

Cửu Đỉnh Ký

Contents

Cửu Đỉnh Ký	11
1. Quyển 1: Thiên Lang -- Chương 1: Đăng Thanh Sơn	12
2. Chương 2: Hắc Là "lang"	19
3. Chương 3: Thành Dương Châu	22
4. Chương 4: Ánh Mắt	25
5. Chương 5: Cường Địch Tập Kích	28
6. Chương 6: Sanh Tử Chi Chiến	32
7. Chương 7: Hồ Pháo Quyền	35
8. Chương 8 : Tiềm Ẩn	39
9. Chương 9: Hồ Hình Thông Thần Thuật	42
10. Chương 10: Cười Với Ta!!	45
11. Chương 11: Đào Phạm "sở Thiên"	48
12. Chương 12: Thiên Niên Kỷ Sự	52
13. Chương 13: Thiên Niên Diễn Biến	55
14. Chương 14: Thiên Nhai Hành	59
15. Chương 15: Phong Vũ Dục Lai.	62
16. Chương 16: Các Phương Hội Tụ	66
17. Chương 17: Tiên Huyết Lâm Li.	69
18. Chương 18: Cô Lang	73
19. Quyển 2: Đăng Gia Có Người Tên Thanh Sơn -- Chương 1: Nghé Non Mới Sinh	79
20. Chương 2 : Cổ Kim Bất Đồng	83
21. Chương 3: Biểu Ca "thanh Hổ"	87
22. Chương 4: Xuất Chiến Danh Đan.	90
23. Chương 5: Lang Nha Bổng Nặng 122 Cân	94
24. Chương 6: Đây Là Thế Giới Gì	98
25. Chương 7: Niên Tề	102
26. Chương 8: Nhất Minh Kinh Nhân*	106
27. Chương 9: Kế Hoạch Trong Tộc	110
28. Chương 10: Lựa Chọn	113
29. Chương 11: Thương Thuật Của Đăng Thanh Sơn	118
30. Chương 12: Thời Gian Trôi Mau	121
31. Chương 13: Đội Thợ Săn	125
32. Chương 14: Bảy Sói Diên Cuồng	129
33. Chương 15: Về Nhà	132
34. Chương 16: Tân Thủ Lĩnh.	136
35. Chương 17: Cao Thủ Nội Kinh	140
36. Chương 18: Dương Châu Diêm Thương.	144
37. Chương 19: Tối Cường Kế Hoạch	147
38. Chương 20: Hai Sáu Thẳng Chạp.	150
39. Chương 21: Chuyển Hang	153
40. Chương 22: Tham Tâm.	157

41. Chương 23: Địa Bảg	161
42. Chương 24: Bạch Mã Bang Hồng Tứ	164
43. Chương 25: Phỉ Đồ	168
44. Chương 26: Bắt Giữ Thủ Lĩnh Giác	172
45. Chương 27: Hổ Quyền Của Đằg Thanh Sơn	175
46. Chương 28: Tồi Cường Kế Hoạch Bắt Đầu	180
47. Chương 29: Bốn Năm Sau	184
48. Quyển 3: Hắc Giáp Quân Thống Lĩnh -- Chương 1: Giang Trữ Quận	287
49. Chương 2: Nhập Tông Khảo Hạch.	291
50. Chương 3: Nhất Lưu Vô Giả.	294
51. Chương 4: Sáu Ngàn Hắc Giáp.	298
52. Chương 5: Họ Gia Cát, Tên Nguyên Hồng	301
53. Chương 6: Kém Quá	305
54. Chương 7: Chỉ Còn Lại Một	308
55. Chương 8: Thương Giang Kiếm Quyết	311
56. Chương 9: Xích Tử Chi Tâm?	314
57. Chương 10: Hắc Yểm Mã	318
58. Chương 11: Ngọc Thô	322
59. Chương 12: Bạch Kỳ Đô Thống	326
60. Chương 13: Mãng Ngưu Đại Lực Quyết	329
61. Chương 14: Uy Lực	333
62. Chương 15: Bái Phông	336
63. Chương 16: Ta Là Đằg Thanh Sơn	340
64. Chương 17: Tầng Thứ Sáu	344
65. Chương 18: Động Tâm	347
66. Chương 19: Mãng Ngưu Đại Lực Quyết Tầng Thứ 9	350
67. Chương 20: Đêm Khuya Triệu Kiến	354
68. Chương 21: Nhập Ma	358
69. Chương 22: Diêm Đan Thần	362
70. Chương 23: Đưc Đằg Chân Lân Đằg Đầu	366
71. Chương 24: Khu Mỏ Tử Kim	370
72. Chương 25: Đô Thống Đại Nhân, Ngài Không Có Việc Gì Chứ?	373
73. Chương 26: Kẻ Trộm Vàng	377
74. Chương 27: Lửa Tàn Thêm Củi	380
75. Chương 28: Âm Thầm Theo Dấu	384
76. Chương 29: Giết Chóc	387
77. Chương 30: Trúng Độc	391
78. Chương 31: Tra Đến Cùng	394
79. Chương 32: Ký Hồng Đền	398
80. Chương 33: Không Ngừng Tự Cường	401
81. Chương 34: Tân Nhậm Đô Thống	405
82. Chương 35: Bạch Mã Bang Lưu Tam Gia	408
83. Chương 36: Về Nhà	412
84. Chương 37: Nàng Là Ai?	416
85. Chương 38: Mệnh Lệnh!	419
86. Chương 39: Đi Xa!	423
87. Chương 40: Huyết Thạch Pha	427
88. Chương 41: Thiên Quân Vạn Mã	430
89. Chương 42: Kim Tâm Ti Bối Tâm	435
90. Chương 43: "địa Bảg" Cao Thủ	438
91. Chương 44: Huyết Chiến Trong Đêm	442
92. Chương 45: Huyết Nhân	446
93. Chương 46: Mười Tám Vạn Cân Đại Lực Đáng Sợ	450
94. Chương 47: Chuyện Lạ Ngoài Biên Cảnh	453

95. Chương 48 : Hai Đại Mật Điển	464
96. Chương 49: Hắc Sắc Quái Vật	467
97. Chương 50: Đẳng Thanh Sơn Cùng Yêu Thú	470
98. Chương 51: Ấu Thú	474
99. Chương 52: Hắc Sắc Linh Căn	477
100. Chương 53: Phong Khởi Vân Dũng	481
101. Chương 54: Quan Lục	484
102. Chương 55: Không Biết Lượng Sức Mình	488
103. Chương 56: Cao Thủ Nhiều Như Mây	491
104. Chương 57: Âm Và Dương	495
105. Chương 58: Dung Hợp	498
106. Chương 59: Có Thể Hữu	502
107. Chương 60: Dưới Nền Đất	506
108. Chương 61: Xích Lân Thú	510
109. Chương 62: Độc Chiếm	514
110. Chương 63: Tao Ngộ	517
111. Chương 64: Giết Sạch	521
112. Chương 65: Linh Quả Thành Thục, Diên Cuồng	524
113. Chương 66: Cái Đích Cho Mọi Người Công Kích	528
114. Chương 67: Cốt Nhục Tan Rã*	532
115. Chương 68: Bạo Phát Xích Lân Thú.	535
116. Chương 69: Nghiệt Sức!!!	539
117. Chương 70: Tiên Thiên Cường Giả.	543
118. Chương 71: Cực Mạnh!	547
119. Chương 72: Đại Phát Tài	552
120. Chương 73: Hiệu Quả Kỳ Lạ Của Linh Căn	555
121. Chương 74: Thân Thể Biến Hóa	559
122. Chương 75: Cường Cường Kịch Chiến	562
123. Chương 76: Giang Ninh	566
124. Quyển 4: Xích Hổ Bào -- Chương 1: Thần Dữ Khí Hòa	571
125. Chương 2: Phi Dao	574
126. Chương 3: Trên Đại Điện.	577
127. Chương 4: Tứ Đại Thần Cấp Bí Điển	581
128. Chương 5: Võ Các	585
129. Chương 6: Lòng Người	588
130. Chương 7: Trường Thương Sở Hưởng	592
131. Chương 8: Đan Điền Cực Hạn.	595
132. Chương 9: Man Hoang Địa Đò.	600
133. Chương 10: Dao Khách	603
134. Chương 11: An Trí.	608
135. Chương 12: Nam Man.	611
136. Chương 13: Giết Bằng Thuốc Độc.	615
137. Chương 14: Bí Mật	619
138. Chương 15: Thiết Tỷ Hầu Sơn	622
139. Chương 16: Hang Ổ Bầy Khỉ	625
140. Chương 17: Thừa Dịp Lộn Xộn Ra Tay	628
141. Chương 18: Chém Giết Ra Ngoài	632
142. Chương 19: Bước Vào Tiên Thiên	636
143. Chương 20: Ngân Giác Sơn	640
144. Chương 21: Hắc Sắc Tiểu Đỉnh	643
145. Chương 22: Hắc Thiết Bảo Đò	646
146. Chương 23: Cửu Đỉnh	649
147. Chương 25: Đi Mất Rồi	656
148. Chương 26: Thiết Tháp Hộ Vệ	660

149.	Chương 27: Quy Nguyên Tông Nội	663
150.	Chương 28: Nhạc Phụ?	667
151.	Chương 29: Bùi Tam	671
152.	Chương 30: Chu Quả Rượu Kì Diệu	674
153.	Chương 31: Chiêu Thứ Tư	678
154.	Chương 32: Dòng Chảy Ngầm Mãnh Liệt	681
155.	Chương 33: Kịch Biến	685
156.	Chương 34: Lĩnh Mệnh!	689
157.	Chương 35: Kim Lân Vệ	692
158.	Chương 36: Phá Không Thạch Tử	696
159.	Chương 37: Diệt Môn	700
160.	Chương 38: Xích Hồ Bào	704
161.	Quyển 5: Đại Duyên Sơn Đẫm Máu -- Chương 1: Rút Lui, Đuổi Giết	709
162.	Chương 2: Vây Thành	713
163.	Chương 3: Chiến Đi! Chiến Đi!!!	717
164.	Chương 4: Ăn Mừng	721
165.	Chương 5: Hư Cảnh	725
166.	Chương 6: Bắt Người	728
167.	Chương 7: Đằng Vinh Phàm	732
168.	Chương 8: Diên Cuồng	736
169.	Chương 9: Động Không Đáy	740
170.	Chương 10: Xử Tử	743
171.	Chương 11: Tin Dữ	747
172.	Chương 12: Phong Khởi Vân Dững	751
173.	Chương 13: Lửa Giận Của Đằng Thanh Sơn	755
174.	Chương 14: Hồ Trong Lòng Đất	760
175.	Chương 15: Hai Cục	764
176.	Chương 16: thiên Hồng Thủy Cung.	768
177.	Chương 17: Đặc Thù.	773
178.	Chương 18: Cường Giả Tự Tập.	777
179.	Chương 19: Giấy Dưa Giữa Sinh Tử	781
180.	Chương 20: Nhân Ảnh Mơ Hồ	786
181.	Chương 21: Là Hấn	789
182.	Chương 22: Mạnh Mê Liên Thủ	793
183.	Chương 23: Vô Danh Tiểu Tốt	797
184.	Chương 24: Lực Nhỏ Cây Dương Liễu	800
185.	Chương 25: Quái Vật Xúc Tu	804
186.	Chương 26: Nhân Thú Giao Đàm.	808
187.	Chương 27: Hai Con Đường	812
188.	Chương 28: Mê Cung	816
189.	Chương 29: Một Người Bị Đâm Chết	820
190.	Quyển 6: Thất Mã Hành Thiên Hạ -- Chương 1: Hạt Tử Kiếm Thánh	921
191.	Chương 2: Không Chết?	924
192.	Chương 3: Thông Báo Treo Giải Thưởng	928
193.	Chương 4: Trà Trang*	932
194.	Chương 5: Tu Luyện Trên Minh Ngựa	936
195.	Chương 6: Kỹ Nhập Đạo	939
196.	Chương 7: Hồ Dược Quân. Tiêu Dao Cung	942
197.	Chương 8: "lời Điện Thần Ứng"	945
198.	Chương 9: Hấn Chính Là Đằng Thanh Sơn!	949
199.	Chương 10: Giữa Đêm Đi Dò Xét Phủ Đệ	952
200.	Chương 11: Người Là Ai?	956
201.	Chương 12: Mãn Thành Sư Tác	960
202.	Chương 13: Bình An Là Phúc	963

203. Chương 14: Vũ Châu, Tiềm Phục	967
204. Chương 15: Vũ Hoàng Môn, Chấn Động	970
205. Chương 16: Đêm Khuya Tĩnh Lặng	974
206. Chương 17: Bao Vây Trùng Diệp	978
207. Chương 18: Bất Sống Đằng Thanh Sơn	981
208. Chương 19: Đuối Giết Dưới Lòng Đất	985
209. Chương 20: Hạng Chế	989
210. Chương 21: Độc Hành	993
211. Chương 22: Dã Tâm Cửa Đằng Thanh Sơn	997
212. Chương 23: Máu Chảy Thành Sông, Ngộ!	1003
213. Chương 24: Nội Gia Cường Kinh	1006
214. Chương 25: Cuồng Phong	1010
215. Chương 26: Nhân Mã Tề Phi	1014
216. Chương 27: Hỗn Nguyên Nhất Khí	1017
217. Chương 28: Chấn Thiên Nộ Hồng	1021
218. Chương 29: Muốn Chạy Trốn	1024
219. Chương 30: Chính Là Hắc	1028
220. Chương 31: Tuyệt Thế Vũ Lực	1032
221. Chương 32: Lương Đại Thần Sử	1036
222. Chương 33: Mật Tông	1041
223. Chương 34: Ngồi Trên Thần Điều Mà Đến	1044
224. Chương 35: Thân Phận Chân Chính	1048
225. Chương 36: Thần Nữ	1051
226. Chương 37: Thiên Thần Sơn	1056
227. Chương 38: Sâm Nghiêm?	1059
228. Chương 39: Thiên Thần Xuất Quan	1062
229. Chương 40: Tin Tức Phương Xa	1066
230. Chương 41: Nhất Quyền Chi Uy	1069
231. Chương 42: Hắc Diễm Côn	1074
232. Chương 43: Bất Ngờ Xảy Ra	1077
233. Chương 44: Sinh Tử Nhai	1081
234. Chương 45: Người Không Để Ta Thất Vọng	1084
235. Chương 46: Vừa Sáp Lại Gần Đã Bay Ra	1088
236. Chương 47: Lời Mời Của Thiên Thần	1091
237. Chương 48: Tam Đại Khanh Khách	1095
238. Chương 49: Bắc Hải Chiến Thuyền	1098
239. Chương 50: Lên Đảo	1103
240. Chương 51: Huyết Chiến Lúc Bình Minh	1106
241. Chương 52: Tương Lai Hạo Kiếp	1110
242. Chương 53. Dương Phàm Xuất Hải	1114
243. Quyển 7: Bắc Hải Đại Lục -- Chương 1: Đêm Không Yên Á	1119
244. Chương 2: Đại Gia Hỏa	1123
245. Chương 3: Đại Phiền Toái	1126
246. Chương 4: Mạo Hiểm Đàm Phán	1130
247. Chương 5: Thiết Diệp Đảo*	1133
248. Chương 6: Luyện Quyền Dưới Đáy Biển, Hải Quả Trên Đảo	1137
249. Chương 7: Một Thương Xuyên Thủng	1141
250. Chương 8: Thu Phục Thất Bại	1145
251. Chương 9: *tham Ăn! *	1149
252. Chương 10: *cái Gì Vậy?*	1154
253. Chương 11: Hải Vực Quỷ Dị	1158
254. Chương 12: Bắc Nhan Trấn	1163
255. Chương 13: Cẩm Địa Kiếm Lâu	1168
256. Chương 14: Tạ Tiền Bối Chỉ Điểm	1172

257. Chương 15: Đưa Hết Cho Ta.	1176
258. Chương 16: Xuyên Vân Tiên	1181
259. Chương 17: Chỉ Biết Đến Thân, Không Cần Lý Lẽ.	1186
260. Chương 18: Thương Và Kiềm	1190
261. Chương 19: Mượn Đọc.	1194
262. Chương 20: Thần Tiên Ngọc Bích	1199
263. Chương 21: Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch*	1202
264. Chương 22: Bể Quan.	1207
265. Chương 23: Thời Gian Qua Mau.	1211
266. Chương 24: Tiếng Kêu To.	1216
267. Chương 25: Du Ngư Thân Pháp	1220
268. Chương 26: Còn Một Phiền Phức.	1225
269. Chương 27 : Thanh Loan Chi Mẫu	1229
270. Chương 28 Bất Tử Thảo	1234
271. Chương 29 Có Dấu Vết Người	1238
272. Chương 30: Tin Tốt Dục Nhất.	1243
273. Chương 31: Cướp Đoạt.	1248
274. Chương 32 Đoan Mộc	1253
275. Chương 33 Đan Ương Thành	1257
276. Chương 34: Rút Dao Quyết Đấu.	1260
277. Chương 35: Lê Công Tử.	1263
278. Chương 36: Nô Lệ Phường Thị	1268
279. Chương 37: Lựa Chọn.	1272
280. Chương 38: Vây Lung Đồ Đấu	1277
281. Chương 39: Thẹn Quá Hóa Giận	1281
282. Chương 40: Chủ Nhân, Ta Tới Đây!	1285
283. Chương 41: Lương Tài Phát Ngọc	1289
284. Chương 42: Làm Sao Ngăn Cản Hắn?	1294
285. Chương 43: A Thú	1298
286. Chương 44: Gây Ra Rắc Rối.	1302
287. Chương 45: Phó Dao	1307
288. Chương 46: Đệ Nhất Môn Đồ.	1311
289. Chương 47: Nam Sơn Thành	1316
290. Chương 48: Lửa Dục Khó Nhịn	1319
291. Chương 49: Tình Thế Đảo Lộn	1323
292. Chương 50: Tin Tức Kinh Người	1327
293. Chương 51: Thần Phủ Sơn	1332
294. Chương 52: Trả Giá Và Hồi Báo!!!	1336
295. Chương 53: Tân Gia	1340
296. Chương 54: Chuẩn Bị Hoàng Kim	1344
297. Chương 55: Hỷ Sự Ngoài Ý Muốn	1348
298. Chương 56: Gia Tộc Quyền Thế Tập Hợp	1352
299. Chương 57: Bộ Đá Trơ Thạch Điêu.	1356
300. Chương 58. Giá Trên Trời.	1361
301. Chương 59. Đẹp Cả Đôi Đường.	1365
302. Chương 60. Lôi Dao Cửu Quyền	1369
303. Chương 61. Núi Cao Còn Có Núi Cao Hơn	1373
304. Quyển 8: Hư Cảnh Chi Lộ -- Chương 1: Hảo Đối Nhân Xử Thế	1379
305. Chương 2: Thịnh Cầu Cửa Lão Ông	1383
306. Chương 3: Dao Trì Sào Huyệ	1387
307. Chương 4: Tiểu Đỉnh Phát Sáng	1391
308. Chương 5: Tối Chơi	1395
309. Chương 6: Cầu Cứu	1399
310. Chương 7: Binh Mạnh So Với Thổ Phỉ	1404

311.	Chương 8: Thanh Danh	1409
312.	Chương 9: Sát Thủ Đường	1412
313.	Chương 10: Song Sơn Thành	1417
314.	Chương 11: Nhất Ẩm Nhất Trác	1421
315.	Chương 12: Ai Bắt Ai?	1425
316.	Chương 13: Hấp Dẫn?	1429
317.	Chương 14: Báo Thù?	1434
318.	Chương 15: Bái Sư?	1438
319.	Chương 16: Cương Kính Hậu Kỳ, Hoàn Mỹ Thân Thể!	1443
320.	Chương 17: Cực Mạnh Chiêu Thức	1447
321.	Chương 18: Hai Mươi Tuổi	1452
322.	Chương 19: Vân Mộng Cổ Thành	1457
323.	Chương 20: Đẳng Thanh Sơn Đấu Với Vân Mộng Chiến Thần	1461
324.	Chương 21: Vân Mộng Bạch Quả	1466
325.	Chương 22: Vân Mộng Trạch Tầm Bảo	1470
326.	Chương 23: Thần Thú Ô Chuy Mã	1474
327.	Chương 24: Trở Lại	1478
328.	Chương 25: Yêu Thú Sơn	1482
329.	Chương 26: Sáu Bức Thạch Điêu	1486
330.	Chương 27: Bốn Thức Liền Nhau	1491
331.	Chương 28: Một Năm	1495
332.	Chương 29: Mục Vân Ký	1500
333.	Chương 30: Lựa Chọn "đạo"	1504
334.	Chương 31: Ta Gọi Là Dương Đông	1508
335.	Chương 32: Chuyện Xưa Của Lão Ưông	1513
336.	Chương 33: Môn Đồ Thứ Hai	1517
337.	Chương 34: Đại Động Tĩnh Hương Bột Bột*	1521
338.	Chương 35 : Động Tâm	1525
339.	Chương 36: Nữ Võ Thánh	1530
340.	Chương 37: Chọn Ai?	1534
341.	Chương 38: Ngưu Đầu Sơn Ổ Đông Hoa Vực	1538
342.	Chương 39: Khiêu Chiến	1543
343.	Chương 40: Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc	1548
344.	Chương 41: Vân Động Tứ Phương	1552
345.	Chương 42: Một Người Đủ Giữ Quan ải*	1557
346.	Chương 43: Địa Bàn Của Ta!	1561
347.	Chương 44: Giăng Co	1565
348.	Chương 45: Phân Chia Lợi Ích	1570
349.	Chương 46: Tiên Phong Cực Mạnh	1575
350.	Chương 47: Thay Đổi Chiến Cuộc	1580
351.	Chương 48: Chiếm Lĩnh Thành Công	1584
352.	Chương 49: Thanh Loan Chi Hỏa*	1589
353.	Chương 50: Kinh Thiên Nhất Hống*	1593
354.	Chương 51: Tổng Sản Lượng Hỏa Lưu Thiết	1597
355.	Chương 52: Hậu Quả Của Núi Lửa Bạo Phát	1601
356.	Chương 53: Rặng Mây Đỏ Đầy Trời	1606
357.	Chương 54 : Thanh Sơn Tìm Bảo Vật.	1610
358.	Chương 55: Thiên Hạ Biết	1614
359.	Chương 56: Mộng Trăm Năm	1617
360.	Chương 57: Tuyệt Cảnh.	1621
361.	Chương 58: Tiên Phong Chiến Thần	1626
362.	Chương 59: Bước Ngoặt	1631
363.	Chương 60: Huyết Mạch Của Thần Phủ Sơn	1635
364.	Chương 61: Người Có Nguyên Ý Gả Cho Ta Không?	1638

365. Chương 62: Đẳng Thanh Sơn Thành Thân	1642
366. Chương 63 : Hư Cảnh	1646
367. Chương 64: Thần Dung Thiên Địa	1650
368. Chương 65: Lửa Giận	1654
369. Chương 66: Giao Người!	1659
370. Chương 67: Thiên Phong Chiến Thần Phần Nộ	1664
371. Chương 68: Nhận Rõ Chính Mình	1668
372. Chương 69: Lại Đột Phá	1673
373. Chương 70: Xích Kim Hồ Bào	1677
374. Chương 71: Đỉnh Phong Chi Chiến	1682
375. Chương 72: Bất Tử Phượng Hoàng	1686
376. Chương 73: Phượng Hoàng Chi Uy*	1690
377. Chương 74: Bảo Tàng Của Thiên Phong Gia Tộc	1694
378. Chương 75: Xuất Phát Cửu Châu	1699
379. Quyển 9: Thanh Sơn Quy Lai -- Chương 01 : Đảo Phượng Hoàng.	1704
380. Chương 02 : Bất Ngờ.	1709
381. Chương 03 : Lý Phủ.	1713
382. Chương 04: Giang Ninh Quy Nguyên Tông.	1718
383. Chương 05 : Thầy Trò Tâm Sự.	1722
384. Chương 6. Ba Điều.	1726
385. Chương 7. Trọc Đầu Không Sợ Bị Tắm Tóc.	1731
386. Chương 8. Chuyện Xấu	1735
387. Chương 9. Thân Phận	1740
388. Chương 10. Cử Đi Làm Việc	1744
389. Chương 11. Giáo Chủ Tuyệt Liên Giáo	1749
390. Chương 12. Thời Tiết Sắp Đổi Rồi	1754
391. Chương 13. Binh Tụ Thiết Long Thành	1759
392. Chương 14. Phá Cửa Đi Vào	1764
393. Chương 15. Ta Không Phải Người Tốt	1768
394. Chương 16. Cửu Hoàn Sơn	1772
395. Chương 17. Hồ Hòa Khách Khanh	1776
396. Chương 18. Bổ Nhiệm	1781
397. Chương 19. Chọn Lấy Một Cái	1785
398. Chương 20. Đệ Tử Thứ Ba	1790
399. Chương 21. Thằng Thẩn Thành Khẩn	1794
400. Chương 22. Thanh Lâu Đắm Máu	1798
401. Chương 23 : Đại Loạn Tử	1803
402. Chương 24 : Cố Ý Làm Căng	1807
403. Chương 25. Triệu Đan Trần	1812
404. Chương 26: Cổ Ung	1817
405. Chương 27: Ổ Thanh Hồ Đảo.	1821
406. Chương 28: Rút Kiếm, Giết Người.	1826
407. Chương 29: Một Hòn Đảo	1830
408. Chương 30. Sát Tâm	1835
409. Chương 31. Cửu Lang Đảo	1840
410. Chương 32: Chu Quả Tửu.	1845
411. Chương 33. Quá Độc Ác.	1849
412. Chương 34. Tin Tức	1854
413. Chương 35. Giông Tố Sắp Nổi Lên Rồi	1859
414. Chương 36: Xạ Nhật Thiên Lang.	1863
415. Chương 37. Đại Duyên Sơn, Cửu Lang Đảo.	1868
416. Chương 38. Từng Bước Áp Sát.	1872
417. Chương 39 Sa Lầy	1877
418. Chương 40. Tuyệt Cảnh.	1882

419.	Chương 41: Thổ Hành Chi Đạo.	1887
420.	Chương 42: Cứu Tinh	1892
421.	Chương 43:xé Da Hổ	1896
422.	Chương 44: Chiến Chiến Chiến	1901
423.	Chương 45: Chiến Chiến Chiến	1906
424.	Chương 46: Tông Chủ Kiếm Tông.	1910
425.	Chương 47: Nguồn Gốc Nội Gia.	1915
426.	Chương 48. Niềm Vui Bất Ngờ	1921
427.	Chương 49: Lục Túc Dao Trì Hư Cảnh.	1926
428.	Chương 50: Phát Động Toàn Diện	1931
429.	Chương 51: Món Khai Vị	1935
430.	Chương 52: Đại Hư Cảnh Kịch Chiến	1940
431.	Chương 53: Đánh Cho Người Sợ	1945
432.	Chương 54: Kinh Thiên Hạ.	1949
433.	Quyển 10: Chư Hầu Một Phương -- Chương 1: Vũ Đồng Hải	1954
434.	Chương 2: Một Bộ Thần Giáp	1958
435.	Chương 3: Hoãn Xưng Vương	1962
436.	Chương 4: Bù Tam Gặp Đẳng Thanh Sơn.	1967
437.	Chương 5: Cửu Châu Đỉnh	1971
438.	Chương 6: Lời Nhắc Nhở Quan Trọng Nhất	1975
439.	Chương 7: Được Làm Vua Thua Làm Giặc	1980
440.	Chương 8: Sinh Và Tử	1985
441.	Chương 9: Bữa Tiệc Của Các Cường Giả Hư Cảnh	1989
442.	Chương 10: Động Hư Chiến Đấu	1993
443.	Chương 11: Một Màn Bất Ngờ.	1997
444.	Chương 12: Lục Nhĩ Toàn Địa Thử.	2002
445.	Chương 13: Hư Cảnh Vãn Lạc.	2006
446.	Chương 14: Truy Theo Thần Giáp	2011
447.	Chương 15 : Người Có Duyên.	2015
448.	Chương 16: Tùy Các Người.	2019
449.	Chương 17: Hồng Thiên Thành	2024
450.	Chương 18: Trở Về	2028
451.	Chương 19: Nhập Môn	2032
452.	Chương 20: Bình Tĩnh Chờ Đợi	2037
453.	Chương 21: Nguy Cấp	2041
454.	Chương 22: Vũ Hoàng Môn	2046
455.	Chương 23: Làm Khó Dễ	2050
456.	Chương 24: Bể Quan	2055
457.	Chương 25: Tùng Dương Sơn	2059
458.	Chương 26: Trở Mặt	2063
459.	Chương 27: Quyết Liệt! Độc Ác!	2068
460.	Chương 28: Chuẩn Bị Chiến Tranh!	2072
461.	Chương 29: Khắp Nơi Tụ Tập.	2077
462.	Chương 30: Kiếp Nạn Phủ Xuống.	2081
463.	Chương 31: Phá Hư Tiên, Tiên Đoạt Mệnh	2086
464.	Chương 32: Hủy Diệt Chi Đạo	2090
465.	Chương 33.	2093
466.	Chương 34: Hỏa Thiêu Thiên Vân Sơn	2097
467.	Chương 35: Dưới Chân Thiên Vân Sơn	2101
468.	Chương 36: Cái Tên Thanh Sơn	2105
469.	Chương 37. Phong Bạo Khởi	2108
470.	Chương 38: Tôn Giả	2112
471.	Chương 39: Gặp Cha Mẹ	2116
472.	Chương 40: Nhục Bạch Cốt (xương Khô Mọc Thịt)	2120

473. Chương 41: Kinh Sợ.	2126
474. Chương 42: Nước.	2131
475. Chương 43: Hỏa Thiêu Thành Hồ Đảo.	2135
476. Chương 44: Chốn Ẩn Náu.	2139
477. Chương 45: Tiến Công, Tiến Công.	2143
478. Chương 46: Nửa Giang Sơn	2147
479. Chương 47: Từng Bước Lập Doanh	2151
480. Chương 48: Không Đường Nào Chạy Thoát	2154
481. Chương 49: Đẳng Thanh Sơn Và Thiết Ngũ.	2159
482. Chương 50: Cái Chết Của Hạt Tử Kiếm Thánh.	2163
483. Chương 51: Đề Nghị.	2167
484. Chương 52: Mâu Thuẫn.	2172
485. Chương 53 : Con Đường Lựa Chọn	2176
486. Chương 54: Dã Tâm Của Đẳng Thanh Sơn	2180
487. Chương 55: Thần Thoại Cửu Châu	2185
488. Chương 56	2190
489. Chương 57: Ngày Mười Sáu Tháng Năm.	2194
490. Chương 58. Cuối Cùng Cũng Tới	2198
491. Quyển 11: Nhị Thập Tái Phong Vân -- Chương 1. Một Bản Danh Sách	2203
492. Chương 2. Ngũ Hành Chi Mộc	2207
493. Chương 3: Mười Sáu Năm Sau.	2212
494. Chương 4: Thanh Sơn Xuất Quan.	2217
495. Chương 5: Tình Thế Chuyển Xấu	2221
496. Chương 6: Vũ Châu	2226
497. Chương 7: Bá Đạo	2230
498. Chương 8: Chuyển Lối.	2235
499. Chương 9: Diêm Đan Thần	2239
500. Chương 10: Mật Tín.	2242
501. Chương 11. Giết Chóc	2246
502. Chương 12: Chân Tướng?	2251
503. Chương 13: Hết Sức Căng Thẳng.	2255
504. Chương 14: Hồi Tội.	2259
505. Chương 15 : Lực Áp Vũ Hoàng Môn	2263
506. Chương 16: Đánh!	2267
507. Chương 17: Động Hư Chi Cảnh?	2271
508. Chương 18: Vũ Hoàng Môn Tôn Giả	2275
509. Chương 19 : Tôn Giả	2278
510. Chương 20 : Bồi Thường	2282
511. Chương 21 : Âm Mưu	2286
512. Chương 22: Tung Tích	2289
513. Chương 23: Mục Tiêu Của Thiên Thần Cung	2293
514. Chương 24: Gặp Mặt	2297
515. Chương 25: Quyết Định	2301
516. Chương 26: Bái Tế	2305
517. Chương 27: Đồ Cùng Chủy Kiến	2308
518. Chương 28: uy Hiếp	2311
519. Chương 29: Động Thủ. Sát!	2315
520. Chương 30: Một Màn Ngoài Ý Muốn	2319
521. Chương 31 : Thần Miếu Bí Mật	2323
522. Chương 32 : Tối Cường Thế Lực	2326
523. Chương 33: Cổ Ung!!!	2330
524. Chương 34: Lấy Thế Áp Người	2335
525. Chương 35 : Động Hư Chi Cảnh	2339
526. Chương 36: Luyện Hóa Thần Giáp	2343

527. Chương 37 : Quy Nguyên Tông Trưởng Lão	2347
528. Chương 38 :nổi Trần Lôi Đình	2350
529. Chương 39: Phần Nộ Chi Hỏa*	2354
530. Chương 40: Hỏa Thương Kiêu Du*	2358
531. Chương 41 : Tiếng Măng Ngập Trời	2361
532. Chương 42: Công Khai Chân Tướng	2365
533. Chương 43 : Chủ Mưu Chân Chính	2370
534. Chương 44 : Giết Hết Tất Cả	2374
535. Chương 45: Nói Cho Ta Biết	2378
536. Chương 46: Cổ Ung Tín*	2382
537. Chương 47: Bù Tam Đến	2385
538. Chương 48: Kia Một Chưởng	2389
539. Chương 49: Thần Miếu Đẫm Máu	2393
540. Chương 50: Chí Cường Chiến Giáp	2397
541. Chương 51: Mơ Tưởng Giết Được Ta	2401
542. Chương 52: Đây Là?	2405
543. Quyển 12: Cửu Đỉnh Luân Hồi -- Chương 1: Ước Định	2408
544. Chương 2: Chiến Tranh	2412
545. Chương 3:đuổi Ra Khỏi Nhà	2415
546. Chương 4: Cự Mạnh Va Chạm	2419
547. Chương 5: Sinh Cùng Tử	2423
548. Chương 6: Bù Tam Thuế Biến	2427
549. Chương 7: Ba Phong Thư	2431
550. Chương 8: Tứ Đại Cường Giả Đương Thời	2435
551. Chương 9: Trần Chiến Đỉnh Phong Đầu Tiên	2438
552. Chương 10: Đi Trước Minh Nguyệt Đảo	2442
553. Chương 11: Ngọc Bích Biến Mất	2445
554. Chương 12: Trong Động Không Biết Đến Ngày Tháng	2450
555. Chương 13: Lại Là Một Năm	2454
556. Chương 14: Tàn Thập Thất	2458
557. Chương 15: Đột Phá Trong Chiến Đấu	2461
558. Chương 16: Thiên Tiệm	2465
559. Chương 17: Nhận Rõ Nội Tâm	2469
560. Chương 18 : Một Năm Sau.	2473
561. Chương 19 : Người Đứng Xem.	2477
562. Chương 20: Trong Cuộc Sống.	2480
563. Chương 21:thuế Biến-cảm Ngộ	2484
564. Chương 22:kì Cảnh	2488
565. Chương 23 : Nâng Cốc Dạ Đàm	2491
566. Chương 24: Nâng Cốc Dạ Đàm	2500
567. Chương 24: Trên Hồ Bạch Mã (thượng).	2508
568. Chương 25: Cửu Đỉnh Luân Hồi	2513

Cửu Đỉnh Ký

Giới thiệu

Nguồn: truongton.net, tangthuvien.com, 4vn.eu Truyện kể về Đẳng Thanh Sơn một sát thủ trong t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-dinh-ky>

1. Quyển 1: Thiên Lang -- Chương 1: Đẳng Thanh Sơn

Tiết tấu thanh nhạc nhu hoà giống như dòng thủy lưu nhẹ nhàng du dương len lỏi vào tâm tư mọi người. Trong tầng thứ hai của trà lâu khách nhân cũng không tính là nhiều, ước chừng chỉ có hơn mười người đang ngồi tùm nham tùm ba, đều rất tự giác nhỏ giọng đàm luận đề tài riêng của mình. Đột nhiên từ cầu thang truyền đến tiếng bước chân khiến cho không ít khách nhân không tự chủ được mà đảo mắt liếc qua một cái.

Một nữ tử mặc quần jean, áo polo màu trắng tóc buộc đuôi xam đang cùng với một thiếu phụ tóc ngắn lộ tai ra ngoài mặc thường phục màu tím, vóc người cao thon thả mà sóng vai đi tới.

Cả phòng uống trà không ít người nhân tình sáng lên!

"Nhìn hai mỹ nữ kia kìa ! Đặc biệt là cái nàng mặc bộ đồ màu tím kia. Hắc hắc, ta học đại học ở Tô Châu bốn năm, bây giờ trở về không nghĩ tới là An Nghi huyện thành của chúng ta lại có một đại mỹ nữ như vậy. Thật sự là thực nữ a, còn cái nàng đi bên cạnh kia mặc dù vẫn còn hơi non nớt một chút nhưng cũng thanh thuần tịnh lệ a."

"Hầu tử, mỹ nữ cho dù có đẹp thì cũng là của người khác, đừng nằm mơ nữa."

"Hắc hắc, ca đừng đả kích ta đi mà, hảo, Được rồi cái nàng dáng cao thon thả, để tóc ngắn hờ tai kia là ai vậy? Ta sống đã hơn hai mươi năm nay trong số các nữ nhân mà ta đã biết qua thì nàng tuyệt đối xếp hạng ba người đứng đầu. Từ ngũ quan cho đến khí chất... đều thật sự khiến cho người ta động lòng a."

"Hầu tử, ta nói cho người hay là mỹ nữ kia tên gọi "Lâm Thanh", là một cái đại nhân vật, bối cảnh rất thâm sâu, cái xe Land Rover trị giá hai triệu mà hai ngày trước chúng ta thấy chính là của nàng (the landrover car valued at 2000000 we saw two days ago is hers).

Chỉ tính riêng tại huyện An Nghi này thì nàng sơ qua đã có một tòa tửu điểm, hai tòa trà lâu. Mà chút cơ ngơi đó ở chúng ta huyện thành chúng ta cũng chỉ là một tiểu bộ phận sản nghiệp của người ta thôi."

"Lợi hại như vậy sao?" Gã thanh niên có biệt hiệu "Hầu tử" không khỏi trở mắt cứng miệng.

An nghi huyện thành căn bản chỉ là một cái huyện thành bình thường thuộc tỉnh Giang tô mà thôi, chiếc xe Land Rover trị giá những hai triệu tại một cái tiểu huyện thành quả thật là rất chói mắt.

"Lâm tiểu thư, phòng của người chúng ta chuẩn bị, xin mời theo ta." Phục vụ viên của trà lâu trên tầng thứ hai lập tức đi đến tiếp đón.

Không ít ánh mắt đổ theo hai vị mỹ nữ đang đi theo phục vụ viên, mà bước vào căn phòng đã được đặt trước (room with reservation), cửa phòng nhanh chóng được khép lại.

Bên trong căn phòng đã được đặt trước.

Tùy ý rót một chút trà rồi người phục vụ lập tức lui đi.

"Lâm tỹ, mấy ngày hôm nay người đều đến chỗ này, hơn nữa lại chỉ chọn mỗi căn phòng này. Hắc hắc, cái Tư Mã Chiêu chỉ tâm của người đến người qua đường cũng biết à nha" Thiếu nữ bện tóc đuôi xam cười đồng thời liếc mắt ra ngoài cửa sổ, ở bên ngoài cửa sổ phía đối diện chính là một cái nhi đồng phúc lợi viện (teenager orphanage)

Trên khoảng đất trống phía trước nhi đồng phúc lợi viện đang có một ít công tác viên đang chơi đùa với bọn trẻ.

"Cái tên tiểu ny tử người (thiếu nữ trẻ tình nghịch), Lâm Thanh không khỏi cười mắng một tiếng (tiểu mạ nhất thanh), nhưng mắt vẫn nhìn qua cửa sổ, hướng về bên kia phía phúc lợi viện mà nhìn tới, ánh mắt tìm tòi trong chốc lát, tựa hồ như bởi không phát hiện ra mục tiêu mà có chút tiếc nuối.

"Quái, trên chỗ đất trống của phúc lợi viện sao lại không thấy bóng dáng của Đằng Thanh Sơn nhỉ, hân hôm nay thế nào lại không tới? Hân không biết là Lâm tỹ của chúng ta đang ở chỗ này mà đau khổ chờ đợi hân hay sao?" Cô gái tóc đuôi xam cố ý làm ra vẻ cảm thán một câu.

"A mẫn! Thôi đi, đừng ở chỗ này mà quậy phá đảo điên nữa." Lâm Thanh khẽ cười một tiếng.

Cô gái có mái tóc đuôi xam tên "Tiểu Mẫn" gật đầu, lập tức nghi hoặc nói:

"Lâm tỹ, ta rốt cục có cảm giác là gã Đằng Thanh Sơn này rất thần bí a. Lần đầu hân đã trợ giúp chúng ta tại Đại Hưng An Linh Tự, rồi lần sau khi Lâm Thanh tỹ gặp nạn, gã Đằng Thanh Sơn này đã công cái đại hoạt nhân người mà đi gần hai mươi dặm sơn đạo a. Là đường sơn đạo đó, thể lực của tên Đằng Thanh Sơn này thật là đáng sợ." (Đại hoạt nhân: người còn sống nhưng li bì hôn mê bất tỉnh)

"Hân quả thật rất thần bí." Lâm Thanh cũng gật đầu.

Lâm Thanh vẫn còn nhớ rõ lần đầu khi mới làm quen với Đằng Thanh Sơn. Lần đó khi Lâm Thanh và đám bằng hữu cùng sở thích đã đi tới vùng đông bắc, Đại Hưng An Linh để du lịch mạo hiểm. Là nhóm đã nhiều năm kinh nghiệm, đám người Lâm Thanh không lựa chọn lộ trình an toàn bằng đường bộ mà khu du lịch đã cung cấp mà lần ấy bọn họ đã thuê thôn dân địa phương dẫn đường mà tiến vào vài khu vực hoang vắng cực ít người qua lại để đi du lịch mạo hiểm.

Nào ai ngờ là sơn lâm hoang vắng hiểm có dấu người lại hấp dẫn động lòng người đến vậy. Lâm Thanh bị cuốn hút bởi một loài chim, cũng vì mãi quay chụp con chim điệu này mà đã lơ đãng để rồi bị tách rời khỏi đội ngũ. Khi Lâm Thanh bình tỉnh lại thì không thể tìm được đội ngũ.

Bên trong sơn lâm hoang vu thì điện thoại di động không có tín hiệu, căn bản là không có cách nào liên lạc với đội ngũ. Dưới tình huống như thế này thì đúng là hô thiên, thiên không ứng, hô địa, địa mất linh (nhờ trời không được, nhờ đất cũng chẳng xong), Lâm Thanh chỉ có thể cắn răng một mình tự trở về, ai ngờ được là giữa đường lại gặp phải tên thợ săn trộm của Đại Hưng An Linh, tên này nhìn thấy trang phục của Lâm Thanh thì đoán được vài phần.

Hoang sơn dã địa, Lâm Thanh lại xinh đẹp như vậy. Khi nhìn thấy Lâm Thanh đơn độc giữa núi rừng, đám thợ săn đã lâu không có nữ nhân này, hóc môn giống đực đột nhiên bị kích thích mạnh. Bọn chúng cả đám không hề do dự mà lập tức động thủ. Còn Lâm Thanh tính tình cương liệt, liên liền mạng phản kháng.

Bất quá, một cái phụ nữ đánh với năm tên nam nhân, như thế nào có thể đánh lại?

Lâm Thanh tự nhiên là bị thương, mắt thấy chính mình sẽ bị vũ nhục, trong lúc Lâm Thanh sắp tuyệt vọng thì Đằng Thanh Sơn một thân một mình xông xáo giữa Đại Hưng An đã xuất hiện, Đằng Thanh Sơn xuất thủ như thiểm điện, Lâm Thanh đang bị thương còn chưa kịp thấy rõ thì năm tên đại hán đã bị ngã xuống đất mà hôn mê.

"Hừ..." Nhớ lại chuyện lúc đầu, Lâm Thanh không nhịn được hừ nhẹ một tiếng, trên mặt lại là hiện lên nét tiểu ý.

"Tên Đằng Thanh Sơn này lúc ấy còn định để cho ta một thân một mình trở về, may mà hân cũng không tàn nhẫn đến như vậy. Cuối cùng liền công ta trở về" Trong đầu Lâm Thanh tái hiện lên một màn tràng cảnh: ở trên lưng Đằng Thanh Sơn giống như con thuyền nhỏ trở về bến cảng, bất chấp sơn đạo gấp ghe như thế nào thì Lâm Thanh trong lòng cũng đều cảm thấy bình lặng.

Đặng Thanh Sơn công Lâm Thanh trên lưng đi đủ hai mươi dặm đường sơn đạo. Người bình thường mà đi hai mươi dặm sơn đạo đã là mệt mỏi quá sức chứ đừng nói là công một người trên vai, hơn nữa lại còn là ở Đại Hưng An cái nơi hoang vu hiểm trở đến mức không người qua lại này, e rằng ngay cả bộ đội đặc chủng cũng không làm nổi.

Sau khi chia tay với gã thanh niên thần bí "Đặng Thanh Sơn", Lâm Thanh vốn tưởng rằng khó có thể gặp lại hắn, ai ngờ tại An nghi huyện này thì đã gặp lại rồi.

"Đặng Thanh Sơn..." Lâm Thanh vẫn đắm chìm trong nỗi nhớ nhung.

"Di, Lâm tử, Đặng Thanh Sơn xuất hiện rồi Kìa"

Thanh âm của cô gái tóc đuôi xam làm có tên Tiểu Mẫn khiến cho Lâm Thanh bừng tỉnh lại, không khỏi quay đầu, theo hướng cửa sổ nhìn lại.

Ở đối diện của sổ là Phúc lợi viện, tên đầy đủ là "Hoa hân nhi đồng phúc lợi viện".

Lâm Thanh và Tiểu Mẫn nhìn xuyên qua cửa sổ tới bãi đất trống của Phúc lợi viện. Lúc này, có một thanh niên tóc ngắn, đeo kính, ăn mặc giản dị đang bê một cái chậu lớn đựng đầy táo đi tới chỗ đất trống.

"Oa, quả táo!"

"Ăn táo đi "

"Mau xếp hàng, ăn táo "

"Đừng có lộn xộn, người ra phía sau ta. Xếp thành hàng."

Đám tiểu hài tử đang đùa giỡn lập tức vây quanh lại, đồng thời rất tự giác xếp thành hai cái tiểu đội.

Hoa hân nhi đồng phúc lợi viện mỗi buổi trưa đều cho đám cô nhi một đĩa bánh kem, còn buổi chiều thì là hoa quả. Đám cô nhi này bình thường không có nhiều đồ ăn cho nên hoa quả buổi chiều đặc biệt hấp dẫn bọn chúng.

"Cám ơn Đặng thúc thúc."

Đám hài tử đáng yêu sau khi lấy được một quả táo hồng đều nhu thuận hô lên một tiếng. Thanh niên tóc ngắn nghe xong, trên mặt không khỏi tươi cười, tay không ngừng phát hoa quả.

Bên trong trà phòng đã được đặt sẵn, Lâm Thanh và Tiểu Mẫn cùng nhìn qua cửa sổ xem thanh niên đó phát hoa quả.

"Lâm tử, người xem Đặng Thanh Sơn kia cười rất vui vẻ, xem ra thì hắn rất thích tiểu hài tử" Tiểu Mẫn cảm thán nói.

"Hắn rất thích tiểu hài tử, nếu không sẽ không đến phúc lợi viện này mà làm công miễn phí" Ánh mắt Lâm Thanh hoàn toàn ngưng tụ tại trên người gã thanh niên tóc ngắn Đặng Thanh Sơn, Đặng Thanh Sơn đối đãi với cô nhi chân thành hoàn toàn hấp dẫn nàng.

"Tiểu Mẫn ta đột nhiên nghĩ tới một việc phải làm".

"Là việc gì?" Tiểu Mẫn nhãn tình sáng lên.

Lâm Thanh cảm thán một tiếng: "Hoa hân lão thái thái, một thân một mình mà duy trì cái phúc lợi viện này đã gần ba mươi năm, rất đáng khâm phục... Ta đang định quyên một khoản tiền cỡ một trăm vạn. Như vậy đi, người hãy qua gặp người của phúc lợi viện một chút."

Hoa Hân lão thái thái đã hơn tám mươi tuổi, là phúc lợi viện trưởng.

"Đây chính là chuyện tốt." Tiểu Mẫn mừng rỡ.

Giờ phút này, thanh niên tóc ngắn "Đặng Thanh Sơn" cũng đang không ngừng phát táo, đại bộ phận hài tử đều đã có phần, bắt đầu há to mồm mà ăn.

"Nhỏ như vậy" một hài đồng mái tóc hơi quăn thoảng nhìn quả táo trong tay, rồi lại nhìn quả táo trong tay người khác, phát hiện quả của mình là nhỏ nhất. Phúc lợi viện đi mua táo, đương nhiên khó có thể chọn quả nào cũng giống quả nào, cho nên táo bọn nhỏ được phát cũng không thể giống nhau.

Bất quá là tiểu hài tử vừa mới rồi lại hơi tị nạnh, cứ như thể là nhỏ hơn một chút là có hại với mình vậy.

"Ca, quả của ta nhỏ nhất, quả của ngươi lại lớn hơn của ta, lớn hơn những hai phần" Hài đồng tóc quăn nói chuyện với một hài tử cường tráng ở bên cạnh.

"Ân, ta hôm nay bụng không được tốt lắm, to như vậy ta ăn cũng không nổi, vậy ngươi đổi lại với ta đi" Nghe hài đồng cường tráng nói, cặp mắt đen láy của hài đồng tóc quăn sáng lên:

"Là thật ư?"

Ngoài mặt thì nói như vậy nhưng ánh mắt của hắn lại đặt lên trên quả táo lớn trên tay ca ca hắn.

"Cái này còn phải giả?" Hài đồng cường tráng cười, liền cầm lấy quả táo trong tay đệ đệ mình, rồi chìa quả táo trong tay mình ra.

Lúc này Đằng Thanh Sơn đã phát xong táo, vừa vặn trông thấy cảnh này.

"Hai huynh đệ này..." Mắt Đằng Thanh Sơn đột nhiên mờ ảo đi, trong đầu hiện lên một tràng cảnh đã cực kì lâu trước đó...

Đó là một đêm ba mươi thật lâu trước kia...

Bên ngoài hoa tuyết tung bay, tiếng pháo không ngừng vang lên, ở bên trong một khu nhà trống trải, một đám nhỏ cũng đang hoan hô vây quanh một vị nãi nãi chừng sáu mươi tuổi.

"Tất cả mọi người đều có, từng người từng người một" Vị lão nãi nãi tóc hoa râm hiền lành nhìn từng đứa hài tử một, hướng mỗi đứa phát cho ba cái kẹo sữa lớn. Ở vào cái thời kì xa xưa, cái thời đói nghèo đó, tại lễ mừng năm mới mà có được kẹo sữa thì có thể xem là không tồi.

"Cám ơn nãi nãi."

Cả đám hài tử hoan hô, kích động mà tiếp nhận kẹo sữa. Bọn chúng cả một năm rưỡi qua đều không biết đến hương vị của kẹo sữa, như thế nào có thể nhẫn nại được đây. Cả đám đều vui vẻ kích động ăn và nói.

"Ca" một hài đồng mặc chiếc áo bông cũ nát vá chằng vá chịt mím môi nhìn đại mình nói :

"Làm sao vậy Thanh Hà?" Bên cạnh một hài đồng thân cao cao hơn một chút cũng ăn mặc đơn giản như vậy nghi hoặc nhìn qua.

"Ta... kẹo sữa của ta đã ăn xong rồi. Ăn ngon quá... lúc này nhoáng cái ta đã ăn hết"

Vừa nói hài đồng có tên Thanh Hà này vừa nhìn những hài tử khác đang chậm rãi mà ăn, miệng không khỏi ứa ra nước miếng. Hài đồng cao cao cúi đầu nhìn hai cây kẹo sữa trong tay.

"Ân, Thanh Hà, cầm lấy ăn đi" Hài tử cao hơn một chút nói.

"Ca, ngươi không ăn?" Thanh Hà có chút do dự.

"Răng ta đau"

Hài tử cao hơn một chút nói:

"Vừa mới ăn một cây đã cảm thấy khó chịu, cho ngươi đi. Được rồi, mà nhớ là ăn đường thì đừng có cắn, ăn như ngươi thì người ta còn chưa ăn hết ba cây, ngươi đã ăn hết cả ba cây rồi."

"Ta biết, ca, ca đối với ta tốt nhất" Thanh Hà này cười hì hì :

"Nhưng mà hai cây này, ta và ca mỗi người một cây đi "

Hài tử cao hơn một chút hơi cúi đầu nhìn một chút, dù sao hắn cũng chỉ là hài tử, không nhận được bị kẹo bơ sữa hấp dẫn, liền nói:

"Được, chúng ta mỗi người một cây"

"Mỗi người một cây" Đăng Thanh Sơn thấp giọng lẩm bẩm nói:

"Thanh Hà, hai mươi năm, đã hai mươi năm rồi"

Đúng vào lúc này, tiếng bước chân vang lên, Đăng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một lão nãi nãi đầu đầy tóc bạc, đang được một người phụ nữ dìu đi tới.

"Viện trưởng nãi nãi!"

"Viện trưởng nãi nãi hảo!"

Một đoàn cô nhi lập tức hô lên, vị bạch phát nãi nãi cao hứng cười tươi như hoa.

"Viện trưởng nãi nãi."

Đăng Thanh Sơn ngẩn ra, vị viện trưởng nãi nãi trước mắt này tựa hồ so với khi chiếu cố hần và đệ đệ thì vẫn không có nhiều thay đổi.

"Hai mươi hai năm, nãi nãi người năm nay cũng đã tám mươi ba tuổi."

Đăng Thanh Sơn kích động đến mức thân thể thoáng phát run. Nhưng chỉ là trong nháy mắt, hần liền thu liễm tâm tình kích động mà khôi phục bình tĩnh.

"Viện trưởng, tiểu tử này là Đăng Thanh Sơn, là hần chủ động tới giúp chúng ta miễn phí đã sáu ngày, hần phi thường cần mẫn, là một tiểu tử thông minh" Người phụ nữ đó cười nói.

"Nga, Đăng Thanh Sơn" vị nãi nãi tóc bạc đầu đầy đã qua tuổi tám mươi cười dài nhìn Đăng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn, người chiếu cố viện trưởng một chút, ta tới phòng ăn chuẩn bị bữa cơm cho bọn nhỏ" Người phụ nữ lại cười nói.

"Yên tâm đi, Lưu di" Đăng Thanh Sơn cười nói.

"Viện trưởng, ta đi trước" Người phụ nữ đó nói với viện trưởng một tiếng, Đăng Thanh Sơn rất tự nhiên tiến đến trợ giúp viện trưởng nãi nãi. Vị lão thái thái này nhìn qua Đăng Thanh Sơn cười hiền lành:

"Thanh Sơn người năm nay hai mươi ba tuổi đi, ta đã xem qua lý lịch của người".

"Đúng, ta vừa mới tốt nghiệp đại học" Đăng Thanh Sơn nói.

"Nhìn Thanh Sơn người đáng người thanh mảnh, rõ ràng là không có trải qua cuộc sống nặng nhọc. Mấy ngày hôm nay ở đây có cảm thấy khổ cực không?" Viện trưởng nãi nãi vừa cười vừa nói.

"Không, ta còn cảm thấy cao hứng là khác" Đăng Thanh Sơn dìu viện trưởng, mỉm cười nói

Viện trưởng nãi nãi cảm thán nói:

"Thật sự mà nói, Thanh Sơn, thấy người, ta cảm thấy rất thân thiết. Không nhận được mà nhớ tới một hài tử chừng tám tuổi trước kia đã ở tại cô nhi viện này, thời đó cô nhi viện này điều kiện rất khó khăn, ta cùng đại nữ nhi chiếu cố bọn nhỏ. Khi đó, trong đám hài tử của cô nhi viện có một đôi thân huynh đệ một tên Thanh Sơn, một tên Thanh Hà, tên này là do ta đặt cho bọn chúng. Người cũng tên là Thanh Sơn... thật đúng là duyên phận "

Đăng Thanh Sơn trong lòng run lên, nhưng cuối cùng lại gạt đầu:

"Ân, là duyên phận".

"Bất quá, Thanh Sơn đã có người thu dưỡng, rồi cô nhi viện cũng đã được hai mươi hai năm. Đến nay cũng đã hai mươi chín, lớn tuổi hơn người một chút. Nói không chừng, nó bây giờ cũng đã kết hôn rồi"

Viện trưởng nãi nãi cảm thán nói:

"Đây là một hài tử cực kì nhu thuận. Cũng không biết bây giờ nó thế nào rồi, ta thân thể ngày càng kém đi, nếu có thể gặp lại đứa nhỏ Thanh Sơn này một lần thì thật tốt"

Đăng Thanh Sơn trong lòng không nhận được run lên:

”Tin tưởng viện trưởng nãi nãi người nhất định sẽ đạt được ý nguyện”

Thanh Sơn, Thanh Hà một đôi huynh đệ sinh ra không lâu đã được người ta đặt ở cửa cô nhi viện. Lúc đó vị viện trưởng Hoa Hân này cũng mới mở cô nhi viện. Thanh Sơn, Thanh Hà hai người có thể nói là một nhóm cô nhi sớm nhất. Hơn nữa viện trưởng Hoa Hân khổ công chăm sóc hai người rất kỹ, đương nhiên tình cảm cũng rất sâu đậm.

Lâm Thanh và Tiểu Mẫn cùng nhìn Đẳng Thanh Sơn trong phúc lợi viện, Thanh Sơn trước là nói chuyện cùng viện trưởng rồi sau đó là chơi đùa cùng bọn nhỏ. Từ đầu tới cuối không hề có một gì miễn cưỡng cả, bọn nhỏ này hiển nhiên cũng rất thích vị Đẳng thúc thúc này. Thanh sơn đằng sau đó đưa bọn nhỏ đi ăn cơm chiều.

”Lâm tỷ, hân đi ra” Tiểu Mẫn cười nói.

Thấy Thanh Sơn từ cửa cô nhi viện đi ra, Lâm Thanh lập tức từ bên trong cửa sổ hô to:

”Đẳng Thanh Sơn”

Đẳng Thanh Sơn lúc này mới ngẩng đầu.

”Lên đây ngồi một chút” Lâm Thanh vừa cười vừa nói, nàng rất rõ ràng, Đẳng Thanh Sơn nhất định là đã ăn cơm tối tại phòng ăn, bởi vì... nàng mấy hôm trước đã mời hân mấy lần, hân cũng chỉ hai lần tới nói chuyện với nàng một chút mà thôi.

Đẳng Thanh Sơn cười lắc đầu:

”Không được, ta hôm nay còn có chút việc, sau này có thời gian thì gặp nhau lúc khác đi ”

”Như vậy cũng tốt” Lâm Thanh có chút thất vọng, gượng cười nói.

Lâm Thanh và Tiểu Mẫn đưa mắt nhìn Thanh Sơn đi .

”Lâm tỷ, Đẳng Thanh Sơn này thật đúng là không cấp cho người khác chút thể diện. Đại mỹ nữ Lâm tỷ người mời mà hân cũng không có đáp ứng” Tiểu Mẫn nói.

”Được rồi, đi thôi, chúng ta đi ăn tối thôi” Lâm Thanh, Tiểu Mẫn cùng đứng dậy mà rời phòng.

Sân trong của một nông gia tại An Nghi huyện thành. Trong viện trồng trái, Đẳng Thanh Sơn không đeo kính, khi đeo kính thì Thanh Sơn trông ôn hòa khiêm tốn, lúc bỏ ra thì lại có vẻ trầm ổn kiên nghị.

Lúc này Đẳng Thanh Sơn xích lõa nửa thân trên, đang đứng tấn Hình ý tam thể thức, hóp ngực cong lưng, thủ chưởng tạo thành hình hổ trảo, gan bàn chân (sole of the foot) rướn lên như đang đi trên bùn đất. Đẳng Thanh Sơn cả người đứng đó khiến cho người ta cái cảm giác là một tòa cao sơn đứng trấn vậy, vô luận là đi tới, nghiêng người, bổ quyền đều khiến cho người ta trên tinh thần đều có một cái cảm giác là không thể rung chuyển được.

”Hô!”

”Hô!”

Kinh phong trong không khí truyền đến.

Còn khi thu liễm thì tĩnh như một tòa chung đỉnh.

Tả cước như thiết lê canh địa (chân trái như chiếc cày sắt dựng trụ), hữu cước đột nhiên đạp ra, hữu quyền thuận thế xuất ra, toàn thân như một cây cung cong đến cực hạn, còn hữu quyền thì giống như lợi tiễn băng xạ.

”Phốc!”

Một cỗ khí bạo vang lên, trong sân thậm chí còn sản sinh ra một cỗ kinh phong. Hình Ý Tam Thể thức, chuyển thành một loại ngũ hành quyền: ”Băng quyền” như lưu thủy hành vân không hề có chút miễn cưỡng, uy lực cực lớn đến mức sinh ra khí bạo. Nếu như những người học tập võ thuật trong xã hội mà nhìn thấy một màn này thì chắc chắn sẽ trợn mắt há hốc mồm (mục trừng khẩu ngốc).

Chỉ thấy trong sân cả người Đàng Thanh Sơn bắt đầu chuyển động như chớp (thiểm điện chuyển đàng na), từ Hình Ý Tam Thể thức là gốc mà chuyển về Ngũ hành quyền, rõ ràng là Đàng Thanh Sơn pháo quyền trong ngũ hành quyền là có thành tựu cao nhất.

Hô !

Thân hình vừa chuyển, Đàng Thanh Sơn liền trở về dự bị thức trong Hình Ý Tam Thể thức, chậm rãi thở ra một hơi.

Tâm tĩnh tựa thủy, như mặt hồ không một tia sóng gợn, tự nhiên cảm ứng được các tình huống toàn thân, lớn thì lực phủ ngũ tạng, nhỏ thì toàn thân cơ nhục, da bì lông mao. Bất quá khoảng cách so với bình cảnh "Nội thị trong truyền thuyết thì còn kém xa".

"Mặc dù chỉ là kém một bước tối hậu, nhưng một bước này lại như một cái hố trời khó có thể vượt qua, nếu như tại sinh thời mà có thể bước vào cảnh giới tông sư thì có chết cũng không hối tiếc." Đàng Thanh Sơn không nhận được mà cảm thán một câu.

Hướng văn nói có chết cũng không tiếc!

Hình ý quyền là một trong tam đại nội gia quyền thuật, cũng có một số ít nhân vật trong lịch sử đạt tới cảnh giới tông sư nhưng mà tại xã hội hiện đại đạt tới cảnh giới tông sư thật sự là quá ít.

"Mặt đất này không rắn chắc, căn bản là không thể thi triển toàn lực".

Đàng Thanh Sơn quan sát một chút, trên cái sân xi măng này đã có một khe nứt. Mà đây là Đàng Thanh Sơn còn chưa có thi triển toàn lực, chỉ đơn thuần là tình huống luyện tập, nếu là cường giả đại chiến sợ là xi măng (cement) đã vỡ văng tung tóe.

Sau đó, Đàng Thanh Sơn khoanh chân ngồi, mắt quan sát mũi, mũi quan sát tâm, hô hấp nhẹ đến mức không thể nghe thấy, tâm tĩnh như nước lặng, tinh thần cực kỳ buông lỏng.

Tĩnh lặng đến mức thanh âm máu huyết lưu chuyển trong huyết quản cũng đều có thể nghe được.

Thời gian chậm rãi trôi, đã tới lúc đêm khuya.

Đàng Thanh Sơn vẫn như trước khoanh chân mà tĩnh tọa trong sân. Lúc này bên ngoài viện, trên con đường đất vùng nông thôn, một gã nam tử gầy gò toàn thân mặc đồ đen khế cúi xuống vào trong cổ áo (micro):

"Hồi Ứng, ta đã tới chỗ mà mục tiêu nghi ngờ đang ở đó" sau đó hần thoảng tĩnh tâm lại.

Âm thầm lặng lẽ tới gần, cước bộ nhẹ nhàng không phát ra một tia thanh âm. Hai tay lặng yên đặt lên tường, mười ngón tay thoảng dùng sức, một trảo chống giữ, cả người thoảng như con báo nhảy vào, hay tay hai chân cùng chạm đất một lượt, phát ra thanh âm cực khẽ.

Hắc y nam tử lập tức nhìn xung quanh, đột nhiên hần phát hiện là ở giữa đình viện mơ hồ có một bóng nhân ảnh đang khoanh chân ngồi thì không khỏi sợ đến giật mình.

"Các người vẫn còn đuổi tới" Người ngồi khoanh chân tĩnh tọa đột nhiên mở mắt.

"Chạy!" Hắc y nam tử biến sắc, không có chút nào do dự.

Hắc y nam tử rất hiểu được, nếu như đánh lén, ám sát, hần có lẽ còn có hy vọng, nhưng hiện tại đối phương đã phát hiện ra hần, theo tin tức tình báo giới thiệu thì hần căn bản là không có một tia hy vọng.

Vù! Hắc y nam tử lui nhanh, lập tức lộn một vòng muốn trở ra sân.

Oanh!

Trong mắt hắc y nam tử, người đang tĩnh tọa bóng dáng đột nhiên bạo khởi, bùn đất trước mặt đột nhiên chấn động, một cái khe nứt mở ra, thân ảnh nọ giống như lão hổ bạo nộ, trong nháy mắt vượt qua bảy tám thước mà đánh tới. Hắc y nam tử đang hoảng sợ còn chưa kịp lấy ra vũ khí của mình.

"Vèo!" Hắc y nam tử chỉ cảm thấy yết hầu một trận đau nhức.

"Ôi... ôi"

Hắc y nam tử còn muốn nói nhưng không phát ra thanh âm, lập tức đầu lâu vô lực hạ xuống, đã chết đi.

Đằng Thanh Sơn xé rách tay áo nam tử, máu tươi chảy trên cánh tay hắn, trên cánh tay hiện ra một loại hình xăm được mã hóa hết sức phức tạp. Với mục lực kinh người của Thanh Sơn, dù chỉ dưới một tia nguyệt quang yếu ớt nhưng vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Sắc mặt Thanh Sơn hơi đổi:

”Vì ta, bọn họ quả nhiên đã trả một cái giá lớn như vậy mà thỉnh người của tổ chức ”Hắc ám chi thủ” truy tìm tông tích ta”

”Hành tung đã bại lộ, xem ra không thể tiếp tục lưu lại An Nghi huyện thành này nữa rồi”

Đằng Thanh Sơn lập tức quay vào trong phòng, thay đổi bộ quần áo, khoác chiếc ba lô lên lưng, trong đêm tối mà lặng lẽ rời khỏi An Nghi huyện thành.

2. Chương 2: Hắc Là ”lang”

Trong chiếc xe đầu tiên có ba người. Ngồi băng ghế sau là một hắc y trắng hếu. Tay hắn cầm camera hồng ngoại cẩn thận quan sát một lúc, rồi mới nói khẽ ”Các vị, trong đó chắc không có người đâu, xuất phát!”

Tức thì, sáu người từ trong hai chiếc xe chui ra, năm da vàng, một da trắng.

Hi vọng tên kia thực sự không ở trong đó” Hắc y trắng hếu cầm đầu nói nhỏ.

”Nếu có trong đó, chúng ta tới bao nhiêu chết bấy nhiêu” tên da trắng thấp giọng nói. Dù đám người này thấp thỏm không yên nhưng chúng không dám làm trái mệnh lệnh của tổ chức nên đành phải liệu mình chia ra các góc tường nhảy vào trong. Chỉ chốc lát sau đã lục soát hết một lượt.

Trắng hếu cầm đầu vẻ mặt đã thanh thản nói ”Mục tiêu đã đào tẩu, chỉ còn lại thi thể của ”Tiểu Tứ. Hiện tại xác định mục tiêu ở tại khu vực phụ cận xung quanh huyện An Nghi. Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, có thể về nghỉ được rồi. Phải rồi, mang thi thể ”Tiểu Tứ” đi, xử lý xung quanh sạch sẽ”.

Loại việc này bọn họ làm vô cùng thành thực.

Tại thành phố nước Venice nằm bên bờ biển Adriatic phía Bắc Italia có lịch sử lâu đời, nó từng nắm quyền lực mạnh nhất của cả Châu Âu. Đến ngày nay, thành phố cổ này vẫn còn có nhiều kiến trúc xưa cũ đã tồn tại 14 - 15 thế kỷ.

Tại Venice một lâu đài cổ toàn thân màu đỏ sừng sừng đứng đó mấy trăm năm. Tòa lâu đài này được gọi là Hồng Bảo, hay còn gọi là Huyết Bảo, là tổ ốc của gia tộc Redmayne từ xa xưa. Dù thế lực của gia tộc Redmayne trải rộng khắp châu Âu nhưng tòa Hồng Bảo vẫn chính là trung tâm quyền lực cao nhất của gia tộc Redmayne.

Trong Hồng Bảo, tại một gian phòng âm u

Trên vách tường trong phòng là một màn hình LCD, trên màn hình là 1 tấm bản đồ. Trong phòng một thanh niên tóc đỏ sậm cùng một lão già tóc bạc.

”Thiếu gia, tổ chức Hắc ám chi thủ đã truyền đến tin tức, Lang xuất hiện tại khu vực huyện An Nghi, tỉnh Giang Tô ở một quốc gia lâu đời tại phương đông. Ta đã nói tin tức này cho tổ chức Tử Vong liên đạo (Lưỡi hái tử thần)” Lão già tóc bạc cung kính nói.

Thanh niên tóc đỏ sắc mặt hơi tái, ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng nói ”Sự tồn tại của ”Lang” là sỉ nhục cho gia tộc chúng ta! Hiện tại ta muốn, bất chấp giá cả, dùng tốc độ nhanh nhất, giết chết Lang! Trước khi cha biết, phải giải quyết xong hết”.

”Dạ, thiếu gia” Lão tóc bạc gật đầu nói.

Lúc này, tiếng chân vang lên.

Thanh niên tóc đỏ biến sắc. Một trung niên rậm râu, tóc cũng màu đỏ, gương mặt lạnh lùng tiến lại.

”Cha” Thanh niên khom người.

”Tộc trưởng” Lão già cũng nghiêng mình.

Con cháu trực hệ của gia tộc Redmayne tóc đều màu đỏ sậm. Vị trung niên nhiều râu kia chính là người nắm quyền lực cao nhất của gia tộc Redmayne - Alexander Redmayne. Ánh mắt sắc lạnh của Alexander liếc nhìn đứa con của mình ”Ambrose, con ta, con thật làm cho ta thất vọng”.

”Cha, con muốn giải quyết càng nhanh càng tốt” Thanh niên cúi đầu.

”Giải quyết thật nhanh? Hiện tại ta bắt đầu nghi ngờ năng lực của con! Nếu không phải lần này bạn ta nói cho ta biết, ta còn chưa biết xảy ra chuyện lớn như vậy” Alexander hừ lạnh ”Tới gia, ta vẫn không thể tin được tin tức kia. Ambrose, người kể một cách chi tiết từ đầu đến đuôi những việc đã xảy ra”.

Ambrose ngẩng đầu, đi đến bên máy tính.

”Cha, việc lần này phát sinh chủ yếu liên quan đến một sát thủ gọi là Lang” vừa nói, hần vừa gõ phím. Lập tức trên màn hình LCD cực lớn trên vách tường đại sảnh xuất hiện nhiều hình ảnh, cùng với nhiều văn bản giới thiệu.

”22 năm trước, gia tộc chúng ta khống chế tổ chức Red là một trong hai tổ chức sát thủ lớn, thu thập được 360 đứa trẻ tổ chất không tệ trên toàn thế giới. Trong đó có ”Lang”. Theo tư liệu ghi lại, Lang là người Hoa, năm đó hần 7 tuổi. Ở vòng chọn lọc đầu tiên của tổ chức, 360 đứa trẻ còn sống 113 người, hần là một trong số đó”.

Alexander nhìn mô tả trên màn hình LCD

Tổ chức sát thủ hàng năm đều phải hấp nạp máu mới, hơn nữa chọn lọc rất tàn khốc, không sống thì chết, không có con đường thứ ba.

”113 đứa trẻ còn sống được gửi tới trại huấn luyện ở Siberia tiến hành huấn luyện sinh tử. Ba năm sau còn lại 38 đứa, hần vẫn là một trong số đó, được chính thức phong tặng danh hiệu - Lang”

”38 tên được chọn này được đưa đến chỗ Đẳng lão tiên sinh, Đẳng lão tiên sinh chỉ thu 4 người là đồ đệ, trong đó có Lang. Sáu năm sau, Lang 16 tuổi, quay về tổ chức Red, trong vòng 12 năm sau, Lang cùng Miêu là hai trong 4 đại sát thủ mạnh nhất của tổ chức chúng ta. Hai người này hoàn thành khá nhiều nhiệm vụ”.

”Thánh điển năm ngoái, một nhiệm vụ cấp SS trị giá 300 triệu USD đưa đến trước mặt con” Vị Ambrose hạ giọng nói ”Tổ chức Red đã 20 năm chưa hoàn thành nhiệm vụ cấp SS nào. Vì 300 triệu USD, cũng vì khôi phục thanh danh tổ chức Red, con tiếp nhận nhiệm vụ này”.

”Con của ta, con so với mấy con sói cái đang nuôi con còn điên cuồng hơn” Alexander không khỏi hừ lạnh.

Nhiệm vụ cấp SS, trong thế giới ngầm chính là nhiệm vụ có cấp bậc cao nhất, căn bản không nằm trong phạm vi năng lực của tổ chức Red. Dù có hoàn thành, trả giá cũng rất cao.

”Con để tám gã cao tăng của tổ chức Red lên kế hoạch thật kĩ. Bọn họ tốn rất nhiều tâm huyết, cuối cùng lấy cắp sát thủ Lang và Miêu làm mồi, thành công hoàn thành nhiệm vụ”.

Thanh niên tóc đỏ kiên định ”Con thấy, Lang và Miêu đều chỉ là sát thủ cấp A, cả đời bọn họ tối đa mang lại 1-200 triệu USD cho tổ chức. Hi sinh chúng, không những chỉ một lần có được 300 triệu USD, hơn nữa còn khôi phục uy danh của tổ chức Red, tại sao không làm?”.

”Hừm” Alexander cười lạnh

”Nhưng kết quả, lại quá tệ”.

”Đúng vậy, cha” Thanh niên lắc đầu thở dài ”Con như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến, thậm chí không dám nghĩ tới... sát thủ Lang cực Kỳ ưu tú kia, trong nhiều năm làm nhiệm vụ, không ngờ vẫn còn ẩn dấu thực lực!”.

Thanh niên tóc đỏ không khỏi hít sâu một hơi.

”Thực lực của hắn, vượt xa cấp A”.

”Lần làm nhiệm vụ đó, tổ chức lừa gạt hai người làm mỗi câu chịu chết. Miêu thì đã chết nhưng Lang vẫn còn sống. Sau khi đồng bạn tốt nhất của hắn là Miêu đã chết đi. Lang điên cuồng báo thù. Một mình hắn đánh giết đến tận tổng bộ của tổ chức Red”.

Alexander nghe xong cũng không khỏi biến sắc.

Một người đánh vào tổng bộ của tổ chức sát thủ điên cuồng cỡ nào? Đến vị nắm trong tay quyền lực cao nhất của gia tộc cổ xưa cũng phải kinh sợ cho sự điên cuồng của sát thủ.

”Tổng bộ của tổ chức Red, Lang sống ở đó 20 năm, dựa vào sự quen thuộc của hắn với tổ chức, hắn yên lặng lẻn vào trong. 2 sát thủ cấp A, 52 tên cấp B, không hơi không tiếng, không hay không biết, bị hắn giết gần một nửa, lại còn giết bảy trong số tám cao tầng của tổ chức Red”.

”Đến khi tổ chức bình tĩnh lại, bắt đầu vây công ”Lang”, Lang lại triển lộ thực lực đáng sợ. Một mình độc chiến hai sát thủ cấp A, thực lực hắn đã vượt xa cấp A, nhanh chóng giết hai người kia, hơn nữa còn giết chất nhân viên cao tầng cuối cùng. Sau lại quần chiến với hơn 20 sát thủ cấp B, một người đánh với nhiều người như vậy, bằng vào tuyệt kỹ phi đao chiến thắng. Có thể hắn thụ thương, nhưng sát thủ cấp A và B của tổ chức Red bị giết sạch sẽ”.

Sắc mặt Alexander đại biến.

”Một người quần chiến với hơn 20 sát thủ cấp B?” Alexander không dám tin.

Một người chiến thắng 2 sát thủ cấp A, Alexander không qua giật mình. Nhưng một người chiến đấu với hơn 20 sát thủ cấp B mà còn chiến thắng, thật không còn gì để nói! Dù gì song quyền nan địch tứ thủ. Hơn 20 nhận vật lợi hại vây công một người, rất khó thua.

”Hắn tối thiểu là sát thủ cấp S, có thể còn mạnh hơn” Alexander đưa ra phán đoán.

”Đúng vậy, thế giới ngầm đã điều chỉnh cấp bậc của Lang lên cấp S. Sát thủ cấp S trên toàn thế giới, kể cả Lang, cũng chỉ có 52 người” Thanh niên tóc đỏ Ambrose khẽ thở dài ”Nếu sớm biết hắn lợi hại như thế, con sao lại làm như vậy. Một sát thủ cấp S, cho dù là 1 tỷ USD con cũng không đổi”

Sát thủ cấp A có thể đào tạo ra. Nhưng sát thủ cấp S, toàn thế giới lấy trung bình cứ 100 triệu người mới có một. Đương nhiên là không tính một ít siêu cấp cường giả lánh đời, nhưng cũng có thể sự quý giá. Tổ chức Red mấy chục năm không có sát thủ cấp S tọa trấn. Có sát thủ cấp S, so với không có cao thủ cấp S, khác biệt quá lớn.

”Tổng bộ tổ chức Red tại Siberia ở Nga. Sau khi báo thù thành công, Lang liền bỏ trốn. Con đương nhiên phát ra nhiệm vụ trong thế giới ngầm, bắt đầu truy sát hắn.”

”Nhưng Lang thật sự rất mạnh”

”Từ Nga trốn chạy, thông qua biên giới Nga - Trung trốn vào tỉnh Hắc Long giang. Sau đó, chúng ta không tìm ra tung tích của hắn. Tại quốc gia đông phương toàn người Hoa, muốn tìm một người Hoa rất khó khăn. Mới đây, tổ chức Hắc Ám chỉ thủ một cuộc phát hiện Lang xuất hiện ở một hiện tại Giang Tô”

Một hơi nói hết ra, sắc mặt thanh niên tóc đỏ Ambrose có chút khó coi.

”Đây là một sát thủ ưu tú, vốn sẽ là vũ khí mạnh nhất của gia tộc Redmayne ta” Alexander cảm thán. Nghe qua những gì sát thủ đã trải qua, hắn có chút khâm phục sát thủ ”Lang” kia” Nhưng, tổ chức sát thủ dưới trướng của gia tộc Redmayne chúng ta, không ngờ vì một kẻ phản loạn mà khiến cho cả tổ chức bị diệt. Đây là chuyện tức cười nhất trong thế giới ngầm. Trăm năm lại đây, trong thế giới ngầm chưa từng phát sinh chuyện nào giống thế này”.

Ambrose cúi đầu. Đó đích thực là sỉ nhục. Một tổ chức cường đại, không ngờ vì một kẻ phản loạn báo thù mà bị diệt, quả là bất khả tư nghị. Gia tộc Redmayne là gia tộc truyền thừa mấy trăm năm, đâu không lại kẻ kia”

”Giết chết hắn, không ai có thể khiêu khích gia tộc Redmayne mà còn sống” Giọng của Alexander trầm thấp, nhưng ẩn chứa vô cùng lửa giận.

3. Chương 3: Thành Dương Châu

Bên cạnh cửa sổ trên lầu hai quán trà Dương Liễu trong khu phố cổ tại thành Dương Châu, Đằng Thanh Sơn đeo kính yên lặng ngồi đó, trước mặt hắn là một ly sữa đậu nành và một giỏ bánh bao.

"Hành tung của mình đã bị lộ, có lẽ chỉ một hai ngày nữa sát thủ tìm được mình" - Trong lòng Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ sức mạnh của tổ chức tình báo số 1 trên thế giới là "Hắc Âm Chi Thủ". Huyện An Nghi chỉ là một huyện nhỏ tại Dương Châu. Đêm qua hắn từ huyện An Nghi chạy hơn 100 km tới đây. Không phải hắn không thể trốn mà là hắn không muốn trốn.

Bởi vì ở Dương Châu này có người mà hắn muốn gặp nhất.

"Thanh Hà"

Đằng Thanh Sơn nhìn tòa nhà cao hai tầng phía xa xa.

Ăn xong bánh bao, uống hết sữa đậu, thậm chí còn rót thêm một tách nước trà, vừa uống vừa đợi. Uống đến tách thứ ba đã là 11 giờ trưa, Đằng Thanh Sơn vẫn chưa phát hiện ra người mình muốn gặp.

"Quay về"

Đằng Thanh Sơn tính tiền xong liền rời khỏi quán, quay lại chỗ ở hiện thời của hắn tại Dương Châu.

Đây là khu nhà ở phía Tây thành Dương Châu. Giá thuê căn hộ loại này theo thị trường đại khái khoảng 1.000 nhân dân tệ (NDT). Đằng Thanh Sơn cũng chỉ muốn ở ba tháng nhưng hắn đưa ra 10.000 NDT nên chủ căn hộ cũng chẳng thèm đòi xem CMND của hắn, thậm chí chẳng thèm lằng nhằng thêm một câu. Trả nhiều tiền như vậy, chủ nhà còn sợ gì nữa?

Trong phòng khách, Đằng Thanh Sơn nằm trên ghế trường kỷ (ghế sofa). Vừa đặt chén trà xuống, ĐTDD đã kêu. Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Điện thoại này mới mua, biết số của hắn cũng chỉ có hai người, một là Lâm Thanh, một là dì Lưu ở viện phúc lợi. Lúc trước là vì để liên hệ với viện phúc lợi nên mới mua ĐTDD này.

"A, Đằng Thanh Sơn, cùng nhau đi ăn trưa nha" giọng nói quen thuộc vang lên.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười miễn cưỡng, mở miệng nói "Thật có lỗi, Lâm Thanh, hiện tại ta đã đi ra khỏi huyện An Nghi rồi"

"Cái gì?" tiếng kêu kinh ngạc từ trong điện thoại truyền ra.

"Người sao lại đi ra ngoài, hôm qua không phải vẫn..." Lâm Thanh có chút cấp thiết.

"Lâm Thanh, huynh đệ ta hôm qua gọi điện nói trong nhà xảy ra chuyện nên ta phải vội về nhà. Hơn nữa lúc đó đã tối rồi nên ta cũng không nói cho cô sợ làm phiền" Đằng Thanh Sơn bịa ra một lý do, hắn không muốn một người bình thường bị cuốn vào thế giới của hắn.

"A..." Lâm Thanh hạ giọng xuống, lộ ra chút thất vọng. Lát sau mới mở miệng "Đằng Thanh Sơn, nhà của người ở đâu? Nếu ta có thời gian không chừng sẽ tới đó thăm".

"Nhà ta ở một vùng núi rất xa, có nói cô cũng không biết đâu" Đằng Thanh Sơn nói "Lâm Thanh, đợi sau này khi ta trở lại huyện An Nghi, lúc đó nhất định sẽ đến thăm cô. Ồ, ta cũng phải đi ăn cơm trưa rồi, sau này có cơ hội nói chuyện tiếp nha" Đằng Thanh Sơn nói xong liền ngắt điện thoại.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười tự giễu, quảng điện thoại lên bàn.

Sau đó thò tay vào trong cổ áo lấy ra một cái đinh nhỏ màu đen to bằng đầu ngón tay vẫn được đeo trước ngực. Nhẹ nhàng vuốt ve tiểu đỉnh, tựa như đang vuốt ve tình nhân.

"Tiểu Miêu à, coi dàn ông của nàng mị lực có lớn không nè? Mới đó mà đã có gái theo rồi"

Đặng Thanh Sơn cứ thế nhìn tiểu đỉnh, nhỏ giọng tự nói tự nghe "Tiểu Miêu à, ta ở huyện An Nghi gần một tuần, ta đã gặp được viện trưởng nãi nãi, bà ấy vẫn hiền lành như năm xưa. Gặp được viện trưởng nãi nãi, ta đã hoàn thành một tâm nguyện. Hiện tại vẫn còn 1 tâm nguyện khác, gặp đệ đệ Thanh Hà của ta. Thanh Hà cũng ở Dương Châu, có lẽ, ta sẽ gặp được"

"Đợi đến khi gặp được đệ đệ Thanh Hà, ta chẳng còn gì tiếc nuối nữa"

"Đến lúc đó, ta sẽ đi khắp đại giang nam bắc của tổ quốc, theo đuổi đỉnh cao của võ đạo. Đường nhiên, trên đường, có nàng theo bên ta"

Nếu theo biểu hiện bên ngoài thì Đặng Thanh Sơn chỉ như một chàng trai trẻ mới vừa học xong đại học. Nhưng thực tế tuổi hắc đã gần 30. Chỉ là nhờ tu luyện nội gia quyền đến mức cực cao, trải qua khổ tu khiến cho nếp nhăn, lớp da chết rơi ra. Cả người lấp lánh một sức sống mới, trẻ lại rất nhiều.

Cầm ba lô ở bên, lấy ra một chiếc laptop (notebook PC).

Sau khi nối điện, mở máy lên xong liền chạy chương trình chơi nhạc, rồi đặt máy tính xuống bàn.

"Ta là con sói từ phương bắc, đi trong cuồng dã mênh mông, đi khắp phương bắc thê lương..." bài hát "Lang" của Tề Tần vang lên trong phòng. Bài hát này là bài Đặng Thanh Sơn rất thích, bởi vì hắc trong gần 20 năm cũng chỉ có 1 tên - Lang!

Cũng giống như người con gái mà hắc yêu thương cũng chỉ có một tên - Miêu!

Kể từ khi đến Siberia ở Nga trở đi, cái tên "Thanh Sơn" đã thành quá khứ. Qua nhiều vòng chọn lựa, rèn luyện sinh tử, đi ra từ núi người chết, hắc mới đủ tư cách có một danh hiệu (code name) - Lang!

Trước bảy tuổi, hắc vô tư lự, là đứa bé trong cô nhi viện.

Năm bảy tuổi, hắc được nhận làm con nuôi, vốn tưởng rằng cuộc sống sẽ tốt hơn nhưng lại rơi vào địa ngục. Hắc trở thành sát thủ dự tuyển của tổ chức sát thủ, vòng chọn lọc đầu tiên, một đám trẻ con chém giết nhau chỉ vì một chút thức ăn, 360 người chỉ còn sống 113 người. Sau đó hắc được đưa đến trại huấn luyện đáng sợ tại Siberia.

Năm hắc 10t, từ 113 người chỉ còn sống 38 người. Hắc dựa vào ý chí mà còn chống đỡ được. Hắc được ban cho một danh hiệu - Lang! Cũng năm đó, hắc gặp được sư phụ, một vị đại sư Hình Ý Quyền người Hoa "Đặng Bá Lôi". Khi đó Đặng Bá Lôi thu bốn người, ba người kia chỉ là Ký danh đệ tử, chỉ có hắc là thân truyền đệ tử của Đặng Bá Lôi. Điều này ngay cả tổ chức sát thủ cũng không biết.

Năm 16t, hắc quay về tổ chức sát thủ, chính thức bắt đầu con đường của sát thủ.

Ngụy trang, ẩn náu các loại, đều là trên con đường sinh tử không ngừng học tập, không ngừng đề cao.

Trong cuộc sống nhàm chán, hắc luôn có một cô gái cùng trang lứa là "Miêu" làm bạn. Bọn họ khi trước cùng ở trong nhóm 360 người, cùng nhau vượt qua vòng tuyển chọn, cùng nhau trải qua huấn luyện sinh tử, cùng học với sư phụ Đặng Bá Lôi, cùng nhau tại tổ chức sát thủ... bọn họ giúp đỡ lẫn nhau, lá rách đùm lá nát (Chưa tìm được câu thành ngữ nào thích hợp, nhưng ý là vậy).

Trên con đường tối tăm của sát thủ, bất tri bất giác, hai người bọn họ không ai rời xa người kia được nữa.

Theo kế hoạch, sẽ có một ngày hai người có thể thoát li tổ chức, hai người sẽ sống cuộc sống tự do. Nhưng mà...

Đầu năm 29 tuổi, ác mộng ập đến.

Ngọn lửa của vụ nổ khiến cho Đặng Thanh Sơn tuyệt vọng. Lần đó, nửa sinh mệnh kia của hắc, một nữ sát thủ gọi là "Miêu" đã chết. Đó là cô gái mà hắc thương yêu nhất, là điều quan trọng nhất trong đời hắc. Cái chết của "Miêu" khiến Đặng Thanh Sơn rơi vào điên cuồng tuyệt đối, khiến Đặng Thanh Sơn biến thành cô lang (sói cô độc) đi báo thù, một cô lang điên cuồng, bất chấp tất cả bắt đầu trả thù.

Giết, giết hết đám cao tầng đã đặt ra kế hoạch đó!

Hắc mang ý niệm hắc phải chết trong đầu đi báo thù. Ai ngờ, trong sát na sinh tử cuối cùng, tuyệt kỹ phi đao của hắc lại đột phá, không ngờ còn sống chạy trốn ra khỏi trụ sở của tổ chức.

Cái chết của "Miêu" khiến tâm cảnh của Đằng Thanh Sơn hoàn toàn cải biến. Hần lần này trốn về tổ quốc chính là muốn gặp lại "viện trưởng nãi nãi" mà hắn xem như mẫu thân và em ruột "Thanh Hà" của hắn. Hoàn thành hai tâm nguyện này, Đằng Thanh Sơn sẽ không còn gì phải quan tâm lo lắng, một lòng theo đuổi vũ đạo.

Đằng Thanh Sơn nghe xong ca khúc, hít sâu một hơi, cẩn thận để tiểu đỉnh vào lại trong lồng ngực, tắt chương trình nghe nhạc, đồng thời kết nối wifi (khoan dài -broadband - kết nối băng thông rộng, nhưng hắn ở nhà thuê 3 tháng, dùng laptop nên mình nghĩ nó là wifi). Tiếp đó, Đằng Thanh Sơn thuận thực mở một trang web nước ngoài.

Toàn là tiếng Anh. Nhưng hắn lại rất quen thuộc click, nhập chữ tiếng Anh, vô cùng thuận thực. (Xin lỗi, bình 1 cái. Cái trò đang được ca ngợi của siêu cấp sát thủ này, con nít VN cũng làm được).

"Mỗi lần liên hệ Elena đều phiền toái như vậy, chương trình "Giáp Trùng" lần nào cũng phải download lại" - Đằng Thanh Sơn sau khi download software "Giáp Trùng" liền cài đặt nó vào máy. Software "Giáp Trùng" tương tự Yahoo Messenger là một loại chương trình IM (NV QQ: phần mềm IM Tung Cúa bắt chước YM, sợ bà con không biết nên đổi thành YM. IM: Instant Messenger)

Nhưng software "Giáp Trùng" này là do bằng hữu "Elena" của Đằng Thanh Sơn lập trình 1 mình.

Nếu nói YM có mấy trăm ngàn tài khoản người dùng còn software IM "Giáp Trùng" này chỉ có 2 tài khoản người dùng - một là Elena, một là Đằng Thanh Sơn. Software này được lập trình là để hai người chat với nhau.

Sau khi khởi động phần mềm IM "Giáp Trùng" cả màn hình chợt đen thui, chỉ có 2 giọt máu tươi đẹp mà thê lương. Sau đó hiện lên ô để nhập username và password, nhập vào để kết nối (logon)

"Elena" Đằng Thanh Sơn sau khi nhập tiếng Anh vào, ngồi chờ bên kia trả lời.

Chỉ lát sau, đối phương đã trả lời.

"Lang! A, hiện tại nên gọi người là Đằng

Thanh Sơn rồi". Tại Châu Âu xa xôi, trong một biệt thự ở ngoại ô Luân Đôn, Anh quốc, một vị mỹ nữ tóc vàng, mặc áo ngủ, chân trần đang gõ phím, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

"Elena, lần trước người nói cho ta biết, đứa trẻ mồ côi gọi là "Thanh Hà" hiện đang ở Dương Châu phải không?" Đằng Thanh Sơn hỏi lại.

"Đương nhiên, người hoài nghi tình báo của ta? Lúc sống ở cô nhi viện, hắn tên là Thanh Hà, sau khi được cha mẹ nuôi nhận đổi tên thành "Tần Hồng". Năm đó tốt nghiệp trung học xong hắn đi bộ đội, sau gia nhập một cơ quan đặc thù của quốc gia, hiện tại phụ trách khu vực Dương Châu. Địa chỉ ta đưa cho người tuyệt đối không có vấn đề" Elena bảo đảm.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu. Hôm nay hắn chỉ là đợi nửa ngày, tuy không đợi được nhưng cũng không đại biểu em hắn không ở Dương Châu.

"Phải rồi, Lang, ta phải nhắc người 1 lần nữa! Gia tộc Redmayne cường đại không thể để người còn sống, lần này người coi như đã tắt thẳng vào mặt gia tộc Redmayne. Tổ chức Tử Vong Liêm Dao đã tiếp nhận nhiệm vụ giết người. Hai đại siêu cấp cường giả của chúng đã sớm tiềm nhập vào Trung Quốc. Người phải thật cẩn thận, một khi hành tung bại lộ phải lập tức trốn đi thật xa"

"A, hai đại siêu cấp cường giả của tổ chức Tử Vong Liêm Dao? Là "Thần Thương Thủ" Lôi Trạch và "Toái Thể Cơ" Dorgotrov (Đa Nhĩ Qua Đặc La Phụ) " Đằng Thanh Sơn gõ phím trả lời.

"Thông minh, chính là hai người hợn họ. Đó dù sao cũng là hai sát thủ cấp S, riêng từng người đều không yếu hơn người. Người không thể sơ suất" Elena nhắc nhở.

Trong mắt Đằng Thanh Sơn bộc phát tia sáng "Tổ chức Tử Vong liêm đao ngoại trừ hai người đó ra, những kẻ khác ta căn bản không thêm để mắt tới. Vì đã tới, cũng nên đánh với ta một trận thôi".

"Ngạo mạn vậy sao? Ha ha, không hổ là "Phi Dao" cô lang. Hiện tại danh tiếng của người không kém chúng chút nào. Nhưng mà, người chỉ 1 người, bọn chúng hai tên, một cận chiến, một viễn công, phối hợp với

nhau uy lực tăng nhiều lần. Lang, ta lấy danh nghĩa là bạn bè nhắc người, một khi hành tung bại lộ, phải lập tức trốn đi” Elena khuyên.

”Người khuyên muộn rồi, hành tung của ta đã bại lộ hôm qua” trên mặt Đằng Thanh Sơn hiện ra nụ cười đặc thù. Từ khi người vợ ”Tiểu Miêu” chết đi, Đằng Thanh Sơn coi trọng nhất chính là vũ đạo. Có thể đánh với siêu cấp cường giả một trận, hấn cầu còn chẳng được.

”Gì, lộ rồi, mau trốn đi nha!” Elena vội nói.

”Ha ha, trốn cái gì mà trốn? Ta cứ ở Dương Châu, chờ hai người bọn chúng... tới đánh với ta một trận!” ánh mắt Đằng Thanh Sơn sắc bén hơn.

Thê tử đã chết, không còn gì vướng bận, hôm nay tới nước này, Đằng Thanh Sơn còn sợ gì nữa?

Lại bao nhiêu người, Đằng Thanh Sơn hấn đều tiếp hết!

Cùng lắm thì bất chấp tất cả, tại thành Dương Châu nhỏ nhỏ này, đợi toàn bộ siêu cấp cường giả trên cả thế giới lại. Lại một giết một, đến một đôi thì giết một cặp.

”Ta rất muốn xem, ai có thể giết ta” ánh mắt Đằng Thanh Sơn sắc bén như đao.

4. Chương 4: Ánh Mắt

Đằng Thanh Sơn khoanh chân ngồi tĩnh tọa trong đình viện.

Đêm đã qua, khi những tia nắng ban mai rực rỡ đầu tiên chiếu rọi Dương Châu thành thì Đằng Thanh Sơn cặp đồng tử cũng đồng thời mở ra, tâm trung tĩnh lặng như nước, tinh thần thu liễm lại, rồi điềm tĩnh đứng dậy hướng về ánh thái dương mà thở sâu một hơi. Sau đó lập tức thi triển Hình ý thập nhị thức .

Hình ý thập nhị thức chia thành: Long , Hồ , Ưng, Hài, Mã, Yến, Điêu, Kê, Hùng, Điểu, Đà, Xà, tất cả mười hai thức. Các thức đều có sự ảo diệu riêng.

Khi Đằng Thanh Sơn thi triển long hình thì như du long xuất thủy, xuyên hành giữa ngập trời sóng biển, tốc độ nhanh tựa tia chớp, thân hình uốn lượn, vừa chọt cắm xuống đã uốn lên, quyền đầu vừa chuyển, lập tức xuất hiện một cỗ kinh khí như lôi điện, không khí chung quanh như bị trời buộc, phong toả lại mà vang lên một tiếng rít dữ tợn.

Long hình và Hình ý ngũ hành quyền thuộc hệ ”Kim cương quyền” (Diamond fist) cơ hồ đã kết hợp hoàn mỹ.

Lúc thi triển hổ hình thì, thân hình uyển chuyển, tốc độ cực nhanh khiến cho người ta có cảm giác là thiểm điện ảo ảnh, song thủ, song cước đồng thời chụp tới tựa như mãnh hổ hạ san, một thanh âm khe khẽ vang lên, tả quyền xuất một thể Áo mị thức còn hữu quyền thì giống như pháo đạn oanh xuất. Từ không gian trống rỗng vang lên một tiếng pháo nổ lớn. Tả quyền, hữu quyền lần lượt thay đổi cho nhau, tả quyền lại một lần nữa đánh ra... trước sau giao thế, giống như mãnh hổ hạ san, hai móng không ngừng xé rách con mồi thành từng mảnh nhỏ.

Bài quyền thi triển xong thì mặt trời đã hoàn toàn lộ diện .

Đối diện với ánh mặt trời mà thu thế!

Cặp mắt của Đằng Thanh Sơn nhìn ánh mặt trời, kiên định như bàn thạch, không thể rung chuyển. Từ khi thê tử chết đi, Đằng Thanh Sơn chỉ có một mục đích duy nhất để theo đuổi, đó là ”Võ Đạo”, niềm tin của hấn kiên định đến tận cùng cũng là nguyên nhân khiến Đằng Thanh Sơn đối với Hình ý quyền lĩnh ngộ không ngừng tăng lên, mỗi lần tăng phúc thì hấn lại càng cảm thấy sự thâm sâu của Hình ý quyền.

”Đã ba ngày rồi, vẫn không thấy Thanh Hà đâu!” Đằng Thanh Sơn nhíu mày nhưng cũng lập tức cười: ”Bất quá là Hắc ám chi thủ” hiệu suất làm việc thực sự thấp, phải đến buổi tối ngày hôm qua thì mới phát hiện ra tung tích của ta.”

Đặng Thanh Sơn nguyên bản còn cho rằng với khoảng cách một trăm dặm giữa Dương Châu thành và An Nghi huyện thành thì Hắc ám chi thủ chỉ trong một ngày là có thể tìm tới hắc rồi. Ai dè là phải đến tận đêm ngày thứ ba thì đối phương mới tra được tung tích của hắc. Bất quá thì điều này cũng không kì quái, tổ chức Hắc ám chi thủ vốn tưởng rằng... Đặng Thanh Sơn sau khi hành tung bại lộ thì lập tức trốn đi, cho nên đã tập trung toàn lực mà lục soát tại các địa phương khác.

Không ngờ rằng Đặng Thanh Sơn không sợ chết mà ở ngay tại Dương Châu thành.

"Liên tục ba ngày không thấy Thanh Hà đâu, Thanh Hà là thành viên công vụ đặc thù phục vụ quốc gia, hắc có lẽ đang có chuyện trọng yếu mà phải trì hoãn cũng nên." Đặng Thanh Sơn như thường lệ mà rời khỏi chỗ ở, vậy một chiếc taxi, đi đến khu phố Dương Liễu trà xã (Teng Qingfang Hill, as usual, left the residence, then took a taxi directly to the Old City of Willow Teahouse).

Bình thường thì Đặng Thanh Sơn buổi sáng sẽ ở Dương Liễu trà xã, còn buổi chiều thì lại ở quán cà phê "Mây Trắng" cách đó không xa. Từ quán cà phê Bạch Vân có thể nhìn sang căn nhà của đệ đệ hắc: "Thanh Hà".

Dương Châu thành, khu phố cổ, Dương Liễu trà xã.

"Tiên sinh, người đã đến, xin mời qua bên này."

Phục vụ viên liền dẫn Đặng Thanh Sơn tới chỗ ngồi quen thuộc của hắc ở bên cửa sổ lầu hai .

"Tiên sinh, người dùng nước đậu nành và bánh bao (dumpling)?"

Liên tục ba ngày, ngày nào cũng ngồi tại một chỗ đó, đồ ăn cũng toàn gọi những món đó, đều đến đây vào buổi sáng, phục vụ viên tự nhiên là đã hiểu rõ thói quen của Đặng Thanh Sơn.

Đặng Thanh Sơn có chút gật đầu: "Đúng vậy, cảm ơn."

Sau đó lập tức quay đầu nhìn qua cửa sổ về hướng xa xa phía căn nhà của đệ đệ hắc: Thanh Hà.

"Ân, mấy ngày nay, Thanh Hà căn bản không có về nhà, có chuyện gì xảy ra?"

Đặng Thanh Sơn nhíu mày, lần này đã là ngày thứ tư hắc đến đây quan sát, liên tục vài ngày quan sát, Đặng Thanh Sơn đã rất quen thuộc với đặc điểm căn nhà của đệ đệ hắc. Vừa liếc mắt nhìn qua là có thể phát hiện được cửa nhà có mở hay không, cửa sổ có mở hay không, rèm cửa (curtains) có buông hay không.

Không có thay đổi! Qua mấy ngày quan sát căn nhà của Thanh Hà thì xem ra là căn nhà này mấy ngày nay căn bản không có người ở.

"Mấy ngày nữa thì "Thiện Xạ Thủ" Tôn Trạch cùng với "Người Máy" Dole Goth Rove sẽ tới đây, hy vọng là trước khi đánh trận này có thể gặp mặt đệ đệ". Đặng Thanh Sơn đáy lòng thầm nói.

"Tiên sinh, nước đậu nành và bánh bao của người đây".

Phục vụ viên bê một hộp (cage) bánh bao cùng một cốc đậu nành lớn đi lên, Đặng Thanh Sơn liền bắt đầu dùng bữa sáng, đồng thời lẳng lặng chờ đợi...

Gió nhẹ thổi, một chiếc xe hơi Land Rover hãm phanh ngã tư khu phố cổ Dương Châu thành, đây vốn là một chiếc xe hơi dành cho nam nhân, không ngờ người lái lại là một mỹ nữ thanh lệ tóc ngắn. Mỹ nữ lái cái loại xe như thế này, có thể nói là đã khiến cho tại ngã tư đường, rất nhiều con mắt sáng rực lên mà than thở mãi không thôi.

Lâm Thanh lái Land Rover, lẳng lặng tiến tới. Nàng cũng đã quen với những ánh mắt chú ý hai bên ngã tư đường, vẫn như thường lệ, trên khuôn mặt chỉ thoáng hiện có một tia nhàn nhạt cô đơn.

"Vốn cứ tưởng rằng mọi chuyện sẽ tự nhiên mà tiến triển, nhưng hắc lại rời đi... Đặng Thanh Sơn, hắc lại như một cơn gió, đột ngột đến khiến cho thế giới của ta một lần nữa tràn ngập sắc thái, nhưng ngay sau cũng lại rời đi như một cơn gió vô thanh vô động."

Lâm Thanh ánh mắt lạnh lùng (giận yêu ^-^), đột nhiên dừng lại tại một trà xã bên ngã tư đường phố - Dương Liễu trà xã.

Danh khí của Dương Liễu trà xã ở tại Dương Châu thành này còn kém xa Phú Xuân trà xã nhưng lại cũng có lịch sử lâu năm, hơn nữa giá thì lại rẻ hơn nhiều so với Phú Xuân trà xã .

Theo thói quen của chủ nhân, chiếc Land Rover tấp vào trước cửa Trà xã, Lâm Thanh tiến vào Dương Liễu trà xã.

”Lâm tiểu thư.”

Phục vụ viên vừa thấy Lâm Thanh liền nhiệt tình nghênh đón: ”Lâm tiểu thư đã lâu không có tới a.”

”Đi ra ngoài du lịch một chuyến.” Lâm Thanh lãnh đạm cười nói, rồi lập tức bước lên cầu thang mà lên lầu .

Đằng Thanh Sơn đã ăn xong bữa sáng, đang ngồi uống trà, tập trung quan sát nhà của đệ đệ Thanh Hà.

”Đằng Thanh Sơn!” Một đạo thanh âm hơi run run vang lên.

Đằng Thanh Sơn ngẩn ra, tại Dương Châu thành đáng lẽ là phải không có người nào biết mình mới đúng chứ. Đằng Thanh Sơn nghi hoặc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở cầu thang có một nữ tử mặc quần dài màu đen đang đứng, nữ tử mặc áo trắng có mái tóc ngắn này chính là Lâm Thanh! Khi nhìn ánh mắt của Lâm Thanh, Đằng Thanh Sơn vốn tâm luôn tĩnh lặng bỗng không khỏi chấn động mạnh. Ánh mắt khẩn trương vừa rời của Lâm Thanh vừa có một tia hỉ ý rồi lại có một tia não ý, đó là một ánh mắt như thế nào, ẩn chứa tâm tình như thế nào?

”Tiểu Miêu...”

Đằng Thanh Sơn hoàn nhớ kỹ cái tràng cảnh một lần khi hắn mới hai mươi tuổi. Trong một lần cùng thê tử ”Tiểu Miêu” đi thi hành một nhiệm vụ ở Trung Đông Li băng (Lebanon in the Middle East), bởi vì Tiểu Miêu bị bắn, hắn đã khẩn cấp cởi áo Tiểu Miêu ra mà gấp đầu đạn ra. Khi đó, Tiểu Miêu nhìn hắn với ánh mắt cũng là như thế này...

Vừa hận, vừa khẩn trương, có hỉ ý cũng có não ý...

Ánh mắt hoàn toàn giống nhau! Lần đó cũng là bước ngoặt khiến cho Tiểu Miêu và hắn trở thành người yêu.

”Đằng Thanh Sơn, người không phải nói là có việc gấp phải hồi gia hay sao? Còn nói là nhà của người ở một vùng núi rất xa ? Như thế nào, người còn ở Dương Châu này?” Lâm Thanh ngồi đối diện với Đằng Thanh Sơn, lập tức trách hỏi. Nhưng là Đằng Thanh Sơn lại không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng.

Nhìn chăm chăm vào mắt nàng!

Nhìn chăm chăm vào mắt một người phụ nữ, đây là một loại hành vi rất thất lễ.

”Người nhìn cái gì?” Lâm Thanh nhin không được bèn hỏi. Mặc dù nói vậy nhưng đáy lòng nàng lại có một tia tia hỉ ý. Đằng Thanh Sơn đầu gối này cuối cùng thì cũng nhận ra mị lực của nàng rồi.

”Ánh mắt người rất giống với ánh mắt thê tử ta.”

Đằng Thanh Sơn nhẹ giọng thở dài một tiếng, thu hồi ánh mắt, nâng chén nhẹ nhàng uống một ngụm trà.

Lâm Thanh chấn động. ”Thê tử của người?”

Lâm Thanh vừa rồi còn một bụng hỏa khí, muốn trách vấn Đằng Thanh Sơn tại sao lừa gạt nàng, nhưng là khi nghe được hai chữ ”thê tử” này thì hoàn toàn bị sốc.

”Người, người không phải là mới vừa mới tốt nghiệp đại học, mới vừa rời khỏi cánh cửa trường đại học sao? Như thế nào người đã có thê tử rồi?”

”Đại học?”

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

”Ta chưa bao giờ học đại học. Ngay cả cặp mắt kính này cũng là giả, đơn giản chỉ là để ngụy trang mà thôi.”

”Người, người...” Lâm Thanh đầu óc hoàn toàn rối loạn.

"Xin lỗi, trước giờ vẫn gặt người, nói là nhà ta ở một vùng núi rất xa cũng đều là lừa gạt người, nói tốt nghiệp đại học cũng là nói dối vậy. Đăng Thanh Sơn điềm đạm cười:

"Lâm Thanh, ta đích xác có chuyện trọng yếu, người không tiện dính vào vào. Bởi vậy cho nên ta vẫn lừa gạt người. Trong cuộc sống có rất nhiều chuyện không thể giải thích được, biện pháp tốt nhất là người cứ coi như chưa từng gặp ta."

Lâm Thanh vốn cảm thấy Đăng Thanh Sơn thần bí, nhưng đó là bởi vì Đăng Thanh Sơn tại đông bắc Đại Hưng An lĩnh triển lộ thực lực kinh người, thể năng đáng sợ. Còn hiện tại, Lâm Thanh lại càng cảm giác là Đăng Thanh Sơn có rất nhiều sự thần bí.

"Chưa từng gặp qua người?" Lâm Thanh nhìn chằm chằm vào Đăng Thanh Sơn.

Đăng Thanh Sơn gật gật đầu.

Lâm Thanh cảm nhận được sự lạnh lùng ẩn giấu trong đáy lòng Đăng Thanh Sơn, tựa hồ như là phản kháng lại việc tiếp xúc với ngoại nhân, nàng hiểu rõ hẳn!

"Người một mực lừa gạt ta, chẳng lẽ, người không đền bù cho ta một chút nào?" Lâm Thanh lại hỏi.

"Đền bù?" Đăng Thanh Sơn nhướn mày.

"Hôm nay được không?" Lâm Thanh hỏi dồn.

Đăng Thanh Sơn có chút gật đầu:

"Buổi chiều, ta ở quán cà phê kế bên."

"Tốt lắm."

Lâm Thanh mỉm cười gật đầu:

"Yêu cầu của ta cũng không cao, người cứ ở đây uống trà, ta ngồi bên cạnh. Buổi chiều người đi uống cà phê. Ta cũng đi, ta vẫn ngồi bên cạnh. Còn nếu người gặp gỡ khách nhân, ta cũng không quấy rầy. Ta chỉ muốn một ngày, thế nào?"

Đăng Thanh Sơn có chút nghi hoặc, ở cùng hắn một ngày (to be with me in one day)? Nếu nàng cứ ngồi cạnh thì hẳn muốn ngăn cũng không được.

"Được rồi."

Đăng Thanh Sơn gật đầu, Lâm Thanh lộ ra vẻ tươi cười.

5. Chương 5: Cường Địch Tập Kích

"Nhanh thật." Lâm Thanh nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, ngày hôm nay nàng căn bản không phát hiện ra thời gian trôi qua, một ngày cũng đã trôi qua, rồi lập tức nhìn về phía Đăng Thanh Sơn ở đối diện, trên mặt Lâm Thanh không khỏi lộ ra một nụ cười điềm tĩnh. Mỗi khi gặp Đăng Thanh Sơn, nàng đều cảm thấy vô cùng thoải mái, khiến cho tâm tình của nàng dù đang không vui vẻ hay không có chỗ nương tựa đều có thể nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Lúc đầu nàng ở trên lưng Đăng Thanh Sơn đi bộ hai mươi dặm đường núi, cảm giác trên lưng Đăng Thanh Sơn đó, cả đời này nàng không thể nào quên được.

Cả cuộc đời này, chưa bao giờ nàng cảm thấy "an toàn", cảm thấy tâm linh bình yên như vậy cả.

"Nếu có thể vĩnh viễn được nhìn hắn như vậy đến tận thời khắc cuối cùng của trời đất cũng tốt." Trong đáy lòng Lâm Thanh thầm nghĩ, nhưng trong đầu đột nhiên không khỏi hiện lên hình ảnh của một người, Lâm Thanh trong lòng nổi lên một sự sợ hãi: "Không, ta không thể tiếp tục dây dưa với Đường Thanh Sơn như vậy nữa, tại An Nghi huyện thành thì còn tốt đẹp, nhưng ở Dương Châu này nếu như bị hắn phát hiện, Đăng Thanh Sơn sẽ không xong mất!"

Chỉ là mặc dù suy nghĩ như vậy, nhưng nếu không được gặp mặt Đăng Thanh Sơn, đáy lòng Lâm Thanh không sao cam lòng nổi.

Tại Đại Hưng An Lĩnh Tự có thể gặp mặt, đó là duyên phận. Mà tại An Nghi huyện thành xa xôi thế này vẫn còn có thể gặp lại, càng đúng là duyên phận.

Hôm nay tại Dương Châu thành này có thể gặp lần nữa, khiến cho Lâm Thanh thấy đây chính là do trời đất đã giúp cho nàng.

"Phật nói, kiếp trước năm trăm lần gặp nhau thì đến kiếp sau mới có cơ duyên gặp lại. Ta cùng Đăng Thanh Sơn do cơ duyên xảo hợp mà gặp mặt những ba lần, đây nhất định là duyên phận do trời định a." Lâm Thanh trong lòng thầm nhủ, "Chỉ là... ta không thể hại Đăng Thanh Sơn." Nội tâm hỗn loạn khiến cho Lâm Thanh không thể quyết định nổi.

Đăng Thanh Sơn khẽ lắc đầu, hôm nay đợi suốt một ngày vẫn không thể gặp đệ đệ Thanh Hà của hắn.

"Hả?" Đăng Thanh Sơn đột nhiên chú ý tới âm nhạc trong quán cafe, đúng là bài hát của Tê Tần (Một trò chơi, một giấc mộng)

"Lâm Thanh, bài hát của Tê Tần này sao lại hát như vậy?" Đăng Thanh Sơn cười nhẹ nói.

Lâm Thanh lúc này mới phục hồi tinh thần, vừa nghe vậy không khỏi cười nói: "Một trò chơi, một giấc mộng? Tê Tần vốn viết bài này là một bài thay phiên nhau hát, nhưng trong đây chỉ do một mình Vương Kiệt hát thôi."

"Ra thế, ta vốn chỉ nghe một bài của Tê Tần." Đăng Thanh Sơn nói. Lâm Thanh kinh ngạc, một người nghe ca nhạc sao lại chỉ có thể nghe mãi một bài được, nếu một người thích ca hát, cũng không thể hoàn toàn không nghe những bài hát khác a, không khỏi hiếu kỳ liền hỏi: "Tại sao ngươi lại chỉ nghe một bài bài Tê Tần?"

"Bởi vì tên bài hát đó chỉ có một chữ: Lang." Đăng Thanh Sơn tùy ý nói.

"Lang?" Đáy lòng Lâm Thanh càng thêm nghi hoặc.

"Được rồi, ta phải về đây, có cơ hội sau này sẽ gặp lại." Đăng Thanh Sơn cười cười đứng lên, Lâm Thanh còn chưa kịp nói thêm câu gì, Đăng Thanh Sơn đã lập tức quay đầu đi thẳng ra ngoài. Miệng Lâm Thanh khẽ mấp máy, cuối cùng vẫn vô lực ngồi xuống, nghe tiếng ca mượt mà kia, Lâm Thanh không khỏi chua xót cười: "Một trò chơi, một giấc mộng? Coi như tất cả chỉ là một giấc mộng đi!" Lập tức giờ chén rượu ở bên cạnh, uống một hơi cạn sạch.

Lâm Thanh đột nhiên xuất hiện tại Dương Châu, đối với Đăng Thanh Sơn mà nói cũng chỉ là một chuyện nhỏ, hắn cũng chỉ cảm thán một tiếng mà thôi. Đại Hưng An Lĩnh, An Nghi huyện thành, Dương Châu thành, liên tục ba lần gặp mặt Lâm Thanh như thế thật đúng là quá xảo hợp, đương nhiên Đăng Thanh Sơn cũng chỉ cảm thán một chút mà thôi.

"Hô... hô..."

Gió đêm gào thét, ngọn một gốc cây đào trong sân cũng không ngừng theo gió mà lay động mạnh, một bóng người thân hình chớp động liên tục, âm thanh không khí bạo liệt, những tiếng rít bén nhọn không ngừng vang lên tạo ra những âm thanh trầm thấp. Bởi vì khu vực này cách khá xa với những nhà dân khác nên không gây ảnh hưởng lớn đến dân cư xung quanh. Đột nhiên thân hình ngừng lại, trong đôi mắt của Đăng Thanh Sơn hiện lên nét nghi hoặc.

"Cảnh giới Tông sư, rốt cuộc như thế nào mới có thể bước vào cảnh giới Tông sư?"

Trong lòng Đăng Thanh Sơn tràn đầy nghi hoặc, "Ta tu luyện nhiều năm như vậy, hôm nay nội công đã khiến da dẻ toàn thân chỗ nào cũng ẩn chứa quang mang, chỉ còn lại một chỗ khó khăn gian nan nhất chính là da mặt ! Điểm cuối cùng này làm sao có thể đột phá được đây?"

"Sư phụ bị vây ở trong bước cuối cùng này hơn mười năm, cũng không thể nào tiến vào cảnh giới Tông sư được." Đăng Thanh Sơn không ngừng thì thầm, khát vọng trong lòng đối với cảnh giới Tông sư lại càng tăng thêm.

Lập tức không tiếp tục suy nghĩ nhiều về vấn đề này nữa.

"Đi tới Dương Châu Thành này đã tám ngày, suốt tám ngày qua ta chưa một lần gặp qua Thanh Hà." Trong đáy lòng Đường Thanh Sơn có chút lo lắng, "Hỏi Elena thì Elena lại chắc chắn mười phần, dám khẳng định Thanh Hà chính là phụ trách ở khu vực Dương Châu."

Đường Thanh Sơn không còn cách nào khác, chỉ có thể thở dài một tiếng rồi nhắm mắt tĩnh tu.

Khi ánh bình minh vừa xuất hiện, khắp trong trời đất chỉ mới tờ mờ sáng, giờ phút này không khí trong trời đất rất trong lành nhưng cũng rất lạnh lẽo.

Đường Thanh Sơn nhắm mắt khoanh chân tĩnh tọa ở trong sân. Khắp trời đất là một khoảng yên tĩnh.

"Oanh!" Cánh cửa gỗ rất nặng của tòa viện như bị đạn pháo đánh trúng, đột nhiên vỡ tung ra, vô số mảnh gỗ nhỏ giống như những mũi tên được bắn vào trong sân, bao trùm lên cơ thể Đường Thanh Sơn.

Đang ngồi tĩnh tọa, hai tay Đường Thanh Sơn hóa thành hổ trảo, đánh mạnh xuống đất một cái, trực tiếp tạo ra trên mặt đất xuất hiện mấy cái lỗ thủng, cả thân người nhanh như chớp vọt ra đằng sau, đồng thời dưới chân đạp một cước, giống như viên hàu, trực tiếp nhảy lên nóc nhà. Cùng lúc đó, những âm thanh rất nhỏ vang lên.

"Phốc! Phốc! Phốc!"

Liên tục ba tiếng!

Ba viên đạn, trong đó có hai viên bay sát sát thân hình Đường Thanh Sơn, thiếu chút nữa là trúng.

"Trang Tiêu ám khí, hai người bọn họ rốt cục đã đến rồi." Đường Thanh Sơn đang đứng trên nóc nhà, ánh mắt mãnh liệt, lãnh khốc như độc lang, tay phải yên lặng cho vào trong túi quần một cái, trong tay đã xuất hiện một thanh chủy thủ. Nói là chủy thủ, thực tế chỉ là một con dao nhỏ gọt hoa quả bình thường. Có một dao trong tay, khí thế của Đường Thanh Sơn càng thịnh hơn.

"Hô!" Trong không khí truyền đến một tiếng rít trầm thấp, một đạo thân ảnh cao lớn cường tráng giống như một chiếc xe tăng lao qua cánh cửa viện đã vỡ tiến vào, người này trong khoảng khắc đã xuất hiện trên nóc nhà của Đường Thanh Sơn, sau khi nhảy lên nóc nhà, Đường Thanh Sơn trong nháy mắt phát hiện ra, đây là một người da trắng có cái đầu bóng loáng.

Mà cùng lúc này, ở cửa viện lại xuất hiện một người, nhìn như một nam nhân gầy gò vàng vọt, trong tay cầm một khẩu súng màu bạc, ánh mắt của người nam tử vàng vọt này lạnh như băng, giống như một tòa núi băng vạn năm. Thân ảnh cao lớn kia trong nháy mắt nhảy lên, hắn cũng liền hướng Đường Thanh Sơn bắn.

"Phốc! Phốc!"

Liên tục hai phát bắn. Hắn bắn ra, cùng với người cao lớn da trắng kia tạo thành một sự phối hợp gần như hoàn mỹ.

Nếu như Đường Thanh Sơn muốn ở trên nóc nhà sử dụng phi đao đối phó với người cao lớn kia, dưới tình huống phân tâm như thế, đối mặt với viên đạn của tên sát thủ "Thiện Xạ Thủ" Tôn Trạch, tuyệt đối không thể trốn thoát được. Nhưng là nếu hắn toàn lực né tránh viên đạn kia, thì đối với đối thủ được gọi là "Người Mấy" Dole Goth Rove cũng lâm vào cảnh khó khăn như vậy.

Trong lúc nhất thời, tựa hồ như Đường Thanh Sơn không có cách lựa chọn nào cả.

"Hừ!"

Nhìn Tôn Trạch nổ súng, Dole Goth Rove trong nháy mắt nhảy lên, Đường Thanh Sơn cũng không hề do dự, chân dùng sức đạp nóc nhà dưới chân vỡ vụn, thân thể Đường Thanh Sơn trực tiếp hạ xuống dưới.

Một chiêu hạ xuống này, khiến cho thể phối hợp công kích của hai người thất bại.

Sau khi hạ xuống đất, ánh mắt Đường Thanh Sơn như điện hướng nhìn lên trên, tay phải ổn định không chút run rẩy rồi đột nhiên phát tay ra...

”Hừ!”

Trong ánh bình minh mờ ảo, phi đao sáng như ngọc như một tia chớp xẹt qua không gian, xuyên thấu qua nóc nhà.

”Phụp!” Âm thanh có chút quen thuộc vang lên, làm cho Đường Thanh Sơn có chút mỉm cười, hiển nhiên phi đao đã trúng mục tiêu.

Cả người Đường Thanh Sơn như một con linh miêu, linh hoạt nhanh chóng chui sâu vào trong phòng, một tay đảo xuống dưới phiên giường (giát giường) một cái, lập tức trong hai tay đều nắm lấy năm con dao gọt hoa quả, chuyện một người trong thành thị này mua nhiều dao gọt hoa quả cũng là một điều khá bình thường. Đường Thanh Sơn hai tay xoa lên hai cái ống quần một lượt, lập tức mười con dao gọt hoa quả này liền chui vào chỗ để dao trên ống quần.

”Bồng!”

Đột ngột, nóc nhà trên đầu Đường Thanh Sơn đột nhiên vỡ tung ra, một thân ảnh kinh khủng giống như quái thú thời tiền sử từ trên trời hạ xuống.

”Dole Goth Rove! Chiến đấu cùng với một tên gần như quái vật này, xác suất chiến thắng không cao! Hơn nửa một khi bị hấn dây dưa, tên Tôn Trạch kia lại nổ súng thì ta chắc chắn sẽ phải chết không cần nghi ngờ!” Sắc mặt Đường Thanh Sơn biến đổi, dưới chân đạp một cái như một con voi to lớn vung về, nhưng thân hình lại quỷ dị lùi ra phía sau vài thước, sau đó hai tay hai chân dùng sức, như một con cọp lao thẳng ra sân.

Dụng Hình Ý Quyền, tốc độ của Đường Thanh Sơn đã trở nên cực nhanh.

Ngay khi từ trong phòng bên trong tòa viện lao ra, hàn khí của buổi sớm đạp ngay vào mặt, như cùng đến với nó chính là -- viên đạn!

”Phốc!”

Một viên đạn tựa như đoán chắc chắn được tốc độ cùng với phương vị mà Đường Thanh Sơn lao ra, vừa vặn bắn tới. Đường Thanh Sơn sớm đã có chuẩn bị từ trước, bàn tay đảo một cái, một thanh phi đao liền xuất hiện trên tay. Phi đao lạnh như băng, ánh kim loại từ bề mặt đao sáng loáng, lao qua mấy thước trong không trung, chính xác đến cực điểm va chạm cùng với viên đạn kia.

”Thương!” Viên đạn kia liền trực tiếp bị bắn văng sang một bên.

”Phốc!” Nhưng ngay lập tức một viên đạn khác đã bắn tới. Luận về uy lực thì uy lực phi đao của Đường Thanh Sơn so với viên đạn bình thường còn lớn hơn, nhưng nói về tốc độ thì Đường Thanh Sơn chỉ xuất ra một thanh phi đao thì một khẩu súng đã được cải tiến chuyên nghiệp liền có thể bắn ra mấy viên đạn.

”Hừ!” Thân thể Đường Thanh Sơn tại giữa không trung xoay một cái, cả thân hình giống như một con du long, viên đạn kia liền trực tiếp bắn lên cánh tay phải của Đường Thanh Sơn, mà cánh tay phải của Đường Thanh Sơn trong nháy mắt nổi lên vô số gân cơ to lớn, đồng thời cánh tay phải dịch chuyển một cách ảo diệu, trên cánh tay phải tựa hồ như có vài cái gân đang lưu chuyển vòng quanh. Một cỗ khí kinh mạnh mẽ được sinh ra.

”Phốc!”

Khí kinh xoắn ốc giống như kim châm phun ra, va chạm cùng đầu viên đạn, khiến cho lực xuyên thấu của viên đạn giảm mạnh, đồng thời viên đạn bắn vào trong cơ thể liền bị cơ thể cứng chắc cản giữ lại.

”Hừ!” Chỉ trong nháy mắt, viên đạn liền bị đẩy ra khỏi cơ thể, rơi xuống mặt đất. Viên đạn rơi xuống trên mặt đất tạo ra một âm thanh thanh thúy, khiến ”Thiên Xạ Thủ” Tôn Trạch nở nụ cười, ngay cả tên ”Người Mây” Dole Goth Rove mới từ trong phòng lao ra trên mặt cũng hiện lên nét cười. Một người đứng ở cửa viện, một người đứng ở cửa phòng. Hai người cứ như vậy đứng nhìn Đường Thanh Sơn cười.

Mà Đường Thanh Sơn vẫn đứng yên ở dưới gốc cây đào trong sân, sắc mặt trầm tĩnh như nước.

"Phi Dao Cô Lang, không hổ là người một mình có thể diệt sát toàn bộ một tổ chức siêu cường, ta vừa rồi bắn liên tục hai phát, vậy mà cũng chỉ khiến cho cánh tay người thoáng bị thương thôi, đối với năng lực khổng lồ cơ thể của người, ta tự nhận không thể bằng, bội phục, bội phục."

"Thiên Xạ Thủ" Tôn Trạch nhìn qua giống như một thiếu niên tuấn tú. Chỉ là đôi mắt kia lạnh băng như âm hàn, cái lạnh lẽo giống như độc xà Amazon. Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, tên Tôn Trạch này chính là tu luyện một trong Tam đại nội gia quyền, "Bát quái chưởng", tuổi thật của hắn có lẽ là ngang bằng mình, cũng là tu luyện nội công từ sớm, phối hợp với cây súng khiến cho vô số người sợ hãi mà than là Tử Thần."

"Lang, người là một cường giả, ta Dole Goth Rove bội phục người, người hãy tự sát đi." Người da trắng có thân hình to lớn giống như gấu trắng Bắc cực kia âm trầm nói.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt xẹt qua viên đạn trên mặt đất, trên viên đạn còn mơ hồ xuất hiện vết máu.

Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm than một tiếng, mặc dù bản thân mình có cách một bước nữa mới đến được cảnh giới Tông sư, nhưng năng lực khổng lồ cơ thể đã đạt tới một mức thật cao, cũng không cách nào chống đỡ được viên đạn được chế tạo đặc biệt kia. Viên đạn kia thực tế đã ảnh hưởng đến cánh tay phải của Đằng Thanh Sơn, thực lực đã giảm đi nhiều.

"Nhìn năng lực thân thể người chống đỡ viên đạn kia, chắc hẳn đã đạt tới nội gia đỉnh cao, còn một bước nữa sẽ tiến vào cảnh giới Tông sư." Tôn Trạch thở dài một tiếng, "Đáng tiếc một vị nội gia cường giả phải chết." Hai người liên thủ vốn đã chiếm được thượng phong, bây giờ Đằng Thanh Sơn lại bị thương, bọn họ chắc chắn sẽ thắng không phải nghi ngờ nữa.

"Lang, cùng là tu luyện nội gia, ta tôn trọng người, người tự sát để giữ thể diện đi." Tôn Trạch nói.

Đối với những trận kịch chiến của những siêu cấp cường giả như bọn họ thế này, cuối cùng đầu tan vỡ hoặc thân thể bị phân làm nhiều mảnh đều là chuyện thường, để cho Đằng Thanh Sơn chút thể diện mà chết đi cũng là do hai người này có điểm thương tiếc.

"Tự sát?" Đằng Thanh Sơn ánh mắt như đao, xẹt qua hai người một lượt, "Thật là đáng cười, ai sống ai chết còn chưa biết được đâu, mạng ta ở đây này, có bản lĩnh thì đến mà lấy đi."

6. Chương 6: Sanh Tử Chi Chiến

Bọn họ vừa rồi nói có vẻ như là vì Đằng Thanh Sơn nhưng trên thực tế thì cũng là cách công kích ảnh hưởng đến ý chí của Đằng Thanh Sơn, nếu như Đằng Thanh Sơn tự sát thì là tốt nhất. Chỉ đơn giản như vậy, hai người bọn họ không hao tổn chút sức lực nào cũng có thể thành nhiệm vụ, còn nếu là chánh thức sanh tử đại chiến thì cho dù hai người bọn họ có đủ khả năng sát tử Đằng Thanh Sơn thì chắc chắn cũng sẽ bị trọng thương.

"Chiêu này của Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu (Dole Goth Rove) người, đối với ta căn bản không có chút tác dụng nào."

Đằng Thanh Sơn đảo mắt liếc qua trên người gã Nga la tư tráng hán (gã tráng hán người Nga). Hắn và Tôn Trạch đều mặc trang phục màu đen, bộ trang phục màu đen này hẳn là có khả năng bảo vệ rất mạnh."

Gã Nga la tư tráng hán này lúc ở trên nóc nhà thì chắc chắn đã trúng một phi đao. Chỉ là hai người bọn họ đều đã sớm biết rõ tuyệt kỹ phi đao của Đằng Thanh Sơn, lần xuất hiện này, bọn họ cả hai trên người đều mặc trang phục đặc chế có khả năng phòng ngự rất mạnh. Một đao vừa rồi sau khi xuyên qua lớp trang phục này thì uy lực còn lại là không nhiều. Toái Thể Cơ "Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu" rất dễ dàng dùng cơ nhục chặn cản phi đao lại rồi hất ra.

"Hầu tử, đầu Lang này muốn chết, chúng ta hãy mau thành toàn cho hắn đi sao." Gã Nga la tư đại hán "Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu" nói một câu Hán ngữ rất sôi.

"Uy hiếp lớn nhất chính là Thần thương thủ "Tôn Trạch", phải giết được hắn, thì ta mới có sinh cơ."

Không có một biểu hiện gì, Đằng Thanh Sơn đột ngột hạ người xuống, song cước đập mạnh, song trảo cào mạnh xuống mặt đất, cả người giống như mảnh hổ hạ sơn mà nhảy một bước tới gần mười thước, pháo quyền đánh úp về phía Tôn Trạch”.

Đang đứng tại viện môn, ”Thần Thương Thủ” Tôn Trạch khoe miệng thoáng có nụ cười nhạt, thân thủ vừa động đã như huyền ảnh phiêu dật mà lách sang một bên, đồng thời khẩu súng bằng bạc trong tay cũng gần như vô thanh vô tức mà khai hoả.

”Phốc!” ”Phốc!”

Trong nháy mắt khi đối phương khai hoả thì Đằng Thanh Sơn thân hình cũng lập tức như một con độc xà mà xoay người chuyển hướng nhảy sang bên cạnh.

Nếu luận về sự linh hoạt của thân thể thì trong tam đại nội gia quyền, bát quái chương có thể nói chính là đệ nhất. Bát quái chương bao gồm ”Nhất tẩu, Nhị Thị, Tam Tọa, Tứ Phiên”, ý nói là Tẩu” chính là cấp bậc đệ nhất tối cơ bản nhất, mà bát quái chương cường giả cấp bậc đại sư ”Tôn Trạch” lúc này đã nhanh tựa thiểm điện, phiêu dật như phong mà vạch ra một đường. Hỏa đạn vô cùng điêu ngoa âm độc. Bát quái chương linh xảo phối hợp với hỏa dục, uy lực quả là vô cùng đáng sợ.

”Ta về tốc độ căn bản bản là không linh hoạt bằng ”Tôn Trạch”, lúc truy tung hấn thì hấn sẽ liên tục công kích ta, đồng thời còn có tên ”Toái Thể Ky” Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu kia nữa. Chỉ cần ta phản ứng chậm một chút là lập tức lâm vào tử lộ. Ta chỉ có một cơ hội mà thôi!” Đằng Thanh Sơn đáy lòng thầm hiểu được.

”Phốc.”

Lại là một viên đạn, Đằng Thanh Sơn né không kịp, ở bên cạnh còn có tên quái thú đáng sợ Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu rình rập mà công kích tới.

”Bất hảo.”

Đằng Thanh Sơn cơ bụng trong nháy mắt trở nên mềm mại như bông, trong sát na khi viên đạn bắn trúng bụng thì một cổ nội kinh cường hãn liền chấn xuất ra, khiến cho lực đạo của viên đạn bị giảm bớt bảy phần, đồng thời cơ nhục đột ngột trở nên cứng như thép, đầu đạn bị chặn lại giữa lớp cơ nhục rồi bị chấn xuất ra. Đằng Thanh Sơn bản thể lại là theo một thể Thiết bản kiêu, song thủ vô mạnh xuống đất, cả người giống như du long chuyển mình mà lách người sang một bên.

Đang đứng cách đó không xa, Tôn Trạch trên mặt thoáng lộ một nụ cười lạnh.

”Ha ha...”

Gã Nga la tư đại hán cười to mà xông thẳng về phía Đằng Thanh Sơn. Nhưng chính lúc này thì Đằng Thanh Sơn lại chuyển thân di chuyển về phía cây đào trong đình viện, tả thủ xuất hiện một thanh phi đao, nhân thân trở nên âm đậm tang thương. Hai thanh phi đao đồng thời rời khỏi tay mà vạch ra một đạo quỹ tích lạnh như băng xuyên qua không gian, hướng Tôn Trạch và Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu mà phi tới.

Tôn Trạch cười lạnh, hướng ngọn phi đao đang phóng tới mà khai hoả .

Nếu luận về thương thuật thì Tôn Trạch tuyệt đối có thể bài danh trong nhóm thập đại cao thủ trên toàn thế giới, bắn một phát trúng phi đao chỉ là chuyện rất đơn giản.

”Hừ”

Gã Nga la tư đại hán ”Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu phát ra một thanh âm trầm thấp, hữu quyền đeo găng kim loại (metal glove) đâm thẳng về phía phi đao.

Đằng Thanh Sơn nhân thân u lãnh thâm thúy, một tia âm đậm tang thương ẩn chứa trong hai thanh phi đao không nghi ngờ gì chính là mơ hồ có quan hệ với tâm cảnh của Đằng Thanh Sơn.

”Bồng!”

”Bồng!”

Ngay khi phi đao sắp va chạm với mũi thương thì đột ngột không có gì tác động mà phi đao bỗng quỵ đi bằng liệt thành bảy tám khối cương thiết, bảy tám khối cương thiết này quỹ tích thoáng thay đổi rồi cực nhanh bắn về phía Tôn Trạch, đầu đạn tự nhiên đâm không trúng.

”Không...” Tôn Trạch sắc mặt đại biến.

Hắn vốn cách Đẳng Thanh Sơn không tới thập thước cự li, Đẳng Thanh Sơn phi đao vừa xuất thì hắn trong nháy mắt cũng đã khai hỏa. Khi phi đao bạo liệt thì cũng chỉ cách hắn chừng hai thước .

Hai thước khoảng cách, với tốc độ phóng tới của những khối cương thiết vỡ vụn ra từ phi đao, cộng với sự biến hóa đột ngột thì ngay khi thần kinh của Tôn Trạch mới có phản ứng là những khối cương thiết vỡ vụn ra từ phi đao đã tới trước mắt hắn rồi.

”Phốc!” ”Phốc!” ”Phốc!”

Phồng chừng có ba phiến trong số những mảnh vụn của phi đao trực tiếp xuyên thủng con mắt của Tôn Trạch, xuyên qua sau gáy.

”Ách...”

Ánh mắt của Tôn Trạch khó có thể tin, nhưng ngay sau đó nhanh chóng mờ đi, cả người mềm oặt đổ xuống đất.

Một trong năm mươi hai sát thủ cấp S của thế giới ngầm: Bát quái chương - ”Thần Thương Thủ” Tôn Trạch đã mất mạng!

Cho dù là nội gia có cường thì khuôn mặt cũng là chỗ yếu nhất, trừ phi là đạt tới tông sư cảnh giới, toàn thân không có nhược điểm. Mà Tôn Trạch còn chưa đạt tới tông sư cảnh giới cho nên hắn chết cũng không có gì là lạ.

”Bồng.”

Nga la tư đại hán ”Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu” cũng đồng dạng cũng ngộ hiểm cảnh, nhưng là hắn vận khí lại tốt hơn. Bởi vì hắn chỉ dùng hữu quyền mà ngăn cản phi đao, còn tả quyền thì theo thói quen mà phòng thủ trước mặt. Trong số những mảnh vụn của phi đao thì có hai phiến bắn tới mặt hắn, hắn liền dùng tả quyền vốn có đeo găng bằng kim loại mà gạt qua, dễ dàng ngăn cản hai phiến cương thiết lại.

”Người, người...”

Gã Nga la tư đại hán nhìn về phía gã đồng bọn người Hán đã mất mạng, mắt không khỏi chấn kinh mà nhìn Đẳng Thanh Sơn, còn Đẳng Thanh Sơn thì khuôn mặt rớt cục cũng đã nở nụ cười.

”Hầu tử, hầu tử...”

”Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu” nhìn vào thi thể của Tôn Trạch:

”Phi đao, phi đao như thế nào lại toái vụn ra được?”

Một thanh phi đao vô duyên vô cớ mà tự băng liệt?

Đẳng Thanh Sơn nhìn gã Nga la tư đại hán, trong lòng thở ra một hơi.

Lần trước khi đại chiến tại bên trong tổ chức red. Một mình hắn đã đơn thân độc mã mà kịch chiến với một đám sát thủ. Song quyền nam địch tứ thủ, mắt nhìn chính mình đang bị vây công sắp chết. Chính cái lúc ở tại bên bờ sanh tử đó mà tâm tình trở nên tuyệt vọng đau buồn. Bản thân tự nhiên rơi vào cái loại đặc thù tâm cảnh này mà đối với thiên địa chung quanh tự nhiên lại có một tia liên lạc đặc thù, khiến cho phi đao phóng ra có chứa đựng một tia liên lạc đặc thù với ”nội kinh”

Bằng vào một tia liên lạc này mà hắn hoàn toàn có thể khống chế cho phi đao khi nào thì bạo liệt ra.

Một thanh phi đao đang phóng tới gần địch nhân thì đột nhiên vỡ vụn thành vài phiến cương thiết thì làm sao có thể phản ứng kịp? Tỷ như Tôn Trạch kia vậy, hai thước khoảng cách gần gũi căn bản là không có cách nào có thể phản ứng kịp mà bị xuyên thủng đầu.

Tuyệt đối sát chiêu!

Mặc dù Đẳng Thanh Sơn không hiểu là tại sao mà dưới cái loại tâm cảnh này thì hắn có thể phóng ra phi đao có chứa đựng một tia liên lạc đặc thù với "nội kinh". Tuy nhiên thì Đẳng Thanh Sơn biết rất rõ cái loại trạng thái này, hắn đặt nhất chiêu này cái tên là: "Âm nhiên nhất Đao" (Đau buồn nhất đao).

"Lang, ta sẽ chôn ngươi cùng Hầu tử!" Gã Nga la tư đại hán "Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu" hai con mắt ẩn hiện hồng quang, phảng phất như một con sư tử đang lên cơn đại nộ mà thấp giọng rít lên, trong phạm vi tầm mắt, gã Nga la tư đại hán này bộ trang phục màu đen bắt đầu bành trướng lên nhất hào, cổ máy giết người khổng lồ này dậm mạnh một cái xuống mặt đất.

Mặt đất cement liền bị chấn động mà vỡ nứt ra, giống như là bị những chiếc xe tải siêu trường siêu trọng (heavy-duty trucks) liên tục phóng qua .

"Ha ha, hảo tới đi!" Đẳng Thanh Sơn cũng cười lớn một tiếng, không né tránh mà lại đón nhận.

Hai chân liên tục đạp mạnh lên mặt đất, phảng phất như một gã khổng lồ cự nhân đang đạp xuống, xi măng trên mặt đất không ngừng vỡ ra, Đẳng Thanh Sơn trông như bạo mãnh, nhưng thân hình lại phiêu dật như du long, tả chưởng hoành tại trước mặt, hữu quyền lại như giao long xuất thủ, lấy phần eo làm trung tâm, toàn thân lực lượng trong nháy mắt hoàn toàn tập trung lên hữu thủ.

"Xuy xuy" hữu thủ đột nhiên quỷ dị bành trướng nhất hào.

Tĩnh mạch nổi lên như muốn bùng nổ ra, cơ nhục lại như đàn hồi co giãn nở căng, bắt đầu xuất hiện một cổ kinh lực mạnh mẽ cuốn lại theo hình xoắn đinh ốc, hữu quyền như thiểm điện vừa xoay vừa lao tới, tạo ra một thanh âm xé gió bén nhọn.

"A...!"

Gã quái vật Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu nhảy lên, hữu quyền đeo găng bằng kim loại giơ lên cao, sau đó hội tụ toàn bộ đại lực (vạn quân chi lực), như đạn pháo xạ kích bắn nhanh tới Đẳng Thanh Sơn.

Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu na cực đại quyền đầu mang theo một đạo tàn ảnh mà lao tới, trực tiếp ngành kháng với quyền đầu của Đẳng Thanh Sơn.

"Xuy"

Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu rõ ràng cảm nhận được một cổ kì lạ kinh khí xuyên qua găng tay của hắn mà truyền lại, thậm chí còn khiến cho toàn bộ cánh tay hắn bị xoay theo. Một thanh âm rất nhỏ vang lên, Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu biến sắc, may là hắn tại cổ thuật yoga thành tựu cực cao thì mới có thể chống lại một kinh lực xoắn đinh ốc vừa rồi:

"Nếu như thực lực chỉ kém một chút thì e rằng cánh tay đã bởi bị vặn gãy! Hiện tại, hữu quyền phỏng chừng chỉ có thể phát huy tám phần mười thực lực"

Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu không cảm thấy dễ chịu gì nhưng Đẳng Thanh Sơn lại còn ở trong tình trạng tệ hại hơn.

Quyền đầu giao kích trong nháy mắt, Đẳng Thanh Sơn cả người liền mượn thế mà bay ngược trở lại.

"Ha ha..."

Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu cất tiếng cười càn rỡ, không chút do dự mà cực nhanh lao theo.

7. Chương 7: Hổ Pháo Quyền

"Người nhất gan, chỉ có chạy là giỏi." Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu có chút nóng nảy.

Đẳng Thanh Sơn nhảy lên nóc này, vừa giao thủ trong khoảnh khắc đó, nắm tay thực ra không có bị thương gì, một đôi tay rèn luyện theo bí pháp "Thiết Sa Chưởng" thì độ cứng có thể so với sắt thép, thêm cả nội kinh nữa thì cho dù có va chạm với cả quyền bằng kim loại cũng không thành vấn đề. Thương thế chính thức là nằm ở chỗ cánh tay.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn cánh tay phải, một vết máu đã thấm thấu ra ngoài.

Cảm nhận sự đau nhức bên trong cánh tay, đáy lòng Đằng Thanh Sơn cảm thấy không ổn: "Tên quái vật này thân thể quá mạnh mẽ, cánh tay ta lúc trước bị Tôn Trạch bắn bị thương, bên trong cơ thể đã thụ thương, hiện tại thương thế càng nghiêm trọng hơn. Việc phát lực đã bị ảnh hưởng rất lớn, thực lực chỉ còn lại khoảng năm thành." "

"Đối phó với cái loại quái vật này có dùng phi đao cũng vô dụng." Đáy lòng Đằng Thanh Sơn bắt đầu suy nghĩ.

"Toái cơ thể" Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu lại còn cười nhạo: "Đằng Thanh Sơn, nếu như ngươi sợ rồi thì mau mau chạy trốn đi."

Đây cũng không phải là điều Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu hoàn toàn nói mả, mà bởi vì - Luận về tốc độ, hẳn không thể bằng Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn mà muốn chạy trốn thì hẳn không thể ngăn cản được.

Tuy rằng Đằng Thanh Sơn có tuyệt kỹ phi đao, thế nhưng một chiêu "Âm nhiên nhất đao" cho dù phi đao vỡ vụn có tính bất ngờ, phương hướng không thể xác định, có ưu điểm như vậy nhưng đồng thời cũng có những nhược điểm. Phi đao vỡ vụn khiến cho kinh lực phân tán, uy lực của những mảnh vỡ nhỏ này cũng không quá mạnh mẽ! Ngoại trừ công kích trúng những bộ phận yếu ớt trên mặt, bằng không đối với đại hán nước Nga sẽ không có tác dụng. "Toái cơ thể" Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu thân thể mạnh mẽ, lại mặc thêm cả y phục đặc chế, hơn nữa đối với một chiêu "Âm nhiên nhất đao" đã có sự đề phòng, vào thời khắc mấu chốt chỉ cần thân thủ che Kỵn lại là sẽ yên tâm.

Về phần hai người cận chiến.

Đằng Thanh Sơn tuy là cường giả Hình Ý Quyền, chỉ thiếu một bước nữa là đạt tới cảnh giới Tông sư.

Nhưng đại hán nước Nga này cũng rất đáng sợ.

Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu trời sinh mạnh mẽ vô cùng, cũng đã từng xưng bá tại quyền đàn Chợ Đêm, thân thể cứng hơn sắt thép, lại tu luyện cả yo-ga cổ đại, cương nhu đồng thời, cực mạnh của hắn lại là một bí tịch Trung Hoa mà hắn vô tình may mắn có được, "Quan tiết quyền". Sau khi tu luyện thành công, đối với Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu nó đã trở thành vũ khí cận chiến đáng sợ nhất, tạo ra cái tên "Toái cơ thể" của hắn, khiến hắn có thể có tên trong danh sách sát thủ cấp S của thế giới hắc ám.

"Sao?"

Chiến ý của Đằng Thanh Sơn bốc cao: "Thực là buồn cười!"

Sau khi thê tử chết đi, "Võ đạo" đã trở thành mục tiêu duy nhất của Đằng Thanh Sơn, hôm nay đã chỉ kém cảnh giới Tông sư có một bước nhưng lại dường như cách cả một bầu trời, muốn vượt qua được vô cùng khó, mà chỉ có thể trong chiến đấu sinh tử mới có thể lãnh ngộ được, đồng thời vượt qua chính mình để đạt được cảnh giới mới.

Kì phùng địch thủ, chỉ có thể gặp chứ không thể cầu được.

Đang buồn phiền ở nhà, Đằng Thanh Sơn sao lại có thể bỏ qua một cơ hội tốt như vậy được.

"Nếu như không chạy trốn, vậy hãy chuẩn bị chỗ chôn đi là vừa." Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu thân hình như chớp giật, liên tục bước năm bước khiến mặt đất rung động, sau đó cả người nhảy vọt lên.

"Tới hay lắm."

Đằng Thanh Sơn vung một thanh phi đao trong tay.

"Bồng!" Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu đã sớm có sự chuẩn bị trước, bàn tay to như một cái quạt lớn, rất đơn giản có thể ngăn cản phi đao, khiến phi đao văng sang một bên.

Khi ngăn trở một thanh phi đao này, thân thể Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu vẫn còn đang ở trên không trung. Đằng Thanh Sơn từ trên cao lao xuống, thân hình co lại như một con sâu, tay trái đảo một lượt che chắn trước mặt, còn tay phải lại như một khẩu đạn pháo bắn ra, trực tiếp hướng đến đầu Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu.

"Được?" Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu gặp loạn không hề sợ hãi, nắm tay to lớn như chùy sắt hướng thẳng đến nắm tay của Đẳng Thanh Sơn.

"Oanh! Oanh!"

Quyền phải quyền trái của Đẳng Thanh Sơn điên cuồng đánh xuống, từng quyền nối tiếp nhau, khiến cho mắt không thể nhìn rõ, chỉ nhìn thấy được quyền ảnh liên tiếp. Từ phía trên đánh xuống Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu xuống dưới đất.

Quyền như hỏa pháo, nhanh như Lưu tinh.

Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu đột nhiên lùi nhanh về phía sau.

"Thân thể của người này thật là đáng sợ." Trong đáy lòng Đẳng Thanh Sơn cảm thấy kinh hãi, vừa đánh lên người đối phương cảm giác như đánh lên một khối sắt thép bên ngoài có bao trùm một tầng bông, "Thân thể cứng như sắt thép, lại tu luyện cả yo-ga cổ thuật, muốn đánh trọng thương hẳn thật khó."

Đẳng Thanh Sơn trong lòng khiếp sợ, nhưng động tác lại không có một tia chần chừ, một khi đã chiếm được ưu thế, cả người lập tức thừa cơ tấn công liên tục.

"Hô, hô ~" Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu hít sâu vào hơi vào ngực, khí thế cả người bắt đầu tăng vọt lên, gào rít phảng phất như sự áp bách của gấu Bắc cực, mà nắm tay cuồng bạo như những phát đạn pháo không ngừng đánh tới.

Băng !

Cả người Đẳng Thanh Sơn như một cánh cung lớn, cong đến cực hạn, sau lưng bắt đầu rung động, vung tay một cái quyền phải đánh mạnh ra.

Băng quyền lao tới tựa như tàu cao tốc phá sóng! Lùi bộ cũng là Băng quyền, Áo bộ cũng là Băng quyền, Thuận bộ cũng là Băng quyền.

Cả người Đẳng Thanh Sơn giống như một con du long, vây quanh Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu, xảo diệu tránh né trọng quyền của đối phương, đồng thời tấn công lại đối phương những đòn nghiêm trọng.

"Phốc!" Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu khé miệng phụt ra một tia máu, đôi mắt lạnh lùng lóe lên: "Đầu Lang kia, thật không hổ là cường giả của nội gia quyền, có thể khiến cho ta bị thương với chỉ duy nhất một chiêu." Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu phát hiện, nếu như hôm nay không dùng "Quan tiết quyền" thì khó có thể giành thắng lợi.

"Đồ quái vật, dính Băng quyền của ta như vậy mà chỉ bị thương nhẹ." Đáy lòng Đẳng Thanh Sơn cũng cảm thấy khiếp sợ, nếu như là bình thường dính phải Băng quyền, phỏng chừng sớm đã bị trọng thương nặng.

"Xuy ---"

Ngón tay của Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu bắt được cổ tay trái của Đẳng Thanh Sơn.

"Ha ha~~" Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu lựa thế, lôi mạnh Đẳng Thanh Sơn, đồng thời vung chân trái đá ra một cước.

Trong quyền đàn Chợ Đêm, cước là một chiêu đáng sợ nhất.

"Thác cốt kỹ?" Đẳng Thanh Sơn chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, như bị kim châm, nội kinh tự nhiên chấn động, tựa như xoắn ốc, đánh văng ngón tay của đối phương ra, lập tức tựa như cá trạch trơn trượt thu hồi tay trái lại.

Tay trái vừa rút về thì một cước đã vọt tới. Cước ảnh tựa như đao cong, hung hăng nện ở trước ngực của Đẳng Thanh Sơn, trước ngực Đẳng Thanh Sơn vốn trống rỗng vội co lại tầm ba tấc, tránh khỏi đòn tấn công cực mạnh, thế nhưng cước ảnh vẫn bổ thẳng vào ngực, chỉ nghe đầu khớp xương kêu răng rắc một tiếng, Đẳng Thanh Sơn phún ra một ngụm máu.

"Không hay." Đẳng Thanh Sơn ngã sấp trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt.

Mặt đất chấn động!

Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu như một cái xe lu chạy tốc độ cao, cười lớn nhanh chóng lao đến.

Đằng Thanh Sơn hai mắt khê nheo lại, cả người đang nằm trên mặt đất, hai bàn tay đột nhiên đập mạnh xuống đất, mười ngón tay trực tiếp cắm vào nền xi măng, hai chân bỗng nhiên vung lên một cái, cả người tựa như bị một tảng đá đập trúng, bắn vọt về phía trước, quyền phải mạnh mẽ vung lên hướng tới Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu.

"Ha ha..." Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu bỗng nhiên tung ra một cước hướng đến Đằng Thanh Sơn.

"Bồng!" Quyền phải của Đằng Thanh Sơn hóa thành chưởng, đánh lên mấy đốt xương chân của Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu, chỉ cảm thấy tay bị chấn động một trận, Đằng Thanh Sơn thuận thế quyền trái liền đánh tới trước ngực của Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu.

Gần như cùng lúc, sắc mặt của Đằng Thanh Sơn chợt đỏ lên, lấy thất lưỡng làm trung tâm, lực lượng cơ thể gần như tập trung tất cả tại quyền trái, cả cánh tay trái đều như bạo trưởng, gân xanh nổi lên mạnh mẽ, tốc độ gần như nhanh gấp đôi so với quyền phải, gần như theo một đường thẳng tắp đánh tới trước ngực Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu.

"A..." Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu gầm lên, hướng đến đầu Đằng Thanh Sơn đánh ra một quyền cực mạnh.

Nếu như thực sự nắm đấm này đánh trúng trên đầu Đằng Thanh Sơn, thì Đằng Thanh Sơn chắc chắn sẽ phải chết.

"Từ trước đến nay chưa bao giờ biết sợ hãi..."

Đằng Thanh Sơn quyết định phân thắng bại trong chớp mắt, cảm thụ được lực lượng chân chính của đầu quyền, lực lượng của toàn bộ cánh tay truyền thẳng đến đầu khớp xương, lực lượng mạnh mẽ từ bả vai truyền đến nắm tay.

"Hự..." Một tiếng hô trầm thấp yếu ớt đột nhiên vang lên.

"Vù!"

Như một viên đạn, quyền trái của Đằng Thanh Sơn như một đạo Lưu tinh trực tiếp đánh thẳng lên trước ngực Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu, lực quyền mạnh mẽ trong nháy mắt đã đánh nát xương ngực cứng chắc như thép, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể lập tức bị chấn động vỡ nát, sinh mạng trong nháy mắt liền chấm dứt.

Thân thể Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu chấn động, đầu quyền đang hướng về phía đầu của Đằng Thanh Sơn liền tuột xuống, ngay cả da đầu cũng chưa chạm đến.

"Này..."

Trong đôi mắt của Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu còn hiện lên vẻ khó tin, tựa như không thể tin nổi phòng ngự của hắn như vậy lại bị một quyền đánh thủng.

Lập tức ánh mắt trở nên âm đạm, rồi âm âm ngả xuống.

"Phốc!" Đằng Thanh Sơn không nhịn được phun ra một ngụm máu, một cước vừa rồi của Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu đã đánh gãy hai cái xương sườn của hắn, khiến nội tạng bị chấn thương, dưới tình huống như vậy Đằng Thanh Sơn không cách nào chiến đấu lâu dài được, cho nên mới tự kích động tinh thần liều mạng thi triển ra một chiêu cực mạnh đó - Hổ pháo quyền!

Trong Hình Ý ngũ hành quyền, Phách quyền như phủ (rìu), Băng quyền như tiễn (mũi tên), Toàn quyền như trùy (dao găm), Hoành quyền như lương (xe lương - vững chãi), pháo quyền nghĩa như tên gọi, là như hổ pháo. Pháo quyền trong Ngũ hành quyền là có uy lực mạnh nhất.

Hổ pháo quyền là sự kết hợp giữa Hổ hình và Pháo quyền tạo ra, uy lực càng mạnh hơn, chính là một tuyệt chiêu của Hình Ý quyền mà Hải ngoại nhất mạch truyền tới. Hổ pháo quyền tuy rằng uy lực cực mạnh nhưng có ưu điểm cũng kèm theo những khuyết điểm. Khuyết điểm chính là sau khi phát ra một quyền cực mạnh này, không có cách nào có thể thay đổi chiêu thức, một chiêu không thể giết chết kẻ địch, nếu địch nhân nắm được cơ hội sẽ giết chết lại hắn! Vốn dĩ sự lợi hại của Hổ pháo quyền cũng không có khả năng giết chết được một quái vật mạnh mẽ như Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu, ai ngờ trong giờ phút sinh tử, Đằng Thanh Sơn đột nhiên bước vào cảnh giới Tông sư của Hình Ý quyền. Hình Ý, lấy hình mà làm trọng ý, hình là

phụ, ý là chính. Đạt được lực lượng của cảnh giới Tông sư, có thể sử dụng một cách hoàn mỹ lực lượng của mỗi khối cơ thể, lực lượng của mỗi đầu khớp xương, lực lượng của mỗi đầu khớp xương được vận dụng đến cực hạn, khi chiến đấu chấn động có thể sinh ra tiếng hống như của động vật, như Hổ quyền thì dĩ nhiên là tiếng hổ rống.

"Vừa rồi là..." Mắt Đằng Thanh Sơn sáng rực lên, trên mặt hiện nên nét kinh hãi khó có thể Kim hãm, từ khi thê tử chết đi hẳn chưa từng bao giờ kích động như vậy.

Cường giả nội gia, mục tiêu truy cầu là Tông sư cảnh giới! Có khả năng khống chế hoàn mỹ mỗi vị trí của cơ thể, lực lượng của gân cốt, nội kinh xuyên qua kinh mạch toàn thân, mỗi quyền mỗi cước thậm chí còn có khả năng sinh ra tiếng rống ngâm hổ gầm, bất quá Đằng Thanh Sơn chỉ sử dụng một quyền cực mạnh - Hổ pháo quyền, mới miễn cưỡng sinh ra một âm thanh, vẫn chưa chính thức bước vào cảnh giới Tông sư.

"Loại cảm giác này..." Đằng Thanh Sơn trong đầu vẫn nhớ rõ cảm giác khi đánh ra một quyền vừa rồi.

Hồi tưởng lại cái cảm giác này, Đằng Thanh Sơn không nhịn được lộ ra nét tươi cười, khí tức nhất thời rối loạn, lập tức cảm thấy ngực tê rần, không khỏi ho khan một tiếng.

Ánh mắt đảo qua một lượt: "Hiện tại ta đã bị trọng thương, không nên ở lại nơi này." Thỏ khôn có ba hang, Đằng Thanh Sơn đã sớm có chuẩn bị ứng chiến địch nhân thì tất nhiên tại Dương Châu thành này cũng chuẩn bị vài chỗ. Hắn cũng không vào trong phòng, tay đè lên trước ngực, trực tiếp hướng đến tường của viện, cả người liền nhảy ra thoát đi.

Chỉ để lại trong viện một mảng hỗn độn, mà hai đại sát thủ cấp S "Thiên Xạ Thủ" Tôn Trạch cùng với "Toái cơ thể" Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu đang nằm trên mặt đất, không còn một tia sinh mệnh.

8. Chương 8 : Tiềm Ẩn

"Ông ông..."

Di động rung lên. Hán tử cao lớn này rút di động ra:

"A lô, Dương ca à, có chuyện gì vậy?" Ngay sau đó hán tử cao lớn sắc mặt liền biến đổi:

"Huynh bảo sao cơ?" "Làm sao có thể như vậy được?" Hán tử cao lớn không dám tin tưởng. "Hảo, ta hiểu được!" Hán tử cao lớn liền tục gật đầu:

"Ta đang trên đường trở lại Dương Châu thành, rõ rồi, hiểu rồi!" "Yên tâm đi Dương ca, Tàn Hồng ta tính cách như thế nào huynh huynh còn chưa hiểu? Yên tâm đi, ta biết tự lượng sức mà, sẽ không hành động lỗ măng đâu, lá gan của ta có lớn hơn nữa thì cũng không dám mạo hiểm (đùa giỡn) với sanh mạng của các các huynh đệ a, ân, hiểu rồi!" Hán tử cao lớn Tàn Hồng lắc lắc chiếc di động, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

"Tàn ca, phát sinh chuyện gì vậy?"

Gã lái xe ở phía trước hỏi:

"Tình hình không ổn rồi, ở cái nho nhỏ Dương Châu thành này của chúng ta đã xảy ra một chuyện động trời khiến cho toàn thể giới hắc ám thế giới đổ dồn ánh mắt vào." Tàn Hồng trầm giọng nói:

"Là chuyện gì?" Gã lái xe truy vấn.

Tàn Hồng nói: "Hai ngày trước, hai đại sát thủ cấp S của Hắc ám thế giới là "Thần thương thủ" Tôn Trạch và "Toái thể cơ" Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu (Dole Goth Rove) đã truy sát một sát thủ cấp S khác là "Phi Dao" Cô Lang. Kết quả của một hồi đại chiến giữa ba gã siêu cấp cường giả này đã khiến cho người ta há hốc mồm trợn mắt. "Phi Dao" Cô Lang đã một mình giết chết hai kẻ kia."

"Cái gì?"

Gã lái xe kinh hô:

””Phi Dao” Cô Lang có thể lợi hại như vậy sao?”

”Hắc ám thế giới, đã xếp hạng ”Phi Dao” Cô Lang là đệ nhất sát thủ trong 50 sát thủ cấp S, bài danh chuẩn sát thủ cấp SS! Nói không chừng, hắn đã đạt tới thực lực sát thủ cấp SS!”

Tần Hồng trầm giọng nói tiếp: ”Lão thiên a, sát thủ cấp bậc này ở Dương Châu thành chẳng khác gì một quả bom hạt nhân giữa đại đô thị (Metropolis) sao?”

Gã lái xe kia cũng kinh hãi. Vô luận là cấp S hay cấp SS đều không phải là đẳng cấp mà bọn họ có thể kháng cự được.

”Thực phiền toái, tổng cộng trên toàn hắc ám thế giới mới có tám gã sát thủ cấp SS, mỗi người đều đã vượt xa cái cực hạn của phạm nhân mà đạt tới cảnh giới bất khả tư nghị! Dùng súng đạn bình thường mà đối bọn họ thì căn bản là không có tác dụng! Hơn nữa, cho dù sử dụng vũ khí lợi hại thì với tốc độ của bọn hắn, tốc độ phản ứng của thần kinh... thì chúng ta còn chưa kịp giờ vũ khí lên thì họ đã di chuyển ra xa rồi.”

Tần Hồng thực sự hiểu được ý nghĩa của cấp SS. Nếu nói cấp S được xưng là nhân thể cực hạn (đạt đến cực hạn của con người), có thể tung hoành hành giữa đại đô thị (Metropolis), uy hiếp cực cao; tuy nhiên nếu xuất động bộ đội đặc chủng thì vẫn có thể áp chế được. Còn cấp SS thì đã vượt xa cái cực hạn của phạm nhân, đạt tới đỉnh phong trong xã hội, có thể nói là như quả bom hạt nhân hình người tồn tại vậy. Một kẻ nghi là đã đạt tới đỉnh phong siêu cấp cường giả của xã hội đang trú tại Dương Châu thành này. Tần Hồng hắn này chỉ là đội trưởng của tổ hành động hành động đặc biệt tại Dương Châu thành mà dám chọc giận đến người ta sao? Chỉ sợ là cả tiểu đội còn chưa có khai hỏa thì đã bị vài thanh phi đao của người ta giết chết hết rồi. Cái này hoàn toàn không phải là cùng một tầng thứ.

”Tần ca, chúng ta làm sao bây giờ?” Gã lái xe cũng lo lắng.

”Có thể làm sao bây giờ?” Tần Hồng khẽ hít thở sâu một hơi, trầm giọng đoạn:

”Phi Dao Cô Lang này căn cứ theo tình báo thì hắn gốc là người Hoa chúng ta, hơn nữa hắn đã đạt tới cái cấp bậc siêu cấp cường giả thì hắn là sẽ không điên cuồng đại khai sát giới đâu. Nếu hắn ở Dương Châu thì chúng ta cho dù có phát hiện ra hắn thì nhiều nhất cũng chỉ ở ngoài xa mà theo dõi hắn. Ngàn vạn lần không nên chọc giận hắn.”

Lái xe ngay liên tục gật đầu.

”Àn?”

Tần Hồng nhướng mày nghi hoặc nhìn vào di động, chiếc di động này của hắn được cấp bởi một ban đặc biệt của cơ quan an ninh quốc gia (national security special department) lúc này thì một dữ liệu tình báo đang được truyền lại (transfer - là truyền dẫn/ không nghĩ được từ nào hay hơn cho nên đành dùng từ truyền lại).

”Bất hảo!” Lần này thì Tần Hồng sắc mặt đã trở nên tái nhợt.

”Chuyện gì?” Gã lái xe khẩn trương.

”Dương Châu thành của chúng ta đã trở thành đích ngắm của cả hắc ám thế giới rồi.” Tần Hồng trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

”Làm sao vậy?” Lái xe cũng lo lắng.

”Tổng bộ vừa mới truyền đến tin tức, Lôi Đức Mai Nhân gia tộc (Redmayne family - theo mình thì có thể dịch là gia đình mafia Redmayne tuy nhiên vì đây là truyện huyền ảo tiên hiệp cho nên để cả âm Hán Việt) lúc này đã không tiếc hết thấy tiền bạc mà thỉnh tổ chức số một của thế giới là ”Thần Quốc” ra tay. Hai trong số ba cự đầu của ”Thần Quốc” là ”Bì Thấp Nô” (Vishnu) và ”Thấp Bà” (Shiva) đã xuất phát để truy sát Phi Dao Cô Lang.”

Tần Hồng hoàn toàn khiếp sợ, gã lái xe đáy lòng cũng phát run. Sát thủ cấp SS trên toàn thế giới tổng cộng có 8 vị, trong đó tổ chức Thần Quốc có ba vị.

Ba vị này danh hiệu là "Đại Phạm Thiên" (Brahma), "Bì Thấp Nô" (Vishnu) và "Thấp Bà" (Shiva). Ba danh hiệu này thật ra là ba vị thần chí cao trong thần thoại Ấn Độ. Đó cũng là danh hiệu được thế giới ngầm công nhận.

Cho nên có thể tưởng tượng được sự đáng sợ của ba người này! Còn như tên thật của ba người, hiện vẫn chưa từng công khai.

"Hai trong ba đại cự đầu của Thần Quốc không ngờ dám đến chỗ chúng ta" Tần Hồng cau mày.

Trong thế giới ngầm, Trung Quốc hưởng thụ địa vị đặc thù. Bởi vì Trung Quốc có nhiều cường giả, chỉ nói đến sát thủ cấp SS thì có đến 3 người là người Hoa. Đồng thời ở trong nước tông sư nội gia quyền mặt dù cực hiếm, nhưng dù sao vẫn là có. Mỗi một tông sư nội gia quyền đều so được với sát thủ cấp SS.

Cho nên, rất nhiều cường giả trong thế giới ngầm đều gọi Trung Quốc là "Đất nước từ xưa", "Đất nước thần Kỳ". Trong lòng đều có chút kính sợ. Như tổ chức Red, khi trước đều đưa các sát thủ đến chỗ Hình Ý đại sư "Đằng Bá Lôi" để Đằng Bá Lôi dạy chúng. Mặc dù Đằng Bá Lôi vì một vài nguyên nhân đặc thù mà phải dạy, nhưng thông thường, họ đều chọn người Hoa, hơn nữa đa phần cũng chỉ thu làm đệ tử Ký danh mà thôi.

"Tần ca, hai sát thủ cấp SS truy sát một sát thủ cấp chuẩn SS, nếu đồng quy vu tận thì tốt. Nhưng một khi liên lụy đến bình dân, vậy thật khủng khiếp" Tài xế cũng lo lắng.

"Đến lúc nguy hiểm, chúng ta dù phải hi sinh tính mạng cũng không để bọn họ làm ảnh hưởng đến bình dân" Tần Hồng hít sâu một hơi "Nhưng cũng không cần quá lo lắng, bọn họ còn chưa đến mức tàn sát bình dân. Chúng ta hiện tại phải làm chính là chờ đợi, yên lặng quan sát, hi vọng bọn họ có thể sớm rời khỏi đại lục"

Tài xế gật đầu.

Với sát thủ cấp SS, loại "Đầu đạn hạt nhân hình người" này, chưa đến lúc tất yếu, quốc gia sẽ không đối phó bọn họ. Mà một khi quốc gia một khi chính thức quyết định đối phó... khẳng định sẽ tập trung đầy đủ lực lượng, phải nắm chắc một lần là giết chết mới có thể động thủ. Dù sao, sát thủ cấp SS một khi giết không chết, hậu hoạn sẽ vô cùng.

Gia tộc Redmayne, cũng là vì biết được thực lực kinh người của Đằng Thanh Sơn lúc này, mới bắt đầu sợ hãi, nên bắt chấp tất cả, thỉnh tổ chức Thần Quốc xuất mã.

"Trong vòng ba ngày, tất cả các thành viên tinh anh của tổ hành động đặc biệt trong địa phận tỉnh Giang Tô chúng ta đều phải đến thành Dương Châu tập trung, cẩn thận đề phòng" Tần Hồng hạ giọng nói.

Lúc hai người đang trò chuyện, xe đã rời khỏi đường cao tốc, rẽ tới thành Dương Châu.

"A Quân, hình ảnh cùng các tư liệu khác của "Phi đao" Cô Lang, hai trong ba tam đại cự đầu "Shiva", "Vishnu" đã truyền tới ĐTDD của người. Sau khi về, xem cho kĩ. Đừng để gặp họ trên đường mà không nhận ra" Tần Hồng nhắc nhở.

Tài xế trẻ mở điện thoại, cúi đầu nhìn lướt qua "Ta còn chưa xem qua hình dạng bọn họ nữa, ai da, "Phi đao" Cô Lang này giống giống Tần đại ca nè"

"Phải, ta cũng thấy hơi giống" Tần Hồng liếc nhìn hình ảnh trong điện thoại.

Đó chính là hình ảnh dung mạo của Đằng Thanh Sơn.

Mặc dù trận chiến lần trước khiến cả thế giới ngầm chấn động, thậm chí Đằng Thanh Sơn còn được gọi là sát thủ cấp "chuẩn SS". Nhưng Đằng Thanh Sơn một mình ẩn cư trong một khu dân cư hẻo lánh ở ngoại ô Dương Châu, hai tai không nghe được việc ngoài cửa, một lòng dưỡng thương, tiềm tu võ đạo.

Trong sân yên tĩnh, Đằng Thanh Sơn mặt quần đen áo dài đang luyện tập "Hình Ý tam thể thức"

Tam thể thức là căn bản của Hình Ý quyền. Có câu "Vạn pháp nguyên tự tam thể thức", người mới học cần luyện, Hình Ý đại sư cũng phải luyện, chính là đạt tới cảnh giới tông sư cũng cần phải luyện tập để lĩnh ngộ. Tam thể thức động tác đơn giản, tương đối thích hợp với người bị trọng thương như Đằng Thanh Sơn.

Từng chiêu từng thức được Đằng Thanh Sơn sử như mây trôi nước chảy, quả như nghệ thuật để người ta cảm thụ cái đẹp.

Thường nói thương cân động cốt mất 100 ngày, người bình thường gãy xương nghỉ dưỡng ba tháng sẽ khỏi hẳn, đương nhiên nếu xương nát thì phiền toái hơn. Còn Đằng Thanh Sơn đã bước một chân vào cánh cửa tông sư, tổ chất cơ thể vượt xa người thường. Hơn nữa sự khống chế thân thể khí huyết đã đạt tới cảnh giới bất khả tư nghị.

Ngoài ra, mỗi ngày kiên trì tu tập "Tam Thể thức" phối hợp hít thở khiến cho tốc độ khôi phục nhanh hơn người thường gấp mấy lần. Đến như cơ bắp bị rách ở cánh tay và bụng tốc độ khôi phục còn nhanh hơn nữa.

Hai mươi ngày sau.

"Mấy ngày nay vẫn ẩn cư ở đây, một lòng tu luyện dưỡng thương, không vào trong thành. Không biết Thanh Hà đã trở về chưa" Đằng Thanh Sơn trầm nghĩ

Đằng Thanh Sơn cũng rất khôn ngoan sáng suốt, lúc trước hắn bị thương, căn bản vô pháp ứng phó những sát thủ điên cuồng. Cho nên hắn chọn ẩn trốn. Tổ chức "Hắc ám chi thủ" dù lợi hại nhưng Đằng Thanh Sơn cứ trốn vào trong khu dân cư, căn bản không lộ diện, chúng muốn tìm hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

"21 ngày tu luyện này, cuối cùng đã dẫn thông kinh mạch toàn thân, nội kinh có thể hoàn mỹ đi tới khắp nơi" Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ vui mừng.

Trận đánh cùng Tôn Trạch, Dorgotrov, cuối cùng "Hổ Pháo Quyền" giúp Đằng Thanh Sơn chạm đến được cánh cửa của cảnh giới tông sư. 21 ngày dốc lòng tinh tu này, thể chất dần dần đề cao, mạch cuối cùng của kinh mạch cũng đã hoàn toàn thông suốt, nội kinh dễ dàng đến khắp nơi trong toàn thân.

Đằng Thanh Sơn hôm nay đã chính thức là tông sư!

Thân thể con người có kì kinh bát mạch, mười hai chánh kinh cùng rất nhiều kinh mạch nhỏ không biết tên. Tu luyện nội gia quyền chính là dẫn thông mỗi kinh mạch trong toàn thân, kể cả những kinh mạch thật nhỏ. Kì thật trong quá trình đề cao, tổ chất thân thể cũng không ngừng tăng lên.

"Tông sư chính là tông sư, 21 ngày từ nội gia cực hạn bước vào tông sư mặc dù thân thể tổ chất chỉ tăng lên chừng hai ba thành nhưng thật lực đã đề cao mấy lần" Đằng Thanh Sơn biết, tông sư sở dĩ lợi hại là vì cách vận dụng lực lượng còn lợi hại hơn.

Cùng thân thể giống nhau, cường giả nội gia cực hạn, một quyền có lực công kích một tấn, nhưng tông sư lại có thể phát huy đến 3 - 4 tấn lực công kích.

9. Chương 9: Hổ Hình Thông Thần Thuật

Khi chưa bước chân vào cảnh giới Tông sư, nhiều nhất cũng chỉ có thể đạt đến cực hạn của thân thể mình, không thể nào tiến bộ hơn nữa, huấn luyện cũng cần phải có sự điều độ, tựa như một vận động viên vì thành tích mà hàng ngày đều liều mạng rèn luyện, vì đoạt giải thưởng cùng với vinh dự bọn họ không hề nghĩ gì đến thương hại thân thể mình. Chỉ là không ít những người đó đến tuổi trung niên, thân thể liền tan vỡ mất sức. Tuy nhiên trình độ huấn luyện của những vận động viên còn chưa đáng để khoa trương, kể như một vài kẻ tập luyện của quyền Thái, trong số đó có một vài thuần túy là những kẻ điên, là máy móc. Thời điểm bọn hắn hai mươi tuổi thực là đáng sợ, nhiều người trong số bọn họ còn sống không quá bốn mươi tuổi, cho dù có sống lâu hơn cũng phải chống gậy khi tóc vẫn còn xanh, bởi vì tiềm lực của bọn họ bị áp bức quá lớn, ngay cả sinh mạng cũng bị tiêu hao dần dần. Nội gia quyền lại không giống như vậy!

Nội gia quyền của Trung Quốc thật vô cùng thần Kỳ, bởi vì mục tiêu duy nhất của Nội gia quyền không phải là để giết người mà là để dưỡng sinh, trước là dưỡng sinh, sau là giết người! Ví như cao thủ quyền Thái, đến bốn mươi tuổi là gần như không thể hoạt động được, còn nội gia cường giả đến bốn mươi tuổi lại

là thời điểm đỉnh cao nhất, đặc biệt là Tông sư Nội gia quyền, cho dù là tám mươi tuổi vẫn như trước có được thực lực khiến người ta phải run sợ.

Một Tông sư Nội gia quyền chỉ cần không chết khi chém giết thì bình thường đều có thể sống đến trăm tuổi, từ đó có thể thấy được tác dụng dưỡng sinh của Nội gia quyền. Đương nhiên trên Thế giới tương tự cũng có Du Già Thuật của Ấn Độ cổ có lịch sử lâu đời, cũng có được hiệu quả tương tự như vậy, tuy nhiên vẫn không thể so sánh cùng với Nội gia quyền được, bởi vì tu luyện Nội gia quyền độ khó cao, còn tu luyện Du Già quyền có độ khó thấp, nên người tu luyện Du Già quyền lại nhiều hơn.

Đương nhiên SS cấp trên toàn thế giới hoặc là nói về các cường giả cấp Tông sư, tuyệt đại đa số đều tu luyện Nội gia quyền.

"Một khi đạt được cảnh giới Tông sư liền có được cực hạn hơn hẳn người khác." Đường Thanh Sơn không khỏi lộ vẻ tươi cười, khi Nội gia đạt đến cực hạn liền có thể hoàn toàn khống chế mỗi vị trí của cơ thể, còn Tông sư cảnh giới lại điều khiển được lực lượng của cơ thể, gân mô, xương cốt, nói chung là toàn bộ thân thể, đó là nguyên nhân vì sao cường giả Tông sư có thể phát huy được lực lượng cực mạnh.

"Bất quá ngày nào cũng đều tu luyện "Tam thể thức", "Ngũ hành quyền", "Thập nhị hình", khiến xương cốt ngày càng cứng chắc, đề cao khả năng chống đỡ của gân cơ, cơ thể càng thêm dẻo dai, nhưng tốc độ lại quá chậm." Đằng Thanh Sơn cảm thán một tiếng. "May mắn sư phụ đã truyền dạy cho ta bí kỹ cực mạnh của Hình Ý quyền là "Hổ hình thông thần thuật".

Nội gia của Trung Quốc có rất nhiều chủng loại, ngoại trừ Tam đại nội gia quyền, còn có Bát Cực quyền, Ngũ Tổ quyền, Hồng quyền, Thông Bối quyền, Vĩnh Xuân quyền và nhiều loại quyền khác. Nhưng vì cái gì mà Hình Ý quyền, Bát Quái chương, Thái Cực quyền có thể được gọi là Tam đại Nội gia quyền, hơn nữa các Nội gia quyền khác nhau phân cao thấp thế nào? Mặt khác tại sao một số loại quyền khác không thể đạt tới cảnh giới Tông sư được? Không, những môn phái khác cũng là do Tông sư lập ra, người học tập cũng rất nhiều, nguyên nhân là ở các Tông sư khác nhau thì trình độ cũng khác nhau!

Tông sư của Tam đại Nội gia quyền bình thường đều mạnh hơn Tông sư của các Nội gia quyền khác, bởi vì các Nội gia quyền thủ sau khi tu luyện đến cảnh giới Tông sư, thực lực chỉ có thêm chậm rãi tăng dần, mà môn phái của Tam đại Nội gia quyền đều có những bí kỹ riêng, sau khi đạt tới cảnh giới Tông sư liền có thể tu luyện các bí kỹ đó, vì thế có thể khiến cho thực lực của Tông sư tăng lên rất nhanh, và cũng chỉ có Tông sư mới có thể tu luyện được. Bao gồm có: bí kỹ "Hổ hình thông thần thuật" của Hình Ý quyền, bí kỹ "Huyền vũ bàn thạch kinh" của Thái Cực quyền, bí kỹ "Ngự long biến" của Bát Quái chương.

"Hổ hình thông thần thuật" ra đời chính vào thời kì rực rỡ nhất, do Hình Ý quyền Tông sư Cơ Tế Khả truyền xuống. Theo truyền thuyết, Tông sư Cơ Tế Khả tự mình nuôi dưỡng một con hổ, ăn ngủ đều cùng với con hổ đó, sau một thời gian cực dài quan sát, rốt cuộc vào khoảng trăm tuổi đã sáng tạo ra bí kỹ trước nay chưa từng có: "Hổ hình thông thần thuật".

Nhắc tới hổ thì xương hổ là nổi tiếng nhất, xương hổ ngâm rượu cực Kỳ bổ cho cơ thể, bởi vậy có thể thấy được sự lợi hại của xương hổ. Luyện tập "Hổ hình thông thần thuật" cũng giống như làm một con hổ, đề thăng trình độ cứng rắn của gân cốt lên một mức thật cao. Muốn tu luyện "Hổ hình thông thần thuật" ít nhất phải đạt cảnh giới Tông sư, hơn nữa phải am hiểu cả mười hai hình của Hổ hình, như vậy mới có thể tu luyện "Hổ hình thông thần thuật". Bí kỹ này chỉ duy nhất có đệ tử trung tâm trong Hình Ý môn mới có thể được truyền thụ.

"Thử một chút xem sao." Đằng Thanh Sơn đột nhiên hạ người xuống, giống như một con hổ đang quỳ rạp trên mặt đất, nói là quỳ rạp trên mặt đất nhưng thực tế là hai tay hai chân chống xuống đất, những bộ phận thân thể khác cũng không có chạm xuống. Thân thể không được có một chút run rẩy, phải khống chế cả hô hấp cùng nội kinh, khi thì lưng hơi cong cong hình cánh cũng, khi thì nằm phục xuống, xương sống giống như một con rồng ẩn nấp. Trong quá trình xương sống như ẩn nấp, hai tay hai chân, cả cơ thể cũng phải vận chuyển, hô hấp cùng nội kinh cũng phải vận chuyển, phải phối hợp hoàn mỹ cùng với động tác. Lực lượng theo hai cánh tay truyền vào mười đầu ngón tay, rồi từng chút một truyền ngược lại vào thân thể, hô hấp cũng khiến cho lực phủ ngũ tạng hơi động dấy, năng lượng nội kinh mạnh mẽ cũng làm cho gân cốt sinh ra chấn động.

Đằng Thanh Sơn không ngừng điều chỉnh, tận lực đạt tới các động tác ghi trong "Hổ hình thông thần thuật",

động tác nhìn qua có vẻ đơn giản nhưng thực tế lại rất phức tạp, so với luyện tập "Hình Ý thập nhị thức" còn vất vả hơn nhiều, hô hấp chỉ cần sai sót một chút thôi cũng đã khiến thất bại, không chế nội kinh có một tia sai lầm cũng không được.

Lần lượt thí nghiệm, điều chỉnh thân hình, động tác, hô hấp, nội kinh vận chuyển, không chế gân cốt, sự phối hợp của nhiều phương diện, không ngừng điều chỉnh đến khi hoàn mỹ.

"Hô ~ Hô ~" Toàn thân Đằng Thanh Sơn phát ra âm thanh giống như tiếng ngáy của lão hổ, có điều không phải là hân ngáy ngủ mà là xương cốt của Đằng Thanh Sơn va chạm chấn động phát ra âm thanh đó.

"Cảm giác rất tuyệt diệu." Đằng Thanh Sơn cảm giác được chính mình tựa hồ như hóa thân làm một con hổ, y hệt như đang ngủ, không cần quan tâm đến hoạt động, không cần để ý không chế gân cốt, cơ thể, hô hấp, nội kinh cùng nhiều phương diện khác, cứ như tự nhiên là có thể tiến vào trạng thái này. Xương cốt toàn thân dường như lơ lửng, cái loại cảm giác này chính là một loại rèn luyện, bất tri bất giác đã trôi qua một ngày.

"Phù!" Đằng Thanh Sơn xoay người một cái đứng bật dậy, cảm thụ lực lượng toàn thân, ánh mắt không khỏi sáng ngời, "Không ngờ chỉ tu luyện một ngày lại có thể đề cao nhiều như vậy, tố chất thân thể tối thiểu là tăng đến hai thành." Cường độ đề cao này Đằng Thanh Sơn có thể cảm thụ được rõ ràng, hân cũng biết, thường lúc mới bắt đầu tu luyện, khả năng đề cao rất rõ ràng, càng về sau tốc độ càng chậm lại.

"Cơ tổ sư sáng tạo ra "Hổ hình thông thần thuật" này quả thực không thể dễ dàng, động tác nhìn như đơn giản nhưng thực ra lại vô cùng phức tạp, chính là giống như động tác của một con hổ, so với Thập nhị hình trong Hổ hình thì phức tạp hơn cả vạn lần. Thân hình, động tác, phối hợp với hô hấp, nội kinh vận chuyển, không chế gân cốt, cùng nhiều phương diện khác, không biết Cơ tổ sư mất bao nhiêu lâu mới có thể sáng tạo ra." Đằng Thanh Sơn cảm khái nói, tuy nhiên Đại tổ sư đầu tiên của Hình Ý quyền là ai thì không rõ được, nhưng Cơ Tổ Khả trong lịch sử lâu đời của Hình Ý quyền chính là một vị Tông sư có địa vị cao nhất, rất nhiều môn nhân của Hình Ý quyền đều gọi là Cơ tổ sư.

Thời gian cứ ngày lại ngày trôi qua, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn chìm đắm trong "Hổ hình thông thần thuật", tố chất thân thể của hân cũng tăng lên với tốc độ kinh người, khiến cho Đằng Thanh Sơn càng thêm bội phục với Cơ tổ sư.

Nhoáng một cái đã qua nửa tháng, trong nửa tháng tu luyện "Hổ hình thông thần thuật" này, ban đầu thì tố chất thân thể có thể đề cao đến một hai thành, nhưng đến ngày thứ mười lăm thì tốc độ tăng lên cơ hồ đã giảm đến mức không thể phát hiện được, nhưng mà tố chất thân thể Đằng Thanh Sơn so với mười lăm ngày trước có thể nói là đã đề cao gấp đôi. Tố chất thân thể được đề cao gấp đôi nhưng thực lực lại được đề cao hơn nhiều lần.

"Dạo này chìm đắm trong "Hổ hình thông thần thuật" khiến quên mất cả đệ đệ Thanh Hà." Đằng Thanh Sơn không khỏi cười nói, trên thực tế khi vừa mới trốn về nước, Đằng Thanh Sơn lo lắng cho tính mạng mình trong tay hai người "Thần thương thủ" và "Toái thể cơ", cho nên vội vàng mong được thấy đệ đệ Thanh Hà.

Còn hiện tại, sau khi đạt tới cảnh giới Tông sư, tu luyện cả "Hổ hình thông thần thuật" thì Đằng Thanh Sơn có thể nói đã là một người đỉnh phong trong cái thế giới này, thực lực so với khi chưa đột phá đầu chỉ tăng có gấp mười lần, vì thế Đằng Thanh Sơn mới không vội vã đi tìm đệ đệ Thanh Hà của mình.

"Trước tiên phải nghe ngóng qua tình hình bên ngoài một chút." Đằng Thanh Sơn tiến vào phòng trong, mở máy tính ra, vào mạng net, sau đó dùng biện pháp như lần trước liên hệ với Elena.

"Elena!" Đằng Thanh Sơn gõ lên bàn phím.

Một lúc lâu sau, "A, Lang, rốt cuộc người cũng liên hệ với ta! Suốt hơn một tháng nay ta còn lo lắng người đã chết rồi đó!" Tại Luân Đôn - Anh quốc xa xôi, Elena với đôi chân trần đang ngồi trước máy tính, hàm răng trắng bóc khê cắn, hai tay gõ mạnh trên bàn phím như muốn phát tiết sự bất mãn của chính mình.

"Ta ở nhà dưỡng thương." Đằng Thanh Sơn cười cười gõ trả lời.

"Người bị thương có nặng không?" Elena lo lắng hỏi.

”Hoàn toàn tốt lắm. Đúng rồi, hiện tại tình hình bên ngoài thế nào rồi?” Đàng Thanh Sơn dò hỏi.

Trên mặt Elena lộ ra một tia u ám, trầm ngâm một lát mới gõ bàn phím: ”Lang, người rất lợi hại nên mới có thể giết được hai người Tôn Trạch và Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu, hiện tại người được liệt là người đứng đầu trong danh sách năm mươi sát thủ cấp S, được gọi là sát thủ cấp ”chuẩn SS”. Người không phải đặc ý đây chứ? Bất quá ta sẽ nói cho người một cái tin không tốt đây.”

”Nói!” Đàng Thanh Sơn nhướng mày một cái.

”Có thể là do Lôi Đức Mai Nhân gia tộc đã quá tức giận, cũng có thể là thực lực của người tiến bộ quá nhanh, khiến Lôi Đức Mai Nhân gia tộc lo sợ người sẽ trả thù bọn hắn, vì thế Lôi Đức Mai Nhân gia tộc đã không tiếc đại giới, mời đệ nhất tổ chức thế giới ”Thần quốc” ra mặt, hai trong ba đại sát thủ của Thần quốc là ”Thấp Bà” cùng ”Bì Thấp Nô” hiện vừa mới đến Trung Quốc, một mục truy tìm tung tích của người.”

Đàng Thanh Sơn rớt cuộc cũng biến sắc, ”Hai người trong Thần quốc Tam đại cự đầu?”, cho dù thực lực tiến nhanh, Đàng Sơn cũng không khỏi kinh hãi. Thần quốc Tam đại cự đầu, ba người này đều được xưng là Thần! Đương nhiên ba người này đều là sát thủ cấp SS, tuyệt đối là cường giả cảnh giới Tông sư. Hơn nữa Thần quốc Tam đại cự đầu đã bước vào cảnh giới Tông sư rất nhiều năm rồi, mới bước chân vào cảnh giới Tông sư cùng với bước chân vào cảnh giới Tông sư một thời gian dài rồi, là hai khái niệm khác nhau.

Tuy nhiên bởi vì Đàng Thanh Sơn tu luyện ”Hổ hình thần thông thuật” khiến cho tố chất của Đàng Thanh Sơn tăng lên gấp đôi, cơ hồ bằng với thành tựu cả đời của Tông sư bình thường, chỉ có điều địch nhân là hai trong ba Thần quốc Tam đại cự đầu, theo truyền thuyết là vô địch trong thế giới hắc ám. Nhiều năm qua như vậy, không ai có thể giết chết một trong Thần quốc Tam đại cự đầu đó.

”Lần này mời bọn hắn như vậy, hơn nữa lại còn cả hai người cùng nhau đến đối phó với ta, thật đúng là coi trọng ta quá.” Đàng Thanh Sơn tuy cảm thấy áp lực, nhưng tận đáy lòng cũng xuất hiện một tia chiến ý. Thần quốc Tam đại cự đầu sở dĩ xuất ra đến hai người chính là bởi vì lo lắng Đàng Thanh Sơn có môn phái trong Trung Quốc, đến lúc đó nếu như có Tông sư của Hình Ý môn đến trợ giúp Đàng Thanh Sơn thì Thần quốc Tam đại cự đầu liền sẽ gặp nguy hiểm. Cho nên mới phái hai người đuổi giết Đàng Thanh Sơn, hai người liên thủ, cùng tiến hoặc cùng lùi thì sẽ an toàn thêm một tầng.

Những nhiệm vụ là ”Thần quốc” tiếp nhận, từ xưa đến nay chưa bao giờ có bản ghi chép thất bại.

10. Chương 10: Cười Với Ta!!

Cho dù ngay lúc này có gặp phải Tôn Trạch cùng Đa Nhĩ Qua Đặc La Phu, chỉ cần đỡ tay, nhắc chân, hắn cũng có thể dễ dàng giết chết đối phương

Cao thủ vẫn luôn luôn tịch mịch, muốn tìm một đối thủ ngang cấp với mình thật là quá hiếm.

”Vô địch truyền thuyết, Tam đại cự đầu??”

”Hắc hắc” tại trước mặt ta, truyền thuyết cũng đã đến lúc phải chấm dứt.”

Sáng sớm, Đàng Thanh Sơn đã rời chỗ ở, rồi đón một chiếc xe taxi.

Đàng Thanh Sơn tiến vào phía sau xe, nói với tài xế: ”Đi lão thành khu, Dương Liễu Trà Xã, biết không?”. Nghe vậy, lái xe cười nói: ”Ta ở Dương Châu sống mấy chục năm, Dương Liễu Trà Xã làm sao ta không biết chứ, yên tâm đi, mười phút là tới!”

Quả nhiên, sau mười phút, Đàng Thanh Sơn đã xuất hiện tại Dương Liễu Trà Xã.

Một chiếc Audi thể thao màu trắng lướt qua ngã tư đường của Lão Thành Khu, người đang ngồi sát bên lái xe chính là Lâm Thanh

”Ha! Lâm tỷ, mấy ngày hôm nay có gặp Đàng Thanh Sơn không?” Tiểu Mẫn vừa lái xe vừa hỏi.

Lâm Thanh lắc lắc đầu: "Hơn một tháng nay, một chút tin tức cũng không có. Thôi đi, ta cũng không muốn mang đến cho hần nhiều phiền toái. Coi như hết thấy những chuyện này cũng là giấc mộng đi." Lâm Thanh tự cười giễu. "Ta, cũng chỉ có thể nằm mơ mà thôi!!" Đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên, Lâm Thanh lấy điện thoại trong túi ra.

"Uy." Lâm Thanh mới vừa mở miệng. Ngay sau đó chợt đổi sắc.

"Hôm nay buổi tối? Được rồi, chỗ cũ gặp nhau." Bỏ điện thoại xuống, sắc mặt Lâm Thanh trở nên rất khó coi.

Tiểu Mẫn liếc mắt lên nhìn, thấp giọng hỏi: "Là Lý Minh Sơn?"

"Ngoài hần thì còn ai vào đây?" Trong mắt Lâm Thanh ánh lên một tia hận ý.

"Nếu hần chết thì tốt rồi" Tiểu mẫn cũng bất đắc dĩ nói.

"Hừ, Ta mong hần chết mà không được, nhưng mà loài "gián" vốn sống rất dai. Được rồi, a Mẫn, dừng lại phía trước Dương Liễu Trà Xã đi, ta xuống xe." Lâm Thanh nói, ngay tại phía trước, cách đó không xa là Dương Liễu Trà Xã, xe chậm rãi dừng lại, đợi cho Lâm Thanh xuống xe, Tiểu Mẫn lại lái xe thể thao rời đi.

Đi vào Dương Liễu Trà Xã, khuôn viên trà xã bài trí, phục vụ viên mặc trang phục "tiểu nhị" thời xưa mang theo hơi thở của sự cổ kính.

Bất quá Lâm Thanh cũng không có tâm trạng thưởng thức, điều này cũng chỉ làm cho nàng lúc này có chút cảm giác bình tĩnh mà thôi.

Theo thói quen trực tiếp đi lên lầu hai, ánh mắt đảo qua, Lâm Thanh lúc đầu tâm trạng có chút âm trầm ánh mắt đột nhiên sáng rõ, cả hô hấp lập tức đều trở nên dồn dập, lập tức hai bước đi qua: "Đằng Thanh Sơn!"

"Lâm Thanh?" Đằng Thanh Sơn đang nhàn nhã uống trà, nhìn thấy Lâm Thanh đi tới cũng không khỏi mỉm cười.

Lâm Thanh ngồi xuống đối diện Đằng Thanh Sơn, có chút kinh ngạc xen lẫn nghi hoặc dò hỏi: "Mấy ngày nay có chuyện gì quan trọng mà không thấy người đến đây" một lời vừa nói đã biết rõ chân tướng, bản thân Lâm Thanh mỗi ngày đều đến Dương Liễu Trà Xã mà mục đích thì không cần nói cũng biết.

"có chuyện gấp gáp" Đằng Thanh Sơn tùy ý nói.

"Lâm Thanh, người mỗi ngày đều nhàn nhã như vậy?" Đằng Thanh Sơn hỏi ngược lại.

Lâm Thanh cười yếu ớt nói: "Việc ở Công Ty cũng rất nhẹ nhàng, bình thường gặp chuyện gì cấp dưới đều có thể giải quyết. Gặp phải chuyện lớn mới phải tìm đến ta. Đúng rồi, Đằng Thanh Sơn, lúc trước gặp người ở An Nghi Huyền Thành, mà bây giờ lại là Dương Châu, thủy chung người vẫn chưa về đến nhà, chẳng lẽ vợ người cũng không có chút lo lắng, thúc dục người về nhà sao!?"

"Gia đình?" sâu bên trong đáy lòng Đằng Thanh Sơn có chút xúc động.

Mình cũng có nhà sao?

Tại lúc còn nhỏ, cái cô nhi viện kia chính là nhà của mình, ở đó có viện trưởng là bà nội, ở đó có đệ đệ Thanh Hà. Mà sau này trở thành sát thủ, chỉ cần có Tiểu Miêu ở bên cạnh, thì nơi đâu cũng có thể gọi là nhà.

Nhưng hiện tại thì sao?

Mình còn có gia đình chẳng ?

Bất giác, Đằng Thanh Sơn sờ sờ tiểu đỉnh đang đeo trên ngực, đó là di vật của Tiểu Miêu.

"Đằng Thanh Sơn?" Lâm Thanh thấy Đằng Thanh Sơn sững sờ gọi tới.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu liếc mắt một cái: "Thê tử của ta đã chết."

"Đã chết?" Lâm Thanh mở to hai mắt.

Còn trẻ như vậy mà đã có thê tử đã làm cho người khác cảm thấy kinh ngạc, ấy vậy mà thê tử của hắn cũng đã chết lại càng làm cho người ta cảm thấy khó tin.

”Người đừng hỏi nữa.” Đằng Thanh Sơn hơi nhíu mày.

Lâm Thanh cũng là người biết nhân tình thế thái, nàng hiểu được, trẻ như vậy đã có thê tử mà còn đã chết. Hơn nữa thân thể Đằng Thanh Sơn khẳng định là có bí mật rất lớn.

”Đằng Thanh Sơn, đối Dương Châu người có quen thuộc hay không? Sáu Tây Hồ có đi đến chưa? Công viên thì sao?” Lâm Thanh bắt đầu nói sang chuyện khác.

Đằng Thanh Sơn cũng không có tùy ý cùng Lâm Thanh tán gẫu từng câu một.

Mà sự chú ý của hắn cơ hồ đều hướng đến nhà của Thanh Hà, chỉ cần có đi một người đi qua trước cửa nhà của Thanh Hà, Đằng Thanh Sơn đều cũng chú ý tới.

Đến khoảng mười rưỡi sáng, một chiếc Audi A6 chạy đến trước cửa nhà Thanh Hà rồi ngừng lại. Một người cao lớn vạm vỡ từ trong xe đi ra, cao đến 1m9, ngồi bên cạnh chỗ lái là một người mặc đồ bầu, một phụ nữ đang có thai.

”Thanh Hà!” Đằng Thanh Sơn không kìm được sự vui sướng trong lòng.

”Là Thanh Hà” Đằng Thanh Sơn có một ít tư liệu về đệ đệ Thanh Hà, cũng biết hình dáng của Thanh Hà bây giờ. Hơn nữa khuôn mặt Thanh Hà và hắn có vài phần giống nhau. Quan trọng nhất là... cái loại liên hệ của huyết mạch với nhau, khiến Đằng Thanh Sơn vừa nhìn thấy đã bội phần thân thiết.

”Kia chắc là vợ Thanh Hà, Lý Nhiễm” trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ vẻ tươi cười.

Thấy em mình cùng vợ thương yêu nhau, trong lòng Đằng Thanh Sơn rất vui vẻ.

”Tiểu Nhiễm, mấy cái này để anh mang cho, bụng em to rồi, đừng lộn xộn” Tần Hồng (Thanh Hà) mở cốp xe, lấy ra 2 hộp lớn.

”Em không sao” Lý Nhiễm vuốt ve bụng, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Tần Hồng theo thói quen liếc nhìn xung quanh một lượt. Lần này hắn chú ý tới cửa sổ lầu hai của quán trà Dương Liễu ở đối diện đang có một người nhìn chằm chằm hắn. Đặc biệt là hình dáng của đối phương khiến Tần Hồng cảm giác phảng phất như bị chậu nước đá dội lên người.

”Lang!”

”Phi đao cô lang” Tần Hồng kinh sợ tới nỗi trái tim như muốn co rút lại.

Dù hơn tháng trước đã có tin tức nhưng đám tình anh đề phòng đã lâu vẫn mãi không phát hiện ra tung tích của ”Phi đao cô lang”, cũng không phát hiện tung tích của hai đại cự đầu Thần Quốc. Điều đó khiến cho Tần Hồng về mặt tinh thần có chút lơ lửng. Hắn còn tưởng ”Phi đao cô lang” đã rời khỏi Dương Châu.

”Hắn vẫn còn ở đây” Tần Hồng lập tức tỉnh táo lại.

Lúc này, Tần Hồng kinh ngạc phát hiện, ”Phi đao cô lang” không ngờ gật đầu mỉm cười với hắn.

Tần Hồng giả vờ như rất tự nhiên mỉm cười đáp lại Đằng Thanh Sơn.

”Đi, chúng ta vào nhà” Tần Hồng không dám chân chờ thêm, lập tức đưa vợ vào trong nhà.

Tầng hai quán trà, trong lòng Đằng Thanh Sơn sung sướng vô cùng, trên mặt cũng không kìm được nụ cười.

”Thanh Hà, cuối cùng cũng gặp đệ đệ rồi! ha ha. không nghĩ tới em dâu cũng đã có thai. Thật tốt quá...” Đệ đệ Thanh Hà là thân nhân duy nhất của hắn, 22 năm không gặp, hiện tại lại một lần nữa lại được thấy, đặc biệt là cuộc sống của đệ đệ hạnh phúc như vậy.

Sự vui sướng phát ra từ đáy lòng Đằng Thanh Sơn.

”Đệ đệ sống hạnh phúc, ta hiện tại không còn lo lắng gì nữa” Đằng Thanh Sơn tận sâu trong lòng đã cao hứng, thanh thản. Tâm nguyện của 22 năm đã hoàn thành.

Hắn không định nói chuyện với Thanh Hà, cũng không định anh em nhận lại nhau.

Bởi vì...

Hắn không muốn để Thanh Hà biết có một người anh như vậy. Dù sao cừu địch của Đảng Thanh Sơn không ít, ví dụ như gia tộc Redmayne! Đặc biệt hắn sống kiếp sát thủ lâu như vậy, kết cừu rất nhiều. Thanh Hà dù là thành viên của cơ quan đặc biệt của quốc gia nhưng Đảng Thanh Sơn đã bước vào vòng xoáy, đó là vòng xoáy của những đỉnh cao trong nhân thế.

Cao thủ cường địch như mây, một khi bị cừu địch biết, muốn giết Thanh Hà cho hả giận, quả thực rất dễ dàng.

"Thanh Hà" Đảng Thanh Sơn nhìn chỗ ở của đệ đệ, chỉ có thể chúc phúc trong lòng.

Tần Hồng cùng vợ là Lý Nhiễm sau khi vào phòng ngủ, Lý Nhiễm chuẩn bị kéo rèm, mở cửa sổ.

"Đừng kéo rèm" Tần Hồng lúc này mới thở dài ra một hơi.

"Sao vậy" Lý Nhiễm rốt cuộc phát hiện có chỗ không đúng.

"Người vừa rồi ở lâu hai quán trà Dương Liễu là "Phi đao cô lang"!" Tần Hồng nhỏ giọng nói.

Lý Nhiễm kinh ngạc muốn nhảy lên, nàng là vợ Tần Hồng, đồng thời bản thân cũng là thành viên của tổ hành động đặc biệt, đương nhiên biết không ít bí mật.

"Phi đao cô lang? Anh nói Phi đao cô lang ở ngay bên cạnh?" Lý Nhiễm vừa rồi hoàn toàn không thấy Đảng Thanh Sơn.

Tần Hồng gật đầu, trầm giọng nói "Tiểu Nhiễm, được rồi, loại nhân vật đáng sợ như Phi đao cô lang không phải chúng ta có khả năng ứng phó được" tức thì Tần Hồng lấy ĐTDD ra, bấm gọi "A, Dương ca, là ta, ta phát hiện Phi đao cô lang rồi. Phải, ở quán trà cách nhà ta không xa"

"Biết rồi, ta sẽ không khinh suất đâu, ừ. Tất cả đợi Dương ca lại an bài, hảo, hiểu rồi!"

Tiếp đó Tần Hồng ngắt điện thoại.

"Thế nào, Dương ca nói gì?" Lý Nhiễm hỏi dồn.

Tần Hồng bắt đầu dĩ cười "Còn có thể nói gì? Dương ca kêu chúng ta đừng làm gì, tự hắn lại an bài người... hết cách rồi, dù sao nhân vật như Phi đao cô lang cũng quá mạnh. Nhận vật như bọn họ, biết rõ có người điều tra, nhưng bọn họ vẫn tiêu điều tự tại như trước uống trà, vì cái gì?"

"Vì bọn họ không có chỗ nào phải sợ"

Tần Hồng đột nhiên nhướn mày "Tiểu Nhiễm, anh nhớ vừa rồi "Phi đao cô lang" kia cười với anh"

11. Chương 11: Đào Phạm "sở Thiên"

"Ân, không biết tại sao, bất quá ta cảm giác được, lúc đó Phi Đao Cô Lang hình như cũng không có chút ác ý nào." Tần Hồng nghi hoặc nói: "Kì thật, ta cảm thấy "Phi Đao" cô lang cho ta một cảm giác quen thuộc, tựa hồ ở địa phương nào đó đã gặp qua hắn. Bất quá ta như thế nào cũng nghĩ không ra."

"Nghĩ không ra thì đừng suy nghĩ lung tung nữa." Lý Nhiễm nói.

Sau một hồi lâu, tiếng gõ cửa vang lên.

"Hắn là Dương ca đến, ta đi mở cửa." Tần Hồng lập tức đi tới phòng khách, qua mắt mèo nhìn bên ngoài một cái, lúc này mới mở cửa. Ngoài cửa là một nam tử hào hoa phong nhã mang kính mát, cao khoảng 1m75, sau khi nam tử tiến vào, Tần Hồng lập tức đóng cửa phòng.

Lúc này Lý Nhiễm cũng từ trong phòng ngủ đi ra.

"Dương ca." Lý Nhiễm cười chào hỏi.

"Tiểu Nhiễm, muội còn mang hài tử, không nên đi lung tung, nghỉ ngơi cho tốt." "Dương ca" vừa cười vừa nói... Dương ca này tên thật là "Dương Vân", chính là tổng phụ trách của đội đặc nhiệm cơ động khu vực Giang Tô, thực lực bản thân cũng cực cao, lần này sở dĩ cũng vì dính dáng tới "Phi Dao" cô lang cùng "Thần Quốc" lưỡng đại cự đầu, cho nên toàn bộ thành viên của đội đặc nhiệm cơ động

Giang Tô cơ hồ đều tập trung tại Dương Châu.

(Đặc nhiệm cơ động: nguyên văn là đặc biệt hành động tổ, tương tự như tổ chức SWAT..., nhưng để nguyên văn ta thấy không hay lắm nên trong các bản dịch của ta đều sẽ gọi như thế)

Dương Vân quay về phía Tần Hồng: "Tần Hồng, cậu nói cậu đã nhìn thấy "Phi Dao" cô lang, vậy quan sát một chút xem hắn còn ở đó không?"

Tần Hồng gật đầu đi tới cửa sổ phòng khách, nhìn xuyên qua bức màn cửa.

"Dương ca, hắn vẫn còn ở đó." Tần Hồng vừa dứt lời, Dương Vân lập tức đi qua.

"Dương ca nhìn xem, đang ở lầu hai trà xã đối diện, chính là cái cửa sổ lớn nhất kia. Nam tử chính là Phi Dao cô lang, đối diện hắn có một nữ tử đang ngồi." Tần Hồng nhướng mày, "Di, là nàng?"

"Nàng?" Dương Vân có chút kinh ngạc.

"Ân, lúc này ta không quan sát cẩn thận người kia, không nghĩ tới lại là nàng. Nữ tử này gọi là Lâm Thanh, ở thành phố Dương Châu chúng ta dường như cũng là một nhân vật nổi danh." Dương Châu thành nói nhỏ thì không nhỏ, mà bảo lớn thì cũng không lớn, những nhân vật nổi danh này đương nhiên Tần Hồng biết rõ như lòng bàn tay. Dương Vân khẽ gật đầu, lập tức lấy điện thoại di động ra gọi một cú.

"Trần Tam, người trong tổ cậu đều mang lại đây, tới ngay... ân, tập trung ở quán cà phê Bạch Vân đối diện nhà Tần Hồng, ta có nhiệm vụ trọng yếu giao cho cậu!" Nói xong, Dương Vân cúp điện thoại.

"Tần Hồng, người cứ ở đây, đừng đi đâu cả." Dương Vân sau khi nhắc nhở liền lập tức rời chỗ Tần Hồng.

Trong một phòng riêng của quán cà phê Bạch Vân, bên trong chỉ có Dương Vân cùng một trung niên nhân tướng mạo chất phát.

Nghe báo cáo truyền đến từ bộ đàm, trung niên nhân gật đầu nói: "Dương đầu, Phi Dao cô lang cũng người gọi là Lâm Thanh kia đã rời khỏi Dương Liễu trà xã. Trong tiểu đội của ta có một người phụ trách theo dõi Lâm Thanh, mặt khác bốn người luân phiên theo dõi Phi Dao cô lang"

Dương Vân không nói gì, chỉ là yên lặng chờ đợi.

Chỉ một lát sau, trung niên nhân liền bắt đầu dĩ cười khổ: "Dương đầu, Phi Dao cô lang đã biến mất."

"Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta." Dương Vân lắc đầu cười nói, "Phi Dao" cô lang này, có thể nói là cường giả tối đỉnh phong trong nhân thế, lại từng là sát thủ, đối với ẩn nặc, theo dõi, phản theo dõi tuyệt đối rất am hiểu. Muốn theo dõi hắn, độ khó cực cao. Quên đi, Trần Tam, tổ các người tập trung vào Lâm Thanh cho ta, có lẽ, từ Lâm Thanh có thể tìm ra kẻ hở."

"Vâng." Trần Tam lập tức tuân mệnh.

Trong ngõ cụt, Đằng Thanh Sơn bước đi như đang tản bộ.

"Người theo dõi vừa rồi, hắn là người cùng thuộc một tổ chức với đệ đệ." Đằng Thanh Sơn cũng đoán ra được: "Bằng thân phận của đệ đệ, hắn là đã tra được cái thân phận "Phi Dao" cô lang của ta." Đằng Thanh Sơn đối với việc này không có một tia để ý, loại đặc công đội viên phổ thông này trong mắt hắn so với người bình thường cũng không có gì khác biệt.

Lỗi tai Đằng Thanh Sơn khẽ nhích một cái, tốc độ lập tức nhanh hơn.

Đi tới một góc rẽ, ngõ hẻm phía trước bỗng xuất hiện một nam tử tướng mạo gầy gò.

Đằng Thanh Sơn sở dĩ không nán lại ở Dương Liễu trà xã, chính là vì theo dõi nam tử gầy gò này. Bất quá bằng thực lực của Đằng Thanh Sơn, không cần dùng đến mắt để nhìn, chỉ dựa vào cái lỗ tai cũng sẽ không sợ bị cắt đuôi.

"Sáng nay, tiểu tử này đã qua lại chỗ đệ đệ ta ba lần, mỗi lần đều mặc đồ khác nhau. Hơn nữa mỗi lần đều cẩn thận quan sát kỹ lưỡng chỗ ở của đệ đệ. Chắc là không có hảo ý" Sự chú ý của Đằng Thanh Sơn đều đặt tại chỗ ở của đệ đệ, đối với người qua lại xung quanh đều quan sát qua.

Với trí nhớ đã qua huấn luyện đặc biệt của hắn, chỉ cần nhìn qua một lặn, tuyệt đối không thể quên được.

Đặc biệt là tên này, năng lực nguy trang lại kém như vậy.

"Hơn nữa ánh mắt người này không đúng, nhìn sự vật chung quanh đều giữ vẻ đề phòng" Đằng Thanh Sơn là một sát thủ tối đỉnh, rất dễ dàng phát hiện rất nhiều nhược điểm trên người đối phương. Hiển nhiên năng lực nguy trang của người kia quá tệ.

Đoán ra có thể đối phương đối với đệ đệ không có hảo ý, Đằng Thanh Sơn sao lại dễ dàng buông tha kẻ kia? Đệ đệ Thanh Hà dù sao cũng là người thân duy nhất của hắn.

Vẫn luôn bị theo dõi ngưng người đàn ông gầy kia không phát hiện ra Đằng Thanh Sơn phía sau.

Không lâu sau, nam tử kia đi đến một chung cư cao 6 tầng, theo thang lầu đi lên. Đằng Thanh Sơn chỉ đứng dưới căn cầu thang lắng nghe.

"Lầu ba, nhà bên trái" Đằng Thanh Sơn nghe âm thanh, dễ dàng đoán ra vị trí của đối phương.

Tức thì theo thang lầu, đến ngoài cửa lầu 3, dán tai vào cửa gỗ.

Âm thanh yếu ớt trong phòng, Đằng Thanh Sơn lại nghe rất rõ.

"Chà, ông chủ Lý, ta đã đi qua đó rồi. Ông không nói cho ta Tần Hồng còn có vợ đang có chữa nha. Ta đi giết Tần Hồng, đến lúc đó khẳng định sẽ thuận tay giết luôn vợ hắn. Nếu không vợ hắn la lên, bị người xung quanh phát hiện, ta gặp vận xui liền. Giá tăng lên chút đi, tăng lên 10 vạn đi. Đối với ông chủ Lý mà nói, nó chẳng đáng là bao"

Đằng Thanh Sơn ngoài cửa nghe thấy, sát cơ trong lòng lập tức nổi lên.

Muốn giết đệ đệ của mình, còn giết em dâu nữa?

Trên đời này, đệ đệ là thân nhân duy nhất của hắn, hắn tuyệt đối không để chuyện như vậy phát sinh.

"Ha ha, ông chủ Lý quả nhiên sáng khoái. Không thành vấn đề! Đợi xong việc này, ta sẽ lập tức rời khỏi. Yên tâm, tên Tần Hồng kia dù lợi hại nhưng ta đã có kế hoạch. Hắn chết chắc rồi. Vậy tốt, ông chỉ cần đợi tin tức tốt của ta" Người kia ngắt điện thoại.

Đằng Thanh Sơn nắm khóa cửa, nội kinh chấn động, sau đó rất nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, cửa phòng mở ra như là không khóa.

Trên ghế trường kỷ trong phòng khách, nam tử kia đang nằm trên đó, trong miệng đang lẩm nhẩm hát, tay cầm remote vừa mới bật TV. Sau đó ánh mắt hắn liếc qua phía cửa, không ngờ có một người trẻ tuổi đeo kính đẩy cửa bước vào, đối phương còn rất tự nhiên đóng lại cửa phòng.

"Người, người là ai?" nam tử kia bị dọa nhảy lên, trong lòng nghi hoặc vô cùng, không lẽ mình không đóng cửa? Không thể, mình không thể sơ ý như vậy.

"Ta là ai?" Đằng Thanh Sơn cười cười đi tới.

Trong mắt nam tử gầy gò loé lên một tia hung ác, như thiểm điện rút ra một khẩu súng ngắn từ bên hông.

Bất quá người trẻ tuổi mới rồi còn đứng ở chỗ cửa đã quỷ dị đến đứng trước mặt hắn, tay chặn ngang bắt được khẩu súng ngắn.

"Xuy xuy ~" Nòng súng không ngờ lại bị bẻ cong.

Nam tử gầy gò sắc mặt đại biến. Độ cứng của nòng súng ngắn căn bản là không cần hoài nghi, lại có người chỉ dựa vào tay đã có thể bẻ cong nòng súng. Người như thế, chẳng lẽ hắn có khả năng chống lại?

Vị đại ca này, người, người cũng là người giang hồ?” Nam tử gầy gò sợ đến nổi trong đầu phát run, liền nói, “Ta là Sở Thiên, ở trên giang hồ cũng có chút danh tiếng... khoảng thời gian trước vừa mới phạm tội tại quê nhà, bị truy nã, cho nên mới tới quý bảo địa, nếu như có chỗ nào dắc tội đại ca người...”

”Câm miệng.” Đằng Thanh Sơn nhàn nhạt nói.

”Sở Thiên” sợ đến lập tức câm miệng.

”Bây giờ ta hỏi người một câu, người trả lời một câu.” Đằng Thanh Sơn thanh âm không có chút âm điệu, ánh mắt lạnh như băng làm cho Sở Thiên khiếp sợ trong lòng.

”Đại ca cứ hỏi.” Sở Thiên liền nói.

”Người có phải đã lên kế hoạch giết cả nhà Tần Hồng hay không?” Đằng Thanh Sơn nhàn nhạt hỏi.

Sở Thiên ngẩn ra, không khỏi có chút chần chờ.

”Ca sát!” Sở Thiên cơ hồ không thấy đối phương động thủ như thế nào, chỉ cảm thấy cánh tay phải đau nhói, toàn bộ xương cánh tay dĩ nhiên đã bị bóp gãy, đau đến mức làm Sở Thiên muốn gào lên. Bất quá vừa thấy ánh mắt đối phương, Sở Thiên cũng cắn răng cố nhìn không kêu lên. Bởi vì hắn hiểu rõ... dưới tình huống này, hắn càng kêu thì chết càng nhanh.

Đau đến mức trên trán đầy mồ hôi, Sở Thiên vẫn cố run giọng nói: ”Đúng vậy, ta dù sao phạm tội cũng đã bị truy nã. Heo chết thì không sợ phỏng nước sôi, cho nên đi ngang qua Dương Châu, ta thuận tiện làm một vụ, sau đó lập tức rời đi. Đại ca là bằng hữu của Tần Hồng? Nếu vậy thì ta không đứng rồi, ta không nói hai lời, lập tức rời đi. Nếu đại ca có gì bất mãn, cứ việc phân phó.”

”Ai, là ai thuê người làm?” Đằng Thanh Sơn thanh âm vẫn đều đều như trước.

”Cái này, cái này ta không thể nói.” Sở Thiên cố gắng nặn ra vẻ tươi cười: ”Cái này không đúng quy củ.”

”Ca sát.” Trong nháy mắt, xương cánh tay trái cũng đã bị bóp gãy.

Bất kể là sức mạnh của cánh tay hay là sự lãnh khốc, đều làm cho Sở Thiên như muốn rã ra từng mảnh.

”Ta nói rồi, ta hỏi người đáp. Ta không ta không muốn hỏi lại lần thứ hai, nếu không người tự biết hậu quả.” Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói, ”Lý lão bản là ai?”

”Người biết?” Nghe Đằng Thanh Sơn nói ra ba chữ ”Lý lão bản”, tên đào phạm ”Sở Thiên” trong lòng không khỏi một bụng hỏa khí. Người biết rồi còn hỏi ta? Bất quá xương cốt hai cánh tay đều bị bóp vụn, Sở Thiên căn bản không dám nói gì.

”Trả lời ta.” Đằng Thanh Sơn nói.

Sở Thiên hít sâu một hơi, cố nén cơn đau truyền đến từ hai cánh tay: ”Đại ca, nếu như ta trả lời người, người, người xứng không được giết ta. Nếu như người không đáp ứng, hôm nay cho dù có hành hạ ta đến chết, ta cũng không nói.” Vừa nói Sở Thiên vừa cắn răng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn chỉ lạnh lùng nhìn hắn hắn: ”Được!”

Sở Thiên thầm thở phào một hơi.

Hắn xem ra, nhân vật có thực lực bậc này, hắn là rất coi trọng lời hứa.

”Người thuê ta động thủ, chính là chủ tịch ”Lý Minh Sơn” của tập đoàn Minh Sơn, Lý Minh Sơn trên giới giang hồ là một nhân vật có máu mặt, cực kì khó chơi.” Sở Thiên nói.

”Lý minh sơn, Minh Sơn tập đoàn.” Đằng Thanh Sơn nhớ được, kỹ cái tên này.

Lập tức Đằng Thanh Sơn vung tay lên, ngón trở ngón giữa hợp lại tại thành kiếm chỉ trực tiếp đâm mi tâm của tên đào phạm. Sở Thiên chỉ cảm thấy bên trong đầu đau nhói, cả người ý thức liền mơ hồ, đồng thời hắn kinh hãi, oán hận nhìn Đằng Thanh Sơn, màu sắc theo sau ánh mắt ảm đạm hoàn toàn biến mất.

Hắn hận Đằng Thanh Sơn không tuân thủ lời hứa!

Đặng Thanh Sơn lạnh lùng liếc nhìn người này.

Bắt đầu từ lúc bảy tuổi đã giầy giụa trong đồng người chết, được coi là sát thủ đáng sợ nhất trên toàn thế giới, hẳn từ nhỏ đã thấm nhuần giết người phải bắt chấp thủ đoạn, há lại vì một câu hứa hẹn buồn cười mà bỏ qua cho kẻ địch? Càng huống chi đối phương lại muốn giết cả nhà đệ đệ mình. Bất cứ ai uy hiếp đến sinh mạng của thân nhân mình, Đặng Thanh Sơn tuyệt đối không để cho đối phương tồn tại.

Lưu lại một cỗ thi thể, một khẩu súng ngắn méo mó, Đặng Thanh Sơn rời khỏi gian phòng.

”Lý Minh Sơn!”

Đặng Thanh Sơn đẩy lòng lạng lẽ nói.

12. Chương 12: Thiên Niên Kỷ Sự

Căn biệt thự này chính là nhà của chủ tịch tập đoàn Minh Sơn: Lý Minh Sơn. Trên sân thượng tầng ba của căn biệt thự có một cái bể bơi lộ thiên. Lý Minh Sơn đang thoải mái nằm trong bể bơi, ngửa mặt lên trời mà nhìn ngắm các vì sao. Lý Minh Sơn thông thường khi tập trung suy nghĩ thì thường một mình nằm trên một cái phao nổi trong bể bơi. Thân thể thoải mái, đầu óc cũng trở nhanh nhạy linh hoạt hơn.

”Hợp đồng này, có đến cả tỷ bạc, phải nghĩ cách để cướp cái hợp đồng này mới được.” Lý Minh Sơn nhíu mày.

”Ân?”

Lý Minh Sơn bỗng nhiên cảm giác có một trận gió thổi tới, nửa người trên đang nổi trên mặt nước không khỏi hơi cảm thấy lạnh, hắn liếc mắt một cái, sắc mặt đột nhiên biến đổi. Chỉ thấy ở sân thượng đang có một gã thanh niên mặc quần dài màu đen, áo sơ mi cộc tay màu xanh. Người đang đứng đó chính là Đặng Thanh Sơn.

”Người là ai? Như thế nào mà vào được chỗ này?”

Lý Minh Sơn lâm nguy bất loạn, trầm giọng nói. Đồng thời liền bước ra khỏi bể bơi mà bước tới, tiện tay với một chiếc khăn tắm mà quần quanh eo. Đặng Thanh Sơn nhìn Lý Minh Sơn, thầm đánh giá hắn. Lý Minh Sơn là một gã đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi trông rất nho nhã, phong độ bất phàm.

”Nếu không biết rõ về Lý Minh Sơn thì e là rất khó nhìn thấu bản chất của hắn.” Đặng Thanh Sơn trước khi đến thì cũng đã thông qua Elena mà có được thông tin về gã Minh Sơn này. Lý Minh Sơn, năm nay bốn mươi ba tuổi. Khi còn nhỏ đã từng là thành viên của một nhóm đầu đường xó chợ chuyên ăn cắp vặt, Sau này đã trở thành này lão đại của nhóm, bằng vào tài sản ăn cắp được mà bắt đầu kinh doanh. Những kẻ đi theo hắn xuất thân từ hắc đạo có, từ bạch đạo cũng có, chính vì vậy mà đám thủ hạ của hắn chính là rất hỗn tạp. Tài sản tăng lên rất nhanh. Đến hai mươi năm sau thì tập đoàn Minh Sơn của Lý Minh Sơn tài sản đã có gần mười tỷ.

”Ta khuyên ngươi không động vào cái khẩu súng giấu ở trong cái khăn tắm kia.” Đặng Thanh Sơn đậm mặt nói.

Lý Minh Sơn khuôn mặt biến sắc, khi tay hắn với chiếc khăn tắm thì bàn tay cũng ẩn trong khăn tắm mà chớp nhoáng rút ra một khẩu súng. Khi hắn làm ăn đã bức bách không ít người gia phá nhân vong, cho vay nặng lãi khiến cho không biết bao nhiêu người trong cả hai giới hắc bạch phải vì hắn mà tự sát. Người có cừ oán với hắn là rất nhiều.

Súng ngắn thường là vật bất ly thân của hắn. Lý Minh Sơn mới vừa giơ súng lên thì Đặng Thanh Sơn vốn đang ở cách hắn một khoảng cỡ mười thước đã xuất hiện ngay ở trước mặt.

”Người.”

Lý Minh Sơn bị tốc độ của đối phương dọa đến mức choáng váng, khẩu súng trong tay hắn đã ở Trong tay Đặng Thanh Sơn. Chỉ nghe thấy khẩu súng vang lên một vài thanh âm, khẩu súng trong tay hắn đã bị tháo

rời thành nhiều bộ phận, Đằng Thanh Sơn mỉm cười nắm các mảnh thép vào trong tay mà vụn lại như bánh quẩy vụn. Đằng Thanh Sơn tùy ý ném xuống đất.

Lý Minh Sơn sợ mức tim đập thình thịch, nhưng hắn vẫn cố gắng duy trì sự bình tĩnh, còn cố nở ra một nụ cười thân thiện:

"Huynh đệ quả nhiên là thủ đoạn không vừa. Vô thanh vô tức mà lên đến lầu ba này. Bội phục, bội phục!"

Có thể không kinh động đến đám vệ sĩ và hệ thống camera giám thị mà lên đến lầu ba này, đây là thủ đoạn như thế nào? Bóp vụn cương thiết thành hình cái bánh quẩy, đây là thủ đoạn như thế nào?

"Ta bây giờ hỏi ngươi mấy vấn đề"

Đằng Thanh Sơn biểu tình không chút biến hóa, cái loại vệ sĩ của đám phú hộ thường dân này đối với hắn mà nói thì căn bản là không một chút tác dụng. Bao nhiêu năm tung hoành trên toàn thế giới, có cái cảnh giới bảo vệ nghiêm ngặt nào mà Đằng Thanh Sơn chưa từng gặp qua?

"Huynh đệ, xin mời nói." Lý Minh Sơn liền đáp.

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm Lý vào mình sơn:

"Nói cho ta, ngươi vì sao lại muốn giết Tần Hồng?"

"Giết Tần Hồng?" Lý Minh Sơn đẩy lòng kính hãi, số người biết chuyện này là rất ít. Dù sao thì Tần Hồng cũng là nhân viên của một ban đặc biệt thuộc cơ quan an ninh quốc gia, Lý Minh Sơn hẳn cũng không dám trắng trợn công khai việc này.

"Huynh đệ ngươi từ đâu mà nghe được cái tin đồn này, tuyệt đối là nói xấu, là vu hãm a!" Lý Minh Sơn nói tiếp:

"Lý Minh Sơn ta tuy không phải là loại doanh nhân đứng đắn gì, các loại thủ đoạn đánh đấm giết chóc thì Lý Minh Sơn ta thời trẻ đều cũng đã trải qua. Nhưng là bảo ta giết Tần Hồng thì có cho ta mười lá gan, ta cũng không dám a."

"Hô!"

Chỉ nghe một tiếng gió vang lên, Lý Minh Sơn liền cảm thấy cả tai lẫn nửa trái khuôn mặt một trận đau nhức khôn tả. Một tát của Đằng Thanh Sơn đã đánh ngã Lý Minh Sơn. Chiếc khăn tắm rơi ra ngoài, Lý Minh Sơn chỉ còn mặc độc một cái quần lót, trông vô cùng thảm hại.

"Huynh đệ, sao ngươi lại..."

Lý Minh Sơn có chút tức giận ngẩng đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Nhưng đáp lại hắn lại là ánh mắt lạnh như băng của Đằng Thanh Sơn cùng với một thanh âm trầm tĩnh:

"Ở trước mặt ta, ngươi tốt nhất không nên giở cái thủ đoạn vặt ấy ra, nếu vẫn còn nói dối tiếp thì ngày nay sang năm chính là ngày giỗ đầu của ngươi."

Lý Minh Sơn đẩy lòng một trận run rẩy. Phạm nhân giết người, những kẻ cứng đầu cứng cổ Lý Minh Sơn hẳn gặp qua cũng không hề ít. Chỉ là Lý Minh Sơn có cảm giác... Những tên phạm nhân giết người hung ác so với kẻ trước mặt thì chỉ như một con thú yếu giương nanh múa vuốt mà thôi. Tự nhiên bất giác cúi đầu nhìn nòng súng bị bóp vụn cong keo, Lý Minh Sơn hoàn toàn tỉnh ngộ, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn mà nói:

"Huynh đệ, Lý Minh Sơn ta và Tần Hồng là vô oán vô cừu. Đúng, lần này ta kêu người đi giết Tần Hồng. Nhưng là ta cũng là nhận uỷ thác của người khác."

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, nhận uỷ thác của người khác?

"Ai?" "Ai?"

Đằng Thanh Sơn hỏi dồn. Lý Minh Sơn ngần ngại nhìn Đằng Thanh Sơn, ánh mắt Đằng Thanh Sơn chợt sắc bén lên.

Lý Minh Sơn bị dọa sợ quá liền nói "Là Trầm Dương Minh! Đông bắc Trầm Dương Minh!"

"Trầm Dương Minh trong Đông Bắc nhị hổ?" Đẳng Thanh Sơn nhướn mày, hẳn không ngờ là Trầm Dương Minh.

Trong thế giới ngầm, Đông Bắc nhị hổ cũng là đôi sát thủ tương đối lợi hại, trong đó một người là "Vương Khánh", người kia là "Trầm Dương Minh". Hai sát thủ này đều là sát thủ cấp A, danh tiếng của "Đông Bắc nhị hổ" không nhỏ. Nhưng một năm trước, Vương Khánh của Đông Bắc nhị hổ đã bỏ mạng, đôi sát thủ này giải tán.

Trong sát thủ, có người thuộc về tổ chức lớn, có người độc lập tự do. Đông Bắc nhị hổ là sát thủ tự do, làm loại công việc mình thích thì mới nhận.

"Đúng, người cũng biết Trầm Dương Minh?" Đẳng Thanh Sơn cười khỏ nói "Huynh đệ vì đã biết Trầm Dương Minh, chắc cũng biết chỗ khố của ta. Trầm Dương Minh này, danh tự của hắn chính là chiêu bài vàng! Lý Minh Sơn ta có ngon cỡ nào cũng không dám trêu chọc hắn. Lần này hắn nhờ ta giết Tần Hồng, ta dám không cấp thể diện cho hắn sao?"

Ánh mắt Đẳng Thanh Sơn như dao, thăm đánh giá Lý Minh Sơn

"Trầm Dương Minh, hừ" Ánh mắt Đẳng Thanh Sơn chuyển lạnh.

Lý Minh Sơn nghe thế hoảng sợ, thanh niên thần bí trước mắt dường như không thêm để "Trầm Dương Minh" vào mắt.

"Thật đáng tiếc, người cho người giết Tần Hồng, ta phải trừng phạt người" Giọng Đẳng Thanh Sơn vẫn lạnh lùng như trước.

"Không, chờ chút" Lý Minh Sơn hoảng sợ liền nói. Hẳn là người tinh minh, làm sao không đoán ra ý tứ của Đẳng Thanh Sơn.

"Đừng giết ta, người có giết ta thì cũng chẳng được lợi lộc gì. Chỉ cần người không giết ta... ta có thể cho người rất nhiều, rất nhiều. Ta cho người cả tập đoàn Minh Sơn cũng được"

Lý Minh Sơn biết, đi bên bờ sông sao có thể không ướt giày? Cho nên, tài khoản ở nước ngoài của Lý Minh Sơn đã gửi sẵn một khoản tiền lớn, đến lúc quan trọng bỏ chạy giữ mạng còn có cái để dùng. Cho dù có dâng tập đoàn Minh Sơn cho đối phương, hắn vẫn làm đại phú ông như trước.

"Tiền bạc, ta không quan tâm" Đẳng Thanh Sơn lạnh nhạt nói.

Trong đầu Lý Minh Sơn chuyển động cực nhanh.

Đối phương không để ý kim tiền, phải làm sao đây?

"Ta, ta còn có bí kíp!" mắt Lý Minh Sơn lóe sáng, vội kêu lên: "Ta biết huynh đệ rất lợi hại, mặc dù ta cũng tu luyện nội gia quyền nhưng thực lực lại chưa nhập môn. Bất quá... ta lại có bí tịch, bí kíp tu luyện thành tuyệt đỉnh cao thủ"

Đẳng Thanh Sơn không nhịn được lộ ra nụ cười trên mặt: "Bí kíp? Trở thành tuyệt đỉnh cao thủ? Người xem phim chương nhiều quá nên tẩu hỏa nhập ma rồi sao?"

Đẳng Thanh Sơn đã bước vào cảnh giới tông sư, lại tu luyện "Hổ hình thông thần thuật", có thể nói là cường giả cao nhất, còn có bí kíp gì hấp dẫn hắn?

"Không, đúng là bí kíp" Lý Minh Sơn liền nói:

"Lúc ta còn trẻ, là đệ tử tiểu môn phái "Thần thâm môn". Ài, thật ra là thằng trộm vặt, chẳng qua là môn phái ta quá suy sụp, cả môn phái, hiện tại không có một người luyện ra được nội kinh nữa"

Đẳng Thanh Sơn không biết nên khóc hay cười.

Thần thâm môn? Một môn phái không có đến một cao thủ luyện được nội kinh?

"Nhưng Thần thâm môn chúng ta lịch sử đã lâu, trước đây đã từng xuất hiện cao thủ đạt tới cảnh giới tông sư" Lý Minh Sơn vội nói, hẳn mình bạch đối phó loại siêu cấp cao thủ, có lẽ cũng chỉ có bí tịch mới có thể

cứu được mình "đó là bí kíp truyền thừa hơn 2000 năm của Thần thảo môn chúng ta, là một ghi chép của Tông sư cao thủ thời kì dân quốc"

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, trong lòng nổi lên một chút hiếu kì.

"Bí kíp giấu ở đâu " Đằng Thanh Sơn hỏi.

"Trong thư phòng của ta, ở lầu ba" trong lòng Lý Minh Sơn thở ra một hơi, liền nói "đi theo ta"

"Đề nghị người đừng kiếm đường chạy, mấy bảo tiêu ở biệt thự của ngươi, có hay không có đối với ta không khác gì" Đằng Thanh Sơn nói.

Lý Minh Sơn nhớ lại cảnh đối phương bề vẫy nòng súng liền minh bạch, mấy tên Lính giải ngũ kia thật sự vô dụng "Ta không dám có tâm tư gì khác, mời theo ta"

Đằng Thanh Sơn đi theo Lý Minh Sơn tới thư phòng ở lầu ba. Thư phòng của Lý Minh Sơn rất lớn, có một giá sách cơ hồ chiếm nửa bức tường. Lý Minh Sơn đến bên giá sách, bấm vào nút bên hông, sau đó cả giá sách như một cánh cửa mở qua một bên.

Lộ ra một cửa sắt khóa Kín một thông đạo.

"Giấu kỹ ghê" Đằng Thanh Sơn cười nói nhỏ.

Lý Minh Sơn liền cười nói "Dù gì cũng coi như là bảo bối của Thần thảo môn chúng ta" vừa nói vừa kéo cửa sắt ra, vươn tay lấy từ trong ra một quyển cổ thư, có các trang sách được buộc lại với nhau bằng dây.

"Ngươi xem" Lý Minh Sơn liền đưa quyển sách cho Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn nhận lấy xem, trên quyển sách cổ có bốn chữ - Thiên niên ký sự, ở góc bên có hai chữ - Liễu Nham.

13. Chương 13: Thiên Niên Diễn Biến

Từ lúc nháo lên đến khi cửa sắt đóng lại còn chưa tới nửa giây đồng hồ. Rõ ràng... cái động tác này, Lý Minh Sơn đã luyện qua quá nhiều lần.

"Hô, hô."

Trốn ở trong mật thất chỉ có hai ba mét vuông, Lý Minh Sơn lúc này mới thoáng thở ra một hơi: "May mắn lão tử sớm có chuẩn bị, tin hẳn sẽ không giết ta ư? Hừ." Lý Minh Sơn cười khẩy một tiếng.

Lý Minh Sơn từ lâu đã lo lắng, nếu quả một khi có người muốn giết mình, bản thân nên phải làm sao? Trong cái mật thất nhỏ này, bên ngoài cửa hẳn đã tồn công sắp xếp rất nhiều thể tín dụng và vật phẩm để hấp dẫn sát thủ, lúc đó hẳn sẽ trốn vào trong.

Bất kể lúc nào, Lý Minh Sơn cũng chỉ tin tưởng chính bản thân. Cũng chính vì nguyên nhân của sự chuẩn bị chặt chẽ như vậy, hơn hai mươi năm qua, Lý Minh Sơn mới không bị sụp đổ.

"Ông~~"

Đột nhiên cánh cửa sắt dày khoảng 5 cm bắn mạnh lao thẳng về phía hắn. Cửa sắp dày khoảng 5 cm, cho dù là đạn cũng không có khả năng xuyên thủng. Nếu Đằng Thanh Sơn cậy mạnh muốn đánh thủng cửa sắt, chỉ sợ sẽ phải dồn hết sức đánh ra chiêu thức tối mãnh liệt là "Hỗ pháo quyền", bất quá hẳn không cần làm vậy, bởi vì.... Chấn gãy chốt cửa, không quá khó khăn.

Một đạo thân ảnh nháo lên... đã tiến vào trong.

"Huynh đệ, ngươi..."

Lý Minh Sơn vội nói.

"Phốc."

Thanh âm rất nhẹ nhàng, trên vị trí huyệt Thái Dương của hắn đã xuất hiện một lỗ máu. Con mắt trợn lên, Lý Minh Sơn không còn nhúc nhích, vẻ không cam còn lộ trong đôi mắt. Đằng Thanh Sơn không thèm liếc đến một cái, quay đầu lặng lẽ rời đi.

Trong phòng khách của gian nhà Đằng Thanh Sơn thuê.

”Không biết cuốn Thiên niên kỳ sự này rốt cuộc là nói về cái gì, Liễu Nham là một đại tông sư của thời Kỳ dân quốc, điều này thì ta biết.” Đằng Thanh Sơn đẩy lòng tò mò.

Tu luyện nội gia quyền, Đằng Thanh Sơn đối với một vài nhân vật nổi tiếng trong lịch sử cũng có chút hiểu biết. Liễu Nham, có một ngoại hiệu là ”Liễu Thần Hầu”, là một đại tông sư hiếm hoi của Hầu quyền phái, năm đó chính là đã cùng đám người ”Hổ Đầu Thiếu Bảo” Tôn Lộc Đường có địa vị tương đương.

Đã là thủ bút của Liễu Nham, Đằng Thanh Sơn tự nhiên cũng có động lực muốn xem qua.

Mở cuốn Thiên niên kỳ sự, văn tự bên trong là chữ dạng phồn thể. Bởi vì rất nhiều bộ sách cổ, văn tự đều là ở dạng chữ phồn thể, Đằng Thanh Sơn là đệ tử của ”Đằng Bá Lôi”. Đằng Bá Lôi sinh hoạt tại quốc ngoại, am hiểu chữ phồn thể, tự nhiên dạy lại cho Đằng Thanh Sơn đọc, viết chữ ở dạng phồn thể. Vì vậy loại văn tự dạng phồn thể ở bộ sách này, Đằng Thanh Sơn đọc không có một chút nào khó khăn.

”Ta thật đúng là không nghĩ tới, Liễu thần hầu lại là Thần hầu môn nhất mạch.” Đằng Thanh Sơn rất nhanh xem lướt qua, bởi vì cuốn Thiên niên kỳ sự, các trang đầu cơ hồ đều là thuật về các sự việc trong lịch sử của Thần hầu môn. Lật đến chừng một phần ba cuốn sách, Đằng Thanh Sơn bắt đầu dừng lại. Bởi vì tiêu đề của chương này là - Võ lâm chi thiên niên diễn biến (diễn biến trong vòng ngàn năm của võ lâm).

”Căn cứ vào lịch sử của Thần hầu môn ghi lại và những võ lâm kỳ sự do chính ta phát hiện, từ cổ chí kim, số người đạt tới tông sư cảnh giới càng ngày càng ít, cũng càng ngày càng khó.” Đằng Thanh Sơn xem đến một câu này, không khỏi âm thầm gật đầu:

”Còn có, lịch sử của nội gia quyền, tuy các đại tông phái đều xưng là có ngàn năm, Trên thực tế, lịch sử dài nhất chính là nội gia quyền ”Thái Cực quyền”, do Võ Đang Trương Tam Phong sáng chế vào thời nhà Minh, đến tận bây giờ cũng không đến đủ một ngàn năm. Trong lịch sử ngàn năm của Hoa Hạ chúng ta, thì gần ngàn năm trở lại đây mới xuất hiện nội gia quyền. Vậy mấy ngàn năm trước thì sao?”

Đằng Thanh Sơn xem đến đây cũng không khỏi đồng cảm.

Hạ, Thương, Chu, Xuân thu chiến quốc, Tần, Hán, tam quốc, lưỡng Tấn, nam bắc triều, Tùy, Đường... Trong các triều đại này, chẳng lẽ mọi người đều dựa vào sức mạnh cơ bắp mà chiến đấu? Đằng Thanh Sơn không tin. Tỷ như mãnh tướng ở thời nhà Tùy, Đường có thể hai tay dễ dàng huy động được con sư tử ngàn cân bằng đá. Huy động sư tử bằng đá, cùng với việc chỉ nhắc lên, đó là hai khái niệm. Giống người bình thường, có thể nhắc lên bao gạo một trăm cân, nhưng để cho họ một tay nắm quả tạ mười cân mà múa may, hoàn toàn không phải là điều dễ dàng. Vậy muốn múa được con sư tử bằng đá nặng ngàn cân, tối thiểu phải có thể có khí lực nâng nổi ngàn cân. Cho dù là bây giờ, chính Đằng Thanh Sơn cũng phải toàn lực, mới có thể vũ động được con sư tử bằng đá, nhưng lại không có khả năng tác chiến trong thời gian dài liên tục.

Thời Kỳ tam quốc, một vài mãnh tướng, có thể dựa vào thực lực bản thân, tung hoành trong thiên binh vạn mã giết tướng soái. Việc này quả thực là bất khả tư nghị, lực lượng con người có hạn, như thế nào có thể không để thiên binh vạn mã vào mắt chứ?”

Đúng, lịch sử nội gia quyền là chỉ gần ngàn năm đổ về đây, vậy mấy ngàn năm trước thì sao?” Đằng Thanh Sơn đẩy lòng cũng khó hiểu, liền xem tiếp xuống.

”Ta tiêu phí hơn mười năm thời gian sưu tập tư liệu, rốt cục trong lòng đã có suy đoán rõ ràng.” ”Suy đoán của ta chính là - Từ bắt đầu thời kỳ nhà Tùy Đường trở đi, linh khí trong thiên địa đột nhiên giảm mạnh!”

Đằng Thanh Sơn đọc tới chỗ này, không khỏi nghi hoặc vạn phần.

”Dựa theo rất nhiều tư liệu mà ta phát hiện được, ở thời kỳ Xuân thu chiến quốc, Tần Hán, căn bản không có nói đến nội gia quyền. Khi đó các cường giả hấp thu thiên địa tinh hoa, chính là thiên địa linh khí, ”Luyện

Tinh Hóa Khí”, khiến cho trong cơ thể sinh ra nội kinh. Tu luyện tiếp theo đó, nội kinh càng ngày càng mạnh, dẫn thông các nhánh kinh mạch, cho đến khi đại thành.”

”Cường giả tu luyện nội kinh đạt đến hậu thiên đại thành, nội kinh cuộn cuộn, vô cùng mạnh mẽ.”

”Đến khi mở ra được Nê Hoàn cung thần bí trong não hải, bắt đầu ”Luyện Khí Hóa Thần”, lấy ”Thần” của người cùng nội kinh dung hợp rồi rèn luyện tại đan điền, mới dần dần chuyển hóa thành Tiên thiên chân nguyên, trở thành tiên thiên cường giả cường đại.”

”Cường giả đạt đến tiên thiên không ngừng rèn luyện chân nguyên, chân nguyên rèn luyện không ngừng tại đan điền, chính là giai đoạn đầu tiên là cảnh giới ”Hư Đan”, đến khi chân nguyên ngưng tụ thành thực thể, tức là đã đạt đến giai đoạn thứ hai là cảnh giới ”Thực Đan”, cảnh giới Thực Đan trải qua nhiều lần rèn luyện mới có thể đạt tới giai đoạn thứ ba là cảnh giới ”Kim Đan”. Cường giả tiên thiên kim đan, chính là cường giả đỉnh phong! Có được thực lực bất khả tư nghị. Cổ đại tương truyền, những người có thể ngang nhiên xông vào thiên binh vạn mã, có thể độc chiến mấy vạn đại quân, đều là những cường giả đã đạt tới tiên thiên.”

Đặng Thanh Sơn xem qua, quả thực cảm thấy bất khả tư nghị!

Như thế nào có thể?

Hậu thiên, tiên thiên?

”Thần” cùng ”nội kinh” trong người tương hợp, lại có thể biến thành ”Tiên Thiên Chân Nguyên”.

Tiên thiên cảnh giới này, cũng lại phân thành ”Hư Đan” ”Thực Đan” ”Kim Đan” ba giai đoạn?

”Ở thời cổ đại, cái gọi là ”Kim Đan Đại Đạo”, chính là nói đến chỉ khi bước vào kim đan đại đạo, vậy mới chân chính đạt đến đỉnh phong.”

Đặng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Sợ rằng cũng chỉ có thể nói như vậy, nếu không một ít danh nhân trong lịch sử như ”Việt Nữ”, ”Hạng Võ”, những siêu cấp cường giả này căn bản không cách nào giải thích được tại sao họ lợi hại như vậy. Hơn nữa, cũng có rất nhiều ghi chép về những cổ nhân tu luyện giả thời kì Tam Hoàng Ngũ Đế, xưng là ”Luyện Khí Sĩ”.

Phỏng chừng đó cũng là luyện hoá linh khí a. Đặng Thanh Sơn tiếp tục đọc xuống.

”Bất quá từ thời Tuỳ Đường, thiên địa linh khí đã bắt đầu giảm bớt.”

”Cho nên rất nhiều chiến tướng anh hào thời Tuỳ Đường, hẳn chính là nhóm siêu cấp cường giả cuối cùng như đám người Lý Nguyên Phách, Tần Quỳnh... Chỉ có đạt tới tiên thiên cảnh giới, phỏng chừng mới có thể huy vũ cự vật ngàn cân mà không cảm thấy mệt mỏi a.”

Ghi chép trong bộ sách cũng làm cho Đặng Thanh Sơn đồng tình. Bản thân mình đúng là đã đạt đến cực hạn tại nhân thể, hai tay một con sư tử đá, huy vũ vật nặng ngàn cân mà còn tác chiến lâu dài. Đặng Thanh Sơn tự thấy không làm được.

”Hơn nữa dựa theo một ít ghi chép của các tông phái, sau thời Tuỳ Đường cường giả càng ngày càng ít, về sau ngay cả một tiên thiên cường giả cũng không xuất hiện. Đến khi bắt đầu Tống triều, ngay cả hấp thu thiên địa linh khí, luyện hóa ra nội kinh, cơ hồ đều không có khả năng.”

Đặng Thanh Sơn đọc mà thảm thán.

Đầu tiên là không còn ai đạt tới tiên thiên, về sau lại căn bản không có cách nào tu luyện.

”Cường giả càng ngày càng ít, cũng làm Tống triều ta càng suy yếu, cũng vì việc hấp thu thiên địa linh khí, tu luyện nội kinh không thông. Ta là con dân của Tống triều, đương nhiên phải nghĩ biện pháp đi một con đường khác.”

Đặng Thanh Sơn có chút gật đầu.

”Ở cổ đại, cũng chỉ có những người không có thành tựu gì mới cam lòng tu luyện lực lượng thân thể, bởi vì muốn dựa vào rèn luyện lực lượng thân thể để sinh ra nội kinh, cơ hồ không có khả năng, ”do ngoại nhi nội” thật sự quá khó khăn.”

(Do ngoại nhi nội - 外練內成 - 內練外成: từ ngoài đến trong, ý nói từ tu luyện bên ngoài mà tiến vào bên trong...)

”Bất quá nếu hấp thu thiên địa linh khí, luyện xuất nội kinh đơn thuần không làm được, vậy sao những nhân vật một đời phong lưu tuyệt đại đều bỏ công vào đó. Thời gian trôi qua, dần dần cũng có người có thể kiên trì dựa vào hàng loạt thủ đoạn mà sinh ra nội kinh. Tỷ như chiến tướng Nhạc Phi thời Tống triều cổ, chính là một chiến tướng đã luyện xuất nội kinh.”

”Bất quá ở thời Tống triều, nội gia quyền chỉ là những nguyên tắc thô sơ, chỉ có một số rất ít thiên tài kiệt xuất mới có thể luyện xuất nội kinh. Về phần đả thông kinh mạch toàn thân, đạt tới cảnh giới tông sư căn bản là không có khả năng.”

”Trải qua Nguyên triều ngắn ngủi, thời Kỳ đầu Minh triều, Võ Đang Trương Tam Phong hẳn là người đầu tiên đem nội gia quyền tu luyện đến đỉnh phong, đả thông kinh mạch toàn thân. Cơ thể, da thịt, gân cốt lực lượng, đại tông sư đều tu luyện đạt đến cực hạn. Bắt đầu từ thời Kỳ này, hệ thống nội gia quyền rốt cuộc cũng được hoàn thiện, rồi sau đó là Thái Cực quyền, hình ý quyền, bát quái quyền... rất nhiều loại quyền cũng đều lần lượt hiện thân.”

Đặng Thanh Sơn đọc từ đầu đến cuối, cảm thấy xúc động không thôi.

Hắn chỉ có thể cảm thán một tiếng.

Năng lực thích ứng với hoàn cảnh của con người, đích xác rất mạnh.

Thời cổ, thiên địa linh khí sung túc, mọi người đều học cách hấp thu thiên địa linh khí, luyện xuất nội kinh, thậm chí cho còn có thể luyện xuất tiên thiên chân nguyên.

Nhưng thiên địa linh khí suy giảm, loài người phải làm gì đây?

Trải qua hơn trăm năm tìm tòi, không biết bao nhiêu nhân vật thiên tư tung hoành phải lãng phí những năm tháng thanh xuân của mình, mới từ từ có nội gia quyền!

Cho đến thời hiện đại bây giờ, hệ thống tu luyện nội gia quyền đã phi thường hoàn thiện. thậm chí còn có ”Hồ hình thông thần thuật”, ”Huyền vũ bàn thạch kinh”, ”Ngư long biến”. Những loại bí kỹ thần kỳ này chỉ có tông sư mới có thể tu luyện được.

Thời xuân thu chiến quốc, Tần Hán, cổ nhân khi đó có thể tưởng tượng được ”do ngoại chi nội” cũng có thể tu luyện đến mức này không?

”Kì thật quá trình tu luyện chính là quá trình ”Luyện Tinh Hóa Khí” cùng ”Luyện Khí Hóa Thần”. Thời cổ đại, ”Tinh” của luyện tinh hóa khí chính là chỉ thiên địa tinh hoa, hay thiên địa linh khí. Còn ngày nay, ”Tinh” chính là chỉ tinh huyết trong cơ thể con người!

”Liễu Nham trong sách có miêu tả, dù sao cũng không cách nào hấp thu từ bên ngoài, chỉ có thể hấp thu trong tinh huyết của cơ thể, cho nên những cường giả tu luyện nội gia quyền, phần lớn đều có sức ăn phi thường, một bữa ăn hết nửa con dê nướng cũng rất bình thường, bởi vì bọn họ nếu muốn luyện hóa lượng lớn tinh huyết, tự nhiên phải ăn nhiều.”

Đặng Thanh Sơn lặng lẽ gật đầu.

Bản thân hắn đích xác cũng có sức ăn phi thường.

Tu luyện nội gia quyền, điều cần thiết đầu tiên là thân thể cường tráng, khí huyết sung túc. Đến khi tinh huyết sung túc đến một mức độ nhất định, mới có thể dần dần luyện hóa thành nội kinh.

14. Chương 14: Thiên Nhai Hành

Đằng Thanh Sơn đọc xong cũng cảm khái mãi không thôi.

Ngày nay, khi cường giả đối chiến thì nội kinh chỉ là phụ trợ, chủ yếu đều là dựa vào lực lượng gân cốt trong cơ thể.

Còn người cổ đại thì thuần túy là dựa vào cường đại nội kinh.

Thời cổ đại thì có rất nhiều (nội kinh) cho nên không cần quá quan tâm còn thế hệ ngày nay thì nội kinh có rất ít cho nên căn bản là không cần chứa ở trong đan điền.

”Bất quá, nội gia quyền so với công pháp tu luyện thời cổ đại thì mặc dù có nhược điểm nhưng cũng có ưu điểm.”

”Nhược điểm là tối đỉnh phong đại tông sư nội gia quyền phỏng chừng cũng chỉ tương đương với hậu thiên cực hạn cường giả thời cổ đại mà thôi. Nhưng ở thời cổ đại còn có cả tiên thiên cường giả. Tiên thiên cảnh giới thậm chí còn chia làm ”Hư đan”, ”Thật đan”, ”Kim đan” ba đại giai đoạn. So với hiện tại thì mạnh hơn nhiều nhiều lắm.”

”Còn ưu thế thì lại là các nội gia quyền đại tông sư toàn thân kinh mạch đều được hoàn toàn đả thông.”

”Còn người cổ đại mà muốn đả thông kinh mạch thì cực khó, đả thông hai mạch nhâm đốc dường như là một thành tựu phi thường.”

Đằng Thanh Sơn xem đến đây liền cả cười.

Đích xác là như vậy, đại tông sư thời hiện đại có người nào mà không hoàn toàn đả thông toàn thân kinh mạch? Bất kể là kì kinh bát mạch, bất kể là thập nhị chính kinh (mười hai kinh mạch chính), thậm chí các loại tiểu kinh mạch phụ cũng đều hoàn toàn thông suốt. Nội kinh có thể nháy mắt đi đến các cái bộ vị toàn thân.

”Ta lúc đầu có điểm không hiểu được là tại sao người cổ đại tu luyện nội kinh rất mạnh, vốn phải có thể dễ dàng đả thông kinh mạch mới đúng chứ. Tại sao việc đả thông kinh mạch so với ta các còn khó khăn hơn?”

Đằng Thanh Sơn hơi hơi gật đầu.

”Trải qua tìm hiểu, điều tra, ta có một ít phỏng đoán.”

”Cổ đại tu luyện giả, bọn họ là hấp thu thiên địa linh khí, sau khi tích tụ đủ nội kinh thì sẽ dựa vào cường đại nội kinh mà dần đả thông kinh mạch. Loại phương pháp này cũng giống như việc tẩy rửa một con sông, dùng nước sông mà đẩy trôi bùn đất, rác rưởi. Tuy nhiên thì số bùn đất, rác rưởi này lại bị đẩy trôi và tích tụ dồn nén lại ở những nhánh sông tiếp theo.”

”Tuy rằng nói, trong quá trình đả thông kinh mạch thì có không ít chất hỗn tạp theo lỗ chân lông mà thẩm thấu ra ngoài. Nhưng các chất hỗn tạp chính là lại bị đẩy đến tích tụ tại các kinh mạch khác.”

Đằng Thanh Sơn âm thầm gật đầu.

”Mỗi lần đả thông một kinh mạch thì lại khiến cho các kinh mạch khác chất hỗn tạp càng dày đặc hơn. Điều này khiến cho việc đả thông kinh mạch tiếp càng khó khăn hơn.”

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn bị suy luận này cuốn hút.

”Cho nên, những cổ đại tu luyện giả có thể đả thông Kì kinh bát mạch, thập nhị chính kinh là cực kì hiếm. Còn về phần đả thông các loại tiểu kinh mạch phụ thì cơ hồ là không có khả năng!”

Đằng Thanh Sơn gật đầu tán thành.

Phương pháp quyết định kết quả.

Phương pháp đả thông kinh mạch của người cổ đại nhân thuần túy là cậy mạnh, dựa vào cường đại nội kinh mà không ngừng đẩy ép, thanh lọc tạp chất. Đương nhiên là càng về sau thì càng khó đả thông (kinh

mạch). Điều này cũng không tính là lạ, dù sao thì phương pháp tu luyện người cổ đại chủ yếu là luyện hóa ra cường đại nội kinh.

”Nhưng nội gia quyền thì lại không như vậy!”

”Nội gia quyền của ta là rèn luyện toàn thân cơ thể, bất luận là cơ bắp, da dẻ, xương cốt... đều được rèn luyện, ngay cả kinh mạch cũng được kích thích tôi luyện. Càng ngày càng phình nở ra, trở nên cứng cỏi. Trong kinh mạch, các tạp chất vốn không nhiều, đã trong quá trình rèn luyện mà dần dần bị thẩm thấu đi ra ngoài theo lỗ chân lông.”

”Bởi vì chúng ta nội kinh rất nhỏ, các chất hỗn tạp căn bản không bị dồn nén lại. Theo năm tháng miệt mài tu luyện thì các chất hỗn tạp không ngừng thẩm thấu đi ra ngoài. Đến một ngày, có thể đã thông toàn bộ kinh mạch mà đạt đến tông sư cảnh giới.”

Đặng Thanh Sơn cũng cười. Hẳn chính mình chính là tông sư nội gia quyền, hẳn hiểu được điểm này.

Nếu nói phương pháp tu luyện thời cổ đại là mạnh mẽ dựa vào nội kinh để đẩy lui các chất hỗn tạp thì nội gia quyền hiện đại chính là cường hóa toàn thân các bộ vị bao gồm cả các kinh mạch. Vô số các tiểu kinh mạch được nối liền với lỗ chân lông trong rèn luyện mà thẩm thấu tạp chất ra ngoài. Đương nhiên là tạp chất trong kinh mạch chính có một ít cũng chảy vào những kinh mạch phụ nhưng sau đó lại theo lỗ chân lông mà thẩm thấu ra ngoài.

Vô thanh vô tức, thông qua tiểu kinh mạch mà đẩy tất cả chất hỗn tạp qua con đường thẩm thấu ra ngoài.

Nhưng là người cổ đại thì sao?

Ngay từ đầu đã dồn ép, đem đại lượng tạp chất mà đẩy ép nhập vào trong tiểu mạch, khiến cho tiểu mạch tức thì đã hoàn toàn bị tắc nghẽn lại.

Chặn không bằng thông cũng chính là đạo lý này.

Nội gia quyền tông sư chính là cường hóa khắp nơi thân thể, khéo léo uyển chuyển mà khiến cho tạp chất tự nhiên bị chảy ra.

”Cho nên, tu luyện nội gia quyền, đứng trên góc độ đã thông kinh mạch mà nói thì ưu việt hơn phương pháp tu luyện của người cổ đại rất nhiều!”

Nhìn kết luận này, Đặng Thanh Sơn phi thường tán thành. Dù sao thì có được bao nhiêu người cổ đại có thể đã thông tất cả kinh mạch?

”Ta có lúc còn nghĩ là nếu một vị nội gia quyền tông sư toàn thân kinh mạch lại được thông suốt mà có thể trở lại thời đại Hạ, Thương, Chu, Xuân Thu Chiến Quốc, Tần, Hán, khi thiên địa linh khí còn dồi dào mà tu luyện các loại bí pháp cổ đại thì thành tựu của hắn sợ là không thể hạn lượng.”

Cuối cùng, vị nội gia quyền tông sư thời dân quốc hiển nhiên đã cảm thán mãi không thôi.

Cao thủ luôn tịch mịch.

Vị tông sư ”Liễu thần hầu” này vào thời kì dân quốc cũng đồng dạng đứng ở đỉnh phong trong xã hội, khi hắn biết là cổ đại cường giả tu luyện còn có Tiên thiên tam đại cảnh giới, trong lòng như thế nào có thể không hướng tới.

Đặng Thanh Sơn xem xong ký sự dài dằng dặc này trong lòng cảm khái không thôi.

”Hận, không thể sống ở thời cổ đại xa xôi!”

Đặng Thanh Sơn thầm than, ở xã hội hiện đại, hắn đã coi như là tông sư tối đỉnh, nhưng ở thời cổ đại xa xưa, hậu thiên đại thành cũng chỉ là phổ thông cao thủ, ngay cả cánh cửa tiên thiên cũng chưa chạm đến được. Thời đại cao thủ như mây, chỉ tưởng tượng thôi, Đặng Thanh Sơn đã ngăn không được một trận nhiệt huyết sôi trào.

”Không biết vì sao từ thời Tùy Đường trở đi, thiên địa linh khí bắt đầu giảm mạnh” Đặng Thanh Sơn thầm nghĩ, tiếp tục giả xem quyền ”Thiên niên ký sự”.

Quyển "Thiên niên ký sự" này đích thực là một quyển sách ghi lại phương pháp rèn luyện của Thần Thâu môn.

Phía sau quyển sách thuần túy giảng giải phương pháp rèn luyện "Hầu Quyền" từ nhập môn đến tông sư, mặc dù có thể luyện theo nhưng người thường muốn luyện ra nội kinh cực khó chứ đừng nói là luyện thành tông sư.

"Di..."

Lúc Đăng Thanh Sơn giở đến mấy trang cuối cùng không khỏi kinh hãi.

"Thần thâu môn ta từng truyền lại vài bản bí tịch cổ đại, ta từ đầu cũng không xem trọng mấy bản bí tịch này. Nhưng trải qua điều tra bí mật tu luyện thời cổ đại, ta mới biết những bí tịch này đều là thật. Chỉ là thiên địa linh khí giảm quá nhiều, những bí tịch này không còn dùng được nữa"

"Nhưng ngoại trừ bí kíp tu luyện, Thần Thâu môn ta còn có một quyển tu luyện khinh công tuyệt đỉnh "Thiên Nhai hành", bản bí tịch cổ xưa này không phải tu luyện nội kinh mà thuần túy là phương pháp sử dụng nội kinh. Ta đạt tới tông sư cảnh giới đã hai mươi năm, nội kinh tích lũy coi như không ít, ném thử một phen, phát hiện chỉ một lần thi triển nội kinh đã hao sạch. Ta chỉ có thể cảm thán... người cổ đại nội kinh quá hùng hậu!"

Đăng Thanh Sơn xem đến đây không khỏi cười khổ.

Hiện tại, nội gia quyền tông sư chiến đấu, tối đa chỉ thỉnh thoảng đánh ra một cỗ nội kinh, dù sao nội kinh trong cơ thể cũng ít, ít tới nỗi không cần chứa trong đan điền.

Còn thời cổ đại, nghe nói có thể chứa đầy trong đan điền, nội kinh nhiều cỡ nào.

"Ta, Liễu Thần hầu, kiêu ngạo nhất là thân hình linh hoạt, tốc độ nhanh. Nhưng ta phát hiện, thi triển "Thiên nhai hành" này, dù chỉ một lần đã hết sạch nội kinh, nhưng tốc độ... thật sự quá nhanh, quá nhanh. Ta không đành lòng để bí tịch cổ này cứ vậy mà biến mất, nên ghi vào cuối quyển sách này."

Mấy trang cuối cùng của quyển "Thiên niên Ký sự" chính là ghi lại môn tuyệt đỉnh thân pháp kia - "Thiên nhai hành"

Bản bí tịch này, tại thời Xuân thu chiến quốc, Tần - Hán niên đại có lẽ rất trân quý.

Nhưng ở thời đại này, bản bí tịch tối đa chỉ có thể trở thành vật sưu tầm mà thôi, tác dụng thực tế cũng rất nhỏ. Dù sao sử dụng một lần có thể khiến tông sư nội gia quyền hao sạch nội kinh, ai còn dám sử dụng? Xét đến cùng, lúc chiến đấu không có nội kinh dù sao cũng cực kì nguy hiểm

"Thiên nhai hành, không biết có bao nhiêu lợi hại" Đăng Thanh Sơn cẩn thận đọc.

Dựa theo mô tả của bí tịch "Thiên Nhai hành", đạt tới tiên thiên kim đan cảnh giới, thi triển Thiên nhai hành có thể đạt tới hiệu quả của cảnh giới cao nhất "Chỉ xích thiên nhai" (một bước đến tận cuối trời)

"Lãng phí, quá lãng phí"

Đăng Thanh Sơn xem kĩ phương pháp thi triển, không khỏi cảm thán.

Nắng sáng lên, trong sân một khu dân cư nơi Đăng Thanh Sơn ở, một bóng người đang bước theo những bước quái dị, trên mặt đất bùn, có từng dấu chân lún xuống.

Những dấu chân lún xuống này là Đăng Thanh Sơn đối chiếu theo vị trí bước chân trong Thiên Nhai hành cố ý đạp xuống, sau đó bắt đầu không ngừng huấn luyện. Theo bí tịch ghi lại, bộ pháp tối cơ bản của Thiên Nhai hành, nhìn như thật đơn giản, thực ra ẩn chứa vô tận huyền bí.

"Bộ pháp này, thật có chút kì lạ" Đăng Thanh Sơn theo thứ tự bước theo bộ pháp này, bước từ khuya đến giờ, thời gian càng dài, Đăng Thanh Sơn dần dần phát hiện, trong bộ pháp ẩn chứa quy luật đặc thù.

Loại quy luật này, vô pháp dùng logic ra để quy nạp.

Nhưng Đăng Thanh Sơn cảm thụ được.

”Chỉ luyện bộ pháp không cũng vô dụng, với trình độ linh mẫn của hình ý quyền của ta luyện ra không kém nó chút nào” Đẳng Thanh Sơn ngừng lại:

”Xem ra, phải chân chính phối hợp nội kinh, Thiên Nhai hành bộ pháp này mới phát huy thực lực chân chính”

Đẳng Thanh Sơn từng là siêu cấp sát thủ, sức nhớ đương nhiên tốt. Nội dung bí tịch Thiên Nhai hành ngắn ngủi mấy ngàn chữ cùng với ba tấm hình bộ pháp, sáu tấm hình kinh mạch, Đẳng Thanh Sơn đã nhớ kỹ trong đầu.

”Để thử xem Thiên Nhai hành lợi hại cỡ nào”

Trong lòng Đẳng Thanh Sơn ngứa ngáy vô cùng, giống y như vị đại tông sư thời dân quốc Liễu Thần Hầu, không nhịn được dụ hoặc, cuối cùng quyết định thử nghiệm một phen.

”Kinh nhập trùng môn, trực hành nhi hạ, kinh huyết hải, thương khâu, hội vu đại đô, phản...”

Trong đầu Đẳng Thanh Sơn còn nhớ rõ phương pháp vận kinh. Trong cơ thể nội kinh dời thời vận chuyển, cả người Đẳng Thanh Sơn phẳng phật hóa thành tia chớp, bắn mạnh tới trước. (Kinh (lực) xông vào cửa, đi thẳng xuống, qua huyết hải, thương khu, đến đại đô, quay về... có ai luyện theo không?)

Chú!

Thoáng cái, biến mất khỏi sân.

”Ngừng!” Đẳng Thanh Sơn mạnh mẽ cắt đứt nội kinh vận chuyển

”Chớp mắt, không ngờ đã nhảy ra ngoài sân, tối thiểu phải 30m” Đẳng Thanh Sơn ngoảnh đầu nhìn, không ngờ đã ra đến giữa một đám cây nhỏ ngoài sân. Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn bị tốc độ đáng sợ đó dọa sững người. Một chiêu hổ phách của hắn cũng chỉ 10m, nhưng chỉ một chớp mắt đã ra cự ly 30m.

”Nội kinh tiêu hao cũng quá nhanh, ta vừa khởi động, lập tức ngừng liền, vậy mà nội kinh tiêu hao hết một nửa” Đẳng Thanh Sơn cũng đã có chút minh bạch lời của Liễu Thần Hầu, nếu hắn phản ứng chậm một chút, e rằng chút nội kinh trong cơ thể đã hao sạch.

”Bất khả tư nghị, bất quá lúc chiến đấu ta không dám lãng phí như vậy” Đẳng Thanh Sơn thảm thán.

Kinh công Thiên Nhai hành đích xác thần kì, nhưng nội kinh tiêu hao cũng quá kinh nhân.

15. Chương 15: Phong Vũ Dục Lai.

Hoàng hôn khoảng năm giờ, hai gã người Ấn Độ bước ra khỏi cửa trạm xe, trong đó một người cao hơn 1m8, tươi cười ôn hòa, làm cho người ta như tắm trong gió xuân. Quái dị là cổ cùng đầu của hắn thô như nhau, lại còn túm lại thành một cái bím. Mà phía khác là một gã Ấn Độ người cao gần 2m, đầu bóng lờng, mặt không chút biến hoá.

”Hai vị tiên sinh, đến Dương Châu du lịch sao?” Lúc này, một gã thanh niên tóc ngắn tới nghênh đón, dùng tiếng Anh nói: ”Chúng ta chính là công ty du lịch Tả Thủ.”

”Ân.” Hai gã Ấn Độ liền gật đầu, đi theo thanh niên tóc ngắn tới bên đường cái cách đó không xa, nơi đang đầu một chiếc xe tựa như taxi phổ thông.

”Tung tích Cô lang mất hơn một tháng mới tra ra được, Hắc Âm Chi Thủ các ngươi hiệu suất đúng là thấp thật.” Tên Ấn Độ cao gần 2m kia lạnh lùng hừ một tiếng, tuôn ra một tràng tiếng Anh lưu loát.

Thanh niên tóc ngắn kia chỉ có thể cười trừ: ”Cái tên Phi Dao cô lang kia, phỏng chừng sau khi đánh một trận với ”Thần Thương thủ” cùng ”Toái Thể Ky” đã bị thương, nên mới ẩn nấp không hiện thân. Hơn nữa bọn ta ở Trung Quốc bị hạn chế quá lớn, nhân thủ thì ít, cho nên đến ngày hôm qua mới vừa tra được tung tích của hắn.”

"Đánh với hai tên tiểu tử Tôn Trạch, Dorgotrov mà bị thương, đại ca, xem ra giết Phi Dao cô lang này cũng không có lấy một điểm khiêu chiến, một mình ta là đã có thể giải quyết." Tên Ấn Độ cao lớn kia nói, ba ông trùm của tổ chức đệ nhất thế giới "Thần Quốc", danh hào phân biệt là Brahma, Vishnu cùng Shiva.

Ba người có địa vị tương đương, nhưng bàn về tuổi thì Vishnu lớn nhất, làm đại ca. Brahma cùng Shiva đều vô cùng hiếu chiến, còn Vishnu thì tương đối hoà khí.

"Ấn, bất quá cũng không thể coi thường được." Nam tử Ấn Độ thất bím kia tươi cười ôn hoà nói.

Hai ông trùm của tổ chức Thần Quốc cứ như vậy ngồi taxi đi vào nội thành.

Sau khi hai gã Ấn Độ rời đi được khoảng một giờ, khoảng sáu giờ chiều lại có một nhóm người xuất hiện ở nhà ga Dương Châu. Nhóm người này xuất phát từ Thiên Tân, ngồi tàu hỏa một ngày, đến chiều mới tới Dương Châu.

"Trăm lão đại, mời lên xe." Hai chiếc Volkswagen Passat đến đón một nhóm bốn người đi.

Trong chiếc Passat đầu tiên, ngồi ở phía sau là một nam tử gầy gò đội mũ du lịch, ăn mặc hưu nhân, ngồi một bên hẳn là một gã trung niên nhân bụng phệ khuôn mặt dữ tợn.

"Lão đại các người, còn có cái tên sát thủ hẳn đã sử dụng, đều đã chết?" Nam tử gầy gò nhíu mày hỏi.

"Đúng vậy, tên sát thủ kia chết không lâu, lão cũng chết. Lão đại chết trong mật thất ở thư phòng, sau khi chết có lẽ được hai ngày, người quét dọn thư phòng ngửi thấy mùi thối, mới phát hiện ra thi thể của lão đại." Trung niên nhân mặt dữ tợn kia lắc đầu thở dài nói, "Chúng ta cũng không biết rốt cuộc là người nào hạ thủ."

Gầy gò nam tử cau mày, trầm giọng nói: "Không có khả năng là Tần Hồng."

Tần Hồng chính là thành viên của đội đặc nhiệm cơ động, nếu phải giết người tuyệt đối sẽ không lưu lại xác mà sẽ đem hiện trường xử lý sạch sẽ.

"Trăm lão đại, chuyện lần này rất quý dị, lão đại hẳn ở trong tầng bảo vệ lớp lớp nghiêm ngặt của chúng ta, vậy mà vô thanh vô tức bị giết. Việc giết Tần Hồng nhất thời cũng không vội, Trăm lão đại cần gì phải tự mình đến đây để gặp nguy hiểm chứ?" Trung niên nhân khuyên.

"Hừ, người thì biết cái gì." Nam tử gầy gò mới hừ lạnh một tiếng, trung niên nhân kia đã sợ đến mức không dám lên tiếng nữa.

Dù sao đối phương cũng là một đại nhân vật nổi danh trên giang hồ - Đông Bắc Trăm Dương Minh.

"Đại ca, ta dù có chết cũng nhất định phải báo thù cho người." Trăm Dương Minh trong lòng thầm nói, bình thường có thể hình thành một tổ hợp sát thủ, như vậy hai người lúc đó khẳng định có thể đem tính mạng mà giao cho đối phương, tình cảm cũng cực Kỳ thâm hậu. Như tổ hợp "Lang Miêu" năm đó, Đẳng Thanh Sơn cùng thê tử của hắn căn bản chính là một đôi. Miêu chết, làm cho Đẳng Thanh Sơn nổi giận, thậm chí còn giết đến cả trụ sở của tổ chức. Còn có "Thần Thương Thủ" cùng "Toái Thể Ky", Tôn Trạch vừa chết, Dorgotrov đã phản nộ giống như người điên, điên cuồng công kích Đẳng Thanh Sơn.

Đã có thể hình thành tổ hợp sát thủ, tình cảm khẳng định không giống như bình thường.

Vương Khánh trong Đông Bắc Nhị Hổ năm đó chính là lọt vào công kích của đội đặc nhiệm cơ động, cũng bị giết dưới tay Tần Hồng. Vương Khánh sợ đi chết, kì thật cũng là vì trợ giúp đệ đệ Trăm Dương Minh, cuối cùng Trăm Dương Minh tránh được một kiếp, bảo trụ được tính mạng, nhưng Vương Khánh lại bị đánh gục.

Đánh gục Vương Khanh, chính là Tần Hồng!

Cả đời Trăm Dương Minh, sợ rằng cũng không có khả năng quên cừu nhân "Tần Hồng".

Hắn vốn định mượn dao người khác mà giết Tần Hồng, bất quá xem bộ dáng cũng không có dễ dàng như vậy. Vì đại ca, Trăm Dương Minh không tiếc hết thảy, tự mình đến Dương Châu giết người.

"Tần Hồng, người hần phải chết không thể nghi ngờ." Trầm Dương Minh trong lòng thầm nghĩ, lập tức phân phó: "Đến cửa tiểu điểm phía trước, các người dừng lại, cũng không có chuyện của các người." Về phần giám thị hành tung Tần Hồng, Trầm Dương Minh tự nhiên không có khả năng khiến cho lưu manh ở đó làm, lần này hần cũng đem một khoảng tiền lớn mời tổ chức "Hắc Âm Chi Thủ" hỗ trợ.

Để giết Tần Hồng, Trầm Dương Minh không tiếc hết thảy.

Hơn bảy giờ tối, Đằng Thanh Sơn đang ăn cơm chiều trong một quán cơm nhỏ của một nhà nông.

Điện thoại di động reo vang.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc, hần là không có ai gọi điện cho hần mới đúng.

"Uy." Đằng Thanh Sơn ấn nút tiếp nhận.

"Đằng Thanh Sơn, ta là Lâm Thanh." Điện thoại truyền đến âm thanh kích động của Lâm Thanh, "Người bây giờ có thời gian không, ta có việc gấp tìm người."

Hôm nay Đằng Thanh Sơn cũng không có chuyện gì khác, chỉ một lòng chìm đắm trong võ đạo.

"Việc gấp?" Đằng Thanh Sơn có chút nghi hoặc.

"Ân, chuyện phi thường khẩn cấp, huynh có thể lại đây một chút không? Đến chỗ Minh Nguyệt hồ ở khu Tây thành." Lâm Thanh liền nói.

Đằng Thanh Sơn thoáng suy nghĩ rồi gật đầu: "Hảo, ta lập tức tới ngay."

Đằng Thanh Sơn trực tiếp ngăn một chiếc taxi rồi lập tức đi đến Minh Nguyệt hồ ở khu Tây thành. Đằng Thanh Sơn trong bụng đầy nghi hoặc: "Cùng Lâm Thanh tiếp xúc qua vài lần, nàng tựa hồ là một người rất tinh táo, chưa từng quá vội vàng như vậy. Bất quá nghe thanh âm cũng không giống như gặp phải chuyện nguy hiểm."

Không nghĩ ra Lâm Thanh có chuyện gì, nhưng dù sao cũng từng tiếp xúc không ít lần, Đằng Thanh Sơn vẫn lựa chọn đi tới.

Bây giờ đã là buổi tối, Minh Nguyệt hồ ở khu Tây thành chỉ có ánh đèn đường hôn ám, qua đường cũng không có mấy người. Một chiếc Audi A4 màu bạc đang lẳng lẳng dừng bên Minh Nguyệt hồ, ngồi bên trong là một nữ tử, đúng là Lâm Thanh.

"Xuy" Xe taxi dừng lại, Đằng Thanh Sơn xuống xe thanh toán tiền rồi trực tiếp đi tới bên hồ.

"Đằng Thanh Sơn." Lâm Thanh lập tức bước ra, kích động quơ tay liên tục.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn quan sát cẩn thận, chung quanh trừ Lâm Thanh ra cũng không có ai khác, nghi hoặc trong lòng cũng qua đi.

"Đằng Thanh Sơn." Lâm Thanh lập tức chạy tới.

"Vội vã tìm ta như vậy có việc gì?" Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

"Ha ha..." Lâm Thanh không nhịn được nở nụ cười, "Ta rất vui vẻ, phi thường vui vẻ, cho nên mới tìm huynh a." Lâm Thanh nụ cười vô cùng sáng lạn, ngay cả hai tròng mắt cũng cười đến mức híp lại, đó là nụ cười phát ra từ đáy lòng, cực kì thuần túy, cực kì phóng tứ.

Gió hồ phất qua làm sợi tóc xẹt qua trên khuôn mặt Lâm Thanh, giờ phút này nụ cười tùy ý của Lâm Thanh lại có một loại mị lực rất đặc biệt.

"Vui vẻ vậy ư?" Đằng Thanh Sơn cười nhẹ nói.

"Ân, ta nói cho huynh, Lý Minh Sơn kia đã chết!" Lâm Thanh kích động vạn phần, "Hần đã chết, cái tên ác ma này rốt cuộc đã chết, ta quá hưng phấn, cho tới bây giờ ta còn chưa có vui vẻ như vậy. Ha ha..."

Đằng Thanh Sơn ngẩn ra.

Lý Minh Sơn?

Chẳng lẽ là cái tên Lý Minh Sơn mình đã giết sao?

"Ai là Lý Minh Sơn?" Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

"Chính là Lý Minh Sơn của Minh Sơn tập đoàn, người không phải là người Dương Châu, phỏng chừng cũng không biết." Lâm Thanh nói.

Đằng Thanh Sơn lúc này mới xác định, chính là cái tên trung niên giáo hoạt mà mình đã giết.

Lâm Thanh hai nắm tay nắm chặt, thân thể đã có chút run rẩy, ánh mắt loé lên một tia hung ác.

"Ta nằm mơ cũng mong cho có người giết tên hỗn đản đó. Người muốn giết hần rất nhiều, nhưng mà hần vẫn không chết. Ta thậm chí đã tuyệt vọng, chỉ có thể chờ mong đến một ngày nào đó hần mắc phải tuyệt chứng. Không nghĩ tới, hần lại bị giết ở mật đạo trong thư phòng ở tư gia." Lâm Thanh cười sảng khoái, "Chết thật tốt, chết thật tốt quá."

"Hần tựa hồ cùng cô có đại cừu." Đằng Thanh Sơn nói.

"Đại cừu?" Lâm Thanh cười lạnh, "Còn nói, hần đối ta còn có ân nữa!"

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, có ân?

Lâm Thanh tiếp tục nói: "Kì thật gia cảnh ta rất kém, ta lúc nhỏ mẫu thân đã mắc phải bệnh nặng mà chết, phụ thân làm công bên ngoài không ngờ bị ngã từ trên cao xuống, biến thành liệt nửa người. Ta chỉ có thể cố gắng chăm sóc đệ đệ, để cho đệ đệ đến trường. Huynh cũng biết đấy, ta chỉ là một cô gái học vấn bình thường, còn có thể có biện pháp nào?"

"Chính là để Lý Minh Sơn bao dưỡng ta." Lâm Thanh cười lạnh nói.

Đằng Thanh Sơn tâm cảnh không một tia ba động, thậm sự hần gặp qua cũng nhiều lắm, như hần năm đó bảy tuổi đã giãy dụa trong đồng người chết, còn có cái thảm trạng gì chưa thấy qua. Đối với cái loại chuyện bao dưỡng này, Đằng Thanh Sơn cũng không có một tia kì thị. Cái này gọi là mỗi nhà đều có quyền kinh khó đọc, mỗi người ai cũng có nỗi khổ riêng.

"Ta dùng tiền lấy được từ hần, chiếu cố đệ đệ thật tốt, chiếu cố phụ thân đang nằm trên giường thật tốt. Bao dưỡng ước định hết một năm, ta nhờ vào bộ phận tiền đó, sinh ý buôn bán càng lúc càng lớn, ta căn bản không cần phải dựa vào hần nữa. Nhưng ta lại không thể thoát khỏi hần. Bởi vì, hần quyền thế thông thiên, hắc đạo, bạch đạo đều có, muốn bóp chết ta, so với bóp chết con kiến cũng dễ dàng như thế. Ta còn có đệ đệ, còn có phụ thân... ta phải nhịn."

"Ở trước mặt hần, ta giống như một nô dãi."

"Ta cố gắng vượt qua trong hoảng sợ, vượt qua trong sợ hãi, đừng xem ta bề ngoài vẻ vang, nhưng trên thực tế..."

Lâm Thanh nhìn Đằng Thanh Sơn: "Cho đến lần kia, Đằng Thanh Sơn, huynh công ta đi qua hai mươi dặm đường, ta ở trên lưng huynh nội tâm cảm thấy rất tĩnh lặng, lần đầu tiên ta cảm thấy an toàn."

Đằng Thanh Sơn trong lòng hiểu cái loại cảm giác này, bởi vì lúc đầu ở huyện luyện doanh Siberia, hần cũng từng bị vây bởi hoảng sợ, chưa lúc nào cảm thấy thư giãn, bởi vì tùy thời đều có thể tử vong. Chỉ có đến lúc làm môn hạ của sư phó "Đằng Bá Lôi", mới có được một cuộc sống tĩnh lặng.

"Bây giờ ta đã được giải thoát, không có Lý Minh Sơn, thủ hạ dưới tay hần phần lớn đã tan rã." Lâm Thanh trước đó chưa từng có cảm giác giải thoát, tâm tình chất chứa quanh năm rốt cuộc cũng có thể buông lỏng, "Ta cũng không cần cái loại cuộc sống này nữa, không cần nữa. Ta rất vui vẻ, ta muốn tìm người nói ra, nói ra hết thấy, người thứ nhất ta nghĩ đến chính là huynh!"

16. Chương 16: Các Phương Hội Tụ

Lâm Thanh nhìn chằm chằm Đàng Thanh Sơn, một cô gái có hoàn cảnh cùng khổ như nàng, có thể bằng vào chút tiền vốn ban đầu để đi lên được như ngày hôm nay, Lâm Thanh cũng phải nhìn người rất khá. Nàng cảm giác được, Đàng Thanh Sơn lúc nào cũng như là một gã khổng lồ ở xa ngoài ngàn dặm, cho tới tận bây giờ vẫn không xem nàng như bằng hữu tri tâm.

"Đàng Thanh Sơn." Lâm Thanh chần chờ, nhưng vẫn lấy dũng khí dò hỏi, "Tôi muốn hỏi anh, nếu tôi theo đuổi anh, anh sẽ chấp nhận tôi chứ?"

Là phái nữ mà hỏi như thế này, phải cần có dũng khí rất lớn.

"Thật xin lỗi." Đàng Thanh Sơn không có chút do dự.

Lâm Thanh sắc mặt hơi trắng nhợt, tự chế giễu nói: "Chê tôi không trong sạch phải không?"

"Không phải."

Đàng Thanh Sơn lắc đầu: "Trong lòng tôi, ngoài trừ thê tử, tôi không thể đặt thêm vào một nữ nhân nào nữa."

Lâm Thanh cố gắng tỏ vẻ tươi cười.

"Lâm Thanh, cô cần phải trở về." Đàng Thanh Sơn bỗng nhiên nói.

Lâm Thanh ngẩn ra.

Nàng phát hiện, giờ phút này ánh mắt Đàng Thanh Sơn đang tập trung vào một chỗ tối xa xa, chẳng lẽ có người? Lâm Thanh nghi hoặc nhìn kĩ.

Trong mơ mơ hồ hồ, hai bóng người đang dần tiến tới gần. Dưới ánh đèn đường chiếu rọi xuống, Lâm Thanh miễn cưỡng thấy rõ bộ dáng của hai người.

Bộ dáng, rõ ràng là người Nam Á!

Trong đó một người mặc áo trắng rộng ngắn tay, quần dài màu trắng, mái tóc xoăn tự nhiên của hắn kết thành một cái bím dài, khuôn mặt hiền lành, hai tròng mắt tựa như hai viên hắc ngọc thạch.

Người còn lại cao gần hai thước, cái đầu trọc bóng lờn dưới ánh đèn đường chiếu rọi phản xạ ra ánh sáng nhẹ nhàng, hung mang lạnh lẽo từ đôi mắt bắn ra như mắt mãng xà, làm cho lòng người run sợ. Hai người này rõ ràng chính là hai trong ba người đứng đầu trong tổ chức đệ nhất thế giới "Thần Quốc" - Vishnu, Shiva!

"A." Lâm Thanh bị dọa đến run người.

"Xem ra Hắc Ám Chi Thủ cũng rất bình thường, cho đến bây giờ, các người mới tìm được ta." Đàng Thanh Sơn dùng Hán ngữ nói.

"Tìm, thấy người, người, liền phải chết!" Gã người Ấn Độ mặc áo trắng tóc xoăn thoảng dừng nói, hiển nhiên tiêu chuẩn Hán ngữ của hắn so ra vẫn còn thấp.

"Chết?" Lâm Thanh sợ hãi vội nhìn về phía Đàng Thanh Sơn, hạ thấp giọng nói: "Đàng Thanh Sơn, chúng ta báo cảnh sát."

Thanh âm tuy được ép tới mức rất thấp, nhưng ngoài ba mươi thước hai đại cự đầu của Thần Quốc lại nghe rõ mồn một. Người mặc áo trắng - Vishnu trên mặt lộ vẻ tươi cười, về phần còn lại Shiva căn bản không hiểu Hán ngữ.

Cảnh sát?

Ba người có thể nói là cường giả đỉnh phong trong nhân gian kịch chiến, cảnh sát có thể nhúng tay vào được sao?

"Lâm Thanh, người trở về đi." Đàng Thanh Sơn thân hình đột nhiên chớp động.

"Ha ha, muốn giết ta, cứ việc đến đây đi"

Đằng Thanh Sơn lao nhanh thắp thoáng trong màn đêm Minh Nguyệt Hồ.

”Muốn chạy trốn?” Gã đầu trọc Shiva rít gào một tiếng, toàn thân tựa sấm chớp lao nhanh đuổi theo. Về phần Vishnu vẫn điềm đạm mỉm cười, giống như tản bộ đi theo. Nhưng mỗi từng bước lại dài đến bốn năm mét.

Lâm Thanh ngơ ngác nhìn một màn này.

Tốc độ của ba người, hoàn toàn làm nàng sợ đến ngáy người.

”Không tốt, bọn hán muốn giết Đằng Thanh Sơn.” Lâm Thanh trong lòng bối rối.

Quan tâm sẽ bị loạn, tuy Đằng Thanh Sơn không cho nàng báo cảnh sát, nhưng tiềm thức của nàng luôn có phản ứng, gặp phải tình huống nguy hiểm phải báo cảnh sát ngay lập tức, Lâm Thanh lúc này vẫn là lựa chọn báo cảnh sát.

Từ lúc Lâm Thanh cùng Đằng Thanh Sơn gặp mặt ở Dương Liễu trà xã bị Tần Hồng phát hiện, tổ hành động đặc biệt liền phái người chuyên môn theo dõi Lâm Thanh. Giờ phút này, sau một hòn giả sơn cách không xa Minh Nguyệt hồ, một nữ tử mặc áo vest trông khá lão luyện, tay cầm điện thoại nói: ”Dương đầu, đột nhiên xuất hiện hai gã người Ấn Độ, hẳn là hai đại cự đầu Vishnu cùng Shiva, Phi đao cô lang bắt đầu chạy trốn, hai đại cự đầu kia đang đuổi theo.”

Dương Châu thành, khu phố cổ.

Ở bên trong một căn nhà bình thường có gần 20 người tụ tập lại.

”Bây giờ, hai đại cự đầu của thần quốc tổ chức và Phi Đao Cô Lang đã tại Minh Nguyệt Hồ mà bắt đầu giao thủ, tình hình là rất khẩn trương, bây giờ chúng ta sẽ qua đó.” Dương Vân sau khi nói xong nói thì liền ẩn đi động:

”Lưu cục trưởng, là tôi. Vừa mới rồi có người báo cho cảnh sát nói là tại nguyệt hồ có người Ấn Độ muốn giết người? Tốt lắm, chuyện này chúng ta sẽ đến đó xử lý. Các anh đừng can thiệp vào.”

Trận đại chiến này, người bình thường mà hành động can thiệp vào thì chỉ làm ảnh hưởng đến bọn họ mà thôi.

”Tiểu quân, các người ở đây giúp ta chiếu cố chị dâu các người. Còn tên Trần Dương Minh kia, ta đang lo là không biết lúc nào thì hán xuất hiện đây.” Tần Hồng mặc áo chống đạn và một số trang bị khác, đồng thời căn dặn đám thủ hạ.

Lần xuất quân này chính là mười sáu người tinh anh nhất trong Giang Tô cảnh nội đặc tổ hành động ưu tú nhất. Tổ mà Tần Hồng quản lý thì chỉ có một mình hán tham dự mà thôi.

”Yên tâm đi, Tần ca.” Những người ở lại tổng bộ lập tức nói.

Lúc này, Lý Nhiễm vốn đang hoài thai cũng đi ra khỏi phòng, Tần Hồng liền nói: ”Tiểu Nhiễm, nàng nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta sẽ trở lại ngay.”

”Ca cũng cẩn thận một chút.” Lý Nhiễm bản thân cũng là thành viên của tổ chức, tự nhiên biết được mức độ nguy hiểm của lần hành động này.

”Yên tâm đi.” Tần Hồng an ủi.

”Bây giờ, xuất phát.” Dương Vân hạ lệnh.

”Nhanh lên đi Tần Hồng.” Những người khác đã lao ra khỏi phòng, Tần Hồng không dám chần chờ, liền lập tức đi theo các đồng đội, bọn họ chia nhau ra mà chui vào bốn chiếc xe Jetta màu đen có rèm che kính, nhanh chóng phóng tới Minh Nguyệt Hồ phía tây thành.

Ở trong căn phòng, Lý Nhiễm trên mặt cũng giấu nổi một tia lo lắng.

Một thành viên khác của tổng bộ lập tức chạy tới:

”Tiểu Nhiễm tỷ, hãy cẩn thận một chút, đừng đứng ở bên ngoài, mau vào nhà đi, tỷ quên cú điện thoại vài ngày trước rồi à?”

"Ta biết." Lý Nhiễm cũng nhớ lại cuộc điện thoại cách đây vài ngày .

Nàng lúc đó đang đứng cạnh điện thoại nên có thể nghe thấy rõ ràng nội dung của cuộc điện thoại. Đối phương nhắc nhở Tần Hồng là Đông bắc Trầm Dương Minh muốn giết hắc, hơn nữa còn thỉnh Lý Minh Sơn trợ giúp. Lý Minh Sơn đã thuê gã tử tù vượt ngục có tên: Sở Thiên. Sở Thiên lúc này đang thuê một căn phòng ở khu phố cổ.

Sau đó thì bọn họ phát hiện thi thể của Sở Thiên. Đến sáng hôm nay thì bọn họ cũng lại được biết là thi thể của Lý Minh Sơn đã bị phát hiện tại mặt đạo trong tư gia thư phòng của hắc.

Bọn Tần Hồng bọn lúc này toàn xác định rằng Trầm Dương Minh thực sự muốn giết chết Tần Hồng.

Hơn nữa, chính Tần Hồng cũng đã đại ca của Trầm Dương Minh là "Vương Khánh" nên việc Trầm Dương Minh báo thù chính là hoàn toàn có căn cứ. Bởi vậy cho nên Tần Hồng mới chuyển thể tử dời đến tổng bộ.

"Điện thoại, ai gọi? Đối phương vì sao lại muốn giúp đỡ chúng ta?" Cả Lý Nhiễm và Tần Hồng đều nghi hoặc nhưng đối phương tịnh không lưu lại tên tuổi.

Cuộc điện thoại đó là do Đằng Thanh Sơn gọi.

Trầm Dương Minh muốn giết chết đệ đệ của hắc, Đằng Thanh Sơn đương nhiên không thể để cho đối phương sống sót. Vì vậy nên hắc đã nhờ Elena hỗ trợ điều tra tung tích của Trầm Dương Minh để tiện động thủ.

Nhưng để điều tra tung tích của một người thì cần phải có thời gian, Cho nên, Đằng Thanh Sơn mới anh tính ở tại Dương Châu thành mà chờ tin tức của Elena.

Nhưng hắc còn chưa kịp chờ đến tin tức của Trầm Dương Minh thì hai người đứng đầu của tổ chức Thần Quốc đã đến.

Nhưng tin tức còn chưa đến thì hai đại cự đầu của Thần quốc tổ chức đã tới.

Khu phố cổ - Trầm Dương Minh và ba thủ hạ của hắc đang ở trong một gian phòng cho thuê.

"Sao, Tần Hồng đã rời khỏi hang ổ? Đi về hướng Tây thành đúng không?" Trầm Dương Minh đang liên lạc qua điện thoại với tổ chức "Hắc ám chi thủ", "Hảo, ta lập tức xuất phát. Sẽ tùy thời bảo trì liên lạc."

Trầm Dương Minh lúc chập tối đã từ tổ chức "Hắc ám chi thủ" biết được rằng Tần Hồng vậy mà lại trốn tại tổng bộ của Đặc biệt hành động tổ nên hắc chỉ có thể bắt lực từ từ chờ đợi. Không nghĩ đến nhanh như vậy Tần Hồng đã xuất hiện.

"Hảo, các huynh đệ, chúng ta chỉ có một mục tiêu của: giết chết Tần Hồng!"

Trầm Dương Minh giống như là một đầu ác lang, ánh mắt đảo qua ba người nói

"Yên tâm đi, đại ca." Ba người đã lựa chọn cùng Trầm Dương Minh đến đây thì bọn họ cũng đều không để ý đến mạng sống nữa rồi.

"Nhớ mang theo súng."

Trầm Dương Minh bốn người đều dắt theo súng, rồi lập tức rời khỏi gian phòng cho thuê. Bên ngoài đã có một chiếc xe hiệu Passat đậu sẵn. Bốn người sau khi lên xe thì liền phóng về phía Tây thành.

Đi trong chốc lát -

"Trầm Dương Minh, bọn Tần Hồng đã tới Minh Nguyệt hồ ở Tây thành. Bây giờ thì Phi Dao Cô Lang và hai cự đầu của Thần Quốc cũng đang ở đó. Nơi đó rất nguy hiểm, ta khuyên cáo người tốt nhất đừng đến đó." Trong điện thoại truyền ra âm thanh của một thành viên Hắc ám tổ chức.

"Cái gì? "

Trầm Dương Minh sợ đến giật nảy mình.

Phi Dao Cô Lang và hai cự đầu của Thần Quốc? Ba người này đều là những tồn tại mà hắc phải ngưỡng mộ.

"Cám ơn, bất quá cơ hội lần này rất hiếm có. Ta cho dù có phải chết thì cũng phải báo thù cho ca ca!"
Trầm Dương Minh lập tức ra lệnh cho thủ hạ ngồi ở vị trí lái xe, "Nhanh, đến Minh Nguyệt hồ ở Tây thành."
Trên đường có biển chỉ dẫn đường đường bộ đến Minh Nguyệt hồ nên bọn Trầm Dương Minh không ngừng phóng nhanh, vượt qua các xe khác trên đường mà phóng tới Minh Nguyệt hồ.

Minh Nguyệt hồ đã trở thành nơi tứ phương hội tụ.

Một khu đất hoang nằm cách Minh Nguyệt hồ khoảng tám trăm mét. Đằng Thanh Sơn chạy một hơi đến đây thì đột ngột dừng lại. Hai đại siêu cấp cường giả cũng một mạch đuổi đến đây.

"Phi đao cô lang, người chỉ biết chạy trốn sao?" Shiva phần nộ quát ra ra một tràng tiếng Anh lưu loát.

"Đồng thời đối phó hai người thì hầu như là không có khả năng để thắng. Ta chỉ có thể làm cho bọn họ sơ ý."

Đằng Thanh Sơn đang đào tẩu nhưng đồng thời trong lòng hắn cũng nhanh chóng hoạch định kế hoạch tác chiến. Đột nhiên, đang cực nhanh bỏ chạy, Đằng Thanh Sơn liền quay người lại phóng ra một mũi phi đao.

Giữa đêm đen, một điểm hàn tinh bay thẳng về phía yết hầu của "Shiva"

Tốc độ của nó nhanh đến mức Shiva không thể dùng tay chặn lại.

Cái đầu của gã tráng hán đầu trọc cao hai mét "Shiva" này đột nhiên gấp khúc một cách quái dị. Cổ của hắn tựa hồ như kéo dài ra, lệch sang một bên, dễ dàng tránh khỏi mũi phi đao này.

Là một kẻ đã tu luyện cổ thuật yoga đến cảnh giới đại viên mãn, đầu của đại viên mãn cường giả Shiva có thể dễ dàng quay ba trăm sáu mươi độ. Gân cốt cơ nhục của hắn đã tu luyện đến trạng thái khó có tin.

"Hừ!"

Một tiếng rít sắc nhọn lại vang lên.

Đằng Thanh Sơn đã đến gần Shiva, quyền đầu nhanh như chớp dùng kích về phía hắn. Tráng hán đầu trọc "Shiva" nhếch miệng cười một tiếng, quyền đầu của hắn giống như đạn pháo oang xuất ra.

"Bồng!"

Đằng Thanh Sơn cả người chấn động mạnh một cái, đồng thời liên tục lùi về phía sau mấy bước.

"Đại ca, tên này thực lực không tệ, ha ha... Người cứ ở bên cạnh mà quan chiến." Shiva tựa hồ rất hưng phấn. Trong truyền thuyết về tam đại chí cao thần của Ấn Độ thì "Shiva" chính là hủy diệt phá hoại chi thần. Tráng hán đầu trọc này có thể đạt được danh hiệu "Shiva" thì điều này cũng đã lộ ra một điều là:

Hắn vô cùng hiếu chiến!

Bạch y nhân "Vishnu" đứng một bên, lặng lẽ quan sát tất cả điều này. Không biết là lúc thì hắn sẽ đột ngột xuất thủ.

17. Chương 17: Tiên Huyết Lâm Li.

Xung quanh Minh Nguyệt hồ vắng bóng người đã một mảnh hôn ám, chỉ có chút ánh đèn đường le lói phía xa. Trong đêm tối, tráng hán đầu trọc Shiva chiến ý dâng cao.

"Ha ha.." Shiva cười to, hai chân múa lên như hai thanh đại khảm đao bổ về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn hừ một tiếng, hai tay bắt chéo trước người.

"Bặc" Chân phải cực nhanh đá lại.

Hai tay chịu lực đánh lớn như vậy, hoàn toàn bị ép sát ngực, người bị mũi chân điểm trúng, vội lùi về sau giảm bớt lực.

"Phi đạo cô lang, thực lực ngươi không tệ, coi như đã bước vào cảnh giới "Thiên Nhân hợp nhất", chính là "Tông sư cảnh giới" của người Trung Quốc các ngươi. Nhưng xem tuổi của ngươi, chắc là mới bước vào không lâu, thật sự đáng tiếc, ha ha..." Tráng hán đầu trọc "Shiva" nói bằng tiếng Anh.

Đằng Thanh Sơn biết, "Thiên Nhân hợp nhất" là cảnh giới cao nhất của yoga Ấn Độ, tương đương với cảnh giới Tông sư của nội gia quyền.

Nếu không có "Hỗ hình thông thần thuật", tố chất thân thể không tăng lên gấp đôi, có lẽ hôm nay Đằng Thanh Sơn đã chết chắc rồi.

Dù sao hai người đối phương đều là cường giả cấp SS từ lâu.

Thực lực Đằng Thanh Sơn lộ ra lúc này chỉ là thực lực vừa mới vào cảnh giới Tông Sư. Thực lực chân chính còn chưa thể hiện.

"Giải quyết nhanh lên một chút, đừng lãng phí thời gian nữa"

"Vishnu" áo trắng đứng bên quan chiến nói.

Shiva đáp xong, gầm nhẹ một tiếng, cơ bắp toàn thân lập tức vận vẹo, nổi lên, đến xương sống cũng uốn éo quằn quại. Người bắt đầu cao lên, vô luận cánh tay, bắp đùi, hay là eo bụng, ngực, cổ... đều nở to. Lúc này Shiva giống như ác ma giáng lâm.

"Có thể khiến ta xuất toàn lực, ngươi chết cũng có thể tự hào rồi" Shiva cười xong, chân điểm một cái, như mũi tên phóng tới.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến, liền bỏ chạy thực nhanh.

"Trốn không thoát đâu" Tốc độ Shiva tăng nhanh, nhanh chóng thu hẹp khoảng cách với Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn không cam lòng gầm lên một tiếng, xoay người đánh lại một Băng quyền.

"Ha ha..." Shiva tùy ý quét ngang một cước, đá thẳng vào tay phải Đằng Thanh Sơn. Một cước đó đá bay người Đằng Thanh Sơn ra ngoài, nện thẳng lên một gốc cây lớn phía xa. Lúc đập vào đại thụ, có thể thấy rõ y phục sau lưng nổi phồng lên.

Sau khi đụng trúng cây, Đằng Thanh Sơn lăn xuống đất.

"Phụt" Một tia máu tươi từ miệng Đằng Thanh Sơn phun ra.

"Ha ha..." Shiva càng thêm đắc ý, nhanh chóng phóng lại.

"Sắp được rồi" Trong lòng Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ. Tia máu tươi vừa rồi là chính hắn cố ý cắn đầu lưỡi mà ra. Tất cả những gì đã làm là để Shiva mất cảnh giác, cũng là để ru ngủ Vishnu đang đứng ở bên quan chiến. Thực lực Đằng Thanh Sơn triển lộ chỉ là cường giả vừa vào cảnh giới tông sư.

Nó lại hoàn toàn phù hợp với phán đoán của Vishnu, Shiva nên bọn họ cũng không hoài nghi.

"Chết đi" Shiva ra giọng như đang phán cái chết cho đối phương, một cước từ trên cao chém thẳng xuống, "xì xì" một cước cực kì hung mãnh mang theo tiếng không khí bị xé, đá thẳng vào Đằng Thanh Sơn. Cước còn chưa chạm Đằng Thanh Sơn, hắn đã cảm giác được trên đỉnh đầu một cỗ khí áp ép lại.

Chính là lúc này.

Thân hình phiêu hốt, tay trái như giao long xuất thủy, mang theo một cỗ kinh lực kì lạ hình xoắn ốc đón tiếp một cước kia, còn hữu quyền bắt đầu co lại súc thế.

"Bắc" tay trái Đằng Thanh Sơn chạm xéo vào chân phải Shiva, chớp mắt làm tan mất hơn nửa lực lượng của đối phương, người Đằng Thanh Sơn mượn thế tránh qua bên phải. Đồng thời tay hữu, quyền đã sớm súc thế, phẳng phật như một phát đạn pháo đột nhiên bắn ra.

Như viên lưu tinh, vô cùng đột ngột, đánh thẳng vào lồng ngực đối phương.

"Ha ha..." Shiva cười điên cuồng, căn bản không thèm để ý quyền này của Đằng Thanh Sơn. Chân trái hắn đá ngang ra hướng thẳng tới Đằng Thanh Sơn.

Lúc này hữu quyền của Đẳng Thanh Sơn đang công kích, hấn đương nhiên không thể ngăn cản chân trái đối phương đang đá tới.

”Bắc”

Cánh tay phải căng lên, một quyền sắc bén, trong chớp mắt sắp chạm lồng ngực Shiva, uy thế lại tăng mạnh. Bình thường lúc cao thủ giao chiến đều là lúc quyền gần chạm vào đối phương mới bộc phát ra uy lực mạnh nhất. Nổi bật trong đó như Thốn Kinh của Vịnh Xuân quyền. Thốn Kinh thoát nhìn thần bí, kì thật nguyên lý cũng không phức tạp.

Để lực lượng truyền qua khớp xương, cơ bắp, từng bước truyền tới, đến nắm tay ở cuối cùng trong nháy mắt bộc phát ra uy lực mạnh nhất.

Đương nhiên cũng có thể truyền qua cơ bắp, nhưng nó chỉ có thể xem như thủ đoạn của nội gia cường giả bình thường.

Là Tông sư, Đẳng Thanh Sơn thi triển một quyền này lúc đầu lộ ra chút gì khiến Shiva cũng không quá để ý, nhưng trong chốc lát cuối cùng bộc phát, lại là...

”Bùng”

Đánh thẳng vào huyệt Thiên Trung!

”Crack” tiếng xương cát gãy nát, một cổ nội kinh mãnh liệt xuyên qua da, truyền vào lục phủ ngũ tạng.

Thực lực Đẳng Thanh Sơn trong nháy mắt này hoàn toàn bại lộ.

Pháo quyền, uy lực mạnh nhất trong Ngũ hình quyền!

”Hô” cả thân thể Shiva cường đại như ác ma vô lực bay ra, một búng máu tươi phun tung tóe.

”Bahadur” Vishnu vốn yên tĩnh một bên quan chiến sắc mặt chợt đại biến, lo lắng kêu to.

Đẳng Thanh Sơn đoán ”Bahadur” chính là tên thật của Shiva. Kì thật, luận chân thật lực, Shiva tương đương Đẳng Thanh Sơn. Shiva đạt tới cảnh giới ”Thiên Nhân hợp nhất” hơn mười năm nhưng Đẳng Thanh Sơn tu luyện ”Hổ hình thông thần thuật”.

Nhưng đối phương từ đầu đã cho rằng Đẳng Thanh Sơn thực lực còn kém, thậm chí còn không tính để hai người vây công Đẳng Thanh Sơn.

Loại sơ sót này, tại thời điểm mấu chốt, khiến Shiva chịu giáo huấn thảm thiết.

Đẳng Thanh Sơn có thực lực siêu cấp cường giả như hấn, thi triển lại là ”Pháo quyền” uy lực cực mạnh. Thêm nữa Shiva quá mức tự tin, trực tiếp dùng thân thể chống đỡ. Hậu quả của quyền này có thể tưởng tượng. Trong máu tươi phun ra có lẫn mảnh vụn của nội tạng.

”Đại ca” Shiva sau khi rơi xuống đất, biết không hay, còn muốn bò dậy chạy trốn. Shiva là ”Đại thành tựu giả” của môn yoga cổ, vô luận là da thịt, cốt cách hay là nội tạng đều rèn luyện đến mức bất khả tư nghị. Cho dù nội tạng bị hư tổn hấn cũng không dễ dàng chết. Sức sống của hấn so với bọ ngựa không kém hơn chút nào.

”Chạy?”

Thân hình Đẳng Thanh Sơn cúi thấp, hai tay đập mạnh, tựa như mãnh hổ vồ tới. Chỉ thấy mặt đất chấn động, Đẳng Thanh Sơn đã nhảy ra 10m. Hai mắt sắc bén nhìn thẳng Shiva, như mãnh hổ hạ sơn, thể phải xé sống đối phương ra.

”Xú” Vishnu áo trắng ngay lúc huynh đệ mình bị thương, lập tức xông về phía Đẳng Thanh Sơn.

Ngay tại lúc này...

Xuất phát từ tổng bộ ở khu thành cổ, thành viên tổ hành động đặc biệt chạy trên 100km/h lúc này đã tới hồ Minh Nguyệt. Tiếng xe thắng gấp, tiếng chân nhiều người, với năng lực cảm giác của Đẳng Thanh Sơn và hai đại cự đầu của Thần Quốc đương nhiên đã phát hiện được.

"Ha ha, người trong sư môn ta tới" Đằng Thanh Sơn cười vang "Hôm nay các người không ai trốn thoát được"

"Sư môn" câu nói này khiến Vishnu, Shiva cả kinh.

Bọn họ e sợ nhất chính là tông phái nội gia quyền trong Trung Quốc như Hình Ý môn, Vũ Đang, Bát Quái môn... các đại tông phái. Trong mỗi tông phái không lẽ không có đến một vài tông sư? Bọn họ lần này truy sát Phi đao cô lang phải tới hai người, là để gặp tình huống nguy hiểm có thể thối lui.

Trong đáy lòng, ngay từ đầu bọn họ không thêm để ý Phi đao cô lang.

Dù sao lúc đầu Phi đao cô lang cũng chỉ là sát thủ cấp S, cho dù trở thành tông sư, cũng chỉ mới bước vào Tông sư, không đáng nhắc tới. Nhưng sự thật so với tưởng tượng của họ khác quá xa.

Hai chữ "Sư môn" khiến tâm cảnh Vishnu và Shiva có chút biến hóa.

Cao thủ chiến đấu, tâm cảnh, khí thế cực kì quan trọng. Tâm cảnh giao động, thực lực sẽ giảm một hai thành (10 - 20%)

"Hô" Shiva đang liều mạng chạy trốn, dù hẳn biết đại ca Vishnu đang theo đằng sau nhưng hẳn căn bản không dám quay đầu, cũng không dám rẽ ngang vì hẳn chỉ hơi chút chần chừ, Đằng Thanh Sơn ngày càng áp lại gần hẳn, sẽ có cơ hội giết chết hẳn.

Lướt qua đám đá ngổn ngang, chạy băng qua đường, cầm đầu chạy trốn.

"Dừng lại" Vishnu áo trắng tốc độ nhanh quỷ dị, không ngờ tương đương Đằng Thanh Sơn.

"Giết ta?" trắng hán đầu trọc Shiva rít lên một tiếng, quay người quét ra một cước, có lẽ động tác mạnh khiến nội thương tăng thêm, máu tươi chảy ào ra khóe miệng.

Đằng Thanh Sơn đối với trò hù dọa của Shiva rất khinh thường. Hẳn rất tự tin một quyền của hẳn đã đánh trọng thương Shiva. Lúc này Shiva đã ngoài lành trong nát. Đằng Thanh Sơn như cơn lốc, hay tay như tên rời cung, điên cuồng đánh tới đối phương.

Bằng quyền như tiễn, vô số Bằng quyền đánh xuống đầu Shiva, đánh cho đầu Shiva nát như trái dưa bở. Cũng chính vì chút chậm trễ này, áo trắng Vishnu đã đuổi tới.

"Bộp" Vishnu phản nộ, một quyền từ trên cao, tựa như Bàn Cổ khai thiên, đem theo vô tận uy lực, giáng xuống.

"Xuy xuy" sau lưng Đằng Thanh Sơn quỷ dị lồm xồm khiến quyền của đối phương không chạm được đến thân thể.

Đột nhiên, hữu quyền của Vishnu đuổi ra thành trảo, như hùng sư châu Mĩ xé nát con mồi. Trảo sắc tàn nhẫn bấu vào lưng Đằng Thanh Sơn, lấy đi một mảng máu thịt. Đằng Thanh Sơn lúc này cũng đã đánh chết Shiva, lập tức bay thoát ra.

Lưng bị bấu mất một mảng thịt to, có thể tưởng tượng sự đau đớn mà hẳn phải chịu.

Một mảng máu me đầm đìa. Nhưng cơ hồ trong nháy mắt, cơ lưng Đằng Thanh Sơn khê động, máu tươi ngừng chảy. Đằng Thanh Sơn dựa vào lực không chế cơ bắp, tạm thời không chế thương thế.

"Không hay rồi, cơ lưng bị xé mất một mảng, lực phát ra từ lưng chịu ảnh hưởng lớn. Uy lực tả quyền giảm xuống hai thành (-20%)" Đằng Thanh Sơn không để ý đến sự đau đớn nhưng thực lực giảm xuống làm Đằng Thanh Sơn có chút nhức đầu. Dù sao uy lực của quyền cũng liên quan mật thiết với cơ lưng.

Nếu là người bình thường, lưng bị lấy mất một mảng thịt to sợ rằng không thể huy quyền.

"Nhưng còn may, hy sinh chút đó, cuối cùng giết được Shiva. Nếu hẳn không chết, ta đánh với Vishnu cứ phải luôn đề phòng Shiva đánh lén. Đằng Thanh Sơn liếc nhìn thi thể nằm trên đất bùn. Đại thành giả của thuật yoga cổ chỉ cần cho họ một chút thời gian là họ có thể không chế được nội thương, tối thiểu có thể phát huy bảy tám thành thực lực. Lúc đó có thể uy hiếp được Đằng Thanh Sơn. Cho nên Đằng Thanh Sơn mới bất chấp tất cả giết chết Shiva.

Vishnu hít sâu một hơi, áo trắng rộng thùng thình không ngờ cuộn sóng.

18. Chương 18: Cô Lang

Tuy nhiên, hẳn như thế nào cũng không ngờ được rằng kết quả là một trong tam đại cự đầu là Shiva lại đã bị giết!

”Ta, nhất định phải giết ngươi.”

Bạch y nhân Vishnu trầm giọng xuống.

Đằng thanh sơn chỉ cười.

”Hô, hô.”

Bạch y nhân Vishnu thân hình thoăn thoắt, bắt đầu di chuyển hóa thành một đạo bạch sắc ảo ảnh, trong nháy mắt công phu đã đến trước mặt Đằng thanh sơn.

Đằng thanh sơn lui lại một bước, vung tay xuất ra Băng quyền.

Quý dị chính là đối với một băng quyền này của Đằng thanh sơn, Vishnu lại không hề có ý chặn lại, thân hình chỉ thoáng một lẹch sang một bên, khiến cho quyền đầu của Đằng thanh sơn chạm vào cánh tay của hắn.

”Không đúng.”

Khi Đằng thanh sơn quyền đầu vừa chạm tới đối phương, đột nhiên liền có cảm giác là ở bên trong cái áo trắng chính là một con đại mãng xà đang di chuyển. Quyền đầu của hắn dĩ nhiên là bị trượt trên đó.

Bạch y nhân Vishnu căn bản là không bị thương, nhưng hắn lại mượn thế mà ngã xuống đất, hai chân như độc xà thổ tâm, lập tức kẹp chặt đùi phải của Đằng thanh sơn.

Khê dụng lực, Đằng thanh sơn lập tức cả người đổ xuống đất, nếu không như vậy làm, đùi phải của hắn sẽ bị kẹp đoạn.

”Vù vù~~”

Cơ đùi phải của Đằng thanh sơn rung mạnh, giống như một cây cung lớn khi xạ tiễn, dây cung rung động kịch liệt, nội kinh kì lạ vang tới phía hai chân của đối thủ.

Bạch y nhân Vishnu hai chân lại giống như hai con đại xà, mạnh mẽ trườn lên nửa thân trên của Đằng thanh sơn, lập tức quấn chặt lấy cả người Đằng thanh sơn.

Mãng xà quấn thân!

Giờ khắc này, Đằng thanh sơn bỗng hình dung tới cảnh tượng ở một số ít các rừng rậm nguyên thủy nơi mãnh xà treo cổ người, lực lượng đáng sợ trong nháy mắt đã truyền đến, khiến cho hắn bị nghẹt thở.

”Hừ.”

Đằng thanh sơn hừ một tiếng thấp.

Bạch y nhân Vishnu có cảm giác Đằng Thanh Sơn toàn thân cơ thể rung động vặn vẹo, rồi đột nhiên, đang bị hắn quấn chặt, Đằng thanh sơn giống như hóa thành một đầu long, mang theo một cỗ kinh đạo kì lạ xoay tròn mà hóa giải giáo sát chi lực của hắn.

Giống như tiềm long thăng thiên, trực tiếp bay thẳng lên. Toàn quyền, long hình, đạt tới trình độ của Đằng thanh sơn, toàn thân có thể di chuyển biến hóa như một con Du long.

”Ba.”

Bạch y nhân Vishnu mạnh mẽ xuống mặt đất, cả người giống như một con đại ngô công phóng lên, trực tiếp quăng vọt tới mà quấn chặt lấy từ chân đến cổ của Đằng thanh sơn.

Đằng thanh sơn ở giữa không trung liền xoay tít người, hai chân tựa như bánh xe phong hỏa liên tiếp đá về phía Vishnu.

”Hừ!”

Tay trái của Bạch y nhân Vishnu nắm được chân của Đằng thanh sơn. Quỷ dị chính là cánh tay trái của hắn xoay chuyển chín mươi độ nhưng xương cốt lại không bị đoạn. Phải đắc thừa nhận là trên phương diện mềm dẻo thì cổ thuật yoga đích xác là có điểm đặc thù.

Còn tay phải của Vishnu cũng bắt lấy cổ chân trái của Đằng thanh sơn.

Đằng Thanh Sơn song cước đạp mạnh một cái làm cho đối phương phải buông ra. Tuy nhiên thì Đằng Thanh Sơn vẫn cảm giác chân trái bị tê rần.

”Bất hảo, khớp xương đã bị chặt.”

Đằng Thanh Sơn chân trái quỷ dị như bị kéo xuống.

Hai tay chống xuống, Đằng thanh sơn cả người lần thứ hai bắn vọt lên không.

Ở giữa không trung, Đằng thanh sơn lập tức nâng chân trái lên, vừa giữ vừa vặn.

Một tiếng rắc vang lên, khớp xương đã trở lại đúng vị trí. Đạt tới tông sư cảnh giới, đối với toàn thân mỗi khớp xương cốt đều rõ như lòng bàn tay, kỹ thuật tiếp cốt đương nhiên là rất cao.

”Cơ nhục, da dẻ của hắn đã có thể luyện đến mức này.” Đằng thanh sơn trong nháy mắt bình tĩnh hoạch định phương pháp.

Đối phó với Vishnu hắn là nên sử dụng Toàn quyền!

Bạch y nhân Vishnu trong miệng rồi đột nhiên phát ra tiếng kêu bén nhọn chói tai

”Vù vù--”

Đằng thanh sơn chỉ cảm giác đầu óc hơi choáng váng. Vishnu lập tức áp sát lại đây, song thủ của hắn giống như Phật Đà Lan Hoa Chỉ, còn Đằng Thanh Sơn đột nhiên dấn mạnh chân một cái, kinh lực mạnh mẽ đàn hồi phản ngược từ thối bộ mà truyền lại về phía hữu quyền. Toàn thân cơ nhục trong nháy mắt xoắn vặn lại như một sợi cáp, một quyền đánh ra, không khí dường như bị một dòng điện xuyên qua vậy.

Vishnu song chưởng liên tục ngăn cản một quyền này của Đằng Thanh Sơn.

Song chưởng, một thì ngạnh tiếp, một thì chưởng tâm (lòng bàn tay) lồm vào, Vishnu song chưởng đánh tan cổ kinh lực đang xuyên đến.

Ngay liền đó thì cặp song thủ trực tiếp chộp lấy cẳng tay của Đằng Thanh Sơn, chỉ lực mạnh mẽ trên mười ngón tay lập tức lưu lại mấy lỗ thủng toé máu trên cánh tay phải của Đằng Thanh Sơn.

Bị song thủ của đối phương bóp chặt, Đằng Thanh Sơn không giãy được, biết không ổn, liền lập tức cúi người xuống, tay trái chống đỡ, cả người lao thẳng về phía đối phương.

Lúc này, Vishnu gầm lên giận dữ, đột nhiên điên cuồng mà đột nhiên kéo mạnh.

Một thanh âm vang lên!

Cánh tay phải của Đằng Thanh Sơn giằng đứt rời, máu tươi phun ra.

Cánh tay phải đã bị đứt!

Mà Đằng Thanh Sơn đang bay đến, khuôn mặt lộ ra vẻ dữ tợn, hai chân toé ra, giống như con cá sấu há to miệng ra, rồi sau đó hợp lại, trực tiếp kẹp chặt lấy đuôi phải của Vishnu! Cánh tay trái còn lại của Đằng Thanh Sơn hoàn hảo bổ một trảo vào bắp chân của Shiva.

Gầm lên giận dữ, tay trái và hai chân đột nhiên dùng sức vặn mạnh một cái.

”Răng rắc!”

Toàn bộ đuôi phải của Vishnu đều bị cắt đứt.

Đằng Thanh Sơn, Vishnu cùng quần lấy nhau.

”A!!!”

Bị đau, Vishnu điên cuồng gầm lên giận dữ, chiếc chân trái còn lại mang theo vô tận lực lượng, mãnh liệt đập tới, trực tiếp nện vào trên lưng của Đằng Thanh Sơn, tiếng xương cốt đứt đoạn vang lên, Đằng Thanh Sơn phun ra một ngụm máu tươi, trong đó có cả một mảnh nội tạng nhỏ.

”Bồng.”

Đằng Thanh Sơn gầm lên giận dữ, hai chân mãnh liệt hướng về phía xuất một cước, trực tiếp đập thẳng vào bộ hạ (hàng ^-^) của Vishnu, may mắn Shiva trong nháy mắt khép đuôi lại (che hàng ^-^), nhưng ngay cả như vậy thì hẳn cả người vẫn bị nhất cước đập bay, chỉ nghe một tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, hiển nhiên xương đuôi trái đã bị vỡ vụn.

Hai đại đỉnh phong cường giả, chỉ trong một hai giây thời gian, đã lưỡng bại câu thương.

”Phi Dao Cô Lang, kỹ thuật cận chiến của ngươi rất không tệ, bội phục.”

Gã bạch y nhân cố gắng ngồi xuống, nhìn Đằng Thanh Sơn, trên khuôn mặt cũng lộ ra một nụ cười bình tĩnh.

”Kỹ thuật cận chiến của ngươi cũng lợi hại.” Đằng Thanh Sơn trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Hai đại tuyệt đỉnh cao thủ, vào thời khắc này cùng đều nở nụ cười.

Bởi vì...

Dưới nhất cước phần nộ của Vishnu, Đằng Thanh Sơn căn bản đã không có một chút phòng ngự nào, cực mạnh nhất cước kia chẳng những đã làm cho xương lưng bị gãy (back bone/ xuyết nữa thì nhầm với đường back bone trong IT của lão A Hoàn), mà còn khiến cho lục phủ ngũ tạng của Đằng Thanh Sơn bị thương nặng.

Đằng Thanh Sơn biết, thương thế nặng như thế này thì trừ phi kì tích phát sinh, nếu không, cho dù là với sinh mệnh lực của tông sư cường giả thì nhiều nhất cũng chỉ có thể sống được nửa tháng, còn nếu là thường nhân mà dính phải trọng thương như vậy thì có lẽ đã chết ngay tại chỗ rơi.

Cho nên Vishnu, đuôi phải bị vỡ đứt, đuôi trái cũng bị phế đi. Từ nay về sau, hẳn chỉ là một kẻ tàn phế mà thôi, không bao giờ có thể là cường giả cấp SS được nữa.

Hai người đều xong đời rồi.

Tại cách đó không xa mà quan khán trận chiến này, các tinh anh trong đặc tổ hành động tinh anh hoàn toàn sợ ngây người.

”Hai tên quái thú, hai kẻ điên.” Dương Vân nhin không được, nói.

”Phi Dao Cô Lang này thật là đáng sợ, chẳng những giết Shiva mà còn đánh Vishnu thành tàn phế.”

Một nữ tinh anh đội viên nhin không được mà hô một tiếng khâm phục, rồi lập tức nghi hoặc nhìn về phía Tần Hồng:

”Tần ca, ngươi làm sao vậy, sao cứ nhìn ngây ngốc vậy?”

”Không có gì.” Tần Hồng lắc đầu nói, nhưng chính hắn lại cảm giác là khi nhìn thấy Phi Dao Cô Lang bị một cước nện vào lưng mà phun ra những mảnh tạng phủ nhỏ thì trong lòng hắn không hiểu tại sao lại thấy tê rần.

”Các vị, Phi Dao Cô Lang kia rõ ràng là đã bị bị thương nặng, phỏng chừng cũng sắp chết. Còn Vishnu kia thì căn bản đã bị là tàn phế. Cả hai đều không thể đứng dậy được. Đây là cơ hội tốt cho chúng ta, chúng ta ngay bây giờ hãy động thủ! Động thủ bắt bọn họ đem về. Có thể trong một lần hành động mà bắt được hai đại sát thủ cấp SS thì đây chính là lập công lớn.” Dương Vân liên nói.

Ngay lập tức cả nhóm đội viên ánh mắt đều sáng rực lên.

Phi Dao Cô Lang, có thể một mình đối chiến với hai đại cự đầu, không nghi ngờ gì chính là cao thủ cấp SS .
Bây giờ bọn họ có cơ hội bắt giữ Phi Dao Cô Lang và Vishnu, có thể nói là rất đáng tự hào.

Dương Vân lập tức bắt đầu bố trí kế hoạch.

Khi nhóm người của đặc tổ hành động đang chuẩn bị hành động theo kế hoạch thì cách đó không xa, ở trong đám cỏ dại, Trầm Dương Minh và ba gã thủ hạ đang ẩn nấp. Bởi vì là đêm tối cho nên các thành viên của đặc tổ hành động căn bản không phát hiện thấy ở ngoài mấy chục thước còn có ngoài ra một nhóm người.

"Ba người các người nhớ kỹ, bất kể sự tình gì phát sinh, mục tiêu số một chính là Tần Hồng."

Trầm Dương Minh thấp giọng nói:

"Sau khi ta động thủ, các người cũng lập tức động thủ. Một khi thành công, chúng ta liền lập tức lui."

"Biết, đại ca." Ba gã vong mệnh chỉ đồ thấp giọng đáp.

"Hảo." Trầm Dương Minh gật gao nhìn chằm chằm về phía xa xa.

Lúc này đây, hắn bắt chập hết thấy cũng phải giết chết Tần Hồng.

"Bọn họ hành động rồi!" Trầm Dương Minh nhãn tình sáng lên, chỉ thấy ở phía xa xa, thành viên của đặc tổ hành động bắt đầu lặng lẽ hành động, từ bốn phía bắt đầu tiến về phía Đằng Thanh Sơn, Vishnu.

Đằng Thanh Sơn và Shiva đều nằm trên mặt đất.

"Cô Lang, những tên đó mà cũng muốn bắt ta." Shiva khẽ cười nói.

"Nhưng hai chân người không còn, hiện tại chỉ có thể làm bia ngắm, với tình huống hiện tại của người, bị trúng đạn thì cũng xong đời."

Đằng Thanh Sơn chế nhạo cười, lập tức ánh mắt quét về phía cách đó không xa, chỉ thấy ba người lặng lẽ tiến gần về phía này, trong đó có một người vóc dáng cao nhất, chính là đệ đệ của hắn: Thanh Hà".

Đúng lúc này -

"Ừm?"

Đằng Thanh Sơn đột nhiên quay đầu, chỉ thấy cách đó khoảng bốn mươi mét lại còn có một nhóm người.

"Trầm Dương Minh!" Với thị lực của Đằng Thanh Sơn, trong nháy mắt đã nhìn thấy một dáng người trong đó.

Trầm Dương Minh lúc này cũng là nâng súng nhắm bắn vào đầu của Tần Hồng.

"Thanh Hà!"

Đằng Thanh Sơn toàn thân cơ nhục trong nháy mắt căng lên, giống như phản xạ có điều kiện mà lập tức bắt đầu vận hành thân pháp Thiên Nhai Hành, nội kinh còn thừa còn lại trong cơ thể như nước lũ giá rẻ tùy ý phóng nhanh, Đằng Thanh Sơn cả người trong nháy mắt hóa thành một đạo mơ hồ ảo ảnh, trực tiếp biến mất tại tại chỗ.

Tần Hồng dẫn đầu tiểu đội ba người đang áp sát Phi dao cô lang, Vishnu hai siêu cấp cao thủ.

Nhưng hắn đột nhiên phát hiện một khẩu súng.

"Trần Dương Minh" tại giây phút sinh tử, rốt cuộc hắn thấy Trầm Dương Minh. Đó là Trầm Dương Minh cố ý đứng lên khiến đối phương thấy được hắn.

"Chết đi" Trầm Dương Minh nổ súng, trong ánh mắt mang theo sự sung sướng của trả thù.

Tốc độ viên đạn nhanh vô cùng, dù lợi hại như Tông sư tốc độ cũng không nhanh bằng đạn. Muốn tránh đạn, phải tránh từ trước khi viên đạn được bắn ra.

"Chú!"

Một phát đạn, bay qua khoảng cách mấy chục mét, bắn về phía Tần Hồng. Với tốc độ của viên đạn, Tần Hồng căn bản không kịp phản ứng.

”Không” trong đầu Tần Hồng hiện lên hình ảnh người vợ Lý Nhiễm đang mang thai, không lẽ đứa bé vừa mới ra đời đã không có cha?

”Phụp phụp” thật quỷ dị, Đằng Thanh Sơn vốn biến mất đằng kia, lại xuất hiện cách chỗ cũ hơn 10m

Hai viên đạn liên tiếp bắn vào người Đằng Thanh Sơn.

”Chết đi” ánh mắt Đằng Thanh Sơn sắc lạnh.

Tay trái Đằng Thanh Sơn tung ra một thanh phi đao, tốc độ phi đao không chậm hơn đạn bay chút nào, nối liền khoảng cách, xuyên qua yết hầu Trầm Dương Minh. Trong đôi mắt Trầm Dương Minh chỉ còn kinh hãi, đến né tránh hắn cũng không kịp.

”Đoàng, đoàng, đoàng”

Ba người đứng sau Trầm Dương Minh điên cuồng bắn Tần Hồng, có điều Tần Hồng đã qua một lần uy hiếp đã sớm né tránh. Đồng thời Tần Hồng cùng đồng đội lập tức bắn trả. Bắn cực chuẩn, trúng ngay đầu (headshot), bắn chết ba tên bán mạng kia.

Lúc này bọn người Dương Vân lập tức chạy lại.

Thân thể Đằng Thanh Sơn mềm nhũn, ngã xuống đất.

”Tần Hồng, không sao chứ” Bọn Dương Vân quan tâm hỏi.

”Ta không sao” Tần Hồng cảm giác như trải qua một cơn ác mộng, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng. Lúc này hắn mới hoàn toàn tỉnh lại. (sợ quá tỉnh lại)

”Phi đao cô lang” Tần Hồng chợt nhớ tới người cứu hắn, lập tức chạy lại.

Các thành viên khác của tổ hành động đặc biệt cũng chạy tới. Bọn họ không rõ vì sao Phi đao cô lang lại xả thân cứu Tần Hồng.

”Trầm Dương Minh, cuối cùng đã chết” trong lòng Đằng Thanh Sơn buông ra một hơi, hắn khi trước nhờ Elena tìm tung tích Trầm Dương Minh chính là muốn giết Trầm Dương Minh loại bỏ nguy hiểm cho đệ đệ. Vốn tưởng rằng vì trận chiến này, hắn không có cách nào giết được Trầm Dương Minh nhưng không ngờ Trầm Dương Minh lại đến đây.

Đệ đệ đã an toàn, trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng thanh thản.

”Phi đao cô lang, người, người vì sao cứu ta?” Tần Hồng ở trước mắt Đằng Thanh Sơn đang nhìn hắn.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy ngực đau nhức, hắn minh bạch, sau khi đánh với Vishnu một trận, tại tình huống trọng thương sắp chết, hắn còn không thêm để ý đến thương thế, liều mạng thi triển ”Thiên Nhai hành” khiến cho thương thế càng thêm nghiêm trọng. Đặc biệt là ở tình huống đó, hắn toàn lực phóng ra một phi đao, không cò sức để phòng ngự đạn bắn tới.

Ba viên đạn bắn vào trong ngực.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy sinh cơ đang trôi đi.

”Tần Hồng...” trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra nụ cười, như huynh trưởng nhìn Tần Hồng, tay trái gắng sức vươn về phía Tần Hồng. Tần Hồng cũng không né tránh, Đằng Thanh Sơn vuốt ve đầu Tần Hồng, mỉm cười ”Không vì sao hết, nhớ kỹ, sau này chiếu cố tốt con trẻ, sống tốt là đủ rồi”

Đang nói Đằng Thanh Sơn cảm thấy trong họng muốn ụa lên.

”Ừa” phun ra một búng máu tươi, có cả mảnh vụn của nội tạng.

”Người, người, vì sao?” Tần Hồng hoàn toàn không hiểu, nhưng thấy Đằng Thanh Sơn như vậy hắn lại thấy đau lòng.

Đằng Thanh Sơn nhìn đệ đệ của mình, nhìn thật kỹ.

Hai mươi hai năm qua, đến tận bây giờ chưa từng nhìn kỹ như vậy. Trước khi chết được nhìn kỹ lại đệ đệ, ông trời đối đãi hẳn không tệ.

Dần dần, Đằng Thanh Sơn cảm thấy ý thức mơ hồ, đầu óc mê muội.

"Sắp chết sao?" Đằng Thanh Sơn không còn thấy rõ trước mắt nữa.

Những cảnh mờ mờ của cuộc đời hẳn phảng phất như phim thoáng lướt qua.

Cuộc sống vui sướng tại cô nhi viện lúc nhỏ, những ngày cùng thê tử "Tiểu Miêu" trải qua địa ngục Siberia, tu luyện nội gia quyền, cùng với từng nhiệm vụ sát thủ... trong hoảng hốt, Đằng Thanh Sơn tựa hồ nghe được bài ca thích nghe nhất, tựa như bài ca viết cho đời hắn.

Ngã thị nhất lai tự bắc phương đích lang

Tầu tại vô ngân cuồng dã trung

Thê lệ đích bắc phương xuy quá

(Ta là con sói từ phương Bắc

Đi trong cuồng dã mên mộng

Thổi qua khắp phương bắc thê lương)

"Tiểu Miêu, ta đến với nàng"

Đằng Thanh Sơn cảm thấy như một trận gió lạnh thổi qua, thân thể phát lạnh, nhưng trên mặt vẫn lộ ra nét tươi cười.

Thi thể Đằng Thanh Sơn trở nên băng lạnh, máu tươi đã đỏ hồng trước ngực, "Tiểu Đỉnh" cũng bị máu nhuộm hồng, lúc Đằng Thanh Sơn chết đi, cũng liền biến mất. Nhưng vì tiểu đỉnh nằm trong áo nên không ai phát hiện ra.

Tần Hồng yên lặng quỳ trước thi thể.

"Hắn chết rồi" Dương Vân đứng bên

"Hắn, hắn vì cái gì cứu ra?" Tần Hồng run run.

"Không biết, ngoại trừ chính hắn ra, không ai biết" Dương Vân lắc đầu thở dài.

"Dương đầu" những đội viên khác lập tức chạy lại "Vishnu cũng chết rồi, tự sát chết. Hắn thà chết cũng không chịu để bị bắt"

Dương Vân lắc đầu thở dài "Vishnu bị thương nặng, thật lực không còn, chắc là không muốn sống cuộc sống đáng thương."

"Rốt cuộc vì sao cứu ta? Không tiếc sinh mạng mình cứu ta?" Tần Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Cuối cùng là vì cái gì..."

Không ai biết, Đằng Thanh Sơn chết, không còn ai biết!

"Đằng Thanh Sơn! Đằng Thanh Sơn" ngay lúc này, một giọng nói vang lên, Lâm Thanh từ xa chạy tới, tìm kiếm xung quanh, nhưng khi thấy thi thể Đằng Thanh Sơn nằm cạnh Tần Hồng, hoàn toàn sững sờ.

Lâm Thanh lập tức chạy tới bên, quỳ xuống.

"Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn, người, người sao lại thế này!" Lâm Thanh nhìn vết thương đạn bắn trước ngực, còn có cánh tay gãy (đứt) lìa, nước mắt trong phút chốc rơi xuống.

"Người kêu hắn là gì?"

Tần Hồng cả người run lên, quay ngoắt đầu nhìn chằm chằm Lâm Thanh. Tổ hành động đặc biệt vẫn chưa biết tên thật của "Phi đao cô lang". Thật ra tên "Đằng Thanh Sơn" này cũng là tự Đằng Thanh Sơn tạo ra."Đằng" lấy từ họ của sư phụ "Đằng Bá Lôi", "Thanh Sơn" lấy từ tên lúc còn ở cô nhi viện.

"Đằng Thanh Sơn, người sao lại, người sao lại chết, người sao có thể chết?" Lâm Thanh khóc, nước mắt chảy ròng.

"Thanh Sơn, Thanh Sơn..."

"Không" Tần Hồng hoảng sợ, đôi mắt tròn tròn, xé mạnh áo bên sườn Đằng Thanh Sơn. Ở eo Đằng Thanh Sơn, rõ ràng một vết chàm màu tím.

Trong nháy mắt, sắc mặt Tần Hồng trắng bệch, không còn chút máu.

"Giết chết sát thủ, giết Lý Minh Sơn là người..." Tần Hồng run rẩy.

"Cái gì?" Lâm Thanh bên cạnh run lên, nhìn Tần Hồng ở bên "Người nói giết chết Lý Minh Sơn là ai? Đằng Thanh Sơn?" Trong lòng Lâm Thanh đáng cảm kích nhất sợ rằng chính là ân nhân đã giết chết Lý Minh Sơn để Lâm Thanh đi ra khỏi địa ngục. Nhưng nàng (cô ta) vẫn không biết là ai đã giết Lý Minh Sơn.

Nhưng ánh mắt Tần Hồng hoàn toàn (ở trên người) chỉ có Đằng Thanh Sơn.

"Gọi điện thoại cũng là người..."

"Xả thân cứu ta lại là người..."

Toàn thân Tần Hồng run rẩy, âm thanh cũng đã khàn khàn.

"Vì sao, vì sao người không nói cho ta biết, không chịu cùng ta nhận lại nhau, vì sao..." Tần Hồng khóc rống, tim như muốn xé nát. Hắn là thành viên tổ hành động đặc biệt nên cũng biết Phi đao cô lang đã kết một ít cừu oán. Hắn lập tức minh bạch khổ tâm của Đằng Thanh Sơn khi không nói cho hắn.

"Vì an toàn của ta?"

Tần Hồng trong lòng chua xót, đau khổ, hắn không thể công khai quan hệ chân chính của hắn với ca ca Đằng Thanh Sơn của mình. Vì vợ và con, hắn cũng không thể làm như vậy.

Nếu làm như vậy, vợ và đứa con sắp ra đời sẽ bị đặt vào trong nguy hiểm.

Nếu làm như vậy, khổ tâm trước khi chết không chịu nhận nhây của ca ca Đằng Thanh Sơn của hắn thành ra uổng phí.

Ca ca mình ngay trước mặt, hắn cũng không dám kêu một tiếng.

"A!!" Tần Hồng thống khổ ngẩng đầu gào thét, chỉ có thể trong tận đáy lòng kêu thét một tiếng "Ca!!"

19. Quyển 2: Đằng Gia Có Người Tên Thanh Sơn -- Chương 1: Nghé Non Mới Sinh

Bên trong Dương Châu có Giang Trữ quận và Nghi thành.

Bên trong Nghi thành có một toà núi lớn, tên là Đại Duyên Sơn, ở dưới chân núi Đại Duyên Sơn có một toà trang tử, tên là Đằng gia trang. Cả trang tử, mọi nhà đều dựa dựa vào gần nhau, tựa như một chỉnh thể.

Bên ngoài Đằng gia trang còn có một hàng rào bằng gỗ lớn, cao khoảng chín thước, có hàng rào gỗ này bảo hộ, bấy sỏi trên núi cũng không thể tiến vào trong trang tử để ăn thịt người được.

Đằng gia trang, bên trong một toà viện có tụ tập hơn mười người, trong đó có một tráng hán mặc áo sam khoảng gần ba mươi tuổi đang lo lắng đi lại ở trước cửa một toà ốc.

"Vĩnh Phàm, đừng có đi đi lại lại như thế nữa." Một thanh âm nghiêm túc vang lên, người nói chính là một lão giả đầu hoa râm, lưng hùm vai gấu.

"Sư phó, ta..."

Tráng hán kia lại không biết nên nói cái gì, hắn không có cách nào không khẩn trương được, thê tử của hắn đang ở bên trong sinh con, nữ nhân bình thường khi sinh lần đầu đều có chút nguy hiểm, sinh khó có thể khiến cho nữ nhân chết đi, ở Đằng gia trang này cũng không phải chưa từng có chuyện đó. Hắn kết hôn gần

tám năm nay thì thê tử mới hoài thai, hẳn đối với nhi tử này vô cùng coi trọng. Trong lúc này, tâm tình của hân đương nhiên rất bối rối.

"Phàm ca, người muốn nghĩ cho đứa nhỏ một cái tên thật hay không?" Một hán tử cao gầy ở bên cạnh cười cười nói sang chuyện khác.

"Tên đệm của đứa nhỏ sẽ là "Thanh", ta nghĩ thế là hay lắm rồi, nếu là con trai sẽ kêu là "Thanh Sơn", là con gái sẽ gọi là "Thanh Vũ"." Tráng hán Đằng Vĩnh Phàm này không thể không lộ vẻ tươi cười.

Vừa dứt lời, một âm thanh chói tai từ bên trong phòng truyền ra, khiến tất cả mọi người đều quay đầu hướng nhìn về phía cửa ốc, chỉ nghe thấy một tiếng kêu đầy vui mừng, một người con gái liền ôm một đứa trẻ con chạy ra, nét cười trên mặt nàng đầy vẻ vui sướng, lớn tiếng nói:

"Vĩnh Phàm, là con trai, là con trai."

"A Lan đâu?" Lão giả cường tráng kia là người đầu tiên hô lên.

"Tộc trưởng, A Lan không có việc gì, mẹ con đều bình an cả."

Người con gái kia cười vui vẻ, lúc này Đằng Vĩnh Phàm đã tiếp nhận đứa trẻ từ tay bà đỡ, ngẩng ngó thật kỹ, cười thật tươi:

"Ha ha, là con trai, ha ha, Đằng Vĩnh Phàm ta rốt cuộc cũng đã có con..."

Ngay sau đó, lão giả cường tráng ở bên cạnh đưa tay vào lồng ngực hân, tiếp nhận lấy đứa nhỏ.

"Sư phó, người trông nom đứa nhỏ tốt nhé, ta vào xem A Lan." Đằng Vĩnh Phàm lập tức vọt vào trong phòng, mà lão giả cường tráng sau khi nhìn thấy đứa nhỏ trong lòng này cũng cười thật tươi.

"Tiểu tử này, âm lượng tiếng khóc vừa rồi, ừ, không tồi."

Trên mặt của lão giả cường tráng tràn đầy tươi cười.

"Sư phó, tiểu tử này đang chăm chăm nhìn người Kia." Một đám người bên cạnh a a cười nói: "Người xem, đôi mắt nhỏ đen láy, nhìn ta chăm chăm không chớp mắt, ha ha..."

Lão giả cường tráng tiếng cười sang sảng, lập tức lấy tay nhéo nhéo cái mũi của đứa trẻ con.

"Ngoại tôn của ta thông minh, Tiểu Thanh Sơn hử, mau, kêu ông ngoại đi." Vừa nói xong, chính lão giả cũng không nhịn được cười, dù sao đứa nhỏ này cũng mới sinh, sao có thể nói chuyện được ngay chứ?

Chung quanh toàn là tiếng cười nói, chỉ là trong óc Đằng Thanh Sơn vô cùng rối loạn.

"Sao lại thế này? Ta, ta không phải đã chết sao?" Đằng Thanh Sơn còn nhớ rõ ràng, ở tại Nguyệt Hồ đã cùng hai đại cự đầu của "Thần Quốc" là "Shiva" cùng "Vishnu" đánh một trận, hơn nữa sau khi giết Trầm Dương Minh thì chính mình cũng đã chết, khi chính mình lại khôi phục ý thức, thì đã nằm trong bào thai, không bao lâu sau mình liền được sinh ra.

"Lão giả này chính là ngoại công của ta? Còn cha mẹ ta?" Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát lão giả trước mặt.

"Ngôn ngữ của những người chung quanh ta nghe có thể hiểu, cũng là tiếng Hán, nhìn qua cách ăn mặc và hình dáng của những người ở quanh này... rõ ràng không phải ở xã hội thời đó. Đây là thời cổ đại! Ta, ta tại sao lại đến thời cổ đại?" Cho dù Đằng Thanh Sơn đã trải qua huấn luyện sát thủ, tâm trí kiên định nhưng lúc này cũng hoàn toàn rung động, ngay lúc này, Đằng Thanh Sơn cảm thấy đầu hết sức mỗi mệt, thậm chí nghĩ:

"Trẻ con phát triển còn chưa hoàn toàn, ta mới tự suy nghĩ chốc lát như vậy liền đã mệt mõi." Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại, bắt đầu thiu thiu ngủ.

Mùa đông năm đầu tiên Đằng Thanh Sơn đến thế giới này, từng bông tuyết lớn trắng như lông ngỗng tùy ý tung bay, cả thế giới tựa như mặc vào một bộ trang phục màu trắng.

"Thanh Sơn, nhìn tuyết có đẹp không?" Nữ tử Viên Lan với khuôn mặt hiền lành, ôm đứa con Đằng Thanh Sơn của mình, ngắm cảnh tuyết rơi.

"Có !" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đẳng Thanh Sơn đỏ bừng bừng, sinh ra chưa được một năm nên thân thể Đẳng Thanh Sơn chưa phát triển đủ hết, đứa nhỏ cũng chỉ có thể y y a a thôi. Bất quá Đẳng Thanh Sơn cũng không như những đứa trẻ bình thường khác, liền gật đầu sau đó "Có!" một tiếng, bất quá hấn cũng chỉ có thể nói mấy từ "Vâng!", "Hả" này thôi.

"Đến giữa trưa rồi mà cha người còn chưa về." Viên Lan nói.

"Này, chị dâu."

Âm thanh từ cửa ở sân sau truyền đến, cánh cửa bị đẩy ra, một người thanh niên mặc chiếc áo tơ, tay cầm một con thỏ hoang lớn đi vào.

"Đội ngũ lên núi săn thú đã trở lại, con thỏ hoang này là của nhà các người. Đúng, thu lấy đi, ta về trước đây." Nói xong đem con thỏ hoang đặt ở giữa cánh cửa.

"Cảm ơn." Viên Lan cười nói.

"Không có gì." Nam tử kia cười cười rồi đi thẳng ra ngoài, trí tuệ của Đẳng Thanh Sơn dù sao cũng dần trưởng thành, trong mấy tháng gần gũi hấn đã có một số hiểu biết về Đẳng gia trang này. Đẳng gia trang này tự túc tự cấp, thường xuyên có đội ngũ lên núi săn thú, con mồi sau khi săn được sẽ dựa theo sự cống hiến của các gia đình trong thôn mà phân chia. Chẳng hạn như phụ thân của Đẳng Thanh Sơn là Đẳng Vĩnh Phàm, là một thợ rèn bên trong Đẳng gia trang, tạo ra những binh khí, ở Nghi thành đều rất được ưa chuộng, vì thế nên địa vị ở Đẳng gia trang cũng khá cao.

Bỗng nhiên mặt đất run rẩy, tựa như có một trận động đất.

"Cường đạo đến thu "Tiền hàng năm"." Viên Lan sắc mặt biến đổi, lập tức đem Đẳng Thanh Sơn công ở trên lưng, sau đó tiện tay từ trong nhà lấy ra một thanh Hồng Anh trường thương, rồi hướng ra ngoài chạy đi. Cả Đẳng gia trang, bất kể là thanh niên, người già, kể cả phụ nữ cũng đều cầm trường thương, cung tiễn chạy ra ngoài.

"Cường đạo?" Đẳng Thanh Sơn cả kinh.

"Thanh Sơn, đừng sợ, không có việc gì đâu." Viên Lan vừa chạy nhanh vừa an ủi đứa con trên lưng, rất nhanh, Viên Lan liền chạy tới Luyện võ trường lớn nhất ở Đẳng gia trang, trên Luyện võ trường lúc này đã tụ tập hơn một nghìn người, nam nữ già trẻ, cơ hồ trên tay mỗi người đều cầm một thanh trường thương, cũng không có ít người mang theo cung tên.

"A Lan." Một tráng hán khoác một tấm áo da thú đơn giản, tay cũng cầm một thanh trường thương chạy tới, người này đúng là phụ thân của Đẳng Thanh Sơn, Đẳng Vĩnh Phàm.

"Phàm ca." Viên Lan lập tức chạy tới gần, Đẳng Thanh Sơn nhìn qua, trong thời tiết mùa đông giá rét này mà phụ thân mình chỉ mặc một tấm áo da thú nhỏ, khiến cánh tay tráng kiện cùng cơ ngực cường tráng đều hiện ra, hiển nhiên là một hán tử có lực lượng rất mạnh. Nếu muốn trở thành một gã thợ rèn vĩ đại mà không có lực cánh tay đủ mạnh thì đó quả là chuyện không tưởng.

"Con trai, đừng sợ."

Đẳng Vĩnh Phàm đầy sùng ái sờ sờ đầu Đẳng Thanh Sơn.

"Các người ở chỗ này, đừng có chạy loạn." Đẳng Vĩnh Phàm nhắc nhở một tiếng, lập tức vọt tới phía trước. Những hán tử mạnh mẽ của Đẳng gia trang đều đứng ở hàng đầu tiên, phụ nữ, người già, người bệnh, trẻ con đều giữ chặt binh khí đứng ở phía sau.

"Này, những tên tiểu tử ở Đẳng gia trang kia!" Một tiếng hô to từ bên ngoài hàng rào truyền đến, Đẳng Thanh Sơn nhìn xuyên qua khe hở giữa mọi người liền thấy được bên ngoài hàng rào có một đám người, dẫn đầu đoàn người là kẻ cưỡi một con ngựa thật lớn, là một hán tử cổ trần, trên ngực đầy lông đen, trên gương mặt hấn có một vết đao thật sâu. Hấn cao giọng hô:

"Nộp tiền năm nay ra, quy củ vẫn như thế, mỗi người nửa lượng bạc." Người kia ở trong trời đông rét buốt như vậy mà chỉ mặc một chiếc áo mỏng, tuyệt đối là cao thủ. Đẳng Thanh Sơn liếc mắt một cái liền nhận xét:

"Số lượng cường đạo không thấy rõ, nhưng chắc chắn phải là mấy trăm người, bất quá Đàng gia trang cũng có mấy trăm hảo hán, tuyệt đối không phải có thể dễ dàng hành hạ."

Đàng Thanh Sơn cũng nhìn ra, những nam nhân của Đàng gia trang mỗi người đều trải qua miệt mài rèn luyện quanh năm, mỗi người đứng ở đó tựa như một con mãnh thú. Cường đạo bên ngoài tuy vừa đông vừa tàn nhẫn nhưng muốn thắng được cũng rất khó khăn.

Đúng lúc này ---

Đám người của Đàng gia trang lùi xuống dưới để cho một lão giả cường tráng tóc hoa râu tiến lên.

"Ngoại công." Đàng Thanh Sơn liếc mắt một cái là biết người đi ra, ngoại công của Đàng Thanh Sơn tên là Đàng Vân Long, là tộc trưởng của Đàng gia tộc, ở trong Đàng gia có được uy tín tuyệt đối, mà mẫu thân Viên Lan của Đàng Thanh Sơn chính là nghĩa nữ mà Đàng Vân Long thu nhận năm đó.

"Ha ha, thế là lần này Tam đương gia người tự mình đến a."

Tộc trưởng Đàng Vân Long cười tươi: "Chúng ta vẫn biết quy củ, mỗi người nửa lượng bạc, Đàng gia chúng ta có hai ngàn năm trăm hộ dân cư, là một ngàn hai trăm bạc, ta nói có đúng không?"

"Ha ha, Đàng lão nhân, người nói đúng rồi, một ngàn hai trăm bạc." Người gọi là Tam đương gia kia cười to, dân cư của Đàng gia trang không phải hoàn toàn chính xác là hai ngàn năm trăm, bất quá cũng không sai lệch bao nhiêu, đám cường đạo kia cũng không so đo điểm này.

"Mở cửa." Đàng Vân Long hô.

"Cạch cạch~~"

Cánh cửa to của Đàng gia trang ầm ầm mở ra, đồng thời hai hán tử trong tộc ôm hai cái hòm lớn ra, trực tiếp tiến vào cửa lớn, buông ra đặt trên mặt tuyết.

"Tam đương gia xin kiểm tra, bên trong mỗi thùng là năm trăm hai bạc." Đàng Vân Long hô to.

"Đếm đi." Tam đương gia kia hạ mệnh lệnh cho thủ hạ, lúc này có hai tên thủ hạ nhảy xuống dưới ngựa, chạy đến mở thùng, bên trong thùng chỉ có một phần là bạc, còn lại là những chuỗi tiền đồng, mỗi chuỗi tiền đồng là một trăm mai, hai tên cường đạo kia hiển nhiên là thường xuyên làm việc này, nên rất quen thuộc, chỉ trong chốc lát đã đếm xong hoàn toàn, quay đầu hướng vị Tam đương gia kia gật đầu.

"Đàng lão nhân, các người trở về ăn cơm đi, ha ha, anh em, đi lâu (tửu lâu)." Mấy trăm cường đạo cười tuần mã, gào thét mà đi.

Trên Luyện võ đường của Đàng gia trang, đám tộc nhân cũng bắt đầu giải tán đi.

"Con trai, chúng ta trở về ăn cơm." Đàng Vĩnh Phàm cười cười, lấy tay ôm lấy Đàng Thanh Sơn, trong lòng Đàng Thanh Sơn lại đang cân nhắc.

"Đám cường đạo kia lại có thể có đến mấy trăm thớt tuần mã, mỗi con tuần mã giá cả đều không thấp, có thể mua sắm nhiều tuần mã như vậy, xem ra cũng là một băng cường đạo rất mạnh đây."

Cứ nhìn một màn kia, Đàng Thanh Sơn cũng có thể hiểu được.

"Nộp tiền năm? Nếu là "tiền năm" thì hẳn là hàng năm đều phải giao, cái băng này có thể khiến Đàng gia trang hàng năm phải nộp tiền phí, lại xuất động mấy trăm nhân mã, chắc hẳn đây không phải toàn bộ lực lượng."

"Nguyên lai là Bạch Mã bang đến thu tiền hàng năm, ta còn cứ tưởng rằng là cường đạo cơ đó." Từ bên cạnh truyền đến âm thanh đàm luận của một vài hán tử.

"Chính là băng cường đạo mà muốn đến gây chuyện với chúng ta, tức là muốn chết."

Các hán tử này đều mười phần khát máu, chỉ là với Bạch Mã bang cũng không có biện pháp.

"Bạch Mã bang này, rất mạnh sao?" Đàng Thanh Sơn tự hỏi, chỉ là tuổi hắn quá nhỏ, thân thể còn chưa phát triển hết, căn bản không thể nói chuyện. Cho dù nói chuyện được, hẳn chẳng lẽ lại đi hỏi phụ thân?

"Cha, Bạch Mã bang lợi hại thế nào?" Phụ thân phỏng chừng sẽ bị dọa đến đờ người, không cẩn thận toàn bộ Đăng gia trang sẽ trở nên ồn ào, náo loạn.

20. Chương 2 : Cổ Kim Bất Đồng

Một tiểu hài tử có khuôn mặt hiền hoà môi hồng răng trắng, mặc chiếc áo khoác đang ngồi ăn sáng với một người phụ nữ. Chính là Đăng thanh sơn cùng với mẫu thân của hắn Viên lan.

"Thanh Sơn, con muốn có đệ đệ hay là muội muội?" Viên lan hiền lành nhìn hài tử của chính mình.

"Cả hai." Đăng Thanh Sơn há to mồm húp hết sạch một chén cháo yến mạch (Porridge).

"Ân, nương nương sẽ sinh đôi." Viên lan cười, khẽ xoa cái bụng đã hơi nhô lên một chút. Nàng hoài thai đã gần bốn tháng.

"Mẫu thân, ta ăn xong rồi." Đăng thanh sơn đặt bát xuống rồi liền chạy ra ngoài.

"Chạy chậm chậm thôi, cẩn thận không lại vấp." Viên lan liền nói, sau đó liền nhìn xuống chén cơm của Đăng Thanh Sơn, không khỏi lắc đầu cảm thán:

"Đứa nhỏ Thanh Sơn này, sức ăn thật là mạnh. Sáng sớm đã ăn hết hai cái bánh, lại ăn một chén cháo lớn. Mới chỉ ba tuổi... đã ăn khoẻ gần bằng ta."

Đăng Thanh Sơn, một cái tiểu hài tử ba tuổi đã có thể ăn như vậy. Ở Đăng gia trang, không ít người mỗi khi nhắc tới Đăng Thanh Sơn thì đều không khỏi chép miệng cảm thán.

"Ăn càng nhiều càng tốt." Đăng Thanh Sơn đảo bước trên con đường nhỏ, trong lòng thầm nghĩ:

"Cái này đại biểu cho lực phủ ngũ tạng của ta cường đại, có thể hấp thụ tốt, khí huyết trong cơ thể cường thịnh."

Tiến nhập thế giới này, cuộc sống của Đăng Thanh Sơn quả thực rất sung sướng, không có cừ thù, chỉ có phụ mẫu quan tâm đến hắn, mỗi tội là phải chơi đùa cùng mấy đứa nhỏ hai ba tuổi, cái này đối với hắn mà nói thì chính là cực hình!

Cho nên Đăng Thanh Sơn yên tâm mà bắt đầu tu luyện theo kế hoạch của mình. Thân là siêu cấp sát thủ, một đời nội gia quyền tông sư. Đăng Thanh Sơn biết rõ khi nào thì nên tu luyện, và nên tu luyện cái gì.

Tuy nhiên, hắn năm nay mới ba tuổi, có thể lăn lê dưới đất như một đứa trẻ một tuổi. Thực tế thì hắn đến thế giới này mới được có hai năm. Hai năm thời gian này, hắn không chút nào dám tu luyện về lực lượng, điều duy nhất hắn dám làm làm chính là rèn luyện sự mềm dẻo của thân thể, đẩy nhanh tốc độ phát triển của gân cốt.

Phương pháp này chính là Đăng Thanh Sơn căn cứ vào du gia cổ thuật và nội gia quyền mà tổng kết ra.

Tiểu hài tử thân thể bao giờ cũng rất sự mềm dẻo, đó cũng là lúc tu luyện dễ dàng nhất. Một người đã trưởng thành nhân tu luyện nửa năm, một thì mới chỉ có thể xoay hai chân thẳng tắp, nhưng đối với một cái tiểu hài tử thì chỉ mười ngày nửa tháng đã được rồi.

Bởi vì tiểu hài tử gân cốt mềm dẻo, hơn nữa lại đang ở vào thời kì thân thể phát triển cao lên. Thân thể càng mềm dẻo, gân cốt càng mạnh thì càng có nhiều thuận lợi để luyện tập nội gia quyền.

"Thanh Sơn, tới luyện võ trường chơi hả?" Trên đường ngẫu nhiên có một số hàng xóm cười nói chuyện cùng Đăng Thanh Sơn .

"Ân."

Đăng thanh sơn gật gật đầu. Luyện võ trường là một cái sân dài chừng hai trăm thước. Sáng sớm mỗi ngày, các nam nhân của Đăng gia trang đều tụ tập lại mà rèn luyện tại luyện võ trường.

"Hát!"

”Cáp!”

Một thanh âm hùng mạnh cuộn cuộn vang lên, tựa như tiếng sấm liên hồi, từ phía trước truyền lại lại.

Đằng Thanh Sơn rốt cục đi vào luyện võ trường, lúc này, ở một khoảng trống lớn giữa sân, có mấy trăm người đang đứng chỉnh tề, mỗi người cả nửa thân trên đều ướt đầm mồ hôi, mỗi người đều mang trường thương, lần lượt đâm về phía trước. Mấy trăm số người đều theo nhịp hô phát động mà lần lượt xuất thương, Đằng Thanh Sơn nhìn cũng nhìn không được một trận nhiệt huyết sôi trào.

Ở bên cạnh luyện võ trường, có không ít tiểu hài tử trừng to con mắt mà nhìn.

”Đỉnh bằng, vai bằng, thương bằng, chân bằng, thân bằng!”

Một tiếng hét lớn vang vọng toàn bộ luyện võ trường, một trung niên nam tử dáng người gầy còm, ánh mắt sắc bén đang đi lại ở giữa luyện võ trường, đột nhiên, hần vung chân đá vào đùi một nam tử mang trường thương ở bên cạnh, khiến cho đối phương lão đảo.

”Thân thể chao đảo không vững chắc, lực lượng của phần eo biến đâu rồi? Có phải là đã phung phí tại trên người mẹ đi yêu quái nhà ngươi rồi hay không, ổn định lại cho ta nhờ.” Nam tử gầy còm khiển trách.

”Vâng, sư phụ.” Gã nam tử kia lập tức vâng dạ, không dám nhiều lời.

”Bây giờ chịu khổ một chút, đến khi gặp phải cường đạo sơn tặc, sơn thượng mãnh thú thì sẽ không bị đổ máu nhiều!” Nam tử gầy còm vừa đi vừa lạnh giọng nói:

”Đối mặt với hiểm nguy, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình.”

”Hảo, bây giờ hãy rung đại thương.” Nam tử gầy còm quát:

”Tay trước chộp lại, chuẩn bị chuyển về phía sau...”

Nhắm ngay mục tiêu gần kề mà phóng ra. Cho dù là phòng ngự hay công kích thì cũng đều phải tu luyện chiêu này cho tốt, các ngươi có gặp phải nguy hiểm thì cũng có thể bảo trụ tiểu mạng nhỏ.”

Một chiêu này, bọn họ luyện đã không biết luyện bao nhiêu lần.

Đằng Thanh Sơn nhìn này một màn, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

”Đằng gia trang các nam nhân mỗi ngày đều rèn luyện, phương pháp rèn luyện mặc dù đơn giản nhưng vô cùng hiệu quả. Hai chiêu ”Trọng bằng thứ” và ”Đầu đại thương” này cũng đủ để luyện cả đời.” Đằng Thanh Sơn dù sao kiếp trước là một đời Hình ý tông sư, mà Hình Ý Quyền bản thân chính là ”Thương quyền”.

Bất kể là Băng Quyền, Toàn Quyền, đều có hàm ý về trường thương.

Đằng Thanh Sơn nhận ra được là trong các tráng hán của Đằng gia trang, chỉ tùy tiện cử ra mười người mà hình thành một cái thương trận thì uy lực không thể coi thường.

”Với vũ lực của Đằng gia trang, đám cường đạo bình thường căn bản là không dám trêu vào!”

Đằng Thanh Sơn không khỏi nghĩ tới Bạch Mã Bang.

”Bạch Mã Bang chính là nhất đại bang phái trong phạm vi hai trăm dặm bên trong Nghi Thành, muốn gia nhập Bạch Mã Bang thì tố chất thân thể phải đạt yêu cầu thì mới được. Nhưng ngay cả tuyển chọn như vậy thì Bạch Mã Bang vẫn có 8000 bang chúng hạt nhân!”

8000 bang chúng hạt nhân, bên ngoài còn có một đám tiểu lâu la.

Tuyệt đối là vua một cõi trong khu vực Nghi thành!

Đằng gia trang, hàng năm cũng phải nộp ”Tiền hàng năm” để lấy sự bảo vệ bình an.

Quan sát mấy trăm người đàn ông trong tộc đang rèn luyện, Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên nổi lên ý nghĩ.

”Ta gân cốt mềm dẻo, bây giờ bắt đầu rèn luyện thì cũng không thành vấn đề. Mặc dù vẫn còn chưa thích hợp với các loại rèn luyện về lực lượng, nhưng mà tu luyện Hình Ý Quyền thì cũng không có thành vấn đề gì.” Đằng Thanh Sơn quan sát trong chốc lát rồi liền chạy chậm về nhà.

"Thanh Sơn, về rồi à." Viên Lan đang ôm đồng quần áo bẩn mà chuẩn bị đem đi giặt.

"Ừm, mẫu thân, con mệt rồi, con đi ngủ một lát đây."

Đặng Thanh Sơn đi vào phòng riêng, một cái tiểu hài tử ba tuổi, trong nhà không có việc gì để cho hắn làm. Lấy cớ là muốn đi ngủ, mẫu thân "Viên Lan" không một chút hoài nghi.

Đóng cả cửa phòng và cửa sổ lại.

"Đã lâu rồi không luyện Hình Ý Quyền." Đặng Thanh Sơn khởi động gân cốt, mấy năm không luyện, Đặng Thanh Sơn giờ phút này cũng có chút hưng phấn.

Hít sâu một hơi, tâm tình liền lắng xuống, Đặng Thanh Sơn bắt đầu trong phòng mà cùng lúc thi triển hỗn hợp cả Hình ý thập nhị hình, Hình ý ngũ hành quyền, Hình tam thể thức, phát huy đến mức cực hạn.

Trong lúc nhất thời, lúc thì như Mãnh Hổ Hạ Sơn, lúc thì như Mãng Xà Triền Thân, lúc thì như Du Long Xuất Thủy...

Tiểu hài tử bình thường, cẳng tay cẳng chân vốn còn nhỏ, cho dù có luyện nội gia quyền thì cũng chỉ mang tính hình thức cho có vẻ, hoàn toàn không có hiệu quả.

Cho dù là có ý thức của bậc tông sư, nhưng thân thể lại quá nhỏ, duỗi thân ra cũng không được. Cho nên, Đặng Thanh Sơn hai năm trước luôn rèn luyện sự mềm dẻo, rèn luyện gân cốt. Hôm nay, hắn này phần eo lưng uốn xuống thì miệng đã có thể chạm vào chân. với điều kiện thân thể như thế này thì đương nhiên là có thể dễ dàng thi triển nội gia quyền.

Điều kiện thân thể đã được rồi, lại có ý thức của bậc tông sư, kết quả như thế nào thì cũng không cần phải nói.

Thân hình di chuyển, phối hợp với phương pháp thổ nạp, Đặng Thanh Sơn càng luyện thì tinh thần và thể lực càng sung mãn. Một hơi tu luyện suốt hai canh giờ, nhập môn nội gia quyền thì càng luyện càng có lực, mà Đặng Thanh Sơn đâu chỉ là nhập môn, hắn trên ý thức đã là ở cấp độ tông sư rồi.

"Hát, cáp!"

Đặng Thanh Sơn thi triển đến lúc cuối cùng, nhện không được hưng phấn mà hét lớn hai tiếng.

"Thật sự là toàn thân thư thái, toàn thân gân cốt cơ nhục thật sự thoải mái, nội gia quyền so với cổ du già cổ thuật thì rõ ràng là hiệu quả tốt hơn nhiều." Đặng Thanh Sơn vui vẻ vịn phần.

Nội gia quyền ban đầu thì có hiệu quả cường hóa gân cốt cơ nhục, hơn nữa Đặng Thanh Sơn lại có được ý thức của kiếp trước, khi thi triển Hình Ý Quyền thì hiệu quả tự nhiên là tốt nhất. Hắn thậm chí còn đều có thể cảm giác đạt được là sau mỗi lần luyện tập Hình Ý Quyền thì toàn thân gân cốt đều phát sinh biến hóa. Gân cốt cơ nhục phát triển kịch liệt, đương nhiên là đòi hỏi năng lượng!

Cho nên, Đặng Thanh Sơn càng ăn khỏe!

"Hát, cáp!"

Đặng Thanh Sơn bay vọt vào bên trong đình viện, rồi sau đó hạ xuống, một tay chống xuống, sau đó xoay người một cái, hai chân treo lên.

"Hô, hút!"

Trong lúc vận động mạnh, Đặng Thanh Sơn cũng phối hợp với phương pháp thổ nạp hít thở.

Chỗ ảo diệu của Nội gia quyền chính là sự phối hợp giữa phương pháp thổ nạp hít thở và hình thể thuật, phương pháp thổ nạp hít thở này sẽ khiến cho ngũ tạng lục phủ được cường hóa, gân cốt được kích thích.

Mỗi khi cha và mẹ cũng không ở nhà, Đặng Thanh Sơn luôn đóng cửa, sau đó ở bên trong đình viện mà luyện tập.

"Ừm?"

Đặng Thanh Sơn dừng lại đột ngột, sau đó ngồi xổm xuống, một chưởng đập trên mặt đất:

”Phốc xích!”

Trên mặt đất đã xuất hiện một cái lỗ thủng.

”Làm sao có thể?”

Đặng Thanh Sơn kinh ngạc đứng tại chỗ:

”Ta... ta luyện tập Hình Ý Quyền mới vẹn vẹn có một tháng mà thôi, làm sao có thể có thể sinh ra nội kinh? Hơn nữa thì gân cốt cơ nhục vẫn còn đang trong thời kì phát triển, căn bản còn chưa đạt đến cực hạn của gân cốt a, như thế nào lại có thể sinh ra nội kinh?”

Vừa rồi, trong cơ thể của Đặng Thanh Sơn đã sinh ra nội kinh.

Dựa theo cấp độ của nội gia quyền thì đầu tiên là rèn luyện thân thể, đến khi thân thể cơ nhục đạt đến cực hạn, khí huyết đầy đủ thì mới có thể chuyển hóa thành nội kinh.

Nhưng bây giờ Đặng Thanh Sơn mới chỉ ba tuổi, luyện Hình Ý Quyền mới được một tháng, thân thể còn cách ngưỡng cực hạn cả vạn dặm, làm sao có thể sinh ra nội kinh?

”Cổ đại và hiện đại, ta đều tu luyện nội gia quyền a. Như thế nào lại có khác biệt lớn đến như vậy?”

Đặng Thanh Sơn đột nhiên biến sắc:

”Chẳng lẽ...”

Cổ đại và hiện đại, đích thực đều là tu luyện nội gia quyền. Nhưng mà cổ đại và hiện đại hoàn lại bất đồng. Ở thời hiện đại, thiên địa linh khí đã mỏng manh đến mức không đáng kể. Còn cổ đại thì sao?

”Truyền thuyết tương truyền rằng là tại thế giới cổ đại thì có thể hấp thu thiên địa linh khí mà luyện ra nội kinh. Mà hấp thu thiên địa trên thực tế lại chính là một loại phương pháp thổ nạp khí tức.” Đặng Thanh Sơn mắt sáng rực lên:

”Phương pháp thổ nạp của nội gia hẳn là cũng có thể hấp thu thiên địa linh khí. Chẳng lẽ là trong một tháng thời gian này, khi ta tu tập nội gia quyền thì đồng thời, đã tự nhiên hấp thu thiên địa linh khí, và đến bây giờ thì chuyển hóa thành nội kinh?”

Không có khả năng khác.

Đặng Thanh Sơn gân cốt cơ nhục dù sao còn đang trong giai đoạn mới bắt đầu phát triển, máu huyết trong cơ thể không có khả năng tự sinh ra nội kinh.

Chỉ có một loại giải thích - hấp thu thiên địa linh khí, sinh ra nội kinh.

”Ba tuổi liền sinh ra nội kinh, điều này ở tại hiện đại thì căn bản là không có khả năng.”

Đặng Thanh Sơn cũng cảm thấy tâm run rẩy ”Dựa vào ăn uống thì hấp thu năng lượng cũng có hạn. Còn bây giờ thì lại có thể hấp thu thiên địa linh khí, ta sẽ đạt tới trình độ gì?”

Tại hiện đại, dựa vào ăn uống, hấp thu năng lượng, năng lượng cũng chỉ có hạn mà nội gia quyền đã có thể đạt tới cảnh giới sát thủ cấp SS.

Mà ở thời cổ đại thì có thể hấp thụ vô tận thiên địa linh khí, cao thủ nội gia quyền có thể đem đạt tới cảnh giới nào đây?

Đặng Thanh Sơn hai mắt sáng rực lên.

Đột nhiên hân trong lòng tràn ngập một loại khát vọng, khát vọng đối với tương lai!

Tương lai, bản thân rốt cuộc có thể đạt tới trình độ như thế nào!

”Xem ra, kế hoạch rèn luyện trước đây của ta cần phải thay đổi.” Đặng Thanh Sơn cảm thụ được một tia nội kinh trong cơ thể, trong lúc nhất thời, hùng tâm bốc cao vạn trượng.

21. Chương 3: Biểu Ca "thanh Hổ"

Đằng Vân Long này chính là ngoại công của Đằng Thanh Sơn, hẳn cũng là người có địa vị cao nhất Đằng gia trang, tương tự, hẳn cũng là người làm nghề thợ rèn đầu tiên của Đằng gia trang. Nói là nghề thợ rèn, chứ thực chất kỹ thuật chế tạo binh khí của Đằng gia được tổ tiên truyền lại cao hơn một bậc so với một số thợ rèn binh khí trong thành.

Hắn thu mười đệ tử, trong đó ưu tú nhất có thể tính là phụ thân của Đằng Thanh Sơn: Đằng Vĩnh Phàm. Đằng Vân Long tuổi đã cao, hiện giờ Đằng Vĩnh Phàm hoàn toàn thừa kế trí tuệ của hắn, trở thành một người thợ rèn của cả Đằng gia trang. Nếu trở thành thợ rèn giỏi nhất trong trang, sẽ không có gì bất ngờ nếu như Đằng Vĩnh Phàm sẽ được thừa kế vị trí tộc trưởng. Bởi vì ở Đằng gia trang, bình thường có ba nghề chính là săn thú, trồng trọt, chế tạo binh khí, mà săn thú cùng trồng trọt kiếm được quá ít tiền, còn luyện chế được một thanh binh khí tốt liền có thể thu được rất nhiều tiền, có thể giúp cho Đằng gia trở nên giàu có, hơn nữa tất cả binh khí ở Đằng gia trang đều do các thợ rèn luyện chế ra. Nghề thợ rèn có thể giúp Đằng gia trang trở nên giàu có, có thể khiến cho các nam nhân ở Đằng gia trang có những vũ khí sắc bén, cho nên nghề thợ rèn trong thôn có địa vị cực kì cao.

Thợ rèn số một, không có bất ngờ gì, nếu không phải là tộc trưởng thì cũng là người thừa kế tộc trưởng.

Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm hơn nửa thời gian trong ngày đều ở trong chỗ lò rèn, mà mẫu thân Viên Lan cũng suốt ngày bận nhiều việc, vì thế Đằng Thanh Sơn thường xuyên phải ở nhà một mình, mà Đằng Thanh Sơn cũng vui vẻ với điều đó, đóng cánh cửa trên sân lại là có thể yên tâm rèn luyện.

"Xuy -"

Chân trái như cái lưỡi cày sắt từng cước xuất ra, chân phải cùng quyền phải cơ hồ đồng thời đánh ra. Hình Ý Tam Thức, đơn giản nhất mà cũng là sâu xa nhất, vì ba thức này là gốc rễ của Hình Ý, ngay cả Tông sư Hình Ý quyền cũng luyện tập không ngừng.

Mà mỗi quyền mỗi cước của Đằng Thanh Sơn hiện giờ tuyệt đối là Tông sư ý cảnh, nếu cẩn thận đến gần Đằng Thanh Sơn, đều có thể nghe được những âm thanh rất nhỏ, đây là âm thanh được sinh ra khi gân cốt bên trong cơ thể dịch chuyển, gân cốt cùng kêu.

"Hô! Hô! Hấp!"

Phối hợp ba thức, hô hấp khi thì ngắn gọn, khi thì thông thả, trong ngực giống như có một cái ống bễ, ẩn chứa một cỗ quy luật kì dị. Luyện tập liền trong hai canh giờ liền thu thế lại.

"Hoàn cảnh ở cổ đại quả thực thích hợp cho người luyện võ."

Đằng Thanh Sơn trong lòng như có sóng biển vỗ, âm âm rung động:" Ta tu luyện Hình Ý quyền, trong vòng thời gian một năm ngắn ngủi, thế nhưng nội kinh trong người so với khi ta ở tiền thế (kiếp trước) đạt tới đỉnh phong còn hùng hậu hơn nhiều. Cũng khó trách lại có cái loại bí kíp "Thiên Nhai Hành" như vậy."

Thực sự được sinh ra ở thời cổ đại, Đằng Thanh Sơn mới hiểu được là không phải "Thiên Nhai Hành" tiêu hao quá nhiều nội kinh mà là ở tiền thế nội kinh của hắn quá ít.

"Nội kinh nhiều cũng có cái đáng lo của nội kinh nhiều"

Đằng Thanh Sơn rất buồn phiền, bởi vì giờ hắn mới có bốn tuổi, kinh mạch trong cơ thể cơ bản chưa được đả thông, hơn nữa Đằng Thanh Sơn căn bản không dám dùng nội kinh mạnh mẽ đả thông kinh mạch, bởi vì như vậy có thể khiến cho "Kinh mạch hỗn tạp chất" (chất bẩn trong kinh mạch) tích tụ ở các kinh mạch, chi mạch, làm cho về sau không có khả năng đả thông kinh mạch. Chẳng lẽ vì lợi ích trước mắt lại cắt đứt tiền đồ phía sau? Đằng Thanh Sơn không cho phép mình làm như vậy.

"Bất quá nội kinh nhiều cũng có thể giúp ta thoải mái cường hóa thân thể."

Đằng Thanh Sơn trong lòng trầm nghĩ, Nội gia quyền chia làm ba tầng, kì thực mỗi tầng đều là đề cao thân thể. Tầng thứ nhất đơn giản chỉ là khiến cho lực lượng trong cơ thể đạt tới cực hạn, tầng thứ hai tu luyện sinh ra nội kinh, dùng nội kinh để kích thích những tầng sâu trong cơ thể, khiến cho cơ thể, xương cốt hấp thu năng lượng của nội kinh, khiến cho thân thể một lần nữa trở nên mạnh mẽ hơn.

Giống như Đàng Thanh Sơn lúc trước kia có thể trúng viên đạn của "Thần Thương Thủ" Tôn Trạch mà không chết chính là vì lực lượng trong cơ thể đã đạt được đến tầng rất đáng sợ rồi. Tầng thứ ba, sau khi đạt tới cảnh giới Tông sư, liền có thể khiến cho cực hạn của con người tăng thêm nữa, khiến cho thân thể tiếp tục mạnh mẽ hơn. Dù sao trong xã hội hiện đại đó, thiên địa linh khí rất thưa thớt, nội kinh trong cơ thể cũng ít, vì thế lấy việc cường hóa cơ thể làm chủ yếu.

"Hiện tại ta nhiều nội kinh mà không dùng được, vậy cứ dựa theo tầng thứ hai, kích thích thân thể, gân cốt, cường hóa cơ thể đi vậy."

Đàng Thanh Sơn vốn là Tông sư, đương nhiên biết nên làm như thế nào, nội kinh liền tốt hơn so với nước thuốc, khiến cho cơ thể gân cốt tựa như thực vật hấp thu nước, dần dần lớn mạnh lên. Điều này khiến cho cơ thể, gân cốt đã bị kích thích, phương pháp hấp thu nội kinh chính là bí pháp của Nội gia quyền, cũng là phương pháp trân quý nhất.

Ở thế giới kiếp trước của Đàng Thanh Sơn, trong một ngàn năm, vô số nhân vật thiên tài tung hoành người sau nối tiếp người trước, vô số thế hệ lớn theo đuổi mới dần hoàn thiện, mới có thể sáng tạo ra một loại quyền thuật Nội gia quyền không thể lường hết được này.

"Ân, có lẽ mẹ cũng sắp trở về rồi."

Đàng Thanh Sơn mở cánh cửa bước ra sân, sau đó khóa bên trên lại, trực tiếp hướng đến Luyện võ trường của Đàng gia trang. Luyện võ trường của Đàng gia trang chính là địa phương huyền ảo nhất ở Đàng gia trang này.

"Hắc!" "Hát!" Các âm thanh quát hỗn độn, còn có cả âm thanh những tiếng nói chuyện thỉnh thoảng truyền đến, Đàng Thanh Sơn vừa đi vừa thấy, trên cả Luyện võ trường có một ít thanh niên và một ít thiếu niên nhỏ tuổi, hoặc đang lăn cầu sắt, hoặc đang bê đá khối, hoặc luyện thương thuật. Trừ sáng sớm mỗi ngày có tộc trưởng hướng dẫn các hán tử luyện tập thân thể, còn những khoảng thời gian khác, trên Luyện võ trường đều là mọi người tự động luyện tập.

Ở trên sân luyện võ còn có một ít nữ tử đang giặt quần áo, phơi quần áo, những nữ tử này một bên làm việc, một bên xem các nam nhân này luyện tập.

"Thanh Sơn đến đây." Có vài nữ tử cười đùa chào Đàng Thanh Sơn.

"Thẩm nương hảo a." Đàng Thanh Sơn cũng lễ phép đáp lại.

"Đứa nhỏ Thanh Sơn này thực là thông minh, không gây chuyện chút nào, mới bốn tuổi A Lan đã yên tâm để Thanh Sơn một mình tự trông."

Những nữ tử xung quanh cười tán thưởng, Thanh Sơn ở Đàng gia trang ngoại trừ nổi danh là "Ăn khỏe" mà còn một điều nổi danh nữa là "Nhu thuận từ bé". Trẻ con thường rất hay gây phiền toái, mọi người đều biết nuôi một đứa trẻ rất vất vả.

Nhưng Đàng Thanh Sơn lại rất ngoan ngoãn, không làm cha mẹ hấn lo lắng một chút nào.

"Mẹ." Đàng Thanh Sơn đi tới, Viên Lan đang ngồi trên sân Luyện võ trường, trong ngực ôm một đứa trẻ con, đứa trẻ này chính là muội muội của Đàng Thanh Sơn, mới sinh được ba tháng, tên là "Thanh Vũ".

"Thanh Sơn, nhìn biểu ca của ngươi ở bên kia." Viên Lan cười nói.

Đàng Thanh Sơn quay đầu lại, chỉ thấy một thanh niên cao gần sáu thước, đang không ngừng nâng lên hạ xuống một tảng đá lớn, tảng đá kia ít nhất cũng phải một trăm cân. Tảng đá một trăm cân mà có thể dùng tay nâng lên hạ xuống không ngừng như vậy, chứng tỏ lực cánh tay rất mạnh, rất dẻo dai.

"Thế giới này, thiên địa linh khí sung túc, tố chất thân thể của người bình thường ở đây so với người bình thường ở thế giới kiếp trước của ta mạnh hơn đến hai ba lần."

Đàng Thanh Sơn trong lòng cảm khái.

"Biểu ca Thanh Hổ của ngươi, lúc năm ngoái đã có thể giơ cự thạch ba trăm cân. Chín tuổi đã giơ được cự thạch ba trăm cân, có thể nói chính là hảo hán trẻ số một của Đàng gia trang chúng ta."

Viên Lan cảm khái nói, Đàng Thanh Sơn "Vâng!" một tiếng. Đàng Thanh Hổ chín tuổi, thân cao sáu thước, chiều dài ở thế giới này một thước tương đương khoảng hai mươi lăm phân (centimet), nói cách khác Đàng Thanh Hổ thân cao một mét năm, dựa theo tình hình ở thế giới này, một thiếu niên chín tuổi có thể giờ vật nặng khoảng bảy tám mươi cân là chuyện bình thường.

Giơ lên được một trăm cân, lớn lên chắc hẳn là một hảo hán, nếu chín tuổi có thể giờ được ba trăm cân, sao không thể gọi là "Thiên phú dị bẩm" được.

Mẫu thân Viên Lan nói Đàng Thanh Hổ tương lai chính là hảo hán số một của Đàng gia trang, cũng không phải là quá mơ hồ.

"Biểu ca hẳn có thể giờ được cự thạch ba trăm cân, nếu có thể theo ta học tập nội gia quyền, thành tựu sẽ không thể hạn lượng được."

Đàng Thanh Sơn trong lòng thâm nghĩ, điều kiện luyện tập Nội gia quyền vô cùng khó khăn, ngay như xã hội lúc trước hầu hết mọi người chỉ luyện tập ngoại gia, còn như trong một ít môn phái nhỏ, chẳng hạn như Thần Thâu môn, thậm chí suy tàn đến mức một người luyện ra nội kinh cũng không có, dù sao từ ngoại vào nội vô cùng gian nan.

Luyện thành được nội kinh, vạn người mới có một, mà đạt tới cảnh giới Tông sư chỉ sợ một triệu người mới có một, tư chất yêu cầu cao thế nào có thể tưởng tượng ra.

Biểu ca Đàng Thanh Hổ tư chất quả nhiên không tồi, "Đáng tiếc ta hiện tại cũng chỉ là một đứa nhỏ, lời nói ra liệu có ai tin không? Hơn nữa hiện tại cũng không thể công khai, hậu quả nếu bị lộ..."

Đàng Thanh Sơn cũng không suy nghĩ nhiều thêm nữa.

"Này, Thanh Sơn." Lúc này âm thanh từ xa xa truyền đến, chỉ thấy Đàng Thanh Hổ ở xa buông cự thạch xuống, nửa người ở trên cởi trần trần đầy mồ hôi, hắc cười cười đi tới. Thanh Sơn, mỗi ngày người đều ở ngốc trong nhà làm gì? Đến Luyện võ trường này nhiều một chút, tuổi của người tuy còn nhỏ tuy không thể luyện được lực lượng, nhưng ở nhà buồn cũng không tốt." Một tiểu hài tử ngồi buồn ở nhà như ông già, tính cách sẽ trở nên hướng nội, chính xác không tốt chút nào.

"Cảm ơn biểu ca." Đàng Thanh Sơn cười nói.

"Chà, Thanh Vũ, Tiểu Thanh Vũ." Đàng Thanh Hổ đi đến bên đứa trẻ, hi hi cười đùa.

"Này Thanh Hổ, người người toàn mồ hôi, đừng đến gần người Thanh Vũ, mau mau đi tắm rửa một chút, mặc quần áo vào." Viên Lan không khỏi khiển trách.

"Trưa nay đệ ăn cơm với ta nhé, ngày hôm qua một huynh đệ đi săn thú đưa tới một con gà hoang, ta đã làm sạch sẽ rồi, đang để ở trong bếp."

"Hay lắm."

Đàng Thanh Hổ cười cười chạy tới một chỗ không xa, cầm lấy gáo hồ lô mức nước dội lên người bắt đầu tắm rửa, sau đó cầm một cái khăn lau qua loa trên người một chút rồi mặc quần áo vào.

Đàng Thanh Sơn rất thích biểu ca, trong số những nam nhân của Đàng gia trang là người rất có hào khí, hơn nữa đối với mình cùng muội muội Thanh Vũ cũng không tồi.

"Hả?"

Lỗi tai Đàng Thanh Sơn thoáng động, tu tập nội gia quyền, lực thức của Đàng Thanh Sơn cực kì linh mãnh, hẳn đã nghe được từ xa xa mơ hồ truyền đến âm thanh ồn ào, dần dần âm thanh trở nên lớn hơn, ngay sau đó ba người phụ nữ đỡ một người nam tử đầu đầy máu, bước nhanh lại đây, trong đó có một người phụ nữ hô to:

"Người mau tới đây, đưa Đại Hưu về nhà hẳn."

"Xảy ra chuyện gì?" Cửa lớn của Đàng gia trang mở ra, lập tức không ít người lao ra, cả Luyện võ trường trở nên ồn ào, hỗn loạn.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Viên Lan ôm lấy đứa trẻ con trong ngực, đứng thẳng lên.

"Nam nhân đội thứ nhất và thứ hai ở lại bảo vệ trong trang, những người còn lại cầm theo vũ khí, đi theo ta."

Một tiếng hét lớn từ cửa trang vang lên, Đằng Thanh Sơn lập tức nhận ra đó chính là người dạy thương cho tất cả mọi người ở Đằng gia trang - Đại sư phó Đằng Vĩnh Tương. Đại sư phó lệnh một tiếng, nhất thời cả Luyện võ đường trở thành một mảnh huyền ảo, tin tức truyền đi rất nhanh.

"Là bọn người bên ngoài theo chúng ta đi làm về đây, con mẹ chúng nó, giết hết bọn chúng."

Đằng Thanh Hổ cũng cầm lấy một cây trường thương, quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn, có đi hay không?" Đằng Thanh Sơn liền từ trên mặt đất tùy ý nhặt một viên đá khá lớn.

"Người chuẩn bị dùng đá để ném người?" Đằng Thanh Hổ không khỏi cười khở, "Tảng đá nhỏ như vậy, lại với khí lực của người, vô dụng thôi."

"Đi thôi biểu ca, mẫu thân ta đã đưa muội muội trở về rồi, nếu mẹ ta đến sẽ không đồng ý cho ta đi đâu."

Đằng Thanh Sơn không giải thích nhiều, phần lớn kinh mạch trong cơ thể hắn chưa được đả thông, chỉ là

"Kinh mạch hỗn tạp chất" trong người một đứa trẻ con rất ít, hơn nữa kinh mạch hai tay được luyện rất tốt. Lúc trước Đằng Thanh Sơn khi lần đầu tiên có được một tia nội kinh, liền dùng bàn tay đánh xuyên vào mặt đất, khi đó kinh mạch hai tay hắn liền được đả thông.

Sử dụng nội kinh, dùng thủ pháp ném phi đao để ném đá, khi truyền nội kinh vào trong viên đá thì uy lực không thể kém hơn so với viên đạn là bao nhiêu. Đương nhiên khí lực cơ thể của Đằng Thanh Sơn vẫn còn nhỏ, cũng chỉ có thể dựa vào nội kinh.

"Đi thôi, yên tâm, biểu ca sẽ bảo hộ cho người." Đằng Thanh Hổ tràn đầy tự tin, cầm một thanh trường thương rồi mang theo Đằng Thanh Sơn đi theo nhóm người ngựa lớn phía trước, vọt ra ngoài.

22. Chương 4: Xuất Chiến Danh Đan.

Một con nương nằm giữa hai bờ ruộng lớn, cỏ dại mọc đầy, nhưng lúc này, hai bên bờ ruộng đều có hơn mười người đang tay không đánh lộn.

"Dừng tay." Một tiếng hét lớn từ xa truyền đến.

Chỉ thấy ở ngoài xa, có một nhóm người đang chạy như bay lại, lớn tiếng quát chính là một nam tử gầy gò đang chạy ở hàng đầu, bắt quả cho dù là muốn đập lửa nhưng không ai trong đám người kia dừng lại. Gã nam tử gầy gò chỉ trong hai ba bước đã lập tức vọt vào trong đám người. Chỉ thấy mỗi lần trường thương trong tay hắn, mỗi lần vung ra thì một người bị đánh bay.

Trong nháy mắt, bảy tám gã đại hán đã bị đánh bay lăn lông lốc.

"Là người của Lý gia trang các người đã đả thương Đại Hầu?"

Gã nam tử gầy gò vừa cất lời chính là sư phó của Đằng gia trang, người đã dạy mọi người luyện thương - đại sư phụ "Đằng Vĩnh Tương".

"Đằng sư phó, chúng ta xả kênh thoát nước ở bên trong đồng ruộng của chúng ta, người của Đằng gia trang các người dựa vào cái gì mà lại chặn con đập của chúng ta lại!" Gã Lý gia trang trắng hán trên người vẫn còn vết thương, phẫn nộ quát.

Lúc này, Đằng gia trang một đám người đều đã tới.

Một người con gái bên phía Đằng gia trang lập tức chỉ to:

"Con chó vô tâm vô phế kia, lập xuân rồi, ông trời còn không cho mưa đến một lần, ruộng đồng các người thiếu nước, ruộng đồng của chúng ta lại không thiếu nước à? Phải vất vả đắp đập như thế nào? Nước chỉ để cho Lý gia trang các người sử dụng, còn ruộng đồng của Đằng gia trang chúng ta lại không cần sao?"

Lúc này đã bốn tuổi, Đàng Thanh Sơn vóc người vẫn còn nhỏ, đã dễ dàng lách lên phía trước đám đông.

"Giành nước?" Đàng Thanh Sơn nghe xong, lúc này mới hiểu được nguyên nhân của sự việc.

Từ kiếp trước cho tới giờ, chưa làm qua việc nhà nông, có rất nhiều sự việc không hiểu, nhưng việc lúa mạch muốn sinh trưởng thì buộc phải có nước, thì Đàng Thanh Sơn vẫn hiểu. Nếu không đủ nước thì phỏng chừng sẽ mất mùa.

"Bất quá, mặc dù bọn họ đánh nhau, nhưng không có chết người, cũng không huy động đến vũ khí." Đàng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua, phát hiện đồng ruộng có một số công cụ cuốc xẻng. Vừa rồi hai bên thôn trang đánh nhau đều là dùng quyền cước, mặc dù có người bị thương, đổ máu, nhưng không có ai mất mạng.

Đàng Thanh Sơn nhìn thoáng qua thì đã hiểu.

"Nếu Đàng gia trang có một người chết thì e rằng toàn bộ các nam nhân của Đàng gia trang đã đến chém giết. Đây chỉ là giành nước, còn may. Nếu là có người mất mạng thì hai thôn trang sẽ có đại hỗn chiến." Đúng lúc này, có một nhóm đông người từ một hướng đang hối hả chạy lại.

"Thanh Sơn, đừng chạy loạn a." Lúc này, biểu ca Đàng Thanh Hổ cũng đã đến trước mặt, lập tức bế lấy Đàng Thanh Sơn:

"Nơi này đang hỗn loạn, người chỉ là một tiểu hài tử, bị đụng phải một chút thì sẽ bị thương ngay đó. Phải cẩn thận một chút."

"Ân." Đàng Thanh Sơn cười nhìn biểu ca mình.

"Hà! Người của Lý gia trang cũng đã đến." Đàng Thanh Hổ nhìn về phía xa xa.

"Đàng Vĩnh Tương!"

Một tiếng tiếng hét lớn vang lên, một gã đại hồ tử thân thể cường hãn chạy nhanh tới.

"Sư phó." Các tộc nhân của Lý gia trang lập tức tránh sang một bên.

Đàng Vĩnh Tương là thượng thuật sư phó của cả Đàng gia trang, còn đại hồ tử mãnh hán này tên là "Lý Lương", chính là là sư phó của Lý gia trang.

"Còn chưa có việc gì." Đại hồ tử tráng hán vừa đảo mắt nhìn qua bốn phía thì lập tức đã có một gã tộc nhân của Lý gia trang thấp giọng kể lại.

"Lý Lương!" Đàng Vĩnh Tương sắc giọng, ánh mắt lạnh lùng đảo qua một vòng:

"Người cũng phải biết, trời không cho mưa, ruộng đồng của các người cần tưới tiêu, ruộng đồng của chúng ta cũng cần phải tưới tiêu! Nhưng nước trong đập chỉ có vậy, người thử nói xem là nên làm cái gì bây giờ?"

"Xả nước lớn, các con mương sẽ bị ngập tràn. Dân chúng phải lập tức chặn ở hai đầu mương. Như vậy, khi mực nước chủ yếu lui đi, nước trong mương mới không đảo dòng. Nhưng giờ chỉ còn chừng đó nước, phải phân ra làm sao?"

"Làm sao hả?" Gã đại hồ tử tráng hán Lý Lương cầm một thanh thiết thương, cười nhạo nói:

"Đơn giản, chúng ta đến đánh một trận, nếu ta thắng thì nước để lại cho Lý gia trang chúng ta sử dụng. Nếu người thắng thì nước để lại cho Đàng gia trang các người dùng. Thế nào, người có dám một lần?"

Nói đến đây, Lý lương liền cầm thanh thiết thương xuống bờ ruộng.

Đàng Vĩnh Tương ánh mắt hơi hơi nheo lại.

"Xem ra, đại bá hán không mạnh bằng tên đại hồ tử Lý Lương kia." Đàng Thanh Sơn thấy thế, liền âm thầm phỏng đoán.

"Lý Lương." Đàng Vĩnh Tương cười lạnh nói:

"Nước trên con mương này cực kì trọng yếu. Người chỉ sợ là vẫn chưa đủ quyền mà đánh cược."

Đại hồ tử Lý Lương cứng lại.

Nước ở chỗ này có quan hệ đến lương thực thu hoạch, đích xác là hắn không có đủ tư cách có thể đặt cược.

"Nếu người muốn hơn thua với ta thì chúng ta hãy đặt cược cái khác mà so tài. Còn hôm nay thì chúng ta nên đàm phán về việc phải giải quyết chỗ nước này như thế nào. Còn nếu như óc của người chỉ như óc lợn thì hãy đứng qua một bên, chờ tộc trưởng của các người đến đây bàn bạc." Đằng Vĩnh Tương rất bình tĩnh.

Đúng lúc này, Lý gia trang đám người dày đặc tách ra tạo thành một lối đi.

Một lão giả râu tóc dựng đứng bước đến gần.

"Lý tộc trưởng," Đằng Vĩnh Tương chấp tay.

"Vĩnh Tương, Đằng lão đâu?" Lão giả tùy tiện nói.

"Tộc trưởng sẽ lập tức đến ngay." Đằng Vĩnh Tương nói.

Đằng Thanh Sơn nghe xong liền hiểu được, lão nhân nhìn như mãnh tướng Trương Phi này, hẳn là Lý gia trang tộc trưởng.

"Ha ha..." Người chưa tới, tiếng cười to sang sảng đã vang lên.

"Ngoại công," Đằng Thanh Sơn lập tức quay đầu.

Chỉ thấy một lão giả lưng hùm vai gấu bước lại, đúng là Đằng gia trang tộc trưởng - Đằng Vân Long, đi bên cạnh Đằng Vân Long là một nam tử tay cầm thiết thương, đúng là phụ thân của Đằng Thanh Sơn - Đằng Vĩnh Phạm. Chỉ thấy Đằng Vân Long đi đến , cất cao giọng nói, "Lý Hỏa Quân, sự tình người hẳn là đã biết, nói đi, giải quyết như thế nào?"

"Đằng Vân Long, người thật đúng là rõ ràng." Lý gia trang tộc trưởng Lý Hỏa Quân cười vang:

"Quy củ cũ thôi!"

"Đàn đấu, vẫn là một chọi một!" Đằng Vân Long nói.

"Cái gì là đàn đấu? Một chọi một?"

Đằng Thanh Sơn nhỏ giọng hỏi biểu ca Đằng Thanh Hổ bên cạnh.

Đằng Thanh Hổ thấp giọng nói: "Thanh Sơn, hai thôn trang nếu có tranh chấp, bình thường đều dùng võ lực phân cao thấp. Đàn đấu, chính là mỗi bên phái ra bằng số hảo hán, không được dùng vũ khí, quyết thắng đối phương. Nếu người của bên nào bị đánh đến không đứng dậy nổi, người bên kia coi như thắng lợi. Đàn đấu bình thường có chút thảm khốc, nói không chừng sẽ xuất hiện tử vong. Mà một chọi một, không nói, người cũng có thể nghỉ được."

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Lý gia trang tộc trưởng thoáng suy nghĩ, liền cười nói: "Như vậy, một chọi một, chúng ta tỷ thí ba tràng. Một ngày có mười hai canh giờ, thắng lợi một tràng, bên thắng đó sẽ hoàn toàn sử dụng nước bốn canh giờ! Thắng hai tràng, sử dụng nước tám canh giờ, ba tràng mà toàn thắng, bên thắng toàn quyền dùng nước. Bên thua, sẽ không được quyền sử dụng nước!"

Đằng Vân Long thoáng suy nghĩ.

"Cứ thế đi." Đằng Vân Long gật đầu đồng ý.

Hai đại tộc trưởng gật đầu, sự tình liền cứ như vậy định ra.

"Nơi này địa phương quá nhỏ, chúng ta đến Huyết Sa nhai quyết đấu." Đằng Vân Long nói.

"Đi." Lý Hỏa Quân cũng gật đầu.

Lúc này, dưới sự dẫn đầu của hai đại tộc trưởng, hai tộc nhân mã đều xuất phát, đi đến Huyết Sa nhai.

"Thanh Sơn, người thế nào lại chạy đến đây." Viên Lan ôm lấy Đằng Thanh Sơn, có chút tức giận khiển trách, "Nơi này nhiễu loạn, ta còn nghĩ là người ở trong thôn! Thanh Hổ, là người mang đệ đệ tới đây hả?. Đệ đệ còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện. Nhưng người còn nhỏ lắm hả? Sao lại mang đệ đệ đến đây?"

Đặng Thanh Hồ bị giáo huấn cúi thấp đầu.

Đặng Thanh Sơn cũng ngoan ngoãn cúi đầu, nghe mẹ răn dạy.

"A Lan." Lúc này, phụ thân Đặng Vĩnh Phàm đi tới, "Tốt lắm, đừng mắng nó nữa, đi, cùng đi Huyết Sa nhai." Nói xong, Đặng Vĩnh Phàm ôm lấy Đặng Thanh Sơn, "Con trai ngoan, lần này tỷ thí, người cần phải nhìn cho thật tốt, về sau trưởng thành, cũng phải trở thành một hảo hán, nếu người về sau có thể lợi hại giống biểu ca người, ha ha, cha người, ta đây sẽ chẳng mong ước gì hơn."

Biểu ca Đặng Thanh Hồ, chín tuổi có thể nâng lên ba trăm cân, tuyệt đối là thiên phú dị bẩm, rất nhiều người đều cho rằng, tương lai hảo hán chính là Đặng gia trang đệ nhất hảo hán. Phụ thân đối với con của mình mong được như thế, cũng không khó lý giải.

"Vượt qua biểu ca?" Đặng Thanh Sơn ngẫm nghĩ, nhưng không có nói gì.

Phía sau Huyết Sa nhai là một mảnh đất trống trơn, nơi này tụ tập gần ngàn người.

"Vòng tròn này, đại khái chu vi chừng năm trượng ! Mỗi lần tỷ thí, hảo hán của đặng gia trang cùng Lý gia trang đều phải tay không đi vào. Đến khi, ai bị đánh đến không đứng dậy nổi. Hoặc là, bị đánh bật ra khỏi vòng, đều tính thua. Bên còn lại sẽ tính là thắng." Một ngân phát lão giả chống quả trượng cất cao giọng nói.

Hai vị tộc trưởng nhìn nhau.

"Mỗi một tràng thắng lợi, là có thể dùng nước bốn canh giờ." Ngân phát lão giả cất cao giọng nói, "Hiện tại, mời hai vị tộc trưởng, mỗi bên phái ra ba vị tộc nhân, dựa theo trước sau trình tự viết ra."

"Đến lúc đó, trên danh sách vị đứng đầu tiên sẽ cùng vị đầu tiên tỷ thí, vị thứ hai cùng vị thứ hai tỷ thí, vị thứ ba cùng vị thứ ba tỷ thí!" Ngân phát lão giả nói liên rõ ràng một hơi.

Đặng Thanh Sơn nghe xong quy tắc, không khỏi âm thầm gật đầu.

Loại phương pháp này, cũng phòng ngừa kế "Điền Kỵ đua ngựa". Cái loại sự tình phát sinh như thế này, sẽ làm cho không thể biết trình tự đối phương phái ra tộc nhân là ai, tự nhiên không thể định ra kế hoạch.

"Chúng ta đã xong." Đặng Vân Long cười nói, trong tay nắm hé ra hồng chỉ (giấy viết).

"Chúng ta cũng đã xong." Lý Hỏa Quân cũng hé ra hồng chỉ.

Ngân phát lão giả chống quả trượng, thu hai tờ hồng chỉ, bắt đầu tuyên đọc: "Bên Đặng gia trang, lên sân tràng trình tự, phân biệt là Đặng Vĩnh Lôi, Đặng Vĩnh Phàm, Đặng Vĩnh Tương! Bên Lý gia trang, phân biệt là Lý Ô Thiên, Lý Lương, Lý Kim Phúc!"

Đặng Vĩnh Lôi đối chiến Lý Ô Thiên.

Đặng Vĩnh Phàm đối chiến Lý Lương.

Đặng Vĩnh Tương đối chiến Lý Kim Phúc.

"Lý Kim Phúc?" Bên Đặng gia trang không ít người đều nghi hoặc đứng lên.

Phải biết rằng, Lý Lương, Lý Ô Thiên tên đệm đều là chữ "Ô", Lý Lương sợ dĩ không gọi là Lý Ô Lương là bởi vì vẫn Ô Lương, hai chữ vẫn như Vô Lương, trong nhà trưởng bối mới trực tiếp gọi hắn là Lý Lương. Về phần Lý Kim Phúc, rõ ràng so với Lý ô Thiên, Lý Lương hai người thấp hơn một tầng bối phận.

"Đứa nhỏ Lý Kim Phúc kia, năm nay hắn là mới hơn chục tuổi." Bên Đặng gia trang xôn xao bàn luận. "Thế nhưng cũng xuất chiến."

"Phụ thân cũng muốn xuất chiến?" Đặng Thanh Sơn nghe được, liền chú ý tới điểm này, không khỏi quay đầu nhìn lại.

23. Chương 5: Lang Nha Bổng Nặng 122 Cân

"Đằng gia trang ta xuất chiến ba người này, Đại bá Đằng Vĩnh Tương, là sư phụ dạy thương pháp trong tộc, thực lực đứng số 1 số 2. Đằng Vĩnh Lôi thúc thúc, là thủ lĩnh của đội săn thú trong trang, thực lực cũng rất mạnh. Cha ta tuy ít khi xuất thủ, nhưng xem ra cũng là cao thủ." Đằng Thanh Sơn trong lòng cảm thán.

Dân phong (cách sống) bư hãn, trong một sơn trang đã có không ít hảo thủ, cả thế giới này cường giả nhiều đến mức nào.

"Rốt cuộc cũng đánh rồi." Đằng Thanh Hồ ở bên cạnh Đằng Thanh Sơn hai mắt sáng rực lên, vô cùng kích động.

"Trận chiến đầu tiên!"

Ngân phát lão giả chống nạng, nhìn mọi người xung quanh cất cao giọng "Đằng gia trang Đằng Vĩnh Lôi đối chiến với Lý gia trang Lý Ô Thiên, hai vị hảo hán, mời vào vòng chiến."

"Lôi tử cố lên." Đằng Vĩnh Phàm vỗ vỗ vai Đằng Vĩnh Lôi.

"Cận thận công phu ở chân của Lý Ô Thiên kia." Đằng Vĩnh Tương nhắc nhở.

"Xem ta đây."

Đằng Vĩnh Lôi cười tự tin, bước vào trong vòng chiến, còn Lý Ô Thiên ở bên kia cũng nói với nhóm tộc nhân ở chung quanh mấy câu, rồi cũng rất tự tin tay không tiến vào trong vòng chiến đường kính năm trượng. Chỉ thấy Đằng Vĩnh Lôi kéo áo ngắn trên người xuống, vắt ra khỏi vòng tròn, lộ ra nửa thân trên cường tráng.

Lý Ô Thiên kia cũng cởi áo vắt ra, hiện thân thể cường tráng.

"Đằng Vĩnh Lôi, hôm nay ngươi sẽ phải thua không thể nghi ngờ, sớm nhận thua một chút đi, sẽ đỡ phải chịu khổ." Lý Ô Thiên làn da ngăm đen, dáng vẻ hung dữ như một con hổ.

"Sau trận chiến này, ngươi chuẩn bị nằm giường nửa năm đi." Đằng Vĩnh Lôi khinh thường một câu.

Hai vị hảo hán của hai tộc này, còn chưa động thủ đã muốn uy hiếp tinh thần của đối phương rồi.

"Hai vị !" Ngân phát lão giả chống nạng ánh mắt đảo qua hai người một lượt, "Bắt đầu đi!"

"Mời!" Lý Ô Thiên chấp tay nói.

"Mời!" Đằng Vĩnh Lôi cũng chấp tay.

Trong nhất thời, một ngàn người tụ tập xung quanh tạo thành một vòng tròn, mỗi người đều nhìn chăm chăm vào hai người đang đứng giữa sân. Cuộc chiến đấu này không chỉ liên quan đến nước mà còn quan hệ đến vinh dự của mỗi tộc, tất cả mọi người đều chờ đợi, đều mong tộc của chính mình có thể thắng.

Đằng Vĩnh Lôi một tay đặt ở trước quai hàm, một tay đặt tại chỗ eo sườn, vô cùng cẩn thận bắt đầu di chuyển trong vòng.

Lý Ô Thiên kia để hai tay trước ngực, hai chân tả hữu thỉnh thoảng nhấc lên, tựa hồ có thể đá ra bất kỳ lúc nào.

Nhất thời, cả trường đấu đều trở nên yên lặng.

Đằng Thanh Sơn im lặng quan sát "Đằng Vĩnh Lôi thúc thúc công phu hầu hết tập trung trên đôi tay, mà Lý Ô Thiên kia hình như lại ở đôi chân, dường như hai chân khá là lợi hại, hai tay chủ yếu là che các bộ phận yếu hại."

Thường nói, hai tay là một phiên cửa phòng thủ, đánh người toàn dựa vào hai chân, bất quá cũng không phải tất cả đều như vậy, như công phu của Đằng Thanh Sơn thì đại đa số đều tập trung trên cánh tay.

Đằng Vĩnh Lôi cùng Lý Ô Thiên đều đang quan sát đối thủ.

"Xuy!" Lý Ô Thiên đột nhiên tiến tới, chân trái đột nhiên đá lên, quét thẳng về phía cằm của Đằng Vĩnh Lôi.

"Hô!" Tiếng gió rít xẹt qua trước mặt Đằng Vĩnh Lôi, Đằng Vĩnh Lôi vội lùi về sau.

Chân trái Lý Ô Thiên vừa quét qua, chân phải nối liền đá về phía Đằng Vĩnh Lôi. Đằng Vĩnh Lôi hai mắt như đục xà nhìn chăm chăm một cước này của đối thủ, bàn tay phải vốn đang co rút kia đột nhiên phóng thẳng ra, giống như tia chớp bất ngờ đánh trực tiếp lên mặt chân của đối thủ.

"Bồng!" Một tiếng, đùi phải của Lý Ô Thiên bị vỗ mạnh, thân hình không khỏi bất ổn.

"Haaaa!" Đằng Vĩnh Lôi khẽ quát một tiếng, mượn thế xoay người đá "Toàn Phong Cước".

"Hô!" Chân trái tựa như đại đao, quét mạnh về phía đối phương.

Lý Ô Thiên không kịp lùi về sau, người ngã ra sau tránh được cước này, tay phải chống xuống đất, tựa như một cái phong luân, đá quét ngang mặt đất.

Đằng Vĩnh Lôi linh mẫn nhảy lùi lại, liền thoát khỏi đòn tấn công này.

Ngay sau khi lùi về phía sau, Đằng Vĩnh Lôi đột nhiên lao về phía trước, áp sát Lý Ô Thiên còn đang chưa đứng vững kia, hai quyền tựa như hai viên đạn pháo điên cuồng đánh xuống.

"Bồng bồng~~" Lý Ô Thiên bị ép nằm trên đất kia mặt bị trúng hai quyền, chỉ nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn, máu tươi phun ra, yết hầu của Lý Ô Thiên gian nan phát ra một tiếng gào rít tựa như mãnh thú, sống lưng duỗi thẳng, hai đầu gối điên cuồng thúc thẳng lên Đằng Vĩnh Lôi đang ở trên, lực lượng đùi mạnh mẽ khiến cho Đằng Vĩnh Lôi bay lên.

"Chết đi!"

Lý Ô Thiên trên mặt tràn đầy máu tươi gào lên, hai chân tựa như ảo ảnh liên tiếp đá về phía Đằng Vĩnh Lôi còn chưa được ổn định kia.

"Phốc phốc!"

Đằng Vĩnh Lôi dùng hai tay, liên tiếp ngăn cản hai chân.

"A~~" Lý Ô Thiên rống lên, đột nhiên lao tới, hai chân điên cuồng đá ra, khiến cho Đằng Vĩnh Lôi trong nháy mắt phải liên tục lùi về phía sau.

"Không thể lùi nữa!" Bên phía Đằng gia trang đột nhiên có người hô lên.

Đằng Vĩnh Lôi giật mình.

Nguyên lai hắn đã lùi đến sát vách rồi, giờ mà lui nữa sẽ ra ngoài vòng.

"A!" Đúng lúc này, Lý Ô Thiên bay vọt người lên, hai chân không để ý gì nữa, đồng thời đập ra.

Né tránh không kịp.

"Bồng" Đùi phải của đối phương đá thẳng vào ngực hắn, Đằng Vĩnh Lôi miệng phun một ngụm máu tươi, cả người sắp phải văng đi.

Đúng lúc này.

"Đi cho ta." Đằng Vĩnh Lôi gầm nhẹ một tiếng, hai tay duỗi thẳng ra, mạnh mẽ nắm chặt lấy đùi phải của đối phương, mạnh mẽ ngã người ra sau, đem đối phương quét thẳng về phía sau lưng. Lý Ô Thiên kia cả người bị quăng cao đến hai trượng, sau đó "Bồng!" một tiếng thật mạnh đập trên mặt đất, khiến bụi bay mù mịt.

Mà Đằng Vĩnh Lôi cũng nửa quỳ trên mặt đất, tay ôm lấy ngực.

"Lôi tử!"

"Vĩnh Lôi!"

Đằng gia trang không ít người lao vọt đến.

”Thiên ca”

”Cha”

”A Thiên”

Không ít người của Lý gia trang đồng dạng chạy tới ôm lấy Lý Ô Thiên

”Cha, thúc thúc không sao chứ” Đằng Thanh Sơn liền hỏi cha.

Đằng Vĩnh Phàm xoa đầu Thanh Sơn nói ”Yên tâm, chỉ là ngực bị một cước, có lẽ phải tu dưỡng một hai tháng, vấn đề thật ra không lớn”

Đằng Thanh Sơn thăm thở nhẹ một hơi.

Đằng Thanh Sơn rất quen thuộc Đằng Vĩnh Lôi, dù gì hắn cũng là thủ lĩnh của đội săn bắt, vẫn thường mang thú săn được tới nên rất quen thuộc Đằng Thanh Sơn.

”Trận đầu tiên kết thúc, Đằng Vĩnh Lôi của Đằng gia trang cùng Lý Ô Thiên của Lý gia trang đều đồng thời ra khỏi vòng, hòa!” Lão già chống nạng cao giọng nói.

Người của hai tộc đứng xem đều cảm thấy khẩn trương.

Không ngờ trận đầu tiên đã xuất hiện tình huống như vậy.

”Cha, cẩn thận một chút” Đằng Thanh Sơn nhin không được nói, hắn nhận ra loại đả đấu này rất có khả năng xuất hiện tử vong.

”Phàm ca, đừng sợ ý” Viên Lan cũng lo lắng nhìn chồng mình.

Đằng Vĩnh Phàm gật gật đầu chào mọi người xung quanh.

”Đằng gia trang Đằng Vĩnh Phàm, Lý gia trang Lý Lương hai vị mời vào vòng chiến” Lão già chống nạng cao giọng nói.

”A Phàm, xử đẹp Lý Lương kia cho ta” Đại sư phụ Đằng Vĩnh Tương trong tộc không do dự nói.

Đằng Vĩnh Phàm mỉm cười bước vào vòng chiến.

”Ha ha, Đằng Vĩnh Phàm, trước giờ vẫn muốn giao thủ với ngươi nhưng ngươi cứ rúc đầu trong Đằng gia trang luyện sắt. Hôm nay ta cho ngươi kiến thức một chút Thiết Quyền của Lý Lương ta” mãnh hán râu rậm Lý Lương cười to, đột nhiên cởi bỏ y phục, thuận tay quăng ra, bước vào vòng chiến.

Trên người Lý Lương rất nhiều lông, trên ngực một mảng đen thui, lông ngực rất dày.

”Được, vậy để ta coi Thiết Quyền của ngươi thế nào” Đằng Vĩnh Phàm mỉm cười cũng quăng áo vải ra, lộ ra thân hình cường tráng. Cơ vai, lưng của Đằng Vĩnh Phàm rất phát triển. Lưng, vai đều nổi gồ lên tựa hồ như đầu dưới đó một đôi cánh. Hai tay vạm vỡ như bắp đùi thiếu niên.

Đằng Thanh Sơn hai mắt sáng lên ”Cha dù rất ít khi động thủ nhưng qua nhiều năm tháng rèn sắt, sức mạnh hai tay đã đạt tới mức đáng sợ”

Đối với cha, Đằng Thanh Sơn càng thêm tự tin.

Hai người đối chiến, ngoài thực lực còn phải phát huy khả năng của mỗi người khi lâm trận.

”Hai vị, bắt đầu đi” Lão già chống nạng lên tiếng.

”Mời” ”Mời”

Đằng Vĩnh Phàm và Lý Lương cùng chấp tay, sau đó hơi lui về sau cẩn thận quan sát đối thủ.

”Lý Lương, không phải ngươi nói cho ta kiến thức Thiết Quyền của ngươi sao?” Đằng Vĩnh Phàm cười to, bước nhanh tới trước, bá đạo vô cùng.

”Hừ” Lý Lương cười lạnh, nhanh như chớp từ bên áp sát lại, hai tay dồn sức, ngay lúc lại gần Đằng Vĩnh Phàm, hữu quyền không chút lưu tình đánh vào chỗ dưới xương đòn gánh của Đằng Vĩnh Phàm.

"Ha ha... tay trái Đằng Vĩnh Phàm tùy ý vung lên, đẩy quyền của Lý Lương qua một bên. Đằng Vĩnh Phàm thuận thể đâm thẳng một quyền.

Tay trái Lý Lương đã sớm ngăn cản.

"Bùng" âm thanh trầm trầm như tiếng trống vang lên.

Quyền của Đằng Vĩnh Phàm sau khi đánh trúng tay trái của Lý Lương, tốc độ cơ hồ không chút biến hóa, đánh tiếp lên lồng ngực Lý Lương.

"Cách" tiếng xương vỡ nát, Lý Lương thấy ngực đau nhức, sau đó cả người bay lên, rơi ra ngoài vòng.

Một mảnh yên lặng!

Không ai nghĩ tới sư phụ dạy võ của Lý gia trang chưa tới một hiệp đã bị Đằng Vĩnh Phàm đánh bay, căn bản không cùng một cấp bậc.

"Phàm ca giỏi quá!"

"Phàm ca"

Bên Đằng gia trang vang lên tiếng hoan hô, mọi người la hét, kích động vô cùng.

"Lý Lương!"

"Sư phó"

Phía Lý gia trang không ít người lúc này mới tỉnh lại, vội ủa tới.

"An tâm" Đằng Vĩnh Phàm lên tiếng "Lúc cuối cùng ta đã thu lại ba thành lực, Lý Lương còn chưa chết được" Sau đó Đằng Vĩnh Phàm đến bên vợ và con, ôm lấy Đằng Thanh Sơn nựng "Con trai ngoan, cha con thế nào?"

"Lợi hại" Đằng Thanh Sơn không khỏi giơ ngón cái lên.

Cảnh một đứa bé giương ngón cái lên khiến không ít người của Đằng gia trang bật cười. Rất hiển nhiên, thắng lợi áp đảo của Đằng Vĩnh Phàm khiến người Đằng gia trang vô cùng thống khoái.

Lý gia trang không ít người cũng sờ không nói nên lời, Đằng Vĩnh Phàm quá mạnh. Bọn họ dù sao đã từng thấy sư phụ Lý Lương có thể nhắc lên cự thạch nặng bảy trăm cân. Sức của cánh tay mạnh như vậy nhưng trước mặt Đằng Vĩnh Phàm lại không có sức phản kháng. Đằng Vĩnh Phàm thực ra mạnh cỡ nào?

"Không hổ là tộc trưởng đời kế của Đằng gia trang, đứa nhỏ Đằng Vĩnh Phàm thật không tệ" tộc trưởng Lý Hỏa Quân của Lý gia trang cười nói.

"Ha ha" Đằng Vân Long cười đắc ý.

Đằng Vĩnh Phàm dù sao cũng là con rể của hắn, lại là đệ tử đắc ý, hắn đương nhiên tự hào.

"Kim Phúc, chuẩn bị một chút đi" trên mặt Lý Hỏa Quân mang vẻ đắc ý, cao giọng nói. Vị xuất trận thứ ba của Lý gia trang chính là Lý Kim Phúc.

"Dạ, gia gia"

Giọng nói thuần phác và hùng hậu vang lên.

Đằng Thanh Sơn không khỏi ngoái đầu, không ít người Đằng gia trang quay đầu nhìn. Thanh niên thân cao tám xích, lưng hùm vai gấu bước tới. Thanh niên hai mắt như chuông đồng, mỗi sợi tóc trên đầu như cương châm dựng đứng, trên người khoác đơn giản tấm da thú, tựa hồ như dã nhân (người hoang dã chứ không phải con dã nhân) từ trong núi ra.

Trên vai hắn còn vác một cây lang nha bổng xám đen phủ đầy gai nhọn.

"Hừ" thiếu niên cường tráng như dã thú múa lang nha bổng vài cái khiến người ta hoài nghi cây lang nha bổng này làm bằng gỗ, sau đó hắn quăng qua bên cạnh.

Đập xuống mặt đất phát ra một tiếng "Bồng" nặng nề, có thể tưởng tượng được cây lang nha bổng này bao nặng.

"Cây lang nha bổng này hoàn toàn bằng sắt đúc thành ha, nặng bao nhiêu?" Đằng Văn Long có chút kinh ngạc nhìn Lý Hỏa Quân.

"May là thanh Lang nha bổng của đứa cháu Kim Phúc ta cũng chỉ có 122 cân!" miệng Lý Hỏa Quân tùy ý nói nhưng trên mặt không dấu được vẻ đắc ý.

Mọi người bên Đằng gia trang muốn nhảy dựng lên. Muốn sử dụng vũ khí nặng 122 cân, lại còn múa lên như không, sức hai tay tuyệt đối phải hơn ngàn cân. Thường nói "nhất lực hàng thập hội". Chỉ một lực khí đáng sợ đó đã khiến dân chúng bên Đằng gia trang cảm thấy khản trương.

(Nhất lực hàng thập hội: một kẻ khỏe hơn người đánh thắng 10 người biết võ)

24. Chương 6: Đây Là Thế Giới Gì

Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát Lý Kim Phúc: "Lý Kim Phúc này xem sát khí trong ánh giống như một con dã thú."

Đằng Thanh Sơn cảm thấy có một tia lo lắng cho đại bá Đằng Vĩnh Tương.

"Vĩnh Tương, cẩn thận một chút, đừng trực tiếp ngạnh kháng với hắn." Đằng Vĩnh Phàm nhỏ giọng. "Lý Kim Phúc này lực lượng trên cánh tay tuyệt đối không dưới ta."

Ở Đằng gia trang, luận về lực lượng, Đằng Vĩnh Phàm chính là đệ nhất nhân, điều này là không cần phải nói nhiều. Ngay cả Đằng Vĩnh Phàm đều nói như vậy, có thể tưởng tượng được là thực lực của đối thủ mạnh như thế nào.

"Hiểu" Đằng Vĩnh Tương hơi gật đầu.

Hơn một ngàn người đang quan chiến hoàn toàn im lặng.

Lý Kim Phúc hai mắt như chuông đồng quét về phía Đằng Vĩnh Tương, rồi sau đó bước vào trong vòng chiến, trầm thấp nói:

"Người nhanh lên."

Đằng Vĩnh Tương ánh mắt hơi nheo lại, rồi sau đó cũng bước vào trong vòng chiến.

Hai người đối mặt với nhau, Đằng Vĩnh Tương giờ phút này không dám có một tia lơ đãng, trán đổ mồ hôi ròng ròng:

"Hai vị, bắt đầu." Ngân phát lão giả thanh âm còn chưa dứt thì Lý Kim Phúc đã di chuyển.

"Hồng~~~"

Lý Kim Phúc trong miệng phát ra tiếng rống giận như tiếng rống của một con mãnh thú, hai tay hai chân cùng xuất động, cả người giống như một lão hổ cực nhanh lao về phía Đằng Vĩnh Tương. Đặc biệt là Lý Kim Phúc trên người mặc bộ trang phục bằng da thú khiến cho hắn càng thêm giống một đầu dã thú.

"Thật nhanh."

Đằng Vĩnh Tương bạo lui:

"Vốn định dựa vào tốc độ để chiến đấu với hắn, nhưng có vẻ như là tốc độ của hắn so với ta thì còn nhanh hơn."

"Hoa! Hoa!"

Như mãnh hổ quăng tới, hai móng vuốt trực tiếp bổ vào trên người Đặng Vĩnh Tương. Lý Kim Phúc hai mắt trợn trừng tóe hung quang. Hai tay vung lên, cả người vồ đến, hai tay tựa như thiết quyền, liên tiếp bổ tới.

Đặng Vĩnh Tương không kịp né tránh, chỉ có thể ngêngh đón.

"Bồng! Bồng! Bồng!"...

Liên tiếp trọng quyền hạ xuống, Đặng Vĩnh Tương trực tiếp đón hai quyền, hai quyền chấn thẳng vào trên ngực hắn, mạnh mẽ kích bay cả người hắn ra ngoài vòng tròn, máu tươi từ trong miệng không ngừng tràn ra.

"Vĩnh Tương." Vẫn đang bế Đặng Thanh Sơn trong tay, Đặng Vĩnh Phàm lập tức chạy đến.

"Đại bá."

Đặng Thanh Sơn cũng cẩn thận quan khán.

"Hừ, người không giết thúc thúc ta, ta cũng hạ thủ lưu tình mà tha cho hắn một mạng. Quyền đầu của ta kích vào trên người hắn cũng chỉ dùng có năm phần lực, hắn còn không chết được." Lý Kim Phúc thanh âm khàn khàn, đồng thời nhìn chăm chăm Đặng Vĩnh Phàm."

Đặng Vĩnh Phàm, thực lực của người cũng không tồi... Đặng gia trang, cũng chỉ có người xứng làm đối thủ của ta."

Đặng Vĩnh Phàm ngẩng đầu nhìn lại. Lý Kim Phúc Thân cao thước tám trông như một pho tượng ma thần, đang nhìn chăm chăm Đặng Vĩnh Phàm cười nhạt nói:

"Đáng tiếc, người ở lại trong gia trang này thì cả đời cũng chỉ như vậy." Nói xong liền xoay người, nhắc thanh lang nha bổng kinh người lên mà vác trên vai, rồi đi nhanh ra ngoài. Người Lý gia trang lập tức tách ra một con đường.

"Trận thứ ba, Lý gia trang, Lý Kim Phúc thắng. Ba trận kết thúc, Đặng gia trang, Lý gia trang mỗi bên thắng một trận, trận còn lại hoà. Vậy dựa theo quy định, từ hôm nay trở đi, mương nước này, Đặng gia trang và Lý gia trang mỗi ngày được sử dụng trong sáu canh giờ."

Ngân phát lão giả tuyên bố kết quả.

Mỗi tộc được một nửa, Đặng gia trang và Lý gia trang cũng đều cảm thấy chấp nhận được.

"Lý Hỏa Quân, tôn tử kia của người tựa như là sẽ rời khỏi Lý gia trang?" Đặng Vân Long nói.

"Ha ha..." Lý Hỏa Quân như sợ người xung quanh không nghe thấy, cất cao giọng nói:

"Tôn tử của ta, Kim Phúc, năm mười ba tuổi hắn đã một thân một mình tiến vào Đại Duyên Sơn, hao tổn năm năm khổ tu, quan sát, sống chung với dã thú mà sáng tạo ra một bộ "Mãnh Hổ Quyền", hắn cũng vừa mới mới chấm dứt khổ tu, đã quyết định tham gia thẩm hạch để gia nhập "Quy Nguyên tông"."

Nhất thời một trận ồn ào.

"Quy Nguyên tông ?" Đặng Thanh Sơn nghe tới ba chữ này thì liền giật mình.

"Tông phái?" Đặng Thanh Sơn chưa bao giờ nghe nói qua là trên lịch sử Trung Quốc còn có tông phái này.

"Xem ra tôn tử bảo bối của người tiền đồ về sau là vô lượng ha." Đặng Vân Long cười ha ha nói.

Tỷ thí tranh thủy chấm dứt, mọi người của Đặng gia trang và Lý gia trang liền giải tán. Chỉ là tất cả mọi người đều sôi nổi đàm luận về trận chiến này, đương nhiên, chủ đề luận đàm chủ yếu là về Lý Kim Phúc.

Trên đường trở về.

"Cha, Quy Nguyên tông là cái gì vậy?" Đặng Thanh Sơn nghi hoặc dò hỏi.

"Một tông phái phi thường, phi thường cường đại, mục tiêu trong tương lai của ta cũng chính là tiến nhập Quy Nguyên tông." Đặng Thanh Hổ đi bên cạnh kiên định nói.

Phụ thân Đăng Vinh Phàm cũng cười nói: "Thanh Hồ có chí khí! Thanh Sơn à, Quy Nguyên tông là một cái tông phái, tông phái này dạy cho đệ tử tu luyện hóa nội kinh, nội kinh khác với lực lượng gân cốt, uy lực rất lớn. Cao thủ tông phái này xuất ra, có khi trông da thịt phì nộn nhưng chỉ với một bàn tay cũng có thể bẻ vỡ cự thạch."

Đăng Thanh Sơn âm thầm gật đầu. Nội kinh ảo diệu như thế nào, hẳn đương nhiên là hiểu rõ.

"Cha, sao người không ra nhập Quy Nguyên tông?"

Đăng Thanh Sơn hỏi tiếp: "Hơn nữa, chẳng lẽ không có tông phái nào khác nữa mà nhất định cứ phải tiến nhập Quy Nguyên tông?"

Đăng Thanh Sơn thông minh nhu thuận, tuy mới chỉ bốn tuổi nhưng nói chuyện rất có tư duy.

Đăng Vinh Phàm cũng rất vui vì có đứa con thông minh như vậy.

Đăng Vinh Phàm cảm khái một tiếng, kể lại:

"Thanh sơn, cả thiên hạ tổng cộng có chín châu, Dương Châu là nơi phồn hoa nhất, ở bên trong Dương Châu thì đệ nhất tông phái chính là "Thanh Hồ Đảo", đệ nhị tông phái chính là Quy Nguyên tông. Mặc dù "Thiết Y Môn và Quy Nguyên tông chỉ bài danh đệ nhị nhưng thực lực cũng không kém nhiều!"

Đăng Thanh Sơn gật đầu: "Thế tại sao không gia nhập Thanh Hồ Đảo, Thanh Hồ Đảo chẳng phải là đệ nhất tông phái sao?"

"Dương Châu có mười ba quận thành, trong mười ba quận thành của Dương Châu thì có chín đại quận thành, hoàn toàn nằm dưới quyền kiểm soát của Thanh Hồ Đảo, ở bên trong chín đại quận thành thì Thanh Hồ Đảo là tông phái duy nhất, quan phủ nhân mã của chín đại quận thành cùng với hạt hạ hơn một trăm cái thành trì đều là thụ lệnh của Thanh Hồ Đảo. Nói đúng hơn thì quan phủ nhân mã đều là thành viên ngoại vi của Thanh Hồ Đảo."

Đăng Thanh Sơn nghe mà đầu mòng mị. Đây là thế giới kiểu gì vậy? Đây là thời đại gì vậy? Một cái võ lâm tông phái lại có thể hoàn toàn thao túng chín đại quận thành? Cái gọi là quan phủ nhân mã chỉ là thụ lệnh, hơn nữa, lại còn xem như là thành viên ngoại vi của tông phái?

"Mười ba quận thành của Dương Châu, đệ nhất tông phái Thanh Hồ Đảo hoàn toàn khống chế chín đại quận thành. Còn Quy Nguyên tông thì hoàn toàn khống chế Giang Trữ Quận của chúng ta! Cái gọi là quan binh của chín đại thành trì trong Giang Trữ Quận của chúng ta kì thật đều thành viên ngoại vi của Quy Nguyên tông. Số quan binh này đều là đệ tử của Quy Nguyên tông! Ở Giang Trữ Quận, Quy Nguyên tông chính là trời! Không có một tông phái nào dám xâm nhập Giang Trữ Quận!"

Đăng Thanh Sơn vẫn hoàn toàn mờ mịt. Đăng Thanh Sơn dám khẳng định là trên lịch sử Trung Quốc, tuyệt đối không có chuyện tông phái khống chế thiên hạ.

Thế giới này tuyệt đối không phải là một thời đại trong lịch sử Trung Quốc!

Biểu ca Đăng Thanh Hồ của Thanh Sơn cũng mê mẩn nói: "Người nói xem, Đám Bạch Mã kia có lợi hại không? Có đến tám ngàn bang chúng hạt nhân, nhưng hàng năm cũng đều phải kình hiếu Nghi Thành thành chủ đại nhân! Nếu thành chủ đại nhân mất hứng, sẽ dẫn một đám vũ giả đến chém giết. Hừ, đừng nhìn có nhìn vào con số tám ngàn nhân mã kia, hẳn chỉ tùy tiện mang một hai trăm tên vũ giả là có thể đem Bạch Mã Bang kia mà giết sạch không còn một mảnh giáp!"

Đăng Thanh Sơn hoàn toàn hiểu. Ở Giang Trữ Quận, Quy Nguyên tông chính là hoàng đế! Quan phủ quan thành viên cũng đều là đệ tử của Quy Nguyên tông! Ngay cả Bạch Mã Bang và các bang phái khác cũng đều phải cẩn thận, không dám chọc giận Quy Nguyên tông.

"Ra nhập Quy Nguyên tông là rất khó sao?" Đăng Thanh Sơn dò hỏi.

"Ân, là rất khó. Phụ thân Đăng Vinh Phàm" cảm khái:

"Muốn ra nhập Quy Nguyên tông thì chỉ có hai cách. Một là chỉ tuyển đám hài tử dưới mười tuổi, gia đình bọn chúng lại phải nộp năm trăm hai mươi lạng bạc trắng để chúng có cơ hội học tập bí tịch, nếu trong vòng một năm mà không luyện ra nội kinh thì sẽ bị tảo xuất."

Đặng Thanh Sơn trong lòng thâm hiểu, cho dù là có bí quyết, hấp thu thiên địa linh khí mà luyện ra nội kinh nhưng không phải là ai cũng đều có thể làm được. Tu luyện nội gia quyền, sợ là trong cả vạn người còn không có lấy một người thành công. Còn hấp thu thiên địa linh khí mà luyện hóa ra nội kinh tuy là đơn giản, nhưng cũng sợ rằng cứ trong hơn mười người thì mới có một người có thể đạt tới.

”Nếu đơn thuần là chỉ cần năm trăm hai mươi lạng bạc trắng để đổi lấy một cơ hội thì tất cả phạm nhân đều khát khao vượt tới.” Đặng Vĩnh Phàm cảm khái.

”Không phải còn có cách thứ hai sao?” Đặng Thanh Sơn Ngay hỏi dồn.

”Trong tông phái cũng có quân đội chinh phạt, giết chóc! Như Quy Nguyên tông kia có ”Hắc Giáp Quân”. Cách thứ hai chính là nghĩ cách ra nhập Hắc Giáp Quân!

Đặng Vĩnh Phàm cảm khái:

”Quy tắc khảo hạch rất đơn giản, có thể nâng cự thạch năm trăm cân thì có thể được xem như Tam Lưu Vũ Giả, có tư cách gia nhập Hắc Giáp Quân, có thể nâng cự thạch hai ngàn cân, xem như Nhị Lưu Vũ Giả, có thể nâng cự thạch vạn cân, thì sẽ là Nhất Lưu Vũ Giả!”

Đặng Thanh Sơn thất kinh. Nhất Lưu Vũ Giả? Một cự thạch vạn cân? Ở Tiên kiếp, ngay chính mình đã đạt tới tông sư cảnh giới, lại tu luyện (Hỗ hình thông thần thuật), sau khi đạt tới đỉnh phong thì cũng chỉ miễn cưỡng có thể nâng cự thạch nặng ngàn cân. Ở thế giới này, thiên địa linh khí sung túc, thân thể tổ chất mạnh mẽ, số người có đại lực cường hãn cũng không ít.

”Một nam nhân bình thường khi trưởng thành cũng có thể nâng cự thạch ba trăm cân. Nhưng là lực lượng càng lên cao thì càng khó đề cao. Nâng được bốn trăm cân, chỉ sợ là trong mười người mới có một. Còn để nâng năm trăm cân, trong trăm người thì mới có một.” Đặng Vĩnh Phàm cảm khái.

”Ta khổ luyện từ nhỏ, hiện giờ cũng chỉ có thể nâng một ngàn hai trăm cân! Là người có khí lực cực mạnh của Đặng gia trang... ở trong đám vũ giả thì cũng chỉ là Tam lưu vũ giả.”

Từ năm trăm cân đến hai ngàn cân, cũng chỉ là Tam lưu vũ giả. Hai ngàn cân đến một vạn cân mới là Nhị lưu vũ giả. Có thể lực nâng hơn một vạn cân mới là nhất lưu vũ giả.

”Tam lưu vũ giả, ở trong Hắc Giáp Quân thì chỉ là tiểu binh, là vật hi sinh trong chiến đấu. Nếu ta ra nhập thì có lẽ sẽ có được bí pháp tu luyện nội kinh đơn giản nhất. Chỉ là, ta đã ba mươi tuổi, đã sớm không còn tiền đồ tu luyện nội kinh.”

Đặng Vĩnh Phàm thở dài. Đặng Thanh Sơn thầm than không thôi. Phụ thân như vậy mà nếu ở trong Hắc Giáp Quân thì cũng chỉ là vật hi sinh.” Bạch Mã Bang trong mắt chúng ta thì là lợi hại. Nhưng trong mắt của Quy Nguyên tông thì Hắc Giáp Quân chỉ tùy tiện phái ra một trăm nhân mã mặc ”Hắc Giáp”. Dao thương, tiễn thủ bình thường căn bản không đủ thương được. Bọn họ chém giết, nghiền nát Bạch Mã Bang như nghiền nát đá vụn vậy.”

Đặng Vĩnh Phàm nói đến sự khác biệt.

Đặng Thanh Sơn hít một ngụm lương khí.

Ở trên lịch sử cổ đại của Trung Quốc lại có đạo quân đáng sợ như vậy sao?

Không có!

Có thể nâng trọng vật nặng ngàn cân cũng chỉ là tiểu binh, là vật hi sinh. Nâng được hơn hai ngàn cân mới là tinh anh! Đạo quân này, lại được mặc khải giáp rất giầy, tuyệt đối là cương thiết hồng lưu, không thể ngăn cản.

”Có đôi quân tám ngàn người như vậy thì đội quân bình thường, ngay cả là đông tới một trăm vạn, cũng là bị bọn họ quét bay.” Đặng Thanh Sơn có chút hiểu được, nguyên nhân vì sao mà ở thế giới này tông phái lại có thể trở thành thống trị cao nhất.

”Cha, vậy Quy Nguyên tông Hắc Giáp Quân, có bao nhiêu người?” Đặng Thanh Sơn dò hỏi.

25. Chương 7: Niên Tế

”Cho nên, mặc dù bên ngoài có nói rằng, nếu có năng lực cử được năm trăm cân là có thể gia nhập Hắc Giáp Quân. Trên thực tế, bởi vì nhân số cố định đã làm cho giới hạn liên tục đề thăng. Có năng lực cử được năm trăm cân, cùng lắm cũng chỉ có thể trở thành thành viên ngoại vi của Quy Nguyên tông mà thôi.” Đổng Vĩnh Phàm nói.

Đổng Thanh Sơn thán phục không thôi.

Nhân số được biên chế vĩnh viễn cố định, khiến cho Hắc Giáp Quân trở nên ngày càng mạnh hơn, tuyệt đối là tinh nhuệ quân đoàn.

”Quân đội tạo thành từ vô giả thuần túy.” Đổng Thanh Sơn kinh hãi không thôi.

Hắn rốt cục hiểu được, đây là thế giới như thế nào!

Ở tiền thế, Đổng Thanh Sơn cũng đã từng nghĩ tới, nếu có một vạn cao thủ nội gia quyền, hình thành một tổ chức. Tổ chức này, xá gì một siêu cường đế quốc, chỉ cần tướng tượng, mấy ngàn cao thủ nội gia quyền, tiềm nhập địch quốc, thi hành ám sát. Phỏng chừng chỉ trong một đêm, cả quốc gia tất sẽ đại loạn.

Bất quá, ở tiền thế, sự tình này không có khả năng phát sinh.

Dù sao số người có thể luyện ra nội kinh quá ít, như Thần Thâu Môn, một nội kinh cường giả cũng không có. SS cấp cường giả trên toàn thế giới, chẳng những số lượng rất thưa thớt, hơn nữa còn đều là phục vụ cho tổ quốc của mình.

”Thiên hạ chín châu, trong đó Dương Châu đệ nhị đại tông phái

”Quy Nguyên tông”, có thể có vũ lực mạnh như vậy! Thiên hạ này, thật quá đặc sắc.” Đổng Thanh Sơn nhiệt huyết có chút sôi trào.

Xem ra, tiền thế cái gọi là SS cấp bậc, tông sư cảnh giới, ở thế giới này, chỉ có thể xem như tinh anh mà thôi.

Vì cao thủ tịch mịch!

Ở tiền thế, Đổng Thanh Sơn đã có thể xem là tối đỉnh phong cường giả của xã hội hiện đại, hắn cảm nhận được cái cảm giác tịch mịch này. Lúc trước, Đổng Thanh Sơn vẫn không rõ ràng lắm thế giới này như thế nào, cho đến hôm nay, hắn mới biết được.

”Thế giới như vậy, mới là thế giới trong mơ của ta, dân phong bưu hãn, cường giả vô số!”

Đã biết được thế giới mình đang sống là như vậy, Đổng Thanh Sơn càng thêm hăng hái, mỗi ngày tuyệt đại đa số thời gian đều tập trung vào tập luyện. Thiên địa linh khí sung túc, nội kinh trong cơ thể Đổng Thanh Sơn cũng càng thêm hùng hậu, Đổng Thanh Sơn phi thường xa xỉ, đem nội kinh tùy ý kích thích ngũ tạng lục phủ, cơ thể, gân cốt, làm cho tạng phủ khí quan, cơ thể gân cốt hấp thu mạnh hơn.

Nội gia quyền, thứ nhất là dưỡng sinh, thứ hai là giết người.

Dưỡng sinh, là cường hóa tạng phủ khí quan, sinh mệnh lực kinh người.

Giết người, kì thật chính là cơ thể gân cốt, đạt tới cảnh giới cực cao.

Tại tiền thế, xã hội hiện đại, vẫn phiền não là nội kinh quá ít, không dám lãng phí, chỉ đến thời khắc mấu chốt trong chiến đấu, mới dám sử dụng một chút nội kinh. Nhưng hiện tại, không lo nội kinh không đủ, mà là lo gân mô, xương cốt, cơ thể, tạng phủ khí quan hấp thu nội Kinh tốc độ quá chậm.

Bổ cấp sung túc, thân thể Đổng Thanh Sơn lấy phương pháp tu luyện nội gia quyền đề cao tốc độ đến cực hạn.

Qua một đêm đại tuyệt, cả Đổng gia trang bao phủ một lớp vỏ trắng.

Sáng sớm, các tộc nhân trong Đổng gia trang dùng chổi quét tuyết tuyệt động sang một bên, lộ ra một cái lối có thể đi được, trận tuyết này, nhiệt độ giảm xuống, tất cả tộc nhân người nào cũng mặc áo bông thật dày.

Trong phòng chính nhà Đàng Thanh Sơn, cả nhà bốn người tập trung một chỗ dùng điểm tâm.

"Bánh Hương Tô!" Tiểu cô nương mái tóc tết thành bím đứng ở trên ghế, vui mừng hô, "Nương, ở đâu ra a?"

Mẫu thân Viên Lan cười nói: "Người nói ở đâu ra? Bánh Hương Tô, là cha người, nhờ người đi Bách Phúc Đường trong Nghi Thành để mua. Hôm nay là đêm 30, có thể không mua thứ đồ ngon này sao?"

"Tiểu Vũ." Đàng Thanh Sơn mặc áo bông màu xanh ngồi ở ghế trên, nhìn muội muội của mình, hôm nay là đêm 30, qua hôm nay, mình cũng được sáu tuổi, muội muội cũng lên ba tuổi, muội muội tuy tuổi còn nhỏ nhưng phi thường trí tuệ, chỉ là, có chút bướng bỉnh.

"Người bụng nhỏ, chỉ có thể ăn một cái bánh Hương Tô, ở đây có hai cái." Đàng Thanh Sơn chỉ vào bánh Hương Tô trong đĩa, "Cái này lớn, cái này nhỏ. Người nói, người nên chọn cái nào?"

"Ta...?"

Thanh Vũ mở to mắt, nhìn chăm chú vào hai cái bánh Hương Tô, rồi sau đó đứng với, cố gắng vươn người, trực tiếp hướng tới đĩa bánh, cầm lấy cái bánh Hương Tô lớn,

"Ca, ta muốn cái này!"

Tiểu hài tử, đích xác tham.

"Tiểu Vũ, người phải học lấy tính khiêm nhường chứ." Đàng Thanh Sơn nói, "Nếu bạn bè người thân ở cùng một chỗ, người nên lấy cái nhỏ."

"Vì sao?" Thanh Vũ nghi hoặc, khó hiểu được nhìn Đàng Thanh Sơn.

"Tiểu Vũ, người nên học theo anh của người, học lấy tính khiêm nhường." Đàng Vĩnh Phàm bên cạnh cũng ha ha cười nói, "Có đồ ăn ngon, người là người ăn đầu tiên, không nên lấy cái lớn nhất, nếu ta cho anh người chọn, anh của người sẽ chọn cái nhỏ đấy." Đàng Vĩnh Phàm trong cuộc sống thường ngày, vẫn thường từ từ dạy bảo con gái.

"Ca, hai cái này, nếu người chọn, người sẽ chọn cái nhỏ hả?" Thanh Vũ hỏi.

"Ừm." Đàng Thanh Sơn gật đầu.

"Thế không phải là đúng rồi sao, người chọn cái nhỏ, ta chọn cái lớn, ta đâu có làm gì sai." Thanh Vũ khó hiểu nhìn Đàng Thanh Sơn.

Đàng Thanh Sơn ngạc nhiên.

Phụ thân Đàng Vĩnh Phàm cùng mẫu thân Viên Lan trong lúc nhất thời giật mình, nhìn thấy Thanh Vũ trên gương mặt ngây thơ kia tràn đầy khó hiểu, biểu tình nghi hoặc, không khỏi dở khóc dở cười.

"Ha ha..." Đàng Vĩnh Phàm cười to nói, "Được, được, Thanh Vũ người ăn cái lớn."

"Ân." Thanh Vũ gật đầu thật mạnh, lập tức cười hì hì với Đàng Thanh Sơn.

Đàng Thanh Sơn trong lòng bất đắc dĩ, đối với một hài tử mới ba tuổi, nói Lý đích thực là nói không thông.

Bất quá, Đàng Thanh Sơn thực sự cảm nhận được không khí vui vẻ này.

Tại tiền thế, hẳn là cô nhi. Không có được hưởng thụ qua tình thương yêu của cha mẹ. Mà cuộc sống hiện tại, được hưởng thụ sự yêu thương, che chở của cha mẹ, còn có một muội muội khả ái.

Trong không khí ấm áp, cả gia đình ăn xong bữa sáng.

"Thanh Sơn, người mang Thanh Vũ tới luyện võ trường chơi đi, hôm nay giữa trưa, trong tộc sẽ cử hành niên tế (lễ tế hàng năm), tất cả mọi người đều phải tới luyện võ trường. Cử hành niên tế, ngay tại luyện võ trường, mọi người trong tộc sẽ cùng nhau ăn cơm trưa." Đàng Vĩnh Phàm nhắc nhở nói, hẳn thực rất yên tâm khi Đàng Thanh Sơn chiếu cố Thanh Vũ.

Tuy Đàng Thanh Sơn qua hôm nay mới sáu tuổi. Nhưng hẳn thông minh nhu thuận không khác gì một hài tử mười tuổi.

Kì thật cũng không có cách nào khác, Đằng Thanh Sơn cũng không thể giả dạng làm một hài đồng ngây ngốc. Bất quá hắn cũng không dám biểu hiện quá mức. Nói năng không kém một hài tử mười tuổi là bao, như vậy mà mọi người vẫn đã cho rằng hắn là một thiên tài.

Vậy nếu, thời điểm hắn hai ba tuổi, nói chuyện giống như người trưởng thành, chỉ sợ họ sẽ coi hắn như yêu quái mất.

"Con biết rồi, cha." Đằng Thanh Sơn gật đầu, liền nắm lấy tay muội muội, đi tới luyện võ trường náo nhiệt.

Gần giữa trưa, cả luyện võ trường tụ tập hơn hai ngàn người, tất cả tộc nhân Đằng gia trang đều đã ở nơi này.

Án theo mỗi gia mỗi hộ, đứng ở các nơi.

Một cái cự đỉnh đặt ở trước luyện võ trường, Đằng gia trang trên hai ngàn người đứng trật tự, tộc trưởng Đằng Vân Long đứng ở vị trí trên cùng.

"Nương, ngoại công đang làm gì đó?" Trong đám người, "Thanh Vũ" được Viên Lan ôm ở trong lòng, ánh mắt chớp chớp, khó hiểu hỏi.

"Đừng nói nữa" Viên Lan nhẹ giọng nói.

Bởi vì quan hệ của phụ thân, cả nhà Đằng Thanh Sơn đứng ở vị trí phía trên mọi người, Đằng Thanh Sơn nhìn thấy rõ ràng, tộc trưởng Đằng Vân Long đi đến chỗ đặt cái thau đồng, tộc trưởng Đằng Vân Long trước tiên rửa tay, dùng vải trắng lau khô sau đó đặt ở trên miệng thau đồng. Lập tức có tộc nhân, đem ba cây hương đưa tới tay tộc trưởng.

Đằng Vân Long, cầm ba cây hương, cao giọng quát: "Đốt hương!"

Lập tức có tộc nhân, cầm ngọn nến tới gần, ghé vào đốt ba cây hương.

Chỉ thấy Đằng Vân Long cầm ba cây hương, hướng cự đỉnh bước tới, ở phía sau hắn, có ba gã tráng hán song song đi theo, là Đằng Vĩnh Lôi, Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vĩnh Tương, ba vị hán tử cực mạnh trong tộc, ba người phân biệt mỗi người bưng một mâm lớn, trên đó thịnh soạn đặt sẵn riêng biệt đầu heo, đầu dê, đầu bò nấu chín.

Đằng Vân Long dáng vẻ trang nghiêm, đi lên bậc thang, rồi sau đó đem ba cây hương, cắm vào trong cự đỉnh.

Bọn Đằng Vĩnh Phàm ba người, cũng đem tế phẩm, đặt ở trên bậc thang trước cự đỉnh.

"Tấu nhạc, nghênh thần!" Đằng Vân Long quay đầu nhìn về phía các tộc nhân, cất cao giọng nói.

"Bang!" Tiếng thanh la vang lên mạnh mẽ, theo sau là tiếng trống, liên tục gõ chín lần.

"Quỳ!" Đằng Vân Long cất cao giọng nói.

Nhất thời, trên luyện võ trường hơn hai ngàn người toàn bộ đều quỳ xuống.

Lúc này Đằng Vân Long cũng quỳ đối diện cự đỉnh, cất cao giọng nói: "Vũ hoàng tại thượng..." Ngay sau đó chính là một loạt tràng dài công tụng, Đằng Thanh Sơn nghe được chỉ biết dở khóc dở cười:

"Ngoại công không cầm số mà đọc, cứ há mồm như vậy mà tụng, một hơi dài như vậy, sức nhớ thật quá tốt đi."

Nhìn thấy cự đỉnh, Đằng Thanh Sơn cảm thán không thôi.

Đi vào này thế giới, Đằng Thanh Sơn phát hiện, thế giới này mọi người đối với "đỉnh" phi thường tôn trọng.

Năm ngoái, hắn mới biết một tin tức.

Ở thế giới này, mấy ngàn năm trước kia, từ thừa khai thiên tích địa, nổi trội nhất là nhân vật Vũ Hoàng, người đã làm ra một sự kiện mà trước đó chưa từng có - thống nhất thiên hạ. Vũ Hoàng nhất thống thiên hạ, rồi sau đó đem thiên hạ chia làm chín châu, thu gom Thanh Đồng trong chín châu, luyện chế thành chín tòa cự đỉnh, phân tán ở cửu châu.

Từ đó về sau "đỉnh" trở thành hoàng quyền chí cao,tượng trưng cho quyền năng của thần. Tinh thần tín ngưỡng của mọi người.

"Bất quá thế giới này, vũ lực cường thịnh, cao thủ nhiều như mây, muốn thống nhất thiên hạ quá khó khăn. Sau khi Vũ Hoàng chết đi, thiên hạ lại chia năm xẻ bảy. Một ngàn năm qua,ngoài Vũ Hoàng, còn có Tần Lĩnh thiên đế cũng từng nhất thống thiên hạ, nhưng rồi sau đời Tần Lĩnh thiên đế, thiên hạ lại khôi phục đại loạn."

Đi vào này thế giới sáu năm, Đằng Thanh Sơn cũng biết ở thế giới này, hai nhân vật tối vĩ đại - Vũ Hoàng cùng Tần Lĩnh thiên đế.

Một ngàn năm qua, cũng chỉ hai người này thống nhất thiên hạ, rồi đồng dạng,khi hai người chết đi, thiên hạ liền rối loạn.

Đằng Vân Long một hơi rót cục cũng dứt,liền đó cất cao giọng nói: "Bái!" Nói xong cúi đầu bái.

Toàn tộc nhân đang quỳ,tất cả đều bái xuống.

"Tái bái!" Đằng Vân Long lại hô lên.

"Tam bái!"

Tất cả tộc nhân đều bái xuống, đầu đập xuống mặt đất.

"Khởi!" Đằng Vân Long cất cao giọng nói.

Đồng loạt, tất cả mọi người đứng lên.

"Kết thúc buổi lễ!" Đằng Vân Long cất cao giọng nói.

Lúc này, tất cả mọi người thở một hơi dài, không ít phụ nữ đều không tự chủ được đầu gối run run, vừa rồi quỳ như vậy một thời gian dài, chân cũng tê dại.

"Ha ha..." Đằng Vân Long lúc này, rót cục cười to lên," Hôm nay đêm 30, các vị tộc nhân, hôm nay hãy ăn uống tận tình! Đến đây, bày yến!"

Nhất thời, mấy cái bàn nhanh chóng được dọn ra, bày trên đất luyện võ trường, các loại thực vật cũng được bày ra trên mỗi bàn.

"Thanh Sơn." Đằng Vĩnh Phàm đi tới.

"Cha." Đằng Thanh Sơn hiểu được phụ thân muốn nói gì.

"Qua hôm nay, ngươi đã được sáu tuổi. Sau khi ăn cơm trưa, cùng lúc với hoạt động khánh điển, sẽ bắt đầu kiểm nghiệm đám hài tử cùng tuổi ngươi, để quyết định con đường đi sau này của các ngươi. Ngươi phải cố lên một chút, phải cho cha ngươi mát mặt nha." Đằng Vĩnh Phàm nói thoải mái, nhưng rõ ràng có chút khẩn trương.

Trước sáu tuổi, lũ hài tử thỏa sức chơi đùa, trong tộc sẽ không quản.

Nhưng bắt đầu từ sáu tuổi trở đi, hoặc là huấn luyện cung tiễn thuật, hoặc là học thương thuật, hoặc là lo học làm ruộng.

"Biểu ca ngươi Thanh Hồ, năm hấn sáu tuổi, đã nâng được sáu mươi cân cự thạch." Đằng Vĩnh Phàm nói, "Cha đối với ngươi mục tiêu không cao, nhưng là, ngươi tối thiểu cũng phải đạt tới tiêu chuẩn khá." Dù sao Đằng Vĩnh Phàm là tộc trưởng tương lai, hiện giờ trong tộc cũng là hảo hán đệ nhất, nhi tử quá kém, hấn trong lòng cũng sẽ không thoải mái.

"Tiêu chuẩn khá?" Đằng Thanh Sơn chỉ gạt đầu, cũng không nhiều lời.

26. Chương 8: Nhất Minh Kinh Nhân*

Tuy nội tộc cũng không tính là giàu có nhưng vào những ngày lễ tế hàng năm như thế này thì vẫn có thể thu xếp cho toàn bộ tộc nhân ăn uống thật thoải mái.

”Phàm ca! Đến ta kính người.” Một mãng hán thân thể trắng kiện bưng một chén rượu lớn.

”A ngư, đến đây.”

Đằng Vĩnh Phàm hào sảng đứng dậy, hai người sau khi cùng chén thì liền một mơi uống cạn.

”Phàm ca, hôm nay nhi tử Thanh Sơn của huynh cũng tham gia khảo hạch, huynh có tin tưởng không?” A Ngư cười dò hỏi.

”Đương nhiên là có.” Đằng Vĩnh Phàm tròng nhãn.

A ngư hạ thấp giọng âm nói:

”Thằng nhóc con ta cũng cùng tuổi với nhi tử của huynh, ta đã bí mật khảo sát tên nhi tử của ta, nó chính xác là có thể nâng bao cát nặng bốn mươi cân. Ha ha, ta nhớ không lầm thì thành tích của Phàm ca lúc sáu tuổi là nâng được năm mươi cân đi. Còn bây giờ, nhi tử của ta, nói không chừng chính là lợi hại nhất trong số đám bạn cùng lứa tuổi.”

Ở trong sơn trang, không có tu luyện nội phương pháp kinh thì năng lực thiên phú cùng với nỗ lực chăm chỉ sẽ quyết định thành tựu về sau. Đằng Vĩnh Phàm khi còn là tiểu hài đồng thì lực lượng đã mạnh, hơn nữa thì còn chăm chỉ khắc khổ, lại suốt ngày luyện sắt, cho nên ngày nay mới có được thiên căn đại lực.

Tôn tử của Lão tộc trưởng Đằng Vân Long, biểu ca Đằng Thanh Hổ của Đằng Thanh Sơn lúc sáu tuổi đã có thể nâng được sáu mươi cân, lúc chín tuổi thì đã nâng được cự thạch ba trăm cân. Loại thiên phú này, so với Đằng Vĩnh Phàm năm đó thì còn mạnh một bậc. Trong tộc đặt rất nhiều kì vọng vào Đằng Thanh Hổ.

”Nhi tử Thanh Sơn của ta, từ nhỏ đã ăn mạnh uống mạnh, đã có sức ăn mạnh như vậy thì chắc chắn là không thể kém hơn nhi tử của người.”

Đằng Vĩnh Phàm nhìn một cách thập phần tin tưởng.

Trên thực tế thì Đằng Vĩnh Phàm đáy lòng cũng có chút chột dạ, bởi vì, hắn cũng chưa từng bí mật khảo sát Đằng Thanh Sơn.

”Có thể ăn thì sẽ lợi hại?” Đang ngồi ở bàn bên cạnh Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn qua phụ thân Đằng Vĩnh Phàm một cái, trong lòng lại cảm thấy hết sức thoải mái. Bởi vì tu luyện Hình ý nội gia quyền (từ kiếp trước) mà Đằng Thanh Sơn cho tới bây giờ còn chưa dám thi triển trước mặt cha mẹ, còn về việc khảo hạch của nội tộc thì Đằng Thanh Sơn lúc này không có một chút áp lực.

Ba tuổi đã bắt đầu sanh ra nội kinh. Cho tới bây giờ, tu luyện liên tiếp đã gần ba năm. Hơn nữa thì lại kế thừa được huyết thống của phụ thân. Tổ chất thân thể trời sinh mạnh mẽ. Hiện tại, lực lượng thân thể này, nếu thi triển ra thì tuyệt đối sẽ khiến cho tất cả mọi người há mồm trợn mắt.

”Phụ mẫu coi trọng chuyện này đến vậy thì ta cũng không thể làm cho cha thất vọng.”

Đằng Thanh Sơn vốn vẫn luôn che dấu thực lực cũng đã quyết định hiển lộ một chút thực lực.

Bão tuyết đêm qua đã làm cho mặt sân của luyện võ trường bị một lớp tuyết phủ cao đến đầu gối. Tuy nhiên, do bị hơn một ngàn người giẫm đạp lên, mặt sân của luyện võ trường sớm đã trở nên dày thật, mặt trên tùy ý có vài bụi cỏ cây nhô lên, sẽ không ảnh hưởng đến linh hoạt chút nào.

Đêm nay là đêm 30 tết, Đằng gia trang cả buổi chiều đều ngập chìm trong niềm vui. Cách sống mãnh mẽ, tự nhiên là ở trong những thời khắc kỷ niệm đại lễ như thế này, mọi người bắt đầu so tài cung tiễn, đấu vật (wrestling), tỷ thí thương thuật.

Trời dần về tối, Đằng Thanh Sơn cùng muội muội Đằng Thanh Vũ đứng lẫn trong đám người mà xem đấu vật.

”Mạnh lên, Hắc Hùng, đừng để bị cái tiểu tử kia đả bại!”

"Biểu ca, biểu ca!" Thanh âm thanh thúy vang lên từ cổ Đằng Thanh Vũ.

Đằng Thanh Sơn nhìn muội muội đang đứng phía trước, lại nhìn về phía vòng tròn có chu vi năm trượng nơi có hai người đang đấu vật. Hai người đó là biểu ca Đằng Thanh Hổ của Đằng Thanh Sơn cùng với đường ca Đằng Thanh Hạo.

Đằng Thanh Hạo là nhi tử của thương pháp sư phó Đằng Vĩnh Tương, hiện đã mười tám tuổi. Còn biểu ca Đằng Thanh Hổ, qua ngày hôm nay thì mới tròn mười hai tuổi.

Đằng Thanh Hổ thân cao gần bảy thước (Gần một thước bảy mươi lăm, một thước nhỏ thời này được tính tương đương với 25 cm).

Còn Đằng Thanh Hạo thân cao bảy thước sáu tấc (Tương đương với một thước chín).

Mười tám tuổi, đã sớm trưởng thành.

Mười hai tuổi, chỉ có thể xem như là thiếu niên.

Đằng Thanh Hạo có ngoại hiệu là Hắc Hùng chính là bởi vì lực lượng của hắn rất mạnh, trong đám tộc nhân cùng tuổi với hắn, Đằng Thanh Hạo gần như là bài danh đệ nhất.

Hắc!" "Ôi!"

Đằng Thanh Hổ và Đằng Thanh Hạo cùng dùng hai tay bắt lấy đối thủ, tựa như hai đầu dã ngưu húc nhau, trên trán cả hai đều hiện gân xanh, đều hằm hằm nhìn chằm chặp vào đối thủ.

Bọn họ, một là tương lai Đằng gia trang đệ nhất hảo hán, một là thiếu niên đệ nhất nhân trong thế hệ.

"Xuy!" Đằng Thanh Hạo vùng mạnh song chưởng.

"Đi ra ngoài."

Đằng Thanh Hổ cũng mạnh quát lên một tiếng lớn, mượn lực mà khoá ngược hai tay của đối phương, đồng thời ngáng chân một cái, quảng mạnh Đằng Thanh Hạo ra, Đằng Thanh Hạo cả người bị đẩy đi, trực tiếp bay ra ngoài vòng tròn.

"Mẹ kiếp nó." Đằng Thanh Hạo trở mình đứng dậy, liền mắng:

"Tiểu tử Thanh Hổ nhà ngươi, biết ngươi khí lực mạnh, có một ngày rồi sẽ vượt qua ta. Nhưng ngươi không giữ chút thể diện cho ca ca ngươi hử."

Qua hôm nay, ngươi cũng mới chỉ mười hai tuổi, nhỏ như vậy mà đã vượt qua ta. Xem ra về sau này thì ta không cơ hội thắng ngươi được nữa."

Đằng Thanh Hổ cười hắc hắc.

Ngay tại lúc này, từ phía ngoài xa truyền đến thanh âm của tộc trưởng Đằng Vân Long.

"Các vị tộc nhân, tất cả đều lại đây đi!"

Lập tức, từ các trường đấu vật, cung tiễn tỷ thí, các tộc nhân đều đổ dồn về mà tụ tập lại tại trung tâm.

Rất nhanh, hơn hai ngàn người tụ tập cùng một chỗ thành ba vòng trong ba vòng ngoài. Đợi mọi người tụ tập xung quanh trong vòng trống trải, tộc trưởng Đằng Vân Long sắc mặt đỏ hồng, lớn tiếng nói:

"Đằng gia trang ta nhân khẩu đông đúc, thế hệ nam nhân sau càng mạnh hơn so với thế hệ nam nhân trước! Ha ha... Mỗi hảo hán trong tộc ta đều mang theo con mình tới, hắn tất cả mọi người cũng biết hiện tại phải làm gì!"

Tất cả mọi người liền ồn ào lên.

"Thanh Sơn!"

Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm cùng mẫu thân Viên Lan đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, Đằng Vĩnh Phàm thấp giọng:

"Người đã lớn như vậy, lão gia ta cũng không có bắt người phải làm gì, nhưng ngày hôm nay thì người cần phải thở sâu một hơi (dụng lực). Nhớ kỹ, vinh quang của nam tử là dựa vào hai tay của chính mình mà đoạt được!"

"Biết, phụ thân." Đàng Thanh Sơn trịnh trọng gật đầu. Hắn hiểu được, ở Đàng gia trang này, ngay cả vị trí tộc trưởng cũng là ai lợi hại thì kẻ đó được truyền thừa. Một người muốn được tôn trọng thì cần phải dựa vào thực lực của chính mình!

"Hiện tại, tất cả nam hài tử sáu tuổi đều tập trung lại ở trung tâm đi."

Đàng Vân Long cất cao giọng nói, lý thuyết là sáu tuổi nhưng thực tế đứa nhỏ này ngày mai mới đủ sáu tuổi, nhưng cũng chỉ là kém một ngày mà thôi, bởi vì chuyện niên tế (tiền hàng năm) năm nay nên chuyện này cũng nên giải quyết cho xong.

"Cha tin tưởng con." Đàng Vĩnh Phàm đối với Đàng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười.

"Ca!" Đàng Thanh Vũ ở trong lòng mẫu thân Viên Lan, mở to mắt nhìn Đàng Thanh Sơn, cánh tay nhỏ nhấc giờ giờ lên.

"Người mới là rất mạnh!"

Đàng Thanh Sơn cười nói, sau đó cùng với cả đám người đi đến trung tâm, các tộc nhân khác cũng tự giác tạo một con đường cho những đứa nhỏ này đến thẳng trung ương. Cả Đàng gia trang ước chừng hơn hai ngàn người, mà các nam hài cùng tuổi với Đàng Thanh Sơn có chừng năm mươi người, những đứa nhỏ này đều đứng theo quy định ở trung ương bên trong vòng tròn lớn.

Tộc trưởng Đàng Vân Long vừa thấy sắc trời trở nên nhập nhoạng tối, liền cất cao giọng nói.

"Đốt lửa lên!"

Nhất thời các tộc nhân ở xung quanh đem một loạt cây đuốc, đem đốt xung quanh Luyện võ trường, khiến xung quanh càng thêm sáng.

"Các đứa nhỏ, các người đều khá lắm!"

Đàng Vân Long nhìn về phía năm sáu mươi nam hài trước mặt.

"Mấy người các người đi đến bên kia, bên kia có những tảng đá nặng từ mười cân đến những tảng nặng một ngàn cân, các người có thể giờ khối có trọng lượng nhỏ hay trọng lượng lớn, chỉ cần giờ được quá đỉnh đầu liền tính là thành công."

"Người đầu tiên, Đàng Thanh Lang!"

Đàng Văn Long trong tay cầm một danh sách, nhất thời xung quanh đều trở nên yên tĩnh. Đối với nam nhân của Đàng thị gia tộc, khảo hạch lúc sáu tuổi cùng với lễ thành nhân lúc mười sáu tuổi là hai sự kiện quan trọng nhất trong thời kì ban đầu. Khảo hạch lúc sáu tuổi để có thể đoán được thành tựu tương lai của đứa nhỏ đó.

Tất cả mọi người, đặc biệt là cha mẹ của những đứa nhỏ này, đều khẩn trương nhìn đứa con của mình.

"Đàng Thanh Lang, giờ lên mười lăm cân! Tiếp theo, Đàng Thanh Trạch."

"Đàng Thanh Trạch, giờ lên mười cân! Tiếp theo, Đàng Hồng!"

Lần lượt những đứa nhỏ liên tiếp lên, mỗi đứa nâng cao được một chút liền được xung quanh cất lên những tiếng tán dương, cha mẹ của chúng đều vạn phần vui vẻ.

"Đứa nhỏ sáu tuổi, bình thường có thể nâng được sức nặng khoảng mười đến hai mươi cân."

Đàng Thanh Sơn cảm thán một tiếng, tố chất thân thể của người thường quả nhiên mạnh hơn tố chất thân thể của người bình thường thế giới cũ của mình.

"Có thể nâng được ba mươi cân đã là rất lợi hại, cha ta năm đó sáu tuổi giờ được năm mươi cân, đã là rất mạnh, mà biểu ca Thanh Hồ lại giờ được đến sáu mươi cân." Đàng Thanh Sơn âm thầm cảm thán.

Một tiểu tử to béo với cái đầu tròn, giờ được một tảng đá nặng bốn mươi cân.

”Đằng Thanh Giang, ha ha, quả thực không tồi, bốn mươi cân a, hiện tại là thành tích tốt nhất!” Tộc trưởng Đằng Vân Long cười nói.

”Sách sách, thằng nhóc con nhà A Ngưu ta rất lợi hại phải không, xem ra tương lai cũng là một hảo hán.”

”A Ngưu, không nghĩ tên nhóc con nhà người lại mạnh mẽ như vậy.”

Nhất thời xung quanh vang lên một mảng tán dương, tráng hán tên A Ngưu kia trên mặt lộ ra nét tươi cười, tất nhiên là vô cùng cao hứng.

Một đám đứa nhỏ nữa tiếp tục thử qua, đại bộ phận đều không vượt quá được hai mươi cân, đứa nhỏ mập mạp kia hiện giờ là ưu tú nhất.

”Năm ngoái cũng có đến năm sáu mươi đứa nhỏ tham gia, đứa mạnh nhất giờ được bốn mươi lăm cân. Mấy đứa nhỏ năm nay không biết có vượt qua được không?”

Ở trong đám tộc nhân đã có những tiếng nghị luận, đứa nhỏ mà đạt được thành tích lớn nhất thì cha mẹ cũng rất được coi trọng.

Bỗng nhiên - ”Đằng Thanh Vi, hai mươi lăm cân, người tiếp theo, Đằng Thanh Sơn.”

Thanh âm của Đằng Vân Long đột nhiên cao vút lên vài phần, dù sao đây cũng là ngoại tôn của hắn, bởi vì Viên Lan chính là nghĩa nữ của hắn, Đằng Vân Long đối với đứa con gái nuôi này rất là quan tâm, không hề kém so với đứa con ruột thịt.

Hơn hai ngàn người xung quanh quan sát, một mảng yên tĩnh, tất cả đều nhìn chăm chăm vào hải đồng đang đứng giữa trung ương kia, không cao cũng không thấp, là một đứa trẻ bình thường - Đằng Thanh Sơn!

Sở dĩ có sự chú ý như vậy bởi vì phụ thân của Đằng Thanh Sơn chính là hảo hán số một trong tộc, Đằng Vĩnh Phàm.

Hồ phụ không sinh khuyến tử, phụ thân là đệ nhất hảo hán, vậy còn đứa con?

Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan đều nín thở, ngay cả đứa nhỏ Thanh Vũ cũng mở to mắt nhìn ca ca nó.

”Nâng bao nhiêu cân đây?”

Đằng Thanh Sơn trong lòng nghĩ, hướng đến dãy đá đi tới, đi qua mười cân, hai mươi cân, Đằng Thanh Sơn đi thẳng một đường không ngừng, trực tiếp hướng về cuối.

”Tiểu tử Thanh Sơn này...” Không ít người trong tâm đều có chút thì thầm.

”Cũng không có đứng lại kiểm tra mà lại cứ đi như thế!”

”Sáu mươi cân mà hắn vẫn đi tiếp!” Tất cả mọi người đều trở nên khẩn trương, lúc đầu chỉ là xem biểu diễn, còn bây giờ là sự khẩn trương.

Bởi vì nếu trong tộc xuất hiện một tộc nhân đặc biệt lợi hại, thì cả tộc liền có nhiều lợi ích.

”Bảy mươi cân còn chưa dừng lại!”

”Vẫn còn tiếp tục đi tiếp.”

Hiện tại không ít tộc nhân đều mở to mắt, ngay cả tộc trưởng Đằng Vân Long vốn luôn trầm ổn, giờ cũng có chút khẩn trương, về phần phụ thân Đằng Vĩnh Phàm của Đằng Thanh Sơn thì khuôn mặt đã hơi đỏ bừng lên.

Phải biết rằng có thể giờ được vật nặng càng tăng cao càng khó, đến cực hạn rồi thì thậm chí thêm một hai cân cũng sẽ làm người bị thương mất.

”Tộc ta, đệ nhất nhân trong lịch sử, thời điểm sáu tuổi cũng chỉ giờ được tảng đá tám mươi cân.”

Đằng Vân Long gắt gao nhìn Đằng Thanh Sơn.

”Tảng đá tám mươi mà chưa dừng lại, vẫn đi tiếp sao?”

Tên tiểu tử này là có thực lực thật, hay là chỉ cố ý dọa người, làm quá lên thôi?”

Đặng Vân Long trong tâm nổi lên suy nghĩ, không khí trên cả Luyện võ trường đều trở nên khẩn trương, bước từng bước đi tới, mỗi lần đi tới đều khiến cho tất cả mọi người khẩn trương.

Rồi đột nhiên Đặng Thanh Sơn rút cuộc cũng dừng cước bộ lại, đứng ở tảng đá trước mặt, đây là một tảng đá một trăm cân.

”Đệ nhất nhân của Đặng thị gia tộc ta, thời điểm sáu tuổi cũng giơ được tám mươi cân, ta cũng nên giữ thể diện cho cha ta một chút, cũng không nên quá khoa trương. Nhấc một trăm cân đi vậy.” Đặng Thanh Sơn nhìn tảng đá trước mặt, trong lòng âm thầm cân nhắc.

(*). Nhất minh kinh nhân: một hành động khiến người khác phải kinh hãi

27. Chương 9: Kế Hoạch Trong Tộc

Đặng Thanh Sơn, một đứa nhỏ sáu tuổi, muốn nâng vật nặng một trăm cân sao?

Điều này có thể không?

Đây là cố ý thể hiện hay là có thực lực thật sự?

”Thanh Sơn!” Đặng Vĩnh Phàm cùng Viên Lan cũng khẩn trương nhìn đứa con trai của mình.

”Hô!” Đặng Thanh Sơn hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm vào thạch tỏa trước mặt. Đây chính là thạch tỏa mà tộc nhân thường xuyên dùng để luyện tập, vừa vặn nặng 100 cân. Cho nên lúc khảo hạch vì thuận tiện mới mượn lại đây.

Chỉ thấy Đặng Thanh Sơn đưa một đôi bàn tay nhỏ bé ra, cầm lấy hai bên thạch tỏa.

Một đứa trẻ chỉ cao đến hông người bình thường, muốn nâng một thạch tỏa nặng trăm cân? Cảnh này khiến cho mọi người cảm thấy quái đản.

”Phù~~” Đặng Thanh Sơn phun ra một ngụm khí.

Hai tay mạnh mẽ dùng sức, cánh tay gầy nhỏ kia trong nháy mắt bộc phát ra một lực lượng kinh người, mạnh mẽ nhấc lên.

Hô!

Thạch tỏa nặng một trăm cân, lập tức đã bị hai tay nâng đến trước ngực.

”Đây--” Tộc nhân trong Đặng thị gia tộc, từ tộc trưởng cho tới những đứa trẻ bình thường, đều mở to hai mắt, vô cùng khẩn trương. Đặng Thanh Sơn có thể đem thạch tỏa nặng quá đầu được không?

Gầm nhỏ một tiếng, Đặng Thanh Sơn lại một lần nữa dùng sức, đem thạch tỏa một lần nâng đến qua đỉnh đầu.

Cả Luyện võ trường đều trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn thấy cảnh này -- một đứa trẻ còn bé như vậy lại có thể đem thạch tỏa nặng trăm cân nâng lên quá đỉnh đầu, khiến đầu óc mọi người đều cảm thấy mê muội, hỗn loạn. Một lúc lâu sau mới có người tỉnh táo lại.

”Hay !” Một tiếng hô to vang lên.

”Một trăm cân, ha ha, đứa nhỏ Thanh Sơn này thật lợi hại a!”

”Thanh Sơn hấn thành công rồi!”

Nhất thời xung quanh đều hoan hô ầm ĩ, mọi người đều vô cùng hưng phấn. Lịch sử của Đặng thị gia tộc rút cuộc cũng được viết lại. Năm sáu tuổi có thể giơ được thạch tỏa một trăm cân, có thể nói khí lực lớn vô cùng. Sáu tuổi đã như vậy, khi đứa trẻ này trưởng thành, vậy sẽ đạt tới trình độ gì?

Giơ thạch tỏa, hai chân Đằng Thanh Sơn không run chút nào, lực nâng của hai tay còn mạnh hơn.

"Đây cũng không phải là cực hạn của Thanh Sơn." trong lòng không ít người bọn Đằng Vân Long không khỏi run lên. Đạt tới cực hạn, hai tay hai chân hẳn là không tự chủ được phải run rẩy mới đúng.

"Hô!"

Thạch tỏa hạ xuống, rơi ầm xuống mặt đất. Đằng Thanh Sơn lúc này mới thu hai tay lại, quay người cười nhìn về phía cha mẹ mình.

"Phàm ca, thằng nhãi con nhà người lợi hại a!"

"A Lan, Thanh Sơn nhà người thật là... Mai sau khẳng định còn lợi hại hơn cả phu quân người nữa."

Một đám nam nhân nữ nhân đều đang vây quanh Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan. Hai vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan lúc này cũng đang cười tươi, bị kích động đến khuôn mặt đỏ bừng lên. Có người con như vậy, cha mẹ còn cầu gì nữa? Trong đôi mắt của Đằng Vĩnh Phàm mang theo sự kích động, tự hào nhìn về phía Đằng Thanh Sơn đang đứng ở trung tâm.

"Ha ha... Ngoại tôn của ta khá lắm, ha ha..." Đằng Vân Long rất kích động ôm lấy Đằng Thanh Sơn, "Đằng Vân Long ta đến lúc tuổi già, còn có được ngoại tôn mạnh mẽ như người, ha ha, chết cũng không đáng tiếc, ha ha..."

Đằng Vân Long vô cùng kích động.

Có được vũ lực siêu cường, sẽ khiến cả tộc có được nhiều lợi ích.

"Thanh Sơn!" Xung quanh không ít chú bác cô dì quen thuộc vây quanh, từng người tán dương, khen ngợi, sủng ái sờ lên cái đầu nhỏ của Đằng Thanh Sơn.

Hôm nay, theo đạo lý, sau khi những đứa trẻ sáu tuổi trắc thí xong sẽ là lễ thành nhân mà mọi người vốn quan tâm hơn. Nhưng vì có Đằng Thanh Sơn hoành không xuất thế, khiến lễ thành nhân bị lu mờ đi không ít. Tối nay, vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan cũng trở thành những người rạng rỡ nhất trong cả gia tộc họ Đằng.

Cơ hồ tất cả mọi người đều vây quanh đôi vợ chồng này, bởi vì Đằng Thanh Sơn đã sớm lấy có "quá mệt" để lên về nhà.

Trong nhà Đằng Thanh Sơn.

"Ca, người thật là lợi hại a!" Muội muội Thanh Vũ ở bên trong phòng chính, kích động nhảy chơi chơi "Tăng đá lớn như vậy mà ca chỉ hô một cái là có thể nhấc lên"

Thạch tỏa một trăm cân thể tích cũng không lớn, nhưng mà đối với một nữ hài tử mới có ba tuổi thì đó là tảng đá rất lớn rồi.

Đằng Thanh Sơn nghe vậy không khỏi hiện lên nét tươi cười.

"Hôm nay hiển lộ chút thực lực, tựa hồ như là một việc rất tốt!" Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ. Lúc ở kiếp trước, bởi vì trải qua quá nhiều chuyện đen tối nên Đằng Thanh Sơn không dễ dàng biểu lộ thực lực. Chính là khi ở trong tổ chức sát thủ Red, Đằng Thanh Sơn cũng giấu đi thực lực.

Bởi vì che giấu thực lực nên đã giúp hắn nhiều lần thoát khỏi cái chết.

Mà hiện giờ tuy Đằng Thanh Sơn mới có sáu tuổi nhưng bắt đầu từ ba tuổi cho đến giờ đã là ba năm khổ tu. Đặc biệt là nội kinh không ngừng cường hóa thân thể và gân cốt. Dù năm nay sáu tuổi nhưng chỉ luận gân cốt, so với biểu ca Đằng Thanh Hồ chín tuổi đã mạnh hơn một bậc. Đằng Thanh Hồ chín tuổi có thể nâng được ba trăm cân.

Hiện tại Đằng Thanh Sơn chỉ dựa vào sức mạnh của cơ bắp, nâng 300 cân rất nhẹ nhàng.

Đó là trong tình huống không dùng nội kinh, dù sao nội kinh của đứa bé cũng không khác gì nội kinh người trưởng thành, đều là nội kinh! Một khi sử dụng nội kinh, Đằng Thanh Sơn sẽ bộc phát thực lực đáng sợ.

"Hử?" Tại Đằng Thanh Sơn khẽ động.

Ngay sau đó cửa sân nghe két một tiếng, vợ chồng Đặng Vĩnh Phàm và Viên Lan đi vào. Đặng Vĩnh Phàm mặt đỏ bừng, bước đi lảo đảo. Từ xa Đặng Thanh Sơn đã ngửi thấy nồng nặc mùi rượu.

"Rượu trong tộc nồng độ thấp hơn rất nhiều so với rượu của xã hội hiện đại. Cha phải uống bao nhiêu rượu mới say như vậy"

Công nghệ nấu rượu của xã hội cổ đại kém xa công nghệ của xã hội hiện đại.

Rất nhiều người uống hết cả vò rượu vẫn không say.

Mà Đặng Thanh Phàm tửu lượng rất mạnh. Mấy năm nay, Đặng Thanh Sơn chưa từng thấy cha say.

"Ha ha, Thanh Sơn, con trai, lại đây" Đặng Vĩnh Phàm vừa nhìn thấy con liền vui vẻ bước tới ôm lấy Đặng Thanh Sơn "Con trai, cha con hôm nay rất cao hứng, ha ha... Đặng Vĩnh Phàm ta có đưa con lợi hại như vậy. Sau này đợi danh tiếng của con vang xa, khiến cho người ta biết con có người cha tên Đặng Vĩnh Phàm, ha ha..."

Đặng Vĩnh Phàm nói chuyện, đã hơi có chút Lúy lờ.

"Được rồi Phàm ca, mau ngồi xuống nghỉ đi" Viên Lan giúp Đặng Vĩnh Phàm ngồi xuống.

"Mẹ, cha hôm nay uống bao nhiêu rượu?" Đặng Thanh Sơn hỏi.

"Thanh Sơn, tiệc tối nay, từng người trong tộc lại kinh rượu cha người. Cha người hôm nay vui vẻ, lại không biết tiết chế, uống không ngừng..." Viên Lan nói tới đây, Đặng Thanh Phàm đứng bật dậy, lảo đảo bước nhanh hai ba bước tới góc sân, cúi người ói ra.

Uống rượu tới mức phải ói, Đặng Vĩnh Phàm quả nhiên uống rất nhiều.

Ở góc sân có lu nước, Đặng Vĩnh Phàm cầm gáo múc nước lạnh đổ lên mặt.

"Hô, khỏe hơn rồi!" Đặng Vĩnh Phàm đứng thẳng người dậy.

"Sau này đừng uống như vậy nữa" Viên Lan có chút đau lòng nói.

"Ha ha, cũng chỉ có một lần như vậy thôi. Con trai lợi hại như vậy, ta làm cha, thật nở mày nở mặt" Đặng Vĩnh Phàm đã ói ra một lần, lại dội qua nước lạnh, rõ ràng đã khỏe hơn nhiều.

Ngay lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

"Cốc cốc cốc"

"Vĩnh Phàm, mở cửa" âm thanh từ ngoài truyền vào.

"Dạ sư phó" Đặng Vĩnh Phàm liền bước tới mở chốt cửa. Ngoại sân đứng năm sáu người, dẫn đầu là tộc trưởng Đặng Vân Long. Đặng Vĩnh Phàm vừa thấy liền nói "Sư phó, đại bá, mời mọi người mau vào" nói xong dẫn mấy người vào trong nhà.

Tổng cộng có sáu người tới.

Trong sáu người này, ngoại trừ Đặng Vĩnh Tương, Đặng Vĩnh Lôi hai người là đồng bối (đồng lứa) với Đặng Vĩnh Phàm ra, bốn người khác là trưởng bối trong tộc, đều rất có danh vọng.

"Thanh Sơn, mau lại đây" Đặng Vĩnh Phàm nói

Thanh Sơn đi tới hô "Ngoại công, đại gia gia, tam đại gia, đại gia gia, đại bá, thúc!" gia tộc họ Đặng vì nhân khẩu quá nhiều, hôm nay mấy lão già lại đây đều là trưởng bối của Đặng Thanh Sơn nhưng trong đó chỉ có tam gia gia là anh em ruột của gia gia Đặng Thanh Sơn. Hai vị "Đại gia gia" kia là đường huynh đệ (anh em họ) của gia gia (ông nội) Đặng Thanh Sơn.

Còn gia gia của Đặng Thanh Sơn rất lâu trước kia chém giết thổ phỉ mà chết, nãi nãi (bà nội) cũng sinh trọng bệnh nhanh chóng qua đời.

"Thanh Sơn à" Đặng Vân Long cùng mấy lão già nhìn Đặng Thanh Sơn mục quang sáng lên, đó dù sao cũng là hi vọng trong tương lai của gia tộc họ Đặng.

Đặng Vân Long quay đầu nhìn Đặng Vĩnh Phàm "Đặng Vĩnh Phàm, ta cùng mấy vị đại bá của người đã thương lượng qua, đứa nhỏ Thanh Sơn này tiền đồ vô lượng. Nếu cứ để nó ở lại Đặng gia trang chúng ta chỉ là rèn luyện ra thêm được chút khí lực, tiền đồ sau này có hạn. Không bằng tộc chúng ta xuất ra 500 lượng bạc, đưa Thanh Sơn tới Quy Nguyên tông, xem Thanh Sơn có thể luyện ra nội kinh hay không"

Muốn gia nhập Quy Nguyên tông chỉ có hai biện pháp.

Một là đứa trẻ dưới mười tuổi, tốn 500 lượng bạc có thể ở lại Quy Nguyên tông một năm. Trong một năm này, luyện ra nội kinh thì trở thành đệ tử Quy Nguyên tông, luyện không ra thì đuổi ra khỏi cửa.

Còn lại là người trưởng thành tiến hành khảo hạch, gia nhập Hắc Giáp quân.

"Đi Quy Nguyên tông?" chút hơi rượu cuối cùng trong người Đặng Vĩnh Phàm bay sạch.

"Thanh Sơn mới sáu tuổi" Viên Lan bên cạnh có chút miễn cưỡng "Nghĩa phụ, con ngại Thanh Sơn nó..."

"Hừ" Đặng Vân Long không khỏi hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói "Từ mẫu chỉ hại con! Thanh Sơn tiền đồ vô lượng, tư chất tốt như vậy, ở chỗ chúng ta ai dạy nó? Dạy nó thương thuật do tộc chúng ta tự tổng kết ra? Mấy người quen làm nông (*) này chỉ lãng phí thiên phú của Thanh Sơn."

Trong tộc không có năng lực để đưa hết các đứa trẻ đi Quy Nguyên tông.

Nhưng Đặng Thanh Sơn thiên phú tốt như vậy bọn họ cũng nguyện ý xuất ra 500 lượng bạc.

Bị nghĩa phụ Đặng Vân Long khiển trách, Viên Lan không dám lên tiếng nữa.

"Sư phó nói đúng, với chút ít trình độ của chúng ta đích thực là lãng phí thiên phú Thanh Sơn" Đặng Vĩnh Phàm dù sao cũng là đệ nhất hảo hán trong tộc, đã gặp qua không ít việc lớn, gật đầu nói "Nhưng Đặng Thanh Sơn mới sáu tuổi, hiện tại cần đưa đi Quy Nguyên tông gấp như vậy sao? Yêu cầu của Quy Nguyên tông không phải là dưới 10 tuổi sao, có thể đợi thêm hai năm nữa."

Lão già tóc bạc trên trán có u thịt nhỏ ngồi cạnh Đặng Vân Long trầm giọng nói "Ồ đồ! Vĩnh Phàm, không lẽ người chưa nghe qua, nội kinh luyện càng sớm càng tốt"

Đặng Vĩnh Phàm, Viên Lan dù sao cũng là cha mẹ, sao lại chịu sớm rời xa con. Trong lòng họ quả thật không nỡ.

Đặng Vĩnh Phàm nhìn thê tử, cuối cùng nghiêng răng gật đầu nói "Vậy cũng tốt, để Thanh Sơn nó..."

"Ngoại công, cha!" Đặng Thanh Sơn đứng bên chột mở miệng "Con không muốn đi Quy Nguyên tông"

(*). Nguyên văn: trang giá bả thức

28. Chương 10: Lựa Chọn

Từ đầu tới cuối, bọn họ căn bản không có hỏi qua ý nguyện của Đặng Thanh Sơn.

Bởi vì ở trong mắt bọn họ, Đặng Thanh Sơn thiên phú tuy rất tốt nhưng dù sao vẫn là một tiểu hài đồng sáu tuổi, một tiểu hài đồng mới có sáu tuổi thì liệu có thể ý thức về chuyện trong tương lai?

Loại chuyện như thế này thì một tiểu hài tử làm sao có thể làm chủ?

"Thanh Sơn." Đặng Vân Long hiền lành cười nói:

"Quy Nguyên tông chính là đệ nhất tông phái ở trong Dương Châu Giang Trữ Quận của chúng ta, người đến đó thì có thể có được bí tịch tu luyện nội kinh. Tương lai, khi người luyện thành nội kinh thì phóng tầm mắt nhìn khắp cả Nghi Thành này, người sẽ là một trang hảo hán!"

"Con không muốn đi." Đặng Thanh Sơn kiên quyết lắc đầu.

Hắn tạm thời cũng không có lý do đặc biệt nào, dù sao thì thân phận hiện tại của hắn cũng chỉ là một tên tiểu hài đồng sáu tuổi.

"Sư phó, ta xem ra, hay là đợi thêm hai năm nữa đi."

Đằng Vĩnh Phàm vẫn không nở rời con trai mình, nói.

"Hừ, Vĩnh Phàm, ngươi phải nghĩ đến tương lai của Thanh Sơn!" Đằng Vân Long sắc mặt trầm xuống.

Ngân phát lão giả có cái bướu trên trán đang ngồi bên cạnh, sắc mặt âm trầm, khiển trách nói:

"Vĩnh Phàm, nhi tử của ngươi tiền đồ vô lượng, ngươi đừng có hủy tiền đồ của hắn!"

Vị tam gia gia này nổi tiếng nghiêm khắc ở Đằng gia trang, tiểu hài tử mỗi khi nhìn thấy ông thì đều sợ tới mức không dám nói gì.

"Ta không muốn ca ca rời đi!" Tiểu Thanh Vũ đang ở bên cạnh bỗng "oa" một tiếng rồi oà khóc.

"Thanh Vũ, đừng khóc." Viên Lan lập tức ôm lấy nữ nhi.

"Tiểu Vũ thông minh đừng khóc. Ca không đi."

Đằng Thanh Sơn cười khẽ xoa khuôn mặt muội muội mình, rồi sau đó quay đầu lại, nhìn về phía mọi người:

"Ngoại công, tại sao con nhất định phải đi Quy Nguyên tông? Con không muốn đi!"

Đằng Thanh Sơn cũng không có biện pháp, đến lúc này, hắn chỉ có thể ỷ vào thân phận tiểu hài tử, cố tình làm rờn.

"Thanh Sơn, đừng làm loạn!"

Đằng Vân Long quát mắng.

"Thanh Sơn! Một tiểu hài tử như ngươi thì biết cái gì, nghe lời đi!"

Tam gia gia bên cạnh cũng khiển trách mắng.

Đằng Thanh Sơn không muốn đi, bởi vì cho dù có được phương pháp tu luyện nội kinh, hắn cũng không dám tu luyện. Tu luyện nội kinh, kì thật chính là phương pháp dẫn thông kinh mạch, đồng thời khiến cho nội kinh trong cơ thể vận chuyển theo các chu thiên, tăng cường nội kinh. Điều này tại Thiên Niên Kỷ Sự, Đằng Thanh Sơn đã hiểu rõ, hơn nữa hắn cũng hiểu được thân pháp Thiên Nhai Hành trên bí tịch.

Thế nhưng, hôm nay rất nhiều kinh mạch của hắn vẫn chưa thông.

Nếu như dựa theo nội kinh bí pháp, cường cầu dẫn thông kinh mạch, chỉ làm cho những tạp chất bị ứ đọng ở những kinh mạch khác, sau này càng khó dẫn thông. Ưu thế để tu luyện nội gia quyền của hắn cũng sẽ không còn. Cho nên, khi tu luyện nội gia quyền, lúc chưa đạt đến mức kinh mạch toàn thân hoàn toàn thông suốt, Đằng Thanh Sơn sẽ không tu luyện cái gọi là bí tịch.

Dù sao nội gia quyền tu luyện giả ở phương diện dẫn thông kinh mạch có ưu thế rất lớn. Giai đoạn đầu tiên bộ mặc dù không nhanh, nhưng khi đạt đến hậu kì, tất cả kinh mạch toàn thân lại có thể hoàn toàn thông suốt.

Hiện tại tu luyện bí tịch chính là hại hắn.

Thế nhưng những lời này Đằng Thanh Sơn căn bản không thể nói ra.

"Con không đi!" Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

Tam gia gia sắc mặt trầm xuống, quát lên:

"Hỗn đản! Một tiểu hài tử như con thì biết cái gì! Nhớ kỹ, phải nghe người lớn! Chúng ta đều chỉ muốn tốt cho con thôi."

"Thanh Sơn!"

Đằng Vân Long sắc mặt cũng sầm xuống.

”Các người nếu như cứ bắt buộc con, cho dù có đặt bí tịch ở trước mặt, con cũng sẽ không tu luyện!”

Đặng Thanh Sơn lên tiếng:

”Đến lúc đó, chờ hết kì hạn một năm, Quy Nguyên tông cũng sẽ trục xuất con mà thôi.”

Vị tam gia gia chỉ Đặng Thanh Sơn, muốn mắng nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Đích xác, ép buộc Đặng Thanh Sơn đi, nếu như Đặng Thanh Sơn có bí tịch cũng không luyện, bọn họ thật sự không có biện pháp.

”Thanh Sơn, người thật quá hồ đồ rồi!”

Đặng Vân Long lửa giận nổi lên. Thân là tộc trưởng nhiều năm, uy tín không thể cho phép ai xâm phạm, lão liền quát lên:

”Ta đã nhìn người lớn lên. Ngày thường người rất nghe lời, sao hôm nay lại hồ đồ như vậy? Ngoan ngoãn nghe lời đi! Chờ đến khi con trưởng thành, rồi sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của ngoại công.”

Đặng Thanh Sơn lắc đầu, không nói gì.

Sự kháng nghị trong yên lặng!

Đám trưởng bối nhất thời đều không có biện pháp. Đặng Thanh Sơn bình thường vẫn nổi tiếng là nhu thuận, nhưng ngày hôm nay tại sao lại bướng bỉnh như vậy?

Hài tử càng nhu thuận, một khi trở nên bướng bỉnh thật đúng là khó thuyết phục.

”Không nghe lời! Vĩnh Tương, Vĩnh Lôi! Hai người các người đem Thanh Sơn ra ngoài, nhốt nó trong phòng chứa củi!”

Đặng Vân Long hạ lệnh.

Đặng Vĩnh Tương và Đặng Vĩnh Lôi không khỏi ngần ra.

”Sư phụ...”

Đặng Vĩnh Phàm vội vã nói.

”Không nghe ta nói sao?”

Đặng Vân Long hai mắt trợn trừng.

Đặng Vĩnh Tương và Đặng Vĩnh Lôi cũng chỉ có thể vâng lời, quay về phía Đặng Thanh Sơn.

”Ta tự đi!”

Đặng Thanh Sơn không nói gì thêm, bước ra bên ngoài sân. Hắn không cần người áp giải, chủ động đi đến phòng chứa củi, điều này cũng nằm ngoài dự tính của mọi người.

”Nghĩa phụ!”

Viên Lan sốt ruột.

”Sư phụ!”

Đặng Vĩnh Phàm cũng nhìn tộc trưởng Đặng Vân Long.

Đặng Vân Long thở dài một tiếng:

”Không biết hài tử này Thanh Sơn xảy ra chuyện gì! Bình thường nó vẫn ngoan ngoãn, nhưng hôm nay lại cố chấp như vậy. Có điều nó cũng chỉ là một hài tử... nhốt vài ngày, đến lúc đó cũng sẽ thay đổi chủ ý thôi. A Lan, Vĩnh Phàm! Hai người các người cũng đừng có thả Thanh Sơn đó. Đương nhiên, mỗi ngày ba bữa cơm vẫn phải chuẩn bị cho tốt...”

”Vâng, nghĩa phụ!”

Hai vợ chồng Đặng Vĩnh Phàm cũng đành vâng lời.

”Bị nhốt ở một chỗ nhỏ bé tối tăm như phòng củi, ngay cả người lớn cũng chịu không nổi vài ngày. Một hài tử chỉ mới sáu tuổi, không đến vài ngày chắc sẽ không chịu nổi. Chờ khi nào nó khuất phục thì mới thả ra!”

Đằng Vân Long lên tiếng. Đến nước này, lão cũng không có biện pháp.

Đối với một hài đồng sáu tuổi, còn là cháu ngoại, Đằng Vân Long quả thật không có biện pháp nào khác.

Dùng hình? Lão không nỡ.

Khuyên bảo? Lại vô dụng.

Đem Đằng Thanh Sơn nhốt lại, tạm thời đây là biện pháp duy nhất.

Theo đạo lý, tiểu hài tử đều thích chơi đùa, khó chịu nhất là bị bó buộc. Mặc dù Đằng Vân Long rất xem trọng thiên phú dị bẩm của tiểu hài tử này, nhưng cũng chỉ cho rằng, Đằng Thanh Sơn có thể chịu được hai ba ngày. Thế nhưng bọn họ quả thật không nghĩ đến... Đằng Thanh Sơn, một hài đồng sáu tuổi, bị giam giữ ở phòng củi đến sáu ngày, vẫn không kêu la một tiếng.

Đằng Thanh Sơn rất bình thản ở trong phòng củi, mỗi lần hỏi hấn có thay đổi chủ ý hay không, hấn đều nói chỉ một câu, ”Không muốn rời khỏi Đằng gia trang!”

Đằng Vân Long cũng nóng nảy.

Chẳng lẽ cứ nhốt mãi như thế? Nếu thời gian dài, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến tâm tính của hài tử. Sâu trong đáy lòng, Đằng Vân Long cực kì thương yêu đứa cháu ngoại ngày. Lúc này đây muốn cháu ngoại tới Quy Nguyên tông, cũng là vì lo nghĩ cho tương lai của nó.

Bên trong phòng củi.

Đằng Thanh Sơn trong không gian chật hẹp, lần lượt luyện tập tam thể thức. Tam thể thức được gọi là căn nguyên của Hình Ý, Đằng Thanh Sơn mặc dù cảnh giới đã là một tông sư, thế nhưng hấn vẫn luôn cảm thấy tam thể thức này sâu không thể lường, bình thường mỗi khi luyện tập đều có một chút cảm ngộ.

Bị giam giữ bên trong phòng củi, Đằng Thanh Sơn không bất mãn chút nào, ngược lại hấn có thể toàn tâm luyện tập.

Kiếp trước làm sát thủ, có loại hành hạ nào mà hấn chưa từng trải qua? Bị giam giữ? Đối với Đằng Thanh Sơn mà nói, căn bản không tính là trừng phạt.

”Ân?”

Lỗ tai của Đằng Thanh Sơn thoáng động, lập tức đình chỉ tu luyện, ngồi xuống dựa vào bó củi bên cạnh.

Mỗi lần có người đến, Đằng Thanh Sơn đều đình chỉ tu luyện.

”Thanh Sơn!”

Một đạo âm thanh vang lên.

”Tam gia gia!”

Đằng Thanh Sơn đáp lời. Bởi vì lo lắng vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm âm thầm thả Đằng Thanh Sơn, khiến cho việc giam giữ không đạt hiệu quả, vị Tam gia gia đành tự mình trông coi Đằng Thanh Sơn.

”Thanh Sơn! Tam gia gia nói với ngươi, ở lại Đằng gia trang thật sự là lãng phí thiên phú của ngươi. Ngươi là thiên tài ngàn năm có một của Đằng gia trang chúng ta, tại thời điểm mấu chốt như thế này, ngươi không nên đem cái tính của tiểu hài tử ra đùa giỡn!”

Vị tam gia gia này vốn rất lãnh khốc, nhưng mỗi khi ông ta giận dữ, Đằng Thanh Sơn lại càng không thêm để ý. Qua thời gian dài, vị tam gia gia này cũng chỉ có thể nhẹ nhàng lựa lời khuyên bảo.

Dù sao cũng chỉ có nhẹ nhàng khuyên bảo thì Đằng Thanh Sơn mới nói chuyện cùng với lão.

”Thanh Sơn, ngươi hiện tại vẫn không nguyện ý đi?” Tam gia gia dò hỏi.

"Tam gia gia! Con đã nói rồi, con không muốn rời khỏi Đàng gia trang, ít nhất là bây giờ không muốn. Đừng nói các người nhốt con sáu ngày, cho dù là sáu tháng con cũng sẽ không thay đổi ý định."

Giọng nói của Đàng Thanh Sơn bình tĩnh, thế nhưng không hề có chút do dự, vô cùng kiên định.

Tam gia gia bên ngoài phòng củi cũng chỉ đành thở dài.

Một hài đồng sáu tuổi, bị giam giữ đến sáu ngày vẫn không có chút nóng nảy mất bình tĩnh nào. Tâm tính này, nếu như đến Quy Nguyên tông, nhất định sẽ có được thành tựu lớn.

"Két...!"

Cửa phòng củi mở ra.

"Gì nữa...?"

Đàng Thanh Sơn kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Tam gia gia đứng ngoài cửa phòng củi, nhìn Đàng Thanh Sơn, dở khóc dở cười, lộ ra một tia bất đắc dĩ, cười nói, "Được rồi, tiểu Thanh Sơn! Tam gia gia thừa nhận người lợi hại, ta và ngoại công của người đều chịu thua. Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ không ép buộc người đi nữa. Chừng nào người muốn đi thì chúng ta sẽ đưa người đi."

Cho dù là như thế nào, đám người Đàng Vân Long đều rất thương yêu Đàng Thanh Sơn, không thể nào nhốt hẳn lâu dài. Sáu ngày là kì hạn mà đám người Đàng Vân Long thương lượng. Nếu như qua sáu ngày Đàng Thanh Sơn vẫn không chịu khuất phục, bọn họ cũng chỉ có thể đành chịu thua.

"Tam gia gia!"

Nhìn trên mặt tam gia gia lộ ra có chút mệt mỏi, trong lòng Đàng Thanh Sơn cũng có vài phần áy náy. Hẳn biết, những lão nhân trong tộc này đều cũng là mong muốn hắn có được thành tựu lớn mới làm như vậy. Thế nhưng lý do của hắn thì lại không thể nói ra thành lời.

Lần này chống đối, hẳn thắng, nhưng Đàng Thanh Sơn lại cảm nhận được sự yêu thương, lo lắng trong nội tâm của những vị trưởng bối này.

"Tam gia gia, người cứ yên tâm! Con ở tại Đàng gia trang cũng sẽ không để cho mọi người thất vọng!" Đàng Thanh Sơn lên tiếng.

"Ha ha... Bị nhốt sáu ngày mà vẫn không vội vã mất bình tĩnh. Con năm nay chỉ mới sáu tuổi. Ha ha! Hài tử như con Tam gia gia ta cả đời chưa từng gặp qua. Thành tựu trong tương lai của con, ta cũng không dám nói trước."

Tam gia gia lúc này chỉ có thể chấp nhận kết quả là Đàng Thanh Sơn ở lại Đàng gia trang.

Một lát sau, bên trong đình viện đã tụ tập không ít người đám Đàng Vân Long.

Đàng Vân Long nhìn ngoại tôn của mình, bất đắc dĩ nở nụ cười, sau đó nhìn về phía Đàng Vĩnh Phàm, "Vĩnh Phàm! Đứa con này của người, đừng xem nó bình thường nhu thuận! Một khi bước bình, ngay cả ta cũng không có biện pháp."

"Hài tử này thật không nghe lời, không hiểu được lòng tốt của sư phụ!" Đàng Vĩnh Phàm lúc này chỉ có thể an ủi tộc trưởng Đàng Vân Long.

"Thanh Sơn!"

Đàng Vân Long quay đầu nhìn về phía Đàng Thanh Sơn

"Nói đi, người muốn học cái gì? Chỉ cần muốn học, ngoại công sẽ cố gắng tìm sư phụ tốt nhất đến dạy cho người."

"Con muốn học thương!"

Đàng Thanh Sơn nói ra kế hoạch đã suy tính từ trước.

"Thương?"

Đặng Vân Long nhướn mày nói:

”Thanh Sơn! Trong tộc chúng ta có rất nhiều người luyện thương, nhưng cũng chỉ là kỹ năng lai tạp, tích lũy kinh nghiệm của nhiều đời mà thôi. Hơn nữa, thương là loại khó luyện nhất trong số các binh khí, nếu không có mười năm khổ luyện, căn bản không thể sử dụng tốt nó được. Còn muốn đạt tới đại thành ở thương pháp, phải cần cả đời đắm chìm trong đó. Ở Nghi thành này, ta chưa hề nghe nói có cao thủ dùng thương chân chính nào. Vậy muốn tìm một vị sư phụ lợi hại dạy để thương pháp cho người quả thật rất khó. Hay là người đổi một loại binh khí nào khác đi!”

”Con sẽ luyện thương!”

Đặng Thanh Sơn lên tiếng.

29. Chương 11: Thương Thuật Của Đặng Thanh Sơn

”Cha, ngoại công.” Đặng Thanh Sơn cười nói, ”Kì thực từ nhỏ con thấy các vị thúc bá ở Luyện võ trường luyện tập trường thương nên rất làm hâm mộ. Cho nên con thừa dịp lúc cha mẹ không ở nhà, lấy một thanh gỗ làm trường thương, tập cũng được hai ba năm rồi. Con vô cùng thích sử dụng thương, hơn nữa hiện giờ thương pháp của con hẳn không thể kém các vị thúc bá”

Nhìn thái độ của Đặng Thanh Sơn, mọi người trong phòng đều cười.

Lời đứa trẻ con có thể xem là thật sao?

”Ha ha... Thanh Sơn, còn nhỏ tuổi không cần học khoác lác” Đặng Vĩnh Tương kia cười nói ”Các thúc bá của người, người nào không phải đã luyện thương mười mấy năm, cơ sở rất vững chắc, không phải một đứa nhỏ như người có thể so sánh được” Tuy nam nhân của Đặng gia trang không được tính là cao thủ thương pháp, nhưng mỗi người luyện tập mười mấy hai mươi năm, không thể xem thường.

Đặng Vĩnh Phàm ở bên cạnh cười ha hả ”Nguyên lai là như thế, cũng không lạ là mẹ người nói người thường xuyên ở nhà một mình, khóa cửa sập lại, hóa ra là ở nhà luyện tập thương pháp. Ra là sợ chúng ta nhìn thấy rồi giễu cợt nên mới không dám lộ ra chứ gì”

Những đứa nhỏ thường thích đi chơi, nhưng Đặng Thanh Sơn lại thường xuyên ở nhà một mình. Điều này kì thực vợ chồng Đặng Vĩnh Phàm, Viên Lan đã để ý từ lâu rồi.

Chỉ là bọn họ cũng không muốn nói nhiều làm gì.

”Mọi người nếu không tin thì có thể xem thương pháp của ta” Đặng Thanh Sơn nói, hẳn cũng không có cách nào khác. Để cho trưởng bối đồng ý cho hắn học thương pháp thì hắn chỉ có thể làm như vậy. Kì thật ở nhà hắn chỉ luyện Hình Ý quyền, căn bản chưa từng động qua thương pháp.

”Được, chúng ta sẽ xem Đặng Thanh Sơn người có bao nhiêu lợi hại nào” Đặng Vân Long cười nói ”Đi, đi đến kho binh khí.”

Mọi người liền rời khỏi chỗ của Đặng Thanh Sơn.

Kho binh khí, đơn thuần là một căn phòng to lớn trống trải được xây từ đá tảng, cao gần năm thước, rộng tám thước, chiều dài đạt tới hai mươi thước.

”Tộc trưởng!” Cửa phòng binh khí lúc nào cũng có người trông coi.

”Mở cửa!” Đặng Vân Long ra lệnh.

Hai phiến cửa sắt cao lớn ầm ầm mở ra, Đặng Vân Long cười nhìn Đặng Thanh Sơn ”Tiểu Thanh Sơn, đi, chọn một thanh trường thương người thích, ta muốn xem người có bao nhiêu lợi hại”

Nói xong Đặng Vân Long cùng mọi người, kể cả Đặng Thanh Sơn, cùng đi vào bên trong kho binh khí.

”Oa!” Tiểu Thanh Vũ ở trong lòng Viên Lan kinh ngạc nhìn bốn phía.

Kho binh khí được lát bằng đá xanh, trên vách tường có treo nhiều kiện binh khí, rìu lớn, roi chín đốt, hậu bối đao, những tấm khiên lớn, cung tiễn... và nhiều nhất vẫn là trường côn! Cái dài cái ngắn, cái làm từ gỗ cái là từ sắt, đều được dựa vào vách tường, điều kì lạ là - Không có một thanh trường thương.

Mà ở sâu bên trong phòng binh khí có nhiều thùng sắt lớn, mỗi thùng sắt cũng chỉ dài rộng có một thước, căn bản không đủ khả năng để vừa một cây trường thương.

"Thương đâu?" Đàng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn ngoại công Đàng Vân Long.

"Kia không phải sao?" Đàng Vân Long chỉ tay về phía những thanh trường côn dựng ở vách tường cười nói:" Thanh Sơn, đó đều là cán thương! Còn đầu thương thì đều được bảo quản cẩn thận trong những chiếc hộp sắt kia. Người đi chọn một cái cán thương, sau đó ta sẽ lấy cho người một đầu thương thích hợp"

Đàng Thanh Sơn lúc này mới giật mình.

"Vóc người Thanh Sơn còn quá nhỏ, nhưng cái cán thương này đều dài quá." Đàng Vĩnh Phàm nhíu mày nói, đứa nhỏ sáu tuổi múa trường thương? Trong tộc không có thương nào ngắn như vậy.

"Thanh Sơn, hiện giờ khí lực của người còn nhỏ, tốt nhất nên chọn Hợp Nhuyễn mộc" Đàng Vĩnh Phàm nói "Trong các loại gỗ làm trường thương, cán thương làm từ Hợp Nhuyễn mộc là nhẹ nhất, hơn nữa đầu thương cũng đến năm sáu cân rồi. Với khí lực của người cũng có thể dùng được. Thanh Sơn, người chọn cái đó làm gì. Nó làm từ gỗ Thanh Nam, là loại nặng nhất đó, người không dùng nổi đâu"

Cán thương trong kho của Đàng gia trang chủ yếu được làm từ gỗ Thanh Nam, gỗ Bạch Chá, gỗ Hợp Nhuyễn. Ba loại nguyên liệu này đều rất thích hợp để làm cán thương, trong đó gỗ Hợp Nhuyễn là nhẹ nhất, sau đó đến gỗ Bạch Chá, cuối cùng là gỗ Thanh Nam nặng nhất. Đương nhiên gỗ Thanh Nam cũng là loại tốt nhất.

Độ bền, độ đàn hồi cực tốt giúp trong cán thương có thể ẩn chứa được lực lượng. Một cán thương làm từ gỗ Thanh Nam tốt, bình thường đều lấy từ các cây gỗ đã ngoài năm mươi năm tuổi.

Cũng may mắn là Đàng gia trang dựa lưng vào núi lớn nên mới có được loại tài liệu tốt như vậy.

"Lấy cái này đi." Đàng Thanh Sơn nắm cái cán thương Thanh Nam đó "Ngoại công, tìm giúp con đầu thương với."

"Cái này... thêm cả đầu thương nữa có khi nặng đến mười lăm mười sáu cân" Đàng Vân Long cũng lo lắng nói "Để đem một thanh trường thương nặng mười sáu cân sử dụng thật tốt, với khí lực hiện tại của người chỉ sợ không đủ"

Đàng Vân Long nhìn ra, ngoại tôn tuy có khí lực nhắc được trăm cân, nhưng sử dụng thoải mái một thanh trường thương nặng mười lăm cân, thì sợ là chưa đủ khả năng.

"Ngoại công, người mau tìm giúp ta đầu thương đến đi" Đàng Thanh Sơn cũng không nhiều lời.

"Được rồi, cho người thử xem, rồi người sẽ phải từ bỏ" Đàng Vân Long tiến lên, nhìn Ký hiệu trên thanh trường thương trong tay Đàng Thanh Sơn, sau đó mở một cái thùng sắt lớn, tìm kiếm trong chốc lát liền lấy ra một cái đầu thương. Đàng Thanh Sơn liếc mắt nhìn, đầu thương hình hạt lúa (NV: kiểu mạch, đoán là lúa) dẹt, sống cao, lưỡi mỏng, đầu nhọn! Trên sống ở đầu thương còn có rãnh máu. Nếu đâm vào trong cơ thể chỉ sợ sẽ là một lỗ máu.

Dưới đầu thương còn buộc dải hồng.

Đàng Thanh Sơn thầm gật đầu "Mũi thương dẹt này, đâm, bổ dọc chém ngang đều có thể dùng, rãnh máu giúp thương sau khi đâm vào cơ thể không bị cơ thịt giữ lại, sẽ không xuất hiện tình huống không rút ra được. Dải hồng để ngừa máu của địch nhân không chảy xuống thân của thương, phòng ngừa khi cầm bị trơn" Đàng Thanh Sơn chỉ liếc mắt đã đoán ra công nghệ chế tạo mũi thương này rất cao.

"Để ta gắn lên giúp người" Đàng Vân Long nói, cầm cán thương gắn vào với mũi thương, còn đập xuống đất vài cái. Sau đó lấy đinh ở bên, dùng búa sắt đóng vào.

"Tốt rồi" Đàng Vân Long cười đưa trường thương qua "Thanh Nam thương này nặng 15 cân, dài khoảng bảy xích, Thanh Sơn người dùng nổi không?"

So với chiều cao của đứa bé, trường thương bảy xích (1m75) đích xác dài một chút.

”Người thấy thích không” kì thật Đàng Thanh Sơn cũng không còn cách nào khác, đối với hần thương hơi dài. Nhưng những thương ngắn hơn đều bằng gỗ Hợp nhuyển mộc. Thanh Sơn không muốn dùng cán thương như vậy. Với thật lực thật của Thanh Sơn một khi dùng toàn lực chỉ sợ sẽ làm gãy cán thương bằng Hợp nhuyển mộc.

”Xin lui ra một chút ” Đàng Thanh Sơn nói.

Lập tức mọi người liền lui ra sau, trên mặt các trưởng bối mang theo nụ cười. Hiển nhiên là muốn thấy thắng bại này nhận thua.

”Hô” Đàng Thanh Sơn đơn thủ vung lên, một tay chụp lấy cán thương nắm chặt, trường thương hoành ngang.

”Hảo tí lực” Đàng Văn Long cùng mọi người trừng to mắt.

Trường thương 15 cân, chỉ nắm đầu cuối cán, nằm ngang thẳng tắp không chúi đầu, cần sức cánh tay rất mạnh.

”Tiểu tử này lúc niên tế (cúng cuối năm) còn che dấu” bọn người Đàng Văn Long thầm nghĩ.

Một tay cầm lấy cán thương, Đàng Thanh Sơn cảm thụ ”kình” của trường thương này. Sau khi cảm thụ một lát liền âm thầm gạt đầu.

Tay trái vươn ra nắm lấy giữa thương, tay phải rung nhẹ, tay trái khẽ nâng, trong nháy mắt Thanh Sơn thương phẳng phất như có linh tính, hóa thành độc xà vũ động bốn phía. Đàng Thanh Sơn xoay người, song thủ cùng lướt, Thanh Sơn thương dễ dàng rọc ra một vòng tròn, sau đó chém mạnh đầu trường thương xuống.

”Bạch” trường thương bổ xuống mặt đá xanh.

Ánh mắt Đàng Thanh Sơn sắc bén, một tay rung nhẹ thương thân, tiếp đó trường thương như tia chớp, ”chú” một tiếng đâm về phía trước. Thậm chí còn phát ra tiếng xé gió.

”Ngoại công, cha, tam gia gia... mọi người thấy con múa thế nào?” Đàng Thanh Sơn quay đầu nhìn mọi người.

Đàng Văn Long, Đàng Vĩnh tương cùng mọi người không nói nên lời, trong mắt tràn đầy sự kinh hãi.

Đàng Thanh Sơn vừa rồi múa thương như mây trời nước chảy, nhìn qua thì đơn giản nhưng Đàng Văn Long, Đàng Vĩnh Tương, Đàng Vĩnh Phàm ở đây có ai không phải là hành gia? Có ai không hao phí mấy chục năm với trường thương? Bọn họ hoàn toàn nhìn ra chỗ bất phẩm trong thương thuật của Đàng Thanh Sơn.

Chỉ một cái lướt của đôi tay kia đã giúp cho việc thi triển Thanh Sơn thương không bị chiều cao của Đàng Thanh Sơn hạn chế.

Một cái lướt đó, không có vài năm khổ công hoàn toàn không dùng được.

Vô luận là dùng thương bổ xuống hay là cái đâm cuối cùng đều cực kì đều cực kì lăng lệ.

”Thiên tài” Đàng Văn Long lẩm bẩm nói.

”Trời ạ” Đàng Vĩnh Tương cũng hoàn toàn kinh hãi ngẩn ra.

Lực khí có thể là do trời sinh nhưng thương thuật cần thời gian trui luyện. Tục ngữ nói ”Nguyệt Côn, Niên Dao, Nhất bối tử Thương” (luyện côn tính tháng, đao tính năm, thương cả đời), muốn dùng thương thật giỏi, duy chỉ công phu cơ bản đã cần mấy năm, nếu không chỉ là cái vỏ rỗng mà thôi. Chiêu thức của Đàng Thanh Sơn đơn giản nhưng trong đó có công phu thực sự.

Mọi người ở đây đều thấy rất rõ ràng.

”Thanh Sơn, ngoại tôn của ta, người là thiên tài” mắt Đàng Văn Long tỏa sáng, nhìn chăm chăm Đàng Thanh Sơn ”Thương pháp của người làm sao luyện?”

"Con, lúc con ở nhà dùng côn gỗ múa đại. Sau đó học trộm thương pháp của các vị thúc bá ở luyện võ trường" Đẳng Thanh Sơn đã sớm chuẩn bị một lý do. Hơn nữa thương thuật vừa rồi hẳn thi triển tuy lợi hại nhưng cũng chỉ tương đương trình độ các vị thúc bá.

"Học trộm? trên đời thực sự còn có Kì tài thế này" Đẳng Vĩnh Phàm không nhận được sợ hãi than.

Tuy thương thuật Đẳng Thanh Sơn thể hiện so với Đẳng Vĩnh Phàm, Đẳng Vĩnh Tương còn có chênh lệch như so với các thúc bá trong tộc không hơn kém bao nhiêu.

"Ngoại công, mọi người đồng ý để con luyện thương ha" Đẳng Thanh Sơn nói

"Đương nhiên đồng ý, Thanh Sơn con chính là trời sinh ra để luyện thương" Đẳng Vân Long liền nói. Hài đồng sáu tuổi có thương thuật như thế, người như vậy tuyệt đối là trời sinh ra để dùng thương.

Đẳng Thanh Sơn nở nụ cười.

Kì thật luyện tập thương thuật chính là công phu cơ bản của Hình Ý quyền! Hình Ý quyền bản thân chính là "Thương Quyền". Vô luận là Băng quyền, Toàn quyền, Pháo quyền, Hoàn quyền, Phách quyền không có loại nào không chứa thương ý. Luyện thương để lĩnh ngộ Ngũ Hành quyền, chính là do sự phụ ở tiền thế Đẳng Vĩnh Lôi dạy.

Tuy nói tại tiền thế Đẳng Thanh Sơn không tốn nhiều thời gian cho "Thương thuật" nhưng dù sao hẳn cũng là Hình Ý tông sư. Tới cảnh giới đó, thương thuật cũng nước dâng thì thuyền lên.

Đương nhiên hôm nay Đẳng Thanh Sơn cũng chỉ triển lộ một chút công phu cơ bản.

Nhưng triển lộ chút này cũng đã khiến trưởng bối trong tộc kinh hô hẳn là thiên tài rồi.

30. Chương 12: Thời Gian Trôi Mau

Mặc dù thương pháp của Đẳng Thanh Sơn không phải là siêu tuyệt gì nhưng trình độ thương pháp cũng sớm vượt xa đại bá. Hẳn đương nhiên không muốn lãng phí thời gian, cho nên đã cười hỏi ngược lại:

"Đại bá, người còn có chiêu thức gì mới, có thể dạy cho ta được không?"

"Này..."

Đẳng Vĩnh Tương xấu hổ không nói nên lời.

Thương pháp của Đẳng gia trang cũng chẳng khác gì phương pháp canh nông, lấy đâu ra cái gì mới? Tuy nhiên thì cùng một chiêu nhưng người thi triển khác nhau thì uy lực cũng khác nhau vô cùng. Còn về kinh nghiệm thì không phải muốn dạy là dạy được.

Quan sát Đẳng Thanh Sơn diễn luyện, căn cơ là rất tốt, bọn họ căn bản là không có gì hay hơn để dạy.

"Đẳng gia trang chúng ta chỉ có một bộ thương pháp... nhưng là một bộ đáng để cho chúng ta theo đuổi cả đời." Đẳng Vĩnh Tương nói.

"Nền tảng căn cơ cùng một số kiến thức chung thì ta đã đã hiểu, tự ta sẽ tự nghiên cứu thêm" Đẳng Thanh Sơn nói.

Bọn Đẳng Vân Long, Đẳng Vĩnh Tương cả đám nhìn nhau mà không thể nói gì hơn. Về điểm này thì bọn họ đã không còn gì hay hơn để dạy cho Đẳng Thanh Sơn.

"Thế thì từ sáng ngày mai, người và nam nhân trong tộc sẽ cùng tu luyện không?" Đẳng Vĩnh Tương dò hỏi.

"Ta vẫn còn là một tiểu hài tử, tốt nhất là nên một mình ở phía tây rừng cây bên kia mà luyện tập." Đẳng Thanh Sơn sớm có kế hoạch.

Đẳng gia trang ở chân núi Đại Duyên Sơn, dựa vào núi mà kiến tạo.

Bởi vì là ở ngay cạnh ngọn đại sơn cho nên mỗi khi mưa to gió lớn thì trên núi ngẫu nhiên sẽ có đá lăn xuống. Vì lo lắng cho sự an toàn cho nên Đẳng gia trang, ở một góc phải tây bên cạnh ngọn đại sơn, đã cho trồng hàng loạt cây đại thụ. Trải qua hơn một ngàn năm sinh sản, nơi đây đã trở thành một rừng cây rậm rạp.

Cho dù là có cổn thạch rơi xuống thì cũng sẽ bị chặn lại bởi rừng cây đại thụ này.

Lúc này, ở bên trong rừng cây đang có một tiểu hài đồng mặc một cái áo bông màu xanh, cầm trong tay một cây thanh nam thương,

Đẳng Thanh Sơn đang đứng một cách thả lỏng, tay phải duỗi thẳng ra phía trước.

”Hô.”

Tay phải nắm ngón tay nắm chặt lấy chỗ đuôi cán của thanh trường thương mà giữ thẳng cây trường thương có đầu nhọn đó. Đẳng Thanh Sơn cứ như vậy, nhắm mắt mà đứng không hề nhúc nhích.

”Oa nhi Thanh Sơn này rốt cuộc là đang làm cái gì?”

Ở cách đó không xa, Đẳng Vĩnh Phàm và Đẳng Vĩnh Tương đang lặng lẽ quan sát. Đẳng Vĩnh Tương thấp giọng nói:

”Vĩnh Phàm, nhĩ tử của người cứ nắm một thanh đại thương như vậy không hề nhúc nhích. Rốt cuộc thì đây là loại phương pháp luyện thương gì vậy? Ta cảm thấy rất khó hiểu?”

”Ta cũng không biết.” Đẳng Vĩnh Phàm lắc đầu.

”Giữ một cây trường thương (với tư thế như vậy), thì sẽ rất mất sức, oa nhi Thanh Sơn này quả là có khí lực, tuy nhiên, nhiều nhất thì cũng chỉ trong thời gian uống hết một chén trà nhỏ thì đầu của thanh trường thương sẽ bị rơi xuống.” Đẳng Vĩnh Tương bình luận.

Đã gắn bó với thương pháp trên nửa cuộc đời, Đẳng Vĩnh Tương đương nhiên là có quyền lên tiếng.

Nửa canh giờ đã trôi qua... Đẳng Thanh Sơn vẫn như trước, không hề nhúc nhích.

Một canh giờ đã trôi qua... Đẳng Thanh Sơn vẫn như trước, không hề nhúc nhích.

”Làm sao mà có thể như vậy?”

Đã hết giờ luyện tập của buổi sáng. Đẳng Vĩnh Tương, Đẳng Vĩnh Phàm có chút kinh ngạc khi chứng kiến Đẳng Thanh Sơn vẫn như trước mà không hề nhúc nhích.

”Đi qua đó đi.” Đẳng Vĩnh Phàm mở miệng nói.

Đẳng Thanh Sơn nhắm mắt mà đứng đó một cách lẳng lặng nhưng điểm quý dị chính là... trên thân thể hắn, gân cốt lại phát ra thanh âm rất nhỏ. Đột nhiên, Đẳng Thanh Sơn vừa động lỗ tai, liền thu hồi trường thương, quay đầu nhìn về phía đám người đang tới, mà cười nói:

”Cha, đại bá, các người sao lại đến đây?”

”Thanh sơn, ngươi từ nãy đến giờ là đang luyện cái gì vậy?” Đẳng Vĩnh Phàm nghi hoặc hỏi.

”Ngươi như cứ nắm thanh trường thương, rốt cuộc thì có ích lợi gì?” Đẳng Vĩnh Tương cũng không hiểu được: ”Ngươi hẳn là luyện rung (gật) thương, đâm thương mới đúng.”

Đẳng Thanh Sơn trong lòng thoáng chần chờ: ”Rốt cuộc thì có nên nói hay không đây? Nếu nói ra thì chỉ sợ phụ thân và đại bá sẽ khiếp hãi, thôi quên đi vậy, bocc đồng lên một chút là sẽ nguy hiểm, chỉ cho bọn biết một chút là đủ rồi.”

Đẳng Thanh Sơn lấy khẩu khí của một hài đồng mà cất giọng nói:

”Cha, đại bá! Ta vẫn thường rèn luyện như vậy, ta nghĩ... Bất kể là loại binh khí gì thì cũng đều là quyền cước vươn dài. Nếu có thể luyện đến mức trường thương trở thành một bộ phận của cơ thể thì ta sẽ trở nên rất lợi hại.”

Giọng nói ngây ngô của một tiểu hài đồng khiến cho cả hai đều ngẩn người ra.

"Là một bộ phận của thân thể?" Đẳng Vĩnh Tương, Đẳng Vĩnh Phàm hai người đều rùng mình.

"Cái này, cái này..."

Đẳng Vĩnh Tương bỗng nhiên kinh hô:

"Vĩnh Phàm, ta từng nghe nói qua về cảnh giới Nhân Thương Hợp Nhất này, theo như lời của Thanh Sơn thì trường thương trở thành một bộ phận của thân thể, liệu có phải là Nhân Thương Hợp Nhất hay không?"

Đẳng Vĩnh Phàm nhãn tình cũng sáng lên: Nhân Thương Hợp Nhất? Các tộc nhân của Đẳng gia trang cũng nghe nói qua về điều này nhưng không ai biết là làm thế nào mới có thể đạt tới trạng thái như vậy, dù sao thương vẫn là thương, người vẫn là người, như thế nào có thể hợp nhất lại được?

"Thanh sơn, trường thương như thế nào có thể trở thành một bộ phận của thân thể?" Đẳng Vĩnh Tương liền hỏi.

Đẳng Vĩnh Phàm cũng nhìn nhĩ tử của chính mình.

Đẳng Thanh Sơn cười đắc ý: "Theo ta thì nó giống như việc nắm lấy cây thương mà cảm thụ lực lượng trên thân của nó, luyện tập cho đến khi ngay cả một con ruồi đậu trên cây thương thì cũng đều có thể phát hiện rõ."

Thực ra thì phương pháp này chính là nền tảng trọng yếu của Thái Cực quyền, một trong tam đại nội gia quyền từ kiếp trước của hắn: "Đại thương thung".

Đại thương thung nói ra thì rất đơn giản.

Chỉ là lắng nghe nội kinh!

Rèn luyện đến mức chỉ cần một cây sợi tóc chạm đến đại thương thì cũng đều có thể cảm giác rõ ràng được. Có thể "nghe kinh" linh mãnh đến mức đó thì đại thương kia đã không khác gì thủ cước (tay chân) của chính mình nữa rồi.

Đạt tới trình độ đó, khi ra chiến trường, va chạm với binh khí đối thủ. E rằng trong nháy mắt tiếp xúc đó có thể thuận theo kinh đạo (đường vận lực) của đối phương, phảng phất như độc xà chui vào người đối thủ, lưu lại lỗ thủng trên người đối phương. Cao thủ chân chính chém giết, từ trước tới nay đều là một chiêu giết địch.

Từ nay về sau, hắn lấy thương pháp là cơ sở sinh tồn, hắn đương nhiên muốn có cơ sở vững chắc. Đại thương thu hắn khẳng định phải cẩn thận nghiên cứu kỹ.

Kì thật, hắn chọn trường thương làm binh khí là bởi hai nguyên nhân.

Thứ nhất là chiến đấu bằng binh khí lạnh, dài một thốn thì mạnh một thốn, binh khí dài chiếm ưu thế. Hai người giao chiến, đao của người chỉ e còn chưa chạm tới ta thì trường thương của ta đã đâm tới người. Chỉ là binh khí càng dài thì càng khó vận dụng.

Thứ nhì, Hình Ý quyền bản thân chính là Thương quyền. Đối với thương, bản thân Đẳng Thanh Sơn cũng có tạo nghệ.

"Cầm một cây thương, cảm thụ lực lượng trên thân thương?" hai người Đẳng Vĩnh Phàm và Đẳng Vĩnh Tương nhìn nhau, cùng có chút hoài nghi, nhưng cũng không nhiều lời, nhắc nhở vài tiếng rồi dời đi.

Đẳng Thanh Sơn mỉm cười.

Đại thương thung, trong nội gia quyền được công nhận là phương pháp luyện thương tốt nhất.

"Vũ khí, vĩnh viễn là quyền cước vươn dài, muốn luyện vũ khí đến mức cực hạn thì trước tiên quyền cước phải luyện đến mức cực cao. Nếu không thì còn nói gì đến dùng vũ khí? Hình Ý quyền của ta đã tới cảnh giới Tông sư, hiện tại mà theo luyện thương pháp thì là hợp nhất" Đẳng Thanh Sơn mỉm cười, lại một lần nữa cầm lấy thương. Một tay cầm thương, thân thể lại một lần nữa phát ra tiếng kêu cực nhỏ. Đây là âm thanh do gân cốt phát ra.

”Nguyệt côn, niên đao, cả đời thương! Thương pháp phúc tạp nhất. Quyền pháp của ta tuy đạt tới cảnh giới tông sư nhưng thương pháp còn lâu mới tới. Bản thân Hình Ý ngũ hành quyền cũng tương thông với thương pháp. Từ hôm nay trở đi, ta bắt đầu thông qua Hình Ý ngũ hành quyền suy diễn ra Hình Ý ngũ hành thương”

Trong lòng có kế hoạch như vậy nhưng Đẳng Thanh Sơn cũng minh bạch là muốn diễn thành Ngũ hành thương thì tuyệt không phải tốn năm ba năm công phu là có thể thành công.

Rất nhiều người dành cả đời cho thương pháp nhưng vẫn không thể coi là cao thủ thương pháp, có thể tưởng tượng thương pháp khó luyện thế nào.

Trời gian trôi qua, chớp mắt đã qua ba năm.

Trên luyện võ trường.

”Mẹ, ca luyện thương trong rừng, sao còn chưa về, sắp tới bữa trưa rồi” đứa bé gái cả mặt đỏ ửng hỏi mẫu thân Viên Lan.

”Anh con cả ngày luyện thương, cứ như là bị nghiện, nói với hấn cũng vô dụng” Viên Lan mỉm cười, con trai có thể khắc khổ nỗ lực đến vậy, làm mẹ đương nhiên là kiêu hãnh.

Hơn nữa thì ba năm nay, danh khí của Đẳng Thanh Sơn ở Đẳng gia trang mỗi lúc một lớn, rất nhiều chuyện càng dồn dập thì càng đi xa sự thật.

Như việc học chữ, các hảo hán trong tộc từ sáu tuổi trở đi phải bắt đầu học chữ. Tối thiểu phải học ba ngàn chữ cơ bản nhất.

Những đứa bé khác phải học mất mấy năm nhưng Đẳng Thanh Sơn chỉ học một tháng đã biết.

Hay như nói luyện thương. Đẳng Thanh Sơn tự nghĩ ra ”Đoan đại thương”, kì thật chính là ”Đại thương thung”. Những nhân vật tinh anh trong tộc như Đẳng Vĩnh tương, Đẳng Vĩnh Phàm; những người tạo nghệ trên thương pháp không tề. Sau mấy tháng thử tập Đoan đại thương thì đều phát hiện là trên thương pháp đã có tiền bộ lớn. Thương pháp tựa hồ như là có linh tính vậy.

Lại như nói về khí lực. Đẳng Thanh Sơn từ nhỏ khí lực đã mạnh, qua niên tể không lâu, lúc đó Đẳng Thanh Sơn chín tuổi, không ngờ một hơi nâng lên cự thạch sáu trăm cân. Khiến cho người ta trợn mắt há mồm. Dù sao một ”thiên tài” khác là Đẳng Thanh Hồ lúc chín tuổi cũng mới nhắc nổi ba trăm cân.

Người ngoài trang nhắc tới Đẳng Thanh Sơn cũng sẽ tán thưởng một tiếng ”Lực mạnh vô cùng”.

Truyền thuyết về Đẳng Thanh Sơn rất nhiều. Tóm lại ở Đẳng gia trang, Đẳng Thanh Sơn là thiên tài ngàn năm khó gặp.

Trong rừng.

Một thiếu niên áo vải cầm một Thanh Nam thương, ngẩng đầu nhìn lá vàng khô trên cây. Ba cước liên tục như chớp, đá lên ba gốc đại thụ xung quanh.

”Ông” đại thụ chấn động mạnh, rất nhiều lá cây từ trên cao rụng xuống.

Đợi đến chiếc lá đầu tiên rơi xuống còn cách đỉnh đầu ba thốn, Thanh Nam thương trong tay Đẳng Thanh Sơn liền động.

”Xoát”

Cả trường thương trong nháy mắt hóa thành ngàn vạn mũi tên, thương ảnh lướt qua trên không. Đỉnh đầu Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn bị thương ảnh bao trùm, Chì lát sau, toàn bộ lá rụng rơi xuống đất. Nếu có ai cẩn thận quan sát sẽ phát hiện mỗi lá rụng vừa rồi đều bị đâm thủng một lỗ nhỏ.

”Băng Quyền như tiền, biến Băng Quyền trong Hình Ý ngũ hành quyền thành thương pháp ”Như ảnh tùy hình”, không ngờ đến hôm nay mới hoàn toàn đại thành”

Tùy ý liếc nhìn một gốc đại thụ ở bên cạnh.

Khẽ rung trường thương, trường thương đâm ra như chớp.

”Phốc” Đâm chết một con sâu trên thân đại thụ nhưng vỏ cây không một vết xước.

Hiển nhiên, ngay trong chớp mắt khi Đẳng Thanh Sơn đâm chết con sâu thì trường thương đã thu lại, hoàn toàn không chạm đến vỏ cây. Loại lực khổng lồ chế tinh chuẩn chính xác như vậy, nếu như bọn Đẳng Vĩnh Phàm thấy được thì sợ rằng sẽ vô cùng kinh ngạc. Thương thuật cỡ này trong mắt bọn họ, thì đã là đạt tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng trong mắt Đẳng Thanh Sơn thì nó vẫn chưa là gì.

”Nội gia quyền tiền bối đã nói qua, luyện thương cần cả đời.

Quả thật không sai, thương pháp quả thật rất khó! Gọi là nhân thương hợp nhất chỉ là cơ sở của cao thủ thương pháp mà thôi.

Hình Ý ngũ hành quyền diễn hóa thành Ngũ Hành thương pháp, cho tới giờ ta mới chỉ diễn hóa Bằng Quyền thành ”Như Ảnh tùy hình” thương pháp, diễn hóa Hoàn quyền thành ”Hỗ Nguyên nhất khí” thương pháp”

Hoàn quyền thuộc tính là thổ, là quyền pháp phòng ngự duy nhất trong Ngũ hành quyền.

Thương pháp ”Hỗ Nguyên nhất khí” cũng là thương thuật phòng ngự.

Thương thuật của Đẳng Thanh Sơn không có chiêu thức cố định. Vô luận là Thái cực quyền, Hình Ý quyền, Bát quái chưởng, khi đạt tới đỉnh thì đều là xem trọng ý cảnh. Đạt tới Ý cảnh thì mỗi một quyền đều có uy lực rất lớn.

Thương pháp cũng giống như vậy.

Thương pháp ”Như Ý tùy hình”, ý cảnh ẩn chứa trong đó chính là ý cảnh của Bằng quyền. Chuyển hóa ý cảnh của quyền pháp vào thương pháp cực khó.

Đẳng Thanh Sơn hao tổn hết ba năm công phu mới thành công được hai chiêu.

Có thể nói là chỉ trong suốt ba năm mà Đẳng Thanh Sơn luyện thành hai chiêu là do trước đây hắn đã là tông sư Hình ý quyền.

”Nhất thốn trường nhất thốn cường, ý cảnh giống nhau, dùng thương thì triển uy lực lớn hơn nhiều” trong lòng Đẳng Thanh Sơn suy nghĩ ”Hai chiêu này, một phòng ngự, một công kích. Thương pháp mới thành, cũng phải thí nghiệm một chút” Sau đó Đẳng Thanh Sơn quay người đi về nhà. Bây giờ đến lúc ăn cơm trưa rồi.

31. Chương 13: Đội Thợ Săn

”Cha, mẹ.” Đẳng Thanh Sơn đi nhanh vào sân nhà.

Đẳng Vĩnh Phàm đang ở trong phòng cười nói ”Thanh Sơn, chỉ còn chờ một mình người thôi đó. Kì thực mỗi ngày người luyện thương đến ba bốn canh giờ như vậy là đủ rồi” Giờ phút này, Đẳng Vĩnh Phàm, Viên Lan cùng nữ nhi Đẳng Thanh Vũ đang ngồi quanh bàn gỗ. Đẳng Thanh Sơn đem thương dựa vào tường, ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

”Con biết rồi.” Đẳng Thanh Sơn vừa mới ăn được hai miếng, liền ngẩng đầu lên nói: ”Cha mẹ, Con nghĩ con sẽ gia nhập đội thợ săn.”

”Đội thợ săn?” Viên Lan có chút chần chờ nhìn về phía Đẳng Vĩnh Phàm chồng nàng.

Đẳng Vĩnh Phàm nhướng mày ”Thanh Sơn, người mới chín tuổi đã muốn gia nhập đội thợ săn?”

Đội thợ săn là đội ngũ do những nam nhân dũng mãnh nhất trong tộc lập ra do Đẳng Vĩnh Lôi cầm đầu, thường xuyên tiến vào Đại Duyệt sơn tìm giết con mồi, giúp cho các gia đình trong Đẳng gia trang tốt xấu gì cũng có thịt ăn. Hơn nữa da thú cũng có thể bán lấy tiền.

"Khí lực của con, trong trang có thể xếp trong mười người đứng đầu." Đàng Thanh Sơn cười nói.

Nhắc tới đây, trên mặt Đàng Vĩnh Phàm không khỏi mỉm cười.

Lễ niên tế lúc chín tuổi, Đàng Thanh Sơn đã có thể nâng lên cự thạch sáu trăm cân, hơn nữa rõ ràng đó không phải là cực hạn của Đàng Thanh Sơn. Nếu chỉ luận về sức mạnh, Đàng Thanh Sơn đích xác có thể xếp trong mười người đứng đầu ở Đàng gia trang.

"Ha ha... Thiên phú của người tốt, đích xác cũng nên trui luyện" Sinh hoạt trong cái thế giới tàn khốc này, Đàng Vĩnh Phàm cũng nhìn ra, cười nói "Từ ngày mai trở đi, người sẽ gia nhập đội thợ săn! Chiều ta sẽ nói với ngoại công người một tiếng, để sáng sớm ngày mai, người trực tiếp tới Luyện võ trường, hội họp với đội thợ săn trong tộc"

"Cảm ơn cha!" Đàng Thanh Sơn mừng rỡ.

Viên Lan ở bên cạnh trừng mắt liếc nhìn Đàng Vĩnh Phàm một cái, tựa hồ trách Đàng Vĩnh Phàm lại đồng ý cho con.

"Ca, ca có thể mang về cho ta một con thỏ hoang nhỏ không?" Thanh Vũ giương cặp mắt to không pha chút hỗn tạp, nhìn chằm chằm Đàng Thanh Sơn.

"Không vấn đề!" Đàng Thanh Sơn cười nói.

"Ca đối với ta là tốt nhất." Thanh Vũ cười hì hì nói.

"Thanh Sơn à" Đàng Vĩnh Phàm đột nhiên nói "Ta thấy người thường xuyên mang theo mấy thanh phi đao, người thường xuyên luyện phi đao ở trong rừng cây phía tây đó à?"

"Cũng tùy tiện luyện một chút" Đàng Thanh Sơn cười, phụ thân mình là thợ rèn, chính mình tới lò rèn lấy mười thanh phi đao là chuyện rất đơn giản. Ở kiếp trước, bản thân đối với phi đao đã hao phí rất nhiều tâm huyết. Hiện tại vào những lúc nghỉ ngơi khi luyện thương, nghịch phi đao một chút, bảo trì cảm giác.

Dù sao phi đao cũng có thể công kích phạm vi xa, hoàn toàn có thể phối hợp với trường thương của mình.

"Ta cũng phải nhắc nhở người, luyện bất cứ thứ gì đều cần phải chuyên tâm." Đàng Vĩnh Phàm tùy ý nói một tiếng.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi trời còn tờ mờ sáng.

Muội muội Thanh Vũ còn đang ngủ say, mà Đàng Vĩnh Phàm, Viên Lan, Đàng Thanh Sơn, ba người đã có mặt ở trong sân.

"Thanh Sơn, tuy người có thiên phú, thương pháp cũng không tồi, nhưng trên Đại Duyên sơn mãnh thú, độc xà rất nhiều, người phải thật cẩn thận. Nếu chính thức phải cùng mãnh thú chém giết thì ngàn vạn lần không được có một chút sợ hãi" Đàng Vĩnh Phàm vẫn phải trịnh trọng nhắc nhở. Hắn rất rõ ràng, nhiều người sức khỏe tốt, thương pháp giỏi nhưng gặp chém giết sinh tử, nhìn thấy máu là sợ đến nổi chân nhũn cả ra, vậy làm sao có thể chiến đấu?

Nếu mà chân đã nhũn rồi, có thực lực cũng không thể phát huy!

"Thanh Sơn." Mẫu thân Viên Lan cũng nhắc nhở "Đừng thể hiện quá, ở cùng một chỗ với những người khác. Đến đây, mặc cái áo da thú này vào"

Chân đi giày da thú, trên người khoác một chiếc áo da thú bên ngoài. Chiếc áo da thú này là lột từ dã thú có lớp da dày, sau khi xử Lý chế tạo ra. Mặc chiếc áo da thú này, tương đương với mặc một tấm áo giáp nhỏ, có tác dụng phòng hộ.

"Yên tâm, cha, mẹ! Con đi trước đây!"

Đàng Thanh Sơn cầm theo một cây Thanh Nam trường thương, bước nhanh ra khỏi sân.

Trên Luyện võ đường, bởi vì bây giờ còn rất sớm, trời mới tờ mờ sáng, buổi luyện tập buổi sáng còn chưa bắt đầu, người trên Luyện võ trường cũng không nhiều. Bất quá những thành viên của đội thợ săn đã bắt đầu tụ tập lại, không ít người vừa nghị luận vừa cười ha hả, mọi người hào sảng, tiêu sái vô cùng.

"Ha ha... Đệ nhất hảo hán trong tương lai của Đẳng gia trang chúng ta đến đây!" Đẳng Thanh Sơn vừa mới tiến vào Luyện võ trường, chợt nghe âm thanh từ xa xa, không khỏi tươi cười bước đến đó.

"Thanh Sơn!" Đẳng Vĩnh Lôi bước đến, cười vang, vỗ một cái thật mạnh vào bả vai Đẳng Thanh Sơn "Hảo tiểu tử, chín tuổi đã gia nhập vào đội thợ săn. Trong lịch sử của Đẳng gia trang ta thì người chính là người đầu tiên!"

"Ta mười ba tuổi mới vào, Thanh Sơn đúng là lợi hại." Một gã thanh niên cường tráng cao hơn bảy xích, cũng mặc một chiếc áo ngoài da thú cười nói.

"Biểu ca!" Đẳng Thanh Sơn cười chào hỏi, người kia chính là Đẳng Thanh Hổ.

Trên Luyện võ trường lúc này còn có một số tộc nhân khác đang cố gắng tập luyện, trong ánh mắt của những tộc nhân này nhìn về phía những thành viên của đội thợ săn, đều ẩn chứa một tia hâm mộ. Có thể trở thành thành viên của đội thợ săn, tuyệt đối đều là những hảo hán có chút danh khí trong tộc, một người đều có thực lực không thể xem thường.

Đội thợ săn, tính cả Đẳng Thanh Sơn hôm nay vừa mới gia nhập có ba mươi hai người.

"Tốt, đủ người rồi, xuất phát"

Ba mươi hai người thợ săn của Đẳng gia trang, tay mang trường thương, lưng đeo cung dài, mặc áo bào da thú, rời khỏi Đẳng gia trang.

"Thanh Sơn, khi lên núi, người ngàn vạn lần không được để lạc khỏi đội. Rất nhiều người lần đầu tiên lên núi đều bị mất phương hướng. Hơn nữa có một vài điểm nguy hiểm bọn họ cũng không biết. Người lần đầu tiên đến, phải nhìn nhiều, nghe nhiều." Đẳng Vĩnh Lôi trên đường chỉ điểm cho Đẳng Thanh Sơn, Đẳng Thanh Sơn lắng nghe kỹ lưỡng.

Kì thực ở thế giới trước, bản lĩnh sinh tồn ở trong hoang dã là điều mà sát thủ phải học tập.

Chỉ là núi rừng ở thế giới này và núi rừng ở thế giới trước đây có giống nhau hay không, Đẳng Thanh Sơn cũng không xác định rõ nên cũng không dám khinh thường.

Sáng sớm, trên Đại Duyên Sơn hoàn toàn tĩnh lặng, một nhóm thợ săn tiến sâu vào trong núi.

"Phía ngoài núi không có mãnh thú, đa số là mấy con thỏ hoang, gà hoang. Mãnh thú chân chính ở sâu trong núi" Đẳng Vĩnh Lôi vừa đi vừa nói. Ngay lúc này, trong bụi gai bên cạnh một con thỏ hoang bị mọi người dọa, "vù" muốn bỏ chạy.

Mắt Đẳng Thanh Sơn lóe sáng, trường thương trong tay như độc xà đâm tới thỏ hoang cực nhanh.

"Bình" đầu thương đâm tới bên thân thỏ, sau đó đầu thương chấn động, đập nhẹ lên mình nó, bắn nó lăn ngửa ra. Đẳng Thanh Sơn xông tới, vươn tay chụp lấy con thỏ.

"Hảo thương pháp" mọi người xung quanh thấy thế đều tán thưởng.

Bắt sống mà không làm nó bị thương cũng có khó khăn nhất định.

"Bắt sống làm gì?" Đẳng Vĩnh Lôi cười nói.

"Đại bá, Thanh Vũ nhà ta kêu ta mang về một con thỏ để chơi" Đẳng Thanh Sơn nói xong trỏ lại quãng vào trong bao.

Mọi người xung quanh không khỏi bật cười. Hiện tại chưa vào sâu trong núi, mọi người đều rất thoải mái, trên đường đi cũng đã bắn chết hai con gà hoang. Qua gần một canh giờ, đội thợ săn cuối cùng đã tiến vào khu vực nguy hiểm, cũng là nơi có nhiều thú để săn nhất.

"Xóc lại tinh thần!" Đẳng Vĩnh Lôi thấp giọng nói.

Giữa trưa, sâu trong Đại Duyên Sơn, đám người đi săn của Đẳng gia trang đang ở bên bờ suối (NV: thủy nguyên), nướng một con tông lang (sói có bờm??).

"Vận khí hôm nay bình bình, đến giờ mới săn được hai con gà hoang, một tông lang, một lợn lòi" Đăng Thanh Hồ lẩm bẩm. Đăng Thanh Sơn liếc nhìn con tông lang đã lột da đang nướng "Quả nhiên là do thiên địa linh khí khiến cho mãnh thú trong núi, cho dù là cùng một loài, đều lớn hơn dã thú ở tiền thế"

Ở tiền thế, một con tông lang khoảng năm sáu mươi cân, còn con tông lang này lại hơn trăm cân.

Ba mươi hai người ăn hết hơn phân nửa con tông lang đã nướng.

"Nghỉ một lát rồi tiếp tục xuất phát" Đăng Vĩnh Lôi sờ mũi "hừ, tối thiểu phải săn thêm hai ba con lợn rừng nữa để mang về mới tạm đủ" Đăng gia trang hơn hai ngàn người, hiện tại vài con thú săn được này cần bản không đủ chia. Một con lợn rừng nặng mấy trăm cân, kiếm thêm hai ba con nữa là đủ.

Lợn rừng thịt nhiều lại ngon, nhưng giết nó cũng khó.

Dù sao lực công kích của lợn rừng không kém mãnh hổ chút nào.

"Hử?" tại Đăng Thanh Sơn khẽ động, không khỏi quay đầu nhìn, cách đó không xa một bóng trắng lóe lên rồi biến mất.

"Là Tuyết điều (chồn tuyết)" có người kinh ngạc kêu lên.

"Mau đuổi theo" Đăng Vĩnh Lôi nhảy bật lên.

Ba mươi hai người liền phân tán ra đuổi theo bóng trắng, ngay cả lợn lòi vừa rồi săn được cũng quăng lại.

Dù sao đó cũng là Tuyết điều!

Trong thành, một tấm da chồn thông thường giá 1.200 lượng bạc còn một tấm da Tuyết điều hoàn hảo giá trị tối thiểu 3.000 lượng bạc. Nếu có thể giết được con Tuyết điều này, coi như giết được 100 con lợn hoang. Trong núi gặp Tuyết điều là khả ngộ bất khả cầu. Ba mươi hai tộc nhân tranh nhau đuổi theo.

"Chú" "chú" "chú"

Mọi người vừa đuổi cũng vừa bắn tên. Con Tuyết điều kia cực kì linh hoạt, dễ dàng né tránh, càng ngày càng xa mọi người.

"Bắt nó" Đăng Vĩnh Lôi vội vàng la lên.

"Đuổi không kịp rồi" trên mặt Đăng Thanh Hồ tràn đầy lo lắng, Tuyết điều quá linh hoạt.

Giờ phút này, duy nhất có thể miễn cưỡng đuổi kịp Tuyết điều chỉ còn Đăng Thanh Sơn. Đăng Thanh Sơn lúc này linh hoạt như linh hầu, cực nhanh trời hụp phóng tới như thoi đưa, ánh mắt sắc bén, chăm chú nhìn bụi gai phía trước. Tuyết điều không ngừng chạy loạn giữa các bụi cỏ. Vô luận trốn đến đâu, Đăng Thanh Sơn đều có thể theo sát.

"Chính lúc này" mắt Đăng Thanh Sơn lóe lên, hữu thủ vung ra.

"Chú" trong nháy mắt một đạo hàn quang lướt qua.

Tuyết điều như có linh tính kêu "Chi" một tiếng, tốc độ lại tăng thêm. Nhưng đã chậm, một thanh phi đao đã cắm thẳng vào đuôi sau của nó.

"Làm hay lắm" cách đó không xa, bọn Đăng Vĩnh Lôi đang nhanh chóng đuổi tới hưng phấn hoan hô. Nên biết rằng, khoản tiền hằng năm Đăng gia trang phải nộp cho "Bạch Mã bang" mới chỉ 1.000 lượng bạc, mà con Tuyết điều này tối thiểu trị giá 3.000 lượng bạc, hay là ba vạn quan tiền, hoặc là ba trăm vạn đồng tiền. Mỗi đồng tiền có thể mua một cái bánh bao.

Đó là một khoản tiền rất lớn!

"Còn muốn chạy?" Đăng Thanh Sơn một mình vọt lại, hữu thủ chụp tới.

"Xuy..." tuyết điều đột ngột xoay lại, mở miệng cắn, hàm răng bén nhọn như cưa hoàn toàn có thể cắn đứt đao kiếm.

Đăng Thanh Sơn trở tay, dễ dàng tránh thoát cú đớp. Bàn tay đánh thẳng vào đầu Tuyết điều.

Khóe miệng Tuyết điều ứa ra tia máu, vô lực ngã xuống.

Đặng Thanh Sơn nắm lấy Tuyết điều, rút phi đao cắm ở đùi nó ra, đứng thẳng dậy, không khỏi mỉm cười.

"Ha ha... Thanh Sơn, làm tốt lắm" những người khác đã chạy tới, nhìn chăm chăm Tuyết điều xinh đẹp, trên mặt lộ ra nụ cười hưng phấn.

32. Chương 14: Bầy Sói Diên Cuồng

Đột ngột, một mũi tên từ ngoài xa hướng tay phải Đặng Thanh Sơn bắn tới. Đặng Thanh Sơn cảm giác đối với chung quanh vô cùng linh mãnh, lập tức thu tay lại một chút, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía phát ra mũi tên. Ở bên cạnh, đám người bọn Đặng Vĩnh Lôi hết sức giận dữ. Đặng Vĩnh Lôi cất cao giọng quát:

"Đám điều nhân không xứng từ đâu tới, dám bắn lên người khác!"

"Đánh rầm... cái con mẹ mày!" Một tiếng gầm vang lên, từ trong sơn lâm phóng ra hơn mười người, phục trang đều bằng da thú, cầm đầu chính là một gã trắng hán thân cao gần tám thước, tóc tai bù xù.

"Ôi, nguyên lai là Bắc Biên, Vương gia trang Vương đại đầu, có việc gì đây? Ấy chúng ta bắt được tuyết điều, muốn động thủ chăng?" Đặng Vĩnh Lôi cười nhạo. Phía Đặng gia trang, cả đám nam nhân đều cười rộ lên. Đặng Thanh Sơn lại càng cười to: "Đại bá, bọn tiểu nhân này đã có dũng khí bắn lên! Đánh với chúng ta, bọn chúng tính là loại gì đây?"

"Câm miệng."

Gã trắng hán tóc tai bù xù quát. Ở bên cạnh hán, một tên nam tử gầy gò trong bộ trang phục da thú cả giận nói:

"Con tuyết điều này, là chúng ta... phát hiện trước, chúng ta đã tốn mất hơn một canh giờ mới bức được nó ra khỏi sào huyệt. Con tuyết điều này không dễ để trốn nên đã chạy loạn. Các người chỉ là vừa vận gặp may cho nên mới gặp được!"

Đặng Thanh Sơn yên lặng nhìn thấy này hết thấy.

Người của Vương gia trang có lẽ là... đã phát hiện ra tuyết điều trước, bọn họ cũng đã không tiếc hết thảy để bắt con tuyết điều cho bằng được. Nhưng là tuyết điều cực kì linh hoạt, tốc độ lại nhanh, cho nên, muốn bắt nó là rất khó. Người của Vương gia không đuổi kịp. Người của Đặng gia trang bên mình vừa vận lại chiếm tiện nghi bắt được con tuyết điều này.

"Đó là các người không có bản lĩnh!" Đặng Vĩnh Lôi bước lên, ánh mắt sắc bén: "Tuyết điều này tốc độ vốn nhanh, lại có khả năng chạy trốn, nếu không có chúng ta thì con tuyết điều này cũng đã sớm chạy thoát."

"Nhưng dù sao thì cũng là chúng ta bức được nó ra khỏi sào huyệt." Gã đại hán tóc tai bù xù giương mắt nhìn Đặng Vĩnh Lôi: "Lôi tử, các người cũng không thể một mình độc chiếm."

"Vương đại đầu! Vương Trọng Bằng! Người nghe cho rõ đây" Đặng Vĩnh Lôi lên giọng: "Các người bức được con tuyết điều ra khỏi sào huyệt của nó, thật giả thế nào, ta không cần biết. Ta chỉ biết một việc, chúng ta nhìn thấy con tuyết điều tại trong ngọn đại sơn này, và người của chúng ta đã bắt được nó. Con tuyết điều này chính là của chúng ta! Ngay cả chạm vào một sợi lông của nó người cũng đừng có mơ! Các người thích cứng hay thích mềm thì cứ việc, nam nhân Đặng gia trang chúng ta đều tiếp hết."

Tất cả các nam nhân Đặng gia trang đảo ánh mắt nhìn nhau, cùng chuẩn bị ra tay.

Đã đến nước này thì tuyết không thể cúi đầu.

Quy luật của thế giới này là vậy!

Của ta là của ta! Người mà vươn tay ra cướp. ta liền chặt tay người! Người và ta cùng liều mạng, ta sẽ thu thập cái tiểu mạng của người!

Gã đại hán tóc tai bù xù Vương Trọng Bằng ánh mắt đảo nhìn qua đám nam nhân Đẳng gia trang, sau đó lại liếc liếc mắt nhìn con tuyết điêu trong tay Đẳng Thanh Sơn, con tuyết điêu chỉ bị thương ở bắp chân, còn lông và da thì có thể nói là vẫn còn nguyên. Một con tuyết điêu mà lông và da vẫn còn nguyên như thế là cực kì hiếm thấy. Ba nghìn hai trăm lạng bạc trắng là giá tối thiểu, còn nếu tìm được người mua tốt, thì giá có thể còn cao hơn nữa.

Ba nghìn hai trăm lạng bạc trắng!

Đáng để liều mạng!

"Chuẩn bị cung tên." Thanh âm của Đẳng Vĩnh Lôi vang lên.

Nhất thời, đám hảo hán của Đẳng gia trang lập tức lấp tên vào cung, kéo căng dây, chuẩn bị sẵn sàng xạ tiễn.

"Hô!" Không ít thợ săn của Vương gia trang cũng lập tức dương cung, chuẩn bị xạ tiễn

"Mẹ kiếp."

Vương Trọng Bằng giương mắt nhìn đối phương vài lần, liếm môi vài cái, ánh mắt như dã thú, hai tròng mắt đảo qua đám người Đẳng Vĩnh Lôi, rồi cười lạnh nói: "Đẳng Vĩnh Lôi! Xem như ngươi lợi hại, núi không chuyển thì nước chuyển, ta nhớ kỹ ngày hôm nay. Đi thôi!" Mặc dù không cam lòng, nhưng nếu chính thức chém giết thì Vương Trọng Bằng hẳn đến một chút nắm chắc cũng không có. Hắn chỉ có cách dẫn đám người rời đi.

Bọn Đẳng Vĩnh Lôi cả đám người đều nở nụ cười.

Mắt nhìn đám người Vương Trọng Bằng dần biến mất trong khu sơn lâm phía trước, đám nam nhân Đẳng gia trang cười ha hả. Đẳng Vĩnh Lôi vui vẻ vỗ vai Đẳng Thanh Sơn, cười to nói:

"Thanh Sơn à, tiểu tử ngươi lần này đã lập công lớn, cái trò chơi phi đao kia... lại hoá hay, ha ha... Một con tuyết điêu, một chút thương thể trên người cũng không có, chỉ có chút thương tổn ở chân, bộ da lông của nó lại đẹp như thế này, có thể bán được bốn năm nghìn a." Vừa nói, Đẳng Vĩnh Lôi vừa nhận lấy con tuyết điêu từ trong tay Đẳng Thanh Sơn, rồi sau đó cẩn thận bỏ vào cái túi sau lưng.

"Có được một đầu tuyết điêu này, cuộc sống của Đẳng gia trang chúng ta sẽ khá hơn!" Một người mở miệng.

Đẳng Thanh Hổ một ôm Đẳng Thanh Sơn mà cười hắc hắc: "Tiểu tử ngươi được đấy, ta làm thợ săn đã hai năm, đã săn và giết nhiều con mồi, nhưng vẫn không bằng một con tuyết điêu này của ngươi."

"Là vận khí." Đẳng Thanh Sơn cũng cười ha hả. Đúng lúc đám người của Đẳng gia trang đang cười ha hả thì đột nhiên phía trước dồn dập truyền đến tiếng bước chân, thậm chí còn có từng hồi tiếng sói tru.

"Ngao~~~ngao!"

Tếng sói tru điên cuồng khiến cho mọi người Đẳng gia trang sắc mặt đại biến. Ở giữa đại sơn, cho dù có gặp phải mãnh hổ, hùng hạt tử thì bọn họ cũng không sợ, mọi người cùng liên thủ, ở giữa đại sơn, bọn họ có gan dám cùng dã thú chém giết.

Bọn họ chỉ ngại đụng phải quần lang!

Bầy sói điên cuồng! Số lượng càng nhiều, bầy sói lại càng đáng sợ!

"Cac cung thủ đứng vào trong, những người khác đứng ra bên ngoài! Chuẩn bị!" Đẳng Vĩnh Lôi sắc mặt trở nên nghiêm túc.

"Đẳng Vĩnh Lôi!" Một tiếng rống to từ ngoài xa truyền đến, chỉ thấy đám người Vương gia trang đang khẩn cấp chạy tới, tất cả đều chạy bạt mạng. Có không ít người, trên thân tràn đầy vết máu; hơn nữa đám nhân mã của Vương gia trang số lượng rõ ràng đã giảm đi rất nhiều. Ở phía sau đám người đang chạy trốn chính là bầy sói.

"Hỗn đản!" Đẳng Vĩnh Lôi phẫn nộ quát.

"Bọn chó chết!" Không ít người của Đàng gia trang đã chửi to. Hiển nhiên là đám người của Vương gia trang đã gặp phải một quần lang, chống đỡ không nổi mà phải bỏ chạy, nhưng lại chạy về phía bọn họ, cùng kéo bọn họ xống nước. Thực ra, từ góc độ của đám người Vương gia trang mà nói thì cũng hiểu được, Là bọn họ không muốn chết, ở tại thời khắc sinh tử này, bám trụ lấy người của Đàng gia trang, bọn họ còn có hy vọng sống sót.

"Đàng Vĩnh Lôi, đừng tức giận, chúng ta mới vừa đi không lâu thì gặp phải bầy sói này, cho dù không có chúng ta, các người cũng sẽ gặp phải chúng mà thôi." Đại hán tóc tai bù xù Vương Trọng Bằng vội nói.

"Nói cái rắm nữa, nhanh lên chuẩn bị." Đàng Vĩnh Lôi quát.

Vương Trọng Bằng lập tức quay đầu rút gào quát: "Mau chuẩn bị cho tốt, cùng quần lang chém giết một hồi nữa."

Đàng Thanh Sơn nhìn quanh bốn phía, chung quanh đám sói hoang tụ lại số lượng càng ngày càng nhiều, hiển nhiên đám sói cảm thấy có chút uy hiếp, cũng không có lập tức tiến công, chỉ gắt gao vây quanh. "Mỗi con sói này đều cao khoảng một thước năm, sói to lớn đến như vậy, so với lũ sói hoang kiếp trước ta gặp, thật khó chơi hơn nhiều" Đàng Thanh Sơn cảnh giác nhìn bốn phía.

"Thúc." Đàng Thanh Hổ thấp giọng nói, "Đám sói số lượng nhiều lắm."

"Nhìn một cái đã thấy hơn trăm đầu, xa xa còn thấy không rõ." Đàng Vĩnh Lôi hạ giọng, "Nhớ kỹ, phải tìm con đầu đàn, giết con sói đầu đàn, khí thế sẽ chấn trụ quần lang này, chúng sẽ biết khó mà lui!"

Điều này mọi người trên núi đều hiểu được, bầy sói đều không phải là loại... biết rõ địch nhân cường đại mà vẫn lao đầu chịu chết cả đàn, sói là loài狡 hoạt thông minh, nếu ngay từ đầu giết chết con cầm đầu, mất đi chỉ huy. Thêm nữa, chứng kiến khí thế điên cuồng ngăn chặn, bầy sói cũng sẽ lui.

Một đám dã lang chung quanh, không ít dã lang miệng còn lòng ròn máu tươi, hiển nhiên vừa rồi mới cắn người, chung quanh, đám dã lang số lượng càng ngày càng nhiều.

"Sao lại có nhiều sói đến như vậy chứ?" Đàng Vĩnh Lôi yết hầu nhấp nhô, rên trán toát mồ hôi hột, lập tức trừng mắt liếc nhìn Vương Trọng Bằng ở đó không xa.

"Chúng ta trước đây có lần cũng đã gặp đến một trăm đầu dã lang, hưng không nhiều đến như thế này" Vương Trọng Bằng cảm thấy không ổn.

"Trên Đại Duyên sơn, cho dù gặp bầy sói, bình thường cũng chỉ hơn mười đầu. Hiện tại ta xem ra... ững vượt quá hai trăm đầu..." Đàng Vĩnh Lôi có chút khẩn trương, nghiêng người nhìn về phía Đàng Thanh Sơn, nói: "Thanh Sơn, lần này tình huống thực nguy hiểm, thúc chỉ sợ sẽ không nắm chắc bảo vệ được cho người. Nhiều sói hoang xuất hiện đến như vậy, chỉ có một loại tình huống - lang vương xuất tuần!"

Đàng Thanh Sơn trong lòng nhảy dựng: "Lang vương xuất tuần?"

"Đúng, ta lúc trước, năm hai mươi tuổi, đã có gặp qua một lần "lang vương xuất tuần", lần đó, liên đội của ta thoát trở về chỉ có ba người." Đàng Vĩnh Lôi trầm thấp nói.

"Ngao~~~" Đột nhiên, tiếng sói tru cao vút vang lên.

"Công!" Đàng Vĩnh Lôi lập tức nổi giận gầm lên một tiếng.

Đám cung thủ đã có sự chuẩn bị, lập tức trong tay bắn ra, đám mũi tên bắn xẹt qua mấy chục thước khoảng cách, hoặc là đâm vào trong cơ thể dã lang, hoặc là bắn vào khoảng không. Tất cả dã lang cũng đều thấp giọng rít gào vọng ra bốn phương tám hướng, không để ý hết thấy xông tới, đôi mắt lóe ra lục quang hung ác chăm chăm nhìn vào nhóm người.

"Giết!" Đàng Vĩnh Lôi cùng Vương Trọng Bằng cơ hồ đồng thời gầm lên một tiếng.

Song phương tộc nhân đều cũng giơ lên trường thương, hướng đám dã lang đánh tới.

"Xích!" Trường thương đâm vào thân thể dã lang, rút một cái, máu tươi liền vẩy ra.

Nhóm người Đàng gia trang chia làm trước sau hai sắp xếp, phía trước công sát, phía sau phụ trợ. Phòng ngừa dã lang khác nhân cơ hội công kích, chỉ thấy thương ảnh bay múa, một đầu dã lang bị đâm trúng,

trọng thương kêu rên chết liền lập tức. Đám thợ săn cũng điên cuồng tựa như dã thú, bao nhiêu ngày tháng khổ luyện thương thuật, giờ đây toàn lực đại triển khai hết lực công kích.

”Vèo!” Thương đâm vào trong cơ thể dã lang.

”Ngao.” Con dã lang lại rít gào, thét lên chồm cắn lên cánh tay một gã tráng hán bên Đằng gia trang.

”Răng rắc” một tiếng, cánh tay liền đứt ra, máu tươi văng tung tóe.

Nhóm nam nhân Đằng gia trang căn bản cũng không kịp chia sẻ, bởi vì thời điểm này, tất cả mọi người đều rất nguy hiểm.

Đằng gia trang tình huống vẫn còn có chút tốt, nhóm người Vương gia trang thảm hại hơn nhiều, trước đã chết không ít, bây giờ lại thêm không ít người bị thương. Chết chóc tốc độ nhanh hơn hẳn. Đảo mắt chỉ còn lại có bảy người còn sống.

Cả hai nhóm người Đằng gia trang, Vương gia trang nhất thời mất sáng lên. Chính là vì thiếu niên vóc dáng nhỏ gầy - Đằng Thanh Sơn!

”Xuy! Xuy! Xuy!”...

Thương ảnh uốn lượn tựa độc xà. Tua hồng mơ hồ, máu tươi tung bay, thê thảm thiết. Trường thương trong tay Đằng Thanh Sơn tựa như có tánh mạng.

”Bồng! Bồng! Bồng!... Từng đầu dã lang, tất cả đều bị đâm trúng, táng mạng té trên mặt đất.

”Sao?” Đằng Thanh Sơn biến sắc, chấn động trường thương, trường thương linh hoạt tựa du long, mạnh đâm hướng về phía Đằng Thanh Hồ. Lập tức đâm trúng một đầu dã lang.

”Cám ơn!” Đằng Thanh Hồ liếc mắt cảm kích.

”Hả!” Lại một tiếng hét thảm thiết, một vị tộc nhân, trên đùi bị cắn mất một khối thịt lớn, cả người bị dã lang lao đề ngã xuống, yếu hèn bị cắn nát.

Cùng dã lang chiến đấu mới một lát công phu, bên Đằng gia trang cũng đã chết ba tộc nhân, bị thương còn nhiều hơn nữa.

”Liên bá!” Nhìn thấy những vị tộc nhân vừa chết, Đằng Thanh Sơn trong lòng đau xót, đây đều là những trưởng bối trong tộc, những người đã nhìn thấy hắn lớn lên. Bất quá, Đằng Thanh Sơn rõ ràng, hắn có lợi hại hơn thế nữa, cũng không có thể bảo vệ mọi người.

”Ngao~~~” Lại là một tiếng sói tru.

Nhất thời đám dã lang càng thêm điên cuồng, không để ý hết thấy công kích đám người Đằng gia trang. Đằng Thanh Sơn lỗ tai vừa động: ”Lang vương ở kia!” Ánh mắt lợi hại như đao, nhìn chăm chăm về một chỗ xa xa. Đằng Thanh Sơn bất chấp, cả người mạnh hướng phía lang vương vừa rồi phát ra tiếng gầm gừ phóng tới.

”Thúc, các người ở đây, ta đi giết lang vương!”

”Thanh Sơn!” Đằng Vĩnh Lôi biến sắc.

33. Chương 15: Về Nhà

”Đều chết hết cho ta!”

Đằng Thanh Sơn trong lòng sát cơ bùng lên, một cây trường thương vũ động như ngàn vạn mũi tên vọt ra.

”Xoẹt!” ”Phốc!”...

Từng con dã lang bị đâm thủng thân thể, Đằng Thanh Sơn mục quang trở nên lảng lẽ, tựa hồ trở lại năm xưa một mình hắn xông vào tổ chức Red chém giết. Trong đầu nhớ lại cảnh ba tộc nhân chết lúc trước ”Đều

tại ta ẩn dấu thực lực, không vào trường hợp bất đắc dĩ thì không muốn bại lộ. Chỉ trong chốc lát đó, mấy người Liên bá phải chết!”

Kiếp trước đối với Đằng Thanh Sơn ảnh hưởng quá lớn.

Hoạt động trong một thế giới hắc ám, Đằng Thanh Sơn luôn có thói quen phải che giấu thực lực, nhưng vào lúc này hắn đã cảm thấy hối hận.

”Tất cả chết hết đi!”

Một thanh trường thương đó giống như du long vũ động, đem cả người bảo vệ trong đó. Đằng Thanh Sơn cầm trường thương trong tay phảng phất như biến thành một con nhím cực to, dã lang nào dám lao đến cắn giết hắn, tất cả đều bị giết chết, đánh văng đi. Trường thương trong tay Đằng Thanh Sơn tựa như có sinh mệnh!

Thương pháp -- Hỗn Nguyên Nhất Khí.

Bước đầu tiên Đằng Thanh Sơn luyện thương chính là hao phí tất cả thời gian, tinh lực đem ”Hoàn quyền” diễn hóa thành ”Hỗn Nguyên Nhất Khí” thương pháp có tính chất phòng ngự. Bước thứ hai nghiên cứu thương pháp ”Như Ảnh Tùy Hình” mang tính chất công kích.

”Xoẹt!” ”Xoẹt!” ”Xoẹt!”...

Đằng Thanh Sơn không ngừng đi tới. Những dã lang điên cuồng phóng tới cắn giết hắn, căn bản không thể ngăn cản được bước tiến của hắn.

Một mạch đi thẳng tới, để lại những xác lang đầy đất.

”Thương pháp của Đằng Thanh Sơn” Ánh mắt của Đằng Vĩnh Lôi lập tức rực sáng lên.

”Tất cả mọi người cùng chống đỡ, tiếp tục chống đỡ một lúc nữa.”

Đằng Vĩnh Lôi la lớn lên, nhưng đám dã lang đã điên cuồng lại không có một chút từ tâm nào. Ngay lúc Đằng Thanh Hổ đâm chết một con dã lang, liền có hai con dã lang từ hai bên áp sát vào Đằng Thanh Hổ, hiển nhiên bọn chúng đã phát hiện Đằng Thanh Hổ có uy hiếp khá lớn.

Đằng Thanh Hổ sắc mặt đại biến, hắn chỉ có thể miễn cưỡng dùng trường thương gạt bay dã lang bên phải, còn dã lang bên trái thì hắn không còn kịp ngăn cản nữa.

”Thanh Hổ!” Đằng Vĩnh Lôi biến sắc, liền áp sát tới bên Đằng Thanh Hổ. Trường thương một đẩy một gạt, lập tức đánh văng dã lang kia đi. Chỉ là thương thuật của Đằng Vĩnh Lôi cao tới đâu, nếu so với Đằng Thanh Sơn thì vẫn còn kém rất nhiều. Dưới tình huống bị đám sói lớn công kích này, hắn trợ giúp người khác, nghĩa là đẩy mình vào chỗ nguy hiểm.

”Hống!” Ba dã lang liền lao tới tấn công Đằng Vĩnh Lôi.

”Cút” Đằng Vĩnh Lôi tung cước đá bay một con, trường thương lập tức co về phòng thủ nhưng vẫn chậm một chút.

Cán trường thương vung lên đánh bay một con dã lang bên phải, dã lang bên trái cũng trực tiếp cắn mạnh lên trên cánh tay trái của hắn. ”Rắc!” một tiếng, cánh tay trái của Đằng Vĩnh Lôi liền đứt rời ra, máu tươi phun ra bắn lên mặt Đường Thanh Hổ đang ở bên cạnh.

Đằng Thanh Hổ ngẩn ra, thê lương gào lên ”Thúc!”

”Mọi người thu hẹp vòng tròn, giữ vững!” Đằng Vĩnh Lôi bị cụt một tay, vẫn dùng tay phải cầm trường thương, đâm chết dã lang vừa mới cắn đứt cánh tay hắn, đồng thời phát ra mệnh lệnh. Mặc dù đau đớn khiến mồ hôi hột đổ đầy trên trán, nhưng vẫn tiếp tục thủ vững tại vị trí cũ. Mỗi tộc nhân của Đằng gia trang đều cảm thấy bị phản mà giết địch.

”Thương pháp của Đằng Thanh Sơn cực cao, nhất định có thể giết được Lang vương, mọi người cố gắng kiên trì.” Đằng Vĩnh Lôi hô to.

Các tộc nhân đều cắn răng kiên trì. Nhưng mặc kệ là bọn họ hay là Đằng Vĩnh Lôi trong lòng đều có chút lo lắng -- Thanh Sơn thật sự có thể giết Lang vương không?

"Ngao ~" Từ xa truyền đến một tiếng sói tru đầy phần nộ.

Lập tức thể công của đám dã lang đang điên cuồng tấn công liền chậm lại. Tất cả dã lang đều quay đầu chạy về phía Lang Vương.

"Là Thanh Sơn" Đằng Vĩnh Lôi có chút lo lắng.

"Thúc, người xử Lý vết thương tốt đi." Đằng Thanh Hổ thiếu chút nữa phát khóc.

Đằng Vĩnh Lôi xé một miếng vải, buộc chặt cánh tay trái lại, đề phòng máu chảy ra quá nhiều.

Trên một khối cự thạch, một cự lang toàn thân trắng như tuyết, cao trên hai thước đang chăm chú nhìn Đằng Thanh Sơn. Chỉ luận thể tích, con cự lang trắng như tuyết đó đã vượt xa mãnh hổ. Bên cạnh người nó còn có bốn con sói to lớn hơn hẳn những con lang bình thường khác, bốn con sói này có nhiệm vụ bảo vệ Lang vương.

Tại ở cách đó không xa là Đằng Thanh Sơn, đang không ngừng đi tới, quãng lại sau lưng là vô số thi thể dã lang đã tấn công hắn.

"Ngao ~" Lang vương một lần nữa tru lên.

Chỉ thấy bốn con sói lớn bên cạnh cùng mạnh mẽ nhảy lên, cực nhanh hướng đến Đằng Thanh Sơn lao tới.

"Hừ, súc sinh!" Trong mắt Đằng Thanh Sơn hiện lên sát cơ lạnh thấu xương, trường thương trong tay không chút lưu tình. Chỉ thấy bốn con sói giáo hoạt này di chuyển trong bầy sói, thỉnh thoảng tìm cách áp sát Đằng Thanh Sơn, dùng lợi trảo chụp vào vũ khí của Đằng Thanh Sơn, kiềm chế Đằng Thanh Sơn.

"Đều chết cả đi!"

Nội kinh trong cơ thể Đằng Thanh Sơn, từ kinh mạch ở hai tay quán nhập vào trong trường thương, tốc độ của trường thương trong tay đột nhiên tăng lên.

"Vèo!" "Vèo!"

Liên tục hai chiêu, hai con sói lớn đã bị đâm thủng đầu, mất mạng ngay tại chỗ.

Nói về sự hùng hậu của nội kinh, lúc Đằng Thanh Sơn bốn tuổi, so với nội kinh ở trạng thái đỉnh cao của kiếp trước còn nhiều hơn. Đằng Thanh Sơn hôm nay nội kinh càng mệnh môn mãnh liệt, hơn nữa qua sáu năm tu luyện Nội gia quyền, khiến kinh mạch ở hai tay, hai chân, lưng đều hoàn toàn được đả thông.

Hai con sói lớn khác tựa hồ đã bị kinh sợ, Đằng Thanh Sơn không khỏi cười lạnh, bước nhanh tiến tới, trường thương trong tay như độc xà xuất động.

"Phốc" "Phốc"

Lại một lần nữa lấy mạng hai con sói lớn. Loại súc sinh này, đối với Đằng Thanh Sơn đã sớm đạt tới cảnh giới "Nhân thương hợp nhất" mà nói, căn bản không là gì cả.

"Grào!" Lang vương nổi giận gầm lên, từ cự thạch nhảy thẳng đón tới Thanh Sơn. Nhảy một bước đã hơn mười thước.

"Nhanh thật" Đằng Thanh Sơn rùng mình.

Trường thương trong tay xoay tròn đâm tới đầu Lang Vương. Thân hình Lang vương hợp nhanh xuống, dễ dàng tránh thoát, thoáng cái đã áp sát Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn hữu thủ rút lại, trường thương nhanh chóng thu về. Lại một lần nữa đâm về phía Lang vương.

"Ba" lợi trảo của Lang Vương hung hãn chụp trúng cán thương, tựa hồ muốn đánh gãy nó.

Cán thương đã sớm quán thấu nội kinh, đột nhiên, nội kinh bột phát!

Lang Vương vội lui.

"Ca ca~~" cán thương của Đẳng Thanh Sơn không ngờ phát ra tiếng kêu quái dị. Thanh Sơn đã sớm luyện đến "Nhân thương hợp nhất" lập tức phát hiện ra vấn đề ở đâu "Bất hảo, sức mạnh một trảo của Lang vương tuyệt đối đạt tới mấy ngàn cân. Cho dù nội kinh của ta quán nhập vào cán thương nhưng cán ngọn Thanh Nam thương này không thể thừa nhận nổi, bên trong đã có vết nứt"

Lang vương lại rút gào, lao tới Đẳng Thanh Sơn. con mắt hung ác màu u lục nhìn cứng Thanh Sơn.

Cán thương lại chuyển, đầu thương như tia chớp đâm tới mắt Lang Vương.

"Ba" một trảo như chớp đánh trúng cán thương.

Cán thương bị nứt từ trước "Bồng" một tiếng gãy làm hai. Lang vương cực nhanh lùi về phía sau, đồng thời tru lên, ra lệnh cho đại lượng dã lang vây công Đẳng Thanh Sơn. Hiện tại Đẳng Thanh Sơn không còn binh khí, gọi là lưỡng quyền khó địch tứ thủ. Bị một đám dã lang vây công, hẳn làm sao chống đỡ?

"Ba" "Ba"...

Chưởng của Đẳng Thanh Sơn liên tiếp đánh trúng đầu năm con dã lang. Phàm là con nào bị đánh trúng đều vô lực ngã xuống, mất mạng tại chỗ.

Đến lúc này, Đẳng Thanh Sơn cũng không tiếc nội kinh nữa.

"Chú" một đạo hàn quang xẹt qua.

Lang vương lập tức né tránh. Một thanh phi đao đã cắm vào lưng lang vương, lang vương không ngờ quay đầu bỏ chạy.

"Tốc độ của lang vương nhanh thật. May là kinh mạch hai chân ta đã sớm đã thông" Đẳng Thanh Sơn tâm ý vừa động, tại thế giới này, lần đầu tiên vận chuyển công pháp "Thiên nhai hành". Trong nháy mắt, cả người Đẳng Thanh Sơn hóa thành khói xanh, chớp mắt lao ra khỏi vòng vây của đám sói, trong phút chốc đã đuổi kịp lang vương đang chạy trốn.

Lang vương hoảng sợ quay đầu, rống giận một tiếng, muốn dõng lại.

"Chết!" Đẳng Thanh Sơn gầm nhỏ, hữu quyền mang theo vô tận lực lượng cùng với nội kinh mãnh liệt, một quyền đâm ra.

Pháo quyền!

"Bồng"

Nội kinh mạnh mẽ chấn gãy lang trảo của Lang vương, quyền đầu đập trúng ngực bụng, đánh lang vương bay tung lên, sau đó nặng nề rơi xuống đất. Toàn thân lang vương co giật, khóe miệng phun ra bọt máu, tựa hồ còn muốn giãy dụa phản kháng. Nhưng qua một lát, sức sống của lang vương đã hết, cuối cùng không nhúc nhích nữa.

"Grào" chỉ còn mấy chục con sói còn sống thấy Lang vương dễ dàng bị giết khê gầm nhẹ, bỏ trốn tứ tung, biến mất giữa núi rừng.

Lúc này, tiếng bước chân hỗn loạn từ xa xa vang lên. Bọn Đẳng Vĩnh Lôi cùng chạy tới. Nhưng khi nhìn thấy thấy sói đầy đất, thậm chí còn có một ngọn Thanh Nam Thương bị gãy rời, mọi người hoàn toàn chấn kinh. Đặc biệt khi nhìn thấy bọn thân thể không lồ của bốn con sói lớn, đều hít vào một hơi lạnh ngắt.

Con sói như vậy, mỗi con đều cực kỳ đáng sợ vậy mà không ngờ cả bốn con đều bị giết chết.

Tất cả đều lộ ra chiến đấu mới rồi thảm thiết đến mức nào.

"Thanh Sơn" mọi người đều thấy Đẳng Thanh Sơn phía xa xa.

Bọn họ cũng thấy được thi thể Lang vương còn to hơn cộp đang nằm trên mặt đất. Trên lưng Lang vương còn cắm một thanh phi đao.

"Thúc" Đẳng Thanh Sơn quay lại, nhưng khi đang quay sắc mặt Đẳng Thanh Sơn đại biến, nhìn chằm chằm cánh tay không trọn vẹn của Đẳng Vĩnh Lôi, trong óc "Ổng" một tiếng. Trong các trưởng bối trong tộc, mấy người như Ngoại công, Đẳng Vĩnh Lôi, Đẳng Vĩnh Tương là quan hệ gần gũi với Đẳng Thanh Sơn nhất.

Tính cách Đằng Thanh Sơn rất đặc biệt. Bởi vì trước đây hoạt động trong thế giới ngầm, hắn rất ít tiếp nhận một người nào.

Nhưng một khi tiếp nhận, hắn sẽ xem là người chí thân.

Như cái chết của thê tử có thể khiến hắn phần nộ mà đánh tới tổng bộ tổ chức Red, hắn không tiếc sinh mệnh của chính mình. Vậy mà hiện tại, cánh tay của thúc thúc hắn đã gãy rồi.

"Thanh Sơn, đừng đau khổ" trên khuôn mặt tái nhợt của Đằng Vĩnh Lôi lộ nụ cười.

"Tất cả là vì ta" trong mắt Đằng Thanh Hổ đậm đặc nước mắt "Nếu không vì cứu ta, thúc thúc sẽ không bị cắn đứt cánh tay trái"

"Thanh Hổ, dù ta có chết người cũng phải còn sống" Đằng Vĩnh Lôi nói.

Đằng Thanh Hổ giật mình.

"Thiên hạ hỗn loạn, đạo phỉ hoành hành, muốn cho tộc nhân sống tốt đẹp phải để những người mạnh hơn sống sót. Thanh Hổ, người năm nay mới mười lăm tuổi đã có sức mạnh ngàn cân. Hiện tại duy nhất còn kém chính là thương pháp, kinh nghiệm" Đằng Vĩnh Lôi nói. Đằng Thanh Hổ run rẩy gật đầu.

Sức của hắn mạnh nhưng thương pháp lại không bằng Đằng Vĩnh Lôi.

"Ta còn may, chỉ là cụt tay. Thăng Cường, lão Liên... bọn họ đều đã chết" đôi mắt Đằng Vĩnh Lôi ửng đỏ.

Lập tức nhìn về phía Đằng Thanh Sơn "Nhưng hôm nay ta rất cao hứng, thật sự cao hứng! Thanh Sơn, chỉ một mình người giết chết bốn con sói lớn, một Lang vương, lại thêm hơn trăm con sói! Hiện tại, có thể nói người là đệ nhất hảo hán của Đằng gia trang chúng ta" Đằng Vĩnh Lôi bây giờ mới chân chính ý thức được thực lực của Đằng Thanh Sơn.

Một người giết hơn trăm con sói, bốn con lớn và một Lang vương, đây là nhân vật đáng sợ cỡ nào?

Ánh mắt những người còn sống xung quanh tỏa sáng nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng gia trang có hảo hán như vậy, tương lai còn ai dám xem thường làm nhục?

"Mang theo thi thể bốn con sói lớn và Lang vương, chúng ta về nhà" Đằng Vĩnh Lôi nói.

"Phải, về nhà" không ít tộc nhân trong mắt đã ửng hồng.

34. Chương 16: Tân Thủ Lĩnh.

"Đội thợ săn đã trở lại!" Một thanh âm vang lên từ chốt gác ngoài đại môn.

Trong tộc, trên võ trường không ít tộc nhân đang túm tụm cười nói liên tục chạy tới. Nhưng khi vừa nhìn thấy thì không ít người sắc mặt đại biến. Từ xa đã nhìn thấy... trên người các thành viên đội thợ săn dính đầy vết máu, các vết thương đã được băng bó, trên vai còn vắt một số thi thể các tộc nhân khác.

Có tộc nhân đã chết!

"Thăng... Cường..!" Tiếng la bi thống vang lên.

"Nhanh đi thông tri cho tộc trưởng!" Lập tức có người la lớn, thanh âm rất là thê lương.

Một lát sau, trên luyện võ trường tụ tập gần hai ngàn người, ngoài số người đang canh gác ngoài ruộng, còn lại tất cả đều tụ tập lại. Về mặt ai ai cũng hết sức trầm trọng, đặc biệt người nhà của một số tộc nhân bị chết, còn đang quỳ khóc trên mặt đất. Tộc trưởng Đằng Vân Long trên mặt cũng chứa chất sự bi ai.

"Khi đội thợ săn lên núi thì đã đụng phải "Lang Vương xuất tuần"! Năm người trong đội đã chết, bốn người bị tàn phế!" Đằng Vân Long thanh âm trầm thấp, trong khi tiếng khóc vẫn vang lên từ trong đám người.

"Đằng Vĩnh Liên, Đằng Vĩnh Cường, Đằng Vĩnh Nghĩa..." Đằng Vân Long một lượt điểm năm cái tên.

"Bọn họ là vì gia tộc họ Đằng mà chết, nội tộc sẽ bồi hoàn cho gia đình của năm người bọn họ, mỗi nhà một trăm hai mươi lạng bạc trắng, từ hôm nay trở đi, trong tộc sẽ hỗ trợ cho gia đình bọn họ!" Đằng Vân Long thanh âm đều đều, đây là quy củ từ lâu, vì tông tộc mà tử trận thì được bồi thường một trăm hai mươi lạng bạc trắng, bị tàn phế thì nhận bồi thường năm mươi hai lạng bạc trắng, ngoài ra thì cả tông tộc sẽ hỗ trợ cho gia đình người tử trận.

Đằng Thanh Sơn yên lặng nhìn tràng cảnh này.

Mấy năm nay, mặc dù hắn từng nghe nói là có những thôn trang bị cường đạo thổ phỉ giết sạch, tuy nhiên hắn không có nhìn thấy tận mắt, chỉ là nghe nói, không có cái cảm giác xúc động như thế này. Bởi vì Đằng gia trang là một đại thôn trang, dám cường đạo thổ phỉ bình thường cũng không dám gây hấn, còn Bạch Mã Bang hàng năm vẫn thu tiền bảo kê.

Người của Đằng gia trang bao năm qua vẫn rất yên bình, đã rất lâu không có ai bị giết.

Dù sao thì ở trong đại sơn mà đụng phải "Lang Vương xuất tuần", xác suất đó chỉ là mấy chục năm mới có thể xảy ra một lần.

"Đốt lửa!" Thanh âm đột ngột của Đằng Vân Long đã làm Đằng Thanh Sơn bừng tỉnh.

Hỏa táng.

Đây là quy củ trong tộc. Từng ngọn lửa bốc lên cao, đặt ở trên bó củi chính là những cỗ thi thể, đều là trưởng bối thân thiết trong tộc. Những tiếng khóc nức nở cộng hưởng vang lên, nhưng cũng có nhiều người chỉ lẳng lặng đứng nhìn hết thấy. Bởi vì, bọn họ đã từng trải qua những nỗi đau sâu sắc khó quên hơn nữa.

Bọn họ đã sớm biết là để sinh tồn trên mảnh đất này, thì máu phải đổ.

Cho nên các nhóm tộc nhân từ nhỏ đã khổ luyện, không có một ngày buông lỏng.

Trong từ đường của Đằng thị bộ tộc.

"Kẹt!" Cánh cửa sắt rất nặng được mở ra, người nhà của những người tử trận tay cầm năm cái hộp tro cốt, vừa khóc vừa đi vào trong từ đường.

Đằng Thanh Sơn và phụ thân Đằng Vĩnh Phàm đứng cùng một chỗ lẳng lặng quan sát hết thấy. Không gian bên trong từ đường thật lớn, so với kho binh khí thì còn lớn hơn. Trong từ đường cất giữ rất nhiều hộp tro cốt. Chỉ cần nhìn qua cũng có thể thấy được là có đến hàng ngàn hàng vạn các hộp tro cốt được xếp thành hàng.

"Đây là tro cốt của các tiền bối Đằng thị nhất tộc trong cả ngàn năm qua, họ đã vì tông tộc mà hy sinh." Đằng Thanh Sơn cũng biết điều này.

Không phải là ai chết cũng được vào từ đường.

Trong hơn một ngàn năm lịch sử của Đằng thị nhất tộc, chỉ có những ai vì tông tộc chết trận, vì tông tộc cống hiến, sau khi chết mới được đưa vào từ đường. Còn những người bình thường, sau khi chết, nhiều nhất thì cũng chỉ là hỏa táng, không được đưa vào từ đường. Tên tuổi cũng không được lưu trên Đằng thị tộc bi (bia đá).

"Đằng thị tộc bi!" Đằng Thanh Sơn ánh mắt nhìn về từng khối đá sừng sững, cao chừng một trượng ở bên trong từ đường. Trên mỗi tấm bia đá đều khắc dày đặc tên người, mỗi một tên là đại biểu cho một vị tiền bối trong lịch sử của Đằng thị tông tộc.

"Lưu danh trên tộc bi." Đằng Vân Long cao giọng hô.

Lập tức một lão giả mái tóc hoa râm, đi tới bên một tấm đá thật lớn, cầm đao khắc xuống chăm chú, trên tấm đá liền đã khắc lên tên của năm người.

"Ô ô..." Người nhà những tộc nhân tử trận kêu khóc ai oán làm cho không khí càng thêm bi thống.

Đằng Vân Long đi đến bên cạnh người nhà những tộc nhân tử trận, bọn họ đều chết ở độ tuổi sung mãn, nhi tử của bọn họ đa phần đều mới chỉ là những thiếu niên, đứa lớn nhất cũng mới chỉ mười hai tuổi. Đằng Vân Long xoa đầu một đứa nhỏ, ánh mắt nhìn về phía mấy thiếu niên khác: "Cha của các người đều là

những hảo hán của Đảng thị nhất tộc, bọn họ đều là vì tông tộc mà chết, các người nên cảm thấy tự hào về bọn họ!”

”Dạ.” Đám thiếu niên đều gật đầu mạnh mẽ.

Vài năm sau, đám thiếu niên này cũng sẽ giống như cha của chúng, những người đã chiến đấu để bảo vệ tông tộc. Đảng thị nhất tộc có thể ngàn năm bất diệt chính là bởi vì cỗ tinh thần ”Bách chiết bất từ”* này, nó được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Tại chỗ ở của Đảng Vân Long tộc trưởng.

Bên trong căn phòng trong có tám người đang tụ tập.

Ngoài tộc trưởng Đảng Vân Long ra thì còn có Đảng Vĩnh Lôi, Đảng Vĩnh Tương, Đảng Vĩnh Phàm, cùng với ba vị lão nhân trong tộc, còn một người nữa: Đảng Thanh Sơn!

”Vĩnh Lôi, các người lần này làm rất tốt. Con Lang vương đã chết kia, đao kiếm binh thường đều không thể đâm thủng được lớp da của nó. Đặc biệt là con Lang vương này toàn thân lông trắng như tuyết, lại không bị chút hư tổn nào. So với mãnh hổ thì còn lớn hơn, rất nhiều phú hào có địa vị sẵn sàng mua bộ lông của nó. Giá không hề thấp hơn so với bộ lông của con ”tuyết điều”* kia đâu!”

Đảng Vân Long nói.

Lần này, nội tộc thu hoạch đích xác là không nhỏ. Lông của Lang vương so với lông của tuyết điều thì còn quý hiếm hơn, đặc biệt con Lang vương này lại là toàn thân trắng như tuyết.

”Tộc trưởng.” Đảng Vĩnh Lôi nói, ”Lần này thì thật ra đều là nhờ vào Thanh Sơn, nếu không phải có hắn thì lần này chúng ta nhiều nhất cũng chỉ có thể có hai ba người sống sót mà trở về. Chứ đừng nói đến chuyện giết con Lang vương kia. Cả bốn con sói lớn và con lang vương, cùng với hơn trăm con dã lang đều là Thanh Sơn giết.”

Lúc này không ít ánh mắt đổ dồn về phía thiếu niên còn chưa đủ tuổi - Đảng Thanh Sơn. Lần này trong tộc có người chết đi, mặc dù là chuyện buồn. Tuy nhiên sinh tồn ở thời loạn này, sau khi biết được vũ lực kinh người của Đảng Thanh Sơn, thì ở đáy lòng, bọn họ ngược lại, lại mừng rỡ như điên. Một người có thể giết chết hơn trăm con dã lang, bốn con sói lớn, một con Lang vương... là cường giả đáng sợ đến mức nào? Mà cường giả đó còn chưa đến mười tuổi, đến khi hắn trưởng thành thì còn cường đại đến mức nào? Quan trọng nhất chính là... cường giả đó lại là người của Đảng thị nhất tộc của bọn họ!

”Thanh Sơn, khá lắm.” Đảng Vân Long nói.

”May mắn lúc trước, Thanh Sơn không có đi Quy Nguyên tông.”

Đảng Vĩnh Tương cảm thán nói, ”Nếu đi Quy Nguyên tông, không nhất định có được thương thuật cao đến như vậy. Thanh Sơn... đứa nhỏ này... Một mình tự học, so với người khác dạy còn giỏi hơn.” Đã biết được chiến tích của Đảng Thanh Sơn, tất cả mọi người đều công nhận thực lực của hắn.

Nội tộc đệ nhất hảo hán! Không cần tranh cãi.

Đám người Đảng Vân Long tự cho là may mắn vì không cố ép Đảng Thanh Sơn đến Quy Nguyên tông. Nếu Đảng Thanh Sơn đến Quy Nguyên tông, nhất thời căn bản không giúp được gia tộc. Trừ phi Đảng Thanh Sơn tại Quy Nguyên tông có được địa vị cao, mới có thể trợ giúp cho dòng họ. Nhưng nước xa không giải được cơn khát gần, Đảng Thanh Sơn ở trong tộc, đương nhiên đối với dòng họ có trợ giúp lớn hơn.

”Trường thương kia của Thanh Sơn, lúc cùng Lang Vương chém giết đã bị gãy, hơn nữa cây thương đó, với vóc dáng hiện tại của Thanh Sơn mà nói, có hơi ngắn một chút.” Đảng Vĩnh Tương nói.

”Àn, đúng, nên đổi một cây trường thương khác, Thanh Sơn, đi, chúng ta bây giờ đi binh khí khó*.” Đảng Vân Long cười đứng dậy.

Đảng Thanh Sơn cũng cùng mọi người hưởng binh khí khó đi đến.

Năm đó lúc còn là hài đồng sáu tuổi, Thanh Sơn thương bảy thước kia, Đảng Thanh Sơn vẫn miễn cưỡng vì hơi dài. Nhưng hiện giờ hắn đã hơn chín tuổi, qua hơn ba tháng nữa sẽ sang tuổi thứ mười. Hắn hiện giờ

đã cao năm thước tám tấc (1,45m). Nếu dùng trường thương bảy thước sớ e là ngắn, lấy chiều cao của hân mà nói, trường thương tốt nhất là dài khoảng chừng bảy thước sáu.

Bình khí khổ ầm ầm mở ra.

"Thanh Sơn, người chọn một cây trường thương đi."

Đặng Vân Long cười nói.

Trong tộc tích lũy trường thương rất nhiều, căn bản không cần đặc biệt luyện chế, chỉ cần đến chọn lựa là được.

Trường thương làm bằng gỗ, cho dù là loại gỗ cây lim tốt, đối với Đặng Thanh Sơn mà nói vẫn e rằng chất liệu gỗ còn kém.

"Nơi này cũng có thiết thương* cùng Tấn thiết thương*! Thiết thương chất lượng so với Tấn thiết thương còn kém hơn không ít, nhưng cũng nhẹ hơn rất nhiều." Đặng Thanh Sơn đi một vòng, ánh mắt dừng lại ở một cây Tấn thiết thương, một tay duỗi ra, thử múa may vài cái.

"Loại thương này cán làm bằng thép ròng công nghệ không tồi, sức nặng cũng vừa hảo, cộng với đầu mũi thương khoảng chừng hai tấc nữa. Tuy rằng hơi dài một chút, nhưng với ta không có ảnh hưởng gì. Về sau thân thể dài cao thêm, có thể tiếp tục sử dụng một thời gian."

Đặng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía Đặng Vân Long: "Ngoại công, con muốn lấy loại này."

"Thanh Sơn, đây là loại thương làm bằng thép ròng thượng đẳng, cộng với đầu thương, thì cả thương dài đến tám thước, nặng tới năm mươi hai cân. Nếu gặp quần chiến, sẽ hao phí khí lực quá lớn a, đổi loại khác đi." Đặng Vân Long nói.

Khí lực con người là có hạn, huy động vũ khí hạng nặng thời gian dài, thời gian dài quá khí lực sẽ hết sạch.

Đặng Thanh Sơn nở nụ cười: "Cứ nó đi, không cần đổi!"

Đạt tới cảnh giới nhân thương hợp nhất, khi Đặng Thanh Sơn sử dụng trường thương, mỗi bộ phận trên thân thể đều có thể dùng sức, bộ phận cơ thể này dùng sức, bộ phận cơ thể khác nghỉ ngơi, chỉ sợ đánh cả ngày cũng sẽ không mệt mỏi. Với hình ý tông sư cảnh giới của hân, đối với gân cốt, năng lực khống chế những bộ phận thân thể, để đùa giỡn một thanh trường thương nặng năm mươi hai cân, như thế nào có thể mệt.

Huống chi, hân còn có nội kình!

"Được rồi, nói không lại người." Đặng Vân Long cười ha hả đi tới chỗ đặt rương, lấy ra nguyên một bộ cả đầu thương.

Tấn thiết thương công nghệ đích xác rất tốt, đầu thương cùng cán thương được gắn liền nhau, không phải là dùng rãnh khuyết ghép lại, mà là bên trong dùng bước ren dài gần một thước (25cm), đem đầu thương gắn chặt chẽ với cán thương.

Tua hồng trên thương mang theo một cổ huyết tinh khí, hiển nhiên thanh Tấn thiết thương này đã uống máu vô số.

"Di?" Đặng Thanh Sơn kinh ngạc cầm cán thương vặn mấy vòng, đem cán thương chia làm hai nửa.

Đặng Vân Long cười nói: "Cán thương này là chia làm hai đoạn, ở giữa cũng là bước ren liên tiếp, bình thường bên ngoài, khi trường thương quá dài làm vướng víu, có thể tháo dỡ phân khai. Đến khi dùng, có thể lắp lại." Đặng Thanh Sơn phi thường hài lòng, đem Tấn thiết trường thương ghép lại, tùy ý vung lên.

"Hô, hô!"

Thương ảnh bay múa, mang theo thanh âm tức giận phá không rít gào.

"Không tồi." Đặng Thanh Sơn càng thêm vừa lòng, tính dẻo dai của Tấn thiết thương này phi thường tốt, nếu quán nhập nội kình, có tiếp ngàn cân khí lực cũng không có sự cố gì.

"Tộc trưởng." Lúc này ở một bên Đàng Vĩnh Lôi mở miệng, trên mặt hắn có một tia chua xót, "Hiện tại cánh tay trái của ta đã đứt, không... thích hợp đảm đương vị trí thủ lĩnh của đội thợ săn nữa, từ hôm nay trở đi, ta sẽ ở lại trong tộc. Về phần thủ lĩnh của thợ săn đội, tộc trưởng, người hãy tuyển một người khác."

Nhất thời không khí thay đổi.

"Vĩnh Lôi." Đàng Vĩnh Phàm an ủi, vỗ bả vai Đàng Vĩnh Lôi. Mất cánh tay trái, điều này đối với một nam nhân thượng võ mà nói, quả là một sự kiện thống khổ.

"Vĩnh Lôi, về sau người hãy ở trong tộc, về phần thủ lĩnh đội thợ săn..." Đàng Vân Long quay đầu, ánh mắt dừng ở trên người Đàng Thanh Sơn.

Ở chỗ này, các vị lão nhân khác, còn có Đàng Vĩnh Phàm, Đàng Vĩnh Lôi, Đàng Vĩnh Tương đều quay đầu nhìn về phía Đàng Thanh Sơn.

Đàng Thanh Sơn cả kinh?

Có ý tứ gì? Mình ư? Mình ba bốn tháng nữa, mới được mười tuổi mà thôi.

"Thanh Sơn!"

Đàng Vân Long nhìn hắn nói: "Anh hùng không hỏi tuổi, bây giờ là loạn thế, không cần nhìn vào tuổi của người, chỉ cần nhìn thực lực của người! Từ hôm nay trở đi, người chính là liệt (săn) đội thủ lĩnh! Người phải nhớ... Người hiện tại đã là đệ nhất hảo hán của Đàng thị bộ tộc chúng ta! Thân là đệ nhất nhân trong tộc, người phải gánh vác trách nhiệm!"

Đàng Vĩnh Phàm cũng nhìn về phía con trai của mình: "Thanh Sơn, nam nhân, phải có trách nhiệm! Là một đệ nhất hảo hán trong tộc, phải có trách nhiệm của một đệ nhất hảo hán, từ hôm nay trở đi, người sẽ phải học gánh vác trách nhiệm này, tương lai, cả tộc cần nhờ người dẫn dắt!"

"Vâng! Phụ thân."

Đàng Thanh Sơn bỗng nhiên cảm giác được, một cỗ trách nhiệm mang trên người.

Quá khứ, mọi chuyện khó khăn trong tộc, đều là phụ thân, ngoại công, đám người đi đầu giải quyết, hắn có thể vô ưu vô lự.

Nhưng từ hôm nay trở đi, hắn phải đứng ra!

(*). Bách chiết bất từ: Trăm lần gãy gục cũng không buông

(*). Tuyệt điêu: Con chồn tuyết

(*). Binh khí khó: Kho chứa binh khí

(*). Thiết: sắt

(*). Tấn thiết: Thép ròng, thép già, thép đã luyện

(*). Liệp đội: Đội thợ săn

(*). Tắc: Đơn vị đo.

01 tắc = 2.5cm

01 trượng = 10 thước = 100 tắc.

35. Chương 17: Cao Thủ Nội Kinh

Trong tộc, tộc trưởng địa vị cao nhất, tiếp theo chính là sư phó thương pháp, thủ lĩnh đội săn.

Gần mười tuổi đã trở thành thủ lĩnh đội săn, Đằng Thanh Sơn trở thành mục tiêu trong lòng của nhiều thiếu niên. Rất nhiều người lên tiếng tán thưởng Đằng Thanh Sơn, nhỏ như thế mà giỏi như vậy, đến lúc trưởng thành còn khinh khủng cỡ nào nữa?

”Hô” ”Hô”

Gió lạnh gào thét, thời tiết ngày càng lạnh, cách lễ niên tế còn hơn một tháng.

”Hát” ”Cáp”

Từng tiếng thở, tiếng thét vang lên, trên luyện võ trường của Đằng gia trang có không ít thanh niên, thiếu niên đang rèn luyện, lăn đá tròn, xách tạ đá, nâng thùng gỗ... mỗi người tập luyện đồng thời cười nói cùng nhau

”Bọn Thanh Sơn ca hôm qua giết một con cọp, con cọp đó, trảo của nó to bằng đùi ta” một thiếu niên bện tóc vừa đầm bao cát vừa nói với đồng bạn. Thiếu niên bên cạnh tắc lưỡi cảm thán ”Thanh Sơn ca không phải ”trâu” thường, còn là thủ lĩnh đội săn nữa. Đời này của ta, nếu có thể đảm nhiệm thủ lĩnh đội săn, vậy, chắc chắn”

Ngay lúc này

Mặt đất khẽ khẽ chấn động.

”Tiếng vó ngựa” không ít người trên luyện võ trường quay đầu nhìn phía đại môn. Chỉ thấy xa xa hơn mười bóng người cưỡi tuấn mã cực nhanh chạy lại.

”Dừng lại” Gác cổng của Đằng gia trang quát to.

”Hừ” một tiếng hừ lạnh vang lên, thật quỷ dị, lại giống như tiếng sấm vang lên bên tai mọi người.

”Hừ” Một đạo hàn quang lóe lên xẹt qua đại môn. Chốt cửa to nặng bằng sắt đúc ở cửa chính của Đằng gia trang không ngờ đứt ra, cả đại môn ầm ầm mở ra, mấy chục kỵ sĩ không chậm lại chút nào, chạy thẳng vào luyện võ trường, khiến cho không ít người của Đằng gia trang vội tránh sang bên.

”Luật~~”

Mấy chục thốt tuấn mã đột nhiên dừng lại, chân trước nhấc cao.

”Chỗ các người đây, có phải là Đằng gia trang?” một người làm chủ hét lên, thanh âm rất lớn khiến tai các tộc nhân ở đây vang lên tiếng ông ông.

Một hán tử người đầy mồ hôi do vừa rồi tập luyện bước lên một bước, cất giọng nói ”Chỗ chúng ta là Đằng gia trang, xin hỏi, các vị hảo hán lại chỗ chúng ta có việc gì?” Các tộc nhân của Đằng gia trang đã có người yên lặng chạy tới chỗ tộc trưởng báo tin, nhưng người khác cũng không dám vọng động.

Nên biết chốt cửa đại môn bằng thép đúc dày chừng một xích, rộng hai xích. Chốt cửa như vậy, trong chớp mắt đã bị chặt đứt. Thực lực đó, ai dám đương?”

”Kêu tộc trưởng các người mau tới đây” Người cầm đầu nói.

Đằng Vân Long rất nhanh chạy tới, nhìn từ xa, trong lòng Đằng Vân Long đã cả kinh. Chỉ thấy nơi xa người cầm đầu sắc mặt vàng nhợt, trên người mặc áo hồ cừ đen, con vật hấn cưỡi toàn thân đỏ đậm, cao chừng tám xích ”Hồ cừ thượng đẳng này tối thiểu mấy trăm lượng bạc. Còn tuấn mã kia, toàn thân đỏ sậm, rõ ràng là ”Xích hỏa mã” của Đại Nhung, giá ngàn lượng bạc”

Lại nhìn những người đi theo, những kỵ sĩ tùy tùng này, đồng phục áo choàng màu đá xanh, trên người mặc khôi giáp màu xanh tối, ngựa cưỡi tuy hơi kém một chút nhưng cũng là tuấn mã ”Đó cũng là ngựa U Châu giá hai trăm lượng, còn có đồng phục khôi giáp kia. Sợ rằng Đại đương gia của Bạch Mã bang cũng phải ngần ngại khi mua khôi giáp, tuấn mã như vậy. Đây là nhân mã ở đâu?”

Nghe tộc nhân nói đối phương có thể một kiếm chặt đứt chốt cửa, lại thấy được trang phục của đối phương, trong lòng Đằng Vân Long đã có một vài phán đoán.

"Các vị đại nhân, lão hủ chính là tộc trưởng Đằng gia trang Đằng Vân Long. Không biết các vị đại nhân có việc gì?" Đằng Vân Long khom người.

"Nghe nói chỗ các người có thể làm được Bích Hàn đao?" Thủ lĩnh kia trên cao nhìn xuống, âm thanh lạnh lùng.

"Đúng vậy" Đằng Vân Long cũng không phủ nhận.

"Tốt lắm, ta có đại sinh ý, giao cho người" Thủ lĩnh kia cao giọng nói.

"Các vị đại nhân, đi đường đã mệt, đến chỗ lão hủ nghỉ tạm rồi từ từ bàn chuyện làm ăn luôn, thế nào?" Đằng Vân Long mỉm cười nói. Thủ lĩnh kia trên mặt cũng lộ vẻ tươi cười, lạnh lùng gật đầu nói "Cũng tốt, người đi trước dẫn đường" tức thì mấy chục nhân mã đi tới chỗ của tộc trưởng.

Mọi người trong đội sẵn đang cười nói, trong đó có bốn người khiên thi thể một con gấu đen to lớn.

"Thanh Sơn, một thương của người hôm nay quả thật nhanh như thiểm điện, lúc còn cách con con gấu đui này đã dễ dàng đâm xuyên qua đầu nó" mọi người rất vui vẻ.

Những ngày đi săn này, bọn họ đối với Đằng Thanh Sơn đã vô cùng sùng bái. Trước tiên là đôi tai của Đằng Thanh Sơn rất nhạy, có động tĩnh gì là đã sớm phát hiện trước.

Thứ nhì là thương thuật của Đằng Thanh Sơn cực cao, bất kể là con thú gì đều khó có thể ngăn được một thương của hắn.

Có thủ lĩnh như vậy, bọn họ sao lại không vui?

"Con gấu mù này, cũng không tính là quá lớn" Đằng Thanh Sơn cười nói "Không phải các người nói tiền bối trong tộc từng thấy một con gấu rất to cao tới một trượng, một chưởng có thể đập gãy đại thụ sao?"

Con gấu mù này tuy một chưởng cũng có ngàn cân cự lực nhưng tốc độ còn xa mới bằng Lang vương. Giết nó, Đằng Thanh Sơn chỉ cần một thương.

"Về nhà rồi" Đằng Thanh Sơn cười nói.

Vừa nhìn ra xa, Đằng Thanh Sơn liền biến sắc, bởi vì cửa trang đã mở rộng. Cửa trang của Đằng gia trang bình thường không mở, cho dù mọi người canh gác trở về cũng đều là đi cửa nhỏ bên hông. Thông thường chỉ có đội săn trở về hoặc có đội nhân mã lớn đến mới mở đại môn.

"Bất hảo, nhanh lên một chút" Đằng Thanh Sơn thét.

Các hảo hán trong đội sẵn cả kinh liền xông vào trong trang.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn qua, phát hiện then cửa to dài, chắc chắn đã bị chia thành hai, chỗ bị cắt bén nhọn bóng loáng, con người của Đằng Thanh Sơn co rút lại "Vũ khí thật sắc bén, lực lượng thật mạnh. Có thể chém đứt chém đứt chốt cửa bằng sắt đúc như vậy, ta cũng chỉ có toàn lực sử dụng nội kinh cùng với một Thanh Vũ khí tốt mới có thể đạt tới hiệu quả này"

"Thanh Sơn ca"

"Thanh Sơn"

Trên luyện võ trường không ít người ở ra đón. Phàm là thiếu niên đều gọi Đằng Thanh Sơn là "Thanh Sơn ca" cho dù Đằng Thanh Sơn so với chúng còn nhỏ hơn một hai tuổi cũng đều như vậy. Bởi vì địa vị đặc thù của Đằng Thanh Sơn nên rất nhiều thiếu niên đều muốn Đằng Thanh Sơn trở thành đại ca, từng người sùng bái vô cùng.

Người lớn cũng xem Đằng Thanh Sơn như một trong những chủ sự trong tộc.

"Làm sao vậy?" Đằng Thanh Sơn liền hỏi.

"Thanh Sơn" một nam tử nam tử vạm vỡ liền nói "là một đội kỵ binh, cưỡi ngựa cao lớn! Thủ lĩnh kỵ binh, một kiếm đã chém đứt then cài. Nhưng bọn họ lại nói muốn làm ăn với chúng ta. Hiện tại những người này đã được tộc trưởng mang tới chỗ của hắn"

Đặng Thanh Sơn khẽ thở nhẹ ra một hơi.

"Hảo, các người ở đây, ta đi xem một chút" Đặng Thanh Sơn tay cầm tấn thiết thương đi tới chỗ ngoại công Đặng Văn Long.

Từ xa, Đặng Thanh Sơn đã thấy được nhiều thốt tuần mã cùng với những tên tráng hán mặc khôi giáp, áo choàng xanh đứng ngoài cửa chỗ ngoại công. Những kị binh này ánh mắt sắc bén, từng người thực lực rõ ràng không kém "Nhìn thân hình, ánh mắt bọn chúng tuyệt đối là vũ giả! Không biết đội ngũ này từ đâu lại"

Năng lực cử 500 cân cự thạch coi như là tam lưu vũ giả

Năng lực cử 2.000 cân cự thạch là nhị lưu vũ giả

"Tiểu tử, đi qua một bên" một gã kị sĩ mắng đuổi.

Mấy người trong sân đang đàm phán thương lượng tựa hồ nghe được động tĩnh quay ra ngoài nhìn, vội nói "đó là ngoại tôn của ta, để hắn vào đi"

Kị sĩ kia lạnh lùng liếc mắt nhìn Đặng Thanh Sơn. Đặng Thanh Sơn mỉm cười bước vào sân, không chút tức giận.

"Cha, ngoại công" Đặng Thanh Sơn phát hiện trong sân, phía mình chỉ có hai người, ngoại công Đặng Văn Long và Đặng Vĩnh Phàm cha hắn. Đặng Thanh Sơn nhìn qua đại hán đang ngồi, nam tử mặc áo hồ cừ đen cũng đồng dạng nhìn hắn. Đặng Thanh Sơn chỉ cảm thấy ánh mắt đối phương sắc bén như đao.

Trong lòng Đặng Thanh Sơn thầm kinh "Cao thủ"

"Đặng Vĩnh Phàm" Thủ lĩnh kia chăm chú nhìn Đặng Vĩnh Phàm "Người là thợ rèn binh khí số một trong tộc các người, vậy người nói đi, chuyện làm ăn này người có làm hay không?"

"Thời gian, hơi gấp" Đặng Vĩnh Phàm nhíu mày nói "Công nghệ luyện chế Bích hàn đao là tuyệt kỹ của Đặng gia trang chúng ta, mỗi một thanh Bích hàn đao chúng ta phải luyện chế cẩn thận, không dám có một chút sơ suất nào. Đại nhân, các người muốn đủ 182 thanh, hơn nữa còn muốn trước cuối năm có hàng giao cho các người. Cái này..."

"Hử? vậy là không làm?" sắc mặt tên thủ lĩnh liền thay đổi.

"Hô" một cỗ khí vô hình từ ngoài thân tên thủ lĩnh phun ra, ghé gối bên cạnh trong nháy mắt vỡ nát, mặt đất xuất hiện dầy đặc lỗ nhỏ.

Đặng Vĩnh Phàm, Đặng Văn Long biến sắc.

"Nội kinh thật mạnh" Đặng Thanh Sơn thầm nghĩ "Có thể từ ngoài thân phun ra, hơn nữa cách không phun tới mặt đất mà còn có thể có uy lực mạnh như vậy. Nội kinh tên thủ lĩnh này với ta mạnh hơn nhiều" Đặng Thanh Sơn minh bạch, phương pháp của nội gia quyền tuy chắc chắn có thể luyện hóa thiên địa linh khí thành nội kinh nhưng nội gia quyền lại chủ yếu là cải tạo thân thể.

Còn các loại bí tịch của thế giới này lại chuyên môn luyện hóa nội kinh, tốc độ so với nội gia quyền luyện hóa nội kinh nhanh hơn.

"Vị đại nhân này, đừng nóng giận mà" Đặng Văn Long cười nói "182 thanh Bích hàn đao trong hơn một tháng luyện chế thành công cũng có khó khăn. Nhưng chúng ta sẽ ngày đêm không ngừng làm việc, nhất định sẽ làm xong trước năm mới"

Trên mặt thủ lĩnh lộ ra nụ cười hài lòng "Rất tốt"

"Không biết, nguyên liệu luyện binh khí là bên đại nhân cung cấp hay là..." Đặng Văn Long nói.

"Nguyên liệu các loại các người tự mình phụ trách" thủ lĩnh hoàn toàn không thèm quan tâm nói "Giá tiền, chúng ta đương nhiên không để các người thiệt".

36. Chương 18: Dương Châu Diêm Thương.

Tên thủ lĩnh khẽ cười nói: "Nguyên liệu thì các người tự kiểm lấy, giá là một trăm lượng bạc trắng cho một thanh Bích hàn đao! Tin là không có vấn đề gì với các người chứ?"

"Một trăm lượng?" Đằng Vân Long nhướn mày, mặc dù nói một trăm lượng bạc trắng là rất lớn, nhưng Bích hàn đao là độc môn tuyệt nghệ của Đằng Gia Trang, nguyên liệu để làm ra cũng cực quý hiếm, luyện chế lại vô cùng khó khăn, nếu bán ra bên ngoài thì giá tối thiểu cũng đã là một trăm hai mươi lượng, thậm chí là còn cao hơn. Nếu như chỉ bán với giá một trăm lượng bạc trắng thì tiền lời có vẻ hơi ít.

"Vị đại nhân này, thêm chút nữa được không?" Đằng Vĩnh Phàm nói.

Tên thủ lĩnh cười lạnh nói: "Hảo, đừng nghĩ rằng bọn ta ngu! Nếu chúng ta mua với giá cao thì đã không cần phải chạy đến tận chỗ này của các người! Một trăm lượng bạc trắng, người nhận hay không?"

"Nhận!"

Đằng Vân Long cố nở nụ cười, xu nịnh nói: "Đại nhân, tuy nhiên vấn đề là 182 thanh Bích hàn đao... Đằng Gia Trang chúng ta chưa bao giờ nhận được một thương vụ lớn đến như vậy. Nguyên liệu tồn trữ trong trang cũng chỉ đủ để luyện chế hai thanh Bích hàn đao mà thôi. Để đi gom nguyên liệu thì cần rất nhiều bạc... Liệu đại nhân có thể ứng trước tiền cho chúng ta hay không?"

"Hàng còn chưa tới tay, đã giao bạc cho các người?" Hắc hồ cừu thủ lĩnh cười nhạo.

Ở một bên lẳng lặng quan sát tất cả, Đằng Thanh Sơn trong lòng cả kinh: "Cái tên thủ lĩnh này chẳng lẽ định không trả tiền? Một trăm lượng bạc một thanh, đây là một đại thương vụ trị giá gần hai vạn lượng. Xuất hết tiền dư trong trang thì may ra mới có thể miễn cưỡng đủ. Tên thủ lĩnh này chẳng lẽ định cưỡng đoạt?" Đằng Thanh Sơn lập tức súc thế vận lực, đề phòng ngừa tình huống xấu nhất xảy ra.

"Đại nhân nói đùa chẳng, Đằng Gia Trang chúng ta chỉ là một sơn trang bình thường, có thể có được bao nhiêu tiền? Chúng ta ngay cả chi phí để mua nguyên liệu còn không đủ thì làm sao có thể luyện chế binh khí cho các đại nhân?" Đằng Vân Long cười nói, "Mong đại nhân hiểu cho chỗ khó xử của chúng ta."

Gã thủ lĩnh sắc mặt trầm xuống.

Ở bên cạnh, Đằng Vĩnh Phàm liền cười nói: "Đại nhân. Với thân phận của người, chẳng lẽ còn lo lắng một cái sơn trang tầm thường như của chúng ta lấy mất bạc của ngài? Đằng Gia Trang chúng ta đời đời cư ngụ ở nơi đây, không có khả năng bỏ trốn. Đại nhân ứng trước bạc cho chúng ta, sau đó thì chúng ta thì sẽ giao Bích hàn đao cho các người."

Hắc hồ cừu thủ lĩnh chần chừ trong chốc lát, rồi cười lạnh nói: "Cái sơn trang nghèo khó này của các người, chỉ sợ cũng khó có thể gom đủ tiền."

Nói xong thì hắn từ trong lòng ngực rút ra một tờ ngân phiếu rồi quăng lên bàn.

"Đây là ngân phiếu trị giá tám nghìn lạng bạc, được đóng dấu bởi Dương Châu Tiền Trang. Các người kiểm tra cẩn thận đi." Hắc hồ cừu thủ lĩnh nói.

Dương Châu Tiền Trang?

Đằng Thanh Sơn nhìn cẩn thận. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy ngân phiếu.

Trên tờ ngân phiếu có đóng dấu hai chữ "Dương Diêm", mặt trên có ghi "nhất nhị tam tứ" và vài chữ số phức tạp, mặt dưới có ghi một dòng chữ "Cửu châu bát Đại tông phái dụ lệnh, người giả tạo ngân phiếu, giết không tha".

Đằng Thanh Sơn vừa nhìn thì trong lòng đã thất kinh: "Cửu Châu bát Đại tông phái? Có đến tám đại tông phái cường đại nhất Cửu Châu?"

"Ngân phiếu? Cái này..." Đằng Vân Long nhướn mày, "Đại nhân, khi đến Tiền Trang để đổi tiền thì chúng ta lại phải trả phí. Hơn nữa thì thương vụ này trị giá gần hai vạn lượng bạc, chút tiền kia còn xa mới đủ a. Chúng ta chỉ là một cái tiểu sơn trang, sợ là..." Đằng Vân Long ngập ngừng.

Vị thủ lĩnh lập tức đứng lên, sắc mặt âm trầm.

"Hừ, ngân phiếu trị tám nghìn lượng bạc, không có hơn đâu! Chúng ta sẽ lập chứng từ, khi nào các người giao hàng tới Nghi Thành thì chúng ta sẽ trả nốt." Tên thủ lĩnh lạnh lùng đáp. Hai tên thủ hạ đứng phía sau gã thủ lĩnh cũng cùng lúc nắm tay vào chuôi trường đao đeo ở bên hông, không ít tên kỵ binh ở ngoài sân cũng lập tức nhìn chăm chăm vào bên trong viện.

Đặng Thanh Sơn âm thầm hít một hơi, chuẩn bị xuất thủ bất kì lúc nào.

Đặng Vân Long và Đặng Vĩnh Phàm nhìn nhau.

"Nếu đại nhân đã nói như vậy thì chúng ta hãy lập chứng từ." Đặng Vân Long cười ha ha nói.

"Câu này nghe mới được." Gã thủ lĩnh cười.

Song phương lúc này cùng đồng ý lập chứng từ và ký tên, nội dung ghi rõ thời gian, địa điểm giao hàng cũng như việc thanh toán tiền.

"Di..., đại nhân muốn chúng ta giao hàng tại Dương Châu thương hội ở Nghi Thành sao?" Đặng Vân Long kinh ngạc: "Nguyên lai các vị đại nhân lại là người của Dương Châu thương hội a."

"Các người biết thì tốt, đừng có giả tâm cơ ra với chúng ta, ngoài ra thì chúng ta sẽ kiểm tra từng thanh Bích hàn đao, đến lúc đó, nếu như chất lượng có vấn đề thì... hừ." Gã thủ lĩnh nói xong thì liền cầm lấy chứng từ, không nói thêm nữa câu, trực tiếp bước ra ngoài viện.

"Các huynh đệ, đi thôi!"

Một tiếng phát lệnh, cả nhóm kỵ binh liền âm thầm phóng đi.

"Phụ thân, Dương Châu Tiền Trang là cái gì vậy?" Đặng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn tám ngân phiếu.

Đặng Vĩnh Phàm cười giải thích nói: "Thanh Sơn, Tại Cửu Châu... giàu có nhất chính là Dương Châu diêm thương và Vũ Châu đại thương, dù sao, Dương Châu và Vũ Châu cũng là hai nơi phồn hoa nhất trong Cửu Châu. Cho nên, ở trong thiên hạ, Tiền Trang thực sự có thể tin được thì cũng chỉ có hai cái thôi, một là Dương Châu Tiền Trang, một là Vũ Châu Ngân Hào. Chỉ có ngân phiếu từ hai gia tộc này, lưu hành trong cả thiên hạ mà không gặp trở ngại gì, đương nhiên dân thường chúng ta thì lại không muốn nhận ngân phiếu."

"Tại sao?" Đặng Thanh Sơn không hiểu.

Ngân phiếu không phải là phương tiện tồn trữ sao?

"Ngân phiếu thật ra chính là vàng bạc được cất giữ tại Tiền Trang, các cửa tiệm của Tiền Trang đều có ký hiệu "hối đoái". Trên các tấm ngân phiếu đều có đánh số đặc biệt, lại có cả công nghệ chế luyện đặc biệt để phòng ngừa giả tạo. Khi Tiền Trang giữ tiền cho người thì họ đương nhiên là sẽ thu một số phí nhất định. Cho nên, nhìn thì đúng là ngân phiếu trị giá tám nghìn lượng, nhưng khi đến tay người thì sẽ không được đủ từng đó."

Đặng Thanh Sơn trong lòng thâm hiểu.

Tại xã hội hiện đại, gửi tiền vào ngân hàng thì sẽ có lãi, nhưng ở tại thời cổ đại, muốn gửi tiền vào Tiền Trang thì ngược lại còn phải mất phí.

Điều này cũng có thể hiểu được, ở xã hội cổ đại thì các thương nhân khi đi giao dịch buôn bán, việc mang theo vàng bạc là rất phiền toái, mang theo ngân phiếu thì tiện hơn, dễ cất giấu, an toàn hơn.

"Chẳng lẽ ngân phiếu không ai làm giả được sao?" Đặng Thanh Sơn hỏi ngược lại.

Đứng ở bên cạnh, ngoại công Đặng Vân Long nở nụ cười: "Ha ha, ai dám? Người không nhìn thấy hàng chữ ở mặt bên này sao... Cửu Châu bát Đại tông phái dụ lệnh, người giả tạo ngân phiếu, giết không tha."

"Bát Đại tông phái là cái gì?" Đặng Thanh Sơn hỏi tới.

Đặng Vĩnh Phàm giải thích: "Thanh Sơn, quá khứ ta đã từng nói qua với người, tại Dương Châu chúng ta, tông phái cường đại nhất chính là Thanh Hồ đảo, còn ở tám châu kia, đồng dạng cũng có các siêu cấp tông

phái. Trong thiên hạ này, có tám thế lực cường đại được xưng là bát đại tông phái. Dụ lệnh chung của bọn họ, nếu có người dám làm trái, e là trong thiên hạ cũng không có chỗ để mà trốn!”

Chín Châu, lại chỉ có tám.

Xem ra, trong đó có một châu không có siêu cấp tông phái, hoặc có thể nói, có một siêu cấp tông phái khổng lồ chế đến hai châu.

”Bát đại tông phái này, quả thực là bát đại chư hầu!” Đằng Thanh Sơn trầm nghĩ trong lòng.

Tông phái là đỉnh cao vũ lực của thế giới này, họ đều tự có quân đội cường hãn, ngay cả như Quy Nguyên tông cũng có đến sáu ngàn Hắc Giáp Quân! Vậy bát đại siêu cấp tông phái kia?

”Dương Châu diêm thương, tiền tài vô số, thủ hạ cao thủ cũng nhiều, bọn họ phải sợ chúng ta tham ô chút tiền này sao.”

Đằng Vân Long cười nhạo một tiếng, lập tức quay đầu nhìn về phía Đằng Vĩnh Phàm, phân phó nói: ”Vĩnh Phàm, tối hôm nay, ngươi lặng lẽ đi tìm Vương lão tam kia đặt hàng! Nhấn hấn nói với lão đại bọn họ, chúng ta muốn mua những... tài liệu này. Yêu cầu lão Đại bọn họ nhanh nhanh giao tài liệu tới đây.”

”Yên tâm.” Đằng Vĩnh Phàm gật đầu.

”Bây giờ phiên toái nhất chính là thời gian!”

Đằng Vĩnh Phàm nhíu mày nói: ”Sư phó, thời gian hơn một tháng, muốn luyện chế 182 thanh Bích hàn đao, thật sự rất khó. Hơn nữa các huynh đệ khác, đối với công nghệ luyện Bích hàn đao căn bản còn chưa nắm vững, trong tộc, không có nhiều người có thể hỗ trợ.”

”Không việc gì, khi nào tài liệu giao đến, ta và ngươi sẽ cùng nhau luyện chế.” Đằng Vân Long nói.

”Sư phó...” Đằng Vĩnh Phàm kinh hãi.

”Như thế nào, ngươi cho rằng lão già ta không được à?”

Đằng Vân Long ha ha cười nói.

Đằng Vân Long hôm nay tuổi đã hơn sáu mươi, thể lực, tinh lực đều có phần giảm sút, mà để luyện chế Bích hàn đao, yêu cầu lực cánh tay cùng kỹ xảo phải rất cao.

”Yên tâm, ta cũng chỉ hỗ trợ thôi, 182 thanh Bích hàn đao, đến lúc đó, hơn phân nửa vẫn phải do ngươi luyện chế.”

Đằng Vân Long nói.

”Vâng.”

Đằng Vĩnh Phàm lập tức quay đầu nhìn về phía Thanh Sơn, ”Thanh Sơn, ta có một việc cho ngươi đi làm. Ngày mai, ngươi dẫn đội thợ săn của ngươi một lần nữa đi vào núi, tới Bích hàn đầm lấy nước.

”Bích hàn đầm ở đâu?” Đằng Thanh Sơn nghi hoặc hỏi.

Bất quá, Bích hàn đao, Bích hàn đầm, Đằng Thanh Sơn cũng đoán ra, chắc là có chút liên quan.

”Yên tâm, bọn Thanh Hồ, những thành viên cũ trong đội đều biết. Ngươi cứ nói với bọn họ, bọn họ sẽ dẫn ngươi tới đó. Luyện chế Bích hàn đao, dùng nước lạnh để tôi, bắt buộc phải là nước của Bích hàn đầm. Ngươi mang theo hai kết chứa nước, thế là đủ.” Đằng Vĩnh Phàm cảm khái nói.

Đằng Thanh Sơn đối với luyện khí một chữ cũng không biết, liền gật đầu: ”Yên tâm, phụ thân.”

Sinh ý này, đối với cả tộc có ảnh hưởng rất lớn.

Dù sao giá trị gần hai vạn lượng bạc trắng, Đằng Gia Trang không dám có chút lơ lỏng, sáng sớm ngày thứ hai, Đằng Thanh Sơn liền mang theo thợ săn đội vào núi.

”Thanh Sơn, người Đằng Gia Trang chúng ta, có thể ăn ngon sống tốt, cũng chỉ là dựa vào Bích hàn đao.” Trên lối vào Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Hồ cười cười, giải thích nói tiếp: ”Luyện chế Bích hàn đao này,

thứ nhất là công nghệ luyện chế ngoại nhân không biết, hai là nước của Bích hàn đàm này. Thanh Sơn, người còn chưa biết... Nước của Bích hàn đàm lạnh đến như thế nào a."

Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc.

"Giữa mùa hè, nước vẫn lạnh như băng, so với băng tuyết trời đông còn muốn lạnh hơn, nhưng quỷ dị chính là: Không có kết thành băng!"

Bên cạnh cũng có tộc nhân nói: "Dùng nước lạnh này để tôi, sẽ luyện chế ra binh khí sắc bén, cứng cỏi."

"Nếu như đưa bàn tay xuống mặt hồ, tay sẽ lập tức tê cứng."

"Lần trước một con gà rừng bị ta đuổi rơi vào trong hồ, liền chết cứng. Căn bản không thể thoát ra."

Các tộc nhân chung quanh, người một câu, ta một câu, hiển nhiên đều kiến thức qua sự thần kì của Bích hàn đàm.

"Thần kì như vậy sao?" Đằng Thanh Sơn thực sự kinh ngạc.

37. Chương 19: Tối Cường Kế Hoạch

Đằng Thanh Sơn nghe xong nhiều giảng giải như vậy, trong lòng càng thêm hiếu kì "Thần kì như vậy sao, ta thật muốn nhìn xem" Mọi người trong đội sẵn nhanh chóng đi tới, trường kì ở trong đại sơn, Đại Duyên Sơn giống như sân sau nhà họ. Bọn họ dễ dàng biết nơi nào an toàn, nơi nào nguy hiểm.

Tục ngữ nói "Vọng sơn bào tử mã" (Nghĩa là thấy núi gần nhưng giục ngựa chạy đến chết vẫn chưa tới, thấy vậy nhưng vẫn còn xa lắm)

Tuy ngọn Song Đầu sơn chỉ là ngọn núi nhỏ, nhưng thực tế cách bọn Đằng Thanh Sơn vẫn còn một đoạn khá xa. Đi gần nửa canh giờ đoàn người cuối cùng mới trèo lên đến đỉnh ngọn Song Đầu sơn. Trên đỉnh núi gió rất lớn nhưng mọi người lại cảm thấy phi thường thoải mái.

"Thanh Sơn, đầm nước trên sườn núi chính là Bích Hàn đàm" Đằng Thanh Hồ chỉ xuống phía dưới.

Đằng Thanh Sơn nhìn theo hướng được chỉ, giữa sườn núi đích xác có sắc trắng sáng mờ mờ, nhìn kỹ mới nhận ra đó là mặt nước.

"Chúng ta đi xuống" Đằng Thanh Sơn đi nhanh dẫn đầu xuống núi.

Theo mỗi lần nhảy, từ những nham thạch cao 5-6 mét nhảy xuống, hạ xuống khoảng đất trống giữa sườn núi. Đằng Thanh Sơn cuối cùng cũng đến được Bích Hàn đàm.

"Nơi này lạnh thật" Đằng Thanh Sơn kinh thán không thôi "Ta còn cách bờ nước tới bảy tám mét đã cảm thấy nhiệt độ xung quanh hạ xuống rõ rệt. Tuyệt đối dưới không độ"

"Ha ha..." những người khác cũng đã tới. Đằng Vĩnh Hạo lớn tiếng cười nói "Thanh Sơn, thế nào, cảm thấy lạnh ha. Chúng ta còn cách bờ nước tới ba trượng đó. Hơn nữa hiện tại cảm giác cũng không mãnh liệt. Nếu người giữa hè nóng tới đây, những nơi khác đều nóng khô nhưng chỗ này người phải mặc áo bông!"

Đằng Thanh Sơn sợ hãi than không ngừng, Đại tự nhiên thật là thần Kỳ.

"Ài, các huynh đệ, tất cả mọi người bắt đầu lấy nước đi" những người khác lập tức lấy nước.

"Hô, lạnh thật" những tộc nhân quăng thùng chứa xuống để lấy nước đều không nhin được cảm thán một tiếng.

Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát nước trong Bích Thủy đàm. Nước trong đó rất trong, nếu nhìn kỹ có thể miễn cưỡng phát hiện... cả mặt hồ phát ra màu tím nhạt vô cùng. Nếu chỉ mức lên một bầu nước lại căn bản không phát hiện ra chút màu sắc nào, nước vẫn trong suốt như trước.

Đứng bên hồ nước, Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy một cỗ hàn ý ập đến, sau đó vươn tay nhúng vào, chớp mắt tay bị lạnh đến mức tê cóng.

"Xuy-" Đằng Thanh Sơn hít vào một hơi "thật là lạnh, tối thiểu là năm sáu mươi độ âm"

Khi Đàng Thanh Sơn con ở tiền thế, dù sinh hoạt ở chỗ hoang lạnh nhất Siberia tiếp thụ huấn luyện như địa ngục, ba bốn mươi độ âm là bình thường, khi lạnh nhất từng đạt tới bảy tám mươi độ âm. Nhưng khu vực Đàng gia trang dù là mùa đông lạnh lẽo, tối đa cũng chỉ vài độ âm.

Chỗ nước này không ngờ lại lạnh đến thế, thật bất khả tư nghị.

Đàng Thanh Hổ ở bên cạnh thấy Đàng Thanh Sơn nhúng tay vào không khí kinh hãi hô lên "Thanh Sơn, đừng đưa nhúng tay vào, sẽ lạnh cóng mà hư luôn đó"

"Không sao" Đàng Thanh Sơn mỉm cười, cơ bắp trên tay run lên, nội kinh lưu chuyển, dễ dàng khu trừ hơi lạnh.

Cường giả nội gia quyền không sợ lạnh, mùa đông chỉ mặc một tấm áo mỏng là chuyện bình thường.

"Các vị thúc bá, mọi người lấy nước đầy thùng, rồi qua bên kia ngồi nghỉ một lát, đợi một chút rồi xuất phát" Đàng Thanh Sơn nói xong lại dời sự chú ý qua Bích Hàn đàm. Bản thân Bích Hàn đàm cũng chỉ rộng ba trượng, dài năm trượng. "Nước lạnh thế này làm sao làm nước làm nguội"

Tuy đối với việc chế tạo binh khí hoàn toàn không biết gì. Nhưng rèn binh khí, sau đó cho nó vào trong nước thì hẳn đã nhiều lần gặp qua cảnh này.

"Binh khí đang cực nóng cho vào trong nước lạnh thế này, binh khí không bị nóng lạnh thay đổi quá nhanh mà vỡ vụn sao?" Đàng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng.

Nếu lời này của hắn bị những người rèn binh khí biết chắc sẽ bị cười chết. Thủ đoạn làm nguội chân chính có rất nhiều phương pháp như "Cục bộ thối hỏa", "Dự lãnh thối hỏa", "Không thối hỏa", "Đa chủng thối hỏa tề" các loại. Đừng nói là nước ở Bích Hàn đàm này, cho dù nước lạnh hơn nữa, những người rèn binh khí đều có thể dùng làm nước làm nguội. ("Làm nguội cục bộ", "làm nguội sơ bộ", "để tự nguội", "bằng nhiều loại dung dịch")

Có điều, nước làm nguội không phải càng lạnh càng tốt mà là cần phải thích hợp.

Nguyên liệu làm binh khí, phương pháp chế tạo khác nhau, phối hợp với nước làm nguội độc hữu sẽ hình thành binh khí đặc hữu. "Bích Hàn đao" là do bao thế hệ từ hơn ngàn năm qua của Đàng gia trang nghiền ngẫm ra, không một nơi nào khác có thể làm ra Bích Hàn đao.

"Ta là kẻ ngoại đạo không cần nghĩ nhiều như vậy. Bởi vì cha và mọi người cần loại nước này làm nước làm nguội, khẳng định là có cách dùng" Đàng Thanh Sơn không nghĩ thêm nữa.

"Nhưng nước này lạnh như vậy, khi bắt đầu "Tối cường kế hoạch", ta hoàn toàn có thể lợi dụng Bích Hàn đàm để kích thích thân thể" Mắt Đàng Thanh Sơn sáng lên. Năm ba tuổi trong cơ thể đã sinh ra nội kinh, Đàng Thanh Sơn đã chế định cho mình bộ bộ kế hoạch huấn luyện.

Khi vừa mới sinh ra, đó là rèn luyện sự mềm dẻo.

Ba tuổi mới bắt đầu tu luyện Hình Ý quyền, lại dùng nội kinh không ngừng kích thích gân cốt, cường hóa gân cốt, cơ bắp các loại. Giai đoạn này vẫn tiếp tục đến khoảng mười tuổi.

Trong kế hoạch của Đàng Thanh Sơn, quan trọng nhất chính là "Tối cường kế hoạch"

Giai đoạn của Tối cường kế hoạch này chính là thời kì phát dục.

Thời kì phát dục ở thân thể con người, đứa bé trai thông thường từ khoảng mười tuổi bắt đầu, nhưng cũng có một bộ phận đến mười bốn mười lăm tuổi mới bắt đầu. Trong thời kì phát dục này, toàn thân cốt cách, cơ bắp các loại đều sẽ đột nhiên phát triển mạnh, dễ thăng cực kì kinh nhân. Một năm cao lên 20 cm là chuyện rất bình thường. Giai đoạn này là giai đoạn cơ thể con người phát triển nhanh nhất.

"Tối cường kế hoạch" của Đàng Thanh Sơn chính là căn cứ nguyên lý vào thời kì phát dục thân thể sẽ đột ngột phát triển mạnh mà chế định ra.

"Khi ở tiền thế, bởi vì ta từ bảy tuổi bắt đầu tiếp thụ địa ngục huấn luyện ở Siberia, đè nén tiềm lực quá nhiều. Khi đến chỗ sư phó, sư phó chỉ để ta tập luyện "Dưỡng" làm chủ, bổ sung những khiếm khuyết do

hao hụt quá độ của thân thể trong quá khứ. Ta cũng chỉ dựa vào các loại thuốc luyện ra một đôi thiết sa chương mà thôi, không dám luyện nhiều”

Thời kì phát dục là do thiên địa tự nhiên ban cho, thần kì phi thường.

Nói chung người bình thường nếu trong giai đoạn phát dục thích vận động, chiều cao sẽ cao hơn 10 - 20cm là rất bình thường.

Nhưng nếu ở giai đoạn phát dục, ăn không đủ, nuôi dưỡng không tốt, thân thể sẽ không phát triển tốt. Đến hai mươi tuổi, cho dù ăn uống tốt cỡ nào cũng khó bổ sung lại được.

Giai đoạn phát dục là thời gian cường hóa thân thể, cải tạo thân thể tốt nhất

Đương nhiên nếu không nắm chắc 100%, cứ ép huấn luyện bừa bãi sẽ chỉ dẫn tới tập luyện quá độ, thân thể không thể thừa nhận mà suy sụp khiến cả đời nuối tiếc.

”Thân thể người trong thời kì phát dục là thời kì cải biến, cường hóa thân thể tốt nhất trời cao ban cho, bỏ lỡ sẽ không có lại được nữa! Lúc ở tiền thế, luyện Thiết sa chương, bởi vì khối lượng tập luyện quá nhiều, cần dùng các loại thuốc phụ trợ. Nếu không, Thiết sa chương không luyện thành, bàn tay cũng phải bỏ” Đẳng Thanh Sơn rất rõ nguy hiểm của cường hóa thân thể ở thời kì phát dục.

”Tiền thế cần được lực bên ngoài của thuốc nhưng đời này ta lại không cần”

Đẳng Thanh Sơn có đầy đủ tự tin ”Ta từ ba tuổi, nội kinh đã kích thích và dung nhập vào gân cốt, cơ bắp. Hiện tại bản thân gân cốt cơ bắp của ta đã vượt xa người trưởng thành bình thường, hoàn toàn có thể tiến hành ”Tối cường kế hoạch”. Hơn nữa được lực của thuốc là từ ngoài dung nhập vào. Hiện tại nội kinh của ta hùng hậu, hoàn toàn có thể thông qua nội kinh bổ sung năng lượng tiêu hao cho việc biến đổi gân cốt”

Gân cốt, cơ bắp muốn tăng cường phải cần năng lượng!

Năng lượng là gì?

Thân thể người thường cao lên, lượng cơm ăn vào sẽ tăng nhiều chính là do tiêu hao lượng lớn năng lượng. Còn một vũ giả luyện Thiết sa chương, gân cốt bàn tay tiêu hao năng lượng rất lớn, chỉ năng lượng từ cơm ăn vào thì không đủ, cho nên cần có thuốc hỗ trợ.

Mà được lực của thuốc dù sao cũng chỉ là ngoại lực, đương nhiên không tốt bằng ”nội kinh” ở trong.

Có điều ở tiền thế, người luyện ra nội kinh quá ít, hơn nữa... cho dù luyện hóa tinh huyết, có được một chút nội kinh nhưng chút nội kinh này quá ít. Nói cho cùng chính là nội kinh của cường giả cấp bậc Tông sư, thi triển một lần Thiên nhai hành nội kinh đã tiêu hao sạch, có thể nghĩ đến đó mà biết sự ít ỏi của nội kinh. Chút ít đó nội kinh không đủ 1% nội kinh tiêu hao cần để duy trì ”Tối cường kế hoạch”, thậm chí là một phần ngàn.

Nhưng mà...

Hiện tại lại bất đồng

Đẳng Thanh Sơn ở tại thế giới cổ đại này, thiên địa linh khí sung túc. Hắn có nội kinh nhiều đến nỗi đối với các Tông sư ở tiền thế phải gọi là ”Hải lượng”. Hơn nữa năng lực khống chế của hắn với gân cốt, cơ bắp cũng cực cao, hoàn toàn có thể cảm nhận được biến hóa của gân cốt, cơ bắp. Có thể trong quá trình phát dục khống chế điều tiết kế hoạch một cách thích hợp, khiến tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

”Tối cường kế hoạch” này hắn nắm chắc 100% thành công.

”Sức mạnh, gân cốt của cơ thể con người hơn tám phần (80%) được hình thành trong thời kì phát dục. Nếu ta có thể thực hiện thành công ”Tối cường kế hoạch” một cách hoàn mỹ, thân thể ta so với bất kì tông sư nào ở tiền thế đều cường đại hơn! Đạt tới tối đỉnh trong lịch sử nội gia quyền!” trong lòng Đẳng Thanh Sơn nhiệt huyết sôi trào.

Sau hết, các tông sư trong lịch sử nội gia quyền, nội kinh chỉ hơn kém nhau một chút. Căn bản không thể tiến hành ”Tối cường kế hoạch” xa xỉ.

Hơn nữa, đời bọn họ luyện ra được nội kinh thì e rằng đã sớm qua thời kì phát dục rồi.

Chỉ có Đăng Thanh Sơn, ba tuổi đã có nội kinh, gần bảy năm thai nghén, hôm nay tiến hành "Tối cường kế hoạch". Một khi hoàn tất thời kì phát dục, thân thể hắn sẽ đạt tới trình độ đáng sợ trước nay chưa từng có!

"Ta sắp mười tuổi rồi, hơn nữa ta cũng có cảm giác...biến hóa của gân cốt trong cơ thể tựa hồ đang nhanh hơn" Với năng lực kiểm soát điều khiển gân cốt của Đăng Thanh Sơn, có thể cảm giác được loại biến hóa này. Kì thật khi thời kì phát dục đạt tới lúc cao trào, chính là người bình thường cũng có thể cảm thấy được biến đổi trong cơ thể mình. Mà lúc mới vừa bắt đầu, người bình thường không phát hiện ra, còn Đăng Thanh Sơn là tông sư Hình Ý có thể nhận thấy được.

"Qua lễ niên tế sẽ bắt đầu "Tối cường kế hoạch" thôi!" Trong lòng Đăng Thanh Sơn thầm nói.

"Thanh Sơn" trong những tộc nhân bên cạnh có người gọi hắn "Có phải chúng ta nên quay về?"

Đăng Thanh Sơn liếc nhìn "Bích Hàn đàm" sau đó mỉm cười nhìn các tộc nhân "Mỗi thùng nước nặng bốn năm trăm cân, như vậy, Thanh Hạo ca và Thanh Hổ ca hai người công trước, đến giữa đường ta sẽ thay thế các người. Được rồi, hiện tại chúng ta xuất phát, về nhà"

"Công về tới trong tộc là chuyện nhỏ" Đăng Thanh Hổ tự đắc cười.

Đăng Thanh Hổ chín tuổi có thể nâng ba trăm cân, hôm nay hắn còn kém một tháng nữa là mười sáu tuổi đã có ngàn cân cự lực. Còn Đăng Thanh Hạo đã trưởng thành từ trước cũng chỉ hơi kém hơn một chút.

"Đừng nổ, giữa đường mà bỏ xuống là mất mặt lắm đó"

Mọi người trong đội săn một đường cười nói, bắt đầu xuống núi

38. Chương 20: Hai Sáu Tháng Chạp.

Trên tay xách theo hai con gà rừng, Đăng Thanh Sơn cũng cười: "Vâng, đã trở về, Phòng thúc, hôm nay chúng ta săn được mấy con mồi, tối nay các người có thức nhắm để uống rượu rồi." Lần vào núi này, mục đích là để lấy nước nhưng hắn cũng tiện tay liệp sát mấy con thú. Trong trang, không sai biệt lắm mỗi nhà có thể được chia một cân thịt.

"Ân?" Vừa tiến vào luyện võ trường, Đăng Thanh Sơn liền nhíu mày.

Có thể mơ hồ nhận ra là trên mặt đất còn in vết bánh xe hằn trùng xuống. Mặt đất luyện võ trường hàng năm bị cước dậm xuống, đã trở nên vô cùng rắn chắc, bánh xe có thể tạo ra vết ấn hằn xuống luyện võ trường thì có thể tưởng tượng được chiếc xe này nặng đến mức nào. Đăng Thanh Sơn quay đầu hướng sang một gã thiếu niên ở bên cạnh mà hỏi:

"Tam tử, hôm nay trong trang có ai đến vậy?"

Thiếu niên kia nói: "Thanh Sơn ca, lúc này có một đội ngũ gần trăm người đã áp tải hai cỗ đại xa mã. Những người đó lúc này đều đã tới quây binh khí ở bên kia rồi."

Nghe xong, Đăng Thanh Sơn trong lòng liền đoán được. Đội ngũ kia e rằng chính là đội ngũ áp tải nguyên liệu, khoáng thạch để luyện chế 182 thanh Bích Hàn Dao.

"Ca, ca!" Một thanh âm thanh thúy vang lên.

Đăng Thanh Sơn quay đầu lại nhìn, đó chính là mẫu thân cùng với Thanh Vũ muội muội, hôm nay Thanh Vũ lúc này trông rất vui, chạy nhanh tới mà ôm lấy Đăng Thanh Sơn, sau đó thì ngay lập tức trốn to con mắt mà nhìn con gà rừng trên tay Đăng Thanh Sơn: "Ca, hôm nay có thịt gà ăn a. Hai con cơ à!"

"Nương, người đem con gà rừng này về, con đi gặp phụ thân." Đăng Thanh Sơn đưa hai con gà rừng cho mẫu thân Viên Lan.

"Hảo, mấy ngày nay cha người rất vất vả, phải ăn nhiều một chút để bồi bổ thân thể." Viên Lan nhận lấy hai con gà rừng.

Trong tộc, việc phân phối vật thực thì đều dựa theo sự đóng góp nhiều ít của các gia đình, đương nhiên cho dù là không có chút đóng góp nào thì cũng được chia số lượng thật tối thiểu. Còn gia đình của Đảng Thanh Sơn thì Đảng Vĩnh Phàm là thợ rèn số một trong tộc, nhì tử của hắn, Đảng Thanh Sơn bây giờ đã là đệ nhất cao thủ trong tộc - thủ lĩnh đội thợ săn. Tự nhiên, sẽ được chia tương đối nhiều vật thực. Sau khi phân phối thực vật xong thì hai con gà rừng này, Đảng Thanh Sơn chuẩn bị mang về nhà.

"Ca, ta cũng đi theo người." Thanh Vũ ôm lấy tay Đảng Thanh Sơn.

Ở bên cạnh, mẫu thân Viên Lan cười nói: "Thanh Sơn, người dẫn muối muối đến chỗ phụ thân người chơi đi, nhưng nhớ là lát nữa các người phải cùng về ăn cơm trưa." Đảng Thanh Sơn vâng một tiếng rồi nắm cánh tay nhỏ bé của muối muối, cùng với hai người Đảng Thanh Hồ, Đảng Thanh Hạo, hướng chỗ quầy binh khí đi đến.

"Thanh Hồ ca, Thanh Hạo ca." Đảng Thanh Sơn đang đi trên đường thì từ xa đã nhìn thấy có một chiếc xe đậu ở ngoài cửa quầy binh khí, ngoài ra thì còn có rất nhiều người đang ở đó, một người nói: "Các người đi vòng đi, vào bằng cửa sau ấy, mang thùng nước vào đó là xong nhiệm vụ."

"Hiểu."

Mặc dù ngay cả khi ngoại nhân nhìn thấy thùng nước thì cũng không có vấn đề gì, tuy nhiên thì Đảng Thanh Hồ và Đảng Thanh Hạo cũng đều hiểu là giữ được bí mật càng Kỵn thì càng tốt.

Lúc này, bên trong quầy binh khí rất náo nhiệt, không ít các nhóm học đồ ở trong đang khuôn các loại nguyên liệu. Ở đại viện của quầy binh khí, tại một bàn gỗ ở góc bên, lúc này có bốn người đang ngồi. Đó là Đảng Vĩnh Phàm, Đảng Vân Long cùng với hai người lạ mặt. Một người cao lớn cường tráng trông rất uy mãnh. Người còn lại là béo phì, cái bụng to như đàn bà đang chứa, gã đại bàn tử trông vô cùng mập mạp này trên người mặc một chiếc khoác lông cáo màu vàng, ở ngón tay cái đeo một chiếc nhẫn vàng loé sáng.

"Thanh Sơn, đến rồi à." Đang ngồi ở binh khí phổ ở trong đình viện, Đảng Vân Long cười hỏi.

Thanh Vũ cất giọng giòn tan gọi: "Cha, ngoại công." Đồng thời lập tức chạy ngay tới.

"Vĩnh Phàm, đây là con gái của người à? Thật là khả ái." Gã đại bàn tử nói.

Đảng Vĩnh Phàm mỉm cười gật đầu, đồng thời vươn tay ra ôm Thanh Vũ đặt ở trên đùi. Gã đại bàn tử lại nói tiếp: "Đảng lão tộc trưởng, Vĩnh Phàm, việc buôn bán của chúng ta không phải là chuyện một năm, hai năm gì, các người cũng đều biết là cái giá mà ta phát ra cho người, tuyệt đối không hề cao. Một vạn ba ngàn hai trăm lượng bạc trắng! Ta chỉ có thể bớt cho các người chỗ lẻ thôi."

"Lý nhì." Đảng Vân Long cười nói: "Chúng ta đều là bằng hữu lâu năm, Đảng Vân Long ta chưa bao giờ nói dối, hơn nữa thì người cũng hiểu. Những kẻ giao cho chúng ta cái thương vụ lớn đến như vậy đâu phải là kẻ ngu? Bọn họ lặn lội đến tận Đảng Gia Trang này của ta, khẳng định là để ép giá xuống thấp. Đảng Gia Trang chúng ta không có cách gì mà đành phải chấp nhận. Cái giá mà người vừa đưa ra, hay là hạ thấp thêm tý nữa đi, để chúng ta có thể kiếm được chút lợi nhuận a."

Gã đại bàn tử suy nghĩ nhanh.

"Hảo."

Tay phải đeo chiếc nhẫn vàng của gã béo mập vỗ ầm xuống bàn một cái, hào sảng đáp: "Bằng vào mối quan hệ bằng hữu đã bao nhiêu năm qua lại giữa hai chúng ta, ta cũng thông cảm với vấn đề của các người. Không nói nhiều nữa - một vạn hai ngàn năm trăm lượng bạc trắng. Đây là giá thấp nhất rồi, không thể giảm thêm một đồng."

Đảng Vân Long và Đảng Vĩnh Phàm nhìn nhau.

"Được." Đảng Vân Long gật đầu.

"Ta sẽ cho người đi lấy bạc!" Đảng Vân Long vừa nói vừa cười gật đầu nhìn Đảng Vĩnh Phàm đang ngồi bên cạnh, Đảng Vĩnh Phàm liền tự mình đi lấy bạc.

Đặng Thanh Sơn liếc liếc mắt nhìn gã tráng hán ngồi bên cạnh gã béo mập nghĩ : "Gã nam tử này... cặp mắt có thần, lực lượng trên gân cốt cũng rất mạnh, là một cao thủ không tệ. Tuy nhiên để so với tên thủ lĩnh đội kỵ binh tới đây vào hôm qua, thì còn kém xa."

Đúng vào lúc này, Đặng Vĩnh Phàm ôm một cái rương đi tới.

"Bồng!" Cái rương được đặt xuống mặt đất.

"Lý Nhị, Trong này là bốn ngàn năm trăm lượng bạc! Còn đây là ngân phiếu trị giá tám ngàn hai trăm lượng!" Vừa nói, Đặng Vân Long vừa chìa tấm ngân phiếu ra.

"Ngân phiếu?"

Gã mập mạp tên gọi Lý Nhị sắc mặt khê biến, nhướng mày liếc mắt nhìn tấm ngân phiếu, thấy trên ngân phiếu hai chữ "Dương Diêm" rõ nét, sắc mặt khôn ngoan của hắn có chút hơi giãn ra:"Đặng lão tộc trưởng, ngân phiếu tám ngàn lượng này, ta đi Dương Châu tiền trang lấy bạc, sẽ phải nộp mất phí tám mươi lượng a."

Một trăm lấy một (1/100), đây là tỉ lệ thu phí của Dương Châu tiền trang.

Đặng Vân Long cười khổ nói: "Lý Nhị, loại như Đặng Gia Trang chúng ta làm sao có ngân phiếu chứ? Còn không phải là của những người đặt hàng sao,họ chỉ đưa cho chúng ta tấm ngân phiếu tám ngàn lượng này, ta còn lo là đến lúc đó,bọn họ không giao nốt cái khoản lớn kia kìa. Ai..., ai kêu chúng ta chỉ là một thôn trang nhỏ, dễ dàng bị ăn hiếp. Lý Nhị, người bớt luôn cả chút này đi."

Lý Nhị âm ạch đứng lên, thở dài một hơi nói: "Được, ta cũng không so đo làm gì, việc buôn bán của bọn ta,bản thân cũng muốn dự trữ bạc ở tiền trang, coi như xong. Ân, đếm kỹ chưa đấy?"

"Đúng bốn ngàn năm trăm lượng." Tráng hán mở rương đếm số bạc gật đầu nói.

"Tốt lắm!" Lý Nhị liếc nhìn Đặng Vân Long nói: "Đặng lão tộc trưởng, Vĩnh Phàm huynh đệ, chúng ta, vụ sinh ý này coi như xong. Ta đi trước một bước."

Đặng Vân Long lập tức đứng dậy tiễn đám người.

Đám người rời đi, bên trong quây bình khí lập tức an tĩnh không ít, Đặng Thanh Sơn nhìn về phía phụ thân Đặng Vĩnh Phàm: "Phụ thân, vụ làm ăn này, có lỗ nhiều không?"

"Nếu như có thể thu được khoản lớn kia đến tay thì không lỗ gì." Đặng Vĩnh Phàm nói, "182 thanh Bích Hàn Dao,trị giá một vạn tám ngàn hai trăm lượng bạc, phí tổn mà chúng ta chỉ ra, chỉ riêng các loại tài liệu, bây giờ mua vào đã tốn hao một vạn hai ngàn năm trăm lượng,thêm vào một ít đặc thù tài liệu bên trong trang, phí tổn cũng gần hai ngàn lượng bạc trắng. Hơn nữa nước ở Bích Hàn Đàm! Còn có chi phí công sức con người."

Đặng Thanh Sơn gật đầu.

Chỉ riêng tài liệu phí, đã đến một vạn bốn ngàn năm trăm lượng bạc. Nước ở Bích Hàn Đàm đối Đặng Gia Trang mà nói thì không đáng giá tiền, nhưng với người không biết Bích Hàn Đàm, thì lại chính là bảo bối vô giá. Ngoài ra Đặng Vĩnh Phàm, Đặng Vân Long sẽ mất hơn một tháng không ngừng khổ cực chế luyện.

Vụ sinh ý này,lấy được hết khoản tiền lớn còn lại, cũng chỉ có thể xem như lãi chút ít.

"Những bọn "diêm thương"* này, đừng nhìn bọn họ lãi tiền nhiều của, chỉ cần động đến chút sinh ý là rất keo kiệt hẹp hòi. Nếu không, như thế nào rủ nhau chạy đến nơi này của chúng ta đặt hàng?" Đặng Vĩnh Phàm cười nhạo nói.

"Cái khoản tiền lớn còn lại kia, có thể lấy được hay không?" Đặng Thanh Sơn nhíu nói.

Đặng Vĩnh Phàm thoáng suy tư, lắc đầu nói: "Mặc dù ta cũng có chút lo lắng, bất quá... Hắn là sẽ không, một là, đối phương thuộc Dương Châu diêm thương, địa vị bất đồng, phỏng đoán không đáng nuốt mất số bạc của chúng ta. Thứ hai, với vũ lực chống lưng của họ, cần bản không cần dùng thủ đoạn đùa giỡn chúng ta, trực tiếp cưỡng bức chúng ta luyện chế binh khí, nếu không luyện chế giết liền.Không phải dứt khoát hơn sao?"

Đặng Thanh Sơn gật đầu.

Phụ thân nói không phải không có lý, chỉ là đối phương chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, nhưng Đặng Gia Trang cũng vẫn lo lắng tình huống xấu nhất.

"Thanh Sơn, từ hôm nay trở đi, đến khi Bích Hàn Dao toàn bộ luyện thành, mỗi ngày buổi tối, ta đều phải ở lại trong quây binh khí. Sự tình trong nhà, người giúp đỡ mẫu thân người một chút, Thanh Vũ còn chưa hiểu chuyện, mẫu thân người lại ham công tiếc việc, còn phải trông chừng Thanh Vũ, sẽ phải mệt chết thôi." Đặng Vĩnh Phàm dặn bảo.

Đặng Thanh Sơn gật đầu.

Muội muội Thanh Vũ dù sao cũng mới chỉ là hài tử sáu tuổi, cũng không phải giống như mình có được trí nhớ kiếp trước, bướng bỉnh không hiểu chuyện là bình thường.

Ngày hôm sau, phụ thân Đặng Vĩnh Phàm cùng tộc trưởng Đặng Vân Long, cơ hồ hoàn toàn sống ở quây binh khí, đôi khi vội vàng cũng không có thời gian về nhà ăn cơm. Chỉ có thể nhờ người đưa cơm mang đến.

Đảo mắt, cách niên tế chỉ còn năm ngày.

"Thanh Sơn, tộc trưởng bảo người tới quây binh khí."

Đặng Thanh Sơn suất lĩnh đội săn thú vừa trở về, liền có tộc nhân báo tin.

"Đã biết."

Đặng Thanh Sơn đem con mèo cầm trong tay đưa cho Đặng Thanh Hổ nói: "Thanh Hổ, con mèo này các người phân chia ra đi."

Vừa nói, Đặng Thanh Sơn cầm Tấn thiết thương, hướng quây binh khí chạy tới. Giữa đường, còn cách xa quây binh khí đã nghe tiếng "đình đình đang đang", tiếng thanh âm nghe nguội.

Đi vào quây binh khí.

"Thanh Sơn tới rồi hả." Không ít các tộc nhân đang là học đồ cười chào hỏi.

Đặng Thanh Sơn chú ý, giờ phút này phụ thân Đặng Vĩnh Phàm ngực đang để trần, tay quơ thiết chùy.

"Thanh Sơn, người lại đây." Ngồi trong đình viện, trên người chỉ khoác chiếc áo choàng, khuôn mặt tràn đầy mồ hôi, Đặng Vân Long đang thở hổn hển, thấy Đặng Thanh Sơn đi tới, lão liền giấu cười nói: "Cũng già rồi, mới được có nửa canh giờ, ta mệt đến làm không nổi. Vẫn là phải dựa vào cha người a."

Đặng Thanh Sơn cười ngồi xuống nói: "Ngoại công, nhiều thanh niên khéo mạnh trong tộc, lực cánh tay cũng không đủ để luyện ra Bích Hàn Dao đó, người rất lợi hại a."

Lời vừa nói xong, Đặng Vân Long liền nở nụ cười: "Người a, nghe được ở đâu vậy, được Thanh Sơn, ta hôm nay tìm người, là muốn nói với người! 182 thanh Bích Hàn Dao này, phỏng đoán tới khuya hôm nay là có thể toàn bộ thành công. Ngày mai, hai mươi sáu tháng chạp, vừa đúng là một ngày đẹp để xuất hành! Thợ săn đội của các người sẽ ngụy trang vào trong thành bán da lông dã thú, đem 182 thanh Bích Hàn Dao vào thành. Đến lúc đó, cha người cũng sẽ đi cùng người."

(*). Diêm: Muối

(*). Diêm thương: buôn muối

39. Chương 21: Chuyển Hang

Đặng Vân Long liền nhắc nhở nói: "Các người hãy chuẩn bị thêm một ít lông da dã thú, khi đó sẽ bảo vệ tốt được Hàn Bích Dao, chuyện thợ săn đi trong thành bán da thú sẽ không gây nên sự chú ý của bọn cường

đạo thổ phi.” Đàng Vân Long đối với sinh ý lần này vô cùng coi trọng, dù sao việc này cũng liên quan đến số lượng bạc quá lớn.

Có lẽ đối với Diêm thương thì gần như không đáng kể, chỉ khác là Đàng gia trang thì gần như phải lấy ra toàn bộ ngân sách của trang.

”Ngoại công, người yên tâm, ai chỉ cần có chủ ý dám động tới Hàn Bích Dao, tới một người ta giết một người.” Đàng Thanh Sơn nói.

”Được !” Đàng Vân Long vỗ vỗ vai Đàng Thanh Sơn, rồi lập tức đứng dậy: ”Tốt lắm, ta phải cùng phụ thân người bận bịu thêm một chút nữa, người hãy về trước đi, chờ một lúc nữa người hãy bảo mẹ người mang cơm trưa đến cho cha người.”

”Vâng.”

Đàng Thanh Sơn liếc mắt nhìn phụ thân đang hết sức chăm chú chế tạo binh khí cách đó không xa, rồi xoay người bước ra khỏi tiệm binh khí.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi trời còn vô cùng tối, phần lớn người của Đàng gia trang còn chưa rời khỏi giường, những đội viên của đội thợ săn cùng với Tộc trưởng của Đàng gia trang, sư phụ thương pháp và một số thành viên trọng yếu đã tụ tập ở bên ngoài tiệm binh khí.

”Mười thanh Hàn Bích Dao làm một bó, chia ra làm mười tám bó, bó cuối cùng có mười hai thanh Hàn Bích Dao.” Đàng Vĩnh Phàm ở một bên chỉ huy, ”Thanh Sơn, các người hãy dùng lông da dã thú đem bọc bên ngoài mỗi bó Hàn Bích Dao thật cẩn thận, sau đó cất vào trong túi đi. Từ bên ngoài nhìn vào sẽ không thấy giống hình dáng binh khí.”

Đội viên của đội thợ săn liền cẩn thận bao bọc lại.

Hầu hết da lông dã thú đã sẵn sẵn được giờ này đều đem hết ra, một lúc sau, một trăm tám mươi hai thanh Hàn Bích Dao đã được ngụy trang rất tốt.

”Vĩnh Phàm, Thanh Sơn.” Đàng Vân Long đi tới, nhìn hai người, ”Dọc đường đi các người nhất định phải thật cẩn thận, ngàn vạn lần không được để mắc bẫy.”

”Vâng, ngoại công.” Đàng Thanh Sơn cười nói.

Đàng Vĩnh Phàm cũng nói: ”Sư phó, người hãy chờ chúng ta mang bạc về.”

”Thanh Sơn, chúng ta xuất phát.” Đàng Vĩnh Phàm nói, Đàng Thanh Sơn lúc này ra lệnh một tiếng, đội viên của đội thợ săn liền cầm trường thương sắc bén, lưng đeo cung tên, cả đám người liền dời đi. Đàng Vân Long, Đàng Vĩnh Tương cùng một đám người trong tộc, đều nhìn đám người này xa dần, trong lòng chỉ có thể mong chờ đi đường thuận lợi.

Nửa canh giờ sau, trời hoàn toàn sáng.

Trên đường rộng lớn, đám thợ săn của Đàng gia trang cảnh giác nhìn bốn phía, thật nhanh đi tới trước.

”Cha, người xem.” Đàng Thanh Sơn chỉ tay về phía trước, ở xa xa bên cạnh đường lờ mờ có thi thể, ”Mọi người cẩn thận một chút.” Đàng Vĩnh Phàm khẽ quát, đồng thời cả đám người tiếp tục cẩn thận đi tới. Khi đến gần, mọi người đều thấy rõ, tổng cộng có mười hai cỗ thi thể, đều là nam nhân.

Vết máu đã sớm cạn khô biến thành màu đen, mười hai người này đã sớm bị cướp sạch.

”Bọn họ gặp phải cường đạo, xem hình dạng thi thể có lẽ sự tình phát sinh vào nửa đêm ngày hôm qua.” Đàng Vĩnh Phàm nhìn thoáng qua, ”Được rồi, đừng xem nữa, chúng ta tiếp tục đi.”

Đàng Thanh Sơn đi bên cạnh liền hỏi dò: ”Cha, thi thể bọn họ có ai nhận không?”

”Thi thể đương nhiên là có người nhận! Thiên hạ mỗi ngày đều có vô số người chết, thi thể nếu không có ai nhận thì sẽ hoá thiêu, để tránh sinh ra ôn dịch.” Đàng Vĩnh Phàm vừa rồi nhìn qua thi thể nhưng tâm tình không có một tia biến hoá, hắn khẽ mỉm cười, ”Khu vực này thuộc về thôn trang nào thì chờ người của thôn trang đó đi trông trộm nhìn thấy sẽ nhận lấy thi thể này.”

Đặng Thanh Sơn nhíu mày nói, "Cường đạo hung hăng ngang ngược như vậy, không phải chúng ta trên đường đi sẽ gặp cường đạo sao?"

"Thanh Sơn." Một hán tử trung niên ở bên cạnh cười nói: "Cường đạo này giết người cũng phải xem đối tượng. Nếu mục tiêu có tiền lại có ít người thì bọn chúng đương nhiên sẽ cướp! Nếu là nhiều người, lại mang theo nhiều vàng bạc thì bọn họ có lẽ cũng điều động nhân mã hành động. Còn giống như mấy người thợ săn nghèo chúng ta, vừa thấy đã biết không có bao nhiêu tiền, hơn nữa giết đám thợ săn bọn ta thì người bọn họ chết càng nhiều. Không đáng bọn họ sẽ không làm đâu!"

Đặng Thanh Sơn thâm nhủ, gật đầu.

Cường đạo cũng phải tính toán đáng giá bao nhiêu, thợ săn nghèo, không nhiều vàng bạc, nhưng lại cực kỳ khó chơi, cường đạo sẽ rất ít khi động đến.

"Đi nhanh lên, vào thành sớm một chút cho yên tâm." Đặng Vĩnh Phàm nói.

Trên đường đi, dần dần ở những ruộng cày hai bên đường đã có thể thấy người làm việc rồi. Đặng gia trang cách Nghi Thành không phải là gần, nhưng cũng không phải là quá xa, nếu dựa vào hai chân thì bình thường đi khoảng hai canh giờ mới có thể đến nơi.

Bên ngoài cửa thành Nghi Thành, xuất hiện một đội ngũ thợ săn khoác áo da thú, chính là đám người Đặng Thanh Sơn. Lúc xuất phát trời còn không có một chút ánh sáng nào, đến giờ khắp trời đất đã tràn ngập ánh sáng, đám người Đặng Thanh Sơn rốt cuộc cũng đã đến được Nghi Thành. Điều đáng để vui mừng chính là dọc đường đi không có gặp bất kì cường đạo nào.

"Rốt cuộc đã tới." Trên mặt Đặng Thanh Sơn hiện lên vẻ tươi cười, đây là lần đầu tiên hắn tiến vào thành.

Bởi vì thời cuộc quá loạn cho nên mấy đứa nhỏ trong sơn trang không có cơ hội vào thành.

"Một người hai đồng tiền." Thủ vệ ở cửa thành lưỡi biếng nói, phí vào thành này cũng xem người mà đưa ra, giống như loại thợ săn này, vừa hoang dã lại vừa nghèo, bọn họ cũng chẳng muốn dây dưa, chỉ lấy phí vào thành với số thấp nhất.

Giao nộp sáu mươi hai đồng tiền, đám người Đặng Thanh Sơn rốt cuộc cũng vào được thành.

"Ha ha, lại là trong thành náo nhiệt" Đặng Thanh Hổ bên cạnh hai mắt phát sáng "Thanh Sơn, người xem, trên đường có biết bao nhiêu người, bên đường đều là quầy hàng, nhìn không thấy đâu! Chắc chắn, trong trang chúng ta, có bao giờ thấy được nhiều quầy bán hàng như vậy, nhiều thứ thật hấp dẫn"

Đặng Thanh Sơn cũng cảm giác được phần hoa nơi đây, tiếng rao hàng của người bán, tiếng chào khác của các khách sạn, từ lâu, một mảnh ồn ào náo nhiệt.

"Trong thành, không đến lúc tắt yếu thiên vận lần dừng động thủ." Đặng Vĩnh Phàm nhắc nhở, "Cho dù gặp mấy thằng hỗn đản, muốn động thủ, nhớ kỹ, đừng làm chết người! Ở ngoài thành sát nhân không sao nhưng một khi sát nhân trong thành, chỉ chạy chậm một chút, bị bắt được, phải vào đại lao, đời này coi như xong."

Mọi người đều hiểu quyền lực của quan phủ chỉ quản trong thành, còn như ngoài thành, bất kể thổ phỉ cường đạo hung hăng thế nào, vị thành chủ đại nhân cao cao tại thượng kia chẳng có tâm tình đâu mà quản, mà cũng chẳng đủ nhân mã đi quản.

"Lần này, mọi người đừng chạy loạn, chúng ta bán hàng xong đi dạo một chút rồi quay về, hiểu chưa?"

"Biết." từng người gật đầu.

Lúc bình thường, mỗi lần lại Nghi thành đều thoải mái vui chơi, dù sao cũng ít khi vào thành. Tỷ như đi dạo đồ trang, chơi một hai ván. Nhưng lần đi giao hàng này liên quan đến số lượng vàng bạc quá lớn, mọi người không dám cầu thả.

Trên con đường rộng lớn yên tĩnh, người qua lại rất ít, bọn người Đặng Thanh Sơn đang bước đi trên con đường này.

Đặng Thanh Hồ bên cạnh cười nói "Thanh Sơn, người đừng thấy nơi này người ít, dù sao tới tới nơi này chính là nơi náo nhiệt nhất Nghi thành. Người xem tòa lầu ba tầng kia, người biết là chỗ nào không? Ha ha, người khẳng định đoán không ra, đàn bà chỗ đó nha, khuôn mặt thật là non, từng người một, bóp nặn vào muồn chảy nước ra luôn"

"Ha ha..." mọi người bên cạnh nghe xong đều cười to.

"Thanh Hồ nha, tiểu tử người có nệm mấy em này chưa?" Đặng Vĩnh Phàm cười hô hô nói.

Đặng Thanh Hồ vuốt mũi "Chỗ đó vui thì vui nhưng mà quá đắt, vào đó uống tách trà mất hai lượng bạc. Nghe nói muốn kiếm đàn bà càng đắt thấy sợ luôn"

Đặng Vĩnh Phàm cười hô hô nói "Thanh Hồ, người không thử nghĩ, ba nhà kĩ viện xung quanh là ba chỗ cao cấp nhất ở Nghi Thành này. Hơn nữa lại xây dựng bên cạnh cơ ngơi của các đại thương hội là để làm gì? Khách của họ chính là các đại thương nhân có tiền, không phải giống những người như chúng ta"

"Thanh Hồ, nếu người muốn thưởng thức tư vị đàn bà, ra mấy hàng đậu hủ đầu đường, quất một cái cũng chỉ một quan tiền" Các tộc nhân cười nói.

"Cút cút." Đặng Thanh Hồ cười nói "Ta còn chưa cưới vợ nha."

"Được rồi, đừng nói nữa, phía trước là tới Dương Châu thương hội quán rồi." Đặng Vĩnh Phàm nói.

Tiền thế của Đặng Thanh Sơn là ở xã hội hiện đại, đã thấy qua rất nhiều đại đô thị. Những đại đô thị này, chạy xe xuyên qua thành thành phố phải mất một hai giờ đồng hồ, nào phải Nghi Thành có thể so sánh được? Đường nhiên, tiền thế đều là các kiến trúc bê tông cốt thép, còn các kiến trúc nơi này mang đầy phong cách cổ đại, ngắm chúng lại có một hương vị khác.

"Khu vực này, hội quán của các thương hội đều ở đây. Trong đó Dương Châu thương hội chiếm diện tích lớn nhất." Đặng Vĩnh Phàm chỉ phía trước nói "Kia chính là Dương Châu thương hội quán"

Đặng Thanh Sơn liếc mắt nhìn qua, không khỏi hít vào một hơi.

Đại môn của Dương Châu thương hội quán rộng mười trượng, hoàn toàn có thể để hai ba mươi người dàn hàng ngang đi vào. Bên cửa, hai con sư tử đá cao lớn tỏa kim quang càng tăng thêm uy thế của nó. Đặng Vĩnh Phàm cảm thán nói "Thanh Sơn, hai con sư tử đá kia làm bằng Thanh Kim thạch, lại to như vậy, mỗi con tuyệt đối nặng vạn cân. Chỉ một con sư tử đá kia đã trị giá mấy ngàn lượng bạc"

Dương Châu diêm thương, giàu nứt khoắt đổ vách, không phải là khoe khoang.

"Cút ra xa đi" Một trong bốn gã đại hán gác cửa Dương Châu thương hội quán mắng bọn Đặng Thanh Sơn.

"Chúng ta tới giao hàng, là Lý lão gia ở Giang Trữ quận đặt hàng chỗ chúng ta" Đặng Vĩnh Phàm nói.

"Lý lão gia ở Giang Trữ quận?" một người nhướn mày nói "Các người chờ ở đây, ta đi thông báo một chút"

Đám người Đặng Thanh Sơn yên lặng đứng chờ ở cửa, chỉ một lát sau hai hắc y hán tử chạy tới nhìn ra ngoài, sau khi thấy Đặng Vĩnh Phàm, một người liền cất giọng nói "Đặng gia trang hử, vào đi" nói xong quay đầu đi trước. Bọn Đặng Thanh Sơn liền đuổi theo.

Phía ngoài thương hội quán mới chỉ lộ ra một phần xa xỉ nhỏ. Đi vào bên trong mới biết được sinh hoạt của cự thương.

"Chao ôi!" Đặng Thanh Hồ trừng to mắt.

Đặng Thanh Sơn cũng hít vào một hơi, toàn bộ đường lát bằng đá xanh thật lớn, nhiều đá xanh chính tề đồng dạng như vậy, cần tốn bao nhiêu nhân lực? Các loại thực vật hoa lá bên cạnh, rất nhiều loại không phải là sinh sống sẵn có tại Nghi thành, tuyệt đối là từ nơi khác mang tới trồng. Còn có các hệ thống nước ở các hồ lớn bên cạnh, còn có hệ thống suối nước nhân tạo.

"Các biệt thự hào hoa ở hậu thế cũng chỉ đến như thế mà thôi." Trong lòng Đặng Thanh Sơn thầm nghĩ "Hơn nữa đây mới chỉ là một cơ sở của thương hội."

Dương châu diêm thương, thiên hạ đệ nhất, chỉ có Vũ Châu cự thương mới có thể so sánh được. Kiến trúc trong thương hội quán là những tòa phủ đệ to lớn.

”Các người cẩn thận một chút, nếu làm hư những thứ kia, các người không bồi thường nổi đâu.” Hắc y hán tử dẫn đường phía trước nói ”Những phủ đệ xung quanh có những cái có người ở, mỗi người ở đó đều là đại nhân vật như lão gia chúng ta. Các người mà va chạm với bất cứ người nào, thì đám người các người đừng nghĩ còn sống rời khỏi đây. Cẩn thận một chút.”

”Dạ, chúng ta biết” Đằng Vĩnh Phàm cười nói.

Mọi người đều cẩn thận hơn một chút. Dương Châu diêm thương dù sao cũng là một siêu cấp cự phú đoàn thể có quan hệ với cửu châu bát đại tông phái, giết một vài người, chính là thành chủ Nghi thành cũng không thêm quan tâm.

”Chính là chỗ này.” một hắc y hán tử nói ”Loại làm ăn con con này nói với quản gia là được, đừng đi cửa chính, quấy nhiễu đến lão gia thì các người thảm rồi. Theo ta, từ đi cửa sau đi vào” nói xong, theo con hẻm giữa hai tòa phủ đệ đi tới cửa sau.

Không ít người hầu, hộ vệ sống ở nơi này.

”A, các người tới rồi,” vị thủ lĩnh kỵ binh lúc trước đến Đằng gia trang đặt hàng, lúc này đang rất ra dáng ngồi trên ghế, liếc nhìn bọn Đằng Thanh Sơn ”Tiến lại, lấy hàng ra, bỏ xuống dưới đất.”

40. Chương 22: Tham Tâm.

Những bó các thanh Bích Hàn Dao được hạ xuống mặt đất phát ra tiếng vang trầm thấp. Gã thủ lĩnh kỵ binh ngồi ở trên ghế, cao ngạo liếc mắt nhìn đồng Bích Hàn Dao ở trên mặt đất: ”Lão Trương, các người đem những thanh Bích Hàn Dao này ra kiểm tra kỹ từng thanh một, đề phòng mấy tên sơn dân này giao hàng nhái!”

”Vâng, đại nhân.” Một gã trung niên nhân thân hình cao lớn bước tới, đồng thời còn gọi thêm những người khác: ”Đến hết đây đi, xem kỹ từng thanh một.”

Sợi dây vừa được cởi ra! Bích Hàn Dao vung vãi tăn ra trên mặt đất.

Một tên hộ vệ cầm một thanh Bích Hàn Dao trên tay cẩn thận quan sát. Thanh Bích Hàn Dao này toàn thân tỏa ra ánh sáng màu xanh nhạt, nắm lấy chuôi dao còn có thể nhận thấy được một cảm giác mát lạnh, lưỡi dao sắc bén, tuyệt đối là một thanh dao tốt.

”Đại nhân.” Lão Trương ném một thanh Bích Hàn Dao cho tên kỵ binh thủ lĩnh.

Tên thủ lĩnh đón nhận thanh Bích Hàn Dao, cẩn thận đánh giá trong chớp lát rồi khẽ gật đầu: ”Nhìn qua thì cũng có vẻ là ổn nhưng không biết khi sử dụng thì thế nào.”

”Các vị đại nhân xin yên tâm.” Đằng Vĩnh Phàm cười tự tin: ”Mỗi thanh Bích Hàn Dao trước khi đưa tới đây thì chúng ta đều kiểm tra kỹ, Bích Hàn Dao mà Đằng Gia Trang chúng ta bán ra, trước nay chưa từng có một thanh thứ phẩm nào.”

”Hừ, phải kiểm nghiệm thì mới biết được.” Gã kỵ binh thủ lĩnh liếc mắt nhìn lão Trương, lão Trương ngầm hiểu ý.

”Mang bó củi đến đây.” Gã hộ vệ có tên lão Trương cất cao giọng.

Một bó củi to được mang đến, quăng xuống, tung toé văng dưới mặt đất.

”Mỗi người thử dùng một Bích Hàn Dao bổ củi xem sao.” Lão Trương nói.

Những tên hộ vệ liền nắm lấy Bích Hàn Dao tùy ý hướng bó củi bổ tới, chỉ thấy những cây củi bị bửa ra, không hề có một lưỡi Bích Hàn Dao nào bị quăn. Đằng Vĩnh Phàm thấy một màn này, đáy lòng chỉ cười

lạnh, tuyệt kỹ chế luyện Bích Hàn Dao dù sao cũng là từ ngàn năm qua, các thể hệ tiền bối của Đăng Gia Trang sáng tạo ra, làm sao có thể kém?

”Ừm?”

Tên kỵ binh thủ lĩnh đột nhiên đứng dậy, tiếp nhận một thanh Bích Hàn Dao từ tay của tên hộ vệ, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve lưỡi dao một cái, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Đăng Gia Trang cả đám người trong lòng như muốn mọc mụn.

”Cái gì thế này, lưỡi thanh đao này sao lại bị quần?”

Tên kỵ binh thủ lĩnh giận dữ, quăng mạnh thanh Bích Hàn Dao xuống đất, Bích Hàn Dao vang lên một tiếng, rơi xuống trước mặt đám người bọn Đăng Thanh Sơn.

”Làm sao có thể vậy được?” Đăng Vinh Phàm ngay lập tức nhật lên.

Các tộc nhân ở chung quanh vừa nhìn qua đã nhận ra, đích xác là thanh Bích Hàn Dao này đã bị quần.

Đăng Vinh Phàm sắc mặt đại biến.

Dựa theo chứng từ đã lập, một khi chất lượng có vấn đề thì... sẽ có phiền toái lớn.

”Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.” Đăng Vinh Phàm liên tục lắc đầu, sắc mặt hết sức khẩn trương, ”Mỗi một thanh, ta đều tự tay kiểm nghiệm qua, làm sao có thể như vậy được?”

”Không có khả năng hả.” Tên thủ lĩnh cười lạnh.

”Vị đại nhân này!”

Thanh âm Đăng Thanh Sơn đột nhiên vang lên, âm thanh phi thường vang dội, trong vòng trăm trượng đều có thể nghe được, tên kỵ binh thủ lĩnh liền biến sắc khiển trách nói: ”Tiểu tử, ngươi nhỏ giọng lại một chút, quấy rầy đến Đại lão gia đang nghỉ ngơi ở phía trước, các người... tất cả chuẩn bị vào ngục mà ngồi đi.”

Đăng Thanh Sơn chưa đến mười tuổi, xem ra thì vẫn chỉ là một thiếu niên.

”Đại nhân, đây là nội kinh của người? Là nội kinh trong truyền thuyết?” Đăng Thanh Sơn tỏ vẻ hâm mộ, bộ dáng kích động nhìn tên thủ lĩnh.

Gã thủ lĩnh ngẩn ra.

”Ta mới vừa rồi thấy, tay ngươi sờ vào thanh Bích Hàn Dao này, chỗ lưỡi dao sắc bén...” Đăng Thanh Sơn còn chưa dứt lời, tên thủ lĩnh sắc mặt lập tức thay đổi, tức giận quát:

”Tiểu tử, câm!”

Đăng Thanh Sơn khuôn mặt tỏ ra vô tội nhưng trong lòng lại cười lạnh, người khác không nhìn ra nhưng là Đăng Thanh Sơn cả sáu giác quan đều rất linh mãnh, hắn mới vừa rồi rõ ràng còn thấy rõ, thanh Bích Hàn Dao này vốn là rất hoàn hảo, sau khi bị tên thủ lĩnh vuốt nhẹ trên lưỡi dao một cái, lưỡi dao liền bị quần lại, thật ra thì Đăng Thanh Sơn cũng có thể làm được.

Dưới lực lượng của nội kinh, từ mặt bên tác động vào lưỡi đao, lưỡi đao không bị quần lên mới là chuyện lạ.

Đăng Thanh Sơn nhìn ra, rõ ràng là tên thủ lĩnh này đã giở thủ đoạn để quang minh chánh đại xù nọ, đánh một cú áp đảo đám người bên mình.

”Có chuyện gì xảy ra?”

Một đạo thanh âm vang lên, chỉ thấy một đám người đang từ bên trong phủ đệ đi tới, dẫn đầu là một trung niên nam tử mặc áo lông cừu đen, sắc mặt trắng nõn, thoạt nhìn đã thấy là kẻ ngồi mát ăn bát vàng. Đi cạnh hắn là một thiếu nữ lầu lĩnh mặc chiếc áo khoác lông chồn màu trắng, mái tóc thắt thành hai cái đuôi sam trông rất khả ái, đứng phía sau bọn họ là hai tên người hầu cùng với hai tên thiếp thân hộ vệ.

”Lão gia.” Cả đám người bên trong hậu viện lập tức khom người.

"Sao, Bích Hàn Dao giao đến rồi hả? Đã giao tới thì hãy mau trả tiền để bọn họ còn đi. Âm ỉ cái gì thế!" Trung niên nam tử nhíu mày nói.

"Dạ, lão gia." Tên thủ lĩnh nói.

"Hải, Tần Tam, các người mới vừa rồi âm ỉ lên vì chuyện gì vậy?" Thiếu nữ láu lỉnh chớp to con mắt, nghi hoặc hỏi, rồi liền tò mò nhìn đám người mặc áo da thú - Đằng thị nhất tộc.

Gã kỵ binh thủ lĩnh liền khom người nói: "Tiểu thư, là như vậy, chúng ta đến chỗ bọn họ đặt hàng, hôm nay thì hàng đã giao tới, chúng ta mới vừa rồi kiểm hàng... Chỉ là, trong đó có một thanh Bích Hàn Dao chất lượng rất kém, bỏ củi cũng bị quăn."

Thiếu nữ khả ái nghe xong liền nhìn về phía đám người bọn Đằng Thanh Sơn, nhíu mày, hừ một tiếng nói: "Một trăm năm mươi lượng một thanh Bích Hàn Dao, đắt như vậy mà chỉ chém một cái cũng bị cong, bình khí kiểu gì vậy hả!"

Đằng Thanh Sơn, Đằng Vĩnh Phàm cùng cả đám người trong lòng cả kinh.

Một trăm năm mươi lượng một thanh?

Nhưng tên kỵ binh thủ lĩnh kia đặt hàng lại chỉ là một trăm lượng bạc mà thôi, hơn nữa bây giờ xem ra, ngay cả cái khoản còn lại cũng không muốn trả nốt.

"Tần Tam, các thanh Bích Hàn Dao khác thì thế nào?" Trung niên nhân sắc mặt trắng nõn lạnh nhạt nói.

"Các thanh Bích Hàn Dao khác đều tốt cả."

Tên kỵ binh thủ lĩnh liền nói theo: "Bất quá còn chưa xem kỹ lưỡng."

"Tần Đại, người đi xem thế nào." Trung niên nhân nói.

Tại phía sau hẳn, hai tên thiếp thân hộ vệ, trong đó một người trực tiếp đi tới chỗ những thanh Bích Hàn Dao, đồng thời trợn mắt liếc nhìn gã kỵ binh thủ lĩnh một cái, lúc này mới cầm lấy một thanh Bích Hàn Dao, tùy ý vung vẩy vài vòng rồi quay đầu lại nói: "Lão gia, những... thanh Bích Hàn Dao không tồi, để cho bọn hộ vệ sử dụng, tuyệt đối là được."

"Tốt lắm, Tần Tam, đem bạc giao cho họ, để bọn họ đi nhanh đi, còn hung hăng cái gì nữa."

Trung niên nam tử lạnh nhạt nói xong, lập tức nhìn về phía nữ nhi bên cạnh, "Ngọc nhi, đi thôi, chúng ta hôm nay còn phải đi bái phỏng Lưu bá bá của người, đừng nên chậm trễ."

"Đúng vậy, cha."

Thiếu nữ khả ái tò mò nhìn đám người bọn Đằng Thanh Sơn vài lần, rồi sau đó cùng vị trung niên nam tử rời đi.

Gã hộ vệ tên gọi Tần Đại đi tới trước mặt tên kỵ binh thủ lĩnh hạ giọng nói: "Tam sư đệ, đừng có tham lam, những người này kiếm chút bạc cũng không dễ dàng gì, làm lớn chuyện, lão gia tức giận, đừng trách vị làm sư huynh này không giúp được người." Nói xong, Tần Đại liền đi theo vị trung niên nam tử rời đi.

"Một điểm mặt mũi cũng không cho ta." Tên kỵ binh thủ lĩnh thấy đám người kia rời đi, mới oán hận nói, "Sư huynh là cái gì chứ, con mẹ nó, luôn xem thường ta, chờ khi ta luyện đến tầng thứ sáu, còn để người vào mắt sao."

Lập tức, gã kỵ binh thủ lĩnh lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn Đằng Vĩnh Phàm.

"Đám sơn dã các người, chỗ này Bích Hàn Dao có một thanh bị quăn lưỡi, bất quá, ta cũng không thèm cùng các người so đo, lão Trương, cho bọn chúng ngân phiếu một vạn lượng, để chúng lăn đi." Gã kỵ binh thủ lĩnh phân phó nói.

Đằng Thanh Sơn nghe xong liền nhướng mày.

Một vạn lượng?

Số tiền hàng còn lại là một vạn hai trăm lượng bạc, chỉ một câu nói của tên kỵ binh thủ lĩnh, hai trăm lượng trong đó liền không thanh toán. Hai trăm lượng, cái này không phải là con số nhỏ. Dù sao vụ làm ăn này, bao gồm toàn bộ nhân lực Đằng Gia Trang cùng các loại chi phí vật dụng khác, tiền lời rất ít, hai trăm lượng bạc này tính ra cũng không nhỏ.

”Đại nhân...” Đằng Vĩnh Phàm vừa muốn mở miệng.

”Hừ.”

Tên kỵ binh thủ lĩnh ánh mắt phát lạnh, ”Hôm nay một thanh Bích Hàn Dao bị quần lưỡng, ta còn không tính sổ với các ngươi, còn ở đây nói nhiều, cẩn thận lão tử phế hết các ngươi, cút đi cho ta.”

Lúc này, lão Trương cũng lấy ra ngân phiếu một vạn lượng, đưa cho Đằng Vĩnh Phàm.

Đằng Vĩnh Phàm tiếp nhận ngân phiếu, nhìn kỹ rồi hạ giọng nói: ”Chúng ta đi!”

Mặc dù nam nhân Đằng Gia Trang ai nấy sôi máu, nhưng cũng chẳng muốn lấy trứng chọi đá, vì hai trăm lượng bạc mà để mọi người lao đầu vào thì không đáng giá. Tất cả mọi người cố nén một hơi, rời khỏi hội quán Dương Châu thương hội.

Ra khỏi hội quán Dương Châu thương hội, tất cả Đằng thị tộc nhân nhin không nổi chữ um lên.

”Cái tên gọi Tần Tam kia, mưu tính trước rồi, một trăm năm mươi lượng một thanh, tính có một trăm lượng. Hôm nay còn không muốn giao bạc.” Đằng Thanh Hổ tức giận thẳng mắng: ”Nếu không phải thanh âm của Thanh Sơn lớn khiến vị lão gia kia đến, chỉ sợ tên Tần Tam kia, số tiền còn lại cũng không thanh toán.”

Đằng Vĩnh Phàm cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn: ”Thanh Sơn, ngươi nghĩ như thế nào mà đến khiến cho vị lão gia kia chú ý?”

”Con chỉ nóng nảy mới hô lên.” Đằng Thanh Sơn vừa cười vừa nói: ”Lúc đó con thấy cái tên kỵ binh thủ lĩnh vượt lưỡng đao một cái, lưỡng đao liền quần lại.”

Tuy lời của Đằng Thanh Sơn nói là vậy, nhưng trên thực tế là hấn cố ý lớn tiếng, khiến cho các diêm thương chung quanh chú ý.

Cho dù không khiến cho lão gia nhà đó đến, nhưng khiến cho các nhà diêm thương chung quanh chú ý tới, đều tính là thành công!

Đám Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Thanh Hổ dù sao hàng năm sinh hoạt tại thôn trang, đối với những ý nghĩ của giới diêm thương còn không hiểu rõ.

Nhưng Đằng Thanh Sơn kiếp trước thân là siêu cấp sát thủ, tâm ý của một số các siêu cấp phú hào, thượng tầng nhân vật hấn đều rất hiểu. Đối những người đó mà nói, tiền bạc là việc nhỏ, thể diện mới là chuyện lớn.

Nếu như truyền ra... Một diêm thương, vì một chút bạc lại cùng một đám sơn dân tranh chấp. Diêm thương kia phỏng chừng sẽ trở thành trò cười. Cho nên, mặc kệ thế nào, tại trong khu vực quản lý của Dương Châu thương hội, diêm thương kia vô luận như thế nào, cũng không thể vì một chút bạc nhỏ mà theo chân bọn họ tranh chấp.

”Mặc kệ thế nào, lần này cũng coi như hữu kinh vô hiểm.”

Đằng Vĩnh Phàm cười nói: ”Thanh Sơn, đây là lần đầu tiên ngươi tới Nghi Thành, trước khi trở về, ta dẫn ngươi đi tới một chỗ. Vừa vặn, ta cũng muốn mua vài thứ.”

”Địa phương nào?” Đằng Thanh Sơn có chút tò mò.

”Vạn Tượng lâu.” Đằng Vĩnh Phàm nói.

41. Chương 23: Địa Bảg

Bên cạnh Vạn Tượng Lâu, cách mấy chục thước có một cái ngõ hẻm.

"Ta cùng Thanh Sơn đi Vạn Tượng Lâu một chuyến, các người theo lão Vương đến chỗ cũ, đem da thú bán hết đi. Sau đó chúng ta tập hợp ở cái ngõ nhỏ này." Đàng Vĩnh Phàm phân phó, lập tức liếc mắt nhìn Đàng Thanh Hổ, "Thanh Hổ, người cũng chưa vào Vạn Tượng Lâu bao giờ, có muốn cùng nhau đi dạo một chút không?"

"Đương nhiên muốn." Đàng Thanh Hổ ngẩng cao đầu nói.

"Vậy đem binh khí đều giao cho bọn lão Vương tạm thời bảo quản." Đàng Vĩnh Phàm vừa nói, "Thanh Sơn, người cũng đem thương tới đây, tiến vào Vạn Tượng Lâu không được phép mang binh khí."

"Quy củ đúng là nhiều." Đàng Thanh Sơn cũng đem thương làm bằng thép ròng của chính mình giao cho các tộc nhân.

Sau đó, Đàng Vĩnh Phàm, Đàng Thanh Sơn, Đàng Thanh Hổ ba người liền đi tới Vạn Tượng Lâu, ở cửa chính của Vạn Tượng Lâu có hai nữ tử tư thế oai hùng hiên ngang, bên hông đeo lợi kiếm, mỉm cười nghênh đón từng vị khách, đồng thời nhắc nhở những vị khách này không nên mang binh khí tiến vào Vạn Tượng Lâu.

Ba người Đàng Thanh Sơn một thân trang phục thợ săn, trực tiếp đi vào, hai người nữ tử kia cũng không có ngăn cản.

"Chỗ này vẫn thật là lớn a." Ánh mắt Đàng Thanh Hổ lập tức tròn xoe nhìn tròng tròng.

Đàng Thanh Sơn cũng cảm thấy thất kinh, không gian bên trong Vạn Tượng Lâu này thật lớn, nơi nơi đều là quầy, chỉ riêng tiểu nhị của Vạn Tượng Lâu đứng bên trong quầy đã hơn một trăm, hơn nữa đây mới chỉ là lầu một.

"Thanh Sơn, Vạn Tượng Lâu này Tam giáo Cửu lưu đều có thể tiến vào, hơn nữa nơi này có rất nhiều đồ, cần cái gì cũng đều có." Đàng Vĩnh Phàm cảm khái nói, "Lầu một và lầu hai đều là nơi bán đồ bình thường, cho tới lầu ba... căn bản rất ít người ngoài đi vào, bởi vì đồ tốt nhưng giá tiền lại đắt quá mức."

Đàng Thanh Sơn nhìn trên quầy bày đặt từng kiện vật phẩm bán, âm thầm tán thưởng: "Vạn Tượng Lâu này cũng thật là giàu có, đem vật phẩm trân quý đều trực tiếp đặt ở bên ngoài, căn bản không sợ người trộm cắp." Đàng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua liền phát hiện, ở bên trong Vạn Tượng Lâu này, ngoại trừ một loại tiểu nhị ra vẫn còn có một loại người chuyên môn tuần tra.

"Phóng chừng phải là cao thủ nội kinh, phòng ngừa có người trộm cắp..." Đàng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Đàng Thanh Hổ mắt tròng to, nhìn chăm chú vào một cái vòng tay ở bên cạnh: "Đây không phải là vòng tay Lam Hoa Thạch sao? Chúng ta vào núi gặp may thu thập được một khối Lam Hoa Thạch lớn, cũng chỉ bán được một trăm lượng bạc. Một khối Lam Hoa Thạch như thế cũng đủ làm hơn mười cái vòng tay thế này, nhưng một cái vòng tay này lại bán đến một trăm hai mươi lượng bạc."

Tiểu nhị đứng ở bên trong quầy chỉ khinh thường liếc mắt nhìn Đàng Thanh Hổ.

Vừa nhìn là biết những người miền núi, như vậy căn bản không có khả năng mua những chiếc vòng tay được chế tạo tinh xảo này.

"Được rồi, đến bên trong này xem một chút." Đàng Vĩnh Phàm nhướng mày, trợn mắt liếc nhìn Đàng Thanh Hổ, rồi lập tức đi tới một bên, hạ giọng nói, "Thanh Hổ, người đừng có động một tí là gào to như thế, mắt mắt lăm lăm biết không?"

Đàng Thanh Hổ cười hắc hắc, không nói thêm gì nữa.

"Cha, người đến đây mua cái gì?" Đàng Thanh Sơn dò hỏi.

"Mua một ít tài liệu chế tạo binh khí, lần này luyện chế Hàn Bích Dao đều hao phí không sai khác nhiều lắm, cần mua thêm một ít. Những địa phương khác trong Nghi Thành căn bản không có, chỉ ở đây mới có."

Đặng Vĩnh Phàm lập tức đi thẳng vào bên trong, "Đi, đến quầy bán tài liệu chế tạo binh khí xem một chút, cho các người mở rộng tầm mắt."

Hầu hết nam nhân lần đầu tiên đến Vạn Tượng Lâu đều há hốc mồm trợn mắt.

Chỉ là đối với Đặng Thanh Sơn mà nói, so sánh với những khu vực mua sắm cực lớn trong kiếp trước thì còn nhỏ hơn nhiều, vật phẩm của Vạn Tượng Lâu cũng ít hơn rất nhiều, cũng không làm cho hắn kinh hãi lắm.

Đám người Đặng Thanh Sơn đi tới quầy bán tài liệu chế tạo binh khí.

"Đúng là loạn tùm phèo hết cả." Đặng Thanh Hổ thàn nói.

Chính xác trên quầy này là những khối kim khí từng khối từng khối khác nhau, hoặc là hòn đá, thậm chí là một ít vật phẩm ở dạng phấn, tóm lại những thứ đó thoát nhìn thì chẳng ra cái gì, nhưng mà giá tiền lại rất kinh người.

"Thanh Sơn, người nhìn xem." Đặng Vĩnh Phàm chỉ vào một khối kim khí màu bạc có những vết hoa văn đặc thù ở trên quầy, "Cái này gọi là Tinh Văn Cương, phải nói là sau khi luyện chế ra thì có tính dẻo dai và cứng rắn tốt nhất, chính là tài liệu luyện chế cán trường thương tốt nhất. Đương nhiên, giá tiền cũng rất cao."

Tiểu nhị bên trong quầy, thấy Đặng Vĩnh Phàm biết hàng, liền tự đắc tán dương nói: "Tinh Văn Cương này nếu chế tạo thành cán trường thương, theo truyền thuyết kể cả nhóm cường giả vô địch đạt tới Tiên thiên cảnh giới cũng khó có thể bẻ gãy."

"Tiên thiên cảnh giới?" Đặng Thanh Sơn cả kinh.

Cũng như Thiên Niên Kỷ Sự nói, vào thời kì thiên địa linh khí đầy đủ liền có thể sinh ra những Tiên thiên cường giả.

"Cái gì?" Đặng Thanh Hổ trừng mắt, nhìn chăm chú vào mảnh giấy hé ra phía dưới một khối Tinh Văn Cương, "Một cân tinh văn cương giá một cân hoàng kim?"

Đặng Thanh Sơn cũng nhìn về phía giá tiền, thầm giật mình.

Tinh Văn Cương này không ngờ lại bằng giá với hoàng kim, ở cái thế giới này, giá trị của hoàng kim là vô cùng kinh người, một lượng Tinh Văn Cương tương đương một lượng hoàng kim, tức là tương đương một trăm lượng bạc.

"Tinh Văn Cương rất nặng, muốn có một thanh trường thương hoàn toàn do Tinh Văn Cương chế luyện, tối thiểu phải dùng một trăm cân Tinh Văn Cương." Tiểu nhị kia khẽ cười nói, "Đó chính là một trăm cân hoàng kim a, cũng là mười vạn lượng bạc! Không phải cự phú hoặc võ giả lợi hại, căn bản không kiếm nổi số bạc này."

Đặng Thanh Sơn hút một ngụm lương khí.

Trời ơi, mười vạn lượng bạc? Để chế luyện một cái cán trường? Tiền thừa trong Đặng gia trang cũng chỉ còn khoảng khoảng trên dưới hai vạn lượng bạc.

"Ngàn năm hàn thiết?" Đặng Thanh Sơn chăm chú nhìn một hòn đá màu đen bên cạnh khối Tinh Văn Cương, một cỗ hàn khí bức người tỏa ra khiến cho người ta không chạm vào được.

"Đúng, ngàn năm hàn thiết này không có cách nào luyện chế ra, đều là từ các khu vực khác đào được, bắt quá giá tiền so với Tinh Văn Cương thấp hơn không ít, một cân Ngàn năm hàn thiết giá là hai lượng hoàng kim." Đặng Vĩnh Phàm ở bên cạnh nói, giá trị của ngàn năm hàn thiết tuy rẻ hơn Tinh Văn Cương một chút nhưng đương nhiên cũng không phải cái mà đám người Đặng Thanh Sơn có thể mua được.

"Những loại tài liệu này..." Đặng Thanh Sơn đầy lòng tán thưởng không ngừng. Không hổ là thời đại thiên địa linh khí sung túc, có thể sản sinh ra rất nhiều tài liệu thần kì. Ở thế giới trước, loại ngàn năm hàn thiết này chỉ có miêu tả ở trong sách, xã hội hiện đại đã sớm không thấy mặt loại kim loại thần kì này rồi.

"Thanh Sơn, các người đi chỗ khác xem đi, ta đi mua sắm hết tài liệu sẽ gọi các người cùng về." Đặng Vĩnh Phàm nói.

"Vâng, cha."

Đặng Thanh Sơn cùng biểu ca Đặng Thanh Hổ cùng nhau đi đến những quầy hàng khác của Vạn Tượng Lâu dạo chơi.

"Thanh Sơn, Thanh Sơn." Đặng Thanh Hổ đột nhiên kéo Đặng Thanh Sơn, Đặng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn về phía hắn: "Làm sao vậy?" Đồng thời theo ánh mắt Đặng Thanh Hổ, hướng đến cửa chính của Vạn Tượng Lâu nhìn, chỉ thấy một gã nam tử tuấn mỹ mặc y phục màu xanh nhạt cùng với một nữ tử đáng yêu y phục điều cừu màu trắng, đang cùng nhau tiến vào Vạn Tượng Lâu.

Ở phía sau bọn họ còn có người hầu.

"Là nữ nhân của Đại diêm thương kia." Đặng Thanh Hổ hạ giọng nói.

"Đúng là nàng." Đặng Thanh Sơn cũng phát hiện ra, chỉ là sự chú ý của hắn tập trung trên người nam tử kia, bây giờ là ngày trời đông giá rét nhưng nam tử tuấn mỹ kia chỉ vền vẹn mặc một chiếc áo bên ngoài, một chút cũng không cảm thấy lạnh. Xem ra cũng là cao thủ tu luyện nội kinh.

"Thanh Sơn." Đặng Thanh Hổ lên lút nhìn ra chỗ xa xa, hạ giọng nói: "Vị thiên kim tiểu thư này không giống như những nữ hài tử bên trong trang chúng ta, người xem làn da trắng kia, khuôn mặt... so với gái trong thanh lâu còn hơn." Đặng Thanh Hổ nói khiến cho Đặng Thanh Sơn đỏ mặt cười.

"Muốn xem thì tới gần mà xem, ở xa xa liếc trộm thì nói làm gì, sau khi về trang thì không còn cơ hội nhìn lại đâu." Đặng Thanh Sơn cười nói.

Những cô gái trong sơn trang từ nhỏ đã phải lao động, phơi nắng phơi gió, sao có thể so sánh cùng với vị tiểu thư nhà giàu, đến bữa cơm là há mồm ra được?

"Được, tới gần nhìn xem." Đặng Thanh Hổ thật sự có can đảm, quả nhiên hướng bên kia đi đến.

"Lưu đại ca, người nói với ta thì thối phồng người có nhiều lợi hại, ta liền hỏi người, trên Tiềm Long Bảng có tên người không?" Đang đến gần, Đặng Thanh Sơn liền có thể nghe thấy nữ nhân Diêm thương đó đang hướng về phía người thanh niên mặc áo xanh kia đặt câu hỏi.

"Thanh Ngọc, có thể ở trên Tiềm Long Bảng tức là tuấn kiệt cả Cửu châu trong thiên hạ đều biết đến, người nào không phải từ nhỏ đã tu luyện nội kinh? Ta chỉ là do tu luyện muộn hơn... Bất quá ta cũng không để ý đến Tiềm Long Bảng, mục tiêu của ta là hướng về có tên Địa Bảng. Có tên trên Địa Bảng mới chính thức là hào kiệt."

Diêm thương nữ nhân Lý Thanh Ngọc che miệng nở nụ cười: "Không lên được cả Tiềm Long Bảng mà còn muốn vào Địa Bảng sao?"

Thanh niên kia sắc mặt có chút hơi đỏ lên: "Thanh Ngọc, người đừng có giấu cột ta, đó chính là mục tiêu của ta. Còn có Thanh Hổ đạo Đại sư huynh ta vang danh chính là đại hào kiệt trong Tiềm Long Bảng. Thế còn Quy Nguyên tông các người? Trên Tiềm Long Bảng, Quy Nguyên tông các người đến một người cũng không có."

"Đại sư huynh của các người lợi hại chứ không phải là người lợi hại." Thanh Ngọc háng giọng hừ một tiếng.

"Thôi được, Thanh Ngọc, đừng nóng giận." Người thanh niên kia vội nói sang chuyện khác, "Người không phải muốn tới mua Tiềm Long Bảng, Sở Phượng bảng sao? Tiểu nhị, Tiềm Long Bảng cùng Sở Phượng Bảng, hai loại lấy ra đây."

Đặng Thanh Sơn chứng kiến rõ ràng tiểu nhị kia lấy ra bốn quyển thư tịch, mỗi quyển chỉ dày chừng một đốt ngón tay, phía trên của quyển đầu tiên có viết bốn chữ lớn như rồng bay phượng múa - Tiềm Long Bảng. Người hầu đi theo sau thanh niên đó lập tức trả tiền, đó là tờ ngân phiếu bốn trăm hai mươi lượng bạc.

"Bốn trăm hai mươi lượng?" Đặng Thanh Sơn trong lòng thất kinh, "Bốn quyển sách mà đã đến bốn trăm hai mươi lượng bạc. Tại sao lại đắt như vậy?"

Thư tịch, lẽ ra phải rất rẻ mới đúng.

Đôi nam nữ tuần mỹ kia cũng đã quay mặt hướng đi quây khác, mà Đăng Thanh Sơn cũng vừa đi tới quây bán sách ban này. Trên quây, bắt mắt nhất chính là ba quyển sách, ba quyển sách này phân biệt là: Tiềm Long Bổng, Sồ Phượng Bổng, cùng với một quyển Địa Bổng duy nhất rất mỏng.”

Trong đó hai quyển trước mỗi quyển trị giá một trăm hai mươi lượng bạc, mà Địa Bổng chỉ có mười hai lượng bạc.

”Ba quyển sách này nói về cái gì?” Đăng Thanh Sơn dò hỏi.

Tiểu nhị bên trong quây nhìn thoáng qua Đăng Thanh Sơn vẫn còn là thiếu niên, cười nói: ”Tiểu tử kia, ba quyển sách này chính là miêu tả những hào kiệt nổi danh khắp Cửu châu thiên hạ cùng với tiểu sử của bọn họ. Nếu muốn mua thì đại nhân người phải có bạc a.” Mua sắm mấy loại thư tịch này, phần lớn là những người tu luyện nội kinh, hoặc là những đệ tử nhà giàu sùng bái những võ giả, cho nên giá cả của mấy bộ thư tịch này đều rất đắt đỏ.

Đăng Thanh Sơn trong lòng thoáng động.

Mặc dù đến bây giờ, biết trên Cửu châu thiên hạ có Bát đại siêu cấp tông phái, nhưng mà vẫn còn nhiều sự tình hắc vẫn như nửa tỉnh nửa mê.

”Quyển Địa Bổng này, ta mua.” Đăng Thanh Sơn vừa nói, đồng thời lấy trong ngực ra một thỏi bạc mười hai lượng.

Thân là thủ lĩnh của đội thợ săn trong tộc, hàng tháng đều được cấp cho mười hai lượng bạc. Ở trong tộc, thủ lĩnh đội thợ săn, sư phó thương pháp, đệ nhất thợ rèn, trong tộc là có cống hiến nhiều nhất, nên cũng được cấp nhiều bạc nhất. Kì thực lương tháng mười hai lượng bạc so với một ít hộ vệ ở Nghi Thành thì vẫn là còn thấp.

Chỉ là bọn họ dù sao làm là vì phục vụ trong tộc, nên cũng không có khả năng yêu cầu cao.

”Thanh Sơn, mười hai lượng bạc một quyển sách?” Đăng Thanh Hổ ở một bên, vừa mới chuyển sự chú ý từ trên người Diêm thương nữ nhân lại đây, thì phát hiện ra Đăng Thanh Sơn tiêu phí mười hai lượng bạc để mua sắm một quyển sách.

”Đúng, đối với ta quyển sách này rất giá trị.” Đăng Thanh Sơn cười, sau đó nhận quyển sách từ tiểu nhị.

”Hừ, cha người mà biết khẳng định sẽ mang người một trận.” Đăng Thanh Hổ bĩu môi nói.

Mà Đăng Thanh Sơn cũng đứng ngay tại chỗ, lật xem quyển thư tịch này.

(*). Tam giáo Cửu lưu: Nho Đạo Phật giáo; Cửu lưu: hình như là 9 tầng lớp trong xã hội: nông, trí, binh, quan, thương,... - ý nói đa dạng, đầy đủ các loại người đều vào được.

42. Chương 24: Bạch Mã Bang Hồng Tứ

”Trên toàn cửu Châu có vô số anh hùng hào kiệt.”

”Như hai châu U, Yến ở phía bắc là vùng đất lạnh khủng khiếp. Trong lịch sử, tám vạn U Yến Thiết Kỵ của Đông Bắc Vương ”Hồng Thiên” đã chinh phục hơn phân nửa Cửu Châu. Như bên trong Tần Lĩnh ba nghìn dặm phía tây bắc Ung châu đã dẫn sanh ra ”Tần Lĩnh thiên đế” Doanh Chính, một bậc phong hoa tuyệt thế đại nhân vật.Tần Lĩnh thiên đế năm đó một chương đã khiến cho nước sông Nhạn Giang cả trăm trượng ngừng chảy, đã được vô số hậu nhân truyền tụng, cùng với Vũ Hoàng, đã trở thành người thứ hai trong lịch sử, một đại anh hùng hào kiệt thống nhất được cả Cửu Châu! Vị trí ở tại trung tâm của cả Cửu Châu, ”Vũ Châu” chính là nơi dẫn sanh ra vị đệ nhất anh hùng từ thừa khai thiên lập địa để nay - Vũ Hoàng. Vũ Hoàng năm đó năm búa khai sơn, thống nhất thiên hạ, phân chia thành Cửu Châu, lập ra cửu

đỉnh, là thiên cổ đệ nhất hoàng đế, định đô tại Vũ Châu. Vũ Châu đã trở thành vùng đất vương giả, anh hùng hào kiệt nhiều vô kể.”

”Tuy nhiên, trải qua mấy ngàn năm, các anh hùng đều đã thành xương trắng, thậm chí cho đến mấy trăm năm về sau thì đều bị đám Cửu Châu tử tôn hậu bối lãng quên, tổ sư ”Giang Tuấn” của Vạn Tượng Môn ta, mỗi khi nghĩ đến điều này, đều thổn thức không thôi. Sau đó, đã nảy sinh ra ý tưởng đi khắp cả Cửu Châu, sưu tập biên soạn nên hai bảng là Thiên bảng và Địa Bảng, hơn nữa còn huy động toàn lực của Vạn Tượng Môn, hành tẩu khắp thiên hạ ghi chép các truyền kì về anh hùng hào kiệt khắp nơi. Sau khi được lớp hậu bối của Vạn Tượng Môn hoàn thiện, mới có được Cửu Châu tứ bảng ngày nay: Thiên bảng, Địa Bảng, Tiềm Long Bảng, Phượng Sồ Bảng”

”Cửu Châu tứ bảng, cứ nửa năm được biên soạn lại một lần! Ghi lại các bậc anh hùng hào kiệt trong cả Cửu Châu.”

”Vạn Tượng Môn ta quyết chí làm cho các đại hào kiệt của Cửu Châu đều được lưu danh trên tứ bảng. Để ngay cả đến ngàn vạn năm về sau thì các hậu bối đệ tử cũng có thể biết được truyền kì về các bậc anh hùng tiền bối.”

Đằng Thanh Sơn đọc qua trang này thì không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

Đối với rất nhiều hào kiệt mà nói thì kim tiền phú quý có lẽ là không có sức hấp dẫn, ước nguyện tha thiết của bọn họ chính là danh lưu muôn đời, tên truyền ngàn năm.

Đằng Thanh Sơn đọc đến trang thứ hai.

”Tiềm Long Bảng trong Cửu Châu tứ bảng ghi chép lại một trăm lẻ tám vị anh hùng thiếu niên ưu tú nhất trong vòng 30 tuổi của cả Cửu Châu. Còn Phượng Sồ Bảng thì ghi chép lại một trăm lẻ tám vị anh thư trong vòng ba mươi tuổi ưu tú nhất của cả Cửu Châu.”

Đằng Thanh Sơn đọc đến đây thì ánh mắt toả sáng.

Nam nữ của cả Cửu Châu, lần lượt chọn ra một trăm lẻ tám vị. Mỗi người trong họ tuyệt đối đều là thiên kiều chi tử.

”Còn Thiên bảng, Địa Bảng chính là hạch tâm của cả Cửu Châu tứ bảng. Cảnh giới tu luyện, chủ yếu chia thành Hậu thiên và Tiên thiên! Về Tiên thiên cường giả thì trong cả ngàn vạn người mới có một. Cho nên hào kiệt các nơi cơ hồ đều chỉ là Hậu thiên cường giả. Địa Bảng chính là ghi lại hơn bảy mươi hai vị hậu thiên đỉnh phong cường giả lợi hại nhất!”

Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên. Thầm nghĩ: ”Ồ Địa Bảng không có hạn chế về tuổi. Có thể trong hàng tỷ người của cả Cửu Châu mà bài danh trong bảy mươi hai vị. Đây mới là chân chính thực lực. Phân lượng so với Tiềm Long Bảng, Phượng Sồ Bảng thì còn cao hơn rất nhiều. Mỗi người trên Địa Bảng này đều không thể khinh thường được.”

Đằng Thanh Sơn tiếp tục xem.

”Thiên bảng còn lại chính là ghi chép về ba mươi sáu vị siêu cấp cường giả đạt tới tiên thiên cảnh giới. Bởi vì số lượng tiên thiên cường giả rất thưa thớt. Thậm chí là trong cả một hai chục năm thì cũng chỉ có rất ít sự thay đổi trên danh sách Thiên bảng. Ngược lại, vị trí trên Địa Bảng cạnh tranh kịch liệt nhất. Nội kinh cường giả, trong thiên hạ đạt tới hậu thiên đỉnh phong có tới cả ngàn vạn. Nhưng để bài danh trên Địa Bảng thì chỉ có bảy mươi hai người! So với danh sách trên Địa Bảng cách đây chừng nửa năm, trong bảy mươi hai người lúc ấy thì đã có mười một người bị hạ bảng. Bị mười một hào kiệt khác thế chỗ.”

Ở phần đầu thì Đằng Thanh Sơn đại khái xem qua những miêu tả về các danh tự trên tứ đại bảng.

Hiển nhiên. . .

Cái gọi là Tiềm Long Bảng, Phượng Sồ Bảng ghi chép lại các trang tuần kiệt tuổi trẻ, các bậc thiên kiều chi tử, mặc dù được rất nhiều người xem trọng, nhưng nếu để so sánh mà nói thì người trong thiên hạ vẫn trọng thị Thiên Địa nhị bảng hơn, chỉ là tiên thiên cường giả lại quá quá ít, Thiên Bảng cơ hồ là không có thay đổi, cho nên, Địa Bảng ngược lại, danh sách trên bảng đã trở thành cạnh tranh khốc liệt nhất.

Nhiều anh hùng hào kiệt đã không tiếc sanh tử chỉ vì muốn được lưu danh trên Địa Bảng.

"Có người mê mẩn kim tiền, có người si mê mỹ nhân, tuy nhiên thì phần lớn hào kiệt coi trọng nhất là chữ "danh".” Đàng Thanh Sơn đầy lòng cảm thán, liếc nhìn một lượt danh tự của bảy mươi hai vị hào kiệt có thể lưu danh trên Địa Bảng.

"Thanh Sơn." Một đạo thanh âm đột nhiên vang lên.

"Ân? Cha!" Đàng Thanh Sơn bừng tỉnh.

"Xem cái gì mà mê mẩn như vậy." Đàng Vĩnh Phàm cười nói.

Ở bên cạnh, Đàng Thanh Hổ cười hắc hắc nói: "Thanh Sơn hấn tiêu hết mười lượng bạc để mua bộ sách Địa Bảng này."

"Người thật đúng là tiêu hoang."

Đàng Vĩnh Phàm cũng không trách mắng Đàng Thanh Sơn thêm, "Đã mua đủ đồ rồi, chúng ta đi thôi. Đến chỗ ngõ hẻm đợi những người khác." Lúc này, Đàng Vĩnh Phàm, Đàng Thanh Sơn, Đàng Thanh Hổ ba người rời khỏi Vạn Tượng Lâu đi vào trong ngõ hẻm bên cạnh Vạn Tượng Lâu.

Bên trong ngõ hẻm, lượng người rõ ràng là vắng hơn rất nhiều. Các tộc nhân khác còn chưa tới, Đàng Thanh Sơn liền dựa vào vách tường, tiếp tục đọc cuốn Địa Bảng.

Trên Địa Bảng miêu tả bảy mươi hai vị hào kiệt, hơn nữa còn miêu tả cả một số những sự tích nổi danh của những hào kiệt này.

"Chỉ cần có thể tu luyện nội kinh công pháp, hao tổn mất mấy chục năm thời gian, cơ hồ đều có thể tu luyện tới hậu thiên đỉnh phong. Nhưng mặc dù là nội kinh giống nhau, thực lực lại khác nhau một trời một vực."

Đọc quyển sách này, Đàng Thanh Sơn thổn thức không thôi, dựa theo miêu tả của Địa Bảng thì người đạt tới hậu thiên đỉnh phong là rất nhiều.

Nhưng là do tu luyện bí tịch khác nhau, hoặc là ngộ tính khác nhau, cho nên thực lực cũng khác nhau rất nhiều.

Tỷ như Đàng Thanh Sơn.

Cũng giống như một Đàng Thanh Sơn tu luyện Thiên Nhai Hành và một Đàng Thanh Sơn không tu luyện Thiên Nhai Hành thì thực lực ở hai tầng thứ hoàn toàn khác biệt. Lúc này, nội kinh bí tịch sẽ có tác dụng rất lớn.

Còn có ngộ tính riêng của mỗi người.

Đàng Thanh Sơn ngộ ra Như Ảnh Tuỳ Hình và Hồn Nguyên Nhất Khí hai thức đại thương thuật, cho dù chỉ có ngàn cân khí lực, thế nhưng chỉ cần nắm trong tay một cây thương, là có thể đơn giản giết chết hơn trăm đầu dã lang. Mà cũng như vậy, Đàng Thanh Hổ cũng có ngàn cân khí lực, nhưng khi đối mặt với công kích của bảy sói, vẫn phải cần Đàng Vĩnh Lôi, Đàng Thanh Sơn giúp sức.

Nội kinh nhiều hay ít, chỉ là một cơ sở. Phương pháp vận dụng cùng ngộ tính của từng người, cũng phi thường trọng yếu. Đó cũng là duyên cớ vì sao, các loại bí tịch gây lên những tràng giết chóc.

"Di?" Ánh mắt Đàng Thanh Sơn bỗng nhiên sáng lên, nhìn vào sự việc ghi lại về người bài danh thứ 58 trên Địa Bảng.

"Dương Phàm năm bốn mươi tám tuổi, truy sát Hồng gia tứ huynh đệ hung danh cực thịnh, ba ngày ba đêm, truy sát đến hơn ngàn dặm, Hồng gia tứ huynh đệ đã chết ba, chỉ còn lại có một người - Hồng Tứ. Hồng Tứ chạy trốn về Nghi thành, thành lập Bạch Mã bang. Hai mươi năm qua, Hồng Tứ thủy chung không dám đi tìm Dương Phàm báo thù.

Dương Phàm năm 52 tuổi..."

Đây là kể về cổ sự của Dương Phàm, trong đó chỉ thoáng nhắc tới người tên Hồng Tứ.

Thế nhưng Đàng Thanh Sơn cũng kinh ngạc.

"Hong tứ gia của Bạch Mã bang, không nghĩ còn có đoạn lịch sử này." Đẳng Thanh Sơn kinh ngạc, Bạch Mã bang có thể nói là hoàng cung của đất Nghi thành, đại đương gia Bạch Mã bang Hồng Tứ gia tại nghi thành tuyệt đối chính là nhân vật nói một không hai, ai có thể nghĩ đến, vị đại nhân vật này cũng có đoạn thời gian chật vật như thế.

"Phụ thân, người xem."

Đẳng Thanh Sơn cười, đưa cuốn sách cho phụ thân.

"Phụ thân xem đoạn này này."

Đẳng Vĩnh Phàm nghi hoặc tiếp nhận, xem qua một đoạn liền kinh ngạc nói:

"Hong Tứ gia còn có ba vị ca ca! Thảo nào gọi là Hồng Tứ! Bất quá nhân vật tên Dương Phàm này, quá lợi hại." Vừa nói Đẳng Vĩnh Phàm cũng lật lại xem từ đầu quyển sách.

Đẳng Thanh Sơn cười khổ. Không nghĩ tới phụ thân cũng xem đến mê say như vậy, bất quá thì cả quyển sách hẳn cũng đã xem đến hơn phân nửa.

"Vị Hồng Tứ gia kia, thực lực hẳn là cũng rất mạnh." Đẳng Thanh Sơn căn cứ vào sự tình vừa xem suy đoán: "Có thể danh liệt trên Địa Bảng, đều có thể nói là đã đạt đến trung đỉnh Hậu thiên, bài danh trên đó đều là những nhân vật thượng hào của cả Cửu Châu. Dương Phàm Kỵ truy sát Hồng gia tứ huynh đệ đến ba ngày ba đêm, sau vẫn để Hồng tứ gia trốn thoát, thực lực của Hồng tứ gia thật không thể khinh thường. Hơn nữa... Hồng gia tứ huynh đệ có thể được xưng là "hung danh cực thịnh", nếu không có thủ đoạn nhất định, không có khả năng được đánh giá như vậy."

Chỉ cần là những người tại Địa Bảng đơn giản được nhắc đến vài câu, đều đại biểu là có thực lực phi phàm. Dù sao Hồng gia tứ huynh đệ nếu như không lợi hại, sự việc về họ chắc chắn sẽ không được ghi chép lại.

Cùng thời gian ba người bọn Đẳng Thanh Sơn chờ đợi những tộc nhân khác. Ngay ngã tư đường, cách chỗ bọn Đẳng Thanh Sơn đại khái hơn mười trượng.

"Thấy được chưa? Kia... ba gã thợ săn đó." Một gã hắc y hán tử chỉ hướng bọn Đẳng Thanh Sơn, hạ giọng nói.

"Thấy được. Lãng ca, người nói, bọn họ có ngân phiếu vạn lượng?" Một hán tử gầy gò mắt tam giác kinh ngạc nói.

Hắc y hán tử cười lạnh nói: "Ta lừa người sao? Nếu như không phải coi người là người đồng hương cùng thôn, tưởng ta sẽ đem tin tức này nói cho người hả? Lúc vừa đây, đại nhân của chúng ta nhận binh khí của bọn họ giao đến, đã trả cho bọn họ ngân phiếu một vạn lượng."

"Một vạn lượng..."

Hán tử hai mắt tam giác tỏa sáng, sau đó hắc hắc cười nói: "Lãng ca, người yên tâm, chờ chúng ta giết sạch cả đám người bọn chúng, cướp ngân phiếu, chỗ tốt, tuyệt đối sẽ không thiếu phần của người. Bất quá ta không rõ, đại nhân các người, giao trả bạc cho bọn họ, sao rồi lại tiết lộ tin tức cho chúng ta, lại để cho chúng ta làm?"

Hắc y hán tử cười nhạo nói: "Người không hiểu đâu, vị đại nhân của chúng ta đã bị chủ nhân cảnh cáo! Lần này vốn không muốn trả bạc cho đám sơn dã này, ai ngờ, đám sơn dã làm âm mưu kinh động đến lão gia. Đại nhân của chúng ta cũng không có biện pháp mới trả lại bạc cho bọn chúng. Thế nhưng với tính cách của đại nhân chúng ta, như thế nào nuốt nổi một hơi này, hẳn không dám tức giận với đại lão gia, không dám cùng Đại sư huynh của hẳn, còn không dám tìm đám sơn dân này gây phiền phức."

Hán tử mắt tam giác cũng hắc hắc cười nói: "Vị đại nhân của các người, thật đúng là ngoan độc, nhưng mà... chúng ta thích, ha ha."

"Đi theo vị đại nhân như vậy, đám tiểu nhân như chúng ta, cũng có thể có được không ít chỗ tốt. Nếu như không phải có đại lão gia, giá một vạn lượng bạc, ta tối thiểu cũng được chia cho một trăm lượng." Hắc y hán tử nói.

"Yên tâm đi, Lãng ca, nếu như chúng ta thực sự lấy được một vạn lượng, huynh đệ ta hiếu kính người, tuyệt đối không ngừng ở cái số một trăm lượng này." Hán tử mắt tam giác nói.

Hắc y hán tử nở nụ cười

"Di, nhìn kìa, đám thợ săn đều tới đủ rồi, xem ra bọn họ sắp đi, người nhanh đi chuẩn bị đi." Hắc y hán tử liền nói.

"Yên tâm, địa giới của Nghi thành này, chúng ta rất quen thuộc, bọn họ trốn không thoát đâu." Hán tử mắt tam giác chấp tay nói: "Lãng ca, huynh đệ ta đi trước. Buổi tối sẽ đến tìm người."

"Đi thôi." Hắc y hán tử nói.

Lúc này, đám người Đằng gia trang đã tụ tập cùng một chỗ.

"Mọi người đã đông đủ cả rồi, đi, chúng ta trở về."

Đằng Vĩnh Phàm cười đem cuốn sách đưa cho Đằng Thanh Sơn "Quyển sách này quả không tồi, trở về, phải đưa cho cha xem tiếp." Vừa đi vừa nói, đám thợ săn nhóm người Đằng gia trang cười mở vui cười bước trên đường trở về.

43. Chương 25: Phỉ Đồ

"Vĩnh Giang, da thú bán được bao nhiêu bạc?" Đằng Vĩnh Phàm dò hỏi.

"Lão Vương đã để cho chúng ta rất nhiều sinh ý, giá cả đưa ra cũng không tệ lắm, giá da thú bán ra cũng lên đến 350 lượng bạc!" Trung niên hán tử thân hình cao lớn, mặt say sưa cười nói: "Chẳng qua, còn chưa qua nổi con tuyết điêu lúc trước Thanh Sơn bắt được."

"Tại Vạn Tượng lâu hôm nay ta có hỏi một chút, da tuyết điêu hoàn hảo, bọn họ nguyện ý xuất ra bốn ngàn lượng bạc." Đằng Thanh Sơn tán thưởng.

"Tuyết điêu, có giá nhưng không bán, tộc trưởng không muốn vội bán. Có điều, Thanh Sơn lập được công lớn, tộc trưởng nên thưởng cho hán mới đúng."

Đằng Vĩnh Phàm cười liếc nhìn con trai mình. Con mạnh, người làm cha cũng tự hào, Đằng Vĩnh Phàm cười a a nói: "Cứ đủ dùng là được, mọi người không phải tất cả là vì tông tộc sao? Chẳng qua da tuyết điêu thật đúng là quý. Lần này ta cùng sư phó liều mạng chế luyện ra nhiều Bích Hàn đao như vậy, nhưng mà tiền lời cũng không bằng nổi một con tuyết điêu."

Nhóm tộc nhân chung quanh không khỏi cười rộ lên.

"Đúng rồi, Vĩnh Giang, buổi sáng chúng ta có mang theo bánh mì cùng bánh vừng, lấy ra đi, chúng ta ăn một chút, đi còn đến gần hai canh giờ nữa cơ mà." Đằng Vĩnh Phàm liền nhắc nhở nói.

"Đến đây, một người hai cái bánh mì, hai cái bánh vừng."

Cởi bỏ xuống một túi lớn. Trong túi đầy bánh mì và bánh vừng được gói lại cẩn thận. Bắt đầu phân phát cho mọi người. Đằng Thanh Sơn cũng tiếp nhận bánh mì và bánh vừng.

Há mồm hungh hăng cắn mạnh. Sau đó lấy ra ống trúc đựng nước, nhấp một ngụm.

"Bánh mì này hương vị thật không tệ." Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ.

Ăn bánh mì, bánh vừng. Uống nước lạnh. Cùng một đám hán tử thuần phác cởi mở vui cười. Đằng Thanh Sơn không hiểu sao cảm thấy một cổ cảm giác ấm áp: "Ta thích cuộc sống như vậy!" Nhìn ánh dương chiếu rọi. Đằng Thanh Sơn trong lòng yên lặng nghĩ.

Đây là một đám hán tử chất phác, chân thành.

"Mọi người cũng biết. Vị Hồng Tứ gia của Bạch Mã Bang kia. Vì sao gọi là Hồng Tứ?" Vui vẻ ăn uống. Đằng Vĩnh Phàm cười nói.

"Tên gọi thôi mà, mà sao lại gọi thế?" Cả đám tộc nhân đều không rõ ràng lắm.

Đặng Vĩnh Phàm ha ha cười, cũng bắt đầu kể cho đám tộc nhân, cổ sự vị cao thủ Dương Phàm kia đuổi giết Hồng gia tứ huynh đệ.

Trong lúc đám người bọn Đặng Thanh Sơn đang trên đường đi, tại nơi cách bọn họ năm, sáu lối rẽ.

Bên đường có một gò đất, trên gò đất đầy cỏ dại đã khô úa, phía sau gò đất, một đám thổ phỉ đang ẩn náu.

"Nhị cầu tử, người vội vã bảo ta mang người mai phục ở đây như vậy, Lãng ca của người, không truyền đến tin tức giả cổ ý đùa giỡn ta chứ?" Một tráng hán làn da đen sạm, hai mắt to như mắt trâu, lưng hùm vai gấu, khoác áo bào đen, cầm một thanh Đại Khảm Dao, lông ngực màu đen trong ngực lộ ra, người này chính là đầu lĩnh đám thổ phỉ.

Hán tử mắt tam giác liền thấp giọng nói: "Yên tâm đi, lão Đại, tuyệt đối đúng vậy. Vị huynh đệ của ta, chính là đang làm việc trong một Đại diêm thương, hẳn gặt ta để làm chi? Không mười phần nắm chắc, ta lại phi ngựa tới đây bảo người ra tay sao?"

"Thách người cũng không dám." Đầu lĩnh thổ phỉ cười lạnh nói: "Người đến phía trước nhìn một chút, có người tới, lập tức báo một tiếng."

"Được." Hán tử mắt tam giác thân hình linh hoạt, trực tiếp chạy ra ngoài trượng, giương mắt nhìn con đường.

"Ca, người của chúng ta có đủ không?" Bên cạnh đầu lĩnh thổ phỉ, một gã thanh niên tuấn tú hỏi.

"Yên tâm đi, lão Tam. Dựa theo Nhị cầu tử nói, đối phương tổng cộng có ba mươi một người! Trong đó còn có một thằng nhóc. Trên thực tế, chỉ có thể xem như ba mươi người! Chúng ta 103 huynh đệ, nương theo địa hình, trước tiên cho bọn chúng ném thử vài mũi tên, phỏng chừng chúng sẽ ngã xuống hơn phân nửa, còn lại mười một, mười hai tên, chúng ta xông cả lên, còn không thoải mái giết sạch sẽ? Hừ, nếu không phải dê béo có vạn lượng ngân phiếu, ta cũng không cần đem theo nhiều huynh đệ đến như vậy." Gã đầu lĩnh thổ phỉ cầm Đại Khảm Dao sau lưng cắm xuống đất, cười nhạt nói.

"Ca, cẩn thận một chút vẫn hơn, đối phương dù sao cũng là thợ săn." Thanh niên tuấn tú nhắc nhở.

"Sợ cái gì? Ca của người đây, một thanh đao, có thể chém bọn chúng khóc cha kêu mẹ!" Đầu lĩnh thổ phỉ hung hăng phun một bãi nước miếng, miệng mắng hùng hổ.

Quá hồi lâu.

"Lão Đại." Tại cách đó không xa, hán tử mắt tam giác khom người chạy tới, trên mặt tràn đầy tia vui mừng, "Dê béo đã đến, đại khái còn cách khoảng trăm trượng, đám người mặc da thú, từ xa, ta đã nhận ra ngay."

Gã đầu lĩnh thổ phỉ ánh mắt sáng ngời, nhóm phỉ đồ chung quanh cũng đều hưng phấn nhưng không dám lên tiếng. Bọn phỉ đồ này đều rất rõ ràng... Lúc này đây, ngàn vạn lần không thể bại lộ hành tung.

"Các huynh đệ." Đầu lĩnh thổ phỉ hạ thấp giọng, sắc mặt dữ tợn nói: "Đợi lát nữa, đám thợ săn kia tới gần, chờ ta hạ lệnh, các huynh đệ tất cả hãy cùng nhau ra sức xạ tiễn. Tốt nhất, ngay từ đầu phải giết hơn phân nửa. Chờ cướp bạc xong, chúng ta đến Xuân Hương viện hưởng thụ khoái hoạt!"

Cả đám phỉ đồ đều hưng phấn, trong mắt lộ tràn tia hung tàn, tựa như một đầu mãnh thú chuẩn bị công kích.

Đám người Đặng Thanh Sơn căn bản không biết phía trước có người mai phục.

Lúc này nhóm cường đạo phỉ đồ đã bắt đầu lấp tên, chuẩn bị công kích.

Nhóm phỉ đồ động tác rất nhẹ nhàng, theo đạo lý, người bình thường căn bản không thể nghe được gì.

"Àn?"

Đặng Thanh Sơn lỗ tai giật giật, liếc mắt nhìn gò đất phía xa.

Thân là nội gia quyền cường giả, hơn nữa đã huấn luyện từ nhỏ, lục giác Đặng Thanh Sơn cực kì linh mãnh, người bình thường còn chưa tới gần hắn đều đã phát hiện. Lúc tại Nghi thành, hán tử mắt tam giác từng

ở xa theo dõi bọn Đàng Thanh Sơn vài lần, nhưng dù sao trong Nghi thành quá nhiều người, Đàng Thanh Sơn căn bản không chú ý tới.

Nhưng đây là hoang sơn ngoại thành!

Chung quanh một mảnh yên tĩnh, mà xa xa sau gò đất ẩn nấp hơn trăm người, cùng bắt đầu chuẩn bị công kích, cho dù che dấu có tốt hơn, Đàng Thanh Sơn vẫn dễ dàng phát hiện.

”Cha.” Đàng Thanh Sơn bỗng nhiên mở miệng.

”Làm sao vậy?” Đàng Vĩnh Phàm nghi hoặc.

”Mọi người dừng lại.”

Đàng Thanh Sơn nhướng mày, đám tộc nhân lập tức nhìn về phía hắn, Đàng Thanh Sơn hạ thấp giọng:” Mọi người thấy gì không? Cái gò đất phía trước, ta cảm giác được... Phía sau gò đất có người ẩn nấp. Hơn nữa, số lượng người còn không ít!”

Cả đám tộc nhân không khỏi sắc mặt đại biến.

Đàng Thanh Sơn lại nhìn thoáng qua gò đất, trong đầu cực nhanh suy tính.

Lúc ở tiền thế, những đặc công chuyên nghiệp đều mơ tưởng tới gần Đàng Thanh Sơn mà không muốn để Đàng Thanh Sơn phát hiện. Nhóm cường đạo này tuy là khá thuần thực, nhưng dù sao so sánh với đặc công ở kiếp trước, những sát thủ trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, về phương diện tiềm ẩn vẫn còn kém xa. Hơn nữa hơn trăm người cùng một chỗ, để không gây ra một chút thanh âm là không có thể.

”Phàm ca, làm sao bây giờ?” Chung quanh không ít tộc nhân nhìn về phía Đàng Vĩnh Phàm.

Đàng Vĩnh Phàm hơi liếc nhìn về phía gò đất, thấp giọng nói:” Không có biện pháp nào khác, chúng ta phải trở về! Như vậy đi, chúng ta vòng men theo bờ cánh đồng bên cạnh, tránh xa chỗ gò đất, nếu đối tượng của bọn họ là chúng ta, bọn chúng sẽ không nhận được xông ra. Nói rộng thêm chút khoảng cách, cũng phòng ngừa được tập kích của bọn chúng.”

”Được, cứ làm như vậy đi.”

Nhóm tộc nhân cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể làm như vậy.

Đám người Đàng Thanh Sơn vòng xuống đường, men theo cánh đồng, duy trì khoảng cách với gò đất khoảng ba bốn mươi trượng, tầm xa như vậy, cung tiễn bình thường cho dù có thể bắn tới, uy lực cũng giảm đáng kể.

”Mẹ kiếp!” Đầu lĩnh thổ phỉ phát hiện một màn này, sắc mặt thay đổi: ”Đám thợ săn này sao có thể phát hiện ra chúng ta.”

”Lão Đại, chúng ta làm sao bây giờ?” Hán tử mắt tam giác vội la lên.

”Còn có thể làm sao bây giờ?”

Đầu lĩnh thổ phỉ biểu tình dữ tợn, đôi mắt xẹt ra một tia điên cuồng: ”Lão tử hơn trăm người, tại sao phải sợ chúng? Các huynh đệ, nghe đây! Đợi lát nữa, cùng lão tử xông ra, đám cung tiễn gần đến bắn hết sức cho lão tử, toàn bộ giết sạch bọn chúng.”

Nhóm phỉ đồ bùng bùng sát khí, bọn chúng, trên tay ai mà không có vài cái mạng?

Đàng Thanh Sơn cố ý đi ngoài cùng bên trái, bởi vì gò đất chính là ở bên trái.

”Đám cường đạo thổ phỉ này, không phải đến đánh cướp chúng ta chứ.” Đàng Thanh Hồ thấp giọng nói.

”Nói không nghĩa lý gì, không cần là có phải đối phó với chúng ta hay không, cứ chuẩn bị được.” Đàng Vĩnh Phàm vẻ mặt nghiêm túc, đám tộc nhân tinh thần tập trung cao độ, hoặc là nắm chặt trường thương, hoặc là nắm trường cung. Loại chuyện này không phải là lần đầu tiên, tại thế giới này, muốn sống tốt là phải ngoan cường.

Cả đám nín thở.

”Sát!”

Một tiếng tiếng hô bạo lệ từ sau gò đất vang lên, chỉ thấy một gã trắng hán lưng hùm vai gấu, làn da trám đen, cầm một thanh Đại Khảm Dao đi đầu vọt tới. Phía sau hắn là một đám người, nhóm người này ào ạt như quần lang, từ trên gò đất lao xuống.

”Công!” Đàng Vĩnh Phàm hét lớn.

”Hưu! Hưu! Hưu!”...

Bên phía Đàng gia trang bắn tên trước, chỉ là khoảng cách quá xa, hơn nữa Đàng gia trang số người quá ít, mang theo cung tiễn chỉ có mười hai người, đợt tên bắn đầu tiên, chỉ làm thương cánh tay một tên phỉ đồ.

”Phàm ca, bọn họ đông quá, làm sao bây giờ?” Không ít tộc nhân vội vàng nói.

”Phàm ca, người mang theo ngân phiếu, chạy về trước đi, chúng ta ở lại ngăn trở.” Cũng có tộc nhân đối mặt với cái chết lại trở lên điên cuồng.

Đầu lĩnh thổ phỉ cầm Đại Khảm Dao, nhìn thấy nhóm thợ săn nhóm bắt đầu bối rối, không khỏi đắc ý cười lên: ”Khoảng cách như vậy mà vẫn còn bắn? Một đám ngu xuẩn, hừ, có điều lực cánh tay cũng không nhỏ, có thể bắn xa đến như vậy.” Đúng lúc này, tên đầu lĩnh thổ phỉ giật mình phát hiện, một thiếu niên nhỏ tuổi bên đối phương, tay đang nắm Tẩn thiết thương cực nhanh vọt tới.

Tốc độ cực nhanh!

”Muốn chết.” Đầu lĩnh thổ phỉ cười lạnh, ”Cung tiễn thủ, bắn!”

Khoảng cách bây giờ đã ở trong tầm bắn, trong hơn trăm tên cường đạo, có hơn bốn mươi tên mang theo cung tiễn. Bởi Đàng Thanh Sơn là người đầu tiên hướng bọn họ vọt tới, đương nhiên, không ít mũi tên hướng Đàng Thanh Sơn bắn tới.

”Tiểu tử kia, có dũng khí, nhưng cũng vô cùng ngu xuẩn.” Đầu lĩnh thổ phỉ cười nhạt nói.

”Hô hô!”

Chỉ thấy Đàng Thanh Sơn cực nhanh lao tới, Tẩn thiết thương trong tay đột nhiên vũ động, phẳng phất như bánh xe xoay tròn, phàm là tên bắn tới gần toàn bộ bị đẩy ra. Một lần tên đi qua, Đàng Thanh Sơn trên người căn bản không có một tia vết thương, ánh mắt hắn gắt gao tập trung vào tên Đầu lĩnh thổ phỉ.

Gã đầu lĩnh chột rùng mình.

Lần tên nhiều như vậy, thế nhưng không gây thương tổn nổi một người?

Lúc này nhóm cường đạo phía sau điên cuồng xông về phía nhóm thợ săn Đàng Thị nhất tộc. Còn có không ít phỉ đồ lại một lần nữa rút tên.

”Tiểu tử kia, chết đi.” Đám phỉ đồ hỗn loạn xông lên, có kẻ nhắm phía Đàng Thanh Sơn, cả đám trên mặt tràn đầy vẻ dữ tợn. Nhóm phỉ đồ còn lại đều hướng nhóm người Đàng thị nhất tộc xông tới, hiển nhiên, trong mắt chúng, ba mươi tên người lớn này, mới là uy hiếp lớn nhất.

Đối mặt với khảm đao của đám phỉ đồ, Đàng Thanh Sơn tốc độ không một chút giảm.

”Phốc! Phốc! Phốc!”

Tẩn thiết thương trong tay tựa như độc xà xuất động, liên tục chớp động ba lượt, lưu lại ảo ảnh mơ hồ.

”Xoẹt~~”

Ba gã cường đạo phỉ đồ gần sát Đàng Thanh Sơn tròng lớn ánh mắt ôm lấy yết hầu, thanh âm ú ớ phát ra cổ muốn hít một hơi không khí, nhưng trên yết hầu, từ trong một lỗ thủng lớn máu tươi đã trào ra.

Ba gã cường đạo phỉ đồ, ầm ầm đồng thời ngã xuống.

”Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!”...

Thương ảnh chớp động, tua hồng bay múa, vài giọt máu tươi vương bay trên trường không.

Trong nháy mắt công phu, Đằng Thanh Sơn xông qua năm trượng khoảng cách, cường đạo phỉ đồ cũng mười ba tên ngã xuống, đều là vết hầu bị xuyên thủng, không có một người ngoại lệ.

"Cái gì." Đầu lĩnh thổ phỉ sắc mặt đại biến, hắn đã nhìn lầm, thiếu niên này, mới là đáng sợ nhất trong đám thợ săn.

44. Chương 26: Bắt Giữ Thủ Lĩnh Giặc

"Bắn chết hắn!" Gã thanh niên tuần tú vội hô.

"Hừ!" "Hừ!" "Hừ!" "Hừ!" ...

Làn tên giống như châu chấu bắn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn lơ đãng sự chú ý của đối phương, đã khiến áp lực của các tộc nhân khác giảm xuống, đám người Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Thanh Hồ thấy thế liền hết sức khẩn trương, Đằng Thanh Hồ hét lớn: "Bọn chúng vây công Thanh Sơn rồi, mọi người xông hết lên đi."

"Sát!"

Các nam nhân Đằng thị nhất tộc ai nấy con mắt đều đỏ ngầu.

Sự huấn luyện từ nhỏ đã bắt đầu có tác dụng, mọi người tự nhiên hình thành một thể trận, trường thương như rừng, đâm về phía đám phỉ đồ đang lao tới.

"Hừ."

Đằng Thanh Sơn căn bản không thèm nhìn những mũi tên đang phóng tới, Tấn thiết thương trong tay chỉ đảo một vòng theo một đường kì dị, tất cả những mũi tên tới gần Đằng Thanh Sơn đều bị cuốn sang một bên.

Thương pháp -- Hỗn Nguyên Nhất Khí!

Tên đầu lĩnh thổ phỉ nhe răng cười một tiếng: "Tiểu tử, tìm chết!"

Không tránh né, ngược lại, nổi giận gầm lên một tiếng, trong tay Hậu Bối Đại Khảm Dao xẹt lên một đường cong, mang theo âm thanh xé gió, hướng vào đầu Đằng Thanh Sơn mãnh liệt bổ tới.

Tấn thiết thương trong tay Đằng Thanh Sơn tựa như là có tánh mạng, mũi thương liền đâm vào mặt trên của thanh Hậu Bối Đại Khảm Dao.

"Lực lượng thật mạnh."

Đầu lĩnh thổ phỉ sắc mặt đột nhiên đại biến: "Đao của ta..."

Hắn chỉ cảm thấy sau khi Hậu Bối Đại Khảm Dao trong tay va chạm với mũi thương của đối phương thì phảng phất như bị cuốn vào vòng nước xoáy, không tự chủ được bị văng lệch sang một bên.

"Ân?"

Đằng Thanh Sơn cảm nhận được hương văng Đại Khảm Dao của đối phương, trường thương liền thoáng biến thể. Trường thương trong tay Đằng Thanh Sơn chuyển thể, nhưng tốc độ vẫn không giảm, nhắm thẳng vào vết hầu của tên đầu lĩnh thổ phỉ đâm tới.

Tốc độ nhanh như tia chớp!

"Hô!"

Trơ mắt nhìn mũi thương đã đâm đến nơi, tên đầu lĩnh tội phạm trong lòng cuống lên: "Làm sao lại có thể như vậy?"

Tên đầu lĩnh nguyên bản rất tự tin vào lực lượng của chính mình. Hắn cho rằng một đao của hắn, cho dù là trường thương của đối phương có thể ngăn cản được thì trường thương cũng phải bị hất sang một bên,

làm sao mà đầu thương lại chuyển thể đâm đến, tốc độ gần như là không suy giảm chút nào? Hấn vĩnh viễn không thể hiểu nổi sự ảo diệu của chiêu thức ẩn chứa trong mũi tấn thiết thương.

Như Ảnh Tùy Hình thương pháp, sự ảo diệu thực sự chính là ở chữ "chuyển" này.

Cái gọi là "chuyển" này, nói một cách chính xác thì là một cỗ kinh lực xoắn ốc.

Như Ảnh Tùy Hình thương pháp vốn diễn hoá ra từ Băng Quyền trong Ngũ Hành quyền, thân là Hình Ý tông sư nhưng Đẳng Thanh Sơn vẫn phải hao tổn mất mấy năm công phu thì mới có thể thành công từ Băng Quyền sáng chế thành "Như Ảnh Tùy Hình" thương pháp.

Băng quyền như mũi tên, điểm đặc thù nhất của Như Ảnh Tùy Hình thương pháp chính là nhanh! Nhanh như mũi tên, nhanh tựa ảo ảnh!

Điểm thứ hai chính là trên thân của trường thương có ẩn chứa một cỗ kinh lực xoắn ốc.

Địch nhân cho dù là đao kiếm bổ tới, hoặc là trường thương đâm tới thì trường thương trong tay Đẳng Thanh Sơn vẫn hoàn toàn có thể dễ dàng ngăn cản lại, hơn nữa mượn đạo kinh xoắn tròn ốc sẽ làm cho vũ khí của địch nhân bị cuốn theo kinh đạo xoay tròn gạt sang một bên, còn binh khí của mình thì lại cơ hồ không bị ảnh hưởng gì sẽ đâm thẳng tới chỗ hiểm của đối phương, giết chết đối phương.

Giết địch, chỉ cần một chiêu!

Một chiêu này nhìn như đơn giản, nhưng chính là khảo nghiệm trên rất nhiều phương diện, tỷ như "Thính Kinh", phải hoàn toàn nhận biết được kinh đạo của đối phương, hơn nữa thì lại phải có thể mượn lực dụng lực, khiến cho kinh đạo của đối phương bị xoay tròn cuốn văng sang một bên, vũ khí của mình lại thuận thể đâm tới giết chết đối thủ. Chỉ riêng một chiêu này thì đã phải đạt tới cảnh giới "Nhân Thương hợp nhất".

Thứ hai, chính là tại phương diện sử dụng kinh lực xoắn tròn ốc, phải đạt tới cảnh giới rất cao mới có thể gạt văng vũ khí của đối phương sang một bên.

Phải là Băng Quyền tông sư, đạt tới trạng thái Nhân Thương hợp nhất thì mới có thể thi triển chiêu này một cách hoàn hảo.

Lúc chân chánh chiến đấu thì giết người cũng chỉ cần một chiêu. Một chiêu này nhìn thì đơn giản nhưng trên thực tế thì phải trải qua nhiều năm nghiên cứu tìm tòi.

"A!!!" Tên đầu lĩnh thổ phỉ lâm vào cảnh sinh tử, liên gào một tiếng, chưởng trảo của tay trái chưởng chụp thẳng vào đầu thương của Đẳng Thanh Sơn.

"Xoẹt!"

Mũi của thanh Tấn thiết thương xuyên qua lòng bàn tay của tên đầu lĩnh thổ phỉ, bị bàn tay cản lại, nhưng đầu mũi thương vẫn trực tiếp đâm vào cơ thể, gân cốt, xuyên qua vai trái của tên đầu lĩnh thổ phỉ.

Máu tươi trào ra."Hừ!" Đẳng Thanh Sơn đầu thương vừa dụng một chút lực liền đẩy tên đầu lĩnh cả người té xuống mặt đất, vết thương trên vai đã trở nên lớn hơn.

Thương vừa rút ra, đầu thương liền chìa thẳng vào mắt tên thổ phỉ đầu lĩnh.

"Dừng tay!" Đẳng Thanh Sơn quát lớn một tiếng.

Giữa cánh đồng trống trải, máu tràn lênh láng, bọn cường đạo khiếp sợ nhìn một màn này, tính mệnh của lão đại đã rơi trong tay một thiếu niên. Không tự chủ được, bọn cường đạo đều dừng tay lui về phía sau.

Tên đầu lĩnh thổ phỉ bị thương trên vai, lộ ra vẻ đau đớn co quắp, đột nhiên, tên đầu lĩnh ánh mắt loé lên một tia hung tàn điên cuồng, đang nằm trên mặt đất, Đại Khảm Đao trong tay phải mãnh liệt vung lên.

"Hô!" Hậu Bối Đại Khảm Đao bổ về phía bắp đùi của Đẳng Thanh Sơn.

"Tìm chết!"

Đẳng Thanh Sơn quát lớn một tiếng, đùi phải như tia chớp đá vào cổ tay tên đầu lĩnh, nội kinh ào ra.

"Rắc..rắc"! Đầu khớp xương vỡ vụn, thanh âm phát ra!

Đại Khảm Dao bay tung lên, rơi xuống trên mặt đất phía xa.

Cánh tay phải tên đầu lĩnh thổ phỉ gập xuống, đầu khớp xương bên trong đã hoàn toàn vỡ vụn thành phần mặt.

"Người còn động một cái, ta róc sống xương của người!" Đằng Thanh Sơn ánh mắt như điện, nhìn chăm chăm tên đầu lĩnh.

Đầu lĩnh thổ phỉ trong lòng hung hãn, nhưng lúc này, bị ánh mắt của Đằng Thanh Sơn sợ đến tim đập thình thịch, hần rõ ràng cảm giác được... Nếu như hắn động một cái, thiếu niên này tuyệt đối sẽ một thương xuyên thủng đầu hắn. Trong thoáng chốc, đầu lĩnh thổ phỉ như có cảm giác... Thiếu niên dùng thương này, chính là Hồng Tứ gia của Bạch Mã bang.

Hồng Tứ gia, khi còn trẻ cùng ba vị huynh đệ tung hoành thiên hạ, tạo nên hung danh của "Hồng gia Tứ huynh đệ", trong tay tánh mạng vô số, các loại thổ phỉ bình thường, chỉ một cái ánh mắt của Hồng Tứ gia liền sợ đến nhũn người.

Mà giờ phút này, Đằng Thanh Sơn, khí thế, ánh mắt, đồng dạng làm gã đầu lĩnh sợ hãi.

"Cha, không có việc gì chứ." Đằng Thanh Sơn liền nói.

Đám người Đằng Vĩnh Phàm cũng chạy tới, đồng thời đỡ các tộc nhân bị thương, Đằng Vĩnh Phàm thật xa liền hô:

"Những người khác không sao, chỉ là..."

Đằng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua, liền thấy, một tộc nhân cả đùi phải bị chặt đứt một đoạn, đã được băng bó lại, ngoài ra một vị tộc nhân trên mặt toét, một con mắt bị mất, miệng vết thương trông rất dữ tợn.

Cơ hồ các tộc nhân trên người đều đầm máu.

May là, mọi người trợ giúp lẫn nhau, tạo thành thương trận, không có người chết. Nếu như không phải Đằng Thanh Sơn bắt thủ được gã thủ lĩnh, một hồi nữa thôi, nhiều người chết là việc không tránh khỏi.

"Hừ, Thanh Sơn, chúng ta cũng giết được mấy người bọn chúng." Đằng Thanh Hổ nói.

Đằng Thanh Sơn thở phào một hơi, mới vừa rồi kì thật, giao chiến thời gian quá ngắn, may mắn hắn tại ngay từ đầu đã chế trụ gã thủ lĩnh, nếu không, không thể tưởng tượng ra chuyện gì.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu, nhìn về phía tên đầu lĩnh thổ phỉ ngã trên mặt đất, quát: "Nói, tại sao hạ thủ chúng ta? Nếu như nói láo, ta sẽ đâm ngươi liền."

"Chúng ta là cường đạo, đương nhiên phải cướp bóc." Tên đầu lĩnh vẫn ngang nhiên ngẩng đầu quát.

"Vèo!"

Trường thương huyền động, gã đầu lĩnh thổ phỉ lập tức rên to một tiếng, trường thương của Đằng Thanh Sơn đã xuyên thủng vai phải hắn, máu tươi chảy ra, trường thương rút một cái, máu tươi phun thành vòi.

"Mẹ nó, coi chúng ta là kẻ ngu hử."

Bên cạnh Đằng Thanh Hổ rít lên: "Lão tử vào thành nhiều lần như vậy, cũng chưa thấy phổ phỉ cường đạo nào đi cướp đám thợ săn của chúng ta, con mẹ nó! Nếu không khai ra, huynh đệ của ta không giết người, ta cũng đâm chết người." Đằng Thanh Hổ tay cầm trường thương quơ lên.

Đám người Đằng thị tộc nhân rất rõ ràng, các thợ săn tương đối cũng rất cường hãn, bọn cường đạo không mấy khi động thủ.

Mà hôm nay, nhóm Đằng thị tộc nhân đã cố ý đi vòng cánh đồng, đám cường đạo vẫn cứ động thủ, hiển nhiên, bọn cường đạo ẩn núp ở đó, chính là vì bọn họ.

Rốt cuộc là cái gì, để cho đám cường đạo động thủ với thợ săn chứ?

Các Đằng thị tộc nhân tự nhiên nghĩ tới một vạn lượng ngân phiếu! Một vạn lượng ngân phiếu, đáng giá để bọn cường đạo này động thủ.

"Thả lão Đại chúng ta ra." Bọn phỉ đồ cũng nóng nảy.

"Câm."

Đằng Thanh Sơn ánh mắt đảo một vòng.

Vừa rồi Đằng Thanh Sơn giết bọn chúng, tốc độ giống như cắt cỏ, hoàn toàn đã gây kinh sợ cho cả đám cường đạo. Ngay cả lão đại bọn chúng cũng bị nằm trong tay Đằng Thanh Sơn, bọn chúng nào còn dám gây cùng Đằng Thanh Sơn? Ai nấy chỉ là sốt ruột, cũng không dám lên tiếng. Không ít phỉ đồ hung hăng trợn mắt nhìn tên hán tử mất tam giác.

Hán tử mất tam giác cũng có chút sợ hãi.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, trong ba mươi một tên thợ săn, thằng nhóc mà hắn xem thường nhất, lại là một sát thần đáng sợ nhất.

"Ta nói."

Gã thủ lĩnh thổ phỉ rốt cục cũng khuất phục, hắn quay đầu nhìn chằm chằm vào tên hán tử mất tam giác đứng ở xa. "Chính là hắn, Nhị cầu tử! Con mẹ nó, hắn có tên huynh đệ hỗn đản nào đó, hình như là thủ hạ của một Diêm thương gì đó, hắn cho ta biết, các người có một vạn lượng ngân phiếu! Lão tử hai tay đều bị phế đi, chính là được cái tên Nhị cầu tử này ban tặng!"

Tên thủ lĩnh thổ phỉ đương nhiên hận hán tử mất tam giác kia. Các trợ thủ đắc lực đều bị phế bỏ, tả hữu hai vai đều bị đâm thủng, hắn cả đời này coi như xong.

"Biết là thế mà." Không ngoài suy nghĩ của Đằng Thanh Sơn.

Biết bọn họ có một vạn lượng ngân phiếu, ngoại trừ đám người trong tộc, chỉ có người của diêm thương kia.

"Gã đó, chắc là gã tên Tần Tam!" Đằng Thanh Sơn vẫn còn nhớ kỹ, một màn tại hội quán của Dương Châu thương hội, vẫn nhớ rõ tên của gã kỵ binh thủ lĩnh, "Hắn chính là hắn."

"Nhị cầu tử, là ai?" Đằng Thanh Sơn ánh mắt quét về phía đám cường đạo.

"A" Hán tử mất tam giác sợ đến sắc mặt đại biến, iền xoay người muốn trốn. Nhưng ngay bên cạnh hắn, một tên cường đạo, hung hăng lập tức sút ra một cước đá vào mông làm hắn ngã sập xuống.

"Còn muốn trốn?"

Chỉ thấy trong đám phỉ đồ, thanh niên tuần tú đi ra, túm lấy gã hán tử mất tam giác trực tiếp kéo dài về hướng đám người Đằng Thanh Sơn, ném thẳng tới trước mặt mọi người.

Thanh niên tuần tú chấp tay, hướng Đằng Thanh Sơn nói: "Vị huynh đệ kia, chúng ta nhận được tin từ Nhị cầu tử là..., có dê béo, mới xuất động các huynh đệ. Nếu đã đụng tới huynh đệ người, các huynh đệ Hồ sơn chúng ta xin chịu nhận! Xin huynh đệ người thả anh của ta, tất cả đều có đó!"

45. Chương 27: Hồ Quyền Của Đằng Thanh Sơn

Những người tộc nhân này đều cùng mình tiến vào núi săn dã thú, vậy mà đến giờ, có người bị tàn phế, có người bị hỏng mắt.

Đằng Thanh Sơn trong lòng như bị lửa giận thiêu đốt.

"Nói chuyện tốt đẹp một chút nhé?" Đằng Vinh Phàm tiến lên trước hai bước, đi đến trước người Đằng Thanh Sơn, nhìn đám cường đạo nói: "Phải, nếu muốn cứu lão Đại của các người cũng không khó. Mau xuất ra những thứ có giá trị trên người các người xem, xem có thể bù lại tổn thất của tộc nhân chúng ta không, nếu đủ, chúng ta có thể sẽ thả lão Đại của các người. Còn nếu nói không...."

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn phụ thân, cũng không có lên tiếng phản đối, mặt khác các tộc nhân còn lại cũng im lặng.

Xem ra ở thời đại này, tử vong là chuyện bình thường, nếu như đầu óc thường xuyên nóng nảy, Đẳng gia trang đã sớm bị diệt rồi, đôi khi phải dùng Lý trí để xử lý. Nếu giết thêm một ít cường đạo, đối với Đẳng gia trang thì chẳng có lợi ích gì, ngược lại nếu kích động làm cho đám cường đạo phát cuồng, có lẽ tộc nhân sẽ chết càng nhiều.

”Được, không thành vấn đề.” Thanh niên tuần tú kia lập tức lấy từ trong ngực ra ba thỏi bạc, đồng thời quay đầu nhìn về những người còn lại, quát: ”Còn không mau lên!”

Đám cường đạo này thoáng chần chừ, rồi sau đó cả đám lấy bạc từ trong ngực ra.

”Tìm người lên một, đặt ở phía trước.” Đẳng Vĩnh Phàm quát.

Đám cường đạo tuy không nguyện ý nhưng như trước vẫn đem tiền bạc vất ra đất, trong chốc lát tiền đã xếp thành đồng nhỏ.

”Thanh Hồ, người đi đếm xem, có nhiều ít bao nhiêu.” Đẳng Vĩnh Phàm phân phó.

”Vâng.” Đẳng Thanh Hồ chạy lại, cẩn thận đếm qua một chút, rồi quay đầu lại nói: ”Không tính tiền lẻ, tổng cộng có ba trăm hai mươi ba lượng bạc.”

”Chỉ có một chút như vậy?” Đẳng Vĩnh Phàm cười lạnh nhìn về phía người thanh niên tuần tú, ”Đầu của lão Đại nhóm Hồ Sơn các người chỉ đáng giá một chút bạc như vậy thôi sao?”

Thanh niên tuần tú kia nghe thấy vậy, trong đám người này hẳn là người lo lắng cho tính mạng lão Đại nhất, bởi vì đó là thân ca ca của hắn! Thanh niên tuần tú giận giữ quay đầu nhìn một gã cao gầy trong đám cường đạo nói: ”Ngân phiếu ca ta đưa cho người đâu?” Tên cường đạo kia rùng mình, liền nói: ”Kia, kia là tiền hiến cho Bạch Mã bang!”

”Sau này hãy quản cái Bạch Mã bang đó, mạng của ca ta mới cần gấp.” Thanh niên tuần tú quát.

Hiển nhiên thanh niên tuần tú này rất có uy tín.

”Vâng.” Tên cường đạo kia lấy từ trong ngực ra một tập ngân phiếu, cũng ném thẳng xuống đất.

Đẳng Thanh Hồ nhìn qua rồi quay đầu nói: ”Mười sáu tấm ngân phiếu một trăm hai mươi lượng bạc.”

”Hừ, tuy không tính là nhiều, nhưng cũng gọi là tạm tạm đủ, tốt lắm, các người có thể đi, chỉ là tên kia phải lưu lại đây.” Ngón tay Đẳng Vĩnh Phàm chỉ về phía gã hán tử mất tam giác, tên hán tử mất tam giác kia sợ hãi liền trực tiếp quỳ xuống trên mặt đất, hoảng sợ quay đầu nhìn về phía bọn cường đạo, ”Các vị huynh đệ...”

”Hắn cũng không phải là người của bang Hồ Sơn chúng ta, chính là một tên bỏ đi. Muốn đánh muốn giết, tùy các người xử lý, còn không mau thả lão Đại ta ra.” Thanh niên tuần tú kia nói.

”Cút đi.” Đẳng Thanh Sơn đập một cước vào eo của tên thủ lĩnh đám cường đạo kia.

Bọn người kia mau chóng đỡ lấy tên đầu lĩnh tội phạm, rồi cẩn thận đỡ đến trước mặt người thanh niên tuần tú.

”Chúng ta mau chạy đi.” Tên thủ lĩnh cường đạo hạ giọng nói.

”Đi.” Thanh niên tuần tú một bên đỡ tên thủ lĩnh cường đạo, lập tức hạ lệnh, nhóm cường đạo liền lập tức nhanh chóng chạy đi xa.

”Các vị huynh đệ...” Hán tử mất tam giác tựa như phát khóc, sau đó quay đầu lại nhìn thấy những tộc nhân của Đẳng thị gia tộc đang giận giữ nhìn hắn, sợ tới mức phát run toàn thân.

Đẳng Vĩnh Phàm giương mắt nhìn hán tử mất tam giác này: ”Nói, tường thuật lại từ đầu đến đuôi rõ cho ta.”

Thân thể của hán tử mất tam giác run lên, liền nói: ”Các vị hảo hán, ta không có một điểm liên quan a, ta chỉ là một kẻ truyền lời thôi! Vị huynh đệ của ta, hẳn làm việc dưới tay Đại lão gia của Dương Châu đại diêm thương, lần này là thủ lĩnh của hắn hạ mệnh lệnh kêu hắn tìm người đối phó với bọn người. Tên thủ lĩnh

kia, hình như nói là trả tiền thù lao nên đã cấp cho các người một vạn hai lượng bạc. Người huynh đệ kia của ta còn nói... tên thủ lĩnh kia, ngay từ đầu đã không định đưa cho các người một vạn hai lượng bạc.”

”Chó cậy nhà, chỉ là một đám hỗn đản.” Đằng Thanh Sơn gào lên một tiếng.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn nổi lên sát ý: ”Cái tên thủ lĩnh kỵ binh kia, gọi là Tần Ba.” Tuy là rất muốn giết Tần Ba nhưng dù sao Tần Ba cũng là kẻ làm việc đắc lực dưới tay Đại diêm thương, hơn nữa nói về thực lực... Chính mình hôm nay, chỉ sợ không chắc đã có thể địch được hắn! Hiện tại, chỉ có thể nhìn.”

”Các vị hảo hán, các người xem như đánh ra một cái rầm, phóng thích ta được không?” Hán tử mất tam giác này liền nói.

Trường thương trong tay Đằng Vĩnh Phàm vừa động.

”Phốc xích !” Trường thương xuyên qua yết hầu của Hán tử mất tam giác, mắt của Hán tử mất tam giác mở trừng trừng đầy vẻ kinh hoàng, sau đó sinh mạng dần biến mất, vô lực ngã lộn trên mặt đất.

”Chúng ta đi thôi.” Đằng Vĩnh Phàm vung trường thương một cái, nói.

Những người của Đằng gia trang giúp đỡ những người bị thương, cả bọn nhanh chóng rời đi.

Trên đường trở về.

”Thanh Sơn.” Đằng Vĩnh Phàm mở miệng nói.

”Cha.” Đằng Thanh Sơn nhìn về phía phụ thân mình.

”Người có phải thấy cha hôm nay nhận bạc, phóng thích cường đạo là không tốt?” Đằng Vĩnh Phàm thở dài nói,”

Thương pháp của người khá lắm, nếu ta buông tay để người giết, người liền có thể giết thêm một số nữa, nhưng còn những tên khác cũng sẽ giết không ít tộc nhân của chúng ta. Đến lúc đó, tộc nhân của chúng ta chết càng nhiều.”

”Vì khí thế nhất thời mà làm tộc nhân lâm vào trong nguy hiểm, việc này tuyệt đối không được.” Đằng Vĩnh Phàm dạy nói.

”Cha, ta hiểu được mà.”

Nếu Đằng Thanh Sơn thực sự là một đứa trẻ mười hai tuổi, có lẽ sẽ thực sự dùng khí thế mà hành động, nhưng mà hắn còn có được trí nhớ của kiếp trước, nên hắn hiểu được, lúc nào thì nên ẩn nhẫn, khi nào thì nên bùng nổ.

”Thanh Sơn, hiện tại lời nói người trong tộc cũng khá cao, người cũng có thể chủ trì. Nhưng người phải nhớ kỹ, muốn trong cái thời loạn thế này mà để Đằng thị gia tộc ta còn có thể truyền thừa xuống tiếp, ngàn vạn lần không được hành sự bằng khí thế.” Đằng Vĩnh Phàm nói,” Lúc nào cũng phải nhớ kỹ, sau lưng người còn có rất nhiều tộc nhân.”

”Vâng, cha.” Đằng Thanh Sơn trong lòng có chút rối loạn.

Không phải những lời nói của phụ thân mà tâm sinh loạn.

Mà bởi vì... Hình Ý quyền.

”Hiện tại không sai khác lắm, là thời điểm nên dạy tộc nhân Hình Ý quyền.” Đằng Thanh Sơn trong lòng không ngừng suy tư, ”Ta lúc trước tại thời điểm ba bốn tuổi, hay năm sáu tuổi, có nói chuyện trong tộc cũng vô dụng. Hơn nữa một đứa trẻ dạy mọi người Hình Ý quyền cũng có chút buồn cười, nhưng hiện tại trong tộc ta đã là đệ nhất nhân, mọi người cũng chỉ biết là thương pháp ta lợi hại. Ta chỉ cần tìm cách nói dối, là đám tộc nhân sẽ dễ dàng tin tưởng.”

Đằng Thanh Sơn đi ở trên đường, cẩn thận tự hỏi lại, rốt cuộc cũng xác định được,” Được, lần này trở về, sẽ nói chuyện cùng cha và đám người Tộc trưởng.”

Trở lại tộc, trong đám người Đàng Thanh Sơn bọn họ, đa số là bị thương, điều này khiến cho những tộc nhân của Đàng gia trang có chút khiếp sợ, may mắn là không có ai chết, còn lại mọi người đều trong phạm vi chịu đựng được.

Ở chỗ của Tộc trưởng Đàng Vân Long.

Vài vị lão nhân trong Tông tộc cùng với mấy người có địa vị cao trong tộc như Đàng Vĩnh Tương hay Đàng Vĩnh Lôi cụt tay, đều tụ tập ở đây.

"Vĩnh Phàm, lần này các người làm tốt lắm." Đàng Vân Long cảm thán nói, "Không nghĩ tới tên thủ lĩnh kỵ binh kia lại hẹp hòi đến như vậy, sau khi trả cho chúng ta ngân phiếu một vạn hai lượng lại thông báo cho cường đạo đến cướp!"

"Đối với vị thủ lĩnh kỵ binh kia mà nói, chúng ta là con kiến, hắn muốn giết là có thể giết." Đàng Vĩnh Lôi cười lạnh nói.

"Lúc hơn một trăm năm trước, lúc đó đệ nhất bang của Nghi Thành là Đồng Hồ bang đã không phải muốn diệt Đàng thị gia tộc ta để lập uy hay sao? May mắn là chúng ta chạy nhanh, trốn vào trong khe núi sâu, như lần đó là bị thăm sát gần một nửa tộc nhân." Tam gia gia cảm thán một tiếng, "Ở thời thế này, mạng người là cái không đáng giá tiền nhất."

"May mắn là tất cả mọi người còn sống trở về." Đàng Vân Long nhìn về phía Đàng Vĩnh Phàm, Đàng Thanh Sơn, "Vĩnh Phàm, Thanh Sơn, hai cha con các người hôm nay có lẽ cũng mệt mỏi rồi, về nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Vâng, sư phó." Đàng Vĩnh Phàm gật đầu nói.

"Ngoại công." Đàng Thanh Sơn bỗng nhiên nói.

"Sao?" Không ít tộc nhân nhìn về phía Đàng Thanh Sơn, đối với Đàng Thanh Sơn, những trưởng bối trong tộc là vô cùng yêu thích, tuổi còn nhỏ như vậy mà đã có được vũ lực kinh người như thế. Một tông tộc có một cao thủ như vậy, tông tộc sẽ có được nhiều lợi ích. Ví như hôm nay, nếu như không có Đàng Thanh Sơn, chỉ sợ cả đội thợ săn không mấy người còn sống, mà có Đàng Thanh Sơn, chẳng những không có ai chết lại còn có thể bức bách cường đạo giao bạc ra.

Đàng Thanh Sơn nhìn những trưởng bối trong tộc: "Ngoại công, ta có một chuyện phải nói cho mọi người."

"Nói đi." Đàng Vân Long cười nói.

"Việc gì vậy, Thanh Sơn." Tam gia gia cũng dò hỏi.

Đàng Thanh Sơn nói: "Ta sau khi gia nhập đội thợ săn không lâu, có một lần giết được một con hổ. Cùng lúc với giết con hổ đó, ta đã cẩn thận quan sát động tác của con hổ đó, sau khi trở về, ta cẩn thận cân nhắc lại, ta nhớ rõ Lý Kim Phúc của Lý gia trang từng xuất ra một bộ "Mãnh Hổ quyền", nên chính ta cũng cân nhắc sáng tạo ra một bộ Hổ quyền của mình."

"Hổ quyền?" Đám tộc nhân cười lớn.

Trên Cửu châu khắp thiên hạ này, các loại quyền pháp có vô số, bởi vì người trong thời loạn thế, ai mà không có một hai cái phòng thân?

"Thanh Sơn, đúng là không thể khen hết lời." Đàng Vân Long khen ngợi một tiếng, rồi cũng không có nói nhiều nữa.

"Chỉ là khi ta luyện tập Hổ quyền này, hơn nữa sau khi phối hợp với không chế hô hấp, tại mấy ngày hôm trước, ta phát hiện trong cơ thể sinh ra một cỗ lực lượng thần kì." Đàng Thanh Sơn nói.

"Trong cơ thể sinh ra một lực lượng thần kì?" Cả một đám người trong phòng chợt trở nên ngơ ngẩn.

"Lực lượng thế nào?" Đàng Vân Long liền nói.

Đàng Thanh Sơn hạ thấp thân thể xuống, "Ngoại công, mọi người xem." Đàng Thanh Sơn đứng vững người bất động trước một tấm ván gỗ, đồng thời khởi động nội kinh.

"Hô!"

Nội kinh như một mũi tên phun ra, chỉ thấy tám ván gỗ vang lên một tiếng vỡ vụn, sau đó hoàn toàn biến thành những mảnh vỡ.

Một đám người trong phòng hoàn toàn đứng bật dậy, không nói được một câu nào, nhìn một cảnh tượng này mà ngây ngốc.

"Nội kinh." Đằng Vĩnh Lôi cụt tay là người đầu tiên hô lên.

"Là nội kinh." Đằng Vĩnh Tương cũng nói đầy kích động. "Đúng là nội kinh a."

"Thật sự là nội kinh, ta đã nhìn qua, đúng là nội kinh." Đằng Vân Long cũng vô cùng kích động, cả đám tộc nhân tựa như một bầy nói dối khát đang giương mắt nhìn một con dê, ai cũng bị kích động đến mức đỏ bừng mặt, giương mắt nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn có thể xuất ra nội kinh, làm sao có thể như vậy?" Đằng Vĩnh Tương sợ hãi than.

Đằng Thanh Sơn cũng lắc đầu làm vẻ mê man nói: "Ta cũng không rõ ràng, ta chỉ bắt chước động tác của con hổ, cảm thấy những động tác này có thể rèn luyện thân thể, đồng thời phối hợp với việc điều chỉnh hô hấp, không ngờ tới mới luyện tập trong mấy tháng, trong cơ thể lại có thể sinh ra nội kinh. Ta cũng không dám tin tưởng là thật."

"Ha ha..." Đằng Vân Long cười to lên, "Đó có cái gì mà kì quái, trong thiên hạ này có vô số phương pháp tu luyện nội kinh, mấy cái phương pháp luyện nội kinh này không phải đều là có người sáng tạo ra sao? Người khác có khả năng sáng tạo, thì thiên tài lợi hại nhất trong lịch sử ngàn năm của Đằng thị gia tộc ta, chẳng lẽ lại không có khả năng sáng tạo ra?"

Đám tộc nhân liền gật đầu.

"Người khác có thể sáng tạo ra, thì thiên tài mới xuất hiện của Đằng thị nhất tộc ta có cũng là nên." Đằng Vĩnh Tương cũng ha ha cười rộ lên.

"Chẳng qua ta là mô tả những động tác cùng hô hấp của con hổ, không có gì cao thâm a." Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói.

"Đơn giản được, đơn giản được, bước từng bước một." Đằng Vân Long vạn phần vui vẻ, "Lão già của Lý gia trang kia luôn đắc ý với ta, tôn tử của hắn xuất ra Mãnh Hổ quyền, hừ, chỉ là một cái vỏ mà thôi. Ngoại tôn của ta có Hổ quyền, nhưng là tu luyện có khả năng sinh ra nội kinh, so với hắn còn mạnh hơn nhiều."

Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, trong Hình Ý quyền, Tam Thể Thức cùng Ngũ Hành quyền nhìn thì đơn giản, trên thực tế rất khó khăn mới có kết quả. Rất nhiều cao thủ Hình Ý quyền, đều là luyện tập Hình Ý Thập Nhị Hình. Chỉ khi tại trên Hình Ý Thập Nhị Hình có được thành tựu, mới đi ngược lại, từng bước nghiên cứu Ngũ Hành quyền cùng Tam Thể Thức.

"Tập nham không bằng tinh thông một cái, dạy bọn họ Thập Nhị Hình không bằng từ từ dạy Hổ hình, bọn họ luyện tập Hổ hình cũng dễ dàng đạt được thành tựu." Đằng Thanh Sơn đáy lòng thầm nghĩ.

Cái mà hắn gọi là Hổ quyền, thực tế là một chi của Hình Ý Thập Nhị Thức - Hổ Hình quyền.

"Ngoại công, ta nghĩ sẽ truyền Hổ quyền này cho tộc nhân." Đằng Thanh Sơn nói.

"Được được." Đằng Vân Long liền gật đầu.

"Ha ha, nếu chúng ta có nội kinh, còn ai dám xem thường Đằng gia trang chúng ta nữa?" Đằng Vĩnh Tương cũng vô cùng kích động, Đằng Vĩnh Phàm ở bên cạnh kích động vỗ vỗ bả vai Đằng Thanh Sơn, "Thanh Sơn, Đằng Vĩnh Phàm ta cả đời kiêu ngạo nhất chính là sinh được đứa con trai như người, ha ha..."

Cả đám tộc nhân đều vô cùng kích động.

Có được Hổ quyền, thực lực của Đằng gia trang sẽ nhanh chóng phát sinh biến hóa.

"Các người phải nhớ kỹ." Đằng Vân Long quay đầu nhìn về bốn phía, "Thanh Sơn sáng tạo ra Hổ quyền này, ngàn vạn lần không được truyền ra bên ngoài, phải giữ bí mật. Về sau Hổ quyền này chính là tuyệt

kỹ của tông tộc Đẳng gia trang chúng ta, tuyệt đối không được truyền ra ngoài, chỉ truyền cho nam, không truyền cho nữ.”

”Hiểu.” Cả đám gật đầu.

46. Chương 28: Tồi Cường Kế Hoạch Bắt Đầu

”Thanh Sơn, người tính định truyền như thế nào?” Đẳng Vân Long nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn. Bên trong phòng, cả đám người cũng đều nhìn Đẳng Thanh Sơn, lúc này, ở trong lòng mọi người, vị trí của Đẳng Thanh Sơn lại lần nữa được đề cao. Có thể sáng tạo ra một bộ quyền pháp luyện hoá ra nội kinh, một thiên tài như vậy thì thành tựu trong tương lai sẽ đến mức nào đây? Không ai có thể nói được.

Cho dù là như thế nào đi nữa thì trong lịch sử của Đẳng thị tông tộc, Đẳng Thanh Sơn cũng sẽ là một cái tên chói sáng nhất.

Đẳng Thanh Sơn nghĩ kỹ rồi nói: ”Ngoại công, một mình con không có khả năng cùng lúc truyền dạy cho quá nhiều người, con nghĩ hay là từ các tộc nhân mà tuyển chọn ra hai ba mươi người ưu tú nhất, từ ngày mai trở đi, buổi luyện tập vào lúc sáng sớm, hãy để cho bọn họ cùng với con đi vào khu rừng phía tây cùng học tập Hổ quyền!”

”Hảo, cứ như vậy đi.” Đẳng Vân Long gật đầu cười nói, ”Nếu như không phải ngoại công người tuổi đã cao thì ta cũng muốn theo người học tập.”

”Ngoại công, thân thể gân cốt của người vẫn rất sung mãn, có thể cùng đi tập luyện a, nếu như có thể luyện ra nội kinh, cũng có thể kéo dài tuổi thọ.” Đẳng Thanh Sơn cười nói.

”Ha ha, hảo, ngoại công ta bình thường cũng không có việc gì, cũng nên đi theo người học.” Đẳng Vân Long cười ha ha nói.

”Thanh Sơn, ta có thể học được không?” Đẳng Vĩnh Lôi thoáng chần chừ, rồi cũng thấp thỏm hỏi.

Từ sau khi bị cụt tay, Đẳng Vĩnh Lôi ngoài mặt tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng ở tận đáy lòng thì vẫn rất thống khổ.

”Đương nhiên là có thể học.” Đẳng Thanh Sơn nói ngay, ở tiền thế, số các Hổ hình quyền đại sư bị cụt một tay trong lịch sử không phải là không có.

Hổ quyền đã được coi là bí kỹ của tông tộc.

Bắt đầu từ ngày thứ hai, từ các thanh thiếu niên ưu tú trong tộc, đã chọn lựa ra được khoảng ba mươi hai người, người lớn tuổi nhất chính là tộc trưởng Đẳng Vân Long, tuổi ít nhất là tiểu hài đồng mới có tám tuổi Đẳng Thanh Hải, thậm chí có cả Đẳng Vĩnh Phàm, Đẳng Vĩnh Tương và cả Đẳng Vĩnh Lôi đã bị cụt tay, tất cả đều tham gia, bắt đầu tiếp nhận sự huấn luyện.

Biết là Hổ quyền có thể luyện ra nội kinh, mọi người học tập đều thực sự hết sức nghiêm túc.

”Thanh Sơn, cách hô hấp này là như thế nào vậy, chậm rãi hít sâu vào một lúc, nín thở trong chốc lát, cứ một hồi đảo đi đảo lại như vậy khiến cho chúng ta rất khó thở,lại phải phối hợp với các động tác, rất khó được tự nhiên a.”

Ngày thứ nhất học tập hổ quyền, tất cả mọi người đều cảm thấy không được thoải mái tự nhiên,, Đẳng Thanh Hổ là người thứ nhất kêu lên.

”Nghe theo lời Thanh Sơn, cứ theo Thanh Sơn mà làm.” Đẳng Vân Long vừa trừng mắt, Đẳng Thanh Hổ sợ hãi, lập tức ngậm miệng.

Đẳng Thanh Sơn cười nói: ”Biểu ca, bây giờ người cảm thấy không được tự nhiên, khi người luyện thuần rồi thì sẽ cảm thấy thư thái. Hổ hình quyền này, luyện đến về sau, sẽ khiến cho người ta có cảm giác như là một mãnh hổ, đồng thời tiết tấu hô hấp cũng phải phối hợp hoàn hảo. Cho nên, mọi người bây giờ phải tập trung chú ý, không thể qua loa.”

Kì thật thì Hình Ý Quyền là Hình vi thứ, Ý vi trọng (lấy hình làm thứ, lấy ý làm trọng).

Nhưng đó là đối với Hình Ý tông sư, còn với các tộc nhân thì dù sao bây giờ mọi người cũng vừa mới học, phải đi từng bước một, một chút qua loa cũng không được.

"Bây giờ, cũng đừng hy vọng xa vời là lập tức luyện được giống như một con hổ, phải đi từng bước một, từng động tác cũng như hô hấp, những thứ căn bản này đều phải học cho kỹ. Có căn bản thì mới có thể luyện tốt Hổ quyền được." Đằng Thanh Sơn giảng dạy kỹ lưỡng.

Một ngày, hai ngày, ba ngày... Nửa tháng, một tháng...

Sau ba tháng tám ngày.

Bên trong rừng cây phía tây Đằng Gia Trang, một đám tộc nhân đang luyện tập Hổ Hình Quyền.

"Gân cốt của ta cả đêm đều bị tê dần, tốc độ phát triển đã bắt đầu tăng tốc, bây giờ, hẳn là hoàn toàn bước vào thời kì dậy thì rồi." Đằng Thanh Sơn nhìn một đám người đang luyện quyền, đáy lòng thầm nghĩ: "Bây giờ, đã hoàn toàn có thể bắt đầu tối cường kế hoạch rồi. Chỉ là cha và các thúc bá, bọn họ luyện Hổ hình quyền nhưng vẫn không có một người có thể luyện xuất nội kinh. Ta phải ở bên cạnh để mắt chiếu cố."

Đằng Thanh Sơn đã bước vào thời kì dậy thì, giai đoạn phát triển mạnh mẽ nhất của tuổi dậy thì là khoảng ba bốn năm.

Trong ba bốn năm này, khi thân thể phát dục là khoảng thời gian quan trọng nhất.

Mặc dù sau thời gian này thì thân thể vẫn tiếp tục lớn lên nhưng tốc độ thì rõ ràng không thể bằng ba bốn năm này.

"Bây giờ chiếu cố các vị thúc bá, ta tạm thời cứ tu luyện đơn giản vậy, đợi thêm một đoạn thời gian nữa, ta sẽ lại vào núi, một mình tu luyện cho thật tốt."

Đằng Thanh Sơn ra quyết định: "Hơn nữa thì cái thế giới này khác với tiền kiếp thế giới của ta, nơi này thiên địa linh khí rất sung túc, các thúc bá bọn họ chắc là có thể sẽ rất nhanh luyện xuất được nội kinh."

Đằng Thanh Sơn hiểu, dựa vào Hổ Hình Quyền, ở xã hội hiện đại của tiền thế, muốn luyện ra nội kinh mà không có vài năm thời gian thì đừng có mơ.

Nhưng tại thời cổ đại này, thiên địa linh khí sung túc, chỉ với phương pháp hô hấp thổ nạp, cũng đủ để luyện hóa ra nội kinh.

"Ha ha, ta luyện ra nội kinh rồi, ta luyện ra nội kinh rồi." Tiếng la mừng rỡ như điên phát ra từ trong đám người tu luyện Hổ Quyền.

Đằng Thanh Sơn liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đằng Thanh Hổ đang kích động nhảy dựng lên, vô cùng hưng phấn.

"Thanh Hổ, ngươi luyện ra nội kinh rồi?" Tất cả mọi người đều vây quanh lại.

"Ân, ta cảm nhận được." Đằng Thanh Hổ liên tục gật đầu "Bất quá ta không xuất ngay ra được."

"Không xuất ra được? Nhưng Thanh Sơn xuất được mà, còn có thể cách không đánh nát cái cái ghế gỗ." Đằng Vĩnh Lôi nói.

Tộc trưởng Đằng Vân Long mở miệng: "Ta từng nghe nói qua, người bình thường không tu luyện nội kinh, thì kinh mạch bên trong cơ thể bị bế tắc. Tu luyện nội kinh nghe nói chính là quá trình đả thông kinh mạch, bất quá chỉ là nghe nói, đả thông toàn thân kinh mạch, cơ hồ phải không là chuyện có thể."

Đằng Vân Long dù sao thì kiến thức cũng rộng rãi, biết không ít chuyện.

Đằng Thanh Sơn đi tới, cũng nói: "Biểu ca, ngươi đừng có gấp, ngươi cứ tiếp tục tu luyện như vậy, nội kinh sẽ có thể xuyên qua song chưởng, đến lúc đó là có thể sử dụng được rồi. Hơn nữa... trong khi ngươi luyện tập thì nội kinh còn có thể cường hóa thân thể của ngươi. Khi ấy, khí lực của ngươi cũng sẽ mạnh hơn nữa."

Các tộc nhân Đằng Gia Trang đối với nội kinh thì một chữ cũng không biết, ai nấy trong lòng đều cho rằng, nội kinh rất thần kì.

"Còn có thể nâng cao khí lực?" Các tộc nhân ai nấy đều vui mừng.

"Đúng, đương nhiên có thể nâng cao khí lực. Bây giờ, biểu ca hắc đã luyện ra nội kinh, chỉ cần cố gắng, mọi người cũng có thể luyện ra." Đằng Thanh Sơn nói.

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng Đằng Thanh Sơn đáy lòng rất hiểu, muốn hấp thu thiên địa linh khí để luyện xuất nội kinh, cũng không phải ai cũng có thể làm được. Còn phải trông vào tư chất từng người. Mặc dù những người này đều là các tộc nhân ưu tú nhất trong tộc tuyển ra, nhưng trong đó, phỏng đoán đến cuối cùng, cũng chỉ có một số người có thể luyện ra nội kinh.

Bất quá Đằng Thanh Sơn cũng không nói ra.

Nửa tháng sau, cụt một tay, Đằng Vĩnh Lô là người thứ hai luyện xuất được nội kinh. Đằng Thanh Sơn cũng hiểu, vị thúc thúc này mặc dù cụt tay, nhưng phỏng đoán, có lẽ đã âm thầm ở nhà một mình luyện tập bất kể ngày đêm. Người thứ hai thành công cũng không nằm ngoài suy đoán.

Lại hơn một tháng nữa trôi qua, phụ thân Đằng Vĩnh Phàm cùng tiểu đồng tám tuổi Đằng Thanh Hải, hai người liên tiếp luyện xuất được nội kinh.

Một đám tộc nhân đang luyện tập Hổ quyền, còn lại Đằng Thanh Sơn cả người đang chống ngược, tay phải ngón trở chống xuống mặt đất, luyện tập chỉ lực. Hôm nay Đằng Thanh Sơn mặc dù mới mười tuổi, nhưng có được khí lực ngàn cân, điều tối trọng yếu là tuổi hắc còn nhỏ, thể trọng nhỏ, hơn nữa chỉ lực mạnh mẽ, làm được như vậy cũng là điều có thể.

Một ngón tay chống đỡ cả thân hình, đối với hắc mà nói, chỉ là căn bản.

"Hô." Đằng Thanh Sơn vùng vằng hạ xuống đất.

Các tộc nhân tất cả cũng đình chỉ luyện tập.

"Ngoại công, cha... Bắt đầu từ ngày mai, Hổ hình quyền, mọi người hãy tự mình tu luyện." Đằng Thanh Sơn nói.

"Cũng tốt, nhất chiêu nhất thức của Hổ quyền này chúng ta đều cũng đã thuộc rồi, Thanh Sơn, người cứ làm việc của người đi." Đằng Vân Long cười nói tiếp: "Thanh Sơn, trong khoảng thời gian này có người ở bên cạnh cùng luyện, ta mới biết... Thanh Sơn, thực lực của người, so với ta đoán còn mạnh hơn nhiều a."

Đằng Thanh Sơn khiêm tốn cười một tiếng: "Ngoại công, cha, ta cảm thấy trong tộc, không thích hợp lắm để ta nghiên cứu quyền pháp cùng luyện tập. Ta quyết định, từ ngày mai trở đi, ngoại trừ xuất lĩnh thợ săn đội vào núi săn thú, ban ngày thời gian khác, ta sẽ ở trong Đại Duyên sơn khổ luyện. Đến buổi tối mới trở về."

"Ban ngày vào núi khổ luyện?" Các tộc nhân nhao nhao nghị luận.

"Thanh Sơn, người huấn luyện cần những loại công cụ nào, có thể nói cho ta biết được không, ta giúp người tạo ra chúng."

Đằng Vĩnh Phàm nói: "Cần gì phải vào núi."

Đằng Thanh Sơn liền nói: "Con vào núi lần này, kì thật cũng là muốn quan sát con cộp thật kỹ, để một lần nữa hoàn thiện Hổ quyền. Nói không chừng, biết đâu có thể sáng chế ra quyền pháp lợi hại hơn. Còn công cụ dùng luyện tập, đương nhiên phải chờ một lát nữa về nhà con sẽ nói cho cha, những khí cụ nào cần dùng."

Kiến thức qua thương pháp của Đằng Thanh Sơn, Đằng Vĩnh Phàm cũng không lo lắng, Đằng Thanh Sơn tại trong Đại Duyên Sơn sẽ gặp nguy hiểm.

Đằng Vân Long mở miệng nói: "Tốt lắm, mọi người không cần phải nói nữa. Lý Kim Phúc của Lý gia trang kia còn nghỉ ngơi cả trong Đại Duyên sơn đến vài ngày, mà Thanh Sơn, hắc mỗi ngày buổi tối vẫn trở về, mọi người không cần ngăn cản làm gì. Hơn nữa... Trong Đại Duyên sơn, mãnh hổ, hùng hạc tử, cả quần lang đều không uy hiếp được Thanh Sơn."

Tộc trưởng lên tiếng, mọi người tất cả cũng không nói thêm nữa.

Thợ săn đội hai ngày mới vào núi một lần.

Một ngày kia, trời tờ mờ sáng.

Trước sân nhà Đàng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn, vào núi, mọi việc phải cẩn thận một chút." Mẫu thân Viên Lan không yên lòng dặn dò nói, đồng thời cũng thu thập vào bao đầy đủ cho Đàng Thanh Sơn, trong bao để sẵn hai đoạn Tấn thiết thương đã tháo gỡ, ngoài ra còn vài công cụ huấn luyện mà Đàng Thanh Sơn yêu cầu.

"Yên tâm đi, mẫu thân." Đàng Thanh Sơn đeo bao lên lưng, vuốt ve muội muội Thanh Vũ đứng bên cạnh: "Thanh Vũ, ở nhà nghe lời cha mẹ biết chưa?"

"Ta... nhất định nghe lời, ca." Thanh Vũ giòn giã nói.

Đàng Thanh Sơn nhìn cha mẹ, hít sâu một hơi, nhếch miệng lộ ra vẻ tươi cười: "Cha, nương, con vào núi đây."

"Trong núi nhiều mãnh thú, độc xà, cẩn thận một chút." Đàng Vĩnh Phàm rót cục mở miệng.

"Ân." Đàng Thanh Sơn gật đầu, không hề do dự nữa, trực tiếp bước ra đình viện, rời Đàng Gia Trang.

Thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, Đàng Thanh Sơn đứng ở chân núi Đại Duyên sơn, hít sâu một hơi, sáng sớm không khí mát mẻ khiến Đàng Thanh Sơn đầu óc thanh tân hơn.

"Rốt cục, rốt cục... Rốt cục đã bắt đầu tối cường kế hoạch." Đàng Thanh Sơn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, vì ngày hôm nay, hắn đã chuẩn bị quá lâu.

Tiềm lực con người một khi bị đè nén, sau này thành tựu sẽ rất thấp. Đàng Thanh Sơn từ khi còn bé, chưa bao giờ đè nén tiềm lực của thân thể.

Một mực đều là quá trình tu bổ thân thể, cường đại máu huyết, khí lực, tăng cường sinh mệnh lực.

"Thời kì sinh lý phát dục, là thời Kỳ cả đời người, chiều cao thân thể gia tăng nhanh nhất, giai đoạn mà xương cốt, cơ thể, nội phủ tăng trưởng mạnh, giai đoạn khai phá tiềm lực tốt nhất. Cũng là giai đoạn nguy hiểm nhất." Đàng Thanh Sơn rất rõ ràng điểm này, ở thời Kỳ thanh xuân phát dục, để cho thân thể cao hơn 10 cm là rất dễ dàng.

Nhưng, đến khi thân thể xương cốt đã thành hình, muốn cao thêm 10 cm, khó hơn gấp trăm ngàn lần.

Giai đoạn sinh lý phát dục, một khi đè nén thân thể quá mức..., sẽ mang lại những hối tiếc không thể đền bù.

"Mưu cầu phú quý trong nguy nan, lấy tông sư cảnh giới của ta, đối với sự khống chế gân cốt cơ thể, có thể tùy thời điều chỉnh. Thời Kỳ sinh lý phát dục, chính là giai đoạn hoàng kim để khai phá tiềm lực, một khi bỏ qua, sau này có muốn cũng không thể có nữa."

Đàng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn núi cao: "Trong cơ thể có được nguồn nội kinh hùng hậu làm năng lượng dự trữ, lấy để cung cấp cho quá trình đề cao thân thể, xương cốt. Quá trình cơ thể sinh trưởng thì năng lượng sẽ tiêu hao cực nhanh. Lấy cảnh giới nội gia quyền tông sư của ta, căn cứ vào tình huống thực tế thì khống chế điều tiết không đáng kể. Cả hai cùng kết hợp, không biết, thân thể của ta sẽ đạt tới trình độ nào!"

Trong lịch sử trước nay.

Chưa bao giờ có một nội gia quyền tông sư nào, may mắn sinh tồn ở niên đại thiên địa linh khí sung túc.

Cũng chưa bao giờ có nội gia quyền tông sư nào, có thể từ thời kì còn nhỏ đã nắm giữ được ý thức, kế hoạch cường hóa thân thể.

Qua nhiều năm như vậy, có thể nói, Đàng Thanh Sơn không có đi một điểm quanh co, thân thể của hắn, có thể nói là mẫu của một thân thể đạt đến cực hạn.

"Chờ tối cường kế hoạch thành công, ta cũng không biết, thân thể của ta sẽ mạnh đến như thế nào đây." Đàng Thanh Sơn rất chờ mong, mình mấy năm sau....

”Bắt đầu thôi!”

Đằng Thanh Sơn trên lưng đeo bao, đi vào Đại Duyên Sơn, bắt đầu thực hiện tối cường kế hoạch.

47. Chương 29: Bốn Năm Sau

Một gốc cây đại thụ tráng kiện, vững vàng đứng chót vót trên Đại Duyên Sơn, cỏ khô cùng bụi gai hỗn độn, lá khô rụng đầy đất cùng với vô số dã thú sinh sống bên trong quả núi lớn này, so với bốn năm trước cũng không có biến hóa gì đáng kể.

Hiện tại cũng là thời điểm đầu hạ, bên trong rừng núi Đại Duyên Sơn dần dần xuất hiện một cỗ khí nóng ẩm ướt.

Không có một ngọn gió, luồng khí nóng ẩm trong núi rừng khiến người ta cảm thấy khó chịu.

”Sa sa~~” Bên trong núi rừng yên tĩnh bỗng nhiên vang lên thanh âm lá cây cọ sát yếu ớt, mỏng manh, âm thanh càng lúc càng lớn.

”Hô!” Một bóng người từ xa xa bên trong núi xuất hiện, mặt đất khẽ rung lên, bóng người đã xuyên qua khoảng cách hơn mười trượng.

Đây là một người trẻ tuổi, chỉ mặc một cái quần đùi, chân trần, toàn thân trên cởi trần, điều làm người ta sợ hãi nhất là người trẻ tuổi này chính là đang vắt trên người một cự thạch lớn kinh người, hai tay của người trẻ tuổi này cường tráng như hai chân của những thanh niên bình thường, vào giờ phút này, hai tay hắn giơ lên khiến cơ thể lộ ra từng đường gân rắn chắc, phát ra một khí lực đáng sợ, tựa như đang vững vàng giơ một pho tượng bằng cự thạch lên.

Đồng thời hai chân của người trẻ tuổi kia cũng to lớn cường hãn đến dọa người, mỗi lần chân đạp một cái đều có được khí lực đáng hơn ngàn cân, hai chân đạp lên mặt đất của núi rừng, khiến cho cả mặt đất rung động, tựa như đang phi nhanh trong rừng già.

Hoặc là phá gãy những cành khô, hoặc là phóng qua những cây gỗ khô trên mặt đất, người trẻ tuổi đang giơ một pho tượng cự thạch nhưng lại linh hoạt như một con khỉ, hai chân dễ dàng chạy nhanh không ngừng.

Sau một lúc lâu...

”Hô!” Người trẻ tuổi tựa như quái thú thời tiền sử rốt cục cũng dừng bước lại, đem cự thạch hướng sang bên cạnh, ném mạnh.

”Oanh ” Pho tượng cự thạch này bay qua tạo ra một đường cong, ầm ầm nện ở một bên, cây cối cùng cỏ dại ở bên cạnh bị gãy nát một mảng lớn, trên mặt đất cũng xuất hiện một cái hố to.

Điều quỷ dị chính là...

Cơ thể của người thanh niên trẻ tuổi kia đột nhiên biến đổi, hai tay cùng hai chân vốn tráng kiện kinh người, vậy đã xảy ra biến hóa. Hai tay hai chân tráng kiện của hắn liền thu nhỏ lại tựa như thân thể của một người cường tráng bình thường, những bắp thịt rắn chắc cuộn cuộn kia cũng đột nhiên ẩn nấp vào trong cơ thể.

Nếu chỉ nhìn qua bên ngoài thì không thể phát hiện ẩn nấp dưới làn da của hai tay hai chân kia là một cơ thể khiến người khác phải run sợ.

”Chạy việt dã một canh giờ, chấm dứt.” Đằng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn thấy đỉnh núi của Song Đầu Sơn, bốn năm tựa như một ngày, trong bốn năm này, Đằng Thanh Sơn ngày nào cũng khiêu chiến cực hạn của chính mình, đồng thời Tổng sư cảnh giới đối với mỗi chỗ trong cơ thể mình cảm giác rõ ràng hơn, Đằng Thanh Sơn đến nay cũng chưa bao giờ để thân thể vượt quá phạm vi giới hạn, tạo ra tổn thương với cơ thể.

Chạy việt dã, là hoạt động hàng ngày của Đằng Thanh Sơn.

Thể lực là một phương diện vô cùng quan trọng của tố chất thân thể, hơn nữa, chạy việt dã trong rừng núi cũng có thể rèn luyện tính linh hoạt. Cơ thể con người thực sự có nhiều khối cơ lười, nếu dùng thiết bị để

huấn luyện, căn bản không có khả năng rèn luyện mỗi khối cơ thể, thậm chí nếu cường hóa một bộ phận của cơ thể, sẽ ngăn chặn sự phát triển của những phần khác.

Đây đều làm không thể chấp nhận được.

Tính linh hoạt, tốc độ, là những cái Đằng Thanh Sơn cực kì coi trọng.

Vừa rồi một khối cự thạch kia là có khối lượng ngàn cân, ở kiếp trước, đạt được cảnh giới Tông sư Đằng Thanh Sơn mới có thể giơ lên, nhưng hiện tại... tay giơ cự thạch ngàn cân, Đằng Thanh Sơn còn có thể chạy việt dã trong rừng núi suốt một canh giờ. Thể lực đó của hắn, chỉ e là có thể trong thiên quân vạn mã trang hùng suốt một ngày một đêm cũng không hề hấn gì.

Hơn nữa giơ cự thạch ngàn cân mà còn có thể linh hoạt như một con khỉ, nếu bỏ cự thạch ra, sự linh hoạt cùng tốc độ của hắn cũng có thể tưởng tượng được.

"Hô!"

Đằng Thanh Sơn nhảy lên phía trên, nhảy cao đến mấy trượng liền, sau đó hai tay bắt đầu leo trèo, hai chân đạp liên tiếp, cả người tựa như bay cực nhanh hướng đến đỉnh núi của Song Đầu sơn lao tới. Thợ săn trong tộc nếu muốn lên Song Đầu Sơn thì phải đi dọc theo con đường nhỏ, vòng quanh thân núi, như vậy mất rất nhiều thời gian.

Đằng Thanh Sơn chỉ mất một lúc đã lên được đỉnh núi.

Trên đỉnh núi này, có vô số loạn thạch.

Đằng Thanh Sơn vung mạnh cánh tay, lao đến bên một khối cự thạch có chiều cao bằng mấy người, trong nháy mắt đến gần sát cự thạch, tốc độ cánh tay của Đằng Thanh Sơn đột nhiên tăng mạnh, những cơ bắp tựa như gân trâu trên cánh tay kia đột nhiên hiện ra, "Hây!" Cánh tay đánh vào cự thạch, tựa như một cây roi đánh trên thân cự thạch.

Nhất thời, tại thân khối đá đã đứng chót vót trên đỉnh núi này không biết bao nhiêu năm liền xuất hiện vết rách.

"Ba! Ba! Ba..."

Đằng Thanh Sơn bước chân linh hoạt, nhanh nhẹn di động không ngừng quanh khối cự thạch này, đồng thời hay tay liên tiếp đánh trên cự thạch. Mỗi lần đánh đều khiến trên cự thạch xuất hiện một vết rách lớn, không biết đã đánh bao nhiêu lần.

"Bồng! Bồng..." Thanh âm thay đổi bởi vì hiện tại Đằng Thanh Sơn dùng chân công kích.

Đằng Thanh Sơn khi thì dùng chân đá, khi thì dùng chân quét ngang, cước ảnh liên tục đánh trên khối cự thạch này, mỗi lần đều khiến cự thạch chấn động mạnh, xuất hiện tầng tầng vết rách thật sâu, vô số đá vụn rơi xuống.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên quát lớn lên một tiếng, tay phải nắm chặt lại, nện mạnh vào chính giữa cự thạch, "Oanh!" một tiếng vang lên, nắm tay vừa chạm, lập tức vô số vết rách lan ra, đồng thời quyền phải lập tức biến thành chưởng, dấn vào trên bề mặt cự thạch, tay trái nắm lại, nện lên bàn tay phải, một cổ chấn kinh liền truyền vào bên trong cự thạch, khiến cho các vết rách lan tràn ra, đá vụn rơi lả tả, cự thạch oanh một tiếng, hoàn toàn sụp đổ.

Rắc rắc, vô số các khối đá vụn lăn lóc ở xung quanh.

Quyền cước đánh nát tảng đá, đối với Đằng Thanh Sơn của hôm nay thì cũng không có gì khó khăn, mà bình thường muốn phá hủy một pho tượng tảng đá lớn cao bằng mấy người, chỉ e là dù cả mấy trăm người liên tục dùng chùy sắt điên cuồng đập, có lẽ tốc độ phá hủy cũng không nhanh bằng tốc độ của Đằng Thanh Sơn. Luận về lực tàn phá thì lực quyền cước của Đằng Thanh Sơn đã sớm vượt qua đại chùy.

"Cũng nên nghỉ ngơi một chút." Đằng Thanh Sơn cười, trực tiếp từ đỉnh núi nhảy xuống dưới chân núi đứng vững.

Cả người cực nhanh từ trên cao lao xuống.

”Ba! Ba...”

Trong quá trình hạ xuống, Đăng Thanh Sơn khi thì dùng tay bám vào các tảng đá, khi thì dùng chân điểm một chút, khiến cho tốc độ rơi luôn nằm trong phạm vi chủ động được, loại tốc độ xuống núi này, quả thực là quá nhanh.

Đăng Thanh Sơn bỗng nhiên đập mạnh vào vách đá, cả người giống như một con cá, lao thẳng xuống mặt nước ở sườn núi phía dưới.

”Bồng!” một tiếng, Đăng Thanh Sơn lao vào làn nước, bọt nước văng khắp nơi, rồi sau đó Đăng Thanh Sơn mới nổi lên mặt hồ.

”A, thật là thoải mái.” Cảm giác lạnh buốt thấm vào xương cốt, khiến cả cơ thể Đăng Thanh Sơn run mạnh lên, cả người nằm nổi thoải mái trên mặt hồ, không hề bị chìm xuống.

Ở Đại Duyên Sơn khổ luyện, Bích Hàn Đàm chính là chỗ ở tạm thời của Đăng Thanh Sơn, quần áo mặc của hắn đều đặt ở một bên Bích Hàn Đàm. Dù sao thời điểm khổ luyện, nếu mặc quần áo, với cường độ huấn luyện của Đăng Thanh Sơn, chỉ sợ mỗi ngày đều phải đổi một bộ quần áo mới, không còn cách nào khác, Đăng Thanh Sơn mới phải mặc nguyên quần đùi để huấn luyện.

”Bích Hàn Đàm này thực là kì lạ.” Đăng Thanh Sơn mặt nước hồ, cảm thán một tiếng, ”Tỷ trọng xem ra còn cao hơn so với tỷ trọng cơ thể người một chút, người nằm trên mặt nước này không bị chìm, thật giống như trẻ con ở thế giới trước của ta.”

Bích Hàn Đàm quả là một hồ nước kì lạ.

Người nằm trên đó mà vẫn nổi, tỷ trọng nước hồ rõ ràng cao hơn tỷ trọng cơ thể khá nhiều.

Còn cả nhiệt độ quanh năm luôn giữ rất thấp, lấy kinh nghiệm ở kiếp trước của Đăng Thanh Sơn, có lẽ nhiệt độ không sai biệt lắm khoảng năm sáu mươi độ âm. Đặc biệt là lúc vừa mới bắt đầu vào hè, những địa phương khác của Đại Duyên Sơn nhiệt độ có ấm hơn, nhưng hàn đàm này lại lạnh đến mức tận cùng, khiến chung quanh hồ nổi lên một trận sương mù.

Lạnh như vậy mà nước trong đầm cũng không đóng băng, càng làm cho người ta phải ca thán.

Thời điểm huấn luyện bình thường, toàn thân chảy đầy mồ hôi, rất nóng bức.

Dưới tình huống thân thể nóng bừng như thế này, trực tiếp nhảy xuống hồ lạnh dưới năm sáu mươi độ âm, cho dù là Đăng Thanh Sơn thì cũng phải năm ngoái mới dám làm như vậy, dù sao cái loại cực nóng cực lạnh đồng thời, nếu là người bình thường thì trong khoảnh khắc toàn thân sẽ co rút lại, trái tim sẽ không chịu nổi áp lực mà lập tức vỡ tung ra.

Thời điểm Đăng Thanh Sơn mười tuổi, tố chất thân thể đã cực cao, lại có nội kinh hộ thể, nếu khi đó, vừa luyện tập xong người nóng bức mồ hôi, lập tức bất ngờ nhảy vào hàn đàm, tuy không bạo liệt mà chết nhưng chắc chắn thân thể sẽ co rút, liền bị ảnh hưởng hoặc chấn thương.

”Loại nóng lạnh kích thích này, cũng có thể những chỗ rất nhỏ ở sâu trong cơ thể ta, bên dưới làn da, tốc độ tố chất thân thể được đề cao.” Đăng Thanh Sơn nằm trong mặt nước hàn đàm, dưới độ lạnh hơn mười độ âm, hắn căn bản không cần dùng nội kinh, cẩn thận dùng làn da cơ thể cũng có thể dễ dàng chống cự được nhiệt độ thấp bậc này, ”Chỉ là đã qua mất giai đoạn đề thăng tốt nhất, tốc độ đề cao thân thể đã chậm lại nhiều. ”Tiến hành ”Tối cường kế hoạch” đã được bốn năm. Không sai khác lắm, có thể nói rằng Tối cường kế hoạch đã chấm dứt.

Bởi vì thời kì sinh lý phát dục của cơ thể con người là vào khoảng trên dưới ba năm đầu, trong ba năm đó sự tiến bộ là kinh người, về giai đoạn sau, tuy có thể kéo dài thời kì phát dục để hoàn thiện, nhưng bất luận là chiều cao hay những mặt khác, đều bắt đầu giảm mạnh.

”Chẳng qua sự tiến bộ trong bốn năm nay, so với dự đoán của ta lúc trước cao hơn một chút.” Đăng Thanh Sơn nhớ lại sự tiến bộ trong bốn năm qua, trong lòng tràn đầy vui sướng.

Bốn năm khổ tu, thu được thành quả cũng rất kinh người.

Tổ chất thân thể của Đẳng Thanh Sơn hôm nay so với ở kiếp trước đạt cảnh giới Tông sư mạnh hơn rất nhiều lần. Như hắc hiện tại, muốn giết hai người "Shiva", "Vishnu" chỉ cần hai chiêu, cơ thể hắc có thể coi là "cơ thép xương sắt", "lực lớn vô cùng", có thể ví như một quái thú hình người. Cho dù là viên đạn ở kiếp trước cũng không thể xuyên thủng làn da hắc được.

Lực có thể đẩy được cự thạch vạn cân cũng không phải quá khó, đương nhiên giờ một tảng cự thạch vạn cân, Đẳng Thanh Sơn cũng bước rất gian nan, cho nên hắc chạy việt dã huấn luyện mới dùng cự thạch ngàn cân.

Quyền cước của hắc có thể hơn cả sắt thép.

Kiếp trước, hai tay của Đẳng Thanh Sơn có thể cùng bao tay bằng sắt của "Toái Thể Cơ" Dowar Gott Rove"s ngang đỡ trực tiếp, mà hiện tại, quyền cước của hắc còn lạng lẹ hơn nhiều.

Nếu quay được trở về kiếp trước, Đẳng Thanh Sơn tồn tại tuyệt đối là vô địch.

Vậy còn tại Cửu châu thiên hạ này?

Quái thú hình người Đẳng Thanh Sơn này, được tính là tăng bậc gì?

"Sinh hoạt tại thế giới có thiên địa linh khí sung túc, thành tựu quả nhiên hơn nhiều so với kiếp trước. Hiện tại kinh mạch của ta, chỉ còn lại một ít kinh mạch nhỏ trên mặt là chưa đả thông." Đẳng Thanh Sơn trầm nhủ, suốt bốn năm nay, Đẳng Thanh Sơn cơ hồ tập trung tinh lực để đề cao thân thể, tốc độ đả thông kinh mạch cũng chậm lại.

"Kinh mạch đả thông thì ta có thể tu luyện "Hỗ Hình Thông Thần Thuật", thân thể lại được đề cao một lần nữa. Ở kiếp trước, "Hỗ Hình Thông Thần Thuật" trong khoảng thời gian ngắn đã đề cao tổ chất thân thể ta lên gấp đôi, không biết ở thế giới mà thiên địa linh khí sung túc thế này, hiệu quả của "Hỗ Hình Thông Thần Thuật" sẽ đạt đến mức nào."

Tuy hiện tại tốc độ đề cao của Đẳng Thanh Sơn đã giảm mạnh, nhưng mà...

Hắc còn có "Hỗ Hình Thông Thần Thuật"!

Sau khi kinh mạch toàn thân thông suốt, liền có thể tu luyện "Hỗ Hình Thông Thần Thuật"!

CHƯƠNG 30: Thiết Sơn bang

"Xuy xuy~"

Hàn khí tràn ngập chung quanh Bích Hàn Đàm, bóng nhân ảnh trên mặt Bích Hàn Đàm bị lớp hàn khí che phủ cũng trở nên mơ hồ. "Không thấy nguồn nước của Bích Hàn Đàm, trông giống như một "hồ chết"*, nhưng nước trong hồ lại không hề bốc mùi. Hơn nữa hàng năm mực nước lại không hạ. Dùng cây gỗ mà chọc xuống thì căn bản lại không chạm được tới đáy." Đẳng Thanh Sơn nghĩ ngợi.

"Ân, từ khi ta khảo sát đáy của Bích Hàn Đàm này cho tới bây giờ cũng đã gần một tháng thời gian rồi." Đẳng Thanh Sơn toàn thân vận kinh, nửa người lơ lửng trên nước, nước trong hồ chỉ ngập ngang tới ngực của Đẳng Thanh Sơn: "So với một tháng trước thực lực của ta cũng đã đề cao không ít, tái thử nghiệm thêm một lần nữa, thử xem có thể chạm được đến đáy đầm hay không!"

Mấy năm qua, do tò mò về sự thần bí của Bích Hàn Đàm, Đẳng Thanh Sơn thường xuyên lặn một mạch xuống đáy đầm để dò xét.

Nhưng vẫn không một lần có thể thực sự xuống được đến đáy đầm.

"Rắc~"

Bơi tới bờ đầm, Đẳng Thanh Sơn hai tay ôm lấy một khối đá nặng hơn trăm cân, hít sâu một hơi, nhất thời, cả người hướng đáy đầm trầm xuống. Thật ra, với khả năng khống chế lực lượng cơ nhục, gân cốt của Đẳng Thanh Sơn, nếu như là ở nước sông bình thường chỉ cần khống chế tốt kinh lực là có thể dễ dàng hạ được xuống đáy nước.

Bất quá thì nước hồ Bích Hàn Đàm này so với nước sông bình thường thì mật độ cao hơn rất nhiều. Muốn hạ xuống đáy đầm chỉ có hai biện pháp, một là phải ôm khối đá, khối sắt nặng, hoặc là sử dụng nội kinh, mới có thể ép hạ xuống. Đằng Thanh Sơn đương nhiên là không bỏ qua phương pháp đơn giản để đi lãng phí nội kinh.

Ôm một tảng đá lớn, Đằng Thanh Sơn không ngừng hạ xuống.

Dưới nước, Bích Hàn Đàm không có cỏ dại, cũng không có sinh vật, tất cả hoàn toàn yên tĩnh.

Khi trầm xuống, Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được là nhiệt độ của nước đang kịch liệt giảm, càng lúc càng lạnh như băng. Bất quá lúc mới đầu thì Đằng Thanh Sơn chỉ cần dựa vào thân thể cường hãn là có thể chống đỡ được.

"Bề mặt của Bích Hàn Đàm rộng chừng bảy tám thước, dài hơn mười thước, nhưng còn độ sâu thì quả là kinh người."

Đằng Thanh Sơn ôm tảng đá lớn, không ngừng trầm xuống: "Bích Hàn Đàm tính từ giữa sườn núi Song Đầu Sơn, bây giờ, đã hạ xuống hơn trăm thước. Hẳn là phải đang ở chỗ sâu trong lòng Song Đầu Sơn rồi."

Song Đầu Sơn, chỉ là một toà núi nhỏ trên Đại Duyên Sơn, độ cao vào khoảng ba bốn trăm mét.

"Thật là lạnh."

Đằng Thanh Sơn cơ thể khẽ run lên, đến lúc này thì nhiệt độ của nước đã lạnh đến mức giống như kim châm đâm vào mọi chỗ trên da tay của Đằng Thanh Sơn, thấm thấu vào đến tận trong xương cốt.

"Dựa vào khối đá này ép hạ xuống, ta nhớ rất rõ, so với lần trước thì lần này ta lặn sâu hơn bốn thước thì mới phải sử dụng nội kinh."

Nội kinh hùng hậu bên trong cơ thể nhanh chóng phát động chống đỡ lại sự lạnh buốt.

Bích Hàn Đàm này càng xuống sâu lại càng rộng, đến bây giờ đã rộng ra cỡ chừng mấy chục thước.

Nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn như trước, không hề thấy được đáy đầm.

"Bây giờ, đã vượt qua chân núi Song Đầu Sơn rồi."

Đằng Thanh Sơn đánh giá độ sâu: "Nơi này thật là tối." Với thị lực của Đằng Thanh Sơn thì cũng chỉ có thể nhìn rõ trong khoảng năm sáu thước, có thể thấy được là chỗ sâu trong hàn đàm này tối tăm đến mức nào. Nhưng là...

Đến lúc này vẫn không có chạm đến được đáy đầm.

Kì thật, để nín thở dưới mặt nước thì với thực lực của Đằng Thanh Sơn, nhịn thở một hai canh giờ cũng không phải việc khó. Là nội gia quyền cường giả, lực phủ ngũ tạng được trải qua tôi luyện rất cường đại, phế bộ (phổi) cường đại khiến cho hắn có thể kiên trụ ở dưới đáy nước rất lâu. Đây chỉ là một lý do, bởi nếu đơn thuần chỉ dựa vào lượng hô hấp dưỡng khí trong phổi thì không thể kiên trụ được ở dưới nước một hai canh giờ.

Lý do quan trọng nhất chính là - Các kinh mạch chính của Đằng Thanh Sơn nối liền với các tiểu kinh mạch ở lỗ chân lông cơ hồ đều đã được đả thông.

Với khả năng khống chế khí huyết thân thể của Đằng Thanh Sơn thì hoàn toàn có thể xuyên thấu qua lỗ chân lông mà hấp thu dưỡng khí từ trong nước, bổ sung tiêu hao. Đương nhiên là tốc độ bổ sung như vậy so với hô hấp từ mũi và miệng thì là chậm hơn. Chỉ là để duy trì mức độ tiêu hao thấp thì không thể hoạt động mạnh. Còn nếu như là kịch chiến ở dưới nước thì ngay cả với tạng phủ cường đại của Đằng Thanh, phỏng đoán cũng chỉ trụ được trong chốc lát rồi cũng phải ngoi lên mặt nước để thở.

"Mỗi lúc một lạnh." Đằng Thanh Sơn cảm thấy các gân mô, màng da tay bao vây lấy đầu các khớp xương, đều bị từng đợt buốt lạnh kích thích.

Nhiệt độ thấp xuống mức này, mặc dù Đằng Thanh Sơn đã sử dụng nội kinh nhưng cũng bắt đầu cảm thấy không thể chống đỡ nổi.

"Không thể xuống sâu hơn được nữa." Đẳng Thanh Sơn buông tay, khối đá liền chìm xuống đáy nước, còn cả người hần dưới tác dụng sức đẩy của nước liền nổi lên.

"Xao xao!" Đẳng Thanh Sơn chồi đầu lên mặt nước.

"Mặt nước ở chỗ này lại thấy ấm. Ha ha..." Đẳng Thanh Sơn nở nụ cười, so với ở chỗ sâu trong Bích Hàn Đàm thì mặt nước ở phía trên hàn đàm này đúng là có thể coi là "ấm". Đẳng Thanh Sơn cũng hiểu, đây là ảo giác của con người. Cũng giống như là hệ thống nước máy vậy, vào mùa đông, có đôi khi lại cảm giác là nước máy rất ấm.

Mà mùa hè, có đôi khi lại có cảm giác là nước máy uống rất lạnh.

Cùng một đạo lý, nước ở đáy đàm có thể coi như là rất lạnh, trải qua cái rất lạnh này, rồi sau đó lại cảm thụ nước ở trên mặt đàm thì cảm thấy "ấm" cũng không phải là lạ.

"Hạ sâu xuống khoảng ba trăm thước thì áp lực của nước quả thật quá lớn."

Đẳng Thanh Sơn hít sâu một hơi, tạng phủ mới bình thường trở lại, một người bình thường chỉ cần lặn xuống nước khoảng mười mét thì đã cảm thấy áp lực quá lớn không thể chịu nổi. Đẳng Thanh Sơn còn nhớ ở tiền thế, kỷ lục lặn sâu thế giới được lập đại khái cũng chỉ hơn một trăm mét.

Đó còn là những người đã trải qua quá trình dài rèn luyện rất lâu thì mới có thể đạt tới trình độ như vậy. Ở kiếp trước, ngay cả nội gia quyền tông sư có nội kinh mà lặn xuống nước khoảng hơn hai trăm mét là cũng không chịu nổi rồi.

Mà mật độ nước của Bích Hàn Đàm này so với nước bình thường thì còn lớn hơn nhiều. Mặc dù lần này Đẳng Thanh Sơn chỉ lặn xuống nước khoảng hai ba trăm mét, nhưng chính là tương đương với nước bình thường khoảng gần bốn trăm mét. Áp lực của nước ở mức này, cho dù là Đẳng Thanh Sơn thân thể cường hãn thì cũng cảm thấy khó chịu, ngực bị đè nén, phải mượn nội kinh để đánh tan áp lực.

"Mỗi lần xâm nhập đáy đàm, toàn thân gân cốt cho đến ngũ tạng lục phủ, đều bị hàn nhiệt kích thích vô cùng, cũng từ từ trở nên mạnh mẽ." Đẳng Thanh Sơn mấy năm nay, cũng đã phát hiện ra quy luật này.

Mỗi lần lặn sâu, sau đó trải qua quá trình huấn luyện, lục phủ ngũ tạng liền trở nên cường.

Mỗi lần cơ thể bị kích thích thì sự tăng cường cũng giống nhau, tạng phủ được kích thích loại này, cũng biết là có sự tăng tiến. Chỉ là... loại cực hạn kích thích này, Đẳng Thanh Sơn cũng không dám thường xuyên làm. Khoảng chừng một tháng mới làm một lần.

"Lên bờ!"

Đẳng Thanh Sơn rời Hàn đàm, lấy khăn bên trong bọc, lau chùi qua loa thân thể sau đó mặc quần áo. Lấy ra hai đoạn trường thương đã bị tháo gỡ, hợp lại thành một. Thanh Tấn thiết trường thương này đã không phải là thanh trường thương của bốn năm về trước. Bởi vì hôm nay, Đẳng Thanh Sơn thân thể đã cao hơn, cho nên đã thay đổi một thanh Tấn thiết trường thương dài chín thước, sức nặng cũng lên tới 68 cân.

"Hô!" "Hô!"

Đẳng Thanh Sơn tại bên bờ Hàn đàm, bắt đầu luyện tập thương pháp.

Trời dần dần tối, các tộc nhân canh tác ngoài ruộng của Đẳng gia trang cũng đều trở về,... trên luyện võ trường náo nhiệt cũng tụ tập không ít người, ngập tràn âm thanh huyền ảo.

"Lan tỷ, Thanh Sơn nhà ngươi về rồi Kìa." Trên luyện võ trường, tiếng một phụ nữ vang lên.

Đang ở luyện võ trường, mẫu thân Viên Lan liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đẳng Thanh Sơn thân mặc áo vải, quần dài, bao đeo trên lưng, từ cửa chính của Đẳng gia trang đi vào, đồng thời cười cười đáp trả các tộc nhân chung quanh chào hỏi. Mặc lên quần áo, Đẳng Thanh Sơn lộ ra là một thanh niên khá thanh tú.

Duyên cớ đặc biệt là bởi vì, tu luyện nội gia quyền, hần trên người không có một vết sẹo, mặc dù ngũ quan không phải quá tuần mỹ, nhưng cũng được coi là khá thanh tú.

Nhìn như vậy, ai cũng không thể tưởng tượng, lực lượng của hần làm cho kẻ khác phải kinh sợ.

"Mẫu thân." Đằng Thanh Sơn từ xa chạy tới gọi.

"Đang chờ người về nhà ăn cơm đó." Viên Lan nhìn con trai cười nói, ánh mắt chớp sáng. Đứng bên cạnh Viên Lan là một thiếu nữ trông rất đáng yêu thân cao sáu thước, chính là muội muội của Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Vũ, năm nay đã mười một tuổi. Nữ nhi bình thường phát dục so với nam hài sớm hơn. Cuộc sống của gia đình Đằng Thanh Sơn lại rất khá, Đằng Thanh Vũ thân thể đã sớm cao lên rất nhanh.

"Ca, bụng ta đói phát kêu đây này." Đằng Thanh Vũ cố ý hô.

"Được! trở về ăn cơm." Đằng Thanh Sơn sủng nịch đi tới xoa đầu muội muội.

Đằng Thanh Vũ hì hì cười, nàng có thói quen thích động tác cưng chiều này của Đằng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn, đã trở về rồi hả."

"Ha ha, Thanh Sơn, ngày mai đừng quên, vào núi săn thú đó."

Trên luyện võ trường, không ít người nhiệt tình chào hỏi Đằng Thanh Sơn. Bốn năm qua, địa vị Đằng Thanh Sơn tại Đằng gia càng ngày càng cao, tại niên tế hai năm trước, lần đó Đằng Thanh Sơn đã nâng lên cự thạch nặng hai ngàn cân, khiến cho trong tộc mọi người sợ hãi, thân mãi không thôi. Đến bây giờ mọi người cũng đoán, Đằng Thanh Sơn, phỏng chừng có thể nâng lên ba bốn ngàn cân cự thạch.

Dù sao, đối với các tộc nhân thuần phác mà nói, có thể nâng lên ba bốn ngàn cân, đã quá đáng sợ rồi.

Còn với Đằng Thanh Sơn, khi không cần thiết, hắn sẽ không bại lộ tất cả thực lực.

Hơn nữa, ngay tại niên tế năm ngoái, do luyện tập Hổ quyền, biểu ca Đằng Thanh Hổ cũng nâng lên được cự thạch nặng hai ngàn cân. Trở thành nội tộc nam nhân, chỉ đứng sau Đằng Thanh Sơn.

Trên chiếc bàn gỗ, gia đình Đằng Thanh Sơn một nhà bốn nhân khẩu, cùng một chỗ ăn cơm chiều, do Đằng Thanh Sơn mỗi ngày buổi tối mới về nhà, cho nên, gia đình Đằng Thanh Sơn, một ngày ba bữa cơm, bữa cơm tối là thịnh soạn nhất.

"Thanh Sơn, ăn đi." Viên Lan quan tâm, gấp một đùi gà lớn đặt vào chén Đằng Thanh Sơn, rồi lại gấp một cánh gà cho hài nhi Thanh Vũ.

"Cám ơn, mẹ." Đằng Thanh Sơn cười nói, kiếp trước không có cảm giác được phụ yêu mẫu yêu thế này, nay cảm nhận được rồi, Đằng Thanh Sơn rất thỏa mãn.

"Thanh Sơn, người có nghe nói chưa? Bây giờ, ở Nghi thành chúng ta mới mọc ra một bang phái rất lợi hại." Đằng Vĩnh Phàm điềm đạm, trầm ổn mở miệng nói, đạo này, Đằng Vĩnh Phàm coi Đằng Thanh Sơn như một thanh niên đã trưởng thành.

"Phụ thân, người nói là Thiết Sơn bang?" Đằng Thanh Sơn nhú mày nói

"Ngày hôm qua trong khi đi săn, ta cũng có nghe những người khác nhắc tới."

"Àn." Đằng Vĩnh Phàm có chút âu lo: "Thiết Sơn bang này phi thường kiêu ngạo, cũng không đem Bạch Mã bang để vào mắt, ngăn ngừa có nửa năm công phu, đã trở thành đại bang phái thứ hai trong phạm vi Nghi thành. Nghe nói, hạch tâm bang chúng, cũng đông đúc đến ba ngàn người, ba vị đương gia cầm đầu, mỗi người đều là cao thủ lợi hại. Gần nửa năm đã mở rộng, lớn tới như vậy. Hiện nhu cầu cấp bách của Thiết Sơn bang là tiền bạc, trong phạm vi của Nghi thành rất nhiều các thôn trang, đều đã bị bọn họ uy hiếp."

Đằng Thanh Sơn hơi gật đầu.

Bạch Mã bang thu tiền hàng năm, vì duy trì tiền bạc cho Bạch Mã bang cũng đã rất tiêu hao.

Mà Thiết Sơn bang này lại đang kịch liệt phát triển, đương nhiên càng muốn thật nhiều bạc.

"Nghe nói bọn họ thu phí rất nhiều, ta hôm nay vừa nghe được tin tức, ngày hôm qua, ba mươi hơn dặm Hắc Mộc trang, nhân vì... Thiết Sơn bang muốn thu phí quá nhiều, nên không nộp nổi. Cự tuyệt giao nộp... ại ngờ, Thiết Sơn bang, đem cả Hắc Mộc trang hơn một ngàn người, toàn bộ giết sạch!"

"Cái gì! Đồ trang?"

Đặng Thanh Sơn đang tỉnh táo, cũng bị tin tức này làm cho khiếp sợ.

(*). Ý muốn nói không có nguồn nước vào.

CHƯƠNG 31: Xích Đồng Chuỳ

Ở cái thời thế này tuy rằng rất loạn, nhưng cái chuyện đồ sát cả một trang khiến người người oán trách này, tại bên trong Nghi Thành rất lâu trước đây đã từng phát sinh rồi.

Mẫu thân Viên Lan ở bên trái kinh hãi hô lên: "Phàm Ca, Thiết Sơn bang điên cuồng như vậy sao? Lễ nào bọn họ không biết, làm như vậy sẽ khiến nhiều thôn trang ở Nghi Thành cảm thấy phẫn nộ? Còn có Hắc Mộc trang... Trong tộc chúng ta cũng có một vài vị cô nương, đang làm dâu ở Hắc Mộc trang."

"Đúng, vì thế trong tộc hiện tại cũng rất ảm ỹ." Đặng Vĩnh Phàm nhíu mày nói, "Thế nhưng chúng ta có thể có biện pháp nào đây?"

"Thiết Sơn bang này quá mức tàn bạo." Đặng Thanh Sơn trong lòng nổi lên một cơn tức giận, đồ sát trang, thực sự là hoàn toàn mất hết tính người.

Đặng Vĩnh Phàm nói, "Không có biện pháp, chúng ta đã biết, ba vị đương gia của Thiết Sơn bang đều đã từng nổi danh trên Cửu châu thiên hạ là những cường giả nội kinh. Bọn họ rất tàn nhẫn, phỏng chừng tàn sát cả Hắc Mộc Trang cũng là để cho những thôn trang khác nhìn vào. Đây là giết gà để dọa."

Đặng Thanh Sơn gật đầu.

Đâu phải đơn thuần thu bạc của một sơn trang mà cần phải đồ sát toàn trang, hiển nhiên là để đe dọa những thôn trang khác.

"Cha, mẹ, ca, vậy cái bang phái kia có đến chúng ta không vậy?" Thanh Vũ có chút lo lắng nói.

"Đó chính là cái hiện tại đang lo lắng nhất..." Đặng Vĩnh Phàm lo lắng nói, "Thiết Sơn bang này, rất có khả năng sẽ đi tới Đặng gia trang chúng ta, chuẩn xác mà nói... nhất định là sẽ đến, bọn họ nhất định sẽ đến thu bạc, vấn đề là... vào lúc nào?"

"Điểm ấy không thể không phòng ngừa trước." Đặng Thanh Sơn gật đầu, quan hệ đến sự sinh tồn của gia tộc, không thể làm bừa bãi được, thoáng suy nghĩ một chút, Đặng Thanh Sơn tiện thể nói, Được, ta tính thế này... Bắt đầu từ ngày mai, đội thợ săn đi ra ngoài sẽ do Đặng Thanh Hổ dẫn đầu. Với thực lực của Đặng Thanh Hổ hôm nay, ở bên trong núi cũng không có vấn đề gì. Còn ta trong khoảng thời gian này cũng không vào núi khổ luyện nữa mà sẽ trụ lại ở sơn trang, để phòng ngừa bất trắc."

Đặng Vĩnh Phàm gật đầu nói, "Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng đó mới chỉ là một vấn đề, còn có nhiều sự tình khác đều phải thay đổi. Ví dụ như việc luyện tập Hổ quyền trong tộc, hiện tại nên chuyển đến tập trên Luyện Võ trường, để bất kì lúc nào cũng có khả năng chống lại sự xuất hiện bất ngờ của địch nhân."

Bình thường luyện tập Hổ quyền đều ở trong rừng.

Để từ rừng cây chạy về đến Luyện Võ trường cũng mất một khoảng thời gian.

"Nếu như Thiết Sơn bang yêu cầu giao bạc không quá nhiều, chúng ta lùi một bước cũng không có chuyện gì. Còn nếu như số bạc quá lớn, cũng không còn cách nào khác... chúng ta chỉ còn cách liều mạng chống lại." Đặng Vĩnh Phàm nói.

"Đúng." Đặng Thanh Sơn đã sớm đưa ra quyết định.

Nếu như thực sự xuất hiện nguy cơ, đến lúc đó sẽ không cần ẩn dấu thực lực, trực tiếp đại khai sát giới. Đối với Đặng Thanh Sơn mà nói... điều quan trọng nhất đời chính là người thân, cha, mẹ, muội muội, còn có cả những trưởng bối đã chiếu cố hân rất nhiều, đều ở bên trong tộc.

Dòng họ, chính là gốc rễ của hân, cũng là gốc rễ của người thân gia đình hân. Hân thê sống chết cũng phải bảo vệ tốt Đặng gia trang.

"Sự tình của chưa chắc đã đến mức như vậy." Đẳng Vinh Phàm cũng cảm giác được câu chuyện có chút hơi trầm trọng quá, cười nói: "Đẳng gia trang chúng ta, so với Hắc Mộc gia trang còn mạnh hơn nhiều. Thiết Sơn bang kia hẳn cũng biết thiệt hơn."

Đẳng gia trang chính xác mạnh hơn Hắc Mộc gia trang nhiều.

Trong bốn năm qua, những tộc nhân luyện ra được nội kinh, khoảng chừng ba mươi một người. Đương nhiên số lượng tộc nhân luyện tập Hổ quyền có đến hơn trăm người, nhưng chỉ có ba mươi mấy người luyện ra nội kinh, tỷ lệ khá thấp. Nhưng những tộc nhân luyện ra được nội kinh, lực phá hoại của mình, mỗi chiêu đều vô cùng kinh người.

"Thiết Sơn bang nếu cho rằng chúng ta cũng như Hắc Mộc trang, dễ dàng khi dễ, vậy quá sai rồi." Đẳng Thanh Sơn vừa cười vừa nói, trong đáy lòng cũng ẩn hiện sát khí.

Vào thời điểm máu chốt, Đẳng Thanh Sơn chưa bao giờ biết nường tay.

Câu chuyện Hắc Mộc trang bị đồ sát toàn trang lan ra rất nhanh, toàn bộ tộc nhân của Đẳng gia trang đều nhanh chóng biết được. Đẳng gia trang cũng trở nên thần hồn nát thần tính, những hán tử trong tộc khi huấn luyện đều ở trong Luyện Võ trường, hoặc nếu không ở Luyện Võ trường thì cũng ở trong nhà, rất ít khi rời khỏi thôn trang.

Chỉ có ba mươi mấy người của đội thợ săn là thỉnh thoảng ra ngoài săn thú.

Mà đệ nhất cao thủ trong tộc Đẳng Thanh Sơn, cũng ở hẳn trong trang, không hề vào núi, toàn bộ Đẳng gia trang đều chuẩn bị tốt để nghênh địch.

Tại cái thời đại hỗn loạn thế này, muốn bảo vệ tông tộc tốt, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Trên Luyện Võ trường là một mảng náo nhiệt.

"Hãy!" "Ha!"

Đám tộc nhân hoặc là đang luyện tập thương thuật, hoặc đang luyện tập Hổ quyền, còn có cả những tộc nhân nâng khóa đá, bê thiết cầu, rèn luyện khả năng chịu đựng. Các phương pháp huấn luyện của dân gian lưu truyền, tuy rằng đơn giản nhưng rất có hiệu quả, thêm nữa dưới tình huống cảm thấy nguy cơ, các tộc nhân huấn luyện càng thêm cực khổ.

Đám phụ nữ thì lo việc canh tác, giặt quần áo, làm cơm, chăm sóc cho đám trẻ con cùng vô số việc vặt.

Những nam nhân cường tráng chỉ cần khổ luyện, chỉ có một số ít nam nhân mới cùng phụ nữ làm những việc vặt kia.

"Nhị nương, người đừng có khóc nữa." Ba người phụ nữ đang giặt quần áo, đang ở cùng một chỗ nói chuyện, trong đó có một người phụ nữ con mắt đỏ sọng.

"Đệ đệ ta bị giết rồi, bị Ai Thiên Dao của Thiết Sơn bang giết chết." Phụ nữ này nói, nước mắt không ngừng chảy xuống, "Đệ đệ nghe lời ta nhất, khi còn bé thích theo ta đi chơi, thích nhất là tranh ăn với ta." Nói xong lại khóc nức nở, "Thế nhưng giờ đã chết rồi."

Các phụ nữ khác nghe thấy vậy, con mắt cũng đỏ hồng lên.

"Nhị nương, nhà mẹ đẻ người ở Lý gia trang còn nguyên vẹn, chỉ chết có vài người, Thiết Sơn bang lấy bạc xong cũng đi ngay, nhưng còn như Hắc Mộc Trang là bị đồ sát cả trang Kia. Nhà người vợ của tam đệ chồng ta, toàn bộ gia đình hẳn từ bố mẹ của nàng, em trai em gái, vậy mà toàn bộ bị giết hết. Ài..." Một người phụ nữ cảm thán nói.

"May mà Đẳng gia trang chúng ta vẫn còn tốt."

"Đúng, Đẳng gia trang, dù sao trong phạm vi mười dặm cũng nổi danh là một thôn trang lợi hại."

"Lão gia nhà ta cũng có một đứa cháu gái, là Khiếu Phương Lan, lớn lên rất là dễ nhìn, ta cũng muốn giới thiệu cho hán tử của Đẳng gia trang chúng ta."

Những phụ nữ này ngồi ở đó nói chuyện, ở thời đại này, người trong thôn trang cường đại sẽ không bị khinh thường, nam nhân ở các thôn trang đó cũng dễ dàng tìm được nữ nhân. Dù sao cha mẹ cũng luôn lo lắng cho con cái, nếu được đưa đến thôn trang cường đại, ăn ngon mặc đẹp, không bị khinh thường, là một cuộc sống tốt đẹp như mộng tưởng.

”Cái Thiết Sơn bang kia đã đi qua rất nhiều thôn trang, không biết lúc nào sẽ đến thôn trang của chúng ta.”

”Bớt nói những lời đen đui đi, Ai Thiên Dao này, cả đời ta không muốn nhìn thấy, nghe thấy về bọn họ nữa.”

Ngay trong lúc nói chuyện.

Mặt đất bỗng trở nên rung động.

”Tiếng vó ngựa.” Toàn bộ những người trên Luyện Võ trường đều quay đầu nhìn về phía cửa lớn của thôn trang, Bạch Mã bang đến thu tiền hàng năm, động tĩnh lớn của tiếng vó ngựa đã sớm trở thành quen thuộc. Mặt đất rung động thế này, rõ ràng là do vó ngựa tạo ra, thế nhưng... lúc này tới đây lại không phải là Bạch Mã bang.

Ngày hôm nay không có đi săn thú, mà đám người Đằng Thanh Hồ đang luyện võ tại Luyện Võ đường, sắc mặt đại biến.

Đây là một đội ngũ kỵ binh, chỉ cần đảo con mắt qua cũng không nhìn thấy điểm cuối của đoàn ngựa này, hiển nhiên... đội ngũ này, người ngựa rất là đông đảo.

”Là Thiết Sơn bang!”

Một tiếng thê lương vang lên!

”Ha ha... Đám tiểu tử Đằng gia trang, mở cửa.” Một tiếng cười to, giống như tiếng sấm ầm ầm, chỉ thấy một người đi đầu tiên của đội ngũ kỵ binh dày đặc, là một tráng hán đầu bóng loáng, thân mặc bối giáp*. Đại hán đầu bóng loáng này ngồi trên một con tuấn mã toàn thân màu đỏ sậm, cao đến tám thước, chính là loại Xích Hỏa Mã đến từ Đại Nhung châu, trị giá hơn hai ngàn lượng bạc.

Tại trên yên của Xích Hỏa Mã, có hai thanh chùy tròn thật lớn màu xích đồng, trên cây chùy còn có vô số những mũi nhọn nhỏ.

Chỉ cần nhìn qua cây chùy tròn to lớn màu xích đồng này, mỗi cây ắt hẳn phải nặng trăm cân.

Tráng hán đầu bóng loáng mạnh mẽ từ lưng Xích Hỏa Mã phi thân lên, nhẹ nhàng lơ lửng tựa lông ngỗng, hai tay hắn cầm hai thanh Xích Đồng Chùy, hai thanh Xích Đồng Chùy được nối với nhau bằng một dây xích sắt lớn dài chừng một trượng, đại hán đầu bóng loáng cười lớn một tiếng, hai tay mạnh mẽ vung hai cây chùy sắt lên, cùng lúc quát lên một tiếng lớn: ”Mở!”

Cây chùy sắt lớn tựa như Lưu tinh xẹt qua bầu trời, ma sát với không khí sản sinh ra một tiếng gió rít chói tai đáng sợ, ầm ầm nện trên cánh cửa lớn của Đằng gia trang.

”Oanh!” Toàn bộ cửa lớn rung động, sau đó ầm một tiếng, mạnh mẽ tan vỡ, những mảnh gỗ to lớn vỡ vụn bay toán loạn.

Sau đó tráng hán đầu bóng loáng thu hồi Xích Đồng Chùy, từ trên không trung hạ xuống, Xích Hỏa Mã thông linh liền chạy tới, khiến đại hán đầu bóng loáng vừa vịn rơi trên người nó.

”Sao có khả năng?” Đằng Thanh Hồ ngậy người hút một ngụm lương khí, mắt mở to, mồm há hốc nhìn những mảnh vỡ của cửa lớn.

Cửa lớn của thôn trang chính là dùng một vài loại gỗ cứng rắn trong Đại Duyên Sơn mà xây dựng thành, mười mấy tráng hán dùng cọc gỗ oanh kích cũng không vỡ được. Lúc trước tên thủ lĩnh kỵ binh dưới trướng Dương Châu diêm thương, bổ cửa sắt ra cũng phải dùng xảo kinh. Vậy mà đại hán đầu bóng loáng này lại trực tiếp phá cửa.

Có thể phá hủy cửa lớn, không có khí lực vạn cân thì không có khả năng.” Đây là Đằng Vân Long chỉ mới nói sơ qua một câu.

Lúc này, các tộc nhân hoàn toàn sợ đến ngây người.

Lẽ nào...

Đại hán đầu bóng loáng này, lại có được khí lực vạn cân?

"Ầm ầm long..." Vô số mã tặc dưới sự cầm đầu của thủ lĩnh đầu bóng loáng, phảng phất như một cơn gió lao vào Luyện Võ trường.

"Cút ngay." Đám mã tặc cười lớn, tùy ý dùng Đại Khảm Dao trong tay bổ tới những người trong Đẳng thị gia tộc.

Bồi giáp: kiểu một loại áo giáp ngắn, chỉ che 2 bên ngực chỗ trái tim, vòng lên như vỏ sò úp.

CHƯƠNG 32: Hết lớn! Phi đao!

Luyện võ trường trở nên hỗn loạn, tên mã tặc lợi dụng tốc độ bằng nhanh của chiến mã chém ra một đao, một đao tuyệt đối có đến cự lực ngàn cân, thường nhân làm sao có thể đỡ nổi?

"Thương!"

Một đao chém vào trên thân trường thương, chém gãy thanh trường thương, chém mạnh lên người một tộc nhân, tạo thành một vết thương lớn, huyết nhục bắn ra, máu tươi chảy ròng ròng.

"Nhị ca."

Các tộc nhân khác lập tức chạy đến chỗ tộc nhân bị thụ thương lôi lại phía sau, đồng thời trường thương trong tay một tộc nhân cũng phóng ra đỡ lấy đao của tên mã tặc.

"Ha ha..." Đám mã tặc cười một cách điên dại.

"Hô!" Một tên mã tặc khoác áo giáp, đầu đội khăn, hung hãn từ trên chiến mã vung mạnh thanh Đại Khảm Dao, từ trên cao hướng đầu một tộc nhân bổ tới.

Không thể đỡ nổi, vị tộc nhân trở mặt nhìn cái chết sắp đến.

"Chết đi." Tên mã tặc dữ tợn cười ha hả.

Đúng lúc này -

"Hư!"

Một thanh Tẩn thiết thương phá không bay đến.

"Keng", một thanh âm vang lên, chặn một đao này, chính là thanh Tẩn thiết thương đang được nắm trong tay của Đẳng gia trang thương pháp đại sư phó - Đẳng Vĩnh Tương, Đẳng Vĩnh Tương vốn nổi danh là hảo hán trong tộc, sau khi tu luyện Hổ Quyền được bốn năm, trong cơ thể cũng đã có được nội kinh, khí lực bản thân cũng tăng lên rất nhiều.

"Xuống...!" Đẳng Vĩnh Tương quát lớn một tiếng.

Chỉ thấy thanh Tẩn thiết trường thương quét mạnh, bổ thẳng lên thanh Khảm Dao, văng lại trên người tên mã tặc, phát ra một tiếng kêu "bồng", tên mã tặc cả người bị kích văng đi, rơi đè lên người một tên mã tặc khác, rồi cùng ngã nhào xuống.

"Hát hát hát ~"

Toàn bộ đám mã tặc rốt cục cũng dừng lại. Từ ngoài xa nhất, tên mã tặc thủ lĩnh cười Xích Hỏa Mã, cái đầu trọc bóng lưỡng quay đầu lại nhìn Đẳng Vĩnh Tương, đột nhiên ha hả cười: "Ha ha, bên ngoài có đồn đại rằng, các hán tử Đẳng gia trang các người rất vũ dũng, quả nhiên là có chút thực lực. Không làm cho ta thất vọng a."

Cách làm của Thiết Sơn Bang khi đi thu thập tiền tài là rất đơn giản, đầu tiên là xông vào đánh vài người, không cần quan tâm những người đó sống hay chết, sau thì mới đòi tiền.

Thiết Sơn bang Đại đương gia Vương Thiết Sơn đã từng nói: "Chúng ta là cường đạo thổ phỉ! Bởi vì dân thường sợ cường đạo cho nên mới nộp tiền hàng năm! Nếu không sợ, đã là không sợ thì sao họ phải nộp tiền? Ảnh hưởng của Bạch Mã Bang đã rất thâm sâu, Thiết Sơn Bang của chúng ta mới thành lập, cho nên, để chấn nhiếp cả Nghi thành, phải cần dùng thủ đoạn tàn nhẫn, còn mọi việc sau đó mới có thể làm.

Đến các thôn trang, không cần biết là chuyện gì, trước tiên cứ đánh vài người cái đã, không quản bọn chúng sống hay chết, có thể thì trong lòng đám thường dân này tự nhiên sẽ phát sinh sợ hãi. Có sợ thì mới nộp tiền... Còn không, bọn chúng sẽ cho là chúng ta tốt tính ! Hạnh... Giết hết những kẻ cầm đầu cho ta. Kẻ nào dám phản kháng, cũng giết hết cho ta!"

Thiết Sơn Bang tổng cộng có ba vị đương gia, hai vị đương gia còn lại cũng hoàn toàn tán thành những gì đại ca bọn họ nói.

Tam huynh đệ này sống trên lãnh thổ Cửu Châu đã vài chục năm, nên hiểu rất rõ về nhân tình thế thái.

Muốn thu tiền thì phải tàn nhẫn!

"Nhị đương gia, tiểu tử kia thực lực không tệ, để ta ra thu thập hắn."

"Giao cho ta, trong vòng hai chiêu là ta giải quyết xong hắn."

Tại chung quanh tên mã tặc thủ lĩnh là một đám nam nhân cười thanh sắc tông mao chiến mã, những tên này thì nhau nói.

Thanh sắc tông mao chiến mã này chính là Thanh tông mã của Thanh Châu, giá mỗi con cũng đến mấy trăm lượng bạc. Còn các con ngựa mà đám mã tặc bình thường khác đang cưỡi, vốn có bộ lông màu thổ hoàng, loại này chỉ là ngựa thường bản địa của Dương Châu mà thôi, chỉ cần bỏ ra hơn mười lượng bạc liền có thể mua một con. Từ con ngựa cưỡi là loại gì thì cũng có thể nhìn ra địa vị của các tên mã tặc.

"Tất cả mọi người lui ra phía sau." Đằng Vĩnh Tương liền nói.

Các tộc nhân trên luyện võ trường lập tức cùng thối lui về sau, giờ trường thương, cẩn thận đề phòng. Lúc này thì không ít các tộc nhân ở bên trong đã chạy tới luyện võ trường. Một đại thôn trang với hơn hai nghìn nhân khẩu, đây là thôn trang rất lớn. Lúc này Đằng Vĩnh Phàm cùng một đám người cũng đã chạy tới.

"Tam tử, cho người một cơ hội, cái tên cầm thiết thương kia, người hãy đi xử lý." Mã tặc thủ lĩnh lãnh đạm cười nói.

Kẻ cầm đầu của đối phương là phải diệt trừ!

"Vâng, Nhị đương gia."

Phía sau hắn, từ trong mười tám tên nam nhân cưỡi Thanh tông mã, một tên mã tặc cầm một thanh trường đao, bản rộng chỉ bằng hai ngón tay, sống đao cũng tương đối mỏng, thoạt nhìn có điểm tương tự như "vu kiếm"*.

"Lão già, chịu chết đi." Tam tử cười nhạo một tiếng, Đằng Vĩnh Tương năm nay đã hơn bốn mươi tuổi.

"Hô."

Tên mã tặc được gọi là Tam tử cầm trong tay trường đao hẹp dài, thân thể vọt lên, từ trên lưng ngựa phóng lên cao một trượng, phảng phất giống như một con hùng ưng giương cánh bay lượn, bổ về phía Đằng Vĩnh Tương. Trường đao trong tay giờ lên trên đỉnh đầu mang theo một cổ lực đạo đáng sợ, lẳng không đánh xuống.

Đằng Vĩnh Tương bình tĩnh đứng, nắm chặt trường thương trong tay.

"Hừ."

Đằng Vĩnh Tương trợn trừng con mắt, trường thương trong tay phảng phất như độc long xuất động, từ dưới đâm chéo lên.

"Ân?" Ở giữa không trung, tên mã tặc trẻ tuổi sắc mặt hơi biến, trường đao trong tay liền biến tốc tăng vọt, mang theo một đạo huyền ảnh, bổ xuống đầu thanh Tấn thiết thương.

"Thương!" "Thương!"

Liên tục hai tiếng, Tấn thiết thương bị phản chấn văng sang một bên.

"Hanh." Tên mã tặc trẻ tuổi cười lạnh một tiếng, đao thế biến đổi, trở tay một cái, đâm thẳng về phía ngực của Đằng Vĩnh Tương.

"Vĩnh Tương!"

Vừa từ quây binh khí chạy tới luyện võ trường, Đằng Vĩnh Phàm từ xa nhìn thấy một màn này, sắc mặt liền đại biến, thế nhưng hấn căn bản không kịp tới cứu trợ nữa rồi.

Đúng lúc này --

"Dừng tay!"

Phảng phất như một tiếng sấm vang lên từ thiên không, tiếng hét lớn thậm chí còn khiến đám ngựa sợ đến mức nhảy dựng lên, làm cho vài tên mã tặc cũng hoảng sợ tới mức ngã nhào, rơi lăn lộn trên mặt đất. Đồng thời, một tiếng rít bén nhọn đáng sợ vang lên.

"Hưu!"

Thanh âm đáng sợ, kinh tâm động phách!

Một thanh phi đao xuyên thấu không gian!

"Cao thủ!" Tên mã tặc được gọi "Tam tử" sắc mặt đại biến, phi đao tốc độ cực nhanh, căn bản không cho hấn tránh né.

"Phốc!"

Một đạo hàn quang xẹt qua.

"A!"

Mã tặc "Tam Tử" thống khổ kêu to một tiếng, rơi xuống mặt đất, cuộn mình ôm ngực, máu huyết không ngừng chảy ra. Tại trên lưng hấn xuất hiện một huyết lỗ thủng. Phi đao từ trước ngực hấn xuyên thấu ra sau lưng, trực tiếp cắm lên hàng rào gỗ phía xa xa luyện võ trường.

"Cao thủ!"

Ngồi trên Xích hỏa mã, tên nhị đương gia lập tức quay đầu nhìn về phía phương hướng phi đao phi tới.

Toàn bộ đám mã tặc còn lại đang ngồi trên Thanh tông mã cũng lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một thanh niên mặc bố y (áo vải), khuôn mặt thanh tú, cầm trong tay một cây Tấn thiết trường thương, chớp mắt đã tới đứng chắn trước mặt đám Đằng thị tộc nhân.

"Tốc độ thật nhanh."

Nhị đương gia trong lòng thất kinh, người khác không phân biệt rõ chỗ thanh âm phát ra, thế nhưng hấn rõ ràng, "Vừa rồi bố y thanh niên kia, còn đang ở ngoài hơn mười trượng, chớp mắt công phu, đã đứng ở chỗ này. Tốc độ đó quả thật vô cùng nhanh. Hơn nữa... Nội kinh, cũng rất mạnh."

Dựa vào tiếng hét lớn kia, Nhị đương gia đã nhận định, đối phương là một nội kinh cao thủ.

"Thanh Sơn!"

"Thanh Sơn, đã đến rồi."

Đám nam nhân Đằng thị bộ tộc mừng rỡ, Đằng Thanh Sơn gật đầu, nhìn về phía Đằng Vĩnh Tương: "Đại bá, có việc gì không?"

"Không có việc gì, bất quá Thanh Sơn, người cẩn thận một chút. Trong bọn mã tặc có không ít cao thủ." Đằng Vĩnh Tương hạ giọng nói tiếp: "Đặc biệt tên thủ lĩnh cười Xích hỏa mã kia, chính là hấn, vừa rồi dùng Xích Đồng chùy, một búa phá nát đại môn Đằng gia trang chúng ta. Hấn tuyệt đối là một nhất lưu võ giả có cự lực ngàn cân!"

Chính mình ngàn cân vũ lực, mới là nhất đẳng võ giả.

"Yên tâm, đại bá, ở đây giao cho ta." Đẳng Thanh Sơn nói, song Đẳng Thanh Sơn cũng thở dài một hơi, vừa rồi, hắn đang tại đình viện trong nhà luyện tập Hình Ý tam thể thức, cảm giác được tiếng vó ngựa liên lập tức chạy tới. Bất quá mã tặc phá cửa chính, chạy ào đến đánh người, sau đó xuất thủ với Đẳng Vĩnh Tương, thời gian quá ngắn.

Từ nhà của Đẳng Thanh Sơn tới luyện võ trường, muốn tới được cũng phải mất một hồi. Dù sao, đây cũng là một đại thôn trang có hơn hai ngàn người.

May mắn, tốc độ của Đẳng Thanh Sơn cực nhanh, cuối cùng cũng đến, trước thời khắc tối hậu.

"Ra mắt các vị hảo hán Thiết Sơn bang." Đẳng Thanh Sơn chấp tay, ánh mắt như đao, đảo qua đám mã tặc Thiết Sơn bang. Vừa bởi vì tiếng hét lớn, đã làm một số mã tặc kinh sợ rút xuống ngựa, hiển nhiên, không ít mã tặc đối với Đẳng Thanh Sơn có chút kiêng kỵ.

"Ha ha... Hay cho một tay hảo hán!" Nhị đương gia cất tiếng khen: "Không nghĩ tới Đẳng gia trang lại có hảo hán như thế này, bội phục."

"Một bữa phá đại môn của chúng ta, hảo hán Thiết Sơn bang, ta cũng rất bội phục." Đẳng Thanh Sơn cao giọng nói.

Trong khi nói chuyện, đám nam nhân từ trong nhà cũng liên tiếp chạy tới luyện võ trường, Đẳng Vân Long cũng tới, bất quá Đẳng Vân Long không có mở miệng.

"Bất quá, dẫu thương người của Thiết Sơn bang ta, cũng phải cấp cho các huynh đệ của ta một cái công đạo. Người có hai con đường lựa chọn, thứ nhất, bồi thường một vạn lượng bạc. Hoặc thứ hai, thủ hạ của ta có mười ba tên tiểu tử kia, cùng bọn chúng xuất thủ, nếu như người có thể còn sống. Việc này cũng sẽ bỏ qua." Mã tặc thủ lĩnh từ trên cao nhìn xuống nói.

Nhị đương gia cũng rõ ràng, nếu như ngày hôm nay không áp chế Đẳng Thanh Sơn, sợ rằng cũng thu được không bao nhiêu bạc từ Đẳng gia trang.

"Nga, ta đây cũng muốn thử xem hảo hán của Thiết sơn bang, có thủ đoạn như thế nào." Đẳng Thanh Sơn khẽ cười nói.

"Tốt, có can đảm." Mã tặc thủ lĩnh vung tay lên, "Tránh ra một vòng tròn, các huynh đệ hãy nhìn xem, hán tử của Đẳng gia trang, có bản lĩnh như thế nào."

Đám mã tặc lập tức tránh ra thành một vòng lớn.

"Thanh Sơn." Đẳng Vân Long, Đẳng Vĩnh Phàm cùng mọi người đều ở một bên, lo lắng.

"Thanh Sơn, chống đỡ không được, chúng ta sẽ giao ra chút bạc, đừng cố." Đẳng Vân Long hạ giọng nói nhỏ. Ở bên cạnh mẫu thân Viên Lan cũng lo lắng nhìn con trai.

"Yên tâm, ngoại công."

Đẳng Thanh Sơn cười, dáng vẻ tươi cười thoải mái tựa hồ lấy sang cả đám bọn Đẳng Vân Long: "Nếu vị thủ lĩnh đương gia kia của Thiết sơn bang đã muốn để con chỉ điểm mười ba tên tiểu tử thủ hạ của hắn, con cũng không thể không giữ thể diện trợ giúp hắn, cũng chỉ là chỉ điểm thôi mà." Đẳng Thanh Sơn cố ý để đám mã tặc đều nghe được.

"Hanh, nói mạnh miệng như vậy, không sợ đau rút đầu lưỡi sao!" Một tiếng gầm lên, cả mười ba tên cười Thanh Tông mã lập tức đều nhảy lên.

Xoạt! Xoạt! ... Xoạt!

Tại giữa không trung, cả mười ba tên đều từ trên lưng rút ra một thanh lợi kiếm.

"Có bản lĩnh, hãy cùng chúng ta đánh một trận." Mười ba tên thanh niên tất cả đều giữ chặt trường kiếm.

Trong đại lượng nhân mã chém giết, Khảm đao tương đối chiếm ưu thế, nhưng ở đơn đả độc đấu, dùng trường kiếm lại tương đối chiếm ưu thế. Những... thanh niên này đều lưng đeo trường kiếm, rất hiển nhiên... Tại trên thân kiếm, đều tẩm độc từ lâu.

"Mã tặc quây thành một vòng lớn như vậy, khi Thanh Sơn tiến nhập vào bên trong. Nếu như bọn mã tặc không tuân thủ danh dự, cả đám cùng vây công, e là rất nguy hiểm." Đằng Thanh Hồ hạ giọng, có chút lo lắng nói.

"Thanh Sơn!"

"Thanh Sơn ca."

Không ít các tộc nhân đều lo lắng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn chỉ cười, trường thương cầm trong tay, trực tiếp hướng đám mã tặc, đi vào trung tâm vòng tròn, một mình một người, đối mặt với đám mã tặc.

Mười ba tên mã tặc, cầm kiếm vây quanh Đằng Thanh Sơn, một tên dẫn đầu cười nhạo nói: "Chúng ta cho người cơ hội xuất thủ trước, bằng không... Người sẽ không còn cơ hội xuất thủ đâu."

"Tin hay không, ta một đao xuyên thủng cổ họng của người." Đằng Thanh Sơn cười nhìn về phía tên nam tử cầm kiếm vừa nói.

Nam tử cầm kiếm sắc mặt hơi đổi, phi đao của Đằng Thanh Sơn, những người này vừa đều thấy được.

"Các vị sư đệ, động thủ." Tên cầm đầu hét lớn.

(*). Vu kiếm: Kiếm để cúng bái, kiếm của các pháp sư.

CHƯƠNG 33: Một con đường sống

Đằng Thanh Sơn đã đọc qua "Địa Bạng" do Vạn Tượng môn biên soạn, đối với thiên hạ cao thủ cũng có chút hiểu biết. Tại Cửu châu, Bạch Mã bang Hồng tứ gia đã là hậu thiên cao thủ đỉnh phong cực kì lợi hại rồi. Hắn thành lập Bạch Mã bang, dưới trướng khẳng định có nhiều cao thủ nội kinh.

"Thiết Sơn bang này đã dám chống đối với Bạch Mã bang, hẳn cũng có một vài nội kinh cao thủ. Dù sao mã tặc cũng chỉ là mã tặc, không thu hút được cường giả chân chính. Mấy tên này chắc là những nội kinh cao thủ bất đắc chí trong các tông phái nên mới gia nhập cường đạo thô phi" Đằng Thanh Sơn biết rất rõ thực lực của mình.

Bản thân hắn hiện nay so với trạng thái đỉnh cao ở tiền thế còn mạnh hơn nhiều.

Kiểm của mấy tên kia e rằng có đâm trúng hắn cũng không làm trầy da.

Thương! Thương! Thương!...

Mười ba thanh lợi kiếm lấp lóe hàn quang đâm tới Đằng Thanh Sơn đứng giữa, trường thương trong tay Đằng Thanh Sơn chợt vũ động, phảng phất như cơn gió xoáy cuốn qua xung quanh, trong chớp mắt đã được tất cả lợi kiếm cùng đâm tới.

"Hảo thương pháp" thấy cảnh này, trong mắt Nhị đương gia của Thiết Sơn Bang lóe sáng "Nhưng thương pháp này... ta trước đây chưa từng thấy qua, rốt cuộc là thương pháp của tông phái nào?"

Vị nhị đương gia này không thể nói là không biết nhiều hiểu rộng, có nhiều lộ số thương pháp của các tông môn hắn đã thấy qua nhưng nhìn không ra thương pháp của Đằng Thanh Sơn.

Các tộc nhân của gia tộc họ Đằng lo lắng nhìn, trong mắt mọi người, trường kiếm của mười ba nam tử kia như mưa rào liên tiếp không ngừng. Bọn họ chỉ sợ Đằng Thanh Sơn hơi chậm một chút sẽ bị đâm trúng.

"Thanh Sơn" Viên Lan khẩn trương vô cùng.

"Mẹ, ca là lợi hại nhất" Thanh Vũ ở bên lại tin tưởng ca ca nhất.

Không chỉ tộc nhân họ Đằng quan tâm mà mã tặc Thiết Sơn Bằng cũng xem trọng trận chiến này. Nếu chúng thua thì thật là chuyện mất mặt. Đằng Thanh Sơn cùng mười ba kiếm thủ đánh qua lại hồi lâu, Nhị đương gia cười trên Xích Hỏa mã sa sầm mặt hét lớn "Giải quyết nhanh lên". Đánh đã lâu như vậy mà chưa đả thương được Đằng Thanh Sơn khiến cho nhị đương gia bất mãn.

Thật ra Đằng Thanh Sơn vẫn luôn quan sát kiếm pháp của đối phương. Dù sao từ khi đến thế giới này hắn vẫn chưa từng chân chính giao thủ với nội gia cao thủ "Kiếm pháp này cũng thật bất phàm, từng chiêu từng thức như nước chảy mây trôi, chiêu nối tiếp chiêu. Đặc biệt sau khi truyền nội kinh vào uy lực thật lớn. Nhưng rõ ràng... mấy kiếm thủ này vẫn còn ở giai đoạn "Hình", chưa nghiên cứu tới được ý trong kiếm pháp!"

Thương pháp của Đằng Thanh Sơn nhìn như có vẻ phức tạp. Trên thực tế, từ đầu tới cuối hắn chỉ thi triển một chiêu - Hỗn Nguyên nhất khí thương pháp!

Đằng Thanh Sơn luyện thương chính là luyện ý!

Nếu ý hoàn toàn đúng, vậy chiêu thức theo ý sẽ hàm chứa uy lực lớn nhất.

"Cũng chỉ có mấy chiêu kiếm này, người sáng tạo kiếm trận quả thực rất giỏi. Nhưng để mấy tên kia sử dụng, uy lực cũng chỉ bình bình" Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

"Loạn kiếm thức!" tên cầm đầu của mười ba kiếm thủ hét lớn.

Tức thì kiếm ảnh của mười ba thanh lợi kiếm dày đặc như mười ba đóa ngân hoa bao Kỵn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn đứng giữa kiếm trận hét lớn một tiếng "Buông tay!"

Mười ba kiếm thủ chỉ cảm giác thấy lực lượng ẩn chứa ở trường thương trong tay Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt tăng lên đến mức bất khả tư nghị, phẳng phật như cự thạch đập lên trường kiếm của chúng. Chỉ nghe "keng! keng! keng!" vang lên, mười ba thanh trường kiếm cùng rơi xuống đất.

"Sao có thể..."

Mười ba kiếm thủ hoảng sợ nhìn Đằng Thanh Sơn đứng giữa, tay phải chúng vẫn còn đang run rẩy, hổ khẩu vỡ toạc, máu tươi rùng rùng.

Lặng ngắt!

Nhiều mã tặc trên luyện võ trường sững người. Trong Thiết Sơn bang có thể cười Thanh Tông mã cơ hồ đều là nội kinh cao thủ. Mười ba cao thủ liên thủ mà còn bị đánh bại. Thật bất khả tư nghị.

Đằng Thanh Sơn bước đến bên tộc nhân, mã tặc sợ hãi tránh ra nhường đường để Đằng Thanh Sơn đến bên tộc nhân của mình.

"Hay"

"Đánh hay lắm!"

Tộc nhân Đằng gia trang vui mừng, mọi người kích động vô cùng.

"Thanh Sơn, làm tốt lắm" Ngoại công Đằng Vân Long vỗ vai Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn cười cười, sau đó ngoái đầu nhìn mọi người phía sau. Vươn tay đè nhẹ xuống, mọi người an tĩnh lại.

"Nhị đương gia" Mười ba kiếm thủ xấu hổ thấp giọng đi đến bên Nhị đương gia. Sắc mặt Nhị đương gia thật khó coi, thét nhỏ "Còn chưa lên ngựa, ở đó cho mất mặt thêm nữa hả?" Mười ba kiếm thủ lập tức lùi qua bên. Nhị đương gia nhìn về phía Đằng Thanh Sơn cười lớn "Hảo, hảo, hảo thương pháp"

"Việc người đả thương thủ hạ của ta coi như xong" Nhị đương gia cười Xích Hỏa mã ra dáng cười nói "Đằng gia trang các người giao tiền năm cho Thiết Sơn bang chúng ta, bọn ta sẽ lập tức rời đi"

"Tiền năm?" Đằng Thanh Sơn nói "Xin hỏi Nhị đương gia, tiền năm này nhiều ít bao nhiêu?" Cũng nhờ nghe mười ba kiếm thủ xưng hô "Nhị đương gia" Đằng Thanh Sơn mới biết người tới lần này là Nhị đương

gia trong ba vị đương gia củ Thiết Sơn bang. Nghe nói trong ba vị đương gia của Thiết Sơn bang, thực lực mạnh nhất chính là Đại đương gia.

”Một người hai lượng bạc” Nhị đương gia cao giọng nói.

”Hai lượng bạc!, cái này, cái này không phải là ăn thịt người ta sao”

”Sao lại cao như vậy”

”Không để chúng ta sống với sao”

Mọi người trong Đẳng gia trang ồn ào huyên náo. Ngay cả bọn Đẳng Vân Long, Đẳng Vĩnh Phàm sắc mặt cũng đại biến. Một người hai lượng bạc, tiền trả một năm này thật quá đáng. Nên biết, Bạch Mã bang thu một năm cũng chỉ nửa lượng bạc cho mỗi người.

”Nhị đương gia” Sắc mặt Đẳng Thanh Sơn thật khó nhìn ”Một người hai lượng bạc không phải là quá cao sao?”

”Cao hả? Đẳng gia trang các người xung quanh đây cũng có tiếng là thôn trang giàu có. Trong trang các người chắc phải hơn hai ngàn người, nhưng chúng ta chỉ tính là hai ngàn người thôi. Một người hai lượng bạc, các người giao ra bốn ngàn lượng chắc không phải là chuyện khó ha” Nhị đương gia cười lạnh ”Mấy trang nghèo khó như Đại Lý trang chúng ta cũng đã thu hai lượng một người rồi. Bữa nay là ta nể mặt tiểu huynh đệ nên mới thu các người hai lượng một người”

Đẳng Thanh Sơn cuối cùng cũng minh bạch vì sao Hắc Mộc trang cự tuyệt giao tiền khiến cho bị giết toàn trang.

Bởi vì Thiết Sơn Bang quá tham lam.

Phải biết rằng...

Tiền trong kho của Đẳng gia trang cũng chỉ gần hai vạn lượng. Đương nhiên còn có da Tuyết Điều và Lang Vương. Nhưng nếu không có Đẳng Thanh Sơn, vậy sẽ không có da Tuyết Điều, Lang vương. Thậm chí khoản làm ăn một vạn lượng bạc với Dương Châu Diêm thương xem ra cũng bị nuốt trọn.

Điều kiện sinh hoạt của người trong Đẳng gia trang không tệ, lúc bình thường chi dùng lớn nên trong tộc tiền để dành cũng không nhiều.

Một lần thu bốn ngàn lượng bạc, thu vài năm, Đẳng gia trang phải bóp bụng tiết kiệm tiền. Sau đó thịt cũng không dám ăn, thịt sẵn được cũng phải bán lấy tiền, không dám mua vải may quần áo mới để tiết kiệm tiền.

”Nhị đương gia” Đẳng Thanh Sơn cao giọng ”Người cũng nên biết, sơn dân chúng ta một năm thu vào một chút đó tiền. Một gia đình, thu nhập một năm cũng chỉ mười mấy lượng bạc đã là rất tốt rồi, mà ăn uống hàng ngày đã tiêu hết một nửa. Một gia đình thông thường có bốn năm người, Thiết Sơn bang các người thu một người hai lượng bạc, vậy một gia đình các người thu gần mười lượng. Bạch Mã bang lại thu thêm tiền năm nữa, chúng ta còn lại bao nhiêu? Nhị đương gia, người kêu tộc nhân chúng ta sống làm sao?”

Đẳng Thanh Sơn là thủ lĩnh đội săn trong tộc, tiền được cấp hàng tháng là mười lượng bạc, một năm là 120 lượng, là cao nhất trong cả trang. Thủ lĩnh đội săn, đại sư phó thương pháp, đệ nhất thợ rèn, ba người đó tiền hàng tháng cao nhất.

Còn các tráng hán bình thường trong tộc, tiền hàng tháng cũng chỉ một lượng, một năm mười hai lượng. Trong binh dân đã xem như không tệ.

Trong một gia đình, một tráng hán phải nuôi vợ, con, người già. Người vợ trồng trọt, trừ đi phần dành cho gia đình ăn cũng chỉ được chia hai ba lượng mà thôi. Một hộ gia đình, thu nhập một năm tuyệt không cao. Trước đây... chỉ cống nạp cho Bạch Mã bang, mọi người trong Đẳng gia trang còn có thể qua ngày.

Nhưng nếu phải cống nạp một khoản lớn tiền năm cho Thiết Sơn bang, vậy sau này ăn uống cũng là cả một vấn đề.

”Đừng đứng đó nói nhảm” Nhị đương gia ngồi trên ngựa sắc mặt trầm xuống ”Đại lý trang kia, một người hai lượng bạc còn giao nổi, các người lại trả không được?”

”Thanh Sơn” Đàng Vân Long kéo tay Đàng Thanh Sơn, áp sát Đàng Thanh Sơn nhỏ giọng nói ”Nhị đương gia này thật lực quá mạnh, một búa đã đánh nát đại môn của trang chúng ta, tuyệt đối có vạn cân lực khí, không dễ chọc. Bốn ngàn lượng bạc, chúng ta tạm thời nhẫn nhục, cứ giao trước đi. Bạch Mã bang và Thiết Sơn bang khẳng định có một ngày sẽ phân thắng bại.”

”Vị lão giả này nói rất đúng!” Nhị đương gia cười nói ”Thiết Sơn bang chúng ta và Bạch Mã bang nhất định sẽ phân thắng bại. Đến lúc đó, đại Bạch Mã bang bị tiêu diệt, Thiết Sơn bang chúng ta sẽ hạ thấp tiền năm. Chúng ta cũng biết nước nhỏ chảy được lâu mà”

Đàng Vân Long biến sắc, hắn đã hạ thấp giọng, vốn cho rằng Nhị đương gia không nghe thấy, không ngờ đối phương nghe rất rõ ràng.

”Đại Bạch Mã bang bị tiêu diệt mới giảm tiền nộp hàng năm?” trong lòng Đàng Thanh Sơn lửa giận nổi lên.

Hai đại bang phái muốn phân thắng thua, ai biết cần bao lâu? Trong lịch sử, bang phái cạnh tranh mười mấy năm không phải chưa từng có.

”Nhị đương gia, lần này chúng ta có thể nhẫn, có thể gom góp, góp đủ khoản bạc đó, nhưng lần sau thôn trang chúng ta phải làm sao?” Nội kinh trong cơ thể Đàng Thanh Sơn nhanh chóng từ hai chân xông vào trong lòng đất, phóng về phía mã tặc.

Tức thì, đại địa chấn động kịch liệt.

”Ầm ầm...” từ dưới chân Đàng Thanh Sơn mặt đất nứt ra, kéo dài về hướng mã tặc khiến cho chiến mã nhảy dựng. ”Luật luật~~~” chiến mã xông loạn, không ít mã tặc bị rút khỏi lưng ngựa. Mã tặc hoảng loạn, sắc mặt Nhị đương gia khê biến, thầm nói ”Tiểu tử này nội kinh mạnh thật”

Những vết nứt lượn cong trên luyện võ trường lộ rõ vẽ dữ tợn.

Đàng Thanh Sơn nhìn cứng Nhị đương gia, ánh mắt bén nhọn, gần giọng ”Nhị đương gia, hi vọng người để cho Đàng gia trang chúng ta một con đường sống”

CHƯƠNG 34: Hai trăm lượng bạc

Nhị đương gia cười trên Xích hỏa mã, mục quang lóe sáng, nghĩ ngợi nói:” Tiểu tử có tên Đàng Thanh Sơn này thực lực quả là cường hãn, hơn nữa ở trong Nghi Thành này, cách sống của đám thường dân cũng cực kì bư hãn, nếu bức bách quá đáng sợ rằng đám măng hán sơn dã Đàng gia trang này có lẽ sẽ động thủ. Lúc trước đồ sát Hắc mộc trang đã khiến cho nhiều huynh đệ của Thiết Sơn Bang bị tử trận Nếu hôm nay lại động thủ thì có lẽ, một ngàn huynh đệ ta mang đến, cũng sẽ hơn phân nửa tử vong!”

Tiếng tam vũ dũng của Đàng gia trang, vốn đã được lưu truyền.

Hơn nữa, hôm nay Nhị đương gia đã phát hiện ra, Đàng gia trang còn có nội kinh cao thủ, điều này khiến hắn không thể không kiêng kị. Thôn trang có nội kinh cao thủ thật sự vùng lên chém giết, một ngàn mã tặc của hắn có thắng, cũng sẽ chỉ là thắng thảm. Thiết Sơn Bang và Bạch Mã Bang chuẩn bị có chém giết, tổn thất đại lượng nhân mã tại Đàng gia trang này là không đáng giá...

Đàng Thanh Sơn nói xong, rồi chấn vờ mặt đất. Không ít người của Đàng gia trang đáy lòng mừng thầm, đồng thời cũng nhìn về phía tên mã tặc thủ lĩnh. Đám mã tặc của Thiết Sơn Bang cũng nhìn Nhị đương gia của bọn chúng. Lúc này thì tất cả mọi người đều chờ Nhị đương gia lên tiếng!

”Ha ha...”

Nhị đương gia cười ha hả, ánh mắt lạnh lệ nhìn chằm chằm Đàng Thanh Sơn đang ở phía dưới: ”Hảo thân thủ, nhìn thấy tiểu huynh đệ ngươi thân thủ đến mức này, ta cũng thấy ngứa tay. Không bằng chúng ta luận bàn một phen.”

”Luận bàn?”

Các Đẳng thị tộc nhân đều nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn, đừng đi."

Đẳng Vân Long hạ giọng nói: "Nhị đương gia này làm ăn bên ngoài khẳng định là dùng không ít thủ đoạn, hơn nữa thì nội kinh cực kì kinh nhân, chỉ một chùy đã phá nát đại môn của Đẳng gia trang. Hẳn không dễ chọc giận đâu. Nếu như trong lúc luận bàn mà hắn xuống tay tàn nhẫn, Thanh Sơn... người hắn còn trẻ."

Chẳng những Đẳng Vân Long lo lắng mà vợ chồng Đẳng Vĩnh Phàm, Viên Lan cũng cực kì lo lắng cho nhi tử của bọn họ.

Trong tư duy của bọn họ thì Nhị đương gia kia chính là một kẻ lão luyện, nhiều tâm cơ thủ đoạn. Mà nhi tử của bọn họ chỉ quanh quẩn tại phạm vi Nghi thành, có bao giờ gặp qua được mấy người nội gia cao thủ.

"Cha, mẹ, ngoại công, không có việc gì. Nhị đương gia chính là tiền bối cao thủ, sẽ không so đo với một tiểu tử như ta."

Đẳng Thanh Sơn cười, nắm trường thương đi tới, chấp tay nói: "Nghe nói Nhị đương gia dũng vũ hơn người, chỉ một chùy đã phá nát đại môn của Đẳng gia trang ta, ta cũng rất ngứa ngáy."

"Ha ha, thống khoái, thống khoái hán tử!"

Này Nhị đương gia cười lớn một tiếng: "Chỉ bằng vào việc người đáp ứng luận bàn, tiền hàng năm giảm xuống cũng chỉ vì một câu nói của người. Đến đi tiểu huynh đệ, cẩn thận!"

Nói xong thì Nhị đương gia cầm trong tay hai quả Xích Đồng Chùy lập tức nhảy xuống.

"Tất cả hãy tránh ra một chút." Nhị đương gia hét lớn một tiếng.

Nhất thời trên luyện võ trường, tất cả đám mã tặc lập tức nắm dây cương kéo chiến mã lui qua một bên, lộ ra một khoảng đất trống dài rộng cỡ chừng hai mươi trượng. Ở trung tâm khoảng đất trống chính là Nhị đương gia đang nắm trong tay hai quả Xích Đồng Chùy cực lớn. Khi Nhị đương gia xuống ngựa, lúc này các Đẳng thị tộc nhân mới phát hiện, vị Nhị đương gia này thân thể cực kì cường tráng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, trắng hán có cái đầu trọc bóng loáng cả người tựa như được đúc từ đồng, ai tay nắm Xích Đồng Chùy trông tựa ma thần.

"Thanh Sơn, đừng lỗ mãng, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn."

Đẳng Vân Long nhìn ngoại tôn lòng có chút khẩn trương lo lắng.

Đẳng Thanh Sơn cười cười nhìn các thân nhân, rồi sau đó nắm Tấn thiết trường thương bước đến khoảng đất trống ở giữa luyện võ trường.

Nhị đương gia cường tráng như ma thần, Đẳng Thanh Sơn vóc người miễn cưỡng có thể xem như cao lớn, so với Nhị đương gia rõ ràng là nhỏ hơn một chút. Dù sao thì Đẳng Thanh Sơn cũng chỉ cao hơn bảy thước (>1,75m), nhưng còn Nhị đương gia kia không chỉ cao hơn Đẳng Thanh Sơn nửa cái đầu, mà ngay cả lưng eo cũng to thô hơn một vòng lớn.

Hai người đối mặt giữa mảnh đất trống.

"Xin, mời." Nhị đương gia chấp tay.

"Xin, mời." Đẳng Thanh Sơn cũng chấp tay.

"Cẩn thận."

Nhị đương gia dậm chân một cái, cả người giống như mũi tên rời cung, lao nhanh về phía Đẳng Thanh Sơn, đồng thời xích sắt trong tay phải liền bắt đầu vũ động, ột quả Xích Đồng Chùy tựa như "Phong hỏa luân"* cấp tốc xoay tròn trên đỉnh đầu Nhị đương gia, khi tiến gần Đẳng Thanh Sơn, rong nháy mắt Nhị đương gia liền buông tay.

"Hô!"

Xích Đồng Chùy đang xoay tròn tựa như lưu quang thiểm điện, mang theo một tiếng xé gió sắc nhọn, bổ về phía Đẳng Thanh Sơn.

Vẫn đứng thẳng, Đằng Thanh Sơn đôi mắt chợt lóe hàn quang, Tấn thiết thương trong tay phảng phất như giao long xẹt lên một hình vòng cung, vừa mới thoáng tiếp xúc với Xích Đồng Chùy, Xích Đồng Chùy liền lập tức bị thay đổi phương hướng lệch sang một bên.

Đập! Hô!

Đằng Thanh Sơn thân hình vọt tới trước, Tấn thiết trường thương trong tay phảng phất một đạo hắc sắc thiểm điện, đâm thẳng về phía ngực của Nhị đương gia.

”Hảo thương pháp.”

Nhị đương gia hét lớn một tiếng, chiếc xích sắt cuộn tròn một cái, liền lập tức cuốn lấy trường thương của Đằng Thanh Sơn. Đồng thời thân hình vọt tới trước, quơ tay lên, quả Xích Đồng Chùy nhắm thẳng hướng đầu của Đằng Thanh Sơn bổ tới.

”Sao?”

Đằng Thanh Sơn bị xích sắt của đối thủ quấn lấy, cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Chỉ cuốn lấy một cái, nhìn thì như rất đơn giản, nhưng lại không dễ ảnh hưởng đến hai Xích đồng chùy. Muốn làm được nhanh như vậy, không có nhiều năm khổ luyện thì rất khó.

”Phá!”

Đằng Thanh Sơn hét lớn một tiếng.

Trường thương trong tay lách mạnh, kéo theo cả xích sắt đập thẳng vào phần eo của Nhị đương gia, Nhị đương gia không khỏi phải bay vọt lên, xích sắt vốn đang cuộn chặt cũng phải thả lỏng, Đằng Thanh Sơn thừa thế thu hồi trường thương, dậm chân một cái, cả người liền bay lên, một thương trực tiếp đâm thẳng lên không trung phía Nhị đương gia.

”Oanh Sơn Chùy!” Nhị đương gia mặt đỏ bừng bừng, hét to một tiếng, Xích Đồng Chùy trên tay phải mang theo một thanh âm quỷ dị, xé rách không khí bổ tới Tấn thiết thương. Một chùy này nện xuống, phảng phất ngàn cân cự thạch ầm ầm bổ xuống, làm cho người ta có cảm giác là không thể phản kháng.

Đằng Thanh Sơn người đang ở giữa không trung, trong tay trường thương giống như độc xà, đâm vào Xích đồng chùy bên cạnh, ”cheng” một tiếng, Tấn thiết thương ở tiếp xúc trong nháy mắt thuận thế ”chuyển”--

Như Ảnh Tùy Hình thương pháp!

”Phốc!” Trường thương đâm thẳng tới ngực Nhị đương gia.

Ai ngờ, tay trái Nhị đương gia đang nắm Xích Đồng chùy cùng lúc phi ra quấn lấy Tấn thiết thương.

”Cheng.”

Đợi đúng lúc Đằng Thanh Sơn tháo gỡ một chùy, Nhị đương gia ở giữa không trung trực tiếp hơi nghiêng thân, nhân cơ hội tay phải túm lấy cán thương của Đằng Thanh Sơn.

”Buông tay!”

Nhị đương gia quát lên một tiếng lớn.

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy một cỗ nội kình cường đại thông qua cán thương truyền tới, hí lực từ tay Đằng Thanh Sơn đột nhiên bạo tăng, ngàn cân cự lực quán nhập truyền vào cán thương, theo thân trường thương trực tiếp công tới tay phải Nhị đương gia.

Nhị đương gia chỉ cảm thấy tay phải tê rần, không Kim hãm nổi, tức thời buông cán thương, lập tức vận chuyển nội kình, cả người cực nhanh hạ xuống.

Nhị đương gia tay trái cầm xích sắt kéo hai quả đồng chùy, tay phải còn lại vẫn tê rần đau nhức đến phát run.

”Đoạt thương của ta, thật sự là muốn chết.”

Đặng Thanh Sơn đầy lòng trầm nghĩ, đạt tới tình trạng Nhân Thương Hợp Nhất, trường thương chẳng khác nào tay chân của Đặng Thanh Sơn, muốn Đặng Thanh Sơn buông trường thương, ó khác nào chặt tay chân của hắn? hăng lẽ lại dễ dàng như vậy sao?

”À~~~~”

Nhị đương gia sắc mặt dữ tợn, hai tay nắm hai quả Xích đồng chùy, gầm lên một tiếng lớn, cả người vũ động hai quả Xích đồng chùy hai trăm cân, trong nháy mắt vọt tới trước mặt Đặng Thanh Sơn.

”Oanh sơn thập bát chùy!”

Thanh âm cực lớn vang lên bầu trời luyện võ trường.

Chỉ thấy hai quả Xích đồng chùy, một chùy nổi một chùy, phẳng phất như nước sông liên miên không dứt, một chùy sau lực đạo so với một chùy trước mạnh dần lên.

”Thanh Sơn!”

Các tộc nhân Đặng gia trang, ùng đám mã tặc đều trợn mắt há hốc mồm, Xích đồng chùy kia tốc độ cực nhanh, bọn họ miễn cưỡng cũng chỉ nhìn thấy từng đạo ảo ảnh. Chùy ảnh vừa nhanh vừa mạnh, dày đặc, giống như hồng thủy bạo phát.

”Cheng! Cheng! Cheng! Cheng!”...

Tiếng đánh va chạm dày đặc vang lên, thương ảnh cùng chùy ảnh dày đặc, làm cho người ta không thể thấy rõ.

”Bồng!” Tiếng đánh bồng nhiên biến mất.

”Hô.”

Đặng Thanh Sơn cả người bay vút ra, một người, ử dụng Thiên cân trụ, toàn thân hạ xuống mặt đất, thần tình đồ bưng, chấp tay nói: ”Nhị đương gia thực lực kinh người, tai hạ cam bái hạ phong.”

Nhị đương gia cũng sắc mặt đồ bưng, thu hồi song chùy ra phía sau, cẩn thận chăm chú nhìn Đặng Thanh Sơn, sau đó ha ha cười nói: ”Hảo, quả thật hảo thân thủ, Nghi Thành này, có thể tiếp được Oanh Sơn thập bát chùy của ta mà không chết, không vượt qua mười người! Người là một trong số đó. Ta, Vương Thiết Phong, nguyện kết giao bằng hữu với Đặng Thanh Sơn ngươi.”

”Đã là bằng hữu, Vương Thiết Phong ta cũng cấp thể diện cho ngươi, Đặng gia trang ngươi, một người nộp một xâu tiền, chuyện này chỉ tính thể thôi.” Nhị đương gia hào sảng nói.

”Nhị đương gia quả nhiên hào sảng.” Đặng Thanh Sơn cũng cười nói.

”Ngoại công.” Đặng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại.

Nghe thấy một người nộp một xâu tiền, tộc trưởng Đặng Văn Long liền lập tức cùng mọi người chung quanh gom tiền, một người một xâu tiền, tính cả Đặng gia trang cũng chỉ cần nộp hai trăm lượng bạc. Dù sao mười xâu tiền mới được tính là một lượng bạc, so với... tiền hàng năm của Bạch Mã Bang còn thấp hơn rất nhiều.

Đặng Vĩnh Phàm lập tức đem hai trăm lượng bạc tặng đi tới.

”Thu tiền hàng năm.” Nhị đương gia phân phó:

Lập tức có mã tặc tới thu lấy hai trăm lượng bạc.

”Thanh Sơn huynh đệ, khi nào tới Thiết sơn bang chúng ta, chắc chắn sẽ có rượu ngon thịt ngon chiêu đãi huynh đệ, hôm nay, không làm phiền các ngươi nữa, các huynh đệ, đi thôi.”

Nhị đương gia Vương Thiết Phong liền nhảy lên Xích hỏa mã, lập tức dẫn đầu đám mã tặc gào thét phóng đi, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt.

Xa xa Đặng gia trang, nhóm mã tặc đông đúc đang phi trên đường.

”Nhị đương gia.”

Một gã thanh niên cời Thanh tông mã liền nói, "Cứ như vậy buông tha tên tiểu tử kia sao?"

"Hừ."

Nhị đương gia hừ nhẹ một tiếng, khiển trách nói: "Hắn mới bao nhiêu tuổi đã lợi hại như vậy, có thể dạy dỗ đệ tử lợi hại như vậy, người nói, sư phụ hắn có kém không? Thêm một chuyện không bằng ít đi một chuyện, hiện tại chúng ta sắp cùng Bạch Mã Bang chém giết, thời điểm mấu chốt này, không nên gây thêm nhiều thù địch."

"Nhị đương gia nói rất đúng." Thanh niên nịnh nọt nói.

Nhị đương gia bản nhân cũng cúi đầu nhìn ngực mình, áo trên ngực có một lỗ thủng, nhớ tới một màn vừa rồi, Nhị đương gia vẫn không khỏi sợ tới mức ứa mồ hôi sau lưng: "Gã Đẳng Thanh Sơn này, tiếp Oanh Sơn thập bát chùy của ta, thế mà vẫn còn dư lực để giết ta, hôm nay, thật đúng là diêm vương vội vàng lướt qua mặt. Nếu Đẳng Thanh Sơn này, không phải bận tâm đại ca của ta và ba ngàn huynh đệ Thiết sơn bang, ta hôm nay, có lẽ thật sự thua." Một màn chiến đấu vừa rồi quá nhanh, ngoại nhân thấy không rõ, nhưng Nhị đương gia bản nhân biết rất rõ.

Đẳng Thanh Sơn thoát nhìn buông xuôi, nói là cam bái hạ phong.

Nhưng thực tế, Đẳng Thanh Sơn đã một thương đâm thủng áo hắn, rồi thu lại thương, chủ động lui về phía sau, làm bộ thua trận.

Một khắc đó, Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn có thể giết hắn.

Đối phương đã cấp cho hắn mặt mũi, Nhị đương gia cũng không thể không cấp lại mặt mũi cho đối phương, nên mới thu một người một râu tiền. Hơn nữa, chính thức chém giết xảy ra... Cho dù tàn sát được Đẳng gia trang, một ngàn nhân mã này của hắn, có lẽ còn sống chẳng bao nhiêu. Quan trọng nhất chính là, mạng của hắn cũng không còn.

(*). Phong hỏa luân: Bánh xe phong hỏa (của Na Tra).

CHƯƠNG 35: Mai mới tới nhà

Đẳng gia trang mừng vui, mọi người trong trang trước tiên làm lại Đại môn mới, tiếp đó vào buổi chiều, mọi người bày tiệc rượu trên Luyện võ trường ăn mừng. Một ngày nay, Thiết Sơn bang đã kéo qua nhiều thôn trang thu tiền năm, mọi người trong Đẳng gia trang đều lo lắng...

Thiết Sơn bang tới sẽ mang theo hậu quả đáng sợ gì.

Điều không biết khiến người ta sợ hãi nhất.

Nhưng kết quả hôm nay lại khiến mọi người đều vui mừng, dùng hai trăm lượng bạc để kết thúc chuyện này, toàn tộc không ai mất mạng, đó có phải là chuyện vui không?

"Ha ha... Thanh Sơn" Đẳng Vân Long cầm chén rượu "Tim ta hôm nay đã nhảy lên tới cổ họng, nhưng mà quá tốt rồi. Hai trăm lượng bạc đã giải quyết xong. Không còn Thiết Sơn bang và Bạch Mã bang uy hiếp, họ Đẳng ta ở Nghi Thành này có thể an ổn qua ngày"

Ở thời thế này, được giống như mọi người trong Đẳng gia trang, có thể ăn no mặc ấm đã là những ngày tươi đẹp.

"Hôm nay đều là nhờ Thanh Sơn" Đẳng Vĩnh Tương ở bên nâng chén "Thanh Sơn, lại, đại bá kính người một chén, người dù sao cũng cứu ta một mạng"

Đẳng Thanh Sơn liền đứng dậy nâng chén.

Những chủ sự trong Đẳng gia trang cùng ngồi với nhau chung một bàn. Rượu qua tam tuần, thức ăn qua năm món, Đẳng Vân Long bèn mở miệng nói "Mọi người có nhìn ra một núi không dung hai hổ. Thiết Sơn

bang và Bạch Mã bang khẳng định sẽ đấu tiếp, những ngày tiếp theo Nghi Thành chúng ta sẽ càng thêm loạn”

”Ừ” Đàng Vĩnh Phàm gật đầu ”Thiết Sơn bang đã đi nhưng mọi người phải gia tăng tập luyện, hơn nữa còn phải tăng cường đề phòng”

”Ừ, Thanh Sơn, người tốt nhất là ban ngày vào Đại Duyên sơn khổ luyện. Nếu khổ luyện thì đi lúc sáng sớm, tốt nhất là một hai canh giờ sau quay về. Hoặc là chiều tối hãy đi” Đàng Vân Long nói, Đàng Thanh Sơn cũng gật đầu ”Biết rồi ngoại công”

Đàng Thanh Sơn biết cường đạo thổ phỉ muốn chạy tới Đàng gia trang phải mất ít nhất hai canh giờ.

Hơn nữa, cường đạo thổ phỉ phải quay về sao huyết trước khi trời tối. Bởi vì đây là thời cổ đại, không có điện, một khi trời tối thì hoàn toàn tối đen, trừ phi vào ngày trăng tròn. Nếu không mấy trăm cho đến ngàn nhân mã đi trong đêm đen thật là tự chuốc khổ vào thân.

Cho nên Đàng Vân Long mới nói như vậy. Dù sao Đàng Thanh Sơn cũng là đệ nhất cao thủ trong tộc.

Hôm nay nếu không có Đàng Thanh Sơn, Đàng gia trang có lẽ đã bị ép nộp vạn lượng bạc.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, tất cả đều như Đàng Vân Long dự liệu. Trong phạm vi Nghi Thành có hai đại bang phái là Bạch Mã bang và Thiết Sơn bang sẽ không thể yên ổn. Nhiều lần giao phong, nhiều lần chém giết, Bạch Mã bang và Thiết Sơn bang đều tổn thất rất lớn.

Bạch Mã bang có nhiều nhân thủ lại còn có nhiều tiền tài dự trữ. Mà ba vị đương gia của Thiết Sơn bang không ai không phải là cao thủ lợi hại.

Đại đương gia ”Vương Thiết Sơn”, dưới thanh Khai Sơn đao có không biết bao nhiêu cao thủ bỏ mạng.

Nhị đương gia ”Vương Thiết Phong”, có người nói hai thanh xích đồng chuy là do máu tươi nhuộm đỏ.

Tam đương gia ”Vương Thiết Hải”, một thanh tinh thiết trường thương, càng được xưng là đệ nhất thương pháp cao thủ tại Nghi Thành.

Ba huynh đệ này biết rõ uy danh củ Bạch Mã bang Hồng tứ gia mà còn dám lập bang phái ở Nghi Thành, không có vài phần thủ đoạn, làm sao dám làm? Đặc biệt họ còn chiêu lãm vài nội kinh võ giả từ khắp nơi. Tuy những nội kinh võ giả này thật lực cũng chỉ bình bình nhưng đối phó với mã tặc đạo phỉ lại lợi hại vô cùng.

Thiết Sơn bang khí thế hung hãn, tàn nhẫn phi thường

Bạch Mã bang thì sao?

Hồng tứ gia đã quá bảy mươi, tuy là hậu thiên đỉnh phong nhưng dù sao cũng chưa bước vào tiên thiên, thân thể công năng tự nhiên giảm xuống, quyền phạt thiếu tráng (giỏi võ cũng phải sợ kẻ tuổi trẻ sức mạnh). Hồng tứ gia đấu với một trong ba huynh đệ họ Vương còn nắm chắc, nhưng đấu với cả ba thì không nổi.

Bạch Mã bang tuy cũng có ba vị đương gia nhưng hai vị kia, luận thực lực, kém xa Hồng tứ gia. Tuy cũng là nội kinh cao thủ nhưng so với ba huynh đệ họ Vương hung danh cực lớn vẫn còn kém một chút.

Nhưng lạc đà có gậy vẫn to hơn ngựa. Tám ngàn hảo hán của Bạch Mã bang nào phải chuyện đùa?

Ngoài ra, Hồng tứ gia về già còn sinh được người con. Vị thiếu đương gia này năm nay hơn ba mươi tuổi, chính là lúc thân thể tráng kiện nhất, còn được xưng là đệ nhị cao thủ của Bạch Mã bang, chỉ dưới Hồng tứ gia.

Hai đại bang phái chém giết nhiều năm, không cần nhắc tới. Những ngày này ở Đàng gia trang lại rất an ổn.

Chớp mắt đã qua hơn một năm, cách lễ cuối năm chỉ còn vài ngày.

Trong nhà Đàng Thanh Sơn.

"A Lan tỷ, Thanh Sơn nhà tỷ còn mấy ngày nữa là thành niên rồi. Hắn có thể kiếm vợ được rồi" một phụ nữ mỉm cười kéo tay Viên Lan "Đứa cháu gái Tiểu Viện nhà ta có thể nói là một bông hoa của Đại lý trang chúng ta. Năm nay mười lăm, thành niên chưa lâu, cùng Thanh Sơn nhà tỷ đúng là trời sinh một đôi"

Nam tử mười sáu thành niên, nữ tử mười bốn thành niên. Thông thường nam nhân thành niên là có thể tìm vợ được rồi.

"Con bé Tiểu Viện đó ta chưa gặp qua, tính tình thế nào?" Viên Lan có chút để ý.

"Còn phải nói, tỷ cứ hỏi thăm mọi người. Tiểu viện tuyệt đối là đứa ngoan biết giữ bổn phận, tương lai khẳng định hiếu kính cha mẹ chồng. Hơn nữa trong nhà có việc gì mà không biết làm?" Người phụ nữ kia liền nói.

Một cô nương xinh đẹp vẫn ngồi bên nghe, nhăn mũi nói "Nhị nương, anh ta tìm vợ không phải là ai cũng được. Ít nhất phải qua cửa của ta trước đã. Mấy ngày nay, những người đến nhà ta làm mỗi muốn đập bằng bậc cửa luôn. Anh ta phải chọn cẩn thận"

"Đứa nhỏ Thanh Vũ này" phụ nữ kia bật cười "cũng phải, Thanh Sơn là hảo hán có tiếng ở Nghi Thành này, cô nương nhà nào mà chẳng muốn gả cho nam nhân như vậy"

"Đúng vậy" Thanh Vũ đắc ý ghéech đầu

"Nhưng phải nói hai năm nay, nam nhân ở Đằng gia trang chúng ta cứ có người nào thành niên là có không ít cô nương ngoài trang muốn lấy" phụ nữ kia cười ha hả "Nhị Oa ta làm mỗi không ít, càng không nói Thanh Sơn nhà tỷ. Dù sao Thanh Sơn cũng là đệ nhất hảo hán của Đằng gia trang chúng ta"

Bởi vì Bạch Mã trang, Thiết Sơn bang chém giết, đặc biệt là Thiết Sơn bang áp bức khiến cho nhiều thôn trang sinh hoạt khó khăn.

Tương phản, cuộc sống tốt đẹp của Đằng gia trang những năm qua càng hiện rõ hơn. Nhiều cô nương ở các thôn trang xung quanh đều muốn được gả tới Đằng gia trang.

Đến như Đằng Thanh Sơn là đệ nhất cao thủ của trang, thanh danh bên ngoài, cái gì mà vạn cân cự lực, mười tuổi giết bảy sói vân vân... các loại truyền thuyết, khiến các cô nương ngoài trang muốn phát điên. Dù sao ở thời đại này, người ta bội phục nhất chính là những nam nhân vũ dũng.

Đột nhiên

Cửa sân kêu két một tiếng rồi mở ra, một thanh niên cầm thanh thương sắt bước vào.

"Ca" Thanh Vũ đứng dậy chạy tới.

"Thanh Sơn về rồi" người phụ nữ kia liền đứng lên nhiệt tình chào đón.

"Nhị nương" Đằng Thanh Sơn cũng mỉm cười "đã giữa trưa rồi, nhị nương ở đây ăn cơm luôn đi"

"Khỏi khỏi" người phụ nữ kia thấy đằng Thanh Sơn có chút gượng gạo liền cười nói "Cơm nhà ta cũng ngon lắm. Ta về trước. A Lan tỷ... chuyện ta nói với tỷ, tỷ phải xem xét kỹ nha, cháu gái Tiểu Viện nhà ta là cô nương tốt lắm đó, tuyệt đối không sai."

Viên Lan mỉm cười tiễn vị Nhị nương kia về.

"Lại đến làm mối" Đằng Thanh Sơn không biết làm sao đành cười.

"Ca, ta thấy ca hôm nay rất là cao hứng đó, có chuyện gì vui vậy?" Thanh Vũ ở cùng Đằng Thanh Sơn, là anh em ruột, rất dễ dàng phát hiện hôm nay Đằng Thanh Sơn tựa hồ đặc biệt cao hứng.

"Vậy mà người cũng nhìn ra được" Thanh Sơn cười nói.

"Đương nhiên, ca không nhìn coi ta là ai. Ta là muội muội của đệ nhất hảo hán của Đằng gia trang đó nha" Đằng Thanh Vũ cười giòn.

"Ừ, là chuyện vui, nhưng nói người cũng không hiểu đâu. A, cha về rồi, chuẩn bị ăn cơm trưa thôi" Tâm tình Đằng Thanh Sơn hôm nay rất tốt, bắt đầu từ hai năm trước, sáng sớm mỗi ngày lúc trời vẫn còn tối Đằng Thanh Sơn đã vào núi khổ luyện, nâng cự thạch chạy trong đại sơn.

Tập một canh giờ rồi mới quay về ăn cơm sáng.

Ban ngày Đẳng Thanh Sơn ở lại trong tộc, hoặc là luyện tập Hình Ý quyền hoặc là luyện tập thương pháp. Đến hôm nay, rốt cuộc hẳn đội phá cánh cửa cuối cùng.

"Không nghĩ tới thân thể tổ chất càng mạnh, càng khó đả thông kinh mạch. Nhưng rốt cuộc cũng đã đả thông kinh mạch cuối cùng... từ hôm nay trở đi, toàn thân kinh mạch của ta hoàn toàn thông suốt" Đẳng Thanh Sơn trong lòng sướng khoái, tập luyện gần hai năm, thật lực của Đẳng Thanh Sơn so với hai năm trước mạnh hơn một bậc.

Các phương diện tổ chất toàn thân đều được nâng cao. Đương nhiên mức độ nâng cao không tăng được nhiều như mức tăng của bốn năm theo tới cường kế hoạch.

"Hiện tại thực lực của ta so với hai năm trước đã đề cao ba thành (30%). Nhưng ai mà tin được, vẫn không có cách nào xuống được đến đáy của Bích Hàn đàm" Đẳng Thanh Sơn thầm nghĩ "Hôm nay cuối cùng kinh mạch hoàn toàn thông suốt, từ ngày mai ta bắt đầu tu tập tuyệt kỹ "Hồ hình thông thần thuật" của Hình Ý quyền! Đợi thực lực lại đề cao một khoảng lớn nữa, lại đi thám thính Bích Hàn đàm"

"Thanh Sơn" Đẳng Vĩnh Phàm cũng ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm trưa "Ta mới nhìn thấy Nhị nương trên đường"

"Phàm ca, ca cũng thấy?" Viên Lan đặt chén cơm xuống bàn cười nói "Nhị nương đến làm mối cho đứa cháu gái. Thanh Sơn nhà chúng ta còn vài ngày nữa là thành niên nên có nhiều cô nương muốn gả cho hắn. Người nào cũng xinh đẹp như hoa cả"

"Thanh Sơn, người thấy thế nào? Định bao giờ thành thân?" Đẳng Vĩnh Phàm vừa cầm đũa lên vừa hỏi.

CHƯƠNG 36: Ý nghĩ của Đẳng Thanh Sơn

"Thành thân?"

Đẳng Thanh Sơn liền nói, "Phụ thân, mẫu thân, bây giờ đề cập đến chuyện này thì còn hơi sớm. Con tạm thời còn chưa có nghĩ đến chuyện thành thân."

"Nói năng kiểu gì vậy." Đẳng Vĩnh Phàm nhướn mày, đặt đũa xuống rồi khiển trách: "Thanh Sơn, bất hiếu có ba tội, không có nổi dõ là một tội lớn trong đó! Thành thân hay không thành thân không phải là việc người muốn hay không muốn, mà là việc người phải làm! Người không suy nghĩ cho mình thì cũng nên suy nghĩ cho ta và mẫu thân người. Chúng ta đang đợi có cháu bé đây."

Thanh Vũ ở bên cạnh che miệng cười trộm.

Đẳng Thanh Sơn trong lòng phát sầu.

Suy nghĩ ở thời cổ đại và hiện đại là hoàn toàn bất đồng, ở xã hội hiện đại thì mọi người rất coi trọng con cái, càng không nói là thời cổ đại này, đây chính là chuyện hương khói truyền thừa của một nhà, quan trọng không kém gì việc sanh mệnh của một người! Nếu Đẳng Vĩnh Phàm hôm nay dám nói cả đời không nghĩ đến chuyện thành thân thì e rằng cha của hắn, Đẳng Vĩnh Phàm dù có quý đứa con trai này đến mấy, cũng sẽ nổi giận vớ lấy thiết thương mà đập hắn.

"Phàm ca, Thanh Sơn vài ngày nữa mới làm lễ thành niên, huynh cần gì phải vội vàng?" Ở bên cạnh, mẫu thân Viên Lan liền kéo Đẳng Vĩnh Phàm một cái: "Không phải là huynh vào năm hai mươi tám tuổi thì mới có nhi tử sao?"

"Thì bởi vì ta muộn nên Thanh Sơn cũng nên sớm sớm một chút đi." Đẳng Vĩnh Phàm có chút tức giận nói: "Kết hôn sớm để sớm có hài tử đi!"

Hai mươi tám tuổi mới sinh con, được xem như là sinh con muộn.

Giống đại bá Đẳng Vĩnh Tương, cũng chỉ hơn Đẳng Vĩnh Phàm hai tuổi, nhưng con của Đẳng Vĩnh Tương, Đẳng Thanh Hạo năm nay cũng đã hai mươi bảy tuổi, qua tết này thì cũng bước sang tuổi hai mươi tám

rồi. Lớn hơn Đăng Thanh Sơn chừng mười hai tuổi, hắn đã có tới ba đứa con. Đăng Vĩnh Phàm như thế nào lại không sốt ruột?

Dù sao thì hắn cũng đã chậm có con, nên cũng hi vọng nhi tử của hắn nhanh nhanh sớm hơn một chút.

"Cha, chuyện kết hôn không phải nói sớm là sớm được." Đăng Thanh Sơn vội giải thích: "Ta cũng không phải nói là không cưới, chỉ là không vội vàng mà thôi."

Kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này.

Ở Đăng Gia Trang mấy năm nay, sống trong vòng tay ấm áp tình thương, Đăng Thanh Sơn đã sớm không còn là một lãnh khốc sát thủ của kiếp trước. Hắn cũng không nghĩ tới việc bởi vì chuyện tình kiếp trước của mình mà kiếp này chung thân không lấy vợ. Cũng phải lo lắng cho cha mẹ, tương lai cũng phải cưới vợ. Chỉ là... Đăng Thanh Sơn cũng không thể tùy tiện kiếm một người làm vợ, vừa nhìn thấy xinh đẹp bắt mắt là cưới liền. Điều này là không thể.

"Cha, có cưới vợ thì ta cũng phải tìm tới một người trông bắt mắt a." Đăng Thanh Sơn cười trêu.

"Ân." Đăng Vĩnh Phàm lúc này mới có chút thoải mái.

"Thanh Sơn, người tương lai cũng chuẩn bị lấy vài người vợ đi." Đăng Vĩnh Phàm nói thêm.

"Phốc."

Đang ăn cơm, Thanh Vũ chợt phun ra mấy hạt cơm, trợn mắt nhìn cha một cái rồi bất mãn nói: "Cha, chẳng phải là người và các thức bá phần lớn đều là chỉ lấy một vợ thôi hay sao. Cha như thế nào lại nói như vậy?"

Đăng Thanh Sơn dở khóc dở cười.

"Người trẻ con thì biết cái gì."

Đăng Vĩnh Phàm nghiêm mặt nói: "Người xem ngoại công người kia Kìa, có đến ba người vợ. Tam thức của người ở đầu thôn phía tây, cũng có đến hai người vợ. Nam nhân càng có bản lãnh thì càng cưới nhiều vợ! Người vào trong thành mà xem, những đại thương nhân chẳng phải người nào cũng có rất nhiều vợ đó sao."

Đăng Thanh Sơn ôm đầu.

Đau đầu a!

Nếu như không có trí nhớ của kiếp trước thì cũng sẽ quen thôi, nhưng Đăng Thanh Sơn thật sự không thể quen được.

Những thương nhân này thì Đăng Thanh Sơn cũng biết. Vợ cả, vợ lẽ, ngoài ra còn có một đồng tiểu thiếp, nữ nhân. Còn ở tầng lớp bình dân thì rất nhiều người nuôi thân còn không xong cho nên đương nhiên là chỉ cưới một vợ. Có chút bản lãnh thì kể cả là cưới ba vợ cũng là chuyện thường.

"Phàm ca, thế sao người không cưới thêm một người vợ nữa?" Mẫu thân Viên Lan nhìn về phía Đăng Vĩnh Phàm.

Đăng Vĩnh Phàm cười: "A lan, ta có muội là được rồi." Vừa nói vừa kéo tay Viên Lan: "Bất quá Thanh Sơn nó lợi hại hơn ta, cũng nên cưới vài cô vợ. Nam nhân muốn được coi là lợi hại thì thứ nhất phải xem hắn có bao nhiêu vũ dũng, thứ hai là xem hắn có bao nhiêu vợ! Có nhiều vợ thì tương lai gia nghiệp có thể truyền thừa đi xuống."

"Cha!" Đăng Thanh Sơn chần chừ, quyết định nói ra một việc.

"Như thế nào, không cao hứng?" Đăng Vĩnh Phàm hỏi ngược lại Đăng Thanh Sơn.

"Không phải, ta có một việc cần phải nói." Đăng Thanh Sơn có chút trịnh trọng.

"Nói đi." Đăng Vĩnh Phàm cũng cẩn thận lắng nghe.

"Cha, hai năm trước ta và Thiết Sơn Bang Nhị đương gia đã giao thủ qua, các người cũng đã biết là ta có thiên cân đại lực. Mà bây giờ so với lúc trước thì thực lực của ta có sự đề thăng. Theo cách nói ở bên ngoài thì ta đã có thể xem như là Nhất lưu võ giả." Đằng Thanh Sơn nói.

"Ân." Vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan cẩn thận nghe nhĩ tử giải thích.

Đằng Thanh Sơn nói tiếp: "Ta có cảm giác là Bạch Mã Bang và Thiết Sơn Bang tranh đấu càng ngày càng khốc liệt, xem ra thì cũng nhanh có kết quả thôi. Ta nghĩ, sau khi hai bang phái này phân định thắng bại thì Nghi Thành sẽ yên bình trở lại, Đằng Gia Trang sẽ khôi phục sự bình yên. Ta sẽ rời Đằng Gia Trang đi gia nhập Quy Nguyên tông!"

"Rời Đằng Gia Trang?" Thanh Vũ ở bên cạnh kinh hô một tiếng.

Nhưng trái lại thì vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan không hề kinh ngạc chút nào, hai người nhìn nhau.

Lúc Đằng Thanh Sơn vừa sinh ra trên thế giới này, đã có ý nghĩ xông pha thiên hạ, kiến thức các cao thủ, nếu không vì vậy, hẳn mỗi ngày không ngừng gián đoạn khổ tu, là vì cái gì? Bất hấn cả đời, co đầu rút cổ trên mảnh đất Đằng Gia Trang, Đằng Thanh Sơn sợ là chịu không nổi.

"Thanh Sơn."

Đằng Vĩnh Phàm mỉm cười vỗ vỗ bả vai Đằng Thanh Sơn, "Kì thật ta và mẫu thân ngươi, đã sớm nghĩ, có một ngày ngươi sẽ nói chuyện này."

"Năm ấy ngươi sáu tuổi." Đằng Vĩnh Phàm cười nói, "Lúc ấy, ngoại công ngươi, bọn họ đã chủ trương, cố gắng để ngươi tiến nhập Quy Nguyên tông. Thậm chí còn bức bách ngươi, đem ngươi nhốt vào phòng củi. Bất quá lúc ấy ngươi không muốn rời đi... Kì thật ta và mẫu thân ngươi vẫn luôn suy nghĩ, một đứa con thiên tài, thôn trang này của chúng ta, sẽ không giữ ngươi được bao lâu."

Bên cạnh Viên Lan cũng cười nói: "Thanh Sơn, mẫu thân thật cao hứng, nam nhi chí ở bốn phương, hảo hán nổi danh ở Nghi Thành, có ai không xông pha thiên hạ lập danh chứ?"

"Mẫu thân." Đằng Thanh Sơn phát hiện, mắt mẫu thân ửng đỏ.

"Thanh Sơn, lấy thực lực của ngươi, gia nhập Thanh Hồ Đảo vẫn dễ dàng. Ngươi cũng biết đó, Thanh Hồ Đảo là một trong Cửu Châu bát Đại tông phái. So với Quy Nguyên tông thì mạnh hơn nhiều." Đằng Vĩnh Phàm nói.

Đích xác, thiên hạ Cửu Châu, trong đó Dương Châu đệ nhất tông phái Thanh Hồ Đảo chính là một trong Cửu Châu bát Đại tông phái.

Mà Quy Nguyên tông, mặc dù tại Dương Châu cùng Thiết Y môn được xưng là đệ nhị, nhưng trên toàn Cửu Châu, thì có đến hơn mười môn phái bài danh đứng trên.

"Cha."

Đằng Thanh Sơn cười nói: "Dù sao Quy Nguyên tông này cũng đang khổng chế Giang Trữ quận của chúng ta, sau khi con gia nhập Quy Nguyên tông, cũng vẫn là ở tại trong phạm vi Giang Trữ quận. Hơn nữa sau này con cũng có thể thường xuyên trở về thăm mọi người! Lấy thực lực của nhất lưu võ giả như con, gia nhập Quy Nguyên tông, cũng không khó khăn lắm. Đến lúc đó, cũng có thể trợ giúp Đằng Gia Trang chúng ta."

Đằng Vĩnh Phàm nhân tình sáng lên, vỗ bả vai Đằng Thanh Sơn: "Không hổ là con trai giỏi của Đằng Vĩnh Phàm ta!"

"Đúng đó, Thanh Sơn, sau này một năm về thăm mẫu thân một lần, là mẫu thân vui lắm rồi." Viên Lan ánh mắt hơi sấp hồng: "Những lúc khác, hãy lo dốc sức tu luyện, chuyện của người quan trọng hơn."

"Phụ thân, mẫu thân, bây giờ con không phải là còn chưa đi mà. Chưa đến khi Nghi Thành loạn cục bình định, con cũng không thể yên tâm mà đi Quy Nguyên tông." Đằng Thanh Sơn nói.

"Đúng."

Đặng Vĩnh Phàm gật đầu, lập tức nhìn về phía thê tử: "A lan, Thanh Sơn nếu quyết định tương lai muốn đi Quy Nguyên tông. Vậy... Những mai mối kia, nàng đừng có đáp ứng. Con trai của ta, thành tựu trong tương lai, Thiết Sơn Bang ba vị đương gia, Bạch Mã Bang Hồng Tứ gia, tất cả bọn họ còn xa mới có thể bì kịp. Sau này lấy vợ, cũng phải là những tiểu thư tinh thông cầm kì thư họa."

Đặng Thanh Sơn không khỏi cười.

Hắn hiểu ý nghĩ của mọi người trong Đặng Gia Trang, bọn họ luôn cho rằng, lấy được tiểu thư danh gia tinh thông cầm kì thư họa, đó là việc làm rạng rỡ tổ tông.

Tin tức Đặng Thanh Sơn chuẩn bị muốn rời Đặng Gia Trang, tình không có truyền ra ngoài, cũng chỉ là tộc trưởng cùng một số ít người biết được. Tất cả mọi người rất đồng ý quyết định này của Đặng Thanh Sơn.

Nam nhi chí ở bốn phương!

Người có bản lĩnh, mới có thể đi ra ngoài xông pha.

Đồng thời cũng vì Đặng Thanh Sơn không gia nhập Thanh Hồ Đảo, ngược lại muốn đi gia nhập Quy Nguyên tông mà cảm thấy cao hứng. Một khi Đặng Thanh Sơn tại Quy Nguyên tông đạt được địa vị cao, Đặng Gia Trang cũng có thể được lây chút ánh sáng.

Vài ngày sau, ngày ba mươi tháng chạp, cũng là ngày niên tế.

Ngày hôm nay, Đặng Gia Trang rất náo nhiệt, toàn bộ thôn trang, mọi người tụ tập cùng nhau ăn uống rất vui vẻ. Đến tối, một nhóm thanh niên Đặng gia trang sẽ tham gia lễ trưởng thành. Trong đó có Đặng Thanh Sơn.

Buổi tối, các cây đuốc được đốt sáng chung quanh luyện võ trường, rất nhiều tộc nhân đang vây quanh bàn cùng ăn uống.

"Thanh Sơn! Chúc mừng ngươi trưởng thành, sau này, đã có thể lấy vợ, sinh con, ha ha... Đến đây, hai huynh đệ chúng ta làm một chén." Đặng Thanh Hạo giờ chén lớn đi tới, Đặng Thanh Sơn cũng cười giờ chén lớn: "Nào, cạn!" Hai người bưng bát, sau đó ngửa đầu, một hơi uống sạch.

"Các vị huynh đệ."

Hán tử cường tráng mặc áo da đen nhìn đám người Đặng Thanh Sơn bên cạnh, cười nói, "Ta phải nói với các ngươi một chuyện."

"Thanh Hổ, có chuyện tốt gì vậy?" Các thanh niên Đặng thị nhất tộc đều nhìn Đặng Thanh Hổ.

Đặng Thanh Hổ cười nói: "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sang năm ta sẽ thành thân."

"Tiểu tử Thanh Hổ ngươi, đã sớm giục ngươi rồi, tiểu tử ngươi rốt cục cũng muốn thành hôn." Đặng Thanh Hạo không khỏi cười mắng, dù sao Đặng Thanh Hổ qua niên tế năm nay cũng tròn hai mươi hai tuổi. Nam nhân hai mươi tuổi, tại Đặng Gia Trang cơ hồ đều đã thành thân.

"Biểu ca."

Đặng Thanh Sơn một tay túm cánh tay Đặng Thanh Hổ, kéo sang một bên, hạ giọng nói, "Biểu ca, sao ngươi có ý nghĩ như thế? Ngươi không phải đã nói, chờ đến khi Nghi Thành loạn cục bình định, sẽ theo ta cùng đi Quy Nguyên tông mà? Như thế nào vừa chớp mắt lại thành thân hả?"

"Thanh Sơn."

Đặng Thanh Hổ cười nói, "Đại trưởng phu, đương nhiên phải đi ra ngoài xông pha. Bất quá, cưới vợ, sau đó gia nhập Quy Nguyên tông cũng không việc gì mà. Dù sao, chờ đến lúc ta có chỗ đứng vững vàng tại Quy Nguyên tông, mới tiếp nhận vợ! Trước kia không thành thân, đó là chưa tìm được đối tượng vừa mắt, mà người này... Thanh Sơn, người chị dâu này của ngươi, ta vừa gặp nàng, liền đã trân trọng ngay."

CHƯƠNG 37: Hổ Hình Thông Thần

”Có thể lọt vào mắt biểu ca, xem ra chị dâu thật không tệ. Nào, biểu ca, vì người sắp thành thân, ta kính người” Đàng Thanh Sơn vì biểu ca mình tìm được người vợ để thương yêu mà cảm thấy vui mừng.

”Ha ha, cạn chén”

Hai người cùng chén uống cạn.

”Nhưng mà Thanh Sơn, qua năm mới cha ta mới đi dặm hỏi, còn như thành thân, đến lúc đó cha ta mới cùng nhà người ta định ngày. Cho nên có lẽ còn vài tháng nữa”

”Người còn để ý mấy tháng? Nhưng biểu ca, Hồ quyền mỗi ngày người đều phải nghiêm chỉnh tập luyện. Đó là bản lĩnh để sau này đến Quy Nguyên tông thể hiện mình” Đàng Thanh Sơn liền đề tỉnh.

”Ta biết rồi” Đàng Thanh Hồ cười.

Ngày cuối năm này, mọi nam nhân trong Đàng gia uống rất vui vẻ. Bởi vì trong tộc có vài chục cường giả luyện ra nội kinh khiến cho Đàng gia trang mấy năm nay thanh danh ngày càng lớn. Những thôn trang xung quanh như Lý gia trang, Vương gia trang đều không dám tranh đấu với Đàng gia trang nữa.

Qua năm mới mấy ngày, mọi người trong tộc còn quây quần với nhau hưởng thụ lễ mừng.

Trong nhà Đàng Thanh Sơn, Viên Lan và Thanh Vũ đều đã ra ngoài nên chỉ còn lại một mình Đàng Thanh Sơn

”Két” Cửa sân chốt lại

Đàng Thanh Sơn tự cười than ”Mấy ngày trước là vì cuối năm, chuẩn bị đủ mọi loại việc. Hiện tại khỏe rồi, coi như thoải mái, có thể chính thức bắt đầu tu luyện ”Hồ hình thông thần thuật”” Mấy ngày trước, đầu tiên là nộp tiền năm cho Bạch Mã bang, Thiết Sơn bang; sau là mua hàng hóa các loại.

Đàng Thanh Sơn vì là đệ nhất cao thủ trong tộc, có nhiều việc hần phải xuất mã, đợi qua năm mới hần mới hoàn toàn thỏa mái.

”Cơ Tế Khả tổ sư sáng tạo ra ”Hồ hình thông thần thuật này” trở thành Hình ý quyền chí cao tuyệt kỹ của ta. Lúc ở tiền thể thiên địa linh khí loãng vô cùng, ta tu luyện không đủ một tháng mà thân thể tổ chất toàn bộ đề cao gấp đôi. Kiếp này, thiên địa linh khí tràn ngập, không biết có thể đề cao bao nhiêu~”

Cả người Đàng Thanh Sơn nằm xuống duỗi thẳng ra.

”Bồng”

Song thủ thanh hồ trảo, chụp xuống đất. Nhìn qua như cả người nằm trên mặt đất nhưng thực tế chỉ có hai tay hai chân nâng đỡ cho cả thân thể.

”Hô” ”hấp”

Phối hợp hô hấp thổ nạp, sống lưng của Đàng Thanh Sơn như một con rồng lúc nổi lên, lúc ẩn xuống, áp lực chịu trên mười ngón tay xuyên qua từng khớp xương, nhanh chóng truyền tới khớp nối với xương sống ở bả vai. Áp lực ở hai chân cũng đồng dạng truyền qua các khớp xương đến vị trí xương sống

Lực lượng lúc thì từ mười ngón tay truyền tới hai chân, lúc thì từ hai chân truyền tới mười ngón tay.

Xương sống chính là trụ cột của toàn thân

Hô hấp thổ nạp, kéo theo lực phủ ngũ tạng nhuần động theo. Nội kinh vận chuyển chính là thúc đẩy loại vận động này, thậm chí cũng gia tăng áp lực, kích thích lên khớp xương! Mỗi lần hô hấp, mỗi lần vận chuyển nội kinh, mỗi lần truyền đi kinh lực đều hoàn mỹ vô khuyết. Dù sao Đàng Thanh Sơn cũng đã có kinh nghiệm từ trước.

”Hô, hô~~”

Khớp xương toàn thân truyền đi những rung động, phát ra tiếng rền trầm trầm, tựa như lão hổ đang nằm đó ngủ.

Ngứa! Xương cốt khắp nơi trong cơ thể đều ngứa ngáy.

Nhức! Bắp thịt mỗi nơi dần dần đau nhức

Khoai khoai

Từ trong ra ngoài, lực phủ ngũ tạng, khí huyết lưu động, gân cốt, cơ bắp, làn da đều đang phát sinh biến hóa cực kì nhỏ.

Tế bào gân cốt, các sợi cơ đều trong tình trạng biến hóa kịch liệt này, hấp thu từng chút nội kinh cực nhỏ. Nhưng khắp nơi trong thân thể cùng hấp thu chút nội kinh cực nhỏ này, lúc toàn thân cùng hấp thu, tụ tập lại, mỗi một khắc, toàn thân tiêu hao nội kinh là một con số kinh nhân.

”Xuy, xuy~~”

Chỉ trong chốc lát, mồ hôi ngoài da Đằng Thanh Sơn bốc hơi như một lớp khói mỏng. Thanh âm của gân cốt toàn thân Đằng Thanh Sơn càng thêm trầm thấp.

”Bất khả tư nghị” Đằng Thanh Sơn cảm giác rất rõ sự biến hóa cực nhanh của cơ thể, kinh thần không thôi ”thân thể tổ chất của ta so với thời kì đỉnh cao ở tiền thế phải mạnh hơn từ vài chục đến trăm lần. Thời gian mỗi lần thi triển đầy đủ một bộ ”Hổ hình thông thần thuật” ngắn hơn nhiều. Không nghĩ tới thời gian rút ngắn, mà hiệu quả lại tốt như vậy!”

Lúc ở tiền thế, Đằng Thanh Sơn ở thời Kỳ đỉnh cao có thể nâng vạn cân.

Nên biết rằng, cực hạn của một người, khi có thể nâng vạn cân, để cho hắn nâng thêm ngàn cân nữa thật khó như lên trời. Cực hạn càng lên cao càng khó.

Đằng Thanh Sơn bây giờ, sức nâng cực hạn đã vượt qua mười vạn cân. Thực lực so với tiền thế đương nhiên phải vượt qua mấy chục cho đến trăm lần. Một quyền đơn giản của ngày hôm nay có thể đánh chết bất kì tông sư nào ở tiền thế. Đó chính là biểu hiện của lực lượng mạnh đến mức tận cùng mà thân thể gân cốt cường đến mức bất khả tư nghị.

Lúc thi triển ”Hổ hình thông thần thuật” gân cốt, hô hấp, không chế nội phủ... càng thêm nhanh chóng.

Mỗi một lần thi triển quá trình trui luyện thân thể, thời gian tiêu hao ngắn hơn nhiều.

Giống như đi bộ, đi từ từ được một vạn mét có nhiều người kiên trì được. Nhưng bảo hắn lấy tốc độ nhanh nhất khi chạy 100 mét để chạy hết 1 vạn mét, chỉ sợ chưa được bao lâu chân đã đau nhức mà vô lực ngã xuống.

Đằng Thanh Sơn ở tiền thế thi triển ”Hổ hình thông thần thuật” cần rất lâu để quá trình trui luyện thân thể mới tiến hành xong một vòng. Còn hiện tại, tốc độ không chỉ nhanh hơn mười lần, loại tốc độ cực nhanh này, lần đầu tiên khiến cho thân thể cường hãn của Đằng Thanh Sơn cảm thấy áp lực, xương cốt ngứa ngáy, bắp thịt đau nhức...

Trong loại biến hóa này, thân thể tiêu hao năng lượng rất nhanh, cũng chính là hấp thu nội kinh!

”Không hổ là tuyệt kỹ chí cao của Nội gia quyền! Là tuyệt kỹ chỉ khi toàn thân kinh mạch toàn bộ thông suốt mới có thể tu tập. Thật bất khả tư nghị” Cho dù tiền thế đã cảm thụ qua hiệu quả của Hổ hình thông thần thuật nhưng lúc này Đằng Thanh Sơn vẫn như trước kinh thần không thôi ”Nội kinh tiêu hao kinh nhân, may mà là ở thời đại này thiên địa linh khí dồi dào, nội kinh trong cơ thể ta mới có nhiều”

Loại tốc độ tiến bộ này so với lúc phát dục, giai đoạn huấn luyện tốt nhất, còn kinh người hơn.

Nhưng điều kiện thi triển Hổ hình thông thần thuật quá hà khắc.

Ở Cửu châu hiện này, những người khổ luyện nội kinh bí tịch có thể đả thông kì kinh bát mạch, toàn bộ kinh mạch chủ yếu của mười hai chính kinh chỉ đếm được trên đầu ngón tay chứ không cần nói đến đả thông rất nhiều kinh mạch phụ cực nhỏ của toàn thân. Những kinh mạch phụ này, thông thường lúc người ta bắt đầu luyện nội kinh chỉ sợ đã hoàn toàn bịt kín, cả đời sợ rằng rất khó đả thông.

Đó chính là phương pháp tu luyện khác nhau sinh ra hiệu quả khác nhau.

Tu luyện nội kinh bí tịch, nội kinh trong cơ thể gia tăng rất nhanh, nhưng đả thông kinh mạch lại rất khó.

Còn tu luyện nội gia quyền yêu cầu tư chất cực cao, nội kinh gia tăng rất chậm, chỗ tốt duy nhất - đã thông kinh mạch dễ dàng hơn nhiều.

Hồ Hình Thông Thần!

Không hổ được gọi là Thông Thần, mỗi khi luyện nó, Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn đắm chìm trong lại cảm giác mãnh liệt thực lực tăng lên cực nhanh. Cả một tháng sau đó, Đẳng Thanh Sơn mỗi ngày tuyệt đại đa số đều là tập luyện "Hồ hình thông thần thuật". Thân thể tổ chất không ngừng đề cao với tốc độ kinh nhân.

Trong sân

Đẳng Thanh Sơn như lão hổ nằm trên mặt đất, toàn thân hơi nước bốc lên, đợi đến khi đứng dậy hơi nước mới tiêu tán đi.

"Hồ hình thông thần thuật đối với từng phần nhỏ trong cơ thể kích thích quá kịch liệt, tiêu hao quá nhiều nước trong người. Mỗi lần luyện tập đều phải uống nhiều nước" Đẳng Thanh Sơn đến bên vại nước, một hơi uống hết mấy gáo nước, lúc nào cả người mới cảm thấy thoải mái.

Trải qua tập luyện lâu như vậy, Đẳng Thanh Sơn cũng hiểu nguyên lý của Hồ hình thông thần thuật.

"Nếu như nói nâng tạ đá, lăn thiết cầu các loại đều là huấn luyện gân cốt, co bắp ở khía cạnh vĩ mô" Đẳng Thanh Sơn thầm nhủ "vậy "Hồ hình thông thần thuật" chính là huấn luyện vi mô! Nhìn nằm trên mặt đất không có bao nhiêu biến hóa nhưng thực tế là dùng nội kinh, hô hấp, kinh lực để kích thích tạng phủ, sụn cơ, tế bào xương khiến nó được nâng cao. Xã hội hiện đại ở tiền thế, nghe nói vài vận động viên chạy tốc độ dùng những kỹ thuật điện từ kích thích cơ bắp sinh trưởng. Có điều các nhà khoa học dùng điện từ kích thích, hiệu quả còn lâu mới được như "Hồ hình thông thần thuật của ta" "

Kỹ thuật dùng điện từ kích thích cơ thể ở tiền thế còn ở giai đoạn nghiên cứu ban đầu, chỉ có tác dụng điều tiết thả lỏng cơ thể, còn tác dụng nâng cao cơ bắp cực kì thấp. Ngoài ra, giá của những thiết bị này cực kì cao.

"Nhưng cùng một loại kích thích, làm thường xuyên hiệu quả sẽ càng thấp... đến một mức độ nào đó, loại kích thích này sẽ không còn bất kì tác dụng nào" Đẳng Thanh Sơn hiểu rõ điều này, cũng giống như uống rượu, lần đầu uống dễ say nhất, mà cũng dễ tăng tửu lượng, càng về sau tửu lượng càng lớn.

Nhưng đến một mức nhất định, tửu lượng đạt đến cực hạn. Thậm chí cùng với tuổi già, tửu lượng sẽ hạ xuống.

Cùng một đạo lý, "Hồ hình thông thần thuật có thể khiến thân thể tổ chất của Đẳng Thanh Sơn nhanh chóng đề cao, đạt tới một độ cao mới. Nhưng khi đạt tới độ cao này, sau đó không thể lại dựa vào Hồ hình thông thần thuật để tăng lên. Thậm chí đến khi thân thể già yếu, tổ chất thân thể sẽ hạ xuống.

"Tu luyện Hồ hình thông thần thuật cũng đã một tháng ,có điều hiện tại, mỗi một lần huấn luyện, biên độ tăng tiến, chính bản thân ta cũng không thể phát hiện ra! Mặc dù không thể phát hiện, nhưng tổ chất thân thể kì thật vẫn như trước tăng lên, vô cùng chậm chạp."

Đẳng Thanh Sơn hiểu được, Hồ hình thông thần thuật, luyện tập đến một năm rưỡi, không sai biệt lắm là hoàn toàn không còn tác dụng. "Bất quá, sự tăng tiến trong một tháng ngắn ngủi này, đã vượt qua biên độ tăng tiến so với hai ba năm qua!"

Đẳng Thanh Sơn cực kì vui vẻ.

Từ mười tuổi đến mười sáu tuổi, sáu năm này, Đẳng Thanh Sơn có được cự lực vượt qua mười vạn cân, có thể nói đã như ma thần tồn tại.

Mà hiện tại, một tháng huấn luyện này, lại khiến lực lượng của hắn, đề cao lên gấp năm thành.

Càng lên cao càng khó tăng tiến,mà vẻn vẹn một tháng,từ lực lượng cực hạn,nâng lên năm thành. Không thể không thừa nhận - Nội gia quyền được truyền thừa hơn ngàn năm, đích thật là thần kì.

Đến nay Đẳng Thanh Sơn đã đại biểu cho đỉnh cao của nội gia quyền!

Nội gia quyền tại cổ đại khi thiên địa linh khí còn sung túc, có khả năng đạt tới đỉnh cao!

Từ cổ chí kim, mạnh nhất nội gia quyền.

Đặng Thanh Sơn nắm chặt tay, cánh tay thoáng dùng sức, cánh tay vốn nhìn đang bình thường, thoáng cái, gân xanh nổi lên, cả cánh tay tựa như thép quấn quanh, ẩn chứa cự lực vô tận: "Cho tới hôm nay, ta là người đầu tiên luyện đến cực hạn trạng thái trong lịch sử nội gia quyền! Thật muốn nhìn xem, cường giả trên Cửu Châu đại địa này, có bao nhiêu lợi hại."

"Có điều... Hiện tại ta còn có một việc!"

Đặng Thanh Sơn nở nụ cười, "Sáu năm, Bích Hàn đàm kia... ta đã cân nhắc sáu năm, mỗi tháng đều lặn xuống một lần, nhưng lần nào cũng không có kết quả. Lúc này đây, cũng tới lúc rồi." Ngửa đầu nhìn bầu trời, sắc trời đã tối, "Là ngày mai, ngày mai sáng sớm vào núi, khám phá đáy Bích Hàn đàm!"

PHẦN 3: BẠO VŨ TẬP SÁT

CHƯƠNG 38: Đáy Bích Hàn đàm

Sáng sớm ngày hôm sau, thiên địa một mảnh hôn ám.

"Âm vang long~~~"

Tiếng sấm nổ vang, mơ hồ còn có vài hạt mưa rơi lất phất.

"Thanh Sơn, khí trời như thế này xem ra sẽ có một trận mưa to. Sáng nay ngươi cũng đừng vào núi khổ luyện." Mẫu thân Viên Lan mặc áo bông xanh dày, từ trong phòng đi ra.

"Mẫu thân, không có việc gì đâu, chút mưa này đã là cái gì. Thôi, con lên núi đây." Đặng Thanh Sơn nắm thanh Tẫn thiết thương bước ra ngoài.

"Về sớm một chút, còn ăn điểm tâm." Mẫu thân Viên Lan hô một tiếng.

"Dạ, biết rồi." Ra khỏi cửa sân, Đặng Thanh Sơn liền rất nhanh rời Đặng gia trang, lên Đại duyên sơn.

"Hô! Hô!"

Đặng Thanh Sơn cả người hóa thành một đạo ảo ảnh, xuyên giữa rừng núi. Lúc rời Đặng gia trang thì bầu trời chỉ có vài hạt mưa rơi lất phất nhưng sau khi Đặng Thanh Sơn tiến vào Đại Duyên sơn thì theo một tiếng sấm, cơn mưa bỗng chợt bạo phát, cả thiên địa mênh mông mờ mịt trong cơn mưa.

Trong nháy mắt, Đặng Thanh Sơn bị mưa toàn thân ướt đẫm.

"Thật là xui xẻo." Đặng Thanh Sơn nhướn mày.

Toàn thân ướt sũng chỉ là việc nhỏ. Hơn nữa sáng nay đi ra ngoài, hắn không mang một cái gì trong túi, Đặng Thanh Sơn không sợ dính mưa, nhưng cơn mưa này đổ xuống thì kế hoạch lặn xuống Bích Hàn đàm sẽ có chút phiền toái.

"Mặc kệ thế nào, hôm nay cũng nhất định sẽ lặn xuống Bích Hàn đàm."

Đặng Thanh Sơn nhanh chóng xuyên hành, chốc lát đã đi vào Song đầu sơn, vách núi đối với hắn mà nói thì cũng chỉ giống như đường bằng mà thôi, trường thương được tháo gỡ thành hai đoạn, đặt ở sau lưng, Đặng Thanh Sơn dùng cả hai tay hai chân, trong chốc lát đã tới đỉnh núi. Sau đó từ đỉnh núi nhảy thẳng xuống, song chưởng thỉnh thoảng phách lên kích vào vách núi đá để hãm tốc độ.

"Đóng băng thật là nhanh." Đặng Thanh Sơn dừng lại ở khoảng đất trống rộng chừng hai trượng giữa sườn núi bên cạnh Bích hàn đàm, cười khổ nhìn xuống Bích Hàn đàm. Chỉ thấy bề mặt của Bích hàn đàm đã ngưng kết thành một lớp băng cứng rất dày.

"Băng tầng này tối thiểu cũng phải dày tới ba mươi phân. Mới chỉ trong chốc lát mà đã vậy rồi?" Đặng Thanh Sơn cũng bất đắc dĩ, nước của Bích hàn đàm rất đặc biệt, mật độ cao hơn nhiều so với nước thường,

ở trong môi trường nhiệt độ cực thấp cũng không hề kết băng. Nhưng mỗi khi trời mưa, nước mưa tiếp xúc với nước của Bích hàn đàm, thì nước mưa sẽ nhanh chóng đóng băng!

Trời mới chỉ mưa trong chốc lát, băng đã kết dày tới một thước hai tấc.

Bất quá thì Đằng Thanh Sơn cũng biết là cho dù mưa không dừng thì băng kết dày nhất cũng chỉ hai thước mà thôi.

”Quần áo của ta đều ướt sũng rồi, hôm nay lặn xuống đáy hồ cũng không không cần phải cỡi quần áo.” Đằng Thanh Sơn liền gỡ Tẩn thiết thương buộc trên túi sau lưng ném sang một bên, tùy ý ôm lấy một tảng đá lớn bên cạnh rồi nhảy vọt lên, cả người trầm ổn hạ xuống trên lớp băng cứng. Đạp trên lớp băng cứng, Đằng Thanh Sơn vẫn còn có thể cảm giác được từng đợt hàn khí.

Bỗng nhiên-

Đằng Thanh Sơn dậm mạnh một chân!

”Ầm!”

Phảng phất như thiên địa sụp đổ, lớp băng cứng dày chừng một thước hai, hoảng cái đã bị đạp vỡ vụn, mảnh vụn bay loạn khắp bốn phía, không ít mảnh băng vụn va vào vách núi bên cạnh vỡ tan nát bấy.

”Ta không tin là lần này vẫn không lặn xuống được đáy.” Đằng Thanh Sơn ôm tảng đá nặng hơn trăm cân trầm xuống Bích hàn đàm.

Cái lạnh này đủ để khiến cho một phàm nhân có thể chết nhưng Đằng Thanh Sơn chỉ mặc một bộ quần áo đơn độc, lại có thể dễ dàng chống đỡ.

”Ào ào~~”

Không ngừng trầm xuống khiến cho nước hồ lưu động.

”Theo đạo lý thì lúc này trời phải sáng rồi nhưng hôm nay mưa to cho nên sắc trời âm u hôn ám, tầm nhìn trong nước là rất hạn chế. Tuy nhiên thì thị lực của ta lúc này đã tốt hơn nhiều so với cách đây một tháng, ở dưới nước nhưng vẫn quan sát được xa hơn.” Chỉ cần có một tia ánh sáng là Đằng Thanh Sơn có thể nhờ chút ánh sáng này mà nhìn thấy rõ chung quanh.

Tiếp tục hạ!

Không ngừng hạ xuống!

Hai mươi trượng!

Bốn mươi trượng!

Sáu mươi trượng!

”Đã rất nhiều lần tiếp xúc với cái lạnh cực hàn này nhưng vẫn có cảm giác rất lạnh, rất khó chịu.”

Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát mọi thứ xung quanh bốn vách sườn của Hàn đàm, ở chỗ sâu trong vách tường Hàn đàm có một số vật thể, đó là vật tham chiếu. Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể có thể dựa vào tham chiếu mà xác định rõ là mình đại khái đã hạ xuống được bao nhiêu rồi.

”Hẳn là đã qua chân núi, xuống đáy núi rồi!” Đằng Thanh Sơn ước lượng độ sâu.

Lần trước, khi đến độ sâu này Đằng Thanh Sơn đã không chịu được, hải thi triển nội kinh để bảo vệ thân thể. Nhưng lần này Đằng Thanh Sơn vẫn chỉ cần dựa vào gân cốt cơ nhục để kháng cự.

Không ngừng hạ xuống!

”Thật là sâu, đây chính là trên mặt đất rồi. Ta đã trầm xuống nước cỡ chừng ba trăm thước.” Đằng Thanh Sơn cảm thấy thân thể đã rất rất lạnh, đồng thời-

”Ca ca~~”

Tảng đá nặng hơn trăm cân ôm trong tay đã bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Lạnh đến mức khiến cho tảng đá vỡ nứt ra! Đây là cái độ lạnh ở mức độ nào.

"Lạnh dị thường." Đằng Thanh Sơn từ kiếp trước cho tới giờ chưa bao giờ trải qua cái lạnh chí hàn này, phảng phất như cơ nhục, a dễ cường hãn cũng không phát huy được tác dụng ngăn cản nữa, cái lạnh cực hàn này đã trực tiếp đâm chích vào tận xương cốt, thậm chí còn khuấy động cả lục phủ ngũ tạng. Lạnh, toàn thân đều lạnh như băng. Phải dùng nội kinh thôi.

Nội kinh cuồng mãnh điên cuồng vận chuyển lan khắp toàn thân chống lại cái lạnh.

"Dễ chịu hơn nhiều." Đằng Thanh Sơn mục lực quan sát kỹ càng cũng đã miễn cưỡng thấy rõ khoảng ba bốn thước chung quanh.

"Ân?"

Đằng Thanh Sơn cẩn thận hướng phía dưới nhìn lại, "Rốt cuộc?" Phía dưới mơ mơ hồ hồ có vầng sáng màu tím ẩn hiện, vầng sáng màu tím rất mỏng manh, hưng cũng đủ để Đằng Thanh Sơn thấy rõ khoảng cách trong bảy tám trượng, hơn nữa càng tới gần, Đằng Thanh Sơn cảm giác được, độ ẩm bắt đầu tăng trở lại.

Đúng vậy, nguyên bản, nhiệt độ hạ xuống cực hạn, bắt đầu tăng trở lại.

Hai chân của Đằng Thanh Sơn chạm xuống, rốt cục mới giật mình mừng khăng định - đây là đáy Bích Hàn đàm.

"Di? Đáy Hàn đàm nhiệt độ lại tăng lên? ại còn phát ra vầng sáng màu tím, kì quái." Đằng Thanh Sơn thực sự giật mình, hãn rốt cục hiểu được, uyên cơ vì cái gì tới gần đáy đàm thì nước dưới đáy ngược lại lại ấm lên. Duyên cơ đó là do khoáng thạch Kì lạ dưới đáy đàm này.

Cẩn thận quan sát bốn phía đáy đàm.

Bởi vì phạm vi tầm mắt, hưng bảy tám trượng khoảng cách, Đằng Thanh Sơn cũng rất nhanh phân biệt rõ tình huống đáy đàm.

"Đáy của Bích Hàn đàm độ rộng đại khái hơn mười trượng, chiều dài... khoảng hơn hai mươi trượng." Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn sang bên trái, bởi vì toàn bộ đáy, chỉ có vách đá bên trái là có một thông đạo rộng chừng hai ba trượng, "Nguyên lai, ước trong Hàn đàm là từ trong thông đạo này chảy vào."

Đằng Thanh Sơn cũng phát giác, càng tới gần thông đạo, ước trong đàm càng băng lạnh.

Đáy đàm không có sinh vật nào, ững không có thực vật, chỉ có duy nhất một loại đồ vật - khoáng thạch kì lạ phát ra độ ẩm. Trên mặt đáy đàm, tán loạn nhiều loại khoáng thạch này.

"Ân."

Đằng Thanh Sơn nhặt lên một khối, loại khoáng thạch này, rên thân phát ra vầng sáng màu tím mỏng manh, dưới tình trạng tối tăm dưới đáy đàm, có thể nhìn thấy vầng sáng màu tím này, nếu ban ngày ở ngoài trời, phỏng chừng không thể nhìn ra.

"Thật là tài, ở điều kiện nhiệt độ lạnh đến thế này, ngược lại còn nóng lên. Hơn nữa nhiệt độ còn rất cao. Hãn là không phải loại khoáng thạch bình thường. Giữ lại, mang cho phụ thân phân biệt một chút."

Đằng Thanh Sơn nhặt lên hai khối khoáng thạch cỡ nắm tay, bỏ vào trong cái túi lớn trước ngực áo, túi đựng tiền cũng chỉ có thể nhét vào đến hai khối khoáng thạch.

Lập tức, Đằng Thanh Sơn hướng bên trái, đi tới gần thông đạo nguồn nước Hàn đàm.

"Hô, thật đúng là lạnh. Bên trong một mảnh tối đen, tầm nhìn càng ngắn lại, không biết có cái gì đây."

Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát mặt trong thông đạo, nhưng đáy nước ở chỗ sâu trong thông đạo, không có loại khoáng thạch Kì lạ, cho nên chỉ là một mảnh tối đen, Đằng Thanh Sơn chỉ có thể miễn cưỡng thấy rõ khoảng cách trong hai trượng, căn bản không biết ở chỗ sâu trong đáy nước của thông đạo có cái gì thần bí.

Lúc này đáy lòng Đằng Thanh Sơn chợt cảm giác được một cỗ nguy cơ...

”Tất yếu là có sự khác thường! Nhiệt độ thấp đến bậc này với lực nén của nước, năng lực thân thể ta, cũng rất nhanh đến cực hạn. Hôm nay cũng đã xuống tới đáy đầm, mục tiêu đã thành, vẫn là đi về, trước tiên để phụ thân xem xét loại khoáng thạch này. Chờ tương lai có cơ hội, sẽ lại tiến vào đến đáy thông đạo.” Đẳng Thanh Sơn lúc này quyết định, liền quay lại đi ra bên ngoài.

Ở trong đáy nước thông đạo, thị lực của Đẳng Thanh Sơn không thể nhìn tới.

Ẩn ẩn có một đôi đồng tử màu vàng cỡ khoảng bằng nắm tay nhìn chăm chăm Đẳng Thanh Sơn, khoảng cách nó và Đẳng Thanh Sơn chừng hơn mười trượng, nhưng rõ ràng, quái vật ở đáy nước dưới điều kiện tối tăm như vậy vẫn có thể nhìn rõ Đẳng Thanh Sơn.

Lặng yên không một tiếng động, quái vật dưới đáy nước bắt đầu hướng tới gần cửa thông đạo, quái vật di động, không phát ra một chút âm thanh.

Đứng ở đáy đầm, Đẳng Thanh Sơn ném khối khoáng thạch trong tay, cả người hướng phía trên phi lên.

Đúng lúc này -

”Xuy --”

Đáy nước quái vật phát hiện Đẳng Thanh Sơn muốn đi, tốc độ mạnh tăng vọt, tựa một đạo tia chớp, bắn ra khỏi đáy nước thông đạo.

”Cái gì vậy!”

Kịch liệt động tĩnh như vậy, đang di động đi lên, Đẳng Thanh Sơn đương nhiên phát hiện ra. Hắn đột nhiên quay đầu, vừa nhìn, toàn thân liền cả kinh, trái tim mãnh liệt thóp lại, da trên đầu như muốn nứt toác ra.

Hiện dưới vầng sáng màu tím trên mặt đáy đầm, Đẳng Thanh Sơn liếc mắt một cái thấy rõ ràng, đây là một con đại mãng xà cực kì to lớn! Con đại mãng xà này toàn thân dày đặc vảy, giàn dựa hồng sắc quang mang, Hân đàm mãng xà này chiều dài tạm thời không thể xác định, nhưng chỉ cần phần thân thể của nó thò ra ở cửa đáy nước thông đạo đã chừng hơn sáu trượng.

Kiếp trước, đại mãng xà trong Vũ lâm (rừng), hẳn không phải là không có giết qua.

Nhưng thể tích to đến như thế này, hung hãn như thế này, hẳn chưa bao giờ gặp qua.

Hơn nữa... Đại mãng xà này lại từ khu vực lạnh như băng lao ra, khẳng định là có chỗ bất phàm.

”Rống ~” phảng phất như gió lốc đột kích, thanh âm trầm thấp phát ra, làm cho người ta tim đập nhanh thành tiếng.

Theo đó là một tiếng gầm nhẹ, đáy nước mãng xà liền đến sát Đẳng Thanh Sơn, cái miệng há ra như bồn máu, đại mãng xà hung hãn, cái miệng như bồn máu há ra, mở to chừng một trượng, nhanh hướng Đẳng Thanh Sơn nuốt tới!

CHƯƠNG 39: Trận chiến giữa người và mãng xà

Trong đôi mắt màu vàng của con mãng xà có một sự lạnh lùng cao cao tại thượng, có lẽ đối với quái vật trong hồ sâu này mà nói, giết chết một con người căn bản chẳng là gì đáng để nhắc tới, cái mồm to đầy mùi tanh tươi đã lao tới trước mặt Đẳng Thanh Sơn.

”Yaaaa~” Đẳng Thanh Sơn ánh mắt lãnh lẽo, tay phải hóa thành đao, giơ cao lên, đón tiếp cái mồm to như chậu máu đang dớp tới là một chưởng chém xuống.

Bàn tay hóa thành một đạo ảo ảnh.

Hoa lạp! Làn nước nhanh chóng bị chém tách ra!

”Bồng!”

Một chưởng ẩn chứa lực lượng đáng sợ, trực tiếp bổ vào trên đầu của con mãng xà dưới hồ sâu, phát ra một âm thanh trầm thấp. Đằng Thanh Sơn lực mạnh vô cùng, một chưởng này đánh xuống, cũng khiến cho đầu của mãng xà này không khỏi hạ xuống. Mãng xà hạ xuống gần một trượng mới ngừng lại được.

Mãng xà phát ra tiếng rống giận dữ quỷ dị, giương mắt nhìn nhân loại ở phía trên.

Đằng Thanh Sơn đang lao lên phía trên!

”Quái vật! Đây đúng là quái vật, một chưởng của ta cho dù là khối thép cũng có thể bổ ra được, nhưng trên da con mãng xà này đến một vết xước cũng không có. Hơn nữa đầu cũng chỉ hơi trầm xuống là có thể hóa giải hết chưởng lực của ta, không còn gì để nói” Đằng Thanh Sơn rất rõ quyền cước của mình đáng sợ như thế nào.

Chính vì biết rõ nên Đằng Thanh Sơn mới càng cảm giác được sự đáng sợ của con mãng xà này.

”Hơn nữa trên trán con mãng xà này có một cái sừng nhọn màu bạc rất nhỏ, chẳng lẽ quái vật mãng xà này chính là giao long?” Đằng Thanh Sơn lúc cấp tốc lao lên phía trên, trong đáy lòng khiếp sợ vô cùng. Khi bổ một chưởng kia Đằng Thanh Sơn có thể nhìn thấy trên đầu của mãng xà có một cái sừng bạc cao chừng một xích.

Mãng xà có sừng?

Ở kiếp trước Đằng Thanh Sơn chưa từng thấy qua mãng xà có sừng, chỉ sợ là giao long trong truyền thuyết mới có. Đằng Thanh Sơn không biết mãng xà dưới hồ sâu này có phải giao long hay không, nhưng mãng xà này tuyệt đối là quái vật không hơn không kém.

”Grào!” Đồng tử màu vàng của mãng xà kia thu nhỏ lại, phần nộ gầm lên một tiếng. Mãng xà rút cuộc cũng chăm chú nhìn vào con mồi trước mắt này, ”Hô!” một tiếng, mãng xà dưới hồ sâu này liền lao vọt lên phía trên, tốc độ so với Đằng Thanh Sơn nhanh hơn đến vài lần.

”Cách đến mặt hàn đàm chỉ còn trăm mét, không ổn.” Đằng Thanh Sơn chưa kịp vui mừng, liền phát hiện con mãng xà kia trong nháy mắt đã vọt lên.

Ầm!

Dòng nước cuộn trào, đại mãng xà vẩy màu hồng tía, thân to như cái thùng vọt qua bên cạnh người Đằng Thanh Sơn, sau đó nửa thân trên trực tiếp chắn ngang trước mặt Đằng Thanh Sơn, còn nửa thân dưới chắn tại phía dưới hắn.

”Dài quá!” Đằng Thanh Sơn lúc này mới hoàn toàn thấy được chiều dài của mãng xà này, ”Phỏng chừng phải dài khoảng ba mươi mét, thân thể thật lớn như vậy nhưng vẩy của nó lại càng cứng rắn không thể phá hủy được. Lực lượng ở đầu nó có thể dễ dàng hóa giải một chưởng toàn lực của ta, vậy lực lượng của mãng xà này chỉ sợ gấp mười lần ta, thậm chí còn nhiều hơn.”

Một con mãng xà, nếu lúc dựng thẳng lên cao đến mười tầng lầu.

Mãng xà như vậy, chỉ với cái đầu đã có thể hóa giải lực lượng một chưởng của Đằng Thanh Sơn, vậy lực lượng thân mình của mãng xà đó sẽ đáng sợ đến mức nào?

Con người màu vàng của mãng xà nhìn Đằng Thanh Sơn có một loại lạnh lùng cao cao tại thượng.

”Xuy xuy ~~”

Nhanh như thiểm điện, thân thể khổng lồ của mãng xà kia nhanh chóng quán thắt lại, thân thể của mãng xà khổng lồ dài hơn mười trượng kia muốn đem cả người Đằng Thanh Sơn quán ép thành thịt vụn. Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy trước mặt mơ hồ, trên dưới trước sau phải trái, từ tất cả mọi phương hướng thân rắn khổng lồ kia đều ép vào Đằng Thanh Sơn.

”Quái vật này lực lượng vô tận, một khi bị quán vào trong, nhất định không thể sống được.” Đằng Thanh Sơn nghiêng răng.

"Xích ~" Đẳng Thanh Sơn hai chân phồng to lên khiến chiếc quần rách toạc, mạch máu nở to như con rắn xanh, cơ bắp mạnh mẽ giống như những sợi thép quấn vào nhau. Nội kinh trong cơ thể tựa như hồng thủy mạnh mẽ, điên cuồng xuyên qua hai chân phụt ra bên ngoài.

"Phá!" Rống lên giận giữ, chân phải Đẳng Thanh Sơn hung hăng đạp vào thân rắn đang cuộn lại kia.

Lực lượng của chân bình thường mạnh hơn so với lực lượng của tay, một người bình thường nếu có khả năng nâng được vật nặng trăm cân, vậy một cái đạp của chân có lực khoảng bốn trăm cân, cũng là bình thường.

Đẳng Thanh Sơn hai tay có hơn mười vạn cân cự lực, vậy chân còn mạnh hơn thì sao? Giờ phút này, Đẳng Thanh Sơn gặp phải thời khắc sinh tử, lực lượng cực mạnh của chân cùng với đại lượng nội kinh đánh ra lớn đến mức không thể lường hết được.

"Bồng! Bồng!"

Hai chân phải trái liên tục đạp ra hai lần.

"Hồng~" Quái vật măng xà đau đớn giận giữ gầm lên một tiếng, thân măng xà bị đá trúng, đập mạnh vào vách núi đá trong hàn đàm, phát ra chấn động kịch liệt. cả vách núi "Bồng!" một tiếng, vô số bột đá nát vụn trộn lẫn vào trong nước. Cả vách đá trong đầm xuất hiện vô số vết nứt.

"Hừ!" Đẳng Thanh Sơn thừa dịp này, lao vọt lên trên, nội kinh trong cơ thể điên cuồng tiêu hao, tăng tốc nhanh hơn.

"Quái vật, tuyệt đối là quái vật, một cước của ta vậy mà cũng không thể phá được lớp da của con măng xà đó. Xem ra nếu hôm nay chậm chân, mạng sống khó giữ được. Còn có năm mươi thước, bốn mươi thước, ba mươi thước..." Đẳng Thanh Sơn đã phát hiện thấy ánh sáng phía trên, mơ hồ bên trên còn nghe được tiếng mưa to rơi tí tách.

"Hồng!" Tiếng rống đầy phẫn nộ, điên cuồng từ phía dưới hàn đàm truyền tới.

Măng xà ở phía dưới quấy động thân thể, một lần nữa cực nhanh lao vọt lên phía trên.

Chính là lúc này Đẳng Thanh Sơn đã sắp đến được mặt nước của hàn đàm, quái vật măng xà này mắt thấy sắp không thể đuổi kịp Đẳng Thanh Sơn ở trên, liền há miệng ra...

"Xuy xuy!"

Một đám sương mù màu đen từ trong miệng nó phun ra, chỉ cần là nơi có sương mù màu đen này tràn qua thì nước trong hàn đàm trong khoảnh khắc đông lại thành đá rắn. Trong nháy mắt, từ miệng quái măng xà đến mặt nước, cả một khối nước sâu hai mươi mét, toàn bộ đông kết lại thành một khối băng lớn.

Đẳng Thanh Sơn cả người bị đông cứng trong khối băng.

"Lạnh, thật lạnh" Toàn thân Đẳng Thanh Sơn nội kinh cuộn cuộn điên cuồng, khí huyết trong người đầy mạnh tới mức tận cùng chỉ để ngăn cản sự cực lạnh đáng sợ kia.

"Quái vật măng xà không ngờ lại còn chiêu này, hắc vụ nó phun ra đến nước trong Bích Hàn đàm cũng phải đông lại" Nước trong Bích Hàn đàm cực khó đóng băng nhưng hiện tại đã đóng thành băng, từ đó có thể tưởng tượng rồi cuộc nó lạnh cỡ nào. Nhưng cũng may Thanh Sơn ở trong băng, nếu mà bị Hắc vụ còn lạnh hơn kia đánh phải, có lẽ cả người sẽ bị đông cứng mà chết.

Dù sao có thể dễ dàng đóng băng Bích Hàn đàm, Hắc vụ khẳng định còn lạnh hơn nhiều.

"Quái vật, đúng là quái vật" Đẳng Thanh Sơn trong lúc nóng vội, song quyền nện vào khối băng.

"Đùng, đùng~"

Quyền đầu như thiểm điện, phía trên khối băng cực nhanh bị sụp đổ, vỡ nát.

Đẳng Thanh Sơn nói măng xà trong đáy đầm kia là quái vật, Kì thật hẳn cũng chính là quái vật.

"Gràoo..." măng xà xông lên, phần lớn khối băng bị nó đụng phải mà vỡ vụn. Măng xà cực nhanh đuổi theo Đẳng Thanh Sơn, nhất quyết phải nuốt sống Đẳng Thanh Sơn cho bằng được.

”Ầm!”

Theo một tiếng nổ lớn, rất nhiều khối băng từ mặt nước bắn mạnh ra xung quanh. Đồng thời một bóng người từ trong nước xông ra, hạ xuống cách Bích Hàn đàm không xa.

”Cuối cùng cũng ra được” Đẳng Thanh Sơn không dám lơ lửng chút nào, xông thẳng đến cái bao cách đó không xa. Lúc này mưa như trút nước, trong đất trời mờ mịt là nước. Đẳng Thanh Sơn chụp lấy cái bao, xé rột một tiếng, từ trong đó lấy ra hai đoạn của thanh Tản thiết thương.

”Gràooo”

Một tiếng rống giận, ầm một tiếng, một quái vật măng xà từ Bích Hàn đàm phá băng mà ra, cái đầu to tướng dữ tợn quét nhìn bốn phía, trong chốc lát ánh mắt dính cứng vào Đẳng Thanh Sơn.

”Hô!” Đẳng Thanh Sơn căn bản không kịp nói hai đoạn thương lại với nhau, lập tức thi triển Thiên Nhai hành hóa thành làn khói xanh xông ra khỏi sườn núi.

Từ sườn núi nhảy thẳng xuống phía chân núi.

”Gràoo” thân hình to lớn của măng xà vọt mạnh tới, há miệng đón Đẳng Thanh Sơn đang ở giữa không trung.

”Cút đi!” Đẳng Thanh Sơn giận dữ hét lên, nửa thanh trường thương trong tay hóa thành ảo ảnh, thoát khỏi tay, mang theo tiếng không khí nổ vỡ bén nhọn, đâm tới đầu măng xà.

”Xuy xuy” đầu nhọn của nửa thanh Tản thiết thương xoáy tròn đâm vào miếng vảy trên người măng xà, không ngờ rất khó khăn mới đâm thủng được một lỗ nhỏ, đầu thương đâm vào trong lớp vảy, máu tươi từ đầu măng xà thẩm ra, thể công của đại măng xà vì thế mà hơi khựng lại

Đẳng Thanh Sơn trong phút chốc đã rơi xuống sâu dưới chân núi.

Giữa đất trời mờ mịt nước, quái vật măng xà không còn nhìn thấy bóng dáng Đẳng Thanh Sơn đâu nữa.

Đại măng xà phần nộ quấy đầu, đoạn Tản thiết thương bị quăng đập vào vách núi. Vách núi phẳng phật như tấm đậu hủ, Tản thiết thương không ngờ chìm vào trong vách núi.

Quái vật măng xà đầu nhuộm máu phần nộ vô cùng, há to mồm phun khắp xung quanh, hắc vụ từ trong miệng măng xà phun ra, tràn ra bốn phía. Vách núi xung quanh chạm phải hắc vụ lập tức vô thanh vô tức hóa thành bột phấn chảy xuống.

”Gràooo”

Quái vật măng xà đáng sợ kia đứng giữa sườn núi ngẩng đầu gào rít, phát tiết phần nộ. Vách núi xung quanh run rẩy, tựa hồ vì quái vật măng xà phần nộ mà run sợ.

Hồi lâu sau, quái vật măng xà mới quay về Bích Hàn đàm. Bích Hàn đàm khôi phục lại sự yên tĩnh, mặt Bích Hàn đàm rất nhanh chóng xuất hiện một lớp băng dày.

Dưới vách núi, Đẳng Thanh Sơn đứng trong rừng, mặc kệ mưa như trút nước ngẩng đầu nhìn phía giữa sườn núi. Khi thấy quái vật măng xà ngẩng đầu lên trời rống giận trong lòng khẽ run.

”Sâu trong thông đạo dưới đáy nước không biết rốt cuộc là chỗ nào mà có thể dựng dục quái vật đáng sợ như thế. Hôm nay nếu ta trốn không nhanh chỉ sợ đã mất mạng ở đó” Đẳng Thanh Sơn minh bạch, thiên địa linh khí dồi dào, con người có thể mạnh lên thì đồng dạng cũng sinh ra quái vật đáng sợ.

”Tuyệt chiêu Độc Long toàn của ta không ngờ chỉ phá được vảy của nó. Quái vật” Đẳng Thanh Sơn cảm thán một tiếng.

Từ mười tuổi đến mười sáu tuổi, sáu năm nay, những lúc nghỉ ngơi thân thể thì Đẳng Thanh Sơn dùng để nghiên cứu thương thuật.

Trước mười tuổi Đẳng Thanh Sơn nghiên cứu ra ”Như ảnh tùy hình” và ”Hỗn nguyên nhất khí” hai loại thương pháp. Còn sáu năm nay, Đẳng Thanh Sơn trường kì thể ngộ tại Hàn đàm, cuối cùng mang ”Toàn quyền” với thủy thuộc tính suy diễn thành thương pháp ”Độc long toàn”. Thương pháp này uy lực cực lớn.

Một thương xuất ra như độc long xuất thủy, có thể dễ dàng khoan ra một lỗ trên thân thể đối thủ, uy lực cực mạnh.

Có lợi tất có hại

Một thương "Độc long toản" xuất ra, trường thương trong thời gian ngắn sẽ mất đi sự khổng chế, nhưng so với uy lực, khuyết điểm này có thể bỏ qua.

CHƯƠNG 40: Được và mất

Ầm ầm!

Mưa to tầm tã, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng sấm đình tai nhức óc, trận mưa to này hiển nhiên là sẽ không tạnh ngay.

Cách Đẳng gia trang khoảng một dặm, có một gã thanh niên chân trần đi trên mặt đất, y phục của hắn thì tay áo đã bị rách te tua, quần đã hoàn toàn bị xé rách thành từng mảnh, tóc tai bù xù trông như một tên khát cái.

"Thật là chật vật." Đẳng Thanh Sơn nhìn quần áo của mình. Chém giết với quái vật măng xà tại Bích hàn đàm, không Kim được hắn đã phải dốc toàn lực, khí huyết hai tay, hai chân cường thịnh đến cực đỉnh, xé nát cả ống quần và tay áo. Còn về phần đôi giày... lúc Đẳng Thanh Sơn vào núi thì vẫn đi giày, tuy nhiên trước khi lặn xuống Hàn đàm thì đã tháo để sang một bên.

Khi chạy bán sống bán chết về thì cũng không kịp mang theo.

"Con đại măng xà kia nổi điên, phỏng chừng đôi giày của ta đã bị vùi trong đồng đá vụn rồi. Trông ta như vậy, lúc trở về làm sao mà gặp người khác?" Đẳng Thanh Sơn từ ngoài xa nhìn về phía Đẳng gia trang, không khỏi cười khổ.

Bộ dáng chật vật này mà bị tộc nhân nhìn thấy thì dám chừng, các tộc nhân sẽ lại xì xầm bàn tán, nguyên nhân gì đã khiến cho Đẳng Thanh Sơn chật vật như vậy.

"Hừ!"

Trong cơn mưa tầm tã, Đẳng Thanh Sơn thoáng hóa thành một đạo ảo ảnh phóng về hướng hàng rào gỗ che chắn Đẳng gia trang. Một dặm đường, chỉ trong chớp lát đã tới, sau đó liền hơi khẽ nhún chân, nhảy vọt lên cao một trượng, dễ dàng phóng qua hàng rào cao lớn này. Ở ngay phía sau hàng rào làm bằng gỗ này chính là một cây cọc gỗ và một căn phòng ốc.

Nhẹ nhàng dẫm nhẹ lên cây cọc gỗ, Đẳng Thanh Sơn liền bật lên trên nóc nhà, Đẳng Thanh Sơn vừa vận nội kinh, cả người bỗng nhẹ như chim, đập lên mái ngói một cái, nhanh chóng tụt xuống.

May mắn trận mưa to đã khiến cho các tộc nhân, tất cả cơ hồ đều ở trong nhà tránh mưa, hơn nữa bây giờ vẫn còn sớm, các gia đình vẫn đang dùng điểm tâm. Không ai ngờ rằng dưới cơn mưa to này, đệ nhất hảo hán trong tông tộc của bọn họ lại đang lén lút chạy trên mái nhà.

Ở trong nhà của Đẳng Thanh Sơn.

Thanh Vũ đang nhóm lửa, mẫu thân Viên Lan đang làm bánh, vội vã chuẩn bị cho bữa điểm tâm.

"Di? Có người đi vào." Viên Lan kinh ngạc nhìn ra ngoài.

"Mẹ." Đẩy cửa đi vào trong đình viện. Đẳng Thanh Sơn, hướng mẫu thân Viên Lan chào một câu, Viên Lan lập tức cầm ô chạy tới, khiếp sợ dò xét Đẳng Thanh Sơn một chút rồi vội vàng hỏi: "Thanh Sơn, người làm sao lại trở nên thế này? Quần áo rách tươm rách nát, giày của người đâu? Sao lại đi chân trần về?"

Phụ thân Đẳng Vĩnh Phàm cũng vừa bước đến cửa phòng, kinh ngạc nhìn ngoại diện của Đẳng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn, người... người vào núi đã gặp phải chuyện gì vậy? Sao lại thế thảm thế này, đúng rồi, còn Tấn thiết thương của người đâu?" Đẳng Vĩnh Phàm hỏi.

Đặng Thanh Sơn tay đang cầm chiếc lá khô ném qua một bên, từ bên trong bao lấy ra một khúc Tẩn thiết thương, bắt đầu dĩ cưỡi nói: "Phụ thân, không còn đâu, chỉ còn lại mỗi một khúc thôi?" Đặng Vĩnh Phàm nghe xong liền biến sắc, thực lực của đứa con này, hẳn biết rất rõ... chính là Nhất Lưu Vũ Giả.

Có thể làm cho Nhất Lưu Vũ Giả ngay cả vũ khí cũng mất đi một nửa, tình huống mà nhi tử vừa gặp phải, là hiểm nguy đến mức nào?

"Phụ thân, con đi tắm rửa, thay quần áo trước cái đã." Đặng Thanh Sơn cười nói.

"Ừ, nhanh đi thay quần áo đi rồi lát nữa tới gặp ta." Đặng Vĩnh Phàm nói.

Đặng Thanh Sơn hơi gật đầu, rồi đi nhanh về phòng riêng của mình.

"Phàm ca, Thanh Sơn rốt cuộc gặp phải nguy hiểm gì vậy? Dã trư vương? Lang vương?" Mẫu thân Viên lan nghi hoặc dò hỏi.

Đặng Vĩnh Phàm lắc đầu nói: "Bản lãnh của con trai nàng, nàng còn chưa rõ? Mười tuổi nó đã có thể giết Lang vương, còn bây giờ thì ngay cả một trăm con Lang vương cũng không uy hiếp nổi nó. Nó chính là Nhất Lưu Vũ Giả! Ta thật không hiểu nổi là tại Đại Duyên sơn còn cái gì có thể khiến cho Thanh Sơn nó chật vật đến như vậy."

"Mẫu thân, mau lật bánh đi, không thì bột ngô sẽ mất dính." Đang nhóm lửa, Thanh Vũ hô lên.

"Hả." Viên Lan lập tức chạy tới.

Ở trong trong phòng của Đặng Thanh Sơn.

Tắm rửa, rồi thay quần áo, đi giày vào, dùng một sợi dây búi tóc lại một chút, Đặng Thanh Sơn đã lại cảm thấy sảng khoái. Tại cổ đại này không có tiệm cắt tóc, hơn nữa thì các tộc nhân đều để tóc dài, Đặng Thanh Sơn làm sao có thể để tóc ngắn?

"Tổn thất mất một bộ quần áo, một đôi giày, nửa thanh trường thương, đổi lấy hai khối khoáng thạch này." Đặng Thanh Sơn cẩn thận đánh giá hai khối khoáng thạch trong tay.

Hai khối khoáng thạch này, một khối lớn, một khối nhỏ hơn một chút, toàn thân màu đen, nhí thì cũng bình thường.

Nhưng hai khối khoáng thạch này chính là hai trong vô số khoáng thạch mà Đặng Thanh Sơn đã phát hiện ra ở Bích hàn đàm, dù sao, lúc ấy thì Đặng Thanh Sơn cũng không có cách nào có thể mang theo nhiều. Chỉ là tùy ý nhặt lấy hai khối đút vào túi áo trước ngực.

"Di, lúc ở Hàn đàm không phải là phát ra vầng sáng màu tím sao?" Sao bây giờ, để ngay trước mặt lại không thấy vầng sáng màu tím đâu nữa. Đặng Thanh Sơn liền hai tay nắm lấy khoáng thạch, che đi ánh sáng, quả nhiên ở trong bóng tối, Đặng Thanh Sơn miễn cưỡng nhìn thấy được một vầng sáng màu tím vô cùng mong manh. Xem ra phải ở trạng thái tối đen như ở trong Hàn đàm trong thì vầng sáng màu tím này mới hiện rõ.

"Lúc ở trong Hàn đàm thì có cảm giác là khối khoáng thạch này sinh ra nhiệt rất cao nhưng lúc này thì chỉ thấy âm ẩm mà thôi." Đặng Thanh Sơn cũng hiểu là ở bên ngoài thì mình chỉ có thể cảm giác là, khoáng thạch này hơi ẩm mà thôi.

Dưới đáy của Hàn đàm là cực hàn tồn tại, trong tình huống đó chạm vào khoáng thạch này cảm thấy rất nóng cũng là bình thường.

"Ta cũng không biết về khoáng thạch này, để hỏi phụ thân xem rốt cục nó là loại khoáng thạch gì." Đặng Thanh Sơn nắm hai khối khoáng thạch trong tay, cầm lấy chiếc ô, đi ra khỏi phòng, đi qua đình viện, đi về phía phòng lớn.

Để ô xuống, Đặng Thanh Sơn cũng ngồi luôn bên cạnh bàn.

Ngoài phòng mưa tầm tã, nhưng bên trong phòng thật thoải mái ấm áp.

"Thanh Sơn."

Đặng Vĩnh Phàm lo lắng dò hỏi, "Người vào núi, mới được nửa canh giờ, rồi cuộc gặp phải cái gì? Để ngay cả Tấn thiết thương cũng mất một nửa?"

Từ lúc vào núi rồi rời núi, xuống Bích Hàn Đàm, nói thì chậm, nhưng thực tế lấy tốc độ của Đặng Thanh Sơn, cả đi và về cũng không đến nửa canh giờ.

Mẫu thân, ngay cả điểm tâm vẫn còn chưa chuẩn bị xong.

"Gặp phải cái gì?"

Đặng Thanh Sơn bắt đầu cười một tiếng: "Phụ thân, con cũng không nghĩ tới, núi Đại Duyên chúng ta cũng không được coi là lớn, nhưng trong núi, lại tồn tại một con quái vật."

"Quái vật?" Đặng Vĩnh Phàm càng thêm ngạc nhiên, "Quái vật như thế nào?"

"Cự mãng đầu có sừng, cự mãng dài đến hơn mười trượng."

Đặng Thanh Sơn nghĩ đến con mãng xà, vẫn cảm thấy kinh hãi, con mãng xà kia có thể nói là đao thương bất nhập. Ngay cả chính tuyệt chiêu "Độc Long Toàn" của mình cũng chỉ có thể thoáng làm xước da của nó, phải biết rằng, lấy lực lượng cùng thương pháp của mình, lực xuyên thấu của mũi thương, đã sớm vượt qua nhiều loại vũ khí nóng của kiếp trước.

Phỏng đoán, cho dù là một vài loại đạn đao của kiếp trước, cũng không thể phá được phòng ngự của con mãng xà.

"Dài đến hơn mười trượng, mãng xà đầu có sừng sao? Giao*?" Đặng Vĩnh Phàm kinh hãi nói.

Mãng xà trên đầu có sừng, tại trên cả Cửu Châu, chính là giao long.

"Giao..., đây chính là yêu thú, thần thú, Thanh Sơn, người đừng tới cả giao long?" Đặng Vĩnh Phàm không thể tin được, "Đại Duyên Sơn chúng ta, bên trong có giao long?" Tại cả Cửu Châu có rất nhiều truyền thuyết, có một ít quái vật có được lực lượng không thể tin nổi, được xưng là "thần thú" hoặc "yêu thú".

Những... quái vật này, mỗi một con, đều có lực lượng vô cùng đáng sợ hủy diệt thành trì.

Đặng Thanh Sơn cười nói: "Phụ thân, chính là ở Bích Hàn Đàm. Con xâm nhập Bích Hàn Đàm... Muốn nhìn một chút, xem Bích Hàn Đàm này tại sao lại lạnh như thế. Trong lúc ở đáy đầm, đừng phải con giao long kia! May là con chạy nhanh."

"Tiểu tử người, thật hồ đồ." Đặng Vĩnh Phàm phía sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

Vừa nghĩ tới con mình, tại đáy Bích Hàn Đàm cùng giao long chém giết, Đặng Vĩnh Phàm cảm giác được sự kinh khủng, nếu như con mình chết, vậy làm sao bây giờ?

"Phụ thân, không phải con đã trở về rồi sao." Đặng Thanh Sơn nói, "Được, phụ thân, sau này nếu có cho tộc nhân tiến Đại Duyên Sơn lấy nước từ Bích Hàn Đàm, nhớ kỹ, tốt nhất chớ có để đá rơi xuống Bích Hàn Đàm, nếu như đá chìm đến đáy đầm, đánh thức con quái vật kia, một khi nó trở ra. Nhóm tộc nhân đó, muốn trốn cũng không thể thoát."

Đặng Thanh Sơn rất rõ ràng, con giao long này đáng sợ như thế nào.

Tốc độ, so với Đặng Thanh Sơn hẳn còn nhanh hơn.

Nếu như không phải con giao long kia, không muốn rời khỏi Bích Hàn Đàm. Mà cứ khư khư cố chấp, một mạch đuổi giết Đặng Thanh Sơn... Vậy hôm nay, có hay không có thể an toàn trở về, cũng khó mà nói.

"Yên tâm, không ai giống như tên tiểu tử người, lớn mật như vậy đâu." Đặng Vĩnh Phàm nhìn con trai mình, mắng không được, mà cười cũng không nổi.

Không biết là nên vì con trai mình có thể chiến đấu với giao long, yêu thú trong truyền thuyết còn sống mà tự hào, hay là vì nhi tử lớn mật mà tức giận.

Đặng Thanh Sơn cũng biết hành động của mình làm phụ thân không hài lòng, liền lập tức nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, phụ thân, lúc ở đáy Bích Hàn Đàm, con phát hiện được một loại khoáng thạch, khoáng thạch này, tại đáy Bích Hàn Đàm ngược lại nóng lên, rất quái dị. Phụ thân nhìn xem, đây là cái gì."

Đặng Thanh Sơn từ trong lòng ngực, lấy ra hai khối hắc sắc khoáng thạch.

Vừa nhìn qua thì khoáng thạch này rất bình thường.

"Sao, đây Hàn đàm?" Đặng Vĩnh Phàm nhãn tình sáng lên, làm binh khí tượng sư, Đặng Vĩnh Phàm đối với luyện khí khoáng vật hiểu rõ rất nhiều.

Vừa sờ vào hắc sắc khoáng thạch, trên mặt Đặng Vĩnh Phàm liền lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng: "Quả nhiên âm áp..." Lập tức đem một khối hắc sắc khoáng thạch ôm trước người, hai tay chụm lại ngăn trở ánh sáng rồi chăm chú nhìn, Đặng Vĩnh Phàm liền kinh hô: "Thật sự là nó, thật là nó, Tử Quang Hàn Thiết, chính là Tử Quang Hàn Thiết!"

Đặng Thanh Sơn lòng tràn đầy nghi hoặc: "Phụ thân, Tử Quang Hàn Thiết là thế nào?"

Đặng Vĩnh Phàm ngắc đầu, vui mừng nhìn Đặng Thanh Sơn: "Thanh Sơn, Tử Quang Hàn Thiết, người còn không biết đâu, nó còn có một cái tên nữa là - Vạn Niên Hàn Thiết!"

"Vạn Niên Hàn Thiết?" Đặng Thanh Sơn ngẩn ra.

Bởi vì hắn nghĩ tới một loại khoáng thạch - Thiên niên hàn thiết. Quá khứ lần đi tới Nghi Thành Vạn Tượng Lâu, Đặng Thanh Sơn đã thấy qua loại khoáng thạch này, Thiên niên hàn thiết toàn thân ngăm đen, hơn nữa phát ra hàn khí lạnh như băng. Giá tiền cũng cực kì cao, một cân Thiên niên hàn thiết, phải hai lượng hoàng kim mới mua nổi.

"Đúng, ta đã từng mua ở Vạn Tượng Lâu, bộ sách giới thiệu về các loại luyện khí khoáng vật, trong đó có miêu tả về Tử Quang Hàn Thiết này. Tử Quang Hàn Thiết có thể gọi là Vạn Niên Hàn Thiết. Là kì bảo vô giá! Dựa theo miêu tả trong cuốn sách, chỉ có tại phương bắc vùng thảo nguyên bắc bộ, trong Bắc hải giá lạnh, may ra có người may mắn phát hiện thấy."

"Vạn Niên Hàn Thiết này, là loại hàn thiết trân quý nhất, bình thường Thiên niên hàn thiết sờ lên thì có thấy lạnh như băng đến thấu xương. Nhưng Vạn Niên Hàn Thiết đã đạt đến mức tận cùng, ngược lại trở nên ấm áp như ngọc."

"Vạn Niên Hàn Thiết, không thể phá vỡ, luyện chế binh khí, chỉ cần pha trộn một ít nó vào, là có thể luyện chế thành thần binh lợi khí." Đặng Vĩnh Phàm kích động vạn phần, "Vạn Niên Hàn Thiết này, giá tiền so với Thiên niên hàn thiết cao hơn gấp trăm lần! Hơn nữa, có tiền cũng không tìm được mà mua!"

"Giá tiền gấp trăm lần Thiên niên hàn thiết?" Đặng Thanh Sơn nhìn hai khối hắc thạch, có chút run rẩy.

Đặng Thanh Sơn phát hiện ra, hắn tổn thất một bộ quần áo, một đôi giày, nửa đoạn cán thương. Đổi lấy hai khối đá, tựa hồ... Buôn bán có lời.

CHƯƠNG 41: Bấy cân hai lượng

Đặng Vĩnh Phàm thân là thợ rèn binh khí, chứng kiến được Tử Quang Hàn Thiết trong truyền thuyết, đương nhiên đầu óc kích động nóng bừng lên.

Nhưng cũng trong nháy mắt hắn liền có phản ứng lại.

"Thanh Sơn, theo ta vào nhà." Đặng Vĩnh Phàm tay nắm lấy cả hai khối khoáng thạch, đi vào nhà trong, đồng thời hướng ra bên ngoài hô, "A Lan, ta cùng Thanh Sơn có chuyện phải thương lượng, các người cứ ăn trước, không cần gọi chúng ta, chúng ta một lát nữa sẽ ăn."

Đặng Thanh Sơn cũng theo phụ thân tiến vào bên trong buồng trong. Vừa tiến vào buồng trong, Đặng Vĩnh Phàm lập tức chạy ra đóng cửa.

"Thanh Sơn." Đặng Vĩnh Phàm chăm chú nhìn Đặng Thanh Sơn, liền nói: Hai khối Vạn Niên Hàn Thiết này, chính là bảo vật vô giá! Một khi tin tức Đặng gia trang chúng ta có được Vạn Niên Hàn Thiết truyền ra, bị Bạch Mã bang, Thiết Sơn bang biết, Đặng gia trang của chúng ta sẽ tai ương ngập đầu."

Đạo lý người mang ngọc là có tội, Đặng Thanh Sơn đương nhiên hiểu.

"Thanh Sơn, tin tức về Vạn Niên Hàn Thiết này ngay cả mẹ ngươi, muội muội ngươi cũng không được nói. Mẹ ngươi thì còn tốt, nhưng muội muội ngươi mồm miệng không Kín, không cẩn thận nói ra là hỏng bét. Tộc nhân chúng ta đúng là rất đoàn kết, nhưng bọn họ cũng là người, đối mặt với bảo vật hấp dẫn bậc này, khó tránh khỏi sẽ có một chút dị tâm."

Đặng Vĩnh Phàm trình trọng nói tiếp, "Tin tức về Vạn Niên Hàn Thiết này, chỉ có thể có ba người biết, ngươi, ta và ngoại công ngươi."

Đặng Thanh Sơn gật đầu, ngoại công Đặng Vân Long thân là tộc trưởng, đúng là đáng tin nhiệm. Hơn nữa nếu muốn sử dụng Vạn Niên Hàn Thiết này, khẳng định không thể giấu được ngoại công.

"Đến đây, ta thử cân xem cục nhỏ nặng bao nhiêu." Đặng Vĩnh Phàm đi tới bên cạnh giường, ở phía sau bao gạo, cái cân đặt ở đó.

"Thiên niên Hàn Thiết một cân trị giá hai lượng hoàng kim, còn đây là Vạn Niên Hàn Thiết, giá tiền chính là gấp trăm lần Thiên Niên Hàn Thiết, vậy thấp nhất cũng phải là hai trăm lượng hoàng kim." Đặng Vĩnh Phàm vừa nói, liền cầm một khối Vạn Niên Hàn Thiết đặt trên khay.

Một bên cân.

Đặng Thanh Sơn nhìn kỹ những nấc trên cán cân nọ, trước kia ở Vạn Tượng Lâu được nhìn Tinh Văn Cương đắt giá nhất cũng chỉ là ngang giá với hoàng kim, nhưng Vạn Niên Hàn Thiết này cao gấp hoàng kim đến hai mươi lần.

"Bảy cân hai lượng." Đặng Vĩnh Phàm mừng rỡ nói, "Mới là một khối nhỏ như vậy đã được bảy cân hai lượng, không hổ là Vạn Niên Hàn Thiết."

"Cha, bảy cân hai lượng này nếu như bán đi, phòng chừng có thể bán được như giá của một trăm năm mươi cân hoàng kim, chính là một ngàn năm trăm lượng hoàng kim." Đặng Thanh Sơn cảm thán nói, một khối đá màu đen không ra gì, đổi ra hoàng kim không ngờ lại đổi được một đồng hoàng kim nhỏ. Ngẫm lại nếu như có một đồng hoàng kim nhỏ đặt trước mặt, cũng sẽ khiến cho lòng người phải động.

"Tiểu tử ngươi, nói vậy đến cha ngươi cũng động tâm, đến đây, thử xem cục lớn nặng bao nhiêu." Đặng Vĩnh Phàm tiếp tục cân khối thứ hai.

Một bên cân.

"Chín cân lẻ một lượng." Đặng Vĩnh Phàm cổ Kim nén sự vui mừng, nói. Đây là một tài sản lớn!

"Thanh Sơn, cộng thêm vào, tổng cộng có hơn mười sáu cân a! Vạn Niên Hàn Thiết, có nghe mà không thấy được, nếu thực sự bán ra, phòng chừng còn có thể bán giá cao hơn. Chỉ là nhiều tiền như vậy, đối với Đặng gia trang cũng không có nhiều chỗ tốt lắm." Đặng Vĩnh Phàm đột nhiên cười nhìn về phía Đặng Thanh Sơn, "Thanh Sơn, ngươi không phải lúc nào cũng muốn luyện chế một thanh binh khí thuận tay hay sao?"

"Binh khí?"

"Ha ha, có Vạn Niên Hàn Thiết, cha của ngươi nắm chắc sẽ luyện chế cho ngươi một thanh thần binh!" Đặng Vĩnh Phàm tự tin mười phần, "Như ngay trong thiên hạ này, cũng có vô số thần binh."

Đặng Thanh Sơn không khỏi động tâm, Vạn Niên Hàn Thiết quả thực rất có giá trị, có được trí nhớ của kiếp trước, Đặng Thanh Sơn đối với tiền bạc cũng không coi trọng, tiền chỉ cần đủ dùng, đến một trình độ nhất định thì chẳng qua chỉ là vài chữ số thôi. Còn về phần thần binh lợi khí thì trong đáy lòng Đặng Thanh Sơn cũng vô cùng chờ đợi.

Bởi vì khí lực của hắn quá lớn. Lực hai tay cực lớn hơn mười vạn cân, một cây thương làm bằng thép tinh luyện (Tấn thiết thương) căn bản không làm cho Đặng Thanh Sơn thi triển toàn lực, khi thi triển ra một ít chiêu thức tinh diệu, thương bằng thép tinh luyện rất dễ bị gãy nứt.

"Cha, ngươi nói dùng Vạn Niên Hàn thiết để chế tạo binh khí? Nhưng đây mới chỉ có một chút, căn bản không cách nào tạo ra một cây thương." Đặng Thanh Sơn nhìn hai khối Vạn Niên Hàn Thiết.

"Nếu như muốn làm một thanh trường thương hoàn toàn từ Vạn Niên Hàn Thiết, ta sẽ vào hàn đàm lấy tiếp, cẩn thận một chút hẳn sẽ không có chuyện gì xảy ra."

"Còn vẫn muốn đi?" Đàng Vĩnh Phàm trừng mắt, "Tiểu tử ngươi nghe ta nói cho rõ, sau này tuyệt đối không cho phép vào Bích Hàn Đàm nữa."

Đàng Thanh Sơn cười xấu hổ một tiếng.

Nếu như lặn lẽ vào Bích Hàn Đàm, lấy được Vạn Niên Hàn Thiết liền lập tức trốn luôn, đích xác thành công có thể là rất cao, chỉ là... Giao long kia đối với Đàng Thanh Sơn đã tràn ngập giận giữ, nếu Đàng Thanh Sơn một lần nữa xuất hiện, từ đáy nước nọ chui vào thông đạo của Bích Hàn Đàm, vậy Đàng Thanh Sơn chắc chắn gặp nguy hiểm.

"Ý của cha ngươi là, không phải chỉ dựa vào Vạn Niên Hàn Thiết, còn phải dựa vào cả Tinh Văn Cương kia nữa." Đàng Vĩnh Phàm nói.

"Tinh văn cương?"

Đàng Thanh Sơn nhú mày, "Nó làm sao qua nổi Vạn Niên Hàn Thiết? Phụ thân chẳng phải đã nói là muốn luyện chế một thanh thần binh thần binh vang danh thiên hạ sao?"

Đàng Vĩnh Phàm cười đắc ý: "Thanh Sơn, về thương pháp, ngươi là đệ nhất trong tộc, nhưng nói về luyện chế binh khí, ngươi còn kém xa. Nên nhớ, để tạo ra binh khí, không phải cứ tài liệu càng quý thì càng tốt! Vạn Niên Hàn Thiết, không thể phá vỡ. Một thanh trường thương thì độ cứng rắn của cán thương là trọng yếu, nhưng trọng yếu hơn phải là tính dẻo dai, có thể chịu được kinh lực quán nhập!"

Phải thoả mãn như vậy, mới là tốt nhất. Chẳng hạn như gỗ, có rất nhiều loại gỗ cứng rắn. Nhưng để làm cán thương, cũng chỉ dùng những loại như gỗ lim, gỗ bạch lap... tính dẻo dai hơn hẳn mười phần những loại gỗ kia.

"Tinh văn cương, là loại thép có tính dẻo dai tốt nhất, cho đến hôm nay, chúng ta cũng chỉ biết đến, nó là tài liệu tốt nhất để tạo ra cán thương!" Đàng Vĩnh Phàm cười nói: "Tinh văn cương, dựa theo chi tiết trên bộ sách đã viết, cho dù là tiên thiên cao thủ cũng khó có thể hủy diệt, một khi quán nhập nội kinh, nó có thể thừa nhận vô tận cự lực."

Vô tận cự lực, đương nhiên không thể thực sự là vô tận mà là cực hạn rất rất cao.

"Vạn niên hàn thiết rất thích hợp làm mũi thương, mũi thương cần cứng rắn không thể bị sút mẻ và sắc bén!" Đàng Vĩnh Phàm cười

"Nhưng Tinh Văn cương thì chúng ta mua không nổi, cho nên... đem Vạn niên hàn thiết đi đổi! Thanh Sơn, ngươi mang khối Vạn niên hàn thiết nặng bảy cân hai lạng này đi Vạn Tượng lâu đổi Tinh Văn cương"

Trong lòng Đàng Thanh Sơn cũng nôn nóng.

Tinh văn cương làm cán thương, Vạn niên hàn thiết làm mũi thương. Thần binh này xuất thế mới chính là binh khí có thể phát huy toàn bộ thực lực của hắn.

"Cha, cần bao nhiêu Tinh văn cương?" Đàng Thanh Sơn hỏi

"Thanh Sơn, ngươi cần trường thương dài bao nhiêu?" Đàng Vĩnh Phàm hỏi ngược lại.

Đàng Thanh Sơn suy nghĩ một lúc, hắn cao chừng bảy xích bốn thốn (1m85). Thời Kỳ phát dục gân cốt đã phát triển đến cực hạn, hiện tại chiều cao gần như không tăng thêm gì nữa. Chiều dài trường thương thích hợp nhất đại khái khoảng chín xích sáu thốn (2m4). Đàng Thanh Sơn liền nói "Cha. trường thương tốt nhất là chín xích sáu thốn. Đương nhiên ngắn hoặc dài hơn một hai thốn không phải là vấn đề lớn"

"Cái gì mà vấn đề không lớn? Cha của ngươi rèn cho ngươi binh khí dài chín xích sáu thốn, rèn ra nhất định là chín xích sáu thốn" Đàng Vĩnh Phàm hơi chút trầm tư nói "Thanh thương này cần Tinh văn cương cũng phải hơn trăm cân. Đã vậy, ngươi mua 105 cân Văn tinh cương, chuẩn bị trước đỡ phải lo thiếu"

"Con biết rồi, cha!" Đàng Thanh Sơn gật đầu.

"Ngươi định bao giờ vào thành?" Đàng Vĩnh Phàm hỏi.

"Cha, con tính hôm nay ăn sáng xong là lập tức vào thành. Nhưng mà cha... loại nguyên liệu trân quý như Tinh Văn cương, con cho rằng, Vạn Tượng lâu cũng không có nhiều như vậy" Đẳng Thanh Sơn nói. Ở tiền thế, Đẳng Thanh Sơn cũng biết, nguồn hàng của nhiều tiệm vàng cũng chỉ nhiều đến vậy mà thôi.

Nghi Thành chỉ là một thành nhỏ.

Cửa hàng của Vạn Tượng lâu trong một thành nhỏ, loại nguyên liệu trân quý này có thể có bao nhiêu?

"Phải, con nghĩ còn chu đáo hơn ta. Rất có khả năng Vạn Tượng lâu không có hàng sẵn" Đẳng Vĩnh Phàm chợt tỉnh. Hẳn dù sao cũng chỉ là một bình dân trong núi. Trong mắt những người như hắn, cửa hàng của Vạn tượng lâu đã lớn lắm rồi, căn bản không nghĩ đến điều đó. Đẳng Thanh Sơn nói như thế, Đẳng Vĩnh Phàm mới minh bạch.

"Cho nên hôm nay con vào thành, có lẽ không thể trở về trong ngày. Con chuẩn bị ở trong thành đợi đến khi nào hàng tới mới quay về" Đẳng Thanh Sơn nói. Làm như vậy Đẳng Thanh Sơn cũng chỉ là phòng ngừa bị người theo dấu.

Đẳng Vĩnh Phàm lúc này mới cảnh giác "Đúng, đợi mua xong hàng mới quay về. Còn nữa Thanh Sơn, ở trong thành con nhất định phải cẩn thận"

"Cha yên tâm" Đẳng Thanh Sơn khẽ cười. Tiền thế là siêu cấp sát thủ, một vài thủ đoạn ẩn trốn ám sát của sát thủ ở thời đại này Đẳng Thanh Sơn chẳng thêm để vào mắt. Nếu quả thật có người theo hắn, theo Đẳng Thanh Sơn thấy, đó là Ông Thọ uống thuốc độc, tự tìm chết.

Sáng sớm hôm đó, Đẳng Thanh Sơn nhét khối Vạn niên hàn thiết nặng bảy cân hai lạng vào trong ngực cùng với vài chục lượng bạc và ít tiền, tay cầm một thanh Đại khảm đao đi vào thành.

Sau khi vào thành.

Trước tiên, Đẳng Thanh Sơn đến tiệm vải, tốn ba lượng bạc mua cho mình một bộ trang phục. Dùng 3 lượng bạc mua quần áo, giày dép đối với bình dân mà nói là xa xỉ nhưng đối với nội kinh cao thủ mà nói thì lại là "khiêm tốn". Đẳng Thanh Sơn muốn làm là, để người khác hoàn toàn không nhận ra thân phận của hắn.

Thường nói người đẹp vì lụa, mặc bộ thanh sam được may trang nhã vào, lưng đeo một thanh bội đao thật có phong phạm của võ giả xông pha khắp thiên hạ.

Sau đó, trong một trà lâu, hưởng thụ một bữa cơm trưa thịnh soạn.

Đến chiều, Đẳng Thanh Sơn mới tới Vạn Tượng lâu. Lúc này vẻ mặt Đẳng Thanh Sơn lạnh lùng, người đi quanh chỉ nhìn qua là thấy, Đẳng Thanh Sơn chẳng phải là người hiền lành.

"Vào Vạn Tượng lâu chúng ta, xin cởi binh khí ra" Hai nữ tử đeo kiếm đứng ngoài cửa Vạn Tượng lâu chặn lại, đưa tay ngăn.

"Hừ" ánh mắt Đẳng Thanh Sơn chợt lạnh, quét qua hai nữ tử.

"Cút ra"

Thân hình Đẳng Thanh Sơn vọt tới, trực tiếp đụng bay hai nữ tử có nội kinh kia, tức thì một vài nội kinh cao thủ trong Vạn Tượng lâu liền vây quanh lại. Những người này tất cả đều là hộ vệ. Trong đó một người cầm đầu cẩn thận đánh giá Đẳng Thanh Sơn một lượt, chấp tay nói: "Vị huynh đệ này, vào Vạn Tượng lâu chúng ta phải cởi binh khí ra, đó là quy củ!"

Mục quang Đẳng Thanh Sơn liếc nhìn hắn, ánh mắt sắc lạnh ẩn chứa sát ý khiến những người này trong lòng khẽ run. Đẳng Thanh Sơn ở tiền thế chính là từ trong đồng người chết mà bò ra, đời này, mười tuổi chém giết bảy sói. Đẳng Thanh Sơn vốn chính là sát thần, muốn chấn nhiếp vài nội kinh cao thủ này, còn chưa phải là chuyện rất dễ dàng sao?

"Nghi thành nho nhỏ không ai có tư cách kêu ta cởi binh khí" Đẳng Thanh Sơn ôm đao đứng đó lãnh đạm nói: "Kêu lâu chủ quản sự của các người ra đây! Ta hôm nay tìm lâu chủ của các người có đại sự, không muốn giết người"

”Đại sư huynh” một hộ vệ nhìn người cầm đầu.

”Người này chỉ đụng một cái khiến hai vị sư muội không có một chút lực phản kháng, chúng ta đắc tội không nổi. Mau mời lâu chủ sư thúc” Thủ lĩnh hộ vệ ép nhỏ giọng nói.

Đằng Thanh Sơn liếc nhìn những người này lạnh lùng cười. Cái gọi là quy củ là để nói với người bình thường mà thôi. Tháo binh khí? Cao thủ lợi hại thực sự, binh khí là sinh mạng, sao có thể vì một Vạn Tượng lâu mà tháo bỏ binh khí?

CHƯƠNG 42: Cao thủ

Tầng một Vạn Tượng lâu, Đằng Thanh Sơn ôm đao đứng, căn bản không nhìn những hộ vệ kia.

Đông, đông...

Một hộ vệ trong đó nhanh chóng lên lầu thông báo cho lâu chủ. Vạn Tượng Lâu có ba tầng, tầng một và hai bày các quầy hàng, chỉ có tầng ba là cấm ngoại nhân tiến vào. Căn phòng cạnh lan can cầu thang chính là nơi lâu chủ ở.

”Sư thúc! Sư thúc! ” Hộ vệ trẻ tuổi kia xông vào.

”Hô to gọi nhỏ còn ra cái thể thống gì” Trong phòng một trung niên nho nhã mặc bào trắng huy sái vẩy mực vẽ tranh.

”Sư thúc, dưới lầu có một cao thủ, xem ra là kẻ khá phi thường” Hộ vệ liền nói

”Cao thủ?” Trung niên nho nhã nhíu mày, bỏ bút xuống nhìn hộ vệ kia ”Nói chi tiết một chút”

Hộ vệ cẩn thận nói ”Vừa rồi, đao khác kia không chịu nổi binh khí, trực tiếp đánh bay hai vị sư muội đứng bên cửa, hơn nữa hoàn toàn không để chư huynh đệ vào mắt. Chúng đệ tử không dám tiện tiện làm chủ. Với lại hẳn cũng nói có đại sự tìm lâu chủ, cho nên...”

”Đừng ẩu tả” Trung niên nho nhã liền nói ”Các người luyện nội kinh mười mấy năm, kinh nghiệm ít, đối phó người thường còn được, đối phó mấy cao thủ hung hãn này còn kém xa. Người đi mời hẳn lên, kêu đại sư huynh và nhị sư huynh của các người lên luôn.

”Đại, sư thúc” Tên hộ vệ lập tức lùi xuống.

Trong lòng trung niên nho nhã rất nghi hoặc ”Không biết nhân vật từ đâu tới, bất quá nhìn trước rồi mới nói” Vạn Tượng môn không có dã tâm thống nhất thiên hạ nhưng ”Vạn Tượng lâu” của họ lại mở ở khắp các thành tại Cửu châu. Căn cứ thành thị lớn nhỏ mà quy mô cửa hàng, số lượng cao thủ cũng khác nhau.

Ở tòa Vạn Tượng Lâu này, chỉ có vị lâu chủ đây mới là đệ tử cốt lõi, hậu thiên đỉnh phong cao thủ.

Quá nửa nhân lực của Vạn Tượng môn đều phân tán đến các tòa Vạn Tượng lâu trên khắp Cửu châu. Cũng vì Vạn Tượng lâu quá giàu có nên kêu gọi nhân thủ cũng đơn giản.

”Đông đông...”

Tiếng bước chân vang lên.

Một đao khác nhìn còn trẻ cùng hai hộ vệ cùng tiến lại. Đao khác mực qua quét qua liền dừng lại tại trung niên nho nhã đang cạnh bàn.

Quan sát bước đi, nhãn thần, khí chất của người mới tới, vị lâu chủ đã thấy qua vô số người trong nháy mắt đã có phán đoán của chính mình ”Đây là một kẻ sát phạt quyết đoán, khí thế lẫm lẫm, đao pháp có lẽ cũng lẫm lẫm như vậy, chắc là một cao thủ có thực lực rất mạnh” vị lâu chủ này rất rõ, kinh nghiệm bất đồng khiến người ta sinh ra khí chất bất đồng.

Tỉ như phú hào có nhiều tiền thường được người xu nịnh, cười nói khí độ cũng bất đồng

Mà một kẻ không có thực lực, dám như Đằng Thanh Sơn tỏ uy phong tại Vạn Tượng lâu? Chỉ sợ khi bị một đám cao thủ nội kinh vây quanh có lẽ tim đã đánh trống, thần thái thay đổi.

Cao thủ làm thế không phải là ra vẻ uy phong mà là phong phạm của cao thủ!

Người không có thực lực dám không bỏ binh khí xuống mà còn nghênh ngang, chỉ sợ bị đánh gãy tay chân rồi quăng ra ngoài. Còn cao thủ không cỡi binh khí, Vạn Tượng lâu lại nhiệt tình chiêu đãi.

Cùng một việc giống nhau, người khác nhau làm, kết quả hoàn toàn bất đồng.

"Tại hạ Vạn Tượng môn Hoắc Ngôn" trung niên nho nhã chấp tay nói.

"Tần Lang" Đằng Thanh Sơn đáp, tiền thế đệ đệ tên "Tần Hồng", biệt hiệu sát thủ của hắn trong thế giới ngầm là "Lang", Đằng Thanh Sơn bèn tạo ra tên giả - Tần Lang.

Trong đầu lâu chủ Vạn Tượng lâu nhanh chóng tìm kiếm một lượt nhưng không tìm thấy nhân vật Tần Lang. Nhưng ở Cửu châu cao thủ lợi hại vô số, Hoắc Ngôn cũng không dám thất lễ "Nơi nhỏ như Nghi thành khó gặp được cao thủ. Tần Lang huynh, mời ngồi"

Đằng Thanh Sơn lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười, đường bộ ngồi xuống.

"Nơi Nghi thành này đích xác khó gặp được cao thủ. Nhưng... Vạn Tượng lâu không hổ là đại môn phái, ở đây có không ít vật phẩm quý trọng để cho mấy đệ tử mới ra khỏi lều cỏ canh giữ, sự can đảm này, bội phục" Trên mặt Đằng Thanh Sơn thoáng cười

Sắc mặt hai hộ vệ khê biển, nhưng không dám lên tiếng.

Hoắc Ngôn cười nhẹ nói "Những đệ tử này, chỉ là để chúng lịch duyệt mà thôi. Trong thiên hạ, các vị cao thủ vẫn thường cho Vạn Tượng lâu chúng ta chút thể diện"

Lúc này, thị nữ cũng dâng trà lên.

"Không biết Tần Lang huynh đến Vạn Tượng lâu có việc gì? Hoắc Ngôn nói. Đằng Thanh Sơn lấy Vạn niên hàn thiết trong người ra, bịch một tiếng, để xuống bàn trà dưới thấp, cười nhạt nói "Ta xông pha trong thiên hạ rèn luyện đao thuật. Trước đây không lâu, may mắn trong chỗ nguy hiểm lấy được một khối Vạn niên hàn thiết! Cho nên muốn giao dịch với Vạn Tượng lâu các người!"

Hơn nữa "Vạn niên hàn thiết? Tử quang hàn thiết?" Trong lòng Hoắc Ngôn khê run, liền cẩn thận nhận rõ, còn đặc ý dùng tay che Kỵn xem ánh sáng tím.

"Quả nhiên, quả nhiên là vạn niên hàn thiết, trọng lượng cũng đúng" Hoắc Ngôn cảm thụ trọng lượng trong tay mãnh, sau đó dùng nội kinh chấn mạnh, khối Vạn niên hàn thiết không chút thương tổn. Hoắc Ngôn lúc này mới hoàn toàn xác định khối đá này đích xác là Vạn niên hàn thiết"

Hoắc Ngôn liếc nhìn Đằng Thanh Sơn, trong lòng thầm nghĩ "Tên Tần Lang này đến loại bảo bối như Vạn niên hàn thiết cũng tùy ý lấy ra, quả nhiên là kẻ tài cao gan lớn!"

Thông thường người có bảo vật như thế, dấu đi còn không kịp.

Hoắc Ngôn từng thấy qua, một vài người đến Vạn Tượng lâu bán bảo bối dùng rất nhiều tâm kế, lo lắng bị cướp đoạt bảo vật. Nhưng cao thủ chân chính lại không quan tâm, bởi vì cao thủ tự tin!

Người dám ra tay cướp, vậy ta có thể chặt đứt tay người lấy lại bảo vật!

"Hơn nữa bảo vật Vạn niên hàn thiết chỉ ở khu vực cực hàn mới sinh ra. Ở Bắc hải, có được Vạn niên hàn thiết bình thường cũng là cao thủ. Tần Lang này nói là ở nơi nguy hiểm lấy được. Ừm, nơi sinh ra được Vạn niên hàn thiết đương nhiên là hiểm địa. Xem ra, đao khách trẻ tuổi này thật lực rất mạnh" Hoắc Ngôn hiểu rõ, không thể từ vẻ bên ngoài mà phán đoán thực lực một người.

Bởi vì nội kinh cao thủ không lộ vẻ già nua, người nhìn trẻ như hai mươi tuổi, rất có khả năng đã ba bốn mươi rồi.

Tỉ như Hoắc Ngôn, nhìn như bốn mươi nhưng thực tế đã sáu mươi.

"Tần lang huynh, đây đích xác là vạn niên hàn thiết, không biết người ra giá thế nào?" Hoắc Ngôn nói, lời vừa nói ra, hai hộ vệ đứng bên nhìn nhau một cái, hiển nhiên đã có chút thêm muốn.

"Ra giá?" Đàng Thanh Sơn cười nhẹ một tiếng, nhìn Hoắc Ngôn "Tử Quang hàn thiết là trọng bảo để luyện chế binh khí, ta lại mang đi đổi bạc?"

Hoắc Ngôn cười lúng túng.

"Ta không bán, chỉ đổi" Đàng Thanh Sơn nhìn Hoắc Ngôn.

"Không biết đổi bảo bởi gì?" Hoắc Ngôn hỏi.

"Tinh Văn cương!" Đàng Thanh Sơn nói "Vạn niên hàn thiết của ta nặng bảy cân hai lượng. Ta chuẩn bị đổi 110 cân Tinh Văn cương. Đương nhiên Vạn niên hàn thiết không chỉ có giá đó, chênh lệch giá, các người dùng vàng hoặc ngân phiếu thêm vào" Đàng Thanh Sơn nói phi thường thẳng thắn.

Hoắc Ngôn trầm ngâm "Bảy cân hai lượng... Vạn Tượng lâu ta có thể đổi cho người 110 cân Tinh Văn cương, ngoài ra thêm kim phiếu trị giá 500 lượng của Dương Diêm! Tần Lang huynh, người thấy giá này thế nào?"

Theo giá một cân Tử Quang hàn thiết bằng hai mươi cân vàng ròng. Giá Hoắc Ngôn đưa ra đã khá cao rồi.

"Vạn niên hàn thiết so với Tinh Văn cương quý hơn nhiều, có tiền cũng không mua được! Giá người đưa ra hơi thấp một chút" Đàng Thanh Sơn cười nhạt nói.

Vạn niên hàn thiết, cứng chắc không gì bằng, loại đặc tính này rất nhiều cao thủ nội kinh nằm mơ cũng cầu mong có được binh khí như vậy. Bởi vì có tiền cũng không mua được, giá cả giao dịch thực sự của một cân Vạn niên hàn thiết vượt xa hai mươi cân vàng ròng. Ngoài ra giá bán Tinh Văn cương tại Vạn Tượng lâu là "một lượng Tinh Văn cương - một lượng vàng ròng". Giá nhập hàng của Tinh Văn cương ở Vạn tượng lâu so với vàng ròng còn rẻ hơn một ít.

"Vậy..." Hoắc Ngôn hơi chần chờ một chút, sau đó cắn răng "110 cân Tinh Văn cương, thêm kim phiếu 600 lượng vàng của Dương Diêm. Đó là giá cao nhất ta có thể báo"

"Rất tốt" Đàng Thanh Sơn gật đầu "Nhưng kim phiếu kia đổi thành vàng thỏi. Ta không thích dùng kim phiếu"

"Không thành vấn đề" Hoắc Ngôn nói, lúc mang đi Tiền trang đổi phải tốn chút phí lưu giữ, Vạn Tượng lâu còn chưa đến mức so đo từng tí "Nhưng Tần Lang huynh, người cũng phải hiểu, Vạn Tượng lâu ở Nghi thành không có Tinh Văn cương tồn kho nhiều như vậy"

"Điều này ta hiểu" Đàng Thanh Sơn cười nhạt nói "Người cần thời gian bao lâu thì chuẩn bị đủ?"

"Ta lập tức phái người chạy suốt đêm đến Giang Ninh quận cách đây 300 dặm, giờ này ngày mai chắc chắn chuẩn bị đủ" Hoắc Ngôn nói.

"Chỗ người, có nơi nào có thể ở lại không. Ta muốn ở chỗ người đợi" Đàng Thanh Sơn cười nhạt nói.

Hai hộ vệ nhìn nhau một cái, trong lòng thầm bội phục. Dám ở lại Vạn Tượng lâu, không sợ Vạn Tượng lâu âm thầm giết người cướp hàng, đích xác là người tài cao gan lớn.

"Không thành vấn đề" Hoắc Ngôn cười nói "Vạn niên hàn thiết vẫn do Tần Lang huynh bảo quản. Ngày mai giờ này chúng ta lại giao dịch"

Phía sau Vạn Tượng lâu có một sân lớn cùng với rất nhiều phòng ở. Hộ vệ, thị nữ cùng với lâu chủ Hoắc Ngôn đều cư trú đây. Đàng Thanh Sơn được an bài một phòng bố trí phi thường trang nhã. Nếu là ở khách sạn lớn, phòng như thế này tuyệt đối là phòng chữ Thiên.

Lúc chiều tối, Vạn Tượng lâu đã đóng cửa.

Trong sân sau trống trải không ít hộ vệ đang tập luyện võ nghệ.

"Tần Lang huynh, người thấy kiếm thuật bọn chúng thế nào?" Hoắc Ngôn và Đàng Thanh Sơn đứng kề vai trên hành lang.

Đặng Thanh Sơn nhìn qua rồi cười nói "Kiếm thuật Vạn Tượng môn rất bất phàm, ta từng gặp qua cao thủ Vạn Tượng môn động thủ, kiếm thuật nhanh như thiểm điện, nhạy bén lạng lẹ. Còn kiếm thuật của mấy đệ tử này chỉ theo hình thức, không có được kiếm ý! Có lẽ chưa trải qua trui luyện sinh tử chân chính"

Ánh mắt của các nam nữ đệ tử này nhìn Đặng Thanh Sơn đều ẩn chứa chút không phục.

Người tuổi trẻ đều rất có ngạo khí, bị người đánh giá như vậy, bọn họ làm sao có thể bằng lòng?

"Tần Lang huynh, không bằng chỉ điểm sơ sơ cho mấy văn bối hậu tiến một chút được không?" Hoắc Ngôn cười nói.

"Lâu rồi không hoạt động xương cốt" Đặng Thanh Sơn cười nhẹ đi xuống khỏi hành lang. Đặng Thanh Sơn cũng không muốn tối nay xuất hiện vài tên mao tặc, hiện tại cứ lộ trước một chút thủ đoạn.

Đại sư huynh cầm đầu đám hộ vệ kia chấp tay nói "Mời"

"Các người cùng lên đi" Đặng Thanh Sơn thản nhiên nói.

Sắc mặt những huynh đệ kia đại biến, Tần Lang này lại còn ngông cuồng như thế. Hoắc Ngôn đứng trên hành lang sắc mặt cũng khẽ biến, lớn tiếng nói "Cơ hội được Tần Lang huynh chỉ điểm, bỏ qua sẽ không có lại nữa, vậy nghiêm chỉnh thỉnh giáo Tần Lang huynh đi, thua cũng không mất mặt"

"Xem kiếm" một thiếu nữ lúc giữa trưa đã bị Đặng Thanh Sơn hất bay, trong lòng một bụng tức giận, quát lớn một tiếng, là người đầu tiên phi thân cầm kiếm đâm Đặng Thanh Sơn. Sư huynh kia cùng theo, trường kiếm trong tay hóa thành ba đạo kiếm ảnh, chụp xuống đầu Đặng Thanh Sơn.

Hai người liên thủ đánh ra.

Đặng Thanh Sơn đứng nguyên tại chỗ nhìn hai thanh kiếm đâm tới, ánh mắt dừng lại, hữu thủ như thiểm điện.

Cheng! cheng!

Hai tiếng kêu thanh thúy, hai thanh trường kiếm đồng thời bị búng bay, rớt xuống đất.

Thiếu nữ và đại sư huynh kia tay phải vẫn còn run, chấn kinh nhìn Đặng Thanh Sơn. Các sư huynh đệ đứng quanh nhìn thấy thế càng trợn mắt há mồm. Đại sư huynh là người lợi hại nhất trong bọn họ mà thiếu nữ kia cũng là cao thủ nội kinh. Đối phương không ngờ không rút đao, dùng ngón tay búng bay lợi kiếm.

Chỉ lực mạnh đến mức nào! Nhân lực đến cỡ nào!

"Đâm kiếm, tâm bất định, tay cũng không ổn, còn muốn giết địch? Người hiện tại không cần phiền phức luyện tập kiếm thuật, mỗi ngày đâm một ngàn kiếm là cơ bản nhất" Đặng Thanh Sơn liếc nhìn thiếu nữ, sau đó nhìn đại sư huynh kia "Còn người cũng cố chắc cơ sở rồi nói tiếp. Kinh lực phân tán ra ba đạo kiếm ảnh, hậu quả duy nhất là ba đạo kiếm ảnh uy lực đều yếu! Với kẻ thật lực kém người, người không cần dùng chiêu này cũng thắng. Còn người mạnh hơn chỉ nhìn một cái đã ra hư thật"

Ánh mắt đám nam nữ trẻ tuổi sáng ngời, sùng bái nhìn Đặng Thanh Sơn, cẩn thận lắng nghe đánh giá chỉ điểm này. Bọn họ chỉ là đệ tử ngoại vi của Vạn Tượng môn, bình thường khó có được cao thủ chỉ điểm. Trong mắt họ, Đặng Thanh Sơn đã trở thành siêu cấp cao thủ, còn mạnh hơn sư phó của chúng.

Không rút đao, dùng ngón tay đã búng bay hai thanh kiếm. Thật lực này tuyệt đối là hậu thiên đỉnh phong.

Đặng Thanh Sơn tiền thế là tông sư Hình Ý quyền, kiếp này mười tuổi đã đạt tới cảnh giới nhân thương hợp nhất. Sao với đám nam nữ chưa trải qua bao nhiêu máu tanh, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

"Ha ha, chỉ pháp của Tần huynh đơn giản nhanh chóng mà rất lợi hại. Không biết đao pháp của Tần huynh lạng lẹ cỡ nào" Hoắc Ngôn cười lớn "Có thể quen biết Tần huynh, Hoắc Ngôn ta rất vui mừng, tiệc tối đã chuẩn bị sẵn, ta muốn cùng Tần huynh uống mấy chén"

Đặng Thanh Sơn mỉm cười, cùng Hoắc Ngôn rời đi, để lại đám nam nữ trẻ tuổi nghị luận ồn ào, kinh thán không ngừng.

CHƯƠNG 43: Giang Ninh quận Tổng lâu

Đêm, sân sau Vạn Tượng Lâu hoàn toàn yên tĩnh.

Trong phòng.

"Buổi chiều lộ ra chút thủ đoạn, phỏng chừng không có một tên tiểu mao tặc nào có gan đến cướp đoạt Vạn Niên Hàn Thiết." Đằng Thanh Sơn rửa mặt, sau đó xé "Xoẹt" một tiếng lấy một miếng vải ra khỏi giường "Phòng ngừa một vài tên gia hỏa háms lợi mờ cả mắt chạy đến đây, tốt nhất vẫn nên chuẩn bị một chút."

Dưới chân đạp một cái, nội kinh vận chuyển.

Vào!

Đằng Thanh Sơn liền nhảy lên xà nhà, dùng vải lau sạch bụi bẩn trên đó, rồi tiện tay quăng miếng vải xuống dưới đất. Đằng Thanh Sơn mặc nguyên quần áo, nằm trên xà nhà này nhắm mắt nghỉ ngơi.

Có lẽ là do biểu hiện lúc chiều của Đằng Thanh Sơn làm cho kinh hãi, buổi đêm này không có bất kì kẻ nào tới quấy rầy Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn nhắm mắt một mạch cho đến khi trời tờ mờ sáng, từ ngoài phòng truyền đến từng tiếng hô, Đằng Thanh Sơn lúc này mới mở mắt, nhảy xuống mặt đất.

"Ngủ thật thoải mái" Đằng Thanh Sơn đá mảnh vải bẩn kia vào trong gầm giường, sau đó nhúng ướt khăn lau mặt, cầm chiến đao, đeo bao lên lưng, đi ra ngoài phòng.

Trong sân trống trải, một nhóm nam nữ thanh niên đang khổ luyện kiếm thuật.

Những nam nữ thanh niên này thấy Đằng Thanh Sơn không khỏi có chút thận trọng. Đối đãi với người bình thường, bọn họ tự cho mình là cao thủ nội kinh, thái độ tự nhiên có chút kiêu ngạo. Nhưng trước mặt Đằng Thanh Sơn... bọn họ căn bản không qua nổi một chiêu. Chỉ việc người ta tiện tay xuất ra Vạn Niên Hàn Thiết, với khí phách này cũng làm cho nhóm nam nữ này hâm mộ không thôi.

"Tần Lang huynh, đêm qua nghỉ ngơi có tốt không?" Lâu chủ Hoắc Ngôn đi tới, cười chào hỏi.

"Cũng được" Đằng Thanh Sơn cười nhạt nói "Đúng rồi, hàng hóa của ta phải đợi đến lúc trưa mới có thể đến à. Ta tạm thời đi ra ngoài trước đi dạo một chút, đợi sau giờ Ngọ ta quay lại"

"Cũng tốt." Hoắc Ngôn gật đầu nói.

Sau đó Đằng Thanh Sơn liền từ hậu viện của Vạn Tượng Lâu đi ra ngoài.

"Sư thúc." Một lục y thiếu nữ đi tới, tò mò dò hỏi "Tên Tần Lang này, rốt cuộc có lai lịch thế nào? Hôm qua hắn chỉ dùng đầu ngón tay đã búng bay kiếm của Đại sư huynh cùng Lộ sư tỷ! Cùng chỉ có lần Đại sư bá đến đây mười năm trước, ta từng thấy Đại sư bá thi triển thủ đoạn dùng ngón tay búng bay kiếm."

Những sư huynh đệ, tỷ muội khác cũng lại gần, trong mắt bọn họ, Đằng Thanh Sơn chính là một ẩn số.

Hoắc Ngôn nghiêm mặt nói, "Tần Lãng này chính là võ giả chân chính xông xáo trong thiên hạ, ở trong sinh tử rèn luyện đao thuật của mình. Kiếm thuật của các người đều học từ tiền nhân, không hiểu được uy lực chân chính trong mỗi kiếm chiêu! Mà Tần Lãng kia lại ở trong sinh tử rèn luyện đao thuật, người như vậy mới thực sự là võ giả đáng sợ. Hơn nữa nội kinh của hắn cũng rất mạnh! Dám dùng ngón tay bắn vào lợi kiếm của các người, sợ là đã đạt tới Hậu thiên đỉnh."

Những sư huynh đệ này nhìn nhau.

"Nhìn Tần Lang kia, bộ dáng còn rất trẻ, nội kinh mạnh như vậy sao? Phỏng chừng sư môn hắn cũng rất lợi hại, bí tịch mà hắn học tập tối thiểu cũng là Nhân cấp bí tịch, thậm chí có thể là Địa cấp bí tịch "Đại sư huynh kia thấp giọng cảm thán nói," Nếu chúng ta có thể học tập được bí tịch cấp bậc này thì tốt rồi"

Một đám người trẻ tuổi xung quanh gật đầu lia lịa.

Bọn họ chẳng qua chỉ là một đám đệ tử bên ngoài của Vạn Tượng Môn, cái được học chính là Nhập môn nội kinh bí tịch, nên tốc độ luyện hóa nội kinh tương đối chậm!

"Hừ, nội kinh là căn cơ! Bí tịch nội kinh đúng là tốt. Nhưng thủ đoạn giết người, nhãn lực là phải rèn luyện ra!" Hoắc Ngôn hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn đám người trẻ tuổi này "Chỉ học được chút kiến thức nông

cạn, cứ cho là nội kinh của Tần Lang và của các người giống nhau, một mình hắn cũng có thể dễ dàng giết sạch các người! Đây là kinh nghiệm, nhãn lực, cũng là cảnh giới khác nhau!”

Hoắc Ngôn là loại xông xáo thiên hạ lỗi đời, hiểu rất rõ.

Cao thủ chân chính, không ai không trải qua rèn luyện để có được lĩnh ngộ của chính mình. Kiếm thuật giống nhau, do người khác nhau thì triển uy lực sai lệch rất nhiều.

”Hừ, chờ các người thực sự đi áp giải hàng hóa, chạy khắp thiên hạ, khi lịch lãm, sẽ hiểu rõ ngay” Hoắc Ngôn đậm mặt nói ”Mau đi ăn điểm tâm đi, đợi lát nữa mở cửa đón khách”

”Vâng, sư thúc.”

Dát! Dát! Dát!

Tiếng vó ngựa dồn dập, ba con tuấn mã toàn thân màu xanh, chỉ có bốn vó trắng như tuyết đang phi nhanh.

Trên lưng tuấn mã là một lão giả cùng hai người trung niên. Ba người này trên lưng đều đeo kiếm sắc. Nếu như là người hiểu chuyện, liếc mắt một cái là có thể nhận rõ ba con tuấn mã kia chính là vương giả trong đám Thanh Tông mã được sinh sản ở Thanh Châu, ”Đạp Tuyết”.

Đạp Tuyết bảo mã này cao hơn tám xích, trừ bốn vó màu tuyết trắng ra cả người hoàn toàn màu xanh, không chút tạp sắc, màu lông bóng mượt.

Loại ngựa này một khi tung vó, tốc độ cực nhanh. Mỗi con Đạp tuyết này giá thị trường là năm ngàn lượng. Người không có chút thân phận, tài lực căn bản đừng nghĩ tới cưỡi được loại ngựa quý này.

Rất nhanh, ba thớt Đạp Tuyết tiến vào Nghi thành.

Sân sau Vạn Tượng lâu.

”Sư tổ, sư phó, sư bá!” Hai tên đệ tử đứng sẵn đó nghênh tiếp, thấy ba người cưỡi ba tuấn mã liền hành lễ. Ba người xuống ngựa liền dẫn thẳng tuấn mã vào hậu viện, trong sân lập tức có người đến đón, dắt ba con Đạp Tuyết vào chuồng.

”Mau đi thông báo cho sư thúc của các người” Một trung niên mặc áo bào xanh trong đó bỏ bao vải trên lưng xuống, quát nói.

”Dạ, sư phó” Tên đệ tử kia chạy như bay vào Vạn Tượng lâu.

Ba người ở trong sân, những đệ tử trẻ tuổi còn lại sợ hãi không dám lên tiếng.

Trung niên áo bào xanh quay nhìn lão giả ”Sư phó, người nói Tần Lang bán Vạn niên hàn thiết là từ đâu lời ra? Vạn Tượng lâu ta ghi lại anh hào thiên hạ, có thực lực thông thường đều có tình báo ghi lại.

Nhưng trong những cao thủ được ghi lại ở Tổng lâu ở Giang ninh quận chúng ta hoàn toàn không có người nào là Tần Lang”

”Đợi sư đệ người lại sẽ biết” Lão già áo bào trắng nói.

”Đệ tử bá kiến sư phó” Hoắc Ngôn lúc này cũng đã tới liền hành lễ.

”Hoắc Ngôn, nói thật chi tiết những tin tức người thu thập được về Tần Lang” Lão già nói.

”Dạ, sư phụ. Tần Lang này thực lâu sâu không thể dò, chỉ thực lực để lộ ra...” Hoắc Ngôn bắt đầu nói một cách chi tiết những gì Đăng Thanh Sơn đã triển lộ ra đồng thời cũng thêm vào những nội dung mà hắn suy đoán. Ba vị cao thủ Vạn Tượng lâu từ Tổng lâu ở Gian Ninh quận chạy tới, cẩn thận lắng nghe.

Lúc chính Ngọ. Đăng Thanh Sơn sau khi ăn xong bữa trưa ở tửu lâu liền cầm chiến đao đi tới Vạn Tượng lâu

”Tiến vào Vạn Tượng lâu, xin cởi binh khí ra” nữ tử mang kiếm đón khác đáng nói với một đôi tình nhân muốn vào Vạn Tượng lâu. Đôi tình nhân này cũng biết quy củ, liền tháo binh khí giao Vạn Tượng lâu tạm thời bảo quản. Ngay lúc này, Đăng Thanh Sơn lưng giắt đao đi thẳng qua.

Nữ tử đón khác không dám cản trở. Đăng Thanh Sơn sau khi tiến vào trực tiếp theo cầu thang lên lầu.

"Hử, sao hấn không cỡi binh khí?" Đôi tình nhân kia cả kinh.

Nữ tử đón khách căn bản không thêm hồi đáp.

Tầng ba Vạn Tượng lâu, trong phòng Hoắc Ngôn.

Đằng Thanh Sơn vừa tiến vào liền thấy bốn người, ba trung niên cùng một lão già áo bào trắng.

"Ha ha, Tần Lang huynh, lại lại đây, ta giới thiệu một chút. Vị này là nhị sư huynh Phong Nghiêm của ta! Vị này là Đại Sư huynh Lưu Hòa Châu" Lão chủ Hoắc Ngôn nhiệt tình giới thiệu, hai trung niên kia cũng mỉm cười chấp tay. Vạn Tượng lâu là môn phái làm kinh doanh, đại khác rất có lễ.

Lão già ra vẻ chấp tay cười nói "Lão hủ Lưu Thiên Nam! Nghe đồn của ta nói tới bốn sự của Tần Lang huynh đệ, rất bội phục. Không biết, sư phó của Tần Lang huynh đệ là người nào? Có lẽ lão hủ cũng biết"

"Sư phó của ta, Đằng Bá Lôi!" Đằng Thanh Sơn nhìn lão già "Không biết Lưu tiên bối có nhận biết?"

"Đằng Bá Lôi? Ba trăm năm trước, ở Cửu châu từng xuất hiện một tiên thiên cường giả tên Đằng Bá Lôi, nhưng đã qua đời rất sớm. Gần một hai trăm năm lại đây, ở Cửu châu lão hủ thật không biết có vị nào tên Đằng Bá Lôi có thể dạy ra cao thủ lợi hại như Tần Lang huynh đệ. Nhưng thiện hạ rất lớn, lão hủ hiểu biết có hạn, tin chắc rằng sư phó của huynh đệ là cao thủ ẩn thế không dễ người đời biết.

Đằng Thanh Sơn nghe thế hơi khê giặt mình

Cửu châu này còn thật sự có người tên Đằng Bá Lôi. Nhưng đó là chuyện của ba trăm năm trước.

"Ha ha, chúng ta dừng đứng nữa, ngồi xuống nói tiếp" Lão già đợi mọi người đều ngồi xuống hết mới nói tiếp "Việc tiểu huynh đệ Tần Lang muốn bán Tử Quang hàn thiết ta đã biết. Tinh Văn cương người cần chúng ta đã mang từ Tổng lâu ở Giang Ninh quận tới"

Vừa nói vừa mở bao vải để để dưới đất ở bên cạnh ra, từng khối kim loại màu bạc trong đó. Bề mặt kim loại có vân lõm đốm phảng phất sao, rất rõ ràng, chính là Tinh Văn cương có giá tương đương vàng ròng.

"Thống khoái" Đằng Thanh Sơn cười.

"Dám hỏi một câu, Tử Quang hàn thiết của Tần Lang tiểu huynh đệ từ đâu có được?" lão già truy hỏi, bởi vì những nơi có thể sinh ra Tử Quang hàn thiết, không chỉ có một khối mới đúng. Tuy những nơi sinh ra Tử Quang hàn thiết thông thường rất nguy hiểm nhưng Vạn Tượng lâu cao thủ cực nhiều, vì loại chí bảo như Tử Quang hàn thiết xuất động đại lượng cao thủ đi đào cũng đáng giá.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn chợt lạnh, sắc mặt hơi trầm xuống.

Không khí trong phòng lập tức mất bình thường.

"Các vị, việc mua bán này, Vạn Tượng lâu các người làm hay không?" Đằng Thanh Sơn nói thẳng.

"Đương nhiên làm" Lão già cũng thấy chỉ bằng lực lượng mấy người bọn họ muốn dùng sức mạnh với Đằng Thanh Sơn, không nắm chắc được bao nhiêu.

"Hảo, đây là Vạn niên hàn thiết" Đằng Thanh Sơn cầm Vạn niên hàn thiết đưa ra.

Hoắc Ngôn ở cạnh liền cầm lấy bao ở bên đưa qua "Trong bao đó là 110 cân Tinh Văn cương, trong bao của ta là 60 cân hoàng kim! Người có thể cân thử lại"

Đằng Thanh Sơn lần lượt quan sát bên trong hai bao Tinh Văn Cương vài hoàng kim một lượt, để phòng trong đó ngấm trộn lẫn gì khác.

"Vạn niên hàn thiết của ta, bảy cân hai lạng, không sai chứ?" Đằng Thanh Sơn nhìn lão già.

"Không sai" Lão già đứng dậy.

"Rất tốt, vậy ta cáo từ" Đằng Thanh Sơn cầm lấy hai bao, vật nặng 170 cân trong tay Đằng Thanh Sơn phảng phất không có trọng lượng. Rồi cứ vậy, Đằng Thanh Sơn đi thẳng xuống lầu.

Lão già nhú mày nhìn Đằng Thanh Sơn rời đi.

"Sư phó..." ba người kia nhìn lão già.

"Hoắc Ngôn người ở lại đây, hai người các người đi theo ta, lên lút đi theo sau, coi Tần Lang kia đi đâu!" lão già Lưu Thiên Nam liền mang hai đệ tử nhanh chóng rời Vạn Tượng lâu.

Đặng Thanh Sơn đứng trên Đại Duyên Sơn nhìn Đặng gia trang phía xa, quay đầu liếc lại một cái, cười chế nhạo "Theo dấu ta? Giờ chỉ sợ đã đến phía nam Đại Duyên sơn" Lúc Đặng Thanh Sơn ra khỏi Nghi Thành cố ý đi cửa nam, dọc theo bờ sông Lan Hương hà, tiến vào Đại Duyên sơn.

Con đường này cùng với đường Đặng Thanh Sơn về nhà cách nhau hơn trăm dặm.

Đặng Thanh Sơn cố ý đi vòng thành một vòng trong Đại Duyên Sơn, với tốc độ của Đặng Thanh Sơn trong đại sơn dễ dàng bỏ xa ba nội kinh cao thủ. Sau đó Đặng Thanh Sơn từ phía nam Đại Duyên sơn không ngừng vượt núi lội đèo, đi hơn trăm dặm trong đại sơn mới quay về phía đầu cực bắc của Đại Duyên Sơn.

Lúc này, Đặng gia trang đã trong tầm mắt.

"110 cân Tinh Văn Cương, 60 cân hoàng kim" Đặng Thanh Sơn vừa nghĩ tới biểu hiện của ngoại công Đặng Vân Long cùng những người khác khi thấy đồng vàng ròng này không khỏi nở nụ cười.

"Về nhà rồi!" Đặng Thanh Sơn mỉm cười, bước nhanh về phía Đặng gia trang.

CHƯƠNG 44: Thương thành

Trước khi ra khỏi Đại Duyên Sơn, Đặng Thanh Sơn liền thay bộ quần áo mua ở Nghi Thành bằng một bộ quần áo vải bình thường, chiến đao cũng cất vào trong túi vải, lúc này như hằng ngày về thôn trang, lưng đeo túi hương thôn trang mà đi về.

"Thanh Sơn vào núi đã về rồi!" Nhóm người đứng gác ở đại môn Đặng gia trang tươi cười chào hỏi, Đặng Thanh Sơn cũng nhiệt tình chào hỏi lại các tộc nhân. Rời thôn trang có một ngày, Đặng gia trang cũng không có biến hóa gì. Mọi người chỉ cho là Đặng Thanh Sơn mới từ trong núi quay về.

Ngay cả lúc ở trong Đặng gia trang thì Đặng Thanh Sơn bình thường cũng là ở nhà luyện tập thương pháp hoặc Hình Ý Quyền, tộc nhân bình thường rất ít khi nhìn thấy Đặng Thanh Sơn.

"Ca!" Trên luyện võ trường thượng, một cô nương xinh xắn vui mừng hô lên.

"Thanh Vũ" Đặng Thanh Sơn rất yêu thương muội muội này, Thanh Vũ bây giờ mới mười ba tuổi nhưng trông đã rất đẹp, con gái mười bốn tuổi là đã có thể lập gia đình. Hiện tại đã có không ít người tới đề nghị kết thông gia, muốn kết hôn với Thanh Vũ. Không chỉ là người ngoài trang mà còn có cả người trong trang.

Dù sao Đặng thị nhất tộc là một tộc có đến hơn ngàn năm lịch sử, trong lịch sử, những trường hợp do gặp phải hiểm nguy, trong những thời điểm khó khăn khi di cư hoặc là vì dòng họ truyền thừa, chuyện anh chị em họ thành thân với nhau cũng không phải là không có.

Còn bây giờ thì Đặng thị tông tộc có cuộc sống ổn định, bình thường thì chỉ cần ba đời không có quan hệ huyết thống là có thể thành thân.

"Thanh Vũ, cha ở đâu?" Đặng Thanh Sơn hỏi.

"Ở lò rèn binh khí bên kia" Thanh Vũ nói.

"Muội đi gọi cha trở về." Đặng Thanh Sơn nói. "Ài, biết rồi" Thanh Vũ lập tức chạy về phía binh khí phô. Còn Đặng Thanh Sơn thì cầm túi đi vào trong nhà.

Một lát sau, ở trong phòng chính nhà Đặng Thanh Sơn.

Đặng Vĩnh Phàm, Đặng Thanh Sơn, Đặng Vân Long ba người tập trung ở tại đây, Đặng Vĩnh Phàm lại lập tức cài cửa căn phòng chính.

"Thanh Sơn, bảy cân hai lượng Tử Quang Hàn Thiết kia đổi được nhiều không?" Đặng Vân Long cũng có chút kích động.

Đặng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn thoáng qua ngoại công, ở một bên, phụ thân Đặng Vĩnh Phàm cười nói "Thanh Sơn, sau khi người đi Nghi Thành thì ta đã đi gặp ngoại công người mà kể qua, ngoại công người cũng rất cao hứng, có một ngoại tôn tuyệt vời như vậy, có thể cùng giao long giao chiến một hồi. Ha ha, chỉ là tiểu tử người lỗ mãng như vậy khiến cho ngoại công của người mất hứng. May là ngoại công người đã đáp ứng trợ giúp ta để cùng luyện cho người kiện binh khí này."

"Cám ơn ngoại công." Đặng Thanh Sơn lập tức nói.

"Ha ha, ta làm cả đời làm nghề thợ rèn, nếu có thể chế tạo ra một kiện thần binh, có chết cũng không tiếc" Đặng Vân Long cười sảng khoái.

"Ngoại công, mọi người nhìn này."

Đặng Thanh Sơn nói xong liền mở hai cái túi, một cái thì bên trong toàn là từng khối từng khối Tinh Văn Cương, cái còn lại thì bên trong đầy những vàng thỏi chói mắt, lấp lánh tỏa sáng.

Đặng Vân Long, Đặng Vĩnh Phàm hai người hít sâu một hơi, tròn xoe con mắt nhìn trừng trừng.

"Chỗ này là 110 cân Tinh Văn Cương cùng sáu mươi cân hoàng kim!" Đặng Thanh Sơn nói.

"Sáu mươi cân hoàng kim!" Đặng Vân Long sợ run một hồi, rồi lập tức cười rộ lên, quay sang nhìn Đặng Vĩnh Phàm ở bên cạnh vốn cũng đang nhìn lại "Vĩnh Phàm a, ta cả đời này, cũng chưa từng nhìn thấy nhiều vàng như vậy! Sáu mươi cân là sáu trăm lượng hoàng kim a! Có chỗ vàng này thì Đặng gia trang ta ít nhất là trong trăm năm tới không lo bạc không đủ dùng."

Vàng thỏi, có thỏi nặng một lượng, cũng có thỏi lớn nặng tới cả một cân.

Một đồng vàng thỏi lớn đến vậy, đích xác là khiến cho người ta hoa mắt, động tâm.

"Bảy cân hai lượng Tử Quang Hàn Thiết mà đổi được nhiều Tinh Văn Cương và hoàng kim đến vậy, đáng giá!" Đặng Vĩnh Phàm cũng cười to.

"Dùng Tinh Văn Cương và Tử Quang Hàn Thiết mà chế tạo một kiện thần binh. Ta nằm mơ cũng không dám nghĩ đến!" Đặng Vân Long ánh mắt tỏa sáng "Nguyên liệu chế tạo thân thương tốt nhất chính là Tinh Văn Cương, nguyên liệu tốt nhất để chế tạo mũi thương chính là Tử Quang Hàn Thiết, trên toàn Cửu Châu đại địa, có thể vượt qua thanh trường thương này sợ rằng không có mấy"

"Vĩnh Phàm, ta nghĩ, chúng ta hôm nay cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, sáng sớm ngày mai sẽ khai lò!" Đặng Vân Long nói.

"Hảo, sư phó, những thứ cần thiết trong quá trình luyện chế ra kiện binh khí này đều đã chuẩn bị tốt rồi, chỉ chờ khai lò thôi" Đặng Vĩnh Phàm cũng cười nói.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Cả hai cánh cửa đại viện phía trước và phía sau lò rèn binh khí đều được đóng Kỵn, bên trong lò binh khí chỉ có ba người - Đặng Vân Long, Đặng Vĩnh Phàm, Đặng Thanh Sơn. Đặng Vĩnh Phàm là chính, ngoại công Đặng Vân Long là phụ. Còn Đặng Thanh Sơn làm chân sai vặt. Phụ thân và ngoại công bảo hắn làm cái gì, hắn sẽ lập tức đi làm.

Các loại việc vặt vãnh, Đặng Thanh Sơn làm rất nhanh.

Đảo mắt thì trời đã tối thui.

Đặng Thanh Sơn đang đứng ở phía sau cánh cửa.

"Thanh Sơn, ăn chỗ đồ ăn này đi." Mẫu thân Viên Lan xách cái giỏ trúc đi tới, đưa cái giỏ trúc có bọc đồ ăn cho Đặng Thanh Sơn.

"Ân" Đặng Thanh Sơn tiếp nhận rồi cười nói: "Mẹ, hôm nay cha với con không về nhà đâu. Mọi người hãy đóng cửa đi ngủ sớm một chút đi, không cần chờ chúng ta."

"Cha người và ngoại công người đúng là phát khùng rồi. Để chế tạo ra một kiện binh khí, đến cả ngủ cũng không ngủ." Viên Lan bắt đầu dĩ lắc đầu, nàng chỉ biết là, nam nhân của nàng cùng với nghĩa phụ đều là vì

Đặng Thanh Sơn mà luyện chế ra nhất kiện binh khí. Chỉ là nàng lại không biết là kiện binh khí này của Đặng Thanh Sơn giá trị kinh người đến mức nào.

”Mẹ, cha và mọi người cũng là vì ta a. Được rồi, con đi vào đây” Đặng Thanh Sơn cười chào mẫu thân một tiếng, liền quay lại lò rèn binh khí, cài chốt cửa lại

”Thương! Thương! Thương!”...

Từng tiếng đập sắt vang lên theo nhịp điệu tiết tấu.

Đặng Thanh Sơn từ xa đứng nhìn phụ thân gõ búa, chế tạo binh khí thì thường cũng không tốn nhiều thời giờ, nhưng kiện binh khí này của Đặng Thanh Sơn thì lại khác, luyện chế ra cán thương cũng không khó. Khó nhất chính là -- mũi thương! Dù sao, nếu luận về vật liệu thì Tinh Văn Cương dưới nhiệt độ cao thì cũng dễ nung chảy hơn.

Nhưng Vạn Niên Hàn Thiết thì khó lớn nhiều.

Vạn Niên Hàn Thiết vô cùng cứng rắn, dưới nhiệt độ cực nóng cũng không biến hình, nung chảy. Muốn luyện chế Vạn Niên Hàn Thiết là rất khó, cho dù là ở Nghi Thành cũng khó có thể tìm được một thợ rèn vũ khí có thể luyện chế Vạn Niên Hàn Thiết.

Bất quá, Đặng gia trang đã có kinh nghiệm luyện chế binh khí hơn ngàn năm, có chỗ kinh nghiệm đặc thù. Mặc dù là danh tiếng không có lớn nhưng tay nghề lại rất cao. Đặng Vĩnh Phàm, Đặng Vân Long dám chế tạo thanh thương này là bởi vì họ chắc chắn là làm được. Đặng Thanh Sơn nhìn ngoại công Đặng Vân Long thường xuyên rắc một ít bột phấn lên Vạn Niên Hàn Thiết.

Xuy xuy~~

Mỗi một lần rắc lên thì đều sinh ra nhiệt độ cực cao, khiến cho từng phần của Vạn Niên Hàn Thiết bị nung mềm đi.

”Để trở thành một người thợ rèn binh khí giỏi cũng không dễ dàng gì.” Đặng Thanh Sơn hoàn toàn không hiểu gì kỹ thuật chế tạo của cha và ngoại công.

Đêm đã qua, bình minh lại tới.

Đặng Vĩnh Phàm, Đặng Vân Long hai người không hề nghỉ ngơi chút nào, toàn bộ tinh lực đều đặt ở việc luyện chế binh khí.

Lại hết một ngày.

Sắc trời tối sầm xuống.

”Ha ha... Thành.” Đặng Vĩnh Phàm cười lớn, nắm một thanh trường thương đi từ lò rèn binh khí đi ra. Ở bên cạnh, ngoại công Đặng Vân Long dù vẻ mặt khá mệt mỏi nhưng ánh mắt lại tràn đầy hưng phấn, cùng đi vào trong sân.

”Thanh Sơn, người xem xem, ta và ngoại công người chế tạo ra thanh thần binh này.” Đặng Vĩnh Phàm vẻ mặt tự tin chìa cây thương cho Đặng Thanh Sơn.

Đặng Thanh Sơn trong lòng không kiềm chế được kích động, tiếp nhận thanh trường thương này, tay nắm thân trường thương cảm nhận được một sự băng lãnh, khiến cho người ta ở trong tâm có một sự yên tĩnh. Cán của thanh trường thương này toàn thân một màu xám bạc, còn mũi thương thì lại có màu đen, tái phối hợp với dải băng hồng. Nhìn qua thì thấy cũng bình thường. Mũi thương này trông cũng giống như mũi thương của thanh Tấn thiết thương vậy, sống cao, lưỡi mỏng, đầu nhọn, trên lưng của mũi thương còn có một đường rãnh máu.

Đầu thương tuy là màu đen nhưng rất sáng, có thể phản chiếu ánh lửa trong lò binh khí.

”Thanh Sơn, thanh trường thương này hao phí gần trăm cân Tinh Văn Cương cùng với tám cân ba lạng Vạn Niên Hàn Thiết, toàn thương nặng 108 cân! Thương dài chín thước lục tấc!” Đặng Vân Long ha ha cười nói” Tử Quang Hàn Thiết này... con mẹ nó... thật là khó luyện. Luyện chế ra cây thương này tốn mất gần mười tám canh giờ.”

Hao phí mười tám canh giờ thì rốt cục mới luyện thành thanh thần thương này.

"Di, cha, ngoại công, cán thương sao lại có màu xám bạc, sao không thấy tinh văn đâu?" Đăng Thanh Sơn có chút nghi hoặc.

Tinh Văn Cương vốn có màu sáng bạc, không phải là cái loại màu xám bạc như thế này.

"Chỉ là dùng một ít thủ đoạn mà thôi." Đăng Vĩnh Phàm cười ha ha "Chẳng lẽ cứ để cho người ta liếc mắt một cái là nhận ra đây là trường thương chế tạo từ Tinh Văn Cương thì mới là hay?"

"Ân" Đăng Thanh Sơn liền gật đầu.

Nếu không một khi xông xáo trong thiên hạ, thân trường thương làm từ Tinh Văn Cương sẽ khiến cho người khác nổi lên dục vọng thèm khát, không dễ bị nhận ra mới là thật tốt. Còn mũi thương làm từ Tử Quang Hàn Thiết, chỉ khi tới om thì mới có thể miễn cưỡng thấy được quang sáng màu tím. Cho nên thường ngày, người bình thường cũng không biết được mũi thương được luyện chế từ Vạn Niên Hàn Thiết.

"Vật liệu luyện chế thanh trường thương này là Thanh Sơn người tiến vào Bích Hàn Đàm, từ trong cử tử nhất sinh mà đoạt được" Đăng Văn Long cảm khái nói "Cộng thêm với kỹ thuật rèn binh truyền thừa qua ngàn năm của Đăng thị nhất tộc thì rốt cục thanh thần binh này mới xuất thế."

"Đây là đệ nhất thần binh của Đăng thị nhất tộc ta trong cả ngàn năm qua!" Đăng Văn Long có chút kích động rồi sau đó nhìn về phía Đăng Thanh Sơn, "Thanh Sơn, thanh thần thương này, ngươi định đặt tên là gì?"

CHƯƠNG 45: Luân Hồi

"Thương tên..." Đăng Thanh Sơn nhìn thanh thần binh, nhìn cha và ngoại công bên cạnh vì hấn mà rèn thần binh mười tám canh giờ liền không nghỉ, Đăng Thanh Sơn chợt có chút ghen ngào. Kiếp trước hấn cô độc, đời này hấn có cha mẹ thương yêu, muội muội khả ái, còn có nhiều tộc nhân thuần phác.

Kiếp trước - đời này phẳng phật như một vòng luân hồi, đời này bổ túc cho những tiếc nuối của kiếp trước.

"Thương này, tên là Luân Hồi" Đăng Thanh Sơn nói.

"Luân Hồi" Đăng Vĩnh Phàm và Đăng Văn Long nhìn nhau, bản thân bọn họ đã nghĩ tới rất nhiều tên gọi, tỉ như Hàn Thiết thương, Tử Văn thương, Hàn Tinh thương v.v... rất nhiều danh tự, nhưng căn bản không nghĩ đến cái tên "Luân Hồi". Thoáng ngẫm nghĩ giây lát, Đăng Văn Long cười nói "Luân Hồi, Luân Hồi, Địa ngục luân hồi! Thanh thần thương này một khi xuất ra khiến cho địch nhân hăm nhập ác mộng mười tám tầng địa ngục. Tên hay, có ý cảnh! Vĩnh Phàm, thằng nhóc Thanh Sơn này so với người còn lợi hại hơn nhiều. Đặt tên cũng hay như vậy"

"Không lợi hại hơn cha nó, không phải mỗi đời lại kém đi sao?" Đăng Vĩnh Phàm vui vẻ cười lớn.

Đăng Thanh Sơn chỉ là cảm thán kiếp trước - đời này, cảm thán vận mệnh vô thường mới đặt tên "Luân Hồi", nào ngờ ngoại công và cha lại liên tưởng nhiều đến thế.

"Thanh Sơn, thử chút đi, xem thương này thế nào" Đăng Văn Long thúc dục.

Mắt Đăng Vĩnh Phàm cũng tỏa sáng, thần thương khổ tâm rèn ra, con mình dùng hợp, hấn làm cha không còn chút gì nuối tiếc nữa.

Cầm thụ sự bằng lãnh từ cán thương truyền lại, hữu thủ Đăng Thanh Sơn khẽ rung, liền cầm lấy đầu chót của cán thương. Thương nặng 108 cân hoành ngang thẳng bằng như bút "Cha, ngoại công, xin hai người lui mấy bước" vừa nói, Đăng Thanh Sơn vừa cầm thụ "kình" của Luân Hồi thương.

Bởi vì chất liệu làm thương bất đồng, thương khác nhau, độ khó khi thính (nghe) kình cũng bất đồng.

Như Luân Hồi thương, nặng 108 cân, cán thương chắc đặc, thính kình càng khó.

Nhưng Đăng Thanh Sơn đã sớm đạt tới cảnh giới nhân thương hợp nhất, trong giây lát cầm thương cảm thụ đã hoàn toàn thông suốt kình đạo của Luân Hồi thương.

”Hô!”

Đặng Thanh Sơn giật mạnh thương, tay trái nâng lên, tay phải rung, trong chớp mắt trường thương hóa thành từng đạo ảo ảnh hình tròn, phẳng phật như một cái lồng lớn bao quanh Đặng Thanh Sơn. Sau đó chợt dừng lại, mũi thương đang vũ động vẫn còn rung rinh. Tiếp đó tay phải dùng lực, mũi thương liên tục đâm mạnh tới ba lần.

Phốc! Phốc! Phốc!

Tốc độ cực nhanh, sinh ra tiếng khí nổ.

Mô tả thương pháp ở tiền thế có câu nói ”Côn sợ điểm đầu, thương sợ tròn”. Thông thường cao thủ thương pháp thi triển, mũi thương vũ động khiến người ta không lần ra quỹ tích của nó, bất ngờ đâm chết địch nhân. Nhưng khi đạt tới cảnh giới ”Nhân thương hợp nhất” lại truy cầu sự ổn định! Truy cầu sự tinh diệu đến từ lý từng tí!

Gọi là ”Nhìn núi thấy núi, nhìn nước thấy nước. Nhìn núi không phải núi, nhìn nước không phải nước. Rồi nhìn núi lại là núi, nước lại là nước”* Ba tầng cảnh giới này cũng thích hợp dùng với thương pháp.

Thương sợ tròn! Đó là người luyện thương thông thường truy cầu.

Cao thủ chân chính muốn nắm chắc tuyệt đối. Ta muốn đâm thủng nửa tấm da hổ, tuyệt đối không đâm sâu hơn một chút nào. Ta muốn đâm chết con ruồi trên pha lê, tuyệt đối không tổn hại pha lê.

Đó chính là tinh xác!

Đặng Thanh Sơn thi triển trường thương, thương nhanh như thiểm điện, hơn nữa tại sát na cuối cùng chợt cải biến quỹ tích. Muốn đâm là đâm, hư thực kết hợp đó mới là cao thủ thương pháp chân chính, khiến người muốn phòng cũng không thể phòng.

”Độc Long toàn!”

Đặng Thanh Sơn hứng khởi thi triển, tay phải nắm giữa cán thương, nội kinh quán nhập vào thương, đồng thời phát ra kinh đạo xoáy tròn vào trong. Cả trường thương xoáy mạnh như máy khoan điện tốc độ cao xuyên qua bức tường, lập tức biến thành một đạo thiểm điện, không khí xung quanh vụn vụn khiến cho bóng trường thương trở nên mơ hồ.

Tiếng không khí nổ chói tai vang lớn, phẳng phật như một tiếng sấm mùa xuân giữa bình địa, dọa Đặng Vĩnh Phàm, Đặng Văn Long nhảy dựng. Cả Đặng gia trang trở nên huyền ảo, không ít người la lớn ”Vỡ lò rồi”, nhiều người chạy đến lò rèn binh khí.

Trong khoảnh khắc thương bắn ra khỏi tay liền chộp lấy đầu cuối trường thương, Đặng Thanh Sơn liền bước tới hai bước mới nắm vững.

Chiêu Độc Long toàn này uy lực cực lớn, lại có toàn kinh (lực xoáy), đồng thời có một khoảng thời gian ngắn tạm thời mất đi sự khống chế. Nhưng với thương pháp của Đặng Thanh Sơn hoàn toàn có thể trong nháy mắt giật lại thương, chuyển công thành thủ.

”Hảo tiểu tử!” Đặng Văn Long hô lớn ”Đó là chiêu gì? Một tòa núi nhỏ cũng phải nổ tan”

”Ha ha, Thanh Sơn, nghe bên ngoài tộc nhân đều chạy lại” Đặng Thanh Phàm cũng cười.

Đặng Thanh Phàm nghe có tộc nhân ở ngoài kêu ba tiếng ”Vỡ lò rồi” không biết nên khóc hay cười, đồng thời trong lòng cực kì hưng phấn ”Luân Hồi thương này quả nhiên bất phàm, có thể thừa nhận hơn mười vạn cân cự lực cùng với nội kinh hoàn toàn bộc phát của ta. Hơn nữa còn xa mới tới cực hạn của Luân hồi thương”

Trước đây sử dụng Tấn Thiết thương, Đặng Thanh Phàm cảm thấy chất liệu bên trong thương rung lắc, giống như cảm giác chất liệu* bị ép tới cực hạn, muốn nứt vỡ ra.

Đặng Thanh Sơn mỗi lần đâm ra đều dùng nội kinh gắng sức phụ trợ Tấn Thiết thương, chỉ sợ Tấn Thiết thương bị vỡ nát cho nên cần bản vô pháp phát huy mười thành thực lực.

"Một khi uy lực được phát huy hoàn toàn, uy lực của chiêu Độc Long toàn đích xác đủ mạnh. Nếu ta đấu với giao long, chỉ cần có Luân Hồi thương này, có lẽ, giao long dù thắng nhưng không thể dễ dàng như vậy" Đẳng Thanh Sơn vẫn còn nhớ, ngày hôm đó hẳn dùng Tấn Thiết thương thi triển "Độc Long toàn" chỉ đâm thủng lớp vảy bên ngoài. Cơ thịt bên trong không cách nào đâm xuyên.

Nếu như dùng luân hồi thương có lẽ có thể đâm sâu hơn. Nhưng muốn giết chết loài yêu thú như giao long, Đẳng Thanh Sơn vẫn không dám chắc. Dù sao...con giao long kia vô luận là sức mạnh, phòng ngự hay là "Hắc Vụ" phun ra đều khiến Đẳng Thanh Sơn cảm thấy sợ hãi.

"Đi thôi, chúng ta ra ngoài, thuận tiện nói với mọi người một tiếng, đó không phải là võ lò" Đẳng Vân Long cười ha hả đi ra cửa.

Đẳng Thanh Sơn, Đẳng Vinh Phàm dở khóc dở cười, chỉ có thể cùng đi ra.

Đối với một võ giả chân chính mà nói, một thanh thần binh chính là huynh đệ tay chân của mình. Mấy ngày nay vừa có được Luân Hồi thương, Đẳng Thanh Sơn mỗi ngày đều tập luyện dùng thương. Nhưng mỗi lần Đẳng Thanh Sơn chỉ dùng một thành lực khí luyện thương, chỉ sợ động tĩnh quá lớn khiến tộc nhân kinh ngạc.

Nửa tháng sau, trong rừng cây phía tây Đẳng gia trang.

Đẳng Thanh Hổ tìm tới Đẳng Thanh Sơn đang luyện tập thương pháp.

"Thanh Sơn, cha ta cùng người bên Đại Lý trang thương lượng qua, ngày thành thân quyết định là ngày mừng 6 đầu tháng 3" Đẳng Thanh Hổ hưng phấn nói với Đẳng Thanh Sơn "Ha ha, thời gian còn chưa đến một tháng. Thanh Sơn, đến khi đó ngươi phải đi cùng với ta. Ngươi không phải luôn muốn xem chị dâu người như thế nào sao? Đến lúc đó ngươi sẽ biết"

"Coi bộ dáng đắc ý chưa Kìa" Đẳng Thanh Sơn cười.

"Ha ha, thành thân, ta đã nghĩ kĩ rồi, đời này chỉ lấy người đó" Đẳng Thanh Hổ hưng phấn nói.

"Coi cái mặt ngu dốt" Đẳng Thanh Sơn rất hiểu, thông thường tình đầu ảnh hưởng rất lớn đến con người ta. Như Đẳng Thanh Hổ lần đầu tiên vừa ý một cô gái, giờ lại là lần đầu tiên thành thân nên muốn hét to mai sau chỉ lấy một người này. Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn có thể tượng tượng được tâm tư của Đẳng Thanh Hổ.

"Thanh Sơn, ngươi là huynh đệ tốt nhất của ta, mừng 6 tháng 3, ngươi nhất định phải cùng ta đi đón dâu" Đẳng Thanh Hổ nói.

"Yên tâm, ta nhất định đi. Phải rồi, lúc đó trong tộc cũng có không ít người đi ha" Đẳng Thanh Sơn hỏi.

"Ừ, cha ta, người nhà ta, còn có vài người trong tộc, ít ra cũng phải mười mấy người" Đẳng Thanh Hổ nói.

Cuộc sống của mọi người trong Đẳng gia trang yên bình trôi qua. Từng ngày đi qua, rất nhanh đã tới ngày mừng 6 tháng 3.

Mùng 6 tháng 3, theo cách nói dân gian thì là ngày tốt nhất trong vòng hai ba tháng. Cưới hỏi, xuất hành cùng một vài đại sự đều được cử hành trong ngày này. Buổi sáng ngày mừng 6 tháng 3, mặt trời đã lên cao, đại môn Đẳng gia trang giăng dải lụa hồng thật lớn, còn có nhiều hoa đỏ, mọi người hoan hỉ.

Đại môn Đẳng gia trang mở ra, không ít người đưa tiễn đoàn rước dâu.

Đa số mọi người trong đoàn rước dâu đều đi bộ, chỉ có tộc trưởng Đẳng Vân Long và tân lang Đẳng Thanh Hổ mỗi người cưỡi một con Hoàng Tông mã. Hoàng Tông mã là ngựa bản địa của Dương Châu. Một con chỉ cần mấy chục lượng bạc, giá tương đối hợp lý. Nhưng bình dân thông thường đều không dùng nổi ngựa này.

Cây cày là dùng trâu. Còn vào thành dùng hai chân là được. Có nhiều nơi cả một trang không có một con ngựa, Đẳng gia trang có hai con đã là không tệ rồi.

"Ha ha, Thanh Hổ, thăng lưng lên. Hôm nay ngày 6 tháng 3 là ngày đại hỉ. Người phải cho người trong Đại Lý trang thấy hán tử Đẳng gia trang ta là như thế nào" Đẳng Vân Long cực kì vui vẻ bởi vì Đẳng Thanh Hổ là cháu ruột hần. Cháu ruột kết hôn, ông nội đương nhiên vui mừng.

"Thanh hổ, cẩn thận chút, đừng để bản y phục tân lang" không ít tộc nhân bên cạnh trêu chọc.

Đẳng Thanh Hổ chỉ cười.

"Hảo, xuất phát!" Đẳng Vân Long ra lệnh.

Lập tức đoàn đón dâu lên đường tới Đại Lý trang. Đẳng Thanh Sơn là một thành viên trong đoàn, đương nhiên hần phải đi bộ. Dù sao cả tộc cũng chỉ có hai con ngựa.

"Theo tốc độ này, đến Đại Lý trang thì sắp giữa trưa rồi. Tối đó ăn sơ mấy thứ như bánh trôi nước, quay về vừa lúc bày tiệc" mấy năm nay Đẳng Thanh Sơn đã gặp qua không ít người thành thân. Hần là đệ nhất hảo hán trong tộc, đi theo đón dâu cùng không phải chỉ là một hai lần, rất quen thuộc những thủ tục.

Mặt trời tỏa sáng trên cao, gió vi vu thổi, đoàn người rước dâu cười cười nói nói đi tới Đại Lý trang.

(*). Đây là câu chuyện rất nổi tiếng của thiền (Zen) Có chú sư đi tu, mới xuất gia thì thấy núi là núi, nước là nước. Tu được vài chục năm thì thấy núi không phải là núi, nước không phải là nước. Thêm mấy chục năm nữa gần thành chánh quả thì núi lại là núi, nước lại là nước. Tóm lại 1 câu là "phản phác quy chân" nhưng núi và nước của 3 lần đều không giống nhau.

(*). NV: Mộc chất, nhưng Tấn thiết thương hoàn toàn bằng thép, chắc tác giả bị nhầm lẫn

CHƯƠNG 46: Thổ hoàng đế

Bên ngoài đại môn của Đại Lý trang giăng đầy vải đỏ, hoa đỏ, là chuyện vui hỉ sự.

Có không ít người đang đứng ở cửa mà nhìn về phía tây ngoài xa xa.

"Người của Đẳng gia trang vẫn chưa đến nhỉ."

"Lý Lão Tam, người cứ về nhà mà chờ đi, làm sao mà gấp gáp vậy?" Một vài thôn dân đang cười trêu ghẹo một trung niên nhân trông rất mộc mạc chất phác, trung niên nhân này chính là cha của Lý Lạc Hương chuẩn bị kết hôn vào ngày hôm nay

"Bố con Lạc Hương cũng về chuẩn bị một chút đi, lát nữa thì nhà người ta cũng tới rồi" Một người phụ nữ lập tức kéo Lý lão Tam trở về.

Lý Lão Tam cười cùng vợ hần về nhà chuẩn bị chờ đón.

"Lạc Hương nhà ta gả tới Đẳng gia trang, thật sự là phúc khí a, nam nhân của nó là một hảo hán có thể nâng hai ngàn cân" Lý Lão Tam vừa đi trên đường vừa cảm thán "Hai ngàn cân a, Đại Lý trang chúng ta toàn thôn cũng không có nổi một hảo hán như vậy. Lạc Hương của chúng ta, sau này có phúc được hưởng rồi"

"Nhìn ông cao húng chưa Kia." Lão bà nương của hần cũng cười to.

"Ta chỉ có mỗi một đứa con gái này, làm sao có thể không cao húng cơ chứ?" Lý Lão Tam rất là đắc ý.

Con gái có thể gả cho một hảo hán lợi hại như vậy, Lý Lão Tam ở Đại Lý trang cũng nở mày nở mặt, Lý Lão Tam vốn cả đời trung thực, không hề có tiếng tăm gì ở Đại Lý trang. Nay có đứa con gái được gả cho một hảo hán lợi hại như vậy, các tộc nhân của thôn, có ai mà không ngược đầu lên nhìn Lý Lão Tam hần một cái?

Đúng lúc này- Mặt đất hơi bị chấn động.

"Tiếng vó ngựa! Người của Đẳng gia trang đến rồi" Lý Lão Tam mừng rỡ, liền quay đầu chạy nhanh về phía đại môn của Đại Lý trang.

"Bố Lạc Hương à, hình như là rất nhiều ngựa, có phần giống như là cường đạo đến thu tiền hàng năm a" Bà nương kia vừa chạy vừa nói.

"Nói bừa, lúc này là lúc nào mà thu tiền hàng năm? Đẳng gia trang khẳng định là đã chuẩn bị không ít ngựa để phô trương thanh thế." Lý lão Tam hào hứng nói, nhưng đúng vào lúc này -

"Mã tặc tới!"

"Là người của Bạch Mã Bang đến!"

Một tiếng hô to vang lên từ phía trước, không ít tộc nhân của Đại Lý trang liền lập tức rút đao thương ra, tiến lên phía trước. Lý Lão Tam có chút ngẩn người "Thật sự là Bạch Mã Bang?" Lý Lão Tam phản ứng cũng rất nhanh, cũng theo đám đông các tộc nhân mà lao lên phía trước

Ở phía trước luyện võ trường trống trải của Đại Lý trang, rất nhiều các tộc nhân đang nắm binh khí, sợ hãi địa nhìn đám mã tặc. Chỉ tính số Mã tặc phóng vào Luyện võ trường đã tới mấy trăm, ngoài ra thì ở bên ngoài đại môn của Đại Lý Trang còn có vô số mã tặc. Tộc trưởng của họ Lý chưa bao giờ thấy qua Bạch Mã Bang xuất động nhiều nhân mã đến như vậy.

"Thiếu đương gia, chúng ta đã nộp tiền hàng năm, không hiểu là thiếu đương gia đến chỗ chúng ta là có chuyện gì cần phân phó?" tộc trưởng lên tiếng.

Ngồi ở trên con Thanh Tông Đạp Tuyết bảo mã là một nam tử cường tráng thân hình như một tòa tháp sắt, nam tử này mặc khôi giáp màu xanh, đầu đội mũ sắt, ngay cả con Đạp Tuyết bảo mã mà hắn cưỡi cũng có khôi giáp bảo hộ. Nam tử này chính là Bạch Mã Bang đệ nhị cao thủ - Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt!

Ánh mắt của Bạch Mã Bang thiếu đương gia xuyên qua khôi giáp, lạnh lùng nhìn xuống.

"Đại Lý Trang các ngươi hôm nay hình như là có hỉ sự" Vị thiếu đương gia cao giọng nói "Không ít người đang đứng chờ tại đại môn, là chờ rước dâu?" Vị thiếu đương gia quả nhiên là rất thông minh, vừa liếc mắt đã liền đoán ra là Đại Lý Trang có phụ nữ cưới vào trang hay là có phụ nữ xuất giá gả ra ngoài.

"Việc này..." Lý tộc trưởng thoáng chần chờ rồi nói "Thiếu đương gia, hôm nay, đích thật là chúng ta Đại Lý Trang có khuê nữ xuất giá."

"À, dẫn đến đây ta xem" Thiếu đương gia lạnh nhạt ra lệnh.

"Cái này không hợp..." Lý tộc trưởng còn chưa nói xong.

"Ba!" Một cây trường thương đã vút vào trên người Lý thị tộc trưởng, đánh văng Lý thị tộc trưởng lên rồi sau đó nặng nề rơi xuống đất, ói ra hai hùm máu. Bên cạnh thiếu đương gia, một tên mã tặc cũng dùng trường thương, toàn thân khôi giáp, ánh mắt xuyên thấu qua chiếc mũ sắt mà quát lạnh "Lão đầu, thiếu đương gia bảo người đưa tân nương ra thì người đưa ra ngay, còn nói thêm một từ nữa thì lão tử giết người ngay tại tràng."

Đại Lý Trang cả đám các tộc nhân đều bị chấn nhiếp.

Bên trong Bạch Mã Bang cũng chia thành mã tặc tinh anh và mã tặc bình thường. Đi theo chung quanh vị thiếu đương gia này là một đám mã tặc toàn thân khôi giáp, hiển nhiên tuyệt đối chính là các tinh anh.

"Lý lão tam, dẫn con gái ngươi đến đây." Lý thị tộc trưởng cắn răng kêu to.

Lý lão tam toàn thân phát run.

"Thiếu đương gia để mắt đến con gái ngươi thì đây chính là phúc khí của con gái ngươi, nhanh đi." Lý tộc trưởng liền quát, hắn cũng cảm thấy không hay... Bởi vì Bạch Mã Bang đi thu tiền hàng năm chưa bao giờ xuất động nhiều nhân mã tinh anh như thế này. Những mã tặc theo chung quanh thiếu đương gia này, người ngựa đều trang bị khôi giáp.

Chỉ riêng để trang bị chỗ khôi giáp này thì cũng đã tốn không ít bạc.

Lý lão tam chạy nhanh về nhà dẫn đưa con gái sắp xuất giá tới Luyện võ trường. Lý Lạc Hương, đang mặc bộ áo cưới màu đỏ, sắc mặt hết sức hoảng sợ.

"Đây là khêu nữ hôm nay sẽ gả cho Đằng Gia Trang." Lý tộc trưởng liền nói.

Vị thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt từ trên cao nhìn xuống, quan sát kỹ vị tân nương tử ở phía dưới. Lý Lạc Hương thì lại cúi đầu, căn bản là không dám ngẩng đầu lên. Thiếu đương gia lạnh lùng quát "Ngẩng đầu lên."

Lý Lạc Hương toàn thân run lên, không dám cãi lời, ngẩng đầu nhìn vị thiếu đương gia đang cười trên con chiến mã.

"Nhìn không tệ" Thiếu đương gia cười quan sát kỹ một phen, sau đó thì hướng mã tặc ở bên cạnh nói "Tiểu cô nương này nhìn qua cũng không tệ, các huynh đệ, hôm nay đi diệt Thiết Sơn Bang, tân nương tử cũng dẫn đi để khao các huynh đệ. Tới đi, mang tân nương tử đi."

Lập tức có tên mã tặc nhảy xuống ngựa lao đến chỗ Lý Lạc Hương.

"Các vị đại nhân, không thể a." Lý lão tam liền che trước mặt Lý Lạc Hương, thoáng cái đã quỳ xuống.

Lý Lạc Hương sắc mặt trắng bệch, nàng hôm nay vốn sẽ được gả cho hảo hán trong mộng, nàng còn mong ước sau này có thể cho sinh hạ nam nhân của mình hai ba đứa con, cũng nhau chung sống hạnh phúc. Không ngờ là đúng ngày kết hôn thì lại gặp phải chuyện như vậy.

"Cút đi." Ba tên mã tặc lao đến, trong đó một tên xuất một cước đá văng Lý lão tam, chụp lấy Lý Lạc Hương.

"Không, không, nam nhân của ta là Đằng Thanh Hổ của Đằng Gia Trang Các người không thể bắt ta!" Lý Lạc Hương như phát điên kêu lên một tiếng thê lương, Lý Lạc Hương rất hiểu, một khi bị lọt vào hang ổ của đám mã tặc này thì những gì đang chờ nàng, so với tiến vào địa ngục còn đáng sợ hơn.

Lý thị tộc trưởng cũng liền nói: "Thiếu đương gia, khêu nữ Lạc Hương này là sẽ gả cho Đằng Thanh Hổ của Đằng Gia Trang. Người của Đằng Gia Trang cũng sắp đến rồi"

"Đừng nói là vợ của Đằng Thanh Hổ, ngay cả vợ của Đằng Gia Trang đệ nhất hảo hán Đằng Thanh Sơn, ta hôm nay cũng mang đi" Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt tỏ vẻ khinh thường, ngạo nghễ liếc mắt nhìn chung quanh, rồi tùy ý chỉ xuống ba chỗ phía dưới "Em này, ngoài ra thì thêm cả em này cùng với em kia, đều mang cả đi! Trước khi đi diệt Thiết Sơn Bang lần này thì cũng phải để các huynh đệ giải trí vui vẻ một cái"

"Hảo"

Không ít mã tặc hưng phấn nhảy xuống ngựa mà đi bắt ba nữ nhân, Hồng Chấn Kiệt có lẽ là đặc biệt ưa chuộng những thiếu nữ nhỏ tuổi, cả ba nữ tử thoát nhìn cũng chỉ mười bốn mười lăm, mới vừa trưởng thành.

"Thả con gái ta ra" Một đại hán bị phần gào rít, nắm trong tay trứ một cây đại phủ vọt tới, lao thẳng đến một tên mã tặc mà bổ tới.

Tên mã tặc toàn thân khôi giáp ngồi trên chiến mã, trường thương trong tay xuất ra nhất kích, phảng phất như ảo ảnh...

Phụ!

Trường thương xuyên qua ngực đại hán này, đại hán ánh mắt trợn trừng giống như chuông đồng, nhưng sau khi tên mã tặc ngồi trên chiến mã lạnh lùng rút thương, máu tươi của gã đại hán liền theo đó mà phun thẳng ra.

"Đại sư phụ!" "Đại sư phụ!"

Đại Lý Trang không ít các thiếu niên liền hô lên một cách bi thống.

Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt ngồi cao trên lưng ngựa lạnh lùng nói "Hôm nay ngày sáu tháng ba, rất đẹp ngày! Cũng là ngày Bạch Mã Bang ta đi diệt Thiết Sơn Bang. Đại Lý Trang các người tốt nhất nên thức thời một chút, nếu không, ta không ngần ngại mà đồ sát toàn bộ Đại Lý Trang các người trước khi tiêu diệt Thiết Sơn Bang."

Đại Lý Trang một đám nam nhân tức giận đến thân thể phát run, nhưng lại không ai không dám lên tiếng.

Mã tặc mặc khôi giáp vừa mới rồi chỉ một chiêu đã giết chết đại sư phụ của bọn họ. Lần này Bạch Mã Bang đi diệt Thiết Sơn Bang đã xuất động ra toàn tinh anh. Diệt một cái Đại Lý Trang bọn họ chắc chắn là không tốn nhiều thời gian.

"Các huynh đệ, theo ta!" Hồng Chấn Kiệt cao giọng hô.

Lúc này, những tên mã tặc cười trên chiến mã lần lượt rời đi, những nữ nhân bị bắt đi theo kêu gào trong thê lương. Nhưng cho dù các nàng có kêu gào như thế nào thì các tộc nhân của Đại Lý Trang cũng không dám có chút hành động phản kháng. Trên mặt đất, thi thể máu còn chưa lạnh của đại sư phụ vẫn đang sờ sờ trước mắt.

"Tộc trưởng..." Không ít hán tử trong tộc đều chảy nước mắt, nhìn về phía tộc trưởng bọn họ.

Lý tộc trưởng ngửa đầu nhìn bầu trời, rơi nước mắt nói "Bạch Mã Bang chính là thổ hoàng đế của chúng ta, chúng ta mà phản kháng, chỉ có chết!" Sinh tồn ở trong thời loạn này, tất cả các thường dân đều chọn phương pháp xử thế riêng, đối mặt với một bang phái đáng sợ như Bạch Mã Bang, tất cả các thôn trang, nếu không đến thời khắc sanh tử thì bọn họ cũng không dám phản kháng lại. Các tộc nhân Đại Lý Trang mang thi thể đại sư phụ của bọn họ đi, an ủi những tộc nhân có con gái bị bắt.

Thoáng cái, từ hỉ sự bỗng biến thành tang sự.

Không có cách nào khác, đối mặt với vua một cõi đất Nghi Thành --- thổ hoàng đế Bạch Mã Bang --- kẻ quyết định sự sinh tồn của bọn họ. Bọn họ chỉ có thể chịu đựng sự khi dễ. Chuyện cướp đoạt đàn bà này đã xảy ra không chỉ một lần.

Không lâu sau.

"Tộc trưởng, tộc trưởng, đoàn đón dâu của Đằng Gia Trang đã tới" Tộc nhân ở ngoài cổng Đại Lý Trang nhìn thấy đoàn đón dâu từ ngoài xa xa, còn có tân lang toàn thân hồng y ngồi trên lưng một con ngựa lớn. Tộc nhân này liền vội vàng chạy vào Luyện võ trường báo tin cho Lý tộc trưởng.

Lý tộc trưởng mặt liền biến sắc, cười khổ nói "Đại Lý Trang chúng ta biết ăn nói thế nào với thông gia Đằng Gia Trang a!" Lập tức cắn răng "Không còn mặt mũi thì cũng phải đi, đi theo ta ra tiếp đón bọn họ."

CHƯƠNG 47: Đi theo ta!

"Phía trước là tới rồi, Thanh Hồ, người sắp được gặp tân nương rồi, ha ha..." tộc nhân trêu ghẹo.

Đằng Thanh Hồ bình thường rất mồm miệng hôm nay lại hơi đỏ mặt, chỉ mỉm cười sung sướng.

Phía trước chính là đại môn của Đại Lý trang, Đằng Thanh Sơn vốn đang có tâm tình rất tốt, phát hiện trên mặt đất đầy dấu chân ngựa "Nhiều dấu chân ngựa như vậy? Có thể có nhiều ngựa như thế chỉ có cường đạo thổ phỉ. Không lẽ Đại Lý trang gặp phải thổ phỉ?" Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn Đại Lý trang.

Không thấy vết máu.

"Có lẽ là qua đường" Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Ngay lúc này, Lý tộc trưởng dẫn theo không ít người ra đến cửa nghênh tiếp. Đám đông này, từng người sắc mặt đều không dễ nhìn, Lý tộc trưởng cổ nạm ra nụ cười gượng gạo.

Mọi người của Đằng gia trang cảm giác rõ không khí không đúng!

Bình thường lúc đón dâu, đối phương phải khua chiêng gõ trống, những phụ nữ thích náo nhiệt phải chạy ra xem nhiệt náo mới đúng. Nhưng ngoài cửa Đại Lý trang rất quanh què buồn tẻ, chỉ có chừng đó người ra nghênh tiếp, cũng không tiếng chiêng trống.

"Lý tộc trưởng, chuyện gì vậy?" Đằng Vân Long xuống ngựa, nhíu mày hỏi.

Đến rước dâu, đằng gái không rong chiêng gõ trống, hơn nữa sắc mặt cũng không tốt, Đằng Vân Long đương nhiên không cao hứng. Nhưng Đằng Vân Long cũng nhận thấy trong đó có nguyên nhân gì đó, nếu không Đằng Vân Long đã sớm phát hỏa rồi.

"Thông gia!" một bóng người bỗng nhiên từ phía sau xông ra, đến bên Đằng Vân Long, tức thì quỳ xuống, thề lương gào "Lạc Hương nhà ta... bị Bạch Mã bang bắt mang đi rồi!!! Các người, các người nhất định phải cứu khuê nữ nhà ta, cứu cứu nó"

Đằng Thanh Hổ vốn trên mặt còn vẻ nghi ngờ, phút chốc đã tái xanh.

"Lý tộc trưởng, cuối cùng là chuyện gì?" Đằng Vân Long vẻ mặt rất khó coi thét hỏi

Lý tộc trưởng cười khỏ nói "Đằng lão ca, là Lý gia trang chúng ta có lỗi với các người! Ta thế nào cũng không nghĩ tới... hôm nay không ngờ là ngày Bạch Mã bang đi diệt Thiết Sơn bang. Lúc đám Bạch Mã bang đi qua chỗ chúng ta, đám thiếu đương gia bắt đi mấy cô nương trẻ trong tộc, trong đó có Lạc Hương. Ngay cả Đại sư phó trong tộc cũng bị giết chết, chúng ta hoàn toàn không có cách nào! Chỉ có thể trở mặt nhìn Bạch Mã bang mang đi các cô nương trong tộc"

Mặt Đằng Vân Long sa sầm xuống.

"Đám hỗn đản" Đằng Thanh Hổ ngồi trên ngựa tức giận hét lớn, nhảy xuống khỏi ngựa.

"Người muốn làm gì?" Đằng Vân Long vươn ta nắm lấy Đằng Thanh Hổ, tức giận trừng mắt nhìn đứa cháu mình.

Toàn thân Đằng Thanh Hổ phát run, người con gái đầu tiên hắn yêu thương trong đời này bị đám thổ phỉ Bạch Mã bang bắt đi, Đằng Thanh Hổ sao không phẫn nộ?

"Lý tộc trưởng" Đằng Vân Long vỗ vỗ vai Lý tộc trưởng, thở ra một hơi "Đằng gia trang chúng ta không phải không biết đạo lý, cái này không trách được các người! ài... gặp phải chuyện thế này, trừ nhẫn nhịn ra, cũng chẳng còn cách nào khác. Ngày 3 tháng 6... là một ngày tốt. Nào nghĩ tới, Bạch Mã bang lại chọn ngày này đi diệt Thiết Sơn bang! Biết sớm đã không chọn ngày này"

Mọi người đều minh bạch.

Bạch Mã bang chọn ngày này đi quyết chiến cũng chính vì hôm nay đẹp ngày. Mà Đằng Thanh Hổ chính vì chọn ngày này thành thân mới khiến cho Lạc Hương bị bắt đi. Không thể không nói, đó là mệnh, khổ mệnh!

"Lý tộc trưởng" Đằng Thanh Hổ nhìn Lý tộc trưởng "Người của Bạch Mã bang đi được bao lâu rồi?"

"Gần nửa canh giờ" Lý tộc trưởng nói.

"Thanh Hổ, theo ta về" Đằng Vân Long hét một tiếng, Đằng Thanh Hổ đứng nguyên tại chỗ, hai tay nắm chặt, nghiêng răng.

"Thông gia, cũng chỉ có các người mới cứu được Lạc Hương nhà ta" Lý lão tam nói trong nước mắt, nắm bệt dưới đất, nóng nẩy dập đầu. Lý tộc trưởng sa sầm sắc mặt liền hét "Kéo lão tam về, hắn bây giờ u mê điên rồi" vài tộc nhân liền giữ lấy Lý lão tam kéo vào trong trang.

"Cứu cứu Lạc Hương nhà ta, cầu cầu các người" Lý lão tam mặt đầy bụi đất, không ngừng dập đầu, đầu xuống muốn vỡ ra.

Đằng Thanh Hổ yên lặng nhìn Lý lão tam vốn sắp thành nhạc trượng bị tộc nhân kéo vào trong tộc.

"Thanh Hổ, đi về!" Đằng Vân Long giận hét.

Đằng Thanh Hổ không cam lòng nhìn hướng dấu chân ngựa kéo dài, cuối cùng nghiêng răng, quay đầu nhảy lên ngựa theo tộc nhân cùng đi về phía Đằng gia trang.

Trên đường quay về, Đằng Vân Long mới chậm rãi nói "Thanh Hổ, người không còn nhỏ nữa, người biết nặng nhẹ! Cường đạo thổ phỉ là làm cái gì? Bọn chúng cướp bóc! Bạch Mã bang tọa trấn tại Nghi thành chúng ta, chúng coi như cũng tốt rồi, thu tiền năm chỉ chừng đó. Chỉ là thỉnh thoảng bắt vài người đi, những ngày này trong trang so với ngày ta còn trẻ tốt hơn nhiều"

"Người nên biết, nhị cô của người cũng bị cường đạo bắt đi. Người đi hỏi đi, cùng lứa với cha của người có bao nhiêu cô nương bị bắt đi? Dù sao cường đạo thổ phỉ cũng phải sinh con cái! cần đàn bà" Đằng Vân Long thở dài "Mỗi năm bắt phụ nữ các trang, đó là lệ thường rồi"

Đặng Thanh Hồ không lên tiếng.

Đặng Thanh Sơn vừa đi vừa nghe, trong lòng cảm thấy có chút trầm trọng, sinh tồn đích xác là việc rất khó khăn.

"Vài năm nay, danh khí của Đặng gia trang ta cũng lớn, mấy bang phái cường đạo bắt gái thường đi bắt ở những thôn trang yếu nhược. Chúng cũng lo người của Đặng gia trang chúng ta nổi điên lên đấu với chúng" Đặng Vân Long cảm khái "Chúng ta hai mươi năm trước, không khác Đại Lý trang bao nhiêu! Rất khó khăn!"

"Gia gia..." Đặng Thanh Hồ mở miệng.

Trong lòng Đặng Thanh Sơn rất khó chịu.

Hắn minh bạch, thời thế này không thể tiêu diệt hết cường đạo thổ phỉ. Cho dù Đặng Thanh Sơn có thể tiêu diệt Bạch Mã bang, có lẽ sẽ có bang phái khác xưng bá ở Nghi thành. Có thể, bang phái đó còn tham lam hơn Bạch Mã bang.

"Muốn để Đặng gia trang ta không phải chịu khi nhục, chỉ dựa vào sức mình ta tuyệt đối không đủ" Đặng Thanh Sơn rất rõ điều này "Duy chỉ có một biện pháp... gia nhập Quy Nguyên tông, có thể leo lên vị trí cao trong Quy Nguyên tông! Đến lúc đó, tùy tiện ra lệnh một tiếng cho Bạch Mã bang, Bạch Mã bang có lẽ sẽ không dám chọc tới Đặng gia trang ta nữa"

Ý niệm gia nhập Quy Nguyên tông trong đầu Đặng Thanh Sơn càng mạnh.

Dù sao, tại Giang Ninh quận này, Quy Nguyên tông chính là trời! Quy Nguyên tông muốn diệt Bạch Mã bang giống như bóp chết một con kiến.

Tộc nhân họ Đặng bước đi, không khí rất ngưng trọng.

"Thanh Hồ" Đặng Thanh Sơn chợt mở miệng.

Không ít người nhìn hắn, Đặng Thanh Sơn mở miệng nói "Thanh Hồ, đi theo ta!"

Đặng Thanh Hồ ngoái đầu nhìn Đặng Thanh Sơn, ánh mắt sáng lên.

"Thanh Sơn, ngươi muốn làm gì?" Đặng Vân Long kinh sợ "Ngươi cũng hồ đồ?" trong lòng Đặng Vân Long, Đặng Thanh Sơn từ nhỏ đã phi thường thông tuệ, hơn nữa làm việc gì trước giờ đều không để hắn phải lo lắng, rất ổn trọng! Ngoài ra tuyệt thế võ lực của Đặng Thanh Sơn cũng khiến mọi người trong tộc coi hắn là thủ lĩnh tinh thần. Tỉ như năm đó Thiết Sơn bang đến Đặng gia trang, đi ra nói chuyện cũng là Đặng Thanh Sơn.

"Ngoại công cứ yên tâm, ta sẽ không gây rắc rối đâu" Đặng Thanh Sơn tự tin nói.

Đặng Thanh Sơn thấy biểu hiện của Đặng Thanh Sơn mới hơi yên tâm một chút, nói "Đặng Thanh Hồ tuy lớn tuổi hơn ngươi nhưng làm việc lại lỗ mãng hơn... trải qua chuyện này đối với hắn sau này cũng có chỗ tốt. Làm người không thể cứ lỗ mãng, chỉ vì suy nghĩ nhất thời mà làm việc. Ngươi cũng đừng để chúng ta phải lo lắng"

"Ta biết" Đặng Thanh Sơn nói "Ngoại công, người yên tâm, sẽ không xuất hiện bất Kỳ vấn đề gì đâu"

Lúc này Đặng Thanh Hồ đã nhảy xuống ngựa, đến bên Đặng Thanh Sơn "Thanh Sơn!"

"Ngoại công, người dắt tộc nhân về trước! Ta với Thanh Hồ rất nhanh sẽ quay về" Đặng Thanh Sơn nói.

"Thanh Sơn, ngươi làm việc ta không cản, nhưng ta muốn nói một câu, bất kể là quyết định gì, ngươi phải nhớ, sau lưng ngươi còn có hai ngàn tộc nhân của họ Đặng ta" Đặng Vân Long nói.

"Ừm" Đặng Thanh Sơn trịnh trọng gật đầu.

"Thanh Hồ, chúng ta đi" Đặng Thanh Sơn lưng đeo Luân Hồi thương, dẫn theo Đặng Thanh Hồ cấp tốc theo phương hướng Thiết Sơn bang chạy đi.

Hang ổ của Bạch Mã bang ở hồ Bạch Mã tại Nghi Thành. Bạch Mã hồ có phương viên mấy trăm dặm, là hồ lớn khá nổi tiếng của cả Giang Ninh quận, ở giữa còn có một hòn đảo nhỏ. Hang ổ của Bạch Mã bang đặt trên đảo này. Ổ ngay giữa hồ tự nhiên dễ thủ khó công.

Đó cũng là một nguyên nhân Bạch Mã bang đứng vững được nhiều năm như vậy.

Còn hang ổ của Thiết Sơn bang ở tại phía đông nam Đại Duyên sơn.

Nếu từ Bạch Mã hồ tới Thiết Sơn bang cần phải vòng qua cả Đại Duyên sơn. Tuy nói biên giới từ bắc xuống nam của Nghi thành cũng chỉ gần hai trăm dặm nhưng con đường này không thẳng, mà phải vòng qua cả Đại Duyên Sơn... cho nên từ Bạch Mã hồ đến Thiết Sơn bang đủ 300 dặm lộ trình.

Nhân mã Bạch Mã bang sáng sớm xuất phát, đám nhân mã ồn ào này có lẽ đến chiều tối mới có thể tới Thiết Sơn bang.

"Người của Bạch Mã bang giữa trưa cũng không ngừng lại nghỉ ngơi, ở trên ngựa ăn lương khô" Đằng Thanh Sơn nhìn dấu trên đường phán đoán. Hắn cùng Thanh Hổ dựa vào hai chân, theo đường lộ chạy đi. Nếu một mình Đằng Thanh Sơn, tốc độ chạy vượt xa chiến mã nhưng tộc độ Đằng Thanh Hổ lại chậm.

Đằng Thanh Hổ tuy có thể nâng hai ngàn cân, nhưng tạng phủ khí quan lại không đủ mạnh, nhiều nhất chỉ bằng vận động viên chạy marathon ở xã hội hiện đại.

Từ Đại Lý trang đến Thiết Sơn bang, lộ trình một trăm dặm. Đằng Thanh Hổ chạy sắp chết mệt, có lẽ còn cần hơn hai canh giờ nữa.

"Thanh Sơn, Lạc Hương có thể xảy ra chuyện không?" Đằng Thanh Hổ thở phì phò, có chút lo âu.

"Khó nói" Đằng Thanh Sơn không dám bảo chứng, bởi vì như quân đội còn có cả gái điếm, đám nhân mã cường đạo càng loạn hơn. Bắt đi phụ nữ, thoải mái phát tiết một chút, đó là chuyện rất bình thường. Không thể hi vọng cường đạo mã tặc có kỉ luật hơn quân đội được.

Chạy đi hai canh giờ, mặt trời sắp xuống núi.

"Nhìn, phía trước là mã tặc" Đằng Thanh Sơn chỉ phía trước. Đằng xa, trên hoang địa trống trải, rất nhiều mã tặc ngồi dày đặc nghỉ ngơi, trong đó cũng có một bộ phận mã tặc bắt đầu lên ngựa, muốn tiếp tục xuất phát

"Bọn chúng muốn xuất phát?" Đằng Thanh Hổ nói

"Nơi này cách hang ổ của Thiết Sơn bang chỉ hơn nửa canh giờ đi đường" Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói

"Ta phỏng chừng, nhân mã của Bạch Mã bang một hơi chạy đến đây xong mới bắt đầu nghỉ ngơi, ăn uống. Ăn no nghỉ đủ sẽ xuất phát, ra quân 1 lần phải thành công tiêu diệt Thiết Sơn bang"

CHƯƠNG 48: Mạng người như cỏ rác

"Các anh em làm một ngụm đi! Một lát nữa sẽ một mạch đồ sát bọn Thiết Sơn Bang!"

Mấy tên mã tặc đang truyền nhau một bình rượu, mỗi tên uống một ngụm, đám mã tặc ai nấy trong mắt đều nổi vẻ hung quang, tàn nhẫn. Bọn chúng đều hiểu rõ là... Bọn chúng là chủ động tấn công, còn Thiết Sơn Bang thì phòng thủ. Muốn tiêu diệt ba ngàn đệ tử nòng cốt của Thiết Sơn Bang, số người chết bên Bạch Mã Bang cũng sẽ không ít đâu.

Rất có thể đây sẽ là lần uống rượu cuối cùng trong đời của bọn chúng.

"Ba!" Hung hăng ném mạnh cái hồ lô rượu trống rỗng đi, một tên mã tặc vớ lấy thanh Khảm đao nhảy lên ngựa rồi hô: "Các anh em, đi thôi! Đợi sau khi thắng trận, trở về sẽ lại uống tiếp!"

"Sẽ lại uống tiếp!"

Các tên mã tặc hung hãn cũng đồng loạt nhảy lên ngựa.

Tràng cảnh trên phiên đất hoang này đã diễn ra rất nhiều nơi, bất kì ai cũng đều hiểu rõ là trong trận chiến này, người chết sẽ rất nhiều! Thế đạo là như vậy, đừng nhìn đám cường đạo bọn phi đồ hàng ngày thường

diều vô dương oai, đặc ý thống khoái, nhưng bọn chúng muốn làm đệ nhất bang phái tại Nghi Thành này thì cũng phải giẫm đạp lên các bang phái khác.

Vô số các huynh đệ bọn chúng phải đổ máu!

Uống rượu đầy, ăn thịt to, đáng bạc lớn, chơi nhiều gái đẹp!

Cuộc sống hàng ngày thống khoái như vậy là phải đổi bằng vô số máu tươi chảy xuống!

Từ trong cả rừng mã tặc có một đám mã tặc toàn thân khôi giáp, ngay cả ngựa cưỡi cũng được trang bị hộ giáp phát xạ ánh sáng. Đám mã tặc này đều vây quanh thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt, ở dưới đất có không ít nữ nhân đang nằm bất động.

"Các huynh đệ." Hồng Chấn Kiệt nhìn xung quanh chung quanh, ánh mắt lạnh lùng, "Vương gia Tam huynh đệ đều rất dũng mãnh, nhưng các huynh đệ Bạch Mã chúng ta, mọi người đều là hảo hán! Mọi người cũng hiểu là đêm nay, hai trăm huynh đệ Bạch Mã chúng ta phỏng chừng cũng sẽ có người rơi rụng tại Thiết Sơn Bang, nhưng Hồng Chấn Kiệt ta hứa với các huynh đệ là chỉ cần ta có cái để ăn thì vợ con của các huynh đệ Bạch mã bị tử trận cũng sẽ cái để ăn!"

"Thiếu đương gia! Vương gia Tam huynh đệ nổi danh lợi hại, nhưng các huynh đệ chúng ta xông lên mà trùng kích, biến bọn chúng thành cái tổ ong! Sợ gì cái bọn diều nhân ý!" Một tráng hán cao chừng tám thước hét to.

"Thiếu đương gia, các huynh đệ rượu cũng đã uống xong, đàn bà cũng chơi rồi! Bây giờ phải đi đồ sát mấy thằng nhãi Thiết Sơn Bang, lão tử cho dù có chết thì kiếp này cũng mãn nguyện"

Đám mã tặc mặc áo giáp, lóe ra hung quang hung hãn.

Có thể ra nhập vào đội ngũ tinh anh nhất của Bạch Mã Bang, có tên nào mà không cực kì hung hãn?

"Hảo!" Hồng Chấn Kiệt nhảy mạnh lên ngựa, sắc mặt dữ tợn, kêu to một tiếng: "Các huynh đệ, lên ngựa!"

Hai trăm tên tráng hán tinh anh nhất của Bạch Mã Bang cùng nhảy lên lên ngựa. Đám mã tặc khác ở chung quanh đều tự động tránh ra một chút.

Hai người Đẳng Thanh Sơn, Đẳng Thanh Hồ từ ngoài xa chứng kiến không ít mã tặc uống rượu hò hét, thỉnh thoảng còn truyền đến từng đợt âm thanh tru hống, hiển nhiên những tên phỉ đồ này đều hò hét, uống rượu để tự nâng cao dũng khí.

"Thanh Sơn, bọn chúng cứ gào thét như vậy, liệu người của Thiết Sơn Bang có phát hiện ra không?" Đẳng Thanh Hồ đột nhiên dò hỏi.

Đẳng Thanh Sơn quan sát đám cường đạo ở ngoài xa: "Đương nhiên là phát hiện! Nghi Thành lớn như vậy, mấy ngàn tên mã tặc này rầm rộ di chuyển, phỏng chừng là Thiết Sơn Bang đã sớm nhận được tin tức rồi. Bất quá là số lượng nhân mã của Thiết Sơn Bang ít hơn, bọn họ chủ động dựa vào sơn trại kiên cố để phòng ngự. Sẽ không chủ động lao ra đâu. Bạch Mã Bang cũng hiểu điều này!"

Đẳng Thanh Hồ gật đầu.

"Biểu ca, tám ngàn đệ tử nòng cốt của Bạch Mã Bang, hôm nay số nhân mã xuất động tổ thiếu cũng phải sáu bảy nghìn! Còn Thiết Sơn Bang lại dựa vào tường rào kiên cố... Trận chiến này xem ra sẽ rất thảm." Đẳng Thanh Sơn thấp giọng nói.

"Thanh Sơn... Lạc, Lạc Hương nàng sẽ chết sao?" Đẳng Thanh Hồ hạ giọng nói.

"Ta không biết." Đẳng Thanh Sơn nói.

Kì thật thì Đẳng Thanh Sơn đáy lòng cũng hiểu là Lý Lạc Hương xác suất tử vong có hơn chín thành (90%)! Những tên cường đạo phỉ đồ trước khi quyết chiến thường phát tiết một phen. Vì không để cho những nữ nhân bất hạnh này vướng chân, rất có thể là sau khi phát tiết xong thì bọn chúng liền trực tiếp giết chết! Thây vứt giữa đồng hoang!

Phiến đất hoang phía trước, đám mã tặc không ngừng lên ngựa phóng đi, số lượng mã tặc trên phiến đất hoang mỗi lúc một rút đi.

Chỉ trong chốc lát -

"Người đi hết rồi." Đàng Thanh Hổ là người thứ nhất từ trong bụi cỏ đứng lên, trực tiếp chạy tới.

Đàng Thanh Sơn lưng đeo Luân Hồi thương chạy theo sau.

Phiến đất hoang một mảnh hỗn độn, những vò rượu vỡ, nhưng hồ lô đầy rượu quăng đầy trên mặt đất. Đàng Thanh Sơn ánh mắt đột nhiên ngưng tụ lại, nhìn về phía trước xa xa: "Thi thể!" Chỉ thấy ở ngoài xa xa có không ít thi thể. Còn Đàng Thanh Hổ thì phảng phất người điên không ngừng lật các thi thể lên xem.

Đàng Thanh Sơn lập tức chạy tới.

"Đều là đàn bà!" Ở trong kênh mương trên phiến đất hoang tràn ngập các cỗ thi thể, đều là nữ nhân còn trẻ, y phục rách nát, thậm chí còn có một số toàn thân xích lõa. Chỉ đảo mắt qua là có thể ước lượng được là phải có đến vài chục cỗ thi thể!

"Đều là những người đáng thương bị hiếp sát." Đàng Thanh Sơn hít sâu một hơi.

"Lạc Hương, Lạc Hương!!!" Đàng Thanh Hổ đột nhiên khóc lớn lên, ôm một nữ tử có áo lót mà khóc, thậm chí còn khóc không thành tiếng. Đây là nữ nhân đầu tiên mà Đàng Thanh Hổ hấn cả đời yêu thương.

Đàng Thanh Sơn lặng yên đứng ở phía sau.

Đàng Thanh Sơn trong đầu trống rỗng, chỉ cảm thấy một trận chua xót.

"Xoẹt!" "Xoẹt!"

Đàng Thanh Hổ cầm một mảnh vỡ của vò rượu, điên cuồng đào bùn đất, bùn đất không ngừng hất ra, không bao lâu sau, một cái huyết to được đào xong. Đàng Thanh Hổ trang nghiêm ôm thi thể nữ hài tử đáng thương tên khiêu Lạc Hương mà hạ vào huyết. Rồi sau đó lấp đất mai táng.

Tạm thời không có điều kiện để tiến hành hoả táng, cứ tạm tạo cho nàng một cái mộ phần vậy.

Quỳ gối trước mộ phần, Đàng Thanh Hổ nước mắt chảy ròng.

"Biểu ca." Đàng Thanh Sơn mở miệng.

"Thanh Sơn, để ta khóc thoải mái một lần đi, ta không thể trả thù cho Lạc Hương, chẳng lẽ khóc cũng không được?" Một mạch chạy vội tới, Đàng Thanh Hổ hy vọng là người yêu của hắn có thể sống, nhưng kết quả quá tàn khốc. Thực ra thì ở thời loạn này, những chuyện như vậy, Đàng Thanh Hổ cũng đã nghe nói qua.

Nhưng khi xảy ra với bản thân thì hắn lại cảm thấy thống khổ như kim đâm vào tim vậy.

"Ai nói không thể báo thù? Theo ta đi Thiết Sơn Bang." Đàng Thanh Sơn nói.

Đàng Thanh Hổ mãnh liệt ngẩng đầu, ánh mắt trợn trừng tròn xoe, nhìn Đàng Thanh Sơn kinh hô: "Thanh Sơn, người..."

"Còn không đi?" Đàng Thanh Sơn quát.

Đàng Thanh Hổ lập tức nắm tay Đàng Thanh Sơn, vội vàng nói: "Thanh Sơn, ta hận không thể băm tên Bạch Mã Bang thiếu đương gia thành ngàn vạn mảnh! Nhưng Thanh Sơn, ngươi cũng đừng vì chuyện này mà mạo muội đi giết tên thiếu đương gia kia! Những tên phỉ đồ đi thu tiền hàng năm của Đàng Gia Trang chúng ta biết mặt Đàng Thanh Sơn người là rất rất nhiều! Người đi giết tên thiếu đương gia, khẳng định là sẽ bị nhận ra... Đến lúc đó, Bạch Mã Bang sẽ san phẳng Đàng Gia Trang chúng ta! Người hắn là hiểu rõ huyết khí của đám cường đạo kia, cho dù là có chết thì cũng sẽ vì thiếu đương gia của bọn chúng mà báo thù!"

Nhìn Đàng Thanh Hổ lúc này, Đàng Thanh Sơn âm thầm thổn thức, biểu ca của hắn đích xác là hiểu được sự ẩn nhẫn. Ở cái thời loạn này, không biết ẩn nhẫn thì căn bản không thể sinh tồn.

Về huyết khí của đám cường đạo phỉ đồ thì Đàng Thanh Sơn cũng hiểu.

Ở cái thời loạn này, rất nhiều cường đạo căn bản là không sợ chết!

Đầu rơi chỉ là cái bát sứ ! Đây là câu cửa miệng của rất nhiều đạo tặc, cho dù Đàng Thanh Sơn có thi triển vũ lực tuyệt thế, một mình giết hết Đại đương gia, Nhị đương gia, Tam đương gia và thiếu đương gia! Nhưng đám dư nghiệt của Bạch Mã Bang, nếu ai thành tâm nhiệm Đại đương gia, chuyện làm thứ nhất phải làm chính là đi giết Đàng Thanh Sơn, diệt Đàng Gia Trang, vì lão đương gia bọn họ mà báo thù! Sau đó thì mới có tư cách đảm nhiệm vị trí tân đương gia!

Đây đã là luật!

Đến lúc đó sẽ giở vô số các loại thủ đoạn hèn hạ. Đàng Thanh Sơn thì không sợ, nhưng các tộc nhân của Đàng Gia Trang thì làm sao bây giờ?

"Ta là cái loại người lỗ mãng này sao?" Đàng Thanh Sơn hỏi ngược lại.

Đàng Thanh Hổ ngẩn ra.

Đứng, Đàng Thanh Sơn tại Đàng Gia Trang tựa hồ không hề mắc chút lỗi nào, hành xử rất chừng mực.

"Thanh Sơn, ý của ngươi là?" Đàng Thanh Hổ dò hỏi.

"Yên tâm, ta hành động sẽ không để cho Đàng Gia Trang lâm vào hiểm nguy đâu. Ngươi cứ chờ xem rồi sẽ biết." Đàng Thanh Sơn xoay người, "Chúng ta theo đường núi lớn mà chạy thẳng tới Thiết Sơn Bang."

"Ân." Mặc dù Đàng Thanh Hổ còn nghi hoặc nhưng vẫn chạy theo.

Thiết Sơn Bang dựa vào núi mà thủ, phòng ngự sâm nghiêm, kiến tạo tường rào bao quanh sơn trại, chính là chuẩn bị để ngăn cản Bạch Mã Bang điên cuồng tấn công.

Theo lý thuyết, để công hạ đại môn sơn trại của Thiết Sơn Bang thì Bạch Mã Bang sẽ phải chết rất nhiều người.

Nhưng là...

Đại môn của sơn trại đã sớm bị công phá mà mở ra.

"Giết hết mấy thằng nhóc này đi! Các huynh đệ, xông lên!" Một tiếng gầm vang lên từ trong Thiết Sơn Bang, ở phía sau, ai nấy mắt đều đỏ ngầu, một bạch đao chém tới, một hồng đao phóng ra, đại lượng bang chúng của Thiết Sơn Bang và Bạch Mã Bang đều rơi rụng.

Giữa sườn núi, Đàng Thanh Sơn, Đàng Thanh Hổ hai người quan sát một màn này.

Đại môn của Thiết Sơn Bang đại môn sớm bị phá vỡ, khắp nơi tường rào của Thiết Sơn Bang đều có chém giết, cận thân chém giết như thế này là loại chém giết thảm thiết nhất, có kẻ cưỡi ngựa trùng sát, có kẻ ẩn núp trong sơn trại mà bắn tên trộm. Hoàn toàn là lấy mạng đổi mạng! Cả sơn trại, trên tường hay dưới mặt đất đều tùy ý có thể thấy được máu tươi và thi thể.

"Cái này..." Đàng Thanh Hổ sắc mặt không khỏi tái nhợt.

Ngay cả Đàng Thanh Sơn cũng hít một ngụm lương khí! Ở xã hội tiền thế, làm sao có thể nhìn thấy tràng cảnh hơn vạn người người điên cuồng chém giết? Những tên cường đạo phỉ đồ phía dưới này ai nấy đều chém giết đến đỏ ngầu cả mắt, chỉ cần không phải là người cùng phe thì chỉ có một chữ, Giết!

"Mạng người như cỏ rác!" Đàng Thanh Sơn đáy lòng cảm nhận được.

Đừng nghĩ là những tên cường đạo phỉ đồ này chỉ cướp đàn bà, đoạt tiền tài. Lúc này đây... bọn chúng cũng mất mạng.

Ở cái thời loạn này, bất kì là ai, nếu muốn đạt được cái gì thì cũng đều phải trả giá.

Cuộc sống tranh đoạt thống khoái thì cái giá phải trả chính là mỗi ngày lưỡi đao đều phải liếm máu.

Muốn các tộc nhân có cuộc sống tốt thì các nam nhân trong tộc vũ lực phải đủ mạnh.

"Thanh Hổ, chờ ở đây." Đàng Thanh Sơn vừa nói, toàn thân gân cốt phát ra tiếng chấn động, thân hình quỷ dị lùn xuống một đoạn, nhưng cánh tay và hai chân của Đàng Thanh Sơn rõ ràng lại to hơn một chút: "Ta xuống một phen, Luân Hồi thương của ta, ngươi cầm giúp."

Đặng Thanh Hồ khiếp sợ nhìn một màn này: "Thanh Sơn, người..."

"Chờ khi người luyện hổ quyền đến cực hạn thì một ngày nào đó người cũng có thể làm được." Đặng Thanh Sơn tự tin nói.

Người thường tập luyện cơ nhục thì cơ nhục sẽ cứng cáp. Nhưng người thường lại không thể khống chế gân cốt.

Nội gia quyền tu luyện đạt tới tông sư cảnh giới thì có thể khống chế mỗi một khối xương cốt toàn thân. Rất nhiều người đều biết là có khoảng cách giữa các đầu khớp xương. Có một số người luyện tập du già cổ thuật mà trong khoảng thời gian ngắn có thể cao thêm vài cm. Cũng là nguyên lý này. Một khi thân thể rèn luyện đến cực hạn như Đặng Thanh Sơn thì hoàn toàn có thể làm cho chính mình thấp xuống một đoạn hoặc là cao lên một đoạn.

Còn về dung mạo...

Xương mặt là cố định, rất khó biến đổi. Nhưng dung mạo thì lại là việc nhỏ. Bởi vì một người mặt lạnh khi cười híp mắt lại thì dung mạo biến hóa cũng rất lớn. Nếu như lại thoa lên thêm một chút bùn đất, vài vết máu, thì giữa tràng hỗn chiến này, ai có thể nhận ra được?

Đặng Thanh Sơn lại dứt dứt sợi dây búi tóc ra, tóc tai xổ ra bù xù, đồng thời thoa lên thêm một chút bùn đất lên trên mặt, tóc tai rối bù trước mặt.

"Thanh Hồ, người nhận được ra không?" Đặng Thanh Sơn cười nói.

"Cái này..." Đặng Thanh Hồ vẫn kinh hãi như trước.

Một tên tiểu tử thân hình cao lớn, khôi ngô. Lúc này đã lùn đi hơn nửa cái đầu, cả người cũng thô hơn một chút, thậm chí bộ dáng của Đặng Thanh Sơn còn thoáng còn lưng xuống chút, khí chất toàn thân đều biến đổi. Cho dù là Đặng Thanh Hồ nhìn người trước mắt cũng không thể tin được đây lại là một Đặng Thanh Sơn thanh tú.

Ở tiền kiếp, thân là sát thủ, chút nguy trang đơn giản như thế này vốn không hề đáng kể chút nào. Còn như thay đổi khí chất thì như rất nhiều diễn viên kịch truyền hình ở thành phố, một cái tiểu cô nương nhập vai một đại lão nương cũng không phải là không có khả năng.

"Thanh Hồ, người cứ ở chỗ này chờ ta là được." Đặng Thanh Sơn nói xong liền hướng dưới chân núi phóng xuống.

"Cẩn thận." Đặng Thanh Hồ liền nói, nhưng đáy lòng cũng yên lặng thầm nghĩ: "Vóc dáng hình thể cao lớn biến đổi, ngay cả ta cũng không nhận ra đây là Thanh Sơn. Những tên cường đạo từng đến Đặng Gia Trang ta cũng không quá quen mặt Thanh Sơn, không có khả năng nhận ra được." Kì thật cho dù là những tên cường đạo thật tinh mắt mà hoài nghi nhưng nếu so sánh về chiều cao thì muốn nghi cũng không thể nghi được.

CHƯƠNG 49: Ai giết?

Đặng Thanh Sơn hướng dưới chân núi chạy xuống.

"Thanh Hồ, đừng trách ta." Đặng Thanh Sơn trong lòng thầm nói.

Tại giữa thiên quân vạn mã của Bạch Mã Bang, Đặng Thanh Sơn có thể qua lại liêu chết đánh giết. Nhưng... Một mình hấn đánh sâu vào thiên quân vạn mã Bạch Mã Bang. Người của Bạch Mã Bang rất dễ dàng có thể phán đoán ra thân phận của hắn, hơn nữa, giữa thiên quân vạn mã, Đặng Thanh Sơn căn bản có cơ đến bảo vệ Lý Lạc Hương, nàng vẫn có thể chết như thường.

Đặng Thanh Sơn rất rõ ràng điểm này.

Hơn nữa người của Bạch Mã Bang khẳng định sẽ đoán: Lý Lạc Hương, một thiếu nữ bình thường. Sao có thể có năng lực khiến cho một cao thủ vì nàng liều mạng?

Đại Lý Trang, không có khả năng, chỉ có đệ nhất cao thủ trong truyền thuyết của Đẳng gia trang --- Đẳng Thanh Sơn mà thôi. Hơn nữa, giữa thiên quân vạn mã, nhiều người như vậy nhìn vào Đẳng Thanh Sơn. Không ít đạo tặc đi qua Đẳng Gia Trang, đã từng gặp qua Đẳng Thanh Sơn. Dung mạo Đẳng Thanh Sơn cũng không biến hóa nhiều cho lắm, rất dễ dàng bị nhận ra.

Đến lúc đó...

Tai nạn lập tức sẽ giáng xuống Đẳng Gia Trang!

Vì một người đàn bà cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp, làm cho cả Đẳng Gia Trang lâm vào nguy cơ. Đẳng Thanh Sơn tất nhiên không làm! Cho dù có làm, cũng không nắm chắc cứu được. Kì thật thì điểm trọng yếu nhất chính là... Hắn căn bản không nhận ra Lý Lạc Hương, có đi, hắn cũng không biết trong đám đàn bà bị bắt làm tù binh nhiều như vậy, ai là Lý Lạc Hương!

Kì thật nói về mức độ khổ nạn, các nữ nhân kia cũng có đồng dạng bất hạnh. Chẳng lẽ, mọi người bất hạnh, Đẳng Thanh Sơn đều phải đi cứu?

Trong thiên hạ này, nhiều nữ nhân chịu khổ, chịu nạn... bị cường đạo thô bỉ bắt đi, Đẳng Thanh Sơn cũng không có cao tâm bành trướng tới mức phải cứu hết những người chịu khổ chịu nạn trên thiên hạ. Dù sao, đây là do thể đạo quyết định, sức của con người vô phương thay đổi.

"Ồ... cái loạn thế này, ta chỉ có thể cố gắng bảo vệ tộc nhân của ta!" Đẳng Thanh Sơn nhủ thầm.

Thiết Sơn Bang cùng bọn phỉ đồ điên cuồng Bạch Mã Bang chém giết, trên cánh tay nhân mã bên Bạch Mã Bang đều buộc vải trắng. Nhân mã bên Thiết Sơn Bang, trên cánh tay đều buộc vải đỏ! Dù sao tại trong thiên quân vạn mã loạn chiến, căn bản không phân biệt rõ ai với ai. Chỉ có thể nhìn vào vải buộc.

Trong mắt người của Thiết Sơn Bang, buộc vải trắng là giết. Không có buộc vải, cũng giết!

Chỉ để ý đến giết, giết, giết! ! !

"Vèo!"

Đẳng Thanh Sơn lên tiến vào trong sơn trại Thiết Sơn Bang, cởi mảnh vải đỏ trên thi thể một tên đạo tặc Thiết Sơn Bang buộc trên cánh tay mình, Đẳng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn phía trước một mảng loạn chiến. "Trên vạn nhân mã chém giết, một mảnh hỗn loạn, trong hỗn loạn thế này, ta lặng lẽ giết Hồng Tứ gia cùng tên thiếu đương gia kia, ai biết được chứ?"

Sát cơ ẩn nhẫn từ lâu, rốt cục nổi lên!

"Hắn là phản đồ."

Một tiếng quát chói tai từ phía sau vang lên, một tên đạo tặc Thiết Sơn Bang tay cầm khảm đao, tận mắt thấy Đẳng Thanh Sơn nguy trang thành huynh đệ bên phe mình.

Đẳng Thanh Sơn quay đầu ánh mắt lạnh lẽo nhìn lại.

Thân hình nhoáng lên.

"Phốc!"

Tay phải Đẳng Thanh Sơn phảng phất như tia chớp, xẹt qua vết hầu tên đạo tặc, cả vết hầu liền bị đoạn mất hơn phân nửa.

"Ặc ..Ặc ~" Máu tươi ồ ồ trào ra, tên đạo tặc trợn trừng mắt âm âm ngã xuống, Đẳng Thanh Sơn liền theo đà chop lấy Khảm đao trong tay tên đạo tặc. Dù sao cao thủ sử dụng trường thương ở Nghi Thành cũng không nhiều. Sẽ bại lộ thân phận của mình.

Cho nên, Đẳng Thanh Sơn tịnh không có mang theo Luân Hồi thương.

Nắm chặt Khảm đao, Đẳng Thanh Sơn nhanh chóng tới gần khu vực chiến đấu kịch liệt nhất phía trước.

Ngồi trên Đạp Tuyết bảo mã, toàn thân mặc khôi giáp, ngân phát lão giả nhìn xa xa, trên mặt lộ vẻ tươi cười: "Vương gia Tam huynh đệ kia có cần thận đề phòng hơn nữa, cũng trúng chiêu của lão phu, ha ha..."

”Sư phó.”

Ở bên cạnh, một hán tử cao lớn mặc khôi giáp cỡi Xích hỏa mã cười nói, ”Tại Nghi Thành, sư phó... lão nhân gia người đã kinh doanh mấy chục năm, Thiết Sơn Bang này điên cuồng khuếch trương. Chúng ta cài chút gian tế vào... Hừ, bọn họ cho dù cẩn thận đề phòng. Cũng không thoát khỏi bị trúng chiêu.”

Có gian tế nội ứng ngoại hợp, phá cửa sơn trại cũng dễ dàng hơn.

”Chấn Kiệt!” Ngân phát lão giả mở miệng nói.

”Phụ thân.” Tại một bên đồng dạng cỡi Đạp Tuyết bảo mã, thiết tháp hán tử đáp.

”Vương gia Tam huynh đệ này tung hoành thiên hạ, thủ đoạn hung tàn. Người cùng cao thủ chém giết, kinh nghiệm quá ít. Hôm nay, người cứ ngồi trấn hậu quân, phòng ngừa có người không chiến mà chạy. Vương Hòa, người thế sư đệ người, suất lĩnh Bạch Mã doanh phụ trợ lão phu, nhất cử giết hết Vương gia Tam huynh đệ.” Hồng Tứ gia lạnh nhạt phân phó.

”Vâng, sư phó.” Nam tử cỡi Xích hỏa mã lập tức đáp.

”Phụ thân, người cũng cẩn thận.” Hồng Chấn Kiệt có chút lo lắng nói.

”Yên tâm! Phụ thân người... ta tại Bạch Mã Hồ, khổ tâm nghiên cứu Lãnh Nguyệt Đao Quyết đã mấy chục năm, đao pháp đã thăng tiến thêm một tầng. Ta không làm bừa, Vương gia Tam huynh đệ kia mơ tưởng thắng được ta. Vương Hòa, nhân mã Bạch Mã doanh của người hung hãn, trước hết theo ta diệt Vương gia Tam huynh đệ. Đến lúc đó, Thiết Sơn Bang sẽ tự tiêu vong!”

Đằng Thanh Sơn nấp ở một gian lâu trong sơn trại, nhìn xa xa.

”Ta nguyện trang thành một thành viên Thiết Sơn Bang, một khi chạy vào Bạch Mã Bang trận doanh, chỉ biết vô tận chém giết, thật sự là phiền phức.”

Đằng Thanh Sơn tay phải nắm Khảm đao dính đầy máu tươi, mới vừa rồi hấn một mạch, đã giết chết mười mấy tên nhân mã bên Bạch Mã Bang, sau đó trốn vào một gian lâu.

Ngẫu nhiên nếu có người của Bạch Mã Bang xông tới, Đằng Thanh Sơn lại vung lên một đao.

”Bây giờ tối trọng yếu là phải tìm được Hồng Tứ gia cùng con trai của hắn. Có điều, cả hai người này, ta đều chưa từng gặp qua!” Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Hồng Tứ gia, Nghi Thành Bạch Mã Bang Đại đương gia, đó là nhân vật trong truyền thuyết. Người gặp qua hắn cực ít.

Ngay cả con của hắn, Hồng Chấn Kiệt, rất nhiều người cũng chỉ biết là, thiếu đương gia của Bạch Mã Bang, suất lĩnh Bạch Mã Bang... đệ nhất tinh anh--- Bạch Mã doanh, cho tới tên của thiếu đương gia, rất nhiều người cũng không biết. Chớ nói chi là diện mạo của hắn.

Bạch Mã Bang đi thu tiền hàng năm, đều là phái thủ hạ đi. Ngẫu nhiên cùng đi chỉ có Nhị đương gia, Tam đương gia.

Dù sao tại Bạch Mã Bang, địa vị tối cao chính là Đại đương gia, tiếp theo là thiếu đương gia. Rồi mới đến Nhị đương gia, Tam đương gia.

”Bây giờ cứ chú ý tới Vương gia Tam huynh đệ, đến lúc đó, vị... Hồng Tứ gia kia khẳng định sẽ xuất hiện! Hồng Tứ gia tuổi hắn rất lớn, đao pháp chắc cũng rất mạnh! Hai điểm này, là có thể phán đoán ra ai là Hồng Tứ gia. Thiếu đương gia kia, được xưng là Bạch Mã Bang đệ nhị cao thủ, đao pháp hắn cũng rất lợi hại.” Đằng Thanh Sơn cẩn thận chăm chú nhìn Vương gia Tam huynh đệ phía xa xa.

”Ha ha, Hồng lão nhi! Người... con mẹ nó, chỉ biết dùng âm mưu thủ đoạn, có bản lĩnh thì cùng ba huynh đệ chúng ta chém giết thử xem?” Chỉ thấy một tráng hán đầu bóng lờng như Ma thần bừng tỉnh, cầm một đôi Xích đồng chùy điên cuồng quơ lên, phía trước bọn phỉ đồ của Bạch Mã Bang không phải bị tan đầu nát óc, thì cũng nát bét thân thể.

Vương gia Tam huynh đệ, lão đại Vương Thiết Sơn, cầm trong tay một thanh Khai sơn đao, không người nào có thể ngăn cản.

Lão nhị Vương Thiết Phong, cầm trong tay một đôi Xích đồng chùy, mỗi lần vung lên là một lần lấy mạng người.

Lão tam Vương Thiết Hải, một cây Tinh thiết trường thương tựa giao long.

Ba huynh đệ suất lĩnh nhân mã tinh anh của Thiết Sơn Bang một mạch liều chết, một mạch, thể như chẻ tre, như bẻ gãy, nghiền nát bàn địa, xung phong liều chết. Bạch Mã Bang đại lượng đạo tặc bị giết, trong lúc nhất thời, Thiết Sơn Bang sĩ khí đại chấn.

"Ha ha, Tam đệ, người nói có phải Hồng lão nhi, trốn ở Bạch Mã Hồ mấy chục năm, đã sớm mất hết can đảm." Vị đại tráng hán đầu trọc lóc, cầm trong tay thanh Khai sơn đao vừa cười vừa nói, Khai sơn đao vung lên, phía trước một tên mã tặc Bạch Mã Bang đi xung phong, trực tiếp cả người lẫn ngựa bị chém thành hai nửa. Bạch Mã Bang đạo tặc sợ đến vỡ tim và nứt mật.

Vương gia Tam huynh đệ, tất cả đều thân hình cường tráng, đầu cũng đều trọc lóc, dung mạo cũng cực kì giống nhau.

"Ba tên tiểu tử họ Vương kia! Các người không phải muốn tìm lão phu sao?" Một đạo thanh âm sang sảng tại trong thiên địa vang lên, cả trên chiến trường, cơ hồ tất cả mọi người nghe được. Chỉ thấy một ngân phát lão giả, toàn thân mặc khôi giáp, đầu đội mũ giáp cầm trong tay một thanh trường đao, bằng lãnh quang mang từ thân đao phản xạ, hấn chân đạp lên đầu mã tặc, theo phía trên trực tiếp bay đến.

Nhất thời bọn phi đồ Bạch Mã Bang cất tiếng hô vang.

"Nội kình thật mạnh." Vương gia Tam huynh đệ sắc mặt khê biến.

Bên trong lầu.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt đột nhiên sáng lên, chăm chú nhìn lão giả đang thi triển kình công.

"Hồng Tứ gia!"

Hồng Tứ gia cầm trong tay một thanh trường đao, thân hình như ảo ảnh, liên tục điểm lên đầu mười tên mã tặc, bay qua khoảng cách hơn trăm trượng.

"Ha ha, chịu chết đi." Một tiếng cười cuồng ngạo vang lên.

Chỉ thấy thanh Lãnh Nguyệt đao trong tay Hồng Tứ gia nháy mắt hóa thành hơn mười đạo đao ảnh, cùng lúc phủ xuống Vương gia Tam huynh đệ, Vương gia Tam huynh đệ hoảng hốt, nắm chặt binh khí liên tục ngăn chặn đao ảnh.

Lão đại "Vương Thiết Sơn" thực lực cực mạnh, lão nhị "Vương Thiết Phong" hai thanh Xích đồng chùy bảo vệ phạm vi lớn, cũng không đến nỗi bị thương.

Chỉ còn lão tam "Vương Thiết Hải" các bộ vị trên ngực, bụng đã xuất hiện vết đao thương.

Chỉ một lần giao thủ, Hồng Tứ gia đã đả thương một người.

"Ba người các người, một người cũng đừng hòng sống sót." Hồng Tứ gia hạ xuống đất cầm đao trong tay, ánh mắt ẩn chứa một cổ cuồng ngạo.

"Cao thủ!"

Bên trong lầu Đằng Thanh Sơn sắc mặt hơi đổi: "Hồng Tứ gia chỉ trong nháy mắt có thể xuất ra mười tám đao, như thế nào nhanh đến như vậy? Mà mỗi một đao đều là thực, không phải là hư ảnh." Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, cho dù với lực lượng cơ thể của hắn, muốn trong nháy mắt đồng thời thi triển, phỏng đoán cũng không thể thi triển ra lượng đao ảnh nhiều như thế.

Tốc độ, không qua được Hồng Tứ gia này.

Nhưng thân thể Hồng Tứ gia, tuyệt đối cũng không thể so sánh với thân thể của Đằng Thanh Sơn.

"Đây phải chăng là uy lực của đao pháp bí tịch?" Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Trên cả Cửu Châu này, nhiều năm qua, mỗi một bí tịch của các đời cao thủ để lại, cũng rất bất phàm. Bản thân Đẳng Thanh Sơn tu luyện bí tịch "Thiên Nhai Hành", dựa vào nội kinh thi triển thân pháp, nếu so với Đẳng Thanh Sơn dựa vào cực hạn tốc độ của thân thể thì nhanh hơn nhiều.

Khinh công có bí tịch, đao pháp, kiếm pháp, thương pháp cũng có bí tịch.

Tuyệt đối không thể khinh thường bí tịch.

"Đao pháp đích xác không tệ, bất quá, thương pháp của ta, cũng là tinh túy ngàn năm của nội gia Ngũ Hành quyền diễn hóa mà ra, nếu dùng đến thương, giết hấn cũng đơn giản." Đẳng Thanh Sơn dù sao tinh thông nhất cũng là thương pháp.

"Đó là... Đều cởi thanh tông mã? Đều mặc áo giáp? Phải chăng là Bạch Mã Doanh như lời đồn đại!"

Hồng Tứ gia đao pháp sắc bén, nhưng Vương gia Tam huynh đệ liên thủ hỗ trợ, cũng không chút nào rơi vào thế hạ phong. Đặc biệt Khai sơn đao của lão đại Vương Thiết Sơn, đã lưu lại trên người Hồng Tứ gia một vết đao thương.

"Đông!" "Đông!"...

Toàn trường phát ra thanh âm chấn động.

"Bất hảo."

Vương gia Tam huynh đệ sắc mặt đại biến, chỉ thấy nhân mã Bạch Mã Bang tách ra một con đường, một nhóm tiên phong kỵ binh tất cả đều khoác khôi giáp hung hãn xông đến, người cầm đầu nhóm kỵ binh cầm một thanh đao giống hệt với trường đao của Hồng Tứ gia, đao pháp cũng đồng dạng sắc bén, đội ngũ tinh anh kỵ binh hung hãn xông đến, không người nào có thể kháng cự.

Khôi giáp bảo vệ nghiêm mật, đặc biệt hung hãn liều chết xông lên, đám đao tặc Thiết Sơn Bang dễ dàng bị đánh tan tác, số lớn đao tặc bị giết chết.

Một vài đao tặc muốn quay lại giết đối phương, nhưng căn bản, phá không nổi khôi giáp của đối phương.

Đội ngũ hai trăm tinh anh kỵ binh này, phảng phất như một trận nước lũ sắt thép, nhắm phía Vương gia Tam huynh đệ tràn tới.

Trên lầu, mặc dù ngựa được áo giáp bảo vệ nghiêm mật, nhưng vẫn lộ ra màu sắc lông.

"Đạo nhân mã này, đều mặc áo giáp. Ngựa cũng đều là Thanh tông mã. Nhất định là Bạch Mã Doanh! Người cầm đầu kia, cởi trên Xích hỏa mã! Hẳn là thủ lĩnh của Bạch Mã Doanh, hơn nữa đao pháp cùng đao pháp của Hồng Tứ gia giống nhau! Hẳn chính là Bạch Mã Bang thiếu đương gia." Đẳng Thanh Sơn ánh mắt lạnh lẽo, bàn tay nhặt lên một viên đá.

Đội ngũ Bạch Mã Doanh tuyệt đối toàn tinh anh, liều chết hung hãn xung phong, vô cùng đáng sợ.

Bọn họ căn bản không sợ tên, không sợ đối phương chém giết, khôi giáp dày cộm nặng nề có thể dễ dàng bảo vệ bọn họ.

Chỉ để ý hướng xông tới!

"Nhị đệ, Tam đệ, chạy." Vương Thiết Sơn sắc mặt đại biến, quát lên.

Đối mặt với trận lũ sắt thép, Vương gia Tam huynh đệ cũng chỉ là xương thịt con người, chỉ có thể lựa chọn chạy.

Nhân mã Bạch Mã Doanh tựa cuồng phong cuốn, đại lượng trường thương, thương ảnh hướng tới Vương gia Tam huynh đệ. Tại giữa thiên quân vạn mã, giữ được tính mạng... Thật là rất khó. Ít nhất Vương gia Tam huynh đệ làm không nổi.

"Vèo! Vèo!"

Lão tam Vương Thiết Hải lập tức trúng thương, thân thể liên tục bị vài mũi trường thương đâm thủng, cả người lỗ chỗ như mặt sàng ngã xuống.

"Tam đệ!" Đang chạy, Vương Thiết Sơn, Vương Thiết Phong hai huynh đệ sắc mặt đại biến.

"Ha ha, các người trốn không thoát đâu."

Tiếng cười to từ miệng vị thủ lĩnh Bạch Mã Doanh, chỉ thấy hắc còi Xích hỏa mã, suất lĩnh kỵ binh dưới trướng, điên cuồng hướng Vương Thiết Sơn, Vương Thiết Phong hai người xông tới.

Đúng vào lúc này -

"Hưu!"

Phảng phất tựa như một đạo phi hỏa lưu tinh, từ trong đám nhân mã Thiết Sơn Bang bay đến, xẹt qua trời cao.

"Phốc!"

Đạo lưu quang xuyên thấu ngực vị thủ lĩnh Bạch Mã Doanh, dễ dàng xuyên thủng áo giáp, Bạch Mã Doanh thủ lĩnh ánh mắt trợn trừng, chầm chậm rớt xuống. Đám kỵ binh phía sau lập tức kéo căng dây cương. Một mảnh kinh loạn.

CHƯƠNG 50: Viên đá đáng sợ

"Luật luật~~"

Đám đông mã tặc Bạch Mã Bang giữ chặt cương ngựa, tránh việc giẫm lên thi thể thủ lĩnh bọn chúng.

Một đạo ảo ảnh nhanh chóng xuyên qua giữa đám kỵ binh, đến gần thi thể, đó là Hồng tứ gia, sắc mặt lúc này của lão hết sức khó coi. Hồng tứ gia sờ vào cổ tên đồ đệ yêu, cẩn thận quan sát lỗ thủng trên chỗ lưng bộ khải giáp của tên ái đồ, đáy lòng thất kinh: "Đây là loại ám khí gì? Có thể xuyên qua ngực, xuyên thấu qua cả lưng, hai tầng khải giáp?"

Ngừng đầu, Hồng tứ gia giương mắt nhìn Vương gia nhị huynh đệ phía ngoài xa, ánh mắt giống như độc xà: "Không nghĩ tới là Vương gia tam huynh đệ vẫn còn trợ thủ!"

Ám khí là rất khó tu luyện. Muốn trở thành một cao thủ thì cơ nhục phải đủ mạnh cộng thêm phương pháp sử dụng nội kinh độc thù.

"Các huynh đệ, vậy... giết hết." Hồng tứ gia tức giận nói: "Hai huynh đệ Vương gia người, hôm nay đừng tên nào mong trốn nổi." Nói xong, hắc nắm chuôi thanh Trường đao, hóa thành một đạo ảo ảnh bay nhanh về phía Vương gia nhị huynh đệ trùng kích.

"Sát!!!"

Đám kỵ binh Bạch mã một lần nữa thúc ngựa, phóng như bay dọc theo nhiều đường bên trong sơn trại. Phải biết rằng sào huyệt của Thiết Sơn Bang này đủ rộng cho mấy nghìn người tụ tập, hơn nữa lại còn vô số nhân mã thường xuyên thao luyện. Phóng ngựa chạy quanh thì thấy, bờ tường rào bao quanh đại trại chu vi cũng phải cũng phải đến vài dặm.

"Ha ha, Hồng lão nhân, người nên cẩn thận với ám khí của huynh đệ ta a."

Vương Thiết Sơn đang đào tẩu vừa động linh cơ liền cao giọng cười to.

Hồng tứ gia sắc mặt âm lãnh, không thèm đáp lại, nhanh chóng thu hẹp khoảng cách.

Đúng lúc này thì không ít kỵ binh Bạch Mã Bang đã phóng ngựa vọt tới phía trước, cả đám liền lập tức nhảy xuống ngựa. Thân khoác khải giáp, bọn họ dàn ra bốn phía mà bao vây Vương gia nhị huynh đệ.

"Đại ca, tình hình không ổn." Nhị đương gia Vương Thiết Phong nóng nảy nói.

"Mặc kệ, cứ giết!" Vương Thiết Sơn liếm môi một chút, ánh mắt bén nhọn như con dã lang hung tàn: "Có cao thủ âm thầm trợ chúng ta, hôm nay chúng ta chết hay là Hồng lão nhân kia chết vẫn còn chưa biết đâu."

Vương Thiết Phong nghĩ đến cỗ ám khí vừa rồi, trong lòng cũng có một niềm tin.

Trên lầu, Đằng Thanh Sơn chứng kiến ở ngoài xa xa, Vương gia nhị huynh đệ đang bị bao vây. Còn những nhân mã khác của Bạch Mã Bang ở chung quanh đang chém giết người của Thiết Sơn Bang. Khiến cho bang chúng Thiết Sơn Bang căn bản là không thể trợ giúp Vương gia nhị huynh đệ.

"Hong tứ gia kia thật cảnh giác, khi đuổi theo Vương gia nhị huynh đệ cũng không có chút buông lỏng." Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn một cái, tốc độ của Hồng tứ gia so với lúc bắt đầu thì rõ ràng đã chậm đi không ít, ánh mắt thỉnh thoảng lại hướng về phía này, bởi vì vừa rồi ám khí bắn ra từ hướng này.

Chỉ là ám khí bay quá nhanh, không ai biết được là rốt cuộc là phóng ra từ chỗ nào.

"Lão già này... Người đừng vội, chờ một lát rồi ta sẽ tiễn người lên đường." Đằng Thanh Sơn lặng lẽ rời khỏi căn lầu.

Bởi đám người của Hồng tứ gia đã chạy đến mọi ngóc ngách của tòa nhà, mà phòng ốc góc góc sáng sủa, Đằng Thanh Sơn có ở lại căn lầu thì căn bản cũng không có cơ hội.

Cho nên giết Hồng tứ gia...

Đằng Thanh Sơn cũng rất có tin tưởng, lúc ở tiền thế, Đằng Thanh Sơn toàn lực phóng ra phi đao, uy lực còn mạnh hơn viên đạn. Phóng ra viên đá vốn yếu hơn một bậc, nhưng cũng gần bằng hỏa đạn rồi. Nếu nói kiếp trước ném cục đá giống như viên đạn của súng lục, thì kiếp này ném cục đá cũng giống như đạn xuyên qua thép vậy!

Ngay cả thép tấm cũng đều có thể dễ dàng bắn thủng!

Khi gia tốc nhanh đến cực hạn, ngay cả phi chiếc lá cũng có thể giết người chứ đừng nói là viên đá.

Ở quanh khu phòng ốc, một hồi chém giết máu tanh đang diễn ra.

"Ha ha, chết hết đi!" Vương Thiết Phong gào rít, đôi Xích Đồng Chùy trong tay điên cuồng vũ động, một tên hảo hán Bạch Mã Bang vừa mới hướng lui về phía Vương Thiết Phong thì Xích Đồng Chùy của Vương Thiết Phong đã rời tay mà bổ thẳng vào đầu tên hảo hán này. Cho dù có mũ giáp bảo hộ nhưng đầu bị vỡ vỡ nát, máu tươi bắn văng ra, mất mạng tại tràng.

Vương Thiết Phong một đôi Xích Đồng Chùy đã phòng ngự Kỵn toàn thân.

So với Vương Thiết Phong thì Vương Thiết Sơn còn đáng sợ hơn. Thanh Khai Sơn Đao dài gần bằng chiều cao một người múa tít giống như một cái máy xén giấy, cùng với nội kinh được quán thấu vào, một đao có thể dễ dàng chém mã tặc có mặc áo giáp thành hai nửa.

"Các người chạy không thoát đâu!"

Một thanh âm lạnh lùng vang lên, Hồng tứ gia sắc mặt âm lãnh, thanh trường đao trong tay trong nháy mắt hóa thành chín đạo đao ảnh, đồng thời hướng Vương Thiết Phong bổ tới.

"Thương! Thương! Thương!"...

Cặp Xích Đồng Chùy của Vương Thiết Phong vũ động không phát ra tiếng gió, đồng thời cũng hét to: "Thập Bát Oanh Sơn Chùy!" Chùy ảnh bay lượn, liên tiếp va chạm với trường đao, phát ra mãnh liệt nội kinh, vách tường chung quanh tòa nhà xuất hiện vô số vết nứt.

Quỷ dị--

Đao ảnh vừa chuyển, vẽ lên một đạo quỷ tích quỷ dị, hướng về phía yết hầu của Vương Thiết Phong, Vương Thiết Phong sắc mặt đại biến.

"Thương!"

Đột nhiên một thanh Khai Sơn Đao xuyên tới, cản lại một đao trí mệnh này, chính là đại ca Vương Thiết Sơn đã cứu hần. Vương Thiết Phong lập tức quát lên một tiếng lớn, một cây Xích Đồng Chùy liền rời tay mà bay ra, phóng thẳng tới Hồng tứ gia ở phía trước. Hồng tứ gia nhanh chóng thu đao chuyển thân, dễ dàng tránh được một chùy này.

"Nhị đệ, lên nóc nhà." Vương Thiết Sơn liền hô lớn.

Vừa dứt lời cả Vương Thiết Sơn, Vương Thiết Phong đều lập tức nhảy lên nóc nhà.

”Ân?”

Hồng tứ gia sắc mặt trầm xuống,” Lên nóc nhà thì cao thủ ám khí bí ẩn kia dễ dàng có thể nhìn thấy ta, đến lúc đó thì sẽ rất nguy hiểm.”

Tuy trong lòng hơi thoáng chần chừ một chút, nhưng xuất phát từ sự tự tin vào thực lực của bản thân, cùng với sát tâm phải giết chết Vương gia nhị huynh đệ, Hồng tứ gia thoáng chần chừ một cái rồi ngay sau đó cũng nhảy lên nóc nhà.

Nóc nhà cũng không phải là vững chắc gì nhưng bất quá thì cả ba người đều là nội kinh cao thủ, nội kinh vừa vận thì cả ba, thân hình trở nên nhẹ như chim yến.

”Vèo!” ”Vèo!”

Đại lượng nhân mã Bạch Mã Bang liền từ phía dưới đám trường thương lên nóc nhà công kích Vương gia nhị huynh đệ, Vương gia nhị huynh đệ chật vật né tránh.

”Đại ca, chúng ta ở trên nóc nhà, tất cả đám người bọn Bạch Mã Bang đều nhìn thấy chúng ta, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.” Vương Thiết Phong nói vội, đồng thời hấn lập tức gạt văng một mũi thương phóng về phía hấn! Phía sau, mỗi lúc một đông người của Bạch Mã Bang tập trung lại ở chung quanh.

”Ở phía trên thì cao thủ ám khí kia mới có thể nhìn thấy Hồng lão nhân để giết hấn.”

Vương Thiết Sơn đồng thời nói khẽ: ”Bây giờ không cần biết thế nào, chúng ta chỉ tập trung chạy về hướng tây bắc, vọt ra Đại Duyên Sơn là tốt nhất!”

Cả Vương Thiết Sơn và Vương Thiết Phong đều mặc áo giáp, nhưng áo giáp này đối với làn tên bình thường thì còn được.

Còn đối với đại lực trường thương đâm tới thì rất khó cản.

Hai trăm kỵ binh Bạch Mã Bang theo chiến mã mà truy kích, lực lượng của mỗi mũi thương đâm tới hoàn toàn có thể xuyên qua sắt thép. Ngay cả khi không có đà phi nhanh của chiến mã thì với lực lượng của chiến sĩ Bạch Mã Bang, mỗi thương đâm tới, lực lượng đều không thể coi thường.

”Đại ca, lão tặc đuổi tới rồi.” Vương Thiết Phong vội vàng nói.

”Hô!”

Một đạo đao ảnh, giống như thác nước đổ ập về phía Vương Thiết Phong. Vương Thiết Phong quát lớn một tiếng, phóng Xích Đồng Chùy tới. Ngay lúc này, Hồng tứ gia ánh mắt phát lạnh, mặt đỏ bừng, trường đao trong tay trầm mạnh xuống, tránh được một chùy này. Đồng thời thì tốc độ của thanh Trường đao lập tức tăng vọt đến một mức độ đáng sợ.

Hô!

Chỉ cảm thấy như một trận gió xẹt qua, Vương Thiết Phong đứng ngây người, áo giáp chỗ thắt lưng trên người liền xuất hiện một cái khe, máu tươi ồ ồ phun ra.

Hai thanh Xích Đồng Chùy ầm ầm rơi xuống, làm vỡ nóc nhà mà rơi xuống đất.

”Nhị đệ!” Vương Thiết Sơn sắc mặt đại biến.

Vương Thiết Phong từ nóc nhà ngã xuống, thân thể chia làm hai đoạn, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

”Vương Thiết Sơn, chỉ còn một mình ngươi.” Hồng tứ gia sắc mặt đỏ bừng dần dần khôi phục bình thường, đồng thời cười lạnh nhìn Vương Thiết Sơn:

”Ngươi cũng nên xuống hoàng tuyền cùng hai tên huynh đệ kia của ngươi đi.” Đến lúc này thì Hồng tứ gia tự tin mười phần, một chọi một, hấn thắng chắc không nghi ngờ gì.

”Hừ!”

Một tiếng xé gió sắc nhọn khùng bố vang lên!

Giống như một đạo lưu tinh, nhanh chóng vượt qua khoảng cách hơn mười trượng!

"Quá nhanh." Hồng tứ gia là người từng trải, chưa từng dám buông lỏng cảnh giác với ám khí cao thủ, hần biến sắc, sắc mặt lại một lần nữa đỏ bừng lên, trường đao trong tay vẽ lên một đạo ảo ảnh.

"Thương!"

Đạo ám khí kia va chạm với trường đao, trường đao bị kích bay khỏi tay hần, rơi văng ra ngoài.

"Lực lượng thật đáng sợ, tốc độ thật đáng sợ." Tay phải của Hồng tứ gia run lên. Cảm thụ uy lực của ám khí, hần rất cực chấn kinh: "Cao thủ ám khí này tuyệt đối có thể bài danh trong bảy mươi hai cao thủ trên Địa bảng!" Hồng tứ gia sau khi đạt tới hậu thiên đỉnh phong, chỉ lần đối mặt với vị cao thủ Dương Phàm bài danh trên Địa bảng kia thì mới có cảm giác hoảng sợ, vô lực như vậy.

May là đao của hần là hao phí mấy vạn lượng bạc mua vật liệu tốt mà luyện chế thành một thanh thần binh.

Nếu là đao thường thì đã sớm bị xuyên thủng.

"A!"

Mới vừa tạm thời đối phó được với cổ ám khí kia thì Hồng tứ gia lại cảm giác ở cổ có một trận đau đớn kịch liệt.

"Ta..." Đầu óc Hồng tứ gia một trận mê muội, nhìn Vương Thiết Sơn ở phía trước đang cười dữ tợn, lại nhìn về phía chung quanh nơi đại lượng bang chúng Bạch Mã Bang đang khiếp sợ, Hồng tứ gia bỗng nhiên cảm thấy khó thở, bịt tay vào cổ liệu mạng hít thở, nhưng là "Ôc, ôc" Máu tươi phun thẳng ra ngoài.

"Ta trúng đao rồi!" Hồng tứ gia hoảng sợ trừng to con mắt.

Lúc trước xông pha trên toàn Cửu Châu đại địa, Hồng tứ gia mỗi khi chúng kiến, mỗi địch nhân đến khi sắp chết mới có thể phát hiện ra là đã trúng đao của hần. Hồng tứ gia thường thường rất đặc ý là đao của hần nhanh! Nhưng hôm nay... màn này lại phát sinh ở trên người hần.

Ngay lúc hần đối phó với cổ ám khí trí mạng kia thì Vương Thiết Sơn đã nắm lấy cơ hội, hung hăng xẹt một đao qua yết hầu của Hồng tứ gia.

Một đao này quá nhanh, đến khi cảm thấy cổ bị đau thì Hồng tứ gia mới biết là đã trúng đao.

"Người, người..." Hồng tứ gia che yết hầu, trợn trừng mắt nhìn Vương Thiết Sơn định nói tiếp, nhưng không nói được nữa, ầm ầm ngã xuống từ nóc nhà, lăn xuống mặt đất, mũ giáp rơi sang một bên, máu tươi nhuộm đỏ mái tóc trắng của hần. Vị Nghi Thành thổ hoàng đế này đã chết như vậy!

Hồng tứ gia không cam lòng!

Một tên Vương Thiết Sơn này tuyệt đối không phải đối thủ của hần, nếu không phải vừa rồi trong chốc lát hần hoàn toàn bị ám khí kia chấn khiếp, sự chú ý đều đặt vào việc ngăn cản ám khí thì làm sao Vương Thiết Sơn có thể có cơ hội.

Ở ngoài xa trong đám người hỗn loạn của Thiết Sơn Bang, một nam tử tóc tai bù xù, thân hình cực kì cường tráng lạnh lùng nhìn một màn này.

"Đã đến lúc trở về."

Hần liếc mắt một cái, nhìn đám cường đạo phi đồ đang hỗn loạn ở chung quanh, rồi nhanh chóng rời đi về hướng Đại Duyên Sơn, lập tức biến mất.

CHƯƠNG 51: Về nhà

"Đại đương gia chết rồi!"

"Đại đương gia chết rồi!"

Trong sơn trại Thiết Sơn bang đầy máu me và chân tay cụt, bang chúng Bạch Mã bang đang bắt đầu loạn lên. Uy tín Hồng tứ gia quá cao! Bạch Mã bang do một tay Hồng tứ gia dựng lên, tuy nói những bang chúng may mắn của Thiết Sơn bang đã bỏ chạy tứ tán rồi nhưng cái chết của Hồng tứ gia là đã kích quá lớn đối với Bạch Mã bang. Đám mã tặc của Bạch Mã bang đã có chút hỗn loạn.

”Cút ra” đại đương gia Vương Thiết Sơn của Thiết Sơn bang điên cuồng xông về phía tây nam.

Pặc!

Khai Sơn đao chém làm đôi những người dám cản đường. Lợi dụng lúc hỗn loạn, Vương Thiết Sơn nhanh chóng xông vào trong Đại Duyên Sơn.

”Mấy thằng chó Bạch Mã bang nghe rõ cho ta! Ta Vương Thiết Sơn sẽ quay lại! Mấy đương gia còn sống của Bạch Mã bang rửa cổ cho sạch đợi Vương Thiết Sơn ta lại chặt. Sợ chết thì về mà lo giải tán Bạch Mã bang đi... ha ha ...” tiếng cười cuồng ngạo quanh quẩn trên không trung sơn trại, mà bóng dáng Vương Thiết Sơn không ai biết đã chạy đi đâu.

”Vương Thiết Sơn, các người để hần trốn?” nam tử có vết đao chém thân mặc khôi giáp, cười xịch hỏa mã quát.

”Tam Đương gia! Vương Thiết Sơn chạy quá nhanh, với lại lúc đó mọi người quan tâm Đại đương gia...” đám mã tặc Bạch Mã doanh không biết phải làm sao trả lời.

”Cha, cha”

Lúc này một bóng người lao tới quỳ bên thi thể Hồng tứ gia, chính là thiếu đương gia ”Hồng Chấn Kiệt”.

”Chấn Kiệt” nam tử có vết đao nói ”đừng khóc, đại ca đã chết. Hiện tại quan trọng nhất chính là phòng bị Vương Thiết Sơn kia! Hôm nay chúng ta đã diệt Thiết Sơn bang, giết hai huynh đệ của hần, hần sẽ một sống một còn với chúng ta! Lời đe dọa cuối cùng của hần, người cũng nghe được đó”

Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt đứng thẳng dậy ”Tam thúc, ta hiểu. Lần này chúng ta tổn thất quá lớn, cha tam sư huynh, nhị thúc bọn họ đều chết! Những quân sự cũng chỉ còn lại ta và thúc. Sau này có nhiều việc phải nhờ vả thúc rồi”

Nam tử có vết đao gật đầu thở dài ”Lần này Bạch Mã bang chúng ta tổn thất không ít nhân mã, ngay cả Bạch Mã doanh cũng chết không ít người”

”Ừm...”

Hồng Chấn Kiệt ngoái nhìn xung quanh một lượt, lần này Bạch Mã bang mang tới hơn 6.000 nhân mã, chân chính giao chiến mà chết chỉ hơn ngàn người, nhưng thụ thương lại rất nhiều, không ít người bị tàn phế. Một khi tàn phế đương nhiên sức chiến đấu giảm mạnh, sống tiếp cũng chỉ là thêm một cái miệng ăn mà thôi.

”Thời khắc quan trọng này, Bạch Mã bang chúng ta phải chống cự qua được” Đổng Chấn Kiệt nói.

”Vương Thiết Sơn tuy phiền toái nhưng chỉ có một mình không phải quá khó giải quyết” Nam tử có vết đao nhíu mày nói ”gay go nhất chính là Đại ca đã chết! Đại ca có sức uy nhiếp lớn nhất đối với các bang phái tại Nghi thành. Có nhiều bang phái thần phục chúng ta, thậm chí giao tiền nguyên nhân cũng chỉ vì đại ca. Nhưng hiện tại đại ca đã chết đi, các bang phái lớn nhỏ e rằng đang nhấp nhúm không yên”

Hồng Chấn Kiệt nghe xong đã có chút phiền não.

Một đại đương gia của một bang phái cường đại phải trấn áp được người. Nếu không, chỉ sợ ngay cả thủ hạ cũng không tâm phục, mà địch nhân có lẽ cũng sẽ hạ thủ.

”Bạch Mã bang ta ở Nghi thành mấy chục năm, căn cơ thâm hậu, không phải là người khác nói động là động được” Hồng Chấn Kiệt cao giọng ”Nhưng tam thúc nói không phải không có đạo lý. Lần này phải thu nạp thêm một ít bang chúng, khó khăn nhất là lần này Bạch Mã doanh tổn thất mấy chục huynh đệ. Hảo hán như ở Bạch Mã doanh cần phải bồi dưỡng mấy chục năm mới ra được. Muốn bổ sung, khó à” nòng cốt nhất của Bạch Mã bang chính là Bạch Mã doanh.

Hai trăm người của Bạch Mã doanh sức chiến đấu vượt hơn hai ngàn phổ thông mã tặc.

Đó chính là những nhân mã tinh anh mà Hồng tứ gia bắt chước "Hắc giáp quân" của Quy Nguyên tông kiến lập ra.

"Chấn Kiệt, hiện tại trời sắp tối rồi, chúng ta có nên tạm thời ở lại đây, đợi đến sớm ngày mai lại xuất phát không?" Nam tử có vết đao chém hỏi.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời hôn ám, Hồng Chấn Kiệt gật đầu nói "Trước tiên xem rõ có bao nhiêu huynh đệ thụ thương, bao nhiêu huynh đệ chết, đếm qua một chút!" Hồng Chấn Kiệt cảm thấy phiền não. Lúc Hồng đương gia cha hắn còn sống, hắn là thiếu đương gia có thể thoải mái hưởng thụ cuộc sống, mọi thứ đã có cha hắn.

Nhưng Hồng tứ gia vừa chết, Hồng Chấn Kiệt liền cảm giác thấy vị trí thổ hoàng để ở Nghi thành không phải dễ ngồi.

Trong Đại Duyên sơn.

Lộp cộp, gân cốt toàn thân Đằng Thanh Sơn phát ra tiếng trầm thấp, cả người cao lên, khôi phục chiều cao như trước, thân hình cũng khôi phục nguyên dạng. Đằng Thanh Hổ đứng bên tuy đã thấy qua một lần nhưng vẫn thấy khó tin như cũ.

"Thanh Sơn" Đằng Thanh Hổ lo lắng hỏi "Vừa rồi, câu nói lúc bỏ chạy sau cùng của Đại đương gia Thiết Sơn bang người cũng nghe thấy, Thiết Sơn bang cùng Bạch Mã bang quyết một sống một chết. Nghi thành chúng ta có lẽ sắp đại loạn, sau này... Đằng gia trang chúng ta e rằng cũng không yên ổn"

Đằng Thanh Sơn vừa đi cùng Đằng Thanh Hổ trong rừng núi vừa nói "Lần này Bạch Mã bang tổn thất rất lớn, Hồng tứ gia và thiếu đương gia đều chết, ngay cả Bạch Mã doanh cũng tổn thất không ít người"

"Thiếu đương gia kia chết rồi?" Đằng Thanh Hổ rất mừng.

Hắn ở trên sườn núi căn bản không nhìn rõ phía dưới phát sinh chuyện gì, chỉ nghe lúc Vương Thiết Sơn lúc đào tẩu, vận chuyển nội kinh nói ra.

"Ừ, chết rồi" Đằng Thanh Sơn gật đầu, tự hắn ra tay giết chết, đương nhiên khẳng định.

"Chết thật tốt, chết thật tốt" Đằng Thanh Hổ cảm hận nói.

"Thiết Sơn bang tổn thất còn lớn hơn, hai mươi mấy mã tặc có nội kinh, còn có ba ngàn bang chúng hạt nhân không phải chết thì trốn hết. Thiết Sơn bang kì này xong đời rồi! Nhưng mà..." Đằng Thanh Sơn nhíu mày "Bạch Mã bang tổn thất lớn như thế, những bang phái khác ở Nghi thành khẳng định sẽ loạn"

Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ không ngừng bước đi trong đại sơn.

Đằng Thanh Sơn tuy biết tương lai sẽ loạn nhưng lại không lo lắng. Với võ lực của Đằng gia trang, đặc biệt là sự xuất hiện của nhiều nội kinh cao thủ khiến Đằng gia trang căn bản không sợ những bang phái bình thường.

Còn Bạch Mã bang tổn thất lớn như vậy, tinh lực sẽ đều đặt vào việc củng cố bang phái, có lẽ sẽ không đi kiếm chuyện phiền phức với các thôn trang.

Trời tối đen, gần quá nửa đêm hai người Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ mới xuyên qua đại sơn, về đến ngoài cửa Đằng gia trang.

"Ai" tộc nhân gác cửa Đằng gia trang thấy hai bóng người thấp thoáng phía xa liền quát hỏi.

"Là ta, Thanh Sơn" Đằng Thanh Sơn mở miệng nói. Đại Duyên sơn tuy lớn, nhưng với bản thân Đằng Thanh Sơn, 100 dặm lộ trình chỉ cần nửa canh giờ là đủ. Tính theo tốc độ ở tiền thế chính là 56km/h, mà đó còn là đường núi. Đương nhiên những việc thế này cũng chỉ có những loại người phi thường như Đằng Thanh Sơn mới làm được.

Tốc độ Đằng Thanh Hổ chậm hơn nhiều, hai người tốn gần bốn canh giờ, đến quá nửa đêm mới về tới Đằng gia trang.

"Thanh Sơn về rồi" từ Luyện võ trường lập tức có vài người chạy lại.

Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ từ cửa bên hông tiến vào liền thấy tộc trưởng Đằng Vân Long cùng cha mẹ hai người.

"Thanh Sơn à, các người dọa ta sợ quá" Đằng Vân Long mỉm cười đi tới "Chỉ nghĩ tới hai tên tiểu tử chạy theo Bạch Mã bang là ta lại sợ. Tốt rồi, các người cuối cùng cũng còn sống quay về rồi"

Dưới ánh đuốc bên đại môn, Đằng Thanh Sơn thấy những sợi máu trong mắt ngoại công. Có lẽ ngoại công hôm nay quay về vẫn không cách nào an tâm, người nhà cũng không an tâm, không ai ngủ được nên đều ra luyện võ trường đợi.

"Ngoại công" "Gia gia"

Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ hai người cũng cảm thấy sự quan tâm của trưởng bối.

"Hôm nay các người nhìn thấy không ít việc ha, đi, tới nhà ta nói" Đằng Vân Long nói "A Lan, mấy người các người về ngủ trước. Vĩnh Phàm, huynh đệ hai người đều theo ta". Tức thì, mấy người Đằng Thanh Sơn đều đến nhà tộc trưởng Đằng Vân Long.

Trong phòng chính, cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ có năm người là tộc trưởng Đằng Vân Long, Đằng Vĩnh Phàm và Đằng Vĩnh Hàng cùng với Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ

"Kết quả thế nào?" Đằng Vân Long vừa vào liền trực tiếp hỏi.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói "Bạch Mã bang và Thiết Sơn bang tổn thất rất lớn, Thiết Sơn bang cơ hồ toàn diệt, bang chúng bình thường trốn được cực ít, cao thủ thì chỉ có đại đương gia Vương Thiết Sơn trốn được! Còn Bạch Mã bang... tổn thất cũng cực lớn. Hồng tứ gia và thiếu đương gia con hấn đều chết rồi"

"Hồng tứ gia chết rồi?" Đằng Vân Long, Đằng Vĩnh Phàm và Đằng Vĩnh Hàng ba người đều rất kinh ngạc.

Hồng tứ gia, ba chữ này chính là một chiêu bài chữ vàng.

Tại Nghi thành, Hồng tứ gia chính là thổ hoàng đế, hay có thể nói là nắm trong tay sinh tử của rất nhiều người.

"Lão tặc này không ngờ chết rồi? Chết hay lắm, chết hay lắm" Đằng Vân Long không nhịn được cười lên, cười đến chảy nước mắt "Không tin được Đằng Vân Long ta đời này có thể đợi được đến lúc lão tặc chết trước"

"Địt chó lão tặc, cuối cùng cũng chết" Đằng Vĩnh Hàng cũng cười.

Bọn Đằng Thanh Sơn có thể hiểu oán khí của các trưởng bối. Mấy chục năm nay Bạch Mã bang tác uy tác quái, khi Đằng gia trang còn nhỏ yếu chịu sự lăng nhục quá nhiều. Thế hệ cha ông có nhiều phụ nữ bị bắt đi. Có thể nói là nợ máu chồng chất.

"Lão tặc chết thế nào?" Đằng Vân Long truy hỏi.

"Ta ở sườn núi nhìn không rõ, Thanh Sơn lén chui vào trong, có lẽ hấn thấy rõ" Đằng Thanh Hổ nói. Ba người Đằng Vân Long lập tức quay nhìn Đằng Thanh Sơn.

CHƯƠNG 52: Không chết

"Hồng tứ gia bị kia Vương Thiết Sơn một đao giết chết! Tình hình lúc đó tương đối hỗn loạn, Thiết Sơn Bang Nhị đương gia Vương Thiết Phong thì trước đó đã bị Hồng tứ gia sát tử." Đằng Thanh Sơn mở miệng nói, tuy việc Hồng tứ gia bị chết có liên quan rất lớn đến hấn nhưng Đằng Thanh Sơn cũng không cần nói ra.

Nói ra, chỉ là ra vẻ ta đây thôi, không có ý nghĩa gì.

"Báo ứng, báo ứng a!!!" Đằng Vân Long nhìn không được cười ha hả.

Trong nhà, những người khác cũng đều rất cao hứng.

Đặng Vân Long lập tức cười nói: "Tên lão tặc đã chết khiến cho người ta thật hả hê. Nhưng hán chết thì Nghi Thành phỏng chừng cũng sẽ rung chuyển."

"Ngoại công, ta xem, tông tộc chúng ta nên chế tạo ra áo giáp!" Đặng Thanh Sơn trịnh trọng nói, "Trong tràng đồ sắt này, không có khải giáp bảo hộ thì rất dễ mất mạng. Có một bộ khải giáp, lúc chém giết, thực lực sẽ mạnh hơn nhiều." Nhìn đám Bạch Mã kỵ binh kia thân khoác trọng giáp, mỗi tên xông lên trùng kích cũng đều có thể dễ dàng giết chết rất nhiều người.

Có khải giáp được là rất tốt, chỉ là giá quá đắt!

Tạo ra một bộ khải giáp khó hơn đao thương nhiều, một bộ khải giáp với nguyên liệu tốt, có thể bao trùm toàn thân, giá tối thiểu để thợ giỏi chế ra một áo giáp tốt cũng phải một ngàn hai trăm lượng bạc trắng, còn đắt hơn một con chiến mã loại thượng đẳng. Còn trọng giáp thường thì cũng phải hai trăm hai lượng bạc. Đây cũng là nguyên nhân khiến thôn trang bình thường không mua nổi khải giáp.

Chỉ vài cái áo giáp loại tốt cũng đã khiến cho một thôn trang hết sạch tiền.

Cho nên một vài bộ áo giáp mỏng manh, rẻ thì rẻ thật nhưng sơn dân vốn cường hãn, trường thương chỉ đâm một cái là có thể thủng, áo giáp mỏng manh kia căn bản là vô dụng. Nếu muốn có thể hoàn toàn bảo vệ thì phải là trọng giáp.

Đương nhiên là nếu sử dụng nguyên liệu trân quý như Vạn Niên Hàn Thiết thì cũng có thể luyện chế ra loại khải giáp rất nhẹ mà lại phòng ngự rất tốt. Nhưng giá thì cũng đáng sợ. Dù sao thì nguyên liệu chế tạo ra một bộ áo giáp cũng lớn hơn nhiều so với đao thương.

"Cái này là đáng giá a." Phụ thân của Thanh Hồ là Đặng Vĩnh Hàng sáng mắt lên rồi chặc lưỡi nói: "Thanh Sơn nói rất đúng, chúng ta nên chế tạo ra trọng giáp." Đặng Vân Long chưa bao giờ kích động đến như thế: "Đặng gia trang chúng ta có thể tự chế tạo ra trọng giáp. Chỉ cần mua nguyên liệu thôi! Nguyên liệu cho một kiện trọng giáp, chúng ta tự chọn mua thì chỉ khoảng một trăm lượng bạc là đủ. Đặt mua hai trăm kiện thì tốn hai vạn lượng bạc!"

"Hai vạn lượng!" Đặng Vĩnh Hàng có chút khiếp sợ.

"Việc này có thể được!" Đặng Vĩnh Phàm đứng lên, nói.

Đặng Thanh Sơn lần trước đi Nghi Thành đổi Tinh Văn Cương đã mang về chừng sáu trăm hai mươi lượng vàng. Đặng gia trang không thiếu tiền!

"Chỉ là chế tạo ra nhiều áo giáp như vậy sẽ tốn rất nhiều thời gian!" Đặng Vĩnh Phàm nói.

"Ân, đến lúc đó thì bảo một số tộc nhân trợ giúp, chế tạo trọng giáp này, yêu cầu về tay nghề không cần cao. Vĩnh Phàm, mấy tên học trò của người cũng đều có thể chế tạo được!" Đặng Vân Long nói: "Ngày mai, chúng ta sẽ mở rộng lò rèn binh khí ra một chút để cho các học trò cùng tham gia chế tạo, thì sẽ rất nhanh chóng luyện chế ra hai trăm kiện trọng giáp."

"Ngoại công, cha, chế tạo ra những hai trăm kiện?" Đặng Thanh Sơn dò hỏi.

Đặng Vân Long cười ha hả: "Những hảo hán lợi hại trong tộc đều mặc!"

Vũ lực của Đặng gia trang ngày nay đích xác là rất mạnh, sau khi Đặng Thanh Sơn truyền bá Hồ Quyền thì Hồ Quyền đã trở thành quyền thuật mà tất cả các nam tử trong Đặng thị tông tộc tu luyện từ nhỏ, sáu năm qua, đã có tới hơn năm mươi tộc nhân có thể phát ra nội kinh. Những tộc nhân khác tuy không thể phát ra nội kinh nhưng Nội gia quyền đích xác là có hiệu quả cường tráng bên trong, khiến cho khí lực của các tộc nhân cũng gia tăng rất nhiều.

Trước đây thì các tráng hán của Đặng gia trang trình độ phổ biến là có thể nâng ba trăm cân.

Sáu năm đã trôi qua, rất nhiều người đã có thể nâng bốn trăm cân.

Hơn năm trăm cân cũng không ít, hoàn toàn có thể khoác trọng giáp bước đi như bay.

"Ngoại công, cha, ta thấy trong tộc có tới hơn năm mươi người luyện thành nội kinh, chúng ta trước tiên hãy nên đặc chế năm mươi bộ trọng giáp. Năm mươi bộ trọng giáp này, nguyên liệu phải tốt một chút, cấp cho những tộc nhân luyện hóa được nội kinh sử dụng." Đằng Thanh Sơn đề nghị.

"Ta thấy được đấy!" Đằng Vân Long đồng ý, dù sao thì có sáu trăm lượng vàng, nhưng chỉ tốn có sáu vạn lượng bạc.

Đằng gia trang dám chi nhiều tiền, thép có tốt thì lưỡi dao mới sắc (hoặc là đáng đồng tiền bát gạo), tiền này là tiền chi đúng chỗ.

"Thanh Sơn, Thanh Hổ." Đằng Vân Long nhìn về phía hai người "Ta biết là hai người các ngươi đều chuẩn bị gia nhập Quy Nguyên tông, lần thành thân này của Thanh hổ bất thành, quên đi vậy, Thanh Hổ người về sau lo gì không lấy được vợ? Ta muốn hỏi một chút, các ngươi định khi nào thì gia nhập Quy Nguyên tông?"

Đằng Thanh Sơn, Thanh Hổ nhìn nhau.

"Ngoại công, chờ sau khi cục diện Nghi Thành rõ ràng một chút đã, đã đợi bao nhiêu năm rồi, cũng không cần phải vội vàng gì nữa năm một năm." Đằng Thanh Sơn vẫn có chút lo lắng.

"Ân." Thanh Hổ cũng gật đầu đồng ý.

Sáng sớm ngày hôm sau, mặt trời lên cao, Đằng gia trang bắt đầu náo nhiệt lên, Đằng Vĩnh Phàm lập tức an bài người tháo dỡ hết các khối cột trụ bằng gỗ, không ít hán tử trẻ tuổi trong tộc cũng tháo dỡ bức tường bao quanh lò rèn binh khí mà tiến hành xây dựng thêm, muốn lập tức chế tạo ra hai trăm bộ trọng giáp, số lượng công việc nếu so với lần luyện chế ra 182 kiện Bích hàn đao thì còn muốn nhiều hơn.

Trong sân đình nhà Đằng Thanh Sơn.

"Hô! Hấp!"

Phương pháp thở nạp trầm thấp hữu lực phối hợp từng chiêu từng thức, Đằng Thanh Sơn đang luyện tập Hình Ý Tam Thể Thức, nhìn thì có vẻ thông thả, nhưng khi quyền xuất lại như sét đánh, sinh ra khí bạo, cả đình viện đều như nổi gió. Đằng Thanh Sơn hoàn toàn đắm chìm trong Hình Ý Tam Thể Thức, hai chân như cắm rễ trên mặt đất.

Hai tay luân phiên, kết hợp giữa nhanh, chậm, khinh, trọng.

Quay tròn hai phía tả hữu, Đằng Thanh Sơn cứ thế tu luyện, thậm chí còn cảm nhận được một cổ ý cảnh về âm dương luân chuyển.

Đắm chìm trong loại ý cảnh này chừng một ngày, Đằng Thanh Sơn mới dừng lại tạm nghỉ.

"Đến luyện võ trường xem một chút." Đằng Thanh Sơn cầm thanh Luân Hồi Thương nhanh chóng tiến đến luyện võ trường.

Luyện võ trường đang rất huyên náo, luyện tập thương pháp, luyện tập khí lực, luyện tập Hổ Quyền, tỷ thí với nhau, trên luyện võ trường có khoảng mấy trăm hán tử, khí thế ngất trời. Ở bên cạnh có không ít hán tử, nữ nhân đứng xem, cười nói đàm luận. Mọi người đều rất vui vẻ.

"Các hán tử trong tộc liệu chết vì cái gì, nếu không phải là để các tộc nhân có thể có những ngày tháng tốt đẹp?" Cảm thụ được sự vui vẻ vui hoà thuận, Đằng Thanh Sơn trong lòng rất ấm áp, đây là những tộc nhân bảo vệ cho cả tộc!

"Ca!" Một thanh âm thanh thúy vang lên, chính là Thanh Vũ trong bộ trang phục bằng vải sợi, tóc tết hai nhánh đuôi xam đang hưng phấn chạy tới.

"Ở bên kia xem cái gì vậy? Xem bọn họ luyện Hổ Quyền?" Đằng Thanh Sơn cười nói.

"Bọn họ có ai đánh lại ca." Thanh Vũ nắm lấy tay Đằng Thanh Sơn, ngọt ngào nói.

"Nhìn người nghịch ngợm giống như nam hài tử vậy Tiểu Vũ, người cũng sắp trưởng thành, sắp lập gia đình rồi mà không học tính điềm đạm thùy mị một chút, sau này còn ai dám lấy người." Đằng Thanh Sơn cố ý giáo huấn, Thanh Vũ cũng là vừa nhú cái mũi kiêu hờ một cái: "Hừ, ca... Người không thấy à, bao nhiêu

người đến nhà chúng ta làm mối, bắt quá... đám nam nhân này, hừ, ta đều thấy rất chướng mắt. Nam nhân về sau của ta, cho dù là không bằng nổi ca ca thì cũng phải bằng một nửa.”

Đằng Thanh Sơn nghe xong không khỏi nở nụ cười.

Ngửa đầu nhìn bầu trời, mặt trời đã lên đến đỉnh.

”Tiểu Vũ, chuẩn bị đến giờ cơm trưa rồi, chúng ta về trước đi.” Đằng Thanh Sơn nói. Đằng Thanh Sơn vừa dứt lời thì đại địa đột ngột chấn động lên.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày nhìn về phía đại môn Đằng gia trang, chỉ thấy từ ngoài xa mơ hồ có không ít nhân mã đang phóng nhanh đến, cả luyện võ trường lập tức tĩnh lặng xuống, không ít tộc nhân lập tức nắm lấy trường thương, thậm chí còn có không ít các tộc nhân vội hô to: ”Mã tặc đến!”

Tiếng la quanh quẩn vang vọng trên không trung Đằng gia trang, nhất thời cả thôn trang, đại lượng tộc nhân vớ lấy trường thương, cung tiễn từ các ngã hướng luyện võ trường băng băng chạy lại.

”Đám Bạch Mã Bang?” Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Đám mã tặc bên ngoài đại môn, cả người lẫn ngựa đều trang bị khải giáp, một mảnh đồng nghị, khiến cho người ta trong lòng không khỏi phát run. Đằng Thanh Sơn đã gặp qua đám Bạch mã doanh, đương nhiên liếc mắt một cái là nhận ra - hơn một trăm tên mã tặc này chính là Bạch Mã Bang tối tinh anh: Bạch mã doanh.

”Mở cửa!” Một tiếng hét lớn vang lên từ phía mã tặc.

Mở hay không mở?

Các thủ vệ Đằng gia trang và không ít tộc nhân đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn mở miệng nói: ”Mở cửa.”

Nhất thời, đại môn của tông tộc liền được ầm ầm mở ra, đám Bạch mã doanh hơn một trăm tên kỵ binh tiến nhập luyện võ trường.

”Chiều hôm qua, Bạch Mã Bang và Thiết Sơn Bang vừa mới phân sinh tử, Bạch Mã Bang đông người như vậy, còn có cả bọn tàn binh, không có khả năng trở về trong đêm. Phỏng chừng sáng sớm mới xuất phát từ Thiết Sơn Bang. Nói cách khác, đám nhân mã Bạch Mã Bang vẫn chưa thể kịp quay về Bạch Mã Hồ, mà trực tiếp tiến thẳng tới Đằng gia trang ta.” Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện: ”Di, không phải là toàn bộ đám Bạch mã doanh!”

Vừa rồi, từ ngoài xa nhìn thoáng qua thì tựa hồ như tất cả đều mặc khải giáp, nhưng lúc này khi nhìn cận cảnh thì mới thấy rõ là trong cả đám thì có mười hai tên không mặc áo giáp.

”Tộc trưởng Đằng gia trang các người là ai?” Tên thủ lĩnh cầm đầu đám Bạch mã doanh cười ở trên chiến mã lạnh lùng quát. Hơn một trăm tên mã tặc cả người lẫn ngựa đều trang bị khải giáp, một mảnh đồng nghị, khiến cho không khí trên luyện võ trường như ngưng đọng lại, hơn nữa thì trận chém giết ngày hôm qua khiến cho trên người đám mã tặc Bạch Mã Bang vẫn còn vương vấn mùi máu tanh, càng làm cho lòng người phát run, không ít tộc nhân còn không dám lớn tiếng hô hấp, đám hài tử đều hoảng sợ nhìn bọn mã tặc.

”Là ta.” Đằng Vân Long lúc này từ trong đám người đi ra, Đằng Thanh Sơn lập tức đi theo phía sau ngoại công.

Các tộc nhân đều đứng ở phía sau tộc trưởng, nắm chặt binh khí, một khi tộc trưởng hạ lệnh là liều chết chiến đấu.

”Đằng Thanh Sơn là ai?” Tên thủ lĩnh lại quát.

Đằng Thanh Sơn tiến lên một bước, đứng song song với ngoại công, cười nói: ”Ta là Đằng Thanh Sơn, đại nhân là thủ lĩnh Bạch mã doanh đúng không, không biết đến Đằng gia trang là có việc gì?”

Tên thủ lĩnh đảo ánh mắt lạnh lùng nhìn Đằng Thanh Sơn, rồi nhếch miệng nở nụ cười: ”Người chính là Đằng Thanh Sơn? Tương truyền người là Đằng gia trang đệ nhất hảo hán, ân, bản lĩnh của người ta không

biết, nhưng ít nhất thì... Lá gan cũng không nhỏ, hôm nay, ta đến chỗ các người là mang đến hảo sự cho Đẳng gia trang các người."

"Hảo sự?" Đẳng Vân Long có chút nghi hoặc.

Ở bên cạnh tên thủ lĩnh, một gã kỵ binh lập tức quát: "Các người đều nghe cho rõ đây, vị này chính là Thiếu đương gia của Bạch Mã Bang chúng ta! Sau vài ngày nữa sẽ là tân nhiệm Đại đương gia của Bạch Mã Bang chúng ta! Hôm nay Thiếu đương gia đến chỗ các người là để tuyển chọn hảo hán chân chánh tiến nhập vào Bạch mã doanh chúng ta!"

Đẳng gia trang nhất thời ồn ào lên.

Bạch mã doanh?

Là tối tinh anh đội ngũ của Bạch Mã Bang?

"Thiếu đương gia? Hắn không chết?" Đẳng Thanh Sơn đáy lòng rung động, ở bên cạnh, Đẳng Vân Long cũng nghi hoặc liếc mắt nhìn Đẳng Thanh Sơn một cái.

Đêm qua, Đẳng Thanh Sơn đã nói rất rõ là tên Thiếu đương gia đã chết!

"Hắn mới là Thiếu đương gia, vậy kẻ ta giết là ai?" Đẳng Thanh Sơn liếc mắt một cái, kỵ tọa trên chiến mã, binh khí trong tay tên đương gia cũng là lợi đao giống như của tên Hồng tứ gia." Kẻ ta giết ngày hôm qua, cũng là tên thủ lĩnh Bạch mã doanh, sử dụng cùng một loại đao pháp giống tên Hồng tứ gia."

Tuy không biết kẻ hán giết là ai là ai nhưng Đẳng Thanh Sơn đã rõ ràng...

kẻ hán đã giết không phải Thiếu đương gia, bởi vì tên Thiếu đương gia đang sờ sờ ngay trước mắt.

"Phàm là hán tử có thể nâng năm trăm cân thì đều có tư cách gia nhập Bạch mã doanh! Cứ có một người gia nhập thì tiền hàng năm giảm bớt hai thành (20%), có hai người gia nhập thì tiền hàng năm giảm bớt tứ thành... Chỉ cần các người này có năm người gia nhập Bạch mã doanh! Thì từ nay về sau, tiền hàng năm của Đẳng gia trang các người được miễn!" Tên kỵ binh quát lớn.

Nhất thời, trên luyện võ trường một mảnh ồn ào tiếng nghị luận.

Còn Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt cười ở trên con chiến mã, giống như hoàng đế tuần tra dân chúng dưới trường hãn, đảo mắt nhìn quét qua mọi người.

"Ân?" Hồng chấn kiệt ánh mắt dừng lại ở phía sau Đẳng Thanh Sơn, trên người một cô nương thanh tú, một thân áo vải nhìn rất mộc mạc, nhưng khuôn mặt trắng hồng non nớt, như búng ra sữa, thoạt nhìn qua là đã thấy tuổi vẫn còn nhỏ, tóc bện đuôi ngựa, có chút ngây thơ. Nhưng toàn tâm toàn ý của hắn lại đặt trên bộ ngực của nàng, vóc dáng cao ráo mảnh mai cũng nói lên là vị cô nương xinh đẹp sớm phát dục thành thực.

Ánh mắt của Hồng Chấn Kiệt không khỏi sáng lên.

CHƯƠNG 53: Muốn cưới em ta?

+ tap_chung_quoc

Hồng Chấn Kiệt trên mặt mỉm cười. Từ trên người Thanh Vũ thu hồi ánh mắt. Sau đó ánh mắt quét về phía Đẳng Vân Long cùng Đẳng Thanh Sơn.

"Gia nhập Bạch Mã doanh, không phải làm mã tặc sao?" Đẳng Vĩnh Tương nhướn mày hạ giọng nói.

Đẳng Vân Long trong lòng lo lắng. Nhìn Đẳng Thanh Sơn ngay bên cạnh "Thanh sơn. Người nói, làm sao bây giờ?"

"Bạch Mã doanh này, không phải dễ dàng đối phó." Đẳng Thanh Sơn suy tư.

Lúc này, các tộc nhân Đẳng gia trang dồn dập nghị luận .

"Rất nhiều người nằm mơ cũng muốn vào Bạch Mã doanh. Đây là cơ hội khó có thể có được." Gã kỵ binh bên cạnh Hồng Chấn Kiệt chỉ về hướng mười hai tên tráng hán không có áo giáp nói "Các người nhìn xem. Mười hai vị huynh đệ này. Chính là vừa rồi được tuyển ra từ năm thôn trang! Mỗi một thôn trang đều có người gia nhập Bạch Mã doanh. Đàng gia trang các người, cũng không ngoại lệ!"

Lời ý uy hiếp này. Bọn Đàng Thanh Sơn đương nhiên hiểu được.

"Thiếu đương gia!" Đàng Vân Long chấp tay, lớn giọng nói "Nam nhân Đàng gia trang chúng ta, không nỡ rời tông tộc..."

"Câm miệng!"

Tên kỵ binh tức giận lớn tiếng mắng, chiến mã hấn cười đột nhiên tiến lên vài bước. Ngồi ở trên, trường thương trong tay hấn liền đâm xuống.

"Phốc!"

Đàng Thanh Sơn một tay túm lấy cán thương. Ngẩng đầu nhìn gã kỵ binh nói "Vị huynh đệ Bạch Mã doanh này, chưa nói chuyện hôm nay Đàng gia trang ta có người gia nhập Bạch Mã doanh hay không. Chỉ là ngoại công ta, cũng là tộc trưởng họ Đàng chúng ta, không phải là người mà người có thể giết? Người hôm nay chỉ cần đứng đến tộc trưởng của chúng ta một chút thôi. Đàng thị tông tộc chúng ta chắc chắn sẽ không để người bước ra khỏi cánh cửa này!"

"Dám đánh gia gia ta.... Muốn chết." Đàng Thanh Hổ cũng rít gào lên.

"Cho Đàng gia trang chúng ta dễ dàng bị khi dễ lắm sao?"

"Lão tử bỏ sống người!"

Các nam nhân Đàng gia trang nhiều người cảm vũ khí, ánh mắt lóe ra hung quang. Tư thế chỉ cần một lời bất hòa là lập tức muốn động thủ.

"Người"

Gã kỵ binh hung hăng hai tay nắm lấy trường thương giật mạnh. Nhưng trường thương, tại trong tay Đàng Thanh Sơn không hề nhúc nhích. Bỗng nhiên Đàng Thanh Sơn nhẹ buông tay. Gã kỵ binh cả người không khỏi bắn ngã về phía sau, thiếu chút nữa té xuống ngựa. Vội vàng bắt lấy dây cương mới ngồi vững được, trông rất chật vật.

Đàng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn.

Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt nhìn thấy thế trong lòng thầm kinh: "Đàng Thanh Sơn này quả nhiên danh bất hư truyền. Tên tiểu tử A Nghiêm này là do chính phụ thân một tay bồi dưỡng, đã luyện xuất nội kinh. Vậy mà... giật cán thương không hề nhúc nhích. Xem ra hai năm trước, lời đồn Đàng Thanh Sơn cùng vị Thiết Sơn bang Nhị đương gia kia không phân cao thấp là không giả!"

Liếc mắt nhìn toàn bộ Đàng thị tông tộc."Trận chiến cùng Thiết Sơn bang, Bạch Mã bang của ta đã tổn thất không nhỏ. Tốt nhất là không nên để tổn thất nữa. Nếu chính thức đánh giết, đồ sát xong Đàng gia trang, nhân mã Bạch Mã doanh của ta phỏng chừng cũng phải tổn thất hơn phân nửa!"

Bạch Mã doanh đích xác toàn tinh anh. Lại mang trọng giáp, chiến mã.

Cả Hậu thiên cao thủ như Thiết Sơn bang Tam đương gia Vương Thiết Hải, cũng chỉ một lần tấn công đã bị giết chết. Hai vị đương gia còn lại của Thiết Sơn bang cũng chỉ có thể trốn tránh. Từ đó có thể tưởng tượng ra sự đáng sợ của Bạch Mã doanh.

Một khi, hơn một trăm trọng kỵ binh này tấn công. Quét sạch Đàng gia trang, đích xác không khó.

"Ha ha. Đàng Thanh Sơn. Thực không tệ." Hồng Chấn Kiệt cười nói "Nếu người gia nhập Bạch Mã doanh của ta. Đàng gia trang của người, tiền hàng năm đều miễn hết. Thế nào? Ta có thể cho người làm thủ lĩnh mới của Bạch Mã doanh!" Hồng Chấn Kiệt hiện tại cần nhất chính là cao thủ chân chính.

Bạch Mã doanh thủ lĩnh?

"Tạ ơn thiếu đương gia xem trọng ta. Nhưng Thanh Sơn không muốn rời xa gia đình. Tạm thời không nghĩ tới đi Bạch Mã hồ" Đẳng Thanh Sơn chấp tay nói.

Đẳng Thanh Sơn lúc này đánh cuộc!

Đánh cuộc, Bạch mã bang hiện tại đang trong lúc nguy cơ. Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt sẽ không nỡ tại Đẳng gia trang lãng phí tinh anh.

"Ha ha"

Ngồi trên chiến mã Hồng Chấn Kiệt phá lên cười "Tốt. Sau này ngươi lúc nào muốn gia nhập Bạch mã bang chúng ta, cứ tới! Hôm nay ta cũng không muốn so đo cùng Đẳng gia trang các ngươi."

Lời này vừa nói ra, Đẳng gia trang không ít người thở phào một hơi. Nhưng nhóm Đẳng Thanh Sơn, Đẳng Vân Long lại trở nên nghi hoặc.

Bạch mã bang chính là hoàng đế tại đất này.

Đã có bao giờ thấy qua Bạch Mã bang nhân nhượng? Thấy Bạch Mã bang giảng giải đạo lý?

Giảng đạo lý. Vậy đã không phải là Bạch Mã bang.

"Đẳng Thanh Sơn, cô nương phía sau ngươi, tên gọi là gì?" Hồng Chấn Kiệt đột nhiên nói.

Đẳng Thanh Sơn biến sắc.

Ở phía sau, Thanh Vũ lập tức túm lấy áo Đẳng Thanh Sơn, núp vào sau lưng.

"Là muội muội của ta." Đẳng Thanh Sơn nhìn chằm chằm Hồng Chấn Kiệt.

"Thiếu đương gia, ngươi hỏi tiểu cô nương này làm gì?" Tộc trưởng Đẳng Vân Long trầm giọng nói.

Hồng Chấn Kiệt không thèm quan tâm đến ánh mắt Đẳng Thanh Sơn. Hắn ha ha cười nói: "Muội muội của ngươi? Ồ ờ. Ca ca thì là một hán tử, muội muội đáng vẻ xinh đẹp thanh tú. Ta Hồng Chấn Kiệt hôm nay mặt dày cầu hôn với Đẳng gia trang các ngươi. Gả muội muội của ngươi cho ta làm thiếp. Thế nào?"

"Thiếu đương gia."

Là phụ thân, Đẳng Vĩnh Phàm nóng nảy nói "Khuê nữ của ta đã có hôn ước." Chỉ có thể trước hết nói dối cho qua.

"Có hôn ước? Hủy đi! Nếu không hủy được, ngươi nói cho ta biết. Nam nhân kia là ai, ta đi giết hắn." Hồng Chấn Kiệt khề cười nói "Đã là nữ nhân của Hồng Chấn Kiệt ta. Sau này phú quý hưởng vô cùng."

"Ta không gả cho ngươi!" Thanh Vũ chột hét.

Hồng Chấn Kiệt hai mắt sáng lên, cười nói: "Thanh âm rất dễ nghe." Lập tức hắn liếc mắt nhìn Đẳng Vân Long "Đẳng lão tộc trưởng. Ý ngươi như thế nào?"

"Thanh Vũ nó đã có hôn ước, thật sự không được." Đẳng Vân Long cũng lấy lý do này để bác bỏ.

Hồng Chấn Kiệt sắc mặt âm trầm xuống. Lạnh giọng nói với đám người Đẳng gia trang xung quanh "Ta Hồng Chấn Kiệt. Hôm nay cũng đã cho Đẳng gia trang các ngươi mặt mũi. Cho các ngươi mặt mũi, các ngươi cũng đừng có không biết điều! Chớ có tưởng Hồng Chấn Kiệt ta tính tình tốt lành. Các ngươi hãy nghe rõ đây cho ta. Chỉ một câu thôi, nữ nhân này theo ta đi. Dám nói một chữ không. Hôm nay ta lập tức huyết tẩy Đẳng gia trang các ngươi!"

Tức thời, bọn kỵ binh Bạch Mã doanh cùng tiến lên.

Lập tức mọi người trong Đẳng gia trang đều thấp thỏm trong lòng.

"Hừ" Hồng Chấn Kiệt sắc mặt âm trầm.

Theo Hồng Chấn Kiệt thấy, phụ thân hắn đã chết, Hồng Chấn Kiệt bây giờ chính là hoàng đế của đất Nghi thành. Tại Nghi thành này là do hắn định đoạt! Nữ nhân của Đẳng gia trang, hắn nhìn trúng ai chính là

phúc khí của người đó. Hôm nay hẳn cũng ra vẻ quân tử một phen. Không nghĩ tới Đàng gia trang không chịu nổi mặt, điều này làm Hồng Chấn Kiệt phát hỏa.

"Bà mẹ nó! Lo cái gì, cùng lắm thì giết sạch, tổn thất vài huynh đệ Bạch Mã doanh. Hừ, Bạch Mã bang ta chỉ ít còn có sáu ngàn huynh đệ nòng cốt! Mấy cái tiểu bang phái mà còn dám phản kháng?" Hồng Chấn Kiệt trường thành trong ổ thổ phỉ, một thân phỉ khí.

Đầu nóng lên, kệ cha mi, giết xong nói tiếp.

"Thanh Sơn!" Đàng Vĩnh Phàm nhìn Đàng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn, người nói làm sao giờ?" Đàng Văn Long ép nhỏ giọng "nếu động thủ có nắm chắc không?"

Nắm chắc?

Nếu động thủ ở Đàng gia trang, hơn trăm trọng kị binh của Bạch Mã doanh xung phong, Đàng Thanh Sơn muốn giết hơn trăm người cũng cần có thời gian. Đến lúc đó, có lẽ tộc nhân cũng đã chết nhiều người.

"Ca" Thanh Vũ giật áo Thanh Sơn.

Đàng Thanh Sơn quay đầu nhìn muội muội. Thanh Vũ nước mắt đầy mặt, tựa hồ cảm giác thấy tương lai biến thành đen tối.

"Tiểu Vũ, tin ta không? Bất kể ta quyết định thế nào, người vẫn tin?" Đàng Thanh Sơn nhìn Thanh Vũ.

"Ừ" Thanh Vũ nghiêng răng "Ta nghe lời ca ca"

Đàng Thanh Sơn siết chặt tay Thanh Vũ, sau đó ngẩng đầu nhìn Hồng Chấn Kiệt một thân sát khí "Thiếu đương gia, thực tế muội muội ta còn chưa thành niên. Cho dù là thành thân cũng phải đến niên tế thành niên xong đã. Ngoài ra, thành thân là đại sự nên phải do phụ mẫu làm chủ. Hay là đến nhà ta, ngồi xuống, nghiêm chỉnh bàn luận việc này, thế nào?"

Mắt Hồng Chấn Kiệt từ từ nheo lại, sau đó cười lạnh "Hảo, ta coi người có cái gì để bàn!"

Tức thì đám nhân mã của Hồng Chấn Kiệt, dọc theo con đường trong trang đi tới nhà Đàng Thanh Sơn. Đàng Thanh Sơn, Đàng Văn Long, Đàng Vĩnh Phàm đương nhiên đi cùng.

"Thanh Sơn, rốt cuộc trong hồ lô của người có thuốc gì?" không ít tộc nhân nhìn về phía nhà của Đàng Thanh Sơn, trong lòng nghi hoặc.

"Thanh Sơn, người không gả Thanh Vũ đi chứ" vài tộc nhân lo lắng.

Cũng có vài người già thở dài "Còn có cách nào nữa?"

Cũng may, Thanh Vũ là chính thức thành thân gả cho thiếu đương gia kia. Sau này không phải chịu nhiều đau khổ"

"Nói kiểu gì thế, Thanh Vũ sao lại gả cho thiếu đương gia được?"

Trong phòng chính nhà Đàng Thanh Sơn ngồi không ít người, ngoài sân cũng đứng đầy mã tặc của Bạch Mã doanh tay cầm binh khí.

"Nói đi" Hồng Chấn Kiệt đường bộ ngồi xuống, nhìn mọi người xung quanh.

Đàng Thanh Sơn cười nói "Vì thiếu đương gia muốn thành thân cùng muội muội nhà ta như vậy, người cũng phải thể hiện chút thành ý. Không nói tới sinh lễ, nhưng chí ít cũng phải định ngày tốt, lúc đó đến đón dâu mới đúng"

Đàng Thanh Sơn cảm thấy Thanh Vũ nắm tay hắn chặt hơn.

"Thanh Sơn!" không ít người nhìn Đàng Thanh Sơn, đều rất kinh ngạc.

"Đón dâu?" Hồng Chấn Kiệt liếc nhìn Thanh Vũ xinh đẹp đang khóc.

Theo tính tình của hắn, cứ thế mà mang Thanh Vũ đi cũng được, đón dâu cứ chớ gì. Nhưng mà: "Cô nương này thật khiến người ta động tâm. Ca ca nàng còn là cao thủ. Ta lấy muội muội hắn, hắn không

phải là anh rể ta sao? Đến lúc đó, lại kêu hấn gia nhập Bạch Mã bang” trong lòng Hồng Chấn Kiệt nghĩ thật hay, cười một cô gái xinh đẹp còn mang đi một cao thủ. Chuyện vui sao không làm?

”Ha ha cũng tốt, vậy thì định một ngày” Hồng Chấn Kiệt cười.

”Ngoại công, phía sau có ngày nào tốt?” Đằng Thanh Sơn hỏi.

Đằng Vân Long rất trầm tĩnh ”Mười sáu tháng ba là ngày tốt”

”Vậy không phải cần tới mấy ngày nữa sao?” Hồng Chấn Kiệt liền lắc đầu ”Ngày mốt, chín tháng ba, không phải là ngày tốt à? Chính là ngày mốt, đến lúc đó, ta tự mình đến đón dâu”

”Được, vậy thì ngày mốt” Đằng Thanh Sơn gật đầu.

”Thông khoái” Hồng Chấn Kiệt cười ha hả ”Đằng Thanh Sơn, anh rể của ta, ngày mốt ta tới, tự mình mang người lại đón dâu. Người nhất định phải tới chỗ ta uống rượu mừng”

”Nhất định. Thiếu bang chủ tự mình lại mời ta. Ta sao dám không đi?” Đằng Thanh Sơn đáp ứng.

”Hảo” Hồng Chấn Kiệt đứng dậy, không thềm chào hỏi ai, trực tiếp quay người ”Các huynh đệ, chúng ta đi!”

Nhìn theo đám người Hồng Chấn Kiệt rời đi, mấy người trong phòng náo loạn lên.

”Thanh Sơn, người nghĩ thế nào, sao lại gả muội muội người cho thiếu đương gia?” Viên Lan vội vàng nói.

Đằng Vân Long cũng nghi hoặc ”Thanh Sơn, người thực sự tính gả muội muội người qua đó?” Đằng Vĩnh Phàm cũng nhìn Đằng Thanh Sơn.

”Ca” Thanh Vũ bên cạnh nhìn Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn nắm tay muội muội an ủi ”Tiểu Vũ, không sao đâu, tin tưởng ca ca”

”Lần thành thân này không phải còn đợi đến ngày mốt sao?” Đằng Thanh Sơn nói.

”Ngày mốt, rất nhanh sẽ tới” Viên Lang khấn thiết nói.

”Nhưng Hồng Chấn Kiệt lại không có ngày mốt” Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn ra ngoài ”Nghe tiếng vó ngựa, đám người Bạch Mã doanh chắc đã rời khỏi Đằng gia trang ta rồi”

Trong phòng hoàn toàn không có người ngoài, chỉ có mấy người là vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Thanh Vũ, Đằng Vân Long. Những người khác đều bị ngăn ở ngoài không cho tiến vào.

”Thanh Sơn, người muốn làm gì?” mấy người Đằng Vĩnh Phàm phát giác không đúng.

”Con ra ngoài một chuyến” Đằng Thanh Sơn khẽ cười.

Hấn không cảm Luân Hồi thương, thi triển Thiên Nhai hành. Cả người chợt hóa thành một đạo ảo ảnh, chớp mắt đã biến mất, sau đó xuất hiện trên một nóc nhà đằng xa. Lại chớp lên một cái, bóng người đã biến mất khỏi tầm nhìn của bọn người Đằng Vân Long.

CHƯƠNG 54: Sụp đổ

Bên trong gian nhà, đám người Đằng Vân Long hoàn toàn ngơ ngẩn.

Chợt loé lên một cái đã ở trên nóc nhà xa xa, loé lên cái nữa liền biến mất trong tầm mắt, đây có phải là Đằng Thanh Sơn mà bọn họ biết không?

”Thanh Sơn hấn...” Đằng Vĩnh Phàm lắp bắp nói.

”Đây là khinh công, khinh công lợi hại nhất.” Đằng Vân Long phản ứng ngay, liền vui mừng nói: ”Ta lúc trẻ từng thấy qua vị Hồng Tứ Gia kia thi triển khinh công, tốc độ của Hồng Tứ Gia đó cũng không thể so với Thanh Sơn được. Quá nhanh, so với ngựa còn muốn nhanh hơn, Thanh Sơn không ngờ còn có khinh công lợi hại như thế.”

”Ca hấn thật lợi hại.” Thanh Vũ rất hưng phấn.

"Nghĩa phụ, Thanh Sơn bây giờ đi ra ngoài sẽ không có chuyện gì chứ?" Mẫu thân Viên Lan lo lắng nói.

Đằng Vân Long cũng nhíu mày, "Không nghe Thanh Sơn vừa nói sao? Hồng Chấn Kiệt kia không thể sống quá ngày mốt, Thanh Sơn bây giờ đi ra ngoài chính là giết đám người Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt đó, giết người của Bạch Mã Bang."

"Sư phó, vậy không có việc gì chứ?" Đằng Vĩnh Phàm cũng rất lo lắng, dù sao danh tiếng của Bạch Mã Doanh cũng rất lớn, đây chính là tinh anh nhất trong đám Bạch Mã Bang, mỗi chiến sĩ của Bạch Mã Doanh đều mang trọng giáp, cưỡi chiến mã, nếu cùng lúc xông lên thì cho dù là hậu thiên đỉnh cấp cao thủ cũng khó thoát được.

"Ta luôn không nhìn thấu Thanh Sơn, hắn mười tuổi có thể diệt bảy sói, giết Lang vương, một người không ai dạy dỗ lại có khả năng sáng tạo ra Hổ quyền, có thể giở được vạn cân, chính là nhất lưu vô giả. Bây giờ hắn lại hiển lộ ra khinh công kinh người như vậy." Đằng Vân Long nhìn chỗ bầu trời phía xa xa, "Nếu Thanh Sơn muốn trong khoảng khắc tìm Thiếu đương gia, tìm Bạch Mã Doanh, ta tin tưởng hắn nhất định làm được."

Bên trong gian nhà, mọi người đều yên lặng.

Những năm gần đây, quả thực Đằng Thanh Sơn không có gì là không làm được, không có gì có thể làm khó Đằng Thanh Sơn.

Bọn họ nhìn về phía bầu trời bên ngoài, trong lòng ai nấy đều yên lặng chờ đợi, tới giờ phút này rồi, điều duy nhất bọn họ có thể làm là chờ đợi.

Nguyên vốn trời đất cảnh sắc tươi đẹp, nhưng đột nhiên có mây đen che phủ, trời lập tức tối sầm xuống, từng đợt cuồng phong gào thét. Lão Thiên thật là biến hoá khôn lường.

Thi triển Thiên Nhai Hành, Đằng Thanh Sơn rất nhanh đã nhìn thấy bóng dáng người của Bạch Mã Doanh, liền lập tức dừng thi triển Thiên Nhai Hành, đơn thuần dựa vào tốc độ của thân thể cường đại mà bám theo. Lấy thân thể quái vật của Đằng Thanh Sơn thì tốc độ còn nhanh hơn tuần mã, có thể dễ dàng theo dõi.

Thiên Nhai Hành chính là khinh công bí tịch cao cấp nhất mà kiếp trước Đằng Thanh Sơn có được.

Thiên Nhai Hành này chủ yếu chia làm ba cấp độ, đạt cấp độ cao nhất có thể đạt tới hiệu quả Chỉ Xích Thiên Nhai, chỉ là Đằng Thanh Sơn bây giờ cũng chỉ có thể thi triển tới tầng thứ nhất, bởi vì tầng thứ hai và tầng thứ ba đều phải sau khi đạt Tiên Thiên cảnh giới mới có thể thi triển.

Dù sao Thiên Nhai Hành có những cấp độ như vậy, yêu cầu cũng thật quá khắt khe.

Thiên Nhai Hành tổng cộng có Tam Phúc bộ pháp đồ và Lục Phúc kinh mạch đồ.

Tầng thứ nhất chỉ cần luyện đệ nhất phúc đồ tối cơ bản nhất.

Đương nhiên do thân thể Đằng Thanh Sơn mạnh mẽ đến cảnh giới kinh người, đơn thuần chỉ cần dựa vào thân thể, đã mang lại tốc độ cực nhanh rồi, phối hợp với khinh công bí tịch, tốc độ lại càng đáng sợ.

"Ầm ầm ầm"

Mây đen đầy trời, tiếng sấm cũng bắt đầu vang lên.

Đằng Thanh Sơn như một đạo khói xanh, vẫn duy trì tốc độ chạy ngang với tuần mã, đi theo đám người Bạch Mã Doanh. Nhìn về xa xa, trong đôi mắt ẩn hiện sát cơ: "Hồng Chấn Kiệt, không nghĩ tới ngày hôm qua không phải là giết người, đã tránh cho người được một kiếp, nhưng người lại vẫn muốn đưa đến tận cửa, còn muốn Tiểu Vũ sao? Địa ngục không cửa lại dám một mình xông tới, chính là người muốn chết, không trách được ta."

"Đám người Bạch Mã Doanh này trên tay dính đầy máu tươi, hôm nay nhất định phải giết sạch." Tốc độ của Đằng Thanh Sơn đột nhiên nhanh hơn, trực tiếp ẩn vào trong Đại Duyên Sơn.

Trong Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Sơn tựa ma quỷ, tốc độ đột nhiên tăng lên.

Đám mã tặc Bạch Mã Doanh đang chạy trên đường qua Đại Duyên Sơn, mà lúc này Đằng Thanh Sơn đang ở trong Đại Duyên Sơn, di chuyển song song cùng đám mã tặc.

"Rời xa Đàng gia trang ta cũng khoảng chừng năm sáu dặm rồi, nếu như để bọn chúng cùng mấy ngàn người của Bạch Mã Bang hoà vào nhau sẽ sinh ra nhiều phiền toái, cũng đến lúc động thủ rồi." Đàng Thanh Sơn trong lòng rõ ràng, đám Bạch Mã Doanh này hẳn có khả năng tiêu diệt hết, chỉ là nếu như nằm trong năm sáu ngàn người của Bạch Mã Bang, năm sáu nghìn người ngựa, đó là cho dù đứng yên cho hắn giết, mỗi giây giết một người thì cũng mất đến gần hai canh giờ.

Huống chi bọn họ cũng không phải đứng yên cho hắn giết.

Hơn nữa nếu một đám người ngựa vậy cùng nhau chạy trốn, phải thêm bao nhiêu cái hai canh giờ? Cho nên đối mặt với biển người, cho dù là cao thủ hơn nữa cũng chỉ có thể bắt giết người đầu lĩnh mà thôi.

"Ầm ầm ào ào"

Bầu trời vang lên một tiếng sấm mãnh liệt, lập tức mưa lộp độp rơi.

Mưa to tới cực nhanh, chỉ trong thời gian mấy hô hấp, trời lúc này đã mưa như trút nước, điên cuồng đổ xuống. Cả khoảng trời lập tức trở nên một mảng nước mờ mịt.

"Trừ mười hai người vừa mới tham gia, còn lại một trăm bốn mươi sáu tên, từng người một vậy." Đàng Thanh Sơn tùy ý lấy trên mặt đất một ít đá, những cục đá đó là ám khí giá rẻ nhất. Đàng Thanh Sơn lúc này có được lực lượng cực lớn, nội kinh hùng hậu, lại là cao thủ nắm trong tay phương pháp ném ám khí, mỗi cục đá đó tương đương với một viên đạn xuyên giáp.

Ngay cả bậc cao thủ như Hồng Tứ Gia cũng phải thi triển tuyệt kỹ mới miễn cưỡng bảo vệ được chỗ hiểm, nhưng vẫn bị một viên đá bắn rơi binh khí trong tay, có thể tưởng tượng ra lực đạo của những viên đá này.

Hơn một trăm người cưỡi ngựa chạy vội.

"Con mẹ nó, cái khí trời quỷ quái." Hồng Chấn Kiệt cưỡi ngựa đầu tiên không khỏi nheo ánh mắt lại, bởi vì vô số những hạt mưa đang điên cuồng đổ xuống, nên ở trên mặt rất rát: "Lão Thiên này thay đổi bất thường, Tiểu Dao, xung quanh đây có địa phương nào có thể trú chân không?"

Người kỵ binh ở bên cạnh liền nói: "Thiếu đương gia, chỗ trú mưa sao? Cũng có một vài thôn trang người miền núi, đại khái khoảng ba dặm phía trước có một cái thôn trang, chúng ta có thể đến đó trú mưa. Bất quá Tam đương gia dẫn theo một số đông người ngựa, có lẽ sẽ không nhanh hơn chúng ta bao nhiêu, chừng khoảng hai ba mươi dặm, chúng ta chỉ cần chạy trong chốc lát là sẽ tới chỗ Tam đương gia, cứ tạm nghỉ ngơi trước đã."

"Được rồi, chạy tới đó luôn đi." Hồng Chấn Kiệt nói.

Vó ngựa chà đạp khiến bùn nước bắn tung toé, hơn một trăm người cưỡi ngựa chạy như điên.

"Ào ào!" Cuồng phong thổi tứ phía, mưa to đều bị thổi nghiêng hướng, đến cả lá khô héo trên núi cũng bị thổi bay, cả một khoảng trời tối tăm.

"Hư!"

Một âm thanh trầm thấp sắc bén vang lên, một đạo lưu quang từ bên trong núi bắn ra, xuyên thấu qua đầu một gã mã tặc của Bạch Mã Doanh đang chạy ở sau cùng.

Tên mã tặc đầu đội khôi giáp, trên trán xuất hiện một cái lỗ máu, máu tươi yên lặng đổ ra, trong nháy mắt lại được nước mưa hoà vào khiến trên mặt tên mã tặc này đều là vết máu. Tên mã tặc mở trừng hai mắt, sau đó cả thân thể mềm nhũn liền ngã ngựa ra đằng sau, té xuống ngựa.

Một cỗ thi thể cứ vậy từ trên ngã xuống, bùn nước bắn tung toé.

Trong bạo vũ cuồng phong, những tên mã tặc này ai sẽ quay đầu lại phía sau xem? Hơn nữa âm thanh một tên mã tặc ngã xuống, trong cơn mưa to căn bản không chú ý tới được.

"Hư!"

Lại là một viên đá.

"Phụp!"

Lại là một gã mã tặc trên đầu thủng một cái lỗ, hỗn hợp máu tươi pha trộn óc trào ra, lại là một cỗ thi thể nửa ngựa ngựa.

Một viên đá, lấy đi tính mạng của một tên mã tặc.

"Này Tam tử, người chạy chậm quá đấy, mau vung roi nhanh lên một chút." Nói đến đây tên mã tặc quay đầu lại nhìn thoáng qua, trong miệng vẫn còn gào thét, "Không nghe ca người nói..." nói đến đây ánh mắt tên mã tặc lập tức mở trừng, trên bùn đất phía xa xa, cứ mỗi khoảng chừng ba bốn trượng là có một cỗ thi thể, một cỗ thi thể nằm trong bùn lầy cũng đủ làm cho sắc mặt hắn trở nên trắng bệch. Phía sau hắn dĩ nhiên không còn ai sống sót.

"Thiếu đương gia..." Một thanh âm vang lên trong bầu trời mênh mông.

Trên trán hắn cũng xuất hiện một cái lỗ.

Tất cả mã tặc đều kinh động, tất cả mọi người đều quay lại nhìn, chỉ thấy tên mã tặc vừa gọi kia cũng tương tự vô lực từ trên ngựa ngã xuống, lăn xuống trong bùn lầy.

Chấn Kiệt điên cuồng hét lên, tất cả mọi người kéo dây cương dừng ngựa lại, hơn một trăm người hoảng sợ ở cùng một chỗ.

"Thiếu đương gia, đúng là ám khí, bọn họ đều là bị ám khí bắn thủng đầu." Có tên mã tặc hô lên, vừa nói lập tức một viên đá từ trong Đại Duyên Sơn bên cạnh bắn ra, bắn thủng đầu một gã mã tặc bên cạnh người Hồng Chấn Kiệt.

Một kích xuyên qua.

Đám mã tặc đó ngay cả một câu cũng không nói được, chỉ là hoảng sợ mở trừng mắt ngã lăn xuống, nhất thời cả đám mã tặc đều trở nên rối loạn.

"Vèo." Máu từ đầu tên mã tặc vừa chết bắn ra, trúng trên mặt Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt, Hồng Chấn Kiệt run lên, trong lòng giật mình một trận, nhìn về phía Đại Duyên Sơn, "Quá nhanh, ám khí đó căn bản ta cũng không kịp phản ứng, nếu như không phải ám khí bắn trên đầu Tiểu Dao mà là trên đầu ta, không phải ta đã chết sao?"

Hồng Chấn Kiệt trong lòng bắt đầu sợ hãi, hắn cũng không muốn chết, hắn còn có vô số kim tiền, đàn bà phụ nữ chờ hưởng thụ, hắn sao nguyện ý chết được?

"Thiếu đương gia, chúng ta ở chỗ này chẳng qua chỉ là bia cho hắn ngắm thôi." Có tên mã tặc hô lên, "Chúng ta mau trốn đi."

"Đúng, chạy trốn." Hồng Chấn Kiệt cắn răng hạ lệnh một cái.

Một viên đá lại xuyên qua đầu tên mã tặc vừa nói, Hồng Chấn Kiệt nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng lập tức run rẩy.

Lập tức lại có tên mã tặc ngã xuống.

"Chúng ta chạy mau." Có ba tên mã tặc không để ý đến Thiếu đương gia, lập tức muốn trốn đi.

"Phốc Phốc Phốc"

Ba cục đá phẳng phát như ba đạo thiểm điện. Bắn thủng óc ba người. Thân thể cả ba đồng loạt ầm ầm đổ xuống.

Ẩn trong Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Sơn nửa đứng nửa ngồi, phẳng phát như một pho tượng điêu khắc. Hai tròng mắt gắt gao nhìn chăm chú xa xa. Mỗi tay của hắn đều cầm một viên đá. Trước mặt cũng có hai đồng đá. Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể nhanh chóng nhặt lên những hòn đá trước mặt. Với tốc độ tay của Đằng Thanh Sơn, những người này như thế nào có thể trốn?

"Trốn?"

Đằng Thanh Sơn một mực nửa thân ngồi xổm bất động . Tay trái tay phải hơi vừa động. Hai viên đá đã xẹt qua trường không. Vuốt vuốt mặt Đằng Thanh Sơn tay trái tay phải lại nhặt lên hai viên đá. Nhanh chóng lại bắn tiếp ra một viên.

Đằng Thanh Sơn giờ phút này chẳng khác gì một họng súng bắn tĩa,mỗi một giây có thể phát ra hai viên đạn trọng hình.

Ba cỗ thi thể ngã nhào trên mặt đất.Phảng phất khiến trái tim của Hồng Chấn Kiệt bể ra làm ba. Hồng Chấn Kiệt nhìn lên Đại Duyên sơn. Cổ nén sợ hãi hô: "Ta biết người. Chính là người,đã hại chết cha ta. Giết chết sư huynh ta có đúng hay không? Người nói đi. Người đến cùng muốn cái gì mới có thể bỏ qua chúng ta. Hết thấy chúng ta cùng thương lượng."

Sư huynh của hần, chính là bị một viên đá xuyên thủng mất mạng. Mà Hồng Tứ gia cũng là vì liều mạng cảnh giác viên đá. Mới bị Vương Thiết Sơn túm lấy cơ hội giết chết.

"Người đến báo thù của Thiết Sơn Bang." Có mã tặc sợ hãi kinh hô.

"Là Thiết Sơn bang."

"Đại đương gia chính là bị ám khí này đánh văng binh khí." Từng đợt thanh âm bồi rối từ trong đám mã tặc vang lên.

Không nhìn thấy được địch nhân, thật là đáng sợ.

Hồng Chấn Kiệt trên mặt tràn đầy nước mưa. Hần nhưng lại cảm thấy bản thân hần, mồ hôi lạnh tuôn trào. Nhìn lên Đại Duyên sơn trước mặt. Nỗi sợ hãi trong lòng làm đầu hần có chút rối loạn.

CHƯƠNG 55: Là người!

"Không trốn mất mạng. mọi người cùng trốn thôi." Mã tặc mới vừa hô lên. "Phốc!" Đầu liền bị bắn vỡ nát. Từ trên lưng ngựa té rớt xuống.

Tên mã tặc ngay bên cạnh, ngay cả mũ giáp đều bị bắn thủng. Vốn đã sợ hãi, Hồng Chấn Kiệt chứng kiến một màn này. Không khỏi toàn thân run lên. Đáy lòng kịch liệt co quắp lại.Hai chân như nhũn ra. Mấy năm nay một mực sống dưới sự che chở của Hồng Tứ gia. Vị thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt có lúc nào chính thức cùng lợi hại cao thủ so chiêu?

"Làm sao bây giờ. Làm sao bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta không thể chết được. Không thể chết được!"

Hồng Chấn Kiệt cảm giác được chính mình không có cách nào hô hấp. Hần hung hăng vuốt nước mưa trên mặt. Cẩn rắng nhìn chằm chằm Đại Duyên sơn. Hần cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới. Đại Duyên sơn cũng có thể làm cho hần sợ hãi.

Hần không biết. Lúc nào sẽ có ám khí từ trong Đại Duyên sơn bắn ra.

Sợ hãi! Không chỉ Hồng Chấn Kiệt sợ hãi. Những tên mã tặc khác cũng có người muốn sụp đổ.

"Không trốn chính là chết a!" Sợ hãi địa thanh âm vang lên. Lập tức có bảy tên mã tặc chạy trốn.

"Phốc!" "Phốc!"

Bảy hòn đá. Liền tiếp xẹt qua trường không, thời gian chỉ trong một cái hô hấp. Bảy tên mã tặc, ngay cả năm trượng khoảng cách còn chưa từng chạy ra khỏi. Đều từ trên ngựa té rớt xuống.

"Đừng trốn. Trốn chính là chết!"

Lập tức có mã tặc hô. Dích xác,mới vừa rồi hể là có mã tặc trốn chạy. Thậm chí tên nào hô "Trốn". Toàn bộ đều bị giết. Đám mã tặc hoảng sợ đứng yên tại chỗ.

Không ai dám chạy. Chạy trốn chính là chết!

"Làm sao bây giờ. Làm sao bây giờ a. Thiếu đương gia?"

"Hắn sẽ giết sạch chúng ta. Thiếu đương gia!"

Tất cả mọi người đặt hy vọng lên vị thiếu đương gia này!

Thiếu đương gia, người được xưng là Bạch Mã bang đệ nhị cao thủ!

"Câm miệng hết cho ta!" Hồng Chấn Kiệt gầm lên một tiếng.

Thực lực mạnh không có nghĩa là tố chất tâm lý tốt. Đặc biệt, cứ cho là thực lực của hắn không khác biệt mấy so với sư huynh của hắn. Vẫn chưa từng có một điểm phản kháng đã bị giết chết. Hồng Tứ gia so với hắn mạnh hơn nhiều, vẫn bị đánh văng binh khí. Hồng Chấn Kiệt minh bạch, hắn tuyệt đối không thể thoát khỏi ám khí trí mạng này.

"Đều đừng âm ỉ nữa. Thiếu đương gia đang suy nghĩ biện pháp." Có mã tặc rống to.

Đột nhiên một mã tặc nhảy xuống ngựa. Trốn ở phía sau ngựa. Đồng thời hô lớn: "Mọi người xuống ngựa. dùng Thanh tông mã ngăn trở. Tên Thiết Sơn bang kia sẽ không thể giết giết chúng ta."

Học theo, đại lượng mã tặc cả đám nhanh chóng xuống ngựa, nấp ở phía sau ngựa, không dám ngẩng đầu.

"Như vậy mới tốt." Hồng Chấn Kiệt thầm thở phào một hơi. "Ám khí cao thủ? Thanh tông Đạp tuyết bảo mã của ta, gần cốt cứng tráng, lại có hai tầng trọng giáp bảo vệ. Cao thủ kia dù lợi hại đến đâu. Cũng không thể bắn thủng thân thể của Đạp tuyết bảo mã mà giết ta." Chẳng những Hồng Chấn Kiệt nghĩ như vậy. Những tên mã tặc khác cũng nghĩ như vậy.

Trong Đại Duyên sơn. Đẳng Thanh Sơn nhìn một màn này. Không khỏi lạnh lùng cười nhạt: "Bọn chúng tưởng, ngựa không biết sợ hãi sao?" Đẳng Thanh Sơn rất rõ ràng. Nếu như dưới toàn lực. Sau khi viên đá xuyên qua cơ thể chiến mã, vẫn có thể còn đà bắn chết mã tặc phía sau chiến mã, nhưng là như vậy, đối với cổ tay phải dụng lực quá nhiều.

Đẳng Thanh Sơn tay phải tay trái, mỗi tay đều nhấc lên một hòn đá.

"Ngựa chạy. Ta xem các ngươi làm sao bây giờ!" Đẳng Thanh Sơn hai tay đột ngột hướng phương hướng đám mã tặc. Bắn ra hai hòn đá.

"Thiếu đương gia. Người nói chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?" Đám mã tặc trốn sau chiến mã, bắt đầu sôi nổi thương lượng.

Hồng Chấn Kiệt ở hoàn cảnh an toàn. Lúc này mới bình tĩnh tự nhủ. Đúng vào lúc này. Bên cạnh có mã tặc hô: "Thiếu đương gia. Chúng ta mới vừa triệu đến mười hai người. Bọn chúng, một người cũng không hề chết! Bọn họ không có trọng giáp bảo vệ. Vậy Thiết Sơn bang cao thủ kia giết bọn chúng, so với giết chúng ta thì dễ dàng hơn a."

Đám mã tặc đều phát hiện ra tình huống này.

"Bọn họ một người cũng không chết. Nhưng chúng ta lại đã chết đến bốn mươi ba huynh đệ." Có mã tặc hô lên. Mặc dù này mười hai người này cũng muốn gia nhập Bạch Mã doanh. Nhưng dù sao vẫn chưa có từng sống chung. Những tên mã tặc khác đối bọn họ cũng không có bao nhiêu tình nghĩa huynh đệ.

"Thiếu đương gia. Cao thủ Thiết Sơn bang kia, có phải hay không chỉ giết chúng ta vì đã diệt Thiết Sơn bang, mà không giết bọn họ?" Có mã tặc nói.

"Đúng."

Hồng Chấn Kiệt liếc mắt nhìn mười hai người. Cũng đồng ý với giải thích này.

Đúng vào lúc này

"Hừ!" "Hừ!" "Hừ!" "Hừ!"

Đại lượng đá từ trong Đại Duyên sơn điên cuồng bắn ra. Mỗi một viên đá trực tiếp xuyên qua trọng giáp trên thân ngựa, xuyên vào tận trong cơ thể. Liền có hai đầu chiến mã xui xẻo bị bắn thủng đầu.

Tiếng ngựa kêu hí vang lên!

Vó ngựa phi đạp. Thân thể bị xuyên thủng đau đớn, làm từng đầu chiến mã điên cuồng chồm lên chạy loạn. Đám mã tặc căn bản kéo lại không được. Thậm chí còn có số ít mã tặc cầm dây cương, bị chiến mã thoảng cái kéo lê trên mặt đất.

Hưu! Hưu! Hưu!

Lại là ba viên đá. Đầu của ba tên mã tặc bị chiến mã đang kéo đi, tất cả đều bị bắn thủng, mất mạng đương trường, máu tươi ào ạt chảy ra.

Mới vừa trốn ở sau ngựa cảm giác được an toàn. Hồng Chấn Kiệt vừa mới thở phào một hơi. Hắn chợt phát hiện những chiến mã bên cạnh chồm lên chạy như bay phóng đi. Hồng Chấn Kiệt gấp đến độ túm một cổ thi thể trên mặt đất che trước người. Vừa mới nhìn ra có chút hy vọng. Hiện tại chiến mã chạy đi. Hy vọng bị nghiền nát. Điều này làm đám mã tặc càng thêm sợ hãi.

Không ít mã tặc đều học Hồng Chấn Kiệt. Túm lấy thi thể che ở trước người.

"Thiếu đương gia. Chúng ta liều mạng đánh lên trên núi đi thôi!"

"Người, cái tên Nhị Lăng tử này. Người có biết người nọ ở chỗ nào trên núi không? Chúng ta còn chưa có tới được trên núi. Sợ rằng toàn bộ đã bị giết chết."

"Đều câm miệng hết cho ta!" Trong cơn hoảng sợ Hồng Chấn Kiệt đột ngột gầm lên một tiếng.

Đám mã tặc toàn bộ đều ngậm miệng.

Đúng vào lúc này

"Chúng ta trốn a! Cao thủ Thiết Sơn bang kia không giết chúng ta đâu!" Một tráng hán cầm cây trường thương lập tức chạy đi như bay. Đây là một trong mười hai người mà Bạch Mã doanh vừa mới thu nhận. Nhất thời, trong cơn hoảng sợ, mười một người còn lại cũng liền đứng lên chạy đi.

"Ngăn cản bọn họ!" Hồng Chấn Kiệt gầm lên một tiếng.

"Muốn chạy trốn!" Chung quanh cũng có mã tặc. Một cước đã đem hán tử đang cấp tốc chạy gạt ngã.

Mười hai người thì chỉ có tám người đào thoát, bốn người bị chặn lại. Dích xác Đằng Thanh Sơn không giết tám người kia.

"Đương gia, xin hãy thả ta đi. Ta còn có vợ, có con nữa!" một tráng hán liền quỳ xuống lạy.

"Lão tử ở đây chịu tội, các người lại muốn an an ổn ổn trốn" thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt rất bất bình "mấy người các người, trừ phi hôm nay lão tử còn sống rời khỏi đây, còn không, đừng ai nghĩ tới chuyện trốn"

Bức bọn chúng ở lại đây cùng chết?

"Hỗn đản!" bốn người bị chặn lại đều nghiêng rằng nghiêng lợi, trong lòng cực hận. Nhưng xung quanh họ, mỗi người đều bị một mã tặc chia thương vào cổ khiến bọn họ hoàn toàn không dám động.

Phốc! phốc! phốc! phốc!

Liên tục bốn âm thanh vang lên, đầu của những mã tặc canh giữ bốn người đã bị bắn xuyên.

Bốn người chấn kinh nhìn mã tặc đứng bên ngã ầm xuống, tiếp đó là vui mừng. Theo người đầu tiên bỏ chạy, ba người còn lại cũng giương chân ra sức chạy trốn.

"Chúng ta cũng trốn!" có hai mã tặc cũng bắt chước theo bốn người kia chạy trốn.

Hai hòn đá xét qua không trúng, mang theo hai vết máu. Hai thi thể ngã ầm xuống.

Chạy cũng chết!

Không chạy, cũng là chờ chết!

Dưới trời mưa to, chín mươi mấy tên mã tặc đều muốn phát điên.

"Các huynh đệ, cùng đánh lên đó, giết thẳng khốn kia!" một tên mã tặc ôm thi thể che cho mình, điên cuồng kêu lên.

Nhưng lại "phốc" một tiếng, một hòn đá sượt qua thi thể, xuyên thủng cổ họng hắn. Tên mã tặc kia cũng bỏ mạng!

"Người, người rốt cuộc muốn gì mới thả chúng ta" có mã tặc sụp xuống, hướng Đại Duyên Sơn hét điên cuồng.

Tổ chất tinh thần của thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt còn không bằng nửa mã tặc "Ta ở đây nhất định sẽ chết, nhất định sẽ chết! Ta cần bản tránh không được, tránh không được!" Hồng Chấn Kiệt toàn thân phát run, mắt ửng đỏ. Hồng Chấn Kiệt quay nhìn Đại Duyên Sơn, đứt hơi khản tiếng hét "Người muốn gì, người rốt cuộc muốn gì. Người nói đi, ta toàn bộ đều cho người hết!"

Nhưng vẫn có mã tặc điên cuồng.

"Thiết Sơn bang hỗn đản. Ông già nhà người đây chết thì chết, tám ngàn huynh đệ Bạch Mã bang ta sẽ báo thù cho ta" một mã tặc vạm vỡ chột hét lớn.

"Ngậm miệng" Hồng Chấn Kiệt ngoảnh đầu thét tên mã tặc kia.

Tên mã tặc kia ngẩn ra nhìn hằm sau đó tức giận "Thiếu đương gia, cùng lắm thì chết, sợ cái gì!"

"Người ngậm miệng cho ta" Hồng Chấn Kiệt tát một cái khiến mã tặc kia lão đảo.

"Ha ha, đó chính là thiếu đương gia của Bạch Mã bang, ha ha!" một giọng nói hùng hậu đột nhiên quanh quẩn trong thiên địa. Cả tiếng mưa to cũng không át nó đi được.

Tất cả mã tặc phút chốc an tĩnh lại.

Giọng nói này chính là của cao thủ ám khí ẩn tàng trong Đại Duyên Sơn.

"Đúng, ta đó, ta là thiếu đương gia của Bạch Mã bang" Hồng Chấn Kiệt liền nói "Người nói đi, rốt cuộc muốn gì mới thả ta. Người cứ nói đi!"

"Người, hôm nay nhất định chết" âm thanh hùng hậu kia lại vang lên

Sắc mặt Hồng Chấn Kiệt chớp mắt tái xanh "Không, không"

"Bất qua, những mã tặc khác không nhất định phải chết!" giọng nói kia tiếp tục vang lên. Những mã tặc còn lại không ít người vui mừng "Chỉ cần các người giết chết vị thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt này ta sẽ tha cho các người một con đường sống! Nếu trợ giúp Hồng Chấn Kiệt, vậy nhất định sẽ chết!" âm thanh vang vang trong thiên địa khiến mã tặc bắt đầu loạn lên.

Giết thiếu đương gia?

Ồ Bạch Mã bang ai dám giết thiếu đương gia? Nhưng ở thời khắc sinh tử, không ít mã tặc lại bắt đầu nhìn nhau.

"Các người muốn làm gì?" Hồng Chấn Kiệt giữ.

"Các huynh đệ" có mã tặc hét lên "cùng lắm là chết, các người cho rằng, hỗn đản Thiết Sơn bang kia sẽ dễ dàng thả các người đi như vậy sao?"

"Các huynh đệ, hôm nay không còn con đường thứ hai. Giết Hồng Chấn Kiệt"

"Hồng Chấn Kiệt không chết. Chúng ta sẽ chết!" lập tức có mã tặc rống lên

Tức thời, quá nửa mã tặc đều cầm thương đánh tới phía Hồng Chấn Kiệt. Nhưng cũng có bộ phận mã tặc từ nhỏ được Hồng tứ gia huấn luyện, tuyệt đối trung thành điên cuồng bảo vệ Hồng Chấn Kiệt, quay lại đánh giết những kẻ làm phản.

Tức thời hoàn toàn hỗn loạn.

Từng sinh mạng, trong tàn sát lẫn nhau mà chết đi, máu tươi chảy thành vũng, mưa to đổ xuống, nhuộm đỏ một vùng xung quanh.

"Muốn giết ta, đều chết hết đi" Hồng Chấn Kiệt không hổ được xưng là đệ nhị cao thủ của Bạch Mã bang, liên tục giết chết mười mấy tên mã tặc đánh tới hắn.

Lúc này, mã tặc còn sống cũng chỉ còn hai ba mươi người.

"Xem ra còn cần ta xuất thủ" âm thanh hùng hậu vang lên.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Nhiều hòn đá xẹt qua, từng mã tặc bị giết chết. Kể cả những mã tặc công kích Hồng Chấn Kiệt cũng bị giết chết.

Chỉ một lát sau, mã tặc còn sống chỉ còn lại mình thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt.

Hồng Chấn Kiệt nắm chặt trường đao nhìn xung quanh, thi thể đầy đất. 146 mã tặc chỉ còn lại mình hắn. Hồng Chấn Kiệt đột nhiên tròn mắt, quay về Đại Duyên Sơn gào thét "Là người! Người cố ý để chúng ta tự giết lẫn nhau, để người đỡ tổn sức đúng không?" đến lúc này, Hồng Chấn Kiệt cuối cùng cũng hiểu.

"Người thật thông minh" giọng nói vốn hùng hậu kia đột nhiên biến thành có vẻ quen thuộc.

"Giọng nói này, ta đã nghe qua ở đâu" Hồng Chấn Kiệt nhíu mày.

Một bóng người từ Đại Duyên Sơn nhảy ra, hạ xuống đất bùn, đi về phía Hồng Chấn Kiệt. Hồng Chấn Kiệt đội mưa, chăm chú nhìn người này. Hắn rất muốn nhìn xem ám khí cao thủ đáng sợ, như là ác mộng kia rốt cuộc là ai! Nếu không hắn chết cũng không cam tâm!

"Là người!" Hồng Chấn Kiệt chấn kinh trợn mắt.

Đằng Thanh Sơn tay không cứ thế từng bước đi về phía Hồng Chấn Kiệt.

"Người giết chết sư huynh ta, hại chết cha ta! Nguyên lai chính là người. Đằng Thanh Sơn!" trong mắt Hồng Chấn Kiệt chỉ có sự kinh sợ, không khỏi thối lui.

CHƯƠNG 56: Dư âm

Mưa to làm toàn thân Hồng Chấn Kiệt ướt đẫm, nhưng giờ phút này trong tâm hắn lại càng lạnh lẽo hơn!

"Đằng Thanh Sơn, người đại nhân đại lượng tha cho ta một con đường sống đi." Hồng Chấn Kiệt cổ họng nuốt một ngụm, một mặt vừa lùi về phía sau, một mặt nói: "Ta, ta sẽ phế thê tử của ta, ta sẽ lấy muối muối người làm chính thê, muối muối người sau này sẽ là Đại phu nhân của Bạch Mã Bang, ta sẽ nhường vị trí Đại đương gia cho người, cầu xin người tha cho ta."

Hồng Chấn Kiệt phốc một tiếng quỳ xuống đất.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn Đằng Chấn Kiệt đang quỳ trên mặt đất khấu đầu cầu xin tha thứ.

"Xin xin !" Hồng Chấn Kiệt miệng còn đang nói, đột nhiên một đạo hàn quang khởi xuất, thẳng đến chỗ yếu hại của Đằng Thanh Sơn.

"Đi tìm chết đi." Hồng Chấn Kiệt sắc mặt đỏ bừng, bộ dạng điên cuồng.

Kì thật khi Đằng Thanh Sơn hiện thân, Hồng Chấn Kiệt hiểu được Đằng Thanh Sơn không có khả năng tha tính mạng cho hắn, bởi vì chính mình đã biết bộ mặt thật của hung thủ, nếu đối phương không hiện thân thì Hồng Chấn Kiệt hắn còn có một tia cơ hội giữ mạng, cho nên Hồng Chấn Kiệt cầu xin tha thứ cũng là để khiến cho Đằng Thanh Sơn kinh hãi, rồi thì triển ra một đao cực mạnh!

Cần phải giết chết Đằng Thanh Sơn.

Không phải Đằng Thanh Sơn chết thì là Hồng Chấn Kiệt hắn chết.

"Thương." Hai ngón tay phải của Đằng Thanh Sơn kẹp lấy trường đao, lạnh lùng nhìn Hồng Chấn Kiệt. Mấy cái tiểu thủ đoạn này của Hồng Chấn Kiệt đối với một đại siêu cấp sát thủ đã trải qua huấn luyện như Đằng Thanh Sơn mà nói, chính là trẻ con. Đằng Thanh Sơn muốn làm chính là nhìn thấy đối phương giây dựa, lần lượt làm tan biến hi vọng của đối phương, khiến cho đối phương tan vỡ, tuyệt vọng.

Hồng Chấn Kiệt sắc mặt đại biến, thân hình cứng đờ lại.

"Buồn cười !" Đàng Thanh Sơn tay phải vừa động, trường đao vừa bị hấn kẹp lấy liền xẹt qua cổ của Hồng Chấn Kiệt.

"Phốc!" Máu tươi tựa như một đám hơi nước phun ra.

Ánh mắt của Hồng Chấn Kiệt mở trừng, tựa hồ như không thể tin chính mình sẽ bị chết thế này, "Người, người..." Hấn muốn nói cái gì đó, nhưng lập tức vô lực ngã lộn xuống đất, ánh mắt trở nên âm đạm.

Giết chết Hồng Chấn Kiệt, trong lòng Đàng Thanh Sơn không có một chút dao động.

Chỉ thấy Đàng Thanh Sơn đi đến bên từng cỗ thi thể kiểm tra lại một phen, đề phòng có người chưa chết hẳn, kiểm tra toàn bộ một trăm bốn mươi sáu thi thể một lần, Đàng Thanh Sơn lúc này mới yên lặng rời đi trong cơn mưa to.

Đàng gia trang, bên trong phòng của Đàng Thanh Sơn.

Đàng Vân Long, vợ chồng Đàng Vĩnh Phàm, Thanh Vũ bốn người đang ngồi ngốc ở đây, tất cả mọi người đều lo lắng chờ đợi.

"Không biết Thanh Sơn hấn có chuyện gì hay không." Đấy lòng Viên Lan thực sự lo lắng.

"Người im lặng một chút đi, đừng nói những điều đó, Thanh Sơn hấn sẽ không có việc gì đâu." Đàng Vĩnh Phàm quát lên một tiếng, Đàng Vĩnh Phàm rất hiếm khi quát Viên Lan một lần, nhưng lúc này, hiển nhiên Đàng Vĩnh Phàm cũng đang lo lắng.

"Bớt tranh cãi đi." Tộc trưởng Đàng Vân Long nhíu mày quát lên.

Thanh Vũ lặng lẽ ngồi ở cạnh tường, không nói câu gì, ánh mắt gắt gao hướng ra bên ngoài.

"Hô!" Bên trong phòng nổi lên một trận gió mạnh, một bóng người liền xuất hiện bên trong phòng.

"Cha, mẹ!"

Thân ảnh cao lớn quen thuộc kia khiến cho bốn người bên trong phòng lập tức vui mừng đứng dậy, Thanh Vũ đang ngồi ở cạnh tường liền vọt tới trong lòng Đàng Thanh Sơn, ôm lấy Đàng Thanh Sơn, tại trong ngực Đàng Thanh Sơn mà khóc ầm lên, "Ta biết ca sẽ trở về được mà, ca." Nói xong lại khóc.

"Tiểu Vũ, người xem không phải ca không có bị thương một chút nào sao? Đừng khóc nữa." Đàng Thanh Sơn sủng ái sờ sờ đầu Thanh Vũ hai cái.

Thanh Vũ cũng thích cái động tác quen thuộc này của Đàng Thanh Sơn, chỉ nấc lên vài cái rồi không hề khóc nữa.

"Thanh Sơn, có việc gì không?" Mẫu thân Viên Lan nhìn quanh Đàng Thanh Sơn.

"Còn phải nói, Thanh Sơn không phải vừa nói chính mình không có chuyện gì sao?" Đàng Vĩnh Phàm quát lên một tiếng, đồng thời ánh mắt hấn cũng cẩn thận quan sát trên người Đàng Thanh Sơn một phen.

Đàng Thanh Sơn cảm nhận từ ngữ của người thân, trong ánh mắt ẩn chứa sự quan tâm, yên lặng nói: "Mặc kệ thế nào cũng không cho phép người khác làm tổn thương bọn họ." Uy hiếp gia đình của mình, Đàng Thanh Sơn sẽ không từ bất kì thủ đoạn nào để giết hết, nhưng sẽ không động thủ bừa bãi, chỉ ra tay vừa phải, đã giết thì nhất định phải làm sạch sẽ, không được lưu lại hậu họa.

"Thanh Sơn, thế còn Bạch Mã Doanh kia." Ngoại công Đàng Vân Long hỏi.

"Không còn Bạch Mã Doanh." Đàng Thanh Sơn ngồi xuống nói.

Mấy người bên trong phòng rung mình.

"Thanh Sơn." Đàng Vĩnh Phàm kinh hãi, "Ý của ngươi là người của Bạch Mã Doanh...?"

"Toàn bộ đã chết." Đàng Thanh Sơn rất bình tĩnh nói.

"Một người cũng không lưu lại?" Đàng Vân Long cũng không dám tin tưởng.

Đặng Thanh Sơn gật đầu thừa nhận.

Đặng Vĩnh Phàm cũng Đặng Vân Long nhìn nhau, không giấu được sự kinh hãi. Tuy sớm biết Đặng Thanh Sơn đi giết Thiếu đương gia và người của Bạch Mã Doanh, chỉ là nghe đến chỗ đội ngũ tối tinh anh của Bạch Mã Bang là Bạch Mã Doanh bị giết sạch không một ai sống sót, vẫn cảm thấy rung động.

"Thanh Sơn, Bạch Mã Doanh bị người giết sạch, Bạch Mã Bang kia có thể biết hay không?" Đặng Vân Long dò hỏi, dù sao toàn Bạch Mã Bang cũng có tám ngàn đệ tử, tuy nói cùng Thiết Sơn Bang đại chiến có chút tổn thất, nhưng lượng nhân mã vẫn còn rất nhiều, hơn nữa Bạch Mã Bang còn có rất nhiều tay chân bên ngoài.

Nếu mấy nghìn nhân mã kia chém giết đến đây, một mình Đặng Thanh Sơn liệu có chống lại được không?

"Ngoại công, các người yên tâm, chỉ cần các người không nói sẽ không có ai biết." Đặng Thanh Sơn tự tin nói.

Đặng Vân Long nhìn về phía ba người Đặng Vĩnh Phàm, Viên Lan, Thanh Vũ nói: "Các người nhớ kỹ, việc này ngàn vạn lần không thể truyền ra ngoài."

"Vâng, đánh chết ta cũng không nói." Thanh Vũ liên tục gật đầu.

"Yên tâm đi, không ai có thể hoài nghi, qua vài ngày nữa các người sẽ biết." Đặng Thanh Sơn tin tưởng nói, lúc này đây, mười hai hán tử mà hắn tha đi, một là không giết mười hai người này trên tay cũng bớt một ít oan hồn, hai là Đặng Thanh Sơn cũng muốn nhờ miệng của họ, truyền bá tin tức này về Nghi Thành.

Ngoại trừ Hồng Chấn Kiệt, còn lại đám mã tặc cùng mười hai người kia đều cho là cao thủ ám khí của Thiết Sơn Bang quay lại báo thù.

Mưa tối nhanh mà tạnh cũng nhanh, không đến nửa canh giờ mưa liền ngừng lại.

Mấy ngàn nhân mã của Bạch Mã Bang bắt đầu sửa sang lại đồ đạc, giáp trụ, chuẩn bị lên đường.

Phía sau đám người của Bạch Mã Bang là một cái trang lớn, những tộc nhân trong trang này đang đứng nhìn nhân mã của Bạch Mã Bang.

Tại chiếc ghế bên trên con đường, Tam đương gia đang khoác áo du thú ngồi.

"Còn chưa tới đây sao?" Tam đương gia nhướng mày.

"Tam đương gia, thiếu đương gia mang theo nhân mã của Bạch Mã Doanh, đi tìm thêm người mới, phỏng chừng đang ở bên ngoài trú mưa." Một tên mã tặc ở bên cạnh nói.

Tam đương gia cũng nói: "Hiện tại mưa đã tạnh rồi, cũng đã đợi một lúc lâu, bọn người Chấn Kiệt cũng nên về rồi chứ."

Tên mã tặc kia cẩn thận một chút, "Tam đương gia, hay là ta mang một vài huynh đệ đi tìm?"

Tam đương gia gật đầu, giơ tay lên nói: "Được, người mang theo mười người dọc theo con đường quay trở lại, đi tìm xem, xem đám người Thiếu đương gia bọn họ đang ở đâu."

"Vâng, Tam đương gia." Tên mã tặc này lập tức vung tay lên, sau đó hơn mười tên mã tặc liền vội vàng cưỡi ngựa chạy đi.

Bạch Mã Bang đã có rất nhiều mã tặc đã lên ngựa, có một bộ phận mã tặc bắt đầu tiến về trại.

"Tam đương gia, Tam đương gia." Một tiếng hét thê lương từ xa vang lên.

Tam đương gia đang ngồi trên ghế lẳng lặng chờ, nghe tiếng kêu thê lương, sắc mặt không khỏi biến đổi, mạnh mẽ đứng dậy, rít lên nói: "Kêu cái gì, có chuyện gì xảy ra?"

"Chết! Tam đương gia chết! Bạch Mã Doanh toàn bộ chết hết." Tiếng kêu thê lương từ xa vang lại, đại lượng mã tặc của Bạch Mã Bang đang chậm chậm rồi đi lập tức dừng lại, tất cả yên lặng nhìn về phía xa, nơi có hơn mười đầu mã tặc đang chạy đến.

Hơn mười tên mã tặc kia vẻ mặt đầy hoảng sợ, liền hô: "Toàn bộ đã chết hết, không một người sống sót."

Tam đương gia sắc mặt đại biến!

"Các huynh đệ! Theo ta đi!" Tam đương gia điên cuồng gào lên một tiếng, trực tiếp nhảy lên Xích Hỏa Mã ở bên cạnh, vừa quất roi ngựa, "Phi!"

Xích Hỏa Mã điên cuồng lao đi.

"Đi!" Vô số vô số mã tặc đi phía sau Tam đương gia, liền vội vàng chạy theo.

"Bạch Mã Doanh chết hết?" Nghe được tin tức này khiến đám mã tặc hoàn toàn sợ đến ngất người, sau đó cả đám rống lên, cũng hướng về Tam đương gia lao đi.

Thiên quân vạn mã điên cuồng chạy.

Thanh thế này làm cho đám tộc nhân bên trong trang kia kinh hãi.

"Các người có nghe thấy không? Thiếu đương gia của Bạch Mã Bang, cùng với Bạch Mã Doanh tất cả đều chết hết."

"Ai giết?"

"Ai biết được? Chẳng qua người cứ nhìn đám người của Bạch Mã Bang đều như người điên, đám thiên quân vạn mã này chém giết tới, ai chống lại được." Nhìn đám mã tặc đang vội vàng rời đi, phảng phất như một cơn hồng thủy điên cuồng tràn về phía trước, cỗ khí thế này quả khiến người khác trong lòng run sợ.

Nhân mã của Bạch Mã Bang từ từ đông đủ, rất nhanh đi tới chỗ có vô số thi thể.

"Luật !" Kéo mạnh dây cương, một đàn chiến mã dừng lại.

Tam đương gia từ trên Xích Hỏa Mã nhảy xuống, vội vàng hướng đến đám thi thể kia chạy tới, bần bật ngã xuống, đám mã tặc của Bạch Mã Doanh đều vẫn mặc trọng giáp, chỉ là không còn một ai sống sót.

Vô số mã tặc theo sau đều sợ đến ngất người.

Sắc mặt Tam đương gia cũng cực kỳ khó coi, gào lên: "Mau, nhìn xem còn có chỗ nào nữa không, sẽ còn chỗ khác nữa." Nói xong Tam đương gia vội vàng kiểm tra từng thi thể một, rất nhanh, Tam đương gia liền phát hiện thi thể Hồng Chấn Kiệt, ánh mắt của Hồng Chấn Kiệt vẫn mở trừng trừng như trước, chết không nhắm mắt.

"Tam đương gia, người của Bạch Mã Doanh tự giết hại lẫn nhau." Một tên mã tặc sợ hãi hô lên.

Chính xác, vết máu của một vài tên mã tặc còn cầm trường thương, đó là một nhóm mã tặc tự giết hại lẫn nhau.

Đầu bị bắn thủng, ngay cả mũ giáp cũng bị bắn thủng, toàn bộ đều bị ám khí bắn thủng." Cũng có tên khác hô lên.

Tam đương gia sắc mặt trầm ngâm, không nói một lời.

"Là cao thủ ám khí của Thiết Sơn Bang, chính là cao thủ ám khí đã đánh văng binh khí của Đại đương gia, hẳn quay lại báo thù." Một tên mã tặc nói.

"Tam đương gia, chúng ta hãy vì Thiếu đương gia mà báo thù."

"Tam đương gia."

Đám mã tặc xung quanh đều hướng về phía Tam đương gia, vị Thiếu đương gia này chết giúp cho địa vị của Tam đương gia trong Bạch Mã Bang trở nên cao nhất.

"Là ám khí ! Vương Hòa sư diệt cùng đại ca ta, đều bởi vì ám khí này mà chết." Âm thanh trầm thấp của Tam đương gia vang lên, "Hơn phân nửa người của Bạch Mã Doanh này đều là bị loại ám khí kia bắn chết, cho nên cảnh giết lẫn nhau kia là một màn do hung thủ ngụy trang ra, làm loạn sự suy đoán của chúng ta. Hung thủ này là cao thủ ám khí của Thiết Sơn Bang, chính là kẻ giết chết Vương Hòa sư diệt cùng với gián tiếp giết chết đại ca ta. Phóng chừng tên Vương Thiết Sơn cũng tham gia trong chuyện này."

Đám mã tặc xung quanh đều đồng ý với ý kiến này.

"Tam đương gia, người nói chúng ta phải làm sao bây giờ?" Một tên mã tặc đầu mục nhìn Tam đương gia hỏi.

Âm thanh của Tam đương gia lạnh lùng vang lên, "Bất kể thế nào chúng ta cũng phải tìm được tên cao thủ ám khí của Thiết Sơn Bang kia. Đợi đến khi tìm được, Bạch Mã Bang ta không tiếc đại giới đều phải băm thây hắn ra làm vạn mảnh, để tế vong linh của đại ca ta cùng Chấn Kiệt."

"Băm thây vạn mảnh." Tên mã tặc đầu mục này cũng gào rít lên.

Tam đương gia trên mặt cũng ẩn hiện sát khí, đáy lòng cùng vui mừng, "Ha ha, ông trời giúp ta a. Cái tên tiểu tử Hồng Chấn Kiệt lỗ mãng này còn muốn làm Đại đương gia? Ngày hôm trước Hồng Chấn Kiệt tránh được một kiếp nạn, không nghĩ đến hôm nay đã phải chết! Ha ha, từ này về sau, ta chính là Đại đương gia của Bạch Mã Bang. Báo thù? Cái tên cáo thủ ám khí kia, có khả năng giết toàn bộ Bạch Mã Doanh, tìm hắn báo thù, không phải là tự tìm khổ sao?"

Ngoài miệng hô báo thù nhưng trong đáy lòng của Tam đương gia lại không như vậy.

Cừu hận của Hồng Tứ Gia, Hồng Chấn Kiệt, liên quan gì đến hắn?

Nhìn Tam đương gia có vẻ thô lỗ, nhưng trên thực tế cũng là người cực kì ngoan độc, khi mà Hồng Tứ Gia còn sống thì hắn cũng không có dám làm gì, nhưng ngày hôm trước khi Hồng Tứ Gia chết, cho dù là Hồng Chấn Kiệt hôm nay có không chết thì sau này vị Tam đương gia cũng sẽ tìm một cơ hội giết chết Hồng Chấn Kiệt.

"Từ nay về sau, Nghi Thành chính là thiên hạ của ta."

CHƯƠNG 57: Rung chuyển!

Ngày thứ hai, mặt trời trên cao chiếu rọi, trên luyện võ trường của Đằng Gia Trang vô cùng náo nhiệt.

"Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!"

Ba cỗ xe ngựa vận chuyển hàng hoá nối đuôi tiến vào Đằng Gia Trang, trên mỗi cỗ xa mã đều là các loại thép khối cùng tài liệu.

Tài liệu để Đằng Gia Trang luyện chế hai trăm kiện trọng giáp, rốt cục chuyển tới.

"Thanh Sơn, ha ha, vụ làm ăn này của Đằng Gia Trang các người không nhỏ a, tài liệu và thép khối những hơn một vạn cân, ta phải chất đầy ba cỗ xa mã lớn mới vận chuyển được hết đó." Người đang nói là một trung niên mập mạp khoác áo choàng màu vàng, ưỡn bụng cười lớn đi tới bắt chuyện.

"Lý Nhị thúc, chúng ta chỉ là làm ăn nhỏ, so với hăng buôn của các người thì so sao nổi a." Đằng Thanh Sơn cũng vừa cười vừa nói.

Lý Nhị cầm cái điều ngọc, rút rút hai cái, cười nói: "Ân, Thanh Sơn, ta đi tìm ngoại công người đây, người công việc bề bộn, không làm phiền người nữa." Lý Nhị cũng biết được địa vị của Đằng Thanh Sơn tại Đằng Gia Trang, cũng đã được nghe nói về thực lực cường hãn của Đằng Thanh Sơn, cho nên mới đặc biệt đi tới chào hỏi.

"Thanh Sơn, tài liệu đã chuyển đến, trong tộc có thể bắt đầu luyện chế trọng giáp a." Bên cạnh Đằng Thanh Hồ có chút kích động.

"Hà..! Có hai trăm kiện trọng giáp, các hán tử luyện xuất nội kinh của Đằng Gia Trang chúng ta, mỗi người sẽ có thể cầm cự với hơn mười tên cường đạo, nếu như vận dụng tốt, tác dụng còn lớn hơn nữa!" Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, những tộc nhân luyện xuất được nội kinh, thân thể của bọn họ cũng chưa thực sự cứng rắn, nếu như chỉ mặc áo vải cùng mã tặc chém giết.

Cho dù luyện xuất được nội kinh, một người nhiều nhất cũng chỉ có thể giết mấy tên, sẽ bị các cường đạo khác quần công giết chết.

Chỉ khi nào có trọng giáp, đao kiếm binh thường bắt nhập, vậy có thể chân chánh phát huy lực công kích của nội kinh cao thủ.

Rất nhanh, người của hăng buôn mang theo vàng bạc rời Đăng Gia Trang.

Tối giữa trưa, các nữ nhân bề bộn công việc ngoài đồng ruộng đã trở về. Có nữ nhân vừa vào tối trang đã hô lên, không ít những người thích náo nhiệt đều xúm cả lại, nghênh đón nghe xem có chuyện gì thú vị. Bởi đồng ruộng chung quanh nối liền với các đồng ruộng của thôn trang khác, cho nên những tin tức linh thông nhất, chính là từ những... phụ nữ này.

"Thiếu đương gia của Bạch Mã bang cùng Bạch Mã Doanh, toàn bộ bị giết sạch." Nhóm phụ nữ ai nấy ríu ra ríu rít nói.

"Cái gì?"

Vốn không thèm đến nghe mấy lời này, nhóm hán tử trong tộc đang luyện tập thương pháp hoặc Hổ quyền, tất cả cũng liền chạy tới.

"Thật sự đó, thiếu đương gia kia cùng Bạch Mã Doanh toàn bộ đều chết sạch, không một tên nào sống sót. Chính là bị cao thủ ám khí của Thiết Sơn bang giết."

"Các người làm sao biết ? Tin tức này có thật không?"

"Ngày hôm qua Bạch Mã Bang đến thôn trang chúng ta. Không phải là muốn ép người tiến nhập Bạch Mã Doanh sao? Ngày hôm qua đó! Lúc ấy Đại Lý Trang đã có người bị chiêu nạp vào. Lời này, chính là do vị hán tử đó của Đại Lý Trang nói! Ám khí cao thủ của Thiết Sơn Bang có thù báo thù, cũng không lạm sát kẻ vô tội. Không có giết mười hai người bọn hắn."

Nhất thời, càng thêm nhiều tộc nhân chạy tới.

"Thanh Sơn, tên thiếu đương gia kia cùng Bạch Mã Doanh đều bị người giết sạch, đi, chúng ta đến nghe một chút." Đăng Thanh Hổ cũng nhện không được kinh ngạc, liền chạy tới.

Đăng Thanh Sơn cười cười nhìn theo.

Hán tử miền núi, chất phác!

Mười hai hán tử kia đối với người của Bạch Mã Bang khẳng định một bụng oán khí. Ngược lại đối với vị ám khí cao thủ của Thiết Sơn Bang có một tia cảm kích. May mắn giữ được một mạng, trở về thôn trang của mỗi người, đương nhiên họ phải mang sự việc đã xảy ra kể lại. Tin tức cứ như thế nổ mạnh, tốc độ truyền lan phi thường kinh người.

"Chết thật là tốt a!"

"Ám khí cao thủ kia thật lợi hại a. Ám khí nhìn còn không thấy, đầu óc đám mã tặc Bạch Mã Doanh đã bị bắn thủng."

Tộc nhân ai nấy đều cảm thán.

Đăng Thanh Sơn trong lòng thoải mái, cười xoay người: "Về nhà ăn cơm trưa thôi!"

Bạch Mã Doanh và vị thiếu đương gia của bọn họ bị ám khí cao thủ Thiết Sơn Bang giết chết. Tại Nghi Thành đã như ván đóng thuyền, không một ai hoài nghi.

Ngay cả Bạch Mã Bang, đều tung tin ra ngoài treo giải thưởng tuyên bố, ai có thể bắt được ám khí cao thủ này, sẽ được phần thưởng vạn lượng bạc trắng! Bạch Mã Bang treo giải thưởng như thế, cũng là thực sự khẳng định, Thiết Sơn Bang ám khí cao thủ kia chính là hung thủ.

Thời gian trôi qua. Đảo mắt hơn nửa năm trôi qua.

Trời đông giá rét, mưa tuyết loạn bay.

Bên trong nhà chính của Đăng Thanh Hổ, hai huynh đệ Đăng Thanh Sơn, Đăng Thanh Hổ đang đối diện ngồi uống rượu.

"Sách sách... Thanh Sơn, ta như thế nào cũng không nghĩ tới! Vương Thiết Sơn kia, một cao thủ lợi hại như vậy mà lại thua trên tay vị Lưu Tam gia của Bạch Mã bang!" Đăng Thanh Hổ cảm thán. "Quá khừ..."

vị Lưu Tam gia này. Đến Đẳng Gia Trang chúng ta thu tiền hàng năm không ít lần, ta đã không nhìn ra. Hẳn là một người lợi hại như thế!”

”Chớ cần là chớ không sửa! Người thực sự âm độc, bề ngoài nhìn không ra.” Đẳng Thanh Sơn uống một hớp rượu, cũng nói.

Đại đương gia hôm nay của Bạch Mã bang, chính là vị Tam đương gia trước kia, họ Lưu!

Về phần vốn tên là gì, cũng không có mấy người biết. Bởi vì quá khứ là Tam đương gia, cho nên ngoại giới đều gọi một tiếng ”Lưu Tam gia”. Hơn nửa năm nay, cũng do vị Lưu Tam gia này, Bạch Mã Bang địa vị chẳng những không có hạ thấp mà ngược lại càng thêm vững chắc. Bạch Mã Bang gần đây đã có đến tám nghìn bang chúng.

Còn có người nói, nhân mã chân chính của Bạch Mã Bang đã vượt qua một vạn. Đương nhiên, Bạch Mã Bang chỉ nói là có tám nghìn.

”Vị Lưu Tam gia này,... thiện nhất là dùng âm mưu quỷ kế! Mấy tháng trước, Quang Đầu Bang kia, không phải là rất hung hăng sao? Nhưng vừa quay đầu..., vị Quang Đầu Bang Đại đương gia đã chết trên bụng đàn bà.”

Đẳng Thanh Hổ không ngừng, nói tiếp: ”Còn Liễu Thủy Bang kia, Nghi Thành không ít người coi trọng hẳn cùng Quang Đầu Bang liên thủ, tiêu diệt Bạch Mã Bang. Nào ngờ, đến lúc tối hậu Liễu Thủy Bang lại đào ngũ, thần phục Bạch Mã Bang, mà ngay cả vị...Vương Thiết Sơn kia, đều bởi vậy, bị vạn tiễn bắn chết tươi!”

Đẳng Thanh Sơn nghe xong chỉ cười.

”Ta vẫn nghĩ, Vương Thiết Sơn sẽ hung hãn trả thù Bạch Mã Bang, nào tưởng, cái mạng nhỏ của hắn cũng không giữ được.” Đẳng Thanh Hổ lắc đầu cảm thán không thôi.

Đẳng Thanh Sơn cười nói: ”Biểu ca, kì thật vị Lưu Tam gia kia, lúc đem theo vài nhân mã đến Đẳng Gia Trang chúng ta, miễn trừ cho Đẳng Gia Trang sau này tất cả tiền hàng năm, rồi lại cùng ta xưng huynh gọi đệ, ta đã biết, cuối cùng ở Nghi Thành này, vẫn là hắn!” Đẳng Thanh Sơn cũng có chút bội phục vị Lưu Tam gia.

Bởi vì Lưu Tam gia, rất hiểu nhân tính nhược điểm.

Hơn nửa năm trở lại đây, các bang hưng thịnh như Quang Đầu Bang, Liễu Thủy Bang, đều là bị từ trong nội bộ công phá. Không có một bang nào hẳn phải hao phí đại lượng nhân mã đi tiêu diệt.

”Hừ, coi như Lưu tam gia thức thời, nếu không hẳn dẫn người lại Đẳng gia trang ta, hẳn dẫn đến bao nhiêu, chúng ta giết bấy nhiêu!” Đẳng Thanh Hổ cười rất tự tin.

”Người nói điều này làm ta nhớ đến vị xưng là Nghi thành đệ nhất cao thủ” Đẳng Thanh Sơn cũng cười.

Kì thật lần hỗn loạn này hơn nửa năm, các thế lực cường đạo ở Nghi thành trải qua ba giai đoạn.

Giai đoạn đầu tiên, quần hùng cùng nổi dậy. Sau khi Hồng tứ gia chết, Lý Duyên Sơn, xưng là Nghi thành đệ nhất cao thủ, kiến lập ”Duyên Sơn bang”, nhanh chóng quật khởi trở thành bang phái duy nhất đương thời có thể đối kháng Bạch Mã bang. Có nhiều người đánh giá cao Duyên Sơn bang này.

Giai đoạn thứ nhì, Duyên Sơn bang bị tiêu diệt, Quang Đầu bang và Liễu thủy bang đứng lên, đều cực kì cường thịnh. Các thế lực cường đạo ở Nghi thành có thể nói là thế ”ba chân vạc”.

Giai đoạn thứ ba, chính là Bạch Mã bang thu phục Quang Đầu bang, Liễu Thủy bang, lại một lần nữa một mình thống trị, không còn ai dám khiêu chiến địa vị của Bạch Mã bang.

Trong ba giai đoạn này, Duyên Sơn bang lúc mới đầu vốn có hi vọng nhất mà vị Lý Duyên Sơn kia đích xác cũng là cao thủ.

Chúng thu tiền năm, nào ngờ Đẳng gia trang một đồng cũng không nộp.

Vị đại đương gia này nổi giận!

Lập tức dẫn gần ba ngàn nhân mã tới đánh Đẳng Mã trang, muốn diệt đi Đẳng gia trang vẫn được bên ngoài truyền tụng là vũ dũng, nhằm uy hiếp các thôn trang khác. Vị đại đương gia kia vẫn cho mình là Nghi thành đệ nhất cao thủ đến cả Vương Thiết Sơn cũng cam bái hạ phong! Khi đánh tới Đẳng gia trang, thấy không ít tộc nhân mặc trọng giáp, hấn không sợ mà mừng, còn cười lớn: "Ha ha, tặng trọng giáp cho Lý Duyên Sơn ta rồi!"

Sau đó, một lang nha bổng của hấn đập vỡ đại môn của Đẳng gia trang.

Đồng thời phía sau hấn cũng có trăm tên trọng giáp mã tặc cùng với gần ba ngàn tên phổ thông mã tặc.

Nào ngờ

Chân chính bắt đầu chiến đấu, một cảnh đáng sợ sinh ra!

Trọng giáp mã tặc dưới trướng Lý Duyên Sơn chỉ là được chọn từ những tên thân thể cường tráng mà thôi. Còn những tộc nhân Đẳng gia trang mặc trọng giáp xông ở phía trước lại đều là cao thủ có nội kinh! Từng thương ẩn chứa nội kinh đâm tới, trực tiếp đâm xuyên qua thân thể mã tặc mặc trọng giáp.

Năm mươi tộc nhân mặc thượng đẳng trọng giáp phảng phật như máy nghiền thịt. Bọn họ không sợ đao kiếm bình thường, dễ dàng giết chết nhiều mã tặc. Phía sau còn có những tộc nhân mặc trọng giáp thông thường phụ trợ. Hơn nữa đại môn cũng không rộng, mã tặc không tràn vào được nhiều, trên đất còn có nhiều mũi nhọn, chiến mã không cách nào phi vào, chỉ có thể xuống đất chiến đấu.

Trận chiến một chiều!

Lý Duyên Sơn vị xưng là Nghi thành đệ nhất cao thủ cuồng cuồng, liền muốn một người giết sạch năm mươi nội kinh cao thủ của Đẳng gia trang. Nhưng hấn vừa định xuất thủ, ngay lúc này - Đẳng Thanh Sơn đã xuất thủ!

Đẳng Thanh Sơn dùng sự thật nói cho Lý Duyên Sơn - Lý Duyên Sơn, hấn, hoàn toàn không phải là đệ nhất cao thủ ở Nghi thành.

Sĩ khí của mã tặc suy sụp nhưng sự điên cuồng từ trong máu thịt khiến chúng muốn báo thù. Trọng giáp tộc nhân của Đẳng gia trang dưới sự dẫn dắt của những người có nội kinh, tiếp tục tàn sát mấy trăm tên, những mã tặc còn lại hoảng sợ bỏ trốn. Trận chiến này Đẳng gia trang giết gần ngàn tên mã tặc, thu được trăm bộ trọng giáp, khiến Đẳng gia trang trọng giáp càng nhiều!

Một trận chiến, danh khí Đẳng gia trang càng cao hơn, không còn mã tặc nào dám đến thu tiền hàng năm nữa.

Ngày thứ ba sau trận chiến đó, vị Lưu tam gia của Bạch Mã bang tự mình chạy tới Đẳng gia trang, miễn trừ vĩnh viễn tiền đóng hàng năm cho Đẳng gia trang, còn xưng huynh gọi đệ với Đẳng Thanh Sơn.

"Vị Lưu tam gia này thật biết nặng nhẹ, biết người nào có thể chọc, người nào không nên dây vào" Đẳng Thanh Sơn cười nói. Vì Lưu tam gia có lòng kết giao, trong quá trình hấn thống nhất các thế lực tại Nghi thành, Đẳng Thanh Sơn cũng ngầm xuất thủ tương trợ hai lần. Chỉ hai lần đó, thực lực triển lộ ra khiến Lưu tam gia hoảng sợ!

Lưu tam gia biết người nào không thể đắc tội!

"Ừm, bất quá Thanh Sơn, thế lực cường đạo tại Nghi thành đã định, hai người chúng ta cũng nên rời trang." Đẳng Thanh Hồ chợt có chút thương cảm.

"Đúng à, nên đi rồi" Đẳng Thanh Sơn cảm thán.

Sáng sớm ba ngày sau, hơn hai ngàn người Đẳng gia trang tụ tập tại Luyện võ trường. Hai người Đẳng Thanh Sơn, Đẳng Thanh Hồ suất lĩnh mấy trăm tráng hán diễn luyện Hồ quyền một lần nữa!

Mất trăm người thống nhất luyện Hồ quyền, rất có khí thế.

Viên Lan cùng Tiểu Vũ nhìn cảnh này, mắt ngấn nước bởi vì hôm nay Đẳng Thanh Sơn và Đẳng Thanh Hồ sẽ rời khỏi Đẳng gia trang, đi gia nhập Quy Nguyên tông.

Hồi lâu sau

Đặng Thanh Sơn và Đặng Thanh Hồ mỗi người đeo một bao (Condom?), bình khí mỗi người cũng tháo ra bỏ vào trong bao. Hơn hai ngàn tộc nhân tiễn biệt.

”Ca!” Thanh Vũ ôm Thanh Sơn không đành để anh mình rời đi. Bên cạnh mẫu thân Viên Lan không Kim được nước mắt, Đặng Vĩnh Phàm vỗ vỗ vai con trai ”Nam nhi chí tại bốn phương! Thanh Sơn ra ngoài là xông pha một phen xây dựng nghiệp lớn, đừng khóc lóc nữa”

Đặng Vĩnh Phàm tuy nói thế nhưng mắt cũng đã ửng đỏ.

”Tiểu Vũ, ca sau này sẽ quay về thăm người và cha mẹ” Đặng Thanh Sơn âu yếm vuốt đầu Thanh Vũ.

”Ca nhất định phải về thăm ta” Thanh Vũ vừa khóc vừa nói.

Đặng Thanh Sơn trịnh trọng gật đầu.

”Cha mẹ bảo trọng” Đặng Thanh Sơn cố nặn ra nụ cười.

”Chúng ta biết, người ở ngoài cũng phải bảo trọng thân thể” Đặng Vĩnh Phàm và Viên Lan rất không đành lòng.

Đặng Thanh Sơn và thân nhân bịn rịn chia tay, Đặng Thanh Hồ cũng đồng dạng cùng thân nhân từ biệt ”Mọi người đừng tiễn nữa” mắt Đặng Thanh Hồ cũng đã đỏ, liền vẫy tay chào.

Trong tiếng chúc phúc của mọi người, Đặng Thanh Sơn và Đặng Thanh Hồ lưng mang hành trang rời khỏi Đặng gia trang, bước lên hành trình của chính họ.

48. Quyển 3: Hắc Giáp Quân Thống Lĩnh -- Chương 1: Giang Trữ Quận

Gió nhẹ thổi, không khí mang theo mùi máu tanh.

”Ha ha, Thanh Sơn, những tên cường đạo này thuần túy là mang bạc đến tặng cho chúng ta.” Thanh Hồ ha ha cười, lục soát trên mặt đất từng cỗ cường đạo thi thể, chung quanh con đường nằm đủ mười tám cỗ thi thể. Lộ trong đôi mắt của mỗi thi thể này, hoặc là sự sợ hãi hoặc là điên cuồng, nhưng giờ phút này tất cả trên người đều ngập huyết, nằm trên mặt đất.

Mười tám tên cường đạo này chính là một bộ phận trong đám cường đạo vừa mới định cướp giết hai người Đặng Thanh Sơn, Đặng Thanh Hồ.

Đặng Thanh Sơn và Đặng Thanh Hồ liên thủ giết chết khá nhiều tên, sau khi giết tên thủ lĩnh thì những tên cường đạo còn lại sợ hãi chạy tứ phía.

”Chúng ta không cười ngựa, trên lưng lại mang theo gói đồ, thoát nhìn qua như không hề mang bình khí, đám cường đạo này nếu không đánh cướp chúng ta thì cướp ai đây?” Đặng Thanh Sơn ha ha cười, cũng lục soát vàng bạc trên từng cỗ thi thể.

”Thanh Sơn, người nói không sai, cướp được bạc của đám cường đạo này, thực sự là thống khoái a.” Thanh Hồ ha ha cười, ”Cũng là người thông minh, lúc đầu ta còn định tính là chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất chạy một ngày một đêm tới luôn Giang Trữ quận, nếu cứ thế chạy đi, phỏng chừng sẽ không kiếm được số vàng bạc này.”

Khoảng cách từ Nghi Thành đến Giang Trữ quận thành cũng không xa.

Giang Trữ quận thành là ở phía Đông của Nghi Thành, bọn Đặng Thanh Sơn xuất phát cũng không cần phải vòng qua Đại Duyên Sơn, chỉ cần cứ dọc theo con đường lớn tiến về phía trước là được, đại khái quãng đường khoảng hơn ba trăm dặm, lộ trình như vậy Đặng Thanh Sơn có thể trong một ngày từ sáng đến tối là đến được.

”Quy Nguyên tông kia thu nhận người là vào ngày nóng nực nhất trong năm, trời đông giá rét cũng một ngày, một ngày là mười hai tháng sáu, một ngày là mười sáu tháng chạp.” Đặng Thanh Sơn đứng lên, nhìn lại số bạc vừa thu được, ”Chúng ta là đi từ mười ba tháng chạp, gấp gì chứ? Nếu không khi tới Giang Trữ quận thành rồi, lại phải phung phí tiền thuê nhà trọ thôi.”

"Nghe lời Thanh Sơn người quả thật không tồi." Đằng Thanh Hổ nắm đám bạc vụn vào trên tay, đắc ý nói: "Thanh Sơn, ta bên này đại khái được khoảng hai mươi mấy lượng bạc, người được bao nhiêu? Cái tên đầu lĩnh cường đạo hẳn phải có không ít bạc chứ?"

"Hà..., tên đầu lĩnh cường đạo kia có nhiều bạc nhất, trong ngực có đến ba nén bạc, những tên tiểu lâu la đều là bạc vụn, ta bên này kiếm được, tính ra cũng đến sáu mươi mấy lượng bạc." Đằng Thanh Sơn cười cười, cầm đám bạc bỏ vào bên trong gói đồ sau lưng. Trên đường có gặp bọn cường đạo cướp bóc, giết bọn cướp, cướp ngược lại tiền, cũng là một sự thú vị lớn.

Đằng Thanh Hổ không có một điểm mệt mỏi: "Ha ha, Thanh Sơn, hơn ba trăm dặm đường này, chúng ta trên đường sống phóng túng, đi trong ba ngày mà bạc mang theo không tốn chút nào, còn lời thêm ra đến ba trăm lượng bạc."

Buổi sáng ngày mừng ba tháng chạp, hai người rời khỏi Đằng gia trang. Hôm nay, mừng năm tháng chạp, hai người bọn Đằng Thanh Sơn trong ba ngày trên đường đi cũng thoải mái, ăn uống cũng không ít.

"Tung hoành thiên hạ như vậy thật đúng là thống khoái, miệng ăn thịt lớn, cùng uống rượu ngon, có số bạc lớn như này, thực sự là muốn đi chơi thêm vài ngày nữa." Thanh Hổ cười nói, tuy rằng nói như vậy nhưng hẳn cũng hiểu được, với một chút điểm thực lực này của hắn, nếu lưu lạc trong thiên hạ kiếm sống, gặp phải bọn cướp lợi hại thì hẳn coi như xong đời.

Đằng Thanh Sơn nhìn hắn một cái: "Ngày mai Quý Nguyên tông bắt đầu thu nhận đệ tử, nếu bỏ qua cơ hội ngày mai, thì cần phải đợi đến nửa năm nữa. Biểu ca, nửa năm đối với ta cũng không vội, nếu như người thực sự muốn đi thưởng ngoạn thêm chút, ta sẽ đi cùng người, thế nào?"

"Ta thì cũng chỉ nói như vậy thôi." Đằng Thanh Hổ cười hắc hắc nói, "So với việc đi du ngoạn, tiến vào Hắc Giáp Quân chắc chắn sẽ có mặt mũi hơn."

"Đi, đến Giang Trữ quận thành sớm một chút, chúng ta cũng chưa có tới lần nào, cũng nên thử đi mua sắm một phen xem sao." Đằng Thanh Sơn cười nói, lúc này hai huynh đệ lập tức xốc bao vải sau lưng, hướng về phương Đông bước nhanh.

Nhập nhaoang tới, mặt trời đã đỏ về phương Tây, ánh nắng ở mảng bầu trời phía Tây rất là đẹp đẽ.

Hai người lưng mang bọc vải, tuổi trẻ kẻ vai cùng nhau vượt qua gió bụi mà đi, thảnh thơi cũng có người cười ngựa như bay từ bên đường nhanh chóng vọt qua.

"Thanh Sơn, tới Giang Trữ quận thành rồi."

Thanh Hổ kích động reo lên.

Đằng Thanh Sơn nhìn về thành trì cổ lão ở phía xa xa, tường thành của Giang Trữ quận thành hướng về hai phương Nam Bắc mở dài ra, mơ hồ không nhìn thấy giới hạn.

"Thế giới này, trên toàn Cửu Châu thiên hạ, cũng không có mấy thành trì lớn hơn Giang Trữ quận thành."

Đằng Thanh Sơn đối với Cửu Châu đại địa cũng có một ít kiến thức cơ bản. Thiên hạ phân ra Cửu Châu, thành trì lớn nhất trong mỗi châu đó chính là quận thành. Đương nhiên trong thiên hạ này, so với quận thành lớn hơn còn có - Hai tòa!

Một tòa chính là Vũ Hoàng năm đó thống nhất thiên hạ lập lên, xác định là vương thành - Vũ Thành!

Một tòa chính là Tây Bắc Nhung Châu, Tần Lĩnh Thiên Đế thống nhất thiên hạ, định ra vương thành - Tần Vương Thành!

Vũ Thành cùng Tần Vương Thành đều từng là vương thành của cả Cửu Châu, không Kỳ lạ là tại sao chiếm diện tích lớn như vậy. Ngoại trừ hai tòa thành này, những tòa thành khác đều hơn kém nhau không đáng kể, như Giang Trữ quận thành dài rộng khoảng hai mươi ba mươi dặm vuông, dân cư bên trong thành trên dưới một trăm vạn người. Những quận thành khác nhau, cũng sẽ có chút điểm khác biệt.

Giang Trữ quận thành là trung tâm của Giang Trữ quận. Hơn nữa gần kề Đông Hải, Vũ Dương đại kênh đào cũng từ thành bắc qua. Buôn bán cực Kỳ phát đạt. Cũng vì đó, tự nhiên, Giang Ninh quận thành vô cùng giàu có.

”Thành trì có thể dung nạp trăm vạn người. Tại cổ đại, chỉ dựa vào nhân lực kiến tạo, đích xác rất khó khăn.”
Đặng Thanh Sơn vẫn còn nhớ rõ kiếp trước, trong lịch sử Trung Quốc cổ đại. Thành trì lớn nhất cũng chỉ dung nạp khoảng trăm vạn dân cư. Như loại siêu cấp thành trì trước mắt này. Ở trong lịch sử Trung Quốc cổ đại cũng là rất ít.

Vậy mà hiện giờ, cuộc sống trên thế giới này của Đặng Thanh Sơn. Quận thành chứa trăm vạn người, thiên hạ cửu châu có rất nhiều.

”Truyền thuyết Vũ thành kia, dung nạp năm trăm vạn dân cư. Tần Vương thành còn nhiều hơn, dung nạp dân cư đến tám trăm vạn! Mà hai tòa vương thành, cũng không có lâu các trọc trời gì, mật độ dân cư cũng thấp. Đơn thuần chiếm diện tích, so với kiếp trước Thượng Hải, Bắc Kinh đều phải lớn hơn a.

”Thật sự là bất khả tư nghị.” Đặng Thanh Sơn đáy lòng có chút chờ mong. Một ngày nào đó, có thể nhìn thấy hai tòa Vương thành trong lịch sử kia.

Trong lúc Đặng Thanh Sơn tự hỏi, đã cùng Thanh Hổ đi tới cửa thành

”Thật là nhiều người a. Nhiều người như vậy ra khỏi thành?” Thanh Hổ sợ hãi nhìn đoàn người hối hả rộn ràng vác hàng chất lên xe. Chủ yếu là những tiểu thương.

”Số tiểu thương này là những người buôn bán nhỏ. Ban ngày đến quận thành để buôn bán, buổi tối thì lại trở về nhà. Về đến nhà cũng phải mất một lúc.” Đặng Thanh Sơn, Đặng Thanh Hổ hai người sau khi nộp phí vào thành, rốt cục cũng đi vào Giang Trữ quận thành trong truyền thuyết!

Hai người vừa tiến Giang Trữ quận thành, lập tức đều rung động.

”Phố xá thật là lớn a.” Đặng Thanh Sơn nhìn con đường trước mắt hoàn toàn được lát bằng từng khối từng khối đá hoa cương lớn. Liền có chút rung động. ”Con đường này đủ rộng để cho hơn mười con tuần mã chạy song song với nhau. Tối thiểu cũng phải rộng tới ba mươi thước.” Ngay cả trong xã hội hiện đại ở tiền kiếp, một vài con phố dành riêng cho người đi bộ sợ rằng cũng không rộng bằng thế này.

”Thanh Sơn. Người ta nói phồn hoa nhất của cả Giang Trữ Quận chính là con phố này.” Thanh Hổ ánh mắt tỏa sáng. ”Lúc này vẫn còn nhiều các quầy hàng hai bên đường phố. Chúng ta dạo chơi một chút đi!”

Thanh Hổ chính là nông dân, vào quận thành, con mắt, cái gì cũng muốn nhìn.

Còn Đặng Thanh Sơn thì đôi khi mới cảm thấy kinh ngạc. Dù sao thì nếu so với những thành phố quốc tế có khả năng dung nạp hơn ngàn vạn dân cư ở kiếp trước thì cái Quận thành này còn kém rất xa. Bất quá, bố cục của Quận thành này cũng rất lớn. Đơn thuần chỉ dựa vào sức người mà kiến tạo nên. Cái bầu không khí hùng vĩ mang phong cách cổ xưa này, Đặng Thanh Sơn vốn rất thích.

Đặng Thanh Sơn, Đặng Thanh Hổ hai người đều ăn xiên thịt nướng. Tùy ý đi dạo

”Quận thành có khác. Đồ ăn cũng thật ngon. Hơn hẳn Nghi thành chúng ta.” Thanh Hổ có vẻ rất thoải mái. Sau đó ngẩng đầu nhìn một tòa lầu ba tầng ở ngoài xa. Tòa lầu này hoàn toàn được làm bằng gỗ. Trên tường ngoài còn có điêu khắc tinh xảo. Vừa nhìn đã thấy là tòa lầu xa hoa nhất.

Tại cổng chính của lầu có treo bức hoành phi bằng vàng. Trên đó có khắc ba chữ như rồng bay phượng múa - Lâm Nguyệt lâu.

”Thanh Sơn. Chúng ta hãy vào ăn thử một lần xem sao?” Thanh Hổ con mắt tỏa sáng.

Đặng Thanh Sơn cũng biết loại lầu như thế này rất đắt đỏ. Một cái lầu quán nhỏ, vào ăn một lần cũng chỉ tốn khoảng nửa lượng bạc. Nhưng là lầu này thì sẽ đắt hơn nhiều. Tuy nhiên, trong ba ngày đi đường thì cũng đoạt được mấy trăm lượng bạc từ trên người đám cường đạo: ”Hảo. Thử một chút xem lầu ở quận thành này có gì hay!”

Vừa bước vào lầu một của lầu, lập tức đã có tiểu nhị nghênh đón.

”Hai vị khách quan. Lầu hai, lầu ba của Lâm nguyệt lâu chúng ta đều Kín chỗ rồi. Chỉ ở lầu một là còn hai cái bàn trống. Hai vị khách quan chọn cái nào?” Tên tiểu nhị nhiệt tình nói.

Đặng Thanh Sơn đảo ánh mắt qua. Tùy ý chỉ một cái: ”Cái bàn dựa vào cửa sổ này.”

"Các người làm ăn thật là tốt." Thanh Hổ cảm thán một câu. Liền cùng Đăng Thanh Sơn ngồi vào bàn. Tên tiểu nhị lập tức cầm lấy một quyển thực đơn ghi chép.

"Sẽ không chỉ hơi đắt thôi đâu!" Thanh Hổ hô nhỏ một tiếng. Lập tức cười. "Bất quá. Cũng đáng a!"

Tiểu nhị vẫn đang đứng bên cạnh nhiệt tình nói: "Lâm Nguyệt lâu của chúng tôi nổi tiếng với đồ rán, nướng, hầm, ướp mười hai món khai vị, cùng với hai mươi tám loại rượu. Đồ rán, nướng, hầm, ướp mười hai món khai vị cùng với hai mươi tám loại rượu, chính là những món đã thành chiêu bài của Lâm nguyệt lâu chúng tôi. Trong thực đơn đều có cả! Nhị vị khách quan có thể tự xem."

"Nhìn hai vị khách quan. Cũng là hán tử hào sảng. Thích thịt lớn, rượu ngon. Lâm Nguyệt lâu của chúng cũng có cả thịt sườn ba xương, cật lợn xào"

"Cứ để tự chúng ta xem." Đăng Thanh Sơn liền mở miệng nói. Dù sao, tên các món nhậu mà gã tiểu nhị vừa đề cập đều không phải là những loại thông thường.

Tiền của Đăng Thanh Sơn, Thanh Hổ bỏ ra xài cũng là đoạt được từ đám cường đạo. Liền một hơi gọi tám món ăn. Trong đó thì có đến sáu là món ăn mặn. Gọi thêm hai bình hảo tửu. Sơ sơ tính giá cũng tốn gần hai mươi lượng bạc. Nếu như là sơn dân bình thường thì một năm cũng chỉ kiếm được từng đấy mà thôi.

"Mùi vị đúng là không tệ." Đăng Thanh Sơn vừa ăn mỹ vị liền không khỏi gật đầu.

Đăng Thanh Hổ vừa ăn vừa gật đầu liên hồi: "Đúng đúng. Thịt rất không tệ. Ăn rất ngon. Rượu cũng đủ tinh khiết, đủ mạnh." Mặc dù đồ ăn của Lâm Nguyệt lâu giá rất đắt, nhưng hương vị đích xác không tầm thường chút nào.

"Thanh Sơn. Người xem. Bước vào tửu lâu này. Không phải là giàu thì cũng là sang. Một đám đều ăn mặc... Sạch sạch." Đăng Thanh Hổ vừa cười vừa nói.

"Ân." Đăng Thanh Sơn cũng cười gật đầu.

Hai người đang ăn uống vui vẻ thì một thanh âm từ bên ngoài truyền đến.

"Cái gì. Kỵn chỗ?"

Thanh âm bất mãn tiếp tục vang lên. "Ta hôm nay mở tiệc rượu mời mấy vị huynh đệ. Mà cũng thường hay đến Lâm Nguyệt lâu của các người. Lầu ba không còn gian nào đã dành, lầu hai lầu một đến vị trí bình thường cũng không có sao?"

"Khách quan, đều đã Kỵn cả." Tên tiểu nhị không hề tức giận.

Một gã quý công tử toàn thân khoác áo bào trắng đứng tại cửa lầu một, tùy ý nhìn vào bên trong một chút. Ánh mắt dừng lại tại bọn hai người Đăng Thanh Sơn.

Dù sao thì từ cách ăn mặc, khí chất thì cũng có thể đánh giá thực lực, thân phận của một người. "Hai tên tiểu tử này, một người quay lưng lại ta nhìn không rõ nhưng tên còn lại thì nói năng thô lỗ, mặt mày hớn hở. Rõ ràng mới ra thành phố."

Đăng Thanh Sơn và Đăng Thanh Hổ cũng không để ý đến chuyện ở ngoài cửa. Hai người thống khoái ăn uống. Từ bên cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc trời chiều bên ngoài, tùy ý chuyện trò.

"Hai vị khách quan." Tiểu nhị đột nhiên chạy đến bàn của hai người bọn Đăng Thanh Sơn.

"Ân?" Đăng Thanh Sơn ngẩng đầu.

"Vị khách quan kia. Hy vọng hai vị có thể nhường cái bàn này lại cho bọn họ. Tiền đồ ăn mà các vị đã gọi, vị khách quan kia sẽ trả." Tiểu nhị nói. "Không biết hai vị khách quan có đồng ý không?"

Thanh Hổ miệng vẫn nhai thịt. Ngẩng đầu trừng mắt nhìn tên tiểu nhị một cái, liếc mắt cười nhạo tên quý công tử đang đứng ở bên ngoài: "Hắn trả? Bảo con mẹ nó đến nói chuyện với chúng ta, may ra thì còn được. Đưa một nghìn lượng bạc đây, hai huynh đệ ta sẽ lập tức rời đi. Nếu hắn keo kiệt tiếc tiền thì người bảo hắn rút đi!"

Đăng Thanh Sơn nâng chén rượu, uống một hớp, cười quan sát tình huống tiền triển.

49. Chương 2: Nhập Tông Khảo Hạch.

Nghe được Đăng Thanh Hồ nói, quý công tử sắc mặt hiện lên vẻ khó coi, đây là rõ ràng không cấp cho hắn thể diện!

"Hai người vẫn là nên thấy tốt mà lui!" Quý công tử trầm giọng nói", nếu không... Hừ!"

Đăng Thanh Sơn, Đăng Thanh Hồ hai người căn bản không thèm để ý.

Tên tiểu nhị liền hạ giọng, khuyên: "Hai vị khách quan, vị công tử kia chính là nhị công tử của Đông thành vương gia, cũng là đệ tử của Quy Nguyên tông, hắn vẫn còn tốt, nhưng cái vị bên cạnh hắn, chính là Lý đại nhân - bách phu trưởng của thành vệ quân trong Giang Ninh quận thành chúng ta, thành vệ quân bách phu trưởng Lý đại nhân, chỉ cần một câu nói là có thể làm cho hai vị khách quan vào đại lao đó."

Thành vệ quân bách phu trưởng?

Đăng Thanh Hồ cùng Đăng Thanh Sơn nhìn nhau, Đăng Thanh Sơn cười, thần nhiên ngồi tại vị trí cười nói: "Ha ha, công tử nhà giàu? Công tử nhà giàu cái chó gì! Bao tiền một bàn đồ ăn muốn cho chúng ta đi...! Vậy bên trong Lâm Nguyệt lâu khách nhân đang ngồi nhiều như vậy, các vị đang ngồi đây, nếu ta nói với các vị, tiền đồ ăn ta bao hết, xin các vị nhường lại cái bàn, hỏi ai chịu? Chẳng ai đồng ý cả đâu, vị gì gì... vương gia nhị công tử kia, ngay cả một ngàn lượng bạc cũng không nỡ bỏ ra, còn ở nơi này giả bộ làm công tử nhà giàu, khả... khả"

Không cần phải lo lắng cho tông tộc, hắn - Đăng Thanh Sơn còn sợ gì? Trừ phi là tiên thiên cao thủ cùng một số ít hậu thiên cao thủ, còn không có người nào khiến cho Đăng Thanh Sơn phải sợ.

"Ha ha"

Cả tửu lâu vang lên tiếng cười, những người đến nơi này ăn cơm, không phải giàu cũng là sang, có nào nhiệt vui vẻ làm sao không xem.

Quý công tử cùng vị tráng hán sắc mặt hiện ra vô cùng khó coi.

"Xem ra, các người là không cho ta mặt mũi!" Quý công tử sắc mặt trầm xuống, quát: "Tóm chúng cho ta!" Tại phía sau hắn, hai gã hộ vệ lập tức tiến lên.

"Mấy vị khách quan..." Tên tiểu nhị cũng bồn chồn nóng nảy.

"Mẹ nó, ầm ĩ cái gì! Có tiền thì giỏi lắm à!" Một tiếng rống to, Lâm Nguyệt lâu phảng phất như có tiếng sấm vang lên, chỉ nghe "phanh phanh phanh", hỗn độn tiếng bước chân, một đám người từ trên lầu đi xuống, Đăng Thanh Sơn, Đăng Thanh Hồ hai người cũng quay đầu hướng cầu thang nhìn lại.

Đám người này toàn bộ trang phục màu đen, đại hán dẫn đầu tựa như một đầu hắc hùng* đứng thẳng, trên mặt râu ria tua tủa, hai mắt giống như chuông đồng, cả người cực Kỳ tráng kiện, hắn khoắc hắc sắc trường bào, trên tay áo còn có hai đường viền màu vàng.

Mười mấy người từ thang lầu đi xuống, bầu không khí cả lầu tựa như đọng lại.

"Lão tử ta chán ghét nhất là ý thể hiếp người, cút hết đi cho ta!" Như một đầu hắc hùng, đại hán râu ria lớn tiếng quát vang.

Hai gã hộ vệ liền quay đầu nhìn về phía vị quý công tử, tựa hồ muốn hỏi ý của thiếu gia bọn họ. Đại hán râu ria sắc mặt trầm xuống, thân hình chớp động!

Tựa như cơn lốc, trong nháy mắt xuất hiện trước người hai gã hộ vệ, cánh tay vung lên... "bồng!" Thân thể cường tráng của hai gã hộ vệ lập tức bị cánh tay phải đánh bay văng đi, nặng nề rơi xuống xa xa trên đường cái, va cả vào mấy người đi đường.

"Lão tử nói, cũng vô dụng!" Đại hán râu ria trừng mắt.

"Cao thủ."

Đặng Thanh Sơn nhàn tình sáng lên, mặc kệ như thế nào, ít nhất, đại hán râu ria này, khinh công rất khá.

"Hạ huynh!"

Vẫn trầm mặc, vị thành vệ quân bách phu trưởng vội vàng nói: "Không nghĩ tới huynh ở đây, quấy rầy tửu hứng của Hạ huynh, thật sự là xấu hổ, đi, chúng ta đi uống mấy chén? Cũng tính luôn ta thay mặt cho nhị công tử, hướng Hạ huynh người nhận lỗi."

Bên cạnh vị quý công tử sợ đến nỗi không dám lên tiếng.

"Nga, ta tưởng rằng tiểu tử là dựa vào ai chứ, nguyên lai là người. Lão tử ta không có thời gian cùng người uống rượu, người bước sang một bên đi!" Đại hán râu ria trách mắng

Lập tức đại hán râu ria quay đầu nhìn về phía hai người bạn Đặng Thanh Sơn, ha ha cười nói: "Họ Hạ ta bội phục nhất là có cốt khí! Hai người các người, không tồi! Các người cũng không cần cấp mặt mũi cho chúng, nếu như chúng dám khi dễ các người, trực tiếp cho người truyền lời nhắn đến Hắc giáp quân tìm lão Hạ ta, ta giúp các người giải quyết công bằng!" Vừa nói, hán tử râu ria cầm một miếng thịt trên bàn bạn Đặng Thanh Sơn ném vào miệng.

"Sách sách, mùi vị không tồi, lão Hạ ta giúp các người một phen, ăn một miếng thịt, không có việc gì chứ?" Hán tử râu ria ha ha cười nói.

"Huynh đệ ta cũng khinh nhất là bọn ý thể hiếp người, đồ ăn ở đây, lão huynh người cứ ăn hết mình." Đặng Thanh Sơn cười nói.

Hán tử râu ria cười cười sờ mũi, hơi chút đánh giá Đặng Thanh Sơn rồi nói: "Tiểu tử người, có ý tứ, đúng rồi, nhớ kĩ, ta gọi là Hạ Sóc! Đến Hắc giáp quân tìm ta, nhất định tìm được!" Sau đó hét lớn một tiếng:

"Tốt lắm, các huynh đệ, chúng ta đi!" Một đoàn hán tử theo sau liền đi ra tửu lâu.

"Đi!" Vị thành vệ quân bách phu trưởng sắc mặt có chút khó coi, cùng vị quý công tử kia cũng chật vật rời đi.

Bên trong tửu lâu, nhất thời một mảnh ồn ào.

Đặng Thanh Hổ con mắt tỏa sáng, cực Kỳ hâm mộ nhìn vị mãnh hán tên gọi Hạ Sóc đang dẫn đầu đám người rời đi, quay đầu lại nhìn về phía Đặng Thanh Sơn nói: "Thanh Sơn, vị Hạ Sóc kia thật đúng là uy phong, cái tên gì gì... thành vệ quân bách phu trưởng bị mắng, ngay cả rắm cũng không dám đánh ra. Thống khoái, thống khoái!"

"Dù sao cũng là Hắc giáp quân mà!" Đặng Thanh Sơn cười nói.

Mà thành vệ quân chỉ là quân lý dân thường.

Rời khỏi tửu lâu.

Đêm đó, Đặng Thanh Sơn hai người nghỉ tại một khách sạn, vì ngày mai sẽ tiến vào Quy Nguyên tông, Thanh Hổ hưng phấn đến nỗi nói chuyện với Đặng Thanh Sơn tới tận đêm khuya mới ngủ.

Sáng hôm sau.

Tại tầng một khách sạn, hai người bạn Đặng Thanh Sơn gọi ít bánh bao thịt và hai tô cháo "Thanh Sơn, hôm qua chúng ta tìm phòng ở mấy khách sạn xung quanh Quy Nguyên tông, không ngờ tìm mười bốn khách sạn mới có phòng trống. Xem ra lần này muốn gia nhập Quy Nguyên tông không ít" Thanh Hổ có chút hưng phấn "Đúng là rất nhiều!" Đặng Thanh Sơn liếc nhìn mọi người đang ngồi xung quanh ở tầng một ăn sáng, tất cả đều mang binh khí, vừa nhìn đã biết là võ giả, có lẽ đều muốn gia nhập Hắc giáp quân của Quy Nguyên tông.

"Đông!" "Đông!" "Đông!"...

Từ lầu trên khách sạn nói nhau đi xuống tổng cộng tám người. Tám người này đều trắng kiện. Người cầm đầu sắc mặt lạnh lùng, trên mặt có hai vết đao chém, lưng đeo chiến đao to dày, dài khoảng sáu xích đang đi xuống. Những người sau hẳn đều cầm binh khí, ánh mắt lạnh lùng.

Đặng Thanh Sơn còn ngửi thấy thoang thoảng mùi máu tanh. Tám người này anh cực nhanh, bánh bao thịt cứ há miệng ra là một cái. Bọn chúng anh trẻ hơn Đặng Thanh Sơn nhưng thoảng cái đã xong.

”Chúng ta đi” nam tử trên mặt có vết đao kia đứng dậy, bảy người còn lại cũng đứng dậy theo.

”Thanh Hồ, đi, tới Quy Nguyên tông” Đặng Thanh Sơn đứng dậy, xuống lầu trả tiền bữa sáng xong, hai người Đặng Thanh Sơn theo đám người kia rời đi.

Người có tính theo bầy, những võ giả khác trong khách sạn cũng lần lượt đứng lên rời đi.

Quy Nguyên tông ở khu đông nam của quận thành Giang Ninh quận, có thể nói là thành ở trong thành.

Vì Quy Nguyên tông thu đệ tử và Hắc Giáp quân tuyển người cùng một ngày nên ngoài cửa chính có rất nhiều ngựa, xe hào hoa. Có thể nói là ngựa xe tấp nập. Tụ tập tại đây không phải là phú hào quyền quý thì cũng là võ giả lợi hại. Từng người đang tiến vào Quy Nguyên tông

”Muốn gia nhập Hắc Giáp quân, đi bên này tiến hành nhập tông khảo hạch” Quy Nguyên tông có nhiều đệ tử phụ trách tiếp đãi ”đưa hài đồng gia nhập Quy Nguyên tông thỉnh đi bên kia”

”Nhập tông khảo hạch?” hai người Đặng Thanh Sơn, Đặng Thanh Hồ theo dòng người đi vào trong Quy Nguyên tông.

”Không biết nhập tông khảo hạch là gì” Đặng Thanh Hồ thì thầm

”Tôi trước nhìn là biết” Đặng Thanh Sơn cười nói.

Theo con đường trải đá xanh đi một lát đến một bãi trống. Trên bãi đất trống này đã tụ tập hơn trăm người, đều là đến tham gia Hắc Giáp quân khảo hạch, cơ hồ đều là nam tử. Nói cơ hồ là vì còn có một ít nữ tử.

”Muốn gia nhập Hắc Giáp quân, theo thứ tự tới đây, từng người lại! Tiến hành khảo hạch!” một âm thanh hùng hậu vang lên.

Hai người Đặng Thanh Sơn lập tức đến gần trung ương.

Chỉ thấy giữa bãi đất trống, đặt bốn tảng đá đen lớn kích thước bất đồng. Trên đó còn dùng chữ to màu trắng viết bằng bút lông, lần lượt là ”Năm trăm cân”, ”Một ngàn cân”, ”Hai ngàn cân”, ”Một vạn cân”.

”Nâng được năm trăm cân có thể làm ngoại vi đệ tử của Quy Nguyên tông ta! Nâng được ngàn cân mới có tư cách trở thành tân binh của Hắc Giáp quân, qua một lần sàng lọc nữa trong nội bộ Hắc Giáp quân mới được lưu lại thành quân sĩ của Hắc Giáp quân! Nâng được hai ngàn cân, là nhị lưu võ giả, có tư cách tranh đoạt chức Ngũ trưởng của Hắc Giáp quân. Nâng được vạn cân cự thạch, là nhứt lưu võ giả, có tư cách tranh giành chức Bách Phu trưởng của Hắc Giáp quân” trên sân, tiếng bàn luận giữa các võ giả quen biết nhau lập tức im bặt.

”Không tưởng được yêu cầu của quân sĩ Hắc Giáp quân lại nâng cao hơn. Có thể nâng năm trăm cân mới là tân binh, còn phải trải qua nội bộ sàng lọc...” không ít người sôi nổi bàn luận.

Đặng Thanh Hồ cũng khẽ thở phào một hơi.

Bởi vì Đặng Thanh Hồ sau khi tập luyện Hồ quyền đã sớm có thể nâng được hai ngàn cân cự thạch.

”Không nghĩ tới nhập tông khảo hạch lại là cái này” Đặng Thanh Sơn cười nhạt.

Mọi người quây thành vòng tròn, từng người tiến vào trong tiến hành khảo hạch. Đặng Thanh Sơn xếp hàng phía sau cũng xem khảo hạch.

”Ha” một hán tử cường tráng quát lớn một tiếng nâng cự thạch năm trăm cân lên.

”Còn nâng những cái khác nữa không” một đệ tử Quy Nguyên tông ngồi bên, tay cầm bút lông lạnh lùng hỏi.

Hán tử kia lắc đầu, thật thà nói ”Một ngàn cân mình nâng hồng nổi”

"Ừm, đây là thẻ của ngươi, qua bên kia đứng" Một đệ tử Quy Nguyên tông khác quảng cho hán tử kia một cái thẻ.

"Ha ha, ta lại" Một hán tử béo mập, phương phi quảng đại thiết chùy trong tay qua bên, đại thiết chùy rơi xuống đất kêu "Ầm" một tiếng. Sau đó hán vác cái bụng căng tròn đi đến bên vạ cân cự thạch, ôm lấy cự thạch nặng vạ cân.

"Hô" Nam tử béo khỏe kia dùng lực, mặt đất chột chân động.

Nam tử kia nâng cự thạch lên được đến cổ, rồi không cách nào nâng lên được nữa. Nam tử béo khỏe này phì phò vài hơi, rống lớn vài tiếng nhưng đều không thành công, chỉ có thể buông cự thạch rơi ầm xuống.

"Còn kém chút xíu thôi, đáng tiếc, nhị lưu võ giả" đệ tử Quy Nguyên tông ngồi viết kia hỏi: "Tên, tuổi ngươi"

"Chu Đạt, 26" Nam tử béo mập nhặt Đại thiết chùy lên, hậm hừ hai tiếng, trong miệng còn lẩm nhẩm: "Bà mẹ, ở nhà nâng lên được, sao giờ lại nâng không được"

50. Chương 3: Nhất Lưu Võ Giả.

"Chu Đạt này, chức Hắc giáp quân đội trưởng. Có một là của hán."

Chung quanh đông đảo các võ giả sợ hãi than, bởi vì hôm nay từ lúc bắt đầu "Nhập tông khảo hạch" tới bây giờ. Duy nhất có một võ giả có can đảm khiêu chiến vạ cân cự thạch, chỉ kém đôi chút là thành công. Vạ cân cự thạch, đặt ở trên mặt đất, so với thân thể thể còn lớn hơn chục lần. Rất nhiều người chứng kiến đều mất lòng can đảm.

"Sư đệ! Đưa danh bài nhị lưu võ giả cho ta!"

Gã thủ bút đệ tử Quy Nguyên, tiếp nhận một khối danh bài màu đen từ trong tay vị sư đệ bên cạnh, trên danh bài này chỉ có một chữ "Nhị".

Gã thủ bút đệ tử Quy Nguyên tông trực tiếp viết lên mặt tấm danh bài hai chữ - "Chu Đạt". Đồng thời cười cười ném tấm danh bài cho Chu Đạt nói: "Chu Đạt huynh, ngươi không sai biệt lắm có nhất lưu võ giả thực lực, mặc dù không có biện pháp cạnh tranh vị trí bách phu trưởng. Nhưng cái chức đội trưởng trong Hắc giáp quân, Chu Đạt huynh ngươi có mười phần nắm chắc a."

"Hừm... Sáng nay bụng ăn mười lồng bánh bao. Bụng ăn nhiều, nếu không, khẳng định có thể gior lên." Nam tử mập mạp nhặt lên đại thiết chùy. Tiếp nhận danh bài đi sang một bên.

"Thanh Sơn, ta đi tranh đoạt chức Hắc giáp quân đội trưởng, nếu gặp phải cái gã mập mạp này, ta trực tiếp nhận thua. Người này tùy tiện đánh một chùy, ta cũng tiếp không nổi." Đẳng Thanh Hổ đứng ngay sát cạnh Đẳng Thanh Sơn nói tiếp. "Được rồi. Thanh Sơn, chúng ta bao giờ tiếp nhận nhập tông khảo hạch nâng tảng đá?"

"Ta không vội. Ngươi xem ra là muốn đi khảo hạch, cứ đi đi." Đẳng Thanh Sơn đứng trong đám người. Nhìn một đám liên tiếp tiến hành nhập tông khảo hạch.

Đảo mắt nửa canh giờ trôi qua.

"Tránh ra, ta đến!"

Một tiếng hét lớn, một thanh niên trên người khoác da thú nhanh nhẹn tiến vào khoảng đất trung ương, trực tiếp đi đến chỗ đặt hai ngàn cân cự thạch.

Hai tay dang ra. Đôi bàn tay tựa như thép nguội kẹp lấy tảng cự thạch màu đen. Hai tay vững vàng nâng dưới đáy, trên tảng đá màu đen kia rất rõ ràng chữ "Hai ngàn cân" màu trắng được viết bằng bút lông.

"Ồi~~"

Theo một tiếng quát khê. Thanh niên toàn thân đều hơi hơi chấn động, hắc sắc cự thạch âm âm một tiếng, liền trực tiếp bị nâng lên.

”Hảo!”

”Hay cho một hán tử.”

Nhất thời chung quanh tiếng khen không ngớt, thanh niên khoác da thú cũng cười lớn nâng hắc sắc cự thạch hướng phía bên cạnh quăng ra.

”Người nâng được một vạn cân chứ?” Gã Quy Nguyên tông đệ tử phụ trách ghi chép cười dò hỏi.

”Không được.” Thanh niên lắc đầu.

”Tên, tuổi.”

Gã Quy Nguyên tông đệ tử liền từ bên cạnh tiếp nhận một khối danh bài nhị lưu võ giả.

”Phó Quân Phàm! Mười sáu!” Thanh niên mở miệng nói.

”Mười sáu tuổi?”

”Mười sáu tuổi là nhị lưu võ giả sao? Thanh niên tuổi trẻ này tiền đồ thênh thang a.”

”Tiểu tử, từ đâu tới mà lợi hại như vậy.”

Đám võ giả chung quanh vô cùng khiếp sợ. Người gia nhập Hắc giáp quân, đại đa số đều hơn hai mươi tuổi. Bình thường, thực lực mạnh hơn thì tuổi cũng lớn hơn, Đằng Thanh Sơn cũng kinh ngạc liếc mắt nhìn thanh niên tên gọi ”Phó Quân Phàm”: ”Mười sáu tuổi? Vậy không phải so với ta còn nhỏ hơn chút sao?”

Còn ít thời gian nữa là tới niên tế, qua niên tế sắp tới, Đằng Thanh Sơn bước sang tuổi mười bảy.

”Phó Quân Phàm!”

Chính thức phụ trách nhập tông khảo hạch là một trung niên nhân thân hình khôi vĩ. Hắc một mực yên lặng nhìn nhập tông khảo hạch tiến hành, chỉ mười sáu tuổi - Phó Quân Phàm. Cũng gây cho hắn kinh ngạc nhìn đi nhìn lại vài lần.

”Phó Quân Phàm này, cho đến bây giờ là nhị lưu võ giả thứ ba! Nhất lưu võ giả một người cũng không có, đại ca, lần này đến gia nhập Hắc giáp quân, cao thủ không có nhiều a.”

”Lúc này mới được nửa canh giờ. Đừng nóng vội, cao thủ còn chưa đi ra.” Thanh âm lạnh lùng từ chỗ không xa Đằng Thanh Sơn truyền đến.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái. Nói chuyện là một nam tử lạnh lùng trên mặt có hai vết sẹo, thân thể gầy gò, lưng đeo một thanh cự hình chiến đao. Đằng Thanh Sơn nhìn thấy người này. Không khỏi trong lòng chột dạ: ”Là hắn!”

Sáng sớm tại khách sạn, lúc ăn điểm tâm. Đằng Thanh Sơn từng nhìn thấy người này, hắn còn nhớ kỹ, một đường cùng gây gò nam tử, còn có bảy người.

”Nghe ngữ khí của bọn hắn. Nam tử mặt sẹo này, hẳn là võ giả rất lợi hại.” Đằng Thanh Sơn phán đoán trong lòng.

Nhập tông khảo hạch cứ thế tiến hành. Theo thời gian trôi qua, chung quanh người đến xem càng lúc càng nhiều.

”Ha ha. Ta đến!” Một tiếng hét lớn, Đằng Thanh Sơn đi vào khoảng đất trung ương.

Đằng Thanh Sơn trong mắt sáng lên.

”Thanh Sơn nâng hai ngàn cân, hẳn là không thành vấn đề.” Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng. Cho dù không dùng nội kinh, Đằng Thanh Sơn luyện tập hổ quyền cũng có chút thành tựu. Chỉ bằng vào sức mạnh thân thể là có thể nâng lên hai ngàn cân. Nếu như dựa vào nội kinh phụ trợ, có thể nâng lên ba bốn ngàn cân.

Cũng không cởi gói đồ xuống. Đằng Thanh Sơn trực tiếp hai tay ôm lấy cự thạch hai ngàn cân.

"Lên!" Một tiếng hét lớn.

Hai ngàn cân cự thạch đã rời khỏi mặt đất nâng lên cao. Đằng Thanh Hổ gồng hai tay, gân xanh nổi lên.

Tiện tay phóng một cái "Bồng." Cự thạch hai ngàn cân nặng nề rơi trên mặt đất.

"Ha ha... Người cũng đừng hời, cự thạch một vạn cân, ta nâng không có nhúc nhích."

Đằng Thanh Hổ sang sảng cười, trực tiếp nói. Tích cách thẳng thắn hào sảng này. Liền nhận được tiếng cười thiện ý của các võ giả xung quanh. Một hán tử có thực lực, tính tình thẳng thắn, không bao giờ có người chán ghét.

Vị Quy Nguyên tông đệ tử cũng cười: "Tên của người, cùng tuổi?"

"Đằng Thanh Hổ! Năm nay hai mươi hai. Qua niên tế năm mới sẽ là hai mươi ba!" Đằng Thanh Hổ nói một loạt.

"Qua năm mới thì tất cả mọi người đều lớn thêm một tuổi. Cái này không cần phải nói." Tên đệ tử Quy Nguyên tông cũng cười a a nói, rồi viết tên Đằng Thanh Hổ lên trên danh bài.

Cầm lấy chiếc danh bài Nhị lưu võ giả, Đằng Thanh Hổ quay trở lại cạnh Đằng Thanh Sơn "Thanh Sơn, người xem cái thẻ danh bài này. Cũng chẳng có gì đặc thù, trông đen xì ra, chỉ có mấy chữ viết bằng bút lông mà thôi."

Đằng Thanh Sơn mới vừa ghé mắt nhìn vào danh bài, đột nhiên một đạo thanh âm quen thuộc vang lên: "Tránh ra!"

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại nhìn. Nam tử mang đao mặt sẹo kia đang gạt hai gã võ giả sang một bên rồi bước thẳng vào khoảng đất trống ở giữa.

"Ai chen thế?" Trong hai gã võ giả bị chèn qua người, có một gã nhất thời giận dữ, liền muốn quát mắng nhưng sau khi nhìn thấy đối phương lưng đeo cự hình chiến đao, liền lập tức cảm miệng không dám nói thêm nửa câu, thanh chiến đao phía sau nam tử mặt sẹo, thân dài một thước năm. Người thường sao có thể sử dụng thanh đao lớn như vậy.

Nam tử mặt sẹo, trực tiếp đi tới khoảng đất ở trung tâm, mục tiêu hướng tới của hắn - cự thạch một vạn cân!

Đến bây giờ, vẫn chưa ai có thể hoàn toàn nâng lên một vạn cân cự thạch.

"Hắn định nâng một vạn cân?"

"Nhìn bộ dáng thì tên này cũng là một kẻ tàn nhẫn."

Đám người ở chung quanh thấp giọng nghị luận, nhưng tất cả các con mắt đều nhìn chằm chằm vào nam tử mặt sẹo kia.

Nam tử mặt sẹo cũng không cỡi đao, hai tay trực tiếp nắm lấy cự thạch nặng vạn cân.

"Hừ!"

Một tiếng nộ hồng đột ngột vang lên, nam tử mặt sẹo trên mặt hiện lên một tia thanh quang, hắc sắc cự thạch nặng chừng vạn cân trực tiếp bị nâng lên. Gân xanh trên cả hai tay của nam tử mặt sẹo nổi lên cuộn cuộn, hắn hướng xuống dưới đất quăng ra, cổ cự thạch nặng vạn cân liền ầm ầm rơi xuống mặt đất, ngập sâu vào trong lòng đất đến một nửa.

Vị trung niên nhân mặc áo bào màu xám bạc ngồi ở phía sau tên đệ tử trẻ tuổi của Quy Nguyên tông không khỏi đứng bật dậy, cười lớn: "Hảo, nhất lưu võ giả! Hôm nay, trong số người tiến hành nhập tông khảo hạch, đã xuất hiện vị nhất lưu võ giả đầu tiên! Vị huynh đệ này. Cho ta biết tên tuổi của người!"

"Công Dương Khánh! Ba mươi sáu!" Nam tử mặt sẹo lạnh lùng nói.

"Công Dương Khánh? Là Công Dương Khánh đến từ Từ Dương Quận sao? Có phải là vị Công Dương Khánh từng đơn thân độc mã giết sạch ba trăm mã tặc trong một đêm?" Các võ giả ở chung quanh nhất thời khiếp sợ.

"Là Đại đương gia của Dương Giác Sơn ở Từ Dương quận. Hắn sao cũng tới nhỉ?"

"Công Dương Khánh chẳng phải là có bảy vị huynh đệ sinh tử sao? Hắn đã tới thì phỏng chừng các huynh đệ của hắn cũng tới rồi."

Một gã cao thủ nổi danh như vậy xuất hiện đã tạo ra sự hứng khởi cho mọi người.

Thiên hạ chia thành cửu châu, trong đó thì Dương Châu tổng cộng có mười ba quận. Trong đó thì đến chín quận là dưới sự khống chế của Thanh Hồ Đảo. Quy Nguyên tông kiểm soát một quận. Thiết Y Môn nắm thao túng một quận. Còn hai quận khác thì có rất nhiều tông phái, rất nhiều thế lực hỗn tạp tranh giành xâu xé, nếu đem so sánh thì dân cư sống ở hai quận này thống khổ không kể xiết.

Dân cư của quận Giang Trữ có thể xem như sống rất hạnh phúc.

Từ Dương Quận chính là một trong hai quận này.

"Đường đường là Dương Giác Sơn Đại đương gia, tại sao lại phải chạy đến Giang Trữ Quận chúng ta để gia nhập Hắc Giáp Quân?" Một vài gã vũ giả thấp giọng nghị luận.

Thanh Hồ cũng liên quan sát tên nam tử mặt sẹo. Nghe mọi người chung quanh nghị luận, rồi cũng hạ thấp giọng hưng phấn nói: "Thanh Sơn, tên Công Dương Khánh kia là một nhân vật lợi hại, đã từng là đại đương gia của một đại bang phái ở Từ Dương Quận a, tranh đoạt vị trí bách phu trưởng của Hắc Giáp Quân, Thanh Sơn ngươi cũng nên cẩn thận với hắn."

Đằng Thanh Sơn chỉ cười. Với thực lực của hắn, ngoại trừ lần giao chiến với Giao Long thì chưa bao giờ hắn chính thức hiển lộ hết ra, Thanh Hồ đương nhiên là không hiểu rõ.

"Bách Phu Trưởng..." Đằng Thanh Sơn chỉ cười cười nhìn người khác tiến hành nhập tông khảo hạch. Trong đáy lòng thì cái chức vị gọi là bách phu trưởng này, Đằng Thanh Sơn đã sớm trù tính.

Đảo mắt đã qua gần hai canh giờ.

"Các vị!"

Trung niên nhân mặc áo bào màu xám bạc của Quy Nguyên tông đứng dậy, cao giọng nói "Đầu giờ sáng bắt đầu tiến hành nhập tông khảo hạch, đến giữa trưa thì sẽ tạm nghỉ. Thời gian từ giờ tới giữa trưa cũng chỉ còn khoảng chừng uống hết tuần trà, những ai muốn tiến hành nhập tông khảo hạch thì xin hãy nhanh chân lên một chút. Nếu không thì hãy đợi đến chiều rồi tiếp tục!"

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn thoáng ngoài xa, một tòa cự thạch khổng lồ - "Nhật Quỹ".

Nhật Quỹ chính là một công cụ đơn giản để tính thời giờ. Chế tạo cũng không có gì quá phức tạp.

"Đến lúc này, đã xuất hiện hai mươi mốt vị nhị lưu võ giả, còn nhất lưu võ giả thì chỉ có mỗi một mình Công Dương Khánh." Đằng Thanh Sơn nhớ rất rõ. Cho đến lúc này, khiến cho hắn phải chú ý cũng chỉ có gã mười sáu tuổi Phó Quân Phàm cùng với tám huynh đệ Công Dương Khánh.

Tên Công Dương Khánh là nhất lưu vũ giả. Bảy huynh đệ của hắn đều là nhị lưu vũ giả. Không ngoại trừ khả năng là bảy tên huynh đệ của hắn đều ẩn giấu thực lực chân chính.

"Thanh Sơn, ngươi chừng nào thì tiến hành khảo hạch, buổi chiều à?" Đằng Thanh Hồ dò hỏi.

"Buổi chiều khảo hạch. Vậy thì cơm trưa lại phải bỏ tiền của mình ra à?" Đằng Thanh Sơn cười. Đồng thời cũng cười bước vào khoảng đất ở trung ương.

"Cơm trưa, trả tiền?" Đằng Thanh Hồ nghe xong không khỏi ngạc nhiên.

Đây đã là quy củ của Quy Nguyên tông, hễ cứ vượt qua cuộc nhập tông khảo hạch thì Quy Nguyên tông sẽ cấp phát cơm ăn miễn phí. Nếu như không tiến hành nhập tông khảo hạch, Đằng Thanh Sơn muốn ăn cơm trưa thì phải tự đi ra ngoài mua.

"Gã trẻ tuổi này đi đến chỗ cự thạch nặng vạ cân!"

"Không phải là hắn cũng định nâng vạ cân cự thạch đấy chứ!"

Thấy hướng đi của Đằng Thanh. Đám người chung quanh rất nhanh yên tĩnh lại. Đều nhìn chăm chăm vào Đằng Thanh Sơn. Ngay cả Công Dương Khánh và bảy huynh đệ của hắn cũng nhìn chăm chú.

Hai tay vững vàng nắm hai bên cổ vạ cân cự thạch.

"Lên!" Đằng Thanh Sơn quát khẽ một tiếng.

Hô!

Vạ cân cự thạch liền được giơ cao quá đỉnh đầu. Không hề có chút biểu hiện là phải cố hết sức, sau đó, Đằng Thanh Sơn quăng cổ vạ cân cự thạch ra xa.

"Ha ha. Lại là một vị nhất lưu vũ giả! Đến giữa trưa hôm nay đã xuất hiện vị nhất lưu vũ giả thứ hai." Trung niên nhân khoác áo bào xám bạc cười to nói: "Vị huynh đệ, hãy cho biết tên tuổi?" Các võ giả chung quanh cũng bàn tán xôn xao, đều là đàm luận về việc gã thanh niên này là thần thánh phương nào.

"Đằng Thanh Sơn!"

Đằng Thanh Sơn cười mở miệng: "Mười sáu"

51. Chương 4: Sáu Ngàn Hắc Giáp.

Ở đây mọi người, cho dù Công Dương Khánh hay vị trung niên nhân mặc áo bào xám kia. Toàn bộ đều im lặng. Tất cả mọi người nhìn Đằng Thanh Sơn. Hồi lâu không nói ra lời!

Để nâng lên cự thạch vạ cân. Đó là rất khó.

Để trong nháy mắt có thể bạo phát ra nội kinh, yêu cầu phi thường cao. Hễ là người có thể làm được một bước này. Bình thường đều được xưng là nhất lưu võ giả hay còn là Hậu thiên đỉnh phong!

Đan điền trong cơ thể người tàng chứa nội kinh cũng giống như hải dương. Mà kinh mạch, chính là những con sông.

Từ bên trong nháy mắt phát ra đến song chưởng, không phải là nhìn bên trong cơ thể có chứa bao nhiêu. Mà là nhìn vào trình độ cứng cỏi, chiều rộng của kinh mạch. Kinh mạch càng rộng, càng cứng cỏi. Mới có thể trong nháy mắt phát ra nhiều nội kinh và nội kinh phát ra cũng càng mạnh. Nếu như kinh mạch quá nhỏ. Thật cũng giống như miệng của thủy hồ. Miệng hồ quá nhỏ, nước trong hồ dù có nhiều, cũng khó có thể đổ ra!

Độ dẻo dai của kinh mạch là phải trải qua tu luyện. Không ngừng được mở rộng. Mới có thể đề cao.

"Mười sáu tuổi, nhất lưu võ giả." Trung niên nhân áo bào xám khiếp sợ nhìn Thanh Sơn. "Tại Quy Nguyên tông ta, ngàn năm qua. Loại thiên tài như thế này, cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Thanh niên tên gọi Đằng Thanh Sơn này. Đủ để cùng thiếu tông chủ so sánh."

"Mười sáu tuổi a!"

"Nhất lưu võ giả a. Ta mười sáu tuổi, cũng chỉ có thể nâng lên năm trăm cân mà thôi."

"Đằng Thanh Sơn này... từ đâu tới?"

Lúc này các võ giả chung quanh đều sôi nổi nghị luận. Công Dương Khánh vừa rồi cùng Đằng Thanh Sơn này so sánh còn kém một khoảng lớn. Mà Công Dương Khánh, đó là nhân vật đã thành danh, tuổi cũng đã ba mươi sáu.

Nhất lưu võ giả ba mươi sáu tuổi, cùng nhất lưu võ giả mười sáu tuổi.

Ai có tiền lực lớn hơn? Những người ở đây, trong lòng đều minh bạch.

"Đằng Thanh Sơn, đó là đệ nhất cao thủ của Nghi thành ta!"

”Nghị thành đệ nhất cao thủ - Đằng Thanh Sơn. Đại đương gia của Duyên Sơn bang - Lý Duyên Sơn, chính là bị hấn một thương xuyên thủng yết hầu!”

Nghị thành là một trong chín đại thành trì của Giang Trữ quận. Đằng Thanh Sơn giết chết Lý Duyên Sơn, được xưng là Nghị thành đệ nhất cao thủ. Tự nhiên rất nhiều người ở Giang Trữ quận biết tên Đằng Thanh Sơn. Mọi người ngay từ đầu, cũng chỉ vì không dám đem vị mười sáu tuổi này đối chiếu với Nghị thành đệ nhất cao thủ mà thôi.

Như vậy là quá dọa người rồi!

”Nghị thành Đằng Thanh Sơn?”

Trung niên nhân áo bào xám sang sảng cười nói. ”Ta Quy Nguyên tông, ta đã nghe nói tới danh hào của Nghị thành Đằng Thanh Sơn. Cũng không nghĩ đến, Đằng huynh đệ người mới mười sáu tuổi!”

Đằng Thanh Sơn tiếp nhận danh bài nhất lưu võ giả, cũng liền thối lui sang một bên.

Chung quanh, các võ giả nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, trong ánh mắt đều hàm chứa một tia kinh sợ. Dù sao đó cũng là một nhất lưu võ giả.

”Tiểu Mạn. Người tới làm gì.” Tiếng trách mắng của vị trung niên nhân áo bào xám vang lên.

Đằng Thanh Sơn nhìn về hướng khoảng đất trống trung ương. Một hoàng y thiếu nữ thoạt nhìn dáng vẻ gầy yếu đi vào khoảng đất trung ương. Trong miệng nói: ”Sư bá! Ta đương nhiên là muốn gia nhập Hắc giáp quân rồi! Sư phụ cũng có nói, vì đầu khổ luyện không bằng ma luyện trong sinh tử. Cho nên ta mới đi gia nhập Hắc giáp quân, vốn ta cũng tưởng hôm nay ta là một nhất lưu võ giả nhỏ nhất ở đây, không nghĩ tới xuất hiện một tên nhất lưu võ giả mới mười sáu tuổi.”

Hoàng y thiếu nữ trong miệng huyền thuyên. Đồng thời đi về phía tảng cự thạch một vạn cân.

”Lên!”

Hoàng y thiếu nữ quát khê một tiếng. Đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn nắm lấy tảng cự thạch vạn cân.

Hô!

Vạn cân cự thạch phẳng phất như bùn đất. Trục tiếp bị giơ lên cao.

Một mảnh tức cười.

Thân hình xinh xắn như kia. Thiếu nữ trong miệng chưa hết huyền thuyên, cũng là một nhất lưu võ giả?

”Tiểu Mạn. Sư phó của người đáp ứng người gia nhập Hắc giáp quân?” Trung niên áo bào xám cau mày nói.

”Hừ. Lần trước ta muốn gia nhập. Sư phụ không cho phép. Hấn không phải nói. Chờ ta ngày nào đó có thực lực của một nhất lưu võ giả. Sẽ cho ta gia nhập Hắc giáp quân. Hiện tại ta có. Chẳng lẽ sư phụ, hấn đứng đầu một tông phái, nói xong không giữ lời?”

Hoàng y thiếu nữ liếc mắt nhìn tên thủ bút đệ tử Quy Nguyên tông: ”Tiểu Lâm Tử. Sư tỷ người, ta năm nay hai mươi ba. Tên không cần phải nói nữa chứ. Nhanh lên một chút, giao danh bài nhất lưu võ giả cho ta. Hừm. Từ hôm nay trở đi. Ta sẽ không ở bên trong đại môn của Quy Nguyên tông nữa. Hắc hắc. Ta muốn lâu dài đi tới quân doanh của Hắc giáp quân!”

”Ngũ Mạn sư tỷ, danh bài đây.” Gã Quy Nguyên tông đệ tử liền đưa ra bài tử.

Hoàng y thiếu nữ cầm trong tay tấm danh bài. Đi tới trước mặt Đằng Thanh Sơn, trên dưới đánh giá một phen. Cau mày nói: ”Ta tưởng rằng ta đã đủ lợi hại. Ta hai mươi ba, đạt tới cảnh giới của nhất lưu võ giả, những muốn chấn động chung quanh đây đó một phen. Không nghĩ tới danh tiếng đều quy hết về người.”

”Tiểu tử người... Gọi là Đằng Thanh Sơn sao. Người mới mười sáu? Cùng với tên sư đệ quái vật kia của ta lợi hại giống nhau. Cái loại quái vật như hấn, mấy trăm năm Quy Nguyên tông cũng chỉ có một người. Người cũng là quái vật như thế? Hấn. Người thành thật khai ra, người có phải hay không có ý giấu diếm đi mấy tuổi?”

Hoàng y thiếu nữ trong miệng không ngừng nói.

Nhìn cô gái lắm chuyện này, rất xinh xắn đáng yêu mà nói cũng rất nhiều!

"Này. Bỗng cô nương đang nói với người đấy!" Hoàng y thiếu nữ hai tay chống nạnh. Trừng mắt, nói.

"Thanh Hồ. Đi. Chúng ta đi ăn cơm trưa." Đẳng Thanh Sơn không trả lời hoàng y thiếu nữ. Quay đầu cùng Đẳng Thanh Hồ rời đi.

"Tiểu tử này"

Hoàng y thiếu nữ con mắt tròn tròn: "Hảo, Đẳng Thanh Sơn phải không. Ta nhớ kĩ!" Hoàng y thiếu nữ con mắt trong suốt, cái mũi nhỏ cau lại. Quay đầu đi thẳng. Chung quanh đám võ giả rất tự giác liền tránh ra một lối đi. Đứng nhìn đó chỉ là một cô nương xinh xắn. Nhưng lại là một nhất lưu võ giả a!

Bên trong các đại tông phái. Nam nữ cũng đều có thể tu luyện nội kinh. Đơn độc từ bề ngoài mà nhìn vào, không thể đánh giá được, thực lực cao hay thấp.

"Vũ Dương đại vận hà"*, trên liền kề với Vũ Châu. Dưới thông với Dương Châu, dài gần vạn dặm. Xuyên qua 1/2 cửu châu, thông suốt qua phía đông Dương Châu đến Đông Hải khôn cùng. Vũ Dương đại vận hà chính là sau khi Vũ Hoàng thống nhất thiên hạ. Muốn có lợi thế để thống trị thiên hạ đã sáng lập, tạo ra con kênh này.

Cũng chính bởi có con kênh này, Dương Châu mới phồn hoa, giàu có như ngày nay.

Vũ Dương đại vận hà, là từ bên ngoài đi cắt ngang qua Giang Trữ quận thành. Quy Nguyên tông nằm ở khu vực đông nam của Giang Trữ quận thành. Cả Quy Nguyên tông chừng gần mười dặm phương viên. Vừa vặn bị Vũ Dương đại vận hà này chia làm hai đại bộ phận.

Kênh đào phía tây là khu vực, chỗ của ngoại môn đệ tử Quy Nguyên tông.

Kênh đào phía đông, mới là khu vực trung tâm của Quy Nguyên tông. Khu trung tâm này lấy danh giới là Long Cương sơn, chia làm nam bắc hai bên. Bên nam, là nơi các nội môn đệ tử của Quy Nguyên tông tu luyện. Quy Nguyên tông tông chủ, trưởng lão, hộ pháp cũng toàn bộ ở nơi này, nhân số chừng trên vạn.

Bên khu vực phía bắc của Quy Nguyên tông, còn lại là quân doanh của Hắc Giáp quân.

"Quy Nguyên tông không nghĩ được chia làm hai bộ phận. Chúng ta muốn đi Hắc quân quân doanh bắt buộc là phải ngồi thuyền!" Đẳng Thanh Hồ đứng ở đầu boong thuyền, cảm thán nói.

Giờ phút này sắc trời hôn ám. Đã là lúc vào đêm.

Suốt một ngày nhập tông khảo hạch để tiến vào Hắc Giáp quân đã chấm dứt. Có thể nâng lên một ngàn cân. Mới có tư cách vào Hắc Giáp quân trở thành tân binh. Trải qua sàng lọc sau, tiếp tục được lưu lại mới là quân sĩ chân chính của Hắc Giáp quân. Nếu chỉ có thể nâng lên năm trăm cân, ngay cả tư cách tiến vào quân doanh của Hắc Giáp quân cũng không có.

"Ba trăm sáu mươi ba người! chín nhất lưu võ giả. Ba mươi tám nhị lưu võ giả! Cùng với hơn ba trăm tam lưu võ giả có thể nâng lên ngàn cân." Đẳng Thanh Sơn thở dài cảm thán nói. "Năm năm chiêu mộ một lần, mà có nhiều cao thủ như thế. Hắc Giáp quân vẫn hàng năm bảo trì số lượng sáu nghìn người. Cũng khó trách mạnh đến như vậy."

Giữa trưa đích xác chỉ có ba nhất lưu võ giả. Nhưng đại bộ phận cao thủ đến giữa trưa, vẫn không vội vã lộ diện. Đến buổi chiều, những cao thủ này mới xuất hiện tay.

"Thanh Sơn, cô nương gọi Ngũ mạn kia... đang tới đó." Đẳng Thanh Hồ hạ giọng nói.

"Ngũ Mạn?" Đẳng Thanh Sơn liếc mắt nhìn, hoàng y thiếu nữ đích xác đang đi tới.

"Đi. Chúng ta đến sau boong." Đẳng Thanh Sơn đối với hoàng y thiếu nữ này có chút đau đầu, vẫn muốn tránh né tốt hơn.

"Thấy ta liền bỏ chạy?" Hoàng y thiếu nữ trừng mắt. Lập tức quay đầu. Nhìn về phía nam tử mặt sẹo lãnh khốc, nàng híp mắt cười đi tới: "Này, Công Dương Khánh! Người đang sung sướng làm đại đương gia của Dương Giác sơn. Đến Quy Nguyên tông của, gia nhập Hắc giáp quân làm gì? Được rồi. Người đi rồi, cường

đạo trên Dương Giác sơn có tan rã hay không? Nếu như chưa tan rã. Hãy để ta làm đại đương gia chơi đùa một chút. Thế nào?”

Công Dương Khánh khẽ cau mày, liền xoay người.

”Đến bờ. Mọi người lên bờ.” Công Dương Khánh liền hướng bảy tên huynh đệ nói.

Đêm đầu tiên tới quân doanh của Hắc giáp quân. Bọn Đẳng Thanh Sơn căn bản không có tiếp xúc với Hắc giáp quân. Bởi vì. Bọn họ vẫn không thể xem như quân sĩ chính thức của Hắc giáp quân. Cho nên, đều trú tạm bên ngoài Hắc giáp quân quân doanh. Mỗi người một gian phòng đơn sơ, tạm thời ở lại một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai. Mấy trăm người phân tán trên các bàn đá ngoài trời gần đó. Ăn bát cháo lớn với bánh bao nhân thịt cùng nhiều loại bánh trái khác.

Lúc này, muốn ăn bao nhiêu, cứ ăn hết mình.

”Biểu ca. Hôm nay sẽ tiến hành tranh đoạt vị trí đội trưởng và bách phu trưởng của Hắc giáp quân. Biểu ca người phải cẩn thận, nhớ kỹ yếu quyết của thương pháp. Cứ theo lời ta, chú trọng vào nội kình.” Đẳng Thanh Sơn nhắc nhở nói.

Đại thương thung, lúc còn nhỏ tuổi Đẳng Thanh Sơn đã truyền thụ cho các tộc nhân.

Đại thương thung, nhìn thì như đơn giản. Lại phương pháp luyện tập thượng đẳng.

”Yên tâm đi. Thanh Sơn.” Đẳng Thanh Hổ tự tin mười phần.

”Đông!” ”Đông!” ”Đông!”

Đại địa hơi chút động. Tiếng rung động truyền đến.

”Các vị.” Trung niên áo bào xám cất cao giọng nói. ”Hắc giáp quân, sáu nghìn quân sĩ đã đến thao trường. Mọi người cũng nhanh chóng đến đó thôi.”

Nhất thời. Hơn ba trăm người rộn ràng nhốn nháo, tùy ý lau lau khóe miệng. Tất cả đều cầm lấy binh khí hướng phía thao trường đi nhanh đến. Ngay khi còn cách thao trường một khoảng khá xa, bọn Đẳng Thanh Sơn đã nhìn thấy được, xa xa trong sân đông nghịt Hắc giáp quân!

Đông nghịt chia làm bốn khối lớn. Yên tĩnh, hoàn toàn không có một tiếng lộn xộn.

Sáu nghìn người tụ tập cùng một chỗ. Không một tia thanh âm. Tất cả đều mặc hắc sắc trọng giáp. Sát khí nồng đậm. Trong không khí tản ra phẳng phát mùi máu tanh!

Chứng kiến một mảnh Hắc giáp quân yên tĩnh, đông nghịt này. Thật giống như đối mặt với vực sâu u ám và khôn cùng hắc sắc hải dương. Làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông! Hoảng sợ!

Ngay cả Đẳng Thanh Sơn cũng cảm thấy trong lòng cứng lại. Các võ giả khác không ít người sắc mặt thoáng cái đều trắng nhợt, không còn chút máu.

”Sáu nghìn Hắc giáp quân!” Đẳng Thanh Sơn hít sâu một hơi.

Khi nhìn thấy cả quân đội Hắc giáp quân, trong nháy mắt, Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn hiểu được, tông phái vì sao có thể cao cao tại thượng. Đối mặt với sáu nghìn hắc giáp quân như vậy, chỉ riêng luồng sát khí dày đặc truyền thừa từng đời này, cũng đủ làm cho dũng khí con người mất hết sự chống cự.

(*). Vũ Dương đại vận hà: Con kênh Vũ Dương

52. Chương 5: Họ Gia Cát, Tên Nguyên Hồng

Nguyên ba trăm người này lúc trên đường đi tới đều nghị luận sôi nổi, giờ không ai bảo ai đều yên tĩnh lại, dưới bầu không khí thế này không ai dám nói chuyện.

”Ừ?” Đẳng Thanh Sơn cũng cảm giác được lồng ngực của chính mình dường như bị một tảng đá chặn lại, thoáng điều chỉnh hô hấp lại một chút, liền khôi phục như bình thường.

”Trong Hắc Giáp Quân này một người thì ta không ngại ai, nhưng sáu ngàn người đồng thời như thế này, còn xa như vậy mà khí thế đã hoàn toàn ngăn chặn ta lại.” Đẳng Thanh Sơn cũng không nói ra, đi cùng đám người hướng đến giáo trường đi đến. Dọc theo những tảng đá lộ ra con đường lớn, lúc ba trăm người này tiến vào trong sáu ngàn quân Hắc Giáp Quân, không ít người quay đầu nhìn ra, trong ánh mắt có sự tự nhin, cũng có phần khiêu khích.

Có thể trở thành một quân sĩ của Hắc Giáp Quân, đúng là đáng tự hào.

”Ha !” Một tiếng cười to lớn bỗng nhiên vang vọng khắp trên giáo trường, đám người Đẳng Thanh Sơn nhìn lại, chỉ thấy từ xa xa phía trường đấu, bốn người nam nữ mặc trường bào màu đen đang song song đi tới phía trước giáo trường, người phát ra tiếng cười chính là một hắc bào lão giả trong số đó.

Hắc bào lão giả này, mũi ưng, tóc bạc trắng, ánh mắt lợi hại.

”Thanh Phong, ta nghe nói lần này tham gia vào Khảo hạch nhập tông có chín tên Nhất lưu võ giả.” Lão giả hắc bào tóc bạc này từ thật xa liền mở miệng nói, ”Hắc Giáp Quân chúng ta còn tám ghế Bách phu trưởng còn trống, không biết chín người này có năng lực lấy mấy cái. Nếu như đến một cái cũng không lấy được, quả thật là điều thú vị.” Người trung niên áo bào tro đang dẫn đám người Đẳng Thanh Sơn lập tức hơi khom người xuống, cười nói: ”Nhị sư bá, chín vị Nhất lưu võ giả lần này có thể có mấy người tàn nhẫn, cho nên nhắc mấy người Bách phu trưởng dưới trướng người cẩn thận chút.” Bốn gã mặc hắc bào cùng đi, ngoại trừ vị hắc bào lão giả tóc bạc này, còn có ba người hai nam một nữ. Trong đó, một vị nam tử cao chừng chín thước, dáng người cực kì cường tráng, nhìn cả người hắn tựa như một khối kim loại sáng bóng, dường như được tạo từ kim loại mà ra. Ngoài ra, một vị nam tử khác thân cao gần tám thước, thoạt nhìn có chút trẻ tuổi, ánh mắt sắc bén. Ánh mắt hắn nhìn quanh đám Hắc Giáp Quân, đám quân sĩ này cũng không dám nhìn thẳng vào hắn.

Trong bốn người hắc bào vừa tới này, có duy nhất một nữ tử, dáng người không thấy rõ.

Thân người cao chừng bảy thước, trong đám nữ nhân xem như là rất cao rồi. Làn da trắng trẻo nhưng ánh mắt sắc bén lạnh như băng kia làm cho người ta không khỏi kiêng kị ba phần.

”Sư đệ, đám Hắc Giáp Quân ta xuất chiến tuy là tám Bách phu trưởng yếu nhất nhưng cũng không phải mấy người Nhất lưu võ giả này có thể tùy tiện đánh bại.” Tráng hán thân hình cao lớn chín thước kia cất tiếng nói, âm thanh của hắn khiến trong ngực còn vang vọng lại.

Lúc này, bốn gã hắc bào đã đi đến đài phía trên giáo trường.

Trên khán đài có đặt năm cái ghế, bốn gã hắc bào chia nhau ngồi xuống, chỉ để lại vị trí trung ương.

”Bái kiến thống lĩnh !” Bỗng nhiên, từ trong Hắc Giáp Quân truyền đến một âm thanh trầm thấp.

Ngay nhất thời. Rầm !

Sáu ngàn Hắc Giáp Quân chỉnh tề quỳ xuống, âm thanh trọng giáp va chạm trên người rất chói tai, sáu nghìn Hắc Giáp Quân này đồng thời hô lên: ”Bái kiến thống lĩnh.”. Chỉ là trong sáu nghìn Hắc Giáp Quân, cũng có hơn mười người đứng ở sát rìa ngoài cùng chỉ hơi khom người xuống, cũng không quỳ.

”Đứng lên đi.” Mở miệng nói chính là lão giả hắc bào tóc bạc.

Sáu ngàn Hắc Giáp Quân đồng thời đứng lên.

”Bốn người bọn họ...” Đẳng Thanh Sơn tỉ mỉ quan sát bốn người hắc bào ở tại trên cao kia, ”Hắn là Tứ đại thống lĩnh của Hắc Giáp Quân, đây mới chính thức là Hậu thiên đỉnh cao cường giả, đều không phải loại mà những Nhất lưu võ giả bình thường có thể so sánh được.” Trong đáy lòng Đẳng Thanh Sơn xuất hiện một tia chiến ý.

Giờ được cự thạch một vạm cân lên đúng là một cái giới hạn.

Đạt được tới giới hạn này, đã là Nhất lưu vũ giả, đã được gọi là Hậu Thiên đỉnh phong. Nhưng mà chỉ cần có một quyển bí tịch nội kinh tốt, khổ tu trong vòng mười năm đạt tới Hậu thiên đỉnh không phong có vấn đề gì khó khăn, khiến thiên hạ ngày nay, Hậu thiên đỉnh phong rất nhiều.

Thiết Sơn Bang, Vương gia tam huynh đệ đều thế!

Hồng Tứ Gia cũng vậy!

Người bị Đằng Thanh Sơn giết chết, Lý Duyên Sơn cũng thế!

Một cái Nghi Thành nho nhỏ đã nhiều như vậy, bên trong các tông phái thì Hậu Thiên đỉnh phong càng nhiều hơn.

Lần này tham gia Khảo hạch nhập tông có chín tên Nhất lưu vũ giả, đều cùng là Nhất lưu vũ giả. Hoàn toàn có thể tưởng tượng ra trên toàn đất đai Cửu Châu này có bao nhiêu Hậu Thiên đỉnh phong. Chỉ là thực lực của mọi người đều không giống nhau, bởi vì công pháp nội kinh đặc biệt hoặc là người có thiên phú dị bẩm.

Có thể trong nháy mắt phát lực mấy vạn cân.

Ví dụ như Đằng Thanh Sơn, tuy rằng chưa đạt tới Tiên Thiên cảnh giới, vẫn chỉ có thể xem là Hậu Thiên đỉnh phong cường giả, nhưng mà thực lực của hắn có thể dễ dàng hành hạ đến chết được số đông Nhất lưu vũ giả.

”Hắc Giáp Quân, địa vị cao nhất chính là Thống lĩnh, không biết thực lực so cùng ta thì như thế nào?” Đằng Thanh Sơn cũng không dám quá tự kiêu.

Dù sao này thì nếu ngược dòng lịch sử mà điểm lại thì Cửu Châu đại địa có đến mấy ngàn năm, có rất nhiều cai thủ có thể sử dụng nội kinh đến mức đẳng phong tạo cực. Ngay cả như Bạch Mã Bang Hồng tứ gia kia cũng đã từng đỡ nổi một hòn đá của Thanh Sơn mà tứ đại thống lĩnh lợi hại hơn nhiều, có bao nhiêu thủ đoạn thì cũng còn khó nói.

Trong khoảnh khắc ngăn ngủ khi Thanh Sơn còn đang tự hỏi thì ngoài xa xa đã phóng tới ba đạo thân ảnh. Tứ đại thống lĩnh Hắc Giáp Quân ngồi ở mặt ở trên cao lập tức đứng dậy, thoáng hạ thấp người cung kính nói: ”Bái kiến tông chủ! Bái kiến tông chủ!” Gã trung niên nhân khoác áo bào màu xám tro cùng với mười mấy tên quân sĩ Hắc Giáp Quân ở bên cạnh cũng lập tức khom người.

”Bái kiến tông chủ!” Tất cả Sáu ngàn Hắc Giáp Quân đều quì một gối xuống.

Ba người kia, cầm đầu là một trung niên nhân mặc bộ bạch sắc trường bào, trên mặt hơi khê cười. Hắn có làn da trắng nõn, đi trên đường giống như là phi hành lướt qua.

Đi cạnh hai bên hắn là một đôi nam nữ tuổi còn trẻ. Nam tử trẻ tuổi mặc cẩm y màu xanh, con mắt đảo tròn lảo liên, giống như là đang mãi suy nghĩ cái gì đó.

Còn nữ tử trẻ tuổi, một thân mặc một bộ y phục bằng vải lụa màu vàng nhạt, gió vờn nhẹ khiến cho bộ váy lụa bay phấp phới, trông không khác gì tiên nữ giữa khói mây vậy (ç'xç?«çà ä»”ã¥³: Yên hỏa đích tiên nữ), cặp mắt lại tinh thuần không chứa một tia tạp chất, khóe miệng hơi cười khê. Mỗi bước đi đều gợi đến một sự hấp dẫn đặc biệt, khiến cho người ta không khỏi động tâm.

Tiên nữ hạ phàm?

”Thật là một cô gái đẹp.” Ngay cả với tính cách của Thanh Sơn, vậy mà khi nhìn thấy cô gái này thì đều nhận không được, trong lòng run lên.

Còn Thanh Hồ cùng với những người khác thì hoàn toàn ngơ ngác đứng nhìn.

Vị trung niên nhân khoác áo bào trắng dẫn theo đôi nam nữ, trực tiếp đi lên, ngồi vào chiếc ghế bằng đá ở trung tâm.

Đôi tuổi trẻ nam nữ còn lại thì ngồi ở phía sau hắn. Gã trung niên nhân mặc áo bào trắng tùy ý nói hai câu với tứ đại thống lĩnh rồi quay đầu nhìn về đám Hắc Giáp Quân phía dưới, cười nói: ”Mọi người hãy

đứng lên đi! Tạ ơn tông chủ.” Người chính là chương khổng giả trong toàn Giang Ninh quận cảnh nội, Quy Nguyên tông tông chủ truyền thừa: Gia Cát Nguyên Hồng!

”Quy Nguyên tông Hắc Giáp Quân ta, cứ nửa năm một lần sẽ lại thu nhận ngoại giới cao thủ! Lần này thì có đến chín vị Nhất Lưu Vũ Giả, nhị lưu Vũ giả có đến ba mươi tám người. Những khiến cho ta cảm thấy kinh ngạc nhất lại là... Trong số bọn họ, có một Nhất Lưu Vũ Giả, năm nay mới mười sáu tuổi!” Gia Cát Nguyên Hồng vừa nói xong, phía dưới Hắc Giáp Quân, kỷ luật mặc dù rất nghiêm nhưng cũng nhin không được mà thấp giọng nghị luận.

”Mười sáu tuổi? Làm sao có thể được? Là thiên tài giống như Thiếu tông chủ?” Hừ.” Một trong năm người ngồi trên khán đài quan sát, gã nam tử trẻ tuổi bằng lãnh hừ lạnh một tiếng, Hắc Giáp Quân lập tức im lặng xuống.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nhạt nói: ”Nhị sư bá, tròng tranh đoạt bách phu trưởng phía dưới kia, người tới chủ trì đi chứ. Vâng, thưa tông chủ.” Vị ngân phát hắc bào lão giả lập tức đứng dậy, nhìn quanh phía dưới, cất cao giọng nói: ”Sáu ngàn Hắc Giáp Quân ta, tổng cộng chia thành bốn đội nhân mã, được quản lý bởi sáu mươi vị bách phu trưởng! Cứ mỗi nửa năm, trong mười lăm vị bách phu trưởng của mỗi đội nhân mã thì sẽ có hai vị bách phu trưởng yếu nhất bị bãi miễn!” Bốn đội nhân mã, tổng cộng sẽ có tám vị bách phu trưởng bị bãi miễn, lúc này bọn sẽ cùng chín vị Nhất Lưu Vũ Giả kia tranh đua, đoạt lấy tám vị trí bách phu trưởng.” Lời nói của hắc bào lão giả khiến cho hơn ba trăm người thấp giọng bàn tán.

Thanh Sơn cũng rất cục hiểu được quy tắc của cuộc tranh đoạt vị trí bách phu trưởng.

Trong thời gian hoạt động thì tám gã bách phu trưởng yếu nhất sẽ phải cạnh tranh chín vị trí cùng chín người bọn họ.

”Mười bảy người tranh đoạt vị trí tám bách phu trưởng. Kẻ thất bại nhân, trực tiếp bị giáng xuống vị trí đội trưởng (ã¼? é” : ngũ trưởng)!” Hắc bào lão giả lạnh lùng nhìn xuống phía dưới: ”Ngưu Triển! Hồng Hưng Dương! Hạ Sóc! Tư Đồ Ninh...” Gã hắc bào lão giả một hơi liên tục kêu tên của tám người.

Tám người các người, đưa hết Thanh Tông Đạp Tuyết Bảo Mã cùng với Xích Thiết Trọng Giáp của bọn người lên đây.” Hắc bào lão giả lạnh lùng nói.

Nhất thời, tám người từ trong sáu ngàn Hắc Giáp Quân bước ra, cả tám người này đều dắt theo một con chiến mã, trên yên con chiến mã còn xếp một bộ trọng giáp màu đỏ sậm. Sắc mặt của tám người đều không tốt chút nào, hiển nhiên như vậy là rất mất mặt.

”Chín Nhất Lưu Vũ Giả cũng đến phía trước đi.” Hắc bào lão giả hạ lệnh nói.

”Đến đứng cùng tám vị bách phu trưởng kia đi.” Tên trung niên nhân áo bào xám lập tức thúc giục bọn Thanh Sơn.

Công Dương Khánh lạnh lùng, Ngũ Mạn tinh nghịch, Thanh Sơn lưng đeo nhìn luân hồi Thương... cả chín vị Nhất Lưu Vũ Giả cũng bước tới phía trước Hắc Giáp Quân. Đứng song song với tám gã bách phu trưởng.

”Tám người bọn họ là tám kẻ kém cỏi nhất trong số sáu mươi vị bách phu trưởng!” Hắc bào lão giả quét ánh mắt về phía tất cả chín người bọn Thanh Sơn... bất quá, ngầy cả là tám người kém cỏi nhất thì trong chín người các người cũng không có mấy kẻ có thể thắng được bọn họ! Muốn làm bách phu trưởng của Hắc Giáp Quân ta, không có chút bản lãnh thì đừng có mơ.” Nhất Lưu Vũ Giả, ai không ngạo khí?

Nếu không so tài thì ai chịu nhận thua?

Tất cả chín người bọn Thanh Sơn chờ đều trầm mặc đứng nhìn, chỉ là liếc nhìn tám gã bách phu trưởng bên cạnh, ánh mắt đều ẩn chứa một tia chiến ý.

”Phương pháp tỷ thí rất đơn giản!” Hắc bào lão giả cất cao giọng nói... Ở trên sàn vật có tám cái lôi đài, tám người bọn Ngưu Triển, Hồng Hưng Dương, mỗi người sẽ trấn tại một tòa lôi đài, tạm thời trước là lôi chủ. Còn chín Nhất Lưu Vũ Giả các người có thể khiêu chiến bọn họ, khiêu chiến thắng lợi thì sẽ là lôi chủ.

Thất bại thì có thể tái khiêu chiến một người khác! Mười bảy người các người, mỗi người đều có cơ hội hai lần khiêu chiến!

Sau khi khiêu chiến chấm dứt, tám vị lòi chủ còn lại trên lòi đài chính là tám vị bách phu trưởng!” Nhớ kỹ, tỷ thí lòi đài, không được phép gây thương tổn tánh mạng, kẻ cố ý giết người, tử!” Hắc bào lão giả lạnh lùng nói.

Ở đây có rất nhiều cao thủ, nếu chủ ý giết người, họ chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra.

”Hảo, Ngưu Triễn, tám người các ngươi lên lòi đài đi.” Hắc bào lão giả lạnh lùng hạ lệnh, lúc này, tám vị bách phu trưởng kia đang cùng chín vị Nhất Lưu Vũ Giả lẫn nhau quan sát. Cũng đồng thời tiến lại tám chiếc lòi đài.

Ánh mắt của Thanh Sơn dừng lại trên người một gã tráng hán có thân hình giống như con hắc hung vậy.

Bởi vì... đây là người quen! Chính là người, lúc ở Lâm Nguyệt lâu từng tượng nghia ra tay: Hắc Giáp Quân Bách phu trưởng - Hạ Sóc.

”Hạ huynh.” Tất Thanh Sơn cười đi tới.

”Ngươi là...” Hạ Sóc đột nhiên trừng mắt ngưu ”Hôm trước, ngươi là tiểu tử trẻ tuổi hôm trước ở Lâm Nguyệt lâu... Ngươi là Nhất Lưu Vũ Giả?”

53. Chương 6: Kém Quá

”Xem ra lần trước dù không có lão Hạ ta, lão đệ ngươi cũng có thể dễ dàng xử hai tiểu tử kia” Hạ Sóc không chút lúng túng ”Ồ, lão đệ, ta lên lòi đài trước. Ngươi rất có thể đến khiêu chiến ta” Nói xong, Hạ Sóc điểm chân, liền bay lên lòi đài cách đó mấy trượng.

Tám gã bách phu trưởng lúc trước, tất cả đều lên lòi đài.

Tám người này, đều hướng phía xa xa bốn Đại thống lĩnh, tông chủ thoáng khom người.

”Bắt đầu đi! Chín người các ngươi có thể lựa chọn bất kì người trong bọn họ tiến hành khiêu chiến” Hắc bào ngân phát lão giả lạnh nhạt nói, ba vị thống lĩnh còn lại cùng tông chủ, đều cao cao tại thượng, từ xa theo dõi tỷ thí trên tám tòa lòi đài sắp bắt đầu.

”Ngưu ca, hôm nay mấy huynh đệ chúng ta nếu bị bọn họ đuổi xuống thật là mất mặt” Hạ Sóc quay đầu cười nói với Bách Phu trưởng Ngưu Triễn của lòi đài bên cạnh.

”Chỉ bằng bọn họ cũng muốn thắng huynh đệ chúng ta? Máu mấy năm nay chảy uống sao? Chỉ với quyền đầu của lão ngưu ta này, hừ... Nhường chúng một tay, bọn họ cũng đừng hòng thắng lão Ngưu ta.” Dáng người của Ngưu Triễn, cùng Hạ Sóc tương đối giống nhau, đều thuộc loại to con.

”Ngưu ca nói rất đúng, ha ha” Các bách phu trưởng khác trên sáu lòi đài còn lại đều phá lên cười.

Rất hiển nhiên, tám gã bách phu trưởng này vốn là ngạo khí mười phần.

”Trong các ngươi ai là người đầu tiên khiêu chiến!” Ngưu Triễn hô.

”Cái con trâu ngu ngươi, để bốn cô nương dạy cho ngươi một bài học!” Người thứ nhất nhin không được tức giận, đúng là vị hoàng bào cô gái kia, Ngũ Mạn” Ngũ Mạn dưới chân điểm một cái, liền lướt tới hạ xuống lòi đài của Ngưu Triễn, nàng cũng rút ra trường kiếm ở sau lưng.

Tám nhất lưu võ giả bọn Đằng Thanh Sơn cũng không vội. Dù sao cũng chỉ là tranh đoạt giữa mười bảy người. Quan sát thực lực của người khác, đối với tỷ thí tranh đoạt, quả thực là có ích.

”Thanh sơn, ngươi nói nha đầu có kia thể thắng không?” Đằng Thanh Hổ đứng ở một bên.

”Nha đầu gọi là Ngũ Mạn kia?” Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói ”ta không thể xác định. Ngưu Triễn này, rõ ràng có nhiều kinh nghiệm chém giết. Nhưng nghe nói Ngũ Mạn là đệ tử của tông chủ Quy Nguyên tông, có lẽ có chiêu thức công kích đặc thù gì đó. Cứ xem là được!”

Chiến đấu chưa bắt đầu, Đằng Thanh Sơn cũng không dám xác định.

"Ha ha, đứa nhỏ Tiểu Mạn này" Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng thấy như vậy cũng không khỏi nở nụ cười.

Nữ thống lĩnh duy nhất trong bốn Đại thống lĩnh nhìn Ngũ Mạn, trên mặt cũng phải lộ ra vẻ tươi cười.

Giờ phút này, cơ hồ chú ý của mọi người đều ở lời đài này.

Ngưu Triễn nhướn mày "Tiểu Mạn, ngươi tới khiêu chiến ta?"

"Con trâu lớn ngốc, ngươi nghe cho rõ, vị trí bách phu trưởng của ngươi sẽ là của bốn cô nương. Mau lấy ra vũ khí của ngươi, nếu không, hối hận cũng không kịp" Ngũ Mạn cầm trường kiếm, tràn đầy tự tin.

"Hừ, để cho một nha đầu ngươi đánh bại, bốn mươi năm công phu này của ta luyện vô ích sao. Đến đây, đối phó với ngươi còn không đáng sử dụng binh khí" Trường thương cầm ở một bên của Ngưu Triễn cũng không rút ra, vẫn tay không nhìn Ngũ Mạn.

Ngũ Mạn hừ lạnh một tiếng, trong tay trường kiếm liên động.

"Hừ!"

Một đạo ánh sáng màu xanh vạch qua, mũi trường kiếm đã tới trước người Ngưu Triễn rồi.

Ngưu Triễn thân hình hơi nghiêng, tay phải nhanh chóng vỗ vào mặt kiếm. Mắt thấy sắp đánh trúng vào mặt kiếm, trường kiếm của Ngũ Mạn khẽ xoay, lưỡi kiếm lại đối diện bàn tay của Ngưu Triễn. Ngưu Triễn nếu vẫn còn một chút đánh xuống, bàn tay sẽ bị chặt đứt.

"Bồng!" Mặt đất rung động.

Nham thạch trên lời đài chợt nổ tung, trong đó một khối nham thạch đập vào bụng Ngũ Mạn.

"Phốc!" Ngũ Mạn trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

"Ngươi chơi xấu!" Ngũ Mạn tức giận chỉ Ngưu Triễn.

Nguyên lai Ngưu Triễn vừa rồi lấy tay vỗ kiếm là giả, ra chiêu chân chính, là âm thầm dùng nội kình đánh vỡ nền nham thạch, ngay lúc Ngũ Mạn áp sát, mũi chân hất lên một khối nham thạch ẩn chứa nội kình đập vào Ngũ Mạn.

Ngưu Triễn ha ha cười nói "Tiểu Mạn, vừa rồi nếu ta xuống tay độc ác, ẩn chứa nội kình nhiều một chút ngươi đã chết rồi! Chân chính chém giết, không phải kiếm pháp ngươi cao thì nhất định sẽ thắng"

"Được rồi, Tiểu Mạn, ngươi thua." Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng trên đài liên cao giọng nói.

"Hừ, con trâu lớn ngốc." Ngũ Mạn lau khóe miệng, oán hận xuống lời đài.

Đằng Thanh Sơn thấy thế cũng cười, các bách phu trưởng của hắc giáp quân trải qua chém giết sinh tử, kinh nghiệm phong phú.

Ngũ Mạn được tông chủ bảo hộ, có thể ném qua cái gì khổ? Cho dù kiếm pháp lợi hại, nội kình cũng hùng hậu, nhưng chân chính chém giết trong nháy mắt sẽ bị đánh bại.

Ngũ Mạn xuống lời đài, nhưng lại đi về phía Đằng Thanh Sơn.

"Hử?" Đằng Thanh Sơn nhướn mày.

"Ngũ Mạn sư tỷ!" Thanh âm ôn nhu từ phía sau Đằng Thanh Sơn vang lên. Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tuyệt mỹ nữ tử quần áo màu vàng nhạt cùng thiếu niên áo xanh đang đi tới, vừa rồi nói chuyện chính là thiếu nữ tuyệt mỹ kia.

Thanh y thiếu niên cười đùa nói "Sư tỷ, ngươi không phải nói, muốn đoạt chức bách phu trưởng cho chúng ta xem sao? Lần này thì thua rồi, ha ha... Thanh Quang Điện Kiếm quyết của ngươi rất lợi hại, nhưng ngươi quá dốt, trúng chiêu dễ dàng như thế!"

"Tử Tiểu Vân!" Ngũ Mạn nghiêng răng nghiêng lợi "còn có, Thanh Thanh, ngươi cũng cùng ca ca ngươi, khi dễ sư tỷ ngươi đúng không?"

Tuyệt mỹ nữ tử kia không khỏi nở nụ cười nhỏ.

Đằng Thanh Sơn chú ý cảnh này...

Biểu ca Đằng Thanh Hổ của hắn nhìn không chớp mắt thiếu nữ tuyệt mỹ kia. Không chỉ Đằng Thanh Hổ, chung quanh không ít người đều nhìn thiếu nữ tuyệt mỹ này.

"Thiếu nữ này, trời sinh mệnh hoặc?" Đằng Thanh Sơn kiếp trước làm sát thủ, trải qua huấn luyện tâm lý, muốn quyến rũ hắn rất khó. Còn những kẻ có chút thuần phác như Đằng Thanh Hổ dễ dàng bị quyến rũ.

"Ngũ Mạn sư tỷ, người nói có một nhất lưu võ giả mười sáu tuổi tên là Đằng Thanh Sơn, ở đâu vậy?" Thanh y thiếu niên liền dò hỏi.

"Nhìn đi, đây không phải sao?" Ngũ Mạn chỉ Đằng Thanh Sơn.

Ánh mắt áo xanh thiếu niên sáng lên, liền đi tới cười nói "Đằng huynh, ta tên là Gia Cát Vân! Ngày hôm qua có nghe đại danh của người. Vị này chính là muội muội ta Gia Cát Thanh" Cô gái ở bên cạnh hắn cũng cẩn thận đánh giá Đằng Thanh Sơn, khẽ cười nói "Ta là Gia Cát Thanh! Nguyên lai người chính là Đằng Thanh Sơn, là thiên tài giống anh ta"

"Hắn sao bằng Tiểu Vân." Ngũ Mạn ở bên nói "Chẳng qua nội kinh hùng hậu một chút thôi. Tiểu Vân chính là quái vật chỉ ba tháng lĩnh ngộ ý cảnh của Thanh Quang Điện kiếm quyết!"

Ý cảnh?

Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn Gia Cát Vân. Hắn biết, thiếu niên này chính là thiên tài trong truyền thuyết của Quy Nguyên tông -- thiếu tông chủ Gia Cát Vân.

"Lại thua rồi!" Ngũ Mạn bỗng nhiên nói.

Đằng Thanh Sơn mặc dù đang nói chuyện, cũng chú ý tỷ thí trên đài. Sau Ngũ Mạn lại có một vị nhất lưu võ giả "Liễu Lương" lên khiêu chiến. Liễu Lương này cùng vị bách phu trưởng tên là Tư Đồ Ninh cũng chiến đấu kịch liệt rất lâu, nhưng vẫn bị một đao đánh bay ra ngoài lôi đài, thua!

Liên tục hai trận, bên phía khiêu chiến tất cả đều thất bại.

"Bách phu trưởng yếu nhất của hắc giáp quân đã có thực lực mạnh như vậy" Đằng Thanh Sơn trong lòng tán thưởng.

"Ha ha... trong chín người các người chẳng có ai lợi hại một chút. Cứ một chiều như vậy, thật chẳng có ý nghĩa!" Ngưu Triền cười lớn nói, phần đông các quân sĩ hắc giáp quân ở đây theo dõi cuộc chiến cũng đều cười lớn. Trong lòng các quân sĩ hắc giáp quân này vẫn là ủng hộ tám vị bách phu trưởng này.

Hơn ba trăm võ giả thông qua nhập tông khảo hạch sắc mặt cũng rất khó coi.

"Ai nói không có?" Ngũ Mạn quát lên "đại xuẩn ngu, người lớn tuổi nhất. Chỗ chúng ta có một người tuổi nhỏ nhất, một nhất lưu võ giả mới mười sáu tuổi. Hắn có thể đánh bại người."

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên.

"Đằng Thanh Sơn, người tranh chút mặt mũi cho chúng ta" Ngũ Mạn nháy mắt, có chút ý thỉnh cầu.

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, nhìn lôi đài trước mặt.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn vẫn luôn mong ước... được gặp thiên hạ cao thủ, để xem, thiên hạ cao thủ cùng với nội gia quyền của hắn rốt cuộc có chỗ nào khác nhau.

"Vậy thì bắt đầu từ trận chiến này ha! Hi vọng người đừng để ta quá thất vọng"

Đằng Thanh Sơn thầm nhủ trong lòng. Sau đó tay cầm Luân Hồi thương, nhảy một cái lên lôi đài cách đó mấy trượng. Vô luận là sáu ngàn Hắc Giáp quân hay là hơn ba trăm võ giả đã khảo hạch xong đều chăm chú nhìn lôi đài này.

Ngưu Triền, tuổi lớn nhất trong tám người, đối chiến với Đằng Thanh Sơn, người nhỏ nhất trong chín tên nhất lưu võ giả.

"Đằng Thanh Sơn này xem ra khá trầm ổn, không chút nôn nóng" Gia Cát Nguyên Hồng từ xa nhìn chiến đài, cười nói.

"Nhưng dù sao nó mới chỉ mười mấy tuổi, có kinh nghiệm gì" lão già tóc bạc áo đen nói.

"Cứ xem đã" Gia Cát Nguyên Hồng hoàn toàn chú ý vào trận chiến.

Mấy ngàn người vây quanh xem trận chiến này.

"Nhất lưu vô giả mười mấy tuổi" Ngưu Triễn cười ha hả "Đằng Thanh Sơn phải không? Danh khí của người hiện giờ không nhỏ, nhưng... thiên phú có tốt cỡ nào cũng cần phải rèn luyện. Vậy thì để Ngưu đại ca người rèn luyện một chút cho người ha"

"Ngưu ca, đừng ra tay quá nặng" Hạ Sóc đứng đằng xa cười nói.

"An tâm" Ngưu Triễn vươn tay cầm hắc sắc trường thương ở bên.

Đằng Thanh Sơn tay cầm Luân Hồi thương, bình tĩnh đứng nguyên tại chỗ.

"Xem thương!" Ngưu Triễn chợt hét lớn một tiếng, trường thương trong tay chợt vũ động. Hắc sắc trường thương phẳng phất như hắc sắc giao long chợt xuất động, chớp tới Đằng Thanh Sơn. Mũi thương hóa thành vài đạo thương ảnh, chụp lấy đầu Đằng Thanh Sơn.

Nhanh mà độc!

Đằng Thanh Sơn thấy thế trong lòng thầm than "Đến "nhân thương hợp nhất" còn chưa đạt đến, kinh của thương còn vô pháp hoàn toàn nắm vững, đáng tiếc..."

Trường thương trong tay Đằng Thanh Sơn chợt rung.

Hô! Luân Hồi thương như tên nhọn bắn ra. Ngay lúc tiếp xúc hắc sắc trường thương của đối phương, Luân Hồi thương phẳng phất như rần trườn, mượn cổ kinh đạo kia khẽ chuyển, dễ dàng đẩy hắc sắc trường thương của đối thủ qua một bên.

"Bồng" mũi Luân Hồi thương chấn động, quất vào eo Ngưu Triễn.

Ngưu Triễn phẳng phất bao cát cũ rách bị ném bay lên, bay đủ bảy tám trượng rơi xuống giữa đám Hắc Giáp quân.

"Không có chút ý tứ" Đằng Thanh Sơn thầm than trong lòng. Hắn muốn tìm được cao thủ khiến mắt hắn sáng lên. Lúc ở tiền thế, hắn đứng trên đỉnh cao của Nội gia quyền. Trên đỉnh cao chính là tịch mịch. Hắn cần một đối thủ khiến hắn kinh hãi.

Nhưng tựa hồ Ngưu Triễn còn cách yêu cầu thấp nhất của Đằng Thanh Sơn quá xa.

Một chiêu đánh bại Bách Phu trưởng Ngưu Triễn?

Mọi người đều kinh ngạc ngẩn ngơ. Vừa rồi nhiều người đều không thấy rõ, chỉ cảm giác... một thương rất tùy tiện của Đằng Thanh Sơn đã đánh bại một thương nhìn như rất uy lực của Bách Phu trưởng Ngưu Triễn.

"Ôn con này..." Ngũ Mạn há hốc mồm.

54. Chương 7: Chỉ Còn Lại Một

"Ca, Đằng Thanh Sơn so với người thì thế nào?" Cô gái bên cạnh người hắn, Gia Cát Thanh nhẹ giọng dò hỏi.

Gia Cát Vân lắc lắc đầu, trên mặt hiện nét tươi cười khó hiểu: "Không biết, không thể so sánh được, không rõ ràng lắm, nhưng mà thực lực của hắn thật sự rất mạnh, ít nhất đã đạt tới cảnh giới Nhân Thương hợp nhất."

Gia Cát Thanh kinh dị nhìn Đàng Thanh Sơn trên đài. Từ nhỏ đến lớn, ca ca Gia Cát Vân của nàng là thiên tài số một của Quy Nguyên tông, Gia Cát Thanh cũng có chút sùng bái ca ca của mình, nhưng giờ phút này... xuất hiện một người tầm tuổi với ca ca mình, hơn nữa thực lực so với ca ca mình cũng không phân cao thấp.

"Đàng Thanh Sơn..." Gia Cát Thanh lúc này mới thực sự chăm chú quan sát Đàng Thanh Sơn trên đài.

Xôn xao!

Toàn bộ giáo trường đều trở nên xôn xao!

Ngưu Triễn kia ngã xuống đất, ngay từ đầu dường như vẫn còn trong mộng, nguyên vốn còn nói giáo huấn đối phương, ai ngờ bị người ta một thương đánh bay xuống dưới đài. Nếu đúng là trận chiến sinh tử thì một thương ban nãy của đối phương hoàn toàn có thể đâm thủng người hắn.

Ngưu Triễn đứng dậy nhìn Đàng Thanh Sơn ở trên đài, la lớn: "Hảo thương pháp! Đàng Thanh Sơn, thương pháp của ngươi so với lão Ngưu ta mạnh hơn gấp mười lần, ta thua không oán."

Đàng Thanh Sơn ở trên đài cũng mỉm cười, hơi thoáng chấp tay:

"Ngưu huynh, thương pháp của ngươi trên đường không chế kinh lực còn thiếu một chút hỏa hầu, nếu như có thể tiến thêm một bước nữa thì hôm nay ai thắng ai thua còn khó nói." Đàng Thanh Sơn cũng không chút kiêu ngạo, kì thật trong lòng Đàng Thanh Sơn, điểm thành tích này căn bản không đáng để kiêu ngạo.

Lúc này, trung niên áo bào tro ở xa xa cất cao giọng nói: "Đàng Thanh Sơn trở thành lõi chủ của đệ nhất lõi đài, những người khác cũng có thể chọn hắn để khiêu chiến. Chín vị ở dưới đài tranh đoạt vị trí Bách Phu trưởng này xin tiếp tục."

Khiêu chiến Đàng Thanh Sơn?

"Quái vật mười sáu tuổi? Mới mười sáu tuổi mà một chiêu đã đánh bại đại xuẩn ngưu, khiêu chiến hắn ư? Sợ thiếu cơ hội khiêu chiến ư, sợ không đủ mất mặt à?" Ngũ Mạn thì thầm trong miệng, nàng đã thất bại một lần rồi, chỉ còn một cơ hội khiêu chiến nữa thôi.

Thực lực của Ngưu Triễn, Ngũ Mạn rất rõ ràng, thực lực so với nàng không hề kém, còn kinh nghiệm thì hơn nàng rất nhiều.

Một chiêu đánh bại Bách phu trưởng?

Loại thực lực thế nào đây?

"Quái vật!"

"Thiên tài!"

Trong đầu những Nhất lưu vũ giả khác đều có ý niệm như vậy, mặc dù bọn họ không nhìn rõ tại sao một thương đơn giản của Đàng Thanh Sơn lại có thể đánh ngã Triễn Ngưu, nhưng chính vì không nhìn rõ đó lại đại biểu cho thực lực của người cùng đối phương chênh lệch quá lớn.

"Ta đến."

Hét lớn một tiếng, một gã nam tử tóc dài rối bù, lưng đeo một thanh trường đao nhảy lên lõi đài, hướng một gã Bách Phu trưởng khiêu chiến.

Tranh đoạt Bách Phu trưởng tiếp tục.

Cùng với tiến hành tranh đoạt, nguyên các Bách Phu trưởng liên tiếp có mấy người bị đánh bại, mười bảy người kia bất luận thế nào cũng có hai lần cơ hội khiêu chiến, khiến sự giành giật càng thêm kịch liệt hơn. Mà lúc này ngồi trên khán đài, Tứ đại Thống lĩnh cùng Tông chủ đang ngồi ở cao cao phía trên quan sát.

"Chín tên Nhất lưu vũ giả này thực lực thật không tồi, có thể ngang sức ngang tài cùng tám vị Bách Phu trưởng." Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói, Tứ đại Thống lĩnh bên cạnh hắn lại không thể cười tươi, vị hắc bào lão giả tóc bạc hừ lạnh nói: "Tông chủ, tám vị Bách Phu trưởng này là những người kém nhất của

Hắc Giáp Quân chúng ta, chúng ta có thể thấy rõ mà.” Bởi vì trong chín vị Nhất lưu võ giả, vẫn có người chưa ra tay.

”Trong chín vị Nhất lưu võ giả lần này, có ba người thực lực mạnh mẽ.” Vị đại hán ngồi trên ghế, dáng người to lớn, cả người tựa như chế tạo từ sắt thép âm trầm nói: ”Cái tên Công Dương Khánh kia, có thể từ Dương quận có được danh tiếng như vậy, tuyệt đối là cao thủ, mà gã Đăng Thanh Sơn, tuy năm nay mới có mười sáu tuổi... nhưng thực lực của hắn thật là rất mạnh, còn về người thứ ba chính là Nhạc Tùng, đệ tử đích truyền của Thương Giang Nhất Kiếm tiền bối, thực lực không cần phải nhiều lời.

Đệ tử đích truyền của Thương Giang Nhất Kiếm tiền bối, hơn nữa còn được coi là truyền nhân y bát, Nhạc Tùng này đối với Thương Giang kiếm quyết hẳn cảnh giới đã cực cao rồi.” Một gã nam tử trẻ tuổi khác nói.

”Sư phụ, người thấy thế nào?” Trong Tứ đại Thống lĩnh, nữ Thống lĩnh duy nhất nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nhìn lên lời dài: ”Hiện tại trong ba người thì Đăng Thanh Sơn đã ra tay rồi, mà Công Dương Khánh cùng Nhạc Tùng chưa ra tay, chẳng qua sự việc bất ngờ tới từ Đăng Thanh Sơn này thật sự làm cho ta kinh hỉ, cảnh giới của hắn cực cao, người nhìn hắn Kia, trên lời dài không vui không buồn, hẳn từ lúc lên lời dài, giao chiến với Ngưu Triễn, đến lúc đánh bại Ngưu Triễn, chung quanh mấy nghìn người đều sợ hãi than thở, vậy mà Đăng Thanh Sơn này không chút biến hóa, chỉ với phần định lực này... hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy a!” Gia Cát Nguyên Hồng thực rất tán thưởng Đăng Thanh Sơn.

Bốn người khác cũng không khỏi lâm vào trầm tư.

Quả thực... mấy nghìn người vây xem, sợ hãi than thở, cho dù là cao thủ thì trong đáy lòng đều tự nhiên sinh ra một tia dắc ý.

Bình thường chiến đấu, tâm bình lặng như nước không hiếm thấy.

Nhưng được mấy nghìn người ca tụng hâm mộ mà tâm vẫn bình lặng như nước được, tính cách kia được tôi luyện cũng đã đến cảnh giới cực cao rồi.

”Thương pháp của hắn cảnh giới cũng cực cao.” Gia Cát Nguyên Hồng khen ngợi nói, ”Hắn không có sử dụng thương pháp đẹp đẽ huyền ảo, mà chỉ là một thương đơn giản nhất, ít nhất hắn đã đạt tới cảnh giới Nhân Thương hợp nhất, cảnh giới chiêu thức đã đạt ”Hóa phồn vi giản”*!”

”Nhân Thương hợp nhất? Hóa phồn vi giản?” Tứ đại thống lĩnh đều âm thầm kinh sợ.

Bọn họ đều biết rất rõ thực lực của tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng, siêu cấp cường giả bài danh trên Thiên Bảng! Hắn đánh giá tuyệt đối sẽ không sai.

”Sư huynh, Đăng Thanh Sơn và Nhạc Tùng kia, nếu giao thủ thì ai sẽ thắng?” Gã tráng hán thân cao chính thước mở miệng nói.

”Đăng Thanh Sơn cảnh giới rất cao, nhưng bí tịch nội kinh của hắn thì ta không biết lắm. Dù sao, mỗi cao thủ, nội kinh chính là nền tảng căn bản, tác dụng của một quyển tuyệt đỉnh bí tịch là rất lớn. Mà Đăng Thanh Sơn này nghe nói chính là người Nghi Thành. Ta xem ra... thì bí tịch nội kinh mà hắn tu luyện, phỏng chừng chỉ là bí tịch bình thường. Hắn có thể có được nội kinh thâm hậu như vậy, phỏng chừng là đã có được linh quả linh dược gì đấy!”

Gia Cát Nguyên Hồng nói tiếp: ”So với Vân nhi, Đăng Thanh Sơn nếu nói có khuyết điểm, thì chỉ có thể là ở phương diện nội kinh bí tịch.”

Bí tịch lợi hại thì hiệu quả sẽ thực đáng sợ. Như Thiên nhai hành, có thể cho tốc độ tăng vọt một cách kinh người. Còn bí pháp nội kinh, bí tịch thương pháp lợi hại, có thể khiến cho lực công kích trong nháy mắt bạo tăng!

Ánh mắt của Gia Cát Nguyên Hồng quả nhiên là rất sắc, suy luận cũng rất chính xác. Đăng Thanh Sơn căn bản là chưa từng tu luyện qua bí tịch nội kinh, phương pháp vận dụng nội kinh của hắn chính là phương pháp đơn giản nhất... Dem nội kinh quán nhập vào trong vũ khí. Đơn giản nhất, sơ khai nhất!

”Còn tên Nhạc Tùng kia, có thể được Thương Giang Nhất kiếm Ngụy lão huynh tán thưởng, cảnh giới tuyệt đối cũng đạt tới tầng thứ cực cao. Hần và Đằng Thanh Sơn, ai thắng ai bại, nếu không đối chiến trên một hồi thì ta cũng không dám nói.” Gia Cát Nguyên Hồng lãnh đạm cười nói.

(*). Hóa phồn vi giản: Biến phức tạp về đơn giản

55. Chương 8: Thương Giang Kiếm Quyết

Vô luận là nhất lưu võ giả như Ngũ Mạn, Công Dương Khánh hay là các quân sĩ Hắc Giáp Quân, đều tập trung quan sát trận chiến này.

”Có ý tứ!” Gia Cát Nguyên Hồng thấy vậy, ý cười trên mặt càng đậm.

Trong bốn Đại Thống Lĩnh, Ngân phát hắc bào lão giả tuổi tương đối lớn cùng trắng hán như thép luyện đều rất hứng thú xem. Đôi mắt của thống lĩnh tuổi trẻ hơn là Tang Phong nhú lại, ánh mắt phẳng phật như lưỡi dao lạnh băng. Nữ thống lĩnh lặng lẽ theo dõi.

Trên lôi đài, hai cao thủ trẻ tuổi đứng ở hai đầu lôi đài.

Đằng Thanh Sơn, thân cao bảy thước bốn tấc (gần 1m85), nội gia quyền tu luyện đến đỉnh phong. Dáng người cũng tương đối cường tráng. Còn Nhạc Tùng cao xấp xỉ Đằng Thanh Sơn, chỉ là Nhạc Tùng vai càng rộng, cánh tay cũng dài hơn, cả người lộ ra cường tráng hơn.

Chỉ từ bề ngoài, căn bản nhìn không ra chênh lệch tuổi giữa hai người.

Thương Giang, Nhạc Tùng! Đệ tử của ”Thương Giang Nhất Kiếm”. Hiện tại vừa mới xuất sư đến Quy Nguyên tông - Hắc Giáp Quân tiếp nhận rèn luyện. Ở bên ngoài, trừ một số tuyệt đỉnh cao thủ biết ”Thương Giang Nhất Kiếm” có một đệ tử như vậy ra, rất nhiều người còn không biết có nhân vật tên Nhạc Tùng này.

Nghi Thành, Đằng Thanh Sơn! Quái vật năm nay gần mười sáu tuổi, đồng dạng thanh danh không nổi. Dù sao Nghi Thành đệ nhất cao thủ căn bản không đáng khoe khoang.

Hai người trẻ tuổi, ai mạnh hơn?

Cả võ trường một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người quan sát hai người này.

”Đằng Thanh Sơn, cẩn thận!” Nhạc Tùng cười tự tin, rút ra trọng kiếm màu đen sau lưng.

”Ra tay đi” Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương, bình tĩnh nhìn đối thủ.

Ánh mắt Nhạc Tùng đột nhiên sáng lên, khí thế cả người bốc lên, gầm nhẹ một tiếng ”Đằng Thanh Sơn, trước tiếp Phá Lăng Thức của ta!” Dưới chân hắn liên động, thu ngắn khoảng cách với Đằng Thanh Sơn. Hắc sắc trọng kiếm trong tay đơn giản chém thẳng một kiếm!

Rầm! Dốc sức bỏ một thể nặng nề!

Đằng Thanh Sơn tựa hồ phẳng phật nghe được tiếng sóng vỗ, hắc sắc trọng kiếm đã xuống tới đỉnh đầu.

”Phá!”

Đằng Thanh Sơn đứng thẳng tại chỗ, tay phải khẽ rung, trường thương tựa như độc xà xuất động, xảo diệu chạm một cái với Hắc sắc trọng kiếm, trọng kiếm màu đen không tự chủ được thoảng lệch đi, nhưng vẫn bổ về phía bả vai của Đằng Thanh Sơn.

”Hử? Thật mạnh, kinh đạo thật quý dị” Đằng Thanh Sơn kinh hãi, liền nghiêng người tránh một kiếm này ”Như Ảnh Tùy Hình Thương pháp của ta, vậy mà không thể hoàn toàn gạt bỏ lực công kích của hắn, kiếm soát phương hướng công kích của hắn. Kiếm pháp này, quả nhiên có chỗ đặc thù”

Người bình thường cũng Đằng Thanh Sơn giao thủ, thông thường vũ khí vừa chạm, Đằng Thanh Sơn đã thắng.

Nhưng lúc này đây, xuất hiện vấn đề.

"Sao có thể?" Đẳng Thanh Sơn kinh ngạc, Nhạc Tùng còn kinh hãi hơn "Ta chính là ở trong Thương Giang luyện tập trọng kiếm, dù là dòng chảy ngầm của Thương Giang, cũng không thể thay đổi kiếm thể của ta. Trường thương của hần sao lại có kinh đạo mạnh như vậy!"

Theo cảm giác của Nhạc Tùng, mũi trường thương của Đẳng Thanh Sơn rất giống dòng xoáy ngầm dưới đáy Thương Giang, vừa chạm phải, kiếm thể tức thì bị ảnh hưởng.

"Khó trách Ngưu Triền, vừa va chạm trường thương của Đẳng Thanh Sơn vũ khí liền bị đẩy xa như thế, thua ngay lập tức. Ta đã sớm đạt tới cảnh giới Nhân Kiếm Hợp Nhất... mà kiếm thể vẫn bị ảnh hưởng. Nhưng ta cũng không tin Đẳng Thanh Sơn này có thể tiếp ba mươi ba kiếm Phá Lãng của ta!" Nhịp chân Nhạc Tùng huyền diệu, trọng kiếm trong tay liên tiếp xuất ra.

"Cheng" "Cheng" "Cheng"...

Nhạc Tùng vây quanh Đẳng Thanh Sơn, không ngừng di động, phảng phất như cá trong nước, linh hoạt vô cùng. Trọng kiếm mỗi kiếm đánh ra đều là mạnh mẽ trầm trọng.

"Kiếm pháp thật quý dị!" Đẳng Thanh Sơn chỉ cảm thấy trọng kiếm của đối phương mỗi lần một nặng hơn.

"Bồng!" "Bồng!"...

Nham thạch xuất hiện từng dấu chân của Đẳng Thanh Sơn, mỗi một lần di động, dưới chân Đẳng Thanh Sơn đều xuất hiện một vết chân.

"Tuyệt vời!" Gia Cát Nguyên Hồng, theo dõi trận chiến này, nở nụ cười "Ba mươi ba kiếm Phá lãng của Thương Giang Kiếm Quyết, một kiếm lại mạnh hơn một kiếm! Lúc đầu mỗi một kiếm chỉ có lực đánh vụn cân, đến lúc sau, càng ngày càng mạnh. Nhưng Thương Pháp của Đẳng Thanh Sơn càng huyền diệu, không ngờ dễ dàng đem kinh đạo truyền hết xuống mặt đất. Thân thể không chịu chút ảnh hưởng. Chỉ nội việc khống chế kinh lực này, thật sự kẻ khác khâm phục. Không biết ở hoàn cảnh nào mới có thể tạo ra thiên tài như vậy!"

Mượn lực hóa giải lực!

Tiền thế, Đẳng Thanh Sơn chính là tông sư nội gia quyền. Sức khống chế cơ bắp, gân cốt toàn thân đã sớm đạt tới đỉnh. Đối phương thể lớn lực mạnh, nhưng kinh lực của mỗi kiếm, Đẳng Thanh Sơn đều dễ dàng dọc theo hai chân truyền xuống mặt đất.

"Đẳng Thanh Sơn này vẫn chỉ di động trong phạm vi một trượng" Hắc bào ngân phát lão giả khâm phục nói.

"Ba mươi ba kiếm Phá Lãng của Nhạc Tùng, mới sử dụng tới kiếm thứ hai mươi ba, càng về sau lực đạo càng lớn. Ta không tin, Đẳng Thanh Sơn này có thể dễ dàng phòng thủ được ba mươi ba kiếm" Thống lĩnh trẻ tuổi Tang Phong lạnh lùng nói. Ba mươi ba kiếm Phá Lãng uy danh rất nổi.

Chính là Tang Phong cũng phải toàn lực ứng phó mới có thể ngăn cản. Không có khả năng thoải mái như vậy.

Trên lôi đài, thân hình Nhạc Tùng nhẹ nhàng, kiếm thể lại nặng như núi! Một kiếm lại một kiếm, liên tiếp không ngừng!

"Cheng" "Cheng" "Cheng"...

Đẳng Thanh Sơn vẫn chỉ di chuyển trong phạm vi một trượng như cũ, trường thương trong tay mỗi lần chạm nhẹ vào trọng kiếm lại thu hồi. Tuy mỗi lần Đẳng Thanh Sơn đều lưu lại dấu chân sâu trên bề mặt nham thạch, nhưng vẻ tươi cười trên mặt càng ngày càng nồng.

"Có thể sáng tạo ra kiếm pháp này thật sự là thiên tài!"

Kiểm pháp như nước sông chảy cuộn cuộn, từng kiếm tiếp từng kiếm, uy lực ngày càng lớn, khí thế ngày càng thịnh. Thật muốn nhìn xem, kiếm pháp này đến bao giờ mới hết!" Đẳng Thanh Sơn hai tay dùng nội kinh đã khoảng vạn cân.

Trừ giao long ở Bích Hàn đàm ra, cho đến giờ vẫn chưa ai có thể bức bách Đằng Thanh Sơn sử dụng lực lượng đáng sợ trong thân thể.

”Kiếm thứ ba mươi hai rồi! Lực đánh của kiếm này tối thiểu phải mấy vạn cân, hậu thiên cao thủ đỉnh bình thường đã sớm bị chém chết”

Trường thương của Đằng Thanh Sơn liền chuyển, lại một lần nữa ngăn lại kiếm của đối phương. Kinh lực đáng sợ thông qua trường thương truyền tới hai tay, dễ dàng dọc theo xương cốt, gân, cơ bắp truyền xuống hai chân. Nội kinh của Đằng Thanh Sơn không chút tổn hao.

”Kiếm thứ ba mươi ba!” Đằng Thanh Sơn đếm thầm kiếm chiêu của đối phương.

Kiếm cuối cùng của Nhạc Tùng không ngờ phải dùng hai tay cầm kiếm, điên cuồng bổ xuống, còn mang theo dư lực của kiếm thứ ba mươi hai. Một kiếm này thậm chí còn tạo nên không khí chung quanh chấn động, tiếng khí nổ ầm vang, khiến mọi người đứng xem xung quanh thấy cảnh chiến đấu bị vụn vụn.

”Choang!”

Vẫn như cũ là một thương cực kì đơn giản, thô kệch. Nhưng ngay lúc chạm vào trọng kiếm của đối phương, cả trường thương trong nháy mắt sinh ra lực xoáy tròn như lỗ xoáy đáng sợ vô hình trong hắc ám, cuốn chặt trọng kiếm của đối phương, cải biến kiếm thế của nó.

”Ha ha, thống khoái, thống khoái!” Nhạc Tùng đã lùi ra ngoài mấy trượng, mắt hơi ửng hồng, cả người hưng phấn, cười lớn ”Có thể một hơi tiếp ba mươi ba kiếm Phá Lãng của ta, thương pháp của Đằng huynh ta bội phục vô cùng. Không biết thương pháp của Đằng huynh tên là gì?”

”Thương pháp tên là ”Như ảnh tùy hình”” Đằng Thanh Sơn tán thưởng ”Kiếm pháp, thân pháp của Nhạc huynh rất huyền diệu, không biết gọi là gì?” vừa rồi Đằng Thanh Sơn nghe đối phương nói ”Phá Lãng thức”, rất hiển nhiên, kiếm pháp này không chỉ có một thức.

”Kiếm pháp này của ta là do sư phụ ta tại dòng Thương Giang cảm ngộ trăm năm sáng tạo ra, tên là ”Thương Giang kiếm quyết”. Ta mới vừa dùng chính là Phá Lãng thức của Thương Giang kiếm quyết! Còn như thân pháp, tên là ”Du Long thức”!” Nhạc Tùng thẳng thắn nói ra. Kỳ thật tên của bí tịch võ công hoàn toàn không cần bảo mật.

Lời vừa nói ra, phía dưới một trận huyền ảo!

”Thương Giang kiếm quyết, đó chính là Thương Giang kiếm quyết?”

”Nhạc Tùng này là đệ tử của Thương Giang kiếm thánh?”

Các võ giả đang quan chiến, quân sĩ của Hắc Giáp quân cũng biết một vài nhân vật cực Kỳ nổi danh trong thiên hạ. ”Thương Giang Nhất Kiếm” Ngụy Vu Nhai là một vị siêu cấp cường giả cực kì nổi danh ở Cửu Châu, là một trong ba mươi sáu người trên Thiên Bảng, được tôn là ”Thương Giang kiếm thánh”.

”Thương Giang kiếm quyết” tổng cộng có sáu thức, uy lực cực lớn.

”Đằng huynh. ”Điệp Lãng thức” của ”Thương Giang kiếm quyết” ta còn chưa đại thành, dùng nó vô pháp thu phóng tùy tâm. Người phải cẩn thận” Nhạc Tùng trịnh trọng nói.

Đằng Thanh Sơn có chút kinh hãi.

Nhạc Tùng này, ngoài Phá Lãng thức vừa rồi, không ngờ còn có ”Điệp Lãng thức” còn lợi hại hơn.

”Ha ha, Nhạc huynh không cần lưu thủ, cứ việc tới” Đằng Thanh Sơn cảm thương đứng thẳng.

Nhạc Tùng thần tình trịnh trọng, trên mặt hiện lên quang sáng xanh. Mũi của Hắc sắc trọng kiếm còn có từng tia kinh khí thoát ra, bắn xuống nền nhám thạch, chấn nên nhám thạch thành phần nát. Rất hiển nhiên, Nhạc Tùng vô pháp không chế một cách hoàn mỹ nội Kinh.

”Điệp Lãng thức!” Nhạc Tùng khẽ gầm.

”Ầm ầm...” thanh Hắc sắc trọng kiếm mang theo tiếng gầm thét của nước sông, chém tới Đằng Thanh Sơn

Tùng cổ nội kinh chấn động, sản sinh ra tiếng nước sông gào thét đáng sợ. Thanh kiếm trong tay Nhạc Tùng phảng phất hóa thành dòng Thương Giang phần nộ, nuốt lấy Đằng Thanh Sơn.

Kiếm chưa tới, khí thế đã khiến cho Đằng Thanh Sơn kinh hãi.

”Bất hảo! Uy lực của kiếm này so với trước kia lớn hơn quá nhiều!” Đằng Thanh Sơn thầm kinh ”chỉ dùng ”Như Ảnh tùy hình” thương pháp tuyệt đối vô pháp giải trừ hết lực công kích này” Đằng Thanh Sơn nếu như dùng sức mạnh cường đại, có thể trực tiếp một thương đập chết đối phương.

Nhưng chưa đến lúc tất yếu, Đằng Thanh Sơn chưa muốn bại lộ lực lượng kinh nhân của mình. Đó là bí mật lớn nhất của hắn

”Phải dùng thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí!”

Thương pháp Như Ảnh Tùy Hình dù sao cũng là thương pháp công kích, tuy có công năng hóa giải lực nhưng sao so được với Hỗn Nguyên Nhất Khí thương pháp? Thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí chính là thương pháp phòng ngự duy nhất trong Ngũ Hành thương pháp, là thương pháp phòng ngự hóa giải lực mạnh nhất.

”Hô!” Luân Hồi thương xoay tròn!

Thương ảnh bay múa, trước người Đằng Thanh Sơn phảng phất hóa thành dòng biển xoáy đáng sợ. Khi trọng kiếm của Nhạc Tùng tiếp xúc thương ảnh của Đằng Thanh Sơn, phảng phất như nước sông cuồng nộ bị lỗ xoáy nuốt trọn. Cổ lực đạo đáng sợ đó khiến Nhạc Tùng không khỏi thổ huyết.

”Buông tay!” Đằng Thanh Sơn thét lớn.

Hô!

Đối mặt với kinh đạo cắn nuốt đáng sợ này, Nhạc Tùng không cách nào khống chế trọng kiếm trong tay được nữa. Trọng kiếm rời khỏi tay, bị hung hãn cuốn đi đập xuống mặt nham thạch của lôi đài. Cả lôi đài chấn động mạnh, phảng phất như bị vãn thạch từ trên trời rớt trúng.

Ầm! Nham thạch trên lôi đài hoàn toàn nứt toác, từng vết nứt thật dữ tợn. Bọt đá vỡ nát chảy xuôi.

”Sao, sao có thể...” tay phải Nhạc Tùng vẫn còn run nhè nhẹ, khó tin nhìn Hắc sắc trọng kiếm chìm trong hố gạch vụn. Tất cả những điều này, hắn không cách nào tin được.

56. Chương 9: Xích Tử Chi Tâm?

”Sao lại như vậy? Thương Giang Kiếm Quyết Diệp Lăng Thúc lại bị phá như vậy sao?” Hắc bào lão giả tóc bạc khiếp sợ nói, mà tráng hán có vóc người cao lớn nhất trong Tứ đại Thống lĩnh sắc mặt cũng đại biến: ”Phòng ngự thật mạnh, thương pháp giảm bớt lực, thương pháp này tựa hồ đã gần đến mức ”Phản Phác Quy Chân”.”

”Một thương phòng ngự vừa rồi...” Tang Phong cũng hoàn toàn bị sợ đến ngây người.

”Đằng Thanh Sơn...” Nữ tử duy nhất trong số Tứ đại Thống lĩnh trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Tứ đại Thống lĩnh hoàn toàn bị thương pháp ”Hỗn Nguyên Nhất Khí” của Đằng Thanh Sơn chấn động, không nhận được mà đứng hẳn lên.

”Sư phó, Đằng Thanh Sơn kia vừa rồi sử dụng thương pháp gì vậy?” Nàng quay mặt nhìn về phía sư phó Gia Cát Nguyên Hồng đang ngồi ở trung tâm.

Trong năm người ở trên đài cao chỉ có Gia Cát Nguyên Hồng vẫn thản nhiên ngồi, nét mặt vẫn bình tĩnh như trước. Chỉ là ánh mắt rực sáng, hắn cẩn thận quan sát Đằng Thanh Sơn ở trên đài, nụ cười trên mặt dần nở rộ: ”Đằng Thanh Sơn, hay cho một Đằng Thanh Sơn!”

Cả võ trường hoàn toàn yên tĩnh, rồi lập tức tiếng huyền não vang lên.

”Thương pháp vừa rồi nhìn như thế nào? Tại sao một thương đó lại ngăn cản được?”

”Mà chỉ một chút là kiếm của Nhạc Tùng liền rời khỏi tay, không biết chuyện gì xảy ra.”

Hơn sáu ngàn võ giả trên võ trường xôn xao nghị luận. Tất cả mọi người đều là võ giả, tuy không biết rõ về Thương Giang Kiếm Quyết Điệp Lăng Thức của Nhạc Tùng nhưng uy lực khiến người khác phải sợ hãi đó thì tất cả mọi người đều nhìn ra được.

Chiêu thức phòng ngự của Đằng Thanh Sơn quá nhanh, bọn họ căn bản không thấy rõ.

”Thanh Sơn, đánh hay lắm.” Đằng Thanh Hổ vì cao hứng mà cao giọng hô to.

”Đằng Thanh Sơn này là người quen của người?” Một đám quân sĩ của Hắc Giáp Quân ở bên cạnh người Đằng Thanh Hổ không nhịn được liền dò hỏi.

”Đó là biểu đệ của ta.” Đằng Thanh Hổ tự hào nói.

Tất cả mọi người trên Cửu Châu đều tôn sùng cường giả, nghe Đằng Thanh Hổ nói như vậy, những người xung quanh liền đối với Đằng Thanh Hổ có vài phần kính trọng, cũng bắt đầu cùng Đằng Thanh Hổ nói chuyện, đồng thời hỏi thêm một chút chuyện về quá khứ của Đằng Thanh Sơn.

Trên lôi đài!

”Sao, tại sao lại có thể như vậy? Điệp Lăng Thức của ta... Không đúng, không đúng...” Nhạc Tùng chăm chú nhìn cánh tay phải của mình, không nhịn được lắc đầu nói.

”Nhạc huynh!” Đằng Thanh Sơn thấy cảnh như vậy, không khỏi nhướng mày quát lên, nhưng Nhạc Tùng căn bản dường như không nghe thấy.

”Một chiêu vừa rồi của ta, đối với Nhạc Tùng đã kích lớn vậy sao? Tâm chí không phải yếu ớt như vậy chứ?” Đằng Thanh Sơn vừa suy nghĩ, tay phải đồng thời vung ra, Luân Hồi thương trong tay hất nhanh chóng bắn ra, trực tiếp đâm vào huyệt đạo cách đó không xa, trúng ngay trên thân của hắc sắc trọng kiếm, đánh bay thanh trọng kiếm này, sau đó liền rơi thẳng xuống trước người Nhạc Tùng.

Keng! Trọng kiếm nện ở trên nền đá phát ra tiếng vang thanh thúy.

Nhạc Tùng cả người giật mình một cái, ánh mắt lúc này mới khôi phục sự tỉnh táo, lập tức nhặt Hắc sắc trọng kiếm lên, chấp tay xấu hổ cười nói: ”Thanh Sơn huynh đệ, vừa rồi nhớ lại thương pháp kia của huynh đệ, liền nghĩ đến phương pháp phá giải khiến trong giây lát lâm vào thất thần. Xấu hổ, xấu hổ.”

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên.

Nguyên hóa ra không phải bị đã kích mà là nghĩ đến phương pháp phá giải của mình.

”Thương Giang Kiếm Quyết của Nhạc huynh đệ quả bất phàm, nếu như Điệp Lăng Thức của Nhạc huynh có thể đại thành thì ta hẳn sẽ không dễ dàng thắng như vậy.” Đằng Thanh Sơn vừa cười vừa nói.

”Đánh một trận hôm nay, ta đối với Điệp Lăng Thức lại có không ít lãnh ngộ, thực sự cảm kích Thanh Sơn huynh đệ.” Nhạc Tùng trên mặt tràn đầy nụ cười, ”Thanh Sơn huynh đệ, sau này chúng ta cùng ở trong Hắc Giáp Quân, có thời gian sẽ gặp nhau luận bàn, ta cứ tạm xuống trước đã, không ngăn cản người khác khiêu chiến người.”

Nhạc Tùng cười a a đi xuống lôi đài, đồng thời hướng ra xung quanh nói: ”Các vị nên khiêu chiến Đằng Thanh Sơn, đừng bỏ qua cơ hội tốt ngày hôm nay.”

Khiêu chiến Đằng Thanh Sơn?

Biết rõ không phải đối thủ còn đi khiêu chiến, không phải là tự mình chịu tội sao?

”Phương Tông, ta và người đánh một trận.” Quát to một tiếng, một tên Nhất lưu võ giả nhảy lên đài.

Mỗi người đều có hai lần cơ hội khiêu chiến, đám Nhất lưu võ giả phía dưới, ai nấy đều bắt đầu khiêu chiến, đám người Ngũ Mạn, Hạ Sóc, Ngưu Triển cũng bắt đầu khiêu chiến. Chiến đấu rất kịch liệt, các binh sĩ Hắc Giáp Quân ở xung quanh đang xem cuộc chiến tất cả đều cảm thấy hưng phấn.

Chỉ là...

Không có ai khiêu chiến Đằng Thanh Sơn!

"Không nghĩ tới, ta ngay cả khổng chế khí lực ở một vạn cân mà trong đám người này cũng không người nào có thể đánh bại ta." Đằng Thanh Sơn âm thầm cảm thán nói: "Nhạc Tùng kia nếu có thể đem Điệp Lăng Thức đại thành thì có lẽ có thể bức ta sử dụng lực mạnh hơn!"

Ấn bài lớn nhất của Đằng Thanh Sơn không phải là Thiên Nhai Hành mà là một thân quái lực đáng sợ.

Ban đầu khi mười sáu tuổi tu luyện Hổ Hình Thông Thần Thuật một tháng và khi cùng yêu thú giao long đánh một trận, Đằng Thanh Sơn đã có khí lực trên dưới mười lăm vạn cân, về sau ở Đằng gia trang thoải mái gần nửa năm, nhưng trong nửa năm này Đằng Thanh Sơn cũng vẫn một mực tu luyện Hổ Hình Thông Thần Thuật.

Mặc dù tiến bộ chậm chạp, nửa năm sau thì không có chút tiến bộ nào. Chỉ là lúc Đằng Thanh Sơn mang theo Đằng Thanh Hổ cùng nhau rời khỏi quê hương, trước khi đi Giang Trữ quận thì Đằng Thanh Sơn đã là một siêu cấp cao thủ, đối với khổng chế lực lượng rất là chuẩn xác, ước chừng hai tay của mình có khí lực mười tám vạn cân.

Vì dốc sức phải đứng trong hàng ngũ mười người.

Với thực lực kinh khủng của Đằng Thanh Sơn, một đập đơn giản nhất cũng có thể đập chết Nhạc Tùng!

Nếu như sức lực kinh khủng vậy lại phối hợp với thương pháp huyền diệu, Đằng Thanh Sơn hẳn căn bản đúng là một sát thần.

"Ồ Quy Nguyên tông này, hẳn là có thể học được nội kinh bí tịch. Không biết, nếu ta tu luyện nội kinh bí tịch thì thực lực sẽ tăng lên như thế nào." Đằng Thanh Sơn vẫn không tự cao tự đại, chỉ cậy lực mạnh mà đã cho rằng mình vô địch thiên hạ.

Dù sao thì Vũ Hoàng có thể năm búa liền bổ đôi một tòa đại sơn. Tần Lĩnh Thiên Đế trong truyền thuyết cũng chỉ một chưởng khiến cho sông Nhạn Giang rộng cả trăm trượng, cạn hết nước sông.

Nghĩ đến, Đằng Thanh Sơn không rét mà run, con sông rộng cả trăm trượng, nước sông bị cạn, ngọn núi cao ầm ầm sụp đổ, cái này so với hắn thì còn cường hãn hơn ngàn lần vạn lần. Người ta phỏng chừng chỉ một chưởng là đã dễ dàng đánh chết hắn.

"Không phải trên toàn cầu đại địa này, không có ai mạnh hơn ta. Mà là ta tiếp xúc toàn là cao thủ trẻ tuổi. Phỏng chừng, sư phụ của tên Nhạc Tùng này, cái gì Thương Giang kiếm thánh, cũng mạnh hơn ta." Đằng Thanh Sơn đẩy lòng ngược lại, lại có chút hưng phấn.

Vì có đối thủ mà hưng phấn!

Từng trận khiêu chiến diễn ra, mười bảy người, mỗi người có hai cơ hội khiêu chiến, theo thời gian dần trôi, tràng khiêu chiến cũng đã đến thời khắc cuối cùng.

"Cuối cùng thì cũng đã kết thúc, ha ha, những người khác đều sợ đến không dám khiêu chiến với Đằng Thanh Sơn." Gã trắng hán cao lớn không khỏi vừa cười vừa nói.

"Đằng Thanh Sơn này, tạo nghệ tại thương pháp, cũng có thể nói là đã đạt tới cảnh giới phản phác quy chân, người khác cũng không ngu, đương nhiên sẽ không dại gì mà khiêu chiến hắn." Ngân phát hắc bào lão già nói.

"Phản phác quy chân? Hắn còn vượt qua cả cái cảnh giới đó" Gia Cát Nguyên Hồng lãnh đạm cười nói.

"Tông chủ?"

"Lục sư phó?", tứ đại thống lĩnh đều nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng.

Gia Cát Nguyên Hồng than thở nói: "Bất quá, hắn mới có mười sáu tuổi, mới chỉ gần mười sáu tuổi! Một thanh niên mới mười sáu tuổi mà thương pháp đã có thành tựu cao đến như vậy. So với một vài thương pháp đại sư trên toàn cầu đại địa này, thì cũng không kém là mấy.

Chỉ có hai khả năng, thứ nhất: hắn là phật tông đại sư chuyển thế, là phật tông chuyển thế thành Phật sống.”

Trên toàn cửu châu đại địa này, nổi danh nhất, căn cơ sâu thâm hậu nhất, chính là có tám đại tông phái.

Có một tông phái cực mạnh trong tám đại tông phái - Ma Ni Tự. Bảy đại tông phái khác đều kiểm soát một châu, chỉ có Ma Ni Tự là kiểm soát hai châu. Ma Ni Tự ở phía Tây vực của cửu châu, phạm vi thế lực trải dài từ Tây Nam Nhung Châu cho đến biên giới phía tây Lương châu.

Tông phái Ma Ni Tự cũng là Phật tông duy nhất trong bát đại tông phái, có đến mấy ngàn năm lịch sử.

Phật tông tại Nhung Châu, Lương Châu có quyền uy tuyệt đối.

Trog tám đại tông phái trên toàn cửu châu, bảy đại tông phái còn lại đều tu luyện theo cách luyện tinh hóa khí, thần khí cùng hợp, đến khi đạt tới luyện khí hóa thần cảnh giới thì sẽ bước vào Tiên Thiên cảnh giới. Đây cũng là cả phương pháp tu luyện phổ biến nhất trên toàn Cửu Châu.

Nhưng phương pháp tu luyện của phật tông lại hoàn toàn bất đồng, bọn họ tu luyện tam mạch thất luân, minh tâm kiến tính*, cầu đắc xá lợi tử. Đạt tới La Hán chánh quả. Bất kì phật tông đại sư nào, hễ cứ có thể ngưng kết thành xá lợi tử thì sẽ được xưng là Phật Môn La Hán, cùng cấp với Tiên Thiên cao thủ.

Phật tông tu luyện có đặc thù của phật tông.

Bởi vì cơ thể con người chịu được thiên địa có hạn, sống lâu cũng đến một mức độ. Chỉ có một số ít những Phật tông đại sư đạt tới cảnh giới bất khả tư nghị, trước lúc tử vong, còn có thể có thể bảo trì linh hồn không mờ đi, có thể chuyển thế, sẽ thành Lạt Ma chuyển thế. Có được tất cả trí nhớ của kiếp trước.

Các Lạt Ma này, có thể sử xuất ra thương pháp như thế, cũng không có gì là Kỳ quái.

”Nếu như là Lạt Ma thì sớm đã bị các hòa thượng của Ma Ni Tự mang đi rồi chứ nhỉ, tại sao lại có thể đến chỗ chúng ta?” Ngần phát hắc bào lão già nói.

”Khả năng là Lạt Ma rất thấp.” Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu thừa nhận, nhưng thật ra, bọn họ làm sao có thể nghĩ đến việc Đăng Thanh Sơn mặc dù không phải là Lạt Ma chuyển thế, nhưng là hắn lại là nội gia quyền tông sư từ một thế giới khác mà chuyển thế đến đây.

”Sư phụ, khả năng thứ hai thì là như thế nào?” Tang Phong dò hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng cảm thán nói: ”Khả năng thứ hai, đó chính là hắn có được khả năng có thể hiểu được thiên địa - Xích Tử Chi Tâm! Từ nhỏ đã sinh hoạt tại trong núi rừng, tuần hoàn theo thiên đạo tự nhiên, lấy thiên địa làm thầy, thì mới có thể lĩnh ngộ ra một loại thương pháp đơn giản nhưng lại ẩn chứa vô cùng huyền ảo! Là Xích Tử Chi Tâm a!”

Vừa tiến vào hồng trần, lòng người đã rối loạn.

Mà trên toàn cửu châu đại địa này, có một số ít thiên tài, tâm tính vô cùng tinh khiết, bọn họ có một khóa Xích Tử Chi Tâm, có thể hiểu được tự nhiên, lấy thiên địa làm sư, ngộ ra thương pháp, đao pháp, mỗi một chiêu nhìn như đơn giản nhưng lại đều ẩn chứa huyền ảo thâm sâu.

”Bất quá thì Phong nhi, các người cũng không cần nản chí.” Gia Cát Nguyên Hồng nói ”Có thể sáng tạo ra thương pháp như vậy, có lợi nhưng cũng có chỗ hại!”

”Có lợi, có hại?” Tứ đại thống lĩnh đều nhìn về phía hắn.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu nói: ”Người bình thường luyện tập các loại kiếm pháp, đao pháp, đều là từ các nền tảng võ thuật căn bản, từng bước luyện tập, kiếm pháp cũng càng ngày càng cao thâm, phức tạp. Từ chỉ đơn giản lược đi đến phức tạp là một quá trình! Ở trong chiến đấu liên tiếp, những cao thủ sẽ phát hiện ra nhược điểm trong kiếm pháp, đao pháp của mình, từng bước cải tiến, bắt đầu hóa phồn vi giản cho đến cuối cùng đạt tới cảnh giới phản phác quy chân. Từ đơn giản đến phức tạp, sau đó lại từ phức tạp đến đơn giản, cho đến khi mỗi chiêu mỗi thức, đều vô cùng uy lực.”

”Lần lượt thất bại, lần lượt cảm nhận, lần lượt cải tiến, cho đến cuối cùng thì giác ngộ. Nếu so sánh với người ngay từ đầu đã lấy thiên địa làm thầy, sáng tạo ra chiêu thức đơn giản mà uy lực lớn, thì còn mạnh hơn.” Gia Cát Nguyên Hồng nói.

”Ta đã hiểu.” Tang Phong gật đầu.

Phải trải qua hồng trần tôi luyện, mới có thể đạt được cang cao thành tựu.

”Loại thiên tài như Đằng Thanh Sơn này, tuổi còn rất trẻ. Mặc dù hiện tại đã lĩnh ngộ ra thương pháp lợi hại như vậy. nhưng hẳn không kinh qua nhiều trải nghiệm thất bại. Nếu muốn tiến bộ thêm thì phải kinh qua nhiều trải nghiệm tôi luyện khắc khổ.” Gia Cát Nguyên Hồng lãnh đạm cười nói: ”Đương nhiên, loại thiên tài như thế này, một khi trải qua tôi luyện, khi đột phá thì thành tựu là không thể hạn lượng!”

Tứ đại thống lĩnh đều gật đầu.

Song, bọn họ lại không biết là Đằng Thanh Sơn kinh nghiệm tôi luyện, so với tưởng tượng của bọn họ thì nhiều hơn nhiều!

”Tông chủ, tranh đoạt Bách phu trưởng đã kết thúc.” Hắc bào ngân phát lão giả nói.

”Ân, bắt đầu nhận trọng giáp, chiến mã!” Gia Cát Nguyên Hồng phân phó.

(*). Minh tâm kiến tính: Lấy tâm trong sáng để ngộ thiên đạo.

57. Chương 10: Hắc Yểm Mã

”Khiêu Chiến Bách Phu Trưởng. Kết thúc! Tám tân nhậm Bách Phu Trưởng. Phân biệt là Đằng Thanh Sơn, Ngưu Triễn, Công Dương Khánh, Hồng Hưng Dương, Nhạc Tùng...” Hắc bào lão giả ở trên đài cao, liên tục cao giọng báo ra tên tám người chiến thắng.

”Tám Bách Phu Trưởng, tiến đến phía trước” Hắc bào lão giả lớn tiếng nói.

Tám người Đằng Thanh Sơn, song song hướng phía trước đi đến.

Đạp! Đạp! Đạp!

Tám con Thanh Tông Đạp Tuyết Mã khoác trọng giáp, được tám gã quân sĩ Hắc Giáp Quân dắt lại, yên ngựa của mỗi một con Thanh Tông Đạp Tuyết Mã đều để vào một bộ Xích Thiết trọng giáp màu đỏ sậm.

”Bách Phu Trưởng của Hắc Giáp Quân ta, mỗi người, đều có được một Thanh Tông Đạp Tuyết Mã cùng với một bộ Xích Thiết trọng giáp. Về phần binh khí, có thể sử dụng của mình mang theo, cũng có thể hướng Tông Phái yêu cầu” Hắc bào lão giả lạnh lùng nói.

”Đằng Thanh Sơn” Hắc bào lão giả đột nhiên nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, ”Ngươi. Từ hôm nay trở đi, là Bách Phu trưởng của đội thương binh (quân dùng thương) dưới trướng đệ tam Đô Thống thuộc đệ nhất Lĩnh Hắc Giáp Quân ta”

”Vâng” Đằng Thanh Sơn cao giọng đáp.

”Nhận lấy chiến mã, trọng giáp!” Hắc bào lão giả lạnh lùng nói.

Một gã quân sĩ Hắc Giáp Quân một bên tức khắc dẫn Thanh Tông Đạp Tuyết Mã kia dắt tới bên cạnh Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn trịnh trọng tiếp nhận Thanh Tông Đạp Tuyết Mã cùng Xích Thiết trọng giáp ”Hắc giáp quân thật đúng là tiền nhiều thế mạnh. Bách phu trưởng sử dụng Thanh Tông Đạp Tuyết Mã, Xích Thiết trọng giáp”

Thanh Tông Đạp Tuyết Mã chính là vương giả trong Thanh Tông Mã. Trị giá năm ngàn lượng bạc.

Xích Thiết trọng giáp không thấp hơn Thanh Tông Đạp Tuyết Mã chút nào.

Nếu tính thêm trọng giáp khoác trên người chiến mã, chỉ riêng trang bị này, trị giá đã hơn một vạn lượng bạc. Không thể gọi là không xa xỉ.

”Ngươi Triển!” Hắc bào lão giả lại mở miệng ”Ngươi, từ hôm nay trở đi dưới trướng đệ nhất Đô Thống thuộc đệ tam Lĩnh của Hắc Giáp quân ta...”

Liên tục tám Bách Phu trưởng nhận chiến mã, trọng giáp. Hàng loạt các quân sĩ Hắc Giáp Quân phía dưới cũng không khỏi đỏ mắt.

”Tranh đoạt Bách phu trưởng chấm dứt. Chín vị nhất lưu võ giả thất bại. Trực tiếp trở thành Ngũ trưởng. Bây giờ bắt đầu tranh đoạt Ngũ trưởng” Hắc bào lão giả lạnh nhạt nói. Lập tức trở về chỗ ngồi, tranh đoạt đội trưởng này, đệ nhất thống lĩnh hẳn xem cũng chẳng muốn liếc mắt một cái.

So với trận đấu tranh đoạt Bách Phu Trưởng. Tranh đoạt Ngũ trưởng thanh thế rõ ràng kém hơn một chút. Nhưng cả giáo trường, lại càng thêm náo nhiệt.

”Thanh Sơn. Ngươi xem đi, chức Ngũ trưởng này, ta cảm dễ như nhả bàn tay. Ngươi đã lấy chức Bách Phu trưởng, ta không thể để ngươi mất mặt” Đằng Thanh Hổ tự tin cười, mà Đằng Thanh Sơn đối với thực lực Đằng Thanh Hổ có chút nắm chắc. Trong nhị lưu võ giả, biểu ca của hắn ở bậc trung.

Bởi vì luyện tập Đại Thương Thung, Hổ quyền. Biểu ca hắn ở phương diện tốc độ thương pháp cùng thánh kinh. tương đương bách phu trưởng ”Ngươi Triển”.

”Lấy chức Ngũ trưởng. Hắn là sẽ không có vấn đề” Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ.

”Đằng Thanh Sơn.” Thanh âm thanh thúy vang lên.

Đằng Thanh Sơn nhìn lại. Người tới đúng là Ngũ Mạn, Ngũ Mạn chớp mắt ”Đằng Thanh Sơn, Ta ngay từ đầu thật đúng là nhìn không ra nha. Ngươi còn lợi hại như vậy, ngay cả Nhạc Tùng cũng bị ngươi đánh bại. Thương pháp của ngươi luyện như thế nào? Sư phụ ngươi là ai?”

”Tự ta sáng tạo. Ngươi tin hay không?” Đằng Thanh Sơn cười chọc nói.

”He he. Còn ba hoa” Ngũ Mạn hừ một tiếng, sau đó nhìn Thanh Tông Đạp Tuyết Mã mà Đằng Thanh Sơn dắt. Ánh mắt lộ ra vẻ hâm mộ, lập tức trừng mắt Đằng Thanh Sơn một cái ”Hừ. Đám quái vật các ngươi, lần này lại xuất hiện mấy người cao thủ, bằng không. Tám bách phu trưởng khẳng định có ta, a... Ta khi nào thì có thể có một Đạp Tuyết Mã đây?”

”Sư tỷ. Đạp Tuyết Mã này. Ngươi dù có được, muốn thuần phục cũng không là chuyện đơn giản a.” Gia Cát Vân cùng muội muội Gia Cát Thanh của hắn đã đi tới.

”Đằng huynh, Đạp tuyết mã này ngươi dắt còn được, nhưng muốn leo lên lưng nó ngồi, bắt nó ngoan ngoãn nghe lời thì không đơn giản như thế” Gia Cát Vân cười nhắc nhở nói ”Ngựa càng quý, thuần dưỡng càng khó khăn, cần kiên nhẫn một chút.”

”Ừm... Ca, các ngươi xem, Đằng Thanh Hổ kia thắng rồi” Gia Cát Thanh đột nhiên nói.

Đằng Thanh Sơn quay đầu qua.

Quả nhiên...

Đằng Thanh Hổ cầm trường thương trong tay. Đang đắc chí lớn tiếng gào thét, nhưng ở thao trường ồn ào, cơ hồ nghe không được.

Hoàng hôn. Trăng rằm treo ở trên cao.

Hiện giờ là tháng mười hai giá rét, chiều tối thật lạnh, ở chỗ quan doanh của Nguyên Tông Hắc Giáp Quân, các bách phu trưởng mỗi người đều có một khu nhà riêng của mình. Mà tân nhậm Bách Phu Trưởng Đằng Thanh Sơn. Giờ phút này đang ở trong khu nhà của mình.

”Các quân sĩ hắc giáp quân, uống rượu quả thật lợi hại” Đằng Thanh Sơn nhớ lại ngày hôm nay ngậm ngùi không thôi.

Ban ngày, là tranh đoạt Bách Phu trưởng, Ngũ trưởng, tới buổi tối cũng là uống rượu ăn mừng, Đằng Thanh Sơn trở thành tân nhậm Bách Phu Trưởng, các quân sĩ dưới trưởng hấn đương nhiên phải mời rượu. Cao thủ khác của Hắc Giáp Quân cũng kính trọng Đằng Thanh Sơn là cao thủ, đều tới mời rượu.

May là, cơ quan nội tạng của Đằng Thanh Sơn cực kì hùng mạnh. Mới có thể không say.

"Hôm nay còn có một việc chưa làm." Đằng Thanh Sơn nhìn về phía góc sân, chiến mã "Thanh Tông Đạp Tuyết Mã" nhốt ở đó

"Thu phục ngựa?"

Đằng Thanh Sơn cười bước qua.

Đôi mắt ngựa của Thanh Tông Đạp Tuyết Mã nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn. Sau đó lại cúi đầu. Căn bản không để ý Đằng Thanh Sơn.

"Hô" Đằng Thanh Sơn tay phải đặt ở trên yên ngựa.

Đột nhiên dùng lực!

Thanh Tông Đạp Tuyết mã đứng không vững, quỵ xuống.

Thanh Tông Đạp Tuyết Mã tức thì nổi giận, bốn vó đạp mạnh, liều mạng đứng dậy, đồng thời phát ra tiếng hí phần nộ.

Đằng Thanh Sơn chỉ dùng một tay ấn xuống yên ngựa, bất kể Thanh Tông Đạp Tuyết mã phần nộ phản kháng thế nào đều vô pháp hoàn toàn đứng lên...một tay của Đằng Thanh Sơn phẳng phật như một ngọn núi. Bất kể nó điên cuồng thế nào đều vô pháp khiến tay Đằng Thanh Sơn nhấc lên được một thốn.

Đằng Thanh Sơn thờ ơ nhìn Thanh Tông Đạp Tuyết mã.

Từ từ, Thanh Tông Đạp Tuyết mã buông tha phản kháng, cúi thấp đầu.

Động vật rất đơn giản, người mạnh hơn nó, nó sẽ chọn thần phục.

"Hử?" Tại Đằng Thanh Sơn khẽ động.

"Két" cửa sân mở ra, Đằng Thanh Hổ tiến vào, thân đầy mùi rượu, cười nói "Thanh Sơn, ha ha, chỗ Bách Phu trưởng ở, so với chỗ ta tốt hơn nhiều nha. Chỗ ta chỉ có một phòng, không có sân. Ta ngủ lại đây à"

"Được, không vấn đề" Đằng Thanh Sơn cười nói. Hôm nay biểu ca của hắn cũng bằng vào thực lực đoạt được chức Ngũ Trưởng.

"Vừa rồi ta nghe thấy tiếng ngựa hí. Thế nào, người đang thuần phục Thanh Tông Đạp Tuyết mã?" Đằng Thanh Hổ hỏi.

"Đúng"

"Thế nào rồi?" Đằng Thanh Hổ hỏi "ta nghe vài huynh đệ nói, Đạp Tuyết mã này không phải dễ thuần phục"

"Đã thuần phục rồi" Đằng Thanh Sơn vừa cười vừa lấy trong phòng ra một bình nước trà "Ngửi người người đầu mùi rượu, uống chút nước trà cho tỉnh rượu" nói xong đến một góc sân. Huynh đệ hai người người ở bàn đá, uống trà chuyện trò.

"Ồ, cũng phải. Thanh Sơn người mười tuổi đã có thể giết chết Lang Vương, thuần phục một con Đạp Tuyết mã tính làm gì" mắt Đằng Thanh Hổ phát sáng "Thanh Sơn, người biết ngựa cưỡi của Đô Thống và Thống Lĩnh Hắc Giáp quân là gì không? Còn trọng giáp nữa, là gì biết không?"

"Là gì?" Đằng Thanh Sơn còn thực sự chưa rõ.

Hắc Giáp quân tổng cộng có bốn vị Thống Lĩnh, mười hai Đô Thống, sáu mươi vị Bách Phu trưởng.

"Nghe vài huynh đệ Hắc Giáp quân nói Bách Phu trưởng là Đạp Tuyết mã, Xích Huyết trọng giáp. Đô Thống đại nhân chính là Xích Huyết mã trị giá hai ba vạn bạc trắng cùng Hàn Thiết trọng giáp cũng quý

giá tương đương! Nghe nói một con Xích Huyết bảo mã có thể ngày đi hơn hai ngàn dặm” Đổng Thanh Hổ ở cùng các binh sĩ thường, nghe được không ít tin tức.

Mắt Đổng Thanh Sơn sáng lên.

Xích Huyết bảo mã?

Đổng Thanh Sơn đã nghe qua mồ hôi loại chiến mã này chảy ra đều đỏ như máu, tốc độ phi cực nhanh.

Hàn Thiết trọng giáp đương nhiên không thể hoàn toàn là Thiên niên hàn thiết, cái loại mặc trên người cảm giác lạnh thấu xương. Chỉ có một phần nguyên liệu là Hàn thiết. Hàn Thiết trọng giáp sức phòng ngự đương nhiên cực cao.

”Bốn đại Thống Lĩnh thì sao?” Đổng Thanh Sơn truy hỏi.

”Bốn đại Thống Lĩnh cười ”Hắc Long mã” là một trong ba đại Long mã ở Cửu Châu này, còn được gọi là ”Hắc Yểm mã”. Nghe nói một ngày có thể đi được năm ngàn dặm! Khi chạy, nghe nói chỉ cảm thấy một cơn hắc phong thổi qua, nhìn cũng không thấy. Trong bốn đại Thống Lĩnh chỉ có hai người thuần phục được Hắc Yểm mã, hai người còn lại tuổi trẻ hơn một chút, đều không thuần phục thành công.

Đổng Thanh Sơn trầm thán phục.

Ngày đi năm ngàn dặm?

Nên biết chiến mã không thể chạy liên tục 24h liền, ngựa cũng cần phải nghỉ ngơi. Hắc Yểm mã này cho dù là Long mã, một ngày chạy 12h đã coi là lợi hại rồi. 12h chạy năm ngàn dặm tương đương 400dặm/h.

”Tốc độ 200km/h? đó còn là tốc độ duy trì lâu. Nếu là tốc độ bạo phát, trong chớp mắt tốc độ có lẽ đạt đến 400km/h, so với tốc độ cực hạn của xe đua siêu cấp ở tiền thế còn muốn nhanh hơn” Đổng Thanh Sơn cảm thấy kinh hãi.

Không hổ là Long mã!

Ngày đi năm ngàn dặm, đáng sợ! Cũng chỉ có thời đại thiên địa linh khí dồi dào mới sinh ra được.

”Ngựa càng lợi hại càng khó thuần phục. Tuy Hắc Yểm mã này đã được tiền bối của Quy Nguyên tông thuần phục qua, đã tính còn rất ít. Nhưng vẫn không phải cao thủ bình thường có thể thuần phục được” Đổng Thanh Sơn trầm nhủ.

”Chiến giáp của bốn đại Thống Lĩnh là Huyền Thiết trọng giáp! Lực phòng ngự cũng cực cao” Đổng Thanh Hổ nói.

”Ừm” Đổng Thanh Sơn đối với cái gọi là trọng giáp hoàn toàn không để ý.

Bởi vì...

Trọng giáp trong quần chiến thì lợi hại, nhưng khi cao thủ giao chiến với nhau lại có nhược điểm trí mạng!

1. Trọng giáp không thể không có chút khe hở nào, mặc trên người càng có không ít khe hở. Cao thủ hoàn toàn có thể thông qua chỗ hở này giết chết địch nhân.

2. Chỗ trí mạng nhất của trọng giáp chính là ảnh hưởng tốc độ, ảnh hưởng độ nhạy cảm!

Làm một cao thủ, chém giết sinh tử, độ nhạy cảm rất trọng yếu. Nếu như mặc trọng giáp, động tác, độ linh hoạt khẳng định giảm rất nhiều. Trong thiên quân vạn mã không cần nói tới, nhưng khi 1 vs 1 đối phương hoàn toàn có thể lấy linh hoạt để né tránh, dễ dàng chà đạp, giày vò người.

Huỳnh đệ hai người nói chuyện đến tận khuya.

”Được rồi, biểu ca, khuya lắm rồi, nghỉ sớm chút, mai còn phải luyện tập buổi sáng nữa” Đổng Thanh Sơn nói.

”Ừ” Đổng Thanh Hổ chợt có chút cô độc ”Phải à, mai còn phải luyện tập sáng nữa... Thanh Sơn, từ ngày mai trở đi chúng ta chính thức là một thành viên của Hắc Giáp quân, ta thật có chút không quen. Không biết các tộc nhân trong Đổng gia trang thế nào rồi”

Trong lòng Đàng Thanh Sơn khẽ run rẩy.

Đúng, từ ngày mai trở đi, hắn chính là một thành viên của Quy Nguyên tông, còn là Bách Phu trưởng của Hắc Giáp quân.

”Cố gắng, đừng để thân nhân trong tộc thất vọng” Đàng Thanh Sơn khích lệ.

”Ừ” Đàng Thanh Hồ hít sâu một hơi ”Huynh đệ chúng ta gắng sức tại Quy Nguyên tông này, đợi mai sau, nở mặt nở mày quay về!”

58. Chương 11: Ngọc Thô

Giang Ninh quận, bên trong Quy Nguyên tông là một mảnh yên tĩnh, cơ hồ tất cả mọi người đều đã đi ngủ. Trở lại Quy Nguyên tông, trong thư phòng của Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng, ánh nến vẫn còn chiếu rọi.

Mái tóc dài của Gia Cát Nguyên Hồng nhìn rối tung, mặc trường bào màu trắng rộng thùng thình, trong tay cầm bút vẽ, tại trang giấy ở trên bàn tùy ý miêu tả, trên mặt hắn không ngờ còn mỉm cười, hiển nhiên đã hoàn toàn chìm đắm trong ý cảnh của bức tranh.

”Cộc! Cộc! Cộc!...”

Tiếng đập cửa vang lên.

Gia Cát Nguyên Hồng ngừng lại một chút, hài lòng nhìn bức tranh, lúc này mới đem bút vẽ đặt ở một bên, cười nói: ”Vào đi.”

Cửa phòng mở ra.

Trung niên áo bào tro ban ngày phụ trách tiếp đãi hơn ba trăm tên vũ giả mỉm cười đi vào, nhìn thoáng qua bức tranh trên bàn: ”Tông chủ, bức tranh của người họa kỹ càng ngày càng sinh động a. Tông chủ, tuyệt học của người thì đã có y bát truyền nhân, nhưng họa kỹ thì vẫn chưa tìm được truyền nhân tốt a.”

”Cùng là tùy ý vẽ nguệch ngoạc, rồi rồi thư giãn mà thôi.” Gia Cát Nguyên Hồng thật ra cũng không để tâm lắm, hắn nhìn trung niên áo bào tro.” Sư huynh, người đi điều tra tin tức về Đàng Thanh Sơn kia thế nào rồi?”

”Tra ra rồi.” Trung niên áo bào tro hồi đáp.

Quy Nguyên tông chính là đại tông phái nắm trong tay cả Giang Ninh Quận, tại tất cả các thành trì ở gần với Giang Ninh Quận đều có nhân viên tình báo. Quy Nguyên tông phái người đi điều tra tin tức của Đàng Thanh Sơn, trong vài canh giờ đã có thể điều tra được một vài tin tức.

”Nói nhanh nghe một chút.” Gia Cát Nguyên Hồng liền nói.

”Tông chủ.” Trung niên áo bào tro trên mặt hiện đầy ý cười: ”Đàng Thanh Sơn này tuyệt đối là nhân vật có thiên phú dị bẩm! Hắn sinh ra dưới chân núi Đại Duyên Sơn ở Nghi Thành, Đàng gia trang là một cái thôn trang miền núi, nghe nói lúc sáu tuổi đã giơ được tảng đá nặng trăm cân.”

Gia Cát Nguyên Hồng nhướn mày một cái.

”Mười tuổi, thương pháp đã cao siêu, có thể giết chết Lang Vương.”

”Năm mười bốn tuổi, cùng lão Nhị Vương Thiết Phong trong Vương gia tam huynh đệ chiến đấu, không kém chút nào.”

”Mười sáu tuổi, cũng là trong năm nay, hắn từng một mình giết chết Đại đương gia Lý Duyên Sơn của Duyên Sơn Bang, được truyền là Nghi Thành đệ nhất cao thủ, mà Đàng gia trang cũng là một địa phương nổi tiếng, là thôn trang nổi danh về võ lực.” Trung niên áo bào tro nói một hơi.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười gật đầu: ”Được, lai lịch rất rõ ràng.”

”Tông chủ, người cứ yên tâm, thân thể Đẳng Thanh Sơn này vô cùng minh bạch, người của chúng ta đã sớm thu thập một chút tin tức về Đẳng Thanh Sơn. Phụ thân của Đẳng Thanh Sơn này gọi là Đẳng Vĩnh Phàm, mẫu thân gọi là Viên Lan, không có chút khả nghi nào.” Trung niên áo bào tro một mực tin tưởng.

”Theo ta phỏng đoán chính là người có một không hai.”

Gia Cát Nguyên Hồng tóc tai bù xù đi đến trước cửa sổ: ”Thương pháp của Đẳng Thanh Sơn ta chưa gặp qua bao giờ! Hẳn là tự mình nghĩ ra, xác xuất được cao thủ truyền thụ có thể nói là rất thấp! Trọng yếu nhất là phương pháp vận dụng nội kinh của hắn rất thô thiển, bí tịch nội kinh nhất định thuộc loại kém cỏi nhất.”

Các loại tâm pháp bí tịch nội kinh, các bí tịch kiếm pháp, có khả năng giúp nội kinh phát huy được uy lực lớn lao.

Như Nhạc Tùng, một chiêu Điệp Lăng Thúc của Thương Giang Kiếm Quyết đi, lực công kích trong nháy mắt hơn Hậu Thiên cường giả đỉnh phong gấp mười lần. Ngay cả như Đẳng Thanh Sơn, trong lúc che dấu lực lượng kinh người, cũng phải dựa vào Hồn Nguyên Nhất Khí thương pháp mới có thể phòng ngự được.

Điệp Lăng Thúc sở dĩ lợi hại như vậy.

Kiếm pháp, tâm pháp, thiếu một thứ cũng không được.

Bí tịch nội kinh của Đẳng Thanh Sơn... cũng không phải là loại kém cỏi nhất... mà là Đẳng Thanh Sơn căn bản không có tu luyện bí tịch nội kinh. Sở dĩ hắn có nội kinh là do tu luyện Nội gia quyền, nội kinh chỉ là một cái hiệu quả phụ trợ do tu luyện Nội gia quyền mà có.

”Năm nay mười sáu tuổi, không có ai dạy dỗ mà không ngờ, so với Nhạc Tùng là đệ tử đắc ý của Ngụy lão huynh còn mạnh hơn! Hơn nữa còn trong tình huống nội kinh kém cỏi, đây thực sự là một thiên tài, là một viên ngọc thô chưa được rèn giũa.” Mắt Gia Cát Nguyên Hồng rực sáng lên.

Thân là Tông chủ của một tông phái, nếu có thể thu nhận một viên ngọc chưa từng được gọt giũa thì quả thực là một may mắn.

”Tông chủ, chừng nào thì người chuẩn bị thu Đẳng Thanh Sơn này làm đệ tử?” Trung niên áo bào tro không khỏi mở miệng hỏi.

Trong Tứ đại Thống lĩnh, Tang Phong là đệ tử của Gia Cát Nguyên Hồng, nữ tử duy nhất trong Thống lĩnh cũng là đệ tử của Gia Cát Nguyên Hồng! Gia Cát Nguyên Hồng không những thực lực bản thân rất mạnh, mà trên phương diện truyền đạt cho đệ tử cũng vô cùng lợi hại, được hắn dốc lòng chỉ dạy, không có ai kém cả.

”Không, ta tạm thời không nghĩ đến việc thu hắn là đồ đệ.” Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu nói.

”Đây, Tông chủ... Ngươi là vì sao vậy?” Trung niên áo bào tro chấn động hỏi.

Bởi vì quan hệ thầy trò cũng là một loại quan hệ vô cùng chặt chẽ. Địa vị của sư phụ so với cha mẹ cũng không kém là mấy. Thu Đẳng Thanh Sơn làm đệ tử, cùng Đẳng Thanh Sơn trở thành mối quan hệ thầy trò, cũng là điều rất tốt để Đẳng Thanh Sơn sẽ cống hiến sức lực vì Quy Nguyên tông.

”Thiên phú của Đẳng Thanh Sơn này không kém Vân nhi là mấy, nhưng trọng yếu nhất trên người không phải thiên phú mà là tâm tính!” Gia Cát Nguyên Hồng nói. ”Vân nhi không thể chịu nổi tịch mịch, tuy rằng có thiên phú cực cao, nhưng mà cao thủ chân chính phải chịu được tịch mịch! Bất quá tính cách cũng không thể mạnh mẽ áp đặt được, nếu không sẽ ngược lại trở thành hoàn toàn có hại, đối với Vân nhi ta chỉ còn cách cố gắng chờ đợi.”

Gia Cát Nguyên Hồng đối với con trai của hắn có sự kì vọng rất cao.

”Mà Đẳng Thanh Sơn này lại không giống thế, ta từ trên người hắn thấy được một sự trầm ổn không giống với lứa tuổi! Trầm ổn tựa Thái Sơn, đối mặt với sự tán thưởng của sáu ngàn Hắc Giáp Quân mà tâm linh hắn không chút dao động, trầm ổn đến đáng sợ! Loại tâm tính này, cùng với thiên phú của hắn, hơn nữa cả một khóa Xích Tử Chi Tâm... Hắn không cần ta phải dạy.”

”Chính mình sáng tạo ra con đường, mới là tối thích hợp với hần. Ta chỉ cần chỉ dẫn thêm, hết thấy hãy để hần tự sáng tạo.” Gia Cát Nguyên Hồng lãnh đạm cười nói.

Trung niên nhân áo bào tro hơi dăm chiêu gật đầu.

”Đây là một khối ngọc thô! Là thiên tài khó gặp của Quy Nguyên tông ta trong cả nghìn năm qua. Tương lai hần có lẽ sẽ là nhân vật trụ cột của Quy Nguyên tông ta. Một khối ngọc quý như vậy, phải cẩn thận điều khắc mài dũa cho thật tốt.”

Gia Cát Nguyên Hồng cảm thán nói.

Trung niên nhân áo bào tro chấn động: ”Tông chủ, Đẳng Thanh Sơn này, người nói là hần trong tương lai sẽ trở thành nhân vật trụ cột của Quy Nguyên tông ta? Ý của người là, hần... hần có thể đạt tới Tiên Thiên?”

Trên toàn Cửu Châu đại địa này, các tông phái cường đại truyền thừa quá ngàn năm.

Nhân vật trấn tông chính là Tiên Thiên cường giả!

Gia Cát Nguyên Hồng ánh mắt thâm thúy, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn bầu trời đêm: ”Thần cùng khí cùng, mới có thể bước vào Tiên Thiên cảnh giới. Nhưng chỉ có thể ngộ, không thể cầu... Ta cũng không dám nói chắc là hần nhất định có thể bước vào Tiên Thiên. Chỉ là, Quy Nguyên tông ta, trong số những nhân vật trẻ tuổi tuần kiệt, nếu nói ai có hi vọng nhiều nhất, thì đó là chính là này Đẳng Thanh Sơn!”

”Tốt lắm, sư huynh, người làm việc đã lâu như vậy, trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Gia Cát Nguyên Hồng thần nhiên nói.

Kia áo bào tro trung niên nhân ly khai thư phòng.

Trong thư phòng, ánh sáng mờ mờ của ngọn nến hào quang chiếu le lói.

Gia Cát Nguyên Hồng tóc tai bù xù chấp hai tay sau lưng, nhìn về phía bầu trời đêm ở xa xa, hạ thấp giọng nói: ”Đẳng Thanh Sơn này, lai lịch thân thế rất minh bạch, nhưng vì cái gì, ta cuối cùng vẫn có cảm giác là hần rất thần bí? Rốt cuộc là có vấn đề gì!” Những nhân vật khiến hần nhìn không thấu là rất rất ít.

Tiếp đó, Gia Cát Nguyên Hồng đi đến chỗ cái đệm cói phía sau cái bàn mà khoanh chân ngồi xuống.

Phẩy tay áo dập tắt ngọn nến.

”Chi nha!” Thư phòng cửa phòng tự động khép lại.

Trong bóng đêm, Gia Cát Nguyên Hồng nhắm mắt khoanh chân tĩnh tọa.

Trời vừa tờ mờ sáng, cả Hắc Giáp Quân quân doanh đã náo nhiệt lên, Hắc Giáp Quân có hơn sáu ngàn người, đều được đảm bảo là ăn đủ no. Các quân sĩ độc thân thường hay ăn ở trong bếp ăn của quân doanh. Còn các quân sĩ Hắc Giáp Quân đã có vợ thì đều đến bếp ăn trong quân doanh mà lĩnh đồ ăn, mang về ăn cùng vợ con.

Đúng!

Các quân sĩ Hắc Giáp Quân được phép đưa vợ con đến quân doanh.

Dù sao một khi đã trở thành quân sĩ Hắc Giáp Quân, thì đó là chuyện cả đời.

Quy Nguyên tông cũng không vô tình.

Đều cho phép quân sĩ đưa cả vợ con đến.

Bếp ăn của quân doanh có tới bốn phòng ăn này có diện tích cực lớn. Mỗi gian phòng rộng chừng mười trượng, dài tới gần ba mươi trượng. Hắc Giáp Quân tổng cộng có bốn linh nhân mã, bốn phòng ăn này cũng đủ chứa cả sáu ngàn Hắc Giáp Quân cùng ăn cơm.

”Ha ha, Thanh Sơn huynh đệ!”

”Đẳng huynh, người tới rồi à.”

”Đại nhân, chúng ta đều đã ăn xong, người mới đến à.”

Đặng Thanh Sơn vừa mới bước vào, đã có rất nhiều người nhiệt tình chào hỏi, có trường hợp là Bách phu trưởng, cũng có một số là quân sĩ bình thường. Tại yến hội ăn mừng hôm qua, rất nhiều người muốn trở thành hảo huynh đệ của Đặng Thanh Sơn.

"Đồ ăn sáng là gì vậy?" Đặng Thanh Sơn cũng cười đi tới.

Thức ăn của Hắc Giáp Quân đều rất tốt.

Bánh mì, trứng gà, bánh trứng, bánh bao thịt, bánh chẻo...v.v. Đặt xuống hết thùng này tới thùng khác. Dù sao thì các quân sĩ Hắc Giáp Quân đều ăn khỏe, bao nhiêu người như vậy, đương nhiên là ăn rất nhiều.

"Đồ ăn ở đây tốt hơn ở thôn trang của chúng ta nhiều." Đặng Thanh Sơn một miếng ăn hết cả quả trứng gà, hai miếng ăn hết một cái bánh bao nhân thịt lớn, ăn rất thống khoái.

"Ăn nhiều một chút, lát nữa mới có khí lực luyện tập." Đặng Thanh Sơn cười nói.

"Thanh Sơn." Đặng Thanh Sơn bỗng nhiên nhíu mày nói, "Ta tuy rằng là đội trưởng, nhưng cũng không thuộc đội trăm người của ngươi. Ta là Thương binh đội (quân dùng thương), ngươi cũng là Bách phu trưởng của đội Thương binh trăm người. Ngươi kiểm ai hỏi thử một chút xem, xem có thể chuyển ta tới đội trăm người của ngươi được không!"

Đặng Thanh Sơn nghe xong, cũng hiểu được đó là một vấn đề.

Lúc trước, hắn được an bài thuộc đệ nhất lĩnh, dưới trướng đệ tam đô thống, biểu ca Đặng Thanh Sơn tuy cũng dưới trướng đệ tam đô thống, nhưng lại không thuộc đội trăm người của hắn.

Dù sao... cũng là một cái chức đội trưởng, cũng phải cạnh tranh. Có vị trí còn khuyết thì người thắng trận sẽ được thưởng vị.

Mà đội trăm người của Đặng Thanh Sơn, chức đội trưởng, không có vị trí nào còn trống. Do vậy, Đặng Thanh Sơn không được an bài vào đó.

"Đặt chỉ là việc nhỏ, để lát nữa ta đi hỏi một cái, thuyên chuyển ngươi đến chỗ ta, chắc là cũng không khó." Đặng Thanh Sơn nói.

"Hắc hắc, đi theo Thanh Sơn ngươi vẫn là tốt hơn." Đặng Thanh Sơn cười nói.

Rất nhanh, hai người liền ăn xong điểm tâm, cùng đại lượng các quân sĩ Hắc Giáp Quân cùng nhau rầm rộ tiến đến giáo trường.

Trên giáo trường trên, trăm người mỗi đội xếp thành hàng, bắt đầu huấn luyện.

"Uông!" "Cáp!"

Tất cả một trăm quân sĩ dưới trướng Đặng Thanh Sơn đều mặc trọng giáp, tập luyện thương thuật. Tại thời điểm đại lượng quân binh chém giết, cũng không cần thương thuật cao siêu, phức tạp gì, đơn giản chỉ là đâm, chọc.

Cần nhất chính là lực lượng, tốc độ!

Đặng Thanh Sơn cẩn thận quan khán, giám sát. Bỗng nhiên Đặng Thanh Sơn liếc sang bên cạnh cách đó không xa, một Thương binh đội trăm người, là Thương binh đội mà Đặng Thanh Sơn đang ở trong đó.

"Diễn Đan huynh." Đặng Thanh Sơn cười đi về phía Bách phu trưởng của đội trăm người đó - "Diễn Đan".

Cùng dưới trướng đô thống, một vài Bách phu trưởng trong yến tiệc đêm qua đương nhiên là đã biết nhau khi cùng uống rượu.

"Thanh Sơn huynh đệ." Diễn Đan nắm trường thương, cười ha hả tiến lại, Đặng Thanh Sơn nói thẳng: "Diễn Đan huynh, ta có một việc, muốn nhờ người giúp đỡ."

"Có việc gì cứ nói, nếu ta có thể hỗ trợ, tuyệt đối sẽ không thành vấn đề." Diễn Đan rất hào sảng.

59. Chương 12: Bạch Kỳ Đô Thống

"Điền Đan huynh, là như thế này! Biểu ca Đằng Thanh Hồ ta, là cùng ta từ quê nhà đến Quy Nguyên tông này. Ngày hôm qua hắn trở thành Ngũ Trưởng, tới trong đội Bách nhân của người. Ta nghĩ... có thể điều biểu ca ta đến đội Bách Nhân của ta hay không" Đằng Thanh Sơn nói thẳng "Trong đội Bách Nhân ta, lại điều một Ngũ Trưởng tới trong đội người"

Điền Đan lông mày nhú lại.

"Thế nào, có vấn đề?" Đằng Thanh Sơn hỏi.

"Các người là huynh đệ, điều Đằng Thanh Hồ đến bên người, ta đương nhiên không phản đối. Chỉ là... hai đội Bách nhân, đối người với nhau, chuyện này, phải được đồng ý của Đô Thống đại nhân" Điền Đan nhìn Đằng Thanh Sơn "Thanh Sơn huynh đệ, vị Đô Thống đại nhân của chúng ta, đêm qua uống rượu, người cũng gặp rồi. Hắn lại là người rất có ngạo khí"

Hai đội bách nhân đối người với nhau, quả thật phải được Đô Thống đồng ý.

"Người nói, Bạch Kỳ đô thống?" Đằng Thanh Sơn nhú mày.

"Thanh Sơn huynh đệ, người vừa tới Hắc Giáp Quân, phỏng chừng còn chưa có nhìn thấu Bạch Kỳ Đô Thống này. Người đừng xem hắn thoát nhìn lễ độ. Nhưng trên thực tế... nội tâm rất kiêu ngạo. Hắn tự cho mình xuất thân là đệ tử nòng cốt của Quy Nguyên tông, đối với chúng ta những người từ bên ngoài gia nhập Hắc Giáp Quân, có chút khinh thường!" Điền Đan nói.

Các quân sĩ ở Hắc Giáp Quân có hai nguồn gốc.

Một là đệ tử của Quy Nguyên tông, sau đó tiến vào Hắc Giáp Quân. Hai là rất nhiều người từ bên ngoài tới gia nhập Hắc Giáp Quân. Như Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hồ, Công Dương Khánh đều thuộc loại thứ hai.

Còn Ngũ Mạn cùng đám thống lĩnh như Tang Phong đều là loại thứ nhất.

Loại thứ nhất, bởi vì từ nhỏ đã là đệ tử Quy Nguyên tông, được Quy Nguyên tông bồi dưỡng. Sau khi có được thực lực thì gia nhập Hắc Giáp Quân. Những người này, đương nhiên càng được Quy Nguyên tông tín nhiệm. Một chức vụ trọng yếu như Thống lĩnh, Đô thống thực lực là một chuyện, lòng trung thành lại càng quan trọng hơn!

"Loại chuyện nhỏ này, Bạch Kỳ Đô Thống, phỏng chừng sẽ không làm khó chúng ta" Đằng Thanh Sơn nói.

"Thanh Sơn huynh đệ, người lát nữa khách khí một chút, Bạch Kỳ Đô Thống là người rất sĩ diện, hắn có thể sẽ đáp ứng" Điền Đan hơi nhắc nhở.

"Nhìn Kìa, hiện tại Bạch Kỳ Đô Thống ở bên kia." Điền Đan chỉ phía xa nói.

Đường Thanh Sơn theo hướng được chỉ nhìn qua, ở khu vực phía Đông của giáo trường, có không ít Bách Phu Trưởng, Đô Thống một mình luyện tập kiếm pháp, thương pháp, đao pháp. Còn có không ít người bàn luận với nhau. Trong đó có một thanh niên nam tử có hai hàng ria mép đang luyện tập Thương pháp.

Hô! Hô!

Thương tựa như Du Long, đầu thương biến ảo thành hình vòng tròn.

Người này đúng là một trong tam đại Đô Thống dưới trướng đệ nhất thống lĩnh, Bạch Kỳ.

"Hử?" Ánh mắt Bạch Kỳ thoáng nhìn phía xa, thấy Đằng Thanh Sơn, Điền Đan hai người đang sóng vai hướng hắn đi tới, Bạch Kỳ không khỏi nghĩ "Bọn họ hai người tới làm gì?" Lúc huấn luyện buổi sáng, đối với quân sĩ, ngũ trưởng bình thường yêu cầu cao.

Nhưng đối với Bách Phu Trưởng, Đô Thống, Thống Lĩnh cũng không yêu cầu cường chế.

"Đô Thống đại nhân." Đằng Thanh Sơn từ xa đã cười hô.

"Nga, Thanh Sơn à." Bạch Kỳ lập tức cười mỉm thu hồi trường thương, tiến lại nghênh đón "Thanh Sơn, ngày đầu tiên huấn luyện buổi sáng, cảm giác thế nào?"

"Sáu ngàn người cùng nhau huấn luyện buổi sáng, rất hào hứng." Đằng Thanh Sơn nói.

"Nói là sáu ngàn hắc giáp. Kì thật, ở trên giáo trường cũng không tới sáu ngàn người, chỉ có hơn năm ngàn người." Bạch Kỳ đô thống sờ sờ râu nói "Hắc giáp quân chúng ta, thường xuyên có bộ phận quân sĩ ra bên ngoài làm vài nhiệm vụ"

Đằng Thanh Sơn liền gật đầu, Điền Đan bên cạnh nói "Đô Thống đại nhân, hôm nay Thanh Sơn huynh đệ đến tìm đại nhân là có việc muốn nhờ đại nhân giúp đỡ"

"A, chuyện gì? Cứ việc nói, chỉ cần ta giúp được nhất định sẽ giúp." Bạch Kỳ Đô Thống sáng khoái nói.

Đáy lòng Đằng Thanh Sơn thoáng buông lỏng, liền nói "Là thế này, huynh đệ Đằng Thanh Hổ của ta, cùng ta từ quê hương tới đây, cùng nhau gia nhập Hắc Giáp Quân. Hắn bây giờ đang làm một gã Ngũ trưởng dưới trưởng của Điền Đan hính. Ta muốn điều huynh đệ của ta đến bên ta. Chuyện này hẳn là không lớn chứ"

Bạch Kỳ đô Thống nghe xong, lại trầm mặc.

"Đô Thống đại nhân." Đằng Thanh Sơn hô.

"Thanh Sơn à" Bạch Kỳ trịnh trọng nói "Đây là Hắc Giáp Quân, quân kỷ của hắc Giáp Quân không phải như mọi nhà, người nói dối người là có thể dối! Đằng Thanh Hổ được điều tới dưới trưởng của Điền Đan, đó là Đại Thống Lĩnh tự mình quyết định. Ta như thế nào có thể dễ dàng sửa đổi?"

"Đây chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng hơn là, Thanh Sơn, các Ngũ Trưởng dưới trưởng người, đều đã quen thuộc với quân sĩ, dẫn dắt nhân mã, tự nhiên càng thuận tiện như ý. Giờ người dối hai Ngũ Trưởng cho nhau, khẳng định sẽ có chút không thích ứng."

Bạch Kỳ đô thống nghiêm túc nói "Chuyện này, ta không có thể giúp người"

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Bạch Kỳ này lại còn nói chuyện quân kỷ với hắn. Loại nói suông này, đối với Đằng Thanh Sơn người đã sống hai đời mà nói, căn bản vô dụng.

"Đô Thống đại nhân, chỉ là chuyện nhỏ thôi. Đối một chút Ngũ Trưởng, ta tin tưởng biểu ca ta cùng vị Ngũ Trưởng dưới trưởng của ta, sẽ rất nhanh quen thuộc thủ hạ mới. Đối với quân lực Hắc Giáp Quân ta không có chút ảnh hưởng. Đô Thống đại nhân, người giúp ta một chút." Đằng Thanh Sơn cười nói "Đằng Thanh Sơn ta, sẽ nhớ kỹ ân huệ của Đô Thống đại nhân"

Bạch Kỳ đô thống lại bất mãn nói "Thanh Sơn, không phải ta nói người. Huynh đệ hai người các người tuy không ở cùng trong đội trăm người, nhưng vẫn cùng trong Hắc Giáp quân, mỗi ngày đều có thể gặp nhau. Tội gì cứ muốn biểu ca người tới đội của người? Việc này ta không thể đáp ứng. Ngoài ra người cũng phải coi lại tính tình người đi. Chúng ta là Hắc Giáp quân chứ không phải mấy cái bang phái nhảm nhí. Không phải việc gì cũng theo ý mình được"

Trong lòng Đằng Thanh Sơn đã có chút bất mãn.

Thế giới này bất kể ở đâu, đều tránh không khỏi việc đối nhân xử thế. Nói chuyện quân kỷ cũng phải xem là lúc nào. Nếu là lúc quan trọng, là chuyện trọng yếu Đằng Thanh Sơn đương nhiên sẽ không yêu cầu. Nhưng để Đằng Thanh Hổ đến đội của hắn chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

Nhưng đối phương ngoan cố lấy lông gà làm thẻ lệnh.

Cái kiểu thoái thác của Bạch Kỳ những mao đầu tiểu tử bình thường có thể bị lừa dối. Nhưng Đằng Thanh Sơn dù sao cũng có kinh nghiệm hai đời làm người.

"Thanh Sơn huynh đệ" Điền Đan liền nháy mắt.

Đằng Thanh Sơn cũng không cầu xin Bạch Kỳ thêm nữa, cùng Điền Đan bỏ đi.

Bạch Kỳ Đô Thống nhìn bóng lưng Đằng Thanh Sơn rời đi, trong lòng cười lạnh "Hừ, một tiểu tử nghèo kiết xác dưới núi có bản lĩnh thương pháp lợi hại mà đã cho mình ngon lắm sao? Cái thá gì!" đối với người có thiên tư cực cao, thông thường có hai loại phản ứng.

Một loại là bội phục, kính nể, ngưỡng mộ. Loại thứ hai là đố kỵ.

Đô Thống Bạch Kỳ này nói chuyện thì đường đường chính chính nhưng thực tế lại là người có tấm lòng hẹp hòi. Đằng Thanh Sơn hôm qua nổi bật hơn hẳn, trong lòng Bạch Kỳ có chút bất mãn.

"Đây là Hắc Giáp quân, không phải là bang phái! Hắc Giáp quân xem trọng nhất là trung tâm. Không có trung tâm, người cho dùng là thực lực có mạnh hơn nữa cũng đừng mơ làm Đô Thống, làm Thống Lĩnh!" Bạch Kỳ cười lạnh. Bách Phu trưởng dùng thật lực tranh đoạt nhưng Đô Thống, Thống Lĩnh lại là Quy Nguyên tông bổ nhiệm.

"Mạng người là suốt đời làm Bách Phu trưởng, suốt đời dưới tay ta" lúc này trong lòng Bạch Kỳ thống khoái vô cùng, hả hê bắt đầu tập luyện tiếp thương pháp.

Đằng Thanh Sơn, Điền Đan hai người sánh vai nhau đi.

"Không nghĩ tới Điền Đan huynh đệ nói trúng rồi" Đằng Thanh Sơn có chút miễn cưỡng cười nói.

Điền Đan an ủi "Thanh Sơn huynh đệ, người đừng quá để ý. Bạch Kỳ Đô Thống nói năng đường đường chính chính nhưng người này thực chất không coi chúng ta ra gì. Cũng không còn cách nào... người ta là đệ tử nòng cốt của Quy Nguyên tông. Quy Nguyên tông tín nhiệm hẳn. Nhưng Quy Nguyên tông không ngăn cản Bách Phu trưởng, Đô Thống, Thống Lĩnh khiêu chiến tỉ thí với nhau. Người hoàn toàn có thể đi khiêu chiến hẳn, đập hẳn một trận xả giận cũng tốt, chỉ cần đừng chết người là được"

Bách Phu trưởng, Đô Thống, Thống Lĩnh đều là nhất lưu võ giả, Quy Nguyên tông hoàn toàn không cấm khiêu chiến với nhau.

"Đập nó một trận?" Đằng Thanh Sơn thoáng suy nghĩ một chút liền cười, không nói thêm gì nữa.

Đánh người cho hả giận?

Những kẻ trẻ tuổi lỗ mãng có thể làm nhưng Đằng Thanh Sơn không thể làm cái việc đối mình không có chỗ nào tốt, ngược lại còn có hại. Bất kể thế nào, hiện giờ Bạch Kỳ Đô Thống đối với đại bộ phận Bách Phu trưởng đều coi thường, không phải đặc biệt nhắm vào hẳn.

Nếu hẳn đập đối phương một trận cho hả giận, vậy sau này phải ra sức mà ứng phó rồi.

"Hiện tại còn chưa đến lúc tất yếu" Đằng Thanh Sơn trầm nhủ. Cái loại tiểu nhân vật nhỏ mọn này không đáng dây vào. Dù sao tiểu quỷ cũng khó chơi.

Sau khi kết thúc buổi tập sáng, quân sĩ nghỉ ngơi.

Đằng Thanh Hổ cùng chín quân sĩ dưới trướng ngồi dưới đất cùng nhau tùy ý đàm luận.

"Nè, các huynh đệ" Đằng Thanh Hổ thoải mái trò chuyện với các binh sĩ dưới trướng "Tới Quy Nguyên tông, chắc là có thể học nội kinh bí tịch, sao ta không thám bí tịch nào, Quy Nguyên tông cũng không cho ta nữa"

"Đại nhân" một quân sĩ cười nói "gia nhập Quy Nguyên tông đương nhiên có nội kinh bí tịch tu luyện"

"Sao ta không thấy?" Đằng Thanh Hổ nhú mày.

"Đại nhân, nội kinh bí tịch được khắc trên tấm bia đá ở phía bắc giáo trường, mỗi quân sĩ Hắc Giáp quân đều có thể xem, đều có thể luyện" một binh sĩ khác nói "Nội kinh bí tịch đó là thống nhất cho Hắc Giáp quân, uy lực cũng không tệ. Nhưng vài cao thủ lợi hại tự thân đã có nội Kkinh bí tịch nên không cần tu luyện bí tịch loại này"

"Trên bia đá ở phía Bắc? Mọi người đều có thể xem?"

Đằng Thanh Hổ hai mắt sáng ngời liền đứng dậy nhìn phía bắc. Ở phía Bắc giáo trường đích xác mơ hồ có một tấm bia đá cao lớn.

Đặng Thanh Hồ rất rõ... hắn và Đặng Thanh Sơn đều nhờ tu tập Hồ quyền mới có nội kinh. Từ bản chất Hồ Quyền căn bản không thể xem là nội kinh bí tịch. Đối với nội kinh bí tịch, hai người Đặng Thanh Sơn và Đặng Thanh Hồ đều khát vọng phi thường.

"Tên là gì?" Đặng Thanh Hồ cảm thấy tim mình đang đập nhanh hơn.

"Mãng Ngưu Đại Lực quyết! xem như là một nội kinh bí tịch rất không tệ?" quân sĩ nói.

"Là nội kinh bí tịch công kích rất mạnh" cũng có quân sĩ tán dương.

Trong mắt quân sĩ bình thường "Mãng Ngưu Đại Lực quyết" đích xác có thể xem là bí tịch thượng đẳng. Nhưng trong mắt loại người có danh sư dạy dỗ như Nhạc Tùng căn bản không coi "Mãng Ngưu Đại Lực quyết" ra gì. Bất quá đối với loại người căn bản chưa từng luyện qua nội kinh bí tịch như Đặng Thanh Sơn, Đặng Thanh Hồ mà nói, "Mãng Ngưu Đại Lực quyết" lại là bảo bối.

"Mãng Ngưu Đại Lực quyết?" Đặng Thanh Hồ lập tức đứng lên. Trực tiếp chạy tới Đặng Thanh Sơn cách đó không xa. Hắn muốn nói cho Đặng Thanh Sơn tin tức này.

60. Chương 13: Mãng Ngưu Đại Lực Quyết

"Xuy! Hô!"

Di chuyển một cái, duỗi chân một cái, một quyền xuất ra.

Động tác của Tam Thể Thức nhìn qua vô cùng đơn giản, không có gì đặc biệt, nếu mà so sánh với Hình Ý Quyền có nhận thức cực cao, cùng với cách hô hấp của Tam Thể Thức, ý cảnh của Hình Ý Quyền được lý giải sâu sắc, hoàn toàn không phát hiện ra chỗ tinh thâm của Tam Thể Thức.

Chung quanh có không ít người cũng chú ý đến Tam Thể Thức của Đặng Thanh Sơn nhưng cũng không phát hiện ra quyền pháp này có gì đặc thù.

"Ý cảnh của Pháo quyền này, diễn biến thành thương pháp, thương thuật suy cho cùng nên thi triển như thế nào, bạo phát kinh lực cực mạnh bùng nổ trong nháy mắt, làm sao có thể thông qua thương thuật sinh ra?" Đặng Thanh Sơn hy vọng từ Tam Thể Thức tìm được đáp án, đánh ra từng thức trong Tam Thể Thức, thầm nghĩ: "Hồ Pháo quyền của ta là một quyền cực mạnh trong bí pháp Hình Ý Quyền, nhưng mà ta ngay cả ý cảnh của Pháo quyền đều không thể sử dụng trên thương được, chứ đừng nói gì đến ý cảnh của Hồ Pháo quyền."

Trong Ngũ Hành Quyền, Băng Quyền, Hoành Quyền, Toàn Quyền, Đặng Thanh Sơn đều đã hoàn toàn hòa nhập vào kỹ thuật dùng thương, nhưng Pháo Quyền, Phách Quyền thì Đặng Thanh Sơn còn chưa diễn biến thành công.

Sự khó khăn này ở mức độ rất cao.

"Hả?" Đặng Thanh Sơn bỗng nhiên liếc thoáng qua Đặng Thanh Hồ đang ở xa xa đi tới.

"Muốn cho biểu ca vào trong Bách Nhân đội của ta, nhưng lại bị Bạch Đô Thống kia làm khó khăn, hắn biểu ca sẽ có chút thất vọng." Đặng Thanh Sơn dừng thi triển Tam Thể Thức, hướng đến Đặng Thanh Hồ đi tới.

"Thanh Sơn, Thanh Sơn." Đặng Thanh Hồ vẻ mặt đầy mừng rỡ.

"Biểu ca." Đặng Thanh Sơn nói một cách bất đắc dĩ: "Chuyện người chuyển đến trong Bách Nhân đội của ta, tên Bạch Đô Thống kia không đồng ý."

"A." Đặng Thanh Hồ ngẩn ra, mắt nhìn Bạch Đô Thống đang một mình luyện thương từ xa, hạ giọng nói: "Là tên Bạch Đô Thống kia à? Như vậy thật không nể mặt mũi chút nào? Ta nghe nói bảy vị huynh đệ của cái tên Dương Công Khánh kia, có ba người đã được Dương Công Khánh điều đến Bách Nhân đội của hắn đó."

Đặng Thanh Sơn cũng hiểu được, rõ ràng là Bạch Đô Thống cố ý làm khó mình.

Nhưng chỉ là có biết được thì làm sao? Cũng không phải mặc cho đối phương nói?

"Quên đi không nói chuyện này nữa, Thanh Sơn, ta phải kể cho ngươi một chuyện mừng lớn." Đặng Thanh Hổ đắc ý nói.

"Gì?" Đặng Thanh Sơn có chút kinh ngạc, chuyện gì mà có thể trở thành chuyện mừng lớn?

"Thanh Sơn, thời điểm chúng ta đến Quy Nguyên tông này, không phải đã biết Hắc Giáp Quân của Quy Nguyên tông này cũng có bí tịch nội kinh cho phép luyện tập hay sao? Hắc hắc... Ngươi đến bây giờ cũng không có phát hiện ra tại Hắc Giáp Quân này tu luyện bí tịch nội kinh nào hả?" Đặng Thanh Hổ làm bộ mê hoặc nói.

Ánh mắt Đặng Thanh Sơn lập tức rực sáng lên.

Bí tịch nội Kinh?

Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, Đặng Thanh Sơn vẫn chưa từng nhìn qua bí tịch nội kinh, bí tịch duy nhất của hắn là bí tịch khinh công Thiên Nhai Hành. Bí tịch khinh công chính là dùng để tiêu hao nội kinh, không cách nào dùng để tu luyện nội kinh. Thật sự bí tịch nội kinh cuối cùng là như thế nào thì Đặng Thanh Sơn vẫn chưa biết.

"Thanh Hổ, ngươi có biết à?" Đặng Thanh Sơn cảm thấy trống ngực của mình đang gia tăng.

"Đúng, ta biết bí tịch này ở chỗ nào." Đặng Thanh Hổ đắc ý nói, "Bản bí tịch này tên là Mãng Ngưu Đại Lực Quyết."

"Mãng Ngưu Đại Lực Quyết?" Năm chữ này khiến khí huyết Đặng Thanh Sơn sôi trào.

Rốt cuộc!

Rốt cuộc chính mình đã có thể học được bí tịch nội kinh rồi!

"Ở chỗ nào?" Đặng Thanh Sơn vội hỏi.

"Nhìn, ở kia, chỗ tấm bia đá đó." Đặng Thanh Hổ chỉ về xa xa phía Bắc giáo trường, Đặng Thanh Sơn lập tức hướng đến vị trí Thanh Hổ vừa chỉ nhìn đến, chỉ thấy ở xa xa mơ hồ tồn tại một tấm bia đá cao lớn màu đen.

"Đi!" Đặng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương ở bên cạnh lên, lập tức hướng đến bên đó chạy tới.

Hắn đợi bản bí tịch nội kinh này, đã đợi lâu lâu lắm rồi!

Tấm bia đá cao lớn toàn thân một màu đen, gió thổi quanh năm khiến trên tấm bia đá tràn đầy bụi đất, nhưng mà trên tấm bia đá lại khắc những chữ viết vô cùng rõ nét. Bên trên cùng của tấm bia đá đúng là có năm chữ thật to --- Mãng Ngưu Đại Lực Quyết.

Đặng Thanh Sơn, Đặng Thanh Hổ hai người đứng ngay tại trước tấm bia đá quan sát.

Không chỉ có hai người Đặng Thanh Sơn mà còn có cả những võ giả mới gia nhập Hắc Giáp Quân không lâu trước đã ở đây quan sát tấm bia đá, thậm chí có người còn cầm bút bắt đầu ghi chép các văn tự trên bia.

"Mãng Ngưu Đại Lực Quyết."

Đặng Thanh Sơn ánh mắt tỏa sáng, đọc nội dung trên tấm bia đá.

"Mãng Ngưu Đại Lực Quyết, do Đệ Nhị Tông chủ Quy Nguyên tông ta là Phong Thiện sáng tạo ra, là một trong những quyển Nhân cấp bí tịch cực mạnh của Quy Nguyên tông."

Đặng Thanh Sơn cũng nghe nói, bí tịch chủ yếu chỉ làm Thiên cấp, Địa cấp, Nhân cấp, cùng với Bất nhập lưu bốn loại. Chẳng qua đối với nhiều người mà nói, Thiên cấp Địa cấp Nhân cấp cũng không có khác biệt bao nhiêu, bởi vì... Thiên cấp, Địa cấp so với Nhân cấp chính là nhiều hơn một ít phương pháp tu luyện sau khi đạt Tiên Thiên cảnh giới.

Nhưng có bao nhiêu người có khả năng đạt tới Tiên Thiên cảnh giới kia chứ?

Cho nên một quyển Nhân cấp bí tịch tốt đối với đại đa số người mà nói thì là hoàn toàn đủ rồi.

”Mãng Ngưu Đại Lực Quyết này tuy rằng uy lực cực lớn nhưng độ khó khăn tu luyện cũng cực cao, cho nên tuy rằng uy lực trong sổ Nhân cấp bí tịch rất mạnh nhưng bởi vì mức độ khó khăn quá lớn, cho nên chỉ có thể xem như là bậc trong đám Nhân cấp bí tịch. Mãng Ngưu Đại Lực Quyết này tổng cộng chia làm chín tầng, tu luyện đến tầng thứ năm liền có thể có được khí lực vạn cân, xem như là Nhất Lưu Vô Giả. Sau này, mỗi lần nâng lên một tầng thì thực lực đều tăng vọt, khi đạt tới đỉnh cao trong Hậu Thiên cao thủ, sẽ khó tìm được đối thủ.”

Đằng Thanh Sơn đọc tới đoạn đoạn này không khỏi thất kinh.

Tầng thứ năm đã có vạn cân cự lực, về sau mỗi lần đề cao thêm một tầng, thực lực còn đột nhiên tăng mạnh, đạt tới tầng thứ chín sẽ là thiên hạ vô địch?

Đằng Thanh Sơn đọc đoạn này không khỏi thán than: ”Đồng dạng là Nhất Lưu Vô Giả, Hậu thiên đỉnh phong. Chính là tu luyện bí tịch bất đồng, thực lực sẽ thiên soa địa viễn. Như Nhạc Tùng kia, một chiêu ”Điệp lãng thức” phỏng chừng có thể dễ dàng giết chết một đám Nhất Lưu Vô Giả.”

Đây là kết quả của bí tịch.

”Mãng Ngưu Đại Lực quyết rốt cuộc làm sao lại tu luyện khó khăn đây?” Đằng Thanh Sơn nhìn tiếp.

”Mãng Ngưu Đại Lực quyết vừa mới bắt đầu tu luyện dễ dàng, nhưng sau này lại càng ngày càng khó. Bởi vì... Mỗi một lần đột phá, đều phải đả thông kinh mạch mới. Nếu muốn tu luyện Mãng Ngưu Đại Lực quyết đến tầng thứ chín thì phải đả thông toàn bộ kì kinh bát mạch! Nhưng cũng chỉ có một số ít Tiên Thiên cường giả có thể đả thông toàn bộ kì kinh bát mạch mà thôi!”

Đọc tới đây, Đằng Thanh Sơn giật mình: ”Khó trách uy lực lớn như vậy, cũng chỉ có thể xem như trung cấp bí tịch mà thôi! Muốn đả thông kì kinh bát mạch? Dựa theo nội kinh bí tịch phương pháp, mỗi lần đả thông một kinh mạch, tạp chất sẽ càng đọng lại nhiều hơn ở những kinh mạch khác. Càng ngày càng khó, muốn đả thông toàn bộ kì kinh bát mạch, đích xác khó như lên trời!”

”Cũng chỉ có một số ít Tiên Thiên cường giả có thể đả thông toàn bộ kì kinh bát mạch?” Đằng Thanh Sơn từ này một câu, hiểu được một chút.

Hậu thiên tiến vào tiên thiên cảnh giới, không liên quan đến việc có đả thông toàn bộ kinh mạch hay không!

Còn nữa...

Chính là Tiên Thiên cường giả phần lớn cũng không đả thông toàn bộ kì kinh bát mạch. Chứ đừng nói đến toàn thân tất cả kinh mạch.

”Ha ha, đối người khác gian nan, còn với ta mà nói... Đừng nói kì kinh bát mạch, thập nhị chính kinh, chính là các loại kinh mạch phụ, thậm chí là các mạch nhánh, ta đều đã đả thông toàn bộ.” Đằng Thanh Sơn trong lòng nổi lên một trận vui sướng, mình hồi nhỏ không vội gia nhập Quy Nguyên tông quả nhiên là một quyết định sáng suốt.

Mấy năm nay, chính mình tu luyện Nội gia quyền đạt tới đỉnh phong. Toàn thân kinh mạch không đâu không thông suốt.

Lấy tư chất này của hắn, tu luyện bất cứ bí tịch gì, tốc độ đều cực kì đáng sợ.

Đằng Thanh Sơn tiếp tục đọc tiếp: ”Chú ý, tu luyện nội kinh bí tịch, phải bình tâm tĩnh khí, tìm một chỗ vắng vẻ, không để ngoại nhân ảnh hưởng. Nếu bị ảnh hưởng, một khi tâm loạn, nội kinh xâm nhập kinh mạch chưa đả thông, kinh mạch sẽ bị phá vỡ, nhẹ thì trở thành phế nhân, nặng thì kinh mạch đứt đoạn mà chết!”

”Mãng Ngưu Đại Lực quyết tầng thứ nhất: Ý tụ...”

Ở trước tấm bia đá này, Đằng Thanh Sơn mà bắt đầu tu luyện Mãng Ngưu Đại Lực quyết.

Tẩu hỏa nhập ma?

Đặng Thanh Sơn sợ gì tẩu hỏa nhập ma. Hắn toàn thân kinh mạch đều đã đả thông, nội kinh có thể nháy mắt tới mọi chỗ. Đối người khác mà nói, kinh mạch nối liền, thì chỉ có là mộng! Còn với Đặng Thanh Sơn mà nói, một chút ảnh hưởng đều không có.

Dựa theo khẩu quyết, Đặng Thanh Sơn bắt đầu vận chuyển nội Kinh Mãng Ngưu Đại Lực quyết tầng thứ nhất.

”Nội kinh bí tịch, quả nhiên không giống Nội gia quyền.” Đặng Thanh Sơn dựa theo khẩu quyết, lúc nhanh lúc chậm, khống chế nội kinh tại thập nhị chính kinh” Thủ thái dương” Kinh mạch vận chuyển theo một vòng Tiểu chu thiên.

Dòng nội kinh, giống như một người lao công cần mẫn đi trong kinh mạch, rửa sạch vách kinh mạch, kích thích kinh mạch.

Đồng thời, khi vận chuyển Tiểu chu thiên, nội kinh không ngờ tự động hấp thu thiên địa linh khí.

Nội gia quyền là dựa vào hô hấp thổ nạp để luyện hóa thiên địa linh khí. Mà nội Kinh bí tịch lại là dùng nội kinh chủ động luyện hóa, hiệu suất phải cao hơn rất nhiều.

”Xuy xuy~~”

Nội kinh giống như du long nhanh chóng chuyển động trong kinh mạch Đặng Thanh Sơn như trên đại lộ.

Chỉ mất một chén trà nhỏ công phu, Đặng Thanh Sơn bắt đầu tu luyện Mãng Ngưu Đại Lực quyết tầng thứ hai.

Kì thật Đặng Thanh Sơn kinh mạch tất cả đều đã đả thông, hắn hoàn toàn có thể trực tiếp luyện tập tới tầng cao nhất. Nhưng lúc này đây, dù sao cũng là lần đầu luyện tập nội kinh bí tịch, Đặng Thanh Sơn muốn giác ngộ, vẫn cẩn thận từ tầng thứ nhất từng bước luyện tập.

”Ân! Tốc độ hấp thu thiên địa linh khí rõ ràng nhanh không ít.” Đặng Thanh Sơn mừng rỡ, tiểu chu thiên kinh mạch nhỏ nên lâu hơn, hấp thu luyện hóa tốc độ phải nhanh hơn,

”Tốc độ luyện hóa nội kinh, so với ta khi dựa vào Hổ quyền nhanh hơn không chỉ mười lần.”

Lúc này mới tầng thứ hai mà thôi!

Đặng Thanh Sơn rốt cục hiểu được, Nội gia quyền cùng nội kinh bí tịch có gì khác biệt.

Nội gia quyền chủ yếu là dưỡng sinh cường thể, hết thầy lấy dưỡng thân thể, cường hóa thân thể là việc chính. Nội kinh bí tịch thuần túy là điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí luyện hóa ra nội kinh.

”May mắn là ở cổ đại, nếu không thời hiện đại, thiên địa linh khí tiêu tán, có nội kinh bí tịch cũng vô dụng.” Đặng Thanh Sơn điên cuồng cực nhanh luyện tập, một lát, tầng thứ hai cũng thành, tốc độ tu luyện của hắn, tuyệt đối là trên toàn bộ Cửu Châu đại địa từ trước tới nay là tốc độ khoa trương nhất.

”Ân, bắt đầu tu luyện tầng thứ ba!”

Đặng Thanh Sơn nhanh chóng đi vào tầng thứ ba, nhất thời, tốc độ luyện hóa thiên địa linh khí đột nhiên nhất tăng vọt. Nội kinh bắt đầu chia ra, từ hai kinh mạch bất đồng phân ly, sau đó xác nhập, theo một quỹ tích kì diệu, khi thì còn thoáng giảm tốc độ, kích thích nhẹ các huyết vị.

”Cảm giác thật kì lạ!” Đặng Thanh Sơn rõ ràng nhận thấy được, kinh mạch đã bị chút ảnh hưởng, bất quá loại ảnh hưởng này đối với hắn cực kì nhỏ bé.

”Tầng thứ tư!”

Đặng Thanh Sơn không chút do dự, bắt đầu tu luyện tầng thứ tư.

61. Chương 14: Uy Lực

Không ít người cầm bút lông, giấy, ghi lại nội dung của "Mãng Ngưu Đại Lực quyết". Đằng Thanh Hổ cũng mượn giấy, bút lông bên cạnh, không ngừng ghi chép.

Cả bộ "Mãng Ngưu Đại Lực quyết" tổng cộng hơn hai ngàn chữ, lực tay Đằng Thanh Hổ mạnh mẽ, một hơi viết gần nửa canh giờ, mới hoàn toàn đem hai ngàn chữ sao chép lại.

"Hử? Như thế nào chỉ có nội dung sáu tầng đầu?" Đằng Thanh Hổ lớn nhìn trước nhìn bia đá sau một lượt, lại phát hiện, trên tấm bia đá này chỉ có tâm pháp khẩu quyết sáu tầng đầu của "Mãng Ngưu Đại Lực quyết", tầng thứ bảy đến tầng thứ chín, căn bản không có.

"Thanh Sơn, Thanh Sơn." Đằng Thanh Hổ hướng bên cạnh hô.

Đằng Thanh Sơn đang nhắm hai mắt, tu luyện nội dung tầng thứ sáu "Mãng Ngưu Đại Lực quyết". Từng huyết vị của Thủ Thái Dương kinh mạch cùng Thủ Thái Âm kinh mạch đang từng đợt tê dại, phảng phất có người lấy ngón tay dùng sức ấn mấy cái huyết vị này. Kinh mạch toàn thân cũng từng đợt ngứa ngáy.

Từng tia nội kinh, đang vòng quanh huyết vị, đánh cả người. Nội kinh khác tựa như con trùng nhỏ, nhẹ nhàng cắn kinh mạch, kích thích kinh mạch.

"Tiền bối sáng lập ra "Mãng Ngưu Đại Lực quyết", thật sự là lợi hại. Không ngờ nghĩ ra phương pháp như vậy, kích thích kinh mạch! Cường hóa kinh mạch!" Đằng Thanh Sơn âm thầm tán thưởng.

Bí tịch nội kinh này, có vận chuyển một vòng kinh mạch, cũng có kích thích huyết vị, cường hóa bộ phận kinh mạch, cũng có phương pháp phát ra nội lực từ hai tay.

Nội kinh "Mãng Ngưu Đại Lực quyết" này là từ hai tay bộc phát ra, cho nên chủ tu "Thủ Thái Dương" cùng "Thủ Thái Âm" hai đường kinh mạch trong thập nhị chính kinh. Hai đường kinh mạch này thật giống như hai "nòng pháo", đem "đạn dược" nội kinh này bắn ra.

Cho nên, "Mãng Ngưu Đại Lực quyết" cơ hồ đại bộ phận thời gian cường hóa đều hao phí trên hai đường kinh mạch.

Kinh mạch càng to, càng vững chắc, mới có thể đánh ra càng nhiều nội kinh.

"Hử?" Đằng Thanh Sơn mở to mắt "Làm sao vậy, biểu ca?"

Kinh mạch Đằng Thanh Sơn hoàn toàn thông suốt, hoàn toàn có thể tùy thời dừng lại tập luyện, căn bản không sợ nội kinh chạy loạn vào đường rẽ.

"Thanh Sơn, "Mãng Ngưu Đại Lực quyết" này chỉ có sáu tầng đầu, ba tầng sau, tìm không thấy" Đằng Thanh Hổ nói với "Vốn bí tịch bắt đầu còn nói có chín tầng cơ, trên tấm bia đá sao chỉ có sáu tầng đầu, cả tấm bia đá ta đều xem trước sau xem một lượt rồi"

Đằng Thanh Sơn cả kinh "Ba tầng sau không có?"

Chính mình đã tu luyện sáu tầng, hơn nữa lấy cảm giác của mình đối với kinh mạch, chính mình hoàn toàn có thể tiếp tục tu luyện nữa.

"Này, Thanh Hổ huynh đệ, có sáu tầng đầu này còn không đủ sao?" những quân sĩ Hắc giáp quân bên cạnh, có một người cũng là ngày hôm qua vừa mới gia nhập, hẳn biết Đằng Thanh Hổ "Chỗ này dù sao cũng có đủ sáu tầng, tu luyện đến tầng thứ năm chính là nhất lưu vũ giả! Tu luyện đến tầng thứ sáu, phỏng chừng không ít Bách Phu Trưởng đều không phải đối thủ của ngươi. Đừng tham nhiều, có thể tu luyện tốt sáu tầng này cũng không tệ rồi."

"Oh, cũng đúng."

Đằng Thanh Hổ sờ đầu, "Thiết đầu, ta vừa rồi không nghĩ tới điểm này nhỉ, sáu tầng là đủ rồi"

Đủ? Đủ cái rắm!

Đặng Thanh Sơn đẩy lòng cười khỏ, sáu tầng trước "Mãng Ngưu Đại Lực quyết" này khiến cơn ghiền của mình nổi lên. Lấy trình độ kiên cường dẻo dai của kinh mạch mình, đến tận phương pháp vận chuyển của tầng thứ sáu, cảm giác kích thích kinh mạch mới rõ ràng. Có điều, vẫn chưa cảm thấy có áp lực.

Thân thể của quái vật Đặng Thanh Sơn, thật sự quá mạnh mẽ.

""Mãng Ngưu Đại Lực quyết" này dù sao cũng là nhân cấp bí tịch" Đặng Thanh Sơn quan sát khối bia đá cao lớn trước mắt này "Khắc trên tấm bia đá, công khai để cho quân sĩ Hắc giáp quân xem. Dấu đi ba tầng sau uy lực cực lớn, cũng không kì quái"

"Thanh Sơn, người không chép lại?" Đặng Thanh Hồ nghi hoặc hỏi.

"Chép lại làm gì?" Đặng Thanh Sơn cười nói "Một chút khẩu quyết ấy, xem một lần liền nhớ kỹ rồi."

"Xem một lần liền nhớ kỹ?" Đặng Thanh Hồ sửng sò.

Hơn hai ngàn chữ a! Xem một lần nhớ kỹ?

Đặng Thanh Sơn lắc đầu cười, chính mình tu luyện một lần, phương pháp vận chuyển lộ tuyến đương nhiên nhớ rõ ràng mạch. Hơn nữa tu luyện đến tầng thứ sáu, chỉ sử dụng phương pháp tu luyện của tầng thứ sáu là được rồi, không cần sử dụng năm tầng trước.

Buổi chiều.

Đặng Thanh Sơn cầm luân hồi thương, đứng ở trong sân nhà của mình.

Đặng Thanh Sơn tâm ý vừa động, nội kinh lập tức dựa theo khẩu quyết của tầng thứ sáu "Mãng Ngưu Đại Lực quyết", từ trong đan điền bạo phát, rồi sau đó chia làm năm cổ, đi qua năm đường kinh mạch trong kì kinh bát mạch, sau đó nhanh chóng đến cánh tay phải của Đặng Thanh Sơn.

"Oanh!"

Luân hồi thương nện mạnh ở trên mặt đất, sinh ra một tiếng khí nổ, bùn đất bắn tung tóe, trên mặt đất trong sân xuất hiện một cái hố to thật sâu.

Đặng Thanh Sơn quan sát vũng bùn một chút, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười ""Mãng Ngưu Đại Lực quyết" kia nói rất đúng, đạt tới tầng thứ sáu, uy lực quả thực so với tầng thứ năm mạnh hơn nhiều! Một kích này của ta, lực lượng tương đương ba vạn cân"

Đặng Thanh Sơn có được lực lượng cường đại, hẳn thông qua lực phá hoại của nội kinh này, có thể phán đoán ra một kích này tương đương với lực lượng mạnh bao nhiêu.

"Bất quá, người bình thường tu luyện đến tầng thứ sáu, kinh mạch hẳn không vững chắc, rộng như của ta. Lực bộc phát của nội kinh có lẽ cũng yếu hơn ta, phỏng chừng khoảng hai vạn cân" Đặng Thanh Sơn tuy án theo phương pháp bộc phát nội kinh của tầng thứ sáu "Mãng Ngưu Đại Lực quyết" nhưng kinh mạch hẳn dung nạp quá nhiều nội kinh, uy lực cũng cao hơn nhiều.

Uy lực lớn.

Nhưng là...

"Nội kinh tiêu hao quá kinh nhân! cứ như thế này điên cuồng sử dụng nội kinh, có lẽ sử dụng ba mươi lần, nội kinh hao sạch. Cho dù với tốc độ khôi phục của tầng thứ sáu, ít nhất cũng phải mất thời gian một ngày mới khôi phục toàn bộ nội kinh" Đặng Thanh Sơn lại hiện lên vẻ tươi cười.

Trong lòng hẳn rất vui vẻ.

"Ha ha, so với nội kinh, lực lượng thân thể duy trì lâu hơn nhiều" Đặng Thanh Sơn vui mừng vô cùng.

"Nội kinh hiện tại của ta xem như tương đối hùng hậu. Nhưng toàn lực dùng nội kinh sử dụng Luân Hồi thương, múa thương ba mươi lần, nội kinh hết sạch! Nếu là võ giả bình thường, nội kinh hết sạch, vậy là chết rồi"

”Nhưng, lực lượng thân thể ta mạnh hơn nhiều. Hai tay ước chừng mười tám vạn cân cự lực. Ngoài ra, hai tay của ta cho dù sử dụng mười mấy vạn cân cự lực cả ngày cũng không mệt!” Đổng Thanh Sơn phát hiện ưu điểm của lực lượng cơ bắp so với nội kình.

Đó chính là tính bền dai!

Là một tông sư nội gia quyền, khi công kích, ngay lúc đó, chỉ có cực ít cơ thịt bộc phát.

Ví dụ đánh ra một quyền.

Từ dưới chân phát lực, theo eo lưng, vai, cùi chỏ truyền tới quyền đầu. Trong quá trình, lúc ban đầu cơ bắp dưới chân phát lực, nhưng khi truyền tới eo, cơ chân chuyển qua nghỉ ngơi. Cho dù chiến đấu điên cuồng, Đổng Thanh Sơn cũng có thể để đại bộ phận cơ bắp trong trạng thái nghỉ ngơi.

Điều này khiến cho...

Đổng Thanh Sơn có thể một hơi đánh giết một ngày một đêm cũng không xảy ra chuyện gì.

Còn võ giả bình thường sẽ vì vậy mà hết sạch nội kình, sau đó bị giết chết.

”Có điều sau này, ta có thể quang minh chính đại, thỉnh thoảng sử dụng ra hai vạn cân lực lượng” Đổng Thanh Sơn rất rõ, cự lực của hắn chính là con bài chủ. Tiền thế là sát thủ khiến Đổng Thanh Sơn hình thành tập quán này.

Chưa đến thời khắc cuối cùng sẽ không để lộ bài tẩy.

Dù là chiến đấu với Nhạc Tùng, Đổng Thanh Sơn cũng chỉ sử dụng một vạn cân lực khí.

Hiện tại học được ”Mãng Ngưu đại lực quyết” này, Đổng Thanh Sơn có thể Quang Minh chính đại thỉnh thoảng sử dụng hai vạn cân lực khí. Người khác có hỏi Đổng Thanh Sơn sao lại mạnh như thế, Đổng Thanh Sơn có thể nói là nhờ ”Mãng Ngưu đại lực quyết”.

Lúc chiều tối.

”Đổng huynh, Đổng huynh” ngoài cửa sân vang lên tiếng gọi.

Đổng Thanh Hổ lập tức chạy tới mở cửa.

”A, thiếu tông chủ, Thanh Thanh cô nương” Đổng Thanh Hổ nhìn thấy hai người ngoài cửa, mừng quá khiến mặt ửng hồng. Sau đó mới lấy lại phản ứng, liền nói ”Mau vào đi”

Hai huynh muội Gia Cát Vân và Gia Cát Thanh cùng nhau bước vào.

Gia Cát Vân và Gia Cát Thanh đều mặc bạch y.

”Ra là thiếu tông chủ và Thanh Thanh cô nương” Đổng Thanh Sơn đang ngồi uống rượu một mình, tay chơi với phi đao, liền đứng dậy nghênh tiếp.

”Ha ha, gọi cái gì thiếu tông chủ, thật chẳng sang khoái. Cứ gọi thẳng huynh đệ không phải càng tốt hơn sao? Có lẽ Đổng huynh còn nhỏ hơn ta nữa” Thiếu tông chủ Gia Cát Vân cười ha hả. Hắn cùng Đổng Thanh Sơn đều mười sáu tuổi, đích xác không thể nói rõ ai lớn hơn ai.

”A? Ta sinh vào đầu xuân, còn thiếu tông chủ?” Đổng Thanh Sơn hỏi lại.

”A, xem ra ta phải gọi Đổng huynh một tiếng đại ca rồi” Chư Cát Vân miễn cưỡng nói ”Ta sinh vào mùa hè. Đổng đại ca, hôm nay tiểu đệ cùng muội muội cùng lại, là mời huynh đệ hai người các người ra ngoài cùng ăn cơm. Coi như là bữa cơm khách đón hai người đến Quy Nguyên tông chúng ta”

Gia Cát Thanh đứng bên cũng nói ”Hôm qua ca ca ta đã muốn mời Thanh Sơn đại ca cùng Thanh Hổ đại ca. Có điều hôm qua là tiệc mừng của cả Hắc Giáp quân nên hôm nay chúng ta mới đến”

”Thanh Sơn đại ca, Thanh Hổ đại ca, các người không từ chối chứ?” Gia Cát Thanh nhìn hai người.

Bị Gia Cát Thanh nhìn chằm chằm, Đổng Thanh Hổ chỉ còn biết gật đầu ”Đi, đương nhiên đi. Thanh Sơn, người nói có phải không?”

"Thiếu tông chủ cùng Thanh Thanh cô nương tự mình tới, ta sao dám không đi?" Đẳng Thanh Sơn đứng dậy.

Đi trên con đường lớn trong Giang Ninh quận thành, trên mặt Gia Cát Thanh mang tấm lụa che.

"Đành phải vậy, muội muội ta nếu không mang khăn che, đi đến đâu đều có người vây quanh ngắm nhìn" Gia Cát Vân bắt đầu nói. Đẳng Thanh Sơn gật đầu. Lần đầu nhìn thấy Thanh Thanh cô nương này, Đẳng Thanh Sơn liền phát hiện phát hiện Thanh Thanh cô nương có một vẻ mị hoặc tự nhiên. Biểu ca Đẳng Thanh Hồ của hắn lần đầu còn ngẩn ngơ. Đương nhiên những võ giả khác nhiều người cũng bị hấp dẫn.

Có người nhất cử nhất động, thậm chí là cao hứng, phần nộ đều có sự khiêu gợi từ trong máu thịt.

Khiêu gợi là mị hoặc.

Mà loại tinh khiết phảng phất như tiên nữ hạ phàm, rung động lòng người cũng đồng dạng là mị hoặc.

"Hiện tại, có rất nhiều người đến Quy Nguyên tông ta cầu thân, muốn cưới muội muội ta" Gia Cát Vân nhỏ giọng nói.

"Ca!" Thanh cô nương tức giận.

"Tông chủ không đáp ứng chứ?" Đẳng Thanh Hồ có chút gấp gáp. Gia Cát Vân cười nói "Đương nhiên không, mấy kẻ đó mà đòi xứng với muội muội ta? Cha ta nói, chuyện thành thân của muội muội ta phải được bản thân muội muội và cha ta cùng đồng ý mới được"

"Vậy thì tốt" Đẳng Thanh Hồ gật đầu.

Đẳng Thanh Sơn bắt lực liếc nhìn biểu ca của hắn. Thanh Hồ đích xác là một kẻ thô lỗ chưa từng thấy qua tiên thiên mỹ nữ, nhìn thấy Gia Cát Thanh nên có chút thất thố "Thanh cô nương này, mị hoặc đích xác lớn, lại còn là một tiểu cô nương thuần khiết. Biểu ca thích cũng không có gì kì quái. Biểu ca nếu thực sự cưới được, thật là hảo nhân duyên. Nhưng mà... với địa vị của Gia Cát Thanh, biểu ca muốn theo đuổi được, rất khó!"

"Đi, trước mặt chính là Lâm Nguyệt Lâu! Chúng ta vào" Gia Cát Thanh Vân cười nói, dẫn mọi người vào Lâm Nguyệt Lâu.

Đẳng Thanh Sơn, Đẳng Thanh Hồ, Gia Cát Thanh ba người cùng theo vào.

62. Chương 15: Bái Phỏng

"Các vị khách quan." Tiểu nhị lập tức tươi cười chào đón.

Gia Cát Vân tùy ý nói "Lầu ba phòng cao cấp "Tử khí đông lai""

Lâm Nguyệt lâu là một trong số ít đại tửu lâu nổi tiếng của Giang Ninh quận thành, lầu ba cao cấp thì giá lại đắt đỏ.

Bất quá, các phú thương Giang Ninh quận thành nếu mời khách thì đều chọn lầu ba cao cấp của Lâm Nguyệt lâu.

Mà căn phòng sang trọng "Tử khí đông lai" lại là chỗ đắt nhất.

"Cái này..." Tiểu nhị không khỏi rùng mình.

"Ân?" Gia Cát Vân nhướng mày.

"Khách quan, Đông thành Lý lão gia đã đặt trước căn phòng sang trọng "Tử khí đông lai" rồi... khách quan có phải là..." Tiểu nhị nói còn chưa nói hết câu, chuông quầy lầu một liền lập tức đã chạy tới, hắn lập tức đứng chắn trước mặt tên tiểu nhị, lập tức chấp tay, cười:" A, nguyên lai là Gia Cát công tử, xin mời đi lên lầu trên, tiểu nhân đi trước dẫn đường."

Bốn bốn người Gia Cát Vân, Đổng Thanh Sơn đi theo gã chưởng quầy, theo cầu thang tiến lên lầu ba.

Trong đại sảnh lầu một, có vài tên tiểu nhị.

"Căn phòng sang trọng "Tử khí đông lai" không phải đã được Lý lão gia đặt trước rồi sao?" Gã tiểu nhị còn có chút sợ run.

"Lý lão gia tính cái rắm a." Mặt khác một gã tiểu nhị lập tức kéo người, ghé vào lỗ tai hắn, hạ giọng nói: "Nhớ kỹ, vị kia thiếu gia vừa rồi chính là Quy Nguyên tông Thiếu tông chủ! Đừng nói là cái gì Lý lão gia, ngay cả Giang Ninh quận quận chủ đại nhân tới, cũng muốn nhường phòng cho hắn! Nhớ cho kỹ đây, lần sau nhìn thấy vị Thiếu tông chủ này, ngàn vạn lần đừng có xưng Thiếu tông chủ, phải gọi là Gia Cát công tử! Thiếu tông chủ, không muốn nhiều người biết thân phận của hắn."

"A!" Kia tiểu nhị kinh hãi.

Quy Nguyên tông Thiếu tông chủ?

Quy Nguyên tông chưởng quản cả Giang Ninh quận, cái gọi là quận chủ, thành chủ, đều là nghe lệnh của Quy Nguyên tông. Thân phận Thiếu tông chủ này, đích xác là dọa người.

Căn phòng sang trọng "Tử khí đông lai" là một trong bốn căn phòng rộng rãi sang trọng của lầu ba, cũng là cái lớn nhất. Bên ngoài tuy rất lạnh nhưng trong phòng thì rất là ấm áp, còn đốt trầm hương, mùi hương say lòng người vương vấn quanh cả căn phòng.

Bốn người bọn Đổng Thanh Sơn cùng ngồi xuống.

"Gia Cát công tử, hôm nay dùng món gì?" Chưởng quầy khom người cười.

Gia Cát Vân xua tay nói "Đang giữa mùa đông, ăn nóng sẽ tốt hơn, bày một bàn "Đông bổ kim hoa yến" đi!"

"Hảo." Gã chưởng quầy cười, lập tức chạy đi.

"Đông bổ kim hoa yến? Là cái gì vậy?" Đổng Thanh Hổ kinh ngạc nói.

Gia Cát Vân cười nói "Thanh Hổ đại ca, "Đông bổ kim hoa yến" là một trong bát đại yến hội của Lâm Nguyệt lâu, tổng cộng có ba mươi hai món đồ ăn, vào mùa đông, ăn món này rất hợp. Các loại đồ ăn được chuẩn bị rất tốt, người hãy ăn chút gì đó trước đi, trong lúc chờ người ta chuẩn bị bộ tiệc rượu này.

"Ba mươi hai món? Thật đúng là quá lãng phí." Đổng Thanh Hổ cười ha ha.

Rất nhanh từng món đồ ăn được đưa lên, bốn người bọn Gia Cát Vân, Đổng Thanh Sơn uống rượu, tùy ý đàm luận.

"Thanh cô nương, ca ca nàng nội kinh hùng hậu, nội kinh của nàng cũng rất mạnh a." Đổng Thanh Sơn cười tán thưởng.

"Đẳng đại ca, người sao lại nói như vậy?" Gia Cát Thanh có chút nghi hoặc.

"Đang là giữa mùa đông, người và ca ca đều mặc ít như vậy, không phải nội kinh thâm hậu, chẳng lẽ là tự chịu khổ?" Đổng Thanh Sơn chọc ghẹo, Gia Cát Thanh giật mình, không khỏi cười đến híp lại mắt: "Đẳng đại ca cái này người nói sai rồi, ta cũng không phải là nội kinh thâm hậu, mà là bởi vì bên trong mặc nhất kiện Tuyết tằm y!"

Gia Cát Vân cũng bất đắc dĩ nói "Muội muội ta kinh mạch nhỏ bé yếu ớt, tuy rằng từ nhỏ đã tu luyện nội kinh, nhưng nội kinh rất kém."

"Nội kinh kém, đã có ca ca bảo vệ ta a." Gia Cát Thanh cười hì hì.

Gia Cát Vân sờ đầu muội muội, nở nụ cười.

Đổng Thanh Sơn nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhớ tới muội muội của mình "Thanh Vũ", chính mình bình thường cũng hay sủng nịch sờ đầu muội muội: "Rời nhà cũng đã vài ngày, không biết Tiểu Vũ nàng lúc này có nhớ đến ta hay không..."

Bốn người bọn Đăng Thanh Sơn ở trên lầu ăn uống, một đám người đang bước vào lầu một Lâm Nguyệt.

Nam tử cầm đầu nhìn qua cũng khoảng bốn năm mươi tuổi, hần mặc cái áo lông chồn màu trắng có đính viền vàng, tay phải còn đeo chiếc nhẫn ngọc một nửa trong suốt. Hần đứng đó, tỏa ra một cỗ khí chất ung dung. Bên cạnh hắn là một đôi vợ chồng trẻ, nữ nhân kia đang ôm một tiểu hài tử trong lòng ngực.

Ở phía sau mấy người là ba gã hộ vệ cao lớn.

"Lý lão gia." Chương quỳ lập tức chào đón.

"Tiệc rượu ta đặt đã chuẩn bị tốt cả rồi chứ, lên Tử khí đông lai nhã gian đi. Ngọc nhi, chúng ta đi." Vị Lý lão gia lạnh nhạt phân phó.

"Lý lão gia, Tử khí đông lai nhã gian, đã có người ở bên trong." Gã chương quỳ liền nói.

"Ân?" Đây Lý lão gia nhướng mày, quét ánh mắt về phía hắn.

Ở địa vị cao quanh năm ngày tháng, một ánh mắt của Lý lão gia khiến cho tên chương quỳ trong lòng kiêng kị, hắn lập tức nói: "Lý lão gia, cái này cũng không nên trách ta, vừa cách đây không lâu, có một đám người cũng muốn vào Tử khí đông lai nhã gian. Chính là Gia Cát công tử."

"Họ Gia Cát công tử?" Lý lão gia nhướng mày.

Vị Lý lão gia này, trong quần thể khổng lồ của Dương Châu diêm thương, cũng coi như là nhân vật số 1, gia tài ngàn vạn, có chút quan hệ với nhiều tông phái, đích xác cũng có thể xem như một đại nhân vật.

"Chính là Thiếu tông chủ." Gã chương quỳ hạ giọng nói.

"Nga?" Lý lão gia rung mình.

Bọn họ làm ăn kinh doanh, cho dù giàu có, cũng đều muốn lấy lòng đại tông phái. Nếu không, tông phái tùy tiện phái người đến tước đoạt toàn bộ gia sản của hắn đi.

"Nguyên lai là Gia Cát công tử, Ngọc nhi, Phong nhi, chúng ta cũng tới bái phỏng một chút." Lý lão gia nói.

"Thiếu tông chủ?" Đôi vợ chồng trẻ cũng đều là nội kinh cao thủ, đương nhiên là nghe rõ.

"Thanh Ngọc, là vị thiên tài của Quy Nguyên tông các ngươi đúng không?" Nam tử trẻ tuổi nói "Đi, chúng ta cũng tới bái phỏng một chút."

Nữ nhân kia là Lý Thanh Ngọc, còn gã nam tử chính là trưởng phu của nàng Lưu Như Phong.

Khi xưa, Đăng gia trang từng tiếp được một vụ làm ăn lớn "Bích Hàn đao", 182 thanh Bích Hàn đao, Đăng Thanh Sơn cùng phụ thân Đăng Vĩnh Phàm đã dẫn theo một đám tộc nhân. hộ tổng 182 thanh Bích Hàn đao, giao vào tận bên trong Nghi Thành Dương Châu thương hội.

Tên hộ vệ thủ lĩnh "Tần Tam" từng mưu toan không trả tiền, sau đó còn trút giận lên bọn Đăng Thanh Sơn, phái người thông tin cho đám cường đạo giết hại những sơn dân quê mùa.

Lầu ba Lâm Nguyệt lầu.

Lý lão gia, cùng con gái, con rể, ngoại tôn của hắn đều đang ở ngoài của nhã gian ngoài, ba gã hộ vệ đã đứng phía sau, Lý lão gia lạnh nhạt phân phó: "Ba các ngươi không vào." Rồi cất cao giọng nói: "Gia Cát công tử, Lý Tuấn cùng tiểu nữ Thanh Ngọc đến bái kiến, mong được gặp!"

Bên trong nhã gian.

Đám người Đăng Thanh Sơn đang vui vẻ ăn uống.

"Lý Tuấn, là ai?" Đăng Thanh Hồ nghi hoặc.

"Ân? Lý Tuấn? Là Diêm Thương Lý Tuấn?" Gia Cát Vân ngẩn ra, lập tức nở nụ cười, "Đăng đại ca, Thanh Hồ đại ca, xem ra chúng ta đang ngồi ở Tử khí đông lai nhã gian, chính là của gã Lý Tuấn đã đặt trước. Chúng ta chỉ gặp hắn một chút, chủ yếu cấp cho bọn họ chút thể diện."

"Vào đi!" Gia Cát Vân cất cao giọng nói.

Nhất thời "Két" một tiếng, cánh cửa liền được đẩy ra.

Vị Lý lão gia, dẫn theo nữ nhi và con rể cùng bước vào.

"Ra mắt Thiếu tông chủ!" Lý lão gia mỉm cười khom người.

"Lý lão gia, có thể như vậy sao. Chúng ta chiếm mất nhĩ gian người đặt trước, làm sao có thể nhận đại lễ này nữa?" Gia Cát Vân cố ý nói.

"Ta mời Thiếu tông chủ còn không được, được nhường nhĩ gian cho Thiếu tông chủ chính là vinh hạnh của ta." Lý lão gia cười nhạt "Ta xin được giới thiệu qua với Thiếu tông chủ, đây là con rể của ta Lưu Như Phong, là đệ tử nòng cốt của Thanh Hồ Đảo. Còn Thanh Ngọc thì Thiếu tông chủ cũng đã biết rồi."

"Thanh Ngọc sư tỷ là người của Quy Nguyên tông, ta đương nhiên là biết. Lưu Như Phong? Ân, nghe nói sư tỷ kết hôn, xem ra chính là vị Lưu Như Phong này" Gia Cát Vân liếc mắt nhìn qua gã Lưu Như Phong, "Nga, là đệ tử nòng cốt của Thanh Hồ Đảo, rất lợi hại a."

Lưu Như Phong cười chấp tay "Tại Dương Châu cảnh nội ta, ai có ai không biết thiên tài Gia Cát công tử?"

"Lý lão gia, chúng ta phải tiếp tục ăn cơm." Gia Cát Vân nói.

"Chúng ta đây sẽ không quấy rầy, Thiếu tông chủ, các người tiếp tục." Lý lão gia cười, liền dẫn theo nữ nhi và con rể lui ra, khép cửa phòng nhĩ gian lại.

Bên trong gian liền khôi phục sự yên tĩnh.

"Hừ, Thanh Ngọc sư tỷ không ngờ lại gả cho đệ tử Thanh Hồ Đảo." Gia Cát Vân nói thầm.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày, đáy lòng thầm nghĩ "Cái tên Lý lão gia này, hình như là ta đã gặp qua ở chỗ nào!" Lần trước, khi Đằng Thanh Sơn mới mười tuổi, đã nhìn thấy Lý Thanh Ngọc và phụ thân nàng Lý lão gia. Lý lão gia kia, hẳn chính là đã gặp mặt một lần. Còn Lý Thanh Ngọc lúc trước còn là cô gái ngây ngô, hiện giờ đều là phụ nữ có chồng, bộ dáng khí chất biến hóa không nhỏ.

"Ân? Là hẳn! Giang Ninh quận Lý lão gia!" Đằng Thanh Sơn ánh mắt lập tức sáng lên, hẳn rốt cuộc cũng nghĩ tới.

Hô, Đằng Thanh Sơn đứng lên.

"Thanh Sơn, làm sao vậy?" Đằng Thanh Hổ ngăn ra.

"Thanh Hổ, năm đó chúng ta giao Bích Hàn đao đến Nghi Thành, gã Lý lão gia, và người kêu là "Ngọc nhi" là tiểu thư nhà giàu, người quen rồi à?" Đằng Thanh Sơn khuôn mặt lạnh xuống, phóng thẳng ra ngoài cửa. Đằng Thanh Hổ giật mình, lập tức sững sốt, rồi liền con mắt tròn trĩnh tròn xoe.

"Là bọn chúng!" Đằng Thanh Hổ bạo nộ, cũng lao theo ra.

"Có chuyện gì vậy?" Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh hai người rùng mình, cũng lập tức đứng dậy.

Ra khỏi nhĩ gian, Đằng Thanh Sơn cẩn thận lắng nghe, trong nháy mắt đã chú ý đến một căn nhĩ gian ở phía nam.

Lần trước, khi đám cường đạo cướp giết đám người bọn Đằng Thanh Sơn, tuy rằng bởi vì có Đằng Thanh Sơn nên Đằng gia trang không ai bị chết, nhưng đã có một người bị mù mắt, có một người bị chặt đứt đùi, hàng năm nằm tê liệt tại giường. có một người cánh tay bị chặt đứt.

Ba vị tộc nhân đó đều ở trong đội thợ săn, đều là hảo hán của tộc. Nhưng đã bị tàn phế đi!

Đằng Thanh Sơn trong lòng vẫn không quên mối thù này!

Lúc trước, nếu không Đằng Thanh Sơn, có lẽ ba mươi mấy người của Đằng gia trang đều đã bị giết sạch. Khi đó, Đằng Thanh Sơn vì tộc nhân nên đã nhẫn nhịn không trả thù, Đằng Thanh Sơn lúc ấy đã nghĩ rằng chờ đến sau này khi có cơ hội, nhất định phải giết chết tên Tần Tam kia!

Đằng Thanh Sơn đi qua đi, một cước xuất ra.

"Bồng!" Đại môn bị đá văng.

"Là ai!" Tên Lý lão gia bắt đầu quát vang lên, còn ba gã hộ vệ lại đều đứng cả dậy.

"A, nguyên lai là bằng hữu của Thiếu tông chủ." Tên Lý lão gia khuôn mặt lại nở nụ cười "Xin mời vào."

Đằng Thanh Sơn đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn vào trong nhà gian, ánh mắt nháy mắt tập trung kia ba gã hộ vệ trong một người, Đằng Thanh Sơn nhớ rõ rãnh mạch, này ba gã hộ vệ, trong đó có một người tên là "Tần Đại", là khi đó đã nói đỡ cho bọn hắn. Còn tên đang đứng ở bên cạnh chính là Tần Tam!

"Mày là Tần Tam!" Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn hắn.

63. Chương 16: Ta Là Đằng Thanh Sơn

"Tần Tam, ngươi biết vị tiểu huynh đệ này?" Lý lão gia nghi hoặc dò hỏi.

Chính Tần Tam cũng bối rối.

Người trẻ tuổi trước mắt căn bản là mình không biết, nhưng Tần Tam nghe được Đại lão gia nói, cũng biết người trước mắt là bằng hữu của thiếu chủ Quy Nguyên tông, liền chấp tay nói "Vị huynh đệ này, tại hạ chính là Tần Tam, nhưng hình như ta không biết người"

Đúng lúc này, Đằng Thanh Hổ tỉnh ngộ hơi chậm hơn cuối cùng cũng đã chạy tới.

"Không biết ta?" Sắc mặt Đằng Thanh Sơn càng thêm lạnh lẽo.

"Tần Tam! Còn nhớ ông nội ngươi không?" Một tiếng hét to, Đằng Thanh Hổ xông vào phòng. Hình dáng như con hổ điên, vợ lấy một chiếc ghế gỗ bên cạnh nhấc lên, khí lực mấy ngàn cân quán nhập vào ghế, liền hung dữ hướng Tần Tam đập qua.

Vù vù! Ghế dựa đập xuống đầu, Tần Tam còn có chút không rõ cũng nổi giận "Thằng chó đẻ nào lại!" Đồng thời rút ra trường kiếm bên hông hung hăng bổ vào trên chiếc ghế.

Bông! Cái ghế vỡ vụn, mảnh nhỏ của ghế bay loạn tứ tán, có mảnh nện ở trên người Tần Tam, cũng có mảnh đập vào thức ăn chén đĩa trên bàn. Chén đĩa bị đập nát, thức ăn cũng bắn tung tóe. Nhất thời một mảnh kinh hô, Lý Thanh Ngọc liền khom người, bảo vệ đứa con của mình.

"Dừng tay" Lý Thanh Ngọc cùng trợ phụ "Lưu Như Phong" của nàng cơ hồ cùng nổi giận quát.

Nhưng Đằng Thanh Hổ bị lửa giận tràn ngập trong đầu làm sao còn có thể dừng tay? Phải biết rằng, một trong ba người bị tàn phế có một người chính là hàng xóm phi thường cưng chiều Đằng Thanh Hổ khi còn nhỏ. Đằng Thanh Hổ rất thích Nhị Thúc này, gia nhập đội thợ săn, cũng là vị Nhị Thúc này dẫn hắn đi.

Lần đó cường đạo đánh cướp. Nhị thúc bị chặt một chân! Một hán tử khỏe mạnh suốt đời bị tàn phế!

"Đi chết cho ta!" Đằng Thanh Hổ cúi thấp người, quét một chân.

"Thanh Hổ!" Đằng Thanh Sơn liền quát.

Lần này ra ngoài, mọi người không mang binh khí. Đằng Thanh Hổ nếu cảm trường thương, còn chưa chắc có thể thắng. Huống chi hiện tại không có binh khí.

"Muốn chết!" Tần Tam cũng là người lòng ác tay độc. Hắn không chọc người đã là may, ai dám chọc hắn? Bây giờ có người muốn giết hắn. Tha còn để ý gì đến ai nữa. Người nhảy lên, tránh khỏi cái đá tạt ngang. Đồng thời tay phải cầm trường kiếm hung hãn chém xuống!

Đằng Thanh Hổ nắm chân bàn vuông bên cạnh.

"Vù vù!"

Bàn lớn bị múa lên quật thẳng vào người Tần Tam đang nhảy trên không.

"Hừ." Tần Tam cười lạnh, trường kiếm lập tức chém nát bàn vuông, tiếp ngay sau đó kiếm thế không giảm, chém thẳng tới Đằng Thanh Hổ.

Ngay tại giờ khắc này -

”Chú!”

Một luồng hàn quang chợt lóe rồi biến mất trong phòng!

”A!” một tiếng hét thảm, thường kiếm trong tay Tần Tam thoát tay.

”Chết đi” Đổng Thanh Hồ đập vào ngực của Tần Tam. Tay trái Tần Tam nắm chặt tay phải, lúc hạ xuống, chân phải điểm nhẹ vào cú đập của Đổng Thanh Hồ, cả người mượn thế bay lùi về sau một trượng, triệt tiêu hết lực tấn công rồi mới hạ xuống.

Sắc mặt hắn tái nhợt, tay trái nắm cổ tay tay phải.

Trên cổ tay tay phải của hắn đang cắm vào một thanh phi đao!

”Phi đao thật nhanh!” Hàn quang trong đôi mắt của Lưu Như Phong chợt lóe, không khỏi nhìn về phía Đổng Thanh Sơn vừa mới rời phóng ra phi đao. Lúc này Đổng Thanh Sơn thấy Đổng Thanh Hồ gặp nguy hiểm, đương nhiên phải ra tay.

”Dừng tay! Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì, nói cho rõ ràng!” Lý lão gia phần nộ quát.

”Tiểu tử, chịu chết đi”

Hai hộ vệ còn lại, thấy sư đệ mình bị bắn thủng cổ tay, không khỏi giận dữ. Hai người ”Loảng xoảng! Loảng xoảng!” hai tiếng, rút ra trường kiếm.

”Dừng tay.” Lý lão gia quát với bọn họ.

”Lão gia!” Một hộ vệ trong đó vội la lên, Lý lão gia lạnh lùng nói ”Làm rõ chuyện rồi hãy nói!” Lập tức hắn nhìn về Đổng Thanh Sơn phía cửa. Lúc này, thiếu tông chủ Gia Cát Vân cùng Gia Cát Thanh cũng tới ngoài cửa nhà gian.

Lý lão gia vẻ mặt trầm tĩnh nói ”Thiếu tông chủ, vị bằng hữu này của ngươi có chuyện gì, không hỏi phải trái đúng sai, vừa bước vào liền muốn giết hộ vệ của ta. Còn khiến bàn tiệc ngon lành của ta, biến thành cái dạng này!”

Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh hai người cũng rất mơ hồ.

Nhưng Gia Cát Vân cũng cười nói ”Lý Đại lão gia, ngươi gấp cái gì chứ? Không phải là một bàn tiệc sao, nếu là chúng ta không đúng, ta bồi thường một bàn cho các ngươi. Chỉ có điều trước tiên chúng ta phải xem, rốt cuộc là ai đúng ai sai, đúng không?”

”Ta cũng thực muốn biết, chân tướng của chuyện này!” Lý lão gia âm thanh lạnh lùng nói.

”Đổng đại ca, sao lại thế này?” Gia Cát Vân nhìn về phía Đổng Thanh Sơn.

Đổng Thanh Hồ giận dữ nói ”Còn hỏi chuyện gì? Ngươi kêu Tần Tam tự nói đi!” Nói xong gắt gao nhìn chăm chăm Tần Tam đang ôm cổ tay ”Tần Tam, ngươi không quên Đổng gia trang chứ, không quên một vạn lượng bạc nhỉ!”

Đổng Thanh Sơn cũng lạnh lùng nhìn chăm chăm Tần Tam.

”Đổng Gia Trang? Một vạn lượng bạc?” Tần Tam cũng rất mơ hồ.

Mấy năm nay đi theo Lý lão gia, Tần Tam cũng âm thầm tham ô không ít bạc, nhưng cũng chỉ là những chuyện nhỏ, Lý lão gia mắt nhắm mắt mở. Về phần ”Đổng gia trang”, chuyện đã qua bấy năm, những thôn trang như ”Lý gia trang” ”Vương gia trang” trong thiên hạ nhiều vô số kể, Tần Tam hẳn làm sao nhớ rõ.

”Các ngươi rốt cuộc là ai!” Tần Tam rút ra phi đao ở cổ tay, điểm huyết cầm máu, tiến lên hai bước, cùng hai gã sư huynh của mình song song, phần nộ quát ”Ta căn bản không biết các ngươi!”

”Thiếu tông chủ, ngươi nghe được không?” Lý lão gia trầm giọng nói.

”Vù”

Đằng Thanh Sơn chớp mắt đã động, trong phòng bỗng dưng nổi lên một trận gió, sắc mặt hai tên sư huynh đứng bên Tần Tam đại biến hết lớn "Muốn chết" liền đâm ra trường kiếm trong tay, nhưng chỉ nghe hai tiếng "bồng, bồng", hai người kia liền bị đánh bay lên.

Sau đó nặng nề rơi xuống đất, máu tươi từ miệng trào ra. Hai người liền bò dậy, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ.

"Cao thủ!" huynh đệ hai người bọn chúng đều đã đạt tới hậu thiên đỉnh, nào ngờ tay cầm trường kiếm mà qua không được một hiệp. Bọn chúng nào biết... Đằng Thanh Sơn vốn là tông sư Hình Ý quyền, cực kì am hiểu tay không cận chiến.

Nhân lực cùng hai đòn Băng quyền của Đằng Thanh Sơn liền khiến hai người bị trọng thương.

Không còn sư huynh đệ bên cạnh, Tần Tam luống cuống!

"A!" Tần Tam nổi điên, tay trái còn lạnh lặn phảng phất vuốt sắt đâm tới đầu Đằng Thanh Sơn. Không ai hoài nghi, ngón tay Tần Tam tuyệt đối có thể đâm thủng xương đầu.

Đằng Thanh Sơn vươn tay liền bắt chặt cổ tay Tần Tam, khẽ bẻ!

Cách! Tần Tam cúi gập người, đau đến mức mặt trắng bệch "Các người rốt cuộc là ai! Ta không nhận ra các người!"

"Không nhận ra chúng ta" Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn hắn "Bảy năm trước! Các người đặt 182 thanh Bích Hàn đao ở chỗ Đẳng gia trang chúng ta. Người đặt cọc tám ngàn lượng. Ba mươi mấy hán tử Đẳng gia trang chúng ta tự mình mang Bích Hàn đao tới hội quán Dương Châu thương ở Nghi Thành, người còn nhớ chứ?"

Mắt Tần Tam tròn tròn "Đám sơn dân đáng chết đó?"

Trong mắt Tần Tam, đám sơn dân kia đã sớm bị cường đạo giết chết. Tuy cường đạo cướp không được mà ngược lại còn bị giết nhưng không ai báo tin này cho Tần Tam.

"Ha ha, sơn dân đáng chết?" Đằng Thanh Sơn cười lạnh "Đúng, đúng, chúng ta thiếu chút nữa đã chết. May mà... đám cường đạo đó thật lực rất tầm thường, giết không được chúng ta, ngược lại còn bị tộc nhân chúng ta giết chết. Nhưng chúng ta cũng biết... là người! là người tiết lộ tin tức cho cường đạo. Nói chúng ta có ngân phiếu một vạn lượng, đúng không?"

Trong mắt Tần Tam đầy vẻ khó tin.

Đằng Thanh Hổ cũng gầm thét "Thằng hỗn đản! Lúc đó chúng ta tới hội quán Dương Châu thương đã biết người không phải thứ tốt lành gì. Bích Hàn đao, người nói với lão gia người 150 lượng một thanh, vậy mà trả cho chúng ta chỉ 100 lượng. Hơn nữa còn cố ý dùng nội kinh làm hư một thanh Bích Hàn đao, muốn đổ oan cho chúng ta, không trả cho chúng ta một vạn lượng bạc!"

"Người là đại nhân vật? Là nội kinh cao thủ? Tham ô không được bạc bèn phát tiết lên người những sơn dân nghèo khổ chúng ta! Trận chiến với cường đạo đó ta vĩnh viễn không quên! Nhị thúc cả đời tàn phế, thường ở bên Luyện Võ trường len lén gặt lệ! Người thằng ***** (chửi), đều là người!" Đằng Thanh Hổ gào thét.

Cả gian phòng, chỉ có tiếng gào thét của Đằng Thanh Hổ, những người khác đều im lặng.

Mọi người đều minh bạch chuyện đã xảy ra.

"Là các người, cha, bọn họ là người trong đám sơn dân đó" Lý Thanh Ngọc nhỏ giọng nói.

"Ta biết" Về mặt Lý lão gia khó coi vô cùng.

Hộ vệ Tần Tam này của hắn tay chân không sạch sẽ, trong lòng Lý lão gia rất rõ. Nhưng Tần Tam là người rất thông minh, biết người nào có thể đắc tội, người nào không nên đắc tội. Đi theo Lý lão gia nhiều năm cũng chưa gây ra đại họa.

Hắn cũng không quá để ý.

Nào ngờ...

Đám sơn dân nghèo khổ khi trước, không ngờ xuất hiện hai cao thủ. Cho nên, báo thù của sơn dân nghèo khổ đã tới!

"Vị này chắc là Đàng huynh đệ" Lý lão gia nói "Việc xảy ra ta đã hiểu. Tất cả những điều này đều là do hộ vệ của ta không đúng. Nhưng việc đã phát sinh vô pháp vãn hồi. Xin Đàng huynh đệ cho ta chút mặt mũi, tha mạng cho hần. Ta nhất định sẽ đền bù đầy đủ cho các người"

Đàng Thanh Sơn quay đầu nhìn, mặt lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

"Lý lão gia, ta giết con gái con rể người, cho người ít bạc, người đáp ứng không?" Đàng Thanh Sơn trừng mắt nhìn hần, đồng thời tay trái Đàng Thanh Sơn xuất hiện một thanh phi đao.

Lý lão gia giật mình. Hần không chút hoài nghi Đàng Thanh Sơn sẽ phóng phi đao.

"Điều này..." Lý lão gia lưỡng lự.

"Cho nên, người nên câm miệng lại" ánh mắt Đàng Thanh Sơn lạnh lùng, sau đó quay đầu nhìn xuống Tần Tam bị hần bẻ gãy tay "Tần Tam, trong mắt người, chúng ta đám sơn dân khi trước chỉ là con kiến, người muốn đạp chết là đạp cho chết. Còn hôm nay, trong mắt ta, người chỉ là một con kiến. Hiện tại, ta muốn dẫm chết người"

Hai huynh muội Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh đều yên lặng đứng xem.

Gia Cát Thanh hoảng sợ. Nàng chưa từng nghĩ tới Đàng Thanh Sơn vẫn luôn tươi cười, nhã nhặn, trầm ổn không ngờ lại có lúc lạnh lùng đáng sợ như vậy!

Gia Cát Vân thì ngược lại, trong mắt hần lại còn lóe lên sự hưng phấn.

"Ngừng tay" hai sư huynh củ Tần Tam cùng hét, trong đó "Tần Đại" còn la "Đàng huynh đệ, việc này là sư đệ ta không đúng. Nhưng xin người tha mạng cho sư đệ ta. Hần là đệ tử của Kim Kiếm môn chúng ta. Người giết hần chính là trở thành kẻ địch của Kim Kiếm môn chúng ta. Hần dù chết cũng phải do sư môn ta xử trí, làm ơn..."

Trong mắt Tần Tam cũng có khát vọng được sinh tồn.

"Thanh Sơn, giết hần đi, cái ***** (chửi), ta nằm mơ cũng muốn giết hần" Đàng Thanh Hổ hét. Tay trái Đàng Thanh Sơn vươn ra, nắm lấy cổ họng Tần Tam.

"Không..." sắc mặt Tần Tam đại biến.

Đàng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn Tần Tam, ngón tay dụng lực.

Ba! Tiếng xương vỡ vụn!

Tần Tam liều mạng hít thở, nhưng không cách nào hít thở được nữa, sắc mặt tái xanh, trong mắt đầy vẻ không cam lòng, hoảng sợ, oán hận. Tiếp đó ánh mắt hoàn toàn ảm đạm, Đàng Thanh Sơn lỏng tay, Tần Tam vô lực ngã xuống đất.

Chết!

"Người, người..." Hai tên sư huynh kia lộ rõ sự phẫn nộ.

"Kẻ địch của ta, muốn giết thì ta tự mình động thủ. Không cần Kim Kiếm môn các người giúp!" Đàng Thanh Sơn lạnh lùng liếc nhìn hai người "Kim Kiếm môn các người nếu có người muốn báo thù, ta lúc nào cũng tiếp! Thanh Hổ, chúng ta đi!"

Thanh Hổ nhìn Tần Tam nằm trên đất một cái, hung hăng nhổ một bãi nước bọt "cứt chó!" sau đó mới cùng Đàng Thanh Sơn rời đi.

Đàng Thanh Sơn và Đàng Thanh Hổ đang đi ra ngoài cửa, được nửa đường Đàng Thanh Sơn chợt dừng lại, quay đầu nhìn hai huynh đệ kia "Phải rồi, thuận tiện nói một câu. Kim Kiếm môn các người tìm người báo thù, đừng tìm nhầm người! Các người nghe cho rõ, ta tên Đàng Thanh Sơn!"

64. Chương 17: Tầng Thứ Sáu

Hai người Tần Đại sư huynh đệ rùng mình.” Đây, Thiếu, Thiếu tông chủ...” Tần Đại lấp bắp, muốn nói chuyện gì đó nhưng không biết nói cái gì: ”Thiếu tông chủ, hai tên tiểu tử bọn họ không hiểu chuyện, bọn họ cũng vì là cứu sư đệ nên mới nói như vậy, đây cũng là đạo Lý lớn nhất trong thiên hạ! Việc này là do Tần Tam gây ra trước, có chết cũng không trách được người, mong Thiếu tông chủ chớ trách phạt.” Lý lão gia kia thấy vậy cũng vội vàng nói.

”Hừ!” Thiếu tông chủ Gia Cát Vân kia lúc này mới cười lạnh một tiếng, quay đầu lại, đem theo muội muội cùng hai người Đằng Thanh Sơn rời đi.

Bên trong gian phòng vỡ nát lúc này mới trở nên yên lặng.

”Hai người các ngươi thật là hồ đồ.” Lý lão gia sắc mặt trầm xuống, hướng đến hai người Tần Đại, Tần Nhị trách mắng, ”Tiểu tử Tần Tam này chân tay không sạch sẽ, chết cũng chẳng sao! Hai người các ngươi nói lời ra mà không thấy đối phương là ai à? Đó chính là Quy Nguyên tông! Kim Kiếm Môn các ngươi ở Từ Dương Quận nhân nhâ quá hủ, chưa đủ địch nhân lợi hại phải không? Vương lão ca chống đỡ Kim Kiếm Môn nào có dễ dàng gì chứ, nếu bởi vì hai người các ngươi mà khiến cho Quy Nguyên tông... Chỉ sợ là Kim Kiếm Môn không tồn tại được lâu nữa đâu.”

Hai người Tần Đại, Tần Nhị nhất thời mồ hôi lạnh chảy đầy người.

Trên Cửu Châu đại địa này, tông phái cũng có phân cao thấp.

Cửu Châu, Bát đại tông phái, sự cường đại của mỗi Tông phái là điều không cần bàn cãi lại. Mà về Quy Nguyên tông, có thể tọa trấn ở một quận, truyền thừa hơn ngàn năm, gốc rễ sâu xa, đương kim Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng là một siêu cấp cường giả trên toàn Cửu Châu đại địa. Ngay cả Thanh Hồ Đảo cũng không dễ dàng gây sự với Quy Nguyên tông. Quy Nguyên tông trên toàn Cửu Châu đại địa cũng được tính là một đại tông phái.

Trong mười ba quận của Dương Châu, trừ Thanh Hồ Đảo khổng lồ chế chín quận, cùng với Quy Nguyên tông và Thiết Y Môn khổng lồ chế hai quận, coi như bình thường một chút, còn lại hai quận khác thì vô cùng hỗn loạn.

Trong đó, tại Từ Dương Quận, hiện giờ hỗn loạn có đến hơn mười cái tông phái nhỏ, các thế lực cường đạo thổ phỉ cũng rất nhiều.

Mấy tông phái này, cái dài thì được đến vài trăm năm, cái ngắn thì lập được vài năm thì bị diệt, sau đó lại có tông phái mới hình thành, nếu so với Quy Nguyên tông thì chẳng khác nào kiến so với voi lớn, chênh lệch thật sự quá lớn. Kim Kiếm Môn tại Từ Dương quận tuy cũng được tính là tông phái khá lợi hại, nhưng so với Quy Nguyên tông thì kém quá xa.

Bởi vì Kim Kiếm Môn kia, đến một Tiên Thiên cường giả cũng không có.

”Tần Đại.” Vị Lưu Như Phong kia nhíu mày, ”Ngày xưa ta nhìn ngươi làm việc cũng trầm ổn, hôm nay sao lại hồ đồ như vậy! Thực lực của Đằng Thanh Sơn kia, ta xem ra trừ phi Môn chủ Kim Kiếm Môn các ngươi tự mình đến, nếu không sợ không ai địch nổi!”

Lưu Như Phong này chính là hạch tâm đệ tử của Thanh Hồ Đảo.

Hắn ở tại Thanh Hồ Đảo cũng nghe qua đại danh của một số cao thủ Quy Nguyên tông, đặc biệt là Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng, trên Cửu Châu đại địa, ai muốn chọc giận Gia Cát Nguyên Hồng chứ?

Tần Đại đây bị thương bất đắc dĩ nói, ”Tam đệ bình thường tuy nhân cách hơi kém một chút, nhưng dù sao cũng là cùng ta tập võ từ nhỏ, hơn mười năm gần bó tình cảm cũng sâu. Đằng Thanh Sơn muốn giết Tam đệ ta nên vừa rồi ta có nói như vậy cũng chỉ là hấn nể mặt Kim Kiếm Môn chúng ta, tha cho Tam đệ một mạng mà thôi.”

”Chỉ là do ta cùng Đại sư huynh tài không bằng người.” Tần Nhị kia trên mặt cũng đầy vẻ bi thảm.

Lý lão gia kia cúi đầu nhìn thoáng qua thi thể của Tần Tam kia, thở dài một tiếng, "Tốt lắm, lo hậu sự cho Tần Tam tốt vào, sự tình ngày hôm nay không nên nhắc lại nữa! Đàng Thanh Sơn kia tuổi còn trẻ mà thủ đoạn đã lợi hại như vậy, lại có quan hệ tốt cùng với Thiếu tông chủ nữa, về sau ở Quy Nguyên tông sợ là sẽ có được địa vị không thấp. Tốt nhất là không nên đắc tội với hắn nữa!"

Chuyện đã đến nước này, Lý lão gia cùng với người nhà cũng bồi thường cho Lâm Nguyệt Lâu chút bạc rồi trở về.

Bốn người Đàng Thanh Sơn đi dọc theo đường lớn, đi qua cầu bắc qua kênh, rồi dọc theo một con kênh đào lớn là Đông Hà Đê đi thẳng tới.

"Không nghĩ tới người dân bình thường lại chịu như vậy." Trên đường đi, Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh hỏi hai người Đàng Thanh Sơn, Đàng Thanh Hồ về một ít chuyện cũ tại Đàng gia trảng, Gia Cát Vân giọng đầy căm hận nói: "Giết là tốt, cái loại tạp chủng này nên giết hết!"

"Thiếu tông chủ..." Đàng Thanh Sơn mở lời. Gia Cát Vân liền bắt mồm nói: "Đàng đại ca, ta sẽ gọi người là đại ca, ta rất không thích người khác gọi ta là Thiếu Tông chủ, đúng, người gọi ta là Tiểu Vân cũng được a."

Đàng Thanh Sơn thoáng rùng mình, lập tức cười: "Cũng tốt, được rồi, Tiểu Vân, ta có chuyện muốn hỏi, Kim Kiếm Môn đó là môn phái như thế nào mà dám mở miệng uy hiếp chúng ta?"

Gia có gia quy, quân có quân pháp.

Tại ngày đầu tiên tiến vào Hắc Giáp Quân, thời điểm tiệc tối liên hoan các huynh đệ Hắc Giáp Quân đã nhắc nhở qua Đàng Thanh Sơn quy củ của Hắc Giáp Quân.

Quy củ đơn giản!

Bên ngoài gặp được đánh nhau, mặc kệ là có lý hay ko có lý, đánh thắng trước nói sau! Mặc kệ thế nào, không thể làm nhục thanh danh Hắc Giáp Quân!

Nói như vậy đúng là cường mãnh.

Chỉ là trong lòng Hắc Giáp Quân chiến sỹ đều tâm niệm là như vậy - chỉ cần không phải bát đại tông phái, những người của tông phái khác, bất chấp tất cả, đánh trước nói sau. Nếu là bát đại tông phái, thì phải cấp cho họ một chút mặt mũi.

Như kia Thanh Hồ Đảo, dù sao chiếm cứ chín quận, so với Quy Nguyên tông thực lực mạnh hơn nhiều lắm.

"Ta thực sự không có nghe nói qua môn phái này." Đàng Thanh Sơn tự giấu cười nói, tại ngày đầu tiên tiến nhập Hắc Giáp Quân, Đàng Thanh Sơn nhớ kỹ tên Cửu Châu bát đại tông phái!

"Cái kia là một cái tiểu tông phái thuộc Từ Dương Quận!" Gia Cát Vân chẳng hề để ý nói.

Mười một quận nội thành Dương Châu, Thanh Hồ Đảo, Thiết Y Môn cùng Quy Nguyên tông ta có cấm chế những người khác khai tông lập phái.

Cho nên, các quận còn lại, các loại tiểu tông phái đặc biệt nhiều hơn, bất quá đều là tông phái nhỏ yếu. Kim Kiếm Môn... Hừ, muốn tiêu diệt nó, một chỉ cần huy lĩnh một doanh nhân mã, có thể dễ dàng diệt sạch sẽ!"

"Nga, nguyên lai là tại Từ Dương Quận." Đàng Thanh Sơn giật mình.

Công Dương Khánh kia chính là Từ Dương Quận.

Từ Dương Quận cùng với Thiên Nam Quận hẳn là được xem như là hai quận loạn nhất ở Dương Châu.

Hơn nữa đệ tử của bát đại tông phái bình thường rất hiếm khi lại dọ lạc đến mức đi làm hộ viện giữ nhà cho những kẻ phú thương, bởi vì, tông phái như Thanh Hồ Đảo, Quy Nguyên tông, thế lực của Quan phủ cũng được coi như là thế lực ngoại vi của Tông phái, hoàn toàn có thể để các đệ tử tiến vào làm quan.

Làm quan, đương nhiên phải tiêu sái hơn nhiều so với hộ viên của phú phương

"Tiểu tông phái Từ Dương Quận, cũng kiêu ngạo?" Đàng Thanh Hồ trừng mắt.

"Thanh Hồ đại ca, hai người kia, chính là hậu bối đệ tử Kim Kiếm Môn, đúng là không biết trời cao đất rộng." Gia Cát Vân hừ một tiếng nói "Cha ta thường nói, người Quy Nguyên tông ta, ở bên ngoài nếu va chạm với ai, đánh trước thắng nói sau! Chỉ cần không phải làm đại gian đại ác việc, hết thấy đều được Quy Nguyên tông ta chống đỡ cho!"

Đằng Thanh Sơn nghe xong, nở nụ cười. Đây mới là một cái đại tông phái chân chính, dám nói thành lời! "Đúng rồi." Gia Cát Vân bỗng nhiên hạ giọng nói, "Đằng đại ca, hôm nay, người đánh bại hai người kia, nháy mắt là đã vọt tới trước người hai người kia, khiến đối phương đều không kịp ngăn cản, thì đã oanh phi đã bị đánh bay. Hai người kia, hẳn là cũng là Nhất Lưu Vũ Giả. Đằng đại ca hôm nay biểu lộ ra lực lượng, tốc độ, ngày hôm qua không thể mạnh bằng a."

Ngày hôm qua trong trận chiến tranh đoạt Bách phu trưởng.

Đằng Thanh Sơn từ đầu tới đuôi, đều là dựa vào một cây trường thương, lực lượng thân thể, tốc độ, thật ra bình thường. Nhưng hôm nay, đối mặt hai gã Nhất Lưu Vũ Giả, Đằng Thanh Sơn bàn tay không lại chiếm ưu thế áp đảo.

"Nga, cái này cũng do may mắn học được Mãng Ngưu Đại Lực quyết." Đằng Thanh Sơn cười nói.

Bên cạnh Gia Cát Thanh vẫn luôn lẳng lặng, có chút kinh ngạc mở miệng: "Mãng Ngưu Đại Lực quyết, Hắc Giáp Quân Mãng Ngưu Đại Lực quyết? Thanh Sơn đại ca người thực lực tăng lên, cùng nó có quan hệ sao?"

"Mãng Ngưu Đại Lực quyết này, ta tu luyện tới rồi tầng thứ sáu cho nên, sức bật, tốc độ, đều tăng lên trên diện rộng." Đằng Thanh Sơn nói thẳng.

"A!" Gia Cát Vân kinh hô.

"Tầng thứ sáu?" Gia Cát Thanh cũng hoảng sợ, nhưng bởi vì có khăn che mặt chống đỡ nên thấy không rõ biểu tình Gia Cát Thanh.

"Thanh Sơn, người... người... tầng thứ sáu?" Đằng Thanh Hồ cũng kinh hãi.

"Lúc này mới gần một ngày a." Gia Cát Vân có chút không thể tin được.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu: "Đúng, tuy rằng chỉ là một ngày, bất quá... kì kinh bát mạch ủa ta, phần lớn đã được đả thông. Cho nên, này sáu tầng đầu tu luyện là một mạch thông suốt. Không có gì vấn đề. Bất quá... Mãng Ngưu Đại Lực quyết này, đích xác lợi hại. Làm thực lực ta đề cao được một mảng lớn!"

Gia Cát Vân giật mình, chính là càng thêm kinh hãi.

"Ca, đến đại môn phía Bắc rồi." Gia Cát Thanh nói.

Lúc trước nhập tông khảo hạch, Đằng Thanh Sơn hai người bọn họ tiến vào từ đại môn phía tây, còn lần này lại vào từ đại môn phía bắc của Quy Nguyên tông

"Đằng đại ca, ta là càng ngày càng bội phục người. Ân... Ta cùng muội muội, phải quay về chỗ ở. Đằng đại ca cùng Thanh Hồ đại ca cũng phải quay về quân doanh, chúng ta chia tay ở chỗ này thôi". Gia Cát Vân cười nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn theo bóng dáng huynh muội Gia Cát Vân hai người rời đi. "Biết ta tu luyện đến tầng thứ sáu... Loại tin tức này, hẳn là sẽ mau chóng truyền lại đến cái lỗ tai Gia Cát Nguyên Hồng chứ!" Đằng Thanh Sơn yên lặng nghĩ, "Tại trong mắt Gia Cát Nguyên Hồng kia, thân thể ta trong sạch, đáng giá mượn sức. Phỏng chừng, cũng nên có chút hành động!"

"Thanh Hồ, chúng ta trở về."

Đằng Thanh Sơn lúc này quay đầu cùng Đằng Thanh Hồ, hướng về Hắc Giáp Quân quân doanh phía Bắc đi đến.

Hôm nay giết Tần Tam, Đằng Thanh Sơn căn bản không có một tia dao động.

Bởi vì, đây là vũ giả thế giới! Giết chóc thường xuyên phát sinh, đệ tử bình thường của một tiểu tông phái chết đi hơn nửa lại Đằng Thanh Sơn là người của Quy Nguyên tông, Kim Kiếm Môn kia làm sao dám phản ứng?

Tại trên toàn Cửu Châu đại địa trở thành, Đằng Thanh Sơn cũng đã từng tự hỏi qua vấn đề an toàn của Đằng gia trang. Tông phái bình thường, Đằng Thanh Sơn không ngại! Bởi vì Hậu thiên vũ giả cũng không thể đối mặt với thiên quân vạn mã, đặc biệt lại có trọng giáp các chiến sĩ. Phỏng chừng, trọng giáp chiến sĩ cùng nhau vây sát có thể dễ dàng giết chết Hậu thiên cao thủ.

Tỷ như Thiết Sơn Bang Tam đương gia kia, chính là Hậu Thiên đỉnh phong vũ giả, lại bị Bạch Mã doanh công kích một cái là chết. Dù sao một nhóm vũ giả tuy rằng tu luyện nội kình, thân thể thân mình so với Hậu thiên cao thủ có thể yếu ớt nhưng song quyền nan địch tứ thủ, đối mặt cường đại quân đội vây công, hẳn có thể dễ dàng bị giết chết.

Hiện giờ Đằng gia trang, có được mấy trăm trọng giáp chiến sĩ, còn có đại lượng cung tiễn hán tử. Vũ lực như vậy, dù là mã tặc cũng không dám tấn công!

Ngay cả ba nghìn thổ phỉ của Duyên Sơn Bang, còn bị dọa chạy, đuổi giết,

Hậu thiên vũ giả bình thường, cũng không dám tùy tiện động vào thôn trang như vậy, thôn trang như vậy, căn bản có thể xem như là một cường đại bang phái.

Trong Hậu thiên vũ giả,... Ngoại trừ Đằng Thanh Sơn quái vật này, chỉ sợ còn không có ai có thể một người địch lại cả ngàn hảo hán vũ dũng!

Đằng gia trang tự thân đã cường đại, khiến Đằng Thanh Sơn cũng không còn gì sợ hãi. Mà trọng yếu hơn là... Trên toàn Cửu Châu đại địa, chém giết lẫn nhau rất ít liên lụy đến dòng họ. Nếu có người đắc tội Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn giết không chết đối phương, chẳng lẽ đi diệt dòng họ đối phương?

Loại chuyện này, trừ phi là kẻ điên, còn không có người ít làm như vậy.

Bởi vì làm như vậy, sẽ bị cả thiên hạ phỉ nhổ.

65. Chương 18: Động Tâm

"Muội muội" Gia Cát Vân gọi, Gia Cát Thanh không hề có chút phản ứng.

"Muội muội!" Gia Cát Vân lại gọi tiếp.

"A!" Gia Cát Thanh lúc này mới bừng tỉnh lại, thấy ca ca đang cười trộm nhìn nàng, nhớ đến những suy nghĩ vừa rồi, không khỏi có chút mặt đỏ, hừ nói "Ca, người gọi cái gì vậy?"

"Vừa rồi suy nghĩ lung tung cái gì vậy, gọi người vài tiếng người mới nghe thấy." Gia Cát Vân cười hắc hắc.

"Ta vừa rồi..." Gia Cát Thanh cả khuôn mặt đỏ bừng lên.

Gia Cát Vân thấp giọng nói "Cô gái nhỏ có phải là nhầm trùng kẻ tuần kiệt trẻ tuổi kia? Không phải là Đằng đại ca chứ?" Gia Cát Thanh đỏ mặt đỏ tía tai, có chút nổi giận nói "Ca, đừng nói nữa." Kì thật Gia Cát Thanh đến tuổi này, qua tết năm nay thì chính là lúc con gái xuân thì.

Tầm mắt của Gia Cát Thanh không thể không cao, bởi có một thiên tài ca ca như Gia Cát Vân, những thiếu niên bình thường trong tông phái, nàng vốn không để vào mắt. Mà Đằng Thanh Sơn ngang trời xuất thế, lúc tranh đoạt chức Bách phu trưởng, Gia Cát Thanh đã có chút để ý Đằng Thanh Sơn. Cho nên lần này mời Đằng Thanh Sơn ra ngoài ăn cơm nàng mới đi cùng. Điều tối trọng yếu chính là... lần này Đằng Thanh Sơn giết tên Tần Tam kia, sự tàn nhẫn quyết đoán đã chấn kinh Gia Cát Thanh.

Gia Cát Thanh nói không rõ đó là sợ hãi hay là cái gì, tóm lại là ấn tượng về Đằng Thanh Sơn đã càng sâu khắc trong lòng nàng.

Nói là yêu thì còn rất sớm.

Nhưng ít nhất, tại đáy lòng của Gia Cát Thanh đáy lòng, đã có sơn bóng hình của Đằng Thanh Sơn.

"Ta chỉ đoán vậy, cũng khó trách cơ, loại tuần kiệt như Đằng đại ca, có thích cũng không có gì là lạ. Các sư tỷ sư muội trong Tông phái, đều hỏi ta về vị Đằng đại ca mới mười sáu tuổi đã là Nhất Lưu Vũ Giả này đây. Muội muội, người phải cẩn thận một chút. Đằng đại ca bị người khác cướp đi. Người có hối hận cũng không kịp đâu." Gia Cát Vân cười nhạo.

"Hừ, ca người cứ thích chọc ghẹo ta" Gia Cát Thanh quay đầu đi, cố ý không nhìn Gia Cát Vân, nhưng Gia Cát Thanh đáy lòng đã có chút nghi hoặc "Chẳng lẽ ta thật sự thích Đằng đại ca?"

Chuyện tình yêu vốn cũng rất mơ hồ.

Yêu hay không rất khó xác định.

Gia Cát Thanh trong lòng trong lúc nhất thời trào xuất rất nhiều tâm tình, tâm tư rất loạn.

"Hai người các người, sao về muộn thế, đi đâu chơi vậy!" Lúc này, cách đó không xa, vang lên một thanh âm quen thuộc.

Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ở trước một gian phòng, Gia Cát Nguyên Hồng trong cái áo bào trắng đang ngồi trước bàn cờ, một mình một người đang cầm một quyển sách dạy đánh cờ vậy, bàn cờ trước người hắn cũng đang xếp một ván cờ vậy có bố cục phức tạp.

"Cha!" Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh lập tức hô lên, đồng thời đi tới.

"Cha, lại chơi cờ a, ta đấm bóp cho người" Gia Cát Thanh nhu thuận chạy đến phía sau Gia Cát Nguyên Hồng, đấm bóp vai cho Gia Cát Nguyên Hồng.

"Vân nhi, đi đâu vậy?" Gia Cát Nguyên Hồng cười nói.

Gia Cát Nguyên Hồng, là một người cha hiền lành. Con cái hắn, trong lòng tuy rằng đối phụ thân có một tia kính sợ, nhưng bình thường cũng hay trêu đùa ồn ào.

"Con và muội muội, hôm nay mời hai huynh đệ Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ ra ngoài ăn tối" Gia Cát Vân đành nói "Chỉ là không ai ngờ, đang ăn giữa chừng thì đã gặp chuyện phiền toái. Đằng Thanh Sơn đại ca gặp lại cự thù, hắn nổi giận giết chết tên kia"

"Nga?" Gia Cát Nguyên Hồng thần sắc không chút biến hóa, lãnh đạm cười "Người kể kỹ lại chi tiết ta nghe một chút"

"Cha, là như vậy" Gia Cát Vân liền bắt đầu kể lại, Thanh cô nương đang đấm vai cho cha thỉnh thoảng cũng đứng cạnh giải thích, qua một hồi kể hết sự tình.

Gia Cát Nguyên Hồng nghe xong không khỏi gật đầu, khen "Đằng Thanh Sơn này chém giết cũng rất quyết đoán!"

Đối với cái gọi là Kim Kiếm Môn, Gia Cát Nguyên Hồng căn bản không thèm để ý tới... Ở trong mắt Gia Cát Nguyên Hồng, Kim Kiếm Môn kia chỉ là một con kiến, một giấm là có thể giết chết. Căn bản không đáng để bận tâm.

"Đúng rồi, cha à" Vị Thanh cô nương liền nói "Đằng đại ca hắn hôm nay giết cái người tên Tần Tam, cũng rất dễ dàng đánh bại hai gã sư huynh của tên Tần Tam. Sau đó, khi chúng ta hỏi Đằng đại ca... thì biết được là Đằng đại ca không ngờ đạt tới tầng thứ sáu của Mãng Ngưu Đại Lực quyết!"

"Muội muội nói rất đúng." Gia Cát Vân cũng hưng phấn nói "Đích xác là tầng thứ sáu, chưa đến một ngày công mà đã đạt tới tầng thứ sáu của Mãng Ngưu Đại Lực quyết. Đằng Thanh Sơn còn nói là kì kinh bát mạch của hắn phần lớn đều đã đả thông, cho nên tu luyện mới nhanh như vậy."

"A?" Gia Cát Nguyên Hồng nhãn tình sáng lên.

Thanh cô nương nói "Lúc này, nếu Đằng đại ca tái đấu với Nhạc Tùng đại ca thì chắc chắn sẽ dễ dàng có thể đả bại Nhạc Tùng đại ca" Ngay lúc này thì trong mắt vị Thanh cô nương này hiện lên một tia giáo hoạt, hạ thấp giọng nói "Cha a, Đằng đại ca hắn tu luyện đến tầng thứ sáu, bí tịch trên tấm bia đá kia chỉ có sáu tầng đầu, còn phương pháp tu luyện của ba tầng sau nữa, chúng ta cũng nên cấp Đằng đại ca"

Gia Cát Vân không khỏi liếc mắt nhìn muội muội mình, nở nụ cười.

"Đúng vậy, cha. Đẳng đại ca hẳn nếu bây giờ không bí tịch luyện thì thực lực không thể tăng lên, rất lãng phí thời gian" Gia Cát Vân cũng nói.

"Quan hệ giữa các người và Đẳng Thanh Sơn kia cũng không tồi đấy nhỉ."

"Nhưng Mãng Ngưu Đại Lực quyết dù sao cũng là Nhân cấp bí tịch của Quy Nguyên tông ta! Sáu tầng đầu thì có thể công khai, nhưng ba tầng sau thì không thể dễ dàng truyền ra ngoài. Đẳng Thanh Sơn hẳn dù sao cũng chỉ mới gia nhập Hắc Giáp Quân ta mà thôi" Gia Cát Nguyên Hồng nói "Chờ sau khi hẳn ở trong Hắc Giáp Quân được vài năm, hoặc là lập công lớn, rồi hẳn nói sau."

"Mấy năm? Lập đại công?" Thanh cô nương trước mắt người ngoài dịu dàng ít nói nhưng trước mặt cha lại làm nũng vùi vnh "Cha, Nhạc Tùng kia không phải cha hứa cho hẳn thoải mái xem nhân cấp bí tịch của chúng ta sao? Hẳn cũng chỉ mới vừa gia nhập tông phái"

"Hẳn là hẳn, Đẳng Thanh Sơn là Đẳng Thanh Sơn" Gia Cát Nguyên Hồng cố ý không đáp ứng. Nhạc Tùng là đệ tử của Ngụy Vô Nhai. Gia Cát Nguyên Hồng được Ngụy Vô Nhai nhờ vả, đương nhiên sẽ nhiệt tình chiêu đãi vị hậu bối Nhạc Tùng này.

Thanh cô nương đứng đó, cố ý sụ mặt không nói chuyện.

"A, xem ra con gái bảo bối của ta để mắt tới Đẳng Thanh Sơn rồi. Đã như vậy... Vân nhi, con đi cùng Thanh Thanh tới mật thất, lấy một bản "Mãng Ngưu Đại lực quyết" đầy đủ. Chọn lúc nào đó, đưa cho Đẳng Thanh Sơn" Gia Cát Nguyên Hồng bất đắc dĩ nói "Thật hết cách, đó là bí tịch con gái ta muốn cho Đẳng Thanh Sơn, nếu không cho, sau này còn ai bóp vai đấm lưng cho kẻ làm cha này nữa"

"Dạ, cha!" Gia Cát Vân sáng khoái đáp lời.

Mặt Thanh cô nương hơi ửng hồng.

"Cha, con đi về ngủ" Thanh cô nương chạy nhanh rời đi.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn hai đứa con, trên mặt không khỏi hiện lên nụ cười, sau đó lại nhìn về phía Hắc Giáp quân "Đẳng Thanh Sơn này không ngờ liền một mạch luyện đến tầng thứ sáu. Xem ra ta đoán không sai, hẳn đích xác có Kì ngộ, ăn được thiên tài địa bảo mới có nhiều nội kinh như vậy,, dựa vào thiên tài địa bảo cải biến thể chất của hẳn, đã thông được nhiều kinh mạch như thế... "Mãng Ngưu Đại lực quyết" vậy thì cứ cho người đi, xem người nhờ vào một bản "Mãng Ngưu Đại Lực quyết" có thể đạt tới trình độ nào! Muốn làm con rể ta? Phải xem xét thật kỹ!"

Sau đó, Gia Cát Nguyên Hồng thêm nhiều nữa, lại vùi đầu vào trong thế cờ của hẳn.

Đêm khuya.

Đẳng Thanh Hổ đã sớm đi ngủ, Đẳng Thanh Sơn vẫn còn ngồi xếp bằng trong sân tĩnh tu. Nội gia quyền đã sớm luyện đến cực trí. Lực phủ ngũ tạng, khí huyết lưu thông các loại Đẳng Thanh Sơn đã luyện đến mức hoàn hảo. Trong trạng thái tĩnh tu, hô hấp nhẹ nhàng đến mức cơ hồ không cách nào phát giác được. Nhịp tim càng giảm đến mỗi phút chỉ vài nhịp.

Loại ngồi xếp bằng, rơi vào trạng thái không niệm này, tĩnh tu một canh giờ đã bằng ngủ ba bốn canh giờ.

Khi bóng tối qua đi bình minh tới, lúc đất trời xuất hiện tia sáng đầu tiên, Đẳng Thanh Sơn mở mắt.

Sau đó Đẳng Thanh Sơn đứng dậy, tập Tam Thể thức trong thời gian một chén trà nhỏ rồi ngừng lại "Năm đó Nội gia quyền đạt tới cảnh giới tông sư, mọi người đã cho là đạt tới cực trí. Tế Khả tổ sư sáng tạo ra "Hổ Hình Thông Thần thuật" có thể giúp cho thật lực của tông sư lại đề cao! Ta hiện tại càng đạt tới cực hạn trước đây chưa từng có. Ta có thể như Cơ Tế Khả tổ sư, dựa trên cơ sở của người đi trước, lại sáng tạo ra một bí pháp mạnh hơn, tiếp tục đề cao uy lực của Nội gia quyền hay không?"

Nội gia quyền là căn bản của Đẳng Thanh Sơn.

"Hổ Hình Thông Thần thuật" bây giờ đối với Đẳng Thanh Sơn đã không còn hiệu quả. Lực lượng thân thể đạt đến một cực hạn không cách nào đề cao lên tiếp được.

"Hình Ý Quyền vốn từ "Tam Thể thức". Ta chỉ có thể từ trong Tam Thể thức tìm kiếm đáp án. Nhưng làm sao tìm?" Đẳng Thanh Sơn cũng cảm thấy trong quá trình diễn biến thương pháp, cảnh giới quyền pháp của hắn so với ở tiền thế cao hơn không ít. Nhưng điều đó đối với việc nâng cao tổ chất thân thể tạm thời hoàn toàn không giúp được gì.

"Bỏ đi, Nội gia quyền sáng tạo ra đỉnh cao còn cao hơn, ngàn năm nay không một ai có đập phá gì thêm, không cần quá vội vàng! Hiện tại biện pháp duy nhất tăng cường thật lực chính là nhờ vào nội kinh!" Đẳng Thanh Sơn hiểu rõ điều này.

Hiện giờ hắn đã luyện "Mãng Ngưu Đại Lực" quyết đến tầng thứ sáu, với sức chịu đựng của kinh mạch có thể có lực bộc phát khoảng ba vạn cân. Kết hợp với cự lực mười tám vạn cân của hai tay. Nếu hắn đồng thời bộc phát lực lượng của nội kinh và của gân cốt, lực lượng hai tay sẽ vượt quá hai mươi vạn cân.

Đối với những võ giả lợi hại mà nói, nhục thể tương đối yếu nhược, bình thường có một hai vạn cân lực khí đã coi như không tệ rồi. So với nội kinh, có thể bỏ qua không tính. Nhưng Đẳng Thanh Sơn thì ngược lại, thân thể hắn lại mạnh hơn.

"Chỉ tiếc là "Mãng Ngưu Đại Lực" quyết ta chỉ có sáu tầng đầu! Ba tầng sau không biết đến bao giờ mới có được" Đẳng Thanh Sơn thầm nhủ trong lòng.

Sáng hôm đó, ăn xong bữa sáng, Hắc Giáp quân sĩ lại bắt đầu buổi tập sáng.

"Hát" "Cáp"

Các quân sĩ mặc trọng giáp, tập dượt trường thương.

Đẳng Thanh Sơn tập luyện thương pháp bên đội trăm người của mình. Nhưng khác với quân sĩ tập luyện, trường thương trong tay Đẳng Thanh Sơn đâm ra tốc độ cực nhanh, đã biến ảo ra thành mười mấy ảo ảnh, từng thương ảnh tiếp từng thương ảnh, phẳng phật như một vòng luân hồi, liên miên bất tuyệt.

"Đại nhân!"

"Đại nhân!"

Vài quân sĩ đang luyện thương chợt kêu.

"Hử?" Đẳng Thanh Sơn quay đầu nhìn những quân sĩ kia, một tên trong đó chỉ tay ra bên cạnh cách đó không xa "Đại nhân, bên đó"

Đẳng Thanh Sơn quay đầu nhìn, chỉ thấy bên cạnh giáo trường, Gia Cát Thanh một thân lục y đang liên tục vẩy tay với hắn. Đẳng Thanh Sơn lúc này mới thu thương lại, chạy qua đó.

"Thanh cô nương, người sao lại tới đây?" Đẳng Thanh Sơn có chút kinh ngạc.

"A, là ca ca ta" Gia Cát Thanh nói "Hôm qua hắn đòi cha ta bản "Mãng Ngưu Đại Lực" quyết này", nhưng hiện tại hắn đang tu luyện, không có thời gian, cho nên kêu ta đi một chuyến đưa "Mãng Ngưu Đại Lực" quyết" này cho người. Đây là bản đầy đủ, nội dung chín tầng đều trong đó" vừa nói vừa lấy trong người ra một quyển sách bọc trong vải.

Đẳng Thanh Sơn vui mừng "Giúp ta cảm ơn ca ca người, cũng phải cảm ơn Thanh cô nương đã khổ cực chạy đi một chuyến"

66. Chương 19: Mãng Ngưu Đại Lực Quyết Tầng Thứ 9

Đẳng Thanh Sơn tiếp nhận, trên quyển sách này còn vương chút hơi ẩm cơ thể, cúi đầu nhìn quyển bí tịch này một chút, trên mặt bìa của bí tịch có năm chữ to "Mãng Ngưu Đại Lực Quyết".

Rất cuộc cũng đã đến tay.

Có ba tầng sau của Mãng Ngưu Đại Lực Quyết, thực lực của mình lại có thể tiếp tục tăng lên.

"Được rồi." Thanh cô nương lập tức nói, "Ta không quấy rầy thời gian luyện của Đằng đại ca ngươi nữa, ta về trước đây."

Đằng Thanh Sơn còn chưa kịp nói lời nào thì Thanh cô nương này đã lập tức chạy như bay rời đi. Vào trong gió lạnh của sáng sớm mùa đông, tà áo của Thanh cô nương theo gió phất phơ, hắt nhin cái bóng dáng chạy như bay này cũng là một loại hưởng thụ.

Đằng Thanh Sơn cười, đem bí tịch cho vào trong lồng ngực, quay đầu trở lại giáo trường tiếp tục luyện thương.

Những tiếng hô lớn vang lên bốn phía khắp giáo trường, ở đám Hắc Giáp Quân quân sĩ khổ luyện cùng không ít Bách Phu trưởng, Đô Thống đều từ xa xa nhìn thấy hai người Đằng Thanh Sơn và Thanh cô nương gặp nhau, cho đến tận khi từ biệt.

"Hắc, thấy thế nào? Thanh cô nương cùng với Thanh Sơn huynh đệ ở cùng một chỗ, xem ra rất thân mật đấy chứ."

"Ha ha, Thanh Sơn huynh đệ tuổi trẻ mà tài cao, Thanh cô nương cùng Thanh Sơn huynh đệ vừa vặn một đôi, ta xem chừng đoá hoa đẹp nhất của Quy Nguyên tông chúng ta sẽ rơi vào Hắc Giáp Quân rồi."

Đám Bách Phu trưởng này cùng nhau cười đùa nghị luận, người theo đuổi Gia Cát Thanh có rất nhiều, chủ yếu chia làm hai phe lớn là hạch tâm đệ tử của Quy Nguyên tông cùng với đám quân sĩ Hắc Giáp Quân, ngấm ngấm cả hai phe đều trong tối ngoài sáng đấu lẫn nhau, xem cuối cùng bên nào có thể lấy được mỹ nhân về.

"Tất cả im lặng đi! Đây là giáo trường chứ không phải nơi các ngươi nói luyện thuyên!" Một tiếng quát lạnh vang lên.

Mấy Bách Phu trưởng quay lại nhìn, người vừa nói đúng là Bạch Kỳ đô thống.

Đám Bách Phu trưởng liếc mắt trao đổi lẫn nhau, cười trộm một tiếng rồi cũng không nói gì nữa.

Bạch Kỳ Đô Thống lạnh lùng liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn ở xa xa, cười lạnh: "Một tên tiểu tử trẻ tuổi vừa mới tới Quy Nguyên tông chúng ta, liền dụ dỗ Thanh sư muội! Xem ra phải tìm cơ hội, cho ngươi hiểu được thân phận chính thức của chính mình mới được!" Trong đám nam tử đông đảo theo đuổi Thanh cô nương, có cả Bạch Kỳ Đô Thống.

Những võ giả tu luyện nội kinh, phần lớn sống rất lâu, hơn ba mươi tuổi mới kết hôn cũng nhiều người.

Như Quan Lục trong Tứ đại Thống lĩnh, là nữ tử duy nhất trong Tứ đại Thống lĩnh, nhưng vẫn chưa kết hôn, Bạch Kỳ Đô Thống cũng vẫn chưa kết hôn.

Buổi sáng rèn luyện, thời tiết thật tốt.

Nhưng mà rất nhanh gió lớn nổi lên, sắc trời trở nên u ám, đến thời điểm đám người Đằng Thanh Sơn ăn cơm trưa thì vô số tuyết trắng như lông ngỗng tùy ý bay lả tả xuống dưới.

"Tuyết rơi tức là năm nay được mùa! Vào lễ mừng năm mới trước, có rất nhiều tuyết rơi, đó là chuyện tốt a!" Đằng Thanh Sơn cảm thụ cái lạnh như băng khi bông tuyết rơi vào lòng bàn tay, trong lòng sung sướng, lập tức liếc Đằng Thanh Hồ ở bên cạnh, khẽ nói: "Buổi sáng hôm nay biểu ca hình như có tâm sự gì đó, đang suy nghĩ cái gì vậy?"

Đằng Thanh Hồ cúi đầu đi tới, không hé răng.

"Biểu ca!" Đằng Thanh Sơn hô to.

"Sao?" Đằng Thanh Hồ ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, "Làm sao vậy, Thanh Sơn?"

"Ngươi còn hỏi ta làm sao nữa à, hai ngày trước còn cười ha hả, nhìn bộ dạng của ngươi lúc này, có vẻ đang có một tâm sự rất lớn, chỉ thiếu là đem ba chữ "Ta buồn phiền" viết lên mặt. Ngươi có chuyện gì mà không thể nói cho ta sao? Nói đi, đừng giấu ở trong lòng!" Đằng Thanh Sơn cười nói.

Đằng Thanh Hồ thoáng co rút lại, cắn răng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn một cái, "Thanh Sơn, có phải ngươi thích Thanh cô nương không?"

"Sao?" Đàng Thanh Sơn ngơ ngẩn cả người.

Đó là chuyện gì vậy? Minh thích Thanh Thanh?

Đàng Thanh Hổ xoa xoa mặt, nói: "Đúng, kì thật cũng không có gì! Ta cũng không gạt người, vừa nhìn thấy Thanh Thanh cô nương này, ta không hiểu tại sao lại thích mất rồi. Ta cũng biết ta không xứng với người ta, cho nên trong đáy lòng cứ âm thầm nghĩ mà không dám nói! Hôm nay chứng kiến Thanh cô nương một mình đến tìm người, ta đoán là Thanh Thanh cô nương thích người. Lòng ta cũng vì người mà cao hứng, nhưng thật cũng có chút cảm giác không thoải mái."

"Nhưng mà Thanh Sơn" Đàng Thanh Hổ vội la lên, "Người đừng có bận tâm đến ta, dù sao ta cũng không có bản lĩnh lấy được một cô nương tốt đến như vậy, người hãy vì danh tiếng của Đàng gia chúng ta mà lấy Thanh Thanh cô nương này về đi."

Đàng Thanh Sơn ngạc nhiên!

"Bộp!" Đàng Thanh Sơn vỗ một cái lên đầu Đàng Thanh Hổ, cười nói: "Biểu ca, người trong đầu hồ đồ rồi à! Ta thích Thanh cô nương? Người nghe ai nói vậy?"

"Hả, một cô nương tốt như vậy mà người không thích sao?" Đàng Thanh Hổ hỏi ngược lại.

"Đúng là một cô nương tốt, nên ai cũng thích sao?" Đàng Thanh Sơn dở khóc dở cười, lập tức nhìn chăm chăm Đàng Thanh Hổ, "Biểu ca, người nghe ta nói cho rõ đây, ta đối với tiểu nha đầu này rất bình thường, không có một chút tâm tư nào, người có bản lĩnh thì lấy được về, còn về phần ta... hừ hừ, ta không nhìn nàng vào mắt."

Đàng Thanh Hổ con mắt chớp chớp.

"Tốt lắm, về thôi, đừng đứng ngốc ở chỗ này nữa." Đàng Thanh Sơn ôm lấy bả vai Đàng Thanh Hổ, hai huynh đệ kề vai sát cánh đi trong mưa tuyết bay lả tả, hướng vào trong phòng đi về.

"Ta yêu Thanh cô nương sao?" Trong lòng Đàng Thanh Sơn dở khóc dở cười.

Nhìn thấy Thanh cô nương này, Đàng Thanh Sơn giống như trông thấy muối muối Thanh Vũ ở nhà của mình, thuần túy chỉ là loại tình cảm giữa ca ca với muối muối, hơn nữa... kiếp trước mình đã sống hai mươi chín năm, kiếp này cũng được mười sáu năm, đã sớm không còn tâm tính của một tiểu tử mới lớn nữa rồi, trải qua nhiều chuyện như vậy, tâm tính đã sớm kiên định như đá, sao lại có thể dễ dàng động tâm như vậy? Đối với loại tiểu cô nương ngây thơ này, Đàng Thanh Sơn chỉ có quan tâm từ xa thôi, không có suy nghĩ lấy về bên mình.

Cưới vợ sinh con?

Nếu không có yêu cầu của cha mẹ, Đàng Thanh Sơn cũng sẽ không gấp, trừ phi gặp được người làm cho mình thực sự động tâm, nếu không sẽ không lấy.

Tuyết càng lúc càng rơi xuống nhiều, tới rồi buổi chiều, trong đình viện Đàng Thanh Sơn đã tích một lớp dày tuyết đọng.

Khoanh chân ngồi trên mặt tuyết, trên người Đàng Thanh Sơn đã có một tầng tuyết dày bao phủ.

Thanh Tông Đạp Tuyết Mã, ngẩng đầu nhìn Đàng Thanh Sơn tu luyện, sau đó lại cúi đầu xuống ăn cỏ.

"Tu luyện nội kinh, kì thật chính là trong quá trình tu luyện đã thông từng kinh mạch! Theo đó kinh mạch càng ngày càng thông suốt, tốc độ tu luyện mới có thể nhanh hơn. Rất nhiều người hao phí hơn mười năm hoặc trên trăm năm nhưng đều không thể đã thông được cửa ải khó khăn nhất. Nhâm đốc nhị mạch. Bất quá... Ta toàn thân kì kinh bát mạch, thập nhị chính kinh, rất nhiều tiểu kinh mạch không gì không thông suốt. Bây giờ tu luyện nội Kinh thật ra thoải mái và đơn giản hơn rất nhiều."

Đàng Thanh Sơn trong lòng vô cùng thoải mái.

Tu luyện nội kinh, đối với hắn mà nói như là phi ngựa trên đất bằng mà thôi.

Giao thông thời hiện đại, phiền toái nhất chính là kiến tạo đường cao tốc. Mỗi một đường cao tốc đều hao phí nhân lực, vật lực cực lớn. Mà sau khi xây dựng xong đường cao tốc, giao thông tiện lợi, kinh tế cũng dễ cao rất mạnh. Bây giờ đã thông kinh mạch cũng giống như quá trình kiến tạo đường cao tốc vậy.

Cái phiền toái nhất thì Đằng Thanh Sơn đã làm, chẳng khác ngay từ đầu đã có đường cao tốc, vận chuyển loại hàng hóa "nội kinh", đương nhiên rất nhanh và đơn giản.

"Tầng thứ tám!" Đằng Thanh Sơn đã bắt đầu vận chuyển tâm pháp khẩu quyết tầng thứ tám.

Trong cơ thể nội Kinh cuộn cuộn, tất cả các huyết vị đều có nội kinh xoay quanh, từng đợt cảm giác tê dại lan ra toàn thân,

"Tu luyện đến tầng thứ tám, tốc độ luyện hóa thiên địa linh khí so với khi ta dựa vào Hình Ý quyền luyện hóa nội kinh, nhanh không chừng gấp trăm lần. Xem ra, ta cho dù nội kinh hao phí hết thì chỉ cần mấy canh giờ là có thể hoàn toàn phục hồi." Đằng Thanh Sơn không khỏi thở dài, "Kiếp trước, nội kinh trở thành bảo bối, không nỡ lãng phí. Hoàn toàn là từ máu huyết trong cơ thể luyện hóa ra, nhưng ở kiếp này, nội Kinh thật không đáng giá!"

Bất giác...

Đằng Thanh Sơn bước chân vào tầng thứ chín của Mãng Ngưu Đại Lực quyết!

Nội kinh như hồng thủy, cuộn cuộn di chuyển trong kì kinh bát mạch, khó khăn nhất của tầng thứ chín nhất chính là "Đã thông nhâm đốc nhị mạch".

"Cảm giác tê dại càng ngày càng mãnh liệt! Không nghĩ tới dùng nội kinh kích thích huyết vị, kích thích kinh mạch lại có thể khiến cho kinh mạch trở nên càng thêm cứng cỏi." Đằng Thanh Sơn dựa theo bí tịch, cái gọi là kích thích huyết vị, đó chính là dùng nội kinh vờn quanh huyết vị, lần lượt cọ xát. Phải phi thường nhẹ nhàng, nếu không e rằng yếu huyết sẽ bị thương tổn.

Dựa theo bí tịch, một khi yếu huyết bị tổn thương, sau này khi nội Kinh vận chuyển tới yếu huyết này, tốc độ sẽ rất chậm chạp.

"Huyết vị? Đạo lý này ta hiểu, nếu kinh mạch chính là đường cao tốc, thì huyết vị sẽ chính là một cây cầu qua sông! Một khi cây cầu bị hu hại, vậy tốc độ lưu thông qua cầu đương nhiên sẽ chậm đi. Một khi cầu gãy, cả con đường cao tốc coi như sẽ bị bỏ đi." Đằng Thanh Sơn cảm giác, trong cơ thể nội kinh phảng phất như một quả cầu tuyết càng ngày càng là hùng hậu.

Đại lượng nội kinh hướng về đan điền hung mãnh tiến tới, đan điền giống như một huyết động không đáy không ngừng hấp thu.

Qua hồi lâu, Đằng Thanh Sơn cảm thấy đan điền mình trở nên căng cứng, vô phương tích trữ thêm nội Kinh.

"Ấn. Đây ư?" Đằng Thanh Sơn âm thầm thở dài, "Dựa theo Mãng Ngưu Đại Lực quyết nói, mới tu tập nội kinh, đan điền sẽ rất bé. Thời gian tu luyện càng dài, đan điền càng lúc càng lớn. Cuối cùng tới một ngày, đan điền đạt tới cực hạn, không cách nào tiếp tục khuếch trương. Bất quá ta khoảng cách tới khi đan điền đạt cực hạn, hẳn là còn một khoảng cách nữa."

Đan điền lớn nhỏ là có hạn, dự trữ nội kinh cũng là có hạn, cũng không phải là vô cùng vô tận.

Nguyên nhân chính là vậy mà các võ giả lúc chiến đấu mới có thể có lúc tiêu hao hết nội kinh.

Bất quá theo thời gian tu luyện, đan điền từ từ lớn dần. Thật giống như con người, càng ăn nhiều sẽ chóng lớn. Đương nhiên là có cực hạn! Đạt tới cực hạn, cho dù có tiếp tục tu luyện, cũng không có cách nào có thành công lớn.

Trong sân tuyết, Đằng Thanh Sơn đã biến thành một người tuyết.

Hô!

Đằng Thanh Sơn đứng lên, tuyết đọng trên người rơi xuống.

”Tầng thứ chín? ta đạt tới tầng thứ chín đơn giản như vậy sao. Đối ta mà nói, cái trân quý nhất, vẫn là khẩu quyết phát ra nội kinh của tầng thứ chín!” Đàng Thanh Sơn tâm ý vừa động, nội kinh trong đan điền đột ngột bộc phát, dọc theo kì kinh bát mạch mãnh liệt phóng ra, lập tức mạnh mẽ tập trung vào kinh mạch trên cánh tay phải.

”A!”

Đàng Thanh Sơn cảm thấy kinh mạch trong cơ thể vô cùng đau hức, đau nhức đến biến sắc, nội kinh liên tiếp từ các kinh mạch rất nhỏ trong cánh tay nhanh chóng tản đi.

”Xuy xuy!”

Không ít nội kinh bắn ở trên mặt tuyết thành các lỗ nhỏ.

”Nguy hiểm thật.” Đàng Thanh Sơn sắc mặt đại biến.

Vừa rồi tám đạo nội kinh từ trong kì kinh bát mạch phóng ra, rồi sau đó hợp lại tại cánh tay phải của Đàng Thanh Sơn, khả năng tiếp nhận của kinh mạch trong cánh không bằng kì kinh bát mạch. luồng nội kinh hợp lưu quá lớn, thiếu chút nữa một kinh mạch trong cánh tay phải Đàng Thanh Sơn chống đỡ không nổi muốn nứt ra. May là Đàng Thanh Sơn các kinh mạch đều đã đã thông, lập tức thông qua các tiểu kinh mạch tản đi.

”Kì kinh bát mạch của ta quá rộng, mặc dù có khả năng trong nháy mắt phóng ra rất nhiều nội Kinh, nhưng kinh mạch cánh tay số lượng ít, chẳng khác là có ít pháo mà đạn được quá nhiều thì cũng không có cách trong nháy mắt oanh tạc ra! Đáng tiếc.” Đàng Thanh Sơn bất đắc dĩ cười.

Lúc đầu khi luyện tập tầng thứ sáu, các luồng nội kinh tập hợp ít, Kinh mạch trên cánh tay của Đàng Thanh Sơn còn có thể thừa nhận, lần này thì không được.

”Xem ra thì nếu những lời trong Mãng Ngưu Đại Lực quyết là đúng, ta sẽ phải tốn hao thời gian nuôi dưỡng, mở rộng thêm kinh mạch” Đàng Thanh Sơn trầm nghĩ.

Cuộc sống sau này Đàng Thanh Sơn nhàn nhả ở trong Hắc Giáp quân, Ngoài việc bình thường vẫn luyện tập thương pháp, thỉnh thoảng dẫn các quân sĩ luyện tập thuật cưỡi ngựa bên ngoài, còn lại phần lớn thời gian đều luyện tập Mãng Ngưu Đại Lực quyết, tiến hành nuôi dưỡng cải tạo kinh mạch, theo thời gian, kinh mạch của Đàng Thanh Sơn cũng dần dần trở nên rộng rãi, cứng cáp.

67. Chương 20: Đêm Khuya Triệu Kiến

Hắc Giáp Quân, đệ tử nòng cốt, đệ tử bên ngoài của Quy Nguyên tông. Ba bộ phận nhân mã tổng cộng mấy vạn người, đều tập trung trên giáo trường rộng nhất, giáo trường của Hắc Giáp Quân. Mấy vạn nhân mã này, dưới dẫn dắt của Gia Cát Nguyên Hồng cùng với rất nhiều trưởng lão, tiến hành đại lễ, bái tế Vũ Hoàng!

Sau đó, cũng tiến hành lễ đài tỷ thí náo nhiệt. Người chiến thắng trong tỷ thí còn được khen thưởng.

Nhưng.... Đàng Thanh Sơn không tham gia. Lần tỷ thí Niên Tế này, nổi bật nhất là thiếu tông chủ ”Gia Cát Vân”. ”Thanh Quang Điện Kiếm Quyết” của Gia Cát Vân uy lực thật lớn, đánh bại liên tiếp mười mấy người. Cuối cùng Nhạc Tùng xuất thủ đánh với Gia Cát Vân một trận. Gia Cát Vân bị bức sử ra ”Thiểm Điện Cửu Kiếm”, mới đánh bại được Nhạc Tùng!

Thoáng cái, Đàng Thanh Sơn đã gia nhập Hắc Giáo Quân này cũng có hơn hai tháng, trời cũng đã vào đầu xuân.

Trong sân của Đàng Thanh Sơn ”Ca, người lần này nhất định phải thắng” Thanh cô nương ở trong sân vui vẻ hô.

”Ta thấy vẫn thua!” Đàng Thanh Hồ lại đắc ý cười nói.

Lúc này ở trong sân, Đằng Thanh Sơn cùng thiếu tông chủ Gia Cát Vân đang luận bàn. Cả người Gia Cát Vân biến hóa thành ảo ảnh, chuyển động cực nhanh xung quanh Đằng Thanh Sơn. Mà Đằng Thanh Sơn lại chỉ di động trong phạm vi một trượng. Một tay cầm thương, mỗi lần đều như sét đánh ngăn trở lợi kiếm của Gia Cát Vân.

”Cheng! cheng! cheng!”...

Âm thanh va chạm của trường thương cùng lợi kiếm rất dày đặc.

”Kiếm chiêu thật nhanh” Đằng Thanh Sơn âm thầm tán phục ”Đơn thuần bàn về việc xuất kiếm nhanh, hẳn hẳn là đệ nhất nhân trong thế hệ thanh niên của Quy Nguyên tông. Hơn nữa, tốc độ của Tiểu Vân theo kịp tốc độ cực hạn mà lực lượng thân thể của ta bộc phát” Thân thể Đằng Thanh Sơn có thể nói là quái vật. Cho dù không thi triển Thiên Nhai hành, chỉ riêng tốc độ cực hạn của thân thể đã rất đáng sợ rồi.

Bởi vậy có thể tưởng tượng tốc độ của Gia Cát Vân kinh người thế nào.

”Ha ha... Tiểu Vân. Thiểm Điện Cửu Kiếm của ngươi quả nhanh như chớp, liên miên bất tuyệt, cùng nhịp chân ngươi phối hợp thật hoàn mỹ. Đáng tiếc vẫn không phá được thương pháp của ta. Tốc độ di động của ngươi có nhanh đi nữa, làm sao theo kịp tốc độ xuất thương của ta?” Đằng Thanh Sơn một bên ngăn cản, một bên cười lớn ”Nếu không có tuyệt chiêu. Hôm nay, ngươi vẫn phải thua”

Lần này đã là lần thứ ba Gia Cát Vân cùng Đằng Thanh Sơn giao thủ.

Hai lần trước, mỗi lần đều thua. Nhưng mỗi một lần thua, Gia Cát Vân lần sau đều có tiến bộ. Đáng tiếc, thương pháp phòng ngự ”Hỗn Nguyên Nhất Khí” của Đằng Thanh Sơn có thể nói là mai rùa.

Hô!

Gia Cát Vân lui về sau cực nhanh, trịnh trọng nhìn Đằng Thanh Sơn ”Đằng đại ca, hai lần trước cùng ngươi giao thủ giúp ”Thiểm Điện Cửu Kiếm” đạt tới đại thành. Nửa tháng này, ta luyện ”Nhất Tuyến Kiếm”. Nhất Tuyến kiếm này là kiếm pháp thượng đẳng cực cao trong Quy Nguyên tông ta. Ta mới chỉ hiểu được một chút bên ngoài, nhưng ngươi phải cẩn thận!”

Thanh Quang Điện Kiếm Quyết, Thiểm Điện Cửu Kiếm, Nhất Tuyến Kiếm, lần lượt tiến lên.

Thiểm Điện Cửu Kiếm đại thành, mới có thể học Nhất Tuyến Kiếm.

”Ồ?” Ánh mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên.

”Ngươi cũng đừng làm cho ta thất vọng.” Đằng Thanh Sơn thủ thế chờ đợi.

Gia Cát Vân cầm Thanh Phong Kiếm dài ba xích trong tay, khí thế ngưng tụ.

Đột nhiên -

Ánh mắt Gia Cát Vân chợt sắc bén, trường kiếm ba xích trong tay biến mất, Đằng Thanh Sơn chỉ thấy phía trước có mặt một đạo thanh quang phóng tới.

Chỉ có một đạo thanh quang này!

”Oanh!” Lực lượng thân thể Đằng Thanh Sơn nháy mắt bùng nổ, trường thương trong tay cũng hóa thành một đạo ảo ảnh.

”Choang!”

Trường thương trực tiếp đánh bay Thanh Phong Kiếm, rồi sau đó khê đập vào ngực Gia Cát Vân.

Thanh Phong Kiếm hung hăng quăng ra phía xa, đập vào tường, làm vách tường chấn động mạnh, xuất hiện vết nứt nhỏ. Còn bản thân Gia Cát Vân bị trường thương quất trúng, lực lượng cường đại làm cả người hắn bay lên, sau đó rơi xuống. Lực khổng lồ của Đằng Thanh Sơn phi thường tinh diệu, Gia Cát Vân không bị thương chút nào.

”Kiếm vừa rồi, thật nhanh.” Đằng Thanh Sơn thầm kinh ”Lực lượng thân thể ta vừa rồi trong nháy mắt bùng nổ đạt tới hai thành!”

Kiểm của Gia Cát Vân chính là một đạo thanh quang!

Nhanh đến nỗi Đẳng Thanh Sơn phải sử dụng hai thành lực lượng, mới có thể làm cho tốc độ trường thương đuổi kịp tốc độ kiếm.

"Ca, người lại thua rồi." Thanh cô nương nở nụ cười.

"Kiếm vừa rồi, thật nhanh." Đẳng Thanh Hồ khen, "Nhưng thương của Thanh Sơn còn nhanh hơn!"

Gia Cát Vân không biết làm sao đành cười, nhìn nhìn Đẳng Thanh Sơn "Đẳng đại ca, người thật đúng là quái vật! Ta ngộ "Thanh Quang Điện Kiếm quyết", "Thiểm Điện Kiếm Quyết" tất cả đều đại thành, mới ngộ ra một chút bề ngoài của Nhất Tuyến Kiếm. Nhưng uy lực "Nhất Tuyến Kiếm" này dù sao cũng ngang ngửa "Đoạn Lăng thế" của Thương Giang Kiếm Quyết! Một kiếm này ước chừng tiêu hao hết gần một thành nội kinh trong cơ thể ta! So với Thiểm Điện Cửu Kiếm nhanh hơn nhiều, vậy mà người đều chống đỡ được!"

"Tiểu Vân, kiếm của người quả thực đáng sợ, nếu nhanh hơn nữa, sợ là ngay cả ta cũng khó đỡ" Đẳng Thanh Sơn tán thưởng "Nếu không phải tu luyện "Mãng Ngưu Đại Lực quyết" ta cũng tiếp không được một kiếm này của người"

Kiểm của Gia Cát Vân, quả thực rất nhanh!

"Cha ta nói, kiếm pháp trong thiên hạ chỉ có nhanh là không phá được! Khi Nhất Tuyến Kiếm của ta đại thành, tuyệt đối có thể liệt danh trong 72 người ở "Địa Bàng".

"Chỉ có nhanh mới không phá được?" Đẳng Thanh Sơn lại cười.

Không có gì là vô địch, không phá được. Kiếm pháp nhanh đến cực trí rất đáng sợ. Nhưng thân thể mạnh mẽ đến cực trí, kiếm của người đâm vào thân thể người ta, người ta không chút tổn thương, làm sao thắng?

Dương cương đến cực trí, âm nhu đến cực trí, nhanh đến cực trí, phòng ngự mạnh đến cực trí...

Trong thiên hạ này, đạo phân ra hàng nghìn hàng vạn. Mỗi loại đạt đến tận cùng đều rất đáng sợ.

"Ngày nào ta có thể đạt được một thành của cha ta, ngày đó ta có thể thể thắng được Đẳng đại ca, có thể tung hoành thiên hạ" Gia Cát Vân nói.

Gia Cát Thanh đứng bên cười chọc "Ca, với tính tình của người, mỗi ngày luyện kiếm không tới ba canh giờ, đòi bằng được cha? Người đi hỏi các sư bá, lúc cha còn trẻ mỗi ngày đều luyện kiếm, ngủ cũng ôm kiếm mà ngủ. Năm xưa còn được mệnh danh là "Kiếm Ma" nữa Kìa. Cha so với người siêng năng hơn nhiều. Nhưng mà cũng lạ, hiện tại cha lại không sờ đến kiếm, ngày nào không vẽ thì lại chơi cờ. Cha không lo lắng thật lực hạ xuống?"

"Người biết gì, kiếm pháp của cha đã đến mức khó dò rồi" Trong mắt Gia Cát Vân có chút sùng bái.

Trong lòng Đẳng Thanh Sơn khẽ động.

"Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng rốt cuộc mạnh cỡ nào?" Đẳng Thanh Sơn thực sự rất muốn khiêu chiến Gia Cát Nguyên Hồng một lần

"Nhưng hấn ẩn dấu quá sâu, ta căn bản không cảm thấy được thực lực hấn mạnh cỡ nào! Nhưng thực lực do Tiểu Vân triển lộ đã đủ mạnh rồi. Vậy tông chủ tiên thiên cường giả thì sao?"

Thật lực của Gia Cát Vân, Đẳng Thanh Sơn chỉ tán thưởng nhưng hoàn toàn không để ý.

Trong hậu thiên cường giả, e rằng không một ai là đối thủ của hấn. Uy hiếp được hấn cũng chỉ có tiên thiên cường giả đáng sợ mà thôi.

Tuy rất muốn khiêu chiến nhưng Đẳng Thanh Sơn khôn muốn bại lộ con bài tẩy sau cùng, cho nên đành phải nhẫn nại.

Buổi tối, Đẳng Thanh Sơn đang luyện tập thương pháp trong sân.

Hô! Hô! Hô!

Trường thương hóa thành ảo ảnh, tốc độ nhanh đến cực trí.

”Thương pháp Như Ảnh Tùy Hình vốn suy diễn từ Băng quyền mà ra, là thuộc tính Mộc nên sinh sôi không ngừng. Thương pháp Như Ảnh Tùy Hình này không chỉ cần nhanh mà còn cần phải có một cố ý cảnh sinh sôi không ngừng, liên miên bất tuyệt” thương pháp Như Ảnh Tùy Hình của Đằng Thanh Sơn là từ trong mây mờ nghiên cứu mà không ngừng có những tiến bộ nhỏ.

Như Ảnh Tùy Hình thương, Hồn Nguyên Nhất Khí thương, Độc Long Toàn thương ba đại thương pháp, Đằng Thanh Sơn vẫn luôn từng bước đề cao hoàn thiện.

”Phanh” ”Phanh”

Chợt có tiếng gõ cửa vang lên.

Đằng Thanh Sơn thu thương lại, đi ra mở cửa. Đứng ngoài cửa là một nam đệ tử của Quy Nguyên tông.

”Đằng Thanh Sơn, mời theo ta. Tông chủ mời người đến chỗ ngài một chuyện” đệ tử kia nói.

”Tông chủ muốn gặp ta?” Đằng Thanh Sơn kinh ngạc.

”Phải” đệ tử kia gật đầu.

Tuy nghi hoặc nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn cầm thương đi theo đệ tử kia đến khu vực dành cho đệ tử nòng cốt của Quy Nguyên tông.

Ngoài thư phòng của Gia Cát Nguyên Hồng.

Đằng Thanh Sơn đã đến ngoài cửa, trong thư phòng thấp thoáng có ánh sáng. Nam đệ tử kia khom người nói ”Tông chủ, Đằng Thanh Sơn đã được dẫn tới” sau đó nam đệ tử kia lui xuống rời đi.

”Thanh Sơn, người vào đi” thanh âm hồ hững từ trong phòng truyền ra.

”Gia Cát Nguyên Hồng tìm ta làm gì? Thu ta làm đệ tử?” trong lòng Đằng Thanh Sơn nghi hoặc, nhưng trong hành động lại không có chút chần chờ nào, bước thẳng tới đẩy cửa phòng.

”Két”

Cửa phòng mở ra, Đằng Thanh Sơn vừa nhìn là thấy Gia Cát Nguyên Hồng đang ngồi trước bàn đọc sách, xem một quyển sách gáy buộc bằng chỉ. Gia Cát Nguyên Hồng nghe thấy tiếng cửa mở mới bỏ sách xuống, ngẩng đầu khẽ cười ”A, Đằng Thanh Sơn đến chỗ ta cũng cầm thương theo, khó trách tuổi còn nhỏ mà thương pháp đã đạt tới mức đó”

”Thanh Sơn chỉ vui đầu khổ luyện, không biết gì khác” Đằng Thanh Sơn nói.

”Ừ!”

Gia Cát Nguyên Hồng cười gật đầu ”Không kiêu ngạo không nóng nảy, rất tốt! Người luận bàn với Vân nhi, còn phá được Nhất Tuyến Kiếm của nó, ta thật sự kinh ngạc. Xem ra, nội kinh bộc phát của người so với lúc tranh đoạt Bách Phu trưởng khi trước mạnh hơn nhiều. Mãng Ngưu Đại Lực quyết của người tu luyện đến tầng thứ mấy?”

”Tầng thứ tám” Đằng Thanh Sơn trả lời.

Đằng Thanh Sơn đương nhiên đã hoàn toàn luyện xong chín tầng. Chỉ vì kinh mạch hạn chế, lực lượng Đằng Thanh Sơn dùng nội Kinh bộc phát đại khái tương đương khoảng năm vạn cân của lực lượng thân thể.

Nhưng Đằng Thanh Sơn không dám nói cho Gia Cát Nguyên Hồng. Nếu hắn nói đã luyện xong cả chín tầng, vậy có khác gì nói kì kinh bát mạch của hắn hoàn toàn thông suốt?

”Ừm, Kì kinh bát mạch gần như thông hết, chỉ còn chỗ giao nhau giữa Nhâm Đốc nhị mạch chưa thông... xem ra, kì ngộ của người năm xưa không nhỏ” Gia Cát Nguyên Hồng tán thưởng. Dựa vào chính mình đã thông nhiều kinh mạch như vậy, hơn nữa còn ở cái độ tuổi mười bảy này, căn bản không có khả năng.

”Người có thể đạt tới tầng thứ tám, phối hợp với thương pháp, ở Cửu Châu này, người ít nhất đã có thực lực xếp vào ”Tiềm Long bảng”!” Gia Cát Nguyên Hồng khen ”Nhưng người cũng đừng kiêu ngạo, thương pháp của người tuy lợi hại nhưng xem ra người hoàn toàn chưa học qua thương pháp cơ sở”

Đang nói, Gia Cát Nguyên Hồng quăng quyển sách trong tay cho Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn kinh ngạc tiếp lấy, cúi đầu nhìn. Trên quyển sách có bốn chữ ”Liệt Hỏa thương quyết”.

”Liệt Hỏa thương quyết này tổng cộng có chín chín tám mươi một chiêu, mỗi chiêu phối hợp nội kinh thi triển, xem như là một nhân cấp bí tịch không tồi. Người học tốt thương pháp cơ sở này, tin chắc rằng đối với thương pháp lĩnh ngộ của bản thân người cũng có chỗ tốt” Gia Cát Nguyên Hồng cười nói.

Đằng Thanh Sơn mừng thầm.

Thương pháp của hắn hoàn toàn do Ngũ Hành quyền suy diễn ra, thương pháp của thế giới này, một chiêu hắn cũng chưa từng học qua.

”Tạ ơn tông chủ” Đằng Thanh Sơn liền nói.

”Được rồi, cố gắng tu luyện, sau này người có thể xếp vào trong ”Tiềm Long bảng” hoặc là ”Địa bảng”, cũng là thể diện của Quy Nguyên tông ta!” Gia Cát Nguyên Hồng cười nói ”Phải rồi, qua vài ngày nữa, nhân mã doanh trại các người phải đến Hoa Phong thành bảo vệ mỏ vàng của Quy Nguyên tông ta. Người nên chuẩn bị trước... ngoài ra, Hoa Phong thành cách Nghi thành quê nhà các người không xa, có cơ hội người thuận tiện về thăm nhà”

68. Chương 21: Nhập Ma

”Vâng, Tông chủ.”

Đằng Thanh Sơn hơi khom người xuống, sau đó lặng yên đi ra khỏi thư phòng, vừa mới ra khỏi phòng, cửa phòng liền tự động đóng lại.

”Hả? Cách không đóng cửa phòng?” Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên liếc mắt nhìn cửa phòng một cái,” Chiêu thức ấy ta không làm được. Tiên Thiên cường giả quả nhiên bất phàm.” Đằng Thanh Sơn mặc dù có lực lượng kinh người nhưng lực lượng cường đại cũng không cách nào có tác dụng gì tương tự vậy.

Đằng Thanh Sơn cũng không suy nghĩ nhiều nữa, trong lòng hắn giờ phút này tràn đầy vui mừng.

”Rốt cuộc cũng có thể về nhà.” Đằng Thanh Sơn trong lòng có chút hưng phấn, kiếp trước không có cha mẹ (nó chui từ đất ra à - DG) mà kiếp này ở Đằng gia trang nhiều năm như vậy, Đằng Thanh Sơn thực sự thấy quyến luyến cái gia đình ấm áp kia, vèn vèn rời nhà có hai tháng, vừa nghĩ đến chuyện có thể về nhà, Đằng Thanh Sơn đã có chút kích động.

Nhà, dù sao cũng là chỗ ấm áp nhất trong lòng.

Đẩy cửa đi ra sân, Đằng Thanh Sơn nhìn về phía phòng của biểu ca Đằng Thanh Hổ, trên cửa sổ còn lộ ra ánh sáng, ”Biểu ca còn chưa ngủ?” Nghĩ vậy Đằng Thanh Sơn liền đi tới, gõ gõ cửa: ”Biểu ca, là ta.”

”Thanh Sơn, vào đi.” Đằng Thanh Hổ liền nói.

Đẩy cửa phòng vào, Đằng Thanh Sơn phát hiện biểu ca người đầy mồ hôi, không ngừng trong phòng bước những bước huyền diệu, Đằng Thanh Sơn cười khen: ”Biểu ca, bộ pháp này chính là trụ cột của khinh công Thiên Nhai Hành, nhất định phải luyện đến tâm đắc, khi bước ra phải như nước chảy mây trôi thì khinh công này mới coi là đại thành.”

Khinh công Thiên Nhai Hành tổng cộng có ba tầng, mà tầng thứ hai và tầng thứ ba đều là Tiên Thiên cường giả mới có thể tu luyện được.

Đằng Thanh Sơn hiện giờ cũng chỉ có thể học được tầng thứ nhất.

Ngay sau lễ tế năm mới, để biểu ca sau này có tiền vốn bảo vệ tính mạng, Đằng Thanh Sơn liền truyền tăng thứ nhất bộ pháp Thiên Nhai Hành này cho hắn. Dù sao nội Kinh của biểu ca cũng bình thường, lực lượng cơ thể chỉ có thể coi làm tạm được, thực lực như vậy còn kém với Nhất lưu võ giả một khoảng cách lớn.

Nếu có thêm khinh công thân pháp cao cấp thì sẽ có thêm tiền vốn để bảo vệ tính mạng.

Bất quá bí tịch dù có lợi hại nhưng cũng phải xem người luyện là ai, như Đằng Thanh Sơn kiếp trước chính là Tông sư, đối với bộ pháp cũng có những lĩnh ngộ cực cao, hắn đơn thuần chỉ dụng lực lượng cơ thể cũng có được tốc độ đáng sợ, hơn nữa có thêm Thiên Nhai Hành phụ trợ, khinh công càng thêm kinh người. Đằng Thanh Hổ nếu thi triển thì cũng phải kém một khoảng cách lớn.

"Thanh Sơn, bộ pháp này ta luyện một tháng nay, vẫn cảm thấy không được tự nhiên." Đằng Thanh Hổ rót cuộc cũng dừng lại tạm nghỉ.

"Không tự nhiên? Đó là do cảnh giới người còn thấp." Đằng Thanh Sơn nở nụ cười, "Chờ đến ngày nào đó người không cảm thấy không được tự nhiên nữa, thì có thể thoải mái hưởng thụ bộ pháp này, có thể bất tri bất giác đi suốt một ngày, chẳng những không có phiền toái gì mà tinh thần lại càng thêm tốt hơn, lúc đó có thể xem như tăng thứ nhất này người đã luyện thành."

Đằng Thanh Hổ trừng mắt: "Đi suốt một ngày không thấy mệt mỏi? Ngược lại tinh thần càng tốt? Thật hay giả đấy?"

"Đương nhiên là thật." Đằng Thanh Sơn khẳng định, kiếp trước chính mình luyện tập bộ pháp Thiên Nhai Hành này, khi đại thành liền bước vào trạng thái không chút mệt mỏi nào.

"Biểu ca, ta nói cho người một chuyện rất vui nhé." Đằng Thanh Sơn trên mặt hiện ra nét tươi cười, hắn nhớ lại chuyện sắp về nhà.

"Chuyện gì vui?" Hai mắt Đằng Thanh Hổ sáng lên.

"Vài ngày nữa, nhân mã của một doanh chúng ta sẽ phải xuất phát đi Hoa Phong thành, đóng ở mỏ vàng. Hoa Phong thành đó cũng gần với Nghi Thành, hơn nữa trên đường đi tới Hoa Phong thành chúng ta cũng sẽ phải đi ngang qua Nghi Thành, đến lúc đó chúng ta có thể tiện đường về nhà một chuyến." Đằng Thanh Sơn cười nói:

"Hơn nữa khi đóng ở mỏ vàng chúng ta cũng có thể thỉnh thoảng về nhà."

"Về nhà? Quay về Đẳng gia trang?" Đằng Thanh Hổ mừng rỡ, "Ha ha, thật là tốt quá."

Không kể là Đằng Thanh Sơn hay là Đằng Thanh Hổ, từ khi sinh ra đến giờ cơ hồ đều chỉ ở Đẳng gia trang, đối với Đẳng gia trang luôn có sự quyến luyến thật sâu sắc.

"Tốt lắm, biểu ca, người luyện tập thêm nửa canh giờ nữa rồi nghỉ ngơi đi." Đằng Thanh Sơn nói xong lập tức rời khỏi phòng của Đằng Thanh Hổ.

"Nửa canh giờ nữa? Không thành vấn đề!" Đằng Thanh Hổ khi còn bé cũng từng liều mạng rèn luyện khí lực, nghị lực rất lớn, lúc này đương nhiên cũng có thể tiếp tục kiên trì.

Đằng Thanh Sơn trở lại phòng của chính mình, đốt đèn lên.

"Xuy."

Ngọn đèn sáng lên, Đằng Thanh Sơn ngồi ở một bên, từ bên trong người lấy quyển bí tịch Liệt Hỏa Thương Quyết ra, bốn chữ to Liệt Hỏa Thương Quyết trên bìa ngoài làm cho tâm tình Đằng Thanh Sơn trở nên thoải mái, Đằng Thanh Sơn lập tức mở ra xem, dưới ánh sáng từ mù của ngọn đèn nhưng chữ viết vẫn có thể thấy rõ ràng.

Đằng Thanh Sơn vừa nhìn vào liền hoàn toàn đắm chìm vào đó.

Chậm chậm lật từng trang.

Hoặc là chữ viết hoặc là một vài bức tranh thương pháp, còn có một vài bức vẽ nội kinh vận chuyển trong kinh mạch cơ thể.

"Hóa ra cũng không khác với Thiên Nhai Hành lắm, dựa vào nội kinh để kích thích huyết đạo, trong nháy mắt sinh ra sức bộc phát cường đại." Đẳng Thanh Sơn vừa nhìn, kết hợp với bí tịch Thiên Nhai Hành, Đẳng Thanh Sơn liền hiểu rõ được nguyên lý của thương pháp cùng khinh công.

Huyết vị trên cơ thể người thật là thần kì. Một vài châm cứu, thêm xoa bóp, chính là thông qua huyết vị để kích thích khí huyết trong cơ thể vận chuyển. Mà bí tịch này chính là thông qua nội kinh kích thích huyết vị từ bên trong, có thể hiểu là huyết vị trên cơ thể người như là một bầu trời rất nhiều sao, hơn nữa còn rất nhiều huyết vị ẩn. Khi kích thích huyết vị vô cùng nguy hiểm, bởi vì tổ chất thân thể mỗi người là khác nhau, nên sức chịu đựng của huyết vị cũng khác nhau. Một khi kích thích huyết vị vượt quá giới hạn, sẽ gây tổn thương huyết vị, nhẹ thì hao tổn nhiều công lực, nặng thì trở thành phế nhân, thậm chí là mất mạng. Kích thích huyết vị phải có nặng nhẹ, có trình tự trước sau, kích thích các huyết vị này sinh ra những hiệu quả đại loại thể nào, rất phức tạp. Vô số năm qua, vì sáng tạo bí tịch mà không biết bao nhiêu thiên tài tẩu hỏa nhập ma, hoặc là công lực bị phế, hoặc là bỏ mạng.

"So với Thiên nhai hành thì Liệt Hỏa Thương quyết này rõ ràng là kích thích huyết vị đơn giản hơn nhiều, ngay cả phạm vi biên độ cũng mỏng manh nhiều hơn." Đẳng Thanh Sơn nở nụ cười, "Bất quá ngay cả là đơn giản thì ta cũng không thể sáng tạo ra nổi." Đẳng Thanh Sơn vẫn rất quý trọng quyển bí tịch này, dù sao thì nó cũng là thương pháp bí tịch đầu tiên của hắn.

Kiểm có thể kết hợp

Nhưng thương pháp thì không phải là chuyện đơn giản.

"Uy lực của mỗi chiêu thương pháp, nhìn có vẻ như là không tệ, chín lần chín tám mươi một chiêu, ta thử xem sao." Đẳng Thanh Sơn lập tức ra khỏi phòng, bước tới đình viện.

Cầm trong tay thanh luân hồi thương, Đẳng Thanh Sơn bắt đầu dựa theo Liệt Hỏa Thương quyết miêu tả mà theo thứ tự từng bước, chăm chú tập trung diễn luyện.

"Hô!"

"Xuy!"

Trường thương khi thi triển, không gian chung quanh thỉnh thoảng vang lên tiếng khí bạo, tái phối hợp với nội kinh thi triển ra, thương pháp nhìn như đơn giản không ngờ bộc phát ra uy lực không nhỏ. Tỷ như một chiêu Hồi mã thương, phối hợp với cách vận chuyển nội kinh thì tính bất ngờ, bao trùm của chiêu Hồi mã thương này cũng bộc phát trong nháy mắt, lập tức đề thăng, uy lực tăng gấp bội.

Chín chín tám mươi một chiêu, mỗi một chiêu đều thật sự tập trung chăm chú tu luyện, sau một lần, Đẳng Thanh Sơn đã bắt đầu hiểu dần.

Liên một hơi liên tục thi triển tám mươi một chiêu.

Đẳng Thanh Sơn không hề ngừng, lại tiếp tục một hơi thi triển tám mươi một chiêu. Lần thứ hai liên tục thi triển, rõ ràng là đã ung dung thuần thục hơn. Đẳng Thanh Sơn lại liên tục thi triển lần thứ ba, đến lần thứ ba thì Liệt Hỏa Thương quyết của Đẳng Thanh Sơn đã đạt tới cử trọng nhược khinh, dễ dàng đạt tới tới ý cảnh.

Thu thương lại mà đứng.

"Một mạch tu luyện đã làm ta hao tổn ba thành nội kinh." Đẳng Thanh Sơn trên mặt nở nụ cười, "Bất quá, nội kinh và chiêu thức kết hợp thành một thể, uy lực thật quả là không nhỏ! Có một vài chiêu thức có thể làm tham khảo cho Ngũ Hành thương pháp của ta!"

Đẳng Thanh Sơn, căn cứ từ Ngũ Hành quyền mà sáng tạo ra Ngũ Hành thương pháp, đến bây giờ vẫn chỉ có ba chiêu.

Trong ba chiêu thì:

"Thương pháp Như Ảnh Tùy Hình", một khi thi triển thì sẽ nhanh như ảo ảnh, liên miên không dứt, là thương pháp thích hợp nhất trong quân chiến.

"Hỗn Nguyên nhất khí" là thương pháp phòng ngự kinh người nhất.

Độc long toàn, càng là một chiêu đáng sợ nhất của Đẳng Thanh Sơn, ngay cả Giao long cũng đã bị một chiêu này của Đẳng Thanh Sơn đâm thủng.

Tuy nhiên thì thương pháp của Đẳng Thanh Sơn đích thương pháp không liên qua đến việc kích thích huyết vị.

"Ta đem phương pháp vận chuyển nội kinh, tăng cường tốc độ của Liệt Hỏa Thương quyết, tham khảo với thương pháp Như Ảnh Tùy Hình thương pháp, có thể tốc độ của thương pháp Như Ảnh Tùy Hình trở nên nhanh hơn!" Đẳng Thanh Sơn đầy lòng mừng rỡ: "Liệt Hỏa Thương quyết có chín chín tám mươi một chiêu, đại đa số các chiêu thức và ý cảnh hoàn toàn có thể dung hợp lại thành mấy chiêu."

Ở trên cảnh giới, Đẳng Thanh Sơn đã sớm đạt tới tầng thứ cực cao.

Hắn luyện mấy lần là đã phát hiện các chiêu thức phức tạp của Liệt Hỏa Thương quyết hoàn toàn có thể tham khảo, dung hợp ra chiêu thức mới.

Suy nghĩ một hồi thì trời đã vào giữa đêm.

Đêm khuya, Đẳng Thanh Sơn đành nghỉ, nhưng ngay vào sáng sớm thứ hai lúc ánh bình minh vừa rạng thì Đẳng Thanh Sơn lại bắt đầu nghiên cứu Liệt Hỏa Thương quyết. Thoạt nhìn thì rất dễ dàng nhưng càng lên cao thì càng khó khăn! Đẳng Thanh Sơn dễ dàng nhận thấy là chín chín tám mươi một chiêu của Liệt Hỏa Thương quyết này, ý cảnh có thể chia thành năm sáu loại.

Nhưng muốn dung hợp lại thì vô cùng khó khăn.

Trên giáo trường, giờ luyện công buổi sáng

Đẳng Thanh Sơn một thân một mình đứng ở ngoài đường biên của giáo trường, cầm Luân Hồi thương trong tay, chốc chốc lại theo ý niệm trong đầu mà đâm ra hơn mười thương, tốc độ cực nhanh, rồi sau đó lại lắc đầu trầm tư.

"Thanh Sơn huynh đệ đang làm cái gì vậy?"

"Không biết, ta mới vừa mới gọi hắn nhưng hắn không hề có phản ứng. Chắc đang nghiên cứu thương pháp đến mức nhập ma."

Chính xác.

Đẳng Thanh Sơn một khi đắm chìm vào trong việc gì thì như là chính thức nhập ma vậy, mỗi ngày trừ lúc ăn cơm, nghỉ ngơi ra thì tất cả thời gian đều tập trung vào thương pháp. Tám mươi một chiêu đơn giản này, Đẳng Thanh Sơn chia tách từng chiêu ra, cẩn thận mày mò nghiên cứu, không ngừng cảm ngộ ý cảnh.

"Liệt Hỏa Thương quyết này có chín chín tám mươi một chiêu, chủ yếu có thể chia thành năm loại ý cảnh, nếu như thành công, hẳn là có thể kết hợp thành năm chiêu!" Đêm khuya, Đẳng Thanh Sơn ở trong đình viện của mình, trên mặt thoáng nở nụ cười: "Nói đến, thì năm loại ý cảnh này đều là hỏa thuộc tính! Nếu như ngày nào đó, ta có thể tái kết hợp năm chiêu này thành một thể thì Pháo quyền của ta sẽ có thể hoàn toàn diễn biến thành công!"

Đẳng Thanh Sơn trong quá trình trầm tư nghiên cứu, đã phát hiện ra là nếu càng nghiên cứu Liệt Hỏa Thương quyết, thì sự lĩnh ngộ về Pháo quyền vốn thuộc "hỏa thuộc tính" cũng có sự tiến bộ.

Đây là tương tác thúc đẩy lẫn nhau!

Bởi vì có thành tựu cao về Pháo quyền cho nên Đẳng Thanh Sơn mới có thể nghiên cứu sâu về Liệt Hỏa Thương quyết đến như vậy.

Thoáng cái, đã qua ba ngày.

Đêm tối.

Xuy! Xuy! Xuy...

Trong sân đột nhiên xuất hiện từng đạo hàn quang dày đặc, dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, hàn quang dày đặc bao trùm cả một khu vực chừng ba thước, đại lượng hàn quang hình thành một đóa hoa lửa đang nở cánh.

Thu thương lại mà đứng!

Đằng Thanh Sơn trên mặt hiện ra vẻ tươi cười: "Liệt Hỏa Thương quyết này nắm đại ý cảnh, ta rút cuộc cũng đột phá thành công chiêu thứ nhất! Một chiêu Hỏa Thụ Ngân Hoa này có khả năng mê hoặc, khiến người khác lâm vào mộng ảo!" Hao tổn mất ba ngày, cộng với thành tựu rất cao tại Pháo quyền thuộc về hỏa thuộc tính thì Đằng Thanh Sơn cuối cùng cũng sáng tạo ra chiêu thứ nhất : Hỏa Thụ Ngân Hoa!

"Thanh Sơn." Đằng Thanh Hổ từ trong phòng đi ra.

"Biểu ca." Đằng Thanh Sơn cười nói, "Không nghĩ à?"

"Vừa mới luyện xong cước bộ, được rồi, ngày mai, chúng ta sẽ xuất phát đi Hoa Phong thành, có thể thuận đường về thăm nhà một chút. Ta có chút hưng phấn nên không ngủ được." Đằng Thanh Hổ khích động nói.

"Ngày mai sẽ xuất phát? Ai nói vậy? Sao ta lại không biết?" Đằng Thanh Sơn nghi hoặc nói.

"Đã thông báo từ lúc luyện công sáng sớm ngày hôm nay, thống lĩnh đại nhân đã chính thức thông báo, tất cả mọi người đều nghe thấy, sao người không nghe thấy?" Đằng Thanh Hổ nghi hoặc hỏi.

"Thông báo từ sáng sớm ngày hôm nay?" Đằng Thanh Sơn cười.

Hắn suốt cả ngày đều đắm chìm trong nghiên cứu thương pháp, ngay cả khi ăn cơm thì trong đầu cũng chỉ có thương pháp, làm sao nghe thấy người khác nói cái gì. Trừ phi có người tới gần hắn quấy rầy hắn, nếu không Đằng Thanh Sơn sẽ không để ý mọi chuyện khác. Tự nhiên là không để ý đến tin tức này.

"Nguyên lai thì ngày mai sẽ xuất phát."

69. Chương 22: Diêm Đan Thần

Gió lạnh đầu xuân bao phủ giáo trường, ở ngay phía trước giáo trường, có chi chít đông đảo kỵ binh. Thoạt nhìn thì tất cả đều là hắc sắc kỵ binh trận, động lại một chỗ, giống như một hồ sâu màu đen, một cỗ sát khí nồng đậm làm cho người ta nín thở.

"Thống lĩnh đại nhân, tiểu đoàn nhân mã chúng ta đã đến đông đủ." Bạch Kỳ thân khoác hàn thiết trọng giáp, cầm trong tay một thanh trường thương màu ngăm đen. Còn con chiến mã hắn đang cưỡi chính là Xích Huyết Mã cao hơn chín mét, thần tuần phi thường.

"Xuất phát đi!" Hắc bào ngân phát lão giả, cũng là đệ nhất thống lĩnh trong tứ đại thống lĩnh "Ký Hồng" đại nhân âm thanh lạnh lùng nói.

"Xuất phát!" Bạch Kỳ đô thống ra lệnh một tiếng.

Vô số kỵ binh di động theo phía sau hắn.

Năm trăm tên quân sĩ, mặc thượng đẳng trọng giáp giống nhau, cầm trong tay trường thương, ngồi xuống Ô Vân mã giá trị ngàn lượng bạc.

Còn năm tên bách phu trưởng dẫn đầu, cùng mặc xích thiết trọng giáp, nắm trường thương trong tay, ngồi trên Thanh Tông Đạp Tuyệt bảo mã giá trị năm ngàn lượng bạc.

Bạch Kỳ đô thống và năm tên bách phu trưởng dẫn đầu, Hắc Giáp quân đệ nhất lĩnh, đệ tam doanh năm trăm nhân mã rất nhanh liền rời đi Giang Ninh quận thành, dọc theo đường lớn, phóng tới Hoa Phong Thành.

Đường ngoại thành Giang Ninh Quận có lẽ hơn tám mươi dặm.

"Giá!" "Giá!" "Giá!"

Hơn mười con tuấn mã chạy như bay ở đường, bụi bặm bắn lên vô số.

”Gia gia! Chúng ta tại sao phải chạy trốn? Chẳng lẽ tặc nhân kia, còn dám ở trong quận thành giết chúng ta?” Một thiếu niên cười tuấn mã, đồng thời hỏi lão già đang cưỡi ngựa chạy như bay song song với hắn, lão già thở dài nói: ”Đan thần, nếu chúng ta không trốn, Diêm gia chúng ta có thể thật sự sẽ chết hết!”

”Cha người quá tin tưởng vào Vương Phóng, chẳng những đã rơi vào đại âm mưu của Vương Phóng, lại còn bị Vương Phóng nắm yếu huyệt. Toàn bộ sinh ý của cha người xong hết rồi! Lại còn nợ Vương Phóng năm mươi vạn lượng bạc! Năm mươi vạn lượng bạc a, đưa hết vốn liếng của Diêm gia ta cho hắn, cũng không đủ! Càng huống chi, Diêm gia chúng ta căn bản không nợ hắn, chính là tên ác lang này, tính kế hại Diêm gia chúng ta. Chúng ta bây giờ chỉ có trốn, thoát ly quận Giang Ninh, tới nơi khác thôi.”

Thiếu niên trầm mặc

Hắn không biết xảy ra chuyện gì...

Vốn ở bên trong thành Giang Ninh quận, Diêm gia hắn cũng là nhất đại phú thương gia tộc, Diêm Đan Thần từ lúc sinh ra đã không phải lo cái ăn cái mặc, hơn nữa thì từ nhỏ, đã gia nhập Thanh Hồ đảo, trở thành nhập môn đệ tử của Thanh Hồ đảo. Không nghĩ tới lần này trở về thăm người thân quê nhà, lại gặp phải chuyện như vậy.

Diêm gia hắn, xong đời rồi!

Toàn bộ sinh ý của cha đã đi tong rồi, bây giờ, chỉ có thể mang theo vốn liếng trong nhà, rời khỏi Giang Ninh quận.

Vốn theo quy củ trong nhà, Diêm Đan Thần hắn sau khi thành niên, trở về từ Thanh Hồ Đảo thì sẽ bắt đầu kinh doanh, Đan Thần ở Thanh Hồ đảo, học tập công phu cũng xem như chịu khó, thân thủ trong đám thiếu niên cũng xem như là được. Lúc nhàn rỗi, Diêm Đan Thần hắn cũng từng nghĩ sau này sẽ về nhà kinh doanh, tuyển mấy nha hoàn xinh đẹp, mấy tên hộ vệ, buôn bán bình thường, duy trì gia sản tổ tông, cuộc sống thế là thoải mái mãn nguyện rồi.

Nhưng là xem ra hiện tại, vận mệnh của Diêm Đan Thần hắn phải thay đổi.

”Cha...” Diêm Đan Thần nhìn một nam tử đang ở ngoài xa cưỡi ngựa chạy như bay, đó chính là cha hắn ”Diêm Hành”! một thương nhân khôn khéo, ai ngờ, lần này thất bại ngã đau, một cú ngã ngựa, đã khiến cho sản nghiệp phải vài thế hệ Diêm gia cố gắng gây dựng, bỗng chốc chỉ còn lại có một chút vốn liếng dự trữ trong nhà.

Ngay khi gã thiếu niên trong đầu đang mê muội.

”Ha ha... Diêm đại lão gia, đi đâu mà vội vàng vậy a?” Một tiếng cười to sang sảng quanh quẩn trong không trung, đám người Diêm gia đang cưỡi ngựa chạy như bay sắc mặt lập tức đại biến.

Chỉ thấy từ sau đám cỏ dại xa xa phía đường rẽ, một con chiến mã đang phi ra như bay, cầm đầu là một gã có mái tóc dài bay tán loạn, thân hình cường tráng, cầm trong tay một thanh trường đao đỏ sậm dài gần năm thước. Đại hán này cười to nói: ”Ha ha, Diêm đại lão gia, còn muốn mang theo tiền của mà chạy trốn ư?”

Tối thiểu xuất hiện phải gần trăm tên mã tặc.

”Mã tặc!” Trong đám người Diêm gia có người kinh hô.

Mười mấy người bọn họ, như thế nào có thể địch nổi gần trăm tên mã tặc hung dữ.

”Chạy!” Đám người Diêm gia cũng không ngừng lại, điên cuồng điều khiển ngựa chạy trốn.

”Ha ha, huynh đệ chúng ta đã sớm cung kính chờ đợi Diêm lão gia ở đây rồi.” Lại là một tiếng cười to.

Đám người Diêm gia lập tức ghìim dây cương.

”Lão gia!” ”Đại ca!”

Không ít người đều nhìn về phía người điều hành công việc nội bộ của Diêm gia, phụ thân ”Diêm Hành”.

Phía trước có mã tặc cản đường, phía sau lại có mã tặc đuổi giết, bọn họ làm sao bây giờ.

"Các vị huynh đệ, cho Diêm gia ta một con đường sống, ta sẽ rất cảm kích! Các vị huynh đệ, muốn bao nhiêu bạc, xin cứ việc nói." Diêm hành cao giọng nói, tới nước này rồi, chỉ có thể dùng tiền mua mạng thôi.

"Hừ, Diêm đại lão gia, định bỏ ra bao nhiêu bạc đây?" Mã tặc thủ lĩnh ha ha cười nói: "Huynh đệ chúng ta nhiều như vậy, mỗi người đều lấy vợ nuôi con, cũng rất tốn bạc a."

"Đây là năm vạn lượng ngân phiếu!" Diêm Hành từ trong lòng lấy ra một tập ngân phiếu dày."Các vị huynh đệ thả gia đình chúng ta, ngân phiếu này chính là của các vị huynh đệ." Cả đám người Diêm gia đều nhìn đám mã tặc, bọn họ đều không muốn động thủ liều mạng, dù sao thì đối phương quá đông.

"Hừ hừ, đúng là rộng rãi a."

Mã tặc thủ lĩnh cười,"Bất quá, lòng tham của ta còn lớn hơn."

Diêm Hành cắn răng một cái: "Tất cả vàng bạc của Diêm gia ta đều giao hết cho các người! Chỉ mong các người cấp cho Diêm gia ta một con đường sống. Nếu không... Ngân phiếu này sẽ bị xé nát, không còn chút giá trị nào." Trong giọng nói của Diêm Hành ẩn chứa sự uy hiếp, cùng lắm thì xé nát ngân phiếu, bọn mã tặc cũng không đoạt được bạc.

"Ân?" Mã tặc thủ lĩnh cười nhạo một tiếng, "Diêm đại lão gia, người mang theo số vàng bạc, hẳn là toàn bộ vốn liếng trong nhà đi. Tài sản cất ở trong nhà đương nhiên là vàng bạc! Người hủy được ngân phiếu, nhưng có hủy được vàng bạc không?"

Diêm Hành biến sắc.

Đích xác, lần này hẳn chạy trốn chết, cất ở phía sau ngựa chính là từng thỏi từng thỏi vàng. Đó đều là tài sản trần gia của Diêm gia, đã là tài sản trần gia thì đương nhiên là không dùng ngân phiếu.

"Huynh đệ chúng ta không đơn giản chỉ là muốn bạc của các người mà còn muốn cả bạc của Vương đại lão gia! Nếu không giết các người thì làm sao có thể lấy được bạc của Vương đại lão gia? Cho nên, toàn bộ các người đều phải chết!" Tên mã tặc thủ lĩnh ha ha cười "Vương đại lão gia, cũng bảo chúng ta gửi lời đến Diêm đại lão gia người "Đại ca, lên đường cẩn thận "!"

Diêm Hành giận tím mặt, thê lương hô: "Vương lão nhị, ta chết, có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua người!!!"

"Các huynh đệ, giết!" Mã tặc thủ lĩnh đột nhiên quát.

Nhất thời trước sau hai nhánh nhân mã, gần hai trăm tên mã tặc lao tới chém giết mười mấy người.

Diêm Hành phần nộ rít gào, đồng thời cũng rút chiến đao bên hông ra.

"Cha, mang Đan thần trốn đi." Diêm Hành gào một tiếng, lập tức vọt mạnh lên phía trước.

Gần hai trăm tên mã tặc lao tới chém giết, mười mấy người này làm sao có thể may mắn thoát khỏi?

"Vèo!" "A!"

Mấy nam nhân trẻ tuổi của Diêm gia bị giết chết, có bốn người có nội kình. Diêm Hành cùng với tam đệ, cùng với Diêm Đan Thần và gia gia của Diêm Đan Thần.

"Nương!" Diêm Đan Thần thê lương hô, tránh được một đao bổ tới của tên mã tặc, trở tay đâm một kiếm thẳng yết hầu tên mã tặc kia.

Mẫu thân của hắn không có nội kình, đã bị đám mã tặc giết chết.

Diêm Hành giống như người điên, liên tiếp trúng ba đao, vẫn điên cuồng chém giết: "Cha, mau dẫn Đan thần đi!" Diêm Hành cố gắng đứng che trước mặt nhi tử và phụ thân, để cho phụ thân và nhi tử của hắn có thể chạy trốn. Từ lúc rơi vào bẫy đến khi tỉnh ngộ đích thì toàn bộ sản nghiệp đã xong hết rồi, hắn hối hận mãi không thôi.

Đã rất nhiều lần hắn nghĩ tới việc tự sát!

Diêm Hành luôn hối hận, đã tới giờ phút này, hắn không còn sợ chết, hắn chỉ nghĩ cách để cho con trai hắn có thể sống!

"Đan thần, mau đi." Diêm Hành rít gào.

"Đan thần, đi!" Gia gia cũng quát.

"Cha." Diêm Đan Thần mặc dù thống khổ, nhưng vẫn được gia gia kéo đi, cùng từ trong đao quang kiếm ảnh mà lao ra, chạy như bay về phía tây.

"Xuy!" "Xuy!"

Một đao đâm thủng lồng ngực Diêm Hành, một khác đao trực tiếp xẹt qua đầu của Diêm Hành, đầu bị chém bay.

Diêm Đan Thần quay đầu lại chứng kiến một màn này.

Mã tặc lao lên chém giết chỉ trong thời gian mấy cái hô hấp, Diêm gia cũng chỉ còn lại Diêm Đan Thần và gia gia của hắn.

"Ha ha, muốn chạy trốn?" Không ít mã tặc đuổi sát phía sau.

"Cha, mẹ, thúc..." Diêm Đan Thần vẫn sống trong sự an nhàn sung sướng, chưa bao giờ từng nghĩ là sẽ có ngày hôm nay. Quay đầu lại liếc mắt một cái, đám mã tặc rít gào quơ chiến đao nhuộm đầy máu tươi, cưỡi chiến mã phóng như bay nhanh đuổi theo, đám mã tặc chạy theo hang ngang, năm kỵ mã, thuật cưỡi ngựa vô cùng điêu luyện, đang đuổi tới rất gần.

"Đan thần, người chạy mau!" Gia gia hắn hét một tiếng, nắm trường kiếm trong tay, hy vọng có thể ngăn cản đám mã tặc.

"Gia gia!" Diêm Đan Thần sắc mặt đại biến.

Đúng vào lúc này

Mặt đất kịch liệt chấn động lên.

"Ân?" Mã tặc thủ lĩnh đột ngột quay đầu, chỉ thấy phía sau xa xa có một đội kỵ binh như dòng dòng nước lũ màu đen đang ầm ầm lao tới, mỗi người mặc hắc sắc trọng giáp, cưỡi trên chiến mã cũng được trang bị hắc sắc trọng giáp, mỗi con chiến mã đều chùng tám thước cao, mỗi kỵ binh đều nắm trường thương trong tay.

Tốc độ lao đến là rất đáng sợ, thật giống như dòng nước lũ đang rít gào mà lao tới!

"Hắc Giáp quân!!!" Mã tặc thủ lĩnh sắc mặt đại biến, thê lương hô lên: "Tản ra, các huynh đệ, mau tản ra!!!"

Nhưng là không ít mã tặc còn chưa kịp phản ứng, thì vẫn còn đang ở trăm trượng ngoại, Hắc Giáp quân chỉ trong thời gian mấy cái hô hấp đã lao tới, Hắc Giáp quân dày đặc ầm ầm không hề chậm lại chút nào, phảng phất như nghiền nát con kiến, lao thẳng qua đám mã tặc. Khi đó, mỗi thanh trường thương lóe lên hàn quang là tước đi từng cái tính mạng!

"Đây là..." Diêm Đan Thần khiếp sợ nhìn đạo quân đáng sợ giống như từ trên trời giáng xuống.

"Hắc Giáp quân, là Hắc Giáp quân." Gia gia của Diêm Đan Thần lại mừng rỡ, nhưng ngay sau đó thì sắc mặt đại biến: "Đan thần, nhanh chạy sang một bên." Hắc Giáp quân tràn lên chém giết, bọn họ thuận đường đồ sát cũng là bình thường.

Nhưng là không còn kịp rồi!

Hắc Giáp quân tốc độ quá nhanh.

Từ lúc nghiền nát mã tặc, đến khi phóng tới trước mặt Diêm Đan Thần và gia gia hắn còn nhanh hơn thời gian một lần hít thở.

"Hô!" Một thanh hắc sắc trường thương đâm tới.

Diêm Đan Thần và gia gia của hắn hoàn toàn bị cổ sát khí thông thiên của hạo hạo đặng đặng Hắc Giáp quân kiến cho sợ ngây người, ngay cả ý niệm phản kháng trong đầu cũng không có. Dưới cổ khí thể của Hắc Giáp quân tràn tới chém giết phảng phất như thiên địa sụp đổ này, ngay cả các võ giả cũng không có ý niệm phản kháng trong đầu.

"Bồng!" Cán của một thanh trường thương đột nhiên chuyển động, kích nhẹ hai cái trước người Diêm Đan Thần và lão giả kia, Diêm Đan Thần và gia gia của hắn liền bị đánh bay vào trong bờ ruộng bên cạnh.

"Ta, ta không chết?" Diêm Đan Thần sững sốt trong chốc lát, gia gia của hắn cũng sững sờ.

Một Hắc Giáp quân kỵ sĩ mặc trọng giáp màu đỏ sậm giữ chặt dây cương, cầm trường thương dừng ngựa lại.

Diêm Đan Thần kinh ngạc nhìn gã kỵ sĩ, hắn nhớ kĩ chính là vị kỵ sĩ này đã ra thương đẩy hai người bọn hắn vắng ra .

"Hai người các ngươi, nhanh chân lên. đừng để bị đám mã tặc may mắn thoát chết giết hại." Gã kỵ sĩ lãnh đạm cười.

"Thanh Sơn huynh đệ, nói với bọn họ làm gì, mau đi thôi!" Một người kỵ sĩ mặc trọng giáp màu đỏ sậm khác hô.

"Đi thôi!"

Nhất thời, gã kỵ sĩ cũng điều khiển ngựa phóng đi như bay.

Gia gia của Đan Thần nhìn Hắc Giáp quân rời đi, thở dài nói: "Thật là gặp may mắn. Đan thần, đây chính là Hắc Giáp quân của Quy Nguyên tông! Hắc Giáp quân phóng ngựa, trên đường đi nếu gặp phải dân lương thiện thì sẽ giảm tốc, không gây tổn thương cho người thường. Nhưng nếu gặp phải cường đạo mã tặc, thì sẽ giết sạch, coi như là luyện binh."

Nhìn vài tên mã tặc ở ngoài xa may mắn còn sống sót, sắc mặt trắng bệch: "Đan thần, chúng ta mau đi."

"Thanh Sơn huynh đệ? Thanh Sơn? Hắc Giáp quân?" Diêm Đan Thần thấp giọng lầm bầm nói, lập tức, bị gia gia thúc giục, hắn liền chạy theo gia gia, nhảy lên vài con chiến mã đang đứng trong ruộng, mà chạy trốn.

70. Chương 23: Được Đẳng Chân Lân Đẳng Đầu

"Diên Đan lão ca, Hắc Giáp quân ta trên đường gặp được cường đạo thổ phỉ, đều là một mạch xông lên chém giết sao?" Đẳng Thanh Sơn vẫn còn kinh ngạc với phản ứng vừa rồi của cả Hắc Giáp quân.

Sau khi từ Giang Ninh Quận đi ra được hơn nửa canh giờ, liền gặp một trường chém giết. Bạch Kỳ Đô thống chỉ hét một tiếng: "Giết!" Cả Hắc Giáp quân liền không chút do dự, phảng phất như nghiền nát một đám kiến, lao thẳng vào đám cường đạo hơn trăm tên kia.

"Thanh Sơn huynh đệ" Gã Bách phu trưởng "Diên Đan" sóng vai cùng Đẳng Thanh Sơn, cười nói: "Ngươi là lần đầu tiên theo đại quân đi ra! Nên không biết quy củ của Hắc Giáp quân ta, Hắc Giáp quân ta hành quân, phàm là gặp được cường đạo kiếp phỉ, giết sạch không tha. Hơn nữa cũng coi như là luyện binh! Mấy tên cường đạo kiếp phỉ này, chuyên giết người cướp của, chúng ta có giết bọn chúng, cũng là việc nên làm!"

Đẳng Thanh Sơn cười gật đầu.

Hắn đối với cường đạo kiếp phỉ cũng không có thiện cảm, nam nhi có vũ lực, can đảm, cần gì phải phá nhà người khác mà giết người cướp của?

"Chỉ là Thanh Sơn huynh đệ ngươi thật đúng là thiện lương, vừa rồi cố cứu lão nhân và tên thiếu niên kia." Diên Đan nói.

Điền Đan lúc trước nhìn thấy rõ ràng, Đằng Thanh Sơn lúc đầu không phải là chạy đầu tiên, nhưng để cứu lão nhân và gã thiếu niên kia thì đã lập tức thúc ngựa vọt tới phía trước, hất văng lão nhân và gã thiếu niên kia ra.

Nếu Đằng Thanh Sơn phóng tới chậm, chỉ e là hai người kia đã bị đại lượng Hắc Giáp quân đâm chết.

Dù sao thì quân sĩ bình thường của Hắc Giáp quân, dưới tình huống lao lên cực nhanh, bảo bọn họ trong nháy mắt đẩy văng hai người kia ra, bọn họ không làm nổi.

"Ta từ xa đã nhìn thấy đám cường đạo này đuổi giết lão nhân cùng với tên thiếu niên kia. Cái này đối với ta mà nói, cũng chỉ là tùy ý ra tay, không tổn hao nhiều khí lực. Nhưng lão nhân và tên thiếu niên kia lại có thể bảo toàn cái tiểu mạng. Tại sao ta không làm chứ?" Đằng Thanh Sơn cười Thanh Tông Đạp Tuyết Bảo mã nói.

Điền Đan nghe xong cũng cười.

Trong tiếng cười, Hắc Giáp quân lướt đi cực nhanh.

Xuất phát lúc sáng sớm, đến lúc này thì vầng thái dương đã lên cao.

Trên quan đạo, Hắc Giáp quân không ngừng phóng như bay.

"Là Hắc Giáp quân, mau tránh ra!" Từ ngoài xa, một vài thương nhân, vài người đi đường nhìn thấy Hắc Giáp quân thì vội vàng chạy tấp sang một bên của quan đạo, sợ nếu cản đường thì sẽ bị Hắc Giáp quân giẫm chết.

Đằng Thanh Sơn cười trên chiến mã, quét ánh mắt về phía người đứng bên ven đường. Những người đi đường này, hoặc là sợ hãi, hoặc là sùng bái, thậm chí còn có người không dám trực tiếp nhìn Hắc Giáp quân. Ở trước mặt Hắc Giáp quân mang theo sát khí máu tươi, người đi đường sợ đến sắc mặt tái nhợt.

"Trên đầu thương gia còn có vết máu kia!"

"Trên vó ngựa khải giáp, còn có thịt nát nữa." Những người đi đường đều nhỏ giọng nghị luận, càng thêm hoảng sợ.

Hắc giáp quân gào thét phóng qua, trong nháy mắt đã rời đi.

"Năm đó ta cùng phụ thân đi đến Nghi Thành, trên đường còn sợ gặp phải cường đạo. Nhưng là lúc này, cường đạo lại sợ gặp phải chúng ta!" Đằng Thanh Sơn trên đường đi cũng cảm thấy "sự bá đạo" của Hắc Giáp quân, dọc đường đi không có bất kì kẻ nào dám cản đường, bất luận là ai cũng không dám bước trước mặt hắc giáp quân.

Đây là uy phong của Hắc Giáp quân!

Không kẻ nào dám cản đường!

"Thanh Hổ, chúng ta đã tiến vào địa giới của Nghi Thành, đợi lát nữa, nhất doanh nhân mã của chúng ta tiến vào Nghi Thành, ăn cơm trưa nghỉ ngơi chốc lát lát. Người và ta, đợi lát nữa sẽ tiện đường tạt về qua nhà ăn cơm trưa. Sau đó tái tập trung cùng đại quân." Đằng Thanh Sơn điều khiển chiến mã chạy tới gần Đằng thanh hổ.

"Ừ, đã lâu không về nhà." Đằng thanh hổ cũng hơi chờ mong.

Tới Nghi Thành, là dọc theo hướng đường lớn.

Còn hướng đến Đằng gia trang lại là đường vòng dọc theo Đại Duyên sơn mà tiến thẳng về Đằng gia trang.

"Giá!" Đằng Thanh Sơn thúc ngựa, vọt tới hàng đầu.

"Hử?" Bạch Kỳ đô thống ở hàng đầu liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn từ phía sau vượt lên, không khỏi nhíu mày.

"Đô thống đại nhân." Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

"A, Thanh Sơn, người có việc?" Bạch Kỳ đô thống mỉm cười nói.

"Đô thống đại nhân, phía trước có một ngã ba! Nhà của ta ở Nghi Thành cảnh nội, ta định cùng biểu ca thuận đường tạt qua ghé thăm nhà một chuyến. Đô thống đại nhân các người cứ ở Nghi Thành ăn cơm trưa nghỉ ngơi, đến lúc đó, ta và biểu ca sẽ quay lại tập trung cùng đại quân. Nhiều ngày không về nhà, thật là có chút nhớ nhà." Đằng Thanh Sơn cười nói.

Bạch Kỳ đô thống nhướng mày.

Đằng Thanh Sơn lại tiếp tục nói: "Việc này Tông chủ cũng đã thông qua!" Gia Cát Nguyên Hồng, quả thực đã nói qua về việc này nên Đằng Thanh Sơn mới dám nói.

"Tông chủ đã thông qua?" Bạch Kỳ đô thống sắc mặt trầm xuống, khiển trách: "Thanh Sơn! Việc nhỏ của Hắc giáp quân đều là do các bộ phận quan quân phụ trách! Tông chủ hết thấy đều không quản, chỉ có đại sự thì Tông chủ mới nhúng tay vào chủ trì! Loại việc nhỏ như việc người hồi gia này là do ta quản lý! Người mới vào Hắc Giáp quân ta, lần đầu tiên đem quân ra ngoài, đã muốn xem thường quân kỉ?"

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Bạch Kỳ đô thống này lại muốn làm khó hắn rồi.

"Đô thống đại nhân, vừa nãy có ba gã quân sĩ về nhà thăm thân." Đằng Thanh Sơn mở miệng nói, này chính là tiến đến trú phòng, tại trên đường thừa dịp cơm trưa nghỉ tạm thời gian trở về một chuyến, chính là việc nhỏ.

"Bọn họ là quân sĩ bình thường!" Bạch Kỳ đô thống quát: "Còn người là Bách phu trưởng, phải làm gương tốt! Không thể tùy tiện liên. Đồng thời, bọn họ cũng là các binh sĩ lâu năm đã một năm rưỡi chưa hồi gia, người thì sao, đến bây giờ thì mới rời nhà được bao lâu? Hừ, mười bảy tuổi, vẫn không trưởng thành lên đi. Nam nhi chỉ tại tứ phương, lúc nào cũng nhớ nhà?"

Tên Bạch Kỳ đô thống khẩu khí cao cao tại thượng, tùy ý khiển trách Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt trầm xuống: "Việc này, không cần Đô thống đại nhân người phải quản!"

"Việc này ta là quản không được, nhưng việc người rời quân hay không thì ta phải quản! Các binh sĩ lâu năm đều có thể tạm thời về thăm người thân, nhưng tất cả những tân quân đều không được về!" Bạch Kỳ đô thống thanh âm lạnh lùng nói: "Đằng Thanh Sơn, trong lúc hành quân, nếu như người dám kháng quân lệnh, ta là có thể hạ lệnh bắt giữ người! Khai trừ người ra khỏi Hắc Giáp quân! Thậm chí còn giết chết người ngay tại đương trường!"

Đằng Thanh Sơn trong lòng nổi lửa, nhưng vẫn phải nhẫn nại.

"Thằng hỗn đản này, lấy lông gà làm thẻ lệnh!" Đằng Thanh Sơn cũng biết quân kỉ của Hắc Giáp quân là trong lúc hành quân và chấp hành nhiệm vụ, kẻ kháng lại quân lệnh, thì thủ lĩnh có quyền hạ lệnh sát tử! Cái quân lệnh này cũng không có gì là Kỳ lạ. Dù sao, trong những thời khắc mấu chốt lúc chấp hành nhiệm vụ, không thể để quân kỉ bị nhiễu loạn.

Nhưng nhiệm vụ lần này chỉ là đóng quân bình thường.

"Đằng Thanh Sơn, chờ lần sau người tái chấp hành nhiệm vụ, đến lúc đó người muốn thăm người thân, ta không cản trở. Nhưng lần này thì không được." Bạch Kỳ Đô thống ngữ khí "hết sức tha thiết chân thành": "Người phải học cách trưởng thành lên! Nam nhi sao có thể cứ luôn nhớ nhà?"

Đằng Thanh Sơn cũng không nói thêm gì, ghìm cương ngựa lại, ngựa liền chạy chậm lại, lùi xuống phía sau cùng đại quân.

Nhìn Đằng Thanh Sơn lùi xuống phía sau, Bạch Kỳ đô thống đáy lòng cười nhạo: "Tiểu tử muốn đấu với ta? Người chỉ là ngoại nhân, hãy chuẩn bị làm bách phu trưởng thủ hạ của ta cả đời đi, ta sẽ áp chế người cả đời!" Nếu như nói lần đầu tiên nhìn thấy Đằng Thanh Sơn nổi danh, Bạch Kỳ hắn trong lòng mang một tia đổ kị.

Nhưng chứng kiến Thanh cô nương quan hệ thân cận với Đằng Thanh Sơn, Bạch Kỳ ghen đến cháy lòng (ảnh? «ã_ç'§=đồ hỏa trung thiêu) !

Quan cao một bậc có thể đè chết người!

Bạch Kỳ muốn đối phó Đằng Thanh Sơn là rất dễ dàng. Nắm quân kị trong tay, Đằng Thanh Sơn không có cách gì khác. Trừ phi Đằng Thanh Sơn không muốn làm việc trong Hắc Giáp quân.

Đằng Thanh Sơn cười ngửa song song với Đằng Thanh Hổ.

"Thanh Sơn, làm sao vậy?" Đằng Thanh Hổ dò hỏi: "Sắc mặt người không được tốt cho lắm."

"Lần này chúng ta không thể về nhà." Đằng Thanh Sơn sắc mặt rất không đẹp.

"Có chuyện gì xảy ra?" Đằng Thanh Hổ nóng nảy, mấy ngày nay cả hai huynh đệ đều là chờ mong được về nhà một chuyến.

"Là tên Bạch Kỳ, dùng quân kị để chụp mũ, bức ép ta!" Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói: "Thanh Hổ, tên Bạch Kỳ nói như vậy mặc dù là quá phẫn, nhưng nếu chúng ta cãi lệnh hấn thì chính là kháng quân lệnh, hấn có quyền hạ lệnh sát tử chúng ta tại đương trường! Cho nên, chúng ta trước hết chỉ có thể nhẫn nại, chờ lần khác rồi về thăm nhà sau vậy."

Đằng Thanh Hổ tức giận nghiêng răng, cũng không có biện pháp nào khác. Kháng quân kỷ chính là tội lớn Nghi Thành.

Năm trăm quân sĩ Hắc Giáp quân cười trên chiến mã, hạo hạo dang dang phóng đi trên quan đạo rộng lớn, trên đường, bất kể là xa mã của đám phú thương quý môn hay là chiến mã của đám võ giả, đều tấp vào lề đường. Không ai dám cản đường Hắc Giáp quân. Trong lúc nhất thời ngay cả người bán hàng rong cũng không dám rao bán.

"Dừng!" Bạch Kỳ đô thống ra lệnh một tiếng, tất cả nhân mã đều dừng lại.

Tại con đường phía trước, có một nam tử nho nhã mặc trường bào màu trắng, phía sau hấn cũng có không ít vệ binh.

"Bạch Kỳ đô thống, ha ha, đã lâu không gặp." Gã nam tử nho nhã chấp tay nói.

Bạch Kỳ đô thống nhảy xuống ngựa, cũng cười chấp tay: "Dương lão ca, chúng ta đã tới một năm không gặp. Lão ca người cuộc sống thật là tiêu sái a, còn các huynh đệ bọn ta thì ngày nào cũng phơi nắng phơi gió."

"Biết các huynh đệ khổ cực, bốn tòa tửu lâu chung quanh, tiệc rượu toàn bộ đã chuẩn bị rất kỹ." Gã nam tử nho nhã này cười nói.

Ngay lập tức, Hắc Giáp quân đều xuống ngựa, bắt đầu phân tán tiến vào bốn tòa tửu lâu ăn cơm. Bốn tòa tửu lâu này toàn bộ đã được bao trọn, bên trong không hề có bất kì một khách nhân nào. Các quân sĩ Hắc Giáp quân cứ tám người ngồi quanh một bàn, ngồi chật Kỵ cả bốn tòa đại tửu lâu. Còn năm vị Bách phu trưởng bọn Đằng Thanh Sơn, cũng tụ tập ngồi chung một bàn.

Bạch Kỳ đô thống ngồi ăn cơm cùng vị Nghi thành thành chủ kia.

Bên trong nhã gian.

Năm vị Bách phu trưởng bọn Đằng Thanh Sơn ngồi cùng một chỗ.

"Thanh Sơn huynh đệ, cái tên Bạch Kỳ đô thống kia xem thường chúng ta là từ bên ngoài gia nhập. Người cũng đừng để ý. Hấn là loại người lòng dạ hẹp hòi!" Một gã hấn tử đầu trọc thân hình lực lưỡng ngồi uống rượu bên cạnh vừa cười vừa nói với Đằng Thanh Sơn.

"Lão Đỗ, ta xem ra thì việc này không chỉ đơn giản như vậy đâu. Tên Bạch Kỳ kia có ý với Thanh cô nương? Chúng ta lại nhìn không ra?" Điền Đan nó tiếp: "Dám chắc là Thanh cô nương đi lại thân cận với Thanh Sơn huynh đệ cho nên tên Bạch Kỳ kia trong lòng đổ kị, lúc này mới nhắm vào Thanh Sơn huynh đệ như vậy. Chẳng phải chỉ là nhiệm vụ đóng quân thôi sao? Cần gì phải việc bé xé ra to như vậy?"

Đằng Thanh Sơn lại uống rượu, trong lòng có kế hoạch: "Hấn lần trước không cho phép thuyền chuyển Thanh Hổ, ta đã nhượng bộ. Xem ra hấn tướng ta tuổi nhỏ dễ bắt nạt! Nghềnh mũi lên trời mà kiêu vậy!"

Đằng Thanh Sơn dù sao cũng là sống qua hai kiếp: "Ta càng nhượng bộ thì hấn sẽ càng quá phận! Xem ra phải tìm một cơ hội, hảo hảo chấn nhiếp, dạy hấn một bài học, nếu không sau này càng khó chịu. Hơn nữa... Ta cũng không thể làm trái quân kỉ, dạy hấn nhưng vẫn không để cho hấn phản kháng được!" Đằng Thanh Sơn trong lòng thoáng suy nghĩ, liền có kế hoạch.

71. Chương 24: Khu Mỏ Tử Kim

Thiết Liên Sơn là một quả núi lớn phạm vi chừng mười dặm, đương nhiên nếu so với Đại Duyên Sơn thì nhỏ hơn khá nhiều.

Nhưng mà bên trong Thiết Liên Sơn lại ẩn chứa một mỏ vàng rất lớn, đây là nguồn thu nhập lớn nhất của Quy Nguyên tông hiện tại.

Dưới chân núi Thiết Liên Sơn, có một đám mây trăm người tụ tập, trong đó có hai người vẻ ngoài giống hệt nhau, bọn họ đang đứng nghênh đón năm trăm Hắc Giáp Quân từ Giang Ninh quận tới.

"Ha ha, Bạch Kỳ sư đệ!" Từ thật xa, một trong hai người đó đã cất cao giọng hô to.

Bạch Kỳ Đô thống dẫn đầu năm trăm quân sĩ, rốt cuộc cũng đến nơi.

"Quê Đào sư huynh, Quê Khánh sư huynh." Bạch Kỳ xuống ngựa, chấp tay cười.

Huynh đệ Quê Đào, Quê Khánh bây giờ đã hơn bốn mươi tuổi, tại Quy Nguyên tông nổi tiếng là "Quê thị song đao", đệ đệ Quê Đào chính là một gã Đô thống của Hắc Giáp Quân, đã sớm đạt tới Hậu Thiên đỉnh phong, mà đại ca Quê Khánh chính là thành chủ của Hoa Phong thành, thực lực không hề thua kém đệ đệ của hấn.

Ông nội của hai người huynh đệ bọn họ chính là một vị trưởng lão tại Quy Nguyên tông, thực lực sâu không thể lường, mà hai người này lại càng là trụ cột của Quê gia, trong Quy Nguyên tông cũng có không ít đệ tử của Quê gia, người bình thường cũng không dám ức hiếp đệ tử của Quê gia.

"Bạch Kỳ sư đệ, những chiến mã này không có cách nào mang lên núi được, những chiến mã này tạm thời giao cho ta chứ." Quê Khánh cười nói.

"Ha ha, trong ba tháng ở đây, phải nhờ sư huynh chiêu cố những con chiến mã này vậy." Bạch Kỳ cười nói.

"Hấn là như vậy." Quê Khánh vung tay lên, phía sau hấn không ít vệ binh lập tức chạy tới bắt đầu dẫn ngựa. hơn năm trăm chiến mã được tập trung tại một chỗ dưới chân núi, từ vệ binh của Hoa Phong thành chọn ra một vài người chăm sóc chúng.

"Đi, lên núi."

Lập tức, cả đám người Đằng Thanh Sơn liền đi lên núi.

Đằng Thanh Sơn cùng với bốn gã Bách Phu trưởng khác đi cùng một chỗ.

"Chỗ Thiết Liên Sơn này chính là bảo bối lớn nhất của Quy Nguyên tông chúng ta, đến cả đám Thanh Hồ Đảo kia cũng phải giương mắt thềm nhìn tòa bảo khố trong núi này, chỉ là giương mắt thềm cũng vô dụng, tòa bảo khố trong núi này chính là ở trong phạm vi của Giang Ninh quận." Người lớn tuổi nhất trong năm Bách Phu trưởng, Đỗ Hồng khen: "Bên trong núi này đều có hoàng kim a!"

"Hoàng kim thì tính làm gì, ở sâu bên trong mỏ vàng này còn có một khối quặng Tử Kim nhỏ ấy chứ." Hán tử cao gầy Vạn Phàm nói.

"Quặng Tử Kim?" Đằng Thanh Sơn dò hỏi: "Đó là cái gì?"

Trên đường đi, Đằng Thanh Sơn đã có những hiểu biết đại khái về mỏ vàng ở Thiết Liên Sơn, chỉ là không biết đến mỏ quặng Tử Kim thôi.

Diễn Đan ở bên cạnh giải thích: "Thanh Sơn lão đệ, mỏ vàng này phạm vi rất lớn, đương nhiên mức độ khó khăn khi khai thác vàng cũng không thấp, mà ở chỗ sâu bên trong mỏ quặng có một chỗ không có hoàng

kim, mà toàn là Tử Kim! Tử Kim, Tần Lĩnh Thiên Đế trong truyền thuyết, năm xưa hiệu lệnh thiên hạ chính là dùng Thiên Kiếm, hoàn toàn làm từ Tử Kim! Chắc chắn, một lượng Tử Kim chính là tương đương với một trăm lượng hoàng kim, hơn nữa Tử Kim rất nặng, một thanh Thiên Kiếm kia phải làm từ trên trăm cân Tử Kim. Đó chính là mười vạn lượng hoàng kim a, nhưng đó chính là bảo vật vô giá!”

”Bình khí của Tần Lĩnh Thiên Đế, chính là dù làm từ sắt vụn cũng đều làm bảo vật vô giá a!” Bên cạnh có người nói thêm vào.

”Kì thực Tử Kim không thích hợp làm binh khí, Tần Lĩnh Thiên Đế mặc dù có Thiên Kiếm nhưng binh khí thực tế của Tần Lĩnh Thiên Đế chính là một đôi bàn tay. Thiên Kiếm chỉ là đại biểu cho địa vị của hắn mà thôi, luận về độ cứng rắn thì Tử Kim so với huyền thiết còn kém một chút. Bất quá Tử Kim tượng trưng cho địa vị tôn sùng, một vài người thương nhân giàu có hoặc là đám người Tông chủ một vài tông phái cũng thích dùng Tử Kim, đó là thể diện a!” Vạn Phạm nói thêm.

Đằng Thanh Sơn nghe xong cũng hiểu thêm được không ít.

Tử Kim sở dĩ quý giá, đó chính là từ mặt mũi.

Đường đường là Tần Lĩnh Thiên Đế, từ cổ chí kim, Tần Lĩnh Thiên Đế thống nhất thiên hạ, xây dựng lên Cửu đỉnh tượng trưng cho Cửu Châu, người người bái lạy, mà Tần Lĩnh Thiên Đế dùng vật dụng mình yêu thích chính là Thiên Kiếm làm từ Tử Kim để hiệu lệnh thiên hạ, độ quý báu của Tử Kim đã đạt đến tột cùng.

Dùng Tử Kim là có thể diện a!

”Bạch Kỳ sư đệ, nghe nói lúc tranh đoạt Bách Phu trưởng có một người mười sáu tuổi tên Đằng Thanh Sơn hả, a, lúc này hắn đã mười bảy tuổi rồi. Hắn liên tiếp đánh bại không ít người, ngay cả đệ tử đắc ý của Ngụy Vu Nhai lão tiền bối là Nhạc Tùng cũng thua ở dưới tay hắn, nghe nói hắn có trong doanh người?”

Âm thanh từ phía trước truyền đến làm cho Đằng Thanh Sơn không khỏi ngẩng đầu lên.

Bạch Kỳ cùng với hai anh em Quế huynh đi cùng một chỗ, lúc này Bạch Kỳ liền xoay người, mang theo Quế huynh đệ đi tới.

”Bốn vị này, hai vị sư huynh cũng từng biết qua, người mới này chính là Đằng Thanh Sơn.” Bạch Kỳ hướng vào Đằng Thanh Sơn nói, ”Thanh Sơn, vị này chính là Hoa Phong thành Thành chủ Quế Khánh đại nhân, vị này chính là Quế Đào Đô thống.”

Hoa Phong thành Thành chủ Quế Khánh kia vừa nhìn thấy Đằng Thanh Sơn, nhất thời niềm nở nói: ”Thanh Sơn huynh đệ, ta ở Hoa Phong thành cũng nghe đến đại danh của ngươi, ha ha, ngươi cùng với Vân sư đệ tuổi tác không chênh lệch, thực lực lại kinh người như vậy, ta xem tương lai Quy Nguyên tông ta sẽ dựa vào mấy người Vân sư đệ, ngươi, Tang Phong sư đệ các ngươi đó.”

Bạch Kỳ Đô thống sắc mặt nhất thời trầm xuống.

”Ca, Bạch Kỳ sư đệ bây giờ thực lực cũng đột nhiên tăng mạnh! Ta nghe nói Triều Dương Cửu Thương của hắn đã sớm đại thành, thực lực so với Tang Phong sư đệ tựa hồ không hơn kém nhau nhiều lắm.” Quế Đào Đô thống vừa cười vừa nói.

Bạch Kỳ Đô thống lúc này mới lập tức cười tươi, nói: ”Triều Dương Cửu Thương này của ta, tại vài ngày trước trên Long Cương ngắm mặt trời lên, ngẫu nhiên lĩnh ngộ, chỗ khó khăn cuối cùng của Triều Dương Cửu Thương cũng đã thấy được, nếu như ta có thêm chút thời gian luyện tập hơn, liền sẽ thông hiểu đại thành. Đường nhiên so sánh cùng với Tang Phong sư huynh, ta vẫn còn kém một chút.” Tuy rằng nói khiêm tốn, nhưng thật ra trên mặt lại mơ hồ có chút đắc ý.

Ngộ được ra thương pháp, Bạch Kỳ cũng có chút đắc ý.

”Ồ? thật sự chúc mừng sư đệ” Quế Đào, Quế Khánh hai người có chút kinh ngạc.

”Đúng rồi, sư đệ, canh giữ mở vàng an bài thế nào?” Quế Đào nói ”Việc này bây giờ nên sắp xếp cho ổn thỏa, sáng sớm mai nhân mã của doanh trại chúng ta phải quay về Giang Ninh quận rồi!”

"Chuyện này đương nhiên rồi" Bạch Kỳ quay người phân phó "Điền Đan, người suất lĩnh một trăm quân sĩ dưới trướng người phụ trách khu mỏ số một!"

"Dạ" Điền Đan khom người.

"Đỗ Hồng, người suất lĩnh một trăm quân sĩ dưới trướng phụ trách khu vực mỏ vàng số hai ở phía nam!"

"Dạ" Đỗ Hồng cúi người.

"Lưu Hòa! Người suất lĩnh một trăm quân sĩ dưới trướng phụ trách khu mỏ vàng số ba ở phía tây!"

"Dạ" Lưu Hòa vốn lùn này khom người.

"Vạn Phàm Tường, Người suất lĩnh một trăm quân sĩ dưới trướng phụ trách khu mỏ vàng số bốn sau cùng!"

"Dạ" Vạn Phàm Tường cao gầy cúi người.

Lúc này, trong năm Bách Phu trưởng chỉ còn Đằng Thanh Sơn chưa nhận nhiệm vụ.

Quê Khánh đứng bên kinh ngạc "Sư đệ, người định để Thanh Sơn huynh đệ dẫn nhân mã phụ trách khu mỏ Tử Kim? Thanh Sơn huynh đệ vừa mới lĩnh binh, cũng là lần đầu lại trấn thủ, còn chưa quá quen thuộc, ta thấy... đổi người khác đi"

"Không cần! Thực lực Thanh Sơn không tệ, tin chắc hắn làm tốt" Bạch Kỳ đô thống nhìn Thanh Sơn "Thanh Sơn, phải không"

Đằng Thanh Sơn chấp tay lĩnh mệnh.

Hôm sau, Quê Đào đô thống dẫn năm trăm quân sĩ dưới trướng quay về Giang Ninh quận thành. Còn đám nhân mã bọn Đằng Thanh Sơn đóng quân lại ở Thiết Liên Sơn. Kì thật ngoài Hắc Giáp quân ra còn có gần ngàn binh vệ từ Hoa Phong thành và Nghi thành hỗ trợ canh giữ.

Có điều trách nhiệm ở khu mỏ Tử Kim rất lớn, không cho phép binh vệ thông thường nhúng tay vào.

Trong mắt Quy Nguyên tông, Hắc Giáp quân mới đáng được tín nhiệm nhất.

Buổi sáng, Đằng Thanh Sơn bước đi trên núi Thiết Liên Sơn. Trên núi có không ít quân sĩ Hắc Giáp quân, binh vệ cùng các nhân công đào đãi vàng.

"Tử Kim quý trọng vô cùng, một lượng Tử Kim bằng trăm lượng Hoàng Kim, hoặc là một vạn lượng bạc trắng. Một bình dân thông thường một năm thu vào mười mấy hai mươi lượng bạc. Một lượng Tử Kim, cả đời bọn họ cũng không làm ra nổi. Tử Kim làm động lòng người, vì Tử Kim liều mạng cũng không ít" Đằng Thanh Sơn khi nhận nhiệm vụ, hoàn toàn hiểu được canh giữ khu mỏ Tử Kim là việc xúi quẩy! Cực khổ rồi!

Bảo vệ tốt, không gặp rắc rối đó là bổn phận của người, không được khen thưởng.

Nhưng một khi có rắc rối, đó là người không tròn trách nhiệm, phải chịu phạt!

Cho nên "khu mỏ Tử Kim" là nơi khó chơi, phụ trách canh giữ ở đây chính là chịu khổ.

"Tên Bạch Kỳ này xem ra đã thực sự chủ tâm chơi ta đến cùng rồi" Đôi mắt Đằng Thanh Sơn từ từ híp lại, tăng tốc đi nhanh tới phía đông.

"Đại nhân" binh vệ, quân sĩ Hắc Giáp quân ở bên thấy Đằng Thanh Sơn đều cung kính hành lễ.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu, tiếp tục đi tới.

Làm một võ giả mỗi ngày đều phải khổ luyện, muốn đứng vững ở thế giới này phải dựa vào thực lực. Luyện tập buổi sáng sớm cơ hồ đã thành thói quen của quân sĩ Hắc Giáp quân. Đương nhiên, các Đô Thống, Bách Phu trưởng cũng tập luyện buổi sáng.

"Ha ha... lão Đỗ, thương của người tuy thể lớn lực mạnh nhưng tốc độ khiếm khuyết không ít. Người còn phải cố gắng khổ luyện đi" Tiếng cười lớn từ phía Đông truyền lại, Đằng Thanh Sơn vừa nghe đã nhận ra là giọng của Bạch Kỳ đô thống. Đến gần hơn một chút, Đằng Thanh Sơn liền nhìn thấy...

Ở phía xa, bốn vị Bách Phu trưởng cùng Bạch Kỳ đô thống đều ở đó.

Trong đó Đỗ Hồng Anh ngã dưới đất, lúc này đang chống thương đứng dậy, có vẻ như bị thương ở chân.

"Luận bàn?" Đằng Thanh Sơn cười.

Trong Hắc Giáp quân Bách Phu trưởng, Đô Thống, Thống Lĩnh đều là nhất lưu võ giả. Để nâng cao thực lực, Hắc Giáp quân cho phép Bách Phu trưởng, Đô Thống, Thống Lĩnh bàn luận với nhau. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là... không được giết người.

"Thanh Sơn, chúng ta đang tập luyện buổi sớm, người sao giờ mới tới?" Điền Đan từ xa đã gọi, trong năm người, hắn và Đằng Thanh Sơn quan hệ tốt nhất.

"Ta ở chỗ ta tập luyện thương pháp một lúc" Đằng Thanh Sơn cảm thương bước lại, sau đó nhìn Bạch Kỳ đô thống "Thương pháp của Bạch Kỳ đô thống quả nhiên lợi hại, đến lão Đỗ cũng không phải là đối thủ! Nghe nói "Triều Dương Cửu thương" của Đô Thống đại nhân đã đại thành, không biết có dám luận bàn tỉ thí với thuộc hạ?"

Thanh âm của Đằng Thanh Sơn vang vang, xung quanh không ít quân sĩ Hắc Giáp quân, binh vệ phổ thông cùng với các lao công đều nghe thấy.

Dám?

"Dám" và "nguyện ý" là hai ý tứ khác nhau.

Đằng Thanh Sơn hỏi "có dám", ý khiêu khích quá rõ, nếu Bạch Kỳ đô thống không đáp ứng, vậy nghĩa là hắn không dám tỉ thí với Đằng Thanh Sơn. Một võ giả không có đảm lượng, sau này trong Hắc Giáp quân sẽ bị người ta cười nhạo sau lưng.

"Thanh Sơn huynh đệ thật là..." bốn Bách Phu trưởng bọn Điền Đan đều cười thầm.

Xung quanh không ít quân sĩ Hắc Giáp quân thấy thế mắt cũng sáng lên.

Bạch Kỳ đô thống rốt cuộc có dám không?

Bạch Kỳ đô thống mặt đỏ mặt tía tai, tiếp đó cười ha hả "Đằng Thanh Sơn! Người tuổi nhỏ nhỏ lúc tranh đoạt Bách Phu trưởng liền tiếp đánh bại mấy người, cuồng vọng tự đại cũng là chuyện bình thường. Nhưng hôm nay ta là Đô Thống sẽ cho người biết cái gì gọi là Thiên ngoại hữu thiên!"

72. Chương 25: Đô Thống Đại Nhân, Ngài Không Có Việc Gì Chứ?

Bạch Kỳ đô thống cười nhạt nói: "Đằng Thanh Sơn này, người từ nhỏ đến lớn sống nơi núi rừng, sợ rằng chưa từng gặp qua trường thương đại cao thủ chân chính, hôm nay có bao nhiêu tài nghệ cứ trở hết ra đi. Hôm nay ta sẽ tặng người 1 chút kiến thức để người biết như thế nào là uy lực của trường thương đẳng thượng". Bạch Kỳ đô thống cười tươi 1 cách ngạo nghễ và lập tức đi đến một mảnh đất trống trải.

"Thuộc hạ đích thực đang rất chờ mong", Đằng Thanh Sơn cũng cười mỉa ý tứ, cầm lấy trường thương của mình đi đến chỗ Bạch Kỳ đô thống và đứng với tư thế lâm trận đợi chờ.

Trong lúc này, không ít Hắc giáp quân cũng tò mò ào đến.

"Thanh Sơn cùng Bạch Kỳ đô thống tỷ thí sao?" Đằng Thanh Hổ chạy ào đến mắt long lanh: "Quả thật cũng đã đến thời điểm Thanh Sơn và Bạch Kỳ đô thống so tài rồi".

Quân sĩ Hắc giáp cũng nhỏ to luận bàn: "Thanh Hổ, người đã đến rồi hả. Người đoán xem Thanh Sơn đại nhân có thể thắng sao?"

"Ừ, cứ yên tâm, Thanh Sơn chắc chắn sẽ thắng, các người nhìn tốt lắm đó."

Ào một cái, xung quanh vị trí Bạch Kỳ đô thống cùng Đằng Thanh Sơn Bách phu trưởng tỷ thí đã có cả trăm mạng binh lính hiếu kì đứng xem.

"Hừ, tên Đàng Thanh Sơn hôm nay đã dám trêu vào ta. Tên tiểu tử này vừa đến Hắc Giáp quân mà đã dám quấy rầy Thanh Thanh sư muội, cứ tưởng mình thật sự là thiên tài. Hôm nay ta nhất định phải dạy dỗ hắn ra trò, tối thiểu cũng phải nằm liệt giường một hai tháng, cho hắn biết thân thủ của ta lợi hại ra sao". Bạch Kỳ đô thống cố nén lửa giận đùng đùng trong lòng, dù sao hắn cũng không dám nhân cơ hội này ra tay hạ sát Đàng Thanh Sơn, bởi vì trong Hắc giáp quân có lệnh cấm không được thừa dịp "đấu giao hữu" mà xuống tay giết người.

"Đàng Thanh Sơn, ngươi đã chuẩn bị xong chưa" Bạch Kỳ đô thống một thân trang phục đen tuyền, cầm trong tay trường thương cũng màu đen, tỏa ra 10 phần ngạo khí.

"Đô thống đại nhân cứ ra tay, để cho thuộc hạ biết được bản lĩnh kinh người của đại nhân" Đàng Thanh Sơn cũng một thân trang phục màu đen, cầm thương cười tủm tỉm. Quả thật, trong giọng nói của Đàng Thanh Sơn tỏa ra hàm ý khinh thường, làm cho Bạch Kỳ đô thống giận điên lên.

"Hừ"

Sau 1 tiếng hừ lạnh lùng, Bạch Kỳ đô thống đạp mạnh chân phải xuống đất, cả người như 1 mũi tên chớp mắt vượt qua khoảng cách mấy trượng, trường thương trong tay đâm thẳng về phía trước như độc xà tấn công, mang theo tiếng rít chói tai, trực tiếp nhắm vào ngực Đàng Thanh Sơn xia tới.

Đối mặt với chiêu đầu tiên này, Đàng Thanh Sơn lại nở một nụ cười.

Hô.

Đàng Thanh Sơn tay phải cầm thương đặt song song theo người, chân điểm nhẹ xuống đất và xoay người, chớp mắt dễ dàng tránh khỏi 1 thương hiểm độc.

"Xuất thương" Bạch Kỳ đô thống tức giận gầm lớn, đồng thời trong tay trường thương trực tiếp quét ngang vào thân thể Đàng Thanh Sơn.

Đàng Thanh Sơn nhẹ nhàng nhảy lên cao, đồng thời điểm chân phải vào cán thương của Bạch Kỳ đô thống để cho nó lệch sang 1 bên, đồng thời cười vang nói: "Đô thống đại nhân, thuộc hạ thực lực bình thường, nhưng bằng mấy đường thương thô thiển này mà bắt thuộc hạ bị thương thì thật khó có khả năng. Ngài có thể xuất ra thương pháp nào lợi hại hơn 1 chút được không?"

Bạch Kỳ giận dữ, liên tục 3 bước áp sát Đàng Thanh Sơn, "Phốc" trường thương nháy mắt đâm thẳng đến, tỏa khí bạo liệt như sấm điện, làm cho một ít lá khô bay tung lên.

"Xem ta xuất chiêu đây", Đàng Thanh Sơn cười nhạt và cuối cùng cũng ra tay.

"Hô"

Trong nháy mắt, trường thương biến thành ngàn vạn tia sáng kì ảo, chỉ nghe phát ra tiếng vang:

"Thương, thương, thương..." liên tục mấy tiếng va chạm, trường thương của Bạch Kỳ đô thống liên lệch hẳn sang 1 bên. Đối mặt với bóng thương đáng sợ này, Bạch Kỳ đô thống sợ đến nỗi ngã bệt xuống đất, tay trái cầm thương muốn bị bắn ngược ra phía sau.

Phốc xích.

Ngay khi 1 đạo thương ảnh trườn đến ngực của Bạch Kỳ, thì may mắn của Bạch Kỳ chính là mượn lực của tay trái đang bật về phía sau để tăng tốc độ tránh né ra xa hơn.

"Thương đầu ảo ảnh, hình tượng như một đóa hoa lửa", "Thương nhanh không tưởng được"

Xem qua màn thương đầu tiên, mọi khán giả đều sợ hãi than thán, Đàng Thanh Sơn đối mặt với công kích trực diện của Bạch Kỳ đô thống ngay từ đầu đều không thèm xuất thương, mà chỉ tránh né, ngay khi hắn xuất chiêu thương đầu tiên thì Bạch Kỳ đô thống đã nằm ở thế hạ phong.

Bạch Kỳ đô thống vỗ mạnh vào 1 gốc đại thụ ở gần đấy thì mới mượn lực xoay người đứng thẳng lên được, vùng ngực ở trang phục màu đen của hắn đã bị đâm rách, lộ ra áo lót màu trắng phía trong. Bạch Kỳ đô thống bộ dáng có chút chật vật, cầm thù nhìn vào Đàng Thanh Sơn đang đứng ở phía xa: "Thương pháp cực nhanh, thật là... không ngờ Đàng Thanh Sơn vẫn còn có tuyệt chiêu xạ kích ẩn giấu".

Một chiêu vừa xuất ra là "Hỏa thụ ngân hoa", chính là Đằng Thanh Sơn tự nghiên cứu và tổng kết ra từ Liệt Hỏa thương quyết.

"Tên Thanh Sơn này thật sự lợi hại, các chiêu thức đơn giản mà hắn phô diễn khi tranh đoạt chức Bách phu trưởng... so với chiêu thức huyền ảo vừa rồi... hoàn toàn không cùng 1 loại a!!"

"Xem ra, hôm nay Bạch Kỳ đô thống đã muốn ngã lăn ra rồi".

"Bạch Kỳ đô thống bình thường lúc nào cũng kiêu ngạo, chúng ta không phải là đối thủ của hắn, nhưng hôm nay Đằng Thanh Sơn lại đại diện chúng ta ra mặt dạy dỗ hắn, để cho hắn biết rằng đám Bách phu trưởng chúng ta không phải lúc nào cũng có thể chọc giận được a!!"

Cả đám người đứng xem đều nhỏ to bàn luận về cuộc chiến đang diễn ra. Ai nấy đều tỏ ra khoái chí khi thấy bộ dáng vất vả của Bạch Kỳ đô thống, khác hẳn với phong thái cao cao tại thượng hàng ngày của hắn.

Bạch Kỳ liếc mắt nhìn vào đám quân sĩ đang bình luận về cuộc chiến, sắc mặt không khỏi ửng đỏ lên. Hôm nay hắn đích thực là mất mặt rồi!!

Bạch Kỳ ánh mắt phát lạnh: "Hôm nay phải hết sức cẩn thận rồi, nếu không có thể lật thuyền trong ao à".

Đằng Thanh Sơn nhìn Bạch Kỳ, trong lòng âm thầm cười lạnh, vừa rồi hắn hoàn toàn có cơ hội đánh trọng thương để đả bại Bạch Kỳ. Bất quá, như vậy thì quá đơn giản. Để cho Bạch Kỳ thua, nhưng không đạt được mục đích của mình, cơ bản là không hay: "Hôm nay, lúc này, phải làm cho Bạch Kỳ biết đau đớn, biết sợ hãi, để sau này có cho vàng cũng không dám chọc giận ta".

Đằng Thanh Sơn đồng thời cười vang nói: "Đô thống đại nhân, khi nào người mới xuất chiêu lợi hại đây? Tuy đối với người dưới trướng, cũng không nên khiêm tốn quá ah".

"Người không phải muốn ta xuất ra "Triều dương cửu thương" chứ?" Bạch Kỳ đô thống hít một hơi, thu liễm hơi thở, một chút điểm chân nhẹ nhàng, cả người thoáng chốc lướt tới, ngay khi chỉ còn cách Đằng Thanh Sơn 3 trượng, thì:

"Oanh"

Bạch Kỳ con mắt trợn trừng, sắc mặt dữ tợn, phảng phất một người điên, trường thương trong tay đang mềm nhẹ, bỗng chốc trở nên bạo mãnh, tiếng bạo khí vang lên, lá khô xung quanh bay tán loạn, trường thương phảng phất như một hắc giao long đang gào thét hướng Đằng Thanh Sơn đánh tới.

À ra thế! Đằng Thanh Sơn cặp mắt sáng ngời, tự nhủ: "Triều Dương cửu thương này quả thật cũng có chỗ đặc biệt" Đồng thời, Đằng Thanh Sơn thi triển ra chiêu Như ảnh Tùy Hình.

"Hưu"

Thương ảnh bắn đến như một mũi tên, đơn giản và sắc bén.

"Thương"

Nhẹ nhàng 2 thanh trường thương va chạm, nhưng Bạch Kỳ cảm giác thanh trường thương trong tay như chìm hẳn vào dòng suối đang chảy mạnh, không Kim hãm nổi nên trường thương bị bật hẳn sang bên.

Bạch Kỳ sắc mặt đại biến, nổi giận gầm lên một tiếng: "Bát vân kiến nhật", trường thương trong tay nháy mắt trở nên mềm mại, phảng phất như mây mù nhu hòa, hướng thẳng vào Thanh Sơn đâm tới, trong nháy mắt tốc độ trường thương đột ngột tăng lên, khí thế tỏa ra cực kì bá đạo, so với đường thương trước đây thì đáng sợ hơn rất nhiều.

"Bát vân kiến Nhật" là chiêu đặc thù tối thượng của Triều Dương cửu thương, tâm ý cảnh đều dung hợp vào chiêu thương này.

Nhưng bất quá, tuyệt chiêu Bát Vân Kiến Nhật này của Bạch Kỳ đô thống thực ra cũng chỉ có đôi chút thành tựu mà thôi.

"Ha ha..." Đằng Thanh Sơn vui vẻ xuất ra tiếng cười, đồng thời đơn giản đâm về trước một kích. Vừa nhìn vào thì đường thương này cũng khá đơn giản, nhưng tốc độ lại nhanh đến kinh ngạc, không khí xung quanh đều phát ra tiếng rít bén nhọn đến chói tai.

”Năm vạn cân lực đạo!”

Đặng Thanh Sơn ánh mắt ngời sáng, với chiêu này hẳn muốn cho đối phương thua một cách thảm bại, trực tiếp xuất ra một thương mạnh đến năm vạn cân lực đạo. Lúc trước, chỉ dùng một vạn cân khí lực kết hợp với chiêu Như ảnh Tùy Hình mà đã cùng Nhạc Tùng bắt phân thắng bại, thì lần này với năm vạn cân khí lực, Bạch Kỳ như thế nào có thể chống đỡ nổi??

Phốc!

Trường thương xuất ra toàn lực đạo âm lãnh, đập thẳng vào một bên thương của Bạch Kỳ, dư lực đánh thẳng vào mặt đất, nhất thời đất đá vỡ tung ra và văng mạnh đi tứ phía, quân sĩ đang xem cuộc chiến lật đật nhảy bật đi né tránh.

”Không có khả năng” Bạch Kỳ sắc mặt đại biến.

”Buông tay”, Đặng Thanh Sơn chợt quát lên một tiếng, Luân Hồi thương tiếp tục phát động, đánh thẳng vào vị trí ở phía trên, gần với tay phải đang cầm thương của Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ cảm giác tay phải phát ra một trận đau nhức dữ dội, không còn làm chủ được cơ thể, trường thương tuột tay bay vèo sang một bên.

Bồng!

Cặp mắt Bạch Kỳ trở nên trợn trừng trắng dã, cả người trực tiếp bị đánh bay đi, miệng phun ra một ngụm máu tươi, đó cả người rơi ầm trên mặt đất, thân thể lấm lem đất cát, lăn lộn cùng với lá khô rơi, thậm chí không kể xiết.

”Làm sao lại như vậy được?? Ta làm sao lại có thể như vậy được??” Bạch Kỳ nằm té lăn trên mặt đất, tay phải máu tươi chảy đầm đề, hẳn không thể ngờ được mình hoàn toàn bị Đặng Thanh Sơn hạ gục chỉ trong một chiêu như vậy, hẳn cũng không thể ngờ được tuyệt chiêu ”Bát vân kiến nhật” của mình cũng bị Đặng Thanh Sơn dễ dàng phá giải bằng một chiêu thức đơn giản.

Nhìn ra xa xa thấy một thanh trường thương nằm tro trọi trên mặt đất.

”Thanh Sơn đại nhân, tuyệt hảo thương pháp”

”Vừa rồi ta còn không thấy rõ, chẳng biết cách nào mà trường thương của Đô thống đại nhân bị đánh bay đi”.

”Thanh Sơn đại nhân quả thật là lợi hại!”

Ba quân tướng sĩ không ngớt miệng bình luận.

Thanh Sơn xuất ra năm vạn cân khí lực, trong nháy mắt thi triển ”Như ảnh tùy Hình” tuyệt chiêu, tốc độ cực nhanh. Trong mắt bọn quân sĩ dự khán, chỉ thấy thương ảnh trong tay Đặng Thanh Sơn chợt lóe sáng, rồi trường thương trong tay Bạch Kỳ vút bay đi, đồng thời cả người Bạch Kỳ bị đánh văng lông lốc.

Quả thật là không ở cùng một cấp độ à!!

”Đô thống đại nhân, đây thật là ”Triều Dương cửu thương” của người hử??” Đặng Thanh Sơn đi đến thân hình đang nằm trên mặt đất của Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ thân thể run lên, mắt nhìn trừng trừng vào Đặng Thanh Sơn.

”Người, người...” Bạch Kỳ một tay chùi khóe miệng đầm máu, một tay vịn lấy cành cây đại thụ để đứng lên.

Đặng Thanh Sơn vừa rồi đột nhiên ập lại tới gần, làm Bạch Kỳ cả kinh lùi từng bước, sợ hãi quát: ”Người muốn gì...?” Vào thời điểm này mà nói, Bạch Kỳ quả thật đã quá kinh sợ Đặng Thanh Sơn rồi.

”Không có gì.” Đặng Thanh Sơn tới gần Bạch Kỳ, hạ thấp giọng nói: ”Bạch Kỳ đô thống, ngươi là đô thống, ta là Bách phu trưởng! Bất quá... ngươi cũng đừng ép người người quá đáng. Sau này cuộc sống của chúng ta tại Hắc giáp quân quả thật là còn dài, ngươi cũng không nên quá phận, coi chừng thuộc hạ của ngươi không thể kiềm chế, biết đâu lại có chút chuyện máu lửa vương vào bản thân mình, có đúng không??”

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt tỏa khí sắc bén như đao, nhìn chăm chăm vào mắt Bạch Kỳ ở khoảng cách gần.

Bạch Kỳ đột nhiên rùng mình.

Hắn có cảm giác trong giọng nói của Đằng Thanh Sơn bùng bùng sát khí và nghĩ thầm: "Tên Đằng Thanh Sơn này nói có lẽ đúng, hắn dường như rất già dặn, nhưng dù sao cũng chỉ mới 17 tuổi, nếu ta truy bức hắn đến đường cùng, không chừng hắn sẽ giận dữ âm thầm ra tay giết ta". Trong Thế giới đầy vũ lực này, chính là cường giả vi tôn, đôi khi bất chấp cả kỷ luật của quân đội.

Nếu Đằng Thanh Sơn âm thầm ra tay giết người mà không ai thấy, thì lấy gì mà đòi lại công đạo cho Bạch Kỳ đô thống??

Trước đây Bạch Kỳ đô thống hoàn toàn không sợ hãi, vì hắn cho rằng mình có thực lực cường đại hơn Đằng Thanh Sơn, nhưng qua chuyện này, hắn đã hiểu được thực lực 2 người đã quá chênh lệch.

"Đô Thống đại nhân, ngài không có việc gì chứ?" Đằng Thanh Sơn đột nhiên lớn tiếng với giọng nói hòa hoãn.

Bạch Kỳ thoáng thay đổi sắc mặt và liền phản ứng: "Không có việc gì, chỉ là bị thương nhẹ thôi". Nói xong, hắn cúi gầm mặt đi nhạt thanh trường thương của mình lên.

73. Chương 26: Kẻ Trộm Vàng

Thực lực mạnh mẽ, sẽ được kính trọng, sùng bái.

"Uy lực một thương cuối cùng của Bạch Kỳ Đô thống hết sức kinh người, thật là không nghĩ tới, Thanh Sơn huynh đệ không ngờ lại đơn giản phá giải hết, còn đánh bay binh khí trong tay Bạch Kỳ Đô thống." Bách phu trưởng Vạn Phàm Tường cao gầy khâm phục nói.

"Thanh Sơn hẳn ở trong lớp trẻ, phỏng chừng có thể xếp hàng ba người đứng đầu" Bách phu trưởng Điền Đan cũng nói.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn cảm luân hồi Thương đang đi tới.

"Thanh Sơn lão đệ, một Thương cuối cùng của ngươi, so với lúc trước tranh đoạt Bách phu trưởng mạnh hơn nhiều lắm. Xem ra, lúc tranh đoạt Bách phu trưởng ngươi che dấu thực lực rồi a" Điền Đan cười tiến lên nghênh đón, Đằng Thanh Sơn cười nói "Điền Đan lão ca, ta khi đó không tu luyện "Mãng Ngưu Đại Lực quyết" cho nên thực lực hơi yếu, không thể không nói "Mãng Ngưu Đại Lực quyết" này so với bí tịch trước đây ta tu luyện, phải lợi hại hơn nhiều!"

"Ngươi tu luyện chính là "Mãng Ngưu Đại Lực quyết"?"

Bốn gã Bách phu trưởng khác đều hơi kinh sợ.

Bởi vì có thể trở thành nhất lưu võ giả, nội kinh phải hùng hậu, nhất định phải có bí tịch riêng mình. Theo Điền Đan, Vạn Phàm Tường bốn vị Bách phu trưởng thấy, Đằng Thanh Sơn hẳn là có bí tịch nội kinh của riêng mình sở hữu mới đúng.

"Đương nhiên là nhờ nó, nếu không, như thế nào lại đề thăng nhiều như vậy" Đằng Thanh Sơn nói.

"Vậy ngươi tu luyện đến tầng thứ mấy mà uy lực lớn như vậy?" Điền Đan hỏi.

"Tầng thứ tám." Đằng Thanh Sơn nói.

Tứ đại Bách phu trưởng nhìn nhau, trợn mắt há hốc mồm!

"Mãng Ngưu Đại Lực quyết" uy lực đúng là lớn, nhưng là lại khó luyện, muốn luyện đến tầng thứ tám, kì kinh bát mạch cũng gần như toàn bộ đã thông hết.

"Khó trách!"

”Thanh Sơn hần sợ là ném qua thiên tài địa bảo gì rồi”

Bốn gã Bách phu trưởng hoàn toàn hiểu được Đằng Thanh Sơn vì cái gì trở nên mạnh mẽ như vậy.

Đằng Thanh Sơn thấy thế, âm thầm gật đầu ”Ồ trong Hắc Giáp Quân ta cũng không có thể hoàn toàn che dấu thực lực, cũng cần thiết phải triển lộ một chút, tài năng mới có thể tìm được trọng dụng! ”Mãng Ngưu Đại Lực quyết” tầng thứ tám, hẳn có thể khiến cho mọi Hậu thiên cao thủ coi trọng rồi” Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì Đằng Thanh Sơn vừa rồi sử dụng ngũ vạn cân khí lực.

”Mãng Ngưu Đại Lực quyết” tầng thứ tám, nội kinh bạo phát trong khoảnh khắc, cũng đạt gần ngũ vạn cân khí lực.

Dựa vào lực lượng của tầng thứ tám này, Đằng Thanh Sơn rất tự tin cùng với bất kì một Hậu thiên cao thủ nào giao thủ! Về phần thực lực thực sự, chỉ có lúc đối mặt nguy hiểm, Đằng Thanh Sơn mới để lộ ra!

Trận chiến vài ngày trước của Đằng Thanh Sơn với Bạch Kỳ Đô thống âm thầm truyền nhanh khắp toàn bộ khu vực khai thác mỏ. Ánh mắt của các quân sĩ Hắc Giáp Quân, các binh vệ trú thủ trợ giúp nhìn Đằng Thanh Sơn đều biến hóa. Người người tôn sùng, ngưỡng mộ Đằng Thanh Sơn. Đặc biệt các vệ binh của Nghi Thành lại càng vì thế mà kiêu ngạo!

Đằng Thanh Sơn là người Nghi Thành, các binh vệ Nghi Thành đương nhiên tự hào, kiêu ngạo!

Đêm! Một mảnh đen tối, không có sao đêm, không có ánh trăng. Khắp nơi trong khu thác mỏ này lập tức thấp lửa đốt đuốc, các binh vệ gác đêm cũng đi tuần tra.

Một hán tử tuổi còn trẻ bò trong lùm cỏ, ánh mắt sáng ngời nhìn nơi binh vệ tuần tra phía trước ”Những binh vệ này không mệt sao? Qua bên kia ngủ sớm chút đi” hán tử trong lòng gấp cực độ, vào khu mỏ làm việc cực nhọc, lấy chút tiền công có được bao nhiêu?

Mỗi ngày đào vàng, nhìn chỗ vàng vụn đương nhiên động tâm.

Mỗi ngày vàng đào được, tập trung vào trong tay tiểu đội trưởng, sau đó cùng giao cho nhà kho. Hần là tiểu đội trưởng, mỗi ngày đều vụng trộm giấu một chút vàng, một lần hai ba tiền vàng, người của Hắc Giáp Quân căn bản không phát hiện được. Tích góp hai tháng, cũng được một cân hai lượng hoàng kim. Mười hai lượng hoàng kim, cũng là một ngàn hai trăm lượng bạc. Một bình dân một năm có thể kiếm hai mươi lượng bạc đã xem như không tệ rồi. Một ngàn hai trăm lượng, phải làm cả đời!

Hán tử cắn răng chuẩn bị hơn hai tháng, buổi tối ngày hôm nay mang theo vàng muốn chạy trốn ra ngoài.

”Mẹ nó, chết hay giàu sang, vậy phải xem hôm nay”

Ngay lúc đó vệ binh tuần tra xoay lưng, đi về phía tây.

”Chính là lúc này!”

Nghiến răng!

Sưu!

Dốc toàn bộ lực khí, hán tử đột ngột vọt đi, lập tức lủi qua tuyến tuần tra thứ nhất, tiếp theo liền nằm áp sát xuống một hố đất nông. Kì thực nếu Lính tuần tra cẩn thận quan sát, vẫn là có thể nhìn thấy hẳn. Chẳng qua bây giờ là đêm khuya, các binh vệ tuần tra mắt đã díp lại, rất mệt mỏi.

Động tĩnh không lớn, bọn họ sẽ không chú ý.

Hít sâu hai ngụm không khí, hán tử không dám phát ra thanh âm lớn, nhìn chằm chằm cây phía xa.

”Thật đúng là may mắn, chạy quá tuyến canh gác nguy hiểm chết người thứ nhất không bị phát hiện.” hán tử mừng thầm, đối với người làm việc cực nhọc mà nói, tuyến tuần tra này được xưng là ”Liều mạng tuyến”.

”Tiếp theo phỏng chừng không hên như vậy rồi, một hơi lao ra. Hiện tại thò tay không thấy năm ngón, chỉ cần chạy đến chỗ không có đuốc, ta có thể chạy thoát” Hán tử hít sâu hai hơi, dồn lực, lập tức cả người bạo phát, giống như một đầu báo khoẻ mạnh điên cuồng lao xuống núi.

Sưu!!

Thời khắc sinh tử, hán tử này từ trước đến nay chưa bao giờ chạy nhanh như vậy! Hán chỉ cảm thấy tiếng gió rít hai bên tai. Đột nhiên-

"Ăn trộm! bắt lấy hán!" Tiếng hô to vang lên.

Hiện rồi!

Hán tử cảm thấy trái tim từng sợi cơ co rút. đầu nóng lên. Trong lúc sinh tử tồn vong tốc độ trốn chạy lại nhanh lên một chút. Binh vệ xung quanh đang lao tới còn chưa đến bao vây được, hán đã lao vào một khu vực tối om dưới chân núi.

"Đuổi theo, đuổi theo cho ta! đám ăn hại này, các ngươi nhiều người như thế mà không cản được thằng trộm vàng!" Một tráng hán râu ria đen thùi phần nộ gào thét.

"Bắt nó"

"Đừng để nó chạy thoát!" nhiều binh vệ tay cầm đuốc lao xuống núi.

Ngay lúc này, Đàng Thanh Sơn toàn thân mặc trang phục màu đen đã tới. Buổi tối thông thường Đàng Thanh Sơn không ngủ mà tĩnh tu dưỡng tâm dưỡng thể. Bên này có động tĩnh, hán lập tức cảm giác được.

"Đại nhân" Tráng hán râu đen cúi người nói.

"Hồ Đồng, chuyện gì?" Đàng Thanh Sơn hỏi. Những ngày này trong khu mỏ, Đàng Thanh Sơn biết không ít người. Hồ Đồng này là đại đội trưởng của thành vệ quân ở Hoa Phong thành.

Ở Hoa Phong thành cũng coi như là đại nhân vật. Nhưng trước mặt Hắc Giáp quân, Hồ Đồng ngoan ngoãn đi nhiều.

Hồ Đồng bắt đầu nói "Trộm vàng! Hết cách, vàng làm người ta động lòng. Tuy nhiều kẻ trộm bị bắt giết nhưng vẫn còn có người trộm!"

"Khu mỏ này có bao nhiêu trộm vàng?" Đàng Thanh Sơn nói.

Khu mỏ có khoảng hai ba ngàn nhân công, mỗi năm có trên trăm người trộm vàng bỏ trốn. Nhưng thật sự có thể trốn ra không đến mười người" Hồ Đồng thở dài nói "Trong thời thế hỗn loạn này, có vài người không sợ chết, xoay sở được một cân vàng sẽ không để ý gì đến mạng nhỏ nữa, trốn được thì về nhà cưới vợ đẹp sống những ngày thoải mái.

Trốn không được thì mất mạng.

Thành công thì phú quý.

Thanh Sơn trầm lắng đầu "Thật là lấy mạng ra đánh bạc" sau đó đi về chỗ ở của hán.

"Sao rồi? Bắt được không? Hồ Đồng hét gọi.

"Đại nhân, thiếu chút nữa là bắt được rồi, ta còn cho nó một đao, nhưng mà tiểu tử đó chạy nhanh quá, phía ngoài tối thui. Tiểu tử đó cuối cùng lăn người lủi mất, chúng ta bắt không được" Mấy binh vệ chán nản đi tới, miệng Hồ Đồng lập tức chửi kháy "Đám toi cơm, đầu xuân tới giờ, không nghĩ tới mới có một tháng mà đã xuất hiện kẻ đầu tiên trốn thoát"

Ngày tháng trong khu mỏ chính là như vậy.

Lao công mỗi ngày đào mỏ, ép nát khoáng thạch cực khổ để lấy vàng. Binh vệ, quân sĩ Hắc Giáp quân thì tuần tra giám sát. Đám Đàng Thanh Sơn thì luyện tập thương pháp các loại. Bốn Bách Phu trưởng khác còn đỡ, Đàng Thanh Sơn là cực khổ nhất. Hán phụ trách khu mỏ Tử Kim, trách nhiệm lớn nhất, mỗi ngày đều không dám sơ suất. Vàng đã khiến cho người ta điên cuồng nói gì đến Tử Kim?

Đàng Thanh Sơn ở đây chưa tới một tháng đã xuất hiện hai người mưu toan trộm vàng bỏ trốn, nhưng họ không cách nào trốn được. Xung quanh khu mỏ Tử Kim canh giữ nghiêm cẩn nhất, so với những khu mỏ khác, bỏ trốn khó hơn nhiều.

Đối với Quy Nguyên tông mà nói, mỗi năm tổn thất vài cân vàng chẳng là gì.

Nhưng mất Tử Kim thì rất xót.

”Đại nhân, chúng ta lát nữa sẽ quay về Hoa Phong thành một chuyến, ngày mai quay lại. Đại nhân cần gì, ta sẽ mang về cho đại nhân?” Buổi sáng, Đại đội trưởng Hồ Đồng thấy Đằng Thanh Sơn đang luyện thương liền bước lại nhiệt tình nói. Theo Hồ Đồng thấy, Đằng Thanh Sơn còn nhỏ tuổi nhưng thực lực lại mạnh, tiền đồ không thể hạn lượng, hiện tại nịnh nọt chỉ có tốt chứ không có hại.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười liếc nhìn hắn ”Người mang giúp ta ít Dương Hà tử đi!”

Đằng Thanh Sơn thích uống rượu, Đằng Thanh Hổ còn thích hơn.

”Hảo” Hồ Đồng cười rung rung hàm râu.

Buổi tối, Phong Hoa thành, chỗ ở của Hồ Đồng.

”Đồng lão đệ, người thật là mang ta ra nướng đi, chuyện này bại lộ, ta can hệ rất lớn” Hồ Đồng đặt chén rượu xuống, nhìn nào tử đối diện. Nam tử ngồi đối diện Hồ Đồng cao chỉ bảy xích, vóc người thấp nhỏ, chỉ có đôi mắt xem như là lạnh lợi.

Chính kẻ trẻ tuổi có vẻ lạnh lợi, thâm gian sái hoạt* này, Hồ Đồng lại biết thủ đoạn của đối phương độc ác thế nào!

Một kẻ vừa mới hai mươi tuổi đầu, ở Hoa Phong thành này, không biết bao nhiêu người đã bại trong tay hắn.

Cho dù là Đại đội trưởng Thành vệ quân, Hồ Đồng đối diện với người trẻ tuổi này, nghĩ tới những việc trước đây của đối phương, cũng cảm thấy lạnh lạnh trong lòng.

”Hồ lão ca, đây là ngân phiếu năm ngàn lượng. Sau khi thành công, ta còn có hậu lễ nữa” người kia sờ sờ mũi, cười nói ”Chuyện cần làm, ta đã nói với Hồ lão ca rồi. Người nên biết... việc này người căn bản không chút nguy hiểm. Đến lúc đó dù có xảy ra chuyện, ta không khai ra người, ai biết là người? Dù ta khai ra người, người cũng có thể nói ta với người có thù oán, cố ý đổ cho người. Người tuyệt đối không có gì nguy hiểm”

”Yên tâm đi Hồ lão ca, Đồng Duyên ta làm việc, người còn chưa biết sao?” Đồng Duyên nói.

Nhìn ngân phiếu năm ngàn lượng, mắt Hồ Đồng khép hờ, sau đó vươn tay nhận lấy tờ ngân phiếu bỏ vào trong người ”Hảo, Đồng lão đệ, vì tình cảm của chúng ta ngày trước, ta sẽ giúp người lần này! Nhưng mà người của người bao giờ xuống núi?”

”28 tháng 3! Vị huynh đệ đó lần trước ta đã mang đi gặp người, người nhận ra được! Chắc không xảy ra vấn đề gì ha” Đồng Duyên nói.

”28 tháng 3? An tâm, ngày đó cho dù ta không ngủ cũng làm tốt chuyện người giao” Hồ Đồng cười nhạt ”Nhưng ta chỉ giúp người một khâu, những cái khác, ta không quản”

”Khâu của lão ca là trọng yếu nhất. Nào, chúng ta cạm chén” Đồng Duyên nâng chén, trong mắt lấp lóe quang mang không tên.

(*). Thâm gian sái hoạt: nghĩa là khi làm việc thì dùn đẩy, trốn tránh. Khi xong việc thì lại nhận là công của mình.

74. Chương 27: Lửa Tàn Thêm Củi

Lúc đêm tối, sắc trời hôn ám.

Khu mỏ các nơi đã được đốt đuốc, có chỗ còn nhóm cả đồng lửa trại, đại lượng các quân sĩ vệ binh Hắc Giáp quân chăm chú tuần tra. Còn bản thân Đằng Thanh Sơn cũng là ở trong khu mỏ tử tinh, trong một căn phòng đá rộng lớn. Đây là chỗ ở của Đằng Thanh Sơn tại Thiết Liên sơn.

"Xuy xuy!" Đống lửa rất vượng.

Đặng Thanh Sơn nắm Luân Hồi thương trong tay, đang ở bên cạnh đống lửa, đắm chìm vào trong thương pháp.

"Tìm cái sống trong cái chết! Trong tuyệt vọng lại có một tia hy vọng ý cảnh..." Đặng Thanh Sơn đang suy nghĩ, hơn một tháng này, Đặng Thanh Sơn đem tám mươi mốt chiêu Liệt Hỏa Thương quyết hóa giải dung hợp lại, quy nạp thành năm đại ý cảnh, hiện giờ đã sáng chế ra bốn chiêu thương pháp.

Chiêu thứ nhất -- Hỏa Thụ Ngân Hoa! Một chiêu này phi thường mộng ảo, xinh đẹp, hơn nữa cũng dễ dàng mê hoặc địch nhân.

Chiêu thứ hai -- Hỏa Thương Kiều Du (đổ thêm dầu vào lửa)! Đặng Thanh Sơn đặt tên rất thường, nhưng cũng đơn giản dễ hiểu, phản ánh rất rõ uy lực của chiêu này, thương pháp vừa xuất, trong nháy mắt uy lực bạo phát, giống như đổ thêm dầu vào lửa.

Chiêu thứ ba -- Hỏa Trung Thủ Lật (com cóp cho cốp nó xơi)! Một chiêu này phi thường âm độc, ra chiêu cực nhanh nhưng lại lặng lẽ không một tiếng động.

Chiêu thứ tư -- Phong Hỏa Liệu Nguyên (gió lửa cháy lan ra khắp đồng cỏ)! Một chiêu này chính là chiêu thức quần công, cực Kỳ tiêu hao khí lực, nhưng uy lực cũng rất kinh người.

Hiện giờ chỉ còn lại chiêu thứ năm, có chút âm đậm tang thương chi cảnh, nhưng lại thoáng bất đồng.

"Không đúng!" Đặng Thanh Sơn khẽ lắc đầu.

Lúc trước để sáng tạo ra "Hỏa Thụ Ngân Hoa". Chỉ hao phí gần ba ngày. Nhưng càng về sau. Đặng Thanh Sơn hao phí thời gian càng dài. Thật ra mà nói. Mấy chiêu này uy lực mặc dù kinh người. nhưng vẫn không bằng ba chiêu Như Ảnh Tỳ Hình ""Hỗ Nguyên Nhất Khí"" Độc Long Toàn". Dù sao thì Ngũ Hành quyền pháp là Đặng Thanh Sơn kiếp trước đã qua từng bước từng bước nghiên cứu mà lĩnh ngộ ra.

Kiếp này lại phải hao phí thêm hơn chục năm mới sáng chế ba chiêu này.

Nhìn thì như đơn giản nhưng đã đã sớm đạt đến Phản Bác Quy Chân. Uy lực kinh người.

Chỉ là "Pháo quyền" trong ngũ hành quyền diễn biến thành thương pháp thì Đặng Thanh Sơn vẫn không thể sáng chế. Đặng Thanh Sơn có cảm giác. Chính mình vừa hóa giải vừa dung hợp Liệt Hỏa Thương quyết. Sự lĩnh ngộ đối với hỏa thuộc tính đã được đề cao. Diễn biến Pháo quyền thành thương pháp trong đầu cũng đã rõ ràng hơn.

Kiếp trước "Hỗ Pháo quyền" là tuyệt chiêu của Đặng Thanh Sơn. Kiếp này diễn biến thành thương pháp. Uy lực so với "Độc Long Toàn" thì còn mạnh hơn.

Bất quá, vừa ăn được một miếng thì đã bị nghẹn.

Trước hết cứ đem Liệt Hỏa Thương quyết dung hợp sáng chế ra chiêu thứ năm được cái đã, nếu không thì đừng nói gì đến diễn biến "Pháo quyền" vốn còn khó hơn nhiều.

"Âm đậm chi cảnh, tìm cái sống trong cái chết, có bản chất bất đồng, vậy cảnh giới đấy..." trong khi Đặng Thanh Sơn đang suy tư thì đột nhiên -

"Ba!" Một tiếng.

Đặng Thanh Sơn không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đống lửa bên cạnh so với lúc trước đã tối sầm xuống, đốt được một hồi lâu thì trên thân củi có đốm lửa màu đỏ, chốc chốc bùng sáng lên, chốc chốc lại tối xảm đi. Đặng Thanh Sơn ở bên cạnh tùy ý nhặt lên hai cây củi khô ráo mà quăng qua quăng lại, nhất thời cây củi được đốt hồi lâu, mặt ngoài phía trên hiện lên những đốm lửa nhỏ màu đỏ, rồi thoáng cái bùng lửa lên.

"Ân?"

Tại khoảnh khắc những đốm lửa nhỏ màu đỏ bùng lửa lên, Đặng Thanh Sơn trong đầu ló ra một tia linh quang, ánh mắt lập tức sáng rực!

”Đúng!”

Đặng Thanh Sơn lập tức nắm Luân hồi thương bên cạnh, nhắm mắt lại, đồng thời tay phải cầm lấy cán thương, tay trái cầm lấy thân thương, đầu tiên là một hồi kéo thân thương về, rồi sau đó đột nhiên đâm mạnh ra một cái, Đặng Thanh Sơn nội kinh trong cơ thể liền quán nhập vào luân hồi thương, chỉ thấy mũi luân hồi thương cấp tốc đâm ra phía trước.

Tại thời điểm đâm tới cực hạn thì đầu thương hơi chấn động.

Hô! Hô!

Đầu thương trên không ngờ sinh ra Kinh lực lốc xoáy mà mắt thương cũng có thể thấy được.

”Đúng, chính là loại cảm giác này!” Đặng Thanh Sơn ngạc nhiên vui mừng như điên, ngay lập tức, xoay người lại, một thương đâm thẳng vào thân một gốc đại thụ bên cạnh.

”Bồng!”

Mũi thương vừa đâm vào thân cây liền sinh ra tiếng nổ mạnh, thân đại thụ rộng hai người ôm mới vừa liền xuất hiện một lỗ thủng lớn khiến cho người ta sợ hãi, gỗ vụn tùy ý bay loạn, cây đại thụ bắt đầu chấn động lên, tựa như bất kì lúc nào cũng có thể bị đổ ập xuống. Các quân sĩ Hắc Giáp quân ở chung quanh sợ đến nhảy dựng lên, cả đám lập tức cẩn thận đề phòng.

”Mọi người cẩn thận một chút, đừng bị đại thụ đổ vào đầu!” Đặng Thanh Sơn cười lớn một tiếng, lập tức chính là một cước đạp bay, nhất thời, cây đại thụ ầm ầm đổ xuống phía trước Đặng Thanh Sơn, các quân sĩ Hắc Giáp quân đã sớm có chuẩn bị đều tránh qua một bên.

”Đại nhân, quả là hảo thương pháp, cây đại thụ to như vậy, đã bị đốn ngã.”

”Đại nhân của chúng ta, đó chính là nhất đẳng thương pháp.”

Một đám các quân sĩ đứng khen ngợi.

Đặng Thanh Sơn trong lòng vô cùng thống khoái, thầm nghĩ: ”Phi đao ”Ám Nhiên Nhất Đao” của ta, cũng chỉ có thể ở ngoài xa mà không chế phi đao bạo liệt ra. Còn mới vừa rồi nội kinh này, phối hợp với khả năng khống chế lực đạo của ta, được tinh thần ý niệm dẫn đạo, không ngờ sinh ra kia lốc xoáy nội kinh. Một thương này uy lực bạo phát, quả là không nhỏ! Ân... Một chiêu này kêu ”Hỏa Tẫn Tân Truyền” đi!”

Đặng Thanh Sơn rất hài lòng với một chiêu này.

Trong năm chiêu dung hợp từ Liệt Hỏa Thương quyết thì Hỏa Tẫn Tân Truyền là chiêu lợi hại nhất.

”Đáng tiếc, một chiêu này phải dựa vào ”nội kinh” mới có thể đạt tới hiệu quả này, chỉ bằng vào lực lượng thân thể thì không làm được! Bất quá, với nội kinh của ta thì chiêu này uy lực đã rất không tồi.” Đặng Thanh Sơn đối với khả năng diễn biến Pháo quyền thành thương pháp, trong đầu đã thêm minh bạch hơn.

Hao phí hơn một tháng thời gian, rốt cuộc sáng chế ra năm chiêu này.

Đặng Thanh Sơn lúc này, tâm tình rất tốt, lập tức cầm Luân Hồi thương bắt đầu đi tuần tra ở trong khu mỏ tử tinh.

”Đại nhân!” ”Đại nhân!”

Các quân sĩ Hắc Giáp quân tuần tra giám sát nhìn thấy Đặng Thanh Sơn, liền lập tức hành lễ.

”Ân.” Đặng Thanh Sơn lãnh đạm cười gật đầu, liếc mắt nhìn mỏ quặng, có người bắt đầu đi ra, ”Hôm nay đào quặng mỏ đã kết thúc?”

”Đúng vậy, đại nhân. Một đám công nhân trong quặng mỏ đã đi ra.” Hắc Giáp quân quân sĩ cung kính nói.

Đặng Thanh Sơn lại là cười đi về phía quặng mỏ, chung quanh khu mỏ này đều đã bị đào trúng sâu xuống, trong đó còn có những cái mỏ ở tít dưới sâu, Đặng Thanh Sơn dọc theo một cái mỏ mà đi sâu vào bên trong. Lúc này đã có một đám các công nhân đang đi ra ngoài, nhìn thấy Đặng Thanh Sơn thì đều khom người hành lễ.

Các công nhân này, trên mặt, trên đầu, trên người tràn đầy bụi bặm, vô cùng bẩn thỉu.

”Nhị cẩu, người hôm nay đào được bao nhiêu tử kim?”

”Nhìn, móng tay to thế kia cơ mà! Hôm nay là ngày ta làm nhiều nhất trong cả tháng! Nhưng là phải nộp lên, có đào được nhiều hơn nữa thì cũng không phải của chúng ta.”

”Người xem ta đây, cả tám người cùng đào tử kim, cộng lại mới được một chút.”

Đặng Thanh Sơn liếc mắt nhìn hán tử đang nói, trong lòng bàn tay của gã hán tử này còn có một ít hạt vụn tử kim, Đặng Thanh Sơn nhướn mày nói: ”Tử kim của tám người, như thế nào đều đến người trong tay?”

”Đại nhân.” Hán tử kia nhìn thấy Đặng Thanh Sơn, liền sợ tới mức lập tức hành lễ, theo sau mới dám nói: ”Chỗ kim tài này là các huynh đệ gom lại để ta thuận tiện một lần giao cho quân sĩ Hắc Giáp Quân các vị đại nhân, như vậy, các vị quân sĩ đại nhân cũng tiện hơn một chút.”

”Người tên là gì.” Đặng Thanh Sơn nói.

Hán tử có chút sợ hãi: ”Ta, ta là Ngô Đại Cam!”

Đặng Thanh Sơn gật gật đầu, nhìn vào bên trong quảng mỏ rồi quay đầu lại đi về phía bên ngoài quảng mỏ, ở cách bên ngoài quảng mỏ không xa, đang có hai gã Hắc Giáp Quân quân sĩ, ngồi ở trước một cái bàn, thu nhận tử kim của mỗi thợ mỏ lôi ra, còn ghi lại trong danh sách.

Đặng Thanh Sơn âm thầm gật đầu: ”Theo tử kim của Quy Nguyên tông, những công nhân làm việc ở khu vực khai thác tử tinh không được phép tiếp xúc với những thợ mỏ làm việc ở khu vực khai thác mỏ khác. Hơn nữa, còn bắt thường kiểm tra chỗ ở của bọn họ. Lúc ra ngoài, còn phải cởi sạch quần áo, cạo trọc đầu, bọn họ được cấp cho một bộ quần áo mới, làm cho bọn họ trở nên nhẵn bóng. Chính là cách phòng ngừa kẻ ăn trộm tử kim!”

Quy củ ở khu mỏ tử kim, nghiêm hơn nhiều so với bốn khu vực khai thác mỏ lớn khác.

Định lảng lạng vô thanh vô tức mà đi ăn trộm tử kim, còn khó hơn lên trời.

”Đại cam ca, vị Hắc Giáp Quân đại nhân kia nói cái gì với người vậy?” Một vài công nhân hỏi Ngô Đại Cam.

”Không gì.” Ngô Đại Cam miệng tùy ý nói xong liền liếc mắt ra phía ngoài xa nhìn Đặng Thanh Sơn, lúc này mới âm thầm thở phào một hơi, thầm nghĩ: ”Ngày kia chính là hai mươi tám tháng ba! Cũng đã tới rồi thời điểm mấu chốt cuối cùng, ta cần phải cẩn thận một chút, không để cho những Hắc Giáp Quân này chú ý mới thật là tốt! Nếu để đại sự của đại ca bị hỏng mất thì sẽ không xong.”

Ngô đại cam lập tức trở về chỗ ở của hắn

Rất nhanh, đã tới ngày hai mươi tám tháng ba!

Dựa theo Quy củ ở khu vực khai thác mỏ Thiết Liên Sơn, các nhóm công nhân làm việc ở bốn khu vực khai thác mỏ hoàng kim lớn, muốn trở về nhà thăm người thân, thì ngày hai mươi tám hàng tháng đều có thể trở về. Mỗi tháng lại một ngày như vậy! Còn ở khu mỏ tử kim, một năm mới có một lần đi ra khỏi khu vực khai thác mỏ.

Sáng sớm ngày này

Sương mù nhân nhật tràn ngập, có vẻ rất là nhẹ nhàng khoan khoái, các công nhân làm việc ngày hôm nay tâm tình cũng rất tốt.

”Ngày đêm làm việc tại nơi này, mệt đến chết, đến ngủ cũng không thoải mái. Cuối cùng cũng có thể trở về.”

”Ha ha, nhớ vợ người chứ gì?”

”Hắc hắc, ngủ trên giường gỗ lạnh như băng này tệ hơn nhiều so với ngủ cùng lão bà nương trong nhà.”

Một đám công nhân nói chuyện phiếm với nhau, một đội đang đứng xếp hàng, một đội khác đang tiếp nhận ”kiểm tra soát người”, rồi sau đó mới có thể rời khỏi khu vực khai thác mỏ.

"Các người đừng có vi phạm mộ cách phạm hồ đồ! Một khi phát hiện hoàng kim, cho dù là một chút hoàng kim, nếu bị phát hiện ra, hết thấy đều xử tử!"

Một tiểu đầu mục vệ binh quát lớn, "Trước khi kiểm tra soát người, các người hãy tự kiểm tra trước đi, đừng bị kẻ khác vu oan hãm hại, chờ đến khi bị chúng ta hiện, các người có nói cái gì cũng vô dụng."

Một đám binh vệ ngăn đường, quan sát kỹ đám công nhân này, lại một nhóm binh vệ chuyên trách tiến hành soát người.

Dựa theo quy củ, đối với khu vực mở khai thác hoàng kim thì việc soát người, thường sẽ do các vệ binh bình thường tiến hành.

Đối với việc lục soát kiểm tra thân thể đám công nhân làm việc tại khu mỏ tử kim thì là Hắc Giáp Quân quân sĩ chuyên trách tiến hành.

Đúng lúc này, gã tráng hán có bộ râu đen rậm rạp đi nhanh tới.

"Đại nhân!" Các binh vệ lập tức hành lễ, người vừa tới chính là Hoa Phong thành đại đội trưởng Thành vệ quân, có thể nói địa vị gần bằng thành chủ, đám tiểu vệ binh này đương nhiên là phải cung kính với hắn.

"Ân." Hồ Đồng ánh mắt đảo qua đám công nhân đang xếp hàng, lập tức hét với đám vệ binh: "Các huynh đệ, phải thật sự cẩn thận, mỗi người đều lục soát kỹ càng cho ta, đừng để sót một người nào."

"Yên tâm đi, đại nhân, bọn chúng đừng mơ tưởng lấy đi một chút vàng nào."

Lập tức, tên đầu mục vệ binh lấy lòng.

"Ân." Hồ Đồng gật gật đầu.

Ánh mắt vừa cẩn thận nhìn quét qua một cái, đột nhiên liếc về phía ngoài xa cỡ hơn mười trượng, có một gã trung niên hán tử mặc một chiếc đơn giản có vết vá đang đi tới, Hồ Đồng nhãn tình nhất thời sáng lên.

75. Chương 28: Âm Thầm Theo Dấu

"Hô!" Hồ Đồng cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh, tiếp theo tùy tiện nhìn bên cạnh. Nhưng ai ngờ, lúc này Bạch Kỳ Đô thống của Hắc Giáp Quân nghiêm mặt lạnh lùng đi tới bên này.

"Bạch Kỳ này lúc bình thường ít khi thấy hắn, ngày hôm nay không ngờ lại lòi ra" Hồ Đồng trong lòng rất tức giận, nhưng trên mặt lại hiện ra tươi cười, liền tới nghênh đón nói "Đại nhân, sáng nay không luyện tập buổi sáng?"

"Hôm nay hai mươi tám, biết không hề ít người lao động phải đi về thăm nhà. Ta đương nhiên phải xem. Hồ Đồng, trông coi người của người cho tốt, lục soát bọn họ cẩn thận chút!" Bạch Kỳ Đô thống lạnh lùng phân phó, Hồ Đồng lập tức khom người cười nói "Dạ, đại nhân. Việc này, những huynh đệ này của ta làm nhiều lần rồi, người yên tâm, tuyệt đối không thành vấn đề"

"Hừ!" Bạch Kỳ Đô thống hừ một tiếng.

Sau đó Bạch Kỳ Đô thống đứng một bên, xem kỹ đám lao công xếp hàng, từng người bị lục soát. Những người này thỉnh thoảng liếc mắt nhìn lên một cái, lại sợ tới mức không dám ngẩng đầu nhìn Bạch Kỳ Đô thống.

Những người này cũng biết, Bạch Kỳ Đô thống là đại nhân vật.

"Kiểm tra cẩn thận chút!" Hồ Đồng ở một bên quát.

Bạch Kỳ Đô thống tùy tiện nhìn chung quanh, thỉnh thoảng liếc những thợ mỏ này.

"Vàng khá nặng. Nếu bí mật mang theo nhiều, dấu ở trong quần áo, quần áo sẽ không chỉnh tề. Chỗ dấu vàng sẽ trĩu xuống!" Bạch Kỳ hiểu rõ điều này. Giống như bỏ một cục sắt vào túi áo, túi sẽ nặng trĩu xuống. Quần áo mặc trên người sẽ không chỉnh tề.

Bạch Kỳ đảo mắt liếc qua.

Nhìn thoáng qua, không thấy có gì quá đặc biệt.

”Hử?” Bạch Kỳ trong lòng vừa động, ánh mắt hần liếc nhìn qua dấu chân mà hán tử xếp phía cuối hàng vừa lưu lại. Trong khu vực khai thác mỏ nhiều bụi, có chỗ có đá vụn, có nơi toàn là bụi bặm bùn đất, chân vừa giẫm xuống sẽ lưu lại dấu chân. Đương nhiên xếp hàng, trước sau nhiều người đạp, dấu chân hỗn loạn.

Nhưng ánh mắt của Bạch Kỳ cỡ nào?

Lập tức lưu ý đến hai cái dấu chân của trung niên hán tử kia lưu lại. Tuy nói hai dấu chân này ngay sau đó đã bị người phía sau bước đè lên hủy đi. Nhưng Bạch Kỳ nhớ rất rõ ràng.

”Một chân hơi sâu, một chân hơi nông!” Bạch Kỳ trong lòng cả kinh.

Cẩn thận quan sát trung niên hán tử ”Ồ, quần áo hần chỉnh tề, nhìn từ bề ngoài, tựa hồ không có dấu gì theo. Chỉ có điều, hai chân hần cũng không phải một dài một ngắn, mà là hai chân bình thường. Một chân sâu một chân nông, chỉ có một khả năng. Trên một chân trong đó hần là buộc vật nặng như sắt!”

Bạch Kỳ có thể trở thành Đô thống, mặc dù bụng dạ hơi hẹp hòi, cũng không thể phủ nhận năng lực của hần.

Có thể lĩnh ngộ ”Triều Dương Cửu Thương”, hần cũng là thông minh, chỉ từ một chút khác biệt giữa hai dấu chân để lộ ra trong nháy mắt, đã phát hiện ra vấn đề ở đâu.

”Hừm hừ.” Bạch Kỳ Đô thống sau đó không nhìn trung niên hán tử nữa.

Trung niên hán tử kia trong lòng có quỷ. Trong thoáng chốc Bạch Kỳ từ xa quan sát hần, khiến trong lòng hần khẩn trương ”Chẳng lẽ vị đại nhân của Hắc Giáp Quân phát hiện rồi? Không có khả năng, từ bề ngoài tuyệt đối nhìn không ra. Phù... cuối cùng cũng không nhìn chăm chăm ta rồi, chắc vị đại nhân tai to mắt lớn kia của Hắc Giáp Quân, vừa rồi thất thần đây mà!”

Mặc kệ như thế nào, trung niên hán tử đã không còn đường rút lui.

Đại sự lần này nếu làm thành công, thì cả đời sẽ giàu sang.

”Đại nhân!” ”Đại nhân!”

Chung quanh một mảnh thanh âm cung kính, Bạch Kỳ quay đầu nhìn lại.

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương theo sơn đạo đi tới, thấy Bạch Kỳ không khỏi chấp tay nói ”Đô thống đại nhân cũng ở đây?”

”Ồ, Thanh Sơn hử, người đi đâu?” Bạch Kỳ cười nói.

”Ta đi tìm Điền Đan huynh tụ tập” Đằng Thanh Sơn nói.

”Còn không nhanh đi đi? Việc lục soát người nhỏ nhất này, có các binh vệ phụ trách là được” Bạch Kỳ Đô thống cười nhạt nói. Đằng Thanh Sơn nhìn hần một cái cũng cười xin cáo lui. Từ sau lần khiêu chiến đó, thái độ của Bạch Kỳ Đô thống đối với Đằng Thanh Sơn rõ ràng thay đổi, thậm chí còn không dám làm mặt lạnh với Đằng Thanh Sơn.

Nhưng...

Đằng Thanh Sơn cũng không cảm thấy cao hứng. Loại ả nhân này của Bạch Kỳ, cũng đủ để Đằng Thanh Sơn đánh giá cao Bạch Kỳ.

Nhìn Đằng Thanh Sơn bỏ đi, Bạch Kỳ quay đầu nhìn Hồ Đồng ”Hồ Đồng, việc lục soát này tăng nhanh lên một chút”

”Dạ, đại nhân” Hồ Đồng thăm mừng.

Vốn hần còn chuẩn bị kêu một người đang lục soát tránh ra để hần tự mình làm, để thả người kia hơn.

Nhưng hiện tại, lời nói của Bạch Kỳ càng khiến hần dễ làm việc.

"Chậm quá đi! Hai người lục soát, phải làm tới bao giờ. Bây giờ ba người một nhóm! Hai người tiếp tục, ta tự mình lại xét! Hai người các người học hỏi ta nhiều vào" Hồ Đồng bước nhanh tới, đồng thời đưa tay ngoắc những người xếp hàng "Vài người các người qua bên ta!"

Tức thì, vốn xếp thành hai hàng, hiện tại thành ba hàng.

"Đều cởi hết ngoại y, tự mình làm" miệng Hồ Đồng còn hét.

Từng người cởi ngoại y. Trước tiên Hồ Đồng nhanh chóng sờ qua ngoại y, xem giữa hai lớp vải của ngoại y có gì cứng hay không. Sau đó lại xét qua nội y một lượt. Tiếp đó cẩn thận sờ bên ngoài quần, xem giữa lớp quần có vàng hay không, rồi bảo lao công cởi dây lưng, tuột xuống tới đầu gối, xem có dấu hoàng kim ở phía dưới người hay không. Cuối cùng kiểm tra giày, đầu tóc.

Hồ Đồng kiểm tra đích xác rất nhanh "Một người!" Hồ Đồng hô.

Liên tiếp, Hồ Đồng đã kiểm tra ba người. Ba người này đều không mang lén vàng theo.

"Người tiếp!" Hồ Đồng hô.

Lập tức, trung niên hán tử kia đến trước mặt Hồ Đồng. Áo ngoài đã cởi ra, bên trong chỉ có áo lót cũ rách, hiện rõ không dấu gì. Hồ Đồng theo trình tự cẩn thận lục soát một lượt, áo ngoài, quần, giày, đầu tóc, trong người các loại. Toàn bộ hán tử kiểm tra một lượt, đều không có gì.

"Người tiếp" Hồ Đồng nói.

Trung niên hán tử kia lập tức mặc lại y phục, mang giày, theo sơn đạo xuống núi.

"Hừ" Bạch Kỳ đô thống đá sớm liếc nhìn trung niên hán tử kia một cái, thầm cười lạnh "Xem ra, Hồ Đồng hẳn đã bị mua chuộc. Không ngờ lại mua chuộc Hồ Đồng... lén mang hoàng kim? Không thể, dù mang lén mười cân hoàng kim giá trị cũng chỉ một vạn lượng bạc, còn chưa đủ để mua chuộc Đại đội trưởng Thành Vệ đội. Vậy, dấu Tử Kim?"

Bạch Kỳ đô thống nghi hoặc "Sao lại mang lén Tử Kim? Nhân công của khu mỏ Tử Kim và khu mỏ Hoàng Kim không thể gặp nhau. Chẳng lẽ ta đoán sai, trung niên hán tử kia không dấu gì mang theo?"

Ngay lúc này...

"Nhìn thấy chưa? Giống lão tử mà làm, nhanh lên một chút. Người lại lục soát" Hồ Đồng lúc này đi qua một bên, ra lệnh cho một tên binh vệ thay hán tử lục soát.

Bạch Kỳ liếc nhìn, trong lòng khẽ động "Hừ? Hồ Đồng từ đầu đến cuối kiểm tra bốn người. Người thứ tư chính là trung niên hán tử kia. Kiểm tra đến người thứ năm, mới kiểm tra được một nửa hẳn đã nghỉ. Hừ hừ, xem ra thật sự bị mua chuộc" Liền đó Bạch Kỳ liền đi xuống núi.

"Đại nhân" Hồ Đồng cười nói đi qua.

"Ta xuống núi dạo chơi, người đi theo làm gì?" Bạch Kỳ hét.

Hồ Đồng khựng lại, liền thối lui.

Bạch Kỳ bước dài, nhìn như dạo chơi đi xuống núi. Bạch Kỳ dù sao cũng là một cao thủ nội kinh, theo dấu một kẻ nhà nông sao có thể không theo được?

"Nếu ta đoán đúng, tiền tài hán tử kia lén lút mang đi khẳng định không ít! Khả năng hán tử kia mang lén Tử Kim ít nhất là năm thành (50%)" Bạch Kỳ động tâm. Theo quy củ của Quy Nguyên tông, tử Kim mỗi ngày đào được đều phải ghi chép lại. Cho dù hẳn là Đô Thống, hẳn cũng không cách nào đứng giữa kiểm lời.

Con người ai cũng có lòng tham.

Dù là xã hội hiện đại, một vài quan to cũng tham ô tiền tài, bởi vậy đừng nói gì đến Bạch Kỳ.

Tuy là một Đô Thống cao quý của Hắc Giáp quân, lương tháng cũng cao nhưng so với vài phú thương còn kém xa. Ai cũng có tham vọng. Bạch Kỳ cũng muốn mua vài nha hoàn xinh đẹp, mua ít kẻ hầu để cuộc

sống thoải mái hơn. Thậm chí mua được nguyên liệu tốt, làm binh khí tốt, những việc này đều cần bạc, cần vàng.

”Hừ, khoản tiền này là của ta! Dù sao trong tông phái cũng không biết” Bạch Kỳ đã động lòng tham.

Giết tring niên hán tử, cướp tiền tài

Nếu giết lầm, coi như trung niên hán tử kia gặp xui

Dưới chân núi Thiết Liên sơn, trên quan đạo có năm thốt chiến mã, bên cạnh ngựa đều có người.

Trong đó một người là hán tử thấp gầy cao bảy xích ”Đồng Duyên”, xung quanh ba người đều vây quanh hắn. Ba người này có hai đại hán hơi mập thân hình cao lớn. Còn có một người là một trung niên đầu bạc.

”Đại ca! Người nói Lý lão tam mang tử Kim xuống? Ta không hiểu, khu mỏ Tử Kim và khu Hoàng Kim phân cách. Lý lão tam vào khu mỏ tử kim làm thợ, hắn làm sao kiếm được Tử Kim?” một trong hai đại hán hỏi ”Đại ca, bí mật này hiện giờ có thể nói cho ta rồi”

”Nhị bàn, nói cho các người nè” Đồng Duyên cười chọc ”khu mỏ Tử Kim và khu mỏ Hoàng Kim có một thông đạo nhỏ nối liền”

”Cái gì?” Hai đại hán cả kinh, còn người trung niên tóc bạc lại bình tĩnh vô cùng.

”Thật ra điều này cũng là một huynh đệ của ta, lúc đào mỏ ở khu mỏ Tử Kim , trong lúc vô ý đào sâu, không ngờ thông với một hầm nhỏ ở khu mỏ Hoàng Kim, hắn liền bị nó lại. Biết bí mật này không có mấy người” Đồng Duyên cười nhạt nói ”Tử Kim mà Vương huynh đệ gom góp hơn một năm nay khoảng mười cân! Hắn dấu theo thông đạo bí mật, dấu vào nơi kia. Lý lão tam lấy ra. Đại Lý lão tam mang chỗ Tử Kim kia ra, chúng ta phát tài rồi”

Đối với Đồng Duyên mà nói, ba người hiện tại bên cạnh hắn là ba người mà hắn tin nhiệm nhất, đều là những người đã qua sinh tử với hắn.

Trước đây không nói cho Đại Bàn, Nhị Bàn cũng do lo lắng tính cách tùy tiện cầu thả của hai tên mập này sẽ làm tiết lộ ra.

”Mười cân!” Đại Bàn, Nhị Bàn cả kinh. Nhị Bàn lẩm bẩm ”Mười cân Tử Kim chính là một ngàn lượng Hoàng Kim, hay là một trăm vạn lượng bạc trắng. Một trăm vạn lượng bạc... chúng ta phát tài rồi!”

Một trăm lượng bạc là một con số cực cực lớn.

Dù là một đại diêm thương giàu có, có trăm vạn tiền vốn coi như không tệ.

”Mười cân Tử Kim! Hừ, so với Tử Kim mà Quy Nguyên tông một năm đào được chả là cái gì. Nhưng có khoản tiền tài này, chúng ta không cần cúi rúc ở Hoa Phong thành nhỏ nhỏ này nữa” Đồng Duyên cười nói. Hắn chợt nhìn đằng xa ”Ừm, nhìn Kìa, có người xuống núi rồi! Có lẽ Lý lão tam cũng sắp xuống!”

76. Chương 29: Giết Chóc

”Phun, phun... loại thịt này mùi vị quả nhiên không tồi” Điền Đan đem một miếng thịt trong miệng nhỏ ra ngoài , cắn thêm hai miếng rồi nuốt vào bụng sau đó uống một ngụm liệt tửu có vẻ rất sảng khoái.

”Tên Hồ Đồng này cũng rất biết cách làm người” Đằng Thanh Sơn cười nói.

Thân làm Bách Phu trưởng thức ăn tốt hơn nhiều so với binh Lính nhưng cũng khó mà có được loại thức ăn đặc sắc như thế này. Thức ăn này chính là do Hồ Đồng sai người chuyên môn đem từ Hoa Phong Thành đến kính biểu bọn họ.

”Đến nơi này đóng quân mới qua một nửa thời gian, còn hơn một tháng nữa chúng ta mới có thể quay lại Giang Ninh quận thành, nhưng khi trở về ngay sau đó lại bận rộn công việc tỉ thí của Bách Phu Trưởng, mỗi một lĩnh phải đưa ra được hai người kém cỏi nhất, chuẩn bị cho mười hai tháng sáu đón người mới” Điền Đan cười cười nói ”Chỉ là Thanh Sơn huynh đệ người không cần lo lắng”

Hắc giáp quân gồm có tứ linh nhân mã, mỗi một linh phải tuyển ra hai người bách phu trưởng thực lực kém cõi nhất.

"Điền Đan lão ca, huynh ở trong đệ nhất linh của chúng ta bản lãnh cũng không kém, thực lực trong nhóm so với huynh kém hơn cũng không ít"

Đằng Thanh Sơn vừa nói được một nửa đột nhiên quay về hướng xa xa "Này, huynh xem bên kia"

"Uhm?" Điền Đan cũng nghi hoặc nhìn lại.

Nhìn thấu qua hoa cỏ cùng những cây đại thụ xanh um tươi tốt, mơ hồ chứng kiến trên sơn đạo xa xa có một bóng người.

"Bạch Kỳ?" Điền Đan kinh ngạc nói "Hắn xuống núi làm gì? Hôm nay là ngày các công nhân xuống núi, hắn đường đường là đô thống không biết xuống núi làm cái gì?" Điền Đan cũng không có cách nào giải thích.

"Có chút không bình thường" Đằng Thanh Sơn nhướng mày, lập tức quay lại phía Điền Đan cười nói "Điền Đan lão ca, không phải chúng ta đi theo sau nhìn một cái thì sẽ biết?"

"Uhm, đi" Điền Đan cũng hứng trí

Hai người liền nắm lấy binh khí lập tức đuổi theo Bạch Kỳ.

"Đại nhân" "Đại nhân"

Bạch Kỳ đi trên sơn đạo, một số vệ binh lên núi hoặc xuống núi khi trông thấy Bạch Kỳ liền lập tức cung kính hành lễ.

Bạch Kỳ nhíu mày nhìn bóng lưng của trung niên nam tử phía xa xa hơn hai mươi trượng "Trên đường núi này nhiều vệ binh như vậy ta muốn xuống tay phỏng chừng sẽ bị bọn họ phát hiện, đặc biệt là một lần nữa lục soát tử kim trên người của nam tử kia sẽ bị các vệ binh xung quanh chứng kiến, chuyện này đồn ra ngoài như vậy là không xong rồi"

Bạch Kỳ nhịn không được vẫn một đường đi theo.

Trên sơn đạo lúc này rất náo nhiệt bởi vì ở dưới chân núi cũng có một đám vệ binh trông coi, hầu hạ chiến mã. Trên núi và dưới chân núi thường có các vệ binh trao đổi thực phẩm cho nên núi này thường xuyên chứng kiến vệ binh.

Trung niên nam tử "Lý lão Tam" đang cùng các công nhân khác xuống núi trông như rất bình thường.

"Này Lý Lão Tam, người một hơi làm việc trong núi nửa năm, tiền công chắc là có không ít, trở về khẳng định vợ người đã chuẩn bị rượu cùng thức ăn thật ngon, trong chăn ấm chờ người về chứ?"

"Ta? Ta mà có một người vợ tốt như vậy thì ta cũng không nỡ đi ra khỏi nhà!" Lý Lão Tam hừ một cái, sau đó tùy ý hướng phía sau liếc mắt nhìn qua. Một đạo thân ảnh xa xa khiến hắn trong lòng cả kinh "Gã đại nhân vật Hắc Giáp quân này lúc trước đã nhìn chăm chăm ta một hồi lâu, hiện giờ đi theo ta làm gì?"

Có tật giết mình, đương nhiên hắn càng nghĩ lại càng hoài nghi.

"Không, khó có khả năng... hắn khó có khả năng phát hiện được" Lý Lão Tam không nghĩ được lúc nào mình bị lộ chân tướng.

"Hừm, Đồng lão đại ngay ở dưới chân núi, chờ ta gặp được Đồng lão đại ắt sẽ không có việc gì, hoàn thành đại sự này thì sau này cả đời có thể hưởng phú quý" Lý Lão Tam cố nén sự lo lắng, ra vẻ tự nhiên bắt chuyện với các công nhân khác, hướng dưới chân núi đi tới.

Bạch Kỳ lạnh lùng nhìn chăm chăm trung niên nam tử kia, trong mắt hắn giết một hán tử thô鄙 kia dễ như trở bàn tay, hiện tại hắn cần phải cân nhắc chính là - không thể để cho vệ binh thấy hắn giết người, chứng kiến hắn lục soát tử kim.

"Tha cho người sống lâu hơn trong chốc lát" Bạch Kỳ cứ như vậy đi theo, hắn cũng không sợ trung niên nam tử kia phát hiện ra hắn.

Lão Tam cùng Bạch Kỳ cứ như vậy một trước một sau xuống núi.

Đương nhiên phía sau hai người bọn họ còn có hai người Đằng Thanh Sơn và Điền Đan lặng lẽ theo dõi.

Đồng tử của Bạch Kỳ đột nhiên co rút lại "Đến chân núi!" Nhất thời tốc độ của Bạch Kỳ nhanh hơn, chỉ thấy Lý Lão Tam nọ chia tay với các công nhân khác hướng khúc cua bên cạnh liền biến mất trong tầm nhìn của Bạch Kỳ, Chỉ trong mấy cái hô hấp Bạch Kỳ đã vọt tới chân núi, hấn lập tức hướng phía quan đạo nhìn quanh.

"Đồng lão đại" Lý Lão Tam nhìn thấy bóng người trên chiến mã xa xa lập tức chạy như bay tới.

"Tiếp ứng?" Trên mặt Bạch Kỳ lộ ra vẻ dữ tợn "Cùng chết cả đi" Xung quanh cũng chỉ có vài tên công nhân, không có tên vệ binh nào, hơn nữa đối phương có chiến mã tiếp ứng, hấn giờ này cũng bất chấp.

"Hô!" "Hô!"

Thi triển ra khinh công, Bạch Kỳ như một làn gió nhanh chóng tới gần Lý Lão Tam. Lý lão Tam nhìn lại không khỏi hoảng sợ "Đồng lão đại, cứu mạng" Đồng thời hai cái đùi liều mạng đập mạnh trên mặt đất. Nhưng là trên đùi phải của hấn cột một túi tử kim quá nặng, căn bản hấn không thể chạy nhanh hơn được.

"Người nào?" Một tráng hán cao lớn với thân hình mập mạp, tay cầm một cây hắc sắc thiết giản (black iron mace - gậy sắt màu đen) phần nộ quát lớn.

"Hừ" Bạch Kỳ cười nhạo một tiếng, hấn thân phận là gì?

Sao phải quan tâm đến một tên tiểu tặc?

"Chết đi" Bạch Kỳ cười xem thường, trường thương trong tay liền đâm về hướng Lý Lão Tam. Lý lão Tam sợ hãi hét lên "Cứu mạng" Nhưng bốn người bọn Đồng Duyên vẫn đang còn ở xa, căn bản không kịp cứu hấn. Chỉ nghe vèo một tiếng, đầu mũi thương đã từ phía sau đâm xuyên qua yết hầu của Lý Lão Tam.

Lý Lão Tam trợn mắt tròn xoe

Vốn... Hấn muốn một cuộc sống phú quý sắp đến tay nhưng tại thời khắc cuối cùng... hấn đã chết.

Đồng Duyên ở phía xa xa sắc mặt trầm xuống quát "Giết hấn"

"Đồng - Đồng - Đồng"

Tên mập thứ nhất cầm một đôi thiết giản, tên béo thứ hai cầm một đôi chùy đồng, còn trung niên nam tử tóc bạc trong tay cầm một thanh lợi kiếm hướng phía Bạch Kỳ lao tới. Về phần Đồng Duyên thì ở phía xa xa, trên tay cầm hai thanh phi đao.

"Hừ" Bạch Kỳ một chân đá bay xác của Lý Lão Tam sang bên cạnh, sau đó trường thương nhắm vào đùi của Lý Lão Tam vẽ một đường nhất thời cắt mở ra một tầng quần. Hấn mơ hồ thấy được một chiếc túi được buộc trên đùi phải của Lý Lão Tam, chiếc túi cơ hồ bị rách ra, những hạt tử kim cũng bị lộ hấn ra ngoài, quang mang màu tím kinh động lòng người.

Con mắt Bạch Kỳ nhất thời sáng ngời.

"Tiểu tặc" gã mập mạp chạy ở phía trước nhìn thấy tử kim không khỏi nổi giận gầm lên một tiếng, thiết giản trong tay nặng nề đập tới.

"Buông tay" Bạch Kỳ cười lạnh một tiếng, trường thương trong tay vung lên...

Hô!

"Keng" Trường thương đánh vào thân thiết giản khiến tay phải của mập mạp chấn động, cả người không khỏi lùi lại phía sau ba bước. Mà Bạch Kỳ thì tay phải cũng không khỏi tê rần giật mình liếc mắt nhìn nam tử cao lớn to béo một cái. "Hay cho khí lực kinh người" Chỉ trong một lần giao thủ, Bạch Kỳ cũng xác định đối phương là nhất lưu võ giả.

"Đại ca, dùng biện pháp cứng rắn" Gã béo hét lên một tiếng.

"Cùng tiến lên"

Đồng Duyên cũng hướng phía này phi tới.

Nam tử tóc bạc trong tay trường kiếm tạo thành một mảnh bóng kiếm hướng phía Bạch Kỳ Đô Thống bao phủ. Sắc mặt Bạch Kỳ lạnh lẽo lay động cán thương, trường thương trong tay trong nháy mắt hóa thành viên ảnh, chỉ nghe một loạt tiếng va chạm, đã đem kiếm ảnh đánh văng ra bên ngoài.

"Chỗ nào tới toàn cao thủ, lại một tên nhất lưu vô giả" Trong lòng Bạch Kỳ lại càng thêm lo lắng, hẳn không nghĩ tới gặp nhiều cao thủ lợi hại như vậy.

Đằng Thanh Sơn cùng Điền Đan đang nấp trong bụi cỏ nhìn chăm chăm bên ngoài, bởi vì khoảng cách xa nên hai người bọn họ không thấy được tử kim.

"Thanh Sơn, chúng ta làm sao bây giờ?" Điền Đan nhỏ giọng nói

"Điền lão ca, chuyện thú vị như vậy sao không xem thêm một lát?" Đằng Thanh Sơn cười nhạt nói.

Điền Đan cũng gật đầu nở nụ cười "Bạch Kỳ giết gã công nhân nọ, hơn nữa lại kéo theo mấy gã cao thủ này, xem ra chuyện không giống như bình thường rồi. Chuyện phiền toái này là chính hay trêu chọc mà nên, cứ để cho hắn giải quyết. Chứng kiến vẻ mặt kinh ngạc của Bạch Kỳ cũng là một chuyện rất có ý tứ à nha"

Đằng Thanh Sơn cẩn thận xem hai bên đang đối chiến "Uhm, trong bốn người kia, người cầm phi đao một mực đứng bên cạnh không dám cận chiến, chính thức động thủ chỉ có ba người, trong đó hai người béo mập khí lực không nhỏ nhưng chùy pháp và giản pháp của họ lại rất bình thường. Nam tử tóc bạc có thể được tính như cao thủ, nhưng so với Bạch Kỳ còn kém không ít.

"Uhm, gã mập cầm song chùy kia bị đâm một thương, xem ra đối phương ba người đánh không lại Bạch Kỳ. Thật đáng tiếc, còn muốn nhìn xem Bạch Kỳ mất thể diện một chút" Điền Đan bất đắc dĩ nói.

Bạch Kỳ đã luyện thành Triều Dương Cửu thương chính là khi so với Nhạc Tùng cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Khi cùng Đằng Thanh Sơn tỉ thí, Đằng Thanh Sơn dùng năm vạn cân khí lực và thi triển "Như Ảnh Tùy Hình" thương pháp nên Bạch Kỳ mới thăm như vậy.

Nhưng thực lực chân chính của Bạch Kỳ vẫn là rất mạnh

Có thể đảm nhiệm chức vụ Đô Thống không lẽ không có chút thủ đoạn nào sao?

"Nhị béo, lui" Đồng Duyên vội vàng quát.

"Muốn chạy trốn?" Bạch Kỳ cuồng tiếu một tiếng, trường thương trong tay rung lên. Nhị béo lúc này chỉ cảm thấy trước mặt một đạo ánh sáng phẳng phát chói mắt như ánh nắng mặt trời.

"Hưu" Đồng Duyên vội vàng ném một thanh phi đao ra bắn thẳng đến hướng Bạch Kỳ.

Trường thương trong tay Bạch Kỳ huy động đánh văng thanh phi đao ra ngoài, đồng thời trường thương bắn thẳng về phía trước "Phập" cắm thẳng vào ngực Nhị Béo sau đó nhanh chóng rút ra.

"Phụt" máu tươi cuồng phun.

Lòng ngực Nhị Béo giờ này xuất hiện một cái lỗ to khiến người ta sợ hãi, từ cái lỗ đó máu tươi không ngừng ứa ra. Nhị Béo mắt mở to, nhìn về Đồng Duyên đang đứng ở xa xa như muốn nói cái gì nhưng cuối cùng hắn cũng không kịp nói gì, cả người ầm ầm đổ xuống.

"Nhị Béo" Đồng Duyên sắc mặt đại biến

"Tiểu Đệ" Gã mập mập còn lại cũng hét lên điên cuồng.

"A Duyên, các người đều đi nhanh đi" Trung niên tóc bạc nọ trách mắng, đồng thời trên mặt hắn hiện lên một đạo sương mù màu trắng, trường kiếm trong tay tốc độ đột nhiên tăng vọt.

"Không, ta phải báo thù cho tiểu đệ" gã béo hai mắt đỏ ngầu phẳng phát giống như người điên.

"Ha ha, liều mạng?" Bạch Kỳ cười lớn "Hôm nay các người một người cũng không sống mà rời khỏi được" Sau khi Triều Dương Cửu thương luyện thành, Bạch Kỳ còn chưa có cơ hội thống khoái, vừa mới luyện

thành đã bị tên Đàng Thanh Sơn kia đả kích cho một trận, chuyện này khiến cho Bạch Kỳ không cam lòng, mà hiện giờ nhóm người này có thể gọi là dành cho hắn phát tiết, rất thống khoái.

"Xuy" Trên bụng của gã mập lại xuất hiện thêm một vết thương, máu tươi đang ứa ra.

"Keng" Trung niên tóc bạc nọ tiếp tục ngăn cản một thương đồng thời đá một cước lên thân thể mập mạp, khiến hắn văng ra ngoài.

"A Duyên, người mang mập mạp chạy trốn trước đi" Trung niên tóc bạc vội vàng nói.

Đồng Duyên nhìn chăm chăm thi thể của Nhị béo, toàn thân hơi run run liền quay đầu nhìn chăm chăm hướng của Bạch Kỳ, hai mắt mơ hồ phớt hồng, trầm giọng nói "Thúc, người mang mập mạp trốn đi" Vừa nói cả người đã nhắm hướng Bạch Kỳ lao tới. Đồng Duyên sử dụng phi đao ngay từ đầu đã trốn xa xa dĩ nhiên giờ này đã lao lại gần.

77. Chương 30: Trúng Độc

Một kẻ ngay từ đầu chỉ dám trốn ra xa phóng phi đao, có thể có mấy phần thủ đoạn?

"Đại ca" Đại Bàn đã bị thương cấp thiết hô.

"A Duyên, đừng điên" trung niên tóc bạc cũng nôn nóng. Bọn hắn biết trong bốn người, thật lực của Đồng Duyên yếu nhất. Chỉ vì hắn thông minh, thủ đoạn tàn nhẫn mới thành thủ lĩnh của bốn người. Chỉ luận thực lực, bất kể là Đại Bàn hay Nhị Bàn đều có thể dễ dàng đánh bại Đồng Duyên.

Đồng Duyên trông như điên cuồng, xông tới.

"Ha ha" Bạch Kỳ hai tay cầm thương, định đâm chết Đồng Duyên.

Ngay lúc này... rong mắt Đồng Duyên thoáng qua một tia lạnh lẽo. Trong tay áo phải chợt xuất hiện một vật hình ống dài màu đen. Hắn chợt ấn lên một cái khe trên ống dài màu đen đó.

"Chú"

Vài đạo ảo ảnh từ miệng ống đen bắn ra, tốc độ rất nhanh, nghe rợn cả người.

Bạch Kỳ biến sắc "Bất hảo!" ám khí vô danh kia quá nhanh, hắn chỉ kịp múa trường thương trong tay mới miễn cưỡng đỡ được một đạo ảo ảnh trong đó.

"Tiểu tặc, chịu chết đi!" Bạch Kỳ chỉ cảm thấy tay trái, chân phải đau nhức, nhanh chóng tê dại. Hắn đại nộ, hét giận muốn giết chết Đồng Duyên.

Đồng Duyên quay người bỏ chạy "Không sợ chết thì đuổi theo!"

Một khi trúng độc, vận động càng mãnh liệt, khí huyết lưu thông càng nhanh, tốc độ lan ra của độc cũng nhanh hơn. Bạch Kỳ chỉ có thể đứng tại chỗ, căn bản không dám động. Đồng Duyên đứng cách đó mười trượng, hiện rõ không định chạy, ánh mắt quét qua thi thể của Nhị Bàn rồi lại nhìn bao Tử Kim buộc ở chân Lý lão tam.

Trong đó dù sao cũng toàn là Tử Kim!

"Lại đây, tới đây ta sẽ giết ngươi" Bạch Kỳ điểm mạnh huyết vị trên tay trái vào chân phải, đồng thời lập tức xé vải áo, buộc thật chặt tay trái chỗ gần vai và trên đùi phải, muốn ngăn máu huyết lưu động.

Trung niên tóc bạc lập tức ôm lấy thi thể Nhị Bàn.

"Đô Thổng đại nhân" một tiếng hô lớn, Đàng Thanh Sơn và Điền Đan hai người cuối cùng cũng hiện thân.

"Chúng ta đi" Đồng Duyên cắn răng liền xông tới nhảy lên ngựa.

Trung niên tóc bạc đặt thi thể Nhị Bần lên ngựa, Đại Bần cũng lên ngựa, mấy người này lập tức thúc ngựa chạy đi. Mấy con ngựa mà bọn Đồng Duyên cưỡi một ngày có thể đi ngàn dặm. Trong chớp mắt tốc độ bộc phát ra khiến hai người Đằng Thanh Sơn và Điền Đan chỉ còn thấy bóng lưng của đối phương.

Kì thật luận tộc độ, Điền Đan có thể đuổi không kịp nhưng Đằng Thanh Sơn lại có thể đuổi kịp.

Nhưng... Đằng Thanh Sơn không thể vì giúp Bạch Kỳ trút giận mà bại lộ thực lực

Giục ngựa chạy như bay, mấy người Đồng Duyên thống khổ.

"Tiểu đệ, tiểu đệ" mắt Đại Bần ngấn lệ, đau khổ.

Đồng Duyên nghiêng rằng "Tại ta, tại ta. Nếu ta sớm lấy ra Quỷ Linh Châm, Nhị Bần sẽ không chết" Lúc Nhị Bần rơi vào nguy hiểm, Đồng Duyên căn bản không kịp lấy Quỷ Linh châm ra. Hắn chỉ có thể dùng phi đao ngăn cản, không còn cách nào khác, hắn cứu không được Nhị Bần.

"Đại ca, không trách người! Vừa rồi người căn bản cứu Nhị Bần không kịp, ta cũng chỉ có thể nhìn" Đại Bần thống khổ.

"A Duyên, đừng quá đau khổ! Nhị bần chết rồi, cũng may hắn còn lưu lại con cái, xem như không đứt huyết mạch" trung niên tóc bạc than "Chúng ta hiện tại, cố gắng chiếu cố cho tốt hai đứa con của hắn"

"Ừ" Đồng Duyên trầm tư một lát "Thúc, Hoa Phong thành này không thể ở được nữa! Chúng ta lập tức quay về mang tiền tài rời khỏi Hoa Phong thành, rời xa Giang Ninh quận!"

"Hử?" trung niên tóc bạc cả kinh.

"Đại ca, nhân mã chúng ta cực khổ xây dựng lên ở Hoa Phong thành không cần nữa sao?" Đại Bần nhìn Đồng Duyên. Nhân mã theo họ đều là người bản địa, đều có gia đình. Bảo những người bình thường này theo họ xông pha thiên hạ căn bản là việc không có khả năng.

"Cần bỏ phải bỏ, nghĩ nhiều làm gì! Chúng ta có thể tạo dựng ở Hoa Phong thành này một mảnh thiên địa riêng, thì ở nơi khác có thể còn tốt hơn! Hơn nữa thăng hồn dẫn của Quy Nguyên tông, Đồng Duyên ta có một ngày nhất định phải lấy mạng nó" Đồng Duyên nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

"Trúng Quỷ Linh Châm hắn có chết không?" trung niên tóc bạc hỏi.

"Hừ, nếu hắn do dự không quyết, độc khuếch tán ra, hắn chết chắc. Nhưng nếu hắn đối với bản thân tàn nhẫn một chút, hắn không chết. Tối đa thành người tàn phế!" Đồng Duyên cười lạnh "Dù là phế nhân, giết huynh đệ ta, ta nhất định ra tay giết hắn" Sau đó đám người Đồng Duyên phi nhanh về Hoa Phong thành.

Giữa trưa hôm đó, đám Đồng Duyên mang theo con cái gia thất lặng yên rời khỏi Hoa Phong thành, tiếp tục lặn lội thiên hạ.

"Đô Thống đại nhân, người không sao chứ?" Điền Đan hỏi

Đằng Thanh Sơn lúc này đứng bên cái túi buộc trên chân của thi thể kia, trong túi lộ ra từng viên màu Tử Kim. Đằng Thanh Sơn trầm kinh, không ngờ là Tử Kim "Khó trách Bạch Kỳ lại ngâm động thủ, thì ra là vì muốn nuốt trọn chỗ Tử Kim này mà không cho người trong tông biết" Đằng Thanh Sơn lập tức thò tay mở túi ra bỏ Tử Kim vào trong.

"Đằng Thanh Sơn người làm gì vậy" Bạch Kỳ hét.

"Chỗ Tử Kim này là do người kia lén mang ra, đương nhiên phải mang về" Đằng Thanh Sơn bình tĩnh nói.

Bạch Kỳ nghiêng rằng nghiêng lợi, trong lòng thống hận!

Hắn một mình lặng yên truy sát trung niên hán tử, mưu đồ được cái gì? không phải là Tử Kim sao? Nhưng hiện tại hai người bọn Đằng Thanh Sơn xuất hiện, hắn căn bản không có cơ hội một mình nuốt hết. Trừ phi...hắn có thể giết chết Đằng Thanh Sơn, Điền Đan. Nhưng thực lực của Đằng Thanh Sơn hắn biết rất rõ.

Hắn thà nguyện cùng bốn người vừa rồi đánh mười trận chứ không nghĩ đánh với Đằng Thanh Sơn một trận.

Tử Kim không lấy được, bản thân còn trúng độc. Thành ra trộm gà không được còn mất năm thóc.

"Chà chà! Đô Thống đại nhân, Diên Đan huynh đệ, túi Tử Kim này ít nhất cũng phải mười cân, thậm chí còn hơn mười cân" Đẳng Thanh Sơn xách túi nhỏ lên than thở nói. Cùng một thể tích, Tử Kim so với Hoàng Kim nặng hơn nhiều. Đó cũng là vì sao "Thiên Kiếm" của Tần Lĩnh tiên đế trong truyền thuyết cũng chỉ cần hơn trăm cân Tử Kim. Suy cho cùng, lợi kiếm thường dùng cũng chỉ nặng vài cân mà "Thiên Kiếm" lại hơn trăm cân. Một túi vải nhỏ Tử Kim nặng mười cân cũng có thể hiểu.

"Mười cân Tử Kim?" Diên Đan kinh ngạc than "vậy chính là một ngàn cân Hoàng Kim, một trăm vạn lượng bạc!

Một khoản cực lớn! Khu mỏ Tử Kim của Quy Nguyên tông ta một tháng cũng chỉ kiếm được mấy chục cân Tử Kim mà thôi. Mấy người này thật có thủ đoạn, không ngờ trộm được mười cân, lại còn không bị phát hiện"

Mỗi tháng lấy trộm một cân, Quy Nguyên tông căn bản không thể phát hiện. Dù sao khác thác Tử Kim, sản lượng mỗi tháng không thể hoàn toàn giống nhau.

"Mười cân a!" Bạch Kỳ càng đau lòng, lương tháng của Đô Thống chỉ một ngàn lượng bạc. Trừ đi các khoản tiêu xài cho ăn uống hàng ngày, Bạch Kỳ một năm còn lại chừng ba đến năm ngàn lượng bạc. Để hẩn tích lũy được một trăm vạn lượng bạc, trăm năm cũng không đủ!

"Đại nhân"

"Đại nhân, ở đây có chuyện gì?" vài tên Binh vệ từ xa chạy lại, cung kính hỏi.

"Đô Thống đại nhân, người còn đi được không?" Diên Đan lo lắng hỏi.

"Hai người các người" Bạch Kỳ chỉ hai tên Binh Vệ, hét nói "đỡ ta lên núi!"

Hai tên Binh Vệ trong lòng không biết làm sao, đành phải tiếp nhận mệnh lệnh, dìu đỡ Bạch Kỳ.

Đẳng Thanh Sơn liếc nhìn Bạch Kỳ, sắc mặt hẩn trắng bệch, lộ rõ sự thống khổ.

Vừa đi được chừng hai mươi trượng, Bạch Kỳ vội hét "Đặt ta xuống, mau!"

Hai Binh Vệ kia bị dọa sững người.

"Cút" Bạch Kỳ vội vã huy tay phải đánh bay hai Binh vệ kia qua một bên, liền đó đặt đít ngồi xuống xé toạc vài ống quần chân phải.

Rệt! Cả cái quần bị xé ra.

"Cái gì!" Đẳng Thanh Sơn và Diên Đan thấy thế biến sắc mặt. Cả chân phải của Bạch Kỳ phồng to lên, đen thui.

"Đây là loại độc gì?" Diên Đan hô.

"Độc này không ngờ lại hung hãn như vậy" Bạch Kỳ vốn cho rằng hẩn có thể dùng nội kinh chống đỡ được. Ai ngờ hẩn đã phong bế huyết đạo, còn dùng vài buộc chặt nhưng chỉ làm giảm tốc độ, căn bản không cách nào ngăn cản. "Diên Đan, hai người các người có biết đây là độc gì không? Có biết phương pháp giải độc?"

Diên Đan lắc đầu. Đẳng Thanh Sơn cũng lắc đầu.

Đối với độc, Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn không sợ!

Bởi vì "trọng tâm" tu luyện của Đẳng Thanh Sơn chính là khống chế thân thể. Lúc ở tiền thế, Đẳng Thanh Sơn đã có thể khống chế khí huyết lưu động, khống chế nhịp tim giảm xuống các loại. Hiện nay, sự khống chế của Đẳng Thanh Sơn đối với thân thể càng lợi hại. Vô luận là cơ bắp, da, xương, lục phủ ngũ tạng Đẳng Thanh Sơn đều có thể khống chế. Thân thể trong nháy mắt có thể cao lên hoặc lùn đi vài thốn.

Thậm chí hẩn còn có thể khống chế một khu vực cục bộ, trong thời gian ngắn khí huyết ngừng lưu động.

Độc truyền đi nhờ vào huyết dịch lưu chuyển. Khí huyết không lưu thông, độc đương nhiên vô pháp truyền đi toàn thân. Đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến siêu cấp cường giả ở thế giới tiền thế đáng

sợ. Còn nội kinh cao thủ tuy thực lực mạnh nhưng là nhờ vào nội kinh. Đối với sự khống chế cơ thịt, gân cốt toàn thân kém quá xa. Càng không cần nói tới khống chế khí huyết lưu động.

Đằng Thanh Sơn tự mình không sợ nhưng lại không giúp được người khác.

”Đô thống đại nhân, độc lan ra càng lúc càng nhanh” Điền Đan vội nói. Mắt thấy khu vực màu đen dưới chân mở rộng, lan lên trên đùi, hắn không khỏi cảm thấy khiếp đảm.

Bạch Kỳ thét ”Người có đao không?”

”Không có”

”Ta có chủy thủ” một Binh Vệ đứng bên la.

”Đưa ta” Bạch Kỳ lập tức nhận lấy chủy thủ từ trong tay binh vệ kia, trực tiếp rạch một vết trên đùi. Tức thì huyết dịch đen thui chảy ra ngoài.

Chỉ chốc lát, Bạch Kỳ lại chửi rủa ”Hoàn toàn tê dại rồi, là độc gì đây? Cho máu chảy ra hoàn toàn không có chút tác dụng nào” Bạch Kỳ cảm giác thấy rất rõ, độc tố không ngừng lan ra, một khi lan tới chỗ yếu hại, hắn chết chắc. Mồ hôi lạnh tứa ra trán Bạch Kỳ, toàn thân run khê.

Xệt!

Y phục trên người cũng bị xé rách. Tay trái lúc này cũng cũng đen thui, phồng lên.

”Làm sao giờ, làm sao? Ta không thể chết, không thể chết” Bạch Kỳ cuống đến mức toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng.

”Đô Thống đại nhân, nếu chậm hơn sẽ không cứu được” Điền Đan hét.

Bạch Kỳ rùng mình, sau đó nhìn đùi phải, tay trái đã sưng đen của mình. Hắn căng răng, chém mạnh chủy thủ!

Pắc! Pắc!

Đùi phải và tay trái bị chém đứt ra!

Chỉ thấy máu tươi nơi bị cắt chảy ra đều là màu hồng.

”A!” Bạch Kỳ thống khổ thét thảm.

78. Chương 31: Tra Đến Cùng

Bạch Kỳ sắc mặt trắng toát, ánh mắt ảm đạm.

”Nhanh, nhanh, giúp ta cầm máu, nhanh!” Thanh âm Bạch Kỳ đã có chút vô lực, vội vàng nói.

Bên cạnh Điền Đan nóng nảy, lập tức ngồi xổm xuống xé một vạt áo ngoài của Bạch Kỳ quấn lại thành sợi, vội vàng cô chặt trên phần chân bị chặt. Dù sao với kiểu bị trực tiếp chém đứt một chân như thế này, phong bế huyết đạo để máu chảy chậm lại tác dụng không lớn, để máu chảy ra như vậy, hoàn toàn có thể làm cho người mất máu quá nhiều mà chết.

Vết thương trên đùi phải, cánh tay trái đều đã được cầm máu.

Bạch Kỳ môi trắng bệch, sắc mặt tái nhợt không một tia huyết sắc, ánh mắt ảm đạm, cả người tựa hồ đã bắt đầu rơi vào mê man.

”Nhanh, nâng đô thống đại nhân lên nui.” Đằng Thanh Sơn ở bên cạnh nhìn các binh vệ quát, Còn nữa, người, người, hai người các người, nhanh chóng phi ngựa tới Hoa Phong thành, tìm đại phu tốt nhất ở Hoa Phong thành! Nhanh!”

”Vâng, đại nhân.”

Các binh vệ này cũng sợ ngậy người, đô thống đại nhân chính là thủ lĩnh nhân mã nhất doanh của Hắc Giáp quân a. Lập tức có hai binh vệ cực nhanh chạy tới chỗ chiến mã, các binh vệ khác lập tức hỗ trợ, nâng Bạch Kỳ chạy lên trên núi.

Đằng Thanh Sơn, Điền Đan hai người xa xa đi phía sau.

Điền Đan trên mặt như trước lộ vẻ kinh hãi, quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn: "Thanh Sơn lão đệ, lần này chúng ta chơi lớn rồi!"

"Đúng là chơi lớn rồi!" Đằng Thanh Sơn gật đầu nói.

Nếu như Đằng Thanh Sơn cùng Điền Đan ngay từ đầu lộ diện, hù dọa đối phương mấy người, cũng sẽ không có chuyện như vậy. Kì thật Đằng Thanh Sơn cùng Điền Đan, ngay từ đầu là muốn thưởng thức, có thể xem Bạch Kỳ kia chiếm cứ thượng phong, trong lòng còn không thích hơn sao. Ai ngờ tình thế chuyển đổi, Bạch Kỳ trúng chiêu.

"Việc này cũng không trách được chúng ta! Chúng ta cũng không muốn hại hần, nào nghĩ đến, cái tên tiểu tử kia lại có ám khí ác độc như vậy! Trách, chỉ có thể trách cái mạng Bạch Kỳ hần không tốt!" Điền Đan lập tức cười lạnh nói.

Ở thời đại hỗn loạn này, chẳng có ai là người nhất gan.

"Thanh Sơn lão đệ, chuyện chúng ta âm thầm lén nhìn, tốt nhất đừng nói ra ngoài. Mặc dù không phải đại sự, nhưng truy cứu ra, cũng rất là phiền toái." Điền Đan nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu, cười nói: "Yên tâm, ta cũng chẳng bao giờ tự nhiên lại đi tìm phiền toái cho chính mình."

Một đô thống của Hắc Giáp quân bị thương đến tình trạng này, Quy Nguyên tông tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Người cùng ta đều không nói, ai biết được." Điền Đan cười nhẹ nói, "Kì thật chứng kiến Bạch Kỳ có ngày này, lão ca ta trong lòng thống khoái a! Ha ha, trước đây nhìn hần tác oai tác quái, có bao giờ hần nghĩ đến, sẽ có ngày này cơ chứ! Hắc hắc, tự làm xong, sao có thể trách được người khác."

Đằng Thanh Sơn nhìn theo hướng Bạch Kỳ được vác đi lên núi, đối với Bạch Kỳ, Đằng Thanh Sơn vốn không có một tia hảo cảm.

"Hần cả đời này, coi như bỏ!" Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói.

"Đứt một chân, đứng còn không xong, lại đứt một cánh tay. Đúng là bỏ rồi! Đời hần xong hết rồi." Điền Đan thoáng nhìn túi tử kim trong tay Đằng Thanh Sơn, cười nhạo nói: "Song... có thể trách được ai? Bạch Kỳ rõ ràng là thèm muốn túi tử kim này, mới có ý lên ra tay độc chiếm. Đây là trộm gà không được còn mất nắm gạo, bị phê đi, cũng không trách được người khác!"

Đằng Thanh Sơn liếc nhìn túi tử kim trong tay.

"Tiền tài động lòng người a." Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng lực lượng của kim tiền, ở hắc ám thế giới kiếp trước, các loại sát thủ sở dĩ đi làm sát thủ, không phải là tiếp nhiệm vụ để thu kim tiền sao?

Tiền và quyền lực, từ xưa đến nay, đều có lực lượng vô cùng.

Ngay khi binh vệ mang Bạch Kỳ tàn phế hôn mê lên đến trên núi. Cả khu mỏ đều sôi trào, tất cả Hắc Giáp quân, các quân sĩ đều chấn kinh.

Hoa Phong thành thành vệ đội đại đội trưởng Hồ Đồng, xa xa nhìn các quân sĩ Hắc Giáp quân khiêng Bạch Kỳ đi lên, sắc mặt hần lộ vẻ khó coi: "Ta biết mà! Bạch Kỳ vừa rồi đi ra, khẳng định không phải là chuyện tốt. Quả nhiên là vậy, cái tên Đồng Duyên kia thủ đoạn thật đúng là cay độc, ngay cả Bạch Kỳ cũng thua trên tay hần!"

"Phiền toái, phiền toái lớn!"

Hồ Đồng đứng trong khu mỏ, trán tràn đầy mồ hôi hột, trong đầu rối rắm.

"Bạch Kỳ bị chặt đứt chân và cánh tay! Xong đời rồi, Quy Nguyên tông khẳng định sẽ không bỏ qua! Việc này nhất định điều tra xuống... Bạch Kỳ kia, lúc đầu là đi theo tên thủ hạ của Đồng Duyên xuống núi. Hắn cũng đã thấy, chính ta lục soát tên kia. Hắn đã biết ta bị mua chuộc!" Hồ Đồng khản trương.

Khu mỏ, đó chính là địa phương được Quy Nguyên tông cực Kỳ coi trọng.

Dám can đảm bị mua chuộc, một khi bị phát hiện, đó là tử tội!

"Không, Bạch Kỳ không nhất định để ý là ta lục soát tên hán tử kia. Có lẽ, sẽ không tìm ta gây phiền toái." Hồ Đồng trên trán nhỏ mồ hôi hột hần cũng không thêm để ý.

Giờ phút này, đáy lòng của hắn không cam lòng, không cam lòng chính mình cứ như vậy xong đời, trong lòng vẫn còn một tia hy vọng.

Cắn răng một cái!

"Không màng cái gì nữa, cái mạng nhỏ này là trọng yếu nhất, mặc kệ, cứ chuẩn bị trước! Về Hoa Phong thành trước, coi phong thanh xem chuyện như thế nào!" Hồ Đồng trong lòng quyết định...

Bên trong khu mỏ, phía ngoài chỗ Bạch Kỳ ở, năm vị bách phu trưởng đều tề tụ.

"Bạch Kỳ đô thống hần bị thương đến bước này, chúng ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ?" "Ái Tử"* Lưu Cùng có chút vội vàng bị động, "Đóng giữ khu mỏ, mà để cho đô thống tàn phế như vậy ,ở trên chắc trách tội xuống mất!"

"Hừ, các thống lĩnh đại nhân, bọn họ còn chưa có hồ đồ đến như vậy đâu." Dáng vóc cao gầy, Vạn Phàm Tường con mắt híp lại cười nhạt nói, "Chuyện trải qua chúng ta cũng đều biết rồi, việc này căn bản chính là do Bạch Kỳ hần tự chuốc lấy, có thể trách ai? Đừng nói là bị tàn phế, cho dù chết! Hắn cũng chỉ có thể chấp nhận!"

Giờ phút này, Vạn Phàm Tường căn bản không để Bạch Kỳ vào mắt. Trước đây Bạch Kỳ sở dĩ làm mọi người kinh sợ, chính là bởi cái thân phận "đô thống", mà hiện tại thân thể đã bị tàn phế, còn muốn làm đô thống sao? Tự nhiên, đã có người đáy lòng không để tâm đến Bạch Kỳ.

"Nói cũng vô dụng ,nói làm gì." Diên Đan nói, "Hiện tại chúng ta phải làm, có ba việc, thứ nhất, thỉnh đại phu chữa trị cho Bạch Kỳ đô thống, thứ hai, tử kim bị mang ra nhiều như vậy, đến cùng là như thế nào được mang ra ngoài. Thứ ba, lập tức truyền sự việc xảy ra về Giang Ninh quận thành, để cho thống lĩnh, tông chủ bọn họ quyết định!"

Đỗ Hồng, Đăng Thanh Sơn cũng đều đồng ý theo Diên Đan.

"Đại phu đã thỉnh tới rồi !" Đỗ Hồng lớn tiếng nói, "Vậy, ta tự mình đi một chuyến, phái người chạy về Giang Ninh quận thành, truyền tin tức này cho các vị thống lĩnh đại nhân."

"Ấn! Phiền toái lão Đỗ người." Diên Đan gật đầu.

Ngay lập tức mấy người bọn Đăng Thanh Sơn phân công ra, Đỗ Hồng tự mình dẫn đầu hơn mười Hắc Giáp quân tinh anh, ngựa không dừng vó chạy về Giang Ninh quận thành. Còn bọn Đăng Thanh Sơn, bốn vị bách phu trưởng cũng bắt đầu điều tra, tử kim rốt cục là như thế nào bị trộm mang ra ngoài!.

Tra, tra đến cùng!

Đăng Thanh Sơn, Diên Đan cả bọn bốn bách phu trưởng cùng một chỗ.

"Người của các vị, có tra ra được tin tức hữu dụng nào không?" Đăng Thanh Sơn nhìn về phía ba người còn lại, "Ta bên này không thu hoạch được gì!"

"Không có!" Diên Đan lắc đầu.

"Không tra ra được một chút gì cả." Vạn Phàm Tường, Lưu Cùng hai người cũng lắc đầu, Vạn Phàm Tường trong miệng mắng: "Đám cẩu này , thật là có thủ đoạn!"

Khu mỏ tử kim này đề phòng sâm nghiêm đến như vậy, mà vẫn có thể trộm mang được mười cân tử kim đi ra ngoài. Đến cùng là mang ra thế nào chứ?!"

Điền Đan nói: "Chúng ta hiện tại cũng biết một chút tin tức, người chết kia gọi là Lý lão tam làm ở khu mỏ thứ hai phía nam. Đó là khu mỏ hoàng kim, sao có thể mang được tử kim chứ?"

Đặng Thanh Sơn cũng cau mày.

Công nhân khu mỏ tử kim, căn bản không cách nào cùng thợ của bốn khu mỏ khác tiếp xúc, ngay cả nơi sinh hoạt cũng được tách xa nhau, căn bản không cách nào gặp mặt.

"Có hai cách có thể." Đặng Thanh Sơn cau mày nói, "Thứ nhất, là trong một trăm quân sĩ Hắc Giáp quân giám sát dưới trướng có nội tặc, hẳn âm thầm đem tử kim lấy được, giao cho Lý lão tam! Bất quá, các quân sĩ Hắc Giáp quân giám sát khu mỏ tử kim là không được phép rời khỏi khu vực mình quản lý, qui định rõ ràng, vậy có nội tặc khả năng là không cao!"

Năm khu mỏ lớn, đảm nhận canh gác khu mỏ tử kim, là xui xẻo nhất. Đặng Thanh Sơn cảm nhận được, hiện tại trong năm bách phu trưởng, áp lực lên hắn là lớn nhất! Bởi vì lần này trong chuyện Bạch Kỳ bị tàn phế, nghiêm trọng nhất, không phải là Bạch Kỳ bị tàn phế, mà là mười cân tử kim bị mang ra ngoài!

Mười cân tử kim, chính là một trăm vạn lượng bạc trắng! Đây chính là một sinh ý cự phú!

Một Bạch Kỳ, đối với Quy Nguyên tông mà nói, cũng chỉ mạng của một hậu thiên cao thủ, cái mạng của Bạch Kỳ, không đáng giá một trăm vạn lượng bạc trắng!

"Lúc này đây có thể trộm mười cân ra ngoài, vậy lần sau, cũng có thể trộm mười cân!" Đặng Thanh Sơn trịnh trọng nói, "Quy Nguyên tông tuyệt đối không cho phép loại chuyện này phát sinh! Bạch Kỳ hẳn bị tàn phế là việc nhỏ, tử kim bị trộm ra ngoài, đây mới là đại sự. Phương pháp trộm mang ra ngoài, nhất định cần phải điều tra ra. Không điều tra ra... Sau này đều không được an ổn."

Ba gã bách phu trưởng còn lại đều gật đầu.

Mỏ vàng ở Thiết Liên sơn này, chính là bảo bối của Quy Nguyên tông, ngay cả Thanh Hồ đảo cùng các thế lực khác đều đổ mắt, Quy Nguyên tông bất cứ giá nào cũng liều mạng bảo vệ bảo bối này. Hiện tại có người dám trộm tử kim, Quy Nguyên tông sao có thể dễ dàng tha thứ?

"Thanh Sơn huynh đệ, người mới vừa rồi nói, trộm mang ra ngoài có hai phương pháp có thể xảy ra, một là bên trong quân sĩ Hắc Giáp quân có nội tặc, còn cái còn lại thì sao?" Điền Đan nói.

Đặng Thanh Sơn nhìn mỏ quặng xa xa nói: "Mỏ quặng sâu như vậy, đám thợ mỏ vì khai thác tử kim, hướng phía dưới liều mạng đào! Cứ một năm rồi một năm, bên trong các loại đường hầm rất nhiều, ta nghĩ... Có thể hay không, khu mỏ tử kim cùng khu mỏ hoàng kim, bên trong lòng đất có một chỗ nào đó thông nhau. Khiến cho công nhân của khu mỏ tử kim, có thể trà trộn vào trong công nhân của khu mỏ hoàng kim?"

Điền Đan, Vạn Phạm Tường hai người ngẩn ra. Nhưng Lưu Cùng lại lắc đầu nói: "Thanh Sơn huynh đệ, các quân sĩ giám sát không phải thường xuyên đi trước dò xét sao? Binh vệ giám sát khu mỏ hoàng kim, quân sĩ Hắc Giáp quân, cũng cùng đi xuống dò xét. Nếu như hai bên thông nhau, hẳn phải bị phát hiện ra mới đúng."

"Thông, rồi lại lấp kín." Đặng Thanh Sơn nói, "Việc này không phải là không có khả năng."

Đáy lòng của Đặng Thanh Sơn không tin có nội tặc xuất hiện bên trong quân sĩ dưới trướng mình, bởi vì ở phương diện này, Quy Nguyên tông quân kỷ nghiêm, một khi bị phát hiện, hậu quả thiết tưởng không thể chịu nổi.

"Tra, chỉ có thể tra đến cùng." Điền Đan nói.

"Chúng ta cứ hết sức hoàn thành, tra không ra, chúng ta cũng không có cách nào khác." Lưu Cùng khẽ cười nói.

"Đại nhân, đại nhân, đô thống đại nhân đã tỉnh dậy!" Đột nhiên một quân sĩ Hắc Giáp quân trông nom Bạch Kỳ chạy như bay lại.

"Tỉnh dậy?" Đặng Thanh Sơn bốn người đều đứng lên.

"Hỏi Bạch Kỳ, khẳng định hẳn biết cái gì đó." Diên Đan nói, "Nếu không, hẳn sao lại đuổi giết Lý lão tam kia."

Tứ đại bách phu trưởng, lập tức hướng chỗ ở của Bạch Kỳ chạy tới.

(*). Ải tử: kẻ lùn, người lùn.

79. Chương 32: Ký Hồng Đền

Bọn Đằng Thanh Sơn bốn người tiến vào nơi ở của Bạch Kỳ, vừa vào phòng đã ngửi thấy thoang thoảng mùi máu tanh cùng với mùi thảo dược. Tuy đại phu còn chưa đến nhưng ở khu mở này cũng có nhiều Bình Vệ, quân sĩ Hắc Giáp quân biết một vài phương pháp trị liệu đơn giản, trước tiên trị liệu đơn giản cho Bạch Kỳ một chút.

May mà nội kinh của Bạch Kỳ hùng hậu, chỉ hôn mê hai ba canh giờ là tỉnh lại.

"Đô thống đại nhân!" Diên Đan chấp tay nói "Lão Đỗ đã tự mình dẫn người đến Giang Ninh quận thành, báo tin cho tông môn"

Gương mặt tái xanh của Bạch Kỳ âm trầm, mục quang càng âm độc, rốt cuộc cũng không khôi phục lại được vẻ tiêu sái ngày xưa.

"Có tra được thân phận của tặc nhân giao thủ với ta không?" Bạch Kỳ lạnh lùng hỏi.

"Điều này... không có, ta và Thanh Sơn lão đệ đều không nhận ra những người đó, mà những người khác lại không nhìn thấy" Diên Đan chấp tay nói.

"Phế vật" Bạch Kỳ ngồi trên giường chột thẳng người lên, phần nộ mắng "Hai người các ngươi không nhận ra, chẳng lẽ không biết vẽ lại? Vẽ ra bức họa đi tra cho ta, tra ra thân phận tiểu tử kia, còn có người tóc bạc cùng với thẳng mập. Mau đi đi, tra ra cho ta, bắt lấy mấy người bọn chúng!"

Hai mắt Bạch Kỳ muốn phun lửa, cả người như muốn phát điên.

Phế vật?

Sắc mặt Diên Đan chột lạnh xuống, lườm lườm Bạch Kỳ một cái nhưng nhin không lên tiếng.

Ánh mắt của mấy người bọn Vạn Phàm Tường cũng thoáng qua một tia khinh thường. Quá khứ, Bạch Kỳ quan hệ với mọi người không tốt, hiện tại tàn phế, còn làm ra vẻ Đô Thống?

Bạch Kỳ quét mắt qua bốn người trước mặt, trong lòng càng thêm phần nộ, thâm hận không thôi. "Đám hỗn đản này thấy ta tàn phế đều xem thường ta!" Tuy hận nhưng Bạch Kỳ cũng không dám quá đáng, bởi vì hẳn hiểu rõ... hẳn là một người tàn phế, vị trí Đô Thống khẳng định ngồi không được. Sau này cô độc một mình nếu đắc tội với bốn người trước mặt, sau này đối phương hoàn toàn có thể dày vò hành hạ hẳn.

"Đô Thống đại nhân" Đằng Thanh Sơn mở miệng nói

"Việc tra ra thân phận tặc nhân, chúng ta đương nhiên sẽ tra! Nhưng việc khẩn yếu hiện tại chính là chỗ Tử Kim này rốt cuộc làm sao trộm mang ra được! Không biết Đô Thống đại nhân có tin tức gì không?"

Mắt Bạch Kỳ sáng lên, lập tức lớn tiếng quát "Đi, mau đi bắt Hồ Đồng lại cho ta! Chính là hẳn, hẳn là nội tặc!!!"

Thanh âm thảm thiết vang vọng khắp phòng khiến mấy người Đằng Thanh Sơn thót tim một cái.

"Hồ Đồng?" bốn người Đằng Thanh Sơn giật mình, cái tên Đại đội trưởng Thành Vệ đội giỏi nịnh bợ?

"Đi" Diên Đan là người đầu tiên quay đầu đi ra khỏi phòng. Ba người Đằng Thanh Sơn liền đi theo.

Trong phòng lúc này chỉ còn Bạch Kỳ và một tên quân sĩ Hắc Giáp quân ở lại chiếu cố hần. Trong mắt Bạch Kỳ hung quang lấp lánh, liếc nhìn quân sĩ đứng bên, liền quát "Người cút ra!"

Quân sĩ kia bị dọa nhảy dựng lên, liền chạy ra ngoài.

Bạch Kỳ ngồi trên giường, vén chăn ra, nhìn tay chân bị chặt đứt đã được băng bó kỹ, nước mắt yên lặng chảy ra "Ta, chân ta, tay ta..." toàn thân Bạch Kỳ run rẩy, trong đầu ủa ra ngàn vạn ý niệm. Hần tựa hồ như nhìn thấy những ngày đen tối như ác mộng sau này.

"Xong rồi, ta xong rồi"

Bạch Kỳ không ngờ cúi đầu khóc ô ô. Hồi lâu sau, hần chợt ngẩng đầu, trong mắt thoáng qua vẻ ác độc điên cuồng.

"Hỗn đản phóng ám khí, ta nhất định phải giết ngươi, nhất định! Còn có Hồ Đồng, chính hần cho tên lao công kia đi" đến lúc này Bạch Kỳ cũng đã hận luôn cả Hồ Đồng "Điền Đan, Đằng Thanh Sơn mấy Bách Phu trưởng các ngươi, hiện tại từng tên trong lòng đều chẳng xem ta ra gì!"

Hần muốn báo thù, nhưng hần không cho rằng chính mình có năng lực báo thù!

"A a a a!" Bạch Kỳ ngẩng đầu gào thét ra nỗi thống khổ phần nộ.

Đột nhiên, Bạch Kỳ cảm thấy đầu óc choáng váng, vô lực ngã xuống giường. Dù sao hần mất máu quá nhiều, vừa mới tỉnh dậy. Hiện tại, tâm tình chấn động quá kịch liệt, lại gào thét điên cuồng, thân thể Bạch Kỳ không trụ nổi, lại rơi vào trạng thái hôn mê.

Bốn người Đằng Thanh Sơn lo lắng Hồ Đồng, không để ý đến ra lệnh cho quân sĩ Hắc Giáp quân, cho nên bốn người tự mình đến chỗ ở của Hồ Đồng.

"Bốn vị đại nhân, sáng sớm hôm nay Hồ Đồng đại nhân đã chạy về Hoa Phong thành, nói hần biết trong Hoa Phong thành có một danh y. Hần muốn mời vị danh y này lại cho Đô Thống đại nhân" một Binh Vệ đối diện với bốn người Đằng Thanh Sơn hoảng sợ nói.

Bốn người Đằng Thanh Sơn nhìn nhau.

"Đi thôi" Điền Đan thở dài một tiếng, liền quay đầu.

"Quả nhiên, Hồ Đồng là nội tặc" Vạn Phạm Tường cười lạnh "Nhưng Hồ Đồng cũng thông minh, nhìn thấy Bạch Kỳ bị trọng thương tàn phế, biết không hay, liền trốn mất"

"Sáng sớm đã đi, hiện tại đã là chính Ngọ, chúng ta làm sao đuổi kịp" Lưu Hòa than.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu "Đuổi theo Hồ Đồng là không thể. Hiện tại chúng ta còn phải điều tra kỹ càng, Tử Kim thất thoát thế nào"

"Ừm, trước tiên xem sâu trong những khoáng động ở mỏ Tử Kim xem có nơi nào liên thông với mỏ Hoàng Kim. Cần thận tra!"

Đám lao công ở mỏ Tử Kim bắt đầu bị thẩm vấn, từng người bị thẩm vấn. Phạm là có người nói ra nơi nào có thông đạo nối liền với khu mỏ Hoàng Kim, không những không bị trừng phạt, mà còn được thưởng một ngàn lượng bạc!

Nhưng không người nào biết.

Thẩm vấn không ra, Hắc Giáp quân sĩ chỉ có thể bắt đầu kiểm tra các khoáng động Tử Kim. Những Binh Vệ phổ thông cũng tra xét các khoáng động ở mỏ Hoàng Kim. Cả khu mỏ tạm thời đình chỉ khai thác. Đám lao công đều nghỉ ngơi ở chỗ của mình.

Mọi quân sĩ Hắc Giáp quân đều bận rộn. Mấy người Đằng Thanh Sơn cũng mệt bã người.

Rất nhanh trời đã tối.

"Đại nhân, đại phu tới rồi, đại phu tới rồi!" một Binh Vệ chạy lại báo. Đằng Thanh Sơn vừa nhìn đã nhận ra Binh vệ này chính là một trong hai người hần phái đi mời đại phu, lập tức nói "Đại phu đâu?"

"Đến chỗ Đô Thống đại nhân rồi" Binh vệ kia nói.

"Đi, chúng ta tới xem" Vạn Phạm Tường đứng dậy. Bốn người Đăng Thanh Sơn liền đi tới chỗ Bạch Kỳ.

Vừa tới ngoài cửa đã nghe trong phòng truyền ra tiếng chửi rủa.

"Cút ra ngoài, cút ra!" rất nhanh một người đã già chật vật chạy ra. Lão già này vừa ra thấy bốn người Đăng Thanh Sơn liền chấp tay "Bốn vị đại nhân"

"Thế nào rồi?" Đăng Thanh Sơn mở miệng hỏi.

Đại phu lập tức cung kính nói "Vị đại nhân trong phòng thân thể khỏe mạnh, chịu trọng thương như thế còn chống đỡ được. Hiện tại chỉ cần cẩn thận điều dưỡng, sau này bồi bổ cho tốt" Gặp phải tàn phế, mời đại phu giỏi cỡ nào cũng chỉ như vậy, tối đa cũng chỉ là điều trị tốt cho thân thể. Dù sao thì tay chân bị đứt làm sao có thể sinh ra lại được?

Nếu ở xã hội tiền thế của Đăng Thanh Sơn. Tay chân bị đứt hoàn toàn có thể trừ hết độc tố rồi nối liền lại.

Nhưng đây là thời cổ đại, không phải là xã hội khoa học kỹ thuật ở tiền thế.

"Điền Đan! Lưu Hòa! các người ở ngoài phải không! vào đây cho ta" tiếng gào thét của Bạch Kỳ từ trong phòng truyền ra "Ta bảo các người bắt Hồ Đồng lại đâu rồi? Người đâu? A! Mấy người các người tiến vào cho ta!"

"Hồ Đồng đã sớm chạy mất, bọn thuộc hạ cũng không có cách nào. Đô thống đại nhân, người thân bị trọng thương, hiện tại cần tốt đẹp tinh tâm điều dưỡng, không nên nổi giận. Chúng ta không quấy rầy nữa" Điền Đan cao giọng nói, sau đó dùng mắt trao đổi với những người khác, lập tức bỏ đi.

Bạch Kỳ hiện tại là một kẻ điên, đi vào thật là mang phải vạ.

"Đám hỗn đản các người!" tiếng mắng tức giận của Bạch Kỳ truyền ra.

Bốn người Đăng Thanh Sơn chỉ nhìn nhau, không nói gì.

Ở thời thế này, mỗi ngày đều có nhiều người trong chém giết mà chết đi. Người vì thân nhân, vì tộc nhân có lẽ còn đáng để người khác cảm thán vài tiếng, khâm phục một phen. Còn giống như Bạch Kỳ tham tài gặp nạn không đáng được đồng tình.

Đêm. trên núi Thiết Linh Sơn yên tĩnh

Trong thạch ốc rộng rãi của Đăng Thanh sơn, hắn đang ngồi xếp bằng tĩnh tọa trên giường. Tốc độ khí huyết lưu thông chậm chậm, sự trao đổi chất chậm xuống, nhịp tim cũng hạ xuống đến mức cực chậm.

Đột nhiên, tiếng bước chân dày đặc vang lên.

"Hử?" Hai mắt Đăng Thanh Sơn chợt mở ra.

"Đại nhân, đại nhân" bên ngoài chợt xông vào một quân sĩ Hắc Giáp quân, vội vã hét "Thống Linh đại nhân đến rồi!"

"Thống Linh đại nhân?" Đăng Thanh Sơn cả kinh.

Hiện tại là lúc đêm khuya, buổi sáng Bách Phu trưởng Đỗ Hồng chạy tới Giang Ninh quận, cho dù tốc độ có nhanh cũng phải đến chiều mới có thể đến được Giang Ninh quận. Không nghĩ tới lúc đêm khuya, Thống Linh đại nhân đã đến.

Hô!

Đăng Thanh Sơn lập tức lao ra, từ xa đã thấy phía đằng xa bóng người thấp thoáng. Đăng Thanh Sơn lập tức chạy nhanh tới.

"Thanh Sơn huynh đệ, Thống Linh đại nhân đã tới chỗ Bạch Kỳ" Vạn Phạm Tường vừa mới mặc xong y phục, chạy cùng Đăng Thanh Sơn. Đăng Thanh Sơn nói nhỏ "Thống Linh đại nhân không ngờ tới nhanh như vậy, đi suốt đêm! Trong tông đối với việc này xem trọng phi thường"

"Ừ" Vạn Phàm Tường liền gật đầu "Thanh Sơn, tới lúc đó đừng tự mình ôm trách nhiệm. Thêm một việc không bằng bớt một việc"

"Ta hiểu" Đăng Thanh Sơn gật đầu.

Lúc hai người Đăng Thanh Sơn đến chỗ Bạch Kỳ, ngoài phòng cấm rất nhiều đuốc, sáng rực. Lúc này Điền Đan và Lưu Hòa hai người sánh vai chạy lại. Bốn vị Bách Phu trưởng nhìn nhau một cái rồi cùng tiến vào trong phòng Bạch Kỳ.

"Thống Lĩnh đại nhân" bốn người Đăng Thanh Sơn khom lưng.

"Ừ, các người tới rồi" Hắc bào lão giả đang đứng trước giường, Bách Phu trưởng Đỗ Hồng theo đứng ở bên. Hắc bào lão giả quay đầu lạnh lùng liếc nhìn bốn người "ngắn ngủi hơn một tháng không ngờ lại phát sinh việc như thế này! Còn nữa, ai phụ trách canh giữ khu mộ Tử Kim"

"Là thuộc hạ" Đăng Thanh Sơn tiến tới một bước, cúi người.

Mắt của hắc bào lão giả híp lại "Đăng Thanh Sơn!"

Đăng Thanh Sơn cũng đã nghe nói qua những việc của vị Thống Lĩnh này. Trong bốn đại Thống Lĩnh, đệ nhất thống lĩnh "Ký Hồng" tuổi tác lớn nhất, nghe nói đã hơn trăm tuổi, bối phận cực cao. Ngay cả tông chủ Quy Nguyên tông "Gia Cát Nguyên Hồng" cũng phải gọi hắn một tiếng "sư bá". Bởi vì là đệ nhất thống lĩnh nên đương nhiên cũng là đệ nhất cao thủ trong bốn Thống Lĩnh.

Có thể nói, Ký Hồng chính là nhân vật số một của cả Hắc Giáp quân, là thanh "Định Hải Thần châm" của Hắc Giáp quân.

"Việc của ngươi, lát nữa ta sẽ hỏi lại!" Ký Hồng hờ hững nhìn Đăng Thanh Sơn, sau đó liếc qua bốn người còn lại, thét nói "Năm người các người, trước tiên đi ra ngoài. Không có mệnh lệnh của ta không được tiến vào. Đứng đó, đóng cửa lại!"

"Dạ, Thống Lĩnh đại nhân!" Năm vị Bách Phu trưởng nghiêng người rời khỏi phòng, đóng cửa phòng lại.

Ngoài phòng.

"Thanh Sơn huynh đệ, lần này ngươi xui xẻo rồi. Vị Thống Lĩnh đại nhân này là người phi thường tàn nhẫn" Điền Đan nhỏ giọng nói. Ba vị Bách Phu trưởng còn lại cũng nhìn Đăng Thanh Sơn., bọn họ đều vui mừng. Lúc trước bọn họ không bị an bài đến canh giữ mộ Tử Kim.

Trong coi tốt, không xảy ra vấn đề, đó là bốn phận, không có khen thưởng.

Một khi xảy ra chuyện, vậy thì phiền toái rồi.

80. Chương 33: Không Ngừng Tự Cường

"Ai..." Ký Hồng thở dài một tiếng, nhìn thoáng qua Bạch Kỳ bị tàn phế đang chán chường, "Bạch Kỳ, ngươi thật là hồ đồ a! Với thiên phú của ngươi, xuất thân của ngươi, Quy Nguyên tông nhất định sẽ để tâm bồi dưỡng ngươi. Ta đã già, vị trí thống lĩnh này không ngồi được mấy năm, qua mấy năm nữa, vị trí thống lĩnh khẳng định là tuyển từ ba vị đô thống dưới trướng của ta, trong ba vị đô thống, thực lực của ngươi không kém hai người kia bao nhiêu, hơn nữa ngươi tuổi nhỏ nhất. Quy Nguyên tông muốn bồi dưỡng đương nhiên bồi dưỡng người có tiềm lực. Lấy thực lực của ngươi, hơn nữa thân phận lại là hạch tâm đệ tử, ngồi vào vị trí thống lĩnh, cũng không phải là không có khả năng! Nhưng hiện tại ngươi..."

Bạch Kỳ nghe Ký Hồng an ủi, than thở, trong lúc nhất thời đau xót thương cảm.

Tương lai vốn tốt đẹp, hiện tại, trở nên một mảng đen tối.

"Sư tổ!" Bạch Kỳ nước mắt chảy ra, thống khổ khóc hô, "Ta không cam lòng, thật sự không cam lòng, sư tổ ngươi phải báo thù cho đồ tôn a!"

"Khóc, còn khóc!" Ký Hồng trách mắng.

Sư phụ của Bạch Kỳ, chính là đệ tử của Ký Hồng, Ký Hồng đáy lòng đương nhiên tương đối quan tâm tới đồ tôn này.

Bạch Kỳ cố nhin xuống không khóc, chỉ là trong lòng đau khổ.

"Người lại khóc, khóc có ích lợi gì? Người trách được ai?" Ký Hồng hận này không không chịu thua kém, "Nếu như không phải trong đầu người có ý độc chiếm số tử kim đó, như thế nào..."

"Sư tổ, ta, ta là muốn đoạt lại tử kim cho nội tông." Bạch Kỳ liền nói.

"Còn cứng miệng!" Ký Hồng sắc mặt lạnh lẽo, "Nếu như là vì nội tông, người cần gì phải một mình theo dõi tên công nhân kia. Ở trên núi, tại nơi Hồ Đồng lục soát người, người trực tiếp sai người đem tên công nhân kia lục soát, không phải là được rồi sao? Còn cần một đường theo đuôi, đến dưới chân núi mới động thủ? Người ra lệnh một tiếng, năm trăm Hắc Giáp quân! Đừng nói chỉ có ba bốn nhất lưu võ giả, cho dù một trăm nhất lưu võ giả, đối mặt với năm trăm Hắc Giáp quân xông lên, đều cũng sẽ phải chạy hết!"

Bạch Kỳ miệng mấp máy, không lên tiếng.

Người sáng suốt liếc mắt một cái cũng nhìn ra, Bạch Kỳ chỉ muốn gỡ lại chút thể diện sau khi bị tàn phế mà thôi.

Ký Hồng thấy tình trạng thê thảm của Bạch Kỳ, cũng không có nói thêm nữa.

"Bạch Kỳ, người cũng là một hảo hán trong Hắc Giáp quân, không phải là chỉ bị mất một chân, đứt một tay thôi sao?" Ký Hồng trách mắng, "Chính là trong lịch sử Quy Nguyên tông ta tiền bối tổ sư Liễu Thiên Huyết, hấn hai tay đều tàn phế. Chỉ dựa vào đôi chân, thậm chí còn sáng chế "Linh xà cước pháp", bài danh Thiên bảng, danh chấn thiên hạ!"

Bạch Kỳ khê cần môi, muốn nói cái gì, nhưng lại thôi.

Liễu Thiên Huyết tổ sư, tốt xấu gì cũng có hai chân, nhưng hấn Bạch Kỳ giờ chỉ còn một chân.

"Hừ, đừng có mang bộ dạng như cha mẹ vừa chết của người ra!" Ký Hồng ánh mắt sắc bén, "Ta hỏi người, hiện giờ bài danh thứ 3 trên Địa Bảng, là ai?"

Bạch Kỳ chần động.

"Đường, Đường Hàm!" Bạch Kỳ nhớ tới sự tích của người họ.

"Đường Hàm, năm đó thiên tư cực cao, danh truyền thiên hạ, bài danh đứng đầu trên Tiềm Long bảng là đệ nhất thiếu niên anh kiệt. Năm ấy hai mươi một tuổi, hấn hai tay hai chân bị địch nhân phế đi! Đường Hàm này, ngay cả gân tay gân chân cũng đều bị chặt đứt, chỉ có thể ngồi ở trên ghế, có thể nói là kẻ trời gà không chặt! Nhưng hấn vui đùa nghiên cứu ám khí bí tịch suốt ba mươi năm! Khi hấn hiện thân, bằng vào ám khí vô song, từng một mình tiêu diệt hơn trăm tên nhất lưu võ giả!"

Ký Hồng âm thanh lạnh lùng nói, "Trong các cao thủ hậu thiên, có ai dám nói mình dễ dàng thắng được Đường Hàm? Ám khí của hấn, ảo diệu không lường được. Chiêu "Tiên nữ tán hoa", dù là tiên thiên cao thủ cũng phải sợ hãi vài phần! Nếu như không phải tay chân bất tiện, đi lại bị hạn chế. Có khả năng hấn đã bài danh đứng đầu trên Địa Bảng!"

Trên đất cửu châu này, hậu thiên đỉnh phong cao thủ nhiều vô số, khó có thể đếm hết.

Trên Địa Bảng có bảy mươi hai người, bình thường thứ tự xếp hạng, thực lực đều khó phân biệt, hơn kém nhau không nhiều. Hết thấy đều nhìn vào những trận chém giết của mình mà thay đổi.

Bạch Kỳ cúi đầu.

Chính xác, tình huống của Đường Hàm so với hấn còn xấu hơn nhiều. Hấn vẫn còn có một chân, một tay có thể sử dụng.

"Đường Hàm này làm ta khâm phục không thôi." Ký Hồng cảm thán một tiếng, "Năm đó hấn tàn phế, chuyện thứ nhất hấn làm, là cái gì?"

"Này..." Bạch Kỳ sửng sốt, lập tức nói, "Thành thân!"

"Đúng vậy, hấn tay chân tàn phế, chuyện thứ nhất làm chính là thành thân, hấn có chín người vợ, con trai có tám người, con gái có sáu người!" Ký Hồng trầm giọng nói, "Năm đó đường ngậm trong đau khổ nghiên cứu âm khí thuật đồng thời dạy cho con! Tám người con trai của hấn, người nào không phải là cao thủ âm khí lợi hại? Nói tới "Đường môn bát hùng", ai không giơ ngón tay cái lên thán phục? Trong thiên hạ này, ai dám chọc Đường gia? Đường Hàm, lúc đầu khổ tâm dạy con, đã nghĩ, cho dù chính mình cố gắng không được, sau này có thể dựa vào con mình xưng bá một phương! Trong thiên hạ này, nói tới Đường Hàm, ai không kính phục? Người thì sao, mới tàn phế đã thành bộ dáng chán chường này!"

Bạch Kỳ nghĩ đến Đường Hàm, trong lòng dâng lên trận nhiệt huyết. Trong lúc nhất thời có rất nhiều ý niệm trong đầu. Nhưng vền vền chỉ chớp lát, hấn lại cảm thấy nhụt chí, trong lòng thầm nghĩ: "Âm khí thuật mệnh mông vô tận. Ngay cả Đường tiên sinh, thiên phú như vậy, cũng phải hao phí ba mươi năm. Ta, ta... Ta được không?"

Ký Hồng nhìn thoáng qua Bạch Kỳ, âm thầm lắc đầu, tên đồ tôn này của hấn, từ nhỏ đến lớn việc gì cũng thuận buồm xuôi gió, chưa từng có cái gì tổn thất nặng nề. Trên đất cừu châu cả ngày có giết chóc, người bị tàn phế rất nhiều, chính thức tàn mà không phế tạo nên uy danh. Đã ít lại càng ít, muốn thành công nhất định phải là người vô cùng kiên nghị.

"Còn chưa có làm, đã không tin tưởng vào bản thân, sao có thể thành công được chứ?" Ký Hồng âm thầm thở dài.

"Sư tổ, người nói ta..." Bạch Kỳ mới vừa há mồm, Ký Hồng liền trách mắng: "Với tấm thân tàn phế của người, muốn có thành tựu lớn, phải không ngừng tự cường. Không ai có thể giúp người, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình thôi!" Nói xong, Ký Hồng liền đi ra khỏi phòng, chỉ còn lại có Bạch Kỳ kinh ngạc ngồi ở trên giường.

Đằng Thanh Sơn năm người tụ tập ở bên ngoài phòng của Bạch Kỳ, mặc dù lúc đêm khuya, nhưng ánh sáng từ những cây đuốc vẫn tỏa ra xung quanh.

"Két..."

Cửa mở, Ký Hồng lạnh mặt đi ra.

"Các người đi theo ta." Ký Hồng quét mắt liếc năm người, liền hướng phía trước đi đến. Đằng Thanh Sơn năm người nhìn nhau, không tiếng động đi theo sau Ký Hồng.

Đi đại khái hơn mười trượng, tới chỗ khuất ánh lửa, Ký Hồng đứng lại.

"Đằng Thanh Sơn!" Ký Hồng quát.

"Thống lĩnh đại nhân." Đằng Thanh Sơn hơi khom người.

Ký Hồng đột ngột xoay người, nhìn về phía hấn: "Ta hỏi người, tử kim này bị trộm đi ra ngoài đã một ngày, hiện tại người, có hay không tra ra, tử kim này đến cùng là như thế nào bị lén mang ra?"

"Còn không có." Đằng Thanh Sơn trả lời ngắn gọn, cũng không vì chính mình mà giải thích.

Ký Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn, trong lòng âm thầm gật đầu. Hấn chán ghét nhất hạng người gặp vấn đề thì trốn tránh trách nhiệm. Nghĩ vậy trong lòng Ký Hồng liền so sánh Đằng Thanh Sơn với đồ tôn Bạch Kỳ của hấn, không khỏi âm thầm lắc đầu. Lập tức lạnh lùng nói: "Mở tử kim này quan hệ trọng đại! Trong Quy Nguyên tông, tông chủ, trưởng lão bọn họ rất coi trọng chuyện này. Người trông coi tắc trách, ta tạm thời cũng không trừng phạt người, ta hạn cho người, trong vòng mười ngày, nhanh chóng tìm ra nguyên nhân tử kim bị trộm ra ngoài! Bốn vị bách phu trưởng khác cùng hợp tác với Đằng Thanh Sơn!"

"Rõ!" Đằng Thanh Sơn chấp tay.

"Rõ!" Bốn vị bách phu trưởng khác cũng khom người.

"Nếu như tìm được, việc này coi như bỏ qua. Nếu như sau mười ngày còn không tìm được..." Ký Hồng sắc mặt trầm xuống.

"Thống lĩnh đại nhân yên tâm, trong mười ngày thủ hạ nhất định tìm được nguyên nhân tử kim bị trộm ra ngoài." Đằng Thanh Sơn nói rất chắc chắn.

Muốn trộm tử kim ra ngoài dù có sử dụng phương pháp gì, mặc kệ là có nội tặc, hay là có thông đạo bí mật dưới đất, thì khẳng định có một điểm - ao động ở chỗ tử kim có người đem tử kim gom lại. Cho nên khi Hắc Giáp quân quân sĩ thẩm vấn, khẳng định có người nói dối. Kiểm nghiệm để tìm xem ai nói dối, quân sĩ bình thường không biết, nhưng Đàng Thanh Sơn dựa theo thủ đoạn thẩm vấn của kiếp trước, tra ra cũng không phải là việc khó.

Lấy thủ đoạn của Đàng Thanh Sơn, đối phó với công nhân bình thường, từ ánh mắt, vẻ mặt chỉ mất vài ngày, là có thể tra ra.

"Hảo!" Ký Hồng cười lạnh nói, "Hy vọng người không thối phồng!"

"Còn nữa." Ký Hồng đảo qua năm người liếc mắt một cái, "Vây đội trưởng thành vệ đội Hoa Phong thành Hồ Đồng cầu kết ngoại tặc! Các người bắt được hán chưa?"

"Thống lĩnh đại nhân, Hồ Đồng sáng sớm biết chuyện, đã âm thầm rời đi." Điền Đan mở miệng nói.

"Thống lĩnh đại nhân, đối với Hồ Đồng, chúng ta nên làm sao?" Vạn Phạm Tường cũng dò hỏi.

Ký Hồng lạnh lùng nói: "Giữ kín chuyện khu mỏ, trong tông trước sau như một nội quy nghiêm! Hồ Đồng cầu kết ngoại tặc, cho dù hán là thành vệ đội đại đội trưởng cũng vô dụng. Truyền lệnh xuống, quận Giang Ninh cảnh nội truy nã Hồ Đồng! Ai có thể bắt được hoặc đương trường giết chết Hồ Đồng, thưởng nghìn lượng bạc cùng với một quyển nhân cấp bí tịch của Quy Nguyên tông!"

Giết Hồ Đồng?

Đàng Thanh Sơn trong lòng thầm than, Hồ Đồng vốn là thành vệ đội đại đội trưởng, nhưng bởi vì chuyện này, Hồ Đồng ngay cả cơ hội giải thích cũng không có, trực tiếp bị xử tử!

Dù sao...

Tử kim quặng mỏ được Quy Nguyên tông cực Kỳ coi trọng. Hơn nữa lần này lại có một đô thống bị tàn phế, Quy Nguyên tông làm sao có thể lưu tình? Giết lầm còn hơn bỏ sót.

Đây là quy tắc!

Ngày thứ hai trời vừa sáng, Đàng Thanh Sơn liền ra lệnh Hắc Giáp quân bắt đầu cẩn thận lục soát khu mỏ tử kim, bốn vị bách phu trưởng khác, cũng hiệp trợ Đàng Thanh Sơn, lệnh cho quân sĩ dưới trướng trợ giúp Đàng Thanh Sơn.

Trong lúc nhất thời, cả khu mỏ sợ bóng sợ gió!

Suốt ba ngày, lục soát khu mỏ tử kim mấy lần, cũng không tra ra thông đạo bí mật, nội tặc cũng khó tìm. Đàng Thanh Sơn lập tức bắt đầu tra hỏi những thợ mỏ khai thác tử kim. Muốn tích lũy mười cân tử kim, tuyệt đối không phải chỉ có một người khai thác mà tích lũy được. Cho nên, Đàng Thanh Sơn bước đầu tiên chính là -

Lệnh cho Hắc Giáp quân tra xét xem, người nào gom tử kim của công nhân khác. Cuối cùng cũng tra ra được có mười lăm người công nhân có người cầm đầu bắt họ thường xuyên tập trung tử kim rồi dâng nộp.

Từ mười lăm người này, Đàng Thanh Sơn chỉ mất nửa ngày, khẳng định trong đó có ba người đáng nghi!

Theo sau...

Rất đơn giản!

Trực tiếp sai Hắc Giáp quân, lấy thủ đoạn thẩm vấn tội phạm, đe dọa, hình cụ uy hiếp, Hắc Giáp quân ngăn chặn xung quanh, lập tức có một người bị dọa nói ra, bắt đầu thẩm vấn vắn vện nửa canh giờ, hai người khác cũng bị dọa đem tất cả khai ra.

Dù sao ba người này chỉ là người dân bình thường, không có trải qua huyền luyện đặc biệt, như thế nào chống đỡ được thẩm vấn chuyên môn.

Nguyên lai, phương pháp tử kim trộm ra ngoài, không chỉ có một loại.

Mười cân tử kim này, phương pháp trộm ra ngoài cũng điều tra ra .Quả là có thông đạo bí mật, bất quá thông đạo rất nhỏ, lại dùng khoáng thạch che dấu, hơn nữa cũng ở địa phương rất sâu, không thấy được. Hơn nữa quặng mỏ ở chỗ sâu trong nhiều động, Hắc Giáp quân sĩ được lệnh tra xét đã ba ngày cũng không tra ra chỗ bí mật đó.

81. Chương 34: Tân Nhậm Đô Thống

Vạn Phạm Tường lập tức hướng bốn phía nhìn quanh, lập tức cười nói "Sợ cái gì, thống lĩnh đại nhân có lợi hại thì cũng chỉ là hậu thiên cao thủ, ở cách xa hần cũng không nghe chúng ta nói gì đâu. Được rồi, hiện giờ Bạch Kỳ đã tàn phế, tân nhậm đô thống của Nhất doanh chúng ta sẽ là ai?"

"Tân nhậm đô thống?" Những người khác đều nhìn lẫn nhau.

Đặng Thanh Sơn trong lòng cũng vừa động.

Tân nhậm đô thống hần là phải tuyển từ năm người chúng ta ra!" Diên Đan nói "Nói về thực lực thì Thanh Sơn hần lợi hại nhất, nhưng xét về kinh nghiệm từng trải thì lão Đỗ cao nhất. Tuy nhiên tuyển đô thống là do tông phái quyết định. Là người mà bọn họ cảm thấy yên tâm họ mới có thể để đảm đương chức vụ đô thống."

Mấy người đều gật đầu.

"Có thể điều một bách phu trưởng từ Doanh khác đến làm đô thống của chúng ta không?" Lưu Hòa thấp giọng nói.

"Nói khó nghe vậy?" Vạn Phạm Tường mắng "Tân nhậm đô thống đương nhiên phải tuyển từ Doanh của chúng ta, từ Doanh khác cũng đến đoạt vị trí? Ta là người thứ nhất không phục"

"Ta cũng không phục" Diên Đan cũng nói

Đặng Thanh Sơn dậm cười nói "Yên tâm, tông phái cũng sẽ không làm điều xằng bậy, hần là họ cũng muốn chúng ta phục"

"Chúng ta năm người đều trải qua sự khảo hạch của Tông phái để tiến vào Hắc giáp quân" Đỗ Hồng âm thanh lạnh lùng nói "Bên trong Tông phái, trên vị trí đô thống thống lĩnh, bình thường đều là những hạch tâm đệ tử, tuy nhiên đều là tuyển bách phu trưởng của bốn doanh, hi vọng trong Tông cũng không làm cho chúng ta lạnh tâm"

Đặng Thanh Sơn cũng cảm thấy được trong Hắc Giáp Quân có một ít mâu thuẫn.

Giống như hần vào Tông khảo hạch, mặc nhiên đối với những đệ tử trung tâm của Tông phái đều mang những tư tưởng đối lập trong đầu. Mà các trung tâm đệ tử đều tự cho mình là nhất đẳng, xem thường những người từ bên ngoài tới. Bởi vì trong lịch sử, tông phái đối nghịch với Quy Nguyên tông đã sắp đặt gian tế tiến vào Hắc Giáp quân cũng không phải là không có.

"Tuyển một trong năm người chúng ta làm đô thống là tốt nhất, nếu như tùy tiện điều một đệ tử trung tâm tới đây. Có năng lực thì không sao nhưng nếu không có thực lực, lão tử ngầm hành hạ cho hần chết" Vạn Phạm Tường cười nhạo nói.

"Chuyện đó thì không cần phải nói" Lưu Hòa cũng hạ giọng cười lạnh nói.

Đều là những Bách phu trưởng, ai dám điều tra?

Diên Đan liếc mắt nhìn ra phía xa đột nhiên cả kinh thấp giọng nói "Thống lĩnh đại nhân đang tới"

Đặng Thanh Sơn cũng nhìn ta phái xa xa, thống lĩnh "Ký Hồng" chính là đang bước tới, nhất thời năm vị Bách Phu trưởng đều im lặng, không nói thêm lời nào nữa.

"Thống lĩnh đại nhân" Năm người đều khom người.

Ký Hồng quét mắt nhìn năm người một cái, trên mặt hiện ra một nụ cười ít có "Giỏi, Đằng Thanh Sơn lần này người làm vô cùng tốt, đem sơ hở trong việc giám sát khi mở phát hiện. Hiện tại, chuyện cũng không nhiều lắm ta cũng nên rời đi, trước khi rời đi ta có một việc nhất định phải điều tra"

Năm người Đằng Thanh Sơn trong lòng vừa động.

"Bạch Kỳ tay chân tàn phế, từ nay về sau khẳng định phải rời khỏi Hắc Giáp Quân, cho nên người trong doanh của các người phải tuyển ra một đô thống mới" Ký Hồng nói.

Năm người Đằng Thanh Sơn đều nóng lòng.

Cả Hắc Giáp Quân có tổng cộng mười hai vị đô thống, bốn vị thống lĩnh và những vị trí này phi thường khó tranh đoạt. Ví dụ như hiện giờ bốn vị đại thống lĩnh, cho dù là đệ nhất thống lĩnh Ký Hồng hay là đệ nhị thống lĩnh Bằng Sơn hay hai vị thống lĩnh khác đều là đệ tử nội môn của Quy Nguyên tông. Trong đó Ký Hồng chính là nhị sư bá của tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng, lão đã đảm nhiệm vị trí thống lĩnh hơn mười năm. Về phần đệ tam thống lĩnh Tang Phong cùng đệ tứ thống lĩnh Quan Lục đều là đệ tử thân truyền của Gia Cát Nguyên Hồng.

Vị trí này khó mà có được. Đô thống là một chức vị rất được trông mong.

Tân nhậm đô thống của các người chính do tông chủ tự mình bổ nhiệm, ta chỉ thay tông chủ nói lại với các người" Ký Hồng lạnh lùng nói. Năm người Đằng Thanh Sơn đều âm thầm chờ mong, tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng tự mình bổ nhiệm? Bổ nhiệm ai?

"Từ hôm nay trở đi, thống lĩnh của đệ nhất Lĩnh, đệ tam Doanh chính là..." Ký Hồng liếc mắt nhìn qua năm người lớn tiếng nói "Đằng Thanh Sơn"

Đằng Thanh Sơn đôi mắt sáng lên, bốn người khác trong lòng cũng đều run lên, cũng có chút bất đắc dĩ, không cam lòng. Tuy nhiên ngay sau đó mọi người cũng bình tĩnh trở lại. Dựa theo quy củ đề bạt của Quy Nguyên tông, bình thường khi năng lực ngang nhau sẽ đề bạt người trẻ tuổi. Nhìn đệ tam thống lĩnh Tang Phong và đệ tứ thống lĩnh Quan Lục là biết.

Dù sao người trẻ tuổi thì tiềm lực sẽ lớn hơn.

Đằng Thanh Sơn cũng giống như bọn họ, vào tông khảo hạch. Hơn nữa mấy tháng qua, mọi người ở cùng chỗ với nhau cũng không tệ, thực lực của Đằng Thanh Sơn càng không thể nghi ngờ, tâm lý của mọi người cũng đều tiêu tán.

"Đằng Thanh Sơn" Ký Hồng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn

"Đại nhân" Đằng Thanh Sơn khom người.

"Bắt đầu từ hôm nay, người chính là Tân nhậm Đô Thống" Ký Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn "Đây là tông chủ tự mình bổ nhiệm, ta mặc dù không hiểu tại sao tông chủ bổ nhiệm người - một tiểu tử vừa mới vào Hắc Giáp Quân chưa được nửa năm đảm nhiệm vị trí Đô Thống quan trọng, nhưng là Tông chủ đã ra lệnh ta tự nhiên không thể cãi lời. Mà tra ra vụ án trộm Tử kim người làm cũng không tệ, ta cũng hài lòng. Người sau này dưới trướng của ta đừng làm ta thất vọng, nếu như người làm kém, ta tự nhiên bãi nhiệm người!"

"Thanh Sơn ghi nhớ" Đằng Thanh Sơn khom người nói.

Sự lãnh lệ (lạnh lùng) của Ký Hồng đã nổi danh cả Hắc Giáp Quân, ngay cả đệ tam thống lĩnh, đệ tứ thống lĩnh đều đã từng bị Kỳ Hồng trách mắng huống chi là Đằng Thanh Sơn?

"Uhm" Ký Hồng gật đầu, "Chiến mã và trọng giáp của đô thống đã chuẩn bị, chờ người quay về Quy Nguyên tông là của người. Tốt lắm, các người tiếp tục đóng tại nơi này, đợi khi hết hạn ba tháng lại quay trở về. Ngựa của ta sẽ mang theo Bạch Kỳ về Giang Ninh Quận thành trước một bước, các người cũng không cần đưa tiễn ta" Theo lý mà nói thì đưa tiễn thống lĩnh thì nhân mã của Nhất Doanh phải xếp hàng cung tiễn.

Tuy nhiên giờ này năm người Đằng Thanh Sơn dẫn đầu một ít nhân mã vẫn đưa tiễn đến chân núi nhìn Kỳ Hồng thống lĩnh dẫn đầu mười tinh anh cùng với Bạch Kỳ xa xa rời đi.

Bọn người Đằng Thanh Sơn đứng từ xa nhìn mười chiến mã cùng với một mảnh bụi bay loạn tại cuối con đường

”Tên Bạch Kỳ mặc dù tàn phế nhưng còn có nội kinh trong người, nếu không chiến mã chạy nhanh như vậy hẳn ngồi thể nào được”.

Vạn Phàm Tường cười nói.

Bạch Kỳ một chân bị chặt đứt nhưng hẳn có khả năng chịu được tốc độ của chiến mã vì thân thể được cố định trên yên ngựa, tốt xấu gì hẳn cũng là hậu thiên đỉnh cao cao thủ.

”Tốt lắm, mọi người lên núi” Đằng Thanh Sơn nói.

”Chúng ta không chúc mừng Đằng Thanh Sơn đô thống sao?” Tiếng nói Điền Đan vừa dứt. ”Thủ hạ báii kiến đô thống đại nhân” Lưu Hòa đột nhiên khom người nói.

Điền Đan cũng khom người nói ”Thủ hạ báii kiến đô thống đại nhân” Hai người còn lại cũng làm tương tự.

”Mấy người các huynh” Đằng Thanh Sơn ha ha nở nụ cười ” Không có người ngoài các huynh xưng hô Thanh Sơn là được, chúng ta không nên câu nệ cái quy củ quý quái đó” Đằng Thanh Sơn cũng hiểu quy củ, trong những trường hợp công việc phải xưng hô là đô thống.

”Theo lý thì chúng ta là huynh đệ, nhưng đô thống là vẫn phải gọi, quy củ này không thể phá” Đỗ Hồng ha ha cười nói ”Thanh Sơn huynh đệ, người tuổi còn trẻ mà đã luyện Mãng Ngưu Đại Lực Quyết đến tầng thứ tám, thương pháp vô song sau này tiền đồ tại Hắc Giáp Quân chúng ta thênh thang”

Điền Đan cũng gật đầu nói ”Ta xem Thanh Sơn hẳn rèn luyện mấy năm, nói không chừng có thể làm thống lĩnh ấy chứ”

”Làm thống lĩnh thật tốt, hiện tại bốn vị thống lĩnh đều là hạch tâm đệ tử, quy củ này sắp phải sửa lại rồi” Vạn Phàm Tường sợ thiên hạ bất loạn nói thêm.

”Thanh Sơn, người bây giờ là đô thống, vậy nhân mã Bách Phu trưởng của người làm thế nào để tuyển? Thống lĩnh đại nhân cho người chọn đó” Điền Đan hỏi ”Thanh Sơn, nếu không người cho biểu ca của người làm đi?”

Điền Đan vừa nói nhất thời ba vị khác đều nhướng mày.

”Quy củ không thể phá hư!” Đằng Thanh Sơn nói ”Từ ngày mai bắt đầu, đôi trưởng của năm mươi đội trong doanh của ta sẽ tiến hành tỉ thí, người cuối cùng chiến thắng chính là bách phu trưởng.”

Trực tiếp cho biểu ca mình làm bách phu trưởng?

Đằng Thanh Sơn có chức quyền này, nhưng hẳn cũng hiểu được Hắc Giáp Quân cứ nửa năm là thu nhận những người mới, những bách phu trưởng có thực lực yếu, nếu như bị loại sẽ biến thành đội trưởng. Cho nên, cho dù bây giờ biểu ca của mình cũng vô dụng, hết thấy phải dựa phải dựa vào sự cố gắng của biểu ca.

”Thực lực của biểu ca hẳn đã đến gần nhất lưu vô giả” Đằng Thanh Sơn trầm nghĩ.

Cuộc sống của những ngày sau đó trong khu mỏ ngoài Hoa Phong Thành, năm mươi đội trưởng bắt đầu tỉ thí.

Tràng tỉ thí này đều dựa vào bản lĩnh thật sự, một hồi sẽ phân thắng bại, không có cơ hội thứ hai.

Trong tỉ thí Đằng Thanh Hổ tỏa sáng vô cùng, dù sao khi khảo hạch vào Tông Đằng Thanh Hổ cũng không tồi, lại đã từng luyện qua ”Đại thương thung” am hiểu hơn rất nhiều.

Thương pháp lợi hại! Mà sau khi vào Hắc Giáp Quân lại tu luyện Mãng Ngưu Đại Lực Quyết cộng thêm là tập luyện hổ quyền nhiều năm.

Hổ quyền chính là Hổ Hình Quyền trong Hình ý thập nhị hình.

Luyện tập hổ quyền qua bảy năm, kì kinh bát mạch của Đằng Thanh Hổ đã có hai đầu thông, Đằng Thanh Hổ luyện Mãng Ngưu Đại Lực Quyết đã luyện thành tầng thứ ba, tiến vào tầng thứ tư, hiện tại mấy tháng đã qua, hẳn đã đả thông hoàn toàn kinh mạch thứ ba bắt đầu đả thông kinh mạch thứ tư. Khi kì kinh bát mạch thông suốt chính là chín tầng đại thành.

Đằng Thanh Hổ thông suốt ba kinh mạch chính là đại thành tầng thứ tư, bắt đầu tu luyện tầng thứ năm.

Đặng Thanh Sơn hiểu được "Biểu ca hiện tại tu luyện tầng thứ năm, trong nháy mắt nội kinh bộc phát hơn nửa lực lượng thân thể cũng gần đến hai vạn cân. Tuy nhiên vốn các kì kinh bát mạch của biểu ca tạp chất thừa thớt, ca vội vã như vậy để đả thông, dựa theo phương pháp Mãng Ngưu Đại Lực Quyết bài trừ, sau này muốn đột phá càng ngày càng khó"

Tuy nhiên hẳn cũng không còn cách nào. Nếu như không cho biểu ca luyện tập Mãng Ngưu Đại Lực Quyết, nếu muốn nội gia quyền đạt tới "Tông sư cảnh giới" sợ rằng có cho Đặng Thanh Hồ hơn hai mươi năm cũng không nhất định thành. Tông sư cảnh giới quá khó khăn

Nếu như không có biện pháp nào, Đặng Thanh Sơn cũng không ngăn trở biểu ca của mình luyện Mãng Ngưu Đại Lực Quyết.

Trong tỉ thí, sức bộc phát của Đặng Thanh Hồ gần như nhất lưu vô giả, cộng thêm thương pháp đơn giản nhưng sắc bén dĩ nhiên hẳn một đường thẳng tiến, đến cuối cùng đối thủ của hắn là một người nhất lưu vô giả. Trong trận đánh Đặng Thanh Hồ dựa vào sự khống chế thân thể rất nhỏ, thương pháp sắc bén dĩ nhiên nhất cử đánh bại đối thủ.

Rốt cuộc Đặng Thanh Hồ trở thành tân bách phu trưởng.

"Ta dạy biểu ca thương pháp đơn giản uy lực cũng không nhỏ, có thể trở thành bách phu trưởng, chỉ cần không có bất ngờ. Tuy nhiên... khoảng cách đến lần thu nhận người mới tiếp theo cũng rất nhanh tới" Đặng Thanh Sơn suy nghĩ "Lấy thực lực của biểu ca có thể được tính là yếu nhất trong tám vị bách phu trưởng, lại bị khiêu chiến có thể bị đánh bại một lần nữa không được làm bách phu trưởng! Uhm, bắt đầu từ ngày mai, truyền thụ cho biểu ca Liệt Hỏa Ngũ Thức!"

Đặng Thanh Sơn sáng tạo Liệt Hỏa Ngũ Thức chính là dung hợp Liệt Hỏa Thương quyết thành năm chiêu.

Năm chiêu này so với Triều Dương cửu thương của Bạch Kỳ càng tốt hơn. Đặc biệt cực mạnh một thương Hỏa tấn tâm truyền (lửa tàn thêm cùi) uy lực lại càng kinh người.

Đặng Thanh Hồ cho dù học được hai ba thành Liệt Hỏa Ngũ thức cũng đủ để ngồi yên vị trí bách phu trưởng, Nếu như có thể đại thành học được năm chiêu lực lực sẽ không thể yếu hơn Bạch Kỳ!

82. Chương 35: Bạch Mã Bang Lưu Tam Gia

"Thanh Sơn, người tìm ta có việc?" Đặng Thanh Hồ gần đây xuân phong đắc ý, năm mươi danh ngành đội trưởng tỉ thí, hắn lấy được đệ nhất, đoạt được chức vị bách phu trưởng, đương nhiên kiêu ngạo.

Đặng Thanh Sơn nghiêm mặt: "Nhìn bộ dáng này của người, hình như người quên, tháng sáu sẽ một lần nữa tuyển chọn thu nhận người mới. Đến lúc đó Hắc Giáp quân sẽ chọn ra tám bách phu trưởng yếu nhất. Để tám bách phu trưởng yếu nhất này cùng với các tân nhất lưu vô giả, tranh đấu đoạt chức vị bách phu trưởng."

Đặng Thanh Hồ ngẩn ra, lập tức vuốt đầu, hắc hắc cười nói: "Đến lúc đó phải làm thế nào thì làm thế đó!"

"Đón lấy." Đặng Thanh Sơn từ trong lòng lấy ra một quyển sách, ném qua.

"Đây là cái gì?" Đặng Thanh Hồ tiếp nhận, đây rõ ràng là một vài bản nháp đóng thành một bộ sách, không phải là ấn bản cũ. Trên bìa ngoài màu trắng của tập giấy viết bốn chữ lớn -- Liệt Hỏa ngũ thức!

Đặng Thanh Hồ kinh ngạc liền lật ra xem.

"Thanh Sơn, đây, đây..." Đặng Thanh Hồ hai mắt sáng lên, ngạc nhiên vui mừng nhìn Đặng Thanh Sơn: "Thanh Sơn, đây chính là thương pháp bí quyết phối hợp với nội kinh a! Người làm sao có được? Ai nha, nội kinh của ta mà phối hợp với thương pháp này, uy lực sẽ lớn bao nhiêu a."

Có điều... thoạt nhìn qua hình như rất phức tạp."

Đột nhiên, Đặng Thanh Hồ sững sờ, kinh ngạc nhìn Đặng Thanh Sơn: "Thanh Sơn, đây, đây là Quy Nguyên tông bí tịch sao? Trong tông có lệnh, đã ban bí tịch cho ai, là người đó không cho phép truyền loạn cho

người khác! Nếu không chính là làm trái tông quy a! Ta không thể học!” Vừa nói liền ném lại Đẳng Thanh Sơn.

”Yên tâm, ta là loại người không biết nặng nhẹ như thế sao?” Đẳng Thanh Sơn cười, ném ngược lại.

”Quyển bí tịch Liệt Hỏa ngũ thức này là ta sáng chế, người học không có việc gì.”

”Thanh Sơn người sáng tạo?” Đẳng Thanh Hổ tròn to con mắt.

Đẳng Thanh Sơn lại từ trong lòng lấy ra quyển Liệt Diễm thương quyết nói: ”Quyển Liệt Diễm thương quyết này mới là nội tông ban cho ta, chính ra, người nên học Liệt Diễm thương quyết cho đến đại thành, sau đó mới học Liệt Hỏa ngũ thức. Song, ta cũng không thể làm trái quy định của nội tông. Hơn nữa, khoảng cách thời gian chiêu mộ người mới vòng tiếp theo còn quá ngắn, để người học Liệt Diễm thương quyết trước, căn bản người sẽ không kịp thấu ngộ Liệt Hỏa ngũ thức.”

Tông quy của Quy Nguyên tông rất nghiêm.

Ban cho người nào bí tịch, nếu như người này truyền loan khắp thiên hạ, vậy Quy Nguyên tông còn có cái gì bí mật đáng để nói? Cho nên, bí tịch chỉ bản thân là có thể học, nếu như truyền cho ngoại nhân, rất có thể sẽ mắc tội lớn.

Tổn hại nhẹ, phỏng chừng sẽ bị giam vào lao ngục một năm rưỡi, để hối lỗi về việc làm này.

Tổn hại nặng, tỉ như đem bí tịch trọng yếu của nội tông truyền ra, sẽ có thể bị phế trừ võ công, hoặc trực tiếp bị xử tử.

Bất quá như loại Liệt Hỏa ngũ thức này là do tự sáng chế ra, Quy Nguyên tông không cấm, mà trái ngược, Quy Nguyên tông một khi biết, còn có thể phi thường cao hứng muốn thu nhận bí tịch này, căn cứ vào uy lực của bí tịch mới sáng chế này, người sáng chế còn có thể được khen thưởng, cấp thêm cho bí tịch cao cấp hơn.

”Người nếu một mình trực tiếp học Liệt Hỏa ngũ thức, khá khó khăn! Song ta đích thân dạy người, thì vấn đề không có gì lớn.”

Đẳng Thanh Sơn rất có tin tưởng nói: ”Năng lực thánh giác của người đã không kém rồi. Phỏng chừng mấy năm nữa, người sẽ có thể đạt tới tình trạng nhân thương hợp nhất.”

Đẳng Thanh Sơn thời thơ ấu, dễ dàng đạt tới nhân thương hợp nhất. Duyên có Đẳng Thanh Sơn kiếp trước chính là một tông sư.

Mà Đẳng Thanh Hổ, muốn đạt tới nhân thương hợp nhất, ”Đại Thương Thung” cần phải có thời gian luyện tập.

”Ân, Thanh Sơn, ta nghe lời người.” Đẳng Thanh Hổ có chút chờ mong.

”Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày sáng sớm một nửa canh giờ, đêm nửa canh giờ, học tập thương pháp này.” Đẳng Thanh Sơn nói.

”Rõ, biểu đệ sự phụ!” Đẳng Thanh Hổ cười đùa nói.

Vô luận là Thiên Nhai Hành hay là Liệt Hỏa ngũ thức, hoặc là Hổ quyền các loại, đều là Đẳng Thanh Sơn dạy hẳn, mặc dù Đẳng Thanh Hổ cùng hẳn là biểu huynh đệ, nhưng lại có tình cảm giữa thầy và trò. Đạo võ học, làm thầy, chẳng phân biệt tuổi tác.

”Chăm chú nhiều vào, đừng có trở thành tám bách phu trưởng yếu nhất. Nếu truyền ra, mặt mũi của ta khó coi lắm.” Đẳng Thanh Sơn nói.

”Yên tâm, Thanh Sơn, ta sẽ không để cho người mất mặt.” Đẳng Thanh Hổ nói.

Thời gian kế tiếp, Đẳng Thanh Sơn tỉ mỉ dạy. Bởi vì đã hiểu rõ thực lực của biểu ca, tùy theo khả năng mà dạy, thực lực của Đẳng Thanh Hổ tiến bộ hoàn toàn nằm trong dự tính của Đẳng Thanh Sơn.

Trong Liệt Hỏa ngũ thức chiêu ”Hỏa Thương Kiều Du” (đổ thêm dầu vào lửa) cùng với chiêu ”Hỏa Trung Thủ Lật”(ky cốp cho cốp nó ăn), hai chiêu này, Đẳng Thanh Hổ xem như có chút thành tựu.

Mà chiêu "Hỏa Thụ Ngân Hoa" (đèn hoa rực rỡ) cùng "Phong Hỏa Liệu Nguyên" (khói lửa khắp đồng cỏ) khó khăn rất cao, Đằng Thanh Hồ chỉ có thể xem như lần tới bờ, về phần lợi hại nhất, chiêu "Hỏa Tẩn Tân Truyền" (lửa tẩn thêm củi), ngộ ra chiêu này chính bởi vì là Đằng Thanh Sơn đòi trước lĩnh ngộ được ám nhiên chi cảnh, mà cũng phải hao phí rất lâu mới sáng chế một chiêu này. Đằng Thanh Hồ đối với chiêu thức này hoàn toàn mù tịt.

Đối với cái gọi là "cố tìm đường sống trong chỗ chết" cái loại ý cảnh như vậy, một điểm nhận thức cũng không có.

Không có biện pháp...

Trên phương diện cảnh giới, Đằng Thanh Hồ cũng chênh lệch không ít.

""Hỏa Thượng Kiêu Du" (đổ thêm dầu vào lửa), là một trong năm chiêu dũng mãnh nhất, mà "Hỏa Trung Thủ Lật" (kỵ cốp cho cốp nó ăn) là chiêu âm hiểm nhất. Nắm được hai chiêu này, biểu ca hắc tại trong nhóm bách phu trưởng cũng xem như xếp loại khá." Đằng Thanh Sơn hoàn toàn xác định: "hờ đến lúc Hắc Giáp quân tử thí, sẽ coi biểu ca thể hiện!"

Rất nhanh, ba tháng thời gian đóng giữ khu mỏ hết hạn.

Trong ngày hôm ấy, lúc đêm tối.

"Thanh Sơn huynh đệ, ha ha... Lần trước, ta cùng đệ đệ của ta đã có nói, người tiền đồ thênh thang, hãy xem mới được bao lâu, người cũng đã là đô thống! Nếu như không chê, hãy gọi ta một tiếng huynh đệ!" Hoa Phong thành thành chủ Quế Khánh vừa cười vừa nói, Đằng Thanh Sơn đối với vị thành chủ Quế Khánh này rất có hảo cảm, ít nhất đối phương không có chút nào kiêu ngạo.

Lần trước đối với hắn, cũng không tồi.

"Quế huynh, cũng chỉ là vận khí thôi." Đằng Thanh Sơn cười nói.

"Vụ trộm cắp tử kim, huynh đệ người coi như là nhân họa đắc phúc." Quế Khánh thần bí nói: "Người đã tra ra thân phận hung thủ hãm hại Bạch Kỳ tàn phế chưa?"

"Ân, là ai? Thanh Sơn nghi hoặc hỏi, đối với hung thủ, hắn cũng không nghiên cứu kỹ lắm.

"Là một tội phạm thanh niên tên Đồng Duyên." Quế Khánh cảm thán nói: "Đồng Duyên kia, tại Hoa Phong thành, đối với thường dân mà nói, danh khí không lớn, nhưng với phú thương, các bang phái trong thành lại không người nào không biết. Đây chính là một tên tiểu tử tâm ngoan thủ lạt, đấu với hắn, cho dù thắng, cũng là thắng thảm."

Đằng Thanh Sơn còn nhớ rõ, người tuổi trẻ kia.

Lúc ấy đồng bọn của hắn bị giết chết, người tuổi trẻ kia bộ dáng điên cuồng lao vào Bạch Kỳ, rồi đột nhiên phóng ra ám khí.

"Đồng Duyên kia, ta chỉ thấy một mặt." Đằng Thanh Sơn khen: "Hắn rất âm hiểm! Nhìn thì như điên cuồng, nhưng đều là ngụy trang. Hơn nữa, dưới trường còn có mấy gã nhất lưu vô gia. Ám khí của hắn vô cùng độc. Người như vậy, đích xác không dễ chọc."

"Đúng là không dễ chọc, tiểu tử này, lúc đầu khi mới mười hai tuổi đã dám độc sát cả nhà một vị phú thương, ngay cả hộ vệ cũng không có lưu lại, thủ đoạn đúng của bọn đạo tặc. Ta vừa mới nghe được tin tức, Đồng Duyên đã chạy đến Từ Dương quận! Gia nhập vào một đại bang phái ở Từ Dương quận." Quế Khánh nói tiếp: "Ta có cảm giác... cái tên Đồng Duyên này, người cứ nhìn xem, mười năm sau, nhất định là một nhân vật phong vân của đất Dương Châu!"

Đằng Thanh Sơn âm thầm cả kinh.

Mười hai tuổi đã độc sát cả nhà một phú thương, đích xác là triết để âm độc...

"Đô thống đại nhân!" Một quân sĩ Hắc Giáp quân phụ trách canh gác chạy tới nói: "Nhân mã của các doanh khác phóng chướng đã tới chân núi rồi."

"Đi, chúng ta xuống nghênh đón." Đằng Thanh Sơn liền nói.

Ngay lập tức, đô thống Đăng Thanh Sơn cùng Hoa Phong thành thành chủ Quế Khánh hai người cùng nhau xuống núi

Sáng sớm, tại nhất doanh nhân mã khác, Đăng Thanh Sơn cùng Hoa Phong thành thành chủ đưa mắt nhìn xuống, Đăng Thanh Sơn dẫn đầu dưới trướng năm trăm Hắc Giáp quân, cưỡi chiến mã, ào ào rời Thiết Liên sơn hướng Giang Ninh quận tiến vào!

Lúc tới, Đăng Thanh Sơn là bách phu trưởng, Đăng Thanh Hổ là đội trưởng.

Mà lúc quay về, Đăng Thanh Sơn là đô thống, Đăng Thanh Hổ là bách phu trưởng, số phận con người, chính là Kỳ diệu như vậy.

Hắc Giáp quân chiến mã chạy như bay, nhanh chóng đi tới quan đạo.

Bụi mù cuộn cuộn, trên quan đạo mặc kệ là phú thương hay người đi đường, bình dân hay mã tặc cường đạo, hết thấy đều thối lui sang ven đường, chỉ e kinh nhiều đến Hắc Giáp quân này.

Đạp! Đạp! Đạp!

Chiến mã chạy như bay, sáng sớm ra, ánh thái dương chói mắt, bọn Đăng Thanh Sơn đã ra khỏi khu vực Hoa Phong thành, tiến vào phạm vi Nghi thành.

"Dừng!" Đăng Thanh Sơn ra lệnh một tiếng.

"Luật luật"

Các quân sĩ Hắc Giáp quân nhanh chóng dừng lại, một điểm đều không loạn. Năm tên bách phu trưởng lập tức chạy tới bên cạnh Đăng Thanh Sơn.

"Đô thống đại nhân..." Đám người Diên Đan nhìn Đăng Thanh Sơn.

"Diên huynh, tại đây, ta và các người tạm thời tách ra, ta cùng Thanh Hổ về nhà trước một chuyến! Các người cứ trực tiếp đi Nghi thành ăn cơm nghỉ ngơi. Nghi thành thành chủ đã chuẩn bị đầy đủ rượu và thức ăn! Đợi đến buổi chiều, ta và Thanh Hổ sẽ về Nghi thành cùng các người tập trung. Đến lúc đó tất cả cùng quay về Giang Ninh!" Đăng Thanh Sơn nói.

Đám người Diên Đan gật đầu.

Lúc tới, Đăng Thanh Sơn muốn về nhà không được, bởi vì phía trên có Bạch Kỳ đô thống. Mà hiện tại, Đăng Thanh Sơn chính là đô thống, đứng đầu một doanh nhân mã này, hắn nói làm như thế nào tự nhiên sẽ làm như thế này.

"Rốt cuộc có thể về nhà." Đăng Thanh Hổ hưng phấn.

"Lúc này, lão Đỗ, Diên huynh, các người bốn vị dẫn đầu mọi người cho tốt." Đăng Thanh Sơn nhắc nhở nói.

"Đô thống đại nhân yên tâm." Bốn người đều cười.

Đăng Thanh Sơn khẽ gật đầu, lập tức nhìn về phía Đăng Thanh Hổ: "Thanh Hổ, chúng ta đi!" Những lúc tại trước đông đảo các quân sĩ, Đăng Thanh Sơn phải giữ gìn sự uy nghiêm của một đô thống, gọi Đăng Thanh Hổ, cũng phải gọi "Thanh Hổ", mà không phải biểu ca.

"Đi!" "Đi!"

Đăng Thanh Sơn, Đăng Thanh Hổ hai người điều khiển chiến mã chạy như bay, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt các Hắc Giáp quân sĩ.

"Chúng ta cũng đi." Diên Đan nói.

Đỗ Hồng gật đầu, lập tức cất cao giọng nói: "Đi!"

Ngay lập tức nhân mã Hắc Giáp quân lại ào ào hướng phía Nghi thành tiến vào, chỉ chạy nửa canh giờ, Hắc Giáp quân nhân mã rốt cuộc vào đến Nghi thành.

Trên đường chính của Nghi Thành, Hắc Giáp quân oai dũng ào ào đi tới, nào là quán, thương nhân, người qua đường đều thối lui sang một bên không dám trêu chọc đám quân sĩ đáng sợ này, cùng lúc, trước mắt lâu

cách đó tương đối nhiều đoạn đường, Nghi thành thành chủ Dương Kha đang suất lĩnh đám thủ hạ, chuẩn bị nghênh đón Hắc Giáp quân.

"Thành chủ đại nhân!" Một nam tử mặc cẩm bào trên mặt có vết sẹo cười nói, "Tân nhậm đô thống Đàng Thanh Sơn chính là người ở Nghi thành chúng ta, hơn nữa cùng ta có quan hệ khá tốt."

Người này chính là Bạch Mã bang Lưu tam gia, Lưu tam gia thân là Bạch Mã bang đại đương gia, một phần khí thế trông rất ung dung.

Biết sự tích của Lưu tam gia, ai chẳng biết thủ đoạn cay độc của Bạch Mã bang Lưu tam gia.

"Ha ha, có phải hay không thực lực của Đàng Thanh Sơn kia quá mạnh mẽ, Lưu Tam ngươi mới có ý kết giao?"

Một thân bạch sam, trung niên nam tử ha ha cười nói tiếp: "Bất quá ngươi vận khí thật không tồi, Đàng Thanh Sơn này mới vừa vào Hắc Giáp quân không lâu, đã trở thành đô thống, mà còn là đích thân tông chủ bổ nhiệm. Tông chủ đối với hần, rất ưu đãi a... Hần hiện tại tuổi còn trẻ mà đã là đô thống, sau này nhất định tiền đồ thênh thang. Ngươi cũng xem như thật tinh mắt, kết giao được bằng hữu như vậy."

Lưu tam gia tươi cười đầy mặt.

"Nga, Hắc Giáp quân tới rồi, đi, ngươi cũng đi gặp mặt hảo hữu Đàng Thanh Sơn của ngươi thôi." Nghi thành thành chủ Dương Kha vừa cười vừa nói, ngay lập tức cùng Lưu tam gia tiến lên nghênh đón.

83. Chương 36: Về Nhà

"Dừng!" Đỗ Hồng ra lệnh một tiếng.

Toàn bộ Hắc Giáp Quân đều đồng thời dừng lại.

"Xuống ngựa!" Đỗ Hồng quát lên, một mảng âm thanh trọng giáp va chạm nhau vang lên, tất cả năm trăm quân sĩ đều xuống ngựa.

"Ha ha, các vị rốt cuộc cũng tới rồi." Thành chủ Nghi Thành là Dương Kha liền ra nghênh đón.

"Thành chủ!" Điền Đan là người đi đầu tiên trong số bốn vị Bách Phu trưởng, chấp tay nói.

"Đô Thống của các người đâu?" Dương Kha nghi hoặc hỏi.

Đỗ Hồng hạ giọng nói: "Thành chủ, Đô Thống đại nhân hần cùng với chúng ta tạm thời chia ra, quay về quê của hần."

Dương Kha chợt bừng tỉnh, gật đầu cười: "Thanh Sơn hần là người của Nghi Thành ta, đúng, cũng nên về nhà xem. Tốt lắm, mọi người đi cũng mệt mỏi rồi, mau chóng đi ăn cơm rồi nghỉ ngơi thôi, đem chiến mã giao cho chúng ta trông coi."

"Tạ ơn thành chủ."

Lập tức năm trăm quân sĩ thống nhất phân chia, phân vào bốn gian trong tửu lâu.

"Nghe rồi chứ?" Dương Kha liếc liếc mắt nhìn Lưu Tam ở bên cạnh một cái, "Vị Đàng Thanh Sơn kia hần là về nhà cũ rồi, nếu không gặp được Đàng Thanh Sơn thì ngươi cũng thuận tiện biết qua về mấy vị Bách Phu trưởng kia đi, đối với ngươi chỉ có lợi chứ không có hại."

"Đúng !" Lưu Tam cười đáp, bất quá trong đáy lòng có chút thất vọng, "Nghe nói Đàng Thanh Sơn lão đệ trở thành Đô Thống, không nghĩ lại không thể gặp được! Lần sau muốn gặp được Thanh Sơn, không biết phải chờ đến khi nào nữa!"

Hai người Đàng Thanh Sơn cùng Đàng Thanh Hổ đang giục ngựa chạy như bay, nơi đi qua bụi đất cuộn lên.

"Thanh Sơn, ngươi nhìn xem." Thanh Hổ mừng rỡ, chỉ về phía xa xa.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phương xa, mơ hồ phẳng phất có một thôn trang, đúng là nơi mình đã sinh sống suốt mười mấy năm qua, Đằng gia trang.

"Rốt cuộc cũng tới rồi!" Nội tâm Đằng Thanh Sơn không nhận được vui mừng khôn xiết, "Lúc này chưa đầy nửa năm mà ta đã vương bận về gia đình như vậy." Đằng Thanh Sơn có chút ngạc nhiên, đồng thời trong lòng cũng thoải mái. Kiếp trước hắn căn bản không có nhà, mà hiện tại lại có Đằng gia trang thế này, có cha mẹ hắn, có muội muội, còn có rất nhiều tộc nhân lo lắng cho hắn nữa.

Đây chính là gốc rễ của hắn.

"Chúng ta đã về rồi!" Thanh Hổ từ thật xa đã hưng phấn hô lên, "Mở cửa, mở cửa..."

Đằng gia trang vẫn như trước, vẫn là bức tường yên lặng với thời gian, tại đại môn có hai tộc nhân đang nghi hoặc nhìn về phương xa, có hai người đang cười ngựa đến rất nhanh.

"Kỵ binh tới sao? Mã tặc? Sao chỉ có hai người a!"

"Còn mặc toàn trọng giáp! Ngay cả trên ngựa cũng có trọng giáp, không giống như bọn mã tặc bình thường."

Các tộc nhân canh gác rất nghi hoặc.

Đúng lúc này - "Chúng ta đã về rồi! Mở cửa, mở cửa!" Thanh âm quen thuộc kia truyền vào lỗ tai, hai tộc nhân đang canh gác chợt rung mình, lập tức cẩn thận hướng ra bên ngoài nhìn kỹ, giờ phút này chiến mã đã nhanh chóng vọt tới gần đại môn, "Đây là... A, là Thanh Hổ, còn có Thanh Sơn nữa! Mau, đi mở cửa!"

"Thanh Sơn đã về rồi!"

"Thanh Hổ đã về rồi!"

Thanh âm vang dội mà ẩn chứa sự phấn khích, vang vọng toàn bộ Luyện Võ Trường.

Nhất thời đông đảo các tộc nhân của Đằng gia trang đang ở trên Luyện Võ Trường lập tức hướng đến đại môn chạy tới.

"Ha ha, Nhị thúc! Liên thúc!" Đằng Thanh Sơn nhảy xuống ngựa, thu dọn mũ giáp, rồi cùng với tộc nhân xung quanh chào hỏi.

Một đám tộc nhân vây quanh lấy hai người Thanh Sơn, Thanh Hổ.

"A, Thanh Sơn đã về rồi, phù phù, đây là trọng giáp của Hắc Giáp Quân sao?"

"Thanh Hổ, ngựa của người đây là cái loại gì? Sao lông toàn một màu tối đen thế?"

Toàn bộ Luyện Võ Trường trở nên náo nhiệt.

"Vinh Phàm, Thanh Sơn con người đã về rồi!"

"Lan tỷ, Thanh Sơn đã về rồi!"

Tiếng la hét nhanh chóng truyền đi khắp Đằng gia trang, lập tức Viên Lan đang ở nhà nấu cơm luộc rau cùng với Đằng Thanh Vũ, vừa nghe thấy tiếng gọi huyền ảo, trực tiếp ném nồi niêu xuống, ngay cả đồ ăn cũng không bỏ ra, hướng đến Luyện Võ trường nhanh chóng chạy tới. Trên dọc đường chạy còn hỏi:

"Có thực Thanh Sơn nhà ta đã về không?"

Trên đường chạy như bay!

Thời điểm mẹ con Viên Lan, Thanh Vũ chạy tới Luyện Võ Trường, từ xa xa đã nhìn thấy Đằng Thanh Sơn mặc trọng giáp xích thiết, Đằng Thanh Sơn vừa ngoảnh đầu lại liền thấy được mẫu thân và muội muội của mình.

"Mẹ!" Đằng Thanh Sơn không khỏi hô to.

Mẫu thân Viên Lan còn ổn, muội muội Thanh Vũ lao vọt vào trong lòng Đằng Thanh Sơn, "Ca!" Hô lên một tiếng, ánh mắt đỏ hồng.

"Tiểu Vũ, đừng khóc, đừng khóc." Đằng Thanh Sơn liên tục an ủi.

"Vâng, ta nhớ ca ca quá." Thanh Vũ ngẩng đầu nhìn ca ca nàng, lớn lên trong sự sủng ái của Đàng Thanh Sơn, giờ đây đột nhiên cùng với Đàng Thanh Sơn nửa năm không gặp nhau, nàng quả thực không quen được.

"Thanh Sơn, Thanh Hổ!"

Đàng Thanh Sơn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tộc trưởng Đàng Vân Long cùng với phụ thân Đàng Vĩnh Phàm đang đi tới, Đàng Vân Long nhìn Thanh Sơn, Thanh Hổ, cười nói: "Trở về là tốt a! Thanh Sơn, thật không tồi, mới có nửa năm không gặp người đã là một gã Đô Thống của Hắc Giáp Quân, toàn bộ Đàng gia trang chúng ta đều được mở mày mở mặt a!"

"Thanh Sơn, làm tốt lắm." Đàng Vĩnh Phàm cũng vỗ vỗ bả vai Đàng Thanh Sơn.

"Ngoại công, cha... Các người làm thế nào mà biết rõ vậy?" Đàng Thanh Sơn có chút giật mình, chuyện mình mới lên Đô Thống, lập tức cả Đàng gia trang đều biết sao?

"Lý Nhị đã từng ra mắt Đô Thống đại nhân." Một gã lưng đeo đai ngọc, ưỡn cái bụng mập mạp, cười tùm tùm khom người một cái.

"Lý Nhị thúc." Đàng Thanh Sơn cũng cười chào hỏi.

Lý Nhị này chính là tiểu đầu mục của một cửa hàng lớn, bình thường Đàng gia trang mua sắm các khoáng thạch đều làm cùng với Lý Nhị, Đàng Vân Long ở bên cạnh cười nói: "Thanh Sơn, thông tin này là Lý Nhị vừa mới nói cho chúng ta biết, vừa rồi có một vụ làm ăn, nhưng Lý Nhị này cũng chỉ thu của chúng ta tám phần bạc, còn hai phần khác được miễn."

"Đây là do lão gia nhà chúng ta phân phó, về sau khi Đàng gia trang mua sắm vật liệu, như cũ chỉ lấy tám phần." Lý Nhị này vừa cười vừa nói.

"Lão gia nhà người là ai?" Đàng Thanh Sơn cho tới tận bây giờ cũng chưa biết thân phận của vị lão gia kia.

Lý Nhị nói: "Lão gia nhà ta sống ở Giang Ninh quận, họ Lam, tên Sơn Hổ!"

Đàng Thanh Sơn gật đầu.

Cái tên Lam Sơn Hổ này đã cấp cho mình chút thể diện, chính mình sẽ nhớ kỹ người đó, về sau này nếu có cơ hội sẽ thuận tay giúp đỡ một phen.

"Ha ha, ta cũng không quấy rối nữa." Lý Nhị thoáng khom người, lập tức mang theo người của cửa hàng rời đi.

"Thanh Sơn và Thanh Hổ thật khó mới có thể về được, hơn nữa một người của Đàng gia trang chúng ta lại là Đô Thống Hắc Giáp Quân, đây chính là chuyện vinh dự cho tổ tông! Chuẩn bị tiệc rượu." Đàng Vân Long cười lớn nói,

"Thanh Sơn, Thanh Hổ, tiệc rượu này không được chuẩn bị trước, các người cần phải chờ một hai canh giờ, đến lúc đó phải bồi tiếp rượu với các tộc nhân thật tốt đó."

Thanh Hổ nhìn về phía Đàng Thanh Sơn.

"Ngoại công, ta cùng với biểu ca chỉ có thể ở nhà ăn cơm trưa, một lát nữa lại phải tiếp tục đi Giang Ninh quận thành." Đàng Thanh Sơn lập tức nói, "Cho nên sẽ không đến tiệc rượu được."

"A, ăn cơm trưa xong lại đi ngay?" Tộc nhân xung quanh có chút kinh ngạc.

Đàng Vân Long cũng cười gật đầu, "Hắc Giáp Quân nhiệm vụ bận rộn, hơn nữa hiện tại Thanh Sơn đã là Đô Thống! Mọi người đừng làm phiền Thanh Sơn nữa, cũng không thể làm chậm trễ đại sự của Thanh Sơn. Tốt lắm, Thanh Sơn, Thanh Hổ, hai người các người cũng đều quay về nhà đi, cùng cha mẹ các người đoàn tụ vui vẻ."

Trong nhà.

Không có những người ngoài, chỉ có bốn người gia đình Đàng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn, ăn đi." Viên Lan liên tục gấp thức ăn vào bát cho Đàng Thanh Sơn, "Mẹ, đủ rồi, đủ rồi." Đàng Thanh Sơn nhìn mẫu thân, lại nhìn phụ thân ở bên cạnh, cùng với muội muội nhu thuận kia, trong lòng xuất hiện một luồng ấm áp.

"Thanh Sơn, lần sau đến khi nào thì có thể trở về?" Đàng Vĩnh Phàm dò hỏi.

"Trước cuối năm hẵn có thể trở về một chuyến, ở lại được hai ba ngày." Đàng Thanh Sơn nói, trong Hắc Giáp Quân hiện tại, thực sự là không thể dễ dàng rời đi, chỉ có quan quân cao tầng mới có thể có được vài ngày nghỉ ngơi ngắn ngủi. Địa vị càng cao thì thời gian nghỉ càng dài, mà Đô Thống muốn tạm thời về nhà thăm người thân mấy ngày, còn cần phải trải qua một cửa của Thống Lĩnh đại nhân kia nữa.

Mà bản thân Thống Lĩnh đại nhân thì rất thoải mái.

Bởi vì Thống Lĩnh có ít chuyện phải làm, cho nên thời gian tự do nhiều hơn.

"Đến tận cuối năm a." Thanh Vũ có chút thất vọng.

"Cha, mẹ, năm nay Tiểu Vũ cũng đã được tuổi rồi, mấy ngày nay hẵn có không ít nhà tới cầu thân chứ, Tiểu Vũ nó có nhìn trúng không?" Đàng Thanh Sơn cười ha hả nói, đối với việc hôn nhân của muội muội, Đàng Thanh Sơn vẫn rất quan tâm chú trọng.

"Hừ, ca, miễn bàn lại việc này đi." Thanh Vũ hừ một tiếng, nói: "Một đám cầu thân này, đừng nói là so với ca ca người, ngay cả biểu ca Đàng Thanh Hổ cũng không bằng được."

Viên Lan ở bên cạnh bất đắc dĩ cười nói, "Không có cách nào khác, Thanh Sơn à, nhãn quang của Thanh Vũ rất cao, không để ý đến một người nào hết."

"Mẹ, gấp cái gì, ta bây giờ mới mười bốn tuổi, qua mấy năm nữa thành thân cũng không có việc gì mà." Thanh Vũ lập tức phản bác nói, đột nhiên nhãn tình của Thanh Vũ sáng lên, nhìn Đàng Thanh Sơn,

"Ca, người đi Giang Ninh quận thành, ta có thể đi cùng với người được không a. Ta từ nhỏ đến giờ còn chưa đi qua Giang Ninh quận thành bao giờ."

"Hồ đồ." Đàng Vĩnh Phàm khiển trách nói.

"Đừng làm phiền ca ca người." Viên Lan cũng nói vào.

Đàng Thanh Sơn trong lòng chớp động, liền nói: "Cha, mẹ! Kì thực trong Hắc Giáp Quân cũng cho phép mang người nhà đến ở cùng! Đương nhiên với Hắc Giáp Quân bình thường cũng có chút khác biệt, bất quá Bách Phu Trưởng là được rồi, ta bây giờ đã là Đô Thống, hẵn sẽ phải có một toà nhà dành riêng cho ta! Các người có thể cùng với ta ở trong đó, Tiểu Vũ cũng có thể đến cùng, về sau khi mọi người không có chuyện gì thì cũng có thể tiến vào quận thành chơi."

Đàng Vĩnh Phàm và Viên Lan nhìn nhau, có chút động tâm.

Được sống cùng một chỗ với những đứa con, đây đúng là việc tốt.

"A a, ta muốn đi, ta muốn đi." Thanh Vũ hưng phấn nhảy dựng lên.

"Cha, mẹ, thế còn các người?" Đàng Thanh Sơn nhìn về phía cha mẹ.

Viên Lan nhìn về phía Đàng Vĩnh Phàm, làm một người phụ nữ, nên nghe theo đàn ông. Đàng Vĩnh Phàm thoáng suy nghĩ rồi lắc đầu nói: "Không được, Thanh Sơn, người hẵn hiểu rõ ngoại công người tuổi đã cao, vị trí Tộc trưởng này cũng sẽ do ta kế thừa. Kì thực đây là việc nhỏ, mà trọng yếu nhất chính là... ta muốn dạy cho con em thế hệ sau trong tộc cách rèn binh khí! Cái nghề tổ truyền này trong tộc chỉ còn ta và ngoại công người nắm được, ngoại công người tuổi đã cao như vậy rồi, chẳng lẽ còn đi dạy. Cho nên..."

Viên Lan cũng gật đầu.

Đàng Vĩnh Phàm ngay sau đó nói tiếp, "Đi quận thành thì ta và mẹ người có thể hưởng phúc cùng với người nhưng lại không thể lo lắng cho người trong tộc được! Cứ vậy đi, người đi mang theo Tiểu Vũ đi cùng, nó là một đứa con gái, đi khắp phương đại địa mở mang tầm mắt cũng là cái tốt. Ta và mẹ người, tại Đàng gia trang này có nhiều tộc nhân sống cùng như vậy, cũng không có việc gì, về sau khi nào hai người có thời gian, hãy trở về thăm hai người già bọn ta là được rồi."

Phụ thân đã quyết định chủ ý, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể đáp ứng.

”Được rồi, Tiểu Vũ cùng ta đi Quy Nguyên tông! Nếu lúc nào các người muốn đi, cũng có thể đến ở cùng một hai tháng rồi về cũng không sao, khoảng cách giữa quận thành với chúng ta ở đây cũng chỉ hơn ba trăm dặm. Cha cứ nói cho người ta một tiếng là ta sẽ tự mình ra đón các người.” Đằng Thanh Sơn nói.

84. Chương 37: Nàng Là Ai?

Từ Đằng gia trang chạy tới Nghi Thành chưa đến nửa canh giờ

”Cộp cộp...~~~~”

Hai người Đằng Thanh Sơn cùng Đằng Thanh Hồ giảm bớt tốc độ vì phía trước đã là cổng thành của Nghi Thành.

”Mau tránh ra, mau tránh ra” vệ binh của Nghi Thành vừa trông thấy trang phục và chiến mã của Đằng Thanh Sơn cùng Đằng Thanh Hồ lập tức quát người xung quanh sang hai bên, đoạn cung kính dẫn Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hồ cưỡi ngựa vào Nghi Thành.

”Ca!” Thanh Vũ trợn tròn mắt suy nghĩ, quay đầu lại xem tên vệ binh ”Hắc Giáp quân đúng là lợi hại, ngay cả thành vệ (bảo vệ thành) cũng không dám thu tiền”

”Thu tiền?” Đằng Thanh Hồ bên cạnh cười nói

”Thanh Vũ, cho dù là Nghi Thành thành chủ cũng không có tư cách thu tiền của Thanh Sơn, Thanh Sơn hẳn hiện tại đã là đô thống, dựa theo quân chức cấp bậc thì ngang hàng với Nghi thành thành chủ” Vô luận là quan phủ hay Hắc Giáp Quân đều dưới sự khống chế của Quy Nguyên tông, cho nên cấp bậc cũng phân ra cao thấp.

Giang Ninh quận có chín thành lớn, địa vị của chín thành chủ này tương đương với đô thống của Hắc Giáp Quân, còn quận chủ của Giang Ninh quận thành thì tương đương với thống lĩnh”

Tuy nhiên, cho dù là Đô Thống hay Thống lĩnh đều là Hắc Giáp Quân, cho nên các thành chủ, quận chủ trong lòng cũng đều cho rằng địa vị thấp hơn một chút.

”Đô thống đại nhân”

Tại cửa tửu lâu đã có một nhóm quân sĩ đang tụm năm tụm ba nói chuyện phiếm, vừa thấy hai con chiến mã chạy như bay lại đây thì lập tức có quân sĩ hô to.

”Tiểu Vũ, xuống ngựa” sau khi Đằng Thanh Sơn dừng hẳn Thanh Tông Đạp Tuyết thì Thanh Vũ mới cẩn thận nhảy xuống, dù sao con Thanh Tông Đạp Tuyết cũng cao hơn tám thước (>2m)

Đằng Thanh Sơn xoay người xuống ngựa lập tức có quân sĩ đến đón lấy dây cương của chiến mã.

”Đô thống đại nhân, Nghi Thành thành chủ đang ngồi ở bên trái tửu lâu đợi ngài đây” Có quân sĩ thấp giọng bẩm báo.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại thì vừa vặn thấy Nghi thành thành chủ Dương Kha đang mang theo không ít người đi ra khỏi tửu lâu, hướng phía mình đi tới.

Phỏng chừng Đằng Thanh Sơn vừa nãy chạy trên ngã tư đường đã bị quân sĩ trong tửu lâu phát hiện báo lại cho vị Nghi Thành thành chủ kia.

”Ha ha, Đằng đô thống, vì chờ đợi người mà rượu đã hâm lại ba lần rồi (Trung Quốc hay đặt rượu trong nước nóng để uống trong mùa đông, vừa làm ấm người nhanh hơn mà hương rượu lại càng thêm đậm đà) Dương Kha tiến đến vừa cười vừa nói. ”Cuối cùng thì cũng nhìn thấy đô thống trẻ tuổi nhất Hắc giáp quân! Đáng tiếc là thời gian cũng không còn sớm nếu không ta với người phải uống một trận thống khoái

”Để lần sau nhất định ta sẽ trở lại Nghi Thành nhất định sẽ cùng Dương thành chủ tận hứng uống một phen” Đằng Thanh Sơn cười nói.

"Thanh Sơn lão đệ" Một giọng nói từ sau Dương Kha vang lên.

"Uhm, thanh âm này là..." Đẳng Thanh Sơn có chút ngạc nhiên có chút nhìn lại phía sau Dương Kha, chỉ thấy từ một đám người phía sau Dương Kha đi ra một trung niên nam tử trên mặt có sẹo.

"Lưu Tam lão ca" Đẳng Thanh Sơn tươi cười đáp lại.

"Ha ha, Thanh Sơn lão đệ, lúc trước ta chỉ biết đệ gia nhập Hắc Giáp quân, ta cũng biết đệ tiền đồ vô lượng (không có giới hạn).Đối với đệ ta cũng không nghĩ tới chưa đến nửa năm đệ đã trở thành đô thống." Lưu Tam lập tức đảo mắt liếc quanh một lượng lớn quân sĩ Hắc Giáp quân đang đi ra khỏi tử lâu.

Đẳng Thanh Sơn chấp tay cười nói "Dương Thành chủ, Lưu Tam lão ca thời gian hôm nay không còn nhiều để lần tới ta nhất định sẽ chiêu đãi hai huynh, ta đi trước vậy"

Lập tức một đám người Dương Kha, Lưu Tam nhìn theo bọn người Đẳng Thanh Sơn leo lên chiến mã.

"Tiểu Vũ, nắm chặt vào" Đẳng Thanh Sơn thấp giọng nói, lập tức cao giọng quát "Đi!"

Lúc này năm trăm Hắc Giáp quân dưới sự dẫn dắt của Đẳng Thanh Sơn hạo hạo dang dang rời khỏi Nghi Thành, vừa ra khỏi thành liền thúc ngựa chạy như bay, cả đạo Hắc Giáp quân lấy tốc độ cực nhanh gào thét chạy tới Giang Ninh.

Khi màu hôn ám của bầu trời phủ xuống trong ngày, bọn người của Đẳng Thanh Sơn đã đến cổng thành phía đông của Giang Ninh quận thành. Đến chỗ ở của Hắc Giáp quân chính là phải đi cổng thành phía đông này.. Sau khi đội quân tiến vào thành lập tức tiến vào quân doanh, năm trăm quân sĩ đều giải tán, quay về chỗ ở của họ.

Giờ tập luyện buổi sáng ngày hôm sau.

Đẳng Thanh Sơn vừa xuất hiện trên giáo trường thì đã có không ít hảo bằng hữu Bách Phu trưởng, cùng với một ít đô thống đến chúc mừng.

"Thanh Sơn huynh đệ, chúc mừng nha"

"Thanh Sơn huynh đệ, hiện tại ngươi là tuổi trẻ nhất đảm nhận chức vị Đô thống, chờ hơn mười năm nữa Kỳ Hồng thống lĩnh thoát vị trí thống lĩnh Nhất Linh chúng ta là người có hi vọng nhất đó"

"Trở thành đô thống, Thanh Sơn huynh đệ ngươi không khao mừng sao?"

"Đúng, phải ăn mừng lớn một chút"

Người tới chúc mừng không phải là ít, có người chúc mừng thành tâm, có người ngầm ý châm chọc. Một người khi chiếm cứ vị trí cao sẽ có người sùng bái khâm phục, cũng sẽ có người ganh tị thầm hận, không bị người ta ghét có nghĩa tài trí của người bình thường, lời này không giả, Đẳng Thanh Sơn cũng không để ý, dù thế nào đi nữa... Đẳng Thanh Sơn cũng chính là trung tâm của buổi tập luyện ngày hôm nay, tất cả mọi người đều biết Đẳng Thanh Sơn trở thành Đô Thống.

"Các vị, buổi tối ngày hôm nay ở Lâm Nguyệt Lâu ta thiết đãi yến tiệc, đến lúc đó mời mọi người đến tham gia" Đẳng Thanh Sơn cất cao giọng nói, nhất thời một mảng âm thanh hưởng ứng vang lên. Tại Hắc Giáp Quân Đẳng Thanh Sơn sống với mọi người cũng được khiến mọi người đều vui mừng hưởng ứng,, ai cũng muốn xây dựng quan hệ với vị đô thống có tiền đồ vô lượng này.

"Đẳng đô thống" Một gã quân sĩ Hắc Giáp quân chạy tới cung kính nói "Thống lĩnh đại nhân có lệnh mời đô thống đại nhân nhận vật phẩm của Đô thống, nơi ở. Đô thống đại nhân, mời ngài đi theo thuộc hạ.

"Phía trước dẫn đường" Đẳng Thanh Sơn nắm luân hồi thương, đi theo vị quân sĩ Hắc Giáp quân ly khai giáo trường.

Đi vào Hắc Giáp quân gần nửa năm Đẳng Thanh Sơn vẫn chưa biết chỗ ở của Đô thống ở địa phương nào.

"Đô thống đại nhân, tòa nhà này chính là nơi ngài ở sau này, tòa nhà đã được quét tước sạch sẽ, mà Xích Huyết mã cùng với Hàn thiết trọng giáp của ngài đã ở trong đình viện. Xin Đô Thống đại nhân chuẩn bị Thanh tông đập tuyết bảo mã cùng xích thiết trọng giáp, một lát nữa sẽ có người đến thu hồi."

Đặng Thanh Sơn gật đầu

"Đô thống đại nhân, đây là chìa khóa cửa lớn cùng chìa khóa các phòng" Gã binh sĩ Hắc Giáp Quân liền đưa ra mấy cái chìa khóa.

Đặng Thanh Sơn nhận chìa khóa xong liền mở cửa lớn, cẩn thận đi dạo một vòng. Nơi ở này chính là ở Giang Ninh quận thành có thể coi như một tòa nhà. Có tiền đình, trung đình, hậu đình ba cái đình viện. Nơi ở phía trước có ba gian phòng ở, sau đó còn có hai tầng tiểu lâu, trên dưới tổng cộng cũng có sáu phòng, cả tòa nhà có chín gian phòng. Đình viện có ba gian phòng, đặc biệt trong đình viện còn có ao, trong ao có trồng hoa thủy tiên nhẹ nhàng trôi nổi.

Sau đình viện còn có ngựa, chính là Xích Huyết mã.

"Chỗ ở của Đô thống so với chỗ ở của Bách Phu trưởng tốt hơn nhiều lắm" Đặng Thanh Sơn quay lại chỗ ở ban đầu đón muội muội của mình cùng biểu ca Thanh Hồ và bắt đầu chuyển nhà. Cầm theo quần áo, các vật dụng đem toàn bộ tới chỗ ở mới. Hao phí nửa canh giờ mới đem được hết vật dụng đến chỗ ở mới.

"Oa" Thanh Vũ lăn trên giường "Ca, giường này thật êm, thật thoải mái đó"

"Chỗ ở của Đô thống so với chỗ ở của Bách Phu trưởng chúng ta xa xỉ hơn nhiều" Đặng Thanh Hồ nhìn bốn phía tán thưởng. "Thanh Sơn, đệ có nhiều phòng như vậy cho ta ở cùng được không?"

"Đệ không cho phép thì huynh không ở sao?" Đặng Thanh Sơn trêu lại nói.

Đặng Thanh Hồ gãi đầu cười.

Đúng lúc này...

"Thanh Sơn Đại ca, Thanh Sơn đại ca" Ngoài cửa đình viện truyền đến thanh âm, ba người Đặng Thanh Sơn liền đi ra ngoài.

"Cót két"

Cửa mở, bên ngoài chính là hai người Gia Cát Vân và Gia Cát Thanh.

"Thanh Sơn đại ca, biết huynh được thăng chức đô thống sẽ chuyển đến chỗ ở mới, nên đến chúc mừng huynh riêng đây" Gia Cát Vân nói. Gia Cát Vân vừa nói liền phát hiện muội muội Gia Cát Thanh của mình bên cạnh đó điểm gì đó không đúng. Lúc này Gia Cát Thanh bên cạnh đang nhìn chăm chăm Thanh Vũ, vì lúc này Thanh Vũ đang ôm cánh tay của Đặng Thanh Sơn, có vẻ rất thân mật

Gia Cát Thanh nhìn về phía Đặng Thanh Sơn "Thanh Sơn đại ca, nàng là ai vậy?"

"Cô nói Tiểu Vũ?" Đặng Thanh Sơn nở nụ cười.

Gia Cát Thanh nghe Đặng Thanh Sơn nói hai chữ "Tiểu Vũ" thân mật thì đáy lòng không khỏi run lên.

Bên cạnh Đặng Thanh Hồ liền nói "Thanh Thanh cô nương, đây là muội muội của Thanh Sơn, tên là Thanh Vũ"

"Đây là muội muội của huynh ấy?" Gia Cát Thanh tâm tình thoải mái hẳn lên, liền chạy tới nắm lấy tay của Thanh Vũ "Ta nghe nói Thanh Sơn đại ca có một muội muội, thì ra gọi là Thanh Vũ, ta cũng có một chữ Thanh, tên của cô giống ta chắc là chúng ta có duyên với nhau"

Đặng Thanh Vũ nhìn Gia Cát Thanh "Cô tên là Gia Cát Thanh, đúng không?"

"Uhm" Gia Cát Thanh liền gật đầu

"Ngày hôm qua ta nghe ca nhắc tới tên cô" Đặng Thanh Vũ nói

"Thật sự?" Gia Cát Thanh đáy lòng mừng thầm.

Đặng Thanh Sơn bên cạnh thấy Gia Cát Thanh và muội muội của mình vừa gặp mặt đã rất hợp nhau thì không khỏi cao hứng, liền nhìn về phía Gia Cát Vân

"Tiểu Vân, đây là muội muội của ta Đẳng Thanh Vũ, ta lần này đưa nàng từ nhà tới đây, tuy nhiên ở Hắc Giáp quân nữ nhân quá ít, chỉ toàn là nam nhân, cho nên ta nghĩ... hay là cho nàng gia nhập Quy Nguyên tông, trở thành đệ tử của Quy Nguyên tông?"

Dựa theo quy củ của Quy Nguyên tông thì nếu thu nhận đệ tử bên ngoài thì phải dưới mười tuổi.

"Chuyện này không thành vấn đề" Gia Cát Vân sảng khoái nói "Thanh Vũ là muội muội của huynh, huynh là đô thống của Hắc Giáp Quân chúng ta, là người nhà của Quy Nguyên tông, chút chuyện nhỏ ấy tính làm gì?"

Đẳng Thanh Vũ cũng mừng rỡ.

Vừa tới đêm ngày hôm qua, Đẳng Thanh Sơn đã nói qua việc này với muội muội của mình. Quy Nguyên tông dù sao cũng không có việc gì, chỉ bằng học tập các bí tịch mà Mãng Ngưu Đại Lực Quyết lại không thích hợp cho nữ nhân. Mà cơ bản là muội muội của hắn cũng muốn học, đương nhiên không phản đối đề nghị của Đẳng Thanh Sơn.

"Tiểu Vũ" Gia Cát Thanh cũng nói "Việc này ta chỉ cần nói một câu là được, không cần Thanh Sơn đại ca ra mặt"

Gia Cát Thanh chính là con gái của Tông chủ, chuyện nhỏ ấy tính gì?

"Uhm" Thanh Vũ cũng rạo rực vui sướng liên tục gật đầu "Cảm ơn cô, Tiểu Thanh"

Đẳng Thanh Sơn thấy hai nữ hài tử mới gặp nhau chưa được bao lâu đã xưng hô thân mật, "Tiểu Vũ, Tiểu Thanh" đúng là nam nữ có nhiều cái khác nhau.

"Tiểu Vũ, cô tới Quy Nguyên tông của ta còn không muốn dạo chơi một vòng chứ?" Gia Cát Thanh nói "Ta mang cô đi tham quan ở Long Đồi, còn có đê sông dài mười dặm, ngồi thuyền du lãm rất đẹp, đến buổi tối còn nhiều hấp dẫn nữa"

"Tốt" Thanh Vũ liên tiếp gật đầu "Ca ca căn bản không có thời gian đưa ta đi chơi"

Gia Cát Thanh quay đầu nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn "Thanh Sơn đại ca, muội dẫn Thanh Vũ ra ngoài dạo chơi trước nhà"

"Được, được" Đẳng Thanh Sơn mừng rỡ nói.

Gia Cát Thanh từ nhỏ lớn lên tại Quy Nguyên tông, nàng dẫn Thanh Vũ đi theo khải định chỉ một khoảng thời gian thì Thanh Vũ sẽ có một đám bạn, chính mình cũng không cần quá quan tâm.

85. Chương 38: Mệnh Lệnh!

"Hai mươi tháng sáu sẽ tuyển mộ người mới, cho nên qua mấy ngày nữa sẽ xác định ra tám Bách Phu trưởng yếu nhất. Thanh Hồ đại ca, ta rất lo lắng cho người đó" Gia Cát Vân cười chọc. Đẳng Thanh Hồ lại rất tự tin "Thiếu tông chủ, qua mấy ngày nữa, tỉ thí bắt đầu, người xem sẽ biết!"

"Ồ?" Gia Cát Vân kinh ngạc quay đầu nhìn Đẳng Thanh Sơn.

Trên mặt Đẳng Thanh Sơn lộ vẻ tươi cười.

Thật lực của biểu ca, hắn là người biết rõ nhất, thắng không được những Bách Phu trưởng xuất sắc nhưng cũng ở mức trung bình khá.

Những ngày tiếp theo, giữa các Bách Phu trưởng với nhau, giữa các Ngũ Phu trưởng với nhau đều bắt đầu các vòng tỉ thí. Từng trận tỉ thí giữa các cao thủ khiến giáo trường náo nhiệt phi thường. Đẳng Thanh Hồ là Ngũ Phu trưởng thắng lên Bách Phu trưởng, tự nhiên rất nhiều Bách Phu trưởng cho hắn là trái thị mềm.

Cho nên tỉ thí vừa bắt đầu đã có người khiêu chiến Đẳng Thanh Hồ.

Còn Đẳng Thanh Hồ nhờ vào hai chiêu "Hỏa thượng kiều du" hung tàn và "Hỏa trung thủ lật" âm hiểm, phi thường nhanh gọn một mạch thắng liên tiếp ba Bách Phu trưởng. Các Bách Phu trưởng lập tức hiểu ra Đẳng Thanh Hồ không dễ chọc.

Buổi chiều ngày hè vẫn hanh nóng.

Ký Hồng vẫn bộ hắc bào đến ngoài cửa thư phòng tông chủ "Gia Cát Nguyên Hồng". Vừa đến bên cửa từ trong thư phòng đã truyền ra thanh âm "Nhị sư bá vào đi"

Đẩy cửa tiến vào.

Gia Cát Nguyên Hồng đang cầm xem một tờ giấy.

"Tông chủ, người tìm ta gấp như vậy có chuyện gì?" Ký Hồng hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nhạt nói "Đứa con thứ chín của người bạn tốt "Chu Đồng" của ta nhờ ta một việc"

"Chu Đồng, Chu tài thần ở Dương Châu?" Ký Hồng hơi kinh ngạc. Trong thiên hạ Dương Châu diêm thương và Vũ Châu thương nổi danh nhất. Nếu như nói vô số năm lại đây, trong thiên hạ thương nhân nào danh khí lớn nhất. Vậy không nghi ngờ gì nữa chính là Phạm tài thần "Phạm Lễ" phú giáp thiên hạ hơn ba ngàn năm trước.

Đương nhiên Phạm Lễ chết lâu rồi!

Hiện tại trong thiên hạ, nổi danh nhất không cần nghi ngờ chính là Dương Châu đệ nhất nhân Chu Đồng. Nếu nói Chu Đồng rốt cuộc có bao nhiêu tiền, có lẽ không ai nói rõ được.

Cha của Chu Đồng chỉ có thể xem là một tiểu thương nhân. Chu Đồng lúc mười tuổi đã mở "Phượng Dương tửu lâu". Chỉ gần ba năm, Phượng Dương tửu lâu đã rải khắp Dương Châu, thu cho hắn rất nhiều tiền tài. Trên cơ sở đó, Chu Đồng bắt đầu từng bước thâm nhập các ngành nghề.

Chu Đồng làm việc có quy củ.

Từng bước một, mỗi lần chỉ làm một ngành nghề, đến khi thành công ở ngành nghề đó xong mới thâm nhập vào ngành nghề mới.

Qua sáu mươi năm, gia tài của Chu Đồng nhiều vô kể.

Chỗ ghê gớm nhất chính là...

Chu Đồng, kẻ được xưng là "tài thần", bản thân còn là tiên thiên cường giả. Cùng lúc hao phí rất nhiều tinh lực để kinh doanh còn có thể trở thành tiên thiên cường giả, ngay đến Gia Cát Nguyên Hồng cũng phải tán thưởng không thôi, bội phục không hết!

Người trong thiên hạ sùng bái Chu Đồng quá nhiều.

Quê quán của Chu Đồng nằm trong phạm vi thế lực của Thanh Hồ Đảo. Có chuyện gì, con của hắn sao không nhờ Thanh Hồ Đảo giúp mà lại nhờ chúng ta?" Ký Hồng nghi hoặc nói.

Đối với Chu Đồng người được xưng là "Thiên hạ đệ nhất phú thương" dù là Quy Nguyên tông cũng phải trịnh trọng đối đãi.

"Ha ha, vị tài thần này, thiên phú kinh doanh của hắn trong lịch sử e rằng không ai có thể so sánh được. Nhưng có vô tận tiền tài, hắn cũng có chỗ khó xử!" Gia Cát Nguyên Hồng cười nói "Hắn có mười sáu đứa con trai! Con gái không nói, gả ra ngoài, cho ít của hồi môn là được. Nhưng con trai khó xử lý. Hắn làm cha thông minh tuyệt đỉnh, mười sáu đứa con từng người đều rất giỏi. Tài sản vô tận của Chu Đồng chia làm sao? Ai cũng muốn tranh làm gia chủ của Chu gia"

Ký Hồng liền cười "Chia tài sản? Ha ha... lý thú! Tông phái lớn có tranh đoạt tông chủ. Chu gia nhà hắn cũng có tranh đoạt gia chủ!"

Một đại gia tộc khẳng định chỉ có một người con trai kế thừa vị trí gia chủ. Một khi kế thừa vị trí gia chủ, vậy có gần như tuyệt đại đa số tài sản. Còn những đứa con khác chỉ được chia cho rất ít.

Đương nhiên, với tài sản của Chu Đồng mà nói, dù rất ít cũng đã là rất nhiều rồi.

Nhưng những đứa con này có mấy người tự biết đủ? Lòng tham của con người rất đáng sợ. Dù miệng nói không tham nhưng trong lòng có mấy người buông được gia tài ứn vạn, không quan tâm?

"Tông chủ, Chu Đồng là tiên thiên cường giả, tuổi thọ rất dài, không cần lo lắng những chuyện đó chứ" Ký Hồng nói.

"Người không lo xa tất có lo gần! Hơn nữa vị tài thần này đối với việc thu bạc đã không còn hứng thú. Hẳn chuẩn bị dồn sức lực trí tuệ nghiên cứu võ đạo nên mới phải chọn người kế thừa" Gia Cát Nguyên Hồng nói "Mười sáu đứa con trai hẳn mỗi người đều rất thông minh. Chu Đồng định ra quy củ, cho mỗi đứa con một khoản tiền, thời gian mười năm. Ai sau mười năm kiếm được nhiều nhất người đó sẽ là gia chủ!"

Ký Hồng cười nói "Cách này thật ngốc. Chu Đồng không sợ có vài môn phái nhúng tay vào cuộc tranh giành gia chủ nhà hắn, ngần hồ trợ một đứa nào đó?"

"Ngốc? Một tài thần mười tuổi đã kiếm được trăm vạn lượng bạc mà ngốc, trong thiên hạ chẳng còn ai thông minh" Gia Cát Nguyên Hồng cười nhạt.

Ký Hồng không khỏi lúng túng.

Đích xác trong thiên hạ ai dám nói Chu Đồng ngốc? Dù Chu Đồng có làm một việc ngốc, khẳng định cũng có người nói việc Chu Đồng làm còn có thâm ý khác, người bình thường không thể hiểu.

"Đứa con thứ chín của hắn nhờ tông chủ làm việc gì?" Ký Hồng nghi hoặc nói.

"Hắn nhờ ta phái vài cao thủ, giúp hắn bảo hộ một chuyến hàng!" Gia Cát Nguyên Hồng nói "tiền thuê mười vạn lượng bạc!"

Giá tiền này mòi cao thủ Quy Nguyên tông hoàn toàn không cao.

"Tông chủ, ngươi có đáp ứng không?" Ký Hồng hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu "Năm xưa ta đi bái phỏng Chu Đồng đã gặp qua mười sáu đứa con của hắn, đều là những nhân vật lợi hại. Đứa con thứ chín giao thiệp khá tốt, là một người nhìn như còn trẻ nhưng thực tế tâm cơ... rất thâm trầm. Ta cảm giác gia chủ tương lai của Chu gia nên là một trong ba đứa, đứa con trưởng, đứa thứ chín và thứ mười ba.

Trí tuệ của Gia Cát Nguyên Hồng ở Cửu Châu này còn ai không biết?

"Giúp hắn một chuyến, đối với chúng ta không có gì xấu" Gia Cát Nguyên Hồng cười nhạt "Tỉ thí Bách Phu trưởng mấy ngày trước, ngươi có xem ha?"

"Ừm, xem" Ký Hồng gật đầu.

"Có thấy thương pháp của Đằng Thanh Hồ, biểu ca Đằng Thanh Sơn không?" Gia Cát Nguyên Hồng cười nói.

"Hử?" Ký Hồng kinh ngạc "Đằng Thanh Hồ có hai chiêu lợi hại, một chiêu cuồng bạo hung ác, chiêu kia quỷ dị âm hiểm, sao vậy? Nhưng Quy Nguyên tông ta không có thương pháp nào giống vậy"

"Ta lại nhắc nhở thêm một câu, ta từng cho Đằng Thanh Sơn một bản "Liệt hỏa thương quyết"" Gia Cát Nguyên Hồng nói.

"Liệt Hỏa thương quyết", cấp Đằng Thanh Sơn? "Liệt Hỏa thương quyết" ta đã xem qua, có chín chín tám một chiêu, uy lực bình thường" Ký Hồng có chút ngạp ngừng, lập tức mắt sáng lên "Tông chủ, ngươi nói Đằng Thanh Sơn lấy thương quyết..."

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu ""Liệt Hỏa thương quyết" mỗi chiêu uy lực bình thường. Nhưng hai chiêu của Đằng Thanh Hồ, ta xác định, là từ trong "Liệt Hỏa thương quyết" dung hợp sáng tạo ra! Chẳng qua Đằng Thanh Hồ thật lực bình thường, chỉ học được hai chiêu. Ta phỏng đoán, thương pháp do chính Đằng Thanh Sơn dung hợp lĩnh ngộ "Liệt Hỏa thương quyết" mà sáng tạo ra không chỉ có hai chiêu. Hơn nữa uy lực chiêu thức so với Đằng Thanh Hồ thì triển còn lớn hơn nữa!"

Ánh mắt của Gia Cát Nguyên Hồng rất độc, xem Bách Phu trưởng tử thí, nhìn chiêu số của Đằng Thanh Hồ liền đoán ra.

"Dung hợp "Liệt Hỏa thương quyết" rồi sáng tạo ra thương pháp lợi hại hơn? Hơn nữa chỉ ngắn ngủi trong mấy tháng, việc này..." Ký Hồng lắc đầu cười khổ "Ta không dám tin, Đằng Thanh Sơn đạt tới trình độ này!"

"Nhị sư bá" Gia Cát Nguyên Hồng mở miệng.

Ký Hồng khẽ cúi người.

"Lần này, việc hộ tống chuyển hàng của vị Cửu thiếu gia "Chu Sùng Thạch" giao cho Đằng Thanh Sơn! Nói hẳn chọn ra hai Bách Phu trưởng cùng với hai tiểu đội, mỗi đội mười Hắc Giáp quân!" Gia Cát Nguyên Hồng cười nhạt "Mười vạn lượng bạc, ta phái Đằng Thanh Sơn mang theo nhân mã, vị Cửu thiếu gia coi như lời rồi"

"Vị Cửu thiếu gia này ta sẽ báo tin, để hẳn sáng sớm ngày mốt dẫn người đến cửa Bắc quân doanh Hắc Giáp quân đội" Gia Cát Nguyên Hồng lại bổ sung.

"Dạ" Ký Hồng lĩnh mệnh, nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn phía quân doanh của Hắc Giáp quân "Ngắn ngủi mấy tháng có thể sáng tạo ra thương pháp như thế! Đánh giá trước đây của ta vẫn còn thấp! Xem ra không lâu nữa, Quy Nguyên tông ta có thể xuất hiện một thiên tài đồng thời bài danh trong "Tiềm Long Bảng" và "Địa Bảng" rồi"

Quy Nguyên tông không có ai có thể liệt danh trong "Tiềm Long Bảng", còn như "Địa Bảng" cũng đồng dạng không có.

Một người muốn đồng thời bài danh trong cả hai bảng cũng tương đương với trước ba mươi tuổi phải liệt danh trong "Địa Bảng"! Điều kiện như thế quá khó khăn. Trong thiên hạ có quá nhiều người, đương nhiên người có thiên phú và nghị lực rất nhiều. Gia Cát Vân chỉ xem như thiên tài của Quy Nguyên tông. Ở cả Dương Châu này, vẫn có người thiên phú hơn hẳn, chứ không cần nói đến cả Cửu Châu.

Có thể đồng thời bài danh "Địa Bảng" và "Tiềm Long Bảng" tương đương danh chấn cả Cửu Châu.

Buổi luyện sáng, trên giáo trường.

Đằng Thanh Sơn vừa nhận được mệnh lệnh từ Ký Hồng, đứng trước mặt nhân mã lạnh giọng nói "Bách Phu trưởng Đỗ Hồng, Đằng Thanh Hồ, các ngươi mỗi người từ thuộc hạ của mình chọn ra một tiểu mười người. Sáng sớm ngày mai cùng ta xuất phát đến Sở quận!"

Theo mệnh lệnh của Thống Lĩnh, tự mình phải chọn hai Bách Phu trưởng. Đỗ Hồng lớn tuổi nhất có kinh nghiệm, mà lần này có chính mình trong đó, cũng có thể cho biểu ca "Thanh Hồ" được rèn luyện. Cho nên mới chọn ra hai vị Bách Phu trưởng này.

"Dạ"

Đỗ Hồng, Đằng Thanh Hồ hai người khom người lĩnh mệnh, sau đó lập tức chọn từ dưới trường một tiểu mười người.

"Không ngờ mới về chưa lâu, còn không kịp xem tuyển người mới đã phải ra đi!" Đằng Thanh Sơn tuy nghĩ như vậy nhưng trong lòng rất mong chờ. Sở quận ở phía Bắc của cả Dương Châu, từ Giang Ninh quận đến Sở quận mất hai ngàn dặm lộ trình. Bởi vì phải áp tải hàng, mỗi ngày có thể đi hai trăm dặm đã coi như không tệ rồi.

"Thanh Sơn huynh đệ, đi Sở quận?"

Đỗ Hồng và Đằng Thanh Hồ đi tới, nhỏ giọng nói.

"Ừ, là giúp áp tải hàng hóa. Lão Đỗ, trên đường này có nguy hiểm không?" Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

"Mời Hắc Giáp quân chúng ta áp giải hàng đều là làm ăn lớn! Phiền phức không nhỏ. Hơn nữa từ Giang Ninh quận chúng ta đến Sở quận, gần hai ngàn dặm lộ trình, trên đường còn phải đi qua nơi hỗn loạn nhất là Từ Dương quận! Phiền toái khẳng định không nhỏ" Đỗ Hồng nhăn mày.

Đặng Thanh Sơn dõi nhìn phía Bắc.

Nguy hiểm?

Đặng Thanh Sơn không sợ bất kì nguy hiểm gì. Đến thế giới này, hắn trước giờ vẫn luôn ở trong Giang Ninh quận, cuối cùng có thể lẫn lộn một phen.

"Chuyến này, phải thưởng thức thực lực của cao thủ trong thiên hạ" trong lòng Đặng Thanh sơn mong đợi. Trong Quy Nguyên tông hắn không dễ ra tay nhưng ở bên ngoài hắn chính là thủ lĩnh. Đến lúc đó bộc phát thực lực chân chính cùng vài cao thủ chém giết, lấp liếm vài người bên cạnh hoàn toàn không khó.

"Đi chuẩn bị một chút, nghỉ ngơi cho khỏe, sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát. Lần này lộ trình vừa đi vừa về phải bốn ngàn dặm" Đặng Thanh Sơn phân phó.

86. Chương 39: Đi Xa!

Đặng Thanh Sơn dẫn dắt hơn hai mươi người dưới trướng đi trên con đường bên trong quân doanh, bên cạnh còn có ba người Gia Cát Văn, Gia Cát Thanh cùng với Thanh Vũ đi tiền.

"Ca, từ đây đến Sở Quận, có gần hai ngàn dặm đường, trên đường nguy hiểm rất nhiều, người phải cẩn thận a!" Đặng Thanh Sơn đi Thanh Vũ bên cạnh, ánh mắt tràn đầy vẻ không cam lòng.

Đặng Thanh Sơn cười sờ đầu Thanh Vũ: "Tiểu Vũ, người lo lắng cho ca người?"

"Ca của ta rất mạnh." Thanh Vũ lập tức vừa xoa cằm, tự tin nói.

Đặng Thanh Sơn trong lòng rất vui, được hảo hảo lang bạt một phen, còn muội muội Tiểu Vũ của mình, cách đây không lâu, Thanh Vũ đã gia nhập Quy Nguyên tông. Không thể không thừa nhận là Thanh Vũ thiên phú không tệ, tu luyện nội kinh bí tịch gần bảy ngày, trong cơ thể đã sinh ra nội kinh. Tuy rằng không thể so với một vài thiên tài trong ngày có thể luyện ra nội kinh, nhưng dù sao Thanh Vũ mới chỉ mười bốn tuổi.

"Tiểu Vân, Thanh Thanh cô nương, ta lần này đi ra ngoài, muội muội ta phải phiền các người chiếu cố." Đặng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía hai người.

"Điểm ấy không cần phải nói. Bất quá người ở bên ngoài, cũng đừng chủ quan quá. Từ quận chính là quận loạn nhất." Gia Cát Văn cũng nhắc nhở nói

Nói chuyện được một lúc thì bọn Đặng Thanh Sơn đã tới cổng phía bắc của Hắc Giáp Quân quân doanh.

Xuyên thấu qua bắc môn, Đặng Thanh Sơn nhìn thấy ngoài cổng phía bắc đã có nhiều xe chở hàng hóa, nhìn thoáng đã thấy là không ít, phải có đến khoảng tám xe.

"Tiểu Vũ, mấy người các người dừng tiền nữa.". Đặng Thanh Sơn nói.

"Ân." Thanh Vũ. Cũng nhìn về phía Đặng Thanh Hổ, "Biểu ca, trên đường hãy nghe ca ta nhiều hơn nữa! Đừng gây chuyện a."

"Thanh Sơn là Đô thống, ta đương nhiên phải nghe." Đặng Thanh Hổ hắc hắc cười.

Ở bên cạnh vẫn không hé răng Gia Cát Thanh, nhin không được liền nói: "Thanh Sơn đại ca, trên đường cẩn thận!"

Đặng Thanh Sơn nhìn thoáng qua, cười gật gật đầu.

Mà Đặng Thanh Hổ thấy thế, liền nhép miệng quay đầu nhìn về phía ngoài cửa.

"Đi, chúng ta đi ra ngoài!" Đặng Thanh Sơn ra lệnh một tiếng.

Dưới trướng hai vị Bách phu trưởng cùng với hai chi tiểu đội quân sĩ, đều kéo chiến mã đi ra đại môn. Sau khi đi ra, Đặng Thanh Sơn mới nhìn thấy rõ, trong này bãi đỗ xe để chất hàng hóa vận tải ước chừng có

mười xe đang đậu. Còn có hai cỗ xe ngựa lớn, chung quanh tụ tập gần trăm người. Tuyệt đại bộ phận trên thân đều mặc một bộ trang phục giống như xà lân hộ giáp.

"Ha ha, vị này hẳn là chính là Đẳng Thanh Sơn, Đẳng Đô thống chứ!" Một gã đầu hoa râu tiến đến chào hỏi.

Đẳng Thanh Sơn gật gật đầu, liếc nhìn gần trăm tên hộ vệ, cười nói: "Chu gia các người giàu nhất thiên hạ, có nhiều người hộ vệ như thế này. Xem ra trên đường, các huynh đệ dưới trướng ta cũng sẽ thoải mái a."

"Đây cũng là một vài nhân thủ của lão gia nhà ta, làm so với được với Hắc Giáp Quân!" Lão giả này cười nói, "Lão hủ là Ngô Đàm! Lão gia nhà ta ở bên kia!"

Đẳng Thanh Sơn nhìn sang, cách đó không xa có một gã nam tử khôi ngô đang tiến lại đây, phía sau còn có hai gã hộ vệ.

"Đẳng Đô thống!" Gã nam tử khôi ngô trực tiếp chắp tay cười nói: "Ta vừa tới Giang Ninh quận vài ngày, đã nghe thấy Đẳng Đô thống đại danh! Một vị Đô thống trẻ tuổi nhất Hắc Giáp Quân, tiền đồ vô lượng! Ta còn đang nghĩ là, nếu muốn diện kiến Đẳng Đô thống một lần, sợ là sẽ rất khó khăn. Cũng không ngờ rằng Gia Cát thúc thúc lần này lại cử Đẳng Đô thống đến giúp ta bảo hộ chuyển chuyển hàng này! Cũng để cho ta có thể sớm được gặp Đẳng Đô thống a! Trong lòng ta rất vui a!"

"Vị này chính là Chu cửu gia đúng không?" Đẳng Thanh Sơn cũng biết đối phương thân phận.

Đứa con thứ chín của Tài thần Chu Đồng giàu nhất thiên hạ -- Chu Sùng Thạch.

"Còn kêu cái gì Cửu gia? Hay là gọi ta một câu lão ca đi, nếu Đẳng Đô thống để mắt ta, xưng hô ta một tiếng huynh đệ." Chu Sùng Thạch cười nói.

Đẳng Thanh Sơn đáy lòng thầm khen, vị Tài thần "Chu Đồng" dạy con cũng có thủ đoạn, Chu Sùng Thạch này cười nói đều làm cho người ta cảm thấy như như là gió xuân lùa vào hang núi vậy, vô cùng thoải mái. Đẳng Thanh Sơn ghét nhất bị gặp được cái loại luôn tự cho là hơn người, bị người khác kêu là ăn chơi trác táng.

Đẳng Thanh Sơn cùng Chu Sùng Thạch nói chuyện với nhau một lúc, liền xưng hô với nhau là huynh đệ.

Rất nhanh, đoàn xe bắt đầu khởi hành.

Ra khỏi cửa thành, tiến đi trên quan đạo, tốc độ liền thoáng gia tăng một chút.

"Cha, ta muốn cưỡi ngựa!"

Mới vừa khởi hành không lâu, từ tấm cửa kính của cỗ xe ngựa bỗng thò ra cái đầu của tiểu nam hài. "Quay ngay vào trong ngựa!" Chu Sùng Thạch quát.

"Người còn chưa học qua, cưỡi ngựa cái gì? Hảo hảo ở trong xe cùng nường của người." Chu Sùng Thạch quát.

Tiểu nam hài kia thè lưỡi, rồi lui vào trong xe.

"Chu huynh lần này mang theo cả nhà?" Đẳng Thanh Sơn có chút kinh ngạc, hỏi hẳn... Chu Sùng Thạch đang ngồi ngang hàng bên cạnh "Từ đây chạy tới Sở Quận, trên đường đi không tránh khỏi có nguy hiểm a. Sao không để cho tẩu tử, và hài tử ở lại nhà."

"Thanh Sơn huynh đệ, là người không rõ." Chu Sùng Thạch cười nói: "Ta lần này là mang theo cả nhà, từ hải ngoại trở về. Không thể để người nhà ở lại hải ngoại, đương nhiên phải cùng về."

"Hải ngoại?" Đẳng Thanh Sơn có chút giật mình.

Chu Sùng Thạch gật gật đầu, cũng không nói kỹ.

Đẳng Thanh Sơn biết đối phương có bí mật, liền nói sang chuyện khác, hiếu kì nói: "Chu huynh, ta chưa bao giờ ra hải ngoại, Đông hải hải ngoại, có cái gì hay không?"

"Đông hải, mệnh mông vô tận." Chu Sùng Thạch cảm thán nói: "Không rời bến, người vĩnh viễn không bao giờ biết, biển rộng đáng sợ cỡ nào. Trong biển rộng, có không ít hải đảo. Có hải đảo không có một bóng

người, có hải đảo lại có rất nhiều người. Có khi là nơi man dã chưa khai hóa. Đương nhiên cũng có không ít cư dân Cửu Châu chúng ta qua đó sinh sống.”

Đặng Thanh Sơn lẳng lặng gật đầu.

Đi vào Quy Nguyên tông lâu như vậy, Đặng Thanh Sơn đối với thế giới này địa lý tri thức ít nhiều cũng có hiểu biết.

Cửu Châu biển rộng lớn, cư dân có tới ngàn vạn.

Ở phía Tây của Cửu Châu là nơi sa mạc, thỉnh thoảng cũng có vài ốc đảo, lãnh thổ có nhiều tiểu quốc.

Ở phương bắc chính là rộng lớn thảo nguyên, xa hơn nữa qua phía bắc, chính là bắc hải.

Còn ở phương đông thì lại là biển Đông hải.

Phía nam của Cửu Châu, được gọi là "Nam Hoang Nam Man". Tại vô tận Nam hoang, có rất nhiều độc xà mãnh thú, nơi đây có thể nói là vùng cấm của nhân loại! Bởi vì, nơi đây nguy hiểm vô cùng vô tận, thậm chí còn có một vài yêu thú đáng sợ. Bất quá, trong truyền thuyết... Có rất nhiều võ giả theo đuổi võ đạo, đã đến Nam hoang tiến hành khổ tu. Trong Nam hoang, đã có không ít võ giả chết đi, lưu lại bí tịch, trân bảo.

Bất quá...

Phồn hoa Trù phú nhất, cao thủ nhiều nhất, tông phái nhiều nhất vẫn là Cửu Châu đại địa!

Cho dù là Hải ngoại tiểu đảo hay là Tây Vực tiểu quốc, căn bản không thể so sánh với những cao thủ trên toàn Cửu Châu đại địa.

"Cư dân ở trên Hải ngoại tiểu đảo, cuộc sống cùng khổ." Chu Sùng Thạch cảm thán nói, "Phiêu lưu ở các đảo hải ngoại mấy năm, cả đời này ta cũng không muốn trở lại ra biển nữa."

"Chu huynh, phiêu lưu hải ngoại, là để kinh thương?" Đặng Thanh Sơn hỏi.

"Kinh thương là một nguyên nhân, còn một nguyên nhân nữa, là ta từ nhỏ đã muốn chu du khắp nơi trong thiên hạ." Chu Sùng Thạch cảm thán nói: "Các quốc gia sa mạc tại Tây Vực, ta trước năm hai mươi tuổi đã đi qua, vùng hoang dã đó cũng gần Dương Châu chúng ta. Ở ngay phía nam của Dương Châu! Thật ra cũng không có gì, chỉ là các loại đồi núi nhỏ, vô số cây đại thụ sinh trưởng đã qua không biết bao nhiêu năm, còn có các loại độc xà, độc trùng và mãnh thú, ta ở bên ngoài vùng hoang cũng hơn một tháng, sau khi trao đổi qua với một vài võ giả mạo hiểm xông vào, thì cũng không dám đi vào."

Chu Sùng Thạch nhìn quanh chung quanh, cười ha ha nói: "Lang bạt lâu như vậy, trù phú nhất vẫn là Cửu Châu đại địa của chúng ta a."

Đặng Thanh Sơn cũng phải thừa nhận!

Hắn lúc trước dự tính hơi nhầm một chút, tốc độ di chuyển của đoàn xe là chậm hơn so với hắn tưởng tượng! Tuy nói rằng đoàn xe hàng này có ngựa kéo, nhưng đường quan đạo, đều là đường đất. Có rất nhiều hố nhỏ, hòn đá, cục đất... tốc độ của đoàn xe hàng này đương nhiên là phải chậm.

Phỏng chừng ngay cả người chạy chậm cũng có thể vượt tốc độ của đoàn xe hàng này.

Một ngày, đại khái cũng chỉ đi được khoảng một trăm hai mươi dặm.

Một đường gian khổ, bọn Đặng Thanh Sơn liên tục đi qua địa giới hai quận, đến ngày thứ mười một thì bọn Đặng Thanh Sơn rốt cục mới tiến vào địa giới Từ Dương quận.

Ào ào!

Phía trước sắc trời vốn đang rất tốt, nhưng cuồng phong đột nhiên nổi lên, phát ra, mây đen dày đặc, tiếng sấm vang rền, mưa to đổ xuống! Mưa to xối xả như trút nước, khiến cho đoàn xe thống khổ vô kể.

"Mưa to quá, nếu chung quanh có một chỗ tránh mưa thì tốt quá." Chu Sùng Thạch cười khổ nói.

Vừa mưa thì con đường đất đã trở nên bùn nhão, tốc độ của đoàn xe đương nhiên là càng chậm hơn. Hơn nữa bị mưa to hắt thẳng vào người thì cũng không thoải mái chút nào.

"Thương! Thương! Thương!"...

Quân sĩ mặc trọng giáp Hắc Giáp Quân, bị giọt nước mưa rơi xuống trên người, liền phát ra âm thanh va chạm.

"Thanh Sơn." Đằng Thanh Hổ cười ở bên cạnh," Ha ha, bảo người mặc trọng giáp, người không mặc, nhìn xem, bây giờ bị xối ướt rồi chứ." Bọn Đằng Thanh Hổ toàn than đều mặc trọng giáp, chỉ có tay là lộ ra bên ngoài. Phần cổ bên trong còn có cổ che, vừa vắn hoàn toàn che mưa, nước mưa không thể xối ướt bọn họ.

Đằng Thanh Sơn cười cười.

Nhóm Hắc Giáp Quân nhân mã tính cả Đằng Thanh Sơn thì tổng cộng có hai mươi ba người, những người khác đều theo mệnh lệnh mặc trọng giáp trọn bộ, chỉ có Đằng Thanh Sơn, chỉ mặc áo giáp bên trong, bảo vệ đùi, bảo vệ tay, còn những chỗ khác thì không mặc. Đối với Đằng Thanh Sơn mà nói... Hàn thiết trọng giáp này chỉ luận riêng về lực phòng ngự, sợ còn so chưa kịp với thân thể của hắn!

Hơn nữa, nếu mặc nguyên bộ trọng giáp, sẽ bị ảnh hưởng đến khả năng linh hoạt và nhiều phương diện khác.

"Chu huynh, chung quanh cũng không chỗ nào có thể tránh mưa, mọi người cố chịu đựng đi, cơn mưa to của mùa hè tới nhanh đi cũng nhanh! Bất quá... Người cũng bảo người của người cẩn thận cảnh giác một chút đi. Hiện tại chúng ta đang tiến vào Từ Dương quận cảnh nội. Từ Dương quận chính là quận loạn nhất. Có rất nhiều mã tặc. Uy danh của Hắc Giáp Quân ta, e là không chấn nhiếp được bọn mã tặc điên cuồng ở Từ Dương quận!"

"Ân." Chu Sùng Thạch cũng trịnh trọng gật đầu.

Hắc Giáp Quân, tại Giang Ninh quận có thể tung hoành.

Nhưng tại những quận khác, thì phải xem Hắc Giáp Quân người đến bao nhiêu người. Nếu ít người, người ta cũng không cần phải lăn tăn gì mà cùng liên thủ giết người. Chỉ cần hành động bí mật một chút, không lưu hạ dấu vết là được.

Đằng Thanh Sơn bọn họ đoán cũng được, ngay sau khi đoàn xe của bọn họ vừa mới tiến nhập Từ Dương quận cảnh nội được không bao lâu thì tin tức về bọn họ đã bị một nhóm mã tặc thể lực không nhỏ của Từ Dương quận nội biết được.

"Tránh ra, đều tránh ra cho ta!"

Miệng quát mắng, một gã độc nhãn nam tử gầy gò đang chạy về hướng một tòa trong nhà cách đó không xa.

"Tứ gia!" Hai gã hán tử đang đứng tại cửa tòa nhà lập tức cười chào hỏi.

"Đại đương gia, Đại đương gia!" Gã độc nhãn nam tử gầy gò này đẩy cửa đại môn ra, rồi hô lớn tiếng "Có dê béo a, là dê béo lớn a!"

"Âm ỉ cái gì!" Một tiếng quát lớn vang lên.

Một gã hán tử đầu trọc bóng loáng bước ra gian nhà chính, trên lồng ngực của hắn có hai vết sẹo dữ tợn. Lúc này hắn đang bắt mắt nhìn về phía gã độc nhãn nam tử gầy gò: "Tiểu Tứ, người nói có dê béo? Chuyện thường thôi mà, bảo huynh đệ dưới tay các làm là được rồi."

"Đại đương gia! Nhưng lần này tuyệt đối là vụ lớn a! Phải Đại đương gia người điều phối!" Con mắt còn lại của tên độc nhãn nam tử gầy gò tỏa sáng, "Thương đội kia mời cả Hắc Giáp Quân của Quy Nguyên tông bảo hộ hàng hóa đâu!"

"Nga?" Gã đại hán đầu trọc bóng loáng nhãn tình sáng lên: "Hắc Giáp Quân? Bao nhiêu người?"

87. Chương 40: Huyết Thạch Pha

Đại đương gia xoa xoa cái đầu bóng lưỡng của hán, ánh mắt lóe lên, trên mặt dần hiện lên nụ cười: "Có hai mươi ba người? Hừ hừ... chỉ cần huynh đệ chúng ta mỗi người nhổ một bãi nước bọt cũng có khả năng dìm chết bọn chúng! Bất quá có thể mời tới Hắc Giáp quân làm bảo tiêu, xem ra đúng là đại sinh ý rồi. Đúng rồi. Người nói xem tình hình của cái thương hội kia một chút cho ta xem nào."

Độc nhãn hán tử thân hình gầy gò cười khê nói: "Đại đương gia ngài yên tâm, thương hội này thuộc hạ đã thám thính cẩn thận, ngoại trừ Hắc Giáp quân ra, bọn họ còn mời tới hộ vệ khác nữa, đại khái khoảng bảy tám chục người. Về phần hàng hóa... Có ước chừng mười xe. mỗi xe đều chất đầy vải cái rương đóng Kỵn. Ngoài ra còn có hai cỗ xe ngựa, chắc hẳn là phú thương trời gà không chặt cùng với nữ nhân rồi."

Đại đương gia nhất thời trầm mặc.

Hán tử gầy gò biết, thủ lĩnh của bọn hán thoát nhìn như thô lỗ, nhưng thực ra tâm kế sâu sắc. Hiện tại chắc chắn là đang nghiên cứu xem như thế nào nuốt được miếng mồi ngon kia.

Hồi lâu sau...

"Mấy chục tên hộ vệ kia thì không có vấn đề gì, năm trăm cung tiễn thủ, hai lượt xạ tiễn là có thể giải quyết toàn bộ."

Đại đương gia nhíu mày nói, "Phiền toái nhất vẫn là hai mươi ba tên Hắc Giáp quân kia, cả người lẫn ngựa đều có trọng giáp bảo hộ. Dao kiếm khó làm tổn thương, muốn giết bọn chúng huynh đệ chúng ta hy sinh không ít!"

"Bọn chúng có lợi hại hơn nữa cũng chỉ có hai mươi ba mạng, chúng ta chẳng lẽ lại không có biện pháp?" Hán tử gầy gò nghi hoặc nói.

Đại đương gia lạnh nhạt liếc mắt: "Ta đương nhiên biết, giết bọn hán thiếu gì biện pháp. Nhưng người nhớ kỹ, một khi đã đụng tới Hắc Giáp quân, giết là phải đồ sát sạch sẽ, một khi có kẻ lọt lưới, biết dung mạo bọn ta, tra ra thân phận, lúc đó thì nguy rồi!"

Đồ lặc sạch sẽ, khi đó thì Quy Nguyên tông ở xa ngoài ngàn dặm, làm sao có thể tra ra ai là hung thủ.

Có cá lọt lưới, tức thì sẽ có phiền toái. "Hắc Giáp quân kia, sử dụng toàn là ngựa tốt, người có xem được rõ ràng màu ngựa không?" Đại đương gia dò hỏi.

Tuy rằng chiến mã toàn thân đều có giáp bảo hộ, nhưng cũng không thể che Kỵn toàn bộ thân thể. Chẳng hạn như lỗ tai, vó ngựa, đuôi ngựa. Từ đó đều có thể nhìn ra.

Thuộc hạ lúc đó không có chú ý lắm." Độc nhãn hán tử có chút xấu hổ, bỗng như nhớ ra cái gì, liền nói: "Đúng rồi, thuộc hạ còn nhớ rõ, có hai con ngựa vó màu trắng. Đúng, không sai được."

"Là Thanh Tông Đạp Tuyết Mã!" Đại đương gia gật đầu nói: "Đó là chiến mã chỉ có Bách Phu trưởng mới được sử dụng. Xem ra lần này có ít nhất là hai tên Bách phu trưởng, không biết có tên Đô thống nào đi bảo tiêu lần này không?"

"Có Đô thống thì đã làm sao, chẳng phải cũng chỉ là một tên Hậu thiên cao thủ nữa thôi sao?" Độc nhãn hán tử nghi hoặc nói.

"Người thì biết cái gì!" Đại đương gia quát, "Đô thống bản thân không tính là cái gì, nhưng kỵ mã của hán là Xích Tuyết mã, lấy tốc độ nhanh nhất của nó mà nói, một khi hán muốn chạy trốn, trong chúng ta ai có thể chặn được? Đừng nói hán, ngay cả hai tên Bách Phu trưởng, chính là hai con Thanh Tông Đạp Tuyết mã, liều mạng mà chạy, cũng có thể vượt qua con Truy Phong của ta. Những người khác lấy gì mà đuổi đây?"

Đại đương gia lại xoa xoa cái đầu trọc không một sợi tóc của mình, phân phó: "Người đi mời Nhị đương gia bọn họ tới đây."

"Đại đương gia, vụ này... ?" Độc nhãn hán tử con mắt duy nhất sáng lên.

"Đương nhiên là làm, sao tự nhiên người ngu vậy, nhiều hộ vệ như vậy, lại còn mời cả Hắc Giáp quân làm bảo tiêu, chuyến hàng này trị giá ít nhất cũng phải vài chục vạn lượng bạc." Đại đương gia hai mắt tối lại, "Ngay cả có Xích Huyết mã, ta cũng làm cho bọn chúng không còn sống mà rời đi."

Sắc trời hôn ám. Trên quan đạo tiếng ngựa hí, tiếng người kêu la thảm thiết không dứt.

Hắc Giáp quân hai tiểu đội mỗi chi mười người, cưỡi chiến mã hóa thành hai đạo cuồng phong, điên cuồng tràn lên chém giết mã tặc. Khê động mũi thương lạnh như băng, tàn phá thân thể yếu ớt của đám cường đạo. Hắc Giáp quân một khi chiến mã chạy như bay xông tới, quân sĩ trên ngựa chỉ cần khê dùng sức, một thương có thể dễ dàng đem mã tặc đâm thủng.

Đằng Thanh Sơn, Đỗ Hồng, Đằng Thanh Hổ ba người cưỡi ngựa ung dung đứng giữa quan đạo. Phàm là có tên nào xui xẻo chạy qua hướng này, bao người tùy ý động một thương, liền dễ dàng giải quyết.

"Mấy trăm tên mã tặc, cũng dám tới kiếm chúng ta, thật sự là muốn chết." Đỗ Hồng cười lạnh nói.

"Xem ra mọi người giết vẫn chưa tận hứng." Đằng Thanh Sơn cười nhẹ nói, thân là đô thống, Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng sự đáng sợ của Hắc Giáp quân.

Mỗi một kỵ binh Hắc Giáp quân có thể xem như là một thành lũy di động, không quản là binh Lính hay là chiến mã, tất cả đều mặc trọng giáp. Mỗi chiến mã bình thường đều là Ô Vân mã trị giá hai nghìn lượng bạc. Mã tặc chỉ có thủ lĩnh mới có thể cưỡi chiến mã cấp bậc này.

Chiến mã lực lượng vốn đã lớn, quân sĩ Hắc Giáp Quân mỗi một người đều vượt qua ngàn cân khí lực, không ít người còn tu luyện Mãng Ngưu Đại Lực quyết. Hơn nữa mười người làm một đội, hỗ trợ lẫn nhau, mười người tràn lên chém giết, có thể nói là cái máy xay thịt người. Hai tiểu đội mỗi chi mười người tràn lên chém giết mấy lần, mã tặc đã chết hơn trăm mạng, những tên còn lại hốt hoảng bỏ chạy!

"Đô thống đại nhân, những tên mã tặc khác đã trốn sạch!" Hai chi tiểu đội đã trở lại.

Chiến mã, kỵ sĩ trên trọng giáp đều dính máu tươi, thịt nát, huyết tinh nồng đậm. Giết địch hơn trăm tên, không một ai bị thương! Đây là Hắc Giáp Quân! Quân đội đáng sợ nhất Quy Nguyên tông!

"Được rồi, sửa sang lại áo giáp, đợi lát nữa lại có người tới." Đằng Thanh Sơn cười cười phân phó.

"Vâng!"

Quân sĩ Hắc Giáp Quân bắt đầu chỉnh lý lại chiến giáp.

"Này mã tặc không ngờ dám tới kiếm chúng ta, thật đúng là không biết chữ tử viết như thế nào. Ta mới giết có mười một mạng, vừa mới làm nóng người, còn chưa có tận hứng, bọn chúng đã bỏ chạy hết"

"Người đừng quá đắc ý, lão tử mới giết được có sáu mạng, người xông vào trước nhất, chính là chiếm tiện nghi rồi còn nói à."

Một hồi tranh cãi qua lại, tất cả mọi người không ai quan tâm vừa rồi mới đánh qua một trận.

Những hộ vệ kia đều thẳm nhủ kinh hãi, Hắc Giáp Quân vũ lực cường đại, làm bọn hắn kinh ngạc.

"Thanh Sơn huynh đệ." Chu Sùng Thạch cười cười đi tới, "Ta xem, bọn mã tặc này phỏng chừng cho rằng các người là trọng kỵ binh bình thường, không nhận ra các người là Hắc Giáp Quân. Ha ha... Nếu nhận ra, thì với từng đó mạng, làm thế nào dám đến đánh cướp."

"Đúng vậy." Đằng Thanh Sơn gật đầu: "Từ Dương quận, khoảng cách tới Giang Ninh quận chúng ta hơn một ngàn dặm, mã tặc chưa từng thấy qua, không biết chúng ta là Hắc Giáp Quân, cũng không kì quái. Đúng rồi, Chu huynh, sắc trời sắp tối rồi, chúng ta hay là đi sớm một chút, phía trước chính là Từ Dương quận Phạm Vu thành, hôm nay, chúng ta có thể trọ trong một khách điếm tử tế."

"Ha ha, mấy ngày này, đều ở ngoài trời, khó có cơ hội tắm một cái. Bây giờ đang là mùa hè, một thân xú khí à. Hôm nay phải thoải mái tắm rửa mới được." Chu Sùng Thạch cười nói.

Bình thường một thành cũng phải cách thành gần nhất hai ba trăm dặm khoảng cách, có khi còn xa hơn.

Đoàn xe một ngày mới đi được trăm dặm, đương nhiên, phần lớn thời gian nghỉ ngơi là cắm trại ngoài trời. Tất nhiên... Trên quan đạo, ven đường ngẫu nhiên cũng sẽ có một vài cái khách điểm. Bất quá khách điểm ở những chỗ như thế, điều kiện kém là không cần phải nhắc tới

Vào trong thành thư thả ở lại một đêm, ăn xong điểm tâm, đoàn xe tiếp tục đi tới!

"Lão gia, dựa theo địa đồ, phía trước năm dặm, chính là Huyết Thạch Pha! Huyết Thạch Pha sườn núi phía trên cách sườn bên dưới gần hai trượng. Nếu tại chỗ này có mai phục đại quân mã tặc, chúng ta là căn bản là không thể phát hiện được! Chỗ này chính là nơi mã tặc thường xuyên mai phục. Chúng ta nên cẩn thận." Ngô lão nhắc nhở nói.

Bên cạnh một gã hộ vệ cười nói: "Ngô lão, người đừng quá lo lắng, địa phương này tất cả mọi người đều biết mã tặc thường xuyên mai phục, đương nhiên sẽ có chuẩn bị. Cho dù mã tặc có ý tấn công chúng ta, cũng sẽ không chọn địa phương kia đâu."

"Thực là hư, hư là thực." Chu Sùng Thạch liếc mắt sang hộ vệ bên cạnh, "Huyết Thạch Pha này, nếu thường xuyên có mã tặc mai phục, thì đây chính là địa phương thích hợp mai phục! Thích hợp mai phục, mã tặc đương nhiên sẽ chọn lựa!"

Chu Sùng Thạch nhìn về phía bên cạnh Đằng Thanh Sơn, hô: "Thanh Sơn huynh đệ, còn có năm dặm, chính là Huyết Thạch Pha, nên cẩn thận một chút."

"Chu huynh yên tâm, chúng ta ở phía trước, có mã tặc, chúng ta cũng sẽ giết lui!" Đằng Thanh Sơn cười nói.

Dưới sườn Huyết Thạch Pha, giờ phút này đang tụ tập tầng tầng lớp lớp mã tặc, nhưng chỉ có một bộ phận là kỵ mã.

"Bọn chúng tới rồi, dựa theo phân phó của ta mà làm, biết chưa?"

Đại đương gia nhìn mấy người chung quanh nói.

"Yên tâm, đại ca, chúng ta nhiều người như vậy, hơn nữa, kế hoạch này của đại ca đó là hoàn mỹ à, ha ha... Bọn họ đừng mơ tưởng có thể chạy thoát một người!"

Chung quanh vài vị đương gia khác cười nói. "Chúng ta trong này còn có ba nghìn huynh đệ, chỉ cần dùng người để chôn thì cũng có thể chôn sống bọn họ."

"Dùng người để chôn? Mạng của huynh đệ, chẳng lẽ không phải là mạng?" Đại đương gia khiển trách nói, "Nhớ kỹ, phải biết dùng đầu óc!" Đại đương gia lần này, nhận định kế hoạch của mình tuyệt đối không có một chút vấn đề.

"Tất cả huynh đệ yên tĩnh lại, đừng lên tiếng." Đại đương gia phân phó.

Đằng Thanh Sơn cười ngựa đi trước dẫn đầu, phía trước một dặm chính là Huyết Thạch Pha.

"Gì?" Lỗ tai Đằng Thanh Sơn khẽ động.

Đằng Thanh Sơn thân thể bất luận là gân cốt, tạng phủ, lực thức linh mẫn đều đạt tới đỉnh phong. Dưới chân Huyết Thạch Pha tụ tập hơn ba nghìn người, ba nghìn mã tặc cho dù vâng lệnh không hề răng, vẫn gây ra không ít tiếng động.

"Có người, hơn nữa, nhiều người!" Đằng Thanh Sơn nghe ra.

"Dừng!" Đằng Thanh Sơn giơ tay, đoàn xe dừng lại.

"Thanh Sơn huynh đệ, làm sao vậy?" Chu Sùng Thạch đi tới, cách một dặm, ba nghìn người không hề gây ồn ào, người bình thường làm sao có thể nghe được thanh âm?

"Chu huynh, Huyết Thạch Pha kia đích xác có mã tặc mai phục, hơn nữa, còn là số lượng không ít. Ta không thể xác định chính xác. Nhưng... Để đảm bảo an toàn, chúng ta vẫn là đi đường vòng thì tốt hơn." Đằng Thanh Sơn nói.

"Đường vòng?" Chu Sùng Thạch nhướng mày.

Nếu đi đường vòng, là phải đi nhiều hơn ba trăm dặm đường, vậy là nhiều hơn đến gần ba ngày.

"Mã tặc nhiều lắm, chúng ta giết địch, không thể cùng lúc bảo hộ mọi người được." Đằng Thanh Sơn nói.

Lúc này căn bản không thể phái người đi tra xét, bởi vì... còn cách một dặm, hiện tại mình quay lại đi hướng khác. Đối phương có lẽ còn không phát hiện. Nhưng nếu đi tra xét, đối phương khẳng định sẽ phát hiện tung tích của mình.

Chu Sùng Thạch quay đầu lại nhìn thùng xe, gật gật đầu: "Tốt lắm, vậy chúng ta đi đường vòng!" Nhất thời Chu Sùng Thạch ra lệnh một tiếng, toàn bộ đoàn xe mọi người đều nghe lệnh, quay đầu đi đường vòng. Bất quá...

Mã tặc kia, đã sớm nhìn chằm chằm vào họ, nửa đường đều có không ít giám thị, làm sao có thể để họ quay đầu mà chạy.

"Hưu!" Một đạo lệnh tiến vút lên.

"Ha ha, các vị, biết điều thì lưu lại!" Một tiếng tiếng cười to từ xa truyền đến, giống như tiếng sấm vang vọng giữa không trung, chỉ thấy dưới chân Huyết Thạch Pha xuất hiện tầng tầng lớp lớp nhân mã,

"Các người đừng hòng chạy thoát, cách đây mười dặm, cũng có hai ngàn huynh đệ chúng ta chờ các người, các người không có đường trốn đâu!"

88. Chương 41: Thiên Quân Vạn Mã

Nhất thời nhóm mã phu hung hăng thúc ngựa, chạy nhanh.

Xe vận tải xóc nảy kịch liệt, may mắn thùng xe đã sớm dùng dây thừng buộc cố định tại sàn xe, bất luận là xe vận tải, hay là xe ngựa, giờ phút này đều nhanh chóng vọt lên. Đây là thời điểm chạy trốn chết, không ai dám chần chờ. Mã quân sĩ Hắc Giáp Quân chặn hậu, rút chạy sau cùng, ngăn cản mã tặc truy kích.

"Ngoài mười dặm, còn có hai ngàn mã tặc?" Đỗ Hồng hít mạnh vào một hơi, Thanh Sơn..."

"Là thật hay không chưa nói được." Đằng Thanh Sơn nhìn tốc độ xe vận tải cùng xe ngựa, thầm thở dài.

Xe vận tải đã là liều mạng liều mạng chạy, nhưng tốc độ vẫn còn quá chậm làm cho Đằng Thanh Sơn lấy làm bất đắc dĩ, nếu lúc này chỉ có Hắc Giáp Quân, thì đã có thể nhanh chóng rời đi. Có xe vận tải, đúng là phiền toái phiền toái.

"Ha ha, các người còn không tin? Thật sự là không thấy quan tài không đổ lệ, tốt, ta hiện tại cũng bình tĩnh đuổi các người. Cho các người tận mắt nhìn xem là thật hay là giả!" Trong tình thế người thét ngựa hí ầm ầm không thể nghe rõ được người bên cạnh nói gì, có thể đem thanh âm truyền xa như vậy, không hề nghi ngờ, người này tuyệt đối là một cao thủ nội kinh hùng hậu.

Đằng Thanh Sơn nhìn lại.

Quả nhiên, mã tặc không ngờ cũng chậm chậm đuổi theo. Lấy tốc độ đáng thương của xe vận tải, mã tặc muốn đuổi có thể rất nhanh đuổi theo.

"Xem ra, thật sự là có mai phục." Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

"Cái này đúng là phiền toái." Đỗ Hồng cũng lo lắng.

"Hừ. Giết các người. Huynh đệ tử trận càng ít càng tốt." Đại đương gia cười trên chiến mã, chậm chậm ở phía sau đuổi theo. Hắn ở đây dẫn dắt ba ngàn huynh đệ. Chỉ có một ngàn mã tặc là có chiến mã. Mà hiện tại bởi vì thông thả đuổi theo. Cho nên. Hai gã mã tặc có thể cười chung một con ngựa.

Như thế này thì hai ngàn mã tặc có thể đuổi kịp. Còn có một ngàn mã tặc ở phía sau chạy chậm chậm theo dõi.

"Đợi khi hai bên khấp lại. Bọn họ có chạy đằng trời!" Đại đương gia nụ cười càng thêm đắc ý.

Đoàn xe điên cuồng chạy trốn chết. Nhưng chỉ một lát sau. Mọi người sắc mặt đều thay đổi.

Ầm ầm vang vọng... tiếng chấn động mãnh liệt từ phía trước truyền tới.

"Quả thực có mai phục, hơn nữa nhân số còn rất nhiều!" Chu Sùng Thạch nhìn xa xa, vô số cái bóng đang gấp rút hướng phía này chạy tới, cách xa như vậy, mà vẫn có thể nhận thấy mặt đất chấn động. Từ đó có thể tưởng tượng số lượng mã tặc kinh người cỡ nào.

Chu Sùng Thạch nhìn xem phía trước, lại quay đầu lại ngoảnh đoạn đường đã qua.

Vị Đại đương gia kia đang dẫn theo đại quân, nhàn nhã theo sát phía sau.

"Hừ, mã tặc Từ Dương quận, cũng dám động vào hàng hóa Hắc Giáp Quân bảo hộ." Chu Sùng Thạch thầm hỏi hận không thôi, số hàng hóa này đối với hắn mà nói, phi thường trọng yếu. Hắn suy nghĩ hồi lâu cũng vẫn là thỉnh Hắc Giáp Quân làm bảo tiêu. Chu Sùng Thạch nghĩ... mã tặc nhỏ yếu căn bản là bị Hắc Giáp Quân tàn sát.

Mà mã tặc cường đại, hắn là phải biết Hắc Giáp Quân!

Hiểu được, một khi động vào hàng hóa Hắc Giáp Quân bảo hộ, đơn giản là sẽ bị Hắc Giáp Quân đến trả thù! Chu Sùng Thạch cho rằng, mã tặc cường đại hắn là sẽ có điều cố kỵ, sẽ không động thủ.

Nhưng...

Chu Sùng Thạch quên!

Mã tặc chính là đem sinh mạng treo trên đầu thương mũi giáo, kẻ nào chẳng có gan mạo hiểm. Có lẽ mã tặc cường đại, sẽ có đội cố kỵ Hắc Giáp Quân mà không động thủ. Nhưng... Từ Dương quận chính là một trong hai quận rối loạn nhất trong mười ba quận Dương Châu, mã tặc ở đây là hung hăng ngang ngược nhất.

Xuất hiện một lũ điên cuồng mã tặc, cũng là bình thường.

"Giết sạch sẽ. Quy Nguyên tông làm thế nào biết là ai giết bọn họ?" Đại đương gia cười lạnh nhìn, xa xa, đoàn xe dừng lại.

Bởi vì quan đạo hai đầu đều có mã tặc.

Về phần hai bên quan đạo, đó là đồng ruộng, đất vườn lầy lội, người một bước đi vào cũng khó rút chân ra. Không quản là chiến mã, hay là xe vận tải, một khi đi vào đừng mong có cơ hội trốn thoát. Đội mã tặc có tới nửa vạn kia đang rình như hổ đói, trốn vào đâu được.

"Ha ha... Ta là người rất có chừng mực! Chỉ cần các ngươi đem tất cả hàng hóa, vàng bạc đều lưu lại! Ta tha mạng cho các ngươi." Đại đương gia thanh âm quanh quẩn ở trên không trung.

"Vị hảo hán này, hàng hóa để lại cho người, người cũng không dùng được." Chu Sùng Thạch cười vang nói: "Như vậy đi, ta dâng mười vạn lượng bạc trắng! Hảo hán người để cho chúng ta mang theo hàng hóa rồi đi... Như vậy, tất cả mọi người không thương tổn đến hòa khí. Dù sao một khi chém giết, người chết sẽ không hề ít, cũng không đáng giá. Bây giờ mọi người không mất một cọng lông, lại thu được mười vạn lượng bạc trắng, có phải tốt hơn không?"

Mã tặc bên này đang xầm xì.

"Đại ca, hắn nói cũng có lý, chúng ta tuy thu được ít hơn chút bạc, nhưng cũng không chết người." Bên cạnh có người nhìn về phía Đại đương gia, Đại đương gia liếc mắt nhìn hắn, khiển trách nói: "Lão Tam, người trong đầu toàn là phân hủ!"

Đại đương gia lập tức cất cao giọng nói: "Ta nói, để lại hàng hóa cùng tất cả vàng bạc, ta sẽ tha mạng cho các ngươi!"

Đúng lúc này.

"Vị này hẳn là Đại đương gia." Đằng Thanh Sơn ngồi trên Xích Huyết Mã âm thanh lạnh lùng nói: "Người cũng đừng dở cái trò lêu lẽn mê hoặc người. Chúng ta lưu lại hàng hóa, vàng bạc? Hừ! Chúng ta chỉ sợ là đáp ứng rồi, đến lúc đó, các ngươi thu hàng hóa xong cũng thừa dịp giết chúng ta trở tay không kịp ấy chứ."

Đại đương gia biến sắc, hấn đúng là đang nghĩ như vậy.

Bởi vì...

Dám can đảm cướp bóc hàng hóa Hắc Giáp Quân bảo hộ, không thể có thể để cho Hắc Giáp Quân đường sống, phải giết sạch toàn bộ. Nếu không Hắc Giáp Quân quay lại báo thù, lúc đó mới là thảm.

"Người nói cho ta nghe xem!"

Cười trên Xích Huyết Mã, Đằng Thanh Sơn lạnh giọng nói, "Phàm là hàng hóa Hắc Giáp Quân bảo hộ, bất luận kẻ nào cũng không có tư cách đánh cướp! Các người cũng là bị vàng bạc che mờ mắt, dám can đảm đến cướp hàng hóa chúng ta áp tải! Ta, Quy Nguyên tông Hắc Giáp Quân đệ nhất lĩnh, đệ tam doanh Đô thống! Hôm nay ngay tại đây nói cho các người biết, kẻ nào hôm nay dám đánh cướp hàng hóa, hừ... Bang phái đó trong vòng nửa tháng, đảm bảo gà chó không còn!"

Đại đương gia cả người cứng lại.

Đằng Thanh Sơn cười lạnh nói: "Đừng nghĩ đến diệt khẩu, ta nếu muốn chạy trốn, người cạy vào những tên ăn hại này muốn ngăn được ta ư! Thúc thời, thì hãy ngoan ngoãn nhường đường, để chúng ta rời đi, nếu không... Hừ, Hắc Giáp Quân đại quân áp xuống, đơn giản là san bằng bang phái các người." Đằng Thanh Sơn mỗi một câu đều ẩn chứa bạo kinh.

Thanh âm vang vọng trên không trung, mấy ngàn mã tặc ở đây đều nghe được rành mạch.

Tất cả mã tặc đều có chút hoảng hốt.

Ngay cả vị Đại đương gia, đáy lòng cũng có chút kiêng kị.

"Các huynh đệ, chúng ta chính là trên đao uống máu, còn sợ cái gì? Đầu rơi mười tám năm sau lại là một hán tử"

Đại đương gia gào thét, khuôn mặt dữ tợn: "Bọn chúng ở kia, chúng ta ở đây có năm nghìn huynh đệ, bọn chúng từng đó người mà có một kẻ còn sống rời đi, chúng ta còn có thể diện không? Rõ ràng tự sát chết đi cho rảnh!"

"Đúng, chúng ta năm nghìn hảo hán, sợ cái rắm a!" Đám tru lên đứng lên.

"Bọn chúng ở kia, ai dám lui, không phải là nam tử hán!!!"

Một tiếng tru lên, đám mã tặc đều bừng bừng sát khí, bọn chúng vốn là sống trên đầu đao mũi kiếm, kiêng kị nhất người khác nói bọn họ không có can đảm. Huống chi bọn họ có năm nghìn người, sợ cái gì?

"Cung thủ, bắn!" Đại đương gia đột nhiên quát.

Đằng Thanh Sơn mọi người sắc mặt đại biến.

Chu Sùng Thạch quát: "Bảo vệ tốt xe ngựa!" Nhất thời, hộ vệ chung quanh, có hơn phân nửa mọi người nắm tấm chắn hình vuông to lớn tại chung quanh xe ngựa. Dựng tấm chắn, đem xe ngựa hoàn toàn che chắn kỹ lưỡng."

"Hừ! Hừ! Hừ!..."

Mã tặc hai bên, tả hữu mười mấy tên cung thủ xếp hình chữ khai, còn bộ phận cung thủ còn lại đều đứng xuống hai bên đồng ruộng. Hai bên cung thủ điên cuồng bắn tên, tên bay giống như trời mưa, điên cuồng tập kích, quân sĩ Hắc Giáp Quân đều có mũ giáp mặt nạ bảo hộ khấp lại, cúi đầu xuống là không việc gì.

Tên bắn ở trên người, căn bản là không có chút xú ảnh hưởng.

Mà Đằng Thanh Sơn thì vất vả hơn một chút, cưỡi ngựa đến trước xe ngựa, dùng xe ngựa ngăn cản tên ở phía sau. Dùng trường thương cản tên phía trước.

Kì thật... Tên bắn Đằng Thanh Sơn dù có trúng người cũng không có việc gì, chỉ sợ, ngay cả da mặt Đằng Thanh Sơn đều bắn không trúng. Chính là, Đằng Thanh Sơn không muốn bại lộ bí mật của mình.

"Giết!" Đằng Thanh Sơn ra lệnh một tiếng.

"Giết!" Hai tiểu đội lại một lần nữa xông lên công kích, cho dù đối mặt với thiên quân vạn mã, Hắc Giáp Quân cũng sẽ không có chút sợ hãi.

"Bồng! Bồng! Bồng!"...

Chỉ nghe thấy ầm ầm mấy tiếng, phía trước đại quân mã tặc, không ngờ xuất hiện hàng loạt cọc sắt, chừng nửa thước cao, mũi nhọn sắc bén, đối phó được với chiến mã.

"Cự cọc cản ngựa!" Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Kia đại lượng cọc cản buộc ngựa, hơn nửa trước sau tầng tầng, Hắc Giáp Quân cho dù phá tan tầng thứ nhất, cũng sẽ bị mặt sau ngăn trở. Căn bản không thể xung phong. Kết cục sẽ chỉ là bị đối phương nhân thế nhất tề mà lên, đem kỵ sĩ kéo xuống dưới, đến lúc đó, thì xong rồi.

"Dừng!" Đằng Thanh Sơn quát.

"Ha ha... Xem chiến mã? Ha ha, có cự cọc cản ngựa, ta xem các người làm sao xung phong!" Đại đương gia cười lớn, "Các huynh đệ, giết cho ta!"

Nhất thời, phần đông mã tặc nhảy xuống ngựa, hướng phía trước phóng đi. Cự cọc cản ngựa làm cho chiến mã không thể xung phong, nhưng người chạy qua, lại ảnh hưởng không lớn.

"Thanh Sơn huynh đệ, hiện tại làm sao bây giờ?" Kia Chu Sùng Thạch thấy thế nóng nảy.

Hắn không cam lòng!

Hắn vài năm phiêu lưu hải ngoại, cái gọi là gì? Hắn không cam lòng hàng hóa này bị cướp đi.

"Mọi người, lui ra phía sau, bảo vệ tốt Chu cửu gia." Đằng Thanh Sơn âm thanh lạnh lùng nói.

"Rõ!" Quân sĩ Hắc Giáp Quân lên tiếng trả lời, nhưng chính bọn họ lại nghi hoặc nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn muốn làm gì?

"Ầm ầm vang"

Lúc này, đại lượng mã tặc giống như thủy triều kéo lại, mặt sau đồng dạng có đại lượng mã tặc kéo tới.

"Hô!"

Đằng Thanh Sơn từ trên chiến mã nhảy dựng lên, cả người giống như mũi tên nhọn bắn ra về phía trước, sau khi chạm đất, liền đi nhanh hướng về phía mã tặc phóng tới.

"Ha ha... Một người đối đầu với thiên quân vạn mã? Hắn nghĩ hắn là tiên thiên cường giả hay sao, các huynh đệ, giết cho ta, giết chết hắn!" Đại đương gia cười lớn.

Đối mặt với mã tặc như thủy triều tràn tới, Đằng Thanh Sơn một mình nghênh đón.

"Giết!"

Đại lượng mã tặc dữ tợn quơ đao thương, xông tới Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt toát lên ánh lạnh khốc, nhìn chằm chằm vị Đại đương gia, trường thương trong tay rốt cục cũng động.

Lúc mười tuổi, cả một đàn dã lang còn không gây thương tổn được cho Đằng Thanh Sơn một vết thương nhỏ, hôm nay, đám mã tặc này còn muốn giết Đằng Thanh Sơn?

Thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí!

"Phốc! Phốc! Phốc!"

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn chém giết phía trước mã tặc. Phần đông mã tặc, giống như sóng thủy triều cuộn cuộn. Mà Đằng Thanh Sơn thật giống như chiến thuyền phá sóng đi tới!

Không thể ngăn cản!

"Giết hần, mau, giết hần!" Đại đương gia kinh hãi, "Thiết liên*, thiết liên, vậy khôn hần!"

"Oanh!"

Đặng Thanh Sơn tràn lên chém giết, toàn thân tựa hồ đều là những mũi thương nhọn, phàm là bị hần đụng vào, trên người đều xuất hiện lỗ thủng vàng ra xa, không ai có thể ngăn cản bước tiến của Đặng Thanh Sơn.

"Mau, ngăn lại hần, giết hần!" Đại đương gia giờ phút này đã muốn lui về phía sau, đồng thời bên cạnh hần vài tên tinh anh cao thủ đã múa thiết liên tung ra.

"Nhận lấy cái chết!"

Đặng Thanh Sơn đột ngột một tiếng hét to, giống như đất bằng dậy sóng, cả người tốc độ đột ngột tăng vọt, thành linh trực tiếp nhảy lên.

"Nhảy lên sao?" Kia vài tên mã tặc tinh anh nhãn tình sáng lên, trong tay thiết liên lập tức ném ra.

"Hừ! Hừ! Hừ!"

Ba mũi phi đao, bắn chết bốn gã mã tặc tinh anh, trong đó có một thanh phi đao đồng thời xuyên qua hai người. Mã tặc trong mắt tên nào cũng có cái nhìn hoảng sợ, chính là, bọn chúng đã chết.

Đặng Thanh Sơn dẫm lên đỉnh đầu một gã mã tặc, cả người như cuồng phong, lao xuống hướng về phía Đại đương gia.

"Chết đi." Đại đương gia trường đao trong tay, trực tiếp bổ về phía Đặng Thanh Sơn giữa không trung.

"Hừ!"

Đặng Thanh Sơn trường thương trong tay đột ngột rung lên, trường thương giống như cuồng phong, đột ngột đem hơn mười tên mã tặc đang định tấn công trong phạm vi hai trượng chung quanh đánh bay. Trong đó có cả Đại đương gia! Vị Đại đương gia lúc bị chấn bay lên, còn không dám tin tưởng: "Ta, ta cũng là hậu thiên đỉnh phong cao thủ a, này, này..." Hồ khẩu của hần đã bị đánh rách tả tơi.

Hần té ngã thật mạnh trên mặt đất, trong lòng còn không dám tin tưởng.

"Hô!"

Đặng Thanh Sơn thân thể vừa động, giống như ảo ảnh!

Đặng Thanh Sơn duỗi tay chớp lấy yết hầu Đại đương gia, nhấc bổng hần lên cao.

"Dừng tay!"

Đặng Thanh Sơn hét to một tiếng, ánh mắt quét về phía chung quanh, mã tặc hoàn toàn bị khiếp sợ ngay người. ngay cả quân sĩ Hắc Giáp Quân, nhóm hộ vệ đoàn xe, Chu Sùng Thạch bọn họ đều khiếp sợ nhìn một pha độc diễn này.

Tất cả mã tặc đều dừng lại, đao thương trong tay bỗng nhiên như bị quên lãng, ngây ngốc nhìn lại.

Đặng Thanh Sơn nhìn chằm chằm tên Đại đương gia đang bị hần nhấc lên, lạnh lùng nói: "Ta nói rồi, người của người căn bản ngăn không được ta."

"A, ta!" Đại đương gia muốn nói chuyện, nhưng yết hầu bị nắm lấy nói không ra lời.

Trong lịch sử thế giới kiếp trước của Đặng Thanh Sơn, tại thiên quân vạn mã, điển hình như đoạt thủ cấp đại tướng, chỗ nào cũng có.

Mà hiện giờ, Đặng Thanh Sơn lại thể hiện chiêu thức ấy. Lấy thương pháp của hần hôm nay, từng đó mã tặc, ngay cả ngăn trở cước bộ của hần cũng không thể. Bất quá... vì bảo hộ đám người Chu Sùng Thạch...

Đặng Thanh Sơn mới quyết định, lấy thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai, trước tiên bắt lấy thủ lĩnh quân địch.

Cầm tặc tiên cầm vương!

"Hừ!"

Đặng Thanh Sơn đem Đại đương gia hướng bên cạnh ném một cái, Đại đương gia kia liên tiếp lui hai ba bước mới đứng vững.

Đại đương gia hoảng sợ nhìn Đặng Thanh Sơn, hấn không rõ... Vì sao lại cùng đối phương chênh lệch lớn như vậy. Quy Nguyên tông cao thủ, thì ra lợi hại như vậy?

"Đô thống đại nhân, Đô thống đại nhân!" Đại đương gia nuốt cổ họng luôn, lập tức nói: "Là chúng ta không biết tự lượng sức mình! Ta lập tức dẫn người của ta đi, tuyệt đối không dám ngăn trở Đô thống đại nhân!"

Vô luận là thương pháp của Đặng Thanh Sơn, hay phi đao nháy mắt giết chết bốn gã tinh anh cao thủ dưới trướng hấn, đều làm hấn sợ hãi.

"Anh em, chúng ta lui, quay lại thôi." Cách đó không xa Nhị đương gia cũng hoảng sợ liền nói.

"Mọi người, tránh ra, để cho Đô thống đại nhân và mọi người đi!" Đại đương gia vội quát.

Nhất thời mã tặc lập tức tránh ra thành một cái thông đạo rộng lớn.

Đặng Thanh Sơn nhìn chằm chằm Đại đương gia, ánh mắt lạnh như băng: "Hừ, Cứ như vậy, thế là xong hay sao? Đánh cướp hàng hóa Hắc Giáp Quân chúng ta bảo hộ... Đây là tử tội, người cứ nghĩ là sẽ bỏ qua như vậy hả?"

89. Chương 42: Kim Tầm Ti Bối Tâm

Bị Đặng Thanh Sơn nhìn chằm chằm, trên trán Đại đương gia chảy mồ hôi ròng ròng, đó không phải thời tiết quá nóng, mà vì hấn hoảng sợ đến độ ra mồ hôi lạnh. Qua lần giao thủ ngắn ngủi vừa rồi, Đại đương gia biết được rằng Đô thống Hắc Giáp Quân trước mắt là một cao thủ đáng sợ cỡ nào.

"Đô thống đại nhân, người muốn cái gì, cứ việc nói?"

Đặng Thanh Sơn xòe năm ngón tay ra.

"Năm..., năm... vạn lượng bạc?" Đại đương gia lắp bắp nói.

"Năm vạn lượng bạc? Người cũng quá coi thường tính mạng mình a!"

Đặng Thanh Sơn nhì hấn, đậm mạc nói, "Năm mươi vạn lượng bạc! Người lấy ra năm mươi vạn lượng bạc, ta tha tính mạng cho người. Còn bằng không..." Đặng Thanh Sơn nhắc Luân Hồi thương, mũi thương chỉ vào mặt Đại đương gia.

Bị mũi thương chỉ vào mặt, Đại đương gia chỉ cảm thấy một cỗ hàn ý lạnh như băng.

"Đô thống đại nhân! Năm mươi vạn lượng bạc, ta đi, ta đi!" Đại đương gia liền đáp liên tiếp.

Năm mươi vạn lượng, là số bạc thật lớn. Nhưng Đại đương gia không dám có chút chần chờ.

Đặng Thanh Sơn đòi số bạc lớn như thế, không phải là bắt bí: "Vừa mới đi vào Từ Dương quận không bao lâu, đoàn xe chúng ta, đã gặp phải một đám mã tặc cường đại như vậy! Từ Dương quận đất rộng tiền nhiều, muốn đi ra khỏi địa giới Từ quận, tối thiểu còn mất sáu bảy ngày. Nếu hôm nay không tàn nhẫn nhóm người này. Một khi truyền ra, phỏng chừng những nhóm mã tặc sẽ ôm ý niệm may mắn trong đầu, cho dù cướp bóc không thành, cũng sẽ không bị trừng phạt!"

Nhất định phải trừng phạt!

Không trừng phạt, sẽ không làm cho những tên mã tặc khác kinh sợ! Phải làm cho bọn chúng sợ hãi mới được!

"Bất quá Đô thống đại nhân, lúc này ta cũng không mang theo nhiều bạc như vậy. Lúc ta đi đều không mang theo nhiều tiền. Nếu không, người chờ một lát. Ta lập tức tự mình trở về đem bạc tới." Lúc này Đại đương gia nói chuyện thanh âm rất nhỏ, e làm trọc giận Đặng Thanh Sơn.

"Ân?" Đặng Thanh Sơn sắc mặt lạnh lùng, "Người còn muốn chạy?"

Đáy lòng Đại đương gia run run, liền nói:” Không, không, ta để cho Nhị đệ trở về lấy bạc!”

”Đừng nói lời vô nghĩa.” Đàng Thanh Sơn lạnh lùng nói, ”Ta không có thời gian ở đây chờ người về lấy bạc, người của người đi một lúc, ai biết phải mất bao lâu? Ta hạn người trong thời gian một chén trà, phải đưa ra năm mươi vạn lượng bạc! Nếu thiếu mười vạn, ta chặt hai cánh tay người. Thiếu hai mươi vạn lượng, ta chặt hai cánh tay, hai chân người! Kém ba mươi vạn lượng bạc... Vậy người hôm nay sẽ nhìn không thấy mặt trời xuống núi!”

Đại đương gia sắc mặt trở lên trắng bệch, bị dọa chân mềm nhũn.

”Đô thống đại nhân, ta, ta lúc này không mang theo nhiều bạc như vậy a, thời gian một chén trà, quá ngắn quá ngắn a!” Đại đương gia khóc rất nhanh.

Đàng Thanh Sơn cười lạnh nói: ”Không quản là bạc, vàng, hay ngân phiếu. Thậm chí binh khí, bảo bối, đều có thể đổi! Ta hạn người trong thời gian một chén trà, thu thập sao cho đủ năm mươi vạn lượng bạc.”

”Đừng có đưa chiến mã, đồng đồng nát này cho ta. Ta không có chỗ chứa!”

”Nhớ kỹ, người chỉ có thời gian một chén trà!”

Lời nói Đàng Thanh Sơn, làm cho Đại đương gia gấp đến độ đầu đầy mồ hôi lạnh, lập tức từ trong lòng lấy ra một sấp kim phiếu: ”Ta, ta có một ngàn hai kim phiếu!” Kim phiếu này, tương đương với một ngàn lượng hoàng kim, trị giá mười vạn lượng bạc trắng.

”Ấm Huyết đao của ta! Là ta hao phí hơn mười vạn lượng bạc mới rèn thành.” Đại đương gia liền đem chiến đao, vỏ đao của mình đặt trên mặt đất.

Đàng Thanh Sơn lạnh lùng liếc Ấm huyết đao:”Đao này, định giá mười vạn?”

”Dạ, dạ.” Đại đương gia đáp liên tiếp, đồng thời hẩn cẩn thận suy nghĩ xem còn làm cách nào để thu đủ, gấp đến nỗi mồ hôi chảy ròng ròng.

Đối với võ giả mà nói một Thanh Vũ khí, áo giáp, chiến mã giá cả đều cực kì đắt tiền.

Tỷ như luân hồi thương của Đàng Thanh Sơn, chỉ với cán thương đã dùng trăm cân Tinh Văn Cương, tương đương mười vạn lượng bạc. Đầu thương lại dùng Tử Quang Hàn Thiết. Tử Quang Hàn Thiết tạo lên đầu thương, do lúc trước Đàng Thanh Sơn lấy khối lớn trong hai khối hàn thiết, giá trị gần hai mươi vạn lượng bạc.

Nói cách khác... Luân Hồi Thương của Đàng Thanh Sơn giá trị gần ba mươi vạn lượng bạc!

Nhóm Hắc Giáp Quân trước còn ngạc nhiên, hiện giờ trên mặt lộ vẻ tươi cười.

”Đô thống đại nhân, thật là lợi hại a!”

”Đám mã tặc kia, đều không thể làm thương tổn đại nhân một chút nào. Đô thống đại nhân cùng với trường thương vừa rồi, thật giống như hổ xuống đồng bằng a. Tất cả mã tặc bị đánh cho tơi bời.”

”Hắc hắc, năm mươi vạn lượng bạc! Đô thống đại nhân thật là tàn nhẫn a!”

Các quân sĩ lúc này khen ngợi không ngớt, có thể đi theo Đô thống lợi hại như vậy, bọn họ cũng được nhiều thể diện.

Mà ở trong xe ngựa, nhóm người thân của Chu Sùng Thạch cũng đưa đầu ra ngoài xem.

”Cha, Đàng thúc thúc một người lại có thể đánh bại nhiều mã tặc như vậy? Đàng thúc thúc so với cha có lợi hại hơn không?” Nam đồng nhỏ tuổi chớp đôi mắt to nhìn Đàng Thanh Sơn phía xa xa, trong mắt tràn ngập sùng bái, tiểu hài tử rất dễ sùng bái anh hùng. Huống chi, Đàng Thanh Sơn có thể ở trong đám hồng lưu mã tặc dễ dàng giết hại chúng, bắt thủ lĩnh đám mã tặc.

So thủ đoạn, thì ngay cả Chu Sùng Thạch tâm cũng sinh kinh ý.

”Đàng thúc thúc, so với cha người còn muốn lợi hại hơn nhiều!” Chu Sùng Thạch cười sờ đầu đứa con lớn nhất của mình, ”Về sau, người cũng phải hảo hảo tập võ, giống như Đàng thúc thúc trở thành anh hùng hào kiệt.”

"Ân!" Nam đồng kia lập tức gật đầu.

"Cha, ta cũng muốn tập võ." Một hài đồng khác cũng nói chen vào.

"Ta cũng muốn!" một đứa bé gái cũng liền nói.

"Ha ha..." Chu Sùng Thạch không khỏi cười rộ lên, "Tốt, đều học, đều học."

Chu Đồng định ra quy củ lớn, thế hệ sau, bất kể nam nữ đều phải tập võ tu luyện nội kinh. Nếu tư chất kém luyện không ra nội kinh. Đó là chuyện khác.

"Cha, lúc này Đẳng thúc thúc lúc này đang làm gì vậy?" Nữ nhi Chu Sùng Thạch hỏi.

Chu Sùng Thạch nhìn Đẳng Thanh Sơn ở nơi xa xa đang làm khổ Đại đương gia, trên mặt lộ ý cười, nói: "Hắn đang kiếm tiền!"

"Nga!"

Hai nam một nữ, ba cái đứa nhỏ đều có dáng bộ đã hiểu được.

Cả đoàn xe một bên tâm tình thoải mái, chuyện trò vui vẻ. Còn đám mã tặc bên này thì đang rối loạn, nhóm mã tặc hoảng sợ không thôi, trong chốc lát vừa rồi, hơn hai trăm mã tặc đã bị Đẳng Thanh Sơn giết chết. Còn có bốn gã mã tặc tinh anh bên cạnh Đại đương gia còn chưa kịp hoàn thủ cũng bị giết chết.

Hoảng sợ!

Đại đương gia thực rất hoảng sợ!

"Nhanh lên, thời gian một chén trà sắp hết rồi." Đẳng Thanh Sơn lạnh lùng nói: "Những thứ này thêm nữa cũng chỉ có thể tính ba mươi ba vạn lượng bạc!" Thêm cả ngân phiếu, vũ khí của Nhị đương gia, Tam đương gia đưa tới, cũng chưa đủ.

Đại đương gia gấp đến độ mồ hôi rơi như mưa, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đột ngột rít gào nói: "Lão Nhị, người đem Cảnh ngọc phật đến đây! Nhanh lên!"

"Đại ca, đây là tổ truyền của ta..." Nhị đương gia nóng nảy nói.

"Người còn muốn chết! Tổ truyền cái rắm, nhanh mang tới." Đại đương gia đột ngột quát gào, sắc mặt dữ tợn, đã tới nước này rồi, nếu Nhị đương gia dám nói những lời vô nghĩa nữa, Đại đương gia tuyệt có thể động thủ giết hắn. Nhị đương gia không cam lòng từ trong cổ lấy ra một khối ngọc phật được chạm khắc tinh xảo.

Này khối tiểu ngọc phật, không ngờ ẩn ẩn quang mang phản chiếu.

"Ân?" Đẳng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên.

"Đại ca..." Nhị đương gia không cam lòng đem Cảnh ngọc phật đưa qua.

"Đừng phí lời, còn mạng sau này cái gì chẳng có?" Đại đương gia một tay giật lấy, rồi sau đó nở nụ cười nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn: "Đô thống đại nhân, cảnh ngọc phật này! Chính là từ Tây Vực đem tới, tuyệt đối là bảo bối quý hiếm. Có bạc sợ cũng khó mua được. Giá trị tối thiểu cũng hơn mười vạn lượng bạc."

Đẳng Thanh Sơn lạnh nhạt nói: "Cảnh ngọc phật, định giá mười vạn! Tất cả mới được bốn mươi ba vạn lượng bạc. Còn thiếu bảy vạn lượng! Thời gian một chén trà không sai biệt lắm, người không đưa ra đủ, ta đoạn hai cánh tay người!"

Đại đương gia sắc mặt đại biến.

"Ai, ai còn có bảo bối? Bảo bối phải thật đáng giá? Ai có!" Đại đương gia nhìn bốn phía rít gào.

Chung quanh một mảnh yên tĩnh không tiếng động.

Chỉ sợ rằng ai có cũng đều tiếc không muốn đưa ra.

"Không có sao? Chặt hai cánh tay người, để người nhớ cho kỹ." Đằng Thanh Sơn nói xong bộ dạng như huy động Luân Hồi thương, hai bên đầu thương được tiện thành lưỡi sắc bén, có thể dễ dàng chặt đứt cánh tay người.

"Không, không!" Đại đương gia lập tức gào lên, "Ta còn có!"

Nói xong Đại đương gia cởi áo khoác, trên người hắn không ngờ đang mặc một kiện Kim sắc bối tâm*, hắn không cam tâm cởi Kim sắc bối tâm này, đặt lên trên mặt đất, liền nói: "Đô thống đại nhân, bối tâm này của ta, hoàn toàn là do kim tâm ở phía nam hoang dã nhả ra tâm ti*, tâm ti này so với tử kim còn trân quý hơn a! Mặc nó trên người thì đông ấm hạ mát. Hơn nữa lực phòng ngự có thể so với trọng giáp! Đây, cần bản không bán!"

Đằng Thanh Sơn nhân tình sáng lên.

Tay nhấc Kim tâm ti bối tâm* đưa lên ngực, bối tâm này nhẹ phi thường. Minh mặc huyền thiết nội giáp, trọng lượng đạt hơn mười cân. Mà kim tâm ti bối tâm này, phỏng chừng chỉ nặng khoảng một cân.

Hảo bảo bối!

Đối với vũ giả lực lượng thân thể chỉ có ngàn cân mà nói, mặc trọng giáp ở trên người, thực sự có chút không tiện. Cho nên, Kim tâm ti bối tâm này, tuyệt đối là bảo bối mà võ giả khát vọng. Giá cả so với Ấm huyết đao kia đắt tiền hơn nhiều. Đương nhiên đối với Đằng Thanh Sơn loại quái vật này thì mặc nội giáp trên người mấy chục cân huyền thiết, so với mặc một cân trọng Kim tâm ti bối tâm khác nhau không nhiều lắm.

Vốn, Đại đương gia không nghĩ phải đưa bảo bối này ra. Dù sao, tiền tài dễ kiếm, bảo bối khó mua a.

"Tính người gom đủ, ta tha người tánh mạng." Đằng Thanh Sơn trực tiếp đem kim phiếu, ngân phiếu, cảnh ngọc phật trên mặt đất đều bỏ vào trong lòng ngực, những khác thứ đều cầm trên tay.

"Đô thống đại nhân, kim tâm ti bối tâm này giá trị tối thiểu hai mươi vạn lượng bạc a, vậy đi, Ấm huyết đao này..." Đại đương gia mới nói được một nửa, Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn hắn một cái, làm vị này Đại đương gia sợ tới mức không dám hé răng.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy hai thanh trường đao, một cái kinh cung bằng thiên niên hàn thiết, kim tâm ti bối tâm, kim phiếu, ngân phiếu giá trị hơn mười vạn lượng cùng với một khối cảnh ngọc phật, đi về phía đoàn xe, đồng thời lạnh nhạt quát: "Còn không cho người của người tránh ra cho ta!"

"Mau, tránh ra, tránh ra cho ta!" Đại đương gia liền liên tiếp hô. Cả đoàn xe nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, ánh mắt đều hàm chứa tia kinh ý.

Tại thế giới này, như vậy, cường giả sẽ được tôn trọng.

"Thanh Sơn huynh đệ." Chu Sùng Thạch hướng Đằng Thanh Sơn gật đầu cười, nhìn quanh chung quanh, lập tức phân phó "Thu tám chắn lại, nhanh lên, lên ngựa, xuất phát!"

Theo ra lệnh một tiếng, nhất thời đoàn xe lại lần nữa rầm rộ xuất phát.

.(*)Kim sắc bối tâm: Giáp hộ tâm màu vàng kim.

.(*)Tâm ti: Sợi tơ tâm

.(*)Kim tâm ti bối tâm: Giáp hộ tâm bằng tơ vàng(tơ của Kim tâm - tơ của con tâm vàng)

90. Chương 43: "địa Bảng" Cao Thủ

Không ai dám ngăn trở!

Lần này, Đại đường gia bọn họ, cũng coi như là nhân vật có uy tín danh dự tại Từ Dương quận. Đã đánh mất gần hết thể diện! Đại đường gia ra nghiêm lệnh: Chuyện xảy ra hôm nay không được truyền ra ngoài.

Bất quá...

Hôm nay chung quanh không ít người, hơn nữa mã tặc toàn là lũ nghiện rượu, như thế nào có thể không truyền ra ngoài?

Việc tốt khó truyền xa chuyện xấu truyền ngàn dặm a!

Từ Dương quận Phạm Vũ Thành đệ nhất bang phái "Vu Sơn Bang" cướp bóc không thành, lại bị cướp lại bảo bối giá trị trên trăm vạn lượng bạc. Tin tức này, như gió nhanh chóng truyền khắp các thành, các thế lực lớn ở Từ Dương quận!

Vu Sơn Bang kia, một lần cướp bóc có thể phá ra nhiều nhân mã như vậy, kì thật thực lực cường đại, có thể tưởng tượng.

Luận thực lực chân chính, so với Nghi Thành" Bạch Mã Bang" ở quê Đằng Thanh Sơn thì mạnh hơn một phần. Bất quá, lần này thật không gặp may!

Bảo bối lần này rất nhiều đồ tính giá thấp hơn so với giá trị thật sự. Đúng ra giá trị đại khái khoảng bảy tám mươi vạn lượng bạc. Bất quá lời đồn truyền bá, càng đồn lại càng xa sự thật!

Từ Dương quận phi thường loạn!

Vu Sơn Bang có thể trụ vững, còn có thể có thể lực khổng lồ như vậy, không thể nói Vu Sơn Bang yếu. Chỉ có thể nói Đằng Thanh Sơn quá mạnh. Thiên quân vạn mã. Điều căn bản không ngăn trở được Đằng Thanh Sơn, bắt thủ lĩnh, giống như dễ dàng lấy đồ trong túi!

Bởi vì Vu Sơn Bang thất bại!

Hơn nữa Hắc Giáp Quân đang tiếng không nhỏ. Vài đại bang phái cùng với một ít tông phái trong Từ Dương quận. Nào còn dám đến đánh cướp.

Đoàn xe chậm rãi tiến lên trên đường, bảy tám mươi tên kỵ binh hộ vệ cùng hơn hai mươi quân sĩ Hắc Giáp Quân. Hộ vệ hàng hóa đi tới, dọc đường đi không có cường đạo thổ phỉ dám can đảm đánh cướp.

"Đô thống đại nhân, nghe nói Từ Dương quận rất loạn! Đô thống đại nhân lần trước lập uy. Chúng ta hai ngày nay, một lần cướp bóc cũng chưa gặp gỡ a." Đổ Hồng cười nói.

"Ha ha. Nếu lại đến. Thanh Sơn hẳn lại vớ được một quả lớn a." Thanh Hồ ha ha cười nói.

Theo lần trước Đằng Thanh Sơn ra tay. Bộc lộ ra thực lực kinh người. Khiến địa vị Đằng Thanh Sơn trong đoàn nhân mã càng thêm cao.

Lần đó. Đằng Thanh Sơn đoạt được mười ba vạn lượng vàng bạc ngân phiếu! Cảnh ngọc phật, Kkinh cung, chiến đao, kim tâm bối tâm tuy rằng càng trân quý. Nhưng tạm thời không thể đổi thành bạc.

Quân sĩ Hắc Giáp Quân đều hâm mộ vô cùng. Bất quá bọn họ cũng không nghĩ tới mình sẽ được chia phần.

Dù sao...

Đây là Đằng Thanh Sơn dựa vào thực lực cá nhân đoạt được. Trong Hắc Giáp Quân, nếu một đội ngũ Hắc Giáp Quân quét sạch một đám cường đạo, cho dù thủ lĩnh không xuất lực. Tìm được vàng bạc, đều là thủ lĩnh lấy phần lớn, huống chi trận chiến này quân sĩ Hắc Giáp Quân một người cũng không có xuất lực.

Nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn chia bạc cho mọi người.

Hai gã Bách phu trưởng. Mỗi người một vạn lượng bạc.

Hai mươi binh sĩ bao gồm cả đội trưởng, một người một ngàn lượng bạc.

Số bạc này, so với lương một năm của mọi người còn nhiều hơn, quân sĩ Hắc Giáp Quân được chia phần, đương nhiên càng thêm ủng hộ Đằng Thanh Sơn, cho nên bảy tám mươi tên đoàn xe hộ vệ thấy mà thêm, nhưng Đằng Thanh Sơn lại không buồn chia cho một lượng bạc.

Hắc Giáp Quân thật là một chỗ tốt!

"Đề cao cảm giác ưu việt của Hắc Giáp Quân! Như vậy, lòng trung thành sẽ càng lớn." Đằng Thanh Sơn rất hiểu được điểm này, liếc mắt nhìn xe ngựa kia. Giờ phút này Chu Sùng Thạch đã đứng ở trong xe ngựa bên cạnh là ba hài tử.

Nghĩ đến hài tử. Đằng Thanh Sơn không khỏi đau nhói trong lòng.

Ký ức kiếp trước vẫn còn hiện rõ trong hân.

"Lang. Chờ chúng ta rồi đi tổ chức, chúng ta nhất định phải sinh một đôi hài tử. Một trai một gái."

"Ân, hảo."

"Đến lúc đó chúng ta sẽ cho bọn chúng học hội họa, học dương cầm... sống cuộc sống của người bình thường! Không cho bọn nó học giết người, cuộc sống như vậy... Ta thực sự chán ghét."

"Ân, rất nhanh, chúng ta sẽ thoát ly khỏi tổ chức. Tiểu Miêu!"

"Tiểu Miêu!" Đằng Thanh Sơn còn nhớ rõ thê tử của kiếp trước, vẻ bề ngoài lãnh khốc giống như máy móc. Nhưng khi ở cùng một chỗ với mình thì lại là nữ nhân rất ôn nhu, cho tới bây giờ hân duy nhất chỉ có yêu một người con gái, vốn theo kế hoạch của hân, chờ hân đột phá đến SS cấp, hân có thể thoát ly khỏi tổ chức.

Cùng với Tiểu Miêu sinh con đẻ cái.

Đáng tiếc, Tiểu Miêu đã chết. Sau khi Tiểu Miêu chết. Hân điên cuồng trả thù tổ chức Red, mới lĩnh ngộ "Ám nhiên nhất đao". Rồi sau đó toàn tâm nghiên cứu võ đạo. Rốt cục mới bước vào cảnh giới tông sư. Đáng tiếc! Tất cả đều chậm.

"Tiểu Miêu..." Đằng Thanh Sơn lẩm bẩm nói.

Khẽ lắc đầu, cố gắng đem tình yêu sâu đậm của kiếp trước ẩn thật sâu trong lòng, Đằng Thanh Sơn cố hết sức để chính mình quên đi tất cả, dù sao đây là chính cuộc sống mới của mình. Chỉ là thỉnh thoảng xúc động nhớ đến chuyện xưa.

"Kiếp này, ta có cha mẹ. Có muội muội. Có tộc nhân, ta đã rất thỏa mãn." Đằng Thanh Sơn tâm tình rất nhanh chóng bình phục. "Truy tìm đỉnh cao võ đạo! Trong truyền thuyết Vũ Hoàng có thể nắm búa bổ phá vỡ một tòa núi cao. Tần Linh Thiên Đế, một cường giả có thể làm trăm trượng nước sông ngừng chảy, lúc này khoảng cách của ta so với bọn họ. Còn kém quá xa quá xa. Con đường võ đạo, dài mà gập ghềnh, đáng giá cho ta cả đời theo đuổi!"

Đằng Thanh Sơn một ý chí. Kiên định như bàn thạch!

"Lộc cộc lộc cộc"

Tiếng bánh xe ngựa quay . Bên trong xe ngựa chỉ có Chu Sùng Thạch cùng với hai thê tử. Về phần hài tử thì cùng với người hầu ở một chiếc xe ngựa phía sau.

"Lão gia!" Một nữ nhân áo xanh bắt an nói. "Chúng ta Từ Dương quận đi đã suốt bốn ngày. Phỏng chừng còn có hai ba ngày nữa mới có thể tới nơi. Tới Sở Quận rồi, chúng ta sẽ an toàn.Nhưng... các huynh đệ của lão gia sẽ không có hành động nào sao?"

"Đại tỷ nói đúng, ta cũng có chút sợ hãi trong lòng." Mặt khác một nữ nhân áo đen nói.

Chu Sùng Thạch dựa vào thành xe. Ăn hoa quả, cười nói: "Ha ha, hai nữ nhân các người. Đừng lo lắng, chúng ta mới từ hải ngoại trở về. Trực tiếp từ Đông hải tiến vào Giang Ninh quận thành. Vén vén mới dừng lại vài ngày? Giờ lại lập tức chạy tới Sở Quận! Huynh đệ ta, cũng giống như ta đều một mình tự phát triển. Thu thập tin tức không nhanh như vậy đâu... Sợ rằng... cho đến bây giờ. Huynh đệ ta, nhiều nhất thì cũng chỉ hai ba người biết là ta trở về!"

Giang Ninh quận thành là một thành trì nằm bên cạnh biển Đây cũng là nguyên nhân Chu Sùng Thạch vì sao lại dừng lại tại Giang Ninh quận thành.

"Lão gia, một khi bọn họ biết thì sẽ như thế nào?" Nữ nhân áo xanh không yên tâm nói.

"Người không phải đoán được sao?" Chu Sùng Thạch nói. "Ta và đám hài tử bọn họ sẽ không dám giết. Dù sao, là con cháu Chu gia! Cha ta hận nhất, chính là huynh đệ ruột thịt tương tàn. Một khi bọn họ làm như vậy, lấy mạng lưới tin tức của cha ta. Khẳng định biết được rõ ràng minh bạch. Đến lúc đó. Cha không có khả năng để kẻ giết huynh đệ trở thành gia chủ! Thậm chí còn tịch thu gia sản, đuổi khỏi Chu gia!"

Hai phụ nhân trong lòng buông lỏng.

Đích xác, vị Tài Thần, cha chồng của các nàng có sức uy hiếp rất lớn.

"Bọn họ không dám giết ta cùng với hài tử, nhưng hủy diệt hoặc là cướp đoạt hàng hóa của ta. Thì vẫn dám." Chu Sùng Thạch nhướng mày, "Nếu hàng hóa bị cướp đoạt đi, đợi mười năm hết hạn. Ta trở thành gia chủ phỏng chừng chỉ có hai thành mà thôi."

Hai thê tử hán cũng hiểu được tầm quan trọng của hàng hóa này.

Trượng phu các nàng, tại hải ngoại mấy năm, chính là vì hàng hóa này.

"Có hàng hóa này, khi hết hạn mười năm, ta đoạt được gia chủ vị. Ít nhất có chín thành nắm chắc!" Chu Sùng Thạch tự tin cười.

Dương Châu mười ba quận. Phía nam rất giàu có. Phương Bắc lại nghèo. Bất quá cho dù là nghèo, "Sở Quận" trên đất Cửu Châu, được xem như tương đối giàu có.

Quan đạo phía bắc. Người ở rất thưa thớt, khó tìm được một khách điểm. Trên quan đạo. Vùng hoang dã khách điểm quá ít. Bởi vì một cái khách điểm trở trời nơi hoang vắng rất dễ bị cường đạo thổ phỉ đánh cướp. Phàm có thể mở khách điểm ở vùng hoang dã, phải có bối cảnh, có thực lực!

Tham Thạch khách điểm

Trên quan đạo phía bắc Từ Dương quận chỉ có duy nhất một cái khách điểm. Nam bắc, sáu mươi dặm xung quang cũng không tìm được một cái khách điểm nào khác.

Trong gian phòng ở hậu viện Tham Thạch khách điểm.

"Mạnh lão!"

Một hán tử mặc áo ngắn màu vàng đất đi vào phòng liền nói: "Đoàn nhân mã của Chu cửu gia lúc này chỉ còn cách chúng ta khoảng năm mươi dặm đường! Nhưng mà lúc này đã là buổi chiều, trời tối đen. Bọn họ phỏng chừng đều đi không đến khách điểm này a. Nói không chừng, bọn họ dừng lại nghỉ ở vùng hoang vu cả đêm, đến lúc kế hoạch của lão gia không phải là bỏ sao?"

Trong phòng. Một gã trung niên lông mi cực thô, hán đang lau một thanh trường đao hẹp, dài, hơi cong. Trường đao thân đỏ như máu.

"Hừ. Lo lắng cái gì." Trung niên hừ một tiếng: "Tham thạch khách điểm. Trên bản đồ khẳng định có. Cửu thiếu gia chính là ở hải ngoại vài năm, nhưng dù sao cũng là thiếu gia nhà giàu, vượt qua hơn mười dặm đường trong trời tối, đến nơi này của chúng ta cũng rất bình thường. Cho dù Cửu thiếu gia không đi tới, chúng ta cũng có thể đuổi tới mà động thủ!"

Hán tử áo ngắn lập tức cười nịnh bợ nói: "Có Mạnh lão ra tay, khẳng định mã đáo thành công. Nhưng mà Mạnh lão, Từ Dương quận có tin, Chu cửu gia hán mời nhân thủ Hắc Giáp Quân trong đó có một vị Đô thống, là một lợi hại cao thủ!"

"Tốt lắm, người có thể đi ra ngoài." Trung niên kia lạnh lùng nói, từ đầu tới đuôi, người trung niên này đều là nhìn chằm chằm trường đao trong tay, căn bản không thèm liếc mắt nhìn hán tử áo ngắn.

"Rõ." hán tử áo ngắn lập tức thối lui.

Thái độ của đối phương như vậy, hán tử áo ngắn trong lòng không có một tia phần nộ, bởi vì đây là Mạnh lão... lão gia, chính là đệ nhất cao thủ dưới trướng của "Chu gia thập tam thiếu gia".

Đừng nghĩ bộ dáng đối phương như người tuổi trung niên. Nhưng thực tế tuổi đã hơn tám mươi tuổi.

Chính là bởi vì nội kinh hùng hậu. Giỏi về dưỡng sinh, mới có thể giữ được dung mạo như thế.

”Cố Mạnh lão ra tay. Hàng hóa khẳng định có thể cướp đi, nếu những người đó tới khách điểm. Hừ. Mạnh lão cũng không cần ra tay.” Hán tử áo ngắn đi ra khỏi phòng, rất tự tin, Tham Thạch khách điểm này, bọn họ vừa mới mua hai ngày trước, chủ yếu là chờ đám người Chu Sùng Thạch.

Mạnh lão. Vốn tên là ”Mạnh Điền”.

Nếu Địa Bảng sắp tới mở ra sẽ biết được Mạnh Điền chính là cường giả xếp thứ sáu mươi một trên Địa Bảng! Đừng vì xếp thứ ”sáu mươi một” mà xem thường.

Nếu biết thì ngay cả Hắc Giáp Quân tứ đại thống lĩnh cũng chưa đủ tư cách liệt danh trên Địa Bảng. Ngày nay trong thiên hạ, hậu thiên đỉnh phong cao thủ rất nhiều. Nhưng có thể danh liệt trên Địa Bảng, người nào mà không có tuyệt chiêu làm cho người ta sợ hãi? Cho dù là cao thủ mới tiến vào tiên thiên cảnh giới, đối mặt với những cao thủ trên Địa Bảng, vẫn phải cảnh giác.

Tuy rằng nội kinh không bằng tiên thiên, nhưng cao thủ Địa Bảng, đều có những chiêu thức tối hậu.

Có thể làm một gã cao thủ trên Địa Bảng cống hiến sức lực. Vị thập tam thiếu gia của Chu gia kia, cũng thật là có thủ đoạn.

91. Chương 44: Huyết Chiến Trong Đêm

”Mẹ nó chứ, muỗi ở Từ Dương quận xem ra còn độc hơn không ít so với Giang Ninh quận chúng ta à.” Thanh Hồ đột ngột vỗ mặt, đập chết một con muỗi. Đi trong đêm hè, thống khổ nhất chính là muỗi nhiều vô kể.

”Hừ, chúng ta bên này còn tốt chán. Nghe nói, tại biên cương nam hoang, ban đêm ở đó muỗi mới gọi là độc. Có một loại muỗi độc, ngay cả vũ giả chúng ta nếu bị cắn trúng tay, cả cánh tay đều bị tê liệt! Nếu bị đốt nhiều hơn vài cái, có thể còn bị trúng độc mà chết!” Đỗ Hồng cảm thán nói.

Thanh Hồ kinh hãi: ”Lợi hại như vậy?” ”Người cho rằng xông vào man hoang đơn giản như vậy? Man hoang ít dấu chân người, cho nên có thể sinh ra linh chi ngàn năm, sâm vương, còn có rất nhiều thiên tài địa bảo. Một số yêu thú kì lạ, thậm chí rất nhiều vũ giả lợi hại chết đi lưu lại bí tịch, binh khí. Nhiều bảo bối như vậy, nếu man hoang dễ xông vào như vậy, đâu còn gọi là man hoang nữa.” Đỗ Hồng than thở.

Thanh Hồ đồng ý gật gật đầu.

Tỷ như Đẳng Thanh Sơn mới vừa tìm được bối giáp kim tầm ti, kim tầm kia, chính là một loại độc vật trong man hoang.

”Hoang sơn rừng già, càng chỗ thâm sâu ít dấu chân người, càng có nhiều khả năng có yêu thú dẫn, thiên tài địa bảo.” Đẳng Thanh Sơn âm thầm gật đầu, ngay cả tại quê nhà Đại Duyên Sơn còn ẩn dấu một con giao long, nữa là nơi man hoang khôn cùng, hoang dã không dấu chân người, làm sao có thể không có yêu thú lợi hại?

”Mọi người nhanh lên! Còn có hai mươi dặm là tới Tam Thạch khách điểm. Muốn ăn thịt nướng, uống rượu thoải mái. thì phải cố chịu đựng trong chốc lát, đến Tam Thạch khách điểm, chúng ta nghỉ lại!” Ngô Đàm lão giả la lớn.

”Tất cả mọi người xốc lại tinh thần, cố chịu đựng thêm trong chốc lát.” Một loạt thanh âm hưởng ứng vang lên, nhóm hộ vệ cao hứng phấn chấn bàn đến buổi tối ăn cái gì, uống cái gì.

Một lúc lâu sau, đoàn xe rốt cục chạy tới Tam Thạch khách điểm.

”Khách quan, các vị khách quan, mời vào bên trong!” Nhìn thấy bên ngoài xuất hiện một đại thương đội, nhất thời tràn ra ba bốn điểm tiểu nhị, nhiệt tình hỗ trợ.

Quản gia Ngô Đàm phân phó: ”Tiểu nhị, đưa các vị hộ vệ này đến hậu viện, chuẩn bị đồ ăn thức uống cho tốt, nhớ là phải là đồ tốt nhất đấy!” Ngô đàm quay đầu lại nhìn đám hộ vệ, quát: ”Các vị huynh đệ nhớ

chú ý, đừng có uống say.” ”Ngô lão, cứ yên tâm đi, chúng ta ở khách điểm cũng không phải chỉ một hai lần, sẽ không làm chậm trễ đại sự đâu.” hộ vệ đầu lĩnh cười cười nhìn lại nói.

Nhất thời bảy tám mươi tên hộ vệ, dẫn theo chiến mã, xe ngựa, hàng hóa, hướng tới hậu viện khách điểm ồn ào cất bước đi. Dù sao hàng hóa, chiến mã đều là thứ quý giá, đặc biệt là chiến mã Hắc Giáp Quân.

”Thanh Sơn huynh đệ, đi, chúng ta vào ăn cơm trước.” Chu Sùng Thạch cười cười quay sang nói với Đằng Thanh Sơn.

Chu Sùng Thạch cùng với phu nhân, bọn nhỏ, vài tên người hầu, và Đằng Thanh Sơn với quân sĩ Hắc Giáp Quân một đám người đang đi vào khách điểm.

Từng bước tiến vào khách điểm!

Đằng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua, chú ý tới một nhóm khách nhân ngồi ở năm bàn một bên khách điểm, những người đó hoặc là cởi trần, hoặc là phanh ngực, ồn ào ăn uống. Trên bàn, hoặc là dựa vào ghế, đều có đao kiếm binh khí các loại. Đứng bên cạnh không có ngồi xuống cũng có hai mươi mấy người.

Đằng Thanh Sơn cùng với quân sĩ Hắc Giáp Quân toàn thân mặc trọng giáp vừa tiến vào khách điểm, tức thời cả khách điểm không khí đột nhiên lạnh hẳn lại, mấy hán tử đang tùy ý nói chuyện thanh âm bỗng chậm lại nhỏ dần, quay sang bên này nhìn vài lần, tất cả đều bất giác đưa tay lại gần binh khí, hoặc là phóng tới vị trí thuận tay.

Bên ngoài hành tẩu, một lời bất hòa, rút đao nói chuyện, năm bước thấy máu đây là rất thông thường.

Đằng Thanh Sơn nhượng mảy, khách điểm tuy rằng không nhỏ, nhưng cũng chỉ có mười cái bàn. Đối phương chiếm năm cái, chỉ còn lại có năm cái. Hắc Giáp Quân mỗi người đều mặc trọng giáp, bình thường bốn người sẽ chiếm một cái bàn, cho dù rất chật, vẫn là không đủ.

”Các người!” Đỗ Hồng thân mặc trọng giáp, lạnh lùng nhìn về phía mấy hán tử, ”đưa một cái bàn đến đây!”

”Người nói cái gì!” Một gã hán tử cao lớn đột ngột vỗ bàn, đứng lên.

”Định làm cái hử?” Hai mươi quân sĩ Hắc Giáp Quân cùng quay đầu qua, lạnh lùng nhìn hán tử nọ.

Hán tử cao lớn sợ tới mức đáy lòng run lên.

Thương! Thương!... Hai mươi mấy hán tử đều lập tức cầm lấy binh khí, tất cả trong lòng đều đang dè chừng và sợ hãi.

Bọn họ nhìn ra được, mấy người tới trên người mặc trọng giáp, một khi đánh tới, chính là bọn họ chịu thiệt.

”Đừng gây chuyện.” Một hán tử tóc rối tung lạnh lùng nhìn hán tử cao lớn, một tay kéo hán tử xuống, đồng thời chấp tay nói”, các vị hảo hán, chỉ có năm cái bàn, các vị quả thực là không đủ, chúng ta đưa ra một cái vậy.” Rõ ràng là hán tử nhận ra có nguy hiểm.

Những người khác tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn đưa ra một cái bàn.

Cho dù là sáu cái bàn, Đằng Thanh Sơn cùng mấy người, cũng là rất miễn cưỡng.

”Chưởng quầy, nhanh nhanh mang đồ ăn và rượu ngon ra đây.” Quản gia Ngô Đàm kêu thúc ăn, liền lập tức gọi.

”Vâng vâng, có ngay đây.” Chưởng quầy tự mình bưng thực đơn lập tức hướng hậu viện chạy tới.

Đằng Thanh Sơn bọn họ ngồi ở đây, hai mươi mấy hán tử bên cạnh lập tức nói chuyện thanh âm đều nhỏ đi rất nhiều.

Rất nhanh... thức ăn, hảo tửu, không ngừng được đưa lên. Đằng Thanh Sơn bọn họ, rõ ràng so với kia nhóm hán tử xông pha thiên hạ kia tốt hơn nhiều!

”Thanh Sơn huynh đệ, mọi người ăn sớm một chút, ăn xong sau cũng có thể nghỉ ngơi một chút cho thoải mái, lúc này đã không còn sớm. Sáng mai hãy đi.” Chu Sùng Thạch nói.

Đặng Thanh Sơn gật đầu.

Lúc này bên ngoài trời đã sớm tối đen, quản gia Ngô Đàm lấy ra ngân châm và Lan Vân Châu, kiểm nghiệm đồ ăn có hay không có độc. Quân sĩ Hắc Giáp Quân nhóm đồng dạng kiểm nghiệm một lần. Sau đó mới bắt đầu ăn.

Xông pha thiên hạ, đặc biệt là những nơi hoang vắng dã ngoại khách điểm, phải cẩn thận hơn nữa.

Trong một gian phòng lớn nơi hậu viện, tụ tập hơn mười người, đứng đầu chính là Mạnh lão.

"Cầm đèn đi!" Mạnh lão lạnh nhạt nói.

"Vâng." Điểm tiểu nhị mặc áo ngắn gật đầu, lập tức bưng một ngọn đèn đi ra phòng ở, đi qua hậu viện, đi vào đại sảnh, cùng với chuông quầy liếc liếc mắt, rồi châm ngọn đèn trong đại sảnh.

Ngọn đèn lạng lẽ cháy không biết chuẩn bị có một màn gió tanh mưa máu nổi lên.

Hán tử áo ngắn nhìn thoáng qua mọi người trong đại sảnh, đôi mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, trong lòng cười lạnh: "Đi vào khách điểm, căn bản không cần Mạnh lão ra tay, các người nhất định phải chết!", trong đại sảnh một đám người chưa biết gì vẫn đang vui vẻ.

"Thanh Sơn, một cốc nữa." Chu Sùng Thạch tươi cười nâng cốc.

Đặng Thanh Sơn cũng một ngụm uống cạn rượu trong cốc, cảm giác nóng bỏng chui vào trong bụng, rất thoải mái, bỗng nhiên Đặng Thanh Sơn khịt mũi một cái nhú mày.

Phải biết là... Đặng Thanh Sơn ngay cả khí huyết lưu thông đều có thể không chế, tạng phủ khí quan có một chút vấn đề đều có thể phát hiện, hần sớm đạt tới cực hạn Nội gia quyền. Mà lúc này Đặng Thanh Sơn khịt mũi một cái, thì đã nhận thấy được trong không khí luồng khí vô sắc vô vị,ma luồng khí có thể gây tê liệt thần kinh.

"Nín thở, dùng khăn mặt đắp nước che miệng mũi!" Đặng Thanh Sơn đột ngột hét to "Có người thi độc! Có độc!" Trong đại sảnh nhất thời ồn ào.

Đặng Thanh Sơn quắc mắt đứng lên, cầm trong tay Luân Hồi Thương, ánh mắt quét về phía ba gã điểm tiểu nhị.

"Thật sự có độc." Trước hết hôn mê chính là tiểu nữ nhi của Chu Sùng Thạch, mà những người khác cũng cảm thấy đầu có một chút choáng váng. May mắn Đặng Thanh Sơn nhắc nhở sớm, bọn họ chỉ hút vào chút ít, nếu không, đã sớm hôn mê rồi.

Thể chất càng tốt, lại càng khó trúng độc.

Tỷ như muốn cho một con voi hôn mê, lượng thuốc mê cần nhiều hơn làm mê một người gấp nhiều lần.

Mà Đặng Thanh Sơn thể chất còn mạnh hơn voi gấp nhiều lần, đừng nói là hít vào một chút, chính là hít vào nhiều hơn nữa, cũng rất khó làm hần hôn mê. Nếu Đặng Thanh Sơn không chế khí huyết nội kinh, căn bản không có khả năng trúng độc.

"Đô thống đại nhân!" Tất cả nhìn về phía Đặng Thanh Sơn.

"Bảo vệ tốt Chu cửu gia, nhanh đến hậu viện đi!" Đặng Thanh Sơn hạ lệnh.

"Giết!" Hậu viện truyền đến hét to tiếng.

Nhất thời tiếng hô chém giết từ sau viện truyền đến.

"Ha ha, Hắc Giáp Quân Đô thống, Đặng Thanh Sơn, không hổ là tuyệt đỉnh cao thủ! Nhanh như vậy có thể phát hiện hơi độc vô sắc vô vị mơ hồ lan trong gió!" Một tiếng cười lớn, lúc này trên lầu cũng lao tới mười mấy người, cả đám đều cầm trong tay cung tiễn, hướng phía dưới lầu điên cuồng bắn giết.

Đặng Thanh Sơn vừa ngẩng đầu, nhìn thấy đám cung tiễn thủ: "Quần chiến, cung tiễn thủ uy hiếp rất lớn, phải diệt bọn họ trước tiên!" Đặng Thanh Sơn cả người thẳng lên, trực tiếp nhảy lên lầu hai.

"Giết chết hắn!" Ngay tại hành lang lầu hai, mấy người cung tiễn thủ đều rút trường đao bên hông nhằm Đẳng Thanh Sơn chém tới.

"Phốc! Phốc! Phốc!",..., giống như gió xoáy, Đẳng Thanh Sơn nhanh như thiểm điện, lập tức liên tiếp giết hơn mười tên cung tiễn thủ, lúc này những khác quân sĩ Hắc Giáp Quân đã bảo hộ một nhà Chu Sùng Thạch, nhằm phía hậu viện lao đi.

Đẳng Thanh Sơn sau khi giết chết hơn mười tên cung tiễn thủ, một cước đá bay cửa phòng bên cạnh, trực tiếp nhảy vào phòng, rồi sau đó cả người "Bồng" một tiếng tiếp tục chằng phá cửa sổ đằng sau, nhảy vào hậu viện rộng lớn đang hỗn chiến.

Máu tươi vương khắp nơi!

Mấy hộ vệ đã có mấy chục người đang nằm trên mặt đất, sống chết không rõ, không ít người trên thân thể cắm chi chít tên.

Thực tế nhóm hộ vệ này đã rơi vào thế hạ phong, may mắn quân sĩ Hắc Giáp Quân từ đại sảnh trước mặt chạy tới, chém giết nhóm sát thủ nơi văn hồi được một chút cân bằng. Đối phương nhân mã rất nhiều, không ngờ có gần trăm tên.

"Không ngờ còn có cả nội kinh cao thủ! Không tốt! Như vậy cuối cùng cho dù thắng quân sĩ Hắc Giáp Quân sợ là phải chết hơn phân nửa!" Chỉ trong chốc lát, đã có hai gã quân sĩ Hắc Giáp Quân ngã xuống, đương nhiên, đối phương ngã xuống càng nhiều hơn.

Vừa tiến nhập hậu viện, Đẳng Thanh Sơn nhìn chung quanh điên cuồng chém giết, nháy mắt tập trung vào mấy người.

"Phốc! Phốc! Phốc!" Đẳng Thanh Sơn trường thương cực kì quý dị, bất kể là giết ai, đều chỉ cần một thương! Đẳng Thanh Sơn một hơi liên tiếp giết tám người, tám người này đều là nội kinh cao thủ. Bất quá với Như Ảnh Tùy Hình thương pháp của Đẳng Thanh Sơn bọn họ không hề có sức phản kháng.

"Hảo thân thủ!" Một tiếng hét lớn vang lên..

"Oanh!" Một thân ảnh vốn ẩn nấp từ một gian phòng phóng ra, tựa như tia chớp, tốc độ đáng sợ thậm chí còn đẩy lên một trận cuồng phong, Ngay sau đó là ánh đao chói mắt đỏ như máu.

Đẳng Thanh Sơn chỉ cảm thấy, cả người đều bị ánh đao này ngăn chặn, giống như lâm vào vết nứt bình thường.

"Cao thủ, so với Nhạc Tùng, Gia Cát Văn bọn họ mạnh hơn gấp bội!" Chỉ cần thấy được một đao đáng sợ này, khiến cho Đẳng Thanh Sơn trong lòng nhiệt huyết dâng trào, "Cuối cùng cũng gặp được cao thủ chân chính! Hô!" Trường thương gào thét lao tới, giống như giao long cắn nuốt đạo quang ảnh kia!

Như Ảnh Tùy Hình thương pháp năm vạn cân lực lượng!

Vừa ra tay chính là năm vạn cân lực lượng!

"Thương!" Đao ảnh và thương ảnh lừng không va chạm, chỉ thấy kia cao thủ thân ảnh giống như gió xoáy, thân mình vừa chuyển, dễ dàng gạt bỏ kinh khí xoắn ốc của Đẳng Thanh Sơn, đồng thời bay lên nóc nhà bên cạnh. Mạnh Điền cũng kinh hãi: "Thật đáng sợ, không ngờ thương pháp này còn ẩn chứa kinh khí vô hình xoắn ốc, ngay cả đao của ta cũng bị ảnh hưởng!" "Xuống dưới!" Đẳng Thanh Sơn một tiếng hét to, trong tay trường thương đột ngột đập vào vách tường bên cạnh.

"Oanh!" Vách tường giống như giấy vụn ầm ầm sụp xuống, đá vụn văng toát loạn, bùn đất bay tứ tung, Mạnh Điền cũng lập tức bay lên.

Đẳng Thanh Sơn ánh mắt sắc bén như đao, hai tay rung lên, trường thương nguyên bản đập vào vách tường, trong nháy mắt hóa thành một thức đâm, "Thu!" Tựa như một đạo tia chớp, hướng về phía Mạnh Điền đang ở trên không trung đâm tới.

92. Chương 45: Huyết Nhân

Hô!

Ánh đao yêu dị đỏ như máu lại lóe lên một lần.

"Thương"... Mạnh Điền liền mượn lực đánh về phía Hắc Giáp Quân đang ở trung ương hậu viện chém giết, cười lớn: "Ha ha!" Huyết Nguyệt đao liền hướng bách phu trưởng Đỗ Hồng bổ tới, Đỗ Hồng không khỏi biến sắc, trong tay trường thương căn bản không kịp ngăn cản.

"Hu!"

Trong đêm đen, một luồng hàn quang phá thiên hướng Mạnh Điền bổ tới, mang theo tiếng rít bén nhọn. Phi đao tốc độ cực nhanh, làm Mạnh Điền sắc mặt hơi đổi.

"Thương!" Mạnh Điền trong tay Huyết Nguyệt đao lập tức vừa chuyển, ngăn trở phi đao này. Lão không khỏi quay đầu nhìn lại, kẻ vừa ném phi đao không ai khác chính là Đằng Thanh Sơn.

"Đỗ Hồng! Tốc chiến tốc thắng. Giết sạch bọn chúng!" Đằng Thanh Sơn hét lên. Cả người phảng phất như một đầu mãnh hổ đánh về phía Mạnh Điền. Trong tay trường thương mang theo hàn mang lạnh như băng đâm thẳng tới Mạnh Điền.

"Rồ! Đô thống đại nhân!" Đỗ Hồng cao giọng tuân mệnh, sau đó rống lên: "Các huynh đệ, giết sạch chúng!"

Hắc Giáp Quân hai mươi hai người, hiện tại đã ngã xuống hai người.

Bất quá...

Đối phương khó chơi nhất là tám gã nội kinh cao thủ, khi Đằng Thanh Sơn tiến vào hậu viện, đã một hơi giết sạch. Hiện tại, Tam Thạch khách điểm này hầu như không còn cao thủ, đối mặt là Hắc Giáp Quân 20 người trang bị toàn thân đều là trọng giáp, đao kiếm chém vào hầu như không gây sát thương, cũng là vô kế khả thi.

Nhưng bọn họ đều chính là mặc nhuyễn giáp, chiến đấu như thế nào?

Đùa sao, muốn giết Hắc Giáp Quân, trừ phi chém vào các khe ngón tay, hoặc đâm vào khe hở phần nối của trọng giáp, những địa phương này lại thực sự quá nhỏ.

"Vèo! Vèo! Vèo!"...

Quân sĩ Hắc Giáp Quân sắp xếp thành hai hàng, không ngừng đi tới, từng gã Tam Thạch khách điểm cao thủ cứ thế lần lượt ngã xuống. Mà mười mấy tên hộ vệ dưới trướng Chu Sùng Thạch cũng không phải vô dụng, liên tục dùng cung tên ở một bên bắn giết. Trong lúc nhất thời, bên phía Đằng Thanh Sơn ngược lại lại chiếm ưu thế, kẻ dưới tay Mạnh Điền tử thương không đếm xuể.

Không nói chuyện những người này chém giết, Đằng Thanh Sơn cùng Mạnh Điền cũng đang chiến đấu hưng phấn.

"Oanh!"

Luân Hồi Thương bất thành linh hướng đến, mạnh mẽ lực lượng cùng tốc độ tạo ra 1 tiếng nổ ầm trời.

Mạnh Điền dưới chân vừa đạp, cả người liền lùi lại trên nóc nhà Tam Thạch khách điểm. Mà, Đằng Thanh Sơn luân hồi Thương trực tiếp đem vách tường Tam Thạch khách điểm thành một lỗ thủng lớn. Đằng Thanh Sơn vừa nhắc đầu, đồng dạng là nhảy dựng lên, tựa như một đầu hùng ưng (đại bàng) đánh về phía con mồi.

"Tên Đằng Thanh Sơn này thật sự là chưa đến hai mươi tuổi?" Mạnh Điền có chút hoài nghi tình báo của Chu gia thập tam thiếu gia (thiếu gia thứ 13 của Chu gia)". Mỗi một chiêu thức nhìn như đơn giản trực tiếp, lại làm cho người ta khó có thể ngăn cản. Trông như đâm thẳng, lại tùy thời đều có thể xoay tròn thay đổi phương hướng công kích về phía mục tiêu, điều này tưởng như không thể, nhưng hắn lại có thể nhảy mất thu thương mà thay đổi công kích!"

”Chưa đến hai mươi tuổi, nhưng thương pháp lại như nước sông cuộn cuộn, vừa mạnh mẽ vừa uốn lượn làm cho người ta khó có phương pháp ngăn cản.” Mạnh Điền có chút nóng nảy: ”Lão quái vật nào lại có thể đào tạo một đồ đệ như vậy. Chỉ sợ sau mấy năm, ngay cả ta chỉ sợ cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn.”

Hắn lại không biết, Đằng Thanh Sơn lúc trước sáng tạo thương pháp hao phí tinh lực nhiều nhất, chính là ”Hỗn Nguyên Nhất Khí” thương pháp. Đây là thương pháp cực mạnh chuyên dùng để phòng ngự. Không chỉ vậy, từ thể phòng ngự, nó có thể trong nháy mắt chuyển hóa thành bất cứ loại công kích nào. Lấy nó làm trung tâm, Đằng Thanh Sơn cơ bản không sợ công kích dừng lại, cấp cho kẻ địch cơ hội.

Chiêu duy nhất có sơ hở, chính là Độc Long Toàn!

Một khi thi triển Độc Long Toàn, thương pháp trong nháy mắt không thể khống chế. Nhưng là, tuyệt chiêu ”Độc long Toàn” này ngay cả Giao Long cũng có thể làm bị thương, huống chi con người. Nếu chiêu này không thể giết chết địch nhân, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể chạy trốn.

Đạp! Đạp! Đạp!

Mạnh Điền nhanh chóng ở trên nóc nhà chạy như bay, Đằng Thanh Sơn như tia chớp đuổi theo sau.

”Ha ha. Đằng Thanh Sơn, nhìn ngươi chưa đến hai mươi tuổi, ta có thể hứa, nếu ngươi có thể ngăn cản một chiêu này của ta, ta hôm nay sẽ không lấy mạng ngươi!” Mạnh Điền nổi lên lòng yêu nhân tài.

”Nói khoác mà không biết ngưng!” Đằng Thanh Sơn quát lạnh một tiếng.

Mạnh Điền biến sắc. Hắn bản thân là một trong những cao thủ Địa Bảng, có thân phận tiền bối, hơn nữa tuổi cũng đã ngoài 80, Đằng Thanh Sơn quả thật gan không nhỏ mới dám nói vậy với hắn.

”Vây thử tiếp một chiêu ”Huyết nguyệt vũ” của ta xem sao!” Một tiếng cười lớn vang lên. Nguyên bản đang chạy trốn, Mạnh Điền đột nhiên xoay người chém ra một chiêu nhanh như tia chớp.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt sắc bén, trong tay trường thương tâm tùy ý động (thương do tâm tùy ý điều khiển), một chiêu ”Như Ảnh Tùy Hình” thương pháp trực tiếp đâm tới.

Hô! Hô! Hô! Hô!

Cơ hồ trong nháy mắt, bóng dáng Mạnh Điền hoàn toàn mơ hồ lên, Đằng Thanh Sơn chỉ là chứng kiến, từng đạo từng đạo ánh đao từ chung quanh các phương hướng bao trùm tới. Trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn thật giống như bị ánh đao lao ngục vây khốn.

Huyết nguyệt vũ, tuyệt chiêu khiến Mạnh Điền danh chấn thiên hạ.

Có thể trong nháy mắt chém ra đủ bảy bảy bốn mươi chín đao, mỗi một đao đều có uy lực khai bi liệt thạch (tan vàng phá thạch) đủ hiểu việc Mạnh Điền có thể liệt danh trên Địa Bảng cũng là điều dễ hiểu.

Thương! Thương! Thương! Thương!

Một trận tiếng đánh dồn dập vang lên. Mỗi một lần va chạm đều sinh ra tiếng nổ mãnh liệt làm ngói xung quanh đều vỡ ra, bay lên.

Mạnh Điền lui về phía sau, sau đó đứng lại trên một cái xà gỗ của nóc ngôi nhà.

Đằng Thanh Sơn cũng đứng ở trên xà gỗ, đáy lòng thất kinh: ”Tốc độ thật kinh người. So với Tiểu Vân, tốc độ của Mạnh Điền quả thật nhanh hơn nhiều. May mắn ”Như Ảnh Tùy Hình” thương pháp của ta hiện tại đã ngộ ra nguyên tắc sinh sôi, ý cảnh liên miên không dứt, có thể một thương rồi một thương nối tiếp nhau. Nếu không, chỉ riêng khí lực năm vạn cân này phỏng chừng là ngăn không được”.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc, hắn lại không biết Mạnh Điền đang sợ hãi ngậy người.

”Hắn, hắn chặn lại? Huyết nguyệt vũ của ta, hắn không ngờ dĩ nhiên toàn bộ chặn lại!” Mạnh Điền cảm thấy máu huyết trong cơ thể một trận dâng lên, cho đến hộc máu.

Bốn mươi chín đao, mỗi một đao nhanh như một đạo, với tốc độ huy đao đều có yêu cầu phi thường hà khắc.

"Ha ha... Đẳng Thanh Sơn, lão hủ thực sự bội phục ngươi, xem ra chỉ cần một thời gian ngắn nữa, ngươi cũng có thể liệt danh Địa Bổng. Bất quá, ta Mạnh Điền nói chuyện tuyệt đối giữ lời. Hôm nay, ta sẽ tha cho ngươi một mạng". Nói đến đây, Mạnh Điền cười, liền hướng phương xa phóng đi, nhưng là tiếng huýt gió bên nhọn vang lên!

Một thanh phi đao!

Mạnh Điền không thể không dừng lại, toàn lực phòng ngự một chiêu phi đao này.

"Mạnh Điền. Ngươi còn muốn chạy? Cũng phải nhìn ta có cho phép ngươi đi hay không!" Đẳng Thanh Sơn cả người cơ hồ cùng với phi đao đồng thời bay ra. Đương thời điểm Mạnh Điền ngăn trở một cái phi đao, hấn chứng kiến cơ hồ Đẳng Thanh Sơn đã từ trên cao đánh tới.

Từ trên cao nhìn xuống, Luân hồi Thương khí thể như bài sơn đảo hải bổ xuống!

Hô!

Tuy từ phách quyền chuyển sang thương pháp không thành công. Nhưng, lấy sự linh ngộ của Đẳng Thanh Sơn trên phương diện quyền thuật, một chiêu bổ xuống phảng phất như một tòa núi cao đánh xuống.

"Oanh long long"! Thương pháp mang theo tiếng nổ mạnh bổ xuống Mạnh Điền.

Mạnh Điền đang ngăn cản một cái phi đao, căn bản không kịp trốn, chỉ có thể đem Huyết nguyệt đao lên đỉnh đầu chém ngang.

"Thương!"

Dưới chân ngói đầu gỗ vỡ vụn. Mạnh Điền trực tiếp bị một thương này làm rơi xuống.

Hơn hai mươi hán tử ở Tam Thạch khách điểm đang chém giết, cũng lập tức chạy ra khách điểm, Bọn họ đứng ở bên ngoài xa xa nhìn động tĩnh. Giờ phút này chứng kiến Đẳng Thanh Sơn cùng với Mạnh Điền ở trên nóc nhà chém giết, theo sau rơi xuống.

"Đại ca, nghe được không? Một người tên là Mạnh Điền, một người tên là Đẳng Thanh Sơn".

Tóc dài hán tử gật đầu nói: "Mạnh Điền là siêu cấp cao thủ Địa Bổng, không nghĩ tới chúng ta huynh đệ ở vùng khách điểm hoang vu này còn có thể nhìn thấy trận đại chiến này. Bất quá, Vị Đẳng Thanh Sơn kia cũng thật là lợi hại, không chút nào ở thế hạ phong".

"Vừa rồi, chúng ta còn muốn cùng người ta động thủ, thật đúng là muốn chết a". Bọn họ biết, chỉ cần một mình Đẳng Thanh Sơn cũng có thể giết sạch bọn họ, trong lòng không khỏi xuất hiện một trận mồ hôi lạnh.

"Đại ca, người nói trong hai người họ ai sẽ thắng?" Một đám hán tử đều nhìn chăm chăm Thạch khách điểm. Giờ phút này, Thạch khách điểm không ngừng nổ tung, hiển nhiên bên trong Đẳng Thanh Sơn đang cùng Mạnh Điền không ngừng chém giết nhau.

"Hắn là là Mạnh Điền! Nghe hắn nói lúc tại nóc nhà, hắn là chưa thi triển ra tuyệt chiêu". Tóc dài hán tử nói: "Hơn nữa, Mạnh Điền có thể liệt danh Địa Bổng, khẳng định cũng có không ít tuyệt chiêu đáng sợ. Một khi thi triển, Đẳng Thanh Sơn phỏng chừng phải bại!"

Ngay lúc hán tử vừa dứt lời...

"Hô!"

Một đạo bóng người đục nát cửa sổ khách điểm, xông ra bên ngoài, trông bộ dạng có chút chật vật, đúng là Mạnh Điền.

Hưu!

Một luồng hàn quang đáng sợ từ bên trong khách điểm, phảng phất như máy khoan đá xuyên ra, lập tức "Oanh" một tiếng. Đẳng Thanh Sơn đục nát vách tường, đá vụn bay loạn, nhưng cặp mắt sắc bén vẫn như trước nhìn chăm chăm Mạnh Điền.

"Phốc!" Đầu trường thương phản xạ hàn quang, như cơn gió đã tới trước người Mạnh Điền.

Thương!” Mạnh Điền thân thể liền bay ra.

”Đằng Thanh Sơn! Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn chết?” Mạnh Điền tức giận quát.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng chăm chú nhìn hắn: ”Ngươi nếu có thể giết ta, cứ bày ra thủ đoạn của ngươi. Nếu không... ngày này sang năm, chính là ngày giỗ của ngươi!”

Mạnh Điền ánh mắt phát lạnh. Hắn không phải không muốn giết Đằng Thanh Sơn, mà là một khi triển tuyệt chiêu cuối cùng, hắn tuyệt đối có thể giết Đằng Thanh Sơn, nhưng hắn cũng phải trả một cái giá đắt. Nếu không ở thời điểm sinh tử, hắn tuyệt không muốn dùng chiêu này.

Mà Đằng Thanh Sơn kia thương pháp mạnh mẽ, cũng làm cho Mạnh Điền thật sự không còn biện pháp nào khác.

”Là ngươi muốn chết!” Mạnh Điền nghiêng răng nghiêng lợi.

”Xuy xuy”

Quý dị. Mạnh Điền làn da lập tức dần dần biến thành màu đỏ, thậm chí trên các lỗ chân lông còn chảy ra từng giọt, từng giọt huyết châu. Trong nháy mắt, cả người Mạnh Điền cả người như biến thành huyết nhân (người máu), toàn thân đỏ bừng, làm cho người ta sợ hãi vô cùng.

Đằng Thanh Sơn không kinh sợ mà còn lấy làm mừng: ”Rất cực có thể chứng kiến thực lực chân chính của cao thủ Địa Bổng”. Huyết nhân, Huyết đao!

”Chết đi.” Mạnh Điền giận dữ quát.

Một đạo bóng dáng đỏ như máu nháy mắt xẹt qua khoảng cách mười trượng, tốc độ cực nhanh gây cho Đằng Thanh Sơn một trận kinh hãi.

”Xuy!”

Huyết nguyệt đao nhanh đến cực hạn một đao, thậm chí còn khiến cho không khí chấn động, làm cho Đằng Thanh Sơn trong phạm vi nhìn thấy hoàn toàn mơ hồ. Hắn không ngờ thấy không rõ vị trí của đao!

Đằng Thanh Sơn lỗ tai vừa động. Ánh mắt cùng lỗ tai kết hợp, Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt phán định vị trí đao. Trong cơ thể, nội kinh nháy mắt cuộn trào mãnh liệt, làm Đằng Thanh Sơn tốc độ ra thương tăng lên một bậc thang! Đằng Thanh Sơn cũng kết hợp (Liệt Hỏa thương quyết), lại một lần nữa hoàn thiện ngũ hành thương pháp. Có thể nói, mỗi một thương đều có thể thông qua nội kinh kích thích yếu huyết khiến cho tốc độ ra thương tăng vọt! Bất quá, bình thường Đằng Thanh Sơn cũng không cần làm như vậy, mà ngày hôm nay, hắn rất cực làm!

Đồng dạng năm vạn cân lực lượng. Bất quá, đã có nội kinh phụ trợ, tốc độ ra thương trong nháy mắt nhanh hơn sáu, bảy thành!

”Hô!”

Luân hồi Thương như một đạo tia chớp, hướng hồng sắc đao ảnh đâm tới!

Xé trời!

Thương!

Luân hồi Thương cùng Huyết nguyệt đao cơ hồ vừa va chạm một cái liền chia lìa tách ra. Huyết nguyệt đao cùng Luân Hồi Thương đều đã bị ảnh hưởng, đều thay đổi phương hướng. Mạnh Điền cùng Đằng Thanh Sơn đều tránh né binh khí của đối phương. Chỉ là... Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn dài chín thước sau tấc, mà Huyết nguyệt đao lại chỉ dài hơn bốn thước.

Giờ phút này, binh khí dài là có lợi.

Huyết nguyệt đao còn chưa đụng tới Đằng Thanh Sơn, mà Luân Hồi thương lại ”Vèo” một tiếng, xoay tròn đâm vào cánh tay trái Mạnh Điền.

93. Chương 46: Mười Tám Vạn Cân Đại Lực Đáng Sợ

Thừa cơ hội đó, Đằng Thanh Sơn rạch một phát. Muốn chém đôi lồng ngực Mạnh Điền. Mạnh Điền biết trong thời khắc sinh tử. Cánh tay trái bị đâm. Chân bắt ngờ đạp mạnh. Cả người bay lên nhanh chóng rời đi. Tuy hấn chạy nhanh. Nhưng vẫn bị Luân Hồi Thương chặt đứt cánh tay trái. Đồng thời, trên lồng ngực còn lưu một vết thương.

Hô!

Một thân ảnh đỏ như máu nhằm hướng xa xa chạy vội.

"Đằng Thanh Sơn. Cừu hận hôm nay. Mạnh Điền ta ngày sau tất báo!" Mạnh Điền quát to một tiếng.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn toát lên vẻ lãnh lệ.

"Muốn chết!" Đằng Thanh Sơn rượt theo với tốc độ rất nhanh. Một thân ảnh màu đỏ huyết và một thân ảnh màu đen. Một trước một sau. Cứ thế chạy vào hoang dã tối đen.

"Này. Mạnh Điền sao có thể bị như vậy?" Nhóm hán tử trợn mắt há hốc mồm.

"Không ngờ Đằng Thanh Sơn đánh bại Mạnh Điền. Còn chặt đứt Mạnh Điền một cái cánh tay. Khiến hấn trọng thương!" Tên thủ lĩnh kia chấn động. Hán tử bên cạnh lập tức dò hỏi: "Đại ca. Mạnh Điền kia không phải cao thủ Địa Bả sao? Như thế nào lại bị thua trong tay Đằng Thanh Sơn. Hiện giờ bị Đằng Thanh Sơn đuổi giết. Mạnh Điền sẽ bị giết chết chứ?"

Tên thủ lĩnh suy nghĩ nói: "Tốc độ Mạnh Điền rõ ràng nhanh hơn một chút. Nhưng hấn bị cụt tay. Lại bị thương nặng. Khăng định càng chạy càng chậm. Nếu Đằng Thanh Sơn thật sự đuổi theo. Đúng là có thể giết chết Mạnh Điền!"

Đúng lúc này...

Một đám người từ phía sau đi đến. Đúng là Thanh Hồ, Đỗ Hồng cùng nhóm quân sĩ Hắc Giáp Quân và đám người Chu Sùng Thạch. Chu Sùng Thạch vừa thấy cánh tay cụt trên mặt đất. Không khỏi biến sắc. Lập tức hỏi đám hán tử bên cạnh vừa xem cuộc chiến: "Mạnh Điền và Đằng Thanh Sơn đâu?"

Tên thủ lĩnh kia liền nói: "Các vị hảo hán. Chúng ta vừa rồi chứng kiến. Mạnh Điền và Đằng Thanh Sơn đánh nhau. Mạnh Điền bị đứt một cái cánh tay. Đang chạy trốn. Bị Đằng Thanh Sơn đuổi giết!"

"Mạnh Điền thua?" Đám người Đỗ Hồng, Thanh Hồ, Chu Sùng Thạch không khỏi lộ ra sắc mặt vui mừng.

Phàm là người tập võ. Bình thường đều đã xem Địa Bả. Nghe đến tên Mạnh Điền. Căn cứ đao pháp của hấn. Bọn họ đều đoán ra thân phận Mạnh Điền. Tất cả mọi người rất lo lắng Đằng Thanh Sơn. Đối phương. Có thể có tên trong Địa Bả, là nhân vật rất mạnh.

Trong hoang dã. Đằng Thanh Sơn đang nhanh đuổi theo. "Ta chặt hấn một cái cánh tay. Mạnh Điền khẳng định hận ta phi thường. Sau khi đào thoát. Sẽ báo thù bất kể tất cả." Đằng Thanh Sơn biết tầm quan trọng của việc trăm cỏ trừ căn. Đặc biệt loại người có thực lực cao cường. Có đại cừu với mình. Phải giết chết! Đằng Thanh Sơn nhìn chung quanh. "Ân. Hiện tại chung quanh cũng không có ai!"

Hô!

Tốc độ Đằng Thanh Sơn tăng nhanh trong nháy mắt!

Khinh công... Thiên Nhai hành!

"Đoạn ta một tay. Cừu này nhất định phải báo." Mạnh Điền trong lòng đại hận. "Còn đuổi theo ta. Hừ. Hấn tốc độ. Như thế nào đuổi kịp ta!" Mạnh Điền rất tự tin.

Hấn chính là lấy tốc độ để thủ thắng. Vừa rồi thi triển cảm chiêu. Tốc độ là rất nhanh.

Đích xác...

Nếu Đằng Thanh Sơn không thi triển thân pháp Thiên Nhai hành. Căn bản không thể đuổi kịp.

"Cái gì?" Mạnh Điền cảm thấy đằng sau có tiếng gió. Không khỏi quay đầu lại nhìn. Sắc mặt đại biến. Tốc độ Đằng Thanh Sơn không ngờ so với hắn còn muốn nhanh hơn!

"Không có khả năng!!!" Trong lòng Mạnh Điền căn bản không muốn tin.

"Mạnh Điền. Nhận lấy cái chết!" Đằng Thanh Sơn hét lớn một tiếng.

"Ta đã bị thương nặng. Nếu liên tục chiến đấu. Khăng định bỏ mạng dưới tay Đằng Thanh Sơn. Trước ta bị cụt tay. Là do Huyết Nguyệt đao của ta. So với thương của hắn ngắn hơn! Lúc này. Cho dù trường thương hắn đâm thủng ta. Ta liều cũng phải giết được hắn." Mạnh Điền hạ quyết tâm. Phải liều giết chết Đằng Thanh Sơn.

Cho dù phải chết. Cũng phải kéo theo Đằng Thanh Sơn!

Bộ dáng Mạnh Điền rất điên cuồng. Rống to một tiếng: "Cùng chết đi!" Huyết Nguyệt đao trong tay mang theo hàn quang thê lương bổ về phía Đằng Thanh Sơn.

Mạnh Điền đã chuẩn bị nghênh đón trường thương Đằng Thanh Sơn.

Chính là...

Hắn đã sai lầm.

Lúc này. Đằng Thanh Sơn không thi triển thương pháp "Như Ảnh Tùy Hình".

Mà là...

"Ha ha..." Đằng Thanh Sơn cười lớn một tiếng. Trong tay cầm trường thương vung lên. Tựa như cầm một cây dùi cui. Đơn giản như cha mẹ đánh con trong dân gian không mang chút ý cảnh thương pháp nào. Chỉ là tùy ý hướng Mạnh Điền đang hung hăng đánh tới!

Xuy xuy...

Đằng Thanh Sơn cánh tay vung lên.

Oanh long long!

Giống như tiếng sấm rền. Đằng Thanh Sơn bổ ra một thương không ngờ sinh ra tiếng nổ đáng sợ. Chung quanh là kinh khí đáng sợ. Đang nổ mạnh.

"Bồng!"

Chỉ nghe một tiếng bạo phá vang lên. Phía trước một mảnh huyết vụ.

"Ha ha. Thống khoái. Thống khoái. Nay thi triển tất cả lực lượng." Đằng Thanh Sơn nhìn mặt đất nhiễm đầy máu đỏ. Vừa rồi. Tuy là một đập đơn giản. Lại ẩn chứa thực lực thân thể Đằng Thanh Sơn cực mạnh... mười tám vạn cân cự lực!

Dốc hết sức hạ xuống!

Quản gì chiêu thức. Quản gì ý cảnh!

Ta dựa theo trường thương. Có thể đem thân thể người nổ mạnh thật nát xương tan.

Trên mặt đất đã không còn thi thể. Mười tám vạn cân cự lực. Lực lượng đáng sợ một khi nện xuống. Trường thương đạt tới tốc độ đáng sợ cỡ nào! Hơn nữa không khí bị trường thương áp súc. Khi Luân Hồi Thương đánh lên trên người Mạnh Điền. Trong nháy mắt gân cốt Mạnh Điền toàn bộ gãy nát. Không khí bị áp súc cũng nổ mạnh. Dem cả người Mạnh Điền phá tan. Xương cốt cũng không còn.

Mười lực lượng!

Nội gia quyền đỉnh phong lực lượng!

Địa Bổng cao thủ Mạnh Điền. Đối mặt với lực lượng tuyệt đối. Xương cốt trực tiếp hóa thành bụi.

Mạnh Điền chết để lại vật phẩm hoàn hảo. Chỉ có Huyết Nguyệt đao!

"Huyết Nguyệt đao này. Không hổ là một thanh thần binh. Bị mười tám vạn cân cự lực đánh xuống. Đều không bị biến dạng." Đằng Thanh Sơn tán thưởng một tiếng. Nhặt Huyết Nguyệt đao lên. "Mạnh Điền. Xem như ngươi là cao thủ Địa Bảng thứ nhất bị ta giết chết. Huyết Nguyệt đao này chính là bằng chứng!"

Đằng Thanh Sơn nhìn bóng tối chung quanh: "Cửu Châu đại địa. Cao thủ vô số. Hôm nay ta sát Mạnh Điền. Thiên hạ sợ rằng cũng sẽ biết đến tên ta!"

Đêm tối. Bên ngoài khách điểm rác nát. Nhóm người Hắc Giáp Quân, Chu Sùng Thạch đang chờ đợi.

"Thanh Sơn như thế nào còn chưa quay về." Thanh Hồ lo lắng.

Bên cạnh Chu Sùng Thạch cười nói: "Đừng lo lắng. Thanh Sơn huynh đệ hẳn có thể làm Mạnh Điền bị thương nặng. Nếu không giết được Mạnh Điền. Thì cũng không gặp nguy hiểm gì." Tuy nói như vậy. Nhưng tất cả mọi người đều biết. Một cao thủ Địa Bảng. Một khi liều chết. Vẫn là rất đáng sợ.

Đúng lúc này. Tiếng bước chân vang lên.

Từ trong bóng tối. Đằng Thanh Sơn đi đến.

"Thanh Sơn!" Thanh Hồ nhận tình sáng lên. Mừng rỡ. Là người thứ nhất chạy đến.

"Thanh Sơn huynh đệ. Thế nào?" Chu Sùng Thạch cũng chạy ra đón. Đằng Thanh Sơn cười, Huyết Nguyệt đao cầm trong tay nói: "Từ hôm nay trở đi. Không còn Mạnh Điền nữa."

Mọi người ở đây trong lòng tuy đã chuẩn bị. Nhưng vẫn cả kinh.

Địa Bảng cao thủ. Và giết chết Địa Bảng cao thủ. Đó là hai khái niệm.

"Thanh Sơn. Người giết Mạnh Điền. Vậy người cũng là Địa Bảng cao thủ a. Tin rằng tên Địa Bảng. Sẽ có tên của người!" Chu Sùng Thạch khen. Bên cạnh Đỗ Hồng cũng kinh hỉ nói: "Đô thống đại nhân. Người hiện tại tuổi còn trẻ. Có thể có tên trong Địa Bảng. Cũng có thể liệt danh Tiềm Long Bảng a. Đồng thời có tên trong hai bảng. Vậy. Ha ha... Người chính là người Quy Nguyên tông chúng ta đệ nhất a."

Mọi người hưng phấn dị thường.

Tất cả mọi người biết. Địa Bảng sắp xếp. Trong đó có một quy củ thép - phàm là ai trong khi đơn đả độc đấu giết chết cao thủ trong Địa Bảng. Hoặc là cao thủ Địa Bảng trực tiếp nhận thua. Vậy. Người chiến thắng sẽ trực tiếp thay thế vị trí cao thủ Địa Bảng kia. Đây là biện pháp nhanh nhất! Nếu như chỉ đả thương. Đó chưa đủ để thay thế vị trí.

Nói cách khác. Đằng Thanh Sơn sẽ trực tiếp có tên trong Địa Bảng vị trí thứ sáu mươi mốt!

"Địa Bảng vị trí thứ sáu mươi mốt!" Đám người tán thưởng.

Tại trên toàn Cửu Châu đại địa. Mỗi ngày có rất nhiều người đi khiêu chiến Địa Bảng cao thủ. Nhưng Địa Bảng cao thủ rất ít ra tay. Cho dù ra tay. Phần lớn là chiến thắng. Rất nhiều người trong khi khiêu chiến bị giết chết. Nhưng vẫn có rất nhiều người đi khiêu chiến. Vì danh lưu truyền thiên hạ!

Đằng Thanh Sơn giết Mạnh Điền. Hẳn làm thi thể Mạnh Điền nổ tung. Trực tiếp trở thành vị cao thủ Địa Bảng thứ sáu mươi mốt.

Từ nay về sau. Đằng Thanh Sơn. Hẳn không phải là võ giả bình thường. Người muốn đơn đả độc đấu với hắn. Đều có rất nhiều. Rất nhiều người muốn đánh bại Đằng Thanh Sơn.

"Tôi càng nhiều càng tốt. Tốt nhất. Nhất là cường giả chân chính." Đằng Thanh Sơn rất là mong chờ.

Cao thủ rất tịch mịch. Nếu có thể cùng cao thủ đối chiến. Cao thủ lại cảm thấy rất vui vẻ.

"Chu huynh. Chúng ta tổn thất thế nào?" Đằng Thanh Sơn hỏi Chu Sùng Thạch. Chu Sùng Thạch trên mặt hiện lên vẻ bi ai: "Dưới trướng ta có tám mươi hộ vệ. Chết ba mươi sáu người. Trọng thương mười tám người. Những khác. Phần lớn bị thương nhẹ. Nói cách khác. Sau trận chiến vừa rồi. Chỉ còn lại có hai mươi sáu người."

Đằng Thanh Sơn đẩy lòng một trận thổ dài.

Chết hơn một nửa. Đúng là thảm a.

”Lão Đỗ.” Đàng Thanh Sơn nhìn về phía Đỗ Hồng.

Đỗ Hồng sắc mặt nghiêm túc: ”Đô thống. Chúng ta chết hai huynh đệ. Còn một người bị thương nặng. Hãn vận khí còn tốt. Một kiếm xuyên qua giáp đâm vào phần eo cũng chưa giết được hãn! Mà những người khác đều hoàn hảo.” Quân sĩ Hắc Giáp Quân bởi vì đều mặc trọng giáp. Không trúng chiêu thì thôi. Một khi trúng chiêu. Bình thường hãn phải chết.

Hai người chết. Một người trọng thương. Là kết cục của Hắc Giáp Quân.

”Đối phương đâu?” Đàng Thanh Sơn dò hỏi.

”Đối phương chết tám mươi mấy người. Còn mười mấy người thấy tình thế không ổn. Chạy thoát.” Đỗ Hồng nói.

Chu Sùng Thạch vỗ vỗ bả vai Đàng Thanh Sơn: ”Thanh Sơn huynh đệ. Đừng để ý. May mắn còn có người. Người nhắc nhở sớm. Chúng ta trúng độc đều rất nhẹ. Nội kinh đều có thể bức ra. Nếu chậm một chút... Hoặc nói. Người không ngăn trở Mạnh Điền. Cả nhóm lần này thật sự xong rồi. Không biết là ai. Có thể phái ra cao thủ Mạnh Điền cấp bậc cỡ này. Bất quá cũng là chuyện tốt. Để Thanh Sơn huynh đệ giết chết Mạnh Điền. Có thể liệt danh Địa Bảng.”

”Các vị. Không còn sớm. Hãy nhanh xử lý thi thể huynh đệ. Sau đó nghỉ ngơi sớm. Chờ sáng mai rời đi.” Chu Sùng Thạch nói.

Mọi người nhất thời đều hướng hậu viện đi tới. Chuẩn bị xử lý các thi thể.

”Thanh Sơn. Người thật lợi hại a.” Thanh Hổ, Đàng Thanh Sơn sóng vai đi cùng với nhau. Hưng phấn nói. ”Đằng thị tông tộc chúng ta. Cũng xuất hiện một người. Có thể đồng thời danh liệt Địa Bảng và Tiềm Long Bảng. Ông nội bọn họ biết được. Chỉ sợ tưởng rằng đang nằm mơ a.”

94. Chương 47: Chuyện Lạ Ngoài Biên Cảnh

Lúc này trong Phong Lưu lâu, ở sâu bên trong hậu viện, trong lầu các của Lục Y, cô nương nổi danh nhất tại đây nghe văng vẳng có tiếng đàn.

Tiếng đàn uyển chuyển dịu dàng, khi thì nhẹ nhàng thanh thoát, khi thì từ tốn nhu hòa, tiếng đàn như đang thấm vào lòng người. Có thể tấu lên một khúc như vậy, cảm nghệ của người gảy đàn đã tới một ý cảnh cao siêu rồi.

Lục Y, không thể nói là nàng xinh đẹp, tạm có thể coi là thanh tú, nhưng tiếng đàn của nàng đã giúp nàng ngồi được vào vị trí cao nhất của Phong Lưu Lầu này.

Trên lầu. Ngoại trừ Lục Y đang gảy đàn, còn có một bạch y thanh niên tuấn tú. Bạch y thanh niên này đang nhắm mắt lại, cẩn thận thưởng thức tiếng đàn.

Bỗng nhiên.

Trên thang lầu truyền đến tiếng bước chân.

”Lục y, người tạm thời lui ra sau đi.” thanh niên tuấn tú nhẹ giọng phân phó.

”Vâng.” Lục Y vô cùng nhu thuận lui ra.

Bạch y thanh niên có chút dự cảm không hay. Khi mà hãn nghe Lục Y đàn, không một ai được phép tới làm phiền, trừ phi phát sinh đại sự. mà trong giai đoạn hiện nay thì có đại sự gì chứ? ”Chuyện làm ăn của ta tại Lan Trạch hồ? Hay là cướp hàng hóa của Cửu ca?” Thanh niên tuấn tú suy nghĩ một chút rồi đứng lên.

”Lão gia.” Một lão nhân đi vào, cúi người.

"Gi?" Bạch y thanh niên liếc qua.

"Mạnh lão đã chết. Là bị Đô thống Hắc Giáp Quân Đàng Thanh Sơn giết chết. Mà một trăm sát thủ chỉ còn mười ba tên còn sống." Lão nhân cất lời.

Gã thanh niên tuần tú sắc mặt hơi đổi. Lập tức lạnh nhạt phân phó nói: "Tốt lắm. Người cứ lui ra trước đi."

"Vâng." Lão nhân cúi người thối lui.

Trên lầu chỉ còn lại duy nhất thanh niên trầm ngâm suy nghĩ Hắc vuốt vuốt chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay cái, nhưng ánh mắt nhìn xa xăm không rõ mục tiêu, rõ ràng là đang nghĩ đến sự tình vừa xảy ra.

"Cửu ca à Cửu ca. Vận khí của người quả thật là hiếm có, lại có thể có được Đàng Thanh Sơn cao thủ như vậy bảo hộ. Quy Nguyên tông có một cao thủ thiên tài như vậy, lại còn có Gia Cát thúc thúc dạy dỗ. Quy Nguyên tông tương lai về sau phỏng chừng càng lúc càng mạnh! Mạnh lão hử... chết đi cũng có chút đáng tiếc. Bất quá đao pháp của hử ta đã học hết toàn bộ. Đã chết thì cũng chết rồi." Thanh niên tuần tú bỗng nhiên mở miệng nói. "Lục Y, gây cho ta nghe một bản."

Rất nhanh chóng Lục Y bước dọc theo thang lầu đi lên.

"Công tử, người muốn nghe bài gì?" Lục y mở miệng nói.

"Thập diện mai phục!" Thanh niên tuần tú cười nhẹ nói.

Lục Y đẩy lòng run lên. Nhưng vẫn sửa soạn gảy đàn.

Bạch y thanh niên nhếch mép cười: "Cửu ca à Cửu ca, người lòng dạ thâm sâu. Cha cho chúng ta mười năm thời gian, người quá nửa thời gian đều ở ngoài hải ngoại. Dích thật là có nghị lực lớn! Người có biết "Ma đao không chém lầm tài công", nhưng cũng phải nhớ rõ đạo lý "Cây cao chịu gió lớn" chứ. Người ở ngoài hải ngoại chịu khổ vài năm. Cứ tưởng rằng đại ca bọn họ đã quên người rồi hay sao chứ? Có nhiều huynh đệ vẫn ngấm liền thủ chống lại người. Không biết là người còn có thể cười đến phút cuối cùng không?"

Đàng Thanh Sơn giết chết Mạnh Điền. Đối với thanh niên tuần tú mà nói. Căn bản không tính là một vấn đề. Bởi vì hử là một thương nhân!

Một Hậu thiên cao thủ. Cho dù có thể bài danh Địa Bảng, rốt cuộc cũng vẫn chỉ là Hậu thiên cao thủ. Song quyền nan địch tứ thủ. Một khi gặp phải cảnh vây công hàng trăm hàng ngàn người trùng trùng vây xung quanh, thân mình tên thùng lỗ chỗ thì cũng vô kế khả thi thôi.

Về phần thương nhân còn luyện võ. Đối với bọn họ mà nói, chính là tự bảo vệ mình mà thôi.

Chu Đồng từng nói qua. Không thể đem tất cả trứng đặt ở một ổ. Có mười hộ vệ, cũng không có thể đem an toàn của bản thân hoàn toàn ký thác vào cao thủ hộ vệ. Chính mình cũng cần phải có năng lực tự bảo vệ mình.

Chi nha! Chi nha!

Xe vận tải vẫn lăn bánh đều, từng dậm từng dậm tiến lên trên quan đạo. Quân sĩ Hắc Giáp Quân trên trán ai cũng mồ hôi chảy thành dòng.

Trời cao à!

Thời gian này đang là mùa hè, lại còn vào tháng sáu, còn là buổi chiều nữa chứ, nóng muốn chết luôn.

Mà quân sĩ Hắc Giáp Quân hiện tại không ai còn muốn mặc trọng giáp dày cộp này nữa, bên trong thật giống như hỏa lò. Mà đây lại là trọng giáp màu đen nữa chứ, chui vào trong đó đơn giản là giết người. Nhưng Hắc Giáp quân kỷ luật nghiêm minh, cũng không đem áo giáp cởi bỏ ra. May mắn quân sĩ Hắc Giáp Quân thể chất đều vô cùng tốt, còn có nội kình, mới có thể chống đỡ được.

Người bình thường làm sao dám mặc cái bộ trọng giáp tra tấn đó vào cái thời điểm như thế này, việc đó không khác gì tự sát a, nhiệt độ này có thể nướng chín người ta được.

"Nóng không thể chịu nổi!" Thanh Hồ lau ót. Mồ hôi chảy ròng ròng. "Thanh Sơn, người như thế nào ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có vậy?"

"Thanh Hồ, người cũng muốn so sánh với đô thống à?" Đỗ Hồng đi bên cạnh cười nói.

Đặng Thanh Sơn đích xác không sợ nóng. Bất kể mùa đông hay mùa hè, hắn chưa từng bị ảnh hưởng. Ngay cả Bích Hàn Đàm kia nhiệt độ thấp đáng sợ như vậy. Đặng Thanh Sơn vẫn còn có thể chịu được. Cũng giống như vậy, nhiệt độ cao như vậy mà Đặng Thanh Sơn mặc huyền thiết nội giáp, lại thêm trang phục màu đen truyền thống của Hắc Giáp quân vậy mà một giọt mồ hôi cũng không ra.

Thân thể rèn luyện trình độ thể chất của hắn bây giờ, có ném hắn lên lò lửa nung cũng không có chuyện gì xảy ra. Cực lạnh. Đặng Thanh Sơn có thể chịu đựng từ âm vài chục đến hơn trăm độ.

Cực nóng. Đặng Thanh Sơn đồng dạng cũng có thể chịu được vài trăm độ.

Trừ phi ngọn lửa nhiệt độ cực cao, Đặng Thanh Sơn mới có thể chịu không nổi.

"Chu huynh, nóng như vậy huynh vào thùng xe nghỉ tạm một chút đi?" Đặng Thanh Sơn cười nói.

Chu Sùng Thạch cười lắc đầu: "Nóng thế này đã là cái gì? Tại Hải ngoại có một số hòn đảo nhỏ còn nóng hơn thế này nhiều, mà ta còn có thể ở được, không sao đâu huynh đừng lo. Mấy ngày hôm nay thật vất vả cho mấy huynh đệ, tối nay là chúng ta đã ra khỏi địa giới Từ Dương quận, sang đến Sở quận rồi. Tối ngày mai là có thể đến nơi."

Sau khi rời khỏi Tam Thanh khách điểm, đoàn xe không còn gặp bất kì trở ngại nào nữa. Thuận buồm xuôi gió đi thẳng một mạch.

"Đến lúc đó. Thanh Sơn huynh đệ có thể thoải mái nghỉ ngơi rồi. Lần này, thật là làm phiền các huynh đệ a." Chu Sùng Thạch trong lòng tràn đầy cảm kích.

"Ha ha... Nếu muốn tạ ơn, chờ tới nơi rồi hãy nói. Các huynh đệ mệt mỏi nhiều rồi, nghỉ ngơi thoải mái vài đêm đi, hiện tại muốn ngủ cũng không dám ngủ nữa." Đặng Thanh Sơn cười nói. Hiện tại mọi người tâm tình đều rất thoải mái. Khoảng cách tới nơi đã rất gần.

Thời gian chậm chậm trôi, mặt trời dần dần ngã về tây, sắc trời chậm chậm tối lại. Đặng Thanh Sơn cùng mọi người đã tới được biên giới của Từ Dương quận.

Đi thêm vài dặm nữa, cuối cùng mọi người cùng ra khỏi Từ Dương quận, tiến vào Sở quận.

Đặng Thanh Sơn bỗng nhiên nhướng mày, nhìn về phía một cái thôn trang cách đó không xa. Bởi vì nơi đó truyền đến từng đợt tiếng khóc lóc. Hơn nữa, người khóc còn rất nhiều.

Rất nhanh. Chu Sùng Thạch cũng nghe thấy.

"Phía trước có chuyện gì vậy?" Chu Sùng Thạch kinh ngạc hỏi.

"Người khóc rất nhiều, ngay cả trong nhà có người chết cũng không có nhiều người khóc lóc như vậy." Đặng Thanh Sơn cũng có chút kinh ngạc cùng nghi hoặc. Bất quá tuy rằng nghi hoặc thì nghi hoặc, mọi người vẫn đi không có gì ảnh hưởng tới. đi tới không được nửa canh giờ. Đặng Thanh Sơn và mọi người đi tới một cái khách sạn ở vùng biên cảnh.

Vân Lai khách sạn! Bốn chữ to lớn rõ ràng sắc nét thêu trên lá cờ hiệu trước cửa khách điểm.

"Các vị khách quan. Xin mời!" Ngay lập tức chạy đến hai gã tiểu nhị nghênh đón. Ngay cả chuông quây cũng chạy ra, rất nhiệt tình

Quy củ lâu năm.

Hộ vệ đi đến hậu viện ăn cơm đồng thời coi sóc hàng hóa

Quân sĩ Hắc Giáp Quân dùng cơm trong đại sảnh lầu một. Hôm nay còn sớm. Mọi người cũng không gấp. Có thể từ từ thưởng thức.

"Tiểu nhị. Ta hỏi người chuyện này?" Đặng Thanh Sơn cười hỏi.

"Dạ! xin đại nhân cứ hỏi." Tiểu nhị sớm đã bị trang phục Hắc Giáp Quân hù dọa, tự nhiên rất nghe lời.

"Chúng ta vừa rồi đi trên đường, có thấy qua một sơn trang, không biết trong đó xảy ra chuyện đại sự gì vậy, khóc lóc rất thê thảm?" Đổng Thanh Sơn dò hỏi. Nhất thời chung quanh quân sĩ Hắc Giáp Quân cũng nhìn tiểu nhị, muốn biết đáp án.

Điểm tiểu nhị vừa nghe, bắt đầu dĩ cười nói: "Khách quan, ngài nói đó chính là Kim Gia trang, một tháng trước đây, cứ mỗi ngày gia trang này lại bị mất tích một người, không có bất cứ manh mối gì, sống không thấy người, chết không thấy xác, quỷ dị vô cùng."

"Có chuyện như vậy à?" Đổng Thanh Sơn bọn họ đều cẩn thận lắng nghe.

"Đại khái khoảng nửa tháng, mỗi ngày một người! Có người đoán là sói trên Hỏa Diệm sơn xuống ăn thịt người, nhưng vậy còn khá, sói tha người thì phải có vết máu chứ. Mà người chết tít ra cũng phải có tiếng la chứ. Đổng này không ai thấy, cũng không ai nghe được chút gì. Người bỗng dưng cứ thế biến mất. Mọi người trong Kim gia trang đương nhiên là sợ hãi rồi, mà chết người chính là, cách đây nửa tháng, mỗi ngày mất tích thêm một người nữa, tổng cộng là hai người một ngày."

Đổng Thanh Sơn nghe cả kinh.

Người biến mất không một chút tung tích, điều này không hợp với lẽ thường, có bí ẩn gì ở đây?.

"Cứ như vậy, không ai biết nguyên nhân, người sống cứ thế biến mất không có tung tích. Mà đêm qua, Kim gia trang bị mất tích ba người!" Điểm tiểu nhị thở dài nói." Ba người a. Cứ như vậy biến mất! Một thời gian nữa, có khi Kim gia trang cũng chẳng còn?"

Đổng Thanh Sơn bọn họ nghe xong ai cũng đều thấy kinh hãi.

Người tự nhiên biến mất?

Tháng trước mỗi ngày một người, sau đến nửa tháng sau mỗi ngày hai người, vừa tối hôm qua số lượng lại tăng thêm một người nữa!

"Nghe nói Kim gia trang tộc nhân còn đang thương lượng, có vẻ như muốn chuyển đi nơi khác." Điểm tiểu nhị lắc đầu nói. "Tuy rằng gia trang đã ở cái mảnh đất này mấy trăm năm, mộ phần tổ tiên cũng ở đây cả, cũng không có ai muốn rời đi. Nhưng cuộc sống như vậy làm cho con người ta sợ hãi, có vẻ mấy ngày tới Kim gia trang sẽ đi khỏi nơi này."

Đổng Thanh Sơn rất rõ ràng, một cái đại thôn trang. Phải rời khỏi nơi mình sinh sống là gian nan cỡ nào

Bởi vì, một khi di chuyển, tộc nhân ăn uống ra sao, sinh hoạt thế nào, nơi nào có ruộng tốt, quả thật rất khó.

Nếu trong tay có tiền bạc, vậy thì còn đỡ, nhưng tộc nhân rời đất vườn ra vậy sinh sống bằng gì. Quá trình di chuyển là một quá trình đại bi thảm.

"Thực lòng mà nói, chúng tiểu nhân cũng có chút sợ hãi chứ, nhưng mà khách điểm chưa mất một người nào, nên cũng có phần yên tâm, nếu một ngày kia chúng tiểu nhân cũng giống như bọn họ, có lẽ cũng phải rời nơi này mà đi thôi." Tiểu nhị lắc lắc đầu, rời đi.

Đổng Thanh Sơn cùng mọi người nghị luận một lúc, cũng chỉ có thể thở dài.

Không cần biết là cao thủ giết người, hay là lang sói ăn thịt người, đều không có khả năng không một tiếng động, thậm chí một vết máu cũng không có, thật là kì bí.

Đoàn xe còn phải tiếp tục đi, Đổng Thanh Sơn cùng mọi người cũng chỉ có thể cảm thán một phen thôi. Sáng hôm sau, mọi người lại tiếp tục lên đường. Trên địa giới Sở quận, mọi người thật sự có thể lơ lửng rất nhiều. Tối chạng vạng tối, mọi người tới đại môn sơn trại của Hồng Thạch bang, đệ nhất môn phái tại Hòe thành.

Tầng tầng lớp lớp mã tặc theo sau ba vị đương gia đi tới.

"Chu huynh. Mục đích của chúng ta chính là chỗ này?" Đổng Thanh Sơn có chút kinh ngạc. Chu Sùng Thạch cũng cười cười thần bí.

"Đại ca!" Vị Đại đương gia kia vừa nhìn thấy Chu Sùng Thạch. Ánh mắt đỏ lên. "Mấy năm không gặp, đại ca đã đen đi nhiều!" Hai vị đương gia còn lại đều cúi người: "Lão gia!"

Đặng Thanh Sơn thấy thế, lập tức hiểu được.

Bang phái này cũng là nhân mã của Chu Sùng Thạch. Nguyên lai Chu Sùng Thạch một mình xông xáo ở hải ngoại, đồng thời ngầm bố trí tâm phúc kiến lập xây dựng lên bang phái mã tặc này. Chu Sùng Thạch cùng với vị kia Đại đương gia ôm nhau một cái. Kích động phi thường.

"Thanh Sơn. Đây là anh em kết nghĩa của ta Lưu Hồ! Nhị đệ. Vị này chính là Quy Nguyên tông Đô thống Hắc Giáp Quân Đặng Thanh Sơn! Là cao thủ danh bài Địa Bảng. vừa rồi, nếu không phải có Thanh Sơn Huynh đệ đây thì công sức bao năm nay ở hải ngoại của đại ca đã đổ sông đổ biển hết cả." Chu Sùng Thạch giới thiệu.

Lưu Hồ biết rõ chuyến hàng này đối với đại ca mình quan trọng như thế nào. Đây không chỉ thể hiện công lao cực khổ của Chu Sùng Thạch mấy năm ở hải ngoại mà còn đại biểu vị trí gia chủ trong tương lai có nắm được vào tay hay không.

"Thanh Sơn huynh đệ!" vị Đại đương gia Lưu Hồ chấp tay nói "Huynh bảo hộ hàng hóa của đại ca ta, đại ân này cả đời Lưu hồ sẽ không quên, sau này có bất cứ việc gì, chỉ cần huynh phân phó, Lưu Hồ ta tuyệt đối sẽ nghe theo."

CHƯƠNG 48: Hai đại mật điển

Tại Hồng Thạch Bang, bốn người Đặng Thanh Sơn được tiếp đãi rất nồng nhiệt.

Vào buổi tối, mọi người thoải mái ăn một bữa, Sùng Thạch đã đến được nơi cần đến hiển nhiên là cực kì vui vẻ, uống đến say túy lúy mới tách ra khỏi bốn người Đặng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn huynh đệ, đệ nán ở lại đây với ta vài ngày!" Chu Sùng Thạch cả người đầy mùi rượu, đi trên đường có chút lắc lư, ôm bả vai Đặng Thanh Sơn nhiệt tình nói. "Ta cũng biết Hắc Giáp Quân bình thường không có việc gì, đệ cũng đừng sốt ruột, coi như trên đường bị chậm trễ vài ngày! À, đúng rồi, mỗi chỗ huynh đệ của đệ có một cô nương trẻ trung xinh đẹp, ở chỗ đệ ta đặc biệt an bài hai cô nương song sinh, buổi tối hôm nay phải nhiệt tình vui vẻ, ha ha ha..."

Chu Sùng Thạch nói xong liền cười sau đó thuộc hạ đến đỡ hấn lắc lư rời đi.

"Nữ nhân?"

Đặng Thanh Sơn lắc đầu hướng chỗ ở của mình đi tới.

Binh Lính Hắc Giáp Quân có hưởng thụ những cô gái kia hay không thì hấn không rõ ràng lắm. Nhưng không thể nghi ngờ khi màn đêm buông xuống Đặng Thanh Sơn lại luyện Hình ý Tam Thể Thức, không những thế hấn còn khoan chân ngồi ở đỉnh viện một đêm, không đụng chạm đến hai cô gái kia lấy một lần.

Một gian nhà trong gian nhà chính, Chu Sùng Thạch ngồi trên chủ vị cảm giác men say đã tán đi không ít.

"Lão gia!"

Tại trung ương gian nhà chính, hai gã hấn tử cao lớn khom người chào.

Trên mặt Chu Sùng Thạch hiện ra vẻ tươi cười "Vất vả cho hai người các người. Dọc theo đường đi hàng hóa không bị tổn thất chứ?"

"May mắn không làm nhục mệnh" trong đó một người âm thanh hữu lực vang lên "Bọn thuộc hạ tụ tập cùng một chỗ với những thương nhân khác, hình thành một đại thương đội, hộ vệ gần ngàn người, dọc theo đường đi mặc dù có chút vất vả, tuy nhiên hàng hóa của chúng ta cũng không bị mất, bốn thùng hàng hóa đều đến địa điểm an toàn"

Thương nhân đi xa bình thường cùng tụ tập với rất nhiều thương nhân khác một chỗ, nhiều thương nhân như vậy hình thành một đoàn thể, mọi người có thể mời rất nhiều hộ vệ như vậy sẽ an toàn hơn.

"Uhm" Chu Sùng Thạch gật gù đầu "Tốt lắm, cũng không còn sớm nữa, hai người các người lui về nghỉ ngơi trước đi"

"Dạ, lão gia" Hai người khom người lui ra.

Chu Sùng Thạch nâng chén trà bên cạnh lên, nhấp hai ngụm trong mắt thần quang nội liễm xen lẫn một chút men say. "Cha nói rất đúng, không thể đem trứng đặt chung trong một cái rổ, nếu lần này không có Thanh Sơn huynh đệ, hàng hóa của ta sợ rằng không thể bảo toàn. Thực lực của ta còn chưa đủ để đối phó với tên Mạnh Điền kia, nếu số lượng hàng hóa này bị cướp đoạt, chỉ còn lại hàng hóa của huynh đệ Phạm Thị"

Vất vả mấy năm tại Hải Ngoại tích lũy số hàng hóa đó, Chu Sùng Thạch chia làm hai nhóm, trong đó huynh đệ Phạm Thị đóng giả làm thương nhân giao du bốn phương mang theo bốn rương hàng hóa chạy tới Sở Quận.

Cho dù mười xe hàng hóa này bị cướp đoạt hẳn vẫn còn bốn rương hàng hóa. Chu Sùng Thạch nghĩ cho dù chỉ có bốn rương hàng hóa hẳn vẫn có hai thành nắm chắc trở thành gia chủ.

"Thanh Sơn huynh đệ còn rất trẻ, ta tự hỏi ta cũng chăm chỉ cùng duyên kì ngộ, tuổi trẻ mạnh so với ta không nhiều lắm nhưng Thanh Sơn huynh đệ..." Chu Sùng Thạch tại Hải ngoại cực khổ mấy năm, cũng từng trải qua sinh tử, cũng có kì ngộ. Hẳn đến bây giờ vẫn chưa từng buông lỏng tôi luyện võ đạo.

Cứ tưởng rằng thực lực của mình cũng đủ mạnh, ai có thể nghĩ Đằng Thanh Sơn có thể giết chết Mạnh Điền.

Chu Sùng Thạch tuy rất tự tin nhưng cũng không cho rằng mình có thể đánh lại Mạnh Điền.

"Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!" Chu Sùng Thạch cảm thán nói "Cha nói rất đúng " Bất kể khi nào, chỉ cần không để ý sẽ tới gần thất bại" Mới từ Hải ngoại trở về trong lòng đang hào hùng, bị thực lực của Đằng Thanh Sơn đã kích thật mạnh. Chu Sùng Thạch lại càng thấm thía những lời nói bình thường của phụ thân bao gồm rất nhiều hàm nghĩa.

Đêm!

Một con bồ câu đưa tin rơi xuống Quy Nguyên tông trong Giang Ninh Quận thành.

Bồ câu đưa tin trên toàn cầu rất phổ biến, đương nhiên một vài tông phái hoặc một vài đại phú thương, đại gia tộc mới có tư cách huấn luyện bồ câu đưa tin, hơn nữa là các nơi tình báo.

Đường quanh co, ví dụ như bọn Đằng Thanh Sơn chạy từ Giang Ninh quận thành chạy tới Sở Quận gần hai ngàn dặm đường, trên thực tế hai ngàn dặm là đi đường vòng vèo mà khoảng cách thẳng tắp (đường chim bay) lại ngắn hơn rất nhiều.

Những con chim bồ câu đưa tin này khi bay cần bản không cần gắn ống sáo dưới chân vì có Trường Giang, Hoàng Hà và núi non ngăn trở. Hơn nữa trên toàn cầu đại địa, bồ câu đưa tin được thiên địa linh khí dưỡng dục nên chúng phi hành cực nhanh, một vài bồ câu đưa tin tuyệt đỉnh có thể một ngày bay xuyên qua một châu. Mà ví dụ như Hắc Yểm Mã trong tam đại Long Mã có thể một ngày đi năm ngàn dặm, chính là bởi vì đường đi quanh co nên muốn xuyên qua toàn bộ Dương Châu cũng cần phải mất một ngày.

Quy Nguyên tông...

Ngoài cửa phòng của Gia Cát Nguyên Hồng có một trung niên mặc áo bào tro đang vội vàng chạy đến. Giờ phút này trong phòng không có một chút ánh sáng, tất cả chỉ toàn màu đen, nhưng áo bào tro nam tử lại biết, trong một thoáng đại bộ phận ban đêm tông chủ đều ở lại trong thư phòng, trước kia tông chủ chuyên chúc ở luyện võ trường giờ cũng ít đi.

"Cốc, cốc, cốc"

"Vào đi!"

Cót két một tiếng, cửa phòng liền được đẩy ra, Gia Cát Nguyên Hồng giờ đã đứng dậy châm ngọn nến.

"Tông chủ, Dương Quận bên kia có mật tín khẩn cấp" Áo bào tro nam tử liền đưa bức thư mật đã được cuộn tròn. Gia Cát Nguyên Hồng nhướng mày một cái, có thể gọi là thư tín khẩn cấp cũng không bình thường. Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày tiếp nhận, mở tờ giấy ra. Đọc xong lão liền nở nụ cười "Ha ha... thật sự là kinh hỉ (chuyện vui mừng kinh ngạc), Thanh Dương sư đệ nhìn xem."

"Kinh hỉ?" Áo bào tro trung niên rùng mình, có chút nghi hoặc liền nhận lấy.

"Quân sĩ Hắc Giáp Quân của chúng ta chết đi hai người, trọng thương một người, Đẳng Thanh Sơn giết chết Mạnh Điền" Áo bào tro nam tử khiếp sợ nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng

"Tông chủ, điều này sao có thể?"

"Thanh Dương sư đệ, tin tức này chính là nói Thanh Sơn đánh trọng thương Mạnh Điền, sau đó một đường đuổi giết cuối cùng mang theo Huyết Nguyệt đao trở về, vì thế có giết Mạnh Điền hay không thì không ai chứng kiến" Gia Cát Nguyên Hồng đậm cười nói "Không ai chứng kiến có nghĩa việc này nói không rõ"

Áo bào tro nam tử liền vội vàng nói "Nhưng tên Mạnh Điền kia là Địa Bạng cao thủ đó, hẳn như thế nào bị Thanh Sơn đánh bại? Lại còn bị đoạt binh khí, binh khí bị đoạt thì mười phần đã bị giết chết"

Bất luận Mạnh Điền có chết thật hay không, nhưng binh khí bị đoạt đây là sự thật.

Đối với một người siêu cấp cao thủ thì binh khí bị đoạt chính là hoàn toàn thất bại.

"Từ Dương Quận bên kia cũng đang đồn đãi âm lên Đẳng Thanh Sơn đánh trọng thương Mạnh Điền, khiến Mạnh Điền phải chặt một cánh tay, một đường đuổi giết, cũng không có ai nói giết chết Mạnh Điền" Gia Cát Nguyên Hồng nói.

"Uhm" Áo bào tro nam tử gật đầu

Kì thật tin tức này chính do hai mươi mấy hán tử truyền ra lúc Đẳng Thanh Sơn đánh trọng thương Mạnh Điền. Thạch Khách điểm trải qua một hồi chém giết khiến hai mươi mấy người kia rất nhanh rời đi và đương nhiên là tứ phương luận đàm.

Tin này truyền rất nhanh và đương nhiên cũng lọt vào tai tình báo của Quy Nguyên tông.

"Ha ha, Thanh Sơn hẳn nhất định có thể danh liệt Tiềm Long bạng" Gia Cát Nguyên Hồng sáng khoái cười nói "Về phần có thể lọt vào Địa Bạng hay không còn khó nói. Bởi vì muốn liệt danh Địa Bạng, Vạn Tường Môn xét duyệt vô cùng hà khắc, Đẳng Thanh Sơn có đoạt được binh khí của đối phương hay không cũng khó nói vì không có ai làm chứng, chứng kiến"

Trung niên kia gật đầu.

Danh liệt Địa Bạng đích xác rất khó, nhìn những cao thủ trong Địa Bạng, có ai là không có một loạt chiến tích rung động lòng người?

Phương pháp nhanh nhất danh liệt Địa Bạng đó chính là giết chết đối phương, đương nhiên việc này phải có người chứng kiến, nếu không ai biết có phải người giết hay không? Thứ hai, đánh cho đối phương chính thức nhận thua và đương nhiên cũng có người chứng kiến.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói "Mặc kệ như thế nào Quy Nguyên tông ta cuối cùng cũng có một hậu bối đệ tử có thể danh liệt Tiềm Long bạng, sẽ không còn ai nói đệ tử Quy Nguyên tông ta hậu bối vô năng nữa"

Thế hệ trẻ của Quy Nguyên tông cao thủ không ít. Tang Phong và Quan Lục là hai thống lĩnh trẻ tuổi và đám người Gia Cát Vân. Nhưng chính là từ trước đến nay ngoại giới vẫn cho rằng hậu bối đệ tử của Quy Nguyên tông không được. Người ngoài không biết tông phái của người có bao nhiêu thiên tài, họ chỉ nhìn vào Tiềm Long Bạng

"Tông chủ" Áo bào tro trung niên có chút không yên, cũng kích động nói "Đẳng Thanh Sơn lúc này chưa đến hai mươi tuổi đã có thể đánh bại Mạnh Điền thực lực tuyệt đối là Địa Bạng, huynh nói xem Đẳng Thanh Sơn có đạt đến Tiên Thiên chưa?"

"Tiên Thiên?" Gia Cát Nguyên Hồng ánh mắt sáng rực lên

Ý nghĩa của một Tiên Thiên cường giả đối với một tông phái không cần nhiều lời

”Đệ lui trước đi” Gia Cát Nguyên Hồng nói.

”Vâng, tông chủ” Áo bào tro trung niên khom người lui ra. Mà lúc này Gia Cát Nguyên Hồng vung tay lên dập tắt ngọn nến. Trong thư phòng tối đen, Gia Cát Nguyên Hồng lẳng lặng hồi lâu ”Đằng Thanh Sơn thân thể trong sạch, tuyệt đối không thể là quân cờ của tông phái khác, có khi còn không có tông phái. Muốn một thiên tài đệ nhất trong nghìn năm qua như vậy làm quân cờ tuyệt đối phải là Quy Nguyên tông ta. Nếu Đằng Thanh Sơn có thể lấy tốc độ phát triển như vậy tăng lên, hơn mười năm sau Quy Nguyên tông ta dưới sự dẫn dắt của Đằng Thanh Sơn có lẽ có một ngày... một ngày vượt xa Thanh Hồ Đảo, trở thành Dương Châu đệ nhất tông phái. Đằng Thanh Sơn, ta sẽ toàn lực bồi dưỡng người để xem người đạt tới trình độ nào, hi vọng người đừng làm ta thất vọng”

Có đôi khi phải quả quyết!

Tuy rằng cha mẹ Đằng Thanh Sơn không phải là đệ tử của Quy Nguyên tông, không thể tín nhiệm nhưng Đằng Thanh Sơn thân thể cũng coi như trong sạch. Một tuyệt thế thiên tài như vậy không bồi dưỡng thì sẽ bị các tông phái cướp đoạt đi.

Nên quyết đoán, vào từng thời điểm phải quyết đoán.

Trong thâm tâm Gia Cát Nguyên Hồng đã cố ý đem Đằng Thanh Sơn bồi dưỡng để trở thành tông chủ tiếp theo. Tông chủ Quy Nguyên tông không phải cha truyền con nối, mà là tuyển ra đệ tử ưu tú nhất.

Trong quá khứ, Gia Cát Nguyên Hồng đã đem Tang Phong, Quang Lục, Gia Cát Vân đề cử làm tông chủ, ba người này tuy lợi hại nhưng là... so với Đằng Thanh Sơn đánh bại Mạnh Điền còn kém xa.

Quan trọng là Đằng Thanh Sơn mới mười bảy tuổi, mười bảy tuổi đánh bại Địa Bạng cao thủ nghìn năm qua Quy Nguyên tông chưa từng có một người. Thêm nữa là từ trước tới nay Đằng Thanh Sơn tự mình tu luyện, không có chân chính trải qua sự bồi dưỡng của Quy Nguyên tông

”Quy Nguyên Tâm Điển cùng U Nguyệt Thương Điển nên truyền cho hần cái gì đây?” Gia Cát Nguyên Hồng tự hỏi ”Một cái là bảo điển trấn bảo của Quy Nguyên tông ta, Thiên Cấp mật điển, mà một cái là địa cấp mật điển, tuy nhiên cũng là thương pháp ”Uhm” Trong lòng lão đang tự hỏi nên truyền cái nào và như thế nào bồi dưỡng Đằng Thanh Sơn.

CHƯƠNG 49: Hắc sắc quái vật

Sở quận, Hòe thành, trước cửa Hồng Thạch bang.

Giờ đã là buổi chiều, khoảng nửa canh giờ nữa trời sẽ tối.

”Thanh Sơn huynh đệ, người ở lại đây cho ta chiêu đãi vài ngày, người vội vả trở về làm gì?” Chu Sùng Thạch bắt đầu nói: ”Chẳng lẽ huynh đệ ta chỗ này có chỗ nào phục vụ không chu toàn?”

”Chu huynh, người thiết đãi chúng ta rất tốt. Bất quá, Hắc Giáp Quân chúng ta vừa qua giai đoạn tuyển người mới, trong doanh mã có thêm người. Hắc Giáp Quân việc bổ sung, đào thải, huấn luyện quân sĩ có rất nhiều chuyện trọng yếu phải làm. Thật sự không thể nán lại được.” Đằng Thanh Sơn nói.

Chu Sùng Thạch nhìn trời, giờ này cũng không sớm nữa: ”Thanh Sơn, xem ra không bao lâu nữa trời sẽ tối. Chờ sáng mai rồi hãy đi.”

”Thời tiết hôm nay rất tốt cũng không quá nóng, chúng ta chạy một hơi vừa vặn có thể tới được thành kế tiếp.”

Đằng Thanh Sơn vừa cười vừa chấp tay: ”Chu huynh, không nên níu giữ chúng ta. Chờ khi nào người tới Giang Ninh quận thành, huynh đệ chúng ta gặp nhau cũng không muộn.”

”Cũng tốt.” Chu Sùng Thạch cũng chấp tay nói: ”Ta sẽ không níu kéo nữa. Thanh Sơn huynh đệ, đi đường cẩn thận!”

Đằng Thanh Sơn hai mươi người cười chiến mã chạy như bay rời đi. Một đám người Chu Sùng Thạch nhìn theo.

Vó ngựa tung bay, bụi đất mịt mù.

Hai mươi người màu đen tựa ảo ảnh chạy cực nhanh trên quan đạo. Dưới tình huống không bận tâm xe hàng. Hắc Giáp Quân tốc độ chạy cực nhanh. Lúc trước từ Vân Lai khách sạn chạy tới Hồng Thạch Bang hao phí cả một ngày. Nhưng trong lúc về, nhóm người Đằng Thanh Sơn chỉ mất hơn nửa canh giờ.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn nhìn thấy Vân Lai khách sạn ở phía xa xa. Lỡ tai không khỏi động.

"Lúc này. Không ít vũ giả đi tới Đại Kim trang!"

Thính lực Đằng Thanh Sơn so với người bình thường mạnh hơn nhiều: "Đại Kim trang liên tục có người vô duyên vô cớ biến mất. Lúc này lại có vũ giả tới? Chẳng lẽ có người tra được nguyên nhân?" Đằng Thanh Sơn đối với Đại Kim trang đáng thương kia, tâm có chút tò mò.

Dù sao trời cũng đã tối. Sớm nghỉ ngơi một chút. Cũng không trì hoãn hành trình bao nhiêu.

"Dừng!" Đằng Thanh Sơn ra lệnh một tiếng.

"Luật luật..."

Theo Đằng Thanh Sơn ra lệnh một tiếng, vó ngựa dừng lên cao, hai mươi danh kỵ binh đồng thời dừng lại.

Tiểu nhị Vân Lai khách sạn, còn có một vài người qua đường nghỉ tạm như thương nhân, vũ giả gặp phải đội ngũ kỵ binh được huấn luyện tốt thế này đều có chút kinh ngạc. Toàn thân mang trọng giáp đến cả ngựa cũng có, mà tốc độ phi nhanh như vậy, hành động đồng tâm nhất trí. Đội ngũ kỵ binh như vậy không gia tộc bình thường nào có khả năng bồi dưỡng ra được.

"Khách quan, mời vào bên trong." Tiểu nhị nhiệt tình chào đón.

Đem chiến mã gửi chuồng ngựa phía sau, phái ba gã quân sĩ Hắc Giáp Quân trông coi. Những người khác tiến vào đại sảnh khách điểm, mười bảy người chiếm bốn cái bàn.

"Trước đem cho mỗi người một chén trà lạnh!" Đỗ Hồng phân phó tiểu nhị.

"Vâng." Tiểu nhị cao giọng đáp.

Đỗ Hồng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, thấp giọng nói: "Đô thống, hôm nay tuy trời âm u. Nhưng mùa hè thì trời sẽ tối muộn, chúng ta tiếp tục chạy hẩn là có thể tới thành kế tiếp." Đỗ Hồng khó hiểu hỏi, ngay cả đám người Đằng Thanh Sơn bên cạnh cũng một bụng nghi hoặc.

Bất quá Đằng Thanh Sơn có quyền uy tuyệt đối, hẩn nói dừng, mọi người đương nhiên không dám không ngừng.

Đằng Thanh Sơn cười, gọi: "Tiểu nhị."

Tiểu nhị lập tức chạy tới: "Khách quan, có chuyện gì? A, người là khách quan buổi tối hôm trước, cũng là tiểu nhân tiếp đãi ngài a."

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu, dò hỏi: "Hai ngày nay Đại Kim trang đã xảy ra đại sự gì?"

"Di, khách quan tin tức thật linh thông." Tiểu nhị kinh ngạc nói, "Đại Kim trang kia hơn một tháng trước, bắt đầu có tộc nhân vô duyên vô cớ biến mất. Những ngày đầu mỗi ngày biến mất một người. Sau cứ một ngày có thêm hai người biến mất. Từ hai ngày trước một ngày đến ba người biến mất! Khách quan, người có thể đoán được, đó là tại sao không?"

Đằng Thanh Sơn điềm đạm cười nói: "Nói tiếp đi!"

Tiểu nhị đối mặt với nhóm người Đằng Thanh Sơn đáy lòng có chút sợ hãi, không dám thừa nước đục thả câu, nói: "Khách quan, phỏng chừng người khó mà tưởng tượng ra được. Hai ngày nay, sự tình đáng sợ xảy ra tại Đại Kim trang được một vài vũ giả điều tra cuối cùng cũng phát hiện ra nguyên nhân.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt ngưng trọng.

"Bọn họ phát hiện, nguyên có một quái vật ăn thịt người!" Tiểu nhị hạ giọng nói: "Quái vật đó màu đen trong đêm tối khó có thể nhìn thấy được! Có một lần một võ giả cao thủ gặp phải cũng không biết quái vật thuộc loại gì. Chỉ trong chớp mắt một người đã bị quái vật nuốt mất, người đó nhìn cũng không rõ!"

Đằng Thanh Sơn trong lòng cả kinh.

Trong chớp mắt một người đã bị nuốt mất?

"Tiểu nhị, ngươi cũng đừng nói bừa." Bên cạnh Đỗ Hồng quát.

"Ta nào dám." Tiểu nhị liền nói: "Các vị khách quan, các người hẳn không tin a! Việc này ta tận mắt nhìn thấy có một võ giả cao thủ đến nơi này. Tuyệt đối không giả! Tựa như hôm nay, có một vài võ giả tới nơi này đều đi đến Đại Kim trang!"

Tâm có nhiệt huyết, xông xáo thiên hạ, võ giả tiến hành sinh tử ma luyện, có rất nhiều.

Võ giả, thích nhất tham gia những chuyện kì quái.

Biết có hắc sắc quái vật, những người này đương nhiên mừng rỡ đến tra xét.

"Tốt lắm, người lui ra đi." Đằng Thanh Sơn nói, mà giờ này một gã tiểu nhị khác bưng một mâm thức ăn đưa lên.

"Đô thống, tên kia nói người tin không?" Đỗ Hồng, Đằng Thanh Hổ nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

"Tin đồn vô căn cứ là không có khả năng. Có thể truyền thành như vậy, có lẽ thật sự có một quái vật màu đen." Đằng Thanh Sơn nói, giờ phút này hẳn nhớ ở quê nhà trong Đại Duyên Sơn cũng có một con giao long. Trên đời này, ngay cả giao long còn có. Quái vật màu đen trong nháy mắt nuốt trọn một người, cũng không nhất định không tồn tại.

Đỗ Hồng cười nói: "Đô thống, tiểu nhị hẳn chỉ là nghe lời đồn? Trong thiên hạ có rất nhiều lời đồn thổi, hầu hết là không thể tin được."

"Đại Kim trang kia, trong vòng hơn một tháng xảy ra thảm sự đó là sự thật." Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Đỗ Hồng: "Lão Đỗ, ta hỏi ngươi, ngươi có thể cho ta biết Đại Kim trang, vì nguyên nhân gì mà không ngừng có người biến mất. Hơn nữa toàn bộ thôn trang không ai phát hiện!"

Trong nháy mắt một tộc nhân biến mất.

Biến mất một người, hai người, ba người... Số lượng ngày càng lớn. Đại Kim trang đương nhiên kinh hãi vạn phần, thậm chí còn cử ra nhiều tộc nhân gác đêm, nhưng vẫn vô thanh vô tức biến mất.

"Một cái thôn trang, hay ngay cả một nhà, ban đêm nếu có rất nhiều người tuần sát. Vậy mà vẫn vô thanh vô tức mang người đi, sợ rằng cao thủ cũng không làm được." Đằng Thanh Sơn nói: "Tốt lắm, buổi tối hôm nay chúng ta nghỉ tạm nơi này. Các người cứ ở nơi đây, tối nay ta sẽ qua chỗ Đại Kim trang hảo hảo tra xét một lần, nhìn xem rốt cuộc là quái vật màu đen là loại gì"

Khi Đằng Thanh Sơn quyết định, mọi người phải tuân mệnh.

Sắc trời tối đen. Hô!

Đằng Thanh Sơn từ cửa sổ nhảy ra, rất nhanh đi đến chỗ chuồng ngựa. Tại chuồng ngựa có chín tên quân sĩ Hắc Giáp Quân đang bảo vệ. Chiến mã Hắc Giáp Quân cực kì quý trọng. Khi hành tẩu bên ngoài đều có người chuyên môn trông coi.

"Đô thống đại nhân." Chín tên quân sĩ gặp Đằng Thanh Sơn lập tức hành lễ.

"Tốt lắm, lúc này chui khó một chút, khoảng nửa đêm sẽ có nhóm khác đến thay cho các người, đến lúc đó hãy nghỉ ngơi cho tốt." Đằng Thanh Sơn an ủi một tiếng, lưng đeo Luân Hồi thương đi vào trong bóng đêm, tốc độ nhanh dần nhanh dần, bắt đầu chạy như bay đến Đại Kim trang.

Đằng Thanh Sơn không sử dụng Thiên Nhai hành, mà chỉ dựa vào lực lượng cơ thể.

Hô! Hô!

Gió thổi vù vù bên tai, tốc độ Đằng Thanh Sơn so với chiến mã chạy nước đại còn muốn nhanh hơn.

Chỉ một lát sau, Đằng Thanh Sơn đã nhìn thấy ánh lửa trong Đại Kim trang.

"Ai!" Hộ vệ đại môn Đại Kim trang quát lớn.

"Lão huynh, ta là một võ giả chu du thiên hạ, nghe nói Đại Kim trang các người bị quái vật màu đen giết hại. Cho nên liền đến, muốn tìm hiểu cuối cùng là loại quái vật gì?" Đằng Thanh Sơn cười vang nói. Đằng Thanh Sơn biết, hiện giờ Đại Kim trang đang sợ hãi, khi có võ giả đến thăm hẳn hoan nghênh phi thường.

Quả nhiên...

Đại môn mở ra, có người ra chào đón, cầm đầu chính là một gã Bạch Phát Lão Giả.

"Vị đại nhân này." Lão giả vẻ mặt có tia bi ai, "Đại Kim trang chúng ta, gặp phải con quái vật kia, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh cao cường của các vị đại nhân hỗ trợ. Đêm qua, phát hiện đó là một con quái vật màu đen. Hy vọng tối nay, đại nhân cùng những võ giả cao thủ khác, có thể giúp Đại Kim trang chúng ta tiêu trừ tai họa, giết con quái vật kia!"

Trước kia không biết nguyên nhân ai cũng sợ hãi, đến đêm qua cuối cùng cũng phát hiện do quái vật làm ra, lòng người Đại Kim trang coi như có chút ổn định hơn.

Tất cả mọi người chờ đợi, các cao thủ võ giả này, có thể giết quái vật kia hay không.

Dù sao... Không đến thời khắc cuối cuối cùng, mọi người không ai nghĩ đến việc rời đi.

"Yên tâm, lão bá." Đằng Thanh Sơn an ủi một tiếng, đi vào Đại Kim trang.

Đại Kim trang so với Đằng gia trang quê nhà Đằng Thanh Sơn có chút nhỏ hơn, luyện võ trường cũng nhỏ hơn một chút. Bất quá giờ phút này, trong luyện võ trường đã có hơn trăm người.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua: "Nhóm người cùng một chỗ kia hẳn là hảo hán bên trong Đại Kim trang. Còn đám người đứng tản mát kia, nhìn có vẻ kiêu ngạo không hòa hợp cùng mọi người, hẳn đều là võ giả." Võ giả bình thường tâm đề phòng lẫn nhau, làm sao giống tộc nhân Đại Kim trang đoàn kết một chỗ được.

"Không nghĩ tới, lại có cao thủ tới nơi đây a." Một đạo thanh âm vang lên, một gã thanh niên gầy gò mặc áo ngắn chạy tới, "Ta gọi là Đoạn Hầu, huynh đệ người tên gì?" Đoạn Hầu rất nhiệt tình.

"Tần Lang." Đằng Thanh Sơn đáp.

Hiện giờ cái tên Đằng Thanh Sơn, danh khí quá lớn, Từ Dương quận, Sở Quận mọi người đều biết chuyện Đằng Thanh Sơn đánh bại Mạnh Điền. Tạm thời Đằng Thanh Sơn không muốn bị phiền toái, cho nên báo danh giả.

"Tần Lang huynh, có thêm người nữa, hôm nay tổng cộng có hai mươi tám võ giả. Bất quá... " Đoạn Hầu hì hì cười: "Đại đa số thực lực rất bình thường, mấy người kia đều là mấy tên bình thường thôi, cũng không có ai là đối thủ của ta." Đoạn Hầu chỉ sáu gã hán tử nhí hung ác ở phía xa đang tụ tập cùng một chỗ.

"Không thực lực, còn đi tìm quái vật màu đen kia, thật sự là muốn chết. Ngày hôm qua gặp phải quái vật màu đen, chính là một võ giả nhị lưu. Ngay cả võ giả nhị lưu cũng không nhìn thấy quái vật di chuyển như thế nào, tốc độ thật là đáng sợ." Đoạn Hầu cảm thán nói: "Bất quá xem khí độ Tần Lang huynh, tựa như là một cao thủ."

"Nga?" Đằng Thanh Sơn có chút hứng thú cười nói, "Cao thủ từ bề ngoài nhìn ra được ư?"

"Thùng đầy lắc không kêu, thùng rỗng vỗ kêu to!" Đoạn Hầu vui vẻ cười nói: "Nhìn càng đặc ý thì thực lực chỉ bình thường thôi. Bất quá Tần Lang huynh đệ, trong những người chúng ta vẫn có cao thủ lợi hại, người xem vị kia chính là Thiết Y Môn cao thủ "Đào", là đệ tử chân truyền của Thiết Y Môn môn chủ đấy."

95. Chương 48 : Hai Đại Mật Điển

Vào buổi tối, mọi người thoải mái ăn một bữa, Sùng Thạch đã đến được nơi cần đến hiển nhiên là cực kỳ vui vẻ, uống đến say túy lúy mới tách ra khỏi bọn người Đằng Thanh Sơn.

“ Thanh Sơn huynh đệ, đệ nán ở lại đây với ta vài ngày!” Chu Sùng Thạch cả người đầy mùi rượu, đi trên đường có chút lắc lư, ôm bả vai Đằng Thanh Sơn nhiệt tình nói. “ Ta cũng biết Hắc Giáp Quân bình thường không có việc gì, đệ cũng đừng sốt ruột, coi như trên đường bị chậm trễ vài ngày! À, đúng rồi, mỗi chỗ huynh đệ của đệ có một cô nương trẻ trung xinh đẹp, ở chỗ đệ ta đặc biệt an bài hai cô nương song sinh, buổi tối hôm nay phải nhiệt tình vui vẻ, ha ha ha...”

Chu Sùng Thạch nói xong liền cười sau đó thuộc hạ đến đỡ hân lắc lư rời đi.

“ Nữ nhân?”

Đằng Thanh Sơn lắc đầu hướng chỗ ở của mình đi tới.

Binh lính Hắc Giáp Quân có hưởng thụ những cô gái kia hay không thì hân không rõ ràng lắm. Nhưng không thể nghi ngờ khi màn đêm buông xuống Đằng Thanh Sơn lại luyện Hình ý Tam Thể Thức, không những thế hân còn khoan chân ngồi ở đình viện một đêm, không đụng chạm đến hai cô gái kia lấy một lần.

.....

Một gian nhà trong gian nhà chính, Chu Sùng Thạch ngồi trên chủ vị cảm giác men say đã tán đi không ít.

“Lão gia!”

Tại trung ương gian nhà chính, hai gã hân tử cao lớn khom người chào.

Trên mặt Chu Sùng Thạch hiện ra vẻ tươi cười “ Vất vả cho hai người các người. Dọc theo đường đi hàng hóa không bị tổn thất chứ?”

“ May mắn không làm nhục mệnh” trong đó một người âm thanh hữu lực vang lên “ Bọn thuộc hạ tụ tập cùng một chỗ với những thương nhân khác, hình thành một đại thương đội, hộ vệ gần ngàn người, dọc theo đường đi mặc dù có chút vất vả, tuy nhiên hàng hóa của chúng ta cũng không bị mất, bốn thùng hàng hóa đều đến địa điểm an toàn”

Thương nhân đi xa bình thường cùng tụ tập với rất nhiều thương nhân khác một chỗ, nhiều thương nhân như vậy hình thành một đoàn thể, mọi người có thể mời rất nhiều hộ vệ như vậy sẽ an toàn hơn.

“ Uhm” Chu Sùng Thạch gật gật đầu “ Tốt lắm, cũng không còn sớm nữa, hai người các người lui về nghỉ ngơi trước đi”

“Dạ, lão gia” Hai người khom người lui ra.

Chu Sùng Thạch nâng chén trà bên cạnh lên, nhấp hai ngụm trong mắt thần quang nội liễm xen lẫn một chút men say. “ Cha nói rất đúng, không thể đem trứng đặt chung trong một cái rổ, nếu lần này không có Thanh Sơn huynh đệ, hàng hóa của ta sợ rằng không thể bảo toàn. Thực lực của ta còn chưa đủ để đối phó với tên Mạnh Điền kia, nếu số lượng hàng hóa này bị cướp đoạt, chỉ còn lại hàng hóa của huynh đệ Phạm Thị”

Vất vả mấy năm tại Hải Ngoại tích lũy số hàng hóa đó, Chu Sùng Thạch chia làm hai nhóm, trong đó huynh đệ Phạm Thị đóng giả làm thương nhân giao du bốn phương mang theo bốn rương hàng hóa chạy tới Sở Quận.

Cho dù mười xe hàng hóa này bị cướp đoạt hân vẫn còn bốn rương hàng hóa. Chu Sùng Thạch nghĩ cho dù chỉ có bốn rương hàng hóa hân vẫn có hai thành nắm chắc trở thành gia chủ.

“ Thanh Sơn huynh đệ còn rất trẻ, ta tự hỏi ta cũng chăm chỉ cùng duyên kỳ ngộ, tuổi trẻ mạnh so với ta không nhiều lắm nhưng Thanh Sơn huynh đệ” Chu Sùng Thạch tại Hải ngoại cực khổ mấy năm, cũng từng trải qua sinh tử, cũng có kỳ ngộ. Hân đến bây giờ vẫn chưa từng buông lỏng tôi luyện võ đạo.

Cứ tưởng rằng thực lực của mình cũng đủ mạnh, ai có thể nghĩ Đằng Thanh Sơn có thể giết chết Mạnh Điền.

Chu Sùng Thạch tuy rất tự tin nhưng cũng không cho rằng mình có thể đánh lại Mạnh Điền.

“ Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!” Chu Sùng Thạch cảm thán nói “ Cha nói rất đúng “ Bất kể khi nào, chỉ cần không để ý sẽ tới gần thất bại” Mới từ Hải ngoại trở về trong lòng đang hào hùng, bị thực lực của Đằng Thanh Sơn đã kích thật mạnh. Chu Sùng Thạch lại càng thấm thía những lời nói bình thường của phụ thân bao gồm rất nhiều hàm nghĩa.

Đêm!

Một con bồ câu đưa tin rơi xuống Quy Nguyên Tông trong Giang Ninh Quận thành.

Bồ câu đưa tin trên toàn cầu rất phổ biến, đương nhiên một vài tông phái hoặc một vài đại phú thương, đại gia tộc mới có tư cách huấn luyện bồ câu đưa tin, hơn nữa là các nơi tình báo.

Đường quanh co, ví dụ như bọn Đằng Thanh Sơn chạy từ Giang Ninh quận thành chạy tới Sở Quận gần hai ngàn dặm đường, trên thực tế hai ngàn dặm là đi đường vòng vèo mà khoảng cách thẳng tắp (đường chim bay) lại ngắn hơn rất nhiều.

Những con chim bồ câu đưa tin này khi bay căn bản không cần gắn ống sáo dưới chân vì có Trường Giang, Hoàng Hà và núi non ngăn trở. Hơn nữa trên toàn cầu đại địa, bồ câu đưa tin được thiên địa linh khí dưỡng dục nên chúng phi hành cực nhanh, một vài bồ câu đưa tin tuyệt đỉnh có thể một ngày bay xuyên qua một châu. Mà ví dụ như Hắc Yểm Mã trong tam đại Long Mã có thể một ngày đi năm ngàn dặm, chính là bởi vì đường đi quanh co nên muốn xuyên qua toàn bộ Dương Châu cũng cần phải mất một ngày.

Quy Nguyên Tông.....

Ngoài cửa phòng của Gia Cát Nguyên Hồng có một trung niên mặc áo bào tro đang vội vàng chạy đến. Giờ phút này trong phòng không có một chút ánh sáng, tất cả chỉ toàn màu đen, nhưng áo bào tro nam tử lại biết, trong một thoáng đại bộ phận ban đêm tông chủ đều ở lại trong thư phòng, trước kia tông chủ chuyên chúc ở luyện võ trường giờ cũng ít đi.

“ Cốc, cốc, cốc”

“ Vào đi!”

Cột két một tiếng, cửa phòng liền được đẩy ra, Gia Cát Nguyên Hồng giờ đã đứng dậy châm ngọn nến.

“ Tông chủ, Dương Quận bên kia có mật tín khẩn cấp” Áo bào tro nam tử liền đưa bức thư mật đã được cuộn tròn. Gia Cát Nguyên Hồng nhướng mày một cái, có thể gọi là thư tín khẩn cấp cũng không bình thường. Gia Cát Nguyên Hồng nhú mày tiếp nhận ,mở tờ giấy ra. Đọc xong lão liền nở nụ cười “ Ha ha...thật sự là kinh hi (chuyện vui mừng kinh ngạc),Thanh Dương sư đệ nhìn xem.

“ Kinh hi?” Áo bào tro trung niên rùng mình, có chút nghi hoặc liền nhận lấy.

“ Quân sĩ Hắc Giáp Quân của chúng ta chết đi hai người, trọng thương một người, Đằng Thanh Sơn giết chết Mạnh Điền” Áo bào tro nam tử khiếp sợ nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng

“ Tông chủ, điều này sao có thể?”

“ Thanh Dương sư đệ, tin tức này chính là nói Thanh Sơn đánh trọng thương Mạnh Điền, sau đó một đường đuổi giết cuối cùng mang theo Huyết Nguyệt đao trở về, vì thế có giết Mạnh Điền hay không thì không ai chứng kiến” Gia Cát Nguyên Hồng đậm cười nói “ Không ai chứng kiến có nghĩa việc này nói không rõ”

Áo bào tro nam tử liền vội vàng nói “ Nhưng tên Mạnh Điền kia là Địa Bổng cao thủ đó, hần như thế nào bị Thanh Sơn đánh bại? Lại còn bị đoạt binh khí, binh khí bị đoạt thì mười phần đã bị giết chết”

Bất luận Mạnh Điền có chết thật hay không, nhưng binh khí bị đoạt đây là sự thật.

Đối với một người siêu cấp cao thủ thì binh khí bị đoạt chính là hoàn toàn thất bại.

“ Từ Dương Quận bên kia cũng đang đồn dãi ầm lên Đẳng Thanh Sơn đánh trọng thương Mạnh Điền, khiến Mạnh Điền phải chặt một cánh tay, một đường đuổi giết, cũng không có ai nói giết chết Mạnh Điền” Gia Cát Nguyên Hồng nói.

“ Uhm” Áo bào tro nam tử gật đầu

Kỳ thật tin tức này chính do hai mươi mấy hán tử truyền ra lúc Đẳng Thanh Sơn đánh trọng thương Mạnh Điền. Thạch Khách điểm trải qua một hồi chém giết khiến hai mươi mấy người kia rất nhanh rời đi và đương nhiên là tứ phương luận đàm.

Tin này truyền rất nhanh và đương nhiên cũng lọt vào tai tình báo của Quy Nguyên Tông.

“ Ha ha, Thanh Sơn hẳn nhất định có thể danh liệt Tiềm Long bảng” Gia Cát Nguyên Hồng sáng khoái cười nói “ Về phần có thể lọt vào Địa Bảng hay không còn khó nói. Bởi vì muốn liệt danh Địa Bảng, Vạn Tường Môn xét duyệt vô cùng hà khắc, Đẳng Thanh Sơn có đoạt được binh khí của đối phương hay không cũng khó nói vì không có ai làm chứng, chứng kiến”

Trung niên kia gật đầu.

Danh liệt Địa Bảng đích xác rất khó, nhìn những cao thủ trong Địa Bảng, có ai là không có một loạt chiến tích rung động lòng người?

Phương pháp nhanh nhất danh liệt Địa Bảng đó chính là giết chết đối phương, đương nhiên việc này phải có người chứng kiến, nếu không ai biết có phải người giết hay không? Thứ hai, đánh cho đối phương chính thức nhận thua và đương nhiên cũng có người chứng kiến.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói “ Mặc kệ như thế nào Quy Nguyên Tông ta cuối cùng cũng có một hậu bối đệ tử có thể danh liệt Tiềm Long bảng, sẽ không còn ai nói đệ tử Quy Nguyên Tông ta hậu bối vô năng nữa”

Thế hệ trẻ của Quy Nguyên Tông cao thủ không ít. Tang Phong và Quan Lục là hai thống lĩnh trẻ tuổi và đám người Gia Cát Vân. Nhưng chính là từ trước đến nay ngoại giới vẫn cho rằng hậu bối đệ tử của Quy Nguyên Tông không được. Người ngoài không biết tông phái của người có bao nhiêu thiên tài, họ chỉ nhìn vào Tiềm Long Bảng

“ Tông chủ” Áo bào tro trung niên có chút không yên, cũng kích động nói “ Đẳng Thanh Sơn lúc này chưa đến hai mươi tuổi đã có thể đánh bại Mạnh Điền thực lực tuyệt đối là Địa Bảng, huynh nói xem Đẳng Thanh Sơn có đạt đến Tiên Thiên chưa?”

“ Tiên Thiên?” Gia Cát Nguyên Hồng ánh mắt sáng rực lên

Ý nghĩa của một Tiên Thiên cường giả đối với một tông phái không cần nhiều lời

“ Đệ lui trước đi” Gia Cát Nguyên Hồng nói

“ Vâng, tông chủ” Áo bào tro trung niên khom người lui ra. Mà lúc này Gia Cát Nguyên Hồng vung tay lên dập tắt ngọn nến. Trong thư phòng tối đen, Gia Cát Nguyên Hồng lẳng lặng hồi lâu “ Đẳng Thanh Sơn thân thể trong sạch, tuyệt đối không thể là quân cờ của tông phái khác, có khi còn không có tông phái. Muốn một thiên tài đệ nhất trong nghìn năm qua như vậy làm quân cờ tuyệt đối phải là Quy Nguyên Tông ta. Nếu Đẳng Thanh Sơn có thể lấy tốc độ phát triển như vậy tăng lên, hơn mười năm sau Quy Nguyên Tông ta dưới sự dẫn dắt của Đẳng Thanh Sơn có lẽ có một ngày...một ngày vượt xa Thanh Hồ Đảo, trở thành Dương Châu đệ nhất tông phái. Đẳng Thanh Sơn, ta sẽ toàn lực bồi dưỡng người để xem người đạt tới trình độ nào, hi vọng người đừng làm ta thất vọng”

Có đôi khi phải quả quyết!

Tuy rằng cha mẹ Đẳng Thanh Sơn không phải là đệ tử của Quy Nguyên Tông, không thể tín nhiệm nhưng Đẳng Thanh Sơn thân thể cũng coi như trong sạch. Một tuyệt thế thiên tài như vậy không bồi dưỡng thì sẽ bị các tông phái cướp đoạt đi.

Nên quyết đoán, vào từng thời điểm phải quyết đoán.

Trong thâm tâm Gia Cát Nguyên Hồng đã cố ý đem Đằng Thanh Sơn bồi dưỡng để trở thành tông chủ tiếp theo. Tông chủ Quy Nguyên Tông không phải cha truyền con nối, mà là tuyển ra đệ tử ưu tú nhất.

Trong quá khứ, Gia Cát Nguyên Hồng đã đem Tang Phong, Quang Lục, Gia Cát Vân đề cử làm tông chủ, ba người này tuy lợi hại nhưng là....so với Đằng Thanh Sơn đánh bại Mạnh Điền còn kém xa.

Quan trọng là Đằng Thanh Sơn mới mười bảy tuổi, mười bảy tuổi đánh bại Địa Bạng cao thủ nghìn năm qua Quy Nguyên Tông chưa từng có một người. Thêm nữa là từ trước tới nay Đằng Thanh Sơn tự mình tu luyện, không có chân chính trải qua sự bồi dưỡng của Quy Nguyên Tông

“ Quy Nguyên Tâm Điển cùng U Nguyệt Thương Điển nên truyền cho hần cái gì đây?” Gia Cát Nguyên Hồng tự hỏi “ Một cái là bảo điển trấn bảo của Quy Nguyên Tông ta, Thiên Cấp mật điển, mà một cái là địa cấp mật điển, tuy nhiên cũng là thương pháp “ Uhm” Trong lòng lão đang tự hỏi nên truyền cái nào và như thế nào bồi dưỡng Đằng Thanh Sơn.

96. Chương 49: Hắc Sắc Quái Vật

Giờ đã là buổi chiều, khoảng nửa canh giờ nữa trời sẽ tối.

” Thanh Sơn huynh đệ, người ở lại đây cho ta chiêu đãi vài ngày, người vợ vả trở về làm gì?” Chu Sùng Thạch bắt đầu nói:” Chẳng lẽ huynh đệ ta chỗ này có chỗ nào phục vụ không chu toàn?”

” Chu huynh, người thiết đãi chúng ta rất tốt. Bất quá, Hắc Giáp Quân chúng ta vừa qua giai đoạn tuyển người mới, trong doanh mã có thêm người. Hắc Giáp Quân việc bổ sung, đào thải, huấn luyện quân sĩ có rất nhiều chuyện trọng yếu phải làm. Thật sự không thể nán lại được.” Đằng Thanh Sơn nói.

Chu Sùng Thạch nhìn trời, giờ này cũng không sớm nữa:” Thanh Sơn, xem ra không bao lâu nữa trời sẽ tối. Chờ sáng mai rồi hãy đi.”

” Thời tiết hôm nay rất tốt cũng không quá nóng, chúng ta chạy một hơi vừa vặn có thể tới được thành kế tiếp.” Đằng Thanh Sơn vừa cười vừa vỗ tay:” Chu huynh, không nên níu giữ chúng ta. Chờ khi nào người tới Giang Ninh quận thành, huynh đệ chúng gặp nhau cũng không muộn.”

” Cũng tốt.” Chu Sùng Thạch cũng vỗ tay nói:” Ta sẽ không níu kéo nữa. Thanh Sơn huynh đệ, đi đường cẩn thận!”

Đằng Thanh Sơn hai mươi người cưỡi chiến mã chạy như bay rời đi. Một đám người Chu Sùng Thạch nhìn theo.

Vó ngựa tung bay, bụi đất mịt mù.

Hai mươi người màu đen tựa ảo ảnh chạy cực nhanh trên quan đạo. Dưới tình huống không bận tâm xe hàng. Hắc Giáp Quân tốc độ chạy cực nhanh. Lúc trước từ Vân Lai khách sạn chạy tới Hồng Thạch Bang hao phí cả một ngày. Nhưng trong lúc về, nhóm người Đằng Thanh Sơn chỉ mất hơn nửa canh giờ.

” Ân?” Đằng Thanh Sơn nhìn thấy Vân Lai khách sạn ở phía xa xa. Lẽ tai không khởi động.

” Lúc này. Không ít vũ giả đi tới Đại Kim trang!”

Thính lực Đằng Thanh Sơn so với người bình thường mạnh hơn nhiều:” Đại Kim trang liên tục có người vô duyên vô cớ biến mất. Lúc này lại có vũ giả tới? Chẳng lẽ có người tra được nguyên nhân?” Đằng Thanh Sơn đối với Đại Kim trang đáng thương kia, tâm có chút tò mò.

Dù sao trời cũng đã tối. Sớm nghỉ ngơi một chút. Cũng không trì hoãn hành trình bao nhiêu.

” Dừng!” Đằng Thanh Sơn ra lệnh một tiếng.

” Luật luật...”

Theo Đằng Thanh Sơn ra lệnh một tiếng, vó ngựa dựng lên cao, hai mươi danh kỵ binh đồng thời dừng lại.

Tiểu nhị Vân Lai khách sạn, còn có một vài người qua đường nghỉ tạm như thương nhân, võ giả gặp phải đội ngũ kỵ binh được huấn luyện tốt thế này đều có chút kinh ngạc. Toàn thân mang trọng giáp đến cả ngựa cũng có, mà tốc độ phi nhanh như vậy, hành động đông tâm nhất trí. Đội ngũ kỵ binh như vậy không gia tộc bình thường nào có khả năng bồi dưỡng ra được.

”Khách quan, mời vào bên trong.” Tiểu nhị nhiệt tình chào đón.

Đem chiến mã gửi chuồng ngựa phía sau, phái ba gã quân sĩ Hắc Giáp Quân trông coi. Những người khác tiến vào đại sảnh khách điểm, mười bảy người chiếm bốn cái bàn.

”Trước đem cho mỗi người một chén trà lạnh!” Đỗ Hồng phân phó tiểu nhị.

”Vâng.” Tiểu nhị cao giọng đáp.

Đỗ Hồng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, thấp giọng nói:”Đô thống, hôm nay tuy trời âm u. Nhưng mùa hè thì trời sẽ tối muộn, chúng ta tiếp tục chạy hẩn là có thể tới thành kế tiếp.” Đỗ Hồng khó hiểu hỏi, ngay cả đám người Đằng Thanh Hổ bên cạnh cũng một bụng nghi hoặc.

Bất quá Đằng Thanh Sơn có quyền uy tuyệt đối, hẩn nói dừng, mọi người đương nhiên không dám không ngừng.

Đằng Thanh Sơn cười, gọi:”Tiểu nhị.”

Tiểu nhị lập tức chạy tới:”Khách quan, có chuyện gì? A, người là khách quan buổi tối hôm trước, cũng là tiểu nhân tiếp đãi ngài a.”

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu, dò hỏi:”Hai ngày nay Đại Kim trang đã xảy ra đại sự gì?”

”Di, khách quan tin tức thật linh thông.” Tiểu nhị kinh ngạc nói, ”Đại Kim trang kia hơn một tháng trước, bắt đầu có tộc nhân vô duyên vô cớ biến mất. Những ngày đầu mỗi ngày biến mất một người. Sau cứ một ngày có thêm hai người biến mất. Từ hai ngày trước một ngày đến ba người biến mất! Khách quan, người có thể đoán được, đó là tại sao không?”

Đằng Thanh Sơn điềm đạm cười nói:”Nói tiếp đi!”

Tiểu nhị đối mặt với nhóm người Đằng Thanh Sơn đầy lòng có chút sợ hãi, không dám thừa nước đục thả câu, nói:”Khách quan, phỏng chừng người khó mà tưởng tượng ra được. Hai ngày nay, sự tình đáng sợ xảy ra tại Đại Kim trang được một vài võ giả điều tra cuối cùng cũng phát hiện ra nguyên nhân.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt ngưng trọng.

”Bọn họ phát hiện, nguyên có một quái vật ăn thịt người!” Tiểu nhị hạ giọng nói:”Quái vật đó màu đen trong đêm tối khó có thể nhìn thấy được! Có một lần một võ giả cao thủ gặp phải cũng không biết quái vật thuộc loại gì. Chỉ trong chớp mắt một người đã bị quái vật nuốt mất, người đó nhìn cũng không rõ!”

Đằng Thanh Sơn trong lòng cả kinh.

Trong chớp mắt một người đã bị nuốt mất?

”Tiểu nhị, ngươi cũng đừng nói bừa.” Bên cạnh Đỗ Hồng quát.

”Ta nào dám.” Tiểu nhị liền nói:”Các vị khách quan, các người hẩn không tin a! Việc này ta tận mắt nhìn thấy có một võ giả cao thủ đến nơi này. Tuyệt đối không giả! Tựa như hôm nay, có một vài võ giả tới nơi này đều đi đến Đại Kim trang!”

Tâm có nhiệt huyết, xông xáo thiên hạ, võ giả tiến hành sinh tử ma luyện, có rất nhiều.

Võ giả, thích nhất tham gia những chuyện kỳ quái.

Biết có hắc sắc quái vật, những người này đương nhiên mừng rỡ đến tra xét.

”Tốt lắm, người lui ra đi.” Đằng Thanh Sơn nói, mà giờ này một gã tiểu nhị khác bưng một mâm thức đưa lên.

”Đô thống, tên kia nói người tin không?” Đỗ Hồng, Đằng Thanh Hổ nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

” Tin đồn vô căn cứ là không có khả năng. Có thể truyền thành như vậy, có lẽ thật sự có một quái vật màu đen.” Đẳng Thanh Sơn nói, giờ phút này hẳn nhớ ở quê nhà trong Đại Duyên Sơn cũng có một con giao long. Trên đời này, ngay cả giao long còn có. Quái vật màu đen trong nháy mắt nuốt trọn một người, cũng không nhất định không tồn tại.

Đỗ Hồng cười nói:” Đô thống, tiểu nhị hẳn chỉ là nghe lời đồn? Trong thiên hạ có rất nhiều lời đồn thổi, hầu hết là không thể tin được.”

” Đại Kim trang kia, trong vòng hơn một tháng xảy ra thảm sự đó là sự thật.” Đẳng Thanh Sơn nhìn về phía Đỗ Hồng:” Lão Đỗ, ta hỏi ngươi, ngươi có thể cho ta biết Đại Kim trang, vì nguyên nhân gì mà không ngừng có người biến mất. Hơn nữa toàn bộ thôn trang không ai phát hiện!”

Trong nháy mắt một tộc nhân biến mất.

Biến mất một người, hai người, ba người... Số lượng ngày càng lớn. Đại Kim trang đương nhiên kinh hãi vạn phần, thậm chí còn cử ra nhiều tộc nhân gác đêm, nhưng vẫn vô thanh vô tức biến mất.

” Một cái thôn trang, hay ngay cả một nhà, ban đêm nếu có rất nhiều người tuần sát. Vậy mà vẫn vô thanh vô tức mang người đi, sợ rằng cao thủ cũng không làm được.” Đẳng Thanh Sơn nói:” Tốt lắm, buổi tối hôm nay chúng ta nghỉ tạm nơi này. Các ngươi cứ ở nơi đây, tối nay ta sẽ qua chỗ Đại Kim trang hảo hảo tra xét một lần, nhìn xem rốt cuộc là quái vật màu đen là loại gì”

Khi Đẳng Thanh Sơn quyết định, mọi người phải tuân mệnh.

... Sắc trời tối đen. Hô!

Đẳng Thanh Sơn từ cửa sổ nhảy ra, rất nhanh đi đến chỗ chuồng ngựa. Tại chuồng ngựa có chín tên quân sĩ Hắc Giáp Quân đang bảo vệ. Chiến mã Hắc Giáp Quân cực kỳ quý trọng. Khi hành tẩu bên ngoài đều có người chuyên môn trông coi.

” Đô thống đại nhân.” Chín tên quân sĩ gặp Đẳng Thanh Sơn lập tức hành lễ.

” Tốt lắm, lúc này chui khó một chút, khoảng nửa đêm sẽ có nhóm khác đến thay cho các ngươi, đến lúc đó hãy nghỉ ngơi cho tốt.” Đẳng Thanh Sơn an ủi một tiếng, lưng đeo Luân Hồi thương đi vào trong bóng đêm, tốc độ nhanh dần nhanh dần, bắt đầu chạy như bay đến Đại Kim trang.

Đẳng Thanh Sơn không sử dụng Thiên Nhai hành, mà chỉ dựa vào lực lượng cơ thể.

Hô! Hô!

Gió thổi vù vù bên tai, tốc độ Đẳng Thanh Sơn so với chiến mã chạy nước đại còn muốn nhanh hơn.

Chỉ một lát sau, Đẳng Thanh Sơn đã nhìn thấy ánh lửa trong Đại Kim trang.

” Ai!” Hộ vệ đại môn Đại Kim trang quát lớn.

” Lão huynh, ta là một võ giả chu du thiên hạ, nghe nói Đại Kim trang các ngươi bị quái vật màu đen giết hại. Cho nên liền đến, muốn tìm hiểu cuối cùng là loại quái vật gì?” Đẳng Thanh Sơn cười vang nói. Đẳng Thanh Sơn biết, hiện giờ Đại Kim trang đang sợ hãi, khi có võ giả đến thăm hẳn hoan nghênh phi thường.

Quả nhiên...

Đại môn mở ra, có người ra chào đón, cầm đầu chính là một gã Bạch Phát Lão Giả.

” Vị đại nhân này.” Lão giả vẻ mặt có tia bi ai,” Đại Kim trang chúng ta, gặp phải con quái vật kia, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh cao cường của các vị đại nhân hỗ trợ. Đêm qua, phát hiện đó là một con quái vật màu đen. Hy vọng tối nay, đại nhân cùng những võ giả cao thủ khác, có thể giúp Đại Kim trang chúng ta tiêu trừ tai họa, giết con quái vật kia!”

Trước kia không biết nguyên nhân ai cũng sợ hãi, đến đêm qua cuối cùng cũng phát hiện do quái vật làm ra, lòng người Đại Kim trang coi như có chút ổn định hơn.

Tất cả mọi người chờ đợi, các cao thủ võ giả này, có thể giết quái vật kia hay không.

Dù sao... Không đến thời khắc cuối cùng, mọi người không ai nghĩ đến việc rời đi.

” Yên tâm, lão bá.” Đẳng Thanh Sơn an ủi một tiếng, đi vào Đại Kim trang.

Đại Kim trang so với Đẳng gia trang quê nhà Đẳng Thanh Sơn có chút nhỏ hơn, luyện võ trường cũng nhỏ hơn một chút. Bất quá giờ phút này, trong luyện võ trường đã có hơn trăm người.

” Ân?” Đẳng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua:” Nhóm người cùng một chỗ kia hẳn là hảo hán bên trong Đại Kim trang. Còn đám người đứng tản mát kia, nhìn có vẻ kiêu ngạo không hòa hợp cùng mọi người, hẳn đều là võ giả.” Võ giả bình thường tâm đề phòng lẫn nhau, làm sao giống tộc nhân Đại Kim trang đoàn kết một chỗ được.

” Không nghĩ tới, lại có cao thủ tới nơi đây a.” Một đạo thanh âm vang lên, một gã thanh niên gầy gò mặc áo ngắn chạy tới, ” Ta gọi là Đoạn Hầu, huynh đệ người tên gì?” Đoạn Hầu rất nhiệt tình.

” Tần Lang.” Đẳng Thanh Sơn đáp.

Hiện giờ cái tên Đẳng Thanh Sơn, danh khí quá lớn, Từ Dương quận, Sở Quận mọi người đều biết chuyện Đẳng Thanh Sơn đánh bại Mạnh Điền. Tạm thời Đẳng Thanh Sơn không muốn bị phiền toái, cho nên báo danh giả.

” Tần Lang huynh, có thêm người nữa, hôm nay tổng cộng có hai mươi tám võ giả. Bất quá... ” Đoạn Hầu hì hì cười:” Đại đa số thực lực rất bình thường, mấy người kia đều là mấy tên bình thường thôi, cũng không có ai là đối thủ của ta.” Đoạn Hầu chỉ sáu gã hán tử nhũ hung ác ở phía xa đang tụ tập cùng một chỗ.

” Không thực lực, còn đi tìm quái vật màu đen kia, thật sự là muốn chết. Ngày hôm qua gặp phải quái vật màu đen, chính là một võ giả nhị lưu. Ngay cả võ giả nhị lưu cũng không nhìn thấy quái vật di chuyển như thế nào, tốc độ thật là đáng sợ.” Đoạn Hầu cảm thán nói:” Bất quá xem khí độ Tần Lang huynh, tựa như là một cao thủ.”

” Nga?” Đẳng Thanh Sơn có chút hứng thú cười nói, ” Cao thủ từ bề ngoài nhìn ra được ư?”

” Thùng đầy lắc không kêu, thùng rỗng vỗ kêu to!” Đoạn Hầu vui vẻ cười nói:” Nhìn càng đặc ý thì thực lực chỉ bình thường thôi. Bất quá Tần Lang huynh đệ, trong những người chúng ta vẫn có cao thủ lợi hại, người xem vị kia chính là Thiết Y Môn cao thủ ‘Đào’, là đệ tử chân truyền của Thiết Y Môn môn chủ đấy.”

97. Chương 50: Đẳng Thanh Sơn Cùng Yêu Thú

Tại Dương Châu, cùng ”Quy Nguyên tông” cũng gọi là đệ nhị tông phái. Hoàn toàn không chế Sở quận là Thiết Y môn?

Đẳng Thanh Sơn nhìn qua, Trảm Đào chính là một thân một mình đứng ở một góc, dựa vào cọc gỗ nhắm mắt dưỡng thần.

”Các vị đại nhân. Các vị đại nhân!” Vị kia Bạch Phát lão giả cung kính, lớn tiếng hô: ”Hắc sắc quái vật có thể tiến vào từ bất cứ chỗ nào ở thôn trang chúng ta, cho nên các vị đại nhân, có thể tìm một địa phương mà đợi. Đợi đến đêm khuya tin tưởng các vị đại nhân nhất định có thể chứng kiến quái vật kia, giết chết quái vật kia!”

”Vị kim tộc trưởng này nói đúng, chúng ta một đám đều phân tán ra, vừa có thể thay nhau trông nom, cũng có thể cho quái vật kia không chỗ nào trốn được.” Có người hô, cũng có người cao giọng hưởng ứng.

”Hô!”

Trảm Đào điểm một chút mũi chân, tựa như một đạo ảo ảnh trực tiếp bay tới một nóc nhà ở phía xa, rất nhanh liền biến mất.

Nhất thời, một đám võ giả cao thủ hoặc là lúi vào trong ngõ nhỏ, hoặc là bay lên nóc nhà, một đám lại đi kiếm một địa điểm tốt.

Đoạn Hầu liền thúc giục nói: ”Tần Lang huynh, nóc nhà là nơi dễ dàng nhất để chứng kiến quái vật kia, ta đi trước tìm một địa phương tốt, gặp lại sau.” Vừa nói, Đoạn Hầu mũi chân cũng điểm một chút, phảng phất giống như một con chim, cũng rất nhanh chóng biến mất sau một nóc nhà.

Đặng Thanh Sơn cười: "Đoạn Hầu này, tựa hồ khinh công còn cao hơn Trảm Đào một bậc a".

Đặng Thanh Sơn cũng nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà, khổng chế nội kinh triệt tiêu sức nặng cơ thể. Thân nhẹ như yến bay nhanh tới một nóc nhà, một hơi trực tiếp vọt tới vị trí đông bắc Kim gia trang. Sau đó khoanh chân ngồi trên đó, yên tĩnh chờ đợi Hắc sắc quái vật đến.

"Tộc trưởng, những cao thủ này có thể giết chết quái vật kia không?" Trong tộc các hán tử đều nhìn Bạch Phát lão giả.

"Ai." Bạch Phát lão giả trong đôi mắt có vẻ bi ai, thở dài một tiếng: "Chúng ta bây giờ còn có biện pháp khác sao? Chỉ có thể hy vọng những cao thủ đó có thể, nếu không, cũng chỉ còn như thương nghị của dòng tộc, năm ngày sau toàn bộ tộc nhân sẽ ly khai nơi này!"

Nhất thời, những hán tử đều lâm vào một mảng trầm tư.

"Tối nay. Mọi người cố gắng chống đỡ, hảo hảo tuần tra, đây có thể sẽ là đêm cuối chúng ta ở lại nơi này." Bạch Phát lão giả nói.

"Vâng, thưa tộc trưởng!"

Mười mấy hán tử tinh anh nhất trong tộc lần lượt phân tán, cứ mười người một đội bắt đầu tuần tra.

Bóng đêm mông lung, từng tên võ giả đều lẳng lặng chờ đợi.

Đoạn Hầu tùy ý nằm ở trên nóc nhà, gác hai chân mà lắc lư, tự lảm nhảm:

"Hắc sắc quái vật trong nháy mắt ăn luôn một người, nếu như tiểu tử đó không dối gạt ta, phỏng chừng Hắc sắc quái vật đó hẳn là yêu thú! Hắc hắc, ta Tiêu Dao Hầu hành tẩu thiên hạ, còn không có xem qua yêu thú đây. Hôm nay phải hảo hảo kiến thức một chút." Đoạn Hầu thì thào trong miệng.

Cái gọi là "Tiêu Dao Hầu", cũng là hán tự phong cho mình.

"Đều đã đợi hơn hai canh giờ, như thế nào còn không có đến?" Đoạn Hầu nói thào.

Đột nhiên -

"Xuy!"

Một âm thanh phi thương nhỏ vang lên, Đoạn Hầu nhãn tình sáng lên, lập tức lặng yên không một tiếng động từ trên nóc nhà rơi xuống mặt đất, lẳng lặng tiến tới.

Hắn nhẹ nhàng bước nhẹ hai bước, rồi sau đó nghiêng người lách vào trong một đình viện.

Đại môn đã mở!

Mỗi ngày có quái vật, nhà ai dám không đóng cửa?

"Không ngờ lại mở cửa? Hơn nữa thanh âm nhỏ như vậy, nếu như không phải ta Đoạn Hầu, đổi lại một người nhất lưu võ giả khác chỉ sợ đều nghe không được." Đoạn Hầu cũng giật mình: "Truyền thuyết yêu thú đã đã có suy nghĩ của con người, quả nhiên không giả." Đoạn Hầu đã xác định, đó chính là yêu thú.

Đoạn Hầu lặng yên không một tiếng động lủi vào một góc đình viện. Trong đêm đen, một người lủi tại góc đình viện, nếu như không nhìn kĩ đích xác khó phát hiện.

Hô!

Đoạn Hầu chỉ cảm thấy một trận gió. Một đạo hắc ảnh khổng lồ liền xuất hiện trong đình viện, Đoạn Hầu chính là thấy rõ những chiếc lân phiến* mơ hồ loé lên hàn quang dày đặc. Hắc ảnh nọ một lần nữa chợt loé, đã nhảy ra đình viện

"Muốn chạy trốn!" Đoạn Hầu nhảy dựng lên đuổi theo sát hắc ảnh nọ, chợt vung tay ---

Hưu!

Một thanh phi đao trong nháy mắt xẹt qua không trung, bay vào hắc ảnh.

Thương!

Một tiếng thanh thúy vang lên, trên lớp lân phiến dày đặc của hắc ảnh nộ hiện lên một vài tia lửa. Đạo hắc ảnh nộ không dừng lại, chui vào một cái ngõ nhỏ, liền biến mất khỏi tầm mắt Đoạn Hầu.

"Thân thể thật đáng sợ, tựa hồ cao gần một trượng (3,3 mét), có bốn chân..., toàn thân bao trùm dày đặc lân phiến, mà lân phiến thật đúng là..." Hắc tự nói với mình: "Một chiêu phi đao của ta, dĩ nhiên còn không thể xuyên qua lân phiến của quái vật, nếu ta chiến đấu cùng nó, không chừng..." Đoạn Hầu đáy lòng không khỏi một trận rét lạnh.

Trong đêm tối, mơ hồ ngửi thấy một khác, hắc lại thấy quái vật nộ.

Đoạn Hầu ngược đầu la hét: "Quái vật!"

"Hắc sắc quái vật!"

Tiếng la hét phẳng phất sấm đánh bình thường vang vọng khắp Kim gia trang.

"Bắt lấy quái vật!" Nhất thời cả kim gia trang đều vang lên tiếng la. Các hộ gia đình oanh một tiếng đều mở cửa, cơ hồ mọi người ở mỗi nhà đều vọt ra. Chỉ trong nháy mắt công phu, toàn bộ Kim gia trang khắp các nơi đều là tộc nhân, trên tay mỗi người đều cầm vũ khí.

"Quái vật ở đây!"

Lập tức có người hô lên.

"Quái vật chạy ra hướng Bắc!"

Từng tiếng hô vang lên, khi các nơi đều tràn ngập người, đương nhiên sẽ rất dễ dàng chứng kiến quái vật.

Đằng Thanh Sơn xa xa nhìn về phía Tây Nam, hắc đang ở phía Đông Bắc Kim gia trang, ai ngờ quái vật kia dĩ nhiên xuất hiện tại phía Tây Nam, khó trách chính mình một điểm phát hiện đều không có.

"Quái vật? Hắc là yêu thú! Hơn nữa, hắc là yêu thú thực lực không tính quá mạnh mẽ. Nếu như con quái vật này thực lực vượt qua Giao Long ở Bích Hàn đàm, sợ rằng căn bản không cần sợ nhân loại, phải lên lút!" Đằng Thanh Sơn thân hình giống như tia chớp, bắn nhanh hướng về phía truyền lại tiếng hô.

Rất hiển nhiên, quái khi quái vật chạy đến nơi nào, nơi đó sẽ có người hô lên.

Yêu thú có trí tuệ!

Tự nhiên cũng sẽ có ngạo khí*!

Nếu như đó là một đầu yêu thú cường đại tựa như giao long, sao lại lên lên lút lút, hơn nữa gặp phải nhiều người lại trốn? Thay vào đó chỉ việc giết chết những người đó là xong!

"Dùng trọng hình binh khí công kích quái vật kia!" Một tiếng hô to từ nơi không xa truyền đến, tiếng hô lời không ai khác chính là cao thủ Thiết Y môn "Trảm Đào".

Trảm Đào cầm trong tay chiến đao, ở phía sau cực nhanh đuổi theo.

"Xuy --"

Trảm Đào cúi đầu nhìn một chút cánh tay trái, vết thương trên cánh tay cho dù đã phong bế huyết vị nhưng vẫn chậm rãi chảy máu khá nhiều.

"Con yêu thú này, trong các loại yêu thú thì chỉ được xếp vào loại bình thường. Nếu như nhiều người thì vẫn có thể bắt được, thật sự là đáng tiếc. Ân, yêu thú này khẳng định là sinh hoạt ở trong Hỏa Diễm sơn, dù bắt được hay không ta cũng phải về sư môn bẩm báo một chuyến!" Trảm Đào liều mạng đuổi theo, nhưng hắc chỉ thấy khoảng cách giữa hắc và yêu thú càng ngày càng xa. Khi nó biến mất trong phạm vi nhìn thấy, Trảm Đào chỉ có thể tức giận mà dừng lại.

Những người khác đuổi không kịp, nhưng Đằng Thanh Sơn lại rõ ràng chứng kiến hắc ảnh khổng lồ cùng hắc cách xa nhau đại khái bốn mươi trượng. Mặc dù xa, nhưng dưới ánh trăng, lấy thị lực của Đằng Thanh Sơn vẫn có thể nhìn thấy.

Dưới tình huống thi triển Thiên nhai hành, khoảng cách giữa Đằng Thanh sơn và hắc ảnh nọ ngày một gần hơn.

Một kẻ trốn, một người đuổi, rất nhanh đã tới "Hỏa Diệm sơn" nằm ở phía bắc Kim sơn trang. "Hỏa Diệm sơn" sở dĩ được đặt tên như vậy là bởi vì trước kia từng có núi lửa bộc phát. Tuy nhiên, đây cũng là chuyện rất lâu rồi. Bây giờ "Hỏa Diệm Sơn" tràn ngập cây cỏ cùng thực vật các loại*.

Vừa vào núi, tốc độ hắc ảnh nọ dường như nhanh hơn.

"Ha ha, người vẫn là đừng chạy nữa!" Đằng Thanh Sơn ha ha cười nói.

Lúc trước còn cách nhau đến bốn mươi trượng, sau mấy dặm truy đuổi, giờ khoảng cách chỉ còn lại không đến ba trượng.

"Rống ~~~"

Yêu thú nóng nảy hét lớn một tiếng, tựa hồ muốn uy hiếp Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn giờ phút này thấy rõ ràng bộ dáng của yêu thú. Yêu thú đại khái cao chín thước (tương đương 3 mét), có bốn chân, phần mặt dài, miệng dài có phần giống cá sấu, hoặc rồng Comando, lưng nhô ra, hiện ra những mũi nhọn ngắn mà sắc bén (giống con nhím). Không chỉ vậy, thân thể (gồm cả bụng) nó còn bao trùm một phần lân phiến.

Bốn chân, như chân của sư tử, to khỏe và đều có móng vuốt sắc bén, khác ở chỗ bốn chân yêu thú đều bao trùm lân phiến thay vì lông như sư tử.

"Khó trách nó có thể một hơi nuốt một con người!" Đằng Thanh Sơn chứng kiến bộ dáng này, tựa đã hiểu, "Đầu lớn như vậy, miệng dài như vậy, mở ra có thể nuốt đi một người là chuyện rất đơn giản. Bất quá... Yêu thú lớn như vậy như thế nào liên tiếp một hơi nuốt ba người? Bụng nó có thể chứa nổi sao?"

Đằng Thanh Sơn phát hiện, bụng yêu thú chỉ là hơi hơi phồng lên.

"Vù!"

Đằng Thanh Sơn đột ngột nhảy lên cao, trực tiếp hướng tới yêu thú.

"Rống!"

Yêu thú liền ngược đầu, há cái miệng đầy máu, định một lần xơi luôn Đằng Thanh Sơn.

"Muốn chết!"

Luân Hồi thương trong tay Đằng Thanh Sơn trực tiếp đâm tới!

"Như Ảnh Tùy Hình" thương pháp - tám vạn cân cự lực!

"Thương!"

Một tiếng thanh thúy vang lên, mà yêu thú lại bị một thương ẩn chứa lực lượng kinh khủng đâm vào, làm nó lặn trên mặt đất, sau đó lập tức xoay người lùi lại.

"Lân giáp lợi hại thật!" Đằng Thanh Sơn ngưng thần nhìn kỹ, phát hiện chỉ là một mảnh lân phiến vỡ vụn. Dưới lân phiến vỡ vụn cư nhiên lại có thêm một tầng lân phiến, Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ: "Đáng tiếc, lực lượng thân thể yêu thú này tựa hồ rất bình thường, dĩ nhiên bị trường thương của ta đánh ngã, khó trách Trảm Đào từng hô lớn dùng trọng binh khí*." Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được, đây chính là nhược điểm của yêu thú.

Mặc dù lân phiến phòng ngự mạnh, nhưng thân mình lực lượng bình thường, khi đối mặt với cao thủ, chắc chắn nó phải chết không thể nghi ngờ.

"Ngao ~"

Yêu thú ngược đầu rống lên, đột nhiên toàn thân trở nên đỏ bừng, mơ hồ xuất hiện hồng quang.

"Oanh!" Yêu thú trong nháy mắt hóa thành một đạo màu đỏ ảo ảnh, lủi hướng xa xa.

"Thật nhanh." Đàng Thanh Sơn liền đuổi theo.

Hồ! Hồ!

Chỉ sau mấy lần hô hấp, yêu thú liền chạy đến đỉnh núi.

"Ta xem ngươi chạy đi đâu." Đàng Thanh Sơn khi đuổi theo cũng có chút kinh ngạc, tốc độ cực hạn của yêu thú khi liều mạng chạy trốn, dĩ nhiên cùng tốc độ cực hạn của mình không khác biệt mấy.

Đương khi vọt tới đỉnh núi, yêu thú đối mặt với vách núi liền không chút do dự, nhảy xuống.

Đàng Thanh Sơn đứng ở vách núi bên cạnh, nhìn khe sâu không thấy đáy ở dưới vách núi, cười lạnh một tiếng cũng đồng dạng nhảy xuống. Bất quá, khi nhảy xuống mỗi lần được vài chục thước, Đàng Thanh Sơn đều dùng tay bám vào những vách đá nhô ra làm giảm tốc độ trong chốc lát. Sau vài thời thần (vài phút), Đàng Thanh Sơn liền chạm chân tới đáy vách núi.

"Ân?" Đàng Thanh Sơn vừa nhìn chung quanh, đã không thấy tung tích yêu thú.

(*). Lân phiến: vậy

(*). Ngạo khí: khí thế cao ngạo, đại ý nói là cái thế của người có chức, có quyền. Chú ý, nó khác với kiêu ngạo: kiêu ngạo là chỉ những người hay ra vẻ ta đây. Ngạo khí trong CDK được sử dụng cho những bậc cao thủ, không thêm lên lên lút lút mà luôn đường đường chính chính kể cả khi đi giết người.

(*). 1 chút về địa lý: sau khi núi lửa phun trào (tầm vài chục năm), ở nơi xung quanh núi lửa đó sẽ xuất hiện một loại đất đỏ ba dan, loại đất này khá thích hợp cho sự phát triển của hoa màu và nhiều loại trái cây ăn quả khác.

(*). Trọng binh khí: binh khí nặng, gồm trường thương, trường đao, đao, bổng, rìu, chùy. Nó khác với binh khí nhẹ như kiếm, phi đao, phi tiêu.

98. Chương 51: Ấu Thú

Đàng Thanh Sơn đứng ở đáy khe sâu, đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích.

Hắn đang dùng tai để nghe!

"Không biết yêu thú chạy đi đâu rồi?" Đàng Thanh Sơn nghe rất lâu. Ngoại trừ tiếng lá khô bị gió thổi thì cũng không phát hiện chỗ yêu thú trốn.

"Yêu thú sống ở Hỏa Diệm Sơn này đã lâu chắc chắn quen thuộc địa hình muốn tìm được nó sợ là rất khó." Đàng Thanh Sơn bình tĩnh suy nghĩ. Tiến vào trong khe núi cẩn thận quan sát chung quanh muốn tìm kiếm một vài dấu vết. Nhưng mà tìm trong khe núi một hồi lâu. Đàng Thanh Sơn cũng chưa tìm được dấu vết của yêu thú.

"Không nghĩ tới lại để cho yêu thú chạy thoát!" Đàng Thanh Sơn than.

Bất đắc dĩ Đàng Thanh Sơn đành lựa chọn trở về!

Nhưng mà. Ngay sau khi Đàng Thanh Sơn nhảy xuống vách núi đen, rơi xuống đáy khe sâu. Phía trên điểm dừng chân khoảng hai mươi trượng trên vách đá có một chỗ lõm vào, mà yêu thú bốn chân móng vuốt sắc bén dễ dàng bám vào trong nham thạch thân hình khổng lồ cuộn lại trong đó.

Từ bên ngoài nhìn căn bản không thể phát hiện chỗ yêu thú trốn.

Yêu thú hai tròng mắt lạnh như băng ẩn chứa hào quang đỏ sậm ngẫu nhiên quét phía dưới khe sâu liếc mắt một cái.

Lần này trốn suốt hai ngày. Trong khe núi một mảnh tối đen. Yêu thú như tia chớp nhảy xuống rồi sau đó mấy lần bay trốn đi.

Trong luyện võ trường của Kim gia trang, đuốc được đốt sáng, các võ giả đều tụ tập ở đây.

”Kia quái vật là cái gì vậy? So với trâu rừng đều còn khỏe hơn, lân phiến dày đặc. Ta chém một đao bàn tay ta còn bị chấn đau.”

”Đó là một đầu yêu thú! Lân phiến rất cứng có thể nói là đao thương bất nhập. Ta thấy dù là áo giáp được là bằng huyền thiết cũng thua xa lân giáp của yêu thú!”. Đám võ giả tán thưởng nói.

”Nếu giết yêu thú kia, lột da nó làm áo giáp bảo vệ toàn thân... Ha ha... tuyệt đối là bảo bảo vật.”

”Đừng có nằm mơ. Người có bản lĩnh gì mà cũng muốn đi giết yêu thú?”

Đám võ giả dường như rất hưng phấn. Đối bọn họ có thể nhìn thấy yêu thú là đủ rồi. Về phần có thể giết chết yêu thú hay không, phần lớn võ giả bình thường căn bản không dám nghĩ tới.

Đám võ giả thì hưng phấn còn các tộc nhân của Kim gia trang thì lo lắng không yên.

Tộc trưởng Kim gia trang trên mặt tràn đầy lo âu nhìn đám võ giả đang bàn luận không khỏi la lớn: ”Các vị đại nhân! Không biết có thấy vị ấy đại nhân kia giết chết Hắc sắc quái vật hay không?” Hân hô một tiếng. Nhưng các võ giả vẫn đang hưng phấn nói chuyện với nhau, căn bản không để ý tới vị tộc trưởng kia.

Một hán tử bên cạnh tộc trưởng nóng nảy hét lớn một tiếng: ”Đám võ giả các người! Kim gia trang ta gặp phải họa lớn! Thỉnh các người hỗ trợ nhưng các người giết không được yêu thú còn ở nơi này vui vẻ nói chuyện. Các người còn có...”

”Câm miệng!” Đại Kim thị tộc trưởng lập tức quát.

”Tộc trưởng.” Hán tử kia tức giận hai con ngươi đều đỏ.

Người trong Kim gia trang tộc sớm bị yêu thú làm cho phát điên rồi. Giờ lại thấy đám võ giả có ý khác, bọn họ trong lòng đương nhiên khó chịu không thoải mái.

”Này. Tiểu tử!” Một gã đại hán lưng đeo trường đao, trên mặt có bột màu đỏ cười nhạo, tức giận nhìn hán tử kia. ”Như thế nào. Huynh đệ chúng ta nói chuyện làm cho người mất hứng sao?” Nhất thời hân cùng số võ giả đều như cười như không nhìn tên hán tử của Kim gia trang.

Hán tử tay nắm chặt sắc mặt khó chịu.

”Con mẹ nó. Nắm tay của ta các người không quên chứ?” Một âm thanh giễu cợt vang lên.” Không năng lực giết yêu thú, còn khi dễ người miền núi bình thường? Các người mà cũng là võ giả a. Ta xem a. Mua miếng đậu hũ đập đầu vào đó chết đi!” Kia Đoạn Hầu cười dài đi tới.

Vài tên vũ giả nhất thời sắc mặt đỏ lên, liếc mắt nhìn nhau không dám nói tiếp.

Thực lực Đoạn Hầu, khi vừa tới Kim gia trang, vài người trong bọn họ đã thử nghiệm qua.

”Tần Lang huynh!” Đoạn Hầu rồi đột nhiên mừng rỡ hướng ra xa hô.

Xa xa, Đằng Thanh Sơn vừa mới vào luyện võ trường, nhìn thấy Đoạn Hầu đã chạy tới. Liền đi tới: ”Đoàn huynh!”

”Nhìn Tần Lang huynh về muộn như vậy chắc là đi đuổi giết yêu thú đúng không. Không biết Tần Lang huynh có hay không đuổi tới?” Đoạn Hầu dò hỏi. Lời này vừa ra. Tụ tập đang luyện võ tròng trên rậm rạp đại lượng Đại kim gia trang các tộc nhân đều chờ đợi khẩn trương nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Bị hơn một ngàn người nhìn chăm chăm, Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng rung động. Những đôi mắt kia tràn ngập chờ mong. Đằng Thanh Sơn có thể hiểu được những người trong Kim gia trang khát vọng yêu thú bị giết chết cỡ nào.

”Yêu thú kia quá mức giảo hoạt! Ta không giết được nó.” Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói.

Đại Kim gia trang hơn một ngàn người đôi mắt đều ảm ảm. Bọn họ nhanh chóng tuyệt vọng.

"Bất quá ta cũng đánh cho yêu thú bị thương. Với trí khôn của yêu thú này, ta đoán trong thời gian tới nó cũng không dám đến Kim gia trang." Đằng Thanh Sơn còn nói thêm. Nghe những lời này, các tộc nhân của Kim gia ở chung quanh đều lộ ra sắc mặt vui mừng.

"Vị đại nhân này. Người nói yêu thú sắp tới không dám đến?" Kim thị tộc trưởng chạy lại hỏi.

Bên cạnh Đoạn Hầu nói: "Lão bá. Yêu thú kia giống như kẻ đi hỏi vợ rất thông minh! Lần này nó bị thương tất sẽ sợ. Sắp tới không dám đến đâu!" Đoạn Hầu tận mắt thấy quái vật yên lặng không một tiếng động mở cửa lên vào trong phòng. Như vậy quái vật có trí tuệ. Ngày hôm sau không có khả năng còn dám đến.

"Đại ca ca. Đại ca ca!" Bỗng nhiên một bóng người lập tức chạy tới bên người Đằng Thanh Sơn, cầm lấy ống quần Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu thấy một đứa trẻ khoảng bảy tám tuổi.

Này hài đồng ngửa đầu nhìn thấy Đằng Thanh Sơn. Trong mắt tràn đầy nước mắt: "Đại ca ca. Ta van xin người. Người nhất định phải giết quái vật kia báo thù cho cha mẹ ta! Van xin người!"

"Nhị Oa. Mau buông ra." Kim gia tộc trưởng nói. Hắn đem đứa trẻ kéo sang một bên. Kì thật là sợ hãi Đằng Thanh Sơn tức giận mà giết đứa nhỏ này. Dù sao... trong võ giả cũng có những kẻ không có nhân tính

"Ta van xin người. Đại ca ca." Nhị Oa khóc nói.

Kim gia tộc trưởng lập tức nói: "Đại nhân! Kim gia trang hơn một tháng nay chết rất nhiều người. Cha mẹ Nhị Oa Chính cũng là những người trong đó bị quái vật kia ăn. Nhị Oa may mắn không ở một phòng cùng cha mẹ hắn. Nếu không, hắn cũng bị ăn luôn rồi."

Đằng Thanh Sơn nhìn lại đứa nhỏ trong lòng khê run lên.

Kiếp trước, hắn chính là cô nhi!

Cũng không có cha mẹ!

"Người yên tâm!" Đoạn Hầu vỗ ngực một tộc nhân của Kim gia trang. "Võ giả chúng ta người đông thế mạnh. Hôm nay người không nhiều nhưng ta khẳng định sau này còn có nhiều võ giả mạnh hơn đến. Yêu thú kia chắc chắn sẽ có ngày chết." Người của Kim gia trang nghe xong trong lòng có chút dễ chịu.

"Tần Lang huynh. Người có nhận ra yêu thú kia là yêu thú gì không?" Đoạn Hầu dò hỏi. "Ta biết rất nhiều yêu thú nhưng cũng không biết yêu thú này."

"Ta cũng không nhận ra." Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói.

Đằng Thanh Sơn ở Quy Nguyên tông thời gian quá ngắn. Cũng không có đi tìm kiếm sách về yêu thú để đọc.

"Tần Lang huynh. Người đuổi theo yêu thú có phát hiện địa phương nào đặc biệt không? Nếu có thì có thể biết đây là yêu thú nào." Đoạn Hầu nói.

Đằng Thanh Sơn cũng không giấu diếm: "Yêu thú kia toàn thân có thể đột nhiên biến thành đồ bồng tốc độ tăng vọt. Lập tức chạy thoát khỏi ta."

"Toàn thân đồ bồng?" Đoạn Hầu rung mình. Lập tức mắt sáng rực lên.

Trên luyện võ trường, cao thủ Thiết Y Môn "Đào" cũng đang nghe Đằng Thanh Sơn cùng Đoạn Hầu nói chuyện. Nghe tới thời điểm "Toàn thân đồ bồng", Đào trên mặt lộ ra một tia mừng như điên: "Toàn thân đồ bồng? Đây... chẳng lẽ là Xích lân thú? Đúng! Xích lân thú được ghi lại: khi Xích lân thú còn nhỏ chính là màu đen! Chờ đến khi Xích lân thú trưởng thành nuốt "Hắc hỏa linh quả". Lân giáp toàn thân mới có thể biến thành màu đỏ, mới cao tới ba trượng!"

"Xích lân ấu thú." Đào âm thầm suy nghĩ nhìn. "Sự tình không thể truyền ra ngoài. Nếu không. Hắc hỏa linh quả rất khó đoạt."

Đúng lúc này -

"Ha ha. Là Xích lân thú. Là Xích lân thú!" Một đạo tiếng cười to vang lên. Đào sắc mặt đại biến. Người đang cười đúng là Đoạn Hầu.

"Đoạn Hầu." Đào lập tức tiến lên trừng mắt nhìn liếc nói.

"Người trừng mắt với ta làm gì?" Đoạn Hầu chợt nghĩ ra liền cười rộ lên." Ha ha. Ta đã hiểu. Người muốn Thiết Y Môn độc chiếm bảo bối kia?"

"Đừng nói nữa." Đào hạ giọng nói.

Đằng Thanh Sơn ở bên cạnh trong lòng nghi hoặc hỏi:" Đoàn huynh. Người nói Xích Lân thú. Là cái gì vậy?"

Đào lập tức trừng mắt nhìn Đằng Thanh Sơn nhưng Đằng Thanh Sơn không nhìn hắn.

Đoạn Hầu cười nói: "Có người không muốn cho ta nói ta càng muốn nói! Tần Lang huynh. Xích lân thú là một yêu thú cực kì lợi hại. Theo truyền thuyết thì nó cao chừng ba trượng, dài năm sáu trượng. Thoạt nhìn giống như một tòa núi nhỏ. Hơn nữa toàn thân đỏ rực. Dù là Tiên Thiên cường giả cũng khó có thể công phá lân giáp của nó! Hơn nữa miệng có thể phun lửa. Ngọn lửa có thể dung kim hóa thiết!"

Đằng Thanh Sơn nghe vậy rất kinh hãi.

Cao ba trượng? Hơn nữa Tiên Thiên cường giả cũng khó phá lân giáp. Miệng phun hỏa diễm có thể dung kim hóa thiết? Quả là yêu thú đáng sợ.

Bên cạnh Đào thầm hận. Nhưng hắn biết rất rõ thực lực của Đoạn Hầu. Trong lúc đuổi giết Xích Lân thú hắn đã bị thương mà bản thân cũng không phải là đối thủ của Đoạn Hầu. Huống chi bên cạnh còn có một người có thể dả thương Xích thú, thần bí cao thủ" Tần Lang".

"Bất quá đó là Xích lân thú trưởng thành. Còn đối với Xích lân thú khi còn bé có ghi lại: lân giáp có màu đen, thời điểm khẩn cấp toàn thân có thể biến thành đỏ rực. Chỉ có hai câu này. Rất ngắn gọn. Ta lúc trước cũng chưa nghĩ đến đó là Xích lân thú. Hiện tại đã biết đó là Xích lân ấu thú. Xích lân thú chưa trưởng thành!" Đoạn Hầu tỉ mỉ nói.

Đằng Thanh Sơn nghe xong trong lòng dở khóc dở cười.

Yêu thú có phòng ngự biến thái như vậy không ngờ chỉ là một ấu thú.

"Bất quá Xích lân thú rất lợi hại. Chúng ta cũng không có biện pháp thu phục nó. Chân chính làm cho vũ giả động tâm chính là cùng Xích thú còn có linh bảo" Hắc hỏa linh quả". Đoạn Hầu ánh mắt tỏa sáng không ngừng nói. "Tần Lang huynh. Xích lân thú muốn lớn lên. chỉ có ăn "Hắc hỏa linh quả" mới có thể biến đổi. Hắc sắc lân giáp biến thành xích hồng sắc lân giáp! Trở thành yêu thú đáng sợ! Võ giả chúng ta có thể đoạt hắc hỏa linh quả trước nó!"

Đằng Thanh Sơn trong lòng chợt động.

Xích lân thú ăn hắc hỏa linh quả mới biến thành yêu thú cường đại ngay cả Tiên Thiên cường giả cũng phải kiêng kị. Nếu người ăn vào thì sao?

99. Chương 52: Hắc Sắc Linh Căn

"Các vị, các người có biết, Hắc hỏa linh quả này, ăn vào có chỗ tốt gì?" Đoạn Hầu nhìn xung quanh đặc ý nói.

"Ta biết, Hắc hỏa linh quả kia, một khi hậu thiên đỉnh phong cao thủ ăn được, có thể trở thành Tiên Thiên cường giả!" Một gã đại hán hô, lời này nhất thời làm cho mọi người xung quanh ồn ào một trận, ngay cả Đằng Thanh Sơn cũng phải có chút kinh ngạc, Tiên Thiên cường giả số lượng thật sự là rất ít ỏi, làm sao mà chỉ ăn vào một linh quả là có thể trở thành Tiên thiên.

Bên cạnh Đào hừ một tiếng: Đồ con lừa!"

Đại hán vừa nói chuyện kia nhất thời tròng mắt, có vẻ muốn nổi giận: "Người này....." Đồng bọn bên cạnh lập tức giữ chặt hán lại: "Hán ta là Thiết Y môn cao thủ đó!"

Đoạn Hầu cất cao giọng nói: "Ha ha, Tiên Thiên cường giả cũng không phải dễ dàng như vậy mà có thể đạt được! Từ Hậu thiên đến Tiên thiên, đó là phải dựa vào bản thân! Bất quá mọi người cũng biết, chúng ta Hậu thiên đều là 'luyện tinh hóa khí', muốn đi vào Tiên thiên, sẽ phải có cả thần và khí, mới có thể 'luyện khí hóa thần'! Cái gọi là 'thần', chính là 'thần' trong tinh khí thần, ý nghĩa rất huyền diệu, không thể nói rõ ràng ra được! Bất quá, muốn trở thành tiên thiên, cùng 'thần' có liên hệ lớn. Mà 'Hắc hỏa linh quả' này nghe nói có thể bồi dưỡng 'thần' trong người, khiến cho 'thần' trong đầu con người ta càng mạnh. Càng dễ dàng đi vào tiên thiên!"

Đằng Thanh Sơn âm thầm gật đầu, đây là ở bên trong tinh thần lột xác.

"Đoạn Tiểu ca, người nói như vậy một hồi lớn, nói cách khác, ăn Hắc hỏa linh quả, là có hy vọng đi vào tiên thiên?" Có người hô.

"Đó là đương nhiên! Đây là hy vọng thật lớn đó, nếu người ăn Hắc hỏa linh quả, còn không đạt được tiên thiên, vậy người cả đời đừng nghĩ đạt tới tiên thiên." Đoạn Hầu khẳng định nói, lập tức vui cười. "Bất quá, Hắc hỏa linh quả rõ ràng là một cái bảo bối, nhưng còn thứ sinh ra Hắc hỏa linh quả 'Hắc hỏa linh căn', tuy rằng có kém hơn một chút, cũng vẫn rất thần kỳ."

Nhất thời có người xen lời nói: "Hắc hỏa linh căn, nghe nói ăn vào, có thể cải thiện thể chất, cường hóa gân cốt, làm cho người ta có được lực lượng lớn!"

Đoạn Hầu gật đầu nói: "Đúng vậy, thứ kia ăn vào, thì một hán tử bình thường, cũng có thể có được vạn cân cự lực, một bước trở thành Nhất Lưu Vũ Giả! Bất quá..... hiệu quả của Hắc hỏa linh căn này, đối với hậu thiên đỉnh phong cường giả mà nói, không thể bằng Hắc hỏa linh quả!"

Có thể nâng một vạn cân, chính là Nhất Lưu Vũ Giả. Nhưng chỉ là Nhất Lưu Vũ Giả cấp thấp nhất.

Như Gia Cát Văn, Tàng Phong thống lĩnh, Kí Hồng thống lĩnh, Nhạc Tùng, Địa bảng cao thủ Mạnh Điền người nào trong khoảnh khắc không bạo phát được mấy vạn cân cự lực?

Đằng Thanh Sơn học Mãng Ngưu Đại Lực quyết, bồi dưỡng cho tới bây giờ tầng thứ chín đã đại thành. Nội kinh cũng có thể trong nháy mắt bạo phát ra sáu vạn cân cự lực.

Đối với Hậu thiên vũ giả cường đại mà nói, ăn vào 'Hắc hỏa linh căn', lực lượng cơ thể gia tăng một vạn cân, thực lực thực tế chỉ đề cao một chút, chỉ là dệt hoa trên gấm. 'Hắc hỏa linh quả', có thể làm cho bọn họ có hi vọng bước vào tiên thiên. Đó mới là bảo bối.

"Hắc hỏa linh căn!" Đằng Thanh Sơn trong lòng lại động.

"Hắc hỏa linh căn này có thể nuôi dưỡng ra 'Hắc hỏa linh quả'. Khẳng định có được năng lượng rất thần kỳ. Ăn vào Hắc quả linh căn, với người bình thường mà nói, có thể ngay lập tức cho người ta vạn cân lực lượng." Đằng Thanh Sơn là nội gia quyền cường giả, hẳn biết rõ, người muốn lực lượng gia tăng, phải không ngừng khai phá tiềm lực, đề cao bản thân.

Nhân thể tồn tại trong thiên nhiên, đều phải có cực hạn. Như Đằng Thanh Sơn đạt tới mười tám vạn cân cự lực, đã là cực hạn của hán rồi. Muốn tiếp tục đề cao, một biện pháp chính là gia tăng tiềm năng của cơ thể.

Như thế nào gia tăng?

"Hắc hỏa linh căn, khiến cho người ăn ngay lập tức có được vạn cân cự lực! Hắc hỏa linh quả ẩn chứa thần kỳ năng lượng, quả thật là tăng thật cao tiềm năng cơ thể! Hiện tại cơ thể của ta tiềm năng đã không thể tiếp tục đào sâu được nữa, nếu ăn Hắc hỏa linh căn này!" Đằng Thanh Sơn thật sự mong đợi.

Đằng Thanh Sơn xem ra, Hắc hỏa linh căn, tuyệt đối không có khả năng chỉ làm cho người ta gia tăng một vạn cân khí lực!

"Hắc hỏa linh căn gia tăng tiềm năng, người tu luyện nội kinh, căn bản không thể chân chính phát huy!" Đằng Thanh Sơn cho rằng, "Hắc hỏa linh căn tiềm năng, một khi chân chính phát huy, gia tăng khí lực,

tuyệt đối không chỉ một vạn cân, rốt cuộc là bao nhiêu, ăn vào mới biết được!”

Giờ phút này, so sánh với Hắc hỏa linh quả, Đằng Thanh Sơn đối với Hắc hỏa linh căn càng thêm khát vọng.

Lực lượng cơ thể đã lâu rồi không có gia tăng, Hắc hỏa linh căn là hy vọng thật lớn để Đằng Thanh Sơn có thể đề cao lực lượng.

.....

trong luyện võ trường, mấy vũ giả hưng phấn đàm luận với nhau, cả đám đều rất muốn có được Hắc hỏa linh quả, Hắc hỏa linh căn.

Đối với vũ giả bình thường mà nói, có được Hắc hỏa linh căn, trực tiếp trở thành Nhất Lưu Vũ Giả, cũng là bảo bối.

”Hừ.” Đào hừ lạnh một tiếng, chạy đến bên chiến mã của hắn, liệng đem ly khai Kim gia trang. ”Đoàn huynh! Ta cũng còn có việc, xin đi trước một bước.

” Đằng Thanh Sơn chấp tay nói.

”Tần Lang huynh.” Đoạn Hầu vui vẻ cười nói : ” Mấy ngày nay người ngàn vạn lần đừng ly khai Hỏa Diệm Sơn này a, người thấy rồi đó, Hắc hỏa linh quả, Hắc hỏa linh căn, Xích lân thú, này ba cái bảo bối này, sẽ lôi kéo rất nhiều rất nhiều vũ giả chạy tới. Nơi này a, trước nay chưa từng có náo nhiệt!”

Đằng Thanh Sơn cười, liền rời đi.

Nhìn thấy Đằng Thanh Sơn rời đi, Đoạn Hầu nụ cười càng sáng lạn: ”Đào? Người không muốn ta nói? Khê lắm lắm, ta càng muốn truyền, phải truyền ra Dương Châu, còn có cao thủ Thanh Châu bên cạnh nữa, cũng đều chạy tới. Ha ha, đại lượng cao thủ tập hợp, như vậy mới náo nhiệt a.” Đoạn Hầu này là chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Đoạn Hầu rất rõ ràng, Thiết Y Môn tới, hắn căn bản không thể cùng Thiết Y Môn tranh đoạt.

Nếu tranh không được, còn không bằng tạo ra một hồi đại phong vân! Đoạn Hầu, vốn chính là hí nhân.

Vân Lai khách sạn.

Đằng Thanh Sơn phản hồi khách điểm, liền lập tức triệu Đỗ Hồng cùng Đằng Thanh Hổ.

”Đô thống, người thấy quái vật kia là loại gì?” Đỗ Hồng cười nói.

Đằng Thanh Sơn lại lần nữa dò hỏi: ”Lão Đỗ, ta hỏi người, toàn thân hắc sắc lân giáp bao trùm, có bốn vó, lưng có gai nhọn, mõm dài mà lớn. Hơn nữa thời điểm khẩn cấp có thể toàn thân biến đỏ bừng, tốc độ, thực lực bạo tăng, có phải hay không là Xích lân thú?” Đỗ Hồng ở trong Quy Nguyên Tông thời gian cùn đã lâu, biết rất nhiều.

Đỗ Hồng thoáng rung mình, rồi sau đó mừng như điên liền nói: ”Đúng, là Xích lân thú, bất quá đó là ấu thú. Một khi nó lớn lên, ăn Hắc hỏa linh quả, sẽ giống như rắn lột da, thay đổi một tầng lân giáp, kích thước cũng sẽ lớn hơn. Hơn nữa miệng có thể phun lửa, Đô thống, người nói yêu thú kia là Xích lân thú ấu thú? A, nếu là ấu thú, kia.....” Đỗ Hồng nói một mạch về Hắc hỏa linh quả, Hắc hỏa linh căn.

Đằng Thanh Hổ cũng hưng phấn.

”Người nói cái gì?” Đằng Thanh Sơn nhướn mày, ”Hắc hỏa linh quả, khẳng định là Xích lân thú sau khi lớn lên, mới thành thực?” Đoạn Hầu lúc trước chưa nói như vậy.

”Đúng vậy, Đô thống.” Đỗ Hồng rõ ràng so với Đoạn Hầu biết càng nhiều, ” Xích lân thú, chỉ có tại nơi có Hắc hỏa linh quả sinh trưởng mới có thể sinh ra! Xích lân thú sinh trưởng tốc độ cực kỳ kinh người, cơ hồ biến đổi từng ngày, mỗi ngày thân thể dần dần lớn lên, sức ăn cũng sẽ tăng lên, nó thích ăn thịt.”

Đằng Thanh Sơn nhất thời hiểu được.

Xích lân ấu thú kia, từ đầu một ngày ăn một người, sau lại hai người, đến sau lại ba người..... Sức ăn gia tăng tốc độ quả thật rất nhanh chóng.

”Bất quá ta xem trong sách, cũng không ghi lại nó thích ăn thịt người.” Đỗ Hồng nói, ”Xích lân thú, ta xem qua một tháng nữa, là có thể hoàn toàn trưởng thành, cao đến hai trượng! Nó muốn lột xác, chỉ có thể ăn Hắc hỏa linh quả! Việc chúng ta phải làm, chính là đoạt Hắc hỏa linh quả kia!”

Đặng Thanh Sơn trong lòng thêm một câu:” Đồng thời cũng đoạt Hắc hỏa linh căn!”

”Sau khi Xích lân thú trưởng thành, không lâu sau. Hắc hỏa linh quả cũng chín tới! Hắc hỏa linh quả sau khi chín, quả đang từ màu đen trong nháy mắt biến thành đỏ bừng, hơn nữa đỏ liên tục mười hai canh giờ, sau mười hai canh giờ, không ai ngắt lấy, sẽ bị thối rữa. Hắc hỏa linh quả, phải bảo quản trong hộp ngọc, mới có thể cam đoan không hư hỏng.” Đỗ Hồng kể lại nói.

Đặng Thanh Sơn nghe xong âm thầm gật đầu.

”Đô thống!” Đỗ Hồng hỏi, ”Hắc hỏa linh quả này, đúng là sự tình trọng đại của Quy Nguyên Tông ta, việc này có hay không bẩm báo lên trên?” Đỗ Hồng nhìn sắc mặt Đặng Thanh Sơn.

”Sáng mai, chúng ta chạy tới Hoa thành bên Từ Dương quận, thông qua người của chúng ta ở đó thông báo về tông phái.” Đặng Thanh Sơn rất rõ ràng, qua sự truyền bá của Đoạn Hầu và các vũ giả khác, sẽ có rất nhiều người tham gia trường tranh đoạt này. Thiết Y Môn khẳng định sẽ tham gia. Thiết Y Môn ở ngay tại Sở Quận, chiếm cứ địa lợi, hơn nữa cao thủ nhiều như mây.

Có Quy Nguyên Tông cao thủ hỗ trợ, bản thân mình muốn cướp lấy Hắc hỏa linh căn còn có hy vọng!

.....

Sáng sớm hôm sau, Đặng Thanh Sơn bọn họ một đám người chạy tới Hoa thành, với thế lực của Quy Nguyên Tông, tại Dương Châu bất kỳ một thành nào cũng đều có trú điểm. Đương nhiên trong phạm vi khống chế của Thanh Hồ Đảo, trú điểm nhân thủ rất ít, coi là không có ác ý. Mà ở nơi không có tông phái khống chế như Từ Dương quận, nhân mã bên trong trú điểm rất nhiều.

Giang Ninh quận thành, Quy Nguyên Tông, trong thư phòng của Gia Cát Nguyên Hồng.

”Tông chủ!”

”Sư phó!”

Kí Hồng thống lĩnh cùng Quan Lục thống lĩnh đều khom người. Gia Cát Nguyên Hồng cầm trong tay mật tín hướng Kí Hồng ném tới: ”Nhị sư bá, người cùng Lục nhi, nhìn xem nội dung trong mật tín đi.”

Kí Hồng vừa thấy, trên mặt liền lộ ra vẻ vui mừng. Quan Lục vừa thấy, vẻ mặt lạnh như băng tan rã, lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng: ”Sư phó? Tại Hỏa diệm Sơn kia đích thực có Xích Lân Thú?”

”Tim tức này là Đặng Thanh Sơn bọn họ tự mình nắm bắt, tuyệt đối không có giả.” Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói, ”Hắc hỏa linh quả, đối với hậu thiên đỉnh phong vũ giả có ích lợi to lớn. Ăn vào, quả thực cơ hội đột phá Tiên thiên cảnh giới nâng cao không ít! Nhị sư bá, lần này mục tiêu của chúng ta, là Hắc hỏa linh quả, Hắc hỏa linh căn, còn có Xích lân thú!”

”Xích lân thú?” Kí Hồng rung mình, ”Tông chủ, Xích lân thú không thể thuần phục a.”

Trong lịch sử, còn chưa có người thuần phục được Xích lân thú, yêu thú đều là rất khó thuần phục, đương nhiên, có số rất ít yêu thú có hi vọng là có thể thuần phục.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nhẹ nói: ”Hắc hỏa linh quả, đối với Xích lân thú phi thường quan trọng, ăn Hắc hỏa linh quả, nó mới có thể lột xác. Cho nên, đến lúc đó nó cũng sẽ theo các người tranh đoạt! Nếu Xích lân thú chưa ăn Hắc hỏa linh quả, Xích lân thú mới trưởng thành, thân cao hai trượng, tuy rằng cũng mạnh, nhưng các người còn có Đặng Thanh Sơn liên thủ, vẫn là có thể giết chết nó. Xích Lân thú trưởng thành, lân giáp của nó một khi mặc ở trên người, ngoại trừ Tiên thiên cường giả ra tay, còn lại không có cách phá hủy, đó là bảo vật vô giá a.” Uy lực của nó, không thể nghĩ ngờ.

”Nếu Xích lân thú so với các người lợi hại hơn, nó cướp được Hắc hỏa linh quả, cũng sẽ lột xác, lột ra lân giáp cũ, mọc ra Xích hồng sắc lân giáp. Các người nhiệm vụ đối thành đem hắc sắc lân giáp đã lột ra đó đoạt lại.” Gia Cát Nguyên Hồng nói, ”Nhị sư bá, Lục nhi, hai người các người từ Hắc Giáp Quân tuyển ba

mười tinh anh, Từ trong Quy Nguyên Tông đệ tử tuyển ra ba mươi cao thủ, các người hôm nay sau giờ ngo xuất phát, đi trước tới Từ Dương quận Hoa thành, cùng Đằng Thanh Sơn bọn họ hội hợp!”

”Rõ, thưa tông chủ(Sư phó!)”

Kí Hồng, Quan Lục hai người khom người.

100. Chương 53: Phong Khởi Vân Dũng

Một nam tử mặc bố y đang ngồi dựa vào cái bàn bên cạnh cửa sổ, uống rượu, ăn đồ ăn bên hông đeo một thanh trường đao.

”Khách quan, thịt cừu của người đây!” Tiểu nhị bưng chén đĩa đã chạy tới, đem thức ăn đặt lên bàn,

”Mời khách quan dùng.” Sau đó xoay người rời đi, nhưng khi hắn rời đi lại đụng phải cánh tay trái của người nam tử. Quý dị chính là... tay áo của cánh tay trái lại bị tiểu nhị nhẹ nhàng đẩy đi.

Cụt một tay! Hắn không có cánh tay trái! Nam tử nhìn nhìn cánh tay trái của mình, lập tức không tiếp tục uống rượu, ăn thịt. Cụt tay đã là sự việc trôi qua lâu rồi, quá khứ, hắn đã từng tuyệt vọng, đã từng điên cuồng, nhưng thời gian xóa mờ tất cả, khổ tu hai mươi năm, lại lần nữa có được thực lực cường đại. Hai mươi năm trước, hắn là người vô cùng kiêu ngạo, hiện giờ hắn càng thêm trầm ổn, càng thêm đáng sợ.

”Buổi chiều ngày hôm qua, trong thành Sở Quận, Thiết Y Môn phái ra một đội ngũ hơn trăm người tinh anh cao thủ, chạy tới Từ Dương quận, dẫn đầu chính là Thiết Y Môn trưởng lão ”Ngụy Thương Long”. Mười năm trước, hắn chính là cao thủ trên Địa bảng.” Phía sau nam tử cụt một tay không xa, một bàn mấy võ giả bắt đầu lên tiếng đàm luận.

Nam tử cụt một tay cười lạnh một tiếng.

Ngụy Thương Long? Cao thủ trong thiên hạ không tận lực cố gắng, không tiến bộ, vậy sẽ bị kẻ sau thay thế. Ngụy Thương Long mười năm trước từng liệt danh trên Địa bảng, nhưng cũng chỉ xếp thứ bảy mươi mốt, mà hiện tại, đã sớm bị người khác thay thế. Đương nhiên, có thể được bài danh trên Địa Bảng dù chỉ trong thời gian ngắn, cũng đại biểu cho thực lực của vị trưởng lão Thiết Y Môn kia.

”Thiết Y Môn phái cao thủ đi Từ Dương quận làm gì, khó khăn còn không đủ sao, Thiết Y Môn, còn muốn khống chế Từ Dương quận?”

”Người nghĩ vậy là sai rồi. Các người cũng biết ngày hôm qua vùng Hỏa Diệm Sơn Từ Dương quận truyền ra tin tức có Xích lân ấu thú xuất hiện! Nó đến một thôn trang tên là ”Kim gia trang”, ở đó ăn thịt người bị không ít võ giả phát hiện đuổi giết đến Hỏa Diệm Sơn. Con ấu thú đó cao gần một trượng! Biết Xích lân ấu thú hiện hiện. Ý nghĩa ra sao?” Tên trẻ tuổi đắc ý nói.

Nam tử cụt một tay toàn thân cũng khẽ run lên.

Xích Lân ấu thú?

”Xích Lân ấu thú xuất hiện chính là đại biểu có Hắc hỏa linh quả, có Hắc hỏa linh căn! Cao thủ hậu thiên đỉnh phong một khi ăn Hắc hỏa linh quả, nghe nói có thể trở thành tiên thiên cường giả.” Tên võ giả trẻ tuổi nói. Nhất thời những lời này khiến cho ồ lên một mảnh. ”Chính là Hắc hỏa linh căn. Ăn vào sẽ trực tiếp trở thành nhất lưu cao thủ!”

Nam tử cụt một tay nâng chén rượu uống ánh mắt càng thêm thâm trầm.

Xích lân ấu thú? Hắc hỏa linh quả?

”Tiểu nhị! Tính tiền!” Nam tử cụt một tay lãnh nhạt nói.

”Hảo, khách quan”

Tiểu nhị lập tức chạy tới: ”Tất cả là sáu xu hai mươi tiền.”

Tùy ý ném ra ít bạc vụn: ”Đủ rồi chứ?” Hàng năm đều tiếp xúc với bạc, tiểu nhị cầm lấy rồi nói: ”Đủ rồi, đủ rồi.”

Nam tử cụt một tay lúc này trực tiếp đi ra ngoài, thúc ngựa, hướng vùng Hỏa Diệm Sơn tiến đến.

”Hắc hỏa linh quả! Ta phải đoạt bằng được!” nam tử cụt một tay ánh mắt lạnh lẽo.

Sự việc như vậy phát sinh trong tửu lâu là rất bình thường, Hòe thành cách Hỏa Diệm Sơn rất gần, cho nên ngày hôm sau tin tức đã truyền đến. Tin tức này một truyền mười, mười truyền trăm, càng lúc càng nhanh, điên cuồng lan ra khắp bốn phương tám hướng.

Thu hút rất nhiều võ giả đến, hoặc là vì tranh đoạt Hắc hỏa linh quả. Hoặc là vì tranh đoạt Hắc hỏa linh căn.

Thậm chí còn vì xem náo nhiệt.

Tất cả mọi người đều biết, sau một hai tháng nữa ở Hỏa Diệm Sơn sẽ vô cùng náo nhiệt. Cả Dương Châu, thậm chí Thanh châu ở phương Bắc, cao thủ của hai châu có đủ thời gian để chạy tới Hỏa Diệm Sơn. Nhiều cao thủ như vậy tụ tập là sự kiện hiếm có. Có lẽ sẽ thấy rất nhiều cao thủ lợi hại. Ví dụ như cao thủ Địa bảng, cao thủ Tiềm Long Bảng, Sồ Phượng Bảng.

Một đoàn thương đội chậm rãi đi trên quan đạo.

Phần lớn thương nhân tụ tập thành thương đội, bình thường mời rất nhiều hộ vệ. Mà hộ vệ thực lực cũng chia cao thấp, thực lực mạnh có thể ngồi ở trong xe ngựa. Không đến lúc cần thiết, bọn họ cũng không có ra tay.

Chi nha, chi nha.

Bánh xe lăn đều, trên một xe hàng, một, đi chân trần tay trái cầm Trảm mã đao, nhắm mắt khoanh chân ngồi.

Không ai dám quấy rầy thanh niên này.

Lúc trước những hộ vệ khác xem thường thanh niên mặc bố y đi chân trần này, từng có hai gã hộ vệ muốn ra oai trước thanh niên này, ai ngờ... Những hộ vệ khác chỉ nhìn thấy huyết quang chọt lóe lên hai gã hộ vệ kia đã âm âm ngả xuống đất, yết hầu bọn họ đều bị cắt vỡ.

Lúc này đám hộ vệ mới hoảng sợ. Đối phương rút đao, giết hai người, thu đao.

Bọn họ không ngờ cũng không phát hiện!

Rút đao cực nhanh, xuất đao vừa nhanh vừa mạnh, làm cho người ta quá mức sợ hãi. Từ đó về sau đám hộ vệ cũng không dám... đến gây chuyện với thanh niên đi chân trần nữa.

”Vừa rồi tại khách điểm nghỉ ngơi, các người nghe được gì không? Ở biên cảnh Từ Dương quận, Hỏa Diệm Sơn có Xích Lân ấu thú xuất hiện. Xích Lân ấu thú một khi lớn lên, ăn vào Hắc hỏa linh quả, ước chừng phải cảo đến ba triệu, dài năm sáu triệu...”

Những người hộ vệ đi tới liên tục nói về tin tức này.

Vốn đang nhắm mắt dưỡng thần thanh niên đi chân trần, ánh mắt mở ra.

”Hắc hỏa linh quả? Hắc hỏa linh căn?” thanh niên đi chân trần ánh mắt nhắm lại giống như một sói cô độc ánh mắt lạnh lẽo.

Lập tức, miệng hắn nổi lên vẻ tươi cười: ”Hộ vệ đó nói không sai, lúc này đây khẳng định sẽ hấp dẫn cả ngàn vạn võ giả tới! Ta đã tám năm hành tẩu trong thiên hạ, màn trời chiếu đất, những võ giả hậu thiên đỉnh phong võ, tất cả đều không đỡ nổi một chiêu của ta! Bây giờ cao thủ tập hợp, cũng là lúc Yến Thiết ta sau tám năm khổ luyện danh dương thiên hạ! Đồng thời bài danh trên Tiềm Long Bảng và Địa bảng, sư phụ hẳn mà biết nhất định sẽ rất vui! Nếu lại đoạt được Hắc hỏa linh quả...”

Nghĩ vậy, thanh niên đi chân trần không hề do dự.

Thanh niên đi chân trần khoác bao đồ bên cạnh lên, rồi sau đó cả người nhảy vọt đi.

Hô!

Một cước đem một gã hộ vệ cười chiến mã đã bay, chính hấn ngồi ở trên chiến mã, đột ngột kéo cương, chiến mã liền chồm lên chạy đi như bay.

”Ngựa của ta!” Tên hộ vệ kia lập tức hô.

Bồng!

Một vật cứng nện trên đầu hấn, hộ vệ cúi đầu vừa thấy, đúng là một lượng hoàng kim.

”Thật nhỏ mọn.” Hộ vệ thấp giọng mắng ”Chiến mã của ta cũng gần trăm lượng bạc, cũng không cho ta nhiều hơn một chút.” Tên hộ vệ kia nhìn rồi tạm thời chạy tới ngồi trên xe hàng.

”Huynh đệ, tên sát thần kia có thể cho người vàng, đã là may cho người rồi. Nếu hấn không cho người, người làm gì được?” Những khác hộ vệ vui cười nói.

”Cái tên sát thần kia, đi nơi nào a.”

”Ai biết, hấn biến đi thật là tốt, ở bên cạnh hấn lão tử lúc nào cũng cảm giác có lông mọc trong bụng!”

Hộ vệ nửa đường bỏ đi, đoàn thương nhân cũng không quan tâm, cũng không có cách quản lý. Huống chi thương nhân mới trả một nửa tiền khi đến nơi mới trả nốt một nửa còn lại, cũng không sợ hộ vệ bỏ đi, bọn họ dù sao không lỗ là gì.

Không kể là muốn lấy được Hắc hỏa linh quả, Hắc hỏa linh quả, hay là đến góp vui, hoặc là nghĩ muốn thừa dịp cao thủ tập hợp, một lần mà vang danh, mọi người nhận được tin tức trước sau đều chạy tới Hỏa Diệm Sơn!

Có người hành tẩu thiên hạ, màn trời chiếu đất khổ luyện, bọn họ muốn một lần là vang danh, lần này chính là cơ hội tốt!

Cũng có người công thành danh toại, trong lòng khát vọng đạt tới tiên thiên!

Cũng có người mang thâm cừu đại hận, muốn đề cao thực lực báo thù!

Có có người đến chỉ để góp vui!

Có tuyệt thế cường giả ở ẩn cho đệ tử xuất thế, muốn danh truyền thiên hạ!

Tóm lại, mỗi người một vẻ đều chạy tới Hỏa Diệm Sơn.

Từ Dương quan, Hoa thành trong một tòa phủ đệ cao cấp.

Nơi này đúng là nơi trú chân của Quy Nguyên tông tại Hoa thành, Đằng Thanh Sơn bọn họ tạm thời nghỉ ở nơi này.

”Hai ngày nay Hỏa Diệm Sơn thật là náo nhiệt.” Đằng Thanh Sơn đứng ở lầu các cửa sổ, uống rượu, ánh mắt thì nhìn về phía ngã tư đường, ”Bên Hỏa Diệm Sơn, không ngờ có nhiều võ giả tới như vậy, lúc này mới hai ngày, đã có mấy trăm người tụ tập! Bên kia, không ngờ liên tiếp mở ra ba cái khách điểm!”

Người thì nhiều, mà đám võ giả lợi hại lại không quan tâm đến tiền nong.

Khách điểm có thể nhân cơ hội kiếm lời lớn một phen, cho nên vùng Hỏa Diệm Sơn liên tiếp lại mở ra ba tòa khách điểm.

”Bất quá Xích Lân ấu thú kia rất giảo hoạt! Hai ngày nay căn bản không xuất hiện, ta tiến vào Hỏa Diệm Sơn tìm ba lượt, đều không có phát hiện tung tích của Xích Lân ấu thú.” Đằng Thanh Sơn cũng tìm đủ mọi cách đi tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm được Xích Lân ấu thú, Xích Lân ấu thú hiển nhiên cũng cảm giác được nguy hiểm. Nhưng Đằng Thanh Sơn khẳng định -- Xích Lân ấu thú còn chưa ăn Hắc hỏa linh quả thì sẽ không rời đi khỏi ổ của nó.

”Biểu ca thật là chăm chỉ.” Đằng Thanh Sơn liếc liếc mắt một cái xa xa phía dưới đình viện, biểu ca Đằng Thanh Hồ đang luyện tập Liệt Hỏa Ngũ Thức thương pháp.

”Ân?” Đằng Thanh Sơn khoe mắt sáng lên, ở ngã tư đường phía trước xuất hiện nhiều người mặc trọng giáp màu đen, cười hắc chiến mã, trong đó cũng có rất nhiều người cũng không có mặc trọng giáp.

Có hai người, Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái đã nhận ra!

Mái tóc bạc dài, ánh mắt lạnh đúng là đệ nhất thống lĩnh "Ký Hồng", người kia sắc mặt lạnh như băng, mặc trang phục nữ màu đen, đúng là đệ tứ thống lĩnh "Quan Lục".

Đông! Đông! Đông!

Đằng Thanh Sơn lập tức đi xuống cầu thang, đi đi phía trước cánh cửa chỗ, mà này trú điểm người phụ trách "Dương Thập" đã muốn tại đại môn chờ đợi.

"Hai vị thống lĩnh đại nhân." Dương Thập cung kính nói: "Chiến mã này giao cho người của ta đi, đại nhân mời vào trong nghỉ ngơi."

Hắn vung tay lên, lập tức một đám người hầu chạy tới dẫn ngựa.

Ký Hồng, Quan Lục dẫn một đám người đi vào.

"Thống lĩnh đại nhân." Đằng Thanh Sơn hướng trước mắt hai người chấp tay.

"Ha ha, Thanh Sơn!" Ký Hồng vừa thấy Đằng Thanh Sơn, trên mặt liền lộ ra tươi cười, đi tới vỗ Đằng Thanh Sơn bả vai, "Người lần này chính là cấp thể diện cho Quy Nguyên tông, không ngờ đánh bại Mạnh Điền, ha ha... Đúng rồi, ta hỏi người Mạnh Điền thật sự đã bị người giết chết?"

Mạnh Điền chết xương cũng không còn, hơn nữa lúc ấy chung quanh không có ai, căn bản không ai biết, có phải Đằng Thanh Sơn giết hay không.

"Đương nhiên là bị ta giết." Đằng Thanh Sơn nói.

"Hảo, hảo." Ký Hồng càng cười càng to, lập tức xoay người nói: "Vị này chính là Quan thống lĩnh! Lần này ta cùng Quan thống lĩnh, phụng lệnh tông chủ, dẫn ba mươi Hắc Giáp Quân tinh anh, cùng với ba mươi đệ tử trung tâm lại đây. Tuy rằng lần này Xích Lân ấu thú xuất thế, dẫn tới rất đông cao thủ tụ tập, nhưng Quy Nguyên tông chúng ta đối với bảo bối kia, chính là bắt buộc phải đoạt được! Thanh Sơn, đến lúc đó, người cũng đừng nường tay!"

Không quản là đánh bại Mạnh Điền, hay là giết chết Mạnh Điền.

Đằng Thanh Sơn ít nhất có thực lực có thể xếp trên Địa bảng, một cao thủ Địa bảng, đến lúc tranh đoạt Hắc hỏa linh quả, có tác dụng rất lớn.

"Rõ, thống lĩnh đại nhân." Đằng Thanh Sơn đáp, bỗng nhiên ánh mắt hướng ra phía sau Ký Hồng, Đằng Thanh Sơn rung mình, hắn ánh mắt tập trung trên mặt của một gã nam tử mặc trọng giáp lưng hùm vai gấu, Hắc Giáp Quân tinh anh kia cũng nghi hoặc nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Vị huynh đệ này, người, người có phải là Lý Kim Phúc?" Đằng Thanh Sơn vẫn rõ ràng nhớ rõ, năm đó thiên tài Lý gia trang dùng đòn lang nha bổng nặng một trăm hai mươi hai cân.

101. Chương 54: Quan Lục

Mà một trận trong đó, chính là Lý gia trang Lý Kim Phúc kia làm rung động Đằng gia trang, sử dụng một thanh lang nha bổng một trăm hai mươi hai cân, hắn tử thô bạo kia, Đằng Thanh Sơn đến nay vẫn còn khắc sâu trong óc.

"Đằng Đô thống, ngài nhận ra ta?" Lý Kim Phúc có chút kinh ngạc, đối với Đằng Thanh Sơn, hắn đương nhiên là biết. Hiện giờ trong Hắc Giáp Quân, Đằng Thanh Sơn danh khí rất lớn. Lý Kim Phúc sau khi gia nhập Hắc Giáp quân, cưới vợ sinh con, hai ba năm cũng về thăm người thân ở quê nhà một lần.

Đối với thiên tài Đằng Thanh Sơn của thôn bên cạnh, hắn đương nhiên biết.

Chính là, Lý Kim Phúc không biết, đối phương làm sao nhận ra hắn? Hắn Lý Kim Phúc, mười tám tuổi đã rời khỏi quê hương, không sai biệt lắm cũng đã mười ba mươi bốn năm, Đằng Thanh Sơn năm nay mới mười

bảy tuổi. Nói cách khác, khi Lý Kim Phúc hán gia nhập Hắc Giáp Quân, Đẳng Thanh Sơn mới khoảng bốn tuổi.

Đứa nhỏ bốn tuổi, làm sao còn có thể nhớ rõ hán được? Hơn nữa bây giờ còn liếc mắt một cái là đã nhận ra?

"Lý Kim Phúc! Năm đó Lý gia trang cùng Đẳng gia trang tranh nước, lần đó, người đánh bại đại bá ta. Ta vẫn còn nhớ rõ ràng." Đẳng Thanh Sơn cười nói, "Không nghĩ tới, sau nhiều năm như vậy, chúng ta lại có thể gặp nhau ở đây."

"Đẳng Đô thống, trí nhớ thật tốt, nhiều năm như vậy, ngài vẫn còn nhớ rõ." Lý Kim Phúc cười.

Mười mấy năm trôi qua, Lý Kim Phúc không còn là một gã hán tử thô bạo tràn ngập hơi thở dã thú nữa, hán đã trở nên trầm ổn hơn nhiều.

"Ha ha... Thanh Sơn, người cùng Kim Phúc nguyên lai là đồng hương a!" Ký Hồng cười nói, "Kim Phúc hán chính là đội trưởng đội thân vệ của ta, thương pháp cũng rất khá. Luận thực lực, có thể so được với Bách phu trưởng bình thường. Tốt lắm, đi, hai người các người chờ lát nữa chậm rãi tán gẫu, trước hết hãy vào nhà đi!"

Một đám người rộn ràng nhón nháo hướng đại sảnh đi đến.

Đẳng Thanh Sơn giờ mới biết. Lý Kim Phúc nguyên lai là đội trưởng đội thân vệ của Ký Hồng.

Tuy rằng nói một lĩnh nhân mã có một nghìn năm trăm người. Mỗi đội là một trăm người. Bất quá trong đó có một đội chỉ có mười năm người. Được gọi là Thân vệ đội. Đây là đội thân vệ của thống lĩnh. Nếu là thân vệ, đương nhiên là tinh anh! Thân vệ đội đội trưởng, có thể sánh bằng đội trưởng một đội một trăm người bình thường khác, có khi còn mạnh hơn.

Trong đại sảnh rộng rãi. Hơn tám mươi người tề tụ tại sảnh đường. Ký Hồng thống lĩnh ngồi chủ vị. Tại tả hữu hai bên. Phân biệt là Quan Lục thống lĩnh cùng Đẳng Thanh Sơn.

Trong đại sảnh. Ngoại trừ Ký Hồng, Quan Lục, Đẳng Thanh Sơn ba người ngồi. Chỉ có Bách phu trưởng, đội trưởng đội thân vệ, đầu lĩnh đám hạch tâm đệ tử. Tổng cộng tám người ngồi. Những người khác đều đứng ở bên cạnh.

"Lý Kim Phúc? Ha ha. Ta gọi là Đẳng Thanh Hổ, cũng là ở Đẳng gia trang." Đẳng Thanh Hổ nhiệt tình cùng với Lý Kim Phúc bên cạnh nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Lý Kim Phúc hiển nhiên cũng vì nhìn thấy đồng hương mà vui vẻ. Thấp giọng đàm luận.

"Khụ!"

Một tiếng ho khan trầm thấp, làm cả đại sảnh trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, Ký Hồng thống lĩnh nghiêm mặt quét qua một lượt, lúc này mới lạnh lùng nói: "Lần này, Xích lân ấu thú xuất thế, tin tức tùy ý lan truyền. Vừa vặn, Xích lân ấu thú lại là tại Hỏa Diệm Sơn này xuất hiện, nơi này khoảng cách tới Thanh Châu không xa, lần này, vũ giả bị hấp dẫn đến Hỏa Diệm Sơn, tối thiểu là Dương Châu, Thanh Châu vũ giả cao thủ! Cho nên... Đến lúc đó cao thủ nhiều như mây, chúng ta Quy Nguyên tông đệ tử không thể kiêu ngạo ương ngạnh, đương nhiên, ai dám chọc chúng ta, chúng ta cũng không lưu tình! tá cả rõ chưa?"

"Rõ!" Mọi người ầm ầm lên tiếng trả lời.

"Tốt." Ký Hồng thần nhiên gật đầu, lập tức nhìn nhìn Đẳng Thanh Sơn, lại nhìn nhìn Quan Lục, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, "Thanh Sơn, Quan Lục, tông chủ lệnh chúng ta đến đoạt Hắc hỏa linh quả, Hắc hỏa linh căn, cùng với Xích lân thú lân giáp. Các người có ý kiến gì không? Nói thử ta nghe một chút."

Thảo luận phương pháp sách lược, là chuyên của tầng lớp cao cấp.

Mà Ký Hồng, rõ ràng là đã coi Đẳng Thanh Sơn cũng thuộc về giai tầng này. Trên thực tế Đẳng Thanh Sơn tuy rằng là Đô thống, nhưng so với Ký Hồng, Quan Lục thống lĩnh địa vị còn kém một bậc. Nhưng Đẳng Thanh Sơn giết chết Mạnh Diên, chiến tích này làm cả Quy Nguyên tông đều đối với Đẳng Thanh Sơn nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Một Địa Bảng cao thủ, đã không cần chức vị chứng minh thực lực.

"Xích lân thú lân giáp?" Đẳng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn Ký Hồng, "Thống lĩnh, Xích lân thú nếu như ăn Hắc hỏa linh quả, chúng ta giết nó, có vẻ là không tốt lắm."

"Ha ha, Thanh Sơn. ý tông chủ là, Xích lân thú nếu chưa ăn Hắc hỏa linh quả, giết Xích lân thú, lột lấy lân giáp."

Nếu nó có thể cướp được Hắc hỏa linh quả, chúng ta đã nghĩ ra cách, đợi tới lúc nó lột xác, chiếm lấy hắc sắc lân giáp" Ký Hồng giải thích.

Đẳng Thanh Sơn âm thầm gật đầu.

"Sư bá tổ!" Kia Quan Lục rốt cục cũng mở miệng, thanh âm của nàng rất lạnh, biểu tình trên mặt cũng không thay đổi, "Chúng ta khi nào thì ra tay?"

"Không vội." Ký Hồng cười nói, "Căn cứ tin tức, Xích lân ấu thú vẫn còn đang phát triển, tối thiểu còn có một tháng nữa, mới có thể trưởng thành, đạt tới hai trượng cao. Hắc hỏa linh quả, khẳng định là khi Xích lân ấu thú trưởng thành mới chín. Đây là quy luật, cho nên chúng ta tối thiểu cũng còn một tháng thời gian."

Thiên địa tự nhiên, rất là thần kì.

Giống kia Xích lân thú lúc sinh ra, toàn thân màu đen, rồi sau đó ngày một biến đổi, lớn cực nhanh, ngắn ngủn mấy tháng đạt tới thể tích làm cho người ta sợ hãi. Ăn vào Hắc hỏa linh quả, toàn thân màu đen biến thành màu đỏ, biến thành yêu thú đáng sợ ngay cả Tiên thiên cường giả cũng e ngại.

Mà Hắc hỏa linh quả, đồng dạng lúc chưa chín cũng màu đen, sau khi chín mới biến thành đỏ bừng.

Xích lân thú, Hắc hỏa linh quả, làm bạn mà sinh đích xác không giả.

"Sư bá tổ." Quan Lục lại mở miệng nói, "Con xem, chúng ta hay là làm sớm một chút đi. Không quản kia Xích lân thú có thể ăn được hay không Hắc hỏa linh quả, chúng ta muốn đoạt đều là hắc sắc lân giáp. Cho nên, con xem chúng ta làm sớm một chút, tốt nhất, khi Xích lân ấu thú còn đang trong giai đoạn phát triển, giết nó! Tuy rằng lân giáp có thể so với khi trưởng thành có thể kém một chút, nhưng ít nhất, có thể cam đoan Xích lân ấu thú không thể ăn được Hắc hỏa linh quả! Hơn nữa, Xích lân thú lớn đến hai trượng, cũng phi thường khó đối phó!"

Ký Hồng rung mình.

Lập tức cười ha ha: "Quan Lục, người nói rất đúng! Vẫn là người trẻ tuổi đầu óc tốt, hiện tại giết Xích lân ấu thú, đích xác là trăm lợi không có một điều hại!"

Đẳng Thanh Sơn thoáng kinh ngạc địa nhìn qua Quan Lục, mà Quan Lục giờ phút này cũng nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn, vẫn lạnh băng nói: "Đẳng Đô thống, người cho rằng như thế nào?"

"Ta đồng ý với ý kiến của Quan thống lĩnh." Đẳng Thanh Sơn đáp.

Ký Hồng lập tức cất cao giọng nói: "Mọi người nghe rõ rồi chứ, sáng mai, chúng ta chạy tới Hỏa Diệm Sơn! Hôm nay, mọi người nghỉ ngơi cho tốt, Hắc Giáp Quân binh Lính, ngày mai trọng giáp cũng không phải mặc, tại Hỏa Diệm Sơn, căn bản không thể cưỡi ngựa, không cần mang ngựa, cũng không cần mặc trọng giáp, mặc nội giáp thôi."

"Rõ." Ở đây mọi người lĩnh mệnh.

"Đều lui ra đi." Ký Hồng ra lệnh một tiếng, trong đại sảnh một đám người lập tức đi ra, mà bên ngoài có người hầu, chuyên môn dẫn mọi người đến chỗ ở.

Trong đại sảnh, chỉ còn lại có Đẳng Thanh Sơn, Ký Hồng, Quan Lục.

"Quan Lục!" Ký Hồng trên mặt tươi cười đại thịnh, vỗ vai Đẳng Thanh Sơn đứng bên cạnh. "Thanh Sơn lần này chính là vì Quy Nguyên tông chúng ta tranh thể diện! Giết một cái Địa Bảng cao thủ, ha ha... Hiện tại, bên ngoài ai còn dám nói Quy Nguyên tông ta hậu bối đệ tử vô năng? Quan Lục, người phải hảo hảo cùng với Thanh Sơn học tập." Quan Lục nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn, đột nhiên đứng dậy: "Đẳng Đô thống, nghe nói thương pháp của người lợi hại, ta muốn cùng người thỉnh giáo một phen!"

Đặng Thanh Sơn lập tức đứng dậy, cười khỏ nhìn về phía Ký Hồng.

Ký Hồng lại cười nói: "Thanh Sơn, Quan Lục nó chính là cao thủ trẻ tuổi nổi tiếng của Quy Nguyên tông chúng ta, tu luyện chính là Địa cấp bí điển Huyền Băng Kiếm Điển, thực lực so với Gia Cát Vân, Nhạc Tùng đều mạnh hơn một bậc, người cùng nó luận bàn xem sao. Hơn nữa, ta cũng muốn nhìn xemi thương pháp của người như thế nào?"

Có thể lên làm thống lĩnh, Quan Lục thực lực làm sao có thể kém?

"Quan thống lĩnh, đã ba mươi tuổi chưa?" Đặng Thanh Sơn đột ngột hỏi.

Hỏi tuổi nữ nhân, là có chút thất lễ, Quan Lục khẽ cau mày, mà Ký Hồng lại nói: "Còn chưa tới ba mươi!"

"Thống lĩnh đại nhân, ta cùng Quan thống lĩnh tạm thời không so tài thì tốt, đao kiếm không có mắt, nếu bị thương, sẽ không tốt lắm. Hơn nữa chúng ta bây giờ đi tranh đoạt Hắc hỏa linh quả! Nên nghỉ ngơi dưỡng sức cho thật tốt." Đặng Thanh Sơn nói, Quan Lục không tới ba mươi tuổi, nhưng trên Sồ Phượng Bảng cũng không có tên Quan Lục.

Ngay cả Sồ Phượng Bảng đều không thể bài danh, Đặng Thanh Sơn cũng sẽ không có hứng thú so tài.

Tới đẳng cấp bây giờ của Đặng Thanh Sơn, cho dù có thể sử ra năm sáu vạn cân lực lượng, giống như Gia Cát Vân, Nhạc Tùng, Đặng Thanh Sơn cũng không để vào mắt. Phải như Mạnh Điền kia, Đặng Thanh Sơn mới có hứng thú.

Huyết nguyệt đao lợi hại thế nào, Đặng Thanh Sơn đến nay còn chưa quên.

Đơn thuần luận đao pháp, so với thương pháp của chính mình, cũng sai biệt không lớn. Bản thân mình đánh trọng thương Mạnh Điền là dựa vào Luân Hồi Thương chiếm ưu thế chiều dài, khôn ngoan thắng một bậc. Có thể nhất chiêu sát tử Mạnh Điền, là dựa vào cự lực đáng sợ!

"Đặng Đô thống!" Quan Lục sắc mặt lạnh lùng.

"Quan thống lĩnh, sáng mai đã đi rồi, hay là đi nghỉ sớm đi." Đặng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía Ký Hồng.

Ký Hồng hiểu được ý Đặng Thanh Sơn, cũng đứng lên cười nói: "Quan Lục, Thanh Sơn hẳn nói có lý, ngày mai có việc đại sự. Nếu tỷ thí, bị thương là khó tránh khỏi. Rồi, hiện tại cũng không còn chuyện gì khác, các người đi ngủ sớm đi.

Quan Lục lạnh lùng nhìn Đặng Thanh Sơn liếc mắt một cái:" Chờ xong chuyện Hắc hỏa linh quả, ta sẽ hảo hảo thỉnh giáo Đặng Đô thống thương pháp, xem Đặng Đô thống, rốt cuộc có cái thủ đoạn gì!" Nói xong, Quan Lục đi nhanh ra ngoài.

Ký Hồng nhìn thoáng qua Quan Lục rời đi, rồi sau đó hướng Đặng Thanh Sơn cười nói: "Thanh Sơn, người lần này cự tuyệt Quan Lục, cũng không phải là chuyện tốt a. Người không phải là thấy hẳn không bài danh Sồ Phượng Bảng, không có hứng thú tỷ thí?" Ký Hồng tuổi già thành tinh, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra ý tứ của Đặng Thanh Sơn.

Đặng Thanh Sơn nhìn Ký Hồng, cười nói: "Thống lĩnh đại nhân, này Quan thống lĩnh sẽ không ngầm nhằm vào ta chứ."

"Chuyện này sẽ không có đâu." Ký Hồng lắc đầu nói, lập tức hiểu kì nói, "Thanh Sơn, nghe nói thanh Huyết nguyệt đao hiện tại là sở hữu của người? Có thể cho ta mượn xem một lát được không?"

"Không thành vấn đề." Đặng Thanh Sơn gật đầu.

Ký Hồng liền nói: "Tốt lắm, chúng ta đi xem." Ký Hồng có vẻ nóng vội. "Ngay bây giờ?" Đặng Thanh Sơn có chút kinh ngạc, Nhưng vẫn mang Ký Hồng đến chỗ ở của mình, đem thanh Huyết nguyệt đao danh khí không nhỏ cho vị thống lĩnh hơn trăm tuổi này cẩn thận nghiên cứu.

102. Chương 55: Không Biết Lượng Sức Mình

"Các vị đại nhân." Dương Thập kia cất cao giọng nói, "Thượng đẳng chiến mã của các vị tạm thời gửi lại đây. Từ đây chạy tới Hỏa Diệm Sơn các vị cứ cưỡi Hoàng Tông Mã phổ thông này." Giờ phút này ở cửa phủ đệ đã có bán rất nhiều Hoàng Tông Mã giá rẻ, một màn này khiến không ít cao thủ của Quy Nguyên tông nhú mày.

Cưỡi Hoàng Tông Mã, thật rất mất mặt.

Ký Hồng thanh âm lạnh lùng nói: "Chúng ta đi Hỏa Diệm Sơn, sẽ đóng quân ở đó phải trên một hai tháng. Đám thượng đẳng chiến mã kia có thể khiến cho một vài võ giả mơ ước! Tốt lắm. Lên ngựa. Xuất phát!"

Ký Hồng ra lệnh một tiếng, hơn tám mươi người đều nhảy lên chiến mã.

Không đơn giản chỉ có hơn tám mươi người này, Dương Thập kia cũng ra lệnh cho hơn mười tên chăm sóc ngựa.

"Tới Hỏa Diệm Sơn rồi, mười người này của ta sẽ chăm sóc cuộc sống sinh hoạt cùng nhu cầu của các vị đại nhân trong vòng một hai tháng tới." Dương Thập cười nói, đám người Đằng Thanh Sơn âm thầm rời khỏi Hoa Thành, cấp tốc chạy tới Hỏa Diệm Sơn.

Hoàng Tông Mã tuy là ngựa giá rẻ nhưng một ngày cũng có thể chạy đến ba bốn trăm dặm. Từ Hoa Thành chạy tới Hỏa Diệm Sơn, đến được chân núi Hỏa Diệm Sơn hao phí hơn hai canh giờ.

Lúc tới nơi đã là giữa trưa.

Dưới chân núi, các loại lều trại to nhỏ không hề thiếu, mà chung quanh lều trại cũng có không ít võ giả đứng, đám võ giả túm năm tụm ba lại cùng một chỗ nói chuyện lẫn nhau, đây giống như là một cuộc tụ hội long trọng. Một đoàn người ngựa Quy Nguyên tông dừng lại đây, lập tức khiến không ít võ giả nhìn chăm chú.

"Nhìn Kìa, đó là nhân mã của Quy Nguyên tông! Người dẫn đầu chính là một trong Tứ đại Thống lĩnh, Ký Hồng."

"Thiết Y Môn tới rồi, ngay cả Quy Nguyên tông cũng đến đây, phỏng chừng không bao lâu nữa, nhân mã của Thanh Hồ Đảo ở xa cũng đến đây nốt, những môn phái nhỏ bé của Từ Dương Quận sao có thể tranh cùng người ta?"

Một mảng nghị luận vang lên, những nhân vật thành danh rất nhiều người biết, bất quá điều bọn họ nói quả thực không sai. Tựa như Quy Nguyên tông cùng Thiết Y Môn, chỉ riêng hạch tâm đệ tử đã có hơn một vạn, còn có đội quân võ giả, hơn nữa đệ tử ở bên ngoài thì nhiều vô số kể... so với những đại tông phái này, Từ Dương Quận có rất nhiều tông phái nhỏ, phỏng chừng phái đông nhất cũng chỉ đến mấy trăm người, làm sao có thể so cùng với người ta chứ?

"Hạ trại!" Ký Hồng ra lệnh một tiếng.

Mọi người cùng lúc xuống ngựa, quân sĩ Hắc Giáp Quân cùng hạch tâm đệ tử Quy Nguyên tông lập tức đi trợ giúp mười người hầu kia bắt đầu đóng trại.

Từng cái lều lớn rất nhanh được cố định tốt, mỗi cái lều lớn cũng đủ để cho mười người nghỉ ngơi bên trong.

Ước chừng khoảng mười hai cái lều, trong đó có hai cái lều lớn hơn hẳn là để cho mười hai tên người hầu kia nghỉ ngơi, về phần nấu nước thổi cơm đều là do những người hầu này phụ trách, đám người Đằng Thanh Sơn có thể an tâm tìm kiếm Hắc Hỏa Linh Quả.

"Thanh Sơn, bên này người không tính là nhiều hơn, nhìn qua cũng chỉ khoảng hai ba trăm người." Đằng Thanh Hồ nhìn chung quanh nói, Đằng Thanh Sơn cũng nhìn thoáng qua xung quanh, nhìn các võ giả phân tán ở các nơi, "Biểu ca, hiện giờ là ban ngày, rất nhiều võ giả hiện tại đang ở trong Hỏa Diệm Sơn đi tìm con Xích Lân ấu thú đó!"

Đằng Thanh Sơn tới đây hai ba ngày, cũng đã tới ba lần.

Đằng Thanh Sơn cũng biết số lượng võ giả ở chỗ này kinh người ra sao.

Một ít võ giả sống tại khách điểm, còn đại đa số võ giả đều đóng ở chân núi, hơn nữa cơ hồ cũng chọn ở gần cạnh với Kim gia trang dưới chân núi này.

Tuy nói rằng Hỏa Diệm Sơn trong phạm vi sáu bảy mươi dặm nhưng mọi người đều biết chính xác ấu thú Xích Lân kia sống ở chỗ có Hắc Hỏa Linh Quả, khẳng định là gần Kim gia trang. Dù sao phạm vi của Hỏa Diệm Sơn lớn như vậy, sơn trang tại Hỏa Diệm Sơn có rất nhiều, nhưng vì cái gì mà Xích Lân ấu thú đó chỉ chuyên chăm chăm ăn người của Kim gia trang chứ?

Lý do là Kim gia trang ở gần nơi nó sống!

"Hướng lại đây!" Ký Hồng ở cách đó không xa quát lên.

Nhất thời hơn tám mươi người liền quay lại, Ký Hồng lấy ra một quyển trục, "Đây là Hắc Hỏa Linh Quả Hắc Hỏa Linh Căn, các người hãy nhìn rõ hình dạng đi." nói xong liền mở rộng quyển trục ra.

Đằng Thanh Sơn nhìn kỹ. Trên quyển trục đó có hai hình vẽ màu, hình vẽ màu thứ nhất vẽ Hắc Hỏa Linh Căn không ngờ lại có màu ngân bạch, nhưng lá cây lại toàn một màu đen quý dị, quả thực cũng hình tròn giống như cây táo, nhưng toàn màu đen.

Bức hình thứ hai vẫn như trước vẽ Hắc Hỏa Linh Căn, vẫn là màu ngân bạch nhưng lá cây lại biến thành màu đỏ, quả cũng biến thành màu đỏ.

"Linh căn này cũng không phải là toàn màu trắng mà là nửa trong suốt." Ký Hồng hạ giọng nói, "Bức vẽ thứ nhất là khi chưa thành thực, bức vẽ thứ hai là sau khi thành thực! Điều nhìn kỹ đi, đừng để sau khi nhìn thấy Hắc Hỏa Linh Quả cũng không nhận ra, còn một điều nữa, Hắc Hỏa Linh Quả này sinh trưởng tại địa phương cực nóng!"

Đưa cho mọi người xem một lúc, sau đó Ký Hồng thu hồi quyển trục lại, "Mọi người đi ăn cơm trước, ăn xong bữa trưa thì đi vào núi."

Cái nóng mùa hè, trong Hỏa Diệm Sơn này vô cùng nóng bức.

"Chúng ta nhiều người như vậy, hãy chia làm ba đội cẩn thận tìm kiếm trong Hỏa Diệm Sơn." Dưới chân núi, Ký Hồng phân phó nói: "Ba mươi tinh anh của Hắc Giáp quân vẫn theo ta như trước, cao thủ của hạch tâm đệ tử đi cùng Quan Thống lĩnh! Đằng Đô thống, nhân mã dưới trướng người đi theo người, mọi người thấy không có vấn đề gì chứ?"

Đằng Thanh Sơn cùng Quan Lục đều gật đầu.

"Sau khi vào núi, các người cần phải cẩn thận." Ký Hồng căn dặn, "Bên trong núi lớn, độc xà độc trùng có nhiều hơn, khắp nơi. Quan Thống lĩnh, Đằng Đô thống, bộ hạ dưới trướng các người hiểu rõ về núi lớn hơn, nên nghe bọn họ nhiều hơn một chút, ta cũng không muốn nhìn thấy cảnh các người không phải cùng những người khác tranh đấu mà thụ thương, ngược lại ngã vào trên độc trùng!"

"Rõ!" Đằng Thanh Sơn, Quan Lục đáp.

Đám người này đều lớn lên từ bên trong núi lớn, chỉ có Quan Lục chưa từng sinh tồn trong núi bao giờ.

"Lúc chạng vạng thì quay lại nơi này, tốt lắm. Vào núi!" Ký Hồng vung bàn tay to lên.

Ba đội nhân mã tách ra, bắt đầu thăm dò Hỏa Diệm Sơn này.

Đối với hai đội nhân mã khác Đằng Thanh Sơn không rõ ràng lắm, bất quá nhân mã của mình vẫn còn rất thuận lợi, tất cả mọi người đều là quân sĩ Hắc Giáp Quân, đại bộ phận đều có kinh nghiệm sinh tồn trong núi sâu. Bên trong núi, có ba người Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hồ, Đỗ Hồng dẫn đầu, căn bản không sợ xuất hiện điều gì nguy hiểm.

"Con mẹ nó, nóng quá." Đằng Thanh Hồ không nhịn được mắng một tiếng.

Đằng Thanh Sơn nhìn sắc trời, dựa theo khắc độ (vạch đồng hồ mặt trời) ở thế giới trước, giờ đang vào khoảng trên dưới hai giờ chiều, vừa vặn là thời điểm nóng nhất trong ngày.

"Thanh Sơn, Thống lĩnh đại nhân còn nói Hắc Hỏa Linh Quả kia sinh trưởng tại nơi cực nóng, ta xem Hỏa Diệm Sơn này chỗ nào cũng nóng." Đằng Thanh Hồ cười nói, "Làm sao có thể tìm được?"

"Dùng vận may thôi!" Đàng Thanh Sơn nói, "Đầu Xích Lân ấu thú kia rất giảo hoạt, tìm được nó rất khó, Hắc Hỏa Linh Quả là vật chết, chúng ta có thể đạt được, cố gắng lên một chút, loại cuộc sống này cần kéo dài ít nhất một hai tháng." Đàng Thanh Sơn minh bạch, sắp tới phát hiện Hắc Hỏa Linh Quả, cũng không có cách nào lấy được.

Phải đợi đến ngày trưởng thành mới có thể hái xuống được.

"Sao?" Đàng Thanh Sơn liếc mắt một cái nhìn về phía trước, ở phía trước có một đám võ giả đang chính diện đi tới, đám võ giả vừa thấy đám người Đàng Thanh Sơn, lại thấy hình thức trang phục của đám người Đàng Thanh Sơn liền biết là Quy Nguyên tông. Dẫn đầu là một người trẻ tuổi, nhưng đầu trọc lóc, đôi mắt như mắt cá, trên vai còn có một con kên kên.

"Các vị hảo hán của Quy Nguyên tông, không biết trong các vị có người nào là Đàng Thanh Sơn?" Thanh niên trẻ tuổi đầu trọc lóc kia chấp tay nói.

"Tên của Đô thống đại nhân cũng là để các người tùy ý gọi sao?" Đỗ Hồng quát.

Thanh niên đầu trọc kia hai mắt sáng lên: "Đô thống đại nhân?" Ánh mắt đảo qua rồi tập trung tại trên người Đàng Thanh Sơn, "Vị này hẳn là Đàng Thanh Sơn Đàng Đô thống chứ."

"Người có chuyện gì?" Đàng Thanh Sơn nhìn hắn một cái.

"Đàng Đô thống, tại hạ là Cổ Lương, nghe đến danh tiếng của Đàng Đô thống đại nhân, muốn cùng Đàng Đô thống tỷ thí một phen." Thanh niên đầu trọc trên mặt có một tia ngạo khí, tên thanh niên đầu trọc này chính là Thiếu đương gia của Kên Kên bang ở Tử Dương Quận này, lại là đệ nhất cao thủ của Kên Kên bang, đánh trăm dặm xung quanh chưa thấy ai là đối thủ của hắn.

Từ khi đao pháp đại thành, tên Thiếu đương gia Cổ Lương này chưa từng thất bại, trong lòng hắn tràn đầy ngạo khí, tự nhận là có thiên phú, một thế hệ trẻ trong thiên hạ có thể so sánh với hắn cũng không nhiều.

Nghe nói Đàng Thanh Sơn đã đánh bại Mạnh Điền, hắn liền nghĩ đến khiêu chiến Đàng Thanh Sơn.

Nếu như hắn đánh bại Đàng Thanh Sơn, đem Đàng Thanh Sơn đặt ở dưới mình, liền vang danh thiên hạ.

"Không có thời gian." Đàng Thanh Sơn hờ hững nói, "Đi!"

Đối với loại khiêu chiến này, Đàng Thanh Sơn lại không chút quan tâm, đám quân sĩ Hắc Giáp Quân cũng khinh thường nhìn thoáng qua tên Thiếu đương gia Cổ Lương này, đối với loại người trẻ tuổi thế này, cũng không để ý.

"Đàng Thanh Sơn, có phải ngươi sợ rồi không?" Cổ Lương quát lên.

Hô !

Đám người Hắc Giáp Quân quay đầu lại, lạnh lùng nhìn đám người Cổ Lương, Cổ Lương mặc dù sinh sống trong mã tặc nhưng khi đối mặt với hơi thở tràn ngập huyết tính của Hắc Giáp Quân vẫn cảm thấy trong lòng cứng lại.

"Khiêu chiến ta tức là sẵn sàng chuẩn bị chết!" Đàng Thanh Sơn lạnh nhạt nhìn hắn một cái, "Người đồng ý chứ?"

Cổ Lương lúc trước bị khí thế của đám người Hắc Giáp Quân chấn động, giờ lại nghe Đàng Thanh Sơn hỏi như vậy, nhất thời ngơ ngẩn đứng yên.

Đàng Thanh Sơn thấy vậy âm thầm lắc đầu: "Tâm tính cũng không đủ kiên định, nên dù là một người có thiên phú nhưng cũng không chịu được một đả kích lớn. Ếch ngồi đáy giếng, tiểu tử kia cứ tưởng mình giỏi lắm." Đối với loại người trẻ tuổi này, Đàng Thanh Sơn không có được một tia hứng thú, sau đó đám người Đàng Thanh Sơn liền lập rời đi.

Cổ Lương lúc này mới có phản ứng lại, "Không ngờ đã đi rồi."

"Thiếu đương gia, Đàng Thanh Sơn kia hẳn là sợ người rồi." Đám mã tặc lúc trước không dám thốt lên, giờ lập tức có người hô.

"Hừ, đám nhát gan." Cổ Lương giọng căm hận nói.

"Thiếu đương gia, Đằng Thanh Sơn kia có khả năng đánh bại Mạnh Điền, thủ đoạn hẳn rất lợi hại, không thể xem thường được..." Cũng có tên mã tặc nói.

"Chúng ta đi." Cổ Lương quát.

Khi trời chạng vạng, đám người Đằng Thanh Sơn đã xuống núi, đang dọc theo chân núi hướng đến chỗ đóng quân lúc trước đi tới.

"Thanh Sơn, hôm nay không ngờ có ba người đến khiêu chiến người! Bất quá nhìn qua cũng đều rất bình thường, bị khí thế của đám huynh đệ Hắc Giáp Quân này làm cho chấn động, thật là không biết tự lượng sức mình a." Đằng Thanh Hổ cảm khái nói, Đằng Thanh Sơn cũng không khóc không cười nổi, thiên hạ ngày nay, mình cảm giác được quả thật không ít.

Bất quá, khí thế của Hắc Giáp Quân quả thực rất đáng sợ.

Hơn hai mươi người đứng một chỗ đó, cái ánh mắt lạnh lùng, so với khí thế của đám mấy trăm tên mã tặc bình thường còn đáng sợ hơn nhiều, điều này giúp cho Đằng Thanh Sơn bớt rất nhiều phiền toái.

"Đô thống, người đánh bại Mạnh Điền, một thế hệ ở Từ Dương Quận này rất nhiều người biết đến, hiện tại có rất nhiều người đều muốn ngồi lên chỗ người. Chúng ta ở đây còn có đến một hai tháng nữa, mới ngày đầu tiên đã có ba người khiêu chiến, về sau phiền toái phỏng chừng sẽ lại càng nhiều hơn a." Đỗ Hồng nói.

Đằng Thanh Sơn không khỏi nhướng mày, quả thực rất nhiều võ giả khổ tu hơn mười năm cũng đều vì một cái thanh danh kia thôi.

Hơn một tháng sau, phiền toái không nhỏ a!

"Phải nhiếp chấn những người đó một phen." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng.

103. Chương 56: Cao Thủ Nhiều Như Mây

"Thanh Sơn, chỗ của Địa Linh sinh trưởng cực kì khó tìm nên không phải hôm nay chúng ta có thể thấy được, người cũng không nên sốt ruột" Ký Hồng nói "Uhm, Nhân mã của Quan Lục cũng đã quay trở lại" Giờ này khoảng cách của mọi người chỉ cách chỗ đóng quân có hơn mười trượng nên đều có thể thấy từ xa hạch tâm đệ tử cao thủ của Quy Nguyên tông

"Thống lĩnh đại nhân, bọn họ đã trở về, cơm chiều đã chuẩn bị"

Sớm đã làm tốt những món ăn thịnh soạn, mười người phục vụ lập tức bày biện thức ăn mang lên, chiều hôm nay vừa làm một loạt bàn mới tinh, hơn tám mươi người đều tụ tập một chỗ ăn uống thoải mái.

Đồ ăn của đệ tử tinh anh Quy Nguyên tông rất tốt, có thể nói không hề thua kém các món ăn trong tửu điếm. Không những thế rượu ngon còn được phục vụ chu đáo.

"Đầu bếp do Dương Thập cử đến làm đồ ăn không tệ" Ký Hồng tán dương một tiếng

Đằng Thanh Sơn bưng một chén rượu lớn uống một ngụm cười nói "Thống lĩnh đại nhân, võ giả xung quanh chúng ta đều nhìn thấy như vậy mà thèm" Ký Hồng cũng liếc mắt ra xa nhìn các võ giả khác nở nụ cười.

Nhóm võ giả này có người ăn bánh bao uống nước lạnh, có những người lại làm những món ăn thôn quê nướng lên ăn.

Tuy nhiên làm sao có thể so sánh với người của Quy Nguyên tông?

Có đầu bếp chuyên môn, có nhiều phục vụ chuẩn bị, nhóm võ giả này làm sao thấy mà không thèm? Nhưng có thèm cũng vô dụng mà thôi.

Sau khi cơm no rượu say, một số bộ phận cao thủ Quy Nguyên tông tiến vào trường tu luyện nội kinh., mà đại bộ phận đều ở ngoài tùm năm tùm ba đàm luận.

"Thanh Sơn" Lúc này Ký Hồng và Đằng Thanh Sơn đang sánh vai đi cùng nhau tản bộ dưới chân núi. "Buổi chiều hôm nay có gặp được võ giả hướng người khiêu chiến?"

"Đúng là có!" Đằng Thanh Sơn bắt đầu nói "Hơn nữa còn có tới ba tên, tuy nhiên thực lực bình thường, ta không để ý tới"

Ký Hồng bề ngoài không lộ ra biểu tình gì nói "Chuyện này cũng không có gì kì quái, người dỳ sao cũng mới mười bảy tuổi, tại rất nhiều võ giả xem ra, mười bảy tuổi cho dù có lợi hại cỡ nào thì cũng không là gì, cho dù người có đánh bại Mạnh Điền bọn họ cũng cho rằng người thi triển thủ đoạn âm hiểm, ví dụ như hạ độc"

Đằng Thanh Sơn rùng mình.

"Tóm lại là sẽ không có ít người không tin, không tin người mạnh như vậy, nghĩ muốn hạ bệ người và danh truyền thiên hạ" Ký Hồng xoay người nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn "Thanh Sơn, ta lệnh cho người, nếu có người hướng người khiêu chiến người phải ứng chiến, hơn nữa ra tay phải tàn nhẫn, giết chết người cũng được"

"Thanh Sơn, người đại biểu giờ này không đơn giản chỉ là cho mình người mà còn đại biểu cho một thế hệ trẻ tuổi của Quy Nguyên tông ta. Trong mắt của người ngoài người có thể đánh bại Mạnh Điền chính là một thế hệ tuổi trẻ đệ nhất cao thủ của Quy Nguyên tông, cho nên người không thể thoái thác, nhân nhượng, người phải ra tay tàn nhẫn, một hơi sát mấy người như vậy sẽ khiến những người khiêu chiến sợ hãi và sẽ không dám hướng người khiêu chiến, đến lúc đó đám người khiêu chiến người sẽ ít đi" Ký Hồng nói.

Đằng Thanh Sơn nói "Cũng không nhất định phải giết chết, làm cho bọn họ cả đời khó quên là được rồi"

"Người cũng đừng nhân từ mà nương tay" Kỳ Hồng cười nói "Có một vị Tiên Thiên cường giả là trưởng lão của Doanh Thị gia tộc - một trong bát đại tông phái ở Ung Châu tên là Doanh Như Phàm thực lực rất mạnh. Năm đó hắn còn trẻ đã được liệt vào Tiềm Long Bảng nên không ít người khiêu chiến hắn. Mỗi lần hắn ra tay đều nương tay, khó đỡ thương người khác chứ đừng nói tới giết người. Kết quả thì sao? Rất nhiều người thấy hắn thiện tâm, chuyên môn hướng hắn khiêu chiến, có rất nhiều người lấy hắn làm thí nghiệm kiểm pháp, đao pháp... Sau này Doanh Như Phàm không chịu được sự quấy nhiễu này hắn liền ra tay tàn nhẫn hạ sát thủ, từ đó trở đi mới được thanh tịnh.

Người hiền bị khi dễ, đó là đạo lý.

"Huynh đệ, mùi vị thỏ hoang của người không tệ đưa cho đại ca đây ném thử một chút" Một thanh âm từ bên cạnh cách đó không xa truyền đến.

"Gì?" Ký Hồng kinh dị nhìn sang,

Biểu hiện kinh ngạc của Ký Hồng khiến Đằng Thanh Sơn tò mò cũng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa có một hán tử râu tía xồm xoàm đang ngồi nướng thỏ hoang. Từng đợt mùi thơm bốc lên, mà ở bên cạnh hắn có ba gã hán tử nhìn như vũ giả cường tráng đứng bên cạnh, trong đó một người đã hướng phía con thỏ hoang bắt lấy.

"Uhm, cụt một tay?" Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái đã nhận ra, hán tử mặc bố y kia tay trái trống rỗng, rõ ràng là cụt một tay.

"Các người hãy biến xa một chút" Âm thanh lãnh đạm nhưng hữu lực từ miệng hán tử kia truyền ra.

"Gì?" Ba gã vũ giả sắc mặt trầm xuống, trong đó có một tên quát "Đừng để chúng ta không nể mặt, huynh đệ chúng ta ăn thỏ hoang của người là đã nể mặt người lắm rồi, muốn động thủ huynh đệ chúng ta không ngại đưa người đi gặp Diêm Vương"

"Xoẹt" một tiếng, hán tử nọ rút thanh chiến đao ở bên hông ra, ba gã vũ giả kia không khỏi lùi lại phía sau một bước.

Nhưng hán tử nọ dùng chiến đao cắt một miếng thịt thỏ sau đó bỏ vào miệng, gặm gặm đầu đoạn lại tiếp tục cắt thịt thỏ.

"Giờn mặt với chúng ta?" Ba gã võ giả sắc mặt trầm xuống, trong đó một gã quát "Huỳnh đệ, giáo huấn tên tàn..."

Chữ "tàn phế" còn chưa nói xong đã xuất hiện một đạo thanh quang.

Oanh!

Không khí vang lên tiếng rít, sau đó là một tiếng kêu thảm. Ba gã hán tử hoảng sợ nhìn hán tử cụt một tay, trong đó một gã sắc mặt trắng bệch, bằng bó cánh tay phải của mình. Ở cổ tay phải của hắn đã xuất hiện một vết máu, gân tay đã muốn bị cắt đứt. Từ đầu tới đuôi ba người bọn họ căn bản không thấy đối phương xuất đao như thế nào, mà lúc này hán tử cụt một tay đang chậm rãi tra đao vào vỏ đậm mặt nói "Cút đi"

Ba người nhìn nhau biết đối phương đã hạ thủ lưu tình liền chạy trốn chết.

"Thật nhanh, một đao thật đáng sợ" Đằng Thanh Sơn có chút khiếp sợ

Một đao này không hề chậm hơn so với Huyết Nguyệt đao của Mạnh Điền, tư thế ngồi không được thoải mái nhưng xuất đao vẫn đáng sợ như vậy.

"Không nghĩ hắn ở chỗ này" Ký Hồng ánh mắt tỏa sáng "Chúng ta đi trước, hắn không thích bị quấy rầy"

Nam tử cụt một tay liếc mắt xa xa nhìn Ký Hồng đoạn cúi đầu ăn thịt thỏ, Đằng Thanh Sơn càng thêm nghi hoặc.

Trên đường cùng Ký Hồng đi về, Đằng Thanh Sơn hỏi "Thống lĩnh đại nhân, hắn là ai vậy?"

"Lôi thần đao Ngô Việt" Ký Hồng trịnh trọng nói

"Lôi thần đao?" Đằng Thanh Sơn rùng mình.

"Xếp thứ chín trên địa bảng!" Ký Hồng lại bồi thêm một câu khiến Đằng Thanh Sơn không khỏi thất kinh "Thứ chín? Mạnh Điền bài danh thứ sáu mươi mốt, tên Ngô Việt này quả thực rất mạnh" Sáu mươi mốt cùng chín, Đằng Thanh Sơn đương nhiên cũng đoán ra chênh lệch, nếu thứ tự gần thì chênh lệch cũng không nhiều.

Có thể tại Địa Bảng xếp trong nhóm mười người (top ten), còn Mạnh Điền thì xếp cuối cùng. Tên Ngô Việt này so với Mạnh Điền tuyệt đối mạnh hơn, mà còn mạnh hơn không ít.

"Khi Ngô Việt còn trẻ, mười tám tuổi tên đã kiệt vào Tiềm Long Bảng. Được liệt vào nhóm mười của Tiềm Long bảng rất nhiều người đều cho rằng hắn tiền đồ vô lượng" Ký Hồng tán thưởng nói. Tính ra thì ngay cả Gia Cát Vân, Nhạc Tùng cũng không có tư cách liệt vào Tiềm Long bảng thì phải biết rằng Tiềm Long Bảng khó tiến nhập như thế nào.

"Tuy nhiên năm hắn hai mươi sáu tuổi, dẫn dắt nhân mã của Tông phái đi chinh chiến bị chặt đứt một tay. Từ đó hắn lẳng lặng trầm xuống, trầm xuống gần hai mươi năm. Tuy nhiên hai năm gần đây danh khí (tên tuổi) của hắn bắt đầu được đề nhanh, ba lần đại chiến, liên tiếp đánh bại ba gã địa bảng cao thủ, chưa từng bại.

"Đao pháp của hắn trứ danh rất mạnh, xử ra tuyệt chiêu tựa giống như một tia chớp màu xanh nên được xưng là Lôi Thần Đao" Lý Hồng tán thưởng nói "Lôi Thần đao pháp này, trước đây chưa từng có, rõ ràng hắn tự nghĩ ra. Hiện giờ hắn danh liệt Địa Bảng đứng thứ chín nhưng chưa từng thất bại, cho nên thứ hạng của hắn sẽ tiếp tục được đề thăng.

Đằng Thanh Sơn vừa nghe xong, trong lòng cũng dâng lên một tia kinh ý với hán tử cụt một tay này.

Trong Địa Bảng tài năng nằm trong mười người đứng đầu, lại còn tàn phế, người này thiên phú, nghị lực tuyệt đối có thể nói là đáng sợ.

"Một cao thủ trẻ tuổi khiêu chiến Phùng Vô Huyết đệ nhất cao thủ trẻ tuổi của Thiết Y Môn, ca, chúng ta đi mau" Xa xa truyền đến tiếng la hừng phấn.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy rất đông võ giả chạy nhanh về hướng tây.

"Phùng Vô Huyết?" Đẳng Thanh Sơn tại Quy Nguyên tông đã sớm xem qua Tiềm Long Bảng. Sổ Phượng Bảng, Địa Bảng. Tên Phùng Vô Huyết chính là cao thủ trẻ tuổi xếp thứ sáu mươi tám trong Tiềm Long Bảng

"Gi? Phùng Vô Huyết? Thanh Sơn, chúng ta đi nhìn xem" Ký Hồng cũng cười nói

Đẳng Thanh Sơn cùng Ký Hồng ngay lập tức chạy đi.

Xa xa mọi người vây thành một cái vòng rộng chừng mười trượng, chung quanh tập trung đại khái hơn ngàn người, phỏng chừng đại lượng võ giả đều tập trung ở đây.

Chỉ thấy vang lên tiếng kim loại va chạm

"Hô! Uyển"

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu, thân ảnh hai người đều nhanh chóng lần lượt thay đổi vị trí.

Thời điểm mà Đẳng Thanh Sơn và Ký Hồng đến chính là gặp lại cảnh này.

"Người khiêu chiến cũng là cao thủ" Ký Hồng vừa đến ánh mắt đã sáng lên, Đẳng Thanh Sơn dò hỏi "Thông lĩnh đại nhân, người nào là Phùng Vô Huyết?"

"Mặc bộ quần áo màu trắng, người thanh niên mặc áo ngắn là người khiêu chiến" Ký Hồng nói

"Keng, keng keng..."

Liên tục hơn mười tiếng va chạm, đồng thời hơn mười đạo đao quang cắt qua bầu trời đêm

"Phụt" Một đạo máu tươi bắn ra, thanh niên mặc quần áo trắng bị ngã trên mặt đất. Trên lồng ngực có một vết đao máu tươi chậm rãi chảy ra ngoài. Nhất thời một đoàn cao thủ của Thiết Y Môn chạy đến, nâng đỡ, cầm máu cho thanh niên mặc áo trắng.

"Vô Huyết, thế nào?" một gã Thiết Y Môn lão giả lo lắng hỏi.

"Trường lão, không bị thương đến chỗ yếu hại" Một gã trung niên nhân liền nói

Nhất thời ngàn danh vũ giả đang xem sôi lên bàn tán, tất cả mọi người đều không nghĩ tới, một thanh niên vô danh không ngờ đánh bại đệ nhất cao thủ tuổi trẻ Phùng Vô Huyết của Thiết Y Môn. Phùng Vô Huyết ngồi dưới đất, con ngươi sắc lạnh gắt gao nhìn chằm chằm thanh niên áo ngắn ở phía xa xa quát "Người tên là gì?"

"Nghe tốt lắm, ta tên gọi là Yến Thiết" Thanh niên mặc áo ngắn cất cao giọng nói.

Đẳng Thanh Sơn lúc này mới phát hiện, thanh niên mặc áo ngắn không ngờ đi chân trần

"Yến Thiết, tên gọi là Yến Thiết này thật lợi hại không ngờ đánh bại cả Phùng Vô Huyết"

"Cũng đáng tiếc cho Phùng Vô Huyết, một kiếm kia chỉ cần nhanh một chút nữa có thể đâm đến Yến Thiết, tuy nhiên hơn mười đao của tên Yến Thiết kia quả thực tàn nhẫn, đao sau so với đao trước mạnh hơn, cuối cùng thì Phùng Vô Huyết ngăn cản không được"

Rất nhiều người trẻ tuổi đều hâm mộ nhìn Yến Thiết, trải qua một trận chiến này, danh tiếng của Yến Thiết sẽ rất nhanh truyền khắp thiên hạ, nếu lúc này có ai đó đánh bại Yến Thiết thì sẽ càng nổi danh/ Tuy nhiên đã biết thực lực đáng sợ của Phùng Vô Huyết và Yến Thiết nên bọn họ cũng không dám khiêu chiến.

"Di! Hẳn là Đẳng Thanh Sơn, người đã đánh bại Mạnh Điền"

"Chẳng những đánh bại còn giết chết, tên Đẳng Thanh Sơn này phỏng chừng sau này Địa Bảng cũng có tên hắn"

Ở đây có rất nhiều người rất nhanh nhận ra Đẳng Thanh Sơn.

"Nếu đánh bại Đẳng Thanh Sơn, làm cho hắn bại không còn lời nào để nói, nhiều người như vậy nhìn thấy có thể thay thế hắn danh liệt Địa Bảng"

Đúng lúc này...

”Đằng Thanh Sơn, lão hủ là môn chủ Trọng Kiếm Môn Tư Mã Phong, nghe nói thương pháp người rất cao, muốn được lãnh giáo” Một tiếng hét lớn trống rỗng vang lên, nhất thời khiến hơn một ngàn danh võ giả xung quang hưng phấn hẳn lên. Vừa rồi một hồi giao thủ của cao thủ trong Tiềm Long Bồng, giờ lại là cao thủ trong Địa Bồng giao thủ.

Đằng Thanh Sơn trong đám người nhú mày

”Thanh Sơn, thật là tốt, người ở đây rất đông, xuất thủ tàn nhẫn một chút kinh sợ mọi người một phen” Ký Hồng đã có chút hưng phấn, liếc mắt nhìn trưởng lão của Thiết Y Môn - Ngụy Thương Long cách đó không xa trong ánh mắt rõ ràng hiện lên một tia đắc ý.

104. Chương 57: Âm Và Dương

Hai người bọn họ, một người là thống lĩnh Hắc Giáp Quân Quy Nguyên tông. Một người là trưởng lão Thiết Y Môn. Tuổi tương đương nhau. Con người khi đã già. Ngược lại sẽ có tâm tính tiểu hài tử. ”Tiểu hài tử” ”Lão tiểu hài tử”.

Cách nói này không phải không có đạo lý. Hai người không ai phục ai. Luận thực lực. Hai người không kém nhau bao nhiêu.

Trước đây Ngụy Thương Long từng liệt danh Địa Bồng một lần. Còn Ký Hồng thì không có. Làm cho Ngụy Thương Long thường xuyên cảm thấy có thể áp đảo đối thủ một bậc.

Hiện tại, ánh mắt Ký Hồng làm đầy lòng Ngụy Thương Long một trận tức giận: ”Trong thế hệ trẻ ở Quy Nguyên tông người xuất hiện một người Đằng Thanh Sơn. Lão gia hỏa này. Người có ý gì? Hừ. Người ta đồn Đằng Thanh Sơn đánh bại Mạnh Điền. Ai biết tình huống thật sự ra sao! Không chừng dùng thủ đoạn âm hiểm để thủ thắng.”

Ngụy Thương Long nhìn Phùng Vô Huyết đang cúi đầu. Quan tâm nói: ”Vô Huyết. Cao thủ trong thiên hạ đông đảo. Thua một trận... không... cần để ý. Lần sau thắng lại là được!”

Tương lai, nếu không có chuyện bất ngờ gì thì Phùng Vô Huyết chính là môn chủ Thiết Y Môn. Thiết Y Môn đương nhiên bồi dưỡng Phùng Vô Huyết thật tốt.

”Sư thúc tổ! Vô Huyết hiểu được. Đạo pháp Yến Thiết kia. Quả thực lợi hại. Ta thua tâm phục khẩu phục! Bất quá...” Phùng Vô Huyết nhìn về phía thanh niên lạnh lùng mặc áo ngắn đi chân trần ở xa xa. Kiên định nói. ”Ba năm! Trong vòng ba năm. Nhất đị ta sẽ vượt qua hẳn!”

Trên mặt Ngụy Thương Long lộ ra vẻ tươi cười. ”Sư thúc tổ. Người nói. Đằng Thanh Sơn đánh với Tư Mã Phong. Ai sẽ thắng?” Phùng Vô Huyết nói xong. Đồng thời ánh mắt nhìn về phía xa xa. Một gã thân hình cường tráng, tóc hai bên thái dương đã luống bạc. Lão giả đó đi đến khoảng trống ở trung ương. Lão mặc áo choàng màu xanh, lưng đeo một thanh trọng kiếm màu đen.

Ngụy Thương Long cười lạnh một tiếng: ”Tư Mã Phong. Tuy chỉ là môn chủ một môn phái nhỏ. Nhưng dù sao cũng hơn tám mươi tuổi. Nghiên cứu kiếm pháp sáu mươi, bảy mươi năm. Cho dù là Vô Huyết người. Sợ khó có thể thắng Tư Mã Phong kia. Đằng Thanh Sơn? Hãy chờ xem!”

Đêm tối, nhờ được được đốt lên mà xung quanh tràn ngập ánh sáng đỏ.

Hơn một ngàn võ giả làm thành một vòng tròn đường kính hơn mười trượng, tràn ngập hưng phấn. Tại giữa vòng tròn chỉ có một người đứng ở đó chính là lão giả áo xanh. Lão giả áo xanh lớn tiếng nói: ”Đằng Thanh Sơn. Không phải là người sợ đấy chứ?” Nói xong, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn cách đó không xa.

”Đằng Thanh Sơn! Người sợ?”

”Đằng Thanh Sơn đâu. Mau ra đây!”

Hơn một ngàn võ giả la hét, người rất nhiều, cũng không biết là ai hô lên. Nhóm võ giả này chỉ sợ thiên hạ bắt loạn. Đứng xung quanh la to.

"Xuy xuy" Đằng Thanh Sơn căn bản không để ý tới tiếng la xung quanh. Căn thận đem hai đoạn cán Luân Hồi thương nối lại với nhau.

"Tư Mã Phong, ngươi là một lão tiền bối, ta sửa sang binh khí lại một chút. Ngươi chờ không được ư?" Thanh âm Đằng Thanh Sơn vang lên trong đêm. Đồng thời, bước tới chỗ trống ở giữa trung tâm. Nhìn Đằng Thanh Sơn đi ra. Nhất thời hơn một ngàn võ giả cất tiếng hoan hô.

Đằng Thanh Sơn đối đầu với Tư Mã Phong!

Có thể xem cấp bậc cao thủ giao chiến. Đó là một loại hưởng thụ.

"Ha ha. Đằng Thanh Sơn. Chúng ta cũng không nói nhiều lời nhảm chán! Xuất thủ phân thực lực!" Tư Mã Phong rút trọng kiếm màu đen sau lưng.

Thương!

Trọng kiếm ra khỏi vỏ phát ra âm thanh chấn động. Một tay nắm hắc sắc trọng kiếm. Mặt Tư Mã Phong trở nên nghiêm túc. Khí thế cả người trong nháy mắt cùng trọng kiếm hòa thành một thể. Tư Mã Phong đứng ở đó. Giống như một ngọn núi đứng sừng sững tại đó. Làm cho người ta không thể lay động.

"Hô!"

Một tay nắm thương. Đằng Thanh Sơn cười nhìn Tư Mã Phong.

"Tư Mã Phong, nhân kiếm hợp nhất khí thế áp người, là một môn chủ. Quả nhiên là cao thủ." Thanh niên đi chân trần "Yến Thiết" ở trong đám người xem trận chiến. "Bất quá Đằng Thanh Sơn, thoát nhìn thì thấy bình thường. Không - Cảm giác hắn có chút đặc thù. Ân. Xem rồi sẽ biết. Nếu hắn dựa vào thực lực chính mình đánh bại Mạnh Điền. Hắn đấu với Tư Mã Phong, trận chiến này thật tuyệt vời."

"Đô thống đại nhân. Đánh lão gia này tàn nhẫn vào!" Đỗ Hồng hô.

"Thanh Sơn. Cho hắn biết lợi hại của ngươi." Thanh Hồ cũng hưng phấn hô lớn. Một đám người Quy Nguyên tông đã sớm tới đây. Giờ phút đang cổ vũ cho Đằng Thanh ngay cả vị Quan thống lãnh lạnh như băng cũng đang nhìn trận chiến sắp bắt đầu.

Nhiều võ giả như vậy, cao thủ cũng có rất nhiều. Đa số chỉ đứng ngoài quan chiến. Hơn một ngàn người lập tức lặng yên không một tiếng động.

Ánh mắt Tư Mã Phong đột nhiên khẽ nheo lại, tay nắm trọng kiếm, nhằm Đằng Thanh Sơn bước tới.

Mỗi một bước, khí thế trên người Tư Mã Phong càng tăng lên.

"Biểu ca. Nhìn cho rõ "Hỏa Thượng Kiêu Du" cùng "Hỏa Trung Thủ Lật" Ý cảnh thực sự của hai chiêu này!" Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên cao giọng nói. Lời này vừa nói ra, nhất thời khiến võ giả xung quanh ồ lên. Đằng Thanh Sơn muốn làm gì? Trận đại chiến này. Chẳng lẽ Đằng Thanh Sơn muốn mượn trận chiến này để dạy biểu ca hắn?

"Thanh Sơn. Đánh hắn!" Thanh Hồ la lên.

Ở giữa vòng tròn. Tư Mã Phong cũng không bối vì lời nói của Đằng Thanh Sơn mà tâm tình ảnh hưởng.

Khi Tư Mã Phong cách Đằng Thanh Sơn khoảng ba trượng. Đạp mạnh một chân. Khí thế cả người tích tụ lúc trước bạo phát ra. Giống như một con mãnh hổ nháy mắt đánh về phía Đằng Thanh Sơn. Thanh trọng kiếm màu đen mang theo tiếng gió quái dị. Giống như quỷ thần thét gào. Trọng kiếm trong nháy mắt nhằm đỉnh đầu Đằng Thanh Sơn.

"Thương!"

Lặng yên không một tiếng động. Luân Hồi thương trong tay Đằng Thanh Sơn như một cây độc châm, không một tiếng động bức lui trọng kiếm. Tốc độ cực nhanh, động tác cực nhỏ. Tư Mã Phong căn bản không kịp phản ứng.

Liệt Hỏa Ngũ Thức Hỏa Trung Thủ Lật!

"Ân? Đẳng Thanh Sơn không ngờ đạt tới cảnh giới" Nhập Vi?"

Tay cầm con thỏ nướng Lôi Thần đao "Ngô Việt" Nguyên là tùy ý xem cuộc chiến, nhìn một thương này. Hắn chấn kinh liền cẩn thận nhìn Đẳng Thanh Sơn. "Không tệ. Chính là cảnh giới Nhập Vi! Khống chế nội kinh đạt đến trình độ hoàn mỹ như ý. Không có một tia lãng phí. Bất quá... Cảnh giới Nhập Vi. Hắn rốt cuộc đạt tới trình độ nào. Thì còn phải xem xem! Bất quá trẻ tuổi như vậy. Hắn là mới sơ nhập cảnh giới Nhập Vi."

Ngô Việt tuy rằng miệng đang ăn thịt thỏ nướng. Nhưng ánh mắt hoàn toàn lưu tại trên hai người ở trung ương vòng tròn.

Cảnh giới Nhập Vi. Cho dù toàn bộ Cửu Châu. Trong số Hậu thiên võ giả đạt tới cảnh giới này là rất ít. Võ giả sở dĩ lợi hại, bởi vì trong cơ thể có lực. Có thể đem nội kinh khống chế hoàn mỹ để cánh tay điều khiển như ý. Không có một tia lãng phí. Thông qua nội Kinh. Khống chế binh khí tiến hành công kích cực kì tinh diệu.

Đó là cảnh giới Nhập Vi!

Đại biểu cho một loại khống chế nội lực!

Đẳng Thanh Sơn? Đẳng Thanh Sơn sử dụng "nội kinh" cũng không có đạt tới cảnh giới "Nhập Vi"! Hắn vận dụng nội kinh vẫn còn sơ sài! Chính là. Giờ phút này hắn sử dụng thương pháp, cũng không dùng nội kinh mà là lực lượng cơ thể. Đẳng Thanh Sơn đối việc không chế lực lượng thân thể, nói chính xác đã đến cảnh giới đỉnh phong.

Cơ nhục, xương cốt cả cơ thể. Thậm chí ngay cả khí huyết lưu thông. Đẳng Thanh Sơn đều có thể khống chế.

Tuyệt đối khống chế!

Trong nhất chiêu "Hỏa Trung Thủ Lật" này. Trọng kiếm không khỏi bị lệch đi. Bất quá thân hình Tư Mã Phong vừa chuyển. Nương theo cổ lực đạo xoay tròn kia. Trọng kiếm trong tay thuận thế tung ra một chiêu bổ nghiêng.

Oanh!

Trọng kiếm- lần nữa phát ra tiếng gió rít.

Luân Hồi thương trong tay Đẳng Thanh Sơn giống như độc xà mạnh mẽ thoát ra. Trong sát na va chạm với trọng kiếm, lực lượng trong tay Đẳng Thanh Sơn bạo phát trong nháy mắt. Cán Luân Hồi thương đột nhiên thoáng uốn lượn. Sau đó lực đạo trong tay Đẳng Thanh Sơn nháy mắt lại thay đổi. Phát ra một lực trái ngược. Làm đầu Luân Hồi thương tích lực tăng thêm một bậc.

Oanh!

Đầu Luân Hồi thương Đẳng Thanh Sơn mạnh mẽ phóng đến.

"Bồng!" Đầu trường thương mãnh mẽ nện lên thân trọng kiếm.

Tư Mã phong cảm thấy cánh tay tê rần. Không tự chủ lui liên tiếp ba bước. Không khỏi khiếp sợ nhìn Đẳng Thanh Sơn. Lập tức sắc khoái cười to nói: "Hảo thương pháp! Hai chiêu thương pháp ngươi vừa nói. Một chiêu Hỏa Trung Thủ Lật, một chiêu Hỏa Thượng Kiều Du. Chiêu Hỏa Thượng Kiều Du vừa rồi lực lượng bạo phát làm ta không kịp trở tay."

"Lúc này mới bắt đầu!" Đẳng Thanh Sơn cười, chân đạp một cái.

Hô!

Cả người như tiễn rời cung. Nhắm phía Tư Mã Phong. Trường thương trong tay hóa thành tia chớp màu đen. Nhắm ngực Tư Mã Phong đâm tới.

"Thương!" Tư Mã Phong vừa trực tiếp bỏ ra một kiếm. Đồng thời cao giọng quát." Bổng Sơn Cửu Kiếm!"

"Ha ha....."

Đặng Thanh Sơn cười lớn. Luân Hồi Thương trong tay một chiêu "Hỏa Trung Thủ Lật" Giống như bò cạp đốt nhẹ nhàng một đám tới làm cho trọng kiếm thay đổi phương hướng. Tư Mã Phong sử dụng "Băng Sơn Cửu Kiếm" Ý cảnh đã bị ảnh hưởng. Sau đó Đặng Thanh Sơn lại tung một chiêu "Hỏa Thương Kiêu Du".

Ở giữa vùng đất trống trải. Tư Mã Phong kiếm ý càng thêm cuồng mãnh. Cả người không còn bình tĩnh như lúc trước. Trở nên có chút luống cuống. Sắc mặt dần dần đỏ hơn.

Bởi vì...

Không ngờ Đặng Thanh Sơn dựa vào "Hỏa Trung Thủ Lật" cùng "Hỏa Thương Kiêu Du" Hai chiêu quỷ dị, hoàn toàn trói buộc hắn.

Tư Mã Phong di động tốc độ không tính là nhanh. Chỉ thấy Đặng Thanh Sơn dưới chân linh hoạt. Vây quanh Tư Mã Phong tùy ý thi triển thương pháp. Đặng Thanh Sơn "Hỏa Trung Thủ Lật" Thật giống như một con độc xà cắn người. Mà "Hỏa Thương Kiêu Du" đầu thương bộc phát uy lực tựa như dầu rồng.

Khi thì cuồng mãnh khi thì âm hiểm quỷ dị.

"Ý cảnh này..." Đặng Thanh Sơn liên tục thay đổi hai chiêu. Đồng thời Tư Mã Phong đang không ngừng ứng phó. Không ngờ cảm nhận lại ý cảnh âm dương luân phiên khi luyện tập "Tam Thể thức". "Hai chiêu này. Hẳn là. Hẳn là sử dụng như thế!" Trường thương Đặng Thanh Sơn trong tay, hai chiêu thương pháp chậm rãi biến hóa.

Hỏa Trung Thủ Lật. Càng thêm âm nhu.

Hỏa Thương Kiêu Du. Càng thêm cuồng mãnh.

Hai chiêu liên tiếp càng nhuần nhuyễn. Dần dần, thi triển "Hỏa Trung Thủ Lật" đến một nửa, đột nhiên đổi thành "Hỏa Thương Kiêu Du".

Âm nhu cuồng mãnh hai cỗ ý cảnh. Có thể luân phiên trong nháy mắt.

Tư Mã Phong bộ dáng điên cuồng. Hắn bị tra tấn điên lên rồi: "Thương pháp quỷ dị này, đang là lực âm nhu, trong chốc lát lại cuồng mãnh bạo phát!" Tư Mã Phong cảm giác, mình múa trọng kiếm nghĩ Đặng Thanh Sơn sử dụng chiêu Hỏa Trung Thủ Lật. Hắn muốn giảm bớt lực thuận thế chuẩn bị tiếp tục công kích. Nhưng đột nhiên, âm dương luân phiên, chiêu âm nhu lập tức biến thành cuồng mãnh.

Trở tay không kịp, Tư Mã Phong đương nhiên bị thương.

Hai chiêu này. Trong tay Đặng Thanh Sơn muốn hòa hợp lại. Hai chiêu cơ hồ dung hợp thành nhất chiêu. Làm cho Tư Mã Phong khó chịu muốn học máu. Loại cảm giác xoay qua xoay lại này. Hắn trước giờ chưa từng gặp qua.

"Thương!"

Trọng kiếm Tư Mã Phong rời khỏi tay. Một thương ảnh quật lên người hắn. Chỉ nghe tiếng xương vỡ vụn. Cả người Tư Mã Phong bị đánh bay lên.

Trong hơn một ngàn võ giả, có một vị lão giả mặc áo choàng màu xám. Ánh mắt như độc xà. Nhìn Đặng Thanh Sơn chằm chằm: "Cỗ ý cảnh này... Giống như lần lão gia hỏa Ngụy Vu Nhai đuổi giết ta. Ý cảnh đó gần giống một chiêu này! Một chiêu của người thanh niên này ý cảnh tuy rằng còn rất mơ hồ, không bằng Ngụy Vu Nhai. Nhưng hắn mới mười bảy tuổi! Giết hắn để Quy Nguyên tông không còn thiên tài này, hay là đoạt hắn làm đệ tử của ta đây? "

105. Chương 58: Dung Hợp

"Hắn theo đường thương, ta lại theo đường đao, như thế nào có thể dạy hắn?"

Trên phương diện thương pháp ta sợ còn không bằng hắn, mặc dù hắn hiện tại chỉ là hậu thiên cường giả. Chỉ tính đơn thuần ý cảnh, so với ta cũng chẳng kém bao nhiêu! Ta căn bản không có cách nào dạy hắn. Hơn nữa, ta cũng đã có đồ đệ! Không lẽ... giết hắn? Hiện tại giết hắn, khẳng định sẽ làm Gia Cát Nguyên Hồng nổi giận, thậm chí còn có thể chạy tới đây. Nếu như bị hắn tra ra là ta giết, vậy có thể có khá nhiều phiền toái.”

Bản thân lão già đối với Gia Cát Nguyên Hồng đáy lòng vẫn mang theo một tia sợ hãi.

”Cho dù tra không ra. Hắn một khi tới, ta rất khó có khả năng đoạt được hắc hỏa linh quả! Ân! Đại sự quan trọng hơn. Đợi khi ta đoạt được hắc hỏa linh quả sẽ tiêu diệt Đằng Thanh Sơn cũng không muộn! Hừ, sau đó hủy thi diệt tích, chắc chắn Gia Cát Nguyên Hồng khẳng định tra không ra! Gia Cát Nguyên Hồng ơi Gia Cát Nguyên Hồng. Ai bảo người giúp Ngụy Vu Nhai. Lần này trách không được ta!”

Ngân phát lão già* đáy lòng có kế hoạch, liền cười híp mắt xem cuộc chiến.

Giờ phút này, chung quanh đang vang lên tiếng hô!

Tất cả mọi người đều than thở. Mới vừa rồi, Đằng Thanh Sơn thi triển trường thương giống như một con Du Long, chốc chốc nhanh một cách quỷ dị, chốc chốc lại mạnh mẽ như một chú sư tử. Chỉ một cây trường thương thật sự làm Trọng kiếm môn môn chủ Tư Mã Phong không thể đứng dậy nổi.

”Vương lão ca, người cũng đã thành danh hơn mười năm, sao không thử đi khiêu chiến một phen? Thắng, người sẽ vang danh thiên hạ a.” Một hán tử gầy gò nhìn Ngân phát lão già, cười cười nói.

”Đúng vậy. Vương lão ca, người tốt xấu gì cũng là cao thủ của Phạm Vu thành chúng ta a.” Bên cạnh cũng có người thúc ép nói.

Ngân phát lão già lắc đầu, cười nói: ”Thực lực của ta, chẳng lẽ các người còn không biết? Cùng Địa bảng cao thủ so sánh, ta ngại mình sống quá lâu sao?” Xung quanh, vài tên võ giả cũng cười lên. Mọi người cũng biết, nên mới trêu đùa Vương Vãn (tên của ngân diện lão già). Vương Vãn, là một vị cao thủ của Phạm Vu thành, quận Từ Dương, cũng xem như là một vị hậu thiên cường giả.

Ngân phát lão già bị mọi người giễu cợt, vẫn như trước một bộ dáng cười híp mắt. Chỉ là, hai con người trong nháy mắt xẹt qua một tia lãnh quang, bại lộ bản tính hung ác của hắn.

Đám võ giả có khoảng một ngàn, trong đó không ít người lớn tiếng kêu:

”Đằng Thanh Sơn quả nhiên lợi hại a, chỉ đơn giản như vậy liền đánh bại Tư Mã Phong!”

”Đằng Thanh Sơn, quả không hổ danh là cao thủ Địa Bảng.”

Rất nhiều võ giả thực lực bình thường, làm ầm ĩ một trận. Lúc trước bọn họ cười nhạo Đằng Thanh Sơn, còn hiện tại liều mạng tán dương. Kỳ thật, hắn mới chỉ gia nhập Địa Bảng, hơn nữa cuộc chiến với Mạnh Điền còn chưa có ai xác nhận rõ. Vạn Tượng môn có hay không thật sự đem Đằng Thanh Sơn xếp vào Địa Bảng là điều chưa rõ.

Nhưng rất nhiều võ giả cứ như vậy, thấy gió cho là mưa. Bọn họ là chỉ e thiên hạ không loạn.

”Môn chủ!” ”Môn chủ!”

Không ít người vây quanh Tư Mã Phong, chỉ thấy Tư Mã Phong đang khoanh chân ở trên đất, thông qua nội kinh khổng chế thương thể. Một lát sau mới mở mắt, được môn nhân đỡ đứng dậy, xa nhìn Đằng Thanh Sơn. Mặc dù bất đắc dĩ, nhưng hắn vẫn cất cao giọng nói: ”Đằng đô thống không hổ là người có thể đánh bại Mạnh Điền, thương pháp này đã đạt tới hóa kinh, ta Tư Mã Phong là tự thẹn không bằng! Khụ...”

Lớn tiếng nói chuyện khiến cho thương thể trong người phát tác, Tư Mã Phong không khỏi ho khan, ọc ra một ụm máu.

Một màn này làm không ít các võ giả thất kinh.

Đằng Thanh Sơn chỉ một thương, dĩ nhiên làm cho Tư Mã Phong thương thể đến mức này.

”Cám ơn Đằng đô thống đã hạ thủ lưu tình.” Tư Mã vừa chấp tay, lập tức được môn nhân dìu đỡ rời đi.

Hạ thủ lưu tình?

Đích xác Đằng Thanh Sơn đã hạ thủ lưu tình. Khi trọng kiếm trong tay Tư Mã Phong bị đánh bay, dưới tình huống không còn vũ khí, đương nhiên không thể ngăn cản một chiêu "Hỏa thượng kiều du" (đổ thêm dầu vào lửa) của Đằng Thanh Sơn. Một chiêu này đánh vào trên người cho dù người đó có khí lực mấy vạn cân cũng có thể giết chết như thường, Tư Mã Phong cũng không ngoại lệ. Đằng Thanh Sơn tại lúc cuối cùng đã dừng thương, chỉ đánh gãy một hai cái xương ngực, làm Tư Mã Phong chấn thương nội phủ.

Mặc dù cần phải tĩnh dưỡng một năm rưỡi mới có khả năng hồi phục, nhưng tốt xấu vẫn bảo trụ tính mệnh của hắn.

"Đánh bại Đằng Thanh Sơn, liền có thể liệt danh trong Địa bảng a."

"Yên Thiết. Người có thể đánh bại Phùng Vô Huyết, có lẽ cũng có thể đánh bại Đằng Thanh Sơn a." Cũng có người cao giọng hô. Khi nghe tiếng nói, Yên Thiết khẽ nhướn mày, muốn tìm kẻ nói ra những lời đó. Nhưng là, người xung quanh quá nhiều, đặc biệt một ít người có thân hình cao lớn, làm trở ngại hoàn toàn tầm mắt hắn. Hắn căn bản không tìm được tiếng nói từ đâu phát ra.

"Hừ." Yên Thiết hừ lạnh một tiếng, nhưng lại không lên.

Yên Thiết nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn, tự nói: "Thương pháp thật lợi hại. Mặc dù hai chiêu này ta liệu toàn lực cũng có thể ngăn trở, nhưng trước khi Đằng Thanh Sơn chiến đấu đã từng nói, rõ ràng là hắn vì biểu ca mới sử dụng hai chiêu đó. Người này... chẳng lẽ còn thật sự ẩn giấu thực lực?" Yên Thiết không dám ra tay.

Chỉ riêng việc một khi Đằng Thanh Sơn thi triển thực lực thật sự, đã khiến Yên Thiết cảm thấy đau đầu.

"Xem ra ta đã khinh thường cao thủ trong thiên hạ! Ân, nơi này cao thủ đông đảo, mà nhìn... Đợi xong chuyện bên này, ta sẽ trở về U Châu tìm sư phụ! Xong xáo tám năm, cũng nên trở về rồi!" Yên Thiết trong lòng thầm nghĩ.

Đằng Thanh Sơn đứng một hồi lâu trong trường đấu, thấy không ai khiêu chiến, lúc này mới rời xuống, hướng Hắc Giáp quân đi tới.

Vốn một nghìn võ giả đang đứng xem xung quanh, thấy không có ai tiếp tục khiêu chiến mới dần tản ra. "Lôi Thần đao" Ngô Việt nhìn bóng lưng Đằng Thanh Sơn rời đi, trong mắt hiện lên một tia hàn quang: "Thương pháp thật lợi hại. Tên Đằng Thanh Sơn này tuyệt đối chưa xuất ra thương pháp mạnh nhất... Hắn đích xác có thể giết chết Mạnh Điền! Lần này đoạt "Hắc hỏa linh quả", hắn sẽ là đối thủ khá mạnh. Bất quá đao pháp của ta đã ma luyện nhiều năm như vậy, ta không tin hắn, một người chỉ mới mười bảy tuổi lại có thể ngăn cản!" Ngô Việt tự tin vô cùng.

Đám người đã rời đi không ít, đều đã đi tìm chỗ nghỉ ngơi.

Bất quá, mọi người vẫn là tùm năm tùm ba nghị luận hai lần tỉ thí vừa rồi. Một đám kinh ngạc ca thán không thôi.

Nơi đóng quân của Quy Nguyên tông.

"Thanh Hồ huynh đệ. Đăng đô thống thi triển hai chiêu, chính là hai chiêu mà người đã thi triển trong lần tỉ thí tranh ngôi Bách phu trưởng?" Một ít quân sĩ Hắc Giáp quân vây quanh hắn, hỏi.

"Ân." Đằng Thanh Hồ con mắt tỏa sáng: "Hỏa trung thủ lật (lấy hạt dẻ trong lò lửa) cùng hỏa thượng kiều du (đổ thêm dầu vào lửa) là hai chiêu tương đối đơn giản mà Thanh Sơn đã dạy cho ta. Không nghĩ tới a... Hai chiêu này trong tay Thanh Sơn hắn lại lợi hại như vậy. Ta nếu như hai chiêu này, chỉ cần được một nửa như của Thanh Sơn thì trong cuộc tỉ thí giữa các Phu trưởng, ta là có thể đoạt vị trí đệ nhất!"

"Người cứ mơ đi."

Xung quanh liền vang lên tiếng cười.

"Không. Cũng là một chiêu như nhau, tại sao uy lực trong tay ta lại yếu như vậy chứ?" Đằng Thanh Hồ lẩm bẩm. Hai chiêu này Đằng Thanh Hồ đã phải luyện đến hơn nửa đêm mới hoàn thành. Lúc trước, khi Đằng Thanh Sơn biểu diễn thương pháp đã gây cho hắn xúc động rất lớn.

Đêm. Hoàn toàn yên tĩnh.

Đặng Thanh Sơn ngồi ở trên thảm cỏ dại, dựa vào một gốc cây đại thụ nằm bên cạnh Đại Duyên sơn. Chỉ cần đi xuống là có thể chứng kiến lầu trại của Quy Nguyên tông.

"Hỏa thượng kiều du (đổ thêm dầu vào lửa) cùng hỏa trung thủ lật (lấy hạt dẻ trong lò lửa), hai chiêu này... ý cảnh hoàn toàn trái ngược cũng có thể dung hợp. Liệt Hỏa ngũ thức này..." Đặng Thanh Sơn nhắm mắt lại, trong đầu bắt đầu thử dung hợp. Nghĩ đi nghĩ lại, Đặng Thanh Sơn đứng lên, bắt đầu vừa diễn luyện vừa không ngừng thay đổi.

Tham khảo ý cảnh của pháo quyền, Đặng Thanh Sơn liền muốn đem Liệt Hỏa ngũ thức dung hợp làm một thể, biến thành một chiêu mạnh nhất.

Một chiêu này, cũng là chiêu thứ tư của Ngũ Hành thương pháp.

Pháo quyền chuyển sang thương pháp, Đặng Thanh Sơn đã cân nhắc mấy năm, nhưng vẫn không cách nào thành công.

Liệt Hỏa ngũ thức là một cơ hội.

Trong Liệt hỏa ngũ thức, dung hợp khó nhất chính là hai chiêu có ý cảnh hoàn toàn trái ngược là "Hỏa thượng kiều du (đổ thêm dầu vào lửa)" cùng "Hỏa trung thủ lật (lấy hạt dẻ trong lò lửa)". Khi hai chiêu này dung hợp, tốc độ năm chiêu hợp nhất thành một chiêu đã trở nên nhanh hơn rất nhiều. Đặng Thanh Sơn cơ hồ hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện thương pháp, không chút nào cảm giác thời gian trôi qua.

Chờ đến sáng sớm ngày thứ hai.

Đặng Thanh Sơn không chút nào cảm thấy mệt mỏi, trong lòng hẳn có chút nghi hoặc: "Ngũ Hành thương pháp chiêu thứ tư của ta đến cùng lựa chọn phương hướng nào bây giờ?" Trong quá trình dung hợp thương pháp, khẳng định phải bỏ đi một số thứ, đem tinh hoa của năm chiêu cùng ý cảnh của hỏa thuộc tính dung hợp lại làm một.

Nhưng mà - Đây là tinh hoa?

"Nếu như lấy "Phong hỏa liệu nguyên (khói lửa khắp đồng cỏ), Hỏa thụ ngân hoa (đèn hoa rực rỡ)" làm chủ thể dung hợp, kết hợp với pháo quyền hẳn đó sẽ là một chiêu dùng để quần công. Mà nếu như lấy "Hỏa tấn tân truyền (lửa tàn thêm củi)" làm chủ thể, như vậy có thể kết hợp ý cảnh "Hổ Pháo quyền", sáng chế một chiêu đơn thể công kích cực mạnh!" Đặng Thanh Sơn rất rõ ràng.

Đây là hai con đường, một đường là quần công*, một đường là đơn thể công kích.*

Hổ Pháo quyền là quyền pháp cực mạnh của mình ở kiếp trước, cùng ý cảnh "Hỏa tấn tân truyền (lửa tàn thêm củi)" có khả năng dung hợp.

Đặng Thanh Sơn có dự cảm - Một khi lựa chọn chiêu thức đơn thể công kích, sáng tạo ra nó so sánh với sáng tạo chiêu thức quần công, khó khăn có thể gấp mười, thậm chí gấp trăm lần.

Bất quá... một chiêu này trong ý tưởng sẽ làm nó vượt qua chiêu thức "Độc long toàn", trở thành chiêu mạnh nhất trong Ngũ Hành thương pháp!

"Quần công? Giống chiêu "Như Ảnh Tùy Hình thương pháp" của ta? Nhưng đơn thể công kích không như quần công, Độc long toàn uy lực cũng đủ lớn rồi! Hiện tại cơ bản không cần chiêu thức quần công có uy lực cực lớn. Quên đi, kiên nhẫn hao phí thêm chút tâm lực sáng tạo một chiêu đơn thể công kích thì hơn. Dù sao đã cân nhắc nhiều năm như vậy, không vội đợi thêm mấy năm cũng được!"

Sau khi cân nhắc, nghiền cứu, Đặng Thanh Sơn quyết định sẽ sáng chế chiêu thứ tư của Ngũ Hành thương pháp thuộc về hỏa thuộc tính!

Đây sẽ là chiêu mạnh nhất trong bốn chiêu, cũng sẽ hao phí thời gian lâu nhất.

Đặng Thanh Sơn xuống núi, trở lại chỗ hạ trại.

"Thanh Sơn. Sáng sớm như vậy, người liền vào núi luyện công?" Ký Hồng vừa mới từ trong doanh trướng đi ra.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu.

Lúc này, thống lĩnh "Quan Lục" cũng từ lều lớn bên trong đi ra, nhìn thoáng qua Đằng Thanh Sơn, ánh mắt có chút biến hóa. Chỉ là rất nhanh khôi phục vẻ lạnh lùng, đi qua bên cạnh Đằng Thanh Sơn, thanh âm đồng thời vang lên: "Đằng đô thống, người cũng đừng quên ước định của chúng ta. Đội sau khi xong xuôi chuyện này, đến lúc đó ta và người sẽ hảo hảo tỉ thí một phen."

Nói xong, Quan Lục liền rời đi. Đằng Thanh Sơn trong lòng không khỏi một trận kinh ngạc.

Thời gian sau này, Quy Nguyên tông như trước chia làm ba đội, ở Hỏa Diễm sơn tìm kiếm khắp núi. Chỉ là, phạm vi Hỏa Diễm Sơn thật sự rất lớn, cho dù theo thời gian trôi qua võ giả đến càng ngày càng nhiều, Nhưng nhiều võ giả như vậy tìm kiếm trong đại sơn nọ, cũng chỉ như cây kim trong biển.

Rất nhanh, đệ nhất tông phái ở Dương Châu, nhân mã "Thanh Hồ đảo" cũng đã tới.

Thanh Châu đệ nhất tông phái "Tiêu dao cung" cũng có đội ngũ hơn trăm người chạy tới. Phần lớn võ giả hoặc là nổi danh, hoặc là không nổi danh cũng liên tiếp chạy tới. Chỉ trong vòng một tháng, xung quanh Hỏa Diễm sơn tụ tập số lượng võ giả đã vượt quá một vạn người. Mà tới mỗi ngày các võ giả đều trở lại chân núi.

Hơn một vạn võ giả, nhiều người như vậy cũng kéo theo khá nhiều mâu thuẫn phát sinh.

Thử luận bàn hay báo thù đại loại thế, cũng chẳng phải việc lạ lùng.

(*). Ngân phát lão giả: lão già tóc bạc

(*). Quần công: công kích nhiều người

(*). Đơn thể công kích: công kích một người

106. Chương 59: Cố Thể Hữu

Đi vào Hỏa Diễm Sơn đã một tháng ba ngày, hơn một vạn danh võ giả tề tựu tại chân núi, đã khiến cho chân núi Hỏa Diễm Sơn tràn đầy lều trại, từng bó từng bó đuốc, nhiều vô kể. Lúc này Đằng Thanh Sơn, Quan Lục, Ký Hồng ba người đều ở trong lều trại, cùng thương nghị.

"Cao thủ tới càng ngày càng nhiều." Ký Hồng nhíu mày nói: "Chỉ tính riêng số cao thủ Địa Bảng mà ta biết thì đã có sáu! Thêm cả số cao thủ Tiềm Long Bảng, Sồ Phượng Bảng thì đã vượt quá mười. Hơn nữa còn rất nhiều cao thủ, tuy rằng không phải Địa Bảng, nhưng thực lực kém cũng không quá nhiều! Thanh Sơn, Quan Lục, chúng ta hiện tại phiền phức rồi!"

Rất phiền phức!

Hiện giờ khí thế cực mạnh phân biệt là Thanh Hồ Đảo và Tiêu Dao Cung, hai đại tông phái này, đều là danh liệt trong tám đại tông phái của Cửu Châu.

So với hai đại tông phái này thì Quy Nguyên tông còn kém hơn không ít.

Quan Lục nhíu mày nói: "Sư bá tổ, Thanh Hồ Đảo, Tiêu Dao Cung, phái ra nhiều cao thủ, ta đều là biết rõ. Ta lo lắng nhất chính là cao thủ ngầm! Dù sao... Hiện tại đã tụ tập trên vạn võ giả. Tiêu Dao Cung cùng Thanh Hồ Đảo, cũng chỉ là hơn trăm người mà thôi, ai biết, có hay không một vài siêu cấp cường giả, ẩn tàng ở trong đám người đó."

Ký Hồng gật gật đầu.

"Thống lĩnh đại nhân, Hắc hỏa linh quả, có thể thu hút thiên cường giả đến không?" Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên nói.

"Tiên thiên?" Ký Hồng rung mình, cười lắc đầu: "Hắc hỏa linh quả đối với tiên thiên cường giả cũng vô dụng, hơn nữa... Người xem, Tiêu Dao Cung, Thanh Hồ Đảo, có phải ra tiên thiên cường giả không? Thiên hạ ngày nay tiên thiên cường giả quá ít, quá ít! Tất cả bọn họ đều để tâm đến thể diện của bậc tiên thiên cường giả, nếu có tiên thiên cường giả đến, chúng ta trực tiếp tặng cho hắn! Hắn có mặt mũi nào mà nhận lấy không?"

"Tiên thiên cường giả, nếu muốn linh quả thì sẽ tiến vào trong hoang dã mà tìm kiếm, không phải dễ dàng hơn sao? Trong hoang dã ít dấu chân người tới, có rất nhiều bảo vật! Có bản lĩnh, tiến vào hoang dã đi." Ký Hồng nói.

Đằng Thanh Sơn có chút hiểu được.

Hoang dã. Đối bình thường võ mà nói là vùng cấm. Còn đối với tiên thiên cường giả thì lại không tính cái gì. Có lẽ. Chỉ có yêu thú quái vật. Mới có thể uy hiếp đến tiên thiên cường giả. Đương nhiên... loại người như Đằng Thanh Sơn song chưởng có được mười tám vạn cân. Cũng có thể xem như một quái vật hình người.

"Một tháng lễ ba ngày." Đằng Thanh Sơn nhú mày nói. "Hắc hỏa linh quả. Cũng sắp chín rồi."

"Àn." Ký Hồng cũng lo lắng nói. "Thời gian dài như vậy. Xích lân thú hẳn là đã cao tới hai trượng rồi. Phỏng chừng. Nhiều nhất thì mười ngày nữa tháng. Hắc hỏa linh quả sẽ chín. Đến bây giờ. Vẫn chưa một ai phát hiện ra Hắc hỏa linh quả. Một khi Xích lân thú ăn Hắc hỏa linh quả. Sau khi Lột xác. Xích lân thú hoàn toàn có thể giết hại chúng ta!"

Xích lân thú lột xác. Lân giáp ngay cả tiên thiên cường giả cũng khó công phá.

Khi đó Xích lân thú mới thực sự là yêu thú đáng sợ.

"Sư bá tổ, phỏng chừng, chính là có người tìm được địa phương đó, cũng sẽ giữ bí mật, sẽ không ngoại truyền." Quan Lục nói.

Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng, Quan Lục ba người cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể chờ đợi.

Có cơ hội thì mới tranh đoạt, không có cơ hội, chỉ có thể chịu đựng.

"Hắc hỏa linh căn!" Đằng Thanh Sơn đối với Hắc hỏa linh căn kia, là rất khát vọng. Đó là cơ hội để hắn cường hóa thân thể.

Trong khi ba người đang trò chuyện.

"Có người khiêu chiến Cổ Thể Hữu! Các huynh đệ, nhanh lên." Các quân sĩ Hắc Giáp Quân ở bên ngoài hô lên, khiến cho bọn ba người Đằng Thanh Sơn lập tức ra khỏi lều lớn, chỉ thấy phía tây tụ tập một vòng vòng người, thoáng nhìn, tối thiểu đã có cả ngàn người. Hỏa Diệm Sơn võ giả hơn phân nửa đều chạy tới đây.

"Chúng ta đi." Ký Hồng có chút chờ mong.

"Cổ Thể Hữu!" Quan Lục nhãn tình sáng lên.

Ký Hồng nhìn thoáng qua Đằng Thanh Sơn, cười nói: "Thanh Sơn, Cổ Thể Hữu này, trên toàn bộ Cửu Châu, trong cả thế hệ cao thủ trẻ tuổi, là kẻ duy nhất có thể so sánh với ngươi! Lần này người khác khiêu chiến hắn, ngươi hãy hảo hảo quan sát xem sao."

"Còn chưa có nhìn qua hắn ra tay." Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng tò mò.

Cổ Thể Hữu này, là Thiếu đảo chủ của Dương Châu đệ nhất tông phái Thanh Hồ Đảo, hiện giờ đã hai mươi tám tuổi, danh bài đệ nhất Tiềm Long Bảng, còn trên Địa Bảng thì xếp thứ bốn mươi tám! Có thể nói là nhân vật trẻ tuổi quan trọng nhất của cả Cửu Châu. Trên toàn Cửu Châu đại địa này, lớp thanh niên sừng sỏ, lớp thanh niên lấy hắn làm mục tiêu có rất nhiều.

"Danh liệt song bảng!"

Đằng Thanh Sơn và đám người Quy Nguyên tông rất nhanh chiếm một vị trí lớn.

Võ giả bình thường nhìn thấy người của Quy Nguyên tông, liền tự động tránh ra.

Đặng Thanh Sơn, Ký Hồng, Quan Lục ba người đương nhiên đứng ở hàng đầu, vị trí có thể quan sát rất rõ ràng.

Đặng Thanh Sơn liếc mắt một cái nhận ra, ở giải đất trống dài rộng ước chừng hơn mười trượng, một gã nam tử lạnh lùng toàn thân mặc áo màu xanh, cầm trong tay hắc sắc trường thương, chính là đương kim đệ nhất nhân của Tiềm Long Bảng, Thanh Hồ Đảo Thiếu đảo chủ Cổ Thế Hữu. Còn đối thủ của hắn là một trung niên nhân sử dụng trường côn.

Hô! Hô! Hô!

Côn ảnh như sóng dữ, cuốn sạch hết thủy mà hướng về phía Cổ Thế Hữu.

Cổ Thế Hữu đứng yên tại chỗ, hắc sắc trường thương trong tay trong nháy mắt hóa thành hơn mười đạo hắc sắc ảo ảnh, mỗi đạo thương ảnh đều ngăn cản một đạo côn ảnh.

”Hô”

Gã trung niên nhân đột ngột nhảy lên, hai tay nắm côn, mang theo khí thế khai thiên tích địa đáng sợ, từ trên cao đột nhiên bổ xuống một bổ.

”Chiêu thức thật lăng lệ.” Đặng Thanh Sơn thầm khen.

”Bồng!”

Mặt đất xuất hiện một cái hố sâu chừng một trượng, hố rộng mấy trượng, bùn đất đá vụn bắn văng ra. Còn Cổ Thế Hữu thì đã sớm tránh sang một bên.

”Nộ hải thập tam côn!” Trung niên nhân hét lớn một tiếng.

Côn sau nhanh hơn côn trước, côn sau mạnh hơn côn trước!

”Thống lĩnh, này trung niên nhân là ai, thật là lợi hại, côn pháp thật bạo mãnh.” Đặng Thanh Sơn có chút giật mình, nguyên bản nghĩ là trận chiến này Cổ Thế Hữu có thể dễ dàng dành được thắng lợi, ai ngờ, khiêu chiến giả không ngờ có thể đánh Cổ Thế Hữu đến chật vật, đích thật là khó lường.

”Người này, ta cũng không biết.” Ký Hồng nghi hoặc nói.

Lập tức Ký Hồng cảm thán một tiếng: ”Thiên hạ ngày nay, có một số ít cao thủ khổ tu, như Ngô Việt kia, một lần vùi đầu khổ tu chính là hai mươi năm. Một khi bạo phát, có thể xếp hàng thập tiền trên Địa Bảng, trung niên nhân sử dụng trường côn này, hẳn là cũng là một cao thủ khổ tu nhiều năm!”

Đặng Thanh Sơn âm thầm tán thưởng.

Rất nhiều khổ tu cao thủ, nếu không ra tay thì thôi, một khi ra tay, thì sẽ lựa chọn một vài nhân vật lớn, công khai đánh một trận, lập danh chấn thiên hạ.

”Bồng!” Lại là một côn rất mạnh, Cổ Thế Hữu cả người đều nhịn không được liên tiếp lùi hơn mười bước, hắn khiếp sợ nhìn gã trung niên nhân mặc kệ nhìn như người miền núi đang đứng trước mặt này.

”Cao thủ từ đâu toát ra!” Cổ Thế Hữu đáy lòng rất buồn bực, hắn xếp hàng thứ nhất trên Tiềm Long Bảng, thứ bốn mươi tám trên Địa Bảng, người khiêu chiến với hắn đương nhiên rất nhiều. Hắn cũng vui vẻ tiếp chiến, bất quá, hắn một khi ra tay, nhất định sẽ làm đối thủ trọng thương, tàn phế, thậm chí tử vong.

Đương nhiên, có rất nhiều cao thủ vì danh lợi, không sợ chết mà tìm đến khiêu chiến.

Trung niên nhân ngày hôm nay này chính là một người trong đó.

Chỉ là người ta, thực lực tựa hồ so với hắn còn mạnh hơn. Ngay từ đầu, trung niên nhân kia đã hoàn toàn chiếm thế chủ động, côn sau đáng sợ hơn côn trước, khí thế cực kỳ bá đạo, hoàn toàn ngăn chặn Cổ Thế Hữu.

”Bồng!”

Lại nỗ lực ngăn cản một côn, Cổ Thế Hữu không khỏi bay lên, rồi sau đó rơi xuống đất, liên tiếp lui vài bước, hắn lập tức hô:

”Dừng!”

Gã trung niên hán tử sắc mặt vàng như nền nầm cây trường côn, nhìn Cổ Thế Hữu.

”Trận này, ta nhận thua.” Cổ Thế Hữu bình tĩnh nói.

Chung quanh nhất thời ồ lên một mảnh.

Trung niên hán tử cười nói: ”Thương pháp của thiếu đảo chủ, cũng rất cao minh, ta đến bây giờ, cũng vẫn không đủ thương được Thiếu đảo chủ.”

Cổ Thế Hữu cười nói: ”Đến bây giờ, còn chưa biết danh tánh của lão ca.”

”Ta là Hoa Xích Trụ!” Trung niên hán tử cười nói, câu này hắn nói đặc biệt lớn tiếng, các võ giả chung quanh nhất thời vang lên tiếng nghị luận, đàm thoại về Hoa Xích Trụ này. Có thể khiến cho Cổ Thế Hữu trực tiếp nhận thua, Hoa Xích Trụ này thực lực không hề nghi ngờ. Xem ra trên Địa Bảng lại có thêm cao thủ này.

Cổ Thế Hữu cười cười, sau đó liền quay về trận doanh của hắn.

”Thiếu đảo chủ!” Cả đám người đều vây lại.

”Đi, chúng ta trở về.” Cổ Thế Hữu phân phó.

Nói xong, Cổ Thế Hữu lập tức cúi đầu nhìn song chưởng của mình, bàn tay phỉếm hồng, máu thẩm thấu ra.

”Côn pháp thật đáng sợ.” Cổ Thế Hữu âm thầm sợ hãi than, hắn biết, nếu hắn nếu không nhận thua, chỉ sợ tiếp theo, trường thương của hắn sẽ trực tiếp bị đánh bay. Hiện tại hai tay của hắn đã muốn đau đến chết lặng.

Lại toát ra một tân cường giả, đánh bại Địa Bảng cao thủ. Điều này khiến cho các võ giả đứng quan khán hết sức hưng phấn, đại danh của Hoa Xích Trụ kia, sẽ rất nhanh lan truyền khắp thiên hạ. Còn đông đảo các võ giả, trong lòng cũng hâm mộ Hoa Xích Trụ, đồng thời cũng khát vọng bản thân mình ngày nào đó cũng có thể như thế.

Có thể danh truyền thiên hạ, cho dù có chết, cũng cam tâm a.

Ngày hôm sau buổi sáng, Đằng Thanh Sơn mang theo thủ hạ cẩn thận tìm kiếm trong Hỏa Diệm Sơn.

”Côn pháp của Hoa Xích Trụ kia, đích xác là bá đạo! Hơn nữa xem ra, hắn còn chưa có hiển lộ hết ra thực lực mạnh nhất.” Đằng Thanh Sơn vừa đi vừa âm thầm sợ hãi cảm thán, hắn đã động tâm, quyết cùng Hoa Xích Trụ kia đánh một trận: ”Cổ Thế Hữu kia, tuy rằng là nhận bại, nhưng hắn còn có tuyệt chiêu hộ mệnh chưa dùng đến. Hơn nữa, trước gần vạn võ quan khán, hắn nhận thua mà không cảm thấy khó chịu chút nào! Người này... Tương lai tiền đồ là không thể hạn lượng.”

Ngước đầu nhìn bầu trời, sắc trời đã không còn sớm.

Khoảng cách giữa trưa, đại khái còn một canh giờ.

”Thanh Sơn, chúng ta tìm lâu như vậy, Xích lân thú kia rốt cuộc là đang trốn ở chỗ nào a? Hơn vạn người tìm kiếm, tìm khắp mà vẫn không thấy. Ngay cả Hắc hỏa linh quả cũng tìm không thấy.” Đằng Thanh Hồ bất đắc dĩ nói.

Đằng Thanh Sơn cũng nhíu mày suy tư.

Bỗng nhiên, Đằng Thanh Sơn nhớ lại lần đầu tiên, khi hắn truy đuổi theo Xích lân ấu thú, Xích lân ấu thú trèo lên trên một tòa núi cao, sau đó từ trên vách núi nhảy xuống.

”Không đúng!”

Đằng Thanh Sơn trong lòng vừa động, ”Ta truy theo con Xích lân ấu thú, Xích lân ấu thú cảm giác được đang ở trong nguy hiểm, hắn khẳng định sẽ chọn một con đường an toàn để chạy. Ngọn núi chung quanh rất nhiều, vì sao chỉ chọn một tòa này? Hơn nữa, nó vừa nhảy xuống thì ta cũng nhảy xuống sát theo sau, chậm không đến vài giây, như thế nào lại tìm không thấy?”

Chẳng lẽ là khe sâu kia có chỗ đặc thù?”

”Đi theo ta!” Đằng Thanh Sơn ra lệnh một tiếng, lập tức hướng khe sâu lần trước mà tiến đến.

Trong hạp cốc.

”Hắc hỏa linh quả này ẩn giấu thật đúng là thần bí, cửa vào không ngờ lại là từ chỗ này. Ai có thể đoán được?” Một gã gầy gò nam tử đi ra từ trong khe sâu của một góc khác của vách đá thấp có dây leo bao trùm, phía dưới chỗ dây leo bao trùm này không ngờ có ẩn giấu một cái huyết động, gã nam tử gầy gò này trên mặt tràn đầy đắc ý.

Hiện giờ, chỗ giấu Hắc hỏa linh quả, chỉ mỗi mình hắn biết.

Hắn khẽ lẩm bẩm: ”Ta không nói ra, mỗi ngày vào đây trông canh, Hắc hỏa linh quả này chính là của ta! Tuy rằng ta thực lực còn kém, cho dù đoạt không được Xích lân thú kia, thì tối thiểu, ta vẫn có thể ăn được Hắc hỏa linh căn, đến lúc đó, ta cũng sẽ thành nhất lưu võ giả.” Gã nam tử gầy gò rất đắc ý.

Chỉ là sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, hắn kinh ngạc nhìn một đám người phía ngoài xa, một vị hắc y nam tử cầm trong tay một cây hắc sắc trường thương đang chăm chú nhìn hắn.

107. Chương 60: Dưới Nền Đất

Hiện giờ nhân mã của mấy đại tông phái tại dưới chân Hỏa diệm sơn trang phục đều đồng nhất. Rất dễ dàng phân biệt. Gặp phải... nhân mã của mấy đại tông phái này. Các võ giả bình thường, đều sẽ lựa chọn né tránh.

”Ta bây giờ đi xuống. Khẳng định sẽ bị bọn họ bắt, với chút thực lực của ta, sẽ trốn không thoát khỏi Quy Nguyên tông bắt giữ! Không có biện pháp nào khác!” Hắn tử gầy gò ngửa đầu, cắn răng một cái, liền cầm lấy dây leo, nhanh chóng leo lên phía trên. Dù gì hắn cũng là một võ giả, tốc độ leo lên vô cùng nhanh.

Nếu như hắn xuống dưới, khẳng định sẽ bị bắt giữ.

Theo dây leo ở dưới trốn vào trong huyết động? Đối phương tiến vào huyết động, cũng sẽ rất nhanh đuổi kịp.

Leo lên phía trên, nếu như tốc độ nhanh. Leo nhanh tới đỉnh vách núi, vẫn còn có hi vọng.

Đằng Thanh Sơn đứng ở chân núi. Ngửa đầu nhìn phía trên vách đá dựng đứng, hắn tử gầy gò đang vội vã leo lên.

”Đô Thống. Chúng ta không đuổi theo sao?” Đỗ Hồng có chút lo lắng nói.

Thanh Sơn nét mặt lạnh nhạt cười, nhặt lên hai cục đá vụn, sau đó nhìn hướng lên phía trên chỗ hắn tử đang leo lên. Không có dây leo để túm, làm hắn tử gầy gò đang có chút gian nan. Cục đá trong tay tùy ý ném ra. Cục đá phẳng phát như Lưu Tinh vút qua trời cao. Chuẩn xác nện trên cánh tay phải của hắn tử gầy gò.

”A!” Cánh tay phải của hắn tử gầy gò đang bấu vào nham thạch không khỏi buông lỏng. Đau đớn kêu lên một tiếng. Mắt đi trọng tâm, cả người liền rớt xuống dưới.

Độ cao chừng hơn mười trượng, nếu như bị rơi xuống đất. Nhiều nhất là xương đùi bị đập nát. Nhưng, trường hợp này, hắn tử gầy gò bị mất đi trọng tâm, ngã ngửa cả người rớt xuống. Cho dù là nhất lưu võ giả cũng chết tươi.

Hô!

Đằng Thanh Sơn hóa thành một trận gió. Đối mặt với thân thể như đạn pháo từ trên cao nện xuống, cánh tay duỗi ra

Hơn mười trượng chính là khoảng bốn mươi mét. Tương đương với nhà cao mười tầng ở kiếp trước của Đằng Thanh Sơn. Té xuống ở độ cao như vậy, luồng lực tạo ra, Cho dù là nhất lưu võ giả nếu như lấy tay đón tiếp. Phỏng chừng cánh tay cũng sẽ gãy nát.

Chỉ thấy tay phải của Đằng Thanh Sơn hướng thân thể của hán tử gầy gò đẩy một cái, rồi gạt ra. Tan mất chín phần lực giáng xuống. Sau đó mới thu tay lại, mặc cho hán tử gầy gò rớt xuống.

Bồng!

Tan mất chín phần lực giáng xuống, hán tử gầy gò ngay khi rớt chạm đất chỉ là cảm thấy lồng ngực cứng lại. Hoàn toàn không có chút thương thế.

Kì thật về luồng lực giáng xuống, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể một tay đón đỡ. Nhưng nếu quả Đằng Thanh Sơn đón đỡ. Bản thân Đằng Thanh Sơn không có việc gì mà hán tử gầy gò kia, phỏng đoán sẽ bị chết tươi. Nên chỉ có thể dùng phương pháp nhu hòa này.

”Ta biết bí mật về Hắc Hỏa Linh Quả. Hắn bây giờ cứu ta, phỏng đoán là hắn không rõ ràng lắm về tình huống bên trong huyết động, muốn bắt ta dẫn đường. Một khi bọn họ tìm được Hắc Hỏa quả! Khẳng định sẽ giết ta diệt khẩu, bọn họ tuyệt đối sẽ không để ta tự do rời đi. Bọn họ muốn độc chiếm Hắc Hỏa Linh Quả!” Hán tử gầy gò không phải kẻ ngu, hắn cũng là một người từng trải.

Hiểu được! Phản ứng của bất luận kẻ nào phát hiện ra Hắc Hỏa Linh Quả. Chính là độc chiếm!

Đang ngã nằm trên mặt đất, hán tử đột nhiên vùng tay lên. Một đạo hàn quang trong sát na bắn tới ngực Đằng Thanh Sơn. Lập tức cả người hai tay chống mạnh xuống, vèo một tiếng, phi bắn chạy ra xa.

”Thương!”

Đằng Thanh Sơn ngón tay búng ra, lập tức đánh bay lưỡi chủ thủ.

Nhìn hán tử gầy gò đang chạy như bay. Cục đá còn lại trong tay Đằng Thanh Sơn bắn ra.

”A!”

Đùi phải của hán tử gầy gò nhất thời quy xuống, ngồi bệt mông trên mặt đất.

”Nếu như ngươi còn trốn, ta sẽ giết ngươi!” Thanh âm lạnh lùng vang lên trong lỗ tai hắn. Nguyên bản còn muốn sống, hán tử gầy gò trong lòng một hồi tuyệt vọng. Hắn hiểu, vừa rồi bất thành linh tập kích còn không có chạy thoát. Bây giờ sẽ càng không thể có hi vọng chạy thoát. Hắn đương nhiên không phải một người muốn tìm chết.

Xoa xoa chỗ đầu gối bên đùi phải, hán tử gầy gò đứng lên quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Cổ nở ra nụ cười nói: ”Các vị hảo hán Quy Nguyên tông. Các người...”

”Bên trong huyết động kia, có Hắc Hỏa Linh Quả?” Đằng Thanh Sơn trực tiếp hỏi.

Hán tử gầy gò cứng lại. Đối phương đoán thật chuẩn.

”Có!” Gầy gò hán tử gạt đầu.

Giờ phút này đám người Đỗ Hồng, Đằng Thanh Hổ cũng chạy tới. Nghe nói thế đều mừng rơn.

”Thanh Sơn, ngươi đoán đúng là chuẩn, Hắc Hỏa Linh Quả quả nhiên ở trong hạp cốc này. Chúng ta trước đó đều là chạy loạn a.” Đằng Thanh Hổ nói.

Đằng Thanh Sơn trên mặt lộ vẻ tươi cười. Bản thân hắn cũng là căn cứ vào địa điểm Xích Lân Ấu Thú chạy trốn. Tùy ý đoán mà thôi.

Lúc này Đằng Thanh Sơn liền phân phó nói: ”Thanh Hổ, Lão Đỗ các người theo ta vào động huyết. Những người khác ở quanh nơi này, làm bộ như tìm kiếm chỗ của Hắc Hỏa Linh Quả, chờ chúng ta đi ra.”

”Vâng! Đô Thống.” Đám người hạ giọng

Tên gầy gò hán tử sợ hãi nhìn Đằng Thanh Sơn: ”Đúng! Người này chính là Quy Nguyên tông Đằng Thanh Sơn Đô thống. Ngày đó, hắn đã cùng Tư Mã Phong tỷ thí. Khó trách từ độ cao mười sáu mươi bảy

trượng rút xuống, hán tử dễ dàng tiếp được. Ta đánh lên với khoảng cách gần như vậy, hán tử cũng ngăn cản được.”

Biết thân phận đối phương, hán tử gầy gò làm sao còn dám phản kháng.

Đằng Thanh Sơn nhìn một vòng chung quanh.

Chung quanh khe hiện giờ không có ai. Bản thân khe núi sâu này tương đối bí ẩn. Cho dù có người đến lục soát, cũng là số rất ít. Những người tìm tòi đến chỗ này, cũng đều không muốn tìm tiếp.

”Chúng ta vào huyết động.” Đằng Thanh Sơn nói.

Lập tức Đằng Thanh Sơn tay trái túm lấy y phục hán tử gầy gò, trực tiếp nhảy thẳng lên. Với độ cao bảy tám trượng, tay phải tùy ý chộp vào một khối nhám thạch nhô ra, lần thứ hai mượn lực bay lên, sau đó dùng chân điểm một lần liền trực tiếp bay đến huyết động. Gạt đám dây leo liền tiến vào trong.

Đằng Thanh Hổ, Đỗ Hồng hai người hai tay hai chân cùng sử dụng, cũng nhanh chóng trèo lên.

Hai người đều là nhất lưu vô giả. Cũng chỉ vài lượt, mấy cái hô hấp thời gian, liền tiến vào huyết động.

Đằng Thanh Sơn đem dây leo lần nữa che lại miệng huyết động.

Huyết động thông đạo tương đối tối tăm. Có điều độ cao của thông đạo chừng hơn một trượng, không cần phải khom người xuống.

”Người đi phía trước dẫn đường.” Đằng Thanh Sơn lạnh giọng, nói.

Bên cạnh Đỗ Hồng quay về phía gầy gò hán tử quát: ”Tiểu tử. Người nếu còn dùng mảnh lối lần nữa, đô thống đại nhân không động thủ. Ta cũng một thương đâm chết người!”

Lúc này bọn Đỗ Hồng tất cả cũng từ sau lưng lấy ra trường thương. Đằng Thanh Sơn cũng rút trường thương ở sau lưng cầm trên tay.

Trong huyết động, tất cả đều là không biết, cẩn thận một chút vẫn hơn.

”Các vị đại nhân, cứ việc yên tâm. Trước mặt Đằng đô thống, tiểu nhân cho dù có mười cái lá gan cũng không dám có ý chạy trốn.” Hán tử gầy gò cung kính nói.

”Đô Thống, các vị đại nhân. Tiểu nhân đi phía trước dẫn đường.” Vừa nói, hán tử gầy gò liền một mạch đi về hướng chỗ sâu huyết động.

Ngoài miệng nói như vậy nhưng hán tử gầy gò trong lòng rất lo lắng: ”Những... Đại tông phái này, còn có người nhân từ nương tay sao? Bây giờ ta còn hữu dụng, chờ tới khi bọn hán tử thấy Hắc Hỏa Linh Quả, sợ rằng sẽ giết ta diệt khẩu. Ta nhất định phải tìm một cơ hội tốt.”

Mặc dù sợ hãi Đằng Thanh Sơn nhưng hán tử càng sợ bị giết, diệt khẩu.

Trong đầu nghĩ, làm sao có thể chạy trốn. Nhưng ngoài miệng vẫn tỏ vẻ vui mừng nói: ”Đằng đô thống, thông đạo này cũng không có dài thêm nữa, phía trước chính là một khe lớn!”

”Cái khe?” Đằng Thanh Sơn cảm giác chính mình đi khoảng chừng hơn một trăm thước. Liền nhìn thấy một đường vết nứt tạo thành một khe lớn. Khe rộng đại khái khoảng một trượng, bên trong khe hoàn toàn tối đen, sâu không lường được. Chỉ mơ hồ có một luồng lửa nóng từ trong khe tràn ngập ra, ập lên mặt.

Đỗ Hồng quát: ”Tiểu tử. Người như thế nào đi xuống?”

Hán tử gầy gò liền nói: ”Các vị đại nhân, khe này sâu chừng trăm trượng, người té xuống hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Tiểu nhân cũng đã phải tốn hao nửa đêm công phu chạy đến một mặt vách đá khác, thu thập một vài dây leo vững chắc, kết thành một sợi thừng rất dài, để ở bên kia!”

Vừa nói vừa chỉ sang bên cạnh cách đó không xa. Dích xác có để sẵn một sợi dây leo khá lớn.

”Ta đi xuống trước.” Đằng Thanh Sơn mở miệng nói, rồi nhìn về phía hán tử gầy gò: ”Người thứ hai, Thanh Hổ, lão Đỗ các người theo ở phía sau.” Đằng Thanh Sơn lo lắng hán tử gầy gò dở thủ đoạn.

"Đi!" Đẳng Thanh Sơn lần thứ hai đem Luân Hồi thương đeo ra phía sau lưng, sau đó liền nhảy xuống. Một chân điểm trên vách đá, nắm lấy sợi dây leo kia, lập tức tụt xuống.

"Nhanh lên một chút." Đỗ Hồng nhìn tên hán tử kia quát

Hán tử gầy gò liền lập tức đuối theo xuống.

Một mạch trượt xuống, Đẳng Thanh Sơn cũng phát hiện, chỗ càng sâu trong khe càng thêm tối đen: "Cho dù với thị lực của ta, cũng nhiều nhất miễn cưỡng nhìn được năm sáu thước khoảng cách! Nếu như chỉ là nhất lưu vô giả, sợ chỉ có thể nhìn được đến hai bàn tay của mình mà thôi." Đẳng Thanh Sơn cũng cảm thấy một luồng khí lưu hoàng nóng bỏng hằm hập phả vào mặt.

Càng thêm nồng nặc!

Một mạch trượt xuống, nhiệt độ không ngừng tăng lên. Làn lưu hoàng nóng bỏng càng thêm nồng.

Phốc!

Đẳng Thanh Sơn rốt cục chạm xuống: "Ân. Đại khái trăm trượng! Dựa theo độ cao vách đá của huyết động mà tính thì, vị trí đích xác của ta bây giờ, hẳn là so với đáy khe ngoài kia còn sâu hơn chừng tám chín mươi trượng!"

Chỉ chốc lát, hán tử gầy gò cùng Đỗ Hồng, Đẳng Thanh Hổ ba người tất cả cũng xuống tới đáy.

"Đi phía trước dẫn đường." Đẳng Thanh Sơn mở miệng nói.

Hán tử gầy gò vẫn như cũ đi phía trước, đồng thời nói: "Đằng đô thông. Chỗ sâu trong đáy này, đặc biệt rất nóng."

Phía trước dần dần có chút hồng quang, mặc dù quang mang vô cùng yếu ớt, nhưng Đẳng Thanh Sơn cũng có thể lập tức thấy rõ mấy chục thước xa xa. Liền thấy phía trước mơ mơ hồ hồ làn sương mù màu đỏ.

"Màu đỏ?" Đỗ Hồng có chút kinh ngạc.

"Đằng đô thông, kì thật đó là hơi nước!" Gầy gò hán tử mở miệng nói.

"Hơi nước phải là sương trắng chứ, tiểu tử ngươi lừa ai hả? Có tưởng muốn dỡ thủ đoạn đùa giỡn phải không?" Đẳng Thanh Hổ quát.

Gầy gò hán tử liền cả sợ hãi nói: "Các vị đại nhân, ta nào dám lừa các ngươi. Đây thật sự là sương trắng! Cũng bởi vì quá nóng, nơi này mới xuất hiện hơi nước."

Đẳng Thanh Sơn cũng phát hiện, nhiệt độ càng lúc càng tăng lên.

Trong hạp cốc mặc dù cũng tính là nóng, nhưng vẫn không thái quá. Bây giờ đã có chút khoa trương.

Theo sau gầy gò hán tử, ba người bọn Đẳng Thanh Sơn cùng đi vào làn sương mù màu đỏ. Đẳng Thanh Sơn khi tới gần liền xác định, đây đích thật là hơi nước bình thường. Dần dần, Đẳng Thanh Sơn nghe được "Ồ ồ". Tựa như thanh âm của nước đun sôi bốc hơi. Đẳng Thanh Sơn tay phải đặt lên vai hán tử gầy gò, một mạch theo sát.

"Đằng Thanh Sơn này, thật đúng là cẩn thận." Hán tử tinh tế cảm thụ được bàn tay đặt lên vai mình."Ở chỗ này là dễ chôn nhất. Nhưng mà..."

Nguyên bản kế hoạch chính là sẽ trốn ở chỗ này.

Cũng không biện pháp.

Tiếp tục đi!

Đi đại khái đi hơn mười trượng, sương mù dần dần phai nhạt. Thanh âm "Ồ ồ" càng thêm rõ ràng. Rốt cục, đám người Đẳng Thanh Sơn cũng đi ra khỏi khu vực sương mù.

"Đây là..." Đẳng Thanh Hổ, Đỗ Hồng trợn mắt há hốc mồm.

Hán tử gầy gò liền nói: "Đây chính là nham tương* mà trong sách đã ghi lại!"

Đặng Thanh Sơn nhìn phía trước, một mảng nham tương hồng hồng lửa nóng. Chất lỏng nham tương chậm rãi lưu động. Đồng thời đôi khi nổ lên bọt nước. Độ nóng đáng sợ thậm chí còn khiến cho bọn Đỗ Hồng đều phải vận dụng nội kinh trong cơ thể.

”Nham thạch nóng chảy!” Đặng Thanh Sơn rất rõ ràng đây là cái gì. ”Tầng nham thạch nóng chảy hẳn là chỗ tận cùng của đáy. Không nghĩ tới đại khái khoảng ba trăm thước ở đáy này lại có dòng nham thạch nóng chảy. Xem ra... Nơi này đã từng là nơi núi lửa bộc phát. Là thật!”

(*). Nham tương = Nham thạch nóng chảy

108. Chương 61: Xích Lân Thú

Đặng Thanh Sơn ý niệm hiện lên trong đầu, nhưng cũng chỉ thoáng lóe lên rồi biến mất.

”Phía trước dẫn đường.” Đặng Thanh Sơn quát.

”Vâng... vâng” Hán tử gầy gò dọc theo thông đạo nóng cháy bên cạnh bước đi. Chỉ là, hắn luôn giữ khoảng cách với dòng nham thạch nóng chảy tối thiểu vài trượng, bởi vì càng tới gần, nhiệt khí phát ra càng thêm đáng sợ.

”Thanh Sơn, địa phương này nóng muốn chết a.” Thanh Hồ trên trán tràn đầy mồ hôi hột.

Đặng Thanh Sơn vẫn bình tĩnh bước, hắn thậm chí đi sát gần, chỉ cách nham thạch nóng chảy chừng một trượng. Rõ ràng cảm giác được, từng đợt nhiệt khí trong dòng nham thạch phun ra xâm nhập vào thân thể: ”Nhiệt độ của hơi nóng này, phỏng chừng trên dưới 100 độ! Những bình thường vô giả, đích xác khó có thể chống đỡ được nhiệt độ bậc này.”

Nhiệt khí một trăm độ, đối với thân thể đáng sợ của Đặng Thanh Sơn mà nói, chẳng tính là gì.

Sợ rằng, nhiệt độ của nham thạch nóng chảy đối với Đặng Thanh Sơn mới có uy hiếp. Nên hiểu. Trình độ cứng cỏi của thân thể Đặng Thanh Sơn vượt quá hợp kim sắt thép. Cho dù là đao kiếm của nhất lưu võ giả cũng không sợ. Thân thể đáng sợ như vậy. Có thể thừa nhận nhiệt độ cực hạn rất là đáng sợ.

”Ba vị đại nhân, chung quanh đáy này toàn nham thạch nóng chảy... quá nóng. Đặc biệt lại khiến cho cơ thể lên cơn khát.” Hán tử gầy gò không ngừng nói. ”Àn. Phía trước đại khái còn hai dặm lộ trình, chính là chỗ Hắc Hỏa linh quả. Có điều chỗ đó, càng thêm rất nóng.”

”Hai dặm đường?” Đặng Thanh Sơn phân phó nói. ”Chúng ta đi nhanh một chút.”

”Vâng.” Hán tử gầy gò lập tức gia tốc chạy về phía trước.

Vừa chạy, Đặng Thanh Sơn vừa nhìn chung quanh. Tại chung quanh dòng nham thạch nóng chảy. Đủ các hình thể đá màu đen sẫm, về phần vách núi bên cạnh, lớp vỏ mơ hồ lấm tấm màu trắng. Đặng Thanh Sơn đi qua vuốt lên một cái, bụi đá liền rơi xuống, dường như trừ bỏ lớp vỏ ngoài. Lớp bên trong vẫn rất cứng rắn.

Hơn nữa -

Bên nham thạch nóng chảy không chỉ có riêng một con đường. Đáy này còn có vài con đường hầm. Bất quá đường hầm chỗ sâu bên trong càng tối đen, căn bản không biết ở chỗ sâu bên trong sẽ có cái gì.

”Những đường hầm này thông tới nơi nào.” Đặng Thanh Sơn nói.

”Không biết, cái địa phương quỷ quái này, ta cũng không dám xông loạn. Lúc ấy xuống tới, cũng chỉ là dọc theo thông đạo bên cạnh dòng nham thạch nóng chảy. Ta chỉ biết, như thế thì khi quay đầu lại cũng sẽ dễ dàng ra được, không bị lạc đường.” Hán tử gầy gò nói tiếp: ”Càng đi tới phía trước sẽ càng thêm nóng. Chỗ có Hắc Hỏa linh quả là nóng nhất!”

Dọc một đường theo dòng nham thạch nóng chảy quanh co.

Dần dần Đẳng Thanh Sơn phát hiện: "Ân? Dòng nham thạch này đổi màu? Lúc vừa xuống ta thấy, nham tương là màu đỏ, dọc trên đường đi không để ý, đến chỗ này đều đã là màu cam."

Đẳng Thanh Sơn rõ ràng cảm thấy nhiệt khí càng lúc càng thêm mạnh.

"Phía trước chính là chỗ mọc Hắc Hỏa linh quả." Hán tử gầy gò nói.

"Hắc Hỏa linh quả!" Đỗ Hồng, Đẳng Thanh Sơn hai người con mắt đều tỏa ánh sáng, tức thì gia tốc.

Càng tới gần, nhiệt độ càng cao.

Đi vòng thêm một đoạn, nhóm người Đẳng Thanh Sơn tới một khu vực trống trải. Nguyên bản dòng nham thạch nóng chảy tụ về đây hình thành một cái hồ. Hồ nham thạch nóng chảy này hình tròn rộng xấp xỉ mười trượng, nham tương ở khu vực bên cạnh hồ đều một màu cam. Càng gần sát giữa hồ càng biến đổi dần dần thành màu vàng kim, đặc biệt tại khu vực trung ương của hồ lại là một màu trắng đến chói mắt!

Tại giữa khu vực trung ương hồ, không ngờ có một tảng đá màu đen. Trên tảng đá màu đen là một gốc linh căn trong suốt mọc lên. Lá của cây màu đen, cùng với quả cũng đều là một màu đen.

Gốc cây cơ hồ nằm bên trong tảng đá, đoạn nhô ra trên tảng đá rất ngắn, chủ yếu là lá cây cùng quả.

Nhìn thoáng qua, hắc quả rất bình thường, không có gì nổi bật.

"Rốc... rách"

Giữa hồ, chung quanh khu vực tảng đá. Từng luồng nham tương nhấp nhô tựa như nước suối, những dòng nham tương nhấp nhô này đều cùng là một màu trắng. Trắng đến chói mắt! Cảm giác như ngã đầu nhìn lên ánh thái dương. Chói mắt!

"Nham tương màu trắng kia hẳn là nham thạch nóng chảy dưới điều kiện nhiệt độ cực cao! Càng đi ra phía ngoài, nhiệt độ càng hạ dần, màu sắc cũng từ từ biến hóa." Đẳng Thanh Sơn chăm chú nhìn vào nham tương chói mắt màu trắng nổi lên kia. "Tại dưới hắc sắc nham thạch này, khẳng định có một con đường thông tới chỗ sâu đáy nham thạch nóng chảy. Nham thạch nóng chảy chắc chắn là từ ở chỗ đó trào ra. Nham thạch nóng chảy màu trắng, nhiệt độ cao thật kinh người a!"

Với nham thạch nóng chảy màu đỏ. Đẳng Thanh Sơn thậm chí đã có ý niệm trong đầu, bản thân thử nhảy xuống nham thạch nóng chảy.

Đương nhiên. Chỉ là ý niệm trong đầu.

Bất quá...

Gặp loại nham thạch nóng chảy màu trắng đến chói mắt này. Ngay cả cái ý niệm trong đầu của Đẳng Thanh Sơn cũng không dám có: "Bạch sắc nham tương này, cho dù là cơ thể của ta, một khi đi xuống tuyệt đối sẽ chịu không nổi."

Không cần thử, chỉ riêng nhìn thấy nham thạch nóng chảy màu trắng giống như mặt trời chói mắt kia, Đẳng Thanh Sơn liền hiểu.

"Tồn tại trong bạch sắc nham tương, tảng đá màu đen giữa hồ kia chẳng những không bị hòa tan, mà ngay cả màu sắc cũng không bị biến hóa! Tuyệt đối không phải là tảng đá bình thường." Đẳng Thanh Sơn hiểu được. Tảng đá màu đen kia, hẳn cũng là bảo vật.

Nhưng... Tảng đá màu đen kia là ở giữa hồ, hơn nữa thể tích lớn như vậy. Ai có thể biết, thể tích phần dưới của tảng đá màu đen kia ẩn trong dòng nham thạch nóng chảy, to nhỏ như thế nào?

Căn bản không thể mang lên!

"Linh căn kia, có thể sinh trưởng trên loại đá như thế này. Linh căn tuyệt đối là bất phàm."

Tại lúc ba người bọn Đẳng Thanh Sơn còn đang chăm chú nhìn vào hồ nham thạch nóng chảy chực lười ca thần không thôi. Hán tử gầy gò cắn răng một cái, mạnh mẽ hướng đường hầm tối đen bên cạnh phóng đi.

"Đô thông! Tiểu tử kia chạy trốn." Đỗ Hồng la một tiếng, lập tức đuổi theo.

Cùng lúc hán tử gầy gò chạy vào trong đường hầm, Đằng Thanh Sơn cũng liền có phản ứng, lập tức đuổi theo.

Đằng Thanh Sơn, Đỗ Hồng chạy đến đường hầm cũng vừa thấy hán tử gầy gò vừa rẽ vào một lối trong đường hầm.

"Người ở lại đây, ta đuổi theo." Đằng Thanh Sơn phân phó.

"Vâng" Đỗ Hồng tuân mệnh.

Tất cả mọi người biết. Hán tử gầy gò kia biết chỗ mọc Hắc Hỏa linh quả. Tuyệt đối không thể để cho hán tử chạy thoát. Nếu không, Quy Nguyên tông sẽ không có thể thoải mái có được Hắc hỏa linh quả, Hắc hỏa linh căn.

Sâu thẳm trong đường hầm, phàm là gặp ngã ba, hán tử gầy gò cứ vùi đầu chạy: "Nếu dọc theo dòng nham thạch nóng chảy mà chạy, bọn họ khẳng định có thể đuổi kịp ta! Vừa rồi tại khu vực sương trắng không có cơ hội trốn, hiện tại chỉ có thể trốn vào bên trong đường hầm này. Bên trong tối đen như này, không chừng, ta còn có hy vọng chạy thoát!"

Nhắm mắt! Chạy loạn!

Đằng Thanh Sơn khi thì chạy nhanh, khi thì dừng lại, trong đầu còn nhớ: "Phải... Trái... Phải... Trái..." Kì thật luận tốc độ, Đằng Thanh Sơn so với đối phương mau hơn nhiều. Nhưng bên trong đường hầm một mảnh tối đen. Đối phương quẹo lối, Đằng Thanh Sơn căn bản không thấy rõ, chỉ có thể dụng lỗ tai nghe ngóng.

Cho nên, cũng vẫn chậm hơn.

"Ân..." Đằng Thanh Sơn đứng ở một lối rẽ, lỗ tai cẩn thận nghe ngóng. Tiếng bước chân đúng là từ phía trước truyền đến, nhưng phía trước mặt... lại là vách đá.

"Rốt cuộc đi bên nào?" Đằng Thanh Sơn trải qua sát thủ huấn luyện. Để nhớ những đường xá đơn giản, không thành vấn đề.

Đột nhiên

Chân phải Đằng Thanh Sơn như một đạo ảo ảnh thật mạnh đá vào vách núi đá trước mặt.

"Bồng!"

Vách núi đá trực tiếp vỡ toang ra, vách đá dày chừng một trượng trực tiếp bị Đằng Thanh Sơn một cước đá văng. Vô số đá vụn từ trên đỉnh nện xuống.

Trường thương trong tay Đằng Thanh Sơn chỉ một chiêu Hồn Nguyên Nhất Khí, liền dễ dàng đánh văng toàn bộ đá rớt xuống.

Hơn một trượng dày, đủ để làm thông đạo một người đi qua. Bị Đằng Thanh Sơn một cước đá văng.

Bước qua, Đằng Thanh Sơn lại lần nữa nghe ngóng.

"Trốn. Trốn! Địa phương quỷ quái tối đen như thế này, người của Quy Nguyên tông có thể tìm được ta mới là lạ." Hán tử gầy gò trên mặt tươi cười: "Đợi lát nữa rồi từ từ tìm, sẽ tìm được lối đi ra ngoài." Ngay lúc trong lòng hán tử đang thoải mái.

Bỗng nhiên!

Hô!

Một cổ mùi tanh tràn ngập xộc tới.

Hán tử gầy gò còn chưa kịp có phản ứng, toàn thân bỗng cảm thấy đau nhức. Tiếp đó ý thức cũng không còn.

Con người màu đỏ quét nhìn chung quanh, một hắc sắc quái vật to lớn chậm rãi đi ra hang ổ. Thân hình to lớn, chiều cao khoảng chừng hơn hai trượng, chiều dài bốn năm trượng làm cho người hoảng sợ. Đúng là Xích lân thú! Bất quá, Xích lân thú hôm nay so với hơn một tháng trước có phần cường đại hơn.

Xích lân thú hôm nay, Hậu Thiên cường giả đối với nó, cơ hồ không có gì uy hiếp.

Từng bước một bước tới, không ngờ nhẹ nhàng đến không phát ra một chút thanh âm.

Xích lân thú bốn vó êm ái, thật giống như một con mèo nhỏ. Lặng yên không một tiếng động.

Đi một lát, Xích lân thú đi tới một góc quẹo. Chợt phát hiện một đạo thân ảnh xa xa. Thân ảnh quen thuộc kia, cây trường thương kia từng đã làm chấn thương nó. Con người màu đỏ lạnh lùng của Xích lân thú liền co rút lại. Cả người lập tức lui về sau.

Đằng Thanh Sơn mạnh mẽ quay đầu nhìn!

”Ân?”

Đằng Thanh Sơn lập tức cực nhanh, như tia chớp. Lập tức xông đến góc quẹo, nhìn về hai bên.

”Không có ai?” Đằng Thanh Sơn nhướn mày.” Cảm giác của ta hẳn là không sai!”

Khi ở tiền thế, ngay cả đặc công cũng không thể áp sát Đằng Thanh Sơn.

Trước lúc mười tuổi, đám mã tặc mai phục cũng không thể tránh thoát Đằng Thanh Sơn phát hiện.

Con Xích lân thú kia tuy rằng chỉ là liếc mắt một cái liền lập tức lùi về. Nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn trong nháy mắt phát hiện ra.

”Ân?”

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân hồi thương. Chính nhìn hai bên ngã ba lẫn bắm: ”Một tia động tĩnh cũng không có...”

Hồi lâu, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể lựa chọn quay về. Hẳn là không biết, hán tử gầy gò kia đã thành bữa cơm trong bụng Xích lân thú.

Hồi lâu, Xích lân thú lại tiến vào mê cung u ám. Xích lân thú trời sinh có thói quen sinh sống tại trong điều kiện hắc ám nóng cháy. Tại đây, đường lối cơ hồ không có một tia sáng. Đằng Thanh Sơn nhiều nhất nhìn được mười thước khoảng cách, nhưng Xích lân thú lại có thể giống như lúc ban ngày, đây chính là năng lực độc hữu cặp đồng tử của nó.

Mũi của nó cũng rất thính.

Ngửi mũi, Xích lân thú dễ dàng đi dọc theo lối Đằng Thanh Sơn rời đi. Một lát sau Xích lân thú đã đứng ở một chỗ.

Chỗ này! Đúng là nơi vừa rời Đằng Thanh Sơn một cước đá văng núi đá. Nham thạch kia dày hơn một trượng. Chỉ sợ trong thiên hạ, bất kì một Hậu Thiên vũ giả nào cũng không thể công phá. Nhưng Đằng Thanh Sơn lại có thể một cước đá văng.

Nên hiểu, cơ thể con người, lực ở đôi chân bình thường so với lực cánh tay lớn hơn nhiều. Đằng Thanh Sơn song chưởng có mười tám vạn cân cự lực. Vậy, cước bộ càng thêm đáng sợ!

Chính là hai tay có thể sử dụng binh khí, có thể đem khoảng cách ngưng tụ thành ”Mũi thương”. Trên mũi thương tụ tập lực lượng đáng sợ như vậy đánh vào. Uy lực đương nhiên lớn.

Chân dù có mang binh khí, linh hoạt không thể so với hai tay. Nhưng về lực lượng, đôi chân trời sinh mạnh hơn đôi tay rất nhiều.

Lúc trước Đằng Thanh Sơn đối mặt với Bích Hàn Đàm giao long. Cũng là một cước đá văng mới có thể chạy trốn.

Lực lượng một cước tối thiểu có đến hai ba mươi vạn cân.

Với một cước có lực lượng như thế, đương nhiên đá văng vách nham thạch!

Xích lân thú rất quen thuộc hang ổ của mình. Ngày hôm qua, chỗ này tuyệt đối không bị vỡ.

Xích lân thú ngẩng cái đầu cực lớn nhìn chằm chằm phương hướng Đằng Thanh Sơn rời đi. Đôi con người màu đỏ long lên. Trí tuệ của nó không chút thua kém nhân loại. Từ cái miệng hang đáng sợ này, nó phán định ra... Địch nhân loài người kia của nó, ẩn chứa thực lực đáng sợ, đủ để uy hiếp nó!

109. Chương 62: Độc Chiếm

Đằng Thanh Sơn từ đường hầm tối đen bên cạnh đi ra, Đỗ Hồng liền nói: "Đô thống. Đuổi kịp tiểu tử kia không vậy?"

"Cái đường hầm này ngã rẽ nhiều lắm, cứ như một cái mê cung vậy, mà lại toàn một màu tối đen thế này..." Đằng Thanh Sơn lắc đầu. Lập tức phân phó nói: "Tốt lắm. Tạm thời không cần chú ý tới hắc nữa. Hiện tại đã phát hiện Hắc hỏa linh quả, có điều, xem ra tới lúc linh quả chín cũng còn một khoảng thời gian nữa, chúng ta về trước đã."

"Vâng, việc này cần phải nhanh chóng bẩm báo cho thống lĩnh." Đỗ Hồng cũng gật đầu.

"Tương lai Hắc hỏa linh quả này lấy được vào tay, người nghĩ trong tông sẽ thưởng cho ai?" Thanh Hổ hỏi.

Đỗ Hồng đáp: "Là Đô thống đại nhân nghĩ đến khe sâu có điều cổ quái, mới tới địa phương này! Đây chính là Đô thống đại nhân lập công lớn, hơn nữa thực lực Đô thống đại nhân hiện tại trong Quy Nguyên tông chúng ta bây giờ đang là thiếu niên đệ nhất nhân, vô luận là từ tiềm lực, hay là từ công lao cân nhắc, chắc hẳn là sẽ cấp cho Đô thống đại nhân."

"Đúng vậy." Thanh Hổ lập tức gật đầu.

"Hắc hỏa linh quả còn chưa tới tay, nghĩ việc này làm gì." Đằng Thanh Sơn cười dọc theo đường về, "Chúng ta về thôi."

"Ở cái địa phương này trong chốc lát thôi, mà ta cảm thấy miệng lưỡi khô khốc." Thanh Hổ xoa xoa cái trán đầy mồ hôi.

Cho dù ở cách xa nham thạch, nhưng ở dưới này, bình thường cũng là khoảng sáu mươi độ. Nóng như vậy, đổ mồ hôi là đương nhiên, may mắn là bọn họ đều là vũ giả lợi hại, nếu là người bình thường hẳn là đã ngất xỉu rồi.

Dọc theo khe núi tối tăm, bọn Đằng Thanh Sơn ba người bám lấy dây leo, nhanh chóng leo lên trên, một mạch leo khoảng trăm trượng khoảng cách, cuối cùng nhảy lên huyệt động bên trên.

Ba người liên tiếp nhảy ra khỏi cái khe, đi về phía miệng huyệt động.

"Chờ một lát, đừng nóng vội đi ra ngoài. Trước hết hãy nhìn qua khe hở, xem có người ngoài không, nếu không có, chúng ta hãy ra." Đằng Thanh Sơn nói.

Đỗ Hồng cùng Thanh Hổ đều gật đầu. Bọn họ đều hiểu được... Huyệt động thông đạo này, là một cái đại bí mật.

Ba người đi đến cửa huyệt động. Đằng Thanh Sơn xuyên qua khe hở của dây leo cảnh lá nhìn ra bên ngoài.

Trong hạp cốc ngoại trừ Hắc Giáp Quân không ngờ còn có hai gã vũ giả.

"Chờ một lát." Đằng Thanh Sơn nói.

Thanh Hổ, Đỗ Hồng hai người đều lặng lẽ đợi. Đằng Thanh Sơn phát hiện... hai gã vũ giả kia hiển nhiên đối nhân mã của Quy Nguyên tông có chút sợ hãi, rất nhanh ly khai khu vực khe sâu.

"Đi. Xuống thôi." Đằng Thanh Sơn đi trước, một tay mở dây leo. Trực tiếp nhảy xuống.

Với độ cao hơn mười trượng. Nhất lưu vũ giả lợi hại vẫn dám nhảy, điều này sẽ không làm bại lộ thực lực của Đằng Thanh Sơn, chỉ là càng làm cho quân sĩ Hắc Giáp quân thêm bội phục.

Hô!

Hơn mười trượng, trực tiếp rơi xuống đất.

Đằng Thanh Sơn dễ dàng hóa giải lực phản chấn.

Chỉ thấy Thanh Hồ cầm lấy dây leo, tuột xuống. Sau khi trượt xuống được mấy trượng hần mới dám giữ chặt lấy dây leo, ổn định lại, lúc này mới dám nhảy xuống, nhẹ đập vào vách đá một cái, từ từ hạ xuống đất

"Hô!" Đỗ Hồng không ngờ học theo Đằng Thanh Sơn. Cũng từ trên động khẩu nhảy xuống.

"Lão Đỗ." Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Bất quá lúc chạm đất, Đỗ Hồng trực tiếp rùn người. Đồng thời lặn một vòng, cuối cùng cũng hóa giải được lực phản chấn.

"Đô thống đại nhân thật là lợi hại. Cao như vậy, lão Đỗ ta cũng không có biện pháp hoàn toàn triệt tiêu lực, phải mượn động tác giảm bớt lực." Đỗ Hồng ha ha cười.

Bên cạnh Thanh Hồ đi tới. Cố ý chế nhạo: "Lão Đỗ, ta thì dựa vào dây leo. Người lại trực tiếp nhảy xuống, rất không để cho ta mặt mũi, người nói, nên làm sao bây giờ."

"Rượu buổi tối nay, ta thêm phần một hồ cho người, được rồi chứ." Đỗ Hồng cười nói.

"Một hồ?" Thanh Hồ lập tức lắc đầu. "Không, người hôm nay buổi tối, không được uống rượu, rượu của người thuộc về ta!"

Ký Hồng ra nghiêm lệnh hạn chế việc uống rượu, lúc chiều còn tìm kiếm nên buổi trưa được uống rất ít, buổi tối có khá hơn nhưng cũng vẫn bị hạn chế, Bách phu trưởng nhiều nhất là một người ba hồ.

"Toàn bộ cho người! Ba hồ?"

"Làm sao hả, ngại ít sao, nếu không phần rượu buổi tối ngày mai của người cũng cho ta đi."

Đằng Thanh Sơn cũng không quản hai người. Trực tiếp phân phó Hắc Giáp Quân binh Lính: "Tiểu đội thứ nhất tạm thời đứng ở đây, tốt nhất là nên nấp vào trong bụi cỏ kia, chăm chú quan sát cửa động cho ta. Nếu như phát hiện tên vừa rồi bị ta mang vào ở trong đó đi ra, bắt hần lại cho ta."

"Rõ!" Tiểu đội thứ nhất tuân lệnh.

"Đô thống đại nhân, nếu hần muốn chạy trốn thì sao?"

Đằng Thanh Sơn lãnh đạm nói: "Vậy đánh gãy chân hần! Nếu vào thời khắc sinh tử, các người cũng không cần lưu thủ."

"Vâng!"

Quân sĩ thở dài nhẹ nhõm, có những lời này của Đằng Thanh Sơn. Bọn họ cũng bắt tất phải bó buộc chân tay.

Khoảng giữa trưa, Quan Lục dẫn nhân mã về đại doanh, một lát sau Ký Hồng cũng về tới. Sau khi hai phương nhân mã trở về, Đằng Thanh Sơn đã có mặt từ trước đó, lập tức mời Ký Hồng Quan Lục hai người vào trong. Ba người bí mật thương nghị.

Quan Lục cũng giật mình nhìn Đằng Thanh Sơn. Mấy ngày vừa qua, cũng không có tin tức nào truyền ra là có người tìm thấy nơi Hắc hỏa linh quả

Đằng Thanh Sơn gật đầu nói: "Đúng vậy. Ngay buổi sáng hôm nay. Ta vừa mới phát hiện ra nơi Hắc hỏa linh quả sinh trưởng, nơi đó quả thật là nóng." Nham thạch nóng chảy lưu chuyển, đương nhiên là nóng rồi.

"Mau, nói lại cẩn thận nào." Ký Hồng mừng rỡ.

Đằng Thanh Sơn lập tức bắt đầu kể lại chi tiết, bên cạnh Ký Hồng, Quan Lục hai người nghe được cũng lộ ra sắc mặt vui mừng, nhưng khi nghe nói Hắc hỏa linh quả kia là sinh trưởng tại nơi nham thạch nóng chảy như vậy, cũng có chút giật mình.

"Bất quá cái gã dẫn đường kia, trốn vào trong đường hầm, ta không tìm được, nơi đó một mảnh tối đen. Chính là một mê cung." Đằng Thanh Sơn nói, "Ta đã sai một đội nhân mã. Lặng yên ẩn núp trong hạp cốc. Lặng lặng chờ. Một khi hán tử huyết động đi ra, tuyệt đối trốn không thoát."

Ký Hồng nghe được liên tục gật đầu.

"Ha ha. Thanh Sơn. Lần này ngươi làm thật là tốt!" Ký Hồng cao hứng vỗ vai Đằng Thanh Sơn, "Chỉ cần giải quyết cái tên trốn mất kia. Tin tức này chỉ còn Quy Nguyên tông chúng ta biết mà thôi! Đến lúc đó. Hắc hỏa linh quả, Hắc hỏa linh căn, chính là vật trong tay chúng ta rồi!"

Quan Lục cũng nhìn Đằng Thanh Sơn. Nàng không hiểu. Vì sao, Đằng Thanh Sơn chung quy vẫn có thể lập được công lao.

"Chúng ta hiện tại phải giữ bí mật!" Ký Hồng liền nói, "Không thể để cho người khác biết... Như vậy, cơm trưa, chúng ta vẫn là cứ theo lệ thường. Hết thấy cứ theo lệ thường, đợi cho buổi chiều lúc đi ra ngoài tra xét, Thanh Sơn, Quan Lục, hai người các ngươi theo ta lặng lẽ tiến vào huyết động, hảo hảo nhìn xem."

Ký Hồng, Quan Lục hai người chưa thấy được Hắc hỏa linh quả. Loại chuyện này không nhìn thấy tận mắt, cũng không yên tâm.

Cùng ngày buổi chiều.

Bọn Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng, Quan Lục mang theo nhân mã tiến vào Hỏa Diệm Sơn. Rất nhanh, Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng, Quan Lục cả bọn lặng yên đi vào khe sâu kia.

"Thống lĩnh đại nhân. Đô thống đại nhân." Một tiểu đội nhân mã lập tức từ trong bụi cỏ đi ra.

"Phát hiện tiểu tử kia không?" Đằng Thanh Sơn nói.

"Không có." Đội trưởng lắc đầu.

Đằng Thanh Sơn vẫn không biết... Cái gã hán tử gầy gò kia là vĩnh viễn không có khả năng trở ra.

"Hừ, phỏng chừng là lạc mê cung. Không tìm được đường ra." Đằng Thanh Sơn lập tức phân phó nói. "Tốt, các ngươi cứ nghỉ ngơi một chút đi. Tiểu đội hai, lấy đồ ăn ra đây cho bọn hán tử ăn đi." Tiểu đội hai lập tức từ trong gói đồ lấy ra lương lớn thức ăn còn nóng hổi đưa cho mấy người kia.

Mà Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng, Quan Lục ba người đi về hướng vách đá thấp kia.

Đằng Thanh Sơn nhìn một vòng chung quanh, không có ai. Lúc này mới chỉ hướng huyết động: "Chính là chỗ đó!"

"Quả thực che giấu xảo diệu. Trên vách đá, lại còn có dây leo che đây!" Ký Hồng nở nụ cười. "Một cái Hỏa Diệm sơn to lớn như vậy, núi lớn núi nhỏ vô số, làm gì có ai lên vách đá mà tìm kiếm, mà có chú ý tới vách đá, cũng không có khả năng tìm tới huyết động này. Tốt lắm, Thanh Sơn ngươi lên trước đi."

Đằng Thanh Sơn lưng đeo Luân Hồi thương, nhảy một cái gần mười trượng, dưới chân điểm một cái, tới ngay miệng huyết động. Nhanh chóng đi vào.

"Khinh công của Thanh Sơn, thật không tệ." Ký Hồng khen.

Quan Lục cũng là hừ một tiếng. Cũng đồng dạng nhảy lên. Không ngờ cũng có tám chín trượng cao, điểm nhẹ vào một mỏm đá nhô ra, cũng bay lên lủi vào trong huyết động. Ký Hồng nhìn chung quanh. Cũng nhanh chóng tiến vào!

Khe lớn sâu thẳm, hơi nước nồng đậm, còn có nham thạch nóng chảy lưu động làm cho Ký Hồng, Quan Lục sợ hãi thán phục mãi không thôi. Đặc biệt nham thạch cực nóng, làm cho Ký Hồng Quan Lục cũng phải dè chừng, không dám đi lại gần mà cách xa xa mấy trượng. Không phải bọn họ không dám tới gần mà là bọn họ không muốn lãng phí nội kình.

Càng lại gần, hao phí nội kình càng nhiều.

Ai có thể giống được như Đàng Thanh Sơn, cho dù đi ngay bên cạnh nham thạch nóng chảy như thế này cũng không chút để ý, đương nhiên, Đàng Thanh Sơn cũng đồng dạng đi theo Ký Hồng, khoảng cách tới nham thạch nóng chảy cũng xa xa.

”Ha ha... Quả nhiên là Hắc hỏa linh quả!” Trong hồ nham thạch nóng chảy.Ba người nhìn Hắc hỏa linh quả phía xa giữa hồ.

”Thanh Sơn, người là lập công lớn a.” Ký Hồng cao hứng cười nói.

”Từ hôm nay trở đi. Chúng ta mỗi ngày buổi sáng, buổi chiều đều tiến vào xem một lần,đến khi chín. Liền lập tức ngắt lấy, ngàn vạn lần đừng để bị Xích lân thú kia đoạt trước!” Ký Hồng nghiêm túc nói.” Nơi này sinh trưởng Hắc hỏa linh quả, Xích lân thú khẳng định là thường xuyên lui tới. Hơn nữa, Xích lân thú hẳn là đã đến thời Kỳ trưởng thành, cao chừng hơn hai trượng... Đơn thuần một Hậu Thiên vũ giả căn bản không đủ uy hiếp. Chỉ có Tiên Thiên cường giả, hoặc là một nhóm Hậu Thiên cường giả, mới có thể đối phó nó.”

Cứ như vậy bọn Đàng Thanh Sơn thoát nhìn vẫn là như trước bình thường đi tra xét xung quanh, nhưng sự thật mỗi ngày. Ký Hồng, Quan Lục, Đàng Thanh Sơn ba người đều lặng lẽ cẩn thận lên vào huyết động hai lần. Buổi sáng một lần, buổi chiều một lần, dù sao, bọn Đàng Thanh Sơn cũng vô pháp xác định. Hắc hỏa linh quả kia, khi nào thì mới chín.

Cứ như vậy. Qua ba ngày.

Điều Đại là một vũ giả thích xông xáo thiên hạ, Hỏa Diệm Sơn vô số vũ giả tụ tập, việc trọng đại như vậy hẳn đương nhiên là phải tới tham gia.Nhưng đối với hắn mà nói, mỗi ngày vào buổi tối đại loại các trận khiêu chiến hoặc là báo thù, làm cho hắn hưng phấn. Cho nên ban đêm đi tìm kiếm Hắc hỏa linh quả, có chút nhàm chán.

”Với thực lực của ta, có được Hắc hỏa linh quả, cũng không giữ được.” Điều Đại tìm kiếm trong chốc lát, liền tìm tới một đỉnh núi. Thích ý nằm dưới một gốc cây đại thụ, ngủ trưa.

”Có âm thanh?”

Điều Đại mở mắt ra, xoay người một cái liền đi đến sát cạnh. Hướng phía dưới khe sâu nhìn lại, quả nhiên. Có ba người ở cùng một chỗ.

”Không phải Quy Nguyên tông Ký Hồng thống lĩnh sao, kia là Đàng Thanh Sơn... Còn nữ tử kia...” Điều Đại ánh mắt lập tức sáng lên. Lập tức lui đầu.

Xuyên thấu qua cỏ dại lặng lẽ nhìn xuống phía dưới. Chỉ thấy, Đàng Thanh Sơn, Ký Hồng cùng với nữ tử kia trước sau nhanh chóng tiến đến một mặt vách đá, đi vào một huyết động.

Mỗi lần ba người đều nhìn một lượt chung quanh. Tựa hồ nhìn xem có hay không có người.

”Di! Để ý cẩn thận như vậy. Hơn nữa, địa phương kia bí mật như vậy! Chẳng lẽ, nơi đó chính là...” Điều Đại mắt sáng rực lên, trên mặt vẻ tươi cười càng thêm sáng lạn.”Điều Đại ta lăn lộn nhiều năm như vậy, xem ra, cũng nên thay đổi đại vận a!”

110. Chương 63: Tao Ngộ

”Ân, Thanh Hồ đảo thiếu đảo chủ Cổ Thế Hữu đi ra!” Trong lòng vui vẻ, hắn nhìn chằm chằm doang tưởng của Thanh Hồ đảo, lập tức lặng yên ngênh đón. Giờ phút này, Cổ Thế Hữu cầm một cây trường thương, dựa vào một gốc cây nhỏ bên cạnh cây đại thụ, nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn vừa muốn tới gần, hai gã cao thủ bên cạnh Cổ Thế Hữu lập tức mặt lạnh nhìn về phía hắn.

Nhưng Điều Đại không chút nào sợ, ngược lại tiếp tục đi tới.

Hiểu ra đây là địa phương thiếu đảo chủ ”Cổ Thế Hữu” nghỉ ngơi, hơn mười trượng xung quanh cũng không dám có người nào tới gần, chỉ e làm cho những cao thủ ”Thanh Hồ đảo” mất hứng.

"Mau cút đi." Một cao thủ trong đó thấp giọng quát.

"Thiếu đảo chủ." Điều Đại nhưng lại hô.

Cổ Thế Hữu mở mắt, thản nhiên nhìn thoáng qua Điều Đại, trên mặt hiện ra vẻ mỉm cười: "Ta tựa hồ không nhận ra người!"

Điều Đại hạ giọng nói: "Thiếu đảo chủ, ta có một đại bí mật nói cho người!"

"Bí mật gì?" Cổ Thế Hữu trong lòng vừa động, liền đi tới.

Điều Đại cười hắc hắc, hạ giọng nói: "Bí mật về nơi của Hắc hỏa linh quả!" Cổ Thế Hữu con mắt híp lại, ánh mắt lạnh như băng tập trung vào Điều Đại.

Điều Đại nhưng lại thô lỗ cười: "Thiếu đảo chủ, ta là một tiểu nhân vật. Hiện tại ngay cả một quyển bí tịch bình khí đều không có, ngay cả bí tịch nội kinh cũng là rất lạc hậu

Cổ Thế Hữu hơi nghi ngại, liền nói: "Người muốn bí tịch loại bình khí nào?"

"Tốt nhất là loan đao!" Điều Đại liền nói. "Giống như ở trên tay ta".

Điều Đại đem loan đao bên hông đưa cho Cổ Thế Hữu.

"Loan đao..." Cổ Thế Hữu cười: "Nếu như lời người nói là thật sự. Ân, hộ vệ của ta vừa vặn có một quyển Nhân cấp bí tịch "Cuồng phong đao". Quyển bí tịch này, bên trong có nguyên bộ nội kinh tâm pháp."

Điều Đại trong lòng mừng như điên. Nhân cấp bí tịch? Hắc xông xáo trong thiên hạ, sở luyện một quyển bí tịch đều là lạc hậu. Về phần đao pháp lại càng thâm thương hơn, đao pháp của hắn hầu hết là do nhìn lên người khác tu luyện, học một chút chiêu thức. Thực lực của hắn... xem như thấp nhất ở cấp bậc võ giả. Thậm chí, những tên tam lưu võ giả chiêu thức hoa hòe hoa sói* cũng đủ uy hiếp hắn.

"Người trước mang ta đi, nếu như thật sự có Hắc hỏa linh quả, bí tịch ta cho người." Cổ Thế Hữu nói.

"Kì thật có phải hay không có Hắc hỏa linh quả, ta không có mười phần nắm chắc." Điều Đại còn nói thêm, khuyến cáo trước.

Cổ Thế Hữu nhất thời sắc mặt trầm xuống: "Người đùa giỡn ta!?"

"Không, không!" Điều Đại liền nói: "Ta trong lúc vô ý nhìn lên được Quy Nguyên tông Kì Hồng thống lĩnh, Đẳng đô thống, ngoài ra còn có một nữ tử. Ba người bọn họ lặng lẽ tiến nhập vào một địa phương bí ẩn, hơn nữa khi bọn họ tiến vào lại phi thường cẩn thận, có vẻ rất thần bí. Ba người bọn họ không đi tìm Hắc hỏa linh quả, nhưng lại tiến vào địa phương bí ẩn như vậy, mười phần là Hắc hỏa linh quả ở trong đó."

Cổ Thế Hữu sắc mặt lúc này mới có chút tươi tắn.

"Quy Nguyên tông..." Cổ Thế Hữu lập tức lại nhìn về phía Điều Đại, "Vậy địa phương bí ẩn đó, ở đâu?"

"Thiếu đảo chủ, vậy bí tịch..." Điều Đại liền nói.

"Đương nhiên sẽ cho người." Cổ Thế Hữu hừ một tiếng, "Một quyển bí tịch, ta còn không để vào mắt. Tới nơi rồi, ta sẽ đưa cho người."

Ồ hắc hắc cười nói: "Thiếu đảo chủ, người địa vị cao còn ta chỉ là một tiểu nhân vật, người cho ta bí tịch, còn sợ ta lừa gạt người?"

Cổ Thế Hữu hơi trầm ngâm: "Cũng được! Đi, trước theo ta tiến vào trường... Chờ đến buổi chiều, thời điểm mọi người cùng nhau tiến vào núi, người dẫn chúng ta tới đó!"

"Vâng, vâng." Điều Đại liền đáp.

Đáy lòng Điều Đại mừng như điên: "Ha ha, Điều Đại ta cuối cùng được một quyển nội kinh tâm pháp, bí tịch đao pháp tốt! Ta rốt cục không còn là kẻ vô dụng. Vương lão tam lần trước hạ nhục ta, con mẹ nó, chờ đao pháp của ta thành, nhất định tìm hắn báo thù!" Lập tức ngoan ngoãn tiến vào bên trong doanh trường của người Thanh Hồ đảo.

Buổi chiều, dưới đáy khe sâu tổng cộng có bốn người, trừ bỏ Điều Đại còn lại là Cổ Thế Hữu, một trung niên nhân mập mạp, cùng với một lão đầu hói có cặp mắt hình tam giác. Bên trong Quy Nguyên tông Hắc Giáp quân quân sĩ cũng từ ngày đầu tiên, xuất hiện một hán tử gầy gò ngồi chồm hổm ẩn núp ở trong bụi cỏ. Rồi sau đó vì không muốn bại lộ, các quân sĩ Hắc Giáp quân cũng không dám luôn luôn ở nơi này.

Một khi bị phát hiện người của Hắc Giáp quân luôn ở tại khe sâu, sẽ dễ dàng tạo ra hoài nghi. Cho nên, vẫn nên giả bộ tìm kiếm ở bên ngoài.

"Nhìn, ở kia!" Điều Đại ngón tay hướng phía trên chỉ vào.

"Huyệt động bí ẩn, ở kia?" Cặp mắt tam giác của hói đầu lão giả vừa thấy, lập tức như một con diều hâu nhảy (hay bay) lên. Khi tới vách đá, lão cầm lấy dây leo xem xét một chút, liền hiện ra một huyệt động ở phía sau, hói đầu lão giả hướng phía dưới gật gật đầu.

"Ha ha, thật là có một huyệt động bí ẩn, bí ẩn như vậy, có thể đúng là sự thật."

Nhất thời trung niên nhân mập mạp mang theo Điều Đại, trên vách đá điểm mấy cái, liền bay vào trong huyệt động. Cổ Thế Hữu cũng theo sát mà vào.

Điều Đại cũng chưa từng tiến vào, bốn người bọn họ chỉ có thể cẩn thận không ngừng đi tới. Đầu tiên là dọc theo khe nứt tiến vào bên trong lòng đất, xuyên thấu qua hơi nước đi tới bên bờ dòng nham thạch. Bọn họ cũng không dám lung tung xông vào đường hầm âm u bên cạnh, chỉ hướng một đường phía trước tiến vào.

Không ngừng đi tới, cho đến khi tới hồ nham thạch!

"Ừc ừc" Bạch sắc nham thạch nóng chảy lấy cự thạch làm trung tâm, như nước suối quanh co không ngừng bốc hơi ra bên ngoài. Nhiệt khí sôi trào làm bốn người bên cạnh hồ nham thạch đều đổ một trận mồ hôi nóng.

Trung niên nhân mập mạp ngạc nhiên, vui mừng nói: "Hắc hỏa linh quả, Cáp cáp, trên hòn đá đó là Hắc hỏa linh quả! Chính là Hắc hỏa linh quả!"

Trên khuôn mặt già nua của hói đầu lão giả cũng hiện ra một tia cười lạnh: "Hừ, Quy Nguyên tông không ngờ gặp vận lớn, không ngờ lại phát hiện trước! Bất quá, Hắc hỏa linh quả là của Thanh Hồ đảo chúng ta." Đúng vào lúc này, một thanh âm run rẩy vang lên: "Ba vị đại nhân, ta có một câu phải nói."

Ba người quay đầu nhìn lại, nói chuyện đúng là kẻ đã cung cấp tin tức: Điều Đại.

"Người này không cần để lại." Hói đầu lão đã chuẩn bị ra tay. Loại người này, chết chính là biện pháp tốt nhất để giữ bí mật.

"Thanh Hồ đảo ba vị đại nhân! Trước tiểu nhân chỉ sợ các đại nhân giết người giết khẩu, cho nên tiểu nhân đã có chút thủ đoạn. Điều Đại xấu hổ cười: "Nếu như tiểu nhân hôm nay buổi tối không thể còn sống trở về, vậy... nơi giấu Hắc hỏa linh quả, khẳng định sẽ bị truyền ra bên ngoài!"

Cổ Thế Hữu ba người sắc mặt đều thay đổi.

"Ba vị đại nhân tha mạng, là ta lấy lòng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử!" Điều Đại liền nói, "Ta một khi trở về, tin tức này tuyệt đối không truyền ra!"

"Hừ." Hói đầu lão giả hừ lạnh một tiếng.

Từng này tuổi đầu, ai cũng không phải đứa ngốc! Hói đầu lão giả, trung niên nhân mập mạp, Cổ Thế Hữu ba người bọn họ, bất cứ người nào cũng có thể dễ dàng giết chết Điều Đại. Nhưng hiện tại, cũng không dám. Ai cũng không biết... Điều Đại đến cùng sử dụng thủ đoạn gì. Một khi tin tức đến lúc đó truyền bá thì bọn họ thực sự đã phí công.

"Người Thanh Hồ đảo chúng ta đương nhiên sẽ không nuốt lời." Hói đầu lão giả khê nói, "Bất quá, trước khi Hắc hỏa linh quả thành thực, người phải ở bên trong doanh trường Thanh Hồ đảo chúng ta."

"Được, được." Điều Đại gật đầu liên hồi.

"Sư bá, sư tổ!" Cổ Thế Hữu nhìn Hắc hỏa linh quả, trong mắt có một tia nóng cháy, "Vây Quy Nguyên tông cũng biết hắc hỏa linh quả ở đây, đến lúc đó... người Quy Nguyên tông sẽ cùng chúng ta cướp đoạt Hắc hỏa linh quả, làm sao bây giờ?"

"Bọn họ dám!" Hói đầu lão giả hừ một tiếng, trong con mắt tam giác lóe ra một tia lạnh lùng, "Một Quy Nguyên tông nho nhỏ cũng dám tranh với Thanh Hồ đảo chúng ta? Nếu như bọn họ thật sự không biết tự lượng sức, trực tiếp hạ thủ đoạn độc ác với bọn họ. Cướp đoạt Hắc hỏa linh quả, bọn họ chính là chết, cũng là thực lực không bằng người. Đã chết ba người, Quy Nguyên tông bọn họ dám cùng Thanh Hồ đảo chúng ta nói cái gì?"

Cổ Thế Hữu cùng trung niên nhân mập mạp chỉ có thể gật đầu xác nhận, lần này đối ngoại tuyên bố là Cổ Thế Hữu dẫn đầu nhân mã, Kỳ thật này đệ nhất cao thủ, chính là sư tổ của Cổ Thế Hữu, "Đỗ Cửu".

Lúc này, Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng, Quan Lục ba người đang dọc theo một khe lớn, cầm lấy dây leo, nhanh chóng hướng phía dưới trượt xuống.

Một mảnh hắc ám.

Hô! Ba người liên tiếp rơi xuống đất, nghe hơi thở của lưu huỳnh, ba người quen thuộc tình trạng vào trong sương trắng.

"Thanh Sơn, ta xem a, qua vài ngày Hắc hỏa linh quả còn kém không nhiều lắm sẽ thành thực." Ký Hồng vừa đi vừa nói, trên mặt tràn đầy tươi cười, hiển nhiên tâm tình tốt lắm.

"Ân, cẩn thận sống qua mấy ngày, Hắc hỏa linh quả chúng ta sẽ có hy vọng đoạt tới tay." Đằng Thanh Sơn bọn họ không ngừng đi tới.

"Ừc ừc!" Nham thạch chậm rãi lưu động, khí lưu nóng cháy hướng bốn phía đánh sâu vào.

Cổ Thế Hữu lau lau mồ hôi: "Sư tổ, sư bá, chúng ta về trước thôi."

"Sau này mỗi ngày đến hai lần." Hói đầu lão giả nói xong cũng xoay người, ba người liền cùng Điều Đại dọc theo đường cũ rút lui. Nhưng vừa mới vừa đi được vài bước, phát hiện chỗ góc quẹo phía trước hiện ra bóng dáng ba người Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng, Quan Lục ở trong tầm mắt, ba người Cổ Thế Hữu giật mình.

Đằng Thanh Sơn ba người bọn họ cũng ngây người! Điều Đại nhìn một chút người của hai bên, tròn tròn mắt!

"Bọn họ không ngờ tiến vào lúc này! Cổ Thế Hữu không nghĩ tới, đối phương cũng nhằm lúc này mà tiến vào.

Ba người Cổ Thế Hữu tuy giật mình, nhưng tốt xấu gì trong lòng cũng đã có chuẩn bị. Nhưng Đằng Thanh Sơn ba người bọn họ một chút vô tâm để ý chuẩn bị. Trong mắt bọn họ, Hắc hỏa linh quả đã gần như là vật trong lòng bàn tay. Thời điểm mấu chốt, người Thanh Hồ đảo không ngờ tình cờ có thể vào được nơi này.

"Người Thanh Hồ đảo, không ngờ cũng tìm được nơi này!" Ký Hồng sắc mặt đại biến.

"Cái này, phiền toái ." Đằng Thanh Sơn nhíu mày lại.

"Ha ha..." Hói đầu lão giả nở nụ cười, "Ký Hồng, các người vận khí quả thật không nhỏ ! Không ngờ cũng có thể phát hiện nơi này. Bất quá... nơi này, người của Thanh Hồ đảo chúng ta đã biết được hơn nửa tháng.

Đến trước được trước, Hắc hỏa linh quả nên cho Thanh Hồ đảo chúng ta được!"

Cổ Thế Hữu, trung niên nhân mập mạp đứng ở hai bên Hói đầu lão giả.

"Đỗ lão Cửu!" Ký Hồng cả giận nói, "Người nửa tháng trước vào được? Vây ta hỏi người, người như thế nào đi xuống cái khe chừng trăm trượng kia?"

Hói đầu lão giả ngẩn người, bọn họ chính là theo dây leo tới!

"Đỗ lão Cửu, người nói dối mắt cũng không thèm chớp! Người nói đến trước được trước! Vây dây leo là do người của chúng ta bện lại!" Ký Hồng thanh âm rất lớn, nhìn chăm chăm Hói đầu lão giả. Điều Đại nhìn

song phương đầu khẩu, thầm nghĩ: "Dây leo này đều là do người ta bện lại, người của Thanh Hồ đảo như thế nào có thể tiến vào sớm hơn người của Quy Nguyên tông? Nói dối, đều lập tức bị người ta lật tẩy!"

Hỏi đầu lão giả sắc mặt nhất thời khó coi.

"Dây leo là do người của chúng ta làm ra, tiến vào nơi này đầu tiên, đương nhiên là người của Quy Nguyên tông chúng ta." Ký Hồng lạnh lùng nói, "Người mới vừa rồi chính là nói, đến trước được trước!"

(*). Hoa hòe hoa sồi: ý là rườm rà,. Trong CĐK, chiêu thức "hoa hòe hoa sồi" được xem như là những chiêu thức rườm rà, chỉ mang tính biểu diễn hay dùng để dọa người chứ hầu như là không dùng để đánh nhau mấy.

111. Chương 64: Giết Sạch

"Ký Hồng!" Cổ Thế Hữu cười cười mở miệng, "Sư tổ ta như vậy thuận miệng nói đùa người một câu, người đã nói, dây leo kia là các người bện! Ân... Xem ra, hiện giờ biết là Hắc hỏa linh quả này tại đây, chỉ có Quy Nguyên tông người cùng Thanh Hồ Đảo ta thôi! Cái này dễ thôi, Quy Nguyên tông cũng đừng theo chúng ta tranh nữa, Thanh Hồ Đảo chúng ta sau này chắc chắn sẽ trọng tạ các người."

Ký Hồng sắc mặt trầm xuống: "Thiếu đảo chủ, lời này nói rất khó nghe! Quy Nguyên tông chúng ta như thế nào giống như thiếu bạc hay sao chứ?"

Lão hói khuôn mặt già nua lạnh như băng quát: "Ký Hồng, ta đâu có bàn với người, người đừng có không biết xấu hổ! Ta Đỗ Cửu, ngay tại nơi này nói rõ ràng, Hắc hỏa linh quả, Hắc hỏa linh căn đều là của Thanh Hồ Đảo. Quy Nguyên tông, một mảnh lá cây cũng đừng nghĩ đến! Người nếu còn dây dưa..."

Lão hói cặp mắt tam giác hàn quang lóe ra, đồng thời "thương" một tiếng, rút ra hai thanh đoản đao bên hông.

"Ký Hồng, ta khuyên người một câu, hãy ngoan ngoãn quay trở về đi." Lão hói trái phải hai tay đều nắm một thanh đoản đao.

Ký Hồng sắc mặt rất khó coi, Đằng Thanh Sơn cùng Quan Lục nhìn nhau liếc mắt một cái.

"Sinh tử đạo" Đỗ Cửu! Trên Địa Bảng bài danh thứ mười bảy, Thanh Hồ Đảo đảo chủ sư phụ!" Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng thân phận đối phương, luận thực lực, Đằng Thanh Sơn không để ý tới Sinh tử đạo Đỗ Cửu này, bài danh trước hai mươi, Đằng Thanh Sơn một cây Luân Hồi Thương tuyệt đối có thể đem lão đánh chết.

Chẳng qua... Đối phương là Thanh Hồ Đảo đảo chủ sư phụ! Hiện giờ Thanh Hồ Đảo đảo chủ chính là tiên thiên cường giả, nhân vật kiêu hùng xưng bá Dương Châu.

Ai dám giết sư phó hần?

"Đỗ lão Cửu!" Ký Hồng có chút tức giận.

"Ký Hồng, nhìn lại chúng ta lúc trẻ tuổi cũng có một phen giao tình. Ta cho người đường lui. Người cũng đừng cho là ta không dám xuống tay! Ba người các người thực lực mạnh nhất hẳn là Đằng Thanh Sơn không sai chứ. Hừ! Giết chết Mạnh Điền thực lực kẻ ra cũng không tệ. Bất quá so với ta còn kém xa!" Lão hói lạnh lùng nói. "Ta đếm tới ba. Các người nếu không đi đừng trách ta vô tình!"

"Sinh tử đạo" Đỗ Cửu kia tuyệt đối là nhân vật hồng hách, lãnh khốc.

Trong thiên hạ ai mà chẳng biết?

"Thông linh đại nhân." Đằng Thanh Sơn, Quan Lục đều nhìn về phía Ký Hồng.

Ký Hồng cắn răng.

Đặng Thanh Sơn đáy lòng đã có chút lo lắng: "Nếu Ký Hồng thật sự đem Hắc hỏa linh quả tặng cho đối phương. Hắc hỏa linh căn kia vậy khó đoạt! Ta nắm chắc giết chết Đỗ Cửu kia, chẳng qua... Ký Hồng lại không biết, ta có thực lực này!" Quả vậy, Ký Hồng không rõ ràng lắm thực lực chân chính của Đặng Thanh Sơn.

"Một!" Đỗ Cửu lạnh lùng hô.

Tình thế trước mắt, Ký Hồng bị bức bách cắn răng quát: "Chúng ta đi!"

"Đi?" Đặng Thanh Sơn có chút khản trương.

"Ký Hồng, Ký thống lĩnh! Vậy cảm ơn Quy Nguyên tông các người.

Bất quá... Ta cũng không nghĩ tới vừa ra khỏi chỗ này đã thấy tin tức nơi sinh trưởng của Hắc hỏa linh quả truyền bá lung tung. Nếu tin tức bị tiết lộ, ta chỉ có thể hoài nghi các người." Thanh âm Cổ Thế Hữu vọng đến, "Như vậy không hay lắm."

Ký Hồng đích xác ôm ý nghĩ sau khi rời khỏi đây tiết lộ tin tức. Dù sao đối phương không túm được nhược điểm của hắn.

Nhưng nghe Cổ Thế Hữu vừa nói như vậy, Ký Hồng đột ngột quay đầu, nhìn chằm chằm Cổ Thế Hữu, Đỗ Cửu ba người: "Đỗ lão Cửu... Làm người cũng không thể quá đáng quá! Hôm nay các người đủ tàn nhẫn, bất quá... Hừ, các người quá đáng như vậy, sẽ có báo ứng đó!"

"Báo ứng?" Đỗ Cửu ánh mắt tam giác âm độc đảo qua ba người Đặng Thanh Sơn, "Chỉ vào ba người các người!"

"Sư bá tổ!" Quan Lục thấp giọng nói.

"Thống lĩnh đại nhân!" Đặng Thanh Sơn cũng vội vàng hô, bày ra một bộ dáng khó chịu, Đặng Thanh Sơn bây giờ chính là đang mười bảy tuổi. Mười bảy tuổi chính là lứa tuổi thập phần nóng nảy, người trẻ tuổi tuy có trầm ổn, đến lúc này cũng không nén được mà nổi giận là chuyện bình thường.

Đặng Thanh Sơn cũng không muốn cứ như vậy quay lại, đoạt Hắc hỏa linh căn với hắn bắt buộc: "Tốt nhất có thể động thủ ngay bây giờ, nếu Ký Hồng không đồng ý, vậy thì cướp lấy Hắc hỏa linh căn, ta chỉ có thể ngầm tiến hành thôi."

Ký Hồng sắc mặt trầm xuống: "Thanh Sơn, Quan Lục, chúng ta đi!"

Đặng Thanh Sơn, Quan Lục hai người chỉ có thể chịu đựng, đi theo phía sau Ký Hồng.

Cổ Thế Hữu, Đỗ Cửu bọn họ ba người đều nở nụ cười, Ô đứng ở một bên cũng là cười bồi theo.

"Đỗ lão tiên bối, quả thực lợi hại, Quy Nguyên tông không ngờ cứ như vậy mà đi rồi." Ô nịnh hót nói.

Lão hói nét mặt già nua hiện lên một tia tự đắc.

Từ khi đệ tử hắn đạt tới tiên thiên, rồi sau đó trở thành Thanh Hồ Đảo đảo chủ, địa vị hắn cũng là nước lên thuyền lên. Hơn nữa lại là cao thủ danh liệt Địa Bảng, tại Thanh Hồ Đảo, hắn địa vị cực cao. Cho dù ngang ngược, ai dám cãi?

"Ha ha, Đại đương gia, phía trước chính là Hắc hỏa linh quả!" Một trận cười rất nhỏ từ xa xa truyền đến.

Thanh Hồ Đảo một phương ba người đều ngẩn cả người. tất cả đều quay đầu nhìn về hướng có âm thanh. Thì ra nham thạch là từ hai bên chậm rãi chảy vào. Đặng Thanh Sơn bọn họ là từ phía bên trái đi qua, mới đi tới hồ nham thạch này, mà giờ phút này hiển nhiên là có người đi từ phía bên phải vào.

"Bên này, có người vào được?" Lão hói giật mình.

"Ô." Cổ Thế Hữu nhìn về phía Ô.

"Tôi, tôi không biết." Ô lập tức lắc đầu, đây cũng là lần đầu tiên hắn tiến vào trong này, làm sao biết được phía bên kia có cái gì cơ chứ?

Lão hói hạ giọng nói: "Hiện tại bất kể những kẻ khác, chúng ta hãy cứ đi trước."

Nhất thời, ba người Thanh Hồ Đảo lén lút hướng bên phải đi tới, rõ ràng so với bên trái còn rộng lớn hơn, thông đạo tuy rằng cong queo, nhưng là bởi vì quá rộng, nên mấy người Thanh Hồ Đảo đi được hơn mười trượng, đã thấy được xa xa một phương nhân mã khác.

Song phương cách xa nhau đại khái năm mười trượng!

”Là Thanh Hồ Đảo! Chạy mau!” Phía bên kia một đám người, trong đó một người hô to, nhất thời bọn họ kia không chút do dự chạy trời chết!

”Giết chết bọn họ!!!” Lão hói gầm lên một tiếng, lập tức bay nhanh đến. Cổ Thế Hữu cùng sư bá hấn cũng lập tức nhanh chóng đuổi tới. Xa xa một đám người chạy trời chết tốc độ bình thường, mà Thanh Hồ Đảo một phương kia đều là Hậu thiên tuyệt đỉnh cao thủ, nhanh chóng thu hẹp khoảng cách.

Mang theo một bụng lửa giận quay lại đường cũ, Ký Hồng, Đằng Thanh Sơn, Quan Lục ba người đương nhiên nghe được hai tiếng kêu to.

”Là Thanh Hồ Đảo!”

”Giết chết bọn họ!”

Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng, Quan Lục ba người nhìn nhau!

”Có người khác nữa.” Quan Lục kinh ngạc nói.

”Trở lại!” Ký Hồng lập tức quát khẽ một tiếng, ba người lập tức xoay người lại hướng bên kia đuổi tới.

Một đường chạy như bay.

”Phía trước đang chém giết!”

Tuy rằng đường cong queo, nhưng Đằng Thanh Sơn đã nghe được cách đó không xa tiếng chém giết. Luận tốc độ, ba người Quy Nguyên tông so với ba người Thanh Hồ Đảo, khác biệt không đáng kể. Bất quá ba người Thanh Hồ Đảo đang cùng đối phương chém giết, tự nhiên chậm lại. Rất nhanh

Đằng Thanh Sơn bọn họ đã thấy rõ ràng cảnh chém giết xa xa.

”Đại đương gia, người chạy mau!” Trong đó một tráng hán hô, không ngờ tại lúc trúng đao, còn gắt gao ôm lấy chân vị sư bá kia.

Hô!

Một đập, vị sư bá này lạnh lùng một cước đạp vỡ đầu tráng hán nọ, máu và não trộn lẫn mau chóng chảy ra. Vị sư bá kia cũng nhanh chóng tiếp tục chém giết.

”Tam đệ!” Vị Đại đương gia kia đã chạy đến hơn mười trượng, hấn nhìn lại, nước mắt chảy xuống.

”Đại đương gia, chạy mau.” Những người khác cũng không ham sống mà dừng lại chặn hậu, vị kia Đại đương gia hiển nhiên khinh công rất không tệ, lập tức bay nhanh chạy trốn.

Cổ Thế Hữu nóng nảy truy theo, nhưng những người còn lại đều liều mạng bám riết lấy, mã tặc đều là đám liều mạng, thủ đoạn cũng âm độc tàn nhẫn. Hoặc là dụng vôi phẫn, hoặc là ném ám khí, thậm chí còn không để ý tánh mạng cuốn lấy bọn họ. Cho dù là Địa Bảng cao thủ, đối mặt với mã tặc tinh anh liều mạng chặn lại, tốc độ cũng bị ảnh hưởng.

Phốc!

Phốc!

Máu tươi vẩy ra, Thanh Hồ Đảo ba người rốt cục xông qua hơn mười người cản trở, bọn họ đã không còn nhìn thấy cả cái bóng của vị Đại đương gia kia, chỉ còn cách cứ thẳng đường mà đuổi tới.

”Ngã ba!” Thanh Hồ Đảo ba người đứng ở ngã, nhìn hai thông đạo phía trước, không biết đuổi theo hướng nào.

”Ha ha, Đồ lão cừu. Cái tên mã tặc thủ lĩnh kia, khinh công so với các người cũng không kém nhiều lắm. Có một đám thuộc hạ liều mạng vì hấn chặn lại, hấn đã sớm thoát rồi.” Lúc này, Ký Hồng bọn họ ba người

cũng đã đuổi tới, Ký Hồng chỉ cảm thấy trong lòng rất vui sướng: "Người tính không bằng trời tính! Thanh Hồ Đảo, nhất định là không có khả năng độc chiếm rồi!"

Nhìn Quy Nguyên tông ba người, Thanh Hồ Đảo ba người hừ một tiếng, quay đầu đi.

"Không ngờ còn có một cái thông đạo!" Đằng Thanh Sơn sợ hãi than một tiếng.

Quan Lục lạnh như băng nói: "Còn có một cái thông đạo là đúng rồi! Cái thông đạo mà chúng ta đi tới chỉ cao có một trượng. Mà Xích lân thú kia hiện tại hẳn là đã cao tới hai trượng rồi, khi còn bé, nó có thể từ cái thông đạo kia tiến vào. Nhưng trưởng thành, nó sẽ không thể từ đó vào được. Cho nên, khẳng định còn có một cái thông đạo rộng hơn!"

Đằng Thanh Sơn cũng bừng tỉnh.

Đúng!

Xích lân thú khẳng định là muốn ăn Hắc hỏa linh quả, cho nên, chắc chắn phải có thông đạo vừa đủ để nó đi vào.

"Lúc trước không ngờ không chú ý tới điểm ấy!" Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

"Như vậy cũng tốt." Đằng Thanh Sơn đáy lòng mừng thầm, "Đến lúc đó ngư long hỗn tạp, ta càng có khả năng. Lấy thủ đoạn của ta, tại một mảnh hỗn loạn kia, đoạt Hắc hỏa linh căn vào tay mười phần nắm chắc."

Một tráng hán đầu buộc ba bím tóc từ dưới mặt nước nhô đầu lên, hai mắt đỏ bừng: "Tam đệ, a Hồ... Các người!" Những huynh đệ sinh tử này đều vì hắn mà mất đi tính mạng.

Tráng hán hai mắt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi, giọng căm hận nói: "Thanh Hồ Đảo! Thù này không báo, ta chết không yên! Hừ... Hắc hỏa linh quả! Hắc hỏa linh quả này các người mơ tưởng độc chiếm!"

Chạng vạng, Đằng Thanh Sơn một đám người đang ở chân núi ăn cơm.

Đúng lúc này, dằng xa truyền đến thanh âm "Nghe nói không? Có người ở phía tây Hỏa Diệm Sơn, ở đầm nước dưới chân ngọn Phi Hâu Thạch, đáy hồ có một cái thông đạo. Cuối cái thông đạo đó có một cái đường hầm, đi khoảng hai ba dặm thì sẽ thấy nham thạch nóng chảy, tiếp tục tiến lên vài dặm nữa sẽ thấy Hắc hỏa linh quả."

"Phi hâu thạch? Lần trước chúng ta tìm kiếm còn đi ngang qua kia mà, cái hồ đó ta còn tắm ở đó nữa. Cái hồ đó sâu vậy kia à? Dưới đáy còn có một cái thông đạo?"

"Không có lửa làm sao có khói. Không ít người đã bắt đầu qua đó xem rồi."

"Vậy ta cũng lập tức cũng qua đó xem."

Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng, Quan Lục ba người nhìn nhau.

"Không ngờ cửa thông đạo còn lại lại nằm ở đáy đầm." Ký Hồng cảm thán nói.

"Tin tức này thì hẳn là tên "Đại đương gia" kia tiết lộ, ngắn ngủi hai ba canh giờ, đã có nhiều người như vậy biết, tin tức thật là mau lẹ." Đằng Thanh Sơn cảm thán nói, Quan Lục cũng gật đầu nói: "Xem ra... Hắc hỏa linh quả, Hắc hỏa linh căn, ai muốn độc chiếm quả là khó khăn."

Tin tức lần này công khai, chỉ nói lên một điều. Việc tranh đoạt Hắc hỏa linh quả lần này chỉ sợ là một hồi hỗn chiến. Đám cao thủ công khai ra mặt hay vẫn còn ẩn nấp đều chờ tới khi linh quả chín là bắt đầu ra tay.

112. Chương 65: Linh Quả Thành Thục, Diên Cuồng

Ký Hồng trong lòng chấn động

Đúng, chiếm vị trí.

Hồ nham thạch nóng chảy cũng là một cái thông đạo hình cung chừng hơn mười trượng, hơn nữa con sông nham thạch nóng chảy chỉ có một bên thông đạo rộng lớn. Bên cạnh đó càng gần sát nham thạch càng nóng, ngay cả Nhất lưu vô giả tối thiểu cũng phải cách bên hồ nham thạch hai ba trượng, nếu vào quá gần dẫn đến tiêu hao nội kinh một cách kinh người.

Điều này khiến cho phiên đất trống quanh hồ dung nham nhiều nhất chỉ chứa được hai ba trăm người.

Tóm lại, đi càng chậm sợ càng khó chiếm được vị trí

”Nếu ngay từ đầu đã bị dồn ra ngoài hơn mười trượng, căn bản không có cơ hội cướp đoạt được Hắc Hỏa Linh Quả” Ký Hồng vội vã nói ”Thanh Sơn, Quan Lục, lập tức dẫn người, chúng ta trực tiếp chạy xuống dưới lòng đất, trước hết chiếm vị trí tốt. đúng rồi... phải mang nhiều đồ ăn và nước một chút.”

Nhìn ra tình huống dưới lòng đất, bọn Đăng Thanh Sơn trong nửa canh giờ tiêu phí không ít bạc, mua một số lượng lớn bánh bao, bánh nước và đồ ăn, đồng thời cũng khoác trên vai một thùng nước. Sau khi nước và đồ ăn đã chuẩn bị đầy đủ, bọn người Đăng Thanh Sơn liền lập tức chạy tới khe sâu kia.

Khi bọn người Đăng Thanh Sơn đến nơi...

”Ha ha... Ký Hồng, các người tới rất nhanh” Đỗ Cửu đang đứng trong khe sâu, những cao thủ Thanh Hồ Đảo dưới trướng hắn cũng là trên lưng đeo thức ăn hoặc đeo thùng nước đang leo lên tiếng vào huyết động.

”Không nhanh bằng các người” Ký Hồng phân phó ”Thanh Sơn, dẫn đầu đi lên trước”

”Dạ!”

Trên lưng Đăng Thanh Sơn đeo một thùng nước làm bằng sắt, thùng nước của hắn là lớn nhất. nặng chừng một ngàn cân, nặng như vậy đối với cao thủ bình thường mà khoác trên lưng muốn đi vào sơn động cũng có chút phiền toái.

”Các người vội cái gì?” Thiếu đảo chủ Cổ Thế Hữu đang đứng phía dưới vung trường thương trong tay lên, ngăn đón Đăng Thanh Sơn

Hiện tại trên lưng Đăng Thanh Sơn đang đeo thùng nước, Cổ Thế Hữu nghĩ tính linh hoạt của Đăng Thanh Sơn sẽ kém đi rất nhiều.

Luân Hồi thương trong tay gạt ra, hắn lập tức mượn lực cả người nhảy lên, túm lấy hai vách đá bên dưới rồi đập vào vai một gã cao thủ của Thanh Hồ Đảo chui vào huyết động.

”Hảo khinh công” Cổ Thế Hữu khen

”Nhanh lên đi” Ký Hồng ở bên dưới chủ trì, những cao thủ còn lại đều lần lượt leo lên. Trên lưng họ đeo mấy trăm cân đồ vật, khó khăn quá lớn để bay lên

Phía Thanh Hồ Đảo vẫn là đi trước một bước, Quy Nguyên tông thì chậm hơn một chút

Nóng, phi thường nóng.

Không quản là cao thủ của Thanh Hồ Đảo hay cao thủ của Quy Nguyên tông, lưng đeo mấy trăm cân đồ vật đi lại trong hoàn cảnh nhiệt độ trên sáu mươi độ, bên cạnh dung nham nóng chảy, khi thì từng đợt khí lưu bốc lên cho dù là tránh xa thì cũng khiến cho các cao thủ khó chịu.

Mồ hôi chảy ròng ròng!

”Chỗ nóng như vậy mà vẫn phải đi xuống? Trời ạ”

”Nóng quá, cả đời ta chưa bao giờ thấy chỗ nào nóng như vậy”

Nhóm cao thủ đều cảm thấy họ phải chịu khổ vài ngày.

Rất nhanh người của Quy Nguyên tông và Thanh Hồ Đảo chạy tới bên hồ dung nham.

Giờ phút này, bên cạnh hồ nham thạch chỉ có nhân mã của hai bên, nhân mã các nơi khác còn chưa kịp chạy đến.

"Chúng ta tiến vào huyết động này đã tới gần chân núi, mà hố sâu thông đạo vẫn còn xa, chúng ta tới cũng rất nhanh" Trên mặt Ký Hồng lộ ra vẻ tươi cười "Tốt lắm, chúng ta chiếm cứ một chỗ rộng bốn trượng là được, những người khác nếu như ngồi không nổi thì tiến vào đường hầm nghỉ ngơi.

Mặc dù nói là bên cạnh hồ nham thạch nhưng cũng rộng chừng mười trượng.

Nhưng ai cũng biết ở đây có hơn vạn võ giả, cao thủ nhiều như mây, Quy Nguyên tông muốn chiếm một nửa chỉ sợ rằng các cao thủ khác đem người của Quy Nguyên tông xé xác,

"Thanh Sơn, nóng như vậy chúng ta ăn cơm và ngủ tại đây?" Thanh Hổ vẻ mặt đau khổ hỏi

"Nóng cũng không có biện pháp khác, kiên nhẫn một chút đi" Đẳng Thanh Sơn cười nói "Sau khi Hắc Hỏa Linh quả đến ngày thành thực cũng là ngày cuối cùng chúng ta phải chịu đựng"

Rộng bốn trượng, ngồi xuống một loạt mười người, mỗi người cách nhau khoảng sáu bảy thước để cho người khác nằm xuống nghỉ ngơi. Chỉ có ba hàng được ngồi, những người khác nhất định phải tiến vào đường hầm.

Theo thời gian trôi qua, phần lớn võ giả đều tới nơi

"Mẹ nó, nóng quá!" rất nhiều võ giả lần đầu tiến đến, nhất thời không ngừng kêu khổ.

"Vừa nóng lại vừa khô! Phải mang thật nhiều nước, nếu không buổi tối nóng không chịu được" rất nhiều võ giả có kinh nghiệm vừa tiến tới liền lập tức quay ra ngoài lấy nước.

"Nhiều người như vậy, Hắc Hỏa Linh quả ở đâu ta nhìn không thấy?" Một vài võ giả tới sau, chỉ nhìn thấy rất nhiều võ giả hoặc là nằm, hoặc là ngồi liền thấy choáng váng.

Võ giả dũng mãnh tiến vào dưới lòng đất có rất nhiều, rất nhiều. Chỉ riêng bờ sông nham thạch đã kéo dài tới hai ba trăm trượng, nên phần lớn võ giả ở lại trong đường hầm cũng không có gì lạ

"Thanh Sơn, cũng là các người nghỉ chu toàn" Đẳng Thanh Hổ nhìn đằng xa chỉ thấy ló nhố những người là người, không thấy điểm cuối "nhiều người như vậy, nếu chúng ta tới chậm căn bản không vào được"

"Đi ra ngoài dễ dàng, tiến vào khó khăn" Đẳng Thanh Sơn cũng thở dài không thôi.

Nếu như người ở bên trong muốn ra ngoài thì những võ giả ở bên ngoài rất phối hợp. Nhưng nếu người bên ngoài muốn dồn dập tiến vào, người bên trong sẽ liên hợp lại thậm chí còn động đao chém giết.

"Người của Tiêu Dao Cung thật thảm" Thanh Hổ thở dài nhìn hơn mười người trên phần đất bên ngoài ở hướng xa xa "Bọn họ tới thiếu cũng phải chết bốn năm mươi người rồi"

"Uhm" Đẳng Thanh Sơn nhìn ra xa, một đám người mặc áo bào trắng

Đám người nọ chính là một trong bát đại tông phái Tiêu Dao Cung cao thủ. Lần này người của Tiêu Dao Cung đến muộn một chút, làm cho thời điểm mà bọn họ đi vào võ giả đã xếp dài hàng trăm trượng, nếu như bên ngoài hàng trăm trượng thì làm sao đoạt được Hắc Hỏa Linh quả? Cho nên họ cứ rần rần hướng phía trước dồn tới.

Võ giả ở phía trước cũng rất nhiều, mà bọn họ cũng không nguyện ý nhường vị trí, đó chính là mâu thuẫn mà phía trước phần đông số lượng võ giả, ai sợ ai?

Võ giả đều là nhóm người tàn nhẫn, một khi giết chóc thì xuống tay cũng cực kì tàn nhẫn!

Máu tươi bắn tung, may mắn cho Tiêu Dao Cung có hai vị trưởng lão Hắc - Bạch một hơi chém giết rốt cuộc mới trấn trụ được phần lớn những võ giả điên cuồng. Cuối cùng người của Tiêu Dao cung cũng cách hồ nham thạch mười trượng, không ai đồng ý cho họ tiến thêm, bởi vì những người ở trước cơ hồ đều là cao thủ.

Nếu như Tiêu Dao Cung bá đạo lao tới trước, sợ rằng hôm nay cũng không có mấy người còn sống

"Nơi này mau đổ mồ hôi rất dễ khát" Nhóm võ giả phải thường xuyên đi uống nước, dưới nền đất này thức ăn là cần nhưng thiếu nhất vẫn là nước, tiêu hao cực nhanh.

Suốt ba ngày.

Nhiệt độ trong đường hầm đạt tới sáu mươi độ, ngột ngạt ba ngày trong đó dù là vũ giả lợi hại nhưng rất nhiều người đều cảm thấy đầu óc choáng váng, không ít vũ giả thực lực yếu đều rơi khỏi lòng đất, chui lên phía trên. Đối với họ mà nói, việc đi xuống lòng đất cũng chỉ để xem tuồng hay mà thôi.

Chỉ vì muốn xem tuồng hay mà chịu khổ như vậy, không đáng. Trong ba ngày thời gian, có hơn nửa vũ giả rời đi, tuy nhiên tại bên cạnh hồ nham thạch nhóm vũ giả tối hậu vẫn kiên trì

”Nhóm vũ giả này thân thể luyện quá kém” Đằng Thanh Sơn lắc đầu thảm nhủ. Nhóm vũ giả này nội kinh mặc dù hùng hậu, nhưng gặp nhiệt độ cực nóng thì thân thể chịu không nổi ”Gặp phải khốn cảnh, nội kinh tiêu hao hết bọn họ chỉ có chờ chết” Đằng Thanh Sơn thỉnh thoảng mới uống một ngụm nước.

Kì thật cho dù hắn có không uống nước thì cũng không phải bận tâm. Chính là hắn không muốn khiến cho người khác nghĩ hắn kì quái.

Điểm cực nóng ấy đối với Đằng Thanh Sơn không có một chút nào ảnh hưởng.

”Hô”

Rồi đột nhiên một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng từ trong hồ mệnh mông tỏa ra.

”Nóng quá” không ít vũ giả ngồi trong phạm vi đó bị nhiệt khí làm bị bỏng, cả kinh lập tức thối lui.

”Tối thiểu hơn một trăm độ, sao lại thế này?” Đằng Thanh Sơn cũng cả kinh, lập tức hướng hồ nham thạch nóng bỏng nhìn lại, chỉ thấy giữa hồ nham thạch nóng chảy, hắc linh quả sinh trưởng trên tảng đá lớn màu đen đang mờ mờ từng đợt phát ra hồng quang, khi thì đỏ, khi thì đen. Mỗi một lần biến đổi đều có một lần nhiệt khí mệnh mông toát ra.

Hô! Hô!

Nhiệt khí mệnh mông kia có nóng hơn đi nữa thì cũng vô pháp khiến vũ giả lùi lại phía sau,

”Hắc hỏa linh quả thành thực” Không biết ai đó hô một tiếng

Nguyên bản đám người đang rất yên lặng đột nhiên ồn ào một mảnh, thậm chí những vũ giả ở phía sau còn chen lấn tới phía trước.

”Vù, vù” Hắc Hỏa Linh quả trong nháy mắt lập tức biến thành màu đỏ, thậm chí còn biểu hiện ngọn lửa đang thiêu đốt.

”Thành thực” (chín)

Tầng tầng vũ giả đều đứng lên, cơ hồ chỉ trong nháy mắt mấy đạo thân ảnh liền bay về phía tảng đá màu đen ở giữa hồ nham thạch.

”Muốn đoạt linh quả kia”

”Giết chết bọn họ”

Bạo loạn.

Nhóm vũ giả ở phía sau cũng không cam tâm đứng yên, cả đám tìm cách tiến về phía trước. Mà những kẻ không thể tiến lên phía trước lại hô lớn ”Giết chết bọn họ” rồi ”Đoạt linh quả Kia” đúng là chỉ sợ thiên hạ bất loạn mà.

Toàn bộ không khí trở nên điên cuồng, mấy đạo thân ảnh bay về phía tảng đá màu đen lại làm không khí lập tức đạt tới cao trào.

”Giết chết bọn họ”

”Hưu! Oanh! Phốc”

Cơ hồ trong nháy mắt công phu, phi đao, các loại liễu diệt đao... rất nhiều loại ám khí bắn nhanh về phía bóng người đang phi thân đến tảng đá màu đen, ngoại trừ những loại ám khí này thậm chí còn không thiếu những cao thủ không có ám khí đều tùy tiện nhặt đá lên, hung hăng ném tới, nhất lưu vũ giả ném đá uy lực cũng rất đáng sợ.

"Bảy người!" Đẳng Thanh Sơn bình tĩnh đứng không nhúc nhích.

"Bồng, bồng, phốc"

Một loạt âm thanh hỗn loạn, một loạt tiếng kêu thảm thiết, bảy người bay về phía tảng đá màu đen, sáu người trọng thương tại chỗ rơi xuống nham thạch nóng bỏng bên dưới, người thứ bảy chỉ kiên trì hơn trong chốc lát liền bị một tảng đá nện vào cổ, cả người trực tiếp rơi xuống dòng dung nham.

Bảy người rơi vào dòng dung nham nóng chảy.

Nham thạch nóng chảy trong hồ có màu kim hoàng (màu trắng pha vàng), bảy người vừa rơi vào dung nham thì ngay lập tức toàn thân bốc lửa, đồng thời họ cũng kêu lên thảm thiết.

"A...!"

Thanh âm thê lương giống như quỷ hồn kêu gào.

"Xuy, xuy" Bên trong dòng dung nham màu kim hoàng, chỉ trong nháy mắt da thịt bảy người liền hóa thành tro bụi, chỉ còn lại bạch cốt hiện ra, nhưng rất nhanh bạch cốt cũng bị hòa tan.

Thi cốt vô tồn! (xương thịt không còn)

Nguyên bản nhóm vũ giả đang điên cuồng rục rịch tiến lên, nhìn thấy cảnh này liền hít vào một hơi, không khí điên cuồng lập tức đọng lại.

113. Chương 66: Cái Đích Cho Mọi Người Công Kích

Không có!

Ngay cả Đẳng Thanh Sơn. Trải qua hai kiếp làm người cũng là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy nham thạch nóng chảy.

Uy lực nham thạch nóng chảy, làm cho một đám võ giả không sợ trời không sợ đất hoàn toàn kinh sợ. Kết cục của bảy tên võ giả lợi hại kia là "thi cốt vô tồn". Làm cho tất cả cao thủ rục rịch chuẩn bị hành động đều dừng lại.

"Nhiệt độ thật kinh người! Đẳng Thanh Sơn cũng nhìn không được hít một ngụm lương khí." Phần lớn khu vực xung quanh hồ nham thạch nóng chảy, trên bề mặt nham thạch nóng chỉ là màu vàng. Còn ở trung tâm, chính là nham thạch nóng chảy màu trắng, rõ ràng là nham thạch nóng chảy màu trắng đã đạt đến nhiệt độ bất khả tư nghị. Bất quá thì nhiệt độ của nham thạch màu vàng phỏng chừng cũng rất cao!"

Nóng, nhiệt độ cao đến nỗi trong nháy mắt xương cốt bị hòa tan.

"Mọi người tiến về phía trước đoạt Hắc Hỏa Linh quả!"

"Đoạt linh quả. Sát!"

Ở xa xa phía bên ngoài một nhóm võ giả không biết sự việc phát sinh tại hồ nham thạch nóng chảy, hô lớn muốn tiến về phía trước.

Đẳng Thanh Sơn nhướng mày liếc mắt nhìn nhóm võ giả xa xa đang gào hét chém giết: "Đám võ giả gây rối này. Chỉ e càng nhiều cao thủ của đại tông phái chết. Bọn họ lại càng vui!" Đúng lúc này. Thiếu đảo chủ Thanh Hồ Đảo "Cổ Thệ Hữu" Cao giọng hô: "Chư vị. Hắc Hỏa Linh quả. Chúng ta tranh đoạt. Nhưng cũng không thể để đám võ giả bên ngoài làm loạn! Mọi người liên thủ, phàm người bên ngoài nào tiến vào bên trong này. Giết hết!"

"Lão hủ đồng ý!" Thiết Y Môn "Ngụy Thương Long" Là kẻ thứ nhất hô.

"Đồng ý." Ký Hồng cũng gật đầu.

Nhân mã ở phía trong đều đồng ý truyền đạt mệnh lệnh xuống. Mệnh lệnh truyền xuống thủ hạ dưới trướng liền chuyên môn ứng phó võ giả bên ngoài. Phòng ngừa bên ngoài có người tiến vào bên trong.

Xem ra. Thông đạo rộng gần mấy trượng này, số võ giả có thể đánh giáp lá cà (*) thực sự chỉ là số ít.

Một vài môn phái nhỏ hay các võ giả nhàn rỗi số lượng chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng đội ngũ võ giả này sắp xếp thành đội ngũ dài hơn mấy trăm trượng ở phía sau đang hô hét căn bản không thể tham chiến. Mà võ giả có thể tham chiến thì thật sự quá ít. Căn bản không thể uy hiếp tinh anh cao thủ đại tông phái!

Một kẻ làm quan cả họ được nhờ!

Ở trong tông phái lớn tùy tiện phái ra một nhóm tinh anh cao thủ. Chặn ở thông đạo chính, thay phiên nhau chốt giữ!

Nhất thời. Nhóm võ giả âm mưu tạo cảnh hỗn loạn để chiếm tiện nghi không giám động nữa.

Ai động giết người đó!

"Sát a!" Phía sau có võ giả hét lên.

"Con mẹ ngươi hét cái gì hét. Chỗ xung yếu ngươi tới đó đi." Tiến lên phía trước liền bị giết "Các người ở phía sau. Ngồi xem kịch hay. Bắt lão tử liều mạng?"

Ai cũng không ngốc! Ai cũng sẽ không vì người khác mà liều mạng nhỏ quý giá của mình.

"Những võ giả đó không có người chỉ huy thống nhất thành một thể làm sao có thể chiến thắng?" Đằng Thanh Sơn nhìn ra được. Chiến trường giao chiến lớn như vậy. "Cho dù mấy ngàn võ giả kia khổng tiếc tính mạng bản thân chiến đấu với cao thủ của các đại tông phái. Các đại tông phái chỉ cần đưa ra gần một ngàn người cũng có thể giết sạch bọn họ! Huống chi những người này, phần lớn chỉ đến xem náo nhiệt. Ai muốn vất bỏ tánh mạng chứ?"

Trong thời gian ngắn. Cục diện hỗn loạn đã được khống chế.

Đằng Thanh Sơn thoáng nhìn nham thạch nóng chảy xung quanh hồ: "Thế lực khắp nơi tụ họp cũng đến gần một ngàn người nhưng có thể lập tức tham chiến chỉ khoảng hai ba trăm người."

"Đừng nóng vội. Hiện tại ai xông lên chính là muốn chết!" Ký Hồng cười nhạo nói: "Không có thực lực vô địch tuyệt đối, trước hết vẫn phải nhẫn nhịn!"

Đằng Thanh Sơn, Quan Lục đứng ở phía sau Ký Hồng.

Ngay tại thời điểm cao thủ các thế lực lớn suy nghĩ phương pháp cướp đoạt. Bỗng nhiên, một đạo ảo ảnh phóng về phía giữa hồ nham thạch nóng chảy. Tốc độ cực nhanh. Tựa như phản xạ có điều kiện, các cao thủ vây quanh hồ nham thạch nóng chảy cơ hồ quá nửa số người trong nháy mắt ném ám khí trong tay ra! Hoặc là các loại phi đao. Thậm chí còn có vài mẩu đá tùy ý nhặt lên.

Hô! Hô! Hô!

Đại lượng ám khí giống như một trận gió xoáy quét tới đạo ảo ảnh kia.

"Bang..."

Chỉ cảm thấy ánh đao màu xanh lóe lên liên tiếp. Bao phủ hoàn toàn thân ảnh kia. Chỉ nghe "Thương... thương... thương..." Một loạt âm thanh vang lên. Ngăn cản rất nhiều ám khí, cũng làm tốc độ thân ảnh kia thoáng chậm lại. Xem ra, hồ nham thạch nóng chảy này rộng chừng hơn mười trượng.

Từ bên bờ hồ bay tới giữa hồ khoảng cách đến hơn mười trượng.

"Khoảng cách gần ba mươi mét! Một Nhất Lưu Vũ Giả. không ai làm phiền dùng toàn lực miễn cưỡng mới có thể bay qua!" Đằng Thanh Sơn nhìn đạo nhân ảnh kia. "Cho dù hắn có thể bay qua được nhưng lại bị ảnh hưởng bởi rất nhiều ám khí."

"Là Lôi Thần đao "Ngô Việt"!" Một đạo thanh âm vang lên.

Đúng là Lôi Thần đao "Ngô Việt"!

Danh liệt Địa Bảng cường giả siêu cấp thứ chín!

Mái tóc dài rối tung. Ánh mắt sắc bén. Ống áo không có tay phiêu phù trong gió. Một thanh trường đao lóe ra hàn quang. Hoàn toàn tổ cáo thân phận Lôi Thần đao Ngô Việt!

Kẻ tài cao gan cũng lớn! Lôi Thần đao "Ngô Việt" Không xem rất nhiều cao thủ ra gì đủ can đảm đoạt Hắc Hỏa linh quả kia!

"Đáng tiếc. Một đại cao thủ lại phải chết như vậy." Thấy một màn như thế không ít người âm thầm thở dài.

Cho dù là cao thủ Địa Bảng. Một khi rơi vào trong nham thạch nóng chảy cũng sẽ "thi cốt vô tồn".

"Không đúng!" Đằng Thanh Sơn nhướng mày. Nhìn Lôi Thần đao "Ngô Việt" ở giữa không trung phía xa.

"Hừ!" trong ánh mắt Ngô Việt không chút kinh hoảng. Hắn nhanh như chớp, tay trái lấy ra một quyển sách từ trong lòng quần ra trước mặt.

Quyển sách xoay tròn. Mà thân ảnh Ngô Việt thoăn thoắt hạ xuống. Vừa vặn giẫm lên.

"Hô!"

Bộ sách bị dẫm lên nhanh chóng rơi xuống nham thạch nóng. Bồng!" Trên bề mặt nham thạch nóng chảy rất nhanh xuất hiện một ngọn lửa. Quyển sách hóa thành tro bụi.

Khi giẫm lên quyển sách Ngô Việt cũng đã mượn lực bay thêm mấy trượng trực tiếp hạ xuống tảng đá lớn màu đen ở giữa hồ kia.

Nói thì chậm thực ra thì mọi việc diễn ra rất nhanh!

"Bất hảo!" Ký Hồng, Ngụy Thương Long, Cổ Thế Hữu, Đỗ Cửu, hai vị hắc bạch trưởng lão... Sắc mặt một nhóm cao thủ đại biến. Thực lực đạt Địa Bảng thứ chín. Một khi Ngô Việt có chỗ đặt chân. Mọi người ở ngoài hơn mười trượng căn bản đều không thể uy hiếp đến hắn.

Cho dù khó có thể uy hiếp hắn. Mọi người cũng không trơ mắt nhìn hắn thành công.

"Hô! Hô! Hô!"...

Một lượng lớn ám khí lại một lần nữa phóng tới Lôi Thần đao "Ngô Việt". Đằng Thanh Sơn đang ở bên bờ hồ nham thạch nóng chảy. Trong tay cũng nắm một thanh phi đao ánh mắt sắc bén nhìn thân ảnh kia chăm chăm nói: "Ngô Việt! Tuy ta đối với ngươi có hảo cảm. Nhưng... Thời điểm mấu chốt. Ta cũng không thể lưu thủ."

Ngay khi Đằng Thanh Sơn chờ cơ hội. Chuẩn bị muốn ra tay.

"A!" Trầm thấp. Từ trong yết hầu phát ra tiếng kêu vang lên thảm thiết.

Chỉ thấy Lôi Thần đao "Ngô Việt" Một chân vừa mới dẫm lên tảng đá lớn màu đen kia." Hô!" Chân phải liền bùng phát lên một ngọn lửa. Cháy! Lôi Thần đao "Ngô Việt" Thậm chí còn không kịp bước thêm một bước ngắt lấy Hắc Hỏa linh quả! Chỉ thấy Lôi thần đao "Ngô Việt" ngay khi chân phải đặt xuống liền đập mạnh một phát đồng thời rời khỏi tảng đá!

Không ngờ nhanh chóng hướng bờ hồ nham thạch nóng chảy nhanh lùi lại tới. Trường đao trong tay cũng lập tức gạt rất nhiều ám khí đang phóng tới.

Tất cả mọi người trợn mắt há mồm nhìn một màn này!

"Cút ngay!" Ngô Việt rít lên một tiếng. Mạnh mẽ vung đao lên hướng một nhóm võ giả vừa phóng ám khí đẩy lùi. Ngô Việt trực tiếp trở mình một cái sau đó khoanh chân ngồi xuống. Đồng thời nhấc chân phải lên. Chỉ thấy chiếc giày chân phải đã sớm bị cháy mất rồi. Mà da thịt chân phải cũng bị đốt đỏ bừng. Máu tươi đầm đìa mơ hồ còn nhìn thấy xương ngón chân.

Tất cả mọi người sợ ngây người!

Đằng Thanh Sơn cũng giật mình nhìn về phía tảng đá lớn ở giữa hồ nham thạch nóng chảy: "Ngô Việt kia. Một chân đặt lên đó lập tức đập chân quay trở về. Trong quá trình chân hắn đặt lên tảng đá màu đen kia tuyệt không đến một giây! Trong thời gian ngắn ngủi đã đốt một chân Nhất Lưu Vũ Giả thành như vậy!"

Mọi người trợn tròn mắt!

Ở trên tảng đá màu đen kia một bước đã đáng sợ như thế. Làm sao bây giờ?

Đặng Thanh Sơn ánh mắt dừng ở xung quanh tảng đá màu đen không ngừng bốc lên nham thạch nóng chảy màu trắng: "Đúng rồi! Tảng đá màu đen kia. Đường như đặt chẵn trên đáy thông đạo nham thạch nóng chảy! Chung quanh không ngừng toát ra nham thạch nóng chảy màu trắng. Nham thạch nóng chảy màu trắng kia nhiệt độ cao đến bất khả tư nghị. Mà tảng đá màu đen này quanh năm ngày tháng tiếp xúc với nham thạch nóng chảy đó. Độ nóng không cao sao được?"

Sắt thép dẫn nhiệt rất mạnh.

Tảng đá màu đen kia phỏng chừng cùng loại với "Vạn Niên Hàn Thiết". Một loại khoáng thạch tài liệu hi hữu khẳng định an hiểm dẫn nhiệt! Nếu không. Không có khả năng nóng đến như thế.

"Nham thạch nóng chảy màu trắng cứ chảy như vậy. Bề ngoài tảng đá màu đen nhìn rất bình thường nhưng nhiệt độ bề mặt tảng đá tối thiểu đạt đến mấy trăm độ!" Đặng Thanh Sơn suy đoán như thế.

"Mau. Đem chiến giày hàn thiết cho ta!"

Xa xa thanh âm Cổ Thế Hữu truyền đến. Giờ phút này không ít cao thủ đều bắt đầu đổi giày.

"Nhiệt độ tảng đá kia như vậy. Giày thuộc da bình thường vừa đặt lên sẽ bị thiêu hủy. Phải dựa vào chiến giày của Hắc Giáp Quân chúng ta a." Ký Hồng cười nói. Giáp quân cao thủ trang bị trọng giáp thống nhất. Không chỉ đơn giản ở trên thân người. Từ chân đến đầu đều được trang bị.

Mũ giáp bảo vệ cổ, chiến giày đồng dạng cũng có thể chống đỡ đao kiếm.

Đặng Thanh Sơn, Ký Hồng, Quan Lục ba người. Đều đi chiến giày! Chiến giày hai người Ký Hồng, Quan Lục. Thậm chí chiến giày huyền thiết trên chân Đặng Thanh Sơn, cũng làm bằng chất liệu hàn thiết đến ngàn năm. Loại chiến giày tài liệu chân quý này. Ở nhiệt độ cao cũng không có khả năng thiêu cháy, ngay cả hòa tan cũng không có khả năng.

"Lôi Thần đao" Ngô Việt" là một người đơn độc. Mặc một chiếc giày bình thường dẫm lên. Thật đúng là rất xui xẻo." Ký Hồng cười.

Đặng Thanh Sơn nhìn xung quanh. Xung quanh không ít cao thủ đều đang đổi giày. Mang chiến giày làm bằng sắt thép tốt rất nặng. Làm cho chân chịu áp lực rất lớn. Cho nên ngoại trừ quân đội. Cao thủ nội kinh bình thường. Đều đi giày da cho thoải mái.

"Thanh Sơn, Quan Lục!" Ký Hồng hạ giọng nói: "Hiện tại tất cả mọi người rục rịch. Lấy chút thực lực của chúng ta. Tuyệt đối không thể đi đầu tiên! Bất quá... Tất cả mọi người rất nhanh sẽ nhận không được sẽ đều vọt lên. Quan Lục. Người ở lại đây. Thanh Sơn theo ta chém giết! Cướp đoạt Hắc Hỏa linh quả và Hắc Hỏa linh căn!"

Quan Lục nhướng mày: "Ta..."

Ký Hồng sắc mặt trầm xuống. Quan Lục không dám hé răng. Chính là nhìn Đặng Thanh Sơn liếc mắt một cái.

Ký Hồng nhìn xung quanh. Những cao thủ khác đồng dạng chuẩn bị. Ký Hồng hạ giọng nói: "Thanh Sơn. Đợi lát nữa người cần phải liều một chút! Hắc Hỏa linh quả. Tông chủ rất có thể sẽ cho người! Nếu chúng ta chính là đoạt được Hắc Hỏa linh căn... Chỉ là đồ chơi, tông chủ cũng không để mắt đến. Cho nên, quan trọng nhất phải liên tục nhìn đến Hắc Hỏa linh quả kia!"

(*). Giáp lá cà: Cận chiến.

114. Chương 67: Cốt Nhục Tan Rã*

Ai cũng ôm ý nghĩ này. Cho nên, tất cả mọi người đều chú ý lẫn nhau, nhưng không có một người bay qua.

"Ân?" Đẳng Thanh Sơn mạnh mẽ quay đầu.

"Hô!"

Một đạo thân ảnh màu xám từ phương hướng nhân mã Thanh Hồ Đảo bay về trung ương hồ nham thạch.

"Đi tìm chết đi!" Không một ai lưu thủ, ám khí từ bốn phương tám hướng bắn tới đạo thân ảnh nọ.

"Ha ha..." Đạo bóng xám nọ phát ra một trận tiếng cười, một ánh đạo liên vung ra. Chỉ nghe một tiếng thanh thúy vang lên, đại lượng ám khí liền rơi xuống và nhanh chóng tan biến trong dòng nham thạch nóng chảy.

"Đỗ Cửu!"

Đẳng Thanh Sơn ánh mắt sắc bén, trong nháy mắt liền nhận ra thân phận đạo thân ảnh nọ. Người mặc áo bào xám đúng là đệ nhất cao thủ của Thanh Hồ đảo, "Đỗ Cửu".

"Ân. Trên lưng của hắc?" Đạo pháp của Đỗ Cửu rõ ràng so với Lôi Thần đạo Ngô Việt kém hơn một chút. Hắc không cách nào ngăn trở hoàn toàn ám khí từ bốn phía. Trên người hắc đã có một vài lỗ thủng, nhưng phía sau lỗ thủng lại là một màu vàng lợt.

"Chẳng lẽ là Âm kim thần thiết nội giáp?" Đẳng Thanh Sơn nhìn mà thất kinh. Âm kim thần thiết này, tuyệt đối không hề kém "Vạn niên hàn thiết". Mặc dù Âm kim hàn thiết độ sắc bén kém hơn Tử quang hàn thiết, nhưng độ mềm dẻo thì tốt hơn, càng thêm thích hợp đến chế tạo chiến giáp phòng ngự.

Nhưng giá cả của nó rất đắt, người bình thường không có khả năng mua được. Hơn nữa, cũng cần rất nhiều Âm kim hàn thiết.

Đỗ Cửu đồng dạng ném ra một bộ sách. Dưới chân vừa giẫm, mượn lực nhảy lên trung ương hồ nham thạch!

"Đỗ lão Cửu!" Ký Hồng biến sắc.

"Lên!" Ký Hồng mạnh mẽ quát một tiếng.

"Hô! Hô!"

Đẳng Thanh Sơn cùng Ký Hồng cơ hồ trong nháy mắt đồng thời nhảy lên, tạo ra một trận kinh phong bay về phía tảng đá lớn màu đen ở trung tâm hồ.

Hô! Hô! Hô...

Chớp lấy tình huống này trong nháy mắt không chỉ đơn giản là hai người Đẳng Thanh Sơn, cơ hồ hơn mười cường giả ở cả hai phía cũng đồng thời nhảy lên. Hơn nữa, phản ứng đều là nhất trí, đồng thời bay lên, ám khí trong tay ném về phía một mục tiêu duy nhất: Đỗ Cửu!

Đỗ Cửu ở ngay phía trước. Ngăn trở hắc, người khác mới có hy vọng.

"Hư!"

Một hòn đá từ trong tay Đẳng Thanh Sơn đồng dạng bắn ra.

"Ha ha. Các ngươi một người dừng..." Đỗ Cửu đắc ý vô cùng, hai thanh đoản đao trong tay nhanh chóng đỡ một loạt ám khí. Xem tình huống mà nói, Đỗ Cửu là người đầu tiên xông vào, người thứ nhất hái được Hắc hỏa linh quả không ai ngoài hắc. Nếu hắc né được toàn bộ ám khí, sau đó mạnh mẽ đem Hắc hỏa linh quả ném tới chỗ nhân mã của mình, Hắc hỏa linh quả chắn chắn sẽ tới tay.

Đang lúc Đỗ Cửu đầy lòng một trận hưng phấn.

"Thương!"

Một hòn đá va chạm vào đoản đao trong tay Đỗ Cửu, vẻ mặt Đỗ Cửu đang tươi cười đột nhiên ngưng lại.

Hòn đá ẩn chứa lực lượng đáng sợ, làm hồ khẩu* tay phải của Đỗ Cửu trong nháy mắt rách toạc, máu tươi chảy ròng ròng. Cả người hắn cũng bị lực lượng mạnh mẽ trong hòn đá đánh vào làm thân thể lệch đi. Thân thể vừa còng xuống, khiến cho lưng Đỗ Cửu hướng phía dưới, cái bụng hướng phía trên!

Mặc dù chỉ lệch thân thể, nhưng cũng đủ để lấy mạng hắn! Bởi vì, cái lệch của hắn có hai điểm trí mạng: Thứ nhất, quỹ tích bay thay đổi làm vị trí hạ xuống hiện tại của hắn, chính là dòng nham thạch nóng bỏng.

Hơn nữa!

Bụng hắn ở phía trên, muốn ném một đồ vật ra để mượn lực chạy trốn chết hoàn toàn là không có khả năng.

"Không!" Đỗ Cửu trong đôi mắt hình tam giác tràn đầy vẻ hoảng sợ, dùng toàn bộ lực lượng nội kinh, mạnh mẽ xoay người. Hắn cuối cùng đã hạ được bụng xuống, có cơ hội để thoát! Nhưng hắn vừa quay người, liền chứng kiến dòng nham thạch nóng chảy đã ở trước mặt!

Hắn hoàn toàn không kịp có một phản ứng gì!

Từ khi bị hòn đá đánh lệch văng, đến khi hắn rơi vào dòng nham thạch nóng chảy trên mặt hồ, cơ hồ không đủ một lần hô hấp.

"A!" Đỗ Cửu còn chưa kịp phát ra một tiếng thảm thiết, hắn đã rơi vào dòng nham thạch!

Xuy xuy~

Ở trên hồ nham thạch, những cao thủ chứng kiến một màn này mà rung mình. Họ chứng kiến Địa Bảng cao thủ "Đỗ Cửu" cả người rơi vào dòng nham thạch, trong khoảng khắc bốc lên một ngọn lửa thiêu rụi hắn. Chỉ trong nháy mắt công phu, tất cả cốt nhục của Đỗ Cửu đều tan rã không còn một chút gì. Trên mặt hồ, chỉ còn lại chiến giày cùng Ấm kim thần thiết chiến giáp cũng chậm rãi trầm xuống.

Một cường giả trong nháy mắt chỉ còn lại có giày chiến cùng áo giáp. Hài cốt vô tồn!

"Sư tổ!" Cổ Thế Hữu ở bên cạnh hét lên.

"Ai. Ai hại chết sư tổ?" Cổ Thế Hữu khóc ré lên, điên cuồng hỏi. Đám người Thanh Hồ đảo lửa giận tận trời, cực kì tức giận nhìn mọi người. Nhưng là... trong nháy vừa rồi người ném ám khí rất nhiều. Chẳng những là cao thủ ngầm, ngay cả những cao thủ xung quanh cũng đều ném ám khí. Nếu muốn tìm ra người đã ném, trừ phi người đó tự nhận, còn không, chuyện tìm ra là cực Kỳ khó khăn!

Thậm chí còn không có mấy người có thể dựa vào ánh mắt thấy rõ quỹ tích* của hòn đá!

Hòn đá. Quá nhanh!

Một đại cao thủ "Đỗ Cửu", tung hoành hơn trăm năm, cứ như vậy chết đi!

Bên cạnh hồ nham thạch, những cao thủ trong lòng thoáng cảm thán một chút, sau đó ánh mắt lập tức lại rơi vào tảng đá đen ở trung ương hồ. Bởi vì giờ phút này, bọn họ gần như đồng thời đều hiểu, cao thủ nhiều như vậy, mà Hắc hỏa linh quả lại chỉ có một quả! Về ai?

Cho nên, cách tốt nhất chỉ có một: Sát!

Hô!

Cán một thanh trường đao bổ về phía Đẳng Thanh Sơn. Đẳng Thanh Sơn thân thể lệch sang một bên, sau khi tránh được liền tung một cước đập về phía tên võ giả trước mặt. Mà kiếm trong tay tên võ giả đó cũng đồng thời nhanh chóng hướng về phía một trung niên nhân hai thái dương tóc hoa râm đâm tới.

Tảng đá lớn màu đen, diện tích tầm hơn một trượng*.

Nói cách khác, đại khái trên tảng đá diện tích tầm ba thước có mười mấy người chém giết nhau, vậy sẽ xảy ra cảnh tượng gì?

Trường thương của Đẳng Thanh Sơn dài chín thước sáu tấc. Khi vung trường thương lên, là có thể bao trùm mặt ngoài tảng đá đó. Cho nên nói, trận hỗn chiến này chắc chắn sẽ cực Kỳ thảm thiết.

"Lão nhị, chúng ta đi!" Một lão già mạnh mẽ xoay người theo thế Thiết Bản Kiêu*, tránh thoát một đao. Dưới chân vừa đập, liền xoay tròn hướng bên cạnh hồ nham thạch bay đi. Ngấn ngủi mấy cái hô hấp thời gian, một lão già trên người đã trúng đao. Hắn coi như là vận khí không tồi, nếu vận khí kém, thậm chí phải chết không chừng.

Hô! Một thanh đại đao mạnh mẽ bổ về phía Đằng Thanh Sơn.

"Muốn chết!" Đằng Thanh Sơn tức giận. Tráng hán đầu trục cầm trong tay đại đao không ngờ liền tiếp chỉ chuyên môn đi đối phó mình. Thương trong tay Đằng Thanh Sơn chấn động, phảng phất như một con du long mạnh mẽ nện lên đại đao ở phía sau lưng.

Bồng!

Kình khí bắn ra bốn phía! Cứng đối cứng!

"Cái gì!" Trong nháy mắt khi cán Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn nện xuống, tráng hán đầu trục sắc mặt liền đại biến!

Nơi này diện tích chỉ hơn một trượng mà có nhiều người chém giết như vậy. Tất cả mọi người rất ít khi cứng đối cứng. Bởi vì, những cao thủ này mỗi lần đụng chạm nhau đều là lực lượng mấy vạn cân, lực phản chấn sinh ra sẽ làm hai người không tự chủ được lui về phía sau. Thực lực lợi hại lui ít, thực lực kém thì phải lui nhiều. Mà trong địa phương chật hẹp và hỗn loạn như thế này thì chỉ lui một bước cũng rất có thể rơi vào trong dòng nham thạch.

Tráng hán đầu trục nọ trở tay không kịp, bị chấn bay đi. Mà Đằng Thanh Sơn vền vền chỉ lui một bước. Kỳ thật lấy thực lực của Đằng Thanh Sơn, ngay cả một bước đều không cần lui. Chính là, vẫn phải ngại trang. Đằng Thanh Sơn né tránh ra một kiếm của một cao thủ khác, trường thương trong tay hướng đại hán đầu trục nọ đâm tới!

Tráng hán đầu trục sắc mặt đại biến, người đang lơ lửng giữa không trung lập tức xoay tròn. Nhưng vừa mới chuyển thân, khoe mắt hắn phát hiện một đạo ảo ảnh phóng tới.

"Không!" Tráng hán đầu trục không ngừng hô. Hắn liền dùng khảm đao phía sau lưng đón đỡ.

"Bồng!"

Trong nháy mắt khi Luân Hồi thương đâm tới, đầu thương liền chấn động, biến đâm thành đập!

Một thương nện ở trên lồng ngực tráng hán đầu trục, làm hắn phảng phất như một viên thiên thạch... "Oanh" một tiếng, rơi vào trong dòng nham thạch!" Một ngọn lửa dâng lên, đại biểu cho một cao thủ nữa lại theo chân Đỗ Cửu "lên châu ông bà ông vải".*

"Đi!"

Lại có ba gã cao thủ bị thương, bay khỏi khu vực tảng đá lớn màu đen, bao gồm cả Thiết Y môn Ngụy Thương Long! Từ lúc chiến đấu đến bây giờ, chỉ trong một thời gian ngắn đã có gần mười tên cao thủ hoặc chết hoặc là thoát đi.

Vền vền chỉ trong chốc lát, trên tảng đá màu đen chỉ còn lại có sáu người. Quy Nguyên tông có hai người là Thanh Sơn, Ký Hồng. Tiêu Dao cung có hai người là Hắc Bạch nhị vị trưởng lão. Người thứ năm là một vị lão già tóc bạc, áo bào xám. Người này, Đằng Thanh Sơn căn bản chưa từng nghe nói qua. Người cuối cùng là một lão bà trên mặt có vết sẹo, cầm một thanh đao sử dụng đến mức xuất quỷ nhập thần.

"Lão Bạch!" Hắc trưởng lão cùng bạch trưởng lão ánh mắt trao đổi một chút, hiểu được ý nghĩ của nhau. Bọn họ biết, giờ phút này sáu người trên hòn đá màu đen, uy hiếp bọn họ nhất chính là Quy Nguyên tông. Bởi vì Quy Nguyên tông cũng có hai đại cao thủ.

Về phần hai người khác, đều là độc hành.

"Xuy!"

Một thanh trường kiếm màu đen hướng Đằng Thanh Sơn đâm tới. Trường thương của Đằng Thanh Sơn co rút lại, mạnh mẽ đem thanh kiếm màu đen đẩy ra. Nhưng ngay sau đó, một thanh kiếm màu trắng từ phía sau đâm tới. Hiển nhiên, Hắc Bạch nhị lão muốn hợp lực đối phó Đằng Thanh Sơn.

Dài một tấc mạnh hơn một tấc. Bất quá, ở địa phương nhỏ hẹp mà sử dụng binh khí dài đương nhiên sẽ rất bất lợi.

Rất nhiều cao thủ dùng thương khi chiến đấu ở những địa phương nhỏ hẹp thì thường thường uy lực chiêu thức giảm xuống khá nhiều so với lúc bình thường.

Lúc này, một đạo hàn quang cũng hơi hướng Đằng Thanh Sơn chém tới, đúng là lão bà trên mặt có vết sẹo. Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến: "Ba người này, muốn trước tiên đối phó ta!" Đằng Thanh Sơn từng giết chết Mạnh Điền, thanh danh không hề nhỏ. Mọi người đương nhiên muốn giải quyết cao thủ Địa Bồng đầu tiên.

"Thanh Sơn, cẩn thận!" Ký Hồng liền vùng trường đao trong tay, bổ về phía lão bà kia.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt trở nên lạnh lùng, Luân Hồi thương trong tay trong nháy mắt tạo nên tư thế nửa phòng ngự, nửa công kích. Chỉ thấy hai đạo bóng kiếm hắc bạch như sương, còn trường thương trong tay Đằng Thanh Sơn lại linh động nhanh như du long. Cho dù một bên công kích, bên kia cũng có thể đỡ được một kích của đối phương.

"Nhìn. Đằng Thanh Sơn thật mạnh a. Một cây trường thương không ngờ có thể địch nổi Tiêu Dao cung "Hắc bạch" nhị vị trưởng lão!"

"Hắc bạch nhị vị trưởng lão đều là Địa Bồng cao thủ a. Cùng liên thủ, không ngờ trong khoảng thời gian ngắn không thể giết chết được Đằng Thanh Sơn. Thương pháp phòng ngự của Đằng Thanh Sơn thật đúng là lợi hại."

Từng người từng người khiếp sợ vô cùng.

"Hắc bạch nhị vị trưởng lão, Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng cùng lão bà mặt sẹo, năm người bọn họ đều có thanh danh không nhỏ. Bất quá, lão già tóc bạc kia là nhân vật thể nào, dĩ nhiên cũng có thể cùng bọn họ không phân cao thấp."

(*). Súc thể: đại khái giống như con báo khi đi rình mồi ấy. Nói đơn giản thì đó là dùng một tư thế, dồn hết trọng tâm, chú ý chờ đợi một âm thanh (hay một vật chuyển động nào đó).

(*). Hổ khẩu: cái khe màng giữa ngón tay cái và ngón trỏ.

(*). Quỹ tích: trong chương này được dịch là hướng đi.

(*). 1 trượng=3, 3m=10 thước=100 tấc.

(*). Châu ông bà ông vải: nói cho hoa văn tí chữ thực ra là chết.

(*). Cốt nhục tan rã: chú ý ý của câu này là xương cốt dần biến mất chứ không phải nghĩa là huynh đệ tương tàn.

115. Chương 68: Bạo Phát Xích Lân Thú.

"Ồ Phạm Vu Thành thì có thể xếp thứ mấy đây? Nhưng hẳn có thể đấu cùng với Ký Hồng thống lĩnh và trưởng lão Thanh Châu Thiện Thủy tông "Thích Diễm" không kém bao nhiêu. Xem như hắn đã tiếp cận Địa Bồng."

Những võ giả khác nghe xong cũng tán thưởng không thôi.

Trong một thành nhỏ cũng không phải là võ giả đệ nhất. Theo đạo lý, xét về thực lực nhiều nhất có thể đạt đến Nhất Lưu Vũ Giả đã xem như là không tệ.

”Che dấu thật tốt.”

Không ít người âm thầm nhớ kỹ cái tên ”Vương Vãn” này. Từ hôm nay trở đi đại danh Vương Vãn sẽ nhanh chóng truyền bá khắp nơi.

Hai vị Hắc Bạch trưởng lão liên thủ đối phó Đằng Thanh Sơn. Ký Hồng, ngân phát lão giả ”Vương Vãn” cùng với ”Thích Diễm” nữ nhân âm tàn một nhóm ba người chém giết lẫn nhau.

Tất cả mọi người ở đây không ai chú ý đến trong hồ nham thạch nóng chảy.

Cốt... Tự nhiên lại có bọt khí bay lên. Nhiệt khí bay lên đó là điều thông thường ở nơi đây. Dưới đáy hồ nham thạch nóng chảy có một con quái vật cực lớn ẩn núp. Nham thạch nóng chảy chậm rãi lưu động. Nham thạch nóng chảy cực nóng kia lại căn bản không gây thương tổn đến quái vật lớn này.

Cao hơn hai trượng, dài năm trượng, thân hình khổng lồ còn có một cái đuôi đáng sợ dài hơn hai trượng.

Đúng là Xích Lân thú!

Xích Lân thú vốn chính là hành hỏa yêu thú. Trong cơ thể sôi trào hỏa lực lượng! Một khi nó nuốt ”Xích Hỏa linh quả” Lại một lần nữa lột xác. Đến lúc đó miệng nó có thể phun ra ngọn lửa. Uy lực của ngọn lửa này so với nham thạch nóng chảy còn đáng sợ hơn. Có thể dễ dàng dung kim hóa thiết. Ngay cả Tiên Thiên cường giả cũng sợ hãi ba phần.

Về phần nham thạch nóng chảy này là nơi mà lân thú rất thích.

Từ nhỏ. Nó đã được sinh ra trong hoàn cảnh nóng cháy. Ở trong đáy hồ nham thạch nóng chảy. Đối với nó chính là đang tắm. Nham thạch nóng chảy một chút ảnh hưởng đối với nó cũng không có.

Tại đáy nham thạch nóng chảy nó có thể mở to mắt!

Đồng tử có lớp mô tạo thành màng ngoài trong suốt. Có thể dễ dàng chịu được nhiệt độ cao.

So với mắt của nhân loại thì hoàn toàn bất đồng. Chẳng những có thể chịu được nhiệt độ cực cao. Còn có thể nhìn mọi vật trong bóng đêm rõ như ban ngày.

Nó hiện tại đang ẩn núp!

Là yêu thú, thánh lực nó cũng mạnh đáng sợ. Đôi tai nó nghe được tiếng binh khí đang đánh nhau ở phía trên rất rõ ràng. Thậm chí còn có thể dựa theo thanh âm. Xác định được vị trí của từng người.

Không ai biết Xích lân thú đang ẩn núp dưới đáy hồ nham thạch nóng chảy. Sáu người bọn Đằng Thanh Sơn còn đang chém giết.

”Pháp.” Hắc trưởng lão cùng với Bạch trưởng lão hai người ánh mắt thoáng trao đổi. Trong lòng bọn họ đầy kinh hãi. Tuy rằng hai người bọn họ trên Địa Bảng một người bài danh thứ sáu mươi chín, một người bài danh thứ bảy mươi.

Xét đến cùng, dù sao thì người cũng là hai cao thủ Địa Bảng nhưng lại chiến đấu ở trong không gian hẹp.

”Thân phận của ta không thể bại lộ!” Ngân phát lão giả ”Vương Vãn” tránh né một đao của Thích Diễm. ”Thói quen hàng ngày, động tác tươi cười của Vương Vãn, ta phải tốn thời gian một năm mới nắm rõ được, từ đó mới hoàn toàn thay thế thân phận của hắn. Cuộc sống quá khứ! Một khi thân phận Vương Vãn của ta bại lộ. Đến lúc đó Ngụy Vu Nhai khẳng định sẽ đuổi giết ta! Cùng với đám tiểu tử này chỉ có thể chơi đùa một chút thôi.”

Một thanh trường đao Vương Vãn mở rộng ra rồi hợp lại. Uy lực thật lớn.

Ngay tại lúc sáu đại cao thủ đang chém giết lẫn nhau.

”Oanh!” Nham thạch đang chậm rãi lưu động đột nhiên nổ ra!

Nham thạch nóng chảy văng khắp nơi, lập tức những cao thủ xa xa ở bên hồ kinh hô né tránh nham thạch nóng chảy. Nham thạch nóng chảy bắn tới khắp nơi cũng chỉ có một lượng nhỏ nhưng một khi rơi trên thân người. Nham thạch nóng chảy không những làm cháy quần áo trong khoảng khắc, mà còn làm cháy cả da. Đáng thương cho nhóm võ giả bị nham thạch bắn trúng đang kêu la thảm thiết.

”A!” Xuy”

Còn có mùi thịt. Bất quá bọn họ vẫn còn tốt, chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Sáu người ở trên tảng đá lớn màu đen. ”Thảm.”

”Cái gì vậy!” Sáu người chấn động.

Đối với nham thạch nóng chảy đang bắn tung tóe kia. Sáu đại cao thủ đều nhanh chóng né tránh. Nhưng ngay sau đó. Bọn họ đã thấy được một cái đầu cực lớn từ dưới mặt hồ trời lên. Cái đầu kia khoảng chừng hai thước dài. Một cái đầu to như vậy làm cho người ta cực kì sợ hãi. So với nam tử trưởng thành bình thường còn cao hơn.

”Xích lân thú!” Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Xa xa hàng loạt tiếng kinh hô. Không ai nghĩ lân thú lại ẩn núp dưới đáy hồ nham thạch nóng chảy.

Xích lân thú nhô cái đầu khổng lồ lên. Con mắt to đỏ bừng giống như chiếc đèn lồng bình thường nhìn sáu người chằm chằm. Cái miệng thật lớn há ra.

Hô!

Phọt ra một cỗ nham thạch nóng chảy, giống như một mũi tên phóng tới tảng đá sáu người đang đứng.

”Xích Lân thú này không ngờ có thể nuốt nham thạch nóng chảy? Còn có thể phun?” Đằng Thanh Sơn khiếp sợ không thôi. Xích Lân thú đã quen sống ở nơi cực nóng này, ngay cả con mắt yếu ớt cũng chịu được nham thạch nóng chảy, chứ đừng nói đến khoang miệng yết hầu. Phun ra nham thạch nóng chảy tạo thành hình quạt. Toàn bộ phun tới tảng đá lớn màu đen.

Sáu đại cao thủ đồng thời nhảy lên.

”Oanh!”

Toàn bộ cơ thể khổng lồ Xích Lân thú từ trong nham thạch nóng chảy lao ra. Cao chừng hai trượng, dài bốn năm trượng. Thân hình khổng lồ giống như một tòa núi nhỏ. Làm cho võ giả ở phía xa xa đều kinh hô.

Cái miệng Xích Lân thú đáng sợ mở ra. Trực tiếp chụp tới vị cao thủ đến từ Thanh Châu. Cũng là nữ nhân duy nhất trong sáu người ”Thích Diễm”. Thích Diễm có một trên mặt, hoảng sợ né tránh. Nàng gầm lên một tiếng. Loạt đao trong tay bổ về phía Xích Lân thú.

Xích Lân thú chọt lóe lên

Thương!

Loạt đao bổ vào lân giáp trên trán Xích Lân thú. Trên lân phiến dày đặc lưu lại một vết màu trắng. Nhân cơ hội đó Xích Lân thú ngoạm lấy thân thể ”Thích Diễm.”

”Răng rắc!”

Hàm răng giống như một cái cửa sập bén. Đem Thích Diễm trực tiếp cắn một phát. Thân hình Thích Diễm trực tiếp bị cắn làm hai đoạn, một đoạn rớt xuống nham thạch nóng chảy. Hóa thành tro bụi. Mà một đoạn khác bị cắt đứt Xích lân thú trực tiếp nuốt vào trong bụng. Một màn này cơ hồ khiến tất cả võ giả kinh sợ!

Vừa đổi mặt, Thích Diễm liền bị giết!

Hô!

Mà Đằng Thanh Sơn năm người bọn họ nhảy lên. Giờ phút này cũng rơi xuống. Ngay bọn họ vừa hạ xuống, chưa kịp mượn lực.

”Hô!” Thân thể cao lớn Xích Lân thú ầm ầm đánh về phía năm người!

Xem ra. Toàn bộ mặt ngoài tảng đá màu đen dài rộng mới hơn một trượng. Mà thân xích thú lại cao hơn hai trượng, dài bốn năm trượng. Nó đập một cái bọn Đăng Thanh Sơn năm người chỉ cảm thấy như một tòa núi đè xuống, hơn nữa Xích lân thú còn có một đôi móng trước sắc bén, lợi trảo không ngờ còn vồ tới!

Nó không dám vồ Đăng Thanh Sơn! Ở trong mắt nó tất cả nhân loại chỉ một người Đăng Thanh Sơn mới có uy hiếp thật lớn mà thôi!

Lợi trảo giống như bốn thanh đao sắc bén đồng thời đâm tới. Phân biệt chụp tới thống lĩnh Ký Hồng cùng vị Bạch trưởng lão kia.

”Thương! Thương!”

Một vồ quái vật Xích Lân thú này liền đem năm đại ca thủ đánh bay ra ngoài. Trong đó lợi trảo công kích này khiến thống lĩnh Ký Hồng cùng với Bạch trưởng lão thảm hơn. Trường đao trong tay Ký Hồng bị đánh bay, cánh tay phải lập tức gãy vụn, máu tươi phun ra. Mà Bạch trưởng lão một cái chân trái cũng bị gãy.

”Cút ngay! biến!”

Ba người khác đều phát ra công kích mãnh liệt đồng thời với lúc trưởng lão bị đánh bay ra đi. Một kiếm mạnh mẽ đâm trên lân giáp. Đáng tiếc, không một chút nứt ra.

Đăng Thanh Sơn và vị ngân phát lão ”Vương Vãn”, hai người lại tiến hành công kích mãnh liệt!

”Oanh!” Luân Hồi Thương Đăng Thanh Sơn mang theo một tiếng rít chói tai làm người ta biến sắc. Bỏ tới Xích lân thú. Khi chuẩn bị đánh lên thân thể Xích lân thú, uy lực khoảnh khắc tăng vọt!

Bồng!

Mà vị ngân phát lão giả ”Vương Vãn” kia chiến đao trong tay chiến đao xé rách trường không mạnh mẽ bổ lên thân mình Xích Lân thú.

”Rống...” Xích Lân thú phát ra một tiếng rống đau đớn rống. Thân thể cao lớn đau quằn quại.

Đăng Thanh Sơn cùng với ngân phát lão giả ”Vương Vãn” công kích đều làm nó bị thương.

”Hảo tiểu tử.” Ngân phát lão giả liếc Thanh Sơn một cái. Mọi người bên ngoài ở cách xa, hơn nữa một chiêu của Đăng Thanh Sơn trong thời gian rất nhỏ cuối cùng bạo phát uy lực cực mạnh.

Thời gian quá ngắn, mọi người ngoài xa căn bản không phát hiện ra được. Cũng không đủ nhãn lực phán đoán uy lực một thương kia mạnh nhẹ thế nào. Nhưng ngân phát lão giả này lại có thể phán đoán ra.

Trong thiên hạ. Hậu Thiên cường giả. Đăng Thanh Sơn này tối thiểu có thể xếp thứ hai mươi.” Ngân phát lão giả thầm nghĩ trong lòng.

Xích Lân thú bị hai người bổ một cái quay cuồng.

Đăng Thanh Sơn và ngân phát lão giả bị trúng một chiêu lực rất mạnh. Cộng thêm lực phản chấn liền hướng bờ hồ bay đi.

Trong năm người bị đánh bay, Đăng Thanh Sơn và ngân lão giả, Hắc trưởng lão đều sớm chuẩn bị. Nương theo lực phản chấn hoàn toàn có thể bay đến bờ hồ nham thạch nóng chảy. Nhưng Bạch trưởng lão cùng Ký Hồng, do bọn họ bị trọng thương ngã xuống, bay về phía bờ hồ. Chỉ bay được một đoạn gần sẽ bị rơi xuống.

”Lão Bạch!” Hắc trưởng lão hô một tiếng thê lương. Chỉ có thể trở mắt nhìn Bạch trưởng lão bị đoạn một chân vô lực gãy dựa. Cuối cùng chìm vào nham thạch nóng chảy trong chỗ nát bốc cháy thành một ngọn lửa!

”Thống lĩnh đại nhân!” Ở trên bờ hồ nham thạch nóng chảy. Quan Lục một đám người kinh hô.

”Thống lĩnh!” Đăng Thanh Sơn cũng biến sắc.

Bạch trưởng lão chết thảm. Tình huống Ký Hồng đồng dạng cũng không xong!

"Ta. Sẽ chết như vậy sao?" Ký Hồng bị đánh bay ngược rơi xuống. Hắn căn bản không có cách nào tránh được cái chết. Thậm chí Ký Hồng còn cảm giác một trận lửa nóng từ lưng truyền đến.

"Thống lĩnh!" một tiếng hét lớn vang ngay bên tai Ký Hồng.

Ký Hồng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo thương ánh bổ tới. Giống như đánh vào một bao cát, một thương này quật lên bụng Ký Hồng.

Hô!

Cả người Ký Hồng bị quật bay lên rơi trên bờ hồ nham thạch nóng chảy ở phía xa xa. Đến khi rơi trên mặt đất, Ký Hồng không hề vui mừng. Hắn khiếp sợ nhìn Đẳng Thanh Sơn ở trên không rơi xuống hồ nham thạch nóng chảy: "Thanh Sơn!"

"Thanh Sơn!" Quan Lục chấn kinh hô lên.

Ở trên bờ hồ nham thạch nóng chảy. "Không" Mọi người đều nhìn chăm chăm Đẳng Thanh Sơn kia. Có khiếp sợ. Có khâm phục. Cũng có khoái ý...

Đẳng Thanh Sơn đẩy Ký Hồng một cái. Cả người chịu lực phản chấn. Hướng tảng đá lớn chậm rãi bay tới.

Cổ lực phản chấn này rõ ràng không đủ Đẳng Thanh Sơn rơi trên tảng đá màu đen còn cách khoảng ba trượng, sẽ bị rơi xuống, phía dưới là nham thạch nóng chảy!

"Thanh Sơn!" Đẳng Thanh Hồ vội vàng hô.

"Đô thống đại nhân!"

Nhóm quân sĩ Hắc Giáp Quân vội vàng hô.

Đẳng Thanh Sơn mạnh mẽ quay người lại. Mặt hướng đầu tảng đá lớn màu đen. Lập tức cười, mạnh mẽ múa Luân Hồi Thương đập mạnh xuống nham thạch nóng chảy!

Bồng!

Đầu dẹt Luân Hồi Thương đánh xuống nham thạch. Một cổ xung lực cường đại tác dụng lên người Đẳng Thanh Sơn. Đẳng Thanh Sơn phẳng phất như một con hùng ưng. Lại một lần nữa đánh lên nham thạch nóng chảy bay đến tảng đá màu đen ở giữa hồ.

Bên cạnh đầu tảng đá màu đen. Đầu Lân thú cực lớn nhô khỏi nham thạch nóng chảy. Một đôi đồng tử đỏ như máu nhìn chăm chăm Đẳng Thanh Sơn đang bay tới.

116. Chương 69: Nghiệt Súc!!!

"Hô!"

Một đạo ảo ảnh từ bên bờ hồ nham thạch cực nhanh hướng tảng đá lớn màu đen giữa hồ nham thạch bay qua. Đẳng Thanh Sơn cả sáu giác vẫn cực kì nhạy bén: "Ấn? Là Ngân Phát lão giả! Không ngờ hắn còn sống!" Trong năm đại cao thủ bị Xích Lân thú đánh bay một người chết, một người tàn phế. Hắc trưởng lão cũng đang rất là kinh hãi. Chỉ có Ngân Phát lão giả "Vương Vãn" lại bay qua!

"Một Hậu thiên Vũ giả. Không đáng phải bận tâm!" Đẳng Thanh Sơn vừa đáp xuống liền hướng Hắc Hỏa linh quả phóng tới.

Mà cái đầu rất lớn của Xích Lân thú đang dựa vào tảng đá lớn màu đen. Đôi đồng tử đỏ au nhìn Đẳng Thanh Sơn chăm chăm. Đột nhiên trong mắt nó toát ra một tia tiểu ý. Từ trong hai hàm răng dày đặc màu trắng của Xích Lân thú, một đạo ảo ảnh màu đỏ thật dài phóng ra. Giống như tia chớp phóng tới Hắc hỏa linh quả!

Chỉ trong nháy mắt! Hắc Hỏa linh quả biến mất! Chỉ còn lại Hắc Hỏa linh căn trong suốt rễ cắm sâu vào trong khe đá màu đen.

"Nghiệt súc!!!" đang bay ở giữa không trung Ngân Phát lão giả "Vương Vãn" gầm lên một tiếng thật lớn.

"Muốn chết!" Đằng Thanh Sơn sắc mặt khó coi. Quát khê một tiếng. Luân Hồi Thương trong tay nháy mắt hóa thành một tia chớp. Đâm thẳng tới đầu Xích Lân thú đang ở trong hồ nham thạch nóng chảy.

"Rống..." Xích lân thú phát ra một tiếng rống. Lập tức nhanh chóng chìm vào trong nham thạch nóng chảy. Phốc!

Lưỡi Luân Hồi thương vừa tiến vào nham thạch. Lập tức được thu hồi.

"Xích lân thú hẳn là cố ý!" Trong não Đằng Thanh Sơn xuất hiện một tia tiểu ý. "Trước kia Nó đánh bay năm người chúng ta. Hoàn toàn có đủ thời gian ăn Hắc Hỏa linh quả. Nhưng nó lại không có ăn! Nó cố ý chờ ta lại đây. Làm ta cho ta hy vọng lấy được Hắc Hỏa linh quả.

Sau đó mới đột nhiên ăn Hắc Hỏa linh quả!"

Lưỡi Xích Lân thú giống như lưỡi độc xà tốc độ cực nhanh. Một khi phóng ra, cuốn lấy. Hắc Hỏa linh quả liền biến mất.

Đằng Thanh Sơn căn bản không kịp phản ứng.

"Tất cả mọi việc rõ ràng đều do Xích Lân thú khống chế. Hừ! Xem ra. Lần trước ta làm thương tổn nó. Nó còn ghi nhớ không quên a." Đằng Thanh Sơn cũng cảm nhận được Xích lân thú này. Trí tuệ không hề thua nhân loại." Bất quá đối ta mà nói. Hắc Hỏa linh căn so với Hắc hỏa linh quả còn quan trọng hơn!"

Ý niệm này chợt lóe trong đầu hắn mà thôi.

Đằng Thanh Sơn lập tức nhìn về phía khe đá màu đen trong đó có "Hắc hỏa linh căn". Hắc Hỏa linh căn trong suốt, sáng bóng, mơ hồ phát ra năng lượng thần bí. Đúng là năng lượng này mới có thể sinh dưỡng ra bảo bối "Hắc Hỏa linh quả".

"Hắc Hỏa linh căn ẩn chứa năng lượng thần bí. Thường nhân ăn. Có thể nháy mắt có được vạn cân cự lực, không biết là ta ăn, đem năng lượng hoàn toàn phát huy, có thể đạt tới cảnh giới nào." Ngay thời điểm Đằng Thanh Sơn chuẩn bị thu lấy Hắc Hỏa linh căn.

"Hô!" Một đạo ánh đao bổ về phía Đằng Thanh Sơn.

Đúng là Ngân Phát lão giả "Vương Vãn" đang đáp xuống!

"Hừ!" Đằng Thanh Sơn một tiếng hừ lạnh. Tay nắm luân hồi Thương lật lại đâm phía sau một phát. Dùng cán thương đâm Ngân Phát lão giả "Vương Vãn". Đằng Thanh Sơn tay trái nhổ Hắc Hỏa linh căn!

"Bồng!"

Trường đao cùng cán luân Thương Đằng Thanh Sơn va chạm mạnh liệt.

Bồng!

Va chạm cực mạnh sinh ra âm thanh đinh tai nhức óc đáng sợ! Khí kinh văng ra xuất hiện một cỗ cuồng phong làm mặt hồ nham thạch gợn sóng bốn phía.

Cả người Đằng Thanh Sơn bị chấn động không khỏi liên tiếp bước về phía trước ba bước.

"Cao thủ! Tuyệt đối là cao thủ. So với Mạnh Điện mạnh hơn nhiều." Đằng Thanh Sơn cả kinh. Ngược lại đầy lòng xuất hiện tia hưng phấn. Đằng Thanh Sơn cười lớn. Đồng thời cả người như tia chớp, toàn thân quay một cái. Luân hồi Thương xẹt qua tạo thành một đạo hình cung mắt thường cũng có thể thấy được, kinh khí trực tiếp hướng đầu Ngân Phát lão giả đập tới.

Thương!

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được trong cán thương truyền đến một kinh đạo quỷ dị chấn động. "Thật là cao thủ lợi hại! Trong "Địa Bồng" căn bản không có tên này, không biết hẳn ở đâu tới nữa. Phỏng chừng là cao thủ khổ tu ẩn nhẫn hơn mười năm." Đằng Thanh Sơn trường thương trong tay lại rất nhanh.

"Hừ!"

Đằng Thanh Sơn kéo cán thương. Một đạo ngân quang hiện lên. Đầu thương liền mạnh mẽ đâm về phía trước. Không khí rít lên lạnh lạnh. Tựa như một tia sấm chớp đánh tới.

”Thương!”

Ngân phát lão giả vừa mới đỡ một thương này, liền cảm giác trong thương ẩn chứa kinh đạo xoắn ốc kì lạ. Chiến đao trong tay giống như muốn bị cuốn bay. Ngân Phát lão giả đáy lòng trầm xuống: ”Hừ. Không thể cùng tiểu tử này lãng phí thời gian tại đây! Tốc chiến tốc thắng!” Chỉ thấy ánh đao chói mắt liên tiếp phát ra!

Hô! Hô! Hô!

Chín đạo ánh đao sáng lên. Nhưng cùng lúc đó cũng có chính đạo thương ảnh như tia chớp uốn khúc phát ra!

Mỗi một đạo thương ảnh va chạm với một đạo ánh đao!

”Hừ.”

Trong lúc giao thủ, Ngân Phát lão giả nháy mắt cúi thấp người. Giống như một con cá mạnh mẽ phóng tới Hắc Hỏa linh căn bên cạnh. Tay trái của hắn vung lên rất quỷ dị. Thị lực của Đằng Thanh Sơn cũng chỉ miễn cưỡng nhìn thấy một đạo ảo ảnh.

Hắc Hỏa linh căn không còn!

”Ha ha. Đằng Thanh Sơn. Quả nhiên ngươi là một cao thủ thể hệ trẻ tuổi. Lão hủ tiềm tu hơn mười năm. Cũng chỉ có thể hơn ngươi một chút mà thôi.” Cùng với tiếng cười to, bóng người của Ngân Phát lão giả đã tới giữa hồ nham thạch.

”Để Hắc Hỏa linh căn lại!”

Đằng Thanh Sơn hét to một tiếng. Cũng từ tảng đá lớn màu đen phóng đến bờ hồ nham thạch nóng chảy đuổi theo. Tự đáy lòng Đằng Thanh Sơn cũng rất khiếp sợ lão gia hỏa này: ”Vừa rồi trong nháy mắt mỗi một đạo tối thiểu đều ẩn chứa mười vạn cân cự lực. Hơn nữa dưới tình huống như vậy còn có thể thi triển một thân pháp quỷ dị vô cùng ngay cả ta cũng không kịp phản ứng!”

Dị!

Đúng. Thực là quỷ dị!

Đằng Thanh Sơn thậm chí còn cho rằng nếu chỉ đơn thuần thi triển thân pháp linh hoạt thì cho dù chính mình bạo phát tất cả thực lực, sợ khó có thể sánh được lão gia hỏa này. Hắn là hắn trong số nhóm người bài danh ”Địa Bảng” đã bị gạch tên. Đối thủ như vậy, dứt khoát không thể bỏ qua!” Đằng Thanh Sơn căn bản không có khả năng buông tha đối thủ. Chẳng những muốn cùng đối phương đánh một trận mà còn vì Hắc Hỏa linh căn rất trọng yếu Đằng Thanh Sơn phải đoạt được!

Ngân Phát lão giả bỏ chón dĩ nhiên lại hướng đám người Thanh Hồ Đảo lao đến.

”Ngăn lại hắn!” Thiếu đảo chủ Thanh Hồ Đảo ”Cổ Thể Hữu” hét to một tiếng. Phía sau nhiều cao thủ đều nhịp nhàng. Có một nhóm người đồng thời lấy ra trường thương, hơn mười đạo thương ảnh giống như cái vồng hướng Ngân Phát lão giả chụp tới. Ngân Phát Lão Giả rơi xuống bên bờ hồ thân ảnh cực kì linh hoạt lập tức lóe lên.

Hô!

Giống như một cái con cá chui vào trong đám cao thủ Thanh Hồ Đảo.

”A! A! A!”...

Liên tiếp tiếng kêu thảm thiết vang lên. Máu văng ra. Ngân Phát Lão Giả liền dễ dàng vọt qua đám nhân mã Thanh Hồ Đảo.

"Giết hần đoạt Hắc Hỏa linh căn! Hần chỉ có một mình. Đánh không lại chúng ta." Có người hô lớn. Nhưng rõ ràng đám võ giả này ở phía sau xem trò vui, đa số không dám tham lam Hắc hỏa linh căn này. Tuy Hắc Hỏa linh căn này có thể dễ dàng tạo nên một Nhất Lưu Vũ Giả còn có thể cải thiện thể chất.

Nhưng võ giả bình thường cũng không giữ được.

Vượt qua đám võ giả Thanh Hồ Đảo cản trở, Ngân Phát Lão giả giống như cá ở trong nước. Thân pháp linh hoạt nhanh chóng phi thân rời đi.

"Hưu trốn!"

Đằng Thanh Sơn hét to một tiếng. Tốc độ nháy mắt tăng thêm ba bốn thành cũng nhanh chóng đuổi theo.

Hai đại cao thủ một trốn một truy. Trong nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt đông đảo cao thủ ở nơi đây. Hiện giờ giữa hồ nham thạch nóng chảy, đã không còn Hắc Hỏa linh căn và Hắc Hỏa linh quả. Đương nhiên dưới đáy dòng nham thạch có lẽ Xích lân thú đang ẩn núp. Cũng không ai dám giết Xích Lân thú.

"Không nghĩ tới lại có nhiều cao thủ chết đi như vậy a, trận huyết chiến lần này thật là tuyệt vời."

"Ân. Tiêu Dao Cung Bạch trưởng lão đều đã chết. Thiện Thủy Tông Thích Diễm cũng bị Xích Lân thú cắn chết! Lý lão tiên sinh Từ Dương quận chúng ta cũng rơi vào hồ nham thạch nóng chảy đã chết. Thanh Hồ Đảo" Sinh Tử Đảo" Đồ Cửu cũng đã chết... các đại cao thủ mười ngón tay đếm cũng không hết a."

Một đám chặc chặc tán thưởng.

Cao thủ chết mới có thể thỏa mãn đám võ giả xem trò vui này.

Người chết vì tiền, chim chết vì thức ăn!

Bất quá cao thủ lợi hại đều coi thường tiền tài. Có thể làm cho bọn họ điên cuồng chỉ có linh quả do thiên địa sinh ra hoặc là tài liệu trân quý hãn hữu có thể tạo ra thần binh lợi khí.

"Vương Vãn thật là mạnh. Không ngờ có thể đoạt được Hắc Hỏa linh căn! Đằng Thanh Sơn kia tựa hồ kém hần một bậc a."

"Đằng Thanh Sơn chỉ kém Vương Vãn về thân pháp linh hoạt quỷ dị thôi. Nếu thực sự chém giết, hai người ai thua ai thắng còn khó nói. Người không thấy Hắc Bạch nhị vị trưởng lão liên thủ cũng không áp chế được Đằng Thanh Sơn. Luận về thủ đoạn. Chắc chắn... Nghe nói. Đằng Thanh Sơn mới mười bảy tuổi đầu."

"Mười bảy tuổi đã mạnh như vậy. Gặp quỷ a!"

Lúc này đây, tranh đoạt Hắc Hỏa linh quả ai cũng không ngờ cuối cùng bị Xích Lân thú đoạt đi.

Kì thật cũng là Xích Lân thú vận khí tốt. Hắc Hỏa linh quả vừa vận sinh trưởng ở giữa hồ nham thạch nóng chảy. Như vậy, nó mới có thể ẩn núp tiến vào. Nếu không, ở đây có rất nhiều võ giả vây quanh. Sợ rằng chỉ cần hơn mười Nhất Lưu Vũ Giả liên thủ cũng có thể áp chế Xích lân thú này. Dù sao. Nó thật đúng là chính biến đổi.

Lúc này đây, tranh đoạt Hắc Hỏa linh quả không có phương nào giành thắng lợi.

Ký Hồng trán chảy mồ hôi hột. Chịu đựng nỗi đau cụt tay. Quát: "Tốt lắm. Hắc Hỏa linh quả đã bị Xích lân thú cướp được. Chúng ta đi về trước. Xích Lân lột lân giáp... Về sau chậm rãi tìm."

Thống lĩnh đại nhân. Thanh Sơn hần..." Thanh Hồ lo lắng nói.

Ký Hồng nhìn hần một cái không có một chút tươi cười: "Thương pháp của Thanh Sơn trên phương diện phòng ngự rất mạnh. Vương Vãn kia tuy thâm tàng bất lộ. Nhưng muốn đánh bại Thanh Sơn. Cũng không dễ dàng như vậy. Hơn nữa. Trong chúng ta cũng không ai có thể là đối thủ của Vương Vãn."

Phía sau. Khắp nơi mọi người cũng đều nhất nhất rời đi. Ngẫu nhiên có người gọi Ký Hồng.

"Sư bá tổ!" Quan Lục bỗng nhiên nói.

"Ân?" Ký Hồng nhìn thấy nàng.

"Ta mang theo ba mươi tinh anh Hắc Giáp Quân. Đi giúp Đằng Thanh Sơn." Quan Lục nói.

Ký Hồng thoáng suy nghĩ một cái. Quan Lục thực lực cũng không tệ. Hắc Giáp Quân am hiểu hợp kích. Ba mươi tinh anh liên thủ đích xác có thể uy hiếp Vương Vãn kia. Liền gật đầu nói: "Ân. Cũng tốt! Bất quá Quan Lục. Người phải cẩn thận. Ba mươi tinh anh Hắc Giáp Quân. Ngần vạn lần đừng làm cho bọn họ phân tán."

Quan Lục gật đầu.

"Muốn đi. Hãy mau đi" Ký Hồng quát.

"Theo ta, đi!" Quan Lục ra lệnh một tiếng. Lập tức mang theo ba mươi tinh anh. Hướng thông đạo hồ sâu tiến đến.

Ký Hồng nhìn lại cánh tay bị cụt. Lại nhìn thoáng qua hồ nham thạch nóng chảy. Nếu không có Đằng Thanh Sơn. Hôm nay. Hắc đã chết. Ký Hồng trong lòng âm thầm thở dài: "Cánh tay phải bị đứt. Nguyên khí đại thương. Ta niên kỷ lớn như vậy. Thực lực nhất định sẽ giảm xuống! Ai. Thống lĩnh vị trí. Ta nên lui xuống! Ân... Tân thống lĩnh. Là ai kế nhiệm? Đằng Thanh Sơn? Hắc cùng với ta có ân cứu mạng. Chính là, lý lịch của hắc nhỏ bé cộng với sự từng trải không đủ. Tại Hắc Giáp Quân thời gian ngắn! Chỉ sợ. Đám trưởng lão Quy Nguyên tông ta sẽ không tín nhiệm Đằng Thanh Sơn."

117. Chương 70: Tiên Thiên Cường Giả.

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng ở phía sau đuổi theo. Ánh mắt tập trung vào thân ảnh phía xa xa nói: "Lão gia hỏa này. Thực lực người quả là mạnh kinh người. Bất quá Hắc Hỏa linh căn thì ta nhất thiết phải đoạt. Người chậm rãi trốn, chờ người chạy tới chỗ người ta không biết. Ta sẽ giải quyết người!" Thực lực của mình Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng.

Nếu che dấu thực lực muốn đánh thắng Ngân Phát lão giả này thì rất khó!

Mà con bài bạo phát chưa lật. Tốt nhất đừng để cho người khác chứng kiến!

Một trước một sau. Hai người tốc độ khác biệt không bao nhiêu.

"Hừ. Tiểu tử. Lão phu nếu thật sự muốn chạy trốn. Người như thế nào truy theo kịp" Ngân phát lão giả "Vương Vãn" Liếc liếc mắt nhìn người phía sau." Nếu không bận tâm Ngụy Vu Nhai kẻ điên kia, cũng không thể bỏ qua thân phận "Vương Vãn" này thì ta đã sớm giết người rồi. Cứ đuổi đi. Đợi ra đến bên ngoài sẽ giết người!"

Muốn bảo trì thân phận "Vương Vãn". Ngân phát lão giả thi triển thực lực không thể thái quá.

Trước kia đoạt Hắc Hỏa linh căn, hắc chính là dựa vào thân pháp quỷ dị linh hoạt. Đơn thuần tốc độ. Cũng không phải là quá khoa trương, vẫn ở trong phạm vi đám võ giả xung quanh thừa nhận.

Vô luận Đằng Thanh Sơn, hay là Vương Vãn. Đều ôm cùng ý niệm trong đầu!

Che dấu thực lực!

Đợi cho đến chỗ không người. Bộc phát thực lực cực mạnh ra giải quyết đối thủ. Hai người đối với việc giết chết đối phương đều nắm chắc mười thành!

"Bồng!"

Không ngừng chạy dọc theo đáy đường hầm. Đường hầm hướng chếch lên trên. Chạy như bay một lát. Đằng Thanh Sơn tận mắt thấy Ngân Phát lão giả kia chui vào trong nước. Đằng Thanh Sơn không chút do dự cũng lao xuống nước theo sát ở phía sau. Bơi trong nước một lát. Phía trước không còn đường nữa. Chỉ có thể hướng lên trên! Lặn hướng về phía trước không ngừng. Rất nhanh. Đằng Thanh Sơn thoát khỏi hồ sâu.

"Hồ sâu này. So với Bích Hàn Đàm quê nhà ta còn muốn nông hơn nhiều." Đằng Thanh Sơn giống như một con cá thoát khỏi mặt nước. Lao lên trên bờ.

Xa xa. Giữa núi rừng cỏ dại mơ hồ một thân ảnh đang chạy trốn.

"Hừ. Ngươi trốn?" Đằng Thanh Sơn lập tức đuổi theo.

Trong Hỏa Diệm Sơn. Hai đại cao thủ một chạy một đuổi. Ngân Phát lão giả chui loạn trong rừng núi. Chạy được một lát. Đằng Thanh Sơn bản thân cũng chạy đến: "Hiện tại, nơi này cách hồ sâu kia tối thiểu hơn mười dặm sơn đạo. Hơn nữa, võ giả bình thường sẽ đi theo đường để xuống núi không có khả năng đến địa phương quý quái này!"

"Có thể giải quyết hẳn!"

Đằng Thanh Sơn tốc độ lại tăng một lần nữa!

Trên mặt nước hồ sâu. Liên tiếp trời lên một nhóm người. Nhóm người này lập tức lên bờ, đúng là Quan Lục cùng với ba mươi tinh anh Hắc Giáp Quân do nàng suất lĩnh.

"Ân?" Quan Lục nhìn quanh chung quanh. Căn bản không thấy một bóng người. Nhất thời không biết truy theo hướng nào.

"Thông lĩnh. Hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?" Nhóm Hắc Giáp Quân tinh anh đều chờ Quan Lục hạ lệnh. Quan Lục nhìn thấy phía trước có hai con đường. Trán hơi nhăn lại. Lập tức nhìn một ngọn núi ở phía xa xa. Thanh âm lạnh lùng nói: "Bây giờ chúng ta đuổi tới đỉnh núi phía trước. Tới đỉnh núi rồi lại cẩn thận quan sát dưới chân núi xem có thể tìm thấy Đằng Đô thống bọn họ không."

"Rõ!"

Đứng trên cao thì quan sát được xa. Hơn nữa Hắc Giáp Quân không thể tách ra. Quan Lục chỉ có thể hạ mệnh lệnh như thế. Một đám người lập tức chạy tới ngọn núi xa xa.

"Ào ào..." Tiếng nước chảy róc rách, nhìn xung quanh một mảnh rừng trúc xanh tươi tốt.

Ở trong rừng trúc xung quanh vách đá dựng đứng, một mảnh hoang vu. Ngân phát lão giả giống như một trận gió thổi thoáng qua. Cuối cùng tới chỗ hoang vắng rồi đột nhiên dừng lại. Sau thời gian một cái hô hấp đã thấy một đạo lưu quang màu đen. Một gã thanh niên trang phục màu đen đã đứng ở đó.

"Đằng Thanh Sơn!" Ngân phát lão giả có chút tiểu ý khi nhìn thấy Đằng Thanh Sơn. "Lão phu sớm nghe qua đại danh của ngươi. Nhìn lên thì. Hậu Thiên cường giả. Khinh công của ngươi tuyệt đối có thể sắp xếp trong mười đứng đầu a."

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười: "Lão gia hỏa này. Ngươi che dấu cũng thật tốt. Ta xem. Thực lực của ngươi hẳn có thể sắp xếp trong mười người đứng đầu Địa Bảng a." Lúc đầu mình truy đuổi không tính là quá nhanh. Đến lúc sau. Đằng Thanh Sơn sử dụng tầng thứ nhất Thiên Nhai hành. Lập tức đạt tới tốc độ kinh người.

"Biết. Ngươi còn dám đuổi theo?" Ngân phát lão giả cười nhạo nói: "Xem ra ngươi rất tự tin."

Đằng Thanh Sơn sắc mặt lạnh lùng: "Lão gia hỏa. Ta không có thời gian lãng phí cùng ngươi. Giao ra Hắc Hỏa linh căn. Ta tha cho ngươi một mạng."

"Hắc Hỏa linh căn. Hừ." Ngân phát lão giả cười lạnh nói. "Lúc trước lão phu không đoán được Xích Lân thú ẩn núp dưới đáy hồ nham thạch nóng chảy. Nếu không, còn phải đoạt này Hắc Hỏa linh căn làm gì? Bất quá... Không có Hắc Hỏa linh quả còn có Hắc hỏa linh căn này. Cũng coi như lão phu không phải một chuyên trắng tay."

Đằng Thanh Sơn nhượng mảy.

Hô!

Một tay nắm trường thương. Đằng Thanh Sơn âm thanh lạnh lùng nói: "Xem ra ngươi sẽ không giao ra. Thật sự muốn chết!"

"Muốn chết?"

Ngân phát lão giả nở nụ cười. Giống như nghe chuyện tiểu lâm. Lập tức sắc mặt cũng nên lạnh lùng. Ánh mắt sắc bén tựa như mắt điều hâu nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn. "Mười bảy tuổi, thực lực đủ để danh liệt Địa Bảng hai mươi người đứng đầu. Đáng tiếc a.

Lấy thiên phú của người tương lai chắc chắn sẽ bước vào cảnh giới Tiên thiên. Nhưng hôm nay phải chết dưới tay ta."

Đằng Thanh Sơn trường thương trong tay chấn động.

Hưu!

Trường thương giống như một cây cung ra tên. Mang theo một cỗ khí cuồng mãnh. Đâm thẳng tới ngân phát lão giả.

"Chết đi!" Ngân Phát lão giả đột nhiên hét lớn một tiếng. Trường đao trong tay đơn giản bổ ra một đao mạnh mẽ! Xuy!

Một đạo tựa như chứa đựng tinh hoa sinh ra thanh âm chói tai.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến. Luân Hồi Thương Trong tay lập tức chấn động. Đầu thương giống như độc xà linh hoạt cắn lấy trường đao.

"Bồng!"

Kình khí nổ ra tàn phá bốn phía đụng đến tảng đá,

"Oanh" một tiếng nổ vang lên đá vụn bay tán loạn! Vụn vụn chỉ bởi kình khí va chạm lại có thể sinh ra uy thế mạnh như vậy.

Hô!

Đằng Thanh Sơn người liên tiếp lui lại ba bước. Tay phải run lên một trận.

"Này. Lão gia hỏa này. Sao có thể mạnh như vậy?" Đằng Thanh Sơn chấn động. "Ở phía sau, bên trong. Một chiêu thương pháp của ta vừa rồi. Hơn nữa là tình huống có chuẩn bị trước. Cho dù là người đệ nhất Địa Bảng cũng không thể đẩy ta lui ba bước!" Đằng Thanh Sơn cẩn thận đánh giá lại ngân phát lão giả này. Lão gia hỏa này. Có phải là Hậu Thiên cường giả? Chẳng lẽ trong số Hậu Thiên cường giả. Cũng có có cơ thể cường hãm giống ta sao? Bản thân mình dựa vào Nội gia quyền mới có được thân hình cường hãn đến cực hạn. Lão gia hỏa này thì sao?

"Ha ha. Thực lực thật sự là không tệ a. Đáng tiếc. Người hôm nay hẳn là phải chết." Ngân phát lão giả cười lớn. Cả người không ngờ lại phát ra một đao bổ tới.

Hô!

Một đạo ánh đao màu xám xé rách không gian nhanh chóng bổ tới trước mặt Đằng Thanh Sơn.

"Đây là" Đằng Thanh Sơn ánh mắt tròn xoe. Ánh đao màu xám đã tới mà Ngân Phát lão giả còn cách xa ba trượng, trường đao cầm trong tay. "Quang ly thể? Như thế nào lại có thể công kích từ xa?" Đằng Thanh Sơn lập tức vũ động Luân Hồi Thương. Nện lên ánh đao màu xám kia.

Bồng!

Ánh đao màu xám vỡ ra uy lực giảm hẳn đi. Nhưng ánh đao vỡ vụn vẫn đâm tới.

Đằng Thanh Sơn lập tức né tránh. Nhưng vẫn bị một đạo ánh đao vỡ vụn bổ vào lồng ngực.

"Rầm!" Quần áo bị xé rách. Ánh đao vỡ vụn kia bổ vào nội giáp hàn thiết Đằng Thanh Sơn mặc trên trên người.

Bồng!

Đằng Thanh Sơn nhìn chăm chăm tên Ngân Phát lão giả kia. Lạnh giọng nói: "Người không phải Hậu Thiên Vũ Giả!"

"Ha ha..." Ngân phát giả cười lớn. "Ta không phải là Hậu Thiên Vũ Giả. Ta dĩ nhiên đã bước vào Tiên Thiên, tiểu tử... Người thiên phú cho dù có tốt đi nữa. Hôm nay cũng sẽ phải chết trong tay ta. Tiên Thiên cường giả giết Hậu Thiên Vũ Giả. Rất đơn giản thoải mái. Chỉ cần mấy chiêu đao khí cũng đủ để giết người!"

Nói xong ngân phát lão giả liền huy chiến đao.

Hô! Hô! Hô!

Liên tục ba đạo ánh đao. Từ trên đao bay ra. Lãng không bay về phía Đằng Thanh Sơn.

"Hừ." Thanh Sơn lập tức thi triển "Thiên Nhai hành". Hóa thành một làn khói nhẹ tránh né ba đạo ánh đao kia. Có hai đạo bay về phía xa xa. Rất xa. Đem một chuỗi sơn trúc dài cắt đứt. Chỉ nghe thanh âm hỗn độn do sơn trúc đổ xuống va chạm va chạm vào nhau. Ngay sau đó một mảnh tro bụi bốc lên.

Đạo ánh đao thứ ba đánh đến thân thể Đằng Thanh Sơn nhưng không trúng, đập vào vào vách đá dựng đứng ở bên cạnh.

Bồng!

Đá bay tán loạn. Xuất hiện một hố đá gần lớn năm sáu thước. Chung quanh còn có vết rách nứt toác ra. Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn thoáng qua. Trong lòng khẳng định: "Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta. Đao khí này hẳn là Tiên Thiên chân nguyên Quang ly thể ngưng tụ thành đao khí đơn thuần công kích cự ly xa. Uy lực so với đao khí ngưng tụ trong chiến đao thì yếu hơn nhiều!"

Một nội kinh vũ giả. Nếu nội kinh phát ngoài lực rất bình thường.

Nhưng ẩn chứa trong tay, một chưởng đủ làm nứt núi đá. Tiên Thiên cường giả cũng giống vậy!

Đao khí ẩn chứa trong vũ khí. Lực công kích vũ khí sẽ rất mạnh. Nếu đao ly thể mà công kích. Uy lực cũng không nhỏ. Bất quá... Có thể bỏ một hố đá to dễ dàng. Uy lực như vậy, bình thường nếu đánh trúng người Hậu Thiên cao thủ, dễ dàng giết chết một gã Hậu Thiên cao thủ.

Bởi vì. Bình thường Hậu Thiên cao thủ, cường độ thân thể rất bình thường. Rất dễ bị đao khí giết chết!

"Trốn rất nhanh!" Ngân Phát lão giả cười lạnh nói.

"Bất quá lão phu không lãng phí thời gian với người. Đằng Thanh Sơn. Chết ở trong tay lão phu. Người cũng đáng tự hào." Rồi đột nhiên Ngân Phát lão giả liền tiếp phát chiến đao trong tay nhắm phía Đằng Thanh Sơn đánh tới.

Hô! Hô! Hô!..

Liên tiếp phi tới. Chừng hơn mười đạo ánh đao. Từ các phương vị bao trùm tới. Trong nháy mắt. Ánh đao hình thành vòng bán nguyệt chụp tới. Đằng Thanh Sơn buộc phải tránh né. Vừa mới chuyển động chưa được một trạng. Toàn bộ ánh đao đã vây quanh Đằng Thanh Sơn.

Oanh! Oanh! Oanh!

Liên tiếp những tiếng nổ vang lên

"Ha ha. Thật sự tiếc cho một nhân tài tiền đồ rất lớn vừa mới xuất hiện, đã chết như vậy." Ngân Phát lão giả khoe miệng nhếch lên. Cười tà dị.

"Người cười quá sớm rồi!" Một giọng nói lạnh băng vang lên.

Ngân Phát lão giả ánh mắt tròn xoe: "Như thế nào có thể... Hắn không chết?" Giờ phút này trang phục màu đen trên người Đằng Thanh Sơn rách tung toé. Vô luận là cánh tay phơi ra, hay trên mặt. không ngờ đều không có một vết thương nào. Đối mặt đao ảnh oanh kích lại không bị một vết thương nào!

"Không. Không có khả năng!" Ngân phát lão giả trong đôi mắt hiện nên vẻ khó tin. "Một Hậu Thiên vũ giả. Không có khả năng chịu nhiều đao khí công kích như vậy. Trên người hẳn có nội giáp. Nhưng trên mặt thì không có. Làm sao mà trên mặt cũng không bị vết thương nào. Chẳng lẽ. Chẳng lẽ..."

Tiên Thiên cường giả. Sở dĩ dễ dàng thắng Hậu Thiên vũ giả.

Một nguyên nhân quan trọng nhất là. Tiên Thiên cường giả có "Tiên Thiên chân nguyên" cực kì mạnh. Có thể dễ dàng ly thể. Cũng ẩn chứa lực công kích cường đại. Dễ dàng giết chết Hậu Thiên vũ giả. Cho dù Hậu thiên vũ giả lợi hại. Cũng đỡ không được.

Chỉ có Tiên Thiên cường giả. Mới có thể dễ dàng chống đỡ đao khí công kích này.

"Chẳng lẽ. Người. Người cũng là Tiên Thiên cường giả!!!" Ngân phát lão giả ngay lập tức lắc đầu. "Không có khả năng. Mười bảy tuổi. Như thế nào có thể là Tiên Thiên cường giả!"

Hắn không muốn tin. Nhưng sự thật trước mắt bắt buộc hắn phải tin.

"Đằng Thanh Sơn. Người cũng đạt tới Tiên thiên?" Ngân phát lão giả nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn.

"Tiên Thiên?" Đằng Thanh Sơn cười. "Người tự mình cảm thụ một lần. Chẳng phải sẽ biết sao?" Nói xong. Đằng Thanh Sơn hai tay hai chân thoát nhìn còn rất hài hòa. Đột nhiên trong nháy mắt giống như từng cây từng cây thép quán quanh. Cơ gân nổi phồng lên.

Toàn bộ chân tay đều to thêm một tầng. Từ một nhân vật thanh tú biến thành một ma thần đáng sợ!

"Này..." Ngân phát lão giả mắt tròn to.

"Người, là kẻ đầu tiên chứng kiến thực lực cực mạnh của ta!" Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười.

118. Chương 71: Cực Mạnh!

Kiếp trước, dựa vào nội kinh phụ trợ. Có thể dựa vào thân thể mà chống đỡ viên đạn.

Hiện giờ, thân thể so với kiếp trước thì còn cường hãn hơn nhiều, đơn thuần luận về mức độ phòng ngự, thân thể của Đằng Thanh Sơn tuyệt đối có thể so sánh với một vài loại hợp kim đặc thù! Luận về lực lượng phòng ngự của thân thể, Đằng Thanh Sơn so với con Xích lân thú lúc chưa lột xác khác biệt không có mấy, còn nói về lực lượng thì Đằng Thanh Sơn lại mạnh hơn nhiều so với Xích lân thú lúc chưa lột xác!

Có thể nói là yêu thú hình người!

"Hừ. Nguyên lai người là Tiên Thiên cường giả." Ngân phát lão giả thoáng liếm môi, ánh mắt u lãnh. "Mười bảy tuổi đã Tiên Thiên cường giả, nghìn năm qua trên toàn bộ Cửu Châu. Ngoài người ra thì mới vãn vãn có một người! Người dĩ nhiên là người thứ hai."

Hắn vừa mới dứt lời.

Khuôn mặt lạnh lùng, Đằng Thanh Sơn cười lạnh một tiếng. Dưới chân một đạp. Oanh một tiếng, đất nứt ra. Đằng Thanh Sơn cả người hóa thành một đạo tia chớp màu đen lao tới. Đồng thời, luân hồi Thương trong tay mang theo tiếng rít chói tai. Nháy mắt xẹt qua mấy trượng khoảng cách. Đâm thẳng vào ngân phát lão giả.

Người tựa bôn lồi, thương tựa thiểm điện!

Một Thương xuất ra, không khí rít lên làm lỗ người ta bị tai đau nhói. Đằng Thanh Sơn hai tròng mắt sắc bén, hoàn toàn tập trung tại đối thủ.

Như Ảnh Tù Hình thương pháp -- mười tám vạn cân cự lực!

Ngân phát lão giả sắc mặt khế biến. Dưới chân khế dẫm một chút, sau đó bay ngược lại, đồng thời chiến đao trong tay phiêu dật lóe lên, mang theo một đợt hàn quang.

"Bồng!"

Mãnh liệt kinh khí nổ mạnh ra, cát đá trên mặt đất bị oanh kích thành một cái hố to. Cát đá chung quanh đều bị cuồng phong cuốn bay lên, một thương này của Đằng Thanh Sơn vừa mới vừa bị đỡ, trường thương trong tay Đằng Thanh Sơn vừa thu lại thì lập tức đã đâm tiếp ra. Trong nháy mắt công phu, lại là Như Ảnh Tù Hình thương pháp mãnh liệt đến mức tận cùng!

Thương pháp giống như tên gọi của nó: Nhanh tựa ảo ảnh! Mảnh tựa bôn lôi!

”Bồng! Bồng! Bồng!”

Liên tục ba Thương!

Thương pháp lắng lẽ đến mức tận cùng, cuồng mãnh đến mức tận cùng, chung quanh một mảnh cát bay đá chạy, đá tan gạch vỡ, thậm chí còn đem vách núi bên cạnh đâm toạc ra hàng loạt lỗ thủng. Trong giữa cát bay đá chạy, cuồng phong thét gào, Đẳng Thanh Sơn cả người không ngừng đi tới. Còn gã ngân phát lão giả không ngừng lùi về phía sau.

Rất rõ ràng, ngân phát lão giả hoàn toàn lâm vào hạ phong!

”Hảo thương pháp, vô cùng sắc bén dũng mãnh! Đẳng Thanh Sơn này không ngờ đã không chế được tiên thiên chân nguyên hoàn mỹ đến như vậy. Tiên thiên ”Hư Đan” chi cảnh, hẳn không ngờ đã rất vững vàng.” Ngân phát lão giả chấn động. ”Hơn nữa thương pháp này của hẳn, một thương nối tiếp một thương, tốc độ của ta tuy nhanh, nhưng căn bản vẫn không thoát khỏi thương pháp của hẳn vậy khốn!”

Như Ảnh Tù Hình thương pháp, sinh sôi không thôi. Liên miên không dứt. Một khi bị thương pháp quây trúng. Thì khó có thể đào thoát.

”Hô!”

Mũi thương trực tiếp tìm đến đầu của ngân phát lão giả. Ngân phát lão giả sợ tới mức liên tiếp liều mạng dụng đao che chắn. Hẳn không dám không đỡ. Bởi vì, đao của hẳn ngắn hơn thương của Đẳng Thanh Sơn, hẳn còn chưa kịp giết Đẳng Thanh Sơn thì Đẳng Thanh Sơn đã giết chết hẳn.

”Bồng!”

Một thanh âm thanh thúy vang lên, thanh chiến đao kia bị bạo liệt, vỡ vụn ra, lưỡi đao vỡ tan bay tán loạn. Vào lúc chiến đao vỡ nát văng tung tóe, trong nháy mắt, gã ngân phát lão giả liền cắn răng một cái. Khuôn mặt trở nên tối đen, nhưng ánh mắt lại đỏ lên. Dưới chân chợt lóe, nhanh đến kinh người. Không ngờ lại thoát ra khỏi phạm vi thương pháp của Đẳng Thanh Sơn đuổi giết.

Cuồng phong dừng lại, cát đá rơi xuống đất.

Tĩnh lặng xuống.

Đẳng Thanh Sơn cảm thấy chính mình toàn thân tựa hồ mỗi một tế bào đều hưng phấn lên. Lần trước khi giết Mạnh Diên. Chỉ đơn thuần sử dụng mười tám vạn cân cự lực, ngay cả Mãng Ngưu Đại Lực quyết cũng không đồng thời sử dụng. Hơn nữa chỉ một chiêu là đã thắng lợi, ngay cả thân nhiệt còn chưa phát ra, nhưng trận chiến này thì...

Đẳng Thanh Sơn cảm thấy yên lặng đã lâu, máu bỗng sôi trào.

”Đẳng Thanh Sơn! Đừng tưởng làm vỡ vụn đao của ta, là ngươi đã thắng.” Tại cách đó không xa, ngân phát lão giả sắc mặt khó coi: ”Thanh đao kia, kì thật chỉ là binh khí của tên Vương Vấn! Đối với đao pháp, ta cũng không tinh thông, bây giờ, ta sẽ cho ngươi có biết. Thực lực chân chính của Quỷ Hồ Tư Mã Khánh ta là như thế nào!”

Nói xong, ngân phát lão giả hai tay đeo vào cái bao tay màu đen một nửa trong suốt.

”Quỷ Hồ Tư Mã khánh?” Đẳng Thanh Sơn nhướng mày, hẳn căn bản chưa nghe qua về cái tên này.

Kì thật đối với Tiên Thiên cường giả, Đẳng Thanh Sơn biết rất ít!

Quỷ Hồ Tư Mã khánh, thật ra, trong nhóm tông chủ các đại tông phái cũng như một vài Tiên Thiên cường giả, danh khí cũng không nhỏ. Quỷ Hồ Tư Mã khánh. Tuy rằng mới chỉ đạt đến tiên thiên ”Hư Đan” cảnh giới. Nhưng là. Tư Mã Khánh này có thể dễ dàng thay đổi dung mạo, thanh âm, ngay trang thành người khác... vân vân.

Tư Mã khánh. Giảo hoạt, âm hiểm, lại am hiểu thay đổi dung mạo, thanh âm, trên khinh công, cũng cực kì am hiểu, cho nên tuy rằng cừ địch rất nhiều. Nhưng rất khó giết hẳn.

"Ha ha... Nguyên lai chiến đao kia lại không phải binh khí của người. Khó trách là kém như vậy! ngay cả tiếp ta vài thương cũng tiếp không nổi!" Đẳng Thanh Sơn càng thêm hưng phấn. "Đến đây đi. Tư Mã Khánh, binh khí của người đâu?"

"Đây là binh khí của ta."

Tư Mã Khánh cười tà dị. Thân thể giống như quỷ ảnh. Ảo ảnh liên tiếp xuất hiện. Ảo ảnh xuất hiện, trong nháy mắt liền vọt qua hơn mười trượng khoảng cách. Phiêu dật xẹt qua một đạo quỹ tích đường cong, hướng Đẳng Thanh Sơn áp sát tới. Đối mặt với Tư Mã Khánh tới gần. Trường thương trong tay Đẳng Thanh Sơn lãnh lệ sắc bén đâm tới!

Hưu! Tựa như tia chớp màu bạc!

"Xôn xao!" Tư Mã Khánh tay phải giống như quỷ trảo. Trên bề mặt ngoài còn mang theo một đạo quang quang màu xám. Không ngờ từ một bên chớp vào thân thương của Đẳng Thanh Sơn.

"Muốn chết." Đẳng Thanh Sơn lập tức vận kinh thủ pháp của chiêu Hỏa Thượng Kiêu Du.

Mũi của thanh Luân hồi thương lập tức sinh ra một cổ mãnh liệt kinh đạo bắn ngược lại, mãnh liệt đập về phía tay phải đang chớp tới của Tư Mã Khánh.

"Hảo huyền diệu thương pháp. Ngay cả sử dụng tiên thiên chân nguyên. Đều đã đạt tới nhập vĩ cảnh giới, tiền đồ về sau là không thể hạn lượng a. Bất quá. Hẳn chết tại ta trên tay!" Tư Mã Khánh thầm khen một tiếng, tay phải lại huyền ảo biến chụp thành vỗ, năm ngón tay xảo diệu giống như đánh đàn, mơn trớn trên cán thương của Đẳng Thanh Sơn.

Đẳng Thanh Sơn chỉ cảm thấy liên tiếp vài cổ kinh đạo quỹ dị tác dụng tại trên luân hồi Thương. Làm suy yếu bớt lực công kích.

"Bất hảo!" Đẳng Thanh Sơn sắc mặt khê biến.

Tư Mã Khánh sau khi một đỡ một thương này, cả người liền lập tức áp sát Đẳng Thanh Sơn. Hoàn toàn bạo phát thực lực của Tiên Thiên cường giả. Tư Mã Khánh có thể có tên là Quỷ Hồ, về tốc độ, khả năng linh hoạt tính quá mạnh mẽ. Đẳng Thanh Sơn còn chưa kịp thu thương thì đối phương đã áp sát tới trước người, một trảo mang theo đạo quang quang màu xám trước mặt đánh tới.

Thời khắc mấu chốt!

Đẳng Thanh Sơn tay trái liền xuất động, thiết quyền ẩn chứa một cỗ lực lượng kinh người, giống như mũi tên rời cung. Đột ngột oanh ra!

Thối bộ băng quyền!

"Bồng!" Một quyền sắc bén kích trên bàn tay của Tư Mã Khánh, Tư Mã Khánh biến sắc: "Cận thân quyền pháp thật lợi hại!" Các cao thủ thường khi sử dụng binh khí, đặc biệt là sử dụng trường thương. Một khi bị áp sát lại gần người thì sẽ rất thảm. Nhưng Tư Mã Khánh lại không biết... Đẳng Thanh Sơn kiếp trước chính là Hình Ý Quyền tông sư!

Hắn am hiểu nhất. Chính là quyền pháp!

Tay phải một trảo bị ngăn cản, Tư Mã Khánh sắc mặt trầm xuống, tay trái nhàn rỗi của hắn đột ngột đâm thẳng vào lồng ngực của Đẳng Thanh Sơn.

"Muốn chết!" Đẳng Thanh Sơn đột ngột hét to một tiếng. Cũng không ngăn cản kia một chưởng. Chỉ là một cước đạp thẳng tới! Cước bộ so với cánh tay thì còn cường hãn hơn nhiều, nháy mắt cước bộ bạo phát lực lượng càng thêm kinh người.

Oanh!

Cước ảnh giống như sấm đánh, mang theo lực lượng mạnh đến mức tận cùng, vô cùng đáng sợ. Một cước đá ra!

Tư Mã Khánh thấy tình thế không ổn. Sợ tới mức hai tay đồng thời hướng phía dưới đỡ một cước của Đẳng Thanh Sơn đạp tới.

”Bồng!”

Tư Mã Khánh chỉ cảm thấy hai tay tê rần.

Hô!

Tư Mã Khánh cả người bị cổ lực kia đánh vào, bị hất văng bay lên: ”Tay của ta! Tay của ta!!!”

Tại giữa không trung. Hắn cuống quýt lập tức khống chế tiên thiên chân nguyên chảy qua hai cánh tay đã muốn chết lặng. Tại thời điểm rơi xuống đất, hai tay hắn đã kịp khôi phục cảm giác. Hắn trong lòng tràn đầy sự khiếp sợ: ”Đằng Thanh Sơn này, cước lực một cước của hắn, làm sao lại mạnh hơn nhiều so với công kích bằng quyền đầu như vậy?”

Bình thường dụng tiên thiên chân nguyên để công kích.

Không quản là dùng chân, hay là quyền đầu (nắm tay), cũng giống nhau mà thôi. Cùng bộc phát ra tiên thiên chân nguyên, uy lực hắn là khác biệt không có mấy.

Nhưng Đằng Thanh Sơn lại là cơ thể gân cốt lực lượng.

Cước bộ tiên thiên so với cánh tay chiếm cứ lực lượng ưu thế. Xương đùi trời sinh so với xương cánh tay vốn mạnh hơn nhiều! Cơ thể cũng càng mạnh! Trong nháy mắt có thể truyền lại, bộc phát ra lực lượng còn mạnh hơn nữa. Đương nhiên là khống chế binh khí thì tay lại chiếm ưu thế hơn so với chân.

”Đằng Thanh Sơn này quyền pháp cũng lợi hại. Xem ra, muốn giết hắn. Chỉ có thể dựa vào khả năng di chuyển linh hoạt, đồng thời thi triển Thập bát quỷ thủ!” Tư Mã Khánh nháy mắt tỉnh táo lại, hắn cũng phát hiện. Đơn thuần tốc độ chạy thẳng thì hắn không thể nhanh hơn Đằng Thanh Sơn. Bất quá, với khả năng thoát ẩn thoát hiện, di chuyển xê dịch, thì hắn rõ ràng là chiếm ưu thế.

Dựa vào khả năng di chuyển linh hoạt mà giết chết Đằng Thanh Sơn!

”Hô!” Đằng Thanh Sơn dưới chân một đạp. Đại địa nứt toác ra, tựa như hàng thiên văn thạch lao thẳng tới, nháy mắt xệt qua hơn mười trượng khoảng cách.

”Hư!” Thương tựa như Du Long, đâm thẳng mặt!

Tư Mã Khánh cười, lại một lần nữa lắc mình, đồng thời năm ngón tay tay phải hướng luân hồi thương của Đằng Thanh Sơn mà phát một phát, muốn tính nước gặt ra. Nhưng là lúc này đây, Tư Mã Khánh vừa mới gặt bỏ Đằng Thanh Sơn một thương thì thương thứ hai của Đằng Thanh Sơn đã tới rồi!

Hô! Hô! Hô!...

Thương ảnh Liên miên không dứt. Một thương nối tiếp một thương. Diên cuồng đâm vào Tư Mã Khánh, trường thương nhanh như tia chớp, sinh ra tiếng không khí bạo liệt đáng sợ, chung quanh một mảnh cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy. Ở chung quanh Đằng Thanh Sơn và Tư Mã Khánh, chính là một mảnh thiên hôn địa ám. Còn Đằng Thanh Sơn thì đang diên cuồng một thương nối tiếp một thương.

”Cái này. Sao... không thể lại gần hắn!” Tư Mã Khánh chỉ cảm thấy hai tay cả mười ngón đều đau âm ỷ.

”Một lần, ta sơ suất phòng ngự, từ Như Ảnh Tùy Hình chuyển thành Hỏa Thương Kiều Du. Làm mất đi ý cảnh liên miên không dứt. Người có thể thừa dịp. Lúc này thương pháp của ta sinh sôi không ngừng, tốc độ của thương trên mặt đất. So với tốc độ di động của người còn nhanh hơn chục lần.” Đằng Thanh Sơn một cây trường thương vờn đùa. Mãnh liệt cực kỳ.

Tư Mã Khánh mất bình tĩnh. Hắn không thể áp sát lại gần!

”Trốn!” Tư Mã Khánh thầm nghĩ.

”Ha ha...” Nhìn thấy đối phương muốn chạy trốn, Đằng Thanh Sơn cười ha hả.” Chạy chết đi!”

Vẫn là Như Ảnh Tùy Hình thương pháp!

Chỉ là. Uy lực của thương pháp. Đột nhiên tăng vọt!

Mười tám vạn cân cự lực! Cộng thêm Mãng Ngưu Đại Lực quyết tăng thứ chín, nội kinh bạo phát sáu vạn cân cự lực!

Nháy mắt gia tăng sáu vạn cân cự lực!

”Bồng!” Tư Mã Khánh cả người ngã bay về phía vách núi. Hắn hai tay tùy tiện bám vào vách núi. Đồng thời cả người nhanh chóng hướng vách đá dựng đứng trèo nhanh lên.

”Muốn chạy trốn!”

Đằng Thanh Sơn cũng là nhảy vọt lên.

Sao chịu được so với thần binh lợi khí, tay trái đột ngột đâm vào núi đá, một trảo đột ngột mượn lực. Cả người lại lần nữa vọt lên hơn mười trượng cao. Leo lên vách núi cao, Đằng Thanh Sơn rõ ràng là nhanh hơn Tư Mã Khánh. Mỗi bước nhảy cũng rất cao. Vặn vẹo ba lượt nhảy. Liền đã tới giữa núi, Đằng Thanh Sơn cũng đuổi kịp Tư Mã Khánh.

”Nhận lấy cái chết!”

Luân hồi Thương đột ngột đâm tới!

”Bất hảo!” Tư Mã Khánh sợ tới mức nhảy lên đứng lên.

”Oanh long long”

Hai mươi bốn vạn cân, thân thể lực lượng, nội kinh lực lượng hoàn toàn bạo phát! Một thương này so với đạn pháo bình thường, uy lực còn đáng sợ hơn. Vách núi toàn bộ ầm ầm nổ vỡ, đá vụn bạo liệt bay loạn. Một mảnh tro bụi tràn ngập, một cái hố to chừng bốn năm trượng (Mười thước có thừa) dài rộng, ba bốn trượng (bảy tám thước) sâu xuất hiện.

Một Thương ra oai. Không ngờ cường đến tình trạng đáng sợ như vậy!

Đại lượng cự thạch bay loạn, mỗi một khối đều ẩn chứa lực đáng sợ đánh vào. Trong đó có mấy khối cự thạch va vào người Tư Mã Khánh, Tư Mã Khánh không còn chỗ mượn lực, từ trên cao rơi xuống!

”Hừ!” Đằng Thanh Sơn đang ở giữa sườn núi, giống như một con con nhện, sau đó hai chân một đạp, cả người giống như đạn pháo oanh xuống phía dưới nơi Tư Mã Khánh đang rơi xuống. Đằng Thanh Sơn tốc độ lao xuống còn nhanh hơn Tư Mã Khánh.

”Không!” Tư Mã Khánh tại giữa không trung, không chỗ né tránh.

Đằng Thanh Sơn lao xuống chỗ Tư Mã Khánh. Thân thể lực lượng từ phần eo đột ngột bạo phát, nháy mắt truyền lại đến tay phải trên, luân hồi thương trong nháy mắt hóa thành một đạo tia chớp màu bạc! Mang theo một tiếng nổ mạnh đến mức đáng sợ. Luân Hồi thương nháy mắt chuyển động, sinh ra tiếng nổ bạo vang còn to hơn tiếng sấm đánh!

Tia chớp màu bạc!

Xé rách trường không!

”Không!”

Tư Mã Khánh mở trợn trừng con mắt. Chỉ có thể liều mạng dùng song chưởng che ở trước người.

Phốc!

Máu tươi bắn tung ra!

Ngũ hành thương pháp -- Độc Long Toàn!

119. Chương 72: Đại Phát Tài

Đằng Thanh Sơn ánh mắt lợi hại như đao, trong nháy mắt bắt lấy cán Luân Hồi thương, đột nhiên rút mạnh ra.

”Vèo!”

Lại một cổ tiễn huyết cuồng phun, Tư Mã Khánh mắt mở lớn trợn trừng nhìn Đằng Thanh Sơn, trong ánh mắt có kinh hoàng, oán độc, không cam lòng... rất phức tạp.

”Ta, ta lại chết trong tay một thiếu niên chưa đầy mười bảy tuổi?” Tư Mã Khánh cảm giác được sinh cơ nhanh chóng tiêu tán, nhưng đầu óc vẫn còn đủ tỉnh táo để tự hỏi. Ánh mắt mờ đục ảm đạm dần nhưng vẫn bám chặt không rời khỏi thân hình Đằng Thanh Sơn

”Tư Mã Khánh ta xông xáo cả đời, ngay cả Ngụy Vu Nhai cũng chưa giết nổi ta, tranh đoạt Hắc hỏa linh quả này, ta chỉ là tới chơi đùa thôi. Ai có thể nghĩ đến, ta lại chết trong tay một thiếu niên chưa tới mười bảy tuổi. Lần này, chỉ vì ta quá tự đại. Đối mặt với tiên thiên cường giả, ta đều là lạng lẹ đánh lén, đánh lén không được thì bỏ chạy. Đối mặt một thanh niên mười bảy tuổi, ta tự đại. Vén vén tự đại một lần, Quỷ Hồ Tư Mã Khánh ta vùi xác tại đây!”

Tư Mã Khánh ánh mắt hoàn toàn ảm đạm, ý thức cũng mơ hồ.

Đằng Thanh Sơn sau khi rút trường thương ra, một cước đột ngột đạp mạnh vào thi thể của Tư Mã Khánh, tốc độ rơi xuống chậm lại, mà thi thể lại càng nhanh chóng rơi xuống.

Bồng!

Thi thể rơi mạnh từ trên cao xuống đất đá bên dưới, máu huyết tung tóe khắp nơi.

”Bồng!” Đằng Thanh Sơn rơi trên mặt đất, cũng phát ra âm thanh trầm thấp.

”Đại khái từ độ cao một trăm thước rơi tự do xuống, thuần túy dựa vào lực lượng cơ thể, vẫn có thể thừa nhận được.” Đằng Thanh Sơn âm thầm gật đầu. ”Nếu ta sử dụng nội kinh, giảm bớt sức nặng thân thể, tốc độ rơi xuống phải giảm đi không ít. Nếu phối hợp với một chút kỹ xảo, ta hẳn là có thể rơi trực tiếp từ ba trăm thước độ cao xuống mà không cần tới hỗ trợ của ngoại vật.”

Thực lực không ngừng được đề cao, Đằng Thanh Sơn đã rất lâu rồi không kiểm tra xem, độ cao cực hạn mà cơ thể mình có khả năng chịu đựng được. Vì an toàn, mỗi khi từ trên núi cao nhảy xuống Đằng Thanh Sơn đều đánh vào núi đá hoặc hai chân dẫm vào núi đá để giảm tốc độ rơi xuống. Mà vừa rồi rơi tự do từ một trăm thước độ cao xuống đất, Đằng Thanh Sơn đồng thời phát hiện, thân thể mình khả năng chịu đựng so với vài năm trước đề cao rất nhiều.

Một khối vách đá dựng đứng giữ cát đá trên mặt đất. Máu tươi nhiễm hồng sa thạch. Tư Mã Khánh thi thể hầu như đã nát bét. Mà

Đằng Thanh Sơn giờ phút này đang đi tới.

”Quý Hồ Tư Mã khánh!” Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát toàn thân Tư Mã Khánh, đầu tiên nhìn tới đôi bao tay, ”Đôi bao tay này đeo nó lên liền có thể tiếp xúc cùng binh khí. Đáng tiếc... Hiện tại đã hỏng rồi!” Đằng Thanh Sơn duỗi tay ra, xé bỏ quần áo bên ngoài của Tư Mã Khánh.

Quần áo bên trong là một tầng hắc sắc nội giáp. Nhưng cái nội giáp này ở vị trí trái tim ngay trước ngực xuất hiện một lỗ thủng lớn. bất kể là bao tay hay là nội giáp, dưới tuyệt chiêu có uy lực mạnh nhất của Đằng Thanh Sơn Độc Long Toàn đều không thể nguyên vẹn được. Dù sao năm đó Đằng Thanh Sơn sử dụng Tấn Thiết Thương, thực lực so với hiện tại yếu hơn nhiều mà còn có thể dựa vào chiêu này phá hủy được ngoại tầng lân giáp của Giao long. Đằng Thanh Sơn hiện tại rất tự tin, với lực lượng của cơ thể, nội kinh hoàn toàn bộc phát, thì ngay cả giao long cung bị thương dưới tuyệt chiêu Độc Long Toàn.

”Nội giáp rách nát này, còn có bao tay nữa, coi như là lãng phí đi, ta không có tâm tình thu đồ bỏ đi.” Đằng Thanh Sơn thò tay vào trong túi tiền của Tư Mã Khánh, đem toàn bộ đồ vật có trên mình lão thu giữ toàn bộ.

Mấy lượng bạc vụn, một ít ngân phiếu!

Kia là Hắc hỏa linh căn trong suốt sáng bóng Kì dị. Còn lại rẽ của linh căn có màu trắng ngà,

Cuối cùng là một gói đồ được bọc kín bằng da dê!

"Phải xuyên qua hồ sâu tiến vào địa động, toàn thân đều đã ướt sũng. Bất quá Tư Mã Khánh, thật đúng là đại tài phú. ngân phiếu lộ ra ước chừng một trăm lượng bạc, cũng không thêm đặt ở trong túi đồ da dê. Không hổ là tiên thiên cường giả, không cần qua tâm tới chút tiền nhỏ như vậy. Đây trong túi đồ là cái gì đây?"

Đằng Thanh Sơn không nói hai lời, trước đem Hắc hỏa linh căn nhét vào trong ngực, đây chính là tối trọng yếu.

Rồi sau đó, Đằng Thanh Sơn mới mở túi đồ da dê.

"Chắc chắc!" Đằng Thanh Sơn ánh mắt lập tức trợn tròn xoe,

"Lão gia hỏa này, thật đúng là đại tài phú!"

Một xấp kim phiếu lấp lánh! Đây chính là kim phiếu!

Mặt trên chữ viết đều là màu vàng, làm cho người ta sợ hãi chính là, giá trị một trăm lượng hoàng kim chỉ có hai tấm, đại bộ phận đều là giá trị ngàn lượng hoàng kim, cuối cùng, không ngờ còn có cả kim phiếu vạn lượng hoàng kim! Toàn bộ kim phiếu chừng bảy tám mươi tấm một xấp thật dày a!

"Sáu mươi tám tấm mệnh giá một ngàn lượng, hai tấm một trăm lượng, tám tấm một vạn lượng a! Cộng lại, 148200 lượng hoàng kim kim phiếu! Tiếp cận mười lăm vạn lượng hoàng kim a." Đằng Thanh Sơn hít một ngụm lương khí!

Chính là tiếp cận một ngàn năm trăm vạn lượng bạc!

Không quản cho dù thế nào, thì đây vẫn là một khoản thật lớn a!

"Một xấp thật dày a!" Đằng Thanh Sơn cầm lấy một xấp kim phiếu này, cảm giác giống như kiếp trước cầm lấy một xấp toàn trăm nhân dân tệ, chính là, giá trị còn cao hơn một ngàn gấp trăm lần, "Lão gia hỏa này, một khối tài sản lớn như vậy, mang toàn bộ ở trên người làm gì?" Đằng Thanh Sơn tưởng tượng, hoàn toàn có thể hiểu được!

Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười: "Tư Mã Khánh này, là giả mạo thân thể Vương Vãn! Nói không chừng thời điểm bất Kì cũng có thể bị lộ, tiền tài đương nhiên sẽ không để tại chỗ ở!"

Quý Hồ Tư Mã Khánh, một khi bị phát hiện hành tung, sẽ chạy trốn chết! Tiền tài đương nhiên là giấu bên người! Làm một tiên thiên cường giả, Quý Hồ Tư Mã Khánh lấy giáo hoạt nổi danh, một tiên thiên cường giả, kiếm tiền đương nhiên thoải mái đơn giản. Qua trăm tuổi Tư Mã Khánh như vậy tích lũy tài phú đương nhiên đạt tới một con số kinh người. Lấy tính cách hẩn, cũng không tin tưởng người khác. Giấu trên người trừ khi hẩn bị giết chết mới có thể bị cướp đoạt, nhưng hẩn mà chết rồi thì vàng bạc còn có ý nghĩ gì nữa. Chỉ cần hẩn không chết, lấy năng lực tiên thiên cường giả của hẩn, người khác còn có thể từ người hẩn trộm cắp đồ vật hay sao? Cho nên, trên người hẩn là chỗ an toàn nhất để cất giấu tài sản.

"Nhiều như vậy kim phiếu, sợ là cả đời tích lũy, ta hãy thu lại đã!"

Nhiều như vậy tài phú, tuy rằng Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng cảm thán một hồi, nhưng dù sao là một cường giả, kiếm tiền là một chuyện đơn giản. Quý Hồ Tư Mã Khánh phỏng chừng cũng chỉ làm vài vụ lớn rồi ngừng tay thôi. Dù sao, lấy tiên thiên cường giả thực lực, cho dù là công khai cướp đoạt. Tùy tiện cướp đoạt một thương nhân buôn muối, một lần trên trăm vạn lượng bạc, dễ dàng. Chính là, đối với tiên thiên cường giả mà nói, vàng bạc ý nghĩa cũng không lớn.

"Tiền bạc đến một mức nào đó, có nhiều hơn cũng chỉ là những con số, bất quá không có tiền cũng là một phiền toái lớn." Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, số tiền này có thể làm cho cha mẹ, tộc nhân thay đổi cuộc sống tốt hơn "Ân, xem lại còn cái gì nữa? Làm sao mà một cuốn bí tịch cũng không có! Tư Mã Khánh có thể ngay trang thành Vương Vãn giống như vậy, hẩn là phải có thủ đoạn lợi hại chứ!

Hơn nữa, khả năng né tránh cận thân của hắn so với ta còn linh hoạt hơn . Chắc chắn phải có một quyền thượng đẳng cận thân thân pháp bí tịch.”

Vốn Đẳng Thanh Sơn nghĩ đến gói đồ dày như vậy sẽ có bí tịch.

Đáng tiếc, trong gói đồ chủ yếu là kim phiếu, căn bản không có bí tịch!

Vốn Đẳng Thanh Sơn đáy lòng còn đặc biệt dự đoán được cận thân thân pháp bí tịch, dù sao Thiên nhai hành chỉ là viễn trình khinh công bí tịch, mà không phải trong phạm vi nhỏ xê dịch né tránh!

”Đồ vật kì quái gì cũng có.” Đẳng Thanh Sơn phát hiện trong gói đồ, ngoại trừ kim phiếu, còn có một vài thứ rất tạp nham, tỷ như ngân châm, lan vân châu cần thiết trong lúc xông xáo thiên hạ, còn có một cái tiểu bình bằng sứ. Ngoại trừ những thứ này, còn có hai cái...

”Mặt nạ?” Đẳng Thanh Sơn kinh ngạc cầm lấy hai tấm mặt nạ có màu da người, ”Chẳng lẽ đây là da người?”

Đẳng Thanh Sơn nhìn kỹ, bề ngoài hai tấm mặt nạ đó, một tấm trông như một thanh niên bình thường, cái còn lại là một trung niên nam tử mặt sẹo. nhìn công nghệ tinh diệu cực kì, Đẳng Thanh Sơn lấy tay sờ sờ, bề ngoài không ngờ lại mềm mại nhẵn thín pha thêm chút lạnh lẽo.

”Di? Trên mặt Tư Mã Khánh kia...” Đẳng Thanh Sơn cẩn thận tại cảm, thái dương Tư Mã Khánh sờ soạng kiểm tra, nhẹ nhàng đem khuôn mặt bên trong dần lộ ra. Phía dưới lớp da mặt bên ngoài, mới là diện mạo thật sự của Tư Mã Khánh.

Tư Mã Khánh môi rất mỏng, đôi mắt hẹp dài, tướng mạo này xem ra không phải là người tốt.

”Tư Mã khánh này thủ đoạn dịch dung quả là lợi hại. Người này kỹ thuật lợi hại có thể so với cao thủ dịch dung kiếp trước của ta.” Đẳng Thanh Sơn sau khi kiểm tra một lát đã rõ ràng, mặt nạ da người này là dùng vật liệu đặc thù chế tạo thành,

”Có cái này sau này ta hành động bên ngoài càng thuận tiện!”

Đẳng Thanh Sơn có thể thông qua khổng chế gân cốt biến đổi cơ thể, có thể biến cao lên thấp đi, cũng có thể làm cho người béo lên hay gầy đi một chút, nhưng chỉ có khuôn mặt là không thể biến đổi được

Kiếp trước Đẳng Thanh Sơn làm sát thủ, dịch dung ngục trang cũng đã sử dụng qua.

Bất quá khi đó vẫn còn cần một vài tài liệu linh tinh, mà mặt nạ da người này sử dụng vô cùng đơn giản!

”Tuy rằng không tìm được bí tịch mà ta muốn, nhưng như thế này cũng đủ rồi, người cũng nên an nghỉ đi thôi.” Đẳng Thanh Sơn đột ngột chấn động Luân Hồi thương trên tay, thương đâm thẳng xuống nền đất phía trước, mũi thương không ngờ có thể phát ra kinh khí xoay tròn.

Bạo!

”Bồng!” Một tiếng nổ, giống như dưới nền đất có cài sẵn thuốc nổ, cát đá phía trước bị đào thành một cái hố dài rộng sâu hơn trượng.

Liệt Hỏa Ngũ Thức Hỏa Tẩn Tân Truyền!

Đẳng Thanh Sơn vền vẹn hao phí chút ít nội kình, liền dễ dàng tạc ra một cái hố to, theo sau đem thi thể kia đá vào. Đẳng Thanh Sơn cũng đem cát đá chung quanh đẩy mạnh vào, đem thi thể hoàn toàn mai táng. Một tiên thiên cường giả Tư Mã khánh cứ như vậy vô thanh vô tức được mai táng tại Hỏa Diệm Sơn.

Ngoại trừ Đẳng Thanh Sơn, không ai biết.

”Hô!” Đẳng Thanh Sơn nhanh chóng vọt tới dòng suối bên cạnh rừng trúc.

Kinh qua này một trận chiến, Đẳng Thanh Sơn trên mặt trên tay cũng dính đầy bụi bặm, nhanh chóng giặt sạch sẽ, Đẳng Thanh Sơn cũng đem mặt nạ Vương Vấn rửa: ”Đây là mặt nạ lão nhân, nếu ta sử dụng thì phải nhuộm tóc, phiền phức không nhỏ, mặt nạ trung niên này vừa khéo thích hợp cho ta sử dụng!”

Đẳng Thanh Sơn đem mặt nạ da người của gã trung niên nam tử có sẹo, đeo vào trên mặt.

Đặng Thanh Sơn chỉ cảm thấy mặt nạ da người cùng làn da tiếp xúc một mảnh lạnh lẽo, mặt nạ da người liền tự động thít chặt làn da, rất thoải mái, Đặng Thanh Sơn không cảm thấy chút nào không thoải mái: "Tư Mã Khánh, thủ đoạn công kích rất bình thường. Nhưng năng lực chế tạo mặt nạ da người quả là cao."

Trên mặt nước hiện ra khuôn mặt của một trung niên nhân nam tư mặt sẹo.

"Nếu ta thay đổi thân hình, chính là cha mẹ ta cũng không thể nhận ra." Đặng Thanh Sơn lập tức đem mặt nạ, kim phiếu giấu vào giữa hàn thiết nội giáp và nội

Không phải Đặng Thanh Sơn không nghĩ bỏ vào lồng ngực áo khoác ngoài mà là áo khoác đã hoàn toàn rách nát.

"Hiện tại, cũng nên ăn cái này rồi!"

Đặng Thanh Sơn cầm lấy Hắc hỏa linh căn!

120. Chương 73: Hiệu Quả Kỳ Lạ Của Linh Căn

"Có cái này, là có thể sinh ra Hắc hỏa linh quả." Đặng Thanh Sơn đáy lòng than thở. Kỳ thật Đặng Thanh Sơn không biết... Hắc hỏa linh căn không chỉ riêng là sinh ra "Hắc hỏa linh quả". Kỳ thật, ngay cả việc Xích lân thú sinh ra đều có quan hệ mật thiết với Hắc hỏa linh căn!

Hắc hỏa linh căn thông qua tua rễ hấp thu năng lượng hỏa tính trong thiên địa. Không ngừng hấp thu, cuối cùng trải qua đặc thù biến hóa, bên trong hắc hỏa linh căn sinh ra một loại năng lượng trong suốt

Kì lạ!

Năng lượng trong suốt này phi thường thần kì. Bởi vì nó, mới dẫn sinh ra Xích lân ấu thú. Xích lân thú, chính vì vậy mới cùng Hắc hỏa linh quả quan hệ mật thiết.

Gắn bó giai đoạn dài. Cơ hồ đều nhất trí!

Ở trên đất Cửu Châu, rất nhiều người đều cho rằng Hắc hỏa linh căn mặc dù Kỳ lạ, nhưng sự quý giá lại không bằng Hắc hỏa linh quả. Điều này sai hoàn toàn! Hắc hỏa linh quả ẩn chứa "Thần" năng lượng, có thể gia tăng lực lượng "Tinh thần" cho con người, làm "Thần" của người ta biến thành cường đại, càng dễ dàng bước vào cánh cửa tiên thiên.

Hắc hỏa linh căn bất đồng!

Hắc hỏa linh căn ẩn chứa Kỳ thật là một loại "Sinh mệnh đặc tính" năng lượng. Loại năng lượng này có thể dưỡng dục sinh ra sinh mệnh Xích lân thú, cũng có thể sinh ra Hắc hỏa linh quả.

Rất là kì lạ!

Trong lịch sử có người ăn được Hắc hỏa linh căn, phát hiện thể chất biến đổi, thân thể trong nháy mắt có được vạn cân cự lực. Tiếp theo, bọn họ không phát hiện... Điều này không thể trách bọn họ. Bởi vì, bọn họ ngay cả tiềm lực của cơ thể mình đều không có phát triển hết, như thế nào có thể khai phá năng lượng thuần túy nhất của thiên địa linh bảo Hắc hỏa linh quả?

"Không biết, hiệu quả như thế nào."

Đặng Thanh Sơn rửa sạch một chút, rồi sau đó liền cắn một miếng Hắc hỏa linh căn.

"Răng rắc!"

"Ân? Cứng quá!" Hắc hỏa linh căn này vỏ da rất cứng. Vừa cắn vỡ lớp vỏ, chất thịt bên trong rất mềm, vào miệng liền tan. Một cỗ lực lượng nóng chảy trong nháy mắt dừng mãnh tiến vào trong yết hầu. Đặng Thanh Sơn mặc kệ mọi việc, cắn liền tiếp hai cái. Rồi sau đó ngay cả tua rễ cũng nhai nát, nuốt hết vào bụng.

”Cổ năng lượng này cho dù lớn, lấy cơ thể của ta thừa nhận hẳn là không có vấn đề.” Trong lịch sử, chưa từng có người nào bởi vì ăn hắc hỏa linh căn mà chết.

Đằng Thanh Sơn thân thể mạnh như thế, càng khó có khả năng gặp chuyện không may.

Đằng Thanh Sơn lập tức khoanh chân ngồi xuống, hô hấp thoáng cái biến thành thông thả, cả người tinh thần hoàn toàn nội liễm. Đằng Thanh Sơn cẩn thận cảm thụ biến hóa của mỗi bộ phận từ cơ nhục gân cốt đến khí huyết nội phủ. Luồng năng lượng nóng như lửa, dọc theo yết hầu tiến vào thực quản, rồi nhanh chóng bắt đầu khuếch tán.

Cổ năng lượng này nhanh chóng dung nhập ngũ tạng lục phủ, gân cốt cơ nhục thân thể bất cứ chỗ nào. Thậm chí đến cả da dẻ đều tự nhiên hấp thu cổ năng lượng này.

”Oanh!”

Cổ năng lượng này cũng hướng phía trên thân, nhanh chóng tràn ngập đầu Đằng Thanh Sơn. Đại loại khắp khuôn mặt từ tóc tai, mắt mũi, lỗ tai da dẻ, v.v... đều bị cổ năng lượng này dung nhập.

”Năng lượng thật thần kì.” Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được thân thể mình vốn đã sớm tu luyện đến mức tận cùng, không cách nào có thể tăng lên lực lượng. Vậy mà thân thể phảng phất như một gốc cây đại thụ được dòng nước thần kì mang sinh mạng tưới lên, nhanh chóng lại một lần nữa phát triển, cảm giác được cơ nhục của mình càng thêm mạnh mẽ.

Đặc biệt là đầu khớp xương, không ngờ có cảm giác mãnh liệt như bị hỏa thiêu!

Cổ cảm giác này, giằng co đại khái khoảng thời gian uống một chén trà rồi chậm rãi tiêu tán.

Hắc hỏa linh căn hóa thành năng lượng, hoàn toàn dung nhập mỗi chỗ trên thân thể Đằng Thanh Sơn.

”Hô!” Đằng Thanh Sơn quát, rút ra Luân Hồi thương đang cắm ở trên mặt đất.

”Hát!”

Đằng Thanh Sơn thân thể lực lượng trong nháy mắt hoàn toàn bộc phát. Cơ nhục cánh tay trong nháy mắt phồng to lên, các cơ nhục đan xem cùng một chỗ ẩn chứa lực lượng vô tận, Luân Hồi thương trong tay Đằng Thanh Sơn đột ngột đập xuống!

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh. Lực lượng Luân Hồi thương đáng sợ đến mức làm không khí trong nháy mắt bị đè nén. Đợi khi trường thương dừng, không khí đè nén đến mức tận cùng đột ngột bùng phát. Không khí phảng phất như từng đạo pháo đạn vô hình đem rừng trúc phía trước oanh tạc một mảng lớn, làm rất nhiều thanh trúc trực tiếp bị nổ tung ra.

”Di. Thực lực của ta hiện tại không ngờ đề cao hơn gần hai vạn cân lực lượng so với lúc trước!” Đằng Thanh Sơn không chế lực lượng rất chuẩn xác, có thể rõ ràng cảm giác biến hóa của thân thể.

”Trong truyền thuyết, ăn Hắc hỏa linh căn không phải gia tăng một vạn cân khí lực sao?” Đằng Thanh Sơn trong lòng tự hỏi, liền nhớ lại cảm giác ăn hắc Hỏa linh căn vừa rồi. ”Đúng. Thật giống như Thiết Sa Chưởng ở kiếp trước. Trong quá trình tu luyện, kết hợp với chà xát một ít rượu thuốc* mới có thể dần hấp thu được hiệu*. Nếu như là một người bình thường không tu luyện quyền cước, chà xát rượu thuốc chỉ lãng phí!”

”Một cái đạo lý. Năng lượng khổng lồ của Hắc hỏa linh căn có thể hoàn toàn dung nhập vào cơ thể, nhưng phải cần thời gian kết hợp với chủ động huấn luyện để hấp thu toàn bộ được lực của nó. Ta bởi vì thân thể vốn tu luyện đến tình trạng cực hạn, không cách nào có thể đề thăng, nhu cầu hấp thu lãng phí ngoại giới lúc này vượt xa thường nhân, nên mới có kết quả như vậy!”

Thường mọi người đối với năng lượng Hắc hỏa linh căn không có nhu cầu mãnh liệt, với lại thân thể cũng bình thường nên tự nhiên hấp thu sẽ ít.

Đằng Thanh Sơn thân thể nhu cầu mạnh, không những thế đã trải qua những tháng ngày dài tu luyện, nên hấp thu sẽ nhiều hơn.

"Bất quá, xem cảm giác tựa hồ có không ít năng lượng còn đang ẩn núp trong cơ thể." Đằng Thanh Sơn đối với cảm giác của mình rất tin tưởng. Năng lượng của thiên địa linh bảo, hiện tại hoàn toàn phát huy là việc rất khó. Mình không có khả năng hấp thu trăm phẩm trăm, khẳng định còn rất nhiều năng lượng ẩn tàng trong cơ thể.

Hấp thu chỉ là một bộ phận.

"Năng lượng ẩn tàng trong cơ thể nếu dùng Hổ Hình Thông Thần thuật hẳn là có thể xúc tiến thân thể lại hấp thu." Đằng Thanh Sơn tự gật đầu: "Chờ khi trở về, ta sẽ bắt đầu tiếp tục tu luyện Hổ Hình Thông Thần thuật. Hổ Hình Thông Thần thuật là từ góc độ rất nhỏ bên trong hấp thu năng lượng trong cơ thể.

Nếu có thể sử dụng, sẽ có thể khai phá tiềm lực ẩn chứa trong Hắc hỏa linh căn.

"Trở về!" Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi thương, hóa thành một đạo ảo ảnh, nhanh chóng bay đi. Chỉ vài cái bay vọt, liền biến mất ở phía xa xa.

Đằng Thanh Sơn hướng chỗ hạ trại của Hắc Giáp Quân ở chân núi

Hỏa Diệm sơn chạy tới. Gió lạnh thổi qua, Đằng Thanh Sơn tâm tình hiện giờ rất tốt.

"Di?"

Đằng Thanh Sơn nhìn một đội ở xa xa phía trước. Đúng là người của Quy Nguyên tông. "Quan thống lĩnh. Người như thế nào lại ở đây?" Đằng Thanh Sơn thân thể vừa bay tới, vừa hỏi.

Quan Lục chính là mang theo nhân mã, lo lắng tìm kiếm Đằng Thanh Sơn.

Hồi lâu đều không tìm được bóng người. Nhưng đang lúc này, một thanh âm quen thuộc vang lên. Thân ảnh kia vừa chạy tới ngay trước mắt, Quan Lục tâm không khỏi một trận vui sướng (nàng "mến" chàng rồi). Nhìn thấy Đằng Thanh Sơn, nàng liền nghiêm mặt quát: "Đằng Thanh Sơn. Người đuổi giết tên Vương Vãn nọ, đến cùng đã chạy đi đâu? Chúng ta tìm xung quanh một vòng lớn, đều không nhìn thấy bóng dáng người!?"

"Quan thống lĩnh." Đằng Thanh Sơn cười nói: "Ta đuổi theo Vương Vãn. Hắn chạy đến chỗ nào, ta phải đuổi theo đến chỗ đó. Ta tự mình cũng không biết đã chạy đến địa phương nào a."

"Giết được hắn không?" Quan Lục dò hỏi.

"Không có. Lão gia hỏa kia, quá狡 hoạt." Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói. Hắc hỏa linh căn bị chính mình ăn, đương nhiên không thể thừa nhận chính mình giết Vương Vãn.

Quan Lục lắc đầu thở dài một tiếng: "Đáng tiếc. Hắc hỏa linh căn bị hắn cướp được. Quên đi, một cái Hắc hỏa linh căn ảnh hưởng cũng không lớn! Người... Quần áo trên người người rách nát, không bị thương chứ?" (yêu zoi, trăm phần trăm là yêu zoi) Đằng Thanh Sơn giờ phút này quần áo so với tên khát cái còn thảm hơn. Bị nhiều đao khí như vậy công kích, thân thể không có việc gì nhưng quần áo lại gặp nạn.

"Không có việc gì." Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

"Cậy mạnh." Quan Lục hừ một tiếng, lập tức ra lệnh: "Đằng đô thống đã trở về. Quay về doanh!"

Ngay lập tức một đám người Hắc Giáp Quân liền quay người, hướng doanh trường chạy về.

Trở lại chân núi, Ký Hồng nhìn thấy Đằng Thanh Sơn an toàn trở về, cũng rất mừng. Đối với Hắc hỏa linh căn không tới được, cũng không quá mức để ý. Đằng Thanh Sơn trong hồ nham thạch cứu hắn một mạng, Ký Hồng đối với Đằng Thanh Sơn thái độ đã tăng gấp mấy lần. Lúc đêm tối, đám người Quy Nguyên tông tổ chức một đêm ăn uống no say.

Đêm đen.

Bên một đồng lửa, Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng, Quan Lục ba người tụ tập ở nơi này.

"Chuyện lần này, chỉ còn lại việc cuối cùng, đó là tìm kiếm Xích lân thú, lột ra Hắc sắc lân giáp của nó!" Ký Hồng nói. "Thanh Sơn. Quan Lục. Ta xem... một chuyện cuối cùng này, tùy tiện an bài hơn mười hai

mười người lưu lại đi tìm. Tìm được là chuyện tốt, không tìm được, ba người chúng ta vẫn như trước dẫn đầu đại bộ phận nhân mã, quay về Giang Ninh đi.”

Quan Lục cau mày nói: ”Lân giáp Xích lân thú đặc biệt lớn, đủ để chế tạo không ít kiện chiến giáp! Hơn nữa, mỗi kiện chiến giáp nếu so với trọng giáp bình thường nhẹ hơn nhiều, lực phòng ngự lại càng mạnh hơn. Hắc sắc lân giáp, chúng ta vẫn nên coi trọng.”

Ký Hồng từ sau khi tay bị cụt, đã không còn ý chí chiến đấu. Hắn hiện tại đã nghĩ quay về Giang Ninh tĩnh dưỡng một thời gian, tùy tiện dạy một chút hậu bối đệ tử, an hưởng tuổi già. Bản thân hắn. Đã quá mệt mỏi!

”Lân giáp Xích lân thú, hẳn là phòng ngự so với hàn thiết nội giáp của ta. còn muốn cao hơn một chút.” Đẳng Thanh Sơn nói. ”So với huyền thiết chiến giáp của thống lĩnh đại nhân, hơi kém hơn một chút. Bất quá... Lân giáp đó, phỏng chừng sức nặng cũng nhẹ hơn. Hơn nữa sự mềm dẻo cũng rất tốt!”

Bình thường các loại trọng giáp, chỗ nối xử lý rất phiền toái.

Nhưng lân giáp của Xích lân thú lại khác. Bên ngoài là lân giáp, bên trong lại là da. Mặc trên người Không cần lo lắng chỗ nối có khe hở.

”Hai người các ngươi đích ý tứ là, thật sự đoạt lân giáp của Xích lân thú kia?” Ký Hồng nhìn hai người, hỏi.

Quan Lục gật đầu. Đẳng Thanh Sơn cũng gật đầu.

Có chút vật dù có kim tiền vẫn khó có thể mua được. Như huyền thiết, như Vạn niên hàn thiết, Âm kim thần thiết các loại. Mà lân giáp của xích lân thú này cũng là một trong số đó.

”Ai. Ta quả thật đã già rồi.” Ký Hồng thấy thế, cười cười: ”Bây giờ còn muốn dựa vào những người tuổi trẻ các ngươi.”

Ký Hồng ngay sau đó liền nói: ”Xích lân thú đã nuốt vào Hắc hỏa linh quả, sẽ lại một lần nữa sinh trưởng, biến thành lớn hơn. Đồng thời từ từ thay đổi... Mà quá trình này, phỏng chừng còn khoảng một tháng thời gian. Mà khi Xích lân thú biến hóa thành công, nó sẽ trở nên phi thường đáng sợ, ngay cả tiên thiên cường giả cũng rất kiêng kị! Lúc ấy, đoạt lân giáp của nó là việc cực kì nguy hiểm.”

Quan Lục liền nói: ”Xích lân thú, khó có khả năng luôn ở hang ổ. Chờ khi nó không có ở hang ổ, chúng ta sẽ đi trộm!”

”Cẩn thận một chút, hẳn là không có việc gì.” Đẳng Thanh Sơn nói: ”Thể tích nó khổng lồ. Đến lúc đó, chúng ta tìm một địa phương nhỏ chui vào. Nó sẽ không có biện pháp đuổi theo.”

”Các ngươi a...” Ký Hồng làm thống lĩnh nhiều năm như vậy cũng hiểu được, hậu bối có tiềm lực cần phải trải qua ma luyện mới có thể phát triển. Luôn luôn được bảo hộ sẽ rất khó trưởng thành.

”Được rồi. Ta sẽ mang tất cả Hắc Giáp quân quân sĩ đi về trước! Ba mươi đệ tử cao thủ của Quy Nguyên tông sẽ lưu lại cho hai người các ngươi! Ba mươi người kia về mặt khinh công so với Hắc Giáp quân quân sĩ tốt hơn nhiều. Ta sẽ lưu lại để cho bọn họ trợ giúp các ngươi... Nhớ kĩ. Không nên tùy tiện đánh Lữ vào. Hết thấy phải cẩn thận. Cẩn thận!”

”Rõ!” Đẳng Thanh Sơn, Quan Lục tuân mệnh.

(*). Chà xát một ít rượu thuốc: cái này nói một cách dễ hiểu hơn là dùng rượu đã ngâm một số loại thuốc có lợi cho cơ thể xoa xoa cả người, nó sẽ thẩm thấu qua da và làm cơ thể khỏe mạnh hơn, ít bị bệnh tật hơn. Nhưng cách tốt nhất, vẫn là nên xông hơi hoặc ngâm mình trong một bồn nước thuốc. Cái này dù chỉ là một số kiến thức cơ bản về y dược, mình cũng xin mạn phép giải thích để mọi người hiểu rõ hơn.

(*). Dược hiệu: tương tự như dược lực, chỉ hiệu quả của thuốc.

121. Chương 74: Thân Thể Biến Hóa

Đảo mắt. Ký Hồng rời đi đã được hai mươi sáu ngày!

Chạng vạng tối. Đằng Thanh Sơn một người trong tay cầm Luân Hồi Thương tiêu diêu tự tại xuống núi.

"Đằng Đô thống!" Nhóm cao thủ Quy Nguyên tông thấy Đằng Thanh Sơn trở về lập tức nhiệt tình chào hỏi. Từng thấy qua một trận chiến có nhiều cao thủ ở giữa hồ nham thạch. Mọi người đối với thực lực Đằng Thanh Sơn cũng biết rõ tuyệt đối là Địa Bảng thực lực. Hơn nữa trên Địa Bảng có thể bài danh trong nhóm dẫn đầu!

"Đằng Đô thống. Tìm được Xích Lân thú chưa?"

"Ha ha. Mọi người các người như vậy còn không tìm được, muốn tìm được cũng khó a." Đằng Thanh Sơn cười, ứng tiếng nói.

"Hừ." Một tiếng hừ lạnh truyền đến.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại. Quan Lục thống lĩnh mặt lạnh từ trong lều cá nhân lớn đi ra: "Nhiều người như vậy chỉ trông chờ một mình người!"

"Ha ha. Ăn cơm. Ăn cơm." Đằng Thanh Sơn cười. Cũng không muốn cùng Quan Lục đấu võ mồm.

"Chọc nữ nhân a! Ai?" Đằng Thanh Sơn ngồi gần cái bàn. Liếc mắt nhìn Quan Lục bên cạnh. Đáy lòng thăm than." Không phải một lần? Ta đã giữ lại không ít thực lực. Cũng không để người thua quá khó coi. Hiện tại đối với ta luôn giữ nghiêm mặt lạnh." Đằng Thanh Sơn bắt đắc dĩ.

Hai mươi sáu ngày trước. Ký Hồng mới vừa đi.

Ấn Quan Lục nói. Nàng cùng Thanh Sơn mỗi một người dẫn một nửa nhân mã vào núi tìm kiếm. Đằng Thanh Sơn lại nói muốn một mình một người đi vào núi. Để cho Quan Lục một mình mang theo toàn bộ cao thủ, làm Quan Lục rất bất mãn. Không biết sao lại nhắc tới việc tỷ thí!

Biết rõ Đằng Thanh Sơn rất mạnh. Quan Lục còn vẫn dám so tài.

Kết quả Đằng Thanh Sơn để cho Quan Lục thua một chút, cũng không làm cho Quan Lục quá mất mặt. Ai dè... Đằng Thanh Sơn một mình tự hành động. Nhưng Quan Lục đối với Đằng Thanh Sơn lại có ý kiến lớn hơn nữa.

"Đằng Thanh Sơn!" Quan Lục cùng Đằng Thanh Sơn ngồi ở một bàn trên ăn cơm chiều. Trịnh trọng nói: "Đã qua hai mươi sáu ngày Xích Lân thú không sai biệt lắm chuẩn bị sẽ lộ xác. Hôm nay tiến vào trong Hỏa Diệm Sơn. Nguy hiểm gia tăng thật lớn. Ta xem, người đừng một mình hành động nữa đi cùng với chúng ta, an toàn một chút."

Đằng Thanh Sơn cười: "Quan thống lĩnh. Xích Lân thú nếu hoàn toàn lộ xác. Những người chúng ta đánh bừa với nó hẳn là muốn chết."

Quan Lục cứng lại.

Ngay cả Tiên Thiên cường giả cũng kiêng kỵ Xích Lân thú sau khi lộ xác. Ai đi đánh bừa chính là chịu chết.

"Tìm Lân giáp. Không phải dùng sức mạnh mà chúng ta dựa vào cái này." Đằng Thanh Sơn một ngón tay chỉ vào đầu. Yên tâm đi Quan thống lĩnh. Ta có nắm chắc."

"Hừ." Quan Lục sắc mặt lạnh lùng.

Hảo tâm muốn Đằng Thanh Sơn vào cùng một nhóm. Đằng Thanh Sơn lại không cảm kích.

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy Quan Lục nghiêm mặt lạnh. Cười thấp giọng nói: "Quan thống lĩnh. Ta nói cho người biết một bí mật."

"Ân?" Quan Lục nhú mày nhìn hắn.

"Kì thật Quan thống lĩnh rất xinh đẹp. Nếu cả ngày không giữ mặt lạnh mà thường xuyên tươi cười, trong Tông môn phỏng chừng sẽ có rất nhiều người theo đuổi ngươi a." Đằng Thanh Sơn cười trêu ghẹo nói. Quan Lục nghe xong ánh mắt lập tức trừng lớn, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người. Nàng ở trong Quy Nguyên tông nổi danh lạnh lùng tàn khốc.

Hơn nữa tuổi còn trẻ đã đạt vị trí thống lĩnh, luôn có cỗ khí phách ra lệnh. Nam tử trẻ tuổi bình thường. Ai dám theo đuổi? Ở trước mặt nàng chỉ sợ nói chuyện thôi trong lòng cũng đầy run sợ.

Quan thống lĩnh nhìn Đằng Thanh Sơn chằm chằm khẽ cắn môi.

"Hừ."

Giận dữ ném chiếc dưa. Quan thống lĩnh trực tiếp chạy vào trong lều lớn.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua bóng dáng Quan Lục lắc đầu cười. Tùy ý nâng một chén rượu.

"Nữ nhân a!" Đằng Thanh Sơn thở dài một tiếng. Kiếp trước trong tổ chức sát thủ. Nữ sát thủ yêu mị. Nữ sát thủ băng lãnh. Có loại nào Đằng Thanh Sơn chưa thấy qua? Nữ nhân băng lãnh hơn so với Quan thống lĩnh đều đã gặp qua. Tỷ như thê tử hán "Tiểu Miêu", chính là một nữ tử lạnh băng tựa như máy móc!

Chỉ có ở bên Đằng Thanh Sơn mới lộ ra nữ tính.

Kì thật đối với Quan Lục lạnh băng này, đáy lòng Đằng Thanh Sơn ngược lại có một tia hảo cảm.

Có lẽ...

Bởi vì thê tử kiếp trước của hán cũng là loại người lạnh băng như thế.

"Nếu. Kiếp trước ta có thực lực mạnh như vậy. Rất nhiều bi kịch cũng không sẽ không xảy ra." Đằng Thanh Sơn lại uống chén rượu nữa. Mặc dù có chút thương cảm. Nhưng Đằng Thanh Sơn tâm tình cũng rất bình tĩnh. "Thế giới kiếp trước linh khí rất loãng. Cũng không có Kì vật Hắc Hỏa linh căn bậc này."

Nghĩ lại trong hai mươi sáu ngày này. Thanh Sơn cũng có chút cảm thán.

Kì thật, hán sở dĩ hành động một mình. Là bởi vì... Hán vào núi đều không phải là tìm Xích Lân thú. Mà là lặng lẽ luyện tập Hồ Hình Thông Thần thuật. Quả nhiên ngoài sở liệu của hán. Hồ Hình Thông Thần thuật thực sự làm toàn thân hán lại một lần nữa khai phá tiềm lực. Hấp thu năng lượng. Bất quá, ẩn trong cơ thể Đằng Thanh Sơn "Năng lượng thần kì Hắc Hỏa Linh Căn" bị hấp thu có quan hệ tới thời gian Đằng Thanh Sơn tu luyện! Thời gian Đằng Thanh Sơn tu luyện Hồ Hình Thông Thần Thuật càng dài, hấp thu năng lượng lại càng gia tăng. Hơn nữa, loại tiến bộ này là một loại tiến bộ có tốc độ từ từ.

Suốt hai mươi sáu ngày này Đằng Thanh Sơn mỗi ngày thực lực đều có tăng thêm cũng không sai biệt lắm!

"Hai mươi sáu ngày, lực lượng gân cốt ta lại tăng thêm một vạn cân. Hơn nữa, xem ra còn xa mới đạt mức tới tận cùng."

Đằng Thanh Sơn cũng sợ hãi than. Hắc hỏa linh căn ẩn chứa năng lượng thật khổng lồ. Hơn nữa ngay từ đầu chính mình đột nhiên gia tăng hai vạn cân lực lượng.

Hôm nay, tổng cộng muốn gia tăng ba vạn cân! Thân thể lực lượng. Từ mười tám vạn cân tăng lên hai mươi một vạn cân!

Không đủ một tháng.

"Hắc Hỏa linh căn này, cũng may ở trong tay ta! Nếu là võ giả khác. Bọn họ đều không phải dùng để đề cao lực lượng thân thể. Hắc Hỏa linh căn ăn vào bụng bọn họ chỉ làm lãng phí linh căn." Đằng Thanh Sơn. Cũng vì những võ giả trong lịch sử ăn Hắc Hỏa linh căn mà thở dài.

Lãng phí a!

Chính mình đã tăng thêm ba vạn cân lực lượng mà vẫn có thể đề cao thêm với tốc độ từ từ.

"Giống Tiên Thiên cường giả "Tư Mã Khánh" kia. Tiên thiên chân nguyên uy lực bạo phát, đại khái tiếp cận hai mươi vạn cân." Đằng Thanh Sơn nhớ rõ trận chiến vài ngày trước đó. "Nội kinh của ta nháy mắt

cũng chỉ đề cao sáu vạn cân cự lực đã làm hấn bị trọng thương. Đương nhiên... điều này có quan hệ bởi thân thể yếu kém của Tư Mã Khánh!”

Đằng Thanh Sơn rất điềm đạm!

Giết chết Tư Mã Khánh. Đằng Thanh Sơn không kiêu ngạo cho rằng mình vô địch.

”Căn cứ thực lực Tư Mã Khánh. Phỏng chừng Tiên thiên ba cảnh giới lớn mới chỉ đạt tới tầng thứ nhất ”Hư đan”! Hơn nữa, Tư Mã Khánh này giỏi chiến đấu linh hoạt cùng lẫn trốn. Chiến đấu trực diện còn kém rất nhiều.” Đằng Thanh Sơn đoán Tư Mã Khánh trong Tiên thiên cường giả trước đây, cũng chỉ là nhân vật tầng thứ thấp nhất, giống như là một cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong. Như Lôi Thần đao” Ngô Việt” Có thể dễ dàng giết chết một đám Nhất Lưu Vũ Giả. Cho dù chiến đấu cùng với Tiên thiên ”Hư đan” cũng không phân chia cao thấp.

”Bất quá. Với ưu thế áp đảo ta có thể đánh chết Tư Mã Khánh. Ít nhất chống lại cao thủ Tiên thiên ”Hư đan” ta còn có một tia nắm chắc.” Đằng Thanh Sơn cũng không coi nhẹ bản thân.

”Ân. Ngày mai vào núi bắt đầu tìm Xích Lân thú!” Đằng Thanh Sơn lập tức không suy nghĩ nhiều nữa.

Sáng sớm hôm sau. Hôm nay đã là tháng chín mùa thu rồi. Thời tiết lạnh hơn.

”Nháy mắt. Đã đi được ba tháng.” Đằng Thanh Sơn một mình một người tiến lên trên Hỏa Diệm Sơn thốn thức không thôi, đầu tháng sáu chính mình hộ tống hàng hóa đi Sở Quận. Hao phí gần hai ngày. Tại Hỏa Diệm Sơn nán lại hơn hai tháng. Lúc rời khỏi Giang Ninh, vẫn là tháng sáu mùa hè nóng bức. Hiện tại thời tiết đã lạnh.

Đằng Thanh Sơn giống như linh hầu. Nhanh đi tới núi lớn.

Hắn cũng vì ngại đi đường vòng, trực tiếp trèo lên một ngọn núi cao nhất. Rồi lập tức từ đỉnh núi nhảy xuống. Nội kinh trong cơ thể vận chuyển. Sức nặng cả người giảm mạnh, hướng khe sâu hạ xuống!

Bồng!

Một chạm mạnh mẽ xuất hiện một hố đất chung quanh cũng vỡ ra. Đằng Thanh Sơn mỉm cười đi ra.

”Trăm trượng vách núi nội kinh kết hợp cùng với lực lượng thân thể thực sự có thể dễ dàng giải trừ lực phản chấn.” Đằng Thanh Sơn trực tiếp chui vào trong huyết động kia, bắt đầu tiến vào khu vực đáy hồ nham thạch nóng chảy.

Đằng Thanh Sơn tìm tới chỗ đáy sâu nhất!

Rất nhiều võ giả đều nói Xích Lân thú trải qua trận chiến ấy, muốn lột xác nên rời khỏi, tìm chỗ ẩn núp. Cho nên rất nhiều người đều tìm kiếm ở bên ngoài!

Ngoài miệng thì nói như vậy. Nhưng rất nhiều võ giả trong lòng đều hiểu được

Xích Lân thú rất có thể ở ngay tại chỗ đáy sâu nhất!

Bởi vì đáy, có đường hầm mê cung! Từng cái từng cái đường hầm. Bên trong tối đen như mực. Có đường hầm độ cao cũng cực cao. Hoàn toàn có thể đủ để Xích lân thú hành tẩu. Thực sự mà nói... Mọi người đối với đường hầm tối đen mất hoàn toàn nhìn không thấy. Có sợ hãi.

Cho nên. Không muốn đi.

”Ồ ồ... ” Hồ nham thạch nóng chảy vẫn như trước sôi trào.

Đằng Thanh Sơn trực tiếp đi vào trong đường hầm. Đi rất thông thả, Luân Hồi Thương tùy thời có thể công kích.

”Mất của ta. Ở trong bóng tối không ngờ có thể nhìn xa như vậy.” Đằng Thanh Sơn đáy lòng sợ hãi than thở không thôi. Ở trong đường hầm tối đen, Đằng Thanh Sơn có thể nhìn xa hơn mười trượng (Gần trăm mét). Hiểu ra.

Tại một tháng trước. Đằng Thanh Sơn ở trên đường hầm này cũng chỉ có thể thấy rõ mấy trượng. Từ khi luyện tập Hổ Hình Thông Thần Thuật. Tình huống Đằng Thanh Sơn ở trong bóng tối, thị lực rõ ràng tăng lên.

Hơn nữa. Thính lực cũng tăng thêm.

"Hơn nữa. Ta một khi bạo phát lực lượng thân thể. Làn da toàn thân mơ hồ biến thành màu đỏ sậm! Trình độ cứng cỏi rõ ràng cũng tăng lên." Đằng Thanh Sơn trong hai mươi sáu ngày có biến hóa. Đối với bản thân cũng sợ hãi cảm thán không thôi. Làn da ẩn hiện màu đỏ sậm. Càng thêm cứng cỏi... điều này làm Đằng Thanh Sơn suy nghĩ đến yêu thú!

"Xích lân thú! Ta nhớ lần đầu tiên đuổi giết Xích Lân ấu thú. Nó đột nhiên bạo phát. Toàn thân biến thành màu hồng. Tốc độ tăng thêm nhiều."

"Hiện tại lực lượng thân thể ta bạo phát. Làn da cũng mơ hồ có màu đỏ sậm. Biến thành màu đỏ sậm chỉ trong chớp mắt."

Đằng Thanh Sơn không phải ngốc tử. Hắn nhận thấy được. Điều này có liên quan đến "Hắc Hỏa linh căn."

Lần đầu tiên năng lượng Hắc Hỏa linh căn chưa được chủ động hấp thụ. Thị lực, làn da Đằng Thanh Sơn cũng chưa biến hóa. Nhưng hiện tại tu luyện chủ động hấp thụ năng lượng kia. Bắt đầu từng bước có sự thay đổi.

"Ít nhất. Dưới tình huống trong bóng tối. Ta sẽ chiếm ưu thế! Hơn nữa. Phòng ngự thân thể cũng càng mạnh hơn. Đương nhiên... Không khoa trương như Xích Lân thú, Đằng Thanh Sơn tưởng tượng đến Xích Lân thú lại tán thưởng không thôi. Xích Lân thú khi còn bé. Lực lượng thân thể rất bình thường. Nhưng lân giáp thì cứng cỏi đến đáng sợ.

Đằng Thanh Sơn tuy có đề cao nhưng cũng không rõ ràng.

"Ân?"

Đằng Thanh Sơn tùy ý đi một đường. Nhưng bỗng nhiên quay đầu nhìn về phương hướng xa xa. Đại khái hơn mười trượng. Một cái đầu cực lớn màu hồng đang nhìn về phía bên này.

"Xích Lân thú! Lân giáp đỏ đậm? Nó. Nó đã hoàn toàn lột xác?" Đằng Thanh Sơn đẩy lòng kính hãi. "Di. Ta xem nó. Nó một chút phản ứng đều không có. Xích Lân thú nhìn không thấy ta?"

Đằng Thanh Sơn không biết nhiều về thị lực Xích lân thú.

Đồng dạng, Xích Lân thú cũng nghĩ Đằng Thanh Sơn nhìn không thấy nó ở ngoài hơn mười trượng! Ở trong mắt nó. Trong hoàn cảnh hoàn toàn tối đen. Người là một người mù.

122. Chương 75: Cường Cường Kịch Chiến

Hơn hai mươi ngày qua không phải là không có vũ giả đến đây lục soát, mà những người tới đây lục soát đều trở thành thức ăn trong bụng nó, nó vừa hoàn toàn lột xác, lân giáp hoàn toàn biến thành hồng, thực lực thật lớn đề thăng. Nó có mười phần nắm chặt giết chết nhân loại trước mắt này.

Chết đi!

Xích Lân Thú bốn vó lặng yên không một tiếng động đi ra khỏi ổ, màu đỏ hai tròng mắt lớn như chương đồng ẩn chứa sát khí không có chút nào che giấu.

"Uhm, nó thấy ta?" Đằng Thanh Sơn thấy Xích Lân Thú hướng phía này đi tới, đặc biệt là trong mắt nó nồng đậm sát ý khiến trong đáy lòng hắn lạnh lùng cười một tiếng" Tuy nhiên con Lân Thú này chỉ sợ cũng không biết ta cũng nhìn thấy nó" Đằng Thanh Sơn đang nhìn Xích Lân Thú liền không nhìn nữa.

Giả vờ như không nhìn thấy Xích Lân thú, âm thầm súc thế.

Xích Lân Thú lẳng lẳng không một tiếng động tới gần, cách Đằng Thanh Sơn khoảng mười trượng, đồng từ trong hai mắt của nó nhất thời co lại

”Gần, gần!” Thân thể Đằng Thanh Sơn buông lỏng tới mức tận cùng.

”Vù”

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy Xích Lân Thú trong nháy mắt biến thành một đạo hồng quang khổng lồ đánh tới.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên quát lớn một tiếng, hai mắt trợn trừng. Cơ thể nguyên bản đang buông lỏng tới mức tận cùng phẳng phất như giấy cung trong nháy mắt phát ra làm cho người khác cảm thấy lực lượng đáng sợ.

Nham thạch dưới chân Đằng Thanh Sơn trầm thấp nổ vang biến thành nát bấy, lực lượng kinh người trong nháy mắt theo hai chân truyền tới eo, hai chân mạnh mẽ khởi động, Đằng Thanh Sơn cũng xoay người.

Lực đạo trong nháy mắt truyền tới hai tay, cơ nhục tạo nên song chưởng khiến tay táo bạo liệt lộ ra song chưởng hữu lực mơ hồ có tia màu đỏ sậm.

Hưu!

Một tia chớp màu bạc - Một đạo hồng quang khổng lồ.

Thân thể hai mươi mốt ngàn cân cùng Mãng Ngưu Lục Quyết tầng thứ chín hoàn toàn bộc phát.

Như Ảnh tùy hình thương pháp, hai mươi bảy ngàn cân.

”Keng!”

Tiếng kim khí chói tai va chạm

”Uỳnh!”

Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn cùng lợi trảo va chạm nhau, không khí bị áp súc đến tận cùng vang tung tóe, tựa như đao khí bay tứ phía, nghe liên miên tiếng gầm rú, đá vụn vỡ nát, nham thạch trong huyết động xuất hiện từng đạo vết cắt thật sâu, tro bụi bao trùm

”Rống~~~!” Cả người Xích Lân Thú bị chấn văng ra phía sau hơn một trượng, thân thể khổng lồ bị một trận quay cuồng, nó lập tức đứng lên, hai mắt nó biến thành đỏ đậm,, tựa như nổi điên lên rồi. Rống lên giận dữ, lần thứ hai nó nhắm Đằng Thanh Sơn đánh tới.

Nó đã lột xác!

Yêu thú oai phong, không thể tha thứ cho người xâm phạm.

Lực đánh cường đại khiến Đằng Thanh Sơn mạnh mẽ lùi lại ba bước ”Hay cho một con yêu thú, móng vuốt lớn như vậy thật giống như bốn thanh thần binh sắc bén, dĩ nhiên dám cùng luân hồi thương của ta cứng đối cứng” Vừa rồi giao chiến trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn phát hiện, vũ khí của yêu thú chính là lợi trảo của nó, hơn nữa Xích Lân Thú có thể trong thời gian cực ngắn dùng lợi trảo ngăn cản Luân Hồi thương nói rõ: Nó phản ứng tốc độ cực nhanh.

Lực lượng mạnh - Phản ứng nhanh - Phòng ngự vững chắc.

Đối mặt với Xích Lân Thú điên cuồng đánh tới

”Nghiệt súc!” Đằng Thanh Sơn quát to một tiếng, người như tia chớp xông lên, luân hồi thương chỉ thẳng xích lân thú.

”Ầm, ầm”

Luân hồi thương một thương tiếp nối một thương nhanh như tia chớp - một thương đều cực mạnh ẩn chứa cự lực đáng sợ, hơn nữa một thương đều ẩn chứa lực xoáy kinh người, thương pháp sinh sôi không ngừng liên tiếp tung ra, cho dù là lợi hại như Xích Lân Thú cũng cảm thấy thân thể cao lớn của mình lâm vào vùng xoáy vô hình.

”Bùng”

Thân thể Đằng Thanh Sơn đánh mạnh vào thạch bích bên cạnh khiến bột đá lã chã rơi xuống.

Mà Đằng Thanh Sơn phảng phất như không vấn đề gì nhanh chóng nhằm Xích Lân Thú phóng tới.

”Bùng” thân thể khổng lồ của Xích Lân Thú cũng lần lượt văng vào vách núi đá.

Đường hầm không rộng cho lắm khiến thân hình của Xích Lân Thú to lớn cùng Đằng Thanh Sơn chém giết căn bản không thể di chuyển rộng.

Cả hai đều tung ra lực lượng cực hạn của mình.

”Yêu thú này một lần biến thân lực lượng dĩ nhiên tăng thêm nhiều như vậy” Đằng Thanh Sơn cũng rất khiếp sợ.

Không phải bất đắc dĩ Đằng Thanh Sơn thực sự không muốn sử dụng ”Long Toàn”

Bởi vì một khi sử dụng, đặc biệt đối với Xích Lân Thú to lớn chỉ sợ có xuyên thấu cũng khó mà giết chết nó, với tốc độ phản ứng của Xích Lân Thú trực tiếp đem móng vuốt đánh Đằng Thanh Sơn, đến lúc đó hẳn gặp thật lớn nguy hiểm.

Như Ảnh Tùy Hình thương pháp uy lực nhỏ hơn Độc Long Toàn một chút nhưng lại liên miên không dứt, không có sơ hở.

”Rống~~~!” Xích Lân Thú phẫn nộ rít gào, Nó nổi giận bởi vì nó đã lột xác nhưng không đối phó được một nhân loại. Xích Lân Thú điên cuồng giống như một pháo đài thép di động hướng Đằng Thanh Sơn đánh tới, hai chân trước với tám cái lợi trảo chính là thần binh.

Nó phải xé nát Đằng Thanh Sơn!

Một người, một yêu thú điên cuồng lần lượt đối chiến. Giờ phút này thân thể Xích Lân Thú cao hai trượng bảy, hai trượng tám, chiều dài cũng phải đến năm sáu trượng. Thân mình khổng lồ chưa lực lượng kinh người, mà Đằng Thanh Sơn cao một thước chín nhìn như nhỏ bé nhưng lực lượng lại không hề thua kém xích lân thú.

Một người, một yêu thú đều là lực lượng chí cường!

”Bùng! Bùng! Bùng...!”

Nơi nào chiến đấu của bọn họ đi qua, vách núi ầm ầm sụp đổ, núi đá phía sau cũng bị đánh rách tả tơi, đá vụn bay loạn xạ. Dao khí cũng mãnh liệt bay tứ tán.

Một người một yêu thú từ khi khai chiến, Như Ảnh Tùy Hình của Đằng Thanh Sơn liên miên không dứt, tạo thành lốc xoáy khổng lồ vô hình hoàn toàn đem yêu thú áp chế, mỗi lần va chạm Đằng Thanh Sơn đều đi tới mà yêu thú cũng không ngừng lùi lại phía sau, giờ phút này Lân Thú đã lùi gần đến hang của nó.

”Là lúc này!” Đằng Thanh Sơn ánh mắt sáng lên

Nơi này chính là hang của xích lân thú, hơn nữa hẳn có thể tránh né lợi trảo của đối phương, thi triển tuyệt chiêu

”Hô!” trong cơ thể vận chuyển Thiên Nhai Hành công pháp, lực lượng thân thể bộc phát đến mức tận cùng, Đằng Thanh Sơn lên đến bên cạnh yêu thú, lập tức không một chút lưu tình lực lượng quán nhập cánh tay phải, Luân Hồi thương trong nháy mắt biến thành cái dùi, lập tức hướng tới gáy (ót) của xích lân thú.

”Uỳnh!”

Luân Hồi Thương mãnh liệt sinh ra kinh đạo mãnh liệt xoáy tròn, từ bên trong sinh ra, luân hồi thương kinh đạo cường mãnh khiến Đằng Thanh Sơn không thể nắm lấy thương pháp.

Vù!

Thương giống như tia chớp màu bạc!

”Rống~~~!”

Khi Đẳng Thanh Sơn vọt đến bên sườn thì nó liền nhận thấy được nguy cơ, phần nộ rít gào, đồng thời thân thể khổng lồ cũng cố gắng né tránh. Hơn nữa tại đường hầm cái đuôi căn bản không thể nào đụng đến Đẳng Thanh Sơn thì giờ phút này cũng hóa thành một tia chớp, tựa như một cái trường tiên (roi dài) hướng phía Đẳng Thanh Sơn.

”Xoẹt”

Mũi thương của Luân Hồi thương do Tử Quang Hàn Thiết cấu tạo thành sắc bén vô cùng.

Gian nan xuyên thấu tầng lân giáp bên ngoài, rồi đâm vào cơ thể phía dưới lân giáp, máu tươi nhất thời từ chỗ lân giáp vỡ vụn thẩm thấu ra ngoài.

”Bất hảo!”

Khi thương của Đẳng Thanh Sơn đâm vào người Xích Lân Thú thì đuôi của nó cũng đến trước người Đẳng Thanh Sơn.

Không còn kịp bạt thương ngăn cản.

Đẳng Thanh Sơn chuyển thương sang cầm bằng tay trái, tay phải hóa thành Du Long được biến ảo từ Hình Ý Thập Nhị Hình - Long Hình miễn cưỡng ngăn cản. Cánh tay nhanh chóng biến thành măng xà trơn tuột nắm tay cùng cánh tay lướt qua lân vĩ đánh vào một chỗ.

Bùng!!!!!!!

Thân thể Đẳng Thanh Sơn tựa như đạn pháo đánh vào vách núi trong hang, một tiếng vang thật lớn cùng một cái lỗ thủng lớn xuất hiện trên vách đá.

”Thân thể của ta sớm điều hòa cương nhu vẫn còn bị thương, lân giáp của nó phòng ngự so với ta mạnh hơn không ít” Đẳng Thanh Sơn liếc nhìn cánh tay phải của mình, trên cánh tay xuất hiện một vết thương thật lớn, vết thương rách toác tuy nhiên Đẳng Thanh Sơn không chế khí huyết không chảy ra ngoài một giọt máu, vết thương hoàn toàn được phong bế.

Vừa rồi nếu như Đẳng Thanh Sơn ngành kháng lân vĩ chỉ sợ sẽ bị thương nặng.

Dù sao Xích Lân Thú phòng ngự rất mạnh, toàn thân đều là binh khí.

”Rống~~~~~!” vết thương trên lưng Xích Lân Thú chảy ra rất nhiều máu, nó phần nộ mở ra mồm to như chậu máu rít gào

Một nhân loại dĩ nhiên khiến nó bị thương nặng!

Phải chết!

Chiếc mồm to như chậu máu đột nhiên phun ra một đạo hỏa diễm màu trắng, hỏa diễm còn chưa tới nhưng Đẳng Thanh Sơn cũng cả kinh, vách đá mãnh liệt hướng đối diện đổ ầm ầm xuống.

Xoẹt... xoẹt mặt đá hoàn toàn biến thành những mảnh vỡ.

Sắc mặt Đẳng Thanh Sơn cực kì kinh ngạc ”Xích Lân Thú phun hỏa diễm có thể tan chảy kim loại cũng không uống, tuy nhiên Xích Lân Thú này tựa hồ rất mệt mỏi” Đẳng Thanh Sơn cũng phát hiện, sau khi phun ra một ngụm hỏa diễm thì Xích Lân Thú miệng mũi thi nhau thở, tựa hồ rất mệt mỏi.

”Rống!!!!” Thấy Đẳng Thanh Sơn, nó lại lần nữa phần nộ.

”Không đầu nữa!” Ánh mắt Đẳng Thanh Sơn thoáng nhìn ở trong hang có một hắc sắc lân giáp thật lớn, hắc nhanh chóng phóng đi, tay phải nắm mạnh kéo lên trực tiếp vác lên vai, cả người giống như một trận gió từ động khẩu bên cạnh bị hỏa diễm của Xích Lân Thú hòa tan chạy trốn ra ngoài.

Sau khi Đẳng Thanh Sơn thoát khỏi hang của Xích Lân Thú liền phát hiện bên trái có một cái thông đạo hẹp nhỏ, ”Uhm, chính là nó”

”Rống!!!” Xích Lân Thú phần nộ, mãnh liệt khai phá núi đá bám theo

”Hừ” Đàng Thanh Sơn hướng thông đạo hẹp đào kia chạy một mạch thoát ra hơn mười trượng bên ngoài, Xích Lân Thú chỉ còn biết trong động khẩu rít gào, dùng trảo đánh sâu ra mấy trượng sâu nhưng nó cũng chỉ vô công. Đường này chỉ cao có một trượng, thân thể nó không có cách nào đi vào.

Nó hủy diệt được mấy trượng sâu thì Đàng Thanh Sơn cũng đã chạy ra ngoài được mấy trượng

”Rống!!!”

Xích Lân Thú ở đó phần nộ rít gào vài tiếng cuối cùng chỉ có cách rời đi. Dĩ nhiên nó có trí tuệ, nó hiểu được mặc dù vừa rồi mới lột xác, khoảng cách để nó ra ngoài còn chưa đủ, nếu trong cơ thể nó ẩn chứa nhiều hỏa thuộc tính thì vừa rồi mới phun ra một ngụm hỏa diễm nó đã không mệt mỏi như vậy.

Khiêng lân giáp đã được cuộn tròn, Đàng Thanh Sơn leo lên một cái khe lớn, rất nhanh lên ra bên ngoài huyết động

Nhìn quần áo trên người rồi nhìn một chút sang hắc sắc lân giáp đã được cuộn tròn ”Lân giáp được cuộn lại đã cao bằng một người, nếu mở rộng toàn bộ ra đoán chừng to bằng cái đình viện” Hồi tưởng lại trận đánh vừa rồi Đàng Thanh Sơn cũng hiểu ”Lân thú nọ hẳn là mới vừa lột xác, độ cao đại khái mới hai trượng bảy, hai trượng tám, thực sự không giống trong sách ghi lại cao hơn ba trượng, hơn nữa chỉ phun lửa được một lần, giống như không có lực để phun tiếp”

Uy lực của bạch sắc hỏa diễm (ngọn lửa màu trắng) thật đáng sợ

”Nói về uy lực thì bạch sắc hỏa diễm này có thể gần bằng Giao Long ở Bích Hàn Đàm phun ra hàn khí, tuy nhiên giao long có thể không ngừng phun ra, ta đã nhảy xuống sơn nhai mà giao long vẫn còn phát tiết phun ra hàn khí, hiển nhiên hàn khí đó giao long không thiếu” Đàng Thanh Sơn suy đoán.

Giao long kia hẳn đã sinh tồn thật lâu, năng lượng bên trong rất mạnh

Mà Xích Lân Thú vừa mới lột xác, như là người thanh niên, năng lượng trong cơ thể thiếu

”Cùng Xích Lân Thú chém giết, lực lượng của ta không thua kém gì nó, chỉ có lân giáp của nó quá mạnh mẽ Độc Long Toàn phỏng chừng cũng không làm bị thương chỗ hiểm của nó” Đây lòng Đàng Thanh Sơn hiểu, nếu thật sự liều mạng hẳn cũng có năm sáu thành nắm chặt có thể giết được Xích Lân Thú nhưng đồng dạng Xích Lân Thú cũng có thể giết chết hẳn.

Không đáng giá liều mạng!

”Có được lân giáp cũng coi như đại công cáo thành, có thể quay trở về Giang Ninh. Đồ chơi này cũng nặng, cả một khối như vậy đều hơn ngàn cân” Đàng Thanh Sơn ôm hắc sắc lân giáp lập tức thoát ra khỏi huyết động nhảy xuống.

123. Chương 76: Giang Ninh

Giờ phút này đúng là buổi sáng, không ít võ giả đều vào núi. Hơn nữa, tốc độ Đàng Thanh Sơn khá nhanh, trực tiếp từ núi lớn chạy vào trong lều, không có mấy người chú ý. Chỉ có bọn người hầu của Quy Nguyên tông phát hiện một đạo thân ảnh chợt lóe liền tiến nhập bên trong lều của Đô thống.

”Người nào.” Lập tức có người hầu quát.

”Là ta.” Đàng Thanh Sơn thanh âm truyền ra.

”A. Đại nhân sớm như vậy đã trở lại.” Người hầu nọ không dám kêu nữa.

”Cho ta một thùng nước lớn, ta muốn tắm rửa một chút!” Đàng Thanh Sơn thanh âm truyền ra.

”Vâng!”

Bên trong lều lớn, Đàng Thanh Sơn cởi áo ngoài đã rách nát, liền bắt đầu cẩn thận quan sát Hắc sắc lân giáp của Xích lân thú. Lân giáp màu đen vừa hơi mở ra, Đàng Thanh Sơn liền phát hiện rất nhiều đồ chơi:

"Ân? Gai nhọn!?" Đẳng Thanh Sơn phát hiện, tám lân giáp lớn này không sai biệt lắm là gần như toàn thân Xích lân thú.

Chỉ có phần đầu và cổ lân giáp không có, hẳn là bị xé rách. Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn có thể tưởng tượng. Xích lân thú lột xác làm lân giáp bị rách, nó từ trong đó bò ra. (giống như nhộng lột xác thành bướm)

"Đây lân giáp một mảnh nối tiếp một mảnh, trông dày đặc vô cùng. Bất quá, từ bên trong xé ra, trông rất đơn giản." Đẳng Thanh Sơn từ bên trong vừa nhìn. Bên trong Kì thật là một tầng da dày. Da dày mặc dù rắn chắc, nhưng phi đao ẩn chứa nội kình vừa cắt, liền có thể cắt ra. Da dày sinh trưởng ở trên lân giáp tự nhiên tách ra. "Bất quá, gai nhọn này lại không có tác dụng gì."

Đẳng Thanh Sơn cầm phi đao từ bên trong đem lân giáp chia thành ba khối lớn.

Sau đó đem gai nhọn ở vị trí sống lưng rên lân giáp, toàn bộ gạt ở phía dưới.

"Gai nhọn này, thật là nặng." Đẳng Thanh Sơn cầm một cây gai nhọn vốn ở trên lưng Xích lân thú. Đẳng Thanh Sơn cảm giác cái này rất nhỏ. Giờ phút này: "Không ngờ một cái dài chưa đầy nửa thước (17cm), nặng tới trăm cân!" Đẳng Thanh Sơn rút ra một cái gai nhọn, nói.

Ước chừng có khoảng tám mươi một gai nhọn!

"Lân giáp này, sức nặng đa phần đều ở trên những cái gai này a." Đẳng Thanh Sơn khóc cười không được, tám mươi một cái gai nhọn này, cộng lại cũng có hơn tám nghìn cân.

Còn lân giáp tính đại khái mới nặng hơn hai nghìn cân!

"Gai nhọn chất liệu đặc thù, hẳn cũng là bảo bối." Đẳng Thanh Sơn trầm nghĩ.

Lúc giữa trưa, Quan Lục mang một đám nhân mã lớn về tới chỗ hạ trại.

"Đại nhân đã về rồi." Bọn người hầu nhiệt tình đích tiếp đón.

"Ân. Đẳng đô thống trở về chưa?" Quan Lục lạnh nhạt dò hỏi.

"Đẳng đô thống sáng sớm đi ra ngoài sau đó không lâu đã trở lại." Người hầu liền nói. Quan Lục nhướng mày nhìn về phía lều của Đẳng Thanh Sơn, nghĩ: "Không ngờ hắn lười biếng vậy!"

"Quan thống lĩnh!" Đẳng Thanh Sơn đột nhiên đi ra lều lớn. "Tiến vào một chút."

"Ân?" Quan Lục có chút nghi hoặc, nhưng vẫn đi vào lều của Đẳng Thanh Sơn. Bên trong lều tùy ý liếc mắt xung quanh một chút, lập tức nhìn chằm chằm Đẳng Thanh Sơn, hỏi: "Có chuyện gì? Chẳng lẽ muốn giải thích người buổi sáng hôm nay vì sao về sớm?" Giờ phút này Đẳng Thanh Sơn mặc áo khoác mới, vết thương trên cánh tay bên ngoài cũng nhìn không ra.

Đẳng Thanh Sơn chỉ cái bàn không xa, nói: "Người xem bên kia!"

Quan Lục liền nhìn kĩ. Nguyên lúc đầu không quá để ý, nhưng khi chăm chú nhìn, chỉ trên bàn chính tế cuộn màu xám trắng gì đó xếp thành ba xấp lớn. Mà ở phía dưới, đó là từng cây gai nhọn, tùy ý chất cùng một chỗ.

"Đây là cái gì? Rất nặng, tầm bảy tám trăm cân." Quan Lục nghi hoặc đi qua, đem thứ này xem một phen. Xôn xao!

Lân giáp màu đen lộ cả ra, trực tiếp rơi xuống mặt đất, lộ ra một mặt lân phiến màu đen khác.

"Đây là..." Quan Lục tròn tròn mắt.

"Đây là Hắc sắc lân giáp của Xích lân thú! Một mặt đều là lân phiến, mặt khác là một tầng da dày màu xám trắng! Thứ này, bị ta chia làm ba khối lớn. Mỗi khối dài hai trượng, rộng hơn một trượng!" Đẳng Thanh Sơn trong lòng sớm tính qua. Ba khối cộng lại đại khái hơn năm mươi thước vuông.

Quan Lục khiếp sợ quay đầu nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn: "Người. Người..."

"Một đồng nằm dưới bàn, là gai nhọn của Xích lân thú. Nó thật sự rất nặng. Mỗi một cái đều hơn trăm cân, có khoảng tám mươi một cái!" Đẳng Thanh Sơn nói.

Quan Lục hít sâu một hơi, mới hỏi: "Lân giáp của Xích lân thú này, người lấy ở chỗ nào có được?"

"Đương nhiên là từ hang ổ của Xích lân thú." Đằng Thanh Sơn bất đắc dĩ, nói: "Người cũng không biết, Xích lân thú kia đã lột xác. Toàn thân nó biến thành đồ đậm, thực lực quá mạnh mẽ. Nếu như không phải ta chạy chân chạy vào trong một cái đường hầm nhỏ, thì đã bị xích lân thú kia giết chết rồi."

Quan Lục trừng mắt, quát: "Người thực liều mạng. Có bị thương không?" Nàng cẩn thận quan sát thân thể Đằng Thanh Sơn.

"Bị gai nhọn của đuôi Xích lân thú kia sượt qua một chút, bắp thịt bị thương." Đằng Thanh Sơn nói.

"Mau. Cho ta xem một chút." Quan Lục liền nói.

"Không có việc gì. Người xem bộ dáng ta như bị thương sao?" Đằng Thanh Sơn liền nói sang chuyện khác. "Hiện tại lân giáp Xích lân thú cũng tới tay chúng ta rồi. Ta xem, chúng ta vẫn nên nhanh chóng chuẩn bị một chút, quay về Giang Ninh đi!"

Hơn bốn mươi người Đằng Thanh Sơn thừa dịp buổi chiều ít người, liền chạy tới Hoa thành. Gai nhọn của lân giáp cũng không tính quá nặng. Hơn nữa nhiều người, lại có ngựa, rất dễ dàng mang theo. Vào thành ngủ qua một đêm, đợi tới sáng sớm ngày thứ hai, bọn họ liền cưỡi thượng đẳng* chiến mã. Xuất phát!

Ba xấp lớn lân giáp màu đen nọ. Một xấp ở trên ngựa Xích huyết mã của Đằng Thanh Sơn, mặt khác hai xấp đều là trời chắt trên Hắc yểm mã của Quan Lục.

Hắc yểm mã là một trong tam đại long mã của Quy Nguyên tông, đương nhiên không phải ngựa thường. Lưng đeo gần hai ngàn cân, so tốc độ với ô vân mã lúc này cũng không hề kém, thoải mái phi thường. Còn tám mươi một cây gai nhọn, phân tới ba mươi trung tâm đệ tử cao thủ mỗi người trên người hoặc là ba cây, hoặc là hai cây nên cũng không nặng mấy.

Một đám người hướng quận Giang Ninh chạy như bay. Mặc dù Hỏa Diễm sơn cũng có người hoài nghi Quy Nguyên tông. Nhưng mọi người cũng không phải hoàn toàn xác định, cũng không có cao thủ nào dư hơi nguyện ý đi trên chọc Đằng Thanh Sơn cầm một đoàn cao thủ.

Đi tầm hai ngày rưỡi. Đợi tới ngày thứ ba buổi chiều, một đám người do Đằng Thanh Sơn cầm đầu rốt cuộc an toàn đến quận Giang Ninh.

"Ca!"

"Thanh Sơn!"

"Thanh Sơn đại ca!"

Đằng Thanh Sơn vừa mới đến bắc đại môn Quy Nguyên tông, liền thấy được muội muội Tiểu Vũ, Gia Cát Vân Thanh cô nương, Đằng Thanh Hổ rộn ràng nhốn nháo một đám người. Trong những người này chỉ có mấy người là nghênh đón Đằng Thanh Sơn, những người khác đều là thân nhân và bạn bè của ba mươi trung tâm đệ tử cao thủ.

"Tiểu Vũ. Hơn ba tháng, nghĩ đến ca chứ?" Đằng Thanh Sơn cười sờ sờ đầu Thanh Vũ.

"Nhớ muốn chết. Ta còn tưởng rằng ca một tháng là có thể trở về chứ." Thanh Vũ có chút bất mãn nói ra.

Lúc này bên cạnh một đạo thanh âm vang lên: "Đằng đô thống. Tông chủ có lệnh cho người khi đến, lập tức đi gặp hắn. Ta phía trước dẫn đường Đằng đô thống."

Đằng Thanh Sơn nhìn qua, là một thanh y đệ tử.

"Hảo. Biểu ca. Người trước mang giúp mấy thứ này đến chỗ ở của ta. Ta đi gặp tông chủ một chút, sau đó sẽ quay lại tìm các người." Đằng Thanh Sơn cùng mấy người cười cười, liền theo thanh y đệ tử nọ đi.

Dưới một gốc cây thấp bé bên dưới tang cây, một cảnh liễu đang nhẹ nhàng phát phơ, đung đưa.

Bên cạnh cây đó là một người ngồi trên ghế, tay cầm một quyển sách, thích ý đọc. Chính là Gia Cát Nguyên Hồng. Gia Cát Nguyên Hồng như trước tóc dài bù xù, mặc một trường bào màu trắng rộng thùng thình.

"Gia Cát Nguyên Hồng!"

Đặng Thanh Sơn liếc mắt một cái chứng kiến Gia Cát Nguyên Hồng ở xa xa, không biết vì sao làm cho Đặng Thanh Sơn một loại cảm giác rất mơ hồ. Gia Cát Nguyên Hồng phảng phất như cái cây thấp bé, theo gió nhẹ đung đưa, hoàn toàn dung hợp làm một thể, giống như một bức tranh thủy mặc*.

"Tông chủ." Thanh y đệ tử nọ cung kính hô.

"Thật quý dị." Đặng Thanh Sơn không muốn suy nghĩ nhiều, liền theo sau.

"Thanh Sơn tới rồi." Gia Cát Nguyên Hồng ngẩng đầu, cười khê: "Tốt lắm. Người trước tiên lui ra đi, Thanh Sơn lại đây."

Tên thanh y đệ tử khom người thối lui. Đặng Thanh Sơn đi tới phiến trống không bên cạnh.

"Những việc của ngươi đã làm trong ba tháng, ta đã minh bạch. Ngươi làm rất tốt!" Gia Cát Nguyên Hồng hài lòng gật đầu. Chuyện lấy được lân giáp đích chuyện, khi ở Hoa thành đã được bồ câu đưa tin nhanh chóng đích đem tin tức truyền tới Giang Ninh. Gia Cát Nguyên Hồng đương nhiên biết rất rõ, nói:: "Giết Mạnh Điền cứu Ký Hồng thống lĩnh, đoạt được lân giáp của Xích lân thú này. Nói đi, ngươi muốn được khen thưởng gì!"

Đặng Thanh Sơn ngẩn ra, đầu tiên liền muốn khen thưởng?

"Tông chủ." Đặng Thanh Sơn cung kính nói: "Ta nghĩ, lân giáp của Xích lân thú kia khi chế tạo thành chiến giáp, xin cho biểu ca của ta một bộ! Cũng hy vọng bên trong Quy Nguyên tông có thể hảo hảo chỉ đạo muội muội của ta."

"Đó đều là việc nhỏ. Xích lân thú này hình thể khổng lồ, lân giáp của nó đủ để chế tạo hai mươi bộ lân giáp bao trùm toàn thân. Lân giáp này là do ngươi một mình kiếm ra, ta liền cấp hai bộ. Về phần cho ai, tùy ngươi tự mình an bài. Muội muội của ngươi... Ha ha. Thiên phú. Quy Nguyên tông chắc chắn sẽ hết lòng dạy." Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đặng Thanh Sơn: "Ta nghĩ chính là ngươi. Ngươi tự mình thì sao? Có yêu cầu gì?"

Đặng Thanh Sơn nhướng mày.

"Ta cho ngươi một vị trí thống lĩnh. Ngươi muốn làm không?" Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói.

Đặng Thanh Sơn thất kinh.

Thống lĩnh?

Sau khi Ký Hồng cắt tay, Đặng Thanh Sơn đã biết, Ký Hồng khẳng định phải thối vị. Nhưng vị trí bốn đại thống lĩnh, hết thấy đều là do đệ tử trung tâm có xuất thân trong tông đảm nhiệm. Bởi vì, vị trí đó trí quá trọng yếu. Đặng Thanh Sơn thực lực tuy mạnh. Nhưng muốn ngồi trên vị trí kia, phải ưu tiên trung tâm đệ tử.

"Ta? Nội tông có thể đồng ý?" Đặng Thanh Sơn không tin.

"Ngươi làm thân truyền đệ tử của ta. Không được sao?" Gia Cát Nguyên Hồng cười cười nói.

"Thân truyền đệ tử?"

Đặng Thanh Sơn nhìn kỹ Gia Cát Nguyên Hồng. Cho tới bây giờ, sư phụ của mình cũng chỉ có một người. Đó là người ở kiếp trước, Đặng Bá Lô! Kiếp trước Đặng Thanh Sơn là một Hình Ý quyền tông sư. Đặng Thanh Sơn nội tâm rất kiêu ngạo. Muốn cho hắn bái sư... đó cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Không biết tông chủ có bản lĩnh gì có thể dạy ta!?" Đặng Thanh Sơn nhìn chằm chằm Gia Cát Nguyên Hồng, hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng buông bộ sách, đứng dậy đi tới một bên bệ một đoạn cảnh liêu. Đứng ở trên đất trống nhìn Đặng Thanh Sơn: "Thanh Sơn. Ngươi dùng trường thương, còn ta dùng cảnh liêu này. Ngươi và ta, bạo phát lực lượng cùng là một vạn cân so sánh, như thế nào?" Vừa nói, cảnh liêu trong tay của hắn trong nháy mắt nhập chân nguyên làm đuối thẳng tắp.

Đặng Thanh Sơn nhướng mày.

Bạo phát đồng dạng lực lượng?

Đối phương là cảnh liễu? Chính mình là Luân Hồi thương? Bất quá Gia Cát Nguyên Hồng chính là một siêu cấp cường giả ở Thiên bảng. Tổng chủ của Quy Nguyên tông, vang danh thiên hạ. Đằng Thanh Sơn cũng không dám khinh thị.

"Thỉnh tông chủ chỉ giáo!" Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi thương, chấp tay nói.

Có thể cùng cường giả luận bàn. Sao lại không làm?

"Ra chiêu đi." Gia Cát Nguyên Hồng cười cười, nói.

"Hừ!"

Đằng Thanh Sơn trường thương đột nhiên động, hóa thành một mũi tên, mang theo một tiếng rít bén nhọn hướng Gia Cát Nguyên Hồng đâm tới. Đằng Thanh Sơn đích xác sử dụng một vạn cân khí lực, đồng thời cũng sử dụng nội kinh kích thích yếu huyết làm trường thương tốc độ nhanh hơn.

"Người thua!"

Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên!

Đằng Thanh Sơn khiếp sợ nhìn. Mũi nhọn cảnh liễu chính đang chỉ vào ngực mình.

"Này..." Đằng Thanh Sơn tốc độ phản ứng là cực nhanh. Hắn nhớ rõ một màn vừa rồi. Chính mình vừa mới ra thương, Gia Cát nguyên chỉ nhẹ nhàng nghiêng người một cái liền có thể tránh được, không những thế chỉ bằng vào khoảng cách gần một bước chân, lập tức nhanh như tia chớp đơn giản đâm tới. Tốc độ nhanh đến mức kinh khủng, làm Đằng Thanh Sơn cơ bản không kịp né tránh!

Kì thật, nếu như Đằng Thanh Sơn bộc phát khí lực hai mươi mốt vạn cân, trong nháy mắt tốc độ phát lực phối hợp với Thiên Nhai Hành cũng có thể tránh.

Nhưng là, hai người đều dùng một vạn cân khí lực!

"Sư phụ. Người như thế nào đơn giản như vậy có thể né tránh thương của ta? Người vền vẹn sử dụng một vạn cân khí lực của tiên thiên chân nguyên?" Đằng Thanh Sơn nhìn Gia Cát Nguyên Hồng.

"Người hoài nghi ta. Vãn gọi ta sư phụ?" Gia Cát Nguyên Hồng hỏi ngược lại.

"Chỉ bằng một đâm kia! Một đâm đó không ngờ vô thanh vô tức*. Tốc độ nhanh đến cực hạn. Chỉ riêng tốc độ, ta có thể hoài nghi sư phụ sử dụng tiên thiên chân nguyên nhiều hơn. Nhưng, một chiêu đâm đó vô thanh vô tức, ngay cả tiếng gió cũng không có liên đâm tới ngực ta. Một điểm này đủ để khẳng định tông chủ có thể làm sư phụ của ta!" Đằng Thanh Sơn thật sự bị cảm phục.

Có lẽ, chính mình bộc phát tất cả thực lực có thể giết một cao thủ tiên thiên cảnh giới "Hư đan".

Nhưng là khi mình sử dụng một chiêu thương pháp, khẳng định sẽ kèm theo tiếng nổ lớn.

Mà cảnh liễu của Gia Cát Nguyên Hồng, theo lý mà nói khi thi triển ra tốc độ kinh người như vậy, chắc chắn sẽ sinh ra tiếng nổ kèm theo một trận cuồng phong. Nhưng... sự thật là vô thanh vô tức, không hề có dù chỉ một âm thanh nhỏ!

Nổ. Cũng không tốt!

Bởi vì khi có tiếng nổ, hay nói rõ hơn là xuất chiêu, không khí biến thành lực cản mới có thể sinh ra tiếng nổ! Có nó, tốc độ của thương pháp không thể ngờ sẽ bị hạn chế.

Nếu như không có lực cản của không khí, tốc độ sẽ tăng lên rất nhiều..

Vô thanh vô tức... chứng minh rằng, không khí có thể sẽ không trở thành lực cản!

"Ha ha..." Gia Cát hồng nở nụ cười: "Một đâm này, nhìn như đơn giản. Kì thực... là điều mà ta vừa mới lĩnh ngộ ra." Được người khích lệ chỗ đắc ý nhất của mình, Gia Cát Nguyên Hồng cũng rất cao hứng. Ít nhất, Đằng Thanh Sơn rất có ánh mắt. "Vô thanh vô tức" nhìn như không có gì nổi bật, thực ra nó mới là thứ lợi hại nhất.

”Người nếu muốn học chiêu này, người trước tiên phải đạt tới tiên thiên. Sau khi tiến đến Tiên thiên, mới có thể từng bước từng bước đạt tới cảnh giới này.” Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Đằng Thanh Sơn cũng cảm giác được... Tiên thiên cường giả cao thấp chênh lệch cũng rất lớn!

Chính mình cảnh giới mặc dù cũng tính là rất cao. Nhưng nghe Gia Cát Nguyên Hồng nói... có cảnh giới, phải chờ đạt tới tiên thiên mới có thể từng bước lĩnh ngộ. Chưa tới tiên thiên, căn bản không cách nào lĩnh ngộ.

”Vi sư sẽ chọn một ngày lành, chính thức nhận người làm đệ tử!” Gia Cát Nguyên Hồng trên mặt lộ ra vẻ tươi cười. ”Thanh Sơn. Người là người ưu tú nhất trong sáu đệ tử mà vi sư đã thu nhận! Vốn, ta là nghĩ nếu chiếm được Hắc hỏa linh quả, sẽ đưa cho người, trợ giúp người một phen để giúp người bước vào tiên thiên. Bất quá xem ra, người phải dựa vào cố gắng của chính mình!”

”Dạ. Sư phụ.” Đằng Thanh Sơn cung kính nói.

Cảnh giới của Gia Cát Nguyên Hồng, đủ để làm sư phụ mình!

”Ân. Ngày thu người làm đệ tử, đó cũng sẽ là lúc người đảm nhiệm tân vị đệ nhất thống lĩnh!” Gia Cát Nguyên Hồng nói.

(*). Thượng đẳng: cao cấp

(*). Bức tranh thủy mặc: bức tranh tả phong cảnh hữu tình, dùng loại bút xua của người Trung Quốc (bút này hay được các ông đồ dùng để viết mỗi khi xuân đến, nếu bạn muốn tìm hiểu kỹ hơn, search google nhé, vì cái này khá dài mình không giải thích nổi... và khi viết phải mài nghiên mực) để vẽ. Bức tranh thường rất đẹp. Thông thường, mỗi bức tranh thủy mặc nổi tiếng thường luôn có ”thần” (đó chính là tâm tình của người vẽ được thổi vào bức tranh khiến bức tranh như có linh hồn, sinh động như thật và mỗi người xem phải tự cảm nhận nó qua từng cách nhìn, tâm hồn của mình). Có khá nhiều bức tranh thủy mặc nổi tiếng như: Thu vũ đồ...

(*). Ô thanh vô tức: không xuất hiện dù chỉ một âm thanh, một tiếng động.

124. Quyển 4: Xích Hồ Bào -- Chương 1: Thần Dữ Khí Hòa

Đối với siêu cấp cường giả mà nói, bí điển bảo vật có khi chỉ làm chướng mắt, bởi bí điển dù quý giá đến đâu cũng chỉ là ngoại vật. Đến tầng thứ như Gia Cát Nguyên Hồng, quan trọng nhất chính là sự tu luyện bên trong. Ở mức độ này, tìm được một đệ tử chân chính hợp ý là rất khó.

Có được bảo bối đã khó khăn, tìm ra đệ tử càng gian nan muôn phần!

”Thanh Sơn, từ nay con phải dốc lòng tu luyện, phải thật sớm tiến nhập tiên thiên chi cảnh!” Gia Cát Nguyên Hồng căn dặn.

”Vâng, sư phụ!” Đằng Thanh Sơn đáp.

Miệng đáp lời, trong lòng hẩn lại không khỏi nghi hoặc. ”Bản thân mình như đã sớm đạt tới Đỉnh phong hậu thiên, nói về cảnh giới... Ngay từ kiếp trước tuy không thể so sánh với sư phụ, nhưng ít nhất cũng không thua kém Quý Hồ Tư Mã Khánh kia. Có điều vì sao mà một chút dấu hiệu tiến nhập tiên thiên vẫn không có?”

”Sư phụ, muốn từ Hậu thiên tiến nhập Tiên thiên rốt cuộc nên như thế nào” Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

”Ha ha...”

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn vẻ nôn nóng của Đằng Thanh Sơn, bất giác cười rộ: ”Tốt! Hôm nay ta nói với con một chút, thiên hạ ngày nay Tiên thiên cao thủ kì thực rất thưa thớt, ngàn vạn người tu luyện có một tự thành tiên thiên đã là may mắn rồi, tiếp đó cao thủ thiên đỉnh phong lại là ngàn vạn mới có một. Nghe thế con có thể hiểu được, từ hậu thiên đột phá vào tiên thiên là gian nan như thế nào!”

Đặng Thanh Sơn gật gật đầu.

Số lượng dân cư hẳn có biết qua. Chẳng hạn như gia hương Nghi Thành, phạm vi hai ba trăm dặm có hai ba trăm vạn dân cư. Toàn bộ quận Giang Ninh ước chừng ba nghìn vạn khẩu, toàn bộ Dương Châu e là có ba bốn triệu dân.

"Từ Hậu thiên muốn tiến nhập Tiên thiên, điều thứ nhất là phải đạt tới Hậu thiên đỉnh phong!" Gia Cát Nguyên Hồng cười nhẹ, đoạn nói tiếp điều thứ hai: "Xét chữ Thần trong Tinh Khí Thần của nhân thể bản thân, Thần phải đủ mạnh mới hy vọng đột phá! Điều thứ ba là phải nắm vững phương pháp Thần Dữ Khí Hòa! Có ba điều này, phối hợp cùng thiên phú, nghị lực, lại phải gặp cơ duyên xảo hợp, mới có thể tiến nhập tiên thiên!"

Đặng Thanh Sơn lặng im nghe, ghi nhớ những lời sự phụ vào trong lòng.

Phương pháp "Thần Dữ Khí Hòa"? Hẳn một chút không biết!

"Thế nào là Hậu thiên đỉnh phong hẳn con đã biết. Vậy thì điều thứ hai, Tinh Khí Thần, ta sẽ nói rõ hơn một chút!" Gia Cát Nguyên Hồng chậm rãi: "Tinh chính là nhân thể chi tinh, cũng chính là máu huyết trong người. Nhân sinh trên đời mũi hô hấp thiên chi linh khí, miệng ăn ngũ cốc lương thực, tất cả đều có thể hóa thành nhân thể chi tinh. Đối với cơ thể người ta, Tinh chính là căn bản...!"

"Còn thế nào là Khí? Người tu luyện hấp thu thiên linh chi khí, chủ động luyện hóa mới tự thành nội kinh, cũng chính là khí! Khi Khí và Tinh kết hợp, người tu luyện thân thể sẽ cường kiện. Về nội kinh thì con hẳn đã hiểu đại khái. Mà trong ba thứ này, về Thần con phải nghe cho rõ!" Sắc mặt Gia Cát Nguyên Hồng chợt nghiêm túc.

Đặng Thanh Sơn chăm chú lắng nghe, những điều này rất có thể có ích cho việc tiến nhập Tiên thiên cảnh giới của hắn.

"Thần, cũng chính là cái gọi bằng Tinh Thần của người thường, vũ giả chúng ta thì gọi là Tâm Thần. Có người cả ngày lúc nào cũng thấy trì trệ buồn ngủ, chính là vì Thần không đủ! Lại có người cả ngày đều sáng khoái, làm gì cũng mạnh mẽ nhanh chóng, tức là Thần của người đó sung túc. Đương nhiên trì trệ hay sung túc, chỉ là đối người thường mà thôi!"

"Các vũ giả tu luyện nội kinh đều có phương pháp dưỡng thần, cho nên lúc nào thần của họ cũng đạt mức sung túc! Còn như muốn đạt tới tiên thiên, Thần của bản thân so với mức sung túc của thường nhân phải cao gấp chục gấp trăm lần!" Gia Cát Nguyên Hồng chau mày: "Đây là yêu cầu hà khắc nhất của tu luyện, tuyệt đại đa số vũ giả đều dừng bước trước cửa này, không thể tiến nhập Tiên thiên!"

Đặng Thanh Sơn nhướn mày: "Sự phụ, vậy như thế nào mới biết được Thần của bản thân đã đủ cường đại, có thể đạt tới Tiên thiên?"

"Hỏi hay lẩn!" Gia Cát Nguyên Hồng cười lớn: "Muốn xem Thần có đủ đạt tới Tiên thiên không, ta có một biện pháp rất đơn giản!"

"Biện pháp gì?" Đặng Thanh Sơn có chút nôn nóng.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười, một tay duỗi thẳng. Chỉ thấy một cỗ lưu quang xanh biếc từ lòng bàn tay lão bay ra.

Nhìn cỗ lưu quang xanh đậm, trong lòng Đặng Thanh Sơn chợt dâng lên một cảm giác run sợ, hai mắt bất giác bị hút chặt vào đó: "Tiên thiên chân nguyên, chính là Tiên thiên chân nguyên! Tiên thiên chân nguyên của sự phụ so với Tư Mã Khánh còn mạnh hơn nhiều lắm! Chỉ cần nhìn mà ta đã thấy kinh hãi!"

Cỗ lưu quang xanh đậm chợt vờn quanh Gia Cát Nguyên Hồng, như một sợi dây màu xanh quấn hai vòng quanh người lão, cuối cùng lại dung nhập vào cơ thể. Lúc ấy Gia Cát Nguyên Hồng mới nhìn Đặng Thanh Sơn: "Thanh Sơn, con thấy chưa?"

"Dạ, đã thấy!" Đặng Thanh Sơn gật đầu.

"Khi Thần của bản thân có thể khống chế nội kinh, phát ra chân nguyên như vậy, tức là một chân đã bước vào Tiên thiên!" Gia Cát Nguyên Hồng cười nhẹ: "Thần Dữ Khí Hòa, chính là Thần cùng Khí dung hợp

đến cao độ, khống chế hoàn toàn nội kinh trong cơ thể. Đương nhiên đạt đến mức đó là rất khó, phải không ngừng luyện tập pháp môn Thần Dữ Khí Hòa!”

Đặng Thanh Sơn vội gật đầu, lại hỏi ngay: ”Như thế nào mới có thể Thần Dữ Khí Hòa?”

”Trước hết Thần phải luyện đến đủ mạnh, để có thể đột phá phong bế của Nê hoàn cung!” Gia Cát Nguyên Hồng đáp: ”Nê hoàn cung ở trong đầu, Thần chính là ẩn giấu tại Nê hoàn cung này. Bản sinh con người Nê hoàn cung đều phong bế rất Kín, võ giả bình thường căn bản không thể đột phá.”

Đặng Thanh Sơn đã hiểu ra đôi chút.

Trong ngàn năm kỷ sự cũng nhắc tới Nê hoàn cung. Công phá trở ngại Nê hoàn cung, lấy Thần dung hợp với Khí, mới có thể chuyển hóa tiến nhập Tiên thiên!

”Đương nhiên, muốn Thần trở nên mạnh mẽ đột phá được Nê hoàn cung, cũng là có bí quyết, chính là pháp môn Thần Dữ Khí Hòa!” Gia Cát Nguyên Hồng cười nói: ”Phương pháp này đều là bí mật của các đại tông phái, tuyệt đối không truyền ra bên ngoài!”

”Các tông sư tiền bối lúc đó không có bí pháp, vậy họ đột phá như thế nào?” Đặng Thanh Sơn không khỏi thắc mắc.

Gia Cát Nguyên Hồng cười lớn: ”Không có bí pháp thì phải sáng tạo ra bí pháp! Bí pháp của các đại tông phái, đương nhiên đều là do các tiền bối sáng tạo ra!”

Đặng Thanh Sơn nghe qua, trong lòng không khỏi trầm than thở.

Phải dùng Thần khống chế nội kinh bên ngoài cơ thể, quá khó khăn!

”Thanh Sơn, bí tịch được chia thành ba tầng, Thiên cấp, Địa cấp, Nhân cấp. Nhân cấp con đã biết, chính là tu luyện cai thủ Hậu thiên...” Gia Cát Nguyên Hồng nói: ”Địa cấp mật điển, trong đó có biện pháp đột phá vào Tiên thiên, chỉ một ít Tiên thiên cường giả mới có thể tu luyện. Nói đến Thiên cấp mật điển, đương nhiên lại càng thần diệu...”

Lão nhìn Đặng Thanh Sơn: ”Địa cấp mật điển và Thiên cấp mật điển có ý nghĩa trọng đại, phải được các Trưởng lão đồng ý ta mới có thể cho con xem! Chuyện này phải đợi sau khi ta chính thức thu con làm đệ tử, mới có thể chính thức truyền dạy!”

Đặng Thanh Sơn gật đầu.

Các đại tông phái đương nhiên đều có quy tắc này, mật điển bí pháp cao cấp, không thể có chuyện muốn xem là được xem!

”Thanh Sơn, nói cho con nghe, Quy Nguyên tông ta thực ra có đến hai đại Thiên cấp mật điển! Trong đó Quy nguyên tâm điển là uy lực lớn nhất, là Trấn tông điển của chúng ta!” Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói.

Cấp bậc đồng dạng, uy lực cũng chia ra cao thấp, điểm ấy Đặng Thanh Sơn cũng hiểu. Đôi khi một vài tuyệt chiêu uy lực đến đâu lại là do chính mình.

”Chẳng lẽ sư phụ muốn truyền cho ta Quy nguyên tâm điển?” Đặng Thanh Sơn trầm nghĩ. ”Quy Nguyên tông, Quy nguyên tâm điển, chỉ nghe tên cũng đoán được tầm quan trọng!”

Gia Cát Nguyên Hồng tiếp tục nói: ”Quy nguyên tâm điển được các thế hệ cao thủ Quy Nguyên tông tu luyện nhiều nhất. Hơn một ngàn năm qua, các tiền bối vượt qua cửu thành, đạt tới tiên thiên, đều là tu luyện Quy nguyên tâm điển. Từ đó lại có một điều lợi nữa, các bậc tiền bối đó đã tổng kết những vấn đề trong tu luyện Quy nguyên tâm điển, viết nên bộ sách Tâm thể hội, sau này con có thể tham khảo. Như vậy khi tu luyện con sẽ tránh được rất nhiều khó khăn...”

”Nhưng có một điều... Quy nguyên tâm điển là tu luyện kiếm pháp!” Gia Cát Nguyên Hồng cuối cùng mới thông báo.

Đặng Thanh Sơn nghe mà không khỏi ngạc nhiên.

Kiểm pháp?

Bản thân hấn lại tu luyện thương pháp. Kiếm pháp mật điển liệu có tác dụng gì?

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn: "Quy Nguyên tông chúng ta có hai đại Thiên cấp mật điển, một kiếm pháp một đao pháp. Cho nên Thanh Sơn, nếu con muốn học Quy nguyên tâm điển thì tốt nhất nên dùng thương phỏng theo kiếm pháp! Kì thật hai đạo lý đó là tương thông. Thương pháp của con nếu đã đạt cảnh giới, phỏng theo kiếm pháp cũng sẽ rất nhanh..."

"Thanh Sơn, bây giờ con nghĩ thế nào?" Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

Bỏ thương pháp, học kiếm pháp chẳng?

Ý niệm vừa khởi lên trong đầu đã bị hấn nhanh chóng từ bỏ. Kiếp trước khổ công luyện Hình Ý Quyền, kiếp này tiếp tục nghiên cứu, lại chuyển hóa quyền pháp thành thương pháp. Trình độ hấn đã đến mức dùng thương cũng như dùng chính cánh tay của mình, hơn nữa Ngũ Hành Quyền năm chiêu mới chuyển hóa được ba chiêu, còn hai chiêu nữa chưa hoàn thành!

Có điều mặc dù còn thiếu hai chiêu, nhưng thương pháp của hấn uy lực đã rất lớn!

"Không cần, sư phụ..." Đằng Thanh Sơn đã quyết định, dứt khoát lắc đầu: "Con còn muốn luyện thương pháp. Trong tông có Thương pháp mật điển không?"

"Có! Chính là U Nguyệt Thương điển!" Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu: "Có điều Thanh Sơn này, đao kiếm còn bồng, cáo loại binh khí thương là khó luyện thành nhất, cái chính với con bây giờ là nhanh chóng đạt tới Tiên thiên. Người dụng thương, số lượng ít hơn nhiều so với dụng kiếm! Thương pháp muốn cao thâm, khó khăn lại càng lớn, người có thể tham khảo quá ít!"

Lão lại nhìn Đằng Thanh Sơn: "Con hãy khá lo lắng cân nhắc! Ta đi chuẩn bị, tháng chín ngày hai mốt chính thức làm lễ tại Quy Nguyên đại điện, thu con làm đệ tử! Đến ngày đó hãy trả lời ta!"

"Vâng, sư phụ!" Đằng Thanh Sơn đáp.

"Đúng rồi, Thanh Sơn. Luyện được Thần Dữ Khí Hòa, có thể dùng Thần không chế nội kinh. Cũng không cần phải đạt tới mức như ta vừa rồi, chỉ cần có thể lần được là được. Đưa nội kinh ly khai thân thể, không cần biết duy trì được bao lâu, chỉ cần làm được là Thần Dữ Khí Hòa xem như đã luyện thành. Đương nhiên con đừng nóng vội, thật ra làm được điều này là rất khó. Đợi sau khi được tiếp nhận mật điển, theo biện pháp trong đó từ từ tu luyện, tất sẽ có một ngày con thành công!" Gia Cát Nguyên Hồng cười nhân từ: "Thôi, con về trước đi!"

Đằng Thanh Sơn vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Nội kinh ly khai thân thể, chỉ cần thoáng qua là được?

Thế thì.... phi đao...?

Phi đao bắn đi xa như vậy. Ném phi đao phải không chế nội kinh như vậy, có thể tính là nội kinh ly thể không?

"Ngốc, còn đứng đó làm gì?" Gia Cát Nguyên Hồng quát khê.

125. Chương 2: Phi Đao

Đi trên đường nhỏ Đằng Thanh Sơn trong lòng có chút kích động: "Dựa theo sư phó nói. Nội kinh khi ra ngoài thân thể còn có thể khống chế. Điều đó cũng đại biểu "Thần" đã muốn đột phá nên hoàn cung trở ngại. Một chân bước vào tiên thiên! Ám nhiên phi đao của ta chẳng phải là như vậy sao? Không phải là quá khó. Ta chẳng phải đã sớm một chân bước vào tiên thiên?". Vốn nghĩ đến rất khó nhưng là hiện tại lại phát hiện không ngờ trong lúc gần như là bất tri bất giác lại thành. Kì thật ở kiếp trước Đằng Thanh Sơn có thể đạt tới tầng Tông sư. Tuy rằng Đằng Thanh Sơn ở kiếp trước chỉ có thể làm một Cửu Châu đại địa Hậu thiên cao thủ. Nhưng nếu luận sức chiến đấu chân chính thì một Nội gia quyền tông sư chỉ sợ có thể giết chết một đồng Nhất Lưu Vũ Giả. Bởi vì nội công gia quyền Tông sư tuy rằng cũng tự vận cân khí lực

nhưng đó là thân thể lực lượng có thể kiên trì rất lâu, hơn nữa nội gia quyền Tông sư có thể hoàn toàn nội liễm hơi thở, đối với thân thể cơ thể không chế tới cực điểm tinh diệu.

Cảnh giới trên. Cao nhiều lắm!

Nếu không phải ở kiếp trước thiên linh khí quá ít thì sợ rằng nhóm thành tựu ở mức Tông sư còn nhiều hơn nữa.

Mà tinh khí thần "Thần". Thanh Sơn cảnh giới của bản thân cũng đã cao. Nội gia quyền lại là dưỡng sinh. Đối với việc dưỡng "Thần" cũng vô cùng tốt. "Thần" của Đẳng Thanh Sơn dĩ nhiên sẽ cường đại.

"Nhưng là vì cái gì, nội kinh vền vẹn chỉ là Hậu thiên. Chưa bước vào tiên thiên?" Đẳng Thanh Sơn tự đáy lòng nghi hoặc. "Quên đi, không vội. Ngày hai mươi mốt tháng chín sẽ chính thức bái sư, đến lúc đó có thể chứng kiến mặt điển trên đó miêu tả phương pháp bước vào tiên thiên." Đẳng Thanh Sơn rất rõ ràng. Hiển nhiên là qua ám nhiên phi đao tuyệt kỹ đại biểu mình đã một chân bước vào tiên thiên! "Chờ ta thần cùng khí cùng. Hóa thành tiên thiên chân nguyên. Đến lúc đó. Ta tiên thiên chân nguyên cùng thân thể lực lượng kết hợp...". Đẳng Thanh Sơn tự đáy lòng chờ mong. "Hơn nữa. Nội kinh của ta không thể cường hóa thân thể. Không biết là... Tiên thiên chân nguyên có thể lại lần nữa cường hóa thân thể hay không!". Ấn Hắc hỏa linh căn lực lượng thân thể Đẳng Thanh Sơn có thể tiếp tục tăng lên. Nhưng sự tăng lên này sẽ đến lúc có ngày chấm dứt. Tiên thiên chân nguyên rõ ràng so với "nội kinh" tăng thứ cao hơn, có lẽ có thể có hiệu quả Kỳ diệu.

Đẳng Thanh Sơn trở lại chỗ ở. Mới vừa tắm rửa, thay quần áo đã bị Thanh Hổ, Gia Cát Vân, Tiểu Vũ, Gia Cát Thanh mấy người lôi kéo đi ra ngoài ăn uống. Mấy người tụ tập ở Lâm Nguyệt lâu vừa ăn vừa nói chuyện. Khoảng ước chừng một nửa canh giờ trời tối hoàn toàn mới cùng nhau trở về Quy Nguyên tông.

"Thanh Sơn đại ca. Đợi cho tới ngày hai mươi mốt, ngày đó chúng ta chính thức là sư huynh đệ." Gia Cát vân cười hì hì nói. "Àn. Ta trước tiên ở nơi này kêu một tiếng. Tứ sư huynh!".

"Sư đệ." Đẳng Thanh Sơn cũng cười đáp.

"Tứ sư ca." Thanh cô nương cũng vui vẻ hô.

Môn hạ Quy Nguyên tông dựa theo tuổi luận sư huynh đệ. Bởi vì bình thường đều là dưới mười tuổi đã đầu nhập vào Quy Nguyên tông và có rất ít người lớn tuổi mới được thu nhận. Hơn nữa cho dù có thu nhận đặc cách những người lớn tuổi thì những người này đều phải có những bản lĩnh thiên phú.

"Sắc trời đã không còn sớm nữa. Hai người các người đều trở về nghỉ ngơi đi." Đẳng Thanh Sơn cười nói. Gia Cát Thanh Thanh gật đầu nói: "Ừ. Tiểu Vũ. Sáng mai đến ta, chúng ta cùng nhau luyện kiếm.". "Tốt." Thanh Vũ cũng vui mừng gật đầu.

Lập tức họ chia làm hai nhóm trở về. Đẳng Thanh Sơn, Thanh Hổ, Thanh Vũ ba người trở về chỗ ở của mình. Lúc này trời đã tối đen, vầng trăng rằm đã lên cao: "Ca. Khi người cùng Thanh Hổ biểu ca đều đi ra ngoài ta ở nơi này chỉ có một mình a" Thanh Vũ cười. "Ừ. Sắp tới sẽ không như vậy nữa" Đẳng Thanh Sơn nói xong từ hướng chỗ ở đi đến Thanh Vũ. "Biểu ca các người đi theo ta."

Thanh Vũ cùng Thanh Hổ hai người có chút nghi hoặc nhưng vẫn đi theo. Chỗ ở của Đẳng Thanh Sơn tại lầu hai mặt sau phủ đệ. Tiến vào trong phòng Thanh Sơn mọi người thấy một cái túi đại bố. Túi đại bố đựng đồ này được Đẳng Thanh Sơn mang theo từ khi còn ở Hỏa Diệm Sơn. Mở ra dễ dàng. "Tiểu Vũ. Xem!" Đẳng Thanh Sơn từ trong đó lấy ra một kiện kim sắc bối tâm mềm mại (áo lót trong màu vàng).

"Đây là cái gì?" Thanh Vũ trừng mắt kinh ngạc.

Thanh Hổ bên cạnh lập tức nói: "Đây chính là đồ Thanh Sơn lấy được từ mấy ngàn mã tặc. Bắt lấy mã tặc thủ lĩnh tới cướp đoạt. Kêu là kim tâm ti bối tâm. Mặc vào, bình thường Hậu thiên cao thủ đều không thể đâm xuyên Kim tâm ti bối tâm. Hơn nữa nó rất nhẹ. Không giống như trọng giáp trên người Hắc Giáp Quân chúng ta."

"Nha!" Thanh Vũ hoan hỉ tiếp nhận. "Oa. Thật mềm! Mát mát. Sờ thật thoải mái! Hơn nữa không nặng." Không nặng vì nó thực ra cũng chỉ gần một cân. "Ca. Người không mặc sao?" Thanh Vũ liền nói. "Ta biết Vũ giả mặc trọng giáp thực lực đã bị ảnh hưởng." "Ca không cần." Đẳng Thanh Sơn lắc đầu cười nói. Hắn

hiện tại sức hai mươi một vạn cân lực lượng thì hơn mười cân trọng giáp có nghĩa lý gì với hắn. Hắn mặc trọng giáp cũng chẳng khác gì người thường mặc áo mỏng.

"Biểu ca." Đàng Thanh Sơn từ túi đại bố lấy ra thiên niên hàn thiết kinh cung. "Người tại trong tộc lúc cũng nên luyện tập cung tiễn. Thiên niên hàn thiết kinh cung này có thể chịu được mấy vạn cân khí lực. Cũng đủ người sử dụng. Khi luyện Thương một cũng có thể luyện cung! Có nhiều hơn một bản lãnh chỉ có lợi tuyệt không có hại."

Thanh Hồ tiếp nhận lấy hàn thiết cung. Binh khí này cực kỳ trân quý, hơn một ngàn năm hàn thiết có thể dọa chết người a.

"Biểu ca. Có sáu vạn lượng bạc này. Người cầm lấy!" Đàng Thanh Sơn đưa qua một xấp ngân phiếu. "Người làm Bách phu trưởng. Về sau còn phải tìm vợ, mời người đi uống rượu ăn cơm, còn có mua binh khí. Đều cần bạc. Người cầm lấy!" Lúc trước từ đám thổ phỉ chặn đường còn thu được hơn mười vạn lượng bạc. Đương nhiên ngân ấy bạc Thanh Sơn không để vào mắt. "Sáu vạn lượng a." Thanh Hồ nhìn Đàng Thanh Sơn. "Thanh Sơn. Chính người thì sao?"

"Ta có!" Đàng Thanh Sơn hướng qua muội muội. "Tiểu Vũ. Nơi này có năm vạn lượng bạc! Người giữ lấy đi. Về sau muốn dùng gì thì dùng!" Đàng Thanh Sơn rất rõ ràng tại Quy Nguyên tông nội. Nhiều đệ tử như vậy khẳng định cũng sẽ có cạnh tranh ngầm. Nếu nghèo không có bạc cũng sẽ bị người xem thường. Con người vốn dĩ rất thực dụng.

"Ca. Người không cần?" Thanh Vũ nhìn về phía Đàng Thanh Sơn.

"Ca có bó lớn bó lớn." Đàng Thanh Sơn sờ Thanh Vũ khuôn mặt nhỏ nhắn. Cười nói.

Kì thật từ Quý Hồ Tư Mã khánh Đàng Thanh Sơn lấy được một lượng tài phú kinh người. Đàng Thanh Sơn cũng không muốn lộ ra. Không quản là Bách phu trưởng hay là Quy Nguyên tông đệ tử có mấy vạn lượng bạc cũng không tính người khác. Nhiều ngân phiếu như vậy Đàng Thanh Sơn còn dự phòng. Về sau cũng có thể vì nội tộc mà sử dụng. Về phần chính mình? Đối với vàng bạc Đàng Thanh Sơn có nhu cầu vẫn là rất thấp.

"Tốt lắm. Các người hai người đi nghỉ ngơi. Ngày mai còn luyện công buổi sáng." Thanh Sơn nói.

"Vâng. Ca." Thanh Vũ vui mừng đáp.

Tiến hai người rời đi Đàng Thanh Sơn lúc này mới xoay người lấy ra một lượng lớn phi đao. Sau đó từ cửa sổ nhảy đến hậu đình trong viện.

Đình viện nội.

Gió đêm thổi. Đàng Thanh Sơn đem hơn mười chuôi phi đao đặt ở một bên. Lúc nhặt lên một vài hòn đá, hít sâu một hơi. Nháy mắt tiến vào âm đạm trạng thái. Tùy tay ném ra một viên hòn đá nhỏ!

"Hư!"

Hòn đá phi tốc độ không nhanh. Tại giữa nửa đường thì liền "Phanh" Một tiếng liền vỡ ra.

"Ấn! Ta ở dưới trạng thái bóng tối có thể từ cự ly xa khống chế nội kinh làm vỡ vụn. "Thần" của ta đích xác có thể khống chế nội kinh. Kia... Có thể hay không như sử phó một. Khống chế nội Kinh quay tròn?" Đàng Thanh Sơn lại ném ra một hòn đá nhỏ. Đồng thời cố gắng khống chế hòn đá quay rẽ ngang theo quỹ tích đường vòng cung!

Nhưng "Thần" của Đàng Thanh Sơn mới vừa cảm ứng được nội kinh. Khi đang muốn khống chế quay rẽ ngang theo quỹ tích đường vòng cung thì...

Bồng! Hòn đá vỡ vụn!

"Không đúng. "Thần" của ta khống chế nội kinh thì phá hủy cân bằng làm cho đá vỡ vụn." Đàng Thanh Sơn lắc đầu. Nội kinh thật giống như là mũi nhọn, toàn thân là mũi nhọn. Va chạm một cái liền phản ứng kịch liệt.

Hòn đá thể tích tiểu. Ẩn chứa ít nội kinh. Khống chế đứng lên hẳn là dễ dàng. Nếu ngay cả hòn đá nhỏ không thể khống chế quay rẽ thì đừng nói đến dùng phi đao.

Hutu! Bồng!

Hutu! Bồng!

Lần lượt thí nghiệm. Tiếng vang này thậm chí khiến cho muội muội Thanh Vũ cùng biểu ca chú ý. Bất quá hai người bọn họ bị Đằng Thanh Sơn nói một câu đuổi đi gấp. Rồi Đằng Thanh Sơn lại tiếp tục đắm chìm nghiên cứu như thế nào có thể làm "Thần" khống chế nội kinh càng thêm xảo diệu. Đạt tới mức làm hòn đá quay rẽ hiệu quả! Mà hẳn là ở bên trong kinh mới vừa quán nhập hòn đá vừa lúc "Thần" cùng nội kinh có liên hệ. Trong quá trình phi hành "Thần" cố gắng cùng "nội kinh" dung hợp được. Trong người có ta, trong ta có người. Đương nhiên, hòn đá bay ra chính là trong nháy mắt công phu. Tại thời gian ngắn ngủi đó khiến cho "Thần" cùng "Nội kinh" dung hợp hơn một chút. Khó khăn cực cao!

Lần lượt thí nghiệm. Tổng kết thất bại nguyên nhân.

Không ngừng cải thiện.

"Hutu!" Lại là một hòn đá bắn ra.

Làm tới rồi xa xa trước hòn giả sơn... Đột nhiên có chuyển biến. Xẹt qua một đạo hình cung đập lên trên một tảng đá ở hòn giả sơn vỡ vụn ra.

"Thành!" Đằng Thanh Sơn trên mặt lộ ra nụ cười.

"Ảm nhiên nhất đao. Phi đao vỡ ra. Mặc dù có tính bất ngờ nhưng phi đao vỡ vụn. Uy lực đương nhiên cũng giảm xuống. Nhưng phi đao này lại có thể quay rẽ. Uy lực cũng không có giảm xuống." Đằng Thanh Sơn hoan hỉ. "Hiện tại. Thần cùng nội kinh phù hợp. Khống chế tốt hơn nhiều! Đương nhiên làm như Sư phó tiên thiên chân nguyên vòng quanh thân thể hai vòng lại bay trở về bản thể. Khó khăn rất cao."

Có tiến bộ! Đằng Thanh Sơn liền thật cao hứng.

Chỉ cần tuyệt kỹ phi đao này. Đằng Thanh Sơn đã tự tin có thể giết chết tiên thiên cao thủ yếu giống Tư Mã khánh.

Khẽ lẩm bẩm: "Bình thường tiên thiên cường giả. Muốn dụng nội kinh quán nhập phi đao... Lấy phi đao chất liệu bình thường quán nhập nhiều nội Kkinh sợ đều phải bạo liệt!" Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng điểm này. Bình khí thừa nhận nội kinh là có hạn. Điều này cũng là nguyên nhân vì sao thần binh lợi khí lại trân quý như vậy.

Mà Đằng Thanh Sơn ném phi đao bất đồng.

Hẳn lực lượng đều không phải là quán nhập bên trong phi đao mà chính là một ít nội kinh tiến vào bên trong và thân thể lực lượng tác dụng bên ngoài phi đao.

Thật giống như ném hòn đá giống nhau. Cho dù mười vạn cân khí lực ném một viên hòn đá. Hòn đá đụng tới vật thể mới có thể bạo liệt. Nhưng mà có thể bạo phát mười vạn cân khí lực "Nội kinh" quán nhập trong hòn đá. Hòn đá chỉ sợ còn không có bay đi mà sẽ từ bên trong bạo liệt hóa thành bột phấn.

"Đây là một đại ưu thế của thân thể lực!" Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

126. Chương 3: Trên Đại Điện.

Mấy ngày này, Đằng Thanh Sơn buổi sáng luyện tập Tam thể thức lĩnh hội ý cảnh, hy vọng sáng chế chiêu thứ tư trong ngũ hành thương thuật. Đến trưa, Đằng Thanh Sơn là tu luyện Hồ Hình Thông Thần Thuật. Sau khi ăn Hắc Hỏa linh căn, theo tu luyện Đằng Thanh Sơn lực lượng, thị lực, thính lực đều chậm rãi đề thăng.

Còn buổi tối thì nghiên cứu tuyệt kỹ phi đao.

Đương nhiên thời gian chờ đợi cơm trưa, cơm tối cũng là lúc cùng với các huynh đệ Hắc Giáp Quân uống rượu đàm tiếu. Kỳ thực không chỉ riêng một mình Đổng Thanh Sơn khắc khổ tu luyện. Trong Hắc Giáp Quân tuyệt đại đa số người đều phi thường khắc khổ. Có thể thông qua sàng lọc ở lại Hắc Giáp Quân, số người nhàn nhả là rất ít.

Đảo mắt. Đã đến ngày hai mốt tháng chín.

Sáng sớm. Trời tờ mờ sáng, quân doanh Hắc Giáp Quân đại đa số mọi người vẫn còn ngái ngủ chưa có rời khỏi giường. Mà nơi ở của Đổng Thanh Sơn đã có tiếng nháo động lớn.

"Biểu ca. Biểu ca!" Thanh Vũ đã sớm ở trong đình viện, đang rất là hưng phấn la lớn: "Nhanh rời khỏi giường! Ngày hôm nay, chúng ta phải đi đến đại điện."

"Giờ mới tảng sáng." Đổng Thanh Sơn đẩy cửa phòng ra. Tay nắm một cây thương hỗn thiết đi ra. Bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Thanh Vũ." Thanh Vũ. Người xem xem lúc này là lúc nào? Đến giờ điểm tâm còn gần nửa canh giờ nữa."

Ngoài miệng thì nói như vậy. Nhưng Đổng Thanh Sơn vẫn đi tới đình viện. Luyện tập thương thuật.

Thanh Vũ cũng hanh một tiếng: "Thực sự là lười biếng! Xem ca ta. Ta mới vừa rời giường đã thấy ca đang luyện quyền!"

"Ta so sao được Thanh Sơn, hán cũng không có ngủ." Đổng Thanh Sơn dừng trường thương cười nói: "Người cũng không nhìn xem. Ca người buổi tối khoanh chân tĩnh tọa ngay sau đình viện, ta so thế nào được. Bảo ta không ngủ đi tĩnh tọa? Lấy tĩnh tọa thay cho việc ngủ? Ta cũng không có bản lĩnh này!"

Hô! Hô!

Phía sau đình viện truyền đến từng đợt tiếng rít.

Chỉ thấy Đổng Thanh Sơn đang luyện tập Tam Thể Thức. Tam Thể Thức phổ thông dưới sự tập luyện của Đổng Thanh Sơn đã có hàm súc đặc thù. Nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện được Đổng Thanh Sơn giống như một cây cung ẩn tàng, hai tay cũng là một cây cung. Toàn bộ thân thể cũng là một cây cung!

Nhìn toàn thân đều tiềm tàng một cỗ kinh đạo!

Thông thả. Nhanh chóng!

Bỗng nhiên xuất ra một quyền. Như giật lại kinh cung. Bắn ra một tiễn sắc bén!

Thu thế!

Đổng Thanh Sơn trong ngực thở ra một hơi dài phẳng phất như gió thổi. Trên khuôn mặt điềm tĩnh xuất hiện bộ dáng tươi cười. Mỗi một lần luyện tập Tam Thể Thức. Đổng Thanh Sơn đều mơ hồ nhận thấy được một cỗ sinh lực sinh sôi không thôi. Ý cảnh Âm dương điều hòa chính là ý cảnh quá mức cao thâm. Đổng Thanh Sơn khó có thể quan sát kỹ được.

"Biểu ca. Tiểu Vũ. Hôm nay dậy sớm a. Chúng ta đi ăn điểm tâm." Đổng Thanh Sơn đi đến đình viện.

"Ca. Người nhanh thay y phục đi. Hôm nay chính là ngày đại tông chủ chính thức thu ca làm đệ tử! Đến lúc đó sẽ ở trên đại điện. Mời rất nhiều trưởng lão hộ pháp chờ người trình diện ni." Thanh Vũ ngay cả nói rằng.

Đổng Thanh Sơn nhìn y phục mình.

Trên y phục có bụi. Bởi vì một đêm ở nội đình tĩnh tu. Trên y phục cũng nhiễm bụi.

"Không vội, ăn điểm tâm xong sẽ trở về tắm rửa thay quần áo." Đổng Thanh Sơn nói.

Ba người liền cùng nhau rời khỏi nơi ở.

Ánh sáng mặt trời mọc lên. Ánh rạng đông vạn tượng soi sáng đại điện Quy Nguyên tông.

Bên ngoài Đại điện đứng trên hơn mười tầng bậc thang là phần lớn đệ tử hạch tâm Quy Nguyên tông. Mỗi gã đệ tử đứng ở đó thống nhất mặc áo choàng màu trắng, thân thẳng tắp. Mà ở phía xa xa. Còn có rất nhiều đệ tử hạch tâm túm năm tụm ba tụ tập cùng một chỗ. Nhìn về đại điện phía xa nhỏ giọng nghị luận.

"Hôm nay trong tông có đại sự gì? Sư thúc ta, rồi còn có hai mươi bảy đệ tử khác nữa đang đứng ở bên ngoài đại điện đây!"

"Ai biết. Hai mươi bảy đệ tử có tư cách đứng ở ngoài điện. Còn hai mươi tám người chúng ta lại chỉ có thể đứng phía xa nhìn. Xem! Sư tổ! Oa. Còn có các Trưởng lão, Hộ pháp!"

Rất nhiều hạch tâm đệ tử đều thấy một đám người ở phía xa xa.

Đoàn người này là cao tăng trong Quy Nguyên tông! Lúc này Đằng Thanh Sơn đang ở giữa đoàn người.

"Toàn bộ Bách Phu trưởng. Mỗi một bậc thang hai người lần lượt đứng theo thứ tự từ trên xuống dưới. Tất cả đứng ở ngoài điện." Ký Hồng mặc quần áo màu đen quất to. Đoàn người theo sau Bách Phu trưởng đều vang lên thanh âm tuân mệnh. Tụ tập ở đại điện lần này. Ngay cả Hắc Quân Bách Phu Trưởng không đủ tư cách tiến vào đại điện. Chỉ có thể đứng ở ngoài điện.

Chỉ thấy ở ngoài điện. Mỗi một tầng bậc thang. Đều có hai gã Bách Phu Trưởng và hai gã đệ tử hạch tâm. Đằng Thanh Hổ cũng trong nhóm người đó.

Trên đại điện!

Tả hữu hai bên đều có an bài hai hàng ghế xếp thành một đường đến cửa đại điện. Tả hữu hai hàng ghế mỗi bên có mười tám cái, tổng cộng có ba mươi sáu cái ghế!

Tứ đại thống lĩnh và mười một Đô thống đều ngồi ở bên phải. Hắc Giáp Quân tất cả có mười hai vị Đô thống. Chỉ là, trong đó có một vị Đô thống đứng ở bên ngoài. Ngoại trừ mười lăm người này. Còn có "Quận thủ" Giang Ninh thành và "Tướng Quân" thành vệ quân. Ngồi ở phía trước tứ đại thống lĩnh.

Có mười bảy người này. Tất nhiên. Bên phải này còn có một ghế không có ai ngồi.

Mà bên trái có mười tám vị. Đồng dạng có mười bảy người ngồi xuống. Chỉ còn lại có vị trí phía trái không có ai ngồi!

"Từ vị trí chỗ ngồi này. Có thể nhìn ra thế lực lớn của Quy Nguyên tông." Đằng Thanh Sơn ngồi ở hàng ghế gần cuối cùng. Ánh mắt đảo qua một đám người." Một loạt bên trái hẳn là là nhóm trưởng lão, hộ pháp Quy Nguyên tông quản lý hạch tâm đệ tử và ngoại vi đệ tử. Ngoài nhóm người Hắc Giáp Quân chúng ta... Nga. Còn có hai người kia."

"Quận Thủ" cùng "Tướng Quân" Giang Ninh quận thành. Đằng Thanh Sơn cũng không nhận biết được hai người này.

Lúc này, tông chủ còn chưa tới. Trong đại điện vang lên một loạt tiếng, rất tùy tiện.

"Lão Nghiêm. Hai người trước mắt chúng ta? Không ngờ có thể ngồi ở phía trước bốn vị thống lĩnh." Đằng Thanh Sơn nhỏ giọng dò hỏi.

Nghiêm Qua ngồi bên cạnh. Cũng là một vị Đô thống dưới trướng của nhất thống lĩnh.

"Thanh Sơn. Hai người kia một người là "Quận Thủ" Giang Ninh quận thành. Người còn lại là "Tướng Quân" thành vệ quân. Hai người bọn họ có thể khống chế được tám vạn "Thành vệ quân" a."

Nghiêm Qua nhỏ giọng nói. "Thành vệ quân này, tuy đều là người bị đào thải ra từ Hắc Giáp Quân chúng ta. Làm động lòng người nhiều hơn. Cũng là quân đội Quy Nguyên tông chúng ta bảo hộ."

"Nguyên lai là bọn họ!"

Đằng Thanh Sơn trong lòng khẽ động.

Bởi vì Hắc Giáp Quân trường kì bảo trì số lượng sáu ngàn, mà người muốn tiến nhập Hắc Giáp Quân là rất nhiều. Kì thực rất nhiều người thực lực cũng không tệ. Nhưng vẫn bị đá ra! Cho nên, Quy Nguyên tông

đem những người đó gia nhập trong thành vệ quân! Giang Ninh thành vệ quân. Nhân số tám vạn! Là quân đội có số lượng lớn nhất trong Giang Ninh quận.

Đương nhiên, nếu như ở trên địa hình bằng phẳng chính diện chém giết. Sáu chục người Hắc Giáp Quân cũng đủ để tiêu diệt tám vạn thành vệ quân!

Thế nhưng, nếu như tám vạn thành quân lấy tường thành Giang Ninh quận tiến hành phòng thủ, cho dù sáu chục người Hắc Giáp Quân cũng khó công phá.

"Đây là Quy Nguyên tông!" Đằng Thanh Sơn trong lòng cảm thán. Một chi tinh anh sáu ngàn người Hắc Giáp Quân. Một chi số lượng khổng lồ tám vạn thành vệ quân có huấn luyện. Hạch tâm đệ tử gần vạn người. Ngoại vi đệ tử nhiều vô số kể. Đó là chỗ dựa để Quy Nguyên tông hoàn toàn thống trị Giang Ninh quận!

Đúng lúc này.

Ba đạo thân ảnh từ ngoài đại diện ngoại đi vào. Dẫn đầu chính là một người mặc trường bào nguyệt sắc tóc dài rối tung chính là Gia Cát Nguyên Hồng. Ở phía sau hần hai người. Một người là lão giả tóc hoa râm mặc bố ý mộc mạc. Mà người còn lại ánh mắt như điện khí thể sắc bén. Xem niên kỷ hần chỉ là một trung niên.

"Sư thúc. Sư bá tổ. Các người, mời ngồi." Gia Cát Nguyên Hồng điền đạm cười nói.

Hai người nọ thoáng khom người. Sau đó rất tự nhiên phân biệt ngồi ở hai bên tả hữu.

"Hai người bọn họ!" Đằng Thanh Sơn trong lòng lập tức đoán được. "Lẽ nào hai người này là "Chấp pháp trưởng lão" truyền thuyết trong Quy Nguyên tông?" Tại Hắc Giáp Quân những ngày này, Đằng Thanh Sơn cũng nghe nói qua "Chấp pháp trưởng lão". Chấp pháp trưởng lão địa vị cực cao. So với tông chủ kém hơn một chút.

Mà so với đám người Thống lĩnh, Quận thủ, Trưởng lão, Hộ pháp, Đô thống Địa vị cao hơn không ít.

Trong đại diện, đợi Gia Cát Nguyên Hồng ngồi xuống. Những người khác mới ngồi xuống.

"Thanh Sơn!" Gia Cát Nguyên Hồng điền đạm cười.

Đằng Thanh Sơn lập tức đứng dậy. Khom người: "Tông chủ!" trường hợp lúc này công khai, còn chưa chính thức bá sư. Đằng Thanh Sơn vẫn phải xưng hô là "Tông chủ".

"Thanh Sơn hần từ nhỏ sinh hoạt trong núi rừng. Lấy tự nhiên làm vi sư. Sáng chế ra thương pháp! Tuổi còn trẻ mà đã đánh chết "Huyết Nguyệt đao" Mạnh Điền. Khi thực hiện nhiệm vụ tại Hỏa Diệm Sơn, Hắc Bạch trưởng lão Tiêu Dao Cung hai người liên thủ đối phó Thanh Sơn, Thanh Sơn không có bị rơi xuống hạ phong! Ha ha. Thanh Sơn là viên ngọc sáng trong tương lai a. Ngày hôm nay. Gia Cát Nguyên Hồng ta chính thức thu Thanh Sơn làm đệ tử. Chư vị cùng chứng kiến!" Gia Cát Nguyên Hồng vừa cười vừa nói.

Đằng Thanh Sơn lập tức tiến lên. Tiếp nhận chén trà trong khay do thị nữ hai bên trái phải đang bưng.

Quì một gối dâng trà!

"Sư phụ. Uống trà!" Đằng Thanh Sơn cung kính nói.

Gia Cát Nguyên Hồng cười tiếp nhận. Uống hai ngụm, sau đó đặt sang một bên. Cười gật đầu: "Từ hôm nay trở đi. Thanh Sơn ngươi trở thành đệ tử hai mươi bảy Quy Nguyên tông ta! Sau này. Phải chăm chỉ cố gắng. Sớm bước vào Tiên thiên chi cảnh." Quá trình bá sư kì thực rất đơn giản. Uống trà bá sư là thành.

"Vâng. Sư phụ." Đằng Thanh Sơn cung kính nói.

"Đứng lên đi." Gia Cát Nguyên Hồng điền đạm cười nói.

Từ hôm nay trở đi. Đằng Thanh Sơn trở thành đệ tử truyền của tông chủ! Cái này không giống thân phận. Có thể trở thành đệ tử tông chủ có chút giống nhau đều là những người ưu tú nhất. Mà tông chủ tuyển đệ tử cũng là những người cực kì ưu tú! Dựa theo quy củ truyền thống. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Quy Nguyên tông kế tiếp nhậm chức tông chủ thường thì sẽ tuyển chọn trong những đệ tử truyền của tông chủ!

Như Tang Phong cùng Quan Lục. Có thể tuổi còn trẻ đã trở thành thống lĩnh.

Ngoại trừ thực lực ra. Cùng bọn họ còn là "đệ tử truyền của tông chủ" cùng thân phận không phải là không có liên quan.

"Chúc mừng tông chủ!" Trong đại điện một đám người đều chấp tay hô.

"Ha ha... Ngày hôm nay. Thu Thanh Sơn làm đệ tử. Là tiểu sự! Hoàn có một việc là trọng yếu hơn đại sự." Gia Cát Nguyên Hồng nói nhìn về phía Ký Hồng. Nhất thời trong đại điện an tĩnh lại. Tất cả mọi người biết... Thời khắc mấu chốt tới rồi!

Thu đệ tử. Quá trình giản đơn. Cũng không gây ra động tĩnh gì quá lớn.

Lần này triệu tập nhiều người như vậy. Mọi người trong đầu đều nghĩ đến phỏng chừng sẽ tuyển ra tân thống lĩnh! Vị trí Thống lĩnh sẽ nắm quyền hành rất to lớn. Hơn nữa... Ký Hồng là đệ nhất thống lĩnh! Dựa theo quy củ ba vị thống lĩnh khác đều phải chịu không chế của hắn!

"Các vị." Ký Hồng đứng lên cất cao giọng nói."Ta làm đệ nhất thống lĩnh Hắc Giáp Quân khoảng chừng hơn năm mươi năm! Hôm nay, Ta cảm thấy lực bất tòng tâm nên sẽ thoái lui vị trí đệ nhất thống lĩnh này." Sau đó nhìn về phía tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng."Thỉnh cầu tông chủ tuyển tân thống lĩnh."

Tất cả mọi người nín thở, nhìn về phía tông chủ "Gia Cát Nguyên Hồng"!

127. Chương 4: Tứ Đại Thần Cấp Bí Điển

Mà Bàn Sơn, Tang Phong, Quan Lục ba vị thống lĩnh trong lòng cũng không khỏi bồi hồi!

Tuyển đệ nhất thống lĩnh?

Bàn Sơn là đệ nhị thống lĩnh, Tang Phong là đệ tam thống lĩnh, Quan Lục là đệ tứ thống lĩnh. Bọn họ ba người cũng mong muốn tiến thêm một bước vào vị trí đệ nhất thống lĩnh!

"Hôm nay Lưu tinh đảo của ta cũng có chút thành tựu! Ngay cả sự thúc dục cũng không phải là đối thủ của ta... Vị trí đệ nhất thống lĩnh này nên là của ta!". Tang Phong tâm nhiệt đứng lên. "Lưu tinh đảo" chính là một trong hai đại Thiên cấp mật điển của Quy Nguyên tông. Tang Phong một lòng tiềm tu Lưu tinh đảo, rất ít khi ra ngoài nên thanh danh cũng không lớn. Trước khi Đăng Thanh Sơn đến, được Gia Cát Nguyên Hồng xem trọng nhất trong số các đệ tử chính là Tang Phong!

Khắc khổ tiềm tu nên thực lực của Tang Phong cũng rất cao, giao thủ cùng thế hệ đệ tử hắn có thể đánh bại đám người Gia Cát Văn dễ dàng.

"Nhị sư bá đã dẫn dắt Hắc Giáp Quân chiến đấu nhiều năm vì Quy Nguyên tông ta. Càng vất vả công lao càng lớn! Từ hôm nay, nhị sư bá sẽ là Quy Nguyên tông trưởng lão!" Gia Cát Nguyên Hồng cao giọng nói. Ký Hồng trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười. Già rồi, thoái vị làm trưởng lão coi như là công thành danh toại. Không ít người hướng Ký Hồng chúc mừng.

Gia Cát Nguyên Hồng thoáng tạm dừng lại nói tiếp: "Nhưng vị trí HẮC GIÁP QUÂN THỐNG LĨNH lại không thể thiếu."

Nhất thời, trong đại điện im lặng.

Thanh âm của Gia Cát Nguyên Hồng lại vang lên trong đại điện: "Tân nhậm HẮC GIÁP QUÂN THỐNG LĨNH thứ nhất. Sẽ do người dưới trướng của đệ nhất thống lĩnh là Đăng Thanh Sơn Đô thống đảm nhiệm!"

Trong đại điện tức thì ồ lên!

Đăng Thanh Sơn làm đệ nhất thống lĩnh? Không ít người nhìn về phía Đăng Thanh Sơn. "Đăng Thanh Sơn. Đi lên tiếp chiến giáp!" Gia Cát Nguyên Hồng cất cao giọng nói. Đăng Thanh Sơn lập tức đứng dậy hướng tới phía Gia Cát Nguyên Hồng đi đến.

"Như thế nào là hần?" Tang Phong sắc mặt đại biến. "Ta vốn chính là thống lĩnh! Cho dù đề bạt Đằng Thanh Sơn làm thống lĩnh. Nhiều nhất hần chỉ có thể làm đệ tứ thống lĩnh. Đệ nhất thống lĩnh phải là tuyển từ ba người chúng ta mới phải! Nếu lấy thực lực thì đệ nhất thống lĩnh phải là ta mới đúng!" Tang Phong cặp kia sắc bén hai tròng mắt nhắm lại.

Rồi đột nhiên.

Tang Phong đột nhiên đứng dậy đi đến trung ương đại điện. Nhất thời không ít người nhìn về phía Tang Phong.

"Ân?" Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía hần ái đồ.

"Có trò hay nhìn", "Tang Phong sợ là không phục đâu". Nhóm trưởng lão hộ pháp nhìn nhau cười đều hứng thú xem một màn. Dù sao đây cũng là chuyện nội bộ của Hắc Giáp Quân. Tuyển đệ nhất thống lĩnh các trưởng lão cũng không thể tham gia tái tuyển.

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn về phía Tang Phong.

"Sư phó!" Tang Phong cung kính nói. "Thanh Sơn sư đệ hần thực lực bất phàm, cũng lập hạ công lớn. Đích xác có tư cách trở thành thống lĩnh! Nhưng cái chính là Thanh Sơn sư đệ dù sao tuổi còn rất trẻ kinh nghiệm rất ít. Lúc trước sư bá tổ đảm nhiệm đệ nhất thống lĩnh đã làm chúng con ba người tin phục. Nhưng với Thanh Sơn... Con nghĩ tốt nhất là tạm thời đảm nhiệm đệ tứ thống lĩnh"

Quan Lục cùng Bàng Sơn hai người lại đều trầm mặc.

Tang Phong đáy lòng không yên chờ Gia Cát Nguyên Hồng lên tiếng!

"Lui ra!" Gia Cát Nguyên Hồng quát.

Tang Phong cứng lại, ngẩng đầu nhìn Gia Cát Nguyên Hồng.

Gia Cát Nguyên Hồng sắc mặt trầm xuống: "Ai làm thống lĩnh thứ nhất là do ta cùng hội đồng chấp pháp trưởng lão thương nghị quyết định. Chẳng lẽ do người định đoạt? Tốt lắm Phong nhi, người trước tiên lui xuống."

Tang Phong đáy lòng chấn động.

Tại Quy Nguyên tông địa vị cao nhất không thể nghi ngờ là tông chủ và chấp pháp trưởng lão. Mọi việc lớn bình thường đều là tông chủ và chấp pháp trưởng lão thương lượng quyết định. Hần là một đệ tử đúng là không đủ tư cách hoài nghi quyết định này. Nhưng Tang Phong trong lòng không cam... Những năm gần đây, hần là nhân vật đại biểu cho một thế hệ trẻ tuổi tại Quy Nguyên tông. Không ai có thể cùng so với hần.

Tang Phong cũng không lui ra cần rằng một cái cất cao giọng nói: "Sư phó! Tứ đại thống lĩnh này sắp xếp vị trí đều bằng thực lực. Năm đó, Sư bá tổ đánh bại ba người làm chúng con tâm phục khẩu phục. Mà hôm nay, Thanh Sơn sư đệ muốn đảm nhiệm vị trí đệ nhất thống lĩnh cũng nên làm cho mọi người tâm phục. Con là người thứ nhất khiêu chiến... xem bản lĩnh Thanh Sơn sư đệ như thế nào!"

Gia Cát Nguyên Hồng tâm trạng thở dài thâm nhủ. Đồ đệ Tang Phong này của hần nghị lực đích xác không tệ, là người có thiên phú. Duy có một điểm không tốt đó là coi trọng danh lợi. Ở Hắc Giáp Quân, Tang Phong cũng rất coi trọng phân chia cấp bậc cao thấp. Bình thường thì các Hắc Giáp Quân Đô thống thấy Tang Phong đáy lòng đều có chút cảm giác sợ hãi.

"Ngay cả ai là đệ nhất thống lĩnh việc nhỏ ấy đều so đo... Ánh mắt hẹp hòi a. Thống lĩnh? Trưởng lão? Đều là hư danh! Đạt tới tiên thiên. Trở thành Tiên Thiên cường giả. Kia mới là quan trọng." Gia Cát Nguyên Hồng đối với đệ tử Tang Phong hiển nhiên có chút không hài lòng. "Lần này cũng phải mượn tay Thanh Sơn giáo huấn hần một chút. Hy vọng hần có thể tỉnh ngộ!"

Gia Cát Nguyên Hồng đối với đệ tử có nghị lực này vẫn còn hi vọng.

"Thanh Sơn. Người có bằng lòng ứng chiến hay không?" Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Trong điện nhóm trưởng lão hộ pháp, thống lĩnh đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

”Đệ tử nguyện ý.” Đàng Thanh Sơn khom người nói.

Tang Phong nhìn Đàng Thanh Sơn liếc mắt một cái ánh mắt như một tia tử dao.

Gia Cát Nguyên Hồng khẽ gật đầu liền cất cao giọng nói: Bất quá, hôm nay là ngày Thanh Sơn tiếp nhận chức vụ đệ nhất thống lĩnh! Không nên khiêu chiến... Phong nhi làm sư huynh trước tiên lui xuống! Hôm nay, Thanh Sơn trước tiên hãy tiếp nhận chiến giáp. Đợi đến ngày hai mươi tám tháng chín, cả ba vị thống lĩnh khác nếu không phục cũng có thể khiêu chiến Thanh Sơn! Ai thắng lợi cuối cùng sẽ làm đệ nhất thống lĩnh!”

”Vâng. Sư phó.” Tang Phong lúc này mới lui ra. Liếc liếc mắt nhìn Đàng Thanh Sơn một cái. ”Giết chết Mạnh Điền? Cùng Hắc Bạch nhị trưởng lão tương đương? Thực lực sợ là không kém. Bất quá... Năm nay mới mười bảy. Ta cũng không tin hẳn là đối thủ của Lưu tinh đao ta!”

Tang Phong đối với chính mình thập phần tin tưởng.

Trên đại điện, Đàng Thanh Sơn cung kính tiếp nhận bộ huyền thiết chiến giáp cùng với tước vị đệ nhất thống lĩnh.

Thống lĩnh Huyền thiết trọng giáp quả nhiên nặng. Nâng trên tay Đàng Thanh Sơn cảm nhận rõ ràng sức nặng. Xích thiết trọng giáp của Bách phu trưởng cộng cả chiến giày mũ giáp trọn vẹn chỉ có chừng hơn hai trăm cân. Mà Đô thống chỉ riêng một chiếc hàn thiết chiến giáp đã tới ba trăm cân. Dù sao chỉ cần một cái hàn thiết nội giáp đã nặng hơn mười cân. Nhưng bộ thống lĩnh huyền thiết trọng giáp này cộng lại cũng phải hơn năm trăm cân!

Cho dù là Nhất Lưu Vũ Giả mặc năm trăm cân ở trên người cũng đều cảm thấy không thoải mái. Như Ký Hồng, Bàng Sơn kia thực lực gần bằng cao thủ Địa Bạng mới có thể mặc bình thường. Nếu chém giết một chọi một rất ảnh hưởng tới độ linh hoạt. Bình thường thì đều cởi ra còn đi chiến đấu thì mặc giáp. Bởi vậy có thể biết được lân giáp của Xích lân thú kia tốt đến nhường nào. Trọn vẹn chỉ khoảng một trăm cân nhưng lực phòng ngự so với hàn thiết trọng giáp lại cao hơn một bậc. Khả năng bảo hộ các chỗ nổi trên tay rất tốt!

Trong đại điện, vị trí đệ nhất thống lĩnh đã tạm thời xác định.

Ở ngoài đại điện, nhóm hai mươi bảy đại đệ tử mặc áo bào trắng cùng nhóm Hắc giáp Bách phu trưởng mặc áo bào đen lại đều nghe được rõ ràng thanh âm trong điện. Đang thấp giọng đứng nghị luận.

”Đệ nhất thống lĩnh dĩ nhiên là Đàng Thanh Sơn.”

”Ta sớm đoán được điều đó vì Thanh Sơn có thể đánh ngang tay cùng Hắc Bạch nhị trưởng lão của Tiêu Dao Cung. Hắc Bạch nhị trưởng lão này đều bài danh Địa Bạng a. Tùy tiện một người chỉ một chiêu đều có thể giết chết chúng ta. Kia hai vị liên thủ cũng chưa đánh bại Đàng Thanh Sơn. Chắc chắn, ngày nào đó ta có thể theo kịp Thanh Sơn sư đệ thì tốt rồi.”

”Còn kêu Thanh Sơn sư đệ? Người ta là thống lĩnh đó a.”

”Hắn cùng chúng ta đều là hai mươi bảy đại đệ tử. Kêu sư đệ thì làm sao?”

”Miễn bàn điều này đi. Vừa rồi không nghe được sao? Ngày hai mươi tám tháng chín, Tang Phong thống lĩnh muốn khiêu chiến Thanh Sơn thống lĩnh đấy.”

”Tang Phong... Hắn cùng thể hệ trẻ tuổi của chúng ta cũng không có thua ai a.”

”Nhưng Đàng Thanh Sơn lại có thể giết chết cao thủ bài danh Địa Bạng!”

Đám đệ tử nội tông và các Bách phu trưởng tranh luận sôi nổi, trong đó hiển nhiên vui vẻ nhất là Thanh Hổ.

Không lâu sau, trong đại điện một đám người đi ra. Tông chủ chấp pháp trưởng lão đi ở phía trước. Sau đó đám người tứ đại thống lĩnh, trưởng lão hộ pháp, Đô thống theo ở phía sau. Nhất thời bên ngoài đại điện đám Bách phu trưởng và các hạch tâm đệ tử đều im lặng.

"Biểu ca. Bộ huyền thiết trọng giáp này người mang về giúp ta." Đẳng Thanh Sơn đem đồ đưa cho Thanh Hổ.

"Tốt." Thanh Hổ lập tức gật đầu.

"Ta có việc. Phải có một lúc mới trở về." Nói xong, Đẳng Thanh Sơn liền đi theo tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng rời đi.

Đẳng Thanh Sơn đi theo sau Gia Cát Nguyên Hồng tiến về phía trước.

"Thanh Sơn, quyết định chưa? Theo học kiếm pháp hay là thương pháp?" Gia Cát Nguyên Hồng mở miệng nói.

"Sư phó. Đề tử theo học thương pháp!" Đẳng Thanh Sơn cung kính nói.

Gia Cát Nguyên Hồng nghe xong không khỏi gật đầu: "Ta cũng đã đoán là như vậy! Thanh Sơn, kì thật kiếm pháp và thương pháp cũng có điểm chung! Kiếm. Trọng tại "Đâm". Mà thương pháp cũng trọng tại "Đâm"! Người hoàn toàn có thể lấy thương pháp chuyển hóa sang kiếm pháp." Đẳng Thanh Sơn cũng hiểu được thương pháp cùng kiếm đích xác có điểm chung.

Một thanh kiếm chính là đơn giản hoá của trường thương!

"Thương dài, nếu hai người có khoảng cách thì Thương chiếm ưu thế! Nhưng bởi vì dài nên sử dụng không thể linh hoạt bằng kiếm! Nhưng trường kiếm lại có thể thay đổi thi triển ra các loại kiếm pháp. Đặc biệt sau khi đạt tới tiên thiên cảnh giới. Từ khi Thi kiếm - Lý Thái Bạch xuất thế trong thiên hạ cho tới ngày nay kiếm pháp lại đạt tới đỉnh phong. Tiên Thiên cường giả luyện kiếm là nhiều nhất!" Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Đẳng Thanh Sơn cũng biết Thi kiếm tiên Lý Thái Bạch. Ngay cả trên Địa Bảng và Tiềm Long Bảng đều được bài danh. Nhắc tới các nhân vật Thi kiếm tiên Lý Thái Bạch, Vũ Hoàng Tồn Linh Thiên Đế thì vị trí tối cao là Vũ Hoàng cũng chính là Tồn Linh Thiên Đế. Hai người này đều từng là nhất thống thiên hạ. Hơn nữa vũ lực đều có một không hai. Sau này không có nhất thống thiên hạ cao thủ nào có thể cùng Vũ Hoàng Tồn Linh để sánh vai.

Một người sáng tạo "Ma Ni Tự", sáng chế phương pháp tu luyện Phật tông được xưng là Phật tông tổ sư "Thích Già"!

Ma Ni Tự hiện tại có thể độ bá Cửu Châu trong hai châu, cao thủ nhiều như mây, sâu không lường được. Có thể trở thành đại tông phái mạnh nhất trong Cửu Châu bát đại tông phái cùng "Thích Già" Tổ sư không thể không có quan hệ.

Một người chính là phong hoa tuyệt đại thi kiếm tiên Lý Thái Bạch. Tuy rằng người này tại ba nghìn năm trước, chỉ bằng vào một thanh trường kiếm tung hoành thiên hạ không có đối thủ. Nhưng mà hắn cũng không có khai tông lập phái. Tuyệt học của hắn là bộ Thanh Liên Kiếm Ca cũng khiến thiên hạ trải qua vài trường hạ kiếp.

Vô số năm qua, đứng ở tối đỉnh cao gồm bốn người lưu lại tứ đại bí điển: Cửu Đỉnh Thiên Thư, Thanh Liên Kiếm Ca, Kim Thân Phật Đà, Thượng Đế Thần Giám. Tứ đại bí điển này được xưng là tứ đại "Thần cấp bí điển". Nhưng qua vô số năm luyện tứ đại bí điển này lại chưa có một ai có được thành tựu như bốn tiền nhân.

"Thi kiếm tiên Lý Thái Bạch?" Đẳng Thanh Sơn lắc đầu nói "Sư phó. Con học thương pháp!"

Tiền nhân tại phương diện thương pháp không có ai đại thành tựu. Chẳng lẽ... Chính mình sẽ không có thể sáng tạo ra một bộ Thương pháp độc đáo?

"Người a. Vì sư không nói người. Theo vì sư tiến vào vô cực!" Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu cười.

128. Chương 5: Võ Các

Phía trên lầu các có hai chữ to như rồng bay phượng múa: Võ Các

"Thanh Sơn, đây là nơi để các bí tịch của Quy Nguyên tông ta: Võ Các" Gia Cát Nguyên Hồng đậm cười nói. "Năm đó Quy Nguyên tông được thành lập thì Võ Các cũng được xây dựng. Cho tới bây giờ đã có hơn ngàn năm lịch sử"

"Tông chủ"

Tại cửa Võ Các có hai gã đệ tử trông coi, nhìn thấy Gia Cát Nguyên Hồng lập tức khom người hành lễ.

Đằng Thanh Sơn đi theo Gia Cát Nguyên Hồng tiến nhập võ các. Lầu một của Võ Các các giá sách được kê san sát, trên giá sách đặt từng quyển bí tịch.

"Chỉ riêng chỗ này cũng phải đến mấy trăm quyển bí tịch!" Đằng Thanh Sơn trong lòng âm thầm kinh ngạc tán thán "Tông phái qua ngàn năm lịch sử đích xác không tầm thường"

"Ở lầu một và lầu hai này đều là nhân cấp bí tịch và những bí tịch không phù hợp, địa cấp mật điển ở trong lòng đất, đi theo ta!" Gia Cát Nguyên Hồng vừa nói vừa dọc theo hướng bên trong đi.

"Trong lòng đất còn có?"

Đằng Thanh Sơn liền đuổi theo. Dựa và cửa sổ tại một góc lầu có một bàn viết, trên bàn viết có bầu rượu và chén, còn có một bộ sách bên cạnh là một lão giả tóc hoa râm đang tập trung tinh thần nhìn vào quyển sách đã ố vàng.

"Sư tổ" Gia Cát Nguyên Hồng gọi

Đằng Thanh Sơn nghe xong thì trong lòng cũng giật mình "Sư tổ của sư phụ? Ký Hồng thống lĩnh là nhị sư bá của sư phụ, vậy người này chính là sư phụ của Ký Hồng. Ký Hồng đã hơn trăm tuổi, lão già này cũng có thể hơn một trăm tuổi" Tuy nhiên trong tông phái đông đảo thành viên, theo bối phận tính tuổi thì cũng không phải là chính xác.

Tại Quy Nguyên tông, lão già bảy tám chục tuổi vẫn có thể gọi thanh niên hai ba mươi tuổi là sư thúc.

"A! Là tông chủ" Lúc này lão già tóc hoa râm mới bừng tỉnh.

"Làm phiền sư tổ mang chìa khóa mật đạo trong lòng đất cho Nguyên Hồng" Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện, cầu thang của mật đạo ngay sau lưng lão già tóc hoa râm nọ.

"Tông chủ chờ một lát" Lão già lập tức hướng cầu thang phía dưới đi xuống, lấy chìa khóa mở ra cửa lớn làm bằng sắt thép màu đen. Chỉ nghe loảng xoảng một tiếng cửa sắt được mở ra.

"Gi..." Đằng Thanh Sơn hướng bộ sách kia nhìn qua, chỉ thấy một tờ giấy phía trên có viết "Ngày thứ hai Trương Dã cầm cung sắt, một lần nữa vào núi. Lần này Trương Dã không tái phạm sai lầm, thành công giết chết một con heo rừng" Chứng kiến mấy câu nói đó khiến Đằng Thanh Sơn có chút ngạc nhiên, hẳn cũng có chút đoán ra...

Đây là một loại tạp thư dã sử.

Lão già kia nhìn Đằng Thanh Sơn nhếch miệng "Người trẻ tuổi, cậu cũng thích xem tạp thư? Đây chính là giả sử về "Trương Dã" - Đệ nhất hào kiệt của Dương Châu chúng ta hơn một ngàn năm trước. Mặc dù giả dối chiếm đa số nhưng vẫn có thể nhìn ra một chút ý tứ, nếu cậu thích xem, ta sẽ cho cậu mượn hai bản"

"Không cần, không cần" Đằng Thanh Sơn liên tiếp nói

"Thanh Sơn, lão sư tổ là thủ hộ Võ các, người xưng hô là vũ trưởng lão đi" Gia Cát Nguyên Hồng nói.

"Thanh Sơn ra mắt Vũ trưởng lão" Đằng Thanh Sơn khom người.

Lúc này Vũ trưởng lão nhân tình sáng lên, cười híp mắt lại "Hả? Cậu chính là tên Đằng Thanh Sơn kia? Nghe nói tiểu tử Ký Hồng rút lui khỏi vị trí đệ nhất thống lĩnh, chính là cậu tiếp nhận! Ừm, tốt, tốt... Tên

Ký Hồng kia cũng đã hơn trăm tuổi mà vẫn ở vị trí thống lĩnh, sớm nên lui đi, lui sớm một chút có lẽ sẽ không mất một tay”

”Vũ trưởng lão, ta mang Thanh Sơn tiến vào” Gia Cát Nguyên Hồng nói.

”Được rồi, không ngại lại cho ta dài dòng” Vũ trưởng lão lại tiếp tục vùi đầu vào tiểu thuyết đã sử.

Thanh Sơn khóc cười cũng không được.

”Lão tiểu hài tử, lão tiểu hài tử” (ý nói người già nhưng tính giống trẻ con)

Lão niên nhân hơn một trăm tuổi này tính tình đích xác thú vị.

Dọc theo cầu thang đi vào thông đạo, trong thông đạo khá tối tăm, thông đạo đi vào trong lòng đất được vài trượng, đẩy ra cánh cửa đá liền tiến nhập vào một căn phòng rộng lớn. Trong phòng có hai chong đèn khiến cho căn phòng cũng không phải là quá tối, Gia Cát Nguyên Hồng sau khi tiến vào lại thấp thêm hai ngọn nến.

”Thanh Sơn, hai bên đồng sách này đều là địa cấp bí tịch” Gia Cát Nguyên Hồng nói

Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện, hai bên của căn phòng cơ hồ toàn là sách che kín cả vách tường. Trên giá sách có từng quyển bí tịch, có cả sách bằng đá, bằng sắt, bằng trúc...

”Bí tịch nơi này tuyệt đại đa số là phương pháp vận chuyển tiên thiên chân nguyên cùng một ít chiêu thức”

”Bên kia chính là U Nguyệt Thương Điển, là một quyển mật điển trân quý nhất về thương pháp của Quy Nguyên tông ta. Trong này bao gồm cách làm như thế nào bước vào tiên thiên, cho đến quá trình đạt tới Tiên Thiên Kim Đan cảnh giới. Bên trong cũng bao gồm những ghi chép tâm đắc của các tiền bối đi trước” Gia Cát Nguyên Hồng chỉ giá sách cách nơi đó không xa.

Đằng Thanh Sơn lập tức nhìn lại.

Chỉ thấy nơi đó bày ra ba xấp da dê thật lớn.

”Đây là...” Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc

”Da dê kia chính là U Nguyệt Thương Điển nguyên bản! Bên trong có cách tu luyện thương pháp tường tận, cũng không có nhận thức tâm đắc. Bởi vì thuật làm giấy mãi mấy trăm năm trước mới có, cho nên những bí tịch này là nguyên bản. Kì thật nguyên bản đều là những bia đá, tấm sắt, da dê, phiến trúc... những quyển sách bên cạnh chỉ là bản sao chép, người cầm lấy một quyển!” Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Bản sao của U Nguyệt Thương Điển có ba quyển

Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện ba quyển sách này đều giống nhau như đúc, hắn liền cầm lấy một quyển.

”Thật đúng là dày” Đằng Thanh Sơn tùy ý lật ra

U Nguyệt Thương Điển chính là do Ngũ Khắc Phàn cường giả sáng chế ra, trong đó chủ yếu chia là Hậu Thiên, Tiên Thiên, Hư Đan, Tiên Thiên đan, Đan Tiên, Thiên Kim đan...

”Bí tịch này người đem về chậm rãi mà xem, Thanh Sơn nhớ kỹ, U Nguyệt Thương Điển trong địa cấp mật điển được xem là thượng đẳng nhất, người tuyệt đối không được truyền ra ngoài” Gia Cát Nguyên Hồng nghiêm túc nói.

”Dạ, sư phụ” Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được.

Bình thường địa cấp bí tịch chỉ có giảng giải cho Tiên thiên hư đan cảnh giới tu luyện. Căn bản không nói tới cảnh giới, chỉ nói tới thương pháp.

Mà U Nguyệt Thương Điển này từ Hậu thiên đến Thiên Kim đan đều nói.

Bí tịch như thế đích xác rất quý.

”Lấy thiên tư của người, nếu như bỏ thương học kiếm chỉ cần trong ba năm kiếm pháp của người tuyệt đối vượt qua thương pháp! Đến lúc đó có Quy Nguyên Tâm Điển, sau khi người bước vào Tiên thiên tu luyện sẽ bớt khó khăn hơn” Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn ”Người muốn U Nguyệt Thương điển,

sau này có hối hận vì sư cũng không thể cho người Quy Nguyên Tâm Điển được, người hiện tại phải cân nhắc kỹ càng”

Đằng Thanh Sơn cười nói ”Sư phụ, con sẽ học thương pháp” Hắc cũng hiểu được ý của sư phụ mình.

Ba năm làm cho kiếm pháp đạt tới cảnh giới thương pháp hiện tại?

Thương pháp của mình trong ba năm sợ cũng đã đạt tới một cảnh giới mới.

”Con đường này chính là mình người chọn!” Gia Cát Nguyên Hồng vẻ mặt nghiêm túc ”Sau này chỉ trông chờ vào chính bản thân mình, còn có vài ngày sau vào hai mươi tám tháng chín người sẽ cùng sư huynh đánh một trận, đến lúc đó... ta hi vọng người đừng lưu thủ, thắng phải gọn gàng dứt khoát”

”Dạ, sư phụ” Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc: ”Sư phụ bảo mình không lưu thủ.”

”Tuy nhiên người cũng đừng khinh thường, sư huynh người là người tiềm tu nhiều nhất, rất ít xông xáo ra bên ngoài, tên tuổi mặc dù không lớn nhưng thực lực cũng là rất không tồi.” Gia Cát Nguyên Hồng nói xong liền thổi tắt hai ngọn nến nói ”Đi ra ngoài”

Đằng Thanh Sơn đi theo Gia Cát Nguyên Hồng đi ra khỏi Võ Các

Đương!

Đại môn của thông đạo trong lòng đất được đóng lại , hai người Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng rất nhanh rời khỏi Võ Các. Đằng Thanh Sơn trước hết quay về Hắc Giáp Quân, mà Gia Cát Nguyên Hồng thì quay về chỗ ở của mình.

Đêm tối, gió mát thổi khiến lá vàng rơi đầy dưới gốc cây.

Đằng Thanh Sơn khoan chân tĩnh tọa trong đình viện, ánh mắt rơi vào U Nguyệt Thương Điển. Lúc này U Nguyệt Thương Điển đang được mở ra trên mặt đất, trên tờ giấy ghi cách thế nào bước vào tiên thiên.

”Dựa vào U Nguyệt Thương Điển viết, chính là làm cho Thần đột phá Nê Hoàn Cung, ta hiện tại Thần đã đột phá Nê Hoàn Cung, cũng là hậu thiên đỉnh cao, hắc là ”Thần dữ khí hòa”, làm cho Thần cùng nội kinh dung hợp làm một thể hóa thành tiên thiên chân nguyên” Đằng Thanh Sơn đọc nội dung này mấy lần.

Dựa theo giảng thuật của bí tịch, Thần sau khi đột phá Nê Hoàn Cung cần phải làm là ”Ý tồn đan điền, Thần dữ khí hòa” đơn giản chỉ có tám chữ!

Dựa theo ba người tiền bối từng tu luyện U Nguyệt Thương Điển nhận thức tâm đắc thì ”Ý tồn đan điền, thần dữ khí hòa”

Ý tồn đan điền kì thật cũng là lúc tâm thần cùng nội kinh dung hợp. Muốn sinh ra luồng Tiên chân nguyên trong ba vị tiền bối người nhanh nhất chỉ một thời thần, mà người chậm nhất cũng mất đến ba ngày thời gian! Tóm lại một khi đột phá Nê Hoàn Cung vừa là hậu thiên đỉnh cao sẽ đạt tới tiên thiên cũng không khó, vấn đề là nhanh hay chậm, chắc hẳn là liên quan đến Thần mạnh hay yếu.

”Ừm, kiếp trước của ta đã đạt tới Thần đột phá Nê Hoàn cung, tu luyện lâu như vậy trên cảnh giới không thua kém một tiên thiên hư đan bình thường. Lấy Thần của ta, một canh giờ hẳn sinh ra được Tiên thiên chân nguyên, nhưng vì cái gì...”

Buổi chiều ngày hôm đó hắc đã tu luyện hai canh giờ nhưng vẫn như trước không sinh được ra một tia Tiên Thiên chân nguyên

”Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?”

Đằng Thanh Sơn đứng dậy đem bí tịch bỏ vào trong lòng ”Đi ăn cơm trước đã, ba vị tiền bối kia vị chậm nhất cũng hao tổn ba ngày mới được, buổi tối tiếp tục tập luyện”

Đằng Thanh Sơn không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, nhưng... liên tiếp sáu ngày!

Sáu ngày nay, đối với việc mình phải đánh với Tang Phong một trận hắc căn bản không quan tâm, tinh lực của hắc đều tổn hao làm như thế nào đạt tới tiên thiên cảnh giới.

Mỗi ngày tuyệt đại thời gian của Đẳng Thanh Sơn đều dành cho việc làm thế nào đạt tới tiên thiên, nhưng liên tiếp sáu ngày khổ luyện nội kinh trong đan điền của hắn vẫn như trước không sinh ra luồng tiên thiên chân nguyên đầu tiên nào, luồng tiên thiên chân nguyên đầu tiên này đặc biệt quan trọng, có được luồng đầu tiên sau này sau này chuyển hóa cũng nhanh.

Trong sáu ngày đó nội kinh không có bất cứ biến hóa gì, tuy nhiên thỉnh thoảng tu luyện Hổ Hình Thông Thần Thuật lại khiến lực lượng thân thể của Đẳng Thanh Sơn chậm rãi tăng lên.

”Ba vị tiền bối tu luyện U Nguyệt Thương Điện luyện ra luồng tiên thiên chân nguyên đầu tiên nhanh nhất là một canh giờ, chậm nhất là ba ngày, ta hao tổn sáu ngày nội kinh vẫn như trước không có động tĩnh gì” Đẳng Thanh Sơn một bụng nghi hoặc ”Cuối cùng nguyên nhân là gì? Hậu thiên đỉnh phong, Thần đột phá nên hoàn cung ta đều có cả, so sánh với các vũ giả khác ta thân thể đặc thù mạnh, chẳng lẽ không đạt tới tiên thiên có liên quan đến thân thể quá mạnh mẽ?”

Đẳng Thanh Sơn chìm vào suy nghĩ nguyên nhân tại sao!

129. Chương 6: Lòng Người

Không có biện pháp khác, chỉ có thể đi hỏi Gia Cát Nguyên Hồng...

Ngước đầu nhìn bầu trời -

Ánh mặt trời xuyên thấu qua bóng cây chiếu xuống mặt đất. Phóng chừng, khoảng cách chính Ngọ (12 giờ trưa) còn có hơn một canh giờ.

”Mấy ngày này, cũng vẫn không thấy tình huống Tiểu Vũ tu luyện! Ân. Đến trung tâm đệ tử bên kia xem một chút.” Đẳng Thanh Sơn đứng dậy, thân thể cơ nhục mạnh mẽ chấn động. Bỗng một cổ kinh phong từ bên trong người Đẳng Thanh Sơn phát ra, đem bụi bặm trên người rơi xuống. Sau đó liền rời đi. Lướt qua Long Cương, hướng chỗ trung tâm đệ tử tu luyện.

”Nhớ Tiểu Vũ từng nói qua sư phụ của nàng gọi là ”Vương Khanh Lan”.

Đẳng Thanh Sơn đi trên con đường nhỏ lát đá xanh, chứng kiến xa xa có ba gã đệ tử đang luyện kiếm pháp, liền đi qua. Kiếm quang lóe ra, ba gã đệ tử thân hình di động nhanh chóng. Cũng là cao thủ, bọn họ cũng phát hiện xa xa Đẳng Thanh Sơn đang đi tới. Vừa phát hiện, đều lập tức dừng lại.

”Là Đẳng Thanh Sơn!”

Gia Cát Nguyên Hồng tại đại điện nhận Đẳng Thanh Sơn làm thân truyền đệ tử, không những thế còn làm cho Đẳng Thanh Sơn tiếp nhận vị trí đệ nhất thống lĩnh. Quy Nguyên tông các đệ tử trung tâm, cơ hồ đều nhận thức Đẳng Thanh Sơn.

”Thống lĩnh đại nhân!” Ba người này đều lập tức khom người.

”Các người có biết, Vương Khanh Lan sư thúc nàng ở nơi nào dạy đệ tử?” Đẳng Thanh Sơn dò hỏi.

”A. Vương Khanh Lan sư bá. Nàng ở bên trong Nhã Viên phía đông nam. Những đệ tử của sư bá, đều ở trong Nhã Viên.” Một trung tâm đệ tử chỉ phương hướng. Đẳng Thanh Sơn gật đầu, liền nhắm hướng Nhã Viên ở phía đông nam đi tới.

Nhã Viên!

Bên trong Nhã Viên, phía tây là một cây cầu nhỏ bắc qua một cái hồ, trông rất trang nhã. Nhưng phía nam lại là một mảnh đất trống, ở đó có một đám nữ đệ tử đang luyện tập kiếm pháp. Bên cạnh là một mỹ nhân mặc hồng sắc trường bào, đang ngồi trên ghế, nàng chốc chốc chỉ điểm các nữ đệ tử.

Mà ở phía tây, cũng có một đám nữ đệ tử đang nghỉ tạm.

”Nhìn Đẳng Thanh Sơn, ngay cả kiếm pháp cũng học không xong! Hừ, lấy thực lực của nàng, hẳn phải là một đệ tử bình thường! Không ngờ cũng có thể ở sư môn cùng vai vế* với ta.” Một lục y nữ tử hừ một tiếng

nói. Bên cạnh một thiếu nữ người gầy mặt tròn khác cũng nói: "Không có biện pháp, ai bảo cô ấy quan hệ tốt với nữ nhi của Tông chủ, lại có một ca ca lợi hại chứ."

Thiếu nữ lực y cười nhạo nói: "Không phải có chỗ dựa sao? Nhưng trong những sư tử muội chúng ta, thực lực của Đằng Thanh Vũ cũng là kém cỏi nhất!"

"Tốt lắm. Nhị sư tử nói cũng đúng một điểm." Bên cạnh, một thiếu nữ mặt trái xoan mở miệng nói: "Thanh Vũ nàng dù sao mới luyện tập kiếm pháp mấy tháng thôi. Chúng ta từ nhỏ luyện tập, Thanh Vũ nàng đương nhiên phải yếu hơn chúng ta. Cũng không trách nàng!"

"Như thế nào. Thất sư muội, ngày hôm trước nghe nói các người có mấy người theo Đằng Thanh Vũ ra ngoài dạo phố. Ân của người ta, hiện tại liền thay người ta nói chuyện?" Thiếu nữ lực y Kì quái nói.

Thiếu nữ mặt trái xoan sắc mặt không thay đổi, cười lạnh nói: "Đúng vậy. Thanh Vũ sư muội là người chất phác, ta rất thích ở cùng chỗ với nàng, làm sao vậy? Ngày hôm trước, cũng không chỉ riêng mấy người sư tử muội chúng ta, ngay cả thiếu tông chủ hắc cũng bồi tiếp chúng ta cùng đi ra ngoài! Đáng tiếc tỷ muốn thiếu tông chủ cùng đi ra ngoài cũng chỉ là nằm mơ giữa ban ngày!"

"Người --" Thiếu nữ lực y kia tức giận.

Thiếu nữ mặt trái xoan nhưng lại quay đầu đi tới một bên ngồi xuống, không chút nào để ý tới thiếu nữ lực y này.

"Đằng Thanh Vũ không phải chỉ có ít bạc sao? Một đám đều theo nàng đi tới một chỗ, vậy tiền ở đâu?" Thiếu nữ lực y thấp giọng nói. Ngay sau đó, thiếu nữ gầy gầy nọ chen vào: "Mấy tháng trước, Đằng Thanh Vũ vẫn còn rất nghèo. Ngay khi Đằng Thanh Sơn trở về, Đằng Thanh Vũ đã có bạc! Mà không phải nàng chỉ có một ca ca lợi hại, ngay cả sư phụ cũng bắt công, cực kì yêu quý Đằng Thanh Vũ!"

Bên cạnh cũng có người nói: "Nhị sư tử. Đằng Thanh Sơn nhưng là thân truyền đệ tử của Tông chủ, vừa là đệ nhất thống lĩnh! Nếu các sư tử muội theo Đằng Thanh Vũ quan hệ tốt, cũng không có gì là Kì quái. Phỏng chừng, một đám đều muốn gả cho Đằng Thanh Sơn đây chứ. Nhờ đâu có thể biến thành phượng hoàng (na ná như câu mèo mù vớ cá rán vậy) thì sao."

Trong những nữ đệ tử này, không ít người có quan hệ tốt với Đằng Thanh Vũ. Nhưng cũng có một chút nữ đệ tử lại không vừa mắt Đằng Thanh Vũ.

Thực lực kém! Có chỗ dựa! Ngay cả Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh cùng Đằng Thanh Vũ quan hệ vẫn tốt như vậy...

Những điều đó đủ để cho những người khác không vừa mắt Đằng Thanh Vũ.

Hiểu ra. Trong lòng các nữ đệ tử cũng có giắc động gả cho nam đệ tử lợi hại. Như Gia Cát Vân, Đằng Thanh Sơn, Tang Phong địa vị cao thực lực mạnh, sớm đã bị một đám nữ đệ tử ở trong bóng tối âm thầm nghị luận. Mà một ít nữ đệ tử tướng mạo bình thường tự biết không có hy vọng, ngược lại càng thêm ghen ghét. (ôi... con gái...)

"Làm phượng hoàng? Hừ. Hãy chờ xem. Đừng nhìn Đằng Thanh Sơn hiện tại như thế nào nở mày nở mặt! Ngày mai, hắn sẽ cùng Tang Phong sư huynh tử thi! Ta cũng không tin, Đằng Thanh Sơn có thể là đối thủ của Tang Phong sư huynh." Thiếu nữ lực y ngân nga nói.

"Tang Phong sư huynh, sớm đã ngồi trên vị trí thống lĩnh. Đằng Thanh Sơn mới mười bảy tuổi! Dù có lợi hại, sợ cũng không bằng Tang Phong sư huynh." Thiếu nữ mặt tròn cũng nói thêm vào.

"Đúng! Chờ khi Đằng Thanh Sơn thua, không có vị trí đệ nhất thống lĩnh, hắn là sẽ bị Tang Phong sư huynh đè đầu cưỡi cổ! Nhìn xem Đằng Thanh Vũ còn có thể tỏ vẻ đắc ý được với ai? Không những thế, sau đó thường xuyên đem chuyện này nói trước mặt nàng, xem nàng chịu được không." Thiếu nữ lực y cười nhạo nói."Nghe nói nàng từ nông thôn đến, khó trách không có giáo dục gì!"

"Nhị sư tử. Ý của người là gì? Người cho rằng người hơn Thanh Vũ sư muội? Người cho rằng, người có thể theo đuổi thiếu tông chủ?" Thiếu nữ mặt trái xoan kia nghe không vô, nói.

Thiếu nữ lục y bị nói đến đỏ mặt lên: "Ta. Ta... Đẳng Thanh Vũ là tiểu thôn nữ ở nông thôn, càng thêm không xứng với thiếu tông chủ! Đừng nói nàng. Ngay cả vị ca ca của nàng. Người xem đi... Ngày mai, khẳng định sẽ bị Tang Phong sư huynh đánh cho không còn sức hoàn thủ!"

Ngay tại lúc này -

"Thống lĩnh đại nhân!" Có hai gã nữ đệ tử kêu lên. Nhìn thấy người đến, con mắt phát sáng, lập tức liền cung kính hô.

Nhóm nữ đệ tử này đang nghỉ tạm, bị hù dọa đến mức nhảy dựng lên, xoay người nhìn qua. Vị thiếu nữ lục y cũng nhìn qua -

Chỉ thấy Đẳng Thanh Sơn mặc một bộ áo màu xanh lục đã đi tới, ánh mắt phảng phất như lưỡi dao đảo qua thiếu nữ lục y. Thiếu nữ lục y chỉ cảm thấy đáy long một trận kinh hãi, phảng phất như rơi vào trong hầm băng, mồ hôi không ngừng từ trán nhỏ xuống. Đẳng Thanh Sơn nở nhẹ một nụ cười, khi cười nhìn thoáng qua thiếu nữ mặt trái xoan kia. Sau đó liền đi hướng bên kia cầu nhỏ đi tới.

"Đẳng thống lĩnh mới vừa rồi lại đây, ta cũng không dám thử." Một ít nữ tử kích động vạn phần.

"Mới vừa rồi Đẳng đô thống cười với ta." Thiếu nữ mặt trái xoan ngạc nhiên, vui mừng vạn phần.

Mà thiếu nữ lục y sắc mặt lại có chút trắng bệch, hoảng sợ nhìn thoáng qua bóng lưng Đẳng Thanh Sơn!

Một ánh mắt, có thể làm nàng run rẩy!

Đẳng Thanh Sơn trầm than: "Lòng người quả nhiên phức tạp. Thanh Vũ đối xử với mọi người đều tốt, lại là người giản dị, không ngờ lại bị nói thành thôn nữ ở nông thôn! Bất quá hoàn hảo... ít nhất trong các nữ đệ tử này, có không ít cô gái cùng Thanh Vũ quan hệ không tồi." Đẳng Thanh Sơn Kỳ thật sớm đoán được, khẳng định có không ít người ghen ghét Thanh Vũ.

"Thanh Vũ!" Đẳng Thanh Sơn cười hô.

"Ca!" Đang luyện kiếm, Thanh Vũ quay đầu vừa nhìn, ngạc nhiên vui mừng lập tức chạy tới.

"Ca, sao ngươi lại tới đây?" Thanh Vũ rất ngạc nhiên vui mừng. Nàng luyện kiếm mấy ngày nay, Đẳng Thanh Sơn là lần đầu tiên tới tìm nàng.

"Ta tới thăm ngươi một chút a." Đẳng Thanh Sơn cười vuốt vuốt đầu Thanh Vũ.

Lúc này, một mỹ phụ nhân thân màu đỏ nhạt trường bào cũng cười cười đi tới: "Thống lĩnh đại nhân!"

"Sư thúc. Người xưng hô ta Thanh Sơn là được rồi." Thanh Sơn cười nói. Dựa theo quy định của Quy Nguyên tông, Hắc Giáp thống lĩnh cùng Quy Nguyên tông trưởng lão cấp bậc cơ bản cũng không khác gì nhau. Vương Khanh Lan tuy là có tầm hai mươi sáu đại đệ tử, bối phận bên trong Quy Nguyên tông cũng rất cao. Tuy vậy, bối phận cao không có nghĩa là địa vị cao.

Dù sao, bên trong Quy Nguyên tông, những người có bối phận cao hơn Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng, đều có!

"Không biết Tiểu Vũ muội muội của ta nàng từ sư thúc, học như thế nào?" Đẳng Thanh Sơn nói.

"Thanh Sơn." Mỹ phụ nhân mỉm cười nói: "Thanh Vũ đứa nhỏ này thiên tư không tồi, đối với kiếm pháp cũng rất có ngộ tính! Chỉ là tập luyện thời gian vẫn còn ngắn, mà nội kinh cũng ít... Vẫn cần khắc khổ tu luyện."

Đẳng Thanh Sơn gật đầu: "Vậy phiền toái sư thúc..."

"Ta hiểu!" Mỹ phụ nhân đáp.

Wang Khanh Lan ở Quy Nguyên tông cũng đã khá dài. Bọn họ thấy rõ ràng... Đẳng Thanh Sơn tuổi còn trẻ đã đệ nhất thống lĩnh, vừa là thân truyền đệ tử của Tông chủ. Sau này ở trong Quy Nguyên tông, thành tựu rất khó nói. Rất có thể, sau này hẳn trở thành Quy Nguyên tông tân nhiệm tông chủ.

Hiện tại nuôi dưỡng quan hệ là có chỗ tốt.

Đằng Thanh Sơn nhìn Thanh Vũ rất vui vẻ, đáy lòng cũng minh bạch. Những nữ đệ tử ghen ghét Thanh Vũ, xem thường Thanh Vũ, cũng không dám xem thường Thanh cô nương (Gia Cát Vân Thanh)! Bởi vì Thanh cô nương là nữ nhi của Tông chủ. Thanh Vũ chỉ là muội muội của mình! Chính mình thật sự còn không được chính thức thừa nhận! Nếu như được công nhận là lớp thanh niên cực mạnh, thậm chí nếu mình trở thành tiên thiên cường giả! Những nữ tử đó cho dù ghen ghét, sợ cũng không dám nói ra như vậy!

”Cùng Tang Phong đánh một trận thắng cho dứt khoát!” Đằng Thanh Sơn đáy lòng thầm nghĩ.

Hai mươi tám tháng chín. Khí trời mát mẻ!

Sáng sớm, thảo trường Hắc Giáp quân người vào ra tập nập. Vô luận là Hắc Giáp quân quân sĩ, hay là Quy Nguyên tông trung tâm các đệ tử đều chạy tới nơi này. Thậm chí còn có cả các bậc trưởng lão hộ pháp, bao gồm Tông chủ, cũng đều tới, hy vọng quan khán một trận đại chiến này! Tầm quan trọng của trận chiến này không thể nghĩ ngờ sẽ quyết định được khá nhiều chuyện!

Trong ba tầng ngoại ba tầng!

Trung ương. Trên lôi đài diện tích tầm mười trượng, giờ phút này không có một bóng người. Những người xung quanh đều căng mắt nhìn lên lôi đài.

”Đằng thống lĩnh khẳng định có thể thắng. Nhân gia nhưng là Địa Bảng cao thủ!”

”Hắn mới mười bảy tuổi! Tang thống lĩnh một mực tiềm Chỉ sợ Đằng thống lĩnh sợ là không sánh bằng Tang Phong thống lĩnh!”

Hắc Giáp quân quân sĩ, Quy Nguyên trung tâm đệ tử tất cả tầm hơn một vạn người. Tiếng nói rộn ràng nhốn nháo một tầng lớn, ồn ào vô cùng. Tất cả mọi người đều đang nghị luận!

Lần này có hai người luận võ, bất kể là ai trong hai người này đều đã và đang nổi danh trên giang hồ.

Một người là trong quá khứ Quy Nguyên tông từng được công nhận là lớp thanh niên đệ nhất nhân ”Tang Phong”. Mà một người khác, gia nhập Quy Nguyên tông không đủ một năm, ngay lập tức tạo thành thanh danh vang dội. Năm nay mười bảy tuổi, liệt danh Địa Bảng cường giả ”Đằng Thanh Sơn” (nghe như tường thuật boxing ấy)

Hai người, đều là HẮC GIÁP QUÂN THỐNG LĨNH!

Ai sẽ thắng?

Trận chiến này, sẽ quyết định: Ai là Quy Nguyên tông lớp thanh niên đệ nhất nhân!

Có lẽ, Quy Nguyên tông người nhậm chức môn chủ kế tiếp, chính là người chiến thắng trong trận đấu ngày hôm nay.

”Hô!” Một đạo thân ảnh màu đen vọt qua đầu một đệ tử, bay tới trên lôi đài. Người này lưng hùm vai gấu, cao chừng chín thước (hai thước nhị)* cao! Trên khuôn mặt ánh lên màu vàng kim lộng lẫy (thằng này chắc mắc bệnh vàng da), phẳng phất như do kim loại đúc thành. Người này, đúng là sư đệ của Tông chủ - Hắc Giáp quân đệ nhị thống lĩnh: Bàn Sơn!

Bàn Sơn đứng ở trên lôi đài. Nhất thời, hơn vạn người nhanh chóng an tĩnh lại.

Bàn Sơn ánh mắt đảo qua mọi người, lớn tiếng nói: ”Trận đấu này, Tang Phong thống lĩnh khiêu chiến Đằng Thanh Sơn thống lĩnh! Người thắng, sẽ trở thành Hắc Giáp quân đệ nhất thống lĩnh! Hiện tại... Đằng Thanh Sơn thống lĩnh cùng Tang Phong thống lĩnh. Mời lên đài!” Thanh âm phẳng phất như tiếng sấm, vang vọng cả thảo trường.

(*). Cùng vai vế: ngang hàng về địa vị, quyền thế...

(*). Đè đầu cưỡi cổ: nói theo cách đơn giản thì đó là khi một người bị người khác đè ép, bắt hay không bắt làm việc này việc kia... (chú ý đây không phải dạng như người hầu)

(*). Chín thước (loại thước tàu 0,25m = 2,25m). Ẽc, cao ghê nhỉ

130. Chương 7: Trường Thương Sở Hưởng

Trận cuồng phong gào thét thổi qua thao trường, bầu trời càng thêm âm trầm. Nhưng bầu không khí trên giáo trường so với tình cảnh trên bầu trời càng làm người khác hô hấp khó khăn hơn!

”Ca. Cẩn thận!” Đẳng Thanh Vũ, Đẳng Thanh Hồ, Gia Cát Vân mấy người tụ tập ở cùng một chỗ. Trên mặt Đẳng Thanh Sơn lại hiện ra một tia tươi cười thần nhiên, gật gật đầu. Sau đó thì triển Thiên Nhai Hành khinh công thân pháp, cả người giống như một làn khói xanh, phiêu dật phi hành. Chỉ điểm nhẹ lên đầu hai gã đệ tử Quy Nguyên tông, liền bay lên trên đài.

”Sư thúc!” Đẳng Thanh Sơn cười hướng Bằng Sơn bắt chuyện!

”Hảo khinh công!” Đôi mắt Bằng Sơn sáng ngời khen.

Chiều cao của lôi đài là bốn thước, bề rộng và dài đều là mười trượng. Do một loại đá màu xám lát liền lại với nhau. Trên đài hiện giờ chỉ có Đẳng Thanh Sơn cùng Bằng Sơn hai người. Đẳng Thanh Sơn ánh mắt hướng phương xa đảo qua, liền phát hiện xa xa Tang Phong toàn thân vận đồ đen đang tới!

Tang Phong ôm một thanh trường đao, ánh mắt lạnh lùng nhìn Đẳng Thanh Sơn.

”Hô!” thân hình co rút khởi xuất, giống như một đạo lưu quang. Điểm mấy cái, liền xuyên qua hơn hai mươi trượng đáp xuống lôi đài.

”Tang Phong thống lĩnh!”

”Tang Phong sư huynh!”

Ngay sau đó liền tiếp tiếng hoan hô nổi lên, có Hắc Giáp quân quân sĩ, cũng có đệ tử trung tâm của Quy Nguyên tông. Mấy năm nay, những người ủng hộ Tang Phong đích xác là có rất nhiều.

”Đẳng thống lĩnh!”

”Đẳng Thanh Sơn!”

Đồng đảo Hắc Giáp quân quân sĩ hô vang, đặc biệt là những người dưới trướng của Đẳng Thanh Sơn càng thêm vang dội. Đẳng Thanh Hồ sắc mặt dữ tợn hô vang, tất cả những binh sĩ này đều thuộc đệ nhất lĩnh thuộc hạ của Đẳng Thanh Sơn.

Mà đệ tam lĩnh nhân mã ủng hộ Tang Phong.

Đệ nhị lĩnh và đệ tứ lĩnh quân môn cũng đồng dạng reo hò đứng lên.

Cứ như vậy trong nháy mắt cả thao trường nhiệt huyết sôi trào, liền tiếp những tiếng reo hò phảng phất như cơn bão cuốn sạch cả thao trường, mà mắt bão chính là lôi đài. Đẳng Thanh Sơn một bộ trang phục màu xám đá cầm trong tay Luân Hồi thương, bên kia Tang Phong một mảng màu đen cũng nắm thần binh.

Đứng ở trung tâm lôi đài, Bằng Sơn thống lĩnh nói.

”Lôi đài tỉ thí chỉ dừng khi có người thua hoặc tự động nhận thua. Tỉ thí thường không có mắt. Mà nếu ai cố ý giết người, hết thầy xử tử!” Bằng Sơn lớn giọng, oanh long long truyền khắp thao trường thao trường, tiếng reo hò lập tức yên lặng.

Bằng Sơn quay đầu nhìn thoáng qua xa xa, ngồi ở trên đài cao chính là tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng. Đám người Gia Cát Nguyên Hồng hướng hân gật đầu.

”Đẳng Thanh Sơn. Tang Phong. Bắt đầu đi!” Bằng Sơn nói xong liền xoay người nhảy xuống lôi đài.

Trên đài chỉ còn lại có hai người

Đẳng Thanh Sơn! Tang Phong!

”Tang Phong sư huynh thỉnh chỉ giáo!” Đẳng Thanh Sơn một tay làm tư thế mời.

"Thỉnh!" Tang Phong cũng là lạnh lùng chấp tay.

Trên thao trường không một tiếng lộn xộn, mà ở trên đài cao có ba người ngồi ở trên ghế, đúng là tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng Cùng với hai gã Chấp pháp trưởng lão.

"Tông chủ, nhìn đứa nhỏ Tang Phong này bộc lộ tài năng, cho dù trên vạn võ giả chăm chú nhìn hấn thì ánh mắt của hấn đều không có một tia bàng hoàng. Trên lôi đài giống như một thanh lợi đao, tâm chí kiên định. Chỉ tính riêng phần tâm trí này, người trẻ tuổi sẽ rất khó đạt được a. So với ta lần trước nhìn hấn và Ký Hồng luận võ đã tốt hơn rất nhiều." Một vị Chấp pháp trưởng lão tóc hoa râm nói.

Tông chủ cười gật đầu.

Một người trung niên bên cạnh lạnh lùng: "Sư bá! Vậy Đằng Thanh Sơn ánh mắt nội liễm, bất động như núi! Cầm trong tay trường thương đứng ở đó căn bản không bị ảnh hưởng chút nào. Tuổi như thế mà được như vậy thật khó!"

"Sư thúc, Sư bá tổ hai người các người nghĩ ai sẽ thắng?" Gia Cát Nguyên Hồng đậm cười nhìn trên lôi đài.

"Không dám nói!" Sư bá tổ nọ lắc đầu không dám khẳng định.

Trung niên nhân lạnh lùng cũng lắc đầu. Lập tức nói: "Tông chủ người cho rằng như thế nào?"

"Thanh Sơn sát tử Mạnh Điền, ta cũng không có tận mắt thấy... Có lẽ hôm nay hấn sẽ biểu hiện ra thực lực chính thức." Gia Cát Nguyên Hồng nhẹ cười nói. "Ân... Tang Phong cuối cùng ra tay!"

Đích xác, trên đài Tang Phong đã bắt đầu di chuyển. Đằng Thanh Sơn lại cảm trường thương nhẹ cười mà chống đỡ!

"Thắng. Phải thắng gọn gàng dứt khoát!" Đằng Thanh Sơn ánh mắt tập trung vào Tang Phong.

Ánh mắt Tang Phong như một đầu ác ưng, nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn. Đột nhiên, dưới chân hấn mạnh mẽ chấn động, tảng đá phía dưới mặt nứt ra, xuất hiện vài vết nứt. Mà bản thân Tang Phong hóa thành một đạo lưu quang hướng đến Đằng Thanh Sơn. Khoảng cách giữa hai người khoảng tám trượng, nháy mắt công phu đã vọt tới. Chỉ nghe thấy những tiếng "xuy xuy".

Đao ảnh lãnh lệ như trăng rằm!

Đao phong xuất ra hàn quang thoáng hiện trong mắt Đằng Thanh Sơn

Đồng tử Đằng Thanh Sơn co rút lại! Cánh tay trong nháy mắt truyền ra lực đạo kinh người. Luân Hồi thương động!

Hô!

Trường thương xuất ra như tên bắn, mũi thương xé rách không gian mang theo âm thanh bén nhọn chói tai!

"Cheng!"

Tại nơi binh khí va chạm, trong nháy mắt mũi thương của Đằng Thanh Sơn sinh ra một cỗ lực xoáy cường đại đem chiến đao cuốn sang bên cạnh. Sắc mặt Tang Phong nhất thời đại biến! Vốn khí thế Tang Phong xuất ra mà giờ chỉ cảm thấy chiến đao trong tay tựa hồ lâm vào vùng xoáy vô hình.

Hưu!

Trường thương đâm thẳng tới tim!

"Không!" Tang Phong con mắt căng ra.

"Cheng!" trong thời khắc sinh tử, vỏ đao trong tay xẹt qua một đường vòng cung đánh lên mũi thương của Đằng Thanh Sơn. Mượn lực sau khi va chạm, mũi chân điểm nhẹ lập tức hướng phía sau bay ngược mở ra khoảng cách vài trượng. Vừa rơi xuống, Tang Phong mới phát giác trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh, phía sau lưng cũng ướt mồ hôi.

"Thương pháp thật đáng sợ!" Tang Phong kinh hãi.

Tang Phong vì muốn thắng thật gọn gàng dứt khoát, nhưng Đằng Thanh Sơn dùng sáu vạn cân lực đạo! Mãng Ngưu Đại Lực quyết tăng thứ chín cũng có năng lực bộc phát mạnh như vậy, cộng thêm sự phối hợp với Ngũ Hành thương pháp của Đằng Thanh Sơn, cho dù là vị cao thủ địa bằng Mạnh Điền kia cũng đánh không lại.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười.

Hô!

Mũi thương nhú lại, một lần nữa hóa thành một đạo lưu quang đâm tới Tang Phong.

”Hưu!” ”Hưu!” ”Hưu!”...

Thương ảnh như từng mũi tên bén nhọn phóng đi!

Vạn tiễn cùng bắn!

Thương ảnh giống như một đám độc xà tranh nhau hướng Tang Phong cắn tới. Tang Phong tay cầm chiến đao, bước chân linh hoạt không ngừng né tránh. Trong tay chiến đao và vỏ đao cũng không ngừng huy động đồng thời cả người tự động lùi lại.

”Như thế nào có thể. Sao có thể. Tại sao lại có bộ dạng như thế?”

Không ngừng lùi lại. Tang Phong trong lòng lo lắng vạn phần.

”Ta phải công kích!”

Tang Phong muốn công kích nhưng Đằng Thanh Sơn mỗi một thương đều ẩn chứa lực xoáy - một thương đều coi như cất giấu một cái vùng xoáy. Hơn nữa Đằng Thanh Sơn trường kì luyện tập ”Tam thể thức”, đối với ý cảnh sinh sôi không ngừng giải thích càng thêm khắc sâu. Như Ảnh Tùy Hình thương pháp hoàn toàn bao phủ đối thủ!

Một thương liền một thương, một cái vùng xoáy liên tiếp một cái vùng xoáy!

Ngăn cản từng thương một thật là khó khăn, thương cứ liên miên bất tuyệt, thương này chưa đi thương khác lại tới, làm cho Tang Phong như lâm vào một cái vùng xoáy khổng lồ. Từng đao từng đao của Tang Phong đều bị cuốn lấy không chỗ nào trốn được! Tang Phong cảm thấy từng đao xuất ra ngày càng thêm khó khăn!

Đừng nói là Tang Phong!

Mà ngay cả Tiên thiên cường giả Tư Mã Khánh cùng Xích Lân thú sau khi lộ xác, bị Đằng Thanh Sơn dùng thương pháp Như Ảnh Tùy Hình một khi cuốn lấy đều khó có thể giãy ra.

Tựa như một con thuyền nhỏ lâm vào từng đợt rồi lại từng đợt sóng biển khổng lồ. Gian nan ngăn cản một sóng vừa qua thì cơn khác lại ập tới nhưng... Cuối cùng có một lần thuyền nhỏ cũng phải chịu cảnh chôn vùi!

”Phốc!” vỏ đao văng ra!

Trong tay Tang Phong chỉ còn lại chiến đao, trên trán đầy mồ hôi hột, sắc mặt đỏ lên, con mắt như toạc ra, gắt gao chăm chú nhìn đạo thương ảnh phóng tới.

”Cheng!” ”Cheng!” ”Cheng!”...

Hô!

Chỉ thấy một thanh chiến đao quăng lên!

”A!” Trong lòng Tang Phong thống khổ.

Yên tĩnh!

Hoàn toàn yên tĩnh!

Chỉ thấy trên đài cao chiến đấu, Tang Phong ngã ngồi sắc mặt trắng bệch. Mà mũi Luân Hồi thương của Đẳng Thanh Sơn Luân Hồi dĩ nhiên dán tại yết hầu của Tang Phong.

”Ta. Ta...” Đôi mắt của Tang Phong dần dần hữu thần, hắn nghĩ lại mà sợ hãi ánh bạc trường thương trước mặt. Cảm giác mũi thương truyền đến một loại xúc cảm quỷ dị, hắn mới vừa rồi thấy khá rõ ràng trường thương trực tiếp đâm tới yết hầu của hắn ”Ta không chết? Đẳng Thanh Sơn... Dĩ nhiên tại phút cuối cùng đã dừng lại?”

Trên thao trường mấy ngàn danh Hắc Giáp quân quân sĩ gần vạn danh trung tâm các đệ tử trong lúc nhất thời đều ngây người.

Một trận chiến này rất ngắn!

Trừ bỏ ngay từ đầu Tang Phong tấn công tới một đao, mà sau đó thương ảnh của Đẳng Thanh Sơn liên miên bất tuyệt ập tới bên người Tang Phong. Tại nơi bão tố đi qua là những mũi thương đáng sợ bao phủ, Tang Phong chật vật ngăn cản. Miễn cưỡng ngăn cản trong vòng mấy lần hô hấp. Nháy mắt công phu, vô đao bay. Theo sau, chiến đao cũng bị đánh bay!

Trận chiến đã kết thúc!

Trên đài cao, Gia Cát Nguyên Hồng cùng hai gã Chấp pháp trưởng lão cũng đều hít vào một hơi.

”Thương pháp thật lợi hại!” vị chấp pháp tóc hoa râm than thở nói.

Gia Cát Nguyên Hồng con mắt sáng ngời, khen: ”Thanh Sơn khi hắn tranh đoạt Bách trưởng phu cũng là thương pháp này. Bất quá... Khi đó căn bản ý cảnh hoàn mỹ cũng không có sự sinh sôi không ngừng, mỗi thương thế đều tương liên. Một khi không phá được đệ nhất thương thì sẽ đối mặt với thương ảnh liên miên không dứt, không cách nào giãy dụa của Thanh Sơn!”

”Càng giãy dụa, thua càng bi thảm!” Trung niên nhân lạnh lùng cũng sợ hãi than. ”Đối mặt với thương pháp này, hoặc là dùng tính áp đảo trước khi bắt đầu đánh tan hắn! Hoặc là dùng công kích nhanh hơn mới có thể phá. Trực tiếp phá chiêu thứ nhất của hắn! Hoặc là dùng tốc độ vô cùng nhanh thoát ly phạm vi thương pháp bao phủ.”

Ba người bọn họ đều là Tiên thiên cường giả, tầm mắt cực cao! Liếc mắt một cái đưa ra chỗ lợi hại trong thương pháp của Đẳng Thanh Sơn.

Cho dù trong mắt tiên thiên cường giả, thương pháp này cũng đủ đáng sợ.

”Kì thật đứa nhỏ Tang Phong này thực lực không tồi rồi. Hắn luyện Lưu Tinh Đao sợ là đã đến tầng thứ hai Nguyệt Đao Chi Cảnh” trung niên lạnh lùng than thở nói. Trong số Tiên thiên cường giả tại Quy Nguyên tông, chỉ có mình hắn là tu luyện đao pháp! Hơn nữa cũng là tu luyện Lưu Tinh Đao.

”Tông chủ, vậy Đẳng Thanh Sơn thật sự mới mười bảy tuổi? Hơn nữa thương pháp này là hắn sáng lập?” Trung niên nhân lạnh không thể tin được nhìn Gia Cát Nguyên Hồng.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười gật đầu, theo sau nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn trên lôi đài: ”Mới vừa rồi thương pháp ý cảnh sinh sôi không ngừng. Còn cuối cùng trong nháy mắt hắn có thể dừng lại một cách dễ dàng, mũi thương vừa vận dụng tới yết hầu của Tang Phong cũng không tổn thương chút nào. Phần lực khổng lồ này là ”Vi” Cảnh giới, hắn tuyệt đối đại thành!”

Mặt khác hai gã chấp pháp trưởng lão gật đầu.

131. Chương 8: Đan Điền Cực Hạn.

”Hô!” Đẳng Thanh Sơn thu hồi Luân Hồi Thương.

Tang Phong kinh ngạc ngã ngồi trên mặt đất. Hồi lâu, nhìn thoáng qua Đẳng Thanh Sơn mới nói: ”Thanh Sơn sư đệ. Ta thua. Thua tâm phục khẩu phục!” rồi lập tức đứng dậy, nhặt chiến đao lên, mang theo vẻ cô đơn, trực tiếp hạ lôi đài. Nhóm quân sĩ và đệ tử trung tâm lập tức chừa ra một lối để Tang Phong rời đi.

Tang Phong thua. Thua không hề có lực hoàn thủ!

"Tang Phong thực lực thực sự không tệ! Cũng tiếp cận Hắc Bạch nhị trưởng lão Tiêu Dao Cung. So với Huyết Nguyệt Dao Mạnh Điền thì kém hơn một chút." Đằng Thanh Sơn đẩy lòng đánh giá. Ngũ Hành Thương Pháp bản thân đang nghiên cứu cảm ngộ đã không ngừng hoàn thiện. Đặc biệt lần ở Hỏa Diệm Sơn dựa vào "Hỏa Thượng Kiều Du, Hỏa Trung Thủ Lật" đánh bại môn chủ Trọng Kiếm Môn.

Lần đó, bản thân lĩnh ngộ cảnh giới âm dương cương nhu kết hợp. Làm đề cao thêm một tầng.

Thương pháp Như Ảnh Tùy Hình khi thi triển cũng có liên hệ, càng thêm viên mãn.

"Cũng coi như rất có tiềm lực" Đằng Thanh Sơn nhìn thấy bóng đánh cô đơn của Tang Phong. "Từ trong thất bại mà trưởng thành hơn chính là phương hướng của cường giả! Tang Phong về sau là rồng hay sâu bọ phải xem tố chất tâm lý hần thế nào." Đằng Thanh Sơn kiếp trước đó là bảy tuổi đã trải qua sát thủ sinh tử tôi luyện! Huấn luyện phải giết người để sinh tồn, huấn luyện tra tấn vân vân.

Bằng hữu, người yêu, chuyện sinh tử.

Đằng Thanh Sơn đã trải qua nhiều lắm!

Kiếp trước, kiếp này càng làm cho Đằng Thanh Sơn thêm từng trải. Tang Phong sao có thể so sánh?

Tang Phong từ nhỏ tiến vào Quy Nguyên tông được nhận định là thiên tài, tiềm lực vô cùng. Thuận buồm xuôi gió trở thành đệ tử truyền của tông chủ, trở thành HẮC GIÁP QUÂN THỐNG LĨNH! Tang Phong thức sự chưa chịu đả kích quá lớn nào.

"Trận tỷ thí này. Đằng thống lĩnh thắng!" Bằng Sơn đứng ở trên lôi đài lớn tiếng nói: "Đằng thống lĩnh là đệ nhất thống lĩnh Hắc Giáp Quân!"

Hơn vạn người. Ánh mắt hoàn toàn tập trung nhìn Đằng Thanh Sơn mặc trang phục màu xanh đang ở trên lôi đài.

"Đằng Thanh Sơn!"

"Đằng thống lĩnh!"

Nhóm Quân sĩ Hắc Giáp Quân điên cuồng hô lớn. Mỗi người đều vạn phần kích động ra sức gào thét! Tại trong Hắc Giáp Quân cường giả vi tôn! Đằng Thanh Sơn dựa vào thực lực đánh bại Tang Phong không thể tranh cãi. Đẩy lòng nhóm quân sĩ Hắc Giáp Quân tự nhiên đem Đằng Thanh Sơn trở thành Hắc Giáp Quân đệ nhất nhân! Các đệ tử trung tâm của Quy Nguyên tông rất nhiều người đang cực kì hưng phấn.

Đằng Thanh Sơn xuất thân bình thường, mười bảy tuổi đã đạt thực lực như vậy. Có rất nhiều nhiều đệ tử trung tâm. Lấy Đằng Thanh Sơn trở thành mục tiêu của họ!

Không thể tranh cãi!

Từ hôm nay trở đi. Đằng Thanh Sơn chính đệ nhất nhân của thế hệ trẻ tuổi!

Trời âm u cả ngày, rót cục vào buổi tối cũng mưa to!

Ào ào!

Mưa rơi tầm tã, khí lạnh bức người!

Đằng Thanh Sơn ở trên hành lang lầu hai. Đằng Thanh Sơn nằm trên ghế nhìn trời mưa gió lạnh: "Quy Nguyên tông sùng bái cường giả thật cuồng nhiệt. Đánh bại Tang Phong... Một chuyện nhỏ thôi mà đã gây ra động tĩnh lớn như vậy." Nhớ lại cảnh tượng sau trận chiến buổi sáng ngày hôm nay. Đằng Thanh Sơn cũng khóc cười không nổi.

Có chúc mừng.

Có muốn cùng Đằng Thanh Sơn nói chuyện mấy câu.

Có người muốn mời Đằng Thanh Sơn thu con cháu bọn họ làm đệ tử. Đằng Thanh Sơn là một trong hai mươi đại đệ tử. Thực lực cao như vậy có tư cách thu đệ tử.

Tóm lại. Một trận chiến này. Hoàn toàn củng cố địa vị Đẳng Thanh Sơn.

”Địa vị. Được tôn kính. Phải dựa vào thực lực.” Đẳng Thanh Sơn thầm than một tiếng. Cửu Châu đại địa chính là như vậy! Muốn tôn kính. Phải dựa vào hai tay mình! Tai nghe như không, mắt thấy mới thật. Bên ngoài thịnh truyền Đẳng Thanh Sơn rất là lợi hại. Rất nhiều đệ tử, quân sĩ đáy lòng cũng không nhất định thừa nhận. Tận mắt chứng kiến trận chiến ấy mới tâm phục khẩu phục!

”Hậu thiên cường giả xưng hùng tính làm gì! Tại Cửu Châu đại địa. Thực sự lợi hại chính là Tiên Thiên cường giả! Ở Quy Nguyên tông, một khi trở thành Tiên Thiên cường giả. Trực tiếp thăng lên làm ”Chấp pháp trưởng lão” Địa vị siêu nhiên!” Đẳng Thanh Sơn đáy lòng suy nghĩ làm thế nào đạt tới Tiên Thiên. Những lời khen tặng nịnh hót buổi sáng sẽ không làm Đẳng Thanh Sơn có một chút tự đắc nào.

Đẳng Thanh Sơn đứng dậy ở trên hành lang. Lại một lần nữa thử luyện ra cỗ Tiên Thiên Chân Nguyên thứ nhất.

Mưa lớn rơi liên miên không dứt cho đến sáng sớm ngày hôm sau mới biến thành mưa nhỏ rơi tí ta tí tách.

Đẳng Thanh Sơn mở hai mắt.

Khoanh chân ngồi trên hành lang một đêm quần áo Đẳng Thanh Sơn có chút ẩm ướt.

”Trong U Nguyệt Thương điển có nói về phương pháp tiến vào Tiên Thiên. Ta tu luyện chừng chín ngày một chút tiến vào cũng không có.” Đẳng Thanh Sơn nhăn mặt nhăn mày. ”Chỉ có thể đến hỏi sư phó!” Sau đó Đẳng Thanh Sơn rửa mặt rồi cầm ô đi ăn điểm tâm. Lúc sau trực tiếp đi tìm Gia Cát Nguyên Hồng.

Sáng sớm.

Gia Cát Nguyên Hồng đang ở trong thư phòng lớn. Gia Cát Nguyên Hồng đi chân trần. Tóc dài rối tung. Mặc trường bào rộng thùng thình. Đang ở trước bàn thoải mái điều khiển bút lông. Trên bàn hương phất ra mùi đàn hương tràn ngập.

”Sư phó!” Đẳng Thanh Sơn đứng ở cửa cung kính nói.

”Nga. Thanh Sơn.” Gia Cát Nguyên Hồng đầu cũng không ngoảnh lại. Khi thì thông thả, khi thì nhanh chóng huy động bút lông. ”Vào đi.”

Đẳng Thanh Sơn đi vào trong thư phòng. Ngửi mùi đàn hương. Tâm không khỏi yên tĩnh. Hắn lẳng lặng đứng một bên. Cũng không lên tiếng. Hắn nhìn Sư phó đang vẽ một bức họa sơn thủy. Một vài nét vẽ giản lược, vách đá khe suối xuất hiện trên giấy Tuyên Thành. Sau một lúc lâu. Gia Cát Nguyên Hồng mới dừng bút.

”Một bức tranh này, dự tính tối thiểu phải đến giữa trưa mới có thể hoàn thành.” Gia Cát Nguyên Hồng cười nhìn Đẳng Thanh Sơn. ”Thanh Sơn. Người thích vẽ tranh không?”

”Không thích.” Đẳng Thanh Sơn lắc đầu.

”Kì thật vẽ tranh, là biện pháp luyện tâm tình rất tốt.” Gia Cát Nguyên Hồng cảm thán nói. ”Tỷ như người lúc phần nộ, có thể vẽ ra một bức cảnh tượng đại hỏa thiêu đốt phòng ốc. Dem cổ phần nộ kia gửi vào trong tranh. Làm cho người ta vừa nhìn đến bức tranh có thể bị ngọn lửa này thiêu đốt hết thảy. Tất cả điên cuồng phần nộ đều ẩn chứa trong đó.”

”Bất đồng tâm tình còn có thể khống chế tốt họa bút, vẽ ra một bức tranh đẹp. Không bị một nét vẽ hỏng nào! Điều đó đối với việc khống chế tâm tình yêu cầu cũng cực cao!” Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Đẳng Thanh Sơn gật gật đầu.

Bức tranh muốn biểu hiện được ý cảnh. Đầu tiên, tài nghệ vẽ tranh phải đạt đến trình độ cực cao. Vẽ tranh lấy tài nghệ làm trụ cột.

”Đạt tới Tiên Thiên, tu luyện sau đó chính là tu luyện tâm tình mới hiểu được cảnh giới.” Gia Cát Nguyên Hồng cười nói. ”Thanh Sơn. Người học biện pháp tôi luyện tâm tình! Trong U Nguyệt Thương điển cũng có nói đến biện pháp tập viết bút lông. Đó là luyện viết chữ ”Nguyệt.” Một chữ ”Nguyệt” thôi nhưng cũng

có đến mười tám loại phương pháp sáng tác. Cổ nhân sáng tạo ra chữ. Cũng không phải là vô căn cứ. Viết chữ, ẩn tâm ý vào trong đó. Thực sự có thể cảm nhận được một chữ ẩn chứa hàm ý vô tận.”

Đặng Thanh Sơn gật đầu vẫn bảo trì trầm mặc!

Viết chữ vẽ tranh?

Đặng Thanh Sơn nhiều nhất có thể viết chữ. Hoặc có thể vẽ một bức chân dung đơn giản. Đó là điều sát thủ phải được huấn luyện. Về phần ý cảnh vân vân? Đặng Thanh Sơn kém xa. Hơn nữa, hắc đối phương diện này cũng không có hứng thú. Hấp hứng thú chính là quyền pháp! là thương pháp!

”Tam thể thức” Đặng Thanh Sơn có thể luyện liên tục trong một ngày cũng chỉ một chút ít. Về phần viết chữ bút lông? Đó là tra tấn.

”Ha ha...” Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu cười.” Nói đi. Người tới có chuyện gì?”

”Sư phó!” Đặng Thanh Sơn trịnh trọng nói: ”Kì thật đệ tử. Đã sớm đạt đến ”Thần” Đột phá nê hoàn cung”

”Cái gì?” Gia Cát Nguyên Hồng đang trầm ổn. Cũng kinh hãi trừng mắt!

”Thanh Sơn. Thật sự, đạt đến ”Thần” Đột phá nê hoàn cung trở ngại?” Gia Cát Nguyên Hồng không thể tin được khi đạt tới tiên thiên trở ngại lớn nhất chính là một cửa này. Một khi ”Thần” Có thể đột phá. Là bước một chân vào cảnh giới Tiên thiên. Có thể nói đã đạt tới cảnh giới Tiên thiên rồi.

Mười bảy tuổi Tiên Thiên cường giả?

Đây khái niệm gì!

”Sư phó. Người xem.” Đặng Thanh Sơn lấy ra một trường đao. Tùy ý hướng ngoài thư phòng vung lên.

Hưu!

Trường đao phá không. Đột nhiên vẽ lên một đường cong tuyệt mỹ trong không trung đâm vào thân cây.

”Này...” Gia Cát Nguyên Hồng ánh mắt lập tức sáng ngời. Kích động vỗ vào bả vai Đặng Thanh Sơn ”Ha ha. Thanh Sơn a Thanh Sơn! Vì sư đã nghĩ người đã đủ lợi hại rồi không ngờ người còn làm vì sư kinh hỉ a! Ha ha... Phi đao ngoặt rẽ? Thần của người. Không đơn giản là lý thể, hơn nữa không chế đạt tới tầng thứ như vậy. ”Thần” Thật sự quá mạnh mẽ. Ta dám cam đoan người bước vào Tiên thiên một canh giờ cũng không cần!”

”Quy Nguyên Gia Cát”. Tại Cửu Châu đại địa là một người cơ trí trầm ổn.

Nhưng trước mặt một đệ tử mới mười bảy tuổi đã có thể bước vào Tiên thiên cho dù ai đi nữa cũng không thể bảo trì bình tĩnh trầm ổn được nữa.

”Sư phó.” Đặng Thanh Sơn bất đắc dĩ nói: ”Từ khi ta có được U nguyệt Thương điển mỗi ngày đều tu luyện ”Ý tại đan điền. Thần cùng khí cùng”. Muốn cô đọng ra cổ tiên thiên chân nguyên thứ nhất. Nhưng đã chín ngày trôi qua. Ta vẫn không thành.”

”Cái gì. Không có khả năng.” Gia Cát Nguyên Hồng khôi phục bình tĩnh.

”Đây là sự thật.” Đặng Thanh Sơn trong lòng rất là bất đắc dĩ.

Gia Cát Nguyên Hồng có chút giật mình, liên tỉnh táo lại. Trầm ngâm nói: ”Đạt đến Tiên thiên cần có hai điều kiện. Một cái là Hậu Thiên Đỉnh Phong. Một cái Thần đột phá trở ngại ”Nê hoàn cung”. Người đều đạt tới. Như thế nào lại không thành công? Vừa rồi phi đao chuyển biến. Ta xem rãnh mạch. So với lúc ta vừa mới bước vào Tiên thiên. Đối với việc không chế ”Thần” tốt rất nhiều, hay là người chưa đạt tới Hậu Thiên Đỉnh Phong? Không có khả năng. Ta lần đầu tiên chứng kiến người. Người dường như đã đạt tới cảnh giới Hậu Thiên Đỉnh Phong.”

”Thanh Sơn. Người khoan chân ngồi xuống. Dựa theo lời ta nói kiểm tra lại một lần nữa xem.” Gia Cát Nguyên Hồng nói.

”Vâng. Sư phó.”

Đặng Thanh Sơn khoanh chân ngồi xuống.

Gia Cát Nguyên Hồng nói: "Tâm của người hãy hoàn toàn đắm chìm trong đan điền. Tốt nhất. Tập trung ở trung ương đan điền. Tập trung tâm lốc xoáy."

Đặng Thanh Sơn đột nhiên mở mắt ra, nghi hoặc nhìn Gia Cát Nguyên Hồng: "Sư phó. Trung tâm lốc xoáy? Trong đan điền có trung tâm lốc xoáy?"

Gia Cát Nguyên Hồng cũng có chút kinh ngạc.

"Đương nhiên là có!" Gia Cát Nguyên Hồng kinh ngạc nói: "Khi hấp thu thiên địa linh khí chuyển hóa thành nội kinh chứa trong đan điền. Việc hấp thu nội kinh càng nhiều, trong đan điền sẽ căng phình ra, chậm rãi lớn dần giống Tiểu Vân. Tu luyện tâm pháp lợi hại hấp thu thiên địa linh khí sẽ mau. Sau mười năm công phu đan điền sẽ lớn dần đến cực hạn, không thể lớn thêm nữa. Khi đó, trong đan điền nội kinh cũng sẽ tự nhiên hình thành lốc xoáy! Đây là điều mỗi một người tu luyện nội kinh đều nên biết đến a?"

Đặng Thanh Sơn tròn mắt.

"Sư phó. Ta. Ta đan điền vẫn còn trong quá trình biến lớn!" Đặng Thanh Sơn mở miệng nói.

Gia Cát Nguyên Hồng khiếp sợ nói: "Không có khả năng. Người lần đầu tiên tranh đoạt Bách Phu trưởng đã đạt thực lực Nhất Lưu Vũ Giả. Mà tâm pháp nội kinh của người rất kém hẳn là ăn linh quả gì đó, mới có được nội kinh hùng hậu như vậy. Linh quả có thể gia tăng nội Kình cũng có thể cải tạo đan điền, làm đan điền lớn dần đến cực hạn."

Đặng Thanh Sơn khóc cười không được.

Hắn rốt cục biết được nguyên nhân!

Linh quả? Chó má. Nội kinh của mình dựa vào Hình Ý Quyền mà hấp thu. Kì thật hấp thu nội kinh cũng không nhiều. Cho dù tranh đoạt Bách phu trưởng bản thân dựa vào lực lượng thân thể, không phải dựa vào nội kinh. Minh sử dụng nội kinh rất là tiết kiệm.

Tu luyện mau chính là dựa vào Mãng Ngưu Đại Lực quyết. Hôm nay đạt tới thứ chín tầng. Hiện tại tu luyện một ngày vượt qua tốc độ tu luyện trăm ngày lúc trước ở Đăng gia trang. Mà Mãng Ngưu Đại Lực quyết chỉ là giảng giải phương pháp tu luyện. Không có nói về việc đan điền Hậu thiên đạt tới cực hạn sẽ sinh ra lốc xoáy.

Đây chỉ là chuyện bình thường!

Mỗi một tu luyện giả đều được sư phó nói cho. Nhưng Đặng Thanh Sơn quá khờ không có sư phó nội kinh. Hiện tại có. Nhưng ở trong mắt Gia Cát Nguyên Hồng chuyện này quá nhỏ. Còn muốn nói cho thiên tài đệ tử Đặng Thanh Sơn danh liệt Địa Bảng?

"Khó trách! Ngay cả Gia Cát Vân tu luyện tâm pháp lợi hại. Cũng phải tốn mất thời gian mười năm. Đan điền mới đạt tới cực hạn. Tốc độ lớn đan điền của ta nhanh hơn kể từ khi ta bắt đầu tu luyện Mãng Ngưu Đại Lực quyết. Tu luyện khoảng chừng mới được một năm. Đương nhiên còn chưa đạt tới cực hạn." Đặng Thanh Sơn trong lòng phát khổ.

Ai ngờ. Nguyên nhân làm khổ chính mình lại là nguyên nhân bình thường nhất chưa đạt tới cảnh giới Hậu Thiên Đỉnh Phong!

"Thanh Sơn. Đan điền của người còn đang lớn dần còn chưa tới cực hạn?" Gia Cát Nguyên Hồng nhìn chăm chăm Đặng Thanh Sơn.

Đặng Thanh Sơn gật đầu.

"Vậy người dựa vào tâm pháp bình thường trong mười mấy năm làm sao mà nội kinh hùng hậu đến như vậy?" Gia Cát Nguyên Hồng dò hỏi.

"Ta. Ta nội kinh không có hùng hậu mà là kinh mạch rộng, có thể nháy mắt bạo phát nội lực nhiều hơn." Đặng Thanh Sơn nói.

Gia Cát Nguyên Hồng kinh ngạc.

Trong số linh quả lại có linh quả cải thiện kinh mạch so với linh quả gia tăng nội kinh thì thừa thớt và quý hiếm hơn nhiều. Trong nháy mắt bạo phát sức mạnh cực hạn.

”Khó trách người tu luyện Mãng Ngưu Đại Lực quyết lại có thể phát huy thực lực mạnh đến như vậy.” Gia Cát Nguyên Hồng nghi hoặc nói: ”Người lúc trước ăn linh quả gì?”

”Ta không biết nữa! Trong núi ta thường xuyên ăn một chút sơn quả. Kinh mạch chỉ từ từ tăng lên.” Đằng Thanh Sơn nói. Bí mật Hình Ý Quyền Đằng Thanh Sơn không có khả năng nói ra. Thực ra có nói thì trong Cửu Châu đại địa cũng không ai có thể lý giải được. Đó là thành tựu thuộc một loại hệ thống khác.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu: ”Thiên nhiên quả là thần kì sinh ra thật nhiều linh quả linh thảo. Cũng không ai biết hết. Người phỏng là gặp may mắn. Ăn cái gì! Tốt lắm. Vấn đề hiện tại cũng biết rõ ràng. Vấn đề của người chính là đan điền chưa lớn đến cực hạn. Chưa đạt tới Hậu Thiên Đỉnh Phong!”

Tại trong đầu vô giả. Đạt tới một vạn cân, đan điền đạt cực hạn tiến vào cảnh giới Hậu Thiên Đỉnh Phong... Khái niệm này hầu hết mọi người đều tuân theo.

Dù sao có thể trở thành Nhất Lưu Vô Giả. Đan điền cơ hồ đều đạt tới cực hạn. Dù sao linh quả có thể khuếch trương thân thể kinh mạch cũng rất là ít có thể xem như là không có.

Ai ngờ. Xuất hiện một người quái thai như Đằng Thanh Sơn.

”Sư phó. Nếu ta tu luyện công pháp Mãng Ngưu Đại Lực quyết cần thời gian bao lâu đan điền mới có thể đạt tới cực hạn.” Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

”Mấy năm trước đan điền người lớn thực sự là rất chậm! Theo tốc độ người tu luyện thứ chín tầng Mãng Ngưu Đại Lực quyết. Ta phỏng chừng... Người tối thiểu mất chừng ba đến bốn năm công phu, đan điền mới có thể đạt tới cực hạn, bước vào Tiên Thiên cảnh giới.” Gia Cát Nguyên Hồng nói. Nhất thời trong lòng Đằng Thanh Sơn có chút vội vàng.

Ba đến bốn năm?

”Bất quá nếu để người lãng phí ba đến bốn năm công phu như vậy rất không đáng giá.” Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu nói: ”Không kể những biện pháp khác... Chỉ có đi tìm linh quả mới có thể nháy mắt tăng cường nội kinh để đan điền người lớn dần đến cực hạn.”

132. Chương 9: Man Hoang Địa Đò.

Đối với các loại linh quả, yêu thú Đằng Thanh Sơn biết đến rất ít.

Gia Cát Nguyên Hồng cười ha hả nói: ”Vốn, vì sư nghĩ đến linh quả mà người ăn chính là gia tăng nội kinh, không ngờ lại là linh quả cải tạo kinh mạch. Hiện tại ta đang còn muốn nghĩ biện pháp tìm gia tăng nội Kinh linh quả!” Mặc dù có chút phiền toái, nhưng Gia Cát Nguyên Hồng ngược lại trong lòng rất vui sướng.

Bởi vì...

Chỉ cần có thêm Linh quả này nữa thì Đằng Thanh Sơn lập tức có thể bước vào tiên thiên.

”Sư phó, vậy có những loại linh quả nào gia tăng nội Kinh?” Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng kinh ngạc nói: ”Trong Võ các không hề thiếu tạp thư, người không đọc sao?”

Nhìn biểu tình Đằng Thanh Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng đã hiểu được liền mỉm cười nói, ”Gia tăng nội kinh, đem đan điền mở rộng đến cực hạn đó là thiên địa linh quả. Có sáu loại như tử băng tâm, tú tiết linh quả, chu quả vân vân, sáu loại này đều là gia tăng nội Kinh, riêng thiên địa linh quả mà người ăn vào có thể cải tạo kinh mạch thực sự đó mới là linh quả trân quý.”

Đằng Thanh Sơn thất kinh. Lão tiên, không ngờ có sáu loại linh quả gia tăng nội kinh. Cửu Châu đại địa này so với kiếp trước thần kì hơn nhiều a.

”Đương nhiên, sáu loại linh quả này, hiệu quả cũng không như nhau! Tỷ như người ăn Tử Băng Tâm thì sau đó Đan điền sẽ đạt tới cực hạn nhưng đồng thời nội kinh cũng sẽ đã bị ảnh hưởng, ẩn chứa băng hàn lãnh khí.” Gia Cát Nguyên Hồng nói, ”Còn Chu quả người ăn thì nội kinh sẽ chứa hỏa tính nóng mãnh liệt!”

Gia Cát Nguyên Hồng nhắc tới điều này liền cả cười: ”Đương nhiên, người hiện tại mới là Hậu thiên cường giả. Nội kinh nếu có nóng hay lạnh đều không khác nhau nhiều. Ăn loại linh quả nào cũng được. Tuy nhiên, nếu ăn rồi một khi đạt tới Tiên thiên cảnh giới, khi tu luyện Tiên thiên chân nguyên thì phương pháp phải có cùng đặc tính giống linh quả.”

Đằng Thanh Sơn mày nhăn lại. Cơ hồ tất cả võ công nội kinh đều giống nhau, đầu tiên thì không có màu sắc hay nhiệt hàn nhưng sau khi đạt tới Tiên thiên cảnh giới thì sẽ có phân biệt. Ví như của Quỷ Hồ Tư Mã Khánh thì Tiên thiên chân nguyên chính là màu xám. Mỗi người có một phương pháp tu luyện khác nhau cũng vì vậy mà Tiên thiên chân nguyên cũng có những đặc thù bất đồng. Như phương pháp của U Nguyệt Thương Điển sau khi đạt tới cực hạn hẳn là chứa đặc tính u lãnh băng hàn.

”Thanh Sơn, người tu luyện U Nguyệt Thương Điển cho nên tương lai Tiên thiên chân nguyên sẽ chứa băng hàn đặc tính. Người tốt nhất tìm kiếm Tử Băng Tâm. Ăn Tử Băng Tâm sẽ khiến chân nguyên hàn khí của người sau khi đạt Tiên thiên lớn hơn. Uy lực lớn hơn nữa! Bất quá muốn tìm Tử Băng Tâm cũng rất khó. Phỏng chừng không có tông phái nào lưu trữ.”

”Muốn tìm kiếm Tử Băng Tâm người cần phải xuyên qua Cửu Châu đại địa theo hướng Bắc đến Phương bắc thảo nguyên, đi xuyên qua thảo nguyên đến trước bắc hải... Ở phía trong bắc hải mới có hy vọng tìm được! Tử Băng Tâm một khi ngắt lấy nếu sau một tháng không dùng sẽ hóa nước. Cũng vì điểm này mà cơ hồ không có tông phái nào lưu trữ được.”

Loại quả thực vật nếu để lâu sẽ bị hư hơn nữa Linh quả lấy được đã rất khó vì vậy khi cần các tông phái thường phải trả giá tương đối đắt nếu muốn có nó.

”Từ Dương Châu ta đến Bắc hải đường xá rất xa...” Gia Cát Nguyên Hồng lời còn nói. Đằng Thanh Sơn nghe xong lại lắc đầu: ”Sư phó, ta không cần Tử Băng Tâm, ta nghĩ sẽ dùng Chu quả!”

”Chu quả?” Gia Cát Nguyên Hồng kinh ngạc nhìn Đằng Thanh Sơn. ”Thanh Sơn, Chu quả ẩn chứa hỏa tính. Người không phải tu luyện U Nguyệt Thương Điển sao? U Nguyệt Thương Điển luyện ra Tiên thiên chân nguyên là hàn thuộc tính. Người ăn Chu quả, nóng - lạnh tương khắc đối với người không tốt chút nào.”

”Sư phó!” Đằng Thanh Sơn liền nói ”U Nguyệt Thương Điển, ta cũng chỉ là tham khảo. Tham khảo để đan điền từ Hư đan đạt tới Thật đan, Kim đan phương pháp. Về phần phương pháp vận chuyển kinh mạch ta sẽ không bắt chước.” Cơ thể con người có kì kinh bát mạch, thập nhị chính kinh. Bởi vì dù là Tiên thiên cường giả cũng không có thể đều đã thông tất cả. Hơn nữa, cùng với đại lượng thời gian tiêu phí để đã thông tất cả kinh mạch không bằng chuyên môn tu luyện kinh mạch. Chuyên tu kinh mạch, có thể khiến cho kinh mạch biến rộng trở nên thông suốt. Tỷ như chuyên tu ”âm hàn” thuộc tính kinh mạch về sau Tiên thiên chân nguyên cũng sẽ ẩn chứa thuộc tính âm hàn.

Nhưng Đằng Thanh Sơn lại khác!

Toàn thân kinh mạch của hắn sớm đã thông suốt, nếu tu luyện kinh mạch theo phương pháp trong U Nguyệt Thương Điển đối với hắn mà nói là lãng phí, còn không bằng học Mãng Ngưu Đại Lực quyết. Mãng Ngưu Đại Lực quyết tầng thứ chín là dựa vào kì kinh bát mạch toàn lực hấp thu thiên địa linh khí. Bất đại kinh mạch đồng thời hấp thu, tốc độ không hề chậm hơn so với phương pháp trong U Nguyệt Thương điển.

Cái gọi là tâm pháp, kì thật bước đầu tiên chính là hấp thu thiên địa linh khí chuyển hóa thành nội kinh, sau đó nội kinh kết hợp ”thần” chuyển hóa thành Tiên thiên chân nguyên. Tại đan điền, từ Hư đan chậm rãi tu luyện đến Thật đan, cuối cùng đạt tới Kim đan!

Đối với Đằng Thanh Sơn mà nói U Nguyệt Thương điển cũng chỉ giúp hắn từ Hư đan có được thật đan rồi chuyển hóa thành kim đan là đáng giá học tập.

”Không bắt chước?” Gia Cát Nguyên Hồng cũng là một siêu cấp cường giả nên hiểu được ý tứ của Đằng Thanh Sơn, ”Không bắt chước, sẽ không bắt chước! Vấn đề cũng không lớn. Nhầm chính là... Người vì sao

phải ăn chu quả? Chẳng lẽ hỏa tính tốt hơn so với u lãnh băng hàn đặc tính sao?”

”Sư phó, ta nghiên cứu Liệt Hỏa Thương quyết đã sáng chế ra Liệt Hỏa Ngũ Thức. Giờ ta muốn nghiên cứu đem Liệt Hỏa Ngũ Thức dung hợp làm một, hóa thành chỉ cần nhất chiêu thương pháp! Đệ tử cho rằng nhất chiêu này sử dụng hỏa tính Tiên thiên chân nguyên thi triển, uy lực sẽ rất lớn.” Đằng Thanh Sơn nói. Gia Cát Nguyên Hồng kinh ngạc: ”Liệt Hỏa Ngũ Thức tái dung hợp làm một chiêu?”

”Tốt, tốt!” Gia Cát Nguyên Hồng cảm thán nói: ”Liệt Hỏa Ngũ Thức của người vi sư tuy rằng chưa thấy, nhưng ta đã nghe Ký Hồng nói qua, người chỉ dựa vào hai chiêu mà có thể đánh bại Trọng Kiếm Môn môn chủ Tư Mã phong.” Với thực lực của Cát Nguyên Hồng, hẳn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được sự bạo liệt và uy lực của chiêu thức này. Giờ lại còn muốn hóa giải dung hợp thành một chiêu! Cái chính là Gia Cát Nguyên Hồng tự hỏi không biết cần mấy năm thời gian lại cũng sợ rất khó có thể làm được.

”Tốt lắm!” Gia Cát Nguyên Hồng nói: ”Thanh Sơn người muốn đi tìm Chu quả liền sao?”

”Xin hỏi sư phó. Chu quả này làm sao mới có thể có được?” Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng Ngay sau đó nói: ”Chu quả so với Tử Bạng Tâm thời gian bảo tồn càng ngắn. Cho dù ngắt lấy sau đó ngay lập tức đặt trong hộp ngọc. Mười lăm giờ sau cũng bắt đầu bị hỏng! Ta phỏng chừng không có tông phái nào có khả năng lưu trữ. Cho nên người phải tự đi ngắt lấy. Theo ta được biết ở sâu trong vùng Nam hoang có Chu quả!”

”Nam hoang?” Đằng Thanh Sơn sinh ra một tia hứng thú.

Nam man hoang dã... Vài từ này đại biểu cho một địa phương. Một địa phương có thể làm nhiều vũ giả khi đàm luận đến nó cũng phải biến sắc.

”Ân. Chu quả thường sinh trưởng nơi hoang dã chu vi khoảng hơn trăm dặm! Ở vùng đó, Chu quả không hề thiếu. Đương nhiên lấy được nó cũng vô cùng khó.” Gia Cát Nguyên Hồng nói. ”Người đi Võ các tìm võ trưởng lão lấy phần bản đồ man hoang đến đây. Đúng rồi lấy luôn hai bộ sách về linh quả yêu thú nữa.” Gia Cát Nguyên Hồng phân phó nói.

”Vâng. Sư phó.” Đằng Thanh Sơn lập tức rời đi thư phòng.

Bên ngoài mưa vẫn không ngừng rơi, từng đợt gió lạnh tạt vào mặt. Miễn cưỡng cầm ô Đằng Thanh Sơn đi tới võ các.

Sau chừng một chén trà thời gian Đằng Thanh Sơn đem ô che đặt ở cửa thư phòng rồi đi vào thư phòng trong.

”Đưa phần bản đồ Man hoang cho ta”. Gia Cát Nguyên Hồng nói.

”Vâng. Sư phó”. Đằng Thanh Sơn lấy ra một phần giấy điệp dày dai đưa ra. Gia Cát Nguyên Hồng tiếp nhận sau trải hết lên mặt bàn. Phần bản đồ này dài gần bốn thước (một mét), rộng gần hai thước (nửa mét). Mặt trên vẽ rất nhiều điểm. Bất quá bản đồ này cũng chỉ giới thiệu các bộ phận và khu vực chính của Man Hoang mà thôi.

”Thanh Sơn, phần bản đồ này người vẽ cũng chỉ giới thiệu vùng mình đã vào được khoảng hơn hai ngàn dặm.” Gia Cát Nguyên Hồng lấy ra bút lông khoanh một vòng tròn. ”Trong này gọi là Thiết hầu sơn, chính là vùng hoang dã trong có Chu quả.”

Về xong chỗ đó Gia Cát Nguyên Hồng gấp bản đồ lại đưa cho Đằng Thanh Sơn.

”Thanh Sơn! Thiết Hầu Sơn này nổi tiếng chính là vì yêu thú có tên gọi Thiết Tí Hầu. Thiết Tí Hầu nếu so sánh đơn thuần thực lực thì không mạnh bằng Xích lân thú. Nhưng cho dù không mạnh thì nó cũng là yêu thú, thực lực so với cao thủ bài danh Địa Bạng cũng không sai lệch. Có điều Thiết Tí Hầu tại Thiết Hầu Sơn này có một bầy!” Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Đằng Thanh Sơn thất kinh.

Hầu đàn?

"Dù là Tiên Thiên cường giả muốn đoạt Chu quả cũng không dám ngạnh công với chúng! Thanh Sơn, trong bộ yêu thú sách cũng có giới thiệu một chút về Thiết Tí Hầu, ngươi xem cho kĩ sau đó hãy lên đường! Nhớ kỹ... Muốn đắc thủ phải dùng đầu óc tuyệt không dựa ngạnh công." Gia Cát Nguyên Hồng đậm cười nói. "Chuyến này đi nhiều người hay ít người đều vô dụng, cho nên chỉ có thể dựa vào thực lực của chính ngươi."

"Vâng. Sư phó."

Đằng Thanh Sơn không chút sợ hãi, dù sao cũng chỉ là thực lực của cao thủ Địa Bảng nếu cẩn thận một chút cơ hội đắc thủ là rất lớn.

"Ngươi chuẩn bị khi nào xuất phát?" Gia Cát Nguyên Hồng hỏi.

"Ngày mai." Đằng Thanh Sơn đáp.

Đằng Thanh Sơn là nói làm, không ngại trời mưa ngay lập tức thông báo cho đám người biểu ca Thanh Hồ, muội muội Thanh Vũ. Đồng thời buổi chiều cùng ngày hắn cũng đi mua một Thanh Tông Mã! Hành tẩu ở bên ngoài Đằng Thanh Sơn cũng không muốn cưỡi Hắc Yểm Mã, vì hắn cũng không muốn thân phận Thống Lĩnh của mình bị bại lộ.

Mưa gió đến đêm mới dứt.

"Thật là quá sức tưởng tượng a!" Đằng Thanh Sơn buông bản giới thiệu của bộ sách yêu thú. Nguyên lai này Cửu Châu đại địa có nhiều yêu thú như vậy, yếu có, mạnh có. Mà Giao long ở Bích Hàn Đàm kia mới thực là đáng sợ! Đọc bản giới thiệu Đằng Thanh Sơn mới cảm thấy sợ hãi Giao Long ở Bích Hàn Đàm so với Xích Lân thú thì còn đáng sợ hơn nhiều lần. Trong sách có nói: Tử quang xà, phần lớn sống xung quanh Tử Quang Hàn Thiết, lúc nhỏ có chiều dài ba trượng, thực lực bình thường. Đến khi trưởng thành có thể dài tám trượng, sương trắng phun ra có thể làm đóng băng núi đá, cường giả gặp cũng phải tránh. Tuy nhiên sinh trưởng rất chậm, khi dài mười trượng sẽ có chiếc sừng trên đầu từ Mãng xà hóa thành Giao long. Trở thành tử Quang Giao Long là yêu thú cao nhất, khi đó miệng có thể phun hắc vụ cho dù là Tiên Thiên cường giả đụng tới cũng sẽ hóa thành bột phấn trong nháy mắt. Đều có thể chết a!

"Vận khí a." Đằng Thanh Sơn đọc xong mới thấy sợ Giao long trong Bích Hàn Đàm kia. Đại khái khi đó nó đã dài mười hai trượng, nếu bị hắc vụ đụng tới ta cũng xong đời rồi. "Lần đó ở trong Bích Hàn Đàm, Giao long phun ra hắc vụ làm nước đóng băng. Đằng Thanh Sơn thừa nhận khi đó nhiệt độ rất thấp chính là do băng ngưng kết mà ra. Khi đó độ ẩm rất thấp mà cũng lạnh như thế... Xem sách mới biết Tử quang mãng xà có thể vượt qua Xích lân thú. Mãng xà hóa thành Giao long thực lực càng mạnh a.

Đằng Thanh Sơn thầm than: "Nếu ngày nào đó Giao long trong Bích Hàn Đàm chạy ra tàn phá thiên hạ không biết bao nhiêu người phải chết a."

"Ấn. Nghỉ ngơi một cái để sáng mai xuất phát!" Đằng Thanh Sơn thu sách lại, khoanh chân tĩnh tu. Tim đập chậm lại đến cực yếu, sinh mệnh đặc thù hạ thấp cực hạn.

133. Chương 10: Dao Khách

Giang Ninh quận thành. Bên ngoài phía bắc đại môn Quy Nguyên tông, một nam thanh niên tử nắm trong tay dây cương của một Thanh tông mã, người mặc trường bào màu xanh, tóc dài tùy ý bù xù, có vẻ không kiềm chế được. Phía sau đeo gói đồ, bên hông đeo một thanh trường đao.

"Tốt lắm, không nên tiền nữa! Khoảng nửa tháng nữa, ca sẽ trở lại." Đằng Thanh Sơn cười cười, nhảy lên ngựa.

"Ca, trên đường nhớ cẩn thận."

Đằng Thanh Vũ, Đằng Thanh Hồ hai người đưa mắt nhìn Đằng Thanh Sơn rời đi, một lần này Đằng Thanh Sơn đi ra ngoài làm việc, thời gian không dài. Cũng không nói cho bao nhiêu người.

Đát! Đát! Đát!

Thanh tông mã chạy như bay ở trên quan đạo, bắn tung tóe lên trên quan đạo nước bùn lầy.

”Hiện tại hơi thay đổi một chút. Phỏng chừng dọc theo đường đi, người có thể nhận ra ta, hẳn cũng không có mấy người.” Đẳng Thanh Sơn nhìn một chút trường đao bên hông. Trên con đường này, Đẳng Thanh Sơn không muốn gặp phải phiền phức. ”Đẳng Thanh Sơn” ba chữ này, ở trên đất Cửu Châu, đặc biệt tại Dương Châu, danh khí rất lớn!

Cho nên, Luân Hồi thương tháo rời thành hai đoạn đặt ở trong bọc, thanh đao bên hông Đẳng Thanh Sơn chính là một thanh Ẩm Huyết đao.

Thanh Ẩm Huyết đao này, là lúc đầu áp bức đại đương gia của một bang phái mà có được. (xem lại CHƯƠNG 43 của ĐỆ TAM THIÊN)

”Rất nhiều người có thể đã nghe qua tên của ta, nhưng chính thức gặp qua ta, dù sao cũng rất ít! Chính là tại Hỏa Diệm sơn, chỉ có ít người chứng kiến được ta. Mà hiện tại, tốc độ dài xỏa ra, sửa đổi lại chiến đao, khí chất hơi biến hóa một chút, người có thể nhận ra ta, sợ là lại càng ít!” Đẳng Thanh Sơn trên mặt nở một nụ cười nhẹ.

Thân phận hiện tại của hắn, là Tần Lang!

Đao khách ”Tần Lang”.

Một đao khách ngang ngành phóng túng, tiêu sái, tung hoành thiên hạ.

Đẳng Thanh Sơn hít sâu một hơi, ngửi mùi bùn đất tâm tình vui vẻ: ”Lấy thực lực của ta khi dùng đao, dù không thể là Địa Bảng cao thủ, nhưng cũng có thể liệt danh vào Tiềm Long Bảng.” Đao pháp của Đẳng Thanh Sơn, chỉ có một chữ: Sát! (đúng với phong cách khi còn ở thế giới cũ của Đẳng Thanh Sơn, phong cách của một sát thủ, phải máu lạnh)

Năm đó ở trong tổ chức sát thủ, chủ thủ, phi đao, đoản đao các loại binh khí, Đẳng Thanh Sơn cũng đều đã học qua.

Thủ đoạn của sát thủ, là phải nhanh, chuẩn, tàn nhẫn!

Đẳng Thanh Sơn không có thủ đoạn gì huyền diệu, nó cũng chỉ có ba từ: nhanh, chuẩn, tàn nhẫn.

Lấy nhãn lực của Đẳng Thanh Sơn, tốc độ phản ứng cùng với sự khống chế lực đao cực kì chuẩn xác, khi chém ra một đao, uy lực cũng sẽ rất đáng sợ. Đương nhiên, uy lực cũng tùy theo việc Đẳng Thanh Sơn sử dụng lực đao mạnh yếu có liên quan. Nếu như sử dụng hơn hai mươi vạn cân cự lực, chỉ cần đơn giản bổ mạnh, sợ cũng có thể dễ dàng bổ vỡ một căn phòng.

”Chu quả a chu quả. Năng lượng nóng cháy này, so với hắc hỏa linh căn thì thế nào chứ?” Đẳng Thanh Sơn ngồi ở trên ngựa trong lòng cảm thán.

Tìm kiếm chu quả!

Tại sao muốn ăn ”Chu quả”, mà không phải là ăn ”Tử băng tâm”, Đẳng Thanh Sơn khi đối mặt sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng, cũng chưa nói lời nói thật.

Ăn chu quả, cùng Liệt Hỏa ngũ thức không quan hệ!

Mà thực ra là bởi vì Hắc hỏa linh căn. Từ sau khi ăn hắc hỏa linh căn, kết hợp với luyện tập Hổ Hình Thông Thần thuật, Đẳng Thanh Sơn phát hiện toàn thân nóng lên, bên ngoài thân da để lại càng mơ hồ có màu đỏ sậm, thân thể cơ nhục, da để tựa hồ trở nên càng thêm cứng cỏi. Rất hiển nhiên là do... Hắc hỏa linh căn ẩn chứa đặc tính hỏa.

”Nếu ăn hắc hỏa linh căn, tự nhiên, ta chỉ có thể ăn Chu quả.” Đẳng Thanh Sơn cảm thán nói, ”Bắc Hải a... Chỉ có thể sau này tìm cơ hội đi.”

Đối với những chỗ hoang dã như Bắc Hải này, Đẳng Thanh Sơn cũng rất tò mò.

Thay đổi thành một đao khách xông xáo thiên hạ, ngang ngành phóng túng, Đẳng Thanh Sơn dọc theo đường đi tâm tình cũng thoải mái vô cùng.

Có khi, gặp phải cường đạo, thô phỉ, liền trực tiếp giết, nhằm luyện đao pháp!

Có khi, trực tiếp ở trong núi rừng hoang dã qua đêm, làm thịt dã thú cùng thực vật.

Có khi, ở trong tửu lâu đụng tới một ít võ giả, cũng sẽ vui thích uống hai chén, giao hảo giao hữu*.

Tóm lại, Đằng Thanh Sơn dọc theo đường đi qua vô cùng thích ý, rất buông lỏng. Lấy thực lực hiện giờ của hắn, một mình xông xáo thiên hạ là không vấn đề. Ai trêu chọc hắn, hắn kẻ đó thấy sống chán rồi, muốn được lên trời làm bạn với thần tiên (làm bạn với cái quan tài).

Dương Châu, quận Võ An cảnh nội.

Bụi đất bay lên, ba con chiến mã chạy như bay, khi tới một nơi có ba lối rẽ.

Luật luật ~~~~

Chiến mã hí lên. Đều ngừng lại.

"Tần Lang huynh! Chúng ta chia tay ở nơi này đi! Ta cùng nhị đệ còn muốn chạy tới Viêm Châu. Chờ sau này Tần lang huynh tới Viêm Châu, tới Mãnh Hổ bảo của ta, chúng ta ba người lại hảo hảo uống một trận." Một tráng hán dáng người cường tráng*, mặc áo khoác ngắn, ngực trần cười vang nói.

"Ha ha... Mãnh hổ huynh, các người hai huynh đệ nên chuẩn bị thêm chút rượu a!" Đằng Thanh Sơn cũng cười nói.

"Nhất định, huynh đệ chúng ta xin cáo từ. Tần Lang huynh, sau này còn gặp lại!" Hai gã tráng hán đều chấp tay, cười nói.

"Sau này còn gặp lại!" Đằng Thanh Sơn cũng cười chấp tay.

"Giá!" "Giá!"

Hai gã tráng hán này ngay lập tức cười kị mã, dọc theo đường rẽ về phía Tây chạy đi.

"Tung hoành thiên hạ, chung quanh kết giao bằng hữu, đích xác có tư vị." Đằng Thanh Sơn cười Thanh tông mã, tiếp tục hướng phương nam chạy đi. Rồi Giang Ninh quận thành đã năm ngày, Đằng Thanh Sơn cũng đã chạy gần ngàn dặm đường. Kỳ thật là Đằng Thanh Sơn chính mình không vội, một đường vừa đi vừa hảo hảo cảm thụ đất Cửu Châu này phong tục*, nhân tình có gì đặc sắc.

Hai người vừa rồi, là hai vị thủ lĩnh của một bang phái có thế lực trong đất Viêm Châu thuộc Cửu Châu: "Mãnh Hổ bảo".

Đằng Thanh Sơn ở trong tửu lâu, thấy có người bá đạo khi dễ người khác, liền ra tay giáo huấn.

Hiện ra thực lực, khiến cho hai người kia chú ý, liền có ý kết giao. Đằng Thanh Sơn cùng Mãnh Hổ huynh đệ hai người, cũng đồng hành hai ngày. Dù bản thân Đằng Thanh Sơn, hay là hai người kia, đều là võ giả lợi hại. Hơn nữa, họ đều có chung một đặc điểm là rất là hào sảng.* Ba người đi chung một đường, đều rất tiêu sái thống khoái.

Đang lúc Đằng Thanh Sơn nhàn nhã cười ngựa, tiến lên ở trên quan đạo.

Đột nhiên -

Đát! Đát! Đát!

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, mang theo hai đạo kinh phong từ bên cạnh Đằng Thanh Sơn sượt thoáng qua, liền chạy như bay qua phía trước Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua, liền thấy trên hai con ngựa kia, nhìn bóng lưng dĩ nhiên đều là nữ nhân! Trong đó, một người hẳn là một phụ nữ đã trưởng thành (hay nói cách khác là đã lập gia thất). Mà một người khác, là một thiếu nữ, hình thể rõ ràng yếu ớt hơn.

"Cưỡi nhanh như vậy?" Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc: "Các nàng cưỡi, chỉ là Hoàng tông mã thôi. Nhanh như vậy, Hoàng tông mã phải mệt chết đi được a."

Ba! Ba!

Tiếng quát ngựa chốc chốc vang lên. Hai con Hoàng tông mã ra sức chạy như bay, đang cười ngựa cô gái kia còn hướng phía sau liếc mắt một cái, sau đó lập tức quay đầu tiếp tục nhìn chăm chăm phía trước.

”Ân?” Đàng Thanh Sơn đẩy lòng đột ngột run lên.

”Cô gái kia...” Đàng Thanh Sơn gắt gao nhìn chăm chăm bóng lưng cô gái kia. Mới vừa rồi đối phương quay đầu lại thoáng nhìn, Đàng Thanh Sơn liền khiếp sợ phát hiện. Cô gái đó khi quay mặt, cùng thê tử Tiểu Miêu ở kiếp trước của mình rất giống nhau.

”Tiểu Miêu?” Tâm tình vốn đang thoải mái, khi nhìn thấy khuôn mặt cô gái đó, liền lập tức biến mất. Đàng Thanh Sơn đột ngột thúc vào bụng ngựa.

”Giá!”

Thanh tông mã lập tức gia tốc. Dưới sự khống chế của Đàng Thanh Sơn. Thanh tông mã liền tập tức như bay đuổi theo hai người nọ.

”Không biết, cô gái kia khi nhìn chính diện là như thế nào!” Quay mặt có thể giống, nhưng khi nhìn chính diện hoàn toàn có thể có khác biệt cực lớn. Đây là chuyện rất thông thường.

Trong tâm linh Đàng Thanh Sơn, Tiểu Miêu vốn là người phụ nữ không ai có thể thay thế được. Nhìn thấy khuôn mặt đó, Đàng Thanh Sơn không do dự lập tức đuổi theo. Kiếp trước kiếp này, dù đã tận lực muốn quên đi, nhưng phần ái niệm sinh tử đó, như thế nào dễ dàng như vậy là có thể dứt bỏ? Đàng Thanh Sơn yên lặng nhìn bóng lưng thiếu nữ phía xa xa, ánh mắt mang theo ánh sáng kì lạ.

Kỵ mã chạy như bay chính là hai mẹ con. Các nàng trên mặt đều vô cùng bản , tóc lộn xộn. Mà cô gái kia nước mắt lại đang không ngừng chảy xuống.

”Đừng khóc!” Mẫu thân của cô liền nói.

”Mẹ, cha đã chết, nhà không có, chúng ta làm sao bây giờ? Đám giặc kia là ai?” Cô gái kia cắn môi, trên mặt tràn đầy vệt nước mắt. Nàng không quên được, tròng cảnh những máu là máu, cùng thi thể thân nhân, người hầu dần dần ngã xuống. Nơi mà nàng đã sinh sống vài chục năm, giờ không còn!

Người mẫu thân con mắt cũng hồng hồng: ”Chúng ta trốn nhanh, đám giặc kia hẳn là không phát hiện. Chờ chúng ta tới Võ An quận thành, ngân phiếu trên người cũng đủ cho chúng ta sống qua ngày. Hảo hảo sống qua ngày đi, đừng nghĩ sẽ báo thù đám giặc kia. Hai chúng ta là nữ nhân, thù không cách nào báo được, ta thầm nghĩ người sau này hảo hảo cùng ta sống qua ngày.”

Cô gái kia chảy nước mắt, gật đầu.

”Còn có ba mươi dặm, sẽ tới Võ An quận thành.” Mẫu thân cô an ủi.

Vèo! Một cây tên đột ngột mạnh mẽ xuyên thấu qua lồng ngực người phụ nhân*, trên mũi tên kia vẫn tràn đầy máu tươi. Phụ nhân trong đôi mắt tràn đầy khiếp sợ, thiếu nữ trợn to con mắt nhìn lồng ngực mẫu thân cắm mũi tên máu, sắc mặt trong nháy mắt tái xanh! Nàng liền giật mạnh dây cương.

”Mẹ...” Thanh âm thê lương từ trong cổ họng thiếu nữ phát ra, thậm chí còn hô đến lạc giọng.

”Ha ha, hai phụ nữ sao cũng dám tung hoành thiên hạ...” Tiếng cười to vang lên, chỉ thấy phía sau bên đường bụi cỏ đột ngột thoát ra hơn mười tên cường đạo.

Phụ nhân cả người vô lực ngã xuống ngựa, ngã nhào đến trên mặt đất, con mắt nhìn chăm chăm nữ nhi của mình. Miệng không ngừng chạy ra từng chữ máu tươi: ”Nhanh, chạy mau!” Gian nan nói ra ba chữ, phụ nhân sau đó liền không còn có tiếng động.

”Mẹ, mẹ.” Thiếu nữ sắc mặt trắng bệch.

”Tiểu cô nương lớn lên cũng không tệ lắm đi. Bất quá, chứng kiến huynh đệ chúng ta, không ngờ bị dọa đến mức dừng ngựa lại. Ha ha, hiện tại muốn chạy trốn, cũng đã chậm.” Hơn mười tên cường đạo đã vây quanh lại, trong đó có năm tên đạo tặc đều có cung tên. Gần như thế, bọn họ không lo lắng thiếu nữ sẽ chạy trốn.

Thiếu nữ nhìn hơn mười tên cường đạo.

Trong đầu nhưng lại hiện ra cơn ác mộng đầy những máu tươi và thi thể, quay đầu nhìn mẫu thân.

"Tiểu cô nương, nếu cô bồi tiếp huynh đệ chúng ta, làm cho chúng ta vui vẻ, huynh đệ chúng ta có thể tạm tha mạng nhỏ của người a." Đám cường đạo cười vây lại. Một tiểu cô nương yếu ớt, trong mắt bọn họ không có một điểm uy hiếp.

Thiếu nữ nhìn hơn mười tên đạo tặc này trong lòng cực hận. Nhưng là, nàng không có năng lực phản kháng.

"Ác tặc..." Thiếu nữ đột ngột rút ra một thanh chủ thủ hộ thân. Ư

"U. Nghĩ muốn phản kháng?" Đám cường đạo kia cười.

Hô!

"Cha, mẹ, nữ nhi đến với các người." Thiếu nữ đột ngột đâm vào bụng mình. Dù đã cận kề cái chết, nàng cũng không nguyện bị bọn cường đạo thổ phỉ này vũ nhục.

Thương!

Trủy thủ trong tay thiếu rồi khỏi tay, đồng thời một đạo ảo ảnh trực tiếp chui vào trong đám cường đạo. Chỉ nghe "Vèo" "Vèo", máu tươi bắn tung, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

"Đại nhân. Tha mạng!" "Tha mạng a."

Đám cường đạo kia hoảng sợ muốn trốn. Nhưng chỉ vùn vụt thời gian hai lần hô hấp, tất cả cường đạo toàn bộ liền ngã xuống. Yết hầu mỗi tên đều xuất hiện một đạo vết thương.

Thương!

Đằng Thanh Sơn đem Ẩm Huyết đao cắm vào vỏ đao, xoay người nhìn thiếu nữ sắc mặt tái xanh, trong lòng thâm hận: "Còn chậm một chút! Ta phản ứng nếu nhanh hơn một chút, nếu cẩn thận chú ý chung quanh cảnh giới, mẹ nàng sẽ không phải chết!" Đằng Thanh Sơn vốn dán mắt vào phía sau hai mẹ con đại khái hơn mười trượng. Bởi vì kỳ mã, tiếng vó ngựa dồn dập đã che giấu một ít động tĩnh rất nhỏ, làm Đằng Thanh Sơn không phát hiện ra bọn cường đạo.

Hơn nữa, Đằng Thanh Sơn tinh thần có chút hoảng hốt. Cường đạo ẩn giấu chỉ cách hơn mười trượng, Đằng Thanh Sơn lại không hề phát hiện.

Kì thật có tiếng vó ngựa dồn dập, cho dù là Đằng Thanh Sơn muốn phát hiện cường đạo ẩn nấp ở nơi nào, cũng phải tập trung tinh thần dò xét.

Sau khi đối phương bắn tên, trong nháy mắt bắn thủng ngực mẫu thân của cô gái, lấy thời gian phản ứng của Đằng Thanh Sơn, hơn nữa hấn cách hai mẹ con quá xa, căn bản không thể cứu.

"Giống như..." Đằng Thanh Sơn nhìn thiếu nữ này.

Thiếu nữ, cùng Tiểu Miêu năm đó, không ngờ lại giống nhau như đúc!

"Ô ô ~~~~"

Thiếu nữ nhìn một chút Đằng Thanh Sơn, rồi sau đó chạy đến thi thể mẫu thân nàng, thương tâm thống khổ khóc lớn.

(*). Giao hảo giao hữu: kết thành hữu nghị, ý đơn giản là chỉ kết bạn.

(*). Cường tráng: cao lớn.

(*). Phong tục: những thứ đã có lâu đời, tạo thành thói quen, nề nếp sống của một xã, quận, thành thị hay một đất nước.

(*). Hào sảng: tự do, phóng khoáng. Cái này thông thường để chỉ những người có tính tình rất thoải mái.

(*). Phụ nhân: người phụ nữ đã có chồng. Ở đây chính là mẹ của cô gái.

134. Chương 11: An Trí.

Trên quan đạo hơn mười cỗ thi thể ngã xuống, chung quanh một mảnh trần ngập trong mùi máu tươi. Ngẫu nhiên có khách qua đường đi ngang qua, nhìn thấy một màn này đều sợ tới mức rụng rời, tất cả đều nhanh chóng đi nhanh khỏi chỗ đó, e sợ chọc giận tới vị thanh bào khách đang đứng đó.

Đằng Thanh Sơn đứng đó, lặng yên nhìn thiếu nữ.

"Ô ô..." Cô gái khóc một hồi lâu, tiếng khóc dần dần ngừng lại.

Trong vòng một ngày, mất đi tất cả thân nhân. Đối với nàng, đây là đả kích quá lớn. Nàng phục bên cạnh thi thể của mẫu thân mà khóc lóc một hồi lâu, đầu óc trống rỗng mới dần dần tỉnh táo lại. Thiếu nữ này đột ngột đứng dậy, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Trong mắt hiện lên sắc thái khó hiểu, lập tức tiến lên hai bước.

"Phanh!"

Cô gái trực tiếp quỳ xuống, dập đầu đồng thời khóc rống lên: "Ân nhân, van cầu người, hãy báo thù giết hết đám tặc nhân cho ta! Ta nguyện ý cả đời làm trâu làm ngựa báo lại đáp ân nhân!"

Nàng là một thiếu nữ, sao có thể có năng lực báo thù? Vừa rồi Đằng Thanh Sơn hiển lộ thực lực giết chết cường đạo, nàng đã nhận ra là Đằng Thanh Sơn tuyệt đối có thể dễ dàng giết chết đám cừu nhân đã giết cả nhà nàng. Mà hiện tại nàng cô độc một thân một mình, thậm chí còn không có nơi nương tựa, chứ đừng nói gì đến chuyện báo thù. Nàng chỉ có thể cầu Đằng Thanh Sơn! Mà giá trị lớn nhất của nàng...

Cũng chỉ là nàng!

"Đứng lên, trước hết hãy hoả táng mẫu thân của nàng đi đã." Đằng Thanh Sơn nói.

"Ân." Cô gái lập tức gập đầu.

Nhìn thấy nước mắt lăn trên khuôn mặt của cô gái. Đặc biệt thiếu nữ đang dậy thì này có khuôn mặt giống như đúc so với thê tử ở tiền kiếp là Tiểu Miêu. Đằng Thanh Sơn không Kim lòng được mà đối đãi tốt với thiếu nữ này một chút. Mà vận mệnh của cô gái này. So với Tiểu Miêu thì cũng thê thảm như nhau. Càng làm cho trong tâm của Đằng Thanh Sơn sinh ra một chút thương xót.

Trên phiến đất hoang cách quan đạo không xa. Một ngọn hỏa diễm đang bốc lên, mùi thi thể bị hỏa táng phát tán ra.

Có một thiếu nữ đang quỳ gối trước đồng lửa. Trịnh trọng dập đầu ba cái. Ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào ngọn lửa. Trong cặp mắt, nước mắt như trực tuôn ra: "Nương. Người yên tâm. Nữ nhi nhất định sẽ báo thù cho cha, gia gia. Nhất định sẽ như vậy!" Nói xong. Lại dập đầu ba cái. Lúc này mới mắt rưng rưng rơi nước mắt. Đứng dậy.

"Ân nhân." Cô gái nhìn Đằng Thanh Sơn.

Tại đáy lòng của thiếu nữ, Đằng Thanh Sơn là một siêu cấp cường giả. Có thể cứu nàng là đủ hiểu thực lực không vừa. Nàng là một nữ hài tử đúng mực, rất hiểu biết. Nàng biết... Nghe lời Đằng Thanh Sơn là được. Không nên lảm nhảm.

"Trước theo ta đi Võ An quận thành." Đằng Thanh Sơn nói.

"Ân." Cô gái gập đầu.

Lập tức Đằng Thanh Sơn cưỡi Thanh Tông Mã, thiếu nữ cưỡi Hoàng Tông mã, hai người... song song hướng Võ An quận thành tiến bước.

Trên quan đạo.

"Người tên là gì?" Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Lý!" Cô gái nói.

Đặng Thanh Sơn thầm nhắc lại một lần, gật gật đầu. Lúc trước khi nhìn thấy cô gái tên là Lý này, ý niệm đầu tiên trong đầu Đặng Thanh Sơn còn là tưởng rằng đây chính là Tiểu Miêu sống lại. Nhưng cô gái này, phản ứng khi đối mặt với cường đạo. Rõ ràng là lại... không có chút năng lực phản kháng nào.

Mà thê tử Tiểu Miêu ở kiếp trước của hắn cũng là Hình Ý Quyền cao thủ.

Cũng ngang hàng với Đặng Thanh Sơn, năm đó tại tổ chức red, chính là một trong tứ đại A cấp sát thủ!

Hai người tạo thành cặp bài trùng, tổ hợp sát thủ "Lang và Miêu", danh khí vốn rất lớn!

Nếu là Tiểu Miêu, thì cho dù không đạt tới thành tựu ở kiếp trước, nhưng đạt tới nhất lưu vô giả, thì vẫn không thành vấn đề.

Đặng Thanh Sơn trong đầu tái hiện lên hình ảnh của thê tử Tiểu Miêu lạnh lùng quyết đoán, nhưng cũng ôn nhu, lại nhìn sang bên cạnh, thiếu nữ đang dậy thì này có dáng hình rất giống với Tiểu Miêu, hắn đáy lòng thở dài một tiếng. Không quản như thế nào... Tiểu Miêu, đã là chuyện của kiếp trước. Kiếp này, không có Tiểu Miêu!

Vậy trợ giúp cô gái này, cũng là vì tình yêu kiếp trước với thê tử đi sao.

"Ân nhân, có thể gọi ta là Tiểu!" Thiếu nữ nhìn Đặng Thanh Sơn, "Ta gọi ân nhân gì?"

"Ta là Đặng Thanh Sơn." Đặng Thanh Sơn ở trước mặt thiếu nữ này cũng không giấu diếm thân phận, lạnh nhạt nói, "Tiểu, người năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Mười ba tuổi." Cô gái nói: "Đặng... Đặng đại ca!" Cô gái có chút không yên tâm, nhìn thoáng qua Đặng Thanh Sơn, thấy Đặng Thanh Sơn không tức giận, lúc này mới tiếp tục nói: "Đặng đại ca, chúng ta đi Võ An quận thành làm gì... Nhà của ta không ở Võ An quận thành, ta... ta muốn báo thù."

Đặng Thanh Sơn nhìn nàng một cái: "Báo thù? Cừu nhân là ai?"

"Ta, ta không biết." Lý cắn môi, lắc đầu nói.

Đặng Thanh Sơn nhướn mày: "Không biết cừu nhân, thì làm sao báo thù?"

Lý sắc mặt nhất thời tái nhợt.

"Đúng, không biết cừu nhân, làm sao có thể báo thù?" Lý lại vô thanh vô tức chảy nước mắt, lẩm bẩm nói: "Trong đêm tối, ta căn bản không nhìn thấy rõ. Thì đã bị mẹ kéo ra ngoài mà chạy trốn chết. Ta chỉ thấy rất nhiều thi thể... Ta, ta, ta căn bản không biết bọn chúng là ai a, hình dáng của bọn chúng như thế nào ta cũng không biết!"

Nhìn thấy Lý như vậy, Đặng Thanh Sơn khẽ quát một tiếng: "Đừng khóc!"

Lý rùng mình.

"Kể rõ tình huống lúc đó của người cho ta." Đặng Thanh Sơn nói, Nhìn trang phục của người, hắn là sinh hoạt trong gia đình giàu có. Hắn là ở bên trong thành... Kẻ dám giết người ở trong thành cũng không nhiều. Căn cứ vào tình huống của người, phụ thân người kết bạn bằng hữu vân vân, thì thật ra vẫn có hi vọng điều tra ra."

Lý kinh hãi nói: "Ta, nhà của ta cách Uyển thành một trăm dặm, cha ta là Lý Viên, là một thương nhân ở Uyển thành. Gia gia của ta tên là..."

Lý rõ ràng rành mạch kể lại tình huống của nhà nàng.

"Ân." Đặng Thanh Sơn gật đầu nhìn về phía hắn, "Người định tự tay báo thù, hay là muốn ta giúp người báo thù?"

"Ta muốn tự tay báo thù, nhưng là tự ta không thể báo thù." Lý chưa sót nói.

"Ta có thể dạy người luyện tập nội kinh." Đặng Thanh Sơn nói.

Lý lắc đầu: "Khi ta còn bé, cha ta đã đưa ta đi Thanh Hồ Đảo, muốn làm ta trở thành võ giả. Bất quá... Ta căn bản luyện không ra nội kinh. Hơn nữa các võ giả Thanh Hồ Đảo đều nói, của ta tất cả kinh mạch lẫn rất nhiều tạp chất. Căn bản không thể vận chuyển bất kì nội kinh tâm pháp nào."

Đằng Thanh Sơn nghe xong thầm than.

Trời sinh khó tu luyện kinh mạch... Thì tu luyện Hình Ý Quyền, có lẽ có thể thành công.

Chỉ là, tu luyện Hình Ý Quyền khó khăn rất cao, đối với tư chất yêu cầu cũng cực cao. Nếu muốn dựa vào tu luyện Hình Ý Quyền để báo thù. Có thể cả đời cũng làm không được.

Dương Châu, Vô An quận thành, Liễu Hồ phố.

Liễu Hồ phố phong cảnh tuyệt đẹp, con phố này một mặt đối diện với hồ, con phố bên cạnh thì đảo mắt cũng nhìn không thấy hết những hàng cây liễu, cảnh liễu theo gió lắc lư. Hồ nước bên cạnh theo gió mà dập dờn xuất hiện từng đạo sóng lẫn tẩn, cảnh sắc đích xác là rất đẹp.

Liễu Hồ phố, là nơi phồn hoa nhất Vô An quận thành, chỉ có phú hào mới có thể ở tại chỗ này. Tầng tầng lớp lớp các căn phủ đệ, mỗi căn đều chiếm diện tích rộng lớn, giá cả cũng rất đắt đỏ.

"Goi Vương lão gia của các người lại đây, bảo hần là, người từ Giang Ninh quận thành tới." Đằng Thanh Sơn đứng trước cửa một tòa phủ đệ nói.

Hai gã hộ vệ trước cửa phủ đệ rùng mình.

"Đại nhân, xin đợi một chút, tiểu nhân đi thông báo." Một gã hộ vệ lập tức chạy vào bên trong phủ đệ. Lý đứng ở phía sau Đằng Thanh Sơn, e dè nhìn thấy hết thấy... Tòa phủ đệ này, so với phủ đệ nhà nàng thì còn lớn hơn. Lý đã mất đi tất cả thân nhân, hiện tại cũng chỉ có người trước mặt này có thể bảo hộ nàng.

Rất nhanh, một gã béo mập mặc áo khoác màu vàng rất nhanh chạy đến.

Vừa thấy đến Đằng Thanh Sơn, gã mập này nhân tình sáng rực lên, lập tức khom người: "Thống lĩnh đại nhân!"

"Thống lĩnh?" Lý thất kinh, thoáng nhìn trộm Đằng Thanh Sơn.

"Tiểu, theo ta đi vào." Đằng Thanh Sơn nói.

Ở lầu hai trong một tòa lầu các của phủ đệ, Đằng Thanh Sơn ngồi ở bàn tròn, gã mập mập cung kính đứng ở một bên, Lý thì đang đứng ở phía sau Đằng Thanh Sơn.

"Biết là thống lĩnh đại nhân sẽ đi qua, Vương lão tam ta đã sớm nghe nói đến truyền Kỳ về thống lĩnh đại nhân, chỉ là vẫn vô duyên chưa được gặp. Hôm nay có thể diện kiến thống lĩnh đại nhân, may mắn, may mắn!" Gã mập mập cười sáng láng, khuôn mặt như nở hoa.

"Lão Vương, có một việc ta muốn nhờ người." Đằng Thanh Sơn lãnh đạm cười nói.

Mập mập lập tức nói: "Thống lĩnh đại nhân cứ việc phân phó."

"Vị cô nương tên là Lý, có phụ thân tên Lý Viên, ở cách Uyển Thành không xa, Lý Viên là một thương nhân, gia đình cũng tạm coi là giàu có. Bất quá, vào đêm hôm qua, cả nhà hần đều bị kẻ khác giết. Ta muốn người hảo hảo điều tra một chút, rốt cuộc là kẻ nào đã giết chết cả nhà hần." Đằng Thanh Sơn nói.

Mập mập có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Lý.

Lý thì lại hồi hộp nhìn gã mập.

"Thống lĩnh đại nhân, xin cứ yên tâm, Uyển Thành chỉ là một cái địa phương nhỏ. Các nhân vật phú hào có nhiều như vậy. Về quan hệ của bọn họ... Tra ra rất đơn giản. Hơn nữa, giết người ở trong thành, chính là đại sự. Điều tra càng dễ. Uyển Thành kia, cũng có nhân mã của Quy Nguyên tông chúng ta. Chỉ cần vài ngày, tuyệt đối có thể điều tra rõ." Mập mập vỗ ngực nói.

Quy Nguyên tông, tại tất cả thành trì trong Dương Châu cảnh nội đều có cứ điểm.

Đương nhiên, tại Từ Dương quận, Thiên Nam quận này hai cái quận loạn nhất này, rất nhiều thế lực có cứ điểm ở đó. Nhưng ở trong phạm vi khống chế của Thanh Hồ Đảo, có rất ít thế lực đóng cứ điểm ở đó, việc này cũng là kém hơn so với Thanh Hồ Đảo.

"Tốt lắm." Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Kia Lý trên mặt xuất hiện sự vui mừng.

"Lão Vương, người trước đi xuống nghỉ ngơi đi sao, thuận tiện, bảo người đem đồ ăn đưa lên." Đằng Thanh Sơn phân phó.

"Vâng, thưa thống lĩnh đại nhân." Gã mập lập tức lui ra.

Lý cảm kích nhìn Đằng Thanh Sơn: "Đằng đại ca, cảm ơn người! Ta... Ta chỉ là một tiểu cô nương, đại ân này, ta cả đời cũng báo không được."

"Tốt lắm." Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu, "Không cần nói đến việc báo ân, có lẽ đối với người thì chuyện này là đại sự. Nhưng là đối với ta... Vèn vèn chỉ là phân phó một tiếng. Cũng không có gì. Cho nên, người không cần phải quá xem trọng chuyện này. Ta nghĩ, phụ mẫu người cũng muốn người có cuộc sống tốt, không phải đi làm kẻ hầu."

Lý ngẩn ra.

Mẹ nàng chính là hy vọng nàng có thể có cuộc sống yên ổn, không cần báo thù.

"Cho nên, người nên theo tâm nguyện của cha mẹ người, hảo hảo mà sống. Chờ đến sau này, lấy người chồng tốt, hảo hảo sống đi sao." Đằng Thanh Sơn lãnh đạm cười nói.

"Đằng..." Lý có chút ngây người ra.

Vốn nàng đã quyết định cả đời hầu hạ Đằng Thanh Sơn, bảo nàng làm cái gì, nàng cũng đều nguyện ý. Cũng không nghĩ đến là... Đằng Thanh Sơn cứu nàng, giúp nàng báo thù cũng không cần báo đáp. Cha mẹ chết đi, Lý vốn cảm thấy cô độc không nơi nương tựa, đến lúc này lại cảm thấy ấm áp trong lòng. Ánh mắt rơm rớm nước mắt, thấp giọng nói: "Đằng đại ca, cảm ơn người."

"Cơm nước xong hảo hảo nghỉ ngơi, người tạm thời trước hết ở tạm chỗ này. Chỗ này, người muốn ở bao lâu thì ở." Đằng Thanh Sơn nói.

"Ân." Lý gật gù, "Đằng đại ca người đâu?"

"Hôm nay ngay tại Võ An quận thành nghỉ ngơi, ngày mai ta còn phải đi tiếp."

"Đằng đại ca, người đi, ta cũng muốn đi cùng với người..." Lý có chút nóng nảy.

Đằng Thanh Sơn an ủi nói: "Tiểu, ta là đi man hoang! Man hoang, phi thường nguy hiểm. Ta căn bản không thể chiếu cố người! Hơn nữa, người còn có cuộc sống của chính mình."

135. Chương 12: Nam Man.

Gió đêm lạnh buốt, gào thét thổi qua khắp Võ An quận thành. Đằng Thanh Sơn ngồi ở trên tầng hai lầu các, trên lầu các cũng không có một ngọn nến, một mảnh tối đen. Trên bàn đặt hai bình rượu, chốc chốc uống một chén, gió đêm lạnh buốt cuốn lên áo, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn ngồi bất động bên cạnh bàn.

Bên trong tầng lầu tối đen, Đằng Thanh Sơn yên lặng ngồi.

"Tiểu Miêu, ta không nghĩ tới, ở một đời này còn có thể gặp được một cô gái lớn lên giống người như vậy! Không biết, khi nàng trưởng thành. Có phải hay không sẽ vẫn giống người!"

Đằng Thanh Sơn thấp giọng vừa thì thào: "Ai... Vốn, ta cho rằng trải qua kiếp trước, kiếp này không sai biệt lắm sẽ quên được nàng! Nhưng khi gặp được tiểu cô nương này, ta mới biết được... Một nụ cười của

nàng, thậm chí những lời nói của nàng với ta, ta vẫn nhớ kĩ rõ ràng minh bạch. Hết thấy những điều này, dường như đã khắc vào linh hồn của ta, cho dù là tái sinh, vẫn như trước không thể quên được.”

Đằng Thanh Sơn trên mặt hiện lên vẻ tươi cười.

”Tiểu Miêu, xem ra nam nhân của nàng, kiếp này nếu muốn tìm được một người phụ nữ để mà yêu thương, cũng rất khó đấy chứ! Như thế cũng đều tại người mà ra a.” Đằng Thanh Sơn lại uống thêm một chén.

Một đêm này, Đằng Thanh Sơn không ngủ, không khoanh chân tĩnh tu. Mà chỉ một thân một mình ngồi tại nơi thông gió trong toà lầu các tối đen.

Sáng sớm.

Toàn thân y phục màu xanh lục, Lý chạy như bay khắp phủ đệ tìm kiếm Đằng Thanh Sơn.

”Tiểu cô nương, sớm như vậy đã dậy rồi sao?.” Mập mập vừa cười, nói.

”Vương đại bá, Đằng đại ca hán đâu?” Lý vội vàng nói.

”Thống lĩnh đại nhân đã xuất phát đi Man Hoang từ sớm.” Mập mập cười nói.

”Đi?” Lý ngẩn ra.

Mập mập lại nói tiếp: ”Thống lĩnh đại nhân an bài tiểu cô nương ở lại đây, chuyện báo thù, thống lĩnh đại nhân sẽ giúp người giải quyết. Còn có...”

Vừa nói, mập mập từ trong lòng tay lấy ra kim phiếu, ”Đây là một trăm lượng kim phiếu, là thống lĩnh đại nhân trước khi đi giao cho ta, tiểu cô nương nếu như muốn mua nhà ở, sau này lập gia đình, cũng có thể dùng số vàng này.”

Lý nhìn xấp kim phiếu, không nhận được, tràn đầy nước mắt.

Một trăm lượng kim phiếu, đó là một vạn lượng bạc trắng. Để ăn uống ngủ nghỉ bình thường, cả đời cũng đủ.

”Mua phòng ở, lập gia đình...” Nước mắt Lý lặng lẽ tuôn.

Trợ giúp tiểu cô nương lần này, làm Đằng Thanh Sơn nhớ về kiếp trước càng thêm khắc sâu, tâm tình Đằng Thanh Sơn trở nên có chút dè dặt, hẳn không còn có tâm trí thanh nhàn du sơn ngoạn thủy, mà một đường rất nhanh đi tới.

Tối đêm vào một ngày, Đằng Thanh Sơn đã tới một tòa thành nhỏ ở Dương Châu sát gần Man Hoang -- Nam Man thành!

Nam Man thành so với Nghi thành không sai biệt lắm, lớn nhỏ không khác bao nhiêu.

Bất quá, bởi vì Nam Man thành thuộc phạm vi đất Dương Châu liền Man Hoang, cho nên, Nam Man thành rất phồn hoa. Một ít võ giả không sợ chết đi Man Hoang thám hiểm, còn có một ít những người đi hái được thảo men Man Hoang, tất cả đều tụ tập tại Nam Man thành. Man Hoang mặc dù nguy hiểm, nhưng lại là địa phương sinh trưởng nhiều loại dược thảo mà các địa phương khác không thể có được.

Bên trong Nam Man thành.

”Chương quỹ, chuẩn bị cho một gian phòng hảo hạng.” Đằng Thanh Sơn đi vào trong đại sảnh lầu một của khách điểm, phân phó nói.

”Rồi cho một bàn rượu và thức ăn.” Vừa nói, Đằng Thanh Sơn liền chọn một vị trí sát gần cửa sổ ngồi xuống.

”Khách quan, ăn những gì?” Tiểu nhị lập tức cầm thực đơn chạy lại.

Chọn chút rượu và thức ăn, Đằng Thanh Sơn liền lập tức ăn uống.

”Tiểu cô nương này mất đi tất cả thân nhân, sợ rằng phải trải qua một đoạn thời gian nữa, mới có thể hoàn toàn bình ổn.” Đằng Thanh Sơn vừa ăn, trong lòng thâm nghĩ. Đối với tiểu cô nương ”Lý” kia... trong lòng

Đặng Thanh Sơn không hề có một chút cảm tình nam nữ, dù sao "Lý" chỉ là một tiểu cô nương mới mười ba tuổi, so với Tiểu Vũ muội muội của mình, còn nhỏ hơn.

Mà Đặng Thanh Sơn tâm lý và tuổi tác, sợ cũng đủ làm phụ thân của "Lý".

Tất cả, cũng chỉ như là sự quan tâm của huynh trưởng mà thôi.

"Ân, tiểu cô nương ở tại Vô An quận thành, có lão Vương chiếu cố, thật ra cũng chẳng có gì nguy hiểm, cuộc sống sau này đều phải dựa vào chính bản thân cô ta ." Đặng Thanh Sơn hiểu được, đối với cuộc đời của Lý, hẳn cũng chỉ là một người khách qua đường mà thôi.

Hô!

Một người trung niên thân mặc áo bào xám, đội mũ rộng vành bước nhanh tiến vào bên trong khách sạn, nhìn thoáng qua Đặng Thanh Sơn, trong đôi mắt xẹt qua một tia kinh sắc. Tiếp đó, trung niên nhân này dọc theo thang lầu trực tiếp đi lên lầu trên.

Trên lầu ba, bên trong một gian phòng khách, một chiếc bàn tròn bên trên bày thịnh soạn rượu và thức ăn, ngồi chung quanh là ba gã trung niên nhân và hai lão giả. Năm người này đều một thân trường bào màu xám. Một trong hai lão giả chính là Ngụy Thương Long, trưởng lão của Thiết Y môn tại Dương Châu Sở quận, năm người đang ăn uống, cười nói.

Phanh! Phanh! Phanh!

Tiếng đập cửa vang lên, bên trong phòng năm người đều an tĩnh lại.

"Tiến vào." Ngụy Thương Long mở miệng nói.

Cửa đẩy ra, người đi vào là tên trung niên nhân áo bào xám đội nón rộng vành. Năm người trên bàn rượu thấy người vừa đến, thầm thở phào một hơi. Người đến đóng cửa phòng, tháo chiếc nón, liền lập tức nói: "Chuyện đã làm thỏa đáng! Bất quá... Ta vừa rồi từ phía dưới đi lên. Tại lầu một trông thấy Quy Nguyên tông Đặng Thanh Sơn!"

"Đặng Thanh Sơn!" Năm người đều có chút giật mình.

Ngụy Thương Long quay đầu nhìn về phía trung niên nhân tướng mạo tuấn tú, hai bên tóc mai đã điểm bạc bên cạnh nói: "Sư huynh, Đặng Thanh Sơn kia đến nơi này, có thể hay không là Quy Nguyên tông đã biết bí mật của Thiết Y môn chúng ta?"

Nghe ngữ khí của Ngụy Thương Long, trung niên nhân khuôn mặt tuấn tú này hiển nhiên là người cầm đầu cả nhóm.

"Bên trong Thiết Y môn chúng ta, biết được bí mật này cũng cực ít! Quy Nguyên tông không có khả năng biết được." Tuấn tú trung niên nhân lắc đầu:

"Chỉ là, bí mật này của Thiết Y môn chúng ta, có được cũng là ở Từ Dương quận mà ra. Chẳng lẽ Quy Nguyên tông tại Từ Dương quận, cũng phát hiện ra một ít dấu vết?"

Bên trong gian phòng, sáu người đều trầm hẳn.

Việc này, quan hệ trọng đại.

"Sư huynh." Ngụy Thương Long cau mày nói: "Đặng Thanh Sơn là Quy Nguyên tông HẮC GIÁP QUÂN THỐNG LĨNH. Nếu hắn không có việc thì đến Nam Man thành làm gì? Ta nghĩ không ra hắn còn có chuyện gì khác. Cho nên ta lo lắng là hắn ở trong chỗ tối theo dõi chúng ta. Thậm chí là không chỉ riêng một mình hắn, còn có người khác mà chúng ta không phát hiện ra."

Lời này nói ra, toàn trường mấy người đều động tâm lo lắng.

"Nếu như bị bọn họ nhìn trúng, chúng ta sẽ rất phiền toái."

"Sư bá tổ, chúng ta làm sao bây giờ?"

Một đám đều nhìn về phía tuấn tú trung niên nhân.

"Đừng tự hù dọa chính mình!" Tuấn tú trung niên nhân lúc đầu nói: "Nếu Quy Nguyên tông có người khác, chúng ta đã sớm phát hiện rồi. Còn Đẳng Thanh Sơn một thân một mình... Hừ, hẳn nếu như không biết tự lượng sức mình, đó là muốn chết. Không cần lo lắng, chúng ta ăn cơm tối xong. Nghỉ ngơi một đêm, sáng mai xuất phát tiến vào Man Hoang!"

"Dạ." Năm người còn lại đều cung kính lên tiếng.

Sáng sớm tinh mơ, Thiết Y môn sáu người liền mặc trường bào màu xám, đội nón rộng vành nhanh chóng rời khỏi Nam Man thành, sau đó đi bộ tiến vào Man Hoang. Dù sao trong man hoang, núi rừng khe gò rất nhiều, căn bản không thể cưỡi ngựa, chỉ có thể dựa vào đôi chân. Đẳng Thanh Sơn xuất phát so với sáu người của Thiết Y môn chậm hơn một chút.

Mặt trời nhô lên.

Đẳng Thanh Sơn đi ra cửa Nam của Nam Man thành, đi thẳng hướng nam.

"Man Hoang a... Thật không biết, Man Hoang này đến cùng là tới đâu." Xa xa nhìn vô tận cự thạch chen ngang, thậm chí chỗ xa xa trong mơ hồ còn có những ngọn núi hiểm trở che giấu trong mây mù. Đây là Man Hoang! Là khu vực nguy hiểm nhất trên đất Cửu Châu.

Trên Cửu Châu đại địa, từ khu vực đông nam của Dương Châu đến phía nam của Viêm Châu, rồi đến khu vực tây nam của Nhung Châu, phía nam của ba châu này đều là Man Hoang!

Về phần sâu nữa, trong sách không có ghi chép lại.

"Trên bản đồ của Quy Nguyên tông, cũng ghi chép tới chỗ sâu bên trong hơn hai nghìn dặm. Chỗ sâu bên trong nữa... Một mảnh trống không." Đẳng Thanh Sơn cúi đầu nhìn bản đồ trong tay, hơi phân biệt phương hướng một lát, liền thu hồi bản đồ, tiếp tục đi nhanh tới.

Trong man hoang ít ai lui tới, lá rụng khô giòn đều chất đọng trên mặt đất, đi ở phía trên đều phát ra tiếng vang. Từng ngọn đại thụ cổ xưa, không biết đã sinh trưởng từ bao nhiêu năm.

Vөн vẹn đi mấy canh giờ, Đẳng Thanh Sơn nhìn thấy một thân cây lớn nhất, chừng ba trượng rộng.

"Man Hoang này so với Amazon của kiếp trước, không biết lớn hay nhỏ hơn nữa!" Đẳng Thanh Sơn kiếp trước từng trải qua huấn luyện trong Amazon: "Bất quá Amazon phần lớn đều là thủy vực. Mà đây, lại chỉ là núi rừng, hơn nữa toàn đã thú độc xà, độc trùng, thậm chí còn có yêu thú, nguy hiểm hơn nhiều!"

Lá khô cành gãy, mùi hư thối rửa nát tràn ngập núi rừng, đại thụ cành lá che Kín trời, làm bầu không khí đều rất nặng nề.

Đẳng Thanh Sơn bước tiến nhẹ nhàng, Man Hoang cổ xưa này tựa như nhà của hắn.

Ngay bên cạnh một gốc đại thụ âm u, quần quanh gốc đồng dạng là một con độc xà đen thui, nó nhìn chăm chăm thân ảnh loài người đang rất nhanh đi tới - Đẳng Thanh Sơn!

"Hừ!" Độc xà súc thể đã lâu, phảng phất như một tia chớp đen bất thành linh thoát ra, há mồm hướng tới Đẳng Thanh Sơn.

"Hô!"

Đẳng Thanh Sơn bước tiến không chút nào thay đổi, Âm Huyết đao trong tay xẹt ra một đạo hồng quang, con độc xà từ giữa không trung rơi xuống, hai đoạn thân thể ở trên mặt đất vẫn "Xuy xuy" co quắp quấy đi quấy lại, sức sống đích xác rất mạnh mẽ. Đẳng Thanh Sơn không thèm liếc mắt nhìn đến một cái, tiếp tục đi nhanh về phía trước, nháy mắt công phu, đã liền khuất xa.

Độc xà?

Đẳng Thanh Sơn căn bản không sợ độc, hơn nữa, lấy độ linh mãnh lực giác của hắn, độc xà mãnh thú, căn bản không thể tránh khỏi sự phát hiện.

Đẳng Thanh Sơn bước tiến tốc độ rất nhanh, trong khi đó sáu người của Thiết Y môn lại đi tương đối chậm. Bọn họ mặc dù đều là cao thủ, thậm chí trong đó có một người còn là tiên thiên cường giả. Có điều... xà, trùng trong Man Hoang này, bọn họ không có một chút kinh thường.

Đặc biệt là Hậu thiên cao thủ, một khi bị cắn phải, không chết cũng trọng thương!

”Ngân Giác sơn, phải xâm nhập đến hơn hai nghìn dặm . Trong Man Hoang này đều là núi rừng và hồ, còn có xà trùng mãnh thú... Chúng ta sợ là phải nửa tháng mới có thể đến nơi.” Đám người Ngụy Thương Long đều nắm chặt binh khí, ở trong Man Hoang, cho dù danh liệt Địa Bàng, bị đám xà, trùng cắn phải, vẫn có thể chết như thường!

Nguy cơ chỗ nào cũng có!

”Có người tới!” Tuần tú trung niên nhân sắc mặt lạnh lùng, quát khẽ một tiếng.

Năm người kia lập tức an tĩnh lại. Chỉ thấy một bóng người nhanh chóng hiện ra ở xa xa, nhìn thoáng qua về hướng bên này.

”Là Đằng Thanh Sơn!” Ngụy Thương Long biến sắc.

Sắc mặt cả mấy người đều trở nên khó coi.

”Đằng Thanh Sơn này đi theo phía sau chúng ta...” Một cao thủ Thiết Y môn nhìn về phía tuần tú trung niên nhân nói: ”Sư bá tổ, Đằng Thanh Sơn kia phỏng chừng đúng là theo dõi chúng ta! Khi mới rời khỏi Nam Man thành, đó là một mảnh bình nguyên mênh mông, hắn không dám đuổi sát theo. Lúc này tới bên trong Man Hoang, hắn mới vội vã đuổi theo. Vừa rồi nếu không phải sư bá tổ nhận ra được tiếng vang, chúng ta phỏng chừng vẫn không phát hiện được hắn.”

”Có khả năng trùng hợp...” Cũng có người mở miệng.

Tuần tú trung niên nhân trầm giọng nói: ”Đã một lần gặp phải hắn, lần này lại vẫn gặp phải hắn. Có lẽ là trùng hợp, nhưng cũng có thể là hắn đang theo dõi chúng ta.”

”Mặc kệ là theo dõi thật, hay là theo dõi giả! Bí mật của Thiết Y môn chúng ta không thể bị bại lộ! Một khi bị bại lộ truyền bá ra... Thiết Y môn chúng ta khó có khả năng hưng thịnh, thậm chí còn sẽ đưa tới tai ương ngập đầu.” Tuần tú trung niên nhân âm thanh lạnh lùng nói tiếp: ”Lưu Kiến, ngươi hãy đi... giết Đằng Thanh Sơn!”

136. Chương 13: Giết Bằng Thuộc Độc.

Ngụy Thương Long bên cạnh nhắc nhở: ”Sư huynh, thực lực Đằng Thanh Sơn so với ta sợ còn trên một bậc! Lưu Kiến hộ pháp thực lực tuy rất mạnh, nhưng so với Đằng Thanh Sơn kia thì...” Tại Hỏa Diệm Sơn bên hồ nham thạch nóng chảy, Ngụy Thương Long nhận ra được thực lực Đằng Thanh Sơn.

”Không nên tỷ thí công bình một chọi một!” Trung niên tuần tú thanh âm lạnh lùng nói.

Lưu Kiến trong đôi mắt xẹt qua một tia hồng quang, thấp giọng cười nói: ”Ngụy trưởng lão yên tâm, ta tự biết phải trái. Huống chi, lần này đến Man Hoang này. Mọi người chúng ta đều mang theo độc dược ”Nam Kha Nhất Mộng”. Trúng phải ”Nam Kha Nhất Mộng”, Tiên thiên cường giả có lẽ cũng không còn năng lực phản kháng. Nhưng Hậu Thiên Cao Thủ... Khẽ lắm lắm, hắn đến lúc đó chính là cá nằm trên thớt!”

Ngụy Thương Long nghe xong gật gật đầu.

Kì thật võ giả bình thường không thích dụng độc, bình thường tỷ thí đều truy cầu sự công bình, chứng minh thực lực bản thân. Nhưng... Lúc này, đội ngũ cao thủ tinh anh Thiết Y Môn xuất mã, liên quan đến một bí mật lớn. Bí mật này thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến sự hưng thịnh hoặc suy thoái của Thiết Y Môn.

Đó cũng là vì sao, bọn họ tuy không hoàn toàn xác định Đằng Thanh Sơn có hay không thật sự theo dõi, vẫn phải giết chết Đằng Thanh Sơn! Thà giết nhầm ngàn người, chứ không bỏ sót một người!

Vì mục đích, bất chấp thủ đoạn, cũng có thể lý giải.

”Lưu Kiến, nhanh đuổi theo!” Trung niên tuần tú phân phó nói,

”Chờ giết Đằng Thanh Sơn xong, ngươi dựa theo lộ tuyến sẽ theo kịp chúng ta!”

”Vâng, sư bá tổ.”

Trên mặt Lưu Kiến lộ ra nụ cười khát máu. Sau đó, thân thể nhằm hướng xa xa chạy đi, linh hoạt hành tẩu trong núi rừng, ẩn nấp sau những lớp bụi gai, dọc theo phương hướng Đẳng Thanh Sơn vừa rồi biến mất, đuổi theo. Rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt năm người Thiết Y Môn.

”Chúng ta tiếp tục đi.” Trung niên tuần tú ra mệnh lệnh.

Lúc này, năm người Thiết Y Môn cẩn thận tiếp tục dọc theo lộ tuyến đã định đi rất nhanh.

Không khí rất ẩm tràn ngập khắp nơi. Dựa theo khứu giác, Đẳng Thanh Sơn còn gửi thấy cả mùi lá bị úa tàn, mùi xú khí nhẹ nhẹ bốc ra từ những thi thể thối rữa của các con dã thú. Vào giữa trưa ánh, mặt trời xuyên qua tầng cây dày đặc ở phía trên, gian nan chiếu tới những bụi gai xung quanh, lưu lại trên cỏ dại vài điểm lốm đốm.

Đẳng Thanh Sơn đang tiến rất nhanh vào trong Man Hoang.

Nhanh chóng, linh hoạt!

”Ân?” Đẳng Thanh Sơn đột ngột thoáng quay đầu nhìn một nơi cách đó không xa, chỉ thấy trong bụi gai có mơ hồ một đôi mắt xanh biếc đang nhìn hẩn chăm chăm, trong đôi mắt đó phát ra dã tính đầy khát máu! Bất quá đối mắt cùng Đẳng Thanh Sơn, dã thú dấu thân hình trong bụi gai tựa hồ cảm nhận được nhân loại này rất khó đối phó.

Xoát! Dã thú nhanh chóng biến mất.

Đẳng Thanh Sơn bước đi không ngừng, tiếp tục đi tới, nhẩn mày:

”Ân? Dã thú vừa rồi là con gì? Mà tốc độ lại nhanh như vậy, ẩn dấu cũng rất xảo diệu.”

Trong Man Hoang rất nhiều động vật, trên địa cầu ở tiền thế thì căn bản không có.

Đẳng Thanh Sơn từ võ các Quy Nguyên tông, lấy được quyển sách giới thiệu về yêu thú, còn các loại dã thú lại không giới thiệu... Đẳng Thanh Sơn cũng không dám xem thường đám dã thú này. Một vài con dã thú tuy rằng không có linh trí, nhưng có lẽ còn có bản lĩnh đặc thù, uy hiếp so với yêu thú không nhất định sẽ thấp hơn!

”Vừa rồi nhìn thấy sáu người kia, có một người là Ngụy Thương Long! Còn có một người, lần trước tại Hỏa Diệm Sơn cũng từng thấy qua. Sáu người này, hẳn là người của Thiết Y Môn.” Đẳng Thanh Sơn nhớ lại, không lâu trước đó trùng hợp nhìn thấy sáu người, ”Cao thủ Thiết Y Môn, đi vào Man Hoang làm gì? Chẳng lẽ, cũng vì ngắt lấy linh quả gì đó?”

Đẳng Thanh Sơn cũng không để ý sáu người Thiết Y Môn.

Xem ra Đẳng Thanh Sơn hẩn đến Man Hoang chính là tìm kiếm Chu Quả... lấy được Chu Quả liền trở về! Về phần người Thiết Y Môn đến này làm gì, hẩn không thêm quan tâm?

Cho nên, Đẳng Thanh Sơn chỉ liếc mắt một cái, cũng lười chào hỏi, một mình tiếp tục nhanh chóng chạy tới núi Thiết Tí Hầu.

Hô! Hô!

Thân ảnh Lưu Kiến hộ pháp Thiết Y Môn mặc áo xám, trong tay cầm đoản đao, đi rất nhanh trong Man Hoang.

”Con mẹ nó, thằng Đẳng Thanh Sơn này chạy so với hầu tử còn nhanh hơn! Hẩn không biết rằng trong Man Hoang này rất nguy hiểm sao? Đuổi theo hẩn đã qua thời gian một chén trà nhỏ công phu, tối thiểu cũng được mười dặm. Vậy mà còn chưa nhìn thấy bóng dáng hẩn!” Lưu Kiến căn cứ theo lộ tuyến của Đẳng Thanh Sơn tiếp tục rượt theo, đập gãy cành khô, phá khai bụi gai, đuổi theo rất gian nan.

Thực sự rất gian nan!

Bình thường Hậu Thiên Cường Giả, trong Man Hoang một ngày đi được hơn một trăm dặm đường, đã xem như là nhanh. Dù sao trong Man Hoang rất nguy hiểm, không để tâm lưu ý, tự có thể vô tình trúng chiêu,

nhẹ thì trọng thương, nặng thì chết. Nhưng Lưu Kiến vì đuổi theo Đằng Thanh Sơn, chỉ có thể cắn răng gia tốc!

Trong Man Hoang cơ bản không có đường, gai mọc thành bụi, cỏ dại tràn lan, cành khô lá úa thấy được rất nhiều. Cho nên, một khi có người đi qua, khẳng định sẽ phải phát bụi gai cỏ dại, thậm chí còn chặt đứt cả bụi gai mới đi tới được. Điều này làm cho người theo sau dễ dàng thấy được tung tích. Đường nhiên... cách nhau quá xa thì khó nhận biết hơn.

Lưu Kiến và Đằng Thanh Sơn một trước một sau, cách nhau khoảng một dặm đường. Lưu Kiến dưới tình huống liều mạng, mới miễn cưỡng có thể đuổi kịp.

"Lấy tốc độ như vậy đi trên mặt đất một ngày tối thiểu phải đi được bốn đến năm trăm dặm!" Lưu Kiến trong lòng mắng thầm, nhưng ánh mắt, lỗ tai lại cẩn thận chú ý nhìn chung quanh, "May mắn vẫn ở bên ngoài khu vực Man Hoang! Ân, phải nhanh hơn nữa mới có thể đuổi kịp!" Lưu Kiến nghĩ không muốn lãng phí nhiều thời gian, thúc dục nội kinh, tốc độ nhanh hơn trước.

Theo sự gia tốc của hắn, Lưu Kiến và Đằng Thanh Sơn khoảng cách cũng càng ngày càng gần.

Đằng Thanh Sơn không biết có người theo dõi phía sau, vẫn như trước ở trong Man Hoang một ngày đi được khoảng bốn đến năm trăm dặm, cực kì nhẹ nhàng.

"Ân, có động tĩnh?" Đằng Thanh Sơn đột ngột dừng lại, lỗ tai động động.

Sàn sạt...

Phía sau truyền đến thanh âm rất nhẹ, Đằng Thanh Sơn nhíu mày quay đầu nhìn về phía phía sau: "Phía sau có dã thú? Không giống... giống như, một người đang theo sau ta!" Đằng Thanh Sơn vẫn không nhúc nhích, nhìn đằng sau phía xa, rốt cục, xuyên qua khe dây leo thực vật, thấy một bóng người mơ hồ ở phía xa xa.

Bóng người kia chợt lóe trong khe, trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn đã có thể nhìn thấy rõ.

"Là một trong sáu người Thiết Y Môn!" Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt đã xác định.

"Tại sao hắn chỉ đi có một mình?" Đằng Thanh Sơn tâm còn đang nghi hoặc, giờ phút này, Đằng Thanh Sơn cũng không nghĩ tới, đối phương muốn giết hắn. Dù sao trong lòng Đằng Thanh Sơn... thì đám người Thiết Y Môn không có lý do giết hắn. Chính do đối phương hành động không bình thường làm Đằng Thanh Sơn cảnh giác hơn.

Người nọ nhanh chóng tới gần.

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm đối phương! Khoảng cách không ngừng được rút ngắn, rốt cục, người kia cũng nhìn thấy Đằng Thanh Sơn rõ ràng, đối mắt cùng Đằng Thanh Sơn...

Lưu Kiến vất vả theo dõi, nhìn thấy Đằng Thanh Sơn, đáy lòng không khỏi run lên: "Đằng Thanh Sơn này đúng là người rất cẩn thận. Từ rất xa đã phát hiện được lão tử! Lúc này làm sao bây giờ?" Chỉ trong nháy mắt, trong đầu Lưu Kiến đã có ý tưởng, trên mặt hắn lộ ra nụ cười, đi nhanh tới chỗ Đằng Thanh Sơn: "Đằng huynh đệ! Người làm ta rượt theo thật là vất vả."

"Người là ai?" Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói.

Không gian yên tĩnh nặng nề trong núi rừng Man Hoang, xung quanh chỉ có hai người Đằng Thanh Sơn và Lưu Kiến.

"Ha ha, ta là Lưu Kiến hộ pháp Thiết Y Môn." Lưu Kiến vừa đi lại, đồng thời trong tay hắn cầm một đoản đao nhét vào vỏ đao, tại lúc nhét vào vỏ đao đồng thời, tay phải tùy ý ấn một cái lên bên trái bụng. Trong ngực Lưu Kiến thò ra một cái túi lớn, còn có một tiểu hồ lô. Tay phải thoáng ấn một cái vào cái tiểu hồ lô ở trong bụng.

Xuỵ!

Hồ lô nhất thời xuất hiện cái khe.

Nhưng thanh âm đoản đao nhét vào vỏ đao đồng thời vang lên, cho nên, âm thanh rất nhỏ phát ra từ cái khe căn bản nghe không rõ.

"Lưu Hộ Pháp?" Đẳng Thanh Sơn liền đậm cười nói, "Không biết Lưu hộ pháp vội vã theo ta như vậy, còn có chuyện gì?"

"Là như vậy, Ngụy trưởng lão chúng ta vừa rồi thấy người..." tốc độ nói của Lưu Kiến dần dần càng về sau càng chậm lại, cách Đẳng Thanh Sơn khoảng bốn năm bước, cũng không tới gần nữa đứng đó nhìn Đẳng Thanh Sơn.

Đẳng Thanh Sơn rõ ràng biến sắc: "Người... Người dụng độc!" Đẳng Thanh Sơn rõ ràng cảm nhận được chất vô danh đang thẩm thấu tiến vào trong máu, nhất thời thân thể mơ hồ tê dại, tuy cảm giác còn rất mỏng manh, nhưng Đẳng Thanh Sơn trong nháy mắt đã không chế được khí huyết đang lưu thông, đem cỗ chất vô danh này bức ra bên ngoài cơ thể.

Ở mặt ngoài, bỗng một tiếng, Đẳng Thanh Sơn vô lực ngã ngồi trên mặt đất.

"Ha ha, đúng, ta dụng độc. Đáng tiếc, người biết đã muộn rồi." Lưu Kiến mỉm cười nói: "Có phải cảm giác toàn thân tê dại vô lực? Ngay cả nội kinh cũng không thể khống chế được? Đừng chối! Trong Thiết Y Môn ta "Nam Kha Nhất Mộng", ngay cả thực lực Tiên Thiên Cường Giả cũng bị ảnh hưởng."

"Lưu hộ pháp, ta với người Thiết Y Môn người không thù không oán." Đẳng Thanh Sơn ngã ngồi trên mặt đất, giọng căm hận nói.

"Đúng là không thù không oán." Lưu Kiến cười nhạt, "Ai bảo người đi vào Man Hoang."

"Ta đến Man Hoang, sẽ giết ta?" Đẳng Thanh Sơn nhìn chằm chằm Lưu Kiến, giờ phút này Đẳng Thanh Sơn rất muốn biết... Thiết Y Môn này vì cái gì muốn giết mình. Cho nên tạm thời ngụy trang trúng độc, hy vọng làm đối phương nói ra.

Loảng xoảng!

Lưu Kiến rút đoản đao bên hông ra, trong đôi mắt xẹt qua một ánh sáng lạnh: "Đẳng Thanh Sơn, đừng hỏi! Muốn trách thì trách mạng người không tốt, đáng tiếc a... Một cao thủ Địa Bảng năm nay mới mười bảy tuổi, sẽ chết ở Man Hoang lặng yên không một tiếng động như vậy. Sau đó, thi thể còn bị dã thú ăn mất. Bất quá, chết ở trên tay ta, cũng coi người có phúc khí ba đời."

Đứng ở một bên nói, Lưu Kiến liền tới gần Đẳng Thanh Sơn.

Rồi đột nhiên.

Đột ngột đoản đao trong tay vung lên, hô! Đoản đao xẹt qua một đạo ánh sáng, trực tiếp bổ vào cổ Đẳng Thanh Sơn! Muốn một đao chém đứt cổ!

Đẳng Thanh Sơn vốn đang vô lực ngã ngồi trên mặt đất, tay phải động.

"Ba!"

Một đạo ảo ảnh nện trúng cổ tay phải Lưu Kiến, chỉ nghe rắc một tiếng đầu khớp xương vỡ vụn. "A!!!" Lưu Kiến đau quá phát ra tiếng la, đoản đao cũng văng lên, rồi sau đó quay vài vòng trong không trung rơi trong bụi cỏ um tùm. Lưu Kiến cắn răng, tay trái còn muốn đánh Đẳng Thanh Sơn.

Bồng!

Đẳng Thanh Sơn nắm tay nện vào bụng Lưu Kiến.

Một tiếng trầm thấp vang lên, cả người Lưu Kiến bị quăng ngã xuống, cả người đau cuộn mình đứng lên, sắc mặt trắng bệch: "Đan điền của ta, nội kinh của ta..." Hắn hoảng sợ phát hiện, đan điền của hắn đã muốn bị chấn vỡ ra, toàn bộ nội kinh tản mất. Đan điền bị hủy, vĩnh viễn không thể tu luyện nội kinh!

Không thể tu luyện nội kinh? Đối võ giả mà nói, so với chặt đứt hai cái đùi còn muốn thảm hơn!

"Người, người tại sao không trúng độc?" Lưu Kiến té trên mặt đất, hoảng sợ nhìn Đẳng Thanh Sơn, "Người không có khả năng có giải được, hơn nữa ta không thấy người dụng giải được."

Đặng Thanh Sơn chậm rãi đặt chân trên mặt cành lá khô, tiếng giòn ta vang lên, lạnh lùng bước từng bước tới bên người Lưu Kiến.

137. Chương 14: Bí Mật

Trong lòng nghĩ tới hắn liền nhìn chăm chăm Lưu Kiến, tựa như một con sói cô độc nhìn con mồi.

"Không, không!" Lưu Kiến hoảng sợ lùi lại phía sau, hắn không muốn chết!

Bùng!

Tay trái đột ngột chống xuống đất, Lưu Kiến cả người như điên quay đầu về phía sau phóng đi. Mặc dù bị hủy đi đan điền nhưng dù sao hắn cũng là một võ giả lợi hại, tố chất thân thể vẫn là không tồi, tốc độ của hắn chạy đi cũng mau nhưng là... đối với Đặng Thanh Sơn còn kém quá xa.

Hô!

Lưu Kiến chỉ cảm thấy một trận gió lướt qua rồi sau đó cảm thấy cổ đã bị xiết lại

"A...~~~!" Cả người Lưu Kiến bị nhấc lên hai chân không chạm đất

Đặng Thanh Sơn một chiêu bắt được cổ áo của Lưu Kiến, đem cả người hắn nhấc bổng lên. Lưu Kiến liên tiếp nói "Đằng... Đặng Thanh Sơn... không, không... Đặng Thống Lĩnh! Đặng Thống lĩnh, ta chỉ nghe lệnh làm việc, người phế bỏ nội kinh của ta, ta đã là một phế nhân, người coi ta như một cái rắm, thả ta đi đi"

Lưu Kiến rất coi trọng mạng nhỏ của mình

Nội kinh không có thì coi như thôi, lấy thân phận hộ pháp của hắn, cho dù không có nội kinh cuộc sống sau này hắn sẽ không khổ. Trong nhà hắn còn mấy mỹ nữ nữa, thế giới tươi đẹp hắn còn hưởng thụ chưa đủ, hắn như thế nào mà nguyện ý chết chứ?

"Ta hỏi người!" Đặng Thanh Sơn lạnh lùng nói "Tại sao muốn giết ta?"

Lưu Kiến đáy lòng thất kinh, bí mật quan hệ trọng đại, Dù sao hắn cũng sống ở Thiết Y Môn hơn mười năm, vẫn là rất trung thành. Lưu Kiến lắc đầu cười khổ nói "Lần này chúng ta tiến vào Man Hoang, quan hệ trọng đại, chúng ta hoàn toàn nghe lệnh của sư bá tổ, về phần muốn giết người, là sư bá tổ hạ lệnh ta cũng không biết vì sao."

"Người không biết?"

Đặng Thanh Sơn đưa tay bắt lấy một ngón tay ở tay phải tàn phế, lập tức chậm rãi dùng sức

"AAAA... sẽ bị gãy đó, sẽ bị gãy đó" Lưu Kiến hoảng sợ liên tiếp hô lên

"Rắc, rắc..."

Phảng phất như vỏ lạc bị bóp nát cùng với tiếng kêu thảm thiết của Lưu Kiến, ngón tay đã bị Đặng Thanh Sơn bóp nát. Đặng Thanh Sơn nhìn Lưu Kiến "Ta không hi vọng người lại nói dối ta, lần nói dối này ta bẻ gãy một ngón tay phải của người, nhưng nếu người lại tiếp tục nói dối, ta sẽ phế bỏ cổ tay trái của người"

Lưu Kiến sắc mặt trắng bệch "Ta không..."

"Người dám nói người không nói dối?" Đặng Thanh Sơn chăm chú nhìn hắn

Lưu Kiến miệng mấp máy không dám lên tiếng

"Sư bá tổ của các người tại sao hạ lệnh giết ta?" Đặng Thanh Sơn tiếp tục nói

Lưu Kiến khê cần môi đáy lòng thầm nghĩ "Chỉ cần không nói ra bí mật kia, hắn là không có việc gì, ta tùy tiện nói ra một thiên địa linh bảo quý hiếm, hắn phỏng chừng sẽ không hoài nghi" Hắn lập tức không yên lòng nhìn Đặng Thanh Sơn Đặng Thống lĩnh, kì thật lần này chúng ta đi Nam Hoang vì đi hái Bất Tử Thảo!"

”Bất Tử Thảo?” Đẳng Thanh Sơn đáy lòng thất kinh. Tuổi thọ con người là có hạn, nếu như là Hậu thiên cao thủ cho dù thân thể tốt, sống đến một trăm năm mươi tuổi cũng sẽ không bệnh mà chết, một trăm năm mươi tuổi là cực hạn của Hậu Thiên cao thủ. Bình thường hậu thiên cao thủ đỉnh cao chỉ cần không bị người ta giết chết thì phần lớn đều sống hơn một trăm tuổi.

Mà tiên thiên cường giả, hạn thọ là hai trăm tuổi.

Cho dù tiên thiên cường giả có lợi hại mấy đi chăng nữa, thân thể có tốt cũng không có cách nào chống lại hạn thọ, đương nhiên hai trăm tuổi cũng là rất lâu rồi. Mà bất tử thảo lại có thể làm cho người ta sống lâu hơn. Bất Tử Thảo này cũng không phải cứ ăn vào là không chết, mà là... một khi ăn bất tử thảo tương truyền có thể làm cho người ta sống thêm hai trăm năm, ngay cả người bị thương nặng sắp chết, ăn bất tử thảo chỉ trong một thời gian ngắn khôi phục thân thể. Đối với Tiên Thiên cường giả mà nói, trên cơ sở mình có thể sống được hai trăm năm, tăng thêm hai trăm tuổi thọ... phỏng chừng không có tiên thiên cường giả nào có khả năng chống đỡ điều hấp dẫn đó. Linh bảo ở trong thiên địa, bất tử thảo cũng xem như đứng hàng đầu

”Man hoang khôn cùng, có thể cũng có bất tử thảo, Thiết Y Môn của các người dĩ nhiên cũng có được tin tức này” Đẳng Thanh Sơn nhìn chằm chằm Lưu Kiến

”Bất tử thảo này quan hệ trọng đại, một khi tiết lộ ra ngoài có lẽ sẽ khiến cho một số siêu cấp cường giả lánh đời nhòm ngó, đến lúc đó Thiết y Môn của ta sợ rằng không ứng phó được với siêu cấp cường giả trong thiên hạ” Lưu Kiến nói

”Cho nên chúng ta lần này do sư bá tổ tự mình dẫn nhân mã, một đường cực kì cẩn thận đi tới, tuy nhiên... chúng ta tại Nam Man thành thấy được Đẳng Thống Linh người, sau khi vào Man Hoang lại tình cờ gặp qua, chúng ta hoài nghi người cố ý theo dõi chúng ta”

Đẳng Thanh Sơn âm thầm gật đầu

Thì ra thấy mình hai lần!

”Bất tử thảo này quan hệ trọng đại, vì phòng ngừa vạn nhất nên sư bá tổ ra lệnh cho ta tới giết người” Lưu Kiến liền nói

”Sư bá tổ các người là ai?” Đẳng Thanh Sơn quát

Lưu Kiến suy nghĩ một lúc rồi nói ”Sư bá tổ của ta hần tên là Đặng Canh”

”Đặng Canh? Tiên thiên cao thủ?” Đẳng Thanh Sơn hỏi

”Uhm, tiên thiên, hần là chấp pháp trưởng lão của Thiết Y Môn ta” Lưu Kiến nói. Đẳng Thanh Sơn khẽ nhún mày ”Trong Tiên thiên cảnh giới nào?”

Lưu Kiến lắc đầu nói ”Ta không biết” thấy Đẳng Thanh Sơn ánh mắt đã lạnh xuống, Lưu Kiến hoảng sợ nói ”Đẳng Thống linh, ta thật sự là không biết, sư bá tổ tại Thiết Y môn địa vị rất cao. Là tiên thiên rất nhiều người cũng biết nhưng hần là Hư đan, Thực đan... ta là một tên hộ pháp thì làm sao có thể biết được? Đây chính là đại bí mật”

”Hừ” Đẳng Thanh Sơn gật đầu

”Tên Đặng Canh kia bước vào tiên thiên bao lâu rồi?” Đẳng Thanh Sơn lại hỏi, căn cứ vào thời gian dài ngắn cũng có thể hơi phán đoán thực lực của đối phương

”Sợ rằng đã có hai mươi năm” Lưu Kiến nói

Hai mươi năm!

Thời gian không dài cũng không ngắn, có người bước vào Tiên thiên hai mươi năm sau vẫn không có tiến bộ, có người hai mươi năm tăng từ Hư đan một đường thẳng tới đỉnh phong Kim Đan

”Ta hỏi người một vấn đề cuối cùng, nếu như người trả lời thành thật ta có thể sẽ không giết người” Đẳng Thanh Sơn đem Lưu Kiến ném sang một bên, khiến hần nện mình trong đám lá khô giòn rụn trên mặt đất, trên mặt lộ ra tươi cười ”Tuy nhiên, nếu như người nói dối, ta sẽ chậm rãi cắt đứt tứ chi của người, lại

chậm rãi đem từng ngón, từng ngón tay của người bẻ gãy, sau đó cầm đao vạch trên người người từng vết thương nhẹ nhàng, máu tươi chảy xuống, và mùi máu tươi đó... sẽ hấp dẫn những dã thú xung quanh, bị dã thú ăn tươi nuốt sống có lẽ người sẽ rất thích”

Lưu Kiến sắc mặt tái nhợt

”Nói, các người muốn đi nơi nào Man Hoang?” Đằng Thanh Sơn đột ngột quát

Lưu Kiến cứng lại. Mục đích là một đại bí mật, một khi nói ra thì nguy rồi

”Có cốt khí” Đằng Thanh Sơn cười, tay duỗi ra như tia chớp bắt lấy cổ tay trái của Lưu Kiến, Lưu Kiến hoảng sợ lập tức hô ”Không, không, ta, ta ... ta nói, ta nói!”

”Rắc”

Đằng Thanh Sơn đột ngột quay, tựa như tiếng ván gỗ bị gãy, cả cánh tay bị đứt gãy lòi ra cả xương trắng.

”Nhớ kỹ, đừng chần chừ! Ra không có thời gian lãng phí với người” Đằng Thanh Sơn đứng lên

”Là Bán Nguyệt Hồ! Man Hoang Bán Nguyệt Hồ” Lưu Kiến liên tiếp nói

Đằng Thanh Sơn sắc mặt lạnh xuống ”Lưu Kiến, kì thật ta đây lần đầu tiên tiến vào Man Hoang. Căn bản không quan hệ với Thiết Y Môn các người, chính là các người tìm tới muốn giết ta... theo đạo lý, ta nên giết người. Đối với người cho người cơ hội, tuy nhiên người lại làm ta thất vọng, dĩ nhiên vẫn như trước nói dối, cho nên chỗ này chính là chỗ an táng của người”

”Không, ta không nói dối” Lưu Kiến liên tiếp hô

”Hừ, Bán nguyệt hồ là khu vực trung bộ Man Hoang, từ Sở quận của các người mà đi, đi tới Man Hoang Bán Nguyệt hồ đường gần nhất hẳn là thẳng hướng đi tới, sau đó tiến vào Viêm châu, từ Viêm châu đi Man Hoang” Đằng Thanh Sơn nhìn Lưu Kiến, sắc mặt Lưu Kiến thay đổi, vội vàng nói ”Thiết Y môn tại Dương Châu cso nhân thủ cho nên đi...”

Đằng Thanh Sơn liền nói ”Cho là các người từ Nam Man thành đi ra, đi tới Man Hoang Bán Nguyệt hồ cũng có thể đi về hướng Tây Nam, không phải chính hướng Nam, chẳng lẽ sư bá tổ các người muốn đi đường vòng?”

Lưu Kiến cắn răng thầm hận

Mục đích không phải đi Bán Nguyệt Hồ, dù sao hẳn cũng được Thiết Y Môn nuôi nhiều năm như vậy, cho dù sợ chết vẫn là đối với Thiết Y môn rất trung thành cho nên dưới tình huống này mới nói đại ra một cái tên. Nhưng hẳn là hẳn không nghĩ tới lời nói dối này chỉ một chút đã bị Đằng Thanh Sơn nhìn thấu

”Được, ta nói cho người, nhưng người không thể giết ta” Lưu Kiến cắn răng nói

”Nói dối phải chịu kết quả thảm hại” Đằng Thanh Sơn vươn tay phải ra

”Không, không” Lưu Kiến liên tiếp hô

Rắc!!!

Đằng Thanh Sơn bóp nát vai phải của Lưu Kiến cười nhạt nói ”Đây chỉ là trừng phạt nho nhỏ, nói đi, còn không nói sẽ không có cơ hội”

Lưu Kiến đau đến mức trên trán toát ra mồ hôi hột, hẳn gật đầu liên hồi nói ”Ta nói nhưng người phải thả ta đi”

”Hừ, còn nói nhảm” Đằng Thanh Sơn lại muốn vươn tay phải ra, Lưu Kiến đã sợ hãi với tay phải của Đằng Thanh Sơn, liền nói Là Ngân giác sơn! Ngân giác sơn bên trong Man Hoang, bọn họ đi tới đó, ta lần này tuyệt đối không nói dối, nếu như nói dối thì thiên lôi đánh chết”

Ngân giác sơn?

Đằng Thanh Sơn biết địa phương đó, đây chính là đi vào một ngọn núi cao phi thường hiểm trở sâu hai nghìn dặm trong Man Hoang

”Đừng có vội” Đàng Thanh Sơn duỗi tay ra, lấy mọi thứ từ trong túi Lưu Kiến ra ”Có lẽ trên người hắn mang theo bản đồ, có khả năng đánh dấu địa điểm của họ”

Một bản đồ nhanh chóng được bày ra, vừa nhìn qua đúng là bản đồ Man Hoang. Đáng tiếc bản đồ Man Hoang kia cũng không có bất cứ dấu hiệu gì

”Vẫn rất cẩn thận” Đàng Thanh Sơn âm thầm lắc đầu

”Ta có thể đi chứ?” Lưu Kiến không yên nói, thấy Đàng Thanh Sơn gật đầu, hắn mới xoay người lại quay đầu bỏ đi, trong đáy lòng thầm mắng Đàng Thanh Sơn, thù này lão tử cả đời cũng sẽ không quên, người...”

”AAA”

Lưu Kiến kêu lên thảm thiết

”Phụt, phụt, phụt”

Máu tươi bắn tung, cả người Lưu Kiến ngã xuống đất, tứ chi vô lực gục xuống. Lúc này Đàng Thanh Sơn mới đem Âm Huyết đao tra vào vỏ.

”Người, người đã nói người không giết ta, thả ta đi!” Lưu Kiến gất gao nhìn Đàng Thanh Sơn

”Ta cũng không giết người, không phải hiện tại người vẫn đang sống?” Đàng Thanh Sơn xoay người rời đi, máu tươi của Lưu Kiến không ngừng chảy ra, chúng quang đã vang lên những tiếng ”sàn sạt”, xa xa một đôi mắt xanh biếc nhìn chằm chằm vào chỗ này, mùi máu tang đã kéo đã thú của Hoang Man tới.

138. Chương 15: Thiết Tỷ Hầu Sơn

”Bất quá, mục tiêu hiện tại của mình là Thiết Tỷ Hầu sơn. Đàng Canh kia thực lực chưa rõ, dưới tay còn có bốn thuộc hạ nữa, tốc độ di chuyển một ngày cũng chỉ được hai trăm dặm, muốn tới Ngân Giác sơn tối thiểu cũng phải nửa tháng. Nếu trên đường mà có trì hoãn có thể còn lâu hơn Ta trước tiên cứ đi tới Thiết Tỷ Hầu sơn, tìm được Chu quả, luyện hóa ra Tiên thiên chân nguyên, thực lực tăng tiến.đến lúc đó chạy tới Ngân Giác sơn cũng chưa muộn.”

Đối với kẻ muốn giết mình, Đàng Thanh Sơn chưa bao giờ lưu tình.

Bảo vật có thể cướp thì cướp, nếu không thì phá hoại sự tình của đối phương cũng tốt.

Sau khi quyết định như vậy, Đàng Thanh Sơn càng gấp rút lên đường, tốc độ ngày càng nhanh, ngày đầu tiên đi được sáu trăm dặm lộ trình tới tận hoàng hôn mới nghỉ ngơi.

Ban đêm, tại một gốc đại thụ, không ngờ lại có một đầu mãng xà cùng với hai đầu mãnh thú khác rình mò tới định lên tập kích Đàng Thanh Sơn.

Đàng Thanh Sơn ngay cả lúc nghỉ ngơi cũng không ngủ mà chỉ khoanh chân ngồi tĩnh tọa, đây là lúc mà cả sáu giác quan của hắn nhạy bén nhất.

Mãng xà kia cùng với hai dã thú trông giống như thần lân khổng lồ đơn giản là đều bị giết chết.

Sáng sớm hôm sau, Đàng Thanh Sơn lại cấp tốc lên đường, đạp bằng mọi chông gai, sát tử rất nhiều dã thú, cuối cùng trưa ngày hôm đó rút cục Đàng Thanh Sơn cũng đã tới được mục tiêu Thiết Tỷ Hầu sơn.

Thiết Tỷ Hầu sơn cao ngất trong mây, trên núi từng chỗ còn thấy vân vụ lững lờ xung quanh.

”Thiết Tỷ Hầu sơn này cao thật!” Đàng Thanh Sơn quần áo rách nát thảm hại, nhưng tinh thần thì sung mãn, ngửa đầu lên nhìn núi cao ”Xem ra tối thiểu cũng phải cao ba bốn nghìn thước, nếu từ trên đỉnh ngã xuống, một khi không có biện pháp làm giảm lực rơi thì ngay cả ta cũng bị tương thành thịt nát.” Giờ phút này Đàng Thanh Sơn tâm tình rất hưng phấn cảm khái ”Cuối cùng cũng tới nơi, sự phụ chỉ nói Chu quả ở trên Thiết Tỷ Hầu sơn, cũng không nói cụ thể nó ở chỗ nào.” Đàng Thanh Sơn vốn nghĩ Thiết Tỷ Hầu sơn là một ngọn núi nhỏ, không thể ngờ rằng nó lại có diện tích lớn như thế này.

”Muốn tìm kiếm toàn bộ Thiết Tỷ Hầu sơn phải mất không ít thời gian. Nên làm như thế nào đây?” Chỉ trong chốc lát Đằng Thanh Sơn lại lộ vẻ tươi cười ”Trong sách có nói Thiết Tỷ hầu canh giữ thủ hộ xung quanh Chu quả, vô luận là ai cũng không thể dễ dàng tiếp cận. trên Thiết Tỷ Hầu sơn, làm gì có ai rõ tung tích của Chu quả bằng Thiết Tỷ hầu? Xem ra phải nhanh chóng tìm cho ra tung tích của lũ khỉ này, không nghi ngờ gì là sẽ tìm thấy Chu quả.”

Tới một bên vách núi, khuôn mặt hơi lộ cảm xúc, thoáng một cái Đằng Thanh Sơn buộc lại hành trang trên lưng, cấp tốc thượng sơn.

Thiết Tỷ Hầu sơn là một ngọn núi hiểm trở, diện tích cũng rất lớn, nhưng Đằng Thanh Sơn leo lên giống như đang đi trên đất bằng, trực tiếp chạy như bay. Chỉ thỉnh thoảng gặp phải phiền toái mới dùng hai tay để leo lên.

Trên núi, Đằng Thanh Sơn ngồi trên một cây đại thụ nghỉ ngơi, lấy trong hành trang vài miếng bánh khô cùng với hồ lô nước ”Ăn xong rồi, cho dù có tiếp tục tìm kiếm nhưng ngọn núi lớn thế này, ngay cả tìm Thiết Tỷ hầu cũng khó gặp.” Đằng Thanh Sơn uống một ngụm nước hùng hăng cắn hai miếng bánh.

Gió núi gào thét thổi qua xào xạc từng cơn.

”Gì?” Đằng Thanh Sơn lỗ tai khẽ động, liền hướng phía xa xa hơn mười trượng nhìn lại, chỉ thấy một lục sắc măng xà đang chậm rãi trượt, đôi đồng tử màu vàng của nó đang quét nhìn xung quanh. Măng xà này có lẽ dài khoảng bốn trượng, to hơn bắp đùi người lớn một chút.

”Măng xà này cũng có thể xem như là một yêu thú, bất quá cũng chỉ là yêu thú phổ thông mà thôi.” Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái đã nhận ra đây là yêu thú Lục thanh măng, bất quá Lục thanh măng dài bốn trượng đối với Đằng Thanh Sơn không có chút uy hiếp nào. Trừ phi yêu thú đạt tới kích thước tối đa mười trượng sau đó lột xác trở thành Bích thanh giao dài ba thước. Bích thanh giao tuy rằng kích thước rất nhỏ nhưng tính uy hiếp rất lớn, không thua kém Tử quang giao long dưới Bích Hàn đàm ở quê nhà kia. Giao long cứ không phải thể tích càng lớn càng đáng sợ, Bích thanh giao tuy kích thước nhỏ, nhưng toàn thân cứng rắn như thần binh lợi khí, hoàn toàn có thể lợi dụng cơ thể giết người. Hơn nữa lại còn có kịch độc, ngay cả Tiên thiên cường giả cũng kiêng kỵ không muốn động vào.

”Bích thanh giao độc tính lan truyền cực nhanh, ngay cả bản thân ta có thể kiểm soát khí huyết lưu thông, cũng không hoàn toàn nắm chắc.” Đằng Thanh Sơn cười cười nhìn Lục thanh măng phía trước. Bích thanh giao đáng sợ nhưng Lục thanh măng thì thực lực không thể so với cao thủ Địa bằng được.

Hô! Hô!

Chỉ thấy tiếng kinh phong vang lên, từ xa ba đạo hỏa diễm đang bay tới. Lập tức bám lấy cành cây, thân thể nhoáng một cái đã chạy trốn ra ngoài mười trượng xa.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt sáng lên ba đạo hỏa diễm kia là ba đầu viên hầu toàn thân hồng sắc nhung mao, một đôi đồng tử màu lam, đặc biệt nhất là đôi cánh tay thật dài, so với chân còn hơn không ít, về độ trắng kiện không hề thua kém bắp đùi. Móng vuốt trên hai tay lấp lóe ánh sáng lạnh như băng nhìn vô cùng cứng rắn sắc bén.

”Thiết Tỷ hầu!” Đằng Thanh Sơn tin tưởng chắc chắn không nghi ngờ, cuối cùng cũng tìm thấy Thiết Tỷ hầu. Dựa theo trong sách ghi lại, Thiết Tỷ hầu đặc biệt nhất là hai chi trước cũng là đôi tay, hai cánh tay lực lượng mạnh mẽ vô cùng, có thể đơn giản tùy tiện tàn sát mãnh thú, hơn nữa đôi tay lại vô cùng cứng rắn như thần binh, còn có cặp lợi trảo sắc bén có thể bóp đôi cự thạch.

”Thiết Tỷ hầu! Thiết Tỷ hầu! lợi hại nhất vẫn là đôi cánh tay sắt, song chưởng vung lên có thể lên tới mười vạn cân lực lượng, đủ để giết chết Địa bằng cao thủ. Theo như trong sách nói, đối mặt với đàn khỉ này ngay cả Tiên thiên cường giả cũng không dám ngạnh kháng.” Đằng Thanh Sơn thâm nhủ sợ hãi.

Thiết Tỷ hầu cùng với chính mình có điểm tương tự, song chưởng lực lượng cực mạnh. Bản thân mình so với Thiết Tỷ hầu có phần mạnh hơn, nhưng mà nếu bị hơn mười con vây công, Đằng Thanh Sơn ngấm lại trong lòng cũng thấy có chút nể nang. ”Song chưởng mười vạn cân cự lực, hơn nữa lại cứng rắn như vậy. Lực lượng mãnh mẽ như vậy cộng với sự sắc bén của móng vuốt, thân thể của ta không biết là có thể ngạnh kháng không?”

Hậu thiên cường giả bình thường không thể gây thương tổn cho Đằng Thanh Sơn, nhưng Thiết Tỷ hầu này Đằng Thanh Sơn không dám nắm chắc.

Ba đầu Thiết Tỷ hầu kêu lên một tiếng rồi như đã quen thuộc tản ra xung quanh, vây Lục thanh mãng vào giữa. "Thiết Tỷ hầu vây giết Lục thanh mãng!" Đằng Thanh Sơn có hứng thú ngồi xem.

Lục thanh mãng thân thể to lớn cuộn tròn lại một chỗ, đầu ngẩng cao đôi đồng tử màu vàng lạnh lẽo chú ý quan sát ba đầu Thiết Tỷ hầu. Ba con khỉ này làm cho nó cảm thấy nguy cơ đe dọa. Sống ở Thiết Tỷ Hầu sơn, cùng với Thiết Tỷ hầu giao chiến cũng không phải là lần đầu.

Ba con Thiết Tỷ hầu vây quanh nhìn con Lục thanh mãng, đồng thời phát ra một tiếng kêu quái dị. Nhất thời một con Thiết Tỷ hầu xoay người chạy ra ngoài trong nháy mắt nhảy đến bên một gốc đại thụ cạnh đó không xa, gắt gao ôm lấy rồi miết mạnh móng vuốt trên thân, giống như một con dao nhỏ thái rau, tỳ tỳ xoẹt qua cây đại thụ.

Thiết Tỷ hầu kia ôm gốc cây gào thét mạnh mẽ đập xuống chỗ Lục thanh mãng. "Lực lượng thật mạnh cùng với móng vuốt sắc bén." Đằng Thanh Sơn thất kinh "Mười vạn cân lực lượng, chỉ có thể hơn không thể kém." đối với trận đấu này Đằng Thanh Sơn cũng có chút hứng thú.

Hừ! Đầu Lục thanh mãng kia mạnh mẽ lùi lại.

Bồng! Gốc cây oanh tạc mặt đất nơi trước đó là chỗ Lục thanh mãng một cái hố lớn. Thiết Tỷ hầu lại một lần nữa hét lên, cánh tay mạnh mẽ vung đại thụ, một lần nữa hướng Lục thanh mãng bổ xuống.

Đối mặt với đại thụ bổ xuống, Lục thanh mãng chỉ có một lựa chọn là tiếp tục tránh né.

Hô! Hô!

Hai đầu Thiết Tỷ hầu bên cạnh này giờ vẫn đứng ngoài chưa tham chiến, thừa dịp Lục thanh mãng tránh né bật người lao đi, một con chụp vào đuôi, một con nhắm đầu đánh tới. Thường thường chỗ yếu hại củ loài rắn là ở chỗ dưới đầu một chút, đánh trúng đó mới có thể đem nó giết chết, còn lại cho dù đánh thủng thân thể vẫn chưa chắc đã giết được.

Mãng xà cảm thấy được hành động đáng sợ uy hiếp sinh mạng rộng to một tiếng, cái đuôi theo người đập về phía Thiết Tỷ hầu, cái đầu quay lại phun ra một ngụm chất lỏng xanh biếc.

Lục thanh mãng cái đuôi va chạm với đôi tay của Thiết Tỷ hầu, Thiết Tỷ hầu kia thân hình quay một cái dễ dàng tránh thoát còn cái đuôi của Lục thanh mãng thấy máu chảy ra. Mặt khác đầu Thiết Tỷ hầu còn lại lập tức né tránh ngụm chất lỏng xanh biếc kia.

Chất lỏng xanh biếc rơi vào núi đá lập tức ăn mòn thành một cái động sâu.

"Bồng!" Thiết Tỷ hầu đầu tiên quơ gốc đại thụ, thừa dịp Lục thanh mãng đối phó với hai đầu Thiết Tỷ hầu kia mạnh mẽ bổ xuống, nên lên thân mình Lục thanh mãng.

Lục thanh mãng kêu to, thân mình uốn éo cuộn lên cây đại thụ. Hai đầu Thiết Tỷ hầu khác lợi dụng cơ hội mạnh mẽ đánh lên, Lục thanh mãng chỉ kịp dùng cái đuôi quăng một cái.

Một đôi móng vuốt sắc bén cắm ngập trong thân mãng xà, dùng lực kéo mạnh, dễ dàng đem Lục thanh mãng xé ra làm đôi. Lục thanh mãng đau đớn không ngưỡng gào thét co rút điên cuồng, lúc này ba đầu Thiết Tỷ hầu đồng thời nhảy lên dễ dàng đem Lục thanh mãng giết chết.

Ba con Thiết Tỷ hầu vui sướng kêu lên, trong đó một con móc lấy túi mật màu xanh biếc một ngụm nuốt vào. Sau đó cả bọn cao hứng khiêng xác con Lục thanh mãng rời đi.

Tại hơn mười trượng phía xa, Đằng Thanh Sơn trốn ở trên một cây đại thụ không khỏi thấy có chút phiền phức "Không hổ là yêu thú, có thể so với loài có trí tuệ. Hiển nhiên vừa rồi là bọn chúng phân công, một đầu Thiết Tỷ hầu từ xa dùng cây viễn công, hai đầu Thiết Tỷ hầu còn lại phụ trách cận thân công kích, Lục thanh mãng ứng phó chậm một chút, nên chết là điều không nghi ngờ. Hơn nữa Thiết Tỷ hầu rất linh hoạt."

Thiết Tỷ hầu song chưởng lợi hại ngược lại Đằng Thanh Sơn không sợ, nhưng lấy sự linh hoạt của bọn chúng Đằng Thanh Sơn lại thấy e ngại. Ngay cả Lục thanh mãng liều mạng phun ra chất độc bọn chúng cũng có

thể né tránh, năng lực né tránh này đã vượt qua cao thủ Địa bằng bình thường. "Một khi bị bọn chúng vây công muốn chạy trốn rất khó." Đằng Thanh Sơn thàn than "Thảo nào sư phụ nói muốn có được Chu quả phải động não, ngàn vạn lần không được dùng biện pháp cứng rắn. Ồ, cứ theo dõi bọn này chắc chắn sẽ tới được chỗ Chu quả." Đằng Thanh Sơn đem bình nước thu vào gói đồ, đeo lên lưng, lặng yên không một tiếng động nhảy xuống đất.

Lặng lẽ Đằng Thanh Sơn đi theo ba con Thiết Tý hầu.

139. Chương 16: Hang Ổ Bầy Khỉ

"!" (tiếng kêu của bầy khỉ)

"~~"

Ba con thiết tý hầu khiêng thi thể Lục Thanh mãng xà, vừa chạy như bay, vừa hưng phấn kêu lớn. Lấy sự linh mẫn của chúng nó, cũng không phát hiện được xa xa đang có một nhân loại đang đuổi theo.

Một đường theo đuôi bầy tám dặm* đường, Đằng Thanh Sơn lỗ tai vừa động.

"!"

"~~~~"

Những tiếng kêu riu ra riu rít, phi thường âm ỉ của Thiết tý hầu từ phía trước nơi không xa truyền đến.

"Nghe tiếng kêu rất lớn của Thiết tý hầu, số lượng hẳn là rất nhiều." Đằng Thanh Sơn nhìn ba con Thiết tý hầu mang theo Lục Thanh mãng xà dần biến khỏi tầm mắt, nói. Sau đó, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích mà nghĩ: "Hiện tại không thể mù quáng theo đuôi, bằng không không cẩn thận rơi vào trong bẫy Thiết tý hầu, đó là điều cực kì bi thảm."

Cúi thấp thân thể, Đằng Thanh Sơn theo tiếng kêu âm ỉ kia, chậm rãi đi tới gần.

"Ào ào ~" Tiếng nước chảy mặc dù rất yếu ớt, nhưng Đằng Thanh Sơn cũng nghe rõ.

Ở trên giữa sườn núi này, Đằng Thanh Sơn lặng lẽ đi khoảng hơn một dặm, lúc này mới dừng lại, trốn ở trong bụi cỏ um tùm. Nơi không xa phía trước có một hồ nước hình tròn dài đại khái hơn mười trượng, bên trong hồ nước này tỏa ra nhiệt khí, ở đó có khá nhiều Thiết tý hầu đang ngâm mình, số ít Thiết tý hầu còn lại đều ở trên bờ.

"Thiết tý hầu này số lượng vẫn còn rất nhiều. Ở bên trong hồ ôn tuyền, đại khái có hơn ba mươi đầu, còn trên bờ có khoảng hơn mười con Thiết tý hầu." Đằng Thanh Sơn cười: "Thiết tý hầu này, cũng thích ngâm nước nóng a."

Từ bờ ngoài nhìn vào, hồ nước tỏa ra nhiệt khí đích xác như ôn tuyền*.

Chỉ là, có hay không thật là ôn tuyền, không tự mình cảm thụ, thật đúng là khó mà nói.

"!!"

Bầy Thiết tý hầu ở bên trong hồ nước làm âm ỉ, Thiết tý hầu ở trên bờ cũng kêu. Đáng tiếc, ngôn ngữ của Thiết tý hầu, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn nghe không hiểu.

"Dì!" Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên, nhìn chăm chăm trung ương hồ ôn tuyền.

Trong hồ ôn tuyền, có một chút tảng đá tròn trịa nhô lên khỏi mặt nước. Ở giữa hồ ôn tuyền lại có hơn mười căn rễ cây rất dài mỏng manh, xuyên nước mà nhô ra, và trên mỗi rễ cây đều có một phiến lá cây. Mà ba lá cây ở trung tâm rễ cây, không ngờ mỗi lá có một quả tử màu hồng đậm.

Trong mười rễ cây còn lại, chỉ có ba rễ cây mà lá cây của nó có quả, nhưng quả lại màu xanh và cũng nhỏ hơn nhiều. Những rễ cây còn lại cũng không có quả, chỉ có lá.

"Chu quả!" Đẳng Thanh Sơn sớm đã đọc qua đồ phổ về các loại thiên địa bảo vật, khi nhìn thấy không khỏi mừng rỡ: "Ta vận khí thật đúng là quá tốt, không ngờ lại có ba quả Chu quả thành thực. Ba quả Chu quả còn lại (loại màu xanh), phỏng chừng phải đợi mấy tháng mới có thể hoàn toàn thành thực." Chu quả chưa thành thực, ăn chỉ có hại, hoàn toàn không có lợi.

"Bất quá, lại có gần năm mươi con Thiết tỷ hầu ở nơi này!" Đẳng Thanh Sơn nhú mày lại, "Làm sao bây giờ?"

"Xông vào khẳng định không được. Ba con Thiết tỷ hầu vác theo Lục Thanh mãng không có ở đây, rất hiển nhiên, trên Thiết Tỷ Hầu sơn này, Thiết tỷ hầu cũng không chỉ có ít như vậy!" Đẳng Thanh Sơn có dự cảm, Thiết tỷ hầu bảo vệ Chu quả ở xung quanh đây, cũng chỉ là một bộ phận mà thôi.

Bởi vì, con đầu đàn của Thiết tỷ hầu là Hầu Vương, sợ cũng chưa đến.

"Ta nếu như trực tiếp chạy qua đoạt lấy Chu quả, phỏng chừng Chu quả còn chưa tới tay đã bị bọn Thiết tỷ hầu vây lại, thậm chí còn kêu gọi đám Thiết tỷ hầu khác." Đẳng Thanh Sơn suy tư trong chốc lát: "Ân, hễ là sinh vật, khẳng định sẽ có lúc buồn ngủ. Thiết tỷ hầu tuy có trí tuệ, nhưng cũng chỉ như một tiểu hài đồng*, còn không được như một con người trưởng thành."

Một chữ -- Chờ!

Đợi khi màn đêm buông xuống, đợi khi bảy Thiết tỷ hầu ngủ, có thể thừa dịp đêm tối trộm đi Chu quả!

Lấy thị lực của Đẳng Thanh Sơn, hành động lúc ban đêm là việc rất dễ dàng và có tính khả quan rất cao.

Bởi vì chuẩn bị trộm Chu quả, cho nên, Đẳng Thanh Sơn liền đem toàn bộ nước trong hồ lô đổ đi, để tránh gây ra tiếng động. Bởi vì một khi hành động, nếu không chú ý nước trong hồ lô sẽ rất dễ gây ra tiếng vang, kinh động bảy khi.

Ẩm Huyết đao, cũng bỏ vào bên trong gói đồ, dùng quần áo bao trùm, để tránh sinh ra tiếng vang.

Cầm trong tay Luân Hồi thương, Đẳng Thanh Sơn lẳng lặng ngồi xổm xuống, ngồi canh ở trong bụi cỏ dại.

"Đến lúc ban đêm, từ bên sườn trèo qua!" Đẳng Thanh Sơn cẩn thận đánh giá kĩ hoàn cảnh, thậm chí nhìn núi đá, cây cối chung quanh để tìm ra biện pháp thích hợp nhất. "Sau khi hái được, nếu như không bị phát hiện, ta phải như trước lặng lẽ trở về. Nếu như bị phát hiện, trực tiếp nhảy lên trên cây... Trong bảy Thiết tỷ hầu này, còn không có con nào đạt đến tiên thiên, sẽ khó có khả năng đuổi theo ta."

Lẳng lặng chờ đợi.

Trải qua mấy canh giờ, trời đã bắt đầu dần dần nhá nhem tối, màn đêm dần bao phủ khắp mọi nơi, bao gồm cả Thiết tỷ hầu sơn trong đó.

"!"

Một tiếng khỉ chói tai vang lên.

Đẳng Thanh Sơn đang ở phía xa nhìn chăm chăm trung ương hồ nước, mày không khỏi nhú lại.

Hô! Hô! Hô!

Gần năm mươi con Thiết tỷ hầu sau khi nghe thấy tiếng khỉ chói tai đó, tất cả đều nhảy lên bờ hồ. Không một con Thiết tỷ hầu nào dám lên tiếng, chúng nó đều nhìn chăm chăm con Thiết tỷ hầu đang dần dần tiến lại gần. Con Thiết tỷ hầu này về hình thể hay chiều cao đều cao lớn hơn nhiều so với một con Thiết tỷ hầu bình thường!

Một con Thiết tỷ hầu bình thường, nếu so với loài người thì thấp bé hơn một chút. Nhưng con Thiết tỷ hầu này, cao hơn chín thước, bộ lông toàn thân là màu đỏ, ở giữa lồng ngực có một chùm lông màu trắng. Con Thiết tỷ hầu này liếc mắt qua đám Thiết tỷ hầu đang ở trên bờ, sau đó đột ngột nhảy lên, hướng Chu quả phóng tới.

Sau khi nhảy liên tục hai lần qua hai khối đá ngầm, con Thiết tỷ hầu cao lớn này liền đi tới đám rễ cây, tay duỗi ra liền hái một quả Chu quả màu đỏ!

”Bất hảo!”

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến: ”Nó hái Chu quả!”

Vốn kế hoạch của Đằng Thanh Sơn là đợi đến ban đêm động thủ, không nghĩ đến... con Thiết tỷ hầu cao lớn kia liền hái đi. Mà giờ phút này, gần năm mươi con Thiết tỷ hầu ở xung quanh hồ hiền lành vô cùng. Chúng nó đều nhìn chăm chăm con Thiết tỷ hầu cao lớn kia đi hái... Lúc này, Đằng Thanh Sơn căn bản không có một chút cơ hội nào!

Hô! Hô!

Ba quả Chu quả nhanh chóng đã được con Thiết tỷ hầu nọ hái được.

”Một quả cũng không để lại! Cái này phiền toái.” Đằng Thanh Sơn cắn răng một cái, nghĩ: ”Con thiết tỷ hầu cao lớn kia, thực lực hẳn là so với một con Thiết tỷ hầu bình thường mạnh hơn nhiều!” Một con Thiết tỷ hầu bình thường, song chương cơ bản đều có lực lượng không dưới mười vạn, con Thiết tỷ hầu cao lớn này... thực lực sợ là có thể so với Tiên thiên cường giả.

”Đành phải tìm kiếm cơ hội khác.” Đằng Thanh Sơn không dám công khai đoạt.

Ai biết, trong bầy khi còn có bao nhiêu Thiết tỷ hầu?

”!” Con Thiết tỷ hầu cao lớn nọ kêu to một tiếng, nhất thời có gần ba mươi con thiết tỷ hầu lập tức đi theo nó, cùng rời đi. Chỉ còn lại có hơn mười con Thiết tỷ hầu lưu lại ở đây.

Đằng Thanh Sơn tay cầm Luân Hồi thương, bắt đầu lặng yên nhanh chóng theo đuôi một đám Thiết tỷ hầu kia. Đại khái được khoảng hai dặm đường... Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái liền chứng kiến, xa xa tối thiểu có trên trăm con Thiết tỷ hầu đang chờ. Ở giữa chúng, cũng có một con giữa ngực có một chùm lông màu bạc.

”!!”

Con thiết tỷ hầu cao lớn kia, mang theo một đám hơn ba mươi con Thiết tỷ hầu vừa đến, lập tức một mảnh hoan hô vang lên.

”Bầy khi này, số lượng thật đúng là quá nhiều. Tại cửa hang ổ đã có trên trăm đầu, không biết bên trong có bao nhiêu.” Đằng Thanh Sơn thoáng nhìn một tòa vách đá nổi bật bên cạnh, liền hướng vách đá nọ nhảy lên. Một tay cầm Luân Hồi thương, Đằng Thanh Sơn dễ dàng leo trèo lên, lập tức đã tới vách đá.

Trên vách đá này có một bình đài, trên bình đài tràn ngập một mảnh dây leo, cỏ dại. Đằng Thanh Sơn ở trên bình đài vách đá này, chậm rãi hướng phía trước chạy một khoảng cách, rồi sau đó nằm sấp xuống, bò đến vách đá bên cạnh, xa nhìn hang ổ bầy khi phía dưới.

”Lão thiên!” Vừa nhìn rõ, Đằng Thanh Sơn hít vào một ngụm trọc khí.

Chỉ thấy phía dưới, một bầy khi lông đỏ chạy toán loạn khắp nơi, phần thì ăn quả dại, phần thì nô đùa nghịch ngợm nhau hết sức âm ỉ, chốc chốc còn có thể chứng kiến một hai con Thiết tỷ hầu cao lớn. ”Khó trách không ai dám xông vào, hang ổ bầy khi này không ngờ có hơn nghìn con! Còn loại Thiết tỷ hầu cao lớn kia, cũng đã có hơn tám con.”

Mỗi một con thiết tỷ hầu, song chương có mười vạn cân khí lực.

Hơn một ngàn con thiết tỷ hầu, ai dám xông vào?

”Vậy con Thiết tỷ hầu cao lớn cầm Chu quả đi đâu?” Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái liền chứng kiến, con Thiết tỷ hầu cao lớn kia cầm ba quả Chu quả, hướng huyết động ở bên vách núi đi đến. Cửa huyết động của vách núi này, đang có hai con Thiết tỷ hầu thủ vệ. Khi con Thiết tỷ hầu cao lớn kia vào bên trong, không có một con khi nào ngăn trở.

”Nga... Xem ra, những vật của Thiết tỷ hầu, đều giấu trong động huyết kia.” Đằng Thanh Sơn nhìn chăm chăm địa huyết động nơi không xa, nhìn kỹ một chút xung quanh: ”Àn, nếu như ta bò đến phía trên bình đài huyết động, chờ đêm xuống, tốc độ nhanh một chút, từ phía trên trực tiếp xoay người một cái, bay vào trong huyết động, hẳn là cũng có thể.”

Con Thiết tỷ hầu cầm ba quả Chu quả nhanh chóng đi vào trong huyết động. Nó quành qua quẹo lại, lại đi đến một chỗ trống trải bên trong lòng núi. Trên mặt đất ở nơi đó có một hồ vuông to, bên trong hồ vuông to, đang có rất nhiều chất lỏng màu đỏ nhạt, một cỗ hương rượu thơm phức từ tứ tán ra (ực ực, khi dịch đoạn này dịch giả cũng không cầm nổi nước miếng, dịch giả không mê rượu nhưng rượu ngon thì...). Con Thiết tỷ hầu cao lớn này cái mũi ngửi ngửi, không khỏi nhẹ liềm liềm môi.

Nó cũng không dám lên tiếng. Bởi vì, giờ phút này bên cạnh hồ vuông to đó, có một con Thiết tỷ hầu trông giống như con khác, chỉ là... lông toàn thân nó tất cả đều là màu bạc, còn hai con mắt thì lại màu vàng kim (hỏa nhãn kim ti, giống Tôn Ngộ Không)! Trước mặt con Thiết tỷ hầu này, con Thiết tỷ hầu cao lớn tỏ ra cực kì hiền lành ngoan ngoãn.

Kim đồng* Thiết tỷ hầu, liếc nhìn con Thiết tỷ hầu cao lớn kia.

”!”

Con Thiết tỷ hầu liền đem ba quả Chu quả để trên mặt đất, sau đó lui ra sau.

Kim đồng Thiết tỷ hầu, từ bên cạnh lấy ra một cái chậu đá, bên trong chậu đá có ngâm các loại dã quả màu xanh, màu trắng. Sau đó, kim đồng Thiết tỷ hầu này lấy một viên chu quả, ném vào bên trong chậu đá, rồi liền dùng một cái côn đá, đem Chu quả cùng các loại khác giã nát, cuối cùng nước bên trong trở thành màu đỏ nhạt.

”Xuy xuy!” Kim đồng thiết tỷ hầu ngửi ngửi, lại lấy thêm một quả Chu quả, cho tiếp vào trong chậu đá giã tiếp.

”Xuy xuy.” Ngửi ngửi một lần nữa, kim đồng Thiết tỷ hầu lúc này mới hài lòng gật đầu.

Nó bưng chậu đá kia, bay thẳng đến hồ vuông to bên cạnh, liền đem chất lỏng bên trong chậu đá đổ vào hồ to đó. Kim đồng thiết tỷ hầu hài lòng cười, ném một quả Chu quả cuối cùng sang bên cạnh, hoàn toàn không để ý. Hiển nhiên, phối được đã đủ, nó không cần quả Chu quả này.

”!” Kim đồng thiết tỷ hầu hưng phấn hướng con Thiết tỷ hầu cao lớn kia kêu lên.

Con Thiết tỷ hầu cao lớn vừa nghe, cũng vui sướng giơ lên hai móng, sau đó lập tức chạy ra ngoài.

Kim đồng thiết tỷ hầu này, từ bên cạnh lấy một vò rượu bằng đá, đột ngột ở trên mép hồ múc đầy một chút. Nó uống trước một ngụm lớn, sau đó đắc ý kêu lên hai tiếng, liền cầm vò rượu lớn này, đi ra ngoài.

(*). Dặm: 1 dặm = 1,6km.

(*). Ôn tuyền: dòng nước ở nhiệt độ vừa (khoảng tầm 36 - 40 độ), nó khá là dễ chịu và còn có thể chữa bệnh thấp khớp, mỗi lưng hay những vấn đề về cột sống.

(*). Tiểu hài đồng: chỉ đứa bé.

(*). Kim đồng: mắt vàng kim. Minh để nguyên kim đồng cho hay.

140. Chương 17: Thừa Dịp Lộn Xộn Ra Tay

”Đi ra.” Đẳng Thanh Sơn rõ ràng chứng kiến Thiết Tỷ Hầu cao lớn từ trong huyết động đi ra ”Ân, Chu Quả trong tay nó quả nhiên bỏ vào trong đó.” Thiết Tỷ Hầu cao lớn kia vừa mới đi ra khỏi huyết động lập tức phát ra tiếng kêu ”khếch khếch”, tiếng kêu hưng phấn cao vút, quanh quẩn trên không hang ổ hầu đàn.

Đám Thiết Tỷ Hầu vốn còn đang chơi đùa âm ỉ, sau khi nghe được tiếng kêu của Thiết Tỷ Hầu cao lớn, một đám đều hưng phấn mà hoa chân múa tay vui sướng kêu to ”khếch khếch khếch khếch...”

Âm thanh quát tháo thành một mảng, sau đó đám Thiết Tỷ Hầu lập tức chạy đến các góc lấy ra vài cái chén bằng đá.

”Cái chén?” Đàng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn một màn này.

Có một số Thiết Tí Hâu, chén của chúng tựa hồ bị thất lạc. Những Thiết Tí Hâu này tùy ý nắm lên một tảng đá, rồi sau đó dùng móng vuốt sắc bén có thể so sánh với thần binh trở thành dao nhỏ, nhanh chóng cắt, đào móc trên tảng đá, chỉ lo chôn'c lại't đả' biến tảng đá thành một cái chén.

Còn nghe được không ít tiếng la của các nhóm Thiết Tí Hâu khác từ các hươ'ng phả' ra, khiến cho số lượng Thiết Tí Hâu phía dưới lại gia tăng.

”Thiết Tí Hâu bình thường hơn một ngàn con, Thiết Tí Hâu thể trạng cao lớn mười ba con!” Đàng Thanh Sơn thầm nhủ sợ hãi than ”Bất quá chúng nó đều cầm chén để làm gì?”

Đúng lúc này...

Một Thiết Tí Hâu vóc dáng bình thường, toàn thân màu bạc, hai đồng tử màu vàng, từ trong huyết động đi ra. Một tay nó cầm một vỏ rượu lớn bằng đá, vỏ rượu tràn đầy chất lỏng màu đỏ nhạt, một trận hương rượu nồng đậm tràn ngập thoát ra. Đàng Thanh Sơn cách cửa huyết động khoảng cách hơn mười trượng cũng ngửi thấy được hương vị kia.

”Hương vị này...” Đàng Thanh Sơn chỉ cảm thấy côi' hương vị kia làm cho hắn giật mình một cái, toàn thân tràn ngập cảm giác sảng khoái.

”Ngay cả hương vị củ'ng đã hấp dẫn như vậy.” Đàng Thanh Sơn liếc liếc mắt nhìn kim đồng Thiết Tí Hâu kia”Tất cả Thiết Tí Hâu trong hầu đàn đều rất cung kính đối với hầu tử có bộ lông màu bạc này.” Đàng Thanh Sơn nhìn ra được Kim đồng Thiết Tí Hâu này hiển nhiên là vua của cả hầu đàn! Có thể làm vua trong quần thể yêu thú thi'— khẳng định lợi hại nhất.

Bất quá đối với Hầu Vương này, Đàng Thanh Sơn cũng không rõ ràng thực lực đối phương.

”Trong bộ sách về Yêu thú, chỉ giảng thuật về Thiết Tí Hâu bình thường. Ngay cả Thiết Tí Hâu cao lớn hay Hầu Vương đều chưa gi'ng thuật.” Đàng Thanh Sơn thầm than, bộ sách giới thiệu kia cũng không đầy đủ.

Phía dưới...

Theo một tiếng kêu to của Kim đồng Thiết Tí Hâu, nhất thời hơn một ngàn con Thiết Tí Hâu đều hoan hô nhảy nhót.

Chỉ thấy con Kim đồng Thiết Tí Hâu kia cầm một cái hũ đựng dung dịch rượu màu đỏ nhạt rót xuống b'—nh nướ'c trong tay mười ba con Thiết Tí Hâu cao lớn dưới trướng..Lúc sau, từ mười ba con Thiết Tí Hâu cao lớn phân đều các bình rượu Chu Quả đến một đám Thiết Tí Hâu.Thiết Tí Hâu tốc độ rất nhanh, đảo mắt một ngàn con Thiết Tí Hâu, mỗi con đều đều được chia phần một ly.

”Thơm quá!” Đàng Thanh Sơn không khỏi tán thưởng một tiếng. Phân cho hơn một ngàn Thiết Tí Hâu, hương rượu nồng đậm kia đã muốn hoàn toàn lan tỏa ra. Sắc trời đã tối đi, Thiết Tí Hâu một đám đều hưng phấn mà thỉnh thoảng quý trọng uống một ngụm nhỏ, một ly rượu Chu Quả của bọn chúng phải tối thiểu trên mấy chục ngụm mới uống hết.

”Ấn?” Đàng Thanh Sơn ánh mắt quét về phía xa xa.

Chỉ thấy trên cây cách đó không xa xuất hiện một bóng đen, một đôi con ngươi màu xám trong đêm tối có vẻ thần bí.

”Là một con hắc báo.” Đàng Thanh Sơn thị lực trong đêm tối vô cùng tốt, liếc mắt một cái đã phân rõ bóng đen xa xa đó là một con hắc báo toàn thân đen tuyền—n, da lông sáng bóng. Là yêu thú ”Hắc Phong Báo”, hẳn so với ta còn nhanh hơn. Tốc độ lúc trước hắc báo l'ũ lên cây, Đàng Thanh Sơn đã nhìn rõ.

Sư!

Lại một đạo bóng dáng ầ'lon ở cách đó không xa, đôi mắt xám ngắt cũng nhìn chăm chăm vào trong sào huyết của hầu đàn.

"Nhiều yêu thú như vậy." Đẳng Thanh Sơn trong lòng kinh hãi "Yêu thú "Hắc Phong Báo", "Thanh Văn Lang", "Tử Điện Ngô Công", còn có hai con không rõ là loại gì." Tại góc độ này, lấy sáu giác quan của Đẳng Thanh Sơn cũng đã phát hiện ra năm đầu yêu thú. Rốt cục có bao nhiêu yêu thú ẩn núp ở xung quanh thì— Đẳng Thanh Sơn cũng không dám nói.

Tóm lại là— có—n nhiều yêu thú hơn! Đương nhiên, Đẳng Thanh Sơn ẩn núp tại đây, tính uy hiếp không thua kém đám yêu thú này chút nào.

"!"

Kim đồng Hầu Vương đặc ý uống một hớp lớn rượu Chu Quả, liếc mắt nhìn yêu thú ẩn núp xung quanh có vẻ rất khinh thường.

Những Thiết Tí Hầu khác cũng một đám cũng hưng phấn kêu, một ngàn con Thiết Tí Hầu, đương nhiên là cũng có Thiết Hầu Tí phát hiện ra có yêu thú.

Nhưng là... Đám Thiết Tí Hầu hiển nhiên cũng xem thường đám yêu thú này. Một đám đặc ý uống rượu Chu Quả, mỗi một ngụm đều đặc ý kêu to vài tiếng.

Tại Thiết Tí Hầu sơn, đàn Thiết Tí Hầu là bá chủ! Những yêu thú khác đều không thể cùng đàn Thiết Tí Hầu tranh phong.

Xôn xao!

Nhóm yêu thú ẩn nấp này, hiển nhiên là đều bị rượu Chu Quả hấp dẫn tới, rượu Chu Quả lực hấp dẫn quá mạnh mẽ. Yêu thú ẩn núp chung quanh nhưng không có con nào dám nhảy vào trong hầu đàn. Nếu vịn vịn chỉ một con Thiết Tí Hầu thì— nhóm độc hành yêu thú đó không chút sợ hãi, nhưng là hơn một ngàn con Thiết Tí Hầu.

Bọn chúng cũng do dự!

"Không khí không quá thích hợp." Đẳng Thanh Sơn nhìn đám yêu thú ở xa xa, "Ta đến Man Hoang, rất ít gặp được yêu thú. Bất quá một Thiết Tí Hầu sơn này không chỉ đơn giản có "Chu Quả", còn có đàn Thiết Tí Hầu, thậm chí còn có những yêu thú khác."

Đẳng Thanh Sơn hiểu được, yêu thú sở dĩ xuất hiện cùng với thiên địa thiên khí có liên quan! Thiết Tí Hầu sơn này có thể xuất hiện nhiều linh quả, nhiều yêu thú như vậy, ngọn núi lớn này không phải là ngọn núi bình thường!

Ngay tại thời điểm Đẳng Thanh Sơn đang ẩn núp.

"Lệ!"

Một âm thanh bén nhọn động đất âm đột ngột vang lên, chỉ thấy trên trời cao, một đạo ảo ảnh màu xám bạc xẹt qua, như tia chớp vọt vào trong hầu đàn.

"Là ưng, bất quá, thần ưng này hẳn cũng không thấy qua trong bộ sách." Đẳng Thanh Sơn cũng phát giác bộ sách về yêu thú cũng không đầy đủ. Thần ưng kia lao xuống dưới, hai cánh tản ra rộng chừng hơn một trượng. Trong nháy mắt nhảy vào trong hầu đàn, thần ưng đánh về phía một trong số mười ba con Thiết Tí Hầu cao lớn.

"Phốc!" Cái cánh vỗ một cái.

Bồng! Thiết Tí Hầu cao lớn kia trực tiếp bị vỗ quăng lên, văng đi va vào bên cạnh vách núi đá.

"Oanh" một tiếng, trên vách núi đá xuất hiện một cái hố? to, đá vụn bay ra.

"Hừ!" Mỏ nhọn của Thần ưng vục vào trong cốc, một hít rượu Chu Quả còn thừa đã bị hấp thu hết.

"~~~~"

Đàn Thiết Tí Hầu nhất thời huyền não, một đám bộc lộ bộ mặt hung ác.

”!” Kim đồng Hầu Vương quát to một tiếng, tựa như một đạo tia chớp màu bạc, trực tiếp tiến tới hướng đầu Thần ưng kia. Thần ưng màu xám bạc cũng không cùng kim đồng Hầu Vương chiến đấu, hai cánh huy động hướng trên không bay đi.

Phốc!

Kim đồng Hầu Vương một đạp vào mặt đất, mặt đất đột ngột chấn động còn Kim đồng Hầu Vương hóa thành một đạo ánh sáng màu bạc, nháy mắt bay lên không hai mươi trượng. Cặp thiết tí không ngờ một chiêu đã tóm được một cái lợi trảo màu xám bạc, Thần ưng màu xám bạc nhất thời đột ngột xoay người, mỏ nhọn, ưng trảo hướng Kim đồng Hầu Vương công kích.

Hô! Hô! Hô!

Khi Hầu Vương cùng Thần ưng chiến đấu, nhóm yêu thú vốn đang ẩn nấp lập tức một đám tiến vào hầu đàn, chém giết cướp đoạt rượu Chu Quả.

”!!!”

Thiết Tí Hầu kêu lên, đồng thời một đám liền uống hết sạch rượu Chu Quả trong chén của mình, không cho yêu thú ngoại lai uống. Sau đó hơn mười con Thiết Tí Hầu làm một nhóm, đánh về phía từng đầu yêu thú. Nhóm yêu thú vọt tới, sau khi uống được mấy chén rượu Chu Quả, thấy tình thế không ổn cũng hoảng hốt muốn kiếm đường chạy trốn.

Kì thật tại lúc hầu đàn đại loạn, Đằng Thanh Sơn đã bay nhanh đến vách đá phía trên huyết động.

”Ngay cả là đại loạn, vẫn có Thiết Tí Hầu tại đây nhìn chung quanh a.” Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn Thiết Tí Hầu phía dưới, vài con Thiết Tí Hầu nhìn chém giết ở xa, căn bản không chú ý phía trên.

Hô!

Đằng Thanh Sơn từ trên vách đá nhẹ nhàng không một tiếng động rơi xuống. Nháy mắt khi rơi xuống huyết động, năm ngón tay phải nhẹ nhàng cắm vào thạch bích bên trong huyết động, mượn lực tay phải, thân thể mềm mại như không xương dán chặt vào vách tường trong huyết động, trực tiếp lủi vào sâu trong huyết động.

Hô!

Chỉ nháy mắt công phu, Đằng Thanh Sơn đã biến mất tại sâu trong huyết động.

Mà đứng ở cửa huyết động lúc này, nhóm Thiết Tí Hầu còn nhìn chăm chăm yêu thú chém giết xa xa, khi hưng phấn còn quát to, khi thì rống lên, căn bản không chú ý tới Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn tay phải nắm Luân Hồi Thương, tay trái cầm một thanh phi đao, thật cẩn thận tiến lên trong huyết động. Trong huyết động một mảnh hắc ám, nhưng Đằng Thanh Sơn lại có thể thấy rõ trong tầm mắt tử—ng chôn. Dọc theo huyết động hai ba vòng, Đằng Thanh Sơn cũng đi tới nơi trống trải trong sườn núi.

Hương rượu nồng đậm từ trong đó truyền đến.

”Đây là...” Đằng Thanh Sơn nhìn thấy chất lỏng màu đỏ nhạt trong hố đá hình vuông. ”Còn nhiều như vậy? Bên ngoài yêu thú vì một chút mà đã đánh nhau người sống ta chết. Trong này còn quá nhiều, bất quá, ta phải tìm Chu Quả trước!”

Trong hố đá hình vuông, còn có rất nhiều chai lọ, thạch bồn, hũ rượu các loại.

”Chu Quả!”

Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái chứng kiến bên trong thạch bồn kia thấy một quả Chu Quả, ”Còn lại có một quả? Hai quả khác đâu?” Đằng Thanh Sơn nhặt quả Chu Quả lên, nhưng lại kinh ngạc phát hiện... Chu Quả phát tán ra hương vị, cùng hương vị của chất lỏng màu đỏ nhạt kia tương tự.

”Trong thạch bồn này, còn có một chút cặn chất lỏng màu đỏ nhạt. Chẳng lẽ... Rượu màu đỏ nhạt kia, chỉ dùng Chu Quả cùng vài nguyên liệu là làm được rượu Chu Quả?” Đằng Thanh Sơn trong lòng có chút hiểu được.

"Yêu thú đều cướp uống, rượu này phỏng chừng có thể uống được. Bất quá..." Đàng Thanh Sơn cởi gói đồ xuống, trước đem Chu Quả bỏ vào trong gói đồ, "Một khi ăn Chu Quả, nội kinh trong cơ thể sẽ tăng vọt, đan điền cũng sẽ khuếch trương cấp tốc. Khi đan điền biến hóa trong một canh giờ, ta phỏng chừng không thể vận dụng nội kinh như ý. Hiện tại tình huống nguy cấp, vẫn nên chạy đi rồi ăn sau."

Bên ngoài có hầu đàn!

Nán lại trong huyết động càng lâu sẽ càng nguy hiểm hơn. Hiện tại không quản là linh quả gì, Đàng Thanh Sơn tạm thời cũng không dám ăn.

"Rượu Chu Quả này, không uống thật sự lãng phí. Miễn—nh hiện tại miễn—uống, nếu khiến cho thân thể có phản ứng đặc thù thì—đối với việc chạy trốn cũng không có chỗ tốt." Đàng Thanh Sơn ánh mắt đảo chung quanh đồng bình hũ, chúng đều được làm từ đá, thô sơ giản lược, ngay cả nắp bình đều không có. Bỗng Đàng Thanh Sơn thoáng nhìn hồ lô của chính mình trong gói đồ. Đây là hồ lô đựng nước! Xông xáo ở bên ngoài, hồ lô đựng nước chuyên dụng đương nhiên sẽ không nhỏ.

"Đổ nó đựng vào một hồ lô, một hồ lô này cũng có hơn cân a." Đàng Thanh Sơn mừng rỡ, lập tức mở nắp bình đem hồ lô trống không trực tiếp bỏ vào trong hồ đá. Chỉ nghe âm thanh rượu Chu Quả không ngừng dừng mảnh chầy vào trong hồ lô.

141. Chương 18: Chém Giết Ra Ngoài

Đàng Thanh Sơn lau qua bên ngoài hồ lô một chút, rồi sau đó đẩy nắp hồ lô lại, bỏ vào bên trong bao chứa đồ.

"Thiết Ti? Hầu này cũng đúng thật là quá nghèo nàn, ngoại trừ rượu chu quả cũng không có vật gì khác cả. Yêu thú mặc dù có trí tuệ, nhưng mà trên phương diện nhu cầu hưởng thụ lại vẫn là rất thấp. Ân... Chu quả cũng đã lấy rồi, cần phải đi thôi!" Đàng Thanh Sơn liếc mắt nhìn xung quanh một cái, liền đem bao chứa đồ buộc chặt ở trên người, tay cầm Luân Hồi Thương lặng yên vô thanh vô tức rời khỏi lòng núi.

Trong hang ỏ bầy khỉ, chém giết nhanh chóng qua đi.

Lần này đám yêu thú đến đoạt rượu chu quả để uống, sau khi uống xong một đám lại toan tính trốn đi. Mà bầy Thiết Ti? Hầu thì từng nhóm vây lại, muốn giết chết đám yêu thú này. Đám đến đoạt rượu, chắc chắn có vài phần bản lĩnh, hơn phân nửa số yêu thú trọng thương mà chạy đi, chỉ có hai đầu yêu thú xui xẻo bị bầy Thiết Ti? Hầu vây lại phân thây!

Đương nhiên Thiết Ti? Hầu cũng chết hai con. Thế giới yêu thú vốn là như thế tàn khốc!

"!"

"!!!"

Đánh một hồi, trận này bầy Thiết Ti? Hầu thắng lớn, tất cả đều hưng phấn gào lên. Mà xa xa giữa rừng núi, Kim đồng Hầu Vương cùng Thần Ưng đánh nhau, trên người hai yêu thú đã đầy vết thương. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu cao vút sắc nhọn, Thần Ưng một lần nữa bay lên, lần này thì Kim đồng Hầu Vương cũng không có tiếp tục truy đuổi.

"!" Hầu Vương nhìn chằm chằm bóng dáng trên bầu trời, lớn tiếng rống vài tiếng.

Ngay lúc này...

Bên sâu trong huyết động trên đỉnh vách núi đá, phát một bóng người giống như thần lần toàn thân dán vào trần huyết động, sau lưng Luân Hồi Thương cắm ở đai lưng, cả người ẩn dấu trong bóng tối, lặng yên không một tiếng động chậm rãi tiến gần tới cửa động. Nhất thời cặp mắt u lãnh của hai con Thiết Ti? Hầu to lớn chú ý tới cửa động.

"Thật là đủ loại xui xẻo !" Trong đáy lòng Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ "Xem ra không sai biệt lắm, đám yêu thú chém giết nhau đã kết thúc rồi thì dĩ nhiên hai con Thiết Tiễn? Hầu to lớn này phải tự mình đứng gác! Tốc độ chém giết này quả thực là nhanh."

Vốn Đằng Thanh Sơn tưởng rằng chém giết còn đang tiếp tục, hẳn có thể thu—a dịp đó mà lên ra ngoài trốn đi.

Ai mà ngờ...

Đám yêu thú này chạy đi, phụ sự Kỳ vọng hẳn. Một đám yêu thú sau khi uống rượu liền chạy trốn, trong chốc lát làm hang ổ bầy khi an tĩnh lại.

"Hi vọng đừng phát hiện ra ta." Đằng Thanh Sơn chậm rãi tới gần cửu động.

Kỳ thất, lấy lực trảo ngón tay của hẳn, một tay cũng có thể làm cho cả người áp vào trần động, cần gì phải... Nhưng mà vì an toàn, vì không muốn gây ra một tiếng động nên Đằng Thanh Sơn dùng sức cả hai tay lẫn hai chân, phát ra tiếng giống như dính trên trần động. Lúc này khoảng cách tới cửa động còn có hai trượng.

Hai con Thiết Tiễn? Hầu to lớn đứng tại cửa động, đột nhiên một con trong đó nghiêng người, móng vuốt chỉ hướng xa xa "!!" kêu lớn cái gì đó.

Lúc nó nghiêng người một cái, khoảnh khắc mất dư quang dĩ nhiên là phát hiện Đằng Thanh Sơn trên trần động.

"!!!"

Con Thiết Tiễn? Hầu này hai mắt tròn to, loài người cư nhiên dám tiến vào bên trong bầy của nó!

"Không xong rồi !" Ánh mắt Đằng Thanh Sơn sắc như đao, vốn Đằng Thanh Sơn như một con nhện bám vào trần thạch động, lúc này đây hai tay hai chân dùng thêm chút lực, giống như một con ếch đột ngột nhanh như chớp nhảy ra.

"!"

Tức giận, con Thiết Tiễn? Hầu cao lớn này một trảo chụp tới.

"Bồng!"

Đằng Thanh Sơn quần áo căng phồng dùng tay phải đỡ lấy, quyền này mạnh mẽ nện lên lợi trảo của Thiết Tiễn? Hầu cao lớn kia "Bồng!" Giống như một tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên, liệt khí mãnh liệt ép làm cho khí kinh xung quanh đồng loạt khuếch tán. Hơn hai vạn cân bạo lực va chạm làm con Thiết Tiễn? Hầu to lớn luống cuống ứng phó, bị một quyền này nện vào liên tiếp lui về phía sau ba bước, mỗi một bước đều lưu lại trên mặt đất một dấu chân thật sâu.

Mà Đằng Thanh Sơn mượn ngay lực phản chấn của quyền này lộn ngược lại, thân thể ở trong không trung lộn vòng!

"Hô!"

Cực Kỳ linh hoạt, hướng tới phía trên cao lộn nhào vài trượng, sau đó một tay thành trảo bám vào vách núi, lại nhảy lên bình đài (khoảng đất bằng phẳng nhô lên cao, tạo thành như sân khấu vậy).

"!!!"Hai con Thiết Tiễn? Hầu cao lớn phần nộ mà cùng rống lên.

Cả đàn khi đều bắt đầu huyền ảo, trong chớp mắt, một nhân loại hiện ra trong ít nhất mấy trăm con Thiết Tiễn? Hầu. Chúng nó từ trong trọng địa huyết động kia lộn nhào lên bình đài trên vách đá. Bên trong huyết động kia là thứ chúng nó trân quý nhất "Rượu Chu Quả", bình thường bản thân húng nó khó mà có được một ngụm để uống.

Tiếng kêu vang vọng lên không trung, hàng trăm ha—ng nghìn Thiết Tiễn? Hầu từ khắp nơi điên cuồng—ng mà hướng lại đây, một ma—ng rậm rạp.

Hô! Hô! Hô!

Mỗi bước nhào lộn của Thiết Tiễn? Hầu là cao khoảng bảy tám trượng, một đám dề' dề' nhảy lên bình đài trên vách đá. Phảng phất giống như bị điên, hướng Đằng Thanh Sơn giết đến.

Chạy nhanh như tia chớp, sắc mặt Đằng Thanh Sơn đại biến: "Thế này thật phiền toái! Không còn biện pháp khác, chỉ có thể đi theo một con đường gần nhất" một tiếng trống làm cho tinh thần hăng hái thêm "Không trốn ra ngoài chính là chết! Giết ra ngoài!" Đằng Thanh Sơn tay phải nhanh chóng rút Luân Hồi Thương sau lưng, cả người như một tia chớp nhảy trên vách đá.

Đằng Thanh Sơn vuỳnh a vận chuyển Thiên Nhai Hành, lại vừa bộc phát lực lượng thân thể.

Tốc độ của hắn chỉ có thể hình dung cực nhanh!

Phía đằng sau tốc độ truy đuổi Thiết Tiễn? Hầu như nhau, thấy được khoảng cách ngày càng cách xa. Đáng tiếc... Thiết Tiễn? Hầu quá nhiều, lại có rất nhiều Thiết Tiễn? Hầu từ bốn phương tám hướng?ng trực tiếp chạy lại ngăn trở! Tất cả các phương hướng đều bị chặn lại, mặc kệ như thế nào, chung quy Đằng Thanh Sơn đều phải đối mặt với trở ngại.

Đằng Thanh Sơn con mắt híp lại, ánh mắt lạnh như băng!

Đồng thời có tám Thiết Tiễn? Hầu chạy song song với Đằng Thanh Sơn vọt tới, mỗi một con Thiết Tiễn? Hầu đều rộng giận, điều chúng nó tự hào nhất là đôi cánh tay sắt.

"Giết!!!"

Luân Hồi thương trong tay Đằng Thanh Sơn, trong nháy mắt hóa thành hư ảo phảng phất như gai độc bọ cạp, bốn đạo ánh sáng màu bạc xẹt qua.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Thương ảnh như châm!

Tiên huyết bay tứ tung!

Tám con Thiết Tiễn? Hầu thậm chí không thể làm tốc độ Đầy?ng Thanh Sơn giảm xuống. Một làn sóng Thiết Tiễn? Hầu giao nhau cùng Đằng Thanh Sơn như vậy bị vượt qua. Bốn đầu Thiết Tiễn? Hầu nộ trong yếu hầu phun ra máu tươi, vô lực ầm ầm ngã xuống. Mặt khác những con Thiết Tiễn? Hầu còn sống bắt đầu phần nộ gào rống lên!

Tốc độ Đằng Thanh Sơn không một chút nào dám chậm chễ', tiếp tục lao về phía trước.

Giết!

Bất cử? cái gì ngăn cản đều giết hết!

Lúc này, thời gian khẩn trương đến nỗi, nếu công phu trong nháy mắt chậm lại đều có thể làm Đằng Thanh Sơn phải chết.

Bốn con Thiết Tiễn? Hầu chết đi, nhóm Thiết Tiễn? Hầu khác đều bắt đầu rống giận gào lên, Thiết Tiễn? Hầu khắp nơi vây quanh lại đây.

Mà Kim đồng Hầu Vương sau trận đại chiến cùng với Thần Ứng, vốn chỉ là xem thuộc hạ đuổi giết tên nhân loại này. Nhưng thương ảnh sắc bén của Đằng Thanh Sơn, ngay cả Kim đồng Hầu Vương cũng không khỏi nổi giận. Nó ngược đầu gào rống lên một tiếng "!!!!" Chân lập tức đạp một cái.

Oanh !! Mặt đất cứng như đá cũng bị nứt ra.

"Hừ !"

Kim đồng Hầu Vương này hóa thành một đạo kim quang, trong nháy mắt nhảy xa hơn mười trượng, một lần nữa rơi xuống mặt đất, lại đạp chân một cái là nhảy xa thêm hơn mười trượng.

"Không tốt!" Sắc mặt Đằng Thanh Sơn đại biến "Hầu Vương này tốc độ so với ta ít nhất phải nhanh hơn gấp đôi, dựa theo lộ tiễ't, ta không kịp rồi! Đằng Thanh Sơn vừa chạy như bay đồng thời ánh mắt đảo qua xung quanh, đột nhiên tập trung tại phía xa xa "Không còn con đường nào khác, chỉ có thể như vậy thôi!"

Đằng Thanh Sơn chợt nghiêng người một cái, hướng chính nam phóng đi. Lại là mười con Thiết Tiễn? Hầu vây giết tới, thậm chí phía trước còn có một đầu Thiết Tiễn? Hầu to lớn!

”Luân Hồi thương của ta có khả năng một thương giết chết một Thiết Tiễn? Hầu bình thường, nhưng tuyệt đối không thể có cách nào một thương giết chết con Thiết Tiễn? Hầu to lớn trước mắt này.” Đằng Thanh Sơn qua ngăn ngừa giao thủ với con Thiết Tiễn? Hầu này, biết nó tuyệt đối có thể so sánh với thực lực ”Quỷ Hồ” Tư Mã Khánh. Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt hướng tới phía trước, tay trái một đạo ánh sáng hiện lên.

”Hừ!”

Hàn quang xẹt qua không trung, bắn thẳng tới yết hầu con Thiết Tiễn? Hầu to lớn.

Con Thiết Tiễn? Hầu to lớn ngay lập tức chụp lấy hàn quang bay tới, tại khoảng cách cách hai bên sáu thước, một đạo hào quang bay hình vòng cung, vượt qua lợi trảo bay thẳng vào mặt.

”Vèo!”

Phi đao đâm thủng đầu con Thiết Tiễn? Hầu to lớn! Máu não bắn tứ tung. Kim đồng Hầu Vương thấy thế càng thêm tức giận, Thiết Tiễn? Hầu bình thường số lượng rất nhiều, chết là coi như xong. Nhưng Thiết Tiễn? Hầu to lớn như vậy mới chính là phụ tá đắc lực a! Trong cơn tức giận, Hầu Vương với tốc độ kinh người, mỗi bước của nó đều làm đá núi bay tung toả.

Thiết Tý Hầu rất thông minh, khi nhìn thấy Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt giết chết bốn con Thiết Tiễn? Hầu cho nên mười một Thiết Tý Hầu này xếp thành ba hàng, hàng một có bốn con, hàng hai có ba con, hàng ba có bốn con, nhưng lại giao nhau đánh về phía Đằng Thanh Sơn. Làm cho Đằng Thanh Sơn cho dù đánh chết bốn con cũng không phá được hoàn toàn trở ngại.

”Có trí tuệ, thật là phiền toái a!”

Tôi?c đồ?c củ?Đằng Thanh Sơn không chậm đi chút nào, giống như xe tăng điên cuồng gia tốc, âm âm phóng đi.

”Bồng!”

Vừa đạp đất, Đằng Thanh Sơn liền nhảy lên.

Hô! Hô! Hô!

Mười một con Thiết Tý Hầu cơ hồ đồng thời nhảy lên, ngăn đón hướng Đằng Thanh Sơn tới!

”Trận hình rối loạn rồi!” Đằng Thanh Sơn ánh mắt lạnh lẽo, Luân Hồi thương trong tay phải?ng phát như độc xà, trong nháy mắt đâm ra ba thương liên tiếp giết chết ba con Thiết Tiễn? Hầu. Theo sau đó Luân Hồi thương liền hóa thành một đạo vòng cung... Hỗn Nguyên Nhất Khí thương pháp! Trong Ngũ Hành thương pháp là chiêu thương pháp duy nhất phòng ngự.

”Bồng!”

Ba con Thiết Tiễn? Hầu vô lực vẫn lạc, mặt khác tám con Thiết Tiễn? Hầu còn lại đều phải tứ tán khai mở.

”Hầu tử này lực lượng thật là cường đại” Quần áo nơi cánh tay Đằng Thanh Sơn vỡ tan, một đạo trảo ngân sắc be?n xuất hiện trên cánh tay Đằng Thanh Sơn, chỉ là phá da thôi. Hỗn Nguyên Nhất Khí thương pháp cũng không phải là phòng ngự tuyệt đối, nếu như địch nhân mỗi lần công kích đều mạnh, tốc độ Luân Hồi thương bị ảnh hưởng, như vậy thương pháp phòng ngự sẽ không được hoàn mỹ.

Giống như tia chớp...

Vượt qua con Thiết Tiễn? Hầu to lớn, trở ngại do mười một con Thiết Tiễn? Hầu bình thường bị để lại phía sau, Đằng Thanh Sơn trực tiếp hướng phía nam phóng đi.

Hô!

Liền nhảy đánh tới.

Vốn theo hướng nam nhanh chóng phóng đi, đồ?t nhiên Đ?ng Thanh Sơn quay đầu lại phát tay một cái, một đợt hàn quang phá không bay ra! Trong không trung hiện lên một đạo quang mang kim loại.

”Bồng!” Trảo tay phải Hầu Vương tất nhiên phá nát phi đao, nhưng trong những phi đao này lại ẩn chứa lực đạo trên hai mươi vạn cân. Nó đang bay vọt trong không trung lại bị lưỡng lực này đánh vào, không khỏi tự bắn dội lại phía sau.

”Tốc độ lợi trảo củi của Hầu Vương dĩ nhiên theo kịp tốc độ chuyển biến phi đao của ta.” Đằng Thanh Sơn kinh ngạc cảm thán ”Hầu Vương này so với tướng tượng của ta mạnh hơn nhiều, phỏng chừng có thể cùng với cấp bậc cường giả Tiên thiên Kim đan so sánh.” Đối mặt với yêu thú đại khủng bố như vậy, Đằng Thanh Sơn càng thêm kiên định với quyết định của mình.

Một khi bị đuổi kịp, hãn chết không thể nghi ngờ!

Bị lực phản chấn làm cho rơi xuống đất, Hầu Vương lập tức hướng đầu đi theo.

Song...

Trong nháy mắt Hầu Vương bị phản chấn rơi xuống đất trì hoãn, Đằng Thanh Sơn đã vọt tới vách núi bên phía nam Thiết Tiếu Hầu Sơn. Mà bên dưới vách núi là sương trắng mờ mịt lượn lờ, sâu không thể lường được.

Không một chút do dự.

Hô! Đằng Thanh Sơn tay cầm Luân Hồi thương đột ngột nhảy xuống phía chân núi.

Đứng ở bên cạnh vách núi đá, Hầu Vương nổi giận dỗi thường, nhấc hai khối đá ném xuống bên dưới hướng Đằng Thanh Sơn nhảy xuống.

”Oanh! Oanh!”

Lơ lửng giữa không trung, Đằng Thanh Sơn không thể nào né tránh.

142. Chương 19: Bước Vào Tiên Thiên

”Hầu Vương này chỉ cậy mạnh, không có kỹ xảo ám khí gì hết! Cậy mạnh như vậy phỏng chừng chỉ có một bộ phận rất nhỏ mới có tác dụng lên tảng đá”. Nếu là lúc bình thường, Đằng Thanh Sơn có thể dễ dàng né tránh. Nhưng đang ở giữa không trung, không thể mượn lực, Đằng Thanh Sơn chỉ có thể chính diện ngạnh kháng.

Hầu Vương trong lúc tức tối ném ra hai tảng đá. Đằng Thanh Sơn ánh mắt sắc bén, Luân Hồi thương trong tay đâm ra rất nhanh...

”Bùng! ” ” Bùng! ”

Hai tảng đá vỡ vụn. Tuy nhiên lực công kích của hai tảng đá rất mạnh làm cho Đằng Thanh Sơn uốn mình, tốc độ rơi xuống càng thêm kinh người.

”Không xong! ” Đằng Thanh Sơn lộn người lại, nhìn vách đá phía bắc, vách đá cách hắn tối thiểu phải bốn năm trượng. Với khoảng cách này Đằng Thanh Sơn căn bản với không tới.

Vù!

Tốc độ rơi càng lúc càng nhanh, cuồng phong rít lên. Đằng Thanh Sơn cũng biết vách đá ở Thiết Tiếu Hầu Sơn này khẳng định có chỗ lồi lõm. Chỉ là... nếu hắn tiếp tục như vậy, không có gì tá lực, rơi xuống bảy tám trăm mét, cho dù không chết cũng phải tàn phế! Chỗ Đằng Thanh Sơn nhảy xuống, khoảng cách đại khái gần ba cây số. Nhưng... Độ cao ba cây số, không có khả năng không gặp phải mỏm đá.

Dù sao Thiết Tiếu Hầu Sơn tuyệt không phải không nghiêng, chỉ có một đoạn là dốc đứng thôi. Nhưng khoảng cách dốc đứng rất cuộc dài bao nhiêu?

Đằng Thanh Sơn phải tìm được chỗ tá lực! Nếu không có biện pháp tá lực, trong vòng ba trăm thước thì Đằng Thanh Sơn không việc gì. Rơi thẳng từ độ cao năm trăm thước thì Đằng Thanh Sơn có lẽ sẽ bị thương nặng. Bảy tám trăm mét, không chết cũng tàn phế. Cao hơn nữa, rơi xuống là hẳn phải chết.

“Độ cao hơn một cây, sẽ thành một khối thịt vụn. Rơi xuống đó cả người cũng biến dạng”. Đẳng Thanh Sơn mặc dù lo lắng, nhưng vẫn bảo trì sự tỉnh táo.

Vù! Vù!

Gió lạnh vù vù bên tai.

“Chỉ vài hơi thở, khoảng chừng đã rơi hơn ba trăm thước rồi. ” Đẳng Thanh Sơn hơi lo lắng, rồi đột nhiên nhân tình sáng lên. Trên một vách đá có một dây leo rủ xuống, theo gió khẽ đung đưa.

Luân Hồi thương trong tay Đẳng Thanh Sơn vung mạnh ra!

Xoẹt!

Luân Hồi thương cuốn lấy dây leo. ” Phốc! ” Dây leo trong nháy mắt bị lôi thẳng bằng. Rơi xuống đã hơn ba trăm thước, hơn nữa lại còn thêm lực hai tầng đá công kích, dây leo chỉ giữ được trong nháy mắt, rồi đứt rời. Vòng dây leo quanh Luân Hồi thương bị cuốn theo Đẳng Thanh Sơn tiếp tục rơi xuống.

Trong nháy mắt, Đẳng Thanh Sơn thậm chí còn chưa đến được gần vách núi.

“Vừa rồi trong nháy mắt, mượn một phần lực. ” Đẳng Thanh Sơn thở phào một hơi. ” Nếu Thiết Tí Hưu Sơn này cấu tạo bình thường, không có khả năng liên tục sáu bảy trăm mét đều dốc đứng như vậy. ” Ý niệm trong đầu Đẳng Thanh Sơn mới lóe lên, Đẳng Thanh Sơn đã thấy vách đá phía dưới có một mỏm đá cong lộ ra

Mắt vừa thấy, Đẳng Thanh Sơn lập tức đạp lên!

Bùng!

Hai chân Đẳng Thanh Sơn đạp mạnh vào mỏm đá, đá núi nứt toác, mảnh vụn bay loạn. Thân thể Đẳng Thanh Sơn quay một vòng, triệt tiêu lực rơi, tới gần vách núi. Phốc một tiếng, tay phải Đẳng Thanh Sơn lập tức cắm vào trong núi đá, cố định thân thể.

“Phù! ” Đẳng Thanh Sơn lúc này mới thở phào một hơi.

“Vừa rồi nếu không có cái dây leo. Ta không chết quả thật cũng tàn phế. ” Đẳng Thanh Sơn thàn than. Trong quá trình chạy trốn, Đẳng Thanh Sơn đã có quyết định hoàn toàn chính xác. Với thực lực của Kim Đồng Hưu Vương, nếu không nhảy xuống vách đá, một khi bị nó đuổi kịp, Thanh Sơn phỏng chừng sẽ bị giết chết trong nháy mắt!

“Không thể dừng lại ở chỗ này! Lần này sợ đã chọc giận con Hưu Vương đó. Kim Đồng Hưu Vương rất có thể sẽ ra lệnh thủ hạ chạy theo đuổi giết ta! ” Đẳng Thanh Sơn không rõ tính tình Kim Đồng Hưu Vương.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

“Thiết Tí Hưu Sơn này không thể ở lâu. ” Đẳng Thanh Sơn nhìn chung quanh, thăm nghĩ phải xuống núi với tốc độ nhanh nhất.

Đẳng Thanh Sơn cẩn thận quan khán phía dưới một chút, rồi lúc này mới nhảy mạnh xuống dưới. Mỗi lần nhảy xuống mười trượng. Đẳng Thanh Sơn chỉ cần bám được vào vách đá ngừng lại một chút. Mười trượng rồi lại mười trượng. Cho dù đi vào chỗ hõm, Đẳng Thanh Sơn cũng có thể xoay người áp vào gần vách đá hơn.

Cứ như vậy, vô cùng cẩn thận một đường xuống núi rất nhanh. Khi còn cách đáy khoảng trăm trượng, Đẳng Thanh Sơn nhảy thẳng xuống phía dưới.

“Vù! ” Những cây đại thụ đập vào mặt.

“Xào xào! ” Đẳng Thanh Sơn cước đạp lên một chạc cây đại thụ, rồi sau đó nét mặt thoải mái dừng lại ở đó.

“Hắc. Cuối cùng chạy ra khỏi Thiết Tí Hưu Sơn rồi”. Đẳng Thanh Sơn vô cùng mừng rỡ. ” Ừm. Đề phòng bị Thiết Tí Hưu đuổi theo, nên chạy thêm trăm dặm nữa rồi tính tiếp”. Đẳng Thanh Sơn lập tức bay nhanh vào sâu trong Man Hoang. Bây giờ, tốc độ của hắn nhanh hơn nhiều so với lúc mới vừa vào Man Hoang.

Hai giây sau, đã biến mất trong cánh rừng sâu.

...

Phía dưới vách đá mây mù lượn lờ, Kim Đồng Hầu Vương thấy tên nhân loại liên tiếp bỏ rơi nó. Sau khi ném ra hai tảng đá, nó không khỏi phần nộ gầm thét!

Tiếng gầm gừ vang vọng khắp chân trời. Thế nhưng, cho dù là nó, cũng không dám nhảy xuống vách núi sâu không lường được này. Nếu không phải bị buộc tới không có cách nào khác, nó sẽ không chọn cách nhảy xuống vách núi.

“Khệt khệt! ”

“Khệt khệt khệt! ” Bầy khỉ bên trong hang ồn ào. Đám Thiết Tí Hầu hiển nhiên rất tức giận.

Mười hai con Thiết Tí Hầu cao lớn khác cũng vọt tới trước mặt Kim Đồng Hầu Vương. Cả đám đều đang đợi lệnh của nó.

“Khệt! ” Hầu Vương nhếch miệng hống một tiếng, rồi sau đó một mình nhanh chóng lao vào huyết động. Đối với đám Thiết Tí Hầu này, cái quan trọng nhất là rượu chu quả. Chết mất một đại Thiết Tí Hầu, nhưng một thời gian sau, trong bầy khỉ còn có thể có một con Thiết Tí Hầu tiến hoá biến thành cao lớn.

Vừa tiến vào huyết động một lát, Kim Đồng Hầu Vương liền chạy ra.

Đám Thiết Tí Hầu thấy nó đi ra, chúng vô cùng sợ hãi. Rượu chu quả hết rồi sao?

“Khệt khệt ~ “ Hầu Vương nhếch miệng cười kêu lên.

Nhất thời đám Thiết Tí Hầu đều hoan hô. Chúng đều biết rượu vẫn còn, dù sao chúng có cả một hồ to chu quả tửu. Đẳng Thanh Sơn chỉ lấy một hồ lô. Nếu chỉ dựa vào mắt mà nhìn thì cơ hồ không nhìn ra có gì khác nhau. Chu quả vẫn còn... Bầy khỉ cũng không thèm đuổi giết Đẳng Thanh Sơn nữa.

Đuổi giết. Không bỏ.

Đám Thiết Tí Hầu, đặc biệt là Hầu Vương, đều rất thông minh.

Đêm tối, một vầng trăng rằm tròn trịa treo trên trời. Ánh trăng mờ lung bao trùm khắp Man Hoang. Đẳng Thanh Sơn đang ngồi trên một chạc của cây đại thụ to : ” Ta chạy một mạch một trăm dặm rồi! Thiết Tí Hầu không biết ta chạy về phía nào, rất khó có thể đuổi theo! ” Đẳng Thanh Sơn lúc này mới hoàn toàn buông lỏng. Sau đó mở bao lấy ra trái chu quả.

“Vì chu quả, thiếu chút nữa đã chết! ” Đẳng Thanh Sơn cảm thán.

Chu quả đỏ rực, tựa như một quả táo đỏ. Lần này Đẳng Thanh Sơn mạo hiểm cũng không hối hận. Nếu sợ trước sợ sau, muốn thành được đại sự cũng rất khó. Giống như hôm nay, chạy trốn đến mức cực hạn, Đẳng Thanh Sơn đã có nhận thức thêm về thương pháp Như Ảnh Tùy Hình, làm sao bảo trì cơ sở liên lạc, gia tăng uy lực, đã có chút linh ngộ.

Trong sinh tử rất dễ dàng đạt đến cực hạn. Thậm chí đột phá cực hạn của mình!

“Ăn nó vào, đan điền sẽ đạt đến cực hạn. Thần dữ khí hòa, vậy là có thể đạt tới tiên thiên rồi. ” Đẳng Thanh Sơn cắn một miếng, cảm giác rất mềm rất dịu.

Liên tục ba miếng, Đẳng Thanh Sơn đã ăn sạch trái chu quả.

Chu quả vừa vào cơ thể, lập tức hóa thành nhiệt lưu nóng bỏng, cuộn cuộn chảy qua từng kinh mạch, cuối cùng hội tụ ở đan điền trong bụng. Đẳng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được đan điền đang nóng lên. Cảm giác này rất thoải mái. Luồng nhiệt lưu dung nhập vào đan điền xong, thành đan điền tựa như hòa tan mất.

Không ngừng khuếch trương!

Xoẹt xoẹt ~~~

Không gian đan điền không ngừng tăng trưởng lên. Lúc trước tu luyện rất lâu mới có gia tăng một chút, cho dù tu luyện tâm pháp nội kinh lợi hại, cũng phải mười năm thì đan điền mới có thể đạt đến cực hạn. Nhưng phục dụng chu quả... Lập tức đan điền phát triển với tốc độ làm cho người ta lú lỏi!

Đại khái nửa canh giờ, đan điền rốt cục không còn khuếch trương nữa, dòng nhiệt lưu cũng tiêu tán đi nhiều.

“Nói về dung lượng bây giờ đan điền là lớn gấp gần bốn lần. ” Đẳng Thanh Sơn cảm ứng nội bộ đan điền. Lúc này đan điền của hắn đã đạt đến cực hạn. Hình dạng cũng như một quả trứng gà, làm cho nội kinh xoay tròn tự nhiên. Hoàn toàn tự nhiên...

Vòng xoáy nội kinh cuộn lại với nhau. Còn giữa đan điền chính là trung tâm vững xoáy.

“Muốn đạt tới tiên thiên, đan điền phải đạt đến cực hạn. Phỏng chừng cái này cũng có liên quan”. Đẳng Thanh Sơn vô cùng cảm thán. Trước đây ở trong đan điền tụ tập kinh lực. Khi vận động đặc thù, đan điền chẳng qua chỉ là một nơi cất giữ thôi. Khi đạt tới cực hạn, nội kinh đều luôn luôn vận động.

“Thử ném chu quả tửu xem mùi vị như thế nào. ”

Đẳng Thanh Sơn lấy ra cái hồ lô, mở nắp, ngửa đầu uống một ngụm nhỏ.

“Hả? ” Đẳng Thanh Sơn chỉ cảm thấy chu quả tửu rất nóng. Lập tức một luồng năng lượng nóng bỏng tỏa khắp toàn thân, kể cả vị trí đan điền. Cảm giác toàn thân nóng bừng rất tốt. Sau đó luồng năng lượng dung hợp với từng tế bào trong cơ thể.

Một lát sau ——

Trên mặt Đẳng Thanh Sơn lộ ra vẻ vui mừng, kinh hỉ nhìn hồ lô : ” Chu quả tửu. Lại có một bộ phận năng lượng dung hợp vào đan điền, trợ giúp đan điền khuếch trương. Nhưng đan điền của ta đã đạt đến cực hạn, xem ra không có hiệu quả! Nhưng... Chu quả tửu lại còn có thể đề cao sức mạnh thân thể nữa. ”

Đúng, nó cũng tương tự như Hắc Hỏa linh căn, có thể đề cao sức mạnh thân thể!

Vừa mới uống một ngụm nhỏ, sức mạnh đã gia tăng. Thanh Sơn có thể phát hiện rất rõ ràng điều đó... Tới thiếu cũng gia tăng mấy ngàn cân sức mạnh.

“Chẳng trách yêu thú muốn liều mạng uống rượu này. Nguyên lai là có thể gia tăng sức mạnh thân thể. Trong chu quả tửu, ngoại trừ chu quả ra, hẳn định còn có những linh quả khác nữa. Nếu không không có khả năng thần kỳ như thế. ” Đẳng Thanh Sơn thán phục. ” Nhưng, mặc kệ là linh dược bảo bối gì, hiệu quả ăn lần đầu đều là tốt nhất. Càng uống nhiều, hiệu quả khẳng định sẽ càng yếu. Bằng không, đám Thiết Tí Hầu, cũng sẽ không chỉ có mười ba con Thiết Tí Hầu cao lớn. ”

Đẳng Thanh Sơn hiểu rõ, rượu này khẳng định chỉ có tác dụng nhất định. Nhưng, ít nhất như thế cũng là một điều cực tốt rồi. Hít sâu một hơi, Đẳng Thanh Sơn thu hồi hồ lô, bắt đầu ngưng thần chú ý vị trí đan điền.

Ý tồn đan điền, thần dữ khí hòa!

...

Đêm tối. Một khoảng yên tĩnh, ẩn hiện tiếng gió.

Đẳng Thanh Sơn bình tĩnh ngồi đó. Hắn rõ ràng quan sát thấy đan điền của mình. Bên trong đan điền có những vòng xoáy tự hành xoay tròn. Chỉ trong thời gian uống cạn chén trà, vòng xoáy nội kinh trong đan điền dần dần lột xác. Rất nhiều nội kinh vô sắc tụ tập, sau đó giữa đan điền xuất hiện một luồng chân nguyên như ngọn lửa đỏ rực!

Luyện tinh hóa khí. Luyện khí hóa thần! Thần dữ khí hòa, làm xong là có thể bước vào cảnh giới tiên thiên. Một luồng tiên thiên chân nguyên xuất hiện. Thực lực của Đẳng Thanh Sơn sẽ tăng về chất!

“Thành! ” Đẳng Thanh Sơn mở mắt. ” Rốt cục đạt tới tiên thiên rồi. ”

Thời gian chỉ một chén trà là xong, có thể thấy được Thần của Đẳng Thanh Sơn cường đại như thế nào.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía nam, tựa hồ muốn khám phá hư không : ” Thiết Y Môn lần trước phái người ám sát ta. Khẳng định bọn họ có đại sự gì đó. Bây giờ, ta cũng đã bước vào tiên thiên. Mấy ngày nay cũng đủ để làm cho nội kinh của ta hoàn toàn chuyển hóa thành tiên thiên chân nguyên... Ừm. Sáng mai ta sẽ đi tới tận Ngân Giác Sơn. Ta muốn xen Thiết Y Môn một cuộc có đại bí mật gì! ”

Lập tức Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại, toàn thân bắt đầu luyện hóa luồng tiên thiên chân nguyên trong cơ thể

143. Chương 20: Ngân Giác Sơn

Tốc độ tại Man Hoang lần này hầu như bảo trì tốc độ một ngày tám trăm dặm. Bởi vậy chỉ vùn vụt hai ngày đường Đằng Thanh Sơn đã đến Ngân Giác sơn.

Trên hơn một ngàn dặm lộ trình này, Đằng Thanh Sơn cũng không gặp qua một đầu yêu thú nào, nhưng số lượng dã thú trùng độc bình thường thì nhiều vô số, cơ hồ một lúc lại phải giết chết một con. Cứ như vậy một đường giết tróc tanh máu kéo dài đến tận Ngân Giác sơn.

”Ngân Giác Sơn!”

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy phía trước một tòa núi cao hiểm trở, sườn núi cao dốc thẳng đứng cực kì hiểm trở, mang hình dạng một sừng ngưu, phần đỉnh trên núi cao sắc nhọn. Vì có hình dạng như vậy lại mang một màu trắng bạc cho nên được gọi là Ngân Giác Sơn!

Ngọn Ngân Giác Sơn này nhìn xa trông như một sừng ngưu đâm lên trời vậy: ”Hô. Cuối cùng cũng đã tới, gặp toàn dã thú trùng độc thật là phiền toái!” Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn chính mình: quần áo rách tung toé, có cả vết máu.

”Khó trách Hậu thiên vũ giả không dám tiến sâu vào trong Man Hoang! Tại biên giới Man Hoang dã thú độc xà số lượng cũng không nhiều, nhưng đến vào sâu phía trong thì cơ hồ như lãnh địa của chúng vậy, nhìn đâu cũng có thể thấy được. Hậu thiên vũ giả dám tiến nhập Man Hoang chắc chắn phải chết!”

Man Hoang được xưng là cấm địa, điều này giờ Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể hiểu được. Tại biên giới Man Hoang, đám vũ giả còn có thể xông xáo nhưng tiến sâu vào trong tức là đi là chịu chết!

”Ào ào!” Cách Đằng Thanh Sơn không xa có một khe suối từ trên núi chảy xuống.

Bên cạnh khe suối có hơn mười con đại xà mã—u tím đậm to chừng cánh tay đang bơi. Ở phía sau núi, bên trong rừng thấp thoáng có bóng dáng dã thú lủi qua. Trên bầu trời còn có một vài ác điều thỉnh thoảng hạ xuống dùng lợi vuốt bắt lấy một con đại xà, sau đó từ trên cao quăng xuống thì— đại xà đã chết.

Đây là Man Hoang! Nhà của mãnh thú độc trùng, đích xác là nơi mà yêu thú có thể xưng vương xưng bá! Đây tuyệt đối là vùng cấm của nhân loại!

Đằng Thanh Sơn đi đến dưới chân núi bên cạnh dòng suối nhỏ chảy xuống, vốc một chút nước uống.

”Xuy” Cách Đằng Thanh Sơn khoảng một trượng, một đại xà mã—u tím đậm đầu gần như là hình tam giác mạnh mẽ lao tới cắn Đằng Thanh Sơn. ”Ba!” Đằng Thanh Sơn tay phải vung lên, đại xà mã—u tím đậm bắn ngược trở về, máu tươi văng bốn phía, nằm im không nhúc nhích.

”Hiển hách~~”

Những con độc xà khác hướng Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn sau đó lập tức hướng xa xa bơi đi. Đằng Thanh Sơn trên người có khí tức làm đám độc xà trong lòng kiêng kỵ. Dã thú độc xà rất đơn thuần, chỉ giết chết và ăn thịt kẻ yếu, tránh né cường giả hoặc là thần phục cường giả! Đương nhiên Đằng Thanh Sơn là nhân loại.

Nhóm dã thú này dã tính rất mạnh, để thần phục chúng cần kỹ xảo và rất mất thời gian.

” Ta vùn vụt chỉ mất có hai ngày từ Thiết Tí Hưu Sơn chạy tới Ngân Giác Sơn. Đám cao thủ Thiết Y Môn tốc độ chắc không nhanh như vậy.” Đằng Thanh Sơn nhìn phía xa phương Tây. Phía tây một mảnh hoàng

hồn hồng đỏ rực.”Sắc trời đã tối muộn, ta phải tìm một chỗ có thể trú? chân chậm rãi chờ đám Thiết Y Môn.”

Lập tức Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn không thể nhìn đám mãnh thú, thoải mái hai ba lần nhảy lên, mỗi lần cao hơn mười trượng tới vách núi Ngân Giác Sơn.

Giữa sườn núi Ngân Giác Sơn, bất ngờ trên vách núi xuất hiện một chỗ lõm xuống, là một huyệt động ước chừng sâu ba bốn trượng. Đẳng Thanh Sơn liền tạm thời ở trong này.

Đẳng Thanh Sơn ngồi ở trong huyệt động, phía trước huyệt động là dây leo buông xuống. Xuyên qua dây leo Đẳng Thanh Sơn có thể quan sát được phía dưới, nếu phía Bắc có người lên núi Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn có thể phát hiện.

Tại Ngân Giác Sơn, Đẳng Thanh Sơn đã nán lại hai ngày, hai ngày này Đẳng Thanh Sơn tuyệt đại bộ phận thời gian đều luyện Tiên thiên chân nguyên. Nhưng đến bây giờ còn chưa hoàn toàn luyện hóa hoàn toàn.

Bình thường, Tiên Thiên cường giả cần mười ngày đến nửa tháng mới có thể luyện nội kinh chuyển thành Tiên thiên chân nguyên, quả thật là chuyện phiến toái. Mấy ngày nay Đẳng Thanh Sơn cũng đã chuyển hóa được gần tám phần Tiên thiên chân nguyên.

Tựa vào miệng huyệt động trong tay cầm lấy một khối thịt đùi dã lang, Đẳng Thanh Sơn rất nhanh ăn sạch sẽ. Sau đó bưng lọ nước tự chế bằng đá lên uống một ngụm nước: “Vì hồ lô đều đựng Chu Quả rượu nên chỉ có thể tạm sử dụng cái này uống nước... Cũng không biết đám người Thiết Y Môn khi nào thì đến. Nếu tốc độ một ngày một hai trăm dặm phỏng chừng thật đúng là phải mất nửa tháng.”

Đẳng Thanh Sơn nướng thịt dã lang cũng là từ trong Man Hoang bắt giết mới có được: “Tốt nhất, không nên lộ dấu vết sinh hoạt tại Ngân Giác Sơn.”

“Xuy xuy” có tiếng động vang lên, Đẳng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

Chỉ thấy một dải lụa màu xanh dọc theo dây leo chậm rãi từ miệng huyệt động trượt xuống phía dưới. Nhìn thấy một màn này, Đẳng Thanh Sơn ngược lại nở nụ cười cảm thán một tiếng: “Chỗ sâu trong Man Hoang này chính là hang ổ độc xà mãnh thú a.”

Đúng lúc này “Ần!” Đẳng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên nhìn phía xa xa xuất hiện năm bóng người nhỏ bé: “Rốt cục đã đến! So với dự đoán của ta cũng nhanh gấp hai ba lần a.”

Năm người Thiết Y Môn, trong đó Tiên thiên cường giả Đẳng Canh sắc mặt hồng nhuận, chỉ quần áo có chút rách nát nhiễm chút vết máu cũng không có gì tỏ ra bị thương. Nhưng bốn người khác thì thật thảm: một đám bụi, mặt cơ hồ mỗi người đều có vết thương. Trong đó một gã trung niên gây lại bị đứt một cánh tay.

“Ha ha. Ngân Giác Sơn. Chúng ta rốt cục đã đến Ngân Giác Sơn!”

“Hô. Tới Ngân Giác Sơn rồi, đợi khi tìm được bảo đồ chúng ta lúc trở về sẽ không cần phải chạy như vậy.”

“Ta về rồi. Không bao giờ... tiến vào này Man Hoang nữa.”

Bốn người khác đều không nói, một đám hiển đều rất hưng phấn. Bên cạnh, Đẳng Canh cũng cười nói: “Mấy ngày nay mọi người đích xác phải chịu vất vả! Bất quá không có biện pháp nào khác... Lưu Kiến hẳn đi giết Đẳng Thanh Sơn lại không trở về. Tuy rằng khả năng Lưu Kiến phản bội rất thấp nhưng nếu xảy ra thì chúng ta sẽ không dậy nổi! Chúng ta không thể không đề phòng Đẳng Thanh Sơn từ Lưu Kiến kia biết tức rồi báo tin cho Quy Nguyên tông điều cao thủ tới đây...”

Bên cạnh Ngụy Thương Long nở nụ cười: “Sư huynh, tất cả mọi người bị ừ đầu cả rồi! Sư huynh cũng là vì Thiết Y Môn, chúng ta tốc hành vài ngày mới tới Ngân Giác Sơn, Đẳng Thanh Sơn hẳn cho dù nghĩ ra biện pháp báo tin cho Quy Nguyên tông thì cũng mất thời gian. Lại muốn từ Giang Ninh quận thành tới đây càng mất thời gian, cho dù cao thủ Quy Nguyên tông cũng chưa kịp tới.” Đẳng Canh cũng gật đầu.

Thiết Y Môn đã chuẩn bị rất cẩn thận, đi đường lại chậm rãi. Nếu Lưu Kiến còn sống trở lại vẫn có thể theo kịp đội ngũ, nhưng Lưu Kiến không có trở lại tự nhiên bọn họ có chút lo lắng nên phải đi nhanh hơn. Càng xâm nhập Man Hoang càng có nhiều mãnh thú độc trùng, cho dù là Tiên Thiên cường giả Đẳng Canh

cũng vô pháp chiêu cổ bốn người một cách hoàn hảo, thậm chí còn lệnh cho một người cụt tay để bảo lưu tính mạng. Đây còn là được cao thủ như Đặng Canh trợ giúp, nếu không có Đặng Canh, bốn người Ngụy Thương Long sợ là không còn mạng mà đến Ngân Giác Sơn.

Man hoang, đích xác rất đáng sợ!

"Hiện tại sắc trời còn sớm, chúng ta trước lên Ngân Giác Sơn tìm qua một chút xem có tìm được di thể của Ngụy Đan tiền bối không!" Đặng Canh nói.

"Vâng." Bốn người cùng đáp.

Năm người lập tức bắt đầu lên núi, Tiên Thiên cường giả Đặng Canh mở đường, Ngụy Thương Long bốn người yểm trợ lẫn nhau. Lên núi thật ra rất nhanh nhưng vấn đề là trên núi thường xuyên xuất hiện mãnh thú xà có chút làm cho người ta đau đầu.

Ngân Giác Sơn tuy rằng cũng coi như hiểm trở nhưng căn bản không thể cùng Thiết Tí Hầu sơn so sánh được. Ngọn núi có hình dạng như chiếc sừng bạc chỗ cao thì rất cao, thật khó tưởng tượng a!

"Ngân Giác Sơn cũng không lớn, mọi người chú ý tản ra tìm xem chỗ nào thích hợp cho tĩnh tu." Đặng Cảnh vừa lên núi vừa phân phó.

Bọn Ngụy Thương Long bốn người cũng tản ra... song song đi theo Đặng Canh tiến lên phía trước, ánh mắt liếc ngang liếc dọc cẩn thận nhìn các hướng. Nếu gặp huyết động hoặc nhà đá bọn họ lập tức đi vào điều tra. Điều tra không được liền tiếp tục đi tiếp tìm kiếm.

Cách đám người Đặng Canh hơn mười trượng, Đằng Thanh Sơn lặng lẽ bám theo sau. Mỗi một bước đều lặng yên không một tiếng động, hô hấp giảm xuống tối thiểu.

Lúc này Đằng Thanh Sơn biến thành một trung niên nam tử trên mặt có sẹo, thân thể cũng cao lớn hơn rất nhiều. Chiến đao cùng Luân Hồi Thương đều thu vào bao đồ. Sử dụng mặt nạ da người, lúc này Đằng Thanh Sơn hoàn toàn biến đổi.

"Bọn họ đang tìm cái gì?" Đằng Thanh Sơn nhướn mày. "Huyết động và nhà đá đích xác là địa phương họ tìm kiếm. Không giống như tìm Bất Tử Thảo. Lưu Kiến lúc trước nói Thiết Y Môn đến Man Hoang là vì tìm Bất Tử Thảo. Nhưng hiện tại xem ra..." Đằng Thanh Sơn bắt đầu có chút hoài nghi.

Đúng lúc này, phía trên có thanh âm truyền tới.

"Sư huynh! Chúng ta biết tin Ngụy Đan tiền bối ẩn cư tại Ngân Giác Sơn nhưng có thể... trước khi chết đã lý khai Ngân Giác Sơn này." Ngụy Thương Long nói. Hắn nói chuyện thanh âm bình thường thế nhưng Đằng Thanh Sơn rất linh mẫn, cách xa hơn mười trượng cho dù nhỏ giọng đối thoại hắn đều có thể nghe rõ ràng.

Đặng Canh lắc đầu nói: "Ngụy Đan tiền bối dù sao cũng là cao thủ hơn sáu trăm năm trước. Theo tin tức mà chúng ta thu được thì cho đến khi đã đạt tới Hậu Tiên Thiên kim đan tiền bối vẫn ở lại Ngân Giác Sơn này tĩnh tu. Trước khi chết có rời đi hay không thì không ai biết. Chúng ta chỉ có thể tìm kiếm ở Ngân Giác Sơn này mà thôi."

Lại một người mở miệng nói: "Sư bá! Ngụy Đan tiền bối năm đó cũng là danh liệt Thiên Bảng, là một trong mười siêu cấp cường giả. Nếu tu luyện ở đây con nghĩ cũng sẽ không ở những chỗ bình thường mà phải là chỗ có phong cảnh đẹp và tương đối thoải mái."

"Ân." Đặng nghe xong gật gật đầu.

"Nếu như vậy chúng ta đi nhanh hơn chút, mấy chỗ góc nhỏ này không cần thiết phải xem xét. Cứ tiến thẳng lên tìm kiếm chỗ nào mà Ngụy Đan tiền bối có thể trú ngụ thì xem xét." Đặng Canh phân phó.

"Vâng."

Thiết Y Môn thành một hàng năm người lập tức tăng tốc lên núi. Bọn họ căn bản không nghĩ tới có người bám theo phía sau... Dù sao khi bọn họ phát hiện Lưu Kiến không đuổi theo liền lập tức rất nhanh chạy tới Ngân Giác Sơn. Cho dù Quy Nguyên tông biết tin tức thì Tiên Thiên cường giả cũng không kịp chạy tới.

"Ân. Ngụy Đan?" Đàng Thanh Sơn có chút nghi hoặc: "Hơn sáu trăm năm trước danh liệt Thiên Bảng bài danh trong mười siêu cấp cường giả đứng đầu. Vậy khẳng định đã chết vài trăm năm, bọn họ tìm thi thể Ngụy Đan làm gì. Chẳng lẽ có di bảo? Những bí tịch, thần binh bình thường đối với Tiên Thiên cường giả không có gì hấp dẫn".

Đàng Thanh Sơn hoàn toàn không biết Ngụy Đan là ai cả nhưng nghe được là một trong mười cao thủ bài danh hàng đầu trong Thiên Bảng thì khẳng định Ngụy Đan nhất định là đại nhân vật.

"Sáu hơn trăm năm trước chính là đại nhân vật. Thiết Y Môn còn tìm thi thể..." Đàng Thanh Sơn không thể tưởng được có cái gì có thể hấp dẫn Thiết Y Môn đến như vậy." Khẳng định là đại bí mật."

144. Chương 21: Hắc Sắc Tiểu Đỉnh

"Một chút tung tích đều không có" Ngụy Thương Long và đám người Thiết Y môn không ngừng hao phí cả một ngày tìm kiếm. Lấy tốc độ của những cao thủ như họ liền rất nhanh tìm tới đỉnh núi.

"Sư huynh, phía trước đã là đỉnh núi, nếu phía trước không có nữa chúng ta làm sao bây giờ?" Ngụy Thương Long vội vàng nói

Đặng Canh ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, cắn răng nói "Từ khi tổ sư gia chúng ta khai sáng Thiết Y môn, sau khi rời nhân thế liền truyền xuống di mệnh nói rằng "Các thế hệ hậu bối đệ tử phải tìm kiếm phân bảo đồ này. Đã hơn một ngàn năm qua các thế hệ đại đệ tử của Thiết Y môn ta chưa từng từ bỏ, mọi người hợp lại một phen, đây chính là cơ hội lớn nhất của Thiết Y môn ta tìm được bảo đồ"

"Uhm"

Đám người nghe xong cảm thấy trên người nhiệt huyết dâng trào

Hơn một ngàn năm qua Thiết Y môn chưa bao giờ từ bỏ ý định tìm kiếm bảo đồ này. Thực ra trong thiên hạ không đơn giản chỉ là Thiết Y môn mà cao thủ của các tông phái khác cũng không ngừng tìm kiếm "Một khi tìm được bảo đồ, Thiết Y môn của ta trong vòng hơn mười năm nhất định có thể vượt qua Quy Nguyên tông, Thanh Hồ Đảo trở thành Dương Châu đệ nhất tông phái, danh liệt vào thiên hạ Bát Đại tông phái!" Đặng Canh hào khí nói "Thiết Y môn của ta có thể hưng thịnh hay không chỉ nhờ vào chúng ta lần này, mọi người tập trung tìm kiếm, nhất định là tìm được"

"Đúng, nhất định tìm được"

"Tìm kiếm bảo đồ? Vượt qua Quy Nguyên tông và Thanh Hồ đảo?" Đàng Thanh Sơn nghe xong chấn động "Một cái tông phái muốn xưng bá một châu chính là cần rất nhiều cao thủ, hay có thể nói phải có hơn mười Tiên thiên cường giả, Như vậy mới có thể thống trị một châu, nhưng là... nghe theo ý họ nói..."

"Chỉ cần dựa vào một phân bảo đồ là được? Bảo đồ này rốt cuộc cất dấu bí mật gì?" Đàng Thanh Sơn không biết.

Một phân bảo đồ có thể khiến Thiết Y môn trong vòng mười năm có thể xưng bá Dương Châu?

Trong bảo đồ rốt cuộc cất dấu bí mật gì?

"Hơn nữa tổ sư gia sáng lập ra Thiết từ khi bắt đầu đã không từ bỏ tìm kiếm" Đàng Thanh Sơn đoán bảo đồ này tối thiểu phải vượt qua một ngàn năm, hơn nữa ẩn chứa bí mật kinh thiên, nếu không không thể khiến một tông phái hơn một ngàn năm qua vẫn không từ bỏ tìm kiếm.

Bí mật gì? Bảo đồ gì?

"Lần này bắt được cá lớn" Đàng Thanh Sơn trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, lặng lẽ đi theo đám người Thiết Y môn.

Một hàng năm người của Thiết Y môn vẫn tiếp tục tìm kiếm nhưng cuối cùng vẫn phải đi vào đỉnh núi, chỉ có đỉnh núi là nơi họ chưa tìm.

"Đỉnh núi mà không tìm được thì phiền toái rồi"

Đám người Ngự Thương Long cũng lên đỉnh núi.

"Tìm cho ta, đem cả đỉnh núi này mỗi chỗ đều tìm khắp một lượt, phải tìm bằng được" Khuôn mặt Đặng Canh bình tĩnh quát, hần nhiên đã không còn kiên nhẫn. Chỉ là hần chỉ nói cho thủ hạ một phần của bí mật mà thôi. Đây đủ của bí mật này chỉ có Tiên thiên cường giả mới biết được.

Nguyên nhân chính là biết bí mật này, Đặng Canh mới càng khẳng định dự đoán về phần kia của bảo đồ.

Núi đá nhiều năm không có dấu chân người qua lại nên mọi nơi đều là bụi gai

"Nhà đá"

"Sư huynh, nhìn nhà đá Kìa" Đám người Ngự Thương Long mừng rỡ. Chỉ thấy phía bắc của đỉnh núi có ba tòa nhà bằng đá, tuy nhiên bây giờ nhà đá đều bị cây mây che phủ, trên vách tường đầy nấm mốc, đá dường như có vết nứt hần nhiên là đã bao nhiêu năm không có người ở.

Ở phía trước ba tòa nhà đá chính là một mặt hồ nước rộng rãi rộng chừng hơn mười trượng

"Sư bá, đỉnh núi này có một đám hồ to. Ngài xem, từng cái rãnh sâu" Người của Thiết Y môn phát hiện trên núi có một vào dấu vết đặc thù.

Những hồ to, rãnh sâu này giống như bị người khổng lồ dùng đại chùy bổ xuống, còn những rãnh sâu đều rất dài, từng cái đan xen với nhau cực kì lộn xộn.

Đặng Canh quan sát một chút, trên mặt lộ ra tươi cười "Đây chính là vết tích của hai Tiên thiên cường giả chém giết lưu lại, hơn nữa thực lực hai người đều rất mạnh, trong đó một người dùng đại chùy hoặc dùng loại binh khí là bao tay. Mà người còn lại thì dùng kiếm, nếu ta đoán không sai hồ to này hần là hai đám của Ngự Đan tiền bối lưu lại, mà khe rãnh kia là một cường giả sử dụng kiếm lưu lại"

Những người khác cũng gật đầu đồng ý.

"Những hồ to và khe rãnh này chỉ là hai vị tiền bối tỏa ra chân nguyên tạo thành phá hư!" Đặng Canh tự tin nói "Có thể làm hai vị cường giả này ra tay không thể hoàn toàn khống chế được chân nguyên, hai người này hần là sinh tử chiến đấu" Đặng Canh cũng là Tiên thiên cường giả, hần rất rõ thực lực của Ngự Đan.

Tiên thiên cường giả giao thủ, một chiêu nhất thức đều hoàn toàn nội diễn chân nguyên

Trừ phi gặp phải kinh địch, vật lộn giữa cái sống và cái chết mới không có khả năng khống chế

"Mọi người mau tìm, đem phòng bên tìm kiếm một lần, chung quanh đều phải tìm cẩn thận, hiện tại đừng vội vã tìm bảo đồ, phải tìm hài cốt trước đã" Đặng Canh vừa nói xong liền vọt vào bên trong nhà đá, những người khác cũng nhắm vào các nơi trên đỉnh núi tìm kiếm

Đặng Thanh Sơn trốn một chỗ dưới chân núi cách chỗ đó hơn mười trượng, chỉ có thể dựa vào tai để nghe. Lấy thính lực của hần có thể phân biệt ra những người này đang làm gì

Mà một hồi lâu, Đặng Thanh Sơn nghe trên núi đá những bước chân kia tụ tập lại một chỗ

"Sư huynh, không tìm được"

"Sư bá, cũng không có tìm được"

"Xung quan đã tìm qua, sư huynh, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?"

Hiển nhiên lúc này Đặng Canh đang trầm mặc, trầm mặc một hồi lâu đột nhiên hần nói "Nhìn, ở kia"

"Đấy hồ?"

"Đúng, ở đỉnh núi này chỉ còn ở đáy hồ là chúng ta chưa tìm. Hiện tại mọi người cùng vào cẩn thận tìm xem, hài cốt của người dễ tìm nhất. Tìm được hài cốt rồi sẽ dễ dàng tìm được bảo đồ hơn" Đặng Canh phân phó nói "Đừng chậm chạp nữa, xuống nước" Nghe được Đặng Canh nói vậy, Đặng Thanh Sơn đang còn suy nghĩ thì bỗng nghe "bùm" một tiếng.

"Bùm, bùm...!"

Liên tiếp năm tiếng lao vào nước vang lên.

Đặng Thanh Sơn mỉm cười "Xem ra đã tiến hết vào đáy hồ" Hắn tựa như một con cáo tuyết linh hoạt hướng phía trên chạy đi như bay. Chỉ trong nháy mắt hắn liền đi tới đỉnh núi. Tới đỉnh núi, Đặng Thanh Sơn trốn bên một bụi cây gai rậm rạp, trốn ở đó nhìn về phía hồ nước lặng lẽ chờ đợi.

"Phốc" lập tức có một người trôi lên mặt nước, hít thở hai lần lại lặn xuống.

"Năng lực nín thở quá kém" Đặng Thanh Sơn âm thầm lắc đầu "Hậu thiên cường giả nội kinh, lực phủ ngũ tạng bình thường. Những lỗ chân lông bên ngoài lại không thể hô hấp đích xác không nín thở được bao lâu. Tiên thiên cường giả, tiên thiên chân nguyên có thể tạo thành một vòng bảo hộ, trong đó có đường khí nên có khả năng chống đỡ lâu hơn"

Năm người Thiết Y môn, bốn gã hậu thiên cao thủ chỉ chịu nín thở trong đáy hồ được chốc lát lại phải ngoi lên hít thở, mà Tiên thiên cường giả Đặng Canh vẫn đang còn dưới đáy hồ.

"Bùm" Ngụy Thương Long ngoi lên mặt nước, trên tay đang ôm một bộ hài cốt, hắn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng hô "Ta tìm được rồi, ta tìm được rồi!" Thanh âm vang vọng khắp đỉnh núi.

Phốc, phốc, phốc...!

Bốn người khác cơ hồ đều từ mặt nước ngoi lên, Đặng Canh liền nói "Mọi người lên bờ"

Đặng Thanh Sơn cẩn thận cúi đầu quan sát.

Chỉ thấy năm người Thiết Y môn vừa lên bờ liền quây quanh bộ hài cốt nọ, cho dù đứng thật ra chỉ cần nhìn qua Đặng Thanh Sơn kia cũng thấy bộ hài cốt đeo một đôi găng tay màu tím.

"Năm ngón tay to hữu lực, cho dù nhiều năm như vậy trôi qua trừ chỗ lồng ngực bị đứt mất hai cái xương sườn thì các vị trí khác đều không tổn thương chút nào...tuyệt đối là Tiên thiên cường giả, hơn nữa trên tay hắn vẫn mang bao tay, hẳn là sáu trăm năm trước cực kỳ nổi tiếng "Thiên ưng thảo!" Đặng Canh nói.

Bên cạnh những người khác cũng gật đầu "Ngụy Đan tiền bối đúng là dùng hai tay giết người, Thiên ưng thảo chính là vũ khí độc môn của ông ta"

"Nhìn bộ dáng chính là có người giết Ngụy Đan tiền bối, nhìn lồng ngực của ông ta hẳn là bị đâm thủng vào chỗ hiểm mà chết" Ngụy Thương Long nói.

Phỏng chừng có liên quan đến các dấu vết chém giết xung quanh" Đặng Canh lắc đầu nói "Vốn tưởng rằng Ngụy Đan tiền bối chết vì tuổi già, ai ngờ bị người ta giết chết! Tuy nhiên... đối phương không lấy Thiên Ưng thảo, phỏng chừng cũng là một siêu cấp cường giả, không quan tâm tới Thiên Ưng thảo này. Các người đem Thiên ưng thảo cất kỹ, sau này mang về Thiết Y môn, đây là một binh khí tốt" Đặng Canh phân phó nói.

"Dạ" Mấy người tuân lệnh

"Sư huynh, bảo đồ kia thì sao?" Mọi người căn bản không phát hiện trên bộ xương có bảo đồ.

"Mấy trăm năm qua đi, ngấm mình trong nước khiến quần áo của Ngụy Đan tiền bối đã bị rửa nát, tuy nhiên bảo đồ khó có khả năng bị nát. Nếu không phải do cường giả sử dụng kiếm mang đi thì chắc chắn còn nằm ở đáy hồ, bị dòng chảy ngấm cuốn đi đến chỗ khác" Đặng Canh lập tức đứng dậy "Hai người các người ở đây trông coi, hai người khác theo ta xuống nước tiếp tục tìm bảo đồ"

"Dạ"

Ở lại trên bờ chính là Ngụy Thương Long và trung niên cụt một tay, ba người còn lại lập tức lại lao xuống nước.

"Sư thúc, ngài xem trên ngực Ngụy Đan tiền bối còn mang theo một đồ chơi nhỏ" Trung niên cụt tay lấy từ lồng ngực Ngụy Đan ra một chiếc vòng nhỏ, Ngụy Thương Long cười nói "Không nghĩ là Ngụy Đan tiền bối vẫn thích đeo dây chuyền, có lẽ đây là bảo vật gia truyền hoặc có ý nghĩa đặc thù gì đó. Đừng nhìn vòng kia, nhìn Thiên Ưng thảo này, đây chính là thần binh rất tốt đấy"

Ngụy Thương Long nói xong liền lấy bao tay màu tím ra khỏi tay Ngụy Đan, đeo nó vào tay của mình, đột ngột hướng mặt đất chộp tới.

”Phập , phập!!!”

Đá trên đỉnh núi giờ này giống như bùn, dễ dàng bị xới lên một khối lớn.

”Không hổ là binh khí của Tiên thiên kim đan cường giả, rất tốt. Ta cũng không biết cái này do tài liệu gì tạo ra” Ngụy Thương Long sợ hãi than, trung niên cụt một tay cũng đem bỏ dây chuyền sang một bên, ánh mắt hoàn toàn đặt vào thần binh Thiên Ứng trảo.

Xa xa Đằng Thanh Sơn đang ngồi xổm, nguyên bản hắn đang bình tĩnh quan sát, mà khi ánh mắt dừng lại ở trên dây chuyền nhỏ đột nhiên mắt sáng lên trừng tròn xoe.

Dựa vào thị lực của hắn rõ ràng thấy trên dây chuyền nhỏ có một vật, một chiếc đỉnh bé như ngón tay màu đen.

”Tiểu đỉnh này...” Đằng Thanh Sơn cảm thấy tim mình đang gia tốc đập, trong óc như bị điện giật run lên “Cùng với tiểu đỉnh mà Tiểu Miêu lưu cho ta giống nhau như đúc” Từ khi Tiểu Miêu chết đi, tiểu đỉnh đó đã trở thành bảo bối của Đằng Thanh Sơn, mỗi ngày đều mang trên người, tuy nhiên từ khi đi vào Cửu Châu thế giới thì Tiểu đỉnh cũng chỉ còn lại trong trí nhớ. Hắn không nghĩ tới có thể thấy một vật phẩm giống như đúc di vật của Tiểu Miêu.

”Động thủ” Đằng Thanh Sơn ánh mắt nheo lại, dưới chân di động một chút, lập tức yên lặng không một tiếng động đi ra, mỗi tay đều cầm một thanh phi đao đang lập lòe ra hàn quang.

145. Chương 22: Hắc Thiết Bảo Đồ

”Chết đi!”

Ngụy Thương Long vừa mới quay đầu lại, cũng là lúc Đằng Thanh Sơn vừa xuất thủ xong. Hưu! Hưu! Hai đạo hàn quang xé rách không gian lao tới. Khoảng cách hai bên chỉ vồn vện có hơn mười trượng, với tốc độ xuất thủ của Đằng Thanh Sơn, đối thủ lại không có một chút chuẩn bị, Hậu thiên cao thủ làm sao có thể chống được.

Phốc! Phốc!

Hai thanh phi đao từ phía sau đầu đâm vào, bắn ra phía ngoài miệng. Ngụy Thương Long cùng với gã trung niên cụt tay mất trọn trường, cơ thể vô lực ngã xuống bên cạnh bộ hài cốt.

Hai người vừa mới ngã xuống, Đằng Thanh Sơn cũng nhẹ nhàng rơi xuống đất, hắn không thèm quan tâm tới hai cái xác chết, chỉ thờ ơ liếc mắt qua một cái, tay trái tùy tiện nhặt lên một hòn đá, mà tay phải cầm lấy hắc sắc tiểu đỉnh rơi trên mặt đất. Ánh mắt chăm chú nhìn vào tiểu đỉnh, tay hơi run run vuốt ve bên ngoài.

”Chính là nó, chính là nó, giống nhau như đúc.” Đây là di vật quan trọng nhất của thê tử kiếp trước của hắn, ai nghĩ nay trọng sinh không ngờ lại gặp lại. Kiếp trước kiếp này, Đằng Thanh Sơn nắm trong tay tiểu đỉnh tựa hồ có gì đó trùng hợp.

”Chất liệu này, cảm giác này.... cũng đều giống y hệt!” Đằng Thanh Sơn hai mắt ươn ướt, nước mắt lấp lánh như muốn rơi ra. Một lát sau, Đằng Thanh Sơn trịnh trọng đem hắc sắc tiểu đỉnh đeo trước ngực giống như dây chuyền. Cảm giác được tiểu đỉnh dán vào ngực, Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn bộ hài cốt đã từng nằm dưới đáy hồ mấy trăm năm nay, thầm nghĩ

”Ngụy tiên bối, người cũng có được tiểu đỉnh này, hai người chúng ta tuy cách nhau sáu trăm năm, nhưng tính ra cũng coi như có duyên với nhau vậy.”

Đúng lúc này, một bóng người từ dưới mặt nước vọt lên, chính là một trong hai gã Hậu thiên cao thủ đã lặn xuống đáy hồ tìm bảo đồ. Đằng Thanh Sơn ánh mắt lạnh lùng, hòn đá vẫn cầm trong tay lặng lẽ bắn ra.

Phốc!

Người kia mi tâm bị hòn đá xuyên thủng, thân thể yếu đuối vô lực nặng nề rơi xuống. Mà trên bờ hồ Đằng Thanh Sơn sau khi bắn ra hòn đá đã nhanh chóng lao lên, đem thủ thể kia nhẹ nhàng bắt lấy, rơi xuống bên kia hồ, tùy tiện ném xuống đất.

"Nếu hồ này sâu một chút, dưới đáy hồ hẳn là có dòng nước ngầm lưu chuyển, vậy mấy tên dưới đáy hồ chắc sẽ không biết ta trên này ám toán người của bọn chúng đâu." Đằng Thanh Sơn bình tĩnh đứng trên bờ hồ nghĩ "Xuống dưới đáy hồ có ba người, hai Hậu thiên một Tiên thiên vũ giả, ta lặng lẽ đem hai tên Hậu thiên vũ giả giết hết, vậy là có thể an tâm đối phó với Tiên thiên cường giả kia rồi."

"Cuối cùng thì bảo đồ này ở đâu kia chứ, hồ này sâu như vậy, dưới đáy lại có một lớp bùn thật dày, tìm như thế nào đây?" Lão già tóc hoa râu khê cau mày, nhìn quanh, cẩn thận tìm kiếm kỹ lưỡng một phen. Hiện tại trong số cao thủ của Thiết Y môn tới đây, trông già nhất chỉ có hai người là Điền trưởng lão hắc và Ngụy Thương Long.

Tuy rằng luận tuổi tác thì hẳn cùng Đặng Canh cũng xấp xỉ nhau, nhưng Đặng Canh đã tiến vào Tiên thiên nhiều năm, trông không có vẻ già.

Hô! trong miệng phun ra một chút không khí "lên trên hít thở một chút đã." Điền trưởng lão ngoi lên phía mặt hồ.

Bồng! Vừa mới thoát ra khỏi mặt hồ, trên đầu còn đầy nước chưa kịp nhìn xung quanh, Điền trưởng lão tham lam hít liền mất ngậm không khí, nhưng vừa mới hít được một ngậm thì "Phốc!" Điền trưởng lão cảm thấy mi tâm cùng với đầu một cơn đau đớn, sau đó liền mất đi ý thức.

Đằng Thanh Sơn giống như một cánh chim, bay qua mặt hồ bắt lấy thi thể Điền trưởng lão, rơi xuống bờ hồ bên kia, đem xác chết trong tay nhẹ nhàng ném xuống đất, động tĩnh rất nhỏ. Đến lúc này Đằng Thanh Sơn quay lại bên hải cốt Ngụy Đan.

"Hiện tại chỉ còn lại một mình Đặng Canh!" Đằng Thanh Sơn tay phải cầm sẵn lấy phi đao. Đối phó với Đặng Canh, tốt nhất là đợi lúc đối phương vừa mới ra khỏi mặt nước cho hắn một đao. Đằng Thanh Sơn kiếp trước là sát thủ, đã được huấn luyện bất kể thủ đoạn bỏ ra công sức ít nhất giết chết đối phương. Hắn sẽ không ngu ngốc theo đuổi công bằng, dù sao thì Đằng Thanh Sơn cũng không rõ ràng lắm thực lực của đối phương.

Đằng Thanh Sơn trong lúc vô tình đưa mắt xuống hai tay Ngụy Thương Long. trên tay Ngụy Thương Long đang mang một đôi bao tay màu tím.

"Ồ!" Đằng Thanh Sơn còn nhớ rõ đoạn đối thoại của hai người lúc trước "Đây là thần binh Thiên Ưng trảo mà bọn họ nói tới sao, Ngụy Đan theo lời bọn hắn nói thì cũng là Tiên thiên kim đan, bài danh một trong mười vị trí đứng đầu trên Thiên bảng. Cường giả bậc này thì vũ khí bên người nhất định không tầm thường.

Đằng Thanh Sơn tay trái cởi xuống đôi bao tay Thiên Ưng trảo, từ đầu chí cuối Đằng Thanh Sơn tay phải đều nắm chắc phi đao, tùy thời chuẩn bị công kích Đặng Canh khi vừa thoát ra khỏi mặt nước. "Rất nặng!" tay trái tung tung, Đằng Thanh Sơn lộ ra ánh mắt kinh ngạc "Thiên Ưng trảo này mới nhìn tưởng như rất nhẹ, ai nghĩ được thực tế lại nặng tới trên mười cân cơ chứ." Đằng Thanh Sơn ý thức được độ trân quý của vũ khí này tuyệt đối không kém Luân Hồi thương trong tay mình.

Đằng Thanh Sơn tay trái đeo Thiên Ưng trảo vào, cái bao tay này tuy nặng nhưng rất mềm mại, giống như bọc thêm một lớp ra trên tay thôi, mà ở các khớp, đầu ngón tay là tử sắc ám kim chúc trông rất sắc bén. Mang bao tay vào, Đằng Thanh Sơn tùy ý vung tay.

Xuy! Giông như lợi kiếm xuyên phá không gian.

"Chẳng tách Ngụy Thương Long kia đeo bao tay này vào có thể tùy tiện chém vỡ núi đá." trong đầu Đằng Thanh Sơn hiện lên một suy nghĩ "Có đôi bao tay này, ta hoàn toàn có thể dựa vào nó cùng với người khác dùng thần binh chém giết, Hình ý quyền của ta cũng có chỗ dùng rồi." Đằng Thanh Sơn hai tay tuy rằng cứng rắn hơn so với sắt thép thông thường, nhưng cũng không thể so với Vạn Niên Hàn Thiết được, bình thường đối với các loại binh khí sắc bén, Đằng Thanh Sơn cũng không dám trực tiếp dùng tay không bắt

lấy. Nếu là binh khí đẳng cấp cỡ như Luân Hồi thương, nếu Đặng Thanh Sơn dám dùng tay bắt lấy thì không nghi ngờ gì là tay hắn sẽ bị đối phương đánh cho nát bấy.

”Từ nay, hán tử mặt sẹo sẽ sử dụng bao tay này chiến đấu!” Đặng Thanh Sơn trong lòng đã có chuẩn bị làm cho hóa thân của mình thành một nhân vật thành danh. Sau này lợi dụng danh tiếng của hóa thân sẽ có lợi ích không thể đoán trước được.

Tay phía cũng nhanh chóng đeo bao tay vào. Có một đôi Thiên Ưng trảo này hoàn toàn có thể cùng Tiên thiên cường giả cận chiến. Đặng Thanh Sơn mang đôi bao tay đồng thời cũng mỗi tay nắm chắc một thanh phi đao, yên lặng nhìn chăm chăm mặt hồ, ngay khi Đặng Canh nhô ra khỏi mặt nước, hai ngọn phi đao không nghi ngờ gì sẽ bay ra.

Thời gian nháy mắt đã trôi qua nửa canh giờ, Đặng Canh vẫn không thấy động tĩnh gì. ”Đặng Canh dưới đáy hồ đúng là có thể chống đỡ thật lâu.” Đợi nửa canh giờ Đặng Thanh Sơn không có chút nóng vội, hắn vẫn ngồi chồm hổm nhìn, phi đao trên hai tay vẫn rất trầm ổn, không một chút lắc lư. Trên mặt hiện lên vẻ tươi cười

”Đuổi tới Ngân Giác sơn này, lấy được tiểu đỉnh xem như là thu hoạch ngoài ý muốn tốt nhất rồi.” Lấy được tiểu đỉnh, sau một hồi cao hứng cảm động, Đặng Thanh Sơn cũng có một chút nghi hoặc ”kích thích, hình dáng cảm giác so với kiếp trước giống y như đúc vậy. Tiểu đỉnh này dưới hồ ngâm sáu trăm năm, không hiểu là kim loại gì mà thời gian lâu như vậy không có một chút ảnh hưởng gì. Kiếp trước ta không nhìn ra tiểu đỉnh làm bằng chất liệu gì, hiện tại bây giờ cũng vậy, vẫn không biết. Tội quan trọng là địa cầu ở kiếp trước với Cửu Châu đại địa ở kiếp này, bất kể là hoàn cảnh địa lý hay lịch sử phát triển các loại không có gì giống nhau cả, không phải là cùng một thế giới. Chính là hai thế giới bất đồng làm sao lại có cùng một tiểu đỉnh giống nhau như đúc, tiểu đỉnh này không phải muốn chế tạo là được a.”

Đặng Thanh Sơn tại Cửu Châu đại địa này cũng có chút thân phận, đối với một chút tin tức tài liệu trân quý cũng có hiểu biết nhất định. Nhưng ngay cả hắn cũng chưa từng nghe qua tài liệu gì có thể ngâm trong nước sáu trăm năm mà không bị bất cứ ảnh hưởng gì. Tiểu đỉnh như vậy ai có năng lực chế tạo ra. Chẳng lẽ trùng hợp như vậy, kiếp trước kiếp đều có một tiểu đỉnh xuất hiện.

Mấy vấn đề này làm cho Đặng Thanh Sơn không thể không nghi hoặc ”Như thế nào mà hai cái thế giới, xảo hợp đều có tiểu đỉnh xuất hiện? Hoặc nói ta kiếp trước mang theo tiểu đỉnh cùng đến kiếp này, bất quá nó đến trước ta sáu trăm năm.” Đặng Thanh Sơn nghĩ vậy nhưng rồi lại lắc đầu phủ quyết vì suy nghĩ này quá hoang đường.

Trong đầu suy nghĩ nhưng Đặng Thanh Sơn không lúc nào rời tầm mắt khỏi mặt hồ.

Dưới đáy hồ, ánh sáng mặt trời chiếu xuống rất yếu ớt mỏng manh. Bất quá tại đáy hồ có một vầng hào quang màu trắng, chính giữa vầng hào quang chính là Đặng Canh, lấy tiên thiên chân nguyên lý thể, hình thành màn hào quang xung quanh thân, trong màn hào quang có không ít dưỡng khí, với khả năng của Đặng Canh có thể giúp hắn ở dưới hồ thật lâu. ”Chẳng lẽ bảo đồ kia bị cường giả giết chết Ngụy Đan mang đi?” Đặng Canh nhíu chặt đôi mày, hắn cúi đầu, vầng hào quang giới hạn ở hai khuỷu tay, hai cánh tay vẫn là nhận chìm trong nước. hắn hai tay không ngừng đào móc nước bùn nơi đáy hồ

”Không quản thế nào, đem đáy hồ tìm hết một lượt rồi nói sau.” Đặng Canh vẫn là rất kiên nhẫn. Từng chỗ từng chỗ theo tốc độ tìm kiếm của Đặng Canh một vài đá vụn thi thể hư thối hài cốt của phi cầm tẩu thú lần lượt bị lật tung lên. Tìm kiếm hơn canh giờ Đặng Canh mới chỉ lục soát được một nửa khu vực đáy hồ.

”Gi?” Một tay Đặng Canh trong nước vờ một trảo dụng phải một vật cứng, Đặng Canh lôi lên cũng không buồn để ý vì vật cứng trong đáy hồ rất nhiều, đá vụn, xương cốt phi cầm tẩu thú cũng đều là vật cứng cả. Nhưng khi hắn nhìn thấy hai mắt trợn trừng mở lớn hết cỡ.

Đây là một khối hình vuông. Đặng Canh đột ngột đem vật cứng đó chà xát, lau sạch sẽ bùn đất bám xung quanh, dưới ánh hào quang chiếu xuống, Đặng Canh nhận ra đây là một miếng kim loại màu đen, trên bề mặt khắc chi chít hoa văn. Chất liệu quen thuộc, hoa văn quen thuộc Đặng Canh trái tim đập thành thịch.

”Ha ha! Là nó, chính là nó!” Đặng Canh hưng phấn kêu lên ”Hắc thiết bảo đồ! Cái này là một nửa Hắc thiết bảo đồ, cuối cùng cũng rơi vào tay Thiết Y môn chúng ta. Tổ sư gia ơi, cuối cùng Thiết Y môn cũng có cơ hội hưng thịnh rồi. Nửa trên hắc thiết bảo đồ, tổ sư gia hơn một ngàn năm trước đã tìm được, chỉ

còn thiếu nửa miếng bảo đồ này thôi. Bây giờ bảo đồ đã hợp nhất, hớp lại là có thể mở ra Vũ Hoàng bảo tàng rồi.”

Đặng Canh toàn thân kích động run rẩy.

Các thế hệ tổ sư Thiết Y môn trước khi chết, đều không ngừng nhắc nhở môn chủ đời sau, vĩnh viễn không được từ bỏ việc tìm kiếm nửa sau của hắc thiết bảo đồ. Thiết Y môn có nửa trên bản đồ, chỉ cần không tiết lộ, người khác cho dù có tìm thấy nửa dưới cũng vô pháp mở ra bảo tàng, cho nên Thiết Y môn chỉ cần cố gắng sẽ có một ngày hoàn thành được tâm nguyện.

”Hơn một nghìn năm! Ha ha...” Đặng Canh nhiều năm nay chưa từng có kích động như thế, bỗng nhiên ánh mắt hần chằm chú lại ”trên hắc thiết bảo đồ còn có chữ?”

trên hắc thiết bảo đồ hoa văn rậm rạp không ngờ con có dòng chữ nhỏ ”Được ẩn tàng bảo đồ, tùy tiện xông vào chết không nghi ngờ. Muốn được bảo vật, cần mang theo một đỉnh trong cửu đỉnh, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ.”

146. Chương 23: Cửu Đỉnh

”Một đỉnh trong cửu đỉnh?” Đặng Canh phiền não nghĩ: ”Được tàng bảo đồ dĩ nhiên còn chưa đủ, còn muốn cái gì một đỉnh trong cửu đỉnh! Thật sự là phiền toái...” Đối với cửu đỉnh, Đặng Canh đương nhiên biết, đó là do Vũ Hoàng sau khi thống nhất thiên hạ, liền phân thiên hạ thành Cửu Châu*.

Đồng thời, Vũ Hoàng từ Cửu Châu sưu tầm rất nhiều kim châu khoáng thạch* quý hiếm đúc thành chín toà đại đỉnh. Cửu đỉnh này, cũng đại biểu cho Cửu Châu.

Từ đó... Hễ là con dân Cửu Châu, cho tới người miền núi, kể cả những nhân vật lớn của bát đại tông phái, một khi tới Lễ tế năm mới*, đều phải bái tế Vũ Hoàng, bái tế cửu đỉnh này. Đỉnh, cũng trở thành đồ cúng tế.

Truyền thuyết về Vũ Hoàng và cửu đỉnh, con dân Cửu Châu nào cũng đều biết. Đến Lễ tế năm mới, có ai không bái tế?

”Vũ Hoàng lão nhân gia ngài đã lưu lại tàng bảo đồ này, lại còn sử dụng chiêu ấy. Cửu đỉnh a... Từ khi lão nhân gia ngài rời nhân thế, thiên hạ hỗn loạn, cửu đỉnh này đã có thể biến mất không rõ tung tích. Giống như thi kiếm tiên ”Lý Thái Bạch” tiên bối từng có được một đỉnh.” Đặng Canh là Thiết Y môn chấp pháp trưởng lão, về tin tức của những tiên bối cao thủ, đương nhiên biết không ít.

Tự cổ chí kim, từ trước tới nay phóng khắp thiên hạ, những người mạnh nhất, cũng chỉ có bốn người: Vũ Hoàng, Tần Linh Thiên Đế, Thích Ca tổ sư, thi kiếm tiên ”Lý Thái Bạch”.

”Lý Thái Bạch tiên bối, năm đó từng có được một đỉnh, lại dùng đỉnh đó để uống rượu.” Đặng Canh cũng nhớ kỹ những ghi chép kia.

Lý Thái Bạch là một người tiêu sái, khoáng đạt nhất trong bốn nhân vật vĩ đại. Tuy có võ công vô địch thiên hạ, nhưng cũng không dùng nó để thống nhất thiên hạ, cũng không truyền đệ tử lập tông phái. Ngài chỉ cầm trong tay một thanh Thanh Phong kiếm, tiêu sái đi khắp thiên hạ, lưu lại một truyền thuyết, chính là việc lấy một trong cửu đỉnh để uống rượu. Lúc ấy Lý Thái Bạch vẫn cảm thán: ”Chiếc đỉnh này, được con dân Cửu Châu hương khói cung phụng, dĩ nhiên trở nên thần kì như vậy. Vốn một vật to lớn, giờ chỉ còn bé bằng một cái bát nhỏ, ngay cả Thanh phong kiếm của ta cũng không thể làm nó thương tổn chút nào. Thần kì thần kì!”

Ở trên đất Cửu Châu, một ít đại nhân vật của bát đại tông phái cũng biết điển cố này.

Cửu đỉnh, cứ theo tự nhiên mà nhỏ đi, nhưng lại không hề bị hủy hoại chút nào!

Thi kiếm tiên ”Lý Thái Bạch”, là nhân vật có thể so sánh ngang hàng với Vũ Hoàng. Ngay cả ông ta cũng không có cách làm sút mẻ cửu đỉnh này, vậy cũng đủ biết cửu đỉnh thần kì như thế nào. Sau khi Vũ Hoàng thống nhất thiên hạ, lập ra Cửu Châu, con dân khắp nơi đều bái tế Vũ Hoàng và cửu đỉnh. Trải qua thời

gian dài, cho tới bây giờ... trong lòng rất nhiều người, cửu đỉnh đã không chỉ riêng là đỉnh, mà nó tượng trưng cho đất Cửu Châu, ẩn chứa ký thác bao đời của con dân Cửu Châu!

Trong đáy hồ, Đặng Canh đáy lòng lo lắng.

"Thiết Y môn chúng ta trải qua các triều đại môn chủ, chấp pháp trưởng lão, vẫn luôn tìm kiếm tàng bảo đồ này! Hiện tại tìm được rồi, hơn một nghìn năm a, nhưng mẹ hử, tàng bảo đồ này khi đến tay vẫn nhắc nhở ta còn phải có một cái đỉnh. Mà không phải chỉ là đỉnh bình thường, phải là một đỉnh trong cửu đỉnh, không phải đùa người sao!" Đặng Canh gấp đến độ thật muốn mắng Vũ Hoàng, "Cửu đỉnh thần kì, Thiết Y môn ta làm sao tìm được? Chính là cho dù có đặt ở trước mặt ta, ta sợ cũng không thể nào nhận thức được."

Đột nhiên -

Đặng Canh trong đầu một nhóm hình ảnh hiện lên, đó là lúc lấy xác Ngụy Đan tiền bối lên, trên cổ ông ta có một đeo một sợi dây chuyền, ở giữa có một cái tiểu đỉnh.

"Ân!" Đặng Canh sắc mặt thay đổi, con mắt cũng sáng lên.

"Đúng, đúng!" Đặng Canh kích động vạn phần: "Cửu đỉnh thần kì vạn phần, còn có thể thay đổi lớn thành nhỏ. Thi kiếm tiên "Lý Thái Bạch" từng có được một đỉnh, cái đỉnh đó to chỉ bằng cái bát uống rượu, vậy cũng có thể biến thành nhỏ như đầu ngón tay cái! Khó trách a, vậy có thể hiểu tại sao Ngụy Đan tiền bối lại đem tiểu đỉnh luôn đeo bên mình!"

"Hơn nữa tiểu đỉnh này, ở trong nước ngâm mấy trăm năm, cũng không bị hủy hoại, cũng không có rêu xanh bám vào. Vốn ta tưởng tiểu đỉnh này dùng tài liệu trân quý chế tạo thành, nhưng cũng có thể thao thời gian bị tàn phá, hiện tại xem ra tiểu đỉnh này vốn là một trong cửu đỉnh, ha ha, sao có thể hỏng được?"

Đặng Canh càng nghĩ càng cảm giác được đúng.

Ngụy Đan tiền bối là một tiên thiên kim đan cao thủ, như thế nào có thể đeo một cái tiểu đỉnh kì lạ? Hơn nữa Ngụy Đan vừa vận được một nửa tàng bảo đồ này... kết hợp hai chi tiết tại, hoàn toàn có thể suy luận ra. Ngụy Đan bởi vì tàng bảo đồ, mới có thể tìm được tiểu đỉnh. Có được tiểu đỉnh, ông ta hẳn phải luôn mang bên mình!

"Ha ha... Lão thiên giúp Thiết Y môn chúng ta a!" Đặng Canh trong lòng nhất thời thoải mái, nghĩ: "Ta muốn tiểu đỉnh này, lão thiên liền lập tức đưa tới. Hiện tại tàng bảo đồ đủ, tiểu đỉnh cũng đã có, Thiết Y môn ta có thể mở ra Vũ Hoàng bảo tàng! Chỉ cần hơn mười năm, Thiết Y môn ta có thể tiêu diệt Quy Nguyên tông, Thanh Hồ đảo, khống chế cả Dương Châu! Liệt danh là một trong bát đại tông phái!"

Lập tức, Đặng Canh đem tàng bảo đồ để vào trong lòng, liền hướng phía trên bơi đi.

Ngước đầu chứng kiến mặt nước phía trên, Đặng Canh biến sắc, chợt dừng lại.

"Không đúng!" Đặng Canh nhìn quét qua chung quanh: "Ta ở đáy hồ hao phí tầm một canh giờ, như thế nào không thấy được Diên trưởng lão bọn họ?" Đáy hồ tuy lớn, nhưng có ba người ở đáy hồ tìm kiếm, theo đạo lý cũng thường xuyên đụng chạm nhau mới phải. Nhưng là, Đặng Canh nhớ kĩ, hẳn ở đáy hồ một thời gian dài, cũng không gặp qua bọn họ.

Đặng Canh ngước đầu, nhìn lên trên mặt hồ đang sóng gợn lăn tăn.

Hắn sắc mặt lạnh xuống: "Xem ra, tình huống có biến." Đặng Canh lập tức rút ra một thanh trường kiếm màu bạc, thanh kiếm này có tên gọi là "Ngân lân kiếm", cũng là một thanh thần binh hiếm thấy.

Đặng Thanh Sơn ở trên bờ hồ lặng lẽ đợi. Trải qua hơn một canh giờ, sắc trời cũng bắt đầu nhá nhem tối, mặt trăng bắt đầu dần hiện ra ở phía xa.

"Vù vù ~~~" Trên đỉnh núi, một luồng gió mãnh liệt ào qua.

"Dát, dát --" Một ít ác điều từ trên cao bay qua, phát ra tiếng kêu. Đặng Thanh Sơn ngồi xổm ở bên bờ hồ, tay phải mang theo bao tay Thiên ưng thảo, cả hai tay mỗi bên cầm một thanh phi đao âm thầm chờ đợi. Cho dù đợi một canh giờ, hắn vẫn như trước không lo lắng một chút nào, cho dù có đợi mấy canh giờ cũng vẫn vậy.

Gió núi gào thét, ác diệu gào lên.

"Oanh long long ~~~" Đột nhiên mặt hồ vốn đang bình lặng vang lên một tiếng nổ ầm, cả mặt hồ rộng hơn mười trượng như bị oanh tạc, nước bắn tung lên cao vài trượng.

Nước bắn cao như vậy, rất khó để phát hiện ở chỗ nào có người.

"Bất hảo, Đặng Canh đã phát hiện có người ẩn núp." Đặng Thanh Sơn nhướn mày, một canh giờ chờ đợi của hắn, giờ đã thành vô ích!

Đột nhiên, một bóng dáng từ trong bọt nước bay vọt lên bờ, hướng Đặng Thanh Sơn vọt tới.

"Hừ!" Phi đao trong hai tay Đặng Thanh Sơn đột ngột ném mạnh ra!

Hừ! Hừ!

Hai thanh phi đao, một trước một sau tựa như hai luồng tia chớp xẹt qua không trung, khi còn cách bóng người kia một đoạn, thanh phi đao phía trước đột ngột vẽ lên một hình vòng cong vòng ra sau lưng thân ảnh nọ.

"Loảng xoảng!"

Bóng kiếm màu bạc xuất hiện liên tục, giống như thác nước cuốn quanh người thân ảnh đó. Chỉ nghe "Thương, thương" liên tục hai tiếng, hai thanh phi đao của Đặng Thanh Sơn liền bị chấn thành những mảnh nhỏ. Mà thân ảnh đang chạu như bay về phía Đặng Thanh Sơn không khỏi đột nhiên ngừng lại, thậm chí còn lùi liên tiếp hai bước mới dừng lại.

Đặng Canh nhìn nam tử mặt sẹo trước mặt, nghĩ: "Nam tử mặt sẹo này kinh lực trên phi đao quá mạnh, ngay cả tay ta cũng phải tê dại khi dùng kiếm đón đỡ."

Đặng Canh ánh mắt đảo qua lồng ngực của hài cốt Ngụy Đan, đồng tử không khỏi co rút lại: "Tiểu đỉnh không có!"

"Giết đệ tử Thiết Y môn ta, tìm chết đi!" Đặng Canh rít gào một tiếng, liền nhắm phía Đặng Thanh Sơn.

"Người cũng xứng giết ta?" Đặng Thanh Sơn phát ra thanh âm thô cuồng* vang lên, chân đột ngột điểm một cái, như mãnh hổ xuống núi, cũng nhắm phía Đặng Canh.

Khoảng cách hai người vốn chỉ vài trượng, nay cả hai đột ngột lao tới, lập tức rơi vào cảnh chém giết.

"Xuy!"

Ngân lân kiếm chọt lóe, liền đâm tới trước mặt Đặng Thanh Sơn. Đặng Thanh Sơn linh hoạt né tránh, tay phải liền vung lên, "Thương", Thiên Ưng trảo cùng Ngân lân kiếm cơ hồ liền va chạm vào nhau. Thiên ưng trảo không hổ là binh khí của tiên thiên kim đan cường giả, khi đụng vào Ngân lân kiếm mà không có một chút sứt mẻ nào.

Đặng Thanh Sơn sau đó không chút do dự, trong nháy mắt liền tung ra một đạo Băng quyền!

Phốc!

Quyền của Đặng Thanh Sơn như mũi tên rời cung, khi nó đi qua đâu, không khí nơi đó liền phát sinh biến hóa, biến thành một luồng khí nén ép hình vòng cung, làm một quyền này của hắn trở nên mơ hồ hồ hồ. Đặng Canh thấy thế trong lòng căng thẳng, lập tức lui bước, đồng thời Ngân lân kiếm xẹt qua một đạo đường cong.

"Bồng!" Một trận nổ mạnh, hình thành một luồng không khí cao áp bắn tung ra bốn phía.

Nhất thời, hiện ra cảnh cát bay đá chạy. Chỉ thấy Đặng Thanh Sơn hai tay tung ra hai quyền, khi thì một quyền đón đỡ, một quyền khác phóng ra công kích, khi thì cả hai quyền đều liên tiếp công kích. Mặc dù bước di chuyển của Đặng Thanh Sơn không lớn, nhưng hắn nắm chắc cơ hội cũng rất chuẩn xác. Bản thân Đặng Thanh Sơn đối với việc khống chế không gian, đã tới mức cực kì kinh người. Băng quyền, cứ như vậy sinh sôi, đem Đặng Canh hoàn toàn vây quanh.

Băng quyền như mũi tên, tuần hoàn vô cùng!

Mà kiếp pháp của Đặng Canh, cũng làm cho người ta sợ hãi. Mỗi một kiếm của hắn đều là một đường vòng cung có lớn có nhỏ, có mạnh có yếu, nhưng lại đem Băng quyền của Đặng Thanh Sơn hoàn toàn ngăn cản bên ngoài.

”Kiếm pháp phòng ngự của tên Đặng Canh này, chỉ sợ không dưới ”Hỗn nguyên nhất khí” thương pháp của ta. Mỗi một đường vòng cung đều giống như một tấm lá chắn, hơn nữa tấm chắn này cũng vô cùng vô tận.” Đặng Thanh Sơn thầm nghĩ: ”Thân thể lực lượng của ta, phối hợp cùng tiên thiên chân nguyên, không ngờ lại không chiếm được thượng phong!”

Hắn giật mình, Đặng Canh làm sao không kinh hãi? ”Từ khi nào lại xuất hiện một nam tử mặt sẹo lợi hại như thế này? Vén vén chỉ bằng vào đôi tay, lại có thể áp chế, khiến ta chỉ có thể phòng ngự, không thể công kích.” Đặng Canh cũng sốt ruột: ”Trong các cao thủ tiên thiên thật đơn, ta chưa từng nghe nói có một nhân vật như vậy.”

Oanh! Trên mặt đất một trận rung động!

”Bất hảo!” Đặng Canh chứng kiến quyền của Đặng Thanh Sơn khi đánh tới, trong nháy mắt vang lên tiếng nổ ầm ầm tràn ngập khắp không gian, hắn không khỏi thất kinh. Hắn giật mình phát hiện quyền này ẩn chứa một cỗ lực lượng kì lạ, chung quanh đều xuất hiện từng đạo không khí vụn vụn, làm hắn chỉ có thể bay ngược lại, đồng thời Ngân lân kiếm chém ngang ra.

”Bồng!”

Đặng Canh cả người liên tiếp lùi lại mấy bước, mỗi một bước đều làm núi đá chấn động, làm xuất hiện từng cái hố to, những tảng đá to xung quanh cũng bị bay đi.

”Dừng!” Đặng Canh dùng nội kinh trầm ổn lại thân thể, liền hô.

Đặng Thanh Sơn nhìn Đặng Canh, thầm nghĩ: ”Ta dùng Thiên ưng thảo thi triển ”Hổ Pháo quyền”, mặc dù tốc độ hơi chậm, nhưng sức bộc phát lại không chút nào kém hơn ”Độc long toàn”, không ngờ tên Đặng Canh này vẫn có thể đỡ được.”

Đặng Canh giờ phút này cảm thấy gân cốt hai tay mơ hồ từng đợt đau đớn: ”Muốn giết tên nam tử mặt sẹo này, phỏng chừng ta cũng phải nỗ lực không ít.”

”Vị huynh đệ này, hảo thân thủ*! Không nghĩ tới trong thiên hạ, ở cấp bậc Tiên thiên thật đơn lại có người am hiểu quyền pháp như ngươi.” Đặng Canh nói.

”Kiếm pháp của ngươi cũng không kém.” Đặng Thanh Sơn lớn tiếng nói.

Trên đỉnh núi, hai đại cao thủ đều có chút kiêng kỵ đối phương.

Đặng Canh trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nói: ”Bọn tiểu bối này của Thiết Y môn ta mạo phạm huynh đệ người, người giết chúng tạm thời không tính. Bất quá... vẫn mong huynh đệ người đem truyền thừa vật phẩm của Thiết Y môn ta, chính là tiểu đỉnh màu đen kia, trả lại cho ta!”

(*). Cửu Châu: chín quận thời nhà Hạ (Hạ Vũ hay Vũ Hoàng), gồm: Ký Châu, Dự Châu, Thanh Châu, Từ Châu, Kinh Châu (thủ đô của nhà Hạ, hay bây giờ nó được gọi là Bắc Kinh), Dương Châu, Cống Châu, Ung Châu, Lương Châu.

(*). Kim chúc khoáng thạch: vàng.

(*). Lễ tế năm mới: đây là một tục lệ cổ truyền của người Trung Quốc đã di cư sang Việt Nam từ cách đây hơn 1500 năm. Đó là đêm ngày cuối cùng trong một năm của tết ta (tết Âm Lịch, theo lịch bình thường là 30-12 lịch âm, hay mọi người quen gọi là đêm ba mươi), mọi người đều phải chuẩn bị một mâm cơm cúng tổ tiên, như để thông báo về những việc đã xảy ra trong năm cũ và cầu xin một năm mới may mắn, tốt lành hơn. Chú ý một chút, chỉ có Trung Quốc và Việt Nam là hai nước trên thế giới coi Tết Âm Lịch mới là tết chính, chứ không phải Tết Tây hay Noel như đại đa số nước khác.

Đặng Canh tức giận thở gấp, thế này gọi là chuyện gì. Đặng Canh hắn lời nói cũng coi như sắc bén, làm sao mà lại qua hai ba câu biến thành bên không có đạo lý rồi. Nhưng trên hắc thiết bảo đồ viết ”được bảo

đồ ẩn tàng, xông vào chắc chết không ghi ngờ, muốn có bảo tàng phải mang theo một trong cửu đỉnh, phải ghi nhớ ghi nhớ!” Câu nói kia Đặng Canh hẳn vẫn còn nhớ rõ từng từ, cửu đỉnh tìm kiếm khó khăn, chỉ sợ là so với bảo đồ còn khó hơn một bậc.

Từ khi Vũ Hoàng ly thế, thiên hạ loạn lạc mấy nghìn năm, chỉ có Thi kiếm tiên Lý Thái Bạch là đã từng đoạt được một đỉnh. Nếu lần này không chiếm được tiểu đỉnh này, lần sau đợi đến bao giờ? ”Ta không cần biết người là ai!” Đặng Canh sắc mặt âm trầm quát ”Ta khuyên người một câu đem hắc sắc tiểu đỉnh này giao cho ta, bằng không... hừ Ngân Giác sơn này chính là nơi táng thân của người, Thiên Ưng môn cũng gặp phải tai ương ngập đầu.”

”Như thế nào, thích cứng rắn sao?” Đặng Thanh Sơn nhướng mày, nở một nụ cười. Trên thực tế Đặng Thanh Sơn trong lòng suy đoán ra rất nhiều thứ ”Đặng Canh này ngay từ lúc đầu phát hiện ra thi hài cũng không thêm quan tâm tới tiểu đỉnh này, nhưng sau khi tìm kiếm một lúc lâu dưới đáy hồ, bây giờ ngay cả thù giết bốn gã thuộc hạ cũng không hỏi tới, không bằng tiểu đỉnh này. Nhìn bộ dáng như điên của hắn hiện tại, tầm quan trọng của tiểu đỉnh này không cần nói cũng biết.”

Ngay từ đầu không quan tâm tới tiểu đỉnh, sau một canh giờ tìm kiếm bảo đồ lại trở lên coi trọng tiểu đỉnh như vậy, Đặng Thanh Sơn chỉ suy nghĩ một chút dễ dàng đoán ra Đặng Canh hẳn là đã tìm thấy bảo đồ, hơn nữa tiểu đỉnh này hẳn là cùng bảo đồ có liên hệ mật thiết.

”Chỉ có như vậy mới có thể giải thích chỉ sau một canh giờ ngắn ngủi thái độ của hắn đối với tiểu đỉnh lại thay đổi lớn như vậy” Đặng Thanh Sơn phán đoán ra được chuyện này nhưng vẫn nghi hoặc kiếp trước mình có một cái tiểu đỉnh, kiếp này một lần nữa lại sở hữu nó. Tiểu đỉnh này cùng với Thiết y môn tìm kiếm bảo đồ rốt cuộc có quan hệ gì?

Đúng lúc này ”Người muốn chết!” Đặng Canh nháy máy hóa thành một đạo tàn ảnh, một đạo kiếm quang như một cái móng bạc hướng Đặng Thanh Sơn phóng tới.

”Tới hay lắm!” Đặng Thanh Sơn cười lớn một tiếng, cử song thủ lên chống đỡ. Đặng Thanh Sơn tay trái chống đỡ một đòn, cận chiến cùng Đặng Canh. Nhưng vừa đón đỡ, Đặng Thanh Sơn liền biến sắc ”Không đúng!” Một kiếm này của Đặng Canh không ngờ phiêu phiêu, ẩn chứa kinh lực rất yếu, làm cho Đặng Thanh Sơn tay trái đã phát lực giống như đánh vào khoảng không vậy. Đặng Canh linh hoạt lui lại một bước, bước lui này đơn giản hướng bên cạnh nghiêng người một cái.

”Phốc” Ngân lâm kiếm bổ nghiêng tới mang theo một cỗ khí nhận sắc bén. Đặng Thanh Sơn lập tức ngã xuống đất, tay trái kích xuống mặt đất một chưởng, mặt đá rắn chắc ầm ầm nổ tung, sinh ra một cỗ kinh lực phản kích, Đặng Thanh Sơn nương theo đó như một viên đạn pháo bắn về phía Đặng Canh, đồng thời uốn bụng, toàn thân kinh đạo dồn vào đùi phải, hung hăng đập tới một cước.

”Thuong!” Đặng Canh như là sớm đoán trước được Đặng Thanh Sơn có chiêu này, sớm né tránh ngân lâm kiếm ngược lại còn nhằm vào cổ Đặng Thanh Sơn bổ tới.

Đặng Thanh Sơn thất kinh, giao thủ lần này so với lúc nãy có bất đồng. Tuy rằng tu vi đôi phương không có tăng lên, nhưng không biết làm sao chiêu thức của mình lại bị đối phương giống như nắm rõ trong lòng bàn tay. Đặng Thanh Sơn trong lòng suy nghĩ, ánh mắt đảo qua Đặng Canh, ánh mắt Đặng Canh không có thần thái, có chút âm đạm.

”Vong Ngã Chi Cảnh!” Đặng Thanh Sơn trong lòng thất kinh.

”Hô!” Kiếm quang sắc bén nháy mắt đã đâm đến trước ngực.

Đặng Thanh Sơn hữu chưởng đánh mạnh vào thân kiếm, thân thể linh hoạt lắc mình một cái, nhưng đối phương ngân kiếm xẹt qua một đạo hình cung vẫn như cũ bao phủ Đặng Thanh Sơn.

Lui! Từng bước lui! ”Đặng Canh này quả thực liều mạng.” Đặng Thanh Sơn trong lòng có chút nóng nảy.

Hắn đọc quá U nguyệt Thương điển, biết sau khi đạt tới tiên thiên, cần tu luyện một vài bước. Tỷ như, phải đạt tới Nhập Vi cảnh giới, thân mới có thể đột phá về hoàn cung, mới có cơ hội bước vào tiên thiên Hư Đan cảnh giới. Nói cách khác... Phàm là tiên thiên Hư Đan, đều đạt tới Nhập Vi cảnh giới.

Mà muốn đạt tới Thực Đan cảnh giới, phải lĩnh ngộ Vong ngã chi cảnh hoặc lĩnh ngộ Chân ngã chi cảnh. Vong ngã cùng chân ngã cảnh giới, chỉ cần lĩnh ngộ một cái, sẽ rất nhanh bước vào "tiên thiên Thực Đan". Bất quá vong ngã cùng chân ngã cảnh giới vẫn là có khác nhau.

Vong ngã cảnh giới, khó khăn thấp, nếu tu luyện vong ngã cảnh giới, về sau khả năng đạt tới "tiên thiên Kim Đan" cực thấp. Tại trong trạng thái vong ngã cảnh giới, cả người trong đầu chỉ có chiến đấu, không tiếc hết thân muốn giết chết đối thủ, vì giết chết đối thủ thậm chí còn không tiếc chính mình cụt tay trọng thương.

Dưới vong ngã cảnh giới, chuẩn xác mà nói, đã không tồn tại lý trí.

Chân ngã cảnh giới, khó khăn cao, về sau khả năng đạt tới "tiên thiên Kim Đan", cao hơn rất nhiều. Trạng thái Chân ngã cảnh giới, ý thức chiến đấu không kém so với vong ngã cảnh giới, nhưng lại có lý trí. Một khi toàn tâm tiến vào vong ngã cảnh giới, thì chính là một kẻ điên chiến đấu!

"Đăng Canh thực liều mạng, không giết tử ta hẳn là không cam lòng."

Phốc!

Bóng kiếm xẹt qua bụng Đăng Thanh Sơn, cắt qua quần áo, thậm chí còn lưu lại một vết kiếm trên huyền thiết nội giáp.

Hàng nghìn hàng vạn kiếm quang bao phủ Đăng Thanh Sơn, trong làn kiếm quang Đăng Thanh Sơn có vẻ có chút chật vật.

"Không thể cứ như vậy được." Đăng Thanh Sơn nóng nảy, chính mình thân thể lực lượng, hơn nữa tiên thiên Hư Đan ẩn chứa bạo lực, cùng tiên thiên Thực Đan cao thủ khác biệt không nhiều. Nhưng là xét về cảnh giới mình vẫn kém một chút. Chính mình căn bản không hiểu vong ngã cảnh giới, cũng không hiểu chân ngã cảnh giới.

Dựa theo trong U Nguyệt Thương Điển miêu tả.

Không quản là vong ngã hay là chân ngã, đều là ý thức chiến đấu cực mạnh, có thể đem kiếm pháp, thương pháp mà bản thân đã lĩnh hội hoàn mỹ thi triển ra. Hơn nữa, đối với vận dụng tiên thiên chân nguyên, cũng tinh diệu đến đỉnh phong. Đối với hai người chiến đấu không gian nắm chắc cũng cực kỳ chuẩn xác. Thậm chí còn có thể biết trước đối phương bước tiếp theo công kích thế nào.

Có thể nói như vậy vong ngã cùng thể này vong ngã cùng chân ngã, có thể đem thực lực con người phát huy đến tối đỉnh phong, chân ngã so với vong ngã, chính là hơn một phần lý trí.

"Thà rằng gặp được tu luyện chân ngã, cũng không muốn lại gặp phải kẻ tu luyện vong ngã, hẳn hiện tại chính là một người máy, một kẻ điên." Đăng Thanh Sơn đột ngột nhanh chóng xoay người một cái, đồng thời song quyền giống như một đôi thiết chùy hung hăng nện trên mặt đất, nổ vang.

Giống như sấm sét mùa xuân nổ vang ở bên tai. Mặt đất ầm ầm nổ nát vụn, bởi vì Đăng Thanh Sơn cố ý không chế, đại đa số núi đá đều bắn về phía Đăng Canh.

"Chạy thôi!" Đăng Thanh Sơn lập tức chạy xuống dưới núi.

"Muốn trốn!" Đăng Canh hai mắt mờ mịt, giống như dã thú gầm nhẹ một tiếng lao ra đại lượng loạn thạch trở ngại, hóa thành một đạo lưu quang cực nhanh truy hướng Đăng Thanh Sơn.

Hô! Hô!

Hai người một trước một sau, Đăng Canh là tiên thiên Thực Đan cường giả, khinh công lại am hiểu, nhưng là quỷ dị hơn là... Hai người khoảng cách lại nhanh chóng nói rộng ra.

"Một kẻ điên! Bất quá chính là tiến vào vong ngã chi cảnh thẳng tắp chạy trốn tốc độ cũng sẽ không gia tăng." Đăng Thanh Sơn giống như một tia chớp, hẳn hiện tại là Tiên thiên cường giả! Cho nên... Kiếp trước học được Thiên nhai hành, hẳn rốt cục có thể thi triển đến khinh công tăng tầng thứ hai.

Thiên nhai hành chia tách làm ba tầng, tam phúc bộ pháp đồ, lục phúc kinh mạch đồ.

Tầng thứ hai, đạt tới tiên thiên mới có thể thi triển.

Tầng thứ nhất tốc độ đủ kinh người, tầng thứ hai một khi thi triển, phối hợp trên cơ thể quái vật của Hắc Độc Quái (U nguyệt Thương điển), biết sau khi đạt tới tiên thiên, cần tu luyện một vài bước. Tỷ như, phải đạt tới Nhập Vĩ cảnh giới, thần mới có thể đột phá "nê hoàn cung", mới có cơ hội bước vào "tiên thiên Hư Đan" cảnh giới. Nói cách khác... Phàm là tiên thiên Hư Đan, đều đạt tới Nhập Vĩ cảnh giới.

Mà muốn đạt tới "Thực Đan" cảnh giới, phải lĩnh ngộ "vong ngã chi cảnh" hoặc lĩnh ngộ "chân ngã chi cảnh".

"Vong ngã" cùng "chân ngã" cảnh giới, chỉ cần lĩnh ngộ thứ nhất, sẽ rất nhanh bước vào "tiên thiên Thực Đan" tầng thứ. Bất quá "vong ngã" cùng "chân ngã" cảnh giới vẫn là có khác nhau.

Vong ngã cảnh giới, khó khăn thấp, nếu tu luyện "vong ngã cảnh giới", về sau khả năng đạt tới "tiên thiên Kim Đan" cực thấp. Tại trong trạng thái vong ngã cảnh giới, cả người trong đầu chỉ có chiến đấu, không tiếc hết thảy muốn giết chết đối thủ, vì giết chết đối thủ thậm chí còn không tiếc chính mình cụt tay trọng thương.

Dưới vong ngã cảnh giới, chuẩn xác mà nói, đã không tồn tại lý trí. Chân ngã cảnh giới, khó khăn cao, về sau khả năng đạt tới "tiên thiên Kim Đan", cao hơn rất nhiều. Chân ngã cảnh giới trạng thái, chiến đấu ý thức chút không kém so với vong ngã cảnh giới, nhưng lại có lý trí.

Một khi toàn thân tâm tiến vào "vong ngã cảnh giới", thì chính là một kẻ điên chiến đấu!

"Này Đặng Canh thực liều mạng, không giết tử ta hẳn là không cam lòng."

Phốc! Bóng kiếm xẹt qua Đằng Thanh Sơn bụng, cắt qua quần áo, thậm chí còn tại "huyền thiết nội giáp" trên lưu lại một đạo vết kiếm.

Hàng vạn hàng nghìn kiếm quang bao phủ Đằng Thanh Sơn, tại kiếm quang trong Đằng Thanh Sơn có vẻ có chút chật vật.

"Không thể như vậy đi xuống." Đằng Thanh Sơn nóng nảy, chính mình địa thân thể lực lượng, hơn nữa "tiên thiên Hư Đan" ẩn chứa bạo lực, cùng "tiên thiên Thực Đan" cao thủ khác biệt không có mấy. Nhưng là... Tại cảnh giới trên, chính mình kém hơn một một đoạn. Chính mình căn bản không hiểu "vong ngã cảnh giới", cũng không hiểu "chân ngã cảnh giới".

Dựa theo "U nguyệt Thương điển" trong miêu tả.

Không quản là "vong ngã" hay là "chân ngã", đều là cực mạnh chiến đấu ý thức, có thể đem tự thân hội địa kiếm pháp, thương pháp, hoàn mỹ thi triển ra đến. Hơn nữa, đối với vận dụng tiên thiên chân nguyên, cũng tinh diệu đến đỉnh phong. Đối với hai người chiến đấu không gian nắm chắc, cũng cực kỳ chuẩn xác. Thậm chí còn có thể biết trước đối phương bước tiếp theo công kích.

Có thể nói như vậy

"Vong ngã" cùng "chân ngã", đã muốn có thể đem con người địa thực lực, huy đến tới đỉnh phong! "Chân ngã" so với "vong ngã", chính là hơn một phần lý trí.

"Thà rằng gặp được tu luyện "chân ngã", cũng không muốn lại gặp phải kẻ tu luyện "vong ngã", hẳn hiện tại chính là một người máy, một kẻ điên." Đằng Thanh Sơn đột ngột nhanh chóng địa xoay người một cái, đồng thời song quyền, giống như một đôi thiết chùy hung hăng nện ở trên mặt đất, oanh một tiếng nổ!

Giống như sấm mùa xuân tại ở bên tai nổ vang! Đại địa ầm ầm nổ mạnh mở, bởi vì Đằng Thanh Sơn có ý không chế, đại địa số núi đá đều bắn về phía Đặng Canh.

"Chạy lấy người!" Đằng Thanh Sơn lập tức chạy xuống dưới núi.

"Muốn trốn!" Hai mắt mờ mịt Đặng Canh, giống như dã thú gầm nhẹ một tiếng lao ra đại lượng loạn thạch trở ngại, hóa thành một đạo lưu quang cực nhanh truy hướng Đằng Thanh Sơn.

Hô! Hô!

Hai người một trước một sau, Đặng Canh nhưng là tiên thiên Thực Đan cường giả, tại khinh công trên lại am hiểu. Nhưng là quỷ dị hơn là... Hai người khoảng cách tại nhanh chóng nổi rộng ra.

”Một kẻ điên! Bất quá chính là tiến vào ”vong ngã chi cảnh”, này thẳng tắp chạy trốn tốc độ cũng sẽ không gia tăng.” Đẳng Thanh Sơn giống như một đạo tia chớp, hấn hiện tại nhưng là Tiên thiên cường giả! Cho nên... Kiếp trước học được Thiên nhai hành, hấn rốt cục có thể thi triển tầng thứ hai khinh công.

Thiên nhai hành chia tách làm ba tầng, tam phúc bộ pháp đồ, lục phúc kinh mạch đồ.

Tầng thứ hai, đạt tới tiên thiên mới có thể thi triển.

Tầng thứ nhất tốc độ tựa đủ kinh người, này tầng thứ hai một thi triển, phối hợp trên thân thể quái vật của Đẳng Thanh Sơn. Đẳng Canh chỉ có thể trở mắt nhìn thấy Đẳng Thanh Sơn biến mất trong tầm nhìn, Đẳng Canh lúc này mới dừng lại, hai tròng mắt cũng khôi phục trấn tĩnh.

”Để hấn chạy thoát!” Đẳng Canh tức giận một bụng lửa giận, hai mắt đỏ au,” Cứu Châu đỉnh! Thiếu chút nữa đã đến tay!!!” Thiết Y Môn vất vả hơn một ngàn năm, bao nhiêu gian khổ? Hơn nữa, Tiểu Đỉnh này từng ở ngay dưới mắt hấn, Đẳng Canh lại không để ý, khi được hắc thiết bảo đồ, mới chú ý Tiểu Đỉnh.

Khi hấn nghĩ muốn lấy... Tiểu Đỉnh bị người khác cầm đi! Hết thấy đều chậm!

Lấy được hắc thiết bảo đồ, nhưng không cách nào lấy được Vũ Hoàng bảo tàng, kia bảo đồ trên nói rất rõ ràng ”Xông vào hấn phải chết không thể nghi ngờ”.

”A a a...” Đẳng Canh gào một tiếng, ngân lân kiếm trong tay điên cuồng bổ về phía chung quanh.

Oanh! Oanh! Oanh!

Núi đá văng tung tóe, chung quanh một đám đại thụ ầm ầm ngã xuống, Đẳng Canh sắc mặt dữ tợn rít gào: ”Thiên Ưng Môn môn chủ, ta nhất định phải đem ngươi băm thây vạn đoạn!” Tiếng gầm gừ quanh quẩn tại Man Hoang, làm cho không ít mãnh thú độc xà chạy loạn.

147. Chương 25: Đi Mất Rồi

Hô!

Một đạo tàn ảnh nhanh chóng xuyên qua, ngẫu nhiên có độc xà, mãnh thú muốn tập kích tàn ảnh này đều bị giết chết.

Nghe được xa xa truyền lại tiếng gầm gừ phẫn nộ: “Thiên Ưng môn môn chủ, ta nhất định phải đem ngươi băm thây vạn đoạn!”. Đẳng Thanh Sơn cười nhạo một tiếng: “Thiên Ưng môn môn chủ? Ngươi có bản lĩnh trước tiên ở trên toàn cửu châu đại địa, tìm được một cái Thiên Ưng môn đi.”

‘Thiên Ưng môn’ chính là Đẳng Thanh Sơn thuận miệng bịa đặt, về phần thực sự có hay không cũng không biết, ít nhất chính mình không có nghe nói qua.

Nếu thật sự có, Thiết Y môn nếu tìm tới thì chỉ có thể tính ngày đó Thiên Ưng môn xui xẻo.

“Vong Ngã cảnh giới này không hổ là trạng thái chiến đấu cực mạnh, có thể đem thực lực bản thân đạt tới đỉnh phong. Một trận chiến vừa rồi, nhiều lần đều bị đối phương chiếm thế chủ động! May mắn chạy thẳng tắp trốn chết cùng cảnh giới không quan hệ.” Nhớ lại trận chiến vừa rồi, Đẳng Thanh Sơn than thở mãi không thôi.

Dựa theo cảnh giới phân chia.

Tiên thiên Hư đan, bình thường là Nhập Vi cảnh giới.

Tiên thiên Thực đan, là Vong Ngã cảnh giới hoặc là Chân Ngã cảnh giới’.

Tiên thiên Kim đan, chính là Phản Phác Quy Chân.

Nếu nói Vong Ngã cảnh giới cùng Chân Ngã cảnh giới chính là ý thức chiến đấu cực mạnh. Thì Phản Phác Quy Chân so ra có hơn một chút là có thể làm cho lực cản không khí biến mất!

Giống như các Tiên thiên cường giả, gờ tay nhấc chân cũng làm đất đá văng tung tóe. Một kiếm đâm ra, lực cản không khí là rất kinh người, tốc độ càng nhanh thì lực cản không khí càng lớn! Cho dù Vong Ngã cảnh giới cùng Chân Ngã cảnh giới cũng không thể tiêu trừ lực cản không khí.

Nhưng Tiên thiên cường giả có thể!

Cũng là một kiếm đó những sử dụng Tiên thiên chân nguyên, một khi không có lực cản không khí có thể sẽ nhanh hơn gấp hai gấp ba. Nhanh hơn gấp hai gấp ba là cái khái niệm gì? Đó là một kích tất sát!

Bởi vì Tiên thiên Kim đan cường giả, nhất chiêu nhất thức, không phát ra tiếng khí bạo, cũng không có cuồng phong gào thét, có vẻ rất bình thường cho nên được xưng là Phản Phác Quy Chân cảnh giới! Lúc trước, Gia Cát Nguyên Hồng thu Đằng Thanh Sơn làm đệ tử đã thi triển thủ đoạn, đó chính là Phản Phác Quy Chân!

Đằng Thanh Sơn cũng là đọc U Nguyệt Thương điển mới biết được điểm này.

”Dựa theo những gì U Nguyệt Thương điển nói, chỉ có cảnh giới tăng lên, ‘thần’ của người ta mới có thể thuế biến. ‘Thần’ thuế biến sẽ dung hợp Tiên thiên chân nguyên, lúc này Tiên thiên chân nguyên mới có thể thuế biến! Hiện tại ta cần lĩnh ngộ Chân Ngã cảnh giới.” Đằng Thanh Sơn cũng không định tu luyện Vong Ngã cảnh giới, một khi vong ngã thì lúc chiến đấu cũng không để ý chính mình bị thương nặng.

Hơn nữa, tu luyện Vong Ngã cảnh giới, tương lai rất khó bước vào Tiên thiên Kim đan. Kỳ thật rất nhiều cường giả, cũng không nghĩ tới tu luyện Vong Ngã cảnh giới, thế nhưng Chân Ngã cảnh giới quá khó khăn, chỉ có thể lui mà cầu cái kém hơn, tu luyện khó khăn thấp hơn Vong cảnh giới.

.....

Đằng Thanh Sơn một đêm cũng không nghỉ ngơi, mà là chạy thật nhanh, một đường giết chết mãnh thú độc xà vô số, buổi tối ngày hôm sau mới nghỉ ngơi một đêm. Đợi đến buổi sáng ngày thứ ba, Đằng Thanh Sơn đã đi ra biên giới Man Hoang.

Tại một bờ sông, Đằng Thanh Sơn đem quần áo rách nát ném xuống, giặt sạch một lần trong nước sông rồi thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ.

”Bùm bùm” Đằng Thanh Sơn gân cốt phát ra thanh âm rất khê, chỉ thấy song chưởng của hắn vốn trắng kiện lại co rút lại một chút, thân thể cao lên một chút, đồng thời lột bỏ mặt nạ da người mang trên mặt. Nhất thời từ một mảng hán trắng kiện có vết sẹo biến trên mặt biến thành một thanh niên thanh tú.

Đem Thiên Ứng Trảo bỏ vào trong gói đồ, tay cầm Ấm Huyết đao, trên lưng lại lần nữa đeo gói đồ.

Một lát sau, Đằng Thanh Sơn bước ra khỏi Man Hoang.

”Vẫn là bên ngoài thoải mái!” Đi ra khỏi Man Hoang, dương quang buổi sáng chiếu ở trên người, nắng ấm dào dạt, gió nhẹ quạt vào mặt, thật thoải mái. ”Không khí cũng tươi mát hơn, không giống trong Man Hoang, khí tức thi thể đã thú hư thối hàng năm không tiêu tan.” Đằng Thanh Sơn tâm tình rất tốt.

Gần mười ngày trong Man Hoang, cùng Đặng Canh đánh một trận! Trận chiến ấy, Đằng Thanh Sơn ở thế hạ phong, bất quá duyên cớ là Đằng Thanh Sơn không sử dụng thương!

Dù sao cả đời này, tinh lực của Đằng Thanh Sơn đều tiêu phí tại thương pháp, dài một tắc cường một tắc. Nếu Luân Hồi thương thật sự thi triển ra, tuy rằng cảnh giới kém so với đối phương nhưng thương pháp của Đằng Thanh Sơn lại rất đáng sợ. Nếu hai người liều chết một trận, lấy thương pháp sắc bén của Đằng Thanh Sơn thì khả năng thắng không dưới năm thành!

Chỉ là..... Thương pháp cao thủ quá ít, Đằng Thanh Sơn thương pháp rất nhiều người đều biết. Một khi dụng thương pháp thì nhất định phải giết được đối thủ. Không giết được Đặng Canh, thân phận rất có thể bị bại lộ.

Mà sử dụng quyền pháp, cho dù không giết chết Đặng Canh, thân phận cũng sẽ không bị bại lộ!

”Dù sao mục đích của ta là phá hư chuyện tốt của bọn họ! Đạt được hiệu quả là được rồi.” Giết Đặng Canh hay không, Đằng Thanh Sơn cũng không để ý. ”Lần này một chuyến đi Man Hoang, thu hoạch thật ra không nhỏ, ăn Chu Quả, bước vào Tiên Thiên, lại còn được Thiên Ứng Trảo. Tối trọng yếu vẫn là nó!”

Đặng Thanh Sơn sờ sờ hắc sắc tiểu đỉnh tại lồng ngực, sau đó lại bỏ vào trong quần áo. Cho dù hắc sắc tiểu đỉnh cùng bảo đồ quan hệ, Đặng Thanh Sơn cũng không quan tâm, ở trong lòng hắc..... tiểu đỉnh ý nghĩa kỷ niệm quan trọng hơn.

Võ An quận thành.

Đất, đất, đất.

Đặng Thanh Sơn cười Thanh Tông Mã, hành tẩu tại Võ An quận thành Liễu Hồ phố. Lúc trước Đặng Thanh Sơn đem Lý an bài tại đây, hơn nữa hắc cũng đáp ứng, giúp nàng báo thù.

"Không biết tiểu cô nương kia hiện tại thế nào." Đặng Thanh Sơn đi tới, kinh ngạc phát hiện: "Di, Liễu Hồ phố này, như thế lại náo nhiệt như vậy!"

Tại Liễu Hồ phố đều là các tòa đại phủ đệ, có thể mua được thì đều là phú thương hoặc nhân vật có thể lực.

Liễu Hồ phố bình thường ban ngày vẫn rất thanh tĩnh. Bên bờ hồ Liễu Hồ phố có một con thuyền lớn xinh đẹp đang đậu lại. Đặng Thanh Sơn cũng biết đó là hoa thuyền! Thường thường đến chiều muộn là bên bờ hồ sẽ có đại lượng hoa thuyền, thu hút một vài phú thương đến hưởng lạc.

"Hiện tại là ban ngày, như thế nào lại có nhiều hoa thuyền như vậy?" Đặng Thanh Sơn có chút kinh ngạc.

Một vài chiếc hoa thuyền tiến lại gần tương đối gần, trong đó có một cái hoa thuyền lớn nhất thậm chí còn cập bờ. Mà ở trên bãi cỏ bên bờ, không ngờ còn tụ tập một đám người đông đúc. Nhìn sơ qua tối thiểu có trên một ngàn người, sắp xếp dài hơn mười trượng.

Đặng Thanh Sơn một bên cười ngựa hướng đến chỗ Vương mập mập, một bên nhìn cảnh náo nhiệt. Chỉ nghe một tiếng la trong trẻo: "Nhìn xuống phía dưới, là một trong tứ hương của Thiên Hương Viện chúng ta, Xuân Hương cô nương." Nhất thời đông đảo hơn một ngàn, mọi người hoan hô lên.

"Xuân Hương cô nương, đêm nay, ngươi là của ta."

"Ha ha, ta tới cổ động cho người."

Tiếng cười từng đợt.

.....

Đợi đến Đặng Thanh Sơn đến gần, mới phát hiện.

Nguyên lai trên cỏ bên bờ hồ, phía dưới lót thảm lông, mặt trên bãi cỏ bày đặt nhiều bàn, ước chừng có năm mươi cái bàn. Một đám phú thương quý nhân ăn mặc đẹp đẽ ngồi ở bên cạnh bàn, hộ vệ và người hầu của bọn họ đều đứng ở một bên. Các phú thương thích ý uống rượu, ăn hoa quả, nhìn biểu diễn trên hoa thuyền.

Mà bên ngoài năm mươi cái bàn, còn có nhiều người hơn vây quanh xem náo nhiệt, những người đó rất chật vật, một đám người chen nhau.

"Lão Vương." Đặng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua, liền nhìn thấy Vương mập mập đang ngồi ăn nhô.

Wương mập mập mặc áo choàng màu vàng, phía sau có hai gã hộ vệ, hắc cũng coi như có thân phận, độc chiếm một bàn.

Nghe thấy thanh âm, Vương mập mập đột ngột quay đầu, lập tức nhanh chóng chạy đến bên người Đặng Thanh Sơn, cung kính nói: "Thống lĩnh đại nhân, người đã về rồi, chúc mừng thống lĩnh đại nhân."

"Lão Vương, ngươi rất biết hưởng thụ a." Đặng Thanh Sơn cười nói.

"Hắc hắc, bình thường không có việc gì, cũng là tìm một vài việc vui để xem." Vương mập mập cười nói, đồng thời hắc lập tức khiển trách kia hai gã hộ vệ đi theo: "Còn không dẫn ngựa cho thống lĩnh đại nhân, đứng ngây ngốc ở đây làm gì."

Đặng Thanh Sơn đưa dây cương qua: "Lão Vương, lần trước ta bảo người chiếu cố tốt cho tiểu cô nương kia, nàng bây giờ vẫn tốt chứ?"

"Tiểu cô nương?" Vương mập mập lắc đầu nói, "Thống lĩnh đại nhân, lần trước người vừa ly khai hai ngày. Tiểu cô nương lại đột nhiên có một sư phó! Theo nàng ta nói, nàng muốn đi cùng sư phó nàng.... Trước khi đi, còn nhờ ta giao cho người một phong thư. Đúng rồi, tiểu cô nương kia cũng nói người không cần báo thù cho nàng, nàng sẽ đi báo thù cùng sư phó."

Đặng Thanh Sơn nghi hoặc nhíu mày: "Sư phó?"

"Ân." Vương mập mập gật đầu: "Là nữ nhân, nhìn bề ngoài không sai biệt lắm tầm ba bốn mươi tuổi. Nhưng là..... nữ nhân này, ánh mắt rất dọa người. Nàng chỉ liếc mắt nhìn ta một cái mà lưng ta đều đổ mồ hôi, hẳn là là một nhân vật rất lợi hại. Bất quá nữ nhân kia tựa hồ rất thích tiểu cô nương."

Đặng Thanh Sơn rất rõ ràng, kinh mạch của nàng tạp chất nhiều lắm, không thể vận chuyển nội kinh tâm pháp, như thế nào lại có sư phó?

"Lão Vương cũng là Hậu thiên cao thủ, có thể làm Lão Vương sợ hãi như vậy thì nữ nhân kia có lẽ là cao thủ lợi hại. Nếu có thể thu Lý làm đồ đệ, phỏng chừng có thủ đoạn giải quyết vấn đề về kinh mạch của nàng." Đặng Thanh Sơn cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm: "Lão Vương, người mang lá thư đến đây, ta nghỉ tạm tại nơi này ăn cơm trưa."

Wương mập mập liền nói: "Thống lĩnh đại nhân, người ngồi chỗ của ta." Nói xong, Vương mập mập lập tức phân phó người gọi món ăn.

.....

Bên bờ, gió hồ thoáng mát.

Ăn mỹ thực, mắt nhìn một đám nữ tử xinh đẹp động lòng tại trên boong hoa thuyền biểu diễn, xác thực không tệ.

"Tuyển hoa khôi?" Đặng Thanh Sơn ngồi xuống một lát, nghe lời người ta nói chung quanh, cũng biết hôm nay là làm gì. Đây là 'Tuyển hoa khôi' tại Võ An quận thành bốn năm một lần, tới tham gia một đám đều hồng bài có danh khí. Đặng Thanh Sơn vốn tưởng rằng thanh lâu nữ tử đầy khí chất phong trần.

Bất quá mười nàng cạnh tranh hoa khôi này, chẳng những mỹ miều, mà đều có khí chất bất đồng. Luận xinh đẹp, khí chất, không kém chút so với Gia Cát Thanh. Cầm kỳ thi họa, cũng có sự am hiểu sâu.

"Chỉ tiếc là mệnh bất hảo, rơi vào phong trần." Đặng Thanh Sơn nhìn thấy những nữ tử này, không khỏi thán nhủ lắc đầu. Ở thời loạn thế này, gia thế bất hảo nếu lớn lên càng xinh đẹp thì càng thảm.

"Ân?" Đặng Thanh Sơn không khỏi quay đầu.

Chỉ thấy hai gã hán tử mặc trang phục màu xanh đi tới, trong đó một người quát: "Góc phía sau có cái bàn, người đến kia ngồi! Cái bàn này, Thanh Hồ Đảo chúng ta chiếm. Còn các người nữa, cái bàn này của các người, Thanh Hồ Đảo chúng ta cũng chiếm." Ngự khí của hai người này rất bá đạo.

"Thanh Hồ Đảo? Khó trách bá đạo như vậy." Đặng Thanh Sơn cũng giật mình.

Tại Dương Châu, Thanh Hồ Đảo chính là hoàng đế!

"Ân, không có nghe ta nói sao?" Hán tử áo xanh sắc mặt trầm xuống, trừng mắt nhìn Đặng Thanh Sơn.

"Nga, Đặng thống lĩnh, ha ha, nhân sinh hà xử bất tương phùng a!" Một tiếng cười vang lên, Đặng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bạch ngân trường bào thanh niên cùng một tử sam thiếu nữ sóng vai mà đi, ở phía sau bọn họ có năm nam nữ trẻ tuổi đi theo.

"Cổ Thế Hữu!" Đặng Thanh Sơn liếc mắt một cái nhận ra người tới, đúng là Thanh Hồ Đảo Thiếu đảo chủ Cổ Thế Hữu.

"Thiếu đảo chủ." Đặng Thanh Sơn cười nói.

"Thiết Phàm, lui ra." Cổ Thế Hữu phân phó tên hán tử áo xanh kia, "Vị này chính là Quy Nguyên Tông đệ nhất thống lĩnh, Đằng Thanh Sơn! Nửa năm sau của năm nay mới ra nhập trong Địa bảng, Đằng thống lĩnh chính là danh liệt Địa bảng thứ bốn mươi sáu. Đằng thống lĩnh, không ngại ta cùng sư muội ngồi ở bên cạnh người chứ?"

"Mời." Đằng Thanh Sơn gật đầu nói, đồng thời đẩy lòng nghi hoặc, Địa bảng thứ bốn mươi sáu?

148. Chương 26: Thiết Tháp Hộ Vệ

"Đằng thống lĩnh, vị này chính là sư muội của ta Ôn Tiêu." Cổ Thế Hữu nói, tử sam thiếu nữ kia có cặp lông mày khá dày, có một cổ khí chất oai hùng, tử sam thiếu nữ nhìn kỹ Đằng Thanh Sơn, cũng mỉm cười nói: "Ôn Tiêu chưa gặp qua Đằng thống lĩnh. Đáng tiếc, lần trước ta không cùng sư huynh đi Hỏa Diễm Sơn, nếu không cũng có thể chứng kiến uy lực Hỏa diễm thương của Đằng thống lĩnh."

Đằng Thanh Sơn rùng mình.

"Hỏa diễm thương?" Đằng Thanh Sơn cười nói: "Ôn cô nương, "Hỏa diễm thương" này là sao?"

Ôn Tiêu kinh ngạc nói: "Đằng thống lĩnh không biết sao? Địa bảng bản mới nhất nói Đằng thống lĩnh thương pháp như ngọn lửa cuồng bạo, mãnh liệt. Hơn nữa Đằng thống lĩnh người cũng là tại Hỏa Diễm Sơn thành danh trên toàn Cửu Châu đại địa, không ít người xưng hô người là "Hỏa diễm thương", trên địa bảng miêu tả rất rõ ràng a."

Đằng Thanh Sơn dở khóc dở cười.

"Hỏa diễm thương" Đằng Thanh Sơn?

Trong thiên hạ cao thủ lợi hại, quả thật là có kèm theo danh hiệu, như "Huyết nguyệt đao" Mạnh Điền, như "Lôi thần đao" Ngô Việt, "Sinh tử đao" Đỗ Cửu... vân... vân. Đại đa số danh hiệu có thể để lộ ra một chút tin tức, "Hỏa diễm thương", gợi rõ là Đằng Thanh Sơn chỉ dùng thương, mà thương pháp lại dùng mãnh cuồng bạo.

"Đằng thống lĩnh, như thế nào, người còn không biết?" Cổ Thế Hữu kinh ngạc hỏi.

"Ta mấy ngày nay ra bên ngoài, còn chưa trở về Quy Nguyên tông, đích xác là không biết." Đằng Thanh Sơn nói.

"Thì ra là thế." Cổ Thế Hữu gật đầu.

Đúng lúc này, cách đó không xa một gã ngân phát lão giả thân thể béo tốt cười nheo mắt, chạy bộ lại. Khi chạy tới nơi hơi hơi một khom người, cười nói: "Thiếu đảo chủ đến, trước đó cũng không thông tri lão hủ một tiếng để lão hủ hảo hảo chuẩn bị a... Thiếu đảo chủ ngài muốn dùng gì cứ việc phân phó."

Cổ Thế Hữu nhìn thoáng qua ngân phát lão giả này: "Nga! Là Vũ Văn lão bản. Đúng rồi! Năm nay mười giai nhân trên thuyền hoa, có vài vị là của Vũ Văn lão bản người a?"

Ngân phát lão giả lập tức cười nói: "Có bảy cô nương, cô nương hiện tại tên là Mộng Đỗ Quyên. Đây cũng là thủ hạ đắc ý nhất của ta, phóng mắt khắp toàn bộ Võ An quận thành này nói về cầm kĩ, nàng là số một số hai. Hơn nữa, nàng bây giờ vẫn còn rất non. Hay là, Thiếu đảo chủ người..."

"Người trước tiên lui xuống." Cổ Thế Hữu sắc mặt trầm xuống.

Ngân phát lão giả nhìn thoáng qua tử sam thiếu nữ, liền lập tức lui ra.

"Sư huynh, cô nương Mộng Đỗ Quyên phía trên kia Mộng Đỗ Quyên cũng thật là mỹ nhân đấy." Tử sam thiếu nữ nói.

"Sư muội, người đừng đùa sư huynh." Cổ Thế Hữu cười.

Bỗng nhiên, chung quanh đông đảo hơn một ngàn người rồi đột nhiên tuôn ra tiếng hoan hô ầm ầm, tất cả mọi ánh mắt đều dừng ở thuyền hoa trên boong. Một bạch y thiếu nữ dáng vẻ động lòng người ôm một cây thất huyền cầm, thoáng hạ thấp người rồi ngồi xuống, đem thất huyền cầm đặt ở trước mặt.

Rồi sau đó cắt trà hương, châm lư hương.

Bạch y thiếu nữ nhắm mắt ngưng thần một lát, mới gầy thắt huyền cầm.

"Oanh!" tiếng vang thanh thúy truyền vào lòng người. Trong nháy mắt, chung quanh hoàn toàn an tĩnh lại.

"Ân?" Đàng Thanh Sơn kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Đó là một âm thanh, Đàng Thanh Sơn không tự Kim hãm được tâm run lên, da đầu tê dại. Rồi sau đó liền buông chén rượu, ngưng thần cẩn thận lắng nghe tiếng đàn. Tiếng đàn từng hồi, tiết tấu thanh thoát, giống như một con chim sơn ca, từng tiếng truyền vào lòng người, làm cho tâm tình người ta thư sướng.

Không biết qua bao lâu, theo một tiếng huyền cầm vang lên trên không rồi lan tỏa, một khúc cuối cùng cũng xong.

"Hảo cầm kỳ." Đàng Thanh Sơn nhìn thấy bạch y thiếu nữ kia, hấn như thế nào cũng không thể tưởng tượng, cầm kỳ có thể tạo ra sự rung động khoan khoái. Cầm thanh thuộc bậc đại sư, thậm chí còn ảnh hưởng tâm tình hấn, lại là một thanh lâu nữ tử.

"Cầm kỳ của Mộng Đỗ Quyên cô nương, mọi người cũng thấy được. Hiện tại, mọi người có thể mua hoa tặng cho Mộng Đỗ Quyên cô nương, một cành màu trắng một trăm lượng bạc, một cành màu vàng một ngàn lượng bạc, một cành màu đỏ một vạn lượng bạc!" Một vị vận hồng y phụ nhân cười nói: "Mười vị giai nhân, đến cuối cùng ai được hoa, bạc cộng lại nhiều nhất đó chính là hoa khô! Hơn nữa, trong số những người tặng hoa cho hoa khô, ai tặng hoa quý nhất, sẽ có cơ hội cùng hoa khô tận hưởng đêm đẹp, cho dù tặng hoa sắp xếp thứ hai thứ ba, cũng có cơ hội cùng hoa khô một mình gặp lại."

Nói xong, hai nữ đồng đang cầm lồng hoa từ trên thuyền đi lên bờ.

"Lý lão gia, tám trăm lượng bạc!"

"Vương lão gia, một ngàn lượng bạc!"

"Lam đại nhân, một ngàn năm trăm lượng bạc!"

Một đám phú ông, vì thích giai nhân nên vung tiền như rác.

"Hoa khô?" tử sam thiếu nữ Ôn Tiêu cảm khái nói: "Nguyên lai, được nhiều bạc nhất chính là hoa khô, ai... Cầm kỳ của nữ tử này, ta từ nhỏ đến lớn giờ mới được thưởng thức trình độ cao siêu như vậy. Đáng tiếc, phải bồi tiếp cùng với xú nam nhân."

Đúng lúc này.

"Lão gia nhà ta sẽ chuộc thân cho cô nương Mộng Đỗ Quyên!" Một đạo thanh âm hùng hậu vang lên.

Nhất thời chung quanh hơn một ngàn hào nhân lập tức an tĩnh lại, nhìn chăm chăm vào người vừa nói. Đó là một đại hán vừa cao vừa to làn da ngăm đen, đứng ở kia, trông như một tòa thạch điêu.

"Chuộc thân? Lão gia nhà các người chuộc được sao?" Có người cười nhạo nói.

"Mộng Đỗ Quyên cô nương, lần này rất có thể chính là hoa khô, cái giá sẽ phải lên tận trời cao." Một đám người thường hoặc nhóm phú thương, đều xem trọng.

Có thể nói "Hoa khô" nữ nhân, cho dù muốn cùng một đêm nhưng không có mấy ngàn lượng bạc thì đều là nằm mơ. Nữ nhân như vậy, tại thanh lâu chính là gà đẻ trứng vàng! Hơn nữa cũng là vai chính nên hoa khô này ở trong thanh lâu địa vị cũng rất cao.

"Cho lão bản các người, báo ra con số đi." đại hán ngăm đen quát.

Chỉ thấy ngân phát lão giả đi lên boong thuyền, cười vang nói: "Chuộc thân, cũng không phải là không thể! Bất quá, Mộng Đỗ Quyên cô nương, trong vạn người có một, chúng ta cũng phải hao tổn rất nhiều tâm huyết mới có thể bồi dưỡng ra. Nếu lão gia nhà các người thật sự chuộc thân cho nàng, một cái giá, một vạn lượng hoàng kim!"

"Một vạn lượng hoàng kim?"

Một ngàn hào nhân ở đây đều bị dọa.

Một vạn lượng hoàng kim tương đương một trăm vạn lượng bạc trắng! Đây là một con số rất khủng bố, bình thường có thể có mười vạn lượng bạc ngàn đã là phú hào. Có thể có một trăm vạn lượng là phú ông hoặc là đại phú thương. Một đệ nhất nữ tử ở thanh lâu, chào giá đạt tới toàn bộ gia sản của một đại phú thương!

Thật dọa người!

Tuy rằng nói loại hoa khô này, một đêm cũng có thể thu được mấy ngàn lượng bạc, nhưng nếu là hoa khô lại không thể thường xuyên tiếp khách, phải bảo trì sự huyền bí. Hơn nữa hoa khô khi tuổi còn trẻ thì mới giá trị, tuổi càng tăng thì giá trị càng giảm. Hoa khô cả đời cùng lắm có thể kiếm được khoảng một vạn lượng hoàng kim, cái này cũng có người trả giá sao.

"Một vạn lượng hoàng kim." tử sam nữ tử sợ hãi than: "Thì phải là một ngàn cân hoàng kim, hoàn toàn có thể đúc một người bằng vàng đã trưởng thành."

Giá trên trời!

Đại hán ngăm đen xoay người thoáng thấp giọng bàn bạc, liền đứng dậy cất cao giọng nói: "Một vạn lượng hoàng kim! Lão gia nhà ta chấp nhận!"

"Hô!"

Chung quanh hơn một ngàn hào nhân sợ hãi người, nếu cộng tất cả tài sản của những hào nhân này vào mới có thể. Ở đây có thể xuất ra được cái giá này, không có mấy người.

"A."

Ngân phát lão giả kia vừa nghe, cũng thất thần rồi lập tức phản ứng lại liền nói: "Này... Vị lão gia này, Mộng Đỗ Quyên khế ước bán mình của nàng, không ở chỗ này. Không thì thế này, người chờ, ta lập tức đi lấy." Hắn cũng căn bản không nghĩ tới, tuyển hoa khô, không ngờ lại có người chuộc thân.

"Khế ước bán mình, người trở về tự xé là được." Ôn hòa thanh âm vang lên: "Thiết Thập, đem kim phiếu cho bọn hắn, đưa Mộng Đỗ Quyên cô nương lại đây."

"Vâng, lão gia." Thiết Thập đại hán lập tức nhảy xa mấy trượng.

"Mộng Đỗ Quyên cô nương, mời." Thiết Thập đại hán đem kim phiếu đưa cho ngân phát lão giả.

Ngân phát lão giả vừa thấy một tập kim phiếu, tổng cộng mười tờ, mỗi tờ đều là một ngàn lượng hoàng kim, chữ to thiếp vàng, trong lòng hắn sợ hãi không thôi

"Khế ước bán mình ta trở về lập tức hủy đi?" Ngân phát lão giả có chút không thể tin được, nếu hắn trở về hoàn toàn có thể thông qua quan phủ tái đem Mộng Đỗ Quyên lộng trở về.

"Không ai dám tham lam kim phiếu của lão gia nhà ta." Thiết Thập đại hán nhìn thoáng qua ngân phát lão giả, ngân phát lão giả đầy lòng run lên. Có thể xuất ra một vạn lượng hoàng kim chỉ vì mua một nữ nhân, nhân vật như vậy, hắn chỉ sợ thật đúng là đắc tội không nổi.

Mộng Đỗ Quyên ôm Tiêu Diệp Thúc cổ cảm, cùng Thiết Thập đại hán rời thuyền hoa.

"Lão gia." Mộng Đỗ Quyên đi qua, khom người nói.

Vị lão gia kia rốt cục đứng dậy, đây là một nam tử hơi béo làn da trắng, một thân trường bào màu tím, nhìn dung mạo của hắn vẫn có thể đoán là khi còn trẻ rất tuấn tú, nam tử mập mập gật gật đầu: "Từ hôm nay trở đi, người đi theo ta!"

"Dạ, lão gia." Mộng Đỗ Quyên bình tĩnh lại, trong mắt cũng xẹt qua một tia vui sướng.

Dù sao cho dù là hoa khô, cũng bị ngàn người cười lên. Hiện tại thoát khỏi khổ cảnh, nàng có thể nào không mừng?

"Người này, ta như thế nào không biết?" Cổ Thế Hữu kinh ngạc nhìn thoáng qua trung niên nam tử, "Có thể xuất thủ hào phóng như vậy, tuyệt đối là đại phú thương. Dương Châu đại phú thương, ta cơ hồ đều biết, Đằng thống lĩnh, người có biết đại phú thương này không?"

"Không biết." Đằng Thanh Sơn uống rượu nói.

Đúng lúc này, trung niên nam tử quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn bọn họ: "Hôm nay Bùi Tam ta vận khí thật không tệ, có thể gặp được Tiềm Long bảng đệ nhất Đằng Thanh Sơn, cùng Tiềm Long bảng đệ nhị Cổ Thế Hữu."

"Tiềm Long bảng đệ nhất?" Đằng Thanh Sơn lập tức phản ứng lại.

Chính mình trên Địa bảng xếp ở vị trí bốn mươi sáu, đương nhiên danh liệt Tiềm Long bảng, cũng không nghĩ đến vị trí đệ nhất còn trên cả Cổ Thế Hữu một bậc.

Cổ Thế Hữu sắc mặt hơi hơi trầm xuống.

"Bùi Tam, ta tại Dương Châu tựa hồ không có nghe nói qua tên người." Cổ Thế Hữu ánh mắt nheo lại hỏi.

Trung niên nam tử cười nói: "Người cô lậu quả văn thôi."

Cổ Thế Hữu tức giận không khỏi dâng lên. Tại Dương Châu, ai dám đối Thiếu đảo chủ hần bất kính?

Tử bào nam tử nhìn Đằng Thanh Sơn vài lần: "Mười bảy tuổi Tiềm Long bảng đệ nhất, Địa bảng thứ bốn mươi sáu! Không tệ, rất không tệ! Quy Nguyên tông một thế hệ trẻ tuổi so với Thanh Hồ Đảo mạnh hơn." Lời này vừa nói ra, Cổ Thế Hữu lại tức giận. Tử bào nam tử ngay sau đó liền phân phó: "Thiết Thập!"

Đại hán ngăm đen rất rõ ràng lão gia nhà mình bảo hần làm gì. Hần lập tức tiến lên từng bước, lớn tiếng nói: "Đằng Thanh Sơn, nghe nói người thương pháp rất cao, ta đến để lãnh giáo!"

149. Chương 27: Quy Nguyên Tông Nội

Khiêu chiến Đằng Thanh Sơn, người đứng đầu Tiềm Long bảng?

Đằng Thanh Sơn nheo mắt lại, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua đại hán ngăm đen kia: "Muốn cùng ta so đấu một hồi, trước hết báo chân danh đi (tên thật)!"

"Ta gọi Thiết Thập!" Đại hán ngăm đen trầm giọng nói.

"Đằng thống lĩnh, cái gã đại hán ngốc này muốn khiêu chiến với người, người cũng đừng có lật thuyền trong mương nhé." Cổ Thế Hữu cười nói, lời này của hần hiển nhiên là xem thường Thiết Thập kia, không có khác nào đi tìm chết. Lời nói của lão gia Bùi Tam đứng phía trước Thiết Thập kia, làm Cổ Thế Hữu này thực là rất không thoải mái, trong bụng chứa đầy lửa giận.

Nếu bình thường là người ăn chơi trác táng, hần đã sớm sai người giết rồi.

Bất quá Cổ Thế Hữu không phải người tầm thường, thật sự hần cũng không nghĩ đến rằng hiện tại lại gây sự với nhân vật thần bí Bùi Tam này.

"Lật thuyền trong mương?" Nam tử áo tím Bùi Tam cười ha hả nói: "Trên Hỏa Diệm Sơn, nghe nói Cổ Thế Hữu người bại bởi Hoa Xích Trụ!"

Cổ Thế Hữu nhìn chằm chằm Bùi Tam này, đáy lòng nổi lên sát khí.

"Đây là hộ vệ của ta, là sự phụ của Hoa Xích Trụ!" Nam tử áo bào tím Bùi Tam nói.

"Sự phụ của Hoa Xích Trụ!"

Một mảnh ồ lên!

Đặng Thanh Sơn cũng chấn động, cái sự việc ở dưới chân núi Hỏa Diệm Sơn kia, Hoa Xích Trụ sử dụng trường côn đánh bại Cổ Thế Hữu, hắn cũng đã xem qua. Không nghĩ tới đại hán ngăm đen trước mặt kia lại là sư phụ của Hoa Xích Trụ.

”Người nói là sư phụ của Hoa Xích Trụ. Thì là đúng sao?” Cổ Thế Hữu hừ một tiếng.

”Tin hay không là chuyện của người. Bất quá, ngay cả đồ đệ cũng có thể thắng người. Thiết Thập thắng người thì cũng dễ dàng thôi.” Bùi Tam đậm nhiên cười nói. Trong ánh mắt Cổ Thế Hữu hàn quang chợt lóe, sát khí trong lòng bốc lên: ”Bùi Tam này, ta nhất định phải chính tay giết hắn!”

Thiết Thập từ sau lưng rút ra một đôi thiết giản cứng cõi đen thui: ”Đặng Thanh Sơn. Mời!”

”Xuy xuy!”

Đặng Thanh Sơn từ trong bọc chứa đồ lấy ra hai đoạn Luân Hồi thương, lấp lại, sau đó trong tay cầm một thanh Luân Hồi thương, phân phó hộ vệ bên người: ”Trông coi cẩn thận bọc đồ của ta. Vâng, thưa thống lĩnh đại nhân.” Hộ vệ kia cung kính nói.

”Mời!” Đặng Thanh Sơn như một cây tiêu thương thẳng tắp, đứng ở nơi này.

Hai người cách khoảng ba cái bàn.

”Hừ!” Đại hán ngăm đen một tay cầm một cây thiết giản, nhảy mạnh lên, lướt qua ba cái bàn, giống như một đầu gấu đen lớn hướng Đặng Thanh Sơn đánh tới. Thiết giản trong hai tay chốc lát hóa thành hai con hắc long tách ra làm hai đường, hướng Đặng Thanh Sơn đánh tới, bị một trận cuồng phong sắc bén đeo bám, mọi người xung quanh lập tức né tránh thật xa.

”Khí lực phóng ra thật lớn!”

Đặng Thanh Sơn hét lớn một tiếng, Luân Hồi thương trong tay liền đâm mạnh ra.

”Thương!” Đầu thương cùng thiết giản giao kích.

”Lực đạo thật mạnh a, phải đến tám chín vạn cân khí lực!” Đặng Thanh Sơn chấn động, đồng thời hừ một tiếng tức giận !

Hoàn toàn trái ngược với Hỏa Thượng Kiêu Du, đầu Luân Hồi thương mạnh mẽ bị lực phản chấn bắn ngược lại, đại hán ngăm đen kia thì tại trong không trung không có chỗ nào để làm điểm tựa, bị chấn bay ra hướng mặt hồ.

Trên mặt hồ, đại hán ngăm đen cước đạp trên mặt nước rồi sau đó nhảy lên mũi hoa thuyền.

”Ha ha... Đặng Thanh Sơn, là ta coi thường ngươi rồi.” Đại hán ngăm đen cười nói. Hai người khi chém giết lẫn nhau, cho dù công kích về phía đối phương, bình thường đều không cách mặt đất quá xa. Bởi vì... Một khi nhảy quá cao, không còn điểm để mượn lực thì không thể thay đổi phương hướng, dễ dàng bị địch nhân áp chế.

Trừ phi người đó phi thường tự tin, nếu không, thực rất ít có người lựa chọn nhảy cao như vậy mà chém giết.

”Thực lực của ngươi cũng không tồi.” Đặng Thanh Sơn chân đạp vào một điểm, như tên rời dây cung, mạnh mẽ lao về phía trên nóc khoang hoa thuyền.

Trường thương như một con du long màu bạc, đâm thẳng tới yết hầu Thiết Thập.

”Phanh!”

Hai người một lần nữa giao kích, khoang thuyền dưới chân Thiết Thập bị chấn cho đoạn liệt, hắn lập tức hướng ngược lại phóng đi. Mà Đặng Thanh Sơn ở trên nóc khoang thuyền, giống như một đầu hùng ưng nhìn chăm chăm vào con mồi, trực tiếp đánh về phía đại hán ngăm đen kia. Một cây Luân Hồi thương, hóa thành đạo đạo thương ảnh, giống như những mũi tên bắn thẳng tới nơi yếu hại!

Như Ảnh Tù Hình!

Bồng! Bồng! Bồng!

Đằng Thanh Sơn và đại hán ngăm đen, chân đạp mặt nước, từ mạn thuyền bên này chém giết qua mạn thuyền bên kia . Khí nhận mãnh liệt làm nước hồ nổ mạnh nảy sinh những tiếng ầm vang long trời, thanh âm mặt nước bạo liệt không ngừng vang lên.

Thương ảnh của Đằng Thanh Sơn giống như hàng nghìn hàng vạn đóa hoa lê nở rộ. Mà Thiết Thập kia thì một đôi thiết giản cũng giống như hai phiến thiết thuần, mà phòng ngự hoàn mỹ không chút sút mẻ.

”Hát!!” Đại hán Thiết Thập mạnh một tiếng hét to một tiếng, trong đôi mắt kim quang chọi lóe, tay phải cầm một thiết giản hướng Đằng Thanh Sơn bổ xuống.

Oanh! Khí bạo liệt tiếng vang thấu đến tận trời xanh!

”Người này ẩn tàng thực lực.” Đằng Thanh Sơn biến sắc, lập tức thi triển Hồn Nguyên Nhất Mạch thương pháp, muốn hóa giải một kích này của đối phương .

Bồng!

Thiết giản cùng Luân Hồi thương va chạm, mặt nước bạo liệt dậy sóng.

”Hô!” Đằng Thanh Sơn bị lực phản chấn bay đi. Trên mặt hồ, Đằng Thanh Sơn chân điểm mặt nước, lúc này mới nhảy lên trên boong hoa thuyền .

”Người này, chẳng lẽ cũng là Tiên thiên cường giả?” Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nheo lại.

Vừa rồi một chút sức bật kia cũng phải có mười lăm vạn cân khí lực, Hậu thiên cường giả không có khả năng bộc phát ra lực lượng mạnh như vậy.

”Đằng Thanh Sơn, đứng đầu Tiềm Long bang, quả thật danh bất hư truyền! Bội phục! Bội phục!” Đại hán ngăm đen vừa chấp tay, liền lập tức nhảy lên, sau đó cước đạp trên mặt hồ, liền bay tới bên cạnh nam tử áo bào tím.

”Lão gia.” Đại hán ngăm đen khom người nói.

”Đi thôi.” Người trung niên áo bào tím Bùi Tam lúc này mang theo đại hán ngăm đen cùng với nữ tử ôm cổ cầm Mộng Đỗ Quyên như vậy mà rời đi.

...

”Hô!” Đằng Thanh Sơn nhảy quay lại trên bờ, nghi hoặc nhìn ba người nam tử áo bào tím rời đi: ”Đại hán ngăm đen kia, vừa rồi lúc phát ra một chiêu lợi hại kia thì trong ánh mắt kim quang chọi lóe. Ta tuyệt đối không có nhìn lầm! Hán tử này, là Tiên thiên cường giả! Một Tiên thiên cường giả, thế mà lại trở thành hộ vệ... Nam tử áo bào tím này là ai?”

(đoạn này hình như thiếu vài câu)

”Ta còn có việc, sau này chúng ta lại hảo hảo tụ tập. Hiện tại ta trước hết rời đi, sau này lại nói tiếp vậy.

”Đằng thống lĩnh.” Nữ tử áo tím Ôn Tiêu kia vừa chấp tay nói.

Theo sau bọn họ là một đôi sư huynh muội, cũng mang theo năm tên nam nữ trẻ tuổi rời đi. Đằng Thanh Sơn lại không chú ý... trong năm tên nam nữ ở phía sau Cổ Thế Hữu, có một hắc y thiếu niên tuấn tú thường xuyên nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, người này đúng là người thanh niên lúc trước Đằng Thanh Sơn tới đóng ở mỏ vàng cứu -- Diêm Đan Thần.

Diêm Đan Thần liếc mắt một cái nhìn thật kỹ Đằng Thanh Sơn, sau đó liền theo Thiệu đảo chủ nhanh chóng rời đi.

Ân cứu mạng, hần chưa bao giờ quên!

”Đằng thống lĩnh, lão hủ...”

”Đằng thống lĩnh...”

Xung quanh một đám phú thương đều đến chào hỏi, Đằng Thanh Sơn thoáng vừa chấp tay, liền cầm lấy bao chứa đồ, hướng chỗ vị trí phủ đệ Vương mậ mậ đi đến. Những người này thật sự làm phiền người

khác, hẩn lười tiếp đón. Vừa mới đi ra khỏi đám người, Đằng Thanh Sơn liền nhìn thấy xa xa Vương mập mập đã chạy tới.

”Thống lĩnh đại nhân.” Vương mập mập kia ngay trong lòng ngực lấy ra một phong thư: ”Thư của tiểu cô nương ở đây!”

Đằng Thanh Sơn nhận lấy.

”Thống lĩnh đại nhân, tuyển hoa khôi kia, phỏng chừng còn hơn một canh giờ đó.” Vương mập mập kinh ngạc nói.

”Không cần xem, chờ một chút ta trở về Quy Nguyên tông.” Đằng Thanh Sơn mở thư ra, mặt trên là chữ viết thật là xinh đẹp:

”Đằng đại ca!

Vốn ta nghĩ dựa theo lời ca nói, làm một người bình thường. Bất quá, ngay khi người rời đi không lâu, muội ở Vô An quận thành đi dạo phố thì, gặp được sư phụ. Nàng thu muội làm đệ tử, đưa cho muội uống một chén nhỏ nước, uống vào thật tốt, kinh mạch của muội đều đã thông. Muội hiện tại đã có thể luyện nội kình. Kỳ thật lòng muội không muốn làm người bình thường, khoảnh khắc gặp cường đạo thổ phỉ, muội nghĩ cũng giống như Đằng đại ca thôi!

Đại cữu kia, muội cùng sư phụ đi báo, không phiền toái Đằng đại ca. Chờ sau khi muội xuất sư, muội sẽ đi gặp Đằng đại ca! Nhất định sẽ...

Tiểu lưu tự!”

Đằng Thanh Sơn sau khi xem xong nở nụ cười: ”Tiểu nha đầu nàng cũng có vận khí thật tốt, sư phụ nàng cho nàng uống, hẳn là là Ngọc Tinh Chi Tử.”

Ngọc Tinh Chi Tử kia, nếu lấy Chu Quả để so sánh thì phải trân quý hơn nhiều, Chu Quả có thể cải thiện gân cốt, duy chỉ có Ngọc Tinh Chi Tử mới có thể đã thông kinh mạch. Tiểu nha đầu kinh mạch bản thân tạp chất quá nhiều, cũng gần như toàn bộ đã thông.

Vô An quận thành, trong một gian thư phòng u tĩnh.

”Có tìm được ba người Bùi Tam bọn họ không?” Cổ Thế Hữu trầm giọng nói.

Tráng hán Đại Hồ Tử liền nói: ”Thành Vệ quân đã phải phái năm nghìn nhân mã đi tìm, nhưng ba người bọn họ không biết ẩn nấp ở đâu, còn chưa có tìm được. Bất quá Thiếu đảo chủ yên tâm, ba người bọn họ, tuyệt đối trốn không thoát.”

”Hừ.” Cổ thế hữu ánh mắt lạnh lẽo: ”Cái tên Bùi Tam này hôm nay thực kiêu ngạo, căn bản không để Thanh Hồ đảo ta vào mắt. Không tìm hẳn bắt về, cục tức này ta nuốt không trôi. Tốt lắm, người nhanh an bài nhân mã, cẩn thận điều tra cho ta! Ta thật không tin, ba người bọn họ người sống to lù lù lại có thể thoát được!”

”Phải!” Tráng hán Đại Hồ Tử đáy lòng run lên, ngay cả khi đã rời khỏi thư phòng.

Hôm nay Bùi Tam kia thật sự làm cho Cổ Thế Hữu thực căm tức, năng lực hẩn nhìn không thấu Bùi Tam, cho nên không dám tại đương tràng phát hỏa.

Một khi đương trường phát hỏa, nếu đối phương là cường giả lợi hại, thật sự chính mình sẽ xong đời. Cho nên hẩn nhẫn, nhẫn để phái nhân mã thủ hạ! Thanh Hồ đảo, chính là một trong tám đại tông phái lớn ở Cửu Châu!

Ở Dương Châu, không ai dám cùng Thanh Hồ đảo làm càn!

”Hô.”

Cổ Thế Hữu thở phào một hơi, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: "Tiềm Long bằng đệ nhị? Hừ, không được bao lâu nữa, thiên tài mười bảy tuổi vị trí đứng đầu Tiềm Long bằng sẽ không còn, ta như thế nào còn không phải đệ nhất chứ!"

...

Dương Châu, Giang Ninh quận thành, bên trong Quy Nguyên Tông, trong thư phòng Gia Cát Nguyên Hồng.

"Truyền lệnh để thủ vệ bắc môn, gặp Đẳng Thanh Sơn thống lĩnh trở về, lập tức đi tới đây gặp ta !" Gia Cát Nguyên Hồng phân phó nói.

"Dạ, tông chủ." Đệ tử áo xanh khom người nói, sau đó lập tức rời khỏi thư phòng chạy tới bắc môn.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn mật tín trong tay này, đây là tin tức Vô An quận thành truyền đến: "Đẳng thống lĩnh từ Man Hoang đã trở về, không thương tích!" Ngắn ngủi mười chữ(ta đếm là 12 chữ mà ^^ -A Tò), làm cho tâm tình của Gia Cát Nguyên Hồng không hề bình thản chút nào.

"Không biết, Thanh Sơn hẳn có lấy được Chu Quả không, nếu được ..." Gia Cát Nguyên Hồng có chút kích động "Mười bảy tuổi đạt Tiên thiên?" Làm người không có khả năng mãi mãi trường sinh bất tử, cho nên tốc độ tu luyện cũng quyết định thành tựu về sau. Có người hơn trăm tuổi mới đạt Tiên thiên, có người năm mươi tuổi là Tiên thiên, mà Đẳng Thanh Sơn mười bảy tuổi cũng là Tiên thiên.

Khác nhau quá xa a!

Mười bảy tuổi đạt Tiên thiên, thời gian còn lại cũng đủ đạt tới một cái đẳng cấp đỉnh cao!

"Nhưng không rõ, Chu Quả đã đến tay hay chưa." Gia Cát Nguyên Hồng cũng có chút lo lắng. Đi tìm Chu Quả, bản thân chính là chạm vào một bước ngoặt lớn.

...

Lúc chính ngọ, ánh mặt trời sáng lạn, Quy Nguyên tông bắc môn.

"Luật luật ~~~ "

Vó ngựa nâng cao, Đẳng Thanh Sơn trực tiếp từ Thanh Tông Mã nhảy xuống.

"Thống lĩnh đại nhân!" Nhóm thủ vệ bắc môn cung kính hô, sau đó lập tức có người hỗ trợ dắt ngựa, trong đó một hộ vệ liền nói: "Thống lĩnh đại nhân, Tông chủ truyền lệnh, cho gọi ngài đến. Ngay lập tức đến gặp!"

"Lập tức đến gặp?" Đẳng Thanh Sơn kinh ngạc, lập tức trong lòng hiểu được: "Sư phụ ta, phỏng chừng muốn biết ta có hay không lấy được Chu Quả, có hay không đạt tới Tiên thiên."

Đem Thanh Tông Mã cùng bọc đồ đưa cho thủ vệ, Đẳng Thanh Sơn liền lập tức chạy tới chỗ ở Gia Cát Nguyên Hồng.

150. Chương 28: Nhạc Phụ?

"Thống lĩnh đại nhân!"

Đẳng Thanh Sơn đang đi trên đường, các quân sĩ Hắc Giáp Quân khi gặp thì ai cũng đều cung kính. Đẳng Thanh Sơn thông qua khảo hạch khi nhập tông tiến vào Hắc Giáp Quân, không đến một năm thời gian, mới mười bảy tuổi đã trở thành đệ nhất thống lĩnh Hắc Giáp Quân. Trong Hắc Giáp Quân, người sùng bái kính nể Đẳng Thanh Sơn nhiều vô kể.

Đẳng Thanh Sơn khẽ gạt đầu rồi rất nhanh đi ra khỏi phạm vi quân doanh của Hắc Giáp Quân, đi qua long đài tiến vào phạm vi của các đệ tử trung tâm.

"Nhìn đi! Đó là Đẳng thống lĩnh."

Phía trước Đẳng Thanh Sơn là nữ đệ tử trẻ tuổi mặc áo lục. Đợi Đẳng Thanh Sơn đi qua, ba cô gái ánh mắt đều sáng lên đồng thời mở miệng nói: "Đẳng thống lĩnh!"

Đôi mắt các nàng đều chờ mong nhìn Đàng Thanh Sơn, hy vọng Đàng Thanh Sơn có thể cùng các nàng nói một đôi câu. Nhưng Đàng Thanh Sơn chỉ nhìn thoáng qua rồi gật đầu cùng các nàng.

Các nàng quay đầu nhìn bóng Đàng Thanh Sơn dần xa.

”Đàng thống lĩnh rất có khí phách cao thủ.” Một thiếu nữ bện tóc đuôi sam thán phục.

”Nói đến bối phận, Đàng thống lĩnh chính là sư thúc của chúng ta đây. Chúng ta nên gọi là Đàng sư thúc mới đúng!”

”Đàng sư thúc? Gọi sư thúc thật không hay, tự nhiên làm Đàng thống lĩnh trở thành quá già. Hắn năm nay mới mười bảy tuổi, so với ta cũng chỉ lớn hơn một tuổi. Nhưng mà Đàng thống lĩnh thật là lợi hại, mười bảy tuổi đã liệt danh thứ nhất trên Tiềm Long bảng. Quá lợi hại! Nhị sư tỷ, người không phải nói muốn cùng Đàng thống lĩnh đi dạo phố sao? Như thế nào vừa rồi chỉ ngây ngốc không dám nói a?”

”Nói nhỏ thôi! Ta cũng chỉ nói chơi với các người mà thôi.” Thiếu nữ mắt to lập tức đỏ mặt.

Đó là những cô gái luyện võ từ nhỏ, đáng người đều rất đẹp, mới độ tuổi thanh xuân. Ba người đứng trên đường đua giỡn đùa không ít nam đệ tử. Trong Quy Nguyên tông rất nhiều nam đệ tử đều thành thân cùng nữ đệ tử, bất quá không quản là nam đệ tử hay là nữ đệ tử cũng đều có phân chia cao thấp.

Như Đàng Thanh Sơn liệt danh thứ nhất trên Tiềm Long bảng, đệ nhất thống lĩnh Hắc Giáp Quân. Trong Quy Nguyên tông, thâm thương trọng nhớ Đàng Thanh Sơn đích xác có rất nhiều.

Dọc theo bậc thang. Đàng Thanh Sơn đi đến cửa thư phòng của sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng.

”Sư phụ!” Đàng Thanh Sơn đứng ở cửa cung kính nói.

”Nga. Thanh Sơn! Mau vào!” Gia Cát Nguyên Hồng buông bộ sách đang đọc trong tay, lập tức cười nói sau đó cẩn thận xem kỹ Đàng Thanh Sơn.

”Thanh Sơn, nhìn người như vậy tâm tình dường như không tệ. Người tiến vào Man Hoang thu hoạch như thế nào?” Không quản là cao thủ lợi hại ra sao, từ bề ngoài cũng không thể phán đoán một người có hay không đạt tới Tiên thiên cảnh giới.

Dù sao Tiên thiên chân nguyên là giấu ở trong đan điền không ai có thể nhìn thấu.

Nhiều nhất từ tinh thần khí chất của một người chỉ có thể phán đoán đại khái mà thôi.

”Thu hoạch không tệ. Tại Man Hoang đệ tử đã lấy được Chu Quả.” Đàng Thanh Sơn nói.

Hô!

Gia Cát Nguyên Hồng nhãn tình sáng lên: ”Thanh Sơn! Hiện tại có phải hay không người đã đạt tới Tiên thiên?”

”Đúng vậy. Sư phụ.”

Đàng Thanh Sơn nói xong thì cùng lúc Đàng Thanh Sơn toàn thân xuất ra sắc quang hỏa hồng sáng chói, trên mặt cũng như vậy. Trong nháy mắt, Đàng Thanh Sơn tựa như Hỏa Thần đứng đó, Tiên thiên chân nguyên rừng rực khiến cả thư phòng đều sinh ra một trận sóng nhiệt.

”Tốt!” Gia Cát Nguyên Hồng nhìn thấy này một màn không khỏi mừng rỡ. Trên mặt nụ cười nở rộ: ”Ha ha... Thanh Sơn. Làm thật là tốt! Mười bảy tuổi đạt tới Tiên Thiên cường giả. Ha ha... Toàn bộ Cửu Châu đại địa nghìn năm qua người là người thứ hai! Năm trăm năm qua người là thứ nhất!”

Cửu Châu đại địa dân cư đông đảo.

Giang Ninh quận có hai ba nghìn vạn dân cư, Dương Châu thì có gần ba triệu, toàn bộ Cửu Châu là hai ba mươi triệu dân cư. Sinh lão bệnh tử, phần đông mọi người sống không quá trăm tuổi. Có thể tưởng tượng thì biết, một ngàn năm lịch sử có bao nhiêu người, mà trong vô số người của một ngàn năm đó, kì tài được như Đàng Thanh Sơn chỉ có hai người như vậy (tính cả Đàng Thanh Sơn).

Mà năm trăm năm gần đây thì Đàng Thanh Sơn là duy nhất!

"Sư phụ, trong nghìn năm qua người thứ nhất là ai?" Đằng Thanh Sơn có chút tò mò.

"Đó là Tăng nhân Hạng Phàm Trần của Phật tông Ma Ni Tự. Phàm Trần này tuyệt đối là thiên tài hơn người, chính là Phong hoa tuyệt đại nhân vật. Mười—i sáu tuổi đã tu thành Phật tông La Hán. Phật tông La Hán cũng chính là cái chúng ta gọi là Tiên thiên." Gia Cát Nguyên Hồng nói.

"Hạng Phàm Trần?" Đằng Thanh Sơn nhớ kỹ tên này.

Phàm Trần này mười sáu tuổi đã tu thành Phật tông La Hán thì— thiên phú tuyệt đối phải hơn mình. Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng... Chính mình đã luyện Hình Ý Quyền hơn hai mươi năm nhưng Hạng Phàm Trần chỉ dựa vào chính mình.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói: "Bất quá, Hạng Phàm Trần cùng Thanh Sơn người bất đồng. Tính cách hẳn rất cổ chấp."

"Phàm Trần trong lịch sử bị gọi là 'Yêu tăng'. Thứ nhất là hẳn thiên tài hơn người gần như là yêu quái. Thứ hai là tính cách hẳn! Hạng Phàm Trần năm năm mười sáu tuổi phản bội Ma Ni Tự, hành tẩu thiên hạ tạo ra một phen huyết vũ tinh phong. Có thể năm đó trên Cửu Châu đại địa, chỉ có siêu cấp cường giả trấn tông của bát đại tông phái có thể miễn cưỡng so sánh cùng Phàm Trần, cũng không ai có thể giết Hạng Phàm Trần. Đợi khi hẳn hơn trăm tuổi, Hạng Phàm Trần có thể gọi là vô địch thiên hạ! Sau đó có thể Yêu tăng cảm thấy tịch mịch liền lánh đời, rất ít lộ diện trên toàn Cửu Châu đại địa."

Đằng Thanh Sơn trầm than.

Dựa theo mặt tâm lý, thiên tài phần lớn đều biệt lập độc hành.

"Cái gã' Phàm Trần này—y nếu vô địch thiên hạ, chẳng lẽ còn không đạt tới cảnh giới của Vũ Hoàng, Tàn Linh Thiên Đế, Thích Ca tổ sư, Thi kiếm tiên Lý Thái Bạch bốn người?" Đằng Thanh Sơn hỏi.

"Không có." Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu.

"Nếu vô địch thiên hạ, người khác như thế nào biết Phàm Trần không đạt tới cảnh giới cao như vậy của Vũ Hoàng?" Đằng Thanh Sơn hỏi ngược lại.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nhìn thoáng qua Đằng Thanh Sơn: "Hạng Phàm Trần vô địch, Vũ Hoàng cũng vô địch, nhưng không giống nhau. Vũ Hoàng vô địch có thể lấy sức một người thống nhất toàn bộ Cửu Châu! Người bây giờ còn không hiểu. Chờ người đạt tới cảnh giới của ta sẽ biết... Hạng Phàm Trần cùng Vũ Hoàng, Thích Ca tổ sư bốn người khác nhau."

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

"Bất quá Phàm Trần là người hơn sáu trăm năm trước, đã sớm chết hóa thành cát bụi." Gia Cát Nguyên Hồng cảm khái một tiếng.

Dù là thiên tài cũng không có biện pháp chống lại thời gian.

Mùi hương trong thư phòng đã nhạt đi Gia Cát Nguyên Hồng cất thêm một mảnh trà hương bỏ vào lư hương.

"Thanh Sơn." Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói: "Thiên phú dị bẩm, tương lai có lẽ cũng có thể vô địch thiên hạ, nhưng sư phụ nhắc nhở người đừng quá kiêu ngạo. Thiên phú chỉ là một phương diện, người gặp kỳ ngộ cũng là một phương diện. Cái người có là U Nguyệt Thương điện chỉ vẹn vẹn là để tham khảo, phải tu luyện sáng tạo thương pháp. Mà Hạng Phàm Trần tu luyện chính là một trong tứ đại thần điển Kim Thân Phật Đà, cho nên người muốn vượt qua Hạng Phàm Trần quả thật rất khó."

Gia Cát Nguyên Hồng cũng thoáng thoáng đã kích Đằng Thanh Sơn để Đằng Thanh Sơn không quá mức kiêu ngạo.

"Con được. Sư phụ." Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Đối phương có Kim Thân Phật Đà một trong tứ đại thần điển, còn mình chỉ có Địa cấp mật điển U Nguyệt Thương điện, khoảng cách rất lớn.

"Ân. Nếu người đạt tới Tiên thiên, dựa theo quy củ của Quy Nguyên tông người tự nhiên trở thành Chấp pháp trưởng lão. Hiện giờ Quy Nguyên tông ta có hai vị chấp pháp trưởng lão, gười chính là người thứ ba." Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười: "Ta chuẩn bị chọn ngày lành tuyên bố chuyện này."

Đằng Thanh Sơn đương nhiên phải nghe mệnh lệnh sư phụ.

"Ha ha. Thanh Sơn, sư phụ với người nói một việc riêng." Gia Cát Nguyên Hồng bỗng nhiên nói.

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn Gia Cát Nguyên Hồng.

"Là như vậy, Vân nhi nói với ta nó với Thanh Vũ muội muội người cảm tình rất tốt. Hơn nữa hai hài tử bọn chúng cũng có ý với nhau... Cho nên ta và người cần thương lượng. Nếu người không phản đối để cho bọn họ ở chung một đoạn thời gian. Đợi đến sang năm để cho bọn họ thành thân. Như thế nào?" Gia Cát Nguyên Hồng nói.

"Tiểu Vân cùng muội muội ta?" Đằng Thanh Sơn không khỏi sửng sốt.

Đối với chuyện giữa Gia Cát Vân cùng muội muội mình, Đằng Thanh Sơn sớm đã nhận thấy. Kỳ thật muội muội vừa tới Quy Nguyên tông cũng không có quen thuộc ai, thường xuyên cùng Gia Cát Thanh, Gia Cát Vân huynh muội cùng một chỗ. Hai người nam nữ trẻ tuổi sớm chiều ở cùng nửa năm sinh ra cảm tình cũng không kì quái.

Đối với nhân cách phẩm hạnh của Gia Cát Vân, Đằng Thanh Sơn cũng rất vừa lòng. Nếu muội muội gả cho Gia Cát Vân chính mình cũng có thể yên tâm.

"Sư phụ. Ta không phản đối. Nhưng mà việc này phải được phụ mẫu ta đồng ý." Đằng Thanh Sơn nói.

"Nga. Cha mẹ người... Ta nghĩ là thời gian dài như vậy cha mẹ người chưa một lần tới Quy Nguyên tông. Khi nào thì người đưa cha mẹ người lại đây. Tốt nhất là để cha mẹ người ở lại đây, người cùng muội muội cũng có cơ hội chăm sóc tốt cho phụ mẫu." Gia Cát Nguyên Hồng nói.

"Ân. Ta chuẩn bị đến niên tế đón phụ mẫu ta đến đây chơi vài ngày." Đằng Thanh Sơn bắt đắc dĩ cười nói: "Nhưng phụ mẫu ta vẫn muốn ở cùng tộc nhân trong tông tộc cho nên không muốn ở đây lâu."

"Nga!"

Gia Cát Nguyên Hồng bưng chén trà bên cạnh uống một ngụm rồi cười nói: "Thanh Sơn, chuyện của muội muội người cùng Vân nhi trước hết hãy gác sang một bên. Ta thấy người đến lễ tế năm mới thì cũng đã mười tám tuổi cũng nên thành thân! Hiện tại người đồng thời liệt danh tên Địa Bảng cùng Tiềm Long Bảng, xếp đầu trên Tiềm Long Bảng, lại là Quy Nguyên tông đệ nhất thống lĩnh Hắc Giáp Quân, sắp tới lại là Chấp pháp trưởng lão! Các trưởng lão hộ pháp trong tông, là sư huynh đệ của ta không ít đều đề cập với ta việc hôn nhân của người đấy. Nhà bọn họ hoặc là các thân thích bằng hữu đều có một vài tiểu cô nương đến tuổi trông không tệ chút nào. Khi nào người có thời gian cũng có thể đến xem mắt."

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên. Sư phụ cũng làm mối?

"Sư phụ. Chuyện này..." Đằng Thanh Sơn chỉ có thể lắc đầu.

Quy Nguyên tông kì thật cũng như một vương triều, dù sao khổng chế được hai ba nghìn vạn dân cư. Trong Quy Nguyên tông cũng có không ít thế lực muốn vì gia tộc mình mà mang nữ nhân gả cho Đằng Thanh Sơn, mượn sức Đằng Thanh Sơn cũng không kì quái.

"Người không thích các cô nương đó?" Gia Cát Nguyên Hồng cười nói: "Tầm mắt người rất cao! Như vậy đi vì sự giới thiệu cho người một cô nương rất tốt."

Đằng Thanh Sơn rung mình.

"Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, đây là chuyện thiên kinh nghĩa địa." Gia Cát Nguyên Hồng cười nói: "Nữ nhi của ta Thanh Thanh cũng đã mười sáu nhiều người đã vội vã đến đập cửa cầu thân. Bất quá Thanh Thanh cảm kì thi họa, nữ công gia chánh mọi thứ đều tinh thông. Nó so với người nhỏ hơn hai tuổi quả là rất vừa. Nữ nhi của ta gả cho Thanh Sơn người, người cũng không mất mặt chứ? Nếu người không phản đối, ta là phụ thân sẽ vì Thanh Thanh làm chủ... Đến lúc đó tìm người cha mẹ đến nói một tiếng chờ về sau chọn ngày thành thân đi." Gia Cát Nguyên Hồng cười nói.

Gia Cát Nguyên Hồng làm sư phụ không đủ còn muốn làm nhạc phụ.

151. Chương 29: Bùi Tam

Gia Cát Nguyên Hồng liếc mắt nhìn Đăng Thanh Sơn một cái thật sâu, sau đó liền cười rộ lên: "Ha ha, ta đã hiểu được tiểu tử người tại sao mới mười bảy tuổi đã có thể đạt tới tiên thiên rồi ! Người cùng Hạng Phàm Trần giống nhau, toàn thân tinh lực đều hao phí ở phương diện đó. Bất quá Thanh Sơn, ta vẫn phải nhắc nhở người, kết hôn là đại sự của nhân sinh, người cũng không thể xem nhẹ."

"Ân, đệ tử hiểu." Đăng Thanh Sơn Kì thật cũng rất đau đầu.

Thanh cô nương đích thật là một thiếu nữ tuyệt vời, khí chất tinh khiết kia tựa như tiên giáng trần. Thiếu nữ như vậy, ở vào thời loạn như bây giờ rất ít thấy, bình thường trải qua những chuyện máu tanh, rất khó có thể bảo trì khí chất tinh khiết kia. Gia Cát Thanh là nữ nhi của tông chủ, cuộc sống an nhàn, hơn nữa được Gia Cát Nguyên Hồng dạy dỗ cẩn thận, mới có thể có được phần khí chất này.

Thế nhưng, Đăng Thanh Sơn đối với Thanh cô nương, chỉ là quan tâm như đối với muội muội, chưa hề có chút gì gọi là tâm tình rung động.

Song nghe sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng nói, Đăng Thanh Sơn cũng hiểu.

Kết hôn, đích thật là đại sự!

Đây là xã hội cổ đại, "bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại"*! Khi còn ở Đăng gia trang, phụ thân Đăng Vĩnh Phàm cũng từng dục Đăng Thanh Sơn nên thành thân sớm, hiện tại vì Đăng Thanh Sơn gia nhập Quy Nguyên tông, cần phải hết mình cống hiến sức lực, mới đồng ý trì hoãn một vài năm.

"Cho dù suy nghĩ chuyện gia đình thế nào, vẫn phải truyền hương khói. Phụ thân chỉ có cũng chỉ có một mình ta là con trai." Đăng Thanh Sơn âm thầm thở dài, "Mặc kệ như thế nào, qua mấy năm nữa vẫn phải cưới vợ sinh con." Còn có thể hay không có thể tìm được nữ nhân làm cho mình rung động như Tiểu Miêu, Đăng Thanh Sơn không có một điểm tin tưởng.

Nhưng cuộc đời này độc thân, Đăng Thanh Sơn đồng ý, cha mẹ cũng không đồng ý.

Lấy hiếu tâm của Đăng Thanh Sơn, còn chưa dám chặt đứt hương khói của gia đình.

"Sư phụ, khi đệ tử trở về tới Võ An quận thành. Tại nơi đó gặp phải một cao thủ. Nước da của hắn ngăm đen, thân thể cường tráng, tên là Thiết tháp. Hắn khiêu chiến với đệ tử... đệ tử phát hiện, người này hẳn là tiên thiên cường giả." Đăng Thanh Sơn đem nghi vấn chôn ở trong bụng nói ra.

Gia Cát Nguyên Hồng thất kinh: "Tiên thiên cường giả khiêu chiến người? Hắn chẳng lẽ biết người đạt tới tiên thiên?"

"Nhìn bộ dáng thì trước đó không biết." Đăng Thanh Sơn nói. "Bất quá sau khi cùng đệ tử luận bàn, hẳn là hắn đã biết."

Chính mình có thể ngăn hạ một thiết giản* kia. Vậy Thiết Tháp đương nhiên có thể đoán ra được thực lực của Đăng Thanh Sơn.

"Kì quái nhất chính là, khi hắn chính thức bạo phát ra thực lực, trong con mắt có hiện lên một đạo kim quang." Đăng Thanh Sơn nghi hoặc khó hiểu.

"Trong mắt hiện lên kim quang?" Gia Cát Nguyên Hồng nghe xong cau mày nói, "Ân, nghe người vừa nói như vậy, nam tử gọi là Thiết Tháp này hẳn là xuất thân từ Ma Ni tự!"

"Ma Ni tự?" Đăng Thanh Sơn có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy, bát đại tông phái trong thiên hạ, chỉ có Ma Ni tự là phật tông, bát đại tông phái còn lại chúng ta, đều là luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần. Mà trong mắt hiện lên kim quang, cũng chỉ có Ma Ni tự, dù sao, phật tông Ma Ni tự mong cầu chính là "xá lợi"*, còn chúng ta tu luyện cầu chính là Tiên thiên kim

đan. Trong mắt thực sự có kim quang hiện lên, phật tông chỉ cần đạt tới La Hán quả vị, là có thể làm được. Mà chúng ta, phải đạt tới "Tiên thiên kim đan" mới có thể."

Đằng Thanh Sơn nghe cũng không hiểu lắm.

Bởi vì đối với phật tông tu luyện hắc không hiểu. Tựa hồ, phương pháp tu luyện của Ma Ni tự cùng các tông phái khác hoàn toàn bất đồng.

"Tóm lại, Thiết Thập kia, mười phần hết chín là Ma Ni tự." Gia Cát Nguyên Hồng nói.

"Sư phụ, Thiết Thập này lại là hộ vệ của một trung niên nam tử tên Bùi Tam." Đằng Thanh Sơn ngay sau đó nói tiếp: "Ngày đó tại Võ An quận thành, Bùi Tam này, chính là đã bỏ ra một vạn lượng hoàng kim để mua một hoa khôi. Hơn nữa, vị Bùi Tam này đối với thiếu đảo chủ của Thanh Hồ đảo Cổ Thế Hữu rất xem thường."

"La Hán quả vị cao thủ, làm hộ vệ?" Gia Cát Nguyên Hồng có chút giật mình, "Bùi Tam này, là đại nhân vật của Ma Ni tự? Nhưng Ma Ni tự đối với việc lãng phí tiền tài là phi thường phản đối, dùng một vạn lượng hoàng kim để mua hoa khôi. Ma Ni tự sợ là không cho phép."

Gia Cát Nguyên Hồng cũng kinh ngạc.

Ma Ni tự, chính là một trong bát đại tông phái!

"Ta có chút nhìn không thấu. Dưới trướng Ma Ni tự tuy có người kiếm tiền, nhưng cho dù có tiền, bọn họ cũng không dám tổn hao một vạn lượng hoàng kim mua sắm một hoa khôi... Thậm chí còn đi đắc tội với thiếu đảo chủ của Thanh Hồ đảo!" Gia Cát Nguyên Hồng hoàn toàn xác định, cao tăng của Ma Ni tự có thể xem thường Thanh Hồ đảo, cũng có thể vận dụng đại lượng tiền tài.

Nhưng, có thể đi vào cao tăng, khẳng định phải là tăng nhân trong tự, mà tăng nhân trong tự là phải giới sắc. Càng khỏi nói tới dùng tiền mua hoa khôi.

Về phần thế tục đệ tử, không cấm nữ sắc, nhưng tại Ma Ni tự khó có khả năng có được địa vị cao, những đệ tử thế tục kia, sợ rằng sẽ không dám xem thường Thanh Hồ đảo thiếu đảo chủ.

"Hai loại khả năng, thứ nhất, Bùi Tam này đối với Ma Ni tự có đại ân, vì thế Ma Ni tự phái La Hán quả vị cao thủ tới làm hộ vệ. Thứ hai, Bùi Tam là siêu cấp cường giả, hoặc trưởng bối của hắn là siêu cấp cường giả. Lợi hại đến mức có thể từ Ma Ni tự trộm đi phật tông bí điển, rồi để cho tên hộ vệ kia tu luyện, hơn nữa còn hỗ trợ cho tên hộ vệ đó đạt tới tiên thiên!" Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Đằng Thanh Sơn nghe được thất kinh.

Hai khả năng này, mặc kệ như thế nào, Bùi Tam này đều không dễ chọc.

"Thanh Sơn, không có việc gì hãy đi về trước nghỉ ngơi." Gia Cát Nguyên Hồng cười nói.

"Dạ, sư phụ." Đằng Thanh Sơn rời khỏi thư phòng.

Dương Châu, Võ An quận thành.

Dưới lương đình hào hoa xa xỉ của phủ đệ, Cổ Thế Hữu xanh mặt ngồi trên ghế đá, trước mặt hắn một tráng hán râu rậm đang đứng cung kính.

Từ ngày đó, sau khi Bùi Tam mang theo hộ vệ Thiết thập, Mộng Đỗ Quyên hai người rời đi, Cổ Thế Hữu liền lập tức phái ra mấy nghìn nhân mã truy theo Bùi Tam, càng về sau, thậm chí còn phái hơn vạn người. Lấy Cổ Thế Hữu hắn, điều khiển hơn vạn người chỉ là chuyện một câu nói.

Tại Thanh Hồ đảo, trong tay hắn nắm giữ bộ phận hơn vạn nhân mã, không ngờ đến buổi sáng ngày thứ hai mới tìm được đám người Bùi Tam.

Vào lúc giữa trưa, cho đến giờ phút này, tin tức mới truyền tới Cổ Thế Hữu.

"Lý tướng quân!" Cổ Thế Hữu nhìn tráng hán râu rậm: "Người nói thử coi, mấy ngàn thành vệ quân vây bắt vài người bọn Bùi Tam, mà bị giết chết đến mấy trăm người, ngay cả đến đại đội trưởng dẫn dắt mấy ngàn người cũng bị chúng bắt?" Cổ Thế Hữu sắc mặt xanh mét, "Quả thực là trò cười cho thiên hạ! Thế

diện của Thanh Hồ đảo đều bị các người ném hết đi rồi!!! Đối phương mới ba người, lại còn có một là nữ nhân mềm yếu. Các người những mấy ngàn người! Nếu là ta, sớm cắt cổ chúng rồi!”

Tráng hán râu rậm liền nói: ”Thiếu đảo chủ, tráng hán ngăm đen kia là tiên thiên cường giả, toàn thân có lồng khí phòng ngự, cung tên khó gây thương tích, hấn dễ dàng bắt được vị đại đội trưởng cầm đầu.”

”Tiên thiên!” Cổ Thế Hữu tức giận cắn răng, ”Tất cả đều là nói dối, tham sống sợ chết thôi! Tiên thiên thì làm sao, hấn chẳng lẽ có thể thoảng cái giết sạch mấy nghìn người? Tiên thiên chân nguyên là có hạn, với số nhân mã đến mấy ngàn vây quanh, tên tiên thiên hộ vệ kia cùng lắm là giết chết mấy trăm người. Những người khác sao không bắt được Bùi Tam hả?”

Tráng hán râu rậm cay đắng nói: ”Thiếu đảo chủ, thành vệ quân chúng ta cũng không phải là nhát gan sợ chết, nhưng Bùi Tam kia so với gã hộ vệ của hấn còn lợi hại hơn.”

Cổ Thế Hữu giật mình.

”Bị người của chúng ta vây quanh, nhưng Bùi Tam kia, chỉ một đường đao liền giết chết hơn mười người vây quanh.” Tráng hán râu rậm nói.

”Đao quang ly thể? Cũng là tiên thiên cường giả.” Cổ Thế Hữu sắc mặt không khỏi biến đổi.

Một tiên thiên hộ vệ, Kì thật đã làm cho trong lòng Cổ Thế Hữu kiêng kị .Bùi Tam kia, không ngờ cũng là tiên thiên cường giả. Cổ Thế Hữu thật sự phải cân nhắc... Nền hiểu, Thiết Y môn tổng cộng có ba tiên thiên cường giả. Quý Nguyên tông, hơn một Đẳng Thanh Sơn nữa cũng mới chỉ là bốn tiên thiên cường giả.

Tiên thiên,đạt tới thật vô cùng khó khăn,nhưng Bùi Tam kia, chủ tớ hai người đều là tiên thiên.

”Lại lịch thể nào?” Cổ Thế Hữu bắt đầu do dự.

”Thiếu đảo chủ, Bùi Tam kia còn truyền lại một câu nói để người của chúng ta mang đến cho thiếu đảo chủ.” Tráng hán râu rậm nói.

”Nói.” Cổ Thế Hữu khuôn mặt bình tĩnh.

”Bùi Tam hấn nói...” Tráng hán râu rậm cười khổ: ”Nói cho Cổ Thế Hữu, không muốn chết, đừng đến làm phiền ta!”

”Khẩu khí thật lớn.” Cổ Thế Hữu con mắt híp lại.

Tráng hán râu rậm đáy lòng không yên, lấy hiểu biết của hấn đối với vị thiếu đảo chủ, gặp phải loại vũ nhục như thế này, khẳng định là muốn nổi giận.

”Truyền tất cả mọi người lui về.” Cổ Thế Hữu âm thanh lạnh lùng nói, ”Còn nữa... Đợi lát nữa ta sẽ phải quay về Thanh Hồ đảo, người hãy đi thông tri cho bọn sư muội của ta.”

”Dạ.” Tráng hán râu rậm lập tức thối lui.

Trên dòng An Dương hà, một chiếc du thuyền hai tầng chậm rãi trôi.

Mộng Đỗ Quyên ngồi ở trong tầng thượng gầy Thắt huyền cầm, tiếng đàn quanh quẩn dọc hai bên bờ dòng An Dương, một thuyền phu toàn thân hắc y tại phía đuôi thuyền đang rung mái chèo. Lúc này, Tử bào nam tử Bùi Tam nghiêng nhiên tiêu dao nằm trên ghế ở sàn thuyền phía trước, nghe tiếng đàn, gật gù đắc ý trong miệng khẽ ngâm một tiểu khúc.

”Lão gia, ngài nói Cổ Thế Hữu kia, có thể hay không lại phái người đuổi theo tới đây?”Tráng hán Thiết tháp đứng ở phía sau Bùi Tam lên tiếng.

Bùi Tam từ từ nhắm hai mắt mơ màng theo tiểu khúc, nói: ”Ân? Yên tâm, Cổ Thế Hữu nếu như ngu đến trình độ này, khó có khả năng bài danh trên Địa Bảng, bất quá lần này đến Dương Châu, chơi một chuyến thật đúng là không tệ. Đẳng Thanh Sơn kia còn khá hơn so với ta tiên đoán, hơn nữa, thêm vào còn tìm được một cầm sư như Đỗ Quyên cô nương.”

”Đẳng Thanh Sơn kia, mười bảy tuổi đạt tới tiên thiên, đích xác lợi hại, chỉ có yêu tăng Hạng Phàm Trần mấy trăm năm trước là có thể so sánh a.” Tráng hán Thiết tháp cũng khen ngợi.

"Có điều Đằng Thanh Sơn tu luyện chính là thương, mà Quy Nguyên tông, trên phương diện thương pháp rất bình thường, lão gia, với thiên phú như thế của Đằng Thanh Sơn, có thể hay không sẽ bị Quy Nguyên tông làm hỏng."

"Cứ coi đi! Qua hơn mười năm nữa, chẳng phải sẽ biết sao?" Nói xong, Bùi Tam lại him híp mắt, khẽ ngâm tiểu khúc.

Du thuyền chậm rãi trôi về hướng phía tây.

Quy Nguyên tông, trong khuê phòng của Gia Cát Thanh.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời chiếu xạ xuyên thấu qua cửa sổ, Gia Cát Thanh đang ở trước bàn may áo, chiếc áo khoác màu xanh da trời, đã không sai biệt lắm đến lúc hoàn thành. Gia Cát Thanh giờ phút này tay cầm kim khâu, ngắm nhìn may túi áo.

"Đằng đại ca cũng có lẽ từ Man Hoang trở về..." Gia Cát Thanh nghĩ, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười, chiếc áo khoác màu xanh da trời này, là nàng đích thân lựa chọn vật liệu, thậm chí lớp lót bên trong áo còn may bằng tuyết tằm ti*, mặc áo này trên người, hiệu quả giữ nhiệt có thể so với áo lông cừu thượng đẳng, hơn nữa còn có thể phòng ngự những loại cung tên bình thường.

"Cha nói, muốn làm mới giúp ta... Không biết Đằng đại ca hẳn..." Gia Cát Thanh nghĩ đến đây, mặt liền ửng đỏ.

Đúng lúc này, xuyên thấu qua cửa sổ, Gia Cát Thanh thấy xa xa một bóng người đi tới.

"Cha?" Gia Cát Thanh buông kim khâu, đứng dậy bước ra khỏi phòng.

"Thanh Thanh, buổi chiều không luyện kiếm?" Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói.

"Ân." Gia Cát Thanh gật đầu, đương nhiên không luyện kiếm, nàng đang may quần áo.

"Được rồi, Thanh Sơn sư huynh của ngươi, hẳn hôm nay mới vừa trở về." Gia Cát Nguyên Hồng còn nói thêm.

(*). Xá lợi: Xá Lợi là những phần kết tinh còn lại sau khi làm lễ hỏa thiêu nhục cô?t của Đức Phật và các vị cao tăng.

(*). Tằm ti: sợi tơ tằm

(*). Giản : một thứ binh khí (giống roi có 3 cạnh)

Thiết giản: loại binh khí giống cái roi có 3 cạnh bằng sắt.

(*). Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại : Bất hiếu có ba, không có hậu là tội lớn nhất

Mạnh Tử có viết: Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại

Người đời sau có thể hiểu như thế này:

Thứ nhất: Hòa theo cha mẹ để cha mẹ rơi vào vòng bất nghĩa.

Thứ hai: Nhà nghèo, cha mẹ già mà không chịu ra làm quan, lấy bổng lộc nuôi cha mẹ.

Thứ ba: Không chịu lấy vợ, không có người nối dõi, tuyệt đường cúng tế tiên tổ.

Trong ba việc đó, việc thứ ba là lớn nhất.

152. Chương 30: Chu Quả Rượu Kì Diệu

"Ân." Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói: "Ta là phụ thân ngươi, cũng nói với hẳn, vì hẳn bàn chuyện hôn nhân."

Gia Cát Thanh cắn cắn môi, nhìn cha nàng chăm chăm.

Gia Cát Nguyên Hồng thấy biểu tình nữ nhi như thế, không khỏi thở dài, kì thật lúc trước thấy nữ nhi của mình vì Đằng Thanh Sơn mà xin toàn bộ Mãng Ngưu Đại Lực quyết, hẳn đã ý thức được, nữ nhi bảo bối có cảm tình với Đằng Thanh Sơn.

”Ta lúc ấy nói với Đằng Thanh Sơn, cháu gái của một vài vị trưởng lão trong Quy Nguyên tông ta, tỷ như biểu tỷ của ngươi, còn có Lưu Hương sư muội, đều là những cô nương tốt...” Gia Cát Nguyên Hồng nói đến đây, Gia Cát Thanh càng nôn nóng, cha nàng sao lại nói giúp những cô nương khác, nếu Đằng Thanh Sơn thành thân cùng người khác, thì bản thân nàng làm sao bây giờ?

Nhìn vẻ lo lắng trong mắt Gia Cát Thanh, Gia Cát Nguyên Hồng cười rộ lên: ”Tốt lắm, Thanh Thanh! Nói thẳng ra là vì Thanh Sơn sư huynh ngươi toàn tâm toàn ý chìm trong tu luyện, tạm thời chưa nghĩ đến chuyện thành thân. Cho nên các cô nương này hẳn đều cự tuyệt.”

Gia Cát Thanh càng không yên, khẩn trương nhìn cha nàng.

”Về phần Thanh Thanh ngươi...” Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói, ”Hẳn thật ra không có cự tuyệt chỉ nói chưa nghĩ đến chuyện thành thân.”

Gia Cát Thanh rùng mình. ”Thanh Sơn sư huynh ngươi là một kì tài.” Gia Cát Nguyên Hồng cảm thán nói ”Quên nói cho ngươi, hiện tại hẳn đã đạt tới Tiên Thiên! Mười bảy tuổi tựu đạt tới Tiên Thiên cường giả a, chính là phóng nhân toàn bộ Cửu Châu đại địa, trong năm trăm năm qua, hẳn cũng là người duy nhất! Cho dù thiên phú cao tới đâu, gặp được kì ngộ, nếu thể xác và tinh thần không tập trung, cũng khó đạt được thành tựu như vậy!”

”Thanh Sơn sư huynh đạt tới Tiên Thiên?” Gia Cát Thanh cũng bị tin này làm cho sợ ngây người.

”Tốt lắm, Thanh Thanh. Cha còn có việc, đi vô giả các một chuyến.” Gia Cát Nguyên Hồng liền lập tức rời đi, để lại Gia Cát Thanh đang ngẩn ngơ đứng đó.

Gia Cát Thanh nhìn theo bóng dáng phụ thân biến mất phía xa xa. Nhẹ giọng nói ”Cha. Cảm ơn người.” Gia Cát Thanh rất thông tuệ. Nàng có thể hiểu được những lời nói vừa rồi. Cha nàng hoàn toàn vì nàng mới nói những lời như vậy.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời rất sáng. Nhưng Gia Cát Thanh tâm tình lại không tốt.

Xoay người lại, nàng đi vào trong khuê phòng.

”Không nghĩ đến việc thành thân, không phải ám chỉ cự tuyệt sao...” Gia Cát Thanh ngây ngốc nhìn kiện y bào trên bàn ”Bất quá, Đằng đại ca mười bảy tuổi đạt tới Tiên Thiên, tâm tư phóng khoáng đều đặt trên việc tu luyện, nghĩ chưa muốn ta, miên man suy nghĩ cả ngày. Ân, ta cũng không thể níu giữ hẳn... một mực chân thành, kiên định!”

Gia Cát Thanh hít sâu một hơi, ngồi trên ghế tiếp tục may y bào.

Tuy khiến nàng mất hứng, nhưng hiển nhiên cha nàng giúp nàng làm mai không thành, vẫn ảnh hưởng đến nàng, lúc may túi áo không tự chủ được vẫn miên man suy nghĩ lung tung.

”A.” Gia Cát Thanh tay trái lập tức co lại.

Chỉ thấy phía trong ngón trở tay trái đã xuất hiện một vết kim đâm, máu tươi chảy ra, vết thương kim đâm này cũng không nhẹ. Gia Cát Thanh lập tức cầm một xấp giấy trên bàn cuốn lấy ngón trở.

”Ai nha, cái này làm sao bây giờ?” Gia Cát Thanh nhìn y bào.

Cho dù nàng thu tay nhanh, vẫn có hai giọt máu tươi thấm vào bên cạnh túi áo, hai giọt máu tươi thấm thấu qua tuyết tằm ti, hơn nữa thấm thấu một tầng bố y. Gia Cát Thanh lập tức lật y bào lại để nhìn, hoàn hảo, chỉ có hai giọt máu, xuyên thấu qua lớp tuyết tằm ti, ở bên ngoài chỉ có một vết nhỏ màu đỏ thẫm.

Y phục này màu xanh biếc sẽ không để ý.

”Xong rồi, nhìn không ra.” Gia Cát Thanh thở phào một hơi.

Quy Nguyên tông, chỗ ở Đằng Thanh Sơn.

"Chi nha!" Cửa đình viện mở ra, chỉ thấy Thanh Vũ vui vẻ tiến vào sân, trên mặt tràn đầy nụ cười.

"Thanh Vũ, ca người đã trở lại!" Một đạo thanh âm sang sảng truyền đến.

Thanh Vũ chấn động, hướng trong viện nhìn kỹ, lập tức hưng phấn tiến lên: "Ca!" Giống như một con thỏ nhỏ vui vẻ vọt tới trong viện, trực tiếp ôm lấy Đằng Thanh Sơn. "Ca, người trở về thật tốt quá, ta mấy ngày này vẫn nhắc tới người, mỗi ngày đều chờ ca trở về đến nỗi ăn không ngon, ngủ không yên."

"Thật không?" Đằng Thanh Sơn nháy mắt nói. "Đối với người hiện tại, muối của ta a, ngay cả cơm trưa cũng không trở về ăn." Đằng Thanh Sơn buổi sáng trở về, sau đó cùng biểu ca Đằng Thanh Hổ ăn cơm trưa, về phần muối muối Đằng Thanh Vũ căn bản không thấy bóng dáng.

Từ Đằng Thanh Hổ mới biết được, hiện tại Thanh Vũ và Gia Cát Vân thường xuyên đi cùng với nhau.

Đằng Thanh Hổ bên cạnh cũng chế nhạo nói: "Nga, mấy ngày này, ta phải ăn cơm cùng với các quân sĩ, ít khi nhìn thấy Thanh Vũ."

"Biểu ca!" Thanh Vũ trừng mắt nhìn Đằng Thanh Hổ liếc mắt một cái, sau đó bắt đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, "Ca, ta chỉ là không biết là người trở về thôi, nếu không cơm trưa ta cũng không ăn muốn chờ người."

"Tốt lắm." Đằng Thanh Sơn cười nói "Chuyện người và Tiểu Vân, tông chủ đã nói cùng ta... Ta cũng đáp ứng rồi, đợi đến lễ tế năm mới, đem cha mẹ đến đây, chỉ cần bọn họ gật đầu đồng ý chuyện người cùng Tiểu Vân nhất định thành."

Thanh Vũ cho dù tùy tiện, giờ phút này nghe xong, cũng không khỏi đỏ mặt.

"Biểu ca, Tiểu Vũ! Đây là bảo bối ta lấy được từ Man Hoang." Đằng Thanh Sơn nói xong, mới chỉ hồ lô rượu trên bàn, "Tiểu Vũ, vừa rồi biểu ca người có hỏi ta đây là cái gì, nhưng ta vẫn không nói cho hần." Đằng Thanh Hổ vừa nghe xong, chỉ trong nháy mắt lập tức hắc hắc cười nói: "Thanh Sơn, hiện tại nói đi, đây là đồ chơi gì?"

"Hiện tại đừng hỏi trước." Đằng Thanh Sơn nói xong, đem hai chén nhỏ bên cạnh đưa tới trước mặt Thanh Hổ và Thanh Vũ.

Rút nút ra, rượu Chu Quả trong hồ lô đổ ra.

"Ào ào" chất lỏng màu đỏ nhạt từ miệng hồ lô chảy ra, hương khí tản ra, cái mũi Thanh Hổ và Thanh Vũ cũng không khỏi ngửi ngửi, bưng hai chén nhỏ.

"Uống hết nó." Đằng Thanh Sơn nói.

"Ân." Thanh Hổ và Thanh Vũ, ngửi hương rượu này tựa cảm thấy nước miếng chảy ra, nhất thời không hề do dự, bưng lên uống.

Cốt mạch.

Một hơi uống hết sạch.

"Toàn thân nóng toát mồ hôi." Đằng Thanh Hổ giật mình nói, Thanh Vũ bên cạnh trên mặt cũng đỏ bừng. Một lát.

"Cảm giác thế nào?" Đằng Thanh Sơn nhìn thấy sự trong khiếp sợ trong ánh mắt Thanh Hổ và Thanh Vũ.

"Đan điền của ta, biến lớn không ít." Thanh Hổ giật mình nói.

Thanh Vũ cũng giật mình nói: "Gân cốt toàn thân ta đều lột xác, tựa hồ toàn thân đều là kinh." Nói xong, Thanh Vũ bỏ chạy đến hòn giả sơn bên cạnh bờ ao, hai tay nắm một tảng đá chừng ngàn cân, cánh tay mềm mại của nàng dùng một chút lực, hô! tảng đá lớn ngàn cân bị nhấc lên cao.

"Ta, lực lượng của ta, từ lúc nào lại mạnh như vậy?" Thanh Vũ chấn động.

Từ nhỏ Thanh Vũ cũng không có tập luyện nội kinh, từ khi gia nhập Quy Nguyên tông mới bắt đầu tu luyện nội kinh. Mặc dù có nội kinh, nhưng vừa rồi, Thanh Vũ chỉ dựa vào lực lượng thân thể, hình thể không chút biến hóa, cũng không nghĩ đến, lực lượng thân thể không ngờ tăng lên nhiều như vậy.

"Lực lượng của ta cũng tăng mạnh." Đằng Thanh Hổ đột ngột phách ra một chưởng, xuất hiện một trận cuồng phong.

"Tốt lắm, uống nửa chén nữa." Đằng Thanh Sơn nói xong đổ ra nửa chén rượu Chu Quả.

"Uống đi." Đằng Thanh Sơn nói.

Thanh Hổ, Thanh Vũ rất kinh hãi, lập tức uống hết nửa chén rượu.

"Cảm giác lúc này như thế nào?" Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

"Không có cảm giác gì." Thanh Vũ lắc đầu nói "Toàn thân nóng cháy thoải mái, nhưng đan điền cùng thân thể tựa hồ không thấy có sự thay đổi."

"Thanh Hổ, ngươi thì sao?" Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

"Đan điền không có thay đổi, bất quá lực lượng thân thể lại tăng lên." Thanh Hổ khó tin nói, hẳn có thể cảm giác rõ ràng biến hóa của gân cốt, cơ thể "Nhưng lần này so với lần trước nhỏ hơn rất nhiều."

Đằng Thanh Sơn nghe xong gật gật đầu.

"Rượu Chu Quả này, đối với các người đã hết tác dụng rồi." Đằng Thanh Sơn nói, tại núi Thiết Tỷ Hưu, Thiết Tỷ Hưu thậm chí còn có yêu thú đều cướp rượu Chu Quả để uống. Rượu Chu Quả này, đối với người hoặc yêu thú uống lần đầu thì công hiệu rất tốt, nhưng uống số lượng càng nhiều, hiệu quả càng ít, cho đến khi không còn hiệu quả nữa.

Còn có một điểm nữa!

Tổ chất thân thể càng tốt, có thể hấp thu rượu Chu Quả càng nhiều, thân thể kém, hấp thu càng ít.

Như Thanh Vũ, một thiếu nữ, thân thể tổ chất bình thường, cho dù rượu Chu Quả có lợi hại, nhiều nhất làm nâng gia tăng hai đến ba nghìn cân khí lực, có thể so với một Nhị Lưu võ giả.

Mà Thanh Hổ, chén thứ nhất rõ ràng hấp thu được rất nhiều, mà nửa chén thứ hai, lại hấp thu được một phần nhỏ. Lực lượng gia tăng so với Thanh Vũ nhiều hơn nhiều.

Như yêu thú Thiết Tỷ Hưu, đại đa số lực cánh tay đạt đến mười vạn cân, mà Thiết Tỷ Hưu thường xuyên được chia rượu Chu Quả... Hiển nhiên công hiệu rượu Chu Quả có hạn. Bất quá, Đằng Thanh Sơn lần đầu tiên uống rượu Chu Quả, lực lượng thân thể liền tiếp cận hai mươi hai vạn cân!

Thân thể cường như thế, thậm chí còn vượt qua Thiết Tỷ Hưu cao lớn một bậc.

Hắn lần đầu tiên uống một ngụm nhỏ, lực lượng thân thể tăng lên không nhỏ, bất quá uống tiếp hiệu quả càng ngày càng thấp, cho đến khi Đằng Thanh Sơn uống đến một phần ba bầu rượu, rốt cuộc không còn tác dụng. Uống như vậy, Đằng Thanh Sơn lại gia tăng thêm hai vạn cân lực đạo.

Hôm nay, đơn thuần lực lượng thân thể Đằng Thanh Sơn tựu đạt tới hai mươi bốn vạn cân.

Tuy đạt tới tầng thứ Hư Đan, vận dụng lực lượng thân thể hẳn có thể cùng cường giả Tiên Thiên Thực Đan đánh một trận.

"Thanh Sơn, lực lượng của ta, tối thiểu gia tăng đến tám ngàn cân!" Đằng Thanh Hổ kinh hãi nói, "Ta cảm giác, sử dụng lực lượng thân thể thuần túy so với sử dụng nội kinh, chỉ là kém một chút thôi."

"Có nhiều như vậy sao?" Thanh Vũ nhú mày.

Đằng Thanh Sơn cười nói: "Thanh Vũ, thân thể càng mạnh hiệu quả hấp thu rượu Chu Quả này càng cao. Nhưng ngươi là một cô gái, không có rèn luyện cơ thể, nếu rèn luyện so với Tiểu Vân còn muốn tráng kiện hơn, cần thận Tiểu Vân không dám lấy ngươi."

"Hắn dám." Thanh Vũ trừng mắt, so đó mặt lập tức đỏ lên, "Ca, bây giờ còn sớm rất."

”Ha ha...” Đàng Thanh Sơn cười, nhìn về phía biểu ca Đàng Thanh Hổ, ”Biểu ca, lực lượng của người tuy gia tăng đến tám ngàn cân, nhưng rượu Chu Quả này, cũng vẫn chưa phát huy toàn bộ. Người bình thường hãy hảo hảo khổ luyện, lực lượng thân thể còn có thể tăng lên.”

”Thực sao?” Thanh Hổ không khỏi mừng rỡ.

”Đương nhiên.”

Đàng Thanh Sơn gật đầu, ném qua Hắc Hỏa Linh Căn, Đàng Thanh Sơn rất rõ ràng, rượu Chu Quả này và Hắc Hỏa Linh Căn cho dù tạm thời làm thực lực bản thân tăng lên nhiều như vậy, nhưng theo tu luyện còn có thể từng bước phát huy. Uống một phần ba bình rượu Chu Quả, tác dụng chân chính, phỏng chừng chỉ có một phần nhỏ.

”Bất quá Hổ Hình Thông Thần Thuật, tác dụng đối với thân thể ta, sẽ giảm bớt không ít.” Đàng Thanh Sơn cũng phát hiện thân thể càng về sau tăng lên khó khăn càng lớn.

Đàng Thanh Sơn phỏng chừng, đạt đến hậu kỳ, cho dù năng lượng rượu Chu Quả còn ẩn núp tại trong cơ thể, Hổ Hình Thông Thần Thuật cũng không nhất định có thể đem tiềm lực này chuyển hóa hoàn toàn thành thực lực! Hổ Hình Thông Thần Thuật này chính là một bộ tuyệt kỹ Hình Ý Quyền tại kiếp trước, đối với thân thể Đàng Thanh Sơn tác dụng càng ngày càng ít.

Một ngày nào đó Hổ Hình Thông Thần Thuật sẽ hoàn toàn vô dụng!

Đàng Thanh Sơn tu luyện Nội gia quyền đã làm thân thể đạt tới tình trạng bất khả tư nghị. Hắn cần sáng chế một loại tuyệt kỹ Nội gia quyền so với Hổ Hình Thông Thần Thuật phải cao siêu hơn!

153. Chương 31: Chiêu Thứ Tư

Ngoài tu luyện ra, ở Phương Bắc của Quy Nguyên tông bên trong Giang Ninh Quận, Đàng Thanh Sơn mua một tòa phủ đệ cực lớn. Người chủ trước của tòa phủ đệ này vốn là một đại điền thương (người buôn muối), vì một cuộc làm ăn lớn cần bạc để quay vòng nên đã bán đi tòa phủ đệ này. Đàng Thanh Sơn liền ra tay, tốn hơn ba mươi vạn lượng bạc để mua.

Sáng sớm!

Đại môn phía bắc của Quy Nguyên tông, thủ vệ mặc khôi giáp màu đen lưng đứng thẳng tắp, những người đi trên đường căn bản không dám tới gần đại môn này.

”Thống lĩnh đại nhân” Nhìn thấy năm người bước tới, các thủ vệ đều khom người hành lễ.

”Uhm”

Đàng Thanh Sơn cười gật đầu, sau đó mang theo muội muội Thanh Vũ, biểu ca Thanh Hổ, Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh đi qua phố Quy Nguyên dọc theo đường đề lớn của kênh đào hướng phía Bắc đi tới. Bên trong Giang Ninh Quận, khu vực đông đúc phía Bắc thuộc về những người giàu có.

Mà phủ đệ gần quận Giang Ninh thì giá lại càng đắt đỏ.

Sau khi đi ba, bốn dặm Đàng Thanh Sơn liền dừng lại.

”Chính là tòa này” Đàng Thanh Sơn đi vào đại môn, đại môn rộng chừng sáu bảy trượng. Hai bên phủ đệ đặt hai con tuấn mã chạm khắc bằng đá đang tung vó lên cao khiến cho tòa phủ đệ rất khí phách. Biển hiệu của phủ đệ lúc trước đã được dỡ xuống.

”Lão gia” vừa nhìn thấy Đàng Thanh Sơn, người trung niên đứng tại cửa lớn lập tức chào đón.

”Một món tiền lớn à nha” Gia Cát Vân vừa nhìn, ánh mắt không khỏi sáng lên cảm thán nói ”Đại ca, phủ đệ của huynh nhìn từ bên ngoài đã thấy không nhỏ, phải chiếm đến vài mẫu? Quy Nguyên tông của chúng ta đất đai mặc dù đủ rộng nhưng quá nhiều người, đệ cũng chỉ được phân mấy gian phòng để ở thôi, vẫn còn không đuổi kịp số lẻ của huynh”

"Đất rộng khoảng hơn mười mẫu một chút" Đăng Thanh Sơn nói

"Mười mẫu đất hử" Thanh Vũ, Thanh Hổ cũng ngạc nhiên và vui mừng

"Mọi người vào xem đi" Đăng Thanh Sơn lập tức mang mọi người tiến vào. Trong này có hòn giả sơn, có ao sen, có hoa viên, có tượng đá các kiểu, Đình đài lầu các nằm trong núi non non, đem không gian vô cùng nổi bật. Ở trong phủ đệ này đi có một lúc mà Thanh Vũ thậm chí cảm thấy mơ hồ.

Không thể không nói diêm thương của Dương Châu biết cách hưởng thụ.

"Lão gia"

"Lão gia"

Dọc theo đường đi, những thị nữ trong phủ đệ vừa trông thấy Đăng Thanh Sơn liền cung kính chào hỏi

"Còn có nhiều thị nữ xinh đẹp nữa chứ" Gia Cát Vân cảm khái nói

"Một cái phủ đệ lớn như vậy, quét dọn, tưới hoa và một số công việc khác cần không ít người, cho nên các thị tì này ta đã giải tán một nửa, giữ lại một nửa. Phủ đệ lớn như vậy không có cách nào khác" Đăng Thanh Sơn nói "Hộ vệ, thân vệ ban đầu ta toàn bộ giải tán, không cần bọn họ"

"Đúng, thân vệ của quân đội Hắc Giáp Quân đương nhiên tốt hơn nhiều so với những hộ vệ kia" Gia Cát Vân cũng nói.

Bản thân là đệ nhất thống lĩnh, dĩ nhiên là phải có thân vệ. Đội thân vệ này, thống lĩnh ra bên ngoài họ cũng phải đi theo bảo vệ thống lĩnh, đây chính là quy củ của Quy Nguyên tông.

"Hãy a"

"Hấp"

Đi tới một sân luyện võ trống trải đã chứng kiến không ít thân vệ đang luyện công buổi sáng.

"Ca, mua phủ đệ lớn như vậy làm sao mà ở hết?" Thanh Vũ thấp giọng nói

"Mua lớn như vậy chúng ta chỉ là thú yêu, tương lai là cha mẹ cùng mọi người của Đăng Thị bộ tộc mới là chuyện chính" Đăng Thanh Sơn nói "Không có thể lực nào là trường thịnh không suy yếu. đến khi ta già chết đi Đăng gia trang ở dưới quê gặp các loại nguy cơ vẫn có thể vào thành. Ở trong thành là an toàn nhất. Phủ đệ này chỉ sợ hơn hai nghìn người mới chật chội, tuy nhiên mấy trăm người lại không có vấn đề gì"

Đăng Thanh Sơn sớm vì Đăng gia trang mà tính đường lui.

Vĩnh viễn ở dưới quê khẳng định là không được, Đăng Gia trang đã có nghề chế tạo binh khí tổ truyền, hơn nữa lại không có chút nào kém hơn các tượng sư (bậc thầy về chế tạo, đúc...) ở Nghi Thành. Như vậy, cho dù có vào thành người của Đăng Gia cũng không lo ngồi không ăn núi lở.

"Đúng, đúng" Thanh Vũ nghe xong mừng rỡ.

"Việc này chờ huynh đón cha mẹ lại đây, cùng họ thương lượng một chút" Đăng Thanh Sơn vừa cười vừa nói.

Mọi người vẫn tiếp tục đi trong phủ đệ

"Đăng đại ca" Gia Cát Thanh vừa nói "Huynh có phủ mới, đây chính là chuyện đại hỷ sự, muội cũng không có quà tặng gì quý báu... cho huynh..." Vừa nói nàng lấy một món đồ từ sau lưng ra, sau đó đưa cho Đăng Thanh Sơn. Gia Cát Thanh cầm gói đồ, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Đăng Sơn chăm chăm.

"Còn có lễ vật" Đăng Thanh Sơn kinh ngạc cười, đồng thời nhận lấy.

"Ca, đây chính là tiểu Thanh tự tay chọn vải, từ ông nội lấy là Tuyết Tầm ti, từ đầu tới cuối đều do nàng làm cả, huynh mở ra một chút mặc xem nữ công của Tiểu Thanh như thế nào" Thanh Vũ liền nói, đồng thời vẫn len lén nháy mắt với Gia Cát Thanh khiến Gia Cát Thanh khuôn mặt không khỏi đỏ ửng lên.

"Đúng, mở ra nhìn một chút" Gia Cát Vân cũng thúc dục.

Đặng Thanh Sơn cũng cười mở gói đồ ra, đây là một bộ y phục màu xanh da trời, sờ lên thấy rất mềm mại thoải mái, chắc hẳn là vải vóc thượng hạng.

”Hô” Đặng Thanh Sơn liền mặc lên người,

”Rất vừa vặn” Đặng Thanh Sơn nhìn vào lớp bên trong, bên trong là một tầng Tuyết Tầm ti ”Kỹ thuật của Tiểu Thanh thật sự không tồi” Đột nhiên ánh mắt Đặng Thanh Sơn tập trung chiếc túi bên cạnh Tuyết Tầm ti.

Tuyết tầm ti là màu trắng nên một thoáng vết máu đỏ sẫm là rất dễ thấy

Vẫn không hết lo lắng, Gia Cát Thanh không yên nhìn Đặng Thanh Sơn, thấy vẻ mặt của Đặng Thanh Sơn nàng thầm nói Huỳnh ấy thấy được?!” Mặt không khỏi đỏ lên, lúng túng nói ”Đặng Đại ca, đó là do ta không cẩn thận, bị đâm vào ngón tay nhỏ lên.

”Kim đâm vào ngón tay, kỹ thuật của muội mà còn bị kim đâm vào tay sao?” Gia Cát Vân kinh ngạc nói.

”Không cẩn thận thôi” Gia Cát Thanh liền nói

”Khổ cực cho Tiểu Thanh, bộ đồ này rất đẹp” Đặng Thanh Sơn cười nói ”Tuyết Tầm ti ở bên trong mặc lên cũng rất thoải mái”

Gia Cát Thanh nghe xong không khỏi cười!

Đặng Thanh Sơn mua sắm tòa phủ đệ kia được muội muội Thanh Vũ của mình đặt tên là ”Đặng Phủ” dựa theo những gì muội muội mình nói, nàng rất ghen ghét những phủ khác đặt là ”Lý phủ”, ”Quách Phủ”... cho nên nàng cũng đặt phủ đệ nhà mình là ”Đặng Phủ”.

Tương lai tộc nhân của Đặng Gia trang sẽ tới đây nên Đặng Phủ thật ra là một cái tên thích hợp.

Đêm tối ngày mùng hai tháng mười một

Đặng Phủ-----

Đặng Thanh Sơn đang đọc chiếm một sân luyện võ

”Uỳnh, uỳnh, uỳnh...!!”

Từng tiếng nổ mạnh từ sân luyện võ truyền tới.chỉ thấy Đặng Thanh Sơn lúc này ở trần, chỉ mặc quần dài, trên người toàn là mồ hôi.Tay trái cầm giữa thương, tay phải cầm cán thương, đột nhiên tay phải đưa thương về phía trước không một tiếng động, giữa tay trái và tay phải phát ra lực đạo hoàn toàn khác xa nhau

Vù, vù...!!

Đầu thương sinh ra mơ hồ ảo ảnh!!

”Hừ!” Đặng Thanh Sơn đột ngột buông tay trái ra, tay phải cầm lấy luân hồi thương, mượn thế sắc bén đâm thương về phía trước.

”Phốc”

Một cỗ lực xoáy đỏ rực quấn quanh đầu thương tạo thành một màu đỏ tiên thiên chân nguyên hình đỉnh ốc, trong nháy mắt đè nén thành một điểm, tụ lại ở đầu mũi thương.

Lúc này trong không khí cũng bị đè ép thành một điểm, cực cao độ nén lại, nổ mạnh ra thì uy lực rất khủng khiếp chứ đừng nói là tiên thiên chân nguyên.

”Uỳnh” từ mũi nhọn của Luân Hồi thương phát ra tiếng nổ mạnh điếc tai, chúng quanh không khí vặn loạn, trên thảm cỏ đã xuất hiện từng đạo rãnh sâu.Hoàn toàn có thể tưởng tượng nếu mũi thương này đâm vào cơ thể địch nhân, đột nhiên nổ mạnh thì đáng sợ tới mức nào.

Từ khi đạt tới tiên thiên cảnh giới, tiên thiên chân nguyên có thể ly thể tồn tại, chiêu thứ tư trong Ngũ hành thương pháp của Đặng Thanh Sơn đã coi như thành công một nửa.

”Không đúng, không đúng” Đặng Thanh Sơn cau mày lắc đầu

Bởi vì là thí nghiệm chiêu thức nên chân nguyên trong khi thí nghiệm rất thừa thớt.

”Tiên thiên chân nguyên như vậy ngưng tụ thành một điểm, cùng với lực xuyên thấu của Luân hồi thương đều không thể kết hợp, càng không phải nói toàn lực thi triển” Đẳng Thanh Sơn âm thầm lắc đầu, chiêu thứ tư của Hình ý ngũ hành quyền là dung hợp Liệt Hỏa ngũ thức cùng với Hổ Pháo quyền sáng chế mà ra.

Theo đạo lý, một khi thi triển thì tiên thiên chân nguyên cường đại ở đầu thương hình thành vũng xoáy, sau đó lực đạo dọc theo vũng xoáy thật thể tại mũi thương đè nén thành một điểm. Đó là điểm thứ nhất

Điểm thứ hai!

Là Đẳng Thanh Sơn dựa theo phương thức của Hổ Pháo quyền, tuân là kinh lực cực mạnh xuyên thấu qua luân hồi thương hình thành một cổ lực xuyên thấu kinh người. Chỉ riêng điểm ấy đã không kém gì Độc long toàn. Mà ”điểm thứ nhất” tiên thiên chân nguyên dọc theo lực đạo hình đỉnh ốc đè nén thành một điểm, uy lực cũng đến gần Độc long toàn.

Một khi kết hợp hai điểm đó lại, uy lực sẽ cực kì đáng sợ

”Kết hợp hai điểm đích xác quá khó khăn” Đẳng Thanh Sơn lắc đầu.

Chiêu này đối với sự khống chế Luân Hồi thương quá hà khắc.

Trước hết lấy nguyên lý của Hỏa tấn tâm truyền (lửa tàn thêm củi), làm tiên thiên chân nguyên hình thành vũng xoáy và đè nén thành một điểm, tiếp theo chuyển biến thành Hổ Pháo Quyền làm lực đạo xuyên thấu qua luân hồi thương bạo phát. Hai điểm uy lực trong nháy mắt cùng bạo, đạt tới hiệu quả cực mạnh.

”Ta chỉ sử dụng lượng tiên thiên chân nguyên cực nhỏ cũng không thành, làm sao bây giờ?” Đẳng Thanh Sơn có chút phiền não.

Vấn đề này hẳn cũng đã khổ não trong một thời gian rất dài. Nếu làm cho Gia Cát Nguyên Hồng biết có có lẽ sẽ sợ ngây người.

Một chiêu này của Đẳng Thanh Sơn thi triển quá khó.

Vô luận là yêu cầu về tâm cảnh hay yêu cầu về lực lượng, yêu cầu tiên thiên chân nguyên, thậm chí đối với yêu cầu của Luân hồi thương đều cực kì hà khắc.

”Vấn đề lớn nhất chính là làm tiên thiên chân nguyên lấy kết cấu của đỉnh ốc, đè nén thành một điểm, chính là tâm cảnh phải trong tuyệt vọng có một hi vọng, nhưng tâm cảnh của Hổ Pháo quyền lại là phần nộ, cuồng bạo...hai cổ tâm cảnh không đồng nhất” Đẳng Thanh Sơn suy nghĩ hồi lâu, sắc mặt đột nhiên biến đổi ”Không đúng, sai, sai sai!!! Phương pháp khống chế Tiên thiên chân nguyên sai lầm rồi”

Đẳng Thanh Sơn con mắt sáng lên, ngay lập tức lại chuẩn bị thí nghiệm.

Đúng lúc này-----

”Ca” Muội muội Thanh Vũ chạy tới ”Huynh vẫn tu luyện sao?”

”Có việc gì không?” Đẳng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn muội muội của mình.

”Ngày mai ca chính thức trở thành chấp pháp trưởng lão rồi, cho nên buổi tối hôm nay muội cùng tiểu Vân, Tiểu Thanh chuẩn bị mang huynh đi tham quan kênh đào, ăn mừng sớm một phen” Thanh Vũ liên tiếp nói, Đẳng Thanh Sơn cũng nhìn trời sắc trời một chút, liền gật đầu ”Cũng tốt, huynh đi tắm một chút thay quần áo”

Nhìn Đẳng Thanh Sơn rời đi, Thanh Vũ kích động nắm chặt tay ”Hắc hắc, Tiểu Thanh, có được hay không trông chờ vào bản thân cô vậy”

154. Chương 32: Dòng Chảy Ngầm Mãnh Liệt

”Du thuyền ở đây thật là nhiều!” Đẳng Thanh Sơn cảm khái nói.

"Tất nhiên là thế rồi! Nhưng ca ca cả ngày chỉ ôm cây Luân Hồi thương, làm sao hiểu được thế nào là phong tình?" Thanh Vũ có vẻ cảm khái nói. Nhìn thấy xa xa có hai bóng người quen thuộc, lập tức giơ tay vẫy vẫy "Mau tới đây, ở bên này!"

Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái, nhận thấy từ xa đi tới đúng là Gia Cát huynh muội.

"Thanh Sơn đại ca hẳn là lần đầu đi chơi đêm ở kênh đào này." Gia Cát Vân cười nói "Đi, chúng ta đi tới bến tàu." Bốn người cùng hướng bến tàu đi tới, tại đó một hoa thuyền đang đậu chờ khách. Gia Cát vân hô to "Vương bá, thuyền của bá chúng ta tối nay bao hết."

"Được rồi." người chèo thuyền tóc điểm bạc cười đáp.

Bốn người Đằng Thanh Sơn cùng nhau lên thuyền.

"Ồ!" Đằng Thanh Sơn vừa vào trong liền thấy giữa thuyền là một lối đi nhỏ, hai bên khoang thuyền đều có bình phong ngăn cách, chia làm bốn khu vực. Bình thường thì bốn khu này đủ để cho bốn đôi tình nhân cùng nhau thưởng thức cảnh đêm.

"Ca ca, người cùng với Tiểu Thanh qua bên kia đi, phải chiếu cố Tiểu Thanh cho thật cẩn thận đó nha." Thanh Vũ cười nói, rồi nàng lập tức cùng Gia Cát Vân đi tới bên kia một bức bình phong kéo xuống, Đằng Thanh Sơn cùng Thanh cô nương căn bản là không thể nhìn thấy bọn họ được. Đồng dạng bọn Thanh Vũ hai người cũng không thể nhìn thấy Đằng Thanh Sơn cùng Tiểu Thanh.

Người chèo thuyền ở bên ngoài khoang thuyền có bình phong che chắn cũng không nhìn được vào bên trong. "Quả là chỗ hẹn hò tốt." Đằng Thanh Sơn không khỏi cười khở "Biện pháp này phỏng chừng là Thanh Vũ bọn chúng hai người nghĩ ra."

"Đằng đại ca, chúng ta ngồi xuống nào." Thanh cô nương rất dũng cảm ngồi xuống trước, nếu là đôi tình nhân gần bó bình thường là ngồi sát vào nhau tâm tình,

Nhưng Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Thanh hiện tại còn chưa tới mức đó, hai người bọn họ ngồi đối diện nhau cách một cái bàn. Trên bàn đặt hoa quả, bánh ngọt và một ít đồ ăn vặt, một bên vách treo một hoa đăng màu hồng.

Tiếng nước sông chảy ào ào bên mạn thuyền. Tiểu Thanh ngồi đó dưới ánh sáng của ngọn hoa đăng màu hồng, im lặng ngồi ngắm dòng sông tự như tiên nữ giáng trần, hư ảo như mộng như thật vậy.

"Phong cảnh thật đẹp." Đằng Thanh Sơn khen, đồng thời tay đẩy đĩa bánh ngọt tới trước mặt Thanh cô nương "Tiểu Thanh, ăn chút gì đi."

Thanh cô nương dạ một tiếng, khẽ cầm lấy một miếng bánh ngọt, nhẹ nhàng cắn một miếng nhỏ. Hiển nhiên trước mặt Đằng Thanh Sơn nàng có chút xấu hổ, xấu hổ mặt liền đỏ lên.

"Đằng đại ca, ngày mai trên đại diện cha sẽ chính thức công khai thông báo cho mọi người huynh sẽ làm chấp pháp trưởng lão, vậy sau này huynh còn tiếp tục làm đệ nhất thống lĩnh nữa không?" Thanh cô nương mở miệng nói, dù sao thời gian đi chơi đêm ở kênh đào không phải là ngắn, chẳng lẽ cứ xấu hổ mãi sao?

"Theo như lời sư phụ thì tạm thời trước mắt cứ như thế đã." Đằng Thanh Sơn nói. "Làm thống lĩnh Hắc Giáp quân cũng không phải là nhân hạ," Tiểu Thanh cảm thán nói "Vẫn là làm chấp pháp trưởng lão thoải mái, địa vị cao cả, hơn nữa bình thường căn bản là không cũng không có việc gì."

Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, sau khi đạt tới Tiên thiên mới được coi là chấp pháp trưởng lão. Nhưng tiên thiên cường giả cũng phân chia Hư đan, Thực đan Kim đan ba cấp độ. Quy Nguyên tông dĩ nhiên sẽ không làm cho chấp pháp trưởng lão bận rộn, chậm trễ việc tu luyện. Dù sao trụ cột của một môn phái chính là vài Tiên thiên cường giả này. Dựa vào bọn họ Quy Nguyên tông mới có thể đảm bảo được địa vị.

"Ồ, nhìn xem, kia hình như là Đằng thống lĩnh."

"Chính là Đằng thống lĩnh."

"Đối diện... Ồ là nữ nhi của tông chủ Thanh cô nương sao?"

Lúc này có hai cái du thuyền lần lượt đi qua, mấy nhóm nam nữ trẻ tuổi ngồi trên đó đều nhận ra Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Thanh.

"Sư muội, các người cũng đừng có suy nghĩ lung tung nữa, Đằng thống lĩnh đã có Thanh cô nương rồi."

"Sư ca, các tỷ muội chúng ta có muốn mơ tưởng cũng chỉ là mộng giữa ban ngày thôi. Đằng thống lĩnh tài ba hơn người, Thanh cô nương cũng là dung mạo như tiên nữ, bọn họ hai người là trời sinh một đôi rồi, trước ta cũng không biết chuyện hai người bọn họ, cũng không thấy trong tông có lời đồn đại gì, không ngờ hôm nay lại bắt gặp ở đây."

Tiếng bàn tán kia vì hai thuyền ở cách xa nhau nên chỉ nghe thấy tiếng mà không nhìn thấy mặt. Thanh cô nương nghe xong hai bên tai đều đỏ bừng. Đằng Thanh Sơn thấy Thanh cô nương như vậy thầm nghĩ "Tiểu cô nương đúng là da mặt mỏng." Hoa đăng mờ ảo, một tiểu mỹ nữ thẹn thùng ngồi đó, xung quanh ngoại trừ tiếng gió thổi hiu hiu cùng nước chảy thì không còn âm thanh gì khác, không khí như vậy có chút mập mờ.

Khoang thuyền bên cạnh một đôi nam nữ Gia Cát Vân cùng Thanh Vũ lại đang cười trộm. "Tiểu Vân, có nghe người khác nói gì không, hắc hắc... chờ cho chuyện giữa ca ca ta và Tiểu Thanh truyền khắp toàn bộ Quy Nguyên tông, đến lúc đó..." Thanh Vũ cười một cách tinh quái ánh mắt lóe lên nghịch ngợm.

"Cho dù hai người không có chuyện gì, tin này mà truyền ra tình hình cũng sẽ thay đổi, huống chi muội muội ta quả thực là thích ca ca nàng, hơn nữa muội muội ta tìm bên trong Giang Ninh quận thành sợ là không có ai có thể xinh đẹp hơn... Đương nhiên Thanh Vũ nàng cũng xinh đẹp giống như muội muội ta vậy." Gia Cát Vân liền nói.

"Hừ!" Thanh Vũ Lúc này mới vừa lòng yêu kiều hừ một tiếng.

Cô nương trẻ tuổi xinh đẹp thực ra cũng không ít, nhưng giống Gia Cát Thanh khí chất như Thiên Sơn Tuyết Liên rất là đặc biệt. Lần đầu tiên gặp Gia Cát Thanh Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng có chút chấn động, Đằng Thanh Hồ còn nhìn đến ngây người.

Ái mộ Gia Cát Thanh là chuyện bình thường, như Bạch Kỳ đô thống bọn họ có ai là không theo đuổi Gia Cát Thanh. Nhưng tuyệt đại đa số người trước mặt Gia Cát Thanh đều cảm thấy xấu hổ khí chất không bằng, như Đằng Thanh Hồ tuy có ái mộ nhưng cũng biết chênh lệch quá lớn. Không thích Gia Cát Thanh mới là bất bình thường.

Du thuyền chậm rãi theo kênh đào tiến tới, một lúc lâu sau, mọi người bình thường đều bắt đầu đi ngủ, nhiệt độ không khí hạ xuống rất nhiều, tại kênh đào gió đem lạnh lẽo thổi.

Từng đợt gió đêm thổi qua, Thanh cô nương bị gió thổi thân thể không khỏi run lên, sắc mặt cũng nhợt nhạt hơn một chút, thân thể nàng từ nhỏ tổ chất cũng đã không tốt.

"Biết ban đêm trời lạnh hơn mà không chịu mặc thêm quần áo." Đằng Thanh Sơn cởi áo bào màu xanh ra khoác vào cho Gia Cát Thanh, chiếc áo này đúng là y phục Thanh cô nương lúc trước tặng cho Đằng Thanh Sơn, bên trong là tuyết tâm tì, tuy rằng rất nhẹ nhưng giữ ấm rất tốt.

Gia Cát Thanh mặc áo vào, cảm nhận được áo bào ấm hơn bình thường. "Đây là hơi ấm của Đằng đại ca a."

Gia Cát Thanh cắn môi nhìn Đằng Thanh Sơn, cho dù gió lạnh gào thét nhưng Đằng Thanh Sơn đều không có chút cảm giác, năm đó Bích Hàn đàm Đằng Thanh Sơn còn dám xuống, chút gió này tính là gì.

Sau một hồi, tiếng người chèo thuyền vang lên "phía trước là bờ rồi."

Thanh Vũ cùng Gia Cát Vân đứng dậy, vừa lúc nhìn thấy Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Thanh, không khỏi nở một nụ cười.

"Ca ca, y phục của ca ca sao đều ở trên người của Tiểu Thanh vậy." Thanh Vũ cố ý nói.

"Tốt lắm, lên bờ đi thôi." Đằng Thanh Sơn cũng đứng dậy, tại không khí trên du thuyền, lại có nam quả nữ, Đằng Thanh Sơn thừa nhận loại không khí ấm muội này cùng với thiếu nữ như tiên tiên trước mặt đích

xác có thể làm mềm lòng người, ở đó một thời thần Đăng Thanh Sơn còn chưa có cảm giác gì, nhưng thời gian trôi qua chưa chắc...

Gia Cát Thanh cũng đứng dậy cùng một chỗ với Đăng Thanh Sơn "Đăng đại ca, y phục của huynh...?"

"Muội cứ mặc về, để lần sau mang lại cho ta cũng được." Đăng Thanh Sơn nói.

"Vâng." Gia Cát Thanh gật đầu, trên mặt lộ vẻ tươi cười, bên cạnh Thanh Vũ cùng Gia Cát Vân hai người thấy thế không khỏi nhìn nhau cười. Buổi tối hôm nay thu hoạch không tệ à.

Trong lúc không ít thanh niên nam nữ trẻ tuổi Quy Nguyên tông vô ưu vô lự dạo chơi bên bờ sông, thì người nắm quyền cao nhất tại Giang Ninh quận lại cau mày.

Đêm tối, trong thư phòng, ngọn nến chập chờn tỏa ra ánh sáng mờ ảo, Gia Cát Nguyên Hồng ngồi trước bàn cau mày. "Tình huống đã nghiêm trọng đến vậy rồi." rồi nhìn chằm chằm vào mật tín trên bàn.

Trung niên mặc áo bào màu tro đứng ở trước bàn, gật đầu nói: "Tông chủ, một thời gian trước đây, nhân mã Quy Nguyên tông ta ẩn núp tại Từ Dương quận và Thiên Nam quận đã phát hiện ra chút động tĩnh. Đến hôm nay các thành trì trong hai quận đó đã bắt đầu chém giết, chết không ít người rồi."

Dương Châu có mười ba quận, trong đó chín quận thuộc về Thanh Hồ Đảo thống trị, một quận thuộc về Thiết Y môn, còn lại hai quận Từ Dương và Thiên Nam không có ai quản lý đều ở trong tình trạng hỗn loạn, chém giết thường xuyên xảy ra. Nhưng dù hỗn loạn thế nào trong cùng một ngày cả hai quận này đều phát sinh chuyện chém giết điên cuồng thì không phải là chuyện nhỏ nữa rồi.

"Có đúng là Thanh Hồ đảo không?" Gia Cát Nguyên Hồng hỏi.

"Không xác định được, theo như điều tra chớp nhoáng của chúng ta, những kẻ động thủ có đủ mọi loại thân phận như bang hội, tông phái nhỏ..." Trung niên nhân mặc áo bào màu tro nói "Bất quá kết hợp từ nhiều nguồn tin tức rất hiển nhiên đây là một hành động thống nhất, tốc độ phát triển nhanh kinh người, ngoài Thanh Hồ đảo ra, thuộc hạ không nghĩ ra thế lực nào có được thực lực này nữa."

Gia Cát Nguyên Hồng ánh mắt nhìn xa xa về phía nam "Thanh Hồ đảo chuẩn bị đã lâu lắm rồi, không động thì thôi, một khi động thì..."

Đệ nhất tông phái ở Dương Châu là Thanh Hồ đảo. Thanh Hồ đảo thống trị chín quận, không ngày nào là không nghĩ tới tiêu diệt Quy Nguyên tông, Thiết Y môn thống nhất Dương Châu. Nhưng Thanh Hồ đảo cũng phải lo lắng, một khi thật sự chém giết, Thanh Hồ đảo cho dù có thể tiêu diệt Quy Nguyên tông, Thiết Y môn thì nguyên khí cũng đại thương.

Nguyên khí đại thương thì Thanh Hồ đảo có tư cách để bảo vệ toàn bộ Dương Châu sao. Một trong bát đại tông phái Tiêu Dao cung tọa trấn Thanh Châu chẳng lẽ lại không có ý làm hoàng tước rình đằng sau ư?

"Thanh Hồ đảo đã ẩn nhẫn như vậy nhiều năm." Gia Cát Nguyên Hồng nói "Một khi động thủ thì tuyệt đối không thể đơn giản như vậy. Rất có thể bởi vậy mà ngọn lửa Chiến tranh sẽ lan khắp Dương Châu."

Trung niên nhân áo bào tro biểu tình cũng trở lên nghiêm túc. Cứ nghĩ đến quái vật Thanh Hồ đảo này Quy Nguyên tông không quản là ai đều không thể thấy thoải mái.

Người ta chiếm giữ chín quận, nhân mã vượt xa Quy Nguyên tông, Thiết Y môn.

"Báo cho các đệ tử ở bên trong địa phận Từ Dương quận, Thiên Nam quận cẩn thận điều tra, một khi có phát hiện trọng yếu phải lập tức đưa đến tay ta." Gia Cát Nguyên Hồng ra lệnh.

"Vâng." Trung niên nhân áo bào tro lui xuống.

Trong thư phòng bây giờ chỉ còn lại Gia Cát Nguyên Hồng, họ Gia Cát xuyên thấu qua cửa sổ ngắm bầu trời đêm, ánh mắt mờ ảo không biết nghĩ cái gì, đứng bất động ở đó cho tới sáng hôm sau

155. Chương 33: Kịch Biến

Thế nhưng trong đại điện u ám của Quy Nguyên tông lại rất yên lặng.

Gia Cát Nguyên Hồng một mình một người lẳng lẳng ngồi trên vị trí tông chủ, những người khác còn chưa tới. Thời gian đã định, đó chính là sau khi kết thúc đợt luyện công buổi sang mọi người mới có thể tới. Thế nên Gia Cát Nguyên Hồng tới quá sớm.

"Thanh Hồ Đảo, Thanh Hồ Đảo..." Ánh mắt Gia Cát Nguyên Hồng nheo lại, "Các thành trì tại Từ Dương quận, Thiên Nam quận đều bị giết sạch. Ngay cả người mù cũng có thể đoán được động thủ là người của Thanh Hồ Đảo. Cổ Ung... Chẳng lẽ ngươi muốn nhắc nhở ta, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn động thủ sao?" Trong cùng thế hệ, có thể được Gia Cát Nguyên Hồng coi trọng thì thật sự không có nhiều.

Cổ Ung, chính là một trong số đó!

Cổ Ung - đảo chủ Thanh Hồ Đảo! Có thể nói là trên toàn bộ Cửu Châu đại địa thì hẳn là một trong tám người có quyền thế lớn nhất.

Tuổi Cổ Ung và Gia Cát Nguyên Hồng tương đương nhau, thời trẻ tại Dương Châu hai người này đều có danh tiếng cực lớn. Hiện giờ, trong bọn họ thì một người là đảo chủ Thanh Hồ Đảo, một người là tông chủ Quy Nguyên tông!

"Bất quá, nếu ngươi thật sự muốn xoi tái Quy Nguyên tông ta, ta cũng sẽ khiến ngươi miệng đầy răng mẻ!" Trong đôi mắt Gia Cát Nguyên Hồng xẹt qua một đạo hàn quang.

Mưu trí của Quy Nguyên Gia Cát thì trên toàn Cửu Châu đại địa có ai không biết chứ?

Đừng nhìn Gia Cát Nguyên Hồng khiêm tốn với người ngoài, trên thực tế chẳng mấy người dám trêu chọc vị Gia Cát Nguyên Hồng này.

Trong tiếng gào thét của Cuồng phong. Rốt cục có hai đệ tử trẻ tuổi đi vào đại điện. Đây là hai gã đệ tử chuyên môn trợ giúp việc bưng trà, rót nước.

"Thời tiết thật sự quỷ quái. Tuyết nhiều, gió lại lớn. Đợt tuyết này thật sự lớn, chẳng hiểu năm nay sao tuyết rơi sớm như vậy?"

"Ai biết được. Giang Ninh quận thành chúng ta ở gần Đông hải. Bình thường phải tới mùa đông mới có tuyết rơi. Năm nay đích xác là sớm. Thật sự quái lạ." Hai đệ tử trẻ tuổi thì thầm trong miệng. Bởi vì đại tuyết cuồng phong cho nên trong đại điện khá âm u. Hai gã đệ tử liền muốn thắp sáng sáu cái đèn lớn ở gần tường.

Sáu cái đèn này đều được tạo ra từ đồng đen thượng hạng. Mỗi một cái đều được làm cực kì xa hoa.

Bình thường nếu tụ tập ở đại điện vào buổi tối hoặc là ngày âm u thì sáu cái đèn lớn này sẽ thắp sáng.

"Phùng!" Một đèn lớn thắp sáng.

Toàn bộ đại điện sáng sủa hơn rất nhiều.

"A." Một đệ tử quay đầu hướng về chỗ một cái đèn khác, chứng kiến bóng người ngồi trên đại điện phía xa xa, trong lòng sợ đến nhảy dựng.

"Tông chủ."

"Tông chủ."

Hai gã đệ tử trẻ tuổi đều phản ứng lại.

"Ân, các người châm đèn đi."

Gia Cát Nguyên Hồng lạnh nhạt nói.

"Vâng." Hai gã đệ tử trẻ tuổi lập tức cẩn thận hẳn, không dám hé răng nữa. Sau khi hai gã đệ tử này đến, rất nhanh, từng vị trưởng lão, hộ pháp cũng đều liên tiếp tới, mọi người cũng đều kinh ngạc vì thấy hôm nay tông chủ không ngờ tới sớm như vậy, sau đó cả đám đều dựa theo vị trí ngồi xuống.

Sáu cái đèn đã cháy hồi lâu, hơn nữa ở đây lại nhiều người cho nên trong đại điện tựa hồ ầm áp lên khá nhiều.

Đám người bên Hắc Giáp Quân đều đã đến, Đằng Thanh Sơn, Bàng Sơn, Tang Phong, Quan Lục bốn người tự nhiên ngồi ở phía trước nhất, những nhóm Đô thống khác đều ở phía sau.

"Sư phó." Mấy người Đằng Thanh Sơn đều hành lễ.

"Ân." Chứng kiến Đằng Thanh Sơn, Tang Phong, Quan Lục, Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười gật đầu, "Trước hết hãy ngồi xuống, chờ hai vị chấp pháp trưởng lão đến."

Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc: "Hôm nay sư phụ đến thật sớm."

Rất nhanh, một lão giả thân mặc bố y mộc mạc cùng một trung niên lãnh khốc mặc áo trắng sóng vai đi vào, hai vị chấp pháp trưởng lão tự nhiên ngồi ở hai bên trái phải. Hai người này đều nhìn Đằng Thanh Sơn cười gật gật đầu, còn những người khác cũng không thêm để ý.

"Đằng Thanh Sơn, ngươi rất không tệ." Ngồi ở phía trên Đằng Thanh Sơn, trung niên lãnh khốc kia mỉm cười mở miệng.

Ngoài điện tiếng gió gào thét, tuyết lớn bay tán loạn, thế nhưng trong điện lại yên tĩnh lạ thường, chỉ có ngọn đèn phát ra tiếng xuy xuy, tất cả mọi người nhìn về phía tông chủ "Gia Cát Nguyên Hồng", chờ tông chủ cất lời.

"Quy Nguyên tông ta từ khi tổ sư gia sáng lập tới nay đã hơn một ngàn năm rồi, đệ tử nhiều vô số, thế nhưng đạt tới tiên thiên trong hơn nghìn năm qua lại chỉ có gần bốn mươi người." Gia Cát Nguyên Hồng cất cao giọng nói, "Trong đó, đạt tới tiên thiên chậm nhất là một trăm ba mươi sáu tuổi! Mà đạt tới tiên thiên sớm nhất tại ngàn năm trước chính là hai mươi tám tuổi!"

Trong điện rất nhiều người đều rất rõ ràng, tông chủ "Gia Cát Nguyên Hồng" cũng coi là đại thiên tài bởi lúc hắn đạt tới tiên thiên cũng chỉ là ba mươi tuổi.

"Thế nhưng, hiện tại Quy Nguyên tông ta lại xuất hiện một vị Tiên Thiên cường giả mới! Mà hắn, vền vền chỉ mới mười bảy tuổi!" Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng lang lang, trong tiếng nói ẩn chứa sự tự hào rất nhiều,"

Phóng nhãn toàn bộ Cửu Châu đại địa, năm trăm năm qua cũng là số một! Thân phận của hắn hẳn mọi người đều biết."

Ánh mắt mọi người đều chuyển hướng Đằng Thanh Sơn, trong ánh mắt họ có hưng phấn, có khâm phục, có khó tin, cũng có ghen tị...

"Thanh Sơn!"

Gia Cát Nguyên Hồng cất cao giọng nói, "Mười bảy tuổi đạt tới tiên thiên, ha ha, ta cũng ba mươi tuổi mới đạt tới. Nếu một người từ năm tuổi bắt đầu tu luyện, thế thì Thanh Sơn ngươi mới chỉ tu luyện vền vền mười hai năm, mà ta tu luyện 25 năm mới đạt tới tiên thiên. So với Thanh Sơn chậm gấp đôi! Thế nhưng ta không cảm thấy xấu hổ, chỉ cảm thấy tự hào! Bởi vì, hắn là đệ tử của ta! Bởi vì, hắn là đệ tử Quy Nguyên tông ta! Mà không phải là của bất đại tông phái, bất đại tông phái cường đại như thế nào, thế nhưng chẳng phải ĐỆ NHẤT THIÊN tài năm trăm năm qua lại chính là từ Quy Nguyên tông ta sao?"

Mọi người ở đây nghe được không khỏi húng hắng lên.

Đúng! Thiên tài số một trong năm trăm năm qua của toàn Cửu Châu đại địa chính là từ Quy Nguyên tông chúng ta mà ra!

"Thanh Sơn." Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn lập tức đứng lên.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là vị trưởng lão thứ ba của Quy Nguyên tông ta, cũng là vị trưởng lão trẻ tuổi nhất trong toàn lịch sử tông phái!" Gia Cát Nguyên Hồng nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn, chậm rãi nói, "Đối với phương diện tu luyện, với ngươi chắc hẳn không cần nói thêm cái gì! Ta chỉ muốn nói cho

người... Hy vọng hơn mười năm sau, các đệ tử của Quy Nguyên tông ta sẽ vì người mà tự hào! Quy Nguyên tông ta bởi vì người mà huy hoàng!”

Đằng Thanh Sơn nghe được những lời này thì trong ngực như có lửa.

”Đây là lệnh bài chấp pháp trưởng lão, thu lấy đi!” Gia Cát Nguyên Hồng trình trọng đưa qua.

Đằng Thanh Sơn cũng trình trọng tiếp nhận.

”Đằng Thanh Sơn, chúc mừng.” Lão giả đầu hoa râu phía đối diện mở miệng cười nói.

”Quy Nguyên tông ta, cũng có thêm một vị chấp pháp trưởng lão rồi.” Trung niên lạnh lùng cũng cười nói.

Không khí trong đại điện đều là vui mừng, một số hướng Đằng Thanh Sơn chúc mừng. Cho dù trong lòng nhiều kẻ vẫn khó tiếp thụ nổi, bởi vì lúc này thật sự họ quá ghen tị.

”Tang Phong”, cũng lên tiếng chúc mừng Đằng Thanh Sơn. Bởi vì mọi người rất rõ ràng, Quy Nguyên tông có thể xuất hiện thiên tài số một như vậy thì trong tương lai hẳn có thể dẫn dắt Quy Nguyên tông trở nên càng cường đại hơn.

Quy Nguyên tông cường đại, đối với tất cả mọi người mới có lợi.

Ở trong đại điện, trong khi tất cả mọi người cười ha hả uống trà đàm luận, đột nhiên một đạo thân ảnh hoá tốc vọt vào.

”Tông chủ.”

Một tiếng hô to, làm cả đại điện đều an tĩnh lại, không ít người đều tức giận quay đầu nhìn phía trước cửa, nhìn thấy người tới, mọi người mới có chút kinh ngạc.

Trung niên nhân áo bào tro tiến lên đại điện, liền nói: ”Tông chủ, mật tín khẩn cấp.”

Gia Cát Nguyên Hồng nhướng mày, liền quát: ”Đóng cửa!” Tại cửa đại điện tuy rằng đệ tử giữ cửa nghi hoặc nhưng vẫn đem cửa đại điện âm âm đóng lại, trong đại điện cũng bỗng chốc tối sầm lại, lúc này bên trong chỉ có ánh sáng của sáu ngọn đèn chiếu rọi mà thôi.

”Dem mật tín cho ta.” Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Trung niên nhân áo bào tro kia lập tức đem cuộn giấy đưa ra, Gia Cát Nguyên Hồng cúi đầu nhìn.

Trong đại điện một đám người đều an tĩnh, tất cả mọi người cảm thấy không khí không được đúng cho lắm.

Chuyện gì mà có thể đưa mật tín đến đại điện? Chẳng lẽ chậm một chút cũng không được sao? Thế nên có thể thấy được sự tình này khẩn cấp đến dường nào.

Vì sao, tông chủ ngay cả mật tín còn chưa xem mà đã bắt đóng cửa điện lại?

Một loạt chuyện này đều khiến trong lòng mọi người có chút nghi hoặc, có thể nói là bất an.

”Hừ, quả nhiên là thế.” Gia Cát Nguyên Hồng cười lạnh một tiếng, liền ngẩng đầu quét về phía đám người bên dưới, mà lúc này tất cả mọi người cũng đang chờ mong nhìn về phía tông chủ, Gia Cát Nguyên Hồng cất cao giọng nói, ”Ngày hôm qua, các thành trì tại Từ Dương quận, Thiên Nam quận, đều phát sinh chém giết tranh đoạt quyền lực. Nhân mã chém giết là một vài bang phái, tiểu tông phái...”

Trong đại điện không ít người nghi hoặc.

Thiên Nam quận, Từ Dương quận đều cực kì loạn, thế nên chém giết lại trở thành kì quái sao?

Nhưng tâm trí Đằng Thanh Sơn miễn tuệ, có vẻ đã nhận thấy được vấn đề.

”Cùng một ngày đoạt quyền?” Đằng Thanh Sơn nghi hoặc.

Giờ phút này Gia Cát Nguyên Hồng lại tiếp tục cất cao giọng nói: ”Phỏng chừng tối hôm qua các thành trì Từ Dương quận, Thiên Nam quận còn không ổn định, mà từ sáng sớm hôm nay, các thành trì Từ Dương quận, Thiên Nam quận, đều công khai với bên ngoài, từ hôm nay trở đi... Từ Dương quận, Thiên Nam quận đều do Thanh Hồ Đảo thống lĩnh!”

Sắc mặt mọi người ở đây đều đại biến!

”Thanh Hồ Đảo thống lĩnh hai quận kia sao?”

”Sao có thể nhanh như vậy?”

Một đám kinh hãi không thôi, tất cả mọi người hiểu được, ám chỉ của tin tức này đáng sợ thế nào!

”Tin tức này được chúng ta thu thập với tốc độ nhanh nhất!” Gia Cát Nguyên Hồng nhìn quanh mọi người, khuôn mặt bình tĩnh nói, ”Từ hôm nay trở đi, mười ba quận của Dương Châu, trong đó có mười một quận đều là Thanh Hồ Đảo thống lĩnh, bọn họ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối. Nói vậy mọi người cũng nhìn ra được, Thanh Hồ Đảo thống lĩnh Từ Dương quận, Thiên Nam quận với tốc độ cực nhanh!”

Lúc này ngay cả Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy lo lắng hẳn.

”Sao lại nhanh đến thế? Hiển nhiên Thanh Hồ Đảo đã có sự chuẩn bị tốt từ lâu lắm rồi. Từ Dương quận, Thiên Nam quận có không ít thế lực: các tông phái, bang phái chính là của Thanh Hồ Đảo. Bọn họ sớm đã nắm chắc cho nên mới dễ dàng thống lĩnh Từ Dương quận, Thiên Nam quận. Nhưng vì sao trong quá khứ bọn họ không có hành động mà tới tận hôm nay mới động thủ?” Ánh mắt Gia Cát Nguyên Hồng cực kì sắc bén.

Phía dưới không ít trưởng lão, hộ pháp đều lạnh cả sống lưng.

Mọi người đều không ngớt.

Thanh Hồ Đảo kia có được thực lực mạnh mẽ tuyệt đối, hơn nữa đã sớm có thể thống nhất Từ Dương quận, Thiên Nam quận, thế nhưng vì sao lại phải đợi tới tận hôm nay? Hơn nữa còn công khai với bên ngoài nữa?

”Năm đó ta chỉ thấy tiểu tử Cổ Ung này có dã tâm!” trung niên lãnh khốc tức giận nói.

”Bọn chúng tới, chúng ta cũng không để cho bọn chúng dễ thở đâu.” Bàng Sơn cũng giận dữ nói.

Tất cả mọi người đều hiểu được...

Thanh Hồ Đảo này dám công khai tuyên bố Từ Dương quận, Thiên Nam quận được chúng thống trị, ý tứ rất rõ ràng: Quy Nguyên tông, Thiết Y Môn, các người hãy chờ bị Thanh Hồ Đảo chúng ta thu thập đi!

Tất cả mọi người không nghi ngờ khả năng liệu Thanh Hồ Đảo có thể tiêu diệt Quy Nguyên tông, Thiết Y Môn hay không.

Dù sao, người ta có nội lực thâm sâu, nhân mã rất nhiều.

Lấy ví dụ, Hắc Giáp Quân của Quy Nguyên tông mới có sáu ngàn, mà ”Ngân Giao Quân” của Thanh Hồ Đảo lại ước chừng có tám vạn! Tuy nhiên trên cục bộ thì tổ chất có kém hơn hẳn, vì thế cũng không chênh lệch quá nhiều. Điểm chết người chính là Tiên Thiên cường giả của Thanh Hồ Đảo so với Quy Nguyên tông cộng với Thiết Y Môn lại nhiều hơn vài lần!

Người ta chiếm cứ đến chín quận, lại phát triển đã nhiều năm, không quản nhân mã thường, tinh anh cao thủ, Tiên Thiên cường giả, đều là tuyệt đối áp đảo đối thủ.

”Thanh Hồ Đảo vẫn không động thủ, là e sợ khi diệt Quy Nguyên tông, Thiết Y Môn sẽ bị tổn thất nhân mã rất nhiều. Lúc đó sẽ bị những đại tông phái khác chiếm tiện nghi.” Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy áp lực trước nay chưa từng có, ”Nhưng hiện tại chúng dám làm như thế hiển nhiên là có nắm chắc! Ấn nhân lâu như vậy, không động thủ thì thôi, nếu động thủ...”

Trong đại diện sắc mặt mọi người đều cực kì khó coi, thậm chí còn không ít người sợ tới mức trán đầy mồ hôi lạnh.

Một khi thực sự chiến tranh nổ ra...

Quy Nguyên tông, rất có thể bị san thành bình địa!!!

156. Chương 34: Lĩnh Mệnh!

"Xuy xuy..." Thanh âm do sáu cái đèn đang đốt sáng trong đại điện nghe rất là rõ ràng, không khí trong đại điện hoàn toàn đọng lại, không ít người trên trán đầy mồ hôi, có người sắc mặt tái nhợt đi, có người song quyền nắm chặt... Cho dù là cao tăng trong Quy Nguyên tông, dưới áp lực Thanh Hồ Đảo sắp đem đại quân đánh úp đều rất khấn trương.

"Nhìn xem, các người đều biến thành bộ dáng gì đây?" Gia Cát Nguyên Hồng tức giận nói.

Trong đại điện một đám người giật mình một cái, nhìn về phía tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng.

"Người Thanh Hồ Đảo còn chưa đến, cũng chưa phái ra nhân mã chém giết tới đây, các người đã bị dọa thành như vậy! Chúng ta tốt nhất đừng đánh, trực tiếp đầu hàng đi." Gia Cát Nguyên Hồng lãnh liệt ánh mắt đảo qua mọi người. Các Trưởng lão, Hộ pháp, Đô thống các người nói đi! Chúng ta đầu hàng, Thanh Hồ Đảo có thể để chúng ta sống tiếp sao?"

Trầm mặc!

Một đám người đều rõ ràng hiểu được, Thanh Hồ Đảo muốn thống nhất toàn bộ Dương Châu, nếu thật sự đánh tới, là tuyệt đối không có khả năng để cho đám cao thủ trong Quy Nguyên tông sống hoàn hảo được. Có lẽ những người tầng thấp còn có thể tha, nhưng tinh anh, nhóm cao tăng trong Quy Nguyên tông, khẳng định Thanh Hồ Đảo phải giết sạch toàn bộ, để tránh hậu họa!

"Đến thì đến, ai sợ ai?" Một đại hán mặt tròn, tóc dài, thân hình trắng kiện giận dữ hét: "Quy Nguyên tông chúng ta, Giang Ninh quận thành thành vệ quân còn có tám vạn! Sáu ngàn Hắc Giáp Quân! Trên vạn trung tâm đệ tử, mấy vạn ngoại vi đệ tử, nhiều người như vậy, tử thủ trong thành Quy Nguyên tông ta. Ta cũng không tin, Thanh Hồ Đảo có thể dễ dàng thành công tiến vào!"

Đệ nhị thống lĩnh Hắc Giáp Quân Bằng Sơn thanh âm thô cuồng như ẩn chứa kim thạch dũng mãnh vang lên: "Phụ thân, thúc bá, thậm chí gia gia ta đều là đại trưởng bối Quy Nguyên tông! Một khi tông môn diệt vong, trước tiên phải bước qua xác con cháu Bằng gia ta!" Bằng Sơn hai tròng mắt mờ hồ đỏ lên cơ hồ muốn ăn thịt người.

"Bằng lão nhị, là một hán tử!" Một vị ngân phát lão giả cười rộ lên. Phong gia ta cũng thề cùng tông môn tồn vong!"

"Sát! Sát một tên thì hòa, sát hai tên là có lời rồi."

Trong đại điện không ít nam tử tâm huyết đều nghiêng rằng nghiêng lợi hô lên. Trên toàn Cửu Châu đại địa, sinh tử bất kì lúc nào đều có thể thấy được, có thể trở thành nhân vật thượng tầng cơ hồ đều là những người có tâm huyết và can đảm. Ban đầu là vì nghĩ đến cảnh tượng đáng sợ khi tông môn bị giết mà sợ hãi, nhưng khi sợ hãi qua đi, chính là điên cuồng!

Chết, cũng làm Thanh Hồ Đảo bất hảo!

Quy Nguyên tông tại Giang Ninh quận sống hơn một ngàn năm, rất nhiều gia tộc cường đại đều vì Quy Nguyên tông mà dốc sức, như Phong gia, Bằng gia, Gia Cát gia...vân vân... Các hài tử của các gia tộc này, bắt đầu từ nhỏ đã được giáo huấn, phải chiến đấu vì tông phái!

Một thế hệ cường đại, niềm tin tồn vong cùng tông phái sớm đã cắm rễ sâu vào tư tưởng!

Nếu phản bội tông phái cũng sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng, xem thường! Vì tông phái chiến đấu, cho dù phải chết, người khác nhắc tới, cũng sẽ giơ ngón cái lên!(*)

Tông phái nuôi dưỡng người, cho người bí tịch nội kinh, cho người địa vị... Tới thời khắc mấu chốt người phải vì tông phái chiến đấu!

"Hảo!" Gia Cát Nguyên Hồng nhìn mọi người cười ha hả. "Đệ tử Quy Nguyên tông ta không có một người sợ chết!"

"Đầu rơi giống như bát sứ, sợ gì." Đại hán mặt tròn, có chòm râu, thân hình trắng kiện cũng kêu lớn.

"Sư đệ nói rất đúng." Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói: "Từ khi tổ sư gia sáng tạo Quy Nguyên tông, hơn nghìn năm qua, không ai có thể diệt Quy Nguyên tông ta, ngay cả Thanh Hồ Đảo cũng không làm được! Hiện tại có thể khẳng định với mọi người... Chỉ cần các ngươi nghe lời ta, ta dám nói, Thanh Hồ Đảo diệt không được Quy Nguyên tông ta!"

Tất cả mọi người giật mình nhìn về phía tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng.

"Sư phó như thế nào mà nắm chắc vậy?" Đằng Thanh Sơn cũng giật mình.

Mưu trí của Quy Nguyên Gia Cát, thiên hạ đều biết. Nếu thường nhân nói lời này, mọi người ở đây còn cho rằng là mạnh miệng. Nhưng một khi là tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng, nói một câu này, mặc dù có chút khó tin, nhưng đáy lòng mọi người có lẽ đều có chút tin tưởng, tông chủ thật sự có thể bảo trụ Quy Nguyên tông!

Gia Cát Nguyên Hồng chính là Định Hải Thần Châm của Quy Nguyên tông!

Mọi người nhìn chăm chú, Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười, từ trong nụ cười có thể thấy trong lòng hẳn tự tin đến cỡ nào!

"Huyết chiến, có thể sẽ phải chết." Gia Cát Nguyên Hồng đảo qua mọi người.

Đằng Thanh Sơn trong lòng nhiệt huyết cũng dâng lên... Giết chóc? Hẳn chưa bao giờ sợ giết chóc! Ở tiền tuyến hăng lên bảy tuổi chính là vượt qua sinh tử trong giết chóc. Luận ở trong thiên quân vạn mã vừa bảo toàn tánh mạng vừa đồng thời giết địch, phỏng chừng không ai có thể làm tốt bằng Đằng Thanh Sơn.

"Đương nhiên, hiện tại Thanh Hồ Đảo, vãn vãn là công khai thống lĩnh Từ Dương quận, Thiên Nam quận cũng không nói muốn tiêu diệt Quy Nguyên tông ta cùng Thiết Y Môn." Gia Cát Nguyên Hồng cười nói, "Cho nên, mọi người hiện tại có thể yên tâm. Ân... Giữa trưa hôm nay, chúng ta sẽ mở tiệc tại đại điện này."

"Ngày hôm nay, tất cả mọi người ở trong đại điện." Gia Cát Nguyên Hồng nói: "Theo suy đoán của ta, Thanh Hồ Đảo nếu động thủ đối với Quy Nguyên tông ta, hẳn là trong ngày hôm nay. Nếu hôm nay còn không phá ra nhân mã... Phỏng chừng phải đợi nhiều ngày nữa."

Mọi người gật đầu, không vì lời Gia Cát Nguyên Hồng mà thoải mái.

Tất cả mọi người hiểu được, Thanh Hồ Đảo động thủ tính khả thi là rất cao.

Quy Nguyên tông cao tăng đều tụ tập trong đại điện, có thể tùy thời nhận mệnh lệnh từ tông chủ, mọi người nói chuyện cùng với nhau, đồng thời cũng thấp thỏm chờ đợi... Giữa trưa, mọi người ăn cơm trưa trong đại điện.

Giữa trưa, tuyết ngừng rơi.

Thiên địa một mảnh màu trắng, hào quang chiếu rọi đại điện, nhưng trong đại điện Quy Nguyên tông nhóm cao tăng đang nói chuyện thiên địa, đồng thời một nhóm người đang chú ý bên ngoài, chờ đợi tin tức truyền đến. Không ít Hộ Pháp, Đô Thống hít thở sâu, hoặc là nhắm mắt dưỡng thần, thậm chí nhẹ gõ đầu.

Hiển nhiên lo lắng chờ đợi vô hình trong lòng sinh ra áp lực làm tinh thần mọi người có chút không chịu nổi.

Đông! Đông! Đông!

Tiếng bước chân vội vã nhanh chóng từ ngoại đại điện truyền đến, cơ hồ trong nháy mắt các Trưởng lão, Hộ pháp, Đô thống trong đại điện đều quay đầu nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy người trung niên mặc áo bào màu xám khuôn mặt bình tĩnh chạy như bay tiến vào đại điện Quy Nguyên tông.

"Hô!" Trong đại điện, không ít người đều nhin không được đứng lên.

"Tông chủ." Trung niên mặc áo bào màu xám lập tức đem cuộn mật tín đưa cho tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng.

Gia Cát Nguyên Hồng cau mày, cẩn thận đọc phong mật tín này.

Trong đại điện tất cả mọi người ngừng thở, nhìn Gia Cát Nguyên Hồng... Ai cũng không biết trong mật tín rốt cuộc viết cái gì. Trong đại điện nháy mắt tĩnh lặng sợ rằng chỉ một cây kim rơi xuống cũng nghe rõ.

"Dùng!" Cái đèn cháy sinh ra tiếng vang, làm không ít người run rẩy trong lòng.

Gia Cát Nguyên Hồng đọc phong mật tín, nhìn hồi lâu...

"Sao lại lâu như vậy?" Đẳng Thanh Sơn cũng không vì áp lực mà hô hấp không nổi. Hắn đang nhìn sư phó Gia Cát Nguyên Hồng.

Rất cục...

Gia Cát Nguyên Hồng tầm mắt rời phong mật tín ngẩng đầu nhìn mọi người, lập tức đứng dậy.

Gia Cát Nguyên Hồng tóc tai bù xù, trường bào màu trắng trên thân rộng thùng thình, nhưng giờ phút này, hắn ngồi trước ghế tông chủ, khí thế sắc bén giống như một thanh lợi kiếm tuốt khỏi vỏ, ánh mắt đảo qua mọi người, thần nhiên nói: "Chuẩn bị chiến đi!"

Tĩnh!

Trong đại điện cực kì yên tĩnh không một tiếng động. "Chuẩn bị chiến đi" Một câu nói của tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng nghe qua chỉ là bình thường lại làm tất cả mọi người ở đây tựa như thấy cảnh tượng thiên quân vạn mã chém giết lẫn nhau, trận chiến này không phải bình thường mà là trận chiến vì si tử tồn vong của Quy Nguyên tông!

"Hô!" Hai vị chấp pháp trưởng lão đứng lên.

Hô! Đẳng Thanh Sơn đứng lên.

Bàng Sơn, Tang Phong, Quan Lục các vị trưởng lão cũng đứng lên, nhóm Đô thống, Hộ pháp cũng ngay sau đó đứng lên, nhìn qua thấy đều rất bình tĩnh.

Hôm nay, bắt đầu từ buổi sáng, chờ đợi ba canh giờ!

Ba canh giờ dày vò, trong lòng mọi người tồn tại một tia hy vọng xa vời, hy vọng xa vời Thanh Hồ Đảo có thể không chiến, mọi người sợ hãi cùng đợi, chịu dày vò trước nay chưa có. Cuối cùng "Chuẩn bị chiến đi" Bốn chữ từ trong miệng tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng thốt ra làm mọi người lại rất bình tĩnh.

Kết quả đi ra... chiến!

Lựa chọn!

"Căn cứ tin tức, hai vạn Ngân Giao Quân của Thanh Hồ Đảo trú tại biên giới Từ Quận, toàn bộ đã xuất phát hướng tới Sở Quận! Trong đó Tiên Thiên cao thủ không biết." Gia Cát Nguyên Hồng đạm mạc nói: "Hiển nhiên, Thanh Hồ Đảo tiêu diệt Thiết Y Môn trước, sau đó mới diệt Quy Nguyên tông ta!"

Mọi người thất kinh.

Hai vạn Ngân Giao Quân? Ngân Giao Quân có thể so với Hắc Giáp Quân quân, Hắc Giáp Quân mới sáu ngàn. Diệt Thiết Y Môn không ngờ phải ra hai vạn? Hơn nữa, số lượng Tiên Thiên cường giả không biết. Mới chỉ là phát hiện ra đạo thứ nhất! Ai cũng không biết, có hay không sẽ có đạo nhân mã thứ hai thứ ba.

"Ta dự tính, nhân mã Thanh Hồ Đảo đối phó Quy Nguyên tông ta đã xuất phát rồi, chỉ là tin tức còn chưa có tới tới ta." Gia Cát Nguyên Hồng thanh âm vẫn bình thản.

"Đẳng Thanh Sơn, Bàng Sơn, Yến trưởng lão, nghe lệnh!" Gia Cát Nguyên Hồng ánh mắt quét tới.

Hô!

Đẳng Thanh Sơn, Bàng Sơn, cùng với lão giả tóc hoa râm trong hai vị hộ pháp ban đầu đứng lên.

"Ba người các ngươi, dẫn đội thứ nhất, đội thứ hai trong Hắc Giáp Quân, tổng cộng ba nghìn nhân mã, bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới Duyên Giang thành tận cùng phía nam Giang Ninh quận! Dẫn dắt thành vệ đội Duyên Giang thành, bảo vệ Duyên Giang thành!" Gia Cát Nguyên Hồng phân phó.

"Linh mệnh!"

Ba người tất cả đều chấp tay, cùng kêu lên.

Sau đó toàn bộ Hắc Giáp Quân quân doanh đều chuẩn bị, đội thứ nhất cùng đội thứ hai quân sĩ Hắc Giáp Quân, cùng với thân nhân nhiều nhất có thể nói một hai câu, sau đó liền lập tức mặc trọng giáp, cưỡi chiến mã, cầm binh khí trong tay, một đám người nhanh chóng tụ tập tại giáo trường.

Từ lúc Gia Cát Nguyên Hồng hạ lệnh, đến khi Đằng Thanh Sơn, Bàng Sơn đi truyền lệnh, triệu tập quân sĩ phân tán tại các nơi tập hợp lại không đến nửa canh giờ.

Giáo trường quân doanh Hắc Giáp Quân.

Một mảng đông nghìn nghịt, ba nghìn quân sĩ Hắc Giáp Quân tất cả đều cưỡi chiến mã, một đám xếp thành trận, có khi là trường thương trận, có khi là chiến đao thuẫn bài trận, có khi là cung tiễn trận... Ba nghìn quân sĩ Hắc Giáp Quân, giống như một cự thú ẩn núp, không phát ra một tia thanh âm.

Đằng Thanh Sơn một thân huyền thiết trọng giáp, đầu đội mũ giáp, cầm trong tay Luân Hồi Thương, cưỡi Hắc Yểm Mã! Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn phía xa xa, muội muội Thanh Vũ đang ở đó.

Đằng Thanh Sơn, Bàng Sơn, Yến trưởng lão ba người đều trên chiến mã, nhìn tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng phía trước.

"Thanh Sơn, ngươi là đệ nhất thống lĩnh, xuất trận lần này ngươi làm chủ đạo!" Gia Cát Nguyên Hồng nhắc nhở nói: "Ngươi cũng phải nghe ý kiến sư thúc ngươi, còn có Yến trưởng lão."

"Rõ." Đằng Thanh Sơn đáp.

"Tốt lắm, xuất phát đi." Gia Cát Nguyên Hồng cười gật đầu.

Đằng Thanh Sơn một tay xả dây cương, quay đầu ngựa, một tay giơ Luân Hồi Thương, cao giọng quát: "Xuất phát!"

Oanh long long...

Ba nghìn Hắc Giáp Quân bắt đầu đầu vào đấy xuất phát, hình thành một hàng dài màu đen, liên miên không dứt hướng bắc môn đi tới. Hắc Giáp Quân khí thế hùng hồn, một đám chiến sĩ đều biết lần này là có đại chiến, thân là quân sĩ Hắc Giáp Quân... Tại thời điểm huy hoàng chính là lúc huyết chiến!

"Trận chiến này, không biết bao nhiêu người có thể quay về." Đằng Thanh Sơn cũng chậm rãi tiến lên.

"Đằng đại ca!" Một đạo thanh âm vội vàng truyền đến.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bóng người phía sau Hắc Giáp Quân, Gia Cát Thanh đang đứng phía trước Thanh Vũ, phát tay liên tục, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng, hô lớn: "Ta chờ ngươi trở về!"

Đằng Thanh Sơn trong lòng không khỏi run lên, vung tay trái lên, sau đó lại tiếp tục theo đại quân, âm âm kịch liệt rời đi.

(*). Giơ ngón cái lên: một biểu hiện ca ngợi anh hùng hảo hán.

157. Chương 35: Kim Lân Vệ

Đương khi nàng chạy tới, Đằng Thanh Sơn đã đi!

Muốn cùng Thanh Hồ đảo huyết chiến?

Gia Cát Thanh sợ hãi. Nàng sợ sẽ không còn có thể nhìn thấy được Đằng Thanh Sơn nữa. Nhìn Hắc Giáp quân âm âm kịch liệt rời đi, Gia Cát Thanh cũng chẳng để ý người khác mà hô lớn: "Đằng đại ca, ta chờ ngươi trở về!"

Một cô nương trẻ tuổi ở nơi đông người mà hô lớn "Ta chờ ngươi trở về", điều đó phải cần dùng khí lớn nhường nào. Và nó cũng chứng tỏ, cô gái đó đã yêu người con trai kia tha thiết.

"Thanh Thanh." Gia Cát Nguyên Hồng đi tới, nhìn nữ nhi, không khỏi thán than.

"Cha." Gia Cát Thanh thoáng chốc liền nhào vào trong lòng phụ thân, tâm tình bi thương vốn không Kim được liền òa khóc. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Gia Cát Thanh thích một người. Đương khi chứng kiến Đằng Thanh Sơn dẫn đầu đại quân rời đi, Gia Cát Thanh thật sự rất sợ hãi, Sợ hãi sẽ chứng kiến người khác mang thi thể Đằng Thanh Sơn trở về!

"Đừng khóc, Thanh Sơn sẽ trở về." Gia Cát Nguyên Hồng an ủi nói.

Gia Cát Thanh ngược đầu nhìn phụ thân.

"Ta đã phái Yên trưởng lão đi cùng Đằng Thanh Sơn. Hắn là Tiên thiên kim đan cao thủ, Thanh Sơn hẳn cũng đã đạt tới Tiên thiên, bảo vệ tính mạng hẳn là không có vấn đề." Gia Cát Nguyên Hồng nói.

"Thanh Hồ đảo, sẽ không có Tiên thiên kim đan cao thủ?" Gia Cát Thanh lo lắng nói.

"Có. Bất quá, Thanh Hồ đảo đồng thời đối phó hai đại tông phái, hơn nữa còn có không ít cao thủ ở lại Thanh Hồ đảo trấn giữ, đợt công kích thứ nhất nhằm vào Diên Giang thành hẳn sẽ không quá nhiều." Gia Cát Nguyên Hồng nói. "Tông phái khó có khả năng cam đoan Đằng Thanh Sơn sẽ không bị thương. Nhưng muốn trở thành cao thủ, người nào không từng phải trải qua sinh tử tu luyện. Có trải qua ma luyện sinh tử, mới có thể đạt đến đỉnh cao!"

Cho dù là Gia Cát Nguyên Hồng thời còn trai trẻ hay bất cứ cao thủ nào khác, cơ hồ việc luôn luôn phải đối mặt với lần ranh sinh tử là điều mà bất cứ ai cũng phải trải qua.

Nếu không, thiên phú cho dù tốt nếu không trải qua sinh tử chiến đấu, thì cũng vẫn chỉ là thiên phú mà thôi, không thể lột xác để bước lên đỉnh cao.

"Ca. Biểu ca. Các người nhất định phải trở về!" Thanh Vũ nhìn Hắc Giáp quân nhân mã đang ở phía xa xa hướng Bắc, cắn môi, thán cầu khẩn. Bình thường nang tuy có chút tùy tiện, nhưng trên thực tế năng từ nhỏ lớn lên dưới sự quan tâm chăm sóc của Đằng Thanh Sơn. Ở trong lòng nàng, những người quan trọng nhất chính là cha mẹ cùng ca ca Đằng Thanh Sơn (sắp tới có thêm Gia Cát Vân).

Trên quan đạo* bên ngoài quận thành quận Giang Ninh, ba nghìn Hắc Giáp quân đang nhanh chóng hướng phương nam đi tới, mà Đằng Thanh Sơn, Bàng Sơn, Yên trưởng lão ba người đều đang cười Hắc yểm mã thoải mái chạy phía trước đại quân. Hắc yểm mã là một trong tam đại long mã, trong tông phái chỉ có tứ đại thống lĩnh, chấp pháp trưởng lão và tông chủ mới có thể cười.

"Thanh Sơn, Thanh Thanh nàng đối với người thật là có ý tứ a. Có thể làm cho một tiểu cô nương có tri thức, hiểu lễ nghĩa ở nơi đông người mà hô lớn: "Chờ người trở về" là điều rất khó a." Bên cạnh Bàng Sơn cười nói, "Người cũng đừng phụ lòng Thanh Thanh."

Đằng Thanh Sơn chỉ cười cười, không nói gì.

Mới vừa rồi khi nghe Thanh cô nương hô lên, trong nháy mắt đó Đằng Thanh Sơn đích xác đã thật sự rung động. Khi quay đầu chứng kiến trong đôi mắt Gia Cát Thanh hiện ra vẻ hoảng sợ, lo lắng cùng nước mắt lưng tròng, đáy lòng Đằng Thanh Sơn như bị một thứ gì đó làm thất lại, làm trái tim vốn băng giá của Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn tan ra.

"Sư thúc, Yên trưởng lão, hai người các người đối với Ngân Giao Quân của Thanh Hồ đảo hiểu rõ chứ?" Đằng Thanh Sơn nói.

Ngân bào Yên trưởng lão thanh âm khàn khàn vang lên: "Ngân Giao quân kia, Hắc Giáp quân của chúng ta còn có thể chiến đấu được... Nhưng là, quân đội cường đại nhất của Thanh Hồ Đảo cũng không phải là Ngân Giao quân, mà là Kim Lân Vệ! Đội ngũ Kim Lân Vệ này hoàn toàn do nhất lưu võ giả tạo thành, đó là đội ngũ tinh anh nhất."

"Kim Lân Vệ?" Đằng Thanh Sơn thất kinh.

Đội ngũ hoàn toàn là nhất lưu võ giả? Trong sáu nghìn Hắc Giáp quân sĩ, nhất lưu võ giả chỉ sợ cũng chỉ có hơn trăm người.

Bàng Sơn ở bên cạnh cũng trịnh trọng nói: "Thanh Hồ đảo nắm giữ chín quận, cao thủ đương nhiên phải nhiều. Kim Lâm Vệ tổng cộng có khoảng hai ngàn người, là chi quân đội đáng sợ nhất của Thanh Hồ đảo. Một khi toàn bộ Kim Lâm Vệ được phái ra... hoàn toàn có thể đem sáu nghìn Hắc Giáp quân của Quy Nguyên tông ta, toàn bộ giết sạch."

"Hai ngàn?" Đằng Thanh Sơn hít vào một ngụm lượng khí.

Khó trách lúc ở trong đại điện, cao tăng Quy Nguyên tông lại lo lắng đến mức như vậy, chênh lệch giữa hai tông phái thật sự quá lớn.

"Kim Lâm Vệ khẳng định có một bộ phận lớn phải lưu lại sào huyệt Thanh Hồ đảo để canh giữ, số quân được điều đi chinh chiến hẳn cũng sẽ không nhiều lắm." Yên trưởng lão nói.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt liền trở nên nghiêm túc.

"Sư thúc, Yên trưởng lão." Đằng Thanh Sơn mở miệng.

"Ân?" Hai người nhìn về phía hắn.

"Ta hiện tại lo lắng nhất là một chuyện." Đằng Thanh Sơn trầm giọng nói: "Thanh Hồ đảo phái ra quân đội, có thể sẽ do Kim Lâm vệ làm tiên phong, trước một bước đánh đến Diên Giang thành. Lấy tốc độ của Kim Lâm Vệ, sợ rằng so với Hắc Giáp quân hành quân phải nhanh hơn. Nếu quả thật như vậy, thành vệ đội có thể ngăn trụ Kim Lâm vệ?"

Bàng Sơn, Yên trưởng lão hai người cũng đều lo lắng.

Diên Giang thành thành vệ đội, là thành được canh giữ nhiều nhất trong chín đại quận thành của Giang Ninh, nhưng quân số cũng vắn vắn chỉ có một vạn người. Một vạn thành vệ quân này thân thể có lực lượng năm trăm cân cũng coi như là không tồi rồi.

"Cho dù chỉ có mấy trăm Kim Lâm Vệ, sợ là cũng có thể nhanh chóng mở ra lỗ hổng, chém giết thủ vệ, phá vỡ Diên Giang thành." Bàng Sơn nói.

"Yên trưởng lão, nếu không thì hai người chúng ta chạy tới Diên Giang thành trước." Đằng Thanh Sơn nói.

"Người và ta?" Yên trưởng lão nghe xong, hơi chút trầm tư, liền gật đầu: "Hảo, có hai chúng ta cùng một vạn thành vệ quân bảo vệ, chỉ cần Kim Lâm vệ không nhiều lắm sẽ không có gì đáng lo." Yên trưởng lão chính là Tiên thiên kim đan cường giả. Một khi hắn cùng Đằng Thanh Sơn đồng thời tới đó, sẽ chẳng khác hai cột trụ của tòa thành. Nếu như thật sự chậm rãi giết, một mình Yên trưởng lão cũng có thể giết chết mấy trăm Kim Lâm Vệ!

"Sư thúc, Hắc Giáp quân này giao lại cho người, chúng ta đi trước." Đằng Thanh Sơn nói.

"Ân, các người nhớ cẩn thận." Bàng Sơn gật đầu nói.

"Giá!" "Giá!"

Đằng Thanh Sơn cùng Yên trưởng lão nhẹ nhàng thúc vào bụng ngựa, hai con Hắc yểm mã tốc độ lập tức tăng lên.

Hô! Hô!

Hai đạo bóng đen chợt lóe, chỉ sau một lần hô hấp đã cách xa chỗ cũ gần trăm trượng, trên mặt tuyết còn lưu lại dấu chân ngựa rất rõ ràng.

Hắc yểm mã là một trong tam đại long mã của thiên hạ (hai con còn lại thì tác giả chưa nói ra nên dịch giả cũng chịu), có thể ngày đi năm nghìn dặm*, tốc độ đủ hiểu nhanh như thế nào.

Đát! Đát! Đát!

Tiếng vó ngựa dồn dập, từng con thần tuấn chiến mã chạy như bay ở trên quan đạo, bắn lên không ít tuyết đọng. Trên người mỗi chiến sĩ cưỡi con chiến mã này là một tầng áo giáp do nhiều mảnh lân phiến màu đen ghép lại, chỉ ở chỗ nối vai giáp, cánh tay mới có các đường kẻ sọc màu kim sắc. Loại áo giáp này, cách

chế tạo so với trọng giáp của Quy Nguyên tông phức tạp hơn nhiều, hao phí kim tiền, cùng công nghệ cũng càng thêm kinh người.

Đương nhiên, các chỗ nối đều được bảo hộ rất chắc chắn.

"Khoảng cách Diên Giang thành chỉ còn lại có ba mươi dặm." Cưỡi chiến mã chạy như bay ở ngay phía trước là một lão giả tóc hoa râm hai bên thái dương, mặc một chiến giáp màu vàng nhạt. Cặp mắt sắc bén của lão giả này nhìn phương Bắc phía xa, nói: "Hồ trưởng lão, ta xem Quy Nguyên tông kia sợ còn không biết Thanh Hồ đảo chúng ta tới đây..."

Ở phía sau hắn, là một trung niên nhân mặc một bộ trường bào màu xám. Trung niên nhân này lạnh nhạt nói: "Chúng ta lấy tốc độ nhanh nhất phải chiếm được Diên Giang thành, đại quân ở phía sau sẽ rất nhanh đuổi kịp tới đây. Một khi chiếm được Diên Giang thành, sau này quân đội của chúng ta sẽ có thể tiến vào Giang Ninh quận thành. Lúc đó nắm chắc chín phần có thể tiêu diệt Quy Nguyên tông."

"Hồ trưởng lão, ta không hiểu, đảo chủ hắn như thế nào lại cẩn thận như vậy đối với Quy Nguyên tông? Lại từng bước một đánh chiếm Diên Giang Thành, từng bước một thận trọng như vậy? Lúc trước khi đối phó với Thiết Y môn, chỉ cần nhiều cao thủ hội tụ, đại quân vây lại, Thiết Y Môn liền bị tiêu diệt. Theo ta thấy, Quy Nguyên tông và Thiết Y môn giống nhau, chỉ cần tập trung đại quân thì có thể tiêu diệt, vậy tại sao cứ phải từ từ từng bước một?" Lão già tóc hoa râm hai bên thái dương kia nói.

"Hừ, Thiết trưởng lão, người đừng xem thường Gia Cát Nguyên Hồng! Xem thường Gia Cát Nguyên Hồng, hậu quả sẽ rất đáng sợ."

Trung niên nhân kia nói tiếp: "Không bàn chuyện này nữa, tất cả nghe lệnh: Chờ khi còn cách năm dặm, phải xuống ngựa, thi triển khinh công đi tới gần."

Tiếng vó ngựa chấn động, sẽ dễ dàng bị đối phương phát hiện.

Mùa đông, trên bầu trời màn đen buông xuống vô cùng sớm.

Trên tường thành Diên Giang thành, có khá nhiều thủ vệ đứng canh, không những thế còn có rất nhiều chiến sĩ qua lại tuần tra, bầu không khí cực kì ngưng trọng. Kì thật sáng sớm hôm nay, Diên Giang thành thành chủ, thành vệ đội đội trưởng truyền ra mệnh lệnh, bảo bọn họ đóng cửa thành, cẩn thận đề phòng nhân mã của Thanh Hồ đảo rất có thể sẽ kéo tới.

Nguyên việc này là do không lâu trước đây Quy Nguyên tông truyền đạt một mệnh lệnh. Bên trong đó viết, nhân mã Thanh Hồ đảo bất cứ lúc nào cũng có thể đánh tới đây.

"Mọi người cố gắng chịu đựng thêm một lúc. Đợi đến ban đêm, khi Hắc Giáp quân tới thì mọi người có thể thoải mái." Một hán tử gầy gò mặc áo giáp màu đen, đi qua đi lại trên tường thành, phía sau hắn vẫn đi theo mấy binh vệ tinh anh.

Sắc trời một mảng hôn ám, may là có tuyết đọng, binh vệ cũng có thể thấy rõ phía xa.

"Có địch nhân!" Một tiếng hô to đột ngột vang lên.

Trên tường thành, tất cả các binh vệ bị dọa đến mức run rẩy, một đám trợn to con mắt nhìn về phía dưới thành. "Làm sao?" Thành vệ đội đại đội trưởng liền từ trên tường thành nhìn xuống. Khi nhìn xuống, mặt không khỏi biến sắc, đột ngột rống lên: "Cung tiễn thủ, chuẩn bị!!!"

Chỉ thấy xa xa phía dưới, từng đạo bóng đen đang nhanh chóng tới gần thành.

Những người này, trên áo giáp không ngờ đều bao bọc một tầng vải trắng, toàn thân từ mũ giáp đến chân, toàn bộ đều bap phủ trong vải trắng. Ở trên mặt tuyết, những chiến sĩ này dường như hòa cùng với băng tuyết, rất khó bị phát hiện.

Đương khi Diên Giang thành binh Lính phát hiện thì những người đó chỉ còn cách tường thành năm mươi trượng.

"Sát!"

Một tiếng hét to từ trong các chiến sĩ toàn thân bao phủ một màu trắng vang lên. Nhất thời, tất cả chiến sĩ đó tốc độ đột nhiên tăng vọt, không còn cần phải để ý ẩn giấu thân hình.

Hô! Hô! Hô!

Một đám phẳng phát thoăn thoắt như những con báo, mỗi một bước đi là hai ba trượng, như tia chớp nhằm phía Diên Giang thành.

”Cao thủ, đều là cao thủ.” Thành vệ đội đại đội trưởng Ngô Hạo vừa nhìn tốc độ của các chiến sĩ đó, không khỏi sợ ngây người, lập tức trợn to con mắt quát: ”Bắn! Bắn cho ta!!!” Trên đầu tường thành, các binh vệ thủ thành dương cung, bắn về phía các chiến sĩ đang vọt tới tường thành.

Hưu! Hưu! Hưu!

Tên ùn ùn như châu chấu bao trùm bắn tới!

Vèo! Vèo!

Một loạt thanh âm liên tiếp vang lên. Trên người những chiến sĩ nọ, những mảnh vải bị tên bắn làm rách xuống, lộ ra bên trong một bộ áo giáp màu đen. Tên của các binh vệ này, căn bản không thể gây thương tổn được bọn họ.

Thành vệ đội đại đội trưởng Ngô Hạo vừa nhìn địch nhân lộ ra áo giáp, sắc mặt đại biến, hét: ”Kim Lân Vệ!” Bất quá, các binh vệ bình thường cũng không biết đến cái tên này.

”Nước sôi, dầu nóng, mau!” Ngô Hạo rống lên.

Chỉ thấy các Kim Lân Vệ kia nhanh chóng vọt tới chân tường thành. Bất quá, tường thành cao tới mười trượng, là độ cao mà nhất lưu võ giả không thể nhảy qua. Chỉ thấy không ít Kim Lân vệ đột ngột đạp nứt mặt đất, nhảy lên cao bốn năm trượng, rồi sau đó đột ngột dùng chủy thủ cắm vào trong tường thành, cả người treo trên tường thành.

Trong nháy mắt, mười mấy tên Kim Lân vệ treo người trên tường thành. Sau liền mượn lực, lại nhảy lên.

”Đồ!!!” Ngô Hạo đại đội trưởng dữ tợn quát.

”Hô!” Nước sôi, dầu sôi trực tiếp từ phía trên đổ xuống, dầu mỡ này nhưng là len lõi khắp mọi nơi. Áo giáp này cho dù phòng ngự có tốt mấy, cũng không phòng nổi nước sôi, dầu sôi a.

”A!””A!” Không ít Kim Lân vệ liền nhảy ra né tránh. Có một số bị bỏng, nhưng đều chỉ là vết thương nhẹ.

”Lửa!” Đại đội trưởng Ngô Hạo lại rống lên.

Không ít cây đuốc từ đầu tường thành ném xuống. Phía dưới thành đã sớm đầy dầu sôi, khi cây đuốc thoàng chạm vào, dưới tường thành nhất thời một ngọn lửa lớn bốc cháy lên, trên vách tường cũng có lửa. Hiên nhiên, bọn họ hy vọng mượn lửa ngăn trở các Kim Lân vệ này. Đáng tiếc, Thanh Hồ đảo đệ nhất tinh binh Kim Lân Vệ không phải dễ dàng ngăn trở như vậy.

(*). Quan đạo: đường cái.

(*). Ngày đi năm nghìn dặm: 1 dặm = 1,6km. Cái này vốn chỉ là ngoài lề nhưng dịch giả mạn phép nói một chút, tốc độ của con ngựa này là 333,33km/h (ngang với tốc độ max của xe đua F1).

158. Chương 36: Phá Không Thạch Tử

Trên mặt đất phủ tuyết ở phía xa, trung niên nhân áo bào tro ”Hồ trưởng lão” cùng với hai lợn tóc mai hoa râm Thiết trường lão chính là đang đóng vai mà đứng, tự tin mười phần nhìn công thành chiến sĩ.

”Các huynh đệ, lên!”.

Một gã Kim Lân Vệ toàn thân bao phủ trong trọng giáp hét lớn một tiếng. Người này ban đầu ở phía sau Kim Lân Vệ, tốc độ đột ngột tăng vọt, từng bước đặt tới ba bốn trượng, mang theo một trận cuồng phong, nhằm phía tường thành. Trên tường thành tiến thi "Phanh", "Phanh" bắn lên người hắn, chỉ có thể tại trọng giáp trên lưu lại nhiều điểm bạch ấn.

Mấy trăm danh Kim Lân Vệ, phân tán sóng vai xông lên.

"Bồng!" Đầu lĩnh Kim Lân Vệ đột ngột nhất giẫm mặt đất, theo sau lại lần nữa nhảy lên, trực tiếp lướt qua sáu bảy trượng phạm vi của ngọn lửa, trực tiếp dẫm lên chủ thủ những khác đồng bọn trước đó đã cắm ở trên tường thành.

Nguyên lai, đạo thứ nhất mười mấy tên Kim Lân Vệ, mục đích vẹn vẹn là lưu lại một chút chủ thủ, làm cho mọi người có điểm dừng chân.

Hô! Hô! Hô!

Mười mấy tên Kim Lân Vệ, cơ hồ đồng thời dẫm lên chủ thủ, đột ngột một đập hướng phía trên phóng đi.

"Đổ xuống!!!" Tiếng hô khàn khàn từ trên tường thành truyền đến.

"Ào ào ~~~".

Một đám chảo nóng đang cháy bùng đột ngột lật ngược. Dầu sôi, nước sôi nóng bỏng đổ xuống không thương tiếc gì. Dưới dầu sôi, nước sôi nóng bỏng, mười mấy tên Kim Lân Vệ đạo thứ nhất vẫn nhảy lên, cúi đầu mặc cho dầu sôi đổ xuống. Vẫn liều mạng bám lấy trên tường thành.

Tiếng hô trầm thấp từ trong miệng đám Kim Lân Vệ vang lên.

"Sát!" Một thanh chuôi chiến đao đột ngột hoặc bổ về phía ngón tay Kim Lân Vệ hoặc là bổ về phía mặt bọn họ. Bình thường đều là vài binh vệ đồng thời công kích một Kim Lân Vệ.

"Thương!" "Thương!"

Trên hai bao tay bảo hộ bằng thép, mũ giáp mặt nạ bảo hộ bắn tung tóe châm lửa tinh. Không ít Kim Lân Vệ không ngờ bị đánh rơi xuống. Nhưng càng nhiều Kim Lân Vệ lại xông lên đầu tường. Trong đó một gã Kim Lân Vệ đầu lĩnh dữ tợn cười, quát: "Các huynh đệ. Giết đi!" Tiếng hô tiếng vọng trên không trung Duyên Giang thành.

"Sát!". "Sát!".

Mỗi Kim Lân Vệ đều phát ra tiếng hô đầy hơi máu tanh.

"Bồng!" Một cái tát, trực tiếp đem thủ cấp một gã binh vệ đánh vỡ, óc vẩy ra, lập tức rút chiến đao bên hông ra, tùy ý đâm chém điên cuồng. Một đám Kim Lân Vệ, coi như lang nhập đàn dê.

"Cửu nhật." Một gã trung niên thủ thành binh vệ đang cầm một nồi dầu nóng hắt tới một gã Kim Lân Vệ đang đánh tới!

Xôn xao!

Trở tay không kịp, nhiệt dầu xuyên thấu qua mặt nạ bảo hộ, hắt lên cả mặt gã Kim Lân Vệ.

"A a a ~~~" Gã Kim Lân Vệ này phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ, ôm lấy đầu lăn lộn trên mặt đất. Da mặt hắn hoàn toàn bị phá hủy, tròng mắt đều bị phá hủy, Kim Lân Vệ đau đớn kéo mũ giáp ra. Hiển nhiên, bên trong mũ giáp tràn đầy dầu sôi. Nhưng là --.

"Vèo!" trung niên nhân binh vệ kia đột ngột vung chiến đao trong tay lên, chém bay đầu Kim Lân Vệ này.

"Lưu thúc, làm tốt lắm." Bên cạnh một gã binh vệ trẻ tuổi hưng phấn hét lớn.

"Cẩn thận." Trung niên nhân binh vệ sắc mặt đại biến.

"Hô!" Đao ảnh hiện lên, người trẻ tuổi trừng lớn ánh mắt, máu tươi không ngừng trào ra từ lồng ngực hắn, rồi ầm ầm rồi ngã xuống. Một đạo bóng dáng màu vàng "Hô" nhằm phía trung niên nhân binh vệ: "Giết huynh đệ ta, chết!" Đạo bóng dáng màu vàng này phi thường nổi giận.

"Cầu nhật".Trung niên nhân binh vệ quát lên một tiếng lớn, giết qua đi.

"Cút xuống cho ta." Duyên Giang thành thành vệ đội đại đội trưởng "Ngô Hạo" một cước như tia chớp, đã từ bên cạnh đem một gã Kim Lâm Vệ đá bay xuống dưới thành.

Ngô Hạo này có thể trở thành đại đội trưởng, tự nhiên cũng là Nhất Lưu Vũ Giả.

"Cái này không xong." Ngô Hạo vừa thấy trên tường thành, ngăn ngừa trong nháy mắt đã xông lên trên trăm tên Kim Lâm Vệ. Mà thủ thành binh vệ cũng là ý vào nhiều người mới có thể tạm thời cầm cự được. "Trong chốc lát, đã chết tối thiểu hơn trăm người, cứ như vậy nếu chết thêm vài trăm người, phỏng chừng sẽ chạy tán loạn."

"Kim Lâm Vệ này căn không nổi a." Ngô Hạo biến sắc. Ba gã Kim Lâm Vệ giống như ba con cương thiết yêu thú không ngờ vọt tới vây quanh Ngô Hạo làm hắn không còn chỗ trốn.

"Thương!" "Vèo!"

Một một đoạn cánh tay quăng lên.

"Phốc!" "Phốc!" "Phốc!" "Phốc!" "Phốc!"...

Tiếng xé gió liên tiếp vang lên.

"Ta, ta không chết?" Ngô Hạo trừng lớn ánh mắt, chỉ thấy chung quanh hắn, ba gã Kim Lâm Vệ đầu đầu bị bắn thủng, trên mũ giáp đều có lỗ thủng đang chảy máu, ba gã Kim Lâm Vệ đã chết. Không đơn giản chỉ có ba gã Kim Lâm Vệ này, trong thời gian một lần hít thở, hơn mười tên Kim Lâm Vệ ngã xuống!

Việc này làm cho đám Kim Lâm Vệ trên tường thành đều kinh hãi.

Hô! Hô!

Đằng Thanh Sơn, một thân huyền thiết trọng giáp cùng với Yến trưởng lão một thân áo giáp giản dị, đều xuất hiện trên tường thành.

"Thanh Sơn, không tệ a." Yến trưởng lão cười, sau đó thân hình động.

"Thương!" "Thương!"...

Chỉ thấy kiếm quang màu bạc chói mắt không ngừng lóe ra, một bóng người tốc độ kinh người, bóng người lướt qua, một gã danh Kim Lâm Vệ đã ngã xuống.

"Tiên Thiên cường giả!!!" Tiếng la hoảng sợ vang lên.

"Toàn bộ chết đi." Đằng Thanh Sơn ánh mắt lãnh liệt đảo qua tường thành. Tay trái hắn mang theo một túi đựng đá, túi đặt ở trên mặt đất, Đằng Thanh Sơn tay phải tay trái đồng thời cầm lấy những hòn đá ở trong túi, hai tay hóa thành ảo ảnh, mỗi một hòn đá từ trong tay Đằng Thanh Sơn đều hóa thành lợi khí giết người đáng sợ!

"Phốc!" "Phốc!" "Phốc!"...

So với tiên thiên Kim Đan "Yến trưởng lão", Đằng Thanh Sơn một viên đá càng thêm đáng sợ. Dù sao chứng kiến Yến trưởng lão đến, Kim Lâm Vệ đều lập tức né tránh thoái nhượng, Yến trưởng lão còn cần dựa vào tốc độ để lao tới.

Nhưng Đằng Thanh Sơn lại khác.

Một hòn đá vừa ra, liền đại biểu một cái tánh mạng biến mất.

Đằng Thanh Sơn lấy hai tay chỉ lực, phát ra một viên đá.

Tuyệt đối không thua kém súng ngắm cỡ lớn ở kiếp trước, mỗi một cục đá đều có thể bắn thủng mũ giáp, xuyên qua đầu Kim Lâm Vệ. Hơn nữa, Đằng Thanh Sơn ám khí tiêu chuẩn, hòn đá nào cũng đều chuẩn không thể nghi ngờ!

Tay phải tay trái, kia tương đương là hai khẩu súng ngắm ba cạnh đặc biệt, hơn nữa tốc độ phóng ra một giây đồng hồ hai phát! Viên đạn là giá rẻ "Hòn đá".

Sắc trời hôn ám, trên Duyên Giang tường thành, tàn sát đang diễn ra!

Trước, là nhóm Kim Lân Vệ tàn sát binh vệ bình thường. Mà lúc này, là Đằng Thanh Sơn, Yến trưởng lão tàn sát Kim Lân Vệ.

"Lui!".

"Lui lại!!!".

Tiếng hét phẫn nộ từ dưới mặt đất phủ tuyết truyền đến, một đám Kim Lân Vệ nhanh chóng hướng đầu tường nhảy xuống, cho dù Kim Lân Vệ chạy trốn, "Hòn đá" không gì không phá được kia vẫn phá không đánh úp lại, lại lần nữa xuyên qua đầu bốn gã Kim Lân Vệ sau đó những Kim Lân Vệ khác mới xuống tới dưới thành.

Nhưng tới dưới thành rồi, vẫn có một gã Kim Lân Vệ đầu bị bắn thủng, ầm ầm ngã xuống.

"Trốn, trốn, chạy mau!" Chạy trốn so với con báo còn nhanh hơn, Kim Lân Vệ một đám đều nhanh chóng suy sụp. Chính là ngay cả khi chạy trốn, chung quanh bọn họ vẫn có đồng bạn một đám vô lực ngã xuống. Một tiếng xé gió mạnh mẽ hữu lực quanh quẩn bên tai, thẳng đến khi chạy xa hơn mười trượng, hòn đá mới ngừng lại, nhưng bọn họ không dám dừng, vẫn chạy, vẫn chạy đến trăm trượng ngoại.

Trên mặt đất phủ tuyết.

Đám Kim Lân Vệ quay đầu nhìn đồng bạn, một đám đều sắc mặt tái nhợt, vô lực ngồi dưới đất, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

"Ha ha, thắng!".

"Chúng ta thắng!".

Trên tường thành Duyên Giang, đám binh vệ hưng phấn hoan hô, vừa rồi công thành chiến ngắn ngủi đã làm bọn họ hoảng sợ, bất quá, cuối cùng là bọn họ thắng.

Mất đi huynh đệ, bằng hữu đám binh vệ còn hướng về thi thể Kim Lân Vệ mà đánh mà đá để phát tiết.

"Hô." Đằng Thanh Sơn đứng ở trên tường thành, nhìn về nhóm Kim Lân Vệ ở phía xa xa trên mặt đất phủ tuyết kia, "Trốn đúng thật là mau".

Đằng Thanh Sơn nắm chặt hai tay, vừa rồi ngắn ngủi trong chốc lát, bắn ra nhiều "Hòn đá" như vậy, hơn nữa tốc độ cao như vậy, mỗi một cục đá đều phải có cường lực xuyên thấu... Đối với Đằng Thanh Sơn mười ngón yêu cầu rất cao, may mắn Đằng Thanh Sơn từ nhỏ đã khổ luyện hai tay mười ngón.

"Thanh Sơn." Trên người có nhẹ vết máu, Yến trưởng lão đã đi tới, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

"Yến trưởng lão." Đằng Thanh Sơn cười xoay người.

"Thủ đoạn ám khí của ngươi, ta là mới nghe lần đầu." Yến trưởng lão nhìn xem bên cạnh túi, chỉ sợ ai cũng không dám tin tưởng, chính là những hòn đá có thể tùy ý tìm thấy đã tước đoạt đi tính mệnh trân quý của Kim Lân Vệ, "Vừa rồi trong chốc lát đó, ngươi giết bao nhiêu Kim Lân Vệ? Hẳn là có một trăm đi chứ?". "Trên tường thành giết tám mươi hai Kim Lân Vệ, dưới thành giết ba mươi ba Kim Lân Vệ." Đằng Thanh Sơn nói.

Yến trưởng lão cho dù tận mắt đến, vẫn cảm thấy khó có thể quên: "Ta mới giết được hai mươi một danh Kim Lân Vệ, mà Thanh Sơn ngươi lại giết chết một trăm mười lăm danh Kim Lân Vệ".

"Yến trưởng lão." Thành vệ đội đại đội trưởng "Ngô Hạo" chạy tới cung kính nói, lập tức nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, thoáng một chân chờ, trong tứ đại thống lĩnh, ba người khác Ngô Hạo đều nhận biết... người trước mắt hẳn cũng không biết. Bất quá với Đằng Thanh Sơn trang phục rõ ràng là thống lĩnh thân phận, hẳn rất nhanh liền đoán được Đằng Thanh Sơn thân phận.

"Tạ ơn Đằng thống lĩnh ân cứu mạng." Ngô Hạo cung kính nói, đẩy lòng lại tại sợ hãi than, "Đằng thống lĩnh ám khí tuyệt kỹ, thật sự thật là đáng sợ, một đám Kim Lân Vệ, đó là không ngừng mà ngã xuống a".

Duyên Giang tường thành, đám binh vệ khuôn vác từng khối từng khối thi thể đồng bọn, huyết tinh hơi thở tràn ngập toàn bộ tường thành.

Mà dưới thành, trên mặt đất phủ tuyết, khoảng cách tường thành trăm trượng "Lưu Bách phu trưởng, người nói người căn bản không thấy rõ là ám khí gì?" Hai lọn tóc mai hoa râm Thiết trường lão tức giận nói.

Khoảng cách trăm trượng xa, lấy tốc độ, thể tích của hòn đá, cho dù là Tiên Thiên cường giả cũng căn bản nhìn không thấy.

Trên người tràn đầy vết máu, Kim Lâm Vệ trong đôi mắt vẫn còn hoảng sợ: "Thiết trường lão, ta chỉ nghe được một tiếng xé gió chói tai, rồi sau đó, các huynh đệ của ta một đám ngã xuống... Chết quá nhanh, quá nhanh, một đám đã ngã xuống. Chúng ta chạy trốn tới dưới thành, âm thanh xé gió vẫn không ngừng vang lên, mỗi âm thanh một lần, có một huynh đệ ngã xuống! Kia chói tai tiếng vang, không ngừng mà vang lên, quá nhanh. Chúng ta từ dưới thành tránh được đến đây, cũng chỉ có hai ba lần hít thở mà đã gục xuống một đám huynh đệ."

"Thiết trường lão, sư phó!"

Một tiếng thê lương thanh âm vang lên, một gã thanh niên trên mặt tràn đầy nước mắt đột ngột quỳ gối trước mặt hai gã trưởng lão, vừa khóc vừa nói, "Ta van cầu các người, nhất định phải giết chết hung thủ báo thù cho đại ca ta. Sư phó!!!" Kim Lâm Vệ chặt vật từ trong sinh tử chạy trốn ra, căn bản không có dừng khí lại một lần nữa xông lên.

Thanh niên này căn bản không tin tưởng chính mình báo được thù, hắn chỉ có thể cầu sư phó hắn!

"Hạ trại ngay tại chỗ!" trung niên nhân áo bào tro không để ý tới đệ tử của mình, lạnh lùng hạ lệnh.

Thiết trường lão, Hồ trường lão hai người tại doanh địa cách đó không xa.

"Đánh lén đoạt thành, thất bại!" trung niên nhân áo bào tro nhìn về phía doanh địa, "Kim Lâm Vệ đã hoàn toàn không còn sĩ khí!"

Cặp kia tấn hoa râm Thiết trường lão tức giận vạn phần: "Hồ trường lão, năm trăm Kim Lâm Vệ a, Thanh Hồ Đảo ta tổng cộng mới có hai ngàn Kim Lâm Vệ! Ngắn ngủn một lát, đã chết đi gần một trăm năm mươi người! Thanh Hồ Đảo ta chưa bao giờ tổn thất lớn như thế này. Có thể xuyên qua Kim Lâm Vệ mũ giáp, ám khí đáng sợ như vậy là do ai phát ra? Hơn nữa ngắn ngủn trong chốc lát, giết hơn một trăm, ám khí cao thủ trong Duyên Giang thành, rốt cuộc có bao nhiêu người?"

"Quy Nguyên tông, quả nhiên thâm tàng bất lộ a!" trung niên nhân áo bào tro nhìn phía xa Duyên Giang thành, "Chờ chiếm được Duyên Giang thành, ám khí cao thủ này tốt nhất phải bắt sống!"

159. Chương 37: Diệt Môn

Trung niên vận áo bào tro cảm thán một tiếng: "Gia Cát Nguyên Hồng, danh đứng thứ sáu tại Thiên Bảng, mà đảo chủ hắn lại đứng vị trí thứ bảy. Gia Cát Nguyên Hồng vốn nổi tiếng mưu trí thâm sâu không lường được. Đảo chủ lựa chọn phương pháp "Thận trọng" lấy lực đè người thì chắc chắn sẽ thắng. Không cho Gia Cát Nguyên Hồng kia một cơ hội nào.

Mà Thiết Y Môn môn chủ Niếp Dung so sánh với Gia Cát Nguyên Hồng kém hơn không chỉ một bậc."

Thiết trường lão cười lộ lên: "Lấy tốc độ của Ngân Giao Quân, lúc này hắn là đến Sở Quận thành rồi."

Trung niên mặc áo bào tro cũng lộ ra vẻ tươi cười: "Àn, sư thúc của ta cầm đầu cùng mười vị Tiên Thiên cường giả dẫn dắt hai vạn Ngân Giao Quân chém giết, trong đó còn có ba vị cường giả Tiên Thiên Kim đan. Tối nay, Thiết Y Môn nhất định sẽ bị diệt môn. Chờ Thiết Y Môn phá hủy, mười Tiên Thiên cường giả tới tụ tập cùng chúng ta, đích thân đảo chủ cũng từ Thanh Hồ Đảo dẫn dắt nhân mã lại đây. Khắp nơi tụ tập, san bằng Giang Ninh quận thành là điều không cần phải nghĩ!"

"Thiết Y Môn qua đêm nay sẽ biến mất khỏi Cửu châu a!" Thiết trườÔng lão cảm thán nói, trong đôi mắt đã có tia hưng phấn.

Không động thì thôi, nhưng đã động thì như lời đình vạ quân ấĐp xuống.

Phải để cho thiên hạ và những đại môn phái khác không kịp phản ứng. Nhanh chóng thống nhất, không thể để đêm dài lắm mộng

Đêm. Gió lạnh gào thét!

Bên trong thành Sở Quận khói lửa ngập trời, trên không trung toàn một màu đỏ. Trong thành lúc này tiếng kêu giống như ngàn vạn tiếng sấm không ngừng vang vọng.

Saì-o huyềĐt Thiết Y Môn cùng với Quy Nguyên tông giống nhau. Ở trong Sở Quận thành nội thành, lúc này trên tường thành nội có tám ngàn Thiết Y Môn Thiết Y Quân quân sĩ, còn có sáu vạn thành vệ quân cùng hơn một vạn nội môn đệ tử và mấy vạn ngoại vi đệ tử. Tất cả các đệ tử đều do các vị trưởng bối dẫn dắt hằng hái chém giết!

"Bắn!" MồĐt cao thủ Thiết Y Môn mắĐc trọng giáp quát lên .

Chỉ thấy ở trên tường thành, một gã cao thủ Thiết Y Môn đứng trên vọng tháp sử dụng Vạn Quân thần nổ. Đây là một loại nổ tiên phi thường đáng sợ có hình bàn chân, dựa vào lực hai chân vàĐ hai tay, bắn một lần có thể phát ra hai mũi tên. Hai mũi tên này phát ra uy lực kinh người, thậm chí còn đủ để xuyên qua trọng giáp!

Bất quá Vạn quân thần nổ chế tác cực kì phức tạp, tài liệu đắt đỏ. Thiết Y Môn tổng cộng cũng chỉ có hai trăm bộ. Vạn quân thầĐ nổ bạo phát lực lượng như vậy thì yêu cầu với người sử dụng cũng rất cao, tối thiểu có thể bạo phát bốn năm nghìn cân khí lực mới có thể sử dụng tốt.

Vạn quân thần nổ uy lực kinh người, bởi vì như vậy nên mới có khuyết điểm.

Đương nhiên, song phương đại quân chém giết, khuyết điểm này cũng sẽ không tính cái gì.

Hưu! Hưu! Hưu! Hưu!

Trong nháy mắt, mấy trăm mũi tên xé gió qua trường không bắn vào cơn thủy triều Ngân Giao Quân phía dưới. Nhất thời không ít Ngân Giao Quân quân sĩ thân thể bị xuyên qua, ấĐm ầm ngã xuống.

"Người đầu hàng. Không giết!".

"Người đầu hàng. Không giết!".

Thanh âm Thanh Hồ Đảo cao thủ quanh quẩn trong nội thành Thiết Y Môn!

"Muốn chúng ta đầu hàng sao. Sát!"

"Giết một người đủ hòa vốn, giềĐt hai người tức là có lời. Các huynh đệ, giết a." Một vài trưởng bối Thiết Y Môn vẫn dẫn dắt đệ tử điên cuồng chém giết xông tới.

Thiết Y Môn quân doanh trong tầĐng ba của một tòa lầu. Một gã hắc bào nam tử đứng bên ngoài lan can yên lặng quan sát cuộc chém giềĐt tanh máu trong nội thành. Từng đợt từng đợt khói lửa sáng lên khiến mặt của hắn thi thoảng lại hỏĐng lên. "Vào!" "Vào!" mưa tên từ phía Ngân Giao Quân găm đầy lên trên tường của các tòa lầu.

"Môn chủ!" Một gã ngân phát lão giả mặc khôi giáp đầĐu toĐc rồiĐi tung vọi la lên: "Thanh Hồ Đảo Tiên Thiên cường giả đến đây rất nhiều. Triệu Đan Trần, Vũ Văn Lưu Phong bọn họ đều tới rồi. Đặng Canh trưởng lão bị bọn họ giết, Ngô trưởng lão cũng bị bọn họ giết! Chúng ta đầu lĩnh tinh anh đệ tử đều bị bọn họ tàn sát. Đầu lĩnh vừa chết mọi đệ tử theo sau đầĐu chết theo! Thiết Y Môn ta đệ tử tử trận nhiều lắm!!!" Ngân phát lão giả nắĐy lệ tuôn trào.

Thiết Y Môn ba vị Tiên Thiên cường giả, lúc này đã chết đi hai, chỉ còn lại có môn chủ Niếp Dung.

"Sát!!!".

"Sư đệ!!!".

Một thanh âm bi phẫn từ xa xa truyền đến, các đệ tử Thiết Y Môn càng thêm điên cuồng. Khi Tiên Thiên cường giả cùng với một vài trưởng lão hộ pháp cao thủ bị một đám Tiên Thiên cường giả dễ dàng tàn sát, không có nhân vật chỉ huy đi đầu nên Thiết Y Môn hoàn toàn rối loạn.

”Môn chủ! Người trốn đi sao? Trốn đi sao? Chắc chắn không được a.” Ngân phát lão giả thần tình nước mắt vội vàng nói.

”Niếp Dung! Thúc thủ chịu trời!!!” Thanh âm quanh quẩn bên tai Thiết Y Môn.

”Sư huynh! Ta đi trước một bước! Ha ha. Mấy thằng nhãi Thanh Hồ Đảo.” Âm thanh đột nhiên dừng lại!

”Sư phó! Đệ tử đi trước một bước!”.

”Sư phó!” Một bóng người xông lên lều các, là một gã thanh niên tuấn tú. Lòng ngực hẫng có vết thương thật lớn, tay phải cũng chặt đứt. Hắn vừa lên lều các, liền quỳ xuống, vuỳnh—a khóc vuỳnh—a nói. ”Sư phó, đại sư huynh, nhị sư huynh, tứ sư muội va— ngũ sư đệ, toàn bộ đã chết. Toàn bộ đã chết a!!! Chúng ta ngăn không được. Ngăn không được!!!”

Niếp Dung yên lặng đứng ở lều các, thậm chí cũng chưa xoay người lại.

Hắn lặng lẽ đứng đợi?, hai hàng nước mắt vô thanh vô tức chảy xuống.

”Lui xuống!” Niếp Dung thanh âm khàn khàn vang lên.

”Sư phó!” Thanh niên cụt tay quỳ gối xuống mặt đất khóc thân thể đều run rẩy. Niếp Dung từ trong lòng lấy ra hai khối hắc thiết bảo đồ có chút không trọn vẹn.

Hai khối hắc thiết bảo đồ này để—u không nguyên vẹn nhưng mà góc dưới của khối thứ hai có một hàng chữ: ”Kẻ được tàng bảo đồ, xông vào chửi—c chửi—n phải chết không thể nghi ngờ. Muốn được bảo, phải mang một đỉnh trong cửu đỉnh. Điểm này cần phải ghi nhớ!”

Hai khối bảo đồ đều không trọn vẹn, bởi còn thiếu một đỉnh trong cửu đỉnh. Thật không thể tưởng, hai khối bảo đồ trong tay mà vẫn còn thiếu.

”Sư muội, Thiết Y Môn ta trùng kiến phải dựa vào người.” Niếp Dung yên lặng nói. Rõ ràng Thiết Y Môn ba gã Tiên Thiên cường giả phải chết. Nếu có một người không chết thì— Thanh Hồ Đảo chắc chắn sẽ phải truy tới cùng.

Ngửa đầu nhìn về phía xa xa, đại lượng nhân mã Thanh Hồ Đảo đã phá vỡ tường thành thành nội xông vào.

Niếp Dung nhìn hai khối bảo đồ này, sắc mặt dữ tợn: ”Thanh Hồ Đảo! Thanh Hồ Đảo! Người diệt Thiết Y Môn ta, ta cũng sẽ không cho các người một kết cục tốt đẹp! Vũ Hoàng bảo tàng, các người có thể lấy được sao.”

Ngay lập tức!

Sưu!

Niếp Dung hóa thành một đạo hắc quang tức tốc nhắm hướng đông lao tới.

”Ha ha! Niếp Dung! Gặp đại sự không ổn còn muốn trốn?” Một tiếng tiếng cười to vang lên.

”Muốn ta lưu lại. Nằm mơ!” Niếp Dung tùy tiện cười lớn một tiếng.

Đêm khuya ngày mười một tháng ba, Thanh Hồ Đảo mười tên Tiên Thiên cường giả, Tám trăm Kim Lan Vệ, Hai vạn Ngân Giao Quân chém giết Thiết Y Môn. Thiết Y Môn chết—t trải—n sáu ngàn, trung tâm đệ tử chết ba—l0y ngàn còn lại trọng thương hoặc là đầu hàng, hoặc là bị bắt giữ. Thành vệ quân chết—t hơn vạn còn lại bị bắt hoặc đầu hàng. Ngoại vi đệ tử cu—l’ng chết quá vạn còn lại chạy loạn hoặc đầu hàng.

Thiết Y Môn hai vị chấp pháp trưởng lão Đặng Canh, Ngô Phàm cũng chết—t! Cùng tất cả trưởng lão thống lĩnh!

Môn chủ Niếp Dung, Chết—t!

Từ đó, Thiết Y Môn bị diệt.

Thanh Hồ Đảo mười vị Tiên thiên cường giả, màn đêm buông xuống liền rời đi Sở Quận, nhanh chóng chạy tới Giang Ninh quận. Chuẩn bị cùng với đại quân hội hợp, đối phó Quy Nguyên tông.

Rạng sáng, ánh sáng chói? chút tờ mờ.

Duyên Giang thành, trên tường thành Đằng Thanh và Sơn Yến trưởng lão hai người sững vai đứng, sắc mặt rất khó coi. Vừa rồi tin tình báo tới tay Duyên Giang thành. Thiết Y Môn bị diệt!

"Thiết Y Môn. Xong rồi." Yến trưởng lão thở dài một tiếng.

"Thanh Hồ Đảo so với Thiết Y Môn cường đại hơn nhiều lắm, một đêm đã hủy diệt Thiết Y Môn." Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy tâm tình trầm trọng. Lúc trước tiếp xúc đám người Cổ Thế Hữu, Đằng Thanh Sơn còn không cảm giác thế hệ trẻ tuổi Thanh Hồ Đảo như thế nào, nhưng Thanh Hồ Đảo vừa động thủ đã diệt Thiết Y Môn như nghiền nát cành củi khô.

"Chẳng những so với Thiết Y Môn mạnh hơn nhiều, so với Quy Nguyên tông chúng ta cũng mạnh hơn nhiều." Yến trưởng lão có chút vô lực.

Thở tử cáo khóc. Thiết Y Môn cùng với Quy Nguyên tông ngang hàng, cùng là Dương Châu đệ nhị tông phái. Thiết Y Môn một đêm bị diệt thì Quy Nguyên tông có năng lực trụ được bao lâu?

"Sư phó nói có thể nắm chắc bảo trụ Quy Nguyên tông thật có là nắm chắc. Hay là ra vẻ trấn định để mọi người không hoảng hốt?" Đằng Thanh Sơn thật sự không thể biết được, Quy Nguyên tông rốt cuộc bằng vào cái gì có thể chống cự Thanh Hồ Đảo! Có lẽ. Căn bản là không có cái để dựa vào, chỉ là thủ đoạn để mọi người đừng tuyệt vọng thôi.

Hôm nay là Thiết Y Môn, rất có thể ngày mai chính là Quy Nguyên tông!

"Lúc này chỉ có nghe theo sư phó." Đằng Thanh Sơn biết năng lực của mình.

"Thanh Sơn, Thanh Hồ Đảo Ngân Giao Quân đã tại dưới thành hạ trại. Hôm nay, sợ là có một hồi đại chiến a." Yến trưởng lão nhìn phía xa dưới thành, liên miên quân doanh tản ra.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt dừng ở quân doanh phía xa: "Yến trưởng lão, chúng ta có ba nghìn Hắc Giáp Quân, hơn nữa dựa vào tường thành lợi thế. Ở trên cao nhìn xuống! Bọn họ mặc dù có một vạn Ngân Giao Quân cùng với hơn ba trăm Kim Lân Vệ. Bất quá Kim Lân Vệ căn bản không đáng để lo. Hơn nữa số người mỗi lần xông lên tường thành cũng có hạn, chúng ta hoàn toàn có thể thắng!"

Yến trưởng lão cũng lộ ra tươi cười.

Có lẽ Quy Nguyên tông sẽ bị diệt tông. Nhưng ít nhất lúc này phải thoải mái tìm chỗ dựa và vực dậy khí thế!

Dưới thành, Thanh Hồ Đảo đại quân đã bắt đầu tập kết.

Trung niên nhân mặc áo bào tro Hồ trưởng lão, Thiết trưởng lão hai lộn tóc mai hoa râu cùng với đại hán toàn thân bao phủ bởi chiến giáp, ba người tụ tập cùng một chỗ.

"Lúc này Hắc Giáp Quân đã đến Duyên Giang thành. Hắc Giáp Quân không phải là vệ binh vệ thành bình thường. Mà Ngân Giao Quân ta cũng cần xông lên tường thành. Mỗi lần số người xông lên khẳng định không nhiều lắm. Xông lên căn bản là là chịu chết a." Đại hán cường tráng có chút vội vàng nói. "Tiêu diệt Thiết Y Môn, chúng ta dựa vào là là mười tên Tiên Thiên cường giả nhanh chóng mở ra chỗ hổng. Nhưng là chúng ta ba gã Tiên Thiên cường giả cũng không biết bên trong thành Duyên Giang có bao nhiêu Tiên Thiên cường giả."

Thanh Hồ Đảo Tiên Thiên cường giả có hai mươi một người, diệt Thiết Y Môn đã phái ra mười người, còn lại lưu lại phòng thủ tông môn. Đương nhiên phái đến Quy Nguyên tông số lượng Tiên Thiên cường giả không thể thiếu.

"Ta đã nhìn thấy Yến Mạc Thiên lão gia hỏa này. Nhưng các Tiên Thiên cường giả lại không thấy được." Thiết trưởng lão nói.

Hồ trưởng lão quát: "Đạo chủ nói không được khinh thường, nhất định phải thận trọng. Tuyệt đối không thể sót ruột, phòng ngừa ám khí cao thủ kia. Nếu Gia Cát Nguyên Hồng ẩn trong Duyên Giang thành, chúng ta ba người nếu tiến lên? Chẳng phải Gia Cát Nguyên Hồng cùng với Yến Mạc Thiên cũng đủ để giết chết chúng ta à?"

Trong ba người bọn họ, chỉ có một Tiên Thiên Kim đan. Đại hán cường tráng là Tiên Thiên Thực đan, mà Thiết trường lão yếu nhất là Tiên Thiên Hư đan.

"Ta có một biện pháp!" Đại hán cường tráng bỗng nhiên nói.

160. Chương 38: Xích Hồ Bào

Trung niên áo tro cười khẩy.

- Không, đương nhiên không phải!

Đại hán cường tráng cười nói:

- Hồ trưởng lão! Gia Cát Nguyên Hồng là tông chủ, hẳn y phải trấn thủ Giang Ninh quận thành, chắc không thể ở thành Duyên Giang được. Biện pháp của ta là ... làm giảm nhuệ khí Hắc Giáp quân, để nội bộ chúng bắt đầu rạn nứt.

Trung niên áo tro, Thiết trường lão cùng nhìn hẩn lưu tâm.

- Ta thấy, tin tức Thiết Y Môn bị diệt phỏng chừng chỉ có lãnh đạo cao cấp của Quy Nguyên Tông mới biết, họ không dám nói với các đệ tử. Nếu để các đệ tử tuyệt vọng, sợ hãi, vậy có thể có không ít tiểu đệ tử thiếu can đảm sẽ suy sụp, đào ngũ.

Đại hán cường tráng phân tích.

Đích xác ... Nếu để các đệ tử nhỏ tuổi biết Thiết Y Môn bị diệt trong một đêm, chỉ sợ sẽ có không ít người Quy Nguyên Tông sợ hãi.

Dù sao, ngay cả Đằng Thanh Sơn với Yến trưởng lão đều cảm thấy không thể xoay chuyển tình thế, chứ đừng nói là đệ tử bình thường.

- Ý của ngươi là?

Trung niên áo tro sáng mắt.

- Khiêu chiến trước trận!

Đại hán cường tráng cười nói:

- Hơn nữa công khai tin tức Thiết Y Môn bị diệt! Làm rung động lòng quân!

"Khiêu chiến trước trận"! Bình thường, đối với trận chiến giữa những tông phái cỡ lớn, khi hai bên đang giằng co, cao thủ thủ lĩnh sẽ có tác dụng rất lớn. Nếu đánh bại, thậm chí giết chết thủ lĩnh đối phương, có thể khiến cho tinh thần đối phương sụp đổ.

- Công khai tin tức Thiết Y Môn bị diệt ... Ừm, được lắm. Ngươi nói khiêu chiến trước trận à?

Trung niên áo tro nhún mày.

- Ý của ta là ...

Đại hán cường tráng lập tức nói ngay.

Buổi sáng. Mặt trời đã mọc.

Thành Duyên Giang, ba ngàn Hắc Giáp quân đang ở trên đầu tường. Ai nấy đều dùng điểm tâm. Trên tường thành còn những vết máu của trận chiến hôm qua. Dưới chân thành, đại quân Thanh Hồ Đảo đã bắt đầu tập kết.

- Họ muốn công thành?

Đằng Thanh Sơn đứng trên tường thành, nhìn đại doanh Thanh Hồ Đảo xa xa.

- Công thành có gì không tốt? Có thể giết thêm được vài tên.

Yến trưởng lão cười khẽ, đáp.

Ầm ...

Dưới chân thành vọng đến tiếng chấn động.

- Hử?!

Đằng Thanh Sơn chăm chú nhìn xuống dưới chân thành.

Chỉ thấy đại quân Thanh Hồ Đảo xa xa đã tập kết xong, lúc này lại bắt đầu chậm rãi chỉnh tề hành quân đến gần thành Duyên Giang. Trên vạn quân sĩ Ngân Giao quân như một dòng lũ đen chậm rãi áp tới gần. Quân sĩ Ngân Giao quân mặc trọng giáp cùng màu đen, chỉ là mảnh che tay, mũ trụ thì có vài viên màu bạc.

- Đề phòng!

Đằng Thanh Sơn hô lớn.

- Rào! rào!

Vốn đám quân sĩ Hắc Giáp Quân đang ăn điểm tâm hoặc đang dựa vào vách tường thành ngủ lấy sức đều vội vàng vùng đứng lên. Mọi binh sĩ đều nắm chắc binh khí, nhìn xuống Ngân Giao quân phía dưới đang áp tới gần. Ba ngàn Hắc Giáp quân, đấu với một vạn Ngân Giao quân! Đương nhiên bên mình có lợi thế tường thành.

- Dừng!

Một tiếng hét lớn. Đoàn Ngân Giao quân dừng lại, đứng cách tường thành tám mươi trượng.

Một lão giả mặc áo bào màu trắng, hai mai tóc hoa râm đi đến trước hàng quân Ngân Giao, ngửa đầu nhìn về phía thành Duyên Giang.

- Hấn muốn làm gì?

Hai người Đằng Thanh Sơn, Yến trưởng lão đều cảm thấy rất nghi hoặc.

- Ta là chấp pháp trưởng lão của Thanh Hồ Đảo “Thiết Vạn Mậu”, ta báo cho các người một tin ... Đêm qua, đại quân Thanh Hồ Đảo ta đã bình định được Sở quận thành, tiêu diệt Thiết Y Môn. Thiết Y Môn môn chủ Niếp Dung cùng với hai vị chấp pháp trưởng lão đều đã chết, hầu như đệ tử trung tâm, Thiết Y quân cũng chết sạch ... Từ nay về sau, trong thiên hạ không còn Thiết Y Môn nữa!

Thiết trưởng lão nói sang sảng.

Thanh âm vang to khắp nơi, ba ngàn Hắc Giáp quân đều nghe rõ.

- Không có khả năng!

- Một đêm bị diệt?

- Tiêu diệt Thiết Y Môn, tiếp theo là Quy Nguyên Tông chúng ta.

Không ít quân sĩ Hắc Giáp Quân hoảng loạn, quân sĩ bình thường chưa biết tin Thiết Y Môn bị diệt ... Lúc này mới biết.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn, Yến trưởng lão đại biến.

- Không ổn!

Hai người nhìn nhau, đều hiểu được ý đồ của đối phương.

Ngay cả Đàng Thanh Sơn và Yến trưởng lão lúc vừa mới nhận được tin này mà cũng bị chấn động, cảm thấy vô lực, trời đất quay cuồng, huống chi là quân sĩ bình thường? Quy Nguyên Tông, Thiết Y Môn đều tồn tại trên một ngàn năm. Quân sĩ Hắc Giáp quân đều nghĩ rằng, cho dù bị diệt, cũng không thể dễ dàng như vậy.

Nhưng không ngờ, Thiết Y Môn đã bị diệt trong một đêm!

Còn Quy Nguyên Tông thì sao?

Loại không khí sợ hãi, bất an tràn ngập cả Hắc Giáp quân.

- Ăn nói bừa bãi!

Yến trưởng lão quát lớn:

- Thiết Y Môn một đêm bị diệt? Sao chúng ta không biết? Bản lĩnh nói khoác của Thanh Hồ Đảo các người thật là càng lúc càng thêm lớn. Người nói Thiết Y môn bị diệt, ta nói ... các người đi tấn công Thiết Y Môn, bị tổn thất trầm trọng. Đừng có ở đây mở miệng nói khoác!

Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân vừa nghe thế, trong lòng hơi dễ chịu một chút ... có lẽ, thật sự là đối phương bịa đặt tin tức.

- Nói khoác? Ha ha ... Yến Mạc Thiên! Ta hỏi người: Hồ trưởng lão của Thanh Hồ Đảo muốn ra đây đấu với người một trận, người có dám không?

Thiết Vạn Mậu ngay trước trận lớn tiếng hỏi. Lúc này, trung niên áo tro cũng nhìn về phía Yến Mạc Thiên.

Trên tường thành, Yến Mạc Thiên nhướng mày.

Hồ trưởng lão ?

Khả năng thắng lão rất thấp. Một khi hấn tiêu đời, cả ba ngàn Hắc Giáp quân cũng tiêu theo.

- Ha ha ...

Thiết Vạn Mậu phía dưới cười vang,

- Thanh Hồ Đảo của ta cao thủ nhiều như mây, có rất nhiều người mạnh hơn ta. Nhưng hôm nay Thiết Vạn Mậu ta ở đây, Quy Nguyên Tông các người có ai dám đấu với ta một trận không?

Ánh mắt đảo qua đám người trên tường thành, dần dần trên mặt hấn hiện lên nụ cười khinh miệt.

Trên tường thành Hắc Giáp quân ồ lên.

- Một tên hề thôi!

Một tiếng cười lạnh, một cái bóng đen từ trên tường thành vọt ra, đáp xuống mặt đất.

...

Dưới chân thành Duyên Giang, trên đồng tuyết, một bóng đen cả người mặc huyền thiết trọng giáp và Thiết Vạn Mậu một thân áo bào trắng đứng nhìn nhau.

- Hãy xưng tên!

Thiết Vạn Mậu quát, đồng thời trong lòng hấn cũng thấy kỳ quái. Dựa theo kế hoạch ... Nếu Yến Mạc Thiên xuất hiện, hấn sẽ nhận thua, để cho Hồ trưởng lão lên. Nhưng căn cứ vào tình hình hấn nắm được, Quy Nguyên Tông có ba tiên thiên cường giả, căn bản là không có ai đảm nhiệm chức thống lĩnh Hắc Giáp quân.

Do đó hấn tiếp chiến sẽ đảm bảo thắng, hơn nữa còn có thể đả kích nhuệ khí đối phương.

- Quy Nguyên Tông, Đàng Thanh Sơn!

Đặng Thanh Sơn một thân huyền thiết trọng giáp, cầm trong tay Luân Hồi thương, lạnh lùng đáp:

- Nhớ tên ta, đến khi gặp Diêm Vương thì biết đường mà báo.

- Tiểu tử kiêu ngạo thật.

Thiết Vạn Mậu cười khẩy, khi biết đối thủ là Đặng Thanh Sơn, hấn càng tự tin hơn.

Đặng Thanh Sơn, mười bảy tuổi, đệ nhất Tiềm Long Bảng!

- Hậu thiên mà thôi, thật sự là muốn chết. Còn mặc trọng giáp mà đấu với ta, không biết mặc trọng giáp sẽ ảnh hưởng tới tốc độ à?

Thiết Vạn Mậu cười chế diễu, lập tức rút chiến đao của mình, cất cao giọng:

- Đặng Thanh Sơn! Đây là “Phong Lôi Đao”, là đao sẽ lấy mạng ngươi.

Đặng Thanh Sơn giơ ngang thanh Luân Hồi thương, mũi thương chỉ vào Thiết Vạn Mậu:

- Trong vòng ba chiêu, nhất định ta sẽ lấy mạng ngươi!

Đặng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

Lời này vừa nói ra!

- Ba chiêu!

Bàng Sơn hét lớn một tiếng.

- Ba chiêu!

Nhất thời tất cả Hắc Giáp quân đều hô lớn lên.

...

Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân, trước đây bị Thiết Vạn Mậu sỉ nhục, trong lòng cảm thấy sợ hãi. Thiết Vạn Mậu khiêu khích ... khiến đám quân sĩ Hắc Giáp Quân rất khó chịu, nhưng bọn chúng thật sự không ai dám xông ra. Khi Đặng Thanh Sơn xuất chiến, thậm chí còn khẳng định “trong vòng ba chiêu, nhất định ta sẽ lấy mạng ngươi”, mọi người đều cảm thấy thống khoái.

- Ba chiêu!

- Ba chiêu!

Ai nấy đều hô to.

Hai quân dàn trận, Đặng Thanh Sơn cùng Thiết Vạn Mậu đối chiến trước trận.

- Tiểu tử kiêu ngạo!

Thiết Vạn Mậu cười phẫn nộ:

- Ta chỉ cần một chiêu là lấy mạng ngươi rồi!

Gầm lên giận dữ, Thiết Vạn Mậu cầm Phong Lôi Đao, thân hình như thiểm điện lao vào Đặng Thanh Sơn. Còn Đặng Thanh Sơn toàn thân huyền thiết trọng giáp, cầm Luân Hồi thương lặng lẽ đứng tại chỗ, tựa như một tòa núi lớn.

- Xoẹt xoẹt!

Thanh âm quái dị chói tai vang lên.

Một ánh đao màu xanh theo một quỹ tích kỳ diệu không ngừng chấn động, đồng thời bảy cái lỗ trên Phong Lôi Đao, do múa cực nhanh đã sinh ra âm thanh âm ỉ chói tai, trong nháy mắt đã tới gần Đặng Thanh Sơn. Thanh âm do Phong Lôi Đao phát ra ầm ầm “Ầm! ầm!...” nghe như tiếng sấm vang lên bên tai.

- Khoe mẽ?

Thiết Vạn Mậu cười chế diễu trong lòng.

- Muốn chết!

Ba ngàn Hắc Giáp quân nín thở, ai cũng nhìn xuống Đàng Thanh Sơn phía dưới, họ khát vọng Đàng Thanh Sơn đại diện được cho Quy Nguyên Tông chiến đấu, chiến thắng vì họ!

Vốn đứng nguyên tại chỗ, rốt cục bây giờ Đàng Thanh Sơn đã động!

- Âm!

Ngoài thân Đàng Thanh Sơn bộc phát ra sóng khí màu đỏ rực, cả người tựa như biến thành một người lửa.

- Tiên thiên!

Thiết Vạn Mậu trong lòng thất kinh.

- Tiên thiên? Tiên thiên mười bảy tuổi?

Hồ trưởng lão đang ở xa xa cũng chấn động.

- Một!

Một tiếng quát trầm thấp vang vọng khắp nơi.

Luân Hồi thương trong tay Đàng Thanh Sơn mang theo một luồng hỏa quang. Hắc Giáp quân, Ngân Giao quân đang xem cuộc chiến chỉ cảm thấy mắt hoa lên, hào quang màu đỏ rực và hào quang màu xanh đã giao vào nhau, hào quang màu xanh lại lui về phía sau!

- Lực đạo quái dị thật.

Thiết Vạn Mậu lập tức lùi lại.

- Vèo!

Từ phòng ngự trong nháy mắt chuyển sang công kích, Hồn Nguyên Nhất Khí chuyển thành Như Ảnh Tùy Hình, nhanh như một tia chớp phóng ra, nhắm ngay yết hầu của Thiết Vạn Mậu.

- Hai!

- Nhanh quá!

Thiết Vạn Mậu liền lắc mình né tránh.

Đàng Thanh Sơn như một Hỏa Thần chìm trong ngọn lửa, hai tròng mắt lộ ra hai luồng hàn quang:

“Chính là lúc này!”

Trong Luân Hồi thương sinh ra một kinh đạo rất quỷ dị.

- Oàng!

Cán thương rung động liên tục.

Tùy ý!

Không có qui luật!

- Xoẹt xoẹt ...

Tiên thiên chân nguyên hình xoắn ốc màu đỏ rực dọc theo mũi thương xoay tròn, tựa như một mũi dùi, lập tức nén lại rồi nhanh chóng tụ tập, tụ ở mũi thương thành một điểm màu đỏ chói mắt. Luân Hồi thương chỉ trong chốc lát tựa như một con rồng lửa bắn ra thật mạnh, tốc độ cực nhanh, Thiết Vạn Mậu căn bản không kịp né tránh.

- Phốc!

Mũi thương đâm vào ngực Vạn Mậu, rồi trong nháy mắt xuyên thấu nội giáp.

Thiết Vạn Mậu trợn trừng.

- Âm!

Một tiếng nổ đinđing tai nhức óc vang lên, tiên thiên chân nguyên màu đỏ rực xoay tròn, mang theo kinh đạo xoắn ốc bắn vào khu vực phía trước. Đám Ngân Giao quân xa xa vội né tránh. Đến khi tiên thiên chân nguyên tiêu tán, quân sĩ Ngân Giao quân mới đứng lại, ai nấy nhìn về phía Đằng Thanh Sơn cả người đang bao phủ trong trọng giáp.

Đằng Thanh Sơn giờ Luân Hồi thương, quát to:

- Ba!

- Ba chiêu!

- Ba chiêu!

Tất cả quân sĩ Hắc Giáp Quân đều phấn khởi, ai nấy đều hoan hô ầm ĩ.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua đám quân sĩ Ngân Giao quân, sau đó liếc nhìn mặt đất. Trên mặt đất, Thiết Vạn Mậu đã bị tiên thiên chân nguyên tụ tập đến cực hạn sinh ra nhiệt độ cao kinh người thiêu cháy, chỉ còn lại một vài khúc xương. Nội giáp, Phong Lôi Dao vương vãi khắp nơi.

- Vù!

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại, nhảy lên cao, lướt ngang qua độ cao mười trượng, hạ thân trên tường thành.

Y xoay người nhìn đám Ngân Giao quân xa xa dưới chân thành.

Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân hoan hô không dứt, còn quân sĩ Ngân Giao quân thì rõ ràng tinh thần bị trấn áp thê thảm.

- Uy lực của Xích Hổ Bào quả nhiên như ta đã đoán trước. Chỉ cần ba thành uy lực là có thể dễ dàng giết chết Tiên Thiên Hư Đan.

Đằng Thanh Sơn trầm nghĩ. Kỳ thật ngày đó, Đằng Thanh Sơn suy nghĩ tới “Xích Hổ Bào” rồi linh quang chợt lóe. Đợi theo Gia Cát Thanh du ngoạn kênh đào xong, lúc về y đã thử nghiệm thương pháp mới này. Quả nhiên như đã đoán trước, vừa thử đã thành công ngay.

Trên tường thành.

- Yển trưởng lão! Bây giờ nhuệ khí của Hắc Giáp quân ta lên cao. Ngân Giao quân dám công thành thì chỉ có nước chịu chết.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nói với Yển trưởng lão.

- Thanh Sơn, người xem, đây là tin tức vừa được đưa tới khi người đang tỷ thí.

Yển trưởng lão đưa một tờ mật thư.

- Mật thư?

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nhận lấy, cúi đầu xuống đọc:

”Đạo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Ung suất lĩnh đại quân tập kích. Lập tức triệt thoái khỏi thành Duyên Giang, toàn quân cấp tốc về Giang Ninh!”

Lời tác giả : xong ba chương rồi ... không ngờ để viết chương thứ ba, Cà Chua lại mệt như vậy, phù phù ... Ừm, thiên bốn “Xích Hổ Bào” đã xong. Thiên thứ năm sắp bắt đầu! Có thể nói như thế này: thiên thứ năm và thiên thứ sáu là phần cao trào nhất trong cả quyển Cửu Đỉnh Ký! Cao trào sắp tới rồi, chuẩn bị chưa? Ha ha ...

161. Quyển 5: Đại Duyên Sơn Đẫm Máu -- Chương 1: Rút Lui, Đuổi Giết

Hàn phong gào thét, hàn khí bao phủ Duyên Giang thành, nhưng trên tường thành Đằng Thanh Sơn, Yển Mạc Thiên hai người trong lòng lại càng lạnh hơn.

Đặng Thanh Sơn ánh mắt lãnh liệt xuyên thấu qua mũ giáp mặt nạ bảo hộ, quét về phía phía dưới Ngân Giao Quân, trầm thấp nói: "Yến trưởng lão, dựa theo tính toán, tình báo này đến được trong tông, cũng phải mất bao giờ, từ trong tông tới được chỗ chúng ta cũng phải một hai canh giờ nữa. Nói cách khác.. đại quân Thanh Hồ đảo, hẳn là đã hành quân bốn năm canh giờ!"

Yến Mạc Thiên trịnh trọng nói: "Nếu Thanh Hồ Đảo không tiếc hết thủy hành quân gấp, trong ngày hôm nay là có thể đến Duyên Giang thành thành!"

Tình báo biết quá ít, chỉ có thể suy đoán ra đại khái thời gian.

Đặng Thanh Sơn cười lạnh nói: "Thanh Hồ đảo chủ Cổ Ung không ngờ tự mình lĩnh quân! Hơn nữa bọn họ trước công Thiết Y Môn, sau công Quy Nguyên Tông ta. Lúc này các phương nhân mã hội hợp, nhân mã phải ra, khẳng định so với nhân mã đi công kích Thiết Y Môn chắc chắn là nhiều hơn nhiều. Thật đúng là coi trọng Quy Nguyên Tông chúng ta!"

Coi trọng có khi lại không phải là chuyện tốt, Quy Nguyên Tông mọi người tình nguyện để Thanh Hồ Đảo xem thường, nhân mã phải đến ít ít một chút.

"Một khi Cổ Ung dẫn dắt đại quân lại đây, chúng ta đều trốn không thoát, nên tìm đường rút lui trước." Yến Mạc Thiên thấp giọng bắt đầu nói, "Vốn nghĩ muốn nhân cơ hội, giết nhiều hơn một chút người của Thanh Hồ Đảo. Bất quá... Thanh Sơn người giết Thiết Vạn Mậu, chúng ta lần này đại quân xuất động, cũng coi như đáng giá."

Đặng Thanh Sơn quay đầu cười cười: "Thiết Vạn Mậu? Rất kiêu ngạo, nhưng thực lực chỉ có thể khi dễ Hậu thiên cao thủ thôi."

"Bàng thống lĩnh." Thanh Sơn hô.

Ngoài xa Bàng Sơn lập tức đi tới.

"Không cam lòng, cũng phải đi." Đặng Thanh Sơn trầm than, lúc này Đặng Thanh Sơn, Yến Mạc Thiên đang thương lượng chuyện rút lui.

Duyên Giang thành, hải cốt cháy khô đang tán loạn trên mặt đất, một vài Ngân Giao Quân quân sĩ phụng mệnh thu thập thi thể hải cốt của chấp pháp trưởng lão Thiết Vạn Mậu, mà những các quân sĩ Ngân Giao Quân khác đều tụ tập thấp giọng nghị luận, hướng ánh mắt lên tường thành, nơi có một nhân ảnh hắc sắc trọng giáp cầm Luân Hồi thương lấp lánh ánh bạc đang đứng nhìn xuống.

"Trưởng lão, tướng quân!" Hai gã Ngân Giao Quân quân sĩ, một người đang cầm bao nhét thi thể hải cốt vào một gói, một người khác cầm Phong Lôi Dao cùng với nội giáp, mảnh che tay các loại.

"Bỏ xuống." trung niên nhân áo bào tro đậm mặc phân phó.

"Vâng".

Này hai gã Ngân Giao Quân quân sĩ đem gói đồ, Phong Lôi Dao, nội giáp các loại đặt xuống:

"Hò trưởng lão!" đại hán mặc trọng giáp bên cạnh trung niên nhân áo bào tro trầm giọng tức giận nói, "Triệu sư tổ bọn họ, suất lĩnh đại quân diệt Thiết Y Môn. Mười Tiên thiên cường giả một người cũng không sao, chúng ta ở đây, tại Duyên Giang thành chết mất Thiết trưởng lão! Mỗi nhục này chúng ta cứ như vậy nuốt vào hay sao?"

Trung niên nhân áo bào tro nhìn hắn một cái: "Lam tướng quân, ngươi muốn làm gì? Trước trận khiêu chiến? Đối phương căn bản không ra, ngươi phải làm thế nào đây? Cường công sao?"

"Nhưng trong mấy năm nay đây là Tiên thiên cường giả đầu tiên bị giết! Hơn nữa là ở trước trận bị chém giết! Mỗi nhục này làm sao nhin được!" Lam tướng quân hai mắt trợn trừng, tức giận khó bình tĩnh, "Chúng ta một hơi cường công, ta cũng không tin, công không nổi!"

Trung niên nhân áo bào tro trong mắt xẹt qua một tia châm chọc, đậm đậm nói: "Nếu như cường công, cửa thành rất nặng, khẳng định có trọng binh gác. Chúng ta không có khả năng phá vỡ. Mà lao lên tường thành? Dịch quân có lợi thế tường thành, Thanh hồ đảo ta mặc dù có trên vạn Ngân Giao Quân, nhưng có

thể xông lên tường thành chém giết chỉ là một bộ phận. Sẽ chỉ bị Hắc Giáp Quân chậm rãi nuốt sống! Hơn nữa, đừng quên... Đối phương còn có ám khí cao thủ ẩn dấu.”

”Cao thủ?” Lam tướng quân cứng lại.

Năm trăm Kim Lâm Vệ, trong chốc lát chết gần một trăm năm mươi người, Lam tướng quân vô cùng rõ ràng cảnh tượng đám Kim Lâm vệ từng người ngã xuống.

”Chết một người Thiết Vạn Mậu, là tiểu sự.” trung niên nhân áo bào tro đậm mạc nói, Thiết Vạn Mậu đã hơn một trăm tuổi lại vẫn là ’Tiên thiên Hư Đan’ cảnh giới, dựa theo tuổi này cả đời sợ là khó đạt tới ’Tiên thiên Thực Đan’. Nhân vật như vậy, Thanh Hồ Đảo cũng không quá trọng thị. Thanh Hồ Đảo chân chính coi trọng, là Hồ trưởng lão, Triệu Đan Trần vài cao thủ đạt tới Tiên thiên Kim Đan!

”Thực lực Đằng Thanh Sơn, mới là đại sự!” trung niên nhân áo bào tro cúi đầu nhìn về hài cốt trên mặt đất.

”Đằng Thanh Sơn.” Lam tướng quân nhìn chằm chằm lỗ thủng lớn trung ương nội giáp, nhin không được nói, ”Mười bảy tuổi Tiên thiên cường giả! Hơn nữa cuối cùng một thương... Uy lực thật sự là mạnh, ngay cả thi thể Thiết trưởng lão cũng nháy mắt đốt trụi, tiên thiên Hư Đan cao thủ, sợ đều khó chống lại. Phóng nhân toàn bộ Cửu Châu đại địa, nghìn năm qua, Đằng Thanh Sơn này cũng gần bằng yêu tăng Ma Ni Tự.”

Hồ trưởng lão lại ngẩng đầu, nhìn phía xa xa Duyên Giang thành hắc sắc trọng giáp nhân ảnh như quỷ thần. ”Không, hẳn so với yêu tăng còn đáng sợ hơn!” Hồ trưởng lão trầm thấp nói.

”Gì?” Lam tướng quân kinh ngạc nói, ”Yêu tăng Hạng Phàm Trần, hơn sáu trăm năm trước, mười sáu tuổi đã đạt tới tiên thiên.”

Hồ trưởng lão mắt nhìn xa xa Đằng Thanh Sơn, chậm rãi nói: ”Yêu tăng từ nhỏ được Ma Ni Tự tá trung chỉ dạy, tu luyện chính là một trong tứ đại thần điển Kim Thân Phật Đà, mà Đằng Thanh Sơn từ nhỏ lại là sinh hoạt trong núi rừng, không có sư phó, dựa vào chính mình. Thương pháp của hắn, ta căn bản chưa thấy qua, hẳn là là hắn tự nghĩ ra! Mới đạt tiên thiên, liền có thể đánh chết Thiết trưởng lão đã đạt tới tiên thiên hơn mười năm... Tưởng tượng đến Đằng Thanh Sơn trong tương lai, ta cảm thấy sợ hãi!”

Lam tướng quân cứng lại.

”Nếu cho Quy Nguyên Tông thêm hơn mười năm, sợ đến lúc đó, Thanh Hồ Đảo khó diệt Quy Nguyên Tông.” Hồ trưởng lão chậm rãi nói, ”Đã chết một Thiết trưởng lão cũng tốt, để ta Thanh Hồ Đảo, nhận ra thiên tài đáng sợ Đằng Thanh Sơn này. Lần này diệt Quy Nguyên Tông, không quản như thế nào, tốt nhất bắt sống là Đằng Thanh Sơn, bắt không được, giết!”

Lam tướng quân nghe Hồ trưởng lão nói như vậy, cũng lập tức gật đầu. Có thể so với yêu tăng Hạng Phàm Trần đáng sợ thiên tài, nhưng lại là địch nhân, nếu không giết, thật sự cuộc sống sau này khó yên!

Đáng tiếc...

Bọn họ không biết, Đằng Thanh Sơn đều không phải là là một thanh niên thiên tài thiếu kinh nghiệm. Tại các phương diện theo dõi, lẫn trốn các loại, có thể nói toàn bộ Cửu Châu cũng không có mấy ai qua được hắn. Kinh nghiệm sát thủ tiền thế, hơn nữa thân thể khổng lồ như ý muốn. Ai có thể đuổi giết hắn?

Vài canh giờ trôi qua, Thanh Hồ Đảo nhân mã dưới thành đang ngồi nghỉ ngơi, bọn họ đang chờ đợi đại quân tới hội hợp.

”Tướng quân, tướng quân!”

Một gã Ngân Giao Quân quân sĩ vọt vào lều lớn, Lam tướng quân cùng với Hồ trưởng lão hai người đang ở trong này uống trà yên lặng chờ đợi.

”Chuyện gì?” Lam tướng quân nhíu mày nói.

”Tướng quân!” Gã quân sĩ vội vàng nói, ”Quy Nguyên tông Hắc Giáp Quân từ cửa thành phía sau chạy thoát.”

Hô! Hô!

Lam tướng quân, Hồ trưởng lão hai người nháy mắt liền hướng mắt nhìn phía xa Duyên Giang thành tường thành, quả thực... Trên tường thành giờ phút này phỏng chừng chỉ có mấy trăm quân sĩ Hắc Giáp Quân, phần lớn quân sĩ Hắc Giáp Quân từ các thông đạo nhanh chóng đi xuống, nháy mắt hai lần hô hấp, quân sĩ Hắc Giáp Quân liền biến mất ở trên tường thành.

"Kim Lâm Vệ!" Hồ trưởng lão tranh hét lớn một tiếng.

Xôn xao!

Hơn ba trăm Kim Lâm Vệ nhanh chóng lao tới.

"Cùng ta giết lên." Hồ trưởng lão làm gương cho binh sĩ, dẫn trước đi đầu bay nhanh nhằm phía tường thành, chỉ thấy thân hình hần phiêu dật lại nhanh như tên. Tại phía sau hần, hơn ba trăm Kim Lâm Vệ cũng chạy như bay hướng tường thành.

"Tùng! Tùng!"...

Tiếng trống tập kết vang vọng phía chân trời, một vạn Ngân Giao Quân nhanh chóng tập kết cùng một chỗ.

...

Hồ trưởng lão dậm chân một cái nhảy lên tường thành, với giác quan linh mãnh của hần, mà nghe không nổi trên tường thành có một tiếng hít thở.

"Toàn bộ chạy thoát?" Hồ trưởng lão chấn động.

Hô! Hô! Hô!

Tại phía sau hần, một gã Kim Lâm Vệ thoăn thoắt như báo trèo lên đầu tường.

"Theo ta đi xuống." Hồ trưởng lão ra lệnh một tiếng, một đám trực tiếp từ đầu tường nhảy vào bên trong thành, liền phát hiện... Cửa thành không ngờ không có một ai thủ vệ, có chính là một cây gỗ lớn đặt ở cửa thành. Kia từng thanh từng thanh then cửa kim loại lớn đem cửa thành khóa chết lại.

"Mở cửa thành." Hồ trưởng lão quát, chính hần lại nhìn phía xa xaphương bắc.

Trên đường cái cửa hàng trang viện đều đóng chặt đại môn, xa xa mơ hồ có mơ hồ tiếng vó ngựa dày đặc khiến cho mặt đất chấn động, Hồ trưởng lão cảm giác được rất rõ.

Kim Lâm Vệ nhanh chóng mang cọc gỗ lớn đến, đánh gãy một đám then cửa kiên cố, "Oanh!" Theo đó cửa thành bung ra.

Nhất thời đại lượng Ngân Giao Quân quân sĩ cười chiến mã nhanh chóng vọt vào bên trong thành, một tiếng hô vang lên: "Phía trước! Giết chết một gã quân sĩ Hắc Giáp Quân, thưởng cho trăm lượng bạc, giết chết một gã Bách phu trưởng, thưởng cho ngàn lượng bạc..." Một gã Ngân Giao Quân quân sĩ tru lên rồi nhanh chóng đuổi theo.

Đối phương chỉ lo trốn, kia đuổi giết sẽ thực nhẹ nhàng.

Hắc Giáp Quân số lượng dù sao cũng nhiều lắm, cho dù có kế hoạch sắp xếp chạy trốn, nhưng là các quân sĩ đi cuối cùng, cách Ngân Giao Quân quân sĩ đuổi giết phía sau cũng đại khái gần hai dặm. Hơn nữa bởi vì chạy cuối cùng, quân sĩ Hắc Giáp Quân lại nhiều, mỗi một con chiến mã tốc độ cực hạn không đồng nhất, ở phía trước quân sĩ có thể tùy ý chạy trốn, nhưng ở phía sau, lại không thể chạy nhanh.

"Ha ha... Các huynh đệ, giết."

Ngân Giao Quân quân sĩ một nhóm tru lên, ngựa chạy như bay, làm cả Duyên Giang thành đều sợ run.

Khoảng cách không ngừng thu hẹp!

"Mau, mau!" Đằng Thanh Sơn rống giận, hần cùng với Yến Mạc Thiên hai người, đang đoạn hậu phía sau Hắc Giáp Quân. Ngân Giao Quân không ngừng tới gần.

Một dặm, nửa dặm, tám mươi trượng, năm mươi trượng, ba mươi trượng...

"Hưu!" "Hưu!" Một mũi tên từ phía sau phóng tới, dừng ở trên người quân sĩ Hắc Giáp Quân cuối cùng, chỉ nghe âm thanh trầm đục vang vọng không có thương tổn gì, hàng loạt mũi tên nữa bay tới nhưng chỉ có một hai mũi may mắn cắm vào khe hở của trọng giáp nhưng cũng gây ra thương vong.

Hô! Hô!

Như một trận gió, Hắc Giáp Quân toàn quân rút cục cũng chạy ra khỏi cửa bắc Duyên Giang thành, giờ này tại hai bên phía ngoài cửa thành, tụ tập có đến mấy trăm tên quân sĩ Hắc Giáp Quân, hai mươi quân sĩ Hắc Giáp Quân cầm lấy dây cản ngựa, mười người một bên... Khi quân sĩ Hắc Giáp Quân toàn bộ chạy ra, Ngân Giao Quân vừa mới đuổi theo ra đến cửa thành!

"Lên!" Một tiếng hét lớn.

Từng cái từng cái dây cản ngựa từ trong bùn đất bật lên, dây cản ngựa chiều cao không cao lắm, khoảng cách mặt đất khoảng một hai thước. Mỗi một dây cản ngựa trong đó, cách nhau khoảng bốn trượng, ước chừng có năm cái dây cản ngựa to thô. Cửa thành số quân sĩ nắm lấy dây cản ngựa, những quân sĩ Hắc Giáp Quân khác đều nắm chiến đao.

"Oanh long long".

Chiến mã cực nhanh chạy như bay đến cổng thành đều bị ngã rạp làm chấn động cả mặt đất, quân sĩ Ngân Giao Quân đều bị văng xuống ngựa. Tuy rằng tốc độ của chiến mã so với tốc độ của xe hơi chậm nhất ở kiếp trước của Đổng Thanh Sơn chậm hơn không ít, nhưng vẫn làm cho không ít Ngân Giao Quân quân sĩ đầu văng mắt hoa.

Đã sớm chuẩn bị, các quân sĩ Hắc Giáp Quân lập tức xông lên, chiến đao trong tay, lập tức nhắm ngay khe hở trên mặt nạ bảo hộ của đối phương đâm tới! Bởi vì người phải thở, mắt phải nhìn, cho nên là phải có khe hở.

Một chuỗi chiến đao vô tình đâm thẳng!

Vèo! Vèo!

Máu tươi vẩy ra.

"A" Tiếng kêu thảm thiết vang vọng phía chân trời, không ít Ngân Giao Quân quân sĩ bị ngã còn chưa tỉnh táo lại, đã bị giết chết!

"Có mai phục!!!" Vội vàng tiếng quát tháo vang lên.

"Luật luật".

Tiếng ngựa hí, tiếng rống giận dữ không ngừng, cửa thành hoàn toàn rối loạn, những chiến sĩ không kịp dừng lại lập tức nhảy xuống ngựa. Toàn bộ cửa thành, trong nháy mắt đã bị chiến mã té ngã, thi thể Ngân Giao Quân quân sĩ chết đi, cùng với dây cản ngựa hoàn toàn ngăn chặn.

"Đi!" Đổng Thanh Sơn hét lớn một tiếng.

Quân sĩ Hắc Giáp Quân lập tức lên ngựa, nhanh chóng mà chạy đi, chỉ để lại dày đặc dấu vó ngựa trên tuyết.

162. Chương 2: Vây Thành

"Tướng quân, chúng ta đuổi giết Hắc Giáp Quân. Ai ngờ, bọn họ có mai phục ở đây, trong chốc lát vừa rồi, chúng ta tổn thất ba mươi sáu huynh đệ." Bách Phu Trưởng Ngân Giao Quân bẩm báo. Lam tướng quân tức giận hai mắt trừng lớn: "Phế vật! Không giết được một người nào của đối phương lại còn chết mất ba mươi sáu người!".

Đúng lúc này.

"Hắc Giáp Quân có âm mưu từ trước." Một đạo thanh âm đậm mạc vang lên. Lam tướng quân quay đầu nhìn lại, là trung niên mặc áo bào màu xám tro Hồ Trường Lão.

Hồ Trường Lão tiếp tục nói: "Trên này có dây cản ngựa, bên kia dấu chân dày đặc! Quân sĩ Hắc Giáp Quân rút lui, hẳn là chia ra từng bước rút đi. Trước lui lại một bộ phận giữ bắc môn khẩu này. Sau đó, những quân sĩ Hắc Giáp Quân khác liên tiếp lui lại... Khi chúng ta đuổi tới đây..."

Nói đến đó cũng không nhiều lời nữa.

"Chúng ta làm sao bây giờ?" Lam tướng quân hướng hẳn hỏi.

"Chờ!" Hồ trưởng lão không vội nói: "Đạo chủ suất lĩnh đại quân sắp tới đây. Đạo chủ sẽ tụ họp cùng với mười vị Tiên Thiên cường giả sư thúc ta. Đến lúc đó, lại đi diệt Quy Nguyên Tông." Nói xong, Hồ trưởng lão liền quay đầu đi về Duyên Giang thành.

Giữa trưa, Thanh Hồ Đảo Cổ Ung tự mình dẫn năm trăm Kim Lâm Vệ và hai vạn Ngân Giao Quân đến Duyên Giang thành. Từ đó, nhân mã tại Duyên Giang thành đạt hơn tám trăm Kim Lâm Vệ và tam vạn Ngân Giao Quân! Vào buổi chiều, đại quân chậm rãi rời Duyên Giang thành. Xuất phát đi tới Giang Ninh quận thành.

Tây Sơn, sắc trời mờ mờ.

Đại quân Thanh Hồ Đảo hình thành một hàng dài mắt nhìn không đến cuối. Đội quân tiên phong đã tới gần Giang Ninh quận cảnh nội Hà Nguyên Thành. Hà Nguyên Thành là phía nam rất gần Giang Ninh quận thành cách thành Giang Ninh quận hơn ba trăm dặm. Bên trong thành Hà Nguyên Thành không có một người thủ vệ.

Hiển nhiên, Giang Ninh khí đã thành.

"Trời đã tối, tạm dừng ở Hà Nguyên Thành." Thanh âm trầm thấp hùng hậu vang lên.

"Vâng. Đạo chủ."

...

Trong phủ thành Hà Nguyên Thành, hai người Hồ trưởng lão và Lam tướng quân đang đi theo đạo chủ Cổ Ung mặc hoàng bào. Cổ Ung mày rậm, mắt to, tóc dài rối tung, đôi mắt thường neho lại một nửa thỉnh thoảng xẹt ra quang mang nhẹ nhẹ như ánh sao. Cả người giống như một con sư tử hung dữ đang thu liễm.

"Hồ trưởng lão, Lam sư đệ. Chúng ta đến đó ngồi chút." Cổ Ung mở miệng nói.

Ba người liền ngồi xung quanh một bàn đá dưới tòa đình bên cạnh.

"Ân?" Hồ trưởng lão quay đầu nhìn về phía xa xa, trên mặt lộ vẻ tươi cười: "Đạo chủ. Xem ra sư thúc ta đã tới rồi."

Cổ Ung cũng mỉm cười đứng dậy. Ba người nhìn về xa xa phía nam.

Chỉ thấy có người mặc áo choàng nhiều màu, có người mặc áo giáp, có nam có nữ đi đến, tổng cộng mười người, trong đó có hai người là nữ nhân. Mười người này đều có khí chất phiêu nhiên xuất trần, hoặc sát khí đầy người, hoặc thân thiết khiến cho người ta dễ thân cận, hoặc cao ngạo khinh người ngoài ngàn dặm. Khổ.

"Đạo chủ!" Nam nhân tuấn mỹ cầm đầu cười rộ lên: "Thiết Y Môn tổng cộng có hai gã Tiên Thiên Thực Đan, một gã Tiên Thiên Kim Đan mười người chúng ta giết dễ như trở bàn tay." Nam nhân tuấn mỹ dung mạo tuy giống như thiếu niên, làn da trắng ửng hồng, chỉ là tóc hẳn lại bạc trắng.

Người này là Triệu Đan Trần đệ nhất nhân trong Chấp pháp trưởng lão!

Đan Trần là Tiên Thiên Kim Đan. Danh liệt Thiên Bảng thứ mười.

Toàn bộ trên toàn Cửu Châu đại địa trong Dương Châu có ba người Cổ Ung, Gia Cát Nguyên Hồng, Triệu Đan Trần danh liệt Thiên Bảng nằm trong nhóm mười người đầu, thực khiến người ta sợ hãi.

Đương nhiên... Tần Lĩnh Thiên Đế lưu lại trong bát đại tông phái một gia tộc Ung Châu! Còn có Vũ Hoàng lưu lại Vũ Châu "Vũ Hoàng Môn", Thích Ca tổ sư lưu lại đệ nhất bát đại tông phái hiện giờ: Ma Ni Tự. Ba đại tông phái này căn cơ sâu nhất. Bởi vì, phân biệt kể tục nhất mạch Tần Lĩnh Thiên Đế, Vũ Hoàng, Thích Ca tổ sư cho nên, rất nhiều người cho rằng, bên trong tam đại tông phái còn che dấu siêu cấp cường giả.

Như Ma Ni Tự chiếm cứ hai châu không có tông phái nào có thể lay động.

Dù sao từ cổ chí kim Tần Lĩnh Thiên Đế, Vũ Hoàng, Thích Ca tổ sư, Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch là bốn người cực mạnh đều đạt tới cảnh giới bất khả tư nghị. Phàm có thể kể tục y bát bọn họ sẽ không thể coi thường. Cho dù thiên hạ Vũ Hoàng thống nhất đã sụp đổ, nhưng Vũ Hoàng Môn mấy ngàn năm qua vẫn sừng sững, có thể thấy được căn cơ vững chắc cỡ nào.

"Đạo chủ. Đây là nguyên bản bảo đồ." Ngân phát tuần mỹ nam tử trong tay cầm hai khối sắt màu đen không tròn vẹn.

"Ân?" Cổ Ung tiếp lấy.

Giết chết Thiết Y Môn môn chủ Niếp Dung lấy được hai thiết phiến này. Đan Trần đưa ra Bản đồ bằng tốc độ nhanh nhất truyền cho Đạo chủ Cổ Ung.

"Quả nhiên là bảo đồ Vũ Hoàng." Cổ Ung vừa thấy liền cười ha ha. "Ha ha... Tài liệu này đúng là năm đó Vũ Hoàng luyện từ Vũ Thạch. Truyền mấy ngàn năm ngay cả Vũ Thạch còn không tròn vẹn... Có thể thấy được mấy ngàn năm qua tranh đoạt bảo đồ Vũ Hoàng này thảm liệt cỡ nào. Không nghĩ tới cuối cùng rơi vào trong tay Thanh Hồ Đảo ta."

Bên cạnh một phụ nhân mặc áo bào màu tím nói: "Đạo chủ, Niếp Dung biết tình huống không ổn còn muốn trốn may có Hạnh sư tổ ngăn hãm lại bằng không có thể để cho Niếp Dung chạy thoát."

Ngân phát tuần mỹ thiếu niên Triệu Đan Trần lạnh nhạt cười.

"Bảo đồ Vũ Hoàng rơi vào trong tay Thanh Hồ Đảo ta cũng không vội một hai ngày, chờ diệt xong Quy Nguyên Tông - an tâm đi tìm bảo tàng Vũ Hoàng." Cổ Ung sắc mặt nghiêm túc hơn: "Các vị trưởng lão, lúc trước dẫn quân đánh lên Duyên Giang thành không nghĩ tới trưởng lão Thiết Vạn Mậu Thiết đánh với Đằng Thanh Sơn, không ngờ bị giết chết."

Mười Tiên Thiên cường giả sắc mặt đều đại biến.

"Đạo chủ. Đằng Thanh Sơn kia..." Một đám nhìn Cổ Ung.

Cổ Ung gật đầu nói: "Đằng Thanh Sơn đã đạt tới Tiên Thiên, mười bảy tuổi đạt tới Tiên Thiên cường giả, còn có thể giết chết Thiết trưởng lão. Tiềm lực hắc rất đáng sợ... Cho nên, lần này diệt Quy Nguyên Tông. Trước tiên giết Gia Cát Nguyên Hồng kế đến bắt sống Đằng Thanh Sơn. Việc bắt sống Đằng Thanh Sơn không thành vấn đề chứ."

"Giao cho ta." Triệu Đan Trần mở miệng nói.

"Triệu trưởng lão nhận. Ta an tâm." Cổ Ung cười gật đầu. "Bất quá các vị đi đối phó Quy Nguyên Tông ngàn vạn lần không được chủ quan. Gia Cát Nguyên Hồng lúc trẻ tuổi năm đó ta cùng với hắc đầu qua một lần. Gia Cát Nguyên Hồng này có nhiều thủ đoạn muốn giết hắc rất khó."

Mọi người gật đầu.

Nếu đơn đả độc đấu, mọi người ở đây không có ai nắm chắc đánh thắng Gia Cát Nguyên Hồng. Dù sao bài danh, Gia Cát Nguyên Hồng xếp Thiên Bảng thứ sáu. Điều tối trọng yếu là... Gia Cát Nguyên Hồng sáu năm gần đây chưa bao giờ xuất thủ!

Sáu năm?

Lấy ngộ tính thiên phú Gia Cát, ai biết sáu năm này, Gia Cát Nguyên Hồng tăng tới cảnh giới gì, sáng chế ra chiêu thức lợi hại gì? Nhìn thì cùng cảnh giới nhưng chênh lệch nhau về tuyệt chiêu là rất lớn. Tỷ như Đằng Thanh Sơn tuy là Tiên Thiên đan Độc Long Toàn nếu so với Như Ảnh Tùy Hình mạnh hơn nhiều. Xích Hồ Bào so với Độc Long Toàn thì lại cường hơn.

Đương nhiên, có ưu có khuyết. Như Như Ảnh Tùy Hình tốc độ mau, chiêu thức liên miên không dứt. Mà Độc Long Toàn tốc độ nhanh nhất, uy lực cũng cực kỳ kinh người, chỉ là sau khi thi triển trong nháy mắt có sơ hở. Còn Xích Hồ Bào uy lực cực mạnh, khuyết điểm là tiêu hao Tiên Thiên Chân Nguyên quá nhiều. Hơn nữa chiêu thức tốc độ không nhanh.

Xích Hồ Bào giống như Hồ Pháo Quyền có một quá trình súc thể nên tốc độ chậm một chút.

...

Tuyệt chiêu bất đồng, uy lực bất đồng.

Đều là Tiên Thiên Kim Đan có người có thể danh liệt Thiên Bảng thứ nhất, có người ở cuối Thiên Bảng. Vì sao? Trên cảnh giới khác biệt không mấy, chính là tuyệt chiêu mỗi người đều có sự khác biệt.

Ngày mười một đầu tháng năm, trời đầy mây.

Tuyệt động còn chưa hoàn toàn hòa tan. Một trận gió lạnh tùy ý thổi. Trên tường thành Giang Ninh quận đầy tràn quân sĩ mặc áo giáp.

"Năm vạn thành vệ quân, hai vạn ngoại vi đệ tử, năm nghìn trung tâm đệ tử, ba nghìn Hắc Giáp Quân... người tuy rằng nhiều hơn nhưng có thể ngăn đại quân Thanh Hồ Đảo sao?" Mặc trọng giáp huyền thiết đầu đội mũ giáp huyền thiết, trong tay cầm Luân Hồi Thương Đằng Thanh Sơn đang tuần tra trên tường thành, trong lòng có chút lo lắng.

Thành vệ quân số lượng nhiều hơn nhưng mười tên thành vệ sĩ sợ là không bằng được một gã quân sĩ Hắc Giáp Quân.

"Dựa vào tường thành có thể phòng thủ." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ. Lo lắng... Đối phương một đám Tiên Thiên cường giả trước giết hết Tiên Thiên cường giả Quy Nguyên Tông ta. Vậy nguy rồi.

"Tường thành cao hơn mười trượng, Đối Tiên Thiên cường giả không có hiệu quả ngăn trở. Một khi Tông chủ, Trưởng lão, Thống lĩnh đều bị giết chết.

Kết cục có thể đoán được.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy xa xa một người mặc trường bào màu trắng. Gia Cát Nguyên Hồng tóc dài rối tung, lưng đeo một thanh trường kiếm đứng trên tường thành. Gió lạnh thổi trường bào bay bay, Gia Cát Nguyên Hồng giống như lướt gió đi. Giờ phút này trên tường thành trung tâm đệ tử các quân sĩ Hắc Giáp Quân cho dù dũng khí cũng có chút lo lắng.

Duy chỉ có Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng tựa hồ một chút lo lắng cũng không.

"Sư phó." Đằng Thanh Sơn đi qua.

"Người của Thanh Hồ đảo đã tới, đợi lát nữa, người cứ đứng gần ta, đừng cách xa quá mười trượng." Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Tuy nghi hoặc nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn đáp: "Vâng. Sư phó."

"Người đến?" Đằng Thanh Sơn nhìn phía xa xa. Lấy thị lực Đằng Thanh Sơn cũng miễn cưỡng thấy bóng người phía xa.

...

Sau nửa canh giờ, đại quân Thanh Hồ Đảo tập kết cách thành Giang Ninh quận ba dặm. Quân sĩ Ngân Giao Quân đông đảo giống như thời điểm trời đầy mây. Tưởng tượng đến ba chữ Thanh Hồ Đảo không ít quân sĩ thành vệ quân, ngoại vi đệ tử bị dọa cho chân mềm nhũn.

"Gia Cát Nguyên Hồng!!!".

Một thanh âm rất trầm vang lên giống như thanh âm của thiên thần ở nơi chân trời truyền đến vang vọng toàn bộ thành Giang Ninh quận.

"Cổ Ung!" Họ Gia Cát Nguyên nhìn bên ngoài xa ba dặm.

Gia Cát Nguyên Hồng nho nhã cùng với Cổ Ung bá đạo, hai người xa xa đối diện.

Trên đầu tường, Đẳng Thanh Sơn cùng với ba vị chấp pháp trưởng lão đều đứng ở sau Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng. Mà Tang Phong, Quan Lục, Bàn Sơn ba vị thống lĩnh cùng với nhiều trưởng lão khác cũng đều tụ tập tại đây.

Ân, mười ba người.

Mười ba người xếp thành chữ "khai", trung ương một người mặc trường bào màu hoàng kim. Mười ba người đứng ở đó mang đến cho Đẳng Thanh Sơn áp lực vượt hơn cả mấy vạn đại quân kia.

"Oanh long long" thanh âm xa xa truyền đến.

"Gia Cát Nguyên Hồng. Hôm nay, ta tự mình dẫn đại quân, bất quá ta cũng không nguyện dễ dàng tàn sát Quy Nguyên Tông người. Ta cho người ba giờ! Trong ba giờ! Người mở cửa thành toàn bộ tông môn đầu hàng, ta sẽ lưu cho Quy Nguyên Tông người một con đường sống, bằng không sau ba giờ... Sẽ biến Quy Nguyên Tông người thành một mảnh đất khô cằn!"

Thanh âm nặng nề giống như tiếng sấm âm vang. Vang vọng trên không trung.

163. Chương 3: Chiến Đi! Chiến Đi!!!

"Đồng hồ nước?" Đẳng Thanh Sơn nhướng mày.

Tại trên toàn Cửu Châu đại địa, thời này chỉ có các loại công cụ đo thời gian là đồng hồ cát, đồng hồ nước. Mà nguyên lý vận hành đồng hồ nước này là ở dưới đáy đồng hồ nước có một lỗ nhỏ, như vậy, nước bên trong đồng hồ nước sẽ không ngừng chảy xuống với một tốc độ cố định... Mà từng nấc kim đồng hồ bằng sắt nổi trên mặt nước sẽ chậm rãi hạ xuống.

Khi nước hết sạch, từng nấc kim đồng hồ bằng sắt vừa vận ngang hàng với đỉnh của đồng hồ nước.

Nước chảy chậm rãi liên tục bình thường lấy thời gian là mười hai giờ.

"Gia Cát Nguyên Hồng!" Thanh âm trầm thấp lại tiếp tục truyền đến "Đồng hồ nước này người cũng thấy. Ba giờ! Người chỉ có ba giờ!"

Đứng ở trên tường thành, gió thổi phất phật Gia Cát Nguyên Hồng lần đầu tiên mở miệng, thanh âm rất rõ ràng, phá không truyền tới: "Cổ Ung, Quy Nguyên Tông ta sống yên bình ở Giang Ninh quận hơn một ngàn năm nay, người muốn đem Quy Nguyên Tông ta biến thành một mảnh đất chết cũng không phải là chuyện dễ dàng. Tránh làm thương tổn hòa khí, hay là dừng động can qua thì tốt hơn."

"Ha ha..." Cổ Ung đáp lại, vẻn vẹn chỉ là một chuỗi tiếng cười lớn.

Bài danh Thiên Bảng thứ sáu cùng tuyệt thể cường giả thứ bảy cách nhau ba dặm kết thúc đoạn đối thoại đơn giản.

...

Trận doanh đại quân Thanh Hồ Đảo, mười ba Tiên Thiên cường giả đang tụ tập một chỗ.

Vị Lam tướng quân mặc khôi giáp cười nói: "Gia Cát Nguyên Hồng tới lúc này rồi không ngờ còn không vội vàng, không nóng nảy, còn nói "Tránh làm thương tổn hòa khí, hay là dừng động can qua thì tốt hơn." Thật là buồn cười a! Chờ chúng ta giết hết Quy Nguyên Tông hán, để xem hán có vội không!" Những Tiên Thiên cường giả khác cũng đều nở nụ cười. Trong tiếng cười hàm chứa sự tự tin!

"Các vị trưởng lão, thật sự không thể coi thường Gia Cát Nguyên Hồng kia." Cổ Ung mỉm cười nói. "Dựa theo kế hoạch lúc trước. Thứ nhất, liên thủ giết chết Gia Cát Nguyên Hồng, thứ hai bắt sống người trẻ tuổi tên là Đẳng Thanh Sơn kia."

"Yên tâm đi. Đảo chủ."

Nhóm Tiên Thiên cường giả đều cười gật đầu, tuy tự tin nhưng bọn họ cũng không có tự đại.

"Các vị quay về lâu lớn nghỉ tạm, ba giờ sau, chuẩn bị phát động tổng tiến công." Cổ Ung phân phó, kỳ thật sở dĩ kéo dài thêm ba giờ, một là Ngân Giao Quân liên tục chạy tới nơi này nên tương đối mệt nhọc, nghỉ tạm ba giờ để thể lực có thể đạt tới trạng thái tốt nhất. Hai là, để quân sĩ, các đệ tử Quy Nguyên Tông trải qua ba giờ trong hoảng sợ.

Cổ Ung nói những lời vừa rồi đủ để cho rất nhiều người trong Quy Nguyên Tông tâm sinh ra hoảng sợ.

Trải qua hoảng sợ trong ba giờ, sĩ khí sẽ hạ xuống thấp nhất.

Trên tường thành, tụ tập mấy vạn người đông đúc.

Gió lạnh thổi lên làm rối tung mái tóc dài của Gia Cát Nguyên Hồng.

"Bàng sư đệ." Gia Cát Nguyên Hồng phân phó: "Người đi vào thành, phụ trách điều khiển nhân mã trong thành." Nhân mã Quy Nguyên Tông một bộ phận ở trên tường thành Giang Ninh quận thành, còn một bộ phận khác đều ở bên trong thành.

"Vâng, Tông chủ." Bàng Sơn khom người.

"Tông chủ, nếu như có người sợ hãi chạy trốn, phải xử lý thế nào?" Bàng Sơn hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng đạm mạc nói: "Đô thống, Hộ pháp trở xuống kẻ nào lâm trận bỏ chạy tổng vào địa lao! Nếu như phản kháng thì lập tức xử tử! Cấp bậc từ Đô thống, Hộ pháp trở lên, phạm ai lâm trận bỏ chạy tịch thu tài sản, tổng vào địa lao, người nào phản kháng đồng dạng xử tử!"

"Rõ." Bàng Sơn đáp.

Địa vị trong tông môn càng cao thì xử phạt càng nghiêm.

Kỳ thật ngày hôm qua nhóm người Đằng Thanh Sơn trở về Quy Nguyên Tông. Quy Nguyên Tông đã nhanh chóng tập kết nhân mã. Trong đó, có một số ngoại vi đệ tử không thể chiến đấu phần lớn đều cho rời đi, còn có cả trung tâm đệ tử, gia quyến quân sĩ Hắc Giáp Quân, cùng với những người thực lực quá yếu, phần lớn cũng đều rời khỏi Quy Nguyên Tông, tiến vào các quận thành ở địa phương khác.

Những người khác, phải nghênh đón chiến tranh!

"Đằng thống lĩnh, mời ăn cơm trưa." Một hộp cơm được đưa cho Thanh Sơn, lúc này đã qua giữa trưa.

Tiếp nhận hộp cơm, mở nắp hộp ra, Đằng Thanh Sơn ăn liền, rất nhanh ăn xong hết hộp cơm.

"Một trận chiến... Thiết Y Môn trong một đêm đã bị diệt. Quy Nguyên Tông ta..." Đằng Thanh Sơn tưởng tượng đến ba giờ sau, hơn mười vạn võ giả chém giết, trong lòng còn có chút run sợ, hắn không sợ hãi vì bản thân, mà là lo lắng cho bằng hữu, thân nhân: "Trong hỗn chiến, biểu ca cùng với Tiểu Vũ, có thể bảo trụ tánh mạng sao?"

Thiên quân vạn mã chém giết, ngay cả Đằng Thanh Sơn cũng không nắm chắc mười phần bảo trụ tính mệnh mình, chứ đừng nói đến Thanh Vũ và Thanh Hổ.

Đằng Thanh Sơn nghĩ đến điều này, trong lòng càng thêm bất an.

"Sư phó, ta đi vào trong thành quan sát một chút." Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng. Lúc trước, Gia Cát Nguyên Hồng bảo Đằng Thanh Sơn đừng rời khỏi ông mười trượng.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn hắn một cái: "Đi đi, trong ba giờ phải trở về."

"Ân."

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu, lập tức hướng phía nam chạy đi.

Nội thành cùng với Giang Ninh quận thành có hai mặt cùng chung tường thành. Bởi vì nội thành Quy Nguyên Tông ở trong khu vực đông nam Giang Ninh quận thành. Cho nên, tường thành phía đông và phía nam của nội thành cũng là một bộ phận của tường thành phía đông và phía nam của Giang Ninh quận thành.

Đại quân Thanh Hồ Đảo, Cổ Ung trong lều lớn.

Trong lều lớn có một bản đồ thật lớn vẽ lại toàn bộ Giang Ninh quận.

Cổ Ung đang đứng trên mặt đất, bản đồ trước mặt cẩn thận phân tích.

"Mấy ngàn năm qua, biến hóa quả nhiên rất nhiều." Cổ Ung nhíu mày cẩn thận quan sát bản đồ: "Bất quá dựa theo bản đồ bảo tàng Vũ Hoàng, chỗ giấu bảo tàng chính là ngay tại Giang Ninh quận này... Bất quá, trải qua hơn ngàn năm biến hóa, đích xác rất khó tìm." Hắn cẩn thận phân tích vị trí địa lý.

"Cha." Bên ngoài lều lớn bỗng nhiên có người tiến đến.

Lúc này Cổ Ung xoay người cười nói: "Thế Hữu a, vào đi." Mà khi ánh mắt hắn xẹt qua bàn hình vuông trong lều lớn, vẻ tươi cười trong nháy mắt không còn nữa, nét mặt nghiêm lại, hắn lập tức đi đến bàn hình vuông, ánh mắt dừng ở trên bàn lộ ra một tờ giấy, hắn cầm lấy tờ giấy.

"Cha." Cổ Thế Hữu vào đến, nghi hoặc nhìn phụ thân.

Nhìn nội dung trên trang giấy này, sắc mặt Cổ Ung trở nên khó coi, quát: "Thế Hữu, kêu Triệu trưởng lão, Vũ Văn trưởng lão, Hồ trưởng lão, Văn trưởng lão, bốn vị lại đây."

"Rõ, thưa cha." Cổ Thế Hữu kinh hãi.

Trong mười ba vị Tiên Thiên cường giả Thanh Hồ Đảo, có năm vị là Tiên thiên Kim Đan, ngoại trừ Cổ Ung ra, đúng là bốn vị trưởng lão Cổ Ung vừa nói.

"Đột nhiên triệu tập bốn vị Cháp pháp trưởng lão làm gì?"

Cổ Thế Hữu không hiểu, nhưng hắn cảm giác được... Có đại sự phát sinh!

Trong thành Quy Nguyên Tông, ba nghìn quân sĩ Hắc Giáp Quân, ba vạn quân sĩ thành vệ quân, bốn ngàn trung tâm đệ tử, hai vạn ngoại vi đệ tử, làm cho trong thành toàn bộ đều là người.

Trong một tòa vọng tháp, chỉ có hai người Gia Cát Vân và Thanh Vũ.

"Thanh Vũ." Cát Vân một thân áo giáp, nắm tay Thanh Vũ, thấp giọng nói: "Ba giờ sau, trời sẽ tối đen, một trận chiến tối nay nếu Quy Nguyên Tông chúng ta thật sự ngăn không được, lúc bắt đầu sụp đổ, đến lúc đó, khẳng định có nhiều người chạy tán loạn. Nhớ kỹ, khi đó, muội phải chạy xen lẫn vào trong những người đó."

"Huynh và muội đi cùng nhau."

Thanh Vũ một thân mặc chiến giáp Xích Lân nói.

Lúc trước đem chiến giáp Xích lân thú về, Tông chủ ban cho Đằng Thanh Sơn hai bộ, hai bộ này Đằng Thanh Sơn cho biểu ca Đằng Thanh Hổ và muội muội Thanh Vũ.

"Đừng nào loạn!" Gia Cát Vân tức giận quát khê.

Thanh Vũ ngẩn ra, Gia Cát Vân là một người rất lạc quan, rất ít khi biểu hiện kiểu ngữ khí này!

"Thanh Vũ." Gia Cát Vân ánh mắt trừng lớn tròn xoe, trong ánh mắt còn có tia máu: "Nói thật với muội, nghĩ đến ba giờ sau, ta cũng sợ hãi! Một đêm, vên vên chỉ trong một đêm Thiết Y Môn đã bị diệt. Quy Nguyên Tông ta cho dù có thể may mắn chống đỡ đi nữa, khẳng định người chết cũng rất là nhiều. Ta là Thiếu tông chủ! Là con của Gia Cát Nguyên Hồng: Chết! Ta không thể trốn! Mà muội... Thanh Vũ, ta không muốn nhìn thấy muội chết, muội biết không?"

Thanh Vũ ánh mắt đỏ lên, lắc đầu nói: "Không, chết thì chết chung!"

"Thanh Vũ, Tiểu Vân." Một đạo thanh âm vang lên.

Hai người quay đầu nhìn lại, tại cửa vọng tháp có một bóng người màu đen.

"Ca." Thanh Vũ lập tức hô.

"Tiểu Vân." Đẳng Thanh Sơn nhìn Gia Cát Vân chăm chăm: "Tối nay, người chết sẽ rất nhiều. Ta sẽ bên ngoài thành chém giết cùng với người Thanh Hồ Đảo! Muội muội ta, dựa theo quy củ trong tông có thể rời đi. Nhưng nàng vì người, muốn cùng với người cùng nhau thủ thành. Cho nên, người phải phải bảo vệ nàng thật tốt!".

Trong hàng trung tâm đệ tử nhập môn trong thời gian ngắn, thực lực yếu đều có thể rời đi.

Mà Thanh Vũ, gia nhập Quy Nguyên Tông mới khoảng nửa năm, thời gian quá ngắn, như vậy có thể rời Quy Nguyên Tông. Nhưng vì Gia Cát Vân... Thanh Vũ lại sống chết không chịu rời đi một mình.

"Thanh Vũ, nhất định sẽ sống thật tốt, ta cam đoan!" Gia Cát Vân cắn răng nói.

Đẳng Thanh Sơn nhìn nhìn hắn, sau đó quay qua nhìn về phía Thanh Vũ.

"Người thật là tùy tiện." Đẳng Thanh Sơn thở dài một hơi, nghĩ đến muội muội của mình lâm vào hiểm cảnh, Đẳng Thanh Sơn thật sự không muốn, hắn thậm chí nghĩ muốn mạnh mẽ mang muội muội ra ngoài. Nhưng tối hôm qua, nhìn ánh mắt kiên định của muội muội, khiến hắn thay đổi chủ ý... Nếu là chính mình cùng với Tiểu Miêu, chỉ sợ cho dù sắp chết, cũng sẽ không thể rời đi.

"Ca..." Thanh Vũ thanh âm rất thấp.

Đẳng Thanh Sơn đuổi tay sờ sờ đầu Thanh Vũ, cũng giống như lúc trước.

"Nhớ kỹ, còn sống." Đẳng Thanh Sơn ánh mắt có chút hồng.

"Ca, chúng ta ngày mai cùng nhau ăn điểm tâm." Thanh Vũ nhịn không được nước mắt chảy ra.

Đẳng Thanh Sơn nhìn Gia Cát Vân, lại nhìn muội muội.

"Ân, ngày mai ăn cùng nhau." Đẳng Thanh Sơn lập tức xoay người rời đi... Có lẽ, đây là lần gặp muội muội mặt cuối cùng.

Nhưng nhân sinh chính là quá trình lựa chọn.

Lựa chọn rời bỏ người yêu bảo trụ tính mạng, hay là lựa chọn ở cùng người yêu đồng sinh cộng tử?

Đẳng Thanh Sơn tôn trọng lựa chọn của muội muội.

"Chiến đi, chiến đi!" Đẳng Thanh Sơn rời khỏi nội thành, trở lại ngoại thành.

Thời gian trôi qua, trời mùa đông tối rất sớm, thời gian lúc này mới qua hai giờ rưỡi, trời đã tối hoàn toàn.

Trên tường thành, một đám nắm chặt binh khí.

"Sắp tới ba giờ rồi." Đẳng Thanh Sơn nhìn kim đồng hồ nước phía dưới.

Bỗng nhiên nghe tiếng bước chân, Đẳng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chính là biểu ca Thanh Hồ.

"Biểu ca, nếu ta không mang theo người tới Quy Nguyên Tông, người tại Đẳng gia trang có thể rất vui vẻ, phỏng chừng lão bà, hài tử cũng có rồi, hối hận không?" Đẳng Thanh Sơn thanh âm trầm thấp nói, Thanh Hồ nhếch miệng cười: "Nói lời này làm gì? Hài tử Đẳng gia trang chúng ta không người sợ chết! Ta có chút hối hận, hối hận chưa kết hôn, ta chết, hương hỏa không có người nối dõi".

"Bất quá, Thanh Hồ ta cũng là Bách phu trưởng Hắc Giáp Quân! Dù sao so với cả đời làm người miền núi bình thường, thì vẫn tốt hơn, con mẹ nó, đêm nay hảo hảo chém giết..."

Đẳng Thanh Sơn vỗ vỗ Thanh Hồ bả vai, không nói gì nữa.

Đẳng Thanh Sơn ánh mắt dừng ở trên đồng hồ nước phía dưới.

"Ba giờ tới rồi!" Đẳng Thanh Sơn đồng tử co rụt lại.

"Đông! Đông! Đông!" Một tiếng trống trầm trọng ầm ầm vang lên giống như nện vào phủ tạng người ta, quân doanh Thanh Hồ Đảo ở ba dặm ngoài thành nhất thời ồn ào hẳn lên.

Trên tường thành Giang Ninh quận thành, một đám quân sĩ tay nắm chặt binh khí.

"Con mẹ nó." Thanh Hồ cắn răng, nhìn chằm chằm phía xa xa.

Đằng Thanh Sơn nắm chặt Luân Hồi Thương.

164. Chương 4: Ăn Mừng

Chiến!

Chiến!

"Ân?" Đằng Thanh Sơn nhướng mày. Chỉ thấy ngoại ba dặm quân sĩ Thanh Hồ Đảo Ngân Giao Quân giống như nước lũ cười chiến mã chạy như bay.

Vạn ngựa chạy như bay!

Đại chấn động!

"Bọn chúng định làm gì? Chẳng lẽ cười chiến mã đâm vào tường thành?" Đằng Thanh Sơn không sao hiểu nổi, thật là không đơn giản hẳn nghỉ hoặc . Quy Nguyên Tông rất nhiều người đều nghi hoặc. Chỉ thấy đại lượng chiến mã Ngân Giao Quân chạy như bay khoảng chừng một dặm. Đột nhiên... Rẽ ngang! Không ngờ lại hướng phương bắc chạy như bay.

Phía đông Giang Ninh thành, có mấy cái quan đạo.

Một cái thẳng hướng nam, từ đây có thể đi Hà Nguyên Thành, hoặc Duyên Giang thành.

Một cái đi thông phương bắc theo nó có thể dẫn thẳng tới Từ Dương quận.

Một cái đi tây bắc vượt qua Giang Ninh thành. Rồi sau đó theo hướng tây có thể tới được Nghi Thành, Hoa Phong thành.

"Chẳng lẽ bọn chúng muốn công kích cửa thành bắc?" Đằng Thanh Sơn cả kinh. Vượt qua đó. Hoàn toàn có thể công kích cửa bắc. Thậm chí còn công kích cửa tây thành! Thanh Sơn chợt hiểu ra trong bốn cửa thành của Giang Ninh thành thì cửa Đông thành là phòng thủ tối nghiêm mật.

"Tang thống lĩnh. Dẫn dắt người dưới trướng của người một ngàn năm trăm Hắc Giáp Quân, tới cửa Bắc tiếp viện." Gia Cát Nguyên Hồng quát.

"Rõ ."

Tàng Phong lập tức dẫn dắt một ngàn năm trăm Hắc Giáp Quân. Nhanh chóng chạy tới cửa bắc thành.

Đại lượng quân sĩ dọc theo hướng tây bắc chạy như bay. Thanh Hồ Đảo mười ba vị Tiên Thiên cường giả. Không ngờ cũng cười chiến mã đi theo đại quân.

"Ân? Đây mười ba vị tiên thiên cao thủ cũng chạy tới cửa bắc. Xem ra muốn chủ công cửa bắc thành. Chẳng lẽ tại cửa bắc thành, bọn chúng đã cài sẵn gian tế?" Đằng Thanh Sơn đầy lòng nghi hoặc. Bên cạnh Gia Cát Nguyên Hồng lập tức hạ lệnh: "Phong trưởng lão người thống lĩnh một đội nhân mã cùng Ta chạy sang cửa bắc.

Ra lệnh một tiếng. Nhân mã bắt đầu nhón nháo chỉnh đốn hướng phía Bắc thành chạy tới.

Lúc này Ngoài Gia Cát Nguyên Hồng còn có Đằng Thanh Sơn một trong ba vị trưởng lão chạy tới cửa Bắc.

Bọn họ chạy dọc theo tường thành để đến cửa Bắc.

Mà nhân mã Thanh Hồ Đảo lại chạy theo quan đạo ngoài thành vì thế phải vòng vèo tốn không ít đường.

Lấy thực lực tiên thiên cao thủ như Đằng Thanh Sơn tốc độ so với chiến mã thì nhanh hơn không ít.

Đêm tối. Cửa bắc Giang Ninh quận thành. Đèn đuốc sáng rực trên cổng thành Ban đầu chỉ có năm nghìn thành vệ quân cảnh giới.

Quy Nguyên Tông bốn vị Tiên Thiên cường giả rất nhanh đã chạy tới bắc cửa thành.

"Sư phó Thanh Hồ Đảo muốn công kích bắc cửa thành sao? Bọn chúng có mười ba Tiên Thiên cường giả. Còn làm như vậy... cửa Bắc thành chắc chắn có nội ứng?" Thanh Sơn lo lắng nói.

"Nhìn thì biết." Gia Cát Nguyên Hồng trước sau như một bình tĩnh bình tĩnh.

Rốt cục đại quân tiên phong Thanh Hồ Đảo đã vọt bắc cửa thành ngoài hai dặm tại ngã ba quan đạo. Nhưng quỷ dị chính là... Bọn họ không có rẽ ngang hướng cửa thành chạy tới. Mà là tiếp tục dọc theo quan đạo nhằm hướng tây chạy như bay.

"Muốn công kích cửa tây thành?" Yến Mạc Thiên nhú mày nói.

Ba vị chấp pháp trưởng lão đều nghi hoặc.

Thanh Hồ Đảo rốt cục bọn chúng có chủ ý gì.

"Chúng ta chỉ cần theo giới hành động của mười ba vị Tiên Thiên cường giả." Họ Gia Cát nguyên lạnh đạm cười nói. Liền chứng kiến Cổ Ung cùng một đám người. Cưỡi chiến mã theo đại quân chạy đi.

"Đến cửa tây thành." Gia Cát Nguyên Hồng ra lệnh một tiếng.

"Phong nhi người dẫn theo nhân mã theo ta chạy tới cửa Tây." Vừa mới dừng chân từ cửa Đông chạy tới cửa Bắc. Tang Phong cùng một ngàn năm trăm quân sĩ dưới trướng. Chỉ có thể tiếp tục chạy như bay hướng về phía cửa Tây.

Giang Ninh quận thành. Cửa Tây thành.

Một đám Quân sĩ Hắc Giáp Quân phải chịu sức nặng của trọng giáp.

"Kẻ nào để cho lão tử chạy lòng vòng, nhất định phải đem đàn rùa này giết sạch sẽ." Một vài quân sĩ Hắc Giáp Quân trong mắt bốc lên sát ý. Thanh Hồ Đảo đại quân, đến. Mọi người đáy lòng vốn còn có chút lo lắng. Nhưng là lo lắng thì lo lắng. Quân sĩ Hắc Giáp Quân không một người sơ sệt.

Chết! Cũng phải chết ở trên chiến trường!

Không ai có thể nghỉ sau 3 canh giờ thời hạn. Nhân mã Thanh Hồ Đảo không ngờ từ cửa Đông thành chạy một vòng lớn. Chạy đến cửa Tây thành? không phải trêu người ta hay sao.

Đằng Thanh Sơn đứng ở đầu tường. Nhìn xa xa.

Đầu lĩnh Thanh Hồ Đảo cùng các quân sĩ đã vọt tới ngã ba quan đạo.

Đát! Đát! Đát! Đát!

Dày đặc tiếng vó ngựa cộng hưởng gây nên chấn động to lớn. Nhóm quân sĩ Ngân Giao Quân không ngờ giết cương ngựa. Chiến mã cứ như thế nhằm thẳng hướng Tây mà chạy.

"Này đây là trò đùa gì vậy?" Thanh Sơn tròn mắt á khẩu.

"Sao còn chạy tiếp về hướng Tây?" Tang Phong thống lĩnh từ phía sau chạy tới. Nhìn thấy một màn này kinh ngạc không thôi.

Đã tới bên ngoài cửa Tây Giang Ninh thành nhưng không có dừng lại mà chạy tiếp về phía Tây

"Long ~~~" Thiên quân vạn mã. Phía trên tường thành Giang Ninh quận thành. Tinh thần lên cao thà chết không sùng, chuẩn bị thề sống chết một trận, nhưng chứng kiến một màn này tất cả đều kinh ngạc không thôi.

"Quái!" Yến Mạc Thiên kinh ngạc cười nói. "Tên Cổ Ung kia lúc trưa còn tàn nhẫn thuyết giáo. Nói ba giờ sau sẽ biến Quy Nguyên Tông thành vùng đất chết. Nhưng lúc này hắn làm gì?"

Một đường từ cửa Đông thành chạy đến Cửa tây thành giờ vẫn còn chạy tiếp về hướng tây? Chẳng lẽ. Bọn họ định khởi động chạy tầm mười dặm đường rồi sau đó quay lại bắt đầu chém giết sao?

Nếu thật sự như vậy. Người của Thanh Hồ Đảo nào thật sự có vấn đề a!

"Thật sự là kì quái." Trung niên nhân mắt vẫn nghiêm lạnh. Cũng lộ vẻ tươi cười. "Nhìn kìa mười ba cường giả tiên thiên cũng đang chạy theo về hướng Tây."

Gia Cát Nguyên Hồng mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Đại quân của Thanh Hồ Đảo liên miên không dứt. Chạy tới ngã ba quan ngoại thì chợt dừng lại chờ đợi mười ba vị tiên thiên cường giả. Một nhóm nhân mã vừa tới liền hướng phía Tây chạy đi

Đi dọc theo quan ngoại về phía tây chính là chạy tới Nghi Thành, Hoa Phong thành rồi.

"Cổ Ung!" Một đạo âm thanh rõ ràng vang lên, quanh quẩn trong thiên địa. Gia Cát Nguyên Hồng vẻ mặt mỉm cười, đứng ở trên đầu thành nói: "Thứ cho Gia Cát Nguyên Hồng ta không tiễn xa!".

"Ha ha. Gia Cát Nguyên Hồng. Ta coi thường ngươi!"

Âm thanh của Cổ Ung hùng hậu quanh quẩn tại phía chân trời. Mười ba cường giả Tiên Thiên rất nhanh biến mất trong phạm vi tầm mắt. Thanh Hồ Đảo đại lượng các quân sĩ cũng chạy như bay về hướng tây...

Trên thành tường cửa Tây. Thanh Sơn, Yến trưởng lão Chu trưởng lão. Còn có Tàng Phong thống lĩnh. Cùng một nhóm Hắc Giáp Quân lúc này đều nhìn về Gia Cát Nguyên Hồng.

Ánh mắt toát lên vẻ khó hiểu.

Thanh Hồ Đảo đại quân không có tiến công mà lại rút lui ! Hơn nữa nghe đoạn đối thoại vừa rồi. Chỉ cần có chút đầu óc khi nghe được:

"Gia Cát Nguyên Hồng. Ta coi thường ngươi!"

Một câu nói này. Phỏng chừng đều đoán được... Thanh Hồ Đảo xuất quân ồ ạt đến đây. Sau đó lại giận dữ nói rồi ầm ầm rút lui. Tuyệt đối cùng tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng có liên quan!

"Nhìn các người một đám sao lại trợn tròn mắt như vậy?"

Gia Cát Nguyên Hồng nở nụ cười, cả ngày hôm nay hân hân vẫn yên lặng trầm mặc . Tối nay thời điểm. Mới thoải mái cười to

"Thành vệ quân các quân sĩ. Buổi tối hôm nay tiếp tục tại trên tường thành gác đêm. Đợi lát nữa sẽ có thịt, rượu đưa đến mọi người hảo hảo ăn uống vui vẻ. Đương nhiên cũng phải chú ý người của Thanh Hồ Đảo. Có hay không dùng chiêu hồi mã thương?".

"Vâng! Thưa Tông chủ."

Tất cả quân sĩ hộ thành đều vui mừng hoan hô.

"Quân sĩ Hắc Giáp Quân toàn bộ quay về nội thành." Gia Cát Nguyên Hồng nói. Đêm nay, Quy Nguyên Tông ta. Hảo hảo ăn mừng một phen!".

Lúc này một trận hoan ho vang dội phát ra từ tất cả mọi người có tại đường trường.

...

Đêm nay, sáu ngàn chiến sĩ Hắc Giáp Quân cùng với trên vạn đệ tử trung tâm, cùng với mây vạn đệ tử ngoại môn đều rất vui mừng.

Từ quý môn quan bước trở về tất cả đều hưng phấn không thôi. Tuy rằng tất cả mọi người đều ôm quyết tâm liều chết bảo vệ Quy Nguyên Tông, bảo vệ bằng hữu , bảo vệ người thân , nhưng kết cục cuối cùng có thể nói nằm ngoài ý niệm của bọn họ, bọn họ làm sao có thể không hưng phấn được chứ!

Hảo huynh đệ! Thân nhân, bằng hữu tất cả đều an toàn, không một ai bị chết hay bị thương!

Đằng Thanh Sơn cũng vui vẻ.

Không người nào phải chết. Toàn bộ tông môn an toàn. Còn có thân nhân của chính mình cũng không phải chết!

...

Đêm nay Quy Nguyên Tông đèn đuốc sáng rực, nào nhiệt vô cùng so với lễ mừng năm mới còn muốn vui vẻ hơn vài phần. Bởi vì tất cả mọi người đều hưng phấn vì mới từ cõi tử trở về.

"Ha ha. Cổ Ung đảo chủ Thanh Hồ Đảo. Không phải là rất kiêu ngạo nói. Ba canh giờ sau. Sẽ san bằng Quy Nguyên Tông ta sao?"

"Đúng! Cổ Ung quả thật rất kiêu ngạo. Nhưng cuối cùng lại ảm đạm rút lui sao!"

"Vẫn là tông chủ chúng ta oai phong! Còn chưa ra tay, đã dọa cho nhân mã Thanh Hồ Đảo chạy trốn."

Chúc mừng! Các đệ tử trong Quy Nguyên Tông ăn mừng.

"Ca!".

"Tiểu Vũ."

Đằng Thanh Sơn cùng với muội muội Thanh Vũ ôm chặt lấy nhau. Các nhóm Thân nhân hạnh phúc ngồi cùng một chỗ cười nói vui vẻ

"Tất cả mọi người đều an toàn, đều nhờ vào một tay sư phụ." Đằng Thanh Sơn nhìn về phía xa xa. Khoác trên mình áo bào trắng, tiêu sái nâng chén cùng với một vài trưởng lão chúc mừng, tông chủ "Gia Cát Nguyên Hồng".

Cổ Ung đảo chủ Thanh Hồ Đảo. Huy động đại quân vây thành. Còn hung dữ nói. Tuyệt đối không phải diễn trò! Nhưng là vì cái gì mà đến cuối cùng lại ảm đạm rút lui về phía tây? Hoàn toàn bại chiến?

Sư phụ người cuối cùng dùng biện pháp gì mà có thể làm mười ba vị Tiên Thiên cường giả, đều lựa chọn bại chiến lui đi?"

Đằng Thanh Sơn trong lòng có vô tận nghi hoặc.

Quy Nguyên Tông một phương nào nhiệt chúc mừng. Mà Thanh Hồ Đảo nhân mã lại yên lặng lui đi trong đêm đen. Mười ba vị Tiên Thiên cường giả tụ tập cùng một chỗ.

"Thật sự là mất mặt! Chúng ta Thanh Hồ Đảo điều động đại quân khí thế trời long đất lở, nhưng cuối cùng thật ảm đạm chưa đánh đã lui. Chỉ sợ... biến thành trò cười trong thiên hạ." Ngân phát tuần tú thiếu niên "Triệu Đan Trần" Giọng căm hận nói.

Cổ Ung than khoác hoang bào. Lắc đầu thở dài nói: "Là ta coi thường Gia Cát Nguyên Hồng. Coi thường Quy Nguyên Tông."

"Gia Cát Nguyên Hồng thực sự đã đột phá tiên thiên Kim Đan. Đạt tới khó lường hư cảnh?" trung niên nhân áo bào tro "Hồ trưởng lão" Vẫn như trước không thể tin được hỏi.

Cổ Ung thở dài nói: "Lúc ấy ta ở trong lều lớn nhìn địa đồ! Trước khi ta xem xét địa đồ. Trên bàn còn không có tờ giấy kia. Vặn vẹo trong một khắc thời gian. Trên bàn đã xuất hiện một tờ giấy!"

"Trong đại trưởng. Chỉ có một mình ta! Có thể để cho ta không một chút nào phát hiện. Đem một tờ giấy đặt lên bàn, còn lặng yên rút đi. Thực lực đạt tới mức này... Tuyệt đối đột phá tiên thiên Kim Đan." Cổ Ung thở dài nói. "Cho nên. Ta không thể nghi ngờ. Trên trang giấy nói 'Lưỡng bại câu thương'".

"Quy Nguyên Tông hơn nghìn năm qua, cũng không có một người nào đột phá tiên thiên Kim Đan a. Nay lại xuất hiện một người. Chẳng lẽ bắt đầu từ bây giờ Quy Nguyên Tông sẽ quật khởi?"

"Đừng nghĩ nhiều."

Cổ Ung đạm mạc nói "Quy Nguyên Tông rất mạnh. Chúng ta nhất định phải thừa nhận! Mà Thanh Hồ Đảo diệt Thiết Y Môn thu hoạch cũng không nhỏ. Phát hiện Vũ Hoàng bảo tàng.

Nếu đạt được Vũ Hoàng bảo tàng. Thanh Hồ Đảo có lẽ sẽ có một ngày, có thể cùng Ma Ni Tự sánh vai! Căn cứ sự biến đổi mấy ngàn năm qua. Ta cần thận xem xét. Cuối cùng xác định... Vũ Hoàng bảo tàng. Hẳn là ở Giang Ninh quận Nghi Thành Đại Duyên Sơn!"

165. Chương 5: Hư Cảnh

Huyền não qua đi chỉ còn lại sự tĩnh lặng, giờ đã là sau nửa đêm trong Quy Nguyên Tông một mảnh tối đen, ngẫu nhiên mấy chỗ còn một vài ngọn đèn lẻ loi. Sự tĩnh lặng của Quy Nguyên Tông khiến người ta không nhận ra không lâu trước đó tông phái này đã từng đứng trước nguy cơ diệt tông.

Trong thư phòng của Gia Cát Nguyên Hồng.

Một cây nến màu trắng tỏa ra ánh sáng mỏng manh làm cho thư phòng bao trùm trong vàng sáng nhạt, trong thư phòng giờ phút này tụ tập bốn người Gia Cát Nguyên Hồng cùng với ba vị chấp pháp trưởng lão!

"Sư phó tìm chúng ta làm gì?" Đằng Thanh Sơn đầy lòng nghi hoặc.

"Hôm nay thật sự là thống khoái." Yến Mạc thiên trưởng lão toàn thân mùi rượu nồng nặc, thần sắc đỏ bừng, "Ta nằm mơ cũng không nghĩ đến... Cổ Ung mang theo đại quân Thanh Hồ Đảo không ngờ lại không hề công kích mà ỉu xiu đào tẩu. Ha ha... Thống khoái a thống khoái! Hôm nay điều duy nhất không thống khoái, chính là này một đám trướng thối đó! Không ngờ còn có hai gã hộ pháp, một gã Đô thống, còn chưa đánh đã nghĩ đến đào tẩu. Hừ!"

Người lạnh lùng ở bên cạnh gật đầu: "Những người này đều đáng chết!"

Dựa theo mệnh lệnh của tông chủ, phạm là hộ pháp, Đô thống cấp bậc thậm chí cấp bậc cao hơn, một khi lâm trận đào tẩu, đều bị phá hủy đan điền, giam vào địa lao. Nếu phản kháng sẽ xử tử! Mà cấp bậc dưới hộ pháp, Đô thống, lâm trận đào thoát thì cũng giam vào địa lao. Phản kháng đồng dạng xử tử!

Nhưng không ít hộ pháp, Đô thống, trưởng lão nghe nói Thiết Y Môn bị giết môn, tự nhiên trong lòng họ cũng hoảng sợ.

"Đúng là không thể tránh khỏi." Gia Cát Nguyên Hồng lạnh nhạt cười nói, "Quy Nguyên Tông ta, thật lâu không gặp phải tình cảnh nguy hiểm như vậy! Không ít hộ pháp, Đô thống, trưởng lão đều chưa từng trải qua nguy cơ lớn! Lúc gặp phải tử vong cùng với sự tồn vong của tông phái, lựa chọn bảo trụ mạng nhỏ của mình cũng không kỳ quái!"

Đằng Thanh Sơn cũng gật đầu: "Trong nguy nan mới có thể thấy rõ nội tâm của một người."

"Lời này không sai." Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. "Thanh Sơn. Khi trước tại Duyên Giang thành, người đã giết chết Thanh Hồ Đảo trưởng lão 'Thiết Vạn Mậu'?"

"Ân." Đằng Thanh Sơn gật đầu.

"Thanh Sơn trong trận đấu đó chỉ dùng vẹn vẹn ba chiêu đã đâm chết Thiết Vạn Mậu!" Yến Mạc Thiên tán thưởng nói. "Thương pháp của Thanh Sơn thực sự rất lợi hại."

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói: "Xem ra Thanh Hồ Đảo đã rõ ràng việc Thanh Sơn hấn đạt tới tiên thiên cảnh giới! Thanh Sơn... từ nay về sau, người phải cảnh giác người của Thanh Hồ Đảo."

"Cảnh giác bọn họ?" Trong lòng vừa động.

"Chẳng lẽ, người của Thanh Hồ Đảo sẽ ám sát mình?"

Trung niên nhân lạnh lùng cùng âm thanh lạnh lùng nói: "Thanh Sơn, tông chủ hấn nói rất đúng. Người phải cảnh giác! Thanh Hồ Đảo Cổ Ung chính là một nhân vật không từ bất cứ thủ đoạn nào! Hiện giờ tại Dương Châu, chỉ còn lại có Thanh Hồ Đảo cùng với Quy Nguyên Tông ta, sự tồn tại của Quy Nguyên Tông chúng ta chính là cái gai trong mắt họ! Mà người... mười bảy tuổi đã đạt tới tiên thiên, trong mắt bọn họ, uy hiếp của người, so với ta còn muốn lớn hơn."

"Thanh Sơn, Nghê trưởng lão nói không sai." Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói, "Đương nhiên, người lúc này mới là Tiên Thiên Hư Đan. Bọn họ còn không vội, nếu người sau này tiến bộ càng kinh người, người của Thanh Hồ Đảo phỏng chừng sẽ ngấm giở thủ đoạn!"

Một trong Cửu Châu, Dương Châu!

Hiện giờ chỉ còn lại có Thanh Hồ Đảo cùng với Quy Nguyên Tông, hai bên quan hệ có thể hình dung ra.

Cho dù ở mặt ngoài hòa bình, nhưng ngầm bên trong khẳng định chính là người nghĩ cách diệt ta, ta nghĩ cách diệt người.

"Sư phó, ta hiểu được." Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Hiện giờ bản thân mình đối với Thanh Hồ Đảo chưa có uy hiếp. Dù là thiên tài, chính mình cũng chỉ là Tiên Thiên Hư Đan. Đối phương tùy tiện phái ra vài Tiên thiên cường giả đã có thể giết mình.

Nhưng tới mười năm sau, chính mình sẽ có uy hiếp!

"Bất quá, hiện giờ Thanh Hồ Đảo cũng không dám cùng Quy Nguyên Tông ta trở mặt." Gia Cát Nguyên Hồng nói, "Hơn nữa lúc này người mới tiên thiên Hư Đan, bọn họ còn không vội. Phỏng chừng đợi khi người đạt tới tiên thiên Thực Đan, bọn họ có thể bắt đầu động thủ, nếu người đạt tới tiên thiên Kim Đan... Phỏng chừng Thanh Hồ Đảo sẽ không nhịn được nữa."

Gia Cát Nguyên Hồng lộ ra tươi cười: "Đương nhiên, ám sát thiên tài đệ tử của đối phương là chuyện rất mất mặt! Lấy địa vị một trong bát đại tông phái, bình thường bọn họ sẽ không làm. Nhưng nếu tốc độ tu luyện của người về sau vẫn kinh người như vậy, chắc chắn khiến cho bọn họ không thể không ám sát người."

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được đạo lý này.

Có người khi bắt đầu tu luyện mau, nhưng đến sau đó tu luyện lại chậm đi.

Nếu Đằng Thanh Sơn đến năm mươi tuổi mới đạt tới Tiên Thiên Thực Đan, rồi đến hơn một trăm tuổi mới đạt tới Tiên Thiên Kim Đan! Chỉ sợ Thanh Hồ Đảo cũng sẽ không đem Đằng Thanh Sơn trở thành đại họa trong tâm!

Ám sát thiên tài đệ tử của đối phương là việc rất mất mặt.

Mà mặt mũi của Thanh Hồ Đảo, đối với họ là rất trọng yếu. Để cho bọn họ không biết xấu hổ đến ám sát... Chỉ có Đằng Thanh Sơn tốc độ tu luyện thật sự kinh người. Tỷ như, hai mươi tuổi, đạt tới tiên thiên Thực Đan, ba mươi tuổi, tiên thiên Kim Đan! Nếu tiến bộ dọa người như vậy, Thanh Hồ Đảo chính là không cần mặt mũi cũng phải đối phó với Đằng Thanh Sơn.

Đương nhiên... Quy Nguyên Tông, cũng sẽ bảo vệ Đằng Thanh Sơn!

"Đây cũng là một cách tôi luyện đối với người." Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói, "Có Quy Nguyên Tông ta che chở, thỉnh thoảng ám sát, đối với việc tu luyện của người, ngược lại mới có lợi."

Trong chiến đấu sinh tử mới có thể tôi luyện tâm cảnh, cảnh giới mới càng dễ dàng đột phá!

"Sư phó, người nói Thanh Hồ Đảo không dám trở mặt với Quy Nguyên Tông ta?" Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Thanh Sơn hỏi thật hay, ta cũng không hiểu ra sao, tông chủ?" Yến Mạc Thiên cũng nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng, "Hôm nay rốt cuộc người dùng thủ đoạn gì làm bọn họ sợ tới mức không dám đánh mà bỏ chạy?" Bên cạnh lạnh lùng trung niên nhân Nghê trưởng lão cũng đồng dạng nghi hoặc nhìn tông chủ. Ba vị chấp pháp trưởng lão, cũng không biết.

"Bí mật này, theo đạo lý, hẳn là chỉ có tông chủ mới biết được."

Gia Cát Nguyên Hồng ánh mắt quét về phía ba người, "Các người sợ là trong lòng cũng đoán ra chút, vậy sẽ nói cho người."

"Quy Nguyên Tông ta..." Gia Cát Nguyên Hồng tự tin nói, "Có một vị hư cảnh tồn tại!"

"Hư cảnh!"

Yến trưởng lão, Nghê trưởng lão hai người thâm hít một hơi, vừa kinh vừa hỷ!

"Hư cảnh?" Đằng Thanh Sơn lại là mê hoặc.

"Sư phó, hư cảnh là cái?" Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

Bên cạnh Yến trưởng lão kinh ngạc nói: "Thanh Sơn, người không biết?".

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

"Thanh Sơn tu luyện chính là U Nguyệt Thương Điển." Gia Cát nguyên Hồng giải thích nói, "Các người hai vị, tu luyện đều là Thiên cấp mật điển. Thiên cấp mật điển mật sau cùng có miêu tả liên quan đến hư cảnh. Mà U Nguyệt Thương Điển là Địa cấp mật điển, chỉ giảng thuật đến 'Tiên thiên Kim Đan'."

Đằng Thanh Sơn lúc này mới minh bạch... trong Thiên cấp mật điển có miêu tả hư cảnh.

"Thanh Sơn, bát đại tông phái! Trong đó, Ma Ni Tự là Phật tông, là tu luyện xá lợi tử, theo đuổi chính là La Hán, Bồ Tát quả vị. Mà bảy đại tông phái khác, tu luyện chính là luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần cùng với luyện thần phản hư! Trong đó luyện tinh hóa khí là Hậu thiên. Luyện khí hóa thần là tiên thiên. Về phần luyện thần phản hư chính là hư cảnh!"

Đằng Thanh Sơn nhất thời trong lòng sáng tỏ.

"Thanh Sơn, người lần trước không phải hỏi ta, yêu tăng 'Hạng Phàm Trần' tại sáu trăm năm trước đã đạt tới cảnh giới gì sao? Hẳn chính là hư cảnh!" Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Đằng Thanh Sơn còn nhớ rõ...

Sư phó nói ma yêu 'Hạng Phàm Trần' từng vô địch thiên hạ.

"Hư cảnh, có thể vô địch thiên hạ?" Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nói, "Ta đây Quy Nguyên Tông có hư cảnh cường giả, không phải...".

Kia Nghê trưởng lão nói chen: "Hư cảnh, trong thiên hạ tuy rằng cực kỳ thưa thớt. Nhưng là không có khả năng chỉ có một hai người. Nếu không... Hư cảnh cường giả không phải có thể thống nhất thiên hạ. Tục truyền, trên toàn Cửu Châu đại địa bát đại tông phái. Mỗi một tông phái, đều hẳn là có một hư cảnh cường giả!"

Gia Cát Nguyên Hồng cũng lập tức nói: "Thanh Sơn, nhớ kỹ, đây là tục truyền! Bởi vì, trong bát đại tông phái, ngoại trừ Ma Ni Tự, Doanh thị gia tộc, Vũ Hoàng Môn tam đại tông phái, ngoại trừ là ba vị chí cường giả sáng tạo. Ngũ đại tông phái còn lại đều là hư cảnh cường giả sáng tạo. Mà hư cảnh, quá khó khăn để đạt tới! Cho nên, hiện giờ trong bát đại tông phái, có một hư cảnh cường giả hay không, rất khó nói!"

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói: "Đó là một bí mật?"

"Tiên thiên cường giả có hai trăm tuổi là cực hạn! Mà hư cảnh cường giả, thì lại có năm trăm tuổi cực hạn, không quản là ai, cũng không có thể trường sinh bất lão." Gia Cát Nguyên Hồng nói, "Một khi đạt tới hư cảnh, nhiều nhất có thể sống đến năm trăm tuổi! Bát đại tông phái, một khi hư cảnh cường giả trong tông phái chết già mà hư cảnh cường giả mới chưa xuất hiện thì đó chính là thời điểm nguy hiểm nhất!"

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Hư cảnh cường giả, tương đương chính là kiếp trước thế giới 'Đạn hạt nhân'.

Một quốc gia có đạn hạt nhân, là có thể uy hiếp những quốc gia khác, khiến cho người khác không dám tấn công. Nếu không có đạn hạt nhân, sẽ bị khi dễ!

"Cho nên, hư cảnh cường giả tồn tại, tốt nhất giữ bí mật!" Gia Cát Nguyên Hồng cười nói, "Tỷ như lúc này! Cổ Ung đã biết hiện Quy Nguyên Tông ta có hư cảnh cường giả! Như vậy, ít nhất trong mấy trăm năm thời gian, bọn họ không dám dễ dàng đụng đến bọn ta. Bởi vì việc một vị hư cảnh cường giả trả thù là đáng sợ!"

"Hơn nữa, có một hư cảnh cường giả làm chỉ đạo... Như vậy, mấy trăm năm thời gian, trong tông phái có khả năng lại xuất ra một hư cảnh cường giả. Tính khả thi là rất lớn. Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao bát đại tông phái lại thâm căn cố đế phát triển."

Đằng Thanh Sơn nghe được thán thán.

Hư cảnh a...

Đây chính là vương bài tuyệt đối của một tông phái! Có hư cảnh cường giả, người khác cũng không dám khinh thường. Khó trách Thanh Hồ Đảo ỉu xiu đào tẩu. Bất quá... Hư cảnh cường giả có thể sống năm trăm năm, sống lâu như vậy, nhưng Cửu Châu bát đại tông phái, mới tục truyền đều có một người hư cảnh cường giả. Mà cũng chỉ là tục truyền.

”Nói không chừng, trong bát đại tông phái lại có củ cải lớn rỗng ruột.” Đằng Thanh Sơn thở dài một hơi.

Khó trách sư phó có thể một chút không vội, nguyên lai lại có đòn sát thủ này!

Sáng sớm ngày thứ hai, Nghi Thành Đại Duyên Sơn chân núi.

Chạy một đêm, Thanh Hồ Đảo đại quân đóng quân tại chân Đại Duyên Sơn, quân doanh kéo dài vài dặm, mà trong lều lớn của đảo chủ ‘Cổ Ung’.

”Đảo chủ, Vũ Hoàng bản đồ này là hơn ngàn năm trước. Nhiều năm qua đi, địa hình biến hóa quá lớn! Muốn tìm đến Vũ Hoàng bảo tàng rất khó.” Mười ba vị Tiên thiên cường giả đang nhìn vào mấy tấm bản đồ trước mặt, cẩn thận xem xét đối chiếu. Mấy tấm bản đồ này, cái cổ xưa nhất cũng chỉ là tấm bản đồ của hai ngàn năm trước.

Tấm bản đồ này được vẽ trên phiến đá.

Cổ Ung trầm thấp nói: ”Trên Vũ Hoàng bảo đồ, địa điểm giấu bảo hửn là trong hồ nước! Hơn nữa, theo điều tra, Đại Duyên Sơn tại thật lâu thật lâu trước kia, kỳ thật là hai tòa núi bị hồ lớn tách ra. Không nghĩ tới, mấy ngàn năm qua, hồ lớn tiêu thất, hai tòa núi cũng hợp thành một thể.”

Bảo tàng, là ở trong hồ nước.

Mà vị trí hồ nước hửn chính là Đại Duyên Sơn hiện giờ.

Nhưng lúc này, nơi này chỉ có núi căn bản là không hề có hồ lớn.

”Mọi người nói xem nên làm như thế nào để tìm Vũ Hoàng bảo tàng?” Cổ Ung quét mắt về phía mười hai vị Tiên Thiên cường giả khác.

166. Chương 6: Bắt Người

”Sư thúc, bảo tàng Vũ Hoàng hửn là nằm ở ngay trong lòng một núi lớn, điểm ấy không thể nghi ngờ. Nhưng nam bắc Đại Duyên Sơn dài hơn trăm dặm! Núi lớn như thế, cho dù Vũ Hoàng còn tại thế, muốn đi dời toàn bộ ngọn núi cũng không thể.” Hồ trưởng lão lắc đầu nói. Mười ba vị Tiên Thiên cường giả ở đây, trong nháy mắt đều trầm mặc.

Từ sau khi đoán được Quy Nguyên Tông có Hư cảnh cường giả, bọn họ chịu áp lực rất lớn!

Một tông phái có Hư cảnh cường giả, cùng Thanh Hồ Đảo của mình cùng tồn tại ở Dương Châu. Đó là một uy hiếp rất lớn! Dù sao phóng nhân toàn bộ Cửu Châu đại địa, tuy rằng vô giả nhiều vô số, Tiên Thiên cường giả, trong bát đại tông phái cũng có không ít. Trụ cột của tông phái chính là Hư cảnh cường giả...

Chỉ cần có một người, tông phái sẽ không bị diệt! Toàn bộ Cửu Châu đại địa, Hư cảnh cường giả phỏng chừng cũng chỉ có khoảng mười người!

Ai ngờ, Quy Nguyên Tông lại có được một người!

Cho nên, Cổ Ung bọn họ càng thêm khát vọng đoạt bảo tàng Vũ Hoàng!

”Đảo chủ.” Phụ nhân mặc áo màu tím nói: ”Nơi này quen thuộc Đại Duyên Sơn nhất, chính là những người miền núi chung quanh Đại Duyên Sơn. Đặc biệt, những người miền núi sống dựa vào việc săn bắn. Bọn họ thường xuyên vào núi, đối với Đại Duyên Sơn này là cực kỳ quen thuộc. Nếu thông qua bọn họ... Chúng ta phỏng chừng sẽ rất nhanh tìm được bảo tàng Vũ Hoàng!”

Cổ Ung nhãn tình sáng lên, khen: ”Hảo chủ ý!”

"Ân, thông qua người miền núi tìm đến bảo đồ Vũ Hoàng ẩn tàng, biện pháp không tệ." Triệu Đan Trần cũng gật đầu.

"Lam sư đệ! Người lập tức truyền lệnh. Sai người suất lĩnh Ngân Giao Quân, bắt giữ vài người miền núi! Nhớ kỹ phải là người miền núi thường xuyên vào núi!" Cổ Ung phân phó.

"Vâng. Đáo chủ."

...

Mệnh lệnh rất nhanh truyền xuống, từng đội từng đội Ngân Giao Quân khoảng trăm người nhằm hướng nam, hoặc là hướng bắc chạy đi. Tóm lại, dọc theo chân núi Đại Duyệt Sơn tìm kiếm sơn thôn gần núi.

"Giá!" "Giá!" "Giá!"

Tiếng vó ngựa chạy nhanh, mãnh liệt. Hơn trăm tên quân sĩ Ngân Giao Quân cưỡi chiến mã chạy như bay, quân sĩ mặc trọng giáp rất giống nhau vì những vệt hoa văn màu bạc của trọng giáp màu đen. Hơn trăm kỵ sĩ mặc trọng giáp chạy như bay, đủ làm cho người đi trên đường tràn ngập hoảng sợ.

"Phía trước có một thôn trang, qua đó." Người đầu lĩnh quát một tiếng lạnh lùng.

"Vâng, Thiếu đảo chủ."

Hơn trăm tên cưỡi chiến mã nhanh chóng phóng đi, tiếng vó ngựa mạnh mẽ đã sớm làm cho nhóm người miền núi trong thôn trang cảnh giới hơn, không ít hán tử trong thôn tay cầm trường thương có tua lụa đỏ, còn đại môn thôn trang thì đóng chặt.

"Hừ!" Xong vào đầu tiên đúng là Thiếu đảo chủ Cổ Thế Hữu ánh mắt phát lạnh, trường thương màu đen trong tay hán hóa thành một cái tàn ảnh màu đen.

Phốc!

Mũi thương nháy mắt đâm đứt then gài cánh cửa sơn trang, rồi sau đó tọa kỵ trực tiếp đem đại môn mở ra.

"Mọi người tránh ra!" Trong sơn trang một đám tộc nhân lập tức né tránh.

"Luật luật" Hơn trăm tên Ngân Giao Quân vọt vào sơn trang tiến đến luyện võ trường trống trải, mới dừng ngựa.

Ánh mắt Cổ Thế Hữu đảo qua đám người miền núi phía dưới đang hoảng sợ, lạnh giọng quát: "Gọi tộc trưởng các người lại đây!"

"Vị đại nhân này!" Rất nhanh, một gã thân thể khỏe mạnh, mặc áo choàng da thú, tóc rối như rơm rạ, trong tay cầm một cây thiết thương từ trong đám người đi ra, cung kính nói: "Không biết đại nhân có gì phân phó cho Thiết gia trang chúng ta."

"Nghe rõ cho ta. Trong thôn trang, các người đưa ra ba gã thợ săn tốt nhất đi theo chúng ta một chuyến!" Cổ Thế Hữu ánh mắt u lãnh, thanh âm băng hàn: "Nhớ kỹ, là ba gã thợ săn tốt nhất! Nếu đến lúc đó, phát hiện các người nói dối, hừ... Thanh Hồ Đảo ta muốn tiêu diệt thôn trang nhỏ bé này chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ mà thôi!"

Trên luyện võ trường, không ít tộc nhân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, bọn căn bản không dám nói một tiếng.

Thanh Hồ Đảo? Vị tộc trưởng Thiết gia trang trong lòng giật mình.

Nhìn người cho đến chiến mã, trọng giáp như thế này, tộc trưởng tự ý thức được... Người vừa tới, Bạch Mã Bang cũng không thể so được. Bạch Mã của Bạch Mã Bang hán cũng đã thấy qua, không quân là chiến mã, trọng giáp, hay cổ khí thể kia, đều không thể sánh với người trước mắt này. Tiêu diệt thôn trang của họ, chỉ trong thời gian chén trà nhỏ... Thực sự đủ rồi.

"Các vị đại nhân Thanh Hồ Đảo, để mắt đến hán tử Thiết gia trang chúng ta, là cấp thể diện cho chúng ta. Lão Tam! Hồ tử, Thiết đầu ba người các người đi cùng các vị đại nhân Thanh Hồ Đảo một chuyến!" Vị tộc trưởng lập tức nói.

Lập tức ba gã hán tử dừng mãnh đi ra.

Cổ Thế Hữu ánh mắt đảo qua.

"Ba người các người, lên ngồi chiến mã cùng với quân sĩ dưới tay ta, mau, lên ngựa." Cổ Thế Hữu quát.

Ba gã thợ săn tuy e dè, nhưng vẫn nhanh ngồi trên chiến mã cùng với ba gã Ngàn Giao Quân.

"Chúng ta đi!" Cổ Thế Hữu quay đầu ngựa lại, hét lớn một tiếng.

Lúc này hơn trăm người cưỡi chiến mã, gào thét rời đi, rất nhanh biến mất ở cuối quan đạo. Chỉ để lại đám người miền núi vì ba vị tộc nhân của mình mà lo lắng... Bất quá không còn cách nào khác, sinh hoạt tại thời loạn này, các tộc nhân có thể sống sót là không tệ rồi.

...

Đám người Cổ Thế Hữu, dọc theo đường dưới chân núi Đại Duyên Sơn nhằm hướng tây bắc chạy tới, dọc đường có thêm hai mươi bảy hán tử. Mỗi một sơn trang bọn họ đều mang đi ba người.

Trên quan đạo, hai mươi bảy hán tử ngồi trên chiến mã, trong lòng thấp thỏm không yên.

Những người này đều là người dũng cam, nhưng vừa nghe đến danh Thanh Hồ Đảo, ai mà không sợ?

Trong mắt bọn họ, Quy Nguyên Tông là trời ở Giang Ninh quận! Có thể nói tồn tại một vị trí tối cao! Mà Thanh Hồ Đảo so với Quy Nguyên Tông còn mạnh hơn rất nhiều.

Đừng nói giết chết bọn họ, cho dù giết đám người Bạch Mã Bang rất cường đại trong mắt họ thì cũng dễ dàng như bóp chết một con kiến.

Với nhân mã Thanh Hồ Đảo trước mặt nhóm hán tử dừng mãnh này chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

"Dừng!" Cổ Thế Hữu quát một tiếng.

Nhất thời, hơn trăm chiến mã nhanh chóng dừng lại, Cổ Thế Hữu quay đầu nhìn về phía nhóm hán tử e dè này: "Ta hỏi các người, dưới chân núi Đại Duyên Sơn này, thợ săn thôn trang nào lợi hại nhất?"

Một đám hán tử nhìn nhau.

"Nói." Cổ Thế Hữu sắc mặt lạnh lùng.

"Trong chung quanh phạm vi hơn mười dặm, thợ săn lợi hại nhất đương nhiên là thợ săn của Đẳng gia trang!" Rốt cục có một hán tử gầy gò mở miệng nói, "Rất nhiều đội thợ săn của chúng ta cũng không dám xâm nhập Đại Duyên Sơn quá sâu. Mà đội thợ săn của Đẳng gia trang địa phương nào ở Đại Duyên Sơn bọn họ cũng đều dám đi."

Thợ săn đầu trọc bên cạnh mặc áo choàng da thú cũng liền nói: "Nam nhân Đẳng gia trang là những hán tử dũng mãnh nhất trong phạm vi hơn mười dặm! Năm đó mấy ngàn tên mã tặc tiến vào chém giết, ngược lại bị Đẳng gia trang đuổi giết đành phải chạy trốn."

"Ngay cả Bạch Mã Bang cũng không dám thu tiền hàng năm của Đẳng gia."

Một đám hán tử lập tức đều nói.

Rất hiển nhiên, trong giọng nói đều ẩn chứa sự hâm mộ đối với Đẳng gia trang.

"Gia trang của bọn họ, chính là có một anh hùng hảo hán rất giỏi tên là Đẳng Thanh Sơn! Bây giờ còn là Thống lĩnh Hắc Giáp Quân Quy Nguyên Tông. Là nhân vật rất giỏi a... Năm đó mười tuổi, Đẳng Thanh Sơn có thể trong Đại Duyên Sơn giết bảy sói như cắt cỏ."

Nhắc tới Đẳng gia trang, nhất định phải nói đến Đẳng Thanh Sơn.

"Àn?" Cổ Thế Hữu nhướng mày, lập tức lộ ra vẻ tươi cười thâm nghĩ: "Đẳng gia trang... Đẳng Thanh Sơn! Đẳng Thanh Sơn chính là xuất thân từ một sơn trang tại Nghi Thành, không nghĩ tới xảo hợp như vậy... đúng phải ta." Cổ Thế Hữu đối sự tình của Đẳng Thanh Sơn biết đến không ít.

"Các người chỉ đường, hướng Đẳng gia trang xuất phát." Cổ Thế Hữu nói.

"Đại nhân, nhưng Đẳng gia trang kia chính là quê nhà của Thống lĩnh Hắc Giáp Quân a." Một đám hán tử nhìn về phía Cổ Thế Hữu.

"Ta kêu các người chỉ đường." Cổ Thế Hữu quát.

"Dạ."

Nhóm hán tử này không dám phản kháng.

Vó ngựa tung bay, Cổ Thế Hữu nhìn cảnh sắc xung quanh một bên là núi lớn, một bên là đồng ruộng.

"Đẳng Thanh Sơn, từ nhỏ sinh hoạt tại nơi này?" Cổ Thế Hữu thầm nghĩ: "Một xứ tiểu tử sinh ra từ vùng đất hoang núi nghèo!" Nếu nói trước kia, đối mặt Đẳng Thanh Sơn, Cổ Thế Hữu còn có một phần tự tin trong lời nói. Lúc này, biết Đẳng Thanh Sơn đạt tới Tiên thiên, Cổ Thế Hữu chỉ còn một lòng ghen tị!

Lớn lên cùng tộc nhân trong sơn trang, mười sáu tuổi mới tiến vào Quy Nguyên Tông, mười bảy tuổi đã đạt Tiên thiên!

Cổ Thế Hữu như thế nào lại không rõ.

Cổ Thế Hữu không biết... Hắc, Cổ Thế Hữu có lẽ mong muốn chính là danh truyền thiên hạ.

Nhưng Đẳng Thanh Sơn cùng với hắc bất đồng.

Đẳng Thanh Sơn mục đích duy nhất, là muốn các tộc nhân quê nhà của hắc - Đẳng gia trang có thể có được cuộc sống tốt nhất. Nếu cam đoan liên tục duy trì cuộc sống tốt, bản thân phải có thực lực cường đại.

Đẳng gia trang, trong phạm vi hơn mười dặm là sơn trang lớn nhất.

"Uống!"

"Cấp!"

Mùa đông, một đám tráng hán ở đây vền vện mặc áo đơn, thậm chí còn cởi trần. Một đám không ngừng luyện tập Hổ Quyền do Đẳng Thanh Sơn truyền thụ! Bọn họ cũng phát hiện... Bình thường luyện thương trong thời gian dài sẽ rất mệt. Nhưng luyện tập Hổ quyền này, một khi luyện lại có cảm giác càng luyện lại càng có lực!

Hiện giờ Đẳng gia trang, hảo hán có khí lực ngàn cân, có một đám người.

Đẳng gia trang, quây binh khí.

Quây binh khí hiện giờ qua việc xây dựng thêm, mười tên thợ rèn có thể đồng thời rèn binh khí.

"Ồn! A Căn, người vung thiết chùy, thứ nhất là phải ồn. Không cần cầu mau, mỗi một chùy đánh xuống, đều phải thật vững vàng." Đẳng Vĩnh Phàm mặc một kiện áo đơn, hai tay để sau lưng, đi quanh đám lò sắt, miệng thường xuyên răn dạy. Toàn quây binh khí bình thường khí thế ngất trời.

Trong quây binh khí, có chừng hai mươi mấy người tuyệt hảo.

"Dừng!" Đẳng Vĩnh Phàm đột ngột hét lớn một tiếng.

Trong quây binh khí đám người học đồ đang kéo cái ống bể, quai sắt, mang tài liệu lập tức dừng lại, tất cả đều an tĩnh. Sau một lúc an tĩnh, bọn họ đều nhận thấy được mặt đất hơi hơi chấn động.

"Tiếng vó ngựa! Tiếng vó ngựa nặng như vậy, ta tại đây đều cảm giác được mặt đất đang chấn động. Chiến mã hắc là mang phụ trọng không nhỏ, tốc độ cũng rất nhanh." Đẳng Vĩnh Phàm nhướng mày.

"Các người ở tại đây, ta ra ngoài xem sao." Đẳng Vĩnh Phàm duỗi tay ra, nắm lấy một cây thiết thương, nhanh đi ra ngoài.

"Vâng, sư phó."

Đẳng Vĩnh Phàm mới vừa cầm binh khí rời đi không lâu, thật xa liền vọt tới một gã hán tử trẻ tuổi trong tộc, hắc vội vàng hô: "Tộc trưởng! Bên ngoài, bên ngoài có một đám người ngựa vừa đến đây. Nhìn chiến mã, trọng giáp, không thể kém hơn Hắc Giáp Quân của Thanh Sơn ca. Bất quá, nhìn không giống Hắc Giáp

Quân.” Hiện giờ Đẳng gia trang cũng ổn định hơn, lão tộc trưởng Đẳng Vân Long cũng hưởng thanh phúc, tộc trưởng hiện giờ nhượng Đẳng Vĩnh Phàm kế thừa.

Con là Thống lĩnh Hắc Giáp Quân, bản thân lại là thợ rèn tốt nhất, sau khi luyện thành Hồ quyền, thực lực lại rất cao.

Đẳng Vĩnh Phàm, đảm nhiệm tộc trưởng, mỗi người đều tin phục.

”Không giống Hắc Giáp Quân? Đi mau!” Đẳng Vĩnh Phàm cảm giác không ổn, lập tức bước nhanh nhằm phía luyện võ trường.

167. Chương 7: Đẳng Vĩnh Phàm

Một nhóm hán tử trong tộc mới đình chỉ luyện tập Hồ quyền, trên người khí nóng bốc lên hầm hập. Tuyết rơi dày khắp nơi, làm nước sông lạnh đến kết băng, nhưng Đẳng thị hán tử một nhóm hiển nhiên rất cường tráng, tay nắm thiết thương quần dải hồng, tất cả đều đang nghỉ ngơi nhìn về phía xa có người đi tới!

Hơn trăm trọng kỵ binh!

”Ân, không tệ.” Cổ Thế Hữu ngồi ở trên chiến mã, mắt đảo qua các nam nhân Đẳng thị nhất tộc, rồi sau đó lại nhìn quét qua khuôn mặt lo lắng của phụ nữ, hài tử, khoe miệng nổi lên mỉm cười: ”Không hổ là đệ nhất đại trang trong phạm vi hơn mười dặm, mùa đông cỏi trần... thật không sai a.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng Cổ Thế Hữu đáy lòng không để mắt tới đám hán tử nhà quê sơn dã này. Dích xác, thân là Thiếu đảo chủ Thanh Hồ Đảo, hần chỉ cần một câu nói có thể làm cho đệ nhất thôn trang này trở thành vùng đất chết!

Nếu như bình thường, hần muốn giết sạch. Nhưng đây lại là quê nhà của Đẳng Thanh Sơn!

Nếu việc làm của hần truyền ra, sẽ nói hần Cổ Thế Hữu ghen tị Đẳng Thanh Sơn, vì giận chó đánh mèo, trút giận lên tộc nhân của đối phương sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng!

Họa không đổ lên người nhà!

Đây chính là luật lệ bất thành văn của võ giả. Có cừu báo cừu, có oán báo oán, ân oán rõ ràng, cho dù có giết nhiều người hơn nữa thì người trong thiên hạ sẽ không nói gì.

”Đẳng Thanh Sơn không ngờ lại xuất thân từ một nơi nghèo nàn như thế này?” Cổ Thế Hữu thầm nghĩ.

Lúc này, Đẳng gia trang một đám người từ bên trong đều vang chạy ra.

”Vị đại nhân này!” Một thanh âm già nua hùng hậu vang lên.

Cổ Thế Hữu quay đầu nhìn lại, đang nói chuyện là một lão giả cường tráng tóc đã bạc, chính là lão tộc trưởng Đẳng gia trang Đẳng Vân Long. Đúng lúc này Đẳng Vĩnh Phàm rút cục chạy tới, đứng bên cạnh Đẳng Vân Long.

”Sư phó!” Đẳng Vĩnh Phàm thấp giọng nói.

Đẳng Vân Long ánh mắt đảo qua Đẳng Vĩnh Phàm một chút. Đẳng Vĩnh Phàm tiếp nhận chức vụ tộc trưởng không lâu. Dù sao trước đây việc đối phó với người từ bên ngoài đi vào trang đều do Đẳng Vân Long ứng phó.

”Không biết các vị đại nhân, đến Đẳng gia trang ta có chuyện gì phân phó? Nếu có gì phân phó, tộc nhân Đẳng gia trang chắc chắn dốc hết sức làm.”

Đẳng Vân Long cười nói, lão nhân này cả đời sống trong thời loạn, liếc mắt một cái đã nhìn ra trọng kỵ binh trước mắt không thể kém hơn Hắc Giáp Quân. Bởi vậy, hần căn bản không dám có một hành động bất kính nào.

”Người là tộc trưởng?” Cổ Thế Hữu nhìn về Đẳng Vân Long.

"Đúng vậy." Đẳng Vân Long thân thể chặn trước mặt đệ tử Đẳng Vinh Phàm, Đẳng Vinh Phàm đáy lòng quỳnh lên... Hắn biết, lúc này nếu xui xẻo thì tộc trưởng sẽ lãnh trước. Đẳng Vân Long cướp lời, nói mình là tộc trưởng, cũng là vì muốn tốt cho hắn.

"Nghe tốt lắm." Cổ Thế Hữu liếc nhìn đám người phía dưới: "Đẳng gia trang các người tuyển ra ba thợ săn tốt nhất, tạm thời nghe theo mệnh lệnh của Thanh Hồ Đảo!"

"Xin hỏi đại nhân? Ba vị tộc nhân chúng ta đi theo phải làm chuyện gì?" Đẳng Vân Long mở miệng nói.

"Câm miệng!"

Cổ Thế Hữu quát một tiếng khiển trách, trong đôi mắt hiện lên một tia hàn quang: "Người chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, ta không cho phép người không được hỏi! Nếu còn tiếp tục... Ta cũng không ngại giết một vài người!"

Một đám quân sĩ Ngân Giao Quân phía sau Cổ Thế Hữu tay nắm trường thương, ánh mắt chợt đỏ lên nhìn về các tộc nhân Đẳng gia trang.

"Vân vang." Đẳng Vân Long liên tiếp đáp.

"Các người mau đưa ra ba tên thợ săn tốt nhất!" Cổ Thế Hữu quay đầu liếc mắt về phía Ngân Giao Quân trên chiến mã lúc này còn có một vài vị thợ săn khác: "Bất quá, lúc trước ta đã nghe những thợ săn thôn trang khác nói. Thợ săn lợi hại nhất Đẳng gia trang chính là đội trưởng đội thợ săn Đẳng Thanh Hạo. Còn có đệ nhất hảo hán Đẳng gia trang Đẳng Vinh Phàm! Cho nên, hai người này phải đi!"

Khi Đẳng Thanh Sơn rời khỏi, phụ thân Đẳng Vinh Phàm chính là đệ nhất hảo hán trong tộc. Sau khi luyện tập Hồ quyền khiến thực lực Đẳng Vinh Phàm không kém Đẳng Thanh Sơn bao nhiêu. Thanh Hồ, Đẳng Thanh Sơn hai người đi Quy Nguyên Tông, nên Đẳng Vinh Phàm trở thành đệ nhất nhân trong tộc.

"Phàm ca." Viên Lan đứng phía sau Đẳng Vinh Phàm sắc mặt nhất thời đại biến.

Đẳng Vinh Phàm cầm tay thê tử hắn, có vẻ rất trấn tĩnh.

"Đại nhân." Đẳng Vân Long nóng nảy: "Đẳng Vinh Phàm là đệ nhất hảo hán trong Đẳng gia trang không sai, nhưng hắn chỉ ở trong trang làm nghề rèn, hắn không vào trong núi căn bản không phải là thợ săn."

Đẳng Vân Long nói lời này có chút không thành thật, Đẳng Vinh Phàm tuy rằng là làm nghề rèn, nhưng khi còn trẻ, cũng tham gia qua đội thợ săn. Chính là sau này làm nghề rèn, tài nghệ càng ngày càng tốt mới dần dần không tham gia đội thợ săn.

"Hô!"

Một đạo ảo ảnh màu đen thoáng hiện.

Đẳng Vân Long biến sắc, chỉ kịp thời đem hai tay che trước ngực, hắn chỉ cảm thấy một trận đau nhức truyền đến hai tay, âm thanh đầu khớp xương vỡ vụn vang lên.

"Ba!"

Đẳng Vân Long giống như bao cát rách nát bị quăng lên.

"Phó!"

"Lão tộc trưởng!" Một mảnh thanh âm vội vàng vang lên, tại nơi Đẳng Vân Long rơi xuống lập tức có hai tộc nhân lão tới đỡ lấy.

"Loảng xoảng!"

"Xôn xao!"

Nhất thời giận dữ, một nhóm hán tử trong tộc không ngờ mặc trọng giáp vào, đôi mắt đỏ au nhìn về những người mới tới. Đẳng gia trang lúc trước thực lực còn yếu còn dám cùng mã tặc liều mạng. Hiện giờ Đẳng gia trang cường đại hơn... Tuy rằng kinh hãi trước thực lực của đối phương, nhưng lúc này ánh mắt đỏ ngầu đã xóa tan đi sự sợ hãi!

"Sư phó."

"Nghĩa phụ!"

Vợ chồng Đăng Vinh Phàm, Viên Lan hai người đều chạy tới bên cạnh Đăng Vân Long, giờ phút này Đăng Vân Long khoe miệng có một tia máu tươi, hai tay run rẩy, máu tươi đầm đìa trên đôi tay thậm chí còn có thể thấy cả xương trắng.

"Khụ, khụ..." Đăng Vân Long ho lên hai tiếng cố gắng chịu đựng, lộ vẻ tươi cười: "Vinh Phàm, A Lan. Ta không có việc gì... May mắn luyện qua Hổ quyền. Tuy rằng một đôi tay phế đi, bất quá vẫn giữ được mạng nhỏ."

Tu luyện Hổ quyền thân thể, tạng phủ đều trở nên cường đại. Một thương kia mãnh liệt chỉ tác dụng lên hai tay tuy rằng chấn thương, nhưng không thể lấy mạng của Đăng Vân Long.

"Sư phó!" Đăng Vinh Phàm hai mắt đỏ lên, lập tức khóc, đôi tay sư phó Đăng Vân Long đã bị phế đi!

"Người đã hơn bốn mươi rồi, đừng trẻ con như vậy. Năm đó tuổi trẻ, ta với gia gia người tại Đại Duyên Sơn, chém giết vô số dã thú cho dù đứt tay, gãy chân, trọng thương vẫn phải cắn răng tiếp tục cùng với dã thú chém giết?" Đăng Vân Long cười an ủi nói, tuy là một lão nhân nhưng Đăng Vân Long lực chịu đựng rất lớn.

"Lão nhân, vừa rồi ta đã nói, người chỉ có thể nghe, không thể hỏi! Lần này không lấy mệnh người, nhưng lần sau..." Cổ Thế Hữu thanh âm vẫn đậm đặc.

Nhưng đáy lòng Cổ Thế Hữu rất kinh ngạc.

Vừa rồi là hấn tùy ý chém ra một thương muốn cho người Đăng gia trang phải kinh sợ, chỉ là tùy ý một thương nhưng cũng không lưu thủ. Trong suy nghĩ của hấn, lão già này hấn là phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng rõ ràng vị lão tộc trưởng Đăng gia trang này mạnh hơn so với hấn nghĩ.

"Đại hán Đăng gia muốn cùng Thanh Hồ Đảo Ngân Giao Quân đấu một trận?" Cổ Thế Hữu ánh mắt đảo qua đám nam nhân Đăng gia đang phẫn nộ.

Lúc này Đăng Vân Long bị thương gãy dựa đứng lên dưới sự trợ giúp của Đăng Vinh Phàm, lộ ra vẻ tươi cười: "Chúng ta chỉ là một thôn trang nho nhỏ, làm sao dám cùng Thanh Hồ Đảo các vị đại nhân tranh đấu? Đó không phải chịu chết sao?"

Cổ Thế Hữu cười.

Lập tức Đăng Vân Long tiếp tục nói: "Các vị quân sĩ Thanh Hồ Đảo chắc là không biết Đăng Thanh Sơn đệ nhất thống lĩnh Hắc Giáp Quân Quy Nguyên Tông chính là ngoại tôn của ta!"

"Người bảo Đăng gia chúng ta giao ra ba tên thợ săn cũng không phải là vấn đề. Bất quá Đăng Vinh Phàm là phụ thân của Thanh Sơn. Hơn nữa, hấn lại làm nghề rèn không phải thợ săn! Các vị đại nhân Thanh Hồ Đảo không phải các vị chỉ cần thợ săn thôi sao?" Đăng Vân Long nhìn chăm chăm Cổ Thế Hữu, trong một tộc thì tộc trưởng chính là người quan trọng nhất. Há có thể dễ dàng khiến tộc trưởng bị người ta mang đi?

Cổ Thế Hữu ánh mắt nhú lại.

"Lão gia hỏa này, thật đúng là phiền toái."

Nếu đối phương không đề cập tới Đăng Thanh Sơn, hấn có thể giả bộ nói không biết trực tiếp mang Đăng Vinh Phàm đi.

Nhưng đối phương đã nói ra!

Nếu hấn cứng rắn muốn dẫn đi, mạnh mẽ mang phụ thân của Tiên Thiên cường giả đi ra ngoài làm khổ sai, việc này truyền ra thật là khó nghe.

"Thanh Hồ Đảo chính là một trong bát đại tông phái của Cửu Châu!" Đăng Vân Long đáy lòng thâm nghĩ: "Dựa theo mấy bộ sách trong có nói, càng là đại tông phái thì càng coi trọng thể diện. Nếu ta không nói tên Thanh Sơn ra, bọn họ có thể làm bộ không biết. Nhưng lúc này nói ra hấn là có thể thoáng thu liễm."

"Đằng thống lĩnh Quy Nguyên Tông?"

Cổ Thế Hữu biểu tình kinh ngạc, nhìn quanh chung quanh: "Thật không nghĩ tới Đằng gia trang của các người là quê nhà Đằng Thanh Sơn."

"Bất quá!"

Cổ Thế Hữu sắc mặt khôi phục lạnh như băng: "Phải mang Đằng Thanh Hạo, Đằng Vĩnh Phàm đi, đây là quân lệnh! Quân lệnh như núi, Thanh Hồ Đảo chính là Dương Châu đệ nhất tông phái, không có khả năng vì một thống lĩnh của Quy Nguyên Tông mà thay đổi quân lệnh. Đã có mệnh lệnh như thế ta phải phục tùng!"

Về phần Đằng Vĩnh Phàm là phụ thân Đằng Thanh Sơn... Ta sẽ bẩm báo với tướng quân đại nhân Ngân Giao Quân! Nếu tướng quân đại nhân thay đổi quân lệnh, sẽ đưa Đằng Vĩnh Phàm trở về... Bất quá lúc này, phải mang đi!"

"Người nào giám can đảm chống lại, giống nhau giết không tha!" Cổ Thế Hữu lạnh lùng nói.

Đằng Vân Long đầy lòng run lên.

Hắn hiểu được... Đối phương thật sự muốn mang Đằng Vĩnh Phàm đi! Nếu Thanh Hồ Đảo quyết tâm muốn dẫn Đằng Vĩnh Phàm đi, lấy ra cớ gì cũng không được?

...

Luyện võ trường nổi lên một trận xôn xao, không ít tộc nhân trong lòng phẫn nộ.

"Ta và các người đi." Đằng Vĩnh Phàm đứng lên.

Không ít người nóng nảy.

"Phàm ca." Viên Lan nắm chặt tay hắn, gấp đến độ muốn rơi lệ!

Đằng Vĩnh Phàm quay đầu cười, sờ sờ vào khuôn mặt thê tử: "A Lan, người biết không ta phải đi!"

Viên Lan nước mắt chảy ra.

Nàng hiểu! Thanh Hồ Đảo rõ ràng muốn dẫn Đằng Vĩnh Phàm đi, nếu không nghe theo, phỏng chừng không ít người phải chết!

"A Phàm, Thanh Hạo, ta cùng các người đi." Một gã lưng đeo kinh cung, cầm trong tay trường thương, hai lọn tóc mai hoa râm độ tuổi trung niên đi ra.

"Cha." Đằng Thanh Hạo kinh ngạc!

Người tới đứng một trong các vị sư phụ dạy thương pháp của tộc Đằng Vĩnh Tương, Đằng Vĩnh Tương đã qua năm mươi tuổi, bởi vì thê tử sớm chết bệnh, Đằng Vĩnh Tương đối đứa con Thanh Hạo là rất coi trọng, Thanh Hồ Đảo đến mang theo về bất thiện, hắn không yên tâm.

"Ân."

Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vĩnh Tương hai người nhìn nhau, huynh đệ bọn họ ở cùng một chỗ hơn mười năm, bọn họ cùng đi, gặp phải vấn đề cũng sẽ không thúc thủ chịu trôi.

"Cha." Thê tử của Đằng Thanh Hạo cùng với hai nữ hài tử đều cầm lấy tay cha!

Đằng Thanh Hạo sờ sờ đầu hai nữ hài tử: "Cha không ở nhà, phải nghe lời mẹ, biết không?"

"Vâng thưa cha!" Đôi mắt đen long lanh tràn đầy nước mắt.

"Lên ngựa." Cổ Thế Hữu nhíu mày quát.

Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vĩnh Tương, Đằng Thanh Hạo ba người hướng các tộc nhân lộ vẻ tươi cười, trên tay ba người đều mang theo trường thương, trong đó Đằng Thanh Hạo, Đằng Vĩnh Tương trên lưng đều mang theo cung tiễn, ba người, phân biệt cùng với quân sĩ Thanh Hồ Đảo cười chung ngựa.

"Xuất phát!" Cổ Thế Hữu ra lệnh!

Ngựa quay đầu lại, một trăm trọng kỵ binh nhanh chóng biến mất, chỉ để lại sau lưng sự lo lắng của thân nhân cùng với tộc nhân Đằng gia!

168. Chương 8: Điền Cuồng

Giang Ninh quận, Đằng phủ.

Dưới đình đài, mặc mặc trường bào Đằng màu xanh biếc, Thanh Sơn đang lẳng lặng ngồi ở trước bàn đá, tại trên bàn đá co xếp một quyển sách thật dày được buộc bằng chỉ: 'U Nguyệt Thương Điển', ở phần sau của bộ sách:

"Dựa theo 'U Nguyệt Thương Điển' miêu tả. Tiên thiên Hư Đan cảnh giới, cái gọi là 'Nhập Vi chính là chiêu 'Xích Hồ Bào' này, đối với tiên thiên chân nguyên yêu cầu hà khắc đến mức tận cùng, ta cũng đã luyện thành. Đối với bản thân thì Nhập Vi đã luyện thành." Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, Nhập Vi cảnh giới, chia làm hai bước.

Một là bản thân Nhập Vi, cái còn lại là Nhập Vi đối với không gian chung quanh!

"Dựa theo bộ sách miêu tả, Thần có thể rời khỏi thân thể, lan ra một trường chung quanh, liên tiếp trong thời gian một chén trà nhỏ, thì được coi như là thành. Khi đạt đến cảnh giới không gian Nhập Vi... thì là đã đạt tới điểm mấu chốt nhất để lĩnh ngộ 'Chân ngã' hoặc 'Vong ngã.'" Đằng Thanh Sơn nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, thử nghĩ cách để ý niệm thoát ra ngoài thân thể, có kinh nghiệm khổng chế phi đao, Đằng Thanh Sơn rất dễ dàng khiến cho ý niệm rời khỏi thân thể.

Bất quá trước đây thì ý niệm có vật ký thác là phi đao!

Còn lúc này thì lại là hư không.

"Ân?".

Đằng Thanh Sơn nhíu mày, mở to mắt: "Thần vốn có vật ký thác, nhưng khi vừa lan ra chung quanh thân thể, tiêu hao đã quá kinh người." Vừa rồi, chỉ trong chốc lát, Đằng Thanh đã mê muội đầu óc. Giống như kiếp trước, khi huấn luyện sát thủ vậy, bị bỏ đói đến cực hạn, đầu óc trở nên mê muội.

"Không thể cứ tiêu hao nhanh như vậy." Đằng sơn lại tiếp tục thử nghiệm lại.

Chiến dịch vừa rồi giữa Thanh Hồ Đảo và Quy Nguyên Tông. Tuy hai bên chưa thật sự va chạm nhưng vẫn khiến cho Đằng Thanh Sơn áp lực rất lớn.

Rất hiển nhiên.

Tuy bản thân nếu hoàn toàn bạo phát có thể đủ sức để đánh một trận với tiên thiên Thực Đan! Nhưng Cửu Châu đại địa vô cùng rộng lớn. Biết là thực lực để tự bảo vệ mình thì có thừa, nhưng là nếu gặp phải đại sự thì cũng khó thể xen tay vào can thiệp. Áp lực tâm lý vô hình khiến cho Đằng Thanh Sơn tu luyện càng thêm khắc khổ, muốn sớm ngày đột phá.

Hiện giờ hẳn:

Thứ nhất là muốn từ Tiên Thiên Hư Đan tu luyện đến tiên thiên Thực Đan!

Thứ hai là sáng chế ra một bộ công pháp nội gia quyền đỉnh phong vượt qua 'Hổ Hình Thông Thần Thuật'. Khiến cho thân thể trở nên mạnh mẽ! Chỉ là khó khăn quá lớn.

...

Thanh Vũ vui vẻ đi qua đình viện, nhìn thấy Đằng Thanh Sơn ở dưới đình đài: "Ca, hẳn thật đúng là một chút không biết mệt... cũng không tâm lý gì cả, phải đi bồi tiếp Tiểu Thanh đi chứ." Nghĩ đến Gia Cát Thanh, Thanh Vũ lẩm nhẩm cười trộm: "Chờ hơn một tháng nữa, lúc lễ tế năm mới, cha cùng nương tới đây. Đến lúc đó, với tướng mạo, tài nữ công gia chánh của Tiểu Thanh, cha mẹ nhất định sẽ rất xem trọng. Hắc hắc... Ca, đợi đến lúc đó, cha mẹ mở lời thì xem người phản ứng thế nào".

"Chỉ còn hơn một tháng... Ân, thật nhớ cha mẹ".

Thanh Vũ thu liễm nụ cười, nhìn phía tây xa xa.

Từ nhỏ chỉ ở cùng cha mẹ. Mẫu thân hiền lành thiện lương, phụ thân thì lại ôn hòa uy nghiêm, mười mấy năm ăn đồ ăn mẹ nấu... Thanh Vũ rất nhớ cha mẹ.

"Đợi lát nữa hơn một tháng đi sao." Thanh Vũ trầm nghĩ.

Trung tâm của Cửu Châu thiên hạ - Vũ Châu!

Vũ Châu, Bắc Hà quận quận thành.

Mấy ngày hôm trước Bắc Hà quận không có tuyết rơi, nhưng hôm nay, Bắc Hà quận lại có tuyết rơi. Bông tuyết giống như lông ngỗng thổi bay bay lả tả bao trùm khắp thiên địa.

Sáng sớm, khi những người dân quận Bắc Hà vừa mở cửa sổ ra thì bên ngoài đã là một thế giới tuyết, trên mặt đất, tuyết đọng đã dày tới ba thước!

Có thể thấy được là tuyết lớn như thế nào!

Bắc Hà quận quận thành, Vạn phủ, trong một góc của thư phòng, ước chừng đang có mười tám người tụ tập tại đây.

Mười tám người, có lão nhân, có thanh niên, có nữ nhân...

Tại trên chiếc bàn trong thư phòng có xếp một tờ giấy, trên tờ giấy có rất nhiều chữ viết.

Chủ yếu đề cập đến việc Thiết Y Môn bị diệt! Thanh Hồ Đảo sau đó công kích Quy Nguyên Tông không thành, lại vòng vào Nghi Thành Đại Duyên Sơn, còn có cả một vài tin tức về chỗ đóng quân.

...

Sau khi xem qua nội dung trên tờ giấy thì liền trầm mặc hồi lâu.

"Các vị." Kia mặc áo bông nhiều màu phụ nhân trầm thấp nói: "Môn chủ bọn họ đều đã chết. Lúc này, quan trọng nhất đối với chúng ta chính là một lần nữa kiến tạo lại Thiết Y Môn ta. May là... các loại điển tịch của Thiết Y Môn ta, lúc trước đã sao chép được một phần mà mang theo đến đây. Mọi người dựa theo kế hoạch mà chuẩn bị đi..."

Một tông phái, muốn xây dựng căn cơ, cần rất nhiều thời gian.

Như thu được cũng đủ tốt đệ tử, có hảo tư chất địa đệ tử, có ngộ tính, nghị lực, mới có thể có thành tựu lớn. Hiểu ra thì trong cả ngàn vạn người mới có được một Tiên thiên cường giả! Thiết Y Môn, muốn lại xuất ra một Tiên thiên cường giả, biện pháp duy nhất chính là... không ngừng thu nhận đệ tử.

Đệ tử càng nhiều, quang võng lớn bắt cá, có lẽ, hơn mười năm, hơn trăm năm thời, mới có thể xuất hiện một tiên thiên.

"Thanh Hồ Đảo!" Một gã ngân phát lão giả, hai mắt tràn đầy tơ máu, nghiêng răng nghiêng lợi: "Thiết Y Môn ta cuối cùng sẽ có một ngày, phải vì các đệ tử đã chết mà báo thù! Cho dù hao phí trăm năm thời gian, trăm năm không thành, cho dù ngàn năm, cũng nhất định sẽ thành!"

"Phải báo thù, nhất định phải báo thù..."

Mười tám người này là tối hạch tâm đệ tử mà Thiết Y Môn tuyển ra. Cũng là mười tám người mà Thiết Y Môn môn chủ 'Niếp Dung' tín nhiệm nhất.

Phụ nhân mặc áo bông hoa hai tròng mắt lóe ra hàn: "Dựa theo kế hoạch, từ nay về sau, Thiết Y Môn ta không gọi là Thiết Y Môn nữa, mà gọi là 'Huyết Y Tông! Huyết Y Tông ta không quản là bao nhiêu năm trôi qua thì cũng không thể quên đại cừu này!"

"Hoa sư tỷ." Một gã thanh niên gầy gò trầm thấp nói, "Huyết Y Tông, phải chọn địa điểm, thành lập, thu đệ tử... Đi từng bước một. Khi Huyết Y Tông xuất hiện Tiên thiên đầu tiên, mới có tư cách trở thành một

tiểu tông phái vừa phải. Mà để xuất ra một Tiên thiên... Chỉ riêng bồi dưỡng, ít nhất cũng phải hơn mười năm. Trong trăm năm mà có được thì cũng đã là không tệ rồi”.

Mười tám người này đều hiểu.

Thiết Y Môn toàn môn đã bị diệt, muốn trở lại như xưa, quá khó khăn quá khó khăn. Nhưng dù sao vẫn còn bọn họ, cũng giống như còn một mối lửa... vẫn còn hy vọng!

”Hoa sư tử, chúng ta nhất định phải vì tông phái hy sinh cả đời, tầm thường cả đời.” Gã thanh niên gầy gò trầm thấp nói, hắn vốn đang vào độ hào hoa phong nhã nhất, nhưng vì tông phái, phải vứt bỏ.

Hắn nguyện ý vì tông phái mà thay tên đổi họ. Nhưng đáy lòng vẫn có một tia không nỡ.

”Chúng ta vẫn có thể trả thù Thanh Hồ Đảo một lần, hơn nữa, lại không bại lộ thân phận chúng ta.” Gầy gò thanh niên nói.

Mười bảy người khác đều nhìn.

”Sư đệ, nói đi, nói đi.” Phụ nhân mặc áo bông nhiều màu nói.

”Vũ Hoàng bảo tàng, phải có được một đỉnh trong cửu đỉnh, mới có thể đi vào tìm kiếm. Nếu không, hắn phải chết không thể nghi ngờ.” Gầy gò thanh niên trầm thấp nói: ”Tất cả chúng đều biết điều này! Mà Huyết Y Tông ta, muốn đi kiếm Vũ Hoàng bảo tàng. Sợ là phải cả trăm năm sau... Cho nên, ta xem lúc này, công khai ra bên ngoài một tin tức. Nói là Thanh Hồ Đảo đại quân đóng quân tại Nghi Thành Đại Duyên Sơn, là bởi vì Vũ Hoàng bảo tàng chính là ở tại Đại Duyên Sơn!”.

”Đúng.”.

Lão giả mặc áo lông cừu trắng nhân tình sáng rực lên, liền nói: ”Đại quân Thanh Hồ Đảo lúc này đang đóng tại Đại Duyên Sơn. Một khi tin tức truyền ra... Khẳng định sẽ khiến cho rất nhiều cường giả thèm khát! Tỷ như Vũ Hoàng Môn! Vũ Hoàng chính là tổ sư của bọn họ, bọn họ sẽ bỏ qua ư? Vũ Hoàng Môn xuống tay, Thanh Hồ Đảo đại quân chỉ sợ cũng bị tổn thất!”.

”Tin tức truyền ra, phỏng chừng, các đại tông phái đều sẽ phái người đến!”.

”Bất quá các đại tông phái, đối với tin tức này, không nhất định sẽ hoàn toàn tin tưởng. Cho nên có phái nhân mã ra thì chắc cũng không nhiều lắm. Còn đại quân Thanh Hồ Đảo đóng tại chỗ kia chắc chắn sẽ chiếm cứ ưu thế! Tranh đoạt Vũ Hoàng bảo tàng, sẽ tất có một hồi chém giết... Đợi đến khi Thanh Hồ Đảo chém giết thảm liệt, rồi lại phải thỏa hiệp bắt đắc dĩ cùng với mấy tông phái. Bọn họ lại tuyệt vọng phát hiện ra là... Tiến vào mê cung trong bảo của tàng Vũ Hoàng, không có một đỉnh trong cửu đỉnh, đi vào hắn sẽ phải chết!”.

”Hảo!”.

”Chẳng những sẽ khiến cho Thanh Hồ Đảo chết rất nhiều người trong mê cung tàng bảo của Vũ Hoàng mà còn khiến những tông phái khác Thanh Hồ Đảo chết rất nhiều người”.

”Về phần những tông phái khác, bọn họ cũng tham Vũ Hoàng bảo tàng, có chết cũng không trách được ai!”.

...

Mười tám người này, môn phái của mình vừa mới bị tận diệt, cả đám nghĩ đến việc rất nhiều cao thủ của bát đại tông phái sẽ chết, hết sức vui sướng. Để trả thù... Đây mười tám người, liền bắt đầu lên lút truyền bá tin tức ra khắp nơi, truyền bá tin tức về bảo tàng của Vũ Hoàng.

Rất hiển nhiên...

Một hồi đại gió lốc, sắp dậy lên!

Tại trong cái thời loạn thế, mỗi người đều có nguy cơ khác nhau, mỗi một tông phái cũng có nguy cơ khác nhau.

Như Từ Dương quận tiểu tông phái, nói không chừng bất kỳ lúc nào cũng sẽ bị diệt, hiện giờ Thanh Hồ Đảo đã thống nhất Từ Dương quận, tất cả các tiểu tông phái đều xong đời.

Không ai quan tâm!

Nhưng Thiết Y Môn bị diệt, lại khiến cho người trong thiên hạ chú ý. Bởi vì, Thiết Y Môn, cường đại hơn nhiều so với các tiểu tông phái Từ Dương quận! Nếu so sánh ra thì Thiết Y Môn đã tồn tại quá ngàn năm, so với các tiểu tông phái Từ Dương quận thì may mắn hơn nhiều.

...

Tự cho là vận mệnh kém, thì còn có kẻ còn tệ hơn.

Tự cho là vận mệnh đã may mắn rồi, thì còn có kẻ còn may mắn hơn!

Các tiểu tông phái Từ Dương quận, hâm mộ Thiết Y Môn, Quy Nguyên Tông.

Thiết Y Môn, Quy Nguyên Tông, hâm mộ Thanh Hồ Đảo cường đại, hy vọng chính mình có thể vượt qua Thanh Hồ Đảo, trở thành Dương Châu đệ nhất tông phái.

Mà Thanh Hồ Đảo thì lại hy vọng có một ngày, có thể sánh với Ma Ni Tự! Cho dù không bằng nổi Ma Ni Tự, cũng muốn trước hết sẽ vượt qua Vũ Hoàng Môn, Doanh thị gia tộc!

...

Mà là con người.

Thiếu đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Thế Hữu, xuất thân danh gia thế tộc, từ nhỏ đã là thiên tài đỉnh phong chói sáng. Nhưng khi Đăng Thanh Sơn quật khởi thì tâm lý của hắn đã bắt đầu bất ổn.

Đăng Thanh Sơn, thực lực của hắn đã rất mạnh, mười bảy tuổi, đủ để đánh một trận với tiên thiên thực đan cường giả. Nhưng hắn sẽ không thỏa mãn, hắn sẽ tiếp tục theo đuổi đỉnh phong.

...

Đăng Vĩnh Phàm, một bình thường hán tử. Khi còn trẻ, hắn đã hy vọng có một đứa con vĩ đại, không cầu có thể vượt qua Thanh Hồ thì cũng cầu là sẽ không kém bao nhiêu. Nhưng ông trời lại ban cho hắn một đứa con, biểu hiện của đứa con này còn vượt qua cả kỳ vọng của hắn! Đứa con của hắn, thậm chí còn khiến Đăng gia trang cường đại đến mức các bang phái mã tặc cũng không dám chọc vào.

Nếu không có Đăng Thanh Sơn, vài lần các bang phái mã tặc tranh quyền, Đăng gia trang cho dù không bị diệt, cũng đã chết rất nhiều tộc nhân.

Nhưng mà...

Cũng bởi vì Đăng Thanh Sơn, hôm nay Cổ Thế Hữu lại dẫn hắn đi!

Sự tồn tại của Đăng Thanh Sơn, là tốt hay là không tốt?

Đáp án này, tại trong lòng hán tử chất phác Đăng Vĩnh Phàm là rất hiển nhiên. Có đứa con như vậy! Hắn rất tự hào! Người sống một đời, truy cầu chính là cái gì? Có đứa con như vậy, có thể khiến cho các tộc nhân đi ra ngoài Đăng gia trang, được những thôn trang khác hâm mộ.

Cái này đủ rồi!

Trong cái thời loạn này, mỗi ngày đều có người chết! Trong mắt của mỗi người thì thân nhân của mình là trọng yếu. Cũng chẳng có ai đáng quý hơn ai. Ngay cả là đám môn chủ, tông chủ, Thiên Bảng cường giả cao cao tại thượng, chết cũng là hết!

Đây là loạn thế!

Đăng Vân Long có quan điểm như vậy, cho nên trước đây, Đăng gia trang có không ít thiếu nữ bị các bang phái mã tặc bắt làm tù binh, nhưng vẫn chỉ nhẫn nhịn!

Đăng Vĩnh Phàm có quan điểm như vậy, cho nên, hắn theo người của Thanh Hồ Đảo nhân mã rời đi!

Đăng Thanh Sơn có quan điểm như vậy, cho nên, Thanh Hồ Đảo đánh tới, Đăng Thanh Sơn cũng chỉ có thể nắm trong tay trường thương, đánh một trận với địch.

...

Vũ Hoàng bảo tàng!

Đây là bảo tàng có thể cho người ta càng trở nên mạnh hơn, khiến tông phái càng trở nên mạnh hơn. Không hề nghi ngờ gì... Một khi tin tức truyền ra, một hồi gió bão máu tanh sẽ bị dấy lên! Đồng dạng, sẽ có rất nhiều rất nhiều người chết!

169. Chương 9: Động Không Đáy

"Hú~~~~"

Xa xa thỉnh thoảng lại vang lên tiếng tru của sói hoang.

"Những con súc sinh này gặp tai ương rồi" Đằng Vĩnh Tương vừa cười vừa nói, Đằng Vĩnh Phàm tay cầm thiết thương cũng cười theo phụ họa, nhưng đáy lòng lại tính toán "Trước hết nhóm thợ săn bị Thanh Hồ đảo bắt khoảng 180 người, mỗi một thôn trang bắt 3 người như vậy bắt khoảng 60 thôn trang! Bây giờ 9 thợ săn được 50 gã Ngân giao quân quản lý thành một tiểu đội, như vậy cũng đã có đến 20 tiểu đội rồi"

Giờ phút này trong núi hai mươi tiểu đội đang phân tán đi tìm kiếm.

Việc này cũng không đơn giản, hơn nữa còn có hơn ngàn tên Ngân giao Quân sĩ cứ dăm ba người thành một tiểu đội phân tán khắp Đại Duyên sơn tìm kiếm. Thay vào đó Đại Duyên sơn còn lớn hơn hỏa diệm sơn rất nhiều nếu như không có dân bản sứ dẫn đường, giống như người mù không biết là tìm tới khi nào.

"Năm mươi quân sĩ mặc trọng giáp, áp giải chín người thợ săn, muốn chạy trốn là rất khó" Đằng Vĩnh Phàm trầm nghĩ.

"Chín người các người nói Vô Để Động (Động không đáy) còn xa lắm không?" Dẫn đầu năm mươi gã Ngân Giao quân sĩ là một gã có hình thể như con gấu không nhận được quát.

Chín người thợ săn, trong đó sáu tên thợ săn ở những thôn trang khác cùng Đằng gia trang giờ này như Thiên Lô, chỉ đầu đánh đó.

"Đại nhân" Đằng Thanh Hạo liền nói "Vô Để Động từ chỗ này dọc theo sơn đạo đại khái khoảng hơn hai mươi dặm, trước khi tới đêm nhất định có thể tới nơi.

"Ở Đại sơn này, hai điểm thẳng nhau cự ly rất gần nhưng do sơn đạo gấp ghe, lại có vực thẳm...nếu chân chính để đi, đi vòng mất nhiều thời gian.

"Mấy người các người đều nhanh lên một chút. Đừng có chậm chạp"

Gã đại hán như con gấu khiển trách một tiếng liền tiếp tục đi tới.

"Thanh Hạo huynh đệ, người của Thanh Hồ đảo sẽ không giết chúng ta chứ?" Một người thợ săn tới gần Đằng Thanh Hạo nhỏ giọng hỏi.

"Đi bước nào tính bước đấy" Đằng Thanh Hạo cũng thấp giọng trả lời

Đằng Vĩnh Phàm nhớ lại, trước đó khi 180 thợ săn tụ tập một chỗ, bị Thanh Hồ Đảo đảo chủ Cổ Ung hỏi "Thanh Hồ đảo đảo chủ hỏi chúng ta trước đây trong đại sơn có từng thấy một tòa cung điện cổ xưa không? Chúng ta đều nói không thấy được, hẳn lại hỏi có phát hiện trong lòng đất một thông đạo hay huyết động, hồ sâu... hay không?"

"Hiển nhiên Thanh Hồ Đảo đang muốn tìm một tòa cung điện cổ xưa, hẳn là trong lòng đất của Đại Duyên sơn"

Đằng Vĩnh Phàm có thể đoán ra

"Trong lòng đất của Đại Duyên Sơn? Có cung điện cổ xưa?" Đằng Vĩnh Phàm ngẫm lại cũng không thể nào tin được.

Chỗ sâu trong Đại Duyên Sơn, một chỗ trống trải bên cạnh dòng suối nhỏ có một lượng lớn quân đội đóng quân ở đây.

Trong một chiếc lều lớn.

Mười ba vị Tiên Thiên đều ngồi trên ghế.

"Hai mươi đội ngũ cùng với chín ngàn Ngân giao quân sĩ đã lục soát được hai canh giờ mà vẫn không có tin tức truyền đến?" Người phụ nữ mặc áo tím nhú mày, lần này nhân mã đi lục soát chính là 20 tiểu đội - một ngàn tên Ngân giao quân, cộng thêm chín ngàn người đang phân tán đi tìm, ước chừng khoảng một vạn người đang đi lục soát.

"Đừng nóng vội, tin tưởng trước khi trời tối sẽ có tin tức"

Đại đa số trưởng lão đều nhàn nhã ngồi uống trà

"Đạo chủ" Triệu Đan Trần nhìn về phía Cổ Ung đang nhắm mắt dưỡng thần, Cổ Ung mở mắt, Triệu Đan Trần nói tiếp "Chúng ta đem vạn đại quân đóng ở Đại Duyên sơn này, tin tức truyền ra ngoài liệu có khiến cho có người đặc biệt chú ý?"

Khóe miệng Cổ Ung mỉm cười, lạnh nhạt nói "Triệu trưởng lão, khiến cho người ta đặc biệt chú ý thì như thế nào? Đại quân của Thanh Hồ Đảo ta trước diệt đi Thiết Y Môn, sau lại chuẩn bị công kích Quy Nguyên Tông...bây giờ đóng quân ở Đại Duyên Sơn này thì có cái gì kỳ lạ? Mặt khác các tông phái khác cho dù có biết cũng nghi hoặc chúng ta sao lại đóng quân ở nơi này, bọn họ làm sao có thể nghĩ đến bảo tàng của Vũ Hoàng?"

"Nếu như các vị trưởng lão thấy Tiêu Dao cung đột nhiên đóng quân trên một toàn núi lớn, các vị sẽ nghĩ đến cái gì?" Cổ Ung nhìn về phía mọi người.

"Ta chỉ hoài nghi Tiêu Dao cung có phải phát hiện trên núi có một mỏ khoáng sản thật lớn" Triệu Đan Trần ha ha cười nói.

Các vị trưởng lão còn lại nghe xong cũng đều cười.

Mười ba người bọn họ đều biết "Vũ Hoàng bảo tàng" cho nên thấp thỏm lo lắng, sợ khiến cho người khác đặc biệt hoài nghi. Nếu như thật sự lén lút bị các đại tông phái phát hiện, chỉ sợ lúc đó bọn họ mới thực sự hoài nghi về bảo tàng.

Mà bây giờ quang minh chính đại, đóng quân ở chỗ này

Chỉ sợ cơ hồ các tông phái đều cho rằng... có lẽ Thanh Hồ đảo phát hiện một mỏ khoáng sản nên muốn chiếm đoạt mỏ khoáng sản này.

"Vũ Hoàng bảo tàng mấy ngàn năm qua đều không ai tìm đến, cũng không ai có thể nghĩ chúng ta tới đây vì Bảo tàng của Vũ Hoàng. Cho nên cứ yên tâm là như vậy" Cổ Ung mỉm cười nói, tuy ở trên mặt là mỉm cười nhưng trong đáy lòng của Cổ Ung lại có chút lo lắng "Dư nghiệt của Thiết Y môn có biết bí mật này không?"

Mặc dù là lo lắng như Cổ Ung cũng không có cách nào khác.

Tiêu diệt một môn phái đã tồn tại qua ngàn năm không có khả năng diệt cỏ tận gốc, giết sạch mọi người được.

Tựa như Thiết Y môn, chỉ riêng đệ tử tại Sở Quận quân sĩ đã có hơn vạn người, ngoài ra ở chỗ khác cũng có người đóng quân. Một môn phái cho dù lợi hại tới đâu cũng không có khả năng đem toàn bộ căn cơ của Thiết Y môn giết không còn một người! Cho nên diệt môn tông phái như thế chỉ cần giết chết các hạch tâm đệ tử và các Tiên thiên cao thủ, như vậy là đủ rồi.

Dù sao... Chỉ còn lại một chút hậu thiên cao thủ, chẳng lẽ bằng vào hơn mười tên Hậu Thiên cao thủ mà muốn diệt Thanh Hồ đảo?

Nếu Thanh Hồ đảo dễ diệt như thế thì cũng không có khả năng tồn tại nhiều năm như vậy.

"Nhanh chóng tìm được bảo tàng của Vũ Hoàng, đem bảo tàng mang đi" Cổ Ung trầm nghĩ

”Đảo chủ, đảo chủ”

Bên ngoài đột nhiên truyền lên một tiếng la hưng phấn, một đạo thân ảnh chưa qua thông báo đã trực tiếp xông vào.

”Đảo chủ, phát hiện ra hồ nước” Tên trung niên hai mắt phóng ra quang mang, kích động nói.

”Hô!!”

Cơ hồ mười ba tên Tiên thiên cường giả đều đồng loạt đứng dậy, Cổ Ung nhìn hẩn liền nói ”Nhanh, đem tình huống nói qua một chút”

”Dạ, đảo chủ” gã trung niên hít sâu một hơi đoạn nói ”Là như thế này, khi một tiểu đội có người lục trong bụi cỏ có một cái động sâu không thấy đáy. Những người thợ săn nói rằng động sâu không thể xuống nên không dám đi vào. Lúc này hai mươi tên Ngân Giáp quân sĩ dựa vào dây leo chậm rãi bò xuống. Đại khái khoảng gần nửa canh giờ thì có vài tên Ngân giáp quân sĩ hoảng sợ từ trong động trốn ra được, đồng thời trong khi trốn ra ngoài đã đánh nhau với một con yêu thú”

”Yêu thú?”

Cổ Ung và mười ba người ánh mắt sáng lên

Thực ra bọn họ cũng đã sớm biết rằng bảo tàng của vị hoàng ở nơi linh khí đầy đủ sẽ có tình huống đặc thù xuất hiện, xuất hiện yêu thú cũng không có gì kỳ quái, nơi đó có yêu thú rất có thể đã tìm đúng chỗ.

”Đó là một con Xuyên Thạch thú dài gần một trượng, trong quá trình chém giết với yêu thú cũng khiến cho những ngân giáp quân sĩ khác và một số lượng lớn Ngân giáp quân vây sát khiến cuối cùng Xuyên Thạch Thú chạy sâu vào trong động. Trận chiến này bốn tên thợ săn bị Xuyên Thạch Thú giết chết, sáu mươi tám tên Ngân Giáp quân chết và hơn hai mươi người khác bị thương”

”Xem ra Xuyên Thạch thú này còn chưa lột xác” Cổ Ung nói

Xuyên Thạch Thú toàn thân bao trùm lân giáp, bốn trảo và hàm răng đều có thể dễ dàng xuyên thấu nham thạch, là yêu thú chỉ sinh hoạt trong lòng đất. Gặp phải một sinh vật như vậy Ngân Giáp quân đã gặp phải khắc tinh, bởi vì Xuyên Thạch Thú có thể dễ dàng xé rách trọng giáp của họ.

”Những người từ trong lòng đất trốn ra được có hai tên Ngân giáp quân, theo họ nói thì khi đi ở dưới đáy hang đại khái sâu khoảng tám đến mười trượng thì phát hiện có hồ nước, mặt hồ rất lớn, ít nhất phải hơn mười trượng đều là nước! Bởi vì trong lòng đất không có ánh sáng nên bọn họ không dám đi quá xa liền lập tức quay lại, khi trên đường quay ra liền gặp Xuyên thạch thú công kích”

Lời này vừa nói ra khiến đám người Cổ Ung đều cảm thấy vui vẻ.

”Nguyên bản đại hồ có phương viên hơn mười dặm” Cổ Ung nhớ lại bộ sách có ghi lại ”Vây đại hồ bị lún sâu trong lòng đất bị đá núi bao trùm, không nghĩ là còn tồn tại hồ nước rộng như vậy”

”Phía trước dẫn đường” Cổ Ung ra lệnh

Lúc này mười ba tên Tiên Thiên cường giả cũng nhanh chóng chạy tới nơi phát hiện ra động sâu.

Nơi này đã tụ tập mấy trăm tên Ngân giáp quân sĩ. Khi Cổ Ung và mười ba tên Tiên thiên cường giả đi đến tất cả mọi người đều tránh ra.

”Đảo chủ, đây là lối vào động” Cùng với chỉ dẫn, Cổ Ung đi tới cửa động

Xung quanh cửa động cỏ dại đều được phát quang sạch sẽ, chỉ lộ ra cửa động rộng chừng ba bốn trượng tối đen, liếc mắt nhìn cũng không thấy đáy. Mà bùn đất ở cửa động còn loang lổ vết máu thâm đen, thậm chí còn có những khối thịt vụn, trên mặt đất xuất hiện nhiều vết rạch sâu, chứng tỏ nơi này đã trải qua một hồi đại chiến.

”Rất tốt” Cổ Ung gật đầu nói.

”Tông chủ, nhóm thợ săn này làm sao bây giờ?” Lam tướng quân thấp giọng nói

Cổ Ung quay đầu nhìn hẩn một cái lạnh nhạt nói ”Toàn bộ xử tử”

Nhóm thợ săn biết Thanh Hồ Đảo muốn tìm cung điện bí mật, cũng biết Thanh Hồ Đảo muốn tìm kiếm động sâu, hồ sâu trong lòng đất....cho nên không thể lưu lại được! Mặc dù những tông phái khác cũng biết Thanh Hồ đảo đang tìm bảo tàng của Vũ Hoàng, nhưng với tính cách của Cổ Ung, cẩn thận một chút vẫn hơn.

”Dạ” Lam tướng quân đáp

”Ngoài ra, truyền lệnh xuống Ngân Giao quân lấy động sâu này làm trung tâm, chung quanh năm sáu dặm đóng quân” Cổ Ung rõ ràng với ba vạn người thì không thể phong tỏa cả Đại Duyên Sơn cho nên chỉ còn cách là thu nhỏ phạm vi lại mà thôi.

” Phát ra lệnh tụ tập, lệnh xử tử” Cổ Ung liên tiếp hạ vài mệnh lệnh

...

”Hồ sâu này thật là lạnh.Trời đông đã lạnh như vậy mà hồ này còn lạnh hơn” Vài Ngân giao quân sĩ đang lục soát các động khẩu giờ này đang đứng ở sườn núi nhìn Bích Hàn đàm, lấy tay cảm thụ nhiệt độ lạnh giá nên không có người nào dám xuống hồ sâu này.

”Hưu!!”

Một đạo âm thanh bén nhọn vang lên ở phía chân trời

Vài tên quân sĩ vừa ngửa đầu lên nhìn liền kêu lên ” Lệnh tụ họp, đi thôi, đình chỉ lục soát mau nhanh đi” Nói xong cả bọn liền lập tức lao đi.

...

Dựa theo quy định trước đó, một khi có tín hiệu báo lệnh tụ họp thì toàn tiểu đội sẽ đình chỉ lục soát, hướng phía phát ra tín hiệu tụ tập. Nhưng khi lệnh tụ họp vừa phát ra trong chốc lát, đột nhiên...

”Hưu! Hưu! Hưu!”

Theo đó là ba đạo âm thanh bén nhọn liên tiếp vang vọng ở phía cuối chân trời.

Đúng là tín hiệu đem thợ săn xử tử.

170. Chương 10: Xử Tử

Thiếu đảo chủ Cổ Thế Hữu đang cầm trong tay một cây trường thương màu đen tập luyện, bỗng nhiên có ba tiếng kêu to sắc nhọn liên tiếp vang lên, làm cho Cổ Thế Hữu không khỏi quay đầu nhìn về phía không trung.

”Toàn bộ xử tử?” Cổ Thế Hữu nhướng mày, hẩn hiểu được ám hiệu này.

”Cha của Đằng Thanh Sơn, có lẽ phải chết rồi chăng?”

Lúc trước đi bắt thợ săn, muốn bắt Đằng Vĩnh Phàm, thuần túy là do cá nhân Cổ Thế Hữu quyết định. Tuy Thanh Hồ Đảo cho rằng Đằng Thanh Sơn có sức uy hiếp, dù sao đi chăng nữa Đằng Thanh Sơn hiện tại cũng là cường giả cấp độ Tiên Thiên hư đan, nhưng để cao tăng Thanh Hồ Đảo để vào mắt thì còn chưa đủ. Chính vì các trưởng lão không vội, Cổ Thế Hữu mới có chút bất bình.

Đằng Thanh Sơn một người xuất thân từ nơi sơn dã, mới xuất hiện đã đứng đầu Tiềm Long Bảng, vượt qua hắn. Lúc đó, Cổ Thế Hữu còn có thể nhẫn, hắn vẫn cố gắng tu luyện muốn lật ngược tình thế vượt qua Đằng Thanh Sơn.

Nhưng mà rất nhanh, hắn biết Đằng Thanh Sơn đã đạt đến Tiên thiên!

Mười bảy tuổi đạt tới Tiên thiên, làm Cổ Thế Hữu từ trước đến giờ luôn thuận buồm xuôi gió có điểm chịu không nổi. Cho nên trong đầu hắn xuất hiện ý niệm muốn gỡ thủ đoạn, mới dám đem Đằng Vĩnh Phàm

đi. Nếu việc này có thể dẫn Đẳng Thanh Sơn tới đây, Thanh Hồ Đảo chỉ sợ cũng không ngần ngại ngay lập tức giết Đẳng Thanh Sơn.

"Đẳng Thanh Sơn, cha ngươi đã chết. Đây chính là do ta hạ mệnh lệnh." Cổ Hữu lộ ra một tia tươi cười tà dị, "Thật ra số mệnh cha ngươi cũng không tồi, khi chết còn có 179 thợ săn chôn cùng hắn."

...

Trong hạp cốc của một ngọn núi lớn. Bọn Đẳng Vĩnh Phàm bao gồm chín tên thợ săn. Đang cùng Ngân Giao quân quân sĩ tụ tập tại đây.

Tại một cái khe sâu bị che lấp bởi bụi rậm. Có một cái động sâu không thấy đáy rộng chừng ba trượng. Kỳ thật cái loại động sâu này. Ở Đại Duyên Sơn cũng có vài chỗ.

"Uy. Nhóm mấy người các người!" Trong đó một gã độc nhãn Ngân Giao quân sĩ quát. "Đội trưởng bọn họ đã đi xuống. Trong bao lâu có thể đi lên?"

Đẳng Thanh Hạo bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Các vị đại nhân, cái động không đáy này nhóm thợ săn chúng ta cũng không dám đi xuống. Thật khó có người biết phải mất bao lâu? Bất quá... Đi xuống đó có hai mươi vị đại nhân thực lực rất mạnh. Nhất định không có việc gì đâu." Đẳng Thanh Hạo làm tân đội trưởng đội thợ săn của Đẳng gia trang, cũng đã gặp qua nhiều sự việc. Đại đương gia Bạch Mã Bang, hay Thành chủ Thanh Nghi thành hắn cũng đã gặp qua, cho nên cũng không lâm vào cảnh hoảng sợ giật mình.

"Hừ." Tên độc nhãn long kia hừ nhẹ một tiếng.

Đúng lúc này.

"Hừ!" Tiếng kêu sắc nhọn vang vọng phía chân trời.

"Ân? Tập kết lại?" Trên mặt đất ba mươi tên quân sĩ Ngân Giao ở bên ngoài ngửa đầu nhìn bầu trời.

"Xem ra đã tìm thấy rồi." Tên độc nhãn long kia bất đắc dĩ đi đến cửa động cái động sâu không thấy đáy kia, hướng vào phía trong hô lớn: "Đội trưởng, tập kết lại! Chúng ta mau trở về thôi." Chỉ nghe 'trở về thôi', 'trở về thôi' từng đợt âm thanh dội lại, tại đây âm thanh vang vọng quang quắc bên trong động sâu.

"Mọi người chuẩn bị một chút, chuẩn bị trở về." Độc nhãn long quân sĩ nói.

Đúng lúc này.

"Hừ!" "Hừ!" "Hừ!"

Liên tục ba tiếng nổ lớn vang lên, nguyên đang ngồi dưới đất, quân sĩ Ngân Giao Quân chuẩn bị đứng lên xuất phát đều ngây ngẩn cả người, bọn họ đều rất rõ tín hiệu này mang hàm nghĩa gì, lúc trước, bọn họ đều được thông báo qua. Ngay lập tức, ba mươi tên quân sĩ Ngân Giao Quân ánh mắt lạng lẽ trao đổi một chút!

"Lại phải trở về rồi." Nhóm thợ săn cả đám đứng lên.

"Hô!" Kinh phong nổi lên.

"Phốc!" Một đao nhanh chóng, kèm theo một đợt hàn quang xẹt qua yết hầu một gã người trẻ tuổi, chỉ thấy một cái đầu văng ra, từ cái cổ không đầu máu tươi mãnh liệt phun ra.

Sau khi đánh lén giết một gã thợ săn, quân sĩ độc nhãn long kia mới hét to: "Giết...!"

Ba mươi tên quân sĩ Ngân Giao Quân gần như đồng thời đánh tới tám gã thợ săn còn lại, nhóm thợ săn chỉ có một cây thương đơn giản có tua rua đỏ, mà Ngân Giao quân sĩ đều cơ bản là có huấn luyện, ba mươi người đẳng đẳng sát khí. Nếu ba mươi tên quân sĩ Ngân Giao Quân, mà còn giết không nổi chín tên thợ săn đến trọng giáp còn không có thực sự trở thành trò cười cho mọi người!

"Phốc!" "Phốc!"

Trở tay không kịp, thêm hai gã thợ săn bị giết, đồng thời ba mươi tên Ngân Giao quân sĩ được huấn luyện có tổ chức tốt phân tán, muốn tiêu diệt toàn bộ nhóm thợ săn này nên hình thành một vòng tròn bao vây sáu tên thợ săn còn lại.

"Chạy mau!" Đẳng Thanh Hạo thê lương hô.

Sáu gã thợ săn may mắn sống sót lập tức nhanh hướng phương bắc trốn.

"Mau chạy!" Đẳng Vĩnh Phàm vội vàng hét to, bởi vì quân sĩ Ngân Giao Quân đang nhanh chóng hành động, nếu chạy chậm một chút, liền xong đời.

"Đúng là ngày chó chết." Một gã hán tử trung niên gặp phải hiểm cảnh, trong tay cầm một cây thương có tua đỏ, tức giận quát một tiếng liền đâm một kích vào quân sĩ Ngân Giao Quân.

"Thương!" Mũi thương đâm trên trọng giáp, chỉ để lại một chút vết trắng lờ mờ.

"Hô!" Mà quân sĩ Ngân Giao Quân một đao thật tàn nhẫn trực tiếp cắt đứt yết hầu hán tử trung niên đó, lại một gã thợ săn chết đi!

Hiển nhiên, trong nhóm thợ săn còn may mắn sống sót, là ba người thực lực cao của Đẳng gia trang, cũng là những người chạy nhanh nhất.

"Các người trốn không thoát đâu." Một tiếng cười nhạo vang lên, ba mươi tên quân sĩ Ngân Giao Quân rút cục hoàn toàn vây kín, Đẳng Vĩnh Phàm, Đẳng Vĩnh Tương, Đẳng Thanh Hạo cùng với hai gã thợ săn khác, sắc mặt đại biến. Mà ba mươi tên quân sĩ Ngân Giao Quân bắt đầu thu hẹp vòng vây lại, chuẩn bị giết năm tên thợ săn sót còn lại.

"Xông lên!" Đẳng Vĩnh Phàm hét lớn một tiếng, thân hình đột nhiên bạo khởi.

"Vèo!" Trong tay tấn thiết thương tựa như một con du long đập mạnh vào quân sĩ Ngân Giao Quân phía trước, mang theo một tiếng rít chói tai, uy thế như thế, làm ba gã Ngân Giao quân sĩ phía trước sắc mặt đại biến, lập tức giơ chiến đao trong tay lên ngăn cản.

"Bồng!" Một loạt tiếng va chạm vang lên.

Đẳng Vĩnh Phàm thế mà có thể trực tiếp đem một gã quân sĩ Ngân Giao Quân đánh bay, hai gã quân sĩ Ngân Giao Quân cũng dạt ra một bên. Nên biết, khi Đẳng Thanh Sơn tuổi còn nhỏ, phụ thân Đẳng Vĩnh Phàm chính là hảo hán đứng đầu trong tộc, lực lượng song chưởng đã hơn một ngàn cân. Luyện tập Hồ quyền vài năm, lực lượng thân thể lại bạo tăng, đạt tới hơn hai ngàn cân.

Hơn nữa bởi vì tu luyện Hồ quyền, nên trong cơ thể cũng có nội kình, nếu bộc phát ước chừng ngàn cân!

Bình thường thực lực đạt đến hai ngàn cân, chính là nhị lưu võ giả. Mà đội trưởng bình thường cũng đã là nhị lưu võ giả. Đẳng Vĩnh Phàm luyện Đại Thương Thung đến mức lão luyện, thương pháp tự nhiên là rất mạnh.

Ở giữa ba mươi tên quân sĩ Ngân Giao Quân, đơn đả độc đấu, sợ không có một chút hi vọng thắng. Hơn nữa... Đối phương nhiều người, lại đều có trọng giáp!

"Đi." Đẳng Vĩnh Phàm hét lớn một tiếng, Đẳng Vĩnh Tương, Đẳng Thanh Hạo không đuổi kịp.

Hô! Hô! Hô!

Ba người này lại muốn chạy trốn.

Nếu này đơn giản để bọn họ chạy thoát, Ngân Giao Quân sẽ không xứng gọi là quân đội tinh anh của Thanh Hồ Đảo, ba gã quân sĩ bị đánh té ngã này, ngay lập tức đã có tên quân sĩ khác lấp vào chỗ trống.

"Vây giết!"

Một tiếng quát lạnh, một thanh chiến đao bổ xuống, đối mặt với lực lượng của chiến đao lớn như vậy, bọn Đẳng Vĩnh Phàm có chút nôn nóng.

"Phốc!" "Phốc!" Một lần nữa vây lại, hai gã thợ săn khác chỉ kịp kêu lên một tiếng không cam lòng đã chết rồi.

"Thương...!" "Thương...!"

Đều luyện tập Hồ quyền, Đại Thương Thung ba người Đẳng gia trang thân hình linh hoạt, thương pháp rất mạnh, ba người liên thủ thể mà ngăn cản được không ít chiến đao.

”Thanh.” Đẳng Vĩnh Tương một cước đá mạnh tới, đem một đao đang bổ về phía đứa con Đẳng Thanh Hạo đá bay đi. Cứu con tự nhiên sẽ phân tâm, cho dù Đẳng Vĩnh Tương né tránh mau đi nữa, vẫn ”phốc” một tiếng vang lên, một thanh chiến đao từ phía sau lưu lại trên lưng một vết thương lớn, máu tươi chảy ra.

”Cha.” Đẳng Thanh Hạo kinh hãi.

Rất nhanh trong nháy mắt, vòng vây lại khép chặt thêm.

”Thanh Hạo, đi.” Đẳng Vĩnh Tương một trảo nắm lấy phần eo Đẳng Thanh Hạo, cánh tay phải lập tức phát lực.

Hô!

Thân thể Đẳng Thanh Hạo nặng một trăm cân trực tiếp bị bay lên, bay ra khỏi vòng vây.

”Vèo!” quân sĩ Ngân Giao Quân nhân cơ hội trực tiếp một đao khảm vào ngực Đẳng Vĩnh Tương.

...

Đẳng Thanh Hạo bị quăng rơi xuống đất, quay đầu nhìn thấy, không khỏi giận dữ ánh mắt trừng tròn xoe, khóe mắt bị xé rách: ”Cha!” Tiếng la thống khổ thê lương vang lên.

”Đúng là một ngày chó chết!” Bị một đao đâm vào trong ngực, Đẳng Vĩnh Tương cảm giác được đầu bắt đầu mơ hồ rồi, thế nhưng vẫn quát lên một tiếng lớn, đem tất cả lại lực lượng thân thể còn sót lại hoàn toàn quán nhập vào tấn thiết thương trong tay.

”Trung Bình Thứ!” .

Đẳng Vĩnh Tương hét lớn một tiếng!

Hưu!

Thương pháp Đẳng gia trang, một chiêu Trung Bình Thứ, chiêu thứ nhất Đầu Đại Thương. Đẳng Vĩnh Tương làm sư phụ dạy thương pháp, Trung Bình Thứ này đã luyện hơn bốn mươi năm, trong một khắc sinh mệnh cuối cùng bùng nổ, chiêu Trung Bình Thứ nhanh như một đạo thiểm điện!

”Loảng xoảng!”

Mũi thương trực tiếp đâm nát mặt nạ bảo hộ, xuyên qua đầu một gã quân sĩ Ngân Giao Quân! Trong quân sĩ Ngân Giao Quân đây là người đầu tiên bị giết.

Hai mắt mở trừng tức giận, một cái Trung Bình Thứ, sau khi giết chết quân sĩ Ngân Giao Quân xong, Đẳng Vĩnh Tương cũng không bao giờ... động nữa.

”Truy đuổi bắt lấy tên tiểu tử kia.” Tên quân sĩ Độc nhãn long quát lên.

”Cha.” Đẳng Thanh Hạo một mặt lau nước mắt, mặt khác cắn răng lập tức hướng xa xa vội chạy, thống khổ lại phần nộ, hấn phải trốn! Cha hấn chính là vì hấn mà chết. Nếu không, lấy thương pháp đại sư phụ của cha hấn, không thể có khả năng chết dễ dàng như vậy.

...

”A ...” Toàn thân đã có ba vết thương, Đẳng Vĩnh Phàm nổi giận giống như một đầu mãnh hổ, như một con hổ nhảy lên, tấn thiết thương đột nhiên vung lên! Thế là đem một gã quân sĩ muốn truy đuổi Đẳng Thanh Hạo nằm sấp xuống, lập tức đuổi tay trái ra, bắt lấy mắt cá chân quân sĩ này, tựa như vung cây roi! Cầm lấy mắt cá chân, đột ngột đập mạnh xuống mặt đất!

Oanh!

Một đập này, làm đầu tên quân sĩ Ngân Giao Quân kia nát tả tơi, thậm chí mũ giáp cũng bị chấn rớt.

Hô! Hô!

Đặng Vĩnh Phàm cường nộ, quơ thi thể tên quân sĩ Ngân Giao Quân đập bay vài tên quân sĩ khác, sau đó vung mạnh, đem cổ thi thể ném về một ngã quân sĩ ở phía xa xa đang đuổi giết Đằng Thanh Hạo, làm cho hắn té ngã.

”Giết chết hắn!” Lúc này các quân sĩ bạo nộ rồi.

Giết mấy thợ săn, thế mà cũng có thương vong? Rất mất mặt.

...

Đằng Thanh Hạo trên mặt tràn đầy nước mắt, hắn giống như một đầu con báo chạy trốn thật tốt, nhanh chóng chạy vào trong núi rừng, hai gã quân sĩ ban đầu ở phía sau đuổi giết hắn, rất nhanh không nhìn thấy bóng dáng Đằng Thanh Hạo đâu. Bởi vì... Đây là Đại Duyên Sơn! Mà Đằng Thanh Hạo, lại là đội trưởng đội thợ săn!

Trong Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Hạo rất quen thuộc.

Đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất, là Đặng Vĩnh Phàm kiểm chế rất nhiều quân sĩ, nếu không đại lượng quân sĩ, thì triển nội kinh chạy theo vây sát hắn, Đằng Thanh Hạo làm sao trốn thoát được.

Chạy trong núi rừng bỗng nhiên ngẫu nhiên phát hiện hai ba gã quân sĩ, Đằng Thanh Hạo liền cẩn thận né tránh. Các quân sĩ đều là hướng trung ương tập kết. Đằng Thanh Hạo chạy được một chốc, trên đường chạy trốn rất cuộc không thấy quân sĩ nào nữa.

”Cha, Vĩnh Phàm thúc!”

Đằng Thanh Hạo cắn răng, quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Đúng là cha hắn vì hắn mà chết!

Mà Đằng Vĩnh Phàm thúc đâu? Tuy rằng hắn không tận mắt chứng kiến, nhưng hắn vẫn biết Vĩnh Phàm thúc bị một đám Ngân Giao quân sĩ bao vây. Đặng Vĩnh Phàm căn bản không có trọng giáp, mà địch nhân có trọng giáp, chỉ sợ cùng lắm là giết được hai ba gã quân sĩ Ngân Giao Quân rồi cũng sẽ bị địch nhân giết chết.

”Cha, Vĩnh Phàm thúc, ta nhất định sẽ báo thù, nhất định sẽ báo thù!” Đằng Thanh Hạo ầm núp ở trong bụi cỏ, sắc mặt dữ tợn: ”Việc này, nhất định phải nói cho Thanh Sơn!”

Đối mặt quái vật như Thanh Hồ Đảo...

Hắn không thể nhĩ ra ai khác ngoài Đằng Thanh Sơn!

Đằng Thanh Sơn cho tới bây giờ chưa từng làm cho mọi người thất vọng, việc này cũng chỉ có Đằng Thanh Sơn có thể giải quyết!

”Cừu này, nhất định phải báo!” Đằng Thanh Hạo từ chỗ núp nhanh chóng chạy ra.

171. Chương 11: Tin Dữ

”Ông!”

Đặng Vĩnh Phàm ánh mắt trừng lớn tròn xoe, giống như đang rèn binh khí, thiết thương trong tay trực tiếp quét ngang nganh một cái, tựa như một đao thối qua!

Hô!

Các quân sĩ thấy thế sớm lui về phía sau né tránh, nhất thời chung quanh xuất hiện khoảng trống lớn. Giờ phút này, Đặng Vĩnh Phàm cũng chỉ có thể dựa vào một chiêu này, chỉ sợ một đám người đồng thời chém ra một đao!

Đặng Vĩnh Phàm điên cuồng vung lên, tuyệt đối các quân sĩ đều biết một chiêu có lực đạo ngàn cân.

Ai tiến lên, cho dù mang trọng giáp, thân thể cũng đánh cho bị thương.

"Tráng hán này có nội kinh, lực đạo lớn, các huynh đệ cẩn thận một chút, làm thịt hán!" Tên quân sĩ Độc nhãn long lập tức hét lớn, hơn hai mươi quân sĩ Ngân Giao Quân vây sát Đằng Vĩnh Phàm, thật giống như đàn sói vây sát lão hổ, người một lần ta một lần, mỗi khi Đằng Vĩnh Phàm phát cuồng công kích, mỗi người liền lập tức né tránh.

Điểm chết người chính là, mọi người trong nhóm quân sĩ này ai cũng mặc trọng giáp, nếu không đâm vào được mặt nạ bảo hộ của quân sĩ là chỗ phòng ngự yếu nhất, căn bản không giết chết được quân sĩ đó.

"Phốc!" Đằng Vĩnh Phàm cánh tay trái lại dính thêm một vết thương do đao gây lên, hiện giờ, trên người hán đao thương đã có hơn mười chỗ. May mà hán tu luyện Hổ quyền có chút thành tựu, có thể thoát khỏi chế cơ thể. Hơn nữa có nội kinh không chế máu chảy ra cũng không nhiều.

"Hưu trốn!"

Đằng Vĩnh Phàm tại lúc bị chém một đao, lập tức quát lên một tiếng lớn, thân thể mạnh mẽ thoát ra, tay trái giống như thiết trảo, nắm cổ tay đối phương. "Hảo!" Đằng Vĩnh Phàm ánh mắt sáng ngời, đem thân thể quân sĩ làm như vũ khí, điên cuồng vung lên.

Ca!

Ai ngờ dùng sức quá mạnh, cổ tay quân sĩ quá yếu không ngờ liền bị gãy. Bao tay bằng sắt thép do cổ tay bị gãy còn ở trong tay Đằng Vĩnh Phàm, mà quân sĩ kia lại kêu thảm thiết bị quăng lên! Dù sao trọng giáp bảo vệ cánh tay không gãy liền với bao tay, dưới sự tác dụng của lực đạo mấy ngàn cân cổ tay yếu nhược kia bị gãy đứt cũng không kỳ quái.

Quân sĩ kia cả người bị đánh bay thật mạnh đập ngã ba gã quân sĩ khác.

"A a..." Một bàn tay bị bể gãy quân sĩ kia đau đớn kêu rên.

Nắm bao tay đứt đó Đằng Vĩnh Phàm tùy tiện kêu lên: "Đám cẩu tử các ngươi đến đây đi, lão tử hôm nay giết một tên đã đủ bù một mạng, giết hơn một tên là có lời rồi, đến đây đi, đám cẩu này (DG: chỗ này hơi tục một chút mong độc giả thông cảm!!! ĐVP đang chửi mấy thằng quân sĩ mờ)!" Hai mắt đỏ bừng đến điên cuồng Đằng Vĩnh Phàm, căn bản không để ý bản thân đang bị thương. Hắn phải tạo ra cơ hội.

Có thể giết được một người thì giết!

Các quân sĩ đều nhìn nhau.

"Các huynh đệ, đừng sợ bị thương cùng xông lên giết hán!" Tên quân sĩ Độc nhãn phẫn nộ rống lên một tiếng, hơn hai mươi tên quân sĩ lập tức liền lĩnh đánh tới.

Mọi người vốn nghĩ không bị thương có thể giết chết Đằng Vĩnh Phàm nhưng hiện tại xem ra sợ là không có khả năng.

"Lũ chó này!" Toàn thân Đằng Vĩnh Phàm nhiễm máu hồng, hai mắt đỏ bừng gắt gao nhìn chăm chăm tên quân sĩ Độc nhãn cầm đầu. Tại một khắc này, hắn căn bản không để ý lợi đao của những quân sĩ khác đang bổ tới, găm nhẹ một tiếng hai chân đột ngột đạp một cái giống như một đầu hổ đột ngột lao ra!

Liền lĩnh đột ngột nhảy một cái không ngờ tránh được không ít đao.

Quanh năm suốt tháng làm nghề rèn song chưởng cực kì săn chắc cơ gân nổi lên cuộn cuộn, lực lượng mạnh mẽ quán nhập vào thiết thương trong tay. "Chết đi!" Đằng Vĩnh Phàm khoe mắt muốn bạo liệt!

Một đao tia chớp màu đen!

Đằng gia trang chiêu công kích duy nhất - Trung Bình Thứ!!!

Tên quân sĩ Độc nhãn cũng gào lên bổ ra một đao!

"Thương!"

Chỉ nghe một tiếng giòn giã vang lên, thiết thương chém vào chiến đao, mũi thương không ngờ trực tiếp đâm thủng mặt nạ bảo hộ, đem đầu tên quân sĩ độc nhãn trong nháy mắt đâm thủng!

Phốc!

Trường thương xuyên qua đầu!

"A!" Đàng Vinh Phàm thân thể mạnh mẽ kéo chiến đao vừa chém vào sau lưng hắn! "Phốc..." Máu tươi phun tung toé.

Chém giết cho tới bây giờ, tuy rằng đã trúng không ít đao nhưng không bị một vết thương trí mệnh nào. Nhưng một đao này lại khiến Đàng Vinh Phàm trong nháy mắt nửa người phía dưới mềm nhũn, hoàn toàn không còn tri giác, không tự chủ được nữa... Đàng Vinh Phàm liền hướng mặt đất ngã xuống.

"A a a!!!" Đàng Vinh Phàm trong yết hầu phát ra tiếng gầm nhẹ, xoay người đột ngột ném trường thương trong tay ra.

"Hư!"

Trường thương ở giữa không trung mang theo một chút tàn ảnh, trực tiếp lao đến lồng ngực một gã quân sĩ Ngân Giao Quân, đem lồng ngực có trọng giáp bảo vệ hơi lôm xuống. Mà cả người quân sĩ kia liền bị một cổ lực đánh vào hất hăng bay xa.

"Giết chết hắn!" Nhìn Đàng Vinh Phàm đã té ngã trên mặt đất, các quân sĩ khác lập tức vây lại.

"Rống..."

Một thanh âm trầm thấp, hùng hậu, đáng sợ, chấn động linh hồn người đột nhiên từ huyết động bên cạnh ngoài mây trượng truyền đến. Chỉ cần nghe được thanh âm gào rống kia thôi cũng làm cho hơn hai mươi tên quân sĩ Ngân Giao Quân hồi hộp, lập tức quay đầu nhìn lại... Chỉ thấy tại miệng động không đáy kia, một bóng người nhanh thoát ra.

"Mau, chạy mau!" Người lao tới trong đôi mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

"Đại nhân!" Hơn hai mươi danh quân sĩ chấn động, người lao tới là một gã trung niên, là Bách phu trưởng thủ lĩnh của bọn chúng mới tiến vào động không đáy!

"Hô!"

Một bóng đen từ trong huyết động thoát ra lao đến tên Bách phu trưởng Ngân Giao Quân trong nháy mắt hạ gục hắn: "A!" Tiếng kêu thảm thiết không cam lòng, nhưng trong nháy mắt mùi huyết nhục nhanh chóng tràn ngập khắp nơi, mùi tanh này thật giống như mùi tanh của cái chết kia. Nhìn quái vật lao ra này, tất cả quân sĩ ngã ra.

Đây là quái vật có đầu giống như đầu con rắn, thân thể chừng hai trượng, cao khoảng ba thước, móng vuốt sắc bén giống như lưỡi dao lóe lên vẻ sáng bóng lạnh băng, trên người nó là lân giáp màu đen.

Một đôi mắt thật lớn, ở giữa có một chút màu đen, các chỗ khác đều là màu trắng bệch.

Trong miệng của nó hai cái răng nanh vươn tới giống như một cây kéo lớn.

"Yêu thú!"

Yêu thú này giết chết Bách phu trưởng, lập tức lại lần nữa đánh về phía những quân sĩ khác. Mà Đàng Vinh Phàm giờ phút này té trên mặt đất lại cắn răng một cái: "Không! Tìm địa phương khác để trốn!" Tuy hạ thân không còn cảm giác nhưng hai tay hắn dùng một chút lực, cả người hướng miệng huyết động tiến đến, yêu thú lập tức nhắm Đàng Vinh Phàm lao tới.

"Vèo!" Một chân Đàng Vinh Phàm bị yêu thú xé rách máu tươi chảy ròng ròng mà hai tay Đàng Vinh Phàm lập tức chống đỡ thân thể tốc độ không giảm chút nào, cả người trực tiếp trui vào trong động không đáy.

"Rống..."

Trong tiếng rống của yêu thú, quân sĩ Ngân Giao Quân ban đầu còn chống cự được một chút, lát sau chết liên tiếp hơn mười người, một đám điên cuồng chạy trốn...

Trời chạng vạng, ở núi lớn bên cạnh, Đàng Thanh Hạo nhìn Đàng gia trang dưới chân núi xa xa, cẩn thận nhìn quanh: "Không có quân sĩ Thanh Hồ Đảo!" Hắn lập tức hướng Đàng gia trang đi tới. Cẩn thận tiến

đến... hắn không đi vào cửa chính của Đằng gia trang mà đi về phía tây trực tiếp trèo qua tường tiến vào Đằng gia trang.

Kỳ thật quân sĩ Thanh Hồ Đảo đều đã tập trung lại rồi.

Cho dù tuần tra, cũng không thể để quân sĩ canh giữ ở trước cửa của mỗi thôn trang.

Tại luyện võ trường Đằng gia trang, rất nhiều tộc nhân đều tụ tập tại đây, trong lòng không an tâm.

"Tộc trưởng, đại sư phụ còn có Thanh Hạo ca, bọn họ sao còn chưa trở về."

"A Lan, đừng nóng vội, Tộc trưởng nhanh trở lại thôi."

Viên Lan đã hơn bốn mươi tuổi, tóc cũng có chút ngả màu, mơ hồ có thể thấy được mấy sợi tóc bạc, nàng hai mắt sưng đỏ, từ luyện võ trường nhìn chằm chằm đại môn xa xa. Nàng chờ đợi... Chờ đợi nam nhân tài năng của nàng xuất hiện trong tầm mắt của mình.

"Thanh Hạo ca đã trở lại." Bỗng nhiên một tiếng hô kinh hỉ vang lên.

Mọi người lập tức quay đầu nhìn về chỗ thanh âm vừa phát ra, chỉ thấy phía tây một bóng người toàn thân cực kỳ bản cứng vài tên tộc nhân đang đã chạy tới, đúng là đội trưởng đội thợ săn Đằng gia trang Đằng Thanh Hạo.

"Thanh Hạo!"

Thê tử Đằng Thanh Hạo cùng với hai đứa con, lập tức mừng như điên tiến lên. Các tộc nhân khác, mọi người cũng hưng phấn đi tới.

"Thanh Hạo đã trở lại, Phàm ca bọn họ cũng nên trở lại." Viên Lan trên mặt lộ ra một tia vui mừng, cũng lập tức tiến lên.

Đằng Thanh Hạo ôm hai con gái của mình, nhin không được nước mắt chảy ròng.

Thiếu chút nữa...Hắn cũng sẽ không còn thấy được hai con gái và thê tử nữa.

"Thanh Hạo cha người đâu, còn có Vĩnh Phàm thúc người đâu?" Lão tộc trưởng Đằng vân long lập tức hỏi.

Đằng Thanh Hạo ngăn ra, ngẩng đầu nhìn mọi người.

Đặc biệt chứng kiến ánh mắt Viên Lan đỏ hồng, chờ mong nhìn hắn. Không khỏi cắn răng, trầm thấp nói: "Đám cướp tạp chủng Thanh Hồ Đảo kia hạ lệnh giết chết tất cả thợ săn chúng ta! Cha ta vì cứu ta, đã chết. Vĩnh Phàm thúc cũng bị quân sĩ này bao vây... Chỉ có ta trốn được."

"Người nói, người nói cái gì?" Viên Lan mắt trừng lớn, không thể tin được.

"Vĩnh Phàm thúc, bị một đám quân sĩ Ngân Giao Quân vây quanh... Ta không thấy Vĩnh Phàm thúc chết. Bất quá..." Đằng Thanh Hạo thanh âm thấp đi.

Tất cả mọi người im lặng.

Đằng Vĩnh Phàm không mặc trọng giáp, bị một đám quân sĩ vây quanh, tất cả mọi người có thể đoán được kết quả.

"Không, không..." Viên Lan liên tiếp lắc đầu.

Nàng không tin... Nam nhân cùng đi với nàng hơn nửa cuộc đời tột đã chết! Từ khi có nhận thức, bọn họ đã ở gần nhau, thanh mai trúc mã, sau này thành thân, thành thân rất lâu sau mới có được một đứa con Đằng Thanh Sơn, ba năm sau lại có thêm một nữ nhi Đằng Thanh Vũ.

Nhiều năm như vậy trôi qua, vợ chồng hai người cơ hồ chưa hề đổ mắt.

Yêu say đắm đến kinh thiên động địa bọn họ cũng không hiểu, nàng chỉ biết sớm vì nam nhân làm đồ ăn ngon, vì nam nhân của mình làm quần áo thật tốt... Loại quan tâm này, có việc thì cùng nhau chống đỡ đã thâm nhập trong lòng. Hơn mười năm nay, hai người giống chim liền cánh cây liền cành (*) đã sớm trở thành một thể, ai cũng không rời ai.

"Không, không..." Viên Lan sắc mặt trắng xanh, không một tia huyết sắc.

"A Lan, A Lan." Đằng Vân Long liên tiếp hô.

"Phốc." Một ngụm máu tươi từ khoe miệng Viên Lan chảy ra, Viên Lan ngất đi, cả người vô lực ngã trên mặt đất.

Đằng Vân Long ôm lấy nữ nhi, lập tức hướng nhà thầy thuốc trong trang chạy tới.

"Mau." Đằng Thanh Hạo vội vàng la lên: "Tìm một con ngựa, ta muốn đi Giang Ninh." Sở dĩ quay về Đằng gia trang, Đằng Thanh Hạo chính muốn có kỵ mã đi Giang Ninh, nếu dựa vào hai chân hẳn phải chạy đến lúc nào mới có thể tới nơi?

"Thanh Hạo, đừng nóng vội." Thê tử hần liền nói: "Hôm nay người cùng và Tộc trưởng bọn họ bị mang đi, Lão tộc trưởng liền lập tức an bài Vĩnh Lôi thúc dẫn người đi Giang Ninh tìm Thanh Sơn. Phỏng chừng lúc này, đã đến Giang Ninh."

...

Trời chạng vạng, sắc trời hôn ám, Giang Ninh thành, tại cửa Đằng phủ.

Đằng Vĩnh Lôi cụt một tay cùng với ba gã nam nhân Đằng gia trang khác, do một gã quân sĩ Hắc Giáp Quân dẫn đến nơi này.

"Đây là chỗ ở của thống lĩnh đại nhân." Quân sĩ Hắc Giáp Quân kia nói.

"Cảm tạ." Đằng Vĩnh Lôi cảm kích nói, liền lập tức hướng cửa đại môn đi đến, hộ vệ giữ cửa đang muốn ngăn trở, Đằng Vĩnh Lôi liền lập tức la lớn: "Thanh Vũ!"

Thanh Vũ đang từ tiền viện đi qua, quay đầu vừa thấy, liền mừng rỡ: "Thúc!" mang theo sự vui mừng lập tức lao ra.

"Thúc, Thanh ca, các người sao lại đến đây?" Thanh Vũ có vẻ hưng phấn.

"Mau, đưa ta đi gặp ca người." Đằng Vĩnh Lôi vội nói.

Chim liền cánh cây liền cành (*): sự gắn bó mật thiết của đôi uyên ương Phải là những người yêu nhau rất rất nhiều mới đạt đến cảnh giới này !!!

172. Chương 12: Phong Khởi Vân Dũng

"Thanh Sơn, ta có việc gấp."

Đằng Vĩnh Lôi trên mặt tràn đầy vẻ cuống quýt, bên cạnh một người thanh niên cũng liền nói: "Thanh Sơn Ca, quân Thanh Hồ đảo đi qua Đằng gia trang chúng ta." Vốn trên mặt còn đang mang vẻ vui mừng, sắc mặt Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt trầm xuống, cau mày nói: "Thúc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Chuyện phát sinh trước bữa cơm trưa hôm nay! Thanh Hồ đảo phái tới hơn một trăm danh trọng kỵ binh, chắc là quân sĩ Ngân Giao quân của họ. Những người đó từ mỗi thôn trang mang đi ba gã thợ săn, tại Đằng gia trang chúng ta cũng mang đi ba người! Nhưng mà nếu như để chúng ta tự tuyển ba người, chúng ta cũng không phải vội vã như vậy. Mà tên đầu đàn quân sĩ Thanh Hồ đảo chỉ muốn dẫn đi cha người còn có Thanh Hạo! Cha người không phải là thợ săn nhưng bọn họ cũng muốn mang đi, chúng ta đều cảm giác không thích hợp. Những người đó vừa đi, lão tộc trưởng liền an bài chúng ta tới đây báo tin."

"Cha bị mang đi? Thanh Hồ đảo kia, sao có thể mạnh mẽ ép mang cha đi?" Thanh Vũ khản trương.

"Mang đi đúng ba người, cha người, còn có Thanh Hạo, cùng với Vĩnh Tương đại bá của người." Đằng Vĩnh Lôi nói.

Đằng Thanh Sơn nghe xong, trong lòng một trận hàn ý dâng lên...

Người Thanh Hồ đảo dĩ nhiên khi dễ đến trường bối của mình, bắt quá rất hiển nhiên... Tại trong mắt đại quái vật như Thanh Hồ đảo căn bản không cần quan tâm một người như Đằng Thanh Sơn.

"Không ổn nhất là!" Đằng Vinh Lôi liền nói: "Lúc ấy, lão tộc trưởng đã nhắc tới tên người! Nhưng mà người Thanh Hồ đảo kia nghe được tên của người vẫn mang cha người ba người bọn họ đi."

Đằng Thanh Sơn mặc dù nổi giận, nhưng trong đầu lại ở nhanh chóng suy nghĩ, nếu như bắt thợ săn làm việc, dựa theo lệ thường nếu biết trong nhóm thợ săn có một người là phụ thân của một Tiên thiên cường giả thì sẽ cấp mật mũi không bắt. Bởi vì bắt phụ thân của một Tiên thiên cường giả... Chính là đối địch với Tiên thiên cường giả đó.

"Người của Thanh Hồ đảo lại không biết xấu hổ đến trình độ này?" Đằng Thanh Sơn trong lòng giận dữ: "Cũng khó có thể trách bọn họ, bọn họ cho rằng ta mười bảy tuổi tựu đạt Tiên thiên, uy hiếp quá lớn. Mà lại không dám tiến vào Quy Nguyên tông giết ta... bắt cha ta để có ý dẫn ta tới?" Đằng Thanh Sơn không thể nghĩ được khả năng khác.

"Đường đường một trong bát đại tông phái, lại xấu xa như thế thật là không biết xấu hổ?"

Đằng Thanh Sơn trách oan Thanh Hồ đảo, cao tăng Thanh Hồ đảo chưa xấu đến trình độ làm ra việc đáng xấu hổ đến như thế, ngay cả việc bắt Đằng Vinh Phàm đi những người đó còn không biết. Chẳng qua là... do tâm lý ghen ghét, Cổ Thế Hữu đã tự tiện chủ trương.

"Thanh Sơn, cha người bọn họ không có việc gì chứ?" Mấy người Đằng Vinh Lôi nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

"Mọi người đừng quá lo lắng. Thanh Hồ đảo kia cũng là một trong tám đại tông phái, hẳn là không vô sỉ đến trình độ như vậy." Đằng Thanh Sơn ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng chuyện liên quan đến phụ thân hắn, đó là thân nhân của hắn! Hắn căn bản không thể yên tâm, ngay lập tức quát: "Truyền lệnh xuống, đội thân vệ tụ tập phía trước viện, lập tức xuất phát!"

"Rõ, thống lĩnh!"

Tiếng hô từ không xa truyền đến, ở trong phủ đệ, các quân sĩ đội thân vệ một đám bắt đầu thu thập hành lý, vũ khí chuẩn bị xuất phát.

"Thúc, ta lập tức dẫn người trở về. Các người đã chạy hơn ba trăm dặm đường cũng mệt mỏi rồi sáng mai hãy trở về." Đằng Thanh Sơn nói.

"Không, việc này ta rất lo lắng cùng trở về đi." Đằng Vinh Lôi nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu: "Cũng tốt, chúng ta ngay lập tức cả đêm chạy trở về."

"Ca, ta cũng muốn cùng đi với các người." Đằng Thanh Vũ con mắt đều có chút phốt hồng, lúc này nàng rất lo lắng về cha nàng! Từ nhỏ cha che chở nàng, quan tâm nàng!

...

Ngay lập tức Đằng Thanh Sơn quay về phòng của mình, đem Luân Hồi thương, bầu rượu đựng rượu Chu quả cùng một ít vật để vào bên trong gói đồ.

"Thanh Hồ đảo, hy vọng các người đừng quá hồ đồ!" Đằng Thanh Sơn con mắt híp lại, quay đầu lại đem mặt nạ da người, bao tay Thiên ưng trảo, phi đao, bao da các vật phẩm trong rương đều lấy ra, toàn bộ bỏ vào bên trong gói đồ. Cái gói đồ này là Đằng Thanh Sơn chuyên môn dùng để ẩn dấu thân phận.

Ở trong chứa thiên tâm ti là vật liệu vô cùng bền chắc, đeo gói đồ lên, một thân y bào Đằng Thanh Sơn nhanh chóng rời khỏi phòng. Sau đó mang theo mười người, Đằng Vinh Lôi mấy người, suất lĩnh một trăm quân sĩ đội thân vệ, nhanh chóng rời khỏi phủ đệ, theo cửa sau phía đông thành rời đi, chạy suốt đêm tới Đằng gia trang.

Đêm, tại Giang Ninh quận, trong thư phòng Gia Cát Nguyên Hồng.

Ánh đèn mờ mờ, trong thư phòng chỉ có hai người, một người là Gia Cát Nguyên Hồng, người còn lại là trung niên nhân mặc áo bào xám.

"Tông chủ!" Người trung niên mặc áo bào xám giao mật thư trong tay ra: "Đây là tin tức từ Vũ Châu bên kia vừa mới truyền đến rất khẩn cấp."

"Ân?" Gia Cát Nguyên Hồng nghi hoặc tiếp nhận mở ra vừa nhìn đến liền nhướng mày.

"Người cũng xem một chút đi." Gia Cát Nguyên Hồng đưa qua.

Người trung niên mặc áo bào xám vừa xem liền giật mình nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng: "Tông chủ, đại quân Thanh Hồ đảo đóng quân tại Đại Duyên Sơn, là bởi vì bảo tàng Vũ Hoàng? Từ sau khi Vũ Hoàng qua đời, thiên hạ sụp đổ. Mặc dù vẫn nhiều tin truyền bảo tàng Vũ Hoàng... Nhưng mấy ngàn năm qua lại không có người nào phát hiện ra bảo tàng Vũ Hoàng a."

Gia Cát Nguyên Hồng nhẹ nhàng gật đầu: "Ban đầu ta thấy đại quân Thanh Hồ đảo, đường đường chính chính đóng quân Đại Duyên Sơn còn tưởng rằng là tại Đại Duyên sơn phát hiện khoáng sản quý hiếm gì đó xem ra là bị lừa rồi."

Kì thực hư hư lại là thật.

Hơn nữa bảo tàng Vũ Hoàng mấy ngàn năm không ai phát hiện, không ai lại liên tưởng đến phương diện ấy.

"Bất quá, tin tức này tới thật kì quặc." Gia Cát Nguyên Hồng cau mày nói: "Dựa theo nội dung trong mật thư, tin tức này cơ hồ trong nháy mắt tại Vương thành Vũ Châu truyền đến. Nếu như ta dự tính không sai... Tin tức này hẳn là không chỉ riêng tại Vương thành Vũ Châu truyền ra. Tại sáu địa phương Tiêu Dao cung, Ma Ni tự, Xạ Nhật Thần sơn, Doanh thị gia tộc, Hồng Thiên thành, Tuyết Ưng giáo (Tuyết Ưng môn) cũng sẽ truyền ra."

Cửu Châu đại địa, cường đại nhất đó là bát đại tông phái.

Mà Thanh Hồ đảo, trong bát đại tông phái là ở nhóm sau.

Trong các phái cực mạnh không thể nghi ngờ đó là Ma Ni tự, tiếp theo Vũ Hoàng môn, Doanh thị còn có năm đại tông phái khác. Đương nhiên năm đại tông phái này đều có bất đồng: Xạ Nhật Thần sơn lấy Cung Thần Chi Kỹ danh truyền thiên hạ, ở đầu phương nam Viêm Châu, ngay cả Vũ Hoàng môn, Doanh thị gia tộc đều không muốn trêu chọc bọn họ. Mà Tuyết Ưng môn, có tính chất tông giáo, lại ở đầu miền bắc Yên Châu, nơi lạnh giá vừa lại cùng thảo nguyên bộ lạc chém giết hàng năm, dân tính cực kì hung hãn, hơn nữa mang tính chất tông giáo có thể tưởng tượng được sự điên cuồng tông phái này...

"Tông chủ, ý của ngài là? Có người cố ý truyền tin tức, truyền đến bảy đại tông phái khác?" Trung niên nhân áo bào xám nói.

"Ân."

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu: "Tin tức phát ra kỳ quặc, khẳng định có người cố ý truyền. Có hai khả năng, một là chuyện bảo tàng Vũ Hoàng là thật! Người truyền tin tức, muốn trả thù Thanh Hồ đảo, thứ hai, tin tức này là giả, nếu vậy người truyền tin tức, sợ rằng có dụng tâm khác."

"Bất quá tin này mới thịnh truyền, thậm chí còn nhắc tới bảo tàng Vũ Hoàng, ta xem có khả năng sáu thành là thật." Gia Cát Nguyên Hồng nói.

"Tông chủ, đây chính là bảo tàng Vũ Hoàng, Quy Nguyên tông ta..." Trung niên nhân áo bào xám có chút đỏ mặt.

Vũ Hoàng, từ xưa tới nay chính là người thứ nhất thống nhất thiên hạ, lại vừa đạt tới chí cao cảnh giới là cường giả vô địch.

"Rắn nuốt voi, chỉ có bị bội thực."(*) ý câu này là tham thì thâm. BD: A Nhậ) Gia Cát Hồng cười nhạt nói: "Quy Nguyên tông chúng ta, chỉ có mấy Tiên thiên cường giả quá ít ỏi, cũng không đủ gây sức ép, tốt nhất để cho tám đại tông phái bọn họ gây sức ép vậy..."

...

Vũ Châu, Vương thành.

Trong thiên hạ có hai tòa thành, một cái là Vũ thành, một cái khác là Tần Vương thành. Mà nói về độ dày lịch sử, tất nhiên Vũ thành tốt hơn.

Tại trung ương Vũ thành Vũ Hoàng cung điện, nơi này chính là hang ổ Vũ Hoàng môn. Từ sau khi thiên hạ sụp đổ, đệ tử nòng cốt quân đội Vũ Hoàng môn đại loại đều ở trong cung điện này, may mà không gian Vũ Hoàng cung điện rất lớn, hơn mười vạn người ở bên trong cũng không chật chội chút nào.

Vũ Hoàng môn, Cửu Đỉnh điện.

Từng loạt ghế ngăm đen sắp thành hàng, từng tên cao thủ ngồi ở đó, một nam tử thân mặc trường bào màu đen nạm vàng ngồi trên ngai vàng, lúc này cửa Cửu Đỉnh điện đóng chặt.

"Môn chủ, có tin tức về bảo tàng Vũ Hoàng ở tại Dương Châu, Giang Ninh Quận, Nghi Thành Đại Duyên Sơn đã truyền ra. Căn cứ theo sự điều tra của người chúng ta ở các nơi Ma Ni tự, Doanh thị gia tộc các tông phái khác đều có tin tức truyền ra." Một lão giả gầy yếu tóc bạc mặc ngân bào ngồi ở dưới môn chủ nói.

Nam tử mặc áo bào màu đen ngồi trên ngai vàng hai mắt sáng như thủy tinh, tựa như có khả năng nhìn thấu hồn phách, hần mỉm cười nói: "Từ khi Vũ Hoàng tổ sư sáng lập ra Vũ Hoàng môn ta cho tới bây giờ, ta đã là nhậm chức môn chủ thứ một trăm hai mươi chín! Năm đó tổ sư từng nói, bảo tàng Vũ Hoàng giấu ở Dương Châu, Nghi thành, đáy hồ Thiên Hồng. Phàm đệ tử Vũ Hoàng môn ta, đều không thể khai thác... kẻ nào tự ý vào thì hữu tử vô sinh! Chỉ người có duyên mới lấy được... Mọi người cũng không quên chứ."

"Mệnh lệnh của Tổ sư, chúng ta tất nhiên không dám trái."

Cửu Đỉnh điện mọi người đều đáp.

Trong Vũ Hoàng môn, hễ ai đạt tới Tiên thiên đều có thể biết một ít bí mật bên trong môn phái... Hiện giờ là tông phái lâu đời nhất trong bát đại tông phái, tất nhiên cất giấu không ít bí mật.

"Hiện tại bảo tàng Vũ Hoàng bị phát hiện, vậy chúng ta hãy nhìn bảy đại tông phái khác chém giết đi..."

"Lại là một hồi chém giết đầm máu, không biết sẽ chết bao nhiêu người."

Vũ Hoàng môn các nhân viên cao tầng vui vẻ xem trò vui.

...

"~~~~".

Năm con tuyết ưng bay lượn trên bầu trời thảo nguyên, năm bóng người đang khoanh chân ngồi ở trên lưng tuyết ưng, tuyết ưng giương cánh cấp tốc hướng phương nam bay đi....

...

"Giá!" "Giá!"

Chín bóng người màu đen trường bào, mang theo mặt nạ kim sắc, cười trên chín con huyết long mã. Huyết long mã chạy nhanh như chớp, bóng người rất nhanh khuất khỏi tầm mắt, chín người đã biến mất ở cuối đường.

...

Là đệ nhất nhân trong số tứ đại cường giả từ cổ chí kim bảo tàng Vũ Hoàng của hần thực sự có khả năng hấp dẫn rất nhiều cường giả. Hoặc là bát đại tông phái, hoặc là một ít nhân vật lánh đời, bọn họ có người vì đoạt bảo, có người đi xem trò vui, cũng mặc kệ mục đích như thế nào, những đám cao thủ này đều nhanh chóng chạy tới Nghi Thành Đại Duyên Sơn.

Đăng Thanh Sơn cũng không biết tin tức Vũ Hoàng bảo tàng, đáy lòng hần đang sốt ruột lo lắng cho phụ thân hần.

"Giá!" "Giá!"

Vó ngựa bay lên, Đăng Thanh Sơn cùng muội muội Thanh Vũ, dẫn đầu một đám người chạy như bay trong đêm.

"Thanh Sơn, tới rồi." Đằng Vĩnh Lôi liền nói.

Đằng Thanh Sơn cũng xa xa nhìn thấy thôn trang, đó chính chính là quê hương mình sinh sống mười sáu năm, mà giờ phút này, trong Đằng gia trang từng cây đuốc được đốt lên, từ xa đã nhìn thấy ánh sáng.

"Thanh Sơn, có lẽ hiện tại cha người bọn họ đều trở về." Đằng Vĩnh Lôi cảm giác được sự lo lắng của hai huynh muội Đằng Thanh Sơn.

Chiến mã chạy như bay, rất nhanh liền vọt tới trước đại môn.

"Mở cửa nhanh." Đằng Vĩnh Lôi hô.

Tộc nhân thủ vệ mắt thấy người đến liền minh bạch.

"Thanh Sơn trở về!"

"Thanh Sơn trở về!" Tiếng hô quanh quẩn trong sân luyện võ vang lên trong đêm tối và trên không trung.

Chú thích: Rắn nuốt voi, chỉ có bị bội thực. (*): ý nói tham thì thâm chỉ những người tham lam sẽ chết vì lòng tham của mình.

173. Chương 13: Lửa Giận Của Đằng Thanh Sơn

Đại môn mở ra.

Các quân sĩ Hắc Giáp Quân đội thân vệ đều tiến vào trong luyện võ trường. Đằng Thanh Sơn là người đầu tiên nhảy xuống ngựa. Thanh Vũ đi theo phía sau hắn.

"Ngoại công." Đằng Thanh Sơn là người thứ nhất vọt tới bên người ngoại công Đằng Vân Long.

"Thanh Sơn, Thanh Vũ, hai người đi theo ta." Đằng Vân Long nắm chặt cánh tay Đằng Thanh Sơn, dẫn về phía nhà Đằng Thanh Sơn: "Nương người ngã bệnh đang ở nhà dưỡng bệnh."

"Bị bệnh?" Đằng Thanh Sơn vừa vào trang đã có cảm giác có vẻ không ổn, giờ nghe được nương bị bệnh cũng đoán được trước. Nhưng nghĩ đến khả năng đó Đằng Thanh Sơn không khỏi đau lòng, trong đầu thống khổ.

Không. Chuyện như vậy tuyệt đối không thể phát sinh, cũng tuyệt đối sẽ không phát sinh.

Trên đường về nhà.

"Ngoại công, cha ta không sao chứ?" Đằng Thanh Sơn vẫn không muốn tin phỏng đoán của chính mình, phỏng đoán là lý trí, nhưng tình cảm thì hắn không muốn thừa nhận.

"Ngoại công." Thanh Vũ cũng nhìn Đằng Vân Long.

Đằng Vân Long dừng lại, quay đầu nhìn Thanh Sơn cùng Thanh Vũ có chút chần chờ nhưng rồi vẫn nói: "Cha người đã bị người Thanh Hồ Đảo mang đi các người từ Vĩnh Lôi chắc đã biết. Lúc chạng vạng tối, Thanh Hạo hẳn đã trở lại."

"Thanh Hạo ca đã trở lại? Cha thì sao?" Thanh Vũ lập tức hỏi.

"Thanh Hạo nói lúc gần tối Thanh Hồ Đảo hạ lệnh giết sạch tất cả thợ săn. Lúc ấy Vĩnh Tương liều mạng đem Thanh Hạo đẩy ra nên Vĩnh Tương lúc đó đã bị giết chết. Còn về phần Vĩnh Phàm cha người, Vĩnh Phàm lúc ấy là bị một đám quân sĩ Ngân Giao Quân vây quanh. Thanh Hạo cũng không có tận mắt thấy Vĩnh Phàm chết." Đằng Vân Long nói.

"Cha."

Thanh Vũ sắc mặt trắng xanh nước mắt tràn ra.

Đằng Thanh Sơn thân thể hơi hơi run lên ôm lấy đầu nhắm mắt lại. Một lúc sau mới mở to mắt, hai mắt đã hơi đỏ.

"Cha ta đến bây giờ còn không có trở về?" Thanh Sơn trầm giọng nói.

Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, so sánh thực lực của quân sĩ Ngân Giao Quân và của phụ thân hắn, hoàn toàn có thể tưởng tượng tình huống lúc đó. Khả năng chạy trốn giữ và giữ được tính mạng của phụ thân hắn, ngay cả một thành cũng chưa tới. Nếu phụ thân thật sự trốn được, Thanh Hạo lúc chạng vạng tối trở về thôn trang thì phụ thân dù có chậm chạp như thế nào lúc này cũng có thể quay về thôn trang.

"Chưa trở về." Đằng Vân Long nói.

"Chưa trở về?" Trái tim Đằng Thanh Sơn co giật từng đợt, gân xanh hiện lên đầy trán.

Một khắc thời gian.

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn rõ ràng.

"Cha hắn đã chết?" Đằng Thanh Sơn thống khổ, không tự kìm hãm được hai tay ôm lấy đầu cả người đều run nhẹ.

Lúc mất đi mới biết được trân quý.

Đằng Thanh Sơn kiếp trước là một cô nhi không cha mẹ, cho nên kiếp này hắn rất quý trọng cha mẹ, đối với cha mẹ hắn rất nghe lời. Hắn muốn hưởng thụ cảm giác ấm áp được cha mẹ quan tâm. Cảm giác này, kiếp trước hắn không có nên kiếp này chính là tài sản vô cùng trân quý của hắn.

Từ nhỏ Đằng Thanh Sơn đã thề phải bảo vệ cha mẹ cho tốt, muốn cho cha mẹ có cuộc sống tốt nhất, muốn cho cha mẹ vì hắn mà kiêu ngạo.

Cho nên những bang phái trong Nghi Thành cho dù khi dễ Đằng gia trang, Đằng Thanh Sơn dù tức giận cũng cố nén không động thủ. Chính là vì cha mẹ, cũng vì cả tình cảm thân thiết của tông tộc, đề phòng cha mẹ bởi vì hắn lỗ mãng mà lọt vào nguy hiểm. Đối với những nhóm mã tặc uy hiếp đến dòng họ liền âm thầm xuất thủ. Đã xuất thủ thì phải giết chết tuyệt đối không liên lụy tông tộc.

Giết Hồng tứ gia.

Giết nhân mã Bạch Mã doanh.

Đều là như vậy.

Không ai có thể hại chết chính mình cha mẹ.

Không ai cả.

"Ta không cho phép, không cho phép một người nào làm thương tổn phụ thân, phụ mẫu ta. Không quản dù đó là ai." Gân xanh nổi đầy trán Đằng Thanh Sơn. Kiếp này, từ khi sinh cho tới bây giờ Đằng Thanh Sơn chưa từng phần nộ như thế. Ngọn lửa phần nộ đã ăn mòn lý trí Đằng Thanh Sơn, sát ý trong lòng vô cùng mãnh liệt.

Giết chết bọn chúng.

Giết chết.

Giết chết tất cả.

Những tiếng nói này không ngừng rít gào trong đầu khiến từng đợt phần nộ như thủy triều dâng lên.

"Thanh Hồ Đảo. Thanh Hồ Đảo..." Ánh mắt Đằng Thanh Sơn giống như một con sói cô độc đang đói đến mức tận cùng trước nay chưa có, vô cùng đáng sợ.

Bên cạnh, Đằng Vân Long thấy Đằng Thanh Sơn hai mắt đỏ rực, trán nổi đầy gân xanh, sát ý trong ánh mắt điên cuồng đó làm cho người ta kinh hãi, không khỏi liên tiếp hô: "Thanh Sơn. Thanh Sơn."

"Ngoại công." Đằng Thanh Sơn nhìn về phía ngoại công. Đã trải qua quá trình huấn luyện sát thủ Thanh Sơn rất ít khi không khống chế được cảm xúc, trừ phi trực tiếp đánh trúng chỗ yếu hại của hắn. Như vừa rồi, hắn liền không khống chế được cảm xúc. Đương nhiên, sau khi Đằng Thanh Sơn ý thức lại thì đã rất nhanh hoàn toàn thu liễm ngọn lửa giận đang bùng cháy tận trời đè nén lại dưới đáy lòng.

Phần nộ không cần phải biểu hiện cho người ta thấy mà là trừng phạt trên người kẻ thù.

"Thanh Vũ. Đừng khóc." Đằng Vân Long dặt tay cháu gái: "Đi. Đi xem nương các người. Nhớ kỹ, đừng khóc, phải an ủi nương các người. Biết không?".

"Ân." Thanh Vũ nức nở gật đầu.

Đằng Thanh Sơn cũng yên lặng gật đầu. Hắn biết rõ... Mẫu thân cùng với phụ thân cảm tình sâu đậm. Phụ thân gặp chuyện không may đau khổ nhất chính là mẫu thân.

Căn nhà quen thuộc. Sân nhà quen thuộc.

"Lát nữa, các người phải an ủi nương cho tốt." Vân Long nói một tiếng rồi đẩy cửa phòng ra.

"Chi nha."

Cửa phòng mở ra, trong nhà ngọn đèn mờ mờ chiếu sáng, một phụ nhân mặc áo bông màu hồng đang ngồi ở bên giường đang chăm sóc Viên Lan nằm ở trên giường. Đằng Thanh Sơn cùng với muội muội đi vào trong nhà.

Vừa thấy bộ dáng của mẫu thân.

Thanh Sơn trái tim liền tê rần.

Sắc mặt tái nhợt, môi trắng bệch. Trán vẫn còn mồ hôi. Mái tóc đã có thể thấy không ít sợi bạc. Lần gần đây nhất gặp nương cũng chỉ mới nửa năm trước, nhưng mẫu thân giờ đã già đi rất nhiều.

"Nương." Thanh Vũ nhịn không được khóc rống lên.

Nằm ở trên giường Viên Lan lông mày khẽ động, hai mắt hé mở thấy trong phòng một đôi nam nữ lập tức giơ tay môi khô khốc khẽ gọi: "Thanh Sơn, Thanh Vũ." Đằng Thanh Sơn cùng với Đằng Thanh Vũ lập tức đến bên giường cầm tay của mẫu thân. Viên Lan nhìn hai nhi tử của mình. Nhìn rồi lại nhìn.

"Khụ. Khụ." Bỗng nhiên Viên Lan ho khan lên, sắc mặt cũng xuất hiện màu đỏ tươi của bệnh tật.

"Nương." Thanh Vũ kinh hãi.

Đằng Thanh Sơn lập tức lấy hồ lô rượu từ trong gói đồ phía sau ra: "Ngoại công, mang một cái chén rượu đến đây."

"Hảo." Đằng Vân Long tuy khó hiểu nhưng vẫn lập tức đi vào trong nhà chính lấy ra một cái chén rượu đưa cho Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn rót xuống nửa chén rượu Chu Quả.

"Nương. Uống ngay đi." Đằng Thanh Sơn nói.

Viên Lan nhìn con mình, khuôn mặt tái nhợt hiện vẻ tươi cười rồi sau đó uống hết nửa chén rượu Chu Quả. Công hiệu của rượu Chu Quả cũng không mạnh đối thân thể bình thường nhưng mà Đằng Thanh Sơn vẫn lo lắng. Mẫu thân suy yếu như vậy nếu hư yếu mà không bổ dưỡng thì nguy, cho nên uống ít một chút.

Chỉ thấy sắc mặt Viên Lan rất nhanh trở nên hồng hào, ngay cả những sợi tóc bạc cũng đều đen trở lại, dường như trẻ lại không ít.

"Ân. Tốt hơn nhiều." Viên Lan miễn cưỡng lộ ra một tia thần thái tốt hơn.

"Nương." Đằng Thanh Sơn đáy lòng chưa chắc.

Hắn phát hiện mẫu thân đúng là có trẻ lại do uống rượu Chu Quả thể chất trở nên tốt hơn nhưng tâm bệnh thì rất khó chữa. Chứng kiến ánh mắt mẫu thân ảm đạm gần như tuyệt vọng vô lực, Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được điểm này. Cho dù là một cường giả lợi hại một khi trong lòng tuyệt vọng, tâm lực cạn kiệt thì sẽ chết rất nhanh.

Tinh khí thần của con người thì "Thần" là tối trọng yếu.

Thần tan đi thì sẽ chết.

Rượu Chu Quả có thể thay đổi thể chất nhưng những đau thương của mẫu thân thì không thể vì tâm lực đã sớm tiêu tụy.

"Có thể thấy các người nương thật cao hứng." Viên Lan lộ ra vẻ tươi cười rồi nỗ lực nói. "Bất quá Thanh Sơn, nương lúc này không còn hy vọng cha người còn sống trở về mà chỉ hy vọng có thể mang thi thể cha người trở về. Chỉ nghĩ đến cha người phải phơi xác nơi hoang dã bị dã thú ăn mất thì nương rất đau lòng. Nhưng nương lại không có biện pháp gì." Viên Lan nước mắt lại chảy ra.

"Ân. Ân. Ta nhất định đem thi thể của cha mang về." Đằng Thanh Sơn liên tiếp gật đầu, nhin không được nước mắt nhạt nhòa cả hai mắt.

Qua cái sân bên cạnh là tới phòng của Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn, Đằng Vân Long hai người đang ở bên trong.

"Tình huống của mẫu thân người rất không ổn." Đằng Vân Long thở dài nói: "Trước đây, khi những nam nhân Đằng gia trang ta bị mã tặc giết chết thì những nữ nhân của họ có một chút cảm tình sâu đậm cũng sẽ đau thương thậm chí còn rất nhanh mang bệnh mà chết. Tình cảm là một thứ bệnh không có thuốc chữa a." Đằng Vân Long thấy rất nhiều.

Thương tâm mà chết. Chữa tâm bệnh cũng chỉ có thể chữa bằng tâm được mà thôi. Đau xót khổ đến cực như Viên Lan trừ phi Đằng Vĩnh Phàm có thể sống lại trước mặt nàng, nàng mới có thể vực dậy. Chỉ có trong lòng chính mình muốn đứng lên mới có thể đứng lên.

"Ta hiểu." Đằng Thanh Sơn trầm giọng nói: "Ngoại công, người đi chuẩn bị đi. Toàn bộ Đằng thị tông tộc ta đều dời đến Giang Ninh quận thành đi."

"Cái gì." Đằng Vân Long chấn động.

"Ở trong thành so với này an toàn hơn nhiều. Nơi đó là Quy Nguyên Tông." Đằng Thanh Sơn lấy từ trong ngực ra một gói đồ làm từ da dê, đem gói đồ mở ra lấy một xấp kim phiếu: "Ngoại công, đây là kim phiếu mười vạn lượng hoàng. Người cầm lấy để mua hay thuê cửa hàng cũng đủ để nuôi sống các tộc nhân."

Đằng Vân Long nhìn này xấp kim phiếu trong lòng giật mình. Mười vạn lượng hoàng kim gấp ngàn vạn lần lượng bạch ngân. Con số quá lớn.

"Còn đây là rượu Chu Quả, ta vì Đằng gia mà chuẩn bị." Đằng Thanh Sơn lấy bầu rượu ra. "Rượu Chu Quả này nếu là nữ tử uống trên một chén thì có thể gia tăng hơn một ngàn cân khí lực, nếu là nam nhân thân thể cường tráng uống một ly có thể tăng mấy ngàn cân khí lực."

Đằng Vân Long không thể tin được.

Chính mình uống một ly không ngờ lập tức gia tăng ba nghìn cân cự lực. Đằng Vân Long chấn động lập tức đem rượu Chu Quả trở thành chí bảo của gia tộc. Kỳ thật lấy thể chất của Đằng Vân Long có thể gia tăng sáu bảy ngàn cân khí lực nhưng do hắn uống ít mới vậy.

Màn đêm buông xuống, Đằng Vân Long lập tức triệu tập không ít người trong dòng họ sau đó bắt đầu chỉ huy các tộc nhân suốt đêm chuẩn bị dời đi.

Tuy vậy hơn hai ngàn người dời đi cần chuẩn bị nhiều việc. Bất quá Đằng Vân Long nghiêm khắc ra lệnh nôi niêu xong chảo bát linh tinh sẽ không mang theo, chỉ mang một chút quần áo cùng từ đường linh vị của tổ tông. Đến rạng sáng, hơn hai ngàn người cùng đội thân vệ chiến mã mang theo một chút vật dụng cuối cùng toàn bộ ổn thoả tập trung.

Sáng sớm trời lát phát mưa.

Các tộc nhân ai cũng đều thương cảm, phải rời khỏi tổ địa đều có chút không nỡ.

"Mọi người không cần phải khổ sở như vậy." Đằng Vân Long lớn tiếng nói: "Ngay cả đại tông phái cũng có thể bị diệt trong một ngày mà ở đây là thôn quê Đằng gia trang chúng ta chung quy vẫn phải chịu sự kinh sợ. Vào trong thành dù là tông phái đại chiến cũng sẽ không động đến người dân bình thường trong thành. Đi thôi, đây là việc tốt mà."

Tất cả mọi người đều minh bạch vào thành là việc tốt.

Chính là trong lòng không muốn mà thôi.

Nhân mã Đằng gia trang rộn ràng nhắm hướng đông đi tới bảo vệ là trăm tên hảo hán trong tộc, còn có Hắc Giáp Quân thân vệ.

Lực lượng bảo vệ đủ để bất kỳ đám mã tặc nào kinh sợ. Trong phạm vi Giang Ninh quận có ai không biết Hắc Giáp Quân? Không ai dám trong phạm vi Giang Ninh quận đánh cướp Hắc Giáp Quân.

Dù là Thanh Hồ Đảo cũng không dám.

Từ sau khi biết Quy Nguyên Tông còn con bài tẩy, Thanh Hồ Đảo sẽ không dễ dàng cùng Quy Nguyên Tông va chạm.

Ngã ba đường.

"Phía trước đã ra khỏi phạm vi của Đại Duyên Sơn không còn có người của Thanh Hồ Đảo. Thanh Vũ, trên đường người chiếu cố nương cho tốt." Đằng Thanh Sơn nói.

"Ca người đi đâu?" Thanh Vũ lập tức hỏi.

"Ta còn có việc. Thi thể của đại bá và cha còn phải mang về." Đằng Thanh Sơn nói. Chính mình như thế nào có thể như vậy quay về Giang Ninh quận. Áp lực của lửa giận ở trong lòng sớm đã khiến Đằng Thanh Sơn đầu muốn nổ tung, cỗ lửa giận điên cuồng này Đằng Thanh Sơn không có khả năng nhẫn nhịn.

"Ân." Thanh Vũ gật đầu.

Đằng Thanh Sơn sở dĩ hộ tống mọi người ra đến bên ngoài Đại Duyên Sơn cũng là để đề phòng người của Thanh Hồ Đảo bắt quá dọc đường cũng không thấy bóng dáng một quân sĩ Ngân Giao Quân nào.

Hơn hai ngàn người chậm rãi nhắm hướng đông đi tới.

"Thanh Hạo." Đứng ở ven đường Đằng Thanh Sơn hô.

"Thanh Sơn." Đằng Thanh Hạo đi tới, Đằng Thanh Sơn trầm giọng hỏi: "Thi thể của cha ta và cha người ở đâu?"

"Ở tây nam Đại Duyên Sơn đáy hồ lô cốc có động không đáy. Năm đó chúng ta lên núi săn thú đã từng đi qua, người không nhớ sao?" Đằng Thanh Hạo nói, Đằng Thanh Sơn gật đầu... Năm đó Đằng Thanh Sơn là đội trưởng đội thợ săn, hơn nữa đã qua gần sáu năm rồi.

Đại Duyên Sơn hẳn biết rất rõ.

Trong Đại Duyên Sơn có khá nhiều động không đáy Đằng Thanh Sơn cũng không có để ý, nó cũng như động không đáy Thiên Khanh kiếp trước hẳn đã thấy không ít. Do sự vận động của vỏ trái đất một số bùn đất bị sụp xuống mới có thể xuất hiện cái gọi là động không đáy. Đối với động không đáy Thanh Sơn cũng không thám hiểm qua.

"Hồ lô cốc động không đáy." Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói: "Thanh Hồ Đảo tìm động không đáy làm gì?"

Đằng Thanh Hạo liền nói: "Cái đám Thanh Hồ Đảo hỗn đản kia bắt lấy một đoàn thợ săn đi đầu tiên là hỏi chúng ta tại Đại Duyên Sơn có không thấy qua cung điện nào không. Chúng ta đều nói không biết. Sau đó lại hỏi chúng ta có biết thông đạo nào đi vào động sâu, hồ sâu các loại trong lòng đất hay không. Nhóm thợ săn bọn ta liền dẫn bọn hắn đi."

"Trong lòng đất? Cung điện?" Thanh Sơn rất dễ dàng đoán ra.

Đằng Thanh Sơn dọc theo Đại Duyên Sơn một đường đi về hướng tây cho đến khi thấy Đằng gia trang. Đứng ở trên núi nhìn Đằng gia trang không một bóng người phía xa đáy lòng Đằng Thanh Sơn đau xót.

Năm sáu tuổi chính mình tại luyện võ trường giơ lên tảng đá lớn một trăm cân phụ thân hưng phấn đã uống đến say trong tộc một đám người đều tranh chấp có hay không đưa mình tiến vào Quy Nguyên Tông.

Lần đầu tiên lên núi săn thú, chính mình bắt tuyệt diệu đánh Lang Vương trở lại gia trang được các tộc nhân hoan hô bên tai.

Năm mươi bốn tuổi Thiết Sơn Bang Nhị đương gia đánh tới, chính mình xuất thủ ngăn cản khiến đối phương kinh sợ.

Một tràng cảnh cảnh đó không thể nào quên.

”Chỗ này là cội nguồn của Đẳng thị tông tộc ta mà nay phải rời đi chính là bởi vì Thanh Hồ Đảo...” Tất cả đều bởi vì Thanh Hồ Đảo. Đẳng Thanh Sơn cho tới bây giờ không nghĩ rằng Thanh Hồ Đảo sẽ đến bắt một hán tử mộc mạc ở nông thôn. ”Cha đã chết. Nương ta cũng...” Đẳng Thanh Sơn rất rõ ràng.

Như vậy mà tính mầu thân tâm lực suy kiệt sống không được bao lâu nữa.

Nương.

Kiếp này Đẳng Thanh Sơn vô cùng coi trọng, xem ra so với tính mạng của hắn còn quan trọng hơn. Mà tất cả cũng chỉ vì Thanh Hồ Đảo mà bị mất đi.

”Vì cha mẹ ta có thể nhẫn nhịn. Nhẫn nhịn rồi còn có thể nhẫn nhịn hơn nữa, giờ đây tất cả đều không còn.” Đẳng Thanh Sơn dưới áp lực của lửa giận đang rít gào trong lòng hai mắt hắn từ từ đỏ. Kiếp trước thê tử Tiểu Miêu chết khiến Đẳng Thanh Sơn cực kỳ điên cuồng, giận dữ lao vào chém giết tổ chức Red, toàn bộ tổ chức đều bị bị diệt.

Mà kiếp này lửa giận của Đẳng Thanh Sơn trong lúc này một chút cũng không thua lần giận dữ kiếp trước.

Đây là chỗ yếu hại.

Đây là tình huyết nhục!

Bất luận kẻ nào từ đông sang tây đều có thứ rất quan trọng nếu bị cướp đoạt đi thì dù là người ôn hòa cũng phát cuồng. Huống chi... Đẳng Thanh Sơn vốn chính là một con sói lợi hại đang ẩn mình, một con sói ở kiếp trước bảy tuổi đã bắt đầu trải qua giết chóc.

Tới rồi giờ phút này không cần nhẫn nữa.

Ý niệm duy nhất trong đầu Đẳng Thanh Sơn chính là... Giết! Giết! Giết!!!

Dùng những kỹ năng sát thủ học được kiếp trước tất cả các thủ đoạn đi giết.

Dùng Nội gia quyền cho hắn năng lực đặc thù để đi giết.

Không cần để ý, không từ thủ đoạn để giết.

Phóng xuất tất cả lửa giận trong lòng không cần nhẫn nại chỉ cần giết...

”Thanh Hồ Đảo.” Đẳng sơn cởi gói đồ xuống, trước tiên mang mặt nạ da người có hình dáng của một nam tử trung niên có sẹo sau đó đeo bao tay Thiên ưng trảo. Toàn thân gân cốt phát ra âm thanh, vốn từ một thước chín Thanh Sơn hạ thấp xuống chỉ còn một thước tám cơ thể to lên rất nhiều.

Đẳng Thanh Sơn ánh mắt u lãnh như một con sói nhìn về phía thâm sơn.

Giờ chỉ còn một mình.

Không còn vướng bận.

”Bắt đầu thôi.” Đẳng Thanh Sơn cả người trong nháy mắt biến mất vào trong rừng núi.

174. Chương 14: Hồ Trong Lòng Đất

Chỉ qua thời gian uống một chén trà, hắn đã tới một hẻm núi hẹp hình dáng như một quả hồ lô.

”Bồng.”

Bóng người từ trên vách núi hẻm đá hình quả hồ lô rơi ầm xuống mặt đất như một mảnh thiên thạch. Chỉ có Đằng Thanh Sơn thân thể mạnh mẽ đến mức kinh người, mới dám làm cách nguy hiểm ấy. Bởi vì, một Tiên Thiên cường giả cho dù có Tiên Thiên chân nguyên mạnh đến mấy, có thể làm giảm bớt lực cản của không khí, nhưng từ trên vách đá cao hơn trăm trượng nhảy xuống, xung lực chấn động vào cơ thể cũng có thể khiến hân thật nát xương tan.

”Oanh.” Chỗ thân thể rơi xuống liền lộ ra một cái hố to. Dùng một tay để chống đỡ cơ thể, Đằng Thanh Sơn liền lập tức bay lùi ra chỗ đáy động.

Từ lúc ở trên vách đá, hân đã phát hiện, bên trong hẻm núi này cũng không có ai khác ngoài hân, liền nhanh chóng đi vào phía trong.

”Cha cùng với đại bá Vinh Tường hân là ở chỗ này bị lọt vào vòng vây.” Đằng Thanh Sơn nhìn xung quanh một chút. Trên mặt đất hiện ra rất nhiều vết máu, kèm theo những mảnh xương và sắt thép phân tán ở khắp mọi nơi, nhưng lại không có một thi thể con người nào.

”Nơi này đã bị người xử lý qua.”

Đằng Thanh Sơn nhìn kỹ, liền có thể phán đoán.

Nhiều máu tươi như vậy, lại còn có những mảnh sắt thép, vậy chắc chắn phải có người chết. Xung quanh, vũ khí phần lớn đều là thiết thương, mộc thương.

”Thiết thương.”

Đằng Thanh Sơn thấy ở phía bụi cỏ xa xa có hai thanh thiết thương nhiễm máu, liền vội đi tới, nhặt lên, sau đó nhìn chăm chăm. Ở phía dưới cán quả nhiên có một vết đao. Đằng Thanh Sơn đồng tử co rụt lại, đáy lòng run lên: ”Đây là thiết thương của cha.” Từ nhỏ, Đằng Thanh Sơn đã nhìn thấy binh khí của cha, nên vừa nhìn một cái, liền nhận ra ngay.

”Binh khí của cha. Thanh Hồ Đao tạp chủng.” Đằng Thanh Sơn ánh mắt phiếm hồng, lồng ngực vì phần nộ mà phập phồng không ngừng.

”Những mảnh sắt thép vỡ vụn ở nơi này khá nhiều, hân là Ngân Giao Quân. Hơn nữa lại nhiều như vậy, vết máu cũng không hề ít, hân là đã chết rất nhiều người.” Đằng Thanh Sơn phán đoán ra: ”Những mảnh vỡ của những trọng giáp này đều xếp thành hàng thành khối, không thể do thiết thương gây ra. Hân, đó phải là một lưỡi đao cực kỳ sắc bén, mới có thể đem trọng giáp hủy hoại đến tình trạng này.”

Nếu là một cao thủ, chỉ cần một kiếm là đủ để lấy mạng địch nhân, không cần phải dư hơi đi cắt trọng giáp như vậy. Đây hoàn toàn không giống do con người gây ra, đó hân phải là Yêu Thú.”

Đằng Thanh Sơn nhìn qua một chút, liền có thể phán đoán ra sự tình.

”Ân?” Đằng Thanh Sơn khước mắt liếc qua một chỗ ở phía ngoài.

Ở đó, có rất nhiều tro tàn.

Đằng Thanh Sơn lập tức đi tới.

”Có rất nhiều củi đã được đốt, xung quang cũng lưu lại thoang thoang mùi vị thi thể bị thiêu hủy. Hân là hỏa táng.” Đằng Thanh Sơn rất dễ dàng đoán ra.

Phỏng chừng, hân là sau khi Ngân Giao Quân vây sát cha, đại bá và những người thợ săn khác, đã gặp phải một con Yêu Thú lợi hại. Mà con Yêu Thú này, đã giết chết toàn bộ quân sĩ Ngân Giao Quân ở đây. Sau đó một lúc, những binh sĩ Ngân Giao Quân khác đến đây và nhìn thấy tràng cảnh này. Vì không nỡ nhìn thi thể huynh đệ bị phơi bày nơi hoang dã, cho nên đã hỏa táng ở một chỗ cách đó không xa.

Và thi thể của nhóm thợ săn, hân là cũng được hỏa táng theo luôn.

Một vài trọng giáp cùng chiến đao chưa bị phá hủy, chắc cũng đã được Ngân Giao Quân mang đi.

”Không đúng.”

Đặng Thanh Sơn nhướn mày: "Nếu bọn họ vây sát cha thành công, thì sẽ phải rời đi ngay lập tức. Cho dù gặp phải Yêu Thú, cũng không thể ở chỗ này mà chém giết. Điều này chứng minh, trong quá trình vây sát cha, đại bá cùng nhóm thợ săn, Ngân Giao Quân đã gặp phải Yêu Thú."

"Yêu Thú lại ở nơi này!?"

Đặng Thanh Sơn vừa chuyển đầu, liền nhìn về phía động không đáy.

"Hô."

Đặng Thanh Sơn lên đến bên cạnh động không đáy, trầm nghĩ: "Đại Duyên Sơn ngoại trừ Bích Hàn Đàm ta từng phát hiện ra Tử Quang Giao Long, căn bản chưa từng thấy những Yêu Thú khác. Nói cách khác, núi rừng Đại Duyên Sơn chắc chắn không phải là nơi Yêu Thú thích sinh sống. Vậy chỉ có một khả năng, Yêu Thú ở sâu trong động không đáy này." (tài suy luận quá giỏi, ngang với Conan)

"Mà, Thanh Hồ Đảo cũng tìm cung điện dưới lòng đất."

Đặng Thanh Sơn cũng chứng kiến, ở trên một cây mây rủ xuống ở bên cạnh động không đáy có vệt máu tươi, trầm nghĩ: "Thanh Hồ Đảo. Hẳn là đã có người đi xuống."

Đặng Thanh Sơn lập tức nhảy xuống.

"Hô. Hô."

Vì nhảy xuống rất nhanh, nên xung quanh Đặng Thanh Sơn nổi lên một trận cuồng phong (gió lớn). Bên trong động không đáy không khí rất ẩm ướt, lại mơ hồ còn có mùi máu tanh. Tuy rằng ánh sáng ở đây rất kém, thậm chí gần như là đêm tối, nhưng từ khi ăn Hỏa Linh Quả, hơn nửa sau khi năng lượng trong cơ thể không ngừng được khai phá, Đặng Thanh Sơn đã có được khả năng nhìn trong bóng đêm.

"Ân?"

Đặng Thanh Sơn hai tay mạnh mẽ cắm xuống vách tường hỗn hợp bùn đất và nham thạch.

Đặng Thanh Sơn sử dụng bao tay Thiên Ứng Trảo đào sâu vào vách tường tầm hơn ba thước mới ngừng lại.

"Nơi này có một cái động sâu." Đặng Thanh Sơn phát hiện, phía trên vách tường có một cái động khẩu nghiêng sâu thẳm thẳm. Phía trước động khẩu còn có nửa cổ thi thể cắm trên vách động. Khối thi thể này nửa người trên còn mặc trọng giáp, từ bộ ngực trở xuống hoàn toàn không còn lại gì. "Hẳn là có một đầu Yêu Thú đột nhiên chui từ dưới đất lên, vặn gãy Ngân Giao Quân đang cầm dây leo thành hai đoạn. Lực lượng của con Yêu Thú kia dường như quá mạnh, khiến nửa phần trên thi thể của hắn bị cắm sâu trong lòng vách động bùn đất nham thạch."

Cơn ác mộng này, đã có thể suy đoán ra thủ phạm.

Đặng Thanh Sơn hai tay rút ra.

"Hô!"

Sau đó lại tiếp tục rơi xuống. Đêm tối, thị lực của Đặng Thanh Sơn so với ban ngày cơ hồ không khác nhau mấy. Tuy rằng vách tường động không đáy có chút lồi lõm, nhưng sau khi Đặng Thanh Sơn rơi xuống hơn mười trượng, chỉ liếc mắt đã chứng kiến dưới đáy động...có bọt nước.

"Xuy xuy." Khi cách đáy động còn một trượng, Đặng Thanh Sơn đã thực sự dừng lại.

"Thi thể ở đây quá nhiều." Đặng Thanh Sơn tới gần đáy động mới phát hiện, đáy động toàn bộ đều là nước. Mà trong nước, mơ hồ còn có từng khối từng khối thi thể trôi nổi, mỗi một cổ thi thể đều mặc trọng giáp. Thi thể không toàn vẹn, trọng giáp đương nhiên cũng không ngoại lệ.

"Nước căn bản là không có mùi máu tanh. Xem ra, những thi thể này là từ nơi khác chảy về đây."

Nước tương đối trong suốt. Đặng Thanh Sơn nhìn thử xuống đáy hồ.

"Nước không sâu?" Đặng Thanh Sơn liền nhẹ nhàng nhảy xuống.

Quả nhiên, nước còn chưa ngập đến phần eo của Đặng Thanh Sơn, chân đã dẫm tới đáy hồ.

"Phía trước có thủy đạo." Đằng sơn nhìn thấy một cái thủy đạo*, liền chậm rãi đi tới. Thủy đạo chỉ cao đến phần eo, rất nông.

Mà thủy đạo này cao chừng ba trượng, vách tường xung quanh cũng đều là nham thạch. Nhưng có một điều lạ là, vách tường nham thạch ở đây lại như một tổ ong, lỗ chỗ rất nhiều. Thủy đạo lớn, nhưng không đồng nhất. Có chỗ rất rộng, có chỗ cũng rất hẹp.

"Sào huyết của Yêu Thú?" Đằng Thanh Sơn thăm nghĩ.

Tiến vào càng sâu, nước cũng dâng cao dần. Giờ phút này, nước đã gần tới cổ Đằng Thanh Sơn.

"Ân?"

Đằng Thanh Sơn đồng tử co rụt lại, nhìn chằm chằm Hắc sắc quái vật đang ở một cái động nhỏ cách khoảng mười trượng.

"Hắc thiết Ngô Công*?"

Đằng Thanh Sơn nháy mắt đã phát hiện.

Hắc Thiết Ngô Công hai mắt lớn màu trắng đã nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Trong hoàn cảnh thủy đạo hoàn toàn tối đen, cho dù là Tiên Thiên cường giả cũng không thể nhìn xa.

Con Hắc Sắc Ngô Công này tưởng Đằng Thanh Sơn không nhìn thấy nó, liền lặng lẽ lên vào trong nước, chậm rãi bơi về phía Đằng Thanh Sơn.

"Súc sinh."

Đằng Thanh Sơn trong đôi mắt hiện lên một tia hàn quang, làm bộ như không nhìn thấy mà tiếp tục tiến về phía trước.

Rốt cục, cả người Đằng Thanh Sơn đã chìm vào trong nước. Lấy năng lực phủ tạng* của Đằng Thanh Sơn, cho dù ở dưới nước mấy giờ cũng không thành vấn đề. Nếu chỉ so về tố chất thân thể, hắn cũng có thể so sánh với một số Yêu Thú cường đại.

Trong nước một mảnh tối đen.

Hắc Thiết Ngô Công mười móng vuốt tựa như những lưỡi dao sắc bén lặng lẽ gạt nước, thân thể cứng như sắt thép lặng yên không một tiếng động bơi về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cũng ở dưới đáy nước đi tới. Mặc trọng giáp, lưng lại đeo luân hồi thương và các vật phẩm khác, cơ thể Đằng Thanh Sơn dần dần chìm xuống đáy.

"Sư."

Hơn mười móng vuốt sắc bén như lưỡi dao đột nhiên đồng thời vung lên. Hắc Thiết Ngô Công nhanh như chớp vọt về phía Đằng Thanh Sơn miệng mở lớn, hiện ra hai cái răng nanh vừa sắc vừa dài như cây kéo, muốn cho Đằng Thanh Sơn nếm "Một Kéo" này. Rất nhiều Ngân Giao Quân quân sĩ đã bị nó cắt thành hai mảnh như vậy.

"Cô ~."

Dòng nước ở dưới đáy mạnh mẽ chấn động. Đằng Thanh Sơn hai tay như tia chớp vươn tới, nhắm về phía hai cái răng nanh của Hắc Thiết Ngô Công. Con Yêu Thú bị đau, yết hầu liền phát ra tiếng tê tê.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt phát lạnh, hai tay dùng một chút lực.

"Tê ~"

Hai cái răng nanh trực tiếp bị vặn nứt, thậm chí còn khiến đầu của Hắc Thiết Ngô Công vỡ ra, máu xanh biếc từ người nó trào ra cũng trực tiếp làm xanh hồ nước*

"Ở bóng đêm như thế này, cường giả Thanh Hồ đảo chắc chắn đã bị Hắc Thiết Ngô Công đánh lén. Cho dù là Tiên Thiên cường giả, hắn cũng phải chết một hai tên." Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ, ở nơi tối như mực này mà bị Hắc Thiết Ngô Công đánh lén, tuyệt đối không có khả năng đơn giản như thế.

”...”

Đặng Thanh Sơn ở dưới đáy dần dần bơi lên trên.

Lấy lực khổng lồ chế ngự với cơ thể, lại thêm Tiên Thiên chân nguyên phụ trợ, tư thế bơi ở dưới nước của Đặng Thanh Sơn có thể nói vừa hoàn mỹ, vừa nhanh chóng như một chú cá. Hắn cũng phát hiện, hồ nước này phạm vi rất lớn. Sau khi bơi qua thủy đạo liền tiến vào một nơi rất rộng, nước chảy cuộn cuộn. Lấy thị lực của Đặng Thanh Sơn trong đêm tối cũng không thấy được đích xác bờ hồ.

”Tuyệt đối tối đen... Đáy nước... Tốt lắm.”

Hoàn cảnh này, cực kỳ thích hợp để giết chóc.

Ngay lúc Đặng Thanh Sơn đi qua thủy đạo. Thủy đạo giống như vách động tổ ong, có khá nhiều huyết động sâu không lường được. Mà ở nơi sâu trăm trượng của một huyết động trong số đó...

”Tí tách.”

Một giọt nước màu trắng sữa từ cái khe phía trên thẩm thấu, ngẫu nhiên nhỏ xuống.

Một người trần đầy vết máu đang nằm thoi thóp tại đây, môi miễm cưỡng mở ra tiếp được giọt nước đó. Tuy rằng cả người không nhúc nhích như không có hơi thở, ngay cả con mắt cũng đều nhắm lại, nhưng vẫn cố gắng hé môi. Điều đó nói rõ, hắn... còn sống!

”A Lan. Chờ ta quay về.”

Tín niệm* một lần nữa quanh quẩn trong đầu hắn.

*Thủy đạo: con đường ở dưới nước.

*Phủ tạng: phổi.

*Hắc thiết ngô công: con rắn màu đen.

*Máu xanh làm xanh hồ nước: nguyên văn câu này là máu xanh nhiễm đỏ hồ nước, nhưng mình thấy máu xanh sao lại nhiễm đỏ được, nên mình đổi lại. Tuy không vần nhưng nó không bị lệch đi. Ai có ý hay hơn xin cứ nói, mình thấy hợp lý sẽ sửa lại ngay.

*Tín niệm: lòng tin.

175. Chương 15: Hai Cục

Nhưng mạch nước ngầm dưới đáy nước lại chảy mãnh liệt, Đặng Thanh Sơn giống như một loại sanh mệnh dưới nước bơi lội trong dòng nước, làn da toàn thân hắn từ trong dòng nước xung quanh hấp thu dưỡng khí, thân thể tu luyện đến tình trạng như Đặng Thanh Sơn, khổng lồ chế ngự tim đập, khí huyết lưu chuyển, xương cốt vân vân, tất cả đều như ý đơn giản.

Thông qua lỗ chân lông hô hấp, tuy rằng không nhanh bằng miệng mũi, nhưng tại đáy nước hô hấp liền cũng đủ.

Bất quá một khi kịch liệt chém giết, thân thể tiêu hao dưỡng khí tăng lên nhiều, tốc độ hô hấp của lỗ chân lông là không đủ.

Ào ào ~.

Nhiều con cá màu, một đám bơi qua bên cạnh Đặng Thanh Sơn.

”Hồ ngầm này, phạm vi thật đúng là lớn. Ta dọc theo một phương hướng, bơi đại khái ba dặm đường. Không ngờ còn đều là nước!” Đặng Thanh Sơn đáy lòng thất kinh, này hồ dưới lòng đất thật sự là lớn, không thể không tán thưởng một tiếng thiên nhiên thần kỳ, ”Hơn nữa, nhiệt độ của nước tựa hồ cũng biến hóa, biến hóa còn không nhỏ!”.

Mới vừa lúc xuống nước, Đặng Thanh Sơn thân thể cảm giác nhiệt độ của nước đại khái khoảng bốn năm độ.

Mà sau khi bơi được khoảng ba dặm, Đặng Thanh Sơn cảm thấy được nhiệt độ của nước tối thiểu hạ xuống khoảng mười độ, lúc bơi có thể phát hiện một vài miếng băng vỡ vụn.

"Vền vền có ba dặm, hơn nữa dòng nước vẫn là liền nhau, nhiệt độ của nước như thế lại hạ nhanh như thế?" Đặng Thanh Sơn cảm thấy có chút khó tin, theo đạo lý dòng nước liền nhau nhiệt lượng truyền lại, độ ẩm hẳn là phi thường giống nhau, "Hơn nữa, cũng không như thế nào kết băng! Việc lạ!".

Đặng Thanh Sơn bỗng nhiên nghĩ đến -.

Bích Hàn Đàm. Cũng là càng xuống đáy càng lạnh.

"Hồ dưới lòng đất này. Tại động không đáy sâu gần trăm trượng. Mà đáy Bích Hàn Đàm kia. Khoảng cách giữa sườn núi. Cũng hơn một trăm mười trượng sâu. Hai cái chiều sâu giống nhau... Có thể hay không. Dòng nước có liền nhau?" Đặng Thanh Sơn không khỏi đoán. Đồng dạng chiều sâu... Hơn nữa hồ dưới lòng đất. Bất đồng là nhiệt độ trong nước chênh lệch càng ngày càng lớn.

Không thể không làm cho Đặng Thanh Sơn liên tưởng đến.

Tưởng tượng đến Bích Hàn Đàm cực lạnh đáng sợ kia. Đặng Thanh Sơn còn có chút cảnh giác. Đầu tử quang giao long kia. Đùng nói là hẳn. Chính là Tiên Thiên Kim Đan cường giả giả cũng muốn e ngại ba phần.

"Ào ào ~".

Từng đạo tiếng nước âm hưởng lên.

Đặng Thanh Sơn theo tiếng nhìn lại, đại khái khoảng sáu mươi bảy trượng, một tòa giống như lô-cốt Hắc sắc quái vật dựa vào đáy nước nhanh chóng đi tới.

"Đây là...".

Đặng Thanh Sơn hai tay một trảo xuống đáy hồ, cả người hơn phân nửa thân thể lâm vào lớp bùn đáy hồ, nằm thấp xuống đáy hồ, hẳn cố ý đổi màu đen quần áo, tại đây đáy nước là không thấy được.

"Đây là cái bất kỳ yêu thú? Con của lớn?" Đặng Thanh Sơn nhìn con quái vật di động như lô-cốt tồn tại, trợn mắt há hốc mồm.

Tuy rằng cùng với con của có điểm không giống, nhưng bộ dáng đích xác cũng có tám phần tương tự, thể tích lại lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Chiều dài đại khái mười trượng [25 thước], độ rộng cũng đến sáu trượng [15 thước], độ cao đại khái ba trượng [7,8 thước], con của yêu thú thật lớn biến hóa như vậy, tại đáy nước xem ra, đích xác có thể nói như một cự hình bảo di động, luận thể tích, so với Xích lân thú sau khi lột xác, đều lớn hơn mấy chục lần!

"Ào ào ~" Tám cái lợi trảo sắc bén khá dài, vắt ngang giống như là mái chèo gỗ, đánh vào dòng nước.

Mà một đôi chân trước, đơn thuần luận thể tích, bất kỳ một (cái) chân trước nào, đều phải so với toàn bộ Xích lân thú lớn hơn mấy lần! Đặng Thanh Sơn không chút nghi ngờ, một đôi chân trước kia chính là lực lượng dùng để vận giết!

Đặng Thanh Sơn ghé vào đáy hồ, ánh mắt nheo lại: "Đàn tạp chủng Thanh Hồ Đảo này, tìm kiếm dưới đáy hồ rốt cuộc muốn làm gì? Đáy hồ này, rốt cuộc là cái địa phương kì lạ. Như thế nào cùng Man Hoang giống nhau, dung dưỡng ra yêu thú đáng sợ! Một đầu yêu thú này, trong bộ sách chưa bao giờ ghi lại! Bất quá, luận thực lực, tuyệt đối so với Xích lân thú kia càng đáng sợ hơn!".

Trong Bộ sách ghi lại phần lớn là yêu thú trên đất bằng.

Yêu thú dưới nước, cũng tự một vài loại thường xuyên xuất hiện giao long, mãng xà linh tinh, mà một vài yêu thú dưới biển sâu, hoặc là một vài dị biến yêu thú, bộ sách trên thật không có.

...

Tại đáy nước bơi đại khái mười dặm hơn đường, nhiệt độ của nước càng thêm thấp!

Mà hơn mười dặm đường này, Đằng Thanh Sơn chợt phát hiện hai đầu yêu thú, ngoại trừ cùng loại với tòa lô-cốt di động kia, đầu yêu thú thứ hai là toàn thân xanh biếc thiềm thừ, thể tích thật ra không lớn, đại khái cũng tựa một trượng dài. Nhưng là yêu thú này tại đáy nước bơi động, chung quanh loại cá đều xa xa né tránh.

Thứ nhất đầu con của cự thú, Đằng Thanh Sơn không biết.

Nhưng thiềm thừ yêu thú này, Đằng Thanh Sơn đã thấy qua trong bộ sách - 'Bích linh thiềm'! Tại trong Man Hoang cũng có yêu thú loại này.

Bích linh thiềm, lấy độc nổi danh! Phun ra nọc độc, có thể dễ dàng độc chết Tiên Thiên Kim Đan cường giả giả. Đương nhiên... Tiên Thiên cường giả cũng không có thể ngậm ngốc đem nọc độc này ăn vào bụng. Bất quá, nọc độc này còn có tính ăn mòn. Chính là một vài thần binh lợi khí, đều đã bị ăn mòn ra cái lỗ lớn.

Nếu là thân thể nhân loại, căn bản chịu không nổi ăn mòn này.

Đương nhiên, ngoại trừ nọc độc, bích linh thiềm thừ cũng tự toát ra tốc độ kinh người. Ngoại trừ độc tính, ăn mòn tính, toát ra năng lực ngoại, bích linh thiềm thừ cũng là không có những đặc thù khác. Nếu có cao thủ có thể tới gần bích linh thiềm, một kiếm có thể đâm thủng đầu bích linh thiềm thừ. Giết chết bích linh thiềm! Đương nhiên, bích linh thiềm thừ trước khi chết còn có một tuyệt chiêu.

Toàn thân dày đặc u ám tính, hội nháy mắt tuôn ra đại lượng nọc độc lan ra bốn phía.

"Rốt cuộc hồ này ẩn chứa những gì?" Đằng Thanh Sơn càng thêm cảm giác, nơi này không đồng nhất!

"Oanh!"

"Rống ~~~".

mơ hồ tiếng gầm rú, còn có tiếng rống giận dữ từ xa xôi chỗ mơ hồ truyền đến.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn đột ngột hướng xa xa nhìn lại, "Thanh âm hẳn là tại rất xa chỗ, bất quá, ta này đều có thể nghe được. Chiến đấu rất kịch liệt! Rất có thể là người của Thanh Hồ Đảo!" Đằng Thanh Sơn không hề do dự, nhanh chóng tại đáy hồ lặng yên theo hướng nổ vang bơi đi, ước chừng bơi ba dặm xa.

Ba dặm khoảng cách, nhiệt độ của nước lại hạ thấp xuống một tầng.

Chỉ thấy xa xa thấy được một đám 'Đèn lồng' huyền phù trong dòng nước, vây sát chính là một hắc - hoàng hai màu pha tạp dài nhỏ đại xà, đại xà này đại khái ba trượng dài hơn, nhưng nó là thân thể lại là quỷ dị bẹp hình dạng, toàn bộ đại xà, tựa như một thanh đao!

"Người của Thanh Hồ Đảo!" Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái phân rõ ra, mười ba cái 'Đèn lồng' kia, đúng là Thanh Hồ Đảo mười ba cường giả!

Tiên Thiên cường giả, tuy rằng tiên thiên chân nguyên cường đại, nhưng đơn thuần thân thể, phỏng chừng có thể cử hai ba nghìn cân đã là không tệ. Cho nên... Bọn họ năng lực nhịn thở trong nước rất bình thường, tuy rằng nín thở cũng có thể chịu được một đoạn thời gian, nếu muốn trường kỳ tại đáy nước, phải ngay từ đầu tiên thiên chân nguyên tạo lên "cái lồng khí" chứa đựng không khí để hô hấp.

Cho nên...

Mười ba tên Tiên Thiên cường giả, một đám bên ngoài thân đều chống cái lồng khí tiên thiên chân nguyên, có hỏa hồng sắc, có màu xanh biếc địa, có màu xám, có màu đen địa... Cũng tại đáy nước trong mười ba cái 'Đèn lồng'! Có tiên thiên chân nguyên mang màu sắc vàng sáng, cũng có thể miễn cưỡng chiếu sáng lên chung quanh.

Đương nhiên, cái này vẫn vẹn là tiên thiên chân nguyên, đều không phải là ngọn đèn thực sự, hơn nữa lại là tại đáy nước, phạm vi chiếu sáng lên cũng không lớn.

Vàng sáng Hỏa hồng sắc tiên thiên chân nguyên kia, cũng chiếu sáng lên bốn năm trượng phạm vi.

Mà màu xám, màu đen tiên thiên chân nguyên, cơ hồ không thể chiếu sáng lên chung quanh.

"Chống cái lồng khí sinh ra ánh sáng này, cùng với năng lượng mãnh liệt dao động, rất dễ dàng khiến cho yêu thú chú ý! Chết cũng không trách được ai." Đằng Thanh Sơn nhìn chăm chăm chém giết trong mười ba nhân hòa yêu thú, "Gặp được 'Thiết tuyến đao xà', đáng tiếc, này thiết tuyến đao xà không có độc tính, nếu không bọn họ mười ba người trong khẳng định có người phải chết!"

Thiết tuyến đao xà, tốc độ mau, thân thể bẹp, toàn bộ thân thể đại xà như một thanh đại đao.

Toàn thân cứng rắn sắc bén như thần binh! Chỉ có nhược điểm, chính là đôi mắt! Mà lúc này, thiết tuyến đao xà kia một con mắt đã mù, rất hiển nhiên, gặp phải mười ba tên Tiên Thiên cường giả, thiết tuyến đao xà này phải chịu hạ phong.

"Rống ~~.

Địa phương khác cũng truyền đến từng đợt rống giận.

"Chúng ta đi! Đừng cùng thiết tuyến đao xà này dây dưa!" Bên ngoài thân có màn hào quang xanh biếc, một thân kim hoàng sắc trường bào Cổ Ung hét lớn một tiếng.

Sưu! Sưu! Sưu!

Nhất thời, một gã Tiên Thiên cường giả nhanh chóng mà chạy, mà Cổ Ung, Triệu Đan Trần, các vị tiên thiên Kim Đan chạy sau cùng. Thiết tuyến đao xà kia tê rống một tiếng, cái đuôi vung lên cũng đào tẩu mất.

"Hừ." Đằng Thanh Sơn lập tức theo đuôi Thanh Hồ Đảo mười ba tên Tiên Thiên cường giả.

Không có năng lượng dao động!

Bên ngoài thân không mang lồng khí tiên thiên chân nguyên!

Trong hoàn cảnh đầy nước tối om, song phương khoảng cách chừng ba mươi trượng, người Thanh Hồ Đảo căn bản không phát hiện được Đằng Thanh Sơn phía sau.

"Thiết tuyến đao xà!" Tử bào thiếu phụ không cam lòng nói, "Đã hoàn toàn trưởng thành, một đoạn xương sụn của nó có thể tạo ra thần binh. Cũng có thể làm nhuyễn tiên binh khí. Thiết tuyến lân kia, ngay cả tiên thiên Kim Đan đều công không phá được, còn kém một chút, có thể giết chết thiết tuyến đao xà này!"

Yêu thú là nguy hiểm, khả đồng dạng, cũng là kỳ ngộ!

"Sư muội, hồ dưới lòng đất này, rất nguy hiểm. Thiết tuyến đao xà tuy rằng là bảo bối, nhưng là nó rống giận, hiển nhiên khiến cho những khác yêu thú chú ý!"

"Chúng ta điều tra đáy hồ này suốt một đêm, đến bây giờ, phát hiện nhiều yêu thú, có thể đủ để cùng với tiên thiên Kim Đan chém giết yêu thú, hơn nữa 'Thiết tuyến đao xà' này còn có ba đầu! Ngoại trừ yêu thú ba đầu này, còn có yêu thú càng đáng sợ..." Tuần mỹ thiếu niên 'Triệu Đan Trần' trầm thấp nói, "Tại bên chỗ tối lãnh kia, đầu giao long tuyệt đối là 'Tử quang giao long'! Nếu chúng ta theo chân bọn họ chém giết, cho dù có thể giết hẳn, chỉ sợ cũng phải chết trên hơn phân nửa!"

...

Mười ba người nói chuyện, thanh âm đương nhiên sẽ không quá nhỏ.

Lấy thính lực Đằng Thanh Sơn, tại ngoài ba mươi trượng đều nghe được rất rõ ràng.

"Tử quang giao long?" Đằng Thanh Sơn nhướng mày, "Bọn họ phát hiện tử quang giao long?" Đằng Thanh Sơn tiếp tục nghe.

...

"Hồ dưới lòng đất này, một mặt cực lạnh, mặt khác một mặt... Hẳn là là cực nóng. Chỗ cực lạnh, có tử quang giao long. Ta phỏng chừng, tại chỗ cực nóng, cũng có một đầu yêu thú lợi hại." Tuần mỹ thiếu niên 'Triệu Đan Trần' mở miệng nói, "Trong hồ dưới lòng đất này, yêu thú đông đảo, tất cả mọi người cẩn thận,

đừng phân tán! Trước Vạn trưởng lão, đã có thể bị một đầu yêu thú, ngay cả tiên thiên cũng chưa đến đánh lên bị thương. Tại đáy hồ này... là nơi sinh hoạt của yêu thú trong nước, so với chúng ta chiếm ưu thế.”

”Bất quá, mọi người cũng cẩn thận một chút, đừng làm cho nhóm yêu thú liên thủ, nếu như vậy, tự nguy rồi.” Triệu Đan Trần lo lắng nói.

Yêu thú càng lợi hại, trí tuệ càng cao, có thể cùng tiên thiên kim đan cao thủ chém giết, trí tuệ yêu thú một chút không thể so với nhân loại kém. Nếu bức bách chúng quá, liên thủ... Là rất có thể .

Những Tiên Thiên cường giả khác tất cả đều đồng ý.

Cổ Ung mở miệng nói: ”Hồ dưới lòng đất này, phía tây đi tìm , phía nam cũng đi tìm, phía bắc diện kia một khối khu vực lớn còn không có tra tìm, mọi người tập trung tìm kiếm tìm, nhìn xem bên kia có không Vũ Hoàng cung điện.”

Lúc này, mười ba danh Tiên Thiên cường giả hạo hạo đăng đăng hướng phương Bắc tìm kiếm.

”Hồ dưới lòng đất? Vũ Hoàng cung điện?” Ở phía sau theo đuôi địa Đằng Thanh Sơn, chấn động.

Hắn cuối cùng biết Thanh Hồ Đảo tìm cái gì!

”Khó trách hồ dưới lòng đất này, có thể dưỡng dục ra nhiều như vậy yêu thú.” Một sự tình dính dáng đến ‘Vũ Hoàng’, sẽ không cái bất kỳ không có khả năng. Đằng Thanh Sơn lập tức lặng lẽ bơi động, theo đuôi kia mười ba tên Tiên Thiên cường giả, mười ba cái ‘Đền lồng’ trong nước tối đen, căn bản không lo lắng mất dấu.

176. Chương 16:thiên Hồng Thủy Cung.

- Giữa yêu thú với nhau cũng có sự khác biệt rất nhiều.

Thanh Sơn thâm cảm thán.

Như Xích Lân thú trước khi lột xác, Hắc Thiết Ngô Công, Thiết Tí Hầu bình thường, thực lực có thể so với cường giả Địa Bảng, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Mà Xích Lân thú sau khi lột xác, Thiết Tí Hầu cao lớn, và cả con yêu thú loài cá vừa rồi, hẳn là có thể so được với cao thủ cỡ Tiên Thiên Hư Đan, Tiên Thiên Thực Đan.

Còn Thiết Tí Hầu Hạo Vương, Thiết Tuyền Đào Xà, có thể so được với nhân loại cường giả Tiên Thiên Kim Đan.

Về phần Tử Quang Giao Long thì so ra còn mạnh hơn Tiên Thiên Kim Đan một chút, có lẽ những nhân vật đứng đầu trên Thiên bảng mới có thể động thủ động cước với Tử Quang Giao Long...

Có một số con thú, sinh ra đã có tố chất thân thể mạnh hơn nhân loại. Sống trong cùng điều kiện thiên địa linh khí dày đặc, nếu nhân loại có thể sinh ra cường giả, thú loại tất nhiên cũng phải có cường giả, đó là yêu thú. Yêu thú có trí tuệ, có thể đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng được.

Yêu thú và nhân loại cũng có điểm khác nhau. Nhân loại có những nhân vật vô địch như Vũ Hoàng, Tần Linh Thiên Đế, Thích Ca tổ sư, Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch, mà trong đám yêu thú, mặc dù cũng có những cường giả rất đáng sợ, nhưng so với những người Vũ Hoàng kia thì vẫn yếu hơn một chút.

- Đảo chủ, phía trước là cái gì thế?

Đi dưới nước già nửa canh giờ, mười ba cường giả Thanh Hồ Đảo đột nhiên phát hiện ra một kiến trúc dưới nước. Vì xung quanh rất tối, chỉ có thể dựa vào vầng sáng từ tiên thiên chân nguyên mà quan khán, nên mười ba vị cường giả Thanh Hồ Đảo cho dù vầng sáng trên người có mạnh đến đâu, cũng chỉ có thể quan sát được khoảng cách hơn mười trượng.

Một khối kiến trúc dưới nước cao lớn đại khái hai trượng xuất hiện trong tầm nhìn. Bề ngoài kiến trúc toàn bộ đều bị bùn lầy rong tảo bao kín.

- Để ta xem. - Triệu Đan Trần đi đến vung tay.

Lập tức một luồng tiên thiên chân nguyên kim sắc bay ra khỏi tay, như một luồng cuồng phong đập vào mặt ngoài khối kiến trúc, rồi đột nhiên nổ tung ra.

- Âm âm ~~~

Thanh âm trầm thấp không ngừng vang vọng quanh quẩn.

Lớp bùn ngoài khối kiến trúc dưới nước cũng bị tiên thiên chân nguyên kinh khí nổ tung toàn bộ chấn động văng ra, nhất thời thủy vực chung quanh đục ngầu lên. Ba vị tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo cũng đến gần kiến trúc dưới nước, nhìn kỹ lại

- Đây là chất liệu gì thế? Vách tường màu xanh biếc a!

Mười ba vị tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo lặng người đi.

- Thật sự là khó tin, dưới áp lực đáy hồ chẳng biết bao nhiêu năm rồi, vách tường chẳng hề có một chút suy chuyển nào.

- Đảo chủ hãy xem, bức tường này hoàn toàn liền nhau, không phải được xây bằng những khối riêng biệt.

- Sao có thể như thế được.

- Tầm mắt chúng ta có thể thấy vách tường rộng gần mười trượng, nhưng cả vách tường này là một khối, vách tường màu xanh biếc? Không phải là đá, không phải sắt thép, rốt cuộc là cái gì?

- Cái này... Cái này nhất định là Cung Điện Vũ Hoàng, nhất định là nó rồi.

Chỉ riêng một mặt vách tường, mười ba vị tiên thiên cường giả đã phải sợ ngây người. Ở khắp Cửu Châu, họ chưa bao giờ thấy thứ chất liệu như vậy.

- Nhanh, mau đi tìm cửa cung.

Mười ba tiên thiên cường giả lập tức đi tiếp dọc theo vách tường. Khi mười ba người này vừa rời đi, Đẳng Thanh Sơn cũng tiến lại bên cạnh vách tường.

- Cung Điện Vũ Hoàng?

Đẳng Thanh Sơn cẩn thận quan sát vách tường, còn dùng tay xoa một chút, thấy nhẵn bóng và lạnh băng.

- Nhẵn bóng cứ như gạch men ở kiếp trước. Cái quỷ dị là, cả mặt tường hoàn toàn là một chỉnh thể, không có một khe hở nào cả.

Ánh mắt Đẳng Thanh Sơn đảo qua đỉnh cung điện dưới nước.

- Hơn nữa, tiên thiên chân nguyên của Triệu Đan Trần lại không hề lưu được chút dấu vết nào trên bức tường này.

Đẳng Thanh Sơn cảm thấy không có chút manh mối nào.

- Sư phụ từng nói, Yêu Tăng Hạng Phàm Trần là vô địch thiên hạ, nhưng nếu so với những người thuộc nhóm Vũ Hoàng thì còn chênh lệch xa. Vũ Hoàng bọn họ có thể dùng sức một người mà thống nhất cả thiên hạ.

Đẳng Thanh Sơn rõ ràng nhớ.

- Dùng sức một người thống nhất thiên hạ, Vũ Hoàng bọn họ đến cùng là có thủ đoạn gì, có thể làm ra một cung điện không thể tưởng tượng nổi như thế.

- Nếu cung điện này là Cung Điện Vũ Hoàng thì thật là đáng sợ.

Vũ Hoàng là nhân vật mấy ngàn năm trước.

Như vậy cung điện này tồn tại ở dưới nước đã mấy ngàn năm. Tồn tại mấy ngàn năm, thế mà vách tường chưa từng có chút thương tổn nào, ngay cả xã hội hiện đại kiếp trước cũng khó có khả năng làm được như vậy.

- Cung điện này cũng không dựa vào sức nhiều người.

Đằng Thanh Sơn chắc chắn.

- Có khi nào, chỉ Vũ Hoàng một mình làm ra? Đằng Thanh Sơn thật không rõ về thủ đoạn của Vũ Hoàng thời kỳ viễn cổ này. Nhưng người có thể dùng năm nhát búa hủy diệt cả một quả núi lớn, đích xác có thể nói là thủ đoạn thiên thần.

Lúc này, mười ba người Thanh Hồ Đảo đã chạy ra xa hơn bảy mươi trượng.

Đằng Thanh Sơn lập tức đuổi theo...

Men theo bức tường cung điện không ngừng đi mãi, thời gian cứ thế trôi qua, mười ba vị tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo cũng giật mình phát hiện cung điện dưới nước này lại lớn đến như vậy.

- Cửa cung.

- Đảo chủ, phía trước là cửa cung.

Đám cường giả Thanh Hồ Đảo hơi kích động, Đằng Thanh Sơn cũng từ xa xa nhìn ra cửa cung. Người của Thanh Hồ Đảo phải đến gần mới có thể thấy, nhưng Đằng Thanh Sơn cách hơn mười trượng đã có thể thấy rõ ràng, cửa cung rộng chừng ba mươi trượng, ở trước cửa cung còn có một tấm bia tựa như bia đá, hình dáng cao cao vuông vức.

- Ừm.

Triệu Đan Trần đi tới gần tấm bia này, tay phải xoa một cái, tất cả bùn đều tan mất. Tấm bia lộ ra chất liệu màu xanh biếc, trên bia còn có bốn chữ to ‘Thiên Hồng Thủy Cung’.

- Thiên Hồng Thủy Cung?

Cổ Ung tới gần, nghi hoặc nhìn bốn chữ.

- Đảo chủ.

Triệu Đan Trần mỉm cười.

- Nhóm người Vũ Hoàng, đều đạt tới cảnh giới chí cao, Phá Hư, đạt tới mức Tự Ngã Viên Mãn. Thiên Hồng Thủy Cung, chính là do Vũ Hoàng sáng chế ra. Trong lịch sử, ngoại trừ tứ đại chí cao cường giả, căn bản không ai có thể mượn sức thiên địa sáng tạo ra cung điện như thế. Bản thân Vũ Hoàng muốn làm ra nó phỏng chừng cũng phải hao phí rất nhiều tâm huyết.

Phía xa xa, Đằng Thanh Sơn cũng lắng tai nghe.

‘Chí cao cảnh giới? Phá Hư? Tự Ngã Viên Mãn? ‘Đằng Thanh Sơn nghi hoặc.

Hư Cảnh, đó là cảnh giới cao nhất ở Cửu Châu bây giờ.

Đương nhiên, không có tứ đại chí cao cường giả như Vũ Hoàng, Tàn Linh Thiên Đế, Hư Cảnh chính là cao nhất rồi.

- Chà, đến cả Hư Cảnh mà ta cũng không có cách nào đạt tới, chứ đừng nói tới cấp độ chí cao như nhóm người Vũ Hoàng.

Cổ Ung cảm thán nói.

- Quả núi cao ngàn trượng, dùng búa bổ vỡ ra, Trường Giang và Hoàng Hà hơn trăm trượng cuộn cuộn, một chưởng đã làm cho Trường Giang và Hoàng Hà khô cạn. Cả thiên quân vạn mã mà đứng trước mặt họ thì cũng chỉ là trò chơi, muốn thống nhất thiên hạ, là có thể thống nhất thiên hạ, vô địch tuyệt đối.

Triệu Đan Trần cũng than:

- Cái hư của Hư Cảnh, chỉ là cái hư phù phiếm. Khi đến hư vô của hư, thân thể viên mãn, nhập vào hư không, bên trong thân thể sẽ sinh ra hư không vô hạn viên mãn, còn trời đất ngoại giới vô hạn, cũng không còn nữa, mệnh mỏng khôn cùng, tính mạng viên mãn phá vỡ hư không, đạt tới chí cao cảnh giới.

- Nói thì ai cũng có thể nói được, nhưng đạt tới được, thực sự là điều khó khăn.

Cổ Ung lắc đầu thở dài nói.

- Chúng ta đến cả bên bờ Hư Cảnh cũng sờ không tới, đừng nói đến cấp độ của nhóm người Vũ Hoàng.

Triệu Đan Trần cũng than thở. Điều này thật sự quá xa xôi...

Đằng Thanh Sơn cũng nhớ kỹ mấy câu nói đó.

- Đi, chúng ta đi vào.

Cổ Ung cùng nhóm người đến gần cửa cung.

- Ông ~~~

Khi mười ba người đến gần cửa cung, trong nháy mắt cả cung điện đột nhiên phát ra hào quang sáng chói.

- Dừng.

Cổ Ung quát, mười ba đứng nguyên trước cửa cung điện, không ai dám đi vào.

- Hồng ~

Từ trong Cung Điện Vũ Hoàng một tiếng gầm vang lên, tiếng gầm vừa lọt vào tai, thậm chí còn chấn động cả linh hồn. Mười ba tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo vừa nghe thấy đều lập tức lùi xa mấy trượng, rồi tụm lại một chỗ, nhìn chăm chú vào cửa cung Thiên Hồng Thủy Cung.

Một con rùa kim sắc đại khái dài khoảng ba trượng xuất hiện ở cửa cung.

- Kim Sắc Long Quy?

Trong số mười ba người Thanh Hồ Đảo, có mấy người không kịp được thất thanh kêu lên.

- Long Quy? Kim Sắc Long Quy '

Đằng Thanh Sơn cũng trừng mắt dán vào con Long Quy chỉ dài có ba trượng, dựa theo bộ sách ghi lại thì Long Quy: là con yêu thú có phòng ngự lợi hại nhất, lực mạnh vô cùng, phạm là Long Quy trưởng thành đều có màu xanh, bình thường đều dài hơn mười trượng, tựa như một tòa núi nhỏ, cường giả Tiên Thiên Kim Đan gặp phải, còn có thể miễn cưỡng đấu một trận, còn một khi Long Quy màu xanh biến thành Kim Sắc Long Quy, thân thể sẽ thu nhỏ rất nhiều, biến thành Kim Sắc Long Quy dài chừng ba bốn trượng, nếu gặp phải, chỉ có một chữ: ... Chạy.

- Kim Sắc Long Quy?

Đằng Thanh Sơn mừng thầm.

- Hừ, tạp chủng Thanh Hồ Đảo, Cung Điện Vũ Hoàng tưởng dễ vào vậy sao? Kim Sắc Long Quy này, sợ là có thể so được với cường giả hư cảnh của nhân loại rồi.

Chỉ thấy đảo chủ Thanh Hồ Đảo ' Cổ Ung ' tiến lên một bước, khom người nói:

- Long Quy tiền bối, ta có được bảo đồ Vũ Hoàng, là phụng di mạng của Vũ Hoàng tới lấy bảo tàng. Xin Long Quy tiền bối cho phép ta vào.

Nói rồi, hắn còn lấy từ trong ngực ra bảo đồ hắc thiết, đồng thời còn chỉ về phía cung điện.

Yêu thú có trí tuệ cực cao, con Long Quy này có thể biến thành kim sắc thì không biết đã tồn tại bao nhiêu năm. Chỉ sợ, khi Vũ Hoàng còn sống thì Long Quy này đã có trên nhân thể rồi.

Do đó không xông vào được, chỉ có thể dựa vào biện pháp mềm mỏng, có lẽ Kim Sắc Long Quy còn có thể cho qua.

Kim Sắc Long Quy gầm nhẹ một tiếng, miệng hé ra,

- Âm.

Luồng khí cường đại từ trong miệng phun ra, nhất thời ba luồng không khí mắt thường có thể thấy được bắn nhanh như tia chớp về phía mười ba cường giả Thanh Hồ Đảo. Phải biết là Kim Sắc Long Quy, lực phòng ngự vô địch, thân thể là mạnh nhất. Người bình thường nếu thổi mạnh một hơi, chỉ có thể làm tung bay mảnh giấy. Còn Kim Sắc Long Quy, phun ra một luồng khí lại có thể làm nổ tung cả cự thạch.

Đương nhiên, phun ra luồng không khí này chỉ là cảnh cáo.

Kim Sắc Long Quy, cũng khá lười biếng động thủ.

- Âm, Âm

Luồng nước cuộn lên, ba luồng không khí phóng tới.

- Tránh.

Cổ Ung hét lớn một tiếng, nhưng tốc độ của khối không khí quá nhanh, hai tiên thiên cường giả không tránh kịp.

- Bồng.

- Bồng.

Hai người này đều dùng đao, đều trúng phải luồng không khí này. Hai người bị chấn động bay về hai hướng. Liên trưởng lão áo tro bị chấn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Âm.

Liên trưởng lão áo tro cả người bị ném văng ra hơn mười trượng.

- Con Kim Sắc Long Quy, chỉ phun một cái, là có thể làm ta bị thương.

Liên trưởng lão cảm thấy vô cùng kinh dị. Hẳn dù sao cũng là Tiên Thiên Thực Đan cường giả. Đột nhiên, Liên trưởng lão cảm thấy luồng nước phía sau bỗng dưng xáo động, lòng không khỏi cảm thấy run lên, lập tức né tránh, đồng thời quay đầu lại.

Vèo.

Một luồng tàn ảnh cắm phập vào đầu hắn.

- A...

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên.

Liên trưởng lão trước khi chết cũng chỉ thấy một đôi mắt sắc bén, tràn ngập sát ý.

Đằng Thanh Sơn rút mạnh tay khỏi đầu Liên trưởng lão.

- Tên đầu tiên, Tiên Thiên Thực Đan.

Đằng Thanh Sơn lập tức lảng lạng thoái lui. Trong hoàn cảnh tuyệt đối hắc ám, Đằng Thanh Sơn mà không dùng tiên thiên chân nguyên, người khác căn bản không thể phát hiện ra hắn được,| đúng là sát thủ đáng sợ nhất...

Nghe tiếng kêu thảm thiết thê lương, nhóm Cổ Ung rất kinh hãi.

- Chúng ta trước tiên lui lại.

Cổ Ung quát, họ không dám chống lại Kim Sắc Long Quy.

Kim Sắc Long Quy, một đôi đồng tử lóe ra lục quang, đảo qua đám người, ngửa đầu phát ra tiếng gầm cao vút.

- Hống ...-

Tiếng gầm lan đi.

Nhất thời

- Hồng, Gừ

Chỉ nghe những tiếng gầm vang lên khắp nơi từ Cung Điện Vũ Hoàng, những tiếng gầm hết đợt này đến đợt khác đáp lại tiếng gầm của con Kim Sắc Long Quy. Nghe tiếng gầm, nhóm mười hai tiên thiên cường giả Cổ Ung đều sắc mặt đại biến.

- Trời ạ, nơi này là Cung Điện Vũ Hoàng, hay là hang ổ yêu thú vậy.

Người phụ nữ áo tím tròn tròn mắt.

177. Chương 17: Đặc Thù.

- Đi, đi mau. - Triệu Đan Trần cũng nói.

Mười hai tiên thiên cường giả lập tức lui ra, hướng về phía có tiếng kêu thảm lúc này. Chẳng mấy chốc họ đã tìm được một thi thể chìm trong bùn lầy dưới nước. Hiển nhiên chính là Liên trưởng lão đã chết, bị luồng không khí đẩy lui đại khái hai ba mươi trượng, có thể thấy được lực công kích của luồng không khí này kinh người như thế nào. May mà sức mạnh của luồng không khí đó không quá tập trung.

Nếu là đao khí hoặc kiếm khí, với lực công kích của luồng không khí như vậy, đủ để giết chết cả tiên thiên cường giả.

- Liên trưởng lão chết rồi! - Cổ Ung trầm giọng nói.

- Sư đệ!

- Liên sư bá!

Mấy trưởng lão đều quỳ gối bên cạnh thi thể. Chấp pháp trưởng lão, có những người có thời gian sống rất lâu với lão, còn có những sư huynh đệ cùng nhau một thời gian dài. Từ nhỏ đã cùng học võ, cùng sống bên nhau, tình cảm sư huynh đệ đó vô cùng sâu sắc. Cái chết của Liên trưởng lão làm cho không ít trưởng lão vô cùng bi thống.

- Là trảo thương, trong nháy mắt đã xuyên qua đầu Liên trưởng lão!

Triệu Đan Trần quan sát cái đầu của Liên trưởng lão rồi nói,

- Hình dạng không chỉnh tề, lực một trảo này đã trực tiếp xuyên qua đầu.

- Hẳn là là một con yêu thú chuyên dùng lợi trảo, kích thước thân thể hẳn là không lớn.

Cổ Ung cũng trầm trầm nói.

Theo họ, nếu là nhân loại, có thể ở dưới đáy hồ, khẳng định phải có hiện ra lồng khí tiên thiên chân nguyên. Như thế thì ở rất xa đã bị phát hiện rồi, nên không có khả năng làm Liên trưởng lão chỉ kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết mà thôi.

Tiếp theo, nếu nhân loại giết người, bình thường đều dùng binh khí, đao kiếm gì gì đó.

Mà vết thương này rất không chỉnh tề, giống như vết thương lợi trảo.

- Là yêu thú gì! Đáo chủ, chúng ta nên tìm cho được con yêu thú đó, giết nó, báo thù cho Liên sư bá!

Một tráng hán áo đen gầm gừ.

- Chỉ đơn thuần nhìn vào trảo thương, không thể khẳng định được.

Cổ Ung nói.

- Hơn nữa dưới đáy hồ mấy ngàn năm qua, có một số yêu thú trước giờ ngoại giới e rằng chưa bao giờ thấy qua. Người chết thì thôi. Báo thù cũng phải có cơ hội. Nhưng chúng ta không thể sơ ý một lần nữa để rồi bị yêu thú tập kích! Ở dưới nước, đám yêu thú hoạt động không một tiếng động, hơn nữa ở dưới nước rất quen thuộc. Trong hoàn cảnh tối tăm như vậy, chúng có thể nhìn rất xa, còn chúng ta thì không thấy được.

Các vị trưởng lão đều thảm kinh hãi.

Trong hoàn cảnh tối mò, đám yêu thú có thể dùng tứ chi bơi không một tiếng động, sau đó tập kích! Họ có thể tưởng tượng được một khi một mình một người, rất dễ dàng bị giết chết.

Cổ Ung nhìn mọi người:

- Các vị trưởng lão, ở đáy hồ này, bất luận lúc nào cũng không thể sơ ý. Chúng ta xuống cũng đã lâu rồi, cũng phải đi lên để thở, suy ngẫm lại một chút cũng tốt, xem thử làm cách nào vào được Thiên Hồng Thủy Cung. Đi, chúng ta về động khẩu trước cái đã.

Lúc này, mười hai tiên thiên cường giả, mang theo thi thể Liên trưởng lão quay đầu lại.

.....

Đằng Thanh Sơn đưa mắt nhìn mười hai cái ‘ đèn lồng ’ rời đi, không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua Thiên Hồng Thủy Cung cách hẳn hơn mười trượng. Trong tầm nhìn Đằng Thanh Sơn, Thiên Hồng Thủy Cung tựa như một chiếc bát khổng lồ màu xanh biếc chìm dưới nước, làm cho người ta phải ớn lạnh. Đôi mắt lục sắc của con Kim Sắc Long Quy ở cửa cung lại nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Nó thấy ta rồi! - Đằng Thanh Sơn thất kinh.

Mình có thể thấy Kim Sắc Long Quy, phỏng chừng có thể Kim Sắc Long Quy cũng có thể thấy mình trong bóng đêm như thế này.

- Hồng ~~

Kim Sắc Long Quy phát ra tiếng kêu rất nhẹ, nhưng vẫn đứng trước cửa cung.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn cảm giác, con Kim Sắc Long Quy tựa hồ đợi mình, có một vẻ rất thiện ý. Cũng không hung ác như khi nó đối đãi với người của Thanh Hồ Đảo.

- Kim Sắc Long Quy này là một yêu thú vô cùng đáng sợ, mình không thể địch nổi! So với Tử Quang Giao Long, còn phải mạnh hơn một bậc. Đã trấn thủ Thiên Hồng Thủy Cung, hẳn là yêu thú đáng sợ nhất đáy hồ này. Bất luận như thế nào, ta cũng nên né tránh. Nếu không một chiêu là bị nó giết chết, khi đó hối hận cũng đã muộn.

Đằng Thanh Sơn cũng không dám tùy tiện trêu vào loại yêu thú còn đáng sợ hơn cả Tử Quang Giao Long này.

Do đó hắn lập tức bỏ chạy, theo đuôi mười hai người Thanh Hồ Đảo.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn nhớ lại năm đó khi lên vào Bích Hàn Đàm, đến giờ nghĩ lại vẫn còn hoảng sợ.

Mình năm đó, lúc còn bé sống ở Đằng gia trang, hiểu biết quá ít về Cửu Châu, giống như ‘ kẻ không biết nên không sợ ’, năm đó kế hoạch lớn lao đã thành công, khôi phục cảnh giới tông sư, tự cho rằng thực lực mình đã đủ mạnh rồi, dám đi trêu vào Tử Quang Giao Long. May mà trực tiếp nhảy lên vách núi thoát nhanh ra được, nếu không thật sự có thể đã bị Tử Quang Giao Long giết chết rồi.

Đằng Thanh Sơn lẳng lặng bám theo, đi phía sau cách đoàn người Thanh Hồ Đảo chừng năm mươi trượng. Khoảng cách như thế, người của Thanh Hồ Đảo căn bản không thể phát hiện ra.

Cũng phải nói, tốc độ trong nước của đám tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo chậm hơn rất nhiều khi đi trên lục địa.

Thân thể Đằng Thanh Sơn như không có xương, hai chân đập dờn khua rất nhẹ, hai tay thỉnh thoảng mượn lực, cả người tựa như một con cá nhanh chóng lao đi. Chỉ riêng nói về năng lực bơi lặn dưới nước, các tiên thiên cường giả kia không bằng được một phần mười của Đằng Thanh Sơn. Tiên thiên cường giả chạy dưới nước thuần túy chỉ có tiêu hao tiên thiên chân nguyên.

Đi thẳng mãi, cũng đến hơn nửa canh giờ.

- Rào rào!

Các Tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo ngoi lên khỏi mặt nước, rẽ phải quẹo trái, qua những động quật mà đi tới. Mắt Đằng Thanh Sơn hơi nhô lên khỏi mặt nước, hướng mắt về phía đám người Thanh Hồ Đảo cách hẳn mười trượng, cho đến chỗ rẽ.

Đằng Thanh Sơn tiếp tục theo đuôi, khi hoàn toàn ra khỏi mặt nước, Đằng Thanh Sơn đột nhiên nằm xuống, lỗ tai dán xuống mặt đất nham thạch.

- Chúng hẳn là rẽ về bên trái, đại khái hai mươi trượng... Hai mươi lăm trượng, ba mươi trượng, Ừm, dừng lại rồi.

Đằng Thanh Sơn đứng dậy, lặng lẽ bước đi, tới chỗ rẽ.

- Chỗ rẽ có thể có người mai phục.

Cả người nhẹ nhẹ nhảy ra, hai tay cắm phập vào vách đá trên dòng nước, hai tay, hai chân, bụng hoàn toàn nép sát vào vách đá, cả người tựa như một con thằn lằn dán vào vách đá.

Trên đỉnh vách đá, Đằng Thanh Sơn có thể thấy rõ ràng đường rẽ.

Đằng Thanh Sơn đã đánh giá quá cao đám người Thanh Hồ Đảo, những cao thủ Thanh Hồ Đảo căn bản không nghĩ tới có người theo dõi, cũng không hề nghi ngờ giết chết Liên trưởng lão lại là nhân loại, do đó chỗ rẽ cũng không có ai mai phục.

Chỉ thấy phía xa ngoài ba mươi trượng, mười hai cường giả Thanh Hồ Đảo đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi.

- Thật là biết cách hưởng thụ. - Đằng Thanh Sơn cười lạnh.

Nhân mã Thanh Hồ Đảo, sớm đã chuẩn bị những cái ghế, bàn, thức ăn, rượu ngon đưa đến chỗ đáy Vô Để Động từ trước. Bọn người Cổ Ung căn bản chỉ cần ra tới Vô Để Động là có thể nghỉ ngơi thoải mái rồi.

Mười hai người Thanh Hồ Đảo, không ai có tâm tình uống rượu cả.

Cái chết của Liên trưởng lão, sự tồn tại của Kim Sắc Long Quy, đều làm cho mọi người cảm thấy buồn bực.

Cổ Ung mở miệng nói:

- Các vị trưởng lão, từ tối hôm qua đến giờ, cũng gần tám canh giờ rồi. Tất cả mọi người một mạch chưa được nghỉ ngơi thoải mái. Đợt lát nữa, chúng ta đi lên trên, trước hết xử lý thì thể Liên trưởng lão một chút, sau đó nghỉ ngơi thoải mái, ăn cơm trưa, đến khi chạng vạng sẽ tiếp tục xuống đáy hồ.

- Xuống đáy hồ, đi vào trong rồi sao nữa, cửa cung Thiên Hồng Thủy Cung có Kim Sắc Long Quy ở đó. - Tráng hán áo đen trầm giọng nói.

- Kim Sắc Long Quy! Trong bộ sách có ghi lại, lực mạnh vô cùng. Tùy tiện phun ra ba luồng không khí, có thể làm cho cường giả Tiên Thiên Thực Đan bị đánh bay ra ngoài hai mươi trượng, đó là mới chỉ phun hơi trong miệng ra. Nếu một cái vuốt của nó chụp trúng, cường giả Tiên Thiên Kim Đan hẳn cũng phải chết.

Một lão giả đầu bạc vận áo bào trắng thở dài nói.

- Kim Sắc Long Quy, trong số những yêu thú được xem như là yêu thú có phòng ngự cực mạnh, cho dù nó để yên cho chúng ta đánh, chúng ta cũng không thể làm thương tổn nó một chút nào.

Tất cả mọi người đều nổi giận.

Trong nhân loại có tồn tại Hư Cảnh, giữa yêu thú cũng có Hư Cảnh. Đương nhiên, từ cổ chí kim tới nay, yêu thú lợi hại nhất được phát hiện ra cũng chỉ có thể so được với cường giả hư cảnh, không có lấy một con yêu thú nào có thể đạt tới cấp độ như Vũ Hoàng, Tần Linh Thiên Đế. Yêu thú đạt tới Hư Cảnh còn có một cách gọi khác: 'Thần thú'!

Đối mặt với loại yêu thú cấp bậc như thế này, bình thường ai nấy đều rất cung kính, không muốn trêu vào nó.

- Hôm nay, con Kim Sắc Long Quy cũng chỉ nhắc nhở chúng ta, phun ra vài hơi, chứ lần sau... Một khi Kim Sắc Long Quy bị chọc quá mà hóa giận, rất có thể sẽ động thủ.

Vũ Văn Lưu Phong nhú mày nói,

- Long Quy là yêu thú có khả năng phòng ngự mạnh, nhưng chuyển động lại rất chậm rãi. Nhưng mà, đó là nói những con Thanh sắc Long Quy dài hơn mười trượng, to như một quả núi nhỏ! Còn thanh sắc Long Quy đã lột xác thành Kim Sắc Long Quy, biến thành dài chỉ có ba bốn trượng, tốc độ cũng sẽ nhanh hơn nhiều. Có lẽ, không bằng một vài yêu thú sở trường về tốc độ, nhưng, ít nhất cũng không chậm hơn chúng ta đâu.

Một khi không còn nhược điểm là tốc độ chậm nữa, Kim Sắc Long Quy đích thực là sự tồn tại vô địch rồi.

Triệu Đan Trần tự chế diễu nói:

- Nếu thật sự chém giết, mười hai người chúng ta, có thể chẳng ai sống sót được cả.

.....

Đằng Thanh Sơn thấy người của Thanh Hồ Đảo lo lắng bất lực, cười lạnh:

- Hao phí sức lực, tìm được tàng bảo đồ thì sao. Chỉ là Kim Sắc Long Quy cũng đã làm cho các người thúc thủ vô sách! Tốt nhất... Để cường giả hư cảnh của Thanh Hồ Đảo các người tới, mới có thể khoa tay múa chân được với Kim Sắc Long Quy này!

Đằng Thanh Sơn rất chờ mong có thể thấy cảnh đó.

Cường giả hư cảnh và Kim Sắc Long Quy mà đánh nhau, ai sống ai chết cũng khó nói lắm.

Nếu cường giả hư cảnh của Thanh Hồ Đảo mà chết đi, Đằng Thanh Sơn sẽ rất vui. Nhưng Thanh Hồ Đảo cũng không ngu tới mức đưa trụ cột quan trọng nhất ra đánh bạc.

- Đảo chủ, đảo chủ!

Ngay lúc này, bỗng truyền đến tiếng kêu la.

Đằng Thanh Sơn lập tức quay đầu nhìn lại.

Một bóng người nắm dây leo, nhảy xuống đáy động.

- Có chuyện gì, vì sao mà gấp gáp như vậy?

Cổ Ung nhú mày. Mười một tiên thiên cường giả khác cũng nhìn tên đệ tử thanh niên.

Tên đệ tử thanh niên vội vàng nói:

- Sáng sớm hôm nay, người của Thanh Hồ Đảo ta cho người chạy tới Đại Duyên Sơn nói rằng, bây giờ trong thiên hạ đồn đại là đại quân Thanh Hồ Đảo chúng ta đóng quân tại Đại Duyên Sơn là vì muốn đào kho báu Vũ Hoàng!

Giữa những thành trì luôn có thể dùng bò câu đưa thư để truyền tin.

Đại quân Thanh Hồ Đảo cũng mang theo bò câu đưa thư.

Nhưng mà, cứ điểm của Thanh Hồ Đảo tuy rộng, nhưng cũng chưa có huấn luyện bò câu đưa thư bay tới Đại Duyên Sơn. Đương nhiên chỉ có thể dùng khoái mã truyền tin, tốc độ vì thế cũng chậm một chút.

Đêm hôm qua Quy Nguyên Tông đã biết, còn đại quân Thanh Hồ Đảo, sáng sớm hôm nay mới biết được. Đến khi bọn người đảo chủ Cổ Ung nổi trên mặt nước, họ mới có thể thông báo.

- Cái gì! - Cổ Ung sắc mặt đại biến.

- Ai nói?

Triệu Đan Trần vẫn một mực rất trầm ổn mà ánh mắt cũng tóe lửa, quát to.

Đệ tử thanh niên này giật mình sợ hãi, vội đáp:

- Bây giờ trong thiên hạ đang lan truyền, phỏng chừng ai cũng đều biết.

- Ai cũng biết...

Cổ Ung lẩm bẩm nói. Mấy chữ ‘ai cũng biết’ làm lão choáng váng, mười một tiên thiên cường giả khác rất cuộc cũng không thể trấn tĩnh được.

.....

- Trong thiên hạ đang lan truyền?

Đằng Thanh Sơn như một con thần lần dần vào vách đá, nghe được tin tức kinh hãi như vậy, trong lòng cũng cảm thấy nôn nao.

178. Chương 18: Cường Giả Tự Tập.

Đằng Thanh Sơn nheo mắt, hàn quang chột lóe. Bảo tàng có lực hấp dẫn rất lớn. Trên khắp vùng Cửu Châu, ngoại trừ Bát Đại tông phái, còn có một số cường giả ẩn thế, một khi có được tin này, cho dù chưa rõ thực hư cũng sẽ tới đây tìm hiểu. Vô số cao thủ tự tập, chắc chắn Thanh Hồ Đảo sẽ nếm quả đắng!

Chuyện về cha mẹ làm cho Đằng Thanh Sơn tràn ngập sát khí đối với Thanh Hồ Đảo! Không thể nào tha thứ cho chúng được.

Song, nếu tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo đều tự tập cùng nhau, hẳn muốn động thủ cũng không có cơ hội. Đây chính là tranh thủ đục nước béo cò! Những tiên thiên cường giả tới càng nhiều, tình thế càng hỗn loạn, Đằng Thanh Sơn lại càng dễ dàng chen chân!

.....

Đằng Thanh Sơn đã có thể dự cảm tới khốn cảnh của Thanh Hồ Đảo, đương nhiên mười hai vị tiên thiên cường giả Cổ Ung cũng có thể tưởng tượng phản ứng của người trong thiên hạ khi biết được bí mật này!

Vừa nghĩ tới khốn cảnh, mười hai người Cổ Ung đều trở nên âu sầu!

- Tin tức này là do ai truyền ra?

Đôi mày kiếm của Triệu Đan Trần cau lại, ánh mắt sắc bén quét ra chung quanh.

Cổ Ung hít sâu một hơi, nheo mắt lại, từ từ nói trầm trầm:

- Thanh Hồ Đảo tìm được tàng bảo đồ này cũng mới vài ngày. Hơn nữa, những người biết bí mật đều là lãnh đạo Thanh Hồ Đảo. Rất nhiều quân sĩ, mặc dù phụng mệnh bắt người, nhưng họ không biết bí mật về kho báu Vũ Hoàng. Tin tức này bị tiết lộ chắc chắn không phải là từ nội bộ Thanh Hồ Đảo.

- Thiết Y Môn!

Thanh âm rỗng rang của tráng hán áo đen vang lên, hắn nghiêng răng nói tiếp,

- Khẳng định là lũ khốn kiếp Thiết Y Môn!

- Môn chủ Thiết Y Môn ‘Nhiếp Dung’, toàn bộ chấp pháp trưởng lão đều bị chúng ta giết chết. Những trưởng lão trọng yếu, nhân vật lãnh đạo, toàn bộ bị giết chết. Không có lấy một ai đào tẩu được! Chẳng lẽ tin tức bảo đồ về bảo tàng Vũ Hoàng mà những dư nghiệt cấp thấp của Thiết Y Môn cũng biết hay sao?

Mụ đàn bà áo tím chau mày nói.

- Dư nghiệt Thiết Y Môn, địa vị rất thấp, theo lý thì không có tư cách biết được bí mật này.

Vũ Văn Lưu Phong cười lạnh nói.

- Nếu đây là chiêu mà Nhiếp Dung lưu lại để trả thù, thì cũng có khả năng!

- Vũ Văn trưởng lão. Người nói Nhiếp Dung cố ý chịu chết, rồi dâng tàng bảo đồ này ra à? Chẳng lẽ bọn chúng không lo là chúng ta tìm được kho báu Vũ Hoàng sao. Như vậy ngược lại còn làm cho thực lực Thanh Hồ Đảo càng mạnh hơn? Thuyết pháp của người, không đứng vững rồi!

- Ta thấy Niếp Dung không muốn chết đâu! Hắn chết, bảo đồ tới tay chúng ta. Điều này làm cho dư nghiệt Thiết Y Môn không cam lòng... Do đó mới công khai tin tức. Để tạo cho Thanh Hồ Đảo chúng ta vô số phiền toái!

Cả đám tiên thiên cường giả đều tranh luận.

- Thôi!

Cổ Ung tức giận quát lớn một tiếng. Ánh mắt lạnh lẽo quyết liệt đảo qua mọi người.

- Việc này, khả năng lớn nhất là dư nghiệt Thiết Y Môn trả thù! Chúng ta bây giờ phải chuẩn bị làm sao ứng phó với cường giả của những Đại tông phái sắp đến! Với tốc độ của tiên thiên cường giả, nếu cưỡi chiến mã thì tối thiểu cũng phải là hắc yểm mã, huyết long mã. Nếu hôm qua chúng có được tin tức vậy thì hôm nay, hẳn là sẽ có vài cường giả tới đây rồi!

Tam đại long mã đều là đệ nhất thần cầu, đều có thể ngày đi năm ngàn dặm.

Hơn nữa, tọa kỵ của tiên thiên cường giả, ngoại trừ tam đại long mã, còn có những tông phái có một vài tọa kỵ đặc thù. Tỷ như một số yêu thú đã được thuần hoá. Yêu thú mặc dù khó thuần hoá, nhưng trong trăm ngàn loại yêu thú, vẫn có số lượng yêu thú cực nhỏ có thể thông qua phương pháp đặc thù mà thuần hoá được.

Phương pháp thuần hoá, là bí mật của một vài tông phái, tuyệt không truyền ra ngoài. Một số yêu thú tốc độ rất nhanh, không hề thua sút tam đại long mã.

- Đi, đi lên. - Cổ Ung quát.

Lúc này, mười hai tiên thiên cường giả như những tia chớp phóng lên cao, thỉnh thoảng với sự giúp đỡ của dây leo, từ Vô Để Động sâu trăm trượng, trong nháy mắt mười hai tiên thiên cường giả đã nhảy ra khỏi Vô Để Động. Ở Vô Để Động, đóng một quân trưởng. Dưới quân trưởng bao phủ, từ bên ngoài nhìn vào căn bản không biết được vị trí quân trưởng này chính là vị trí Vô Để Động.

.....

Ở chỗ rẽ dưới đáy Vô Để Động, Đằng Thanh Sơn dựa vào vách đá ẩm ướt, rồi gỡ bao đồ trên lưng xuống, mở sợi dây buộc miệng bao. Chiếc bao này vì được chế đặc biệt riêng cho Đằng Thanh Sơn, dùng thiên tâm tỉ thượng đẳng, tầng ngoài lại có màng bảo vệ, tuyệt đối không thấm nước.

Lấy ra vài cái bánh bột, Đằng Thanh Sơn nhắm nháp một chút.

Mặc dù Đằng Thanh Sơn có thể liên tục một thời gian dài không ăn cơm, nhưng, ăn uống có thể làm cường thịnh khí huyết, làm cho người ta thần thanh khí爽.

Huyết động sâu ẩm ướt, một thân thể người đầy vết máu nằm trên mặt đất lạnh lẽo, chính là Đằng Vĩnh Phàm bị thương rất nặng!

- Tí tách!

Chất dịch màu trắng sữa từ từ trên mặt vết nứt trên vách đá lộ ra, mãi lâu sau mới rơi xuống một giọt. Đằng Vĩnh Phàm nhắm mắt lại, há miệng chờ giọt nước.

Kỳ thật, ở vùng sâu dưới đất này, muốn uống nước bổ sung lượng nước cho thân thể thì rất dễ dàng. Huyết động ẩm ướt này có những hố nhỏ, trong hố có một chút nước đọng. Nhưng đối với Đằng Vĩnh Phàm bây giờ mà nói... Uống nước cũng không có tác dụng lớn gì. Hắn bây giờ lâu lâu uống một giọt chất lỏng màu trắng sữa, là có hiệu quả đặc thù.

Đằng Vĩnh Phàm vẫn không nhúc nhích, nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo.

Đột nhiên ——

Đằng Vĩnh Phàm mở mắt, trong đôi mắt ánh lên khát vọng cùng với quyết tâm vô tận!

- Trời không diệt ta!

Đằng Vĩnh Phàm nhìn vào vết nứt ở vách đá trên đỉnh đầu. Bản thân còn nhớ rõ ràng toàn bộ quá trình từ chạng vạng ngày hôm qua đến giờ.

Nguyên lúc trước chuẩn bị ngọc nát đá tan với đám lính Ngân Giao Quân, chợt thấy con yêu thú ‘ Hắc Thiết Ngô Công ’ đột nhiên xuất hiện, làm cho Đằng Vĩnh Phàm có chút sinh cơ! Đám quân sĩ gặp phải nguy cơ sinh tử nên không để ý tới Đằng Vĩnh Phàm... Đằng Vĩnh Phàm hiểu rõ, hắn hoàn toàn không thể không chế được nửa người dưới, căn bản trốn không thoát phạm vi của Ngân Giao quân.

Đừng nói Ngân Giao quân, phỏng chừng Hắc Thiết Ngô Công cũng có thể giết chết hắn.

Do đó, lúc đó Đằng Vĩnh Phàm cắn răng, bất chấp tất cả dựa vào song cửa sổ đẩy mạnh, nhảy vào Vô Để Động! Cho dù quả quyết như vậy, nhưng vẫn bị con Hắc Thiết Ngô Công xé mất hơn phân nửa chân! Nhưng, Hắc Thiết Ngô Công phải lo giết rất nhiều quân sĩ Ngân Giao Quân, nên cấp cho Đằng Vĩnh Phàm đủ thời gian chạy trốn vào đây động.

Dưới đáy dòng nước,

Mất máu rất nhiều.

Hắn không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể lập tức dùng vải bố, băng bó cái chân trái bị cụt, ngăn máu tiếp tục chảy.

Dưới đáy dòng nước băng giá, dày đặc rất nhiều huyết động, tựa như như tổ ong.

Dựa vào cái mũi của mình, Đằng Vĩnh Phàm lựa chọn một cái huyết động cơ hồ không có mùi tanh của Hắc Thiết Ngô Công... Không có mùi tanh, có nghĩa là Hắc Thiết Ngô Công rất ít khi vào huyết động này. Liên một hơi bò vào huyết động gần trăm trượng, Đằng Vĩnh Phàm bị mất máu nghiêm trọng, liền lập tức ngất xỉu đi!

Không thức ăn, lại mất quá nhiều máu, đầu óc choáng váng, thân thể mềm nhũn, Đằng Vĩnh Phàm nếu chỉ dựa vào hai cánh tay bám vào dây leo mà leo ra khỏi Vô Để Động thì căn bản là không thể làm được.

- Trời không diệt ta, không ngờ giọt nước màu trắng sữa lại có công hiệu như vậy!

Đằng Vĩnh Phàm cảm thán. Lẩn trốn vào trong huyết động, rồi hôn mê. Không bao lâu sau, hắn tỉnh lại... Sở dĩ tỉnh lại, là vì giọt nước màu trắng sữa rơi xuống đọng lại trên tay hắn, cảm giác băng giá lạnh thấu xương làm cho Đằng Vĩnh Phàm tỉnh dậy.

Giọt nước màu trắng sữa này lạnh phi thường!

Đằng Vĩnh Phàm thử uống một giọt, lại có cảm giác băng giá tràn ngập toàn thân, vốn thân thể kiệt lực mềm nhũn, lại dần dần khôi phục sức mạnh. Hơn nữa, luồng băng giá đó cũng làm đầu óc hắn vốn bị mất máu quá nhiều mà choáng váng cũng tỉnh táo trở lại.

Một đêm trôi qua, Đằng Vĩnh Phàm cảm giác sức mạnh thân thể mình khôi phục được rất nhiều.

Sở dĩ vẫn nằm không nhúc nhích, đó là để tiết kiệm sức mạnh!

- Ta lâu không được ăn chút gì! Giọt nước màu trắng sữa này thật là kỳ lạ, nhưng căn bản không giải quyết được chuyện đói bụng.

Đằng Vĩnh Phàm hiểu rõ,

- Vật phẩm có công hiệu thần kỳ tới đâu cũng có hạn, không có thức ăn bổ sung, ta lại chảy nhiều máu như vậy, khí lực sẽ dần dần giảm xuống... Nếu không đi, đợi thời gian quá dài, sợ là không có đủ thời gian mà đi nữa.

.....

Sử dụng song cửa sổ như hai chân, từ từ lết tới.

- Bên trong dòng nước này lại có nhiều huyết động như vậy. Yêu thú phỏng chừng không chỉ có một con. Một khi bị yêu thú phát hiện, ta chắc chắn sẽ chết.

Đặng Vĩnh Phàm rất cẩn thận đi tới, hắn đoán được, đám lính Ngân Giao Quân xuống Vô Để Động điều tra, sợ dĩ bị yêu thú đuổi giết, phỏng chừng chính là vì động tĩnh hơi lớn, bị yêu thú phát hiện.

Từ từ đi tới, hồi lâu sau ——

Đặng Vĩnh Phàm cách cửa miệng huyết động chỉ còn có năm sáu trượng. Qua năm sáu trượng này, sẽ tiến vào dòng nước rồi.

- Rào rào ~~

Đột nhiên truyền đến tiếng nước chảy.

- Hả?

Đặng Vĩnh Phàm kinh hãi, nhưng không dám nhúc nhích.

Cách năm sáu trượng, thị lực Đặng Vĩnh Phàm cũng có thể miễn cưỡng thấy một cái bóng đen từ miệng huyết động xẹt qua, một mùi tanh tràn ngập.

Ngửi thấy mùi tanh, Đặng Vĩnh Phàm sắc mặt đại biến,

- Là con yêu thú đó!

Đặng Vĩnh Phàm cả đời không thể quên được mùi tanh này. Chính là mùi tanh của con ‘ Hắc Thiết Ngô Công ’. Rất hiển nhiên, lão đã đoán ra nơi huyết động dày đặc này, đích xác không chỉ có một con Hắc Thiết Ngô Công!

Đặng Vĩnh Phàm là một tiểu nhân vật, do đó phải tìm mọi cách giãy dụa mà dành lấy cuộc sống.

Trên khắp đất Cửu Châu, những tiên thiên cường giả đều vì kho báu Vũ Hoàng mà đỏ mắt, điên cuồng.

.....

Chân núi Đại Duyệt Sơn.

- Ha ha, Vương huynh đệ! Theo ta thấy, với tính tình Cổ Ung, muốn Thanh Hồ Đảo của hần phân cho chúng ta mỗi người một ly, một chén e rằng cũng vô cùng khó khăn.

Một trung niên nam tử nho nhã mặc trường bào màu tím cười nói. Phía sau trường bào còn lộ ra một đồ án thanh phong kiếm, hần chỉ dựa vào đôi chân mà bước đi trên quan đạo.

Cùng với hần, còn có năm người tay không đi trên quan đạo.

Ngoại trừ sáu người này ra, còn có năm người cùng mặc lân giáp, mỗi người tay đều dắt theo một con hắc lang. Năm con hắc lang này, so với chiến mã còn lớn hơn một chút.

- Sử trưởng lão!

Một hán tử trắng kiện cười hắc lang, đầu thắt bốn bím tóc mở miệng nói,

- Hừ, theo xu hướng này, Thanh Hồ Đảo há có thể làm được gì? Nhưng, kho báu Vũ Hoàng là thật hay giả thì cũng khó nói! Tiêu Dao Cung của ngươi và Xạ Nhật Thần Sơn của ta cùng liên thủ vào núi bức bách hần một phen! Nếu Cổ Ung không cho phép chúng ta vào lục soát, vậy kho báu Vũ Hoàng chắc là thật rồi!

Ngay lúc này ——

Tiếng vó ngựa vang lên, hơn mười thớt chiến mã từ phía sau nhanh chóng lao tới.

- Thưa!

Mười mấy tên kỵ sĩ nhảy xuống, một người quì một gối xuống cung kính nói.

Hán tử trắng kiện buộc bốn bím tóc, mặc lân giáp liếc nhìn hần, hừ lạnh nói:

- Tin tức từ Thần Sơn sáng sớm hôm nay nên tới Giang Ninh quận thành rồi! Đệ tử Tiêu Dao Cung sớm đã đưa chiến mã của mình đón tiếp trưởng lão rồi. Còn các ngươi, đến giờ mới chạy tới.

Tên hán tử đỏ trán chảy đầy mồ hôi, cũng không dám giải thích.

- Đưa năm con mặc lang đi đi, ráng mà chiều cổ cho tốt. Nếu còn hành sự bất lực nữa... Hừ.

Hán tử trắng kiện hừ nhẹ một tiếng

- Đi đi.

- Thưa, vâng!

Tên hán tử cung kính, rồi an bài nhân thủ dắt năm con mặc lang đi, Xạ Nhật Thần cung vốn ở Viêm Châu, là đệ nhất Đại tông phái ở Viêm Châu. Viêm Châu là châu ở cực nam Cửu Châu, do có nhiều núi rừng, hơn nữa ở gần Man Hoang, nên việc thuần hoá mặc lang là một đại bí mật của Xạ Nhật Thần Sơn. Mỗi một con mặc lang, đều rất trân quý.

Hơn mười người này mang theo năm con mặc lang, nhanh chóng rời đi.

Còn mười một vị cường giả của Tiêu Dao Cung, Xạ Nhật Thần Sơn liền đi vào vùng đại sơn. Vừa vào trong vùng núi một lát.

- Xem kia, trên bầu trời.

Một hán tử gầy gò, lưng đeo kinh cung lóe lên ánh sáng màu đen của Xạ Nhật Thần Sơn ngẩng đầu nhìn trời.

Nhất thời mười vị cường giả khác đều ngẩng đầu nhìn theo.

Chỉ thấy, năm con Tuyết Ưng đang bay liệng trên bầu trời Đại Duyệt Sơn.

- Tốc độ của Tuyết Ưng quả là nhanh, cho dù xa xôi tận Yến Châu ở phương bắc, người của Tuyết Ưng giáo cũng đã tới rồi.

Một lão già hói đầu mặc áo bào tím cười nói.

179. Chương 19: Giấy Dưa Giữa Sinh Tử

"Đạo chủ, nhìn xem. Là Tuyết Ưng của Tuyết Ưng giáo!"

Vừa mới Hỏa táng Liên trưởng lão, mười hai vị cường giả của Thanh Hồ đảo thu thập xong tro cốt và tụ tập ăn cơm ngoài trời.

"Tuyết Ưng?"

Tất cả mọi người đều buông bát buông đũa ngược đầu nhìn lên trên trời, trên không trung có năm con Tuyết Ưng cực lớn đang xoay vòng. Lấy thị lực của Tiên thiên cường giả có thể thấy có bóng người khoanh chân ngồi trên lưng Tuyết Ưng.

Có thể để cho người ngồi ở trên lưng, Tuyết Ưng này tầm vóc phải rất to lớn.

"Quả nhiên là Tuyết Ưng của Tuyết Ưng giáo" Cổ Ung nhíu mày.

Triệu Đan trần ánh mắt lạnh lẽo cười lạnh nói "Người của Tuyết Ưng giáo là một đám chó hoang! Tin tức về bảo tàng của Vũ Hoàng vừa mới truyền ra bọn họ ngay trong đêm liền chạy tới. Ở tận Yên Châu đầu Miền Bắc trong một đêm quả nhiên đã chạy tới!" Cũng không trách được Triệu Đan Trần tức giận, cái chết của Liên trưởng lão, sự tồn tại của Kim sắc Long Quy (rùa vàng) đã khiến cho người của Thanh Hồ đảo hết sức phiền não rồi, giờ lại thêm Tuyết Ưng giáo...

Hiện tại khắp thiên hạ đều biết tin tức này, người của Tuyết Ưng giáo tới đây đúng là họa vô đơn chí.

Năm con tuyết ưng vẫn còn xoay quanh ở trên không!

"Các vị trưởng lão chuẩn bị một chút, người của Tuyết Ưng giáo sẽ tới ngay bây giờ" Đôi mắt Cổ Ung híp lại giống như con người lạnh lùng của một con mãng xà vậy.

Đột nhiên---

"Các bằng hữu của Thiên Ưng giáo!!" Một âm thanh lạnh lạnh vọng từ Đại Duyên sơn vang lên "Nếu không ngại chúng ta cùng nhau đi"

"U...!!"

Âm thanh vang dội tận phía chân trời, năm con Tuyết Ưng từ trên cao lao xuống cực nhanh, trong nháy mắt liền vọt vào sơn mạch. Chỉ trong chớp lát năm con Tuyết Ưng lại một lần nữa bay lên trên không, tuy nhiên lần này trên lưng Tuyết ưng đã không còn thấy ai. Rất hiển nhiên năm vị cường giả của Tuyết Ưng giáo đã tới bên trong Đại Duyên Sơn.

Cổ Ung và mười hai vị Tiên Thiên cường giả sắc mặt khó coi, vốn họ tưởng rằng chỉ có Tuyết ưng giáo tới, ai ngờ còn có những cao thủ khác cũng tới.

"Nghe giọng của người nọ, hẳn là người của bên kia Thanh Châu" hắc bào tráng hán cau mày nói "Tám chín phần mười là người của Tiêu Dao cung ở Thanh Châu" Dải đất cửu châu rộng lớn, mặc dù ngôn ngữ nói cùng một loại nhưng ở địa phương khác nhau thì ngôn ngữ cũng có chút khác biệt. Khi nghe kỹ từng chữ liền có thể biết được người nói ở địa phương nào.

"Tiêu Dao cung!" Cổ Ung không lên tiếng nhưng mày nhíu lại càng sâu hơn.

Phóng mắt toàn cửu châu, nói về độ giàu có đương nhiên phải kể đến Dương Châu, Thanh Châu. Nhưng nói về diện tích lớn lại phải kể đến Nhung Châu, Lương Châu, Yên Châu đất rộng người thưa.

Địa phương giàu có, dân cư có mật độ lớn nhưng diện tích lại nhỏ một chút, mà diện tích lớn thì lại đất rộng người thưa.

Nói về tổng số dân cư phải kể đến Dương Châu và Thanh châu. Tiêu Dao cung ở Thanh Châu chiếm được khu dân cư rất tốt, mặc dù mười tám quận ở Thanh Châu không hoàn toàn thống nhất nhưng thống trị khu vực mười lăm quận cũng khiến cho Tiêu Dao cung có đông đảo cao thủ.

...

Mười hai người của Cổ Ung đứng ngay phía trước của Ngân Giao quân, mà lúc này ở xa xa đã xuất hiện không ít bóng người, người thì mặc tử bào, người thì mặc trường bào, có người mặc lăng giáp đeo trường cung sau lưng, có người lại đội mũ trùm đầu... tổng có mười sáu người.

Mười sáu vị cường giả sóng vai đi tới.

Mặc dù sau lưng Cổ Ung có một lượng lớn Ngân giao quân sĩ người đối phương chỉ vẻn vẻn có mười sáu người cũng tạo nên khí thế như sóng lớn.

"Ngay cả Xạ Nhật Thần Sơn cũng tới" Mười hai vị Tiên Thiên cùng Cổ Ung đều đau đầu.

Dương Châu ở phía Đông Nam, Thanh Châu ở phía chính Đông, Viêm Châu ở Chính Nam cho nên Xạ Nhật Thần Sơn cùng Tiêu Dao cung dễ dàng chạy tới.

"Cổ đảo chủ, vận khí của Thanh Hồ đảo thật là tốt, có thể chiếm được bảo đồ của Vũ Hoàng, giờ tại Đại Duyên sơn khai thác bảo tàng... tuy nhiên, bảo tàng của Vũ Hoàng hẳn là không dễ dàng khai thác, Tiêu Dao Cung ta còn có Xạ Nhật Thần Sơn, Tuyết Ưng môn sẽ rất vui vẻ hỗ trợ, tin tưởng chúng ta liên thủ, khai thác bảo tàng sẽ dễ dàng hơn không ít" Nam tử nho nhã mặc tử bào cầm đầu Tiêu Dao Cung cười vang nói, trong trọng nói tựa hồ khẳng định Thanh Hồ đảo đã có bảo đồ của Vũ Hoàng trong tay.

Một tông phái phái ra năm sáu người, ta tông phái cộng lại có mười sáu người.

Đây chính là vốn liếng của Đại Tông phái!

Như Quy Nguyên Tôn muốn phái ra năm sáu Tiên Thiên cũng không được, vì cả tông phái họ chỉ có bốn tiên thiên cường giả mà thôi.

"Bảo tàng của Vũ Hoàng?" Cổ Ung cười nói "Sử trưởng lão, người từ đâu nghe được tin tức đó? Bảo tàng của Vũ Hoàng lưu truyền đã vài ngàn năm nhưng chưa từng có người khai thác được bảo tàng này, đây thuần túy chỉ là lời đồn. Có lẽ vài ngày trước Thanh Hồ đảo của ta tiêu diệt Thiết Y môn khiến một ít dư nghiệt trong lòng oán hận, có ý tung tin xấu"

Vừa dứt lời ----

”Cổ Đảo chủ!” Âm thanh trầm thấp hùng hậu vang lên, phát ra từ miệng một vị hán tử đầu trọc gầy gò, ánh mắt hần sắc bén như dao của Xạ Nhật Thần sơn ”Chỉ trong một đêm ngắn ngủi, Xạ Nhật Thần Sơn ta, Tiêu Dao cung, Tuyết Ưng giáo cũng đã tới đây. Chúng ta mấy phương liên thủ đoạt được bảo tàng có phải là tốt không? Nếu để Doanh Thị gia tộc, Ma Ni tự, Vũ Hoàng môn tới, rất có thể...”

” Cổ đảo chủ, làm người cũng đừng quá tham lam như thế. Ăn quá nhiều sẽ bội thực mà chết!”

Khẩu âm của Viêm Châu mười phần hoang dã khiến cho lời nói của vị Tôn giả Xạ Nhật Thần Sơn càng thêm bá đạo.

”Hừ!”

Sắc mặt Cổ Ung trầm xuống, Triệu Đan Trần bên cạnh cười lạnh nhìn quang mọi người một vòng nói ”Thanh Hồ đảo ta làm việc, không cần các vị phải quản. Nếu như các vị cho rằng Đại Duyên Sơn có bảo tàng của Vũ Hoàng, các vị có thể tự động đi tìm, Thanh Hồ đảo chúng ta tuyệt không nhúng tay! Tuy nhiên cũng xin các vị không nhúng tay vào việc của Thanh Hồ đảo”

Dù gì Triệu Đan Trần cũng liệt danh thứ mười của Thiên Bảng.

”Cổ đảo chủ!” Một người đội mũ mạo, tóc và trường bào đều một màu trắng, mũi ưng, con mắt híp lại ”Nếu như các người không khai thác bằng tàng của Vũ Hoàng, có dám để cho chúng ta tiến vào nhìn trong quân doanh?”

”Xin lỗi, thứ cho Thanh Hồ đảo ta không phụng bồi” Sắc mặt Cổ Ung trầm xuống, phát tay áo xoay người quay đi”

Mười một vị cường giả cũng quay đầu đi theo Cổ Ung, cũng không thèm nhìn ba nhóm người của Xạ Nhật Thần sơn, Tiêu Dao Cung và Tuyết Ưng giáo.

Xôn xao!

Một đám Ngân giao quân sĩ mặc giáp đứng phía trước, trong tay cầm trường thương sẵn sàng dàn trận ngăn đón quân địch

Mười sáu vị tiên thiên cường giả của Xạ Nhật Thần Sơn, Tiêu Dao Cung, Tuyết Ưng giáo cũng chỉ biết nhìn lẫn nhau.

”Xem ra bảo tàng của Vũ Hoàng là thật”

”Nếu như chúng ta mạnh mẽ ép đến, tên Cổ Ung này hiển nhiên không tiếc tiêu hao tính mạng Ngân giao quân cùng chúng ta chém giết. Trước tiên chúng ta nên lui xuống” lão già tóc bạc đội mũ nói. Tiên thiên cường giả cũng không phải là vô địch, mặc dù nói Tiên Thiên có khả năng giữa ba quân giết tướng địch nhưng cũng phải xem quân đội này là quân đội gì.

Ngân giao quân mỗi người đều mặc trọng giáp, những trọng giáp này cho dù là Đằng Vĩnh Phàm có được bốn ngàn cân cự lực, cầm trong tay trường thương đều đâm không xuyên qua giáp của Ngân giao quân, có thể thấy trọng giáp khó đâm cỡ nào.

Tiên Thiên cường giả có thể giết chết các quân sĩ mặc trọng giáp nhưng muốn đâm thủng trọng giáp giết chết người cần phải tiêu hao không ít tiên thiên chân nguyên. Một khi thiên quân vạn mã vây giết, mười sáu gã Tiên Thiên sẽ bị tiêu hao đại lượng tiên thiên chân nguyên, nếu như không ham chiến chạy trốn đương nhiên không phải là khó, nhưng nếu như không trốn cường công xông vào đến khi hết sạch tiên thiên chân nguyên sẽ lâm vào hiểm cảnh.

Mười sáu vị cường giả của tam đại thế lực cùng mười hai vị cường giả của Thanh Hồ đảo đứng đối diện cách nhau ba trượng cao giọng nói chuyện nhưng thanh âm đó vẫn truyền vào động không đáy.

Dưới động không đáy.

Âm thanh truyền tới dưới đáy động mặc dù tương đối yếu ớt nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn nghe rất rõ ràng.

"Thanh Hồ đảo thật đúng là rất triệt để, thà đánh một trận cũng không chịu cúi đầu. Tuy nhiên chỉ sợ Cổ Ung cũng nắm chắc được đối phương không dám dễ dàng động thủ" Đẳng Thanh Sơn lạnh lùng cười "Cổ Ung, các người không muốn ai quấy rầy đi được đến bảo tàng của Vũ Hoàng? Hừ, nằm mơ! Ta sẽ cho các người thêm một mối lửa!"

Người khác không biết biện pháp đi đến đây hồ động không đáy nhưng Đẳng Thanh Sơn lại biết.

Động không đáy không chỉ riêng có một chỗ nơi mà Thanh Hồ đảo đóng quân.

"Hô!" Đẳng Thanh Sơn lập tức quay người, một lần nữa rất nhanh tiến vào trong hồ nước. Lần này hẳn rất nhanh tiến vào hướng phía trước mình tiến vào động không đáy bơi đi.

....

Đường thủy trong động không đáy có rất nhiều huyết động.

Lúc này Đẳng Vĩnh Phàm đang dựa lưng vào huyết động, yên lặng chờ đợi. Từ lúc chứng kiến một con yêu thú bò qua, ông ta đã đợi nửa canh giờ.

"Không thể lại lãng phí thời gian" Đẳng Vĩnh Phàm cảm giác đầu lại có chút choáng váng. Hiển nhiên là lão mất quá nhiều máu và cũng chưa có cái gì bỏ vào bụng. "Nửa canh giờ có lẽ yêu thú kia đã đi tới chỗ khác" Đẳng Vĩnh Phàm cắn răng một cái, rất nhanh lặng lẽ chui ra khỏi huyết động"

Róc rách...!!!

Tiếng nước phát ra rất nhẹ, Đẳng Vĩnh Phàm ngâm cơ thể trong nước, nước cũng chỉ tới phần cổ. Kỳ thực nửa cơ thể bên dưới Đẳng Vĩnh Phàm không thể khống chế và nước sâu đủ để bao phủ lão, tuy nhiên nhờ vào hai tay hữu lực bám vào vách tường chậm rãi đi tới.

Tiếng nước phát ra rất nhỏ, dường như chỉ sợ tiếng nước cũng làm yêu thú chú ý.

"Còn hơn hai mươi trượng nữa là động không đáy" Đẳng Vĩnh Phàm cắn răng, chậm rãi đi tới.

Đột nhiên...

Từng cỗ mùi tanh truyền đến khiến Đẳng Vĩnh Phàm kinh hãi dừng lại. Khung cảnh đen kịt khiến khả năng quan sát của lão cũng rất có hạn.

"Nếu như nó phát hiện ra, ta phải sớm động thủ" Đầu của lão giờ này từng đột choáng váng, hiển nhiên nhắc nhở lão rằng thân thể không kiên trì được bao lâu nữa.

"Ta nhất định phải trở về, nhất định...! A Lan...!!" Đẳng Vĩnh Phàm cắn răng, mạo hiểm tiếp tục chậm rãi đi tới. Nước lạnh khiến vết thương của lão lại đau đớn lên từng đợt, ánh mắt Đẳng Vĩnh Phàm gắt gao nhìn chăm chăm phía trước, mà mùi tang kia lại càng ngày càng đậm.

Đồng tử Đẳng Vĩnh Phàm đột nhiên co rút lại.

Lão chứng kiến một con yêu thú, chính là Hắc Thiết Ngô Công (con rết đen cứng như sắt) đang nằm ở cửa huyết động cách đó một trượng nghỉ tạm, con mắt cũng đang nhắm lại.

"Ta nhất định phải trở về, nhất định" Đẳng Vĩnh Phàm nuốt một ngụm nước miếng, đi càng chậm hơn, lão chỉ e phát ra tiếng động làm yêu thú này tỉnh lại.

Một thước, ba thước...!!

Vị trí của huyết động lúc này cũng đã song song với Đẳng Vĩnh Phàm. Lúc này lão vẫn chậm chạp đi tới, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm yêu thú kia không bỏ sót một chi tiết nào.

Khoảng cách từ từ kéo xa...một trượng, hai trượng, ba trượng

Đến khi không thể nhìn thấy yêu thú kia nữa.

"A Lan, chờ ta" Đẳng Vĩnh Phàm có chút kích động, tuy nhiên lão cũng không có chút khinh thường. Lão không nhìn thấy Hắc Thiết Ngô công nhưng với khung cảnh tối đen, vài trượng khoảng cách Hắc Thiết Ngô

Công vẫn dễ dàng thấy lão. Tuy nhiên chỉ cần cẩn thận một chút khoảng cách càng xa, động tĩnh càng nhỏ lại càng không dễ bị phát hiện.

Đi tới, tiếp tục đi tới.

Mắt đã có thể thấy ánh sáng yếu ớt mơ hồ phát ra từ đáy động.

"Thi thể!!" Đằng Vinh Phàm nhìn thấy thi thể của Ngân giao quân, bởi vì chỗ này nước cạn, chỉ sâu đến thắt lưng của người bình thường nên một số thi thể có thể dễ dàng thấy được.

Về mặt hưng phấn của Đằng Vinh Phàm đột nhiên đọng lại.

Ước chừng phía trước khoảng năm trượng. Một con mắt đang trừng trừng nhìn hẩn. Đây lại là một con Hắc Thiết Ngô Công. Bởi vì đoạn thủy đạo này thẳng cho nên con Hắc Thiết Ngô Công này đã sớm phát hiện ra Đằng Vinh Phàm từ khi lão mới tiến vào thủy đạo. Rõ ràng nó nhìn thấy Đằng Vinh Phàm nhưng nhìn bộ dáng vô cùng cẩn thận của Đằng Vinh Phàm, nó liền thấy hứng thú và chờ đợi.

Hắc Thiết Ngô Công là yêu thú nên nó cũng có trí tuệ.

Nó muốn nhìn một chút xem loài người này đang cực kỳ cẩn thận, tràn ngập hi vọng nhưng đến cuối cùng lại tuyệt vọng thì về mặt sẽ ra sao.

"Như thế nào mà..." Trong nháy mắt, trán của Đằng Vinh Phàm đã lấm tấm mồ hôi.

"Rống....."

Hắc Thiết Ngô Công nhẹ nhàng rống lên một tiếng.

Nhất thời...

Đằng xa xa cách Đằng Vinh Phàm mười trượng, con Hắc Thiết Ngô Công đang tạm nghỉ cũng tỉnh lại, mở to mắt nhìn về phía phương hướng phát ra tiếng rống rồi cũng rống lên phụ họa.

"Rống..."

Con Hắc Thiết Ngô Công đó lập tức trượt xuống huyết động bơi vào trong nước,

"Phía sau..." Trong lòng Đằng Vinh Phàm gấp gáp cực độ, lão không nghĩ mình kiên trì tới mức như vậy đột nhiên lại rơi vào tình cảnh này. Rốt cuộc con rết phía sau cũng bơi lại, cũng xuất hiện trong tầm mắt của Đằng Vinh Phàm. May mà gần ở đáy động nên có chút ánh sáng yếu ớt, lão mới có thể nhìn xa được năm trượng.

Hai con Hắc Thiết Ngô Công một trước một sau, cách Đằng Vinh Phàm khoảng năm trượng.

Hai con Hắc Thiết Ngô Công nhìn chằm chằm Đằng Vinh Phàm,

"Rống~~~ Rống~~~" Hai con Hắc Thiết Ngô Công gầm nhẹ, dường như chúng truyền cho nhau tin tức gì đó.

Sắc mặt Đằng Vinh Phàm đã có chút tái nhợt, lão gắt gao nhìn cả hai phía, hai tay vẫn đặt ở trong nước.

Đột nhiên...!!

Hai con Hắc Thiết Ngô Công nhảy ra khỏi nước hướng Đằng Vinh Phàm đánh tới.

"Chết đi" Đằng Vinh Phàm sắc mặt dữ tợn hết lớn, hai tay nắm hai thi thể mặc trọng giáp đột ngột hướng hai bên quăng ra. Lão đã chuẩn bị rất tốt, lấy lực cánh tay của lão ném ra thi thể mặc trọng giáp khiến hai cổ thi thể này âm âm hướng phía hai con Hắc Thiết Ngô Công bay tới.

"Bồng!!!"

Hai con Hắc Thiết Ngô Công dễ dàng đem hai cổ thi thể đánh bay.

"Chết đi!!"

Thanh âm yếu ớt cũng truyền vào trong nước.

Đặng Thanh Sơn đang bơi trong nước đột nhiên sắc mặt biến đổi. "Oanh" Toàn thân đột nhiên bốc lên khí lạnh màu đỏ rực, tốc độ trong nháy mắt tăng lên mấy lần. Hắn giờ giống như một mũi tên. Chỉ trong nháy mắt đã lao ra xa khoảng cách hơn mười trượng.

"Loạt xoạt" Một bóng người từ trong nước phóng ra, phẳng phất như một tiếng sấm.

"Cha"

Thân thể Đặng Thanh Sơn đột nhiên bành trướng, trên trán gân xanh nổi lên giống như từng con giun, thân thể nhanh chóng cao tới tám thước tựa như quái vật hình người, cuồng bạo xông vào trong thủy đàm khiến thủy đạo cũng run lên.

...

"A Lan, ta đi trước!" Đặng Vĩnh Phàm sắc mặt dữ tợn, rống lên một tiếng. Một quyền đập vào một con Hắc Thiết Ngô Công, mùi tanh tràn ngập, một đôi răng nanh cũng xoắn vặn lao lại.

"Cha!!"

Một tiếng thét truyền đến khiến Đặng Vĩnh Phàm tỉnh lại

"Thanh Sơn!!" Đặng Vĩnh Phàm quay đầu lại, chỉ thấy một bóng người cao lớn mang theo tốc độ nhanh chóng tới mức khiến thủy đạo rung động lao tới.

"Hừ, Hừ!!"

Hai tia hàn quang nhanh như chớp bắn lại, cùng lúc bắn trúng đầu hai con Hắc Thiết Ngô Công. Phi đao vừa tới nơi cơ hồ đồng thời bóng người như ma thần cũng phóng đến.

Hai con Hắc Thiết Ngô Công cả người nổ mạnh "Bồng" một tiếng.

"Cha!!"

Một âm thanh run rẩy kèm theo như tiếng khóc vang lên.

180. Chương 20: Nhân Ảnh Mơ Hồ

"Thanh Sơn!"

Đặng Vĩnh Phàm tuy bị tiếng bạo nổ của Ngô Công làm cho choáng váng nhưng vẫn mừng như điên khi nhìn thấy đứa con trai.

Thanh Sơn lao đến ôm cổ phụ thân hắn. Trên thân quần áo rách nát, vết máu loang lổ chỉ cần nhìn sơ qua bằng mắt thường cũng có thể thấy tình trạng thảm hại của ông. Dù cố gắng kiềm chế nhưng cũng không ngăn được sự kích động trong lòng, vốn tưởng rằng cha đã chết, hắn vốn tuyệt vọng bị phần khôn cùng, vậy mà giờ lại thấy được cha còn sống trước mặt mình.

Đau xót, mừng rỡ Đặng Thanh Sơn hoàn toàn không thể kiềm chế được cảm xúc của mình: "Cha, cha!" Đặng Thanh Sơn rốt cục không kiềm chế được, nước mắt tuôn chảy đầy mặt. "Thanh Sơn!" Đặng Vĩnh Phàm đáy lòng khẽ run lên. Hắn đã chứng kiến Đặng Thanh Sơn, con hắn từ nhỏ đến lớn luôn kiên cường chưa bao giờ rơi nước mắt. Không đến mười bảy tuổi đã có thể giết đuổi bảy sói... trong mắt hắn con trai của hắn là một người kiên cường, dũng cảm nhất và tuyệt đối không bao giờ sợ chết. Nhưng hôm nay...!

Hắn thấy được đứa con của mình khóc!

"Đừng khóc!" Đặng Vĩnh Phàm vừa mở miệng định nói thêm thì đầu bỗng tê dại mê man đi.

"Cha!" Đặng Thanh Sơn phát hiện thấy tình huống không tốt của phụ thân liền lao tới: "Nơi này nước thật lạnh!" Đặng Thanh Sơn vận Tiên thiên chân nguyên trong cơ thể tạo thành một đạo sắc hồng xung quanh bảo hộ cho phụ thân.

"Bồng." Đáy động đột ngột chấn động, Đặng Thanh Sơn ôm phụ thân bay lên tựa như ảo ảnh Hỏa thần trong động không đáy, mượn lực bốn lần bay thoát ra khỏi động, hoàn toàn ở trên mặt đất. Cẩn thận đặt phụ thân xuống đất. Nhưng khi ánh mắt của hắn quét qua chân phụ thân thì hoàn toàn chấn động, sắc mặt đại biến: "Chân của cha!"... Thân thể của Đặng Vĩnh Phàm trước đó ngoài lồng ngực nổi trên mặt nước còn lại đều chìm dưới nước nên bây giờ khi lên khỏi động Đặng Thanh Sơn mới thấy được đôi chân đã bị gãy lìa...

Tĩnh lại, Đặng Vĩnh Phàm mở mắt, trên mặt lộ một nụ cười: "Ánh mặt trời chiếu lên người thật thoải mái!"

Giờ đã là giữa trưa, ánh mặt trời chói nhất trong ngày, lại đang mùa đông nên ánh mặt trời thật sự rất ấm áp.

"Chân của cha bị đứt, vết thương nhiều như vậy nên mất máu nghiêm trọng. Hắn là từ hôm qua trong động không đáy phụ thân còn chưa ăn gì?" Kiếp trước từng là sát thủ nên Đặng Thanh Sơn cũng biết được cảm giác mất máu và đói khát, nếu người bình thường e rằng đã sớm không chịu được, cũng may phụ thân khỏe mạnh nên vẫn còn có thể chịu đựng được đến bây giờ. Đặng Thanh Sơn lấy mấy chiếc bánh bao trong gói đồ của mình đưa đến cho phụ thân: "Phụ thân, người ăn đi!"

"Đói chết ta mất!" Đặng Vĩnh Phàm cười cười cầm lấy bánh bao ăn ngấu nghiến. Lúc ở trong động có nhiều nước nên Đặng Vĩnh Phàm không khát mà chỉ bị đói. Bị mất máu, lại bị đói làm đầu óc choáng váng mệt mỏi. Ba cái bánh bao và hai cái bánh nướng trong gói đồ của Đặng Thanh Sơn phút chốc bị ăn hết sạch. Nhìn phụ thân ăn Đặng Thanh Sơn thấy lòng chua xót.

Vĩnh Phàm cười nói: "Thanh Sơn, nhìn người như vậy chẳng có phong phạm một Hắc Giáp Quân Thống lĩnh chút nào. Đừng lo lắng, thân thể của ta rất khỏe. Vừa rồi ăn no giờ tốt hơn nhiều, cảm thấy không còn bị choáng váng nữa."

Khi bị mất máu quá nhiều khí huyết lưu thông kém thì quả thực dễ làm người ta choáng váng, khi đó thì cần thực vật để bổ sung. Khí huyết sung mãn thì có thể luyện hóa nội kinh, nhưng nội kinh cũng không có khả năng chuyển thành máu. Mất máu nhiều chỉ có thể dựa vào ăn uống, ăn thịt vịt, thịt gà, ngũ cốc...

"Cha, còn chỗ nào trên thân thể người có vấn đề không?" Đặng Thanh Sơn nói. "Nếu có thì con sớm trị liệu chứ không nên để kéo dài."

Chỉ vào eo của mình Đặng Vĩnh Phàm nói: "Vết thương trên người ta chỉ là những vết thương nhỏ, vết thương chí mạng là bị một đao chém vào eo làm cho toàn bộ cảm giác từ eo xuống bị mất hết cảm giác, điều này căn bản là không có biện pháp cứu chữa. Chân trái của ta khi bị Ngô công cắn ta căn bản cũng không có cảm giác đau đớn chính vì cảm giác đã bị mất! "

Đặng Thanh Sơn nghe xong biến sắc, xoay người phụ thân lại để xem: "Tê liệt?!" Chỉ thấy phần eo của phụ thân bị một vết đao chém thật sâu. Đặng Thanh Sơn sắc mặt đại biến, từ vết thương và tính hướng của phụ thân hắn hoàn toàn hiểu được điều gì đã xảy ra.

Bị thương đến xương sống nên đã bị tê liệt!

Loại bị thương này nếu là ở kiếp trước với công nghệ cao may ra còn hi vọng chữa khỏi, còn ở Cửu Châu Đại Địa này thì căn bản là không có khả năng.

"Liệt thì liệt!" Đặng Vĩnh Phàm tỏ ra không hề để ý mỉm cười nói: "Chân ta bị chặt đứt thì liệt hay không liệt có khác gì nhau!"

"Cha!"

Đặng Thanh Sơn đau xót: "Không khác gì nhau?!"

Khác nhau rất lớn chứ! Nếu chỉ là mất một đoạn chân thì có thể dùng đoạn thép làm một cây chân giả miễn cưỡng đi đứng lại được. Nhưng nếu bị liệt thì cuộc sống về sau sẽ khó khăn muôn phần.

"Lỗi đều do ta!!!" Đặng Thanh Sơn không cam lòng: "Ta luôn muốn cho cha mẹ ta có một cuộc sống tốt đẹp. Thanh Hồ Đảo chỉ đích tên cha nguyên nhân là do ta."

Đặng Vĩnh Phàm nhìn xung quanh có chút vội vàng nói: "Thanh Sơn, thi thể Vĩnh Tương đại bá ở đâu?"

"Người của Thanh Hồ Đảo đã hỏa tang, chỉ sợ tro cốt cũng bị gió cuốn bay mất hết rồi!" Đàng Thanh Sơn thấp giọng trả lời.

Người đã chết, tro cốt cũng không còn!

Đàng Vĩnh Phàm nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống.

"Thanh Sơn, đại bá người cùng với ta lớn lên từ nhỏ, là hảo huynh đệ cả đời!" Hít sâu một hơi nhìn về phía Đàng Thanh Sơn hỏi tiếp: "Ngay cả cán thương của hắn cũng không còn sao?"

"Con đã gói lại rồi!" Đàng Thanh Sơn nói rồi mở gói đồ ra, chỉ thấy cây Thiết thương bị gãy làm hai đoạn.

"Hai đoạn Thiết thương này là của đại bá người a!" Đàng Vĩnh Phàm run rẩy đưa tay cầm lấy nói: "Chờ khi trở về ta đem đầu thương này tháo ra cho vào lọ tro cốt bỏ vào từ đường của gia tộc." Không còn thì thể chỉ có thể lấy binh khí khi còn sống cùng với quần áo để thay thế mà thôi.

Đàng Thanh Sơn gật đầu rồi nói: "Cha, người chờ con một chút!"

Bằng đôi Thiên Ưng Trảo, Đàng Thanh Sơn nhanh chóng bẻ cây rồi làm thành một cái ghế tựa đơn giản.

"Cha, người ngồi lên đây!" Đàng Thanh Sơn đem phụ thân đặt lên ghế rồi nâng toàn bộ ghế lên phía trước ngực, gần hai trăm cân với Đàng Thanh Sơn cũng không tính là nặng.

"Hô!"

Thi triển khinh công Thiên Nhai Hành, Đàng Thanh Sơn lướt đi tựa một làn khói. Ngồi trên ghế, tuy rằng chạy giữa núi rừng nhưng Đàng Vĩnh Phàm cũng không có cảm giác bị lay động. Sở dĩ Thanh Sơn sử dụng khinh công Thiên Nhai Hành vì nếu sử dụng lực lượng đơn thuần trong quá trình di chuyển sẽ gây chấn động, ảnh hưởng đến phụ thân.

...

Một hơi đi được hơn ba mươi dặm đường...

"Thanh Sơn, con nhầm đường sao? Về Đàng gia không phải đường này!" Đàng Vĩnh Phàm nói.

"Cha, con đã an bài thị tộc Đàng gia ở Giang Ninh thành rồi. Từ này về sau Đàng gia thị tộc của ta sẽ ở đó!" Đàng Thanh Sơn vừa đi vừa nói vẫn nhanh như thiểm điện tiến về phía trước.

"Giang Ninh thành!?" Đàng Vĩnh Phàm ngẩn ra, lập tức thở dài một tiếng: "Bỏ đất tổ mà đi... Tuy nhiên cũng tốt, các tộc nhân về sau sẽ không phải lo lắng điều gì nữa."

"Ân" Đàng Thanh Sơn gật đầu.

Ngồi trên ghế cảm nhận núi rừng bay vùn vụt qua trước mặt, Đàng Vĩnh Phàm cảm thán: "Có được người con như ngươi ta còn cầu mong gì nữa!!!"

"Ân?" Đàng Thanh Sơn đảo mắt về phía xa.

Chỉ thấy phía xa giữa núi rừng, một gã đã nhân tóc tai bù xù cười một con Hắc báo màu đen tuyền. Con Báo này mình cao tám thước, chiều dài phải hơn một trượng. Con báo bước chậm trong rừng còn gã đã nhân thì nhân nhả ngồi trên mình nó.

"Hắc Vân Báo?" Đàng Thanh Sơn giật mình.

Hắc Vân Báo là một loại yêu thú cực kì lợi hại, xuất thân từ phía nam của Man Hoang. Khi đã trưởng thành thì thực lực của nó có thể so sánh được với Tiên Thiên cường giả. Tốc độ của nó thì không cần phải nói, nếu đem so với ba loại đại Long mã e rằng còn nhanh hơn nhiều. Một ngày ngàn dặm, có thể nói là tọa kỵ nhanh nhất.

"Người nào có thể cưỡi Hắc Vân Báo?" Đàng Thanh Sơn thất kinh.

Bên kia đã nhân cũng nhìn lại với anh mắt kinh ngạc.

"Chỉ sợ nghe tin Thanh Hồ Đảo tìm Vũ Hoàng bảo tàng mà hấp dẫn nhiều cao thủ đến. Có thể cười Hắc Vân Báo khẳng định là Tiên Thiên cường giả. Nhưng ta phải đem phụ thân về đã." Đằng Thanh Sơn không nghĩ nữa ngược lại còn tăng tốc độ.

Hô!

Nháy mắt thân ảnh hai cha con đã biến mất trong tầm nhìn của dã nhân.

"Ân?" Dã nhân ánh mắt nhìn theo với vẻ kinh dị: "Tốc độ nhanh thật! Mang theo một người mà còn có thể nhanh như vậy. Tiên Thiên Thực Đan cao thủ cũng có thể đi với tốc độ này sao?"

...

"Chi nha, chi nha!" tiếng đánh xe vang lên rộn ràng, nhốn nháo. Hơn hai ngàn nhân khẩu Đằng gia đã nghỉ tạm trên một mộ địa hoang bên đường, đến khi trời sáng thì tiếp tục xuất phát. Cho đến giờ là chính Ngọ họ cũng đã đi được gần năm mươi dặm đường.

Dù sao thì Đằng gia cũng quá đông nhân khẩu nên di chuyển cũng sẽ chậm chạp một chút.

Cho dù có trên trăm con Ô Vân Mã kéo thì đi một ngày cũng chỉ phỏng chừng được tám mươi dặm là nhanh. Đó còn do nhân số của Đằng gia trang đại đa số khỏe mạnh có khí lực hơn người.

"Mẹ, ăn chút gì đi!"

Ngồi bên tấm ván gỗ trên xe, Thanh Vũ nói với Viên Lan - mẹ của nàng đang nằm quần chắn trên xe với vẻ mệt mỏi.

"Mẹ ăn không vô!" Viên Lan cười từ chối "Con ăn đi!"

Nhìn mẫu thân sắc mặt tái nhợt, Thanh Vũ thấy lòng khó chịu, nàng hiểu rằng cái tin phụ thân chết là một đả kích lớn đối với mẹ.

"Thanh Vũ, con ăn đi!" Viên Lan yêu thương nhìn nữ nhi của mình: "Mẹ nằm trên xe nên không thấy đói, con đã đi đường nhiều nên chắc chắn mệt mỏi và đói rồi."

"Mẹ" Thanh Vũ đỏ mắt...

Từ đêm qua tới giờ trong lòng Thanh Vũ vẫn rất khó chịu.

"Thanh, Thanh Vũ!" Viên Lan đột nhiên trừng mắt nhìn về phía tây, đôi mắt đầy vẻ khiếp sợ. Thấy biểu tình của mẫu thân như vậy Thanh Vũ lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một bóng nhân ảnh mơ hồ đang từ xa chạy lại gần...

Phía trước người nọ còn có mang thêm một người.

Bóng dáng mơ hồ kia... Viên Lan trừng mắt cố muốn nhìn cho rõ...

181. Chương 21: Là Hắc

"Tộc trưởng đã về rồi!"

Một tiếng hô to vang vọng trên đường trong núi, các tộc nhân Đằng gia trang vốn còn đang ầm ỹ, lập tức đều im lặng. Vô luận là đang ăn cơm, hay là đang nói chuyện, các tộc nhân đều quay đầu lại nhìn.

"Ca, cha?" Thanh Vũ khó có thể tin, trong đôi mắt tràn đầy kinh hãi.

"Phàm ca!" Viên Lan nguyên còn ngồi trên tấm gỗ ở trên xe đẩy bằng tay, không ngờ xuất ra khí lực kinh người đang nằm liền lập tức đứng dậy, đến cả giày cũng không kịp xỏ, chân không hướng Đằng Thanh Sơn, Đằng Vĩnh Phàm chạy tới.

"Phàm ca!" Trên mặt Viên Lan tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng, nước mắt nhịn không được chảy ra, cứ như thể chạy đến trước mặt Đằng Vĩnh Phàm.

Ghế dựa được đặt xuống, Đặng Vĩnh Phàm ngồi trên ghế.

"Phàm ca."

"A Lan."

Đặng Vĩnh Phàm ôm chặt lấy thê tử mình, hai người là thanh mai trúc mã, trải qua mưa gió cả đời, sớm tối không rời xa nhau.

"Ta nhớ. Ta nhớ người..." Viên Lan khóc thảm thiết hơn. Cúi đầu nhìn về phía chân Đặng Vĩnh Phàm: "Phàm ca. Chân người..."

"Có thể trốn về giữ được một mạng đã là tốt lắm rồi." Đặng Vĩnh Phàm lộ vẻ tươi cười: "A Lan. Về sau chúng ta ở cùng nhau."

Trên mặt Viên Lan tràn đầy nước mắt: "Từ nay về sau, ta hầu hạ người."

Đặng Thanh Sơn nhìn thấy một màn này, đáy lòng cảm khái không thôi. Nếu phụ thân thực sự chết đi, có thể mẫu thân ngày nào cũng đau thương như vậy, thân thể dần dần suy nhược cho đến chết. Bất quá lúc này phụ thân vẫn còn sống và đã trở lại, trong lòng mẫu thân không còn muốn chết nữa! Mẫu thân đã uống qua rượu Chu Quả, thân thể đã khỏe lên rất nhiều.

"Thôi được rồi." Lão tộc trưởng Đặng Vân Long tủm tỉm cười đi tới: "Còn sống là tốt rồi. Còn sống là tốt rồi a." Người chết hẳn đã thấy qua rất nhiều, gãy chân đứt tay Đặng Vân Long cũng đều đã gặp qua.

Lúc này, hai tay Lão tộc trưởng Đặng Vân Long đang cầm bầu rượu.

"Ngoại công, tay người tốt hơn chưa?" Đặng Thanh Sơn hỏi. Khi trước quân đội Thanh Hồ Đảo bắt người, xương cốt hai tay ngoại công bị đánh nát.

"Hoàn hảo, đôi tay tuy bị phế đi không thể cầm vật nặng hay làm việc nặng được nữa. Bất quá, cầm vật nhẹ cũng không có việc gì." Hai tay Đặng Vân Long cầm hồ lô rượu mơ hồ có chút run rẩy.

Đặng Thanh Sơn liền tiếp lấy hồ lô rượu, rút nút hồ lô ra, cầm một cái ly, trước mặt phụ thân rót ra một ly rượu Chu Quả.

"Cha, uống xong ly rượu này thân thể sẽ tốt hơn." Đặng Thanh Sơn đưa qua.

Đặng Vĩnh Phàm nhìn nhìn đứa con của mình, mỉm cười, gật đầu tiếp lấy ly rượu:

"Ân, rượu thơm quá a. Thanh Sơn, ta từ trước tới giờ cũng đã uống qua nhiều loại rượu không tệt." Lập tức ngửa đầu lên một hơi uống hết sạch. Ngay sau đó Đặng Vĩnh Phàm kinh ngạc biến sắc: "Rượu này là rượu gì mà mạnh vậy!"

Một cỗ năng lượng nóng cháy nhanh chóng tràn ngập toàn thân Đặng Vĩnh Phàm.

Lúc trước thân thể bị thương nặng thiếu máu quá nhiều cộng thêm nguyên khí hao tổn nhiều, thế mà rất nhanh phần tiêu hao được bổ sung, thậm chí tổ chất thân thể lại tăng lên nhanh chóng. Vén vén một ly rượu Chu Quả đã giảm bớt hơn nửa phần thương thế của Đặng Vĩnh Phàm đồng thời lực lượng lại được tăng lên.

"Đây là rượu gì?" Đặng Vĩnh Phàm mắt trừng lớn, rất giật mình.

"Rượu Chu Quả." Đặng Vân Long bên cạnh nói: "Việc này chờ một lát nữa ta chậm rãi nói cho người. Thanh Sơn... Cha người cũng đã trở lại, vậy người sẽ không cần phải quay lại Đại Duyên Sơn nữa."

"Ta còn có việc." Đặng Thanh Sơn nói.

Buông tha Thanh Hồ Đảo?Sao có thể được!

Đại bá chết, phụ thân gặp nhiều đau khổ lại bị tê liệt, thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn! Tưởng tượng nửa đời phụ thân sau này phải sống trên ghế dựa, trên giường, Đặng Thanh Sơn càng đau lòng. Nguyên hân gia nhập Quy Nguyên Tông lên làm Hắc Giáp Quân thống lĩnh là vì muốn cuộc sống mọi người Đặng gia trang và cha mẹ được tốt hơn.

Nếu không phải như thế...

Đặng Thanh Sơn chỉ sợ sớm đã một mình tung hoành thiên hạ, theo đuổi võ đạo đỉnh phong.

Bất quá, hắn liều mạng nghĩ muốn bảo vệ tốt gia tộc này, nhưng lại bởi vì hắn mà phụ thân gặp nạn, đại bá thân vong.

"Thanh Sơn." Đặng Vĩnh Phàm liền nói: "Đừng đi, đừng đấu với bọn họ nữa, Thanh Hồ Đảo... Đó là một trong bát đại tông phái trong thiên hạ, chúng ta đấu không lại bọn họ!" Từ nay về sau bị liệt, không thể làm nghề rèn, thậm chí còn không thể lại đi lại, Đặng Vĩnh Phàm ngoài mặt chẳng hề để ý. Nhưng... Ai tê liệt, trong lòng dễ chịu sao?

Trong lòng hắn tuy khó chịu, nhưng bề ngoài lại phải làm bộ như không quan tâm. Về phần báo thù, hắn hận không thể tự tay giết đám người kia, đặc biệt là tên Thiếu đảo chủ kia, trong tay cầm trường thương màu đen đã bắt hắn đi, nhưng hắn lại không thể!

Con của hắn Đặng Thanh Sơn rất là lợi hại!

Nhưng cho dù có lợi hại làm sao có thể đấu với đại quái vật như Thanh Hồ Đảo? Đến ngay cả toàn bộ Quy Nguyên Tông đều đấu không lại, nói gì đến một Đặng Thanh Sơn nhỏ. Vì an toàn cho đứa con, Đặng Vĩnh Phàm không muốn nhỡ làm như vậy.

"Đừng đi." Trong mắt Viên Lan cũng tràn đầy vẻ chờ đợi và lo lắng.

Giữa việc báo thù và an toàn của đứa con, hai lựa chọn bọn họ đương nhiên lựa chọn đứa con được an toàn.

"Yên tâm, cha! Đứa con này của người cũng không phải tên gốc đâm đầu vào chỗ chết." Đặng Thanh Sơn cố nặn ra vẻ tươi cười, an ủi cha mẹ: "Từ nhỏ đến lớn, người thấy có lần nào đứa con của người không biết lượng sức chịu chết chưa?"

Đặng Vĩnh Phàm vừa nghe, lúc này mới thoáng yên tâm.

Từ nhỏ đến lớn, Đặng Thanh Sơn làm việc đích xác rất đúng mực, thực sự không phải loại người suy nghĩ lỗ mãng.

"Thanh Sơn." Đặng Vĩnh Phàm trầm trọng nói: "Lúc trước người xông vào Đặng gia trang cương quyết muốn dẫn ta, Thanh Hạo còn có Vĩnh Tương đại bá người đi, trên đường cùng với kỵ binh trở về đại doanh Ngân Giao Quân, ta hiện không ít quân sĩ đều cung kính gọi hắn là Thiếu đảo chủ."

"Là hắn!" Trong lòng Đặng Thanh Sơn không khỏi dâng lên một cỗ sát ý.

Nguyên lai là Cổ Thế Hữu!

Kỳ thật lúc trước ở Hỏa Diệm Sơn lần đầu tiên nhìn thấy Cổ Thế Hữu, lần đó Cổ Thế Hữu tỷ thí cùng với người khác, đánh tới giữa chừng liền dừng tay nhận thua... Còn có tại Võ An quận thành, có người chọn lựa hoa khôi đã đụng tới Cổ Thế Hữu hắn vẫn nhẫn nại. Hai lần gặp mặt, Đặng Thanh Sơn đã biết được Cổ Thế Hữu là kẻ khá dối trá âm hiểm. Nhưng lại không nghĩ tới...Cổ Thế Hữu âm hiểm đến mức mạnh mẽ bắt phụ thân mang đi.

"Cổ Thế Hữu, ta phải giết người." Đáy lòng Đặng Thanh Sơn sát khí bốc lên.

Đặng Vĩnh Phàm lại nói tiếp: "Thanh Sơn, rõ ràng Thiếu đảo chủ này có thù oán với người! Cho nên... Không cần biết người làm gì người phải cảnh giác, chú ý phải cẩn thận." Đặng Vĩnh Phàm e sợ đứa con mình còn không biết bản tính Thiếu đảo chủ này, cho nên lập tức nhắc nhở. Phòng ngừa đứa con trúng chiêu Thiếu đảo chủ Cổ Thế Hữu.

"Ân, ta sẽ cẩn thận."

Đặng Thanh Sơn liền gật đầu.

.....

Đặng Thanh Sơn đã trưởng thành, lại là Hắc Giáp Quân thống lĩnh, địa vị rất cao! Cho nên Đặng Vĩnh Phàm và Viên Lan, cũng chỉ có thể khuyên bảo Đặng Thanh Sơn thật tốt, bọn họ cũng không thể bức bách

Đặng Thanh Sơn không đi được. Bởi vì trong mắt hai người Đặng Vĩnh Phàm... Bọn họ chỉ là một đôi vợ chồng ở nông thôn, ánh mắt mình không thể hơn được đứa con này.

Đứa con có lựa chọn, bọn họ không có biện pháp khiến hắn thay đổi ý định.

Đặng Thanh Sơn lo xong mọi việc, thay quần áo, liền nhanh chóng chạy về Đại Duyên Sơn.

”~.”

Ngẫu nhiên có tiếng kêu chói tai vang vọng trên không trung, Đặng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở trên không Đại Duyên Sơn có năm con tuyết ưng bay xoay quanh một chỗ.

”Là tuyết ưng của Tuyết Ưng Giáo.” Đặng Thanh Sơn liếc mắt một cái nhận ra: ”Người của Tuyết Ưng Giáo, hẳn là đang ở khu vực ngay phía dưới tuyết ưng. Người các thế lực khác cũng nên tới rồi.”

Giờ phút này Đặng Thanh Sơn thân mặc áo choàng màu đất, hông buộc đai lưng, lưng đeo gói đồ lớn, mặt đeo mặt nạ da người mặt sẹo.

Đặng Thanh Sơn đi giữa núi rừng, nhanh chóng tới gần chỗ cao thủ hội tụ.

”Vẫn còn nhiều người.”

Đứng ở xa Đặng Thanh Sơn liếc mắt một cái chứng kiến có không ít cao thủ tản mạn ở đó, có người ngồi trên cỏ, có người dựa lưng vào đại thụ, hoặc là ngồi trên cành cây, Đặng Thanh Sơn cách rất xa chỉ liếc mắt một cái đã thấy được hơn hai mươi người.

”Ha ha, lại thêm một vị!” Ở rất xa đã nghe được tiếng cười.

Đặng Thanh Sơn bước đi tới, chỉ thấy một gã tuấn mỹ nam tử mặc áo bào trắng cười chào đón, hắn chấp tay cười nói: ”Tại hạ Lưu Tú, vị huynh đệ này khuôn mặt có chút hơi khác thường a.”

”Thiên Ưng Môn, Tàn Lang.” Đặng Thanh Sơn liền chấp tay nói.

”Thiên Ưng Môn?” Chung quanh không ít người nghi hoặc quay đầu nhìn, hiển nhiên cũng chưa nghe qua môn phái này.

Đặng Thanh Sơn lạnh nhạt cười: ”Chỉ là một môn phái nhỏ không danh khí mà thôi.”

”Hừ, muốn gia nhập đội chúng ta chia phần bảo tàng, không có chút thực lực cũng không có tư cách tham gia.” Lão giả tóc hoa râm có lông mày như cái chổi là một trong sáu người mặc trường bào màu tím cười lạnh nói.

”Có tư cách hay không, người có thể đến thử xem.” Đặng Thanh Sơn đạm mạc nói.

”Cuồng vọng!”

Lão giả có lông mày như cái chổi cười nhạo một tiếng, duỗi tay ra sau lưng cầm lấy thanh trường kiếm màu xanh, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, trường kiếm lại phát ra ánh sáng màu xanh nhạt. Những Tiên thiên cường giả khác ở đây đều yên lặng nhìn một màn này... Muốn gia nhập trận doanh này phải có thực lực.

Nếu có danh khí, mọi người sẽ không cản trở.

Cũng chỉ có những người không có danh khí chưa ai gặp qua bao giờ, nhất định phải xuất thủ để xem thủ đoạn của người như thế nào!

”Ta Đông Hoa Cửu Kiếm Tiêu Dao Cung, nhìn cho kỹ đây.” Lão giả có lông mày như cái chổi thanh âm còn vang vọng xung quanh, đột nhiên cả người hóa thành một đạo tàn ảnh màu xanh biếc.

”Loảng xoảng!”

Đột ngột một tiếng nổ vang!

Đặng Thanh Sơn vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, nhưng lão giả có lông mày như cái chổi kia lại liên tiếp lui về sau ba bước, trong đôi mắt xuất hiện vẻ kinh hãi. Nguyên nhóm Tiên thiên cường giả xung quanh đang lạnh nhạt xem kịch tất cả sắc mặt khể biến, đặc biệt năm cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn lưng đeo cung thần đều kinh ngạc nhìn mảnh vụn phi đao dưới đất.

Một thanh phi đao, không ngờ có thể mạnh mẽ đẩy một gã cường giả Tiên thiên Thực Đan lui ba bước!

Trong phi đao này lực đạo quán chứa trong đó tối thiểu phải đến hai ba mươi vạn cân! Cao thủ ám khí như thế, không thể khinh thường.

”Ta mới ra ngoài dạo một vòng? Các vị lại làm ầm ĩ lên như thế?” Tiếng cười sang sảng vang lên, chỉ thấy một gã đầu tóc rối tung, nhìn như một đại hán hoang dã cười yêu thú Hắc Vân Báo đứng đỉnh tiến vào, hần liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn một cái: ”Đôi bao tay của người chính là binh khí Thiên Ưng Trảo của Ngụy Đan, hẳn là truyền nhân của Ngụy Đan. Không cần phải động thủ so tài làm gì?”

”Thiên Ưng Trảo?” Không ít người kinh ngạc nhìn thoáng qua đôi bao tay Đằng Thanh Sơn đang đeo.

Nhìn qua giống một đôi bao tay bình thường, nếu không phải nghiên cứu lịch sử rất khó liếc mắt một cái đã nhìn ra.

”Nguyên lai là truyền nhân của Ngụy Đan lão tiền bối! Thiên Ưng Trảo Ngụy Đan tiền bối, hơn sáu trăm năm trước danh liệt trong mười cao thủ đứng đầu Thiên Bảng.” thanh niên mặc áo bào trắng lại đến nghênh tiếp, cười nói: ”Ta Lưu Tú cũng là độc hành thiên hạ, Tàn Lang huynh theo ta đi gặp Ô Hầu lão đại ca.”

”Ô Hầu?” Đằng Thanh Sơn chấn động.

Ô Hầu bài danh Thiên Bảng thứ nhất, mọi người đều gọi là Thú vương.

182. Chương 22: Mạnh Mẽ Liên Thủ

Dựa theo bản ghi chép của Vạn Tượng Môn, Ô Hầu này vô môn vô phái(không có môn phái).

Từ nhỏ hần sinh hoạt ở nông thôn, biên cảnh của Viêm Châu. Bởi vì quê quán gần Man Hoang, cho nên Ô Hầu từ nhỏ đã thích tiến vào Man Hoang... vì vậy, rèn luyện nên một bản lĩnh kỳ lạ. Nghe đồn, Thú Vương Ô Hầu có năng lực trao đổi, nói chuyện cùng phi cầm tẩu thú*, cùng các loại động vật khác.

Hơn nữa, tuyệt kỹ Thú Vương Quyền cũng là do hần tự nghĩ ra.

”Dựa vào sức một người, có lẽ có thể có được một ít nội kình bí tịch. Nhưng, có thể tự nghĩ ra Thú Vương quyền, lại có thể bài danh đệ nhất Thiên bảng hơn ba mươi năm, bất cứ người nào cũng không thể rung chuyển, Ô Hầu này tuyệt đối là nhân vật rất giỏi.” Đằng Thanh Sơn theo thanh niên áo bào trắng Lưu Tú đi tới phía bên cạnh, thầm nghĩ.

”Tàn Lang huynh, vị này chính là Ô Hầu lão Đại.” Lưu Tú nói.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn đã nhân phóng túng, cương ngạnh cười trên Hắc Vân Báo trước mặt..... Thật đúng là nhìn người không thể chỉ nhìn vào tướng mạo a. Đã nhân này, không ngờ là người trong truyền thuyết bài danh Thiên Bảng đệ nhất, ”Thú Vương Ô Hầu”.

”Tàn Lang ra mắt Ô Hầu đại ca.” Đằng Thanh Sơn chấp tay nói.

”Ha ha, chúng ta trước đã từng gặp qua một lần rồi đúng không?” Ô Hầu khước miệng nổi lên vẻ mỉm cười.

Đằng Thanh Sơn nao nao, liền gật đầu.

”Ha ha... Tốt lắm. Người đã đến rồi, chúng ta cộng lại, cũng có sáu vị Tiên Thiên cường giả.” Ô Hầu cười nhạt chỉ nơi không xa: ”Bên kia, nữ tử mặc áo xanh lục gọi là Thủy Phi! Lão đầu tóc bạc, gọi là Chung Ly Lâm. Tên ngu ở trên cành cây bên kia, là huynh đệ của ta, ”Bách Lý Hoàn”. Trước mắt chính là Lưu Tú, người cũng đã biết.”

Đằng Thanh Sơn nhìn qua. Thiếu phụ áo lục Thủy Phi cùng lão già tóc bạc Chung Ly Lâm đều cười cười, ra hiệu một chút. Mà thanh niên ở trên cành cây cũng tùy ý khoát tay, sau đó tiếp tục ngủ.

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được, từ bề ngoài rất khó khăn để phán đoán tuổi của một người.

Nhưng là...

Có thể xác định một chút - nếu một Tiên Thiên cường giả có dung mạo thanh niên... Đại biểu người này không phải thực lực rất mạnh, mà chính là thiên phú rất tốt! Dù sao, rất nhiều người đến độ tuổi trung niên(40-50 tuổi), thậm chí là độ tuổi lão niên(trên 60 tuổi) mới đột phá, đạt tới Tiên Thiên. Mà ba mươi, bốn mươi tuổi đã đạt tới Tiên Thiên, tiền đồ sau này sẽ rất lớn.

"Chúng ta có sáu vị Tiên Thiên." Đằng Thanh Sơn ánh mắt nhìn về phía nhân mã các tông phái kia. Từ trang phục có thể nhận ra: Xạ Nhật Thần sơn có năm vị Tiên Thiên cường giả, Tiêu Dao cung có sáu vị, Tuyệt Ứng giáo năm vị. Còn có... chín người mặt trường bào màu đen, mang mặt nạ kim sắc, từ bọn họ thậm chí còn không thể phân biệt đâu là nam, đâu là nữ.

"Doanh thị gia tộc, tới chín vị Tiên Thiên cường giả?" Đằng Thanh Sơn kinh ngạc, sợ hãi nói.

Lưu Tú ở bên cạnh cười nói: "Doanh thị gia tộc là thế lực chỉ đứng sau Ma Ni Tự, cao thủ nhiều như mây. Ở Ung Châu có thực lực thâm căn cố đế, xung quanh ba nghìn dặm Tần Lĩnh có không ít người muốn ra nhập Doanh thị gia tộc. Năm đó, Tần Lĩnh Thiên Đế vì Doanh thị gia tộc đã lưu lại không ít bí tịch, bồi dưỡng ra rất nhiều cao thủ. Bọn họ phái chín tên hắc y chấp pháp đến, chỉ là việc củng cố con."

Đằng Thanh Sơn gật đầu, đáy lòng thâm than.

Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế, Thích Ca tổ sư, Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch bốn vị cường giả đều đã đạt tới đỉnh phong. Bọn họ đối với sự lý giải về võ đạo, đã đạt tới cảnh giới viên mãn. Một đạo thông*, vạn đạo đều thông. Chỉ cần tiện tay là có thể sáng tạo ra các loại phương pháp tu luyện tinh diệu, có kỹ xảo, có trụ cột.

Có đại lượng điển tịch, là có thể tùy người có tài năng đến đâu mà chỉ dạy những thứ phù hợp.

Cho nên, Ma Ni tự, Vũ Hoàng môn, Doanh thị gia tộc là ba tông môn hùng mạnh nhất trong bát đại tông phái, Tiên Thiên cường giả số lượng cũng càng thêm kinh người. Bất quá, Tần Lĩnh Thiên Đế, Vũ Hoàng đem tinh lực tổn hao nhiều vào việc thống nhất thiên hạ, an dân trị quốc, không giống Thích Ca tổ sư tổn hao vào môn phái. Cho nên... Vũ Hoàng môn, Doanh thị gia tộc đều kém hơn một bậc so với Ma Ni Tự.

Về phần Thi Kiếm Tiên "Lý Thái Bạch", đó là tiêu dao đi khắp thiên hạ, căn bản không lập tông phái, không thống nhất thiên hạ, tự do tự tại cả đời.

Đằng Thanh Sơn một đám Tiên Thiên cường giả nhàn nhã đợi, nhưng người của Thanh Hồ đảo trong lòng lại không yên.

Hô ~~~ hô ~~~.

Gió lạnh thổi qua, quân sĩ tuần tra ở xung quanh mặc dù hơi run rẩy, nhưng cũng không dám phát ra thanh âm, chỉ sợ khiến cho mười hai vị Tiên Thiên cường giả nổi giận.

"Người đến càng lúc càng nhiều." Triệu Đan Trần một đôi mày kiếm xoắn cùng một chỗ: "Đạo chủ, nếu tình hình cứ tiếp diễn như thế này, mặt khác có không ít tông phái liên thủ với nhau, nhiều Tiên Thiên cường giả như vậy, chúng ta cứng rắn kháng cự không được a." Trước nếu chỉ có mười sáu vị Tiên Thiên cường giả, bọn họ Thanh Hồ đảo còn dám cứng rắn một lần. Nhưng nếu như đối phương Tiên Thiên cường giả quá nhiều, vậy có thể phiền toái.

Các Tiên Thiên cường giả khác trầm mặc, một đám phiến não vô cùng.

"Các Tiên Thiên cường giả được cái đại tông phái phái tới, chỉ sợ đều là Tiên Thiên thật đan! Còn có chút ít Tiên Thiên kim đan cường giả. Một đám người này tụ tập cùng một chỗ... không có biện pháp khác."

Cổ Ung lạnh nhạt hô: "Thế Hữu."

"Cha." Cổ Thế Hữu ở nơi không xa liền chạy tới.

"Người mang một ít binh lính, trước dùng sắt thép phong bế động không đáy. Sau, lại dùng bùn đất phong bế kín đáo. Phải từ bên ngoài, nhìn không ra..... Cuối cùng, đem chân trái sà đặt ở trên bùn đất này." Cổ Ung phân phó nói. Mỗi một quân sĩ trong quân trưởng* đều có chân trái sà*, chính là dùng để ngủ. Ban đầu, quân trưởng chính là bao lại động không đáy.

Mà hiện tại, Cổ Ung lại muốn đem quân trưởng ở đây giống với quân trưởng ở nơi khác.

Đều có chân trái sần, đều có cái bàn.

Duy nhất phân biệt, chính là chân trái sần nằm ở động khẩu.

"Vâng, thưa cha." Cổ Thế Hữu liền nói, nhanh chóng đi hô hào.

Quân sĩ bắt đầu làm việc.

"Đạo chủ, ý của người là?" Mười một Tiên Thiên cường giả nhìn về phía Cổ Ung.

"Không có biện pháp khác, chỉ có thể kéo dài!" Cổ Ung cười nhạt, nói: "Ta cũng không tin, bọn họ mấy chục người có thể tìm tới động khẩu động không đáy. Bọn họ mấy chục người đến đây, đều nằm trong vòng giám thị của đại quân chúng ta. Đợi được đến đêm, chúng ta chờ thời điểm thích hợp, lại lặng lẽ tiến vào trong lòng đất, khiến thần không biết quỷ không hay."

Cổ Ung đích thật là không có biện pháp khác. Biện pháp này khả năng thành công không lớn, nhưng vẫn cao hơn các biện pháp khác rất nhiều.

Dù sao đại quân doanh có mấy vạn người, đối phương lại chỉ có mấy chục người, căn bản là không thể biết hướng đi của đám người Cổ Ung.

...

"Ô Hưu huynh đệ, chúng ta đã ba mươi năm rồi không gặp." Thanh âm thô cuồng vang lên, một đại hán trên đầu buộc mấy chục bím tóc, trên đầu hán là một cái mũ sắt hình tròn, người mặc lân giáp cười cười đi tới.

"Không sai biệt lắm ba mươi ba năm. Vu Mã, Hồng Thiên thành các người lần này tới có sáu gã tướng quân a." Ô Hưu vuốt vuốt cái mũi: "Hơn nữa, các người đã có thể có ba mươi bảy tên Tiên Thiên cường giả."

"Ha ha, chỉ một mình người có thể đánh được với sáu người chúng ta a." Vu Mã vừa cười vừa nói.

Đặng Thanh Sơn tựa vào gốc cây, nhắm mắt dưỡng thần mà nghỉ ngơi. Nhưng những tiếng nói chuyện xung quanh, Đặng Thanh Sơn đều nghe rất rõ ràng.

"Một người đánh được với sáu người?" Đặng Thanh Sơn rất rõ ràng, lời này là sự thật! Cái gọi là văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Mà Thú vương Ô Hưu có thể bài danh đệ nhất Thiên Bảng hơn ba mươi năm, có thể thấy được thực lực của hán là không cần phải bàn cãi. Bình thường Tiên Thiên kim đan cường giả, chỉ sợ là phải ba bốn người mới có thể đánh với hán.

Mà Hồng Thiên thành sáu vị Tiên Thiên, có thể có hai người Tiên Thiên kim đan đã không tồi rồi. Hai người tiên thiên kim đan, bốn người tiên thiên thật đan cộng lại, cũng chỉ miễn cưỡng có thể so sánh với Ô Hưu.

"Có thể vượt qua sự phụ mà bài danh đệ nhất Thiên Bảng, không biết hán mạnh như thế nào." Đặng Thanh Sơn rõ ràng, trong ba mươi bảy Tiên Thiên cường giả ở đây, đại đa số đều là Tiên Thiên thật đan, chỉ có số ít là Tiên Thiên kim đan.

Mà thực lực của chính mình, hơn nữa lực lượng của thân thể... niên cường có thể tính là một Tiên Thiên thật đan!

Lúc đầu cùng Đặng Canh đánh một trận, đều không thể thắng.

Mặc dù từng giết chết Thanh Hồ đảo Liên trưởng lão, nhưng đó là ở dưới tình huống đánh lén trong đêm tối. Chân thật thực lực, Đặng Thanh Sơn cùng Liên trưởng lão kì thật khác biệt không lớn.

"Ở giữa nhóm người này, ta xem như nhân vật đứng gần cuối." Đặng Thanh Sơn rất bình tĩnh.

Bất quá, một thanh phi đao của hán đã làm không ít cường giả ở đây nhìn hán bằng con mắt khác. Tất cả mọi người đều nhớ kĩ cái tên Tần Lang này. Một ám khí cường giả như vậy, mọi người ai cũng không muốn đắc tội. Bởi vì... ám khí cường giả một khi muốn đánh lén, sẽ trở nên phi thường đáng sợ.

Chỉ trong chớp lát...

Tiếng sột soạt vang lên.

"Các hòa thượng Ma Ni Tự tới." Tất cả Tiên Thiên cường giả ở đây đều nhìn qua. Chỉ thấy một đám hòa thượng mặc tăng bào màu hồng tím, trên tay mỗi người đều cầm thiết côn màu hồng tím, bước nhanh tới.

Đối với tông phái được coi là đứng đầu trong bát đại tông phái này, bất cứ tông phái nào đều vọng tưởng thay thế! Nhưng không một tông phái nào có thể làm được.

Đây là Ma Ni Tự!

"Mười hai vị Tiên Thiên cường giả?" Đằng Thanh Sơn thầm giật mình. Đệ nhất đại tông phái chỉ tùy tiện là có thể phái ra mười hai vị Tiên Thiên cường giả. Thú Vương Ô Hầu ở bên cạnh vốn đang tươi cười, khi nhìn thấy mấy hòa thượng này liền trở nên lạnh lùng, nói: "Ma Ni tự tam đường lục viện "Tử côn đường thập nhị la hán", xem ra Ma Ni tự đối với Vũ Hoàng bảo tàng cũng là tình thế bất buộc."

Trong Phật Tông, chức vị La Hán cũng tương đương cấp độ Tiên Thiên.

Trong mười hai tăng nhân kia, một vị lão hòa thượng mày dài cười nhạt, nói: "Xạ Nhật Thần sơn năm vị, Tiêu Dao cung sáu vị, Tuyết Ứng giáo năm vị, Hồng Thiên thành sáu vị, Doanh thị gia tộc chín vị, Ô Hầu huynh có sáu vị, hơn nữa Ma Ni tự ta có mười hai vị, tổng cộng là bốn mươi chín vị. Bảy bảy bốn chín... nhưng thật ra là số đẹp. Các vị, Vũ Hoàng cung ở Vũ Châu, nếu so với Yên Châu, U Châu, Ung Châu gần hơn. Nhưng bọn họ bây giờ còn không tới, ta xem... chúng ta đừng chờ bọn hắn, trực tiếp đi tìm Thanh Hồ đảo Cổ Ung, mang nhóm chúng ta đi Vũ Hoàng cung thôi."

Nói chuyện bình thản, nhưng lại hàm chứa khí phách không thể kháng nghị.

Đây là Ma Ni Tự!

Các tăng nhân Ma Ni Tự mặc dù rất ít rồi Nhung Châu, Lương Châu nhị châu, nhưng một khi hành tẩu thiên hạ, bọn họ nổi danh là cường thế.

"Ân, Vũ Hoàng môn đến bây giờ còn không có đến, chúng ta là không cần đợi." Tiêu Dao cung một đám người cũng đều đứng dậy.

"Mười hai con tăng Ma Ni Tự xem ra là muốn độc chiếm Vũ Hoàng bảo tàng a."

Một người dáng cao lớn, ở trong chín tên chấp pháp của Doanh thị gia tộc hừ lạnh một tiếng, nói.

"Chín vị hắc y chấp pháp, hẳn là am hiểu "Cửu cửu thương trận" đi." Lão hòa thượng mày dài cười nhạt nói.

Đằng Thanh Sơn ở bên cạnh nhìn mà âm thầm lắc đầu, Ma Ni tự, Doanh thị gia tộc... Còn chưa tranh đoạt Vũ Hoàng bảo tàng, hai phương này đã lơ mơ đối lập. Bất quá cũng khó trách... trong mắt Ma Ni Tự, Doanh thị gia tộc không cho rằng, một Thanh Hồ đảo lại có can đảm dám trái ý bọn họ.

"Đi, xuất phát!"

Thú vương Ô Hầu cao giọng quát, dẫn đầu đi trước, Chung Ly Lâm, Đằng Thanh Sơn, Lưu Tú năm vị Tiên Thiên cường giả cũng đi theo hắn. Theo sau, Xạ Nhật Thần sơn, Hồng Thiên thành và nhiều tông phái khác cũng đều xuất phát. Ma Ni tự, Doanh thị gia tộc cũng không chậm, cùng nhau tiến về phía đại quân Thanh Hồ đảo.

*Phi cầm tẩu thú: chim bay, thú vật biết chạy(cầm là bay, tẩu là chạy-dịch hết ra hơi quai quái, nên mình để nguyên cho hay).

*Thông: hiểu rõ.

*Quân trưởng: cái lều của quân sĩ.

*Chấn trải sàn: chú ý một chút, chấn trải sàn ở đây chính là do rơm rạ bện thành chứ không phải là chấn như ngày nay đâu a.

183. Chương 23: Vô Danh Tiểu Tốt

”Chúng ta đi gặp bọn họ.”

Một thân kim bào Cổ Ung cười đứng dậy, bên cạnh mười một Tiên thiên cường giả cũng đều đứng dậy. Lúc này mười một trưởng lão đều thay đổi quần áo thành bộ trường bào màu xanh của chấp pháp trưởng lão. Cổ Ung ở giữa, mười một Tiên thiên cường giả mặc quần áo thanh bào ở hai bên.

Phía sau mười hai người bọn họ còn có không ít nhân vật cao tăng của Ngân Giao Quân đi theo, Cổ Thế Hữu cũng ở trong đó.

”Cha.” Cổ Thế Hữu cũng đuổi kịp.

”Thế Hữu, người đi xem, tiệc rượu chuẩn bị tốt chưa.” Cổ Ung lãnh đạm phân phó.

Cổ Thế Hữu lập tức dừng lại: ”Vâng.”

...

Gió lạnh thổi, quân kỳ Ngân Giao Quân dựng lên cao theo gió bay phát phới.

Ở phía trước quân doanh, một gã quân sĩ tinh anh Ngân Giao Quân cầm trường thương bày trận theo hình vuông, ở phía sau đội trưởng thương chính là trận hình của cung tiễn, chậm rãi... Khoảng tám ngàn quân sĩ ở quân doanh phía trước, trong quân doanh các quân sĩ cũng chuẩn bị tốt sẵn sàng chém giết.

Cổ Ung cùng mười một người, đứng ở phía trước tám ngàn quân sĩ.

Thời gian khoảng một chén trà, cuối cùng xa xa đã xuất hiện bóng người.

Phía xa núi rừng dày đặc, bóng người loáng thoáng. Khi đám bóng người đi đến trước quân doanh chỗ đất hoang. Tất cả quân sĩ Ngân Giao Quân đều liếc mắt một cái, thấy rõ số lượng người tới.

Bốn mươi chín vị!

Bốn mươi chín vị Tiên thiên cường giả tùy ý tản ra... rất tự nhiên cùng lúc đi tới. Bốn mươi chín người này so với ba vạn Ngân Giao Quân số lượng kém quá xa. Nhưng... luận khí thế bốn mươi chín Tiên thiên cường giả phía xa đang đi tới lại hoàn toàn chặn đứng khí thế của Thanh Hồ Đảo.

Bốn mươi chín người cũng đi tới tựa như hồng thủy rít gào ngập trời đè xuống khiến thiên quân vạn mã của Thanh Hồ Đảo run sợ.

...

”Con mẹ nó, Ma Ni Tự đến đây mười hai người, Doanh thị gia tộc đến đây chín, ngay cả quái vật Thú vương Ô Hầu kia cũng tới rồi.” Triệu Đan Trần thấp giọng mắng. Mặt khác nhóm Tiên thiên cường giả sắc mặt cũng không tốt, so khí thế bọn họ đã rơi vào tình trạng hạ phong cho dù phía sau có đại quân hỗ trợ.

Cổ Ung sắc mặt lạnh lùng như một tờ giấy lẳng lặng chờ đợi.

Phía sau mười hai người bọn họ là phần lớn Ngân Giao Quân, còn có một ít người làm nhiệm vụ khác.

”Những người đó đều là Tiên thiên cường giả? Bốn mươi chín vị Tiên thiên cường giả?”

”Làm sao mà nhiều như vậy? Nếu bọn họ tập trung lại, Đảo chủ lệnh cho chúng ta xông lên chém giết chính là chịu chết a.”

”Bốn mươi chín người...”

Trong lòng các quân sĩ Ngân Giao Quân đều chờ mong không phải chém giết! Bởi vì bốn mươi chín người đủ chia làm hai tiểu đội, luân phiên giết chóc các quân sĩ bình thường. những tên quân sĩ này đối bọn họ không có hiệu quả. Giết trọng giáp quân sĩ giống như cắt cây cỏ, cho dù tiêu hao Tiên thiên chân nguyên cũng có thể nhường Tiên thiên cường giả khác giết thay.

Bốn mươi chín người, có thể giống như xe lu quét ngang tiến tới!

Bọn Đẳng Thanh Sơn bốn mươi chín người đang không ngừng đi tới.

"Tần Lang huynh đệ, người xem Đảo chủ Cổ Ung Thanh Hồ Đảo mặt đã xám xịt lại. Ha ha... Lưu Tú ta cho tới bây giờ chưa thấy qua Cổ Ung mất mặt như vậy a. Hôm nay quả là được uy phong một bữa." Thanh niên mặc áo bào trắng Lưu Tú cười đắc ý nói, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ mỉm cười.

Có thể đứng trong hàng ngũ của bốn mươi chín người này kỳ thật cũng là một loại chứng minh thực lực.

Không có thực lực các đại tông phái há có thể dễ dàng cho người đi cùng?

"Cao thủ các đại tông phái tụ tập cùng một chỗ thật sự khó tưởng tượng được a." Cổ Ung cười vang nói: "Các vị, ta đã chuẩn bị chút rượu nhạt cùng đồ nhắm."

"Cổ đảo chủ, chúng ta nếu từ chối thì bất kính." Thụ vương Ô Hầu tóc tai bù xù cười vang, dưới sự dẫn dắt của Ô Hầu bốn mươi chín người Tiên thiên cường giả trực tiếp đi tới.

Lúc này, mười hai người Cổ Ung cùng với hỗn hợp bốn mươi chín Tiên thiên cường giả các đại tông phái đi vào trong quân doanh.

"Hô, cuối cùng không có động thủ."

"Tránh được một kiếp a."

Tất cả các quân sĩ Ngân Giao Quân đều nhẹ nhõm thở dài một hơi, nếu Đảo chủ ra lệnh một tiếng, bọn họ đúng là có thể tử chiến không sợ chết. Nhưng không sợ chết không có nghĩa là muốn chết! Quân sĩ bọn họ dù có lợi hại cũng không nguyện ý cùng với bốn mươi chín Tiên thiên cường giả động thủ.

...

Trong quân doanh đã chuẩn bị tám bàn tiệc thịnh soạn, mọi người chia nhau ngồi xuống.

"Trong các vị đang ngồi, rất nhiều người đều đã nhiều năm không gặp còn có một ít Cổ Ung ta không biết." Cổ Ung mỉm cười nói: "Đương nhiên, trải qua thời gian này, về sau chúng ta cũng đều coi như quen biết."

"Cổ Ung, chúng ta không muốn cùng người nói những chuyện tào lao như vậy, nói thẳng đi, Vũ Hoàng bảo tàng ở đâu?" Thanh âm sắc giọng từ miệng người đứng đầu trong chín hắc y của Doanh thị gia tộc vang lên. Cổ Ung nhìn thoáng qua, cười nói: "Hắn là Doanh thị gia tộc Hạo Giang huynh đệ."

Ngồi ở một bên Đằng Thanh Sơn nhướng mày một cái.

Doanh Hạo Giang?

Thương pháp cao siêu bài danh Thiên Bảng thứ mười chín.

"Cho dù có chuyện gì thì mọi người ngồi xuống uống rượu trước, chúng ta từ từ nói chuyện." Cổ Ung cười nói: "Hạo Giang huynh đệ, người nói xem có đúng không?"

"Cổ đảo chủ." Trường mi lão tăng bình thản nói: "Ma Ni Tự chúng ta cùng với những tông phái khác, còn có Ô Hầu bọn họ là những cao thủ Tiên thiên cũng sẽ không tự nhiên nhân rồi không có việc gì trải qua mấy ngàn dặm đường thậm chí còn hơn vạn dặm đường đến nơi đây ăn một bữa cơm của người. Tất cả mọi người đều muốn biết cửa vào Vũ Hoàng bảo tàng ở đâu!"

Vị Trường mi lão tăng của Ma Ni Tự mí mắt luôn nhắm, ngẫu nhiên bình thản liếc Cổ Ung một cái.

Nhưng người mà Cổ Ung kỳ nhất lại đúng là lão hòa thượng này.

"Cổ đảo chủ, cửa vào Vũ Hoàng bảo tàng ở đâu? Người nói đi." Ô Hầu lạnh nhạt cười nói.

"Khó quá phải không, Cổ đảo chủ, muốn tán hươu tán vượn cùng chúng ta?" Người vừa cười nói chính là tráng hán đội mũ sắt hình tròn Hồng Thiên Thành.

"Cổ đảo chủ!" Xạ Nhật thần sơn năm vị cao thủ mặc lân giáp, cũng nhìn chăm chăm Cổ Ung.

Chung quanh một đoàn Tiên thiên cường giả, kể cả Đằng Thanh Sơn đều nhìn chăm chăm vào Cổ Ung.

Bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, Cổ Ung lại bưng chén rượu lên, nhẹ nhàng uống một hớp, nhìn nhóm Tiên thiên cường giả xung quanh: "Các vị, Cổ Ung ta nhiệt tình chiêu đãi các vị... Bất quá, đối với

cái mà các người gọi là Vũ Hoàng bảo tàng thì thật tình ta không biết, đó là lời nói thật, những lời đồn bên ngoài thật sự làm cho người ta dở khóc dở cười a.”

”Ta dám nói!”

Cổ Ung đứng lên, ánh mắt đảo qua mọi người: ”Tin tức này, hẳn là những kẻ có cừu oán với Thanh Hồ Đảo ta cố ý đồn ra! Nếu thật sự có Vũ Hoàng bảo tàng, Thanh Hồ Đảo ta chỉ sợ đã sớm lặng lẽ lấy đi rồi, làm gì mà đến tận bây giờ, thời gian dài như vậy đóng quân tại đây? Nói thật cùng các vị... Thanh Hồ Đảo ở đây là vì khai thác tài nguyên khoáng sản, không phải là vì Vũ Hoàng bảo tàng gì đó. Vũ Hoàng bảo tàng dù có nhiều hơn nữa, người của Thanh Hồ Đảo ta nửa ngày còn không dọn sạch hết sao?”

”Cổ đảo chủ, thật là như vậy ư.” Một hán tử thô cuồng đến từ đông bắc U Châu cười nhạo nói.

”Cổ Ung, nếu người còn như vậy, cũng đừng trách chúng ta không khách khí.” Doanh Hạo Giang cầm đầu chín tên hắc y chấp pháp Doanh thị gia tộc lạnh lùng nói.

Cổ Ung mặt bình tĩnh: ”Các vị, sự tình về Vũ Hoàng bảo tàng chúng ta thật không biết! Nếu các người không tin... có thể đi điều tra! Ta để lại quân doanh, các người có thể tùy ý đi tìm, ta tuyệt đối không ngăn trở.”

”Thế Hữu, truyền lệnh xuống!”

Cổ Ung cất cao giọng nói: ”Nếu những vị khách quý này muốn tìm tòi thì cứ để cho bọn họ tìm không được ngăn trở!”

”Rõ!” Âm thanh Cổ Thế Hữu xa xa truyền đến.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua, con mắt nheo lại: ”Cổ Thế Hữu...”

Cổ Ung lại lần nữa nhìn về phía mọi người, cất cao giọng nói: ”Các vị, Cổ Ung ta như vậy đã cấp đủ cho các vị mặt mũi chưa?” Bốn mươi chín Tiên thiên cường giả ở đây đều nhìn về phía quân trưởng chỉ chút chung quanh, tối thiểu cũng đến vài ngàn cái quân trưởng. Mà cửa vào Vũ Hoàng cung điện kia có hay không ở trong quân trưởng cũng không biết được.

Bốn mươi chín người phải lục soát đến khi nào?

”Ta nói không có Vũ Hoàng bảo tàng, các người không tin... Chỉ có thể nhường các vị đích thân tìm hiểu. Ta tin rằng sau khi tìm sẽ biết... cái kia vốn vẹn là một lời đồn. Vũ Hoàng bảo tàng vài ngàn năm cũng chưa xuất hiện làm sao có khả năng bây giờ xuất hiện.” Cổ Ung đảo qua mọi người, cười nói: ”Hơn nữa, các vị có hay không phát hiện hiện giờ thiên hạ bát đại tông phái, người của Vũ Hoàng môn không có tới này! Đó là vì cái gì?”

Ma Ni Tự, Doanh thị gia tộc cùng một đám Tiên thiên cường giả đều ngẩn ra.

Đúng vậy.

Vũ Hoàng môn ở Vũ Châu cách Dương Châu rất gần, muốn tới thì đã sớm đến đây rồi, vì sao không có tới?

”Vũ Hoàng môn là môn phái do Vũ Hoàng khai sáng.” Cổ Ung đạm cười nói: ”Đối Vũ Hoàng bảo tàng sợ là không ai biết rõ ràng hơn so với Vũ Hoàng môn. Chỉ sợ bọn họ đã nhận ra... tin tức Vũ Hoàng bảo tàng căn bản là giả cho nên mới không uống phí khí lực tới đây.”

Những lời nói này khiến không ít người ở đây dao động suy nghĩ trong đầu.

Có lẽ... đó thật là lời đồn.

Không ít Tiên thiên cường giả nhìn nhau, thanh niên mặc áo bào trắng Lưu Tú cũng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn: ”Tần Lang huynh, người xem?”

”Các vị!”

Một đạo âm thanh trong sáng vang lên, ở đây không ít Tiên thiên cường giả nhìn qua, ngay cả đám người Cổ Ung cũng nhìn qua.

Hô! Đằng Thanh Sơn đứng lên.

"Cổ đảo chủ cho rằng không có Vũ Hoàng bảo tàng còn nhường cho chúng ta đi điều tra." Đằng Thanh Sơn nhìn chung quanh, cất cao giọng nói: "Nhưng mà.... Ta cho rằng tuyệt đối có Vũ Hoàng bảo tàng!" Không ít Tiên thiên cường giả đang ngồi ánh mắt đều sáng lên: Tần Lang này dám nói 'Tuyệt đối có', chỉ sợ ...không đến dưới mười phần.

Gặp phải trường hợp này, cũng không người nào dám nói lung tung.

"Người là ai?" Cổ Ung sắc mặt trầm xuống.

"Tần Lang." Đằng Thanh Sơn mở miệng nói: "Một kẻ vô danh tiểu tốt!"

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn Cổ Ung: "Cổ đảo chủ, người thấy như thế nào, không dám để ta tìm phải không?"

"Cổ Ung, như thế nào không dám?" Chín vị hắc y chấp pháp Doanh thị gia tộc đứng lên.

"Cổ đảo chủ." Mười hai vị La Hán của Ma Ni Tự cũng đứng lên.

Thú Vương Ô hầu cùng với tất cả Tiên thiên cường giả khác không hề hỏi đều đứng lên, Đằng Thanh Sơn là một thành viên trong bốn mươi chín người bọn hắn, giờ phút này bọn họ đương nhiên đứng ở phía Đằng Thanh Sơn.

Cổ Ung ánh mắt nheo lại, tựa hồ phải ghi tạc bộ dáng Đằng Thanh Sơn chặt chẽ trong lòng.

"Tìm, tìm đi." Cổ Ung lạnh nhạt nói.

Đằng Thanh Sơn lúc này rất nhanh nhắm hướng đông nam đi tới, bốn mươi tám danh tiên thiên cường giả cũng lập tức đuổi theo.

"Đảo chủ." bọn người Triệu Đan Trần nhìn về phía Cổ Ung, Cổ Ung sắc mặt khó coi, nhìn bóng dáng bốn mươi chín người phía xa: "Yên tâm, mấy ngàn quân trưởng, cho dù là quân sĩ ngân giao quân vào trong để tìm cũng không biết cái nào là quân trưởng đặc thù chứ đừng nói đến người ngoài. Đi... Chúng ta theo sau." Trong lòng dù sao cũng có chút không yên, mười hai người Thanh Hồ Đảo cũng tức thời đi theo.

184. Chương 24: Lực Nhỏ Cây Dương Liễu

Nhưng vì ba vạn đại quân Thanh Hồ Đảo đóng trại chiếm lĩnh vài dặm xung quanh khu vực động không đáy cho nên cây cối ở chỗ này coi như bị xui xẻo, tất cả cây lớn đều bị chặt xuống cỏ dại thì bị diệt trừ. Làm cho Đại Duyên Sơn như được tô điểm thêm chút ít khi được một đám người toạ lạc.

Tất nhiên cây cối vài dặm chung quanh đây nhiều vô kể nên một vài cây ngã xuống thì cũng không có vấn đề gì.

Trong doanh nội một gã quân sĩ mặt trọng giáp đang đều khiển quân phân tán, xung quanh còn có không ít Ngân Giao quân sĩ đang tuần tra.

"Tránh ra"

theo sau tiếng khiển trách nhóm người Ngân Giao quân vội vàng sợ hãi tránh ra, chỉ thấy một nhóm hơn mười người cùng với mười hai vị tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo đang đi phía sau nhằm hướng Động Nam mà tiến đến.

"Những người đó là ai vậy? Mà Đảo chủ cùng chấp pháp trưởng Lão đều đi theo bên cạnh"

"Không biết bất quá tất cả bọn họ đều là Tiên Thiên cường giả. Đội ngũ của nhị ca ta ở quân doanh phía trước chuẩn bị nghênh địch phỏng chừng là để ứng phó với nhóm người này.

Con mẹ nó lão tử mà có một ngày kêu ngạo như vậy thì ta có chết cũng cam lòng"

"Người nói nhóm người này đều là tiên thiên cường giả"

Một vài quân sĩ né ra bên cạnh, nhìn theo nhóm người đang đi ở phía xa không khỏi sợ hãi bàn luận.

"Không sai biệt lắm gần năm mươi tiên thiên cường giả, cả Cửu Châu cũng chỉ có gần ấy tiên thiên cường giả mà ở đây lại tụ tập nhiều như vậy khó trách Đảo chủ lưu ý họ như vậy." Là Ngân Giao quân sĩ tất nhiên đối với bình dân bá tánh thì họ cao cao tại thượng nhưng trước mặt nhóm người Tiên Thiên cường giả thì họ có thể dễ dàng bị giết chết vì căn bản Ngân Giao quân sĩ và tiên thiên cường giả thuộc hai thế giới khác nhau.

Dù sao Tiên thiên cường giả tụ tập ở đây tối thiểu cũng hai ba thành của toàn bộ tiên thiên cường giả trong Cửu Châu đại địa. Chỉ riêng ba sáu người trong "thiên bằng" thì ở đây đã có hơn mười người, thậm chí "thiên bằng" đệ nhất nhân cũng có mặt ở đây.

Từ chỗ Yến hội, Đặng Thanh Sơn và nhóm người này đi về phía trước đại khái hai dặm đường.

"Tần Lang huynh, người có biết cửa vào ở đâu không" Lưu Tú đi bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

"Cứ xem đi" Đặng Thanh Sơn cười đậm nói.

Đặng Thanh Sơn bước nhẹ cứ nhằm hướng đông nam men theo con đường chật hẹp tiến tới.

"Tần Lang huynh đệ" Ở phía sau Cổ ung rót cuộc cũng đã mở miệng: "Phải tìm trong lán trại hay tìm trong Đại Duyên Sơn hay dưới mặt nước. Nhưng Tần huynh đệ người cứ một mực thẳng hướng đông nam mà tiên không phải lãng phí thời gian của các vị đây sao?"

"Chúng ta không vội" "Thú Vương" Ô Hầu nhếch miệng cười nói.

"Cổ ung đảo chủ ngài đã đi vài ba dặm đường rồi nếu mệt ngài có thể ngồi xuống nghỉ chân một chút" Vị tráng hán "Vu mã" của Hồng Thiên Thành cười nói. Một gã tiên thiên Kim Đan cường giả như thế nào có thể đi hai ba dặm đường đã mệt? ý tứ châm chọc trong giọng nói rất rõ ràng.

"Cổ Ung sợ Tần Lang huynh đệ tìm được cửa vào?" thanh âm lạnh lùng vang lên chính là của gia tộc "Hạo Giang". Cả thấy chín tên đều mang theo mặt nạ màu vàng và mặc hắc y chấp pháp không giảm tốc độ vẫn đi theo phía sau Đặng Thanh Sơn.

Cổ Ung lạnh lùng cười nhạt: "Ta sợ cái gì? Bản thân ta căn bản cũng không biết Đại Duyên Sơn có hay không có Vũ Hoàng bảo tàng. Nếu bảo tàng thật sự là có thật mà Tần Lang huynh đệ có thể tìm được đó cũng là chuyện tốt. Thanh Hồ Đảo của ta cũng có thể chứng kiến cung điện của Vũ hoàng hình dáng ra sao."

Da mặt của Cổ Ung dày tới mức Đặng Thanh Sơn cũng thăm than trong lòng.

Nhất bộ tiên tới.

"Đảo chủ." Triệu Đan Trần có chút lo lắng nhìn về phía Cổ Ung.

Cổ Ung khẽ lắc đầu.

Đích xác là giờ phút này Đặng Thanh Sơn đã đến rất gần vị trí của động không đáy chỉ còn cách khoảng năm mươi trượng. Có thể từ chỗ yến hội một đường chạy tới nơi này đã làm cho mười hai vị Tiên Thiên cường giả Thanh Hồ Đảo trong lòng kiêng kỵ.

"Các vị. Phía trước chính là ngõ thông đi vào cửa cung điện!".

Âm thanh trong trẻo phá tan sự yên tĩnh.

"Hồng rồi!" trong lòng Cổ Ung run lên. Nhưng bề ngoài lại tỏ vẻ bình thường.

Thị gia tộc Ma Ni Tự Xạ Nhật Thần Sơn cùng các đạo nhân mã cao thủ. Không ngờ có không ít người đồng thời quay đầu lại nhìn về phía phía sau nhóm người mười hai người Thanh Hồ Đảo... Ngoài trừ Cổ Ung Triệu Đan Trần cùng số ít mấy người bề ngoài bình thường những Tiên Thiên Thanh Hồ Đảo cường giả khác sắc điều biến sắc có chút khó coi.

"Ha ha..." tóc tai bù xù bay tán loạn Ô Hầu cất tiếng: "Tần Lang huynh đệ, cửa vào ở đâu. Người mà tìm ra để xem bọn khỉ con thanh hồ này có dám không thừa nhận hay không"

"Ô Hầu đại ca yên tâm."

Phía trước Đẳng Thanh Sơn ba mươi trượng có năm quân trưởng. Mà quân trưởng chung quanh cũng có gần trăm tên quân sĩ Ngàn giao quân đang nghỉ tạm.

ánh mắt Đẳng Thanh Sơn quan sát chung quanh núi non nhấp nhô. Đẳng Thanh Sơn từng làm đội trưởng đội thợ săn Đẳng gia trang hơn sáu năm. Trong khoảng thời gian này đặng thanh Sơn đối với Đại Duyên Sơn nắm rõ như trong lòng bàn tay. "Chung quanh đại thụ bị chặt không ít. Bất quá, núi non nhấp nhô lại không thay đổi."

Đẳng Thanh Sơn dễ dàng đoán ra, vị trí, động không đáy.

"Phía trước có năm quân trưởng" Đẳng Thanh Sơn cất cao giọng nói. "Đường xuống ở trong một cái liêu lớn."

Cổ Ung sắc mặt thật sự thay đổi!

"Huynh, nhìn kia." vị lân giáp hán tử gầy gò của Xạ Nhật Thần Sơn cũng hét lớn một tiếng. Không quản là Ma Ni Tự hay là Doanh Thị gia tộc hoặc là những người khác trong khác Tiên Thiên cường giả tất cả đều nhìn Đẳng Thanh Sơn.

"Người kia là ai?" Bên cạnh không ít Ngàn Giao Quân quân sĩ cũng kinh ngạc nhìn Đẳng Thanh Sơn.

Đẳng Thanh Sơn bước đi đến bên cạnh một gốc cây dương liễu trắng kiện bên cạnh. Hai tay duỗi ra vây quanh ở này khỏa đại thụ.

"Lên!" Đẳng Thanh Sơn một quát khê. Song chưởng dùng một chút lực cây dương liễu trắng kiện chuyển động âm âm đã bị rút đứng lên. Rễ cây bên dưới cũng bị búng khỏi mặt đất làm cho mặt chấn động.

Sàn sạt ~~ bùn đất ngã nhào.

"Tiên thiên cường giả"

Một đám Ngàn Giao Quân quân sĩ trợn mắt há hốc mồm, cây dương liễu trắng kiện to lớn như vậy. Tội thiếu cũng nặng tới vạn cân, muốn nhổ cạy theo cách như vậy thì Không có thực lực Tiên Thiên cường giả thì không bao giờ làm được

"Cổ đảo chủ. Xem cho kỹ đây!"

Đẳng Thanh Sơn hét lớn một tiếng cây dương liễu mạnh mẽ vũ động.

"Nằm xuống!" Không ít ngàn quân quân sĩ bị dọa lập tức nằm xuống. Chỉ thấy cây dương liễu chung quanh xẹt qua. Cuối cùng nện thật mạnh vào toà quân trưởng đầu tiên. Tuy quân trưởng còn có sắt thép cứng cổ nhưng liên bị đại thụ mấy vạn cân âm âm va chạm xé rách ra. Lộ ra bên trong quân trưởng một vài cái bàn, chậu cùng một số đồ vật linh tinh của cuộc sống thường ngày.

Đẳng Thanh Sơn tiện tay đem cây dương liễu ném sang một bên

"Oanh ~~ trên mặt đất lưu lại một vài chấn động.

"Tần Lang." Cổ Ung sắc mặt cất lời khiển trách nói:

."Tìm kiếm cửa vào người Phá hư quân trưởng Thanh Hồ Đảo của ta làm gì?"

"Cổ đảo chủ. Một quân trưởng đối với người có tính là gì sao người lại phải như vậy?" Các đại tông phái cùng đám Tiên Thiên cường đều nhìn về phía Cổ Ung, đầu lĩnh đám người Doanh Thị gia tộc âm thanh lạnh lùng nói: "Chờ Tần Lang huynh đệ tìm được cửa vào thì Cổ Ung đảo chủ phải cho chúng ta một câu trả lời hợp lý."

"Hừ." Cổ Ung chính là nhìn chằm chằm vào Đẳng Thanh Sơn.

"Hủy diệt quân trưởng làm cho mọi người xem rõ ràng chút." là mưu kế của Thanh Sơn. Đi đến quân trưởng rách nát bên cạnh thanh Sơn ngồi xổm xuống bắt lấy miếng lót mạnh mẽ mở ra!

Miếng lót bay ra

Cổ Ung cùng mười hai Thiên cường giả Thanh Hồ Đảo ngấn người yên lặng nhìn cảnh này trong đó có không ít ánh mắt nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn tựa như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn.

"hay cho tên Tần lang này....!!!" Cổ Ung trong lòng giận dữ.

"Vị đại nhân này miệng vải lót này chính là chỗ ngủ của chúng ta." Ở phía sau Cổ Thế Hữu nói: người vén miếng vải lót lên để làm gì?".

"Tiểu tử kia câm cho ta." Đẳng Thanh Sơn quay đầu lại quét mắt nhìn Cổ thế hữu một cái. "Nơi này không đến phần ngươi nói chuyện!"

Ở đây Doanh Thị gia tộc ma tự cùng không ít Tiên Thiên cường giả ánh mắt đều quét về phía Cổ Thế Hữu. Giờ phút này nói chuyện với nhau đều là Tiên Thiên cường giả thậm chí cơ hồ đều là tiên thiên Thực Đan tiên thiên Kim Đan.

Một Hậu thiên tiểu gia hỏa cũng mà dám lên tiếng

"Thế hữu. Lui ra!" Cổ Ung khê quát một tiếng.

Cổ Thế Hữu cắn răng. Chỉ có thể oán hận lui ra. Hắn biết tại Cửu Châu đại địa chỉ coi trọng người có thực lực! Hắn tuy rằng là Thiếu đảo chủ. Nhưng Thanh Hồ Đảo chủ kế nhiệm không phải là cha truyền con nối mà là tuyển ra người có thực lực mạnh nhất cũng giống như Quy Nguyên Tông và nhiều tông phái khác trên Cửu Châu.

Một tên Hậu thiên ở trong mắt thiên cường giả. Dích xác không tính là gì cả.

"Cổ đảo chủ..." Đẳng Thanh Sơn mỉm cười. Vung tay lên. Một đạo hỏa hồng sắc tiên thiên chân nguyên oanh kích trên mặt đất

Bồng!

Chung quanh bùn đất đá vụn tử đều nổ mạnh bay toán loạn. Ước chừng hơn một thước bùn đất toàn bộ bị đập bay.

Các Tiên Thiên cường giả cùng các đại tông phái và đám người Thanh Hồ Đảo đều nhìn chăm chăm vào đám tro bụi mịn mù kia, khi tro bụi tiêu tán

bóng người của Đẳng Thanh Sơn chậm rãi xuất hiện.

"Cổ đảo chủ người Đem cửa vào này đóng kín thật đó." Đẳng Thanh Sơn cười. Nhẹ nhàng đạp lên bề mặt .

Thương! Thương! Thương!

tiếng Sắt thép vang lên. Giờ phút này dưới chân Đẳng Thanh Sơn lộ ra sắt thép.

đám người Tiên Thiên cường giả Thanh Hồ Đảo giờ phút này đều lộ ra sắc mặt rất khó coi...

Càng là cường giả người ta càng coi trọng thể diện! nhóm người tiên thiên của thanh hồ đảo xem ra càng coi trọng thể diện nhưng. Vì Vũ Hoàng bảo tàng nên bọn họ phải nói dối! Việc này cũng dễ hiểu... Nhưng Lúc này. Lại bị người khác tìm được rồi cửa vào Khác nào trên mặt bị tát một cái đau điếng.

"Tần Lang huynh đệ. Làm thật là tốt a" áo bào trắng năm "Lưu Tú" Quát to một tiếng.

Ở đây không ít Tiên Thiên cường giả đối với Đẳng Thanh Sơn cũng có hảo cảm.

Đẳng Thanh Sơn mỉm cười xoay người một cái. Hai tay mạnh mẽ cắm vào trong sắt thép

Vèo! Sắt thép tại trước mặt đối với đôi tay của Đẳng Thanh Sơn chẳng khác nào tàu hũ.

"Xôn xao ~~ Sắt thép bị Đẳng Thanh Sơn bóp nứt ra vút sang hai bên. Sau đó sắt vụn rơi xuống nên thật mạnh ở trên mặt đất rơi vào trong bùn.

Sắt thép biến mất làm lộ ra kia động sâu thăm thẳm không thấy đáy.

"Làm tốt lắm." "Thú Vương" Ô Hầu là người đầu tiên vọt tới xem xét bên dưới, vừa nhìn xuống thấy động sâu hoắm tối đen như mực hẳn không khỏi hít một ngụm lạnh khí

”Huyệt Sâu thật. Tần Lang huynh đệ... Lần này ngươi vất vả rồi nếu không. Đã bị Cổ Ung tiểu gia hỏa kia lừa một vỏ.”

Cổ Ung? Tiểu tử kia? Đằng sơn cười thầm.

Bất quá tuổi tác của ”Thú Vương” Ô Hầu cùng thức lực Cũng có tư cách nói lời này. Hơn một trăm tuổi Ô Hầu. Gọi năm mươi mấy tuổi Cổ Ung là ”Tiểu tử kia” Rất bình thường.

Một đám tiên thiên cường giả vây vòng chung quanh miệng động không đáy, mọi người đều sợ hãi vui sướng không thôi. Mà mười hai vị Tiên Thiên cường giả Thanh Hồ Đảo sắc mặt đều khó coi.

”Làm sao lại xuất hiện cái tên tần Lang này? trong đám tiên thiên cường giả hầu như chưa từng có người này.” Triệu Đan Trần thấp giọng cắn răng nói.

”Ai biết.” Cổ Ung cũng một bụng nộ hỏa

”Cổ đảo chủ.” Kẻ mà bọn họ thống hận nhất ”Tần Lang” lại mở miệng cất tiếng

”Đến bây giờ đừng nói là các Ngươi không biết có bảo tàng của Vũ hoàng! Hiển nhiên các ngươi dối bảo tàng của Vũ hoàng khẳng định rất quen thuộc Hay là đi phía trước dẫn đường đi.” Đằng Thanh Sơn vừa nói ra những lời này. Những nhóm tiên thiên cường giả khác cũng đều nhìn về phía đám người Thanh Hồ Đảo.

Động không đáy tối như mực. Đương nhiên đám người của Thanh Hồ Đảo phải dẫn đường rồi.

185. Chương 25: Quái Vật Xúc Tu

”Cổ Ung, mời dẫn đường.” Bốn mươi chín gã Tiên thiên cường giả, đều nhìn về phía đám người Thanh Hồ Đảo.

Đã đến nước này, nếu còn tiếp tục nói dối, thì chẳng khác vũ nhục tất cả mọi người ở đây sao.

”Nếu các vị muốn đi, cũng tốt.” Cổ Ung lúc này hướng động không đáy đi tới, đi đến bên cạnh Đằng Thanh Sơn chợt dừng lại, trịnh trọng nhìn Đằng Thanh Sơn: ”Tần Lang?”

”Ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, tên ta sẽ không phiền Cổ đảo chủ phải nhớ.” Đằng Thanh Sơn lãnh đạm cười nói.

”Ngươi thật không tệ!” Cổ Ung bốn chữ, thanh âm rất nặng, đồng thời trong đôi mắt cũng xẹt qua một tia hàn quang.

”Các vị, mời theo ta cùng đi xuống.” Cổ Ung nói xong, bay thẳng vào trong động không đáy.

Hô!

Triệu Đan Trần, Vũ Văn, Lưu Phong một đám Tiên thiên cường giả liên tiếp nhảy xuống. Một sợi dây thừng rất chắc buông thẳng xuống đáy động dẫn đường.

”Chúng ta xuống thôi.” Thú Vương Ô Hầu là người đầu tiên nhảy xuống, theo sau đông đảo Tiên thiên cường giả cùng nhảy xuống, trong quá trình nhảy xuống, mọi người đều thường xuyên dùng dây thừng để giảm bớt trọng lực, một lát sau sáu mươi một gã Tiên thiên cường giả đều xuống tới đáy động...

”Địa phương quỷ quái này, tối đen như mực.” Sáu mươi một gã Tiên thiên cường giả từ từ tiến vào trong thủy đạo. Thủy đạo cũng không có một chút ánh sáng nào, hoàn toàn tối đen, làm không ít Tiên thiên cường giả không kịp thích ứng. Không ít người bên ngoài thân phát ra Tiên thiên chân nguyên tạo thành một vòng hào quang chống đỡ. Dựa vào hào quang từ Tiên thiên chân phát ra miễn cưỡng có thể nhìn xa khoảng mười trượng.

Một đám người Thanh Hồ Đảo thẳng hướng trước mặt đi tới.

”Cổ Ung, đáy lòng khẳng định rất khó chịu. Nguyên bảo tàng Vũ Hoàng vốn thuộc về Thanh Hồ Đảo bọn họ, lúc này sợ là khó mà đạt được rồi.”

Đằng Thanh Sơn đương nhiên cũng không có khả năng tranh đấu. Mắt thấy người Thanh Hồ Đảo đến được Vũ Hoàng bảo tàng: "Chỉ có thể đợi đến Thiên Hồng thủy cung, khắp nơi tranh đoạt mới có cơ hội cho hắn ra tay đối phó với người Thanh Hồ Đảo!"

Nếu ngay từ đầu, chỉ có một mình đánh lén, muốn tìm cơ hội thích hợp quá khó khăn. Đặc biệt là Tiên thiên Kim Đan. Nếu chỉ dựa vào chính mình chỉ sợ còn không có cơ hội giết chết Tiên thiên Kim Đan.

Nhưng lúc này...

Đằng Thanh Sơn xen lẫn trong đám Tiên thiên cường giả, đục nước béo cò, tạo xung đột gay gắt giữa các bên, rất dễ dàng giết chết một lượng lớn cường giả Thanh Hồ Đảo!

"Phía trước chính là đáy hồ, hồ nước này phạm vi rất lớn." Cổ Ung đạm mạc nói, đồng thời thân mình cũng khởi động Tiên thiên chân nguyên phát ra hào quang bao quanh thân, tiến vào trong nước.

Sáu mươi một cái Đèn lồng đồng thời tiến vào trong làn nước tối đen. Vì không muốn hiện lộ tuyệt kỹ của mình, Đằng Thanh Sơn cũng khởi động Tiên thiên chân nguyên phát ra hào quang... Bất quá so với những người khác, hào quang chống đỡ Đằng Thanh Sơn nhạt hơn.

Ào ào...

Đáy nước vốn là một màu đen yên tĩnh, xuất hiện sáu mươi một cái Đèn lồng trôi nổi như u linh xua đuổi các loại động vật thủy sinh nhỏ bé.

Bất quá một vài yêu thú lợi hại như bị hấp dẫn tiến hành đánh lén khiến cho một số Tiên thiên cường giả không kịp trở tay. Đợi đến khi mọi người cẩn thận ổn định lại điều đó không còn là vấn đề nữa.

Bình thường những yêu thú dám can đảm tấn công, căn bản là chịu chết.

"Nhóm người Cổ Ung cũng không nói hồ nước này rộng bao nhiêu. Ta nghĩ kích thước chắc phải đến mấy dặm." Thanh niên áo bào trắng Lưu Tú thấp giọng chửi bới.

"Ta cũng vậy, quang mang Tiên thiên chân nguyên mang theo rất ít không khí." Đằng Thanh Sơn cũng nói.

Lưu Tú cười lạnh một tiếng: "Chúng ta chỉ có thể tiết kiệm bằng cách, cố gắng ít động thủ một chút."

Vào lúc kịch liệt chém giết tiêu hao dưỡng khí càng nhiều.

Đương nhiên, nhóm Tiên thiên cường giả Cửu Châu đại địa này còn không hiểu được dưỡng khí là cái gì, nhưng là bọn họ đều biết hít thở không được có thể làm người tử vong. Là người thì cần phải hô hấp không khí.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái hiện, tại phía xa đại khái khoảng sáu mươi trượng phía trước, loáng thoáng có một quái vật rất lớn, chung quanh còn có rất nhiều sinh vật giống như măng xà

"Cái gì vậy?" Đằng Thanh Sơn nhìn kỹ, phân tích cẩn thận, càng tới gần, rốt cục thấy được rõ ràng, đó là một con quái vật lớn màu lam ở dưới đáy hồ, thân thể nó chiếm cứ phạm vi chung quanh khoảng ba mươi trượng, tựa như một tòa núi nhỏ đặt ở đó vậy, làm cho người khác sợ hãi không thôi, con quái vật có cái vòi như cái hũ rượu.

Mỗi một cái Xúc Tu có thể so với một con măng xà dài tới ba mươi trượng

Đằng Thanh Sơn hít một ngụm lương khí.

"Yêu thú này, lớn như vậy? Hình dáng rất giống bạch tuộc dưới biển sâu, bất quá xúc tu của nó so với bạch tuộc còn kinh người hơn."

Đằng Thanh Sơn ánh mắt thoáng nhìn đám người Thanh Hồ Đảo đi trước dẫn đường, trong đôi mắt xẹt qua một tia hàn quang.

"Đây là cơ hội rất tốt khó mà có được... Phải chết, khẳng định bọn hắn phải chết trước!"

Nước trong hồ tối đen u ám, những nhóm Tiên thiên cường giả khác, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn rõ chung quanh khoảng bảy tám trượng, đây cũng là lý do tạo ra cơ hội.

"Là cái gì vậy? Thật khó thấy." Một gã Tiên thiên cường giả mở miệng nói.

Đằng Thanh Sơn thời khắc này chú ý tới cái đầu của yêu thú dưới đáy hồ.

"Mọi người cẩn thận một chút." Cổ Ung ánh mắt đảo qua chung quanh, thấp giọng nói: "Dưới nước như vậy rất khó nhìn thấy... hơn nữa chúng ta cũng không nghe thấy..."

Nói còn chưa nói hết lời.

"A!"

Tiếng kêu thê lương thảm thiết đột ngột vang lên. Cổ Ung đột ngột quay đầu lại chỉ thấy một người của Thanh Hồ Đảo đầu tóc bạc trắng Ôn trưởng lão bị một xúc tu của quái vật quấn lấy.

Giờ phút này Ôn trưởng lão không ngờ bị quấn chặt, thân thể vặn vẹo có tiếng xương gãy vang lên răng rắc, đôi mắt bạo liệt, thất khiếu đổ máu, vô cùng thê thảm!

"Mãng xà!" Có người hét lên.

"Nghiệt súc!" Một tiếng hét to.

"Hừ!" Một đạo ánh sáng như ngọc từ trong tay Triệu Đan Trần phát ra, ánh kiếm xẹt qua cái gọi là 'Mãng xà' kia

Chỉ nghe 'phụt' một tiếng, cái gọi là 'Mãng xà' bị phân thành hai, một đoạn quấn quanh thân hình rơi xuống, còn một đoạn co rút lại.

"Oa..."

Một rít chói tai, tựa như âm thanh trẻ con la hét. Tiếng rít này ngay cả Tiên thiên cường giả đều phải che cái lỗ tai lại.

"Mọi người cẩn thận!" Cổ Ung hô to một tiếng.

"Oanh!" "Oanh!"...

Dòng nước đột nhiên bắt đầu dao động dữ dội, từng cái từng cái Xúc Tu thô dài rất lớn, tựa như những con mãng xà thật to lớn hướng tới đám Tiên thiên cường giả tấn công.

"Thật nhiều cự mãng!" một nhóm Tiên thiên cường giả bị tấn công đều động thủ, hóa thành từng đạo ảo ảnh, công kích 'Mãng xà' này.

"Mãng xà?" Đằng Thanh Sơn âm thầm lắc đầu, bởi vì những Tiên thiên cường giả này tầm mắt bị hạn chế, chỉ có thể nhìn được từng cái từng cái Xúc Tu... Lại không nhìn thấy ngoài hai mươi trượng, tất cả Xúc Tu đều từ thân thể quái vật kia mà chui ra.

Hừ! Hừ! Hừ!

Bóng kiếm ánh đao lóe lên, Cổ Ung, Triệu Đan Trần một vài Tiên Thiên Kim Đan cường giả đều xuất thủ, lúc này rất nhiều Xúc Tu đều bị chặt đứt.

Nhưng nêu là Tiên thiên Thực Đan chỉ có thể đả thương Xúc Tu mà thôi, căn bản không thể chặt đứt được.

Bất quá... Ở đây cao thủ rất nhiều, Tiên thiên Kim Đan còn có hơn mười vị!

Nháy mắt, toàn bộ đều Xúc Tu bị chặt đứt.

"Mãng xà kia muốn chạy trốn." Chứng kiến phần còn lại của 'Mãng xà' nhanh chóng co rút lại, tất cả mọi người đều nhận ra 'Mãng xà' không chết, vội vàng truy theo.

Nhưng một màn hoảng sợ lại hiện ra....

Tất cả 'Mãng xà' bị bọn họ chặt đứt lại chỉ là từng cái từng cái Xúc Tu mà thôi. Hơn nữa xem ra... Mỗi một Xúc Tu đều dài chừng ba mươi trượng, bọn họ chặt đứt mới có mấy trượng thôi.

"Oa..." Tiếng rít chói tai lại lần nữa vang lên.

Tất cả các Xúc Tu dù gãy hoặc còn tốt đột ngột chuyển động làm chấn động mặt nước.

"Hừ!" quái vật này nháy mắt vọt ra xa, biến mất khỏi tầm mắt của tất cả Tiên thiên cường giả.

Hồ nước, vẫn u ám tối đen!

Nhưng giờ phút này, tất cả Tiên thiên cường giả ở đây đều xuất hiện một trận hàn ý trong lòng.

Trường mi lão tăng nhướng mày, nhìn về phía Cổ Ung: "Cổ đảo chủ, đây là hồ gì? Tại sao lại có nhiều yêu thú như vậy? Hơn nữa toàn là yêu thú cường đại... Chính lão tăng ta, nếu một mình gặp phải, chỉ sợ cũng phải chết."

Con quái vật này ước chừng có hai mươi ba mươi cái Xúc Tu, một khi tất cả đều phát động tấn công lên một người, sợ rằng Tiên thiên Kim Đan cũng phải chết.

Bất quá, quái vật này cũng thật xui xẻo, một lúc gặp phải nhiều Tiên thiên cường giả như vậy, cho nên bị đứt khá nhiều xúc tu.

"Đây là Thiên Hồng Hồ." Cổ Ung sắc mặt khó coi: "Đối với Hồng Hồ này, Thanh Hồ Đảo cũng chỉ biết... Nơi này yêu thú không hề ít. Thanh Hồ Đảo ta lần trước thăm giờ đã chết một vị Chưởng pháp trưởng lão, lúc này, lại chết một vị. Việc dẫn đường... chúng ta không thể tiếp tục! Chúng ta chỉ phương hướng. Thanh Hồ Đảo không thể dẫn đường được nữa."

Hai lần, chết hai vị trưởng lão, Cổ Ung đương nhiên đau lòng.

Hắn lại không thể cự tuyệt...

Trong nhóm người ở đây có một số người đã sớm phát hiện con yêu thú kia, nếu như người đó nói ra chỉ sợ sẽ bị giết chết.

"Đáng tiếc, chỉ chết một tên Tiên thiên Thực Đan. Lấy thực lực của con yêu thú nếu rất nhiều Xúc Tu vây công một người tuyệt đối có thể giết chết một gã Tiên thiên Kim Đan."

Đằng Thanh Sơn đối với người của Thanh Hồ Đảo không một chút thương hại. Tốt nhất là, Đảo chủ Cổ Ung cùng với vài vị Tiên thiên Kim Đan toàn bộ chết hết. Như vậy mới tốt!

"Các người chỉ đường, chúng ta dẫn đường?"

Nhóm Tiên thiên cường giả các đại tông phái, đều nhìn người Thanh Hồ Đảo.

"Cổ Ung, nơi này người Thanh Hồ Đảo rất quen thuộc!" Thú Vương Ô Hồn giọng trầm thấp nói: "Chúng ta làm sao biết các người có hay không cố ý chỉ một đường hiểm trở, đẩy chúng ta đi đến địa phương nguy hiểm?"

"Chúng ta đều lui một bước." Cổ Ung giọng trầm thấp nói: "Người Thanh Hồ Đảo xen lẫn cùng các người tiến về phía trước."

Cao thủ các đại tông phái nhìn nhau, mọi người hiểu được, bây giờ cho dù muốn người Thanh Hồ Đảo dẫn đường cũng không thể áp bức bọn họ quá được.

"Cũng tốt." Mọi người đồng ý.

....

Một đường đi tới, sáu mươi gã Tiên thiên cường giả, một lực lượng thật đáng sợ, trên đường đi thi thoảng lại chiến đấu với yêu thú, cuối cùng cũng đi tới cửa trước Thiên Hồng thủy cung.

Không ít cường giả chăm chú nhìn vào hàng chữ Thiên Hồng thủy cung có màu xanh biếc hiện ra trước mắt.

"Thiên Hồng thủy cung này, phạm vi tối thiểu phải hơn mười lý." Cổ Ung nói: "Lần trước chúng ta cũng chỉ đại khái nhìn qua, cũng không rõ ràng, Thiên Hồng thủy cung thực sự lớn nhỏ ra sao."

"Hô! Dưới đáy hồ kiến tạo cung điện vĩ đại như thế này, chỉ có Vũ Hoàng, Tàn Linh Thiên Đế bọn họ, mới có thể làm được."

Không ít Tiên thiên cường giả sợ hãi than.

”Ân, Vũ Hoàng bảo tàng, nhất định ở bên trong.”

Không ít cường đều khẳng định.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt lại đảo qua Cổ Ung: ”Không biết, Cổ Ung đảo chủ, có hay không đem thông tin về Kim sắc long quy nói ra! Nếu mạo muội tiến vào Thiên Hồng thủy cung, rất dễ dàng lọt vào công kích của Kim sắc long quy. Lấy thực lực Kim sắc long quy... Tiên thiên Kim Đan cũng không thể ngăn được.”

”Cổ đảo chủ, phiền đi trước dẫn đường.”

Không ít Tiên thiên cường giả lại nhìn về phía Cổ Ung.

”Hừ.” Cổ Ung sắc mặt trầm xuống: ”Các vị, lần trước chúng ta tiến vào Thiên Hồng thủy cung, nhưng vừa mới tiến nhập không bao lâu, đụng phải một con yêu thú, chúng ta biết trong cung điện yêu thú không hề thiếu. Cho nên tạm thời rút lui, thế nhưng chúng ta vẫn tổn thất một vị trưởng lão, muốn từ trong Thiên Hồng thủy cung tìm được Vũ Hoàng bảo tàng, quá khó khăn! Về phần Thiên Hồng thủy cung này, chúng ta chỉ biết Vũ Hoàng bảo tàng ở bên trong, về phần ở đâu, chúng ta cũng không biết... Không biết đường, tự nhiên cũng không thể dẫn đường.”

”Về sự tồn tại của Kim sắc long quy, xem ra tên Cổ Ung này muốn che giấu.” Đằng Thanh Sơn cười lạnh, đáng tiếc... Ở đây ngoại trừ người của Thanh Hồ Đảo, chuyện tình nơi này, Đằng Thanh Sơn biết rất rõ.

186. Chương 26: Nhân Thú Giao Đàm.

Người của Thanh Hồ Đảo, dù chết sống cũng không chịu dẫn đường nữa.

Lúc này nhân mã ở những nơi khác cũng có tâm tư riêng của mình. Lúc trước để Thanh Hồ Đảo dẫn đường tìm Cung Điện Vũ Hoàng, ý nghĩ của bốn mươi chín tiên thiên cường giả là vô cùng nhất trí, coi như đoàn kết. Nhưng... khi Thiên Hồng Thủy Cung xuất hiện trước mặt, vừa nghĩ tới việc kho báu Vũ Hoàng ở bên trong cung điện, mọi người đều nghĩ tới lợi ích riêng của mình.

- Tần Lang huynh, đột lát nữa chúng ta nên tách ra khỏi đám đại tông phái, nếu không... cho dù cùng tìm được kho báu Vũ Hoàng, với số lượng đông như vậy, chắc chắn là không có phần chúng ta. Tách ra không biết chừng chúng ta còn có thể tìm được bảo tàng trước, lấy rồi bỏ đi!

Thanh niên bạch bào Lưu Tú thấp giọng nói với Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn gật đầu nhẹ.

Đồng thời Đằng Thanh Sơn phát hiện những cao thủ các đại tông phái khác chung quanh đều đang thì thầm nhỏ giọng thảo luận với nhau. Họ chỉ rí tai thì thầm, thanh âm rất nhỏ, lại đang ở trong nước, nên Đằng Thanh Sơn cũng chỉ nghe mơ hồ.

“Ở Đại Duyên Sơn, các tiên thiên cường giả còn có thể đoàn kết. Nhưng tới Thiên Hồng Thủy Cung...” Đằng Thanh Sơn trầm lắng đầu. “Đột lát nữa tìm được kho báu Vũ Hoàng, e rằng bọn chúng còn chém giết lẫn nhau nữa. Nhưng không biết đông người như thế này có thể có biện pháp giải quyết con Kim Sắc Long Quy được không?”

- Ha ha... Cổ đảo chủ!

Thú Vương Ô Hồn sảng khoái cười nói:

- Các ngươi cũng đã đi vào Thiên Hồng Thủy Cung này một lần rồi, không biết có nguy cơ gì không?

Bất luận đáy lòng có chủ ý gì, lúc này mọi người đều nhìn về phía Thanh Hồ Đảo Cổ Ung. Biết trước nguy hiểm của Thiên Hồng Thủy Cung sẽ tốt hơn rất nhiều.

Ánh mắt Cổ Ung lướt qua mọi người:

- Ta đã nói rồi, trong Thiên Hồng Thủy Cung có rất nhiều yêu thú! Hơn nữa, một vài yêu thú có thực lực rất mạnh. Do đó, Thanh Hồ Đảo ta đã chịu lỗ lã nhiều. Hơn nữa, chúng ta vừa mới vào Thiên Hồng Thủy Cung, đã bị yêu thú giết chết một người. Sáu trong Thiên Hồng Thủy Cung, chúng ta quả là không biết gì.

- Nhưng theo như bảo đồ, Thiên Hồng Thủy Cung chính là nơi có kho báu Vũ Hoàng.

Cổ Ung nói thêm.

- Hừ, thấy Thiên Hồng Thủy Cung, ai mà không đoán được chứ?

Tên đầu lĩnh trong chín chấp pháp áo đen của Doanh Thị gia tộc Doanh Hạo Giang nhìn về phía Thiên Hồng Thủy Cung.

- Có thể xây dựng dưới nước một kiến trúc như thế, ngoại trừ tiền bối gia tộc ta là Tàn Linh Thiên Đế, cũng chỉ có Vũ Hoàng, Thích Già Tổ Sư, Lý Thái Bạch mà thôi. Cung điện này, cho dù không phải là Cung Điện Vũ Hoàng, cũng là cung điện của một trong ba vị kia.

Mọi người đều hiểu: Tứ đại chí cường giả, bất luận cung điện do ai kiến tạo cũng đáng giá để tìm kiếm.

- Nếu các vị không đi vào, chúng ta đi trước một bước vậy.

Doanh Hạo Giang lạnh lùng nói.

Lập tức, chín vị chấp pháp áo đen của Doanh Thị gia tộc liền cùng nhau đi về phía cửa cung điện. Khoảng cách hơn mười trượng, rồi mười trượng, tám trượng...

- Gan lớn bội thực mà chết, nhất gan thì dói chết! Chúng ta cũng đuổi theo.

Sáu người Hồng Thiên Thành cũng đuổi theo.

Đi đoạt kho báu Vũ Hoàng, đương nhiên ai đi đầu sẽ chiếm được ưu thế; nhưng đương nhiên... đi đầu thì mức độ nguy hiểm cũng lớn hơn một chút. Phúc họa cùng tồn tại.

- Đảo chủ?

Triệu Đan Trần nhìn về phía Cổ Ung.

Cổ Ung cũng nhú mày, nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Sao con Kim Sắc Long Quy còn chưa xuất hiện? Được rồi... cung điện này rộng tối thiểu hơn mười dặm. Phỏng chừng con Kim Sắc Long Quy lúc này đang ở vị trí khác trong cung điện, muốn chạy tới cửa cung này phải mất một lúc! Không xong, để đám người đó đi trước một bước mất rồi.

Đặng Thanh Sơn lặng lẽ nhìn cảnh này.

- Hồng ...-

Đột nhiên có tiếng gầm chấn động linh hồn từ khoảng không đen kịt phía trước Thiên Hồng Thủy Cung vang ra. Thanh âm trầm thấp làm cho tim người ta phát run lên. Thiên Hồng Thủy Cung hoàn toàn đen kịt, hơn nữa mọi người lại rất kính sợ Vũ Hoàng nên tiếng gầm dữ dội này làm cho rất nhiều tiên thiên cường giả giật mình thon thót.

- Thoái lui!

Quát lớn một tiếng, chín vị chấp pháp của Doanh Thị gia tộc vừa rồi chậm rãi đi tới, bây giờ cấp tốc lui về phía sau tựa như chín mũi tên. Sáu vị tiên thiên cường giả Hồng Thiên Thành đi theo phía sau cũng thoái lui rất nhanh!

Trong nháy mắt, họ đã cách xa cửa cung hơn một trượng.

- Ông ...

Vốn cả một khoảng không gần cửa Thiên Hồng Thủy Cung đột nhiên phát ra đạo đạo kim quang, ít nhất trong phạm vi gần hai mươi trượng quanh cửa cung đều có thể được nhìn thấy rõ ràng.

Đám tiên thiên cường giả đều cảnh giác nhìn cảnh này.

- Thần kỳ thật.

Lưu Tú bên cạnh Đằng Thanh Sơn tán thưởng. Mặc dù là lần thứ hai nhìn thấy cảnh này, Đằng Thanh Sơn cũng phải thán phục trong lòng:

- Cung điện ngăm mấy ngàn năm không hư hao chút nào, hơn nữa cửa cung còn có thể bắn ra kim quang... Thủ đoạn của Vũ Hoàng, thật không phải thường nhân có thể tưởng tượng được.

Ngay lúc này ...

Từ cửa cung khổng lồ hiện ra con Kim Sắc Long Quy, đại khái dài ba trượng bảy thước. Mai rùa đầy những hoa văn sắc sỡ, đầu con Long Quy vươn ra trông tựa như long thủ của một con giao long. Hàm răng sắc bén nghiền chặt trên cái miệng rộng, cặp đồng tử màu xanh nhìn chằm chằm vào đám người Thanh Hồ Đảo, cái nhìn đặc biệt lạnh lùng.

Hiển nhiên, người của Thanh Hồ Đảo lần trước đã bị cảnh cáo nay lại dám tới, khiến nó tức giận!

- Hồng ..

Kim Sắc Long Quy gầm gừ.

- Kim Sắc Long Quy!

Ngoài cửa cung hơn mười trượng, sáu mươi tiên thiên cường giả không ngớt vang lên những tiếng kinh hô. Không ít người ra vẻ khó tin.

- Tại sao nơi này lại có Kim Sắc Long Quy chứ?

- Nó ở đó thì làm sao chúng ta có thể đi vào đây?

Đám cường giả này đều được xem như những nhân vật đứng đầu Cửu Châu Đại Địa. Trong cả Cửu Châu Đại Địa, những nhân vật lợi hại hơn bọn họ cũng chỉ là cường giả hư cảnh mà thôi. Họ hoàn toàn có thể xưng là thuộc loại đếm được trên đầu ngón tay! Những cường giả này có lực ảnh hưởng kinh người trong Cửu Châu.

Nhưng họ vừa thấy Kim Sắc Long Quy, ai nấy đều tròn tròn mắt.

Cho dù thấy một con yêu thú kích cỡ bằng một quả núi nhỏ, đám cường giả nhân loại cũng không có khả năng hoảng sợ như thế.

- Đáng tiếc, Kim Sắc Long Quy ra sớm quá.

Thấy cảnh này Cổ Ung thầm tiếc. Nếu chín người Doanh Thị gia tộc tiến vào sâu rồi Kim Sắc Long Quy mới đột nhiên xuất hiện! “Hừ, chín người này, tối thiểu cũng chết vài tên, đặc biệt là tên Hạo Giang kia... tốt nhất bị Kim Sắc Long Quy cho một vuốt thành bùn!”

Những cường giả đều có tâm tư riêng của mình.

- Cổ Ung, ngươi không bảo là có Kim Sắc Long Quy. Ngươi có tâm tư gì?

Chín vị chấp pháp áo đen Doanh Thị gia tộc vô cùng giận dữ.

- Lần trước tới đây, chúng ta không chạm mặt Kim Sắc Long Quy. Phỏng chừng, bên trong cung điện còn có một con yêu thú có thể so với hư cảnh. Như vậy vừa khéo, ngay từ đầu các ngươi đã đụng với nó, như vậy vận khí cũng coi như không tệ. Nếu gặp phải nó ở bên trong, có muốn chạy cũng không kịp.

Cổ Ung cười khê, đáp.

Lão tăng lông mày dài Ma Ni Tự can:

- Các vị, đừng nói nữa. Bây giờ Kim Sắc Long Quy chặn cửa cung, chúng ta làm sao đi vào đây?

- Long Quy, hơn nữa đã biến thành kim sắc, lực mạnh vô cùng. Mai rùa lại kiên cố không phá vỡ nổi. Dù Kim Sắc Long Quy để mặc cho chúng ta công kích, sợ rằng chúng ta cũng không thể đả thương được nó. Kể cả cường giả hư cảnh có tới đây, đối mặt Kim Sắc Long Quy cũng phải đau đầu.

- Nói làm gì, có biện pháp gì không?

Đám cường giả đều có chút lo lắng.

Còn con Kim Sắc Long Quy gầm gừ vài tiếng rồi nằm xuống, nó nằm phịch cả người tại cửa cung, neho mắt lại. Thỉnh thoảng, một đạo lục quang từ khóe mắt nó bắn ra, đảo qua đám cường giả nhỏ bé.

- Để ta thử xem!

Một thanh âm hùng hậu vang lên.

Mọi người nhìn qua, chỉ thấy Thú Vương Ô Hầu tóc tai bù xù đi về phía cửa cung. Đám người lập tức chăm chú nhìn Thú Vương Ô Hầu.

Đằng Thanh Sơn cũng hơi kinh ngạc:

- Gã Ô Hầu này, có tên xếp ở đệ nhất Thiên Bảng, cho dù lợi hại, cũng chỉ là cường giả tiên thiên kim đan thôi, sao địch lại được với Kim Sắc Long Quy chứ?

Nhưng Đằng Thanh Sơn cũng hiểu, có thể có tên xếp đầu Thiên Bảng, sợ cũng rất gần với cường giả hư cảnh rồi.

Giống như trên Địa Bảng vậy. Những nhân vật cuối cùng trên Địa Bảng có lực công kích bộc phát đã có thể đạt tới mười vạn cân. Nhưng có thể xếp mười hạng đầu trên Địa Bảng, như "Lôi Thần Dao" Ngô Việt, uy lực một đao thật sự mạnh hơn những người xếp cuối cùng như Huyết Nguyệt Đao Mạnh Điền rất nhiều.

Về phần đệ nhất Địa Bảng, phỏng chừng lực công kích cũng không kém nhiều lắm so với tiên thiên hư đan.

Cùng đạo lý đó, có thể có tên xếp ở hàng đầu Thiên Bảng, có thể một người đồng thời ứng phó với vài Tiên Thiên Kim Đan. Gã Ô Hầu này cho dù không bằng cường giả hư cảnh, nhưng so với cường giả mới vào hư cảnh, phỏng chừng cũng rất gần.

...

Chỉ thấy Ô Hầu dừng lại cách cửa cung bảy tám trượng.

- Hống ...

Ô Hầu phát ra âm thanh gầm gừ nhẹ nhẹ.

Vốn đang neho mắt, Kim Sắc Long Quy không khỏi mở choàng ra, một đôi đồng tử màu xanh lè nhìn chăm chăm vào Ô Hầu.

- Hống ...

Ô hầu lại phát ra tiếng gầm.

- Hống .

Kim Sắc Long Quy lại cũng phát ra tiếng gầm.

Nhất thời, một con người, một yêu thú, cứ như vậy gầm gừ với nhau. Năm mươi chín tiên thiên cường giả khác đều trừng mắt há miệng.

- Oa, lời đồn là thật! Thú Vương Ô Hầu đích thật là có thể trao đổi với yêu thú.

Lưu Tú áo bào trắng kinh hô.

Đằng Thanh Sơn cũng trừng mắt á khẩu.

Thực sự thì không ai ngờ con người lại có thể trao đổi với yêu thú! Từ góc nhìn của con người, những tiếng gầm đó có lẽ chỉ phát âm hơi biến hóa, dài ngắn cao thấp khác nhau một chút, ngoài ra, mọi người căn bản không nghe thấy có gì khác nhau, nhưng... Thú Vương Ô Hầu và Kim Sắc Long Quy lại cùng trao đổi như vậy.

- Có lẽ thật sự chúng ta có thể đi vào được.

Đám tiên thiên cường giả ở đây đều nổi lên hy vọng.

Căn bản không thể làm bừa trước mặt Kim Sắc Long Quy, dùng phương pháp mềm dẻo xem ra có thể hữu hiệu hơn.

Thiên Hồng Thủy Cung, một con vật ở trong cửa cung, một người ở ngoài cửa cung, một người một yêu thú cứ trao đổi như vậy. Còn năm mươi chín tiên thiên khác căn bản không hiểu gì, chỉ có thể ngu ngơ chờ đợi.

- Hồng ..

Ô Hầu phát ra tiếng gầm nhẹ trầm thấp.

Còn con rùa vàng vốn đang nằm, chợt đứng bật lên, ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm.

- Chuyện gì thế?

Những người khác đều không hiểu gì, nhưng cũng có cảm giác không ổn lắm.

Thú Vương Ô Hầu liên tục rống lên vài tiếng.

Lần này, Kim Sắc Long Quy không trả lời, mà là ...

- Âm!

Một khối không khí từ trong miệng nó bắn ra rất mạnh. Thú Vương Ô Hầu vung tay phải lên đỡ. Khối không khí đó đánh vào cánh tay phải của Ô Hầu. Cả người Ô Hầu bị bắn văng về phía sau hơn mười trượng, vừa văng rơi xuống giữa đám đông.

- Ô Hầu huynh, sao rồi?

Cả đám đều nhìn về phía Thú Vương Ô Hầu.

- Ta không nói, hẳn mọi người cũng đoán được rồi.

Ô Hầu lắc đầu bất lực.

- Không có biện pháp! Ta đã thuyết phục nhiều như vậy rồi thế mà lão Long Quy chết sống gì cũng không cho chúng ta đi vào! Nhưng có một tin tức tốt ... Nơi này đích thật là kho báu Vũ Hoàng. Hơn nữa, lão Long Quy này chính là tuân theo lệnh của Vũ Hoàng thủ hộ nơi đây.

187. Chương 27: Hai Con Đường

"Vậy lão đầu Kim qui này đã sống bao nhiêu năm a."

Tuổi thọ của con người có hạn, cực hạn tuổi thọ của Tiên thiên cường giả là hai trăm năm tuổi còn Hư cảnh cường giả là năm trăm tuổi. Dù trong truyền thuyết cũng có ghi lại cảnh giới của Vũ Hoàng, Tần linh thiên Đế nhưng nó không hề đề cập tới việc bọn họ có thể sống lâu hơn. Và hiển nhiên hiện tại bây giờ trong bọn họ chẳng còn ai tồn tại.

Cho dù lợi hại tới đâu thì trong thời gian vô tận tất cả đều biến mất.

"Vũ Hoàng" Là một trong tứ đại chí cao cường giả, long quy này cùng một niên đại với Vũ Hoàng. Mà trong Cửu Châu đại địa kể từ thời đại của Vũ Hoàng cùng bốn vị chí cao cường giả cho tới bây giờ đã gần hai ngàn năm trôi qua nhưng chưa bao giờ sản sinh ra một chí cao cường giả nào khác.

Nhưng long quy này vẫn còn sống.

Chí ít, long quy này sao với các chí cao cường giả khác thì nó còn sống lâu hơn.

"Yêu thú tuy rằng không thể đạt tới cảnh giới như Vũ Hoàng. Nhưng tuổi thọ của chúng thì loài người chúng ta không thể so bì được" Mọi người trong nhóm nhân loại cường giả trầm than.

"Ông trời cũng thật rất công bằng." Đằng Thanh Sơn âm thầm cảm thán.

Yêu thú tuy rằng không thể giống như loài người trở thành Cửu Châu đại địa đệ nhất nhân.

Nhưng tuổi thọ của chúng cũng đủ làm cho nhiều người hâm mộ.

"Các vị, mọi người nghĩ như thế nào vẫn muốn tiến vào Thiên Hồng Thủy Cung hay sao." Thanh Hồ Đảo đảo chủ "Cổ Ung" Mở miệng nói. "Có lão long quy này trấn tại cửa lớn vào cung điện. Chúng ta tiến vào bằng cách nào?".

"Xem ra muốn đi vào thì Có hai con đường." Nói chuyện chính là "Thú Vương" Ô Hưu.

Đám Tiên Thiên cường giả đều nhìn về phía Ô Hưu. Đẳng Thanh Sơn cũng kinh ngạc. Tên Ô Hưu này có biện pháp?

"Theo ta được biết." Ô Hưu cười đậm nói. "Loại yêu thú Long quy này có nhược điểm chính là tốc độ."

"Ô Hưu huynh. Đây không phải là con thanh sắc long quy to xấp xỉ mười trượng mà là con kim sắc long quy nhỏ có kích thước nhỏ hơn rất nhiều và thực lực của nó cũng tương đương với hư cảnh cường giả nên tốc độ cũng sẽ biên nhanh." "Vu Mã" Hồng Thiên Thành mở miệng nói.

Ô Hưu tự tin cười nói: "Ta biết tốc độ của nó so với thanh sắc long quy đúng là nhanh hơn rất nhiều. Nhưng cái chính là tốc độ của thanh sắc long quy quả thật quá chậm, Ngay cả khi tốc độ tăng lên nhưng dám chắc là cũng không quá kinh người. Hơn nữa. mỗi một loài yêu thú cũng không có khả năng lợi hại một cách toàn diện tới cực điểm

"Con Kim sắc long quy này khí lực lớn vô cùng, phòng ngự cũng vô địch. Nhưng nhất định trên tốc độ cho dù đề cao cũng sẽ không quá kinh nhân." Ô Hưu xem ra rất tự tin.

Ở đây tất cả mọi người âm thầm tính toán

Đúng là không có một con yêu thú nào tất cả các mặt đều hoàn mỹ.

"Đây là con đường đầu tiên để vào bên trong, dựa vào tốc độ cực nhanh vượt qua kim sắc long quy tiến vào Thiên Hồng Thủy Cung, Nếu tốc độ của người nhanh hơn nó thì cho dù nó lợi hại cỡ nào cũng thì căn bản cũng không đuổi kịp người" Ô Hưu mỉm cười nói. "Đương nhiên tốc độ của Kim sắc long tuy rằng không phải nhanh đến cực hạn nhưng cũng sẽ không quá chậm đâu. Ta phỏng chừng tốc độ của nó có thể so sánh với Tiên Thiên Kim Đan cường giả bình thường." Ô Hưu nói.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Con đường đầu tiên dĩ nhiên là dựa vào tốc độ xông vào.

"Cửa cung Thiên Hồng Thủy Cung rộng chừng ba mươi trượng. Long quy chỉ dài ba trượng mà cửa cung thì lớn như vậy chỉ cần tốc độ mau lẹ là hoàn toàn có thể đi vào." Ô Hưu cười nói. "Bất quá khi xông vào cũng có nguy hiểm, vì chẳng ai biết bên trong Thiên Hồng Thủy Cung còn có cái gì."

"Còn con đường thứ hai thì sao?"

Mọi người đều hướng về Ô Hưu. Phỏng chừng tuyệt đại đa số cường giả ở đây đều không thể dựa theo "con đường đầu tiên" mà đi vào.

Ô Hưu chỉ hướng thiên Thiên Hồng Thủy Cung: "Hãy nhìn vách tường cung điện cùng với đỉnh chóp, một cung điện có phạm vi hơn mười dặm. Ta không tin ngay cả vách tường cùng với đỉnh chóp sẽ cứng rắn như vậy. Đây con đường thứ hai. Chính là chọn một chỗ vách tường hoặc đỉnh chóp của cung điện. Trực tiếp phá ra một cái động sau đó từ cái động khẩu tiến vào bên trong Thiên Hồng Thủy Cung."

Mọi người ở đây đều nhăn mặt...

Đẳng Thanh Sơn cũng có chút do dự. Vật liệu làm vách tường của thiên Hồng thì hôm nay mọi người đều đã kinh qua.

Liên nghĩ ngợi nói: "Sợ rằng đỉnh chóp kia không dễ dàng bị đánh vỡ. Đáy hồ nhiều yêu thú như vậy đám yêu thú này hiển nhiên dễ dàng gây tổn hại tới cung điện nhưng cái chính là trên tường Thiên Hồng Thủy Cung lại không có một tia thương tổn."

"Tốt lắm, hai con đường này các vị hãy tự chọn lựa đi." "Thú Vương" Ô Hưu cười nói. Sau đó lại một lần nữa hướng cửa cung đi đến.

"Rống ~ Ô Hầu tiếp tục hướng về phía Kim Sắc Long quy phát ra tiếng hô.

Kim Sắc long quy nhìn chăm chăm Ô Hầu.

Hô.

Vào thời điểm Ô Hầu lại gần cửa cung tốc độ của hắn đột nhiên tăng vọt. Xẹt qua một đạo lưu quang đen thui tiến vào bên cánh cửa cung điện. lúc tiến vào thiên hồng thủy cung tốc độ không ngờ lại tiếp tục gia tăng.

"Rống ~" Kim Sắc long quy phần nộ rít lên. Mạnh mẽ đuổi theo hướng Ô Hầu.

"Ha ha. Bên trong Thiên Hồng Thủy Cung không ngờ không có nước." Tiếng cười to từ trong cung truyền đến. Mà bản thân Ô Hầu biến mất trong phạm vi tầm mắt của mọi người

"Thật nhanh." Đằng Thanh Sơn thầm than. "'Thiên Bảng' đệ nhất. Quả nhiên bất phàm."

Yên ổn ngồi trên ngai vàng 'Thiên Bảng' đệ nhất hơn ba mươi năm. Thì hiển nhiên tại phương diện tốc độ, công kích, thủ đoạn phòng ngự đều phải đạt tới tiên thiên Kim Đan cực hạn. Đằng Thanh Sơn phán đoán: "Tốc độ Ô Hầu. So với ta nhanh hơn nhiều lắm, Kim sắc long quy kia so với hắn chậm hơn một mảng lớn."

Sau khi Ô Hầu đi vào.

Các đại tông phái ở đây có không ít người bắt đầu nôn nóng. Nhất thời tất cả đều thương nghị bàn biện pháp. Mà Đằng Thanh Sơn một mực chỉ lưu ý nhóm người của Thanh Hồ Đảo.

"Đảo chủ Thanh Hồ Đảo hôm nay tại Thiên Hồng Thủy Cung Kkhông thể tổn thất nhân thủ." Triệu Đan Trần thấp giọng nói. "Đảo chủ. Người tuổi còn nhỏ. Tiềm lực so với ta nhưng lớn người nên ở bên ngoài chờ tin tức."

"Triệu sư huynh nói có đạo lý." Tóc hoa râu Vũ Văn Lưu Phong mở miệng nói. "Trong Mười một người chúng ta chọn ra năm tiên thiên Kim Đan Tiến vào trong Thiên Hồng Thủy Cung và nên tuyển những người cao tuổi." Càng tổn thất nhiều nhân thủ. đối Thanh Hồ Đảo về sau càng bất lợi.

Cổ Ung thoáng suy nghĩ.

Liền nói: "Cũng tốt."

Rất nhanh. Liền quyết định chọn người.

Trong mười một người. Đảo chủ Cổ Ung cùng với muội của hắn với hai gã tiên thiên Kim Đan. Cộng thêm một gã tiên thiên Thực Đan và duy nhất một gã tiên thiên Hư Đan đều ở lại. Những người khác còn lại là Triệu Đan Trần, Vũ Văn Lưu Phong Hồ trưởng lão ba gã tiên thiên Kim Đan. Mang theo bốn gã tiên thiên Thực Đan cường giả chuẩn bị tiến vào Thiên Hồng Thủy Cung. (sao đồng thể nhỉ *.*.)

Dù sao trong năm tiên thiên Kim Đan. Triệu Đan Trần, Vũ Văn Lưu Phong là lớn tuổi nhất. Mà Hồ trưởng lão tuy rằng nhỏ tuổi hơn một chút cũng đã hơn trăm tuổi.

Mà Cổ Ung mới hơn năm mươi tuổi vị sư muội kia so với hắn còn nhỏ hai tuổi.

Hai người này hiện giờ đã là Tiên Thiên Kim Đan. Có thể nói hiện giờ trong đám cao thủ đông đảo của Thanh Hồ Đảo 2 người này có hi vọng đạt tới hư cảnh cường giả.

"Vũ Văn sư đệ. Mang những người khác dựa theo con đường thứ hai mà đi vào Còn ta sẽ dựa vào tốc độ của bản thân mình mà vào trong." Triệu Đan Trần nói.

Giờ phút này đông đảo cường giả của các đại tông phái ở đây đều lựa chọn ra ba gã cường giả trực tiếp vọt vào thiên Thiên Hồng Thủy Cung. Cùng với Thú Vương "Ô Hầu" còn có Triệu Đan Trần và Ma Ni Tự trường mi lão tăng. Những người khác đều lựa chọn con đường kia, dù sao muốn vượt qua Kim sắc long quy mà dựa vào tốc độ là rất khó.

"Kim sắc long quy này sau khi đuổi theo không kịp Ô Hầu cùng nhóm 3 người Triệu Đan Trần thì dừng lại không truy đuổi nữa mà vẫn đứng chắn tại cửa cung?" Đằng Thanh Sơn thấy Kim sắc long quy một chút

vội vàng cũng không có. Không khỏi suy đoán: "Rất có thể Thiên Hồng Thủy Cung này ngoại trừ kim sắc long quy bên ngoài thì còn có những nguy hiểm khác."

Phía sau.

Đại lượng đám Tiên Thiên cường giả cách cửa cung.

"Nhân mã của Thanh Hồ Đảo quả nhiên đã tách ra." Đẳng Thanh Sơn cũng phát hiện. Cổ Ung cùng 4 người ở lại. Triệu Đan Trần thì xông thẳng vào mà Vũ Văn Lưu Phong cùng sáu vị tiên thiên và đại đội nhân mã cao thủ còn lại đang hướng lên phía trên Thiên Hồng Thủy Cung tiến đến.

"Xem ra bọn Cổ Ung đều không cùng đám người kia đi vào thật đáng tiếc. Lấy thực lực của ta muốn giết Cổ Ung thì rất khó khăn." Đẳng Thanh Sơn có chút do dự nhưng cũng theo đại đội nhân mã cùng nhau tiến tới. "Tên Vũ Văn Lưu Phong suất lĩnh sáu người. Mỗi người là tinh anh. Hai tiên thiên Kim Đan bốn tiên thiên Thực Đan.

Nếu ta có thể làm cho tất cả bọn chúng chết đi đối Thanh Hồ Đảo là một đả kích rất lớn."

Ngoại trừ Cổ Ung bốn cùng bốn người ở lại bên ngoài. Thì hơn năm mươi người khác đều đang dựa theo biện pháp thứ hai

Dù sao một khi lựa chọn đến Đại Duyên sơn thì tất cả mọi người đã có chuẩn bị.

Tại đáy hồ u ám hơn năm mươi cái đèn lồng đang bồng bênh tiến vào nơi cách cửa cung hai dặm.

"Các vị vách tường này so với đỉnh chóp còn cứng rắn hơn. Chúng ta cùng Phá đỉnh đi vào chứ."

Tất cả đều tán thành, mọi người đi tới thiên Thiên Hồng Thủy Cung lựa chọn một chút trong vô vàn đỉnh chóp rồi dừng lại.

"Xuy."

Doanh Hạo Giang vùng tay lên. Một đạo tiên thiên chân nguyên màu xanh lam lạnh lẽo oanh kích tại đỉnh chóp bèo cùng bùn nhão trên đỉnh chóp đều bị oanh kích rơi đi lộ ra màu chất liệu xanh đậm đỉnh chóp.

"Không ngờ Tiên thiên chân nguyên cũng không lưu lại một tia tổn hại."

Hơn năm mươi gã tiên thiên cường giả không khỏi sợ hãi than.

"Chất liệu màu xanh đậm này chưa bao giờ gặp qua." Mọi người đều ý thức được. Phá vỡ này đỉnh chóp này cũng không dễ dàng.

"Ta đến." Quát khê một tiếng.

Một gã tôn giả gầy gò mặc lân giáp của Xạ Nhật Thần Sơn. Gỡ cung thần sau lưng xuống. Mạnh mẽ kéo căng cung thành hình tròn tay trái tràn ngập ra tiên thiên chân nguyên màu thiên lam phủ khắp thân cung. Dây cung phía sau căng lên ngưng tụ ở tâm hướng về phía trước. Ngón trở bên tay phải hội tụ một quang cầu ánh sáng màu thiên lam (xanh da trời đó mờ ^.^)

"Ân?" Đẳng Thanh Sơn có chút kinh ngạc. Cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn bắn cung mà lại không dùng tên Buông tay.

Quang cầu ánh sáng chiếu nghiêng xuống phía dưới đỉnh chóp thủy cung.

"Phanh." Đỉnh chóp mạnh mẽ chấn động. Đứng ở đỉnh chóp tất cả mọi người cảm giác được dưới chân truyền đến tiếng chấn kịch liệt mọi người nhìn kỹ. Chỉ thấy chất liệu màu xanh đậm tại đỉnh chóp. Xuất hiện một cái lỗ nhỏ xuyên thủng vật liệu bên trong

"Ân?" Tên tôn giả Xạ Nhật Thần Sơn nhướng mày. Thanh âm Khàn khàn vang lên. "Độ cứng của đỉnh chóp Thiên Hồng Thủy Cung này có thể so với huyền thiết. Bất quá đỉnh chóp này có bề dày khoảng một thước."

"Mọi người xem kìa. Cái kia lỗ lại đang thu nhỏ lại."

Tất cả mọi người khiếp sợ phát hiện. Vốn cái lỗ đang to bằng đầu người bây giờ lại không ngừng thu nhỏ lại. Chỉ qua thời gian hai câu nói thì nó đã biến nhỏ chỉ bằng đầu nắm tay.

”Tự động khôi phục?” Đằng Thanh Sơn rốt cục hiểu được vì sao. Qua bao nhiêu thời gian Thiên Hồng Thủy Cung vẫn không có một tia vết thương.

”Dựa theo vừa rồi thí nghiệm. Nếu muốn oanh mở động khẩu chừng một người tiến vào. Phỏng chừng cần ba gã tiên thiên Kim Đan đồng thời công kích này đỉnh chớp.” hán tử kia tiếp tục nói. ”Đương nhiên nếu tất cả tiên thiên Kim Đan cùng nhau oanh kích đỉnh chớp là đủ để oanh ra một động khẩu có thể cho bốn, năm người đồng thời tiến vào.”

Vừa rồi mọi người cũng chứng kiến được trình độ cứng rắn của đỉnh tháp.

”Hảo.” Hạo Giang âm thanh lạnh lùng nói. ”Lấy vừa rồi tiểu động làm trung tâm chung quanh phạm vi một trượng trong. Đợi lát nữa. Tất cả tiên thiên kim cường giả. Cùng nhau công kích vào chỗ kia.” Nói xong, hán nắm chắc hắc trường thương trong tay.

Nhất thời.

Các vị tiên thiên Kim Đan, thậm chí trong Ma ni tự hòa thượng còn đi ra ba người ước chừng mười hai người cùng nhau vây quanh

”Công.” Hạo Giang ra lệnh

188. Chương 28: Mê Cung

Đằng Thanh Sơn chú ý tới ba vị hòa thượng của Ma Ni tự: ”Cao thủ Phật tông đích xác kỳ lạ, bên trên thanh tử hồng sắc thiết côn đều ẩn hiện hào quang màu vàng nhàn nhạt.”

Oanh long long ~~~.

Trên đỉnh chớp chấn động kịch liệt, mơ hồ có một luồng ánh sáng xanh đậm đang nhanh chóng toát ra từ lỗ hồng.

Mười hai siêu cấp cường giả đánh xuống tạo ra một cái lỗ hồng rộng chừng một trượng rưỡi.

”Các vị, cái lỗ hồng đang thu nhỏ lại, mọi người nhanh chóng vào đi!”

Doanh Hạo Giang tiếng nói vừa dứt, liền cùng các siêu cấp cường giả khác vây xung quanh cái lỗ hồng, nhanh chóng liên tục nhảy xuống.

”Mau.”

”Lỗ hồng đang nhỏ lại kìa!”

Một đám Tiên thiên cường giả miệng nói xong, cũng đồng thời nhanh nhảy vào trong lỗ hồng. Đương nhiên Đằng Thanh Sơn cũng nhanh chóng nhảy vào cái lỗ hồng trên đỉnh chớp. Tại thời điểm Đằng Thanh Sơn nhảy xuống lỗ hồng đã thu nhỏ lại chỉ còn rộng khoảng một trượng.

Chân vừa rơi xuống đất, Đằng Thanh Sơn liền lập tức hướng di chuyển sang bên cạnh. Liền sau đó lại có một người khác nhảy xuống chỗ hán vừa đứng.

”Một mảnh tối đen.” Đằng Thanh Sơn quan sát chung quanh.

Hiện tại, hai bên trái phải quanh mình và đám người kia toàn bộ vách tường đều là màu xanh đậm. Tất cả mọi người đều ở trong một con đường nhỏ. Phía trước có ba thông đạo. Bất quá... Không quản là vách tường, hay là mặt đất, đều mang một màu xanh đậm giống nhau.

”Thông đạo nơi này sao giống như trong trò chơi CS của kiếp trước.” Là một sát thủ tuyệt đỉnh thì đương nhiên phải biết và hiểu một vài kiến thức căn bản của xã hội. Thậm chí còn phải am hiểu một vài nghi lễ xã giao ...vân vân... Đây chính là cách thức nguy trang bắt buộc.

Mà trò chơi CS là trò chơi tương đối lưu hành lúc Đàng Thanh Sơn còn sống trên đời. Hắn cũng đã chơi qua mấy lần, đối với trò chơi này cũng có nhận biết.

Hôm nay, trong Thiên Hồng Thủy Cung chỉ là một mảnh tối đen, người khác có lẽ thấy không rõ, nhưng lấy thị lực của Đàng Thanh Sơn trong đêm tối có thể nhìn thấy rõ ràng.

Mặt đất màu xanh đậm, vách tường màu xanh đậm, ngay cả đỉnh chóp cũng mang một màu xanh đậm cùng với đường tắt thẳng tắp, hoàn toàn phong kín địa phương này. Ở bên trong, không có bất kì vật tham chiếu nào để phân biệt phương hướng.

"Tiên thiên cường giả cho dù cảm nhận phương hướng tốt đến đâu, thì trong cái địa phương rẽ hai rẽ ba này, phỏng chừng cũng không thể phân biệt được phương hướng!" Trong đầu Đàng Thanh Sơn nháy mắt liên hiện lên suy nghĩ này. Nhưng từ lúc Đàng Thanh Sơn nhảy xuống đất cho đến bây giờ, cũng chỉ mất thời gian khoảng hai cái hô hấp. Hiển nhiên, Đàng Thanh Sơn suy nghĩ rất nhanh.

"Mọi người cũng đã xuống dưới cả rồi!" Đàng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lên trên. Lỗ hồng giờ phút này đã thu nhỏ lại rộng chỉ còn khoảng ba thước.

Trong Thiên Hồng Thủy Cung, ở trên một con đường tắt tối đen, ước chừng có năm mươi ba cường giả đang tụ tập tại đây.

"Bên trong Thiên Hồng Thủy Cung này, không ngờ lại không có nước!" Một gã cao thủ của Xạ Nhật Thần Sơn thốt lên một tiếng kinh hô.

"Sư huynh, chuyện này có gì kỳ quái. Ban nãy khi Thú Vương Ô Hầu tiến vào Thiên Hồng Thủy Cung không phải đã nói trong Thiên Hồng Thủy Cung không có nước."

"Ta đương nhiên nhớ rõ. Nhưng, sư đệ, điểm kỳ quái nhất chính là, mặt trên vừa rồi bị chúng ta phá ra lỗ hồng lớn, vì cái gì mà nước không theo lỗ hồng đó chảy xuống đây?"

Ban đầu bởi vì Thiên Hồng Thủy Cung tối đen một mảnh, tất cả mọi người trong lòng đều cảnh giác, e sợ sẽ có yêu thú gì đó nên cả đám không ai phát hiện ra điểm này.

Rõ ràng có lỗ hồng, vì sao, nước không chảy xuống được?

"Thật đúng là như vậy." Đàng Thanh Sơn ngẩng đầu cũng thấy, lúc này lỗ hồng đã thu lại, kích thước chỉ còn bằng một trái dưa hấu nhỏ, mơ hồ có cỗ ánh sáng màu xanh đậm đang lưu động, nhưng lại không có một giọt nước nào chảy xuống.

Đàng Thanh Sơn hít sâu một hơi.

"Không khí thật trong lành!" Đàng Thanh Sơn đáy lòng càng cảm thấy quái dị hơn. Trước tiên, Thiên Hồng Thủy Cung, cửa cung rõ ràng vẫn mở rộng, lại còn động khẩu bị đánh thủng nữa, nhưng lại không có nước chảy vào. Tiếp theo, một cung điện lớn như vậy nằm ở dưới đáy nước tối đen, vì sao không khí lại trong lành như vậy?

Đàng Thanh Sơn nhíu mày nhìn chung quanh, hết thấy mọi chuyện đều có vẻ rất là kì quái.

"Đây có lẽ là thủ đoạn của Vũ Hoàng!"

Doanh Hạo Giang đưa ánh mắt đảo chung quanh: "Chuyện này không cần bàn nữa, lúc này, trọng yếu nhất là tìm được Vũ Hoàng bảo tàng, lấy được bảo tàng, liền rời khỏi nơi này. Tam ca, mấy người các người phân tán ra quan sát tình hình chung quanh."

"Hảo."

Doanh Thị gia tộc có sáu vị hắc y chấp pháp liền phân tán ra. Một đám đều dựa vào ánh sáng phát ra từ Tiên thiên chân nguyên bên ngoài thân thể, miễn cưỡng thấy được khoảng cách gần mười trượng. Trong Thiên Hồng Thủy Cung không có nước nên mọi người có thể nhìn xa hơn một chút. Nếu ở trong hồ nước, bình thường chỉ có thể nhìn thấy được phạm vi khoảng mấy trượng.

"Sư đệ, các người phân ra chung quanh quan sát tình hình." Tiêu Dao Cung bên kia cũng bắt đầu phân tán.

"Sư diệt, bốn người các người cũng đi chung quanh nhìn xem." Thanh Hồ Đảo Vũ Văn Lưu Phong điểm hai lọn tóc mai màu hoa râm, lạnh nhạt phân phó. Nhất thời, bốn gã Tiên thiên Thực Đan đều phân tán ra thăm dò chung quanh.

Các thế lực cũng chưa vội vã đi lung tung, mà rất cẩn thận thăm dò chung quanh.

"Tần Lang huynh, chúng ta cũng đi xem một chút." Lưu Tú mặc áo bào trắng cũng nhịn không được muốn đi thăm dò.

"Ân."

Đằng Thanh Sơn lập tức đi đến con đường tắt thẳng tắp phía trước, khoảng hai mươi trượng phía trước có một cái ngã tư thông đạo, nếu tiếp tục tiến về phía trước là một cái ngõ cụt. Đằng Thanh Sơn không cần đi qua, chỉ dùng mắt liếc một cái có thể thấy ngoài ba mươi trượng là vách tường dày đặc, hoàn toàn chặn đứng ngõ nhỏ này.

Đứng ở giữa ngã tư đường. Đằng Thanh Sơn nhìn hai hướng trái phải vừa thấy...

Vẫn là vách tường màu xanh đậm, trong đường tắt bên trái cũng có một cái ngã ba thông đạo, nhưng nếu đi thẳng về phía trước lại chính là ngõ cụt. Mà đường tắt bên phải lại có...

Bốn ngã ba thông đạo, nếu vẫn đi về phía trước, đồng dạng cũng là ngõ cụt.

"Mê cung!"

Đằng Thanh Sơn chỉ cần liếc mắt một cái, hoàn toàn đoán được: "Nếu ta đoán không lầm, toàn bộ đường đi Thiên Hồng Thủy Cung này, phỏng chừng tạo nên một cái mê cung. Đường tắt rộng ba trượng có khi là ngõ cụt, mà có khi lại là ngã ba thông đạo. Vách tường, mặt đất, đỉnh chóp đều là màu xanh đậm!"

Đằng Thanh Sơn ngồi xuống hít một ngụm lương khí.

Mê cung loại này rất phiền toái! Bình thường, chỉ có một con đường sống, những đường khác đều là tuyệt lộ! Sai bước đầu, toàn bộ các bước sau đều sai cả! Ở tiền thế, huấn luyện mê cung loại này, bình thường chỉ có lúc nghỉ ngơi Đằng Thanh Sơn mới luyện một chút.

"Trong Thiên Hồng Thủy Cung, phạm vi ít nhất là hơn mười dặm. Bình thường cứ khoảng hai mươi trượng trái phải sẽ có một đường tắt... Nếu tính toán như vậy, đường tắt bên trong, ít nhất phải tới một vạn đường! Mà con số này vẫn chưa tính chính xác những ngõ tắt nhỏ..." Đằng Thanh Sơn nháy mắt tính ra con số ước chừng, không khỏi sắc mặt khê biến.

Cho dù hẩn dùng trí nhớ và cả năng lực huấn luyện đặc biệt khi xưa, nhưng nếu như không có bản đồ, chỉ muốn dựa vào phép loại trừ, ghi lại từng lộ tuyến một, loại bỏ từng cái tìm ra sinh lộ, chỉ sợ tìm liên tục trong một năm rưỡi cũng không nhất định sẽ thành công. Thời gian dài như vậy, sợ rằng bản thân đã sớm chết đói.

"Nếu đi vào từ cửa chính, ta loại trừ từ từ, tìm kiếm thông đạo duy nhất, mất thời gian khoảng mười ngày nửa tháng có lẽ có thể thành. Bởi vì đường tắt tại lối vào cửa cung, khẳng định đúng. Mà lúc này là bên trong mê cung...sẽ phiền toái."

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại nhìn thoáng qua hai người Thanh Hồ Đảo Vũ Văn Lưu Phong, Hồ trưởng lão còn đang tụ tập một chỗ: "Bọn họ muốn chạy trốn. Không có khả năng trốn nhanh khiến cho người khác không chú ý."

Đằng Thanh Sơn lập tức chạy tới chỗ rẽ kế tiếp, thoáng quan sát một lần, quả nhiên...

Đồng dạng, đều là đường tắt loại này.

"Trở về!"

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng chạy trở về, chỗ đường tắt ban đầu. Giờ phút này hai người Vũ Văn Lưu Phong vẫn đang đứng. Đằng Thanh Sơn liền nghe được tiếng đàm luận kịch liệt từ rất xa: "Làm sao đều giống nhau! Tối đen một mảnh, có đường tắt đi đến đều là tử lộ!"

"Là mê cung!"

"Căn bản không biết nên đi vào đường nào."

"Vừa rồi ta mới đi tới hai ngã ba thông đạo, chính là xoay người bốn phía nhìn xem, giống như bị lạc phương hướng vậy. Nếu không phải nghe thanh âm nói chuyện của mọi người bên này, chỉ sợ ta tìm khắp nơi cũng không đến được nơi này."

"Mê cung này, vách tường đều giống nhau, rất dễ lạc đường a."

Nhóm Tiên thiên cường giả này, có người vừa rồi thăm dò một lần hoàn toàn bị tình hình thông đạo chung quanh hù dọa.

"Ta có thể dựa vào ánh mắt nhìn thấy rất xa, hơn nữa đối với mê cung loại này, ta có bí quyết. Nhưng liên tục trong một năm rưỡi, ta cũng không nhất định tìm được đường ra. Bọn họ, ánh mắt đều nhìn không được xa..."

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ: "Mê cung kiểu này, khẳng định Vũ Hoàng có lưu lại bản đồ!"

Đằng Thanh Sơn quét ánh mắt về phía đám người Thanh Hồ Đảo.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn thoáng cười lạnh, liền hướng đám người đang hội hợp bước tới.

...

Ban đầu Vũ Văn Lưu Phong cùng với Hồ trường lão, phân phó bốn gã tiên thiên Thực Đan đồng thời thăm dò, cũng bí mật phân phó nói: "Các người chia ra đi thăm dò, lúc sau cùng chúng ta tụ tập, không cần đến đây mà hãy đến ngã ba đầu đường bên trái phía trước, hội hợp cùng chúng ta ở chỗ đó."

Những cao thủ tông phái khác còn tưởng rằng người của Thanh Hồ Đảo đang thăm dò.

Kỳ thật, bọn họ đều lén lút dời đi nơi khác. Bốn gã Tiên thiên Thực Đan đều chuyển dời đến ngã ba đầu đường bên trái phía trước, mà hai người Vũ Văn Lưu Phong, Hồ trường lão còn lại là đang nhìn tình hình, chuẩn bị tìm cơ hội dời đi.

Vũ Văn Lưu Phong, Hồ trường lão hai người đã đến nơi tương đối xa, cách đám người kia chừng bảy tám trượng xa. Cũng chỉ có một số ít người chú ý đến hai người bọn họ.

"Đi!"

Vũ Văn Lưu Phong, Hồ trường lão hai người cơ hồ đồng thời thu liễm Tiên thiên chân nguyên trên người, nhất thời trở nên tối đen.

Hô! Hô!

Hai người nhanh chóng hướng phía bên trái lặng yên đi tới, trong hoàn cảnh tối đen, bên ngoài thân bọn họ cũng phát ra Tiên thiên chân nguyên, những người khác căn bản không nhìn thấy. Hơn nữa lúc này hai người cũng cẩn thận nhớ kỹ lộ tuyến phía trước, tuy rằng nhìn không thấy, cũng có thể chạy tới chỗ hội hợp.

"Thanh Hồ Đảo hai vị, các người muốn trốn?" Một đạo âm thanh vang dội vang lên chấn động con đường tắt trong cung điện, thanh âm không ngừng quanh quẩn.

"Bọn họ muốn chạy thoát!"

"Thanh Hồ Đảo bỏ trốn!"

Một đám Tiên thiên cường giả, ngoài thân phát ra quang vệt từ bốn phía chạy tới.

Cơ hồ chỉ trong thời gian một cái hô hấp, ba gã Tiên thiên cường giả, có cả Đằng Thanh Sơn ở trong đó, đã chạy đến ngã ba thông đạo bên trái phía trước. Còn đám người khác giống như người mù, Đằng Thanh Sơn thấy đám người đó đang chạy đến một ngã ba thông đạo ở phía xa.

Mà giờ phút này, sáu người Thanh Hồ Đảo vẫn đang còn trong đường tắt.

"Bọn họ ở đây!"

Tiếng la vang lên! Một đám Tiên thiên cường giả nhanh chóng chạy đến. Đẳng Thanh Sơn đậm mặc nhìn Thanh Hồ Đảo sáu người bên trong thông đạo. Trên mặt cả sáu người đều hiện lên vẻ kinh sợ. Bọn họ không thấy đường phía trước nếu không phát ra quang vịnh chạy loạn giống như người mù rất dễ bị đụng phải vách tường.

Mà nếu phát ra quang vịnh, lại làm cho người khác thấy mình dễ dàng.

”Tại sao phản ứng nhanh như vậy?” Đám người Vũ Văn Lưu Phong không thể tin được.

”Tại sao bọn họ muốn trốn?”

”Mê cung này mà muốn đi ra ngoài, khó như lên trời! Khẳng định chúng có bản đồ mê cung!” Tiếng nghị luận của một đám vang lên, nghe nói như thế trên mặt Đẳng Thanh Sơn không khỏi hiện lên vẻ tươi cười.

189. Chương 29: Một Người Bị Đâm Chết

Bốn mươi bảy Tiên thiên cường giả tụ tập tại đây, nhìn chăm chăm vào sáu người của Thanh Hồ Đảo.

”Phiền toái.” Trong đáy lòng Vũ Văn Lưu Phong phát sầu. Kỳ thật trước lúc tiến vào, người của Thanh Hồ Đảo chỉ biết là Thiên Hồng Thủy Cung có mê cung, bởi vì trên bản đồ Vũ hoàng bảo tàng bao gồm cả mê cung, cho nên trước lúc tiến vào đám người của Thanh Hồ Đảo đã thương lượng biện pháp.

Bọn họ rõ ràng... Trong hoàn cảnh tối đen của Thiên Hồng Thủy Cung, cường giả Tiên Thiên đông đảo khi tiến vào chuyện thứ nhất chắc chắn sẽ làm là tìm kiếm xung quanh. Một khi thăm dò chấm dứt mới khẳng định đây là mê cung! Lúc sau sẽ rất nhanh đoán bản đồ mê cung nhất định phải có! Đám Tiên thiên cường giả này khẳng định sẽ vây bắt bọn họ.

Cho nên, Vũ Văn Lưu Phong ngay từ đầu ngoài mặt là tìm kiếm nhưng thực ra là đi đến điểm khác tụ họp.

Bởi vì không ít Tiên thiên cường giả chú ý bọn họ, cho nên Vũ Văn Lưu Phong cùng Hồ trưởng lão hai người tạm thời lưu lại để mê hoặc mọi người... Bọn họ đang đợi, đợi cho mọi người bị mê cung làm cho khiếp sợ không chú ý, hai người bọn họ liền lặng lẽ trốn đi.

Chỉ cần đám cường giả này thời gian phản ứng chậm khoảng hai ba cái hô hấp, người của Thanh Hồ Đảo cũng đủ thời gian lặng lẽ rời đi.

Dù sao trong hoàn cảnh tối đen, chỉ cần tránh né hơi xa một chút, tại mê cung này chắc chắn không tìm được. Đáng tiếc... Bọn họ vừa mới trốn thì đã có người kêu lên! Ngay một chút thời gian cũng không cho bọn hắn.

”Vũ Văn Lưu Phong, người Thanh Hồ Đảo của các ngươi định âm thầm chạy trốn sao?” Một đoàn Tiên thiên cường giả đứng trước mặt, đúng là Doanh thị gia tộc Doanh Hạo Giang. Đôi mắt Doanh Hạo Giang lạnh lẽo xuyên qua mặt nạ màu vàng nhìn chăm chăm vào sáu người Thanh Hồ Đảo. ”Không tra xét chúng ta còn không biết đây là mê cung, lúc này mọi người chắc cũng hiểu được.”

”Sáu vị Thanh Hồ Đảo, mời giao bản đồ mê cung ra đây!” Vị tăng nhân béo Ma Ni Tự trầm giọng nói.

”Vũ Văn Lưu Phong, giao bản đồ ra đi.” Một trung niên mặc áo tím nho nhã của Tiêu Dao Cung cười lạnh nói: ”Hôm nay, độ cứng của Thanh Hồng Thủy Cung tất cả mọi người đều biết. Nếu một cường giả Tiên thiên Kim Đan chỉ sợ cũng không có biện pháp rời khỏi! Không có bản đồ mê cung, đến lúc mọi người chúng ta phân ra phỏng chừng cũng sẽ chết đói trong mê cung này.”

Chính xác như vậy, nếu một mình Đẳng Thanh Sơn ở trong Thiên Hồng Thủy Cung không thể phá đỉnh ra ngoài được, tự nhiên chịu chết ở trong mê cung mà thôi! Nếu như xui xẻo gặp phải một yêu thú lợi hại thì mạng nhỏ có thể cũng mất đi.

”Muốn cho chúng ta chết a.” Lưu Tú nóng nảy nói.

Đẳng Thanh Sơn cũng nói: ”Các vị Thanh Hồ Đảo, các ngươi cũng đừng bức người quá đáng! Không có mê cung bản đồ... Ở trong mê cung chỉ có đói chết. Nếu bức quá phận... Hừ!”

"Đúng, nếu bức quá phận, hừ." Đôi mắt trang hán Hồng Thiên Thành xẹt qua một tia hung quang, đông đảo cường giả Tiên thiên chậm rãi đi tới, áp bách người của Thanh Hồ Đảo.

Mọi người của Thanh Hồ Đảo chậm rãi lui về phía sau, e sợ đông đảo cường giả vây giết... Đặc biệt là Xạ Nhật Thần Sơn có thể công từ xa. Bọn họ muốn chạy trốn cũng rất khó.

"Bản đồ mê cung?" Vũ Văn Lưu Phong ánh mắt đảo qua đám cường giả đang tăng thêm áp lực: "Thanh Hồ Đảo chúng ta không có bản đồ mê cung! Chúng ta chỉ tra ra Vũ hoàng bảo tàng nằm trong Thiên hồng Thủy Cung thôi! Ta nghĩ, mê cung này là na đề Vũ Hoàng lưu lại, Vũ Hoàng không có khả năng đem Vũ Hoàng bảo tàng tặng cho chúng ta."

"Lại còn nói dối." Doanh Hạo Giang gầm lên một tiếng. "Vũ Văn trưởng lão nói cũng có đạo lý." Đẳng Thanh Sơ cũng mở miệng, không ít Tiên thiên thiên cường giả nhũn mày nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn, đối với Tiên thiên kêu là Tàn Lang tất cả mọi người đều rất có hảo cảm. Bởi vì... Chính là Tàn Lang tìm được cửa của động khẩu.

Nhưng khi nghe những lời này làm cho không ít người không khỏi có chút mất hứng. Đẳng Thanh Sơn lại tiếp tục nói: "Vũ Văn trưởng lão, người nói như vậy ta tin tưởng. Bất quá những người khác không nhất định sẽ tin. Ta xem, hay là Vũ Văn trưởng lão cho người lục soát, xem rốt cục trên người có hay không có bản đồ! Ta tin tưởng, phạm vi của mê cung hơn mười dặm, thì mê cung bản đồ chắc sẽ được vẽ trên giấy, chứ nếu chỉ dựa vào đầu óc thì e không nhớ được... Cho mọi người lục soát, nếu lục soát không thấy, ta tin tưởng mọi người ở đây sẽ hướng Vũ Văn trưởng lão nhận lỗi."

Doanh thị gia tộc, Ma Ni Tự, Xạ Nhật Thần Sơn cũng với những người khác đều nở nụ cười.

"Vũ Văn Lưu Phong, nếu người đã nói như vậy thì hãy để chúng ta lục soát thôi." Doanh Hạo Giang mở miệng nói.

"Đúng, lục soát là biết có hay không."

Một đám Tiên thiên cường giả mở miệng nói xong, đồng thời gắt gao nhìn chăm chăm vào đám người Thanh Hồ Đảo.

Sáu người Thanh Hồ Đảo nhìn nhau, ánh mắt trao đổi mơ hồ tỏ vẻ quyết liệt.

"Ha ha..." Thanh âm của Vũ Văn Lưu Phong đột nhiên cao vút lên: "Muốn lục soát? Hừ, Những năm gần đây không có người nào dám lục soát thân thể của Vũ Văn Lưu Phong ta!"

"Chúng ta nói không có bản đồ là không có! Về phần soát người? Chấp pháp trưởng lão Thanh Hồ Đảo chúng ta còn không tới phiên các người lục soát." Thanh âm lạnh lùng của Hồ trưởng lão cũng vang lên.

Sáu vị Chấp pháp trưởng lão này có vẻ rất quả quyết.

"Sáu vị Thanh Hồ Đảo chính là muốn chết a." Doanh Hạo Giang mở miệng nói.

"Vũ Văn Lưu Phong nếu ngoan cố chống lại thì chuẩn bị nhận lấy cái chết đi!" Năm người của Xạ Nhật Thần Sơn đồng thời gỡ cung thần trên lưng xuống.

"Ng ngoan cố chống lại, giết!" Người của Tiêu Diêu Cung cũng lạnh lùng nói.

"Vũ Văn Lưu Phong lúc này hối hận vẫn còn kịp." Ma Ni tự mười một vị La hán cũng giơ tử hống thiết côn trong tay lên, một đám Tiên thiên cường giả đều sẵn sàng chuẩn bị.

Không nói hai lời!

Nếu ngoan cố chống lại, liền giết! Cho dù người Thanh Hồ Đảo cũng giết không tha. Dù sao nhân mã ở đây đại biểu cho toàn bộ Cửu châu đại địa, lục đại tông phái! Lại gồm có cả Ma Ni Tự! Cho dù giết mấy người này, Thanh Hồ Đảo cũng không biết nhưng cho dù biết chân tướng bọn họ cũng không dám báo thù.

Thanh Hồ Đảo cũng dám đi so đo với Ma Ni Tự hay Doanh thị gia tộc đó chính là muốn chết .

"Hừ." Vũ Văn Lưu Phong hừ nhẹ một tiếng, đồng thời bàn tay phải hướng phía sau vung lên.

Hô! Hô! Hô!

Năm người khác của Thanh Hồ Đảo cắn răng, tất cả đều thu liễm Tiên thiên chân nguyên, cơ hồ cùng một lúc hướng phía xa xa bỏ trốn.

"Giết!" Doang Hạo Giang hô lên.

"Giết!" Vị tôn giả của Xạ Nhật Thần Sơn cũng hô lên.

Cơ hồ cùng khoảnh khắc liên tiếp tiếng kêu "Giết" vang lên. Đám cường giả Tiên thiên Kim Đan cơ hồ trong nháy mắt bắn theo. Nhanh nhất vẫn là vị tôn giả của Xạ Nhật Thần Sơn.

Hưu! Hưu! Hưu!

Năm đạo mũi tên đỏ sẫm với tốc độ đáng sợ bắn về năm người Thanh Hồ Đảo đang chạy.

"Hô!" Đẳng Thanh Sơn trong nháy mắt liền thi triển tầng thứ hai Thiên Nhai Hành, thân thể đột nhiên như một mũi tên đổi theo.

"Hồ trưởng lão kia thật lợi hại." Đẳng Thanh Sơn nhìn thấy rõ ràng, vị tôn giả Xạ Nhật Thần Sơn bắn ra năm mũi tên đều bị Hồ trưởng lão chạy sau cùng chặn lại, duy chỉ có một mũi tên bắn trúng sau lưng của một gã Thanh Hồ Đảo. Tốc độ cực nhanh, vị tiên thiên thực đan kia không kịp ngăn cản bị bắn thủng, trong nháy mắt liền nổ mạnh!

Oanh một tiếng, sau lưng Tiên thiên Thực đan kia bị bắn trúng liền nổ mạnh tạo ra một cái lỗ thủng rất lớn. Thanh Hồ Đảo một người, chết!

"Mũi tên kia, Hồ trưởng lão không ngăn cản hẳn là do một Tiên thiên Thực đan bắn ra." Đẳng Thanh Sơn tốc độ cũng cực nhanh trực tiếp đuổi theo người phía trước.

"Giết!"

"Giết chết bọn họ!"

Cơ hồ trong nháy mắt, lấy Doang Hạo Giang cùng với hai gã cường giả Tiên thiên Kim đan vây quanh Vũ Văn Lưu Phong đang chạy cuối cùng. Vũ Văn Lưu Phong sở dĩ chạy sau cùng... Kỳ thật là muốn quấy nhiễu địch nhân. Hắn không ngăn cản Tiên thiên Thực đan mà chỉ chỉ ngăn cản cao thủ Tiên thiên Kim đan!

Đáng tiếc, Vũ Văn Lưu Phong lực lượng có hạn, bị ba gã Tiên thiên Kim đan cuốn lấy không có cách nào ngăn cản, mà các đại tông phái đều có rất nhiều cao thủ.

"Nhiều cường giả Tiên thiên Kim đan như vậy, thật không tốt!"

Hồ trưởng lão thấy tình thế không ổn, tốc độ đột nhiên tăng mạnh. Ba gã Tiên thiên Thực đan của Thanh Hồ Đảo ban đầu do có Hồ trưởng lão ngăn chặn phía sau, rất nhanh chạy lên trước." Chạy mau, phân ra mà chạy trốn!"

Trời nhiều sương mù rất khó nhìn xa, ô tô cũng phải chạy với tốc độ chậm. Nếu chạy quá nhanh rất dễ gặp tai nạn, Tiên thiên cường giả cũng giống thế!

Quang vạng tiên thiên xung quanh thân chỉ có thể chiếu xa phạm vi khoảng mười trượng mà với tốc độ của bọn họ, trong nháy mắt là lao tới. bởi vì khoảng cách quá ngắn, làm cho... Một khi phát hiện phía trước có một bức tường, bọn họ chưa kịp phản ứng thì đã trực tiếp đụng vào.

Đáng chết chính là... Người Thanh Hồ Đảo vì không muốn người khác phát hiện cho nên đều thu liễm Tiên thiên chân nguyên. Bọn họ dù sao cũng là liều mạng.

Nhóm cường giả Tiên thiên Kim đan phía sau bởi vì không nhìn thấy cho nên sẽ không đuổi giết với tốc độ cực hạn.

Nếu không, với tốc độ cực hạn của Tiên thiên Kim đan đột nhiên đụng phải bức tường phẳng chùng trong đầu vừa mới phản ứng thì đã va vào tường chắc chắn không chết cũng bị thương à!

Mà Đẳng Thanh Sơn lại bất đồng! Trong hoàn cảnh tối đen hẳn có thể tùy ý sử dụng tốc độ!

"Muốn chạy trốn?"

Đặng Thanh Sơn phát hiện một người Thanh Hồ Đảo chạy trốn vào một ngã rẽ, bởi vì hoàn toàn tối đen, cho nên căn bản người khác không phát hiện, Nhưng Đặng Thanh Sơn lại phát hiện cho nên liền lập tức đuổi theo!

Khoảng cách cũng chỉ có hơn năm trượng.

”Hừ!”

Một thanh phi đao đột ngột bắn ra. Phi đao nhanh như tia chớp, quá nhanh! Vị Tiên thiên Thực đan liền mạng chạy trốn vừa mới phản ứng chỉ miễn cưỡng hướng phía bên cạnh vọt sang.

Vèo!

Phi đao vẫn đâm vào cơ thể của tên cường giả Tiên thiên Thực đan, nhưng cũng bị Tiên thiên chân nguyên bao phủ làn da bạo liệt ra. Tuy bị thương, nhưng người đó vẫn tiếp tục chạy trốn!

”Thật khôn khiếp, còn trốn?” Đặng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn một màn này, bởi vì... Ở phía trước khoảng hơn mười trượng Tiên thiên Thực đan chạy trốn là một bức tường! Đây là một cái ngõ cụt! Đặng Thanh Sơn nhìn thấy nhưng người kia lại không thấy.

Không có phát ra hào quang Tiên thiên chân nguyên phạm vi nhìn rõ giảm xuống còn một trượng.” Đó là ám khí cao thủ, phải trốn xa một chút.” Người này liều mạng gia tốc liền nhìn thấy trong tầm mắt xuất hiện một bức tường, với tốc độ của hắn... một chút phản ứng cũng không kịp!

”Thật đáng buồn.”

Đặng Thanh Sơn trơ mắt nhìn...

”Bồng !”

Tiếng va chạm trầm thấp mãnh liệt vang lên.

Tên Tiên thiên Thực đan kia giống như một khối đầu hủ đột ngột va vào tường máu tươi vẩy ra, thân thể té trên mặt đất.

”Một người đụng chết!” Đặng Thanh Sơn rõ ràng, với tốc độ như thế va vào tường thì không khác từ trên đỉnh núi cao mấy trăm trượng rớt xuống mặt đất. ”A!” Xa xa cũng truyền đến tiếng kêu thảm thiết tiếng chém giết và gầm rú cũng liên tiếp truyền đến.

”Tử vong bắt đầu rồi...” Đặng Thanh Sơn lẩm bẩm nói.

Chương 30: Súc cốt

”Bản đồ mê cung!!”

Đặng Thanh Sơn lập tức ngồi xuống. ”Xoạt” một tiếng xé rách áo choàng xanh trên thi thể, lấy hết vật phẩm trong người tên chấp pháp trưởng lão ra. Đặng Thanh Sơn đảo mắt nhìn qua liền thấy được một bọc nhỏ làm bằng da thú ”Tiên Thiên cường giả của Thanh Hồ Đảo tiến vào đây hồ khẳng định là sợ bị nước làm nát bản đồ...”

Khẳng định bên trong bao da thú sẽ có bản đồ.

Mở gói đồ bằng da thú, bên trong ngoài một chút ngân phiếu còn có một xấp giấy khá dày.

”Xoạt xoạt”... trang giấy được mở ra.

”Quả nhiên là bản đồ mê cung” Đặng Thanh Sơn ánh mắt sáng lên, lập tức quan sát cẩn thận

”Mê cung này so với ta nghĩ còn phức tạp hơn nhiều... Nếu không có bản đồ, đi lung tung không biết cả năm có ra ngoài được không... thật... không đúng!!” Sắc mặt Đặng Thanh Sơn trở nên khó coi.

”Không xong”

Đặng Thanh Sơn đột nhiên xoay người hướng phía bên ngoài phóng đi, đồng thời một tay nhanh chóng bỏ bản đồ vào trong lòng.

Vọt tới đường rẽ, Đặng Thanh Sơn nhìn ra chỗ xa hơn ba mươi trượng, nhiều Tiên Thiên cường giả đang vây sát gã tên là Vũ Văn Lưu Phong.

Trên áo choàng của Vũ Văn Lưu Phong đã có đầy vết máu, tóc bay tán loạn, bộ giáng điên cuồng "Ha ha... muốn giết lão phu các ngươi theo lão phu chết cùng đi!!!"

Vốn Vũ Văn Lưu Phong nghĩ mình sẽ phải chết khiến nhóm người vây sát hắn cũng đặc biệt cẩn thận.

Là Tiên Thiên Kim Đan danh liệt Thiên Bảng, tuy không bằng Cổ Ung, Triệu Đan Trần nhưng thực lực của hắn vẫn rất mạnh, một khi liều mạng vẫn có thể kéo theo một hai tên Tiên Thiên Kim Đan chôn cùng.

"Tần Lang huynh, bên đường tắt chỗ huynh vừa này có tiếng nổ, hẳn là huynh đã giết một gã trưởng lão của Thanh Hồ đảo?" trong đường tắt giờ này không hề ít Tiên Thiên cường giả nên cũng có người chào hỏi hắn.

"Là một người!" Đặng Thanh Sơn cũng không để ý đến bọn họ

Nhanh chóng chạy tới chỗ đường rẽ phía trước, bên cạnh đường rẽ có một chỗ đi tắt, ba tên Tiên Thiên cường giả lúc này đang vây sát một tên chấp pháp trưởng lão của Thanh Hồ Đảo. Trông tên chấp pháp trưởng lão đó rất chật vật, trên người đã có không ít vết thương, máu tương chảy ròng ròng, ngay cả đùi phải cũng bị chặt đứt. Hắn giờ này phải dựa vào vách tường liều chết đánh cược một lần.

"Đừng chống cự"

Ba gã Tiên Thiên cường giả thà hao phí thêm một chút thời gian cũng không nguyện cùng với tên chấp pháp trưởng lão của Thanh Hồ Đảo liều mạng.

"Ha ha, Tiêu Dao Cung, Tuyệt Ưng giáo... ba tên tạp chủng các ngươi, lão tử có chết thì các ngươi cũng không khá hơn được" Tên trưởng lão cụt một chân rít gào, trường đao trong tay mặt ngoài lưu chuyển hắc sắc quang mang lạnh như băng, từng đao từng đao kèm theo tiếng xé gió hình thành đạo đạo khí nhận va chạm trên vách tường.

Tuy nhiên song quyền khó địch bốn tay, sau một đao quỷ dị chiếc chân còn lại của gã trưởng lão Thanh Hồ Đảo cũng bị chặt đứt.

"Phốc!!"

Hai chân bị chặt đứt, gã trưởng lão không khỏi phải đặt mông ngồi xuống mặt đất. Hắn vẫn kiên quyết cầm thanh đao với hắc sắc quang mang lưu chuyển, không từ bỏ công kích.

"Dừng tay!!" Đặng Thanh Sơn vọt vào trong đường tắt hét lớn một tiếng, phi đao trong tay vung lên... hàn quang xẹt ngang

"Keng..." Phi đao va chạm với kiếm của cao thủ Tiêu Dao cung khiến một kiếm này bị đánh bay lên trời.

Ba người vây công gã trưởng lão không khỏi lùi ra, bất mãn nhíu mày nhìn Đặng Thanh Sơn. Trong đó tử bào nam tử của Tiêu Dao cung nhíu mày quát "Tần Lang, ngươi làm gì vậy? Đám người của Thanh Hồ đảo không cần mạng chạy loạn, khó khăn lắm chúng ta mới ngăn lại được một người, ngươi còn cứu hắn??"

"Để hắn sống" Đặng Thanh Sơn vội vàng nói "Bản đồ của mê cung không chỉ chỗ của bảo tàng"

"Cái gì?" Ba người đều ngăn ra

"Tần Lang, ngươi nói cái gì?" Ba người có chút nghi hoặc

"Ha ha..." Tên Thanh Hồ đảo bị chặt đứt hai chân nghe xong liền điên cuồng cười to "Các ngươi nghĩ rằng giết chết hết chúng ta có thể tìm được bảo tàng của Vũ Hoàng? Ha ha, nằm mơ, nằm mơ đi"

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền lại tiếng gầm.

"Chết, đều chết đi cho ta!!" Đó chính là âm thanh của Vũ Văn Lưu Phong,

”A”

”A...”

Liên tiếp hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, thậm chí tiếng kêu này còn vang vọng đến chỗ đường rẽ, bọn người Đằng Thanh Sơn nhanh chóng quay người lại, chỉ thấy một bóng người đang hướng bọn họ lao lại.

”Vũ Văn Lưu Phong!!”

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến, lập tức bay nhanh về phía sau, mà ba vị cường giả của Tiêu Dao cung và Tuyết Ưng giáo do tầm nhìn bị hạn chế nên khi Vũ Văn Lưu Phong lúc vào đường rẽ bọn họ căn bản không có phát hiện, đến khi khoảng cách chỉ còn mười trượng khiến họ luống cuống.

”Chạy mau” Ba người không dám phản kháng, quay đầu bỏ chạy.

”Ha ha, chết đi” Sắc mặt dữ tợn, tóc bay tán loạn, toàn thân đều là vết máu, cánh tay trái đã bị chặt đứt, trên mặt có một vết đao chém, mà một con mắt... đó chính là Vũ Văn Lưu Phong.

”Thiểm điện tam kiếm”

Nhanh đến cực hạn.

”A... A!!!” Liên tiếp những tiếng kêu thảm thiết vang lên

”Vèo” trên người Vũ Văn Lưu Phong cũng có thêm một vết thương.

Hai người chết, một người bị thương!

Kiểm của Vũ Văn Lưu Phong cực nhanh, nhưng cho dù có nhanh cách mấy cũng không thoả mái giết chết một lúc ba người, đồng thời giết được hai người đã là cực hạn.

”Vũ Văn Lưu Phong”

Ba gã Tiên Thiên Kim Đan cường giả cũng từ phía sau đuổi tới, nhưng lúc này Vũ Văn Lưu Phong cũng không quản ba người này, vừa mới giết chết hai gã Tiên Thiên chân đan xong, hắn tiếp tục truy đuổi giết Đằng Thanh Sơn.

Trong mắt hắn, nhất định phải giết Tần Lang.

”Tần Lang” Vũ Văn Lưu Phong chỉ còn một mắt nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn đang chạy trốn phía trước ”Chịu chết đi”

Lực lượng toàn thân của Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt tăng vọt, mỗi một bước đều khiến cho mặt đất chấn động. Phối hợp với Thiên Nhai hành khiến tốc độ của hắn nhanh đến kinh người, nhưng... Tiên Thiên Kim Đan Vũ Văn Lưu Phong trong thời khắc liều mạng tốc độ lại càng đáng sợ.

”Ba tên Tiên Thiên Kim Đan cường giả vây sát một mình Vũ Văn Lưu Phong còn để cho hắn chạy thoát?” Đằng Thanh Sơn liều mạng chạy trốn.

”Quá nhanh, tốc độ của hắn quá nhanh” Cho dù tính toán kỹ lưỡng, hắn là Tiên Thiên Hư Đan, phối hợp Thiên Nhai Hành cùng với lực lượng thân thể tốc độ mới có thể so với Tiên Thiên Chân Đan, nhiều nhất cũng chỉ nhanh hơn một chút.

Nhưng so với Tiên Thiên Kim Đan thì còn kém nhiều lắm.

Ba trượng, hai trượng... cự ly giữa hai người càng ngày càng rút ngắn khiến Đằng Thanh Sơn nín thở.

”Không” Đằng Thanh Sơn lật tay, trên tay đã có một thanh phi đao.

”Keng” lợi kiếm trong tay của Vũ Văn Lưu Phong dễ dàng cản phi đao lại, phi đao sau khi va chạm liền biến thành phần vụn, căn bản không có chút nào dả thương được Vũ Văn Lưu Phong.

”Tần Lang, đi chết đi” đối với Vũ Văn Lưu Phong, gã gọi là Tần Lang này là người mà hắn hận nhất ”Nếu không có hắn, Thanh Hồ đảo ta làm sao mà chết nhiều người như vậy” Trường Kiếm trong tay tùy ý vung lên, giống như cắt đậu hũ, không có một tiếng động.

Một kiếm rất bình thường.

Một kiếm này khiến da của Đằng Thanh Sơn cảm thấy tê dại, như đứng ngồi không yên.

Tốc độ cực nhanh khiến Đằng Thanh Sơn không kịp né tránh,

”A!!!” Đằng Thanh Sơn hét lên một tiếng, xương cốt trong cơ thể trong nháy mắt thu nhỏ lại một chút.

”Vèo!!”

Vốn một kiếm nhằm vào tim của Đằng Thanh Sơn, bởi vì chỉ trong nháy mắt hấn thu nhỏ lại lên đường kiếm này lại đâm vào vai của hắn.

Lợi kiếm nhanh chóng đâm thủng Huyền Thiết trọng giáp của Đằng Thanh Sơn sau đó đâm vào trong vai, cũng trong lúc đó Tiên Thiên chân nguyên trên thân kiếm bạo phá mà ra.

”Bồng”

Đằng Thanh Sơn mượn lực chạy trốn, máu tươi từ trên vai không ngừng chảy ra.

”Hả? Vai của hắn như thế nào mà cứng như vậy?” con mắt còn lại của Vũ Văn Lưu Phong lộ ra sự khiếp sợ, mê muội... Bình thường, sau khi xuyên thủng trọng giáp kiếm sẽ nhẹ nhàng xuyên vào trong người nhưng một kiếm vừa rồi đâm vào vai của Đằng Thanh Sơn lại giống như đâm vào huyền thiết.

Tiên Thiên chân nguyên bùng phát chỉ khiến miệng vết thương rộng hơn mà thôi, không có hiệu quả nổ nửa người.

Đột nhiên...

Một mũi tên vô thanh vô tức từ xa phóng tới, đến khi Vũ Văn Lưu Phong phát hiện thì mũi tên đã đến phạm vi mười trượng, hắn căn bản không kịp tránh né.

Nháy mắt mũi tên xuyên qua đầu của Vũ Văn Lưu Phong

”Oanh” Một tiếng nổ mạnh kèm theo thi thể không đầu của Vũ Văn Lưu Phong đổ ập xuống.

”Hô” Đằng Thanh Sơn lúc này mới uể oải ngã xuống mặt đất.

”Ba người các người vây sát một mình Vũ Văn Lưu Phong, không ngờ còn để cho hắn chạy tới đây” Từ đường tắt phía trước Đằng Thanh Sơn đi ra vài bóng người, chính là mấy người đuổi giết những gã Tiên Thiên Kim Đan trưởng lão của Thanh Hồ đảo chạy trốn. Đi đầu là là tráng hán nắm trong tay thần cung, mái tóc được bện thành bốn lọn quấn quanh.

”Đừng nói nữa, vừa rồi thiếu chút nữa Sử trưởng lão của Tiêu Dao cung đã bị Vũ Văn Lưu Phong kéo xuống chôn cùng” Doanh Hạo Giang lắc đầu nói.

”Tên Vũ Văn Lưu Phong này kiếm pháp quả nhiên lợi hại, nếu chúng ta thực sự cùng hắn liều mạng, ba người chúng ta tối thiểu phải chết đi một người” Tử bào nho nhã nam tử của Tiêu Dao cung trên ngực cũng nhiễm hồng ”Bây giờ tốt rồi, chỉ là vết thương nhẹ”

”Chúng ta chết mấy người?”

”Đã chết bốn Tiên Thiên chân đan, một người của Tuyết Ứng giáo, một người của Tiêu Dao cung, một người của Doanh Thị gia tộc ta, một người của Hồng Thiên Thành, tất cả đều chết trong tay của Vũ Văn Lưu Phong” Doanh Hạo Giang thở dài một tiếng, hắn nhìn thoáng qua Đằng Thanh Sơn ”Tần Lang huynh đệ, người không sao chứ?”

Đằng Thanh Sơn ngồi dưới đất, dựa vào vách tường ”Không sao, may mắn mọi người vừa rồi tới nhanh, giết chết Vũ Văn Lưu Phong” Tối giờ phút này, Đằng Thanh Sơn thực sự hoảng sợ,.

”Kiếm pháp của Vũ Văn Lưu Phong cũng giống như sư phụ, đều không bị lực cản của không khí, khiến cho tốc độ của kiếm so với Tiên Thiên chân đan phải nhanh gấp đôi. Trời ạ, gần gấp đôi... ngay cả phòng ngự cũng không kịp.” Đằng Thanh Sơn cười khổ, thời điểm chính mình đối mặt một kiếm kia, căn bản không có cách ngăn cản.

Kiểm nhanh tới cực hạn, lực cản của không khí cũng rất kinh người.

Một khi không bị lực cản của không khí sẽ khiến cho tốc độ tăng lên một mảng lớn, hơn nữa Tiên Thiên Kim Đan chân nguyên đã rất mạnh, cho nên kiểm pháp gần như là nhanh gấp đôi.

Chênh lệch gấp đôi!!

Không kịp ngăn cản!!

Thân thể cũng không kịp di động, chỉ trong nháy mắt súc cốt (co xương) khiến thân thể được thu nhỏ lại một tắc mới bảo trụ được tính mạng.

"Muốn giết Tiên Thiên kim đan, muốn để cho Tiên Thiên chân đan động thủ chỉ có thể sử dụng quần công. Lấy tốc độ kiểm pháp của hắc, nếu đồng thời ngăn năm sáu tên Tiên Thiên chân đan vây sát vẫn có hi vọng thành công" Đằng Thanh Sơn hiểu được, đơn đả độc đấu, Tiên Thiên chân đan đụng phải Tiên Thiên kim đan, hắc là phải chết.

"Bản đồ mê cung đâu? Mau lấy ra!!" thanh âm Doanh Hạo Giang phân phó vang lên, trong đường tắt cũng tụ tập một đoàn Tiên Thiên cường giả.

Chương 31: Truyền lệnh xuống

Tức là có người đã lấy đi Bản đồ mê cung!?

"Vương huynh, các người đuổi theo đám Thanh Hồ đảo Hồ trường lão có đuổi kịp không?" Doanh Hạo Giang nhìn về phía đám cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn lắc đầu nói: "Hắc chạy nhanh nhất, hơn nữa chạy bất kể sống chết. Chúng ta phải chia hai ngã truy tìm mà vẫn tìm không được. Chúng ta khi đó cũng không dám tiếp tục chạy loạn nên đành quay trở lại. Khi quay lại thì gặp Vũ Văn Lưu Phong đang đuổi giết Tần Lang huynh đệ".

Qua trận chiến này dù đã liên hợp cường giả bốn phương lại nhưng vẫn có bốn người Tiên thiên Thực Đan bị giết và bị thương không ít. Trong khi đó, Thanh Hồ đảo có sáu người thì có hai người chạy thoát.

"Tiên thiên Kim Đan có thể tiêu trừ lực cản không khí. Chỉ riêng điểm này đã tuyệt đối vượt qua Tiên thiên Thực Đan!" Đằng Thanh Sơn than thở đồng thời vị trí vai trên cơ thể đang co rút nhỏ lại, có nhiều điểm thịt bị nát, máu huyết từ miệng vết thương chảy ra, nhưng chỉ một lúc sau miệng vết thương đã cầm máu.

Đằng Thanh Sơn đang vận động vai trái kiểm tra: "Một kiếm đâm vào Tiên thiên chân nguyên có thể bạo phát trong cơ thể đối thủ, một chiêu này nguy hiểm thật! Cũng may đối phương chỉ đâm trúng vai trái. Ân, mà khi đó hắc vẫn còn có thể sử dụng được bảy thành lực lượng!".

...

"Nơi này sao còn một tên vẫn chưa bị giết!?" Đoàn Tiên thiên cường giả nhìn một cao thủ bị đoạn hai chân của Thanh Hồ đảo hỏi.

"Là Tần Lang huynh đệ nói lưu lại cái mạng nhỏ của hắc!" Trưởng lão Tuyết Ứng Giáo bị trúng một kiếm của Vũ Văn Lưu Phong vào bụng vừa băng bó xong nói. "Tần Lang huynh đệ có nói trên Bản đồ Mê cung không có chỉ địa điểm của bảo tàng".

"Không có địa điểm của bảo tàng?!"

Doanh Hạo Giang cùng một toán Tiên thiên cường giả liền vây lại. Lão tăng nhân béo của Ma Ni Tự nhăn mặt: "Bản đồ Mê cung trên người của Vũ Văn Lưu Phong cũng không có chỉ ra địa điểm của bảo tàng. Vậy làm sao kiểm bảo tàng đây?"

"Chúng ta có được hai tấm Bản đồ Mê cung nhưng đều không chỉ ra địa điểm của bảo tàng, Tần Lang huynh đệ người có biết vị trí bảo tàng chứ?" Không ít người nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói: "Ta chính bởi không phát hiện địa điểm của bảo tàng trên bản đồ mới kêu các vị lưu lại một tên để hắc sống sót."

Cường giả các đại tông phái đều đứng lên một cách phiến muộn. Một toán thì nhìn chăm chăm vào cao thủ bị đoạn chân còn sống của Thanh Hồ đảo.

"Văn Khiêm trưởng lão, nếu người nói ra sẽ chịu khổ ít một chút!" Mọi ánh mắt đều tập trung trên người hắn.

Chấp pháp trưởng lão Thanh Hồ đảo Văn Khiêm trên mặt vẫn còn vết máu liếc mắt quét ngang đám cáo thủ cười nhạo một tiếng: "Ha ha... Một lũ con lừa, Bản đồ mê cung rất phức tạp và khó nhớ vì vậy chúng ta mỗi người đều mang theo người phòng khi bị lạc. Nhưng địa điểm bảo tàng trên bản đồ chỉ là một phần nhỏ lại có thể ghi nhớ!"

"Ha ha..."

"Đảo chủ nghĩ thật chu đáo, dù cho có đoạt được Bản đồ mê cung thì cũng không biết được địa điểm của bảo tàng". Văn Khiêm cười điên cuồng, máu từ miệng chảy ra không ngớt: "Đoán được địa điểm của bảo tàng, tranh đoạt bảo tàng với Thanh Hồ đảo chúng ta. Nằm mơ đi!!!" Nói xong hắn đột ngột vùng đầu.

Phanh!

Đầu va mạnh vào vách tường máu tươi chảy ròng ròng.

"A!!!" Hơn bốn mươi gã Tiên thiên cường giả ngăn cản không kịp chỉ có thể trơ mắt đứng xem Văn Khiêm tự sát.

"Hô" một gã hắc y chấp pháp của Doanh thị gia tộc cúi người lấy tấm Bản đồ Mê cung từ người Văn Khiêm xem xong cũng lắc đầu: "Cũng không có địa điểm của bảo tàng"

Tất cả mọi người sớm đã đoán trước được điều này đều lắc đầu bất đắc dĩ.

"Thanh Hồ đảo này hẳn là sớm đã có chuẩn bị!"

Một gã tăng nhân béo của Ma Ni Tự nhìn quanh nói: "Các vị, giờ trên Bản đồ Mê cung không có vị trí của bảo tàng thì làm sao bây giờ?"

"Bản đồ cũng có mấy mảnh thôi chỉ bằng chúng ta sao chép lại!"

Ở đây tuy chẳng có ai mang bút và giấy nhưng cũng không phải là không có, giấy thì có thể lấy áo quần thay thế, bút thì kiếm một đầu nhọn kim loại chấm máu viết cũng được. Rất nhanh mỗi người đều vẽ lại cho mình một mảnh bản đồ. Đẳng Thanh Sơn thì đương nhiên không cần phải vẽ vì hắn đã đoạt được một mảnh.

Tất cả đều chăm chú nhìn bản đồ, thật khó có thể tìm được địa điểm bảo tàng.

"Tốt lắm, tất cả các vị chúng ta đều đã có bản đồ mê cung". Tiêu Dao Cung Sư trưởng lão cười nói: "Trong mê cung lộ tuyến phức tạp, mỗi đại tông phái lại có ý tưởng của mình... Ta nghĩ hay là chúng ta đường ai lấy đi, ai có thể tìm ra bảo tàng thì tùy vào vận khí của mỗi người vậy."

"Chúng ta Ma Ni Tự xin đi trước một bước!" Tăng nhân béo nói xong một đám mười một cao thủ Ma Ni Tự liền cất bước đi.

Người của Tiêu Dao cung cũng nhanh chóng ly khai.

Đám cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn thứ ba.

"Tần Lang huynh đệ, có lẽ chúng ta cũng nên đi thôi!?" Bạch bào Lưu Tú lên tiếng và ba Tiên thiên cao thủ cũng nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn.

"Các ngươi muốn đi đường nào?" Đẳng Thanh Sơn hỏi.

"Rẽ trái đi vào lối tắt phía sau" Lưu Tú nói.

Đẳng Thanh Sơn lắc đầu cười nói: "Vậy các ngươi đi trước đi"

"Ngươi đi một mình sẽ rất thiệt thòi đó" Lưu Tú lập tức khuyên.

"Lưu Tú, nếu người không đi chúng ta sẽ đi trước. Tần Lang huynh đệ phỏng chừng không muốn va chạm khi thấy bảo vật, chúng ta không nên quấy dấy hảo sự của hắn". Lão nhân Chung Ly Lâm nói, thiếu phụ Thủy Phi cùng với thanh niên Bách Lý Hoành đều nhìn về phía hắn có chút bất mãn.

Chung Ly Lâm, Thủy Phi, Bách Lý Hoành, Lưu Tú bốn người này tại Cửu Châu đại địa cũng đều có danh tiếng. Mà Tần Lang thì là người chưa có danh khí vì vậy quan hệ bốn người kia đương nhiên tốt hơn một chút.

Lưu Tú liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn chỉ có thể lắc đầu: "Chúng ta đi thôi!"

Đám bốn người kia rời khỏi nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn cúi đầu nhìn Bản đồ mê cung.

Một lát -

Trong đường tắt này chỉ có một mình Đằng Thanh Sơn.

"Một đám người đều chọn con đường mà mình cho là đúng, cho rằng có thể thành công?" Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười. Khi còn là sát thủ, hắn được huấn luyện một vài kinh nghiệm mà đến giờ có lẽ là sẽ có ích: "Bọn họ cứ đi như vậy tính khả thi đảm bảo không có đến một phần trăm!"

Đằng Thanh Sơn cười quan sát các chấm bản đồ: "Kì thật nhìn bản đồ mê cung này cũng không phải là không có khả năng tìm ra lộ tuyến.. Điểm đầu tiên, cửa vào cung điện khẳng định đó là lộ tuyến." Lộ tuyến của bảo tàng lúc đầu phải là cửa vào, điểm đó không còn phải nghi ngờ gì nữa.

"Vũ Hoàng đã hao phí tinh lực để tạo ra một mê cung phức tạp đến như vậy thì lộ tuyến của nó khẳng định không hề đơn giản thậm trí là từng tiểu khu cũng có điểm đặc biệt của nó. Nếu không các bộ phận khác không phải là kiến thiết một cách vô dụng sao? Cho nên lộ tuyến chính xác phải trải rộng hơn một nửa cái cung điện này. Đó là điểm thứ hai."

"Điểm thứ ba, nếu không có được Bản đồ sẽ rất khó tìm được. Hơn nữa lộ tuyến khẳng định chỉ có duy nhất. Cho nên để đến được bảo tàng chắc chắn chỉ có lộ tuyến đúng là có thể đi tới, còn các lộ tuyến khác đều sai."

Căn cứ vào ba điểm này Đằng Thanh Sơn bắt đầu sàng lọc.

Tại cửa vào cung điện có ba đường tắt, trong ba đường tắt có các nhánh rẽ, trong đó có một nhánh rẽ vền vện chỉ kéo dài hơn mười trượng rồi tạo thành ngõ cụt. Lộ tuyến ngắn như vậy khẳng định là sai!

Lộ tuyến bao trùm cả một khu vực nhỏ khẳng định cũng sai!

Lộ tuyến có thể thông qua các đường khác để đi tới khẳng định cũng sai!

"Dùng phép bài trừ như vậy phỏng chừng có thể thấy được không nhiều lộ tuyến còn sót lại ta có thể từng cái một thử nghiệm!" Đằng Thanh Sơn đã có mục đích thử một cái lộ tuyến dài mấy chục dặm, bằng vào tốc độ của hắn hiện tại độ nửa canh giờ có thể đi dạo được vài đoạn lộ tuyến trên Bản đồ.

Không ngừng tìm kiếm, không ngừng sàng lọc... Dù đã có định hướng nhưng cũng phải mất một khoảng thời gian không nhỏ.

Sau giờ Ngọ, mặt trời đã lên cao.

Giang Ninh thành, Quy Nguyên Tông bắc đại môn.

Một quân sĩ Hắc Giáp quân cười Thanh tông mã nhanh chóng xuống ngựa.

"Lưu đại ca, sao vội như vậy?"

"Giúp ta coi chừng ngựa!" Ném dây cương cho người kia rồi hướng vào trong chạy một mạch.

...

Quy Nguyên Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng đang ở thư phòng.

"Tông chủ, Bách Phu trưởng Lưu Đồng thân vệ dưới trướng của Đằng thống lĩnh xin cầu kiến" Một gã đệ tử áo xanh ở bên ngoài cung kính nói.

"Cho hấn vào!" Âm thanh đậm mặc vọng ra.

Lưu Đồng kia lập tức chạy vào quỳ một gối xuống: "Lưu Đồng bái kiến Tông chủ!"

"Có chuyện gì, nói!" Gia Cát Nguyên Hồng liếc mắt nhìn Lưu Đồng.

Lưu Đồng liền cung kính nói: "Đêm qua, Đẳng thống lĩnh dẫn thân vệ đội chúng tôi tới quê nhà tại Nghi Thành Đẳng gia trang, ngay sáng sớm hôm nay toàn bộ người của Đẳng gia trang đã lên đường đi về Giang Ninh quận."

Gia Cát Nguyên Hồng lập tức buông bộ sách trên tay xuống mày nhăn lại nhìn Lưu Đồng.

Hơn hai ngàn người đến Giang Ninh thành chỉ là việc nhỏ. Vài đại thương hào mỗi người đều có phủ đệ riêng, mà mỗi phủ đệ đã có thể chứa hơn trăm người, cả người hầu và hộ vệ cũng phải đến gần ngàn người. Hơn hai ngàn người vào Giang Ninh thành có thể thu xếp chỗ tốt dễ dàng. Nhưng mà... Đẳng gia vì cái gì lại di chuyển cả trang vào đây?

Một ý nghĩ liên quan đến Thanh Hồ đảo đang đóng quân tại Đại Duyên Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng cảm thấy có một chút không ổn.

"Thanh Hồ đảo đối với người miền núi bình thường sẽ không động đến." Gia Cát Nguyên Hồng trầm nghĩ.

"Tông chủ, ngày hôm qua người của Thanh Hồ đảo tại các thôn trang xung quanh Đại Duyên Sơn đã bắt đi rất nhiều thợ săn. Tại Đẳng gia cũng bắt đi ba gã thợ săn. Bà người đó, một người là đường huynh của Đẳng thống lĩnh, một người là đại bá của hấn còn một người là... cha hấn!" Lưu Đồng nói một mạch: "Nhưng đêm qua đường huynh của Đẳng thống lĩnh đã trốn được trở lại... hấn nói Thanh Hồ đảo hạ lệnh giết sạch tất cả các thợ săn, cha và đại bá của Đẳng thống lĩnh không trốn được, chỉ sợ là đã chết!"

Gia Cát Nguyên Hồng sắc mặt trầm xuống.

"Thanh Hồ Đảo!!!" Gia Cát Nguyên Hồng tức giận nhìn không được vỗ mạnh xuống mặt bàn.

"Cả sáng nay cả trang chỉ có thể di chuyển được không quá ba trăm dặm đường. Thuộc hạ cũng xuất phát từ đó lúc sáng sớm về đây bẩm báo Tông chủ!" Lưu Đồng nói luôn: "Tông chủ, Đẳng thống lĩnh một mình đã tiến vào Đại Duyên Sơn!"

Gia Cát Nguyên Hồng trợn trừng mắt.

"Cái gì? Thanh Sơn một mình tiến vào Đại Duyên Sơn? Hồ đồ!!!"

Gia Cát Nguyên Hồng rất rõ ràng hiện tại Đại Duyên Sơn nằm trong hoàn cảnh nào. Ngoài toàn quân của Thanh Hồ đảo tập trung, ở đó còn không biết bao nhiêu cao thủ của Cửu Châu đại địa của các đại tông phái. Cứ nghĩ đến cảnh Đẳng Thanh Sơn một mình đến đó Gia Cát Nguyên Hồng lo lắng không thôi.

"Tiểu Thiết!" Gia Cát Nguyên Hồng hô.

"Tông chủ!" Gã đệ tử áo xanh bên ngoài khom người.

"Truyền lệnh xuống, tuyển ba nghìn Hắc Giáp quân lính một và lính hai mang theo chiến mã và vũ khí tập trung tại giáo trường. Ngay lập tức không được chậm trễ!!!"

"Vâng!" Gã đệ tử áo xanh chưa bao giờ chứng kiến Tông chủ lo lắng như thế, không dám chậm trễ nhanh chóng hướng Hắc Giáp quân doanh chạy đi.

"Việc này cũng phải để Yến trưởng lão đi cùng ta!" Gia Cát Nguyên Hồng rất rõ hoàn cảnh ác liệt sẽ diễn ra tại Đại Duyên Sơn. Dưới sự hấp dẫn của Vũ Hoàng bảo tàng đám Tiên thiên cường giả chém giết lẫn nhau là chuyện bình thường. Đẳng Thanh Sơn ở đó như là còn thuyền trong biển rộng, có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào.

Hô!

Gia Cát Nguyên Hồng lập tức đứng dậy: "Lưu Đồng ngươi cứ lui xuống đi!" Đồng thời đưa tay ra nắm lấy binh khí của mình nhanh chóng ra ngoài tìm Yến trưởng lão...

Chương 32: Lộ tuyển đồ

Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng rời đi.

Lưu Đồng lập tức chạy đi: "Thống lĩnh đại nhân nhờ ta mua hai đại phủ đệ, còn có đồ vật xây dựng lại phủ vân vân. Việc này trong vòng ba ngày phải làm tốt." trong lòng nghĩ vậy, hắn nhanh chóng hướng về tông bắc đại môn chạy tới.

...

Giang Ninh quận thành. Đăng phủ. Dưới đình.

Thanh Hồ, Gia Cát Thanh, Gia Cát Vân ba người đang tụ tập cùng một chỗ.

"Yên tâm đi Thanh Hồ đại ca! Đăng gia trang bên kia không có việc gì." Gia Cát Thanh lập tức an ủi nói.

Thanh Hồ mày nhăn lại, lắc đầu nói: "Người không hiểu! Nếu không phải chuyện đặc biệt thì Thanh Sơn hẳn không có khả năng vội vàng đến mức không kịp cho ta biết đã lập tức chạy trở về. Sự tình nhất định rất nguy cấp! Hơn nữa nha môn cũng nói, ngày hôm qua người trong tộc ta đến, Thanh Sơn cùng với Thanh Vũ lập tức dẫn dắt thân vệ đội chạy trở về. Trách ta! Trách ta đêm qua không ở đó!"

Tối qua, lúc mấy người Đăng gia trang tới báo tin, Đăng Thanh Sơn cùng với Thanh Vũ lập tức dẫn nhân mã chạy suốt đêm tới Đăng gia trang, sáng sớm hôm sau cho di chuyển toàn bộ tộc nhân.

Bất quá, Thanh Hồ là Bách phu trưởng, tối qua hẳn lại không có ở trong phủ. Trong quân việc vặt rất nhiều, hẳn lại không giống Đăng Thanh Sơn là thống lĩnh cao quý. Mà lúc ấy tình huống khẩn cấp, Đăng Thanh Sơn không kịp đi tìm Thanh Hồ liền lập tức chạy trở về. Cho nên Thanh Hồ... cho tới bây giờ cũng không biết Đăng gia trang đã phát sinh chuyện gì.

"Thanh Hồ đại ca, tin rằng sự tình nhanh chóng sẽ có kết quả." Gia Cát Vân cũng cười nói: "Lấy thủ đoạn của Thanh Sơn, hơn nữa còn có đội thân vệ thì không có việc gì có thể làm khó hắn."

"...".

Tưởng tượng đến Thanh Sơn, Thanh Hồ thoáng yên tâm.

Đúng lúc này --.

"Ân?" Ba người đều nghe được kịch liệt tiếng bước chân, không khỏi đầu nhìn lại. Chỉ thấy xa xa Lưu Đồng nhanh chóng đã chạy tới, ánh mắt Thanh Hồ sáng ngời.

"Lưu Đồng!" Thanh Hồ đứng vội lên.

"Thanh Hồ." Lưu Đồng cũng lập tức đã chạy tới. Thanh Hồ giữ chức Bách phu trưởng, đương nhiên Lưu Đồng là Bách phu trưởng đội thân vệ nên địa vị cao hơn một chút.

"Lưu Đồng, người không phải đi cùng với Thanh Sơn về quê nhà ta Đăng gia trang sao? Nói! Đăng gia trang rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Đăng Thanh Hồ trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng, bên cạnh huynh muội hai người Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh cũng nhìn Lưu Đồng.

Lưu Đồng liền nói: "Thanh Hồ! Hôm qua người quê nhà người tới, nói Thanh Sơn đại bá hắn, còn có đường huynh Đăng Thanh Hạo cùng với cha của Thanh Sơn bị người của Thanh Hồ Đảo bắt đi! Cho nên Thanh Sơn cùng với Thanh Vũ vội lập tức chạy trở về..."

"Cái gì! Thanh Hồ Đảo?" Thanh Hồ ánh mắt trợn trừng tròn xoe không thể tin được.

"Bọn họ như thế nào không giữ thể diện như vậy?" Gia Cát Vân cũng tức giận nói.

"Ta nghe nói người của Thanh Hồ Đảo tại Đại Duyên Sơn, nhưng bọn họ như thế nào lại bắt lấy các thợ săn trong núi?" Thanh cô nương cũng nóng nảy.

Lưu Đồng nói tiếp: "Không đơn giản bắt người Đăng gia trang, tại chung quanh Đại Duyên Sơn cũng bắt rất nhiều thợ săn tại các thôn trang. Khi chúng ta suốt đêm chạy tới Đăng gia trang, có tin tức về... Đăng Thanh Hạo may mắn trốn quay về Đăng gia trang đồng thời nói cho chúng ta biết. Thanh Hồ Đảo hạ lệnh

giết chết tất cả các thợ săn đã bắt đi. Đẳng Vĩnh Tương cùng với cha của Thanh Sơn phỏng chừng đều đã chết.”

”Đại bá? Còn có Vĩnh Phàm thúc? Đều đã chết?”

Thanh Hồ sắc mặt trắng dã.

”Ân. Sáng sớm hôm nay toàn bộ mọi người Đẳng gia trang đều hướng Giang Ninh quận thành di chuyển. Ta sáng sớm hôm nay, cũng vừa mới chạy tới đem tin tức nói cho tông chủ! Thống lĩnh hắc cũng giao cho ta mua hai tòa đại phủ để, mua rất nhiều dụng cụ cải biến phòng ốc, chuẩn bị để cho toàn bộ tộc nhân ở lại.” Lưu Đồng lại nói: ”Thanh Hồ, bây giờ còn nhiều chuyện phải làm, ta rất vội.” Dàn xếp chỗ ở cho hơn hai ngàn hào nhân, đó là rất rườm rà .

”Chờ một chút!” Thanh Hồ ôm trầm lấy Lưu Đồng: ”Thanh Sơn! Thanh Sơn đang ở đâu?”.

Thanh Hồ rất rõ ràng tính tình huynh đệ của mình.

Cha đã chết ? Đẳng Thanh Sơn thì như thế nào rồi?

”Hắn, hắn tiến vào Đại Duyên Sơn.” Lưu Đồng lập tức nói.

”Tiến vào Đại Duyên Sơn?” Gia Cát Thanh khuôn mặt hồng nhuận, lập tức biến thành không chút huyết sắc.

”Thanh Sơn quả nhiên...” Thanh Hồ cũng nóng nảy.

Lưu Đồng liền nói: ”Vừa rồi, tông chủ đã hạ lệnh hai đội Hắc Giáp quân thứ nhất và thứ hai cho mang chiến mã binh khí đến giáo trường tập hợp.” Nói xong, Lưu Đồng liền nhanh chóng rời đi.

”Sự tình như thế nào biến thành như vậy?” Thanh Hồ không thể tin được.

Tuy rằng đoán trước đã có đại sự phát sinh, nhưng hắn như thế nào cũng chưa nghĩ đến phát sinh chuyện như vậy.

”Đẳng đại ca, hắn tiến vào Đại Duyên Sơn. Mà Thanh Hồ Đảo nhiều cao thủ tại Đại Duyên Sơn như vậy. Chuyện này...chuyện này...” Gia Cát Thanh mặt tái nhợt, tràn đầy lo lắng vẻ.

Đúng lúc này.

Một bóng người nhanh chóng từ bên ngoài vọt đến.

”Đẳng đại nhân! Tông chủ có lệnh, hai lĩnh quân thứ nhất và thứ hai, tất cả mang chiến mã binh khí trọng giáp đến giáo trường tập hợp. Không được chậm trễ.” Hắc quân quân sĩ này gấp giọng truyền lệnh nói. ”Đẳng đại nhân, mau một chút! Thuộc hạ đi trước.” Quân sĩ này hiển nhiên cũng vội vàng, vừa nói xong liền rời đi.

Đẳng Thanh Hồ nghe xong, lập tức hướng phòng mình ở tiến đến.

”Ca! Đi giáo trường.” Thanh cô nương vội vàng nói.

”Đi.” Gia Cát Văn cùng với muội muội nhanh chóng rời đẳng phủ, chạy tới Quy Nguyên Tông giáo trường.

...

Trên giáo trường, Hắc Giáp Quân quân sĩ nhanh chóng tập hợp. Bởi vì cơ hồ tất cả quân sĩ đều là sinh hoạt tại quân doanh, cho nên tốc độ tập hợp là cực nhanh . Lúc Gia Cát Văn huynh muội hai người cuống quýt chạy tới giáo trường thì quân sĩ tập kết đã vượt qua chín thành.

Một vài quân sĩ nhàn tản bên ngoài, có lẽ là ở phía ngoài chờ cao tầng của Hắc Giáp Quân nên tốc độ tập hợp mới chậm một chút.

”!!!” Thanh.

Mất nhìn thấy phụ thân.

Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng mặc áo bào trắng, tóc dài rối tung, lưng đeo một thanh trường kiếm, đứng ở trên đài cao phía nam của giáo trường. Bên cạnh hắn còn có chấp pháp trưởng lão Yến Mạc Thiên.

Quy Nguyên Tông tổng cộng có hai gã Tiên Thiên Kim Đan, một người là Gia Cát Nguyên Hồng, một người Yến Mạc Thiên!

"Cha! Cha!" Gia Cát Thanh lo lắng chạy tới.

Gia Cát Nguyên Hồng vừa thấy hai đứa con của mình chạy đến từ trong đám quân, không khỏi nhướng mày.

"Cha! Các người là muốn đi tới Đại Duyên Sơn đi sao?" Gia Cát Thanh lo lắng liền nói.

"Cha! Thanh Sơn sư huynh không sao chứ?" Gia Cát Vân hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn hai người, khẽ quát một tiếng: "Cha không có thời gian cùng các người. Vân nhi! Mang Thanh Thanh rời giáo trường!"

Gia Cát Vân ngẩn ra, quay đầu nhìn muội muội.

"Cha!" Gia Cát Thanh ánh mắt lập tức đỏ, cắn môi, nước mắt từ khóe mắt chảy ra, "Ta biết mọi người khẩn cấp như vậy thì Đại Duyên Sơn kia nhất định rất nguy hiểm, Đẳng đại ca cũng nhất định rất nguy hiểm! Không quản như thế nào, ta nhất định phải đi với người. Cha! Ta đi cùng người."

"Hồ đồ!" Gia Cát Nguyên Hồng giận, "Vân nhi! Mang Thanh Thanh đi!"

Gia Cát Vân có chút chần chờ, duỗi tay kéo muội.

"Buông." Thanh cô nương mạnh mẽ vùng, một đôi lệ quang lóe ra nhìn chăm chăm cha nàng, "Cha! Đẳng đại ca khẳng định đúng là gặp nguy cơ sinh tử... Nếu không các người sẽ không vội như vậy. Cha không cho ta đi, một mình ta cũng sẽ tới đó, không ai có thể ngăn cản ta!"

Gia Cát Nguyên Hồng thấy thế, không khỏi đau đầu.

Nữ nhi bình thường rất nghe lời, nhưng là một khi thật sự bướng bỉnh lên thì tám con ngựa lôi kéo cũng không quay đầu lại.

"Hảo! Người nhanh đi mặc khinh giáp vào, chúng ta cùng nhau đi."

Gia Cát Nguyên Hồng chỉ có thể thỏa hiệp. "Nhưng là người phải nhớ kỹ một điều, không được chạy loạn, phải ở bên cạnh cha!" Nếu nữ nhi tự đi một mình, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì? Chính mình mang theo sẽ an toàn hơn nhiều.

Gia Cát Thanh mừng rỡ lập tức gật đầu: "Ân".

...

Quy Nguyên Tông đại quân, hai gã cường giả Tiên Thiên Kim Đan -- Gia Cát Nguyên Hồng và Yến Mạc Thiên dẫn nhân mã Hắc Giáp Quân nhanh chóng chạy tới Đại Duyên Sơn.

Đại Duyên Sơn. Trong Thiên Hồng Thủy Cung.

Trong một mảng mê cung tối đen, Đẳng Thanh Sơn ngồi xổm trong đường tắt, mắt nhìn mê cung địa đồ cẩn thận tính toán.

"Sàng lọc qua, chín thành lộ tuyển đều phải bài trừ... coi? ba mươi hai con đường—ng! Tính khả thi lớn nhất, tổng cộng có mười ba con đường!" Đẳng Thanh Sơn suy tư gần—n nửa giờ, rốt cục loại đi vài lộ tuyển, sàng chọn ra một vài lộ tuyển.

Đẳng Thanh Sơn cho rằng mười—i ba con đường—ng na—y đả' chiê' m phân nư' 0a Thiên Hồng Thủy Cung. Hơn nữa bây giờ— cũng chưa có những biện pháp khác.

"Không có biện pháp, chỉ có thể thử. Phải thử!"

Hiê' l' n ta' l' i lộ tuyển đả' đươ' l' c' giã' l' 0m b' i' t, thời gian thử nghiệm củ' l' 0a Đẳng Thanh Sơn củ' n' g giã' l' 0m b' i' t. Nếu gi' o' l' ng như m' i' y đả' l' i tổng phá' i' kia, không coi? m' u' l' —i ngày nửa tháng cũng không thành.

"Ân. Từ chỗ này đi, có thể bắt đầu thử một cái! Một cái ở trung tâm này có thể nói là...nên bắt đầu từ đây?" Đổng Thanh Sơn cầm trong tay mê cung địa đồ, tốc độ lập tức tăng vọt, hóa thành một đạo bóng đen tựa như quỷ mị trong đêm đen, tiến vào trong mê cung.

Căn cứ lộ tuyến đồ, quẹo trái quẹo phải...

Chạy đại khái mười dặm đường, Đổng Thanh Sơn đột nhiên dừng lại.

"Ân?" Tại Đổng Thanh Sơn dựng thẳng lên.

"Hồ trường lão! Thương thế của người sao rồi?"

"Không có! Vẫn...! Chúng ta mau chóng cùng với sư thúc hẳn hội hợp... Đi! Dưới...ngồi kế tiếp quẹo trái."

Đổng Thanh Sơn thính lực cực độ linh mẫn, tuy rằng đối phương thanh âm không lớn nhưng Đổng Thanh Sơn vẫn nghe được.

"Bọn họ cách chỗ ta đại khái sáu bảy trượng bên trái." Đổng Thanh Sơn lập tức mở ra mê cung địa đồ. Thoáng nhìn thấy: "Bọn họ tại đây!" Đổng Thanh Sơn trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, "Bọn họ không ngờ dọc theo một cái lộ tuyến đi? Như vậy... Đi thông lộ tuyến bảo tàng đồ... trong ba mươi hai con đường có? Khả năng lỗi? chỉ có hai con đường!"

Thanh Hồ Đảo Hồ trường lão hai người, mặc dù đang ở cách sáu bảy trượng trong đường tắt, nhưng là...

Cách vách tường, Đổng Thanh Sơn căn bản không thể xuyên vách bay qua.

Chỉ có một biện pháp...

"Quay đầu lại." Đổng Thanh Sơn nhanh chóng quay đầu, tốc độ tăng tới cực hạn.

...

Nếu là người khác, cho dù có Hồ trường lão hai người tại chỗ kia cũng không thể làm được gì. Bởi vì Hồ trường lão hai người đi tới chỗ đường tắt, có thể đi thông rất nhiều lỗi? Khả năng. Nhưng Đổng Thanh Sơn vốn là sàng chọn bài trừ rất nhiều, chỉ còn lại có hai con đường có? Khả năng.

Bởi vì đối với Đổng Thanh Sơn không chút ảnh hưởng.

Thân ảnh quỷ mị lóe ra tại trong đường tắt, không ngừng đi tới, chuyển động như một vòng lớn. May mắn tới cuối Đổng Thanh Sơn so với Hồ trường lão hai người nhanh nhiều hơn. Dù sao lúc này Hồ trường lão hai người không phải chạy trốn chết nên tới được đương nhiên chậm.

Thời gian một chén trà.

Đổng Thanh Sơn đột nhiên nghe được từng đợt tiếng rống giận dữ.

"Phía trước có tiếng rống giận dữ? Dưới... con dưới... chỉ... yêu thú mới có thể rống như vậy! Lộ tuyến đồ này quả nhiên đi đúng rồi." Đổng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên. "Ân. Khoảng cách tiếng rống này không đồng nhất cùng một chỗ... Rất có thể, là Hồ trường lão hai người đụng phải yêu thú." Đổng Thanh Sơn mơ hồ cảm giác được vị trí tiếng hô.

Chương 33: Bị phân rống giận

Trong Thiên Hồ... Thuỷ Cung tới... Đổng Thanh Sơn giống đang đi trong sân nhà mình, liên tục đi qua các đường tắt, khoảng cách tới tiếng rống giận dữ ngày càng gần.

"Rống ~"

"Rống ~"

Những tiếng rống cuồng nộ liên tiếp vang lên, tiếng cuồng nộ như tiếng sấm vang vọng trong mê cung. Dưới... tất cả... cao gần ba trượng... cho tiếng rống không ngừng vang vọng,

truyền đi khắp nơi! Nếu u khoảng cách hơi xa môi trường, chỉ sợ cũng bởi vì nhiều tiếng vang mà vô pháp xác định vị trí cụ thể.

Tại một chòi re!

Đặng Thanh Sơn đứng ở xa nhìn về phía trước, cách đôi ba mươi trượng đang có một hồi kịch liệt chém giết, trong đó một người quần áo thanh bào, chỉ như là Hồ trưởng lão! Tên Hồ trưởng lão là người đã suất lĩnh Thanh Hồ Đảo Kim Lan Vệ đánh bất ngờ Duyên Giang thành, cuối cùng là bởi vì Đặng Thanh Sơn và Yến Mạc Thiên hai người đến quá nhanh mà đã thất bại trong gang tấc.

"Khả! Là! m, dĩ nhiên có thể cùng chiến đấu với Bạch Sừng Thủy Tê." Đặng Thanh Sơn nhận tình sáng lên.

Cùng Hồ trưởng lão chém giết là yêu thú cao to khoảng hai trượng, chiều dài gần bốn trượng. Quái vật lớn toàn thân bao phủ nhám thạch giống bạch sắc, dưới gân cứng cỏi rậm rạp trên thân thể to lớn cứ như một con đại xà quấn trên người yêu thú.

Nhiều nơi giống như loài trâu, trên đầu tồn tại một cây bạch sừng lớn, sắc bén, cùng cặp mắt ẩn chứa quang mang bí lực.

Bạch Sừng Thủy Tê: cực kỳ lợi hại, cũng là một loại yêu thú cực kỳ hiếm thấy, đại đa số thời gian sinh hoạt trong nước, cũng có thể sinh sống tại lục địa. Đạt được đỉnh cao đủ để uy hiếp Tiên Thiên Kim Đan cao thủ, lực mạnh mẽ vô cùng, miệng có thể phun bạch sắc vụ khí, từ đó mà có danh.

"Nghịch súc!"

Hồ trưởng lão giống như một con hồ điệp không ngừng né tránh phiêu động, trong tay trường kiếm bốn xích biến thành huyền ảnh. Mà Bạch Sừng Thủy Tê bốn chân tùy ý giẫm đạp, cái đầu cứng rắn hạ thấp rồi huých lung tung! Thỉnh thoảng trong miệng còn phun ra một ngụm bạch sắc vụ khí khiến kẻ khác khó lòng phòng bị.

"Ấn?" Đặng Thanh Sơn rõ ràng thấy Hồ trưởng lão một kiếm đâm vào trong cơ thể Bạch Sừng Thủy Tê, thế nhưng khi đâm vào đại khái một thước thì vô pháp đâm sâu hơn nữa. Đồng thời, Hồ trưởng lão trong nháy mắt liền lập tức rút ra, bay ngược trở lại. Đầu Bạch Sừng Thủy Tê trực tiếp quay lại, một ngụm bạch sắc vụ khí phun ra.

"Bạch Sừng Thủy Tê toàn thân cơ nhục quấn quýt, không chỉ lực lớn vô cùng mà phòng ngự cũng rất mạnh!" Đặng Thanh Sơn sợ hãi than không ngớt.

Bạch Sừng Thủy Tê này không giống Xích Lan Thú có da lân giáp cứng rắn, Bạch Sừng Thủy Tê chỉ có cơ nhục đáng sợ!

Cường giống như thịt trâu thịt bò - mềm nhừ, rất dai và chắc.

Đôi là một cái đạo lý!

Bạch Sừng Thủy Tê có kết cấu thân thể giống trâu, nhưng gân của Bạch Sừng Thủy Tê so với gân trâu thì càng dày đặc, toàn thân cơ nhục cũng cứng rắn và dày hơn! Tuy rằng lớp da ngoài có khả năng bị đâm thủng, thế nhưng... cơ nhục lại có thể ngạnh tiếp. Cho dù là Tiên Thiên Kim Đan một kiếm toàn lực sợ rằng đâm vào một thước liền hết lực.

"Yêu thú, quả thực thiên phú dị bẩm!" Đặng Thanh Sơn thầm khen.

"Rống ~" Bạch Sừng Thủy Tê gào thét tất công lao lên. Mới vừa né tránh khỏi bạch sắc vụ khí, Hồ trưởng lão không kịp phản ứng đã bị móng Bạch Sừng Thủy Tê sát tới.

"Bồng!" Hồ trưởng cả người bao phủ cái lồng khí Tiên Thiên chân nguyên bị quăng ra, đánh mạnh vào vách tường.

Toàn thân Bạch Sừng Thủy Tê không hề ít vết máu, nơi rống giận rồi lại tất công tiếp.

"Lực lớn vô cùng a!" Hồ trưởng lão đầu đầu không ngớt, "Bạch Sừng Thủy Tê này luôn sai, chết sống cũng không để ta đào tẩu." Hồ trưởng lão căn bản không muốn cùng Bạch Sừng Thủy Tê tử chiến,

trúng một đao. Thực lực như thế thật quá mạnh!” Đẳng Thanh Sơn cũng phát hiện một chút. Phi đao ném ra sau khi tới gần Hồ trưởng lão thì— mình căn bản không thể khống chế phi đao chuyển biến, như thể tinh thần liên lạc bị ngăn cách.

”Tiên Thiên Kim Đan có thể qua tinh thần cưỡi—ng đã đi kiểm soát không gian, hủy bỏ lực cản không khí. Như vậy ”Thần” cưỡi—ng đã đi đã ngăn cách tinh thần liên lạc ta cùng phi đao. Điề—u nằ—y củ—ng không kỳ quái!” Đẳng Thanh Sơn rất rõ ràng điểm này, Tiên Thiên Kim Đan sở dĩ công kích có thể không sinh ra lườc cả—n không khí chính là tinh thần cưỡi—ng đã đi, cũng là tinh khí thần củ—a ”Thần” .

”Tần Lang! Người vì sao ám toán ta...???” Hồ trưởng lão phần nộ rít gào lên.

Chân trúng một đao làm tồ—c đầ— củ—a Hồ trưởng lão giảm mạnh.

”Bồng.” Bị thương khiến Hồ trưởng lão né tránh chậm, bị cái chân trắng kiện kia hung hăng đã—p lên trường kiếm ở trong tay, trường kiếm bị áp công đánh vào trước ngực Hồ trưởng lão. Hồ trưởng lão như cái bao nằ—ng nề— nện trên vách tường ở xa.

Cả—o va—ch tườ—ng rung động.

”Oanh.” Bạch Sừng Thủy Tê như tia chớp ầm ầm hướng đến.

Nguy hiề—m đầ—n, Hồ trưởng lão nhảy bật dậy.

”Tần Lang...!!!” Hồ trưởng lão phần nộ gào thét.

”Lão gia hỏa này biết là ta.” Tại chỗ nhìn lén xa xa, Đẳng Thanh Sơn giật mình: ”Khí thật! Thời điểm cùng đám Tiên Thiên cường giả kia thi triển phi đao thủ đoạn, về sau đã bị phát hiện sao?” Lúc trước cùng nhóm Tiên Thiên cường giả đồng loạt tiến vào đáy hồ, Thanh Hồ Đảo kia nhận thức tuyệt đại đa số người tới mà bọn họ lại không biết Tầ—n Lang, cho nên liề—n hỏi một chút, người phái khải—c cũng nói sự tình Đẳng Thanh Sơn có phi đao tuyệt kỹ .

”Hồ trưởng lão, muốn trách thì trách các người tùy ý giết cho—c thợ săn ở Đại Duyên Sơn.” Đẳng Thanh Sơn trong lòng lăm lăm nói, trong tay lại một lần nữa bắn ra hai thanh phi đao.

Hừ. Hừ.

Thanh Hồ Đảo cao tăng bọn hạ lệnh giết sạch gần hai trăm tên thợ săn bị bắt. Đối với—i bọn họ mà nói chỉ là vì giữ bí mật, còn như giết chết nhiều thợ săn như vậy thì một chút cảm giác họ đều không có. Bọn họ giết chết rất nhiều người chỉ là như giấy xé giề—t chết một đám con kiến.

Nhưng mà hiện tại bị trả thù.

Lúc Hồ trưởng lão ”Thần” lại nhận thấy được không gian dập dờn phán đoán ra lại là hai thanh phi đao, sắc mặt không khỏi biến đổi, chân hần bị thương la—đi phầ—i đối mặt với—i nguy cơ. Hai thanh phi đao đến thì— hần hần phải chết không thể nghi ngờ. Hồ trưởng lão sắc mặt dữ tợn, hét lố—n: ”Tần lang! Thanh Hồ Đảo chắc chắn báo thù dùm ta...!!!”

Hẩ—n hể—t to, đồng thời một kiếm mãnh liệt đâm va—o yể—t hầ—u Bạch Sừng Thủy Tê. Dù sao dù chết thì chết, cũng phải kéo theo một người bồi.(kể—o theo dc con thu—? đố—? chơi?.. người—i đâu mà— người—i^^)

”Hống ~” Bạch Sừng Thủy Tê thầ—y nguy hiề—m, lúc này nó hống lên nhả ra ba—ch sắ—c vu— khi— đồng thời nhanh chóng thoái lui.

”Xuy.” Một kiếm đâm vào cạnh cổ Bạch Sừng Thủy Tê.

”Xuy.”

Khi Hồ trưởng lão đâm ra một kiếm kia, đồng thời hai đạo phi đao cũng đâm vào trong cơ thể hần. Một thanh bắn vào phần eo, một thanh tu— sau lưng tiến vào trong lòng ngực.

”Hô ~” ba—ch sắ—c vu— khi— cũng che phủ Hồ trưởng lão. Hồ trưởng lão trong nháy mắt biến thành người băng màu trắng.

"Hồng ~" tại cổ biển thương, Bạch Sừng Thủy Tê nổi giận gầm lên một tiếng, vọt đến dùng cái chân to lớn đạp lên người băng, đem người băng trực tiếp giải'm cho vỡ vụn ra.

"Hồng ~" Bạch Sừng Thủy Tê giữa đầu hồng một tiếng, về?t thương o!o cổ tốc độ chạ!o!y ma!u cũng chậm lại.

May mà da dày thịt cứng, nó vền vền chỉ là trọng thương, cũng không giống Hồ trưởng lão bị chết đi.

Bạch Sừng Thủy Tê trọng thương quay đầu hướng trong đường tắt chạy tới.

Một con đạ!i xa toàn thân đỏ sả!m, dài chừng gần một trượng nằm ở trong đường tắt, hai bên trên vách tường còn có vết máu cùng với nhiều cái hố nhỏ, hố nhỏ đang nhanh cho!ng khôi phục. Ở bên cạnh cách đó không xa, đang khoanh chân ngồi chính là khuôn mặt tuần tú Triệu Đan Trần đang điều tức.

"Tần Lang. Thanh Hồ Đảo chắc chắn báo thù dùm ta...!!!" Tiếng rống bi phẫn kia không ngừng quanh quẩn trong Thiên Hồ!ng Thu!o!y Cung.

Thiên Hồ!ng Thu!o!y Cung phương viên hơn mười dả!m, lấy năng lư!c củ!o!a Tiên Thiên Kim Đan cường giả gầm lên giận dữ vang vọng hơn mười dả!m là rất đơn giản.

Triệu Đan Trần biến sắc.

"Là thanh âm Hồ trưởng lão. Tần Lang giết Hồ trưởng lão?" Triệu Đan Trần sắc mặt đại biến. "Tần Lang kia chỉ là một Tiên Thiên Thu!c Đan mà?" Mặc dù không rõ Tần Lang vì sao có thể giết chết Tiên Thiên Kim Đan Hồ trưởng lão, nhưng là Triệu Đan Trần trong lòng nhưng không ngừng nổi lên từng cơn sát khí.

"Tần Lang này để lộ củ!o!a va!-o đờ!ng không đáy, nay lại hại chết Hồ trưởng lão." Triệu Đan Trần trong mắt tràn đầy sát ý, "Ta nhất định phải đem người bầm thây vạn đoạn."

Tiếng rống giận dữ Hồ trưởng lão trước khi chết truyền khắp cả Thiên Hồ!ng Thu!o!y Cung. Thần Sơn Tiên, Doanh thị gia tộc, Ma Ni Tự, Hồng Thiên Thành, Tuyết Ưng Giáo, Tiêu Dao Cung cùng với nhóm Tiên Thiên cường giả khác, có nhiều người hứng thú nghị luận "Tần Lang như thế nào giết chết Hồ trưởng lão được?"

Đối với!i việc này, những người đó không chút nào chạ!p nhả!n đượ!c, dù sao trước mọi người cùng liên thủ giết mới!i giết?t đượ!c một va!-i người.

Chẳng những bên trong Thiên Hồ!ng Thu!o!y Cung, mà ngay cả!o bên ngoài-i củ!o!a cung, bỏ!n người-i bỏ!n Cổ!o Ung đang lảng lạng đứng chờ đợi tin tướ!c tranh đoạt bảo tàng, cũng nghe thấy tiếng rống giận dữ trong kia.

"Tần Lang! Thanh Hồ Đảo chắc chắn báo thù dùm ta...!!!"

Bỏ!n người-i bỏ!n Cổ Ung sắc mặt đại biến.

"Là thanh âm của Hồ trưởng lão".

"Hồ trưởng lão đã chết, bên trong khẳng định là đại khai sát giới. Không biết Thanh Hồ Đảo chúng ta có thể còn lại mấy người?" Nhiều người lo lắng, "Tần Lang kia làm bại lộ cửa vào bí mật động không đáy, lại vừa giết Hồ trưởng lão. Tên hỗn đản này, nhất định phải đem nó cắt thành vạn mảnh."

Người Thanh Hồ Đảo sớm đem Tần Lang hận đến tận xương tủy.

Sắc mặt âm trầm như nước, Cổ Ung trầm giọng nói: "Tầ!-n Lang này nhất định phải giết và còn cho hấn chết đi trong thống khổ vô tận."

Ban đầu cùng một đường với!i Hồ trưởng lão là Liễu trưởng lão. Bởi vì gặp Bạch Sừng Thủy Tê, Liễu trưởng lão cánh tay đã bị sương mù đông vỡ ra, cánh tay phải cơ hồ có thể nói là phế đi. Hấn ở lại cũng chỉ là vướng víu, cho nên Hồ trưởng lão nhường hấn đi trước, củ!-n Hồ trưởng lão ở lại cùng Bạch Sừng Thủy Tê chém giết.

Trong đườ!-ng tắ!t âm u.

Thời điểm Bạch Sừng Thủy Tê kia quay đầu hướng hấn đuổi theo, hấn bị dọa liền chạy trốn. Bất quá chạy trốn không kịp, hấn chỉ có thể tránh ở trong một cái đường tắt.

”Bạch Sừng Thủy Tê này ta khẳng định đấu không lại.” Liễu trưởng lão nhìn chăm chú vào chỗ rẽ.

Cặp mắt lục quang Bạch Sừng Thủy Tê liếc qua rồi dựa theo lộ tuyến chỉ?nh xa?c rồi đi.

”Không có giết ta?” Liễu trưởng lão thềm thở ra một hơi.

Yêu thú na?y là có loài trí tuệ, Bạch Sừng Thủy Tê có thể phán đoán nhân loại chạy trốn này thực lực rất yếu, đối với nó không co? uy hiếp. Nó hiện tại quan trọng nhất chính là cần chữa thương để khôi phục nên không the?m để ý tới những loại người này.

Ngay lúc Liễu trưởng lão thả lỏng cơ thể.

”Hừ.” ”Hừ.”

Hai thanh phi đao phá không đánh úp lại.

Liễu trưởng lão lỗ tai chợt động, không khỏi sắc mặt đại biến. Kinh hô: ”Tần Lang!” Tay trái cầm chiến đao như tia chớp hóa thành cái bóng.

”Cheng.” ”Cheng.” Một thanh phi đao hóa thành mảnh vỡ, nhưng một thanh phi đao khác vẫn nhanh hơn một chút trực tiếp đâm thủng vo?ng hồ? khi? Tiên Thiên chân nguyên bên ngoài, đâm vào bụng Liễu trưởng lão. Máu tươi trong nháy mắt nhiễm đỏ y bào.

”Tay trái dùng đao, thâ?t là không quen.” Liễu trưởng lão thềm hận. Phi đao rấ?t nhanh, thân the?o hấn không kịp né tránh, nhưng chiến đao hấn múa tốc độ vẫn còn đủ nhanh.

Nếu tay phải hấn không bi?t phé bỏ, sao lại có thể tru?ng chiêu đơn giản như vậy.

”Ầm ầm long ~~~” một thân a?o nh cuồng ma?nh, phảng phát như một ma thần từ phi?a tru?c a?c ?p đê?n, tốc độ nhanh đến mức tận cùng.

Lúc này Liễu trưởng lão nhi?n rõ ràng gương mắ?t đối phương: ”Tâ?n Lang!”

Bạo, ta muo?n bạo!

Chương 34: Núi cao còn có núi cao hơn

Bên trong đường tắt tối đen. Khi phát hiện kẻ đang tới là Tần Lang, Liễu trưởng lão đang trong cơn phần nộ, thềm nghĩ: ”Tên Tần Lang này tốc độ so với ta còn muốn nhanh hơn.Ta đang lúc bị thương, nếu như trốn, khẳng định sẽ bị hấn dùng phi đao công kích, ta hấn sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Vậy không bằng liều mạng một phen.”

Chỉ trong nháy mắt, Liễu trưởng lão dần bình tĩnh lại, ánh mắt thu liễm, tay trái nắm chặt thanh chiến đao.

”Chết đi.” Một thanh âm trầm thấp vang vọng khắp đường hầm.

”Oanh.”

Không khí nổ mạnh. Một móng vuốt như xé trời rạch đất, mang theo tiếng chấn động khắp không gian, nháy mắt đã tới trước mặt Liễu trưởng lão.

”Thương.”

Chiến đao tuyệt diệu cản một trảo này của Đằng Thanh Sơn.

”Phá.” Đằng Thanh Sơn thân thể nhảy lên, tay phải tựa như một con thủy long vung mạnh ra, mang theo một tiếng rít chói tai như một thanh trường thương sắc bén oanh tới. Một quyền này, mạnh như cuồng lôi*, nhanh như tia chớp, mang theo tàn ảnh màu đỏ, khi tới trước người Liễu trưởng lão thì uy lực đột nhiên tăng vọt.

Ông ~.

Không gian tựa như bị máy khoan điện xuyên qua.

"Bồng." Như nện ở trên một cái trống to, Đằng sơn không khỏi lui từng bước. Mà Liễu trường lão lại phải lui về sau tới ba trượng mới ổn định được thân hình. Một quyền này của Đằng Thanh Sơn lại một lần nữa chưa công đã phản.

"Chân ngã chi cảnh?" Đằng Thanh Sơn sắc mặt khê biến.

Chỉ thấy Liễu trường lão sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt tựa như hồ sâu phẳng lặng, tất cả tinh quang đều thu liễm, chiến đao trên tay trái tựa hồ lóe ra màu xanh biếc yêu dị.

"Tần Lang. Muốn giết ta?" Liễu trường lão lạnh lùng nói."Chỉ bằng vào từng ấy thủ đoạn, cũng muốn giết ta?"

"Nga?"

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười: "Vậy người thử xem thủ đoạn của ta xem sao."

Trong đường tắt tối đen, một cường giả bap phủ trong ánh lửa cùng một cường giả có thanh chiến đao tỏa ra hào quang màu xanh biếc song song giằng co với nhau.

"Oanh." Quần dài Đằng Thanh Sơn không ngờ căng phồng lên, một chân mạnh mẽ đạp vào mặt đất khiến cho mặt đất nổ mạnh. Còn hấn lại nương theo sự phản lực, thi triển Thiên Nhai Hành thân pháp, hóa thành một đạo hỏa hồng sắc tàn ảnh bắn tới. Khoảng cách chỉ vài trượng giữa hai người, trong nháy mắt đã không còn.

Đang ở trong "Chân ngã chi cảnh", Liễu trường lão khi nhìn thấy Đằng Thanh Sơn tiến tới, mặt lại không hề đổi sắc.

"Hừ." Một đao lại chỉ như tùy ý vung lên.

Đao phong chém vào bàn tay đang mang Thiên Ứng Trảo của Đằng Thanh Sơn, nhưng không gây ra mấy may tổn hao gì.

"Thương."

Âm thanh binh khí đụng vào nhau vang lên, Liễu trường lão nhanh chóng thu đao.

Tay trái Đằng Thanh Sơn nhanh như thiểm điện, chụp vào chiến đao trên tay Liễu trường lão.

"Hừ."

Liễu trường lão khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh. Chiến đao trong tay rất tùy ý cùng với tay trái của Đằng Thanh Sơn huých một cái, liền dễ dàng chống đỡ một trảo này của Đằng Thanh Sơn, đồng thời cũng mượn lực lui về phía sau.

Trong nháy mắt, khi Liễu trường lão muốn lui về phía sau, ánh mắt Đằng Thanh Sơn dần ngưng tụ, ra chiêu "Long Hình. Hổ phác".

Hai quyền trong nháy mắt hóa thành một con mãnh xà, quấn quanh vào nhau. Hai chân Đằng Thanh Sơn cũng mạnh mẽ đạp trên mặt đất, như con hổ phóng tới con mồi.

Khoảng cách gần.

Song chưởng quấn quanh.

Hiện giờ Liễu trường lão bị cụt một tay, sao có thể trốn?

"Muốn chết."

Liễu trường lão sắc mặt lạnh lùng, chiến đao trong tay bộc phát ra hào quang màu xanh biếc lạnh lẽo, bổ về phía song chưởng của Đằng Thanh Sơn. Khuôn mặt Đằng Thanh Sơn nổi lên một tia cười lạnh.

"Răng rắc." Tiếng xương cốt bị nứt ra vang lên.

Đằng Thanh Sơn hai tay tựa như hai con rắn quấn quanh cánh tay cầm đao của Liễu trưởng lão, làm cánh tay của lão gấp khúc thành một đường cong quý dị.

"Sao có thể như vậy?" Liễu trưởng lão sợ ngây người.

Chân ngã chi cảnh chính là căn cứ vào ý đạo, tạo ra sự không chế hoàn mỹ trong chiến đấu. Nhưng là, lúc này sự tình tựa hồ lại không như vậy.

"Bồng."

Đằng Thanh Sơn đầu gối húc lên cao, nện vào bụng của Liễu trưởng lão.

Chỉ tính đơn thuần về lực lượng, cước bộ của Đằng Thanh Sơn còn mạnh hơn cả cánh tay.

Đầu gối nháy mắt đâm thủng cái lồng Tiên Thiên chân nguyên. Một cỗ lực lượng mạnh mẽ xuyên qua bụng, trong nháy mắt hủy diệt đan điền của Liễu trưởng lão.

Đan điền một khi bị hủy diệt, Liễu trưởng lão ngay cả một Hậu Thiên cao thủ cũng không bằng.

"Liễu trưởng lão. Người nhìn rõ thủ đoạn của ta rồi chứ?"

Đằng Thanh Sơn buông lỏng tay, Liễu trưởng lão liền vô lực ngồi trên mặt đất. Hắn che bụng, gất gao nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn: "Người. Cánh tay của người vừa rồi sao có thể như vậy được? Không có khả năng. Loại chuyện này không có khả năng phát sinh." Cho dù đan điền bị hủy, Liễu trưởng lão vẫn không thể tin được.

"Các người những người khác không làm được, không có nghĩa là ta làm không được." Đằng Thanh Sơn đậm mặt nói.

Một đao vừa rồi của Liễu trưởng lão, theo lẽ thường sẽ khiến cho Đằng Thanh Sơn không thể có cơ hội phản kích. Nhưng là, hai cánh tay của Đằng Thanh Sơn tựa như không có xương gấp khúc lại, tạo ra một độ cong quý dị, biến cái không thể thành có thể. Nó chỉ đơn giản quấn qua chiến đao, rồi quấn quanh cánh tay của Liễu trưởng lão, sau đó vận đứt.

"Trước khi chết, nói cho người một bí mật." Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười.

"Ân?" Liễu trưởng lão liếc mắt một cái.

Bởi vì, Đằng Thanh Sơn bỏ mặt nạ da người ra.

"Đằng..." Liễu trưởng lão còn chưa nói ra, một đạo ánh lửa liền bắn thủng yết hầu của hắn. Tiên Thiên cường giả một khi đan điền bị hủy, cũng giống như một người bình thường mà thôi.

Liễu trưởng lão, thân tử.

"Oanh."

Liễu trưởng lão vô lực ngã âm xuống, nhưng trong đôi mắt vẫn lộ ra vẻ hoảng sợ, tựa hồ gặp phải chuyện khó có thể tin.

Hắn thật sự tin không nổi.

Hắn không dám tin một kẻ thi triển ra thủ đoạn tàn nhẫn với Thanh Hồ Đảo, lại có thể giết được hắn, là một thanh niên chỉ mới mười bảy tuổi, Đằng Thanh Sơn.

Đúng. Thanh Sơn.

Trước khi chết hắn đã thấy được, Tần Lang chính là Đằng Thanh Sơn. Đáng tiếc, hắn cũng không có biện pháp nói cho những người khác.

Đằng Thanh Sơn đội lại mặt nạ da người, nghĩ: "Cánh tay quấn quanh gấp khúc? Hừ. Nếu về sự không chế đối với thân thể thì cho dù Tiên Thiên cường giả có tu luyện trăm năm, cũng không thể so sánh với ta."

Con đường tu luyện của hắn vốn bất đồng so với người khác. Một Tiên Thiên cường giả bình thường, chính là tu luyện nội kinh đến đỉnh cao để tạo thành Tiên Thiên chân nguyên. Họ coi trọng, chính là nội kinh Tiên Thiên chân nguyên.

Mà con đường của hắn, chính là tu luyện nội gia quyền, mà nội gia quyền lại coi trọng sự khống chế thân thể. Không quản là lực phủ ngũ tạng, khí huyết lưu thông hay là xương cốt, làn da, luận về lực khống chế thân thể thì Tiên Thiên cường giả đích xác kém hẳn quá xa.

Ở tiền kiếp, ngoài Đàng Thanh Sơn còn có Tư Thần quốc tam đại đầu sỏ "Bì Thấp Nô" cũng đã tu luyện "Cổ thuật yo-ga*" đến mức tận cùng, được coi là một thể hệ tông sư, có thể khiến cánh tay như không có xương, quần quanh như con rắn.

Mà ở kiếp này, trên phương diện khống chế thân thể, Đàng Thanh Sơn đã đạt tới một đẳng cấp mới. Về sự mềm dẻo, hẳn thậm chí còn trên Bì Thấp Nô một bậc.

"Ta có tuyệt học nội gia quyền, lại dựa vào sự khống chế thân thể đã gần đến mức hoàn mỹ, chỉ khi cận chiến mới có được tác dụng lớn nhất. Nhưng là, Tiên Thiên cường giả há có thể khiến cho ta dễ dàng lại gần?" Đàng Thanh Sơn trầm than: Giết một tên Liễu trường lão bị cụt tay đã khó khăn như vậy. Trên phương diện cảnh giới, đích xác ta còn kém không ít."

Thân thể lực lượng cùng Tiên chân nguyên cộng lại, Thanh Sơn có thể so với Tiên Thiên Kim Đan cường giả.

Nhưng tại cảnh giới, Đàng Thanh Sơn vẫn chỉ là cảnh giới "Nhập Vi". Mà Tiên Thiên Thực Đan cường giả nếu không phải "Chân ngã chi cảnh", sẽ là "Vong ngã chi cảnh"... Trừ phi giống như lúc này, thi triển ra kỳ chiêu đối thủ không thể tưởng tượng, như vậy mới có thể giết chết hắn. Nếu không, cảnh giới khác biệt sẽ làm Đàng Thanh Sơn rất khó giết chết được đối thủ.

"Lấy thực lực hiện tại của ta, muốn tiêu diệt Tiên Thiên Thực Đan cường giả quả thật còn rất gian nan." Đàng Thanh Sơn trầm nghĩ.

Tuy rằng hắn tự tay giết chết Thanh Hồ Đảo mấy trưởng lão.

Một người là ở ngoài cửa Thiên Hồng Thủy Cung, bị Đàng Thanh Sơn lặng yên đánh lén, chết một cách rất oan uổng. Một người là bởi vì gặp phải đại lượng đuổi giết, không để ý chạy loạn rồi bị giết chết. Một người khác là khi đánh vào bức tường mà bị đâm chết. Mà Hồ trưởng lão, chuẩn xác mà nói là do Đàng Thanh Sơn mượn đao giết người. Về phần Liễu trường lão này, cũng là do hắn bị cụt một tay.

Đương nhiên có thể có nhiều chiến tích như vậy, cũng là Đàng Thanh Sơn lợi dụng ưu điểm của chính mình, sử dụng thủ đoạn để giết chết đối phương.

Giết người, có thể thành công là tốt rồi.

Khi thực lực mạnh, có thể đường đường chính chính trực tiếp tiêu diệt đối thủ. Mà khi thực lực còn yếu, lại ngu ngốc đi khiêu chiến, đó chính là tự sát.

Trong đường tắt tối đen, Ngân phát tú nam tử Triệu Đan Trần lặng yên đi tới, không phát ra một tiếng động.

"Chỉ còn ba đường rẽ nữa, sẽ tới chỗ giấu bảo tàng." Triệu Đan Trần đáy lòng kích động vạn phần: "Lần này tiến vào nhiều trưởng lão như vậy, đại đa số đều sợ là đã gặp phải bất trắc. Thanh Hồ Đảo chúng ta hy sinh nhiều như vậy đều là có giá trị, chỉ cần đến Vũ Hoàng bảo tàng..."

Quay đầu lại liếc liếc mắt một cái, khỏe miệng Triệu Đan Trần nổi lên một tia cười lạnh.

"Con lừa ngốc kia Tu luyện Thích ca tâm kinh cực kỳ thần bí trong Ma Ni Tự. Hơn nữa, trong Lục Đại thần thông* sợ là đã luyện thành Thiên nhân thông thần, Thiên nhĩ thông, Thần Túc Thông và Thần Cảnh Thông bốn loại. La hắn quả nghiệp đại thành, so với dã cầu còn khó chạy thoát khỏi hơn!" Triệu Đan Trần nhớ lại hồi ức này, trầm than không thôi.

Thú Vương Ô Hầu là kẻ thứ nhất tiến vào Thiên Hồng Thủy Cung.

Triệu Đan Trần cùng với Trường Mi lão tăng là tiến vào phía sau.

Ngay từ đầu, Triệu Đan Trần còn cố ý đi nhằm lộ tuyến. Bởi vì hắn đoán được, Trường Mi lão tăng phỏng chừng đang theo dõi hắn. Lấy bản lãnh của Trường Mi lão tăng tu luyện Thích Ca tâm kinh đã có thành

tự, lặng yên không một tiếng động theo dõi cũng không khó. Triệu Đan Trần lòng vòng hồi lâu, hơn nữa trong đầu nghĩ muốn hết những phương pháp có thể thoát khỏi lão.

Rốt cục, hắn cho rằng mình đã thoát khỏi.

Vì thế, hắn trở lại đúng lộ tuyến chính xác mà đi tới. Thế nhưng, trong lúc vô ý, hắn khiếp sợ phát hiện, Trường Mi lão tăng còn đi theo hắn.

Lần thứ hai, Triệu Đan Trần hao phí vô số tâm lực, cuối cùng khiến Trường Mi lão tăng tiến vào một đường rẽ sai lầm. Triệu Đan Trần đắc ý cười to ba tiếng, mới rời đi.

”Ma Ni Tự không hổ là đệ nhất đại tông phái. Thích Ca tâm kinh và rất nhiều Thiên cấp mật điển, không có một cái nào không huyền bí khó luyện.” Triệu Đan Trần thầm than một tiếng. Thiên hạ luận các loại bí tịch tuy nhiều, nhưng không có tông phái nào có thể so sánh với Ma Ni Tự.

Trong tứ đại chí cường giả, chỉ có Thích Ca tổ sư là hao phí toàn bộ tinh lực vì tông phái, sáng tạo ra một loại công pháp thần kỳ. Mà Vũ Hoàng và Tần Linh Thiên Đế đối với tông phái đều hao phí quá ít tinh lực, chính vì vậy số lượng Bí tịch kém hơn khá nhiều.

Đương nhiên, gia tộc Vũ Hoàng Môn dựa vào không phải ngũ đại tông phái khác có khả năng bằng được.

”Bất quá, chờ có Vũ Hoàng bảo tàng, Thanh Hồ Đảo chúng ta chắc chắn sẽ biến đổi mạnh mẽ.”

Triệu Đan Trần trong lòng nóng lên vì hưng phấn.

Khi đi đến một góc tối, Triệu Đan Trần hướng chỗ bảo tàng nhìn lại.

Ở trung tâm đường tắt này, trên vách tường khảm hai khóa minh châu. Minh châu tản ra hào quang sâu kín xanh biếc, không ngờ chiếu sáng phạm vi hơn mười trượng xung quanh. Mà ở bên cạnh vách tường, hiện ra một cái cầu thang đi thông đấy.

”Vũ Hoàng bảo tàng ở ngay bên trong.” Triệu Đan Trần mừng rỡ.

”Ha ha. Triệu Đan Trần, ngươi vất vả rồi.” Một tiếng cười to sang sảng vang lên. Triệu Đan Trần hoảng sợ quay đầu.

Chỉ thấy từ trong bóng đêm hiện ra một bóng người.

Đúng là Thú Vương Ô Hầu.

*Cuồng lôi: sét giật.

*Yo-ga: cái này có lẽ đã quá quen, mình cũng xin nói qua 1 chút: môn này xuất phát từ Ấn Độ, khi tập luyện sẽ khiến gân cốt trở nên cực kỳ mềm dẻo, khả năng điều hòa khí huyết cao hơn, sẽ ít bị mắc bệnh hơn. Nó về tác dụng thì như môn thái cực quyền dưỡng sinh, nhưng khó hơn và đòi hỏi sự kiên nhẫn, cần cù rất cao.

*Lục đại thần thông của Phật giáo: gồm

- Thiên nhãn thông: tăng khả năng nhìn của mắt, mắt lúc đấy có thể nhìn rõ mọi vật, không bị trở ngại khoảng cách, chướng ngại vật. Mình kết nhất cái này, vì nó giúp mình nhìn những thứ mà bình thường không nhìn được... Cái gì thì mấy bạn tự hiểu, đặc biệt là mấy chú ”dê”, dịch giả không dám giải thích kéo là bị ăn chữ a.
- Thiên nhĩ thông: tăng khả năng nghe của tai, có thể nghe những tiếng nói từ khoảng cách cực xa, có thể nghe hiểu ngôn ngữ muôn loài (cái này dành cho mấy bác biên dịch viên và mấy bác khoa học về hải dương thì hết ý).
- Tha tâm thông: khả năng đọc được ý nghĩ của người khác(bác sỹ tâm lý học mê cái này phải biết).
- Thần túc thông: khả năng nhìn được trăm ngàn kiếp trước của người khác (cái này dành cho mấy bác nghiên cứu tâm linh).

- Thần cảnh thông: khả năng di chuyển không hạn chế, bất kể khoảng cách, thậm chí còn có thể tàng hình ẩn thân (na ná như kiểu di chuyển tức thời của Songoku trong 7 viên ngọc rồng ấy - mấy bác điền kinh có cái này thì cứ gọi là phá kỷ lục và ninja mà có cái này thì...).

- Lậu tận không: khi luyện đến bậc này, đã có thể coi là nửa phật. Đây là bước cuối cùng để thành Phật, hay người ta vẫn gọi là "Niết Bàn". Lúc ấy, tâm trí sẽ trở nên cực kỳ trong sạch, không còn bị vướng bận bởi xã hội hay bất cứ gì... Khi chết, sẽ trở về miền tây phương cực lạc và hóa thành Phật.

Chương 35: Người và bảo tàng vô duyên

Hào quang xanh biếc chiếu rọi hơn mười trượng chung quanh, mà ở góc tối Triệu Đan Trần khó có thể nhìn Thú Vương Ô Hầu.

"Không có khả năng! Từ đầu tới cuối ta không lúc nào thả lỏng, ta đã thử nhiều lần, ngay cả con lừa ngốc tu luyện Thích Ca Tâm Kinh kia cũng bị ta cắt đuôi. Người! Ta cho tới bây giờ không phát hiện ra người!" Triệu Đan Trần đầu óc hoa òn toàn rối loạn, Thanh Hồ Đảo tổn thất nhiều như vậy chính là vì Vũ Hoàng bảo tàng.

Nếu có thể đoạt được bảo tàng mọi tổn thất đều có giá trị.

Nhưng tại lúc mấu chốt, Thú Vương Ô Hầu không ngờ lại xuất hiện. Luận thực lực, Ô Hầu có thể dễ dàng giết chết hắn.

Thiên Bảng đề nghị thực lực không thể nghi ngờ.

"Ha ha! Thích Ca Tâm Kinh phi thường huyền bí, nhưng lão hòa thượng kia còn chưa tu luyện đến chỗ cao thâm. Nói về ẩn nấp theo dõi thì hẳn nhiên so với ta còn kém xa." Ô Hầu cười lớn nói, tiếng cười vang vọng trong đường hầm hình thành một tiếng vang hỗn tạp.

"Thật ra ta phải cảm ơn người, nếu không có người ta làm sao có thể tìm được nơi này."

Yên ổn đứng đầu trên Thiên Bảng hơn ba mươi năm, Thú Vương Ô Hầu ở rất nhiều phương diện đều am hiểu.

Vốn trong lòng bối rối nhưng rất nhanh Triệu Đan Trần đã trấn tĩnh lại. Không quản sự tình đã phát sinh như thế nào, dù có khổ cũng phải tiếp tục. Điều hắn có thể làm trong lúc này chính là cố gắng hết sức làm cho tình huống chuyển biến tốt đẹp.

"Ô Hầu." Triệu Đan Trần trầm giọng nói: "Vì Vũ Hoàng bảo tàng, Thanh Hồ Đảo tổn thất nghiêm trọng. Mà Ô Hầu người chỉ có một mình không môn phái, những bảo bối giấu trong Vũ Hoàng bảo tàng đối với Ô Hầu người chỉ sợ cũng không có nhiều tác dụng. Nếu như vậy, trong Vũ Hoàng bảo tàng người có thể lấy một kiện tốt nhất mang đi."

Như thế nào? lợi ích cho tông phái, thì sẽ lại có Thanh Hồ Đảo chúng ta. Hơn nữa ta cũng có thể làm chủ để cho người có ba lần cơ hội yêu cầu Thái thượng trưởng lão của Thanh Hồ Đảo ra tay giúp người. Như thế nào?"

"Nga? Thái thượng trưởng lão, lại là Hạng Tử Kiếm Thánh (Người mù kiếm thánh) năm xưa?" Thú Vương Ô Hầu Kinh ngạc nói.

"Ô Hầu người đừng vội! Thái thượng trưởng lão của Thanh Hồ Đảo chủ yếu tôn kính một vị chủ nhân." Triệu Đan Trần sắc mặt trầm xuống.

Đạo chủ của Thanh Hồ Đảo hơn hai trăm năm trước đứng thứ hai trên Thiên Bảng, hơn nữa được mọi người tôn xưng là Thiên Nhân Kiếm Thánh, nhưng ở phía sau cũng có người gọi là Hạng Tử Kiếm Thánh. Bất quá gọi "Người mù" có chút không tôn kính, bên ngoài cũng không có người dám nói như vậy trước mặt cao thủ Thanh Hồ Đảo.

Vị Hạng Tử Kiếm Thánh kia sau lại ngộ đạo đạt tới Hư cảnh, sau đó ẩn cư tại Thanh Hồ Đảo rất ít khi ra tay.

Nhưng mấy lần ra tay đều khiến cao thủ trong thiên hạ biết vị Hạt Tử Kiếm Thánh này đã đạt tới cảnh giới quỷ thần khó dò, nhìn khắp toàn bộ Cửu Châu đi đâu đi đó có thể so sánh cùng hắn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Vị Hư cảnh cường giả này cũng là chỗ dựa duy nhất của Thanh Hồ Đảo ở Dương Châu.

"Hư cảnh cường giả ra tay giúp ta ba lần? Bảo bối trong bảo tàng ta cần là có thể lấy một kiện tốt nhất mang đi?" Ô Hưu cười nói: "Điều kiện không tồi, ta cũng có chút động tâm. Đáng tiếc a! Ô Hưu ta cứng hay mềm đều ăn không tiêu, Vũ Hoàng bảo tàng này cho dù ta không dùng được có ném ra biển cũng không cho người của Thanh Hồ Đảo."

Triệu Đan Trần sắc mặt tức giận run rẩy giận Ô Hưu: "Ô Hưu, ngươi!"

"Ta! Ta làm sao vậy?" Ô Hưu cười nhạo nói.

"Ngươi đừng khinh người quá đáng, Thái thượng trưởng lão của Thanh Hồ Đảo ta giết chết người như giã'm lên một con kiến." Triệu Đan Trần trầm thấp nói, "Ta ra điều kiện như thế không phải mọi người đều tốt sao?"

"Không có biện pháp." Ô Hưu lắc đầu thở dài cười: "Ô Hưu ta nhìn đám Thanh Hồ Đảo các người thật không vừa mắt. Về phần vị Hạt Tử Kiếm Thánh kia.... ha ha, nếu mặt đối mặt của ta xác thực không phải là đối thủ của cường giả Hư cảnh. Nhưng Ô Hưu ta từ nhỏ đã có thể đem Vạn Hoàng trở thành nơi chơi đùa. Hừ! Muốn đuổi theo giết ta, thiên hạ ngày nay cũng không có người có thể làm được."

Nói xong. Ô Hưu liền trực tiếp đi đến chỗ cửa động giấu bảo tàng.

"Ngươi" Triệu Đan Trần hai mắt phát hỏa nhưng hắn thật sự không dám ra tay, Ô Hưu không giết hắn đã là tốt rồi. Triệu Đan Trần dựa vào cái gì cùng đấu với người ta?

Trong một đường hầm.

"Rống ~" Một tiếng rống khiến linh hồn người chấn động vang lên.

Ô Hưu, Triệu Đan Trần hai người mặt đều biến sắc.

Chỉ thấy chỗ sâu trong trong bóng tối của đường hầm đi ra một con Kim Sắc Long Quy to chừng ba trượng. Cuối đường hầm này là ngõ cụt, kỳ thật đây là chỗ ngủ tạm của Long Quy. Long Quy thích nhất là ngủ.

Đường hầm này dài chừng gần năm mươi trượng, mà nơi vào bảo tàng là ở chính giữa đường hầm cho nên hai người căn bản không phát hiện Kim Sắc Long Quy.

"Thảm rồi!" Ô Hưu nói.

"Nó như thế nào lại ở đây? Không phải... không phải ở cửa cung sao?" Triệu Đan Trần cũng đã biến sắc. Chỉ thấy Kim Sắc Long Quy nhàn nhã đi đến động khẩu rồi sau đó nằm xuống, lấy thân hình khổng lồ to ba trượng của nó dễ dàng đem động khẩu bịt lại. Cặp đồng tử lục quang mơ hồ có một chu?t ý tử?.

Một bóng đen lặng yên không một tiếng động tiêu sái đến góc đường. Đúng là Đằng Thanh Sơn theo con đường đã tính toán đi tới.

"Điểm cuối của con đường này ở ngay phía trước." Đằng Thanh Sơn tim đập chậm lại đến mức tận cùng, hoàn toàn đình chỉ hô hấp. Thông qua toàn thân khô?ng chế hô hấp, lấy khả năng khống chế cơ thể của hắn thì— mỗi một bước chạy đều nhẹ nhẫ?ng vô cùng, không một âm thanh. Trong bóng đêm, Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn qua một cái.

Chỉ thấy cách xa hơn hai mươi trượng, hai khóa minh châu được khảm tại trên vách tường tản ra hào quang mờ nhạt xanh biếc chiếu trong phạm vi mười trượng chung quanh.

Kim Sắc Long Quy đang nằm tại đó.

Hai người, Triệu Đan Trần đang đứng co?—n Thú Vương Ô Hưu lại tùy ý ngồi xuống dựa vào vách tường đồng thời miệng còn thường xuyên phát ra tiếng gầm nhẹ.

"Rống ~ rống ~" Kim Sắc Long Quy tùy ý phát ra hai tiếng rống.

Cả hai người này.

Không phát hiện ra Đằng Thanh Sơn.

Về thu liễm hơi thở, ẩn nấp theo dõi thì— Đằng Thanh Sơn so với cường giả Tiên Thiên Kim Đan mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

"Ân? Triệu Đan Trần, Ô Hưu đều ở đây? Kim Sắc Long Quy cũng ở đây?" Đằng Thanh Sơn nháy mắt suy luận ra rất nhiều việc. "Bảo tàng ở chỗ này là— không thể nghi ngờ. Kim Sắc Long Quy bảo vệ bảo tàng. Hai người—i Ô Hưu với Triệu Đan Trần không có vẻ là bạn. Triệu Đan Trần khẳng định có bản đồ mê cung mà Ô Hưu thì không có. Ô Hưu hẳn là theo tung Đan Trần một đường đến chỗ này."

Đằng Thanh Sơn yên lặng nhìn này tất cả.

"Triệu Đan Trần! Đừng có giữ cái sắc mặt như nữ nhân chết thế kia." Ô Hưu dựa vào vách tường quay đầu lại nhìn thoáng qua Triệu Đan Trần cười nói: "Vừa rồi ta cùng lão Long Quy hàn huyên tán gẫu, không thể tin được lão Long Quy này sống gần vạn năm a. Nó còn rất vui vẻ cùng tâm sự với ta."

"Người đứng thật là nhàm chán." Triệu Đan Trần lạnh nhạt nói một tiếng.

"Hừ người biết cái gì." Ô Hưu cười nói. "Hai chúng ta vận khí tốt. Long Quy nói nếu vừa rồi hai chúng ta vượt lên tiến vào động chắc chắn phải chết. Đó là lý do lão Long Quy không chút sốt ruột."

"Hẳn phải chết không thể nghi ngờ?" Triệu Đan Trần nhú mày. "Vũ Hoàng lưu lại bảo tàng như thế nào để người đi vào phải chết? Không có khả năng?"

"Lão Long Quy nói bảo tàng này kẻ hữu duyên mới có thể vào, kẻ vô duyên đi vào hẳn phải chết. Lão Long Quy này sống gần vạn năm tính tình rất tốt không muốn có người chết. Nếu không, nó căn bản sẽ không ngăn trở chúng ta." Ô Hưu nói. Triệu Đan Trần giận dữ mà cười: "Ha ha! Chuyện cười! Lão Long Quy này không ngăn cản, ngược lại còn giúp chúng ta?"

Ô Hưu sờ sờ cằm: "Nghe vậy có thể là sự thật. Ta từ nhỏ rèn luyện ra cảm giác đặc thù, lão Long Quy nói hẳn là thật. Hơn nữa nếu lão Long Quy thực muốn giết chúng ta thì tại cửa cung nó đã sớm giết, nhưng nó vẫn chỉ ngăn trở chúng ta. Từ đầu tới cuối lão Long Quy cũng không giết chết một người nào."

Đan Trần ngẩn ra.

Chính xác.

Cho dù ngay từ đầu khối không khí đem người đánh bay vẫn chỉ là đe dọa. Lão Long Quy chính xác một người cũng không giết.

"Ô Hưu! Người nói lão Long Quy này nói: 'Kẻ hữu duyên mới có thể vào, kẻ vô duyên đi vào hẳn phải chết không thể nghi ngờ'. Cái này là nói cái gì? Cái gì gọi là hữu duyên? Cái gì gọi là vô duyên?" Triệu Đan Trần vội la lên. "Chẳng lẽ Ô Hưu người còn tin tưởng cách nói hoang đường này?" Hữu duyên vô duyên vốn tương đối khó có thể xác định.

"Ta hỏi rồi nhưng lão Long Quy cũng không chịu nói." Ô Hưu bất đắc dĩ nói.

"Ha ha! Triệu Đan Trần, lần này Thanh Hồ Đảo các người tổn thất thê thảm a. Đã chết người nhiều như vậy mới tới được cửa bảo tàng, lão Long Quy nói người cùng bảo tàng vô duyên. Ha ha!" Ô Hưu nhin không được cười ha hả, "Thật sự là ta cười đến chết mất. Ha ha!"

Triệu Đan Trần cơ trên mặt co rút lại.

"Vô duyên?" Triệu Đan Trần ánh mắt phát lạnh không tin.

Thanh Hồ Đảo tổn thất nhiều như vậy vẫn chỉ nhận được một câu "Cùng bảo tàng vô duyên?" Triệu Đan Trần tuyệt đối không thừa nhận.

"Sự tình như thế nào lại rơi vào bước này." Triệu Đan Trần trong lòng lo lắng đau đầu suy nghĩ. Tất cả đều từng bước tiến tới, chết không ít Tiên Thiên cường giả nhưng bây giờ lại lâm vào tình cảnh như thế này. "Chính là do cái tên Tần Lang kia. Nếu không có hắn những người khác căn bản tìm không thấy động không đáy. Nếu không có hắn, Hồ trưởng lão cũng sẽ không chết. Tuy rằng ta không biết Hồ trưởng lão chết như thế nào nhưng tiếng hô của Hồ trưởng lão trước khi chết hiển nhiên cùng Tần Lang có liên quan."

Đối với Tần Lang, Triệu Đan Trần hận thấu xương.

Đằng Thanh Sơn tựa như một tảng đá không sinh mệnh ở một góc yên lặng quan sát. Kiếp trước được huấn luyện khiến Đằng Thanh Sơn có đủ kiên nhẫn, cứ như vậy yên lặng ngồi chồm hổm (ngồi xổm) thủ thế, cho dù ngồi chồm hổm ba bốn ngày thì—hắn cũng sẽ không nản mất bình tĩnh. Hắn tin tưởng cơ hội nhất định sẽ tới.

Trong một nhánh của đường hầm.

Năm tên Tiên Thiên cường giả của Tiêu Dao Cung còn sống đang ở cùng một chỗ với Trường mi lão tăng. Trường mi lão tăng trong tay đang cầm một phần bản đồ mê cung: "Lúc này có ba con đường để đi. Nhưng vừa rồi hẳn là âm thanh của Ô Hầu, dựa theo phương hướng chỗ của Ô Hầu, chính xác là đường này."

Trường mi lão tăng vốn đã theo dõi Triệu Đan Trần, khoảng cách?ch đến?n lờ? tuyê?n chính xác co?—n mỗ?t đoa?n.

Chỉ là sau này Triệu Đan Trần khiếp sợ phát hiện liền lập tức thay đổi phương hướng, bao khó khăn mới chạy thoát khỏi Trường mi lão tăng.

Bất quá, sau đó? Trường mi lão tăng lại đụng phải người của Tiêu Dao Cung.

Song phương gặp nhau, có thể nói là vận may của Trường Mi lão tăng ở trong mê cung, cũng có thể nói những cao thủ của Tiêu Dao Cung vận khí tốt. Trường mi lão tăng dẫn đường thì—có thể đem những con đường có khả năng đến bảo tàng thu nhỏ trong phạm vi nhỏ nhất.

Trường mi lão tăng trong lòng xác định trong đó có một số đường chính xác. Có một số đường chính xác này lại dựa vào địa phương Triệu Đan Trần chém giết cùng với yêu thú. Trên bản đồ mê cung, Trường mi lão tăng trải qua sàng lọc xác định ra ba con đường. Tiếng cười của Ô Hầu đã tăng nhiều hơn.

Hắn dùng Thiên Nhĩ Thông có thể xác định phương hướng.

"Đại sư, quả nhiên lợi hại!" nam tử nho nhã mặc tử bào nói.

"Đi thôi! Còn có mười sáu đường rẽ để đến chỗ giấu bảo tàng, đến?n chậm có thể bị đám Triệu Đan Trần cướp đi." Trường mi lão tăng bình tĩnh nói. Lập tức sáu người tăng tốc độ nhanh chóng chạy tới chỗ giấu bảo tàng.

Chương 36: Mệnh!!!

Trong đườ?ng hầ?—m.

"Rống ~ rống ~" Lão Long Quy ngăn chặn cái động khẩu, rống lên hai tiếng cùng với Ô Hầu trao đổi.

"Triệu Đan Trần, người đừng đứng ở đó. Người có vội cũng vô dụng thôi." Ô Hầu đang lười nhác chỉnh lại cái thất lưng, bỗng nhiên hắn biến sắc, nhìn chăm chăm vào một góc chỗ khác trên đường tắt, quát khẽ một tiếng: "Có người." Nguyên còn đang ngồi trên mặt đất, cả? người—i Ô Hầu đột nhiên như một tia chớp chợt lóe lên rồi—i xuất hiện ở cách đó hơn hai mươi trượng.

"Có người?" Triệu Đan Trần cũng nhanh như chớp vọt tới.

Nguyên bản còn đang ngồi chồm hổm yên lặng trong góc, Đằng Thanh Sơn kinh ngạc thấy Ô Hầu, Triệu Đan Trần hai người vọt tới chồ? mỗ?—nh.

"Hắn như thế nào có thể phát hiện ra ta?" Không kịp phản ứng, Đằng Thanh Sơn vèn vèn mới chạy trốn được khoảng ba trượng.

"Tần Lang?" Ô Hầu kinh ngạc nhìn bo?ng người đang cha?y trốn "Góc quẹo này không ngờ là?i có người?".

"Là Tần Lang." Triệu Đan Trần ngay từ đầu khiếp sợ, song ngay lập tức, sắc mặt dữ tợn, hét lên: "Tần Lang. Đừng hòng trốn..." Thanh âm rít lên còn đang quanh quẩn trên con đường tắt, mà cả?n thân Triệu

Đan Trần lại là bằng tốc độ nhanh nhất hướng Đẳng Thanh Sơn truy theo. Tại thời điểm Triệu Đan Trần đuổi theo, khoảng cách hai bên ước chừng cách xa nhau năm trượng.

Lấy tốc độ của Triệu Đan Trần, Đẳng Thanh Sơn há có thể trốn sao?

Thanh Sơn mới lao đi được khoảng hơn ba mươi trượng, một bóng người liền từ đỉnh đầu bay qua, xuất hiện ở phía trước.

"Tần Lang, ngươi nghĩ trốn đi đâu a?" Triệu Đan Trần trong đôi mắt không chút che dấu sát khí, khóe mắt đều co rút lại. Nguyên bản khuôn mặt tuấn tú, giờ phút này lại trở thành cực kỳ dữ tợn.

"Triệu trưởng lão, hảo khinh công a!" Thanh Sơn tán thưởng một tiếng. Lập tức liền cười khổ: "Nguyên lai là bọn họ."

Giờ phút này, cách chỗ Đẳng Thanh Sơn đại khái hai mươi trượng, mơ hồ có tiếng vang lên. Ngay sau đó, chỉ thấy sáu bóng người xuất hiện ở phía trước, chính là năm vị Tiên thiên cường giả Tiêu Dao Cung cùng với Trường mi lão tăng. Nháy mắt, Đẳng Thanh Sơn liền hiểu ra, không khỏi cười khổ: "Ô Hưu kia, căn bản không phát hiện ra ta, mà là phát hiện mấy người bọn họ."

"Tần Lang, năng lực ẩn nấp của ngươi, dù ngay tại bên người mà cả ta cũng không phát hiện ra ngươi." Giờ phút này, Ô Hưu đã đi tới. Hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Đẳng Thanh Sơn: "Ta rất ít phục ai, nhưng năng lực ẩn nấp hơi thở của ngươi, ta thật sự bội phục. Lợi hại! Lợi hại!"

Ô Hưu cũng liền tiếp tán thưởng vài tiếng.

"Lợi hại cái rắm!" Đẳng Thanh Sơn không khỏi cười khổ nói: "Ô Hưu tiên bối, ngươi giúp ta một phen ngăn lại tên điên Đan Trần này, ta thật vô cùng cảm kích."

"Ô Hưu huynh, Tần Lang này hại chết Thanh Hồ Đảo Hồ trưởng lão. Phỏng chừng cái chết của những vị trưởng lão khác, cùng hắn cũng không thoát được can hệ. Thanh Hồ Đảo ta thề phải giết hắn!" Triệu Đan Trần trầm giọng nói. "Nếu ngươi ngăn trở, chính là địch nhân của toàn bộ Thanh Hồ Đảo ta." Triệu Đan Trần tức giận sắc mặt đều đỏ lên.

Hiển nhiên, hẳn là nổi trận lôi đình.

Hắn hận nhất, chính là do Tần Lang này đã vạch trần động không đáy.

"Cứ đi đi." Ô Hưu lại hướng tường bên đứng, ý bảo chính mình không ngăn cản. "Các nhóm thù hận, phải tự mình giải quyết."

"Các vị ơ! Đây làm gì?"

Vị Tiêu Dao Cung Sử trưởng lão mới bước tới kinh ngạc cười nói.

"Xem ra, bảo tàng không phải đến dễ dàng như vậy." Trường mi trưởng lão đầu mày nhăn lại.

Triệu Đan Trần, Ô Hưu hai người tại đây, không phải đi lấy bảo tàng. Kỳ quái là nếu lấy bảo tàng rồi, theo đạo lý cũng có thể nhanh chóng rời đi mà không phải hao phí thời gian tại đây. Dù sao càng kéo dài thời gian càng dễ dàng sinh mầm tai vạ.

Đẳng Thanh Sơn nhìn đám người đang đi tới liền nói: "Sử trưởng lão. Thanh Hồ Đảo chết những người đó, lúc này, Triệu Đan Trần lại tính toàn bộ trên đầu ta."

Tiêu Dao Cung năm người cùng với Trường mi lão tăng nhướng mày.

Trường mi lão tăng cùng với Tiêu Dao Cung tại trên đường chỉ biết, mọi người cùng nhau liên thủ giết chết một đám cao thủ Thanh Hồ Đảo. Đây chính là một đám người liên thủ làm, cũng không chỉ riêng một người Đẳng Thanh Sơn.

"Sử trưởng lão, đây là chuyện cá nhân của Thanh Hồ Đảo trưởng lão ta. Khẳng định có rất nhiều nguyên nhân, rất phức tạp. Rốt cuộc là tình hình ra sao, Thanh Hồ Đảo chúng ta về sau sẽ căn cứ điều tra, bắt quả chúng ta xác định, Tần Lang này chính là kẻ thủ ác." Triệu Đan Trần hai mắt muốn bốc hỏa nhìn về phía đám người Tiêu Dao Cung: "Hy vọng các vị đừng nhúng tay."

”Đương nhiên! Đây là chuyện của Thanh Hồ Đảo các ngươi cùng với Tần Lang kia.”

Sử trường lão mỉm cười nói.

Các đại tông phái, nhưng lại chỉ có một mình Tần Lang không môn phái đối chọi cùng Thanh Hồ Đảo.

Trước kia giết Thanh Hồ Đảo trưởng lão đó là mọi người liên can, Thanh Hồ Đảo đã không dám nhắc đến. Nhưng lúc này Tiêu Dao Cung cùng với Thanh Hồ Đảo chống lại. Vì một tên Tần Lang? Giá trị sao? Không đáng giá.

Trong đường tắt âm u, Đằng Thanh Sơn bị cô lập hoàn toàn. Tần Lang không môn không phái, với thân phận này thì không ai nguyện ý giúp hắn. Thậm chí ngay cả Thú Vương Ô Hầu cũng không thể vì một người không có thâm giao như Đằng Thanh Sơn mà đi đắc tội với quái vật lớn Thanh Hồ Đảo.

”Làm sao bây giờ? Lúc này rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?”

Đằng Thanh Sơn trong đầu không ngừng vội vàng suy nghĩ. Hắn rõ ràng, không thể bắt buộc người Tiêu Dao Cung trợ giúp mình. Nếu cứng rắn ép đối phương ra tay, có thể bị người của Tiêu Diêu Cung giận dữ, lại cùng liên thủ giết chính mình. Mà lúc này muốn giết mình cũng chỉ có một Triệu Đan Trần.

Đối với bản thân, còn có một tia hy vọng.

Có thể giãy dụa.

”Chém giết lẫn nhau, ta lập tức xuất ra Luân Hồi Thương, cũng không tin không có một chút tác dụng.” Đằng Thanh Sơn trong lòng lo lắng nhưng ngoài miệng còn kéo dài thời gian: ”Triệu trưởng lão, luận thực lực Tiên Thiên Thực Đan của ta, như thế nào có thể giết chết Hồ trưởng lão? Chuyện này tuyệt đối là oan uổng.”

”Hừ! Tiếng hô của Hồ trưởng lão trước khi chết ta nghe rất rõ ràng.” Triệu Đan Trần đi tới từng bước một, khuôn mặt dữ tợn: ”Người cũng đừng có chối. Bất quá yên tâm đi, ta sẽ không cho người chết một cách đơn giản đâu. Ta sẽ cho người hối hận, hối hận vì là địch của Thanh Hồ Đảo ta.”

Triệu Đan Trần nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Giờ phút này, Triệu Đan Trần đương nhiên không muốn một kiếm giết chết Đằng Thanh Sơn. Như thế, chẳng phải tốt đẹp cho đối phương lắm sao? Một chút cũng không đau.

Cho nên phải tra tấn, hung hăng tra tấn.

Tốt nhất là phế bỏ võ công, đoạn tứ chi, chọc mù mắt, cắt đứt đầu lưỡi, giam vào lao ngục âm u. Mỗi ngày đều tra tấn, làm cho Tần Lang tuyệt vọng trong bóng đêm, nhận đủ vô tận tra tấn chết đi. Như thế mới có thể khiến Triệu Đan Trần hắn giải hận. Chết đi nhiều Tiên Thiên cường giả như thế, còn làm bọn hắn không thể đến Vũ Hoàng bảo tàng.

Đại hận như vậy, sử dụng thủ đoạn tra tấn tàn nhẫn, Thanh Hồ Đảo cuội ng xem lại không quá đáng.

”Một kiếm giết chết người. Nằm mơ đi!” Triệu Đan Trần chậm rãi tới gần.

Đằng Thanh Sơn đi lui từng bước một. Trong thời gian ngắn ngủi này, Đằng Thanh Sơn nghĩ ra một loạt các phương án, nhưng cũng không có hy vọng gì: ”Lấy thực lực Tiên Thiên Kim Đan muốn giết ta, quả thực là nhắc tay nhấc chân. Lúc này chỉ có mình ta, chính là tìm sống giữa cái chết. Bên kia có Kim Sắc Long Quy, ta chạy trốn tới bên cạnh Long Quy.”

Người không thể giúp mình, Đằng Thanh Sơn chỉ có thể đặt hy vọng vào yêu thú.

”Tại bên cạnh Long Quy, lấy thân thể đặc thù của ta cùng Triệu Đan Trần liều chết chiến đấu, có lẽ còn có một tia hy vọng.” Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, mình chỉ có thể dựa vào chút đặc thù duy nhất trên thân thể để quần đấu. Ở tiền tuyến địa cầu, kỹ năng trên rất phần hoa.

Mà ở Cửu Châu đại địa, lại không hề có?

Bất quá, đối phương là Tiên Thiên Kim Đan, chỉ cần một chiêu liền có thể đoạn tuyệt hy vọng của mình.

"Triệu trưởng lão, ta hy vọng có thể cho ta bớt đau đớn." Đằng Thanh Sơn hô, giờ phút này hắn đã thối lui đến chỗ rẽ.

"Ha ha!" Triệu Đan Trần giận mà cười, điên cuồng mà cười.

Hô.

Đằng Thanh Sơn mạnh mẽ hướng tới? Kim Sắc Long Quy kia chạy như bay.

"Hừ, chỉ là giấy chết thôi!" Triệu Đan Trần một chút cũng không vội. Bởi vì hắn rõ ràng nơi giấu bảo tàng này chung quanh đều là ngõ cụt, Tần Lang căn bản không có đường có thể trốn thoát.

"Trước tiên cắt đứt gân tay, gân chân người." Triệu Đan Trần như tia chớp vọt vào chỗ giấu bảo tàng trong đường tắt.

Phía sau Thú Vương Ô Hầu, năm người Tiêu Dao Cung và Trường mi lão tăng cũng đều đi vào trong đường tắt.

"Đáng tiếc a, hắn là một nhân vật đang lên." Ô Hầu cảm thán một tiếng. "Bất quá thoát nhìn thì hắn cùng Thanh Hồ Đảo, hắn là cũng có thù oán."

Hai khóa minh châu to lớn a quang mang u ám, Kim Sắc Long Quy nằm tại kia. Trường mi lão tăng và năm người Tiêu Dao Cung thấy thế liền biến sắc. Kim Sắc Long Quy ở đây là sự tình rất phiền toái.

Mà Đằng Thanh Sơn giờ phút này lại ở ngay bên cạnh Kim Sắc Long Quy.

"Người cho là Long Quy sẽ giúp người?" Triệu Đan Trần cầm trong tay trường kiếm đồng thời hướng Kim Sắc Long Quy hơi hơi cúi, tỏ vẻ tôn kính. Rồi sau đó thẳng đứng dậy, tiếp tục hướng Đằng Thanh Sơn đi tới.

"Triệu Đan Trần!"

Đằng Thanh Sơn sắc mặt lạnh lùng không một tia sợ hãi.

"Bùm bùm ~" Đằng Thanh Sơn trong cơ thể phát ra hàng loạt tiếng vang. Thân thể nhanh chóng tăng cao, lấy mắt thường có thể thấy được biên độ. Cánh tay, trên đùi đều bắt đầu biến thành trắng kiện. "Xuy xuy ~" Ông tay áo màu đen trên thân rách toạc, lộ ra cường hữu lực cánh tay tựa như thép quán quanh.

Một sợi gân xanh tựa như dây đồng xanh quán quanh toàn bộ thân hắn.

Trong nháy mắt. Đằng Thanh Sơn hóa thành một tòa ma thần.

"Ân?" Triệu Đan Trần kinh ngạc nhìn một màn này, cười nhạt một tiếng: "Tựa hồ có chút bộ dáng! Bất quá, phản kháng của người là vô dụng thôi." Triệu Đan Trần căn bản không cần quan tâm.

Đằng Thanh Sơn đáy lòng lại quyết định.

Ngay từ đầu, một mặt cứ thế chí cương làm cho Triệu Đan Trần sinh ra ảo giác. Tại thời khắc sinh tử, lộ ra sự mềm dẻo kinh người của thân thể, không kể ngón tay, hay là đầu, mọi bộ vị toàn thân... Chỉ cần đối phương không lập tức giết, chính mình ngược lại liều mạng giết chết đối phương.

"Vậy người cứ thử xem sao." Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

Xa xa Ô Hầu, Trường mi trưởng lão, năm người Tiêu Dao Cung đều nhìn.

"Đến đây đi!" Đằng Thanh Sơn khí huyết sôi trào, tốc độ lưu chuyển so với bình thường tăng nhanh mấy chục lần, cả hai mắt đều rực đỏ.

Triệu Đan Trần khoe miệng nổi lên một tia cười tàn nhẫn, thân thể liền hóa thành một trận kinh phong.

Đằng Thanh Sơn cả người tựa như một tòa đại tinh tinh phóng xuống.

"Bồng."

Chỉ thấy Triệu Đan Trần nguyên bản hóa thành một đạo kinh phong, vang lên một tiếng nổ, máu tươi phun ra, đồng thời bị bắn lên hơn mười trượng, rồi sau đó đập mạnh xuống mặt đất.

Triều Đu Đan Trầi—n nằm trên mặt đất, máu miệng phun ra. Hắn khó có thể tin liền quay đầu nhìn về phía xa xa, nhìn chăm chăm Kim Sắc Long Quy.

”Long Quy! Như thế nào lại tấn công ta?” Triệu Đan Trần hoàn toàn sợ ngây người.

”Lão Long Quy?” Ô Hầu, Trười—ng mi lão tăng cùng năm người Tiêu Dao Cung cũng giật mình nhìn về phía Kim Sắc Long Quy.

Mà mới vừa lao ra ba trườg, Đằg Thanh Sơn cũng kinh ngạc nhìn con quái vật lớn bên cạnh: ”Long Quy, nó như thế nào lại giúp ta?” Kim Sắc Long Quy giờ phút này đã ly khai cái động khẩu, đôi mắt đảo qua đám người kia rồi lập tức quay cái đầu to lớn, nhìn về phía Đằg Thanh Sơn bên cạnh.

Đằg Thanh Sơn nhận thấy được, trong cặp kia mắt to kia ẩn chứa thiện ý.

Vung chân.

Kim Sắc Long Quy huy móng tốc độ quá nhanh. Luĩ?c trười?c Triệu Đan Trần không kịp né tránh, mà lần này, Đằg Thanh Sơn cũng không kịp né tránh như vậy.

Thanh Sơn tựa như một tảng đá, bị đập thẳng vào bên trong bảo tàng.

Kim Sắc Long Quy lúc này mới đi đến lối vào, lại nằm xuống, đem cửa vào ngăn lại. Nhìn trước mắt một đám người Triệu Đan Trần, Ô Hầu, Trườg mi lão tăng đang há hốc mồm, lão Long Quy hé miệng rộng phát ra một tiếng hô, thanh âm vang vọng thấu suốt toàn bộ Thiên Hồng Thủy Cung.

”Rống ~”

Chương 37: Địa phương huyền bí

Đằg Thanh Sơn cả người bị đập bay đụng vào cửa bảo tàng dọc theo cầu thang lăn lông lốc xuống dưới.

”Tại sao có thể như vậy?” Đằg Thanh Sơn một tay chống xuống, ngồi trên mặt đất trong đầu còn rối bời.

Vừa rồi liên tục phát sinh chuyện lạ, có thể nói là biến đổi bất ngờ. Đầu tiên là mình bị nhân mã Tiêu Dao Cung làm liên lụy, rất xui xẻo bị Triệu Đan Trần phát hiện. Đúng lúc bản thân mình hạ quyết tâm, chuẩn bị cùng Triệu Đan Trần liều mạng thì Kim sắc long quy không ngờ đột nhiên xuất thủ chấn bay Triệu Đan Trần cứu mình một mạng.

Cái này cũng chưa tính là gì, cứu mình thì cũng thôi, ai mà ngờ được Kim sắc long quy này lại còn đem mình đập bay vào bên trong bảo tàng.

”Chẳng lẽ. Ta có cái gì thú vị? Hay lão long quy đối với ta có hảo cảm đặc biệt?” Đằg Thanh Sơn dở khóc dở cười, vừa quay đầu lại nhìn về phía trên động khẩu, lão long quy cả người như chiếc áo giáp nằm chính giữa chắn ngang lối vào. ”Vừa rồi lão long quy cùng với Ô Hầu có nói qua, Vũ Hoàng bảo tàng chỉ dành cho người hữu duyên, kẻ vô duyên cố tiến vào ắt phải chết. Chẳng lẽ... Ta là người hữu duyên?”

Hữu duyên hay vô duyên, Đằg Thanh Sơn cũng không biết có điều kỳ diệu quái lạ nào ở đây. Bản thân mình cùng Vũ Hoàng, cách xa nhau không biết bao nhiêu năm tháng, làm sao mà có duyên được?

”Không biết lão long quy vì cái gì thiên vị ta! Bất quá, ta liều chết chạy trốn cuối cùng lại đến nơi đây!” Đằg Thanh Sơn ánh mắt đảo qua cảnh vật chung quanh.

Vẫn là một màu xanh biếc!

Thiên Hồng Thủy Cung, ngoại trừ một tầng mê cung phía trên, bên dưới này vẫn còn có một tầng nữa.

Bất quá phía dưới kiến trúc đơn giản hơn nhiều cứ cách mười trườg lại có một cây cột cùng màu xanh biếc, đưa mắt nhìn xung quanh một loạt cột đá trải rộng khắp nơi, chống đỡ toàn bộ mê cung phía trên.

”Ở đây cũng là dưới lòng đất nhưng mà không phải tối đen mà lại có ánh sáng!” Đằg Thanh Sơn phát hiện, cứ hai cây cột đứng cạnh nhau thì ở dưới sàn hay trên đỉnh cũng đều có một dải ánh sáng xanh biếc nối liền với nhau, cũng chính vì thứ ánh sáng này mà làm cho toàn bộ tầng dưới lòng đất này có màu xanh biếc.

Mà mỗi dải ánh sáng này không chiếu sáng riêng rẽ mà lại đan xen lẫn nhau, tạo lên trên mặt đất một khu vực mười trượng vuông ô vuông sáng tối xen kẽ.

Trống trải! Yên tĩnh!

Đây là tầng cuối cùng của Thiên Hồng Thủy Cung, không có yêu thú, chỉ có một không gian tĩnh lặng được bao phủ bởi một màn ánh sáng xanh biếc.

"Không đúng!" Đằng Thanh Sơn nhìn kỹ. "Ánh sáng... Có vấn đề!"

Đằng Thanh Sơn phát hiện trong từng dải quang mang xanh biếc có quang vụ chậm rãi lưu chuyển, tựa như một dòng sông đang chậm chậm trôi vậy.

Tu luyện cũng là phải luyện tinh hóa khí luyện khí hóa thần, Thiên Hồng Thủy Cung ở dưới đáy hồ này cũng năm nghìn năm có dư vậy mà không có một chút sút mẻ hao tổn gì, khẳng định là ở đây phải có năng lượng duy trì.

"Nơi này hẳn là phải có một trung tâm năng lượng mới đúng!" Đằng Thanh Sơn dựa vào kinh nghiệm kiếp trước phán đoán.

Lúc này Đằng Thanh Sơn đang nhìn xung quanh, khắp nơi ngoại trừ mấy cây cột thì đều trông trải chỉ có quang mang màu xanh biếc tỏa ra bốn phía.

"Quả nhiên!" đi tới trước khoảng năm mươi trượng Đằng Thanh Sơn cả cười. "Đạo đạo quang tuyến. Truyền lại năng lượng! Thật giống như trăm sông đổ về biển lớn Hải nạp bách xuyên. Dòng nước tập trung càng nhiều, dòng sông càng thêm rộng lớn. Càng tới gần trung tâm năng lượng của Thiên Hồng Thủy Cung, ánh sáng càng mạnh!"

Năm mươi trượng khoảng cách. Đằng Thanh Sơn phát hiện ánh sáng màu xanh biếc dưới chân so với năm mươi trượng phía sau mạnh hơn một chút.

Ánh sáng màu xanh biếc phân thành hai loại, một loại vất ngang, một loại là dựng thẳng.

Đằng Thanh Sơn phát hiện càng đi về phía trước quang mang càng nồng, đồng dạng ánh sáng cũng mạnh dần lên về phía bên trái.

Đằng Thanh Sơn hướng bên trái phía trước đi tới. Đại khái đi gần một dặm đường thì dừng lại.

"Năng lượng thật đáng sợ!" Đằng Thanh Sơn đáy lòng khẽ run, ngay phía trước mặt từng đạo ánh sáng đã dày chừng ba thước, Kkhông thể xem như ánh sáng nữa mà giống như dòng suối nhỏ đang chảy. "Dựa theo quang mang lưu chuyển nơi này hẳn là trung tâm năng lượng!"

P phía trước mặt Đằng Thanh Sơn khoảng ba trượng, quang mang lưu chuyển dày đặc, năng lượng cũng nồng đậm, những chỗ khác không có nơi nào dày đặc quang mang như vậy.

Nhưng kiến trúc nơi này cũng giống hệt như mọi chỗ khác của tầng hầm, chỉ thấy cột đá sừng sững cùng với quang tuyến đan xen dày đặc như một bàn cờ vậy.

Hưu!

Phi đao hóa thành một đạo tàn ảnh bắn về phía phía trước, Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát, hẳn có dự cảm sẽ phát sinh gì đó không đơn giản như vậy.

"Oanh" toàn bộ cung điện đột ngột rung động mạnh tựa như động đất bình thường. Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến ngạc nhiên nhìn phía trước.

Trước mặt xuất hiện một quang sáng hình cầu đường kính ba thước tỏa ra quang mang chói mắt, tựa như một vầng thái dương xanh biếc thu nhỏ chợt hiện hữu ở đây vậy.

"Bồng!"

Quang sáng xanh biếc tựa như vầng thái dương tuôn ra sóng xung kích mãnh liệt tựa như sóng gợn, tốc độ kinh người nhanh chóng lan ra. Toàn bộ không gian xung quanh đều bị cỗ năng lượng này làm chấn động tưởng như sắp sụp đổ. Đằng Thanh Sơn chưa từng gặp qua cảnh tượng nào đáng sợ như vậy.

Tốc độ quá nhanh! Đằng Thanh Sơn căn bản không kịp trốn, hơn nữa cũng không có nơi nào để trốn.

Thoáng qua trong đầu Đằng Thanh Sơn vụt hiện ra một ý niệm: "Khó trách dám nói tiến vào phải chết, cho dù là hư cảnh cường giả sợ là cũng không chống cự được" thì đã bị sóng xung kích bao phủ.

Thiên Hồng Thủy Cung tầng trên.

"Oanh long long!" Toàn bộ mê cung chấn động.

Trước cửa vào bảo tàng Thú Vương Ô Hầu, Thanh Hồ đảo trưởng lão Triệu Đan Trần, Ma Ni tự trưởng mi lão tăng, Tiêu Dao cung ngũ trưởng lão trong lòng đều chấn động.

"Như thế nào lại phát sinh chuyện này?"

"Này cung điện như thế nào lắc lư như vậy?"

Tất cả hỗn loạn không bình tĩnh được.

"Khó có khả năng, chẳng lẽ Tần Lang đã lấy được Vũ Hoàng bảo tàng?" Ô Hầu nhú mày nói.

"Ân. Thiên Hồng Thủy Cung tồn tại mấy ngàn năm, cũng chỉ có lấy đi Vũ Hoàng bảo tàng mới có thể khiến cho nó chấn động." Trưởng mi lão tăng cũng gật đầu.

Triệu Đan trần vừa nghe sắc mặt càng thêm khó coi. Hắn nhìn thoáng qua Kim sắc long quy nhàn nhả nằm tại động khẩu thầm hận: "Vũ Hoàng bảo tàng? Hừ. Tần Lang... Người không có gì bảo hộ, dù là lấy được Vũ Hoàng bảo tàng làm gì có tư cách bảo trụ. Đợi người đi ra Triệu Đan Trần ta..."

Thanh Hồ Đảo tổn thất thảm trọng, hơn nữa Vũ Hoàng bảo tàng vốn là vật trong lòng bàn tay. Hết thầy đều vì Tần Lang mà thay đổi!

Phẫn hận. Sát ý. Căn bản không thể che giấu.

"Triệu trưởng lão. Bên trong phát sinh chuyện gì?" Một đạo âm thanh vang lên giữa Thiên Hồng Thủy Cung không ngừng chấn động, đúng là Cổ Ung đang ở bên ngoài cửa cung lo lắng. Nguyên bản hắn còn có kiên nhẫn chờ đợi, nhưng là hắn tận mắt chứng kiến toàn bộ Thiên Hồng Thủy Cung kịch liệt chấn động nhất thời sinh ra nóng nảy!

Bên trong Thiên Hồng Thủy Cung khẳng định phát sinh đại sự.

"Đảo chủ! Dẫn người vào đi!" Triệu Đan Trần cũng cao giọng hô.

Trong đường tắt. Những người khác nghe thấy vậy đều lắc đầu nở nụ cười.

"Triệu huynh. Đến bây giờ cho gọi đảo chủ các người đến còn có cái rầm tác dụng a? Ha ha..." Ô Hầu cười nói.

Triệu Đan Trần mặt lạnh như băng.

Khi trước để Cổ Ung cùng mấy người bên ngoài là để phòng ngừa nguy hiểm đến đảo chủ. Mà lúc này tuy rằng Vũ Hoàng bảo tàng tựa hồ không đến tay nhưng tình hình hiển nhiên đã không có gì nguy hiểm. Để đảo chủ bọn họ tiến vào cũng có chỗ tốt có thể bàn bạc xem kế tiếp nên làm cái gì.

Thiên Hồng Thủy Cung tầng dưới cùng, thông đạo phía bên trái cách cửa vào chừng một dặm. Chấn động đã đình chỉ.

Đằng Thanh Sơn vẫn đứng ở đó, toàn thân đắm chìm trong quang mang xanh biếc. Nguyên bản cái dây chuyền hắc sắc tiểu đỉnh trong lồng ngực giờ phút này đang hấp thu ánh sáng. Vừa rồi một cơn sóng năng lượng xung kích Đằng Thanh Sơn vốn không hề có sức phản kháng, chính là được Tiểu Đỉnh này cứu một mạng. Đằng Thanh Sơn toàn thân không hề có một chút thương tích!

"Quả là thần kỳ." Đằng Thanh Sơn căn bản không để ý Tiểu Đỉnh mà là nhìn lên phía trước mặt.

Phía trước khoảng ba trượng, thoát đầu vẫn là trống không giờ phút này lại xuất hiện kim quang chói mắt.

Cửu tòa Tiểu Đỉnh cao chừng bằng nửa người có ba chân tràn ngập sắc màu chói tề sắp thành ba hàng, vừa vặn hình thành bộ dáng ô vuông cửu cung. Cửu Đỉnh còn có cả nắp đậy, trên nắp còn được khảm một quả kim sắc bảo châu, chín khối kim sắc bảo châu phát tán ra kim quang chói mắt.

Tại bên ngoài cửu tòa Tiểu Đỉnh, mắt thường cũng có thể thấy được hào quang kim sắc. Kim sắc hào quang này hình thành một cái lồng đem chín cái Tiểu Đỉnh hoàn toàn vây vào giữa.

Phía trên Cửu Đỉnh huyền phù* một thanh búa lớn màu đen.

Chuôi búa lớn màu đen này cứ như vậy lơ lửng.

(Huyền phù: lơ lửng giữa trời, không tựa vào bất cứ thứ gì cả)

Hiển nhiên bao quanh Đại phủ màu đen này cũng có một quang cầu xanh biếc. Mơ hồ từng đạo ánh sáng màu xanh đậm chính là chảy ra từ đại phủ này.

"Cửu đỉnh? Còn có hắc sắc đại phủ?" Đằng Thanh Sơn ánh mắt dừng ở đại phủ kia.

"Nơi này tựa hồ cùng với Tiểu Đỉnh treo trên ngực mình có liên quan." Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn Tiểu Đỉnh trước ngực. Lúc này hơi hơi duỗi tay chạm đến màn kim sắc hào quang.

"Xuy".

Tựa như nam châm, cả người Đằng Thanh Sơn nháy mắt đã bị hút vào bên trong màn hào quang.

"A!" Đằng Thanh Sơn kinh chấn nhìn chằm chằm hắc sắc đại phủ kia. Lúc còn ở phía ngoài Đằng Thanh Sơn còn không phát hiện đến sự khủng bố của đại phủ, tiến vào bên trong màn hào quang một cổ uy áp đáng sợ từ cây búa lan ra, làm cho Đằng Thanh Sơn trong lòng sợ run. "Đại phủ hẳn là trung tâm năng lượng của toàn bộ Thiên Hồng Thủy Cung!".

Không có gì chống đỡ cư nhiên huyền phù giữa không trung. Đại phủ xung quanh phát ra quang mang màu xanh biếc dường như cùng quang mang bên ngoài có mối quan hệ nhất định, sợ rằng có khi quang mang chính là từ đây sinh ra.

Thấy đại phủ này Đằng Thanh Sơn trong đầu vừa động.

"Trong truyền thuyết binh khí cầu Vũ Hoàng chính là một cây búa! Có thể hay không. Là cây búa này?" Đằng Thanh Sơn nghĩ ngợi nói. "Bất quá... Theo đạo lý, cho dù là tứ đại chí cường binh khí, cũng chỉ là một vài tài liệu trên quý luyện chế, chỉ có ý nghĩa tượng trưng".

Binh khí chính là binh khí!

Cho dù là binh khí của Vũ Hoàng theo lý cũng sẽ không có cái gì đặc thù. Nhưng vì sao...

Binh khí có thể huyền phù tại giữa không trung?

"Chín cái đỉnh này có gì đặc biệt?" Đằng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua, nhìn vào bên trong đỉnh thấy mơ hồ có phản quang.

"Xuy xuy" Cửu đỉnh trên mặt đất, cái nào trên nắp cũng khảm một kim sắc bảo châu, bỗng nhiên mỗi bảo châu tự động phát ra một luồng hào quang kim sắc.

Chín đạo ánh sáng hội tụ phía trên Cửu đỉnh.

Một bóng người cao lớn hư ảo mơ hồ xuất hiện ở giữa không trung, bố y màu trắng đơn giản, đầu tóc bù xù, khuôn mặt cương nghị. Vừa mới nhìn tưởng như dã nhân.

"Đây là..." Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn.

Chương 38: Tỉnh cầu của Vũ Hoàng

"Cửu Châu Tiểu Đỉnh này là của ta, tên của ta là Vũ Hoàng!" Thanh âm hùng hậu ôn hòa từ trong miệng bóng người hư ảo phát ra.

"Vũ Hoàng? Là Vũ Hoàng!" Đẳng Thanh Sơn không khỏi giật mình, hấn như hoàn toàn nín thở.

Vũ Hoàng tại Cửu Châu đại địa lực ảnh hưởng quá lớn!

Từ trước tới nay, hấn chính là đệ nhất cường giả!

Hấn chính là người đã thống nhất thiên hạ, được toàn bộ thiên hạ tôn xưng là Vũ Hoàng, hấn giống như một vị thần, hàng năm người trên Cửu Châu đều bái tế!

Hấn thống nhất toàn bộ thiên hạ, lập ra Cửu Đỉnh, phân chia thành Cửu Châu! Cũng từ đó trong thiên hạ mới xuất hiện Cửu Châu!

Từ sau thời đại của Vũ Hoàng thì toàn bộ Cửu Châu đại địa mới chân chính có lực ngưng tụ, mỗi người đều tự nhận là con dân của Cửu Châu.

Tại thời điểm lễ tế năm mới, bái tế Vũ Hoàng, bái tế Cửu Đỉnh! Trên Cửu Châu, trong lòng tất cả con dân, luận về địa vị... cho dù Tần Lĩnh Thiên Đế, Thích Ca tổ sư, Thi Kiếm Tiên đều không thể cùng so sánh với Vũ Hoàng.

Vũ Hoàng đã bị thần hóa! Trở thành một tín ngưỡng trong lòng mỗi người dân của Cửu Châu.

"Thời điểm hiện tại, ta cũng không rõ rốt cuộc đã trôi qua bao nhiêu năm." Hư ảnh cao lớn có chút thẩn thức, "Thời gian trôi qua, không có gì có thể vĩnh hằng tồn tại. Ta thậm chí còn không thể đoán... Thế hệ hiện tại của các ngươi còn có thể nhận ra ta là Vũ Hoàng?!"

Đẳng Thanh Sơn yên lặng lắng nghe. Hấn hiểu được, đây chỉ là Vũ Hoàng lưu lại một đoạn hình ảnh. "Vũ Hoàng nói ta có được Cửu Châu Đỉnh kia? Chẳng lẽ..." Đẳng Thanh Sơn vuốt ve một chút tiểu đỉnh trước ngực: "Đây là một trong Cửu Châu Đỉnh?".

Hư ảnh cao lớn tiếp tục nói xong.

"Có được Cửu Châu Đỉnh. Thiên Hồng Thủy Cung ta lưu lại đến hôm nay, trong tương lai ta cũng có yêu cầu. Đương nhiên đối với người nhận được yêu cầu của ta, ta cũng sẽ lưu lại một chút bảo bối cho người." Thanh âm hùng hậu, ôn hòa của Vũ Hoàng phát ra làm cho người khác cảm giác dễ chịu.

Tuy rằng không thấy được Vũ Hoàng chân chính, chỉ là một đoạn hình ảnh, nhưng trong tâm Đẳng Thanh Sơn cũng đã sinh ra hảo cảm với Vũ Hoàng.

"Đối với ta có yêu cầu? Lưu lại bảo vật cho ta?" Đẳng Thanh Sơn cẩn thận lắng nghe.

Vũ Hoàng mỉm cười nói: "Khi ta còn trẻ, trên đại địa có vô số bộ lạc chém giết lẫn nhau. Hơn nữa, trên đại địa núi non trùng trùng, nước sông, cỏ dại lan tràn, thiên tai không ngớt.

Ta nghĩ mình phải thay đổi hết thảy... Có thể tưởng tượng nếu làm được tất cả phải có được tuyệt thế vũ lực.

Ta hiểu được thiên địa, một đường khổ tu, đồng thời cũng suất lĩnh người trong bộ lạc của ta không ngừng khuếch trương... đương nhiên trong quá trình đó ta đã trải qua rất nhiều khó khăn. Cho đến cuối cùng, ta đột phá Hư cảnh, đạt tới tối cao Viên mãn cảnh giới, thống nhất toàn bộ thiên hạ, bỏ ra một tòa tòa sơn mạch, quét dọn hà lưu. Cuối cùng, lập hạ Cửu Đỉnh, phân chia Cửu Châu... Nói qua nói lại, người đối với ta hấn đã có hiểu biết."

Đẳng Thanh Sơn cười thâm.

Vũ Hoàng đích xác có ý tứ... Chỉ sợ thời gian quá lâu, người trên đời đều không biết đến sự tích Vũ Hoàng, cho nên gián lược nói qua một chút. Kỳ thật cũng không quá lạ khi Vũ Hoàng nghĩ như vậy.

Dù sao --.

Cùng thời với Vũ Hoàng cũng có rất nhiều nhân vật hào kiệt, nhưng trong lịch sử không lưu lại một chút dấu vết. Vũ Hoàng không thể đoán trước được tương lai.

"Người biết vì sao ta phải lập hạ Cửu Đỉnh? Lại vì sao phải chia thành Cửu Châu?" Hư ảnh cao lớn nói.

"Ân?" Đẳng Thanh Sơn nghi hoặc .

”Chia thành Cửu Châu hẳn là dễ để thống trị! Lập ra Cửu Đỉnh hẳn là tượng trưng ý nghĩa thôi.”

”Lập ra Cửu Đỉnh, chia thành Cửu Châu! Có liên quan tới toàn bộ bí mật thế giới... Nếu người có thể đạt tới Hư cảnh đại thành, tự nhiên sẽ hiểu.” Hư ảnh cao lớn nói .

Đằng Thanh Sơn nhăn nhó sáng lên.

Hắn ngay cả Hư cảnh cũng chưa bước vào, chứ đừng nói đến đại thành: ”Nguyên lai lập ra Cửu Đỉnh, chia thành Cửu Châu còn liên quan đến một đại bí mật?” Đằng Thanh Sơn cẩn thận lắng nghe.

”Tu luyện chi đạo, hấp thu thiên địa linh khí, lấy luyện tinh hóa khí, đây là Hậu Thiên! Theo sau dưỡng thần, đạt tới thần cùng khí cùng, thế mới có thể luyện khí hóa thần, đạt tới Tiên Thiên chi cảnh.

Tiên Thiên chi cảnh, trên thực tế là chính là dưỡng thần, làm cho ’Thần’ cường đại, không ngừng dung nhập trong đan điền, làm cho Tiên Thiên chân nguyên càng mạnh. Đạt tới Tiên Thiên Kim Đan, có thể nói là nhân thể thân mình gần như đạt tới cực hạn.” Vũ Hoàng nói.

Đằng Thanh Sơn hai mắt sáng sáng lên .

Trong một vài bí tịch, luôn nhắc tới các loại cảnh giới.

Kỳ thật đều là sai, trên thực tế ’dưỡng Thần’ chính là làm cho ’Thần’ càng mạnh.

Đằng Thanh Sơn mừng rỡ: ”Đúng! Tiên Thiên Kim Đan có thể sử dụng ’Thần’ tiêu trừ lực cản không khí. Đúng! Tiên Thiên tam đại cảnh giới kỳ thật chính là quá trình tăng trưởng của ’Thần’.”

”Đạt tới Tiên Thiên Kim Đan, nếu ’Thần’ đủ cường đại liền có thể bắt đầu hiểu được thiên địa, linh ngộ thiên địa chi đạo.” Vũ Hoàng nói:

”Nói một cách đơn giản... thật giống như nhận biết một người. Hư cảnh, chính là nhận biết thiên địa! Nếu người nhận thức càng sâu, có thể bắt đầu chuyển thiên địa chi lực, người cho dù bước vào Hư cảnh đó cũng chính là ’Luyện thần phản hư’!” Hư ảnh cao lớn tiếp tục nói.

Đằng Thanh Sơn âm thầm gật đầu, cẩn thận lắng nghe.

”Hư cảnh có thể chia làm hai tầng Nhập Hư cùng với Động Hư.”

Hư ảnh của Vũ Hoàng nói: ”Nhập Hư chính là tự thân hiểu được thiên địa, dung nhập thiên địa, đạt tới cực hạn, liền có thể hoàn toàn dung nhập thiên địa, thậm chí còn thể tàng hình...

Trong vòng ba trăm năm thời gian ta sống, phát hiện toàn bộ thiên hạ ngoại trừ ta, có thể đạt tới Nhập Hư chỉ có ba người, Động Hư cảnh giới không có một ai.”

Đằng Thanh Sơn âm thầm sợ hãi than.

Kỳ thật cảm giác thiên địa muốn đạt tới cực hạn, thật sự rất khó: ”Phỏng chừng lúc này trong cửu phái, Hư cảnh cường giả mười phần có đều là Nhập Hư.”

”Như vậy cái gì gọi là Động Hư, chính là khản phá Hư cảnh! Hư hư không không cũng chính là biểu hiện của thiên địa!

Cái gì gọi là khản phá hư không? Kỳ thật là nhìn thấu bản chất thiên địa, thậm chí còn căn cứ hiểu biết về bản chất thiên địa có thể sáng tạo ra tiểu thiên địa!”. Vũ Hoàng nói, ”Nhưng mà đạt được điều này rất khó, ta phỏng chừng trong mười Hư cảnh cường giả, có thể có một Động Hư cũng là không tệ rồi!”

Đằng Thanh Sơn rất thông minh, hoàn toàn hiểu được ý tứ của Vũ Hoàng.

Nhập Hư, bọn họ có thể dung nhập thiên địa, mượn thiên địa lực. Thật giống như công nhân sửa chữa ô tô, bọn họ biết cấu tạo ô tô, một khi ô tô gặp phải vấn đề, chỉ cần sửa một chút là xong.

Mà Động Hư, chẳng khác nào hiểu được toàn bộ cấu tạo của ô tô, thậm chí còn biết vật liệu làm ra từng bộ phận... Vì thế bọn họ có thể chế tạo ra một cái ô tô khác.

”Động Hư dĩ nhiên là hiểu biết bản chất thiên địa, căn cứ vào bản chất cấu tạo thiên địa để sáng tạo ra thuộc loại tự thân hư không (tiểu thiên địa)?” Đằng Thanh Sơn hoàn toàn rung động.

"Nhập Hư chính là dung hợp với thiên địa, Động Hư lại là sáng tạo một tiểu thiên địa." Hư ảnh cao lớn cảm thán nói: "Đương nhiên, Động Hư so với Nhập Hư cũng không cường đại hơn bao nhiêu."

Đằng Thanh Sơn có chút không hiểu.

Động Hư so với Nhập Hư không cường đại hơn bao nhiêu?

"Bởi vì, Động Hư cường giả luyện hóa thiên địa năng lượng, sáng tạo ra thế giới của chính mình! Đây là chịu thiên địa áp chế." Hư ảnh Vũ Hoàng nói, "Hơn nữa Động Hư cường giả bởi vì đã bị áp chế, năng lượng luyện hóa được quá ít, cho nên sáng tạo ra tiểu thiên địa rất nhỏ. Bình thường, tiểu thiên địa chỉ có thể tồn tại trong chính cơ thể của mình."

Đằng Thanh Sơn một thoáng liền hiểu được.

Cửu Châu đại địa khôn cùng, là một thế giới!

Động Hư cường giả có thể nhìn thấu bản chất thế giới, cũng sáng tạo một tiểu thế giới riêng... Đều là 'Thế giới', Cửu Châu đại địa đương nhiên sẽ bài xích!

Bất quá, Cửu Châu đại địa là vô hạn, to lớn như hải dương, mà Động Hư cường giả sáng tạo thế giới lại giống như một giọt nước trong đó! Thực lực chênh lệch quá lớn! Thậm chí còn chỉ có thể tạo ra tiểu thế giới bên trong cơ thể

"Đương nhiên, Động Hư cường giả tại trong cơ thể của mình mở ra thế giới, so với Cửu Châu đại địa kém hơn rất nhiều." Hư ảnh Vũ Hoàng cảm khái nói

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Động Hư mở ra thế giới, tương đương là cái nhà mái tranh. Mà Cửu Châu đại địa chính là tòa nhà trọc trời.

"Thế giới trong cơ thể tuy rằng nhỏ bé, bù lại chính là nắm được càng nhiều bản chất cấu tạo của thiên địa, làm cho tiểu thế giới trong cơ thể không ngừng hoàn thiện. Cho đến một ngày... thế giới trong cơ thể đủ cường đại, có thể ngăn cản Cửu Châu đại địa áp chế thì có thể đạt tới cảnh giới như của ta."

Hư ảnh Vũ Hoàng tiếp tục nói: "Đến lúc đó, thế giới của người mở ra... bên trong thế giới của người, người chính là tuyệt đối vô địch!"

Đằng Thanh Sơn giật mình!

Khó trách... thật sự là cường đại, được xưng một người đủ để thống nhất thiên hạ.

Nguyên lai, đệ nhất cường giả trong truyền thuyết chính là nhờ có tiểu thế giới! Thế giới mở ra, trong phạm vi tiểu thế giới, mình chính là người tuyệt đối vô địch. Không quản là Hư cảnh cường giả hay là ai, tất cả đều phải thúc thủ chịu trời.

"Trong lịch sử, ta là kẻ thứ nhất đạt tới cảnh giới này." Vũ Hoàng cảm khái nói: "Đạt tới cảnh giới này, đối với bản chất Cửu Châu đại địa, ta đã hoàn toàn thấy rõ!"

Ta phát hiện, Cửu Châu đại địa năng lượng hỗn loạn, cho nên núi non hỗn độn, nước sông tràn ra... Bởi vậy, ta hao phí tâm lực đúc thành chín tòa đại đỉnh cùng với Khai Sơn Thần Phủ, đem chín tòa đại đỉnh trấn tại đầu nguồn của chín đại năng lượng!"

Đằng Thanh Sơn trong lòng chấn động.

Thế giới này, có chín đại năng lượng đầu nguồn?

"Sau khi làm xong, năng lượng ổn định, thiên tai giảm bớt." Vũ Hoàng nói, "Bất quá ta nhận ra... điều này chỉ có thể trấn trụ nhất thời. Cho nên, ta cầm trong tay Khai Sơn Thần Phủ, phách hạ núi sông, đem thiên hạ chia làm chín đại khu vực, chính là Cửu Châu."

"Mọi việc làm xong, thiên địa liền khôi phục sự yên lặng, Cửu Đỉnh cũng không cần trấn áp ngọn nguồn. Mặt khác... Cửu Đỉnh bị năng lượng căn nguyên dung hợp nên có được rất nhiều năng lực huyền bí. Bất quá, năng lực này căn bản không được khống chế."

Vũ Hoàng nói: "Cửu Đỉnh cùng với Khai Sơn Thần Phủ do ta đúc ra... Muốn có thể an toàn đến đây, chỉ cần có Cửu Châu Đỉnh là được."

Đặng Thanh Sơn lúc này mới hoàn toàn hiểu được, đồng thời trong lòng cũng bội phục này Vũ Hoàng. Tình cảm với Vũ Hoàng khó có thể giản lược miêu tả ... vì Cửu Châu đại địa mà hao phí tâm lực, trải qua một đường chém giết đạt tới thành công .

Công lao của Vũ Hoàng không thể nào xóa nhòa.

"Nói nhiều như vậy, kỳ thật cũng là ta muốn mời người giúp ta làm hai việc." Hư ảnh cao lớn lộ vẻ tươi cười, "Hai việc này kỳ thật cũng không đơn giản. Ta không biết vô số thời gian trôi qua, ta lưu lại Vũ Hoàng Môn biến thành cái dạng gì? Nếu đã biến mất, ta hy vọng người có thể tìm được hậu duệ của ta, đối với bọn họ thêm vài phần chiếu cố... Ta không hy vọng huyết mạch của ta đoạn tuyệt."

Đặng Thanh Sơn nở nụ cười, Vũ Hoàng xem ra là phi thường coi trọng huyết mạch của mình.

Bất quá, Vũ Hoàng Môn rất cường thịnh, hiển nhiên không cần mình đi chiếu cố.

Vũ Hoàng tiếp tục nói: "Chuyện thứ hai, kỳ thật ta không đơn giản chỉ có Vũ Hoàng Môn nhất mạch, ta vẫn có một chi huyết mạch khác!"

Chương 39: Quà tặng của Vũ Hoàng

Thanh Sơn nở nụ cười, Vũ Hoàng thật đúng là lưu tình khắp nơi a.

"Huyết mạch của ta ngoại trừ Vũ Hoàng Môn trên Cửu Châu đại địa, còn một mạch khác tại Bắc Hải ở phía bắc xa xôi!" Vũ Hoàng nói: "Tại Bắc Hải vô hạn vô biên cuối phương bắc có đại lục trên biển. Đương nhiên khối đại lục kia so với Cửu Châu đại địa nhỏ hơn rất nhiều, tương đương với hai châu mà thôi, ta gọi đó là Bắc Hải địa lục."

Đặng Thanh Sơn có chút giật mình.

Trong các bộ sách căn bản không có ghi lại, tại Bắc Hải phía bắc không ngờ còn có một khối Bắc Hải đại lục. Hai châu... kỳ thật cũng coi như rất lớn.

"Nơi đó so với Cửu Châu đại địa lạnh hơn rất nhiều, toàn bộ các địa phương trên Bắc Hải hàng năm đều bao trùm băng tuyết... Mà nơi đó dân cư cũng rất ít, theo như ta biết Cửu Châu đại địa có hàng triệu dân cư mà Bắc Hải địa lục năm đó ven vện có mấy trăm vạn dân cư." Vũ Hoàng trên mặt có vẻ tươi cười: "Bất quá, nơi đó tộc nhân của các bộ lạc rất đoàn kết, không giống như Cửu Châu đại địa đại bộ phận lại đi chém giết lẫn nhau."

Đặng Thanh Sơn tính toán lại, thời đại của Vũ Hoàng Cửu Châu đại địa mới có mấy triệu dân cư, mà hiện giờ đại khái có gần ba mươi triệu.

Mấy ngàn năm qua, tại Bắc Hải đại lục dân cư đã bị diệt sạch hay là càng trở nên phồn hoa đây?

Vì sao trên sách vẫn không ghi lại Bắc Hải đại lục này?

"Hậu đại của ta tại Bắc Hải đại lục hẳn là sinh hoạt tại trên Thần Phủ Sơn." Vũ Hoàng cảm khái nói, "So sánh với Vũ Hoàng Môn ta càng lo lắng cho Bắc Hải đại lục Thần Phủ Sơn hơn... Bởi vì Bắc Hải đại lục thiên tai nhiều hơn, tỷ như tuyết sơn sụp đổ, dòng nước lạnh đáng sợ đột kích... Những việc đó ta đều không thể thay đổi. Dù sao trung tâm thế giới này là Cửu Châu đại địa, ngay cả chín đại căn nguyên đều tại đây, còn hải vực và các địa phương khác thì ác liệt hơn rất nhiều."

Đặng Thanh Sơn yên lặng gật đầu.

"Bất quá, Bắc Hải đại lục cách Cửu Châu đại địa rất xa." Vũ Hoàng nói: "Cửu Châu đại địa từ bờ phía bắc đi hướng về phía bắc đại khái phải hơn mười vạn dặm. Hơn nữa, càng đi về bắc thì trên biển càng nguy hiểm, ngay cả yêu thú cũng không thể bay tới cuối cùng phương bắc. Cho nên muốn đi Bắc Hải đại lục chỉ có thể dựa vào thuyền!"

Đặng Thanh Sơn cười khổ. Hơn mười vạn dặm?

Tại trên biển không thể cùng trên bờ so sánh. Nếu thuận gió có lẽ một ngày một đêm có thể đi hơn ngàn dặm, nhưng là hơn mười vạn dặm lộ trình, như thế nào có thể mỗi ngày đều thuận buồm xuôi gió?

Đằng Thanh Sơn nghĩ ngợi nói: "Nếu thật muốn đi, lấy năng lực thích ứng của thân thể ta muốn đi Bắc Hải đại lục vẫn đề không lớn." Đằng Thanh Sơn nếu đi thuyền cho dù lật thuyền cũng là việc nhỏ, bởi vì cho dù ở trong nước biển hần cũng có thể dựa vào lỗ chân lông hô hấp. Hơn nữa lấy lấy cường độ thân thể hần bơi lội cũng nhanh.

Nội gia quyền cường giả trong hoàn cảnh ác liệt thì năng lực sinh tồn là rất mạnh.

Vũ Hoàng tiếp tục nói: "Một gã Tiên Thiên cường giả, hơn nữa còn có một vài tài liệu tạo ra một con thuyền tốt thì hao phí một năm rưỡi là có thể đến Bắc Hải đại lục. Năm đó khi ta đi Bắc Hải đại lục là đạt tới Hư cảnh."

Đằng Thanh Sơn bất đắc dĩ, Vũ Hoàng lão nhân gia người vô duyên vô cớ chạy đến Bắc Hải làm gì? Còn lưu lại huyết mạch tại đó!

"Năm đó Cửu Châu đại địa chiến loạn, bằng vào năng lực cảnh giới Hư cảnh của ta muốn thống nhất thiên hạ là rất khó. Cho nên ta rời khỏi bộ lạc của ta, bắt đầu độc hành thiên hạ...Ta đi đến cuối phía nam Man Hoang, ta cũng đi qua Đông Hải, du lịch qua nhiều đảo nhỏ ở hải ngoại.

Ta cũng bước vào sa mạc tại phía tây Cửu Châu, xông xáo qua một đám tiểu quốc trong sa mạc."

"Cuối cùng ta bước vào phương bắc, xuyên qua thảo nguyên rộng lớn, tiếp tục hướng bắc cho đến cuối bờ phía bắc lập tức ngồi thuyền...Ta lúc ấy chính là muốn nhìn một chút trên biển có kỳ cảnh gì. Ở trên biển, ta một mình một người phiêu bạc hướng bắc...Vô biên vô tận hải dương, trong thiên địa chỉ có mình ta. Trên biển gần nửa năm thời gian ta ngộ đạo, từ Nhập Hư cảnh giới bước vào Động Hư cảnh giới." Vũ Hoàng nói: "Sau đó ta cập bến Bắc Hải đại lục, một địa phương không có chiến loạn bên trong. Ta ở lại đó hơn mười tám năm, tại đó ta có thể tử, con cái."

"Mười tám năm sau, ta đột phá Động Hư cảnh giới, đạt đến tối cao Viên mãn chi cảnh." Vũ Hoàng nói, "Đến lúc đó, từ Bắc Hải đại lục đến Cửu Châu đại địa tuy rằng xa xôi, nhưng với ta cũng không tính là cái gì."

Đằng Thanh Sơn trong lòng gợn ngón tay cái lên: "Thật đáng sợ, Bắc Hải đại lục và Cửu Châu đại địa, lưỡng châu đều một nhà."

"Cửu Châu đại địa, hào kiệt vô số, đó là nơi làm người nam nhi nhiệt huyết. Mà Bắc Hải đại lục rất bình yên và an tường." Vũ Hoàng cảm thán nói: "Khi ta đạt tới cảnh giới Viên mãn tối cao, lợi dụng thế giới của ta hấp thu thiên địa linh khí, luyện hóa ra một loại linh dịch ta cần. Loại linh dịch này tại Vũ Hoàng Môn được xưng là Bắc Hải Chi Linh, tại Bắc Hải đại lục Thần Phủ Sơn lại được xưng là Cửu Châu Chi Linh. Bất quá đám hài tử của ta cũng không biết... còn có một lục địa khác tồn tại."

Đằng Thanh Sơn kinh hãi: "Bắc Hải Chi Linh? Bắc Hải Chi Linh lại là Vũ Hoàng lợi dụng thế giới của hần luyện hóa ra?"

Trong thư tịch về thiên tài địa bảo.

Ngoại trừ Chu Quả, Hắc Hỏa Linh Quả, Bất Tử Thảo, Trúc Tiết Linh Quả, Vạn Niên Ngọc Tùy, rất nhiều linh bảo ngoại, còn có một loại.

Bắc Hải Chi Linh: Một giọt Bắc hải Chi Linh có thể làm người ta đạt tới Hậu Thiên đỉnh phong, chẳng những trong đan điền nội kinh phong phú, kinh mạch cũng sẽ được cải tạo lột xác rộng lớn lên. Tục truyền, tại chỗ sâu nhất trong Bắc Hải có loại linh dịch này, bất quá chỉ có Vũ Hoàng Môn có Bắc hải Chi Linh.

"Cái gì mà chỗ sâu nhất trong Bắc Hải? Chó má, đây là tin tức giả do Vũ Hoàng Môn lan ra. Bắc Hải Chi Linh căn bản là Vũ Hoàng lưu lại." Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng độ trân quý của Bắc Hải Chi Linh.

Một giọt Bắc Hải Chi Linh so với một quả Chu Quả phải trân quý hơn mấy lần.

Chẳng những có thể đạt được tới hậu thiên đỉnh phong, còn có thể cải tạo kinh mạch.

Một giọt Bắc Hải Chi Linh có thể tạo ra một Hậu Thiên cực hạn cao thủ.

"Chí cường cảnh giới, đích xác bất khả tư nghị." Đẳng Thanh Sơn thầm khen, hắn cũng kiến tạo ra Thiên Hồng Thủy Cung. Đạt tới chí cường cảnh giới, có thể giới của chính mình thì muốn tạo cái gì mà không được?

"Cửu Châu đại địa Vũ Hoàng Môn nhất mạch, còn có Bắc Hải đại lục Thần Phủ Sơn nhất mạch. Nếu bọn họ lâm vào khốn cảnh, hy vọng người chiếu cố một lần. Nếu như bọn họ đã còn không tồn tại... Quên đi." Vũ Hoàng thở dài một tiếng: "Ta sẽ không để người làm không công đâu, trong Cửu Đỉnh chung quang đây... Hàng năm, trải qua toàn bộ Thiên Hồng Thủy Cung cùng với Khai Sơn Thần Phủ chuyển hóa, mỗi một đỉnh trong một năm đều có thể tạo ra hai ba giọt Bắc Hải Chi Linh. Thời gian càng dài, Bắc Hải Chi Linh càng nhiều. Nhiều Bắc Hải Chi Linh như vậy, cũng đủ giúp người kiến tạo một chi quân đội cường đại."

Đẳng Thanh Sơn khiếp sợ nhìn về phía chín cái đỉnh ba chân ở bốn phía.

"Phản quang lúc trước ta nhìn thấy ở bên trong, đều là Bắc Hải Chi Linh?" Đẳng Thanh Sơn sợ ngây người, "Một năm mỗi một cái đỉnh tạo được hai ba giọt, vậy mấy ngàn năm trôi qua, mỗi một cái đỉnh đều có quá vạn giọt a. Cửu Đỉnh, phỏng chừng hơn mười vạn giọt."

Thanh Hồ Đảo, tổng cộng là hai ngàn Kim Lân Vệ!

Mười vạn?

Mười vạn nhất lưu võ giả, tạo thành quân đoàn?

Đẳng Thanh Sơn không dám nghĩ.

Một quân đoàn như vậy, cho dù trăm tên Tiên Thiên cường giả đi vào cũng sẽ bị giết chết tươi.

"Vô địch quân đoàn, vô địch quân đoàn." Đẳng Thanh Sơn tim đập gia tốc, lúc này duỗi tay sờ nhẹ lên cái tiểu đỉnh.

"Ân? Không thể tiết lộ?" Đẳng Thanh Sơn phát hiện, tầng ngoài tiểu đỉnh tựa hồ có một tầng mơ hồ màu vàng lá mỏng.

"Ha ha, có phải hay không rất kích động?" Vũ Hoàng cười nói, "Bất quá, người cũng đừng hưng phấn quá, quân đội cho dù có lợi hại đến đâu cũng chỉ quân đội... Ở trên toàn Cửu Châu đại địa, quyết định vận mệnh vẫn là tuyệt thế vũ lực. Chỉ cần đạt tới Hư cảnh! Liền có thể coi thường thiên quân vạn mã, giết chết Tiên thiên cường giả."

Đẳng Thanh Sơn tựa như bị một đồng nước lạnh dội ở trên người, cả người tỉnh táo lại.

"Đúng thế, hiện giờ nếu Quy Nguyên Tông ta có được nhiều Bắc Hải Chi Linh như vậy, một khi bị phát hiện... chỉ sợ sẽ có họa diệt tông." Đẳng Thanh Sơn đoán được: "Quy Nguyên Tông ta Hư cảnh cường giả rất ít xuất thủ. Chỉ sợ là mới bước vào Hư cảnh, thực lực so với những Hư cảnh cường giả của các tông phải khác thì yếu hơn không ít. Tự bảo vệ mình có thừa nhưng muốn cho Quy Nguyên Tông khuếch trương thì khó."

Như Ma Ni Tự, Vũ Hoàng Môn, Doanh Thị gia tộc khẳng định có Hư cảnh cường giả lợi hại.

Việc giết chết Hư cảnh cường giả của Quy Nguyên Tông cướp đi Bắc Hải Chi Linh hoàn toàn có thể phát sinh.

"Hơn nữa... Cửu Đỉnh này ta mang đi như thế nào?" Đẳng Thanh Sơn nhíu mày nghĩ. Mỗi một cái đỉnh đều có độ cao bằng nửa người, độ rộng cũng gần bằng độ cao, hai tay Đẳng Thanh Sơn căn bản không thể mang Cửu Đỉnh đi. "Hơn nữa... chung quanh còn có nhân mã các đại tông phái. Một khi bị phát hiện... hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!"

Đáng tiếc a...

Nhiều Bắc Hải Chi Linh như vậy, nhìn như tốt đẹp nhưng trên thực tế có rất nhiều phiền toái. Một là khó mang ra ngoài, hai là mang về Quy Nguyên Tông thì Quy Nguyên Tông cũng không dám đại phương sử dụng. Giống như Vũ Hoàng Môn, mặc dù có Bắc Hải Chi Linh nhưng họ vẫn chưa thành lập siêu cường quân đoàn.

Bởi vì Vũ Hoàng Môn hiểu được khi không có đủ đỉnh phong lực lượng, nếu quân đội quá cường đại chỉ sợ Vũ Hoàng Môn sẽ trở thành cái đích cho mọi người công kích.

"Bắc Hải Chi Linh này... phương pháp sử dụng tốt nhất nên giống như Vũ Hoàng Môn vậy. Lưu lại làm cho tông phái trường kỳ trường thịnh." Đằng Thanh Sơn hiểu được điểm này. "Một tông phái nếu muốn đạt được địa vị cao thì không phải nhìn vào quân đội, mà là tối đỉnh phong cao thủ."

Nếu có một gã cao chí cường giả, thống nhất thiên hạ đều rất đơn giản.

"Người rất thất vọng? Ha ha, quan trọng nhất chính là vũ lực của chính mình." Vũ Hoàng cười nói, "Cho nên kiện lễ vật thứ hai của ta ở trên Thần Phủ Sơn tại Bắc Hải đại lục."

"Thần Phủ Sơn?" Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

"Đúng! Thần Phủ Sơn." Vũ Hoàng nói: "Người đợi lát nữa cầm lấy Khai Sơn Thần Phủ của ta! Bên cạnh Cửu Đỉnh có Khai Sơn Thần Phủ trấn tọa... người ngay cả di động Cửu Đỉnh cũng làm không được. Cầm lấy Khai Sơn Thần Phủ thì người có thể cầm được Cửu Đỉnh. Đồng thời... người mang theo Khai Sơn Thần Phủ đi tới Thần Phủ Sơn, đến lúc đó Khai Sơn Thần Phủ của ta cùng với ấn ký Khai Sơn Tam Thập Lục Thức ta lưu lại trên Thần Phủ Sơn kết hợp, người có thể càng hiểu sâu hơn tuyệt học cực mạnh của ta... Chỉ cần người lĩnh ngộ được hai ba thành, người liền có thể bước vào Hư cảnh! Đừng kỳ quái, Khai Sơn Tam Thập Lục Thức này so với Cửu Đỉnh Thiên Thư của ta còn muốn mạnh hơn một bậc."

Đằng Thanh Sơn ngẩn ra.

Cửu Đỉnh Thiên Thư chính là một trong tứ đại thần điển, còn Khai Sơn Tam Thập Lục Thức chính mình cũng chưa nghe qua.

Bất quá...

Vũ Hoàng chỉ dùng búa nhưng truyền xuống lại là Cửu Đỉnh Thiên Thư, đích xác khiến rất nhiều người khó hiểu. Đằng Thanh Sơn lúc này suy đoán được một chút.

"Có Khai Sơn Thần Phủ phối hợp với Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, chỉ cần là Tiên Thiên cường giả, cho dù là người ngu dốt thì trong vòng trăm năm bước vào Hư cảnh tuyệt không thành vấn đề. Ngộ tính cao, hai ba mươi năm cũng có thể." Vũ Hoàng cười nói, "Hư cảnh... một khi đạt tới Hư cảnh, thiên hạ to lớn này còn không phải mặc cho người tung hoành sao?"

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười, Vũ Hoàng đích xác âm hiểm, một thiết kế như vậy... Xem ra, Bắc Hải đại lục là phải đi xem.

Hư cảnh a!

Trong thiên hạ chỉ sợ không có người nào dám nói cam đoan trong vòng trăm năm bước vào Hư cảnh. Nhưng Vũ Hoàng dám nói! Bởi vì hắn là Vũ Hoàng!

Chương 40: Thần phủ. Cực hạn đề thăng

"Khai Sơn Tam Thập Lục Thức cuối cùng ta không có bất luận quy tắc gì. Đó chính là ba mươi sáu chiêu phủ đầu cực mạnh cuối cùng của ta. Mà Cửu Đỉnh Thiên Thư lại là tu luyện thấp đến cao, sáng tạo càng tinh vi càng rõ ràng, làm cho người ta càng dễ dàng tu luyện bí tịch." Vũ Hoàng nói: "Nếu nói tu luyện Cửu Đỉnh Thiên Thư từ đầu tới cuối là đem thiên địa chi đạo miêu tả rõ ràng, dễ hiểu được. Dựa dẫm vào nó tu luyện Cửu Đỉnh Thiên Thư để tu luyện đến Hư cảnh so với luyện những bí tịch khác ta lưu lại càng dễ dàng."

Đằng Thanh Sơn hiểu được.

Giống như Quy Nguyên Tông tổ sư, chỉ sợ cũng mới chỉ là Nhị phẩm Hư. Đối với thiên đạo cũng là có nhà tu luyện nông cạn, nhìn bản chất thiên đạo căn bản không thấu. Vì thế khi viết ra Quy Nguyên Tâm Điển đương nhiên tâm địa còn ngu ngốc, cho nên hậu nhân khó hiểu.

Mà nhận thức của Vũ Hoàng đối với thiên đạo thì căn bản rất rõ ràng, lời lẽ miêu tả dễ hiểu. Tốc độ tu luyện Cửu Đỉnh Thiên Thư so với tu luyện Quy Nguyên Tâm Điển đương nhiên nhanh hơn.

"Khai Sơn Tam Thập Lục Thức là tâm pháp không có quy tắc gì, nhưng lại là phải phải cưỡi ngựa mà đi như cưỡi ngựa ta." Vũ Hoàng cảm thán một tiếng, "Bởi vì không có tâm pháp cho nên chỉ nhìn phủ pháp họa đồ một cách đơn thuần. Tu luyện quá khó khăn cho nên ở trên Thần Phủ Sơn tại Bắc Hải đại lục, ta lưu lại ba mươi sáu chữ 'Đạo', bên cạnh mỗi chữ đều có một thức phủ pháp họa đồ. Xem chữ viết của ta có lẽ có thể hiểu được sự tinh túy của phủ pháp."

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười, Vũ Hoàng cùng chính mình không sai biệt lắm.

Như thương pháp của chỉ như như, Như Ảnh Tùy Hình, Hỗn Nguyên Nhất Khí, Độc Long Toàn, Xích Hồ Bào đồng dạng không có tâm pháp khẩu quyết. Có khi là một cỗ ý cảnh, xâm nhập vào ý cảnh thì mới có thể hiểu được thương pháp.

Đằng Thanh Sơn trầm ngâm: "Muốn đem Ngũ Hành Thương Pháp của ta truyền thụ chỉ sợ rất khó. Không có lý giải đối với ngũ hành ý cảnh thì rất khó lĩnh ngộ được thương pháp này."

Đó là một đạo lý.

Đằng Thanh Sơn là thương pháp. Vũ Hoàng là phủ pháp.

"Bất quá, người mang theo Khai Sơn Thần Phủ tới mở phủ, kẻ tiếp cùng với ai? ta lưu lại ảnh của chữ 'a' trong chữ viết. Người có thể chứng kiến năm đó ta du hành thần phủ viết ra ba mươi sáu chữ cảnh tượng kia. Người tận mắt nhìn thấy ta thì triển phủ pháp lâu thì sẽ hiểu được, chắc chắn có điều thu hoạch. Hơn mười năm thể ngộ đạt tới Hư cảnh cũng không phải nói chơi." Vũ Hoàng tự tin nói.

Tại thời điểm Đằng Thanh Sơn ở trong Thiên Hồng Thủy Cung tâm trí tập trung nghe lời chỉ dẫn của Vu Hoa từ mấy ngàn năm trước. Hắn không biết, sư phó của hắn là Gia Cát Nguyên Hồng đã mang đại quân đến Đại Duyên Sơn.

Lúc chạng vạng, phía tây còn có một chút tàn hồng.

Mấy ngàn tên vệ binh tập kè dưới chân Đại Duyên Sơn, cầm đầu chính là một gã nam tử mặc khinh giáp. Hắn nhìn xa xa phía đông.

"Oanh long long ~~~" đại chấn động.

Xa xa một lượng lớn trọng kỵ binh tạo thành chữ "Long" nhanh chóng di chuyển lại gần đây.

"Mau! Cùng ta nghênh đón tông chủ." Nam tử kia quát.

Lúc này đây, Hắc Giáp Quân du hành tới chỗ cao nhất di chuyển, rồi một thớt Ô Vân Mã đều tùy ý chạy như bay. Đại quân rất nhanh tiến đến trước mặt một đoàn vệ binh.

"Dừng!" một tiếng quát vang lên tận trời.

"Luật luật ~~~" Đại quân chiến mã nhanh chóng dừng lại.

"Xuống ngựa!"

Theo một tiếng ra lệnh, tất cả quân sĩ Hắc Giáp Quân tất cả đều xuống ngựa. Mà một thân áo bào trắng Gia Cát Nguyên Hồng, đi theo phía sau chấp pháp trưởng lão Yến Mặc Thiên cùng với Bàn Sơn thống lĩnh, còn có nhiều Đô thống. Ngay cả Gia Cát Thanh cũng một thân màu khinh giáp xanh nhạt cũng ở giữa đám người.

"Thuộc hạ Dương Kha. Bái kiến tông chủ."

Gã đầu lĩnh vệ binh Dương Kha lập tức khom người, người này đúng là Nghi Thành thành chủ Dương Kha.

"Ân." Gia Cát Nguyên Hồng đạm mạc phân phó nói: "Tất cả Hắc Giáp Quân các người chiếu cố thật tốt. Đồng thời tại đây chuẩn bị tiếp ứng."

"Đã!" Dương Kha cung kính nói.

"Tra được nhân mã! Thanh Hồ Đảo đóng quân ở nơi nào chưa?" Gia Cát Nguyên Hồng nói. Trước lúc xuất phát, Quý Nguyên Tông liền đưa tin tức tới Nghi Thành. Nghi Thành thành chủ Dương Kha đương nhiên lập tức dẫn dắt thành vệ đội mấy ngàn tên vệ binh tới điều tra.

"Tông chủ! Vị trí đóng quân của nhân mã Thanh Hồ Đảo không thay đổi. Đây là Đại Duyên Sơn địa đồ, nhân mã Thanh Hồ Đảo ở chỗ đánh dấu trên địa đồ." Dương Kha cung kính dâng lên địa đồ.

Gia Cát Nguyên Hồng tiếp nhận, tay cầm địa đồ run lên. Gia Cát Nguyên Hồng ánh mắt đảo qua, liền cao giọng quát: "Tất cả quân sĩ Hắc Giáp Quân. Theo ta vào núi!"

"Yến trưởng lão! Đi! Chúng ta đi gặp người của Thanh Hồ Đảo." Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía Yến Mạc Thiên.

Yến Mạc Thiên cũng cười gật đầu.

Lúc này, ba nghìn Hắc Giáp Quân Quý Nguyên Tông dưới sự dẫn dắt của hai đại Kim Đan cường giả nhanh chóng tiến nhập Đại Duyên Sơn, chạy tới chỗ đóng quân của Thanh Hồ Đảo.

Gia Cát Nguyên Hồng rất hiểu được... Nếu ngu ngốc chờ ở ngoài Đại Duyên Sơn, chỉ sợ Đẳng Thanh Sơn đã chết bọn họ cũng không biết. Biện pháp tốt nhất là nhanh chóng trực tiếp bực Thanh Hồ Đảo. Ba nghìn Hắc Giáp Quân hồi trời, hơn nữa trong tay có Thanh Phong kiếm dài bốn xích, Gia Cát Nguyên Hồng cũng không sợ nhân mã Thanh Hồ Đảo.

Chuyện xảy ra bên ngoài, Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn không biết gì cả.

Tại nơi sâu kín trong trung tâm Thiên Hồi Cung, bao phủ bởi ánh sáng màu xanh đậm. Nơi Cửu Đỉnh vây quanh, Đẳng Thanh Sơn đang nghe cử hành cao trong lịch sử Cửu Châu đã đi đến Vũ Hoàng nhấn lại.

"Chuyện ta muốn người làm, người cũng đoán ra." Nhân ảnh cao lớn hư ảo kia lãnh đạm cười nói: "Đối với hậu đại, ta không thể sẽ trợ giúp bọn họ cái gì. Chỉ có thể dùng biện pháp như vậy. Đúng rồi! Đại lát nữa, thời điểm người cầm Khai Sơn Thần Phủ kia thì còn có thể có một kinh hỉ nhỏ."

Đẳng Thanh Sơn ngẩn ra. Còn có kinh hỉ?

"Người cũng không nên quá hy vọng xa vời." Nhân ảnh cao lớn hư ảo nói, "Động Hư chính là Nội hư không đủ để phá vỡ Ngoại hư không. Nội hư không này là trong cơ thể, Nội hư không này cũng chính là tiểu thế giới. Để thêm hoàn thiện, áp lực đối với thân thể cũng phải càng mạnh. Cho nên, mỗi một Động Hư cường giả phải cường hóa thân thể chính mình."

Đẳng Thanh Sơn có thể hiểu được ý tứ của Vũ Hoàng: "Không nghĩ tới, tu luyện đến Động Hư cảnh giới còn muốn tìm cách cường hóa thân thể."

"Phương pháp của ta là lợi dụng hư không thế giới ta sẽ tạo ra luyện hóa hay ra lợi dụng lợi ích Băng Hải. Sau đó cải tạo cường hóa thân thể." Hư ảnh cao lớn tiếp tục nói: "Ta lưu lại Khai Sơn Thần Phủ, bên trong còn chứa khoáng không chỉ khoáng của ta, cho nên mới có thể duy trì Thiên Hồng Thủy Cung đến ngày nay. Đồng thời, Khai Sơn Thần Phủ này cũng sẽ tự động luyện hóa ra băng hàn lực."

"Lúc người chạm vào Khai Sơn Thần Phủ, trong nháy mắt, Băng Hàn lực này sẽ cường hóa thân thể của người." Nhân ảnh hư ảo nói.

Đẳng Thanh Sơn mừng rỡ.

Cường hóa?

"Khai Sơn Thần Phủ này tôi đã luyện Băng Hàn lực không bằng ta, nhưng phỏng chừng nó đã luyện hóa không biết bao nhiêu năm. Cho nên Băng Hàn lực có rất nhiều." Hư ảnh lắc đầu cười, "Nhưng người đừng ôm hy vọng quá lớn, bởi vì cho dù là Tiên Thiên Kim Đan thì thân thể thừa nhận lực là có hạn. Ta phỏng chừng người nhiều nhất gia tăng một hai vạn cân khí lực, thân thể sẽ không thể tiếp tục đề thăng. Lượng Băng Hàn lực còn lại sẽ biến mất."

"Ân, người có được Cửu Châu Đỉnh và đến chỗ ta. Ta hy vọng người có thể chiếu cố đến lưỡng mạch hậu đại của ta. Ta không thể bắt buộc người, chỉ thỉnh cầu người làm như vậy...!!!" Vũ Hoàng hướng Đằng Thanh Sơn thoáng cười, quang mang hư ảo liền tiêu tán.

Trong cái lồng màu vàng hình tròn dần khôi phục tĩnh lặng.

Thiên Thiên Hồng Thủy Cung tầng dưới cùng một mảnh yên tĩnh, chỉ có một mình Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại một lát mới hoàn toàn bình tĩnh.

"Vũ Hoàng! Người cấp cho ta một bức tranh lớn không tưởng a!" Đằng Thanh Sơn rất tỉnh táo. Cái gì Hư cảnh? Cái gì Động Hư? Hết thấy đều rất mờ ảo.

Mình hiện giờ tại mới trên cảnh giới Nhập Vi, Chân ngã chi cảnh cũng chưa đạt tới thì nói gì chuyện Hư cảnh?

Về phần Động Hư, dựa theo Vũ Hoàng nói, trong mười Hư cảnh chỉ sợ mới có một Động Hư cường giả.

"Lúc này ta nên nghĩ làm thế nào để mang Cửu Đỉnh ra ngoài mà không bị phát hiện." Đằng Thanh Sơn nhìn một chút về chín cái đỉnh ba chân.

"Muốn có thể di động đỉnh thì phải lấy đi Khai Sơn Thần Phủ." Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Khai Sơn Thần Phủ lơ lửng tại giữa không trung kia. Từng đợt từng đợt hào quang xanh đậm mơ hồ sáng lên.

Đằng Thanh Sơn mắt sáng rực lên.

"Vũ Hoàng nói, Khai Sơn Thần Phủ mấy ngàn năm luyện ra lượng lớn Băng Hàn lực có thể cường hóa thân thể?" Đằng Thanh Sơn ánh mắt nheo lại: "Vũ Hoàng, có lẽ với thân thể Tiên Thiên Kim Đan cường giả chỉ có thể gia tăng nhiều nhất một hai vạn cân khí lực. Nhưng ta cùng với bọn họ bất đồng".

Đằng Thanh Sơn khẳng định, độ cường hãn thân thể của hắn tuyệt đối so với Tiên Thiên Kim Đan cường giả mạnh hơn.

Tiến lên ba bước.

Ngẩng đầu nhìn Khai Sơn Thần Phủ thô cuồng ngăm đen trong gang tấc. Cảm thụ được cổ cổ uy áp kia, Đằng Thanh Sơn vươn tay phải.

"Thật lạnh!" Một tay ở cán búa, cảm giác đầu tiên là lạnh như băng.

Ngay sau đó!

Toàn bộ Thiên Hồng Thủy Cung nguyên bản toát ra cỗ ánh sáng màu xanh đậm nhưng đột nhiên dừng lại.

"Ca ca ~~" một cỗ hào quang màu trắng từ Khai Sơn Thần Phủ phát ra từ chỗ cán búa, rồi nhanh chóng kéo dài đến cánh tay Đằng Thanh Sơn. Cỗ hào quang màu trắng kỳ lạ thẩm thấu tiến vào trong cơ thể Đằng Thanh Sơn.

Lạnh!

Lạnh thấu xương!

Cảm giác băng lãnh thấu đến linh hồn. Ngoại trừ lạnh còn có kịch liệt đau đớn, đau đớn xâm nhập vào xương tủy, tràn ngập ở mọi chỗ trên thân thể.

"~~".

Khai Sơn Thần Phủ mặt ngoài tuyết trắng bùng lên hào quang, làn da của Đằng Thanh Sơn mơ hồ có tuyết trắng bao quanh.

Bộ mặt Đằng Thanh Sơn bị bao phủ tuyết trắng, cái trán gân xanh nổi lên, cơ thể vận vẹo, hai mắt đỏ đậm. Không quản là lực phủ ngũ tạng hay là gân cốt cơ bắp, tất cả đều phát sinh biến hóa. Gân cốt giống như bị đại thiết chùy không ngừng oanh kích, không ngừng đột phá, càng thêm cứng rắn. Toàn thân như bị ngàn vạn con kiến cắn xé, tay chân cũng không chịu sự khống chế co rút lại.

"A ~~" Đằng Thanh Sơn không thể chịu đựng được thống khổ, trong yết hầu phát ra tiếng gầm nhẹ.

”Phốc!”

Cái trán Đằng Thanh Sơn bành trướng gân xanh không ngờ phụt ra một đạo máu đỏ tươi, bắn tung tóe.

”Ba.”

Làn da trên mặt đều vỡ ra, máu tươi cũng bắn tung tóe ra. Bộ mặt tràn đầy máu tươi, mặt nạ da người vốn mang trên mặt giờ đã tróc ra rơi xuống đất.

”A ~” Đằng Thanh Sơn gầm nhẹ một tiếng. Gân cốt toàn thân phát ra tiếng vang kịch liệt. Thân thể hắn chậm rãi đề cao.

”Thực đau a!” Đằng Thanh Sơn nhin không được rống một tiếng. Cả người quỳ nằm xuống mặt đất. Đau đớn làm hắn chịu không được huy quyền đập xuống trước mặt. Da tay hữu quyền phần lớn đã rạn nứt, các đốt ngón tay đều trắng bệch. Một cỗ lực lượng tựa như Man Hoang dã thú đáng sợ vận chuyển ở trong cơ thể.

”Oanh.””Oanh.” Một tiếng tiếng nổ truyền đến, một cái động khẩu màu xanh đậm xuất hiện làm cho người ta sợ hãi. Toàn thân nhiễm huyết, thân thể cao hơn tám thước của Đằng Thanh Sơn tựa như một ma thần đầm máu.

Như thế tựa hồ mới có thể giảm đi chút thống khổ.

Chương 41: Bất ngờ xảy ra

Máu nhiễm đã đỏ hồng lên mặt trong giờ phút này thần trí Đằng Thanh Sơn trở nên mơ hồ chỉ có thể ra sức một quyền lại một quyền oanh kích mặt đất. Mà mỗi một quyền của hắn đi xuống thì trên mặt đất liền xuất hiện một cái hố có kích thước bằng nắm tay.

Cảnh này nếu được bọn người Thanh Hồ Đảo và Ma Ni Tự chứng kiến thì nhất định bọn họ sẽ kinh ngạc đến ngây người.

Vì ngay cả một tiền của Tiên Thiên Kim Đan cường giả Xạ Nhật Thần Sơn cũng chỉ tạo ra cái hố có kích thước bằng đầu người, mà quyền của Đằng Thanh Sơn phát ra lúc này chưa dốc toàn lực như lúc chém giết đã kinh khủng như vậy. Nếu toàn lực thi triển Hổ Pháo Quyền uy lực sẽ kinh khủng như thế nào?

”Xuy xuy... Tê lạp... Làn da bị xé toác, lộ ra cơ bắp màu đỏ đậm trong như những dây thép đan chéo nhau mỗi bắp thịt lúc này đang co rút lại.

Cơn đau làm thần trí Đằng Thanh Sơn mơ hồ có thể tưởng tượng được loại biến hóa này kịch liệt như thế nào.

Kỳ thật.

Cũng không thể trách Vũ Hoàng. Vũ Hoàng căn bản không thể tưởng được ngoài Động hư cường giả, Tiên thiên hoặc nhập Hư cao thủ bình thường thân thể lại cường đến mức như thế. Giống tiên thiên Kim Đan lực lượng thân thể đơn thuần phỏng chừng cũng không có bao nhiêu khí lực. Một lần gia tăng một vạn cân đối thân thể phụ trợ không lớn.

Mà Đằng Thanh Sơn. Vốn đơn thuần lực lượng thân thể đã hơn hai mươi vạn cân đạt tới bình cảnh. Lúc này bị Vũ Hoàng hư không luyện hóa Băng Hàn Chi Lực cải tạo, hơn nữa Băng Hàn Chi Lực này là do Khai Sơn Thần Phủ tích lũy mấy ngàn năm. Cỗ năng lượng này rất lớn chỉ sợ Đằng Thanh Sơn không đủ thực lực để hấp thu.

Đằng Thanh Sơn thân thể quá mạnh mẽ lực hấp thu cũng cực mạnh.

Lực lượng thân thể hắn được đề cao với tốc độ kinh nhân cơ hồ trong chốc lát liền có thể đề cao mấy vạn cân khí lực. Dạng thực lực được đề cao với tốc độ cực nhanh này cũng mang đến nỗi thống khổ đáng sợ.

”A a a...” Con mắt của Đằng Thanh Sơn toàn bộ phát đỏ, lúc này trong tầm nhìn của hắn tất cả đều biến thành màu đỏ đậm.

Giờ khắc này lực lượng toàn thân Đằng Thanh Sơn không ngừng tăng lên giống như lần tăng lực lượng ở Man Hoang. Thần trí càng ngày càng mơ hồ, theo đạo lý cho dù cao thủ lợi hại thế nào khi chịu thống khổ như thế cũng sẽ ngất xỉu. Nhưng ý chí của Đằng Thanh Sơn rất kiên định muốn làm cho hấn ngất xỉu thì rất khó.

Kiên trì.

Trong tiềm thức, Đằng Thanh Sơn không muốn ngất xỉu chút nào.

Đằng Thanh Sơn nắm chặt Khai Sơn Thần Phủ từng đạo ánh sáng màu xanh đậm cũng nhanh chóng hướng Khai Sơn Thần Phủ chảy về, làm cho vàng ánh sáng xanh các nơi khác trong Thiên Hồng Thủy Cung bắt đầu yếu bớt.

"Oanh long long..." Thiên Hồng Thủy Cung bắt đầu chấn động.

Tại đường tắt bên trong mê cung Thiên Hồng Thủy Cung.

"Lại chấn động?" Thù Vương Ô Hầu đang ngồi bệt mặt đất dựa vào vách tường nghi hoặc.

"Vừa mới chớp lên một lần, lúc này như thế nào lại lắc lư?" Năm tên Tiên thiên cường giả Tiêu Dao Cung nghi hoặc. Triệu Đan Trần bên cạnh ánh mắt lạnh lùng nói: "Bảo tàng của Vũ Hoàng đâu có thể dễ dàng lấy được? Tên Tần Lang có lẽ đã chạm phải cơ quan trong bảo tàng nên mới phát sinh chấn động này."

"Triệu trưởng lão nói có lý." Sử trưởng lão của Tiêu Dao Cung nói.

Trường mi Lão Tăng liếc đội mắt vẫn đục lướt qua Kim Sắc Long Quy đang nằm tại động khẩu sau đó lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Những người này không thể bất chấp tánh mạng mà đi vào Thiên Hồng Thủy Cung.

Đám người này đáy lòng đều muốn đoạt được Vũ Hoàng bảo tàng. Có lẽ lúc trước Tần Lang theo nhóm người Tiêu Dao Cung. Nhưng lúc này không quản là Ma Ni Tự hay là Tiêu Dao Cung và thậm chí là Thù Vương Ô Hầu trong lòng bọn họ đều hy vọng Tần Lang không đến bảo tàng.

Như vậy bọn họ mới có hy vọng.

Ở tầng chót Thiên Hồng Thủy Cung.

Cửu đỉnh có ba chân vẫn như mấy ngàn năm trước lặng lẽ thủ hộ Khai Sơn Thần Phủ. Mà giờ phút này Đằng Thanh Sơn tay phải nắm Khai Sơn Thần Phủ, nguyên lúc trước luống cuống đầm mặt đất, hiện giờ Đằng Thanh Sơn đã vượt qua gian đoạn đau đớn nguy hiểm nhất, đau đớn đã giảm bớt.

Đau đớn giảm dần đồng dạng tốc độ đề cao thân thể của Đằng Thanh Sơn cũng chậm lại.

Lực lượng thân thể của Đằng Thanh Sơn đã tăng gần đến cực hạn.

"Vừa rồi thực đau đớn a." Đằng Thanh Sơn cảm thụ được từng đợt tê dại đang lan khắp thân thể cùng những cơn đau buốt bỗng nhiên xuất hiện. Bất quá loại đau đớn này Đằng Thanh Sơn cũng không để ý: "Bất quá thực lực tăng lên thật kinh người. Thủ đoạn cường hoá thân thể của Vũ Hoàng thật lợi hại."

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm nhận được trong thân thể ẩn chứa lực lượng cực mạnh tựa như hải dương vô cùng vô tận.

"Ít nhất gia tăng gấp đôi rồi. Có lẽ còn nhiều hơn." Đằng Thanh Sơn không chế được gân cốt hoàn toàn hiểu rõ: "Xương cốt toàn thân ta biến hóa thật là kịch liệt." Đằng Thanh Sơn nhận thấy được bạch sắc quang mang vừa rồi đại bộ phận đều là rèn luyện gân cốt toàn thân. Xương cốt cứng tựa như sắt thép bị chùy đánh xuống ngàn vạn lần, mật độ không ngừng tăng lên.

Nguyên xương cốt Đằng Thanh Sơn có thể so với vài loại vật liệu sắt thép trân quý. Hiện giờ không biết đạt tới trình độ nào.

"Thực lực gia tăng bao nhiêu phải thí nghiệm mới có thể biết được."

Đằng Thanh Sơn mạnh mẽ tung ra một quyền.

"Xôn xao" Không khí bạo ra tiếng gió chói tai. Thiết quyền của Đằng Thanh Sơn đã oanh lên vách tường màu xanh đậm giống trên mặt đất."Bồng" một tiếng vang lên. Nguyên mặt đất đang chấn động, giờ phút này chấn động càng thêm kịch liệt. Đồng thời xuất hiện một hố sâu lớn gần bằng một đầu người làm Đằng Thanh Sơn chấn động.

"Lực lượng thân thể một quyền của ta bây giờ đã tiếp cận một tiền của Tiên thiên Kim đan?" Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được một tiền lúc trước của cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn kia chính là dụng Tiên thiên chân nguyên làm tên.

"Lực lượng thân thể ta hiện giờ hẳn là vượt gấp đôi gấp ba trước đây." Đằng Thanh Sơn đoán: "Nếu quán nhận thêm Tiên thiên chân nguyên một quyền của ta còn mạnh gấp đôi. So với Tiên thiên Kim Đan không sai biệt lắm" Đằng Thanh Sơn rất cục ý thức được sự cường đại của một quyền này. So sánh tương đối hai lễ vật khác của Vũ Hoàng cũng không trọng yếu bằng cái này.

Một Tiên thiên Hư Đan thân thể cường hãn có thể so sánh với thân thể của yêu thú đỉnh phong, lực xuất ra có thể so với Tiên thiên Kim Đan.

Đương nhiên có thể đạt được thành tựu như thế cũng bởi vì thân thể của Đằng Thanh Sơn quá mạnh mẽ.

"Tuy lực lượng thân thể của ta tuy mạnh nhưng so với Tiên thiên Kim đan thì vẫn kém không ít, bọn họ có thể triệt tiêu lực cản không khí còn ta thì không thể" Đằng Thanh Sơn hiểu được: "Hiện giờ chống lại Tiên thiên Kim Đan, ta còn chưa xứng là đối thủ, nhưng Tiên thiên Thực Đan hoàn toàn có thể giết chết dễ dàng." Thuần túy lực lượng mà nói thì ta mạnh hơn Tiên thiên Thực đan hai lần.

Thực lực hiện giờ, giết Tiên thiên Thực Đan đích xác rất đơn giản.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên nhìn đến, phía trên không ngờ có một cái động khẩu bằng một nắm tay.

"Qua thời gian dài như vậy động khẩu như thế nào còn chưa khôi phục?" Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Thực vậy, động khẩu Đằng Thanh Sơn vừa oanh kích không có khôi phục.

Bởi vì Khai Sơn Thần Phủ là trung tâm của toàn bộ Thiên Hồng Thủy Cung. Khai Sơn Thần Phủ không ngừng luyện hóa năng lượng mới có thể duy trì sự tồn tại của Thiên Hồng Thủy Cung. Mà lúc này, Đằng Thanh Sơn đã đem Khai Sơn Thần Phủ ra khỏi vị trí nên năng lượng thông đạo đã bị mất đi.

Tất cả cỗ ánh sáng màu xanh đậm chảy trở về đều tiêu tán.

Thiên Thiên Hồng Thủy Cung chấn động càng lúc càng nứt ra.

"Oanh long long..." Toàn bộ mê cung tựa như bị một người khổng lồ lay động. Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn, mặt sắc mặt đại biến.

"Ca ca..." Phía trên vỡ ra từng khe từng khe nứt.

Đằng Thanh Sơn vừa ngẩng đầu, thử nâng vách tường phía trên mê cung.

Vách tường đỉnh chóp nứt ra càng thêm nghiêm trọng.

"Bồng." "Bồng." "Bồng." Khối đá lớn màu xanh đậm từ phía trên nện xuống. Cơ hồ trong nháy mắt Toàn bộ Thiên Hồng Thủy Cung bắt đầu sụp đổ.

Bên trong mê cung.

Nguyên còn tưởng rằng chấn động giống như lúc trước sẽ rất nhanh biến mất, Tiêu Dao Cung Thanh Hồ Đảo một đám nhân mã đột nhiên phát hiện. Chuyển động càng lúc càng biến hóa mạnh hơn, thậm chí đỉnh chóp và tường vây quanh đều xuất hiện từng khe nứt, cái khe nứt này càng lúc càng lớn.

Ào ào...

Mặt trên cái khe lượng lớn nước hồ mạnh mẽ tiến vào. Không có Khai Sơn Thần Phủ duy trì Thiên Hồng Thủy Cung căn bản không thể che chắn nước trong hồ ập vào.

"Bất hảo Thiên Hồng Thủy Cung sắp sụp." Một gã Trưởng lão Tiêu Dao Cung kinh hô.

"Đây là hảo sự." Ô Hầu lại là cười lớn một tiếng. Bay nhanh tiến về phía trước.

Oanh.

Hướng phía trước đột nhiên xuất hiện một khe nứt lớn, Ô Hầu là trực tiếp lúi vào khe nứt này, nhảy vào một tầng động không đáy.

Thanh Hồ Đảo đảo chủ Cổ Ung trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, quát to: "Mau. Cướp đoạt bảo tàng." Thanh âm còn đang vang vang bản thân hắn đã vọt vào trong một khe nứt lớn. Nguyên một nhóm Tiên thiên cường giả còn chưa phản ứng, giờ phút này cũng hoàn toàn hiểu được.

Thiên Thiên Hồng Thủy Cung đồ sộ là việc tốt.

Bọn họ cũng có thể đoạt bảo tàng.

"Oanh long lon..." Sụp đổ càng lan rộng. Ngay dưới chân bọn họ đều vỡ ra.

"Bảo tàng, hữu duyên." Trường mi lão tăng nở nụ cười một tiếng, bước từng bước lại nhanh như thiểm điện. Biến mất tại một cái khe. Một tòa cung điện sụp đổ căn bản không có khả năng giết chết Tiên thiên cường giả. Đừng nói giết chết ngay cả làm bị thương cũng không làm được.

Thiên Thiên Hồng Thủy Cung sụp đổ quá nhanh. Đẳng Thanh Sơn chưa kịp cầm cái đỉnh có ba chân kia đã có một lượng đá lớn rơi xuống.

"Phải nhanh chóng rời khỏi nơi này cứ chần chừng hắn là không xong." Đẳng Thanh Sơn đem Khai Sơn Thần Phủ dắt ra sau lưng sau đó nhanh như chớp nắm lấy hai đỉnh có ba chân.

"Ân?" Đẳng Thanh Sơn giật mình nhìn phía trước.

Chỉ thấy phía trước tám nhân ảnh từ trên trời giáng xuống. Tám người này tất cả đều mặc hắc bào đội mặt nạ màu vàng. Đúng là nhân mã Doanh thị gia tộc.

"Tần Lang? Không phải. Người không phải Tần Lang. Người là ai?" Vị Doanh Hạo Giang cả kinh nói. Hắn liếc mắt một cái nhìn bao tay Thiên Ung Trảo cùng với gói đồ trên lưng Đẳng Thanh Sơn làm cho hắn tin rằng người trước mặt là Tần Lang. Nhưng dung mạo của Đẳng Thanh Sơn hắn không thể nhận ra được.

"Hạo Giang. Hắn là Đẳng Thanh Sơn, Quy Nguyên Tông Đẳng Thanh Sơn. Thông qua tình báo của gia tộc ta đã từng nhìn thấy bức họa của hắn.

"Bảo tàng là của ta." Một tiếng cười to sang sảng vang lên. Đúng là thanh âm của Thú Vương Ô Hầu.

"Đây là Vũ Hoàng bảo tàng." Tám người nhóm Hạo Giang lúc này mới phản ứng lại có chín đỉnh có ba chân. Chính là Vũ Hoàng bảo tàng. Chưa bao giờ gặp qua Vũ Hoàng bảo tàng nên trong mắt bọn họ căn bản không ý thức được vật bình thường này chính là Vũ Hoàng bảo tàng.

"Phanh." "Phanh." "Phanh".

Đẳng Thanh Sơn hai chân giống như ảo ảnh. Trong nháy mắt đã bay sáu tòa đỉnh ba chân. Sáu đỉnh này lập tức hướng bốn phía bay đi.

Mà bản thân Đẳng Thanh Sơn hai tay tả hữu mỗi tay cầm một đỉnh ba chân: Chín đỉnh, hai tay ta căn bản không có cách nào mang đi được. Hơn nữa cầm nhiều sẽ bị các đại tông phái diên duỗi giết. Hai đỉnh vậy là đủ rồi. Đá bay sáu đỉnh kia đủ để phân tán tinh lực bọn họ." Đẳng Thanh Sơn cũng không dám quá tham tâm. Giờ phút này nước trong hồ tràn vào càng nhiều.

Đẳng Thanh Sơn tựa như một cái con cá, tay cầm hai đỉnh nhắm một hướng trong hồ nước xông ra sau đó biến mất trong hồ nước.

Doanh Hạo Giang nhanh chóng cầm một đỉnh ba chân ở trước mắt. Rồi sau đó quát: "Mau. Mau đoạt đỉnh."

Nhưng mà sáu cái đỉnh đã sớm bay thật xa.

Chương 42: Thân phận bại lộ, giết chóc

Thiên Hồng Thủy cung sụp đổ, nước ào vào nhanh chóng.

Gần như cùng một lúc tất cả Tiên thiên cường giả đều nhanh chóng phát ra màn hào quang Tiên thiên chân nguyên bao quanh mình. Nếu như không đủ không khí, bằng vào tổ chất cơ thể thì căn bản không thể lưu lại lâu trong nước.

"Bên trong đỉnh là cái gì nhỉ?" Doanh Hạo Giang ôm một cái đỉnh nhìn kĩ, hắn chỉ có thể miễn cưỡng thấy bên trong là chất lỏng, muốn xem rõ phải mở đỉnh ra, dù sao thì bằng vào hào quang quanh thân thể nước cũng không ào vào đỉnh khi mở ra được. "Di, cái đỉnh này thật khó mở!" Thực lực của Tiên thiên cường giả mạnh cỡ nào, vậy mà không ngờ cũng không mở ra được.

Vận lực thật mạnh.

"Bung!"

Rốt cục đỉnh cũng bị mở ra. Doanh Hạo Giang cho tay vào một chút lấy ra, nhìn kĩ phần đỉnh trên tay, mũi vừa ngửi...

"Bắc Hải Chi Linh! Vũ Hoàng Môn Bắc Hải Chi Linh!!!"

Doanh Hạo Giang kinh hãi: "Nhiều thật, không biết chỗ này có bao nhiêu giọt Bắc Hải Chi Linh?"

Tuy rằng chỉ có phần đáy đỉnh nhưng Bắc Hải Chi Linh là tính bằng giọt vì quá hiếm, có thể có một phần đáy đỉnh Bắc Hải Chi Linh đủ làm người ta kinh hãi.

Trước đây, Doanh Thị gia tộc muốn có Bắc Hải Chi Linh phải dùng bảo bối của gia tộc để trao đổi.

"Không ngờ có tới chín đỉnh!" Doanh Hạo Giang kích động hấn lên.

Hắn biết rõ tác dụng của Bắc Hải Chi Linh, chỉ một giọt thôi cũng đủ biến một người có ngộ tính cao, thân thể kém một chút đạt tới Hậu thiên đỉnh phong. Nếu có nhiều Bắc Hải Chi Linh vậy thì một đại tông phái sẽ có khả năng sinh ra Tiên Thiên cường giả với xác suất rất cao.

"Không thể nói ra đây là Bắc Hải Chi Linh!" Doanh Hạo Giang lập tức nghĩ: "Nếu biết được đây là Bắc Hải Chi Linh thì Doanh Thị gia tộc sẽ gặp khó khăn ngay lập tức!"

...

Lúc này trong một đường tắt gần đó, một nhóm Xạ Nhật Thần Sơn, Hồng Thiên Thành... đang tìm kiếm. Khi Thiên Hồng Thủy Cung sụp đổ, tất cả đều kích động cực độ.

"Mau, mau tìm bảo tàng!"

"Thiên Hồng Thủy Cung sụp đổ ắt là do đã có người sở hữu bảo tàng, nhanh tới nơi chiếm đoạt!"

Một đám hưng phấn kích động.

Bỗng nhiên một âm thanh sang sảng vang vọng dưới đáy hồ: "Ha ha ha... không nghĩ tới trong đỉnh lại đựng Bắc Hải Chi Linh, một cái đỉnh này tối thiểu cũng có đến vạn giọt a. Tổng cộng có chín cái đỉnh... ta phải đoạt vài cái!" Tiếng cười này rất lớn làm cho tất cả mọi người đều nghe được.

"Bắc Hải Chi Linh!?!?"

"Có đúng là Bắc Hải Chi Linh, một đỉnh có tới hơn vạn giọt? Có chín đỉnh?"

"Mau qua bên kia có ánh kim quang, tới mau!!!"

Hoàn toàn rối loạn, một đám Tiên thiên cường giả hoàn toàn hưng phấn cực độ sau khi nghe xong.

"Là Thú Vương Ô Hâu?" Đang mãi tìm thêm đỉnh khác Doanh Hạo Giang không khỏi trầm mắng trong lòng: "Ô Hâu này có được một đỉnh rồi thì đi đi, hắn lại sợ thiên hạ không biết hay sao mà hô to lên như vậy, thật là phiền phức!" Nếu mọi người đều biết thì sẽ rất phiền toái.

Bất quá, với Thú Vương thì cũng chẳng mấy ai dám trêu vào.

Người này vô môn phái, không thân thích, tính tình quái dị nhưng thực lực rất mạnh.

"Bên kia có một đỉnh, mau!" Thanh Hồ Đảo Cổ Ung, Triệu Đan Trần... một đám người ẩn hiện trong hồ nước, xa xa có ánh kim quang chói mắt rõ ràng là ánh sáng của chiếc đỉnh phát ra. Trên mỗi chiếc đỉnh đều được khảm một viên bảo châu, ánh kim quang là do từ viên bảo châu này phát ra làm người ta có thể thấy được từ xa.

Chẳng những đám người của Thanh Hồ Đảo phát hiện mà đám nhân mã Tiêu Dao Cung cũng đã phát hiện....

"Đỉnh này là của Tiêu Dao Cung ta!" Kèm theo một tiếng cười to Sử trưởng lão tiến đến đoạt lấy vì lão ở vị trí gần đỉnh nhất. Hơn nữa tốc độ của lão rất nhanh, căn bản đám người Thanh Hồ Đảo không thể cản kịp.

"Ha ha ha !!!" Ôm chiếc đỉnh lão cực kì hưng phấn.

Đám người Thanh Hồ Đảo nhìn chằm chằm vào chiếc đỉnh phần nộ.

"Các người muốn gì? Muốn cùng Tiêu Dao cung chúng ta tranh đoạt?"

Ánh mắt mãnh liệt quét ngang, bên cạnh hắn cũng có bốn gã Tiên thiên cao thủ. Nếu hợp lực lại... Thanh Hồ đảo cũng có thể thắng nhưng sẽ là thắng thảm.

Tiêu Dao Cung năm người sở hữu một cái đỉnh sẽ tuyệt đối không bỏ. Một cái đỉnh có hơn vạn giọt Bắc Hải Chi Linh, đủ để duy trì một tông phái cường thịnh lâu dài.

Triệu Đan Trần ánh mắt băng lạnh.

"Hừ!" Cổ Ung khó chịu.

"Chúng ta đi!" Làm một đảo chủ hắn tuyệt đối không thể xem nhẹ sự tổn thất nhân mã. Bây giờ lại càng không thể tổn thất. Lúc này đây đã tổn thất quá nhiều không thể tổn thất nhiều hơn nữa.

Nữ tử đi bên cạnh Cổ Ung tỏ ra không cam lòng: "Thanh Hồ Đảo chúng ta tối thiểu cũng phải được vài cái!"

"Đương nhiên, chúng ta phải được nhiều hơn tất cả!" Triệu Đan Trần cũng bất bình.

Bản đồ Vũ Hoàng bảo tàng là của Thanh Hồ Đảo có được, Thiên Hồng Thủy Cung cũng là tìm được đến đầu tiên. Vậy mà... kết quả như vậy làm sao họ có thể bình tĩnh trong lòng?

Nhìn Thanh Hồ Đảo rời đi, đám người Tiêu Dao Cung tươi cười: "Cao thủ ở đây rất nhiều, chúng ta được một đỉnh cũng là phù hợp" Sử trưởng lão nói: "Tốt nhất chúng ta rời đi ngay lập tức để phòng phát sinh bất trắc."

"Ân, sư huynh nói đúng!"

Không chỉ hắn mà tất cả đều nghĩ như vậy.

Đúng lúc này.

"Sư huynh cẩn thận!" Một tiếng hô lên.

Sử trưởng lão cười lạnh lui về sau nhanh như tia chớp, trường kiếm trong tay cũng đồng thời đâm về sau mang theo một tàn ảnh. Tiên thiên Kim Đan cường giả xuất kiếm tốc độ cực nhanh đích xác làm cho người ta sợ hãi.

"Thương!" Không khí chấn động.

Một lợi trảo sắc bén đẩy lui một kiếm, tựa như hùng ưng chớp lấy độc xà trực tiếp đánh vào ngực Sử trưởng lão. Luận tốc độ lợi trảo này còn nhanh hơn kiếm của Sử trưởng lão một bậc.

"Ngươi, Ô... Ô Hưu..." Sử trưởng lão trừng mắt nhìn hắn: "Ngươi dám giết ta?"

Ô Hưu trong tay chính là đang cầm quả tim của Sử trưởng lão vừa lấy ra, trên mặt nổi lên một nụ cười vui sướng: "Chính là giết ngươi!" Khẽ dụng lực quả tim bị chấn nát, Sử trưởng lão cả người vô lực ngã xuống.

Ô Hưu lại đoạt thêm được một đỉnh.

"Ô Hưu!" Bốn người khác của Tiêu Dao Cung khiếp sợ nhìn hần.

"Người dám giết người của Tiêu Diêu Cung ta? Người không sợ lão cung chủ tìm người trả thù sao?"

Một đám phần hận nhưng không dám động thủ.

Luận thực lực, Ô Hưu danh bài đệ nhất Thiên Bảng hơn ba mươi năm. Ngay cả bài danh Thiên Bảng đệ nhị so với Ô Hưu vẫn còn có khoảng cách lớn chưa phải là đối thủ, huống chi Tiên thiên Kim Đan bình thường nếu gặp Ô Hưu ắt phải chết chứ không còn nghi ngờ.

Vô luận về bất cứ góc độ nào: Tốc độ, phòng ngự, công kích, ẩn nấp... Ô Hưu quả thực không có nhược điểm.

"Lão cung chủ các người cũng đã sống bốn trăm năm rồi? Cũng nên chết rồi mới phải" Ô Hưu cười lãnh đạm.

"Người, làm càn!" Bốn người kia tức giận nói.

Lão cung chủ của Tiêu Dao Cung cũng là một Hư cảnh cường giả, cũng có tiếng trong giang hồ. Ô Hưu dù lợi hại nhưng dù sao cũng vẫn chưa bước vào Hư cảnh, không ngờ lại kiêu ngạo như vậy.

"Các người không tin? Ta cam đoan lão cung chủ của các người nhiều nhất cũng chỉ sống thêm được hơn hai mươi năm nữa. Ân... Giết một người cũng là giết mà giết năm người cũng là giết. Các người tất cả đều nên chết đi!" Ô Hưu lãnh đạm cười nói đồng thời động thủ, tuy cầm hai cái đỉnh trong tay nhưng tốc độ của hần vẫn thật kinh người.

"Hần... Chạy mau!"

Bốn người không ngờ là Ô Hưu không kiêng nể điều gì. Trước đây dù kiêu ngạo nhưng Ô Hưu vẫn kiêng dè không dám đối địch với bất đại môn phái. Nhưng hôm nay...

Bốn người ngay lập tức phân ra bốn phía mà chạy.

"Bồng!" "Bồng!"

Đang trốn chạy, trong nháy mắt có hai Tiên thiên cường giả bị Ô Hưu hai chân bạo liệt đá chết thảm.

"Hô!" Ô Hưu nháy mắt lại đuổi theo người thứ ba đơn giản đá lên một cước.

Một cước này cực kì mau lẹ, vị Trưởng lão Tiên thiên Thực Đan chưa kịp phản ứng đã bị một cước xuyên qua ngực.

"Chỉ còn một người đừng mong trốn thoát!"

Với tốc độ kinh người Ô Hưu đuổi theo vị trưởng lão đang chạy trốn cuối cùng, tốc độ phải gấp hai lần dù trong tay lão có hai cái đỉnh.

Ô Hưu một lát liền vượt qua.

"Người vì sao muốn giết toàn bộ người Tiêu Dao Cung? Nếu người muốn đoạt đỉnh chúng ta cũng không phản kháng." Vị Trưởng lão trên mặt đầy vẻ khiếp sợ, hần biết có trốn cũng không được nhưng là thế nào hần cũng không hiểu được... Ngay cả Thanh Hồ Đảo cũng không dám cường đoạt đỉnh trong tay bọn họ.

Bởi vì Thanh Hồ Đảo có Tiên thiên Thực Đan yếu, thậm trí còn có Tiên thiên Hư Đan. Nếu chém giết thì sẽ bị tổn thất không nhỏ.

Nhưng đối mặt với Ô Hưu thì dù có bị Ô Hưu cưỡng bức bọn họ Tiêu Dao Cung cũng không dám hợp lại. Vì Ô Hưu có thể dễ dàng tàn sát dù là hợp lại sức của năm người.

Ô Hưu nhìn hần mỉm cười: "Các người không dám phản kháng nhưng ta chính là muốn giết chết các người... Đừng lo lắng quá vì Tiêu Dao Cung cũng tồn tại không được bao lâu nữa."

"Cái gì?" Vị trưởng lão trừng mắt... Hần mơ hồ cảm nhận được một âm mưu thật lớn.

"Bồng!"

Một cước tương tự xuyên my tâm bộ vị. Nhìn như rất nhẹ, thậm chí tại my tâm của vị Trưởng lão còn chưa thấy xuất hiện vết thương, nhưng màn hào quang bao quanh người vị Trưởng lão kia đã tiêu tán, vô lực ngã xuống.

"Các người chính là những tên Tiêu Dao Cung đầu tiên ngã xuống!" Ô Hưu cười sáng lạng.

...

Đằng Thanh Sơn đang bơi nhanh trong nước.

"Hai tay nắm hai đỉnh thật phiền toái, căn bản không có biện pháp chỉ có thể dựa vào hai tay du động trong nước và Tiên thiên chân nguyên bạo phát mà bơi."

Chưa chạy được bao lâu Đằng Thanh Sơn đã nghe tiếng la hét: "Đằng Thanh Sơn bên kia mau bắt lấy!" Dù đã đoạt được hai cái đỉnh nhưng Doanh Thị gia tộc vẫn tham lam. Bọn họ không giống Tiêu Dao Cung sợ bị vây công. Bằng vào lực lượng của bọn họ thì dù có cầm vài cái đỉnh cũng không có lực lượng nào dám cưỡng đoạt.

"Mau, đuổi theo!"

"Đó là Đằng Thanh Sơn? Đằng Thanh Sơn như thế nào lại ở chỗ này?" Xạ Nhật Thần Sơn cùng các lộ nhân mã cũng đang tiến về phía này.

"Tần Lang chính là Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn chính là Tần Lang! Do Đằng Thanh Sơn đội mặt lạ da người ngụy trang!"

"Sao có thể? Đằng Thanh Sơn là một tiểu tử mười bảy tuổi sao có thể đạt tới Tiên thiên Thực Đan"

"Ta tận mắt chứng kiến còn giả được sao?"

Một vài người nghị luận phía sau, nhưng Đằng Thanh Sơn nghe không được.

Bất quá Đằng Thanh Sơn lại nghe vài tiếng hô và có một đám "Đền lồng" ở gần đó.

"Không xong, màu vàng của bảo châu đã làm ta bị lộ!" Đằng Thanh Sơn thấy hai viên bảo châu trên hai đỉnh rất chói mắt "Nhưng đây là hai cái đỉnh rỗng ruột, nếu không có bảo châu che chắn thì sẽ bị nước tràn vào phần có Bắc Hải Chi Linh."

Bất chấp, Đằng Thanh Sơn cắn răng nhanh chóng gỡ hai viên bảo châu ra, bảo châu phát ra ánh sáng quá mạnh nếu đặt vào gói đồ ánh hào quang vẫn có thể xuyên qua gói đồ.

Hơn nữa lúc này không có thời gian để lãng phí.

"Hưu!", "Hưu!"

Hai khóa bảo châu trực tiếp bị Đằng Thanh Sơn ném đi rất xa, hai tay phát ra Tiên thiên chân nguyên bao lấy hai cái đỉnh.

"Tiên thiên chân nguyên tuy cũng phát sáng nhưng là màu hồng"

Đằng Thanh Sơn vẫn đau đầu, trong hồ nước tối đen nếu dựa vào quang vịnh này chiếu rọi, người bình thường chỉ có thể nhìn xa mấy trượng. Nhưng... Ở trong hồ nước tối đen, người khác cách rất xa vẫn có thể nhìn thấy quang cầu.

"Cái gì Tần Lang là Đằng Thanh Sơn!!!" Một tiếng gầm vang giận dữ đúng là của Thanh Hồ đảo chủ Cổ Ung.

Chương 43: Trở thành một con cá

Trong đáy hồ, chín đỉnh Vũ Hoàng lưu lại cũng đều bị các thể lực đoạt được.

Trong đó, Doanh Thị gia tộc được hai đỉnh, Ma Ni Tự cũng dựa vào thực lực cực mạnh đoạt được hai đỉnh. Mà Thú Vương Ô Hầu cũng chiếm được hai đỉnh, bản thân Đăng Thanh Sơn cũng có được hai đỉnh, như vậy có tám đỉnh đã có chủ còn một đỉnh cuối cùng rơi vào tay cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn.

Lại nói.

Tiêu Dao Cung, Hồng Thiên Thành, Tuyệt Ứng Giáo, Thanh Hồ Đảo tứ đại tông phái một đỉnh cũng không có.

Trong đó, cao thủ Tiêu Dao Cung đều bị Thú Vương Ô Hầu giết chết.

”Đảo chủ, do Doanh Thị gia tộc truyền tới nói rằng Tần Lang chính là Đăng Thanh Sơn. Đăng Thanh Sơn đeo mặt nạ da người để ngụy trang.” Lam tướng quân một người được phân phó tìm kiếm chín đỉnh lập tức giải thích ”Bất quá Đăng Thanh Sơn chỉ là một tiểu tử mười bảy tuổi, thực lực Tiên thiên cũng không mạnh. Nhưng Doanh Thị gia tộc, trước mặt các cao thủ cũng sẽ không thềm nói dối, điều này đối với bọn họ chẳng có lợi gì.”

Triệu Đan Trần mày kiếm khẽ nhíu lại, nghiêng răng nghiêng lợi: ”Tần Lang có phải là Đăng Thanh Sơn hay không, ta không quản! Bất quá... Tên Tần Lang này nhất định phải giết!”

Cổ Ung một hàng năm người ở trong nước rất nhanh rượt theo.

”Tần Lang có phải là Đăng Thanh Sơn hay không, đợi lát nữa sẽ biết liền... Lúc này, Thanh Hồ Đảo chúng ta bất kể thế nào cũng phải giết chết tên Tần Lang kia đoạt hai đỉnh cuối cùng!” Cổ Ung ánh mắt như ánh đao, sắc mặt có chút dữ tợn: ”Tên Tần Lang ở phía trước gần hai dặm, Triệu trưởng lão, tốc độ người nhanh nhất.”

”Yên tâm.” Ngoài thân Triệu Đan Trần hào quang đại phát tốc độ cũng tăng nhanh.

”Chỉ còn hai đỉnh cuối cùng này.” Cổ Ung lẩm bẩm nói. Trong lòng có chút run run.

Thanh Hồ Đảo lần này tổn thất quá lớn. Lúc tới đây tổng cộng có đến mười ba vị Tiên thiên cường giả, nhưng hiện giờ chỉ còn lại năm người. Tám gã Tiên thiên cường giả đã chết! Đối Thanh Hồ Đảo mà nói, nổi bức tức này cực kỳ khó chịu trong lòng, tựa như chỉ muốn cắn một miếng thịt thật lớn. Đặc biệt bảo đồ là bọn họ có được nên bảo tàng phải thuộc về bọn họ.

Tưởng tượng như vậy, nổi tức giận trong lòng nguôi ngoai một chút!

”Hai đỉnh cuối cùng phải... phải đoạt được!” Cổ Ung giống như dân cờ bạc, hai mắt đỏ hồng.

Hô! Hô!

Trong hồ nước tối đen. Mỗi một cái đỉnh đều phát ra kim quang chói mắt. Cho dù cách xa đến mấy lý đều có thể mơ hồ thấy quang vịnh màu vàng. Nhưng Doanh Thị gia tộc, Ma Ni Tự, Thú Vương Ô Hầu đều có được hai đỉnh, Xạ Nhật Thần Sơn cũng được một đỉnh nhưng không ai dám đi đoạt của bọn họ.

Mà Tần Lang, rõ ràng là quả thị thơm ngon!(Ý là Tần Lang dễ cướp hơn)

”Ánh sáng màu vàng ở bên kia, mau đuổi theo.”

”Ngăn chặn hắn!”

”Hai đỉnh đang ở trong tay Đăng Thanh Sơn, nhanh lên!”

...

Tốc độ ở dưới đáy hồ so với trên mặt đất chậm hơn rất nhiều. Ở dưới đáy hồ một đám người căn bản không thể chạy, chỉ có thể phiêu phù trong nước, tiêu hao lượng lớn Tiên thiên chân nguyên cố gắng trong nước gia tốc đi tới!

Trong mười mấy tên Tiên thiên cường giả, Thú Vương Ô Hầu có tốc độ kinh người nhất.

Hưu...

Tạo nên một đường cong mỹ lệ giống như một con rắn, Thú Vương Ô Hầu tay cầm hai đỉnh, với tốc độ kinh người hướng phía Đẳng Thanh Sơn chạy tới.

"Triệu Đan Trần, tốc độ của ngươi rất chậm a." Ô Hầu cười nhạo một tiếng, vượt qua Triệu Đan Trần, tiếp tục hướng phía trước chạy đi.

Triệu Đan Trần tức giận cắn răng.

"Ô Hầu thật là tên quái thai không biết từ đâu chui ra!" Triệu Đan Trần trong lòng thầm mắng, một nhân vật không môn không phái, không ngờ trên mọi phương diện đều đạt thành tựu đáng sợ.

Bọn người Ô Hầu, Triệu Đan Trần mặc dù đang ở phía sau đuổi theo.

Nhưng do Đẳng Thanh Sơn chạy trốn từ đầu, cũng có người giáp công Đẳng Thanh Sơn, những người đó chiếm ưu thế hơn.

"Ân?" Hai bóng người đều dừng lại trong đáy hồ, ở phía trước bọn họ, kim quang chói mắt phát ra.

"Bị lừa!" Trong đó một người mở ra, sắc mặt đại biến: "Là ánh sáng màu vàng của hạt châu."

"Tên Tần Lang kia gỡ hai kim sắc bảo châu từ trên đỉnh xuống." Hai người này cũng nhanh chóng thu hồi hai khóa bảo châu này, ít nhất... kim sắc bảo châu cũng là một bộ phận của bảo tàng. Tuy bọn họ không hiểu công hiệu của kim sắc bảo châu, bất quá hẳn là cũng có chút đặc thù.

Ít nhất bọn họ phát hiện năng lực chống nước của bảo châu.

"Ha ha, các người là hai thằng ngu! Đẳng Thanh Sơn biết kim sắc bảo châu tiết lộ thân phận, làm sao có thể không nhanh chóng cạy kim sắc bảo châu ra?" Ô Hầu tiếng cười vang lên, bản thân hẳn lại nhanh chóng hướng phía trước tiến đến.

"Mau đuổi theo."

Hai người này cũng nhanh chóng đuổi theo.

Phía trước Ô Hầu, còn có ba gã Tiên thiên cường giả của Xạ Nhật Thần Sơn đang đuổi theo, bọn họ nhìn thấy xa xa mơ hồ có một chút quang vịnh.

"Còn nữa dặm nữa, mau đuổi theo, chỉ cần khoảng cách rút lại gần chút, tiến vào trong tầm bắn, hẳn bỏ chạy không được nữa."

"Hừ, nếu Vương sư thúc bắn hẳn, cho dù còn cách nửa dặm đi nữa ít nhất cũng có thể bắn trọng thương tên Tần Lang này."

Ba người bởi vì tay không, cho nên tốc độ so với Đẳng Thanh Sơn mau hơn.

Khoảng cách song phương không ngừng thu hẹp dần.

...

Đẳng Thanh Sơn hai tay cầm hai đỉnh, tiêu hao Tiên thiên chân nguyên tiêu hao rất nhanh. Nhưng hai đại đỉnh này cao chừng nửa người, ở trong nước lực cản kinh người, làm tốc độ Đẳng Thanh Sơn trong thời điểm này không tăng thêm chút nào.

"Khoảng cách với ba người phía sau càng ngày càng gần." Đẳng Thanh Sơn nhìn lại, sắc mặt khê biến: "Đại khái còn cách hơn hai trăm thước! Lúc này ta cầm hai đại đỉnh, hai tay không thể vẫy động. Hơn nữa, còn tạo ra lực cản lớn hơn nữa... Nếu không có hai đỉnh này, tốc độ của ta đã sớm thoát khỏi bọn họ."

Ba người phía sau cùng với Đẳng Thanh Sơn tốc độ đang không ngừng tăng lên.

"Một trăm năm mươi thước!" Đẳng Thanh Sơn có chút nóng nảy mất bình tĩnh.

Một khi bị dừng lại, bị nhiều cường giả vây quanh, đừng nói đến đỉnh, ngay cả mạng nhỏ cũng không bảo toàn được.

"Phải bỏ qua đỉnh?" Đẳng Thanh Sơn liếc qua hai đỉnh trong tay: "Bắc Hải Chi Linh... Bắc Hải Chi Linh a. Nhưng hai đỉnh này cũng làm cho hai tay ta không thể rẽ nước ra." Lúc ánh mắt xẹt qua hào quang bao ở ngoài hai đại đỉnh, trong đầu Đẳng Thanh Sơn hiện lên một tia linh quang.

Ánh mắt lập tức sáng lên.

"Ha ha, ta thật u mê, thật u mê, ha ha..." Trên mặt Đẳng Thanh Sơn lộ ra vẻ kích động, tươi cười: "Ngu ngốc a, ha ha..."

...

"Còn năm mươi trượng, chúng ta nhanh lên, hẩn trốn không thoát đâu." Ba gã Tiên thiên cường giả Xạ Nhật Thần Sơn có chút kích động.

"Nhanh."

Ba người liều mạng đuổi theo, ngoài thân từng đạo Tiên thiên chân nguyên phát ra, đúng lúc này.

Hô!

"Ân?" Ba người sắc mặt đại biến.

"Tên Tần Lang này tốc độ đột nhiên sao lại nhanh như vậy?"

"Thật nhanh!"

"Chúng ta đuổi không kịp." Một đám sắc mặt khó coi, trong tầm mắt bọn họ, quang vệt mờ hồ chỗ xa đột ngột bạo phát, tựa hồ bao quanh toàn thân Đẳng Thanh Sơn.

Lập tức, Đẳng Thanh Sơn ở dưới đáy hồ tốc độ đột ngột tăng vọt, tựa hồ gấp hai gấp ba lần ban đầu.

Khoảng cách song phương nhanh chóng được nối rộng, một lát cách xa đến nửa dặm.

"Ân, tiểu tử này như thế nào càng lúc càng nhanh?" Một bóng người cũng đuổi kịp ba gã Tiên thiên cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn, đúng là Thú Vương Ô Hưu: "Trong đáy hồ, tốc độ sao lại nhanh như vậy, so với ta khi vận toàn lực còn nhanh hơn?"

...

"Muốn đuổi theo ta, nằm mơ đi!" Đẳng Thanh Sơn vui sướng không thôi.

Chỉ thấy bây giờ toàn thân Đẳng Thanh Sơn bao phủ màn hào quang Tiên thiên chân nguyên, bất quá màn hào quang này không phải là hình tròn, mà là không ngừng biến hóa hình dạng. Tiên thiên chân nguyên chung quanh hai chân Đẳng Thanh Sơn biến thành hình một đôi cá to lớn. Hai chân Đẳng Thanh Sơn vẩy động, cái đuôi to lớn cũng chuyển động trong nước.

Cao thấp vẩy đuôi.

Mỗi một lần vẩy đuôi, Đẳng Thanh Sơn tựa như một mũi tên nhọn vọt đi.

Hơn nữa, hình dạng hào quang trên hai đại đỉnh trong tay Đẳng Thanh Sơn cũng biến thành hình giọt nước, làm lực cản giảm xuống thấp nhất.

"Ta thật sự ngu xuẩn a! Con cá sỏ dĩ ở trong nước bơi mau, chính là do hình dạng thân thể chúng thích hợp việc bơi lội. Hình dạng của người nhất định tốc độ bơi không mau. Cho dù quán quân thế giới bơi lội kếp trước tốc độ bơi cũng không thể sánh với cá được. Đây là do trời sinh hình dạng quyết định." Đẳng Thanh Sơn kích động vạn phần: "Mà màn hào quang Tiên thiên không chứa đựng không khí ở trong nước cũng có thể thay đổi hình dạng."

Tiên thiên chân nguyên phát ra bao quanh Đẳng Thanh Sơn tạo thành hình một con cá lớn.

Điều quan trọng là lực lượng cá lớn này rất lớn.

Cái đuôi cá vẩy lên làm nước xung quanh hình thành từng luồng nước mãnh liệt.

Hô! Hô!

Nhanh như mũi tên bay, lóe lên như tia chớp vọt đi.

”Ha ha, lúc này tốc độ của ta so với lúc không cầm đỉnh còn muốn nhanh hơn rất nhiều.” Đẳng Thanh Sơn mắt thấy đám người phía sau dễ dàng càng ngày càng bị bỏ xa.

Bởi vì khoảng cách quá xa, người khác cũng chỉ thấy Đẳng Thanh Sơn là luồng hồng quang, căn bản không hiện ra bí quyết của Đẳng Thanh Sơn.

Trong nước dùng Tiên thiên chân nguyên bản thân biến thành một cái cá lớn. Tiên thiên cường giả bình thường rất ít ở trong nước, hơn nữa lối suy nghĩ bình thường bọn họ căn bản không nghĩ tới điểm này. Có lẽ... Bọn họ đều chưa từng tự hỏi nguyên lý vì sao con cá lại bơi mau.

Mà kiếp loài người nghiên cứu áo tắm du lịch đối với điều này cũng hiểu được. Đẳng Thanh Sơn linh quang chợt lóe liền nghĩ đến điểm này.

Nói thì đơn giản, nếu không đột phá lối suy nghĩ bình thường, căn bản không thể tưởng được.

”Ân, Người của Thiên Ưng Giáo? Là Tiên thiên Thực Đan, uy hiếp không nhiều lắm.” Đẳng Thanh Sơn liếc mắt một cái liền thấy phía trước không ngờ có hai bóng người, lấy thị lực Đẳng Thanh Sơn trong đêm tối dễ dàng phát hiện thân phận đối phương. Mê cung Thiên Thiên Hồng Thủy Cung rất lớn, Đẳng Thanh Sơn ở trong Thủy Cung mà người của các đại tông phái khác đều phân tán ra các nơi.

Một khi Đẳng Thanh Sơn chạy trốn, có người của tông phái mình ở sẵn ở phía trước vài dặm dễ dàng chặn đường Đẳng Thanh Sơn.

”Hừ, muốn đuổi theo ta, không có khả năng đâu.”

Đẳng Thanh Sơn nhờ Tiên thiên chân nguyên biến ảo thành một con cá lớn màu hồng sắc, cái đuôi đột ngột vẫy vẫy trong nước ”Xôn xao” Đẳng Thanh Sơn rẽ nước rất nhanh phóng tới hướng bên phải phía trước lao đi.

Nhưng hướng bên phải phía trước chạy được một lát, sắc mặt Đẳng Thanh Sơn khế biến.

”Là Tiên thiên Kim Đan cao thủ của Hồng Thiên Thành.” Đẳng Thanh Sơn liếc mắt một cái nhìn thấy phía trước đại khái khoảng nửa dặm xa có hai bóng người, đều là người của Hồng Thiên Thành ”Ta bây giờ còn không thể giết cao thủ Tiên thiên Kim Đan, tốt nhất vẫn là đi về phía bên trái. Hai gã Tiên thiên Thực Đan Thiên Ưng Giáo còn không uy hiếp được ta.” Đuôi cá lớn của Đẳng Thanh Sơn vung lên.

Hô!

Lại chuyển hướng nhằm bên trái phía trước bơi tới.

Đẳng Thanh Sơn hiểu được cách biến ảo thành hình cá trong hồ nước, lại thêm khả năng mắt có thể nhìn rõ trong bóng tối hoàn toàn có thể từ rất xa tránh được cao thủ lợi hại, chọn đối thủ dễ chơi hơn.”Quan trọng nhất chính là ngàn vạn lần đừng tiến gần quá làm bọn họ phát hiện bí mật bơi mau của ta! Bất quá... Cho dù bọn họ phát hiện ra hình dạng của ta giống như hình con cá, nhưng có thể hiểu được nguyên lý bên trong hay không còn khó nói?” Đẳng Thanh Sơn thầm nghĩ, đương nhiên Đẳng Thanh Sơn sẽ không mạo hiểm.

”Tần Lang ở đằng kia!”

”Đang tiến về phía chúng ta, ngăn lại hân.”

Hai người Tuyệt Ưng Giáo hưng phấn không thôi.

Lúc còn cách hai người Tuyệt Ưng Giáo đại khái khoảng hai trăm thước, hào quang tạo thành hình cá lớn ở bên ngoài thân Đẳng Thanh Sơn nhanh chóng tiêu tán, chỉ lưu luồng hào quang bao quanh trên hai cái đỉnh tạo thành mũi nhọn, tốc độ cũng giảm xuống một nửa.

”Vẫn là khó thoát khỏi a, cho dù có thể miễn cưỡng né tránh, cũng sẽ bị bọn họ nhìn thấy hào quang bao quanh thân ta tạo thành hình con cá.” Đẳng Thanh Sơn lộ ra một tia cười lạnh ”Giải quyết hai tên bọn chúng.”

Chương 44: Nhận lấy cái chết...

Chỉ lưu lại hào quang của hai chiếc đỉnh là hình kiếm khiến lực cản nhỏ đi khiến tốc độ của Đằng Thanh Sơn so với thời điểm lúc đầu chạy trốn nhanh hơn không ít nhưng so với sử dụng "ngư hình" thì lại chậm hơn nhiều. Hơn nữa Đằng Thanh Sơn lại hướng phía bên trái lao tới nên hai người của Tuyết Ưng giáo dễ dàng ngăn Đằng Thanh Sơn lại.

"Đại ca, cẩn thận phi đao của tên Tần Lang này."

"Biết rồi, Ô Hưu, lấy lực lượng của hai chúng ta liên thủ giết chết Tần Lang này đều không phải việc khó. Ha ha... ngươi với ta đều lập công, đạt được hai chiếc đỉnh. Tuyết Ưng giáo của chúng ta sau này chắc chắn càng thêm cường thịnh." Hai người của Tuyết Ưng giáo trong lòng càng thêm kích động, thực tâm không để Đằng Thanh Sơn vào mắt.

Liên thủ giết chết Tần Lang, bọn họ mười phần tin tưởng.

Khoảng cách giữa song phương ngày càng thu nhỏ lại.

"Trách không được ta, là bọn họ muốn chết" Đằng Thanh Sơn nhìn hai người của Tuyết Ưng giáo trong mắt tràn đầy sát khí không khỏi cười lạnh. Hai đỉnh chứa Bắc Hải Chi Linh đủ để làm hai vị Tiên Thiên Chân Đan của Tuyết Ưng giáo động thủ.

Khoảng cách đang được thu ngắn lại, ba mươi trượng, hai mươi trượng, mười trượng...

"Ha ha, quả nhiên là Đằng Thanh Sơn, người khác nói Tần Lang là Đằng Thanh Sơn chúng ta còn khó tin" Hai vị cao thủ của Tuyết Ưng giáo với khoảng cách gần như vậy cũng nhìn rõ dung mạo của Đằng Thanh Sơn, lại càng thập phần tin tưởng. Đằng Thanh Sơn mới mười bảy tuổi, cho dù là thiên tài thì thực lực mạnh được bao nhiêu?

Khi hai người chứng kiến hai chiếc đỉnh thì quang mang trong mắt lại càng nóng cháy.

Một cái đỉnh ít nhất cũng là vụn giọt Bắc Hải Chi Linh

Cho dù dùng một biện pháp ngu xuẩn nhất cũng có thể tạo thành một vụn tên Nhất lưu võ giả đại quân. Một quân đội như vậy cho dù mười mấy tên tiên thiên cường giả lọt vào cũng bị đánh cho đến chết. Thiên hạ từ xưa đến nay còn chưa từng có một tông phái nào có đường một quân đoàn do nhất lưu võ giả tạo thành.

Dùng biện pháp ngu xuẩn còn tạo được như thế, thế mới biết một đỉnh trân quý như thế nào.

Huống chi lại là tận hai đỉnh.

Lấy tính mạng của mười tên tiên thiên cao thủ đổi lại cũng đáng giá.

"Đằng Thanh Sơn, huynh đệ chúng ta tiễn ngươi một đoạn đường" tiên thiên chân nguyên bên ngoài hai người mãnh liệt bộc phát, tốc độ đột nhiên tăng vọt từ hai bên bổ nhào tới.

"Uỳnh, uỳnh..."

Cả hồ nước sôi sục, hai người đều sử dụng bán nguyệt loan đao.

"Xoẹt, xoẹt"

"Hừ" Đằng Thanh Sơn thân thể hơi nghiêng, nhằm về phía cao thủ mũi ưng. Trong khi Loan đao xé rách hồ nước, thậm chí khí kinh còn dập dờn hướng đến người Đằng Thanh Sơn thì đột nhiên hắn xoay người một cái, toàn thân xoay một vòng tròn, chân phải như một thanh đao thuận theo lực đạo xoay tròn mãnh liệt chém ra.

"Oanh"

Đáy hồ nước nổ mạnh

Cao thủ mũi ưng tên Thiệu Thửu sắc mặt đại biến, hắn chỉ nhìn thấy một cái bóng mơ hồ trong nháy mắt xuyên thấu hồ nước, chém về phía hắn. vụ nổ mạnh trong hồ nước vang lên khiến hai lỗ tai đều ong ong loạn hưởng.

"Không có khả năng" Loan đao trong tay Thiếu Thử lập tức khê nghiêng ngăn cản hướng bóng mờ đang tới.

"Bồng"

Chân của Đằng Thanh Sơn nện trên Loan đao, tốc độ cũng không có chút nào giảm nện tiếp lên ngực của Thiết Thử phảng phất như tiếng trống to phát ra trầm thấp, ngực của Thiếu Thử bạo liệt ra, lực phủ ngũ tạng đều nổ thành bùm, mắt của Thiếu Thử vẫn tròn xoe, không tin rằng mình đã chết.

"Không thể nào? Đại ca!!" Ô Hưu trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch.

Khóe miệng Đằng Thanh Sơn nhếch lên cười lạnh, lại hướng Ô Hưu phóng đi.

"Như thế nào lại không có khả năng?"

Đến bây giờ thân thể, song chưởng đều bạo phát ra sáu bảy mươi vạn cân lực lượng, mà cơ cốt của chân cơ nhục lực lượng càng mạnh, bộc phát lực lại mạnh hơn nhiều. Chân công kích kỹ xảo mặc dù kém hơn chút nhưng là lực công kích lại mạnh hơn tay nhiều, lực của một chân đạt gần trăm vạn cân cũng không có gì kỳ quái.

Trên phương diện bạo phát lực, chênh lệch quá lớn.

Tuy nhiên khi gặp được Tiên Thiên Kim Đan thì Đằng Thanh Sơn sẽ không có cơ hội như vậy. Tiên Thiên kim đan tuy bộc phát lực tương đương với Đằng Thanh Sơn nhưng "Thần" của bọn họ mạnh, có thể tiêu trừ lực cản của không khí khiến cho kiếm đi nhanh hơn.

"Không!!"

Gặp Đằng Thanh Sơn vọt tới, Ô Hưu sợ tới mức quay đầu chạy trốn ngay không dám chiến đấu.

Hô!!

Khi không sử dụng "Ngư hình thì Ô Hưu chạy trốn còn nhanh hơn Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn chỉ còn cách trở mắt nhìn Ô Hưu thoát đi"

"Tính người thức thời" Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt cười, hiện tại Đằng Thanh Sơn cũng không muốn giết người, giờ này hẳn muốn là phải chạy trốn chết, bảo trụ hai chiếc đỉnh đựng Bắc Hải chi Linh, có hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh này Quy Nguyên Tông sẽ sớm bồi dưỡng ra những đệ tử xuất sắc, làm cho rất nhiều người ngộ tính tốt, thân thể tổ chất kém có thể trực tiếp vượt qua một cửa.

Kể từ đó, sau này Quy Nguyên Tông cường giả số lượng gia tăng, cũng phát triển dễ dàng hơn.

"Gi" Đằng Thanh Sơn chuẩn bị hóa thành Ngư hình đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Chỉ thấy bên trái không đến nửa dặm một đạo than ảnh đang nhanh chóng đến gần, trong tay người kia vẫn đang còn cầm một cái đỉnh.

"Là hắc, tiên thiên kim đan Vương Khắc Hưu của Xạ Nhật Thần Sơn." Đằng Thanh Sơn thấy không ổn liền lập tức hóa thành Ngư Hình, hai chân mãnh liệt dùng lực dùng tiên thiên chân nguyên biến thành chiếc đuôi cá mãnh liệt vùng vẫy trong hồ nước khiến cơ thể bắn nhanh về phía trước.

Vương tôn giả này tiên thiên chân nguyên là màu lam, trong mắt nước không quá đỏ rực chói mắt. Bảo châu màu vàng trên nắp đỉnh cũng đã bị Vương tôn giả đánh rơi. Dù sao một người dùng cung kiêu kỳ nhất là bị người ta sớm phát hiện, hơn nữa trước khi Đằng Thanh Sơn cùng hai người của Tuyệt Ưng giáo chém giết, đợi hai người khoảng cách chừng tám mươi trượng Đằng Thanh Sơn mới phát hiện.

Vương Khắc, bài danh thiên bằng số mười một.

Tuy xếp thứ mười một nhưng chính là cho dù sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng của hắc đứng thứ sáu đối với Vương Khắc này cũng có kiêng kỵ.

Chống lại cao thủ của Xạ Nhật Thần Sơn, tất cả mọi người không ai mong muốn, bởi vì cao thủ của Xạ nhật thần sơn viên công cực kỳ lợi hại. tuy nhiên chỉ cần gần người họ thì họ sẽ yếu đi.

Một tên của Vương Khắc Hưu uy lực cực kỳ đáng sợ

Gần người chém giết hắn mới không phải lợi hại nên chỉ xếp thứ mười một.

Nếu như gần người mà thực lực vẫn vượt qua cung tên sợ rằng bài danh của hắn có thể vượt qua Gia Cát Nguyên Hồng.

”Tần Lang này tốc độ trốn thật ra so với ta còn nhanh” Nguyên bản Vương tôn giả đang đến gần đột nhiên sắc mặt khế biến. Hắn có thể chứng kiến ở phía hồng quang ở phía xa xa đang chạy với tốc độ kinh người.

Hắn tự biết mình sẽ không đuổi kịp, Vương tôn giả liền buông chiếc đỉnh ra, sau khi dùng tiên thiên chân nguyên bao lại liền gỡ cung thần màu đỏ sậm phía sau lưng xuống. ”Hừ, Tiên thiên Chân nguyên còn muốn chạy thoát khỏi tay ta? Vì hai chiếc đỉnh... phải bỏ đi hai cây tên tốt” Vương tôn giả từ phía sau lấy ra hai mũi tên đen như mực, nhưng mũi tên lại ánh lên màu xanh biếc.

Hai chiếc tên đều được lắp lên dây.

”Xoẹt xoẹt” tiên thiên chân nguyên màu lam trong nháy mắt chạy dọc cung thần.

Cung thần lúc này bị kéo lại như hình trăng tròn, hai con người đen tối của Vương tôn giả chăm chú nhìn hồng quang chỗ xa xôi, hai đầu tên nhọn hoắt đều có màu xanh điện quang lơ mờ.

Đột nhiên----

”Nhận lấy cái chết!!” Vương tôn giả thấp giọng quát.

Buông tay!!

Hai mũi tên phá nước mà ra, trong nháy mắt biến mất khỏi phạm vi tầm mắt...

Quá nhanh!!!

Một gã tiên thiên kim đan Xạ Nhật Thần sơn bắn tên không ai dám sơ xuất. Mà Đằng Thanh Sơn lại càng không dám sơ xuất, hắn vừa chạy đồng thời tinh thần cũng chăm chú nhìn phía sau, trong tay còn cầm lấy Khai Sơn thần phủ, mà mặt của Khai Sơn thần phủ lại tạo thành một tấm chắn loại nhỏ.

Hừ... hừ!!

Hai mũi tên quá nhanh, nhanh tới mức cho dù Đằng Thanh Sơn đã có chuẩn bị mà chỉ thấy trước mắt hoa lên, hai mũi tên đã đến phạm vi mười trượng.

”Không ổn” Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến.

Bởi vì...

Vương tôn giả bắn ra hai mũi tên dĩ nhiên dọc theo đường một phải một trái bắn về phía Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn căn bản không có khả năng một lúc đỡ được hai mũi tên đó. Hơn nữa hai mũi tên này tốc độ cực nhanh, hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Đằng Thanh Sơn. Lần trước tại Thiên Hồng Thủy Cung Đằng Thanh Sơn đã thấy qua Vương tôn giả bắn tên nhưng không nghĩ tới lần này so với lần trước còn nhanh hơn. Đằng Thanh Sơn cũng không biết Vương tôn giả vì hai chiếc đỉnh đã xuất ra hai mũi tên cực kỳ trân quý.

”Bồng!!”

Đằng Thanh Sơn lấy tốc độ phản ứng nhanh nhất, hai chiếc đỉnh đã được tiên thiên chân nguyên bao xung quanh. Khai sơn thần phủ đột nhiên vung lên, phi thường mạo hiểm ngăn trở mũi tên ở bên trái.

”Bồng! Bồng”

Hai tiếng nổ, mũi tên một trái một phải đồng thời nổ tung.

Cả người Đằng Thanh Sơn bị bùng nổ quăng về phía trước, hai chiếc đỉnh đang bị tiên thiên chân nguyên bao quanh cũng theo đà bị quăng theo.

...

"Hắn phải chết không thể nghi ngờ" Vương tôn giả tự tin bay về phương hướng của Đẳng Thanh Sơn. "Âm Dương song tiễn này của ta phối hợp với mũi tên Hắc Hồn, cho dù xa tám mươi trượng ở trên bờ thì ngay cả Tiên thiên kim đan cũng không thoát. Ở trong nước uy lực mặc dù yếu bớt đi nhưng hắn hẳn phải chết"

Về mặt tự tin của Vương tôn giả đột nhiên đông lại, hồng quang tại phía xa xa chỉ dừng lại khoảng một lần hô hấp sau đó lấy tốc độ kinh người chạy đi, tốc độ viên siêu Vương tôn giả.

Một lát sau hồng quang của Đẳng Thanh Sơn đã biến mất khỏi tầm mắt của Vương tôn giả.

"Vậy mà không chết?" Vương tôn giả khó tin.

Mũi tên Hắc Hồn của hắn là do Xạ Nhật Thần Sơn đặc biệt luyện chế, lần này đến đây hắn chỉ mang vèn vẹn có bốn cây. Lúc trước ở Thiên Hồng thủy cung vì cướp lấy một đỉnh đã dùng mất một cây, hiện tại muốn giết Đẳng Thanh Sơn căn bản không có khả năng.

"Thật sự đáng sợ" tiên thiên chân nguyên bên ngoài Đẳng Thanh Sơn đã hình thành một con cá lớn, đuôi cá liên tục đánh ra thật nhanh du động.

"Thiếu chút nữa đã xong mạng rồi" Đẳng Thanh Sơn sắc mặt trắng bệch, khoe miệng đã có tơ máu, y phục cũng bị rách nát. Phía sau lưng lại có rất nhiều vết thương tràn đầy vết máu. Lúc này hai đoạn luân hồi thương đã bị tiên thiên chân nguyên hút dính lấy trên lưng.

Không còn bao.

Đúng!

Lúc trước mũi tên bên trái bị Đẳng Thanh Sơn dùng Khai Sơn thần phủ chặn lại, vậy mũi tên bên phải thì sao? Nếu thật sự dễ mặc cho mũi tên phóng tới khả năng Đẳng Thanh Sơn đã xong mạng. Giữa lần sinh tử, Đẳng Thanh Sơn thông qua tiên thiên chân nguyên không chế chiếc bao sau lưng, mà trong bao thì có hai đoạn luân hồi thương.!

May mắn mũi tên kia lại đánh vào trên cán thương!

Đánh rớt một miếng trên cán thương, đồng thời mũi tên cũng nổ mạnh. Mũi tên Hắc Hồn này không những khi bắn ra cực nhanh mà lực nổ cũng rất kinh người.

Vụ nổ mạnh này khiến bao đựng đồ, y phục của Đẳng Thanh Sơn trong nháy mắt toàn bộ bị đánh nát. Da của Đẳng Thanh Sơn mặc dù độ cứng có thể đuổi kịp và vượt qua huyền thiết nhưng nổ mạnh vẫn làm xé nát làn da của hắn, lưu lại trên lưng hơn mười đạo vết thương. May mắn vụ nổ ở bên ngoài cơ thể, nếu là bên trong...

Ngẫm lại Đẳng Thanh Sơn cảm thấy sợ hãi.

"Đáng tiếc những đồ trong bao, ngoại trừ Luân hồi thương còn nguyên những thứ khác... đáng tiếc nhất vẫn là mặt nạ da người" Đẳng Thanh Sơn thầm than.

Chỗ vụ nổ đó ngay cả da của Đẳng Thanh Sơn còn tổn hại huống hồ là mấy vật phẩm đó?

"Tuy nhiên may mắn vẫn bảo trụ được tính mạng, còn có thể mang về hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh, ta cũng nên thỏa mãn" Đẳng Thanh Sơn mang theo hai chiếc đỉnh, đuôi cá không ngừng quẫy động mà đi. Tới phút này không có một tiên thiên cường giả nào đuổi được hắn.

Chương 45: Oanh xuất điều đạo lai

Đẳng Thanh Sơn biến mất khỏi tầm mắt của Xạ Nhật Thần Sơn Vương Khắc Hồn. Trong hồ nước, một đám đông đảo cả Tiên Thiên cường giả còn lại vất vả tìm kiếm. Sức hấp dẫn của hai đỉnh thật sự quá lớn nên không ai nguyện ý buông tha. Vương Khắc Hồn cùng với Tuyết Ưng Giáo đem tin tức truyền đến, mọi người mới không cam lòng buông tha.

"Tần Lang có đúng là Đẳng Thanh Sơn?" Đông đảo nhóm cường giả tụ tập cùng một chỗ.

"Đằng Thanh Sơn này là một tiểu tử mười bảy tuổi, như thế nào có thể đơn giản như vậy giết chết Tiên Thiên Thực Đan Thiết Thử?"

"Mười bảy tuổi giết chết Tiên Thiên Thực Đan, điều này tuyệt đối không thể!"

"Hừ, có cái gì mà không có khả năng? Theo Xạ Nhật Thần Sơn ta biết, Đằng Thanh Sơn ở thời điểm Thanh Hồ Đảo công kích Duyên Giang thành đã giết chết một gã cao thủ Tiên Thiên Hư Đan, có lẽ? nghĩ lại thì nhất thiết hẳn cũng là Tiên Thiên Thực Đan cao thủ. Cổ đảo chủ, ta nói có đúng không?" Vương Khắc Hân nhìn về phía Cổ Ung.

Ở đây mười mấy tên cường giả của Ma Ni Tự, Doanh Thị gia tộc, Thú Vương Ô Hân Xạ Nhật Thần Sơn tâm tình đều khá tốt.

Bọn họ đều có thu hoạch.

Mà Tuyết Ưng Giáo, Hồng Thiên Thành cùng với Thanh Hồ Đảo, một đám trong lòng càng không thoải mái. Hao phí thật lớn tinh lực ở đây nhưng một cái bảo bối không có được, cuối cùng còn tổn thất mấy Tiên Thiên cao thủ. Đương nhiên... Tuyết Ưng Giáo, Hồng Thiên Thành còn tốt, tổn thất cũng không quá lớn, chỉ là trong lòng bất bình mà thôi.

Nhưng Thanh Hồ Đảo thì khác!

Bảo tàng bản đồ là của bọn họ, vốn bảo tàng chính là vật trong bàn tay bọn họ. Nhưng lúc này, bọn họ đã chết tám Tiên Thiên cường giả mà một đỉnh cũng không có!

Đối mặt với sự trêu chọc của Xạ Nhật Thần Sơn Vương Khắc Hân, Cổ Ung hừ lạnh một tiếng: "Nếu không ít người thấy Đằng Thanh Sơn thì còn hỏi ta làm chi? Các vị... Ngân Giao Quân còn đóng quân ở trên mặt đất. Thứ chúng ta không phụng bồi!" Vung tay áo, Cổ Ung lúc này mang theo mấy người Thanh Hồ Đảo muốn rời đi.

"Cổ đảo chủ, cái hồ dưới lòng đất này ai cũng đều đã biết, bảo tàng cũng đã lấy ra. Việc gì phải đi đường vòng trở về?" Thú Vương Ô Hân mỉm cười nói.

Cổ Ung mấy người dừng lại, sắc mặt tuột đi.

Mấy người Thanh Hồ Đảo trong bụng đều nổi lên ác khí.

"Đường vòng?" Mấy người Cổ Ung nhìn Thú Vương Ô Hân.

Ô Hân cười buông hai tay ra, hai đỉnh bị Tiên Thiên chân nguyên giữ chặt bên người hẳn, mà bản thân Ô Hân lại là hướng phía trên lướt đi. Phía trên hồ nước tối om chính là tầng nham thạch cứng rắn.

Đối với tầng nham thạch này, Ô Hân liền vung nắm tay lên.

"Oanh!" "Oanh!"... Một tiếng nổ mạnh vang lên không ngừng truyền đến, một số lượng lớn đá vụn nổ mạnh rơi vào trong hồ nước. Mà Ô Hân mỗi một quyền đều có thể dễ dàng mở ra một hố sâu hai ba trượng, hẳn cũng bám vào nham thạch bên cạnh, không ngừng leo lên trên, lúc sau một quyền lại đến.

Cứ như vậy thẳng tắp hướng lên trên.

Hồ nước cũng theo thông đạo hơi hơi dâng lên, nhưng dâng lên cao khoảng một trượng liền dừng lại.

"Ô Hân này, thật đúng là...!!!" Ở đây tất cả đều trợn mắt há hốc mồm.

Hồ nước cách mặt đất khoảng chừng hơn trăm trượng.

Muốn mở ra thông đạo dài trăm trượng không phải đơn giản cứ đập nham thạch là được. Bởi vì cấu tạo tầng nham thạch và tính chất của đất đai là một vài nguyên nhân, một khi đập ra một cái hố, nham thạch bên cạnh rất có thể tràn lại bên này, cho nên... Đây là rất khó khăn, cũng là một việc rất phiền toái.

Cho dù là Tiên Thiên Kim Đan cường giả đào ra một con đường. Phỏng chừng từ đáy đi đến mặt đất xong thì thông đạo này hoàn toàn bị lấp lại.

Cho nên, đi ra một lần sẽ phải đào một lần. Nếu bảy người muốn đi ra ngoài, phỏng chừng bảy cao thủ đều phải đào thông đạo. Hơn nữa Tiên Thiên cường giả dù sao cũng không thể bay, một khi vách nam thạch chung quanh sụp đổ thì—ngay cả chỗ bám tay đều không có.

Cả người sẽ phải rơi xuống.

Cho nên vô cùng phiền toái.

Thú Vương Ô Hầu cũng là kẻ tài cao gan lớn nên mới?i dài?m duỗi—ng biện pháp này.

”Đây là một kẻ điên!” Doanh Hạo Giang cười nhạo một tiếng ”Đi, chúng ta vẫn là đi đường cũ, thaỉ—rẫỉ—ng phí chút thời gian cũng không muốn đào một thông đạo như vậy.” Những cao thủ Doanh Thị gia tộc mang theo hai cái đỉnh liền hướng đường vào lúc đầu bơi đi.

”Chúng ta cũng đi.” Trường Mi lão tăng nói, lúc này La Hán cao thủ của Ma Ni Tự cũng đang tới.

”Cổ đảo chủ, chúng ta cùng nhau đi thôi.” Xạ Nhật Thần Sơn Vương Khắc Hầu cười nói.

”Không cần, chúng ta có thể tự đi.” Cổ Ung thấp giọng nói, lập tức dẫn dắt đám người dưới trướng nhanh chóng chạy về hướng động không đáy.

Ai cũng đều nhìn ra, đến giờ phút này Cổ Ung rất phần nộ, chỉ0 là hẩn kìm nén lại mà thôi.

Người của Thanh Hồ Đảo tốc độ rất nhanh chạy đi, cũng không muốn nói chuyện phiếm cùng những tông phái khác, một đường bay nhanh đi.

”Đảo chủ, ta đến bây giờ cũng không hiểu Đằng Thanh Sơn này như thế nào có thể đạt tới Tiên Thiên Thực Đan cảnh giới.” Triệu Đan Trần ánh mắt lạnh lẽo, hẩn không hiểu... Kỳ thật trước đây trên Tiên Thiên chân nguyên, Đằng Thanh Sơn chính là Hư Đan cảnh giới. Một Hư Đan cao thủ lại có thể giết chết Tiên Thiên Thực Đan.

Người của Thanh Hồ Đảo căn bản không thể tưởng tượng. Kỳ thật cũng không trách bọn họ, ai có thể nghĩ đến có loại phương pháp tu luyện như Nội gia quyền?

Đằng Thanh Sơn không quản là kiếp trước hay là kiếp này, hầu hết tâm lực đều dùng để nghiên cứu và tập luyện Nội gia quyền. Về phần nội kinh chính là kết quả phụ thuộc Nội gia quyền, đạt tới Hậu Thiên cực hạn cũng là dựa vào Chu Quả. Đằng Thanh Sơn chân chính dựa vào vẫn là Nội gia quyền, cùng với Tiên Thiên cường giả khác chính là khác biệt cả một hệ thống tu luyện.

”Ta đương nhiên không hiểu, không hiểu cái tên hỗn tạp này từ đâu ra!” Cổ Ung nghiêng răng nghiêng lợi, không có che dấu sát khí trong ánh mắt.

Từ ”Hỗn tạp” này từ miệng của Cổ Ung xuất ra phỏng chừng khiến rất nhiều người giật mình. Dù sao Cổ Ung là một người rất trầm ổn, nhưng ở đây bốn gã Tiên Thiên cao thủ khác của Thanh Hồ Đảo lại vô cùng phần nộ, trong lòng đều có một đám lửa giận điên cuồng thiêu đốt, một luồỉ—ng ác khí thủy chung vẫn ở trong lòng!

”Đã chết tám Tiên Thiên, Thanh Hồ Đảo ta tổn thất bốn thành Tiên Thiên cao thủ!” Cổ Ung đau lòng a.

”Một cái đỉnh cũng không có được!”

Nghĩ tới đỉnh chứa đựng Bắc Hải Chi Linh, hẩn càng đau lòng!

”Chín đỉnh này đáng ra đều là của Thanh Hồ Đảo chúng ta.” Nử’ nhân kia nghiêng răng nghiêng lợi nói.

”Hừ...” Triệu Đan Trần không khỏi cười lạnh, ”Chúng ta một cái củ’ng không có được. Nếu lúc này Thanh Hồ Đảo ta được đến chín đỉnh, thực lực hẩn là tăng nhiều. Một hai trăm năm sau, thực lực Thanh Hồ Đảo ta sợ là có thể gia tăng gấp đôi, đủ so được cùng với Vũ Hoàng Môn, Doanh Thị gia tộc. Nhưng lúc này, ngược lại tổn thất bốn thành Tiên Thiên cao thủ.”

”Hơn nữa, còn tiện nghi cho những tông phái khác.” Lam tướng quân cũng phần nộ hai mắt hơi đỏ.

Thực lực chẳng những không gia tăng còn giảm mạnh.

Tiếp theo, chính mình không chiếm được, còn tiện nghi cho đối thủ khiến đối thủ càng lớn mạnh. Lúc này đây, Thanh Hồ Đảo trong ngoài so sánh, tổn thất quá lớn. Nói là tổn thất bốn thành cao thủ nhưng trên thực tế tổn thất... phải hơn xa chỗ đó!

"Đừng nói nữa!" Cổ Ung gầm nhẹ nói.

Triệu Đan Trần bốn người nhĩ—n qua... sắc mặt Cổ Ung đã âm trầm đến mức muốn chảy nước. Cổ Ung là một nhân vật rất có dã tâm, thân là một đảo chủ, không ai đau lòng bằng hắn. Đồng thời trong lòng cũng càng thêm hận Đằng Thanh Sơn, Cổ Ung cho tới bây giờ không có hận một người nào như vậy! Hắn thậm chí còn muốn ăn thịt Đằng Thanh Sơn, uống máu Đằng Thanh Sơn!

"Lúc này rất rõ ràng." Cổ Ung trầm thấp nói, "Đằng Thanh Sơn từ nhỏ sinh hoạt ở Đại Duyên Sơn, Đại Duyên Sơn đương nhiên quen thuộc. Cho nên hắn mới có thể dễ dàng tìm được cửa động không đáy!"

"Hắn làm như vậy, hoàn toàn là cố ý muốn đối phó với Thanh Hồ Đảo. Hồ trưởng lão trước khi chết, tiếng hô... Hiển nhiên Đằng Thanh Sơn là hung thủ giết chết vị trưởng lão, hắn dù không ra tay nhưng khẳng định cố ý khơi mào chém giết." Cổ Ung đoán đúng rồi, trong Thiên Hồng Thủy Cung, nếu không có Đằng Thanh Sơn hô to một tiếng thi—đám người Hồ trưởng lão chỉ cần thời gian một cái hô hấp sẽ có thể chạy trốn tới đường rẽ kế tiếp, có thể trốn thoát.

Nhưng Đằng Thanh Sơn lúc nào cũng chú ý hô nhanh khiến đám người Vũ Văn Lưu Phong, Hồ trưởng lão không kịp trốn.

"Không quản Đằng Thanh Sơn tương lai uy hiếp hay là lúc này đây..." Cổ Ung ánh mắt sắc bén, "Đằng Thanh Sơn phải chết! Hơn nữa, không thể cho hắn chết một cách thoải mái! Nếu không các vị trưởng lão đã chết cũng sẽ không nhắm mắt!"

Triệu Đan Trần bốn người cũng gật đầu.

...

Nhân mã khắp nơi, có người vui mừng có người trong lòng không thoải mái, cũng có người tức giận... Tóm lại nhân mã khắp nơi đều trở lại động không đáy.

Mà giờ phút này có một người ở động không đáy.

Trên vách động không đáy chỗ thủy đạo, có nhiều huyết động như tổ ong vò vẽ, ở trong một huyết động trên cao.

"Hô!"

Đằng Thanh Sơn dựa vào vách động, lúc này mới hoàn toàn thả lỏng.

Từ đêm qua chạy tới Đằng gia trang đến bây giờ cũng chỉ có một ngày một đêm, nhưng mà trong thời gian này chuyện phát sinh nhiều lắm.

Suốt một ngày một đêm, Đằng Thanh Sơn căn bản không dám có chút lơ lỏng... Thần kinh rất căng thẳng, đến bây giờ hắn mới hoàn toàn thả lỏng tinh thần.

Đêm qua chạy tới Đằng gia trang, sáng sớm hôm nay di dời Đằng gia trang. Sau đó? lên vào đáy hồ tìm được người của Thanh Hồ Đảo, lúc sau cứu phụ thân! Khi đem phụ thân đưa trở về rồi—i quay đầu lại gia nhập đám Tiên Thiên cường giả.

Lấn vào đám người Tiên Thiên cường giả, lấy thế áp người, cùng với người Thanh Hồ Đảo đi thăm dò Vũ Hoàng bảo tàng.

Từ đầu tới cuối, thời gian cũng không dài.

Nhưng lại vô cùng nguy hiểm!

"Thanh Hồ Đảo, người đem tính mạng cha ta tùy ý giết hại. Lúc này đây... Ba?o u?ng đã xuống đến trên đầu các ngươi, không biết các ngươi có dễ chịu không." Đằng Thanh Sơn cười lạnh: "Đã chết tám Tiên Thiên cường giả, chỉ sợ các ngươi cũng không có được Vũ Hoàng bảo tàng."

Đá sáu đỉnh bay ra cũng là kế hoạch của Đằng Thanh Sơn, trong đó năm cái đều là những hướng khác, chỉ có một cái là hướng tới đám người Tiêu Dao Cung, Thanh Hồ Đảo.

Đằng Thanh Sơn biết Trường Mi lão tăng, Thú Vương Ô Hầu, Tiêu Dao Cung đều ở hướng đó. Người của Thanh Hồ Đảo muốn đoạt chỉ sợ cũng phải chết không ít người. Mà những đỉnh khác, Thanh Hồ Đảo căn bản không có khả năng đoạt được.

Cho nên...

Lúc Đằng Thanh Sơn đá bay mấy cái đỉnh, nhất định Thanh Hồ Đảo có kết quả thê thảm.

"Ân, lần này ta tổn thất mặt nạ da người, những tổn thất khác không lớn." Đằng Thanh Sơn nhìn Luân Hồi Thương, căn Luân Hồi Thương có một chỗ bị vỡ một khối kim chúc lớn: "Xem ra phải dùng Tinh Văn Cương tu bổ lại một chút."

"Bắc Hải Chi Linh... để ở trong đỉnh rất chói mắt. Sau khi rời khỏi đây cũng dễ dàng bại lộ."

Đằng Thanh Sơn tay phải duỗi ra cắm vào vách động bên cạnh.

Nham thạch cứng rắn bị Đằng Thanh Sơn dễ dàng bắt lấy ra một khối lớn nắn thành hình vò rượu, sau đó Đằng Thanh Sơn đem khoét rỗng bên trong khối nham thạch thô sơ đã được giản lược tạo hình, hình thành một vò rượu nham thạch. Đằng Thanh Sơn đùa bốn nham thạch thật giống như người thường đùa bốn bùn.

"Tốt lắm." Đằng Thanh Sơn cười nhìn vò rượu nham thạch, sau đó cầm một cái đỉnh bên cạnh lên mở ra.

"Ào ào" Bắc Hải Chi Linh giống như rượu ào ào chảy vào này vò rượu nham thạch, toàn bộ đổ xuống hết sạch, cũng vền vện chiếm gần hai phần của vò rượu. Sau đó? Đằng Thanh Sơn lại tiếp tục đem đỉnh Bắc Hải Chi Linh cổ—n la—đổ vào, còn dùng Tiên Thiên chân nguyên đem Bắc Hải Chi Linh còn lưu lại trong đỉnh đều quét sạch vào vò rượu.

Dù sao, một giọt Bắc Hải Chi Linh đều cực kỳ trân quý.

Rốt cục, Bắc Hải Chi Linh toàn bộ đều đổ vào trong vò rượu nham thạch, ngay cả một nửa vò cũng chưa đến.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy vò rượu nham thạch, đây là do chính mình liều mạng mới có được, sự phụ thấy nhất định sẽ rất kích động. Nhìn vò rượu nham thạch, Đằng Thanh Sơn cười nói: "Ha ha, đừng nhìn hình dáng người xấu xí, nhưng so sánh với tất cả cái mạng nhỏ của Tiên Thiên cường giả Thanh Hồ Đảo còn quý trọng hơn."

Chương 46: Liên tiếp hạ lệnh

Đáp! Tí tách!

Trong huyết động âm lãnh, giọt nước chốc chốc lại nhỏ giọt mà nhỏ xuống. Trong bóng đêm, gương mặt Đằng Thanh Sơn mơ hồ hiện ra.

"Khoảng cách Thiên Hồng Thủy Cung với động không đáy cũng không xa, mà ta cũng ngày một gần hơn đến chỗ đóng quân của Thanh Hồ Đảo."

Đằng Thanh Sơn nhướn mày: "Cổ Ung khi đến chỗ đóng quân, khẳng định sẽ an bài quân sĩ tìm kiếm ta. Mà hơn nữa, ở chỗ đoạn đường nhỏ mấu chốt này, hiển nhiên sẽ bố trí quân tìm kiếm nhiều và kỹ hơn. Đến lúc đó, có khả năng sẽ gặp phiền toái."

Đằng Thanh Sơn cũng không dám trì hoãn thời gian.

Lúc này, ngoài thân bao phủ một tầng Tiên Thiên Chân Nguyên, đem Luân Hồi Thương, Khai Sơn Thần Phủ trói buộc ở sau lưng, tay cầm lấy vò rượu nham thạch, cúi đầu nhìn thoáng qua hai cái đỉnh không, Đằng Thanh Sơn trong lòng vừa động: "Mang nó theo." Hai cái đỉnh, cũng bị Đằng Thanh Sơn trói buộc ở sau lưng.

"Mau chóng chạy về Giang Ninh quận!"

Đặng Thanh Sơn thoăn thoắt rời đi, nhảy vào thủy đạo rồi dọc theo động không đáy, nhanh chóng nhảy lên. Chỉ nhảy vài cái, đã ra khỏi động không đáy trên trăm trượng.

Đặng Thanh Sơn hướng chung quanh nhìn một chút, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: "Ta tốc độ nhanh như vậy, cho dù Cổ Ung có phái đại quân, phỏng chừng cũng không chặn được ta. Ân, phải làm nhanh một cái nắp vò rượu bằng gỗ đập vào vò rượu, để tránh Bắc Hải chi linh trào ra." Trong núi lớn, không thể nghĩ ngờ có khá nhiều gỗ. Chỉ một lát, Đặng Thanh Sơn đã làm xong một cái nắp bằng gỗ, đem vò rượu đập kín lại.

Đặng Thanh Sơn bốn phía vừa nhìn, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

"Trời cũng giúp ta!" Đặng Thanh Sơn không dám trì hoãn, lập tức chạy nhanh ra khỏi động.

...

Đại Duyên Sơn, ở bên cạnh cửa động không đáy, nơi Thanh Hồ Đảo đóng quân.

Cổ Thế Hữu và một vài thượng tầng nhân vật* của Thanh Hồ Đảo chính là đang tụ tập yên lặng đợi. Đại lượng Kim Lân Vệ cũng vây ở xung quanh, mỗi người đều nắm chặt binh khí, tùy thời chuẩn bị chém giết những cao thủ tông phái khác lao ra cửa động.

"Xuy xuy ~~~" Từng cây, từng cây đuốc được châm lửa.

Ngồi ở một bên, gương mặt Cổ Thế Hữu được ánh lửa chiếu rọi xuống, lộ vẻ mơ hồ.

"Sư thúc. Các đại tông phái khác cùng với những Trưởng lão và cha tiến vào Vũ Hoàng bảo tàng liệu có gặp chuyện không may không?" Cổ Thế Hữu nắm tay khi thì nắm chặt, khi thì thả lỏng, giữa đôi lông mày cũng luôn nhăn nhó: "Từ khi cha cùng bọn họ tiến vào động không đáy, trong lòng ta vẫn luôn bất an. Ta chỉ hận tên Tần Lang kia! Nếu không có hắn, sẽ không phiền toái nhiều như vậy."

"Thế Hữu, đừng nóng vội."

Một gã trung niên mặc chiến giáp ở bên cạnh nói: "Lần này tới có nhiều lắm! Thanh Hồ Đảo ta nghĩ muốn độc chiếm Vũ Hoàng bảo là rất khó. Bất quá.....bên trong bảo tàng không ai rõ ràng hơn so với chúng ta. Tin tưởng Đảo chủ bọn họ cho dù không chiếm được toàn bộ, ít nhất cũng có thể chiếm được một nửa."

"Ân." Cổ Thế Hữu gật đầu, lập tức cắn răng nói: "Hừ, vốn bảo tàng tất cả đều là chúng ta. Bây giờ còn cùng với những tông phái khác chia sẻ, ta thật không cam lòng."

"Có động tĩnh?"

Những cao thủ Thanh Hồ Đảo ở bên cạnh động không đáy bỗng nhiên đứng lên, nhìn chăm chăm động khẩu.

"Sư!" "Sư!"

Từng đạo bóng người từ động khẩu thoát ra.

"Là đảo chủ!"

"Triệu trưởng lão!"

Những cao thủ Thanh Hồ Đảo trong lòng buông lỏng.

Đảo chủ Cổ Ung mang theo gã trưởng lão thoát ra cái động khẩu. Ở phía sau, một đám người Doanh thị gia tộc cùng những cao thủ tông phái khác cũng đồng thời bay ra. Chỉ trong chốc lát, động khẩu đã đứng đầy người.

"Cha, Vũ văn trưởng lão bọn họ đâu?" Cổ Thế Hữu cùng với một vài sư thúc trưởng bối chạy lại đón tiếp.

"Sư huynh, còn những trưởng lão khác đâu?" Một người em của Cổ Ung hỏi.

Một đám Hậu Thiên cao thủ của Thanh Hồ Đảo có chút hoảng sợ, đồng thời cũng không dám tin. Vũ văn trưởng lão, Hồ trưởng lão cùng những người khác đều những siêu cấp cường giả nổi tiếng thiên hạ a. Còn có những trưởng lão khác, dù hơi kém hơn một chút nhưng cũng đều là Tiên Thiên. Nhưng những người đó, đều không xuất hiện.

"Chư vị trưởng lão, đã bỏ mình!" Cổ Ung nghiêm mặt nói.

Một đám người Cổ Thế Hữu sắc mặt đại biến.

"Thế Hữu. Ngoại trừ một vạn quân sĩ tiên phong, những quân sĩ Ngân Giao Quân khác, đều lập tức phân tán ra tìm tòi toàn bộ Đại Duyên Sơn cho ta!" Cổ Ung sắc mặt âm trầm: "Còn có, bao vây chặt những cửa khẩu bên ngoài Đại Duyên Sơn. Không quản tổn thất, hy sinh bao nhiêu cũng phải bắt được Đằng Thanh Sơn!"

"Đằng Thanh Sơn?" Cổ Thế Hữu cùng với những quân sĩ Thanh Hồ Đảo khác đều chấn động. Việc này sao lại liên quan tới Đằng Thanh Sơn?

Triệu Đan Trần ở bên cạnh mắt lạnh như băng, lạnh lùng nói: "Tần Lang chính là Đằng Thanh Sơn."

"Đằng Thanh Sơn chính là Tần Lang! Chư vị trưởng lão chết, Đằng Thanh Sơn thoát không được can hệ. Còn có... Một phần Vũ Hoàng bảo tàng đang ở trong tay Đằng Thanh Sơn. Nhớ kỹ, không tiếc hết thảy cũng không thể để Đằng Thanh Sơn chạy thoát!"

"Là Đằng Thanh Sơn? Ta đã sớm biết hắn không phải người tốt gì!" Cổ Thế Hữu hai mắt bốc hỏa, lập tức cắn răng tuân mệnh.

"Còn đứng ở đây làm gì, nhanh chóng đi an bài đi." Cổ Ung quát.

"Vâng." Cổ Thế Hữu lập tức tuân mệnh, sau đó chạy như bay đi triệu tập nhân mã.

Ánh mắt Cổ Ung chuyển hướng vào một gã cao tăng Ngân Giao Quân: "Sư đệ, thông qua bồ câu đưa tin cấp tốc truyền lệnh xuống... ở ba quận xung quanh Giang Ninh quận thành, đều tự điều khiển sáu vạn đại quân, tiến vào Giang Ninh quận!"

Những người ở những tông phái xung quanh nghe mà có chút giật mình.

"Tên Cổ Ung này điên rồi à?"

"Chỉ sợ là lần này tổn thất quá lớn. Thanh Hồ Đảo đã huy động toàn bộ cao thủ, mà ngay cả một cái đỉnh cũng không đến được tay. Hơn nữa, hết thảy những điều này, chân chính ngọn nguồn đều do Đằng Thanh Sơn làm. Hắn làm sao không giận cho được?"

"Doanh Hạo Giang. Người đã quá xem thường Cổ Ung."

Cổ Ung muốn làm... là phát thệ phải cưỡng bức Quy Nguyên Tông, đoạt hai đỉnh kia. Nếu có thể đoạt được, mấy vạn quân sĩ chết có tính là gì?" Những người ở các tông phái khác lạnh lùng nói.

Đối với một tông phái mà nói, Ngân Giao Quân thuộc về quân đội tinh anh. Mà thành vệ đội bình thường, số lượng hơn rất nhiều.

Như Quy Nguyên Tông, thành vệ quân Giang Ninh quận ước chừng có tám vạn.

Nếu hơn nữa, Nghi Thành, Duyên Giang Thành mỗi nơi cũng chỉ có tầm mười vạn thành vệ quân..... Nhưng Thanh Hồ Đảo hiện giờ khống chế tới mười hai quận! Ngoại trừ Sở Quận là chịu khổ tàn sát, quân đội rất thưa thớt. Những quận khác nhân mã đều rất nhiều.

Tam quận ở xung quanh Giang Ninh quận, Thanh Hồ Đảo ra lệnh một tiếng, liền có thể dễ dàng phái ra đại lượng quân đội.

"Rõ, thưa Đảo chủ." Một vị nam tử mặc chiến giáp liền nói.

"Triệu trưởng lão. Người tự mình viết một mật tín, đem hết thảy những phát sinh ở nơi này, báo cho Thái Thượng trưởng lão!" Cổ Ung nói.

"Ta sẽ đi làm ngay."

Triệu trưởng lão cũng nghiêm mặt, phi nhanh đi, không thèm nhìn những cao thủ tông phái khác.

"Chắc chắn. Phải mời Kiếm Thánh ra mặt thì hắn sẽ có kịch hay để xem rồi."

"Tổn thất lớn như vậy. Hơn nữa Đẳng Thanh Sơn trong tay có hai cái đỉnh, Cổ Ung bắt buộc phải vậy a. Bất quá, Quy Nguyên Tông cũng không dễ chọc... Tục truyền, Quy Nguyên Tông cũng có một vị hư cảnh cường giả."

Những cao thủ đại tông phái khác đều lặng lẽ chờ xem kịch vui.

"U ~" Một tiếng rít sắc nhọn vang lên.

Năm đạo bóng dáng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đúng là năm con Tuyết Ưng của Tuyết Ưng Giáo.

"Lão huynh." Cổ Ung vừa chấp tay, nhìn về phía một lão già mũi điều hâu: "Lúc này đã là buổi tối, bầu trời cũng đã tối đen! Mặc dù có ánh trăng, nhưng là trong núi lớn này ánh trăng cũng không rõ ràng. Ta cũng biết chim ưng của Tuyết Ưng Giáo các người trong mười dặm có thể thấy rõ vật, hơn nữa trong đêm tối cũng có thể nhìn rõ... Thỉnh cầu Vạn lão huynh, ở trên bầu trời hảo hảo tìm kiếm Đẳng Thanh Sơn."

"Đương nhiên không thành vấn đề." Lão già mũi ưng khuất tay: "Tên Đẳng Thanh Sơn giết chết sư diệt Thiết Thử của ta, chúng ta cũng sẽ không buông tha cho hắn."

"..."

Lão già mũi điều hâu vung tay lên. Ba gã cao thủ Tuyết Ưng Giáo may mắn còn tồn tại đều lập tức leo lên lưng chim ưng. Sau vài tiếng huyết sáo, những con chim ưng này liền nhanh chóng bay vào bầu trời tối đen.

"Sư huynh." Bên cạnh Cổ Ung, một nữ tử nhú mày, hiển nhiên lo lắng đám người Tuyết Ưng Giáo.

"Không có cách nào khác. Tên Đẳng Thanh Sơn tốc độ cực nhanh. Nếu dựa vào Ngân Giao Quân quân sĩ của chúng ta... chỉ sợ không vây quanh được toàn bộ Đại Duyên Sơn. Đẳng Thanh Sơn bỏ chạy đã có năm con tuyết ưng ở trời cao thì giám sát. Nếu tên Đẳng Thanh Sơn bay vào bầu trời, chim ưng liếc mắt một cái sẽ có thể chứng kiến! Hắn trốn không thoát! Về phần hai đỉnh kia... Hừ. Một khi phát hiện, hai đỉnh kia, Tuyết Ưng Giáo bọn họ cũng có khả năng dễ dàng mang đi như vậy." Cổ Ung thấp giọng nói. Mà giờ phút này, những cao thủ tông phái khác cũng dần tứ tán, bay về những hướng khác nhau.

"Đảo chủ. Lúc này ở phương Bắc quân doanh chúng ta, Gia Cát Nguyên Hồng mang theo Hắc Giáp Quân đang đóng quân ở đó."

Chạng vạng tối hắn còn không cho chúng ta rời khỏi Đại Duyên Sơn, xưng đây là khu vực của Quy Nguyên Tông." Một lão già thấp giọng nói: "Bất quá, chúng ta lấy điều bộ không hề ngại chiến đấu, khiến bọn hắn lui về đóng quân ở phía Bắc."

"Gia Cát Nguyên Hồng?"

Cổ Ung ánh mắt nheo lại, lạnh lùng nói: "Hắn còn dám tới!? Ta còn chưa tìm hắn gây phiền toái thì thôi!" Cổ Ung phân phó: "Đi, đến đó tìm Gia Cát Nguyên Hồng!" Lúc này, Cổ Ung mang theo một số đông nhân mã hướng về phía Bắc đi tới.

...

Đẳng Thanh Sơn giờ phút này tay cầm lấy vỏ rựu nhám thạch, dùng dây leo đem Luân Hồi Thương và Khai Sơn Thần Phủ cố định ở bên hông. Về phần hai cái đỉnh kia, đã bị Đẳng Thanh Sơn chôn một nơi nào đó trong ngọn đại sơn này. Lúc này đang là đêm tối... Đẳng Thanh Sơn không dám phóng ra Tiên Thiên Chân Nguyên. Tiên Thiên Chân Nguyên màu hỏa hồng của hắn, sẽ rất dễ bị phát hiện.

Hô! Hô!

Đẳng Thanh Sơn cực nhanh bay trong núi lớn.

"Không nghĩ tới, sư phụ hắn không ngờ mang theo đại quân tới Đại Duyên Sơn này." Đẳng Thanh Sơn đáy lòng cũng có chút cảm động. Nơi Hắc Giáp Quân đóng quân còn có kia quân kỳ đang phát phối ở trên cao. Đẳng Thanh Sơn sớm chạy trốn trên đường, ngẫu nhiên phát hiện. Không... Đẳng Thanh Sơn cũng không lập tức trở lại quân đội.

"Phương pháp bảo vệ bí mật an toàn nhất, chính là một mình một người đi. Tuy rằng có sư phụ ở trong đại quân, cũng tương đối an toàn, nhưng vẫn có thể xảy ra sự cố." Đẳng Thanh Sơn hiểu được điểm này.

Ngay khi Đàng Thanh Sơn chạy được hơn mười dặm.

”Ân?”

Đàng Thanh Sơn ánh mắt xẹt qua bầu trời đêm, sắc mặt không khỏi biến đổi.

”Là ưng! Không xong!” Đàng Thanh Sơn nhìn vài điểm nhỏ ở trên bầu trời, cũng không dám có chút sơ suất. Hắn hiểu rõ, ở kiếp trước, trong thế giới sinh vật, ưng là loài động vật có đôi mắt cực kỳ sắc bén. Mà Tuyết Ưng, là một loại Yêu Thú cực kỳ lợi hại. Không những vậy, đôi mắt của Tuyết Ưng càng đáng sợ hơn.

Tuyết ưng: Yêu Thú có tốc độ cực nhanh, có thể ngày đi ngàn dặm. Đôi mắt ưng có thể ở không trung mười dặm cũng thấy rõ bóng người. Đó là Yêu Thú đáng sợ nhất trong việc truy tung, và cũng chỉ có Tuyết Ưng Giáo có thể thuần dưỡng.

Tốc độ một người bình thường, kém hơn rất nhiều so với một đầu Yêu Thú lợi hại ở mặt đất. Mà Yêu Thú ở mặt đất, tốc độ lại kém hơn khá nhiều so với Yêu Thú phi hành ở không trung. Một vài loại bồ câu được huấn luyện đặc biệt, tốc độ đưa tin đều có thể vượt qua tam đại long mã, càng đừng nói đến Tuyết Ưng vốn am hiểu phi hành.

”Trong Đại Duyên Sơn có núi rừng, ta còn có thể cẩn thận né tránh. Nhưng một khi ra khỏi núi, xung quanh là một mảnh khoảng không trống trải, Tuyết Ưng liếc mắt một cái là có thể chứng kiến ta!” Đàng sơn nhú mào, liền dừng bước.

*Thượng cấp nhân vật: nhân vật cấp cao.

Chương 47: Cá lặn trong nước đục

Ánh trăng nhàn nhạt, xuyên qua núi rừng khiến quang cảnh trở nên mờ mờ ảo ảo.

Đàng Thanh Sơn đang trốn tránh trong một bụi cỏ tươi tốt, xuyên qua khe hở cỏ dại, nhìn Tuyết Ưng trên trời cao.

”Tuyết Ưng là yêu thú có đôi mắt cực kỳ đáng sợ! Cho dù trốn tránh trong núi rừng... Một khi không cẩn thận đi ra khỏi vật che hoặc ở chỗ nhánh cây thưa thớt, Tuyết Ưng có thể phát hiện ra ta.” Đàng Thanh Sơn cau mày, nhanh chóng trở nên suy tư.

Lúc này là trời đông giá rét! Cây cối trong núi đã rụng hết lá chỉ còn trơ lại cành, chỉ một số ít cây cối vẫn còn sót lại một chút lá.

Cây rừng không còn lá, Tuyết Ưng từ trên cao nhìn xuống có thể phát hiện dễ dàng.

”Phòng ngừa vạn nhất, ta đem Bắc Hải Chi Linh tìm một chỗ dấu đi.” Hạ quyết tâm, Đàng Thanh Sơn lén lút tiến vào rừng rậm, cố gắng đi vào những nơi rậm rạp, nếu gặp địa phương thông trải, cố gắng bằng tốc độ nhanh nhất lẩn trốn, tránh bị Tuyết Ưng phát hiện.

Với phương pháp như vậy, Đàng Thanh Sơn len lỏi trong núi rừng cũng đã được hai dặm.

”Một cây cổ thụ bị nghiêng!” Đàng Thanh Sơn nhìn gốc cây trước mắt, lộ ra vẻ tươi cười. Nơi này chính là nơi nghỉ ngơi của đội thợ săn Đàng gia trang.

Đàng Thanh Sơn tiến đến bên cạnh gốc cây đại thụ bị nghiêng, ngắt lá rụng khô vàng ra một bên, nhanh chóng đào móc ra một cái động khẩu sâu chừng hai trượng, chôn càng sâu càng an toàn. Một lúc sau cẩn thận đem vỏ rượu bằng nham thạch bỏ vào.

Sau đó dùng bùn đất nhanh chóng đem động khẩu bịt kín lại. Sau đó dùng đất cát phủ lên trên, xóa đi dấu vết đào móc, cuối cùng lại dùng lá khô phủ lên trên.

”Đại Duyên Sơn rộng lớn như vậy, có thể biết được nơi này chỉ có trời đất và ta mà thôi.” Đàng Thanh Sơn mỉm cười nhanh chóng rời đi.

Đại Duyên Sơn, Đẳng Thanh Sơn từ nhỏ đã rất quen thuộc. Hấn biết rất rõ nơi nào thực vật tươi tốt, rậm rạp. Cho nên chọn lựa đường đi, tương đối dễ dàng tránh né Tuyết Ưng ở trên bầu trời truy tìm tung tích Đẳng Thanh Sơn.

”Mọi người nhanh lên, cẩn thận tìm kiếm. Đẳng Thanh Sơn quần áo rách nát, trên người có một cây đại phủ, còn có một cây trường thương. Mọi người cẩn thận tìm kiếm.”

Một đạo thanh âm hung hãn từ xa xa truyền đến.

Đẳng Thanh Sơn đang trốn ở phía sau gốc cây nhìn phía xa xa.

Một đám quân sĩ Ngân Giao Quân Đều trên tay đều cầm một cây đuốc lớn, đang tìm kiếm chung quanh. Trường thương trong tay bọn họ khi thì chọc vào bụi cỏ, khi thì phạt phá một đám thực vật lớn, phá nhưng nơi ta có thể lẫn trốn.

”Thanh Hồ Đảo quả nhiên không cam lòng a...” Đẳng Thanh Sơn cười lạnh.

Thanh Hồ Đảo lần này tổn thất lớn như vậy, có thể nuốt trôi một bụng oán khí mới là việc lạ! Nếu có thể đoạt lại hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh từ tay của mình, Thanh Hồ Đảo may ra mới giảm bớt tức giận mà thôi. Bởi vì đoạt được hai đỉnh, bọn họ cũng sẽ không thỏa mãn ! Dù sao trong mắt bọn họ... Chín đỉnh, đều thuộc về bọn họ.

”Bất quá, lúc này có chút phiền phức. Trong núi có đại lượng Ngân Giao Quân quân sĩ điên cuồng tìm kiếm, không trung còn có năm con Tuyết Ưng!”

Đẳng Thanh Sơn có chút đau đầu.

Cẩn rằng một cái!

Đẳng Thanh Sơn tiếp tục lẫn trốn rời xa đám quân sĩ đang đến gần.

...

Đại Duyên Sơn trên trời cao, năm con Tuyết Ưng không ngừng bay lượn, trong đó ba con trên lưng có người ngồi.

”Sư bá, chúng ta lâu như vậy vẫn chưa phát hiện ra Đẳng Thanh Sơn, hay là hấn... Còn tránh ở dưới lòng đất?”

Ô Hưu đang ngồi trên lưng một con Tuyết Ưng nhìn về phía lão giả mũi ưng đầu mang chiến mũ, lão giả mũi ưng đậm mạc nói: ”Thanh Hồ Đảo hơn một ngàn năm qua, cũng chưa bao giờ phải chịu thiệt lớn như vậy! Định nhân cường thì không nói, nhưng lại bị tiểu tử mười bảy tuổi hãm hại thể thảm, Thanh Hồ Đảo không điên mới là lạ! Hơn mười vạn đại quân, chắc phải xối tung cả Đại Duyên Sơn.

Đem cả Đại Duyên Sơn đào xới, thăm dò tất cả các động không đáy còn lại. Trừ phi Đẳng Thanh Sơn thật sự vẫn còn trốn trong lòng đất, nếu không... Hấn tuyệt đối trốn không thoát!”

”Ân.”

Không ai hoài nghi điểm này.

Cửu Châu bát đại tông phái, kẻ nào có thể chọc vào?

Tìm được bảo đồ, lại tổn thất tám gã Tiên thiên cường giả, nhưng cuối cùng bảo tàng không lấy được. Điểm chết người chính là, tất cả mọi việc đều do một tên tiểu tử mười bảy tuổi tạo ra. Đây không phải là trò cười sao! Đả kích này đối với Thanh Hồ Đảo thật quá lớn! Đẳng Thanh Sơn một ngày còn chưa chết, Thanh Hồ Đảo chỉ sợ sẽ vĩnh viễn bị người trong thiên hạ nhạo báng!

Đại Duyên Sơn một nơi u ám, trong một hồ sâu Khai Sơn Thần Phủ bị Đẳng Thanh Sơn chôn vào trong đó.

”Ta đại chiến tại Duyên Giang thành, đều mặc trọng giáp đội mũ giáp mặt nạ bảo hộ, người của Thanh Hồ Đảo thực sự biết mặt ta rất ít. Bọn họ chủ yếu dựa vào tranh vẽ, cùng với y phục ta mặc, binh khí mới có thể nhận ra ta. Khai Sơn Thần Phủ... Rất chói mắt! Chỉ sợ bên trong Hắc Giáp Quân, cây búa lớn như vậy có chưa tới vài cái.

Đằng Thanh Sơn thật ra không lo lắng Luân Hồi Thương. Trường thương chính là chuẩn binh khí của quân đội, người dùng trường thương rất nhiều.

”Bí mật quay về Hắc Giáp Quân, thay áo giáp vào, trà trộn vào trong mấy ngàn binh sĩ. Ta ở trong đó... Tuyệt Ứng cũng vô pháp phân biệt ra ta, ngay cả nhân mã của Thanh Hồ Đảo cũng vậy.” Đằng Thanh Sơn không nghĩ ra được biện pháp nào khác, hẳn cảm giác được... Thanh Hồ Đảo lần này, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn.

Cho nên, lẫn trốn trong Đại Duyên Sơn chỉ là nhất thời, không thể trốn được một đời.

”Các người đến bên kia, Nhị ca, các người đến phía tây.”

”Bất kể là ai tìm được Đằng Thanh Sơn, đều được thưởng vạn lượng hoàng kim, trực tiếp trở thành một vị thống lĩnh a. Mọi người đều đổ mắt tìm kiếm.”

Lại là một đám quân sĩ đèn đuốc sáng trưng lòng sục trong núi rừng.

”Bất hảo, lúc này Ngân Giao Quân quân sĩ càng ngày càng nhiều, một khi ta mắc phải dày đặc quân sĩ sẽ không còn đường trốn!” Đằng Thanh Sơn suy nghĩ thoáng qua, lập tức âm thầm gật đầu: ”Cứ như vậy!” Đằng Thanh Sơn nhặt trên mặt đất mấy hòn đá, ánh mắt xẹt qua đám kia người.

Lập tức Đằng Thanh Sơn ẩn nhẫn thối lui, né tránh đám quân sĩ đang tìm kiếm.

Một lát.

Đằng Thanh Sơn rốt cục tìm kiếm được mục tiêu của mình, vèn vèn sáu người một tiểu đội tìm kiếm. Hướng về Đằng Thanh Sơn đi tới.

Một cái tiểu đội có ít thành viên.

Hừu! Hừu! Hừu!

Ba hòn đá xé gió bay đi, trong đêm đen chuẩn xác bắn thủng mi tâm ba người, ngay lập tức ba cổ thi thể xuất hiện, ngay cả tiếng la cũng chưa kịp phát ra, ba người liền âm âm ngã xuống.

”Các người bên kia, sao lại thế này?” Ba người té ngã khiến cho người khác chú ý, những quân sĩ còn lại quơ quơ cây đuốc tiến lên xem xét.

Hừu! Hừu! Hừu!

Chỉ là ba hòn đá, đồng dạng bắn thủng mi tâm ba người còn lại!

Làm Tiên thiên cường giả, có thể khống chế hòn đá đột ngột rẽ ngang, lấy thủ pháp của Đằng Thanh Sơn, bắn không trúng mục tiêu mới là chuyện lạ.

”Hừ...” Đằng Thanh Sơn khoe miệng nổi lên một tia cười lạnh, nhanh chóng rời đi.

Không bao lâu, lại có một đội tìm kiếm tiến lại, một gã quân sĩ nhìn thấy một cổ thi thể đồng đội sắc mặt đại biến.

”Mau, lại đây!!!”

Những quân sĩ khác lập tức chạy tới, rất nhanh bọn họ phát hiện được bốn cổ thi thể(đoạn này là 4 hay 6 nhé, nguyên văn bản convert là 4).

”Là ám khí!”

”Thời điểm tại Duyên Giang thành, còn người đã dụng ám khí bắn chết rất nhiều Kim Lan Vệ.”

”Thiếu đảo chủ nói, tên Tần Lang kia chính là Đằng Thanh Sơn am hiểu ám khí phi đao, thi thể này máu vẫn còn nóng, khẳng định hắn vừa mới rời đi.”

”Các đội ngũ chung quanh, bên này!” Đội trưởng đội tìm kiếm nhất thời hô to, khiến các quan sĩ đang tìm kiếm trong phạm vi vài dặm đều chạy lại, Một lúc sau sáu cổ thi thể đã được tìm thấy, một đám người ngược lại còn mừng rỡ. Rốt cục đã phát hiện tung tích Đằng Thanh Sơn!

Nhất thời, mệnh lệnh truyền tới, đại lượng đội ngũ đều hướng về khu vực có tử thi làm trung tâm, đem khu vực hai mươi lý chung quanh cẩn thận tìm tòi.

...

"Muốn tìm ta?" Trong lúc nhân mã Thanh Hồ Đảo được lệnh tập trung tìm kiếm, Đằng Thanh Sơn đã trốn ra ngoài mười dặm. Giết chết sáu người kia thuần túy là kế sách của Đằng Thanh Sơn. Chính là đem lượng nhân mã lớn tập trung tại một điểm, giảm bớt diễn tích tìm kiếm của bọn chúng.

Cho nên sau khi giết chết sáu người, Đằng Thanh Sơn bằng tốc độ nhanh nhất liều mạng chạy xa, thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Như thế, Đằng Thanh Sơn mới có thể càng dễ dàng trốn về Hắc Giáp Quân.

"Ngay tại phía trước."

Đằng Thanh Sơn đã thấy được quân kỳ dựng thẳng, đó là Hắc Giáp Quân đại kỳ, dọc theo doanh trại của Hắc Giáp Quân, Đằng Thanh Sơn yên lặng tìm kiếm người quen. Trong Hắc Giáp Quân, Đằng Thanh Sơn quen biết rất nhiều, rất nhanh đã tìm được.

"Hưu!"

Đằng Thanh Sơn tựa như một mũi tên, lẩn vào bên trong lùm cây, đột ngột lúi vào quân doanh.

"Ai?" Đang ngồi ở trong quân trưởng bên cạnh Diên Đan đi qua.

"Là ta." Đằng Thanh Sơn hạ giọng nói.

"Thống lĩnh." Diên Đan mừng rỡ, Diên Đan là thuộc hạ của Đằng Thanh Sơn. Hai người giao tình thâm hậu.

"Vào trong quân trưởng." Đằng Thanh Sơn hạ giọng nói: "Sự tình ta trở về không thể truyền ra ngoài."

"Đi." Diên Đan liền gật đầu, đồng thời lập tức dẫn Đằng Thanh Sơn tiến vào trong một cái quân trưởng trống trải.

Bên trong quân trưởng, Đằng Thanh Sơn tùy ý lấy một bộ quần áo, vội vàng thay đổi.

"Diên lão ca, người đi giúp ta tìm một bộ trọng giáp." Đằng Thanh Sơn nói.

"Lần này đến Đại Duyên Sơn, thời gian ở lại không dài, đồ vật mang đi không nhiều lắm không biết những người khác có mang theo không." Diên Đan nói: "Để ta đi tìm."

"Người mau bảo Thanh Hồ lại đây." Đằng Thanh Sơn nói: "Nhớ kỹ, tin ta trở về ngàn vạn lần không được nói cho người thứ ba ngoại trừ người cùng với Thanh Hồ!" Phải trốn trong Hắc Giáp Quân để trở về... Biện pháp tốt nhất, không đơn giản chỉ lừa người khác mà ngay cả người nhà cũng phải lừa.

Như thế, mới có thể dấu diêm dấu vết một cách hoàn mỹ.

"Rõ." Diên Đan gật đầu nói.

Đằng Thanh Sơn trong quân trưởng, mới thở mạnh một hơi. Hiện giờ cho dù là Tuyết Ưng, cũng vô pháp xuyên thấu qua quân trưởng tìm kiếm hẩn. Đến lúc hẩn mặc vào trọng giáp, đội mũ giáp, mặt nạ bảo hộ, xen lẫn trong ba nghìn nhân mã, ai có thể nhận ra hẩn?

Thanh Hồ theo lời Diên Đan rất nhanh tìm tới.

"Thanh Sơn." Thanh Hồ tiến vào, mừng như điên ôm cổ Đằng Thanh Sơn.

"Biểu ca, hiện giờ không phải lúc cao hứng." Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói: "Lúc này Ta nói cho người một việc, người phải nhớ thật rõ."

"Nói." Thanh Hồ lập tức cẩn thận nghe.

"Khi chúng ta còn ở quê nhà tiến vào Đại Duyên Sơn săn thú, có phải thường xuyên nghỉ ngơi tại một gốc cây cạnh dòng suối không? Còn nhớ rõ không?" Đằng Thanh Sơn hỏi.

"Đương nhiên nhớ rõ, chúng ta mười lần vào núi, một nửa đều nghỉ ngơi tại đó." Thanh Hồ liền nói: "Đó chính là một cái cây đại thụ bị nghiêng."

"Đúng, từ cái cây đại thụ đó, cách ba thước về phương bắc, đào sâu xuống hai trượng có chôn giấu một vò rượu đá. Trong vò rượu có bảo bối... Chờ cho Quy Nguyên Tông cùng với Thanh Hồ Đảo không còn tranh đấu, thời điểm chúng ta rút lui, người lặng lẽ đi nói cho sư phụ ta biết." Đằng Thanh Sơn nhắc nhở nói.

"Cây cổ thụ bị nghiêng, phương Bắc ba thước, sâu hai trượng? Hảo, nhớ rõ." Thanh Hồ liền gật đầu: "Thanh Sơn, người tại sao không đi nói cho tông chủ biết? Còn có, Thanh cô nương vẫn lo lắng cho người."

"Ta lúc này không nên lộ diện, tin tức ta trở về chỉ có người cùng với Diên Đan biết. Không thể cho những người khác biết được... Nhớ kỹ, đừng truyền ra ngoài cũng đừng nói cho Thanh Thanh." Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

"Ân." Thanh Hồ gật đầu.

Đúng lúc này, Diên Đan từ ngoài trường đi vào, ôm một gói to.

"Thống lĩnh, nơi này chỉ có một bộ trọng giáp, là trọng giáp của quân sĩ binh thường nhưng hơi nhỏ một chút." Diên Đan nói, Đằng Thanh Sơn cười: "Không có việc gì!" Vốn hấn đã chuẩn bị thay đổi thân hình, và hoá trang một chút. Không còn mặt nạ da người chỉ có thể làm như vậy.

Chương 48: Đánh lừa thị giác

Rất nhanh nhận lấy cái bọc to từ tay Diên Đan, vội vàng mở ra.

Đằng Thanh Sơn xem xét các đồ vật trong túi đồ.

"Quân sĩ binh thường rất ít người mang theo trọng giáp dự phòng, dù sao trong lúc chém giết trọng giáp hư hao chỉ có quân sĩ còn có sức chiến đấu mới dụng đến. Bộ trọng giáp này mặc dù rất lớn, gần với thân hình của Thống lĩnh. Bất quá, vẫn nhỏ chút." Diên Đan bất đắc dĩ nói, muốn tìm một bộ thích hợp tương đối khó.

Đằng Thanh Sơn cười, toàn thân phát ra thanh âm rắc rắc nhẹ.

"Này, này..." Diên Đan chấn động: "Đây là tuyệt kỹ gì?"

"Diên Đan, người kiến thức ít đấy." Thanh Hồ cười rộ lên.

Đằng Thanh Sơn sau khi thay đổi thân hình, liền lập tức mặc trọng giáp vào cực kì vừa vặn.

"Diên lão ca, người tìm giúp ta một cây trường thương." Đằng Thanh Sơn nói: "Đợi lát nữa người đem Luân Hồi Thương của ta đi."

"Rõ, điều này đơn giản." Diên Đan gật đầu.

"Còn nữa người tìm cho ta một cái gương." Đằng Thanh Sơn nói.

"Gương?" Diên Đan có chút khó hiểu.

"Đúng, tìm một cái gương." Đằng Thanh Sơn nói.

Diên Đan bất đắc dĩ nói: "Thống lĩnh, binh sĩ đi đánh giặc, nếu trường kỳ tác chiến có lẽ một vài quan quân mang gương theo... Nhưng mà hiện giờ, chúng ta chạy tới Đại Duyên Sơn phi thường khẩn cấp, hơn nữa thời gian cũng chỉ vài ngày. Ta không biết có ai mang theo gương không. Đúng rồi, Thanh cô nương có lẽ sẽ mang theo, dù sao nàng cũng là một cô nương."

"Nàng không mang." Thanh Hồ thở dài nói: "Thanh cô nương một lòng lo lắng đến chuyện sinh tử của Thanh Sơn ăn ngủ còn chẳng thiết, nói gì đến soi gương."

"Thanh cô nương cũng không mang theo... Trong quân, sợ là không ai mang theo gương. Thống lĩnh đại nhân, người kiểm gương làm gì?" Diên Đan nghi hoặc nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đặng Thanh Sơn lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Nếu không gương thì tìm một thứ tương tự như gương... Tỷ như một cái chiến đao sắc bén bề mặt sáng loáng. Nếu tìm không thấy thì kiếm một chậu nước chẳng phải cũng được hay sao." Trời tối, dùng một chậu nước làm gương hiệu quả rất kém. Cho dù Đặng Thanh Sơn thị lực rất tốt nhưng nhờ mặt nước phản xạ gương mặt dưới ánh sáng của đèn quả thật quá kém.

"Chiến đao... Ân, ta biết một huynh đệ, trong đệ nhị doanh là Bách phu trưởng, hắn có chiến đao rất sáng, hơn nữa giết người không dính huyết, chiến đao này hắn mang theo trước khi gia nhập Hắc Giáp Quân. Chiến đao này, hoàn toàn có thể thay gương. Thống lĩnh, người không nói ta cũng không nghĩ ra chiến đao đâu." Điền Đan liền nói: "Ta đi một chút, bất quá chiến đao này cũng không thể mượn lâu được chỉ một lúc thôi!

"Được rồi." Đặng Thanh Sơn cười nói.

Khi Điền Đan rời đi chỉ còn một mình Đặng Thanh Sơn trong trường, ngồi cạnh đồng lửa lấy ra một ít than củi.

Rất nhanh, Điền Đan đã mượn được chiến đao mang về.

Đích xác, chiến đao này bề mặt không thể bằng loại gương tốt nhất được, nhưng cũng có thể so với gương đồng. Lập tức cầm lấy chiến đao, Đặng Thanh Sơn bắt đầu tiến hành hoá trang, điều kiện tuy đơn sơ, nhưng lại phải có thủ đoạn.

Cao thủ hoá trang, trong mọi điều kiện đều có thể thay đổi diện mạo.

Đặng Thanh Sơn kiếp trước chuyên môn bị huấn luyện thủ đoạn hoá trang, ngay cả một vài dụng cụ khoa học cũng có thể lừa gạt, nếu cho hắn thời gian đầy đủ tìm kiếm một vài tài liệu hoá trang, cho dù hiệu quả không bằng mặt nạ da người, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu.

Sau một lát công phu.

Thanh Hổ, Điền Đan hai người chỉ thấy Đặng Thanh Sơn dùng một chút than củi vẽ loạn trên mặt, khi thì lấy tay bôi bôi xóa xóa. Chỉ trong chốc lát, gương mặt Đặng Thanh Sơn đã thay đổi.

"Như thế nào, tại sao có thể như vậy?" Thanh Hổ, Điền Đan hai người mắt mở lớn.

"Thanh Sơn." Thanh Hổ không dám tin tưởng vào mắt mình: "Ta tận mắt chứng kiến, trong nháy mắt thân hình biến đổi, rồi một lát sau cả khuôn mặt cũng biến thành bộ dạng khác?" Thanh Hổ ánh mắt nghi hoặc.

Điền Đan gãi ngốc tại chỗ, có chút run sợ: "Ánh mắt, mũi, miệng cũng không có thay đổi? nhưng khuôn mặt lại hoàn toàn biến đổi?"

Bọn họ hoàn toàn không hiểu. Giờ đây, chỉ khi Đặng Thanh Sơn cười mới có thể lộ ra một chút thanh tú như lúc đầu.

Mà giờ phút này Đặng Thanh Sơn, cho dù cười rộ lên cũng sẽ xuất hiện vẻ âm lãnh tàn nhẫn. Khoảng cách hai mắt tựa như gần lại, ngay cả khí chất toàn thân đều thay đổi.

"Dụng cụ hoá trang, trên thực tế chính là nguyên lý lừa gạt ánh mắt người khác." Đặng Thanh Sơn cười nói: "Nó chỉ đơn giản là một bức tranh đánh lừa ánh mắt người khác (tranh 3D), chỉ có điều nó vẽ trên mặt người, khiến cho mắt người bị lừa. Hiểu chưa?"

Hai người lắc đầu.

Đặng Thanh Sơn cười cười, cũng không nhiều lời.

Ở xã hội tiền thế, có những họa sĩ chuyên vẽ tranh 3D, khiến cho mắt người ta sinh ra thị giác sai lầm, đạt tới thiết kế giả hiệu quả. Mà thuật hoá trang của Đặng Thanh Sơn chính là dựa theo nguyên lý này.

Đánh lừa thị giác của con người!

Trên gương mặt, ánh mắt, mũi, miệng không có biến đổi gì. Nhưng hiệu quả chỉnh thể cũng không giống nhau. Chỉ dùng một chút than củi có thể tạo ra hiệu quả thay đổi khí chất, kiếp trước cũng chỉ có hoá trang đại sư mới có thể làm được.

”Đáng tiếc tài liệu không đầy đủ chỉ có than củi, nếu người khác chú ý nhìn kỹ một chút sẽ phát hiện ra.”
Đằng Thanh Sơn lắc đầu, vì điều kiện không cho phép, nếu không... Hoàn toàn có thể thay đổi khí chất thành một người khác không chút sơ hở.

”Ngay cả ta còn không nhận ra, làm sao có người nhận ra chứ.” Thanh Hồ nở nụ cười: ”Vừa rồi người tạo cho ta một cú sốc.

Thanh Hồ lập tức nghĩ đến điều gì, liền nói: ”Thanh Sơn, Tông chủ lúc này đang ở bên ngoài cùng Đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Ung nói chuyện với nhau, giống như hai kẻ tử địch.”

”Nga?” Đằng Thanh Sơn ánh mắt nheo lại, sau khi hoá trang ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhú lại trông giống như một con rắn độc.

...

Hắc Giáp Quân cùng với Ngân Giao Quân song phương đối diện, Tông chủ Quy Nguyên Tông và Đảo chủ Thanh Hồ Đảo hai người đứng chung một chỗ nói chuyện.

Mà Hắc Giáp Quân cùng Ngân Giao Quân tất các quân sĩ đều thập phần cảnh giác, tùy thời sẵn sàng nghe lệnh chém giết. Mà bên trong Hắc Giáp Quân, Đằng Thanh Sơn mặc trọng giáp bình thường, đi theo Điền Đan, đứng ở phía sau. Xuyên qua đám người Đằng Thanh Sơn chứng kiến hai bóng người xa xa.

Đúng là Gia Cát Nguyên Hồng đang đứng cạnh Cổ Ung. Mà ở cách đó không xa, Doanh Thị gia tộc, Ma Ni Tự, Xạ Nhật Thần Sơn, Hồng Thiên Thành các Tiên thiên cao thủ đang tụ tập thành từng nhóm đàm luận.

Khoảng cách không quá xa, cẩn thận lắng nghe, bằng vào thính lực của Đằng Thanh Sơn miễn cưỡng có thể nghe được đối thoại.

Đằng Thanh Sơn cười lạnh: ”Doanh Thị gia tộc, Ma Ni Tự, Xạ Nhật Thần Sơn tuy rằng chiếm được hai đỉnh, nhưng ai cũng muốn có thêm Bắc Hải Chi Linh... Về phần Hồng Thiên Thành, Tuyết Ứng Giáo không đoạt được Bắc Hải Chi Linh không cần phải nói. Nhóm người này vẫn ở một bên chờ đợi, đục nước béo cò.”

Đúng lúc này, thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ.

”Cổ Ung, trong lòng ngươi uất hận, Thanh Hồ Đảo muốn giết Tần Lang phát tiết nỗi hận trong lòng, điều này ta hiểu. Nhưng là... Người dựa vào cái gì mà nhận định người đó chính là Thanh Sơn đồ nhi của ta? Ta đã nói, Thanh Sơn hẳn không có ở đây, hẳn đang ở Quy Nguyên Tông bế quan tu luyện.” Gia Cát Nguyên Hồng sắc mặt nghiêm lạnh nói.

”Không phải đồ nhi của ngươi? Không phải đồ nhi của ngươi, lợi hại đến mức từ trong quân trưởng của ta tìm được động khẩu?” Cổ Ung giận dữ cười lạnh: ”Hơn nữa, Doanh Thị gia tộc, Tuyết Ứng Giáo có rất nhiều cao thủ nhìn thấy hắn.”

”Đích xác có việc này.” Doanh Hạo Giang cách đó không xa cao giọng nói: ”Tần Lang chính là Đằng Thanh Sơn đeo mặt nạ da người ngụy trang.”

”Ha ha...”

Gia Cát Nguyên Hồng cười to nói: ”Mặt nạ da người? Thiên hạ ngày nay người có thể làm điều này không chỉ có một người! Tỷ như Tổ sư gia Tiêu Dao Cung, năm đó tiêu dao thiên hạ, phân thân có hàng vạn, hàng nghìn mà tạo nên danh tiếng. Quỷ Hồ Tư Mã Khánh kia, cũng là am hiểu chế tác mặt nạ da người. Nghe nói, Doanh Thị gia tộc cũng có một kỳ tài Doanh Hạo Nghiên đối với công phu dạng này rất am hiểu. Hung thủ này, có thể có một mặt nạ da người là Tần Lang, vì sao không thể tiếp tục mang một mặt nạ da người giống Đằng Thanh Sơn? Thông quá đó có ý vụ oan hãm hại thì sao?”

Không ít người nghe xong âm thầm gật đầu.

”Hư chính là thực, thực chính là hư.” Gia Cát Nguyên Hồng tiếp tục nói: ”Thời điểm ngươi nhìn mặt nạ rơi xuống hiện ra hình dáng, không biết trong các ngươi ai đã trông thấy. Còn có... Doanh Hạo Giang. Ta hỏi ngươi, mặt nạ da người có phải là các ngươi lột từ trên mặt Tần Lang xuống không?”

”Không phải.” Doanh Hạo Giang lắc đầu.

"Vậy đúng rồi, không phải là do các ngươi lộ mặt nạ xuống? Cho nên, là hắc cố ý làm rơi xuống." Gia Cát Nguyên Hồng đậm cười nói: "Điều này rất đơn giản, hắc cố ý lộ ra hình dáng đó, đợi đến khi có người nhìn thấy, sau đó hắc mới chạy trốn. Người này dụng tâm hiểm ác, không cần nói cũng biết!"

Gia Cát Nguyên Hồng nói nhưng lời này, khiến không ít người gật đầu đồng ý.

"Đó là điểm thứ nhất, điểm thứ hai, đề nghị Đằng Thanh Sơn của ta mới mười bảy tuổi! Tuy hắc thiên phú rất cao, đạt tới Tiên thiên có thể so với thiên tài Hạng Phàm Trần ngàn năm trước. Nhưng... tên Tần Lang kia có thể giết chết Tiên thiên Thực Đan. Tuyệt Ứng Giáo Thiết Thử kia một chiêu đã bị giết chết, Ô Hư không dám đánh bỏ chạy! Các ngươi cho rằng Đằng Thanh Sơn có thể có được thực lực này? Trong một tháng từ khi đạt tới Tiên thiên Hư Đan lại có thể đạt tới Tiên thiên Thực Đan, hiện giờ lại có thể một chiêu giết chết cao thủ Tiên thiên Thực Đan?"

"Ân." Trường mi lão tăng gật đầu nói: "Có lý."

"Điểm quan trọng thứ ba là!"

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía Cổ Ung: "Cổ Ung, theo ta được biết... Bản đồ bảo tàng Vũ Hoàng, hẳn là Thanh Hồ Đảo người có được, người khác cũng không có. Nhưng.... Vì cái gì, các ngươi vừa tới Đại Duyên Sơn liền có người truyền ra tin tức, các ngươi tại đây tìm Vũ Hoàng bảo tàng! Tin tức tiết lộ nhanh như vậy, vì cái gì?"

"Hiển nhiên là có âm mưu!" Gia Cát Nguyên Hồng nhìn mọi người chung quanh, cười nói: "Nếu không có tin tức này truyền ra, ta căn bản không thể tưởng được Cổ đảo chủ suất lĩnh đại quân tại đây, là vì tìm kiếm Vũ Hoàng bảo tàng. Kỳ thật lần tìm kiếm bảo tàng lần này, ngay từ đầu... Đã bị người khác xuống tay! Cổ Ung, Thanh Hồ Đảo các ngươi lần này tổn thất thật lớn, nhưng hung thủ chân chính là người đằng sau sắp đặt âm mưu. Cũng là người ngục trang Tần Lang, đồng thời ngục trang Đằng Thanh Sơn!"

"Trước loan truyền tin tức, là một ám chiêu. Phái người ngục trang trà trộn vào lại là một ám chiêu. Cuối cùng cố ý lộ ra khuôn mặt Đằng Thanh Sơn, là ám chiêu cuối cùng! Mục đích không cần nói cũng biết, nhẹ thì Thanh Hồ Đảo các ngươi giết chết đề nghị Thanh Sơn của ta, trong quá trình tranh đấu song phương chúng ta đều đã tổn thất không ít nhân mã. Thứ hai, chính là song phương sống mái với nhau khiến Quy Nguyên Tông bị diệt, Thanh Hồ Đảo các ngươi nguyên khí đại thương. Chỉ sợ đến lúc đó..." Gia Cát Nguyên Hồng chậm rãi mà nói, còn Cổ Ung vẫn bảo trì trầm mặc.

Chương 49: Nghĩ thông suốt

Đêm khuya trời tối, trên Đại Duyên Sơn ngàn vạn quân sĩ cầm đuốc tìm tòi các chỗ sâu trong Đại Duyên Sơn. Thanh Hồ Đảo, Quy Nguyên Tông song phương dàn quân đội diện nhau, Gia Cát Nguyên Hồng đứng trước trận chậm rãi nói. Cũng khiến đông đảo Tiên Thiên cường giả đứng ngoài quan sát âm thầm gật đầu. Không ít người trong bọn họ đều bị thuyết phục.

"Cổ Ung, ta nói có gì không đúng không?" Gia Cát Nguyên Hồng liền đậm cười nói.

Cổ Ung sắc mặt âm trầm, liếc mắt nhìn Gia Cát Nguyên Hồng thật sâu: "Gia Cát Nguyên Hồng, ta chỉ hỏi ngươi một câu." Cổ Ung ánh mắt lợi hại như ánh đao, tựa như xuyên thấu đôi mắt Gia Cát Nguyên Hồng: "Đại quân Thanh Hồ Đảo ta đóng quân tại Đại Duyên Sơn người vì sao ngay từ ngày đầu không đến, đến tận bây giờ mới đến?"

"Đối với Vũ Hoàng bảo tàng, Quy Nguyên Tông ta cũng không có lòng mơ ước. Bất quá, Cổ Ung! Đại Duyên Sơn chính là thuộc về Quy Nguyên Tông ta, Thanh Hồ Đảo người dựa vào cái gì dẫn ba vạn đại quân đóng ở đây không đi? Nếu như Quy Nguyên Tông ta phái đại quân tiến vào khu vực Thanh Hồ Đảo của người, Thanh Hồ Đảo sẽ thờ ơ sao?" Gia Cát Nguyên Hồng sắc mặt cũng trầm lạnh.

"Hừ. Lừa mình dối người."

Cổ Ung cười lạnh một tiếng: "Lúc này không cùng ngươi nói lời vô nghĩa. đợi lát nữa sẽ biết hết thấy."

Trước trận đại quân Thanh Hồ Đảo, đám người Cổ Ung, Triệu Đan Trần cùng tụ tập lại.

"Triệu trưởng lão, Gia Cát Nguyên Hồng nói thật sự cũng có chút đạo lý. Có lẽ phía sau thật sự có một âm mưu lớn." Cổ Thể Hữu hạ giọng nói. Triệu Đan Trần nhìn hẩn một cái, liền thấp giọng cười lạnh nói: "Việc đó cha ngươi sao không biết? Ngươi cứ xem đi hết thấy rất nhanh sẽ sáng tỏ."

Triệu Đan Trần cũng hiểu được Đảo chủ Cổ Ung đang nghĩ gì. Tin tức về Vũ Hoàng bảo tàng đích xác có người cố ý tung ra, hơn nữa tám chín phần mười là dư nghiệt Thiết Y Môn. Dư nghiệt Thiết Y Môn cũng không có giá trị coi trọng mà tối trọng yếu đối với Thanh Hồ Đảo hiện giờ chính là giết chết người nguy trang Tần Lang, đoạt lấy hai đỉnh kia.

Mà Đằng Thanh Sơn.

Cho dù không phải Tần Lang, tương lai cũng sẽ có uy hiếp. Hiện giờ Thanh Hồ Đảo nguyên khí đại thương, tốt nhất nhân cơ hội này kiếm lý do đem giết chết. Nếu Đằng Thanh Sơn thật sự là Tần Lang, mười bảy tuổi có thể nhất chiêu giết chết Tiên thiên Thực Đan so với Hạng Phàm Trần tiềm lực còn đáng sợ hơn. Luận cừ hận, Thanh Hồ Đảo chết đi nhiều trưởng lão như vậy, một đỉnh cũng chưa đoạt được. Tất cả đều là Đằng Thanh Sơn ban tặng, nếu thật sự là như vậy Thanh Hồ Đảo cho dù diên khùng cũng muốn giết chết Đằng Thanh Sơn.

Trong trận doanh Quy Nguyên Tông, Đằng Thanh Sơn lẫn trong đại lượng quân sĩ lặng lẽ nhìn hết tất cả sự tình phát sinh, nhìn thân ảnh cao ngạo đang chống đỡ phong ba. Trong lòng không khỏi dâng lên một tia cảm động. Vì được quan tâm mà cảm động.

"Thanh Hồ đại ca." Thanh âm thanh thúy khiến Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Gia Cát Thanh một thân khinh giáp màu xanh nhạt đi tới bên cạnh người Thanh Hồ. Gia Cát Thanh trong mắt có tơ máu, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, hơn nữa thân thể gầy yếu kia làm cho người ta không khỏi lo lắng nàng có hay không sẽ gãy đổ. Nhưng không ai có thể khuyên bảo được Gia Cát Thanh.

"Thanh cô nương." Thanh Hồ quay đầu nhìn lại.

"Lúc này có hay không tin tức của Đằng đại ca?" Gia Cát Thanh hạ giọng rất nhỏ hỏi.

Thanh Hồ chần chờ một chút rồi lắc đầu thở dài nói: "Không có! Nếu có chút tin tức, tin tưởng Tông Chủ sẽ là người đầu tiên nói cho ngươi."

"Trước ta nghe Đảo chủ Thanh Hồ nói với cha đã chết tám Chấp pháp trưởng lão, ngay cả Doanh Thị gia tộc và các đại tông phái đều chết rất nhiều cao thủ. Đến cả Tiên Thiên Kim Đan cao thủ cũng đã chết vài người." Gia Cát Thanh mắt đầy tơ máu, mơ hồ có nước mắt: "Còn nói, mọi người còn sống đều đã đi ra."

Gia Cát Thanh cắn môi cố chịu đựng không để rơi lệ. "Thanh Hồ đại ca. Đằng đại ca nhất định sẽ không có việc gì đúng không?"

Thanh Hồ liền gật đầu: "Ta cam đoan với ngươi."

Gia Cát Thanh ly khai. Nàng căn bản không thể tưởng được hiện giờ Đằng Thanh Sơn ở ngay trong phạm vi mười trượng cạnh nàng.

Thanh Hồ quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, thấp giọng "Không nói cho Thanh cô nương sao?" Đằng Thanh Sơn trầm mặc lắc đầu, mắt nhìn theo bóng người gầy yếu kia biến mất trong biển người. Thấy Đằng Thanh Sơn như thế, Thanh Hồ thấp giọng tựa như lầm bầm lầu bầu: "Thanh cô nương cảm tình thực động lòng!"

Đằng Thanh Sơn trầm mặc.

Vừa rồi nhìn thấy Gia Cát Thanh gầy yếu, trong mắt đầy tơ máu khiến Đằng Thanh Sơn trong lòng tê rần dâng lên một cổ xúc động muốn ôm Thanh Thanh vào trong ngực.

"Ta còn suy nghĩ cái gì? Đằng Thanh Sơn khê cau mày.

Phản ứng tâm linh nói cho Đằng Thanh Sơn biết, đối với Thanh Thanh trong lòng hẩn thực sự gọn sóng. Có lẽ do ngày đó khi mang theo Hắc Giáp Quân chạy tới Duyên Giang Thành, lúc nguy cơ sinh tử đó Gia

Cát Thanh không để ý đến thể diện, tại nơi đông người hô lên: "Ta chờ người về" đã khiến Đàng Thanh Sơn trong lòng băng giá cũng có một tia tan vỡ.

"Ta còn suy nghĩ cái gì? Nghĩ tới Tiểu Miêu?"

"Sau đó không cưới vợ sinh con rồi xin lỗi cha mẹ ta, cũng xin lỗi Thanh Thanh. Đời trước đó là chuyện của đời trước, nên quên đi thôi, theo gió tiêu tán đi." Đàng Thanh Sơn sau khi tại đây hồ trải qua mạo hiểm đoạt bảo được hai đỉnh. Giờ phút này hắn đột nhiên nghĩ thông suốt. Nhớ việc đời trước có ý nghĩa sao? Sẽ chỉ làm con người ta càng thống khổ.

Càng làm cho những người khác thống khổ.

Với Thanh Thanh, Đàng Thanh Sơn cũng động tâm. Nếu lấy Thanh Thanh cha mẹ sẽ cao hứng, sự phởn vui vẻ, Thanh Thanh cũng vui vẻ. Như vậy trong lòng chính mình cũng sẽ dễ chịu một chút.

"Chờ mọi việc qua đi, trở lại Quy Nguyên Tông. Ta an tâm sống tại Quy Nguyên Tông sau đó cưới Thanh Thanh, tốt nhất về sau có hai ba đứa con. Cha, mẹ hắn có thể có cháu trai cháu gái, về sau cũng có thể cùng chơi đùa với đám cháu. Ta cũng có thể tĩnh tâm tu luyện võ đạo. Lúc nhàn rỗi thì dạy bọn nhỏ cũng có thể chiếu cố cha mẹ." Đàng Thanh Sơn nghĩ đến tâm linh trước nay chưa từng có sự bình yên.

Cuộc sống như vậy rất hạnh phúc. Đây không phải là giấc mộng trong lòng mình kiếp trước sao?

Có thể tử mình yêu, có con cái, còn có cha mẹ, có muối muối.

"Ân, cả đời như vậy sẽ rất hạnh phúc. Tất cả mọi người đều hạnh phúc." Đàng Thanh Sơn yên lặng nói.

Có lẽ, Tiểu Miêu không phải sẽ quên luôn nhưng có thể chôn sâu trong đáy lòng.

Nhân sinh vốn không toàn mỹ.

Quá khứ không thể biến đổi nhưng tương lai ta có thể nắm chắc.

Có thể hạnh phúc cũng tốt.

Đàng Thanh Sơn trong lòng bình tĩnh, nhưng Thanh Hồ Đảo cùng Quy Nguyên Tông đại quân song phương lại đề phòng từng thời khắc, không dám có một tia thả lỏng. "Đảo Chủ" Một đạo bóng người nhanh chóng nhằm phía Cổ Ung đi tới. Cổ Ung quay đầu nhìn về phía người đang đến, trầm giọng quát: "Nói."

Người này là Ngân Giao Quân quan quân cung kính nói: "Bẩm báo Đảo chủ, đội chúng ta tại phía bắc Đại Duyên Sơn phát hiện sáu cổ thi thể quân sĩ Ngân Giao Quân. Sáu cổ thi thể tất cả đều là trần bị bắn thủng mà chết. Chết kiểu này giống như Kim Lân Vệ lúc trước tại Duyên Giang Thành bị bắn chết. Hắn là cũng một loại ám khí giết chết. Đại quân chúng ta tìm phạm vi rộng lớn chung quanh nhưng không thu hoạch được gì. Mà phạm vi chung quanh cách tử thi ba mươi dặm chỉ có chỗ quân doanh Quy Nguyên Tông đóng quân là chưa lục soát."

"Ám khí? Cùng với lần ở Duyên Giang thành giống nhau?"

Cổ Ung ngược lại nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng trầm giọng nói: "Gia Cát tông chủ. Người nghe được chứ?"

"Nghe rất rõ ràng, bắt quả Đại Duyên Sơn phạm vi rộng lớn. Mà lúc này lại là đêm tối. Hung thủ nếu thật sự tránh ở trong Đại Duyên Sơn muốn tìm được cũng không phải là chuyện đơn giản." Gia Cát Nguyên Hồng liền ậm cười nói.

Cổ Ung ánh mắt nháy mắt trở nên lợi hại, quát: "Gia Cát Nguyên Hồng, hung thủ này dùng ám khí so với việc người Quy Nguyên Tông giết Kim Lân Vệ của ta giống nhau! Người còn nói dối ư? Còn việc hung thủ có thể dễ dàng tìm được nơi vào cửa động không đây. Nếu không phải đối Đại Duyên Sơn rất tinh tường làm sao có thể dễ dàng tìm được. Mà lúc này ta không quản hung thủ có phải Đàng Thanh Sơn hay không. Nhưng chắc chắn hung thủ này Thanh Hồ Đảo ta không tiếc hết thầy cũng phải giết chết. Ai cản trở Thanh Hồ Đảo chính là tử địch của Thanh Hồ Đảo ta..."

"Người không phải đã nói hung thủ không phải là Đàng Thanh Sơn hay sao? Một khi đã như vậy Quy Nguyên Tông người cũng không nên bao che."

"Lúc này, ta muốn tìm tòi trong quân doanh của ngươi, xem xét từng quân sĩ Quy Nguyên Tông. Nếu không thẹn với lương tâm ngươi hãy để ta đi tra xét."

Cổ Ung nói một hơi cũng khiến sắc mặt Gia Cát Nguyên Hồng lạnh băng hơn: "Cổ Ung, Quy Nguyên Tông ta cũng là tông phái truyền thừa ngàn năm. Nếu bởi vì một câu nói của ngươi mà tra xét toàn bộ đại quân ta. Quy Nguyên Tông ta còn mặt mũi gì để tồn tại? Hừ, có i tra xét cũng phải là người của chúng ta tra không đến phiên Thanh Hồ Đảo ngươi."

"Gia Cát tông chủ, nên lui từng bước đi thôi." Xạ Nhật Thần Sơn Vương tôn giả tại xa xa cười ha hả nói.

"Gia Cát Tông Chủ nhường Cổ Ung một chút đi, không phải chỉ là tra xét một chút thôi sao?"

Đám Tiên Thiên cường giả các đại tông phái cũng nói giúp cho Cổ Ung.

Kỳ thật bọn họ không phải giúp Cổ Ung mà là giúp chính mình. Đám người này trong đầu đều đang nghĩ đến hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh đang ở đâu.

"Ha ha." Cổ Ung cực mà cười: "Gia Cát Nguyên Hồng, lần này Thanh Hồ Đảo ta đã chết tám vị chấp pháp trưởng lão, việc này muốn đổi cũng đổi không được. Đại cừu như thế Thanh Hồ Đảo ta làm sao có thể không báo? Không quản bất luận kẻ nào, tông phái nào, Thanh Hồ Đảo ta tuyệt đối không buông tha."

"Là thể diện? Hiểu không?"

Cổ Ung nhìn chằm chằm Gia Cát Nguyên Hồng: "Cổ Ung ta trước mấy vạn quân sĩ làm trò, tại trước mặt đông đảo Tiên thiên cường giả các đại tông phái. Nếu Thanh Hồ Đảo ta từ trong doanh trại Hắc Giáp Quân không có lúc soát ra hung thủ Đằng Thanh Sơn. Cổ Ung ta liền tại ngày lễ tế năm mới tự mình chuẩn bị đại lễ, một mình mang đại lễ tới. Trên Quy Nguyên Tông hướng Gia Cát Nguyên Hồng ngươi nhận lỗi. Như thế nào?"

Lời này vừa nói ra khiến chung quanh một mảnh yên tĩnh. Đám Tiên Thiên cường giả các đại tông phái ban đầu cười nhạo hiện giờ đều ngạc nhiên nhìn Cổ Ung.

Lời này quá ác độc.

Ngày lễ tế năm mới, một mình mang đại lễ dâng môn nhận lỗi. Lấy thân phận Tông chủ một trong bát đại tông phái, loại chuyện này thật rung động lòng người.

"Cha." Cổ Thế Hữu phía sau kinh hãi.

Triệu Đan Trần nhượng mày: "Cung chủ hần muốn thoái vị?" Hần đoán, nếu thật sự không tìm được hung thủ, Cổ Ung không có khả năng lấy thân phận Đảo chủ tự mình dâng môn bồi lỗi. Một khi tìm không thấy Cổ Ung chuyện thứ hai phải làm khẳng định chính là thoái vị. Thanh Hồ Đảo xuất hiện tân đảo chủ, Cổ Ung lấy thân phận Chấp pháp trưởng lão đi dâng môn bồi lỗi.

Tuy rằng đối với bản thân Cổ Ung mà nói là rất mất mặt nhưng đối với Thanh Hồ Đảo ảnh hưởng không quá lớn. Đảo Chủ tự thân nhận lỗi, việc này tuyệt đối không có khả năng phát sinh.

"Gia Cát Nguyên Hồng, như vậy sẽ không tổn hại thể diện Quy Nguyên Tông chứ? Nếu ngươi nếu không đáp ứng đúng là trong lòng có quỷ." Cổ Ung nhìn chằm chằm Gia Cát Nguyên Hồng.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn chằm chằm Cổ Ung mới mở miệng: "Ha ha.Ta sẽ chờ ngươi, Cổ Ung, Cổ đảo chủ đến lúc đó tự mình dâng môn nhận lỗi. "

Chương 50: Nháy mắt bạo phát

Tình huống như vậy, Gia Cát Nguyên Hồng cũng là vì tình thế bức bách! Cổ Ung đã nói như vậy, hơn nữa cao thủ các đại tông phái đứng ở bên kia, có nói nữa cũng vô dụng.

Tại trước trận song phương.

Gia Cát Nguyên Hồng quay đầu nhìn về phía ba nghìn Hắc Giáp Quân đã tập kết, cất cao giọng nói: "Cổ đảo chủ, cho rằng hung thủ làm cho Thanh Hồ Đảo bọn họ chết đi tám vị Chấp pháp trưởng lão đang ẩn

lúp trong Hắc Giáp Quân chúng ta! Nếu hần đã nói như vậy, chúng ta cũng để cho bọn họ nhìn cho rõ. Đợi lát nữa người, từ đội thứ nhất trăm người bắt đầu, mở ra mặt nạ bảo hộ xuống, đi qua trước trận.”

”Cổ Ung, không thành vấn đề chứ?” Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía hần.

Cổ Ung lại âm thanh lạnh lùng nói: ”Ba nghìn Hắc Giáp Quân các người tập kết toàn bộ về phía tây, đi lên hơn mười trượng! Chờ ra phía đông một khoảng trống, đợi lát nữa những người trải qua chúng ta xem xét đi đến khối đất trống phía đông này. Binh lính hai khối không được lẫn lộn.” Thanh âm quanh quẩn trên bầu trời đêm ở Đại Duyên Sơn.

”Có thể.” Gia Cát Nguyên Hồng vung tay lên.

Nhất thời, ba nghìn Hắc Giáp Quân đều chỉnh tề di chuyển về phía tây, làm phía đông chờ ra một khoảng đất trống.

Giờ phút này tại trước trận, ngoại trừ năm vị Tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo, còn có hơn mười vị Tiên thiên cường giả khác trong nhiều tông phái, thậm chí còn có cao thủ Tuyệt Ứng Giáo đang ở trên bầu trời cao, cũng có hai người đi đến trước trận.

”Chư vị.” Cổ Ung nhìn về phía nhóm Tiên thiên cường giả này, tuy rằng đáy lòng thống hận, nhưng là vẫn giữ lễ nói: ”Đợi lát nữa năm vị Tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo ta sẽ quan sát mỗi một quân sĩ Hắc Giáp Quân đi qua. Chư vị cũng có thể quan sát... Tiến hành phân biệt.”

”Đó là tự nhiên.” Các đại tông phái, nhóm Tiên thiên cường giả trong lòng đều tự tính toán riêng.

”Gia Cát Nguyên Hồng. Bắt đầu đi.” Cổ Ung nói.

”Bắt đầu!” Gia Cát Nguyên Hồng vung tay lên.

Ngoại trừ Gia Cát Nguyên Hồng, Yến Mạc Thiên, Gia Cát Thanh ba người ra. Những quân sĩ khác đều phải đi qua trước trận. Dựa theo thứ tự một đám đi qua.

”Hừ. Đây Thanh Hồ Đảo thật đúng là bá đạo.” Có một quân sĩ Hắc Giáp Quân ánh mắt không hảo cảm nói.

Có quân sĩ biết đám người trước mắt đều là Tiên thiên cường giả. Đáy lòng trống rỗng. Con mắt cũng không dám nhìn những người này.

Cũng có tò mò.

Cũng có lạnh lùng.

Cũng có bừa bãi.

...

Trong loạn thế có thể trở thành quân sĩ Hắc Giáp Quân, ai mà không có tâm huyết dũng khí? Nhóm quân sĩ Hắc Giáp Quân này cũng không phải là con dê ôn thuận, bọn họ đều là dã lang! Đương nhiên... Nếu bọn họ là dã lang, thì đám Tiên thiên cường giả này chính là yêu thú lợi hại, không phải cùng một tầng thứ.

Một đám đi qua, một đám trăm người đi qua.

Đằng Thanh Sơn là xen lẫn trong Điền Đan trăm người đội dưới trướng.

”Đến phiên chúng ta.” Thanh Hồ đầu lĩnh, phía sau hần các quân sĩ mỗi người đều dùng thương đang đi qua quân doanh. Thanh Hồ đi đến trước trận, còn hung tợn trừng mắt liếc nhìn Thanh Hồ Đảo Đảo chủ Cổ Ung cùng với những khác bốn người một cái, dù sao đại bá Đằng Vinh Tương chết, cùng với Đằng Vinh Phàm bị tàn tật, đều có liên quan tới Thanh Hồ Đảo.

Bất quá, biểu hiện địa hung tợn quân sĩ rất nhiều, Cổ Ung bọn họ căn bản không để ý tới, bọn họ chính là cẩn thận xem qua một đám người.

”Cổ Ung, tìm được hung thủ chưa?” Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía hần.

”Còn sớm rất.”

Cổ Ung ánh mắt thủy chung nhìn chằm chằm một đám quân sĩ, tựa như dã thú đói khát muốn tìm kiếm con mồi, cẩn thận quan sát đám quân sĩ. Không chỉ có năm người Thanh Hồ Đảo, những Tiên thiên cường giả của các tông phái khác cũng đồng dạng quan sát mỗi một quân sĩ đi qua.

...

Thanh Hồ trăm người đội mới vừa đi qua.

"Đến lượt chúng ta." Diên Đan cũng theo sát sau dẫn đầu hướng phía trước đi đến, Đằng Thanh Sơn cũng ở trong đám người Hắc Giáp Quân đang đi tới, mỗi người mặt nạ bảo hộ đều là mở ra.

Một người, hai người, ba người... Một đám quân sĩ đi qua trước trận.

Gia Cát Nguyên Hồng kỳ thật đang nhìn chằm chằm mỗi một quân sĩ đi qua, bởi vì mỗi một người đều là rất nhanh đi qua, đến lượt Đằng Thanh Sơn đi qua trước người Gia Cát Nguyên Hồng, ánh mắt Gia Cát Nguyên Hồng cũng chỉ thoáng lướt qua trên người Đằng Thanh Sơn một cái rồi lại quan sát người kế tiếp. Tại trong Hắc Giáp Quân, nhân vật có tướng mạo sát khí trầm trọng, tàn nhẫn có nhiều lắm.

Gia Cát Nguyên Hồng căn bản không liên tưởng đến Đằng Thanh Sơn.

Gia Cát Thanh cũng nhìn kỹ qua mỗi người: "Ân?" Đương khi nhìn thấy Đằng Thanh Sơn, trong lòng Gia Cát Thanh dâng lên một tia cảm giác đặc thù: "Giống như ta đã gặp qua hắn!" Dù sao mong nhớ ngày đêm, Đằng Thanh Sơn ấn tượng quá sâu trong đầu nàng, tuy chỉ liếc mắt một cái chưa thể nhận ra, nhưng trong lòng cũng có cảm giác.

"Hắn cùng Đằng đại ca tựa như có điểm giống." Đáy lòng Gia Cát Thanh tuy có chút không rõ tại sao lại giống.

Nhưng nàng lại cảm giác được có chút giống.

"Các người cũng muốn nhận ra ta?" Đằng Thanh Sơn trong tay cầm trường thương, đi qua trước mặt đông đảo Tiên thiên cường giả, ánh mắt âm lãnh cũng đảo qua một đám Tiên thiên cường giả. Ngụy trang... phải ngụy trang ra khí chất hoàn toàn bất đồng đó mới là ngụy trang chân chính. Giờ phút này cả người Đằng Thanh Sơn toát ra khí thế làm cho người ta cảm giác giống như là một con độc xà âm lãnh.

Trong Hắc Giáp Quân rất nhiều người sát khí nặng nề, hoặc là hung tợn, hoặc là âm lãnh. Hoặc là bừa bãi.

Đằng Thanh Sơn đi qua rồi đám Tiên thiên cường giả cũng không nghĩ tới một quân sĩ xấu mặt âm lãnh phía trước này, chính là người bọn họ muốn tìm Tần Lang.

Quân sĩ phía sau liên tiếp đi qua trước trận, Đằng Thanh Sơn cũng đã đi tới khu vực phía đông, khu vực phía đông các quân sĩ đều bị xem qua.

"Đội trăm người chúng ta theo trình tự đều đã qua trạm." Diên Đan đã tổ chức lại quân sĩ, lúc Đằng Thanh Sơn đang đi tới, hai người cũng trao đổi một ánh mắt, đưa lưng về phía Diên Đan trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười.

...

"Không đúng..."

Một đám Tiên thiên cường giả đang cẩn thận quan sát một đám quân sĩ, có một người lại không nhìn quân sĩ, đúng là Ô Hưu của Tuyệt Ứng Giáo.

"Cặp ánh mắt kia... Chính là cặp ánh mắt kia!" Ô Hưu nhắm mắt lại, trong đầu cẩn thận nhớ lại một màn lúc trước hắn cùng với Thiết Thử, hai người muốn giết chết Đằng Thanh Sơn cướp đoạt hai đỉnh. Nhưng đại ca hắn Thiết Thử bị Đằng Thanh Sơn một cước đạp chết, lúc Đằng Thanh Sơn hướng về phía Ô Hưu, Ô Hưu sợ tới mức lập tức chạy trốn.

Huỳnh đệ chết, bản thân bị dọa đến nỗi phải chạy trốn.

Cảnh tượng lúc ấy chỉ sợ hắn cả đời đều không thể quên được.

"Lúc ấy, Đằng Thanh Sơn gặp được ta cùng với đại ca, đúng là ánh mắt lạnh như băng kia. Lúc giết chết đại ca của ta, ánh mắt điên cuồng sát ý, vừa muốn giết ta, ánh mắt đáng sợ đó... Chính là ánh mắt này! Đúng, chính là ánh mắt này!" Ô Hưu nhìn về phía, đội Đằng Thanh Sơn đang đứng, rất nhanh so sánh với ấn tượng trong đầu: "Đúng, mũi, ánh mắt, miệng hắn đều rất giống! Thuật ngụy trang thật là lợi hại, tất cả đều giống nhau. Nghĩ lại, ta ngay từ đầu căn bản không nhìn ra."

Khắc sâu yêu thương, hận cực độ, cực độ hoảng sợ...

Đều có thể đem người đối tượng nhớ thật kỹ!

Ô Hưu hận Đằng Thanh Sơn, bởi vì Đằng Thanh Sơn giết chết đại ca hắn, tuy không phải là thân ca, nhưng hai người cùng một chỗ gần trăm năm, cảm tình vượt qua tình thân huynh đệ. Hắn cũng rất sợ hãi... Đó là hoảng sợ trong sinh tử. Lúc ấy bị dọa đến chạy trời chết. Đằng Thanh Sơn lúc ấy bộ dáng, hắn có chết cũng không quên được.

...

Tại trước trận, Gia Cát Thanh đứng ở phía sau phụ thân Gia Cát Nguyên Hồng, trong lòng còn đang suy nghĩ đến nhân ảnh kia, bỗng nhiên.

"Là hắn! Ở khối phía đông. Nhóm bên kia, quân sĩ thứ ba mươi chín! Hắn chính là Đằng Thanh Sơn!" Chỗ đó.

Gia Cát Thanh sợ tới mức nhảy dựng, lập tức nhìn qua.

Bởi vì đội Diên Đan còn một trăm người cuối cùng còn đang bị tra xét, cho nên đội một trăm người bộ họ vẫn đứng ở bên ngoài cùng.

"Người đứng thứ ba mươi chín?" Gia Cát Thanh biến sắc, đúng là nàng cảm giác người nọ rất giống Đằng Thanh Sơn.

"Ta?" Bị điểm đến Đằng Thanh Sơn mang theo biểu tình kinh ngạc, lập tức cười lạnh một tiếng: "Vị đại nhân này hoa mắt sao, ta còn không dám nghĩ mình là Đằng thống lĩnh đâu." Nhưng Đằng Thanh Sơn cũng nhận ra, người đang nói chuyện đúng là Ô Hưu cao thủ Tuyệt Ứng Giáo lúc trước chạy thoát, Đằng Thanh Sơn đáy lòng thâm hận.

Lúc trước, nên giết chết hắn.

"Chính là hắn, ta dù có chết cũng không thể quên bộ dáng hắn. Gạt được người khác nhưng không lừa được ta đâu!" Ô Hưu quát.

"Bắt lấy hắn!" Cổ Ung lập tức quát lên một tiếng lớn.

Hô! Hô! Hô!

Thanh Hồ Đảo năm vị Tiên thiên cường giả cơ hồ đồng thời lao tới, ngoại trừ năm người bọn họ, còn có lão cao thủ mũi ưng của Tuyệt Ứng Giáo cũng là lập tức lao tới. Về phần những cao thủ Tiên thiên cường giả khác một đám đều có chút do dự... Bọn họ cũng gặp qua Tần Lang, nhưng cho dù lại quan sát thật kỹ người nọ phía xa xa, bọn họ cũng không cho rằng đó là Đằng Thanh Sơn.

"Dừng tay!" Gia Cát Nguyên Hồng lập tức quát một tiếng lớn.

Người của Thanh Hồ Đảo, và cao thủ Tuyệt Ứng Giáo kia sao có thể tuân theo lời Gia Cát Nguyên Hồng?

"Ngăn bọn họ lại." Gia Cát Nguyên Hồng hét lớn một tiếng, rút Thanh Phong kiếm dài bốn thước ra, ngoài thân nháy mắt xuất ra quang vầng màu xanh nhạt cùng với Chấp pháp trưởng lão Yên Mạc Thiên tiến lên.

"Bày trận!" Diên Đan hét lớn một tiếng.

"Bày trận!" Thanh Hồ cũng hét nói.

"Bày trận...!"

Tóm lại, giờ phút này trên mảnh đất trống phía đông, đã bị hơn một ngàn quân sĩ Hắc Giáp Quân lập tức bày trận, giống như tường thành bằng sắt thép chặt chẽ che chắn phía trước."Ngăn bọn họ lại!" Lập tức hơn

một ngàn quân sĩ Hắc Giáp Quân nắm binh khí nhắm hướng hơn trăm quân sĩ ở đông chạy lại, cùng với đồng bạn liên thủ.

”Đằng đại ca...” Gia Cát Thanh cũng xen lẫn trong quân sĩ Hắc Giáp Quân, nhanh chóng chạy tới, nòng giờ phút này hoảng sợ vô cùng, trong ánh mắt nàng hoảng sợ, sáu gã Tiên thiên cường giả kia tốc độ nhanh nhất, đã vọt tới trước đám quân sĩ Hắc Giáp Quân.

Trong sáu người này, tốc độ nhanh nhất là Triệu Đan Trần.

Trực tiếp nhảy lên, muốn nhảy qua nhóm quân sĩ đang cản trở.

”Bắn!” Hét lớn một tiếng, đã sớm chuẩn bị cung tiễn thủ, cơ hồ nhắm ngay Triệu Đan Trần đang ở giữa không trung bắn tên ra.

Năm trăm cung tiễn thủ, năm trăm căn tiễn phá không bắn ra.

Tên rậm rạp, tựa như trời mưa, Triệu Đan Trần căn bản không có khả năng hoàn toàn tránh đi. Chỉ nghe tiếng vang dày đặc vang lên, tối thiểu phải đến mười căn tiễn bắn trúng hào quang bên ngoài thân Triệu Đan Trần, cung thủ Hắc Giáp Quân bắn tên ra, mỗi một căn đều chứa ngàn cân lực lượng đánh vào, có tên lực đánh vào rất mạnh.

Hơn mười căn, tích lũy lại cũng phải đến mấy vạn cân lực đánh vào.

Tuy rằng không thể lay động màn hào quang nhưng cũng đủ làm Triệu Đan Trần ở trên không trung không thể mượn lực rơi xuống đám người phía dưới.

”Phá!”

Cơ hồ đồng thời, một rừng thương rậm rạp đều hướng phía trên đâm ra. Đây là uy lực biển người! Cho dù là tiên thiên Kim Đan, chạy trốn chết có thể thoát. Nếu muốn giết chết phần lớn quân sĩ bảo hộ một người, quân sĩ quá nhiều cũng đủ để tiêu hao đối phương tiên thiên chân nguyên.

”Cổ Ung, các người dừng tay.” Gia Cát Nguyên Hồng, Yên Mạc Thiên hai người đã đến.

Ngay tại thời điểm nhóm Tiên thiên cường giả bị biển người ngăn cản, đại quân Thanh Hồ Đảo cũng có động tác.

Quân sĩ Ngân Giao Quân đều nằm trên mặt đất tựa như rừng cây rậm rạp, hai chân chống cung, hai tay kéo tên đặc chế. Đây đúng là Vạn Quân Thần Nỗ, lúc trước Thanh Hồ Đảo diệt Thiết Y Môn, Thiết Y Môn liền dụng Vạn Quân Thần Nỗ giết chết không ít quân sĩ Ngân Giao Quân. Thiết Y Môn có, Thanh Hồ Đảo đương nhiên cũng có.

Thần nỗ doanh, trong Ngân Giao Quân là một doanh cực kỳ lợi hại, biên chế năm trăm người.

”Bắn!” Cổ Thế Hữu vung tay lên.

Năm trăm quân sĩ trong thần nỗ doanh đồng thời thả ra tên trong tay ra, mỗi một lần Vạn Quân Thần Nỗ bắn ra cùng lúc mang theo hai mũi tên, uy lực to lớn, dễ dàng bắn thủng trọng giáp quân sĩ bình thường.

Một ngàn tên thần nỗ, với khoảng cách không tới một trăm trượng, nháy mắt bắn vào trong đám người Hắc Giáp Quân.

”A!””Cái tên gì thế này.” Một tiếng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hoặc là bắn thủng đầu, bắn thủng ngực, bắn thủng đùi, hoặc bắn lên trời... Một khi trong làn tên, nếu không có thực lực Nhất lưu võ giả không chết cũng trọng thương.

”Xoát xoát” mưa tên dày đặc, trực tiếp nhắm một đám quân sĩ lao tới.

”Dừng tay.” Đằng Thanh Sơn ánh mắt đỏ, bản thân bại lộ cũng không muốn nhiều quân sĩ vì mình mà chết, Đằng Thanh Sơn cố gắng từ trong đám người lao ra.

”Chuẩn bị!” Xa xa Cổ Thế Hữu lạnh lùng hạ lệnh.

Năm trăm thần nỗ quân sĩ nhanh chóng nhét tên vào.

"Dừng lại!" Một kiếm bức lui Cổ Ung, Gia Cát Nguyên Hồng thấy thế sắc mặt đại biến.

"Hừ." Cổ Ung lại cười lạnh.

...

"Thanh cô nương, cẩn thận." Một quân sĩ râu rậm Hắc Giáp Quân, nhìn thấy Gia Cát Thanh một thân mặc khinh giáp màu xanh nhạt đã ở bên cạnh, hai mắt còn gắt gao nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn phía xa xa, căn bản không để ý những địa phương khác.

Năm trăm quân sĩ kia thần nỗ đã chuẩn bị tốt, mà Cổ Thế Hữu lại dựng thẳng tay phải lên, theo sau đó một tiếng vang lên: "Bắn!"

Lại là một ngàn mũi tên bay ra!

Lả tả!

Tên như mưa rơi xuống, mang theo tiếng xé gió chói tai, tựa như quần ma gào thét.

"Nằm xuống!" Quân sĩ râu rậm Hắc Giáp Quân lập tức kéo Gia Cát Thanh, đẩy ngã Gia Cát Thanh muốn che trước người Gia Cát Thanh. Mới vừa bị kéo ngã, Gia Cát Thanh vẫn còn chút mộng lung, nhưng nàng vẫn là nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Phốc! Phốc!

Tên dày đặc, tựa như cái sàng lướt qua từ khu vực một, tên quân sĩ râu rậm Hắc Giáp Quân nằm che trong đợt mưa tên thứ ba, mất mạng tại đường trường.

Một cây tên xuyên qua phần eo tên quân sĩ râu rậm bên cạnh theo đó tiếp tục xuyên thủng ngực Gia Cát Thanh, tên ẩn chứa lực đạo cường đại lao đi, thậm chí còn khiến cả người Gia Cát Thanh bay lên, đánh vào người một quân sĩ Hắc Giáp Quân, thân thể mới từ trên ầm ầm ngã xuống đất.

Phốc!

Máu tươi nháy mắt nhuộm đỏ ngực áo nàng.

"Ta?" Gia Cát Thanh cúi đầu vừa thấy, đầu mũi tên kia xuyên qua ngực mình, máu tươi dọc theo chung quanh cây tên chậm rãi tràn ra, Gia Cát Thanh cố gắng ngẩng đầu: "Đằng đại ca ở đâu?" Gia Cát Thanh cảm thấy trước mắt tối dần, nhưng nàng vẫn là cố gắng nhìn, nàng muốn nhìn đến... Bóng người trong mộng kia xuất hiện.

"Thanh Thanh!" Gia Cát Nguyên Hồng thanh âm bi phẫn đột ngột vang lên.

Đằng Thanh Sơn ở trong biển người, sắc mặt đại biến, nhìn xung quanh đột ngột phát hiện nháy mắt tập trung lên thân ảnh màu xanh nhạt vừa ngã xuống đất đang ngẩng đầu cố gắng nhìn về hướng này.

Trong nháy mắt, hai người đối diện cùng một chỗ.

Đằng Thanh Sơn nhìn mũi tên trên ngực kia máu tươi nhuộm đỏ đầy thê lương...

Chương 51: Dập đầu

Dù núi lở trước mắt, Gia Cát Nguyên Hồng mặt có thể cũng không đổi sắc, nhưng giờ phút này sắc mặt hắn rất khó coi.

"A!" Thanh Phong kiếm trong tay dài bốn thước, kiếm quang thu liễm, trong nháy mắt tốc độ kiếm đường như chậm lại, bóng kiếm như mộng như ảo, như tơ như vụ hiện ra. Giờ phút này đứng trước Gia Cát Nguyên Hồng, Triệu Đan Trần nhìn bóng kiếm mộng ảo kia, tốc độ phản ứng của hắn tựa hồ cũng chậm lại.

"Không!" Triệu Đan Trần lập tức cắn lưỡi một cái, cả người giật mình.

"Phốc xích!"

Cánh tay phải Triệu Đan Trần cầm kiếm đã bị cắt đứt, bóng kiếm kia mộng ảo loại xẹt qua một đạo vòng tròn, liền tác động đến Tuyết Ưng Giáo Vạn trưởng lão, trước ngực lão xuất hiện một đạo đại lỗ thủng, máu tươi chảy ra.

”Lui!”

Sáu người ở đây sợ tới mức liền lui ra sau.

Vén vện chỉ một kiếm, phé đi Triệu Đan Trần, làm trọng thương Vạn trưởng lão Tuyết Ưng Giáo! Hơn nữa hai người này đều là cao thủ Tiên thiên Kim đan. Triệu Đan Trần còn bài danh Thiên bảng thứ mười. Trong sáu người, Tiên thiên Kim đan chỉ có bốn người, thoáng cái một người bị phé, một người mất đi lực chiến đấu. Còn lại liền dừng tay.

”Muốn chết!” Sát khí trong mắt Gia Cát Nguyên Hồng ẩn hiện.

Cổ Ung ánh mắt nheo lại, giờ phút này hắn mới nhớ tới đến... người trước mắt hắn năm đó từng có danh xưng là Kiếm ma, lại bài danh Thiên bảng thứ sáu, hơn nữa trong sáu năm nay chưa bao giờ ra tay. Mỗi ngày chỉ vẽ tranh, viết chữ, thực lực của hắn, ai cũng không rõ lắm. Hiện tại xem ra, Gia Cát Nguyên Hồng tại Thiên bảng bài danh phải vượt mấy bậc.

Hô! Hô! Hô!

Nhóm Tiên thiên cường giả các đại tông phái trước còn do dự, nhưng giờ phút này nhiều người đều chạy tới đứng phía sau mấy người Cổ Ung. Trường mi lão tăng thời dài mở miệng nói: ”Thuật ngụy trang của hung thủ thật lợi hại. Đi qua trước mắt ta một chút cũng không phát hiện ra. Gia Cát Nguyên Hồng đem hung thủ Đằng Thanh Sơn giao ra đây!”

Đằng Thanh Sơn giờ phút này nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh Thanh Thanh. Dem nàng ôm vào trong ngực. Lúc này... Đằng Thanh Sơn căn bản không để ý chung quanh.

”Đằng... Đằng đại ca...” Thanh Thanh nhìn thấy Đằng Thanh Sơn. Trê vẻ mặt tái nhợt làm cho người ta tan nát cõi lòng xuất hiện một tia tươi cười.

Giờ phút này. Đằng Thanh Sơn tâm như đao cắt!

Thanh Thanh chính là vì mình mới đến nông nổi này, cũng bởi vì mình mới bị lọt vào trận mũi tên dày đặc này... Đều bởi vì mình! Mất đầu tiên nhìn thương thế Thanh Thanh, Đằng Thanh Sơn đã phán đoán... Thanh Thanh đã không thể cứu trị. Mũi tên kia nếu nổ ra Thanh Thanh hẳn phải chết.

Bởi vì mũi tên còn cắm ở trong cơ thể, Thanh Thanh mới có thể nhiều kiên trì một lát.

”Thanh thanh, thực xin lỗi.” Đằng Thanh Sơn cúi đầu, trong lòng áy náy làm hắn thống khổ tựa như ngàn vạn con kiến cắn phá trái tim.

”Không, không cần phải nói.” Thanh Thanh vẫn cười, thanh âm rất yếu ớt: ”Đằng đại ca, ta vẫn nghĩ có thể trở thành thê tử của ngươi, bất quá ta biết Đằng đại ca một lòng tu luyện võ đạo, không muốn nghĩ thành thân với ta...”

”Không, ta thật sự nghĩ đến việc thành thân với ngươi.” Đằng Thanh Sơn liền nói.

Thực sự, hắn đã lên kế hoạch rồi, sự việc lần này qua đi sẽ tiến hành thành thân.

”Không cần an ủi, ta biết mà” Thanh Thanh nhẹ cười khê: ”Cha giúp ta đề cập qua việc thành thân, ta cũng biết... Bất quá ta không trách ngươi, thật sự. Bởi vì ta biết thành thân phải do hai người cùng tự nguyện. Kỳ thật ta vẫn mơ ước Đằng đại ca có thể ôm ta... Hiện tại, ta cũng rất thoải mái.”

Đằng Thanh Sơn trong lòng thống khổ muốn rống giận, muốn hét gào...

”Đằng đại ca, ngươi hãy ôm ta, đừng buông ra, chờ ta ngủ được không?” Thanh Thanh khê nói.

”Ân, ân.” Đằng Thanh Sơn chỉ là gạt đầu, trong mắt đã tràn đầy nước mắt.

”Đừng khóc.” Thanh Thanh khê nói, nàng nghĩ muốn đưa tay giúp Đằng Thanh Sơn lau nước mắt, nhưng nàng không cử động được cánh tay: ”Đằng, Đằng đại ca, mắt ta thấy không rõ nữa rồi.”

Đằng Thanh Sơn nghe được đáy lòng run lên.

"Đằng..." Mới vừa mở miệng, máu tươi từ khóe miệng Thanh Thanh tràn ra.

"Đằng đại ca." Thanh âm Thanh Thanh càng thêm yếu ớt: "Có thể, có thể hay không, hôn, hôn ta một cái. Giống như trượng phu hôn thê tử!" Thanh âm đến cuối cùng, yếu ớt đến cơ hồ nghe không được.

"Ân, ân."

Đằng Thanh Sơn cúi đầu hôn lên đôi môi nhiễm máu của Thanh Thanh.

Hai môi chạm vào nhau!

"Tí tách!" Nước mắt trong mắt Đằng Thanh Sơn cũng không có cách nào không chế, từng giọt rơi xuống, đọng trên khuôn mặt Thanh Thanh, rồi chậm rãi chảy xuống lưu lại hai vệt nước mắt rõ ràng. Trên mặt tái nhợt của Thanh Thanh xuất hiện một nụ cười từ ở sâu trong tim, như vậy tinh khiết, như vậy điềm tĩnh...

Giống như đang ngủ.

Đằng Thanh Sơn hôn thật lâu mới rời môi.

Nhìn Thanh Thanh ngủ thật thoải mái.

"Đằng đại ca, người hãy ôm ta, đừng buông ra, chờ ta ngủ, được không?" Thanh âm lơ mơ tại bên tai ngắt quãng. Một màn tràng cảnh vẫn có thể thấy được rõ ràng, lúc trước lần đầu tiên xuất hiện một thiếu nữ tinh khiết tựa như tiên tử bồng bồng, đã làm cho rất nhiều nam tử Quy Nguyên Tông động tâm, mà Đằng Thanh Sơn lúc ấy chỉ cười, căn bản không để ý.

Bộ y phục mới may vẫn còn vết máu do cô nương ấy đâm phải ngón tay.

Cái lần trong đêm trên thuyền ở kênh đào, cô nương run rẩy trong gió đông xào xạc.

Cái lần một cô nương đứng dám trước bao nhiêu người hét lớn: "Ta chờ người!"

Cái lần có một cô nương ương ngạnh, quật cường đến nỗi phụ thân nàng cũng không thuyết phục được.

Có một nương coi cái chết chỉ là một giấc ngủ.

...

Tất cả sống động như vừa mới gặp!

Nàng vẫn là tiên nữ như lần đầu gặp mặt.

Chỉ là lúc này, thiếu nữ như tiên nữ ấy đang ngủ, mang theo nụ cười hạnh phúc.

"Thanh Thanh, không phải ta an ủi người, thật sự... Ta là thật muốn thành thân với người, muốn có hài tử với người... Thật sự." Đằng Thanh Sơn cúi đầu, sau đó Đằng Thanh Sơn nhẹ nhàng buông thân thể Thanh Thanh xuống, nhẹ lau nước mắt, mãnh liệt quay đầu, ánh mắt thoáng ửng đỏ nhìn chăm chú Cổ Thế Hữu phía xa xa.

Một tiếng 'Thả.' Chấm dứt tánh mạng Thanh Thanh.

"Cổ Thế Hữu..." Đằng Thanh Sơn trong lòng thì thầm.

Đằng Thanh Sơn lập tức lại quay đầu nhìn về phía kia, nhìn đám Tiên thiên cường giả đang giằng co với Gia Cát Nguyên Hồng.

"Sư phụ! Thực xin lỗi..." Đằng Thanh Sơn khẽ nói, bởi vì mình khiến sư phụ bị vây trong tình cảnh nguy hiểm, bởi vì mình làm Thanh Thanh bỏ mình.

"Gia Cát Nguyên Hồng, nếu là quân sĩ bình thường, Quy Nguyên Tông các người không đến mức liều mạng như vậy bảo vệ hắn. Hơn nữa hắn đã xác định... Sự tình đã sáng tỏ. Đằng Thanh Sơn chính là Tần Lang, Tần Lang chính là Đằng Thanh Sơn. Người giao ra hắn đây, nếu không, hậu quả không phải Quy Nguyên Tông người có khả năng chịu được" Doanh Hạo Giang thanh âm lạnh lùng nói.

Rất nhiều Tiên thiên cường giả khác cũng đều nhìn Gia Cát Nguyên Hồng chằm chằm.

Cổ Ung sắc mặt âm trầm, quát: "Gia Cát Nguyên Hồng, bởi vì... Đẳng Thanh Sơn mà Thanh Hồ Đảo ta chết đến tám vị Tiên thiên cao thủ! Cổ Ung ta hôm nay tại đây dám nói, nếu ngươi vẫn ngoan cường kháng cự, bảo vệ Đẳng Thanh Sơn. Chính là đại địch của Thanh Hồ Đảo ta! Ta thề... Không tiếc tất cả, trước ngày lễ tế năm mới, nhất định diệt trừ Quy Nguyên Tông ngươi! Còn những người khác ở đây không phiền các vị hỗ trợ."

"Đẳng Thanh Sơn này dựa bốn Cổ chưởng lão chúng ta. Cuối cùng chỉ mình hắc tiên vào trong Vũ Hoàng bảo tàng, hừ, chúng ta đương nhiên muốn giết hắc cho hả giận."

"Đúng, trưởng lão Tuyết Ưng ta bị giết, Tuyết Ưng Giáo há có thể mặc kệ ngồi nhìn?" Vị... Vạn trưởng Tuyết Ưng Giáo đơn giản xử lý vết thương, đồng thời cũng hô lên.

"Năm đó Ma Ni Tự ta xuất hiện một tên yêu tăng Hạng Phàm Trần, làm Ma Ni Tự ta phải hổ thẹn. Mà Đẳng Thanh Sơn, thiên phú không thua kém Hạng Phàm Trần, vì không thể để hắc giống như Hạng Phàm Trần sinh ra đại họa. Vẫn còn Ma Ni Tự đến giải quyết." Trưởng mi lão tăng cũng nói, tất cả mọi người biết...

Đẳng Thanh Sơn, liên quan đến hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh.

Gia Cát Nguyên Hồng cắn răng, hai mắt lơ mơ đỏ, trong tay cầm Thanh phong kiếm dài bốn thước, trầm mặc đứng ở đằng kia.

Trong lòng hắc tràn đầy lửa giận.

Sự tình sinh phát sinh tất cả hoàn toàn vượt quá tầm khống chế của hắc, Đẳng Thanh Sơn đột nhiên xuất hiện, con gái chết thảm, thậm chí hắc còn không kịp đi gặp mặt con gái. Bởi vì, hắc là Tông chủ Quy Nguyên Tông, hắc nhất định phải ứng phó tốt những người trước mắt này... Hắc biết rõ, xử sự không tốt chính là đại nạn.

"Đây là thiên hạ loạn thế!" Gia Cát Nguyên Hồng ở đáy lòng rống giận.

Con gái đã chết!

Hắc muốn giết người báo thù. Nhưng hắc nhận được!

Một khi phát sinh chém giết hậu quả... đem cả Quy Nguyên Tông hoàn toàn hủy diệt! Quy Nguyên Tông chỉ có một Hư cảnh cường giả. Nhưng Hư cảnh cường giả Quy Nguyên Tông chỉ mới bước vào Hư cảnh. Căn bản không thể so với vị Thanh Hồ Đảo... Kiếm Thánh bị người mù kia được, vị Kiếm Thánh tuy là người mù nhưng lại là một trong những nhân vật đứng đầu thiên hạ.

Đều đã đạt Hư cảnh đại thành.

"Ha ha..." Một tiếng cười to đầy giận dữ vang vọng trên bầu trời đêm tại Đại Duyên Sơn.

Mọi người đều nhìn qua.

Chỉ thấy Đẳng Thanh Sơn cầm trong tay trường thương từng bước từng bước đi tới, ánh mắt đảo qua một đám Tiên thiên cường giả: "Các ngươi tranh nhau muốn giết ta, nghĩ muốn khống chế ta, chẳng phải bởi vì hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh kia sao? Ha ha, xem đám người các ngươi ngụy trang thành bộ dáng chính nghĩa quân tử, ha ha..."

"Đẳng Thanh Sơn, ngươi còn dám nói?" Cổ Ung nổi giận gầm lên một tiếng, hắc thật ra muốn tra tấn Đẳng Thanh Sơn cho tới chết, nhưng một đám tiên thiên cường giả chung quanh đang rục rịch làm hắc kiêng kỵ.

"Cổ Ung, ngươi rất là sợ chết, tại Thiên Hồng Thủy Cung cũng chỉ dám để cho bọn thủ hạ xông vào tiểu động. Đừng có ở đây kêu rống." Đẳng Thanh Sơn đã theo dõi hắc: "Nói cho ngươi biết ta cố ý chỉ cửa vào động không đây. Còn có, Hồ trưởng lão, Vũ Văn trưởng lão vốn có cơ hội đào tẩu. Đáng tiếc a, ta luôn theo dõi bọn họ, hồng phá vỡ kế hoạch của bọn họ, bọn họ đều đã chết, còn có ba người chết trong tay ta. Như thế nào, rất muốn giết ta sao? Giết ta thì sẽ không ai biết được hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh kia rốt cuộc ở đâu!"

Hô! Hô!

Doanh thị gia tộc, Ma Ni Tự và đám Tiên thiên cường giả của các tông phái khác đều chú ý nhìn đám người Thanh Hồ Đảo, nếu ban đầu không phải là muốn tra tin tức về hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh, cho Đằng Thanh Sơn chết cũng chẳng sao. Trên thực tế, bọn người Ma Ni Tự cùng Đằng Thanh Sơn cũng không thù không oán.

”Ha ha...”

Đằng Thanh Sơn không khỏi cười to.

Trước thiên quân vạn mã song phương Thanh Hồ Đảo và Quy Nguyên Tông, lại còn trước mặt mười mấy tên Tiên thiên cường, Đằng Thanh Sơn tùy ý cười to.

”Hắn, rót nước mắt.”

Bỗng nhiên có tên quân sĩ trong Ngân Giao Quân nói nhỏ.

Đằng Thanh Sơn thực là đang rơi lệ, tại thời điểm cười to mà rơi lệ!

”Ha ha, ha ha...” Đằng Thanh Sơn tùy ý cười lớn, ở trong thiên quân vạn mã vẫn cười lớn.

Hắn hận a, tất cả... Nguyên mọi sự không nên như thế.

Thanh Thanh không đáng chết!

Nhiều đệ tử Hắc Giáp Quân như vậy không đáng chết!

”Thanh Sơn.” Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía đệ tử, trong lòng thống khổ. Hắn nghĩ muốn cứu Đằng Thanh Sơn, nhưng là... Hắn có thể làm cho cả Quy Nguyên Tông lâm vào tình cảnh diệt vong sao?

”Sư phụ!”

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng.

”Phanh!” Đằng Thanh Sơn nặng nề quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng: ”Sư phụ, bọn người Thanh Hồ Đảo này, Thanh Sơn giết không hối hận! Thanh Sơn đã phụ sự dạy dỗ của sư phụ... Thanh Sơn không xứng là đệ tử của sư phụ.” Dứt lời, Đằng Thanh Sơn liền nặng nề dập đầu. ”Ba... ba... ba...” thanh âm liên tục vang lên.

Cái trán nặng nề mà va chạm trên mặt đất.

”Thanh Sơn...” Gia Cát Nguyên Hồng phát hiện, sắc mặt đại biến.

Lập tức Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu, mãnh liệt đứng lên.

”Các vị chứng kiến, Đằng Thanh Sơn ta từ đây đoạn tuyệt Quy Nguyên Tông!” Đằng Thanh Sơn cao giọng hô, thanh âm coi như tiếng sấm ầm ầm, vọng lại tại bầu trời Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Sơn ánh mắt băng lãnh trước nay chưa từng có: ”Tất cả việc Đằng Thanh Sơn ta làm, cùng Quy Nguyên Tông không có chút quan hệ nào cả!”

Chương 52: Đoán viên đá

Đêm tối trên Đại Duyên Sơn, trước hàng ngàn vạn quân đang cầm đuốc bốc cháy ’xuy xuy’, người thanh niên năm nay mới mười bảy tuổi trầm giọng nói:

”Đằng Thanh Sơn ta từ nay về sau trục xuất khỏi Quy Nguyên Tông!”

Nhìn qua giống như một tên đại nghịch bất đạo, nhưng tất cả Tiên thiên cường giả ở đây cũng rất rõ ràng, Đằng Thanh Sơn không có lựa chọn khác.

Nếu Đằng Thanh Sơn muốn bảo trụ tính mạng, ba nghìn Hắc Giáp Quân đủ để kiềm chế không ít Tiên thiên cường giả.

Hơn nữa, Gia Cát Nguyên Hồng tuyệt đối có thể mang Đằng Thanh Sơn thoát khỏi nơi này.

Nhưng như vậy, cũng có thể khiến cho Quy Nguyên Tông lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Mà lúc này... một câu 'Trục xuất khỏi Quy Nguyên Tông.' một câu 'Từ nay về sau không còn quan hệ gì nữa.' làm cho người khác không thể lấy cớ đối phó với Quy Nguyên Tông.

Nhưng bản thân Đằng Thanh Sơn lại lâm vào nguy cơ tuyệt đối. Một mình hắn phải đối mặt với một đám Tiên thiên cường giả chung quanh, tựa như tiểu cừu sa vào bầy sói.

"Thanh Sơn... Sư phó, thực xin lỗi người." Gia Cát Nguyên Hồng trong lòng yên lặng nói, hắn thống khổ khẽ nhắm mắt lại, không nói tiếng nào.

"Thật là can đảm a." Doanh Thị gia tộc Doanh Hạo Giang liền tán thưởng một tiếng.

"Thật là một hán tử, có giết cũng nên để hắn chết một cách thống khoái. Không thể để cho người của Thanh Hồ Đảo chậm rãi tra tấn hắn." Thanh âm mười phần thô cuồng man khí từ cao thủ của Xạ Nhật Thần Sơn từ bên kia truyền đến.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua một đám Tiên thiên cường giả trước mắt, khóe miệng xuất hiện một tia cười quỷ dị.

"Thanh Hồ Đảo các người, muốn giết ta." Đằng Thanh Sơn chỉ hướng năm người Thanh Hồ Đảo.

Mấy người Cổ Ung vẻ mặt bình tĩnh. Nếu ở đây không có nhiều Tiên thiên cường giả như vậy, mấy người bọn họ khẳng định đã sớm động thủ. "Cổ Ung, đừng làm ra bộ mặt khổ qua - quả mướp đắng(ám chỉ bộ mặt nhăn nhó). Không phải chỉ mới chết tám Chấp pháp trưởng lão sao? Ta nghĩ, các người còn phải chết nhiều trưởng lão hơn nữa kia".

Cổ Ung sắc mặt lạnh lùng: "Hừ. Chết đến nơi mà còn kiêu ngạo."

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười.

"Ma Ni Tự các vị cũng muốn được thêm hai đỉnh kia a." Đằng Thanh Sơn lại đi tới trước mặt đám La Hán Ma Ni Tự.

Những người đó đều là bình tĩnh đứng. Cũng không nói chuyện: "Không nói lời nào, xem ra đều thừa nhận rồi. Vì muốn có thêm hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh mà làm ra chuyện này cũng không có gì phải hổ thẹn."

"Doanh Thị gia tộc, Xạ Nhật Thần Sơn, Tuyết Ứng Giáo, Hồng Thiên Thành."

Đằng Thanh Sơn đi từng bước một, đi đến trước mặt cao thủ Hồng Thiên Thành cao thủ.

"Các người đều muốn có được hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh kia sao, các người nói xem, ta nên đưa cho ai đây? Vấn đề này thực sự làm cho người ta đau đầu a." Đằng Thanh Sơn nhìn đám người chung quanh.

Giờ phút này, tại ngàn sơn, vạn người lại quỷ dị không ai nói chuyện, thập phần yên tĩnh. Một đám đều nhìn về Đằng Thanh Sơn, ngẫu nhiên nhìn về phía một đám Tiên thiên cường giả kia.

"Nếu không xác định được, các người hãy chơi trò đoán viên đá đi." Đằng Thanh Sơn ngồi xổm xuống, từ trên mặt đất nhặt lên ba viên đá.

Đông đảo Tiên thiên cường giả đều ngăn người ra.

Đoán viên đá?

"Trong hai tay ta, tổng cộng có ba viên đá nhỏ. Các người mỗi một tông phái, đều có một cơ hội. Đoán xem trong tay trái ta có mấy viên đá, tay phải có mấy viên đá? Đoán đúng, có thể sẽ được hai đỉnh." Đằng Thanh Sơn khóe miệng nổi lên một tia cười trêu chọc, nhưng nụ cười này lại làm cho người ta trong lòng cảm thấy lạnh run.

"Hồ đồ." Vạn trưởng lão Tuyết Ứng Giáo nhướng mày.

"Đằng Thanh Sơn, đừng làm âm ỉ." Trường mi lão tăng đạm mạc nói, đoạt hai đỉnh, cũng không phải chỉ đoán viên đá là có thể quyết định được. Ma Ni Tự bọn hắn thực lực cực mạnh, sao lại nguyện ý dựa vào vận khí bằng cách đoán viên đá?

"Thực không có ý nghĩa, cũng không chịu đoán." Đằng Thanh Sơn đứng lên: "Tuyên bố đáp án đi thôi..."

Đằng Thanh Sơn tươi cười sáng lạn, tay trái cùng với tay phải, cơ hồ trong nháy mắt đồng thời chém ra.

Ba đạo ảo ảnh phá không bay đi!

Hưu! Hưu! Hưu!

Ba viên đá nhỏ mang theo tiếng rít gió chói tai, bằng vào mắt thường cũng có thể thấy được không gian sóng gợn, lưu lại ba đạo ảo ảnh mơ hồ, nháy mắt xẹt qua khoảng cách hơn ba mươi trượng, làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc không kịp trở. Mục tiêu chính là Cổ Thế Hữu.

Cổ Ung sắc mặt đại biến.

Nhưng hắn đang ở bên trái Đằng Thanh Sơn cách xa hơn mười trượng, mà Cổ Thế Hữu lại là phía bên phải Đằng Thanh Sơn cách xa hơn ba mươi trượng. Đám người Cổ Ung căn bản không có biện pháp ngăn cản ba tảng đá kia. Lấy lực lượng tay của Đằng Thanh Sơn phóng ra, ba viên đá giống như ba viên đạn pháo xé rách không gian rít lên thâm âm khiến người ta hoảng sợ.

"Không!" Cổ Thế Hữu căn bản không kịp trốn, chung quanh hắn lại không có một Tiên thiên cao thủ nào.

Phốc! Phốc! Phốc!

Ba viên đá phân biệt bắn thẳng ngực trái, bụng và đùi Cổ Thế Hữu, lưu lại ba cái lỗ thủng, máu tươi ồ ồ chảy ra làm cho người ta thấy sợ hãi. Bởi vì cũng không phải là bắn xuyên thủng đầu, lấy sinh mệnh lực của Cổ Thế Hữu, cũng không lập tức chết ngay.

"A, vì sao là ta?" Cổ Thế Hữu nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn trong đôi mắt xẹt qua một tia hàn quang.

Lúc trước nhóm người phụ thân chính là bị Cổ Thế Hữu mạnh mẽ muốn bắt đi, hơn nữa lần này lại làm Thanh Thanh phải chết... Đằng Thanh Sơn trong lòng đã sớm phán Cổ Thế Hữu tử hình!

Theo một tiếng 'Oanh' vang lên thì thể Cổ Thế Hữu ngã xuống đất. Đằng Thanh Sơn vẫn như cũ, bĩu môi cười khê: "Đáp án việc đoán tảng đá, mọi người coi vậy hẳn đã biết. Đáp án chính là..." Đằng Thanh Sơn giơ lên tay phải cùng tay trái: "Tay trái ta là một mạng người. Tay phải ta, cũng là một mạng người!"

"Đằng Thanh Sơn, ngươi muốn chết!"

Sắc mặt dữ tợn, Cổ Ung trong lúc rít gào, đồng thời bóng người đã bay nhanh ra.

"Dừng tay!" Hét lớn một tiếng.

Hô! Hô! Hô!

Hơn mười thân ảnh cơ hồ đồng thời lao ra chắn trước Đằng Thanh Sơn, đúng là Doanh Thị gia tộc, Xạ Nhật Thần Sơn, cùng những cao thủ khác.

"Các vị, Đằng Thanh Sơn giết Thế Hữu con ta. Cừu này bắt cộng đái thiên!"(A, là không đội trời chung í muk). Cổ Ung gầm nhẹ nói.

"Đằng Thanh Sơn này không thể giết." Doanh Hạo Giang quát lạnh nói.

"Cổ đảo chủ, bình tĩnh một chút, chớ nóng vội." Trường mi lão tăng đạm mạc nói.

Cổ Ung nhìn chằm chằm.

Đằng Thanh Sơn đứng sau đám người, đối diện nhìn hắn cười, nhưng nụ cười kia như một trận tâm lân: "Vừa rồi, là hắn cố ý đi đến sát bên cạnh cao thủ Hồng Thiên Thành, khiến cho lúc phát sinh nguy cơ nhóm người này có đủ thời gian ngăn trở Thanh Hồ Đảo ta. Đoán viên đá? Căn bản là lấy cớ, nhân cơ hội tới giết người của ta! Đối với người, không ngờ không nghĩ tới! Đằng Thanh Sơn này, thủ đoạn quả nhiên lợi hại, không ngờ có bí pháp đem Tiên thiên chân nguyên quán nhập vào viên đá, mà không làm viên đá vỡ vụn."

Chỉ thấy một đạo bóng người huyễn động.

Nháy mắt, trường mi lão tăng xuất hiện tại bên cạnh người Đằng Thanh Sơn, nhìn chằm chằm hắn nói: "Đằng Thanh Sơn, ngươi hẳn là phải biết, người không giao ra hai đỉnh, sợ là sống không bằng chết. Người

cũng coi như một người nam hán tử, đại trượng phu (chỗ này ta thêm vô cho hoành tráng ^^), giao ra hai đỉnh, Ma Ni Tự ta có thể cho người thống khoái chết đi, không có gì thống khổ.”

”Vậy cảm tạ.” Đằng Thanh Sơn vừa chấp tay, vừa nói: ”Lão hòa thượng, khinh công của ngươi, là nhanh nhất trong số những người ta đã gặp qua.”

”Không đáng để nhắc tới.” Trường mi lão tăng nói.

”Ngay bây giờ ta sẽ mang các vị đi lấy hai đỉnh kia.” Đằng Thanh Sơn nhìn đông đảo Tiên thiên cường giả xung quanh. ”Nhưng trước tiên, ta phải thu hồi binh khí bên người của ta. Ta chết, cũng phải cầm nó.”

Đằng Thanh Sơn thanh âm đột nhiên cao vút lên, nhìn về phía Hắc Giáp Quân ở xa xa hướng đông bắc: ”Điền Đan huynh, phiền huynh đưa Luân Hồi Thương cho ta!”

Thanh âm quanh quẩn trên bầu trời ban đêm.

”Được!” Hét lớn một tiếng, từ trong đám người Hắc Giáp Quân, Điền Đan trực tiếp nhắm phía quân doanh phóng đi, rất nhanh, hất mang hai đoạn Luân Hồi Thương chạy tới.

Ánh mắt mọi người đều chiếu lên trên người Đằng Thanh Sơn cùng với Điền Đan.

”Thanh Sơn huynh đệ.” Điền Đan đứng ở trước mặt Đằng Thanh Sơn, một tay lấy hai đoạn Luân Hồi Thương đưa ra, trịnh trọng nói: ”Cẩn thận.”

”Nếu chết, thì năm sau tại nơi ta chết, dâng lên một nén nhang, một chén rượu, là đủ rồi.” Đằng Thanh Sơn mỉm cười, tiếp nhận Luân Hồi Thương, đem hai đoạn Luân Hồi Thương nối vào nhau. Làm xong, lập tức cất cao giọng nói: ”Các vị... Không phải muốn lấy được hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh sao, vậy hãy đi theo ta!”

Đằng Thanh Sơn nhắm hướng phía trước nhanh đi đến, đông đảo Tiên thiên cường giả của các đại tông phái lập tức đi theo, có rất nhiều Tiên thiên Kim Đan ở đây, căn bản không sợ Đằng Thanh Sơn chạy trốn.

”Theo sau!” Cổ Ung vung tay lên.

Toàn bộ Ngân Giao Quân quân sĩ đều rất nhanh theo sát.

Giờ phút này, Đằng Thanh Sơn giống như là một tướng quân thống lĩnh mang theo đại quân nhắm phía trước tiến lên...

Gia Cát Nguyên Hồng lúc này nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh thân thể Thanh Thanh.

”Thanh Thanh!” Gia Cát Nguyên Hồng nhẹ giọng nói: ”Cha xin lỗi ngươi, là cha không tốt không bảo vệ được ngươi, cũng không bảo vệ được Thanh Sơn! Ngươi là còn ngoan, Thanh Sơn hẳn cũng vậy, là con ngoan... Chỉ trách cha, là cha không đủ sức bảo vệ các ngươi.” Nước mắt mới vừa chảy ra, đã bị Tiên thiên chân nguyên làm cho bốc hơi bay mất.

Yến Mạc Thiên yên lặng đứng bên cạnh hắn.

”Tông chủ.” Yến Mạc Thiên thanh âm khàn khàn lên tiếng: ”Ta khi còn bé, cũng giống như Thanh Sơn, xuất thân tại nông thôn, bị mã tặc cường đạo tàn phá, hàng năm thôn trang Lý tộc nhân đều chết đi không ít, năm ta sáu tuổi cha chết, năm ta mười một tuổi mẹ ta cũng bệnh mà ra đi... Tại thời điểm đó, ta hiểu rằng, trong cái thời loạn thế này, không đủ sức mạnh, chỉ có thể trở mặt nhìn thân nhân chết đi. Cho nên, ta thật sự khổ tu, sau này gia nhập Quy Nguyên Tông... Cũng giống các đại tông phái khác! Bất đại tông phái trong lúc đó cũng không dám khai mở chiến tranh, bởi vì đều bận tâm đối phương. Nhưng đối với Quy Nguyên Tông chúng ta, bọn họ căn bản lại xem thường. Nếu... Nếu Thanh Sơn là người của Doanh Thị gia tộc, là đệ tử Vũ Hoàng Môn, hoặc Ma Ni Tự, ai dám đối với hắn như vậy? Chỉ có thể trách chúng ta còn chưa đủ mạnh.”

Gia Cát Nguyên Hồng đứng lên, nhìn về phía bóng quân sĩ Ngân Giao Quân Thanh Hồ Đảo mờ lung xa xa.

”Ta hiểu mà.”

”Bởi vì thực lực không đủ, chỉ có thể nhìn một mình Thanh Sơn đối mặt với mọi chuyện.” Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu chua xót cười: ”Ta đích thực không xứng làm sư phó của hắn, cũng không xứng làm cha. Nữ

nhì bị giết chết, người làm cha như ta lại chỉ có thể nhìn. Đối mặt nguy hiểm... Ta làm sư phó cũng chỉ có thể để đồ đệ tuyên bố trục xuất khỏi sư môn, một thân một mình gánh vác tất cả.”

Gia Cát Nguyên Hồng sắc mặt có chút tái nhợt.

”Tông chủ.” Yến Mạc Thiên nhíu mày, quát khê nói: ”Lâm nguy bất loạn, người làm rất đúng. Người là tông chủ Quy Nguyên Tông! Người làm như vậy cũng chỉ vì muốn giữ vững cơ nghiệp ngàn năm của Quy Nguyên Tông ta, vì hơn vạn người mà Quy Nguyên Tông ta phụ trách. Chuyện này không thể trách người.”

Gia Cát Nguyên Hồng gật gật đầu, lập tức quay đầu nhìn về phía sau, phần lớn quân sĩ Hắc Giáp Quân đang ở dọn dẹp thi thể đồng bạn, một vài quân sĩ còn lại là đang bị trọng thương.

Gia Cát Nguyên Hồng thở dài nói: ”Từ cổ chí kim, từ người bình dân miền núi, cho đến các đại tông phái có nhiều võ giả, thắng là vua, thua là giặc! Người bình dân miền núi cũng phải bảo vệ tốt dòng họ. Các nhóm mã tặc cường đạo cũng muốn cường đại nhân mã sơn trại mình. Mà võ giả tông phái, cũng muốn làm cho địa vị mình cao thêm, tốt nhất có thể là danh liệt một trong bát đại tông phái!”

”Có người ẩn nhẫn hơn mười năm, chỉ vì một lúc danh truyền thiên hạ.”

”Có người một mình một người xông xáo thiên hạ, sinh tử tôi luyện, giết chóc vô số, chỉ vì theo đuổi đỉnh phong.”

”Có người lôi bè kết phái, suất lĩnh nhân mã cướp bóc, bắt người, cướp của, gào thét giữa núi rừng, thành thổ hoàng đế một phương.”

”Cũng có người dã tâm quá lớn, mong muốn thành lập tông phái võ giả cường đại, khống chế mấy ngàn vạn con dân, thành lập cơ nghiệp ngàn năm.”

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn vết máu lưu lại trên mặt đất còn đỏ sẫm...

”Đây là loạn thế!” Gia Cát Nguyên Hồng nhẹ giọng nói.

Chương 53: Hai con giao long

Gia Cát Nguyên Hồng nhẹ giọng nói: ”Tại thời loạn thế này. Vô danh vô tức chết đi hay uy danh lớn lao chết trận.” Người muốn làm một con rùa nhỏ, sống hơn một trăm một ngàn năm. Hay là, làm một viên lưu tinh sinh mệnh ngắn ngủi, phát ra ánh sáng chói mắt trong đêm tối?

Bên cạnh, Yến Mạc Thiên nhìn phía xa xa: ”Thanh Sơn chính là một hào kiệt thời loạn thế này. Mười bảy tuổi đạt tới tiên thiên. Hơn nữa giết chết nhiều chấp pháp trưởng lão của Thanh Hồ Đảo. Ngay cả tiên thiên Thực Đan cao thủ của Tuyết Ứng Giáo đều bị một chiêu giết chết. Có thể đem nhân thủ của nhiều tông phái đùa bỡn trong tay”. Cho dù là chết, sợ là trong vòng ngàn năm, truyền thuyết về hắn sẽ được mãi lưu truyền trên toàn Cửu Châu đại địa.”

”Nếu Đẳng Thanh Sơn có thể chạy thoát.” Gia Cát Nguyên Hồng lập tức lắc đầu, liền quay đầu đi về phía Hắc Giáp Quân.

”Chúng ta đóng quân một đêm. Sáng mai quay về Giang Ninh.” Thanh âm của Gia Cát Nguyên Hồng truyền đến. Yến Mạc Thiên cũng lập tức đuổi kịp.

Trong đêm đen. Đẳng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương, bước nhanh tới trước.

Phía sau, đều là nhóm cường giả của các đại tông phái, cùng với đông đảo Ngân Giao Quân quân sĩ đi theo.

”Đẳng Thanh Sơn. Còn rất xa?” Đeo mặt nạ màu vàng, Doanh Hạo Giang thấp giọng hỏi.

”Đừng nóng vội.”

Đẳng Thanh Sơn đậm cười nói. ”Sao? Lo lắng ta mang bọn người đi lòng vòng?”

Lợn chết không sợ nước sôi! Lúc này đám Tiên Thiên cường giả cũng không dám bức bách quá phận với Đẳng Thanh Sơn.

Nếu Đẳng Thanh Sơn thà chết cũng không chịu giao ra hai đỉnh. Cho dù giết Đẳng Thanh Sơn đối với bọn họ cũng không có chỗ tốt.

"Hạo Giang! Chúng ta cùng Đẳng Thanh Sơn chậm rãi đi cũng được." Một lão tăng mỉm cười nói.

Đẳng Thanh Sơn tiếp tục dẫn đường phía trước.

Dại khái sau nửa canh giờ.

"Có thấy không ? Tòa Song Đầu sơn phía trước?" Đẳng Thanh Sơn chỉ phía xa về phương hướng phía trước. Doanh Thị gia tộc, Ma Ni Tự Thanh Hồ Đảo đám Tiên Thiên cường giả các đại tông phái một đám đều từ xa nhìn lại.

"Hai đỉnh núi kia, ngay tại đó?" Một đám Tiên Thiên cường giả có chút lo lắng.

"Không có khả năng là ở trên núi" Tuyết Ứng Giáo Vạn trưởng lão cười lạnh nói: "Thanh Sơn. Nếu người lên núi giấu kín hai đỉnh. Tuyết Ứng của ta không có khả năng nhìn không thấy người."

"Ta cũng không nói tại trên núi" Đẳng Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng. "Muốn lấy hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh, biến ra xa đi đừng ở chỗ này phiền ta."

"Người." Vạn trưởng lão tức giận trừng mắt.

"Vạn trưởng lão. Nóng giận hại thân." Hạo Giang cười nói.

Vạn trưởng lão hít sâu một hơi nhịn tức giận xuống.

"Ta không dẫn bọn người đi, các người cần bản không có khả năng tìm được. Hơn nữa trong núi sâu tìm lung tung. Một khi không cẩn thận hai đỉnh kia sẽ đổ ngược ra, Bắc Hải Chi Linh toàn bộ chảy hết." Đẳng Thanh Sơn vừa nói vừa đi Đẳng Thanh Sơn trong đầu lại nhớ lại năm đó ở nhà cùng với đội thợ săn. Ở bên tai còn có câu nói kia "Thanh Sơn. Hiện lên đầu sơn phía trước. Người đến Bích Hàn Đàm."

Một lần muốn chế tạo 182 Bích Hàn đao.

Cho nên. Đẳng Thanh Sơn cùng với các tộc nhân cùng đi lấy nước trong Bích Hàn Đàm. Bích Hàn Đàm ở ngay tại giữa sườn núi Song Đầu sơn.

"Sống hay chết, là nhìn lúc này đây." Đẳng sơn trong lòng yên lặng nói.

Lúc này đây là cử tử nhất sinh.

Sinh cơ duy nhất, ở ngay tại Bích Hàn Đàm này, chính là con Tử quang giao long kia.

Dọc theo Song Đầu sơn dưới chân núi. Cuốn lấy một vòng lớn.

"Cách ta mười trượng xa." Đẳng Thanh Sơn nhìn quanh phía sau một đám người: "IUC ta thời điểm lấy ra hai đỉnh, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy ta. Ta không cẩn thận làm đổ hai đỉnh. Vậy nguy rồi."

"Được. Mười trượng xa."

Một đám đám Tiên Thiên cường giả, một đám đều rất nghe lời. Mười trượng xa? Đối tiên thiên Kim Đan cao thủ. Nháy mắt liền có thể đuổi theo Đẳng Thanh Sơn. Đặc biệt tu luyện "Thích Ca tâm kinh" trường mi lão tăng. Lấy "Thần Túc Thông" tốc độ lại mau sợ rằng Đẳng Thanh Sơn không thể nào chạy thoát.

Đẳng Thanh Sơn đi ở dưới chân núi, cỡ đại tươi tốt. Bắt đầu đào bới.

"Sàn sạt ~~ Rất nhiều cát đá bùn đất bị đào ra.

Đám Tiên Thiên cường giả cổ ngoái đầu cổ gằng muốn nhìn xem trong cái hầm kia có cái gì.

"Nhớ kỹ mười trượng." Đẳng Thanh Sơn quay đầu lại liếc trừng mắt nhìn một cái.

Giờ phút này trong hố cát đá, có một phiến đá. Dưới phiến đá chính là hai đỉnh. Lần trước khi Đẳng Thanh Sơn đem hai đỉnh chôn ở nơi này chính là lưu một đường lùi. Một khi trốn không thoát. Đến lúc đó có thể dẫn mọi người tới lấy hai đỉnh này. Đến lúc đó. Liền có thể thông qua đầu giao long Bích Hàn Đàm mà tìm một tia sinh cơ.

"Thương." Đem bùn đất che lấp hai đỉnh lấy ra. Sau đó Đăng Thanh Sơn mới cẩn thận đem hai đỉnh cầm lấy ra khỏi hố sâu.

"Hai đỉnh."

"Đúng. Chính là đỉnh này."

Doanh Thị gia tộc, Ma Ni Tự, Thanh Hồ Đảo Xạ Nhật thần sơn, đám tiên thiên cao thủ khắp nơi. Vừa thấy hai đỉnh trong tay Đăng Thanh Sơn. Nhất thời kích động đứng lên. Tuy nói rằng. Giờ phút này Doanh Thị gia tộc Ma Ni Tự chiếm hữu hai đỉnh. Xạ Nhật thần sơn cao thủ cũng ôm một đỉnh. Nhưng trong mắt bọn họ vẫn thèm thuồng nhìn hai đỉnh trong tay Đăng Thanh Sơn.

"Hô."

Tại thời điểm xuất ra hai đỉnh, trong nháy mắt Đăng Thanh Sơn liền nhảy lên hơn hai mươi trượng độ cao.

"Hắn muốn chạy trốn."

"Đuổi theo" Mười mấy tên Tiên Thiên cường giả nhất thời đuổi theo. Đuổi nhanh nhất chính là trường mi lão tăng. Đăng Thanh Sơn ở trên vách núi đá mượn lực hai lần. Nhảy đến giữa sườn núi. Trong nháy mắt khi Đăng Thanh Sơn rơi xuống giữa sườn núi. Trường mi lão tăng cũng đồng thời đến trên sườn núi.

"Dừng" Đăng Thanh Sơn hét lớn một tiếng. Đồng thời hai tay cầm lấy hai đỉnh. Bên bờ Bích Hàn Đàm.

"Đăng Thanh Sơn. Ngươi trốn không thoát đâu." Trường mi lão tăng nhìn Đăng Thanh Sơn. Cũng không dám bức bách. E sợ hắn đem hai đỉnh lập tức vùi vào trong hàn đàm. Như vậy, Bắc Hải chi linh sẽ lẫn vào trong nước hàn đàm, là hoàn toàn bị tan biến rồi.

Hô. Hô.

Một đám cao thủ đều đi vào trên giữa sườn núi. Đều nhìn chăm chăm Đăng Thanh Sơn.

"Giữa sườn núi này. Ta căn bản không có chỗ trốn." Đăng Thanh Sơn ngồi chồm hổm bên cạnh bích đàm. Bích Hàn Đàm này chung quanh hàn khí tràn ngập. "Các người cũng thấy rõ đấy. Ta chỉ cần dùng một chút lực đập vỡ hai cái đỉnh này đi thì nước đàm sẽ trong nháy mắt tràn ngập vào trong hai đỉnh. Tẩy sạch Bắc hải chi linh trong hai đỉnh này."

Đám Tiên Thiên cường giả đều có chút tức giận.

Đăng Thanh Sơn ánh mắt bỗng nhiên biến âm lãnh. Đảo qua Thanh Hồ Đảo bốn người: "Đăng Thanh Sơn ta. Từ trước đến nay là có cừu báo thù. Nếu phải chết cũng kéo mấy người đi cùng. Lúc này Thanh Hồ Đảo này, tổng cộng có bốn gã tiên thiên cao thủ. Ai giết Cổ Ung. Ta sẽ đưa hắn một đỉnh, giết ba gã tiên thiên khác. Ta cũng đưa hắn một đỉnh. Nếu giết bốn người bọn họ. Hai đỉnh này ta nguyện dâng hết cho."

Hô.

Thanh Hồ Đảo Cổ Ung bốn người lập tức hướng phóng sang bên cạnh. Bốn người tụ tập cùng một chỗ! Cảnh giác.

"Đăng Thanh Sơn." Cổ Ung trong lòng một bụng hỏa. Ngươi, Đăng Thanh Sơn. "Ngươi hại chết tám vị chấp pháp trưởng lão Thanh Hồ Đảo ta. Lại giết chết con ta là Cổ Thế Hữu, hủy diệt hảo sự của ta. Khiến cho Thanh Hồ Đảo ta đến một đỉnh không có. Còn nói muốn báo thù? Ngươi dựa vào cái gì? Ta hỏi ngươi ngươi dựa vào cái gì? Cổ Ung ta rốt cuộc làm sao đắc tội với ngươi? Ngươi khinh người quá đáng..."

"Ha ha."

Đăng Thanh Sơn giận dữ cười. Nhìn chăm chăm Cổ Ung "Cổ Ung. Ngươi làm chuyện ác nhiều lắm. Dừng quên, đại quân Thanh Hồ Đảo ngươi trú tại Đại Duyên Sơn. Tại tất cả các miền núi thôn trang dưới chân Đại Duyên Sơn, đã bắt đi chừng một trăm tám mươi người thợ săn, ngươi bắt bọn họ giúp các người tìm cửa động không đáy. Sau khi xong việc, ngươi liền hạ lệnh xử tử toàn bộ bọn họ. Ta nói có đúng không?"

Cổ Ung bốn người ngăn ra.

"Trong số thợ săn đó còn có cha ta, đại bá ta." Đăng Thanh Sơn nhìn chăm chăm Cổ Ung.

Nhất thời, đám Tiên Thiên cường giả nghe thấy liền giật mình. Thì ra là thế.

”Đáng tiếc a. Đám quân sĩ Thanh Hồ Đảo người vô dụng. Đại bá ta đã chết nhưng cha ta may mắn trốn thoát được. Bất quá, cha ta cũng than. Nói rằng: ”Trong mắt người thì đám thợ săn không đáng giá một xu.”

Đằng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua những người khác. ”Ta đếm tới mười. Nếu các người không ra tay ta sẽ hủy diệt hai đỉnh này.”

”Một.” Đằng Thanh Sơn âm thanh lạnh lùng nói.

”Hai.”

Đông đảo đám Tiên Thiên cường giả nhìn nhau. Giết Thanh Hồ đảo đảo chủ? Cái này cũng không phải nói giỡn. Thanh Hồ Đảo dù sao cũng là một trong bát đại tông phái. Cũng có đại quân lợi hại, lại còn vị trưởng lão ”Hạt Tử Kiếm Thánh” kia Cũng không dễ chọc. Nhưng ở đây cũng có người do dự... Có giết hay không đây?

”Ba.” Đằng Thanh Sơn hô lên một tiếng.

Bùm.

Đằng Thanh Sơn lưng Luân Hồi Thương. Cầm lấy hai đỉnh. Không ngờ toàn bộ nhảy vào trong Bích Hàn Đàm.

”Bất hảo.” Một gã Tiên Thiên cường giả sắc mặt đại biến.

”Hắn không dùng Tiên thiên chân nguyên bảo vệ hai đỉnh kia.” Có người đứng lên.

Bùm. Bùm. Bùm.

”Giết hắn.” Lúc này còn có không ít Tiên Thiên cường giả hỏa tốc lao theo nhảy vào hàn đàm.

”Ta muốn tự tay giết tiểu tử này.” Cổ Ung nhảy vào, Bắc Hải linh bị hủy đi Thanh Hồ Đảo bọn họ lần này hoàn toàn không được chút nào. Còn tổn thất đại lượng nhân mã lại. Không giết Đằng Thanh Sơn hắn không cam lòng.

”Bắc Hải Chi Linh bị hủy.”

”Hắn không dùng Tiên thiên chân nguyên bảo hộ hai đỉnh kia.” Tại trên giữa sườn núi, đám Tiên Thiên cường giả nổi giận. Hao phí nhiều như vậy tinh lực. Cùng Đằng Thanh Sơn đi bước một đến nơi này. Vì cái gì nếu không phải là hai đỉnh kia.

Ai có thể nghĩ, Đằng Thanh Sơn đem Bắc Hải Chi Linh hủy diệt rồi.

Về điểm này, Bắc Hải Chi Linh lẫn vào trong lượng lớn hàn thủy. Hàn thủy có lẽ còn thông hướng đáy nước.

Đám Tiên Thiên cường giả cũng không có năng lực ”lọc chế.”

”Xôn xao.””Xôn xao.”

Nguyên bản, nhảy xuống nước nhóm tiên thiên cường giả không ngờ không ít người nhảy lên.

”Làm sao vậy?” Đông đảo Tiên Thiên cường giả nhìn về phía bọn họ.

”Phía dưới rất lạnh.” Trong đó một thị gia tộc cao thủ liền nói.” Hàn đàm này rất sâu. Đằng Thanh Sơn kia một hơi vọt tới đáy tối. Ở trong, càng hướng chỗ sâu lại càng lạnh. Xuống tới đáy sâu, chính là có màn hào quang của Tiên thiên chân nguyên che chắn vẫn bị từng đợt khí lạnh như băng tràn ngập toàn thân. Tay chân đều có chút không sử dụng được.”

Đám Tiên Thiên cường giả này thân thể tổ chất cũng bình thường. Tiên thiên chân nguyên màn hào quang tuy rằng phòng ngự. Nhưng cũng có một phần trăm băng hàn truyền lại tiến vào. Bọn họ thân thể đều đã bị công.

"Bắt quá Đàng Thanh Sơn. Trúng một tiền của Xạ Nhật Thần Sơn Vương tôn giả. Vương tôn giả đã đuổi theo vào hàn đàm. Đuổi giết hần." Cũng có người nói.

Trước tiên nhảy vào hàn đàm. Cũng có hai vị tiên thiên Kim Đan. Một người là Xạ Nhật Thần Sơn Vương tôn giả. Người còn lại là Cổ Ung.

Bắt quá tại trong nước. Lấy Đàng Thanh Sơn "Hóa ngư" thủ đoạn. Đối với hần uy hiếp chân chính cũng chỉ là Vương tôn giả có thể viễn công.

Ở trong hồ, chỗ sâu trong đáy nước thông đạo.

Đàng Thanh Sơn đã hóa thành một: con cá. Bơi rất nhanh. Ở phần eo của hần có một vết thương. Còn Luân Hồi Thương trên tay hần thì cán thương lại một lần nữa bị khuyết một khối lớn. "Hồn Nguyên Nhất Khí" thương pháp của Đàng Thanh Sơn phòng ngự cực mạnh, lại có thêm Luân Hồi Thương mà Đàng Thanh Sơn đã đỡ nổi một tiền kia.

"Thiếu chút nữa là xong đời. Vương Khắc Hần. Ta và ngươi không có thù oán. Nhưng ngươi cứ luôn nhắm vào ta." Đàng Thanh Sơn liều mạng trốn. "Tử quang giao long. Tử quang giao long ở đâu? Lần trước tại đáy đàm đụng độ với nó. Lúc này tiến vào hơn một dặm, mà vẫn chưa thấy đâu?" Đàng Thanh Sơn cẩn thận tìm kiếm.

Bỗng nhiên, Đàng Thanh Sơn chứng kiến phía trước xa xa. Đúng là tử hồng sắc Tử quang giao long. Chừng mười hai trượng dài. Thân thể thô như cái thùng nước đang uốn lượn khiến cho người ta sợ hãi, trên đầu rồng có chiếc sừng nhỏ màu bạc dài chừng một thước. Đây. Đúng là năm đó Đàng Thanh Sơn thăm dò Bích Hàn Đàm đến cái kia Tử quang giao long.

"Xôn xao ~" Đàng Thanh Sơn mạnh mẽ quấy chân, lặng yên bơi qua nhanh bên cạnh Tử quang giao long. Nhưng mới vừa lướt qua con Tử quang giao long, Đàng Thanh Sơn đã biến sắc.

"Đây là." Đàng Thanh nhìn chằm chằm thân hình khổng lồ uốn lượn kia. Thân hình thô như cái thùng nước. Chiều dài thân thể kia vừa nhìn thì dài ước chừng hơn hai mươi trượng (sáu mươi thước). Dày đặc long lân màu tím đen bao trùm toàn thân. Trên trán nó không ngờ còn có hai cái sừng rồng dài phân nhánh. Trên mặt còn có mấy sợi râu mày trắng rủ xuống. Bằng mắt thường cũng có thể chứng kiến là ở dưới thân hình khổng lồ kia còn có long trảo.

"Hai cái sừng rồng dài phân nhánh? Long tu (râu rồng)? Long trảo? Đây là." Đàng Thanh Sơn sắc mặt đại biến. Đàng Thanh Sơn căn bản không dám quấy rầy con yêu thú đáng sợ này. Lập tức lặng yên rời đi.

Yêu thú Giao long đang nằm nghỉ, thoáng mở to mắt, liếc nhìn Đàng Thanh Sơn đang bơi qua. Nó cũng không để ý. Phàm là tu luyện không biết bao nhiêu năm, yêu thú cũng có sự cao ngạo của nó. Nhân loại không chọc đến nó, nó cũng sẽ không nhảm chán đi công kích nhân loại.

Bỗng nhiên.

"Rống ~" tại mặt một phương hướng khác. Tử quang giao long dài mười hai trượng rống giận tru lên.

Đã chạy trốn ở ngoài xa xa, Đàng Thanh Sơn nghe được tiếng rống.

Quay đầu lại mắt nhìn: "Hừ. Giữa một mảnh tối đen, Cổ Ung cùng với Vương Khắc Hần không thể nhìn trong bóng đêm. Chỉ có thể dựa vào màn hào quang của Tiên thiên chân nguyên. Đến khi bọn chúng phát hiện Tử quang giao long kia thì đã đến trước mặt Tử quang giao long." Đàng Thanh Sơn tuy rằng không biết rõ tính tình của con giao long kia. Nhưng tính tình của con Tử quang giao long dài mười hai trượng kia thì hần lại biết rõ.

Khi xưa hần không hề trêu chọc con Tử quang giao long nhưng Tử quang giao long vẫn công kích hần.

Có thể tưởng tượng ra tình cảnh của Cổ Ung cùng và Vương Khắc Hần.

"Rống ~".

"Rống ~" Tiếng hô rất nhanh biến mất tại giữa u đạo.

"Tử quang giao long hẳn là đuổi giết ra bên ngoài. Tử quang giao long kia dù sao cũng không phải là hư cảnh tồn tại. Không thể so bì với lão long quy kia. Cổ Ung cùng với Vương Khắc Hưu đều là tiên thiên Kim Đan lợi hại. Giết hai người này, Tử quang giao long kia không chắc đã làm được." Đằng Thanh Sơn nghĩ đến. Nhân tình sáng lên. "Nếu kia Tử quang giao long bị thương. Cái kia. Cái con giao long có long trào long tu không biết tên kia sẽ đi ra ngoài chứ?".

Chân núi Song Đầu sơn.

"Oanh." Một tiếng nổ mạnh mẽ. Vách núi bị tạc ra một lỗ thủng lớn. Đất đá tùy thời bay loạn. Đồng thời, nước của Bích Hàn đàm cũng mãnh liệt phun ra. Hai đạo bóng người cũng từ trong lỗ thủng lao ra. Đúng là Cổ Ung cùng với Vương Khắc Hưu.

"Rống ~".

Tử quang giao long cũng theo sát sau, từ trong lỗ thủng kia mạnh mẽ thoát ra.

Vốn đang lẳng lặng đóng tại chân núi, các Ngân Giao Quân các quân sĩ bị dọa đến sắc mặt đại biến.

Ở giữa sườn núi, đám Tiên Thiên cường giả cũng đều bị chấn động."Đạo chủ." Người của Thanh Hồ Đảo lập tức lao xuống. "Sư huynh." Xạ Nhật Thần Sơn nhân mã cũng nhảy xuống. Những Tiên thiên cường giả khác cũng nhảy xuống.

"Xuy xuy ~" Tử quang giao long mạnh mẽ phun ra một ngụm khí vụ.

"A."

Lúc này, còn có ba gã Tiên Thiên cường giả trúng chiêu. Thân thể nháy mắt hóa thành bột phấn. Một của thị gia tộc, hai của Ma Ni Tự.

"Một con Tử quang giao long. Chư vị liên thủ cùng giết con nghiệt súc này." Trường mi lão tăng tức giận nói: "Ra khỏi nước. Tử quang giao long này, sẽ chậm hơn nhiều."

Không chiếm được hai đỉnh thì con Tử quang giao long đều là bảo vật. Vốn đang một bụng tức giận, giận đám Tiên Thiên cường giả đều lao đến chém giết con Tử quang giao long. Mười mấy tên Tiên Thiên cường giả là dễ chọc?

Chỉ qua lần công kích thứ nhất, con Tử quang giao long này đã bị thương nặng.

"Rống ~ Tử quang giao long này phát ra tiếng rống to thê lương, điên cuồng quay cuồng vụn vụn tại giữa chân núi. Toàn thân tràn đầy máu tươi.

Đột nhiên.

"Ô ngao ~ một tiếng rống giận như từ viễn cổ thời kì truyền ra từ trong đáy Hàn đàm.

Chương 54: Hạo kiếp hàng lâm

Dưới chân núi, rất nhiều tiên thiên cường giả đang muốn giết chết Tử Quang Giao Long đột nhiên nghe được tiếng rống, cả nhóm sắc mặt đều hơi đổi.

"Con có một con yêu thú lợi hại nữa" Trường Mi trưởng lão quát.

Đồng đạo tiên thiên cảnh giác chờ đợi, đối với họ mà nói thì một con tử quang giao long uy hiếp cũng không lớn.

Đột nhiên

Một đạo ảo ảnh màu tím sẫm khổng lồ trong nháy mắt phá vỡ lỗ thủng khổng lồ trong vách núi thoát ra.

"Bên kia!!"

Tất cả tiên thiên cường giả nhìn về phía lỗ hổng lớn nhưng ảo ảnh khổng lồ kia đã biến mất.

"Hô!!"

Cuồng phong đột nhiên nổi lên!

Đồng thời một đạo sương mù có quang vịnh màu xanh xuất hiện tại Ngân Giao quân sĩ, trên đầu những tiên thiên cường giả. Điều này khiến một đoàn tiên thiên cường giả gồm Cổ Ung, Trường Mi lão tăng, Doanh Hạo Giang, Vương Khắc Hầu đều ngửa đầu lên nhìn bầu trời. Dưới nhiều ánh đuốc của quân sĩ mọi người cũng miễn cưỡng thấy rõ.

Đó là đám mây hình tròn!

Ở trên không khoảng trăm trượng, tụ tập một đám mây hình tròn, đám mây hình tròn mơ hồ có màu xanh quang vịnh (vàng sáng). Ở giữa đám mây hình tròn mơ hồ có thể chứng kiến một thân hình khổng lồ uốn lượn, màu tím sẫm Long lân cũng có thể thấy được, thân hình chậm rãi du động.

"Đây là...."

Mọi người nín thở.

Đột nhiên con rồng cực lớn xuyên qua đám mây nhìn chăm chú phía dưới.

Hai căn sừng dài có nhánh trên đầu, chiếc râu màu trắng buông xuống dưới, một đôi đồng tử to lớn quét một đoàn nhân loại nhỏ bé phía dưới.

"Đây là yêu thú gì?"

"Yêu thú cấp bậc hư cảnh" Doanh Hạo Dân sắc mặt đại biến "Lần này đụng phải ổ kiến lửa rồi, sau lưng Tử Quang giao long có con giao long cấp bậc hư cảnh"

"Vận khí thế nào mà bi thảm thế này" Không ít tiên thiên cường giả sắc mặt trắng bệch, chăm chú nhìn con giao long đáng sợ này. Ở đây không ai có dũng khí cử động, người thứ nhất cử động rất có khả năng lọt vào công kích của yêu thú. Đây là yêu thú cấp bậc Hư cảnh a, thật đáng sợ. Trong lớp yêu thú đáng sợ nhất cũng chính là hư cảnh, trong nhân loại lợi hại nhất là chí cường cảnh giới siêu việt hư cảnh.

Mà có thể so với Hư cảnh yêu thú cũng chỉ có thể cầu thông thiên địa, lợi dụng lực lượng của thiên địa.

Tuy nhiên có thể ngự không phi hành lại đại biểu cho có thể cầu thông được thiên địa, đã đạt được cấp bậc cực cao. Bình thường hư cảnh cao thủ lợi dụng lực lượng thiên địa nhưng cũng không thể ngự không phi hành.

"Ngao ô!!!:"

Con giao long này nhìn về phía con tử quang giao long bị thương, con tử quang giao long cũng ngẩng đầu nhìn con giao long khổng lồ trên bầu trời thấp giọng gầm nhẹ. Đồng thời "Hô" một tiếng một đám mây bay xuống đem con tử quang giao long đang bị thương nặng bao bọc lại và mang đến lỗ thủng trên vách núi.

Tử quang giao long gầm một tiếng chui vào giữa đám nước.

"Là nó, nó chính là yêu thú Tử Tích! Vào thời điểm Vũ Hoàng trị thủy chính là yêu thú Tử Tích này gây sóng gió!!" Doanh Hạo Giang bỗng nhiên kinh hô.

Trường Mi lão tăng biến sắc nhìn kỹ "Nó so với trong sử sách ghi lại thì long lân có chút thay đổi, quá khứ là màu tím, hiện tại biến thành màu tím sẫm... còn có thân thể lớn hơn nhiều. Nhưng mà Tử Tích yêu thú tồn tại từ thời bộ lạc, đến bây giờ vẫn còn sống sao?"

Trong thư tịch ghi lại, thời trước khi Vũ Hoàng thống nhất đều gọi là thời đại bộ lạc.

"Đã nhiều năm trôi qua như vậy nó đương nhiên phải biến đổi" Doanh Hạo Giang sắc mặt tái nhợt. "Xong rồi, lão gia hỏa này vẫn còn sống, yêu thú so với nhân loại vẫn còn sống lâu hơn, hiện tại ai có thể trị được nó? Hi vọng nó là lão nhân gia đại nhân đại lượng có tự trọng thân phận sẽ không cùng với chúng ta so đo"

Yêu thú cấp bậc hư cảnh, bát đại tông phái đều thu thập mấy tin tức này.

Tuy nhiên từ cổ chí kim yêu thú đạt tới cấp bậc hư cảnh cũng chỉ ghi lại có hai mươi mấy con, đại bộ phận đều là vài ngàn năm trước. Như Quy, giao long là loại yêu thú sống rất lâu, những loại yêu thú khác sống lâu so với nhân loại nhiều hơn chút chứ không khoa trương như Quy như Long này.

Trong lịch sử, đại bộ phận yêu thú đạt tới hư cảnh đều đã chết già.

Những yêu thú đạt tới hư cảnh phi thường thừa thốt, hơn nữa nhiều con tiềm ẩn, câu thông thiên địa, tập trung tu luyện.

”Ngao ô~~~!”

Thời đại Bộ lạc lưu lại giao long Tử Tích giờ phút này đã há rộng miệng.

”Chạy mau!” Tiếng la thê lương lập tức vang lên

”Trốn” Cổ Ung cũng rống giận.

”Mọi người chạy mau” Tất cả Ngân giao quân sĩ liều mạng trốn.

Đám tiên thiên cường giả vẫn lo lắng e sợ, vẫn hi vọng yêu thú hư cảnh này không động thủ giờ này như kiến bò chảo nóng, nhiều người liều mạng hướng các phía chạy trốn, bọn họ không như ong vỡ tổ hướng một phương hướng bỏ chạy. Bọn họ rất rõ ràng trốn một chỗ sẽ bị yêu thú Tử Tích kia một lần giết sạch.

”Vù vù~~”

Một đạo màu tím hàn phong từ trong miệng giao long Tử Tích phun ra phảng phất như một cơn lốc phát tán tứ tung.

Hết những nhân loại đang điên cuồng chạy trốn bị cơn gió màu tím lan đến gần thì cả người bị đông cứng, sau đó hóa thành tro bụi, một chút dư thừa cũng không còn.

”Đảo chủ” Một tiếng kêu to thê lương vang lên.

Cổ Ung đang ở phía xa xa chạy trốn liếc mắt, sự đệ của hắn là vị Lam tướng quân cả người đã bị đóng thành băng, sau đó mới ”ca, ca” tan thành tro bụi.

”Trốn, trốn, trốn” Cổ Ung trong đầu căn bản không thể nghĩ được gì khác, chỉ còn biết liều mạng trốn, đạt tới tốc độ cực hạn.

Nửa tòa Song Đầu sơn cũng đồng dạng bị đông thành tro bụi, đột nhiên một con ô quy màu vàng từ động khẩu leo ra.

”Hống!!” Long Quy màu vàng ngửa đầu rống lên.

Chiếc đầu lớn của Giao Long Tử Tích quay sang chăm chú nhìn lão quy long.

”Hống, hống...~~~” Long quy màu vàng gầm rú vài tiếng.

Rốt cuộc giao long Tử Tích cũng khép miệng lại, đầu tiên là hướng xung quanh nhìn nhìn, cuối cùng hướng về phía long quy rống một tiếng rồi bay tới. Tiếp theo long quy màu vàng cùng giao long Tử Tích một trước một sau dọc theo động khẩu trên núi đá đi vào, biến mất không thấy.

”Tử tích giao long kia đi rồi!”

Nhiều tiên thiên cường giả liên tiếp ngừng lại, nhiều người nhìn xung quanh

”Sư thúc, người ở đâu?”

”Sư huynh”

Một tiếng kêu to vang lên, nhiều tiên thiên phân tán ra tìm đồng bọn, trong hoàn cảnh ác mộng trước mặt bọn họ chỉ còn có thể lựa chọn chạy trốn.

Đêm khuya.

Một trường hạo kiếp đã qua đi hai canh giờ, đúng, là hạo kiếp. Mặc kệ là nhóm tiên thiên cường giả hay là Ngân Giao quân sĩ của Thanh Hồ đảo. Thời đại bộ lạc lưu lại, từng cùng Vũ Hoàng đại chiến, chỉ vền vền một lần phun hơi thở liền khiến nhóm cường giả này hoàn toàn sụp đổ.

"Sư bá, mười hai vị La Hán của chúng ta chỉ còn lại năm người. Tam sư đệ của ta và sư thúc đã chết. trước khi chạy trốn chúng ta mang theo hai cái đỉnh thì có một cái bị đông lạnh thành tro bụi, chúng ta chỉ còn lại một cái đỉnh" Một tăng nhân đầu trọc mặc tử bào trên mặt tràn đầy chua xót.

Trường mi lão tăng nhìn bốn gã tăng nhân đứng chung quanh.

Ai ngờ lúc trước tại bảo tàng của Vũ Hoàng không có gì tổn thất, nhưng đứng trước yêu thú Tử Tích lại tổn hại nhiều như vậy.

"Đây là điều không thể tránh khỏi, những tông phái khác cũng tổn thất rất lớn. Doanh Thị gia tộc hai cái đỉnh cũng chỉ còn lại một đỉnh nguyên vẹn, Xạ Nhật Thần Sơn vẹn vẹn có một cái đỉnh cũng bị đông lạnh hủy diệt rồi" Trường Mi lão tăng nhìn về phía Cổ Ung đang ở xa xa " Lần này thảm nhất vẫn là Cổ Ung. Đi thôi, chúng ta rời khỏi Đại Duyên Sơn"

Năm tên tăng nhân của Ma Ni tự rời đi, những tông phái khác cũng có không ít người li khai, đợi đến khi Ma Ni tự, Doanh thị gia tộc rời đi hết, chung quanh chỉ còn lại nhân mã của Thanh Hồ đảo.

"Đảo chủ" Một gã thống lĩnh Ngân giao quân sĩ chạy tới nhìn thấy Cổ Ung đang ngồi trên cỏ với sắc mặt âm trầm khiến đáy lòng vị thống lĩnh này cũng phát run.

"Tổn thất bao nhiêu?" Cổ Ung quát lạnh nói.

"Ngân giao quân sĩ đã chết hơn một vạn một, thi cốt vô tồn" Thống lĩnh của Ngân Giao quân sĩ nói "Một nửa tòa Song đầu sơn cũng hóa thành tro bụi, trong phạm vi ba dặm ở chân núi không có một gốc cây thực vật, sinh vật còn sống, toàn bộ đều chết hết! Phàm là những người không chạy khỏi khu vực này đều đã chết, trong phạm vi ba dặm vùng núi đều lõm sâu xuống ước chừng mười trượng"

Nếu là ban ngày mất thường có thể chứng kiến.

Đó có thể coi như một hố sâu trong phạm vi ba dặm.

"Người lui đi" Cổ Ung thấp giọng nói.

"Dạ, đảo chủ" Vị thống lĩnh kia nhanh chóng thối lui

Cổ Ung nhìn về phía Triệu Đan Trần bên cạnh "Lúc này đây, chúng ta tổn thất hơn một vạn một Ngân giao quân sĩ, chấp pháp trưởng lão được phái ra cùng với Thiết trưởng lão chết ở Duyên Giang thành tổng cộng mười bốn vị! Lúc này chỉ còn ta và người" Lúc chạy trốn chết có ba vị trưởng lão căn bản trốn không thoát.

"Cánh tay phải của ta bị đứt, thực lực tổn hại lớn" Triệu Đan Trần sắc mặt khó coi nói.

Toàn bộ Thanh Hồ đảo có bao nhiêu tiên thiên? Giờ đã chết hơn phân nửa.

"Đằng Thanh Sơn!!"

Cổ Ung nghiêng răng nghiêng lợi nói "Ta khẳng định hẳn biết trong hồ sâu có hai con giao long, nếu không đâm nước khác hẳn không trốn sao lại chọn chỗ này? Thủ đoạn đủ tàn nhẫn a! Cổ Ung ta thề, nếu Cổ Ung ta không giết hẳn thề không làm người!!!"

Đáy lòng của Triệu Đan Trần đồng dạng cũng lửa hận hừng hực.

Ngàn năm cơ nghiệp của Thanh Hồ Đảo lần này tổn thất hơn phân nửa tiên thiên cường giả, Ngân giao quân tổn thất quá vạn, chưa từng có tổn thất nào lớn như vậy.

"Chờ trở lại Thanh Hồ đảo, nhất định phải treo thưởng toàn Cửu Châu Đại địa phải giết hẳn" Cổ Ung neho mắt "Ta muốn hẳn ăn không ngon, ngủ không yên hàng ngày phải thấp thỏm lo sợ cho đến khi bị giết chết! Ta muốn hẳn trên toàn Cửu châu không có nơi nào sống an ổn"

Khấp thiên hạ treo giải thưởng giết Đằng Thanh Sơn

Giết chết người không quản thủ đoạn, trên toàn Cửu Châu Đại Địa, các loại thủ đoạn giết người vẫn còn rất nhiều.

Sáng sớm ngày hôm sau

Hắc Giáp Quân đang ở trong Đại Duyên Sơn đi tới, Yến Mạc Thiên cùng với Gia Cát Nguyên Hồng sóng vai mà đi hướng núi lớn ngoại tiến đến.

Yến Mạc Thiên sợ hãi than "Tối hôm qua Ngân giao quân của Thanh Hồ đảo bị thương nặng, chết vô số. Thảm tử hồi báo có một khối địa phương đại khái ba dặm toàn bộ bị san phẳng, ngay cả một cây cỏ, một thân cây đều không có! Toàn bộ mặt đất đều bị lõm sâu mười trượng"

"Ta trong doanh trường cũng chợt nghe một mảnh tiếng kêu thảm thiết" Ánh mắt Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía xa xa "Không biết Thanh Sơn có còn sống hay không"

"Có thể khiến trong phạm vi ba trượng một cây cỏ cũng không còn, thủ đoạn này ta cũng không thể tưởng tượng ai có thể làm được" Yến Mạc Thiên thấp giọng sợ hãi than. "Khẳng định gặp đại sự, Thanh Sơn chắc chắn là còn sống"

"Tông chủ, tông chủ"

Một bóng người nhanh chóng chạy tới

"Thanh Hồ?" Gia Cát Nguyên Hồng dò hỏi "Người có chuyện gì?" Bởi vì quan hệ của hắn với Đằng Thanh Sơn nên Gia Cát Nguyên Hồng đối với hắn rất quen thuộc.

"Tông chủ, thuộc hạ có đại sự bẩm báo" Thanh Hồ thấp giọng nói

"Gì?" Gia Cát Nguyên Hồng có chút kinh ngạc

"Trước khi Thanh Sơn đi từng có nói với ta...tại một chỗ kín đáo có dấu bảo bối, bảo ta báo cáo tông chủ" Thanh Hồ nhẹ giọng nói. Gia Cát Nguyên Hồng nghe vậy thì nhãn tình sáng lên, lão cảm nhận được bảo vật này là cái gì, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ mừng như điên.

"Sư đệ, đại quân đệ cứ mang đi trước, ta có việc đợi lát nữa đi sau" Gia Cát Nguyên Hồng lập tức cao giọng phân phó. Thống Lĩnh Bàng Sơn lập tức tuân mệnh.

"Thanh Hồ dẫn đường, Yến trưởng lão chúng ta đi"

Gia Cát Nguyên Hồng, Yến trưởng lão, tại mảnh đất mà Thanh Hồ quen thuộc nhanh chóng chạy tới chỗ mà Đằng Thanh Sơn chôn vò rượu nham thạch

"Cây cỏ thụ nghiêng" Thanh Hồ lập tức tìm được cây cỏ thụ bị nghiêng

"Đi về phương Bắc ba trượng, sâu hai trượng" Thanh Hồ lập tức phán đoán địa điểm "Tông chủ, bảo bối nằm sâu bên dưới hai trượng"

Gia Cát Nguyên Hồng lập tức rút Thanh Phong Kiếm trên lưng, đầu tiên là đánh bay lớp lá úa bên trên, sau đó tiên thiên chân nguyên xuất ra từ Thanh Phong kiếm khiến lớp đất bên trên toàn bộ bị hất văng. Gia Cát Nguyên Hồng đối với không chế tiên thiên chân nguyên phi thường chính xác, đến khi bình rượu nham thạch xuất hiện thì dừng lại.

"Đây là..."

Gia Cát Nguyên Hồng dùng tiên thiên chân nguyên đem vò rượu nham thạch cuốn bay lên, dừng lại trên tay Gia Cát Nguyên Hồng.

Vò rượu rất thô ráp, rõ ràng chế tác thủ công, không hề tỉ mỉ chế tác. Còn có nắp đựng bằng gỗ thô sơ

"Bá" chiếc nắp bằng gỗ đã bị rút ra

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn kỹ, trên mặt không nhìn được trở nên đỏ bừng. Lão lập tức duỗi tay nhẹ nhàng chấm chấm đưa lên mũi ngửi ngửi, thậm chí còn liếm một chút, cảm thụ hiệu quả lập tức về mặt lộ ra vẻ mặt mừng như điên.

"Là Bắc Hải Chi Linh, thật sự là Bắc Hải Chi Linh" Gia Cát Nguyên Hồng mừng rỡ kích động

"Thanh Sơn lưu lại bảo vật chính là Bắc Hải Chi Linh?" Yến Mạc Thiên cũng có chút không thể tin được "Đằng Thanh Sơn dẫn nhiều tiên thiên cao thủ đi tìm hai đỉnh kia là..."

”Giả, tự nhiên là giả” Thanh Hồ bên cạnh lập tức nói

Gia Cát Nguyên Hồng đang cầm vò rượu bằng đá trên tay. Liên tục hít vào ba hơi mới bình ổn tâm tình kích động ”Có nhiều Bắc Hải Chi Linh như vậy, Quy Nguyên Tông ta sẽ tuyển ra rất nhiều đệ tử vĩ đại, bồi dưỡng họ. Giống như Vũ Hoàng môn bồi dưỡng đệ tử, đến lúc đó... Quy Nguyên Tông ra sẽ trở nên cường đại hơn rất nhiều so với bây giờ. Có cơ hội siêu việt Thanh Hồ Đảo, có hi vọng siêu việt Thanh Hồ Đảo rồi”

”Thanh Sơn”

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn lên không trung ”Người mang đại ân cho Quy Nguyên Tông, Quy Nguyên Tông sẽ không bao giờ quên” Gia Cát Nguyên Hồng, Yến Mặc Thiên, Thanh Hồ giờ phút này trong lòng đều có chút lo lắng,

Thanh Sơn còn sống không?

Một chỗ bên ngoài Đại Duyên Sơn

Đang ngồi trên một con Hoàng Tông mã già, một thanh niên mang theo khăn trùm đầu đang lão đảo đi trên quan đạo. Bên cạnh hắn còn một thương đội

”Tần Ngụy lão huynh, người thật hợp với tính của ta, chúng ta đi đến khách điểm phía trước uống vài chén”

”Đó là tự nhiên, dọc theo đường đi ta còn phải nhờ lão Trương người chiếu cố” Người thanh niên mang theo khăn trùm đầu nói giọng phương Bắc

Người thanh niên mang khăn trùm đầu quay lại nhìn về phía sau. Trong lòng yên lặng nói ”Giang Ninh quận, Quy Nguyên Tông... hẹn gặp lại. Sư phụ, tốc nhân của ta đều giao cho người, cha, mẹ... tha thứ cho con bất hiếu, không ở bên cạnh chiếu cố hai người...”

190. Quyển 6: Thất Mã Hành Thiên Hạ -- Chương 1: Hạng Tử Kiếm Thánh

Trên quan đạo, Đẳng Thanh Sơn cùng mấy trăm người của thương đội chậm rãi đi, thương nhân trò chuyện cùng nhóm họ vệ.

”Rời Giang Ninh, không biết khi nào mới có thể trở về.” Đẳng Thanh Sơn thầm hỏi trong lòng.

Nơi này đã ra khỏi địa phận Giang Ninh quận, cách Đại Duyên Sơn ước chừng hơn sáu trăm dặm. Đêm qua, Đẳng Thanh Sơn chui sâu xuống bùn dưới lòng hồ, sau khi chui lên thì bốn phía đã bị san thành bình địa. Lấy Khai Sơn Thần Phủ ra, một lúc sau cần thận thoát ly Đại Duyên Sơn. Chạy một mạch như bay theo hướng bắc, nửa đêm thì đến Hoa Phong thành.

Vào Hoa Phong thành, mới thấy thành này quả thật sầm uất.

Bằng cách cũ Đẳng Thanh Sơn thay hình đổi dạng, bộ dáng hoàn toàn thay đổi. Đồng thời trộm một con Hoàng Tông mã. Đẳng Thanh Sơn trực tiếp vác Hoàng Tông mã phóng qua tường thành Hoa Phong thành. Mang con Hoàng Tông mã thì triển khinh công chạy như bay khoảng hai trăm dặm. Cuối cùng mới thần nhiên cười Hoàng Tông mã được khoảng ba mươi dặm, đến một chỗ khách điểm ở biên giới Giang Ninh quận.

Tại khách điểm Đẳng Thanh Sơn ăn qua một chút điểm tâm, nghỉ ngơi cho tới khi trời sáng.

Nhóm thương nhân cũng có khá nhiều người, khi trời sáng bọn họ đều đã dậy. Khách điểm cũng không có nhiều bàn nên mọi người ngồi chung với nhau. Ngồi cùng bàn với họ Đẳng Thanh Sơn cũng hào sảng mời mọi người ăn, sau một hồi trò chuyện mấy người cũng trở nên thân thiết.

”Tần Ngụy lão huynh, nhìn bộ dáng người năm nay cũng phải đến ba mươi rồi? Đến bây giờ, ta cũng không biết chúng ta người nào lớn hơn.” Một hán tử cười Thanh Tông mã hào sảng hỏi.

”Đã ba mươi sáu rồi.” Đẳng Thanh Sơn cười nói.

”Lão Trương, còn người?”

"Tần Ngụy lão huynh, người so với ta lớn hơn một tuổi. Ta năm nay mới ba mươi lăm." Này hắc tử trực tính cười nói. "Bất quá mười mấy năm dài nắng dầm mưa, nên người ta trông già hơn. Nhìn Tần Ngụy lão huynh người, vừa thấy đã biết là người phương bắc nhưng xem ra cũng chỉ khoảng ba mươi. So với ta còn trẻ hơn vài tuổi a."

Một gã thanh niên có bộ râu rậm tiến lại gần nói: "Này Lão Trương, Tần ca là cao thủ nội kinh đương nhiên là nhìn trẻ hơn tuổi rồi."

"Hắc Tử." Lão Trương cười nói. "Người nhìn người mà xem. Mới hai mươi hai tuổi mà nhìn so với lão Trương ta không khác bao nhiêu. Hắc Tử, tốt nhất... người đem bộ râu cạo quách đi."

"Cái này không thể được, A Hoa nhà ta thích nhất ta ở bộ râu rậm này. Vậy mới gọi ta là Hắc Tử." Thanh niên kia trờm mắt nói.

Đằng Thanh Sơn cười ha hả nói: "Lão Trương, đừng nói nữa. Ra ngoài làm ăn, trẻ tuổi dễ bị người ta coi thường. Hắc Tử có bộ râu rậm này mới có lợi."

"Nghe Tần ca nói mới thấy có một chút lý lẽ." Hắc Tử đắc ý cười nói.

"Nhưng Tần ca!" Hắc Tử hạ giọng nói "Làm lái buôn từ Dương Châu đến Yến Châu đường đi gần ngàn dặm lộ trình rất nguy hiểm! Người có võ công lại buôn bán đường dài chính là lấy mạng đổi tiền! Tần ca... Ta xem người nên tìm sinh ý nào đi lại ngắn hơn mà làm."

Đằng Thanh Sơn cảm thán một tiếng: "Thời buổi này không liều mạng, khó sống lắm! Lần này ta hợp lại một phen, nếu thành công thì nửa đời còn lại tất cả mọi người đều có vốn liếng sinh sống!"

"Làm lái buôn gần ngàn dặm lộ trình. Nếu có thể kiếm lời thì một lần bằng chúng ta chạy mấy chục chuyến hàng." Lão Trương thốt thức nói: "Bất quá ta không nghi ngờ bản lĩnh của Tần Ngụy lão huynh, chỉ có đi từ Dương Châu đến Thanh Châu, con đường này quen thuộc, chúng ta nắm chắc trong lòng bàn tay. Nếu nói đến hồi ta trẻ tuổi ta chỉ sợ cùng Tần Ngụy lão huynh người giống nhau, chạy trên ngàn dặm tàn kiếm một chút. Thời buổi này không liều mạng, khó kiếm lời nhiều!"

"Ân, khó sống." Hắc Tử cũng cảm thán nói.

Việc buôn bán, cũng không làm dễ dàng gì.

Nếu là trong thành Dương Châu, có thể có lời được hai ba thành đã là không tệ.

Nếu buôn bán giữa Thanh Châu và Dương Châu một lần có thể kiếm lời sáu bảy thành lợi nhuận.

Nhưng từ phía nam Dương Châu đến phương Bắc Yến Châu. Trên ngàn dặm đường thì đích thật là đổi mạng kiếm tiền. Tuy đường xá xa xôi, nhưng nếu như buôn lậu muối, trà bánh các loại hàng hóa thì chênh lệch sẽ gấp bội! Nếu là Dương Châu cùng phương Bắc đại thảo nguyên, giá cả càng chênh lệch nhau tới mấy chục lần!

Bởi vì thảo nguyên đều đại bộ phận các bộ lạc hỗn chiến, rất hỗn loạn. Thương nhân rất dễ dàng bị đánh cướp! Loại này lợi nhuận cực cao nhưng dễ mất mạng như chơi.

Thời buổi này, chỉ cần có thể kiếm nhiều tiền là còn có người dám liều mạng.

Đằng Thanh Sơn hiện giờ sắm vai là một người có chút nội kinh võ công đồng thời là một thương nhân buôn lậu nhỏ. Dám buôn lậu nhỏ đều là người có chút thân thủ. Nếu không là đi tìm chết.

"Lần này vận khí tốt, có thể đi cùng lão Trương các người đến Thanh Châu. Ít nhất trên đoạn đường này sẽ an toàn một chút." Đằng Thanh Sơn cười nói.

Tại Dương Châu hồ lớn nhất đó là Thanh Hồ.

Thanh Hồ có phạm vi bao trùm hơn trăm dặm, tại giữa hồ có một phạm vi gần bốn năm mươi dặm đảo nhỏ 'Thanh Hồ Đảo.' Đây cũng chính là nơi tọa lạc của một trong Cửu Châu bát đại tông phái Thanh Hồ Đảo! Trên mặt hồ Thanh Hồ thường xuyên có một lượng thuyền rất lớn đi lại, phía bên trong đảo có rất nhiều người.

Cũng tính như một danh lam thắng cảnh nên hàng ngày có rất nhiều thuyền con đi thưởng ngoạn trên mặt hồ.

"Nhà dò, chèo thuyền đến đảo."

Một đôi thanh niên nam nữ lên thuyền con.

"Được rồi!" Thuyền phu vẫy mái chèo.

"Sư ca, nghe nói đêm qua Ngân Giao Quân đều quay về trên đảo." Cô gái nói: "Không biết lần này Ngân Giao Quân xuất chinh, kết quả ra sao... Khắp thiên hạ đồn đại quân Thanh Hồ Đảo của ta đóng quân tại Nghi Thành - Đại Duyên Sơn chính là vì Vũ Hoàng bảo tàng. Không biết bảo tàng có hay không và kết quả như thế nào."

"Điều này ta cũng không rõ, Ngân Giao Quân thống lĩnh như ta tối hôm qua mới biết tin tức." Lam bào thanh niên lắc đầu thở dài nói: "Lần này Thanh Hồ Đảo ta đã chết không ít người, Ngân Giao Quân quân sĩ nghe nói đã chết hơn vạn người! Về phần Vũ Hoàng bảo tàng là thực sự, hình như là có mấy đỉnh Bắc Hải Chi Linh. Nhưng không lấy được đỉnh nào."

"Trên vạn người? Như thế nào có thể?" Cô gái kinh hãi: "Cho dù mấy chục Tiên thiên cao thủ thực sự chém giết cũng không giết được nhiều người như vậy."

"Là do một yêu thú phi thường lợi hại. Ngay cả Chấp pháp trưởng lão đều đã chết cũng không ít." Lam bào thanh niên thấp giọng nói.

...

Hiện giờ tại Thanh Hồ Đảo có rất nhiều dị nghị bàn luận về chuyện đã diễn ra tại Đại Duyên Sơn. Bởi vì Ngân Giao Quân đều đã trở lại nên tin tức đương nhiên lan truyền mau chóng.

Thanh Hồ Đảo, Tỏa Long Các.

Đảo chủ Cổ Ung mặc chiếc áo màu xám khoanh chân ngồi. Trước mặt hắn, cũng khoanh chân ngồi tám người, trong đó cũng có Triệu Đan Trần!

Thanh Hồ Đảo trước tổng cộng có hai mươi mốt vị Tiên thiên cường giả, nhưng lần này đã chết mười hai vị! Chỉ còn lại trên Tỏa Long Các có chín vị. Trong chín vị này có Triệu Đan Trần bị cụt một tay.

"Thoái vị? Đảo chủ! Người đã kế vị đảo chủ chưa được bao lâu mà lúc này đã muốn thoái vị! Không được, tuyệt đối không được!" Một gã hán tử tóc màu vàng liền nói. Lần này Thanh Hồ Đảo xuất chinh chỉ để lại Thanh Hồ Đảo tổng cộng có bảy vị Tiên thiên cao thủ, trong đó có hai vị Tiên thiên Kim Đan, cùng với năm vị Tiên thiên Hư Đan.

Những người này đều là trẻ tuổi, đây cũng chính là những người có tiềm lực mới ở lại.

"Đảo chủ, lần này tổn thất, cũng không có thể trách Đảo chủ. Chuyện Đảo chủ thoái vị này đừng nói nữa." Nói chuyện chính là một gã Tiên thiên Kim Đan, một gã trung niên béo ịch.

"Sư đệ, Đại sư huynh, hai người các người không cần nói nữa. Lần này ta Thanh Hồ Đảo nguyên khí đại thương, ta làm Đảo chủ, khó tránh tội." Cổ Ung đạm mạc nói: "Hiện giờ ta Thanh Hồ Đảo Tiên thiên cường giả số lượng tổn thất hơn phân nửa, cần nghỉ ngơi lấy lại sức chứ không phải là chinh chiến. Tính nết của ta cũng không thích hợp tiếp tục dẫn dắt Thanh Hồ Đảo."

"Mà tân đảo chủ, không phải sư đệ mà chính là Đại sư huynh sẽ kế nhiệm. Đương nhiên, ta sẽ bẩm báo Thái thượng trưởng lão để người quyết định." Cổ Ung nói. Tại Thanh Hồ Đảo Tiên Thiên Kim Đan cường giả dưới trăm tuổi có bốn người: Ngoại trừ sư muội của Cổ Ung đã chết, còn lại ba người đều còn sống. Ba người này một người là Cổ Ung hai người khác chính là hai người trước mắt.

Cổ Ung đã hạ quyết định, người khác phải tuân theo.

Sau buổi nghị luận Cổ Ung liền rời Tỏa Long Các, một mình đi đến Kiếm Nhận Sơn.

Thanh Hồ Đảo, Kiếm Nhận Sơn! Là đại cấm địa của Thanh Hồ Đảo, cho dù là đệ tử cũng không được phép bước vào Kiếm Nhận Sơn. Nếu vi phạm đều bị phế bỏ võ công trục xuất khỏi Thanh Hồ Đảo. Có thể có tư cách vào nhập Kiếm Nhận Sơn chỉ có các Chấp pháp trưởng lão cùng với Đảo chủ.

Mặc trường bào màu nâu, Cổ Ung bước đi trên một sơn đạo.

Hồi lâu.

Cổ Ung đi tới sơn điện Kiếm Nhận Sơn. Trên sơn điện ngoại trừ một tòa ngoài nhà đá ra thì không còn một kiến trúc nào khác. Ngay cả những chỗ ngồi ở nhà đá này đều đã sớm chằng đầy mạng nhện, rõ ràng rất lâu rồi không có ai ở lại đây. Phía trước nhà đá có một tòa hình người thạch điêu, điêu khắc trông rất sống động.

Cổ Ung đi đến bên cạnh thạch điêu, lập tức "Phanh" một tiếng quỳ xuống, cúi đầu nói: "Sư tổ, Ung nhi có tội!"

"Ca ca ~"

Lớp vỏ bên ngoài toà thạch điêu bỗng nhiên vỡ ra từng mảnh, theo một đạo gió những mảnh đá vỡ đều bị cuốn bay lộ ra một Hắc y nhân khoanh chân ngồi. Mắt khẽ nhắm, đầu hoàn toàn bạc trắng, khuôn mặt tựa như tảng đá điêu khắc một tia biểu tình.

"Quấy rầy sư tổ tĩnh tu." Cổ Ung quỳ nói.

Cổ Ung biết... Vị này là 'Thiên Nhân Kiếm Thánh' cũng chính là 'Hạt Tử Kiếm Thánh', trường kỳ tĩnh tu, không uống qua một giọt nước, cũng không cần ăn bất cứ cái gì.

Một thân hắc y, Hạt Tử Kiếm Thánh ngồi ở đó, toàn bộ không trung bao quanh tựa như đều bị mờ nhạt.

Đối mặt Hạt Tử kiếm thánh, Cổ Ung có một loại đối mặt với toàn bộ thiên địa cảm giác!

"Ung nhi, là chuyện Đại Duyên Sơn?" Hạt Tử Kiếm Thánh nhắm mắt lại đạm mạc nói.

"Vâng." Cổ Ung trầm thấp nói "Lúc trước, sư đệ hần hần đã đem tin tức nói cho sư tổ, bất quá mấy ngày hôm trước lần đó, sư tổ cũng không có đáp lời. Ung nhi biết... Sư tổ ý tứ là, không nghĩ tiêu diệt Quy Nguyên Tông." Tại thời điểm ở Đại Duyên Sơn, Cổ Ung từng mệnh lệnh người truyền tin tức đến Thanh Hồ Đảo, nói cho Thái thượng trưởng lão.

Nhưng lần đó, Hạt Tử Kiếm Thánh cũng không để ý tới.

Cổ Ung tự hiểu được... Thái thượng trưởng lão, không muốn hao tổn nguyên khí Thanh Hồ Đảo. Dù sao Thanh Hồ Đảo cũng không phải chỉ của riêng Cổ Ung. Mà là bao thế hệ với vô số đệ tử hao tổn tâm huyết xây dựng Thanh Hồ Đảo!

"Đã chết bao nhiêu Chấp pháp trưởng lão?" Hạt Tử Kiếm Thánh đạm mạc nói.

"Mười hai vị!" Cổ Ung đáy lòng không yên.

"Đem toàn bộ quá trình kể lại ta nghe!" Hạt Tử Kiếm Thánh thanh âm tựa như lợi kiếm đâm vào trong lòng Cổ Ung. Cổ Ung trong lòng run lên. Hần tuy nói là Tông chủ... Nhưng trên thực tế, toàn bộ Thanh Hồ Đảo làm chủ vẫn là Kiếm Nhận Sơn Thái thượng trưởng lão!

Cổ Ung lúc này cung kính, đem mọi diễn biến từ đầu tới đuôi hoàn toàn thuật lại.

"Sự tình chính là như vậy." Cổ Ung cung kính nói.

191. Chương 2: Không Chết?

"Người nói tên Gia Cát Nguyên Hồng kia một kiếm chặt đứt tay phải của Đan Trần và lại còn đánh trọng thương Tiên thiên kim đan cao thủ của Tuyết Ưng giáo?" Hạt Tử Kiếm Thánh cũng không dă động đến Đẳng Thanh Sơn, ngược lại nhấn mạnh về Gia Cát Nguyên Hồng.

”Đúng vậy” Cổ Ung gật đầu.

Hạt Tử Kiếm thánh hừ nhẹ một tiếng ”Tên Gia Cát Nguyên Hồng này so với ngươi còn nhỏ tuổi hơn một chút, từ khi ngươi còn trẻ Gia Cát Nguyên Hồng đã là áp lực của ngươi. Ngươi cùng hắn một người là đảo chủ một người là tông chủ. Người là Thiên Bảng xếp thứ bảy, một người là Thiên Bảng xếp thứ sáu. Mấy năm qua đi... Gia Cát Nguyên Hồng này một kiếm đã đạt tới cảnh giới như vậy, hiển nhiên thực lực của hắn tiến bộ thật lớn. Theo ta phỏng đoán khoảng cách cũng không xa là tới ’Thần dung thiên địa, chân nguyên vô tận’. Một khi đạt tới ’Thần dung thiên địa, chân nguyên vô tận’ Gia Cát Nguyên Hồng sẽ trở thành hư cảnh cao thủ. Cổ Ung, chênh lệch của ngươi so với hắn chẳng những không giảm ngược lại càng lớn hơn”

Cổ Ung cúi đầu không dám lên tiếng.

”Một kiếm với oai lực như vậy có thể Gia Cát Nguyên Hồng danh liệt Thiên Bảng thứ hai hoặc thứ ba” Hạt Tử Kiếm Thánh thở dài nói ”Còn có lúc đó ngươi không phát hiện ra đặc thù của Ô Hầu? Theo ta phỏng đoán hẳn hẳn phải đột phá bước cuối cùng đạt tới hư cảnh mới đúng”

Trong mắt của Hạt Tử Kiếm Thánh...

Hư cảnh mới có thể quyết định lực lượng thiên hạ! Mà tiên thiên cường giả chính là dự bị của hư cảnh. Trong tông phái càng có nhiều tiên thiên cường giả thì càng có nhiều khả năng có người đạt được hư cảnh.

”Thực lực Ô Hầu tuy đáng sợ nhưng vẫn còn chưa tới trình độ mượn được lực lượng thiên địa” Cổ Ung nói.

”Ô Hầu này...”

Hạt Tử Kiếm Thánh lắc đầu nói ”Ta dù chưa gặp qua nhưng căn cứ vào một số tin tức có thể phán đoán ba mươi năm trước hắn đã tới cực hạn cuối cùng. Lấy thiên phú của hắn đáng nhẽ phải đạt tới Hư cảnh mới phải”. tuy mắt mù nhưng Hạt Tử Kiếm Thánh lại tựa hồ thấy được biểu tình của Cổ Ung ”Ung Nhi, ngươi còn nói gì nữa?”

Cổ Ung gật đầu nói ”Tất nhiên, ta nghĩ ta thoái vị nhường lại cho sư đệ hoặc đại sư huynh kế nhiệm chủ vị đảo chủ”

”Thoái vị cũng tốt”

Hạt Tử Kiếm Thánh gật đầu nói ”Mấy ngày tới chọn lấy một ngày lành để ngươi thoái vị, nhường cho Thiết Phiến sư đệ kế nhiệm vị trí đảo chủ. Kế nhiệm chức vị đảo chủ thì tính tình của hắn sẽ được tôi luyện một phen, đối với tu luyện của hắn có chỗ hữu ích.”

”Dạ” Cổ Ung lập tức không yên nói ”Sư tổ, còn Đẳng Thanh Sơn kia...”

”Đẳng Thanh Sơn tất nhiên phải giải quyết, tuy nhiên đây chỉ là việc nhỏ” Hạt Tử Kiếm Thánh đạm mạc nói ”Lúc này tổn thất chín vị chấp pháp trưởng lão, Đan Trần lại cụt một tay, Thanh Hồ đảo ta tổn thất quá lớn... Ung nhi, sau khi ngươi thoái vị hãy làm người chèo thuyền Thanh Hồ, ban ngày làm người chèo thuyền, buổi tối tới Kiếm Nhận Sơn của ta tu luyện”

”Người chèo thuyền...” Cổ Ung ngẩn ra

”Hừ” Hạt Tử Kiếm Thánh hừ nhẹ, toàn bộ thiên địa mơ hồ đều phát ra một trận ầm ầm ”Ung nhi, lúc trước ngươi chưa làm đảo chủ, cũng dùng mãnh khí phách, nhưng lúc này ngươi đã bị quyền lực làm che mắt. Vị trí đảo chủ chỉ là hư danh, có thể đạt tới hư cảnh, lợi dụng lực lượng thiên địa mới chân chính là cường giả”

Cổ Ung nhớ lại những năm qua, đáy lòng không khỏi run lên.

Mấy năm nay hắn đều suy nghĩ làm thế nào cho Thanh Hồ đảo mạnh đại, như thế nào tiêu diệt Thiết Y Môn, Quy Nguyên Tông... tâm tình hoàn toàn thay đổi. Về phần Gia Cát Nguyên Hồng lại rất ít khi lộ diện. Nguyên bản lực lượng của hai người hơn kém nhau không lớn, nhưng lúc này... chênh lệch cũng là không nhỏ.

Cổ Ung không khỏi hoảng sợ

Nếu cứ như vậy vài chục năm nữa, chỉ sợ một chiêu Gia Cát Nguyên Hồng cũng có thể giết chết hắn.

"Dạ, sau khi thoái vị Ung nhi cam thâm làm người chèo thuyền" Cổ Ung cung kính nói, hắc đã chuẩn bị một mặt nạ da người, mang theo mặt nạ da người làm người chèo thuyền.

"Ân" Hạt Tử Kiếm Thánh đạm mạc nói "Làm người chèo thuyền khiến người từ một đảo chủ cao cao tại thượng trở thành một người dưới đáy xã hội, có lẽ người sẽ cảm nhận được rất nhiều. Ta biết lấy tính tình của người nhất định sẽ ngụy trang. Chờ một ngày nào đó người có thể gạt bỏ được ngụy trang, lấy bộ mặt thật đi chèo thuyền có lẽ còn có hy vọng đuổi theo Gia Cát Nguyên Hồng, có hi vọng một ngày nào đó đạt tới hư cảnh"

"Dạ" Cổ Ung đáp.

Khiến Cổ Ung dùng bộ mặt thật đi chèo thuyền? So với giết hắc còn khó chịu hơn.

"Người đi đi, chuyện của Đằng Thanh Sơn ta sẽ cho sư đệ Thiết Phiền của người giải quyết" Hạt Tử kiếm thánh đạm mạc nói.

"Dạ" Lúc này Cổ Ung mới thối lui.

...

Ngày mười một tháng mười hai, Thanh Hồ đảo chủ Cổ Ung thoái vị, từ năm ấy trở đi một vị năm mươi mốt tuổi đạt tới Tiên Thiên Kim Đan cường giả Thiết Phiền lên kế vị, trở thành tân nhậm đảo chủ Thanh Hồ đảo. Mà cũng từ ngày đó, Cổ Ung che dấu tung tích, đội mặt nạ da người làm một người chèo thuyền tới thông thường ở Thanh Hồ.

Giang Ninh Quận - Quy Nguyên Tông

Trong thư phòng của Gia Cát Nguyên Hồng

Gia Cát Nguyên Hồng một thân áo bào trắng, đi chân trần, cầm trong tay một chiếc bút vẽ đang vẽ lên trang giấy đặt trên bàn, vẽ mặt của lão bình tĩnh, hai mắt yên lặng nhìn bức tranh, bút vẽ trong tay đưa đi chậm chậm, cả tâm thần như hoàn toàn chìm đắm vào trong bức tranh. Đây là bức tranh trong bộ "Độc hành trong tuyết"

Tại tuyết trắng mênh mông vô bờ, trên mặt tuyết có nhiều dấu chân hỗn độn, có từng khối thi thể, ở xa xa có một người đang đi tới.

Một cổ không khí xơ xác tiêu điều từ trong bức họa đập mặt mà đến.

Chợt Gia Cát Nguyên Hồng dừng bút.

Gia Cát Nguyên Hồng đem bút vẽ đặt sang một bên, không ngờ cười rộ lên nhưng nụ cười lại chất chứa bi thương.

"Cha!"

Một âm thanh vang lên.

Gia Cát Nguyên Hồng quay đầu nhìn lại, người tới chính là con hắc - Gia Cát Vân

"Cha, Thanh Sơn sư huynh hắc không chết, hắc không chết" Gia Cát Vân liền nói.

Gia Cát Nguyên Hồng ánh mắt sáng lên.

Mấy ngày nay Gia Cát Nguyên Hồng tâm bình vẫn không tốt, nữ nhi chết, Đằng Thanh Sơn thì sinh tử chưa biết đều khiến lão trong lòng khó chịu. Cũng vì làm một vị tông chủ nên lão không đem biểu hiện rõ ràng, lão chỉ còn biết âm thầm chịu đựng.

"Sao con biết?" Gia Cát Nguyên Hồng liền hỏi

"Là đây" Gia Cát Vân lôi ra một cuộn mật tín "Vừa rồi con gặp nhị sư bá, nhị sư bá liền nói cho con biết việc này, cũng nhân tiện đem giao mật tín này cho cha. Kỳ thật cũng không phải coi là bí mật... đây là công văn Thanh Hồ đảo treo thưởng. Có công văn treo thưởng này ít nhất chứng minh Thanh Sơn sư huynh còn chưa chết"

Gia Cát Nguyên Hồng nghe vậy liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, trên mặt khó đăm đăm cũng lộ ra tươi cười.

”Không chết, tốt, tốt”

Gia Cát Nguyên Hồng cảm thán một tiếng. ”Thanh Hồ đảo cũng bỏ ra không ít tiền của, công văn giải thưởng một khi truyền ra chỉ sợ khắp thiên hạ tuyệt đại bộ phận đều muốn giết Đằng Thanh Sơn... tuy nhiên... lấy thuật dịch dung của Đằng Thanh Sơn, Thanh Hồ Đảo muốn bắt nó cũng rất khó”

”Thanh Sơn không chết, thật sự làm cho người ta vui vẻ” Gia Cát Nguyên Hồng tán thưởng nói.

”Ân, muội muội ở tuổi vàng có biết hần cũng rất cao hứng” Gia Cát Vân thở dài nói.

Gia Cát Nguyên Hồng nghe vậy liền khôi phục bình tĩnh nói ”Đi, theo ta cùng nhau thông báo cho cha mẹ của Đằng Thanh Sơn. Mấy ngày nay cha mẹ nó vẫn lo lắng chuyện này...”

”Ân, đại nương lo lắng đến bị bệnh”

Gia Cát Vân cũng gật đầu ”Lúc này xác định được Thanh Sơn không chết, đại nương thân thể cũng sẽ đỡ nhiều”

Lúc này Gia Cát Nguyên Hồng mang theo con trai mình đi gặp vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm. Bởi vì hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh, Gia Cát Nguyên Hồng đối với Đằng Thanh Sơn càng cảm kích, càng áy náy. Lúc này Đằng Thanh Sơn không có ở đây tự nhiên Gia Cát Nguyên Hồng sẽ bù đắp cho cha mẹ của Đằng Thanh Sơn.

Hơn nữa...

Gia Cát Vân cùng Thanh Vũ cũng chuẩn bị thành thân, tương lai cũng là xui gia, Gia Cát Nguyên Hồng quan tâm tới cha mẹ Đằng Thanh Sơn cũng là tự nhiên.

Tử Dương Quận, Ổ Thành.

Thương đội tiến đi cũng không nhanh, tuy nhiên Đằng Thanh Sơn cũng không vội, bởi vì nếu một ngày hần đi hơn ngàn dặm, một mình một người liều mạng chạy đi như vậy khẳng định sẽ khiến không ít người chú ý. Nếu ở các trú điểm của Thanh Hồ đảo có tin tức tìm đến hần sẽ rất phiền phức.

Như vậy rất nguy hiểm.

Mà lúc này tốc độ tuy chậm nhưng lại an toàn.

Đội thương nhân giờ phút này cũng tiến nhập Ổ thành.

”Đường đi xóc nảy, xương sống thắt lưng đều đau” Lão Trương chắc lưỡi nói ”Cuối cùng cũng tiến vào Ổ Thành, Tần Ngụy, tới trong thành chúng ta phải nghỉ tạm thật tốt”

”Không thành vấn đề tuy nhiên uống rượu ít đi một chút” Đằng Thanh Sơn cười nói ”Hơn một lần người uống rượu với ta, đến khi phải đi đường người say rượu không cưỡi ngựa được phải nằm lên trên xe hàng, mấy người chúng ta phải tiêu phí không ít khí lực mới chiếu cố được kẻ nghiện rượu như người”

”Ngày đó uống vui vẻ thôi” Lão Trương hắc hắc cười ”Hơn nữa Tần Ngụy người tửu lượng quá tốt, ta với người mỗi người một chén, người không uống ít hơn ta thể mà lão Trương ta say rồi người vẫn chưa thấy cảm giác gì”

”Tửu lượng của lão Trương người cũng bình thường, so với Tần Ngụy còn kém một đoạn” Hán tử đầu trọc mặt vàng cũng cười nói

”Cổ ngọc tử, tửu lượng của người ngon hơn ta sao?” lão Trương trừng mắt nói.

”Ta không nói chuyện với người điên” hán tử đầu trọc cười nói

Mấy ngày nay Đằng Thanh Sơn ở cùng nhóm thương nhân này cảm giác cũng không tệ. nhóm thương nhân này dãi nắng dầm mưa nhưng lại thường xuyên gặp phải cường đại uy hiếp, kỳ thật cũng là cuộc sống khổ cực. Nhìn cuộc sống xa xỉ của đại thương nhân làm người ta hâm mộ, mà những đại thương nhân cũng đều từ tiểu thương nhân mà đi lên, hoặc cũng là do nhóm tiền bối vất vả mới lưu lại di sản.

"Bây giờ mọi người tản ra, một lúc sau tại cửa thành chúng ta tụ tập. Nếu muộn sẽ không có ai đợi a" Tiếng la vang lên

"Được rồi"

"Mấy người chúng ta đi uống rượu"

"Đi, lão Tam mời"

Thương nhân, hộ vệ cũng lần lượt phân tán đi, mà nhóm sáu người Đằng Thanh Sơn cùng lão Trương đang đi.

"Các người nhìn kìa" Bên cạnh lão trương Hắc Tử (râu quai nón) "Phía trước có nhiều người tụ tập như vậy làm gì?"

"Ai, có rất nhiều người xem, đi xem" gã Cổ Ngốc Tử nhân tình cũng sáng lên

Tung hoành thiên hạ thích nhất là náo nhiệt.

Đằng Thanh Sơn cũng hiếu kỳ cùng mọi người tới gần, muốn nguy trang thành Thương Nhân thì cũng phải thôi miên chính mình là thương nhân, hành động phải giống với những người thương nhân, đừng có đi một mình. Như vậy mới không ai nhận ra.

"Một ngàn lượng hoàng kim?"

"Mười vạn lượng hoàng kim? Huynh đệ, đọc nhanh đi ta tự biết được một ngàn lượng hoàng kim và mười vạn lượng hoàng kim"

Nhóm Đằng Thanh Sơn vừa đi tới gần đã nghe trong đám người nhộn nhạo có người hô.

"Con mẹ nó, nếu lão tử giết được Đằng Thanh Sơn này không phải nhiều thế hệ đều vinh hoa phú quý?" Thanh âm hưng phấn từ trong đám người truyền đến, rất nhiều người vây xung quanh.

Đằng Thanh Sơn nghe được ba chữ "Đằng Thanh Sơn" thì nhướn mày.

Lúc này hắn cũng những thương nhân khác hướng đám người chen đẩy muốn vào tận bên trong.

192. Chương 3: Thông Báo Treo Giải Thưởng

"Đừng chen!"

"Chen cái rắm a." Bị chen một vài người mở miệng mắng.

Bất quá dù mắng cũng vô dụng, càng nhiều người chen lấn vào bên trong để xem. Đằng Thanh Sơn rất nhẹ nhàng chen vào tận bên trong.

"Thông báo treo giải thưởng!" Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái thấy thông báo dán trên vách tường, còn có hai binh vệ mặc áo giáp đứng hai bên, hiển nhiên là không cho phép người phá hủy thông báo này.

Đằng Thanh Sơn nhìn kỹ.

"Đằng Thanh Sơn, mười bảy tuổi, bài danh Tiềm Long Bảng thứ nhất. Nguyên là Thống lĩnh Hắc Giáp Quân Quy Nguyên Tông, Chấp pháp trưởng lão Quy Nguyên Tông, hiện bị xuất khỏi Quy Nguyên Tông. Đằng Thanh Sơn này thi triển âm độc chi kĩ, giết chết Chấp pháp trưởng lão Thanh Hồ Đảo ta. Người này có thực lực Tiên thiên Thực Đan, am hiểu dịch dung, thậm chí còn có thể thay đổi chiều cao thân thể.

Hắn am hiểu thương pháp, quyền pháp, cùng với ám khí phi đao. Có thể dùng hòn đá làm ám khí, dễ dàng giết chết cao thủ Địa Bảng.

Hiện giờ hắn đang chạy trốn. Hắn trên người mang theo Luân Hồi Thương, cán thương Luân Hồi Thương màu bạc, đầu thương màu đen có dải hồng!

Đồng thời, trên người hắn còn có một thanh búa lớn màu đen.

Tiên thiên chân nguyên của hắn có màu sắc hồng đỏ.

Người này vô cùng giáo hoạt âm độc. Nếu có người phát hiện cao thủ thần bí nào mang theo Luân Hồi Thương hoặc là búa lớn. Chỉ cần có thể nghi ngờ là Đằng Thanh Sơn. Hãy báo tin cho bất cứ một trong bát đại tông phái trên Cửu Châu. Thanh Hồ Đảo ta một khi xác nhận quả thật là Đằng Thanh Sơn. Tin tức chính xác liền thưởng cho một ngàn lượng hoàng kim. Nếu có người có thể bắt hoặc là giết chết Đằng Thanh Sơn, Thanh Hồ Đảo thưởng cho mười vạn lượng hoàng kim, một quyển Thiên cấp bí tịch cùng với một tòa 'Phượng Dương thành' ở Thiên Nam quận. Chỉ cần Thanh Hồ Đảo ta còn thì trong vòng ba trăm dặm chung quanh Phượng Dương thành hoàn toàn thuộc về người giết chết Đằng Thanh Sơn!"

Thấy tin tức này, Đằng Thanh Sơn hít một ngụm không khí.

"Mẹ nó chứ. Mười vạn lượng hoàng kim." Âm thanh liên tục bàn tán ở chung quanh như động đất. "Ta mười đời cũng xài không hết a. Một quyển Thiên cấp bí tịch? Còn có Phượng Dương thành"? Thanh Hồ Đảo còn thì Phượng Dương thành sẽ vĩnh viễn thuộc về người giết chết Đằng Thanh Sơn? Thỏ hoàng đế a!"

"Nếu ta biết Đằng Thanh Sơn này ở đâu sẽ nghĩ mọi biện pháp để giết hắn a."

"Đồ chó (tục quá. BD: A Nhậu). Người cũng muốn giết Đằng Thanh Sơn? Người ta thổi một hơi đủ giết tiểu tử người."

Bên cạnh mọi người đều sợ hãi than.

Đằng Thanh Sơn trên mặt lộ vẻ sợ hãi, còn trong lòng có chút lạnh người.

"Thanh Hồ Đảo, rất tàn nhẫn! Cái này, thật có chút phiền phức." Đằng Thanh Sơn lo lắng. "Mười vạn lượng hoàng kim, Thiên cấp bí tịch! Lực hấp dẫn rất lớn. Bất quá đối với cường giả chân chính lại không có tác dụng nhiều. Nhưng giải thưởng cuối cùng là một tòa Phượng Dương thành, hơn nữa Thanh Hồ Đảo còn tồn tại thì vĩnh viễn chiếm giữ. Điều này đủ để hấp dẫn một vài cao thủ Tiên thiên Kim Đan!"

Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, trên toàn Cửu Châu đại địa có một vài cao thủ lợi hại sống ẩn dật.

Bởi vì Cửu Châu đại địa đều bị bát đại tông phái chiếm lấy, cao thủ Tiên thiên Kim Đan bình thường rất khó chiếm cứ địa bàn lập tông phái.

Mà Thanh Hồ Đảo có hứa hẹn như vậy, hơn nữa còn thông cáo thiên hạ khẳng định là thật.

Đối với Thanh Hồ Đảo mà nói, Thiên Nam quận chỉ là một trong mười ba quận của Dương Châu. Một tòa Phượng Dương thành của Thiên Nam quận tầm quan trọng không lớn đối với Thanh Hồ Đảo. Nhưng... Đối với những người muốn khai tông lập phái mà nói, có thể hoàn toàn khống chế một địa bàn hai ba trăm vạn dân cư. Điều này dù nằm mơ cũng muốn!

"Mười vạn lượng hoàng kim, có thể làm cho rất nhiều người thường nổi điên đi tìm ta! Dùng các loại thủ đoạn âm độc đối phó với ta."

"Mà Thiên cấp bí tịch, cũng khiến các cao thủ không có bí tịch tốt động tâm đến đối phó với ta."

"Về phần Phượng Dương thành, đủ để hấp dẫn một vài siêu cấp cường giả nhàn rỗi đến đối phó với ta. Có lẽ không thể hấp dẫn tất cả siêu cấp cường giả nhàn rỗi nhưng ít nhất có thể hấp dẫn được một bộ phận."

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ.

Thanh Hồ Đảo phát ra 'Thông báo treo giải thưởng này', là muốn cho người khắp thiên hạ đến truy bắt mình.

"Nhưng lại nói, một khi có thể nghi ngờ là ta là có thể báo tin đến một nơi ở của bát đại tông phái Cửu Châu?" Bát đại tông phái khác có lẽ sẽ không vì việc truy bắt mình mà phái người ra. Nhưng giúp Thanh Hồ Đảo một chút cũng là chuyện bình thường.

Bởi vì, Đằng Thanh Sơn cố ý dẫn cao thủ tới chỗ giao long khiến khắp nơi đều tổn thất thảm trọng.

Những tông phái này có lẽ không đem toàn bộ tổn thất của mình tính hết lên người Đằng Thanh Sơn. Nhưng ít nhất cũng không có thiện cảm đối với Đằng Thanh Sơn!

"Mười vạn lượng hoàng kim, Thiên cấp bí tịch, còn có một tòa thành trì, ngay cả chung quanh trong vòng ba trăm dặm cũng thuộc về hắn." Thanh niên râu rậm Hắc Tử cảm thán nói: "Nếu ta ngày nào đó, có thể có được một tòa thành trì, làm một thổ hoàng đế. Ta tình nguyện giảm thọ ba mươi năm! Mười vạn lượng hoàng kim, là hoàng kim! Chỗ này đủ để cưới không biết bao nhiêu người vợ a."

"Ta muốn luyện nội kinh, ta muốn giết Đằng Thanh Sơn!" Hắc Tử cố ý hét lớn.

"Hắc Tử, đừng có nằm mơ nữa." Lão Trương ha ha cười rộ lên.

"Hắc Tử, bây giờ còn chưa có uống rượu đâu." Đằng Thanh Sơn cũng cười ha hả nói, Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được... Thanh Hồ Đảo thật sự hận mình thấu xương! Có thể nói, mình mới mười bảy tuổi đã có được thực lực chỉ một chiêu giết chết Tiên thiên Thực Đan làm bọn hắn lo lắng. Cho nên Thanh Hồ Đảo mới đưa ra giải thưởng lớn như thế.

Chạng vạng mấy ngày sau, bọn Đằng Thanh Sơn đi tới Hoa thành ở phía bắc Từ Dương quận.

"Hoa thành!"

Đằng Thanh Sơn nhìn cửa thành quen thuộc thốn thức không thôi. Năm đó đi tranh đoạt Hắc Hỏa linh quả, tại Hoa thành này cũng ở một đoạn thời gian.

Cảnh tượng tranh đoạt Hắc Hỏa linh quả còn rõ ràng trong mắt. Lần đó, chính mình giết chết Tư Mã khánh, đoạt được lân giáp Xích lân thú thuế biên.

Mà hiện giờ...

Chính mình sau khi hung hăng trả thù Thanh Hồ Đảo, thoát ly Quy Nguyên Tông, bắt đầu cuộc hành trình một mình.

"Sáng mai, muộn chút tập trung tại cửa tây thành a. Các người cũng đừng đến muộn, mọi người sẽ không chờ một người đâu! Bây giờ tất cả mọi người tản ra, muốn uống rượu, muốn bài bạc, muốn đi kỹ viện, cứ thoải mái vui chơi a..." Theo tiếng la của người tổ chức, nhóm thương nhân, nhóm hộ vệ cũng đều tách ra.

Bảy người Đằng Thanh Sơn cùng nhau đi.

"Tần ca, đêm nay chúng ta qua đêm tại Hoa thành. Buổi tối cũng không có việc gì đi ăn uống cho no cái bụng a." Hắc Tử cười to nói.

"Người buổi tối không có việc gì, ta buổi tối có thể còn có việc." Lão Trương cười tủm tỉm nói.

"Tên hỗn đản nhà người chắc lại đi kỹ viện?" Hắc Tử cười mắng.

Lão Trương cùng người hói đầu bên cạnh trao đổi ánh mắt một chút, lập tức chế nhạo nói: "Hắc Tử, tiểu tử người còn nhỏ. Lúc nào cũng nhớ tới A Hoa của người, chờ người trở về A Hoa đã trở thành thiếu phụ đã có chồng, người cần gì phải buồn chán... Chắc người sẽ hiểu." Là thương nhân, bài bạc thì ít đi kỹ viện thì nhiều.

Bởi vì nhiều thương nhân hiểu rõ có kiếm được nhiều tiền hơn nữa, vào sòng bạc cũng cứng cho sòng bạc mà thôi.

"Tần Ngụy, đêm nay người theo chúng ta?" Lão Trương cười nói: "Một ngày như hôm nay khó có được, vừa vặn qua đêm ở trong thành."

"Ta, buổi tối hôm nay ta muốn đi nhập hàng." Đằng Thanh Sơn cười nói: "Hoa thành không phải vừa mới mở một quán trà lớn sao?"

"Ân, nhập hàng quan trọng hơn, chúng ta sẽ không lỗi người theo."

...

Đằng Thanh Sơn ngay từ lúc gặp mặt đến lúc tối Dương Châu, nói thoáng qua thì một là nhập hàng, hai là gặp bằng hữu. Về nhập hàng, ở địa phương như Dương Châu bán trà bánh không hề thiếu. Ở phương bắc mấy thứ này rất ít nên có giá trị lớn, nhưng phương nam thì lại rẻ hơn nhiều.

Để hai gã hộ vệ coi chừng hàng hóa, hơn nữa cấp cho hộ vệ hai bầu rượu cùng một ít đồ ăn.

Sau đó, Đằng Thanh Sơn cùng với Hắc Tử hai người đang ăn trong tửu lâu đứng dậy, còn ba gã thương nhân đều khác đi tới kỹ viện.

Trong tửu lâu tiếng bàn tán ồn ào, không ít đều đang nói tới Đằng Thanh Sơn.

"Lúc này nói về Đằng Thanh Sơn thật là nhiều." Hắc Tử cảm thán nói.

"Tất cả mọi người đều muốn phát tài, có được một tòa thành trì mà thôi." Đằng Thanh Sơn cười nói. "Bất quá, ta cũng không dám hy vọng xa vời đi giết Đằng Thanh Sơn đâu. Người ta một quyền cũng đủ đem chúng ta đập thành thịt vụn. Cứ kiên định làm việc của mình thì hơn."

"Ân, nghĩ lung tung, vô dụng." Hắc Tử cũng gật đầu.

Những tiếng bàn tán này, Đằng Thanh Sơn không biết đã nghe qua bao nhiêu lần. Kỳ thật nghe được người khắp thiên hạ đều đang nói về mình, loại cảm giác này cũng thật khác lạ.

"Tần ca nhìn kia, người kia có phải Đằng Thanh Sơn hay không?" Hắc Tử đột nhiên huých vào bả vai Đằng Thanh Sơn một cái.

"Đằng Thanh Sơn?" Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy tại cửa tửu lâu có ba người đi vào, cầm đầu chính là một thanh niên tuấn lãng (đẹp nhưng lạnh lùng). Hắn mặc áo choàng màu đen, trong tay cầm một cây trường thương màu bạc có tua hồng, đầu thương màu đen. Thanh niên tuấn lãng mang thương tiến vào tửu lâu, hai gã hộ vệ phía sau hắn cũng ngay lập tức đi theo.

"Tiểu nhị, rượu và thức ăn!" Thanh niên tuấn lãng hô lớn.

"Trường thương kia rất giống Luân Hồi Thương a." Hắc Tử thấp giọng nói "Tuổi tác cũng xấp xỉ Đằng Thanh Sơn."

Đằng Thanh Sơn nhin không được cười.

Không ngờ có người giả bộ giống mình, ngay cả thương đều ngụy tạo không khác biệt lắm.

"Ồ Tam công tử, người cho là chỉ cầm một cây Thương lớn đã có thể làm bộ giống như Đằng Thanh Sơn?" Một thanh niên cao lớn ở bàn bên cách mang theo hai thị nữ, cười chỉ thanh niên mang thương: "Nhìn người như vậy, Đằng Thanh Sơn vì bị khắp thiên hạ đuổi giết nên hóa trang. Mà người mặc trang phục này, còn có ý cầm một cây Luân Hồi Thương? Ha ha, ta buồn cười đến chết mất!"

Hai thị nữ bên cạnh cũng che miệng cười.

"Bồng!" Thanh niên mang thương đột ngột vỗ xuống bàn, trừng mắt, giận dữ chỉ thanh niên cao lớn: "Mai lão Nhị, người cầm miệng cho ta! Cái thứ như người cũng dám xem thường Đằng Thanh Sơn?"

"Vị công tử Mai lão Nhị này." Chỗ góc tường, một vị độc hành giả uống rượu cười nhạo một tiếng: "Đằng Thanh Sơn này mười bảy tuổi có thể đạt tới Tiên thiên Thực Đan, nghìn năm qua không người nào có thể sánh bằng! Thanh Hồ Đảo nghe nói tổn thất hơn mười vị trưởng lão, có cả Tiên thiên Kim Đan Trưởng lão! Chủ yếu chính là bởi vì Đằng Thanh Sơn! Nguyên nhân vì thế, Thanh Hồ Đảo mới ưng thuận thưởng cao như vậy... Một đám ăn chơi trác táng các người cũng có đủ tư cách xem thường người ta ư?"

Thanh niên cao lớn nghe được tức giận không thôi, hừ nhẹ một tiếng: "Chỉ là một phạm nhân bị khắp thiên hạ truy nã mà thôi."

"Mai lão Nhị, người còn nói lung tung cẩn thận Luân Hồi Thương của ta lưu lại vài cái lỗ thủng trên người người." Thanh niên mang thương tức giận nói, nhất thời hai gã hộ vệ phía sau hắn cũng đứng lên.

Mai lão Nhị thấy mình chỉ có hai thị nữ, lần này không mang theo hộ vệ đi ra có điểm sai lầm.

...

"Tần ca, tuy rằng ta cũng rất muốn giết Đằng Thanh Sơn, ngồi lên cái ghế thổ hoàng đế. Đối với hắn cũng rất bội phục a, có thể làm cho Thanh Hồ Đảo phải đưa ra giải thưởng lớn đến thế." Hắc Tử cảm thán nói:

"Hắc Tử ta nếu cũng có thể làm cho bát đại tông phái chịu bỏ ra lượng giải thưởng như vậy, danh truyền thiên hạ, dù ta ngày mai có chết, ta cũng cam tâm."

Đặng Thanh Sơn nghe xong, chỉ có thể vui đầu uống rượu, miệng nói: "Ân, Đặng Thanh Sơn quả là lợi hại, ta cũng bội phục hẳn."

193. Chương 4: Trà Trang*

Những người khác đang ba hoa khoác lác, thậm chí còn nghị luận về Đặng Thanh Sơn. Mà bản thân Đặng Thanh Sơn cũng nhanh chóng ăn cơm, hoàn toàn không để ý đến những lời bàn tán đó. Không bao lâu, Đặng Thanh Sơn đem chiếc đĩa trên bàn đặt xuống.

"Hắc Tử, ta phải đi Trà Trang, ngươi cứ từ từ mà ăn." Đặng Thanh Sơn đứng dậy.

"Trà Trang tối thiểu đến ban đêm mới đóng cửa. Tần ca, ngươi vội cái gì?" Hắc Tử cũng cười cười đứng dậy đưa tiễn, khi thấy Đặng Thanh Sơn mang theo chiếc rương, không khỏi ân cần nói: "Tần ca, chiếc rương nhỏ chứa y phục này để ta giúp ngươi trông coi đi. Đi Trà Trang còn mang theo cái rương có mệt hay không a."

Đặng Thanh Sơn cười thần bí: "Chiếc rương này của ta, cũng không thể rời khỏi người ta được. Người khác lấy, ta rất lo lắng a."

"Nga." Hắc Tử trong lòng lập tức hiểu được.

Xem ra Đặng Thanh Sơn đem tiền tài giấu kín ở trong rương.

...

Đặng Thanh Sơn đội chiến mũ, y phục bông dày, bên hông lộ một thanh loan đao, hình thể cường tráng, màu da ngăm đen. Nhìn cách ăn mặc này, vừa thấy có thể nhận ra đó là cư dân vùng U Yển. U Yển nhị châu vốn luôn luôn giá lạnh, người dân quanh năm luôn mặc áo ấm. Bởi vì ở đây trường kỳ cùng với nhiều bộ lạc trên đại thảo nguyên tranh đấu chém giết, khiến người dân ở nơi đây rất hào sảng, nhưng cũng rất hung hãn. Chỉ cần một lời bất hòa, là có thể khiến máu chảy đầu rơi! (U Yển ở đây là U châu và Yển châu)

Cho nên, ở trên toàn Cửu Châu đại địa, không ngoại nhân nào nguyện ý đi trên chợ bọ họ.

Điều này cũng khiến cho một vài thương nhân mặc dù không phải người dân U Yển, cũng cố ý cách ăn mặc thành bộ dáng của người dân U Yển. Bởi vì ít nhất, cũng có thể hù dọa người.

"Hô. Hô".

Gió lạnh thổi ở khắp nơi.

Nhưng Hoa thành người đi trên đường phố cũng rất nhiều, Đặng Thanh Sơn cũng mang theo chiếc rương nhàn nhả đi tới. Giờ phút này, đúng là thời gian cơm chiều, những người muốn vào tửu lâu ăn không hề ít.

"Nhị tỷ. Vị Đặng Thanh Sơn kia võ công thật sự cao cường như vậy? "

"Tiểu muội, ngươi không tin? Ta tuy rằng là ngoại môn đệ tử, nhưng lần đó khi Đặng thống lĩnh cùng với Tàng Phong thống lĩnh công khai tỷ thí, ta cũng đi xem. Đặng thống lĩnh... Chắc chắn, cũng không giống một vài quân nhân xấu xí, mà ngược lại, lại rất thanh tú. Nhưng đồng thời, thương pháp của Đặng thống lĩnh thật sự là...! Chỉ liên tục mấy thương, đã khiến Tàng Phong thống lĩnh phải hạ đài chịu thua. Bên trong Quy Nguyên Tông, những nữ đệ tử muốn được gả cho Đặng thống lĩnh rất nhiều. Bất quá, cũng không tới phiên chúng ta."

Ở bên cạnh Đặng Thanh Sơn truyền đến những tiếng nói chuyện.

Đặng Thanh Sơn hướng bên cạnh liếc mắt một cái, chỉ thấy hai nam hai nữ đang vừa đi vừa nói chuyện ở phía trước, cùng hướng với phương hướng của mình. Nói chuyện chính là một cô gái áo lông màu đỏ, hẳn thầm nghĩ: "Nàng là Quy Nguyên Tông?"

"Hiếu Liên. Tên Đàng Thanh Sơn kia lúc này cũng bị khắp thiên hạ đuổi giết, tựa như chó nhà có tang, người còn muốn mơ ước đến hắn?" Ở phía sau nàng, một gã cầm y thanh niên cười nhẹ, nói.

"Người nói thế là ý gì?" Cô gái đang nói nhướn mày: "Đàng thống lĩnh, hắn bị Thanh Hồ Đảo khắp thiên hạ đuổi giết! Đó là bởi vì, Thanh Hồ Đảo không ít chấp pháp trưởng lão đều chết ở trên tay hắn... Thanh Hồ Đảo cùng với Quy Nguyên Tông ta vốn chính là cừu địch, Đàng thống lĩnh làm như vậy, là lập công lớn! Huống chi, phóng nhân khắp thiên hạ có mấy người có thể dám làm như thế với Thanh Hồ Đảo? Hoa đại thiếu gia, nếu người có thể đạt tới một thành thành tựu của Đàng thống lĩnh, ta đừng nói gả cho người, chính là làm thiếp của người, ta đều đáp ứng. Không có bản lãnh thì đừng nói ra những lời như vậy."

Một người nam tử mày rậm mắt to nở nụ cười: "Hoa huynh, kinh ngạc sao? Hiếu Liên bọn họ là người của Quy Nguyên Tông, cũng chưa bao giờ nghe thấy tiếng xấu về Đàng Thanh Sơn."

Cầm y thiếu niên chỉ có thể cười khổ, nói áy náy: "Hiếu Liên, ta sai rồi, được rồi chứ!? Một thành thành tựu? Ta đời này có thể đạt tới Tiên Thiên, cũng đã cảm thấy rất mỹ mãn rồi."

Rất nhanh, hai nam hai nữ này liền vào một tòa đại tửu lâu.

Đàng Thanh Sơn nghe được những lời này, đáy lòng có chút cảm xúc: "Ít nhất, các đệ tử Quy Nguyên Tông không coi ta là phản đồ!"

Lúc này, cũng không ai ngốc.

Từ rất nhiều sự tình, tất cả mọi người đều có thể đoán ra không ít chuyện. Đàng Thanh Sơn chẳng những không phải phản đồ của Quy Nguyên Tông, ngược lại khiến cho rất nhiều đệ tử càng thêm sùng bái, kính nể.

...

Đi một hồi lâu, Đàng Thanh Sơn mới đến Thanh Dương Trà Trang.

"Thanh Dương Trà Trang" bốn chữ vàng rồng hiện lên trên tấm bảng trên cửa chính. Ở đó cũng có bốn gã hộ vệ đứng, Đàng Thanh Sơn trực tiếp đi qua.

Một gã hộ vệ trong đó duỗi tay ngăn trở: "Chúng ta Thanh Dương Trà Trang không bán lá trà tán nhỏ, nếu muốn mua lá trà, vậy đến trà điểm* ở phía trước đi."

"Ta là thương nhân đến từ Yến Châu." Đàng Thanh Sơn nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng bóng (hãy dùng Colgate, PS để răng trắng như Đàng Thanh Sơn) nói, đó chính là khẩu âm của U Yến nhị châu. Tên hộ vệ ngăn trở lập tức buông tay, nở nụ cười: "Nguyên lai là Yến Châu, Thanh Dương Trà Trang chúng ta có chính là những loại trà tốt nhất. Xin mời, xin mời."

Tên hộ vệ kia lúc này liền dẫn đường.

Có thể từ Yến Châu phương bắc xa xôi chạy tới, khẳng định là đại sinh ý*. Không ai đi rồi về quãng đường gần hai vạn dặm, chỉ để mua chút ít thương phẩm.

Trà Trang này vốn rất khổng lồ, bình thường chỉ làm những sinh ý có giá trị lớn.

"Chu sư phó, vị này chính là thương nhân đến từ Yến Châu." Tên hộ vệ dẫn Đàng Thanh Sơn đến một chỗ trong đại sảnh, trong phòng có một gã mặc áo lông màu đen trông có vẻ rất quý giá. Lão nghênh đón Đàng Thanh Sơn, sau đó vừa cười vừa chấp tay: "Lão hủ họ Chu, không biết huynh đệ là"

"Tần, Tần Ngụy." Đàng Thanh Sơn nói ra, giọng điệu mang theo khẩu âm của người U Yến.

Kỳ thật Đàng Thanh Sơn sở dĩ có thể thoải mái nói ra khẩu âm U Yến là bởi vì... khẩu âm U Yến, trên thực tế là tương đối giống với khu vực miền Đông Bắc Trung Quốc ở kiếp trước của Đàng Thanh Sơn. Làm sát thủ, ngôn ngữ và tiếng lóng các vùng miền khác rất quan trọng. Hắn đương nhiên cũng đã được trải qua huấn luyện rất kỹ càng về tiếng nói cũng như cách nói chuyện các vùng. Cho nên... lúc này Đàng Thanh Sơn có thể ngụy trang tiếng nói rất dễ dàng.

"Tần huynh đệ, mời ngồi." Khi Chu sư phó cùng với Đàng Thanh Sơn đang ngồi xuống, thì thị nữ cũng bưng khay lên, đem hai chén trà phân biệt đặt ở trước mặt Đàng Thanh Sơn cùng với Chu sư phó.

"Xin mời uống trà." Chu sư phó mỉm cười nói.

Đặng Thanh Sơn cũng bưng lên, hơi hơi uống một ngụm: "Hương lưu lại trên môi, màu sắc nước trà vàng hồng sáng ngời, trà ngon."

"Tần huynh đệ, cũng là một vị đạo sư về trà* a." Chu sư phó cười nói.

"Đó cũng chính là miếng cơm* của tại hạ, không hiểu một chút, sao có thể đi bán? Chu sư phó, không biết Thanh Dương Trà Trang này của các người có loại trà nào?" Đặng Thanh Sơn cười nói.

"Nga, không biết Tần huynh đệ muốn loại phẩm chất nào?" Chu sư phó nghiêm nghị, nói: "Thanh Dương Trà Trang chúng ta, trà chủ yếu chia thành năm cấp độ, từng cấp độ giá cả chênh lệch cũng rất lớn. Giống loại trà thấp nhất ngũ phẩm, đó là một vài rế trà vứt đi được gom góp lại. Loại trà này rất rẻ, một vài người dân bình thường hay thường xuyên uống. Mà càng lên cao, giá cả càng cao. Giống như loại trà tam phẩm, một cân loại trà, sẽ có giá năm sáu lượng bạc. Nhị phẩm loại trà, cái loại này một cân sẽ vào khoảng mười hai đến mười ba lượng bạc. Bởi vì giống bất đồng, còn có những khác biệt rất nhỏ! Về phần loại trà nhất phẩm, một cân loại trà giá không kém hơn năm mươi lượng bạc."

Đặng Thanh Sơn nghe được, than thở: "Loại trà nhất phẩm này, có thể còn có giá hơn cả vàng a."

Một cân trà loại nhất phẩm tương đương với năm mươi lượng bạc, chính là năm cân bạc!

"Loại trà quý nhất thì một cân gần cũng trăm lượng bạc. Nếu là một chút lá trà đặc chế, thật đúng là còn quý hơn vàng." Chu sư phó cười nói: "Bất quá, lá trà này số lượng cực ít, Trà Trang chúng ta hàng năm cũng chỉ có được một phần nhỏ. Lá trà tốt nhất, đại bộ phận đều được một vài đại nhân vật đặt trước rồi."

Đặng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

Có một vài lá trà cực kỳ trân quý, một lạng lá trà, thậm chí có giá trị mười lượng vàng, đây là chuyện có thật! Bất quá, cái loại lá trà này, không có khả năng nén lại thành trà.

"Ta muốn mua loại trà nhị phẩm!" Đặng Thanh Sơn cười nói: "Ồ bộ lạc thảo nguyên, loại trà nhị phẩm đối với bọn họ mà nói, đã là vô cùng tốt... Hàng hóa nhiều, vận chuyển rất phiền toái. Mua loại trà tốt, sẽ phiền toái ít hơn. Cho nên bình thường những người đi buôn như bọn ta, chỉ mua những loại trà tương đối quý giá."

"Nga, Tần huynh chuẩn bị vào thảo nguyên buôn bán?" Chu sư phó có chút sợ hãi, than: "Địa phương đó, thật sự là rất hỗn loạn."

"Vốn chính là đầu đặt ở thất lưng quần để kiếm tiền*." Đặng Thanh Sơn cười nhẹ, nói: "Loại trà nhị phẩm này, người có bao nhiêu loại?"

"Nhị phẩm loại trà thì trong kho hàng của chúng ta có ba loại. Nếu người muốn bán được trên đại thảo nguyên, lấy sự ham muốn của người dân nơi đó, ta xem, người nên mua loại trà "Tứ Nha" là tốt nhất! Người thảo nguyên thích nhất là loại trà này." Chu sư phó chân thành đề nghị.

Đặng Thanh Sơn gật đầu: "Àn, loại trà Tứ Nha này giá cả bao nhiêu một cân?"

"Một cân, mười ba lượng bạc!" Chu sư phó nói.

"Chu sư phó, giá cả này so với giá cả ở những trà điểm không khác bao nhiêu a, nói giá cả thật một chút đi!" Đặng Thanh Sơn cười rộ lên: "Hơn nữa, ta mua tương đối nhiều, có tiền mọi người cùng nhau kiếm lời."

"Người mua bao nhiêu?" Chu sư phó hỏi.

"Tám trăm bánh!" Đặng Thanh Sơn nói.

Chu sư phó nhăn tình sáng lên, đây chính là đại sinh ý. Một người dân bình thường một năm cũng chỉ kiếm được hơn mười hai lượng bạc, mà một cân loại trà này có giá tới mười ba lượng bạc, đây là loại trà mà chỉ kẻ có tiền mới dám uống. Mà tám trăm bánh... cũng đích xác xem như mua bán lớn.

"Người nghĩ muốn giá bao nhiêu?" Chu sư phó dò hỏi.

Đặng Thanh Sơn rất trực tiếp nói: "Mười lượng bạc một bánh!"

"Này, quá thấp." Chu sư phó liền nói.

Đặng Thanh Sơn lắc đầu, nói: "Chu sư phó, giá này cũng không thấp. Người dân ở đây mua loại trà này, thậm chí còn rẻ hơn cái giá của ta. Mà ta, nhưng là người duy nhất mua tám trăm bánh hàng hóa nhị phẩm! Ta một đường này đến đại thảo nguyên là liều mạng, người cũng thoáng giúp đỡ một phen. Ta đồng thời cũng muốn mua thêm một Xích Hỏa Mã, một ngàn lượng bạc một con! Được không?"

Chu sư phó thoáng suy nghĩ, lập tức nở nụ cười: "Tần huynh, được rồi. Tám trăm bánh hàng hóa nhị phẩm, thêm một con Xích Hỏa Mã, tổng cộng là chín ngàn lượng bạc!"

Kỳ thật mười lượng bạc một bánh, Chu sư phó có chút trì hoãn, nhưng Đặng Thanh Sơn lại mua thêm Xích Hỏa Mã. Từ Xích Hỏa Mã, bọn họ cũng có thể có lời hai ba trăm lượng bạc. Cộng lại, hẳn cũng có lời lớn nên mới gật đầu.

...

Trong kho hàng, hai cái thùng lớn đang mở ra, đặt cạnh một chiếc hòm.

Chu sư phó, Đặng Thanh Sơn, cùng với rất nhiều người thuộc Trà Trang đang ở chỗ này.

Đặng Thanh Sơn mở ra cái rương nhỏ mang theo trên tay, trong rương đều là chút quần áo cùng một số vật phẩm bình thường khác. Đặng Thanh Sơn từ trong túi áo đặt ở trong đó, lấy ra một chút ngân phiếu. Chu sư phó thấy nhưng không lạ, vì lý do buôn bán nên thủ đoạn giấu ngân phiếu của thương nhân nhiều lắm.

"Hòm quần áo của ta, đặt ở trong này." Đặng Thanh Sơn đem rương nhỏ dựng thẳng đặt vào bên trong thùng lớn, sau khi đã để xong liền nói: "Tốt lắm, mọi người xếp trà vào đi. Cái thùng ở bên trái này xếp trà vào ít một chút, ta về sau còn lấy cái hòm quần áo. Thùng lớn ở bên phải thì xếp trà vào nhiều hơn chút."

"Vâng."

Người của Trà Trang lập tức bắt đầu đem từng bánh trà bỏ vào. Đặng Thanh Sơn cũng tùy ý lấy ra một bánh, mở bao giấy ra, bên trong liền hiện ra một chút trà vụn.

"Loại trà Tử Nha này, tuyệt đối là loại trà tốt." Chu sư phó rất nhanh chóng pha trà.

Nhấp một chén, Đặng Thanh Sơn phẩm* một chút, lúc này mới vừa lòng gật đầu.

*Trà Trang: dịch na ná chính là một nơi chuyên về trà, hay nói cách khác là nơi có rất nhiều loại trà. Hiểu theo 1 cách đơn giản và hiện đại, đó chính là công ty chuyên về trà.

*Trà điểm: quán trà.

*Đại sinh ý: cuộc mua bán hay những cuộc giao dịch lớn. Hàng hóa được giao dịch thường có rất giá trị. Và từ này dành cho bên bán, tức bên dùng hàng hóa trao đổi lấy tiền.

*Đạo sư về trà: những người cực kỳ am hiểu trà.

*Miếng cơm: ở đây mình dùng nghĩa bóng, chính là tiền bạc kiếm được.

*Đầu đặt ở thất lưng quần để kiếm tiền: cái này chính là đánh cược sinh mạng để kiếm tiền. Ở đây có thể hiểu là, ở thảo nguyên có rất nhiều cướp bóc, giết người... nhưng buôn bán ở đây rất có giá trị, giá bán thường gấp nhiều lần so với giá trị khi mua ở nơi khác. Chính vì thế, có rất nhiều thương nhân không quản nguy hiểm tính mạng mang hàng hóa vào sa mạc thảo nguyên để có thể kiếm tiền ở nơi đây. Chính điều này về sau đã dẫn đến sự ra đời của "Con đường tơ lụa" (con đường từ đồng bằng Trung Quốc đi qua sa mạc để tới thảo nguyên. Chi tiết xin vui lòng search google hoặc vô web game của Con đường tơ lụa để tìm hiểu rõ về vấn đề này, nó rất hay). Vì hứng quá nên mình giải thích hơi lan man, anh em thông cảm.

*Phẩm trà: chính là việc nếm thử xem trà ngon dở đến mức độ nào. Cái này thường những vị đạo sư về trà rất hay làm, để kiểm tra độ ngon, thơm của trà. Trung Quốc hiện nay có một loại trà rất nổi tiếng, đó là trà Long Tỉnh. Loại trà này được trồng ở Long Tỉnh, những nơi khác trồng không thể ngon như ở nơi đây. Khi đến mùa, sau khi hái lá trà sẽ được phơi khô ở ánh nắng, còn nước pha trà thì dùng sương đọng trên từng lá sen ở trong hồ rồi đổ vào một cái lư, đợi vài ngày sau nước cô đọng rồi mới lấy ra đun trà, rất công phu. Khi uống, phải bỏ nước đầu để lọc cặn bã của lá trà, nước thứ hai mới bắt đầu uống. Khi uống, mũi

thơm của trà sẽ tỏa ra làm bạn mê mẩn, và lúc đầu sẽ có vị hơi đắng đắng, nhưng sau đó vị ngọt tự nhiên sẽ lan ra khắp đầu lưỡi khiến bạn không thể nào quên (dịch giả khi thêm vào đoạn này, cũng ực ực nhiều lắm. Nhưng loại trà này đắt quá, lại phải đặt bên Trung Quốc về mới được nên ực ực thì cũng chỉ dám ực ực, chứ không dám mơ có 1 ngày sẽ được uống).

194. Chương 5: Tu Luyện Trên Minh Ngựa

Xích Hỏa Mã cùng với Ô Vân Mã của Quy Nguyên tông là cùng một cấp bậc. Ô Vân Mã thường thường một thân trọng giáp, cùng với Hắc Giáp quân quân sĩ bên trên cũng trang bị trọng giáp cộng lại cũng phải tới vài trăm cân, vậy mà Ô Vân Mã vẫn chạy như bay không có cảm giác nặng nề. Xích Hỏa Mã này tốn mất ngàn lượng bạc của Đăng Thanh Sơn, đeo hai cái thùng này vào thực sự là rất nhẹ nhàng.

"Chu sư phụ, không cần tiễn." Đăng Thanh Sơn vừa cười vừa chấp tay, cười trên lưng Xích Hỏa Mã, kỵ mã bốn vó cất lên, thoải mái phi nước kiệu rời khỏi Thanh Dương trà trang.

Sáng sớm hôm sau, tại cửa tây Hoa thành, mặc dù trời mùa đông gió lạnh thấu xương nhưng tất cả thương nhân, hộ vệ vẫn tụ tập đầy đủ ở đây.

"Mọi người xếp hàng! Đi!" Một tiếng hô to, đội ngũ mấy trăm thương nhân lần lượt đi tới. Đăng Thanh Sơn cùng với lão Trương, Hắc Tử vài người tụ tập với nhau thành một nhóm nhỏ. "Tần Ngụy, người mua bán trà cũng không nhiều lắm" lão Trương đánh giá một chút hai cái thùng của Đăng Thanh Sơn, thùng cũng không lớn không thể chứa nhiều "Trà loại gì đây? Tam phẩm, nhị phẩm hay là... nhất phẩm?"

"Nhị phẩm." Đăng Thanh Sơn cũng không dấu diếm.

"Nhị phẩm?" Hắc Tử bên cạnh khẽ hô một tiếng "Tần ca, huynh cũng thật là liều, hai thùng này cũng có tới ngàn cân, vậy là giá trị gần vạn lượng bạc, nếu có thể vận chuyển tới Yên Châu tối thiểu cũng có thể bán được mười vạn lượng bạc. Chậc chậc... huynh đi một chuyến cũng bằng với đệ đi hai mươi chuyến rồi. Chuyến này mà có lời thì Tần ca huynh phỏng chừng có thể hưởng phúc dài dài." Thương nhân ánh mắt đặc biệt sắc xảo, nhìn thùng chứa cũng có thể đoán ra đại khái khối lượng.

Đăng Thanh Sơn cười Xích Hỏa Mã chạy nước kiệu. với tốc độ này của thương đội đối với Xích Hỏa Mã không có một chút áp lực.

"Đoạn đường này nếu đi cùng với thương đội thì cũng có chút an toàn, nhưng mỗi chuyến đi cũng phải nộp không ít bạc, đi về ta tối thiểu cũng phải lo lót hai vạn lượng bạc, cùng với hàng hóa là ba vạn lượng, mất cả năm mới về được tới nhà, không đáng." Đăng Thanh Sơn lắc đầu nói.

"Muốn kiếm tiền thì phải mạo hiểm thôi." Đại hán hỏi đầu cười nói.

"Bán trà nếu bán được ở đại thảo nguyên thì có lãi lớn." Lão Trương cảm thán nói, "Nhưng đại thảo nguyên rất loạn, hơn nữa nếu gặp phải mã tặc thì muốn chạy cũng chạy không thoát."

Đăng Thanh Sơn chỉ cười cười không nói.

Dọc đường mọi người cũng chỉ thỉnh thoảng ngẫu nhiên tâm sự, phần lớn thời gian đều là dưỡng thần nghỉ ngơi trên ngựa, trường kỳ di chuyển hao tổn thể lực kinh người.

"Ồ!" Đăng Thanh Sơn tai thoáng động, hướng về xa xa trước mặt "Ở kia có mã tặc mai phục?" Bất quá Đăng Thanh Sơn cũng không lo lắng nhiều, dọc đường gặp phải cường đạo cũng không phải một hai lần, chuyện này đã có những thương nhân lão luyện đứng ra ứng phó.

Một lát sau.

"Ha ha..." ngay sau tiếng cười sang sảng, chỉ thấy đông đảo mã tặc tay cầm kinh cung, đoản đao xuất hiện, còn có không ít mã tặc cầm trường thương xông lên giữa quan đạo hàng ngũ chỉnh tề ngăn mọi người lại. Đội ngũ thương nhân nhất thời dừng lại.

"Số lượng không ít, phải đến hơn nghìn người." Đằng Thanh Sơn ánh mắt thoáng liếc qua trong lòng liền có phán đoán.

"Lại là mã tặc! Nếu không có mã tặc lão tử mỗi chuyến đi tiền lời phải nhiều hơn không ít." Hắc Tử thấp giọng chửi bới.

Đúng lúc này, thủ lĩnh thương đội cất cao giọng nói "Lam nhị đương gia! Chúng ta cũng là kiếm ăn, thỉnh cầu mọi người nhường đường, ngân phiếu này xin biểu mọi người uống trà." Cùng lúc một hộ vệ lập tức cầm ngân phiếu hướng thủ lĩnh mã tặc bên kia chạy tới.

Thủ lĩnh mã tặc là một tráng hán trên mũi có xỏ một cái vòng, hắn nhận tờ ngân phiếu lật qua xem một lượt.

"Ngô lão nhi." Mã tặc thủ lĩnh cười lạnh lên tiếng "Hôm nay mọi người không may rồi, nửa tháng trước lão tử ta bị chết không ít huynh đệ, chiếu cố một nhà già trẻ bọn họ cũng tốn không ít bạc, cho nên bây giờ tiền lộ phí tăng, Ở đây là năm nghìn lượng ngân phiếu, đưa thêm ba ngàn lượng nữa ta tha cho các người đi."

Nhất thời mọi người đều xôn xao.

Số bạc đó đưa lên là tiền góp vốn của tất cả các thương nhân ở đây, mời đông đảo hộ vệ, trên đường cấp bạc cho một số đạo mã tặc lớn cũng là từ đây mà ra. Nếu cứ thế này thì sinh ý càng ngày càng khó khăn.

"Lam nhị đương gia." Thủ lĩnh thương đội cao giọng nói "Bây giờ các vị thu phí tăng lên, chúng ta bây giờ làm ăn khó khăn lời lãi ít, sau này mọi người cũng không dám đi đường này nữa, đường vòng có xa hơn cũng phải đi thôi. Hay là như vậy đi, Lam nhị đương gia, chúng ta dâng lên thêm một nghìn lượng bạc nữa, mỗi bên lui một bước, nên chăng? Giao tình của chúng ta cũng đâu phải là ngày một ngày hai."

Nhất thời, đội hộ vệ thương đội căng thẳng cẩn thận đề phòng.

Lam nhị đương gia ánh mắt nheo lại có vẻ suy nghĩ, một lát sau cười lạnh đồng ý "Được, coi như cấp cho người chút mặt mũi vậy."

Thủ lĩnh thương đội lại đưa lên một ngàn lượng ngân phiếu, mã tặc thủ lĩnh sau khi cầm bạc ra lệnh một tiếng, tất cả mã tặc lập tức nhường đường, thương đội lúc này mới tiếp tục tiến tới.

"Vơ vét, cứ vơ vét cho đầy túi vào" đại hán đầu hói thấp giọng chửi bới "Bọn chúng thu nhiều như vậy, làm chúng ta cũng phải tăng giá hàng hóa, làm ăn như vậy cuộc sống càng về sau càng khó khăn."

"Khi về là phải thương lượng chuyện tăng giá, không tăng giá không có cách nào khác a." Lão Trương cũng cảm khái nói.

Thương đội cũng có sự phân chia cấp bậc, tỷ như Dương Châu diêm thương, chỉ cần là cửa hàng ở trong phạm vi bảo hộ, việc buôn bán thông thương nguy cơ rất thấp, không những có đông đảo hộ vệ tinh anh áp tải hàng hóa mà thường thường mã tặc cũng không dám đụng chạm. Mà Đằng Thanh Sơn bọn họ chỉ là thương nhân tự do, hàng hóa vận chuyển phí tổn cao, tiền kiếm được tự nhiên cũng ít đi.

Bầu trời quang đãng, Đằng Thanh Sơn vẫn đang cười Xích Hỏa mã nhân nhả cùng thương đội từ từ đi tới. "Lúc này việc trọng yếu của ta là phải lĩnh ngộ được cảnh giới Chân Ngã, rồi tiếp đó là cảnh giới Phản Phác Quy Chân. Chỉ cần cảnh giới có thể vượt qua Tiên thiên Kim đan, lấy lực lượng thân thể của ta ngại gì Tiên thiên cao thủ nữa." Đằng Thanh Sơn lần này mục tiêu là tới Bắc Hải, người cùng kỳ mã phải đi cùng nhau một thời gian dài, cho nên ngoại trừ buổi tối luyện tập Tam Thể thức trong phòng, chủ yếu tu luyện là ở trên mình ngựa.

"Cảnh giới đề cao, kỳ thật chính là nâng cao Thần!" Đằng Thanh Sơn còn nhớ rõ Vũ Hoàng đã nói như thế "Bởi vì Thần cường đại tự nhiên có thể đạt tới Chân ngã cảnh giới, cuối cùng là tiến tới cảnh giới Phản Phác Quy Chân. Mà trên bí tịch có nêu một vài phương pháp như thư pháp, hội họa... thực ra cũng là để dưỡng Thần, nâng cao Thần." Chính mình khi mười bảy tuổi Thần đã đạt tới cảnh giới Nhập Vi đỉnh phong. Su phụ Gia Cát Nguyên Hồng cũng phải tới ba mươi tuổi. Thiên tài Hạng Phàm Trần mười sáu tuổi đạt tới Tiên thiên, kỳ thật luận về sự cường đại của Thần, bản thân mình khi mười sáu tuổi tuyệt đối vượt xa Hạng Phàm Trần. Chỉ là nội kình vẫn chưa đạt tới cực hạn mới không có đột phá, mà một khi đạt tới Tiên

thiên Hư đan, cảnh giới Nhập Vi lập tức đề thăng tới đỉnh phong, chỉ kém một chút là đạt tới cảnh giới Chân ngã.

Đạt tới Tiên thiên, khó khăn nhất vẫn là đề thăng Thần. Mà Đằng Thanh Sơn từ khi sinh ra tới giờ, tốc độ đề thăng Thần đủ làm cho người ta sợ hãi. Đằng Thanh Sơn cũng không cho rằng Thần từ kiếp trước còn có thể lưu lại sang kiếp này, Kiếp này hẳn chỉ còn ở Tiên thể một phần ký ức thôi.

”Thần của ta sở dĩ đề thăng nhanh chóng hẳn là phải có liên quan tới Hình Ý quyền.” Đằng Thanh Sơn trong lòng phán đoán ”Không quản là vẽ tranh, viết chữ hay phương pháp nào cũng đều là tôi luyện tâm tính, làm cho tâm linh dung hợp thiên địa, cảm ngộ thiên địa. Như vậy Thần mới chậm rãi đề thăng, mà người bình thường trong cuộc sống Thần không những không đề thăng mà còn bị tiêu hao không ngừng.”

”Mà ta luyện tập Tam Thể thức, mỗi lần đều đắm chìm trong cảm giác âm dương giao hòa, cảm ngộ thiên địa. Hiên nhiên đạt tới cảnh giới tông sư Nội gia quyền, cảm ngộ Tam Thể thức đối với việc Thần đề thăng có lợi ích rất lớn.”

Bởi vì ý thức được điểm này nên Đằng Thanh Sơn mỗi buổi tối đều luyện tập Tam Thể thức, về phần tính tọa nghỉ ngơi chỉ cần hai ba giờ là đủ.

”Vẽ tranh, viết chữ, du lịch đại địa sơn hà, sở dĩ có thể cường đại Thần chính là bởi vì hội họa, thư pháp khi đạt tới cảnh giới cao thâm đều có thể toàn tâm chuyên chú, tâm linh phù hợp thiên địa. Mà vào Nam ra Bắc, ngắm danh sơn, đứng bên dòng Trường Giang cuộn cuộn chảy, Hoàng Hà hùng vĩ cũng khiến cho lòng người rung động, tâm linh dung nhập thiên địa... như vậy kỳ mà đạt tới cảnh giới cao thâm cũng có thể làm cho Thần cường đại.”

Đằng Thanh Sơn xem ra nhất pháp thông vạn pháp thông. Đề thăng Thần không có phương pháp cố định nào, chỉ tùy từng người mà có phương pháp thích hợp. Tỷ như Tam Thể thức, cho dù là Gia Cát Nguyên Hồng hay là Cổ Ung là Tiên thiên Kim đan cao thủ, nhưng những người này không biết chút gì về Nội gia quyền, cũng không thể cảm ngộ bất kỳ chút ý cảnh nào. Mà hội họa, Gia Cát Nguyên Hồng có thể dựa vào phương pháp này để đề thăng Thần, đối với Gia Cát Nguyên Hồng, đây là phương pháp thích hợp nhất. Nhưng nếu áp dụng vào Đằng Thanh Sơn, vẽ tranh căn bản là vô dụng. Cho nên làm cho Thần cường đại, không có phương pháp tối ưu, chỉ có phương pháp tối thích hợp. đối với Đằng Thanh Sơn mà nói thì Tam Thể thức cũng rất thích hợp.

Mà hiện tại, Đằng Thanh Sơn đang ở trên mình ngựa nghiên cứu tu luyện. Từ khi gia nhập thương đội cho tới nay Đằng Thanh Sơn không ngừng nghiên cứu, đến nay cũng đã được nửa tháng.

”Cưỡi ngựa, làm sao để tâm linh dung hợp thiên địa...” ngồi cưỡi trên lưng ngựa có thể nói là Nhân mã hợp nhất, cơ thể toàn thân cùng với ngựa hoàn toàn phù hợp, có vẻ như rất hoàn mỹ. Nhưng ngay cả như vậy Đằng Thanh Sơn cũng chỉ là ngẫu nhiên mới nắm bắt được ý cảnh đó thôi.

Xích Hỏa Mã chạy nước kiệu, Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng ngựa, thân thể cùng với kỳ mã dường như hòa thành một thể.

”Thi thể!”

”Thật là nhiều!”

”Người chết không ít à!”

Toàn bộ thương đội bỗng nhiên huyền não.

”Tần ca, mau chúng ta mau lên xem xảy ra chuyện gì?” Hắc Tử hô.

Đang ở trạng thái Nhân mã hợp nhất Đằng Thanh Sơn từ một tiếng, phản xạ có điều kiện cơ bắp ở chân thoáng chấn động, Xích Hỏa Mã lập tức gia tốc.

”Ta vừa rồi làm cái gì?” Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên bình tĩnh.

”Đúng! Đúng là cái cảm giác này!” Đằng Thanh Sơn trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi lẫn vui mừng, hao phí gần nửa tháng, với khả năng khống chế thân thể của hắn, trường kỳ tu luyện rồi cuộc cuối cùng cũng đã chạm tới bình cảnh.

195. Chương 6: Kỹ Nhập Đạo

Đằng Thanh Sơn đứng bên cạnh đưa mắt nhìn cũng đồng ý với nhận xét của hộ vệ kia.

"Giết hay lắm, mấy tên mã tặc này ăn không ngồi rồi chỉ nghĩ cách giết người cướp của không thôi, lần này đúng phải thiết bản rồi." Hắc Tử cao giọng mắng, thương nhân cùng với mã tặc vốn chính là đối lập nhau, trong mắt cường đạo thì thương nhân chính là "Dê béo".

"Người này đạo pháp thực là lợi hại, lấy một địch ba mươi bảy, có khi còn hơn vậy mà cũng chỉ một đao một mạng người, sợ là phải có thực lực bài danh Địa bảng. Nếu có người này làm bảo tiêu vậy thì có thể kê cao gối ngủ rồi." Lão Trương cảm thán nói.

Phía trước truyền đến tiếng hô "Mọi người nhanh chân đi thôi." Một vài thương nhân hiếu kì xuống ngựa xem xét cũng nhanh chóng lên ngựa tiếp tục đi tới.

Thương đội tiếp tục tiến lên, Đằng Thanh Sơn vẫn đứng đỉnh ngồi trên Xích Hỏa Mã, nhớ lại cảm giác vừa rồi "Trước đây nếu ta muốn ngựa tăng tốc đều phải thúc vào bụng ngựa, nhưng cái cảm giác vừa rồi kia giống như... giống như Xích Hỏa Mã này là một phần của thân thể ta vậy." giống như người ta bước đi vậy, lực lượng từ eo truyền tới chân, cứ vậy bước đi từng bước, rất tự nhiên.

Mà vừa rồi Đằng Thanh Sơn rất tự nhiên lực lượng từ bắp chân truyền đến Xích Hỏa Mã, lập tức Xích Hỏa Mã chạy nhanh hơn. "Chính là cái cảm giác này. Trước kia có thuật gọi là Nhân mã hợp nhất, là không chế hoàn mỹ kỵ mã. Mà cách tu luyện của ta không phải là khống chế, mà là phải biến chiến mã kia thành một bộ phận của thân thể, trong lòng vừa động là có thể tự nhiên điều khiển tùy ý, như là phản xạ có điều kiện."

Đằng Thanh Sơn lại đắm chìm suy nghĩ làm thế nào có thể tùy ý điều khiển chiến mã, thời gian từ từ trôi, kỹ xảo cưỡi ngựa của hắn cũng ngày càng cao, dần dần tiến vào một cảnh giới lạ lùng, tựa hồ bản thân mình đã biến thành một con ngựa, không ngừng đi tới phía trước, cảm nhận được tới bốn chân, thậm chí còn từ bốn chân cảm giác được hoàn cảnh xung quanh, cái cảm giác như hòa hợp với đất trời này làm cho Đằng Thanh Sơn mê say, rất giống với cảm giác lúc luyện tập Tam Thể thức. Tuy rằng cảm giác lúc này không thể thật rõ ràng như khi luyện tập Tam thể thức, nhưng cái trạng thái đắm chìm trong thiên địa này thì không phải là vô thức nữa.

"Dừng!" một tiếng hô to vang lên.

Nhất thời thương hội đều dừng lại, Đằng Thanh Sơn rất tự nhiên dừng lại theo, sau đó mở to mắt, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, thấp giọng lầm bầm một mình "Kỹ nhập Đạo! Kỹ nhập Đạo! Thì ra là thế! Thì ra là thế... Ta vốn đã sớm chạm đến Đạo, vậy mà lại ngây thơ chẳng hay biết gì."

Cuối cùng Đằng Thanh Sơn đã hiểu được, vẽ tranh, viết chữ hay bản thân mình luyện tập Tam Thể thức vì sao đều có thể dung hợp tâm linh vào thiên địa, Bản chất của nó chính là dùng Kỹ nhập Đạo.

Khi tài nghệ đã tinh diệu đến đỉnh phong, tỷ như chuyện xưa ở tiền thế Bào đình giải ngư, cái gọi là bào đình giải ngư chính là trong mắt người đầu bếp khi đó con trâu đã không phải là trâu nữa, mà chỉ là khung xương gắn lên trên những bộ phận cơ nhục nội tạng mà thôi. Hắn có thể rất dễ dàng đem một con trâu xẻ thịt, hắn không cần lo lắng đến đao khí dụng lực lớn nhỏ, bắt đầu từ chỗ nào... bởi vì hết thảy đều thuận theo tự nhiên, cứ như nước chảy thành sông, trong tay hắn giải ngư chính là Đạo.

Tài nghệ không ngừng đề cao, đến một mức độ nào đó chính là đạo, dùng Kỹ nhập Đạo.

Vẽ tranh, đầu tiên phải có kiến thức căn bản về hội họa, sau đó không ngừng luyện tập tài năng ngày càng nâng cao, đến một lúc khi vẽ tranh thậm chí không cần quan tâm tới "họa bút, giấy mực" chỉ cần tâm linh đắm chìm trong bức họa, là có thể đưa vào bức vẽ tâm trạng phần nộ, vui sướng hoặc đau buồn, xuyên thấu qua họa bút mà thoát ra.

Đến cảnh giới như thế chính là Đạo.

Đằng Thanh Sơn cũng như thế, từ Hình Ý Thập Nhị thức, cho đến Ngũ Hành quyền, rồi Tam Thể thức chiêu thức rất đơn giản nhưng bản thân sự đơn giản đó ẩn chứa Đạo. Tập luyện Hình Ý Thập Nhị thức, Ngũ Hành quyền đó là rèn luyện Kỹ, đạt tới cực hạn Ngũ Hành quyền có thể ẩn chứa Đạo, mà Tam Thể thức là gốc rễ căn nguyên của Hình Ý, là Hình Ý chi Đạo.

Kỵ mã cũng như vậy, nội gia quyền cảnh giới Tông sư. Không chế thân thể đạt tới viên mãn, kỵ mã có thể dễ dàng đạt tới Nhân mã hợp nhất, nhưng đây là không cố ý. Không quản là bào đĩnh giải ngư, hay là vẽ tranh, hay là luyện tập Tam thể thức, một khi không cố ý cảm ngộ cũng là rơi xuống tiểu thừa.

Bởi vì Đằng Thanh Sơn cảnh giới đã sớm có, bây giờ ngộ ra chân lý thuận lý thành chương kỵ mã thuật tự nhiên đơn giản mà hiểu được, đây chính là đạo lý vạn pháp tương thông.

"Ha ha... may mắn ta đối với thân thể mỗi một chỗ đều không chế hoàn hảo, cho nên kỵ mã thuật rất nhanh chóng đạt tới cực hạn, chỉ cần hiểu được tầng trên cùng là có thể dung hợp thiên địa." Đằng Thanh Sơn trong lòng thống khoái "Nếu đã vậy, ban ngày ta tu luyện trên mình ngựa, buổi tối luyện tập Tam Thể thức, như thế Thần của ta sẽ dễ thắng với tốc độ kinh người." Đằng Thanh Sơn trong lòng chờ mong.

Đằng Thanh Sơn thu hồi suy nghĩ nhìn về phía trước.

Ở phía trước bên cạnh quan đạo có một nhà ba người, một gã nam tử đi chân trần, mặc phá y, hông đeo loan đao, tóc buông dài rối tung trông không khác gì dã nhân. Bên cạnh là một phụ nhân gầy yếu ăn mặc rách nát cùng với một nam hài trông bẩn thỉu.

"Làm hộ vệ ư, hộ vệ cho thương đội của chúng ta không phải ai cũng có thể làm đâu." Phía trước có tiếng nói vang tới.

Nam tử trông như dã nhân kia ánh mắt như điện trầm giọng nói "Ta làm hộ vệ cho các người, mỗi ngày mười lượng bạc."

"Mười lượng bạc một ngày, người nghĩ người là ai chứ?" không ít người cười rộ lên.

"Mười lượng bạc, bình thường một người miền núi một năm cũng chỉ kiếm được có vậy, người một ngày cũng đòi mười lượng bạc, người là Địa Bổng cao thủ chắc?"

Đằng Thanh Sơn cũng nổi lên hứng thú nhìn dã nhân kia, dựa theo cảm giác của hắn người này phải là cao thủ, nhưng sao trông bộ dạng lại thảm hại đến vậy, bản thân cho dù không để ý đi nữa nhưng vợ con cũng dễ như vậy thì thật là lạ lùng.

"Các người!" Dã nhân đưa tay chỉ đội hộ vệ "Tất cả các hộ vệ nếu có ai tiếp được ba chiêu của ta, ta lập tức rời đi."

Khẩu khí quá lớn, đội hộ vệ xôn xao, mấy trăm người ở đây hộ vệ chiếm hơn phân nửa. Ngoại trừ một vài hộ vệ được một số thương nhân mời riêng, còn lại toàn bộ thương đội thống nhất thuê một đội hộ vệ lớn.

"Ba chiêu?"

"Mạnh miệng quá, là người nói đấy nhé." Cả đám cười rộ lên. Nhưng mà cho dù cười nhạo hán tử kia nhưng cũng không có một ai dám bước lên. Trên Cửu Châu đại địa này chỗ nào chẳng có cao thủ ẩn phục, phàm là gặp chuyên chó nên làm người xuất đầu, hậu quả thường không phải là chuyện tốt.

"Hừ!" dã nhân hán tử cười lạnh một tiếng, tay phải nắm lấy chuôi đao.

"Thương!"

Tất cả hộ vệ miền cương cứng kiến một đạo hắc quang lóe lên, khi ánh sáng tiêu tán chiến đao đã nằm gọn trong vỏ.

"Lão thiên a!"

Đội hộ vệ khiếp sợ nhìn xuống, chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện một cái rãnh dài gần bảy trượng. Một thanh chiến đao dài không tới bốn thước lại có thể rạch mặt đất ra gần bảy trượng. Hiển nhiên tốc độ đao này cực nhanh, thậm chí còn sinh ra khí nhận, xé rách đại địa.

"Cao thủ!" đội hộ vệ nhất thời hiểu được lần này mình đã gặp cao thủ lợi hại.

”Mười lượng bạc một ngày, từ nay trở đi người chính là hộ vệ của thương đội chúng ta.” Thủ lĩnh thương đội lập tức cất lời, cao thủ như vậy mỗi ngày mười lượng chứ mỗi ngày một trăm lượng cũng chỉ sợ là khó mới được.

”Ồ!” Dã nhân kia nhìn xung quanh, rất nhanh nhận thấy bên cạnh Đằng Thanh Sơn có một cái sàh xe được ngựa kéo, lập tức ôm nam hài kia chạy đến, đặt đứa nhỏ lên trên, phụ nhân kia cũng chạy tới ngồi lên xe, bản thân hấn thì cười ngựa theo sau. Thương đội lại tiếp tục lên đường.

”Cao thủ, không ngờ tự nhiên lại gặp ở đây một cao thủ như thế, chỉ đơn thuần luận đao pháp là có thể so với Lôi Thần Đao Ngô Việt kia, không chút thua kém.” Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ. Người khác còn không thấy rõ nhưng hấn nhìn thấy rõ ràng, dã nhân này cũng là một cao thủ lợi hại. ”Đồng thi thể lúc trước không biết có phải người này giết không?” Đằng Thanh Sơn suy nghĩ.

”Thôi quên đi, không nghĩ nữa.” Tuy dã nhân này có thể làm cho đám hộ vệ này sợ hãi, nhưng Đằng Thanh Sơn hấn là ai chứ, thực lực đủ để giết chết Tiên thiên Thực đan cường giả, dã nhân này chỉ là gây cho hấn chút hứng thú thôi.

Đằng Thanh Sơn lại một lần nữa đắm chìm trong trạng thái cười ngựa. cái cảm giác này làm cho linh hồn hấn cực kỳ sảng khoái.

Thời gian vẫn đều đều trôi.

Thanh hồ, Dương Châu.

Chạng vạng tối, gió lạnh gào thét, Thanh hồ nổi sóng cuộn cuộn nhưng vẫn có một chiếc thuyền con rẽ sóng lướt tới.

”Đan Thần, lấy thiên phú của con, tương lai chắc chắn sẽ được Thanh Hồ đảo bồi dưỡng trọng điểm, nhưng con vì cái gì mà lại lựa chọn tới Vũ Châu làm hộ pháp ở một thành nhỏ chứ?” Một lão giả cùng với một thiếu niên áo đen khoang chân ngồi đối diện nhau trên sàh thuyền, thiếu niên này đúng là thiếu niên đã được Đằng Thanh Sơn cứu năm nào Diêm Đan Thần.

Lão già nhìn đệ tử trước mắt thầm than.

Từ khi đệ tử này nhà tan cửa nát, tâm tính đại biến, dốc sức tu luyện, hơn nữa thiên phú của hấn cũng cực cao, trước đây còn chưa chuyên chú lắm, còn có ý muốn tiếp nhận sản nghiệp của gia đình buôn bán thương mại. Mà lúc này toàn tâm toàn ý tu luyện, tốc độ đề thăng cực kỳ kinh người, hơn nữa hấn không bao giờ thể hiện tình cảm ra mặt, trong ánh mắt ẩn chứa sát khí, làm cho rất nhiều đệ tử cùng bối phận với hấn có chút sợ hãi.

”Sư phụ, tu luyện nội kinh là cần phải có thời gian, không đi đường tắt được, đồ nhi ở lại Thanh Hồ đảo hay tu luyện tại Vũ Châu cũng không khác gì nhau. Hơn nữa con cảm giác kiếm pháp cũng đã đạt tới bình cảnh, có lẽ bây giờ ra ngoài xông xáo lại hay hơn.” Diêm Đan Thần lạnh lùng nói.

”Vậy cũng được.” lão giả gật đầu ”Con hãy nhớ kỹ đừng buông lỏng tu luyện là được rồi, còn nữa, con đi đến Vũ Châu, phụ trách tình báo ở đó, bây giờ cũng không có chuyện gì lớn, chỉ cần quan tâm để ý tới việc đuổi giết Đằng Thanh Sơn thôi. Nếu Đằng Thanh Sơn mà chạy tới Vũ Châu con cũng gặp chút phiền toái, nhưng Cửu Châu đại địa rộng lớn như vậy, khả năng hấn chạy tới Vũ Châu cũng không lớn đâu, con cứ an tâm mà tu luyện thôi.”

”Vâng.” Diêm Đan Thần gật đầu nói.

”À, Đan Thần, hiện nay trong đảo Tiên thiên cường giả tổn thất không ít, Kiếm pháp của con đã tới cảnh giới rất cao rồi, cố gắng tu luyện, gắng tới ba mươi tuổi đạt tới Tiên thiên.” Lão già ân cần dặn dò.

”Vâng thưa sư phụ.” Diêm Đan Thần vẻ mặt như vĩnh viễn không thay đổi.

Con thuyền trôi đi xa mờ dần rồi biến mất, Diêm Đan Thần cũng ly khai Thanh Hồ đảo, đi tới trung tâm của Cửu Châu đại địa Vũ Châu.

196. Chương 7: Hồ Dược Quân. Tiêu Dao Cung

Ven đường là một mảnh đất hoang, nơi nhóm thương đội Đăng Thanh Sơn đang nghỉ tạm, bởi vì chung quanh không có khách điểm ven đường, chỉ có thể dừng tại chỗ uống nước, ăn bánh bao.

"Hãy." "Ha." Một bé trai đang nắm một đoạn côn bằng gỗ, không ngừng hướng phía trước vung lên bổng xuống.

Đăng Thanh Sơn, lão Trương cùng mấy người bên cạnh, dựa tay vào xe đẩy ăn bánh bao, đồng thời cười nhìn này đứa bé luyện tập.

"Đứa nhỏ Tiểu Hạ này, thật đúng là có nghị lực." Lão Trương cảm thán nói.

Đăng Thanh Sơn cười hô: "Tiểu Hạ, dừng luyện nữa. Đến đây nghỉ một lát, ăn bánh bao. Ta còn có cả dưa muối nữa này."

"Sư phó yêu cầu ta đâm côn một ngàn lần. Nếu lúc này không luyện thì buổi tối sẽ không có cả thời gian ngủ." Bé trai hít thở đã đến mức mũi đông lạnh, đỏ bừng. Căn bản vẫn không nghe theo lời bọn Đăng Thanh Sơn. Mà mẹ hắn, đứng một bên nhìn lại, cũng không nói chuyện. Trải qua một hồi lâu, đến lúc thật sự không thể huy động được côn gỗ nữa, đứa bé mới dừng lại.

"Đến đây." Mẹ hắn vội vàng nắm lấy tay hắn, xoa bóp.

Đúng lúc này, tại cách đó không xa, dã nhân đã thay đổi một thân trang phục, đang đi tới.

"Sư phó." Đứa bé liền đứng lên ngay.

"Ân. Ăn đi. Mới vừa nướng xong đây..." Dã nhân đem một con gà lớn đưa cho đứa bé.

"Tạ ơn sư phó." Đứa bé vui mừng nói, liền nhận lấy con gà. Lập tức ăn mấy miếng.

"Mẹ, mẹ ăn đi." Đứa bé ăn được gần nửa, sau đó đưa cho mẹ hắn.

Đăng Thanh Sơn mỉm cười nhìn một màn này. Dã nhân kia và mẹ con đứa nhỏ gia nhập vào thương đội cũng được mười ngày. Trong mười ngày đường, bọn Đăng Thanh Sơn cũng biết quan hệ giữa ba người. Đứa bé tên là "Đàm Hạ" mà mẹ hắn, bọn người Đăng Thanh Sơn đều xưng hô một tiếng là "Đàm phu nhân."

Về phần dã nhân kia, tên là "Mã Cẩm Khiếu."

Nghe hắn kể, mẹ con "Đàm Hạ" chính là trong hoàn cảnh chạy trốn trời chết, may mắn gặp được hắn - Mã Cẩm Khiếu mới bảo vệ được tánh mạng.

"Mã huynh đệ, lại đây uống mấy ngụm rượu cho nóng người." Lão Trương hô.

Mã Cẩm Khiếu cũng cười cười đi tới, chụp lấy túi rượu mà lão Trương ném sang, uống một ngụm, nói: "Ân. Rượu không tệ, rất thoải mái."

"Mã huynh đệ, ta đến bây giờ cũng không hiểu, vài ngày trước Tiểu Hạ này muốn bá người làm sư phụ, người lại không chịu. Ngày hôm qua, đứa nhỏ này trong mùa đông rét lạnh quỳ một đêm hơn nửa tuyết lại rất nhiều. Mọi người nhìn thấy đều đau lòng. Đến khi ngáp cả nửa người (chỗ này ta độ thêm đó ^^) người mới đáp ứng. Không phải chỉ riêng ta nói, người giống như tra tấn đứa nhỏ này vậy." Lão Trương thốt thức cảm thán nói.

Bên cạnh thanh niên râu rậm Hắc Tử nói: "Lão Trương, người chuyện này không biết, cao thủ thu đồ đệ. Đương nhiên phải khảo nghiệm đồ đệ thật nhiều."

Mã Cẩm Khiếu lắc đầu nói: "Không phải vậy, kỳ thật là ta không nghĩ sẽ thu đồ đệ."

"Sao?" Đăng Thanh Sơn cũng nhìn này Mã Cẩm Khiếu.

"Bất quá ta nghĩ thông suốt rồi, hơn nữa ta lại rất thích đứa nhỏ Tiểu Hạ này." Mã Cẩm Khiếu nhìn thoáng qua mẹ con đứa nhỏ đang ở cùng nhau. Tiểu Hạ cũng rất hiếu kính mẹ hắn. Kỳ thật, một đứa trẻ tám tuổi, tan cửa nát nhà, đối mặt với cường đạo cướp của giết người, lại còn có thể đứng che chở trước mặt mẹ mình.

Được ta cứu, sau lại muốn báỉ sư, không ngờ có thể kiên trì như vậy. Chỉ riêng phần nghị lực này, cũng đủ làm ta cảm động.”(nguyên văn là: cũng đủ làm con ta; nhưng ta thấy hok thuận nên đổi lại - A Tín).

Ánh mắt Mã Cẩm Khiếu nhìn Đàm Hạ có chút mờ ảo giống như đang nghĩ đến chuyện gì.

”Đây cũng là một người có chuyện buồn a.” Đằng Thanh Sơn trải qua mười ngày tiếp xúc, đối với Mã Cẩm Khiếu cũng có hiểu một chút.

Ít nhất, Đằng Thanh Sơn nhận ra thực lực Mã Cẩm Khiếu nếu liệt danh trong mười người đứng đầu Địa Bảng tuyệt đối không thành vấn đề.

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được.

Phàm là có thể danh liệt trong top mười trên Địa Bảng, mỗi một người đều là có nghị lực, thiên phú cực cao. Bọn họ sở dĩ không thể bước vào Tiên thiên cảnh giới, chính là trong lòng không hiểu ”Dưỡng thần” là gì. Giống như luyện kiếm cả ngày, đối với ”Thần” cũng không có chỗ tốt, ngược lại sẽ tiêu hao ”Thần” của thân thể.

”Thần” cường đại để đạt đến cánh cửa Tiên thiên, thật không dễ dàng gì.

Tại Thanh Châu, khi đi thì tiến thẳng về hướng bắc, lúc thì về lại tiến về phía tây bắc. Trải qua vài ngày, Bầu trời trong xanh. Gió giống như là đồ gốm tinh khiết.

Trên con đường dài, một đoàn thương đội đang đi tới.

Xích Hỏa Mã như đang thoải mái đi bộ.

Mặt Đằng Thanh Sơn mang nét cười, ngồi ở trên ngựa, hiển nhiên rất nhàn nhã. Không ai có thể biết trạng thái của Đằng Thanh Sơn lúc này, kỳ thật là đang tu luyện trên lưng. Nguyên nhân chính là hơi chìm trong cảnh giới thân thể hợp cùng tự nhiên, Đằng Thanh Sơn tâm sinh vui sướng. Trên mặt dĩ nhiên hiện lên vẻ tươi cười.

”Tần đại thúc. Tần đại thúc” Bỗng nhiên bên cạnh truyền đến tiếng nói non nớt.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại. Đúng là Đàm Hạ ngồi ở trên tay xe đẩy.

”Tiểu Hạ . Có việc gì sao?” Đằng Thanh Sơn cười nói.

”Đại thúc. Người dọc theo đường đi như thế nào cũng không nói chuyện? Gần đến Hồ Dược Quận quận thành rồi. Mọi người đều phải cao hứng chứ.” Đàm Hạ nói.

”Đường đi xa thật là mệt chết được, Tần thúc ta ít nói, chính là để nghỉ ngơi.” Đằng Thanh Sơn cười nhìn phương bắc phía xa. Chỉ thấy nơi xa xa, đã mơ mơ hồ hồ có thể thấy được mặt tường phía nam thành, ước chừng rộng hơn mười dặm. Làm cho người ta liếc mắt một cái đều thấy được. Giống như một quái thú đáng sợ vô cùng lớn.

Đàm hạ giật mình gật gật đầu.

”Tần ca.” Bên cạnh thanh niên râu rậm Hắc Tử hô: ”Phía trước chính là Hồ Dược Quận quận thành. Cũng là nơi cuối cùng thương đội chúng ta đến. Tới quận thành rồi, chúng ta tất cả mọi người phải tách ra. Tần ca, chúng ta trên đường cũng có thân tình. Về sau, sợ rằng muốn cùng với Tần ca gặp lại, e cũng khó khăn.”

”Ân. Tần Ngụy phải về quê nhà Yến Châu. Chúng ta ở Thanh Châu. Tần Ngụy, trưa hôm nay, chúng ta mấy huynh đệ phải uống cho thật đã.” Lão Trương hô.

”Đi. Hôm nay, chúng ta không say không về.” Đằng Thanh Sơn một tháng này, cũng cùng mấy thương nhân này có giao tình thân thiết.

Mà về sau, sợ thật sự khó gặp lại.

Nguyên bọn Đằng Thanh Sơn hiện giờ chỉ còn tổng cộng có năm thương nhân. Trong Thanh Châu cảnh nội đã có năm thương nhân rời đi đến những thành trì khác. Lão Trương cùng với Hắc Tử, hiện giờ đều ở lại tại Hồ Dược Quận quận thành. Lúc này cuối cùng cũng đã đến nơi. Toàn bộ thương đội, tối thiểu thiếu gần một nửa thương nhân.

Không bao lâu, bọn Đàng Thanh Sơn sẽ đến cửa thành phía nam Hồ Dục Quận.

Đàng Thanh Sơn kỳ thật từ xa đã thấy, trên tường thành Hồ Dục Quận quận thành có rất nhiều binh vệ đang đứng. Liếc mắt một cái nhìn không thấy cuối. Chính là ở cửa thành, tụ tập hơn trăm tên binh vệ kiểm tra mỗi người vào thành.

”Tra xét nghiêm như vậy? Đang làm gì?” Thanh Sơn trong lòng nghi hoặc: ”Không phải là vì tìm ta đó chứ?” Ngay cả tại địa bàn Dương Châu thành Thanh Hồ đảo, Đàng Thanh Sơn cũng không thấy có cửa thành nào tra xét nghiêm như vậy. Nên biết, nhóm Tiên thiên cường giả có thể dễ dàng vượt qua tường thành trốn đi.

Cho nên, điều tra tại cửa thành, căn bản là vô dụng.

”Cửa thành tại sao lại có nhiều vệ binh như vậy?” Hắc Tử nói thầm nói.

”Dọc theo đường đi những thành khác cũng không như vậy. Sợ là đã xảy ra chuyện gì rồi.” Lão Trương nhủ mảy mòi.

Một đám Đàng Thanh Sơn bọn họ hướng trong cửa thành đi tới.

”Ồ. Diêm huynh.”

”Diêm huynh. Thương nhân chúng ta mọi người đều là vừa ra đi làm sinh ý từ Dương Châu một đường chạy tới đây. Trải qua hai ba tháng. Nghĩ muốn tra xét kỹ sẽ mệt chết đi.” Vị tổ chức thương đội phi thường tùy ý nói. Vị binh vệ quan quân hướng các binh vệ vung tay lên.”Các huynh đệ, nhanh lên thôi.”

Nhất thời, tốc độ vào thành nhanh hơn hẳn.

Khi bọn Đàng Thanh Sơn tới, nhóm binh vệ cũng chỉ là nhìn qua vài lần liền cho Đàng Thanh Sơn bọn họ đều đi vào.

”Các vị, chúng ta đi xem đi. Lúc này đây, đến Dương Châu cả đi đi lẫn về cũng phải đến mấy ngàn dặm. Giờ trở về tất cả đều bình an, Đây cũng là việc mừng a. Hà. Tin tưởng rằng hôm nay cũng có không ít người muốn ăn mừng vui vẻ. Chúng ta ngay tại đây chia ra đi.” Vị tổ chức thương đội cao giọng hô.

Nhất thời một trận tiếng cười sang sảng vang lên. Rất nhiều người cũng ngay tại nơi này nhất nhất tách ra.

”Mã huynh đệ.” Lão Trương nhiệt tình hô.”Mang theo mẹ con bọn họ, phỏng chừng cũng phải đi tìm quán trọ nghỉ tạm. ĐỪNG nóng vội, Quận thành này ta rất quen thuộc, nên cũng không cần vội đi tìm. Đi. Chúng ta trước đi ăn cơm trưa. Sau khi ăn xong, ta sẽ an bài quán trọ cho các người thật tốt.”

”Vậy phiền toái lão Trương người rồi” Mã Cẩm Khiếu cũng cười nói.

Lão Trương nhìn về phía Đàng Thanh Sơn: ”Tần Ngụy. Đi chung đi. Người quay về gia hương Yên Châu cũng không phải đi ngay trong hôm nay chứ? Theo chúng ta cùng đi ăn cơm trưa. Tạm thời nghỉ ngơi một ngày, ngày mai lại tiếp tục làm việc.”

Thanh Sơn cũng ha ha cười.

Lúc này mấy người bọn họ đi theo lão Trương tới một tòa lầu lầu cũng không tệ. Lão Trương mời khách, trực tiếp chọn một bàn trên lầu hai.

Một đám người có cả đứa bé Đàm Hạ cùng ngồi vây quanh.

Lão Trương quen thuộc kêu vài món đồ ăn. Miệng còn khen đây là những món ăn nổi tiếng của Hồ Dục Quận bọn họ: ”Ân. Tốt lắm. Còn rượu, một hồ lô quá ít, nhanh lấy cho chúng ta một vò đi. Mấy người chúng ta hôm nay uống cho thống khoái.”

”Vâng, Trương lão gia, người chờ ta một lát, ta lập tức mang đồ ăn đến.” Tên tiểu nhị hiển nhiên rất quen thuộc với lão Trương.

Không bao lâu sau, rượu và thức ăn được đưa lên.

Mọi người cũng vui vẻ, thoải mái ăn uống.

Có thể an toàn trải qua mấy ngàn dặm trở về, đương nhiên vui vẻ. Hắc Tử còn hưng phấn nói chuyện về vợ con hắn. Lão Trương cũng vui vẻ tự hào nói chuyện về đứa con mình.

Đặng Thanh Sơn nhìn qua cửa sổ bên cạnh, thấy ngoài đường xe ngựa đi như nước.

"Giờ đang là tháng mười hai, qua mấy ngày nữa, chính là lễ tế năm mới. Không biết cha mẹ lúc này thế nào." Đặng Thanh Sơn tại bên trong bầu không khí này đã có chút nghĩ đến cha mẹ. Âm thầm lắc đầu: "Lúc này nếu ta ở bên cạnh cha mẹ, chỉ có thể mang đến cho cha mẹ nguy hiểm. Chi bằng im lặng tu luyện cho thật tốt. Lấy tốc độ ta hiện giờ, trong vòng mười năm nhất định có thể đạt tới tiên thiên Kim Đan."

Đặng Thanh Sơn rất tự tin.

Hiểu được bí mật của dưỡng thần, làm thần mạnh mẽ hơn. Hơn nữa ban ngày tu luyện ở trên ngựa, buổi tối luyện tập Tam Thập Thể thức, "Thần" của Đặng Thanh Sơn tăng lên với tốc độ kinh người.

Vén vện sau nửa tháng công phu từ lúc hiểu được dưỡng thần, Đặng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được "Thần" biến cường không ít.

"Trong vòng hai năm, có thể đạt tới Tiên thiên Thực Đan. Mười năm, đạt tới Tiên thiên Kim Đan. Lấy cường độ thân thể ta, phối hợp với nội kinh, ít nhất có thể chống đỡ cùng cao thủ Hư cảnh." Đặng Thanh Sơn rất có lòng tin. Nếu để những người khác biết chuyện này, phỏng chừng là bị dọa cho ngây người. Gia Cát Nguyên Hồng phải đến ba mươi tuổi mới đạt tới Tiên thiên.

Mà Đặng Thanh Sơn, đem so sánh, cũng là ba mươi tuổi, lại có thể đạt tới Tiên thiên Kim Đan.

"Tần Ngụy, nghĩ chuyện gì mà ngây người ra vậy? Đến đây, cạn ly cùng ta nào." Lão Trương vỗ bả vai Đặng Thanh Sơn nói.

Vừa dứt lời.

"Oanh ~ một tiếng nổ mạnh mãnh liệt từ nơi xa truyền đến.

Đặng Thanh Sơn thậm chí còn rõ ràng cảm giác được cả tòa nhà có chút rung nhẹ.

"Tiếng nổ mạnh này ở rất xa. Hắn là bên ngoài hơn mười dặm. Có thể truyền đến đây, lại chấn động như thế." Đặng Thanh Sơn không khỏi kinh ngạc.

"Xảy ra chuyện gì?"

Những người đang uống rượu ở bàn bên cạnh cũng chạy đến cửa sổ, nhìn ra.

197. Chương 8: "lôi Điện Thần Ứng"

Con đường phía dưới từ lâu không ít người đi đường cũng bàn tán.

"Nghe thanh âm hắn là từ phương Bắc truyền đến. Hơn nữa chắc là cách xa khoảng hơn mười dặm." Mã Cẩm Khiếu nói. Đặng Thanh Sơn nhìn hắn một cái: "Sáu giác quan của Mã Cẩm Khiếu rất nhạy bén, không ngờ có thể phân biệt rõ ràng vậy, trong Hậu thiên cường giả là cực kỳ hiếm thấy a."

Bình thường tiếng nổ mạnh nếu ở quá xa, như vậy khi truyền lại sẽ sinh ra rất nhiều tiếng vang làm cho người ta khó phân biệt được phương hướng.

Bất quá thanh âm kia từ trên cao truyền đến, tiếng vang không nhiều lắm. Mã Cẩm Khiếu lúc này mới phân biệt được rõ ràng.

"Hơn mười dặm về phía Bắc?" Một tiếng hô kinh ngạc: "Đó không phải là Tiêu Dao Sơn sao?"

"Tiêu Dao Sơn ở bên ngoài thành cách chúng ta quả thực là hơn mười dặm. Nhưng đó là sào huyệt của Tiêu Dao Cung a. Có người dám vỗ mông cụ già a ("dám vượt râu hùm" có lẽ hay hơn a - A Nhậu), dám đi trên Tiêu Dao Cung?" Lão Trương kinh hô. Mã Cẩm Khiếu nghe vậy ánh mắt nheo lại, lạnh giọng cười nói: "Tiêu Dao Cung là một trong bát đại tông phái của Cửu Châu đại địa. Kiểm soát cả mấy triệu người.

Võ giả trong quân đội gần trăm vạn, tinh anh quân đội "Thần Vệ Quân" cũng có tám vạn người! Ai dám gây sự với bọn họ."

Đằng Thanh Sơn lại có cảm giác...

Cách nói của Mã Cẩm Khiếu không thích hợp lắm.

"Tiêu Dao Cung, không biết ai làm nhưng vừa rồi tiếng nổ kia cũng thật mạnh." Lão Trương không hiểu lắc đầu.

Đằng Thanh Sơn trong lòng nghi ngờ: "Tiếng nổ mạnh như vậy Tiên Thiên Kim Đan cường giả cũng không thể làm được. Trừ phi là ngàn vạn người đồng thời cùng xuất thủ mới có thể phát ra thanh âm lớn đến như vậy. Hoặc có một trường hợp khác là... Hư cảnh cường giả đã gây ra thanh thế như thế" Đằng Thanh Sơn rất rõ sự đáng sợ của Hư cảnh cường giả.

"Mặc kệ chúng đi, chúng ta ăn trước rồi uống rượu." Lão Trương cười nói.

Mấy người lại quay lại bàn. Chỉ có Tiểu Hạ trong lòng đầy hiếu kỳ, ghé mắt vào cửa sổ nhìn mọi thứ bên ngoài.

Bỗng nhiên.

Cửa phòng mở ra, tiểu nhị bưng một cái nồi màu vàng nóng hằm hập, bốc khói nghi ngút đưa đến.

"Trương lão gia. Mời tới đây. Đồ ăn đều mang lên cả rồi, mọi người còn muốn gọi gì thêm không?" Tiểu nhị cung kính nói.

Lão Trương nhíu mày nói: "Tiểu nhị, ta hỏi ngươi tiếng nổ mạnh vừa rồi là chuyện gì vậy? Tiếng nổ từ rất xa, nhưng ở đây cũng cảm thấy chấn động."

"Trương lão gia. Chắc là người đi buôn bán mới vừa quay về quận thành rồi?" Tiểu nhị cười rộ lên.

"Đúng." Lão Trương kinh ngạc nói. "Ngươi biết không?"

"Đương nhiên biết! Lúc này, trong quận thành chúng ta chỉ sợ không ai không biết việc này." Tiểu nhị ánh mắt sáng lên có chút hưng phấn. Lão Trương lập tức đưa một chiếc ghế qua: "Ngồi xuống, nói cho ta nghe một chút đi. Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?" Còn những người khác mọi người cũng đều vểnh tai lên cẩn thận nghe.

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn tiểu nhị.

"Nhắc tới tiếng nổ mạnh thì phải nói tới nửa tháng trước!" Tiểu nhị liền nói: "Hôm đó, vào khoảng giữa trưa. Ta đang vội tiếp đón khách nhân đột nhiên cũng oanh một tiếng giống như hôm nay làm cả tửu lâu hơi chấn động. Khi đó chúng ta vì bận làm ăn cũng không có để ý. Ta còn tưởng rằng một vài nơi chung quanh nổ mạnh."

"Nhưng tới buổi tối, ta cùng với những người quen nói chuyện mới biết được khoảng giữa trưa hôm đó một tiếng nổ mạnh truyền đến khắp nơi trong quận thành! Ta lúc ấy đã nghĩ toàn bộ mọi người trong quận thành đều nghe được. Đây là cái gì mới gây ra tiếng nổ mạnh như vậy?"

"Về sau, từ Tiêu Dao Sơn bên kia truyền tới, dưới chân núi Tiêu Dao Sơn có một nhóm người miền núi tận mắt thấy... Một luồng lôi điện tối thiểu to bằng eo người bổ vào Tiêu Dao Sơn!"

Đằng Thanh Sơn nghe vậy thất kinh. Đám lão Trương đều kinh hô đứng cả dậy. Bất quá Đằng Thanh Sơn đối với cái gọi là "to bằng eo người" không tin tưởng lắm.

Lôi điện ở xa.

Nếu cảm giác to bằng eo người thì trên thực tế phỏng chừng còn lớn hơn.

"Tiêu Dao Cung đắc tội với ông trời. Ông trời mới đánh họ?" Lão Trương kinh hô.

"Lôi điện đánh? Nha. Nhiều lôi điện a. Chúng ta ở xa như vậy cũng nghe được." Hắc Tử cũng sợ hãi than. Tiểu hài tử Đàm Hạ bên cạnh lại mở to hai mắt, vô cùng ngạc nhiên.

Tiểu nhị liền nói: "Trương lão gia, các người nghe ta nói tiếp a! Sau lần đó nổ mạnh đó khoảng mười ngày! Lại là thời điểm giữa trưa "Oanh " một tiếng. Lúc này đây... người miền núi dưới chân Tiêu Dao Sơn có không ít người nhìn thấy. Có một số người nhìn thấy lôi điện rất to ở trên núi. Tiêu Dao Cung bị chết không ít người. Nhưng có người chứng kiến... Thả ra lôi điện là một con quái vật đáng sợ. Các người có biết là quái vật gì không?"

Đằng Thanh Sơn mấy người đều nhìn chăm chăm tên tiểu nhị này.

Tiểu nhị lúc này mới ý chậm rãi nói: "Quái vật này là một con thần ưng" "Thần ưng!"

Đám người lão Trương nghe xong tròn trợn mắt. Thần ưng phun ra lôi điện?

Đằng Thanh Sơn lại biết điều kỳ quái này. Trong thiên hạ yêu thú rất nhiều, có thể phun lửa, có thể phun hàn khí, có thể phun ra chất độc. Yêu thú có thể phóng lôi điện bằng miệng cũng có, nhưng uy lực không kinh khủng như vậy.

"Căn cứ lời nói của người chứng kiến, đầu thần ưng ở cực cao, rất cao trên mây mù còn có thể nhìn bằng mắt thường. Nó phồng chùng... nếu thần ưng hạ xuống ít nhất còn to hơn một căn nhà lớn!" Tiểu nhị sợ hãi than. "Lại nói, Thần ưng này to hơn căn nhà lớn, miệng còn có thể phun lôi điện lớn như vậy. Có phải quái vật hay không?" Tiểu nhị nói cực kỳ hưng phấn.

Hắn là một tiểu nhị địa vị thấp. Ở trước mặt một đám phú thương tùy ý nói một phen, sau này cũng có cốn để ba hoa.

"Một đầu Thần ưng. Tại sao lại chỉ bỏ vào Tiêu Dao Cung?" Lão Trương kinh ngạc.

"Lão Trương. Ta xem Tiêu Dao Cung khẳng định là làm chuyện xấu. Nên ông trời phái Thần ưng này xuống dùng lôi điện bỏ họ vài cái." Hắc Tử hắc hắc cười nói. Nhóm này là thương nhân bình thường đối với yêu thú biết rất ít. Chỉ biết chuyện này có liên quan đến quái thú.

Nhưng là miệng có thể phun lôi điện. Tiêu Dao Cung. Bọn họ căn bản nhưng không cách nào tưởng tượng.

"Kì quái." Lão Trương nói thầm: "Tiêu Dao Cung là một trong bát đại tông phái, cao thủ nhiều như mây, còn có Tiên Thiên cường giả rất mạnh. Đám Tiên Thiên cường giả này như thế nào không đi giết Thần ưng kia? Chẳng lẽ bọn họ mặc cho thần ưng bỏ vào Tiêu Dao Cung?"

Người thường chỉ biết "Tiên thiên." Trong truyền thuyết là vũ giả lợi hại nhất. Nghĩ rằng Tiên Thiên cường giả cũng có thể đối phó với yêu thú kia.

Nhưng Đằng Thanh Sơn lại rõ ràng...

Yêu thú có thể bỏ ra lôi điện uy lực như thế sợ là có thể sánh với con giao long thứ hai có long trảo, long tu dài rất đáng sợ mà mình nhìn thấy trong Bích Hàn Đàm.

"Lão gia. Ta nghe nói Tiêu Dao Cung bị kia Thần ưng thả ra lôi điện đánh chết rất nhiều người. Khiến toàn bộ Tiêu Dao Cung không ít nhân mã đều chuyển tới bên trong quận thành Hồ Dục Quận chúng ta." Tiểu nhị nói: "Không ít người tận mắt chứng kiến rất nhiều nhân mã của Tiêu Dao Sơn tiến vào trong quận thành chúng ta. May mắn bọn họ dời đi mau, nếu không a... Hôm nay Thần ưng phóng lôi điện còn đánh chết nhiều người hơn nữa a, đây là lần thứ ba rồi."

Lão Trương bọn họ nghe cũng hưng phấn không thôi.

Bát đại tông phái. Đó là sự tồn tại cao cao tại thượng. Có thể chứng kiến tông phái này bị như vậy, người thường trong lòng cũng rất hưng phấn.

"Trong Tiêu Dao Cung chắc chắn có Hư cảnh cường giả." Đằng Thanh Sơn ước lượng: "Nhưng hư cảnh cường giả kia lại không có đi giết Thần ưng kia. Thần ưng từ bắt đầu đến bây giờ đã ba lần phun lôi điện công kích Tiêu Dao Cung! Rất rõ ràng... Hư cảnh cường giả Tiêu Dao Cung hoặc là không đối phó được thần ưng, Hoặc là không có bản lãnh giết chết!"

"Yêu thú cấp bậc Hư cảnh trí tuệ rất cao. Thần ưng này vì lý do gì thả lôi điện oanh kích Tiêu Dao Cung?" Trong lòng Đằng Thanh Sơn khó hiểu.

Theo Đẳng Thanh Sơn biết...

Đối với yêu thú trong thư tịch có ghi lại. Hư cảnh cấp bậc yêu thú được tôn xưng là thần thú! Trên toàn bộ Cửu Châu đại địa, danh khí lớn nhất chính là tứ đại thần thú cũng chính là bốn yêu thú cấp bậc hư cảnh. Bốn đầu thần thú này phân biệt ở bốn nơi Nhung Châu, Vũ Châu, Ung châu, đại thảo nguyên phía bắc Tần Lĩnh!

Danh khí của tứ đại thần thú phảng phất chừng một vài cao thủ của các đại tông phái đều biết.

Những người bình thường sống ở chung quanh chỗ trú của tứ đại thần thú chỉ sợ đều biết đến bốn đầu thần thú này.

Trong thiên hạ, yêu thú cấp bậc hư cảnh có lẽ không chỉ có bốn! Nhưng hung tính cực mạnh phảng phất chừng chính là bốn đầu thần thú này. Nguyên nhân chính là tứ đại thần thú này có lực công kích rất mạnh, lại thường xuyên công kích con người. Thậm chí còn chiếm cứ một vùng, cực kỳ cuồng ngạo lại giết chóc vô số... Cho nên danh khí mới thật lớn.

Mà rất nhiều yêu thú cấp bậc hư cảnh ẩn nấp tại các nơi ngược lại yên lặng vô danh. Như Kim Sắc Long Quy!

Còn trong Man Hoang khẳng định có yêu thú cấp bậc hư cảnh.

Nhưng trong Man Hoang không có người biết.

Giống Kim Sắc Long Quy ở Đại Duyên Sơn, như "Tứ Tích" Giao long tồn tại từ rất lâu đều là cam nguyện ẩn dấu khiến con người chung quanh không biết sự tồn tại của bọn chúng.

Yêu thú cấp bậc hư cảnh đều có trí tuệ.

Có yêu thú khinh thường không muốn cùng với nhân loại tiếp xúc, một lòng lĩnh ngộ thiên đạo. Muốn phá bỏ những ràng buộc của yêu thú trở thành một chí cao cường giả.

Cũng có yêu lại thích trêu đùa nhân loại.

Thậm chí!

Từ góc độ của yêu thú mà nói, yêu thú ăn thịt người cũng giống với người ăn dã thú.

"Tứ đại thần thú không có thần ưng! Không nghĩ tới, ngoại trừ tứ đại thần thú còn có một con thần ưng có thể thả ra lôi điện thích công kích nhân loại." Thanh Sơn thầm nghĩ: "Ta trước đây cũng gặp qua Kim Sắc Long Quy. Trong thông đạo dưới đáy Bích Hồn Đàm cũng nhìn thấy giao long từng phân thành hai cái, long tu, long trảo rất dài... Hai yêu thú này cũng có thể đều là hư cảnh yêu thú. cộng lại, ta đã biết được bảy hư cảnh yêu thú!"

"Xem ra, hư cảnh yêu thú tứ đại thần thú công khai hiện thân chỉ là một phần nhỏ trong hư cảnh yêu thú. Trên toàn bộ Cửu Châu đại địa chỉ sợ còn ẩn núp không ít yêu thú đáng sợ!"

Đẳng Thanh Sơn thầm than không thôi.

"Cũng đúng. Yêu thú chủng loại nhiều hơn, thiên phú cao cũng hơn rất nhiều. Hơn nữa tuổi thọ dài. Hư cảnh yêu thú còn sống số lượng đuổi kịp và vượt qua hư cảnh cường giả của nhân loại cũng không kỳ quái."

Nếu không có Vũ Hoàng bảo tàng lần này mở ra. Chỉ sợ bình thường không ai muốn đến Đại Duyên Sơn. Không ngờ có hai hư cảnh yêu thú đáng sợ khiến người của các đại tông phái tổn thất rất lớn. Thanh Hồ Đảo một lần chết hơn vạn quân sĩ Ngân Giao Quân.

"Không biết... trên Cửu Châu đại địa rốt cuộc còn ẩn núp bao nhiêu yêu thú cường đại. Có lẽ lần lượt trình bày của ta cũng có thể đụng phải mấy con." Đẳng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng.

Sự kiện Lôi Điện Thần Ưng làm cho người ta sợ hãi thức không ngừng. Cơm nước xong xuôi, đám người Đẳng Thanh Sơn Mã Cẩm Khiếu cùng lão Trương, Hắc Tử rời khỏi tử lâu, mang theo ngựa cùng hàng hóa tìm chỗ nghỉ ngơi.

198. Chương 9: Hắc Chính Là Đằng Thanh Sơn!

Nhất thời, một lão bản đội mũ da chạy đến, cười nói: "Ài, Trương lão gia đã về rồi."

Lão Trương cười mắng: "Người gọi ta là lão gia, ta chịu không nổi! Mấy người này đều là bằng hữu của ta, ta dẫn mỗi làm ăn giúp người, người kiếm lời một ít thôi nhé, không thành vấn đề chứ."

"Ồ, bọn họ dừng chân ăn cơm tại tiệm của ta, đều chiết khấu 30%!" Lão bản họ Chu cười nói.

...

Lúc bọn Đằng Thanh Sơn dừng lại tại trước cửa khách điếm, thì ở một tòa lầu bên dãy phố đối diện, trong một gian phòng hoa xa xỉ phòng.

Một nam tử khoác chiếc áo lông đẹp dễ sang trọng màu đen, thân hình hơi béo một chút, có làn da trắng nõn. Hắn đang ngồi vắt chân trên ghế, người hơi dựa một bên vách tường. Ở phía trước hắn chính là đang bày rất nhiều rượu và thức ăn.

Hắn một tay bưng chén rượu, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn xuống phía dưới, nhàn nhã uống rượu, thỉnh thoảng gấp thức ăn.

Người này, chính là người năm đó đã mua hoa khôi: Bùi Tam!

Tại hai bên cạnh chiếc bàn vuông, có một tráng hán làn da ngăm đen đang ngồi: Thiết Thập, cùng với cô gái mặc bộ hồ cừu màu trắng, dung nhan mỹ mạo.

"Di?" Bùi Tam kinh dị nhìn về phía dãy phố đối diện.

Lúc này, trên dãy phố đối diện, Đằng Thanh Sơn đang phân phó tiểu nhị, đồng thời cũng đang gỡ ra hai cái thùng đựng bánh trà.

"Ta thiếu chút nữa đã nhìn nhầm." Bùi Tam lập tức ngoắc tay nói. "Đỗ Quyên. Hai người các người lại đây nhìn xem ai ở dưới kia!"

Mộng Đỗ Quyên và hộ vệ 'Thiết Thập' đều xuyên qua cửa sổ nhìn xuống dưới.

"Lão gia, không nhận ra được ai ở dưới kia." Thiết Thập khó hiểu nói.

Mộng Đỗ Quyên nhìn kỹ rồi cũng lắc đầu nói: "Lão gia, không thấy người quen."

"Nhìn kỹ vào nam tử một tay đang cầm cái thùng lớn kia kìa. Bên hông lộ ra chiếc loan đao ấy. Nhìn trang phục giống người dân U Yến kia kìa. Nhìn thấy chưa?" Bùi Tam cười nói.

"Thấy rồi, nhưng này người, chúng ta chưa thấy qua a." Thiết Thập buồn bực nói.

Mộng Đỗ Quyên cẩn thận quan sát hồi lâu, cho đến khi Đằng Thanh Sơn tiến vào trong khách điếm, nàng mới cau mày, lắc đầu nói: "Không biết."

"Ha ha, bản lĩnh nguy trang của Đằng Thanh Sơn thật sự là rất cao." Bùi Tam tán thưởng một tiếng.

"Lão gia, ý của người là..." Thiết Thập ánh mắt trợn trừng tròn xoe.

Mộng Đỗ Quyên cũng không dám tin tưởng: "Không đúng, người đó căn bản không có khả năng là Đằng Thanh Sơn, hoàn toàn không giống, thân hình cao thấp khác nhau, bộ dáng khác nhau, ngay cả khí chất cũng khác nhau. Làm sao có thể là một người." Tại trong mắt Mộng Đỗ Quyên... Một người khí chất là rất khó thay đổi. Cho dù bị chỉ ra, nàng vẫn không thể tin được.

"Hắc chính là Đằng Thanh Sơn!" Bùi Tam tin tưởng không nghi ngờ gì.

"Ha ha, cũng không trách các người không nhận ra."

Bùi Tam lãnh đạm cười, uống một chén rượu, nói, "Ta vừa thoáng nhìn cũng không nhận ra. Cho dù có qua bao nhiêu năm, chỉ cần ta nhìn qua một lần là có thể nhớ kỹ. Ngay cả là đeo mặt nạ da người thì ta cũng chỉ liếc mắt một cái là có thể nhận ra. Bất quá, Đằng Thanh Sơn này... Ta nhìn thoáng qua mà cũng chỉ cảm thấy quen thuộc."

"Sau đó, cẩn thận một phân tích lại thì liền phát hiện, tại trong hai cái hòm đựng hàng hóa kia, một cái hòm trong đó là đựng hàng hóa, cái hòm là đựng quần áo. Ở tấm ngăn bên trong cái hòm đựng quần áo là khoảng trống. Có cái búa cùng với hai đoạn cán thương."

"Phát hiện chỗ binh khí này, ta mới xác định được thân phận của hân!"

Bùi Tam sợ hãi than không thôi, "Nếu là không có hai kiện binh khí kia, ngay cả ta cũng nhận không ra a. Bản lĩnh nguy trang thật là lợi hại."

Mộng Đỗ Quyên và Thiết Thập nhìn nhau.

Bọn họ rất rõ ràng, lão gia của bọn họ thực lực đáng sợ cỡ nào. Không ngờ ngay cả lão gia của bọn họ cũng không thể chỉ liếc mắt một cái là nhận ra. Phải dựa vào phát hiện binh khí mới có thể xác định được thân phận. Bản lĩnh nguy trang... Đích xác là khiến cho người ta kinh hãi.

"Phóng nhân toàn bộ Cửu Châu, số người có thể nhận ra Đằng Thanh Sơn, chỉ đếm được trên đầu ngón tay." Bùi Tam đậm cười nói: "Hơn nữa, mấy người này cũng chưa từng gặp qua Đằng Thanh Sơn. Cho dù lúc này nhìn thấy Đằng Thanh Sơn... căn bản không thể nghĩ là hân. Cho nên, cũng sẽ không cố tình dò xét cái hòm đựng y phục của Đằng Thanh Sơn."

"Cho nên, trừ phi binh khí bị phát hiện, nếu không, Đằng Thanh Sơn không thể bị bại lộ." Bùi Tam nói.

Thiết Thập và Mộng Đỗ Quyên cũng gật đầu.

"Căn cứ theo điều tra, Thanh Hồ Đảo đã chết quá vạn quân sĩ và mười hai tên chấp pháp trưởng lão. Những đại tông phái khác cũng chết không ít Tiên thiên cường giả." Mộng Đỗ Quyên cười tán thưởng nói: "Đằng Thanh Sơn này thật sự là lợi hại, vẫn sống khỏe, hân năm nay mới mười tám tuổi đi sao... bây giờ đang hành tẩu thiên hạ, Thanh Hồ Đảo cũng không truy được hân."

Bùi Tam xuyên thấu qua cửa sổ nhìn phía dưới: "Đằng Thanh Sơn...".

"Hân lúc này chắc đã đạt tới tiên thiên Thực Đan! Tốc độ tiến bộ còn ngoài dự kiến của ta. Ta mỗi lúc một chờ mong hân." Bùi Tam lập tức thở dài một tiếng, "Đáng tiếc, hân sinh ra quá muộn...".

Tiếng thở dài quanh quẩn trong phòng.

Nghe thanh âm như vậy, khiến cho trong lòng người ta không tìm được sự thê lương.

Thiết Thập nhìn sắc mặt Bùi Tam, liền thấp giọng nói: "Lão gia, sư thúc đã công kích Tiêu Dao Cung, phỏng chừng cũng đang đợi lão gia. Chúng ta cùng hội họp với sư thúc đi thôi."

"Ân!"

Bùi Tam gật đầu, đứng dậy.

Lúc này, Mộng Đỗ Quyên, Thiết Thập hai người đi theo Bùi Tam, ly khai khách điểm.

Đằng Thanh Sơn đang ở bên trong khách điểm.

"Bồng!" "Bồng!" Hai cái thùng đặt ở trên mặt đất, Đằng Thanh Sơn nhanh chóng đóng cửa phòng cửa sổ. Sau đó liền lấy ra cái hòm đựng y phục ở trong một cái thùng, rồi sau đó đem cái hòm đựng y phục đặt ở trong chăn.

"Khai Sơn Thần Phủ, Luân Hồi Thương. Nếu bị kẻ khác phát hiện thì sẽ phiền toái lớn." Cho nên Đằng Thanh Sơn rất cẩn thận.

Gửi cái hòm đựng bánh trà, đối với Đằng Thanh Sơn mà nói, chỉ là để nguy trang thân phận mà thôi.

Cái hòm đựng y phục, từ bên ngoài nhìn vào, hoặc từ bên trong nhìn ra, cũng không phát hiện ra chỗ đặc thù. Chỉ khi nào có người đập vỡ tấm vách ngăn bằng sắt, thì mới phát hiện... ở tầng dưới có xếp hai đoạn cán thương và Khai Sơn Thần Phủ.

"Ân, ngày mai tìm cách trà trộn vào thương đội, đi Vũ Châu!" Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Con đường này là từ Dương Châu một đường đi tây bắc, trải qua Thanh Châu, Vũ Châu, rồi đến Yến Châu. Sau đó tiến vào đại thảo nguyên, một đường hướng phía bắc... Đến cuối cùng bờ bắc. Tại trong Bắc Hải phiêu bạt hơn mười ngàn dặm, cuối cùng mới có thể đến được Bắc Hải đại lục.

Bắc Hải đại lục là cái đích mà Đằng Thanh Sơn phải đi!

Thứ nhất là, cho dù 'Thần' của Thanh Sơn đủ cường đại là có thể đạt tới tiên thiên Kim Đan. Nhưng để bước vào hư cảnh thì không chỉ dưỡng thần tốt là được.

Phải đạt tới hư cảnh, thì tiếng nói của người trên Cửu Châu đại địa, mới có trọng lượng!

Thứ hai là, cũng là tuân thủ lời hứa với Vũ Hoàng.

Phải thừa nhận, một chiêu này của Vũ Hoàng rất lợi hại... Hư cảnh, đủ để hấp dẫn tất cả các võ giả chạy tới Bắc Hải đại lục.

...

Đến buổi tối, Đằng Thanh Sơn chuẩn bị xuống lầu cơm nước.

"Chi nha!"

Đằng Thanh Sơn mở cửa phòng, đi trên hành lang.

"Tiểu Hạ." Đằng Thanh Sơn cười hô, tại một cái phòng kế bên Đằng Thanh Sơn, cửa phòng mở rộng ra, Tiểu Hạ cùng với mẹ nó đang ở chỗ này. Lúc này, Tiểu Hạ đang múa mộc côn.

"Tần Đại thúc." Tiểu Hạ lập tức hô.

"Kỹ thuật phách đao, không những mỗi ngày phải luyện, mà còn phải động não, biết không?" Đằng Thanh Sơn cười nói: "Ví dụ như là, làm thế nào mới có thể phách đao được nhanh nhất. Người phải từng bước sửa đúng tư thế của người, tỷ như thế đứng, hai tay phách đao và một tay phách đao lại không giống nhau. Người cần không ngừng cân nhắc... Cho đến khi tìm được tư thế thích hợp nhất với người. Như vậy, xuất đao mới nhanh nhất, hiểu chưa?"

"Nga."

Tiểu Hạ trừng mắt mắt to, nét mặt có chút dăm chiêu.

Nó chỉ là một tiểu hài tử, mỗi ngày chỉ biết cứng nhắc múa mộc côn, hoàn thành nhiệm vụ mà sư phụ nó giao phó. Nhưng cách này... tiến bộ rất chậm.

"Nhớ kỹ, học phải động não." Đằng Thanh Sơn cười nói.

"Xem ra, Tần Ngụy huynh, cũng là một cao thủ a." Lúc này, Mã Cẩm Khiếu từ trong một căn phòng đi ra.

Đằng Thanh Sơn bắt đầu dĩ cười: "Ta thì gọi gì là cao thủ, tuy rằng có chút thông minh, nhưng là thiên phú bình thường. Luyện hai ba mươi năm, cũng cứ như vậy! Buôn bán chút bánh trà, lúc này đây liều mạng kiếm lời một phen. Ít nhất về sau gia đình con cháu ta cũng không phải lo ăn uống. Ta cũng có thể hảo hảo dạy cho thằng nhóc con ta... Ít nhất, nó sẽ mạnh hơn cha nó."

"Hâm mộ Tần Ngụy huynh người a, có đứa con có thể dạy." Mã Cẩm Khiếu cảm thán một tiếng.

"Mã huynh đệ, chúng ta cùng đi ăn cơm nước thôi. Tiểu Hạ, người cũng nghỉ tạm một chút." Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Ta vừa rồi đi bên ngoài một chuyến, đã ăn rồi." Mã Cẩm Khiếu cười nói.

Nói xong, Mã Cẩm Khiếu liền đi vào Tiểu Hạ phòng, Đằng Thanh Sơn cũng định đi vào.

"Chi nha!" Mã Cẩm Khiếu đóng cửa phòng lại.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc liếc mắt nhìn Mã Cẩm Khiếu một cái, đóng cửa phòng làm gì?

"Tiểu Hạ." Mã Cẩm Khiếu nhìn thoáng qua hài đồng.

"Sư phụ!" Tiểu Hạ lập tức ưỡn ngực, lưng đứng thẳng tắp.

Mã Cẩm Khiếu cười xoa đầu Tiểu Hạ, khiến cho Tiểu Hạ có chút được sung ái mà lo sợ, sư phụ nó vốn luôn nghiêm khắc. Có thể luôn mua đồ ăn tốt cho nó, nhưng bình thường rất ít khi có động tác sung ái như thế này.

"Tiểu Hạ. Vừa rồi Tần Đại thúc nói rất đúng. Không quản là luyện đao hay luyện kiếm, phải không ngừng dùng đầu óc để tự hỏi. Nếu cả ngày rập khuôn theo đao pháp hay kiếm pháp của tiền nhân thì đa số đều rất bình thường. Còn học tập đi kèm với tự hỏi thì có thể tránh được đường vòng!" Mã Cẩm Khiếu tươi cười, "Tiểu Hạ, người nghị lực không tệ, thiên phú cũng tốt. Nếu hiểu được tự hỏi, cộng với khắc khổ tu luyện, đến khi người trưởng thành, tất sẽ có thành tựu."

"Bất quá, sư phụ có chuyện quan trọng phải làm."

Mã Cẩm Khiếu từ trong lòng lấy ra một quyển bí tịch, đưa cho mẹ của Tiểu Hạ: "Đàm phu nhân, bản bí tịch này bao gồm tất cả. Nếu sau khi xong việc mà ta có thể trở về, ta sẽ tự mình dạy Tiểu Hạ... Còn nếu ta không về được. Người trước hết hãy dạy cho Tiểu Hạ biết chữ. Sau đó, đưa cho nó xem bản bí tịch này."

"Sư phụ, người, người phải rời khỏi Tiểu Hạ?" Đàm Hạ kinh hãi lập tức ôm lấy chân sư phụ.

"Hạ nhi." Mẫu thân của Đàm Hạ lập tức giữ chặt nó.

"Tiểu Hạ, đừng lè nhèo." Mã Cẩm Khiếu khê quát một tiếng, nghiêm khắc nói, "Sư phụ có việc của mình. Không thể đi cùng người... Đàm phu nhân, bên trong bí tịch có dặt một xấp ngân phiếu. Nếu biết cách tiêu xài đúng mực, cũng đủ cho vài chục năm."

Hai mắt của Đàm phu nhân đều có chút phấm hồng.

Bọn họ đều ý thức được... ân nhân 'Mã Cẩm Khiếu' của bọn họ phải đi ra ngoài làm một việc rất nguy hiểm.

"Sư phụ." Đàm Hạ mới có bảy tám tuổi, đột ngột quỳ mạnh xuống.

Rồi sau đó, ba tiếng đập đầu liên tục vang lên!

Cả trán đều sưng đỏ, Đàm Hạ ngẩng đầu nhìn sư phụ nó, trong mắt tràn đầy sự mờ mịt: "Sư phụ, những thân nhân của ta đều đã chết. Chỉ còn lại có sư phụ và mẫu thân. Sư phụ... vô công này, người nhất định phải trở về dạy ta! Người không về, ta học không tốt!"

Mã Cẩm Khiếu thấy lòng đau xót, chỉ nói: "Kiên cường một chút, đừng khóc." Sau đó, Mã Cẩm Khiếu trực tiếp mở cửa phòng, rời đi.

"Ô ô..." Đàm Hạ nhịn không được khóc rống lên.

Đằng Thanh Sơn thấy thế, trong lòng thầm than, lập tức xoa đầu Đàm Hạ, nhẹ giọng nói: "Tiểu Hạ, người yên tâm, sư phụ người khẳng định sẽ trở về dạy người."

"Ân, khẳng định sẽ về." Tiểu Hạ cũng liền gật đầu.

199. Chương 10: Giữa Đêm Đi Dò Xét Phủ Đệ

Cửa phòng đóng chặt, trong phòng một mảnh tối đen. Trong căn phòng tối đen này, một thân hắc y Đằng Thanh Sơn đang nhắm hai mắt, mỗi chiều mỗi thức, luyện tập Hình Ý Tam Thể Thức. Trong không gian nhỏ hẹp của căn phòng, Đằng Thanh Sơn không theo một quy luật nào đang luyện tập.

Khi thì dang rộng chân ra, khi thì thu hẹp chân lại.

Tốc độ ra quyền không giống nhau.

Nhưng là, có một cổ cảm giác phối hợp đặc thù, sinh động như lưu thủy hành vân.

Tam Thể Thức mỗi buổi tối Đằng Thanh Sơn bắt buộc phải luyện. Nội gia quyền, tu luyện đến cảnh giới như của Đằng Thanh Sơn thì tác dụng của 'Ngũ Hành Quyền' cũng không còn lớn nữa. Chỉ có Tam Thể

Thức nhìn như cực kỳ đơn giản này, lại khiến cho Đằng Thanh Sơn có cảm giác được một cỗ ý cảnh âm dương tương giao.

Đột nhiên.

Đằng Thanh Sơn mở to mắt, đi nhanh tới trước cửa sổ, xuyên thấu qua lỗ hồng trên trang giấy của ô cửa sổ, nhìn thấy một đạo thân ảnh mơ hồ đang lao đi phía ngoài xa.

”Mã Cẩm Khiếu này rốt cục cũng xuất lộ.” Đằng Thanh Sơn lấy một miếng vải đen che mặt, đồng thời mở cửa sổ, thi triển Thiên Nhai Hành, hóa thành một đạo ảo ảnh, liên tục chớp động hai lần. Liền rời khỏi phạm vi khách điểm. Luận tốc độ, khả năng ẩn thân, rõ ràng là cao hơn Mã Cẩm Khiếu một cấp độ.

...

Mã Cẩm Khiếu và Đằng Thanh Sơn một trước một sau. Tuy nhiên thì Đằng Thanh Sơn không ra một tiếng động nào. Mã Cẩm Khiếu cũng căn bản không thể phát hiện.

Lúc này còn chưa tới đêm khuya. Tất cả đường phố trong quận thành vẫn còn rất náo nhiệt. Vô số đèn lồng chiếu rọi các con phố.

Đằng Thanh Sơn và Mã Cẩm Khiếu từ trong bóng tối phi nhanh về phía bắc.

Rất nhanh liền rời khỏi chỗ phồn hoa, tiến đến một khu vực xa hoa mà chỉ đám phú hào, đại nhân vật mới mua được.

Từng tòa phủ đệ xa hoa ở liền kề nhau.

”Mã Cẩm Khiếu này rốt cuộc muốn đi đâu?” Đằng Thanh Sơn đáy lòng nghi hoặc. Mấy ngày nay tiếp xúc với Mã Cẩm Khiếu. Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được nhân cách của Mã Cẩm Khiếu này. Con người hắn không hề tự cao tự đại, lại đối xử rất tốt với đồ đệ của hắn là Đàm Hạ. Nhưng những lời nói của hắn với đồ đệ vào sáng ngày hôm nay đã khiến cho Đằng Thanh Sơn chú ý.

Rõ ràng là Mã Cẩm Khiếu có đại sự phải làm, thậm chí có khi còn nguy hại tới cả tính mệnh.

Nếu có thể xuất thủ thì cũng giúp hắn một lần.

”Nga, xem ra là ngôi nhà ở phía trước kia.” Đằng Thanh Sơn nhìn thấy Mã Cẩm Khiếu, nhảy vào trong sân một tòa phủ đệ, cũng lập tức lẳng lặng đuổi theo.

Tòa phủ đệ này cực rộng, Hòn Giả sơn, hoa cỏ thực vật cũng trải rộng khắp nơi, tại trong phủ đệ còn có không ít hộ vệ cầm đèn lồng đi tuần tra.

”Ấn, đám hộ vệ này? Là Thần Vệ Quân của Tiêu Dao Cung?” Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt phán đoán ra thân phận của đám hộ vệ tuần tra này, bát đại tông phái trên Cửu Châu đại địa đều có trang phục cho quân đội tinh anh, mọi người cũng đều biết. Trang phục của quân đội tinh anh của hầu hết các tông phái đều là hắc sắc trọng giáp, chỉ là có một chút khác biệt nhỏ.

Như Thần Vệ Quân, trọng giáp của các quân sĩ Thần Vệ Quân, dễ nhìn thấy nhất chính là ở trên vai có khạm kiếm hình hoa văn.

”Có thể sai khiến Thần Vệ Quân của Tiêu Dao Cung làm hộ vệ cho phủ đệ. Chủ nhân của phủ đệ, địa vị hắn là không thấp!” Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ, nhưng bước chân vẫn lẳng lặng đi theo Mã Cẩm Khiếu, không ngừng tiến vào sâu trong phủ đệ...

Về phần cái gọi là ”Thần Vệ Quân”kia căn bản không đáng kể, ngay cả Tiên Thiên Kim Đan cường giả đều không thể phát hiện ra động tĩnh của Đằng Thanh Sơn, chứ đừng nói đến cái gọi là tinh anh hộ vệ này.

Tại một tòa giả sơn.

Hô! Đằng Thanh Sơn lặng yên tránh ở sau giả sơn.

”Mã Cẩm Khiếu kia đang làm cái gì? Đứng bất động?” Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái, Mã Cẩm Khiếu đang đứng ở phía trước một hòn giả sơn khác, không ngừng nhìn chăm chăm vào đại sảnh của tòa nhà phía trước.

Trong đại sảnh, ánh sáng rực rỡ, tiếng cười sang sảng không ngừng, đang có không ít người uống rượu liên hoan, có cả thị nữ thường xuyên bưng sơn hào mỹ thực, đưa vào trong đại sảnh.

"Xem ra, mục tiêu của Mã Cẩm Khiếu hẳn là ở bên trong đại sảnh." Đằng Thanh Sơn cố gắng nghe những thanh âm phát ra từ bên trong đại sảnh.

"Các vị huynh đệ có thể ở lại nhà ta, lão Kiều ta rất cao hứng, tòa nhà diện tích không hề nhỏ. Chỉ là hơi ít người một chút. Các vị trưởng lão, hộ pháp, cả nhị sư huynh nữa. Các người nên ở lâu thêm chút nữa." Tiếng cười ha hả vang lên.

Tại trong phòng.

Đang có sáu người ngồi quanh một cái bàn hình vuông, mặt bàn được làm từ đá xanh, chén đĩa đựng thức ăn trên bàn đều vô cùng tinh tế hoa mỹ, mỗi đôi đĩa đều là thợ thủ công điêu khắc tỉ mỉ mà thành. Vô số hồ rượu ngon cũng đều bày ở một bên. Sáu người này ăn uống hiển nhiên rất vui vẻ.

"Lục sư đệ! Người ở bên trong Hồ Dược Quận thành, chỗ ở thật là thoải mái a." Một gã trung niên nam tử có hai hàng lông mi trắng cười nói: "Còn chúng ta hàng năm ở trên núi, cũng không tiêu sái thoải mái được như người a."

"Cũng không phải như vậy, trong Tiêu Dao Cung vẫn có một ít rượu ngon. Nhưng sơn hào mỹ thực thì lại không có. Trong cung, cũng không vì chúng ta là trưởng lão hộ pháp mà thỉnh một đám đầu bếp đến nấu ăn." Ở bên cạnh, một gã trung niên nhân gầy gò mặc áo bào trắng cười nói.

"Đừng chọc ta nữa."

Gã trung niên nhân tai to mặt lớn cười ha ha nói: "Ta đến bây giờ, cũng vẫn chỉ là một Đô thống! Phải thường xuyên bôn ba, nghĩ muốn cùng các vị huynh đệ, có thể ở trong cung. Đặc biệt là nhị sư huynh... Trong chín huynh đệ chúng ta khi xưa. Lợi hại nhất là nhị sư huynh, đạt tới Tiên thiên chi cảnh. Nhị sư huynh, tôn nhi của ta năm nay mười một tuổi. Nó lúc này bắt đầu học tập kiếm pháp, nội kinh căn bản. Biểu hiện cũng không tệ. Ài, đứa nhỏ này so với ta năm đó còn mạnh hơn! Nhị sư huynh, người thu nhận tôn nhi của ta về một chi của người đi nha."

Gã nam tử lông mi trắng nghe xong liền cười nói: "Người nói, Tiểu An An? Ân, tiểu tử này rất có ngộ tính. Như vậy đi, chờ sau khi trận phong ba này trôi qua. Ta hồi cung sẽ điều hấn một chi của ta. Ta sẽ thường xuyên dạy hấn... Ít nhất, Tiểu An An, so với người phải mạnh hơn!"

Gã trung niên nhân tai to mặt lớn cười hắc hắc: "Ta cũng chỉ mong vậy."

"Tư Không trưởng lão." Một gã ngân phát lão giả nhú mày nói: "Người nói xem trận phong ba này khi nào thì có thể kết thúc?"

Gã nam tử lông mi trắng vừa nghe xong, cũng trầm mặc xuống.

"Thật không hiểu là vì sao con thần ưng kia cứ công kích Tiêu Dao Cung chúng ta. Khiến cho lòng người hoảng sợ. Lúc này, khiến cho bao nhiêu người trong cung phải hạ sơn." Gã gầy nam tử gò mặc áo bào trắng bắt mắt nói.

Gã trung niên nhân tai to mặt lớn trịnh trọng nói: "Loại thần thú như vậy, thông minh không kém gì nhân loại. Đáng nhẽ là sẽ không vô duyên vô cớ đi công kích Tiêu Dao Cung chúng ta mới đúng... Tiêu Dao Cung chúng ta đã đắc tội với con thần thú này khi nào vậy?"

"Đừng manh động." Gã nam tử lông mi trắng nhú mày khẽ quát một tiếng: "Con thần thú này mấy lần khiêu khích Tiêu Dao Cung ta, lão cung chủ hẳn nhất định sẽ giải quyết việc này."

Nghe ba chữ 'Lão cung chủ', năm người khác đang ngồi cũng đều gạt đầu.

Thật ra thì Tiêu Dao Cung rất thảm, bị một con thần ưng bức bách khiến cho gần như tất cả mọi người trong cung đều phải rời khỏi Tiêu Dao Cung, ở tạm trong một quận bên trong thành. Bởi vì... Lúc trước, lời điện thần ưng phun ra lời điện ba lần, đã giết chết không ít người của Tiêu Dao Cung. Đối mặt với lời điện của lời điện thần ưng, ngay cả Tiên thiên cường giả cũng không kháng nổi.

Chỉ có thể tạm thời rút lui!

Cho nên, đám hộ pháp, trưởng lão, bao gồm cả chấp pháp trưởng lão, chỉ có thể tạm thời ở nhờ trong nhà của một đồng môn ở một quận bên trong thành.

...

Bởi vì cánh cửa mở rộng, với thính lực của Đằng Thanh Sơn thì cũng miễn cưỡng nghe được một phần đối thoại.

"Chắc chắn, Tiêu Dao Cung quả là rất thâm." Đằng Thanh Sơn trong lòng cười thầm: "Xem ra, là do Lôi Điện Thần Ứng bức bách khiến cho không ít cao thủ đều phải trú tạm tại một quận bên trong thành. Cho nên, Thần Vệ Quân cũng phải phân tán ra để bảo vệ mỗi tòa phủ đệ!" Đằng Thanh Sơn nhìn lướt về phía Mã Cẩm Khiếu đang ở cách đó không xa.

Mã Cẩm Khiếu đang lẳng lặng thủ thế, tựa như một dã thú chuẩn bị sẵn mồi.

Rất lâu sau, rốt cục, cùng với một vài tiếng cười sang sảng, sáu người tụ tập cùng một chỗ đã phân tán ra tại trước cửa đại sảnh.

"Ha ha, Đồng lão đệ, nhìn người lắc lư nghiêng ngả kia, có cần ta dìu người về phòng không?"

Chủ nhân của phủ đệ, gã trung niên nhân tai to mặt lớn cười hô hố, mắt nhìn năm người kia quay về đều chỗ ở rồi mới phân phó nói: "Dọn dẹp đi, vứt bỏ hết... yển hội sáng sớm ngày mai vẫn là tổ chức ở mức cao cấp nhất."

"Vâng, lão gia." Hai nàng thị nữ lập tức đi thu thập.

Còn vị lão gia này, đắc ý ngâm nga một tiểu khúc tiến về chỗ ở của chính mình.

Hô! Hô!

Mã Cẩm Khiếu lẳng lặng theo dõi, còn Đằng Thanh Sơn thì cũng lẳng lặng theo dõi Mã Cẩm Khiếu.

Trên một cái hành lang tối tăm.

Gã trung niên nhân tai to mặt lớn tâm tình rất tốt, rung đùi đắc ý đi tới: "Nhị sư huynh hiếm khi đến chỗ ta. Chắc chắn, hẳn là Chấp pháp trưởng lão. Cơ hội lần này quả là hiếm có, phải hầu hạ cho kỹ.

Ấn... Đêm nay chọn phòng nào? Tiểu yêu tinh kia rất hung hãn, hay là đến đó."

Trong óc còn đang suy nghĩ nữ nhân, hắn đột nhiên cảm thấy yết hầu bị tê rần.

"Bồng!"

Cánh cửa một gian phòng bên hành lang bị đập ra gã trung niên nhân tai to mặt lớn bị thít chặt yết hầu đẩy vào trong căn phòng này. Chỉ nghe 'Chi nha' một tiếng, cửa phòng liền bị đóng lại.

"Người, người là ai?" Gã trung niên nhân cảm giác yết hầu buông lỏng, liền lập tức mở miệng.

Hắn không dám hét lên!

Có thể nhất chiêu tị chế phục hắn - một cao thủ Hậu thiên đỉnh phong, thực lực của người này... Sợ là nhân vật bài danh Địa Bảng top mười cũng không thể làm được. Có lẽ... Có thể là Tiên thiên cao thủ!

"Nhìn thấy rõ bộ dáng của ta chưa." Người này vẫy tay một cái, một tia sáng lóe lên, liền châm một ngọn nến.

"Ta không biết người." Gã trung niên nhân mập mạp nhướng mày: "Không phải là người bắt nhầm người đấy chứ?" Là một gã Đô thống Thần Vệ Quân, hắn biết rõ tình thế trước mắt.

"Kiều Trung!" Mã Cẩm Khiếu nhìn chằm chằm vào gã trung niên nhân mập mạp: "Người ngàn vạn lần đừng nói, người không phải Kiều Trung."

Gã trung niên nhân mập mạp ngẩn ra.

"Đúng, ta là Kiều Trung, Thần Vệ Quân Đô thống Kiều Trung." Gã trung niên nhân mập mạp đáp.

"Nga, người đã thăng quan, trở thành Đô thống?" Mã Cẩm Khiếu cười lạnh nói.

"Ta đã sớm trở thành Đô thống, đã mười mấy năm rồi." Gã trung niên nhân mập mạp khó hiểu nhìn Mã Cẩm Khiếu: "Ta căn bản không biết ngươi... Không biết, ta đắc tội với anh hùng ngươi khi nào. Ngươi vẫn chưa nói rõ?"

...

Lúc này, tại trên nóc nhà, Đằng Thanh Sơn đang áp sát tai vào mái nhà, cẩn thận lắng nghe.

"A!" Một tiếng kêu thấp trầm trầm thiết vang ra từ trong phòng.

"Ân? Chẳng lẽ Mã Cẩm Khiếu đã giết chết Kiều Trung?" Đằng Thanh Sơn có thể phán đoán, tiếng kêu trầm thiết kia hẳn là do bị che miệng lại cho nên thanh âm rất nhỏ. Bỗng nhiên, từ trong phòng lại truyền ra một tiếng kêu thấp trầm tiếp theo.

"Kiều Trung, bây giờ ta phế võ công của ngươi, ngươi không cần nói, chỉ cần nghe là được, ngươi sẽ biết... Ta vì sao lại tìm đến ngươi." Thanh âm kia có vẻ rất lạnh lẽo.

200. Chương 11: Người Là Ai?

Kiều Trung ngồi bệt dưới đất, hai chân hai tay đều vô lực rũ xuống, từng giọt mồ hôi giổ trên trán, sắc mặt dữ tợn, nhìn chăm chăm Mã Cẩm Khiếu đang đứng trước mặt. Hắn không nghĩ tới... kẻ trước mặt này tàn độc đến vậy, trực tiếp phế bỏ võ công của hắn, đồng thời còn chặt đứt hai chân, hai tay của hắn.

Hắn đã hoàn toàn bị phế!

"Tàn nhẫn lắm sao?" Mã Cẩm Khiếu cười lạnh nói.

Miệng Kiều Trung bị bịt, trong mũi phát ra một tiếng hừ không cam lòng, ánh mắt tựa hồ muốn cắn nát hung thủ trước mặt.

"Kiều Trung, ngươi nhớ lại khoảng hai mươi mốt năm trước khi ngươi vẫn còn là một Bách phu trưởng, từng đi ngang qua Tiêu Diêu Sơn. Ở phía bắc Tiêu Diêu Sơn, trong vòng mười dặm có một thôn trang tên là 'Mã gia trang'?" Mã Cẩm Khiếu nhìn chăm chăm Kiều Trung, không bỏ qua bất kỳ một biểu tình, một ánh mắt nào của Kiều Trung.

Lúc này, đòi lại nợ máu từ Kiều Trung khiến cho Mã Cẩm Khiếu đáy lòng cảm thấy thống khoái, giải hận!

"Không" Kiều Trung sống chết lắc đầu.

"Không nhận ra? Xem ra ác sự mà ngươi làm nhiều lắm, nhiều đến mức ngươi đều quên." Mã Cẩm Khiếu cười lạnh nói: "Kiều Trung, hiện giờ ngươi có mười chín phòng nữ nhân. Trong đó, phòng nữ nhân thứ sáu, họ Mã. Có đúng hay không?"

Kia Kiều Trung lập tức mở to hai mắt nhìn.

"Nàng kêu 'Mã Xảo Nhi'. Năm đó bị ngươi từ Mã gia trang bắt lấy được đem về. Trở thành ngươi một tiểu thiếp. Bất quá, Mã Xảo Nhi này đối với ngươi rất cừu hận. Lúc nàng trở thành tiểu thiếp của ngươi đến ngày thứ ba đã bị ngươi đánh chết. Có đúng hay không?" Mã Cẩm Khiếu khuôn mặt càng thêm lạnh như băng.

Kiều Trung vội vàng muốn nói.

"Không cần phải nói. Ta biết là Mã Xảo Nhi này đã định hạ độc, giết ngươi bằng thuốc độc." Mã Cẩm Khiếu cười nhạo nói. "Cho nên, ngươi mới giết nàng!"

"Nhưng là! Nàng vì sao phải giết ngươi bằng thuốc độc? Nàng là một thiếu nữ. Vì sao lại muốn giết ngươi, một Bách phu trưởng Tiêu Dao Cung thần vệ quân?"

Mã Cẩm Khiếu giận dữ hạ giọng quát: "Đó là bởi vì. Ngươi giết nam nhân của nàng. Ngươi giết cha mẹ nàng. Ngươi giết thúc thúc, bá bá của nàng. Ba mươi tám mạng người! Chỉ tại bởi vì bọn họ ngăn trở ngươi. Ngươi cướp đoạt một phụ nữ có chồng! Là ba mươi tám mạng người a!"

Kiều Trung giờ phút này không dám biện minh. Người trước mắt rõ ràng là biết rõ mọi chuyện.

Bất quá thì trong mắt đám cường đạo bang phái, tàn sát một cái thôn trang cũng không tính là cái gì. Hắn là thân vệ quân Bách phu trưởng, tùy tiện giết một vài người, hắn căn bản không thêm bận tâm.

"Ba mươi tám mạng người! Mà Mã gia trang, các tộc nhân khác sợ bị các người giết, căn bản không dám ngăn cản." Mã Cẩm Khiếu sắc mặt dữ tợn, "May mắn... Ta ngày đó không ở nhà, ngày đó, đội hộ vệ thôn trang chúng ta bảo vệ người trong thôn trang vào trong thành đi mua hàng tết! Ta không chết! Nhưng nhà của ta, chỉ còn lại có một mình ta!"

Kiều Trung nghe được ánh mắt trừng lớn, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

"Nghe rõ rồi chứ, Mã Xảo Nhi, là tỷ tỷ ta!"

"Mã Khánh Dương, là cha ta!"

"Liễu Minh Hoa, là nương ta!"

Mã Cẩm Khiếu nhìn chằm chằm Kiêu Trung, gằn nhẹ nói, "Còn ta là Mã Cẩm Khiếu!"

Kia Kiêu Trung nghe được, toàn thân đều run.

Hắn hồi hận a, hắn tàn nhẫn a!

Nếu biết Mã gia trang này có một thằng nhãi con tàn nhẫn đến như vậy. Năm đó hắn tuyệt đối sẽ trăm thảo trừ căn!

Mã Cẩm Khiếu rút chiến đao trong tay ra: "Yên tâm, ta sẽ không chém người nhiều. Ba mươi tám mạng người, cộng thêm cả tỷ tỷ ta là ba mươi chín mạng người. Ta sẽ cho người ba mươi chín đao... Mỗi một đao, ta sẽ chém rất chậm." Nói xong, Mã Cẩm Khiếu đột ngột duỗi ra tay điểm tại trên cổ Kiêu Trung.

Phốc!

Kiều Trung yết hầu run lên.

"Đao thứ nhất, chính là lấy đầu lưỡi người." Mã Cẩm Khiếu ánh đao lóe lên, phủ chụp vào miệng của Kiêu Trung, một lát đao vừa rồi đã trực tiếp rạch đứt yếu huyệt ở cổ.

Giờ phút này, Kiêu Trung đã mất tiếng.

"Đừng sợ, ta sẽ rất chậm."

Mã Cẩm Khiếu vuốt ve chiến đao trong tay "Đao này của ta, là trong "Mật Đảo" tại Đông hải hải ngoại quần đảo lấy được. Vì để có thể giết người, ta bái sư trong Đông hải quần đảo, hai mươi năm khổ tu. Không nghĩ tới, ta tư chất cũng không tệ lắm, có thể đạt tới tiên thiên Hư Đan."

"Vốn nghĩ đến giết người sẽ thực nhẹ nhàng. Ai ngờ đến, Tiêu Dao Cung người người nhiều như vậy, đều xuống Tiêu Diêu Sơn, ở bên trong quận thành. Phủ đệ người trong còn có không ít hộ pháp, trưởng lão. Những phủ đệ khác chung quanh chỗ người ở, cũng có nhiều cao thủ, bao gồm cả Tiên thiên cường giả."

"Ta biết, nếu bị phát hiện. Rất có thể sẽ phải chết."

"Bất quá, ta chờ không được. Ta căn bản không biết, nhóm người nhất gan Tiêu Dao Cung các người, khi nào thì mới quay về Tiêu Dao Cung. Cho nên, ta hôm nay đã ra tay."

"Hai mươi mốt năm! Cha mẹ tỷ tỷ, thúc bá bọn họ, như vậy rất nóng lòng."

Mã Cẩm Khiếu nhẹ nhàng lướt ra một đao.

Tựa như giết heo mổ trâu, tiến hành trả thù trên người Kiêu Trung.

...

Trên nóc nhà, Đằng Thanh Sơn loáng thoáng nghe được tiếng thở dốc mỏng manh đau đớn của Kiêu Trung, cùng với tiếng lâm bầm của Mã Cẩm Khiếu.

"Hai mươi một năm, Mã Cẩm Khiếu này bị cừu hận áp lực hai mươi một năm." Đằng Thanh Sơn âm thầm thở dài, dựa theo góc độ tâm lý học, bị cừu hận áp lực hai mươi một năm, thường nhân chỉ sợ đã suy sụp, nếu không suy sụp, tâm lý kia sẽ rất biến dị, trở thành sát nhân cuồng ma cũng không có gì là lạ.

Bất quá, sự tự chủ của Mã Cẩm Khiếu quả là không tệ.

Ít nhất, hắn chỉ vền vện giết một mình Kiều Trung chứ không diệt cả nhà.

"Chung quanh phủ đệ này, hắn là không có những cao thủ lợi hại. Nếu không, chỉ cần Mã Cẩm Khiếu nói chuyện, hoặc là tiếng hừ của Kiều Trung lúc trước, cũng đã bị nghe được." Nếu là Thanh Sơn hắn thì cho dù là phủ đệ ngoài xa, cũng tuyệt đối sẽ phát hiện động tĩnh ở chỗ này.

Bỗng nhiên, nằm tại trên nóc nhà Đằng Thanh Sơn, nhìn hướng xa xa.

"Ta thật là quạ đen miệng thối." Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

Chỉ thấy xa xa, gã trung niên bạch mi hướng này tới gần lại đây, bất quá hắn cũng không nói chuyện, mà là lặng yên đi trên hành lang.

Đằng Thanh Sơn lặng yên vạch một mảnh ngói trên trần nóc nhà, nhìn xuống phía dưới.

"Bồng!" Cửa phòng bị đá văng!

Nguyên bản đang ở trong phòng phát tiết cừu hận, một đao cắt trên người Kiều Trung, Mã Cẩm Khiếu chấn động.

"Lục sư đệ!" nam tử bạch mi nhìn thấy một màn huyết tinh trước mắt, không khỏi kinh sợ.

"Ô ô!".

Đôi mắt Kiều Trung đã mù nghe được thanh âm, lập tức kích động cố gắng phát ra tiếng thở, hắn biết... Nhị sư huynh hắn đến đây! Cho dù hắn đã chết, cũng có người tài cán vì hắn báo thù!

"Mới hai mươi sáu đao, tính người gặp may mắn." Mã Cẩm Khiếu trong tay chiến đao vung lên, trực tiếp đâm vào tim Kiều Trung.

Vèo! Máu tươi vẩy ra.

"Nhận lấy cái chết." Nam tử bạch mi phẫn nộ rít gào một tiếng, trường kiếm trong tay sáng lên ngân sắc kiếm quang. Thân hình vừa động, liền hóa thành một đạo tàn ảnh lao thẳng tới Mã Cẩm Khiếu.

"Không cần tiễn." Mã Cẩm Khiếu cười nhạt một tiếng, đồng thời cũng đột ngột bay ra ngoài cửa sổ.

Gã bạch mi nam tử trên mặt giống như phủ một lớp băng lạnh, lập tức đuổi theo. Tuy nhiên, vốn đang chạy trốn, Mã Cẩm Khiếu lại đột nhiên quỵ dị xoay người một cái, xuất ra một thế hồi mã thương, chiến đao trong tay hắn lóe lên một đạo hắc sắc đao mang, hóa thành đao ảnh, liên tục bổ về phía bạch mi nam tử.

Đao ảnh cực nhanh!

"Đao pháp không tệ..." Thanh âm của gã bạch mi nam tử vọng tại trong phòng.

"Thương!" "Thương!"

Liên tục hai đạo thanh âm vang lên, Mã Cẩm Khiếu một tiếng hừ nhẹ, liền bị chấn bay, va mạnh vào trên vách tường phía sau.

"Oanh" một tiếng, vách tường ầm ầm đổ sập xuống, gạch vỡ đá vụn bay loạn. Mái ngói trên nóc nhà, rồi cả xà nhà cũng đổ sụp xuống. Tiếng động phát ra quá lớn thu hút rất nhiều người ở chung quanh lao tới chỗ này.

"Nhanh lên!"

"Phía Đông bắc, mau qua đó."

Đông đảo quân sĩ Thần vệ quân đang tuần tra chung quanh nhanh chóng chạy tới. "Sao lại thế này? Làm sao vậy?" "Sư đệ, mau lại đó." Một đám hộ pháp, trưởng lão cũng nhanh chóng hướng chạy tới.

"Hừ, tiên thiên Hư Đan cũng dám kiêu ngạo, không biết sống chết." Bạch mi nam tử kia thân hình như tia chớp, tại giữa đá bay gạch đổ lập tức lao đi, quang mang trên người phát ra chấn bay gạch đá. Lợi kiếm trong tay xuất ra kiếm quang, chỉ vừa chọt lóe lên liền đã đánh trọng thương Mã Cẩm Khiếu.

Hồ khẩu bị chấn rách, Mã Cẩm Khiếu căn bản không kịp ngăn trở.

"Thật nhanh!".

Mã Cẩm Khiếu chỉ cảm thấy thấy hoa mắt thì đạo kiếm quang màu bạc kia liền bao trùm trong phạm vi tầm nhìn. Sắc mặt hắn trở nên dữ tợn, nổi giận gầm lên một tiếng, bạo phát tất cả năng lực. Bất ngờ cầm trong tay chiến đao phi mạnh tới.

"Phí công giãy dụa!" Bạch mi nam tử mặc dù không dám để cho một đao này đâm vào trên người mình, nhưng cũng chỉ cần đơn giản vung trường kiếm hất văng chiến đao, rồi sau đó liền đâm hướng thẳng vào yết hầu của Mã Cẩm Khiếu.

"Cha, nương, tả, thúc, đại bá... cừ thù của các người, Cẩm Khiếu đã báo! Chết cũng không tiếc ..." Hai mươi một năm lưng đeo cừ hận, một khi giải thoát, Mã Cẩm Khiếu đối mặt tử vong cũng rất thản nhiên. Bỗng nhiên trong đầu hắn hiện lên hình ảnh một tiểu hài đồng tại trước đám cường đạo thổ phỉ, đã dám đứng che trước người mẫu thân, "Tiểu Hạ, sư phó muốn dạy người, đáng tiếc, về sau chỉ có thể dựa vào chính người ...".

"Thương!".

Tiếng vang thanh thúy vang lên.

Bạch mi nam tử chỉ cảm thấy đến một đạo ảo ảnh bắn tại trên mũi kiếm của mình, lực đạo to lớn, khiến chính mình đều không thể khống chế được trường kiếm, hắn chấn động... Chỉ thấy một gã che mặt Hắc y nhân như tia chớp xuất hiện, đột ngột xuất cước đá trúng vào Mã Cẩm Khiếu đang nằm dưới đất, hất Mã Cẩm Khiếu bay lên.

"Đi mau!".

Khi Mã Cẩm Khiếu cả người đang bay lên giữa không trung thì mới có phản ứng lại. Vừa thoát chết, khiến Mã Cẩm Khiếu tâm thần kích động.

"Tạ ơn ân cứu mạng!" Mã Cẩm Khiếu vừa rơi xuống đất, lập tức cảm kích chấp tay hô một tiếng, rồi sau đó lập tức phi thân đào thoát.

Nhìn Mã Cẩm Khiếu đào thoát, bạch mi nam tử trong lòng càng thêm tức giận, lợi kiếm trong tay đại phát ra ngân sắc quang mang, tựa như một cái lưới kiếm bao trùm về phía Hắc y nhân đang định chạy trốn. Lưới kiếm phát ra mãnh liệt khí nhận, khoét sâu mặt đất chung quanh thành từng đạo từng đạo rãnh sâu.

"Hừ!".

Bị lưới kiếm chặn lại, Hắc y nhân tức giận hừ một tiếng. Một quyền trực tiếp oanh thẳng về phía lưới kiếm màu bạc kia.

"Bồng!" Quyền đầu đánh tan lưới kiếm, còn trực tiếp kích thẳng vào màn hào quang tiên thiên chân nguyên trước ngực gã bạch mi nam tử. Gã bạch mi nam tử toàn thân giống như một viên lưu tinh bay ngược về phía sau, xuyên thủng hàng loạt vách tường, liên tiếp xuyên thủng bốn vách tường thì hắn mới chật vật vô lực đứng trên mặt đất. Gã bạch mi nam tử khó khăn ho khạc ra một ngụm máu tươi, ngẩng đầu lên nhìn.

Hắc y nhân đã bay vọt lên, giờ phút này thần vệ quân mới chạy tới căn bản không kịp ngăn trở.

"Người là ai!" Bạch mi nam tử không cam lòng rống một tiếng.

"Không biết tự lượng sức mình!".

Thanh âm còn quanh quẩn, Hắc y nhân che mặt kia đã biến mất tại trong đêm đen.

201. Chương 12: Mãn Thành Sư Tác

”Muốn trốn sao!” một tiếng gầm lớn vang lên.

Một nam tử áo tím hóa thành một đạo tử ảnh nhanh chóng đuổi theo hướng Đằng Thanh Sơn, hắc ảnh phía trước, tử ảnh theo sau gắt gao truy đuổi. Nhưng không thể ngờ chỉ vùn vùn hai hơi thở, hắc ảnh kia đột nhiên lóe lên biến mất không thấy tung tích.

Nam tử áo tím dừng lại, nhìn kỹ mặt hắc thì tại mi tâm có một nốt ruồi đỏ như máu rất lạ mắt, quan sát xung quanh ”Người này chạy cũng nhanh thật, tốc độ này xem ra so với ta còn chậm hơn một chút, rất có khả năng là Tiên thiên Kim Đan cao thủ.” Không tìm thấy Đằng Thanh Sơn nam tử áo tím cũng nhanh chóng rời đi.

Bên trong phủ đệ của Kiều Trung, mười mấy hộ pháp cùng với hơn mười chấp pháp trưởng lão đang tập trung tại đây. ”Tư không trưởng lão, không sao chứ?” một chấp pháp trưởng lão lo lắng hỏi.

”Khụ khụ, ta không sao, tính dưỡng mười ngày nữa tháng là có thể bình phục.” Bạch mi nam tử sắc mặt tái nhợt lắc đầu nói ”Hắc y nhân bịt mặt kia thực lực hơn xa ta, bất quá hắc cũng không có muốn giết ta, nếu không chỉ cần tăng thêm chút lực nữa là ta chết chắc. Hắc chỉ muốn cứu cái tên đã giết lục sư đệ mới ra tay thôi.” Bạch mi nam tử khi nói chuyện có cảm giác hữu khí vô lực, hiển nhiên thương thể không nhẹ.

”Dám chọc đến Tiêu Dao cung bọn ta, tuyệt không thể dễ dàng buông tha được.” Một chấp pháp trưởng lão vận hắc bào nhíu mày nói.

”Sư thúc.” Nam tử áo tím lắc đầu nói, ”Việc này đến đây thôi, vừa rồi ta có đuổi theo hắc y nhân bịt mặt kia, nhưng là để hắc chạy thoát mất, tốc độ hắc so với ta chậm hơn đôi chút, mà Tư không cũng nói hắc y nhân kia thực lực hơn xa hắc. Theo ta người kia hẳn là phải đạt tới Tiên thiên Kim Đan cao thủ.”

”Chưa hẳn đã là Tiên Thiên Kim Đan cao thủ.” Hắc bào lão giả lắc đầu nói ”Sư diệt, khinh công căn bản không phải sở trường của ngươi, hắc so với ngươi chậm hơn, ta phỏng chừng là Tiên Thiên Thực Đan cao thủ am hiểu khinh công, hơn nữa hắc một quyền đã đánh bại Tư Không. Thiên hạ tuy rộng lớn nhưng Tiên Thiên cường giả sử quyền vốn rất ít, mà kẻ có gan dám chọc vào Tiêu Dao cung chúng ta lại càng ít hơn. Giờ tự nhiên lại nảy ra một kẻ, làm ta bỗng nhiên nhớ tới một người.”

Bên cạnh nhất thời có người kinh hô ”Đằng Thanh Sơn?”

”Đúng!” Hắc bào lão giả gật đầu nghiêm túc nói ”Đằng Thanh Sơn am hiểu thương pháp, quyền pháp, tại Đại Duyệt Sơn, có thể đem rất nhiều Tiên Thiên cường giả đùa bỡn trong lòng bàn tay, cuối cùng làm cho mấy Đại tông phái thiệt hại thảm trọng, chết đi không ít cường giả, ta đoán chừng khinh công của hắc cũng khá lắm. Hơn nữa hắc đã từng nhất chiêu sát tử Thiết Thử của Tuyệt Ứng giáo.”

Bạch mi nam tử bị thương liền nói ”Trước khi đã thương ta, để cứu tên kia hắc đã dùng ám khí đánh bay một kiếm của ta.”

”Đã như vậy, Lưu Hộ pháp, người đem tin tức này thông báo cho người của Thanh Hồ đảo.” Hắc bào trưởng lão lạnh nhạt nói.

”Vâng!” Lưu hộ pháp ứng thanh lên tiếng.

Chấp pháp trưởng lão Tiêu Dao cung trong lần tới Đại Duyệt sơn vừa rồi toàn bộ chết hết, làm cho tầng lớp lãnh đạo Tiêu Dao cung hết sức phẫn nộ, đối với Đằng Thanh Sơn không có chút hảo cảm.

Hắc bào lão giả tiếp tục nói: ”Tư không, hình dáng hung thủ ngươi còn nhớ rõ chứ?”

Bạch mi nam tử nhíu mày nói ”Mơ hồ thôi.” Hắc cùng với Mã Cẩm Khiếu đánh nhau ở dưới ánh nến, mà sau khi chiến đấu chỉ một lát là Đằng Thanh Sơn nhúng tay vào, Mã Cẩm Khiếu nhân cơ hội đào thoát. Kịch chiến như vậy hơn nữa cảnh vật xung quanh mờ ảo tối tăm, bạch mi nam tử cũng không thể nhớ rõ được.

"Có dũng khí hung hăng như vậy, hành hạ giết hại người của Tiêu Dao cung chúng ta, tuyệt đối không thể buông tha. Tư không nhanh tìm người đem hình dáng hung thủ kia họa lại, sau đó lục soát cả quận thành cũng phải tìm cho ra hân." Hắc bào lão giả cười lạnh nói.

Trong khách sạn, đã sớm thay y phục, nằm trên giường nghỉ tạm.

Tiếng đập của vang lên.

"Ai?" Đằng Thanh Sơn đứng dậy.

"Tần Ngụy huynh, là ta." tiếng Mã Cẩm Khiếu vang lên. Đằng Thanh Sơn đi ra mở cửa phòng, bên ngoài cửa đứng là Mã Cẩm Khiếu, trong tay dẫn theo tiểu hài đồng Đàm Hạ, cùng với Đàm phu nhân đứng bên cạnh.

"Mời vào, mời vào." Đợi mọi người vào hết Đằng Thanh Sơn lập tức đóng cửa.

"Tần đại thúc, sư phụ có nói, sau này người sẽ tự mình dạy cho tiểu diệt dao pháp." Đàm Hạ như không kiềm chế được hưng phấn nói một hơi, Đằng Thanh Sơn cười cười xoa đầu đứa nhỏ, sau đó nhìn về phía Mã Cẩm Khiếu nói "Xem ra chuyện của Mã huynh đệ đã giải quyết xong xuôi rồi."

Mã Cẩm Khiếu trên mặt lộ vẻ tươi cười "Xong xuôi cả rồi."

"Chúc mừng, chúc mừng." Đằng Thanh Sơn cười nói.

"Ha ha, Tần Ngụy huynh, không cần nói nhiều, hôm nay ta sang đây là có chuyện muốn nhờ huynh." Mã Cẩm Khiếu nói.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc "Có gì Mã huynh đệ cứ nói."

"Tần Ngụy huynh, lúc trưa nay có phải huynh đã đi tìm thương đội, chuẩn bị sán sớm mai khởi hành rời khỏi Hồ Dược quận thành?" Mã Cẩm Khiếu nói xong nhìn Đằng Thanh Sơn, thấy hân gật đầu thừa nhận mới tiếp tục "Cảm phiền Tần Ngụy huynh sáng sớm mai khi đi có thể mang theo tiểu Hạ cùng mẹ nó cùng đi được chăng?"

"Cái gì?" Đằng Thanh Sơn có chút bất ngờ trở tay không kịp.

Mã Cẩm Khiếu cười nói "Ta chỉ nhờ Tần Ngụy huynh dẫn hai người bọn họ ra khỏi thành, huynh đi Vũ Châu phải đi ra từ cửa bắc. Mọi người đi theo quan đạo, cách cửa bắc khoảng mười dặm ta sẽ đợi đón mẹ con hai người bọn họ."

"Vậy thì được, chuyện này cứ để ta." Đằng Thanh Sơn gật đầu nói.

"Vậy thì phải cảm ơn Tần Ngụy huynh rồi." Mã Cẩm Khiếu cảm kích chấp tay nói. Đằng Thanh Sơn cười xoa đầu tiểu hài tử nói "Ta dù sao cũng xem như đại thúc của nó, giúp đỡ một chút chuyện là phải đạo rồi, tiểu Hạ đúng không?"

Tiểu Hạ trên mặt tươi cười.

"Được rồi, vậy cứ như vậy, bây giờ không quấy rầy Tần Ngụy huynh nghỉ ngơi nữa." Mã Cẩm Khiếu đưa hai mẹ con Đàm phu nhân rời khỏi phòng Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn đóng kín cửa, trên mặt lộ vẻ tươi cười "Mã Cẩm Khiếu này cũng thật cẩn thận, phỏng chừng là sợ Tiêu Dao cung tại cả quận thành lùng bắt hân." Đằng Thanh Sơn hướng phía bắc nhìn qua "Mã Cẩm Khiếu chắc sẽ trong đêm nay nhanh chóng rời khỏi Hồ Dược quận thành." Đối với Tiên Thiên cường giả mà nói thì tường thành kể như vô dụng.

Sáng sớm hôm sau. Đằng Thanh Sơn dắt Xích Hỏa Mã, trên lưng ngựa là Đàm phu nhân và Đàm Hạ.

"Chắc chắc, Tiêu Dao cung động tĩnh cũng ghé mắt thật." Đằng Thanh Sơn liếc mắt cũng thấy đông đảo binh vệ chạy xung quanh tìm người, trên tay cầm một bức họa.

"Tần đại thúc, trên đường binh vệ nhiều ghê." Đàm Hạ kinh ngạc nói.

Đằng Thanh Sơn cười dẫn ngựa, nhàn nhả đi tới.

Đi trước cửa thành bắc một đường đi xuống đến, Đằng Thanh Sơn phát hiện trên mỗi một đường phố đều có rất nhiều binh vệ.

”Tổng cộng đường trong quận thành rất là nhiều. Thế mà số lượng binh vệ cũng nhiều vô cùng. Thành vệ quân Quy Nguyên Tông ta có tám vạn! Thành vệ quân Tiêu Dao Cung khẳng định nhiều hơn nhiều, cho dù phái mấy vạn binh vệ tìm tòi cả quận thành, đều có thể tìm đến mấy lần.” Đằng Thanh Sơn thầm nhủ, cảm thán Bát đại tông phái thật cường đại.

Đàm Hạ cùng hần mẹ, cũng không dám lớn tiếng nói chuyện.

Bọn họ cũng phát hiện quận thành hôm nay binh vệ nhiều lắm, có nhiều người phi thường bá đạo.

”Tần đại thúc, binh vệ tại cửa thành cũng rất nhiều.” Đàm Hạ khẩn trương nói.

”Nhiều người lục soát?” Đằng Thanh Sơn nhướn mày.

Bỗng nhiên, Đằng Thanh Sơn chứng kiến cách đó không xa trên tường thành có dán một bức họa lớn, trong đó vẽ một khuôn mặt... nhưng Đằng Thanh Sơn lại không biết.

”Đây là bức họa vẽ Mã Cẩm Khiếu sao?” Đằng Thanh Sơn cười thầm, tranh này vẽ bộ giáng Mã Cẩm Khiếu kém xa so với thực tế, chỉ là khuôn mặt hơi giống, còn những cái khác hoàn toàn không giống. ”Cũng đúng! Bạch mi lão giả và Mã Cẩm Khiếu cũng chỉ giao thủ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, rồi sau đó Mã Cẩm Khiếu liền rời đi. Ký ức bạch mi lão giả phỏng chừng mơ hồ, tìm người vẽ bức họa không được xác thực cũng không kỳ quái.”

Đằng Thanh Sơn cũng vì Mã Cẩm Khiếu thở ra một hơi.

Ít nhất, sau này Mã Cẩm Khiếu không phải giấu đầu tutup đuôi.

”Sư thúc, chúng ta mời người Tiêu Dao Cung giúp chúng ta tìm Đằng Thanh Sơn, nhưng bọn binh vệ lục soát mọi người trên đường, căn bản không thực sự giúp chúng ta tìm kiếm.” Bên cửa thành có mấy người đang đứng nhỏ giọng nói chuyện, trong đó một người tuổi còn trẻ bất mãn nói. Lão kia nói: ”Quên đi, này đều là người của Tiêu Dao Cung. Chúng ta không thể cưỡng cầu.”

”Ân, cũng đúng, kỳ thật Đằng Thanh Sơn có ở Hồ Dược Quận này hay không cũng nhất định.” Người tuổi còn trẻ nói.

Lão kia lắc đầu nói: ”Muốn tìm Đằng Thanh Sơn, thực khó như mò kim đáy biển.”

Bất quá đảo chủ đã nghiêm lệnh xuống, chúng ta không thể buông tha bất luận một cơ hội nào. Nghiêm túc tìm tòi đi... Chúng ta nhân thủ tuy ít, nhưng tại bốn cửa thành đều có hơn mười người kiểm soát. Đằng Thanh Sơn nếu nguy trang lẫn trốn, hoàn toàn có thể xuất hiện tại cửa thành.”

”Ân.” Người tuổi còn trẻ cũng gật đầu.

Đằng Thanh Sơn nghe được chau mày: ”Thanh Hồ Đảo này thật là âm hồn bám riết không tan!”

Kỳ thật thì cũng trách không được Thanh Hồ Đảo, bị tổn thất lớn như vậy, nếu Thanh Hồ Đảo buông tha cho Đằng Thanh Sơn thì mới là chuyện lạ.

Một đội ngũ dài dằng dặc xếp hàng trước cửa thành.

”Người, mở túi ra!” Gã vệ binh cách gác tại cổng thành tra xét cực kỳ kỹ càng.

Nhiều người đã thông quan.

Người phía trước Đằng Thanh Sơn có vẻ cũng là một thương nhân, trên ngựa chính có chất hai cái túi lớn.

”Mở hết cả hai cái túi ra, nhanh lên!” Gã vệ binh quát.

”Trong cái túi của ta nhìn qua cũng thấy là không có gì. Không cần phải mở có được không?” Gã thương nhân liền lấy ra chút bạc vụn giúi tới: ”Huynh đệ, ta xếp chỗ hàng này vào rất phiền toái, nếu lôi ra thì sau khi xếp vào lại sẽ mất khá nhiều thời giờ.”

Nhất thời, mấy người cả trẻ lẫn già đang đứng ở bên cạnh giám sát đều nhìn qua.

"Mau mở ra, đừng lảm nhảm vô nghĩa." Trong mấy tên vệ binh này có không hề ít người của Thanh Hồ Đảo, bọn họ đến lúc này mà còn dám tham ô thả người? Dù sao muốn truy tìm tung tích của Đằng Thanh Sơn là rất khó khăn. Tiêu Dao Cung nói Đằng Thanh Sơn có lẽ tại Hồ Dược Quận quận thành. Bọn họ đương nhiên phải toàn lực lục soát.

Gã thương nhân vẻ mặt đau khổ, đành lại gần con ngựa cưỡi hai cái túi đồ ra. Tên vệ binh thậm chí còn đem dốc hết cả túi ra bên ngoài.

Có rất nhiều vệ binh ở cửa thành, có người khác đến kiểm tra Đằng Thanh Sơn.

"Người, tới đây." Có gã vệ binh hô.

Đằng Thanh Sơn lập tức dắt ngựa đã qua, một giọng U Yên khẩu âm: "Các vị huynh đệ, ta có chút hàng hóa, mong các huynh đệ hỗ trợ." Không đợi Đằng Thanh Sơn nhét bạc, tên vệ binh liền quát: "Đừng lảm nhảm vô nghĩa, cả nữ nhân và hài tử phía trên đều xuống hết cho ta. Mở hết cả hai cái rương ra, nhanh lên!"

Đằng Thanh Sơn chỉ có thể cố ý tỏ vẻ đau khổ, kéo ngựa qua một bên.

"Tiểu tử, người là người U Yên? Xa như vậy mà còn dẫn theo cả vợ con?" Gã vệ binh bỗng nhiên mở miệng, có chút hoài nghi nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

"Người là thúc thúc của ta." Đàm Hạ mở miệng nói, Khẩu âm của Đàm Hạ rõ ràng là tiếng vùng Thanh Châu Dương Châu.

"Đây là hài tử của đại ca ta, chúng ta việc buôn bán, kết giao năm sông bốn biển a. Lần này, cũng thuận đường vài trăm dặm, thuận tiện liền mang giúp hài tử của hần..." Đằng Thanh Sơn cười nói. Tên vệ binh nghe khẩu âm của Đàm Hạ, rốt cục cũng lãnh đạm gật đầu, đồng thời quát: "Nhanh, mở hai cái rương ra."

202. Chương 13: Bình An Là Phúc

Ở bên cạnh cửa thành, Đằng Thanh Sơn đang bị một vệ binh nhìn chăm chăm.

Đằng Thanh Sơn kêu lên một tiếng đau đớn, song chướng đột ngột dùng sức, mới đưa được hai cái thùng từ trên lưng ngựa xuống. "Loảng xoảng!" "Loảng xoảng!" Hai tiếng vang nên lên mặt đất, Đằng Thanh Sơn cười bất đắc dĩ: "Hai cái thùng này của ta quá nặng." Nói xong, Đằng Thanh Sơn cũng đem một trong hai cái thùng mở ra, lộ ra một đám bánh trà chất đầy ở bên trong.

"Ăn?" Tên vệ binh kia khi thấy là bánh trà, mày cũng nhíu lại.

"Đây đều là bánh trà, lấy ra đã phiền toái, nhét vào lại càng phiền toái hơn. Huynh đệ giúp nhau một chút, ta cũng muốn kiếm chút cơm ăn." Đằng Thanh Sơn liền nói.

Vệ binh nhìn thoáng qua mấy người giám sát ở phía xa, liền quyết tâm.

"Câm miệng." Tên vệ binh quát: "Mau, đem hai cái thùng đều đổ xuống cho ta!"

"Toàn bộ đổ xuống?" Đằng Thanh Sơn trừng mắt.

Vệ binh sắc mặt lạnh như băng: "Mặt ngoài thùng là bánh trà, nhưng ai biết phía dưới thùng là cái gì. Mau, toàn bộ đổ ra. Nếu không, mời người đi lao ngục vài ngày."

"Ta đổ ra, ta đổ ra."

Đằng Thanh Sơn lập tức mở một cái thùng ra, hô lên một tiếng, rồi đem thùng đổ xuống đất. Bất quá, khi nắp thùng đã chạm mặt đất, Đằng Thanh Sơn miệng còn nói: "Huynh đệ a, một khi ta đổ toàn bộ ra, tổn thời gian không nói, nhưng nhiều bánh trà như vậy sẽ vỡ không ít a." Đằng Thanh Sơn lộ ra bộ dáng cẩn thận, chậm rãi run run đổ toàn bộ bánh trà ra.

"Loảng xoảng!" Sau khi đổ hết trà, chiếc thùng rỗng được đặt ở một bên.

Tên vệ binh lập tức nhìn cái thùng trống cùng bánh trà, đồng thời quát: "Còn một cái thùng nữa, đổ nhanh ra!"

"Đây. Đây." Đàng Thanh Sơn mở ra cái thùng thứ hai, bên trong thùng có một hòm y phục. Người khác không biết, nhưng Đàng Thanh Sơn hiểu rất rõ... Đồ vật trọng yếu của hắn đều để trong cái hòm y phục! Vô luận là Luân Hồi Thương, hay là Khai Sơn Thần Phủ mình đều phải mang theo.

"Ào ào~~" Đại lượng bánh trà cùng với hòm y phục đều được đổ ra. Đàng Thanh Sơn cũng rất chịu khó mở hòm y phục, bên trong có một vài bộ quần áo và các vật dụng khác.

Vệ binh nhìn nhìn, đem một đồng bánh trà cũng đổ sang một bên, e sợ phía dưới cất giấu Khai Sơn Thần Phủ, Luân Hồi Thương. Đối với hòm y phục, hắn cũng chỉ dùng binh khí gầy gầy một chút, nhưng thật ra không phát hiện.

"Nữ nhân kia, bao lớn trên lưng cầm lại đây." Vệ binh bỗng nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Đàm phu nhân, quát.

Đàm phu nhân vốn đang kéo tay Tiểu Hạ, khi nghe hắn nói liền cả kinh: "Ta?"

"Ai cũng phải kiểm tra." Vệ binh lạnh giọng, quát. Đàm phu nhân chỉ có thể bất đắc dĩ đem gói đồ trên người cởi xuống.

"Huynh đệ, ta có thể xếp bánh trà vào thùng rồi chứ?" Đàng Thanh Sơn mang vẻ mặt đau khổ, nói.

Vệ binh cũng lý giải sự buồn khổ của thương nhân trước mắt, nhiều bánh trà như vậy cất vào đích xác là chuyện rất phiền toái. Hắn cũng điều tra một chút gói đồ của Đàm phu nhân, sau đó đồng thời nói: "Àn, sớm một chút xếp lại bánh trà rồi đi đi. Đừng đỗ ở cửa thành, sẽ làm vướng bận người khác."

Kiểm tra xong, vệ binh lại đi kiểm tra những người khác, chỉ còn lại có Đàng Thanh Sơn vất vả mang bánh trà xếp lại vào hai cái thùng.

"Tần Đại thúc, ta giúp người." Tiểu Hạ và Đàm phu nhân cũng lập tức chạy tới giúp.

Tám trăm bánh trà tuy rằng Đàng Thanh Sơn đã rất cẩn thận đổ ra, nhưng cũng đã rơi hỏng mười mấy cái. Những bánh trà hỏng này, kỳ thật pha trà uống cũng không vấn đề. Chỉ trong một lát, ba người cũng đã đem hai cái thùng hoàn toàn xếp đầy. Đàng Thanh Sơn lại đem hòm y phục bỏ vào rương một cái thùng. Sau đó, hắn đem hai thùng đặt trên mình Xích Hỏa Mã.

"Chúng ta đi." Đàng Thanh Sơn mang theo mẹ con Đàm phu nhân, đi về phía ngoài cửa thành. Giờ phút này nhưng thật ra không có ai ngăn cản hắn.

Từ chỗ ba người ra đến bên ngoài cửa thành, bất quá chỉ có khoảng cách hơn mười trượng, lại làm Đàng Thanh Sơn rất là thoải mái.

"Cuối cùng cũng ra được." Đàng Thanh Sơn trên mặt lộ vẻ tươi cười: "Vừa rồi, nếu bị phát hiện... ta chỉ sợ trước tiên mang theo hòm y phục, cùng với hai mẹ con Đàm phu nhân, nhanh chóng thoát đi." Lấy lực lượng của Đàng Thanh Sơn, mang theo hai mẹ con Đàm phu nhân cũng không phải chuyện gì khó.

Lấy thực lực của thành vệ binh, Đàng Thanh Sơn hoàn toàn có thể dễ dàng xông ra.

Nhưng nếu thực sự như vậy, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Trước hết, thân phận bại lộ, tiếp theo, hai mẹ con Đàm phu nhân cũng có thể gặp tai bay vạ gió*.

"Chu lão." Đàng Thanh Sơn đã thấy thương đội ở cửa thành, vừa cười vừa hô.

"Nga, Tần Ngụy huynh đệ." Lão già thân thể cường tráng, mặc một bộ áo bằng da thú dày, mũ đội cũng là da thú, lập tức nhiệt tình chào hỏi: "Hôm nay Tiêu Dao Cung muốn bắt người nên tìm tôi khắp thành, khiến mọi người gặp rất nhiều phiền toái. Đặc biệt là thương nhân chúng ta... Tần Ngụy huynh đệ cũng phải chịu khổ."

"Cũng không hẳn vậy!" Đàng Thanh Sơn lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Hai cái hòm hàng hóa, toàn bộ phải đổ ra."

"Người hoàn hảo là chỉ có hai cái hòm. Cửa hàng Hồ thị chúng ta hàng hóa ước chừng tới mười xe hàng. Một đám vệ binh cũng không cho chúng ta mặt mũi, đổ toàn bộ hàng hóa của chúng ta ra." Chu lão có vẻ rất tức giận: "Nhiều hàng hóa như vậy, sắp xếp lại sẽ rất lâu a."

Chu lão bỗng nhiên chứng kiến cửa thành lại có thương nhân đi tới: "Tần Ngụy huynh đệ, ta không cùng người hàn huyên, ta đi tiếp người."

"Chu lão, người cứ tự nhiên." Đằng Thanh Sơn mang theo người, liền tiến vào thương đội.

Thương đội này chủ yếu là cửa hàng Hồ thị chủ trì, cũng có nhiều thương nhân nhàn hạ khác ra nhập. Nhóm thương nhân nhàn hạ này cũng có không ít hộ vệ. Hơn nữa, trả tiền thuê một nhóm đoàn đội hộ vệ, như vậy cộng lại sẽ làm cả thương đội trở nên càng cường đại hơn. Số lượng hộ vệ ở đây cũng rất nhiều.

Một lúc sau, cả thương hội đã tập hợp đầy đủ.

"Tốt lắm, người cũng đã đủ. Nơi cuối cùng mà thương đội chúng ta tới lần này, là Vũ Châu Vương thành, hay Vũ thành. Lúc này, đi thôi!" Chu lão hô to, toàn bộ thương đội liền đi ra khỏi thành.

Thương đội lần này, thương nhân có khoảng ba trăm người, hộ vệ có khoảng hơn năm trăm người.

Cả thương đội tổng cộng có tới hơn tám trăm người! Có thể so sánh bằng thương đội mà Đằng Thanh Sơn ra nhập, có rất ít.

...

Tí tách! Tí tách!

Đằng Thanh Sơn để Xích Hỏa Mã nhàn nhã đi bộ. Bởi vì có xe hàng, cho nên thương đội tốc độ không có khả năng quá nhanh.

Buổi sáng, trên quan đạo còn có chưa hòa tan tuyết đọng, nhiệt độ lúc này cũng rất thấp.

"Tiêu Diêu Sơn!" Đằng Thanh Sơn nhìn núi non xa xa ở phía trước, lẩm nhẩm. Tiêu Diêu Sơn chỉ cách cửa thành phía Bắc của Hồ Dược Quận vài dặm, mới ra thành liền có thể rõ ràng chứng kiến. Phạm vi của Tiêu Diêu Sơn so với Đại Duyên Sơn thì có vẻ nhỏ bé hơn nhiều, đại khái khoảng hai đến ba mươi dặm. Nhưng bởi vì cảnh sắc tuyệt đẹp, liền được khai sơn tổ sư* của Tiêu Dao Cung chọn làm nơi khai tông lập phái.

Sau khoảng nửa giờ.

"Mã Cầm Khiếu kia đã nói, sẽ gặp nhau ở nơi cách cửa thành mười dặm." Đằng Thanh Sơn nhìn kỹ chung quanh: "Ta ra khỏi thành đến giờ cũng đã gần được mười dặm."

Mà mẹ con Đàm phu nhân được Đằng Thanh Sơn an bài ngồi ở trên xe hàng, cũng đồng dạng chú ý xung quanh.

Một lát sau...

Đằng Thanh Sơn ánh mắt tập trung nhìn về phía một nông dân mặc áo bông hoa, đội cái mũ thủng*, ngồi xổm ở bên cạnh bờ ruộng. Bởi vì cúi đầu, khiến mặt người nông dân kia bị mũ che hơn phân nửa, ánh mắt chốc chốc lại liếc về bên này.

"Tiểu Hạ, Đàm phu nhân, lại đây." Đằng Thanh Sơn lập tức cười ngựa, đi đến bên hai mẹ con.

Đàm Hạ cùng Đàm phu nhân cũng biết có Mã Cầm Khiếu đang chờ. Bọn họ cũng chứng kiến người nông dân này, vốn đã rất hoài nghi, nghe được Đằng Thanh Sơn gọi, lập tức liền chạy tới.

"Tần Ngụy huynh đệ." Nhóm thương nhân ở bên cạnh hô: "Có việc?"

"Một chút việc nhỏ mà thôi. Các vị không cần chờ, qua một lát ta sẽ đuổi theo." Đằng Thanh Sơn hô.

Nhóm thương nhân này cũng thấy ngựa của Đằng Thanh Sơn là Xích Hỏa Mã, chạy nhanh hơn tốc độ đi của thương đội rất nhiều. Và hơn nữa, thương đội cũng sẽ không vì một mình Đằng Thanh Sơn mà dừng lại, vẫn tiếp tục đi.

Hô! Người nông dân vốn đang ngồi liền đứng dậy, lập tức đi về phía Đằng Thanh Sơn.

"Sư phó!" Tiểu Hạ nhất thời thấy rõ người tới là ai, lập tức kích động chạy tới. Mã Cẩm Khiếu cũng mỉm cười, ôm lấy Tiểu Hạ.

Mã Cẩm Khiếu ôm lấy đứa nhỏ, mỉm cười nhìn Đằng Thanh Sơn: "Tần Ngụy huynh đệ, lần này thật sự đa tạ người."

"Người ăn mặc thành như vậy, làm ta thiếu chút nữa không nhận ra." Đằng Thanh Sơn cảm thán, nói.

"Ha ha, ta vốn cũng chính là một người miền núi." Mã Cẩm Khiếu nở nụ cười: "Lần này ra khỏi thành, không gặp phải phiền toái chứ?"

Đằng Thanh Sơn lắc đầu: "Cũng không gặp phải phiền toái gì lớn, chỉ là bên trong thành khắp đường phố đều có vệ binh, cửa thành cũng có một đám vệ binh lục soát." Tiểu Hạ đang bị Mã Cẩm Khiếu ôm lấy, cũng liền nói: "Àn, hai cái hòm của Tần Đại thúc, đều bị vệ binh đồ ra."

"Xem ra truy bắt thật đúng là nghiêm." Mã Cẩm Khiếu trong lòng không khỏi có một tia lo lắng: "Các người chứng kiến hình người trên lệnh truy nã của Tiêu Dao Cung chứ?" Mã Cẩm Khiếu nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn.

"Thấy được." Đằng Thanh Sơn cười nói: "Mã huynh, người tới hôm qua đi vội vàng như vậy, ta còn nghĩ người gây ra họa lớn, khiến Tiêu Dao Cung đuổi giết. Bất quá, bức hình người trên lệnh truy nã không có một chút nào giống người. Xem ra, là ta đã đoán sai."

Mã Cẩm Khiếu lộ ra vẻ tươi cười: "Ta ngày hôm qua đích xác chọc một chút phiền toái, cho nên phải trong đêm tối rời đi. Bất quá... Ta còn không đến mức đi chọc Tiêu Dao Cung." Mã Cẩm Khiếu cũng phát hiện, mẹ con Đàm phu nhân không có bộ dáng kinh ngạc, hiển nhiên... Hình tên kia khẳng định không giống hẳn.

Mã Cẩm Khiếu đáy lòng thở dài một hơi.

"Mã huynh, về sau người chuẩn bị làm gì?" Đằng Thanh Sơn hỏi.

"Ta?"

Mã Cẩm Khiếu nhìn phong cảnh ở xung quanh, lắc đầu cười: "Ta chuẩn bị mang Tiểu Hạ quay về quê nhà Mã gia trang của ta, cũng là nơi ở của dòng họ ta! Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hơn nữa cuộc đời còn lại ta sẽ sống ở Mã gia trang. Ta đã rời xa nơi đó lâu rồi, cũng không muốn đi đâu nữa..."

"Tần Ngụy huynh, Mã gia trang cách nơi đây khoảng ba mươi dặm, người hỏi thăm một chút sẽ biết. Nếu khi nào muốn tìm ta, muốn nhìn Tiểu Hạ một chút, cứ việc đi tới đó." Mã Cẩm Khiếu cười nói.

"Tần Đại thúc, người về sau nhất định phải tới." Tiểu Hạ cũng liền nói.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, sờ soạng đầu tiểu Hạ một chút, gật đầu: "Yên tâm, chờ đại thúc hoàn thành một số chuyện quan trọng. Nếu có cơ hội, đại thúc nhất định sẽ tới thăm cháu."

"Tần Ngụy huynh, người đuổi theo đám thương nhân kia đi, còn ta sẽ mang Tiểu Hạ cùng với Đàm phu nhân về Mã gia trang."

Mã Cẩm Khiếu cùng với Đằng Thanh Sơn cáo biệt, liền mang theo hai mẹ con hướng một con đường nhỏ đi tới.

Nhìn bóng dáng ba người Mã Cẩm Khiếu, Đằng Thanh Sơn trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

"Hơn nửa cuộc đời đều sẽ ở Mã gia trang? Một Tiên Thiên cường giả, còn chưa tới bốn mươi tuổi, đã cam tâm sinh sống ở quê nhà, dạy tộc nhân, bảo hộ tộc nhân, hưởng một cuộc sống thanh nhàn, bình an." Đằng Thanh Sơn đáy lòng kỳ thật cũng bị quyết định của Mã Cẩm Khiếu làm xúc động. Bình an là phúc! Nếu mình có thể cùng những người trong nhà hưởng một cuộc sống yên bình như vậy, có lẽ mình cũng đã rất thỏa mãn rồi.

"Bất quá, con đường của ta bất đồng so với Mã Cẩm Khiếu!"

"Ta cùng với Thanh Hồ Đảo, nhất định phải có một bên bị diệt." Đằng Thanh Sơn nhảy trên Xích Hỏa Mã. "Đi!"

Xích Hỏa Mã lập tức chạy như bay, đuổi theo đoàn thương đội ở phía trước.

*Tai bay vạ gió: gặp phải những khó khăn không mong muốn do người khác đem lại cho mình. Câu này hiểu giống như từ liên lụy.

*Khai sơn tổ sư: người sáng lập ra một môn phái, qua nhiều đời được gọi là khai sơn tổ sư.

*Mũ thủng: xin chú ý đây không phải là mũ bị thủng, mà tên của nó là mũ thủng. Mũ thủng là 1 loại mũ làm bằng tre nứa hay rơm đan lại với nhau, có hình tròn ở giữa và những viền cong ở xung quanh. Ai đã xem truyện "One Piece" (Truy lùng kho báu hải tặc), nhân vật chính Luffy hay đội một cái mũ, đó chính là mũ thủng. Hoặc nếu tưởng tượng hơn một chút, bạn search google sao Thổ ở mục hình ảnh, cắt ngang nó ra, bạn sẽ có được hình dáng đại khái của một cái mũ thủng.

203. Chương 14: Vũ Châu, Tiềm Phục

"Phong nhi!" Hắc bào bạch mi cất tiếng.

"Sư phó!" Hán tử nhìn có vẻ lạnh lợi phía sau lập tức cung kính trả lời.

"Người làm môn hạ của ta đã mười ba năm" Hắc bào bạch mi đậm bạc nói: "Tuy nhiên tiến bộ tu luyện của người rất chậm. Người là một trong ba đại đệ tử mà ta tuyển chọn giữa ngàn người, lại có các linh bảo hỗ trợ nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa bước được vào Tiên thiên."

Hán tử biến sắc liền quỳ xuống nói: "Sư phó, đệ tử thật hổ thẹn!"

"Theo lý ta nên phế võ công của người rồi trục xuất khỏi sư môn."

Nghe sư phó nói vậy hán tử thấp thỏm biến sắc, hẳn biết sư phó là người rất nghiêm khắc.

"Tuy nhiên, ta sẽ cho người một cơ hội."

Trên khuôn mặt của Hắc bào bạch mi thoáng có chút biến hóa: "Ba ngày trước, cửa hàng Hồ Thị có tổ chức một thương đội xuất phát từ Hồ Dược Quân quận thành. Vào lúc chạng vạng tối ngày mai là có thể đến chỗ chúng ta. Ta lệnh cho người giả làm một thương nhân lẫn vào thương đội."

Lấy một bức họa ném về phía đồ đệ. Hán tử lạnh lợi kia nhìn về phía bức họa thấy chân dung của một người khá dễ gần, thân thiện.

"Người này tên là Tần Ngụy cũng là một thương nhân đi cùng trong thương đội" Hắc bào bạch mi hán tử đậm bạc nói tiếp: "Tuy nhiên đây chỉ là thân phận giả. Còn thân phận thật của hắn chính là Quy Nguyên Tông đệ tử Đằng Thanh Sơn"

"Đằng Thanh Sơn?"

Chẳng những gã được gọi là Phong nhi kia mà luôn cả hai người đệ tử còn lại cũng chấn động. Cả ba người nhìn kĩ lại bức họa một lần nữa. Đó chính là nhân vật truyền thuyết Đằng Thanh Sơn a. Mặc dù cả ba đều là những kẻ có thiên phú hơn người lại có linh bảo phụ trợ tu luyện, có một sư phó lợi hại chỉ điểm, có ngạo khí hơn người. Nhưng đối với Đằng Thanh Sơn bọn họ cũng không thể không bội phục. Mười bảy tuổi đã là Tiên thiên Thực Đan. Chỉ riêng điểm này đã làm cho vô số cường giả phải ngưỡng mộ. Tự cổ chí kim những người như vậy cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hiện tại lại bị Thanh Hồ đảo đuổi giết khắp nơi, bát đại tông phái đều hỗ trợ truy sát nhưng vẫn bất vô âm tín.

Nhưng sư phó lại biết tường tận?!

Điều này làm cho tam đại đệ tử cảm thấy khiếp sợ, từ đó cũng có thể thấy được thế lực sau lưng sư phó thật kinh người.

"Phong nhi, nhiệm vụ của người chính là lúc Đẳng Thanh Sơn cùng thương đội tiến vào khách điểm thì người thoát ly và đem tin tức này báo cho người của Vũ Hoàng môn. Người của Vũ Hoàng môn sẽ tự động thông tin cho Thanh Hồ đảo." Hắc bào bạch mi nam tử nói.

"Vâng sư phó!" Vẫn với vẻ mặt cung kính hán tử nhanh nhẹn trả lời.

"Sư phó!" Nữ đệ tử duy nhất trong tam đại đệ tử đưa đôi mắt câu hồn đoạt phách nhìn về Hắc bào bạch mi hỏi: "Chúng ta và Thanh Hồ đảo đâu có giao tình vậy tại sao lại giúp bọn họ?"

"Đây là mệnh lệnh!" Một cách lạnh lùng Hắc bào bạch mi trả lời làm cả ba tên đệ tử nhất thời không dám lên tiếng.

Hắc bào bạch mi lại nói: "Phong nhi, việc này quan hệ trọng đại. Không được để điều gì sơ xẩy. Chú ý tránh, không để Đẳng Thanh Sơn phát hiện. Đẳng Thanh Sơn bản lĩnh ẩn trốn rất lợi hại. Nếu để hắn phát hiện trốn mất thì rất khó tìm lại hắn. Nếu nhiệm vụ này hoàn thành tốt ta sẽ chấp nhận để người tu luyện mạch cao nhất của ta Viên Diệu kiếm điển."

Hán tử nghe vậy liền mừng rỡ: "Vâng sư phó, đệ tử thề sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ!"

Vũ Châu là đại địa trung tâm của Cửu Châu, cũng là nơi Vũ Hoàng thành định đô. Các con dân của Vũ Hoàng thành đều mang trong người một cổ ngạo khí đặc thù vì đều tự hào là người của Vũ thành và có phần xem nhẹ những người nơi khác.

Bên trong Vũ Châu, hoa tuyết bay đầy trời.

Một thương đội đang từ từ đi tới. Không cần nói cũng biết đây chính là thương đội đã xuất phát từ Thanh Châu Hồ Dược Quận của cửa hàng Hồ thị. Tuy nhiên hiện tại nhân số của thương đội đã đạt tới gần chín trăm người. Vì cứ qua một thành nào đó lại có thêm các thương nhân gia nhập đi chung. Đồng thời thương đội cũng vì vậy mà thu thêm một khoản tiền thuế phải trả cho các nhóm bảo hộ.

"Tuyết rơi thật nhiều, không biết bao giờ mới dứt!" Bên trái Đẳng Thanh Sơn bỗng vang lên câu cảm thán.

Đẳng Thanh Sơn cười Xích Hỏa mã, nhàn nhã đi. Tinh thần hoàn toàn đắm chìm trong cảnh giới tự nhiên.

"Thần." là loại có thể nuôi dưỡng bên trong, nó giống như đứa nhỏ vậy cứ lớn dần...

"Tần ca, Tần ca!" bên cạnh bỗng có tiếng gọi, Đẳng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại thấy một hán tử trẻ tuổi mặc chiếc áo bông xơ màu trắng đội trên đầu một chiếc mũ da. Nhìn ánh mắt linh động của hán tử này cho thấy đây là một người lanh lợi cơ trí. Hán tử này tên Tôn Phong, gia nhập thương đội khi thương đội rời Hồ Dược quận được bốn ngày. Tôn Phong rất nhanh nhẹn miệng nên chỉ vài ngày sau thì cơ hồ cả thương đội đều biết hắn.

Theo những gì Đẳng Thanh Sơn biết được thì Tôn Phong này lần đầu tiên đi ra ngoài nên quần gia của hắn là Ngô Bá cũng đi theo.

"Tôn lão đệ, tuyết nhiều như vậy nên nói ít một chút để dành sức."

"Người cũng biết là ta không chịu được tĩnh mịch." Tôn Phong cười vui rồi nói tiếp: "Mười năm sau ta sẽ bằng được Tần đại ca, đi mười dặm đường không nói một câu."

Lão giả bên cạnh Tôn Phong cười nói: "Tần huynh, thiếu gia nhà ta tính tình như vậy từ nhỏ. Có gì người bỏ qua cho hắn!"

"Không vấn đề gì."

Đẳng Thanh Sơn cười: "Tôn lão đệ, người không làm phiền ta nhưng ta sợ người mệt. Có gì cứ nói đi, ta nghe!"

Nói xong mắt nhìn về phía trước nhàn nhã cười ngửa...

Tôn Phong bấu môi, tự đáy lòng thâm than: "Đây là tâm tính a. Ngồi trên ngựa nửa ngày không nói một câu. Nếu như sư phó không nói ta cũng không thể tưởng tượng được hắn mới có mười bảy tuổi. Tết cũng sắp đến rồi, qua năm mới là hắn mười tám tuổi nhỏ hơn ta mười tuổi vậy mà có thể sánh cùng với ta. Đẳng

Thanh Sơn ơi là Đăng Thanh Sơn... Ta thực không nghĩ là người lại sắp gặp đại họa... Lệnh sư môn nếu ta dám làm trái thì người có thể sống nhưng ta thì ... xong đời a."

Trên mặt Tôn Phong có một chút biểu tình. So với hai vị đồng môn thì thực lực của hắn kém nhưng về khả năng diễn trò thì hắn hơn đứt họ.

...

Hai mươi bảy tháng chạp. Trên đường đến Châu thành.

Đăng Thanh Sơn vẫn chìm đắm trong tu luyện. Đối với Đăng Thanh Sơn mà nói thì phải cố gắng tranh thủ tu luyện từng ngày.

"Phía trước chính là thành." Thanh âm lão Chu truyền khắp thương đội: "Thương đội chúng ta sẽ chỉ nghỉ lại đây ăn cơm trưa sau đó tiếp tục lên đường. Cố gắng đến Vũ thành trước lễ tế năm mới. Đây là thành cuối cùng trước khi đến Vũ thành, có người nào muốn tách rời đi thì nói với ta một tiếng vì sau khi ăn cơm xong chúng ta sẽ không chờ các người."

Nhất thời các thương nhân đều lục tục lo công việc của mình. Hướng phía lão Chu đang đi tới, Đăng Thanh Sơn tiến đến: "Kế tiếp sẽ là Vũ thành, đó cũng là hang ổ của Vũ Hoàng môn. Nơi đó cao thủ nhiều như mây. Tốt nhất nên thoát ly thương đội."

Sự tình của thương đội Đăng Thanh Sơn cũng biết một chút. Nếu mình tới Vũ thành thì sẽ phải ở lại Vũ thành vài ngày. Bởi sau Lễ tế năm mới thì sẽ là từng nhà mừng năm mới. Ngay cả thương đội cũng sẽ nghỉ vài ngày, khi đó hầu như không có thương đội nào đi cả.

Không có thương đội nào đi. Chẳng lẽ đi một mình? Thật là phiền toái! Nếu ở lại Vũ thành e rằng sẽ có nhiều phức tạp. Còn ở đây chỉ là một thành nhỏ, tựa như chỉ bằng so với Nghi Thành. Nhân khẩu ở đây không nhiều, cao thủ ít tốt nhất là nán lại đây vài ngày.

"A, Tồn huynh đệ người đã ở chỗ này." Khi Đăng Thanh Sơn đến chào thì Chu lão đã nói: "Không phải người đi Yên Châu sao? Theo chúng ta đến Vũ thành có điều gì không tốt?"

"Ở đây ta có chút sự tình muốn giải quyết." Đăng Thanh Sơn nói.

Chu lão cũng không có để ý lắm chỉ cười và tìm tên Đăng Thanh Sơn trong danh sách.

"Tồn ca, người nghỉ lại ở thành này à?"

Phía sau có âm thanh truyền đến. Đăng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại thì ra chính là Tôn Phong cùng lão quản gia Ngô Bá.

"Ân, lại là người." Đăng Thanh Sơn cười nói.

Tôn Phong gật đầu: "Ân, ông nội ta có một lão bằng hữu. Trước khi đi cha ta đã kêu ta mang lễ vật đưa đến cho ông ấy. Nhưng có lẽ ta phải ăn mừng năm mới tại thành."

Cả thương đội nhanh chóng tiến vào trong thành.

Một tráng hán râu rậm hô: "Tồn Ngụy huynh đệ, Lão Đàm, Tôn lão đệ chúng ta đều dừng lại ở thành này tổng cộng có mười hai người. Ta mời khách, hãy cho ta chút thể diện nhé. Mọi người cùng ăn cơm trưa, thể nào?"

"Đi."

"Lão Hầu, thật sáng khoái!" Tôn Phong cười ha hả.

Không có ai cự tuyệt Đăng Thanh Sơn dĩ nhiên cũng theo mọi người đi đến một tửu lầu.

Nhóm thương nhân này hành tẩu trong thiên hạ, kiếm tiền trong sinh tử nên phần lớn đều là người hào sảng. Bữa tiệc chiêu đãi chừng nửa canh giờ sau đó vị họ Hầu kia lại tìm được một khách điểm không tẻ để dừng chân.

"Nơi này thật yên tĩnh. Đồ ăn tuy không so được với đại tửu lầu nhưng vậy cũng khá rồi." Một hán tử cười nói: "Ngày kia chính là Lễ tế năm mới. Đây là huynh đệ xa nhà, mọi người cùng một chỗ có thể cùng nhau đón năm mới a."

"Được ta ủng hộ một tay..."

Nhóm thương nhân đã bắt đầu dọn hàng hóa. Cần phải ở lại vài ngày nên có người sẽ tranh thủ bán ở đây một chút hàng. Hàng hóa đương nhiên phải chính mình tự tay bố trí sắp xếp mới có thể yên tâm được.

"Tiểu nhị, chăm sóc ngựa giùm ta. Tiền chúng ta sẽ trả nhiều hơn, nhưng nếu thiếu một con ngựa thì người sẽ thảm đó!" Đàng Thanh Sơn cười ha hả nói rồi cầm lấy dây thừng nhẹ nâng hai thùng đi.

"Yên tâm đi đại lão gia!"

Một tên tiểu nhị cười nói: "Ngựa của đại lão gia sẽ không mất con nào đâu."

Bọn họ đều biết giống Xích Hỏa mã này là ngựa thượng đẳng, giá gần một ngàn lượng bạc. Lương của bọn tiểu nhị một năm chỉ được vài chục lượng bạc nên để có được con ngựa như vậy chỉ là mơ ước.

Vừa mới leo dọc cầu thang lên lầu hai, đem hai cái thùng bỏ vào phòng Đàng Thanh Sơn chợt nghe thanh âm...

"Ngô bá, người ở lại trông đồ. Ta đi bán phỏng Thế bá."

Tôn Phong lúc này ôm một chiếc hòm đi ra phòng khách đi ra ngoài.

204. Chương 15: Vũ Hoàng Môn, Chấn Động

Hiện giờ đang là mùa đông nên rất lạnh.

"Thỉnh hai vị hỗ trợ đi thông báo một chút, ta muốn gặp thành chủ, sự tình có liên quan đến Đàng Thanh Sơn." Tôn Phong từ trong lòng lấy ra một chút bạc vụn lặt lẽ giúi qua, hai gã binh vệ nhận tình sáng lên, chia nhau mỗi người một nửa. Sau đó một gã binh vệ mới cười nói: "Đàng Thanh Sơn? Lúc này người muốn có tiền rất nhiều, trước cũng có người nói Đàng Thanh Sơn đang ở nơi nào đó. Sau đi tìm, điều tra thì biết là tin giả. Bất quá, có chỗ bạc này thì ta cũng giúp người thông báo một tiếng. Người đứng đây chờ."

Tâm tình tên binh vệ rõ ràng là không tệ, chạy vào bên trong phủ của thành chủ.

Ổ Thành là loại thành nhỏ, binh vệ cũng chỉ là những hán tử bình thường thân thể khỏe mạnh, cũng không có nhiều cao thủ. Có thể nhận được mấy lượng bạc, cũng đã làm bọn hán phi thường hưng phấn.

Một lát...

Binh vệ đã chạy ra, cười tủm tỉm nói: "Tiểu tử người vận khí rất tốt, vừa vận lúc này thành chủ không có việc gì, cho người đi vào. Bất quá, người phải nhớ kỹ, vào trong phủ tuyệt đối không được chạy loạn, phải theo sát ta." Lúc này tên binh vệ dẫn Tôn Phong tiến vào này phủ của chủ thành Ổ Thành.

Phủ chủ Ổ Thành, trong phòng luyện võ.

Một gã tráng hán mặc một chiếc áo mỏng, đang ở trong phòng múa thanh chiến đao trong tay, chiêu thức của hắn rất đơn giản, nhưng mỗi một chiêu đều nhanh giống như sét đánh.

Hô! Hô!

Kinh khí sắc bén. Ngay trên mặt tảng đá xuất hiện từng rãnh sâu.

"Thành chủ, người tới rồi." Binh vệ ở bên ngoài kêu lên.

Vị thành chủ Ổ Thành lúc này mới tạm dừng việc luyện đao lại, quay đầu hướng phía ngoài cửa nhìn qua. Cười nói: "Vào đi! Ngày nay, rất nhiều người đều muốn tìm được Đàng Thanh Sơn, muốn kiếm một ngàn

lượng hoàng kim kia.” Chỉ cần thông tri tin tức giá trị đã bằng một ngàn lượng hoàng kim, khó trách rất nhiều người tìm Đằng Thanh Sơn khắp nơi.

Bình vệ thối lui. Còn Tôn Phong đi vào phòng luyện võ.

”Hảo đao pháp.” Tôn Phong tán thưởng một tiếng.”Đao phong có thể lưu lại rãnh sâu trên đá. Với đao pháp này, thành chủ đại nhân... Sợ rằng có thể danh liệt Địa Bảng a.” Nói xong Tôn Phong thân hình chợt lóe tựa như một lá cây. Thân thể phiêu phiêu xẹt qua với một quỹ tích quỹ dị. Lúc sau, đã đứng trước thành chủ Ổ Thành cách hai trượng.

Thành chủ Ổ Thành nhân tình sáng lên, kinh hỉ nói: ”Hảo khinh công!”

Tôn Phong cười hắc hắc nói: ”Ta dựa vào khinh công này xuất thủ mới thành công mà.”

Thành chủ Ổ Thành cũng là người có nhãn lực, bằng vào khinh công này đã nhận định tiểu quỷ cơ trí trước mắt hẳn là cao thủ. Mấy ngày qua loạn báo tin tức, phần lớn là người thường. Chỉ nhìn thấy có người cầm trường thương màu bạc, như vậy đã nói người đó là Đằng Thanh Sơn, chứng kiến có người cầm đại phủ đầu màu đen, cũng đã khẳng định người nọ là Đằng Thanh Sơn.

Vị thành chủ đại nhân này đã rất tức giận.

Bất quá...

Bình thường cao thủ lợi hại cũng không có nhảm chán như vậy.

”Không đối gặt thành chủ đại nhân, kỳ thật việc ta làm chính là ăn cơm trăm nhà.” Tôn Phong cười hắc hắc.

”Thần trâu?” Thành chủ Ổ Thành cũng cười.

”Tiểu trâu chỉ là tiểu trâu. Thành chủ đại nhân nói ta là ‘Thần trâu’, làm ta xấu hổ lắm.” Tôn Phong cười nói: ”Là như thế này, ta quan sát một đội thương nhân. Trong bọn người đó ta điều tra có một người buôn từ Dương Châu đến Yến Châu kêu Tần Ngụy. Loại thương buôn này chạy xa như vậy khẳng định làm đại sinh ý, cho nên, ta nghĩ lừa gặt hẳn một phen!”

”Hôm nay, bọn người kia mới vừa dừng lại ở trọ, ta thừa dịp thời điểm tên Tần Ngụy kia đến nhà vệ sinh, tiến vào phòng hắn. Mở cái hòm chứa hàng hóa của hắn.” Tôn Phong cười nói, kỳ thật lời nói dối này đã chuẩn bị tốt, hơn nữa sư phụ hắn đưa cho hắn bức họa để so sánh, còn có một bức vẽ cái hòm có chứa y phục, trong cái hòm chứa y phục có một tấm chắn cất giấu Luân Hồi Thương và Khai Sơn Thần Phủ.

Bên cạnh Ổ Thành chủ nghe được ánh mắt lóe sáng.

”Hàng hóa trong cái hòm cũng chỉ là chút bánh trà, bất quá... Hai cái hòm chứa hàng hóa, trong đó một cái có một cái hòm có cất y phục. Mở cái hòm có chứa y phục nhìn qua cũng không có gì đặc thù. Ta là người như thế nào? Thủ đoạn giấu bảo vật nào ta còn chưa thấy qua chứ. Dễ dàng phát hiện trong cái hòm chứa y phục có dấu điểm một chỗ bí ẩn. Ta giật mình phát hiện... chỗ bí ẩn đó có hai đoạn cán thương, còn có một thanh búa màu đen!” Tôn Phong nói.

Thành chủ Ổ Thành nghe được kinh hãi.

”Quả thực?” Thành chủ Ổ Thành không thể tin được.

”Đương nhiên, chẳng lẽ ta lại làm việc vô nghĩa sao?” Tôn Phong cười nói: ”Trước khi xuất thủ ta chuẩn bị, cho nên thương đội kia ta đã sớm điều tra qua. Tần Ngụy từ Dương Châu chạy tới Thanh Châu Hồ Dược Quận quận thành. Sau đó lại gia nhập thương đội của cửa hàng Hồ thị đi đến Vũ Châu Ổ Thành này! Ta xem, mười phần là Đằng Thanh Sơn.”

Thành chủ Ổ Thành nghe xong, trong lòng bắt đầu đã có chút tin tưởng.

Thứ nhất thân phận Tôn Phong là một cao thủ, lại là thần trâu. Loại cao thủ này nếu không có nhãn lực thì làm chỉ lãng phí thời gian.

Thứ hai, Tôn Phong nói ‘Tần Ngụy’ là một người từ Dương Châu một đường đi tới đây.

"Ha ha, bây giờ còn không biết người là?" thành chủ Ổ Thành nói.

"Ta gọi là Yến Phong." Tôn Phong mở miệng nói.

"Nga, Yến Phong huynh đệ có thể hay không tạm thời nghỉ tạm tại nơi này? Chờ vài ngày xác định người đó là Đẳng Thanh Sơn, tự sẽ giao cho người một ngàn lượng hoàng kim." Thành chủ Ổ Thành nói. Tôn Phong cười nói: "Thành chủ đại nhân không chê ta, ta đương nhiên rất vui mừng khi được ở lại. Bị lấy đi một ngàn lượng hoàng kim, ta cũng không cam tâm đâu."

Thành chủ Ổ Thành nghe xong, trong lòng lại càng nắm chắc.

Đối phương có thể lưu lại tính chân thật rất cao.

Lúc này, thành chủ Ổ Thành ra lệnh người đi an bài 'Yến Phong' thật tốt, sau đó bản thân hẩn lập tức dùng bồ câu đưa tin truyền tin đến Vũ Hoàng Môn.

.....

Khoảng cách giữa Ổ Thành và Vương thành 'Vũ thành' rất gần, tin tức tự nhiên rất nhanh truyền tới Vũ Hoàng Môn.

Vương thành 'Vũ thành', tại trung tâm Vũ thành có một tòa cung điện chiếm diện tích rất lớn, chính là Vũ Hoàng cung.

Tại đại môn của Vũ Hoàng Môn.

Vũ Hoàng Môn, cửu đỉnh điện.

Hiện ra từng hàng ghế ngăm đen xếp theo thứ tự, liên tục có rất nhiều cao thủ tuyệt đỉnh Vũ Hoàng Môn tiến nhập cửu đỉnh điện, nhóm cường giả này đang nghị luận cùng nhau, đến cuối cùng, một gã nam tử mặc trường bào màu đen lăm vàng đi vào cửu đỉnh điện, mọi người lập tức an tĩnh lại.

"Môn chủ!" Mọi người cung kính hô.

Môn chủ Vũ Hoàng Môn, hai tròng mắt mơ hồ có quang vừng lưu chuyển đảo qua mọi người, diễm đạm cười nói: "Mọi người chắc đang nghi hoặc ta tại sao lại vội vàng triệu tập mọi người đúng không? Việc này nói nhỏ cũng rất nhỏ, bởi vì cũng chỉ là chuyện về một người tên là Đẳng Thanh Sơn mà thôi. Nhưng này việc này nói lớn cũng rất lớn! Bởi vì, có liên quan đến binh khí của Vũ Hoàng tổ sư Vũ Hoàng Môn!"

Nhất thời một mảnh ồn ào.

"Khai Sơn Thần Phủ của Vũ Hoàng tổ sư?"

"Chẳng lẽ đã tìm được Đẳng Thanh Sơn?"

Môn chủ Vũ Hoàng Môn lạnh nhạt duỗi tay ra hơi hơi ép xuống, nhất thời mọi người an tĩnh lại, hẩn tiếp tục nói: "Tin tức từ phía nam Ổ Thành truyền đến. Thành chủ Ổ Thành nói, có một vị Thần thâm khi trộm cắp hàng hóa của một người trong bọn thương buôn. Từ trong cái hòm chứa y phục của hẩn có một chỗ bí ẩn, phát hiện hai đoạn cán thương cùng với một thanh búa màu đen!"

"Người trong đội thương buôn này tên là Tần Ngụy! Từ Dương Châu đi ra, sau khi đến Thanh Châu Hồ Được Quận quận thành, lại gia nhập vào một thương đội khác, cuối cùng đến Vũ Châu Ổ Thành chúng ta." Môn chủ Vũ Hoàng Môn nhìn về phía mọi người: "Mọi người nói thử xem người này là Đẳng Thanh Sơn tính khả thi được bao nhiêu."

"Môn chủ, lúc này các nơi đều thường xuyên truyền, tìm được Đẳng Thanh Sơn. Thực sự một cái không có. Điều này mười phần là giả."

"Không nhất định, nếu có thể xưng Thần thâm, chỉ sợ có điểm bản lĩnh. Người như thế, không đến mức nói dối loạn lên như vậy."

"Vội cái gì, chờ xác định tìm được Đẳng Thanh Sơn hãy nói sau. Lúc này nói cũng chỉ lãng phí thời giờ thôi."

.....

Trong Cửu đỉnh điện, đông đảo cao tăng của Vũ Hoàng Môn ý kiến không đồng nhất.

”Hổ Dược Quận quận thành?” Bỗng nhiên, ngân phát lão giả gầy yếu ngồi ở gần phía trước nhú mày nói: ”Theo ta được biết, hơn nửa tháng trước, Hổ Dược Quận quận thành điều tra bắt người. Đồng thời cũng tra tìm Đằng Thanh Sơn. Động tĩnh Lớn như vậy, phỏng chừng khi đó Tiêu Dao Cung, Thanh Hồ Đảo, tra ra Đằng Thanh Sơn đang ở Hổ Dược Quận quận thành.”

Lời này vừa nói ra, số người ở đây cho rằng việc này là thật càng nhiều.

”Việc này, đúng thật là có thể. Tần Ngụy có lẽ đúng là Đằng Thanh Sơn.”

”Lúc trước môn chủ không phải đã nói Tần Ngụy là từ Dương Châu tới... Đằng Thanh Sơn cũng là ở Dương Châu.”

Hiển nhiên người tin tưởng việc này chiếm đại đa số.

Trên mặt môn chủ Vũ Hoàng Môn hiện lên vẻ tươi cười: ”Căn cứ tin tức thành chủ Ổ Thành truyền đến, khinh công Thần thâm cực cao, cũng là một người thuộc loại nhân tài kiệt xuất. Hơn nữa hẳn lúc này đang ngụ ở bên trong phủ thành chủ Ổ Thành. Hơn nữa thêm phần tin tức lúc trước... Ta xem, tên Tần Ngụy kia có chín thành là Đằng Thanh Sơn!”

”Búa màu đen, ta phỏng chừng nếu là từ trong Vũ Hoàng bảo tàng có được, cũng nên gọi là Khai Sơn Thần Phủ. Chư vị nói, đoạt hay là không đoạt.” Môn chủ Vũ Hoàng Môn nói.

”Đương nhiên muốn đoạt!” Một gã tráng hán cao lớn mặc áo choàng màu đen đột ngột đứng lên cất cao giọng nói: ”Khai Sơn Thần Phủ chính là binh khí bên người Vũ Hoàng tổ sư! Nên là của Vũ Hoàng Môn ta! Thiên hạ ngày nay, không ai có đủ tư cách so với Vũ Hoàng Môn ta.”

”Đúng, Khai Sơn Thần Phủ, nhất định phải lấy được.” Không ít người hô.

Một lão phụ nhân thân còng mở miệng nói: ”Chư vị, Vũ Hoàng tổ sư có lệnh không cho chúng ta đi lấy Vũ Hoàng bảo tàng. Hẳn là có duyên cớ! Hơn nữa, Khai Sơn Thần Phủ lợi hại cũng chỉ là một thanh búa, đối với bản thân cũng không có tác dụng gì. Tội gì đâu? Huống chi, là Khai Sơn Thần Phủ hay không vẫn chưa biết được.”

”Hừ, sư tỷ, lời này của người không đúng rồi.” Lão giả gầy yếu trừng mắt: ”Vũ Hoàng tổ sư là kêu chúng ta không được đi khai quật! Mà lúc này, bảo tàng đã xuất hiện. Những tông phái khác đều đã cướp đoạt được ‘Bắc Hải chi linh’, chúng ta cũng chưa đi. Lúc này, chính là lấy lại binh khí bên người tổ sư mà thôi. Làm thế có gì sai sao?”

Kia lão phụ cười nói: ”Sư đệ, ý của người là, giết chết Đằng Thanh Sơn, đoạt lại thần phủ? Điều này không phải tự nhiên để Thanh Hồ Đảo sử dụng chúng ta như một thanh đao sao?”

”Không cần giết Đằng Thanh Sơn, buộc hắn giao ra là được.” Lão giả gầy yếu nói.

”Không giết hắn, hắn còn không chuồn đi ư? Lần này chuồn mất, lần sau càng khó tìm.” Lão phụ cười nói: ”Tuy rằng chúng ta không cần Thanh Hồ Đảo, nhưng lần Thanh Hồ Đảo tổn thất quá lớn, chúng ta cũng không nhất định phải trợ giúp Hạng Tử kiếm Thánh.”

Hạng Tử kiếm Thánh?

Mọi người Vũ Hoàng Môn an tĩnh lại, luận Hậu thiên cao thủ, Tiên thiên cường giả, Vũ Hoàng Môn đều hoàn toàn thắng Thanh Hồ Đảo. Vũ Hoàng Môn cũng có hư cảnh cường giả!

Nhưng là...

Hạng Tử kiếm thánh xuất thủ vài lần. Các đại tông phái đều đã phán định Hạng Tử kiếm thánh đạt tới cảnh giới ‘Nhập hư’ đại thành! Có thể nói là trên toàn bộ Cửu Châu đại địa là một trong vài nhân vật đáng sợ nhất. Hơn nữa Hạng Tử kiếm thánh kiếm pháp cực kỳ sắc bén đáng sợ, tuy Vũ Hoàng Môn, Tần thị gia tộc, Ma Ni Tự còn không sợ. Nhưng không ai nguyện ý chọc giận người mù kia.

”Như vậy đi, Đàng Thanh Sơn lúc này đang ở Ổ Thành, nhất thời sẽ không rời đi. Truyền tin tức khẩn cấp đến Thanh Hồ Đảo! Tin tưởng, trước hừng đông ngày mai người của bọn họ có thể đến Ổ Thành! Đến lúc đó, Vũ Hoàng Môn chúng ta coi Thanh Hồ Đảo ra tay giết chết Đàng Thanh Sơn. Về phần Khai Sơn Thần Phủ... Vũ Hoàng Môn ta sẽ lấy đi, Thanh Hồ Đảo cũng không dám nói cái gì.” Môn chủ Vũ Hoàng Môn đưa ra quyết định.

205. Chương 16: Đêm Khuya Tĩnh Lặng

Trên biển rộng mênh mông mà lãnh lẽo ở Thanh Hồ, một con thuyền như mũi tên rẽ sóng đi tới.

Trên con thuyền, một gã trung niên nam tử mặc áo bông cũ nát, đầu rối tung, thân thể lại phát ra hào quang Tiên thiên chân nguyên, đánh vào hồ nước khiến cho con thuyền nhanh chóng đi tới. Mà ở trên con thuyền, còn có một người khác, một thân trường bào màu xanh có khảm hoa văn hắc sắc, lưng đeo một thanh trường kiếm.

Ngân phát lão giả tuần mỹ như thiếu niên!

Đúng là Triệu Đan Trần! Bên cạnh người còn có một con Hắc Yểm Mã hùng tráng.

Một lát...

Con thuyền cập bờ.

”Triệu trường lão.” Người chèo thuyền mặc áo bông cũ nát, khuôn mặt bình thường, nhưng là thanh âm cũng rất hùng hậu trầm thấp ”Lần này người đi giết Đàng Thanh Sơn... Ta tuân lệnh sư tổ, không thể đi cùng người. Bất quá Triệu trường lão, mong người phải bắt sống Đàng Thanh Sơn, không độc ác tra tấn hắn, tra tấn hắn, có chết... cũng không tiêu tan được mối hận trong lòng ta.”

Người chèo thuyền ánh mắt độc ác tựa như sư tử.

”Cổ Ung, có thể bắt sống Đàng Thanh Sơn ta khẳng định sẽ bắt sống, nếu không thể bắt sống, ta cũng sẽ giết chết hắn.” Triệu Đan Trần gật đầu ”Bất quá Cổ Ung, sư tổ cho người làm người chèo thuyền là muốn tôi luyện lòng tính của người. Người muốn giết hắn rồi sau đó thống khoái, không ai trách người. Nếu bởi vì cừu hận trong lòng người, khiến người không thể tĩnh tâm tu luyện. Điều này, đặc biệt sai lầm rồi.”

”Ta hiểu!”

Người chèo thuyền giọng trầm nói ”Đạo lý thì hiểu. Nhưng làm theo... Quá khó khăn. Ta vẫn tính toán làm Thanh Hồ Đảo mạnh hơn. Nhưng ta lại... Thành tội nhân của Thanh Hồ Đảo! Ta là tội nhân! Còn có Thế Hữu đứa con của ta. Hắn đã chết, còn có hơn vạn quân sĩ Ngân Giao Quân. Toàn bộ chết hết. Toàn bộ chết hết a!”

”Một khi đã như vậy. Lần này ta phải giết Đàng Thanh Sơn.”

Triệu Đan Trần thở dài nói: ”Cổ Ung, tư chất của người cao nhất trong một thể hệ đệ tử của Thanh Hồ Đảo. Sư tổ tuổi đã cao! Thanh Hồ Đảo cho tới bây giờ còn không có vị hư cảnh cường thứ hai sinh ra. Nếu như đợi đến ngày sư tổ cực hạn, Thanh Hồ Đảo không có hư cảnh cường sinh ra đó chính là nguy cơ đáng sợ nhất!”

Chết đi hơn nửa Tiên thiên cường giả cũng không bằng không có hư cảnh cường giả.

Đời trước truyền đời sau, trong tông phái phải có hư cảnh cường giả.

”Sư tổ cho người đến Kiếm Nhận Sơn luyện kiếm, tự mình chỉ đạo người.

Rõ ràng người đối với người kỳ thác hy vọng rất lớn. Chỉ cần người đạt tới hư cảnh! Người chính là công thần của Thanh Hồ Đảo! Đại công thần! Các đời đệ tử sau vĩnh viễn sẽ không quên công của người.” Triệu Đan Trần trịnh trọng nói.

Người chèo thuyền trầm mặc nhưng ánh mắt cũng sáng lên.

Một hư cảnh cường giả, cực hạn là năm trăm tuổi! Đủ để cam đoan một tông phái hưng thịnh ba bốn trăm năm.

Chỉ cần trong lịch sử xuất hiện ba hoặc bốn hư cảnh cường giả, cũng đủ để một tông phái cường thịnh hơn ngàn năm. Bình thường tất cả đệ tử là nóc, Tiên thiên cường giả là cây cây trụ, hư cảnh cường chính là móng chống đỡ toàn bộ kiến trúc! Không hư cảnh cường cũng giống như xây nhà trên cát!

”Hô!”

Triệu Đan Trần cười Hắc Yểm Mã kẹp bụng ngựa, Hắc Yểm Mã lập tức một tiếng kêu hí hí, ánh mắt mơ hồ có một đạo hắc quang.

Hưu!

Toàn bộ ngựa nháy mắt hóa thành một đạo tàn ảnh màu đen, lập tức biến mất cuối con đường.

”Tâm tính...” Người chèo thuyền đứng ở đầu thuyền nghe. Triệu Đan Trần tuy rằng bị đoạn đứt cánh tay phải, tay trái xử dụng kiếm thực lực giảm mạnh, nhưng đả kích này ngược lại khiến Triệu Đan Trần có điều ngộ đạo. Ngắn ngủn hơn một tháng, Triệu Đan Trần không ngờ trên cơ sở kiếm pháp vốn có, sáng tạo một bộ kiếm cho tay trái.

Tuy rằng thời gian ngắn, cho dù không thể so sánh với lúc trước, nhưng hai mươi vị trí đầu trên Thiên Bảng là chắc chắn.

”Sư tổ muốn đột phá tự hủy hai mắt, mỗi ngày khô héo ngồi trên Kiếm Nhận Sơn, chung quy đạt thành tựu với thực lực đáng sợ, bất khả tư nghị. Mà Triệu trường lão cũng bị đứt cánh tay phải, ngược lại lại điều đột phá.” Người chèo thuyền thấp giọng thì thào, sau khi tàn phế ngược lại càng mạnh! Nhưng dù sao cũng là cực ít!

Tuyệt đại đa số khi tàn phế, thậm chí còn có thể nói là ’Cơ hồ tất cả’ bị tàn phế, thực lực đều không thể khôi phục như trước.

”Hư cảnh...”

Người chèo thuyền lẩm bẩm nói, đồng thời lay động mái chèo, con thuyền lại chậm rãi hướng Thanh Hồ Đảo đi tới.

Đêm khuya, Vũ Châu Ổ Thành.

Đằng Thanh Sơn ở lại khách điểm. Trong hậu viện một tòa tửu lâu ở con đường đối diện, một căn phòng có ánh sáng nèn mờ mờ trên cửa sổ.

Trong phòng.

Ba người đều mặc áo lông màu trắng, trong đó một Ngân lão gầy yếu, một nam tử tráng kiện cao lớn, thiếu phụ có khuôn mặt xinh đẹp. Ba người ngồi quanh một cái bàn, trên bàn có một vài món ngon, điểm tâm các loại, trước mặt ba người cũng có một bầu rượu, tự rót tự uống.

”Người của Thanh Hồ Đảo, phỏng chừng khi nào thì động thủ?” Thiếu phụ mở miệng nói.

”Tiên thiên Kim Đan của Thanh Hồ Đảo, trước hừng đông hẳn là sẽ đến.” Hán tử tráng kiện trầm thấp nói: ”Bất quá, bọn họ tuyệt đối sẽ không yên lòng với nhân thủ của chúng ta. Cho nên sẽ lập tức điều động nhân mã của Thanh Hồ Đảo bọn họ đang trú quanh Ổ Thành. Cho dù dùng bỏ câu truyền tin với tốc độ nhanh nhất, hơn nữa lượng nhân mã tại trú điểm nhân mã cũng không nhiều. Muốn chạy tới cũng phải chờ đến lúc hừng đông. Cho nên phỏng chừng ngày mai, ban ngày mới động thủ.”

Lão già gầy yếu ánh mắt nhìn xuống, cảm một chút điểm tâm ăn: ”Sáng mai bọn họ phỏng chừng sẽ chuẩn bị, giữa trưa hoặc chiều ngày mai bọn họ động thủ!”

”Xem ra, chúng ta nhiều lắm là chờ thêm một ngày.” Thiếu phụ bất đắc dĩ nói: ”Kỳ thật chúng ta trực tiếp giết chết Đằng Thanh Sơn thì có gì ghê gớm?”

”Như vậy không tốt. Vũ Hoàng Môn Chúng ta sẽ là thanh đao của Thanh Hồ Đảo!” Lão già gầy yếu thở dài nói ”Đằng Thanh Sơn tuy nói rời khỏi Quy Nguyên Tông, nhưng thật ra tất cả mọi người đều hiểu. Đằng

Thanh Sơn vì bảo toàn Quy Nguyên Tông mới làm như vậy! Quy Nguyên Tông phỏng chừng vẫn xem trọng Đẳng Thanh Sơn. Đừng quên, Quy Nguyên Tông cũng có một vị hư cảnh cường giả. Tuy rằng chúng ta không cần quan tâm... Nhưng nếu không cần thiết cũng không nên đắc tội. Vì sao lại đi đắc tội?”

”Vũ Hoàng Môn chúng ta là bát đại tông phái, lịch sử lâu dài! Vẫn từng sống không ngã. Không phải chỉ dựa vào vũ lực.”

Hai người khác cũng gật đầu thừa nhận.

Vũ lực quan trọng, nhưng cách hành động của tông phái cũng quan trọng không kém.

Vũ Hoàng.

Trên toàn Cửu Châu đại địa ai dám xem thường? Ngay cả Ma Ni Tự cũng phải kiêng kị.

Nhưng người của Vũ Hoàng Môn xử sự cũng không kiêu ngạo, rất ít đắc tội với người. Mà nếu quả có người dám trêu chọc họ, họ sẽ không lưu tình quét dọn đối thủ vào chỗ chết.

Cái gọi là cứng rắn sẽ không kéo dài, nếu luôn quá kiêu ngạo, cho dù là tông phái lợi hại cũng không thể tồn tại lâu dài được. Ngay cả Ma Ni Tự, đều là sinh sống tại hai châu phía tây, cũng rất ít khi rời hai châu kia. Cứng rắn sẽ không tồn tại lâu dài, ngoài mềm trong cứng mới là vương đạo!

”Biện pháp này của môn chủ không phải rất tốt sao, chúng ta chờ người của Thanh Hồ Đảo giết Đẳng Thanh Sơn, sau đó chúng ta mang Khai Sơn Thần Phủ đi! Khai Sơn Thần Phủ vốn là vật bên người Vũ Hoàng tổ sư, chúng ta lấy đi rất có lý.” Lão già gầy yếu cười nói ”Lấy lý thắng cơ báp! Đến lúc đó, Thanh Hồ Đảo dám can đảm chiếm đoạt Khai Sơn Thần Phủ hay không?”

...

Người Vũ Hoàng Môn đã sớm bày ra thiên la địa võng, chỉ chờ người Thanh Hồ Đảo động thủ. Mà Đẳng Thanh Sơn giờ phút này căn bản không biết.

Đêm dài vắng vẻ, trong khách điểm.

Đát! Đát! Đát!

Đẳng Thanh Sơn từng bước đi xuống cầu thang, tiểu nhị gác đêm đứng ở trong quầy ngay lập tức khuôn mặt tươi cười đón chào: ”Khách quan, muốn ăn chút gì không?”

”Cho ta một bầu rượu, rượu hâm nóng, ghi vào sổ.” Đẳng Thanh Sơn phân phó.

”Rõ rồi, khách quan.” Tiểu nhị lập tức lấy ra một hồ rượu hâm nóng.

Tuy Đẳng Thanh Sơn xuống lầu, nhưng Đẳng Thanh Sơn cũng không lo lắng về cái hòm hàng hóa và y phục đặt trong phòng. Bởi vì trong mấy cái hòm đều được Đẳng Thanh Sơn cài cơ quan nhỏ, một khi mở thùng ra sẽ làm cho cái chuông trong rương vang lên. Chỉ cần có một thanh âm vang lên, chỉ cần vẫn ở trong khách điểm, lấy sáu giác mẫn tuệ của Đẳng Thanh Sơn có thể dễ dàng phát hiện.

Mang theo một bầu rượu, Đẳng Thanh Sơn lên lầu, trở lại phòng của mình.

”Chi nha!” Cửa phòng đóng lại.

Trong phòng không có ánh sáng, một mảnh tối đen, có chút lạnh lẽo. Đẳng Thanh Sơn mang theo bầu rượu đi đến cửa sổ, trực tiếp mở cửa sổ ra.

”Hô!” Cơn gió lạnh mùa đông thổi trên người, Đẳng Thanh Sơn dường như không phát hiện, trực tiếp ngồi trên cửa sổ, lưng có chút dựa vào khung cửa sổ, một chân đặt trên cửa sổ.

”Năm mới đến thật nhanh! Cha, nương...”

Năm mới là ngày vui để người thân gặp nhau đã đến thật nhanh, cũng khiến Đẳng Thanh Sơn không khỏi nhớ những người thân ở Dương Châu. Nơi đó có cha mẹ của hắn, có muội muội, sư phụ, có các huynh đệ tốt, còn có các tộc nhân. Đáng tiếc lúc này hắn không thể cùng với bọn họ ở cùng một chỗ, chỉ có thể cô độc một mình trong thành nhỏ ‘Ổ Thành’ ở Vũ Châu.

"Tiểu Vũ cùng Tiểu Vân, phỏng chừng cũng sớm thành thân." Đằng Thanh Sơn trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

"Đợi cho bọn họ thành thân có con. Cha mẹ có thể bế cháu, nhất định sẽ rất vui vẻ."

Đằng Thanh Sơn tưởng tượng "Các tộc nhân đều ở Giang Ninh quận thành. Sự phụ nhất định sẽ chiếu cố cho bọn họ. Ta cũng đưa cho ngoại công 'Chu Quả rượu' cùng với kim phiếu mười vạn lượng hoàng kim đủ để các tộc nhân sống vui vẻ. Năm mới... Bọn nhỏ sáu tuổi trong tộc đã đến lúc kiểm tra. Không biết, năm nay trong đám trẻ sáu tuổi, có thể nâng tảng đá nặng nhất là bao nhiêu cân?"

Hình ảnh của quá khứ hiện lên trong đầu.

Trong Đẳng gia trang, năm ấy sáu tuổi cử tảng đá nặng một trăm cân, còn dẫn dắt đội thợ săn tìm con mồi, trở về được các tộc nhân hoan hô... Còn có lúc bị Thiết Sơn Bang uy hiếp, làm cho Nhị đương gia Thiết Sơn Bang âm thầm kinh sợ, tự động thoái lui...

Cảnh tượng đó rất là ám áp.

"Đợi đến một ngày ta thành công, ta cũng sẽ cam tâm ở lại trong gia tộc hoặc ở lại Quy Nguyên Tông, chỉ điểm cho hậu bối." Đằng Thanh Sơn yên lặng nói.

"Bất quá, còn quá xa. Khoảng cách đến lúc đó còn quá xa."

Đằng Thanh Sơn trong đầu không tự chủ được hiện ra gương mặt.

"Thanh Thanh."

Đằng Thanh Sơn trong lòng âm ỷ đau đớn, đó là một cô gái như tiên nữ, tinh thuần không vương bụi trần.

"Tiểu Miêu."

Nữ sát thủ kiên cường, lạnh như băng, cùng với mình tung hoành thế giới, chỉ ở trong lòng ngực của mình mới biểu hiện sự ôn nhu của nữ nhân, nữ nhân có tình cảm chân thành suốt đời với mình.

"Thanh Thanh, Tiểu Miêu..." Hai nữ nhân đều muốn cùng mình chung sống cả đời.

Mà các nàng đều đã chết!

"Có lẽ, ta vốn không nên nói chuyện yêu đương." Đằng Thanh Sơn ngửa đầu trực tiếp đổ rượu trong bầu vào miệng, rượu tựa như một con hỏa long tiến vào yết hầu, lập tức làm cả trong ngực nóng như lửa.

Đêm lạnh như băng!

Rượu nóng như lửa!

Cùng với sự cô tịch trong lòng.

Trong đầu, hình ảnh Tiểu Miêu, Thanh Thanh lần lượt hiện ra, có cảnh cùng với Tiểu Miêu lần lượt trải qua sinh tử, có cảnh cùng với Thanh Thanh chèo đò ám áp trong đêm. Đằng Thanh Sơn cũng không ngừng uống rượu, không nhận ra bầu rượu đã trống rỗng từ lúc nào.

Đằng Thanh Sơn đóng cửa cửa sổ trở lại phòng, đem bầu rượu để trên bàn.

"Vừa rồi, tinh thần suy sụp trong chớp lát!" Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, ánh mắt thâm thúy "Lúc này ta không nên suy sụp, cũng không thể lãng phí thời gian suy tư, suy sụp! Ta còn phải trở về, quay về Dương Châu, quay về Giang Ninh! Có được thực lực tuyệt đối mới có thể quang minh chính đại trở về!"

Trong thương đội, có thời điểm Đằng Thanh Sơn có thể tươi cười, có thể cùng với người khác vui đùa, nói chuyện này chuyện nọ có vẻ rất hào sảng. Bởi vì, Đằng Thanh Sơn là lang, dù bị thương hấn cũng không cần lộ ra đau thương của hấn trước mặt người khác, hấn chỉ một mình liếm miệng vết thương.

Hắn cũng sẽ phẫn nộ, một khi thực sự điên cuồng sẽ không tiếc tất cả dù liều mạng cũng muốn giết chết địch nhân.

Vì thực lực chênh lệch quá lớn, hấn cần ẩn nhẫn, nhẫn, cho đến khi thực lực cường đại rồi mới giáo huấn địch nhân.

Đây là lang.

"Biện pháp tốt nhất chính là bỏ hết chán nản, bi thương, sầu lo, khiến mình luôn bận rộn không cho mình có thời gian suy nghĩ." Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại lẩm bẩm nói, bắt đầu ổn định tâm cảnh.

Suốt một đêm...

Đằng Thanh Sơn đang luyện tập Tam thể thức cùng với tĩnh tu.

206. Chương 17: Bao Vây Trùng Điệp

"Triệu huynh, đã lâu không thấy." Nam tử mặt chữ điền mặc áo lông màu vàng, vừa cười vừa tiến đến nghênh đón Triệu Đan Trần vừa mới đến Ổ Thành.

Phía sau nam tử mặt chữ điền, còn có vị thành chủ Ổ Thành đi theo. Bất quá theo vai vế, địa vị tại đây thì một thành thành chủ căn bản là không tư cách đi vào.

"Triệu huynh, hãy để Hắc Yểm Mã cho hạ nhân chăm sóc đi, mời đi theo ta." Nhất thời có người hỗ trợ dắt Hắc Yểm Mã đi.

Triệu Đan Trần cười nói: "Vương lão đệ, không biết nhân mã của Thanh Hồ Đảo ta được bao nhiêu người đến rồi?" Hắn cùng với vị kim y nam tử này sóng vai đi vào bên trong.

Kim y nam tử nói: "Người của Thanh Hồ Đảo huynh đã vừa mới tới được một trăm năm mươi người. Giờ này, toàn bộ đều ở trong hậu viện nghỉ tạm, chờ Triệu huynh đến chỉ huy." Triệu Đan Trần nghe xong nhướn mày, lúc này đây Thanh Hồ Đảo đưa tin là đã ra lệnh phái người ở sáu trú điểm gần nhất chung quanh Ổ Thành đi đến. Mỗi cái trú điểm đều phải phái năm mươi người.

Hiện tại xem ra, mới có nhân mã ba cái quận thành đến, mới một nửa.

"Ân, lúc này sắc trời còn sớm." Triệu Đan Trần ngẩng đầu nhìn lên trời: "Chúng ta đã biết, Đằng Thanh Sơn phi thường giáo huấn trong hoàn cảnh sắc trời hắc ám." Triệu Đan Trần nhớ rất rõ ràng, lúc ở trong Thiên Hồng Thủy Cung, hắn cùng với 'Thú Vương' Ô Hưu đứng trước mặt Kim Sắc Long Quy, Đằng Thanh Sơn đã tránh ở chỗ góc, hai người thật sự không thể phát hiện, phần bản lĩnh ẩn nấp trong bóng đêm này. Triệu Đan Trần cũng có chút kiêng kị. Cho nên, Phải động thủ ban ngày!

Lúc này, Triệu Đan Trần cùng với Kim sắc nam tử đang đi tới hậu viện.

Bởi vì khoảng cách giữa sáu trú điểm tại các quận thành với Ổ Thành không giống nhau. Nên thứ tự đến cũng sẽ không hoàn toàn giống nhau.

"Giá!" "Giá!"

Hơn hai mươi con chiến mã toàn thân màu vàng sáng lạn, bốn vó lại đỏ như máu đang chạy như bay trên đường, tựa như hơn hai mươi đạo mũi tên nhọn phá không đi tới. Đây đúng là 'Đạp Hỏa Nhung Mã' đến từ chính Tây Vực Nhung Châu, xem như là chiến mã thượng đẳng, tốt nhất trong các loại chiến mã Tây Vực Nhung Châu. Có thể đi gần hai ngàn dặm một ngày.

Ngày hôm đó, với khoảng cách như vậy, bình thường một ngày chỉ đi được năm hoặc sáu canh giờ mà thôi. Dù sao chiến mã cũng phải nghỉ ngơi, mỗi con đều giá trị hơn vạn lượng bạc trắng, lúc này xuất hiện hơn hai mươi con trên đường. Trong thiên hạ thế lực có thể xa xỉ như thế thực sự rất ít. "Đại nhân, phía trước chính là Ổ Thành."

"Ân." Đi trước nhất chính là một thiếu niên tuần tú mặc hắc y, sắc mặt lạnh như băng, đúng là người bị điều đến Vũ Châu đảm đương chức vụ hộ pháp, quản lý trú điểm một quận thành - Diêm Đan Thần. Diêm Đan Thần đêm qua nhận được tin tức, đã lập tức dẫn năm mươi người bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới Vũ Châu Ổ Thành. Cho nên, Diêm Đan Thần lập tức huy động lực lượng lớn nhất Thanh Hồ Đảo tại cơ sở, chọn ra hai mươi sáu con Thất Đạp Hỏa Nhung Mã.

Hắn một mình cười một con, phó hộ pháp cũng cười một con. Những người khác đều là hai người ngồi chung một Thất Đạp Hỏa Nhung Mã.

"Rốt cuộc là chuyện gì mà trong đảo lại vội như vậy?" Diêm Đan Thần đáy lòng thầm nghi hoặc. Nhưng là tốc độ của hắn vẫn không giảm, dẫn nhân mã dưới trướng rất nhanh vào thành. Hôm nay binh vệ canh giữ cửa thành hiển nhiên được dặn dò, căn bản không ngăn trở, đồng thời còn chỉ dẫn phương hướng phủ thành chủ.

"Dừng lại!" Diêm Đan Thần ra lệnh một tiếng.

"Luật luật..." Hơn hai mươi Thất Đạp Hỏa Nhung Mã hưng phấn mà giơ móng trước lên, cùng kêu hí hí. Năm mươi người lập tức nhảy xuống ngựa.

"Các vị, nhanh theo ta đến hậu viện, chiến mã giao cho chúng ta là được rồi!" Nhóm binh vệ phủ thành chủ đã sớm đem đại môn mở ra, lập tức có người dẫn ngựa đi, Diêm Đan Thần dẫn những người còn lại nhanh chóng theo sự dẫn dắt của binh vệ đi vào phủ thành chủ.

Diêm Đan Thần nhìn về phía binh vệ dẫn đường: "Lúc này được bao nhiêu người đến rồi?"

"Thanh Hồ Đảo các người, đã đến đây hai trăm người. Các người bây giờ tới, thì chỉ còn thiếu một nhóm người cuối cùng nữa thôi." Binh vệ kia cười nói: "Nhóm tới sớm nhất, trời còn chưa sáng đến rồi."

"Nga." Diêm Đan Thần thất kinh: "Xem ra Thanh Hồ Đảo đã ra lệnh không ít người tại các trú điểm khác chạy tới đây."

Một lát, đến hậu viện. Bên trong hậu viện toàn người là người, nhưng vẫn rất im lặng, chỉ có một số ít thấp giọng nghị luận, không ai dám lớn tiếng nói chuyện. Bởi vì tại không xa trong sảnh Triệu Đan Trần đang cùng nam tử áo vàng đối diện ngồi cùng một chỗ.

"Trú điểm Vũ Châu Ngô Nam Quận hộ pháp Diêm Đan Thần, bái kiến trưởng lão!" Diêm Đan Thần lập tức đi đến, cung kính hành lễ.

"Nga, Đan Thần, người xuất ngoại rồi?" Triệu Đan Trần kinh ngạc liếc mắt một cái nhìn thiếu niên trước mắt. Đối với thiếu niên Diêm Đan Thần này, Triệu Đan Trần vẫn còn nhớ rõ. Một là Diêm Đan Thần trong một năm biểu hiện kinh người, thứ hai là bởi vì cái tên Diêm Đan Thần cùng với danh tự hắn quá giống. Ngoại trừ họ bất đồng, tên ít nhất phát âm gần giống nhau. Một người là 'Đan Trần,' một người là 'Đan Thần.'

Triệu Đan Trần cũng vì thế mà nhớ kỹ thiếu niên này.

"Đúng vậy, thưa trưởng lão." Diêm Đan Thần cung kính nói.

"Ân, người mang người của người sang một bên nghỉ tạm trước, chờ nhóm người cuối cùng đến, sẽ nói chuyện sau." Triệu Đan Trần phân phó, lúc này Diêm Đan Thần lui xuống.

Diêm Đan Thần tìm một cái ghế ngồi xuống, bởi vì trong hậu viện người nhiều lắm, một vài người địa vị cao mới có ghế ngồi. Đại bộ phận mọi người đều đứng ở bên cạnh.

"Đại sư huynh, lần này vội vã triệu tập nhân mã sáu cái quận thành trú điểm để làm gì? Hơn nữa mỗi thành đều triệu tập năm mươi người!"

"Khẳng định là đại sự. Mọi người tụ tập ngay tại Vũ Hoàng Môn! Phỏng chừng cùng với Vũ Hoàng Môn có liên quan, cũng có thể có liên quan đến sự việc về Đẳng Thanh Sơn. Ai biết được... điều này là bí mật, khẳng định đến cuối cùng lúc phải hành động, mới có thể nói cho chúng ta biết."

Diêm Đan Thần nghe được tiếng nói chuyên bên cạnh khẽ cau mày: "Phỏng chừng, thực sự có liên quan tới 'Đẳng Thanh Sơn' Đẳng đại ca!"

Đối với Đẳng Thanh Sơn, trong tâm Diêm Đan Thần còn có sự cảm kích.

Dù sao Đẳng Thanh Sơn từng cứu tánh mạng hắn, bất quá đối với Thanh Hồ Đảo, Diêm Đan Thần đồng dạng cũng rất trung thành, thành công đều là do Thanh Hồ Đảo dạy dỗ, sự phó của hắn với hắn vô cùng

tốt. Cho nên, hắn cũng không thể phản bội lại Thanh Hồ Đảo, làm ra sự tình khiến Thanh Hồ Đảo tổn thất thảm trọng được.

"Có ân báo ân, nếu việc này thật sự liên quan đến Đẳng Thanh Sơn, ta phải..." Diêm Đan Thần trong lòng cũng có chút lo lắng.

Đúng lúc này, tiếng bước chân dày đặc vang lên, từ cửa lại có một đám người vào.

"Triệu huynh, người của Thanh Hồ Đảo các người đã đến đủ rồi!" Trong Hậu viện kim y nam tử đứng lên cười nói, Triệu Đan Trần cũng đứng dậy nhìn về phía ba trăm người trong hậu viện, một nhóm hộ pháp tới cuối cùng cũng cung kính hành lễ: "Trú điểm Vũ Châu Hoa Dương Quận hộ pháp Ứng Hành Chính, bái kiến trưởng lão."

"Ân."

Triệu Đan Trần tay trái trong ôm một đồng giấy đi đến chính giữa, nhìn chung quanh "Tất cả mọi người vây lại đây, sáu vị hộ pháp đến bên người ta."

Nhất thời, Diêm Đan Thần, Ứng Hành Chính, Bạch Ba sáu vị hộ pháp đều đứng ở bên cạnh người Triệu Đan Trần, tất cả những người khác vây quanh.

"Lúc này, Thanh Hồ Đảo ta đến Ổ Thành, mục đích chính là bắt sống Đẳng Thanh Sơn!" Triệu Đan Trần nhìn quanh mọi người chung quanh, lúc trước căn bản không biết tin tức này, chỉ e có người truyền tin tức này ra; tất cả mọi người Thanh Hồ Đảo có chút giật mình, tìm được Đẳng Thanh Sơn? Diêm Đan Thần đây lòng run lên.

Phiền toái lớn!

"Đẳng Thanh Sơn còn sống, đây chính là sự nhục nhã vô cùng to lớn đối với Thanh Hồ Đảo ta! hơn vạn quân sĩ Ngân Giao Quân Thanh Hồ Đảo ta, chính vì tên dê tiện này mà phải chết thảm. Ngay cả Thiếu đảo chủ cũng bị hắn đánh chết!" Triệu Đan Trần nhìn quanh mọi người: "Từ giờ trở đi, mỗi người đều nghe rõ cho ta."

Triệu Đan Trần buông tay, 'Bồng' một tiếng, một đồng giấy rơi xuống đất. Triệu Đan Trần cầm lấy một trang giấy mở ra, nói: "trên bản đồ này là toàn bộ Ổ Thành, trong đó cũng có ghi vị trí chỗ khách điểm của Đẳng Thanh Sơn."

"Các người ba trăm người, cần phải làm gì đã biết chưa? Tại mỗi con phố chung quanh khách điểm ba dặm, mỗi một ngõ nhỏ đều cử ra nhân mã. Không quản Đẳng Thanh Sơn kia chạy trốn tới địa phương nào, mọi người chúng ta đều có thể lập tức phát hiện. Ta muốn khiến cho hắn không có chỗ trốn!" Triệu Đan Trần từ trong tệp giấy, lập tức lấy ra sáu tấm bản đồ phân biệt giao cho sáu vị hộ pháp chung quanh.

"Sáu người các người, trên bản đồ này đã chia từng khu vực rồi."

Triệu Đan Trần lúc trước tại trong đình, đã sớm có kế hoạch chu đáo hết thảy. Còn bản đồ tự nhiên được Vũ Hoàng Môn cung cấp. "Bạch Ba hộ pháp, nhân mã của người phụ trách khu vực thứ nhất phía nam khách điểm. Năm mươi người canh gác kỹ ba cái ngõ nhỏ và một đường phố."

"Vâng" Vị Bạch Ba hộ pháp kia lập tức khom người tuân mệnh.

"Duyên Phong hộ pháp, người của người, phụ trách khu vực thứ hai phía đông khách điểm, mỗi địa phương đều phải chú ý theo dõi thật gắt gao cho ta."

"Vâng."

Diêm Đan Thần hộ pháp, nhân mã của người, phụ trách khu vực thứ ba, phía Bắc."

Rất nhanh Lục Đại hộ pháp đều được giao nhiệm vụ, hiển nhiên lấy khách điểm làm trung tâm, trong phạm vi ba dặm bị ba trăm người kiểm soát gắt gao. Triệu Đan Trần tiếp tục nói: "Đẳng Thanh Sơn hiện giờ nguy trang thành thương nhân 'Tần Ngụy', đây là bức họa 'Tần Ngụy', mỗi hộ pháp đều cầm ba bức tranh. Các người dưới trưởng mỗi người phải nhớ kỹ bộ dáng 'Tần Ngụy' này."

Sáu vị hộ pháp lập tức nhận lấy ba bức phác họa, nhìn bức họa, tự trong lòng sợ hãi thầm than Đằng Thanh Sơn này nguy trạng cũng quá kinh người.

”Bắt lấy Đằng Thanh Sơn, không cần các người làm, ta tự mình giải quyết.” Triệu Đan Trần lạnh lùng nói: ”Một khi Đằng Thanh Sơn chạy trốn, các người phải phát hiện ra vị trí hắn. Đương nhiên, việc hắn có thể chạy trốn tới chỗ các người là khó có thể xảy ra.”

”Nhớ kỹ, một đội nhân mã các người, không được vào khách điểm, không được tới gần khách điểm.”

Triệu Đan Trần nhìn quanh chung quanh, lạnh lùng nói: ”Lấy năng lực Đằng Thanh Sơn, chỉ cần chứng kiến các người vài người trong đó, phỏng chừng rất dễ dàng có thể phát hiện ra điều không thích hợp.” Người địa phương Ổ Thành cùng với người Dương Châu rất khác nhau, không quản là khí chất, nói chuyện vân vân, cũng đều có những bất đồng rất nhỏ. Mỗi một địa phương có một nét đặc trưng khác nhau.

Lấy nhãn lực Đằng Thanh Sơn, nếu thật sự có người lạ nguy trạng thành tiểu nhị, hoặc giám thị, hẳn đều có thể phát hiện ra.

”Nếu có người cãi lời, những người khác có thể trực tiếp đem xử tử.” Triệu Đan Trần lạnh lùng nói: ”Bây giờ, tản ra!”

”Vâng.”

Sáu vị hộ pháp khom người tuân mệnh, cho dù là Diêm Đan Thần trong lòng đang lo lắng, nhưng bởi vì bố trí của Triệu trưởng lão, trong nhất thời hắn cũng không thể nghĩ được biện pháp trợ giúp Đằng Thanh Sơn.

...

Triệu Đan Trần cùng với Kim y nam tử sống vai rời khỏi thành chủ phủ, hướng tới khách điểm. Hai người tốc độ nhìn thì không nhanh, nhưng thân ảnh lại mơ hồ hành tẩu trong đám người, thân ảnh chớp mắt đã ở phía xa. Bọn họ cũng không dám đi theo đường cái, mà đi vào từ ngõ nhỏ, lướt qua đường lớn bằng tốc độ nhanh nhất lặng lẽ chạy tới khách điểm.

”Triệu huynh, ta xem người chuyện bé xé ra to. Lúc này, Đằng Thanh Sơn kia có mà chạy đằng trời.” Kim y nam tử cười nói.

Triệu Đan Trần lạnh lùng nói: ”Chú ý cái nhỏ sẽ không mắc sai lầm lớn, lần này, nếu lại để Đằng Thanh Sơn chạy trốn, ta cũng không còn mặt mũi trở về gặp người Thanh Hồ Đảo nữa.”

”Yên tâm, tại khách điểm đối diện, còn có ba vị tiên thiên Kim Đan trưởng lão Vũ Hoàng Môn ta.” Kim y nam tử cười nói ”Toàn bộ trong Ổ Thành, Vũ Hoàng Môn ta suốt đêm an bài hơn một ngàn người, trải rộng các nơi trong Ổ Thành. Cho dù là Đằng Thanh Sơn kia phát hiện các người. Hắn muốn chạy trốn! Lấy tốc độ hắn so với ba vị Kim Đan trưởng lão Vũ Hoàng Môn ta, làm thế nào có thể chạy thoát khỏi Ổ Thành được?”

”Nếu không vì Thanh Hồ Đảo người, để Thanh Hồ Đảo người tự tay giết chết Đằng Thanh Sơn. Vũ Hoàng Môn ta đã sớm xuống tay rồi.” Kim y nam tử tự tin nói.

207. Chương 18: Bắt Sống Đằng Thanh Sơn

”Khách quan, muốn ăn món gì?” Trong quầy, chủ quầy mặt tươi cười lập tức hỏi, Đằng Thanh Sơn cười nói: ”Mang cho ta một hộp bánh bao, và một ly sữa đậu nành lớn.” Nói xong Đằng Thanh Sơn lại dọc theo cửa sau đi vào giữa hậu viện khách điểm, giờ phút này trong hậu viện rất là bận rộn.

Nơi hấp bánh bao, ở gần chỗ nấu ăn, cũng có giếng múc nước.

Đằng Thanh Sơn đi đến chuồng ngựa, nhìn nhìn Xích Hỏa Mã.

"Khách quan, ngựa của người không có việc gì, yên tâm đi, có nhóm chúng ta trông coi rồi." Trong đó, một tiểu tử cường tráng đang ở bên giếng quay trục con lăn bằng sắt, trong chốc lát, một thùng nước bằng sắt đầy nước được kéo lên.

"Ân." Đẳng Thanh Sơn vừa lòng gật đầu.

Làm thương nhân, một Xích Hỏa Mã giá trị hơn một ngàn lượng bạc nếu không quan tâm, là rất giả giới. Nhìn nhìn, Đẳng Thanh Sơn liền quay về đại sảnh khách điểm.

"Khách quan, bánh bao cùng với sữa đậu nành đều đã để trên bàn." Chưởng quầy lập tức nhiệt tình nói.

Đẳng Thanh Sơn cười gật đầu, đồng thời đi đến cửa khách điểm, xóc lại thắt lưng, rất là tùy ý nhìn lướt qua đường phố. Trên đường phố tấp nập người đi đường, có người buôn bán, bất quá cũng không có kẻ len lút vụng trộm, Đẳng Thanh Sơn miệng còn nói: "Chưởng quầy, xem ra hôm nay là một ngày rất đẹp đó."

Trở lại bàn, Đẳng Thanh Sơn ăn bánh bao rất nhanh, ăn liên tục hai miếng một.

"Ừc, ực" Đem ly sữa đậu nành lớn một ngụm uống sạch sẽ, sau đó liền thoải mái mà sờ sờ bụng, hướng phía trên lầu đi lên. Lại thấy Ngô bá đang đi xuống lầu. "Ngô bá ? Tôn lão đệ của người đâu? Tới hôm qua không thấy hân a."

"Thiếu gia ngày hôm qua đi bái phỏng thế bá của hân. Bị giữ lại, ngủ ở bên đó một đêm." Ngô bá cười nói. "Bất quá, thiếu gia hân hôm nay hân là sẽ quay về khách điểm. Còn phải bán hàng hóa nữa, rất bận rộn."

Đẳng Thanh Sơn cũng trở về phòng mình.

...

Mặt trời đang lên dần. Từng tia nắng ấm chiếu rọi đường phố.

Trong đám người trên đường phố bỗng nhiên xuất hiện hai người, một người mặc áo vàng, bên cạnh là một người cụt một tay mặc trường bào màu xanh. Chính là đi trên đường phố cùng không giống như người bình thường. Những người chung quanh cũng có chút nhần lực, đều cảm thấy được hai người này không phải nhân vật bình thường. Một đám đều tự giác tránh ra.

"Triệu huynh, lúc này đã có thể nhìn khách điểm đó." Kim y nam tử cười nói: "Vị trí phòng của Đẳng Thanh Sơn trong khách điểm, huynh nhớ kỹ chứ."

Triệu Đan Trần từ trong lòng lấy ra một trang giấy. Trên trang giấy có vẽ bố cục một tầng của khách điểm, trong đó đánh dấu một gian phòng. Triệu Đan Trần miệng nói: "Khách điểm lầu hai, lên cầu thang, là gian phòng thứ ba phía bắc. Ta nhớ rất rõ ràng." Cuộn trang giấy lại, Triệu Đan Trần liền tiếp tục đi tới.

Một lát, hai người liền đi vào khách điểm trước mặt.

Đúng lúc này, tại cửa tửu lầu đối diện khách điểm đi ra ba người, tất cả đều mặc áo bào màu trắng, phân biệt là ngân phát lão giả gầy yếu, nam tử tráng kiện, và một thiếu phụ xinh đẹp. Ba người sóng vai đứng ở cửa tửu lầu, cười nhìn về phía Triệu Đan Trần. Triệu Đan Trần khuôn mặt hơi hơi dật dật, hướng ba người này khẽ gật đầu.

"Ba vị Tiên thiên Kim Đan! Ngay cả Đỗ Hiên, bài danh thứ ba trên Thiên Bảng cũng đến đây..." Triệu Đan Trần thầm than.

Luận Tiên thiên cao thủ, số lượng cao thủ La Hán của Ma Ni Tự không phải nhiều nhất! Bất quá trong thiên hạ, bất đại tông phái giống như Thanh Hồ Đảo, Tiêu Dao Cung lịch sử đều là hơn một ngàn năm. Từ khi Vũ Hoàng thống nhất Cửu Châu tới nay, bởi giấy mới được phát minh khoảng mấy trăm năm gần đây, nên lịch sử từ xa xưa tới nay có rất nhiều chỗ trống.

Nhưng tất cả mọi người biết, từ khi Vũ Hoàng Môn sinh ra tới nay, trên toàn Cửu Châu đại địa sinh ra quá ít siêu cấp đại tông phái.

Ví dụ như Dương Châu, trước khi có Thanh Hồ Đảo tám trăm năm, xưng bá Dương Châu là siêu cấp đại tông phái, tên là 'Kiếm tông'. Bất quá sau khi bị Thanh Hồ Đảo tiêu diệt, cho tới bây giờ hơn một ngàn

năm, sợ là ngay cả truyền nhân kiếm tông cũng không còn. Đây là do thời gian! Thời gian trôi qua, tông phái khổng lồ chỉ sợ cũng không thể vĩnh viễn cường đại!

Trong lịch sử, rất nhiều siêu cấp đại tông phái bị diệt!

Hiện giờ, những tông phái có lịch sử vượt qua hai ngàn năm có Ma Ni Tự, Doanh Thị gia tộc, Vũ Hoàng Môn, Xạ Nhật Thần Sơn, Hồng Thiên Thành năm đại tông phái này.

Mà tông phái có lịch sử hơn ba ngàn năm vẹn vẹn chỉ có Doanh Thị gia tộc, Vũ Hoàng Môn.

Mà lịch sử tồn tại của Vũ Hoàng Môn, tục truyền đã hơn sáu ngàn năm. Các tông phái cùng thời đại với Vũ Hoàng Môn năm đó, hoặc năm nghìn năm trước, bốn ngàn năm trước, hay ba ngàn năm trước... đều đã bị diệt. Cho nên, các thế lực như Thanh Hồ Đảo, Tiêu Dao Cung, đối với 'Vũ Hoàng Môn' đều rất kiêng kỵ.

Một môn phái tối cổ xưa! Rốt cuộc ẩn tàng bao nhiêu thực lực? Ai cũng không biết! Nhưng ít nhất, môn phái lâu dài rất nhiều đại thiên tài từng thế hệ lưu lại bí tịch, đều là do tự tu luyện, các bí tịch tu luyện huyền diệu khẳng định rất nhiều, sinh ra cao thủ cũng sẽ càng nhiều. Tùy tiện có thể phái ra ba gã tiên thiên Kim Đan! Đây là Vũ Hoàng Môn!

"Chúng ta ở đây, chờ Triệu huynh." Lão giả gầy yếu hạ giọng nói.

Triệu Đan Trần gật gật đầu.

Đường phố rất là ồn ào, chỉ cần không nói lớn tiếng, Đằng Thanh Sơn cũng rất khó phân biệt được.

"Đằng Thanh Sơn, hôm nay dù ngươi có chấp cánh cũng khó thoát khỏi." Triệu Đan Trần mắt nheo lại, ánh mắt nhìn chăm chú của một vị Tiên thiên Hư Đan. Ba vị Tiên thiên Kim Đan Vũ Hoàng Môn mời hẳn đi vào khách điểm.

"Khách quan, ăn cơm hay là dừng chân a?" Chưởng quầy thấy bọn họ liền hô.

Triệu Đan Trần lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, chưởng quầy đáy lòng run lên: "Người này là ai?" Triệu Đan Trần ánh mắt đảo qua đại sảnh lầu một khách điểm, sau đó lập tức trực tiếp đi lên thang lầu.

Đát! Đát! Đát!

Triệu Đan Trần từng bước một đi lên trên lầu.

...

Phòng trong, Đằng Thanh Sơn đang khoanh chân ngồi trên giường.

"Tâm thần có chút không yên, sao lại thế này?" Đằng Thanh Sơn mở to mắt, nhìn thoáng qua cái hòm quần áo đặt ở bên giường: "Khai Sơn Thần Phủ cùng Luân Hồi Thương trong cái hòm quần áo, tuyệt đối không ai có thể nhận ra. Hơn nữa lúc này ta đang hoá trang, không phải dùng than củi như lúc ở Đại Duyên Sơn, tại Hoa Phong thành kiếm đủ tài liệu cần thiết cẩn thận hoá trang.

Lúc này, cho dù cha mẹ có đến, cũng khó mà nhận ra.

Đằng Thanh Sơn nghĩ không ai có thể phát hiện ra hắn.

"Có người lên lầu thang?" Đằng Thanh Sơn nghe được thanh âm: "Phỏng chừng là khách nhân dừng chân." Mặc dù có chút cảnh giác, song Đằng Thanh Sơn cũng không hoài nghi nhiều.

...

Trên hành lang.

Một người thanh niên tuấn tú mặc quần áo màu xanh chính là 'Triệu Đan Trần', ống tay áo bên phải trống rỗng, cước bộ cũng rất tự nhiên phát ra âm thanh, không có một tia ngượng trang.

"Một, hai, ba!"

Triệu Đan Trần trong nháy mắt nhìn Đằng Thanh Sơn đang ở tại trong phòng, trên mặt lộ ra một tia dữ tợn, tay trái hóa thành tàn ảnh cầm lấy lợi kiếm ở sau lưng.

”Thương!”

Lợi kiếm hóa thành một đạo quang mang đẹp mắt, mắt thường căn bản không thể thấy được thân kiếm.

”Bồng!” Toàn bộ cửa phòng trong chớp mắt hóa thành gỗ vụn, giống như ám khí phóng ra bốn phương tám hướng, trực tiếp bắn vào trong vách tường, cái bàn ở trong phòng cũng vỡ vụn. Đồng thời lúc cửa phòng bạo liệt, một đạo tàn ảnh mơ hồ trong nháy mắt phóng vào phòng!

Nguyên còn đang khoanh chân ngồi ở trên giường, Đằng Thanh Sơn sắc mặt không khỏi đại biến.

”Đằng Thanh Sơn!!!” Một tiếng hét to dữ tợn từ trong miệng bóng người mơ hồ vang lên.

Thân thể Đằng Thanh Sơn lập tức phát ra từng đạo hào quang đỏ hồng, cả người giống như Hỏa thần. Từng đạo hào quang đỏ hồng giống như vô số mũi tên, trong nháy mắt đem Đằng Thanh Sơn hạ xuống chiếc giường gỗ dây lốt ở dưới sàn nhà, nháy mắt đem nó hóa thành mảnh vỡ. Bản thân Đằng Thanh Sơn một tay cầm lấy cái hòm y phục, cực nhanh hướng phía dưới nhảy xuống.

Lầu một khách điểm.

Có một vài khách nhân đang ăn cơm, tên chủ quầy tâm thần có chút không yên đang ngẩng đầu nhìn lên trên lầu. Nhưng đột nhiên.

”Oanh!” Hào quang đỏ hồng từ phía trên phóng ra, đồng thời còn có một đạo thân ảnh đỏ hồng cũng nhanh chóng hạ xuống.

Một nam tử toàn thân bao phủ hỏa diễm đột ngột hạ xuống sàn nhà khách điểm, làm cho cả đại sảnh đột ngột chấn động, lưu lại một hố sâu thật lớn, hơn nữa còn làm cho mặt đất nứt ra vài vết rạn kinh khủng. Mà bên trên, một đạo thân ảnh màu vàng cũng nhanh chóng hạ xuống, lợi kiếm trong tay giống như tia chớp do lôi thần đánh xuống, bắn về phía bóng người được bao phủ trong hỏa diễm.

”Thật nhanh!” Đằng Thanh Sơn mới vừa lui, liền chứng kiến một kiếm như ảo ảnh kia!

Kiếm quang không mang theo một tia khí bạo!

Người có thể đánh ra một kiếm như thế, Đằng Thanh Sơn mới giật mình run.

”Cút ngay!” Đằng Thanh Sơn rít gào một tiếng, trong ống tay áo bên phải tựa như một con rắn đang quẫy động, khiến cho quần áo đều căng phồng lên, trực tiếp cầm cái hòm quần áo trong tay làm như vũ khí, đập về hướng kiếm quang.

”Hư!”

Một kiếm sắc bén đâm vào cái hòm y phục của Đằng Thanh Sơn. Một người là Tiên Thiên Kim Đan cường giả, đơn thuần lực bạo của Tiên thiên Kim Đan chân nguyên đã gần xấp xỉ tám mươi vạn cân. Mà người kia tuy rằng là tiên thiên Hư Đan, nhưng lực lượng thân thể đơn thuần cũng gần bảy mươi vạn cân, hơn nữa Tiên thiên Hư Đan chân nguyên, bạo lực chỉ có hơn chớ không kém!

Mà trong cái hòm còn có một thanh Khai Sơn Thần Phủ! Được Vũ Hoàng đặc biệt lấy quy tắc vũ trụ luyện hóa mấy ngàn năm ‘Khai Sơn Thần Phủ’!

Khai Sơn Thần Phủ này, làm sao có thể bị một kiếm chứa đựng Tiên thiên Kim Đan đâm thủng?

Hai cổ lực lượng đáng sợ trực tiếp đánh vào nhau.

”Ầm, ầm.”

Giống như có mười đạo tiếng sấm nổ ngay tại bên trong khách điểm, cái hòm nháy mắt nổ tan thành tro bụi. Đằng Thanh Sơn thậm chí còn tận mắt thấy trước mặt hình thành một vòng không gian hình cầu chấn động. Lập tức, không khí chấn động mãnh liệt sinh ra sóng xung kích không gian đáng sợ, tựa như sóng gợn trên mặt nước lan ra bốn phương tám hướng.

”Phốc phốc” Mấy cái bàn, bát đĩa trong nháy mắt bị hóa thành những mảnh vỡ.

Mà nguyên đám khách nhân, tiểu nhị, chủ quầy đang trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc, trực tiếp bị sóng xung kích lướt qua hóa thành huyết vụ.

"Oanh!" Toàn bộ bốn phía vách tường của khách điểm đều văng tung tóe thành mảnh vỡ, sóng xung kích còn lan đến những kiến trúc ở chung quanh, thậm chí đến một phần lớn số người đi đường trên đường phố. Đồng thời, khách điểm ba tầng không còn chống đỡ được nữa, ầm ầm đổ xuống.

Trên đường phố.

Vũ Hoàng Môn một vị Tiên thiên Hư Đan, ba vị Tiên Thiên Kim Đan cường giả nguyên còn đang cười tùm tùm nhìn một màn này. Nhưng khi chứng kiến hai người một lần giao thủ đã sinh ra lực đáng sợ như vậy, nhất thời sắc mặt đại biến. Muốn sinh ra chấn động như thế, phải là hai người có lực công kích tương đương mới được.

Oanh long long... Khách điểm sụp đổ, các kiến trúc bên cạnh cũng đồng dạng sập xuống, trên các đường phố chung quanh, người đi đường chết không ít, không ngớt tiếng kêu khóc vang lên gọi cha kêu mẹ.

"Mau, bắt lấy Đằng Thanh Sơn!" lão giả tóc bạc gầy yếu, sắc mặt già nua hét lớn một tiếng, nhất thời ba gã Tiên Thiên Kim Đan cường giả đều hóa thành ba đạo ảo ảnh, chợt lóe lên đã xuất hiện tại hậu viện khách điểm.

Giờ phút này tại hậu viện, các mảnh gạch ngói bị chấn nát tràn ngập trên mặt đất.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn một tay cầm lấy Khai Sơn Thần Phủ, tay kia nắm một đoạn Luân Hồi Thương, còn một đoạn còn lại là thông qua Tiên thiên chân nguyên dính chặt ở trên người. "Khai Sơn Thần Phủ này quả nhiên rất tốt." Đằng Thanh Sơn dùng một lúc, nhất thời mừng thầm "Cực kỳ cứng rắn, không hổ là có thể luyện hóa ra 'Bắc Hải chi linh', chống đỡ bảo vật trong Thiên Hồng Thủy Cung mấy ngàn năm. Một kiếm toàn lực của Triệu Đan Trần cũng không hề lưu lại dấu vết."

Khai Sơn Thần Phủ, lưỡi búa rất lớn.

Khai Sơn Thần Phủ hoàn toàn có thể sử dụng như lá chắn nhỏ, có thể dễ dàng bảo vệ chỗ yếu hại.

"Đằng Thanh Sơn, buông tay chịu trói đi!" Triệu Đan Trần liền phóng lại.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt đảo ra xa xa, ba đạo bóng người vọt tới khiến đồng tử hắn co rút lại, Đằng Thanh Sơn đột ngột như một con cá nhảy lên, giống như một đạo mũi tên nhọn trực tiếp vọt vào trong hậu viện, liếc mắt một cái nhảy xuống giếng sâu. Đồng thời "Oanh!" một tiếng, toàn bộ đất đai trong hậu viện đột ngột dậy lên, xuất hiện từng đạo khe rãnh. Giếng sâu cũng đồng thời sụp đổ.

"Ha ha, Nhóm Thanh Hồ Đảo hỗn tạp, bằng các ngươi cũng muốn bắt Đằng Thanh Sơn ta sao?" Một tiếng cười to phóng khoáng giống như một đạo sóng xung kích từ dưới lòng đất truyền ra, tựa như tiếng cười giân của lời thần, vang vọng trên khoảng không toàn bộ Ổ Thành.

Hơn mười vạn người trong Ổ Thành đều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn trời.

208. Chương 19: Đuổi Giết Dưới Lòng Đất

"Nhảy xuống giếng chạy thoát?"

Ba gã tiên thiên Kim Đan cao thủ của Vũ Hoàng Môn, cùng với Triệu Đan Trần thấy thế cũng không khỏi sửng sốt.

Ai cũng không nghĩ đến...

Không ngờ Đằng Thanh Sơn nhảy xuống giếng! Đáy giếng này cũng không quá lớn, Triệu Đan Trần bọn họ nhảy vào sẽ rất dễ dàng tìm được Đằng Thanh Sơn.

"Ha ha, nhóm Thanh Hồ Đảo hỗn tạp, bằng các ngươi cũng muốn bắt Đằng Thanh Sơn ta sao?" thanh âm gào thét từ dưới lòng đất truyền lại ra.

"Muốn chết!"

Sắc mặt Triệu Đan Trần khó coi, cả người nháy mắt hóa thành một bóng người mơ hồ màu vàng, nhằm phía vị trí giếng sâu nhảy xuống. Đồng thời bảo kiếm trong tay lại hóa thành một thanh cự kiếm đâm xuống nham thạch, bùn đất vùi lấp giếng sâu. Chỉ nghe "Oanh!" một tiếng, bị oanh ra một cái chùng ba trượng phạm vi, sâu đạt giếng vách tường cái đáy thông đạo.

"Chúng ta đi xuống!" Ngân phát lão giả gầy yếu nhủ mày quát.

Nhất thời hán tử trắng kiện cùng với thiếu phụ xinh đẹp và lão giả này nhảy xuống đáy giếng.

Dưới đáy giếng!

"Ào ào ~" Giờ phút này nước giếng đã trở nên đục ngầu.

"Ân. Trốn đi đâu vậy?" Lúc trước toàn thân Triệu Đan Trần được bao phủ bởi màn hào quang Tiên thiên chân nguyên. Hiện giờ ngấm trong nước giếng. Đáy giếng này cũng không quá sâu. Vách tường xung quanh đáy giếng đã vỡ tan. lúc sau, tại vách giếng xuất hiện lớp bùn đất dày đặc, còn có một chút nham thạch nhỏ bị vỡ vụn.

Một vài mạch nước ngầm đang chảy qua lỗ hổng đầy nham thạch, bùn đất. Không ngừng ngấm qua.

"Phá!" Triệu Đan Trần sắc mặt lạnh lùng, trường kiếm trong tay hào quang đại thịnh, hóa thành từng đạo kiếm quang to lớn đâm xuống chung quanh đáy giếng. Trước mặt Tiên thiên Kim Đan cường giả là nham thạch, chính tầng cũng phải hóa thành tro bụi chứ đừng nói đến đám bùn đất này! Giếng nước bình thường chỉ đào ở phần đất phía trên, còn chưa sâu đến tầng nham thạch.

"Oanh!" "Oanh!" "Oanh!"...

Kiếm quang nháy mắt oanh tác đem bùn đất chung quanh văng ra tứ phía, lộ ra một cái hố sâu lớn kinh người. Triệu Đan Trần lập tức nhìn đến chỗ hố sâu đó, mong muốn phát hiện một chút dấu vết để lại. Nhưng ngay sau đó "Ào ào ~" Lớp bùn đất bị tác sứt xuống dưới, nguyên bản hố sâu vùi lấp được hơn phân nửa. Dòng nước dưới lòng đất cũng chậm rãi lưu động.

"Triệu huynh, phát hiện Đằng Thanh Sơn không?" Ba người Vũ Hoàng Môn lập tức đến cạnh Triệu Đan Trần.

"Không có!" Triệu Đan Trần nhủ mày nhìn chung quanh.

"Chúng ta chỉ chậm hơn Đằng Thanh Sơn một hơi thở thôi, tại sao chung quanh lại không thấy một chút tung tích hần? Một hơi trên mặt đất nhiều nhất chỉ có thể rời xa hơn mười trượng hoặc hai mươi trượng, Kiếm quang của Triệu huynh vừa rồi có thể phát hiện tung tích hần mới đúng a." Thiếu phụ xinh đẹp nhủ mày cũng nhìn bốn phía "Giếng này cũng không đủ sâu! Chung quanh đều là bùn, động tĩnh lớn một chút bùn đất sụp đổ sẽ che dấu hết dấu vết, nếu là nham thạch... Sớm đã phát hiện hần."

Lão giả gầy yếu hạ giọng nói: "Mọi người đừng nóng vội! Dưới lòng đất đều là bùn đất dày, Đằng Thanh Sơn nếu muốn chạy trốn, khẳng định sẽ phát ra tiếng thanh âm."

"Nhưng dưới lòng đất sẽ không nghe được rõ thanh âm truyền đến, nơi này lại có thanh âm nước ngầm lưu động dưới bùn đất, khe hở của nham thạch phát ra." Hán tử nhủ mày nói.

"Hừ!"

Triệu Đan Trần hừ nhẹ một tiếng "Chúng ta so với hần vền vền chỉ chậm hơn thời gian một nhịp hô hấp. Hần khẳng định là chỉ ở chỗ nào đó dưới lớp bùn đất. Hần sợ chúng ta nghe được tiếng hần phá vỡ bùn đất chạy trốn, tìm tới được vị trí của hần... Cho nên, khẳng định là hần vẫn không dám nhúc nhích, không để phát ra bất kỳ một tia thanh âm nào!"

"Triệu huynh nói có lý, nếu bây giờ chúng ta rời đi, như vậy sẽ bị hần lừa!" Ngân phát lão giả gầy yếu gật đầu.

Đáy giếng, bốn vị Tiên thiên Kim Đan đều đang giồng tai lên cẩn thận nghe, không bỏ qua một thanh âm nào.

"Phải nhanh một chút bắt lấy Đằng Thanh Sơn. Phiền Đổ huynh ba vị." Triệu Đan Trần thấp giọng nói.

”Triệu huynh cứ nói, chúng ta đương nhiên hỗ trợ.” ngân phát lão giả gầy yếu ‘Đỗ Hiên’ thấp giọng nói ”Hơn nữa lúc này, Vũ Hoàng Môn chúng ta cùng với Thanh Hồ Đảo nhân mã nhiều như vậy, bao vây chặt chẽ nếu còn để cho Đằng Thanh Sơn chạy thoát. Chỉ sợ, sẽ khiến người trong thiên hạ cười nhạo.”

”Ân!” Triệu Đan Trần gật đầu.

Nhớ lúc trước Đằng Thanh Sơn hét một tiếng ‘Ha ha, nhóm Thanh Hồ Đảo hỗn tạp, bằng các người cũng muốn bắt Đằng Thanh Sơn ta sao?’ Thanh âm kia tuyệt đối làm tất cả mọi người trong Ổ Thành đều nghe được.

” Đằng Thanh Sơn này thật sự là!” Triệu Đan Trần trong lòng thầm hận ”Hắn hét lớn như vậy, toàn bộ người Ổ Thành đều biết! Nghĩ muốn giấu diếm cũng không được!”

Triệu Đan Trần lập tức cố gắng khiến mình tỉnh táo lại.

”Chúng ta phân tán ra.” Triệu Đan Trần thấp giọng nói ”Bốn người chúng ta, ta hướng phía trước. Đỗ huynh các người ba người phụ trách phía sau, hai bên trái phải, bốn người dọc theo bốn hướng chậm rãi đi tới, đồng thời cũng có thể dụng Tiên thiên chân nguyên đâm vào bùn đất, tìm dấu vết Đằng Thanh Sơn! Còn có, thanh âm phải nhỏ! Tiên thiên chân nguyên đâm vào bùn đất, phải thu liễm! Đừng gây chấn động sinh ra âm thanh lớn.”

”Đi.”

Tam đại tiên thiên Kim Đan cao thủ Vũ Hoàng Môn rất rõ ràng.

”Khẳng định hắn chỉ ở trong vòng trăm trượng Bốn người chúng ta để tâm một chút, hướng bốn phía cẩn thận tìm kiếm. Nếu hắn bất động, chúng ta khẳng định có thể phát hiện hắn. Nếu hắn động , khẳng định phát ra âm thanh! Một khi phát ra âm thanh, lấy tốc độ chúng ta, nhất định có thể bắt hắn!”

Triệu Đan Trần rất tự tin ”Chúng ta đi!”

Lúc này, Thanh Hồ Đảo liên thủ với Vũ Hoàng Môn, bốn gã tiên thiên Kim Đan cao thủ phân tán ra, hào quang bao phủ ngoài thân gạt bùn đất từng bước một đi tới!

Bọn họ không dám đi mau, cố gắng ko phát ra âm thanh!

”Đằng Thanh Sơn, người trốn không thoát đâu!” Triệu Đan Trần đáy lòng rộng rãi, tựa như mũi tên hướng bên dưới, bên trên, bên sườn trước, phía trước điều tra, mỗi một đạo kiếm quang phát ra to như cánh ta trẻ con đánh xuyên qua lớp bùn đất, mỗi một đạo kiếm quang đều có thể xuyên thủng xa tới hai, ba mươi trượng.

Tứ đại Tiên Thiên Kim Đan cường giả, hiển nhiên muốn đem phạm vi trăm trượng chung quanh tìm tòi một lần.

Điều này đối bọn họ thực nhẹ nhàng.

Giờ phút này.

Tại chỗ Vũ Hoàng Môn cao thủ ‘Đỗ Hiên’ bên trái cách khoảng ba mươi trượng, Đằng Thanh Sơn toàn thân bao phủ trong màn hào quang hỏa hồng, bị bùn đất hoàn toàn đến kia bốn vị nói khẽ với nói.

”Ân?” Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Phốc! Phốc! Phốc!

Thanh âm rất nhỏ do đất động lần lượt vang lên.

”Bọn họ tìm ta dưới lòng đất? Hắn là chỉ dùng tiên thiên chân nguyên để bắn xuyên qua bùn đất! muốn phát hiện ta.” Đằng Thanh Sơn sắc mặt lộ ra vẻ tươi cười ”Triệu Đan Trần a Triệu Đan Trần, nếu chỉ có một mình người ta còn nghĩ muốn chơi đùa với người chốc lát! Bất quá, có sự giúp đỡ của ba tên kia, nhìn tốc độ, cũng là tiên thiên Kim Đan! Mười phần là người của Vũ Hoàng Môn!”

”Với Khai Sơn Thần Phủ của Vũ Hoàng, người Vũ Hoàng Môn muốn có đó là chuyện thường tình của con người.”

Phốc! Phốc!

Thanh âm bắn thủng bùn đất càng lúc càng gần.

”Xem ra, sắp tìm được ta!”

”Không chơi với các người nữa!”

Đằng Thanh Sơn trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nguyên bản màn hào quang màu đỏ đang bao quanh Đằng Thanh Sơn, nháy mắt biến thành hình dạng viên đạn. Tiên thiên chân nguyên có thể tùy tâm ý biến hóa, rất dễ dàng liền biến thành hình dạng ‘Viên đạn’.

Đồng thời.

Tầng ngoài màn hào quang hình viên đạn, còn có thêm kết cấu hình xoắn ốc.

Thoạt nhìn, quang mang bao phủ bên ngoài Đằng Thanh Sơn vốn đang là hình cái lồng, lúc này thì lại biến thành hình ‘Mũi khoan máy khoan điện’. Tại Đằng Thanh Sơn hai tay hai chân, còn có thêm một màn hào quang bên ngoài, tay chân của Đằng Thanh Sơn có thể so với một vài loại bảo bối huyền thiết. Trong nhất thời, Đằng Thanh Sơn tựa như một loài bò sát, sử dụng cả chân lẫn tay.

Bồng! Bồng!

Đằng Thanh Sơn hai chân đột ngột một đạp thổ địa, lập tức sinh ra một xung lực mạnh mẽ. Viên đạn hình dạng máy khoan điện, có xung lực, lập tức lao đi.

”Hừ!”.

Đằng Thanh Sơn giống như một đạo lưu quang, trong nháy mắt xuyên thấu qua bùn đất, biến mất không thấy.

”Muốn đuổi theo ta, nằm mơ đi thôi!” Đằng Thanh Sơn ở trong bùn đất, tốc độ đạt đến mức kinh người.

Ở tiền thế, mũi khoan của máy khoan điện xoay tít, có thể dễ dàng xuyên thủng thép tấm, nham thạch ...

Ở kiếp này, Đằng Thanh Sơn sử dụng hào quang tiên thiên chân nguyên màn hình thành một cái ‘Máy khoan điện’, xuyên trong bùn đất, dĩ nhiên là dễ dàng hơn rất nhiều.

‘Máy khoan điện’ Đằng Thanh Sơn này, bởi vì là có hình dạng viên đạn cho nên lực cản hạ xuống đến mức thấp nhất.

Kết cấu hình xoắn lại có thể mượn bùn đất lực lượng, nhanh lướt đi.

Hơn nữa, còn có lực lượng của cước bộ tác động thêm, tốc độ lại càng kinh người!

Mà chỗ tiêu hao năng lượng nhất của máy khoan điện chính là đầu mũi thì lại là sử dụng mũi Luân Hồi Thương. Mũi thương do Vạn Niên Hàn Thiết tạo thành dễ dàng phá vỡ bùn đất.

”Giống tê tê, một loại dã thú có thể nhanh chóng di chuyển trong bùn đất, hoặc một vài động vật am hiểu chạy trốn dưới lòng đất. Đều là hình thể chiếm ưu thế!

Giống như con tê tê, thân mình giống như chiếc trùy! Tuy nhiên thì... di chuyển trong bùn đất, thích hợp nhất vẫn là hình dạng hình máy khoan điện.”.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn phi thường mau lẹ di chuyển trong bùn đất.

Đằng Thanh Sơn thậm chí còn không có cảm giác về lực cản.

...

”Đằng Thanh Sơn ở đằng kia!” Tên ngân phát lão giả gây yếu đột ngột hét lên.

Hô! Hô! Hô!

Nhất thời, Triệu Đan Trần cùng với hai gã Tiên Thiên Kim Đan cường giả của Vũ Hoàng Môn chạy nhanh tới. Mà lúc này, tên ngân phát lão giả gây yếu ‘Đỗ Hiên’ cũng theo tiếng hét mà lập tức truy tới.

Trong nháy mắt, bốn người hội tụ.

”Người đâu?” ba người bọn Triệu Đan Trần đều nhìn về phía Đỗ Hiên.

Đỗ Hiên lắc đầu, tỏ vẻ không thể tin được nói: ”Tiếng vang vừa rồi rất lớn. Ta lập tức bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới. Nhưng... ta cũng phát hiện, tiếng vang kia cách ta mỗi lúc một xa. Vừa rồi, ta thậm chí còn không nghe thấy tiếng vang kia.”

”Không có khả năng! Tốc độ của hần làm sao có thể nhanh như vậy?” Triệu Đan Trần sắc mặt đại biến.

”Vừa rồi ta cũng nghe thấy thanh âm kia, rất lớn!” Thiếu phụ xinh đẹp nhú mày nói, ”Nhưng đã nhanh chóng không nghe thấy gì nữa .”

Ở trên đất bằng, tốc độ của bọn họ có lẽ có thể đuổi kịp và vượt qua Đẳng Thanh Sơn.

Nhưng là dưới mặt đất, chênh lệch rất lớn.

Những người này không cam lòng, tiếp tục tìm tòi trong bùn đất một hồi lâu nữa rồi mới từ bỏ tìm kiếm dưới đáy giếng.

Bốn người Triệu Đan Trần cùng quay lại, Triệu Đan Trần sắc mặt hết sức âm trầm.

Không bắt được Đẳng Thanh Sơn! Tin này một khi truyền ra, sẽ thành trò cười.

”Ha ha...” Bỗng nhiên ở bên ngoài giếng truyền đến tràng cười to vang dội, tiếng cười quanh quẩn trong thiên địa : ”Triệu Đan Trần, ba vị còn lại hần là là chấp pháp trưởng lão của Vũ Hoàng Môn đó sao... Ha ha, Triệu Đan Trần, người muốn bắt ta, hãy trở về tu luyện trên năm mươi năm nữa đi.”

Bốn người bọn Triệu Đan Trần sắc mặt đại biến.

”Là Đẳng Thanh Sơn!” Triệu Đan Trần lập tức lao tới chỗ đáy giếng.

” Đẳng Thanh Sơn chạy đi đâu rồi?” Ba người bọn Đỗ Hiên cũng giật mình, cùng nhau lao tới chỗ đáy giếng.

Tại đáy giếng, sau khi bốn người rời đi được một lát thì trong nước giếng đục ngầu bỗng từ từ xuất hiện một đạo thân ảnh. Một cỗ thanh âm vốn rất mơ hồ, nhưng rất nhanh liền ngưng tụ lại thành chân thân. Người này, mặc hắc sắc trường bào màu, lưng đeo một thanh thần kiếm vỏ kiếm màu đen, cặp lông mi trắng muốt, đôi mắt toát ra vẻ ngạc nhiên: ”Bản lĩnh ẩn nấp, chạy trốn chết của Đẳng Thanh Sơn này, quả nhiên lợi hại. Bốn vị tiên thiên Kim Đan cũng không tìm thấy hần.”

Ngay sau đó, thân ảnh chợt lóe lên, liền hư không tiêu thất.

209. Chương 20: Hạng Chế

”Triệu Đan Trần, người muốn bắt ta hãy trở về luyện thêm năm mươi năm nữa đi” Sau tiếng hô, Đẳng Thanh Sơn lại tiến vào bên trong bùn đất tiếp tục đi tới.

...

Bên trong bùn đất Đẳng Thanh Sơn lúc này cũng không vội tuy nhiên giờ phút này bên ngoài hần 'màn hào quang hình viên đạn' đã không còn là hình xoắn ốc.

”Thông qua tiên thiên chân nguyên, thay đổi hình dạng thân thể xem ra không giống như ta tưởng tượng”

Đẳng Thanh Sơn rất rõ ràng, màn hào quang tiên thiên chân nguyên nếu chỉ riêng duy trì thì tiêu hao không nhiều. Đương nhiên màn hào quang tiên thiên chân nguyên phải gần người không thể rời đi quá xa.

Càng cách xa, chân nguyên tiêu hao càng nhiều.

Màn hào quang cũng không thể quá lớn, càng lớn thì tiêu hao chân nguyên càng nhiều, kỳ thật điều này Đẳng Thanh Sơn cũng rõ ràng nhưng hần lại không nghĩ tới một điểm.

”Ta chỉ muốn thông qua kết cấu hình xoắn ốc mượn lực của bùn đất nhưng không nghĩ tới hiệu hao chân nguyên ngược lại càng nhiều” Đẳng Thanh Sơn vốn muốn đem màn hào quang quanh thân biến thành ‘máy khoan điện’ nhưng nếu là máy khoan điện một khi chui từ trong đất lên thì tia xoắn ốc cũng sẽ xoay tròn.

Tuy là mượn lực xoay tròn nhưng tia xoắn ốc này là Tiên thiên chân nguyên biến hóa mà thành, khi mà không động thì Đẳng Thanh Sơn duy trì sự tồn tại của tia xoắn ốc rất nhẹ nhàng, nhưng tia xoắn ốc kịch liệt xoay tròn thì hẳn muốn duy trì là không cần thiết, tiêu hao tiên thiên chân nguyên càng thêm kinh người. Bất buộc hẳn phải tiêu tán tia xoắn ốc này.

Khôi phục thành đơn thuần hình giọt nước, viên đạn.

”Tiên thiên chân nguyên biến ảo, ta cũng phải thử nghiệm mới được, tìm ra ưu khuyết điểm của nó”

Đẳng Thanh Sơn hiểu được vài điểm

Thứ nhất màn hào quang càng nhỏ tiêu hao năng lượng càng ít.

Thứ hai màn hào quang cách người càng ít thì tiêu hao năng lượng càng ít.

Thứ ba tiên thiên chân nguyên hình thành hình dạng nhất định thì tốt nhất không nên thay đổi, một khi thay đổi quá lớn thì tiêu hao tiên thiên chân nguyên sẽ lập tức thành cực lớn! Tỷ như ‘máy khoan điện’ tia xoắn ốc kia xoay tròn thì tiêu hao chân nguyên lập tức tăng lên.

Mà tiên thiên chân nguyên cấu thành ‘vật thể’ vận động thì cũng chia làm hai tình huống. Một là vì ngoại lực mà phát động, giống như tia xoắn ốc là do bùn đất đè ép phát động. Tựa như thời điểm Đẳng Thanh Sơn biến thành hình con cá, mà đuôi cá chính là do hẳn thông qua lực lượng thân thể, hai chân cao thấp đong đưa khiến cái đuôi cá đong đưa, chủ yếu sử dụng là lực ở hai chân, loại tình huống này tiêu hao chân nguyên tương đối kinh người nhưng vẫn có thể miễn cưỡng duy trì.

Mặt khác một loại tình huống giống như thời điểm biến hóa thành cá, đuôi cá đong đưa không có mượn lực của hai chân mà thuần túy là khống chế tiên thiên chân nguyên đong đưa, hay hình máy khoan điện. Nếu chân ở phía sau hình thành cánh quạt, làm cánh quạt xoay tròn tạo thành phản lực, nếu so sánh với Đẳng Thanh Sơn mượn lực của hai chân... thì loại khống chế tiên thiên chân nguyên liên tục thay đổi tiêu hao tiên thiên chân nguyên càng thêm đáng sợ, có thể nói vài lần hô hấp có thể hao hết toàn bộ tiên thiên chân nguyên của hẳn.

”Điểm thứ nhất và điểm thứ hai ta đã sớm biết, về điểm thứ ba, màn hào quang ở bên ngoài cơ thể tốt nhất là cố định. Giả sử bị bắt buộc chuyển động thì tốt nhất nên sử dụng lực lượng thân thể, không nên dùng tiên thiên chân nguyên. Nếu đưa đòi sử dụng tiên thiên chân nguyên lấy tốc độ tiêu hao này thì cho dù là tiên thiên Kim Đan cường giả phỏng chừng chỉ trong uống một chén trà nhỏ là hết sạch”

Đẳng Thanh Sơn thầm than không thôi!

Đối với tiên thiên cường giả mà nói, bọn họ rất tiết kiệm chân nguyên, bởi vì một khi tiên thiên chân nguyên hao hết thì có nghĩa tiên thiên Kim Đan cường giả không có tiên thiên chân nguyên thì không tiêu trừ được lực cản của không khí, một kiếm chém ra khoảng một hai ngàn cân với lực cản của không khí không lớn, cho dù có tiêu trừ thì lực lượng gia tăng cũng không được bao nhiêu.

Cho nên, không có tiên thiên chân nguyên thì tiên thiên cao thủ chỉ như một người thường.

”Lần trước, màn hào quang bên ngoài hóa thành hình con cá khiến tốc độ của ta cực nhanh, chỉ với thời gian uống một chén trà nhỏ đã tới Động Không Đáy, tuy nhiên lúc đó tiên thiên chân nguyên của ta cũng hầu như hao hết” Đẳng Thanh Sơn suy nghĩ ”Mà chỉ riêng phát động màn hào quang cố định không thay đổi chính là phát động một giờ cũng không thành vấn đề”

Đẳng Thanh Sơn rất rõ ràng.

Màn hào quang biến hóa đối với chính mình rất quan trọng, cần phải nghiên cứu thấu triệt

”Ta không quản là biến thành hình cá hay là hình viên đạn, chủ yếu lực phát động phải dựa vào chân” Đẳng Thanh Sơn mỉm cười ”Lấy thân thể ta khống chế thân thể có thể tùy lúc được nghỉ ngơi, tính liên tục có thể lớn hơn nhiều so với tiên thiên cường giả.

Đối mặt với vạn trọng giáp quân sĩ.

Cho dù là tiên thiên Kim Đan cường giả nếu không trốn thì cũng bị giết sống.

Mà Đằng Thanh Sơn lại có thể tàn sát, dùng nhiều thời gian một chút có thể hoàn toàn giết sạch đám người này.

Đây là tiên thiên chân nguyên khác với lực lượng của thân thể

”Ta lúc này trong nước có thể biến thành hình cá liên tục bơi, không bao lâu chỉ cần thời gian uống chén trà nhỏ có thể bơi hơn mười dặm”

”Nếu là trong bùn đất hoặc trong nham thạch, hóa thành hình viên đạn lấy Luân Hồi Thương làm mũi nhọn của viên đạn phá vỡ bùn đất, nham thạch, dựa vào lực của hai chân có thể kiên trì thời gian dài hơn.

”Nếu nhảy xuống vực chỉ cần dùng hai tay rộng rãi hình thành một đôi cánh giả làm tốc độ rơi chậm, như vậy vách núi cao tới đâu ta cũng dám nhảy.”

”Nếu được như chim chóc có thể bay...”

Đằng Thanh Sơn nhẩm lại... phi hành đích xác rất khó khăn, cho dù tiên thiên chân nguyên vây quanh hai tay hình thành hai cánh, nhưng là có ai đã từng thấy dùng hai tay có thể bay? Nếu như vậy xã hội hiện đại của kiếp trước mỗi người đều có thể bay.

”Trên bầu trời có rất nhiều loại chim, có chim chóc có thể bay, có loại bay rất nhanh nhưng có loại chỉ miễn cưỡng xoay quanh, giống như ngỗng (nhà chứ không phải ngỗng trời nhé), vịt có cánh nhưng căn bản chúng không biết bay.

Đằng Thanh Sơn cẩn thận tự hỏi

Tuy nhiên hẳn để ý có cánh không nhất định có thể bay được.

”Cho dù là phi cơ của kiếp trước có hai cánh nhưng chỉ để duy trì cân bằng, chưa từng gặp cái máy nào bay giống như chim, thông qua huy động cánh để bay lên” Đằng Thanh Sơn hiểu được phi hành không đơn giản như vậy, nếu đơn giản có cánh, có cường đại động lực có thể bay thì sao không có máy huy động hai cánh mà bay?

”Xem ra ta muốn bay là quá khó”

Đằng Thanh Sơn suy tư.

”Trước hết người đang ở trong không trung tối thiểu phải tương đối bảo trì cân bằng, đây gọi là ổn định trọng tâm. Nhưng là cơ thể con người không giống như cơ thể chim chóc, muốn ổn định trọng tâm rất khó”

”Khi chim chóc bay lượn, quá trình huy động hai cánh vỗ xuống dưới là có lực đẩy lên, nhưng khi vỗ cánh bay lên lại có lực đẩy xuống. Nếu muốn bay tối thiểu phải có phản lực mạnh hơn là lực hút xuống, cho nên cánh không thể cố định, tiên thiên chân nguyên của ta hình thành cánh cố định tuyệt đối không được”

Đằng Thanh Sơn nghĩ đến điều này liền lắc đầu.

”Còn có trọng lực của con người, trọng lực của bình khí, nặng như vậy muốn có lực đẩy phải có lực đủ mạnh. Chỉ sợ cần cánh rất lớn, tuy nhiên cánh lớn như vậy thì tiêu hao chân nguyên càng thêm kinh người.

...

Vẫn vẹn suy luận một lát, Đằng Thanh Sơn liền lắc đầu

Dựa vào vấn đề khó này đã hoàn toàn vây khốn Đằng Thanh Sơn. Chỉ cần hình thành cánh và liên tục chủ động vũ động chính là chủ động tiên thiên chân nguyên, phỏng chừng vài lần hô hấp chân nguyên đã hao hết, còn có hình thành cánh lớn như vậy năng lượng phải thực sự kinh người.

”Phỏng chừng muốn phi hành còn có nhiều vấn đề quá khó, dù sao xã hội của kiếp trước ngay cả vũ khí hạt nhân còn làm ra được, nhưng máy bay bằng cách vũ động hai cánh thì chưa từng nói qua” Đằng Thanh Sơn thán than.

Chính suy nghĩ của mình đã vượt mức quy định so với những người khác trên toàn cửu châu, nhưng lý luận của mình không thể bằng các nhà học giả của kiếp trước được.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn không biết được chim chóc có thể phi hành không phải chỉ đơn giản mấy thứ mà hẳn nghĩ, trên thực tế kết cấu thân thể của chim chóc, hệ hô hấp...v.v vô cùng phức tạp. Ngay cả cánh cũng không phải Đằng Thanh Sơn hình thành tiên thiên chân nguyên ra là được.

Chim chóc có thể bay cấu tạo thân thể cũng cực kỳ phức tạp.

”Lần này ta có thể chạy thoát một mạng cũng là dựa vào hình dạng biến ảo của tiên thiên chân nguyên. Phi hành không làm được nhưng ít nhất trong nước, trong bùn đất, vách núi đều làm năng lực sinh tồn của ta tăng lên” Đằng Thanh Sơn vẫn rất tự tin ”Ta phải suy nghĩ thật kỹ, có lẽ còn nhiều phương pháp sử dụng khác”

”Dù gì thì trong bùn đất tốc độ của ta cũng vượt qua bọn hắn, có thể khiến ta dễ dàng thoát khỏi đuổi giết”

Chuyện tình phát sinh Ngày hai tám tháng chạp tại Ổ thành theo tốc độ kinh người truyền ra

Mọi người đều biết Đằng Thanh Sơn hô to

”Ha ha, Thanh Hồ đảo, bằng các ngươi cũng muốn bắt Đằng Thanh Sơn ta?”

”Triệu Đan Trần và ba vị khác hẳn là chấp pháp trưởng lão của Vũ Hoàng Môn sao.... ha ha ha, Triệu Đan Trần, ngươi muốn bắt ta, hãy trở về luyện thêm năm mươi năm nữa đi”

Hai tiếng la này toàn bộ Ổ Thành đều nghe được, Vũ Hoàng Môn, Thanh Hồ Đảo muốn che dấu chuyện này cũng không được.

Đúng là tiếng xấu đồn xa tin lành đồn gần.

Đằng Thanh Sơn, một kẻ thiên tài bội xuất Quy Nguyên Tông, sau khi tại Đại Duyên Sơn sắp đặt bẫy Thanh Hồ Đảo cùng nhiều tông phái khác, Thanh Hồ đảo khắp thiên hạ đuổi giết Đằng Thanh Sơn... điều này khiến cho người trong thiên hạ đều nghị luận. Mười bảy tuổi đạt tới tiên thiên Chân đan, lại làm mọi người sợ hãi than.

Nhưng không ai nghĩ đến Thanh Hồ đảo Triệu Đan Trần cùng ba vị chấp pháp trưởng lão của Vũ Hoàng Môn trong Ổ Thành còn để cho Đằng Thanh Sơn chạy thoát.

Điều này quả thực là trò cười cho thiên hạ

Trung tâm thiên hạ, Vũ Thành một trong hai đại vương thành.

Tần Vương thành tuy cũng là vương thành nhưng bởi vì đây ở tây bắc Ung Châu, hơn nữa bị ba nghìn dặm Tần Lĩnh ngăn trở cho nên người thiên hạ đi tần vương thành cũng không nhiều. Chính là người địa phương Ung Châu, một đám người nhiều nhất tại Tần Vương Thành cảm thấy tự hào kiêu ngạo nhưng thực tế...

Vũ Châu là trung tâm của Cửu Châu, Vũ Thành lại là trung tâm của Vũ Châu.

Trung tâm tuyệt đối khiến nơi này thương mại phi thường phồn hoa, mỗi ngày người qua lại không đếm xuể.

”Lão ca, ngươi nói sai rồi, Đằng Thanh Sơn kia là ai chứ? Mười bảy tuổi là tiên thiên Chân đan, lần này Thanh Hồ đảo chỉ cử Triệu Đan Trần mà không phải tiên thiên Chân đan cao thủ của đảo hỗ trợ? Theo ta được biết Đằng Thanh Sơn có đủ thực lực giết chết tiên thiên Chân đan bình thường, cho nên muốn giết hẳn phải cử đi tiên thiên Kim đan cường giả.” Một lão nhân gầy gò trong tứ lâu luận đàm.

”Vũ Hoàng môn phái ra ba vị chấp pháp trưởng lão chắc cũng là Tiên thiên Kim đan”

Lão nhân gầy gò cười hắc hắc ”Chuyện này cũng không phải ta nói, bên ngoài có mắt có mũi đã sớm tuyên truyền nói là một người trong Thiên Bảng cường giả tên là Đỗ Hiên. Tứ đại tiên thiên kim đan vây sát Đằng Thanh Sơn, ngược lại lại để cho hắn chạy thoát. Chắc chắn”

”Đằng Thanh Sơn này quả thật hoành tráng a, bát đại tông phái trong thiên hạ hẳn có người nào mà hắn không đắc tội?”

”Tôi hay, phải tội một lần, lão tử có một ngày có thể khiến cho khắp thiên hạ đuổi giết chết cũng đáng a! Hơn nữa tứ đại Tiên thiên Kim đan cũng không lưu Đằng Thanh Sơn lại được, ai có thể bắt hấn? Các người nhìn Bát đại tông phái khẳng định không bắt được Đằng Thanh Sơn”

Lễ mừng năm mới năm nay quá ồn ào

Tin tức này truyền ra ai ai cũng nghị luận, bát đại tông phái nghĩ muốn che giấu cũng che giấu không được, dù sao luật pháp cũng không ngăn cản được tất cả người trong thiên hạ nghị luận. Có thể làm gì bây giờ?

Một góc trong tửu lâu

Hai gã trung niên nhân mặc bình thường ngồi đó, nghe những người khác nghị luận Đằng Thanh Sơn, sắc mặt đều có vẻ hưng phấn, hai người này chính là người của Quy Nguyên Tông tại trú điểm Vũ Thành.

”Chuyện phát sinh ngày hai mươi tám tháng chạp, hôm nay là lễ tế năm mới, chỉ mới hai ngày tin tức đã tới đây”

”Thống lĩnh quả nhiên lợi hại”

Trong lòng hai người rất kích động, bởi vì trong lòng bọn họ Đằng Thanh Sơn vĩnh viễn là thống lĩnh của bọn hấn tại Quy Nguyên Tông

”Trở về sẽ nói cho đại nhân, tin tức này nhất định phải truyền quay lại Quy Nguyên Tông”

”Không biết tông chủ biết được sẽ như thế nào”

Hai người không nhin được liền lập tức tính tiền đứng dậy, hướng trú điểm đi tới.

210. Chương 21: Độc Hành

Tại một trạm dịch của một thành, lệnh truy nã Đằng Thanh Sơn của Thanh Hồ Đảo mặc dù vẫn là những câu truyện trong tửu lâu của cư dân Cửu Châu đại địa. Nhưng bên trong Thanh Hồ Đảo vẫn khẩn trương như trước, lần hành động vừa rồi bị nhạo báng lại khiến các đệ tử Thanh Hồ Đảo càng thêm chăm chỉ.

Bọn họ là một phần của Thanh Hồ Đảo! Thanh Hồ Đảo chịu nhục cũng chính là bọn họ chịu nhục!

Thanh Hồ Đảo được tôn trọng, các đệ tử ra ngoài đều tự hào. Sự phó yêu cầu nghiêm khắc, chúng đệ tử tận lực khổ tu... Thanh Hồ Đảo trải qua đã kích ngược lại càng thêm đoàn kết, đồng thời càng thêm uất hận Đằng Thanh Sơn.

Thanh Hồ Đảo, Tỏa Long Các!

”Đảo chủ!” Cổ Ung đi vào trong nội các. Nhìn vị hán tử tóc dài màu vàng đang khoanh chân ngồi tĩnh tu - Đây chính là người mới đương nhiệm đảo chủ Thanh Hồ Đảo ”Thiết Phiền!”

Thiết Phiền mỉm cười nói: ”Huynh đến đây. Mời ngồi.”

”Đảo chủ, từ khi phát lệnh đến nay cũng phải đến nửa tháng rồi. Hiện giờ không biết đã có tin tức gì về Đằng Thanh Sơn chưa?” Cổ Ung nhìn chăm chăm Thiết Phiền.

Thiết Phiền lắc đầu, nhìn Cổ Ung nói: ”Từ khi phát lệnh đến khi lại để Đằng Thanh Sơn chạy thoát lần nữa tuy có không ít tin tức về hành tung của Đằng Thanh Sơn nhưng toàn tin là giả. Cho tới bây giờ căn bản là không biết Đằng Thanh Sơn ẩn nấp ở nơi nào!”

”Hắn vẫn là một thương nhân, còn đang ẩn nấp ở xó nào thì không ai biết!”

”Lấy năng lực nguy trang của hấn muốn phát hiện lần nữa khó như lên trời! May mắn có một gã thần châu phát hiện ra Thần Phủ cùng Luân Hồi thương mới nhận dạng được hấn. Nhưng lần này Đằng Thanh Sơn nhất định đã rút ra kinh nghiệm, hấn khó mà phạm phải lỗi này nữa.”

Cổ Ung nghe xong trầm giọng: ”Đảo chủ chẳng lẽ Thanh Hồ Đảo chúng ta cứ mặc cho Đằng Thanh Sơn tiêu điều tự tại?”

Thiết Phiền mặt thoáng biến sắc, mạnh mẽ, lạnh giọng quát: "Sư huynh!"

Cổ Ung ngẩn ra, sư đệ Thiết Phiền này trước nay đối với hắn vẫn rất tôn kính. Tuy rằng hiện giờ không còn làm đảo chủ nữa nhưng qua nhiều năm... trong tiềm thức Cổ Ung vẫn cho rằng địa vị mình rất cao.

"Sư đệ, có lời gì muốn nói?" Cổ Ung nhíu mày.

Thiết Phiền có chút giận, mắt trừng lớn giống như sư tử phẫn nộ: "Sư huynh, ngươi là người có thiên phú tốt nhất trong đám đồng lứa! Ta đạt tới Tiên thiên Kim Đan so với ngươi chậm hơn vài năm, thực lực lại càng kém hơn! Tới giờ mà ngươi vẫn còn so đo với Đằng Thanh Sơn sao? Đó chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!"

"Người trong thiên hạ nói thì sao? Hiện tại dù như vậy, nhưng trong thiên hạ ai dám xem thường Thanh Hồ Đảo chúng ta?"

"Lần này Triệu tướng lão đi Vũ Châu, Vũ Hoàng môn cũng phải cẩn thận tiếp đãi. Vì sao? Đó là bởi vì chúng ta còn có sư tổ!"

"Mà sư tổ lại bị thời gian năm trăm năm tuổi hạn chế, bất quá còn lại hơn 10 năm! Hơn 10 năm thôi a! Sư huynh, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy sốt ruột?" Mắt Thiết Phiền đã hồng lên "Một khi sư tổ đạt cực hạn quy thiên, Thanh Hồ Đảo ta không còn hư cảnh cường giả nữa thì phải làm sao? Ngàn năm cơ nghiệp sẽ bị hủy hoại chỉ trong chớp lát!"

"Đằng Thanh Sơn chỉ là chuyện nhỏ không đáng để tâm. Hư cảnh cường giả! Đây mới là đại sự! Sư huynh... người thoái vị đã 2 tháng thế nhưng nhìn bộ dáng ngươi lúc này ta thật sự rất lo lắng!"

Cổ Ung bị nói hoàn toàn trầm mặc.

Đúng...

Đằng Thanh Sơn chỉ làm thanh danh Thanh Hồ Đảo bị hao tổn. Nhưng địa vị Thanh Hồ Đảo lại không hề bị ảnh hưởng! Căn cơ Thanh Hồ Đảo chính là hư cảnh cường giả. Không có hư cảnh chắn giữ, bọn họ sẽ sụp đổ chỉ trong một ngày.

"Quy Nguyên Tông kia có 1 vị hư cảnh cường giả, thêm Gia Cát Nguyên Hồng tốc độ tiến bộ kinh người."

"Phỏng chừng Gia Cát Nguyên Hồng tùy thời có thể bước vào hư cảnh! Hơn mười năm hoặc trăm năm sau Quy Nguyên Tông có hai hư cảnh cường giả, còn Thanh Hồ Đảo ta lúc đó thì sao? Một người cũng không có. Đến lúc đó, Thanh Hồ Đảo ta sẽ bước trên con đường mà hơn ngàn năm trước Kiếm Tông đã trải qua."

"Khi đó Thanh Hồ Đảo ta tan thành mây khói. Như chưa bao giờ... tồn tại! Sư huynh so sánh đi, việc của Đằng Thanh Sơn có tính là gì?"

Cổ Ung trầm mặc, sắc mặt hắn thoáng biến đổi liên tục, hiển nhiên trong lòng đang đấu tranh kịch liệt.

Hồi lâu.

Sắc mặt Cổ Ung khôi phục về bình tĩnh. Khom người nói: "Đảo chủ! Ta bị phẫn nộ che mờ hai mắt. Từ nay, việc đuổi bắt Đằng Thanh Sơn ta không bao giờ... hỏi đến nữa, một lòng truy cầu cảnh giới hư cảnh!" Nhất thời trên mặt đảo chủ Thiết Phiền hiện lên vẻ tươi cười.

Từ sau khi trong thành chạy thoát, Đằng Thanh Sơn trước tiên ở trong núi Thiết Dao nghiên ngẫm tiên thiên chân nguyên biến ảo chi đạo. Nghiên cứu chừng mười ngày, cũng tích lũy không ít kinh nghiệm. Thanh Sơn cũng nắm chắc đối mặt Tiên Thiên Kim Đan cường giả cho dù không thể địch lại nhưng ít nhất chạy trốn không thành vấn đề!

Sau đó, Đằng Thanh Sơn liền rời khỏi núi Thiết Dao. Nhanh chóng nhằm phương bắc chạy đi.

Hằng đêm, Đằng Thanh Sơn thường cưỡi một con Ô Vân Mã đã mua được, chạy như bay trên quan đạo nhanh chóng đi tới. Lấy thị lực Đằng Thanh Sơn trong đêm tối, đi trong đêm căn bản không có vấn đề gì (Cái này tin là hầu hết dịch giả đều làm được...). Một đêm liền có thể vượt qua nghìn dặm đường.

Cứ như vậy chạy đi, Đằng Thanh Sơn cũng không ngừng tu luyện trên ngựa, một chút cũng không lãng phí thời gian.

Ban ngày, Đăng Thanh Sơn lại tới nơi núi rừng ít dấu chân người tìm chỗ dừng lại nghỉ tạm. Đồng thời cũng có thể tĩnh tu luyện tập Tam Thể thức.

...

Cứ như vậy, ngày nghỉ đêm đi (giống thời gian biểu mấy em chân dài thu nhập ổn định quá ha)!

Từ sau khi phát sinh đuổi giết trong thành đến nửa tháng sau, Thanh Sơn vèn vèn chạy được năm ngày đường, đã sớm rời khỏi địa giới Vũ Châu. Hơn nữa tiến nhập Cửu Châu cực Bắc "Yến Châu" Bắc bộ.

Bạch Liên thành. Yến Châu bắc bộ một tòa thành nhỏ.

Trước cửa Vạn Tượng Lâu đi tới một người.

Người này mặc một áo mỏng, đầu rối tung, sau lưng đeo một bao lớn, bên hông lộ ra một cây loan đao. Người này đến trước cửa Vạn Tượng Lâu liền dừng lại.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn tấm bảng có ba chữ to màu vàng "Vạn Tượng Lâu"!

"Vạn Tượng Lâu này!"

Giang Trữ thành có, Bạch Liên thành tại đây cũng có! Trên toàn Cửu Châu đại địa chỉ sợ mỗi thành trì đều có cửa hàng Vạn Tượng Lâu này. Vạn Tượng Lâu cũng không tranh bá thiên hạ, nhất nhất không dương oai. Nhưng luận tài phú, chỉ riêng tổng số tòa Vạn Tượng Lâu trải rộng khắp thiên hạ cũng là một con số khủng bố. Cửu Châu bát đại tông phái có không ít tông phái, thời gian tồn tại cũng bằng Vạn Tượng Môn một môn phái lâu đời, chỉ sợ cao thủ cũng không thiếu." Đăng Thanh Sơn thầm than.

Có tiền, nhân thủ trải rộng khắp Cửu Châu đại địa, chỗ nào cũng đều có đệ tử! Lại không tranh bá tự nhiên bảo tồn thực lực rất lớn.

Một tông phái như vậy mạnh yếu như thế nào, cũng khó biết rõ.

"Tiến vào Vạn Tượng Lâu, thỉnh gỡ binh khí xuống."

Hai cô gái đeo bội kiếm đứng ở cửa đồng thời duỗi tay.

Đăng Thanh Sơn đem loan đao bên hông đặt sang một bên, liền hướng bên trong đi vào.

Lúc này hai cô gái cũng không ngăn Đăng Thanh Sơn nữa... Tuy trong gói đồ Đăng Thanh Sơn có binh khí, nhưng là các nàng cũng không biết. Hơn nữa cho dù là biết thì cũng không thể bắt ép khách nhân mở gói đồ ra được. Như vậy thực hơi quá đáng.

Vạn Tượng Lâu sảnh nội rộng lớn.

"Địa Bảng, Tiềm Long Bảng, Sồ Phượng Bảng!" Đăng Thanh Sơn trước hết nhìn ba quyển sách trên quầy. Năm đó, mình lần đầu tiên vào thành cũng ngay tại Vạn Tượng Lâu mua một quyển Địa Bảng. Cũng dựa vào đó mà biết được không ít chuyện trên Cửu Châu đại địa.

"Tiểu nhị, ba quyển sách này, mỗi loại cho ta một quyển." Đăng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Tiềm Long Bảng, Sồ Phượng Bảng đều có giá một trăm lượng bạc. Địa Bảng giá mười lượng bạc." Tiểu nhị liền nói.

Đăng Thanh Sơn lấy ra một xấp ngân phiếu rút ra ba tờ một trăm lượng.

Tiểu nhị chứng kiến Đăng Thanh Sơn rút một xấp ngân phiếu. Ánh mắt có chút mê mẩn, thầm nhủ: "Nhìn người không thể nhìn tướng mạo. Nhiều như vậy cho dù là đại gia cũng không thể nhiều hơn. Người này thoát nhìn thì bình thường không ngờ lại có một... xấp ngân phiếu a!" Đồng thời hẩn lập tức lấy ba quyển sách đưa cho Đăng Thanh Sơn cùng với chín mươi lượng bạc.

Tuy nói ngân phiếu tiền giấy cần phải quy đổi nhưng thương gia thường vẫn thích mang theo ngân phiếu hơn. Người bình dân ngược lại không thích mang theo ngân phiếu.

"Nơi này không có sách về Thiên Bảng sao?" Đăng Thanh Sơn nói.

"Không có, cái này không bán ra ngoài." Tiểu nhị lắc đầu.

Đặng Thanh Sơn cầm lấy ba quyển sách. Lại đi đến quầy bán tài liệu Chỉ trong nháy mắt đã tìm thấy Tinh Văn Cương: "Cho ta một cân Tinh Văn Cương!" Nói xong cũng đem ra một xấp ngân phiếu. Lấy ra mười tờ một trăm hai mươi lạng ngân phiếu.

"Một cân? Tinh Văn Cương?" Tiểu nhị trong quầy có chút giật mình. Vì giá tương đương với hoàng kim nên Tinh Văn Cương rất ít có người mua.

Nhưng tiểu nhị vẫn rất nhanh mang đến một cân Tinh Văn Cương. Cẩn thận kiểm tra một chút mới đưa cho Đặng Thanh Sơn.

Một cân Tinh Văn Cương chính là bằng một cân hoàng kim, bằng một ngàn lượng bạc!

Đặng Thanh Sơn đem Tinh Văn Cương cùng với ba cuốn sách bỏ vào trong gói đồ: "Có Tinh Văn Cương, có thể đem cán Luân Hồi Thương sửa chữa thật tốt... Tiếp tục đi lên hướng bắc sẽ rất nhanh tiến vào đại thảo nguyên! Tại thảo nguyên, muốn mua Tinh Văn Cương cũng như muốn tìm luyện khí tượng sư, có chút khó hơn!"

Bạch Liên thành, cách đại thảo nguyên không tới nghìn dặm.

Lấy tốc độ Đặng Thanh Sơn một ngày có thể tới nơi!

Bạch Liên thành tại quầy luyện khí, trong hậu viện.

"Lưu lão tượng sư, vị Thanh tiên sinh này đưa ra số tiền lớn mời Lưu lão tượng sư người hỗ trợ sửa chữa binh khí." Một gã trung niên nhân béo đội cái mũ lông cung kính nói với vị lão giả hoa râu độ chiếc mũ tròn có thân hình cường tráng.

Lưu lão tượng sư nhìn Đặng Thanh Sơn: "Thanh tiên sinh, không biết người muốn sửa binh khí gì?" "Lưu tượng sư, người có thể sửa chữa binh khí làm bằng Tinh Văn Cương?" Đặng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Tinh Văn Cương?" Lưu lão sư ha ha cười "Cái này cũng không nói trước được, bất quá phải xem binh khí của người tổn hại như thế nào mới có thể định giá." Đặng Thanh Sơn nói thẳng: "Tiền thuê ngàn lượng bạch ngân! Ta muốn người lập tức sửa chữa."

"Di. Không thành vấn đề." Lưu lão tượng sư ánh mắt nhất thời sáng lên, cho dù chế tạo ra một binh khí làm bằng Tinh Văn Cương giá một ngàn lượng bạch ngân đã là cao chứ đừng nói đến chỉ là sửa chữa.

Một lát sau. Trong cửa hàng chuyên dụng của tượng sư.

Lưu lão tượng sư nhìn Đặng Thanh Sơn đưa Luân Hồi Thương ra, sắc mặt không khỏi đại biến: "Đây là... Đây là..."

"Sư phó. Binh khí này không phải là..." Gã đồ đệ bên cạnh ánh mắt cũng trừng lớn.

Tin tức về Đặng Thanh Sơn lan truyền khắp nơi, tin tức về Luân Hồi Thương cũng được kể rõ. Dù sao tại Đại Duyên Sơn có không ít quân sĩ Thanh Hồ Đảo chứng kiến Luân Hồi Thương của Đặng Thanh Sơn có chút tổn hại.

Hai người đều có chút nghi hoặc, đồng thời cũng hoảng sợ nhìn Đặng Thanh Sơn.

Bọn họ sợ Đặng Thanh Sơn diệt khẩu.

"Sửa chữa tốt, có tiền thưởng! Nếu có tư tâm..." Đặng Thanh Sơn ánh mắt như điện quét về phía hai người luyện khí tượng sư. Hai người thất kinh liền gật đầu, lão tượng sư liền nói: "Thanh đại nhân, người yên tâm. Ta nhất định sửa chữa thật tốt!"

Đặng Thanh Sơn thanh danh truyền khắp thiên hạ. Ngay cả tứ đại tiên thiên Kim Đan cũng không giết nổi hắn. Người bình thường ai dám vuốt râu hùm?

Lúc trời tối đen, Đặng Thanh Sơn lưng đeo gói đồ, nhanh chóng ly khai cửa hàng luyện khí: "Hoàn hảo, có thể rời Yến Châu, tiến vào đại thảo nguyên!"

Mà bên trong cửa hàng luyện khí. Chỉ còn lại hai người sư phó và đệ tử luyện khí tượng sư một trận hoảng sợ, sống sót sau tai nạn.

"Sư phó. Hắn, có phải là Đằng Thanh Sơn hay không?" Tên đệ tử đến bây giờ mới dám thở ra một hơi.

"Khách nhân của chúng ta là Thanh tiên sinh. Sao có thể liên quan gì đến Đằng Thanh Sơn?" Lão tượng sư trừng mắt nhìn tên đệ tử một cái. Lập tức nhìn nhìn mười lượng kim ngạch kim phiếu trong tay mới thở phào một hơi. Giờ phút này, hắn mới cảm thấy sau lưng toàn là mồ hôi lạnh.

211. Chương 22: Dã Tâm Của Đằng Thanh Sơn

Trên mặt đất, mơ hồ có thể chứng kiến một tuần mã chạy như bay trên quan đạo, đúng là Đằng Thanh Sơn cưỡi Ô Vân Mã!

"Vài bộ sách này vẫn là bản cũ từ tháng một." Đằng Thanh Sơn biết, Cửu Châu tứ bản cứ nửa năm sẽ được chỉnh sửa một lần.

Tứ bản, đều là bản cũ ra từ đầu tháng giêng. "Bắt quá, thư tịch về các cao thủ Tiềm Long Bảng cùng với Phượng Bảng, Vạn Tượng Lâu bán ước chừng một trăm lượng bạc, giá cả đắt gấp mười lần so với thư tịch về các cao thủ Địa Bảng a... Ta cho tới bây giờ, còn chưa từng nhìn qua Tiềm Long Bảng và Phượng Bảng."

Đằng Thanh Sơn vừa cười ngựa, vừa đọc sách.

Cũng chỉ có nhân mã hợp nhất, vả lại có thị lực trong đêm tối, mới có thể trong đêm vừa cười ngựa vừa đọc sách.

Thoáng lật qua Địa Bảng, lúc sau liền mở ra cuốn sách Tiềm Long Bảng rất dày: "Vén vén chỉ có một người, nhưng bộ sách này so với Địa Bảng lại dày hơn, không biết rốt cuộc có nội dung như thế nào!?" Vừa lật, đứng thứ nhất Tiềm Long Bảng, đúng là Đằng Thanh Sơn!

Bên trong miêu tả Đằng Thanh Sơn, viết rất cẩn thận.

"Thiên tài?" Đằng Thanh Sơn chứng kiến kiểu xưng hô trong quyển sách này, chỉ lắc đầu cười, tiếp tục lật xem.

Ở bên trong, miêu tả người rất rõ.

"Tiềm Long Bảng miêu tả một người, Địa Bảng miêu tả tới bảy mươi hai người. Nhưng giá cả lại chênh lệch chín lần. Khó trách... Nguyên lai, phía sau còn có rất nhiều nội dung khác." Đằng Thanh Sơn phát hiện, miêu tả tám Tiềm Long, chính là nửa bản trên của thư tịch về Tiềm Long Bảng.

Nửa bản dưới còn lại, là miêu tả tất cả anh hào của đất Cửu Châu.

"Ân. Phiên bản ngày mừng một tháng giêng?" Đằng Thanh Sơn lấp bắp kinh hãi.

"Xét thấy Cửu Châu tứ bản ghi lại anh hùng hào kiệt quá ít, mà trên toàn Cửu Châu hào kiệt lại vô số, nên Vạn Tượng Môn ta sẽ đem đông đảo hào kiệt ghi vào "Cửu Châu hào kiệt kỷ sự". "Cửu Châu hào kiệt kỷ sự" được ghi chép trong Tiềm Long Bảng và Phượng Bảng, mỗi tháng sẽ được chỉnh sửa một lần."

Đằng Thanh Sơn đọc thấy những ghi chép trong này, không khỏi tức cười: "Ha ha, Vạn Tượng Môn này quả nhiên rất biết cách kiếm tiền! Một tháng chỉnh sửa một lần, một quyển một trăm lượng bạc! Rất nhiều người phỏng chừng mỗi tháng đều mua... nếu vậy sẽ lời bao nhiêu tiền?"

Cho dù đơn thuần chỉ có một người mua Tiềm Long Bảng, một năm sẽ có một ngàn hai trăm lượng bạc! Rất nhiều tông phái, phú thương cũng đều mua. Cho dù, chỉ có một vạn người chắc chắn mua, cũng có hơn một ngàn vạn lượng bạc! Đây cũng mới chỉ tính là các phú ông và các thương nhân mua.

Rất nhiều võ giả đều đã mua.

Một quyển Tiềm Long Bảng, một năm có lời một trăm triệu lượng bạc cũng không kỳ quái.

Vén vén một quyển Tiềm Long Bảng, liền có lời một trăm triệu lượng bạc, cũng chính là trăm vạn lượng hoàng kim! Đây bắt quá cũng chỉ là phần sinh ý nhỏ nhất của Vạn Tượng Môn mà thôi.

"Vạn Tượng Môn này thật là có tiền, cũng hiểu được cách kiếm tiền!" Đẳng Thanh Sơn sợ hãi, than không thôi: "Một quyển sách vốn không có giá mấy, chính là tin tức tình báo mới đáng giá. Mà Vạn Tượng Môn phân bố khắp các nơi trên đất Cửu Châu sưu tập tình báo, phí tổn rất thấp."

Cửu Châu hào kiệt kỷ sự này, phi thường tuyệt vời. Bản ghi chép hào kiệt các nơi trên toàn Cửu Châu, rất nhiều thủ lĩnh mã tặc cũng đều nằm trong bản danh sách này.

Thứ nhất trang, chính là ghi chép về Đẳng Thanh Sơn!

"Di, ghi lại chuyện về trận chiến ở Ô Thản thành? Đây là bản cũ từ mừng một tháng giêng, mà trận chiến ấy diễn ra vào ngày hai mươi tám tháng chạp (tháng 12). Lấy tình báo của Vạn Tượng Môn, không ngờ chỉ cùng ngày đã biết. Ngay cả việc ta hét "Ha ha, Thanh Hồ Đảo, bằng các người cũng muốn bắt Đẳng Thanh Sơn ta?" những lời này đều được ghi lại bên trong."

Phần nội dung về mình, được ghi lại trong hai trang rưỡi.

Phi thường kể lại, đồng thời còn viết lời bình luận.

Đem Đẳng Thanh Sơn tán tụng, là thiên tài của những thiên tài trong suốt lịch sử đất Cửu Châu.

"Đệ nhất thiên tài trong ngàn năm?" Đẳng Thanh Sơn lắc đầu, cười: "Kỳ thật, ta lúc này vển vẹn là Tiên thiên Hư Đan mà thôi! Cũng chưa đạt tới Tiên thiên Thực Đan. Sở dĩ mạnh như vậy, chính là dựa vào Nội gia quyền tu luyện lực lượng thân thể!"

Luận thiên phú, Đẳng Thanh Sơn hiểu rõ, chính mình nhiều nhất xem như thượng đẳng, còn chưa tới mức đệ nhất thiên tài.

...

Đọc xong bộ sách, Đẳng Thanh Sơn sau đó lại đắm chìm trong ý cảnh nhân mã hợp nhất.

Đát! Đát! Đát!

Một đêm chạy như bay!

...

Đại thảo nguyên, biên cảnh rộng lớn!

Trong toàn bộ lục địa Cửu Châu, ở phía Nam chính là là Man Hoang vô tận! Mà ở phương Bắc, chính là đại thảo nguyên và biển! Man Hoang cùng với thảo nguyên, một Nam một Bắc, đất đai đều cực kỳ rộng lớn.

Rốt cuộc rộng lớn đến mức nào?

Man Hoang tất nhiên là không cần phải nói.

Trên thảo nguyên, mật độ dân cư rất loãng, có đôi khi vài dặm còn nhìn không thấy một người! Nhưng cho dù như vậy, không tính đông đảo các bộ lạc trên thảo nguyên, chỉ riêng tam đại vương quốc, cộng lại đã có tới hơn trăm triệu!

Toàn bộ dân cư của thảo nguyên, cũng chưa ai từng tính toán.

Thảo nguyên hoang vắng, tổng số dân cư lại nhiều như vậy, có thể tưởng tượng phạm vi rộng đến mức nào. Đi ngang qua đại thảo nguyên, là chuyện phi thường khó. Bởi vì ở đây có đông đảo bộ lạc, cũng như mã tặc rất nhiều. Bất quá, đối với Tiên thiên cường giả mà nói, lại không chút khó khăn.

...

Sáng sớm, khi thái dương mọc lên từ đằng Đông, quang mang ảm áp chiếu rọi khắp thảo nguyên.

"Luật luật ~" Một tuần mã cao nhắc lên móng trước.

"Rốt cuộc đã đến thảo nguyên!"

Đẳng Thanh Sơn nhảy xuống lưng ngựa, nhìn cảnh sắc thảo nguyên, không khỏi có chút rung động.

Không trung là một màu xanh da trời cùng với màu trắng của những đám mây, tạo thành bức tranh khá hài hòa!

Thảo nguyên vào đầu mùa xuân, là một mảnh khô màu vàng, mênh mông vô bờ!

Đằng Thanh Sơn liền sinh ra một loại ảo giác, thế giới tựa hồ chính là thảo nguyên rộng lớn vô hạn này. Mà không trung thì lại tựa như phía cuối của thế giới. Thảo nguyên cùng không trung dường như tương liên với nhau!

”Bát ngát!”

”Không có giới hạn!”

Tại thảo nguyên rộng lớn, mảnh không trung vô hạn ở trước mặt, Đằng Thanh Sơn nhất thời cảm thấy mình trở nên cực kỳ nhỏ bé, tựa như một hạt cát trong thiên địa!

Đứng ở đây, Đằng Thanh Sơn cảm thấy...

Khắp nơi đều như là một căn nhà rộng lớn, mà mình là một phần của nó!

”Không trung cùng với mặt đất!”

Nếu chung quanh có người, sẽ phát hiện giờ phút này Đằng Thanh Sơn không ngờ thi triển một trong Ngũ Hành quyền, ”Hoành quyền”, trên mặt còn hiện lên một nụ cười như trẻ con, nhất chiêu nhất thức thông thả như đưa đẩy. Dần dần, hần nhắm hai mắt lại.

Ngũ Hành quyền, Đằng Thanh Sơn đã sớm đạt tới cảnh giới Tông Sư.

Mấy năm nay, hần đều nghiên cứu ”Tam thể thức”, đối với Ngũ Hành quyền ngược lại rất ít tu luyện. Nhưng giờ phút này, Đằng Thanh Sơn đã thi triển Hoành quyền ngay từ đầu, còn có dấu vết của Ngũ Hành quyền. Nhưng theo thời gian trôi qua...quyền pháp của Đằng Thanh Sơn cũng dần dần thay đổi.

Một giờ, hai giờ...

Thái dương mọc từ phương Đông, dần đến giữa khoảng không, cuối cùng lặn về phía Tây!

Trên thảo nguyên cũng có người qua lại, cũng chứng kiến Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền. Nhưng những người đó chỉ cảm thấy quyền pháp của Đằng Thanh Sơn rất chậm, vì vậy cũng mặc kệ.

Trên thảo nguyên bát ngát, Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại diễn luyện Hoành quyền. Giờ phút này, Hoành quyền đã hoàn toàn bất đồng so với trước kia.

Nhất chiêu nhất thức, trở nên rất nặng.

Nhất chiêu nhất thức, nhanh như thiểm điện, nhìn qua thông thả như đưa đẩy.

Ở phía Tây đã là một mảng ánh hồng(hoàng hôn).

Lại là một đám người đi qua nơi này.

”Nhìn, người nọ đang làm cái gì? Quyền pháp rất chậm a, lại còn nhắm mắt.” Một gã mặc áo choàng màu xanh biếc, thiếu nữ thất ruy băng* kinh ngạc chỉ vào Đằng Thanh Sơn, nói.

”Na Nhi Thác Nhã, đó có thể là một võ giả.” Tráng hán mặc áo choàng dày, cao tới cổ mở miệng nói.

Bỗng nhiên trong đội ngũ bọn họ, có một thanh niên gầy gò hướng chỗ Đằng Thanh Sơn chạy tới, tóm lấy dây cương Ô Vân Mã ở bên cạnh hần. Ô Vân Mã kêu ”Hí, Hí...”*, thanh niên trộm cắp ngựa sợ tới mức nhảy dựng lên, lập tức nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn nhắm mắt đánh quyền.

”Ô Địch! Người đang làm cái gì?” Thiếu nữ thảo nguyên kia giận dữ.

”Đây chính là Ô Vân Mã!” Tên thanh niên gầy gò vui mừng: ”Gần ngàn lượng bạc một con, đủ mua hai trăm con cừu a!”

"Ô Dịch, buông ngựa, đó là của nam nhân đang luyện quyền kia." Một lão già đầu bạc, mang theo mũ bạc hình tròn nói.

"Buông." Thiếu nữ thảo nguyên quát.

"Na Nhi Thác Nhã, đừng có nằm mộng. Đây chính là hai trăm con cừu! So với tất cả tài sản của ta còn hơn nhiều!" Thanh niên tên Ô Dịch kia liền nhảy lên Ô Vân Mã. Ô Vân Mã đã sớm được thuần dưỡng nên cũng không phản kháng, Ô Dịch kẹp bụng ngựa, Ô Vân Mã lập tức hướng phía xa chạy đi. "Na Nhi Thác Nhã, có bản lĩnh thì đuổi theo ta, ha ha..."

Thiếu nữ thảo nguyên kia giận dữ, nàng lập tức chạy đến bên cạnh Đằng Thanh Sơn.

"Ngựa của người bị trộm cắp!" Thiếu nữ thảo nguyên lôi kéo Đằng Thanh Sơn.

"Bồng!"

Đương khi tay thiếu nữ thảo nguyên kia vừa đụng vào thân thể Đằng Thanh Sơn, liền bị quăng lên, rồi sau đó ngã té trên cỏ. May mắn mặt cỏ đủ dày, khiến nàng không bị làm sao.

"Na Nhi Thác Nhã!"

Nhất thời không ít người trong đội ngũ kia đều kinh hô, chạy tới.

Đằng Thanh Sơn giờ phút này cũng mở to hai mắt, ánh mắt cũng khôi phục thanh minh: "Vừa rồi, ta..." Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái liền chứng kiến một mảng ánh hồng ở phía Tây. "Cái gì, chạng vạng?" Đằng Thanh Sơn loáng thoáng nhớ một chút.

"Na Nhi Thác Nhã, không có việc gì chứ?" Không ít người vây quanh cô gái kia.

"Người sao lại làm thế?" Một gã hán tử cảm tức nhìn Đằng Thanh Sơn: "Ngựa của người bị trộm cắp, Na Nhi Thác Nhã hảo tâm nói cho người, người còn làm bị thương nàng!?"

Đằng Thanh Sơn cũng chứng kiến phía xa có một bóng người đang cưỡi Ô Vân Mã chạy như bay, không khỏi cười khổ.

Ô Vân Mã...

Đã bị trộm rồi sao. Một Ô Vân Mã Đằng Thanh Sơn vốn căn bản không quá quan tâm. Không nghĩ tới, khó có được một lần ngộ đạo, đã bị phá hỏng rồi!

"Thực xin lỗi, vừa rồi ta đang luyện quyền, thật sự không biết." Đằng Thanh Sơn chân thành giải thích. Hẳn hiểu được, cô gái thảo nguyên kia không phải cố ý.

Na Nhi Thác Nhã đứng lên, chạy tới, ánh mắt thơ ngây linh động nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn, hưng phấn nói: "Người thật lợi hại. Ta chỉ chạm vào người một chút, liền bị đánh bay. Ta cũng cảm giác được có nội kinh a. Người khẳng định là cao thủ phi thường lợi hại, người có thể dạy ta được không? Hãy dạy ta chiêu vừa rồi, chiêu đã đánh bay ta ấy!"

"Ta còn có việc!" Đằng Thanh Sơn nhìn mọi người, cười nói: "Ta đi trước!"

Lập tức, Đằng Thanh Sơn liền một mình một người đi về phương Bắc.

"Chúng ta cùng đường, vậy đi theo cùng chúng ta đi!" Cô gái thảo nguyên kia còn đang hô, Đằng Thanh Sơn thân hình mơ hồ, đã đi rất xa.

"Đây là một cao thủ."

"Một cao thủ rất lợi hại a."

Những người đó đều khiếp sợ nhìn bóng dáng Đằng Thanh Sơn ở phía xa xa.

Chỉ cần một chút thời gian, đã đi được một khoảng cách rất xa.

Thực lực này... bọn họ chưa bao giờ gặp qua.

"Ta đã nói đó là cao thủ!" Na Nhi Thác Nhã bất đắc dĩ nhìn chăm chăm bóng người đã rất nhỏ bé phía xa xa, nói: "Nếu hần có thể dạy ta thì thật là tốt."

...

Trên thảo nguyên bát ngát, Đằng Thanh Sơn một mình một người, lưng đeo gói đồ bắt đầu hành tẩu.

"Cô nương kia vì sao lại làm ta tỉnh?" Đằng Thanh Sơn đi trên thảo nguyên, trên mặt lộ vẻ dở khóc dở cười, trong lòng rất không cam tâm. Đằng Thanh Sơn nắm chặt quyền, chỉ thấy trên nắm tay hần mơ hồ có điện quang màu sắc thổ hoàng, chợt lóe rồi biến mất.

"A!!!"

Đằng Thanh Sơn nhin không được, rống lên.

"Làm ta cao hứng, hay làm ta phần nộ đây?" Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng ban ngày đã sinh ra cái gì!

Khi Đằng Thanh Sơn lớn lên ở Đằng gia trang, hần đã nghĩ... phải sáng chế một bộ công pháp tu luyện Nội gia quyền lợi hại hơn so với Hổ Hình Thông Thần Thuật! Mà mục tiêu này, Đằng Thanh Sơn chưa bao giờ buông tha!

Tam thể thức, Đằng Thanh Sơn luôn luôn tu luyện.

Mà "Hình Ý Ngũ Hành Thương", Đằng Thanh Sơn sáng tạo bốn chiêu đều ẩn chứa ý cảnh của Nội gia quyền.

Đối với Đằng Thanh Sơn mà nói...

Tu luyện nội kinh, Tiên Thiên chân nguyên, chẳng qua là tiện thể! Vô luận là kiếp trước hay là kiếp này, hao phí tinh lực nhiều nhất vẫn là Nội gia quyền! Nhưng là bởi vì linh khí ở địa cầu rất loãng, cảnh giới Tông Sư cũng đã là cực hạn!

Đằng Thanh Sơn đã sớm đạt tới cảnh giới Tông Sư!

Mà hần cho rằng phía trên cảnh giới Tông Sư, còn có cảnh giới cao siêu hơn!

Muốn đạt tới cảnh giới đó, nhất định phải sáng chế một bộ Nội gia quyền lợi hại hơn nhiều so với Hổ Hình Thông Thần Thuật!

"Vừa rồi... Vừa rồi nếu nàng không quấy rầy ta, để cho ta chìm đắm trong loại minh ngộ kia, tu luyện mười ngày nửa tháng, phỏng chừng có thể sáng chế một bộ Nội gia quyền quyền pháp lợi hại hơn Hổ Hình Thông Thần Thuật." Đằng Thanh Sơn thét hận!

Loại ngộ đạo này là rất khó cầu!

Đằng Thanh Sơn, một là đã trải qua rất nhiều đau khổ, đã suy sụp rất nhiều. Kiếp trước là người vợ, kiếp này đến Gia Cát Thanh mất đi, lại bị bức bách rời xa thân nhân, hết thấy điều này đúng là sự rèn luyện tâm linh cho Đằng Thanh Sơn.

Thứ hai, cũng là Đằng Thanh Sơn tích tiểu thành đại*! Kiếp trước chính là Tông Sư, kiếp này lại tu luyện hơn mười năm, Tam thể thức hàng năm khổ tu, cảnh giới cũng đạt tới một cấp độ cực cao. Tích tiểu thành đại, mới có thể ngộ đạo.

Thứ ba, cũng là từ trong hiểm cảnh đuổi giết, đi vào thảo nguyên! Bầu trời bao la, thảo nguyên rộng lớn...làm tâm thần của hần đã bị rung động mãnh liệt.

Ba điều kết hợp, khiến Đằng Thanh Sơn trong cơn hoảng hốt, rơi vào cảnh giới huyền bí!

"Vén vén luyện một ngày, tân quyền pháp chỉ mới bắt đầu được sáng tạo!" Đằng Thanh Sơn lúc này, chỉ nhớ rõ hai thức.

Trên thảo nguyên...

Đằng Thanh Sơn đang diễn luyện hai thức kia. Nhưng là, diễn luyện nửa canh giờ, Đằng Thanh Sơn mới không còn cách nào khác, phải buông tha.

”Đang tu luyện thì cảm giác đột nhiên lại bị cắt đứt, thật là tức muốn học máu!” Đẳng Thanh Sơn cảm thấy khí huyết trong cơ thể chuyển động, nghĩ: ”Xem ra, cảnh giới của ta chưa đủ! Chỉ khi ở trong loại trạng thái đặc thù như buổi sáng, mới có thể diễn luyện một cách như ý!”

Vén vén chỉ nửa ngày... nhưng thành quả lại khiến đáy lòng Đẳng Thanh Sơn kích động.

”Nguyên lai, phía trên cảnh giới Nội gia quyền Tông Sư, chính là câu thông thiên địa!” Đẳng Thanh Sơn nhìn nắm tay, mơ hồ trong đó có hào quang thổ hoàng sắc chợt lóe. ”Mà ta lúc trước ngộ đạo, hẳn là là ”Thổ” trong Ngũ Hành. Đáng tiếc, ta mới chỉ chạm đến phần da lông!”

Đẳng Thanh Sơn mặc dù có chút không cam lòng, nhưng đáy lòng vẫn có chút kích động.

Bởi vì...

Hắn rốt cục không phải mờ mịt không biết, mà là đã có một phương hướng minh xác!

”Lúc này ta có thể ngộ đạo, chứng minh rằng, cảnh giới Nội gia quyền của ta, đã tới gần cực hạn! Chỉ cần tu luyện như vậy, khẳng định có thể đột phá cảnh giới Tông Sư, đạt tới một cảnh giới mới!”

Đẳng Thanh Sơn trong lòng vẫn có một dã tâm!

Trên toàn đất Cửu Châu, hệ thống tu luyện có hai loại.

Loại thứ nhất, là Đạo gia!

Vô luận là Vũ Hoàng Môn, Doanh Thị gia tộc các đại tông phái, hay là Quy Nguyên Tông, đều chia ra làm bốn giai đoạn: Hậu Thiên, Tiên Thiên, Hư Cảnh, Chí Cường(hay còn gọi là Phá Hư). Cách thức tu luyện là nội kinh, là chân nguyên, là luyện ra Tiên Thiên Kim Đan ở đan điền!

Loại thứ hai, là Phật tông!

Phật tông tu luyện, chủ yếu chính là Ma Ni Tự, cũng chia làm bốn giai đoạn: Vô tăng, La Hán, Bồ Tát, Phật Chí Cường. Cách thức tu luyện là xá lợi tử! Vị trí là ở Nê hoàn cung*.

Đẳng Thanh Sơn có một dã tâm!

Ngoài hai đại hệ thống là Phật tông, Đạo gia, hắn muốn sáng chế loại hệ thống thứ ba!

Hệ thống Nội gia quyền!

Trong kế hoạch của Đẳng Thanh Sơn, hệ thống này vị trí tu luyện chủ yếu không phải Nê hoàn cung, cũng không phải đan điền, mà chính là toàn bộ thân thể! Hệ thống cảnh giới Nội gia quyền này chia làm: Vô Giả, Tông Sư, về cảnh giới phía trên cấp bậc Tông Sư, Đẳng Thanh Sơn quá khứ không biết... Nhưng lúc này, lại chạm tới rất gần!

”Lần này, việc tiếp theo là đi đến Thần Phủ sơn, xem phần công pháp Vũ Hoàng lưu lại. Sau đó, việc trọng yếu chính là phải sáng chế tầng thứ ba của Nội gia quyền!” Đẳng Thanh Sơn giờ phút này hùng tâm vạn trượng*.

Trên thảo nguyên mệnh mông.

Đẳng Thanh Sơn một mình một người, hành tẩu trong thảo nguyên.

*Ruy băng: chính là dải khăn mỏng bằng lụa, hay được thắt trên eo lưng hay trên mái tóc của các thiếu nữ.

*Nguyên văn ở đây là ngựa kêu be be, nhưng mình thấy nó giống tiếng... dê quá, nên đổi thành như vậy để giống tiếng ngựa, anh em thông cảm nhé.

*Tích tiểu thành đại: gom nhỏ thành lớn.

*Nê hoàn cung: chính là huyện bách hội, hay còn gọi là đỉnh chóp của đầu.

*Hùng tâm vạn trượng: ý chí quyết tâm làm 1 việc lớn.

212. Chương 23: Máu Chảy Thành Sông, Ngộ!

Võ đạo đỉnh phong!

Đây là tận sâu trong đáy lòng Đằng Thanh Sơn quyết tâm theo đuổi. Cho dù là kiếp này, Đằng Thanh Sơn cũng chưa bao giờ có ý nghĩ buông bỏ con đường sáng tạo ra một loại nội gia quyền mới! Nhưng qua nhiều năm như vậy, hần như đi lạc trong bóng tối, tìm không thấy đường!

Cho đến khi bước vào đại thảo nguyên tự nhiên ngộ đạo. Tuy rằng bị cắt đứt giữa chừng, nhưng như vậy cũng giúp cho Đằng Thanh Sơn xác định được phương hướng phát triển!

Trước tiên đi đến Bắc Hải đại lục tham khảo Khai Sơn Tam Thập Lục Thức ư? Đằng Thanh Sơn cũng không vì vậy mà lo lắng. Hần lúc này, một lòng khao khát sáng tạo ra một bộ Nội gia quyền pháp mạnh mẽ!

”Nếu tương lai đến Bắc Hải đại lục, rồi tới Thần Phủ Sơn! Xem Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Cái này gọi là vạn pháp tương thông! Không quản là Ma Ni Tự, hay là Vũ Hoàng Môn, Doanh Thị gia tộc, tu luyện đến cấp bậc Bồ Tát, hư cảnh, đều là giống nhau hiểu được thiên địa. Mà ta tu luyện nội gia quyền, tới tầng thứ này rồi, cũng là giống nhau!”

”Xem Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, đối với ta hiểu được thiên địa mới là có lợi.”

Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng điểm này.

”Bất quá...” Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng nghi hoặc ”Nếu không phải tại Thiên Hồng Thủy Cung, bị năng lượng cô đọng của Khai Sơn Thần Phủ cường hóa thân thể! Cơ thể của ta, phỏng chừng cũng chỉ hơn hai mươi vạn cân khí lực. Đơn thuần lực lượng thân thể, cũng chỉ có thể cùng so sánh với một Tiên thiên Hư Đan mà thôi!”

”Ta lúc này, có thể hiểu được thiên đạo ư?”

Đằng Thanh Sơn cũng có chút hoài nghi!

Hần biết rõ thực lực của chính mình tăng mạnh khi ở trong Thiên Hồng Thủy Cung. Thuần túy chỉ là ngoại lực! Điều không phải là chính mình dựa vào luyện quyền pháp từng bước một đi lên.

Tuy rằng nghi hoặc, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn tại thảo nguyên một lòng khổ tu!

...

Đằng Thanh Sơn sau lưng đeo gói đồ giống như một tăng nhân khổ hạnh. Trong đại thảo nguyên một mình đi tới.

Lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường!

Quên hết thấy phiền não, thù hận trong lòng chỉ theo đuổi con đường tu luyện!

Bước vào thảo nguyên tháng thứ nhất, Đằng Thanh Sơn hành tẩu trên thảo nguyên vẫn còn trong phạm vi bao phủ của Tuyệt Ứng Giáo! Nơi này thuộc bên ngoài khu vực đại thảo nguyên, dọc theo đường đi Đằng Thanh Sơn tuy rằng gặp phải một ít phiền toái, nhưng cũng không phải là vấn đề lớn.

Bước vào thảo nguyên tháng thứ hai cùng với tháng thứ ba, Đằng Thanh Sơn còn lại là hành tẩu trong phạm vi thể lực ba đại vương quốc trên thảo nguyên, tại đây trong hai tháng, Đằng Thanh Sơn hung hăng giết chóc một hồi! Một hồi giết chóc, máu chảy thành sông!

Đó là bởi vì một nhóm mã tặc trên thảo nguyên trong lúc càn quét cướp bóc, phát hiện Đằng Thanh Sơn độc hành.

Khi đó Đằng Thanh Sơn ăn mặc rách nát, trên mặt râu ria rậm rạp, đến đôi giày cũng rách nát, tựa như một tên khất cái. Có thể do mã tặc này không tìm được con mồi nên gào thét chạy như bay qua phía Đằng Thanh Sơn, có mã tặc tùy ý chém ra một đao muốn chém chết Đằng Thanh Sơn!

Mã tặc trên thảo nguyên tùy ý giết người, đó là điều rất bình thường! Đáng tiếc, lần này bọn chúng đã đụng phải tấm sắt!

Đội ngũ hơn chín mươi người này, đương trường bị Đằng Thanh Sơn đánh chết hơn ba mươi người, những người khác lập tức giục ngựa bỏ chạy như bay. Đằng Thanh Sơn căn bản không để ý, tiếp tục một đường khổ tu, suy nghĩ 'Hành thổ' quyền pháp. Nhưng Đằng Thanh Sơn cũng không nghĩ tới.

Đội ngũ này dĩ nhiên lại là một chi đội ngũ trong Kim Lang Vương quốc thủ đô Thương Lang quân đoàn thuộc một trong ba đại vương quốc trên thảo nguyên.

Thảo nguyên ba đại vương quốc, đối địch lẫn nhau.

Bởi vì thảo nguyên nhân tính bạo ngược, dã tính. Ba đại vương quốc cũng phóng túng quân đội chính mình phái ra bộ phận nhân mã ngự trang mã tặc, đi tới phạm vi đối phương tiến hành cướp đoạt!

Bị Đằng Thanh Sơn giết chết hơn ba mươi người, may mắn còn sống hơn sáu mươi tên quân sĩ chạy trốn chối chết tới chỗ biên giới vương quốc, tại đây chính là nơi đồn trú của Thương Lang quân đoàn bắc trấn mười vạn quân sĩ! Là Thương Lang quân đoàn một trong ngũ trấn bắc trấn đại quân, sao lại có thể vì hơn ba mươi người vào trong đại thảo nguyên tìm một người độc hành?

Theo đạo lý, việc này ai cũng hiểu rõ.

Nhưng là... Đằng Thanh Sơn một đường nhằm hướng bắc mà đi! Rốt cục, cũng đi vào chỗ biên giới Kim Lang Vương quốc! Hơn nữa, hơn sáu mươi người lúc trước may mắn còn sống là quân sĩ tại cổng chính đang tuần tra vừa nhìn thấy! Đám quân sĩ này nghiêng rằng nghiêng lợi, nên vì huynh đệ chết đi báo thù. Lập tức thông tri lên cấp trên!

Nếu người độc hành không coi ai vào đâu, đương nhiên phải phái người đi giết!

Lần này chuyện giết chóc kinh động lớn thật rồi!

Bắc trấn mười vạn quân sĩ! Đương bắc trấn tướng quân, sau khi biết được một người giết chết tám trăm người. Giận dữ, hạ lệnh nói: "Cho dù là Tiên Thiên Kim Đan cường giả! Hắn cũng chỉ là một người. Làm hắn tiên thiên chân nguyên hết sạch, giết chết hắn!" Tại đại thảo nguyên, bát đại tông phái cũng chưa tư cách không chế ba đại vương quốc.

Tại giữa đại thảo nguyên, ba đại vương quốc là cường đại nhất !

Giết chóc, nhất thời bắt đầu rồi!

Người thảo nguyên dã tính hung hãn mười phần, nhiều huynh đệ đã chết như vậy, trong đầu liền ôm ý niệm là làm tiêu hết tiên thiên chân nguyên của đối phương rồi giết chết đối thủ. Tròng chém giết này... Từ giữa ngọc chém giết đến chạng vạng! Phương Tây mây đỏ che kín chân trời, Mà một mảnh trên bãi cỏ kia... lại nhiễm đỏ máu tươi!

Ngay từ đầu người độc hành giết cũng không mau, nhưng đến lúc sau người độc hành càng lúc càng nhanh, nhìn múa quyền pháp như rất thông thả, nhưng lại nhanh như thiểm điện, cơ hồ nháy mắt đã chết hơn mười người. Chính là cuối cùng trong nửa canh giờ ngắn ngủn số lượng quân sĩ chết đi vượt quá số quân sĩ bị giết ba giờ trước!

Một trận chiến!

Bắc trấn đại quân, chết hơn một vạn sáu ngàn người! Bị thương hơn ba nghìn người!

Ngay từ đầu, lấy thái độ cao ngạo, muốn phải xử tử Đằng Thanh Sơn. Đến lúc sau, vô số quân sĩ ôm ý niệm trong đầu bao vây, giết chết Đằng Thanh Sơn. Nhưng kết quả lúc sau là người chết nhiều lắm, rất nhiều quân sĩ đều đỏ mắt điên cuồng! Cho đến cuối cùng, bị giết đến sợ!

Lui! Lui về phía sau!

Trốn! Chạy trốn chết!

Vị bắc trấn đại quân tướng quân, sắc mặt lại trắng bệch: "Hắn không phải người, không phải người! Hắn là A Lạp Đạt! Ác ma A Lạp Đạt!"

Khổ tu trên thảo nguyên, Đằng Thanh Sơn cũng có kiến thức cuộc sống của người thảo nguyên.

Tại Cửu Châu đại địa, Đằng Thanh Sơn chỉ biết hai châu U Yến là nơi lạnh khủng khiếp, gió thảo nguyên cùng gió nơi đó có thể nói là hai nơi cực kì lạnh khắc. Dân cư hai châu U Yến cũng do bị ảnh hưởng nên cực kì hung dữ, có thể nói nhất Cửu Châu! Mà người trên đại thảo nguyên hàng năm còn đi công kích hai châu U Yến! Bởi vậy có thể tưởng tượng người trên thảo nguyên hung hãn cỡ nào! Chuẩn xác nói, không phải hung hãn, mà là hung tàn!

Mà trải qua mấy tháng, đi bộ mấy ngàn dặm, từ bên ngoài vào bên trong. Đằng Thanh Sơn phát hiện, Bình thường các bộ lạc trên thảo nguyên đối với lũ nhân bên ngoài vẫn là rất hiếu khách. Đằng Thanh Sơn bình thường muốn ăn cơm sẽ ở mỗi bộ lạc nội ăn một chút, sau đó cấp một chút bạc vụn.

Một số bộ lạc nhỏ trên thảo nguyên là tầng lớp thấp nhất trên đại thảo nguyên! Bọn họ chăn dê chăn trâu, phạt cây cỏ mà ở, thực lực nhỏ yếu!

Mà một vài bộ lạc lớn cũng rất bá đạo hung tàn, áp bức bộ lạc nhỏ. Thậm chí còn như mã tặc đi đánh cướp!

Mà ba đại vương quốc, lại trải qua chém giết liên miên mà tồn tại! Trong vương quốc cũng có võ giả cường đại, thậm chí còn có Tiên thiên cường giả tồn tại! Bởi vì là nơi hoang vắng, lãnh thổ ba đại vương quốc cũng có thể nắm trong tay cực hạn. Việc bình thường phải làm chính là làm suy yếu đối phương, cường đại chính mình!

Ba đại vương quốc, so với mã tặc càng đáng sợ hơn!

...

Đối với đám quân đội hung tàn, muốn giết chết mình, Đằng Thanh Sơn đương nhiên sẽ không lưu thủ! Bất quá vốn Đằng Thanh Sơn chỉ muốn giết những người cản đường. Ai có thể nghĩ... Những quân sĩ này đều có chiến mã. Quay lại như gió, đem Đằng Thanh Sơn vây quanh thật chặt!

Cung tiễn! Thần nỗ! Dầu sôi! Thậm chí rất nhiều trọng kỵ binh! Tóm lại, nhất quyết phải giết chết Đằng Thanh Sơn! Nếu thật sự là Tiên Thiên Kim Đan cường giả bị thiên quân vạn mã vây quanh, bị giết chết cũng không phải là không có khả năng!

Đáng tiếc...

Bọn họ gặp phải Đằng Thanh Sơn! Trên toàn Cửu Châu đại địa, duy nhất một Nội gia quyền tông sư.

Giết hơn mười sáu ngàn người, đánh bị thương hơn ba nghìn người. Chết hai vạn (20.000 người lận đó)!

Tin tức này căn bản không thể giấu diếm, giống như một cơn gió nhanh chóng lan truyền khắp đại thảo nguyên. Vô số mã tặc lâm vào hoảng sợ, e sợ đụng phải người độc hành này! Cường giả trên thảo nguyên trong ba đại vương quốc cũng là run sợ. Có thể sát gần hai vạn người... Chỉ có chân nguyên vô tận 'Hư cảnh cường giả' mới có thể làm được. (DG - Ta thì nghĩ chỉ quái vật mới làm được-

Đằng Thanh Sơn tiến vào thảo nguyên tháng thứ tư!

Một hồ nước uốn lượn tựa như gương, giống như trên châu được khảm trên đại thảo nguyên. Ánh mặt trời chiếu rọi trên mặt hồ, gió nhẹ thổi tới, mặt hồ gợn sóng, ánh nắng mặt trời chiếu rọi lên mặt hồ cũng dập dờn bồng bềnh.

Bên bờ hồ, Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền pháp, quyền pháp chỉ có ba chiêu, lặp đi lặp lại. Ba chiêu này nhìn như đơn giản, nhưng khi Đằng Thanh Sơn đánh ra lại mang theo một cỗ ý cảnh viên mãn, hơn nữa, tốc độ cũng rất quý dị, làm người ta hoa cả mắt, chóng cả mặt. (Còn ta dịch ra cũng thấy nhức cả đầu - metruyenhonmegai)

"Ông ~~".

Nhất chiêu nhất thức, Đằng Thanh Sơn toàn thân chấn động, tiếng gân cốt vang lên, đứng ở bên cạnh đều có thể nghe được, âm thanh so với luyện tập Hồ Hình Thông Thần Thuật lớn hơn rất nhiều!

Điện quang thổ hoàng sắc mơ hồ bao bên ngoài thân thể Đằng Thanh Sơn ngẫu nhiên chột lóe lên rồi biến mất!

Từ thời gian giữa trưa đến khi mặt trời khuất núi, ánh hồng chỉ còn thấp thoáng phía chân trời. (DG- Ta thơ văn chút)

”Hô!” Đàng Thanh Sơn rốt cục thu thế dừng lại.

”Đã sớm sáng tỏ, có chết cũng cam lòng!” Đàng Thanh Sơn lẩm bẩm nói.

Bốn tháng này, Đàng Thanh Sơn lột xác rất kinh người. Từ ngày đầu tiên tiến vào đại thảo nguyên, đến sau khi ngộ đạo. Đàng Thanh Sơn một lòng khổ tu... Lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, trong mơ hồ, Đàng Thanh Sơn cảm thấy chính mình tựa hồ cảm nhận được đại địa!

Gặp được một vài bộ lạc nhỏ đáng thương, Đàng Thanh Sơn không hề ra vẻ bàng quan, mà là trợ giúp bọn họ. Đàng Thanh Sơn tựa hồ cảm nhận được đại địa đất mẹ khoan hậu bao dung.

Đặc biệt lần đó chém giết với bắc trấn đại quân, trong lúc giết chóc Đàng Thanh Sơn ngộ ra chiêu thứ ba.

Lúc này, Đàng Thanh Sơn mới hiểu được, chết chóc là thuộc loại thiên địa tuần hoàn rất tự nhiên. Động vật chết đi cùng với nhân loại chết đi, đối với thiên địa mà nói, cũng không khác nhau.

...

Sau khi ngộ ra chiêu thứ ba, Đàng Thanh Sơn lại phải tĩnh tu một tháng, mới đưa ba chiêu dung hợp làm một.

”Thiên địa chi đạo, chia làm ngũ hành. Mà quyền pháp của ta lúc này, hẳn là ‘Hành thổ’ quyền pháp tầng thứ nhất.” Đàng Thanh Sơn cảm giác được... Đã biết quyền pháp, đem thiên đạo trong ‘Hành thổ’ chi đạo hoàn toàn hiểu rõ còn xa mới đạt được!

Nhưng là.

Ngay cả như vậy, Đàng Thanh Sơn cũng thể hiện ra một cái thành quả kinh người!

”Lúc trước ta làm sai, thật sự sai lầm a!” Đàng Thanh Sơn cảm thán, duỗi ra cánh tay, tâm ý vừa động, liền mơ hồ có điện quang hoàng thổ sắc hiện lên,”Dựa trên một lần ta tỉnh tỉnh mê mê, mà lúc này đây, ta sáng chế ‘Hành thổ chi đạo’ quyền pháp tầng thứ nhất, hết thấy rốt cục rõ ràng!”

Phật tông tu luyện, bình thường vũ tăng luyện ra là nội kinh, lúc sau tại trong nê hoàn cung, là một tia nội kinh dung nhập bên trong ‘Thần’, lấy ‘Thần’ là chính, luyện ra xá lợi tử. Xuất hiện xá lợi lực, cũng được gọi là Phật nguyên.

Đạo gia tu luyện, bình thường là luyện ra nội kinh, lúc sau tại trong đan điền, một tia thần dung nhập nội kinh chính là việc luyện ra Kim Đan, mà Kim Đan chân nguyên, tên gọi tắt tiên thiên chân nguyên.

Bình thường võ giả tu luyện nội gia quyền, cũng là tu luyện ra nội kinh, sau đó thì sao?

Toàn thân kinh mạch tất cả đều thông, có thể khổng chế gân cốt, cơ thể, nội tạng! Kỳ thật chỉ cần điều kiện đạt được vẹn vẹn ‘Tông sư’ cảnh giới. Nếu là đan điền đạt tới cực hạn, thần cũng đủ, là đủ điều kiện đạt tới Tiên thiên cảnh giới!

Bước tiếp theo nên như thế nào?

Nội gia quyền cũng không có phương pháp tu luyện. Kiếp trước nơi mà thiên địa linh khí loãng, Hồ Hình Thông Thần Thuật kì thật chính là một loại phương pháp gia tăng lực lượng!

Mà Đàng Thanh Sơn lúc này, sáng chế ‘Hành thổ chi quyền’, mặc dù vẹn vẹn chỉ là tầng thứ nhất! Nhưng lại khiến Đàng Thanh Sơn phát hiện ra sự huyền bí!

213. Chương 24: Nội Gia Cường Kinh

”Mà đến tầng thứ hai, Phật tông chủ yếu tu luyện ‘Phật nguyên’, Đạo gia lại tu luyện ‘Tiên thiên chân nguyên’, Ta tu luyện Nội gia quyền kinh lực sẽ gọi là ‘Nội gia cương kinh.’”

Đằng Thanh Sơn cảm giác được toàn thân, mỗi một tế bào rất nhỏ ở sâu trong cơ thể đều có ẩn hiện một tia cương kinh!

Đằng Thanh Sơn tung ra một quyền bằng tay phải. "Hừ!" lưu quan thổ hoàng sắc nhanh chóng thoát ly nắm tay Đằng Thanh Sơn phóng ra "Phốc!" một tiếng. Ở bên cạnh bụi cỏ liền xuất hiện một hố sâu nhỏ như nắm tay, nhưng nếu nhìn thoáng qua thì sâu không thấy đáy.

"Đây là sức mạnh của cương kinh!"

"Bình thường thì ẩn trong mỗi một chỗ gân cốt, lực phủ ngũ tạng cơ thể, cẩn thận săn sóc thân thể. Mà một khi bạo phát ra thì lại sắc bén kinh người!" Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười: "Hơn nữa, cương kinh khi phối hợp cùng với thân thể, lại càng thêm hoàn mỹ!"

"Thiên đạo tuần hoàn, rất là công bằng!"

"Tiên thiên Đạo gia phân chia thành ba tầng: Hư Đan, Thực Đan và Kim Đan! Mà cảnh giới La Hán Phật tông cũng phân chia thành ba tầng, từ xá lợi có một màu bình thường, cho đến xá lợi bảy màu là cao nhất*! Mà nội gia cương kinh này cũng có thể có ba tầng!"

Đây là Đằng Thanh Sơn suy đoán như vậy.

....

Trên thảo nguyên rộng lớn, Đằng Thanh Sơn thẳng một đường nhắm hướng bắc mà đi tới, đến nay đã bước vào tháng thứ sáu. Tuy rằng một đường vừa đi vừa khổ tu tốc độ cũng không nhanh. Nhưng qua thời gian sáu tháng, chỉ thẳng phía bắc mà đi, cũng đủ để Đằng Thanh Sơn rút ngắn khoảng cách với bờ biển Bắc Hải, chỉ cách còn không tới nghìn dặm đường.

"Quả nhiên là như thế này! Quả nhiên là như thế này!"

Trên một ngọn núi phủ đầy tuyết, Đằng Thanh Sơn đang cực kỳ hưng phấn.

Tuy rằng chỉ mới qua có hai tháng thời gian, mặc dù tại Ngũ hành 'Hành thổ chi quyền' cũng chưa có sáng chế ra một bộ quyền pháp cao cấp. Nhưng là trong hai tháng này, lực lượng thân thể của Đằng Thanh Sơn đều có chút gia tăng. Hắn có thể cảm giác được biên độ gia tăng này.

Thời gian hai tháng trôi qua!

Lực lượng thân thể Đằng Thanh Sơn sợ là đã gia tăng thêm một thành! Nên biết rằng, lực lượng thân thể của Đằng Thanh Sơn hiện giờ là gần bảy mươi vạn cân, nếu muốn đề cao thêm là việc rất khó. Trong hai tháng đề cao một thành, cũng đủ kinh người.

Nhưng tối trọng yếu nhất chính là...

"Nội gia cương kinh, quả nhiên còn có một tầng cao hơn nữa!" Trên cánh tay Đằng Thanh Sơn toát ra một đạo lưu quang thổ hoàng sắc, nhưng lại bao xung quanh cánh tay hắn, thành hình dạng giống như một cái vòng!

"Trước đây, nội gia cương kinh chỉ là một tia loang loáng giống như lưu quang, chắc là cương kinh giai đoạn sơ kỳ! Mà lúc này, sau khi lột xác, lại có thể ngưng kết thành một cái vòng, uy lực cũng tăng mạnh, cũng có thể xem như là giai đoạn cương kinh trung kỳ!" Đằng Thanh Sơn kích động vạn phần.

Trải qua hai tháng tu luyện, hắn đã xác định được không ít suy đoán trước đây.

"Phật tông, coi trọng nhất chính là tinh, khí, 'Thần' dù sao xá lợi tử chính là ở bên trong 'Nê hoàn cung'."

"Đạo gia, nội kinh, 'Thần' đều coi trọng. 'Thần' nếu yếu nhược, thực lực sẽ rất khó tăng lên!"

"Mà Nội gia quyền của ta lại không giống vậy... mà coi trọng nhất là thân thể, tiếp theo mới là nội kinh cùng 'Thần'! Thân thể càng mạnh, tu luyện cũng càng nhanh!" Đằng Thanh Sơn phát hiện, qua hai tháng này, tại trong quá trình tu luyện, lực lượng thân thể lại từng bước tăng lên.

Lực lượng thân thể tăng lên, tốc độ luyện hóa cương kinh cũng theo đó mà tăng lên!

”Ta nhanh như vậy, từ cương kinh giai đoạn sơ kỳ bước vào cương kinh trung kỳ, hẳn là có liên quan đến việc thân thể ta quá mạnh mẽ!” Đẳng Thanh Sơn nhận định, cho dù là ở trên toàn Cửu Châu đại địa, Nội gia quyền nếu mới vừa đạt tới cảnh giới tông sư, bình thường cũng chỉ khoảng mười vạn cân khí lực!

Cương kinh giai đoạn sơ kỳ, lực lượng thân thể phỏng chừng có thể đạt tới hai mươi vạn cân, phối hợp cùng với cương kinh biên độ sóng, thực lực càng tăng mạnh.

Cương kinh trung kỳ, lực lượng thân thể phỏng chừng khoảng bốn mươi vạn cân.

Cương kinh hậu kỳ, lực lượng thân thể hẳn là phải tiếp cận tám mươi vạn cân!

Chính mình bởi vì thân thể quá mạnh mẽ, mới trong thời gian hai tháng ngắn ngủi mà từ cương kinh giai đoạn sơ kỳ bước vào trung kỳ!

”Theo ta được biết, Phật tông tu luyện đề cao từng tầng, yêu cầu đối với ‘Thần’, nếu đem so với Đạo gia nhất mạch, tu luyện còn khắt khe hơn!”

”Mà Nội gia quyền của ta lại coi trọng thân thể mình, mà yêu cầu đối với ‘Thần’, lại là thấp nhất!”

Đẳng Thanh Sơn trong lúc tu luyện cũng biết, chỉ có đạt tới tông sư cảnh giới, đối với toàn thân không chế hoàn mỹ, mới có thể tu luyện ‘Hành thổ chi quyền’. Nếu không cũng chẳng có tác dụng gì! Trong quá trình luyện hành thổ chi quyền, tinh thần cùng với thân thể giống như dung hợp làm một.

Nội kinh cùng với ‘Thần’, tại trong cơ thể, gân cốt, tạng phủ Đẳng Thanh Sơn, mỗi một chỗ đều phát sinh biến hóa, trở thành cương kinh!

”Trong ba hệ thống tu luyện, một là dựa vào ‘Nê hoàn cung’, đem nội kinh, thần chuyển hóa thành Phật nguyên. Thứ hai là dựa vào đan điền, đem nội kinh, thần chuyển hóa thành Chân nguyên. Cuối cùng là dựa vào toàn bộ thân thể, đem nội kinh, thần chuyển hóa thành nội gia cương kinh! Bất quá ba tỉ lệ này cũng không giống nhau. Trong Phật nguyên, ‘Thần’ là chiếm nhiều nhất. Mà trong nội gia cương kinh, ‘Thần’ lại chiếm ít nhất.”

Đẳng Thanh Sơn có cảm giác được mọi chuyện sáng sửa hẳn lên.

Cũng giống như nấu ăn, nếu nêm gia vị tỉ lệ bất đồng, đương nhiên hương vị khác nhau, ngon dở khác nhau. (cái nì chắc lão Tiết rành lắm, ta độ thêm cho dễ hiểu thui - DG).

”Nhìn sơ qua, yêu cầu về tư chất, thiên phú, Nội gia quyền là cao nhất! Chỉ tính riêng vấn đề nhập môn, cũng đã rất khó khăn.”

”Bước vào cảnh giới tông sư, lại càng khó như lên trời!”

”Rồi sau đó, lại phải tu luyện ‘Hành thổ chi quyền’. Cho dù có ta dạy, phỏng chừng phải lĩnh ngộ được cổ ý cảnh kia mới có thể chân chính luyện ra cương kinh!” Đẳng Thanh Sơn cũng rất rõ ràng điểm này. Không quản là Phật tông hay Đạo gia, chỉ cần khoan chân mà ngồi, cùng lúc tu luyện thần và khí là có thể luyện ra Tiên thiên Chân nguyên, phi thường đơn giản.

Nhưng Nội gia quyền, lại là trong lúc đánh quyền mới có thể tu luyện.

Không những thế, yêu cầu về tư chất, ngộ tính (khả năng lĩnh ngộ, ai đọc ‘Phong vân’ thì hiểu rõ-DG), đều cao hơn những mạch khác.

Nhưng tu luyện khó khăn càng cao, thực lực cũng càng mạnh hơn những mạch khác. Cho dù cương kinh giai đoạn sơ kỳ, trên thực lực cũng đã là rất mạnh. Một khi đạt tới ‘Cương kinh hậu kỳ’, sợ là tiên thiên Kim Đan, La Hán đại thành cao thủ, cũng không phải là đối thủ.

Đương nhiên.

Đẳng Thanh Sơn sáng tạo Nội gia quyền, so với nhóm người học sau này đúng là muốn khó khăn nhiều hơn rất nhiều. Các thế hệ sau là đi học theo quyền pháp đã được sáng tạo, còn Đẳng Thanh Sơn không ai dạy hẳn.

Hắn chỉ có thể tự hiểu được trời đất, sáng tạo ra một bộ quyền pháp mới.

Thật sự là khó khăn!

Sáng tạo ra hệ thống tu luyện thứ ba, đương nhiên là vấn đề khó khăn rất lớn. Bất quá nếu hệ thống Nội gia quyền của Đẳng Thanh Sơn thực sự có thể hoàn thiện, trong tương lai, trong giao chiến giữa cao thủ đồng cấp, Nội gia quyền tuyệt đối chiếm ưu thế! Hơn nữa, chỉ cần đạt tới cương kinh hậu kỳ, có thể khẳng định bài danh hàng đầu trên Thiên Bảng!

Lẽ trời rất là công bằng!

Tu luyện càng khó khăn thì thành tựu tự nhiên càng cao!

"Ha ha, khó khăn thì sao chứ!" Đẳng Thanh Sơn trong mắt phóng xuất ra quang mang vô danh. "Đẳng Thanh Sơn ta, nhất định sẽ sáng chế ra một con đường mới là Nội gia quyền! Làm cho Nội gia quyền nhất mạch tại trên toàn Cửu Châu đại địa truyền thừa ngàn vạn năm!"

....

Trên toàn Cửu Châu đại địa, bát đại tông phái cao cao tại thượng căn bản không biết rằng, tại nơi xa xôi phía tận cùng phương bắc trên thảo nguyên rộng lớn, một gã thanh niên đã bước lên một con đường trước nay chưa từng có.

Mặt trời đã lên cao, nhưng trên thảo nguyên trên gió vẫn rất lạnh, tại nơi tận cùng phương bắc của thảo nguyên, nhiệt độ không khí là cực kì thấp.

"Đừng nhúc nhích, ngoan, đừng nhúc nhích."

Tại bên ngoài một căn lều trưởng, một bé trai mặc áo lông bằng da dê thật dày đang ôm một chú dê con, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó. Đứa bé bị lạnh, cả cái mũi cũng đỏ bừng lên. Hắn bỗng nhiên thấy xa xa xuất hiện một bóng người.

"Sao? Một người?" Đứa trẻ có chút kinh ngạc, tại trên thảo nguyên rộng lớn này, nguy cơ tứ phía, một người bên ngoài là rất nguy hiểm.

Chỉ thấy người kia mặc bộ đồ rách nát, lưng đeo gói đồ hình vuông, nhìn bề ngoài là một người đàn ông đang hướng phía hắn đi tới. Đẳng Thanh Sơn một lòng khổ tu, cũng không để ý bề ngoài. Nửa năm không được chăm sóc, râu tóc đều dài hơn.

"Nhà các người có gì ăn không?" Đẳng Thanh Sơn cười nhìn này đứa trẻ "Ta dùng bạc để mua." Nói ra liền xuất ra một khối hai lượng bạc vụn. Ngay tại lúc này, trong cái bộ lạc nhỏ, vài người bên ngoài Mục Dương có cả người trưởng thành đang bận rộn cũng chú ý tới Đẳng Thanh Sơn.

Mọi người đều mặc áo da thú rất dày, đội mũ da lớn nhìn người thanh niên từ trong thảo nguyên đi tới.

"Người chờ một chút, ta đi gọi cha ta." Đứa bé quay đầu cao giọng hô: "Cha à, có khách đến."

Rất nhanh, từ trong lều trưởng một người có thân hình cao lớn đi ra, là một đại hán vai rộng lưng dày, mái tóc buộc hai túm. Tại trên toàn Cửu Châu đại địa, đàn ông rất ít khi buộc mái tóc, nhưng trên thảo nguyên lại là tùy ý có thể thấy được.

"Vị khách phương xa, hoan nghênh người tới bộ lạc Khất Liên của chúng ta!" Vị đại hán sống ở thảo nguyên tươi cười chất phác nói.

"Cha, vị đại thúc này muốn ăn." Đứa trẻ liền nói.

"Mau mời vào." Đại hán ở thảo nguyên cười nói: "Chúng ta cũng vừa chuẩn bị ăn cơm trưa." Đẳng Thanh Sơn theo lời mời trực tiếp tiến vào trong lều trưởng.

"Ha ha, Tra Bô, hôm nay người may mắn kiếm được nhiều tiền a."

"Buổi tối cũng nên mời chúng ta uống rượu đi chứ."

Vài người đàn ông ban đầu đi tới xem, lúc này đều quay đầu rời đi. Trên thảo nguyên, một vài bộ lạc nhỏ rất là hiếu khách, nhưng... nếu khách nhân ăn uống mà không cho bạc, và nếu chủ nhà tính tình nóng nảy, chủ nhà phỏng chừng sẽ không giữ lại.

Mà nếu cho rằng đó là chuyện đương nhiên, vậy thì nguy hiểm rồi! Đàn ông trên thảo nguyên, đều là dạng nói đánh là đánh.

Đặng Thanh Sơn khổ tu nửa năm trong thảo nguyên, cũng có rất nhiều kinh nghiệm. Ngân lượng tại thảo nguyên, so với trên toàn Cửu Châu đại địa sức mua cao hơn nhiều! Hai lượng bạc, đối với một gia đình sống ở thảo nguyên bình thường mà nói, ăn một bữa cơm cũng chỉ tương đương trong thiên hạ ăn một cái bánh nướng.

Bên trong lều trưởng, Đặng Thanh Sơn nhìn căn lều trưởng, kỳ thật chính là nhà bằng bạt trong kiếp trước của hắn, dễ dàng tháo dỡ, để di chuyển chỗ ở tiện lợi.

"Ta gọi là Tra Bố, không biết tên của ngươi là gì?" Vị đại hán cùng với Đặng Thanh Sơn ngồi xếp bằng đối diện trên cái đệm làm bằng da dê, trước người có một cái bàn thấp nhỏ.

"Ta gọi là Hô Hòa!" Đặng Thanh Sơn mở miệng cười đáp.

Tại lúc đi trên thảo nguyên, bình thường mỗi người đều có một cái tên đặc trưng cho tên trong thảo nguyên. Giống như A Lạp Đạt, trong thảo nguyên là đại biểu cho ác ma đáng sợ nhất! Kỳ thật thảo nguyên có thể so với Cửu Châu đại địa trong thời đại bán bộ lạc. Mà Cửu Châu đại địa, sau khi được Vũ Hoàng thống nhất, đã thoát ly khỏi thời đại bộ lạc.

"Hô Hòa huynh đệ, ngươi đợi thêm một lúc! Phụ nữ trong nhà ta đang làm thịt dê." Tra Bố cười nói: "Cho nên, hơi chậm một chút."

"Không sao, ta cũng không vội." Đặng Thanh Sơn cười nói.

"Nào, chúng ta uống trước một chút trà sữa nóng cho ấm người." Tra Bố bưng bình trà sữa lên, rót vào ly cho cả ba người.

"Hô Hòa đại thúc, ngươi không thấy lạnh sao? Quần áo của người đều rách cả rồi." Đứa trẻ nhìn Đặng Thanh Sơn hỏi.

Đặng Thanh Sơn cúi đầu nhìn quần áo trên người, bộ quần áo này là do một người trong một bộ lạc nhỏ lúc trước hắn vào ăn cơm tặng cho. Bất quá bản thân một đường tu luyện cũng không giữ gìn gì, tự nhiên trở nên rách nát.

"Ha ha." Tra Bố xoa đầu con trai nhỏ của mình, cười nói: "Hô Hòa đại thúc ngươi là một cao thủ, chút rét lạnh này không đáng gì." Trong cái thảo nguyên rộng lớn đầy hỗn loạn này, ai cũng có chút nhân lực?

"A, thịt đùi dê đến đây." Đứa bé sung sướng reo lên.

Một cô gái bưng cái mâm đồng, sau khi đặt lên bàn, cười nói: "Trước khi ăn, chúng ta cũng nên cảm tạ thiên thần ban ân một chút đi!" Tra Bố nhắm mắt lại, tạo thành chữ thập (làm dấu như bên Thiên Chúa). Con của hắn cũng đồng dạng làm như thế.

"Thiên thần..." Đặng Thanh Sơn rất rõ ràng.

Tại phía tận cùng phương nam của thảo nguyên rộng lớn này là phạm vi thể lực của Tuyết Ưng Giáo. Bên trong đại thảo nguyên là tam đại vương quốc. Còn ở phương bắc đại thảo nguyên lại là có một tòa thiên thần sơn!

Ngày nay, thần sơn này đối với nhóm cư dân bộ lạc có lực ảnh hưởng phi thường đáng sợ.

214. Chương 25: Cuồng Phong

"Đại ca!". Một gã thanh niên mặc áo da màu xám đi vào trong lều.

Đang nói chuyện cao hứng với Đặng Thanh Sơn, thấy thanh niên này sắc mặt Tra Bố liền sầm lại: "Ngươi tới đây có việc gì?"

Thanh niên nọ liếc mắt thấy Đằng Thanh Sơn mặc chiếc áo bông rách nát liền nhíu mày nhưng vẫn vừa cười vừa nói: "Đại ca, cuộc sống của chúng ta dạo này túng thiếu a. Mấy ngày trước đã đánh mất vài con dê, thật không hiểu là kẻ nào bắt trộm. Thật khổ!!!"

Tra Bồ nhướn mày hỏi: "Tóm lại là có chuyện gì?"

"Vẫn là đại ca hiểu ý!" Thanh niên nọ cười hắc hắc nói: "Đại ca, cho đệ mượn chút bạc, khi nào bán dê đệ dứt khoát sẽ trả"

"Hừ, lại mượn tiền? Lần trước vay cũng vẫn chưa có trả mà." Đứa bé thấp giọng nói. Người phụ nữ ăn cơm bên cạnh lập tức giữ chặt nó đồng thời trừng mắt lên.

"Con nói đâu có sai!" Đứa bé khê phản ứng rồi cũng không dám nói nữa.

Thanh niên nghe vậy không chút phật lòng, vẫn nở nụ cười nhìn Tra Bồ. Tra Bồ nghiêm nét mặt rồi cũng cho tay vào ngực lấy ra một ít bạc vụn chừa nửa lạng ném qua cho hắn.

Thanh niên kia mừng rỡ, liền vội vàng nói: "Cám ơn đại ca! Ta vẫn còn bạc, khẳng định còn."

Tra Bồ nghiêm nét mặt: "Hừ! Đừng có cảm tạ ta! Nếu không phải cha bắt ta chiếu cố người, thì ta đã đuổi người ra ngoài từ lâu. Người hãy đi theo Tư Lan huynh đệ bọn họ mà luyện đao pháp chăm chỉ hơn một chút, đừng cả ngày hết ăn lại nằm." Thanh niên kia lúc này đã gần đến cửa, đáp ứng vài lời rồi đi ra ngoài.

"Cha, hắn làm sao mà chán dê được? Mới mấy hôm trước con còn chứng kiến hắn đem một chú dê con ra giết thịt." Đứa bé nói, vẻ không cam lòng.

Tra Bồ trừng mắt liếc đứa con: "Cát Đạt, phải nhớ rằng đó là thức thức của con."

Đứa bé ngổng đầu đáp: "Cát Đạt không có một vị thức thức vô dụng như vậy."

Lúc này Đằng Thanh Sơn chỉ biết vui đầu ăn. Loại chuyện riêng của gia đình người ta, hắn không muốn xen vào. Bình thường một thôn trang đều có những kẻ vô dụng, chỉ biết ăn rồi nằm. Đối với những kẻ như vậy, sơn trang hoặc bộ lạc, đều là để sang một bên.

"Thương"

"Thương"

Bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, Đằng Thanh Sơn vừa nghe thấy liền kinh ngạc dò hỏi: "Tra Bồ huynh đệ, bên ngoài đang xảy ra chuyện gì?"

Tra Bồ còn chưa kịp nói gì, con hắn đã cướp lời: "Là các nam nhân của bộ lạc chúng ta đang tỉ thí, khẳng định là nhóm của Tư Lan đại thúc. Bọn họ mỗi ngày đều luyện tập cực khổ, đao pháp rất là lợi hại a! Ta cũng muốn được học đao pháp như Tư Lan đại thúc."

"Nga?" Đằng Thanh Sơn buông chén đĩa, cười đứng dậy, "Tra Bồ huynh đệ, ta ăn cũng đã no, cảm ơn người đã chiêu đãi." Nói xong liền đặt 2 lượng bạc lên bàn.

Tra Bồ cầm bạc, đưa trả lại cho Đằng Thanh Sơn: "Hô Hòa huynh đệ, chỉ là một bữa cơm trưa, không đáng giá mấy đồng. Hai lượng bạc thật quá nhiều, ta quả không dám nhận." Tra Bồ muốn lại gần đưa cho Đằng Thanh Sơn, nhưng Đằng Thanh Sơn đưa tay phải ra ngăn cản, Tra Bồ muốn tiến lại cũng không được.

"Khí lực thật lớn!" Tra Bồ thất kinh.

"Hai lượng bạc đối với ta không là gì." Đằng Thanh Sơn cười nói, "Tra Bồ huynh đệ, nếu người coi trọng ta, hãy nhận lấy đi."

Tra Bồ rung mình, không khỏi bất đắc dĩ cười. Đằng Thanh Sơn đã nói như vậy, nếu không nhận chính là xem thường đối phương.

"Được, ta nhận." Tra Bồ lập tức nói "Hô Hòa huynh đệ, không phải đang tò mò bên ngoài tỉ thí thế nào sao? Đi, cùng ra xem sao."

"Đi." Đằng Thanh Sơn cười gật đầu.

"Ta cũng muốn đi!" Đứa bé cũng liền trở mình đứng lên.

"Ha ha, cùng đi." Đằng Thanh Sơn cười nắm tay đứa bé, đi ra khỏi lều cùng với Tra Bố, theo thanh âm phát ra mà tiến về hướng đông bắc.

Lần xâm nhập này, đối với Khất Liên bộ lạc, trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng đã hiểu rõ. "Cả bộ lạc có hơn một trăm lều trưởng, to có, nhỏ có. Bất quá dân cư lại không đến một ngàn, chỉ có thể xem là một tiểu bộ lạc."

Lúc này Đằng Thanh Sơn đã nhìn thấy, ở trảng cỏ phía trước có 2 người đang tỉ thí, một người thân hình cao lớn, lưng hùm vai gấu, người kia lại gầy gò như dã lang. Cả 2 đều sử dụng loan đao, là loại đao phổ thông trên thảo nguyên.

Hô! Hô!

Hai người thoăn thoắt né tránh, đồng thời không ngừng công kích đối phương, một chút lưu tay cũng không có.

"Hãy!"

"Ha!"

Hai người trên mặt đều có nhiệt khí, gắt gao nhìn chăm chăm đối thủ.

"Phương pháp tỉ thí là dùng mộc đao, vậy cũng được. Hơn nữa mộc đao còn bọc da dê, giả sử có dùng tận sức, nhiều nhất cũng chỉ khiến đối phương bị thương." Đằng Thanh Sơn thâm gật đầu.

Tra Bố bên cạnh cười nói: "Hô Hòa huynh đệ, người thấy hảo hán bộ lạc chúng ta thế nào? Người gầy gò kia tên Tư Lan, chính là đệ nhất hảo hán tại bộ lạc. Hắn đã từng giết hơn mười tên mã tặc mà không hề chịu thương tổn gì. Hơn nữa, ngay cả nữ nhân của Hoàn Thạch bộ lạc, tất cả cũng đều nguyện ý gả cho Tư Lan a." Tra Bố trên mặt không giấu vẻ tự hào.

"Cũng được, rất lợi hại!" Đằng Thanh Sơn nhiệt tình khen, "Các người làm sao học được đao pháp có nội kinh?"

"Nội kinh? Đao pháp?" Tra Bố đáp, "Trên thảo nguyên, chỉ có bộ lạc phía bắc chúng ta là có thể học được nội kinh, còn lại các bộ lạc khác đều không được."

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn Tra Bố.

"Đao pháp này, cùng với nội kinh, đều là do sứ giả thiên thần sơn giao cho bộ lạc chúng ta." Tra Bố có vẻ rất cung kính, "Sứ giả cho chúng ta hi vọng. Thậm chí bọn họ còn nói, nếu ai có thể nhắc năm nghìn cân cự thạch lên, liền có thể tiến vào thiên thần sơn, sinh hoạt tại thiên thần sơn."

Đằng Thanh Sơn nghe xong đáy lòng chấn động!

Năm nghìn cân cự thạch?

Trên toàn Cửu Châu đại địa, người có thể nhắc lên hai ngàn cân cự thạch, đều đã xem như Nhị Lưu Vũ Giả, giờ lên một vạn cân cự thạch đạt đến Nhất Lưu Vũ Giả. Có thể nhắc được năm nghìn cân cự thạch cũng coi như cực kì lợi hại. Như Quy Nguyên Tông Hắc Giáp Quân, bình thường chỉ đội trưởng mới có thực lực như thế.

"Không ngờ là thần sơn này dám đem bí tịch đao pháp cùng nội kinh giao cho một bộ lạc, cũng không hề lo lắng bí tịch bị lưu truyền có thể phá vỡ thế lực của hắn. Sự can đảm này cũng thật kinh người!" Đằng Thanh Sơn thâm nghĩ, trên toàn Cửu Châu đại địa, không một tông phái nào vô duyên vô cớ đem nội kinh bí tịch ra công khai rộng rãi.

Màu cỏ xanh biếc.

Hai hảo hán của bộ lạc rốt cục cũng phân thắng bại.

"Tư Lan, ta nhận thua!" Hãn tử cao lớn bị đối thủ dùng đầu gối chặn ở lưng kêu lên.

Bên cạnh Đằng Thanh Sơn, con trai Tra Bố hưng phấn kêu to: "Tư Lan đại thúc là người lợi hại nhất!"

Đặng Thanh Sơn cười, xoa đầu đứa bé rồi quay sang Tra Bó: "Tra Bó huynh đệ, ta còn có việc phải đi rồi."

"Đi vội như vậy à?" Tra Bó liền nói. Đặng Thanh Sơn vừa muốn nói chuyện, sắc mặt liền biến đổi, quay đầu nhìn về phía nam. Giác quan của hắn có thể nhận ra, phía nam có từng trận chấn động. Là số lượng lớn voi ngựa sinh ra chấn động.

Đát! Đát! Đát!

"Có mã tặc! Mã tặc!!!" Một tiếng la lớn vang lên xé rách sự yên tĩnh của bộ lạc.

Hảo hán tên Tư Lan biến sắc, vội hô to: "Lão nhân cùng trẻ nhỏ vào trong lều, nam nhân theo ta."

Nam nhân đi trước, nữ nhân ở đằng sau, tất cả đều có vẻ mặt kích động.

Đặng Thanh Sơn cũng theo đám người hướng trước mặt chạy tới.

"Cuồng Phong!"

"Cuồng Phong!"

"Là Cuồng Phong bộ!"

Từ phía nam truyền đến một tiếng hét hoảng loạn, tựa như một đại chùy oanh kích trong lòng tất cả mọi người. Tất cả nam nữ trong bộ lạc vốn còn đang kích động chuẩn bị chiến đấu liền thu hồi tất cả loan đao về.

"Ân? Sao lại thế này?" Đặng Thanh Sơn rất nhanh đi về phía trước, chỉ thấy trước mặt đám người Khất Liên bộ lạc là một đoàn kỵ sĩ mặc chiến giáp màu xám bạc. Tộc trưởng bộ lạc cũng đã vội chạy đến: "Cuồng Phong bộ đại nhân tôn kính."

Thủ lĩnh đoàn kỵ sĩ là một lão già mặc ngân bào, ánh mắt lạnh như băng xuyên qua chiếc mặt nạ bảo hộ: "Khất Liên bộ lạc, một năm đã qua. Các người tổng cộng hơn 800 người, mỗi người ba lượng bạc, số lẻ không tính, chỉ cần nộp đủ cho ta hai ngàn bốn trăm lượng bạc là đủ."

"Ba lượng bạc?" Đặng Thanh Sơn nghe chấn động.

Tại Dương Châu giàu có như vậy, Bạch Mã Bang cũng chỉ thu tiền hàng năm mỗi người nửa lượng bạc. Mà thảo nguyên bộ lạc nếu đem so với Cửu Châu đại địa tài phú kém hơn rất nhiều. Tỉ như một nhà bốn miệng ăn, phải nộp tổng cộng mười hai lượng bạc. Mà những gia đình hạng chót của một bộ lạc, hàng năm cũng chưa kiếm nổi số tiền đó.

"Không ăn không uống, cũng không đủ giao bạc. Đây là bức tử người sao?" Đặng Thanh Sơn sắc mặt đại biến, "Khất Liên bộ lạc cũng coi như dũng mãnh, lại mới nghe được hai chữ Cuồng Phong đã bị dọa đến vỡ mật, cũng không trách được bọn họ!" Đặng Thanh Sơn liếc mắt nhìn ra, đội ngũ mã tặc này tất cả đều mặc chiến giáp xám bạc, ngựa cũng là loại thượng đẳng chiến mã. Trên toàn Cửu Châu đại địa, chỉ e Bạch Mã doanh của Bạch Mã Bang mới có thể miễn cưỡng đem ra so sánh.

"Đại nhân!" Tộc trưởng đột ngột quỳ xuống khẩn cầu, "Xin đại nhân cho Khất Liên bộ lạc chúng ta nửa năm. Chúng ta nhất định sẽ nộp đủ số trên, hiện tại chúng ta thực sự không nhiều bạc như vậy a!"

"Không bạc, vậy các người cũng sẽ như các bộ lạc khác" Thủ lĩnh mã tặc cười lạnh một tiếng, "Tại đại thảo nguyên, loại bộ lạc vô dụng như các người vốn không có tư cách tồn tại. Một khi đã không giao đầy đủ bạc... Vậy cứ theo quy củ cũ!"

Khất Liên bộ lạc mọi người sắc mặt đều đại biến.

"Tha mạng."

"Đại nhân tha mạng." Không ít người đều quỳ xuống.

Đặng Thanh Sơn thấy không ổn. Đối phương nói quỳ củ củ, thật ra là gì? Cách đó không xa, Tra Bó cũng hoảng sợ sắc mặt trắng bệch, quỳ xuống mà khẩn cầu.

"Các huynh đệ, bắt đầu đi!" Thủ lĩnh mã tặc ánh mắt lạnh lùng.

”Ngao ~”

Đám kỵ sĩ hét to, tay phải giơ thanh loan đao lên cao cao. Đằng Thanh Sơn có chút hiểu, qui củ cũ rết cuộc là cái gì.

”Đến lúc này còn không phản kháng?” Đằng Thanh Sơn đáy lòng nghi hoặc, đến thời khắc tử vong, phải đoàn kết lại mới đúng, hắn nhìn về phía kia Tra Bồ, Tra Bồ vẫn đang quỳ: ”Không, không...”

”Ăn một bữa cơm, tự giúp các người một lần.”

Đằng Thanh Sơn ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía bọn kỵ sĩ như lang sói đang muốn cắn nuốt cả bộ lạc.

215. Chương 26: Nhân Mã Tề Phi

Vị kỵ sĩ thủ lĩnh kia ra lệnh một tiếng, tất cả kỵ sĩ đều kêu gào giơ đao lên, dưới ánh mặt trời chiếu hạ, đao phong phản xạ quang mang làm lòng người lạnh ngắt. Mà tộc nhân Khất Liên bộ lạc mặc dù tay cầm binh khí, nhưng nhiều người coi như ruột gan đều bị dọa nát. Căn bản không dám tổ chức bất cứ chống cự hữu hiệu nào. Thậm chí còn không ít người như quỳ gối trước.

”Ngao ~”

Sau khi kêu gào một tiếng, bọn kỵ sĩ cưỡi chiến mã liên hướng trong lòng đám người phóng tới.

”Cả bực mà giao không nổi, thật sự là phế vật.” Kỵ sĩ thủ lĩnh kia cao cao tại thượng trên lưng ngựa, lạnh lùng nhìn một màn này, quanh năm suốt tháng làm loại chuyện này, giết người, đối với hắn mà nói thậm chí còn không thể gây nên cho tâm linh có một tia ba động. ”Nên chết đi”

Hắn chờ đợi, chứng kiến một màn màu đỏ!

”Bồng!” ”Bồng!” ”Bồng!”

Trầm trọng, tựa như búa tạ đánh trên trống to, trầm thấp thanh âm mãnh liệt vang lên, thanh âm này làm tất cả mọi người không nhận được trái tim khẽ run rẩy, đều quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, máu tươi phiêu sái.

Ba con chiến mã cùng ba gã kỵ sĩ bị quăng lên cao, tất cả mọi người đều ngửa đầu nhìn.

”Bồng!” Liên tiếp tiếng rơi xuống đất. Ba con chiến mã cùng ba gã kỵ sĩ nặng nề ngã trên mặt đất. Chỉ là trong miệng đều chảy ra nhè nhẹ bọt máu. Sau đó lại không một tiếng động.

Nháy mắt ba con chiến mã cùng kỵ sĩ bỏ mình!

”Luật luật ~” tất cả kỵ sĩ ban đầu trùng sát đều lập tức dừng chiến mã. Vừa suy nghĩ vừa nhìn chăm chú người kia đứng ở trước đám người có bộ dạng nhìn như một tên khất cái!

Một thân ào ào rách nát, tóc tai bù xù. Chỉ có một đôi mắt giống như thiên thần sơn đỉnh ‘thiên hồ’, bình tĩnh làm cho người ta khiếp sợ.

”Khất Liên bộ lạc, các người dám phản kháng!!! Muốn bị diệt tộc sao?” Vị kỵ sĩ thủ lĩnh kia phần nộ gầm rú nói. Đôi mắt trừng lên, khỏe mắt như muốn xé rách.

Tộc trưởng Khất Liên bộ lạc sợ tới mức lắc đầu nói: ”Không. Không. Người kia không phải người Khất Liên bộ lạc ta!”

”Chúng ta không biết hắn, không biết hắn!” Tên thanh niên mượn Tra Bồ bạc, cũng liền hí hô, ”Hắn cùng Khất Liên bộ lạc chúng ta không quan hệ, không quan hệ!”

Tại phía trước mặt, Đằng Thanh Sơn khẽ cau mày.

Chính mình giúp bọn họ?

Nhưng bọn họ lại cùng chính mình trôi bỏ quan hệ một cách trắng trợn?

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn thoáng qua Tra Bồ, Tra Bồ cũng là lo lắng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, đồng thời lắc lắc đầu nhưng lại căn bản không dám mở miệng.

"Há, từ bên ngoài đến!" Vị kỵ sĩ thủ lĩnh kia lạnh lùng nhìn Đằng Thanh Sơn, giống như nhìn thấy một người chết.

"Từ bên ngoài đến, nghe rõ rồi chứ. Trên đại thảo nguyên, tại quang mang thiên thần chiếu rọi xuống, còn không ai dám động thủ với Cuồng Phong bộ lạc chúng ta! Hễ là động thủ đều chết sạch hết!" Kỵ sĩ cao cao ở trên, nhìn xuống Đằng Thanh Sơn.

Mà bọn kỵ sĩ khác rất nhiều người từ trong suy nghĩ tỉnh lại, phảng phất như bầy sói điên, đều nhìn chăm chú Đằng Thanh Sơn.

"Giết người Cuồng Phong bộ lạc, nhất định phải chết!!!" Vị kỵ sĩ thủ lĩnh quát lớn.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt lạnh lạnh đảo qua vị kỵ sĩ thủ lĩnh kia, môi nhẹ nhàng mở ra: "Ếch ngồi đáy giếng!" Một câu này, mặc dù nhẹ, nhưng lại vọng lại xung quanh bên tai mỗi người.

Lời này vừa nói ra, rất nhiều bọn kỵ sĩ càng thêm phẫn nộ.

"Sát!" Vị kỵ sĩ thủ lĩnh chém loan đao trong tay ra, chỉ hướng Đằng Thanh Sơn, điên cuồng quát lớn, "Giết chết hắn!!!"

"Sát!"

"Sát!"

Tất cả bọn kỵ sĩ nhiều người giơ lên loan đao, trên loan đao phản xạ băng hàn ánh đao, theo chiến mã hướng Đằng Thanh Sơn vọt tới. Tựa như mãnh liệt đao kiếm tạo thành cơn hồng thủy vọt hướng Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn lại như một khối đá ngầm chịu ngàn năm xung kích không một chút động dảy.

Ở một bên chứng kiến màn này, tộc nhân bộ lạc Khất Liên vẻ mặt không đồng nhất. Có người cực kỳ phẫn nộ, có người rất tiếc...

"Hô Hoà huynh đệ, người cần gì..." Tra Bồ xiết chặt nắm tay.

"Hỗn đản." Tư Lan kia cắn răng, bộ mặt có chút ít run rẩy.

"Tiểu tử này, có lẽ tự nhận là có chút thực lực. Bất quá... người Cuồng Phong bộ lạc, sao có thể trêu chọc đến? Chọc vào hắn phải chết đi." Tên thanh niên đệ đệ Tra Bồ vừa vay tiền khi nãy thảm nghĩ.

Đột nhiên

Mọi người trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Bồng!" "Bồng!" "Bồng!"... Dày đặc âm thanh tựa như búa tạ gõ trống to không ngừng vang lên.

Chính là trong nháy mắt!

Ngay trong đợt tấn công đầu tiên, chín thớt chiến mã đều bị quăng lên, quỹ dị nhất chính là nhìn như không có trúng chiêu, chín tên kỵ sĩ cũng đồng dạng miệng phun máu tươi.

"Bồng!" Bàn tay Đằng Thanh Sơn đánh lên trên người ngựa. Cả toàn thân con ngựa đều tựa như cuộn sóng run lên, đồng thời truyền lại đến người kỵ sĩ, thân thể kỵ sĩ đồng dạng run lên. Cho dù không tiếp xúc đến một chương này của Đằng Thanh Sơn, bên trong thân thể, lực phủ ngũ tạng sớm bị chấn nát.

Hô! Hô! Hô!

Đằng Thanh Sơn thân hình nhanh tựa tia chớp, bàn tay chậm như đẩy ma. Bất quá, đòn thế kia chỉ là thoát nhìn chậm nhưng trên thực tế, nhanh đến mức khiến kẻ khác cảm thấy quỷ dị.

Chỉ nghe thấy từng đợt, từng đợt trầm thấp tiếng "Bồng!" "Bồng!" một thớt chiến mã, kỵ sĩ bị quăng đi.

Trúng là phải chết!

"Dừng! Dừng!" Tên thủ lĩnh rất cực phản ứng tới, hoảng sợ liền hô. Chiến mã của bọn họ trên thảo nguyên là chiến mã có chất lượng tốt! Trên thảo nguyên, ngựa, trâu và dê là nhiều nhất. Chất lượng chiến mã tốt không hề quý mà chủ yếu chiến mã một khi xung kích lên, tuyệt đối có hơn ngàn cân lực đánh vào.

Nhưng 'tên khất cái' trước mặt, xung kích chiến mã tốt tựa như bùn đất. Vỗ một cái tất bay!

"Trốn!"

"Trốn!"

Tất cả bọn kỵ sĩ vây quanh Đẳng Thanh Sơn đều tru lên, hoảng sợ. Nhiều người liền quay đầu ngựa lại chạy trốn. Nhưng việc quay đầu này cũng cần thời gian.

Bồng! Bồng! Bồng! Những tiếng động liên tiếp vang lên, rung động lòng người, làm bọn mã tặc hoảng sợ, những âm thanh làm tan vỡ bọn mã tặc không ngừng vang lên.

Một thốt chiến mã cùng người bị quăng lên, tại chỗ đã chết hơn năm mươi thốt chiến mã cùng kỵ sĩ, mấy bọn kỵ sĩ dọc theo các phương hướng chạy trốn.

Đẳng Thanh Sơn một thân rách nát, ánh mắt quét về phía đám người chạy trốn kia: "Tự mấy người như vậy, cũng muốn giết ta!"

Lúc trước tại Kim Lang Vương quốc kia một lần đại giết hại so sánh với lần này quả không đáng kể chút nào. Lần chiến đó Đẳng Thanh Sơn tàn sát hơn một vạn sáu ngàn người, trọng thương hơn ba nghìn người.

Cái gọi là trọng thương, đều là bị Đẳng Thanh Sơn khí kinh tản ra tác động đến mới trọng thương.

"Khất Liên bộ lạc, rốt cuộc sao lại thế này?" Đẳng Thanh Sơn quay đầu, hướng mọi người Khất Liên bộ lạc đi đến.

Tất cả mọi người Khất Liên bộ lạc phảng phất nhìn Đẳng Thanh Sơn như nhìn thấy thần thần!

Vừa rồi một trận chiến đáng sợ, chỉ vền vẹn diễn ra trong mấy cái hô hấp!

Ngay từ đầu, khi bọn kỵ sĩ tru lên vây sát, vừa mới tiếp xúc, chín thốt chiến mã đã bị quăng lên. Tại thời điểm bọn kỵ sĩ tiếp tục cắn răng trùng sát, lại bị giết hơn mười người. Đợi đến khi bọn họ hoảng sợ muốn chạy trốn, chỉ trong lúc quay đầu hỗn loạn, tự đã có hơn hai mươi người chết!

Người của Khất Liên bộ lạc chỉ nhìn thấy từng thốt chiến mã, rồi từng kỵ sĩ bị quăng lên.

Một chương kia nhìn như bình thường, nhưng lại tựa hồ ẩn chứa uy lực không thể tin nổi.

"Có thể nào như thế!"

"Một chương kia không chạm người mà lại chết?"

"Người Cuồng Phong bộ lạc lại yếu vậy sao? Nhiều người như vậy đều bị bay lên..."

Khất Liên bộ lạc hoàn toàn sợ ngây người. Bọn họ chưa bao giờ xem qua nhân vật đáng sợ như vậy. Có lẽ tại trong mắt bọn họ, có thể linh hoạt sử dụng loan đao, giết chết mấy mã tặc bình thường, chính là hảo hán.

Mà nhân vật dám can đảm cùng Cuồng Phong bộ lạc va chạm chính diện, bọn họ cũng chưa hề thấy qua. Hễ là người có dũng khí không quan tâm đến Cuồng Phong bộ lạc kia đều là nhất đẳng đại nhân vật! Cho dù là đại nhân vật, nhiều nhất cũng là chỉ là có được thể lực chấn nhiếp Cuồng Phong bộ lạc, cũng không dám cùng Cuồng Phong bộ lạc chính diện chém giết.

"Hô Hòa huynh... Hô Hòa đại nhân!" Tra Bó kia đi tới, lập tức khom người nói.

"Tra Bó huynh đệ, có thể xưng hô ta Hô Hoà." Đẳng Thanh Sơn nói.

Xung quanh lúc này tộc nhân nhiều người không yên, không ít hài đồng, các lão nhân cũng đều đã chạy tới. Nghe người khác tự thuật chuyện vừa rồi, nhiều người sợ hãi than không thôi.

"Hô Hoà đại thúc, bọn họ đều là do đại thúc giết sao?" con trai Tra Bó - hài đồng đáng yêu liền chạy tới, khiếp sợ sùng bái nhìn Đẳng Thanh Sơn.

"Cát Đạt, đừng làm loạn." Tra Bồ liền giữ chặt con trai mình.

Đặng Thanh Sơn cảm giác được, hán tử thảo nguyên hào sảng này đối mặt với mình đã có chút câu nệ. Lúc này, đệ nhất hảo hán Khất Liên bộ lạc 'Tư Lan' đi tới, khom người cảm kích nói: "Hô Hoà đại nhân, cảm tạ người giúp chúng ta tạm thời tránh khỏi một kiếp."

Đặng Thanh Sơn nghe xong nhướng mày: "Tạm thời tránh khỏi?"

"Hô Hoà đại nhân! Nếu không phải nhờ đại nhân, Khất Liên bộ lạc chúng ta hôm nay sẽ chết rất nhiều tộc nhân." Tộc trưởng kia cũng cảm kích, khom mình hành lễ.

Nhưng Đặng Thanh Sơn còn nhớ rãnh mạch. (Thù dai a T__T - A Sãi)

Vừa rồi chính mình ra tay, mà Khất Liên Bộ Lạc đều cùng phủ nhận rõ ràng quan hệ với mình.

"Có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì không?" Đặng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn những người này.

"Hô Hoà đại nhân." 'Tư Lan' hán tử kia cung kính nói, "Người khẳng định là từ phương xa xôi bên ngoài đến! Tại thảo nguyên phương bắc chúng ta, có tứ đại bộ lạc mạnh nhất. Bọn họ chia nhau quản lý các khu vực chung quanh thảo nguyên phương bắc! Mà khu vực chúng ta, chính là chịu sự quản lý của Cuồng Phong bộ lạc."

Đặng Thanh Sơn nhíu mày nói: "Bọn họ không phải mã tặc?"

"Không, là bộ lạc mạnh nhất." Tư Lan nói.

Đặng Thanh Sơn lắc đầu: "Không phải mã tặc, vượt qua mã tặc."

Tư Lan bất đắc dĩ cười nói: "Đại nhân, thảo nguyên phương bắc chúng ta có tứ đại bộ lạc trông nom, ít nhất sẽ không giống giữa thảo nguyên, chết nhiều người như vậy! Chỉ cần nộp đủ bạc là có thể giữ mạng sống."

"Các người như vậy, vĩ đại thiên thần sơn mặc kệ sao?" Đặng Thanh Sơn nói.

"Đại nhân, người đừng vu oan cho thiên thần sơn." Tư Lan nghiêm mặt nói.

"Thiên thần, vô tư mà công bình!" Tra Bồ kia cũng liền nói, "Vĩ đại thiên thần sẽ không lệch giúp ai. Muốn thay thế địa vị tứ đại bộ lạc. Trừ phi chúng ta siêu việt hơn bọn họ! Hơn nữa, vĩ đại thiên thần cũng nói... Mặc kệ nguyên nhân vì sao giết chóc, tuyệt không cho phép giết chết hài tử! Đó là đại thảo nguyên tương lai... Nếu có người trái lời, trừng phạt của thiên thần sẽ rơi xuống hần."

Đặng Thanh Sơn yên lặng nghe.

Hắn càng ngày càng cảm thấy, thần sơn này hẳn phải là tính chất tôn giáo, nhân dân thảo nguyên bọn họ phỏng chừng từ nhỏ đã bị giáo dục, thiên thần là vô tư, công bình...v.v.

"Nói cho ta biết, Cuồng Phong bộ lạc nói sẽ trừng phạt là trừng phạt cái gì?" Đặng Thanh Sơn hỏi.

Tư Lan cắn răng hận nói: "Nếu chúng ta giao không đủ bạc! Người Cuồng Phong bộ lạc, sẽ đem nam nhân trong tộc chúng ta giết chết một nửa! Còn có thể... Còn có thể..."

Bên cạnh Tra Bồ thấp giọng, đỏ mắt nói: "Bọn họ còn có thể, vũ nhục nữ nhân chúng ta! Đây là trừng phạt! Sau trừng phạt này sẽ bỏ qua một năm bạc."

216. Chương 27: Hồn Nguyên Nhất Khí

Vì vậy, trên Bắc Bộ thảo nguyên đám hài tử lại càng liều mạng ra sức luyện nội kinh và đao pháp.

"Hô Hoà đại nhân." Tra Bồ áy náy nói. "Vừa rồi chúng ta phủ nhận quan hệ với ngài là bởi vì... nếu dám can đảm cãi lời Cuồng Phong bộ lạc, Cuồng Phong bộ lạc bọn họ sẽ giết sạch những người trưởng thành chúng ta, rồi bắt đám nhỏ bán làm nô lệ."

Đặng Thanh Sơn âm thầm thở dài. Thiên Thần Sơn không cho phép sát hại hài tử, nhưng cũng không có nói là không được phép đem bọn chúng bán làm nô lệ. Đã lưu lạc trên thảo nguyên được một khoảng thời gian, Đặng Thanh Sơn cũng biết trong nhà một số đại nhân vật của các bộ lạc đều có nô lệ, mà con cái của nô lệ cũng là nô lệ, vĩnh viễn là nô lệ.

Vì vậy hậu quả của việc cãi lời Cuồng Phong bộ lạc chính là diệt tộc.

"Hô Hòa đại nhân, chạy nhanh đi." Tra Bồ liền nói. "Những tên chạy thoát cũng biết ngài không phải là tộc nhân chúng ta, bọn họ cũng phải tuân theo nguyên tắc làm việc nên cũng sẽ không trút giận sang chúng ta. Nhưng ngài thì khác, ngài dám cãi lời Cuồng Phong bộ lạc, bọn họ chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, Hô Hòa đại nhân, đi mau đi."

Đặng Thanh Sơn quét ánh mắt sang đám tộc nhân chung quanh: "Tra Bồ huynh đệ, người không cần lo lắng cho ta. Vừa rồi ta nghe các người nói tạm thời thoát một kiếp nạn. Chỉ sợ người của Cuồng Phong bộ lạc sẽ quay lại thu bạc."

Nhất thời Tư Lan, Tra Bồ, tộc trưởng trên mặt đều xuất hiện một tia đau khổ. Tại tầng lớp dưới trong thảo nguyên, các tiểu bộ lạc không đủ một nghìn nhân khẩu, muốn kiếm đủ bạc chỉ có thể dựa vào đánh cướp, mà mục tiêu chính là các tiểu bộ lạc bạc nhược khác.

Đặng Thanh Sơn bỗng nhiên cảm thấy có ánh mắt hướng về phía mình nhìn lại, chính là tiểu Cát Lan nước mắt lưng tròng.

"Hô Hòa đại thúc, người có thể giúp được chúng ta mà?" tiểu Cát Lan nhìn Đặng Thanh Sơn nước mắt lại chảy ra.

Đặng Thanh Sơn trong lòng vừa động: "Sắp tới phải tới Bắc Hải đại lục xa xôi, Bắc Hải đại lục cùng với Cửu Châu đại địa cách nhau hơn mười ngàn dặm, cũng không có thông thương, không biết đơn vị tiền tệ bên kia là gì, cho dù có dùng vàng bạc cũng sẽ không thừa nhận ngân phiếu của bên này, ngân phiếu mang sang Bắc Hải đại lục chẳng khác nào giấy lộn."

Đặng Thanh Sơn nhanh chóng đưa ra quyết định: "Quên đi, ta mang theo cũng vô dụng giúp bọn họ một phen vậy."

Nhìn thoáng qua đại lượng tộc nhân Khất Liên bộ lạc đang nhìn mình kính sợ. Đặng Thanh Sơn liền nói với Tư Lan, Tra Bồ, tộc trưởng ba người: "Các người theo ta." Nói xong liền hướng tới một lều trưởng gần nhất. Tư Lan, Tra Bồ, tộc trưởng ba người nghi hoặc nhìn nhau, đồng dạng cùng nhau tiến tới.

Tộc nhân Khất Liên bộ lạc chứng kiến Đặng Thanh Sơn cùng với tộc trưởng hướng một tòa lều trưởng không xa đi đến đều không khỏi có chút nghi hoặc, không hiểu bọn họ đang làm cái gì.

"Hô Hòa đại nhân cùng tộc trưởng bọn họ đang làm cái gì vậy?"

Đệ đệ của Tra Bồ cười nhạo một tiếng, liền nhận ngay cái tròng mắt của đám người xung quanh, bộ dáng đều như muốn động thủ.

Tên này bị dọa đến nổi hoảng hồn lập tức cười ngượng: "Ta vì lo lắng cho Hô Hòa đại nhân nên mới nói vậy. Hô Hòa đại nhân có ơn với chúng ta, làm sao ta có thể bất kính với ông ấy được chứ?"

Những người ở đây ai mà chẳng rõ Tra Bồ đệ đệ là loại người gì chứ.

Bên trong lều trưởng.

Đặng Thanh Sơn liếc mắt nhìn ba người Tra Bồ, Tư Lan cùng với lão tộc trưởng một cái: "Một lần thu hai ngàn bốn trăm lượng bạc, Khất Liên bộ lạc các người làm thế nào chịu được?" Nói xong liền lấy ra một xấp ngân phiếu. Ba người Tra Bồ đều kinh ngạc nhìn xấp ngân phiếu dày cộp. Cho dù là nhân vật cao tầng của bộ lạc họ cũng chưa từng thấy qua ngân phiếu. Ngân phiếu chính là tại Cửu Châu đại địa xa xôi.

"Nơi này giá trị một trăm lượng, có một ngàn hai trăm... Tổng cộng khoảng một vạn một ngàn lượng, cũng tạm đủ cho các người giao cho Cuồng Phong bộ lạc chừng bốn đến năm năm. Coi như là một mối giao tình giữa ta với Khất Liên bộ lạc các người vậy."

"Một vạn một ngàn lượng?" Ba người Tra Bồ hoàn toàn không giấu được vẻ mừng rỡ trong mắt.

"Tạ ơn Hô Hòa đại nhân."

Lão tộc trưởng là người đầu tiên quỳ xuống. Tra Bồ, Tư Lan hai người cũng cảm kích lập tức muốn cúi lạy. Đẳng Thanh Sơn liền đem ba người ngăn lại.

"Không cần cảm tạ ta." Đẳng Thanh Sơn đậm cười nói.

"Hô Hòa đại nhân. Ngài đã cứu mạng bộ lạc chúng ta a" Lão tộc trưởng kích động khước mắt rưng rưng.

"Một vạn một ngàn lượng bạc này ít nhất cũng giúp bộ lạc chúng ta đầy đủ trong mười năm." Tư Lan vô cùng kích động. Hằng năm giao nộp hai nghìn bốn trăm lượng thực sự rất khó, nếu như một năm chỉ phải nộp một ngàn ba bốn trăm lượng thì nhin ăn nhin mặc cũng có thể làm được. Có một vạn một ngàn lượng bổ sung đích xác có thể chống đỡ mười năm.

Mười năm a, một quãng thời gian rất dài. Nếu trong mười năm này xuất hiện một dũng sĩ kiệt xuất có lẽ sẽ có cơ hội thay đổi vận mệnh của cả bộ lạc.

Tra Bồ kích động nói: "Cả đời của ta, vinh hạnh lớn nhất là được chiêu đãi Hô Hòa đại nhân." Nhưng hẳn cũng lo lắng nhắc nhở Đẳng Thanh Sơn: "Đại nhân, Cuồng Phong bộ lạc tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Trên khắp Bắc Bộ thảo nguyên họ chưa từng phải cúi đầu trước bất cứ ai. Ngài mau mau đi đi."

Đẳng Thanh Sơn xua tay nói: "Đừng lo lắng cho ta. Bất quá, ta thấy các người tốt nhất nên chuyển đi thì hơn. Nếu Cuồng Phong bộ lạc quay lại tìm mà không thấy ta, rất có thể đem các người ra tra khảo, thậm chí đem các người nhất loạt đồ sát cũng không phải là không có thể."

Lão tộc trưởng nghe xong liền nói: "Đúng. Chúng ta lập tức di chuyển."

"Ta đi trước, cáo từ."

Đẳng Thanh Sơn trực tiếp rời khỏi trưởng bằng, rất nhanh ly khai Khất Liên bộ lạc. Đối với Khất Liên bộ lạc mà nói, câu chuyện được gặp siêu cấp cường giả "Hô Hòa" ngày hôm nay sẽ được lưu truyền qua các thế hệ sau này.

Xế chiều, ánh nắng chiều che kín chân trời phía Tây.

Một tòa tuyết sơn (*) liên miên không dứt đứng vững, Đẳng Thanh Sơn giờ phút này đang ở trên đỉnh một tòa tuyết sơn. Gió lạnh như dao cắt thổi vào mặt, Đẳng Thanh Sơn nhìn thảo nguyên xanh bạt ngàn phía xa xa.

Đứng trên cao, nhìn ra xa.

Đứng trên đỉnh tuyết sơn, càng làm trong lòng thêm trống trải. Đẳng Thanh Sơn rất thích tu luyện trên đỉnh tuyết sơn. Khu vực thảo nguyên rất lạnh, tuyết sơn có rất nhiều.

Trên nền tuyết, một gói đồ đã được mở ra, bên trong là một hòm gỗ hình chữ nhật.

"Ca!" cái hòm gỗ được mở ra.

Bên dưới là một cán búa ngăm đen, bên trên đặt hai đầu cán thương. Đẳng Thanh Sơn cầm lấy Luân Hồi Thương. Rất nhanh xoay tròn đem cán thương lập tức ráp lại.

"Lão bằng hữu." Đẳng Thanh Sơn vuốt cán thương, lộ vẻ tươi cười.

"Mở."

Trong tay Đẳng Thanh Sơn cầm Luân Hồi Thương, ngay tại đỉnh tuyết sơn tu luyện Hình Ý Ngũ Hành Thương Pháp trong "Hỗn Nguyên Nhất Khí" Thương pháp! Trong tứ đại thương pháp Đẳng Thanh Sơn sáng chế lấy thương pháp này làm căn cơ, là thương pháp phòng ngự duy nhất, làm Đẳng Thanh Sơn hao tổn nhiều tinh lực nhất, là thương pháp nghiên cứu ra đầu tiên.

"Hỗn Nguyên Nhất Khí" Thương pháp, biến hóa càng lớn khi thêm thổ thuộc tính 'Hoàn Quyền'. Trong quá khứ, mỗi khi sử dụng đều như mũi tên phóng tới, mà nay đều được Đẳng Thanh Sơn khai mở.

"Hô."

Luân Hồi Thương trong tay Đằng Thanh Sơn hóa thành từng đạo ảo ảnh mờ lung. Trong chớp lát, tựa hồ thông thả như dòng nước. Chớp mắt một cái lại biến thành tia chớp xẹt ngang bầu trời.

Hiện giờ tứ đại thương pháp của Đằng Thanh Sơn gồm: Hỗn Nguyên Nhất Khí, Như Ảnh Tùy Hình, Độc Long Toàn, Xích Hồ Bào. Trong đó mạnh nhất chính là Hỗn Nguyên Nhất Khí thương pháp.

”Sáng chế Hành Thổ chi quyền chiêu thứ nhất, tìm hiểu thiên địa, xem như ta đang đi trên con đường đạt được thành tựu cao nhất.” Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng thực lực hiện giờ của chính mình.

Chỉ riêng việc hôm nay, có thể một chiêu đánh chết con ngựa, bên ngoài không có vết thương, kinh lực truyền qua đánh chết kị sĩ. Trước đây hoàn toàn không thể.

Một chiêu đánh chết một người mà bên ngoài không có vết thương. Đằng Thanh Sơn trong quá khứ cũng có thể làm được.

Bất quá xuyên qua con ngựa đánh chết một người trong quá khứ cũng làm không được.

Chính bởi vì lĩnh ngộ Hành Thổ mới có thể làm được điều này. Tới trọng yếu là Đằng Thanh Sơn lĩnh ngộ Hành Thổ rất cao, thế nên Hỗn Nguyên Nhất Khí thương pháp lại càng mạnh.

Nhìn như thật chậm, kì thực nhanh đáng sợ.

Để có thể làm đến bước này thì càng ngày càng phải đề cao sự lĩnh ngộ đối với Đạo.

Hô. Hô.

Thương ảnh huyền động, Đằng Thanh Sơn lúc này giống như trở lại trận chiến năm đó, trận chiến giết một lúc một vạn sáu ngàn người, giành được danh hiệu ”Ác Ma”.

Điều đáng nói là trong nửa canh giờ cuối cùng số lượng quân địch giết được còn nhiều hơn ba canh giờ trước cộng lại. Đây chẳng phải là nhanh hơn tới sáu lần sao?

Chính là bởi vì tại cuối cùng Đằng Thanh Sơn sáng chế ra chiêu thứ ba. Ý cảnh tăng lên, tốc độ tăng nhanh.

”Hiện giờ trong tứ đại thương pháp của ta thì Hỗn Nguyên Nhất Khí là mạnh nhất. Quá khứ đối mặt Tiên Thiên Kim Đan cường giả căn bản không kịp phòng ngự. Nhưng hiện giờ sáng chế Hành Thổ chi quyền nên Hỗn Nguyên Nhất Khí thương pháp uy lực cũng tăng lên mấy lần, tuyệt đối có thể ngăn cản.”

Hiện giờ đối diện Tiên Thiên Kiem Đan cường giả Đằng Thanh Sơn cũng có niềm tin đánh một trận.

”Nội gia cương kinh kết hợp cùng trình độ thân thể ta thì lực lượng càng kinh người.” Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng lực lượng bản thân đã gần tám mươi vạn cân. Mà đạt tới cương kinh trung kì thì cương kinh uy lực cũng gần bốn mươi vạn cân, phối hợp hai lực lượng trên có thể vượt qua đối thủ.

Nếu đạt tới cương kinh hậu kỳ, cương kinh cùng với thân thể phối hợp, có thêm gần sáu mươi vạn cân khí lực, gần như gấp đôi một Tiên Thiên Kim Đan. Vì vậy nên Đằng Thanh Sơn càng tin tưởng nội gia cao thủ tu luyện hậu kì tuyệt đối có thể áp chế Tiên Thiên Kim Đan.

”Nội gia cương kinh cùng tiên thiên chân nguyên hoàn toàn không hợp nhau, mà trong cơ thể tràn ngập cương kinh, một khi va chạm sẽ xung đột lẫn nhau.”

Hai chủng loại năng lượng trái ngược quả thật làm Đằng Thanh Sơn bất đắc dĩ.

Tuyết sơn hàn khí bức người, Đằng Thanh Sơn vẫn tiếp tục luyện thương pháp, nhất chiêu nhất thức không truyền một chút lực lượng nào.

Hắn lĩnh hội chính là một loại ý cảnh.

”Ân?” Lỗ tai Đằng Thanh Sơn vừa động, nhìn về phía xa xa, xuy xuy ~~ chấn động truyền đến tuyết động chung quanh với biên độ rất nhỏ.

*Tuyết sơn: ngọn núi tuyết rơi bao phủ trắng xóa.

217. Chương 28: Chấn Thiên Nộ Hồng

"Cái gì vậy?" Đàng Thanh Sơn tập trung nhìn về phía xa mơ hồ có một bóng dáng khổng lồ đang di chuyển.

Sư! Sư! Sư!

Bóng dáng mơ hồ kia tốc độ thật nhanh, chỉ trong nháy mắt đã vượt qua trăm trượng khoảng cách lao xuống bên dưới chân núi.

"Tuyệt Sư thú?" Tại tuyết sơn nhỏ bé này không ngờ cũng có thể xuất hiện một yêu thú lợi hại như vậy." hơi có chút ngạc nhiên, nhanh chóng có phản ứng, lập tức khoác gói đồ lên vai, cầm Luân Hồi thương đuổi theo.

Thân hình phiêu dật nhẹ nhàng, trực tiếp từ trên vách đá nhảy xuống.

"Lực lượng của ta bây giờ nếu bạo phát hoàn toàn thì cũng có thể áp đảo được một cao thủ Tiên thiên Kim Đan, nhưng dù thế nào thì cũng không thể giống như bọn họ dựa vào Thần để loại bỏ lực cản của không khí. Có lẽ Hỗn Nguyên Nhất Khí thương có thể ngăn cản được Kim Đan cao thủ, nhưng nếu nói về khả năng tấn công thì ta còn kém xa. Tuyệt Sư thú này trông như một tòa núi nhỏ vậy, hẳn là đã tới đỉnh phong thực lực rồi, có thể sánh với Kim Đan yêu thú, vừa hợp để ta kiểm tra thực lực."

Đàng Thanh Sơn như lưu tinh hướng bóng dáng khổng lồ kia đuổi theo.

"Tuyệt Sư thú này trông to lớn mà tốc độ nhanh vậy." Đàng Thanh Sơn dù sao cũng xuất phát sau, cho dù đuổi theo cực nhanh nhưng cũng chỉ chậm chậm thu hẹp khoảng cách.

Một yêu thú cùng với một người trước sau truy đuổi, tốc độ như thiểm điện. Hai đạo ảo ảnh một lớn một nhỏ trong nháy mắt đã vượt qua hơn mười trượng, vền vền một lát thời gian đã chạy hơn mười dặm đường.

Ở phía trước xuất hiện một bộ lạc lớn, xem quy mô thì còn gấp mấy chục lần bộ lạc Khất Liên mà Đàng Thanh Sơn đã từng gặp qua. Hiện tại ở đó đang đốt một đồng lửa lớn, ánh sáng lan cả đến chỗ này.

Lấy thị lực của Đàng Thanh Sơn có thể miễn cưỡng thấy bên cạnh đồng lửa có rất nhiều người đang nhảy múa, mơ hồ còn nghe được cả tiếng hoan hô cười đùa huyền ảo truyền tới, Đây là một bộ lạc cường đại, bộ lạc Khất Liên so với nó thì không đáng để nhắc tới, cuộc sống mọi người ở đây cũng tốt hơn nhiều so với những bộ lạc khác.

"Hồng!" một âm thanh cảm giác cực kì hưng phấn điên cuồng vang lên, giống như một tiếng sấm giữa mùa xuân vậy.

"Tuyệt Sư thú này rốt cuộc muốn làm gì?" Đàng Thanh Sơn biến sắc.

Yêu thú đã có được trí tuệ so với nhân loại, rất ít khi vô duyên vô cớ tấn công con người, trừ phi có người dám cả gan xâm phạm tới lãnh địa của nó. Đương nhiên cũng có ngoại lệ ví dụ như Xích Lân thú thích ăn thịt người chẳng hạn.

"Khó có khả năng... chẳng lẽ nó, nó là hồng nhãn Tuyệt Sư thú?" Đàng Thanh Sơn kinh hãi.

Chỉ thấy một tòa núi nhỏ ầm ầm lao vào giữa bộ lạc, một số căn lều ở trước mặt yêu thú đều bị nó dễ dàng đâm lên, không ít căn lều trong số đó có máu tươi thoát ra, có lẽ là bên trong có một vài gia đình đang ăn cơm, bỗng nhiên tai họa ập đến đối phó không kịp.

"Yêu thú!"

"A Mẽ Á!"

"Cha!"

Toàn bộ lạc lâm vào cảnh hỗn loạn, từng tiếng kêu thê lương, sợ hãi, hoảng loạn vang lên.

Trông như một tòa núi nhỏ, Tuyệt Sư thú hưng phấn rống to lên, đem cơ thể con người trực tiếp cán xé. Tiếng kêu thảm thiết vẫn vang lên không dứt, một người bị yêu thú lấy làm thức ăn vẫn chưa chết hẳn lớn tiếng kêu gào, một phần cơ thể đã bị nó nuốt vào bụng, phần còn lại chân tay đứt đoạn buông thõng ra ngoài trông thật ghê rợn.

”Cha! Cha!” Một bé gái đầu bện mười cái bím tóc đang vừa khóc vừa nhìn chăm chăm yêu thú, vừa rồi cha của cô bé bị yêu thú nuốt sống.

”Đi mau!” một tộc nhân bên cạnh thấy thế vừa quát vừa ôm lấy bé gái nhanh chóng chạy trốn.

Tuyết Sư thú khổng lồ lại cúi đầu xuống, đem một phụ nữ đang cố gắng chạy tới chỗ đứa nhỏ con trai mình cắn một cái, dễ dàng đem người này nuốt vào bụng.

”Mẹ! Mẹ!” Một bé trai đội mũ da nước mắt tuôn rơi vừa khóc vừa chạy không dám dừng lại.

Một màn ác mộng này đột nhiên rơi xuống đầu bộ lạc, ngay cả các dũng sĩ trong bộ lạc đối mặt với yêu thú cỡ này cũng không có cách nào chống đỡ.

”Nghiệt súc!” một tiếng hét lớn đột ngột vang lên, đồng thời một tảng đá cỡ một người lớn như lưu tinh lao tới rạch ngang bầu trời, tốc độ kinh người nện trên người Tuyết Sư thú.

”Bồng!” cự thạch nện mạnh xuống, yêu thú cũng không chậm, thân thể khổng lồ nhoáng lên một cái, nó ngừng ăn, quay đầu lại nhìn về hướng cự thạch vừa bay tới.

Một bóng người phẳng phất như tia chớp, trong nháy mắt tới trước mặt Tuyết Sư thú, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào khoe miệng vẫn còn vương máu đỏ tươi của yêu thú.

Con Tuyết Sư thú này cao hơn năm trượng mười hai thước, dài gần mười trượng, đối với nhân loại mà nói đây tuyệt đối là một quái vật khổng lồ. Toàn thân lông mao màu tuyết trắng thoát nhìn phi thường xinh đẹp.

Đầu rất lớn, miệng rộng, mũi dài hẹp màu đen, cùng với đôi tai nhỏ tròn ngắn phối hợp với cái mõm to như chấu máu thật giống một đầu mãnh sư. Lông mao thật dài bao phủ đến tận ngực, toàn thân chỉ một màu trắng như tuyết, trên trán có một cây sừng trắng thật dài.

Tuyết Sư thú, trên thảo nguyên được tôn xưng là Thánh thú, nhưng mà đã đọc qua thư tịch về yêu thú, Đằng Thanh Sơn biết rõ Tuyết Sư thú thực ra có hai loại.

”Quả nhiên là hồng đồng!” đầu Tuyết Sư thú khổng lồ này thoát nhìn rất đẹp, nhưng cặp mắt đỏ như máu có vẻ yêu dị, ánh mắt tràn đầy huyết tinh làm cho Tuyết Sư thú trở lên đáng sợ. Tuyết đại đa số Tuyết Sư thú có cặp mắt màu vàng, nhưng có một loại tính tình tham lam, yêu thích việc giết chóc, thích ăn thịt người, đó là hồng đồng Tuyết Sư thú.

Hồng đồng Tuyết Sư thú phi thường tàn nhẫn, hung hãn. Nếu có ai mạo phạm nó nó nhất định liều mạng giết chết kẻ đó thì thôi. Tới đỉnh phong thực lực, Tuyết Sư thú có thể đạt tới chiều cao tám trượng, miệng có thể phun ra hàn khí, có thể so sánh với Tiên thiên Kim Đan cường giả.

Chung quanh lửa vẫn đang cháy nhưng đông đảo tộc nhân đã trốn xa xa, một đám người tụ tập quan sát một người một yêu thú.

Yêu thú trông như một tòa núi nhỏ, nồng nặc mùi huyết tinh. Mà người, là nhân loại thể tích chênh lệch rất lớn, nhưng trước mặt quái vật to lớn như vậy, cây trường thương màu bạc trong tay lại tỏa ra một cỗ khí thế sắc bén.

”Mẹ, vị đại thúc kia có thể giết chết quái vật này sao?” một bé gái mặc áo da màu đỏ thấp giọng hỏi, người mẹ dù đang bị thương vẫn cố gắng ôm chặt con gái của mình.

”Vị đại thúc này nhất định có thể giết chết quái vật kia. Nhất định có thể!” Bé gái nhìn chăm chăm phía xa, trong đầu không tự chủ được nhớ lại màn ác mộng vừa diễn ra. Toàn bộ lạc cũng đang chờ đợi hi vọng vào người vừa mới đến.

Đằng Thanh Sơn trong lòng sát khí thoáng hiện, thực ra thì đối với nhân loại hay yêu thú Đằng Thanh Sơn cũng không có thành kiến quá lớn, hắn cũng có thể đối xử hữu hảo với yêu thú. Nếu có người công kích Tuyết Sư thú này, bị nó phản kích Đằng Thanh Sơn sẽ không để ý tới. Nhưng người không trêu chọc đến nó, Tuyết Sư thú này lại ăn thịt người, tự nhiên trong lòng Đằng Thanh Sơn nổi lên sát khí.

Đương nhiên nếu có người giết yêu thú Đằng Thanh Sơn sẽ không ngăn trở, vì dù sao Đằng Thanh Sơn hắn cũng là nhân loại, không phải yêu thú.

"Rống!" Hồng đồng Tuyết Sư thú gầm nhẹ một tiếng, nhìn chăm chăm vào nhân loại trước mắt, lấy trí tuệ của nó cũng có thể nhận ra, có thể ném ra cự thạch ngàn cân một cách chính xác như vậy, thực lực phải đủ cường đại, đủ để uy hiếp tới nó, nó phải cẩn thận. bất quá nếu đã có can đảm mạo phạm nó, nó khẳng định muốn giết.

Một người một yêu thú giằng co một lát.

Tuyết Sư thú lại rống lên một tiếng run sợ lòng người, đồng thời như tia sét lao tới Đằng Thanh Sơn, hóa thành một đạo tàn ảnh mơ hồ.

Đằng Thanh Sơn vẫn nắm chắc cán thương đứng đó.

Tuyết Sư thú sử dụng móng vuốt to lớn đầy sức mạnh, quơ cào xé rách không khí cùng với tiếng xé gió chói tai trực tiếp đánh về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn đột ngột vọt tới trước, Luân Hồi thương trong tay đơn giản đâm thẳng một cái. chính diện va chạm.

"Oanh!"

Hai bên giao kích, hồng đồng Tuyết Sư thú bạo lực vượt qua Tiên thiên Kim Đan cường giả, tuyệt đối là có thể đạt tới trăm vạn cân thực lực, mà Đằng Thanh Sơn thì cũng đồng dạng như vậy.

Va chạm đáng sợ làm cho một người một thú đồng thời lưu lại, mắt thường cũng có thể thấy được sóng chấn động hướng bốn phía chung quanh tràn tới, trong phạm vi ba mươi trượng xung quanh bất kể là vật gì, từ đồng lửa, lều trại thậm trí là những tảng đá xung quanh bị sóng chấn động lan tới đều tan thành bột phấn.

"Đáng sợ!"

"hư vậy cũng có thể sao?"

Ở phía xa những tộc nhân quan chiến đều sợ đến ngây người, bọn họ khi chiến đấu chỉ là dụng đao chém lên người đối phương, nhưng một người một thú trước mặt chỉ cần sóng chấn động lan rộng quanh cũng có thể làm cự thạch tan vỡ.

"Cha... cha... đó là thiên thần sao?" một bé trai ngẩng đầu lên nhìn cha nói, nhưng phụ thân hắn cũng đang kinh ngạc nhìn không nói một lời.

Hồng đồng Tuyết Sư thú phần nộ gầm rống,giống như là nổi điên cứ nhằm Đằng Thanh Sơn mà lao tới, mà Đằng Thanh Sơn cũng y như vậy cùng yêu thú cứng chọi cứng.

Luân hồi thương cùng lợi trảo va chạm lẫn nhau không gây thương tổn cho Tuyết Sư thú.

"Nếu không cẩn thận công kích, muốn gây thương tổn cho nó rất khó, thử một lần xem sao?" Đằng Thanh Sơn quyết định thi triển độc chiêu Độc Long Toàn

Đúng lúc này, sau khi va chạm với Đằng Thanh Sơn, lợi dụng khoảng cách gần, Tuyết Sư thú mở rộng cái miệng như chậu máu phun ra một luồng hàn khí. trong nháy mắt băng vụ màu đen tràn ngập.

"Bất hảo! Trốn không kịp rồi."

Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt thu liễm nội gia cương khí, đồng thời Tiên thiên chân nguyên bên ngoài hình thành một vầng hào quang. Tiên thiên chân nguyên cùng với nội gia cương khí không thể cùng sử dụng một lúc được. Luận về phòng ngự hàn khí, nội gia cương kinh đến hiện tại chưa thể tạo màn hào quang xung quanh cơ thể không thể bằng Tiên thiên chân nguyên được.

Bên ngoài thân thể Đằng Thanh Sơn nhất thời ngưng kết một tầng băng phong ngưng kết, cho dù có Tiên thiên chân nguyên ngăn cách, Đằng Thanh Sơn vẫn thấy hơi lạnh thấm thấu vào cơ thể "Khó trách, đây là hắc sắc vụ khí, Tử Quang giao long cũng là phun ra loại này. Tiên thiên Kim đan cao thủ cũng không dám cứng rắn ngạnh kháng. Bất quá xuyên quần hào quang truyền lại hơi lạnh này Kim Đan cao thủ không thân thể yếu ớt không thể chống lại được, nhưng đối với ta mà nói... Hừ!"

Kháng hàn chính là nhìn vào cơ thể. Lúc trước đối mặt với Tử Quang giao long, thân thể mới đạt tới hai mươi vạn cân lực lượng, khi đó tại khối băng bao vây Đằng Thanh Sơn còn có thể chịu được, huống chi bây

giờ bên ngoài cơ thể có Tiên thiên chân nguyên bao quanh ngăn cách không ít hàn khí, thân thể hẳn so với quá khứ cũng mạnh hơn nhiều lắm. Về phần so sánh với thân thể của Kim Đan cao thủ không biết cường đại hơn bao nhiêu lần.

”Bất hảo. Thiên thần bị đông lạnh.”

”Bị đông lạnh chết rồi sao?”

Tộc nhân bộ lạc một đám kinh hãi nhìn tràng cảnh trước mặt, nếu cao thủ cường đại kia mà chết đi, bọn họ càng không có khả năng ngăn cản yêu thú. Chỉ thấy yêu thú khổng lồ sau khi đóng băng Đẳng Thanh Sơn móng vuốt hung hăng quơ tới.

”Bồng!” ngay khi móng vuốt nện xuống, khối băng đột nhiên vỡ tung, một quyền như tia chớp nện vào chân Tuyết Sư thú.

218. Chương 29: Muốn Chạy Trốn

”Bồng!”

Nắm tay nhỏ va chạm cùng lợi trảo!

Không khí bạo liệt, đất đá phía dưới đều lồm xồm, thậm chí hóa thành cát bụi, cây cỏ xa xa chung quanh bị chấn vỡ bay tứ tung! Đẳng Thanh Sơn cùng Hồng nhân Tuyết Sư Thú do lực phản chấn không khỏi liên tục thối lui!

”Miệng phun hàn khí? Hừ!” Đẳng Thanh Sơn nhìn chằm chằm quái vật lớn trước mắt, lòng tin tăng mạnh ”Tiên thiên Kim Đan cường giả sợ, nhưng ta thì không!”

Ngắn ngủn trong nháy mắt, mỗi nơi trên thân thể Đẳng Thanh Sơn đều phát sinh rung động, một tia cương kinh xuyên qua gân cốt, kinh mạch, trong tạng phủ, loại bỏ hoàn toàn hàn khí trong cơ thể! Đẳng Thanh Sơn trạng thái hoàn toàn khôi phục!

”Ba!” Một thanh búa màu đen bị hàn khí sắc bén làm lộ ra.

Búa này đúng là Khai Sơn Thần Phủ!

Ban đầu Khai Sơn Thần Phủ được giấu trong rừng gỗ cùng với bọc vải - bị hàn khí màu đen làm đông lại hóa thành bột phấn. Khai Sơn Thần Phủ đương nhiên cũng lộ ra!

”May mắn ta dùng Tiên thiên chân nguyên bảo hộ quần áo, nếu không ta bây giờ phải trần truồng rồi!” Lập tức, tay trái Đẳng Thanh Sơn đặt lên Khai Sơn Thần Phủ, tay phải nắm Luân Hồi Thương.

”Rống ~” Hồng Đồng Tuyết Sư Thú nhẹ gầm nhẹ một tiếng. Liếc mắt nhìn Đẳng Thanh Sơn một cái. Thực lực nhân loại trước mắt hoàn toàn nằm ngoài dự tính của nó. Ngay cả tuyệt chiêu miệng phun hàn khí cũng không làm gì được đối thủ. Hồng Đồng Tuyết Sư Thú trí tuệ có thể so với nhân loại đương nhiên nó hiểu được.

Muốn giết nhân loại trước mắt rất khó! Cho dù có thể thành công nó cũng phải trả giá cực đắt.

Thậm chí còn có thể mất cả tính mạng.

Hô!

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú quay đầu, bốn chân giẫm mạnh lên trên cỏ, không chút chậm trễ, trực tiếp hóa thành một đạo ảo ảnh vội vã nhắm hướng đông nam chạy đi!

Lâm trận đào thoát!

”Muốn chạy trốn?” Một tay cầm Khai Sơn Thần Phủ, một tay cầm Luân Hồi Thương Đẳng Thanh Sơn cũng lập tức tăng tốc độ, hóa thành một đạo tàn ảnh đuổi theo! Luân tốc độ cực hạn, Đẳng Thanh Sơn so với Hồng Đồng Tuyết Sư Thú nhanh hơn một chút.

Sắc trời u ám, gió lạnh gào thét.

Trong lòng vẫn còn run sợ khi nhìn trận chiến, cư dân bộ lạc giờ phút này nhìn nhau, có chút khiếp sợ, có chút không cam lòng, cũng có sống sót sau tai nạn nghĩ lại mà sợ. Cách nơi đó không xa, là chiến tích còn lại của một người và một thú, vẫn còn lửa trại đang cháy.

Nơi đó, là bộ lạc bọn họ!

Nhưng không khí tràn ngập mùi máu tanh kia, làm không ít cư dân trong lòng bi thống, nghĩ mà sợ!

”Các tộc nhân!” Tộc trưởng bộ lạc lớn tiếng quát ”Tai nạn này, là quái vật yêu thú mang đến! Bất quá thiên thần vĩ đại đã phái sứ giả của người tới đối phó quái vật yêu thú kia. Hiện tại, các tộc nhân đã chết chúng ta phải lo an táng cho họ.”

Có không ít người vẫn nhìn về phía đông nam xa xa. Màn trời đen tối, gió lạnh gào thét... Làm cho nơi xa xa càng thêm mơ hồ.

Bọn họ căn bản không nhìn thấy được Đằng Thanh Sơn và yêu thú kia.

”Thiên thần, nhất định có thể giết chết quái vật kia !” Một cô gái mặc áo bông màu đỏ thấp giọng kiên định nói.

Một người một thú, tốc độ đều cực kỳ kinh người!

Từ lúc ở bộ lạc kia lao đi, khoảng cách người và thú cũng hơn mười trượng. Mà hiện tại chạy trốn hơn mười dặm đường, dĩ nhiên thu nhỏ lại đến mấy trượng khoảng cách. Đằng Thanh Sơn có thể ngửi được mùi máu tanh trên thân Hồng Đồng Tuyết Sư Thú, đó là vết máu dính phải khi dẫm lên rất nhiều tánh mạng con người!

”Rống ~~~” Một tiếng rít gào phẫn nộ.

Hưu!

Cái đuôi thô dài như một đạo lôi điện nhắm Đằng Thanh Sơn quất mạnh! Cái đuôi lông xù còn mang theo không khí bị áp súc vụn vụn. Cái đuôi vừa động đã quất tới trước mặt Đằng Thanh Sơn.

”Nghịch súc!”

Cánh tay Đằng Thanh Sơn trái tựa như sắt thép, giờ đây Đằng Thanh Sơn tựa như người khổng lồ (Bàn Cổ) khai thiên tích địa, bổ mệnh Khai Sơn Thần Phủ!

”Phốc!”

Cái đuôi Hồng Đồng Tuyết Sư Thú quất lên lưới Khai Sơn Thần Phủ trong nháy mắt. Cái đuôi phát ra một trận rung động, đem cổ lực kia đánh tan hơn nửa. Mà ngay cả như vậy, cái đuôi thô dài như roi thép vẫn có lực lớn lông mao rơi ra!

”Người trốn không thoát đâu!” Đằng Thanh Sơn hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt đỏ lên!

”Oanh!”

Lực lượng hai chân chợt bạo phát, từng bước lao đến khiến mặt đất ầm ầm nứt ra, xuất hiện khe lớn khiến người ta sợ hãi. Bản thân Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt rút ngắn khoảng cách với Hồng Đồng Tuyết Sư Thú.

”Chính là lúc này!” Đằng Thanh Sơn ánh mắt lạnh lùng, thân thể đột nhiên thi triển Nhất Phi Trùng Thiên!

Trong chiêu công kích của Đằng Thanh Sơn, ‘ Độc Long Toàn ’ là chiêu tận dụng hoàn toàn lực lượng thân thể. Còn ‘ Xích Hổ Bào ’ lại là chiêu kết hợp giữa lực lượng thân thể và tiên thiên chân nguyên! Mà hiện tại, Đằng Thanh Sơn nội gia cương kinh và tiên thiên chân nguyên không thể cùng tồn tại, không có khả năng đồng thời sử dụng!

Sử dụng Xích Hồ Bào dùng lực lượng thân thể tinh khiết kết hợp với tiên thiên chân nguyên.

Độc Long Toàn lại dùng tinh khiết thân thể lực lượng cộng thêm nội gia cương kinh! Ngược lại ‘Độc Long Toàn’ một chiêu này uy lực càng mạnh ! Kỳ thật các chiêu thương pháp của Đằng Thanh Sơn, không phân biệt chiêu nào là mạnh nhất. Như ‘Thổ Hành’ lĩnh ngộ càng cao thì ‘Hỗn Nguyên Nhất Khí’ phòng ngự càng mạnh.

”Chết đi!”

Nhất Phi Trùng Thiên ! Đằng Thanh Sơn ánh mắt như lưỡi dao sắc bén, cánh tay phải cầm Luân Hồi Thương vung sức, áo ở cánh tay phải hóa thành bụi phấn, sắc mặt Đằng Thanh Sơn đột nhiên đỏ lên, quát lên một tiếng: ”Đi!” Luân Hồi Thương trong tay bay đi như một tia chớp màu bạc!

Phá không!

Tia chớp!

Hai tia chớp!

Một tia là Luân Hồi Thương do Đằng Thanh Sơn phóng ra, tia còn lại là cái đuôi của Hồng Đồng Tuyết Sư Thú! Yêu thú có trí tuệ như nhân loại, Đằng Thanh Sơn đuổi theo ở phía sau, nó không dám có một tia buông lỏng? Đặc biệt, khi Đằng Thanh Sơn chợt bạo phát càng khiến nó thêm cẩn thận

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú rất rõ ràng!

Nếu không giết chết Đằng Thanh Sơn, hoặc là không khiến Đằng Thanh Sơn trọng thương, tốc độ so với Đằng Thanh Sơn còn chậm hơn, nó hôm nay chỉ sợ chạy không thoát.

Cho nên.

Đánh cược một phen!

Trong nháy mắt khi Đằng Thanh Sơn phát ra tuyệt chiêu, phòng ngự toàn thân khẳng định sẽ kém rất nhiều.

Một đạo tia chớp màu bạc ”Phốc!”

Mũi Luân Hồi Thương đâm tới Hồng Đồng Tuyết Sư Thú, gian nan đâm thủng da lông. Ngoài kinh đạo ẩn chứa bên trong còn có lực lượng sinh ra từ quỹ tích quỹ dị của thương(nói chung là thương bay với quỹ tính quỹ nên dễ đâm vào cơ thể yêu thú hơn- A Nhau) đâm vào trong cơ thể Hồng Đồng Tuyết Sư Thú.

Một đạo tia chớp màu trắng ”Bồng!”

”Thật nhanh!” Thời điểm Đằng Thanh Sơn thi triển ‘Độc Long Toàn’, đồng thời cũng phát hiện cái đuôi quất lại. Lúc này chỉ có hai cái biện pháp, một là không công kích toàn lực phòng ngự. Hai là toàn lực công kích, tận lực phòng ngự!

Bồng!

Cái đuôi thô dài bị ngăn chặn bởi Khai Sơn Thần Phủ, đồng thời vẩy quất lên phần eo Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn cảm giác phần eo truyền đến một trận đau nhức, cả người bị quất bay lên, hơn trăm vạn cân đột nhiên tác động lên cơ thể mấy trăm cân.

Kết quả chính là, Đằng Thanh Sơn tựa như viên đạn, bị quất cho bay ngang, rơi xuống cỏ.

”Ầm vang long ~~~” Mặt đất rung động, nứt ra từng đạo khe rãnh, thậm chí vỡ vụn.

Trong hố sâu có một người.

”May mắn có Khai Sơn Thần Phủ!” Đằng Thanh Sơn cảm thấy phần eo truyền đến từng trận đau đớn ”Ta toàn thân lực lượng, hơn nữa nội gia cương kinh là vượt qua trăm vạn cân. Chính là thừa nhận lực lại không như vậy cường! Lấy công đổi công, thân thể ngạnh kháng nếu không có Khai Sơn Thần Phủ, mạng nhỏ sợ không còn!”

Lúc trước dám đánh cược một phen, là bởi vì có Khai Sơn Thần Phủ ngăn cản.

”Rống rống ~~~ rống ~ ”

Tiếng rống thê lương thống khổ, giống như lời thán rít gào, vang vọng trên trên không.

”Hừ, ta chịu khổ, người cũng không chịu nổi a!” Phần eo Đằng Thanh Sơn hào quang màu nâu không ngừng lóe ra, nội gia cương kinh đối với thân thể ân cần trị liệu, hiệu quả vô cùng tốt. Nhưng mà lúc này, Đằng Thanh Sơn thương thể quá nặng, ”Súc sinh! Hôm nay chính là ngày người phải chết!”

Đằng Thanh Sơn cảm giác phần eo thoáng dễ chịu một chút, cắn răng một cái liền nhanh chóng lao đi.

Trên thảo nguyên.

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú to lớn thống khổ kêu rống, Luân Hồi Thương màu bạc quá nửa chiều dài cán thương hoàn toàn đâm vào trong cơ thể nó. May mắn thân thể nó khổng lồ, da dày thịt cũng rất dày. Phần lớn Luân Hồi Thương đâm vào da lông, đâm vào sâu trong cơ thể nó chỉ có một phần nhỏ.

Mà ngay cả như vậy, Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cũng đã bị trọng thương.

”Hô!” Đằng Thanh Sơn bám vào mặt đất nhảy lên.

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú nhất thời liền phát hiện Đằng Thanh Sơn, đồng tử đỏ như máu trong nháy mắt co rút lại. Người kia như thế nào còn chưa chết!!! Chính mình liều mạng bị trọng thương, quất ra một đuôi, thế mà vẫn không giết chết hắn? Cho dù yêu thú cấp bậc tiên thiên Kim Đan cũng phải bị thương nặng.

Kỳ thật cũng không kỳ quái!

Thân thể ẩn chứa hơn trăm ngàn cân, thân thể đó tuyệt đối so với huyền thiết còn đáng sợ hơn! Hơn nữa cương nhu dung hợp làm một, há có thể bị giết dễ dàng?

”Rống ~~~” Hồng Đồng Tuyết Sư Thú kêu rống một tiếng.

Con mẹ nó, ta giết không được, ta trốn không được sao?

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cố chịu đựng cơn đau nhức từ cái móng truyền đến nhanh chóng nhắm hướng đông nam chạy trốn. Mỗi một lần bốn chân chạy đi, Luân Hồi Thương cắm ở thắt lưng liền gây cho nó từng đợt đau nhức.

”Muốn chạy trốn?” Đằng Thanh Sơn cũng cố chịu đau đớn từ phần eo, thu liễm nội giáp cương kinh, ngược lại vận chuyển Thiên Nhai Hành.

Thiên Nhai Hành vận chuyển không phụ thuộc nhiều vào thân thể.

Sưu!

Sưu!

Một trước một sau, người - thú tốc độ so với lúc trước giảm không ít. Chính là khoảng cách đang không ngừng thu hẹp. Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm Hồng Đồng Tuyết Sư Thú như thế nào cũng không có khả năng buông tha cho nó. Dù sao, Luân Hồi Thương còn trên mình Hồng Đồng Tuyết Sư Thú !

”Xuy xuy ~” Cái đuôi của Hồng Đồng Tuyết Sư Thú mấy lần muốn quấn lấy Luân Hồi Thương, muốn đem Luân Hồi Thương cắm trong cơ thể rút ra!

Chính là, Luân Hồi Thương đâm vào vị trí rất không được tự nhiên, Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cái đuôi vận vẹo cũng chỉ trong một phạm vi, cái đuôi cố quấn lấy Luân Hồi Thương. Giống như nhân loại muốn dùng đầu lưỡi liếm mũi vậy. Chuyện này là phi thường khó khăn !

”Rống ~~~~~” Như thế nào đều cuốn không được, nhỏ không được Luân Hồi Thương, khiến Hồng Đồng Tuyết Sư Thú một bên chạy, một bên phần nộ tê rống.

Nó chỉ có thể dựa vào cơ thể chậm rãi đem Luân Hồi Thương đẩy ra ngoài! Nhưng làm cách này quá chậm! Cũng phải chịu thống khổ quá lớn!

Một người một thú, mười cái hô hấp công phu, liền truy đuổi tới một tòa tuyết sơn trước mặt.

"Hô!" Hồng Đồng Tuyết Sư Thú trực tiếp nhảy lên tuyết sơn, dẫm nát tuyết trên mặt đất, nó có vẻ thực nhẹ nhàng linh hoạt. Như mèo con, ở trên tuyết sơn chạy trốn, Hồng Đồng Tuyết Sư Thú tốc độ lại không chậm hơn so với chạy trên cỏ.

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

"Không tốt! Hồng Đồng Tuyết Sư Thú này chính là sinh tồn nơi hoang vu băng hàn, chạy trốn trên mặt tuyết và chạy trên cỏ nhanh như nhau! Ở trên mặt tuyết ta đuổi không kịp!" Đằng Thanh Sơn mắt thấy khoảng cách hai bên càng ngày càng xa, mà Luân Hồi Thương của mình, còn cắm trên phần eo Hồng Đồng Tuyết Sư Thú.

Luân Hồi Thương liền như vậy bị mang đi?

"Tuyết sơn, tuyết sơn..." Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên linh quang chợt lóe, miệng ra thật lớn, hút một hơi! không khí chung quanh dồn mãnh tiến vào trong cơ thể Đằng Thanh Sơn.

Ngực giống như ống bễ!

Bên ngoài thân Nội gia cương kinh lóe ra, Đằng Thanh Sơn ngậm miệng lại, một hồi sức lực, sau đó há miệng ra.

"Rống ~~~ "

Tiếng hô giống như thiên lôi đánh, quanh quẩn không ngừng trong thiên địa."Ầm vang long ~~~" Chấn động mãnh liệt, toàn bộ lớp tuyết đọng ở ngoài tuyết sơn đều chấn động, rồi sau đó tuyết đọng trên đỉnh núi ầm ầm chảy xuống chân núi.

Nhất thời, tuyết lở như trời sụp, đất nứt!

219. Chương 30: Chính Là Hấn

Oanh long long...

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú ngược cái đầu khổng lồ nhìn, cặp đồng tử màu đỏ nhìn lớp tuyết đang sụp đổ găm gù bị phần "Hồng~"

Nó đã thực sự nổi giận, xem ra nó vốn là Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cao quý đã phải rút lui nhận thua, vậy mà tên nhân loại này vẫn đuổi theo truy sát?

"Oanh long long..."

Cả tòa núi tuyết đổ xuống tựa như cơn thủy triều cuốn lấy con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú.

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú dù thân thể cao lớn vậy mà dưới cơn sóng tuyết vùi cũng chỉ tựa như cánh bướm nhỏ bé trong cơn giận dữ của Hải vương biển cả.

Tuyết đổ ầm ầm...

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú vung móng vuốt sắc bén bổ ra trước mặt cản những lớp tuyết đổ vào mình nhưng cũng chẳng có tác dụng.

Dưới chân núi.

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy cảnh này nhú mày nghi hoặc: "Sao lạ vậy? Hồng Đồng Tuyết Sư Thú phát hiện ra tuyết đổ thì phải nhảy lên mới đúng! Với thân thể con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú, việc nhảy lên cao hai ba mươi trượng tuyệt không phải là việc khó! Chỉ cần nhảy lên vài nhịp là có thể chạy thoát."

Đằng Thanh Sơn vốn đang chuẩn bị truy đuổi.

Nếu bay nhảy như vậy Đằng Thanh Sơn tự tin có thể đuổi kịp.

Nhưng hắn không ngờ con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú lại cùng với tuyết từ từ chìm xuống: "Chẳng lẽ con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú bị Luân Hồi thương của ta đâm bị thương nặng không đứng được nữa? Không

đứng! Nếu vậy thì lúc này nó đã không thể chạy nhanh như vậy! Không thể hồ đồ được chỉ cần sơ ý một chút thì kẻ chết sẽ là mình chứ không phải là nó!”

Lập tức Đằng Thanh Sơn nhảy lên cao hai mươi trượng.

Hô! Hô! Hô!

Tựa như một con châu chấu, mỗi một lần rơi xuống tuyết là lại nhảy lên, không ngừng phóng về phía trước...

Lăn theo lớp băng tuyết đỏ, Hồng Đồng Tuyết Sư Thú khổng lồ cũng cuộn tròn tựa như một con mèo nhỏ rồi đứng lên. Một chân trước của nó cuối cùng cũng chụp được vào cây Luân Hồi thương cắm vào eo lưng! Khi này chạy trốn chối chết làm nó không rút Luân Hồi thương ra được. Nhưng vừa rồi tư thế cuộn tròn ngã xuống thì dùng chân trước lại có thể nắm được.

Vèo!

Luân Hồi thương đã được rút ra!

Hồng~~

Gầm lên một tiếng hưng phấn, đôi mắt màu đỏ tà ác của Hồng Đồng Tuyết Sư Thú lúc này lóe lên vẻ vui sướng. Vì cái thứ khỉ gió cắm vào eo lưng này cứ chạy một bước là đau một bước, cuối cùng cũng thoát khỏi nó.

Nhưng ngay sau đó đồng tử Hồng Đồng Tuyết Sư Thú chợt co rút lại...

Chỉ thấy trên làn sóng tuyết đã đổ xuống một bóng người cao lớn đang hướng về nó nhảy tới. Nhìn thấy đó là tên nhân loại đáng hận, tâm tình Hồng Đồng Tuyết Sư Thú đang cao hứng nhất thời vô cùng phần nộ... Sao tên nhân loại này cứ theo ta như âm hồn bất tán như vậy?

Rống...

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú nhảy vọt lên.

Một người một yêu thú đối mặt trên không dưới chân là tòa núi đỏ. Đằng Thanh Sơn hai tay nắm cán cây Khai Sơn Thần Phủ, ống tay áo hai bên bị căng phồng. Khai Sơn Thần Phủ giờ lên, lưỡi búa dưới ánh tuyết trắng chiếu rọi phản xạ từng đạo lãnh quang băng giá.

”Hãy...”

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lóe sáng.

Hai tay tận lực đánh xuống!

Rống, rống....

Hai chân trước to lớn của Hồng Đồng Tuyết Sư Thú đồng thời đánh mạnh muốn xé Đằng Thanh Sơn thành từng mảnh nhỏ.

Oanh...

Khai Sơn Thần Phủ trong hai tay đằng thanh Sơn bổ vào lợi trảo của con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú sinh ra làn sóng xung kích lan ra từ vị trí va chạm.

Oanh, long... long...

Tuyết xung quanh bị đánh bật đi lộ ra một khoảng trống trải. Đằng Thanh Sơn và con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cùng bị đánh bay ngã xuống phía dưới. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lại đột nhiên tập trung vào đồng tuyết ở phía dưới, tại đó thấp thoáng lộ ra hình dạng một cây trường thương màu bạc.

”Luân Hồi thương! Không thể đánh mất thương.”

Đằng Thanh Sơn vừa rơi xuống liền lao về phía Luân Hồi thương. Nếu bây giờ không giữ Luân Hồi thương, một khi tuyết bao trùm ai biết Luân Hồi thương rốt cuộc sẽ chôn ở chỗ nào chứ?

Khi Đẳng Thanh Sơn lấy được cây Luân Hồi thương, Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cũng quay đầu nhìn lướt qua.

Rống...

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú thấy tên nhân loại không đuổi theo mình, lập tức hưng phấn quay đầu chạy trốn thật nhanh. Kỳ thật nó cũng có chút hối hận, nếu biết tên nhân loại này coi trọng cây thương như vậy, chỉ sợ vừa rồi nó sẽ cố ý ném ra thật xa.

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú vô cùng hưng phấn, nó nhảy mấy lần đã ra khỏi khu vực núi tuyết, sau đó chạy trốn như bay chẳng mấy chốc đã lên trên núi tuyết. "Cuối cùng cũng tìm lại được."

Đẳng Thanh Sơn vẫn y như trước, tay trái cầm Khai Sơn Thần Phủ, tay phải mang Luân Hồi thương. "Muốn trốn sao?"

Đẳng Thanh Sơn vọt về phía trước... chỉ sau hai lần nhảy sau đó chạy như bay lên đến đỉnh, khi đến đỉnh núi tuyết hắn cúi đầu nhìn về phía dưới...

Dưới núi tuyết, một bóng ảo ảnh khổng lồ đang nhanh chóng chạy trốn xuống phía dưới chân núi. Tốc độ xuống núi rõ ràng cao hơn lên núi nhiều. "Chạy nhanh thật!" Đẳng Thanh Sơn nở nụ cười.

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú chạy xuống núi tuyết nhưng vẫn sợ hãi ngoảnh đầu nhìn lại, nó còn rống lên một tiếng. Hiển nhiên là muốn thị uy với tên nhân loại. Đối với yêu thú mà nói thì chỉ có nhân loại cường đại mới có thể có được sự tôn trọng của chúng. Nhân loại bình thường trong mắt Hồng Đồng Tuyết Sư Thú chỉ như cỏ rác.

Với Đẳng Thanh Sơn thì Hồng Đồng Tuyết Sư Thú đã thực sự xem hắn là đối thủ.

"Nghịch súc, còn muốn trốn?"

Một tiếng hét lớn từ trên đỉnh núi tuyết vang lên, vọng xuống dưới...

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú trừng lớn đôi mắt đầy vẻ kinh sợ.

Chỉ thấy cao cao có một điểm đen nhanh chóng rơi xuống. Đẳng Thanh Sơn từ trên đỉnh núi tuyết nhảy xuống... Rồi giống như một khối đá nặng lún xuống chân tuyết sơn.

Oanh ...

Một tiếng chấn động. Đẳng Thanh Sơn nhanh nhẹn nhảy lên khỏi hố sâu nhìn chằm chằm vào con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú phía trước.

Rống....

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú thật sự đã kinh sợ.

Lần này gặp quỷ rồi!

Ngay cả Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cũng không dám từ núi tuyết cao hai trăm nhảy xuống...

Kỳ thật cũng không có gì lạ, thân thể Hồng Đồng Tuyết Sư Thú khổng lồ, trọng lực rơi xuống cũng phải nặng hơn trăm vạn cân. Còn thân thể Đẳng Thanh Sơn nhẹ hơn nhiều, nhưng sức mạnh thì ngang nhau. Nếu chỉ nói về sức mạnh thân thể, hiển nhiên khả năng chịu đựng của hắn vượt xa Hồng Đồng Tuyết Sư Thú.

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú ngoài lớp da lông cứng rắn bên ngoài, nó còn có ưu thế cơ bắp. Thân thể càng nặng lực công kích lại càng lớn. Thân thể Hồng Đồng Tuyết Sư Thú quá nặng, nếu nó nhảy xuống lực va chạm sẽ lớn hơn Đẳng Thanh Sơn nhiều.

Rống....

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú hạ cả bốn chân chạy thực mạng. Đẳng Thanh Sơn một tay Khai Sơn Thần Phủ, một tay Luân Hồi thương cũng đuổi ngay phía sau. Chỉ sợ ngay cả cả tiên thiên Kim Đan cũng không dám đối đầu với một con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú đã đạt tới đỉnh phong như vậy.

Thân thể Đẳng Thanh Sơn rất cường đại, có thể so sánh được với yêu thú cùng loại!

Do đó, chống lại yêu thú ngược lại hẳn chiếm được ưu thế!

Vù... vù...

Một người một thú hóa thành hai đạo tàn ảnh mơ hồ. Yêu thú này càng chạy càng nhanh!

Đẳng Thanh Sơn trơ mắt nhìn khoảng cách với Hồng Đồng Tuyết Sư Thú lớn dần. Đẳng Thanh Sơn muốn tăng tốc... Vừa nghĩ tới việc phải bộc phát sức mạnh thân thể thì sự đau đớn từng cơn từ eo lưng làm hắn khó chịu. Eo lưng là trọng điểm của thân thể. Muốn phát lực mà chạy thì eo là một nơi trọng yếu. Lúc trước thân thể Hồng Đồng Tuyết Sư Thú còn cắm cây Luân Hồi thương nên không chạy nhanh được. Bây giờ Luân Hồi thương được rút ra rồi, tốc độ Hồng Đồng Tuyết Sư Thú tự nhiên nhanh hơn mà tốc độ Đẳng Thanh Sơn vẫn không tăng thêm.

Do đó hắn đuổi không kịp!

Rống ~ ~

Xa xa truyền đến một trận tiếng gầm hưng phấn. Tựa hồ Đẳng Thanh Sơn bị bỏ lại làm nó rất khoái chí. "Lần này coi như người gặp may! Lần sau đừng có để ta đụng phải!"

Đẳng Thanh Sơn chỉ có thể tức giận hừ một tiếng rồi dừng lại.

Cẩn thận cảm thụ thương thế từ eo lưng một chút. Người tu luyện nội gia vốn giỏi dưỡng sinh, nội gia cương kinh ẩn núp sâu trong thân thể lại có hiệu quả trị liệu trên thân thể càng vượt xa tiên thiên chân nguyên: "Thương thế này cho dù là nội gia cương kinh cũng phải mất hai ba ngày mới có thể hoàn toàn chữa khỏi. Bây giờ cần kiểm một chỗ tĩnh tu!"

Sáng sớm hôm sau.

Trên thảo nguyên, thảm cỏ xanh còn ẩm lớp sương đêm, từng cơn gió hiu hiu khẽ thổi... Cách đó không xa có một vài lều vải. Nơi này đang có một tiểu bộ lạc sinh hoạt. Từ một vài lều vải đang có người đi ra, họ đang chuẩn bị điểm tâm. Đột nhiên mặt đất chợt chấn động, các cư dân đều quay đầu nhìn về phía xa xa. Ở nơi đó xuất hiện bộ đội kỵ binh rầm rộ. "Nhiều như vậy, là mã tặc à?"

"Nhiều lắm."

Đám cư dân thậm chí còn ngây dại. Với tiểu bộ lạc chỉ có mấy trăm người, nếu quân đội rầm rộ trước mắt chính là tới đây để đối phó với họ, vậy thì họ có thể sẽ chết sạch.

Dưới cái nhìn chăm chú của họ, quân đội rầm rộ nhanh chóng đi ngang qua bộ lạc.

"Là Cuồng Phong bộ lạc!"

"Là quân đội của Cuồng Phong bộ lạc! Chỗ này cũng phải mấy ngàn người"

"Mấy ngàn chiến sĩ mặc chiến giáp, cưỡi chiến mã. Rốt cuộc ai có thể ra lệnh cho bộ tộc Cuồng Phong bộ lạc phái ra quân đội cường đại như thế"

Dẫn đầu đội quân khí thế âm âm là một gã có khuôn mặt nghiêm nghị, mặc chiếc áo lông vàng quý phái huyền lệ, trên đầu còn đội mũ giáp có khảm hồng bảo thạch. Con ngựa mà hắn đang cưỡi toàn thân đỏ như máu.

Chính là một trong ba đại long mã: Huyết Long mã.

Huyết Long mã, cũng còn được gọi là "Xích phong thú". Là chiến mã thượng đẳng trên Cửu Châu đại địa. Chỉ có Hắc Long mã, Hắc Yểm Mã, Bạch long Mã là có thể so sánh với nó. Có thể cưỡi trên loại chiến mã này. Tên kia địa vị chắc chắn là rất cao. "Mông Cấn." Tên nam tử mặc áo lông mở miệng nói.

"Tướng quân." Một tên kỵ sĩ hàng thứ nhất bên cạnh đáp. Chính là tên kỵ sĩ thủ lĩnh lúc trước đã vây sát Đẳng Thanh Sơn.

"Nơi này còn cách Khất Liên bộ lạc bao xa." Tên tướng quân lạnh lùng nói.

Gã kỵ sĩ thủ lĩnh cung kính nói: "Tướng quân, nơi này còn cách Khất Liên bộ lạc bốn năm trăm dặm. Quân đội của chúng ta hẳn là có thể đến đó vào khoảng giữa trưa." Tên tướng quân gật đầu, liền không nói gì tiếp. Gã kỵ sĩ thủ lĩnh lại nhu thuận đứng bên cạnh.

Một đường đi tới.

Không bao lâu, tên tướng quân đã nhìn thấy dãy tuyết sơn trùng điệp phía ngoài xa xa. Hắn tán thưởng một tiếng: "Tinh khiết, Tuyết sơn thánh khiết, đây là thiên thần ban ân a. Chúng ta cảm kích thiên thần, trong lòng luôn cảm kích, không bao giờ có thể quên ân đức của thiên thần."

Gã kỵ sĩ thủ lĩnh cũng đứng ở một bên phụ họa.

Bỗng nhiên, ánh mắt của tên tướng quân ánh mắt tập trung vào một ngọn núi tuyết nhỏ trong cả dãy Tuyết sơn cách đó không xa. Ở trên đỉnh ngọn núi tuyết đó đang có một người khoanh chân ngồi. Gió thổi qua khiến cho tóc của hắn bay phất phới; tuy nhiên thì, mặc dù là đang ở tại đỉnh núi, giữa gió lạnh. Nhưng người kia lại vững như bàn thạch bàn.

"Xem ra là cả đêm qua, hắn đều khổ tu tại trên sơn đỉnh. Khổ tu giống như thiên thần trên núi, Đáng để người ta bội phục." Tên tướng quân tán thưởng.

Gã kỵ sĩ ở bên cạnh cũng nhìn lại. Nhưng khi vừa nhìn thì hắn có chút nghi hoặc nhíu mày.

Bởi vì khoảng cách ước chừng là hai trăm trượng, cho dù tên kỵ sĩ thủ lĩnh này có là nội kinh cao thủ đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy bóng người mà thôi. Hắn liền mạnh mẽ giục ngựa chạy như bay, phóng lại gần chỗ ngọn tuyết sơn phương.

Tên tướng quân biến sắc, gầm lên một tiếng: "Mông Căn."

Vөн vẹn trong chớp lát.

"Tướng quân." Gã kỵ sĩ từ ngoài xa kinh hãi hô lên: "Chính là hắn, hung thủ chính là hắn..."

220. Chương 31: Tuyệt Thế Vũ Lực

Tối hôm qua sau khi cùng với Hồng Nhân Tuyết Sư Thú đánh một trận, đã khiến Đằng Thanh Sơn bị thương phần eo.

"Nội gia cương kinh đối với hiệu quả trị liệu thân thể so với dự đoán trước đây của ta, còn muốn tốt hơn không ít, ngắn ngủn trong một đêm đã khôi phục tám phần! Phỏng chừng, qua ngày hôm nay sẽ có thể hoàn toàn bình phục." Đằng Thanh Sơn mở to mắt, nhìn về phía ngọn tuyết sơn ở dưới chân.

Trên thảo nguyên, khu vực dưới chân núi đã xuất hiện tầng tầng lớp lớp quân đội.

"Đều là chiến mã thượng đẳng trên thảo nguyên, hơn nữa tất cả chiến sĩ đều mặc chiến giáp! Quân đội như vậy, cho dù là trên toàn đất Cửu Châu, cũng coi như là một chi quân đội tinh anh." Đằng Thanh Sơn nhìn đội quân đang không ngừng đi tới, không khỏi cảm thán. Trên toàn Cửu Châu, đều nói các bộ lạc trên thảo nguyên là đã man lạc hậu.

Trước đây, hắn đối với đại thảo nguyên có chút xem thường. Nhưng khi đi tới đây, hiện giờ Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn nghĩ khác!

Đặc biệt là tại thảo nguyên, cơ hồ mỗi người đều tu luyện nội kinh. Hơn nữa, các bộ lạc cạnh tranh nhau rất quyết liệt, khiến cho cường giả trên thảo nguyên rất nhiều.

"Chính là hắn! Hắn chính là tên hung thủ kia!!!".

Ở phía dưới, tiếng hô to đầy hưng phấn vang lên, thanh âm rất lớn.

Trên núi, Đằng Thanh Sơn nghe thanh âm đó, không khỏi nhướng mày. Tên kỵ sĩ kia tựa hồ là chỉ về phía hắn: "Hắn nói ta chính là hung thủ?" Thị lực Đằng Thanh Sơn tốt như thế nào? Nhìn kỹ lại, hắn liền lập

tức nhận ra thân phận của tên kỵ sĩ kia. "Hắn không phải là tên thủ lĩnh mà ta đã gặp tại bộ lạc Khất Liên sao?"

"Quân đội này, hẳn là quân đội Cuồng Phong Bộ."

Đằng Thanh Sơn mỉm cười lắc đầu, nhắc cái hòm gỗ hắc mới làm đêm qua, đeo vào trên lưng.

"Đối mặt với quân đội tinh anh số lượng lớn như vậy, chính là cường giả Tiên Thiên Kim Đan sợ rằng cũng chỉ có thể chạy trốn... Bất quá, ta khác với các Tiên Thiên Kim Đan cường giả khác." Đằng Thanh Sơn lưng đeo gói đồ, liền đi nhanh xuống núi (nguyên là lên núi, nhưng sau lại là chân núi nên ta sửa lại). "Vết thương ở thắt lưng còn chưa bình phục toàn bộ. Mặc kệ bọn họ!"

Tuyết sơn lạnh như băng.

Từng bước một đi xuống, rất nhanh đã đi xuống đến chân núi, Đằng Thanh Sơn nhìn tầng tầng lớp lớp quân đội ở phía xa, liền cao giọng mở miệng nói: "Các người hẳn là quân đội Cuồng Phong Bộ... Ta hôm nay không muốn giết người!" Nói xong, Đằng Thanh Sơn trực tiếp dọc theo con đường nhỏ bên cạnh, hướng bên cạnh đội ngũ bỏ đi.

"Bao vây hắn lại!" Một tiếng hét lớn vang vọng khắp thảo nguyên.

"Oanh long long ~" Trên thảo nguyên, ngàn vạn chiến sĩ cỡi ngựa tùy ý phi ngựa. Trước mặt thiên quân vạn mã, tựa hồ thảo nguyên đều đang run rẩy. "Ngao ~" Một đám kỵ sĩ đều hưng phấn tùy ý mà gầm rú, giống như những con dã lang điên cuồng.

Đằng Thanh Sơn chính là đi bộ bình thường, tự nhiên không nhanh bằng chiến mã chạy như bay.

Đằng Thanh Sơn nhìn xung quanh. Vô số kỵ binh đã chặt chẽ vây hắn lại, chiến giáp màu xám bạc phản xạ ánh sáng lạnh như băng. Mỗi con chiến mã đều phát ra tiếng thở phì phì, từng đạo khói trắng từ trong mũi nó không ngừng phun ra. Bất quá, tất cả kỵ sĩ đều bình tĩnh vây quanh Đằng Thanh Sơn, không ai động thủ.

"Báo ra tên của người!" Một đạo thanh âm trầm thấp hùng hậu từ trong đám người truyền ra, quanh quẩn trên thảo nguyên.

Trong nháy mắt, ánh mắt Đằng Thanh Sơn đã xuyên thấu qua đám binh lính dày đặc. Hắn thấy được, ở giữa đám đông, một người mang mũ sắt tướng quân, mặc áo lông màu vàng đẹp đẽ quý giá. Trên đỉnh mũ sắt có khảm một viên đá quý màu hồng vô cùng đặc biệt, càng làm tăng thêm sự tôn quý của vị tướng quân này.

"Người là ai?" Đằng Thanh Sơn cười vang hỏi. Về phần thiên quân vạn mã trước mắt, Đằng Thanh Sơn chỉ liếc mắt một lần, sau đó cũng không để ý.

"Làm càn!" Đám thủ hạ xung quanh tướng quân lập tức quát lớn.

Vị tướng quân lại duỗi tay ngăn trở đám thủ hạ, cất cao giọng nói: "Ta, Y Lặc Đức của Cuồng Phong Bộ lạc! Ta luôn luôn tôn trọng các dũng sĩ lợi hại. Dũng sĩ, hãy nói cho ta biết tên của người!"

"Y Lặc Đức?" Đằng Thanh Sơn nhìn về phía sau đám người dày đặc, nơi vị tướng quân đang ngồi trên cao, lập tức mỉm cười nói: "Người cũng coi như có chút can đảm. Ta nói cho người biết, tên của ta là Hô Hòa!"

"Hô Hòa?"

Tướng quân mặt không chút thay đổi, nhìn Đằng Thanh Sơn đang bị vây quanh trong thiên quân vạn mã ở phía xa, mở miệng: "Hô Hòa dũng sĩ! Ta tuy rằng tôn trọng các dũng sĩ lợi hại, nhưng người đã giết chết mười mấy tên chiến sĩ vĩ đại của Cuồng Phong Bộ ta. Cuồng Phong bộ lạc chúng ta tuyệt đối sẽ không có khả năng buông tha người... Ta lệnh cho người, theo ta quay về Cuồng Phong bộ lạc nhận trừng phạt! Ta sẽ giữ lại tánh mạng của người, cho người lập công chuộc tội! Dưới sự chỉ dẫn của ta, người sẽ trở thành thiên thần vĩ đại, một dũng sĩ dũng mãnh nhất."

Đằng Thanh Sơn nghe vậy, trên mặt đều hiện lên nét tươi cười.

Đích xác rất khôi hài.

Muốn mình trở thành thủ hạ của hần? Lấy bản tính người trong thảo nguyên vô cùng hung tàn, tàn nhẫn, nhưng đối với các dũng sĩ lợi hại vẫn rất tôn trọng. Vì mình có thể giết chết mười mấy tên kỵ sĩ, đã khiến cho bọn họ có lòng ái tài chi tâm (mến mộ tài năng). Bất quá, muốn mình gia nhập quân đội của bọn họ, làm thủ hạ đi chinh chiến cho gã tướng quân kia?

"Y Lặc Đức!" Đẳng Thanh Sơn cười nhìn vị tướng quân: "Ta khuyên người, nên mang theo nhân mã quay trở lại nơi người đến đi! Nếu không, hối hận sẽ không kịp đâu!"

Xa xa, ánh mắt vị tướng quân kia cau lại.

"Tướng quân, tên Hô Hòa này thật sự quá kiêu ngạo. Hạng người kiêu ngạo thế này, sẽ không dễ dàng nghe theo mệnh lệnh của người, chỉ có cách dùng chiến đao mới có thể khiến hần cúi đầu!" Bên cạnh, đám kỵ sĩ khó chịu nói. Lấy thực lực của bọn chúng, cho dù là Tiên Thiên Kim Đan cường giả gặp chúng cũng phải tránh đi!

Về phần Hư Cảnh cường giả?

Bọn kỵ sĩ này chỉ sợ còn không biết trên đời có tồn tại Hư Cảnh cường giả.

Im lặng một lúc lâu, vị tướng quân lạnh lùng ra lệnh: "Bắt hần cho ta!"

Thanh âm ra lệnh quanh quẩn trên thảo nguyên. Tầng tầng lớp lớp quân đội tuyệt đại đa số đều không có cử động, chỉ có một bộ phận rất nhỏ kỵ sĩ bắt đầu hành động.

"Nga, có ý tứ!" Đẳng Thanh Sơn nhìn kỹ lại. Chỉ thấy một loạt các kỵ sĩ chùng trên trăm tên, mỗi một con chiến mã trong đó đều sử dụng xích sắt nối với nhau, hình thành liên hoàn chiến mã trên trăm con, trong tay mỗi một quân sĩ đều nắm trường mâu!

Liên hoàn mã?

Đẳng Thanh Sơn liền hứng thú quan sát: "Tuy rằng đối với ngựa trên thảo nguyên, ta cũng không hiểu biết lắm, nhưng trên toàn Cửu Châu đại địa, phần lớn đều dùng loại ngựa có sức chịu đựng vô cùng tốt. Ngựa trên thảo nguyên có thể thở rất nhiều hàng hóa. Trước mắt, những chiến mã này một khi phóng nhanh đến, lực đánh ra cũng cỡ khoảng vạn cân! Một trăm con chiến mã liên hợp, vậy sẽ khủng khiếp đến mức nào?"

"Sát!!!" Một tiếng khàn khàn rống giận vang lên.

"Ba!", "Ba!" Một đám kỵ sĩ trên thảo nguyên đều hung hăng thúc chiến mã, chiến mã cũng hí vang lên rồi nhanh như bay phóng đến. Một trăm con chiến mã chỉ cách có vẻn vẹn hai ba mươi trượng, thoáng cái liền gia tốc đạt tới một tốc độ cực kỳ kinh người. Một trăm tên kỵ sĩ, người mang chiến giáp, nhanh chóng tiến đến.

Chỉ tính riêng thể trọng, cộng lại cũng gần ngàn cân. Trọng lượng như thế nếu đánh xuống, lực đánh vào cũng sẽ cực kỳ kinh người.

Nhìn tầng lớp các chiến mã chạy như bay, khiến cho mặt đất giống như đều rung chuyển, Đẳng Thanh Sơn không khỏi lắc đầu: "Thiên đường có cửa các ngươi không đi, địa ngục không lối các ngươi lại tiến vào." Đối mặt với đoàn quân kỵ binh đang lao lên giết mình, Đẳng Thanh Sơn căn bản không nghĩ tới việc né tránh.

"Lên!" Lại là một tiếng ra lệnh nữa.

Không ngờ lại có ba đội ngũ kỵ binh theo sát phía sau cùng lao lên giết hần. Bất quá, đội ngũ kỵ binh này cũng không có dùng xích sắt, mà là đều sử dụng dây thừng to bằng cánh tay kết thành chiếc vòng lớn giờ lên cao. Không những vậy, hơn mười điểm cuối của chiếc vòng đều có treo một tảng đá lớn.

Các tảng đá này đều đang do bọn kỵ sĩ giữ lấy.

"Ngao ~" Đám kỵ sĩ đầu tiên lao tới hưng phấn rống lên, giống như cơn hồng thủy ào tới.

Đẳng Thanh Sơn đang bình tĩnh nhìn một màn này, đột nhiên hần vươn hai tay!

"Phốc!" Hai tay hần tựa như Thiết Giản*, trực tiếp giữ chặt lấy xích sắt.

Trung tâm toàn bộ hơn trăm nhân mã trong liên hoàn mã một chút bị nắm giữ, nhưng những chiến mã khác vẫn ra sức chạy như bay. Nếu là một gã Tiên Thiên Hư Đan cực mạnh, lấy lực lượng của trên trăm con chiến mã thượng đẳng mang trọng giáp chạy như bay tới, tuyệt đối sẽ không thể ngăn cản. Nhưng hôm nay, lại là Đằng Thanh Sơn!

Đằng Thanh Sơn vẫn đứng vững như bàn thạch, giống như mọc rễ dưới chân.

Không thể lùi ngã được Đằng Thanh Sơn, nhóm chiến mã liền phải trả giá!

"Oanh long long ~" Không ít các chiến mã bị xích sắt kéo đập vào nhau, nhất thời cả người lẫn ngựa đều ngã nhào.

"Xuy xuy" Va đập làm cho lực của sợi xích sắt tăng mạnh, khiến hai tay Đằng Thanh Sơn cũng thoáng rung lên một chút. Hai tay Đằng Thanh Sơn vẫn cầm chặt xích sắt, hét lớn: "Lên!!!" Dùng sức cả hai tay, hắn đột ngột hất tung lên!

Không thể không tán thưởng, các móc xích của sợi xích sắt này được đúc rất chắc chắn, đích xác có thể thừa nhận lực lượng hơn mười vạn cân của trăm con ngựa đang chạy như bay đánh vào. Cho nên, giờ phút này, khi Đằng Thanh Sơn dùng một chút lực vẩy động lên, xích sắt không ngờ vẫn không đứt, khiến cho không ít chiến mã toàn thân nối với xích sắt đều bị vứt lên trên không!

"Vù vù ~"

Ít nhất hơn mười con chiến mã toàn thân nối với xích sắt đều bị hất tung lên không trung. Tiếng hí hí thê lương nhất thời vang lên, hơn tám mươi con chiến mã khác cũng bị đập vào nhau, không ít chiến sĩ hoặc là bị quăng lên, hoặc là bị chiến mã ngã xuống đè bẹp.

Một mảnh hỗn loạn người ngã ngựa đổ!

"Lợi hại! Quả thật là dũng sĩ lợi hại!" Vị tướng quân ở phía xa đang xem cuộc chiến rốt cục lộ ra vẻ kinh ngạc, tán thưởng một câu: "Hắn là Tiên Thiên Thực Đan hoặc là Tiên Thiên Kim Đan! Lợi hại, lợi hại!" Bất quá, vị tướng quân cũng không hoảng sợ. Trước khi đến đây, bọn họ đã sớm đoán được, đối thủ cũng là cao thủ.

Cho nên, còn có phương án thứ hai và ba!

"Ném!" Lại là một tiếng ra lệnh.

Nhất thời, một tảng đá lớn nặng quá ngàn cân bị một đám mạnh mẽ ném ra, cùng lúc hơn mười tảng đá lớn khác cũng đồng hướng bốn phía Đằng Thanh Sơn ném đi. Sau đó, một tấm lưới lớn từ trên trời giáng xuống, bao trùm lấy Đằng Thanh Sơn.

"Ném!" Lại là một mệnh lệnh khác.

Ba đội ngũ kỵ binh, tổng cộng có ba cái vòng lớn. Các cái vòng lớn làm từ dây thừng to chùng cánh tay thô, được đặc chế thành vòng là để đối phó với một vài cường giả, hoặc yêu thú lợi hại. Nếu muốn dùng sức mạnh đẩy văng ra, sẽ rất khó khăn.

"Bắt lấy hắn!" Tướng quân cao giọng quát.

Tại thời điểm khi các chiếc vòng lớn liên tiếp cùng bổ xuống, xung quanh có hơn một nửa các chiến sĩ đều nhảy xuống ngựa, nhanh chóng bao vây Đằng Thanh Sơn.

"Hắn bị nhốt rồi."

Trên thảo nguyên, một đám chiến sĩ gào thét, hưng phấn mà vây sát Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn bị ba cái vòng lớn bao vây, nhìn vô số các chiến sĩ đang vây lấy hắn ở xung quanh nhưng lại lộ ra vẻ tươi cười: "Dùng dây thừng?" Đột nhiên "Oanh!" một tiếng, bên ngoài thân Đằng Thanh Sơn toát ra ngọn lửa màu đỏ hồng.

Tiên Thiên chân nguyên có các thuộc tính khác nhau, có loại lạnh như băng, có nóng cháy, lại có loại có tính ăn mòn, v.v... Năm đó tại Duyên Giang thành, Đằng Thanh Sơn chỉ ba chiêu đã giết chết Tiên Thiên Hư Đan Thiết Vạn Mậu, chính là sử dụng chiêu "Xích Hồ Bào", đem thân thể Thiết Vạn Mậu thiêu cháy.

Độ nóng có thể tưởng tượng ra!

”Xuy xuy ~.

Dây thường làm sao có thể chống lại lửa. Dưới độ nóng cực lớn của Tiên Thiên chân nguyên trên thân Đằng Thanh Sơn, dây thường liền nhanh chóng bị thiêu đốt, tạo ra một lỗ thủng lớn.

”Đến đây đi!” Đằng Thanh Sơn chụp lấy trường mâu bằng sắt trong tay của một gã chiến sĩ. Tiên Thiên chân nguyên quán nhập vào bên trong, mặt ngoài thiết trường mâu lập tức tỏa ra ánh sáng màu đỏ, giữ cho thiết trường mâu sẽ không bị lực lượng của mình làm cho vỡ nát. Tiếp theo, Đằng Thanh Sơn liền đem trường mâu trở thành trường côn, trực tiếp đánh ra!

Hô!

Tay vung về bên trái, ”Oanh” một tiếng, không khí nổ tung, tạo ra cao áp khí nhận (làn sóng trong không khí) bay loạn xạ, hơn mười tên chiến sĩ bị đập chết tại trận, rất nhiều chiến sĩ bị đánh bay, còn có không ít chiến sĩ bị khí nhận đâm trọng thương.

Hô!

Tay vung về bên phải, lại là một đám người bị bay lên.

”Thử xem so với các người đồng người và lực khí của ta, ai chống được lâu hơn?” Đằng Thanh Sơn giống như một pho tượng ma thần, hướng vị trí vị tướng quân đi nhanh tới. Thiết trường mâu màu lửa hồng trong tay lại tùy ý lúc đánh sang bên trái, lúc vung sang bên phải, giống như đang quét rác, phần lớn các chiến sĩ bị ”quét” bay tán loạn!

*Thiết giản: kim sắt

221. Chương 32: Lương Đại Thần Sử

”Ngu xuẩn!”.

Gã tướng quân nhìn phía xa rồi cười nhạt nói:

”Là Tiên thiên cường giả, đối mặt thiên quân vạn mã như vậy việc tối quan trọng phải nghĩ đến là tiết kiệm tiên thiên chân nguyên. Mà nhìn hấn cầm một cây trường mâu điên cuồng chém giết như vậy! Nhìn thì rất uy phong, nhưng sẽ tiêu hao tiên thiên chân nguyên nhanh vô cùng, so với giết chóc bình thường thì tiêu hao nhiều hơn nhiều! Cho dù là Tiên Thiên Kim Đan cường giả giết chóc như vậy thì sau khi giết chết mấy trăm người chỉ sợ tiên thiên chân nguyên cũng nhanh chóng hết sạch.”.

Đích xác, Đằng Thanh Sơn lúc này làm như vậy.

Nếu không phải dùng thể lực, mà là sử dụng tiên thiên chân nguyên huy động trường mâu tùy ý giết người, mỗi một hạ huy động đập bay người nhiều như vậy, không coi trọng kỹ xảo, thuần túy chỉ dùng lực. Tiêu hao tiên thiên chân nguyên đã sợ nhưng so với thi triển tuyệt chiêu thì tốc độ tiêu hao càng nhanh.

Tiêu hao rất nhanh không còn lực tiếp tục! Bình thường Tiên thiên cường giả giết người, đều là chỉ giết một hai người và trong chiến đấu cực kỳ tiết kiệm tiên thiên chân nguyên.

Chỉ sau một lúc chừng mười cái hô hấp.

Trên thảo nguyên một lượng lớn thi thể các chiến sĩ nằm la liệt. Gã tướng quân sắc mặt âm trầm, gắt gao nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn:

”Tướng quân, tên Hô Hòa này phỏng chừng tiên thiên chân nguyên đã hết sạch.”.

”Hừ.”

Tướng quân ánh mắt lạnh:

"Ta vốn còn nghĩ hần là gã dững sĩ lợi hại, muốn chiêu nạp hần ta vào Cuồng Phong Bộ sử dụng. Nhưng lúc này hần đã giết chết mấy trăm chiến sĩ Cuồng Phong Bộ của ta... Chỉ có máu của hần, mới có thể tế cho những chiến sĩ đã chết."

Sau chừng mười lăm cái hô hấp.

Đằng Thanh Sơn vẫn dững mãnh đi tới rất tùy ý.

Gã tướng quân sắc mặt đã rất khó coi. Tên địa kỵ sĩ bên cạnh liền nói:

"Tướng quân, chúng ta đã tổn thất hai phần nhân mã mà vẫn chưa bắt được hần! Tiên thiên chân nguyên của tên Hô Hòa này tựa như vô cùng vô tận. Chúng ta không thể tiếp tục như vậy được nữa đâu!"

Bắt được Đằng Thanh Sơn thì Cuồng Phong Bộ mới có thể lấy lại thể diện!

Cuồng Phong Bộ là một trong tứ đại bộ lạc mạnh nhất vùng bắc bộ đại thảo nguyên. Cho dù tổn thất nhân mã cũng phải bắt được Đằng Thanh Sơn. Nhưng lúc này... nhân mã tổn thất càng ngày càng nhiều.

"Tướng quân."

Một vị thân vệ kỵ sĩ khác bên cạnh lo lắng nói.

"Chúng ta không thể tiếp tục để tổn thất nhân mã như vậy được! Tên Hô Hòa này thật là đáng sợ. Hơn nữa... mặt tướng hoài nghi hần chính là đại ác ma tại trung bộ thảo nguyên trong truyền thuyết ác ma A Lan Đạt. Nếu thật sự là hần chúng ta mọi người chết hết cũng không làm gì được"

"A Lan Đạt?"

Tên thủ lĩnh kỵ sĩ chấn động. Cả gã tướng quân mặt mày cũng biến sắc.

Theo tin đồn lại thì...

Mười vạn đại quân Bắc trấn của một trong ba đại vương quốc ở thảo nguyên trung bộ - Kim Lang Vương Quốc vây giết một người. Đánh từ sáng tới tối, hao tổn hai vạn nhân mã, máu nhuộm đỏ thảo nguyên... Những quân sĩ may mắn sống sót sau trận đó đều kinh hoàng kể lại người nọ là ác ma A Lan Đạt.

Nhân mã càng nhiều tổn thất càng kinh khủng!

Trên đại thảo nguyên mệnh mông, mười vạn người cũng tương tự một biển người. Thậm chí Tiên thiên cường giả muốn trốn cũng khó vì giữa biển người ngựa mệnh mông này chỉ cần cận kề tiên thiên chân nguyên là bị giết chết ngay lập tức. Hơn nữa, dưới sự vây công càng nhiều nhân mã thì tốc độ tiêu hao chân nguyên càng kinh người.

Nhưng nam nhân được xưng là ác ma A Lan Đạt lại giết chóc liên tục một canh giờ mà chân nguyên dường như vô tận...

"Ác ma A Lan Đạt, mặc đồ rách nát... Chẳng lẽ, chính là hần? Sao hần lại từ thảo nguyên trung bộ mò tới chỗ của chúng ta chứ?"

Tên tướng quân sắc mặt đại biến. Lúc này thân ảnh của người đó đang bước từng bước về phía hần, không ít chiến sĩ thảo nguyên đã hơi sợ hãi, không dám diên cuồng xông lên nữa.

"Rút lui!!!"

Tên tướng quân gào lên.

"Rút lui!"

"Rút lui!"

Đám tướng sĩ ở các doanh cũng nhanh chóng gào lên ra lệnh.

Đám chiến sĩ thảo nguyên vốn muốn bày trận thành ba tầng để vây bắt Đằng Thanh Sơn nhưng giờ lại nhanh chóng rút lui như nước thủy triều, cả đám nhanh chóng nhảy lên chiến mã chạy trốn. Tốc độ chạy trốn cực nhanh, bao nhiêu khí lực đều xuất ra bằng hết.

”Giá!”

”Giá!”

Thiên quân vạn mã lập tức rầm rộ chạy, ngay cả đến nhặt xác đồng bọn cũng không kịp.

”Ha ha... Tướng quân Y Lặc Đức, thương pháp quét rác của ta như thế nào?”

Tiếng cười lang lang tựa như tiếng sấm ầm ầm vang vọng khắp thiên địa. Thiên quân vạn mã chạy trốn tựa như chó nhà có tang, trong lòng chẳng những không phẫn nộ mà ngược lại chỉ còn sự hoảng sợ.

Gã tướng quân, nghiêng răng quay đầu nhìn lại.

”Ác ma A Lan Đạt?”

Hắn thấp giọng nói:

”Đối phó với tên ác ma này tốt nhất nên để thiên thần ra tay”

Thiên Thần Sơn có uy tín tuyệt đối trên thảo nguyên bắc bộ. Mấy trăm năm qua chưa một ai có thể lung lay được vị trí thống trị của Thiên Thần Sơn tại đại thảo nguyên này. Cho dù thấy thủ đoạn của Đằng Thanh Sơn, tên tướng quân vẫn tôn sùng Thiên Thần Sơn tuyệt đối. Đối với Thiên thần thì không cái gì là không làm được!

...

Nhìn thiên quân vạn mã chạy trốn, trên thảo nguyên còn lưu lại rất nhiều chiến sĩ hoặc đã chết, hoặc là trọng thương, cùng với không ít chiến mã chạy tứ tán.

”Tứ đại bộ lạc?”

Đằng Thanh Sơn hướng mắt về phía đông nam.

”Dưới sự thống trị của Thiên Thần Sơn, để các bộ lạc cạnh tranh, tứ đại bộ lạc cường đại nhất còn ác độc hung tàn hơn cả mã tặc. Quân đội của chúng áp bức những tiểu bộ lạc như bộ lạc Khất Liên, áp bức họ chém giết cướp đoạt lẫn nhau, như vậy mới có thể gom đủ bạc.”

”Tất cả bộ lạc đều học nội kinh bí tịch, học đạo pháp!”

”Chém giết lẫn nhau, sinh ra cừ hận. Hơn nữa không cho phép giết trẻ con để bộ lạc đời sau vẫn có thể tồn tại nhưng luôn luôn có áp lực phát triển.”

”Cạnh tranh như vậy, đại thảo nguyên bắc bộ này sẽ là một cái lò huấn luyện cường giả!”

Nghĩ được điều này Đằng Thanh Sơn cũng không khỏi sợ hãi Thiên Thần Sơn! Loại thống trị tuyệt đối này đối với sự thống trị tín ngưỡng còn toàn diện hơn cả tám đại tông phái!

Cho dù Ma Ni Tự, Tuyết Ứng Giáo, cũng đồng dạng là thống trị tôn giáo, nhưng không dám đem nội kinh bí tịch truyền khắp thiên hạ.

”Mặc dù dân cư thảo nguyên bắc bộ phổng chừng cũng trên một ức tuy không nhiều bằng Dương Châu nhưng vì tất cả mọi người đều có thể học nội kinh bí tịch như vậy sẽ chọn được nhiều cường giả hơn so với Thanh Hồ Đảo, Tiêu Dao Cung thống lĩnh một châu!

Điểm này Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ.

”Thực lực của Thiên Thần Sơn phổng chừng cũng không thua kém gì bát đại tông phái!”

Đằng Thanh Sơn trầm nghĩ.

Tại Cửu Châu Đại Địa, bát đại tông phái thống trị tuyệt đối. Một vài nhân vật tài năng tuyệt thế muốn khai tông lập phái, muốn phát triển, phần lớn sẽ lựa chọn tiến về những tiểu quốc ở Tây Vực, hoặc là tiến về những hòn đảo ở Đông hải. Cao thủ ở những nước Tây Vực, các đảo Đông hải cũng không hiếm.

Giống Mã Cẩm Khiếu người mình đã gặp ở Thanh Châu, hẳn chính là bá sư ở các quần đảo Đông hải và thậm chí còn có thể tu luyện đạt tới cảnh giới Tiên thiên.

Giống như lúc trước nhi tử của Tài thần Chu Đồng là Chu Sùng Thạch, cũng ở hải ngoại mấy năm. Những đảo hải ngoại này nhìn như không lớn, nhưng lại có rất nhiều. Rất nhiều đảo cộng lại, dân cư cũng sẽ có rất nhiều. Một vài cường giả có chí hướng cũng sẽ tới đó chiếm đoạt một hòn đảo để thống trị rồi khai tông lập phái. Tuy nói cạnh tranh kịch liệt, nhưng cũng may không nhiều và khốc liệt như ở Cửu Châu.

Cao thủ rải rác các nơi cộng lại, cũng có rất nhiều.

”Thiên Thần Sơn cho dù có mạnh, nhưng cũng không có gì nghiêm trọng. Phải trở thành cường giả hư cảnh, mới có tư cách làm một thế lực lớn trong thiên hạ!”

Đằng Thanh Sơn lao thẳng về phía bắc.

”Trước tiên tới bờ Bắc Hải, mua một con thuyền tốt đã.”

...

Thiên Thần Sơn nằm trên dãy tuyết sơn tại thảo nguyên bắc bộ.

Thiên Thần Sơn cao hai ba ngàn trượng, ngọn núi như hình mũi thương đâm thẳng lên trời cao. Trên mặt đất những tòa kiến trúc ẩn hiện, mỗi ngày đều có rất nhiều người dưới chân núi trên thảo nguyên tới cúng bái. Thiên thần, là thứ được mọi người trên thảo nguyên bắc bộ vô cùng tôn sùng.

Trên Thiên Thần Sơn, trong điện của một cung điện tường trắng mái đỏ, một trung niên nam tử mặc áo bào màu đỏ dày khoanh chân ngồi trên bồ đoàn.

”Thần Sứ đại nhân!”

Một nam tử thân thể gầy gò, mặc áo bào trắng khuôn mặt nghiêm túc khom người nói:

”Ta vừa rồi đã kể lại mọi việc đã phát sinh sáng sớm hôm nay, tuyệt không có một lời giả dối! Cao thủ tên là Hô Hòa tựa như có chân nguyên vô tận. Do đó ta hoài nghi hẳn chính là ác ma A Lan Đạt theo lời đồn ở thảo nguyên trung bộ.”

Thần Sứ mặc áo bào đỏ dày, hai lông mày rất dày, đôi mắt có vẻ rất sáng.

”A Lan Đạt?”

Hồng Bào Thần Sứ khẽ nhíu mày.

”Thần Sứ đại nhân, người này dám trắng trợn giết chóc dưới ánh sáng chói lọi bao phủ của thiên thần. Nhất định phải trừng trị nghiêm khắc.”

Tướng quân Y Lặc Đức nói vẻ trịnh trọng.

Hồng Bào Thần Sứ lạnh lùng gật đầu :

”Tốt lắm, Y Lặc Đức! Ta đã biết về sự tình này rồi, ngươi có thể lui ra.”

”Thần Sứ đại nhân, chuẩn bị khi nào đi đối phó với Hô Hòa vậy?”

Tên tướng quân nhìn Hồng Bào Thần Sứ.

Hồng Bào Thần Sứ sắc mặt trầm xuống, ánh mắt lạnh đi.

Tướng quân hiểu, hẳn nói làm cho Hồng Bào Thần Sứ mất hứng. Lập tức nặn ra nụ cười:

”Thần Sứ đại nhân, ta không quấy rầy đại nhân tĩnh tu, xin lui ra trước!”

Sau đó lặng lẽ từ cửa hông nhanh chóng rời đi. Tên Hồng Bào Thần Sứ lúc này sắc mặt hơi biến đổi.

”Ác ma A Lan Đạt? Nếu là hắn, vậy thì phiền toái rồi.”

Hồng Bào Thần Sứ nhíu mày.

”Tên Y Lặc Đức không nói láo, rất giống như những tin tức đã truyền đến! Tên Hô Hòa kia rất có thể chính là ác ma A Lan Đạt. Nhưng có thể một người giết chết gần hai vạn người, theo lý thuyết thì phải đạt tới Hư cảnh mới có thể làm được. Nhưng cường giả hư cảnh nếu muốn giết người thì bất tất phải phiền

toái như vậy mới đúng. Hơn nữa cường giả hư cảnh địa vị tôn sùng, không có bao nhiêu người lại đi làm cái công việc nhàm chán như vậy.

Những Thần Tướng đã phán định, tên ác ma A Lan Đạt, hẳn là là tiên thiên kim đan. Chỉ có điều, có thủ đoạn đặc thù nhanh chóng bổ sung tiên thiên chân nguyên.

Ngay lúc này...

Một thanh niên mặc hắc y đi đến, trên mặt thanh niên có nụ cười hài hước:

"Đại Cá Tử, đang làm gì mà ngăn người ra thế?"

"À, là Phong Sử!"

Hồng Bào Thần Sứ vội đứng lên.

"Vừa rồi ta đang nghĩ tới việc Ác Ma A Tư Lan. Bây giờ xuất hiện một tên cao thủ hư hư thực thực tên là A Tư Lan, hẳn vừa mới làm một chi quân đội dưới trướng bộ tộc Cuồng Phong chúng ta chết gần hai ngàn người.

Hồng Bào Thần Sứ hiểu rõ, thực lực hẳn mặc dù cao hơn so với thanh niên trước mắt, nhưng nói về địa vị... So với hắc y Thần Sứ thần bí này thì thấp hơn không ít.

Hắc y Thần Sứ, thực lực không nhất cao nhưng lại tuyệt đối là nhân vật quan trọng.

"À, Ác Ma A Tư Lan hử?"

Thanh niên hắc y này hơi kinh ngạc,

"Hắn có dùng thương pháp không? Hoặc là, người có phát hiện hắn có búa không?"

Nếu Đẳng Thanh Sơn ở đây, sẽ nhận ra ngay lập tức, người trước mắt chính thương nhân Tôn Phong mà mình đã gặp.

"Phong Sử, người hoài nghi hẳn là Đẳng Thanh Sơn trên Cửu Châu Đại địa à? Không có khả năng. Đẳng Thanh Sơn làm gì có thực lực mạnh như!"

Đặc sứ áo đỏ nói:

"Hơn nữa, tin tức không nói hắn dùng thương pháp. Ngược lại nói là chỉ dùng chưởng pháp. Chưởng pháp rất quý dị, làm cho quân đội Kim Lang Vương quốc chết gần hai vạn người."

Tôn Phong cười nói:

"Ta cũng chỉ hỏi một chút. Việc giải quyết Ác Ma A Tư Lan đối với Thiên Thần Sơn cũng không phải là việc khó. Mỗi một Thần Tướng chẳng phải đều là cao thủ tiên thiên kim đan sao? Phái ra Thần Tướng thứ nhất, tuyệt đối có thể giải quyết được ác ma A Lan Đạt rồi."

"Đệ nhất Thần Tướng thực lực có thể ngang bằng với ba người đầu tiên bài danh Thiên Bảng, đích xác có thể giải quyết được A Tư Lan! Nhưng Đệ nhất Thần Tướng đang cùng Thiên Thần vĩ đại tĩnh tu."

Hồng Bào Thần Sứ cung kính nói.

"Đúng, Đệ nhất Thần Tướng cũng già rồi, nếu không cố gắng đột phá tới hư cảnh e rằng đại hạn cũng sắp tới rồi."

Tôn Phong gật đầu.

Hồng Bào Thần Sứ xấu hổ cười, hẳn nào dám đánh giá Thần Tướng như vậy, khẩn cầu tiếp:

"Phong sử giả, việc mời Thần Tướng ra tay quả là hơi phiền phức. Nếu Phong Sử có thể hỗ trợ thì tốt quá vì các Thần Tướng chắc chắn sẽ nể mặt Phong Sử mà."

"Nể mặt? Chỉ là vì bộ hắc y trên người ta thôi."

Tôn Phong cười nói:

”Đi, theo ta đi gặp mấy vị Thần Tướng.”

222. Chương 33: Mật Tông

”Phong Sứ, chúng ta đi bái kiến đệ ngũ thần tướng trước chứ?” Hồng bào Thần Sứ cười nói ”Trong tất cả các thần tướng, đệ ngũ thần tướng tuy rằng trẻ tuổi một chút, nhưng thực lực lại là gần với đệ nhất thần tướng. Nếu đệ ngũ thần tướng có thể xuất mã .Chuyện này có thể nắm chắc rồi!”

Tôn Phong nhìn về phía tiểu lâu nằm giữa sườn núi, cười khổ nhìn thoáng qua hồng bào Thần Sứ ”Đệ ngũ thần tướng Nga Nhật Tề Nhĩ, là một trong các thần tướng có tiềm lực rất lớn, sư phó của ta năm đó cũng khen hắn nhiều lắm, nói hắn là người có hi vọng đạt tới hư cảnh! Bất quá tính tình của hắn người cũng không phải không biết... Luôn có vẻ cự tuyệt ngoài nghìn dặm. Các thần tướng khác có lẽ sẽ cấp cho hắn y chúng ta một chút mặt mũi, nhưng đối với Nga Nhật Tề Nhĩ thì không nhất định”.

Hồng bào Thần Sứ đương nhiên rất rõ ràng tính tình của đệ ngũ thần tướng.

Nga Nhật Tề Nhĩ khi còn trẻ có thanh danh truyền khắp đại thảo nguyên, được xưng tụng là ”Thảo nguyên hùng ung” ”Thiên thần chi tử” v.v.... Mà khi gia nhập thiên thần sơn, một lòng tiềm tu lại có thể bước vào hàng ngũ thần tướng, thậm chí thực lực còn gần với đệ nhất thần tướng.

”Phong Sứ, người yên tâm! Ta xem, đệ ngũ thần tướng đại nhân, cho dù không để cho hắn y chút mặt mũi, cũng sẽ nể mặt sư phó mà tiếp đãi chúng ta.” Hồng bào Thần Sứ cung kính nói.

Tôn Phong vừa nghe, bĩu môi.

”Được rồi, đi, chúng ta đi bái kiến đệ ngũ thần tướng.” Tôn Phong hạ quyết định, liền trực tiếp bước đến cửa căn tiểu lâu.

”Bá”.

Bên trong tiểu lâu lúc này có một lão nhân gầy yếu, khoác áo bào dày, đang quét rác. Vừa thấy người đến, lập tức hành lễ ”Hai vị Thần Sứ đại nhân, thần tướng đại nhân bây giờ đang tĩnh tu.”

”Người đi thông báo, nói Phong Sứ cầu kiến.” Hồng bào Thần Sứ nói.

”Dạ.” Lão nhân gầy yếu khom người, lập tức thông qua hai tầng tiểu lâu ,đi thông báo .

Hồng bào Thần Sứ cười nhìn Tôn Phong nói ”Phong Sứ, theo ta thấy đệ ngũ thần tướng mặc dù không để cho người khác chút mặt mũi, cũng sẽ phá lệ mà cấp cho người chút mặt mũi, nhưng chắc chắn sẽ gặp Phong Sứ người.”

Tôn Phong vừa nói vừa nhíu nhíu mũi: ”Hãy chờ xem... Kỳ thật chỉ cần tìm các thần tướng khác là được rồi, Nga Nhật Tề Nhĩ người này...”

Đúng lúc này, lão nhân gầy yếu quay lại, lập tức cung kính nói: ”Hai vị thần sứ đại nhân. Thần tướng đại nhân cho mời. Mời theo ta!”.

”Nhìn thấy ta nói chuẩn không?” Hồng bào Thần Sứ cười nói.

”Đừng nhiều lời. Đi thôi.” Tôn Phong lúc này chuyển thân đi theo lão nhân gầy yếu, hướng về đại môn đi tới.

Qua đại môn, xuất hiện một con đường nhỏ. Dọc theo đường nhỏ, rất nhanh đi tới một nơi trống trải, tuyết đọng bao trùm khắp nơi mịn màng không chút tì vết ”Hai vị Thần Sứ đại nhân, mời dẫm lên những hòn đá này mà đi, đừng giẫm lên trên tuyết đọng bên đường.” Lão nhân gầy yếu vừa dẫn đường vừa nhắc nhở.

Tôn Phong và hồng bào Thần Sứ đều rất rõ ràng đệ ngũ thần tướng có một vài yêu cầu đặc thù.

Tỷ như cái sân đệ ngũ thần tướng tĩnh tu, chỉ có thể đi trên con đường đá, tuyệt đối không thể giẫm lên tuyết đọng. Kỳ thật... Bình thường cũng không có nhiều người có tư cách có thể được đệ ngũ thần tướng cho phép tiến vào.

"Tôn Phong! Người đã đến rồi." Thanh âm khàn khàn thuần hậu, chấn động mặt đất từ trong đình truyền đến.

Bên trong đình có trái thảm bông màu đỏ, một người mặc áo mỏng màu vàng, là một nam tử hơi béo đang khoanh chân ngồi, quái dị nhất là, đầu của hắn tương đối ngắn, chỉ dài khoảng 1 tấc (10cm). Bình thường khi thấy vậy rất nhiều người đều hiểu, đệ ngũ thần tướng, chính là thân truyền đệ tử của thiên thần. Công pháp mà thiên thần sáng tạo ra được gọi là Mật tông. Phàm là thân truyền đệ tử, đầu đều rất ngắn.

"Nga Nhật Tề Nhĩ đại ca." Tôn Phong cười hắc hắc.

"Người đến thiên thần sơn cũng mấy ngày rồi, nhưng vẫn không có tới gặp ta." Nam tử mặc hoàng bào nói, trên mặt tươi cười tựa hồ làm cho tâm linh người ta trầm ổn bình lặng xuống "Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, người vẫn không có đạt tới tiên thiên cảnh giới! Sư phó của người tam đại đệ tử, chỉ còn lại có người không đạt tới tiên thiên".

Tôn Phong bắt đầu dĩ cười "Tiên thiên cảnh giới cũng không phải muốn đạt tới là tới được ngay đâu, ta có thể làm sao bây giờ. Ta sao có thể vượt qua đại ca chứ, thiên tài như vậy."

"Tư chất ngộ tính rất trọng yếu."

"Nhưng là..." Nga Nhật Tề Nhĩ thủy chung vẫn mỉm cười "Ngộ tính cách quan trọng hơn! Người tư chất ngộ tính tuyệt đối là trong vạn người có một, nhưng tính cách của người thật sự là... Như vậy đi, từ ngày mai, người tu luyện ở bên cạnh ta."

Tôn Phong sắc mặt đại biến: "Nga Nhật Tề Nhĩ đại ca... không phải là muốn lấy mạng của ta đó chứ?"

"Hử?" Nga Nhật Tề Nhĩ nhướn mày, cặp lông mi thô dài chợt dựng lên, nhìn chăm chăm Tôn Phong.

Tôn Phong chỉ có thể cười khổ "Được rồi, được rồi." Đồng thời còn trừng mắt liếc hồng bào Thần Sứ một cái "Ta đã đoán được theo người đến là sẽ có phiền toái, người đúng là ... Không nên đến mới là thượng sách." Hồng bào Thần Sứ nghe xong bắt đầu dĩ cười khổ, hiện tại trên thần sơn, số người muốn theo đệ ngũ thần tướng tu luyện nhiều vô số kể, nhưng chưa ai có được cơ duyên này.

Đệ ngũ thần tướng nổi tiếng là lạnh lùng, chưa bao giờ thu đệ tử.

"Nga Nhật Tề Nhĩ đại ca, hôm nay chúng ta đến, là có việc." Tôn Phong nói, đồng thời hướng hồng bào Thần Sứ liếc mắt một cái "Người mau kể lại toàn bộ quá trình đi." Hồng bào Thần Sứ lập tức cung kính hướng về phía đệ ngũ thần tướng hành lễ.

Hắn rõ ràng, Tôn Phong có thể cùng đệ ngũ thần tướng nói chuyện tự nhiên, là bởi vì thân phận đặc thù. Mà hắn, tuy rằng đạt tới tiên thiên, được làm Thần Sứ, nhưng địa vị phải kém hơn không ít.

"Thần tướng đại nhân." Hồng bào Thần Sứ cung kính nói "Sự tình là như thế này....".

Vị thần sử này, đem chuyện ác ma A Lạp Đạt cùng với Hô Hòa kể lại toàn bộ, cuối cùng mới nói "Cuồng Phong Bộ lạc nhiều người bị giết như vậy, nếu thiên thần sơn chúng ta không ra tay, sợ rằng trên thảo nguyên sẽ có nghị luận không tốt." Nga Nhật Tề Nhĩ nhíu mày, nhìn thoáng qua hồng bào Thần Sứ "Giết? Người nói giết hắn?"

Hồng bào Thần Sứ ngẩn ra.

"Ai cho người quyền lực đó!" Nga Nhật Tề Nhĩ trợn trừng, ánh mắt như kim cương, quát, "Người xử lý tin tức tình báo, chỉ cần đem những tin tức thu được bẩm báo với chư vị thần tướng, về phần là giết hay thu nhận, người một gã hồng bào Thần Sứ, có cái tư cách gì mà quyết định?"

Hồng bào Thần Sứ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lập tức quỳ xuống "Thần tướng đại nhân, ta, ta chỉ là vì thiên thần sơn mà tận lực."

"Còn nói!"

Nga Nhật Tề Nhĩ giận dữ, thậm chí khiến cho Tôn Phong đều kinh hồn táng đảm.

"Không hổ là người mà sư phó cũng tán thưởng không thôi, hồi hận trước kia không nhận làm đệ tử, bị thiên thần đoạt lấy." Tôn Phong âm thầm cảm thán, sư phó của hắn cùng với thiên thần địa vị giống nhau, mà cùng bối phận với Tôn Phong này, Nga Nhật Tề Nhĩ là một nhân vật rất được coi trọng.

"Hết thấy nghe theo mệnh lệnh của thần tướng đại nhân." Hồng bào Thần Sứ quỳ xuống.

"Hừ." Nga Nhật Tề Nhĩ đậm mặt nói, "Trên đại thảo nguyên, xuất hiện hai người giống như tên khất cái siêu cấp cường giả tính khả thi cực thấp. Tên Hô Hòa này, mười phần chắc chín chính là A Lạp Đạt kia. Một khi đã như vậy... A Lạp Đạt có tám phần là tiên thiên Kim Đan cao thủ. Hai thành còn lại rất có thể là một người nào đó đi chu du thiên hạ, cảm ngộ thiên địa chi đạo hư cảnh cường giả. Nếu như là hư cảnh cường giả thì chính là cường địch mà thiên thần sơn cũng không muốn đụng vào." Nga Nhật Tề Nhĩ năm đó cũng từng đi chu du thiên hạ, ngay cả Cửu Châu đại địa đều đã đi qua.

Hồng bào Thần Sứ sợ tới mức không dám hé răng, Tôn Phong lại cười nói "Đại ca, hư cảnh cường giả trong thiên hạ làm sao có thể dễ dàng xuất hiện như vậy?"

"Không thể chủ quan." Nga Nhật Tề Nhĩ trực tiếp phân phó "Việc này ta giải quyết, trước tiên nhanh chóng điều tra xem A Lạp Đạt lúc này ở đâu, Ta sẽ cùng với hắn tiếp xúc."

"Vâng." Hồng bào Thần Sứ cung kính nói "Thần tướng đại nhân yên tâm, trong vòng một ngày, khẳng định có thể tìm được vị trí của A Lạp Đạt."

Thiên thần sơn tại bắc bộ thảo nguyên thế lực có thể nói là thâm căn cố đế, mà đại thảo nguyên bình thường đều là mệnh mỏng vô bờ không có chướng ngại muốn tìm một người rất dễ dàng.

Không trung sáng sủa, mặt trời chiếu rọi.

Gió nhẹ phát phơ, Đẳng Thanh Sơn một đường tâm lặng như nước, không ngừng cảm ngộ thiên địa mệnh mỏng, muốn sáng tạo ra hành thổ chi quyền tăng cao hơn. Cứ như vậy một đường đi tới trước, bây giờ đã là buổi chiều ngày hôm sau khi Đẳng Thanh Sơn đánh với Cuồng Phong bộ lạc.

"Quyền pháp phải như vậy!" Đẳng Thanh Sơn đang đi bên đường, linh cảm đột xuất liền huy động vài chiêu quyền pháp. Bất quá nếu có người tới gần Đẳng Thanh Sơn cũng sẽ sớm phát hiện, dù sao trạng thái của hắn bây giờ, không phải giống như lúc trước ngộ đạo. Trong lúc ngộ đạo, chung quan có người giết chóc Đẳng Thanh Sơn chỉ sợ cũng không phát hiện.

"Nhìn, người nọ so với gốc tử giống nhau a."

"Đừng nói lung tung, có thể là một khổ tu giả."

Đẳng Thanh Sơn nhìn thoáng qua xa xa mấy người chặn dê trên thảo nguyên, cười cười tiếp tục đi tới.

"Tuyết trắng vĩ đại thật tinh khiết!" Đẳng Thanh Sơn nhìn ở xa xa phía trước có một tòa tuyết sơn, tại bắc bộ thảo nguyên, bởi vì thời tiết thật sự rất lạnh trên núi cao tuyết đọng lại hàng năm không tan.

Một lát sau hắn liền tiến vào trong tuyết sơn tiếp tục hành tẩu.

"Ồ?" Đẳng Thanh Sơn ánh mắt chợt ngưng lại, nhìn dấu vết để lại trên một mảng tuyết trắng.

"Dấu vết thật lớn!"

Đẳng Thanh Sơn kinh dị nhìn trên mặt tuyết, dấu chân rất nông, nhưng lại rất lớn, rộng chừng một trượng "Đây là dấu chân của động vật khổng lồ... Có thể tạo ra dấu chân như vậy, hơn nữa dấu chân rất nông, hẳn là yêu thú giỏi về chạy trốn trên tuyết! Trên thảo nguyên, yêu thú lớn như vậy, rất có thể chính là tuyết sư thú!"

Đẳng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười, nhìn về phía xa xa. Dích xác mơ hồ cũng có dấu chân.

"Như dấu chân nông như vậy, gió lạnh thổi qua rất nhanh sẽ xóa mờ. Nhưng lúc này vết chân còn mới thế này, rõ ràng là yêu thú kia đi qua không lâu." Đẳng Thanh Sơn lập tức theo hướng dấu chân, thi triển Thiên nhai hành, hóa thành một làn khói nhẹ nhanh chóng lướt đi.

Một lát sau.

Đằng Thanh Sơn đứng ở một vách đá nhô ra trên núi, nhìn xuống phía dưới, trong một hồ nước có một con quái vật khổng lồ, lông toàn bộ trắng như tuyết, một cây sừng bạc thánh khiết trên trán, cùng với cặp tà dị huyết tinh hồng đồng biểu hiện ra thân phận của nó chính là hồng đồng tuyết sư thú!

Xoát! Kia hồng đồng tuyết sư thú dĩ đã phát hiện trong thế giới toàn màu trắng này thân thể Đằng Thanh Sơn nổi bật lên. Nhìn thấy Đằng Thanh Sơn, hồng đồng tuyết sư thú đồng tử nháy mắt chột co lại.

”Hồng!” Hồng đồng tuyết sư thú phần nộ hướng Đằng Thanh Sơn rống lên một tiếng.

”Ha ha, lão huynh! Ta cũng không cố ý truy đuổi ngươi, là lão thiên chỉ đường cho ta ta tìm tới.”

Đằng Thanh Sơn cười ha ha, thân thể mạnh mẽ từ giữa sườn núi như tên bắn lao thẳng xuống phía dưới.

”Oanh long long!” Hồng đồng tuyết sư thú trực tiếp lao ra khỏi hồ nước, sau đó nhanh chóng, lấy tốc độ kinh người nhắm hướng đông bỏ chạy.

223. Chương 34: Ngồi Trên Thần Điều Mà Đến

Đằng Thanh Sơn cười vang, thân thể hần dờng thật mạnh dưới chân núi. Mặt đất rung động, rồi xuất hiện một cái hố to. Một nhân ảnh cầm trường thương từ trong hố sâu thoát ra, nhanh chóng lao về phương hướng Hồng Đồng Tuyết Sư Thú đang chạy trốn. Tốc độ cực nhanh, so với Hồng Đồng Tuyết Sư Thú còn muốn nhanh hơn.

Sưu! Sưu!

Một người một yêu thú - người truy đuổi, thú chạy trốn.

Trong lúc chạy trốn, Hồng Đồng Tuyết Sư Thú còn thỉnh thoảng ngoái đầu về phía sau. Nó nhất thời phát hiện ra... Tốc độ nhân loại kia còn nhanh hơn nó một chút! Nó lập tức hiểu ra tên nhân loại này đã hoàn toàn hồi phục!

”Rống~~~~”

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú gầm lên phần nộ.

”Ngươi gào rống tới mấy cũng vô dụng” Đằng Thanh Sơn cười ha ha, lao nhanh như sao băng, cật lực đuổi theo.

Khoảng cách giữa người và yêu thú không ngừng thu hẹp lại.

Từ khoảng cách ban đầu ba mươi trượng nay chỉ còn hai mươi. Nhưng tốc độ Đằng Thanh Sơn và Hồng Đồng Tuyết Sư Thú thật sự đều rất nhanh, truy đuổi như vậy một lát, đã chạy đến trên hai ba mươi dặm. Trên thảo nguyên mênh mông mơ hồ một cái bóng khổng lồ, đằng sau có một bóng người nhỏ bé ít thu hút hơn đang đuổi theo.

Hô! Hô!

Những người bình thường thực lực yếu nhược trên thảo nguyên, sợ rằng đến cả hình dáng thực của yêu thú cũng không nhìn ra.

Kỳ thật lúc theo dõi dấu chân, Đằng Thanh Sơn đã lấy Luân Hồi thương ra. Đối mặt với Hồng Đồng Tuyết Sư Thú này, nếu không có vũ khí Đằng Thanh Sơn cũng rất khó có thể giải quyết được đối thủ.

Truy đuổi thêm hơn mười dặm, khoảng cách giữa Đằng Thanh Sơn và Hồng Đồng Tuyết Sư Thú đã rất gần.

”Dừng lại cho ta!” Đằng Thanh Sơn gầm lên một tiếng, chân trái đạp mạnh xuống đất, đại địa rung động, Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt mượn lực bộc phát lao lên, Luân Hồi thương trong tay đã hóa thành một luồng chớp màu bạc, đâm vào đuôi sau yêu thú.

Hô!

Cái đuôi Hồng Đồng Tuyết Sư Thú tựa như sợi nhuyễn tiên bằng thép, nhanh như chớp quất vào Luân Hồi thương.

Với chiều dài của cái đuôi này, cùng lúc quất vào Luân Hồi thương, hoàn toàn có thể quất bay cả Đằng Thanh Sơn.

”Cái đuôi này thật phiền toái a.”

Luân Hồi thương cuộn lên, lực đạo mạnh mẽ đập vào cái đuôi dài đó. ”Bùng!” một tiếng, một ít lông mao trắng bị chặt đứt, nhưng phần mềm của cái đuôi lại không chút tổn thương.

Xuy!

Đằng Thanh Sơn vùng thương ngăn đuôi yêu thú, đồng thời cũng phát hiện một bộ móng vuốt khổng lồ đang hướng về phía mình, kinh phong sắc bén đã sát vào mặt. Không kịp dùng thương cản trở, Đằng Thanh Sơn chỉ có thể gầm nhẹ một tiếng, chân phải như một viên đạn pháo hung hăng đá thẳng vào bộ móng vuốt đó.

Oanh!

Đại địa rung động.

Đằng Thanh Sơn và Hồng Đồng Tuyết Sư Thú đều bị phản chấn. Đằng Thanh Sơn lùi lại hơn mười trượng, còn Hồng Đồng Tuyết Sư Thú chân sau mất đi cân bằng, lão đảo té ngã, một lúc sau mới đứng dậy được.

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú lập tức quay đầu, bốn vó cắm chặt vào mặt đất, cúi đầu, cặp đồng tử màu đỏ kè nhìn chòng chọc Đằng Thanh Sơn, phát ra tiếng kêu phẫn nộ. Nó quả đã bị Đằng Thanh Sơn chọc tới mức phát điên, tốc độ không bằng tên nhân loại trước mắt, mà tử chiến cũng không nắm phần chắc giết chết được Đằng Thanh Sơn.

Nếu thực sự đánh nhau một trận, Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cũng rõ ràng nó không chết ắt cũng trọng thương.

”Muốn điên rồi sao?” Đằng Thanh Sơn liếm môi, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn. Tại tiền thế hắn rất hiếu chiến. Lần trước trên đại thảo nguyên hắn cũng đánh nhau với Hồng Đồng Tuyết Sư Thú một lần.

”Phát điên? Không phục? Vậy ta đánh cho ngươi phục! Nếu thật sự có thể thu phục được một đầu đỉnh phong Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cũng rất tốt.”

Đang lúc Đằng Thanh Sơn chuẩn bị điên cuồng đánh một trận...

Hô! Hồng Đồng Tuyết Sư Thú không ngờ lại quay đầu bỏ chạy.

”Tuyệt đối là cố ý.” Đằng Thanh Sơn có chút tức giận, ”Vừa rồi còn nhe răng trợn mắt như muốn nổi điên, giờ lại quay đầu bỏ chạy! Định lừa ta?”

Trên thảo nguyên, một nam tử béo mập mặc tử bào, đeo mặt nạ vàng, tóc ngắn, đang ngồi trên một thớt chiến mã lông đỏ như máu, chính là Huyết Long Mã, một trong tam đại long mã ”Xích Phong Thú”. Còn áo tím, mặt nạ vàng, chính là trang phục của Thiên thần sơn thần tướng khi ra ngoài.

”Ân, A Lạp Đạt sao vẫn còn chưa tới?” Nam tử mập mập lạnh lùng hỏi.

Một thanh niên đang dắt ngựa bên cạnh cung kính đáp:

”Thần Tướng đại nhân xin yên tâm, A Lạp Đạt tới từ phương bắc, hơn nữa tốc độ cũng không nhanh. Lúc trước có tin tức hắn đang ở phía nam hơn mười dặm, hẳn là sẽ tới chỗ chúng ta rất nhanh.”

Tên thanh niên đối với đệ ngũ Thần Tướng trong truyền thuyết hết sức kính sợ.

Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ là người có địa vị rất đặc thù ở Thiên thần sơn.

”Dựa theo tin tức, lẽ ra bây giờ cũng phải tới rồi.” Nga Nhật Tề Nhĩ nhíu mày.

”Rống ~” ”Rống ~”.

Từ xa truyền đến tiếng rống giận dữ. Vì khoảng cách quá xa, tên thanh niên cũng không nghe thấy, Nga Nhật Tề Nhĩ lại nghe rõ. Hắn hướng mắt nhìn về phía đông, ánh mắt lộ ra một nghi hoặc, nhưng cũng không nói gì.

Đúng lúc này...

Giá! Một kỵ sĩ nhanh chóng chạy đến.

"Luật luật ~~~"

Tên kỵ sĩ từ trên lưng ngựa nhảy xuống, lập tức quỳ gối cung kính:

"Đại nhân, A Lạp Đạt lúc này đang ở phương đông cách đây đại khái một trăm dặm, đang ẩu đả với một con Tuyết Sư Thú."

"Như thế nào lại ở bên đó?" Tên thanh niên cả kinh, quay đầu nhìn về phía đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ bẩm báo, "Thần Tướng đại nhân, bây giờ A Lạp Đạt đang ở đó, nếu để nhân mã đi trước dẫn đường, rất nhanh có thể tới đó."

Nga Nhật Tề Nhĩ lạnh lùng: "Không cần, ta biết hắn ở đâu."

Hắn lập tức cưỡi Xích Phong Thú, thúc nhẹ hông ngựa. Xích Phong thú hóa thành một tàn ảnh đỏ như máu, nhắm hướng đông chạy như bay.

Tiếng gầm rống vang xa trăm dặm.

Cho dù tiếng gầm của Hồng Đồng Tuyết Sư Thú rất lớn, trên thảo nguyên lại rất trống trải, tiếng vang cũng xa tới cả trăm dặm, bất quá tiên thiên cường giả bình thường cũng không có khả năng nghe thấy tiếng động từ xa trăm dặm. Nhưng cường giả Mật Tông Nga Nhật Tề Nhĩ lại có thể nghe được.

"Ấu đả với Hồng Đồng Tuyết Sư Thú ? Xem ra, hắn không phải cường giả hư cảnh, mà là tiên thiên kim đan." Ngồi trên lưng ngựa, Nga Nhật Tề Nhĩ hướng mắt nhìn về phía trước, tiếng hô cũng càng thêm rõ ràng. "Bất kể người này có lai lịch ra sao, nếu thu phục được thì thu, bằng không thì giết đi!"

Đối với Nga Nhật Tề Nhĩ, cường giả tiên thiên kim đan có thể dưới tay hắn bảo trụ mạng sống cũng không có nhiều.

Trên thảo nguyên.

Mặt đất rung chuyển từng đợt. Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn trong tay cầm Luân Hồi Thương màu bạc, giống như một lá chắn không thể lay động, đang cùng Hồng Đồng Tuyết Sư Thú như đang phát diên kháng cự. Hồng Đồng Tuyết Sư Thú dùng các loại móng vuốt, sừng, cái đuôi, phun hàn khí công kích liên tục, nhưng căn bản lại không gây thương tổn cho Đằng Thanh Sơn.

"Đúng, nên là như thế này."

Đằng Thanh Sơn thi triển "Hỗn nguyên nhất khí" thương pháp, trước sự công kích diên cuồng của Hồng Đồng Tuyết Sư Thú, thương pháp "Hỗn Nguyên Nhất Khí" cũng trở nên như nước chảy mây bay, chiêu chiêu dung hợp, không ngừng dung nhập ý cảnh của "Hành thổ chi quyền" vào thương pháp!

Linh ngộ được ý cảnh, không có nghĩa là thương pháp trong nháy mắt có thể đạt mức viên mãn.

"Hồng Đồng Tuyết Sư Thú này công kích, xem ra có vẻ như cường giả tiên thiên kim đan. Dùng nó để hoàn thiện thương pháp, quả là rất tiện." Đằng Thanh Sơn mỗi lần phòng ngự, trong đầu đều nảy sinh chút ý tưởng, thương pháp "Hỗn Nguyên Nhất Khí" cũng từ đó mà thay đổi.

Đang lúc Đằng Thanh Sơn đắm chìm vào tu luyện đặc thù, bỗng nhiên...

"U~~~~" Một thanh âm sắc bén từ xa vang lên.

"Hô!" Hồng Đồng Tuyết Sư Thú vốn đang diên cuồng công kích Đằng Thanh Sơn bỗng đột ngột lui về phía sau.

"Sao bỗng nhiên dừng lại?" Đằng Thanh Sơn cười cười liếc mắt nhìn Hồng Đồng Tuyết Sư Thú, "Cũng được a! Có thể thu phục được nghiệt súc người thì thu phục, không được trực tiếp giết chết." Đối với yêu thú

thích ăn thịt người, Đằng Thanh Sơn tuyệt đối không có hảo cảm. Dù sao, Đằng Thanh Sơn cũng là nhân loại a.

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú nhìn chăm chăm vào Đằng Thanh Sơn, nhưng không chạy.

Đột nhiên Đằng Thanh Sơn biến sắc, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xa xa.

”U~~~~” Âm thanh cao vút chói tai cuốn cuộn truyền đến.

”Yêu thú Liệt Phong Thần Điều? Hơn nữa lại còn là hai con?”

Đằng Thanh Sơn đã thấy xa xa có hai đầu thần điều thật lớn, hai cánh dang ra rộng chừng bốn năm trượng. Một con toàn thân đen kịt, vùng đầu lại màu đỏ rực. Một con thân trắng như tuyết, nhưng vùng đầu cũng có màu đỏ rực.

Liệt Phong Thần Điều tính tình hung mãnh, miệng phun liệt hỏa. Liệt Phong Thần điều trưởng thành, đầu có màu xanh, thực lực có thể sánh với tiên thiên hư đan. Khi Liệt Phong Thần Điều tìm được con khác giới, chúng sẽ sống với nhau, khi đó sẽ đồng thời lột xác, vùng đầu biến thành màu đỏ, thực lực có thể so với tiên thiên kim đan! Sau khi lột xác, hai con Liệt Phong Thần Điều không rời nhau nữa. Nếu một con chết, con kia sau khi báo thù xong cũng sẽ tự sát.

Năm trước, Đằng Thanh Sơn đã rất cảm thán khi tìm hiểu truyền thuyết về Liệt Phong Thần Điều.

Hai con thần điều sống cùng nhau, đều có thể lột xác, song nếu một con chết, con kia cũng sẽ không sống một mình. Không thể không làm cho người ta phải cảm thán không thôi.

”Xem ra hai con Liệt Phong Thần Điều đều có giao tình với Hồng Đồng Tuyết Sư Thú này?” Đằng Thanh Sơn thầm giật mình, đồng thời chú ý tới hai con Liệt Phong Thần Điều trên trời cao. Đột nhiên Đằng Thanh Sơn phát hiện ra, trên lưng con thần điều màu trắng còn có một bóng người.

Người kia áo lông cừu màu tím, đội mũ da màu trắng, mặt che một lớp khăn lụa. Nhìn thân hình này, hẳn là yếu điệu nữ tử!

”Không lẽ, hai con Liệt Phong Thần Điều đều là do nàng thu phục?” Đằng Thanh Sơn chấn động.

Hô! Hô!

Hai con Liệt Phong Thần Điều rất nhanh hạ xuống đất. Tử y nữ tử bước xuống, nhìn Đằng Thanh Sơn, đặc biệt là cây Luân Hồi Thương màu bạc một hồi lâu.

”Rống~~~~” Hồng Đồng Tuyết Sư Thú rống lên một tiếng, nhìn cô gái trước mặt.

”Rống, rống~~~~” Cô gái không ngờ cũng ngâm khe hai tiếng, Hồng Đồng Tuyết Sư Thú lập tức ngoan ngoãn không gầm gừ gì nữa.

Nhìn thấy thế, Đằng Thanh Sơn càng thất kinh: ”Lão Thiên a, ba con yêu thú cấp bậc tiên thiên kim đan, lại bị nàng khống chế? Đây đều là tam đầu tiên thiên kim đan yêu thú, cho dù là Thanh Hồ đảo, Tiêu Dao cung, bình thường cũng chỉ có mấy người như vậy thôi!”

Nếu không phải vì bị tổn thương rất nặng sau trận Đại Duyên sơn, đích xác Thanh Hồ đảo có bảy vị tiên thiên kim đan. Tiếc là hiện giờ họ cũng chỉ còn lại có bốn.

”Hơn nữa xem ra nàng cũng giống Thú Vương Ô Hâu, hiểu được thú ngữ. Bất quá, hiểu được thú ngữ, cũng không nghĩa là có thể thu phục yêu thú. Yêu thú có trí tuệ nhân loại, càng không phải dễ dàng bị thu phục.”

Đằng Thanh Sơn đối với cô gái trước mắt không khỏi có chút kiêng kỵ.

Chỉ tính riêng ba đầu tiên thiên kim đan yêu thú cũng đã không dễ trêu vào.

”Người... Xin chào!” Một thanh âm dễ nghe vang lên, đồng thời cô gái cũng hé chiếc khăn mỏng trên mặt.

Đằng Thanh Sơn vừa thấy, trong lòng chợt run lên.

224. Chương 35: Thân Phận Chân Chính

Vô luận là dung mạo, hay là ánh mắt cùng với khí chất đều giống như vậy! Cùng với người vợ "Tiểu Miêu" ở kiếp trước của mình giống nhau như đúc. Nếu nói năm đó hắc cữu Lý là vì dung mạo của nàng rất giống với người vợ quá cố của mình, thì nữ tử ở trước mắt cùng Tiểu Miêu khi trưởng thành gần như hoàn toàn giống nhau!

Nặng nhất là khí chất!

Tiểu Miêu cùng với Đằng Thanh Sơn giống nhau, đều là sát thủ, đã trải qua sự tôi luyện trong địa ngục. Trong chiến đấu sinh tử, cô gái Lý kia không có khí chất như Tiểu Miêu. Nhưng là... nữ tử này lại có khí chất rất giống với Tiểu Miêu.

Trong khí chất đồng dạng có một cổ lạnh như băng.

"Người là... Tiểu?" Thanh Sơn có chút kinh nghi không dám xác định, nói.

Nữ tử vạch khăn che mặt khi nghe được lời này của Đằng Thanh Sơn, trên mặt nhất thời lộ ra sự sợ hãi lẫn vui mừng: "Ca, thật là người!?" Nữ tử này đúng là người năm đó đã được Đằng Thanh Sơn cứu, Lý! Vừa rồi nàng thấy trong tay Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi Thương, nên có chút hoài nghi thân phận người ở trước mắt.

Vả lại bởi vì đang ở trên đại thảo nguyên, nên Đằng Thanh Sơn không nghĩ ai có thể nhận ra hắc. Hơn nữa, trên đại thảo nguyên này cũng đã không thuộc phạm vi thế lực của Cửu Châu, vì thế cũng không ai đuổi bắt hắc. Cũng phải nói thêm, thực lực của Đằng Thanh Sơn đã đề cao lên rất nhiều. Cho dù Tiên Thiên Kim Đan cường giả nghĩ muốn đối phó hắc, Đằng Thanh Sơn cũng không sợ!

Hơn nữa, nửa năm ở đại thảo nguyên một mình khổ tu, lấy thiên địa làm giường, tự nhiên khiến hắc có chút lười thôi.

Quần áo rách nát, râu cũng dài ra, khuôn mặt hóa trang cũng không thể một lần mà duy trì được một năm rưỡi. Thời gian dài, hóa trang đã gần như không còn.

Kỳ thật, nếu là thân nhân đến, tuyệt đối có thể liếc mắt một cái là nhận ra Đằng Thanh Sơn lúc này.

Bất quá... nếu không phải người quen thuộc với hắc, cũng không thể nào nhận ra được. Dù sao, Đằng Thanh Sơn thể trạng đã thay đổi. Cuộc sống trên thảo nguyên đã làm làn da hắc biến thành ngăm đen, bề ngoài lại trông như một tên ăn mày, râu tóc để dài, ai có thể dễ dàng nhận ra?

Nhưng Lý vẫn nhớ Đằng Thanh Sơn. Dung mạo của hắc, nàng nhớ rất rõ ràng.

Giờ phút này, khi Đằng Thanh Sơn râu ria lởm chởm, nhưng nàng lại ngờ ngợ đó chính là vị thanh niên có khuôn mặt thanh tú ngày xưa, Đằng Thanh Sơn! Lại thêm một cây Luân Hồi Thương kia.

Cho nên, nàng liền cởi bỏ cái khăn che mặt!

Nếu là người khác, khi chứng kiến dung mạo của nàng, nhiều nhất là thấy đó chỉ là một nữ tử xa lạ xinh đẹp mà thôi. Nhưng nếu thật sự là Đằng Thanh Sơn, sẽ nhận ra nàng.

"Người có thể nhận ra ta?" Đằng Thanh Sơn kinh ngạc sờ sờ chòm râu trên mặt mình, không nghĩ tại sao lại bị nàng nhận ra. Bỗng nhiên, hắc chứng kiến Luân Hồi Thương ở trong tay, cười nói: "Tiểu, nguyên lai là thanh Luân Hồi Thương này đã tiết lộ ra thân phận của ta."

Đằng Thanh Sơn cởi gói đồ trên người xuống, mở thùng ra, đem Luân Hồi Thương bỏ lại vào bên trong chiếc thùng.

"Đằng đại ca, đó chính là Khai Sơn Thần Phủ?" Lý kinh ngạc nhìn chiếc búa trong rương của hắc, hỏi.

Thanh Sơn gật đầu, lại đem gói đồ buộc vào sau lưng.

Lý trong ánh mắt có ý cười: "Đằng đại ca, kỳ thật người không cần đem Luân Hồi Thương giấu đi... Trên đại thảo nguyên, cũng sẽ không có người nào đuổi giết người. Cho dù là có người nói người là Đằng Thanh Sơn, người cũng sẽ không có việc gì."

"Làm cho người ta biết luôn." Đằng Thanh Sơn cười nói.

Tiểu cô nương đã nhận ra thân phận của mình, nhưng Đằng Thanh Sơn thật ra không thêm để ý. Lúc trước lần đầu tiên khi nhìn thấy Tiểu, Đằng Thanh Sơn tương đối quan tâm tới nàng... Có lẽ là bởi vì dung mạo của nàng giống hệt thê tử ở kiếp trước, mới khiến Đằng Thanh Sơn hành động như vậy.

Bất quá, không quản thế nào, nhưng Đằng Thanh Sơn phải thừa nhận... Khi đối mặt Tiểu, lòng mình chỉ có niềm vui.

"Hơn nửa năm nay, nàng đã có chút thành tựu nội kinh, hơn nữa lúc đó nàng mới mười ba tuổi, đúng là giai đoạn tốt nhất để phát triển thân thể. Nội kinh hùng hậu, năng lượng sung túc, làm thân thể cũng lớn rất nhanh, so với lúc trước đã cao hơn nửa cái đầu." Đằng Thanh Sơn thàn thán.

Đúng lúc này...

"Rống ~" Ở bên cạnh truyền đến một tiếng hô lớn.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại. Chỉ thấy, con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú tựa như một tòa núi nhỏ kia đang gào nhìn chằm chằm mình.

"Chắc chắn, sao vậy? Thấy ta thu hồi Luân Hồi Thương nên muốn động thủ?" Đằng Thanh Sơn cười cười, nhìn Hồng Đồng Tuyết Sư Thú ở trước mắt. "Nếu không phải nể mặt mũi Lý, hôm nay ta đã thu thập người!" Đằng Thanh Sơn nắm chặt nắm tay.

Trong mắt hần lóe ra lưu quang.

"Rống ~ rống ~" Lý cũng hô vài tiếng với con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú.

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú lúc này mới không hé răng nữa.

"Cố ý làm bộ như muốn chiến đấu với ta, nhưng đột nhiên lại chạy trốn!"

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú kia: "Ta lúc này mới hiểu được, nó cố ý muốn kéo dài thời gian, chờ người tới cứu nó."

Lý nhìn nhìn Hồng Đồng Tuyết Sư Thú nói: "Hồng Đồng rất dã tính, không quá nghe lời. Nó không giống như đại hắc cùng đại bạch, bọn chúng rất nghe lời."

"Đại hắc, đại bạch?" Đằng Thanh Sơn nở nụ cười: "Năng lực đặt tên của người rất mạnh."

Lý nghe xong, mặt không khỏi có chút hồng: "Đằng đại ca đừng giễu cợt ta."

Nhìn thấy Lý mặt đỏ lên, Đằng Thanh Sơn tựa hồ chứng kiến hình ảnh của Tiểu Miêu khi làm nũng với mình, trong lòng tự nhiên sinh ra một tia nhu tình.

"Đằng đại ca?" Lý thấy ánh mắt của Đằng Thanh Sơn có vẻ hơi khác lạ.

Tiểu Miêu là ở người vợ ở kiếp trước của hắn, nhưng lúc này... Tiểu Miêu dường như đang đứng ở trước mặt, làm Đằng Thanh Sơn không tự chủ được gọi lên một cổ tình cảm thân thuộc từ sâu trong nội tâm.

"Tiểu, người thu phục ba con Yêu Thú này sao?" Đằng Thanh Sơn lập tức chuyển đề tài.

Đối mặt Tiểu, Đằng Thanh Sơn chỉ có thể tự nói với mình: "Nàng là Tiểu, không phải Tiểu Miêu."

Lý nhú nhú chiếc mũi, cười nói: "Đương nhiên với chút thực lực của ta thì không thể làm được, sẽ bị móng vuốt của bọn họ trực tiếp xé thành những mảnh nhỏ. Kỳ thật lại nói tiếp... nhưng nói như thế nào bây giờ..."

"Nói từ đâu!" Đằng Thanh Sơn đối với cô bé Lý đã trở thành cô nhi này, vẫn rất quan tâm.

Lý gật gật đầu, ngoan ngoãn thuật lại.

"Năm đó, khi Đằng đại ca đi Man Hoang, lúc ta ở trong thành đã gặp được sư phụ! Khi đó sư phụ đã nói, ta là một thiên tài luyện võ. Nàng cho ta uống một ly "Tuyệt Liên chi thủy", làm kinh mạch của ta gần như toàn bộ được đả thông. Không chỉ vậy, nó còn khiến cho ta có một nguồn nội kinh hùng hậu."

"Tuyệt Liên chi thủy?" Đàng Thanh Sơn vẫn chưa nghe nói qua có thiên tài địa bảo như vậy. Lúc trước hẳn còn tưởng rằng đó là "Ngọc tinh chi thủy."

Lý tiếp tục nói: "Sau đó, sư phụ dẫn ta đi bắt hết tất cả những kẻ cắp đã tàn sát gia đình ta..." Ánh mắt của Lý lộ ra vẻ tàn nhẫn: "Ta đã tự tay giết chết toàn bộ bọn họ!"

Đàng Thanh Sơn kinh dị nhìn Lý.

Giết người?

Tuy nói thì có thể thoải mái như vậy, nhưng sự thật lại khác hoàn toàn. Khi lần đầu tiên giết người, nó sẽ đi theo ám ảnh bạn một thời gian rất dài. Mà một cô nương yếu đuối như Lý, trong quá khứ khẳng định là chưa từng giết người. Lần đầu tiên giết người, chỉ sợ nó sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến nàng sau này!

"Tiểu, không sợ hãi sao? Đàng Thanh Sơn dò hỏi.

"Có chút. Lúc ấy ta rất sợ hãi, đêm ngủ còn nằm mơ thấy ác mộng." Lý lập tức lắc đầu: "Bất quá, ta sớm nghĩ họ đều là những kẻ cùng hung cực ác! Đương nhiên đáng chết!"

Thanh Sơn âm thầm thở dài. Một tiểu cô nương khi còn nhỏ đã chứng kiến cả nhà bị giết, sau lại tự tay giết sạch đám hung thủ đó. Loại chấn động ảnh hưởng này, tuyệt đối không kém bao nhiêu so với địa ngục huấn luyện của sát thủ.

Khó trách hiện giờ, khí chất của Lý cũng trở nên có chút lạnh như băng.

Khí chất, nói đến mờ ảo, trên thực tế cùng kinh nghiệm, lịch duyệt, tâm tính có liên quan với nhau!

...

Đàng Thanh Sơn cùng với Lý ngồi trên cỏ, ba con Yêu Thú cấp bậc Tiên Thiên Kim Đan đều đứng ở một bên. Đặc biệt, con Hồng Đổng Tuyết Sư thú thỉnh thoảng lại hung hăng liếc mắt nhìn Đàng Thanh Sơn.

"Sau khi trở về cùng với sư phụ, ta liền chăm chú tu luyện trường tiên* pháp!"

Đàng Thanh Sơn cũng chú ý tới, ở bên hông áo lông màu tím của Lý, trên đai lưng trên bên một cây trường tiên màu xanh biếc.

Bỗng nhiên Đàng Thanh Sơn tỉnh ngộ...

Nam nhân nhìn phần eo của nữ nhân là một việc rất thất lễ, hắn lập tức ngẩng đầu lên.

Lý mặt vẫn ửng đỏ, nói tiếp: "Bất quá, tin tức Đàng đại ca người gặp chuyện không may thiên hạ đều biết, ta cũng rất lo lắng." Lý nhìn về phía Đàng Thanh Sơn. Đàng Thanh Sơn nghe nàng nói vậy, không khỏi mỉm cười. Ít nhất, cô gái nhỏ này cũng không coi mình là người xấu.*

Lý bắt đầu nói: "Ta rất muốn giúp Đàng đại ca, nhưng ta lại căn bản không biết đại ca đang ở đâu. Lúc đó, ta thấy sư bá nói..." Đàng đại ca của người dịch dung thuật cực cao, không ai có thể tìm được hắn." Ta lúc ấy cũng tin lời của sư bá, nên rất chăm chỉ tu luyện tiên pháp, và cùng với sư bá học "Thú ngữ."

"Thú ngữ?"

Đàng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn Lý: "Sư bá của người là Thú Vương Ô Hâu?"

"Đúng, hắn là sư bá của ta." Lý gật đầu.

Trong lòng Đàng Thanh Sơn nhất thời nổi lên một cơn sóng gió động trời. Trong truyền thuyết, Thú Vương Ô Hâu vốn không hề có sư phụ. Nhưng là... Ô Hâu không ngờ lại có sư muội! Nếu vậy, hắn sao có thể không có sư thừa*!?

Lý lộ ra vẻ tươi cười, nói: "Sư bá hắn đương nhiên là có sư phụ, cũng chính là sư tổ của ta a! Đây chính là một đại bí mật, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài. Đàng đại ca... người ngàn vạn lần đừng truyền ra ngoài. Nếu để cho người khác biết, ta sẽ rất thảm."

Đàng Thanh Sơn gật gù đầu.

"Ta lúc ấy cùng với sư bá học Thú ngữ. Học Thú ngữ cần phải có thiên phú, rất nhiều người cả đời cũng đều không hiểu, nhưng...ta lại học rất nhanh. Ngắn ngủn một tháng, ta đã học xong ngôn ngữ của loài điều (hay điều hoặc chính xác ra chính là đại bàng)! Sư bá phi thường kinh hỉ, nói ta là người duy nhất hấn gặp qua có thiên phú học Thú ngữ." Lý lộ ra vẻ tươi cười.

"Sư bá chỉ có một đệ tử! Bởi vì học Thú ngữ đối với người khác mà nói, tựa hồ thật sự là phi thường khó. Sư bá đã hơn một trăm tuổi mà chỉ có một đệ tử, cũng chính là Vạn sư huynh của ta."

"Bất quá, ta mới học Thú ngữ được hai tháng mà đã giỏi hơn hấn nhiều. Hấn đã học mười mấy năm, nhưng lại không bằng được ta chỉ học vài tháng." Lý tự tin nói.

"Một thời gian sau, ta được sư bá phân phó một nhiệm vụ. Đó là, trên đường từ Cửu Châu đi tới thảo nguyên ta phải chiếu cố tốt ba con Yêu Thú cấp bậc Tiên Thiên Kim Đan này. Thứ hai, là muốn ta dùng mọi biện pháp thuần hóa ra một tộc đàn Yêu Thú, làm chúng nó nghe hiểu tiếng người!" Lý nói: "Giống như Tuyết Ứng Giáo, hay Xạ Nhật Thần Sơn vậy. Dù sao, một tông phái không có khả năng mỗi một cao thủ đều hiểu Thú ngữ. Cho nên, chỉ có thuần hóa Yêu Thú, làm chúng nó hiểu ngôn ngữ của loài người chúng ta thì các cao thủ của tông phái mới có thể dễ dàng khống chế chúng nó."

"Nhưng, muốn làm cho bọn chúng nghe hiểu tiếng người là chuyện rất khó, ngay cả sư bá cũng làm không được... Bất quá, sư bá nói thiên phú về Thú ngữ của ta còn hơn nhiều so với hấn."

Lý cười cười: "Cho nên, ta liền nhân nhĩ chu du khắp đại thảo nguyên."

Đằng Thanh Sơn khiếp sợ không thôi.

Làm cho Yêu Thú nghe hiểu tiếng người? Chuyện này so với học Thú ngữ còn khó hơn gấp trăm lần.

"Có người!" Đằng Thanh Sơn sáu giác quan miễn cảm, quay đầu về phía Tây nhìn lại.

Ở trên đại thảo nguyên mênh mông bát ngát, chỉ thấy một đạo bóng dáng đỏ như máu, từ phía xa xa nhanh chóng vọt tới.

"Huyết Long Mã - Xích Phong Thú?" Đằng Thanh Sơn nhíu mày lại. "Luật luật ~~" Xích Phong Thú chợt dừng lại, Đằng Thanh Sơn thấy ở trên lưng nó có một người. Đó là một nam nữ béo tóc ngắn, mặc một bộ trường bào màu tím, đội mặt nạ màu vàng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, sau đó chăm chú nhìn hấn!

*Trường tiên: roi

*Dịch nguyên văn từ câu: "Ít nhất, cô gái nhỏ này cũng không đem mình vào trong cổng rãnh." "Trong cổng rãnh" ở đây theo ý mình chính là nghĩ xấu. Ai có ý hay hơn xin vô nhà mình, mình sẽ lập tức sửa ngay.

*Sư thừa: môn phái.

*Huyết Long Mã - Xích Phong Thú là 1. Huyết Long Mã có cái tên khác là Xích Phong Thú, anh em đừng nhầm đây là 2 loài khác nhau.

225. Chương 36: Thần Nữ

Thanh Sơn cũng nhìn nam tử mặc áo tím trên lưng ngựa.

- Người này tựa hồ đối với ta có một tia địch ý? - Đằng Thanh Sơn nghĩ thầm trong lòng nhưng thật ra cũng không quan tâm lắm. Trước đây còn phải bỏ chạy, nhưng hôm nay đứng trước cường giả Tiên Thiên Kim Đan, Đằng Thanh Sơn đã có thể ứng phó một cách tự tin.

- Người là Đệ ngũ Thần Tướng? - Một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên.

Bên cạnh Đằng Thanh Sơn, Lý một thân áo lông cừu màu tím cũng nhanh nhẹn đứng lên, ánh mắt trong trẻo nhưng đầy vẻ lạnh lùng nhìn thẳng vị nam tử hơi béo kia:

- Không biết Đệ ngũ Thần Tướng đến nơi này có chuyện gì?

Đằng Thanh Sơn nghe xong trong lòng cảm thấy còn nghi hoặc, Thần Tướng là cao thủ cấp bậc như thế nào?

Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ nhìn Lý thật lâu rồi mới nói:

- Thần nữ! Vị Hô Hòa này chính là tên Ác ma A Lạp Đạt, ác danh lan xa trên cả đại thảo nguyên! Thiên Thần Sơn chúng ta tự nhiên cũng nên trừng phạt! Thế nào, chẳng lẽ hấn cùng với Thần Nữ người có quan hệ sao?

- Hấn là bằng hữu của ta!

Lý nhượng mày:

- Đệ ngũ Thần Tướng, Ác ma A Lạp Đạt cái gì. Tên Ác ma A Lạp Đạt đó chính là truyền thuyết thôi... Cho dù bằng hữu của ta giết những người đó! Cũng hấn là do những người đó đáng chết! Trên đại thảo nguyên này, kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu phải chết, chỉ có cường giả sinh tồn. Các người là Thần Tướng, trong tay ai cũng đã dính đầy máu tươi? Giết nhiều người chính là Ác ma A Lạp Đạt sao, thật là có hứng thú!

Ánh mắt của Lý sắc bén như kiếm, nhìn thoáng qua Đệ ngũ Thần Tướng:

- Thần Tướng, ta không hy vọng người ở tại đây quấy rầy ta thuần dưỡng yêu thú.

Đệ ngũ thần tướng Nga Nhật Tề Nhĩ ngồi trên lưng ngựa, im lặng một lúc.

- Tốt lắm, vậy thì ta cũng không quấy rầy Thần Nữ người cùng bằng hữu của người.

Nga Nhật Tề Nhĩ nói xong, quay đầu ngựa, chân đột ngột thúc vào bụng ngựa!

- Giá! - Huyết Long Mã Xích Phong Thú hí hí lên một tiếng rồi điên cuồng tăng tốc độ chạy đi.

Rất nhanh liền hóa thành một đạo tàn ảnh đỏ như máu, biến mất tại phía cuối biên giới đại thảo nguyên.

Đằng Thanh Sơn đứng cùng với Lý nhìn đối phương ở xa xa rời đi.

- Tiểu, Đệ ngũ Thần Tướng là ai? - Đằng Thanh Sơn kinh ngạc hỏi.

Kỳ thật, đối với cái tên Thần Nữ, trong lòng Đằng Thanh Sơn càng nghi hoặc hơn.

Lý lạnh nhạt cười nói:

- Thiên Thần trên núi, ngoại trừ Thiên Thần cao cao tại thượng, dưới trướng chính là chư vị Thần Tướng. Mỗi một Thần Tướng đều có được thực lực Tiên Thiên Kim Đan! Mà tên Đệ ngũ Thần Tướng này từ lúc ta tới Thần Sơn, tuy thời gian rất ngắn nhưng cũng có gặp qua hấn một lần. Đối với tính tình của hấn ta cũng không hiểu nhiều... nhưng ta cũng biết vài chuyện. Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ này hiện giờ là một trong tám đại Thần Tướng, thực lực gần bằng với cường giả Đệ nhất Thần Tướng.

- Tám đại Thần Tướng? Mỗi một người đều là cường giả Tiên Thiên Kim Đan? - Đằng Thanh Sơn nghe xong cũng bị chấn động.

Vốn căn cứ vào tình huống bắc bộ thảo nguyên, Đằng Thanh Sơn cũng đoán được thực lực Thiên Thần Sơn phỏng chừng là không thua so với tám đại tông phái tại Cửu Châu! Nhưng hơn thua nhau thế nào thì không biết. Lúc này biết được, hấn không khỏi cảm thấy rung động!

- Đẳng đại ca, sư môn của ta thực lực thật sự rất mạnh. Nếu người gia nhập sư môn của ta, tám đại tông phái trong thiên hạ cũng không có khả năng giết được người.

Lý nhìn lại Đằng Thanh Sơn:

- Gia nhập sư môn của ta đi, có lời nói của ta, tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhưng nhìn vào ánh mắt Đằng Thanh Sơn, Lý liền hiểu được quyết định của hấn.

Lúc trước Đằng Thanh Sơn tuy rằng công khai nói bội xuất ra khỏi Quy Nguyên Tông. Nhưng đó là do tình huống bất buộc, là do lo lắng cho Quy Nguyên Tông. Tận đáy lòng... Đằng Thanh Sơn vẫn luôn nghĩ mình là thành viên của Quy Nguyên Tông.

- Sư môn của người mạnh như thế nào? - Đằng Thanh Sơn hiểu kỳ hỏi.

- Đây chính là một đại bí mật.

Lý cười thần bí:

- Chẳng qua ta có thể tiết lộ cho người một chút... Thiên Thần Sơn, chẳng qua là một mạch của sư môn ta thôi!

Đằng Thanh Sơn nghe xong sắc mặt liền đại biến.

Một mạch?

Thiên Thần Sơn thực lực đã có thể so với Tiêu Dao Cung, Thanh Hồ Đảo! Tuy rằng không sánh bằng Doanh thị gia tộc, Vũ Hoàng Môn, nhưng cũng là rất mạnh rồi. Không nghĩ tới, Thiên Thần Sơn vốn là một chi mạch mà thôi!

- Cho nên ta mới nói, chỉ cần Đằng đại ca người gia nhập sư môn của ta, tuyệt đối không cần lo lắng có người dám đuổi giết. - Lý nói.

- Hiện tại, ta cũng không lo lắng.

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt cười:

- Tiểu, không cần nhiều lời nữa. Phóng nhân khắp thiên hạ... Giờ đây Tiên Thiên Kim Đan có thực lực có thể giết ta, chỉ sợ là không có ai!

Tuy rằng hiện giờ lực tấn công của mình còn yếu, nhưng nếu trong phòng ngự sử dụng chiêu Hỗn Nguyên Nhất Khí, Đằng Thanh Sơn tự tin không ai có thể phá được!

Nếu thời gian kéo dài, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể đợi cho chân nguyên đối phương cạn kiệt sạch, sau đó sẽ giết chết đối phương! Nếu kiên trì chiến đấu trong thời gian lâu dài, nhìn khắp thiên hạ, tất cả Tiên Thiên Kim Đan cộng lại đều không thể vượt qua Đằng Thanh Sơn!

- Vừa rồi hẳn gọi người là Thần Nữ? - Đằng Thanh Sơn cười nhìn nhìn Lý.

Lý cười:

- Ta phụng mệnh sư bá, chăm sóc mấy yêu thú này. Còn phải nghĩ biện pháp thuần dưỡng yêu thú... Trong sư môn, ta chính là người có khả năng trở thành người thuần dưỡng yêu thú đệ nhất trong tương lai. Tuy rằng những Tiên Thiên Kim Đan có địa vị rất cao, nhưng hiện giờ trong sư môn, người có thể thuần dưỡng yêu thú cũng chỉ có ta, Vạn sư huynh cùng với Ô Hưu sư bá. Cho nên, địa vị của ta cũng cao một chút. Nếu gặp các Thần Tướng, hừ...ta cũng mặc kệ.

Đằng Thanh Sơn nhất thời hiểu được địa vị của Lý!

Có thể cùng yêu thú đối thoại, đây chính là năng lực phi thường đáng sợ!

Thiên hạ ngày nay, yêu thú cường đại nhiều vô số! Tuy có rất nhiều cường giả có thể đánh bại yêu thú, nhưng bởi vì không thể trao đổi ngôn ngữ cho nên rất ít người có thể thuần dưỡng được một con yêu thú.

Chỉ có cách đối thoại mới biết suy nghĩ của yêu thú, cung cấp các nhu cầu cho yêu thú mới có thể khiến cho yêu thú hỗ trợ mình, trở thành một bộ phận thể lực của chính mình!

- Chắc chắn... Trong thiên hạ yêu thú không hề thiếu. Nếu ai có thể đánh bại một con Hư cảnh yêu thú, hơn nữa làm cho Hư cảnh yêu thú nghe theo lời của mình, tùy ý sử dụng. - Đằng Thanh Sơn ngấm lại, cảm thán mãi không thôi.

Hư cảnh yêu thú a! Tuổi thọ cực kỳ dài!

Nếu so với nhân loại còn dài hơn, thậm chí còn có vài loại yêu thú có tuổi thọ đến mấy ngàn năm. Nếu một con có thể trở thành bằng hữu thì tuyệt đối có thể tung hoành khắp nơi.

- Rất nhiều lần Hư cảnh yêu thú Lôi Điện Thần Ưng công kích Tiêu Dao Cung, Lôi Điện Thần Ưng có thể hay không là đã bị thu phục? - Đằng Thanh Sơn không khỏi liên tưởng đến lần chứng kiến cảnh tượng đó.

- Muốn thu phục được Hư cảnh yêu thú, phi thường khó khăn! Lấy bản tính cao ngạo của Hư cảnh yêu thú, trước tiên, tối thiểu phải mạnh hơn nó. Đánh bại Hư cảnh yêu thú... - Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

Ít nhất là hiện giờ bản thân hắn còn kém rất xa trình độ đó.

Có lẽ về sau, đợi đến khi chính mình cũng trở thành Hư cảnh cường giả, mới có thể cùng Hư cảnh yêu thú đấu một trận.

- Tiểu!

Đằng Thanh Sơn nhìn đại cô nương Lý đã trưởng thành, cảm thán một tiếng:

- Thấy ngươi hiện giờ, ngay cả Thần Tướng cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan cũng có thể không nể mặt. Ha ha, ta xem như đã yên tâm rồi! Chẳng qua ta còn có chuyện muốn làm... Chúng ta nên chia tay nhau ở đây đi.

Lý sắc mặt khê biến:

- Đằng đại ca, có chuyện gì mà gấp như vậy? - Lý dò hỏi.

- Ta một lòng muốn hiểu được thiên địa để đột phá những ràng buộc của thế giới này, đạt tới cảnh giới cực cao! Cho nên mới xông xáo thiên hạ... Giờ này ta nghĩ nên ra biển, nghiên cứu nơi ấy một phen.

Đằng Thanh Sơn đậm cười nói:

- Ngắn thì hai ba năm, lâu thì khoảng mười năm.

Chuyện đi đến Bắc Hải đại lục, Đằng Thanh Sơn thật sự không nghĩ rằng điều đó là vô ích.

- Lâu như vậy sao?

Lý cười khuyên:

- Đằng đại ca, ngươi muốn thấu hiểu thiên địa, muốn đột phá trên võ đạo, cũng không nhất định phải ra biển a... Ở trên đại thảo nguyên này trời đất mênh mông, không phải cũng giống nhau sao?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, không nói chuyện.

Lý thấy biểu hiện của Đằng Thanh Sơn cũng hiểu rằng hắn chủ ý đã định, sợ là không ai thuyết phục được. Hôm nay Lý cũng không phải là cô gái nhu nhược của năm đó nữa.

Trở thành Thần Nữ của Thiên Thần Sơn, địa vị được tôn sùng chỉ có xếp sau Thiên Thần, ngay cả nhóm Thần Tướng cũng không quan tâm.

Địa vị cao, tầm nhìn từ từ cũng thay đổi.

- Hắn vì cái gì còn muốn trở thành một người cô độc...?

Lý vẫn nhớ rõ rằng các tin tức tình báo ghi lại về Đằng Thanh Sơn, không khỏi có chút yêu thương cùng lo lắng, nhưng ngoài mặt cũng gật đầu nói:

- Ra biển... cũng tốt! Chẳng qua Đằng đại ca, ngươi ra biển ngắn thì hai ba năm, lâu là mười năm, cũng không lo lắng cho cha mẹ ngươi sao ?

Đằng Thanh Sơn rùng mình.

Đây đích thật là điều mà trong lòng hắn coi trọng nhất.

- Hơn nữa Đằng đại ca ngươi chạy trốn đã hơn nửa năm, chỉ sợ đối với tin tức của cha mẹ cũng hoàn toàn không biết gì. - Lý nói.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến, nhìn chằm chằm Lý:

- Tiểu, cha mẹ ta đã xảy ra chuyện gì sao?

Lý lắc đầu cười nói:

- Kỳ thật như ta vừa nói... Đối với tin tức cha mẹ và người thân người, ta cũng không rõ lắm. Chẳng qua ta nghĩ, Đẳng đại ca người hẳn là trước khi ra đi cũng muốn biết rõ tình huống hiện tại của cha mẹ mình.

- Ân. - Đẳng Thanh Sơn gật đầu.

Hơn nửa năm qua hẳn đều suy nghĩ đến cha mẹ cùng muội muội, còn có Đẳng gia trang và Quy Nguyên Tông... Nhưng hẳn một lòng phải lo lắng, làm sao có cơ hội biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Tiểu, hiện giờ Thần Sơn có tin tình báo ư? - Đẳng Thanh Sơn đôi mắt sáng lên, nhìn về phía Lý.

- Đẳng đại ca, ý tứ của ta chính là người cùng với ta đi Thiên Thần Sơn. Ta liền hạ lệnh cho người đi lấy tin tức tình báo về người thân của người, cùng với tin tức của Quy Nguyên Tông cho người. Như vậy người cũng có thể an tâm mà rời đi! Hơn nữa, ta cũng có thể cùng Đẳng đại ca người ở cạnh nhau một hai ngày .

- Lý mỉm cười.

Đẳng Thanh Sơn nghe xong, bắt đầu gật đầu.

Kỳ thật đối với tâm tư của Lý, hẳn cũng cảm giác được... Một Thần Nữ đối với các Thần Tướng đều lạnh như băng nhưng đối với hẳn lại phi thường tốt. Hơn nữa, ngay cả bí mật của tông phái cũng đem nói cho mình.

Điều quan trọng là... Đối phương nói mình phải chờ để tìm được tin tức tình báo, cũng là muốn mình ở lại thêm một hai ngày. Kỳ thật năm đó, khi lần đầu tiên cứu Lý, Đẳng Thanh Sơn cũng có cảm giác rằng Lý là người nhu nhược, dù không quen biết nhưng do hẳn là người duy nhất có thể giúp đỡ nàng nên nàng không muốn xa rời! Hiện tại địa vị cao lên, dù không muốn xa rời hẳn nhưng cũng che dấu kỹ hơn một chút.

Nhưng, Đẳng Thanh Sơn còn cảm giác được!

Chính là...

- Nàng chỉ là có hình dáng giống với Tiểu Miêu, căn bản không phải Tiểu Miêu." Đẳng Thanh Sơn rất rõ ràng, đối mặt với Tiểu tuy rằng ngẫu nhiên có chút rung động, nhưng nguyên do chính là bởi vì Tiểu Miêu.

- Những người mà ta yêu thương: Tiểu Miêu, Thanh Thanh đều đã chết!

Đẳng Thanh Sơn trong lòng thở dài:

- Có lẽ cả đời này, ta nên cô độc một mình!

- Vì tránh ảnh hưởng cho tương lai của Tiểu, về sau, nên ít tiếp xúc cùng nàng.

Cái chết của Tiểu Miêu là đả kích thật lớn trong lòng Đẳng Thanh Sơn, nhưng sự thuần khiết chân thành của Thanh Thanh đã hòa tan lớp băng cứng trong lòng hẳn... Thanh Thanh chết, đã làm cho trái tim của Đẳng Thanh Sơn giống như bị đông lại thêm một tầng băng cứng càng dày hơn.

- Thiên Thần Sơn?

Đẳng Thanh Sơn nhìn về phía Lý:

- Ta và người cùng đi, không gây phiền toái cho người sao?

- Không đâu!

Lý cười tự tin nói:

- Sẽ không có ai dám gây phiền toái với ta.

Đẳng Thanh Sơn gật đầu:

- Tốt lắm, vậy ta sẽ theo người đi đến Thiên Thần Sơn!

Tuy rằng suy nghĩ không nên cùng Lý tiếp xúc nhiều, nhưng là...tin tức của cha mẹ, muội muội cùng người thân cũng làm Đẳng Thanh Sơn vương bận không thôi.

Biết rõ tình huống của cha mẹ cùng bọn họ, sau đó sẽ một mình một người rời đi vậy.

226. Chương 37: Thiên Thần Sơn

Lý đang ở trước mặt con Liệt Phong Thần Điều trống, miệng phát ra một loạt thanh âm liên tiếp khá dễ nghe. Con Liệt Phong Thần Điều này nhìn chăm chăm Đẳng Thanh Sơn, Lý lại ở bên cạnh tiếp tục khuyên bảo nó. Rốt cục, con Liệt Phong Thần Điều màu đen cũng gật gật đầu. Lý hưng phấn nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn: "Đẳng đại ca, đại hắc đã đáp ứng rồi, người đến đây ngồi trên lưng nó đi."

"Liệt Phong Thần Điều này đối với người rất nghe lời a." Đẳng Thanh Sơn kinh ngạc đi tới, sau đó nhảy lên lưng Liệt Phong Thần Điều. Hắn kinh ngạc nhận ra, lông vũ của Liệt Phong Thần Điều cực kì cứng rắn, tựa như những mũi tên nhọn bằng sắt.

"Rống" Hồng Đồng Tuyết Sư Thú bên cạnh bắt đầu rống lên một tiếng.

"Tuyết sư thú này tựa hồ rất không vừa lòng a." Đẳng Thanh Sơn cười ha hả nói.

"Đừng đụng vào nó." Lý ngâm một tiếng dễ nghe, nhất thời hai con Liệt Phong Thần Điều một đen một trắng đều bay lên trời. Bằng vào đôi cánh lớn, chúng chỉ cần đập nhẹ liền có thể sinh ra tốc độ kinh người. Ngồi ở trên lưng thần điều, lại vừa vặn ngay khu vực lõm xuống ở cổ, Đẳng Thanh Sơn đối mặt với kinh phong cũng không tính là quá mạnh.

Cúi đầu nhìn xuống dưới chỉ thấy một đám lều trướng giống như những điểm nhỏ màu trắng giữa đại thảo nguyên bao la.

Hô! Hô!

Hai con Liệt Phong Thần Điều nhanh chóng phá không mà đi.

Thiên thần sơn. Khí thế như muốn đâm phá trời cao.

Tại chân núi, không đếm xuể những nhóm dân trên thảo nguyên đang nằm trên cỏ hướng tới Thiên thần sơn cúng bái.

"Thiên thần vĩ đại! Hy vọng con dân Lưu Nham bộ lạc chúng ta đều có thể bình an vượt qua một năm này, hy vọng trong những thiếu niên của Lưu Nham bộ lạc chúng ta xuất hiện một dũng sĩ chân chính lợi hại, có thể tiến vào Thiên thần sơn hầu hạ Thiên thần." Một lão thái bà lưng còng nằm trên cỏ miệng lầm nhảm khấn vái. Rất nhiều người xung quanh cũng đang khấn nguyện giống như vậy.

"Nhìn kia! Là thần điều!" Bỗng nhiên có tiếng hô khiến không ít người đang cúng bái đều ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một hai đầu thần điều một đen một trắng từ trên cao trực tiếp bay vào trong Thiên thần sơn. Những người thường xuyên cầu bái ở đây cũng đã hơn một lần nhìn thấy hai con thần điều này bay vào trong núi.

...

Trên Thiên thần sơn.

Hai con Liệt Phong Thần Điều chậm rãi đáp xuống bãi đất trống phía trước một toà cung điện. Trên bậc thang hành lang cung điện, một loạt thị nữ mặc áo xanh đang đứng chờ, ngay khi các nàng thấy đôi Liệt Phong Thần Điều đáp xuống liền đi theo một mỹ phụ cao gầy ra hành lễ.

"Điện hạ!" Nhóm thị nữ này thái độ rất cung kính.

"Rất có khí thế." Đẳng Thanh Sơn khen, đồng thời từ lưng thần điều nhảy xuống.

Giờ phút này Lý đã đeo sa khăn che mặt cũng nhảy từ lưng thần điều xuống, đồng thời trong miệng phát ra tiếng kêu của loài chim, ôm đầu Liệt Phong Thần Điều trắng, vẻ vô cùng thân thiết, rồi cũng như vậy xoa xoa mặt con Liệt Phong Thần Điều kia. Cuối cùng Liệt Phong Thần Điều cái kêu lên một tiếng khe khẽ, con Liệt Phong Thần Điều trống cũng lập tức phụ họa theo.

Hô! Hô!

Hai con Liệt Phong Thần Điều trực tiếp giương cánh bay đi.

Đúng lúc này...

"Sư muội! Sư muội!" Âm thanh phát ra từ một nơi không xa.

Lý cũng nhìn về phía tiếng kêu, chỉ thấy Tôn Phong một thân hắc y cười chạy tới: "Sư muội trở về thật mau a, đệ ngũ thần tượng vừa mới xoay chuyển trời đất thần sơn... Sư muội lại mang theo Hô Hòa này đi vào." Đằng Thanh Sơn nhìn thấy rõ dung mạo người đang tới, trong lòng không khỏi chấn động.

"Tôn Phong? Là hắn? Hắn vốn dĩ không phải thương nhân sao?" Đằng Thanh Sơn rất cực ý thức được, lần trước mình bị lừa, có lẽ có liên quan đến tên Tôn Phong này.

Tôn Phong liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn một cái, rồi sau đó lại chú ý đến gói đồ trên lưng Đằng Thanh Sơn.

"Sư muội, vị này chính là Hô Hòa?" Tôn Phong nói.

"Tôn sư huynh!" Lý gật đầu cười, "Vị này chính là bằng hữu của ta 'Hô Hòa', bất quá lúc này ta không có thời gian cùng người nói chuyện... Ta phải an bài chỗ ở tạm thời cho Hô Hòa một chút."

Tôn Phong nhìn kỹ Đằng Thanh Sơn, khoe miệng nổi lên một tia cười cổ quái: "Cũng tốt, vậy ta đi về trước..."

Nhìn theo Tôn Phong rời đi, Đằng Thanh Sơn trong lòng bất giác có một tia lo lắng.

Tại Ổ Thành bị lộ tung tích, Đằng Thanh Sơn vẫn không rõ... đối phương bằng cách nào có thể phát hiện ra thân phận của mình. Nhưng là giờ phút này, cái gã Tôn Phong trước mắt không khỏi khiến Đằng Thanh Sơn trong lòng có chút liên tưởng: "Lần trước nguy trang thành thương nhân, Tôn Phong cũng không dịch dung. Phỏng chừng hắn cũng chỉ là một tiểu nhân vật. Bất quá, lần trước ta thân phận bại lộ, hẳn là cùng hắn có liên quan!" Đằng Thanh Sơn tự nhiên có suy nghĩ như vậy.

"Hô Hòa" Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, "Chỗ ngồi này cung điện chính là chỗ ở của ta. Về phần người, tạm thời sẽ ngụ ở kia!" Lý chỉ tay về một tòa lầu các cách đó không xa.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu: "Đi."

Cung điện này chính là Thần nữ cung điện, nếu để cho một nam nhân đi vào, chỉ e sẽ nhanh chóng truyền khắp Thiên thần sơn, việc này đối với Lý cũng không tốt.

"Theo sau ta." Lý ở phía trước dẫn đường.

"Công Tôn đại nương, người an bài vài người, đem tòa khách xá kia dọn dẹp sửa sang lại một chút." Lý quay đầu lại phân phó.

"Ân." Mỹ phụ nhân đứng trước cửa cung điện cung kính nói, lúc này sáu thị nữ tiếp đón cũng nhanh chóng chạy tới tòa lầu các.

Lý lúc này mới thấp giọng: "Đằng đại ca, ở chỗ đông người, ta sẽ kêu người là 'Hô Hòa'. Ân, về tin tức tình báo, ta sẽ lập tức đi an bài."

"Đa tạ." Đằng Thanh Sơn cười nói.

Trên mặt Lý hiện lên một tia đỏ ửng, cười nói: "Ta làm những chuyện này vốn không cần người phải tạ ơn."

Lúc này Lý cùng với Đằng Thanh Sơn đang đi trước tòa lầu các. Một gã nam tử gầy gò mặc hắc bào đi tới trước cửa Thần nữ cung điện.

"Thần sử đại nhân." Bọn thị nữ cung kính hành lễ.

"Ân, thần nữ đã trở lại sao?" Nam nhân lạnh lùng nói.

"Mới trở về không lâu, bất quá điện hạ lúc này đang cùng bằng hữu đi dạo bên cạnh khách xá." Một người trong đám thị nữ thưa.

"Bằng hữu?" Hắc bào nam tử nhướng mày, "Là ai?"

"Không rõ ràng lắm, tựa hồ kêu là Hô Hòa" Nam tử nhìn chăm chăm vào thị nữ này, quát khẽ: "Cái tên Hô Hòa đó đi vào Thiên thần sơn bằng cách nào?" Bởi nếu Hô Hòa là tự mình xâm nhập là tốt nhất. Bất quá, nếu là thần nữ tự mình mang đến lại có chút phiền toái.

"Điện hạ cùng với Hô Hòa, hai người cưới hai con Liệt Phong Thần Điều bay vào Thiên thần sơn." Thị nữ vội đáp.

Nam tử gầy gò nghe xong, sắc mặt trầm xuống, trong đôi mắt ánh lên một tia sát khí.

Đúng lúc này...

Lý dẫn theo một đám thị nữ đi về phía cung điện.

Hắc bào nam tử từ xa nhìn thấy, sắc mặt thay đổi, lập tức mỉm cười: "Sư muội! Ta vốn còn tưởng người sẽ nán lại bên ngoài thêm vài ngày, vừa rồi lại nghe người ta nói, Liệt Phong Thần Điều đã trở lại. Ta liền đoán được sư muội đã về."

"Vạn sư huynh." Lý mỉm cười nói, "Người không đi thuần dưỡng yêu thú sao?"

"Thuần dưỡng chúng trên Thiên thần sơn cũng như vậy cả thôi." Nam tử mỉm cười nói, "Đúng rồi, tối nay chúng ta cùng dùng bữa chứ."

Lý thoáng trầm ngâm, rồi cũng gật đầu nói: "Vậy cũng tốt, Tôn sư huynh đến Thiên thần sơn cũng vài ngày rồi, ta cũng rất ít gặp mặt. Như vậy đi, tối nay ta thỉnh Tôn sư huynh, còn có Vạn sư huynh người cùng ăn cơm chiều. Còn bây giờ ta có chút việc phải đi."

"Tôn Phong?" Nam tử họ Vạn hơi chần chờ một chút, nhưng rồi cũng cười, "Cứ như vậy đi, nếu người bận ta cũng không tiện quấy rầy".

Lý liền mang theo một đoàn thị nữ, trở về cung điện của mình.

Hắc bào nam tử họ Vạn bước dọc theo sơn đạo. "Hô Hòa? Từ đâu mọc ra nhân vật này?" Ánh mắt hắc âm lãnh nhìn về phía tòa lầu các, cười lạnh một tiếng, "Ngoại trừ sư phụ lão nhân gia, hiện giờ chỉ có ta cùng với sư muội hai người hiểu được thú ngữ, ta cùng với sư muội thành thân là tốt nhất. Sư phụ khẳng định cũng đồng ý. Về phần Tôn Phong, có lẽ là nằm mơ. Hô Hòa kia lại càng không đáng giá nhắc tới".

Hắc bào gầy gò nam tử rất nhanh liền rời đi.

...

Đăng Thanh Sơn đang trên hành lang tầng hai tòa lầu các, nhìn phía xa chung quanh, dễ dàng nhìn thấy những đội ngũ tinh binh đi dọc theo sơn đạo.

"Thiên thần sơn, đích xác cao thủ nhiều như mây!" Đăng Thanh Sơn quan sát một lát, không khỏi cảm thán.

"Ấn?" Đăng Thanh Sơn bỗng nhìn thấy một bóng người mặc áo đen tiến vào trong nội điện Thần nữ cung điện.

"Là Tôn Phong!" Đăng Thanh Sơn liếc mắt một cái đã rõ ràng thân phận đối phương, "Hắn vào đó làm gì?".

...

Trong Thần nữ cung điện.

Lý đang ngồi ở trên bàn, tay cầm bút viết thư pháp. Năm đó khi gia đình nàng còn chưa lâm vào khó khăn, nàng đã được học đủ thứ thi thư. Lúc này tu luyện nội kinh, những khi tâm tình bối rối, nàng thường viết thư pháp để tĩnh tâm.

Tĩnh! Tĩnh! Tĩnh!

Lý bỗng nhiên đình bút.

"Sư muội đang luyện chữ à?" Bên ngoài vang lên một đạo thanh âm.

"Tôn sư huynh, vào đi." Lý cầm lấy trang giấy trống bên cạnh chèn lên trang giấy mình đang viết dở.

Tôn Phong lúc này cũng cười cười đi đến, nhìn thoáng qua Lý: "Sư muội thật nhàn hạ thoải mái, không ngờ lại đang luyện chữ."

"Tôn sư huynh, có chuyện gì nói đi." Lý xoay người nhìn về phía Tôn Phong.

Tôn Phong mỉm cười: "Theo ta được biết, sư muội người quá khứ đều ở Cửu Châu đại địa, chính thức tiến nhập thần sơn cũng mới mấy tháng. Mà tên Hô Hòa kia chính là ác ma A Lạp Đạt trong truyền thuyết, hẳn lại là từ giữa thảo nguyên đi thẳng vào chỗ chúng ta. Theo lý thuyết, sư muội hẳn phải không biết tên Hô Hòa kia a."

"Tôn sư huynh, người đang nói cái gì?" Lý sắc mặt trầm xuống.

"Cũng theo ta được biết, Đằng Thanh Sơn đối sư muội tựa hồ có đại ân." Tôn Phong lại nói.

Lý ánh mắt nheo lại, lạnh nhạt liếc Tôn Phong: "Như thế nào nhắc tới Đằng đại ca?" Chuyện Lý cùng với Đằng Thanh Sơn, tại sư môn cũng không ít người biết.

"Không phải, ta chỉ là đang nghĩ, theo lý sư muội không thể quen biết với Hô Hòa kia. Nhưng người lại ngăn trở đệ ngũ thần tướng, không cho phép đệ ngũ thần tướng đối hấn động thủ. Hơn nữa, còn cùng hấn đi vào Thiên thần sơn. Ta xem, Hô Hòa hẳn là chính là Đằng Thanh Sơn." Tôn Phong khẽ cười nói, "Còn gói đồ trên người hẳn nữa. Quan trọng nhất chính là, ta phát hiện, người ra lệnh cho những người Đằng gia trang, Quy Nguyên Tông các về kể lại tin tức theo hướng xấu đi."

Tôn Phong nhìn chăm chăm Lý!

Lý khẽ cười một tiếng, mắt hàm sát khí: "Tôn sư huynh, người không nhận ra là mình đang quản quá nhiều chuyện sao?" Lý khẽ cười nói, "Ta lúc này cũng không ngại nói cho người, Hô Hòa chính là Đằng Thanh Sơn! Như thế nào? Người muốn mật báo? Ha ha. Thật tiếc sư bá bọn họ đối Đằng Thanh Sơn vốn có hảo cảm."

Tôn Phong lập tức sắc mặt trầm xuống, tựa như băng sương bao trùm.

"Tôn sư huynh, ta nhắc nhở người một tiếng" Lý ánh mắt tựa như lợi kiếm, lạnh nhạt nhìn Tôn Phong, "Nếu người tự cho mình là thông minh, khiến Đằng đại ca lâm vào hiểm cảnh, ta thề chắc chắn sẽ trả lại người gấp trăm lần."

Tôn Phong nghe được ngẩn ra, lập tức vuốt cái mũi cười cười: "Đừng nóng giận, ta cũng chỉ là hỏi một chút, chỉ là hỏi một chút thôi."

227. Chương 38: Sâm Nghiêm?

Lý thấy vị sư huynh nổi tiếng vì ba lăng nhăng này hướng chính mình cúi đầu, hơn nữa không quản là nàng hay Tôn Phong hai người đều là nhân vật trung tâm của sư môn, quan hệ với nhau cũng không nên quá đáng.

Lý nhìn Tôn Phong cười xán lạn "Tôn sư huynh, huynh chỉ hỏi tùy tiện nhưng lại hỏi vào điểm trọng yếu, không hổ là người có thể làm được việc lớn trong hàng tam đại dưới trưởng đại sư"

Tôn Phong nghe xong những lời này không khỏi cười.

"Hắc!" Hẳn lại thở dài, cúi đầu nói "Đừng nói nữa, nếu không phải ta lấy công chuộc tội, chỉ sợ sư phụ cũng đã trục xuất ta khỏi sư môn"

"Nghiêm trọng như vậy sao?" Lý chấn động "Huynh xem Vạn sư huynh của ta, hẳn cũng không đạt tới tiên thiên cảnh giới đó sao?"

Tôn Phong bất đắc dĩ hừ một tiếng nói "Ta làm sao mà so sánh với sư huynh muội hai người được? Các người đều là thuần dưỡng yêu thú, sư môn cực kỳ coi trọng các người về bản lĩnh thuần dưỡng yêu thú. Về phần tiên thiên cường giả? Trong sư môn cũng không thiếu một vài vị tiên thiên. Tại sư môn vị trí của hai người các người, đặc biệt là vị trí của muội, cũng không thấp hơn sơ với Tiên thiên kim đan cường giả."

Lý nghe xong cười cười

Điểm ấy sư bá Thú vương Ô Hầu của nàng đã nói qua. Hơn nữa hiện giờ tại Thiên Thần sơn, nàng lại có thể khống chế mấy con yêu thú cấp bậc Tiên thiên kim đan. Tuy nói mấy con yêu thú đó không phải do nàng thuần phục, nhưng chúng đều thuộc về sự quản lý của nàng và Vạn sư huynh. Tuy nhiên trên cương vị thuần dưỡng yêu thú thì vị Vạn Sư huynh kia kém nàng không ít, giống như một số loại như Hồng Đồng tuyết sư thú, cần bản không thèm nhìn Vạn Sư huynh, ngược lại rất thích nàng.

Có lẽ tính tình của phụ nữ có chút ưu thế hơn trong việc thuần dưỡng yêu thú.

"Chúng ta không giống nhau, sư muội có thể thuần dưỡng thú. Còn ta không có bản lĩnh gì đặc biệt, chỉ có thể tập trung tu luyện" Tôn Phong bắt đầu dĩ sớ sớ mũi "Muội xem sư phụ của ta, là một người cực mạnh. Đối với đệ tử cũng đặc biệt nghiêm khắc. Lần này ta may mắn tránh được một kiếp, nhưng còn lần sau thì sao? Không có biện pháp rồi"

Lý cười an ủi "Tôn Sư huynh, nếu muội là huynh lúc này sẽ tập trung vào tu luyện... hơn nữa muội xem đại sư bá rất coi trọng huynh, dù sao đại sư bá cũng mới có ba đệ tử"

Tôn Phong gật gật đầu, hẳn hiện giờ đang luyện Vân Diệu Kiếm Điển, bởi vậy có thể thấy được sự kỳ vọng của sư phụ đối với hắn như thế nào, chỉ là hận đệ tử không ra gì, chỉ lo lắng cho hắn mà thôi. Tôn Phong cười nói "Ta cũng chuẩn bị một lòng tu luyện, tuy nhiên ta lại không có cách nào truyền tin qua thần sơn, cũng không nghĩ đến gần đây Thiên Thần cùng đệ nhất thần tướng lại bế quan. Dù sao việc này cũng không vội, ta tại Thiên Thần sơn vẫn có thể tu luyện, chờ bọn họ xuất quan rồi nói cho họ sau"

"Truyền tin? Có tin gì?" Lý trong lòng vừa động liền hỏi

Tôn Phong cười bí mật nói "Sư muội sẽ rất nhanh được biết, đây là một đại sự, thật lâu đến nay Thần sơn chưa có động tĩnh gì lớn cả. Lúc đó sẽ tuyệt đối là đại động tĩnh, chắc chắn... ta cũng không quá rầy sư muội nữa" Tôn Phong vừa nói vừa vỗ tay, cười tủm tỉm đi ra bên ngoài.

Lý nhìn theo Tôn Phong vừa đi, chân mày liền nhíu lại suy tư về "Đại động tĩnh? Tuyệt đối là đại động tĩnh?"

Tờ mờ sáng.

Tại một căn phòng rộng rãi, Đằng Thanh Sơn đang luyện công buổi sáng. Đầu tiên là luyện Thổ Hành chi quyền, sau đó là luyện Tam thể thức, luyện tập nửa giờ toàn thân thư sướng mới dừng lại.

"Hô"

Đằng Thanh Sơn chậm rãi thở dài một hơi, hơi thở như mũi tên nhọn xông ra, sau khi thần thanh khí sảng (Tinh thần sảng khoái) hắn liền mở cửa phòng đi xuống dưới lầu, lúc này ngoài cửa có hai thị nữ đang đứng ngoài cửa. Vừa thấy Đằng Thanh Sơn đi ra, hai thị nữ lập tức cung kính hành lễ nói "Đại nhân!"

Tối hôm qua Đằng Thanh Sơn từng khiển trách hai thị nữ này, bởi vì lúc ấy họ đang muốn hầu hạ Đằng Thanh Sơn thì hắn liền ra lệnh "Ta ở trong này, trừ khi ta cho phép. Nếu không có ta cho phép thì bất luận kẻ nào, kể cả là hai người cũng không được đi vào trong lầu các"

Hai gã thị nữ bị dọa cho hết hồn, cũng không dám tùy tiện đi vào lầu các.

Đứng trên hành lang, hít vào không khí trong lành, hơn nữa tối qua lại được tắm nước ấm rồi thay y bào sạch sẽ khiến giờ phút này tâm tình hắn rất tốt.

"Gì?"

Đằng Thanh Sơn nhìn về hướng xa xa, bên ngoài toàn cung điện Thần nữ xa hoa có một đạo thân ảnh màu trắng yếu ớt đang vũ động một cây trường tiên (roi dài), tiên ảnh huyền động "ba ba" khiến không khí vang lên những tiếng chói tai. Nhân tình Đằng Thanh Sơn sáng lên "Tiên pháp thật lợi hại, không nghĩ không đến một năm ngắn ngủi nàng cũng có thể luyện tiên pháp lợi hại như vậy"

Hô!

Thân ảnh yếu diệu đình chỉ lại, bởi vì luyện tập tiên pháp mà hơi thở có chút hỗn hển. Cô gái áo bào trắng khuôn mặt ửng đỏ, nhìn lại hướng Đằng Thanh Sơn. "Hô Hòa đại ca"

"Tiểu Lý, tiên pháp rất tốt" Đằng Thanh Sơn cười khen.

Khuôn mặt Lý ửng đỏ nghiêm lại, trái còn đang động mồ hôi "Không còn cách nào khác, các sư huynh sư tỉ của muội đều rất lợi hại, muội đương nhiên phải tập trung luyện tập tiên pháp, mà còn có chính sư phó chỉ dạy, à Hô Hòa đại ca hôm qua tới đây đã quen với nơi này chưa?"

"Phong cảnh không tệ, rất đẹp" Đằng Thanh Sơn nhìn về xa xa cảm thán

Chỗ cung điện Thần nữ là một bộ phận của Thiên Thần sơn, chung quanh đều là vân sơn vụ hải, nhìn xuyên thấu qua vụ hải mới có thể mơ hồ thấy được thảo nguyên rộng rãi, nhìn cảnh này đích thật khiến cho người ta tâm tình thư sướng.

"Nếu thích Hô Hòa đại ca ở đây chơi nhiều hơn nha" Ánh mắt Lý trong suốt long lanh nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Tu luyện thì không ham hưởng thụ" Đằng Thanh Sơn nói

"Có thể nhìn thấy cảnh đẹp cũng có lợi cho tu luyện mà" Lý cười nói

Đằng Thanh Sơn nhìn về phương Bắc xa xa "Bắc Hải kia rộng lớn vô cùng, biển rộng vô biên vô hạn, cũng là cảnh sắc rất mê người, không kém gì chỗ này"

Nghe xong lời này trong mắt Lý hiện lên một tia ảm đạm. Nàng ngẩng lên nhìn bầu trời, lập tức xin lỗi nói "Hô Hòa đại ca, mỗi buổi sáng ta phải cùng đi với Đại Hắc và Đại Bạch, hiện tại đã đến lúc, ta đi trước, khi trở về ta sẽ nói với Đại Hắc và Đại Bạch một tiếng ra sẽ quay lại"

"Vậy muội đi đi, ta ở lại đây ngắm cảnh cũng không sao" Thanh Sơn cười nói

Lý một thân áo trắng nhanh chóng hướng triều sơn chạy tới.

Vách đá trên Thiên Thần sơn, có một huyết động thật lớn. Hai con Liệt Phong thần điêu một đen một trắng đang ở giữa huyết động.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh màu trắng yếu diệu đang bắt dây thừng nhanh chóng dọc vách đá leo lên.

"Hắc!" Thân ảnh phóng lên rồi nhẹ nhàng hạ xuống, vừa vịn rơi vào cửa huyết động.

Người này đúng là Lý, hạ xuống an toàn Lý liền thở ra một hơi, hướng trong huyết động đi vào.

"Đại Hắc, Đại Bạch!" Lý cao giọng hô. Mỗi một buổi sáng Lý đều cùng một Hắc, một Bạch hai đại Liệt Phong Thần Điêu tâm sự, thỉnh thoảng lại ngồi trên lưng chúng đi ra ngoài một chuyến, đang trong lúc nàng tươi cười hướng phía huyết động đi tới thì...

"Sư muội" Một âm thanh từ huyết động vang lên khiến Lý hoảng sợ.

Đúng lúc này từ trong huyết động hắc ám đi ra một người, dáng người dong cao tuấn lãng. "Vạn sư huynh?" Lý kinh ngạc nhìn một hồi "Như thế nào huynh lại ở đây?" Người này chính là Vạn sư huynh của nàng - Vạn Thiên Dương.

Vạn Thiên Dương cười nói "Sư phụ an bài huynh và muội cùng ở Thiên thần sơn, không phải là chiếu cố thật tốt cho đám yêu thú tiên thiên kim đan và một đám yêu thú bình thường sao? Bình thường luôn để sư muội làm lưng vất vả, ta cũng không để ý nhiều lắm. Tuy rằng đại Hắc và đại Bạch đối với ta không quá hoan hỷ, không được đối đãi như muội, luôn được đề cao năng lực cùng với yêu thú trao đổi"

"A" Lý gật đầu, "Vạn sư huynh, huynh trở về đi, ta vào trước"

Nói xong nàng liền hướng phía huyết động đi vào.

Điều này không khỏi khiến Vạn Thiên Dương ngăn ra, lập tức vất vả đuổi kịp. Đi bên cạnh Lý, mơ hồ ngửi mùi hương từ người nàng, khiến trong lòng không khỏi ngứa ngáy. Vốn hấn nghĩ Lý là một loại người lãnh đạm không nói lời nào, dù thế nào đi nữa hấn cũng là hậu bối đệ tử duy nhất có thể trao đổi bằng thú ngữ, tự nhiên hấn sẽ nghĩ mình nhất định sẽ lấy lòng được vị tiểu sư muội này.

Lý hiện tạo là sư muội hiếm hoi nhất trong sư môn, hơn nữa địa vị của nàng trong sư môn được coi là thuận thủ đệ nhất nhân, không quản là vì dã tâm hay vì sắc đẹp, có hi vọng theo đuổi Lý nhất chính là vị này - Vạn Thiên Dương.

Nhưng cái gã Hô Hòa kia tự nhiên ở đâu chui ra khiến đáy lòng hắn có chút không cam.

"Vạn sư huynh không đi tìm Đại Hắc, Đại Bạch?" Lý đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn qua khiến Vạn Thiên Dương đột nhiên ngẩn ra. Xấu hổ cười nói "Mới vừa đi qua rồi, đúng rồi sư muội, bằng hữu của muội là Hô Hòa lúc nào thì rời đi thiên thần sơn?"

"Còn mấy ngày nữa" Lý nói

"Sư muội, ta thấy rất kỳ quái, khi nào thì muội biết Hô Hòa? Nghe nói qua gã Hô Hòa kia chính là ác ma A Lạp Đạt trong truyền thuyết. Mà sư muội thì đến Thiên Thần sơn không được bao lâu, hắn là không có cơ hội quen biết với A Lạp Đạt mới đúng chứ?" Vạn Thiên Dương tò mò hỏi.

Lý lạnh nhạt cười "Vạn sư huynh, ta cùng với Đại Hắc và Đại Bạch trên thảo nguyên một ngày qua lại mấy ngàn dặm, cá người biết ta quen những ai? Tốt lắm, ta còn phải bồi Đại Hắc cùng Đại Bạch, xin mời Vạn sư huynh đi về đi" Nói xong nàng cũng không thêm để ý đến Vạn Sư huynh, tiến vào sâu trong huyệt động.

Rất nhanh, từng đợt chim kêu ở sâu trong huyệt động truyền ra, Vạn Sư huynh chỉ còn biết oán hận nhìn thoáng qua rồi quay đầu rời đi.

Đằng Thanh Sơn đi một vòng quanh lầu các, dọc theo sơn đạo đi xuống phía dưới, trong lòng cực kỳ mong muốn muốn nhìn xem hôm nay thần sơn có gì huyền diệu

Đát! Đát! Đát!

Một nhóm tuần thú bảo vệ mặc áo giáo khi phát hiện ra Đằng Thanh Sơn liền ngăn hắn lại, thủ lĩnh đội hộ vệ này đuổi tay cất cao giọng nói "Vị khách nhân này, trên thiên thần sơn ngoại nhân không được phép chạy loạn, khách nhân tốt nhất nên đứng ở khu vực xung quanh Thần nữ cung điện"

"Ân, có ý gì thế? Ta đi lên núi không được xuống núi cũng không thể sao?" Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói.

"Đúng vậy" Hộ vệ kia giọng nói hữu lực "Đây là quy củ của Thiên Thần sơn ta, người là khách của Thần nữ mời đến, cũng chỉ có thể ở chung quanh khu vực Thần nữ cung điện, mà những địa phương khác của Thần Sứ và các địa điểm mấu chốt thì khách không được phép tới gần!"

Nghe lời này, nếu không có lý hỗ trợ thì mình muốn xuống núi cũng chỉ có thể nhảy xuống mà thôi.

228. Chương 39: Thiên Thần Xuất Quan

- Hô Hòa huynh đệ, có chuyện gì vậy? - Vạn Thiên Dương hô từ xa.

- Thần sứ đại nhân! - Nhóm vệ binh tuần tra kia lập tức hành lễ.

Vạn Thiên Dương gật gật đầu, gã vệ binh thủ lĩnh liền mở miệng nói:

- Thần sứ đại nhân, vị khách nhân này muốn rời khỏi khu vực Thần Nữ cung điện tới địa phương khác dạo chơi. Tuy nhiên theo quy củ của Thiên Thần Sơn ta, ngoại nhân một mình một người thì không cho phép tại địa phận Thiên Thần Sơn đi lại, cho nên chúng ta ngăn cản hắn.

- Nga, Hô Hòa huynh đệ.

Vạn Thiên Dương nhìn Đằng Thanh Sơn cười, nhiệt tình nói:

- Thiên Thần Sơn chúng ta đúng là có quy củ này! Bất quá, nếu Hô Hòa huynh đệ muốn đi dạo đây đó, ta có thể bồi tiếp Hô Hòa huynh đệ đi một chút!

Đằng Thanh Sơn nhìn gương mặt tràn đầy vẻ tươi cười của Vạn Thiên Dương.

- Vạn Thiên Dương này phỏng chừng cũng chỉ là chồn hôi đi chúc tết gà*! Không phải dạng tốt đẹp gì!

Thanh Sơn chỉ nhìn thoáng qua Vạn Thiên Dương, lắc đầu nói:

- Không cần!

Nói xong, Đằng Thanh Sơn quay đầu lại hướng chỗ ở của mình đi đến.

Vạn Thiên Dương nhìn theo bóng dáng Đằng Thanh Sơn, sờ sờ cằm, trong đôi mắt xẹt qua một tia hàn quang:

- Dựa vào cử chỉ của sư muội có thể thấy mức độ thân mật của nàng với tên Hô Hòa này rõ ràng vượt hơn mình nhiều! Hừ... Không quản hậu quả như thế nào..... Gã Hô Hòa này tốt nhất là diệt trừ! Cho dù không thể diệt trừ, cũng phải tìm cách đuổi hẳn đi! Không thể để hắn dây dưa tại Thiên Thần Sơn, cùng với sư muội sớm tối ở chung. Một nam một nữ, hơn nữa sinh hoạt ở gần nhau như vậy..... Quan hệ lại tốt như vậy, một ngày nào đó xảy ra việc...

Tưởng tượng đến đây, Vạn Thiên Dương trong lòng không khỏi ghen tị đến phát điên, đối với Đằng Thanh Sơn sát ý lại càng thêm mãnh liệt!

Đằng Thanh Sơn lúc này tại khoảng đất phía trước của lầu các ung dung diễn luyện Tam thể thức. Mà Vạn Thiên Dương kia sau khi đảo ánh mắt qua hướng này cũng rất nhanh rời đi.

- Chỉ là một kẻ tiểu nhân, không đáng để lo! - Đằng Thanh Sơn chưa bao giờ đem gã Vạn Thiên Dương này để vào mắt.

Không lâu sau, một thân ảnh với bộ áo bào trắng từ dưới chân núi thoăn thoắt nhanh chóng leo lên. Chính là Lý, sắc mặt nàng ửng đỏ hưng phấn nhắm hướng này chạy tới, mà Đằng Thanh Sơn cũng dừng lại việc luyện tập.

- Hô Hòa đại ca, quyền pháp của ngươi là loại quyền pháp nào vậy? Vô cùng đơn giản, dường như cũng không bằng các loại kỹ năng màu mè ngoài giang hồ. - Lý cười dò hỏi. Đằng Thanh Sơn cũng chỉ cười cười.

Tam thể thức, lấy Hình, Ý làm gốc rễ, làm sao có thể khơi khơi như vậy mà nhìn thấu?

Ở trên toàn Cửu Châu đại địa, có thể nhìn ra ý cảnh ẩn chứa trong Tam thể thức chỉ sợ cũng chỉ có Hư cảnh cường giả.

- Tiểu.

Đằng Thanh Sơn hỏi ngược lại:

- Lúc này ta ở tại đây là không thể xuống núi cũng không thể lên núi. Thần sơn các ngươi hiện giờ quy củ thật đúng là nghiêm ngặt.

Lý lập tức hiểu ra:

- Hô Hòa đại ca, ngươi vừa rồi có phải bị nhóm hộ vệ đi tuần ngăn cản? A, cũng là ta quên không nói trước với ngươi. Hiện giờ trên núi quả thật là có rất nhiều những nơi cấm địa ẩn chứa bí mật.

Nói xong Lý nhìn thoáng qua chung quanh, thấy bọn thị nữ đều ở cách xa, liền hạ giọng nói:

- Ngay cả một vài bảo vật trọng yếu của sư môn ta hiện đều đặt ở Thần sơn, cho nên Đằng đại ca, không có ta hướng dẫn ngươi ngàn vạn lần đừng chạy loạn, nếu không may tự tiện xông vào một cái cấm địa, vậy là nguy rồi.

Đằng Thanh Sơn trong lòng chợt động. Lúc trước Vạn Thiên Dương cũng nhiệt tình mời mọc bồi tiếp mình dạo chơi...

- Nếu xâm nhập cấm địa hậu quả là gì? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Một vài hiểm địa quan trọng, sư môn đã có nghiêm lệnh! Nếu tự tiện xâm nhập, giết không tha. Tuy nhiên cấm địa cũng chia cao thấp, có vài cấm địa ta đi vào sẽ không sao, nhưng là người đi vào lại không được. - Lý trình trọng nói, nàng tại Thiên Thần Sơn địa vị cao cả, chỉ thấp hơn Thiên Thần. Cho nên đại bộ phận cấm địa, đích xác nàng có thể tiến vào.

Đằng Thanh Sơn trong lòng chợt hiểu Vạn Thiên Dương kia nhiệt tình mời mọc bản thân rồi cuộc có mục đích gì.

Lợi dụng việc bản thân không có chút nào hiểu biết đối với Thiên Thần Sơn, đem chính mình đưa vào cấm địa. Đến lúc đó, lấy Thiên Thần Sơn bắt đại Thần Tướng, đặc biệt còn có vị Thiên Thần cao cao tại thượng kia, muốn giết chính mình quả thực dễ như trở bàn tay.

- Tiểu, tin tức ta nhờ người hỗ trợ thu thập đã có kết quả chưa? - Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói.

Lý cũng thấp giọng nói:

- Đằng đại ca, Thiên Thần Sơn tại Dương Châu Giang Ninh quận thành dù là có trú điểm, bất quá ngày hôm qua mới vừa truyền lệnh tới, phỏng chừng hôm nay chỉ có thể thu thập rồi xử lý lại cho tốt. Còn muốn truyền về tới Thiên Thần Sơn! Theo ta phỏng đoán, nhanh nhất cũng phải đến chạng vạng tối ngày mai. Thậm chí còn đến buổi sáng ngày kia.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Dương Châu, tại Cửu Châu là cực nam, mà cực bắc của đại thảo nguyên còn cách nơi này không ít. Khoảng cách hai bên quá mức xa xôi, chỉ riêng công tác truyền tin đã tiêu hao không ít thời gian. Hơn nữa thu thập tình báo, hao phí hai ba ngày đã là rất nhanh.

- Cha mẹ! Tiểu Vũ.....- Đằng Thanh Sơn trong lòng quả thực luôn băn khoăn về người thân đang ở tại Dương Châu xa xôi.

Thời gian này tại Thiên Thần Sơn, Lý cũng không có rời đi ra ngoài, thường xuyên đi tìm Đằng Thanh Sơn. Còn Đằng Thanh Sơn cũng dành đại đa số thời gian còn lại luyện quyền ở trong phòng.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Một tòa tháp cao cao ngất màu đỏ thẫm đứng sừng sững trên đỉnh Thiên Thần Sơn, đây là chỗ tu luyện của cường giả tối cao Thiên Thần Sơn - Thiên Thần Tháp!

Tại Thiên Thần Sơn, muốn biết địa vị cao thấp thế nào cũng chỉ cần xem người có thể ở tại địa phương nào của Thiên Thần Sơn là lập tức rõ ràng.

Địa vị càng cao thì nơi ở càng cao, Thiên thần tự nhiên là ở tại đỉnh núi!

Trong Thiên Thần Tháp, ở tại tầng thứ ba có không ít ánh sáng xuyên qua cửa sổ mỏng lung soi rọi đại sảnh rộng lớn mà trống trải.

Qua cánh cửa chỉ thấy một chiếc bàn với hai cái đệm vô cùng đơn giản, trên đó có hai người mặc áo choàng màu vàng đang ngồi khoanh chân giống như khổ tu giả.

Người bên trái nhìn qua dung mạo tựa như năm sáu mươi tuổi, ngũ quan ngay ngắn, khuôn mặt cương nghị, mày rậm tai to, đôi mắt tựa như mắt hổ. Chỉ có tóc mai hai bên đã hoa râm mới vô tình mà để lộ ra tuổi tác thật sự của hắn.

Mà vị lão giả ở bên phải, từ tóc cho đến lông mi tất cả đều đen nhánh, mái tóc dài rối tung tán loạn thả đến trước ngực, lông mi đen dài cũng rủ xuống tận gò má. Hắn có gương mặt tròn cùng với sắc mặt hồng nhuận tựa như trẻ con, trên mặt luôn có vẻ tươi cười, dường như chỉ cần nhìn vào khuôn mặt hắn là đối phương không cảm thấy vui vẻ không được. Chỉ là cặp tinh nhãn của hắn tuy không lớn nhưng lại tựa như ẩn chứa thiên địa huyền ảo.

Một gã hắc y nghiêm trang cung kính hành lễ:

- Thiên Thần, đệ nhất Thần Tướng đại nhân!

Hai người ngồi xếp bằng kia, đúng là đệ nhất Thần Tướng cùng với người sáng lập Thiên Thần Sơn - Thiên Thần!

- Là Phong nhi!

Về mặt Thiên Thần vẫn tươi cười như trước, nhìn Tôn Phong, tựa như một vị thần nhìn xuống chúng sinh:

- Ta đã lâu không gặp sư phó của người, lần này sư phó của người cho người lại đây vì chuyện gì?

Thiên Thần nói, mà ở vị nam tử có khuôn mặt cương nghị, hai lọn tóc mai hoa râm ngồi ở bên cạnh kia lại không lên tiếng.

Tôn Phong cung kính nói:

- Thiên Thần, lần này không phải là sư phó phái ta lại đây, là cung chủ lệnh cho ta lại đây!

- Cung chủ? - Trên mặt vị Thiên Thần, đôi mắt thần quang chợt lóe nhìn Tôn Phong.

Đệ nhất Thần Tướng bên cạnh, cũng là cả kinh!

Cung chủ truyền lệnh?

- Thiên Thần, đây là thư tín cung chủ lệnh cho ta giao cho Thiên Thần. - Tôn Phong cung kính, từ trong lòng lấy ra một phong thư đưa hướng về phía Thiên Thần.

Thiên Thần vẫy tay một cái, thư tín liền bay tới trước mặt. Nhanh chóng mở ra thư tín, nhìn kỹ, nét cười trên mặt Thiên Thần càng thêm sáng lạn. Cười cười liếc mắt một cái nhìn đệ nhất Thần Tướng bên cạnh:

- Bột Nhặt Lôi Mực, xem ra Thiên Thần Sơn ta rốt cục có thể vận động một chút rồi!

Nói xong, Thiên Thần cũng đem thư tín này đưa cho đệ nhất Thần Tướng bên cạnh. Đệ nhất Thần Tướng Bột Nhặt Lôi Mực cũng chính là là thủ hạ được Thiên Thần tín nhiệm nhất.

Bột Nhặt Lôi Mực vừa xem qua, cũng không tìm được động dung:

- Sư phó! Cung chủ ẩn nhẫn nhiều như vậy năm, rốt cục cũng quyết định bắt đầu hành động rồi! Ân..... Sư phó, người chuẩn bị hành động như thế nào?

Thiên Thần đứng dậy, chậm rãi đi đến trước cửa sổ nhìn ra phía xa xăm biển mây vô tận.

- Trên Bắc Hải, có một ngàn thạch đảo! Hiện do Thiên Thần Sơn ta cùng với Tuyệt Ứng Giáo chia ra khai thác. Tuyệt Ứng Giáo kia ước chừng sở hữu 6 phần, nay chúng ta đã có thể hành động.....Vậy trước hết đem Tuyệt Ứng Giáo nhân mã trên các đảo này toàn bộ diệt trừ! Trong vòng một năm, bắc bộ thảo nguyên cùng với các đảo trên Bắc Hải, Thiên Thần Sơn ta phải hoàn toàn khống chế.- Thiên Thần mặt mang nét cười thông dong nói, nhưng khí thế sát phạt ẩn chứa trong đó lại làm cho người ta kinh hãi!

Thiên Thần Sơn vẫn một mực ẩn nhẫn làm cho Tuyệt Ứng Giáo chiếm lấy không ít địa phương ở đại thảo nguyên, cùng với một vài đảo nhỏ trên Bắc Hải.

Đại diện ở tầng một Thiên Thần Thập hóm nay rộng mở, mà bảy tên Thần Tướng lại đang tụ tập tại đây. Biết được Thiên Thần muốn xuất quan, đám Thần Tướng này đương nhiên phải tụ tập nghênh đón.

Đát! Đát! Đát!

Từ cầu thang gỗ phía trên truyền đến tiếng vang vọng của bước chân, bảy tên Thần Tướng vốn đang thì thầm nghị luận, nhất thời vẻ mặt trở nên nghiêm túc hẳn.

Chỉ thấy một lão giả áo bào màu vàng đậm bạc, mặt tròn tươi cười đi xuống dưới, đi theo phía sau hẳn là đệ nhất Thần Tướng cùng với Tôn Phong. Đại diện mang khí tức nghiêm trang theo sự xuất hiện của Thiên Thần tựa hồ trở nên tràn ngập một cỗ tâm tình vui vẻ, bảy vị Thần Tướng đều cảm thấy trong lòng không tự chủ được trở nên vui vẻ hơn rất nhiều!

- Sư phó vẫn như trước, sâu không lường được! - Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ nhìn vào mặt Thiên Thần, liền cúi đầu cung kính, trong lòng còn lại cảm thán không thôi.

Có thể dễ dàng ảnh hưởng tới tinh thần của Tiên Thiên cường giả, bởi vậy có thể tưởng tượng được Thiên Thần tại phương diện "Thần" rốt cuộc đạt tới trình độ kinh khủng thế nào.

- Ân, Bột Nhặt Lôi Mực, người cùng với của các sư huynh đệ hảo hảo tâm sự đi thôi. - Thiên Thần mỉm cười nói một tiếng, liền hướng tới cửa hông bên cạnh rồi đi.

Nhất thời, đại diện đang yên tĩnh nổi lên một trận âm thanh hàn huyền.

- Đại sư huynh! Người đã đạt tới Hư cảnh sao?- Không ít người vây quanh vị đệ nhất Thần Tướng khuôn mặt cương nghị kia. Lần này, được Thiên Thần tự mình hỗ trợ, hẳn là có không ít hi vọng.

Đệ nhất thần tướng nhìn những thần tướng khác, lắc đầu có chút tiếc nuối nói:

- Vẫn chưa! Bước vào Hư cảnh từng bước từng bước quá khó khăn! Cho dù có sự phó người dùng Thần dẫn đường để ta tìm hiểu thiên địa, nhưng là ta cũng chỉ cảm giác được mơ mơ hồ hồ, vẫn như trước không một chút đột phá.

Những người khác nghe xong, không khỏi ảm đạm!

Có thể như thiên thần, dùng "Thần" của chính mình để dẫn đường "Thần" của đệ tử tìm hiểu thiên đạo đã là cảnh giới bất khả tư nghị! Có thể nói, thời gian bước vào cánh cửa Hư cảnh bởi vậy nhanh hơn không ít.

Có thể tưởng tượng việc đột phá cảnh giới này khó khăn như thế nào.

- Nga Nhật Tề Nhĩ!

Đệ nhất Thần Tướng đột ngột dừng mắt ở đệ ngũ Thần Tướng, nhãn tình sáng lên, liền nói:

- Thời gian này ta bế quan, mà sư đệ người cũng một lòng tiềm tu, lấy ngộ tính của sư đệ người khẳng định là có chỗ đột phá a! Sư đệ, người cùng ta không ngại luận bàn một chút chứ? - Đệ nhất Thần Tướng hai mắt lóe sáng.

Trong đông đảo Thần Tướng, cũng chỉ có đệ ngũ Thần Tướng là có thể miễn cưỡng giao thủ cùng với đệ nhất Thần Tướng.

- Đại sư huynh, người đừng tìm tới ta chứ!

Đệ ngũ Thần Tướng tựa như hoảng sợ, vội vàng nói:

- Ta còn không có đột phá cái gì, vẫn cố gắng khổ luyện thôi!

oOo

Chú thích:

*chồn hôi chúc tết gà: ý nói là không có ý tốt

229. Chương 40: Tin Tức Phương Xa

Bất quá, loại "vô si" biến thái này có ai nguyện ý muốn đấu với hắn chứ?

"Nga Nhật Tề Nhĩ, võ đạo không thể có tâm sợ hãi được, nếu như thế làm sao mà tiến bộ được?" Đệ nhất thần tướng khiển trách.

Đệ ngũ thần tướng Nga Nhật Tề Nhĩ xấu hổ nói "Đại sư huynh, lần trước cùng với huynh tỷ thí một lần, Thiên Lô Bát Kích của sư huynh đệ cũng đã lĩnh giáo đủ rồi, tự nhận mình không phải là đối thủ. Chờ đến một ngày thực lực của đệ có đột phá, phá được chiêu pháp của huynh, lúc đó cho dù sư huynh người không gọi, đệ cũng tìm huynh tỷ thí."

Tám vị thần tướng tụ tập cùng nói chuyện phiếm một lúc sau đó phân tán quay về chỗ ở.

Trên sơn đạo, đệ ngũ thần tướng Nga Nhật Tề Nhĩ một thân tử bào vẻ mặt nghiêm trang không chút thay đổi đang đi về lầu các của mình, dọc đường đi binh vệ tuần thú nhìn thấy đệ ngũ thần tướng ai cũng cung kính lễ thường, mà lúc này phía trước mặt Nga Nhật Tề Nhĩ một bóng người đi tới, chính là Vạn Thiên Dương,

"Nga Nhật Tề Nhĩ đại ca." Vạn Thiên Dương lập tức nhiệt tình chào hỏi.

"Ồ Vạn huynh đệ." Nga Nhật Tề Nhĩ nhìn thấy Vạn Thiên Dương, gật gật đầu chào hỏi. Đối với Vạn Thiên Dương này cùng với Tiểu Lý hai sư huynh muội ở trên thần sơn mọi người vẫn rất tôn trọng.

Vạn Thiên Dương trong lòng ngạc nhiên, bởi vì Nga Nhật Tề Nhĩ bình thường đều tính tu ở chỗ của mình, rất ít khi đi ra ngoài, hẳn liền cười nói "Rất ít khi thấy Nga Nhật Tề Nhĩ đại ca đi ra ngoài, lần này thật là hiếm có."

"Sư phó cùng với đại sư huynh xuất quan, sư huynh đệ chúng ta tự nhiên là phải đi nghênh đón." Nga Nhật Tề Nhĩ tùy tiện cùng Vạn Thiên Dương ở chỗ này tán gẫu vài câu rồi ly khai, mà Vạn Thiên Dương lại đứng tại chỗ, ngẫm nghĩ một lát đột nhiên hai mắt sáng rực lên: "Mọi người đều nói đệ nhất thần tướng là vô si, nếu bây giờ ta... Đúng, cứ như vậy mà làm." Vạn Thiên Dương hạ quyết tâm.

Nơi đệ nhất thần tướng khổ tu là một tòa lầu hai tầng có mái vòm, hiện tại tầng hai cửa sổ bốn phía đều mở toang, bên trong không gian quang đãng, chỉ có một miếng thảm lót ở giữa.

Gió lạnh gào thét quét qua tầng lầu, Đệ nhất thần tướng Nhật Lôi Mục một thân hoàng bào đang cầm một miếng bánh bột tẩm sữa dê chuẩn bị ăn thì từ phía dưới truyền đến một âm thanh rất nặng "Chủ nhân, hắc y thần sứ Vạn đại nhân đang ở bên ngoài cầu kiến."

"Cho hắn vào." Tương nốt miếng bánh vào miệng, Nhật Lôi Mục quay người lại nhìn về phía cầu thang.

Cầu thang đã xây dựng được hơn trăm năm, có người đi lên liền phát ra tiếng động, Vạn Thiên Dương đi lên tầng thứ hai, nhìn thấy đệ nhất thần tướng mày rậm mắt to, tựa như dã thú lập tức khom mình hành lễ. Đệ nhất thần tướng lại sáng khoái cười nói "Thiên Dương, đã lâu rồi không thấy ngươi tới đây, hôm nay hẳn là có việc mới tới hả."

"Địa phương này của ngươi ai mà cố ý muốn đến chứ." Vạn Thiên Dương trong bụng oán thầm, nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ tươi cười "Nhật Lôi Mục đại ca, kỳ thật là hôm nay đệ tới đây là mang tới cho huynh một tin tức tốt." Hẳn tuy rằng tuổi tác so với đệ nhất thần tướng chênh lệch rất lớn nhưng bởi vì bối phận tương đương nên xưng hô đối phương là đại ca cũng là bình thường.

"Tin tức gì mà coi là tốt?" Nhật Lôi Mục hỏi.

Vạn Thiên Dương hai mắt tỏa sáng nói "Đệ biết Nhật Lôi Mục đại ca thích tỷ thí với cao thủ lợi hại, mà lúc này đệ vừa vận biết một người."

"Tiên thiên Kim Đan cao thủ bình thường ta không có hứng thú." Nhật Lôi Mục nói vậy nhưng lại nhìn Vạn Thiên Dương hy vọng hẳn có thể đưa đến một cường giả chân chính.

Vạn Thiên Dương hạ giọng ra vẻ thần bí khẽ nói "Nhật Lôi Mục đại ca, tại sau khi người bế quan, trên đại thảo nguyên xuất hiện một siêu cấp cường giả, đại khái khoảng mấy tháng trước hẳn từng tại trung bộ thảo nguyên một mình chém giết với mười vạn đại quân của Kim Lang vương quốc, lấy một địch mười vạn cuối cùng Kim Lang quân chết hai vạn, quân sĩ tán loạn chạy trốn còn hẳn một người rời đi, người này bị cho là ác ma A Lạp Đạt hiện thế."

"Một địch mười vạn ư? Hẳn chẳng lẽ lại là cao thủ hư danh, danh giới chính ta cũng không đạt được."

"Không phải." Vạn Thiên Dương liền nói "Sau này ác ma A Lạp Đạt đi vào bắc bộ thảo nguyên cũng giết không ít người. Chúng ta cũng mới biết được hẳn tên gọi là Hô Hòa, Nhật Lôi Mục đại ca, Nga Nhật Tề Nhĩ đại ca cũng từng cùng hắn tiếp xúc qua, nhưng ngay cả đệ ngũ thần tướng của thiên thần sơn cũng không thể bắt được hắn."

Nhật Lôi Mục trong mắt hiện ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng "Nga Nhật Tề Nhĩ cũng không thể đối phó?"

Kim Đan cao thủ có thể làm Nhật Lôi Mục phát sinh hứng thú ít nhất cũng phải bài danh Thiên Bảng dưới mười, ngay cả Nga Nhật Tề Nhĩ cũng không làm gì được, thực lực loại này đủ để hắn quan tâm.

"Không biết, tóm lại Nga Nhật Tề Nhĩ đại ca đích xác là không thể bắt được Hô Hòa." Vạn Thiên Dương nói tiếp "Sau này sư muội ra ngoài dạo chơi không ngờ lại đưa hắn về Thiên Thần sơn. Hiện giờ Hô Hòa đang ở khách xá của thần nữ điện chỗ sư muội."

Nhật Lôi Mục hai mắt tỏa ánh sáng, tựa như sư tử đang lựa chọn con mồi vậy.

"Có thể lấy một địch mười vạn. Ác ma A Lạp Đạt!" Đệ nhất thần tướng Nhật Lôi Mục đã lâu chưa có kích động tới vậy.

Hô! Duỗi tay ra ôm lấy Vạn Thiên Dương ở bên cạnh, Vạn Thiên Dương có chút kinh ngạc Nhật Lôi Mục lại càng hưng phấn hai hàng lông mày rung động, cười nói "Đi, theo ta một chuyến đi thần nữ điện, gặp được cường giả như vậy thật là làm cho người ta kích động khó nhin a, người ở phía trước dẫn đường chúng ta đi tìm cái tên A Lạp Đạt kia."

Thần nữ điện Thiên Thần sơn, Đằng Thanh Sơn đang ở tại khác xa lâu hai.

Lý một thân áo bào trắng chạy như bay lên cầu thang xông vào phòng.

"Tiểu Lý?" Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền liền thu công nhìn về phía Lý, Lý hướng về Đằng Thanh Sơn ý cười, lấy từ trong lòng ra một trang giấy.

Đằng Thanh Sơn trong lòng rung động "Tin tức đã có rồi sao, nhanh như vậy?" Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc. Lý cười gật gật đầu "Đây chính là tin tức được chuyển đến bằng tốc độ nhanh nhất, vừa mới tới xong." Nói xong liền đưa cho Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn kích động cầm lấy trang giấy, nguyên bản tưởng tới chạng vạng mới có tin tức, không nghĩ tới quá trưa đã có rồi

Kỳ thật tin tức của Quy Nguyên tông tình báo Thiên Thần sơn vẫn luôn thu thập, hơn nữa Thiên Thần sơn có chút quan tâm tới Đằng Thanh Sơn nên luôn điều tra tin tức loại này, Lý vừa truyền lệnh tới tin tức tình báo cũng ngay sau đó được chuyển đi.

"Quy Nguyên tông."

"Đằng gia trang."

Cẩn thận xem xét nội dung tin tức trang giấy miêu tả. Dựa theo đó thì sau khi Đằng Thanh Sơn rời đi, Quy Nguyên tông cũng khôi phục bình tĩnh như trước đó, không có đại động tĩnh gì, mà Đằng gia trang cũng ở bên trong quận thành, hơn nữa còn mở ra hai quầy bán binh khí ở đó nữa. không ít thanh niên Đằng gia trang bắt đầu rèn tạo vũ khí.

Có một đại sự duy nhất Đằng Thanh Vũ cùng với Gia Cát Vân thành thân vào ngày năm tháng năm.

"Tiểu Vũ cuối cùng cũng kết hôn rồi." Đằng Thanh Sơn trong lòng thoải mái, muối muối này từ nhỏ được hắt chiếu cố lớn lên, giờ có thể gả cho một nam nhân tốt, hẳn là ca ca trong lòng cũng vui vẻ. "Theo tình báo thì Hắc Giáp quân cho một lĩnh đóng ở đệ nhị quân doanh."

Đằng Thanh Sơn trong lòng rất cảm kích sự phụ Gia Cát Nguyên Hồng.

Quá khứ Hắc Giáp quân chỉ có một tổng quân doanh, cái đệ nhị quân doanh hiện tại chính là ở vị trí của Đằng gia trang hiện nay.

"Đằng đại ca?" Lý ở một bên nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Cám ơn muối, Tiểu Lý." Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười vu sướng trong lòng. Trốn chết gần nửa năm thời gian, Đằng Thanh Sơn cũng không lo lắng cho bản thân mình, chỉ sợ Thanh hồ đảo kiểm hấn không được phát rõ quay sang đối phó người nhà của hấn. Hiện tại xem ra mọi thứ đều tốt a.

Lý cười nói "Đằng đại ca, hiện nay Thanh Hồ đảo chủ là Thiết Phiền, không phải là Cổ Ung, mà Thanh Hồ đảo dù sao cũng là một trong bát đại tông phái, họ đã không bắt được đại ca, sự tình càng lớn họ càng thêm mất mặt. Bây giờ người trong thiên hạ cũng không còn nhiều người nói về đại ca à."

"Trong thiên hạ cao thủ nhiều như mây, ai nấy cũng đều là anh hào gió cuốn mây phun, ngày hôm qua Đằng Thanh Sơn ta thành danh, hôm nay có lẽ là đến lượt người khác rồi,. Trong thiên hạ có bao giờ chỉ đàm luận về một người, hơn nữa nửa năm qua ta luôn ở tại đại thảo nguyên, chuyện quá lâu rồi, mấy thông cáo đuổi giết cũng không giải quyết được gì." Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng điều này.

Nếu tin tức quê nhà đã nhận được ,mọi người đều bình yên, vậy Đằng Thanh Sơn phải tiếp tục hành trình rồi.

"Tiểu... "Đằng Thanh Sơn vừa mở miệng đột nhiên, bên ngoài truyền đến một loạt thanh âm ồn ào. Đằng Thanh Sơn với Lý hai người nhìn nhau nghi hoặc.

"Đi, chúng ta đi xuống xem có chuyện gì?" Đằng Thanh Sơn đem trang giấy cất vào trong ngực, rồi mang theo Lý đi xuống lầu, gần tới nơi Đằng Thanh Sơn nhìn xa xa có hơn mười người đang đứng trước lầu các.

Hai người đứng đầu Đằng Thanh Sơn biết một là sư huynh Vạn Thiên Dương của Lý, người thứ hai vận hoàng bào, thân hình ngay ngắn, mày rậm mắt hổ hai lọn tóc hoa râm hai bên, khi thấy Đằng Thanh Sơn đi ra hai mắt sáng lên.

Lý nhìn thấy người tới sắc mặt khẽ biến khẽ nói "Đằng đại ca, kia là đệ nhất thần tướng."

"Hả?" Đằng Thanh Sơn trong lòng rung động 'Có phải đệ nhất thần tướng bé quan cùng với Thiên Thần?"

Đệ nhất thần tướng Nhật Lôi Mục hai mắt tỏa sáng nhìn Đằng Thanh Sơn cười vang nói "Đằng huynh đệ, ta vừa mới xuất quan chợt nghe thấy chuyện của ngươi, lấy một địch mười vạn, tuyệt thế vũ lực khó có người hơn, ta cũng khâm phục không thôi. Nhật Lôi Mục ta thích nhất là cùng cường giả lợi hại luận bàn, không biết Hô Hòa huynh đệ có bằng lòng luận bàn tỷ thí với ta một phen không?"

Nghe nói vậy Lý trong lòng kinh hãi "Hô Hòa đại ca, đệ nhất thần tướng này là một tên vô si, luận bàn chém giết không kiêng kỵ, ngay cả đệ ngũ thần tướng cũng từng phải nằm dưỡng thương mấy tháng đó, vạn lần huynh không được đáp ứng đó." Lý thấp giọng nói, nàng đã sớm được nghe qua "truyền thuyết" về Nhật Lôi Mục.

Nhật Lôi Mục nhìn Đằng Thanh Sơn nhíu mày "Hô Hòa huynh đệ, ngươi một thân hảo hán chẳng lẽ lại rụt dè sợ hãi, không dám cùng Nhật Lôi Mục ta đánh một trận?"

230. Chương 41: Nhất Quyền Chi Uy

"Nhật Lôi Mục, ngươi thân là đệ nhất Thần Tướng, còn ta chỉ là một người khách qua đường tại Thiên Thần Sơn này. Ngươi việc gì phải bức bách ta đánh một trận với ngươi?"

"Hô Hòa huynh đệ, chí khí nam nhi của ngươi đâu cả rồi?" - Nhật Lôi Mục cặp mắt hổ trừng lên, tức giận khiển trách Đằng Thanh Sơn.

"Nhật Lôi Mục, chẳng lẽ cứ có một người tới khiêu chiến với ta, ta nhất định phải ứng chiến sao? Như vậy chẳng phải ta chết vì một sao? Ngươi nếu muốn tìm người tỷ thí, thì cứ việc đi tìm những người khác đi! Ta không có hứng thú." - Đằng Thanh Sơn nói xong liền quay đầu đi vào trong phòng. Hiện giờ hắn đã biết được tin tức của cha mẹ cùng người thân, nên một lòng muốn rời đi.

Đối với vị 'Vô si' đệ nhất Thần Tướng này, Đằng Thanh Sơn thật sự là không muốn dây dưa phiền toái, để tránh phát sinh mầm tai vạ sau này!

"Hô Hòa!"

Nhật Lôi Mục có chút tức giận:

"Ngươi..."

Hắn ban đầu là khen Đằng Thanh Sơn, sau là ép buộc, lại còn cố ý kích tướng. Không nghĩ đến, đối phương căn bản lại chẳng thèm để ý tới.

Mà ở bên cạnh, Vạn Thiên Dương thấy Đằng Thanh Sơn không ngờ không chịu ứng chiến, trong lòng nóng nảy, thầm nghĩ ngợi:

"Tên Hô Hòa này phỏng chừng là đang run sợ."

Nghĩ vậy, hắn liền cao giọng cười nói:

"Hô Hòa! Nhật Lôi Mục đại ca chính là đệ nhất Thần Tướng trong Thiên Thần Sơn chúng ta, mà ngươi cũng là dũng sĩ vô địch lấy một địch mười vạn quân! Hai người các ngươi nếu mà đánh một trận với nhau,

hắn sẽ là trận chiến trăm năm khó gặp được một lần! Nhưng hôm nay, không ngờ người lại sợ hãi rụt rè như thế, chẳng lẽ người sợ rồi sao?”

Đặng Thanh Sơn sắc mặt trầm xuống, quay đầu nhìn Vạn Thiên Dương.

”Vạn sư huynh, chuyện này liên quan gì đến người chứ?” - Lý ánh mắt trong suốt tròng lên, giọng điệu khiển trách nói.

...

Trên mặt đất trống trải phía trước cung điện, bởi vì đệ nhất Thần Tướng cùng với Vạn Thiên Dương đều là lớn tiếng nói nên đã hấp dẫn không ít người tập trung lại đây.

”Phía trước có chuyện gì vậy?”

”Nghe nói là đệ nhất Thần Tướng muốn khiêu chiến với một người tên là Hô Hòa. Mà vị Hô Hòa này chính là ác ma A Lạp Đạt trong truyền thuyết đó!”

Không ít binh lính đang đi tuần xung quanh đều tụ tập lại đây, một đám cuồn cuộn nghị luận, sợ hãi than thở không thôi. Tất cả đều nhìn chằm chằm mấy người Đặng Thanh Sơn cùng Nhật Lôi Mục.

”Người nào là A Lạp Đạt?”

”Kia kia, chính là người mặt mũi râu ria xồm xoàm, thoạt nhìn có chút tuấn lãng đấy” (khen ĐTS đẹp trai đó).

Không ít người đều chỉ là nghe nói đến tên ác ma A Lạp Đạt, nhưng lại chưa từng thấy mặt, nên đều kinh ngạc lẫn tò mò nhìn lại Đặng Thanh Sơn. Lấy một đánh mười vạn người, còn có thể giết chết gần hai vạn địch nhân, khiến những quân sĩ khác bỏ chạy tán loạn. Chiến tích như thế, quả thực là bất khả tư nghị! Như thế mới phù hợp với cái tên ác ma A Lạp Đạt!

Đang trong đám người vây xem, Lý giờ phút này với dáng người cao gầy, áo bào màu trắng, quần buộc thắt lưng đích xác rất bắt mắt.

Sau khi khiển trách Vạn Thiên Dương, Lý quay lại nhìn về phía đệ nhất Thần Tướng, khuôn mặt lạnh lùng nói:

”Đệ nhất Thần Tướng! Hô Hòa đại ca này là bằng hữu do ta mời đến. Ta biết đệ nhất Thần Tướng người thích tìm người cao thủ tỷ thí luận bàn, nhưng... Hy vọng người đừng lôi kéo Hô Hòa đại ca đánh nhau với người!”

”Thật có lỗi, ta không phụng bồi nữa!” - Nói xong, Lý quay sang Đặng Thanh Sơn liếc mắt một cái.

Hai người liền chuẩn bị rời đi.

Vạn Thiên Dương bị Lý quát lớn một tiếng, lại nhìn thấy cảnh tượng Lý cùng Đặng Thanh Sơn trao đổi ánh mắt với nhau, không khỏi đầu nóng bừng, ánh mắt đỏ lên, liền cao giọng nói:

”Hô Hòa! Người đường đường là một nam nhân, lại là tuyệt thế cường giả danh truyền khắp trên đại thảo nguyên, tại sao hôm nay phải dựa vào một người con gái để trốn tránh? Người có phải chân chính là một người con trai hay không?”

Đặng Thanh Sơn đột nhiên xoay người, nhìn chằm chằm vào Vạn Thiên Dương!

Lúc này, trong lòng Đặng Thanh Sơn lửa giận bốc lên hừng hực.

”Người, câm miệng!” - Đặng Thanh Sơn trong miệng phát ra ba chữ!

Vạn Thiên Dương cũng là một bụng hỏa, thầm nghĩ:

”Sư muội thật không ra gì! Ta theo đuổi nàng lâu như vậy, mà hôm nay, vì tên Hô Hòa này, không ngờ tại nơi đông người như vậy dám lớn tiếng quát ta, lại cố ý nhắm vào đệ nhất Thần Tướng! Trong lòng nàng, vị trí của ta chỉ sợ còn không bằng một phần của hắn!”

Vạn Thiên Dương cũng không phải là ngu ngốc! Căn cứ biểu hiện ban nãy của Lý, hẳn đương nhiên có thể hiểu được chút sự tình!

”Tiện nhân này thật đúng là không coi ta ra gì! Không phải chỉ là nữ nhân thôi sao, lão tử chẳng cần! Không có người, lão tử ta cũng không thiếu người khác! - Vạn Thiên Dương địa vị cao quý, nữ nhân đương nhiên muốn là có. Chính là lúc trước hẳn đối với Lý còn có một chút mong muốn, lúc này ý niệm đó đã bị hẳn phá vỡ!”

Nếu không theo đuổi được, đương nhiên phải hung hăng trả thù!

”Người không phải rất coi trọng Hô Hòa này sao?”

Vạn Thiên Dương khoe miệng nổi lên một tia cười lạnh, nhìn Đằng Thanh Sơn đang ở phía xa, trong lòng đã có quyết định:

”Đây chính là Thiên Thần Sơn, Hô Hòa hẳn nghĩ cái gì vậy, chẳng lẽ hẳn dám kiêu ngạo tại Thiên Thần Sơn này sao?”

Vạn Thiên Dương cũng không để Đằng Thanh Sơn vào trong mắt, hẳn lúc này đã có đệ nhất Thần Tướng bên cạnh, hơn nữa... Thiên Thần lại đang ở ngay trên Thiên Thần Sơn!

Thiên Thần ở đây làm sao có thể cho phép Đằng Thanh Sơn làm càn?

”Hô Hòa!”

Vạn Thiên Dương thanh âm cuộn cuộn, vang vọng khắp chung quanh, nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn:

”Người là người ngoài, mà nơi đây chính là Thiên Thần Sơn. Bản thân ta là hắc y Thần Sĩ tại Thiên Thần Sơn này, người dựa vào cái gì muốn ta câm miệng?”

”Vạn Thiên Dương!”

Bên cạnh, đệ nhất Thần Tướng Nhật Lô Mộc nhướng mày, duỗi tay ngăn Vạn Thiên Dương lại. Sau đó, đệ nhất Thần Tướng Nhật Lô Mộc lập tức nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, trịnh trọng cao giọng nói:

”Hô Hòa, ngươi là tuyệt thế cường giả trên thảo nguyên! Ta ban đầu trong giọng nói có chút quá đáng, cũng mong ngươi đừng để ý. Vì tỏ lòng tôn trọng, ta đề nghị chúng ta sẽ tiến hành một hồi Dũng Sĩ Huyết Chiến tại Sinh Tử Nhai trên Thiên Thần Sơn, ba ngày sau tức ngày hai mươi tám tháng sáu! Người với ta đánh một trận, thấy thế nào?”

Nhật Lô Mộc nhìn về tên thủ hạ phía sau, lập tức tên binh vệ liền bưng tới một chén sứ đựng nước, Nhật Lô Mộc liền vung tay ra, trên ngón tay phải thanh quang chợt lóe lên, rạch trên ngón tay một đường, máu tươi đỏ sẫm chảy ra.

Tí tách! Tí tách!

Chén sứ đựng nước bị nhiễm hồng, Nhật Lô Mộc nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn:

”Nếu nhận lời tiến hành Dũng Sĩ Huyết Chiến, mời người uống hết chén nước này!”

Tên binh vệ lập tức bưng chén nước chạy lại chỗ Đằng Thanh Sơn.

Nhật Lô Mộc lúc này không còn vẻ châm chọc, cũng không cố ý kích tướng, lại đưa ra lời khiêu chiến cao nhất!

Dũng Sĩ Huyết Chiến!

Đó là quy cách khiêu chiến cao nhất trên đại thảo nguyên này, khi khiêu chiến, một bên sẽ nhỏ máu mình vào trong bát nước, trịnh trọng mời đối thủ uống cạn. Nếu đối phương uống xong, sẽ coi như là đồng ý chấp nhận đánh một trận. Nếu không uống, không chấp nhận đánh một trận... Tên này sẽ bị tất cả người trong thảo nguyên chế giễu, cho rằng hẳn nhất như chuột, không phải nam nhân chân chính. Và sẽ bị mọi người cười nhạo xem thường!

Dũng Sĩ Huyết Chiến, rất được mọi người tôn kính.

Cần chọn một ngày lành, cho cả hai bên chuẩn bị, sau đó tại địa điểm tuyển định tiến hành đánh một trận! Đây cũng không đơn giản chỉ là luận bàn, mà là cuộc chiến đấu của những dũng sĩ chân chính! Kẻ yếu có thể khiêu chiến kẻ mạnh, hai bên thực lực tương đương cũng có thể khiêu chiến với nhau. Bất quá, cường giả không thể sử dụng thủ đoạn này mà khiêu chiến cùng kẻ yếu, như vậy cũng sẽ bị người nhạo báng!

Một người thân là đệ nhất Thần Tướng!

Một người là ác ma A Lạp Đạt, có thể lấy một địch mười vạn quân.

Tại trong mắt mọi người, hai người chính là nhân vật cực mạnh!

...

Thiên Thần Sơn, trên bãi đất trống trước cung điện Thần Nữ đã tụ tập một vài tên Thần Sĩ, các binh vệ tuần tra và vài tên đệ tử của các Thần Sĩ, Thần Tướng. Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Đẳng Thanh Sơn! Bởi vì mọi người đều cho rằng, nếu là nam nhân, thực lực tương đương nhau sẽ không thể cự tuyệt Dũng Sĩ Huyết Chiến này!

Nếu cự tuyệt, thì thà tự sát còn hơn!

"Đệ nhất Thần Tướng, người vì cái gì bức bách bằng hữu của ta như vậy?" - Lý có chút tức giận.

"Sư muội, đây là dũng sĩ chân chính chiến đấu, người đừng có nhúng tay vào." - Vạn Thiên Dương cười liếc mắt nhìn thoáng qua Lý một cái, cho dù không muốn tiếp tục theo đuổi Lý làm vợ, nhưng đáy lòng còn có ý định chà đạp Lý một phen.

Đẳng Thanh Sơn bình tĩnh nhìn chăm chăm Vạn Thiên Dương, bên cạnh, tên thị vệ còn bưng một chén máu loãng.

"Cùng với, ta xem người..." - Vạn Thiên Dương lại nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn, vừa muốn mở miệng.

Đẳng Thanh Sơn ánh mắt nhíu lại!

"Thật sự là muốn chết!" - Đẳng Thanh Sơn tức giận hừ một tiếng, thân hình phóng lên, giống như một chòm sao Thương Long xẹt qua khoảng cách gần mười trượng.

Vạn Thiên Dương sợ tới mức sắc mặt đại biến:

"Người...!"

"Làm càn!"

Nhật Lô Mộc sắc mặt trầm xuống, tiếng hét phẫn nộ còn quanh quẩn tại khoảng không Thiên Thần Sơn thì bản thân đã vọt tới trước mặt Đẳng Thanh Sơn, đồng thời tung ra một chưởng, phóng ra thanh quang che kín cả bầu trời. Mà Đẳng Thanh Sơn rất nhanh liền hạ xuống, một đạo quyền ảnh mơ hồ xuất hiện, cùng với thanh quang chưởng ảnh âm âm giao kích!

Nguyên bản đang tin tưởng mười phần sẽ thắng, Nhật Lô Mộc sắc mặt đột nhiên biến đổi. Chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng hùng hồn, hống hách đáng sợ bạo nổ ra.

"Bồng!"

Mắt thường có thể thấy được sóng xung kích giống như làn nước gợn sóng chấn động hướng bốn phía truyền lại.

"Ào ào!!!"

Đất đai phía trước Thần Nữ cung điện đều bị lật tung quay cuồng cả lên, rất nhiều Thần Sĩ cùng đông đảo đệ tử của các vị Thần Tướng, còn có một vài binh vệ tuần tra đang vây xem ở xa xa lập tức cả kinh liền lui về phía sau.

Tiếng nổ mạnh vang vọng đến tận chân trời!

Nhật Lô Mộc cả người bị đánh văng ra xa phía sau, mà Đẳng Thanh Sơn đạo tàn ảnh mơ hồ chỉ là hơi ngưng lại một chút, sau đó lại nhắm thẳng về phía Vạn Thiên Dương.

"Làm sao có thể như vậy?" - Vạn Thiên Dương mới vừa chống đỡ làn sóng xung kích, lập tức thấy cảnh tượng trước mắt!

Đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục bị đánh bay!

Mà tên Hô Hòa, cũng chính là ác ma A Lạp Đạt kia, không ngờ vên vện chỉ chấn động một chút, quyền ảnh lại tiếp tục đánh về phía hắn!

Hai người cao thấp đã rõ!

"Ba!"

Âm thanh trong trẻo lại phi thường vang dội, trong mắt mọi người chung quanh chỉ thấy một đạo chưởng ảnh mơ hồ, nhanh như tia chớp hung hăng tát vào mặt Vạn Thiên Dương, một cổ kinh đạo xảo diệu chấn động tại trên người hắn. Vạn Thiên Dương bị trúng một cái tát mạnh mẽ này, cả người giống như con quay xoay tròn văng lên trên không trung.

Rồi sau đó "Bồng!" một tiếng, đập xuống mặt đất một cú thật mạnh.

Mãi lát Vạn Thiên Dương sừng vuỗi lên, cả người ngã trên mặt đất, thần sắc có chút không tin được.

Hô! Đằng Thanh Sơn nhanh chóng vọt tới trước người Vạn Thiên Dương, túm lấy ngực áo hắn, nhấc bổng lên.

"Hô Hòa huynh đệ, hạ thủ lưu tình!" - Đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục có chút tiến thoái không được.

Đằng Thanh Sơn nhìn hắn một cái, đệ nhất Thần Tướng cũng dám cùng với mình liều mạng sao? Luận bạo lực mạnh, nội gia cương kinh cùng với thân thể cường đại, Đằng Thanh Sơn tuyệt đối vượt qua cấp bậc Tiên Thiên Kim Đan cường giả. Tiên Thiên Kim Đan nếu muốn đánh bại Đằng Thanh Sơn, chỉ có thể dựa vào tốc độ linh hoạt!

"Người, người..." - Vạn Thiên Dương rốt cục cũng tỉnh táo lại, xoa xoa khuôn mặt sưng, nhìn Đằng Thanh Sơn trước mắt, sát khí tận trời, hắn nói chuyện đều có chút run run.

Đằng Thanh Sơn giữ lấy đối phương, tựa như nắm một con muỗi, mặt khác, bàn tay kia vỗ vỗ vào mặt hắn, nói:

"Họ Vạn kia, người nghe rõ cho ta, ta giết người cũng dễ dàng giống như bóp chết một con muỗi! Còn nữa, từ nay về sau không được đi trêu chọc Lý! Tiểu tử người không đủ tư cách!"

Nói xong liền ném Vạn Thiên Dương đi. Vạn Thiên Dương giống như một bao cát nện thật mạnh xuống mặt đất, không dám nói thêm một tiếng.

"Hô Hòa huynh đệ, tạ ơn hạ thủ lưu tình."

Nhật Lôi Mục cười nói:

"Không biết người có dám tiếp nhận Dũng Sĩ Huyết Chiến của ta không?"

Giờ phút này Nhật Lôi Mục, sau khi trải qua một lần giao thủ vừa rồi, nhiệt huyết chiến đấu đã sôi trào mạnh mẽ.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Nhật Lôi Mục.

"Đưa bát lại đây!" - Đằng Thanh Sơn quát lạnh một tiếng.

Tên thị vệ còn đang cầm bát nước ở phía xa xa, giật mình một cái mới hoàn toàn bình tĩnh, lập tức bưng bát nước chạy tới, cung kính dâng lên hắn.

"Hy vọng người đừng làm cho ta thất vọng!" - Đằng Thanh Sơn nhìn Nhật Lôi Mục liếc mắt một cái, tiếp nhận bát nước, ngửa đầu, liền uống cạn.

Sau đó ném cái bát đi.

"Ba!" - Bát nước bị đập vỡ vụn. Tiếng mảnh vỡ tựa như đập vào lòng người, Vạn Thiên Dương đã sợ tới mức không dám hé răng, lúc này toàn thân lại giật mình một cái.

"Tiểu, chúng ta đi." - Đằng Thanh Sơn cùng với Lý không nhìn đám người chung quanh, liền bay thẳng vào trong lầu các.

231. Chương 42: Hắc Diễm Côn

Y phục xơ xác, mặt mũi sưng vù, miệng bị một cái tát đến méo xệch, khóe miệng ứa máu, Vạn Thiên Dương trong lòng kinh hãi đến cực điểm:

"Hắn không phải chỉ là tiên thiên kim đan sao? Hắn không phải đến cả Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cũng không thể giết chết sao? Thế mà lại có thể đánh lui đệ nhất Thần Tướng? Đệ nhất Thần Tướng, đây là đệ nhất Thần Tướng a! Sao có thể chứ!"

Vạn Thiên Dương trộm nhìn đám người xung quanh.

Nguyên trước đây những tuần thú binh vệ và một vài đệ tử Thần Tướng này đều nịnh nọt hắn, giờ phút này lại chỉ để tâm tán thưởng lần giao thủ ngắn ngủi vừa rồi:

"Ác ma A Lạp Đạt quả nhiên lợi hại, lại có thể bức lui cả đệ nhất Thần Tướng. Coi, còn tát bay..."

Thanh âm nói đến đây lập tức nhỏ xuống.

Những người khác cũng đều nhìn về phía Vạn Thiên Dương.

Vừa rồi trước mắt mọi người, lại bị một cái tát đánh quay, đối với Vạn Thiên Dương mà nói, còn khó chịu hơn cả bị giết chết!

"Biến đi!" Vạn Thiên Dương sắc mặt âm trầm, hét lên rồi bước ra ngoài, "Đều cút hết cho ta!"

Vạn Thiên Dương gầm lên, gạt hết những người bên cạnh ra, nhanh chóng bỏ đi. Những người này cũng đều biết địa vị của hắc y thần sứ này rất cao, cũng chỉ dám cười thầm trong lòng, hiển nhiên không dám để lộ ra mặt. Tất cả đều cố nén cười mà tránh sang hai bên.

"Hô Hòa hắn ra tay lần này, người mất mặt nhất chính là hắc y thần sứ Vạn Thiên Dương."

"Thiên Dương. Chuyện là thế nào?"

Lúc này cũng có một vài cao thủ hắc y thần sứ đang khoan thai đi tới, trong đó có đệ tam Thần Tướng, là một tử bào nam tử vừa cao vừa gầy.

"Ta có việc." Vạn Thiên Dương tùy tiện ứng phó một tiếng, căn bản cũng không muốn nhiều lời với đệ tam Thần Tướng, lập tức rời đi rất nhanh.

Bất quá, đây lại là Thiên thần sơn.

Thiên Thần Sơn chỉ có hai sơn đạo. Dọc theo đường đi có rất nhiều người, đặc biệt là người quen, thỉnh thoảng kinh ngạc dừng lại hỏi vài câu, khiến Vạn Thiên Dương vốn đã rất thẫn, sắc mặt lại càng thêm khó coi.

Cuối cùng, hắn như sắp phát điên, làm không ai dám hỏi han gì nữa.

"Hô Hòa, còn cả Lý tiện nhân kia. Con mẹ nó, lão tử nhất định phải..." Vạn Thiên Dương nổi giận dưng dưng, nhưng vừa nghĩ tới mấy lời của tên ác ma: "Họ Vạn kia, ta nhắc để ngươi rõ. Ta nếu muốn giết ngươi, sẽ dễ dàng như bóp chết một con muỗi! Còn nữa, sau này đừng có đại mà trêu vào tiểu Lý. Tiểu tử ngươi còn chưa đủ tư cách!"

Ánh mắt tên ác ma nhìn hắn, thật như nhìn một con kiến, biểu hiện thực lực tuyệt đối cường đại.

Còn dám nghĩ đến việc trả thù sao? Đối phương đại ác ma A Lạp Đạt, mười vạn đại quân cũng chết mất hai vạn. Vạn Thiên Dương đã nguôi lạnh ý định trả thù.

"Ta là đệ tử hạch tâm của sư môn, cần gì hạ thân phận so đo cùng tên ác ma này? Về sau không cần để ý tới hần nữa là được" Vạn Thiên Dương tự an ủi mình. Kỳ thực hần có muốn trả thù cũng không có biện pháp. Đệ nhất Thần Tướng cũng không làm gì được, chẳng lẽ lại mời tới Thiên thần?

Nhưng Thiên thần là cường giả hư cảnh vốn cao cao tại thượng, há có thể vì hần mà xuất động?

"Đại sư huynh, ta vừa rồi nghe nói người cùng Hồ Hòa giao thủ, lại còn rơi vào hạ phong?" Trên bãi đất trống trước Thần Nữ điện có hai Thần Tướng nghe tin chạy đến, vội chạy đến dò hỏi.

Đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục một thân hoàng bào, đôi lông mày trên trán ngược lại có vẻ rất kích động hưng phấn, cười ha ha nói:

"Hồ Hòa này không hổ là nhân vật được xưng là ác ma A Lạp Đạt. Thiên Lôi Thất Kích của ta cũng có uy lực trứ danh, mặc dù vừa rồi ta không xuất hết toàn lực, bất quá... một quyền của hần, chắc chắn, đúng là đã áp chế ta. Xem ra, muốn thắng hần quả không dễ dàng a!"

Đệ tam Thần Tướng và đệ thất Thần Tướng nhìn nhau có vẻ kinh ngạc.

"Vậy là đối thủ ngang tài với đại sư huynh a!"

Nhật Lôi Mục hai mắt sáng rỡ, vỗ mạnh vai hai vị Thần Tướng: "Hai vị sư đệ, ba ngày sau, cũng là hai mươi tám tháng sáu, ta và Hồ Hòa sẽ tiến hành dùng sĩ huyết chiến trên Sinh Tử Nhai Thiên thần sơn. Lúc đó các ngươi nhất định phải đến chứng kiến, để xem rốt cuộc là ta mạnh hay tên ác ma A Lạp Đạt mạnh."

"Nhất định, nhất định a." Hai Thần Tướng gật đầu, hơi nhíu mày, thầm nghĩ đại sư huynh vẫn như trước chẳng biết nặng nhẹ, tuy nhiên vẫn gật đầu liên tục.

"Đại sư huynh, Thiên Dương sao lại sưng vù mặt mũi rồi?" Đệ tam Thần Tướng dò hỏi.

"Tên tiểu tử đó hả?" Nhật Lôi Mục nhếch miệng cười, "Có lẽ hần có chút mâu thuẫn với Hồ Hòa, lúc này cứ liên tiếp chĩa mũi nhọn vào Hồ Hòa kia, mặc dù là giúp ta, bất quá ta cũng có cảm giác hần càng lúc càng quá đáng. Ta đã mới ngăn hần lại, rồi đưa ra dùng sĩ huyết chiến với Hồ Hòa, nhưng ai mà biết tiểu tử này còn tiếp tục lăng mạ tên Hồ Hòa kia."

Nhật Lôi Mục nhìn nhìn hai người trước mặt, chặc lưỡi nói:

"Tên đó là ai chứ? Chính là ác ma A Lạp Đạt nổi danh a. Mười vạn đại quân bắc trấn của Kim Lang Vương Quốc, hần cũng dám ra tay tàn sát tới máu chảy thành sông, giết chết gần hai vạn, làm đại quân tán loạn. Lần này, có thể nhẫn nhịn như vậy cũng xem như không tệ rồi. Thiên Dương tiểu tử còn nói nhăng cuội, đối phương đương nhiên động thủ."

"Cũng còn may." Nhật Lôi Mục cảm thán một tiếng, "Tên Hồ Hòa này cũng coi như nể mặt ta, cũng là nể mặt Thiên thần sơn, chỉ là tát cho Thiên Dương một cái chứ không lấy mạng hần. Tính tình Thiên Dương, lúc trước sư phụ hần cũng nhờ ta khuyên bảo, nhưng ta cũng vì lòng mà không làm, lần này coi như đã bị giáo huấn. Trầu qua bài học này, tâm tình hần có lẽ tốt hơn."

Tâm tình Nhật Lôi Mục hiển nhiên rất tốt.

"Hai vị sư đệ, ta về trước hảo hảo tĩnh tâm chuẩn bị. Đối thủ như vậy... ngàn vàng cũng khó cầu a." Nhật Lôi Mục vô cùng kích động, "Lần trước cũng cao hứng như vậy dường như đã là chuyện của năm mươi năm trước rồi."

Nhật Lôi Mục xoay người, mang theo thủ hạ rời đi, thần tình tươi như hoa.

Trên lầu hai khách xá, chỉ có Đằng Thanh Sơn và Lý.

"Đằng đại ca, vừa rồi ta sợ người thật sự lấy mạng vị sư huynh kia của ta."

Lý vỗ vỗ lưng, vươn người ưỡn ngực, thở phào một hơi, "Vạn sư huynh của ta tuy không giỏi đối nhân xử thế, nhưng đầu sao cũng là hắc y thần sứ, nếu thực sự xảy ra chuyện cũng rất phiền toái."

Đằng Thanh Sơn cười cười. Gặp phải loại tình huống này, hần đương nhiên biết phải làm như thế nào, vừa rồi nếu cứ một mực nhẫn nhịn, sẽ làm cho người khác xem thường, thậm chí cũng sẽ có người sau lưng Lý đàm tiếu.

Cho nên, hần phải làm như vậy.

Đáp ứng dũng sĩ huyết chiến, đánh bại Vạn Thiên Dương. Người trên thảo nguyên đều sùng bái dũng sĩ vô địch, không ai dám ra mặt nói vài lời. Dầu sao trừng phạt Vạn Thiên Dương một chút như vậy cũng không đến mức khiến cho cả Thiên thần sơn chấn động.

"Đằng đại ca, người so với ta lớn hơn bốn tuổi, vậy mà đã có thể bức lui cả đệ nhất Thần Tướng Thiên thần sơn. Hần là siêu cường giả, trong Thiên Bảng tuyệt đối xếp trong ba hạng đầu." Lý cảm thấy khó tin, "Trong lịch sử Cửu Châu Đại Địa, chưa từng xảy ra việc chấn động như vậy."

Đằng Thanh Sơn cười cười nhìn Lý: "Tiểu Lý, ta cũng chỉ là nhờ vào vận khí mà thôi."

Nếu không tìm được Khai Sơn Thần Phủ, thu nhận siêu lực lượng đặc thù của vũ trụ, thân thể Đằng Thanh Sơn cũng không thể mạnh như thế, tốc độ luyện nội gia cương kinh cũng sẽ không kinh người như vậy.

"Ai mà không có vận khí? Nhưng từ cổ chí kim trên Cửu Châu Đại Địa có bao nhiêu anh hùng hào kiệt? Ai có thể vượt qua được Đằng đại ca?" Lý nhìn Đằng Thanh Sơn, đôi mắt lóe sáng, "Ta thấy, người chính là anh hùng hào kiệt số một của Cửu Châu Đại Địa đó."

"Thôi, đừng thổi phồng ta lên nữa." Đằng Thanh Sơn cười ha ha.

"Đằng đại ca, trận đấu tới người nắm chắc mấy thành? Mười thành? Hay tám thành?" Lý hỏi liên tục.

Đằng Thanh Sơn nghe xong nhướng mày: "Nắm chắc đánh bại thì không tới một thành, để bình thù thì có khoảng năm thành."

Lý ngây người.

Vốn chứng kiến uy lực một quyền của Đằng Thanh Sơn, nàng còn tưởng Đằng Thanh Sơn có khả năng thắng rất lớn. Nhưng bản thân Đằng Thanh Sơn lại hiểu rất rõ ràng, đệ nhất Thần Tướng có thể tiêu trừ lực cản không khí, công kích cùng tốc độ đều sẽ nhanh hơn. Ưu thế duy nhất của hần chính là chiêu số phòng ngự cùng với sức mạnh cường đại. Về phần tốc độ công kích, tốc độ di động vân vân, đều ở vào thế yếu tuyệt đối."

Cho nên hần mới nói không nắm chắc lấy một thành.

Thậm chí phòng ngự của Thanh Sơn cũng chỉ nắm chắc có năm thành. Nguyên nhân chính bởi vì đối thủ là Thiên thần sơn đệ nhất Thần Tướng, trong quá khứ đã bài danh trong ba người đứng đầu Thiên Bảng, thực lực bây giờ chỉ e càng lợi hại. Loại thực lực này có thể so sánh với sư phụ hần là Gia Cát Nguyên Hồng.

"Ta bây giờ có thể thắng được sư phụ hay không?" Hần chợt nghĩ thầm.

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu, nhìn mình còn khiếm khuyết không ít.

Trận đấu này, phần thắng e rằng rất nhỏ.

"Đến một thành cũng không nắm chắc?" Lý không dám tin, nhìn thẳng Đằng Thanh Sơn, "Có phải Đằng đại ca cố ý gạt ta?"

"Là thật, ta quả không nắm chắc lấy một thành." Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Thấy vẻ mặt Đằng Thanh Sơn, Lý cũng hiểu Đằng Thanh Sơn đang nói thật, vội la lên: "Vậy sao đại ca còn ứng chiến?"

"Dưới tình huống đó ta há có thể lùi bước?" Đằng Thanh Sơn hỏi lại.

Thần tình Lý bối rối: "Nhưng người có thể không giữ được mạng..."

Đằng Thanh Sơn thấy thế cười nói: "Yên tâm. Trận chiến này ta đáp ứng một phần là vì lúc đó tình thế cấp bách, phần khác ta cũng muốn mượn cơ hội này xem thương pháp phòng ngự mà ta vừa sáng chế uy lực tới đâu. Hơn nữa cho dù ta thật sự đánh không lại, cũng là bại dưới tay đệ nhất Thần Tướng, không coi là mất mặt."

Lý vội vàng nói: "Nhưng đệ nhất Thần Tướng nếu hưng phấn mà đấu, người chỉ cần một chiêu bất cần, e rằng..." Lý trong lòng lo lắng nhất là Đằng Thanh Sơn thụ thương, thậm chí có thể không giữ nổi mạng.

”Việc bảo trụ tính mạng thì ta nắm chắc mười thành.” Đằng Thanh Sơn cười nhạt.

Lý có chút kinh nghi.

”Người yên tâm, cái người cần làm lúc này là giúp ta tìm một kiện binh khí như trường thương, à không, là trường côn. Côn ở Thiên thần sơn chắc cũng không ít, người giúp ta tìm một cây tốt nhất, ít ra cũng có thể giúp ta tận lực thi đấu.”

Trong Ngũ Hành Thương Pháp, thương pháp phòng ngự Hồn Nguyên Nhất Khí nếu dùng côn thì triển, khác biệt cũng không quá lớn.

Thương so với côn, chỉ hơn một cái đầu thương. Sử dụng thương, dễ dàng khiến người khác liên tưởng, mà côn pháp, trên thảo nguyên cũng không ít người sử dụng. Hơn nữa hiện giờ côn pháp Hồn Nguyên Nhất Khí của Đằng Thanh Sơn đã lộ xác, ai có thể nhận ra?

”Được.”

Lý vội gật đầu, có thể giúp Đằng Thanh Sơn thực lực mạnh hơn khi tỷ thí, nàng đương nhiên gắng hết sức. Đột nhiên mắt Lý sáng lên, vội nói:

”Đằng đại ca, người nói côn à? Ta nghe nói, thật lâu về trước, trên đại thảo nguyên có một nhân vật rất lợi hại, Thiên Thần và siêu cường giả đó kịch chiến, cuối cùng Thiên Thần cũng giết chết được đối thủ, rồi lấy binh khí của hắn mang về Thiên thần sơn. Nghe nói kiện binh khí kia có tên là Hắc Diễm Côn, là một loại thần khí vô cùng đặc thù.”

”Hắc Diễm Côn? Binh khí của đối thủ Thiên Thần?” Đằng Thanh Sơn cũng nổi lên một tia hứng thú.

”Ta ngẫu nhiên nghe được, khi đó cũng không quá để ý, thật không rõ cây Hắc Diễm Côn đó còn ở trên Thiên thần sơn hay không. Như vậy đi Đằng đại ca, người ở đây chờ, ta đi tìm xem sao.”

Lý lập tức đứng dậy, Đằng Thanh Sơn vừa mở miệng: ”Đợi cùng ăn cơm trưa rồi hãy...” lời còn chưa dứt, Lý đã như một cơn gió nhanh chóng đi ra ngoài.

232. Chương 43: Bất Ngờ Xảy Ra

Ác ma A Lạp Đạt trong truyền thuyết cùng với đệ nhất Thần tướng của bọn họ, trong thời gian giao thủ ngắn ngủi, hai bên không ngờ liền định ra ”Dũng sĩ huyết chiến”! Điều này khiến cho nhiều Thần tướng, Thần sứ, cùng với một đoàn đệ tử của Thiên Thần sơn, binh vệ... đều sôi nổi nghị luận, rất kích động chờ đợi.

Về phần Hắc y Thần sứ Vạn Thiên Dương, trong sự nghị luận sau lưng của mọi người ở Thiên Thần sơn chính là một trò cười.

Mọi người chủ yếu nghị luận Ác ma A Lạp Đạt cùng với Đệ nhất Thần tướng Nhật Lôi Mục ai sẽ chiến thắng! Cũng nghị luận cả chuyện Ác ma A Lạp Đạt kia cùng với Thần nữ điện hạ rốt cuộc có quan hệ thế nào!

Thậm chí có người thông linh tin tức tuyên bố, Nữ thần điện hạ đi ”Thần binh tháp” lấy thần binh ”Hắc diễm côn”! Nghe nói có người tận mắt chứng kiến Thần nữ điện hạ mang Hắc Diễm Côn đến chỗ ở của Ác ma A Lạp Đạt đó!

Ngày hai mươi bảy tháng sáu, trời xanh trong.

Trên không trung thảo nguyên.

”U~~ ” Tiếng chim kêu vang dội khắp trời cao, hai con thần điêu một màu đen một màu trắng, mào trên đầu lại màu lửa đỏ, đang giương cánh bay, tại trên lưng hai con thần điêu phân biệt là một cô gái quần áo bào màu trắng, bên hông có thắt một thanh trường tiên yểu điệu màu xanh đậm quấn vài vòng, cùng với một thanh niên một thân thanh bào, tóc dài rối tung, mặt đen râu rậm. Trong tay hắn có cầm một thanh trường côn màu đỏ sậm.

Một nam một nữ đều ngồi ở trên lưng thần điêu.

"Cô nương Tiểu này..." Đổng Thanh Sơn nhìn cô gái áo bào trắng ở trên lưng một con thần điêu bên cạnh, trong lòng than thở: "Ngày mai tại Sinh Tử Nhai đánh một trận, sau khi đánh xong ta cũng liền lập tức rời khỏi đây, nếu không sau này, trong lúc cùng với Tiểu..."

Trong mấy ngày nay, Tiểu vì mình mà chạy lên chạy xuống, hết thấy những điều này Đổng Thanh Sơn đều thấy.

Hơn nữa nhìn Tiểu, Đổng Thanh Sơn không tự chủ lại liên tưởng đến thê tử "Tiểu Miêu" ở kiếp trước của mình. Ngẫu nhiên nhìn ánh mắt Tiểu, cũng không tự giác được có chút thất thố, điều này khiến cho không khí giữa hai người có chút ám muội, hơn nữa lại cần trọng, đối với Đổng Thanh Sơn lại có tâm tư... Vì thế càng thêm nhiệt tình giúp đỡ Đổng Thanh Sơn!

"Hắc diễm côn!" Đổng Thanh Sơn cúi đầu nhìn thanh trường côn màu đỏ sẫm trong tay mình, một kiện thần binh này, cũng chính là mình muốn nói đến kiện thần binh mà lúc trưa hôm nay Tiểu mang đến cho mình.

"Hắc diễm côn này là thần binh có đặc biệt gì? Rốt cuộc có đặc thù ra sao?"

Đổng Thanh Sơn nắm lấy thanh trường côn, "Hắc diễm côn này dài tám thước, nắm trong tay có chút ấm áp, nhưng thực ra cùng với vuốt ve "Vạn Niên Hàn Thiết" lại tương đối giống nhau, nhưng Hắc diễm côn này cũng không phải là do Vạn Niên Hàn Thiết chế tạo thành." Đổng Thanh Sơn đối với Vạn Niên Hàn Thiết vô cùng quen thuộc, đương nhiên chỉ cần liếc mắt một cái là có thể phán đoán ra.

"Hơn nữa trên mặt Hắc diễm côn này còn có từng đạo hoa văn tựa như tự nhiên hình thành." Đổng Thanh Sơn vuốt ve thân côn, có chút nghi hoặc khó hiểu.

Trong việc chế tạo binh khí, công nghệ chế Côn cũng không phải quá cao. Hoa văn kỳ quái bên mặt ngoài thân côn có thể giống như của Hắc diễm côn tự nhiên sinh ra, những vết hoa văn tựa như mạng nhện bình thường ở trên thân côn, Đổng Thanh Sơn cũng chưa từng thấy qua.

"Đặc thù ư? Có lẽ chính là chất liệu đặc thù chẳng." Đổng Thanh Sơn âm thầm tự nhủ.

Ít nhất chất liệu của Hắc diễm côn, mọi người trên Thiên Thần sơn không rõ ràng lắm, bản thân Đổng Thanh Sơn cũng không rõ.

Đúng lúc Đổng Thanh Sơn đang mãi suy nghĩ vấn đề này, đột nhiên một tiếng kêu thanh thúy từ trong miệng Lý (Tiểu) vang lên!

"~~" Con Liệt Phong Thần Điêu giống cái toàn thân màu tuyết trắng kia cũng kêu to một tiếng cao vút, Liệt Phong Thần Điêu còn lại cũng kêu to một tiếng như phụ họa. Hai thần điêu lập tức hướng xuống phía dưới lao tới, vền vền một chốc hai đại thần điêu đã hạ xuống mặt cỏ, gió áp mạnh mẽ khiến cho cỏ xanh hạ rạp xuống.

Lý có chút hưng phấn từ trên lưng thần điêu nhảy xuống, quay đầu nhìn Đổng Thanh Sơn, ngay lập tức vui mừng kêu lên nói: "Đổng đại ca, mau xuống phía dưới nhìn xem, đây là nơi người ta gọi là Hoa Hải! Loại hoa nhỏ này, người trong thảo nguyên đều gọi nó là "Băng Lam Hoa."

"Thật sự là rất đẹp." Đổng Thanh Sơn nhìn xa xa về phía trước.

Chỉ thấy phía trên biển thảo nguyên phía trước, không ngờ một khoảng dài từng đoá hoa màu lam, tựa như những chấm lam lấm tấm, làm đẹp trên màu xanh biếc của thảo nguyên, vẻ rất động lòng người.

"Vâng, Đổng đại ca, ta không quấy rầy người tập côn pháp nữa. Ta sang một bên dạo chơi, nơi này rất yên lặng bởi vì mỗi khi về muộn đều có gió cực kỳ lạnh như băng thổi đến, khiến cho trăm dặm xung quanh đây đều không có bộ lạc nào, người có thể yên lặng tu luyện." Lý hướng đến Đổng Thanh Sơn nháy mắt, rồi vui vẻ hướng đến phía trước chạy tới.

Dựa theo kế hoạch của Đổng Thanh Sơn, trong thời gian ba ngày chuẩn bị cho đại chiến tại Sinh Tử Nhai, liền cố gắng luyện thương pháp cho tốt.

Mà Lý lại cho rằng Đẳng Thanh Sơn tại trên Thiên Thần sơn khổ luyện có chút buồn khổ, liền mang Đẳng Thanh Sơn tới trên đại thảo nguyên này.

Nhìn Lý khi vui vẻ rời đi còn phát ra một tiếng chim kêu to, Đẳng Thanh Sơn không khỏi nở nụ cười: "Tiểu cô nương này! Đúng... tại trên Thiên Thần sơn tai vách mạch rừng, ta cũng không cách nào toàn lực diễn luyện thương pháp "Hỗn Nguyên Nhất Khí", mà chung quanh đây rất trống trải, nên không cần phải để ý nhiều."

....

Lý nằm trên bãi cỏ, xuyên thấu qua bụi hoa nhìn Đẳng Thanh Sơn ở xa xa.

Đẳng Thanh Sơn toàn thân thanh bào, một cây Hắc diễm côn kia ở trong tay Đẳng Thanh Sơn tựa như có trọng lượng ngàn vạn cân, thông thả múa may, nhưng nếu chớp mắt lại có cảm giác như tốc độ của Hắc diễm côn này nhanh đến cực điểm. Loại thị giác tương phản mãnh liệt này nhưng Lý cũng không chút kinh ngạc, ngược lại lộ vẻ tươi cười diễm tĩnh, nằm trên cỏ yên lặng nhìn.

"Nếu như mỗi ngày có thể từ xa xa nhìn Đẳng đại ca hẩn tu luyện, vậy cũng đủ rồi." Lý thấp giọng nói.

...

Từ sáng sớm đến bây giờ, Đẳng Thanh Sơn đã diễn luyện côn pháp suốt một canh giờ.

Hô!

Côn.

Đẳng Thanh Sơn nắm côn mà đứng.

"Sử dụng Hắc diễm côn này cùng với Luân Hồi thương khác nhau cũng không quá lớn." Đẳng Thanh Sơn vừa thầm nhủ vừa nhìn thoáng quá Hắc diễm côn trong tay, mà mặt đất cỏ ở xung quanh đã hoàn toàn bị phá hỏng, lộ ra lớp bùn đất màu vàng ở dưới mặt cỏ, trong đó còn có một hố sâu không thể ước lượng được.

Diễn luyện suốt một giờ vừa qua, có lúc trong mười mấy lần hô hấp, Đẳng Thanh Sơn đã bạo phát thi triển tất cả lực lượng.

"Hắc diễm côn này quả nhiên có thể dễ dàng thừa nhận được tất cả lực bạo phát của ta." Đẳng Thanh Sơn lo lắng nhất chính là ở lúc chiến đấu sinh tử, một khi bản thân bạo phát mà binh khí trong tay dưới lực cực lớn liền bị gãy đứt thì quả thật là thảm rồi. "Hơn nữa cùng với dự đoán lúc trước của ta giống nhau, Côn cùng với Thương thi triển Hỗn Nguyên Nhất Khí không khác nhau nhiều lắm."

Cầm Hắc diễm côn cùng với cầm Luân Hồi thương, khi thi triển Hỗn Nguyên Nhất Khí thì uy lực cũng không sai khác nhiều lắm.

"Đẳng đại ca! Đẳng đại ca!" Một tiếng kêu la thanh thúy truyền đến.

Đẳng Thanh Sơn nhìn về phía xa xa.

Chỉ thấy trong thảo nguyên biển hoa, cô gái một thân áo bào trắng yếu diệu giống như một bông hoa rực rỡ vui vẻ chạy tới, nhìn thấy một cảnh này, Đẳng Thanh Sơn cũng cảm thấy một chút thoải mái, "Đẳng đại ca! Đẳng đại ca!" cùng với khuôn mặt của Tiểu Miêu giống nhau, còn có thân ảnh đang vui sướng chạy tới hướng này, khiến cho tâm tưởng của Đẳng Thanh Sơn mơ hồ một chút.

Tựa như được trở lại kiếp trước.

"Hô!" Một trận gió thổi tới.

Ngàn vạn đoá Băng Lam Hoa đều bị thổi cúi đầu xuống.

Gió thổi trên mặt Đẳng Thanh Sơn, cả người Đẳng Thanh Sơn khẽ run lên, rồi ánh mắt đột nhiên rực sáng lên tựa như một vầng thái dương.

"Phong, Hoa hải, thảo nguyên..."

Đằng Thanh Sơn nhắm hai mắt lại, Hắc điểm côn bung ra, tựa hồ như không thể không chế, lại diễn luyện Thổ Hành Chi Quyền, từng chiêu từng thức lần lượt được diễn luyện ra.

Thổ Hành Chi Quyền, Đằng Thanh Sơn giờ mới ở giai đoạn thứ nhất, nhưng lần này sau khi Đằng Thanh Sơn diễn luyện hết đoạn thứ nhất thì lại tiếp tục hướng về đầu tiên diễn luyện lại.

Từng chiêu từng thức, cùng với diễn luyện cũng không có sự biến đổi nào!

”Đằng đại ca làm sao vậy?” Nguyên vốn Đằng Thanh Sơn định chỉ luyện tập côn pháp, Lý liên hưng phấn chạy tới, gặp một cảnh này liền có chút ngạc nhiên.

Lý cũng là cao thủ nội kinh, cũng ý thức được một chút: ”Chẳng lẽ đại ca có lĩnh ngộ?” Lập tức Lý liền lộ ra nét tươi cười vui mừng, ”Đằng đại ca hẳn từng nói không nắm chắc cả một thành chiến thắng, nếu lần này đại ca có đột phá, có lẽ sẽ trở nên mạnh hơn nhiều.”

Lý không dám quấy rầy Đằng Thanh Sơn, liền yên lặng ở một bên quan sát.

...

Thời gian chậm rãi trôi qua, từ buổi sáng đến giữa trưa rồi đến chạng vạng tối, Đằng Thanh Sơn vẫn nhắm hai mắt diễn luyện quyền (côn) pháp.

Đêm khuya, trong thảo nguyên.

”Hô! Hô!” Từng đợt gió lạnh gào thét thổi qua, Lý lùi thân thể tránh ở dưới Liệt Phong Thần Điều ở bên cạnh, yên lặng nhìn Đằng Thanh Sơn.

Chỉ thấy giờ phút này toàn thân Đằng Thanh Sơn toả ra quang mang màu vàng đất.

Từng chiêu từng thức tựa như thông thả, có thể so với tốc độ của ốc sên đi bộ, nhưng lại mơ hồ có từng đạo tàn ảnh màu vàng đất quỷ dị, từng đạo tàn ảnh kia đều là tàn ảnh của song chưởng Đằng Thanh Sơn.

Chậm giống như con trâu, nhưng lại có từng đạo tàn ảnh.

”Oanh oanh ầm ầm...” Giơ tay nhắc chân sinh ra uy lực khiến cho người ta phải sợ hãi! Không khí lần lượt bạo liệt, xuất hiện đạo đạo tiếng gầm rú, mặt cỏ chung quanh quay cuồng, từng đoá Lam Băng Hoa đều bị chấn nát thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn nhắm mắt, vẫn đang luyện.

...

Hai mươi tám tháng sáu, hôm nay là ngày định ước chiến đấu!

Nhưng mà giờ phút này Đằng Thanh Sơn vẫn ở trên thảo nguyên.

Mặt trời đã lên cao, chiếu rọi khắp nơi, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn như vậy đứng diễn luyện quyền pháp, mỗi quyền đều khiến cho thiên địa xung quanh chấn động, không khí bạo liệt. Lý đã đứng ở xa xa chỉ có thể xuyên qua không khí bạo liệt mà mơ hồ chứng kiến bóng người màu xanh kia.

”Hôm nay đã là ngày tỷ thí, nhưng Đằng đại ca giống như vẫn còn chìm đắm trong Ngộ đạo vậy. Vậy bây giờ phải làm sao mới tốt?” Lý có chút lo lắng.

Dũng sĩ huyết chiến, nếu không đi sẽ bị người ta xem thường.

”Bất quá Đằng đại ca vô duyên vô cớ đứng nhắm mắt tu luyện thể này, hẳn là Ngộ đạo. Loại cơ hội này rất khó chạm tới được. Tuyệt đối không thể phá hỏng.” Lý cũng hiểu được điều này, cần rằng nói một câu, ”Hy vọng Đằng đại ca có thể nhanh chóng tỉnh lại. Nếu không cũng chỉ có thể bỏ qua trận chiến này.”

Lý cũng hiểu được... so với một hồi tỷ thí mà nói, cơ hội ngộ đạo trọng yếu hơn nhiều.

”Bỏ qua trận chiến này.” Lý bất đắc dĩ nói.

Nếu muốn ngộ đạo, phải có thực lực, kỳ ngộ, linh cảm... vân vân, thiếu một thứ cũng không được. Ngộ đạo có thể nói là sự kiện đại hỷ, nhưng thỉnh linh xảy ra ngộ đạo lại khiến cho Đằng Thanh Sơn... có thể phải bỏ Dũng sĩ huyết chiến!

Thiên Thần sơn, Sinh Tử nhai.

Sinh Tử nhai là xuất phát từ trên giữa sườn núi Thiên Thần sơn, gần chỗ vách đá có một sân rộng rãi bằng phẳng, đứng ở bên cạnh núi có thể chứng kiến vách núi sâu đen tối không thể rõ, vượt qua vách núi cao nghìn trượng vậy, cho dù là Tiên Thiên cường giả ngã xuống cũng chỉ có thể chết! Cho nên được mệnh danh là Sinh Tử nhai.

Quyết chiến tại Sinh Tử nhai, đại biểu Sinh Tử không để ý.

...

Giờ phút này chung quanh Sinh Tử nhai đã tụ tập một lượng lớn nhóm cao thủ của Thiên Thần sơn, một đám Thần tướng khác cũng đều đến đây, mà đệ nhất thần tướng 'Nhật Lôi Mục' lại nhắm mắt khoanh chân ngồi trên Sinh Tử Nhai, bình tĩnh chờ đối thủ đến!

233. Chương 44: Sinh Tử Nhai

Nhắm mắt tĩnh tọa trên đài!

"Sao lại thế này? Rốt cuộc phải đợi đến bao giờ? Ác ma A Lạp Đạt kia chẳng phải đã đáp ứng trận chiến khi uống xong dũng sĩ chi huyết rồi sao? Như thế nào đến bây giờ còn không xuất hiện?" Bấy tên thần tướng sống vai đứng chung một chỗ, trong đó một gã có thân hình khá béo cau mày bất mãn nói.

Người bên cạnh đệ ngũ thần tướng Nga Nhật Tề Nhĩ đạm cười: "Sư huynh, đừng nóng vội! Người xem Đại sư huynh còn bình tĩnh hơn người nhiều!"

Hắn tử khá béo kia liếc liếc mắt nhìn Đệ nhất thần tướng Nhật Lôi Mục bên trong sân, cười nhẹ một tiếng: "Sư đệ, người đừng nhìn bộ dáng không có chút gì lo lắng của Đại sư huynh mà lầm! Hắn chính là một tên vô si, tính tình nóng nảy, chúng ta ai chẳng biết? Ta dám cá hắn chính là người lo lắng nhất trong đám chúng ta, hắn sợ nhất là cái tên Hô Hòa kia đào tẩu, chưa đánh đã chạy".

"Chắc không tới mức đó đâu!"

Các thần tướng khác cũng có chút lo lắng.

"Cái tên Hô Hòa kia lúc trước giao thủ với Đại sư huynh còn hơi chiếm thượng phong". Các thần tướng đối với việc đối chiến của tuyệt đỉnh cường giả này là vô cùng chờ mong.

...

Trên Sinh Tử Nhai, không chỉ thường nhân mà cả các thần tướng, thần sử cùng với các đệ tử và một số nhóm binh vệ đều thấp giọng nghị luận.

"Cái tên A Lạp Đạt kia bây giờ còn chưa có tới. Khẳng định là sợ không dám ứng chiến!"

"Không có khả năng. Ác ma A Lạp Đạt. Không thể sợ!"

Có người ủng hộ ác ma A Lạp Đạt. Có người không tin!

Trên đại thảo nguyên.

"Oanh long long ~~~" Không gian chấn động. Mặt đất không ngừng bạo liệt, địa hình chung quanh sớm đã bị phá hủy bùn đất tung tóe.

Xuyên qua khí kinh đang vặn vẹo, mơ hồ có thể thấy được một lam sắc thân ảnh đang diễn luyện quyền pháp, nhất chiêu nhất thức đều vô cùng thông thả.

"Mặt trời đã lên cao như vậy!". Bên cạnh bạch sắc Liệt Phong Thần Điều, Lý ngửa đầu nhìn không trung, có chút lo lắng, "Nói không chừng những người trên Sinh Tử Nhai đều nghĩ Đẳng đại ca sợ hãi! Lúc này Đẳng đại ca có sự linh ngộ, có dấu hiệu đột phá. Nếu như cùng Đệ nhất thần tướng đối chiến cũng nắm chắc được vài thành thắng lợi".

Lý tái lo lắng, nàng cũng lựa chọn nhẫn!

Ngộ đạo không thể bỏ qua...

Thiên Thần Sơn, Sinh Tử Nhai, giữa trưa.

Từ lúc mặt trời nhô lên tới bây giờ đã ở giữa đỉnh đầu, đã vượt qua hai canh giờ. Một vài người vốn phi thường chờ đợi cuộc chiến, trong lòng rất là lo lắng, cũng phi thường phần nộ!

"Ác ma A Lạp Đạt? Chỉ là một tên nhát gan nhu nhược đáng xem thường! Ngay cả dũng sĩ huyết chiến đã chấp nhận rồi mà cũng không đến, thật sự là một cái đại sỉ nhục của đại thảo nguyên!". Có một vài người thấp giọng mắng.

"Đi thôi, bây giờ đã là giờ ăn cơm trưa rồi. Bây giờ mà còn chưa xuất hiện khẳng định là cố ý không tới". Nguyên vô đài có rất nhiều khán giả bao quanh, nay có không ít người bắt đầu mắng chửi cũng có không ít người bắt đầu rời khỏi Sinh Tử Nhai.

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm vang dội vang lên.

"Các vị, ta vừa vặn đi qua nơi ở của A Lạp Đạt, hỏi thị nữ của hắn." Đạo thanh âm này vừa vang lên, đám người trên Sinh Tử Nhai đều hướng về hướng đó, ngay cả Đệ nhất thần tướng Nhật Lô Mục nguyên đang khoan chân tĩnh tọa trên đài cũng hướng thanh âm kia nhìn lại.

Nói chuyện là một hán tử cao lớn mặc ngân sắc thiết giáp, hắn cũng có chút phần nộ nói: "Ác ma A Lạp Đạt sáng sớm hôm qua đã cùng thần nữ ly khai Thiên Thần Sơn! Đến bây giờ vẫn còn chưa về!"

Nhất thời một mảng thanh âm ồ lên.

Khán giả xung quanh Sinh Tử Nhai nhìn nhau, không thể tin được!

"Hừ." Tránh ở trong đám người hắc y thần sử Vạn Thiên Dương trên mặt lộ ra một tia cười lạnh "Hô Hòa ba ngày trước còn kiêu ngạo, hóa ra so với con rùa rụt cổ cũng không khác nhau là mấy! Ngay cả dũng sĩ huyết chiến đã tiếp nhận cũng không tham chiến... Cái tin tức này mà truyền ra ngoài, khẳng định toàn thảo nguyên đều sẽ xem thường hắn!"

Khiêu chiến, nếu không ứng chiến thì cũng có người xem thường, bất quá ảnh hưởng không lớn.

Nhưng, chấp nhận lời khiêu chiến mà không tham chiến, thì đích xác là một kẻ nhu nhược, tiểu nhân!

"Câm miệng!". Trên không Sinh Tử Nhai đột nhiên vang lên một tiếng quát lớn. Tất cả mọi người đều nhìn về phía Đệ nhất thần tướng Nhật Lô Mục tại trung tâm vùng đất trống, Nhật Lô Mục sắc mặt vô cùng khó coi, đảo mắt nhìn quanh: "Nếu như các ngươi chờ không được thì rút hết đi! Đây là cuộc chiến giữa ta và Hô Hòa, ta sẽ tiếp tục đợi, đợi đến khi mặt trời lặn. Ta tin tưởng cường giả như Hô Hòa tuyệt đối không phải là kẻ nhu nhược!"

"Đầu bị lừa đá!" (cực ngu) Vạn Thiên Dương trong lòng thầm mắng.

(Câu này mình không hiểu cho lắm!)

Đám người xung quanh không dám đắc tội Đệ nhất thần tướng nên chỉ dám dùng ánh mắt trao đổi một chút, có người yên lặng rời đi, có người không cam lòng đợi lâu như vậy để lại bỏ phí.

Yên tĩnh!

Sinh Tử Nhai trên một mảnh yên tĩnh, khi thì còn có hai ba người rời đi Sinh Tử Nhai, những người khác không muốn buông tha tiếp tục chờ. Còn các đệ tử của bát đại thần tướng, sư phó tại đây, bọn họ đệ tử đương nhiên không dám dễ dàng đi.

"U ~".

"U ~".

Hai đạo tiếng chim chói tai từ phía chân trời truyền đến, cơ hồ cùng khắc, mọi người trên Sinh Tử Nhai, kể cả Nhật Lô Mục đang khoan chân tĩnh tọa đều quay đầu về hướng tiếng chim phát ra.

Một bạch một hắc, hai con Liệt Phong Thần Điều thật lớn đang giương cánh bay, trong nháy mắt công phu, liền nhanh chóng tới gần!

”Hô!”

Liệt Phong Thần Điều đang hạ xuống cực nhanh liền tạo ra phong áp mạnh mẽ, không ít đá vụn trên Sinh Tử Nhai đều bị thổi bay, y bào những người xem xung quanh đều bị thổi phần phật.

”Nhật Lôi Mục lão ca, để người đợi lâu!” Một tiếng cười to sang sảng vang lên!

Một bóng người trực tiếp từ hắc sắc Liệt Phong Thần Điều trên cao nhảy xuống, ”Bồng” Một tiếng tiếp đất, chính là ”Hô Hòa” thân mặc trường bào màu xanh, râu ria rậm rạp, tương truyền là ác ma A Lạp Đạt. Đằng Thanh Sơn vừa tiếp đất, ánh mắt như đao trực tiếp đảo qua đám người xung quanh, nguyên bản một vài người nguyên bản có chút khó chịu đáy lòng chợt run lên.

Vạn Thiên Dương đang có ý định chế giễu cũng không dám lên tiếng.

Bởi vì, đây là ác ma A Lạp Đạt!

Một cường giả vô địch chân chính!

”Ha ha... ” Nhật Lôi Mục cũng trợn mắt lên, một đôi mắt hổ nhìn Đằng Thanh Sơn, cười vang nói, ”Ta chỉ biết, Hô Hòa huynh đệ người là một dũng sĩ, tuyệt đối lâm trận sẽ không đào thoát!”

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Hắc diễm côn, sang sảng cười nói: ”Nhật Lôi Mục lão ca, lần này, là ta không đúng! Vừa rồi có chút chuyện, ngay cả ta cũng không ngờ tới lại xảy ra vào lúc này, xử lý xong liền vội vàng chạy tới, nếu không có Liệt Phong Thần Điều chỉ sợ là không kịp”.

Lý một thân áo bào trắng đã từ lưng chim đáp xuống, mỉm cười nhìn hai cường giả giữa sân, ánh mắt dừng trên Đằng Thanh Sơn càng lâu: ”Đằng đại ca ngay từ đầu đã nói trận chiến này không có nửa điểm nắm chắc thắng. Nhưng mà lần này có đột phá lớn hẳn là có thể thắng được”.

Đằng Thanh Sơn nắm Hắc Diễm côn, tâm tin tưởng mười phần!

”Không nghĩ tới lần này không ngờ có thể ngẫu nhiên ngộ, hơn nữa, lần này không giống lần trước. Không bị người khác làm gián đoạn một mạch lưu loát, rốt cuộc đem Thổ Hành Chi Quyền đệ nhị đoạn diễn luyện thành công. ” Đằng Thanh Sơn trong lòng cảm xúc kích động,” Tuy rằng không kịp đem ý cảnh Thổ Hành Chi Quyền đệ nhị đoạn dung nhập vào Hồn Nguyên Nhất Khí thương pháp, nhưng cho dù như vậy ta cũng nắm chắc ít nhất bảy thành thắng lợi!”

Nếu như lúc lĩnh ngộ đoạn thứ nhất Thổ Hành Chi Quyền Đằng Thanh Sơn xem như Tiên Thiên Kim Đan cường giả, thì bây giờ hẳn có thể so sánh với Đệ nhất Thiên Bàng.

”Hô Hòa huynh đệ, chuẩn bị rồi tốt chứ?”. Nhật Lôi Mục có chút chờ mong nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn quanh chung quanh liếc mắt một cái, cất cao giọng nói: ”Các vị, xin hãy thối lui hai mươi trượng! Binh khí không có mắt, không cần thận các vị có thể bị thương”. Khí phách cuồng ngạo trong lời nói, chung quanh mấy trăm người cũng không dám lẩm miệng, một đám lập tức lại lui về phía sau hai mươi trượng!

Giữa sân trống trải, bên cạnh chính là vách núi đen nghìn trượng!

Đằng Thanh Sơn, Nhật Lôi Mục đối diện nhau!

”Nghe nói chiêu pháp Nhật Lôi Mục lão ca vô cùng tuyệt vời! Người, ta không cần binh khí, dùng tay không so với đấu một phen, như thế nào?” Đằng Thanh Sơn cất cao giọng nói.

Nhật Lôi Mục nghe mà chấn động.

Tuyệt chiêu của hắn là Thiên Lôi Thất Kích chiêu pháp. Nếu như người khác dùng vũ khí, hắn tự chịu thiệt, thế nên hắn đã đem chiêu pháp diễn hóa thành Thiên Lôi Thất Kích chùy pháp.

Tương đối mà nói, song phương đều tay không, Nhật Lôi Mục là chiếm tiện nghi!

Nhật Lôi Mục chỉ cảm thấy máu trong cơ thể đang sôi trào đầy hưng phấn: "Ha ha... Hô Hòa huynh đệ, có dũng khí như vậy! Nhật Lôi Mục ta cũng sẽ đánh một hồi hết sức a! Một bộ chiêu pháp này của ta, chính là khổ tu hơn trăm năm, tự nghĩ ra mà thành thất chiêu, nhưng ngươi cần thận đó!"

"Thất Lôi Thất Kích, ta sớm đã nghe qua".

Đằng Thanh Sơn cũng cười nhìn Nhật Lôi Mục, "Ta sẽ dùng đôi bàn tay này lãnh giáo Thiên Thần Sơn Đệ nhất thần tướng tuyệt thế chiêu pháp!"

Trong khi hai người nói chuyện, người xung quanh hoàn toàn nín thở, một đám đều gắt gao nhìn chăm chăm vào giữa sân.

Nhật Lôi Mục đột ngột ném một cái, thần xử(cái chùy) hóa thành một đạo lưu quang cắm lên vách đá.

Đằng Thanh Sơn cũng là vung tay lên, Hắc Diễm côn trong tay cũng hóa thành một đạo tàn ảnh, dễ dàng cắm sâu vào vách đá.

"Cẩn thận đấy". Nhật Lôi Mục nghiêm nét mặt nói.

Nhất thời toàn thân Nhật Lôi Mục mơ hồ đều có thanh quang phát ra, trường bào màu nâu đột ngột phồng lên, gân xanh mơ hồ xuất hiện, trong lúc nhất thời, đá vụn xung quanh thân thể hắn đều mơ hồ chấn động. Nhật Lôi Mục giờ phút này, tựa như một pho tượng lôi thần vô địch!

Đằng Thanh Sơn cũng hít sâu một hơi, đối thủ trước mặt hắn tuyệt đối đủ khả năng xếp vào một trong ba người đứng đầu Thiên Bảng, hơn nữa vừa bé quan cùng với Thiên Thần, cho dù không đạt tới Hư Cảnh thì cũng là cực hạn của Tiên Thiên Kim Đan cường giả.

So với sư phó Gia Cát Nguyên Hồng cũng không kém chút nào, sợ rằng còn mạnh hơn.

"Bắt đầu rồi!" Đằng Thanh Sơn ánh mắt hoàn toàn tập trung vào đối thủ.

234. Chương 45: Người Không Để Ta Thất Vọng

Dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, chân trái Đằng Thanh Sơn hơi bước lên trước nửa bước, tả thủ ở trước, hướng về phía đối thủ phía xa, còn hữu thủ lại áp xuống bộ vị eo hông.

Chiêu này, chính là hình ý tam thể thức!

"Đây là chiêu gì?"

"Ác ma A Lạp Đạt này, lại chưa công kích à, đứng thành thế này là ý gì?"

"Đứng thành thế kia, có không?"

Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Nhưng đối thủ của Đằng Thanh Sơn, vị đệ nhất thần tướng Nhật Lôi Mục đó, lại cảm thấy Đằng Thanh Sơn ở xa xa giống như một con độc lang đang trừng trừng nhìn vào hắn. "Hừ, chuẩn bị phòng?" Thân hình Nhật Lôi Mục chợt lóe, đem theo một bóng tàn ảnh vây Đằng Thanh Sơn trong một vòng, tìm kiếm cơ hội công kích. Đằng Thanh Sơn cũng chuyển động tại chỗ, tả thủ luôn xa chỉ đối thủ.

Hô! Nhật Lôi dừng lại.

"Tư thế này..." Nhật Lôi Mục vây Đằng Thanh Sơn di chuyển một vòng, lại cảm thấy thời khắc này đang ở vào dưới sự che phủ của Đằng Thanh Sơn!

Tuy chỉ là bày ra một tư thế...lại làm cho Nhật Lôi Mục có thứ cảm giác không biết đâu mà hạ thủ.

"Tên ác ma A Lạp Đạt này, cũng đã đụng đến bờ đạo địa rồi?" Nhật Lôi Mục cuối cùng phát giác ra, tư thế nghênh địch Tam Thể Thức đơn giản này lại hàm ẩn huyền cơ vô cùng. Đặc biệt là triển khai ra trong tay Đằng Thanh Sơn!

”Không cần biết hần có chiêu gì. Xem ta phá thẳng nó!” Nhật Lôi Mục dấu sao cũng là cường giả siêu cấp đã sống đến một trăm tám mươi năm. Một tiếng hừ nhẹ, chỉ thấy khí bạch sắc từ trong lỗ mũi hần bắn ra, theo tốc độ bão táp lên đến cực điểm cả người chỉ còn lưu lại một bóng hư ảnh, bản thể lại đã đến trước thân Đằng Thanh Sơn rồi!

”Nhanh thật!”

”Nháy mắt đã vượt qua cự ly hai mươi trượng. Đây là tốc độ gì chứ?”

”Không hổ là đệ nhất thần tướng!”

Người theo dõi tán dương đến cực điểm, trong sự cảm thán của bọn họ, lại đã xuất hiện tiếng va đập hoảng sợ.

”Pang!” Đằng Thanh Sơn chỉ là bàn tay trái đánh ra trước thì bàn tay của Nhật Lôi Mục đã bị bàn tay Đằng Thanh Sơn đánh trúng.

Lực một chưởng của Đằng Thanh Sơn giống như một ngọn núi nhỏ ầm ầm nện xuống. Sắc mặt Nhật Lôi Mục đỏ rực lên, cả người nhanh chóng thối lui hơn mười bước, mỗi một bước đều lưu lại trên mặt núi đá một vết chân sâu làm nứt toác mặt đất. Đá bắn ra giống như từng viên ám khí bắn về xung quanh, dọa người xem quanh đó phải liên tiếp lùi ra xa đến trượng!

Hai chân Nhật Lôi Mục lún trong núi đá, mắt trừng lên tròn xoe, hét lớn một tiếng: ”Được!” Không ngờ lại tiếp tục xông lên.

Tốc độ nhanh đến cực điểm!

Lần này, đôi bàn tay của Nhật Lôi Mục hoàn toàn đã hóa thành hư ảnh, đem theo tiếng rít sắc nhọn làm không khí chấn động vạn vạn, liên tiếp đánh về hướng Đằng Thanh Sơn.

”Pang! Pang!”

Tả hữu thủ của Đằng Thanh Sơn một trước một sau, lần lượt công kích, hơn nữa tư thế tam thể thức của hần càng thêm có lợi cho lực lượng của cả thân thể phát ra. Đằng Thanh Sơn mượn trợ lực lượng phần hông, làm đôi bàn tay phát huy ra lực lượng lớn đến mức độ không thể ngờ được! Cơ hồ mỗi một chưởng đều có lực gần trăm vạn cân!

Tốc độ càng nhanh, thì uy lực mỗi chưởng không hần mạnh hơn!

Nhưng Đằng Thanh Sơn đã làm méo mó hoàn toàn định luật này.

Chỉ thấy Nhật Lôi Mục mỗi lần đều bị chấn lui xa hai trượng, lại mỗi lần xông lên. Tốc độ của Nhật Lôi Mục này quả thực sắp đến một mức độ khiến mắt người ta vô phương định ra được. Nhưng Đằng Thanh Sơn lại vững như bàn thạch, đôi bàn tay lớn giống như hai ngọn núi nhỏ, liên tục đánh xuống!

”Pang! Pang!”...Từng tiếng nặng nề như bình địa xuân lôi nổ vang.

Mỗi một lần đánh ra, đều khiến cho núi đá chấn động nứt vỡ!

Khí nhận loạn phi, kinh phong phá thạch bay loạn!

Trong màn tro bụi đá vụn tràn ngập, thân ảnh của Đằng Thanh Sơn và đệ nhất thần tướng ”Nhật Lôi Mục” đều trở nên có chút mơ hồ. Nhưng tất cả mọi người có mặt đều đã nhìn ra, thân ảnh của đệ nhất thần tướng ”Nhật Lôi Mục” mờ ảo bất định, cũng giống như sóng triều, còn ác ma A Lạp Đạt thì lại vững vàng đứng tại vị trí vẫn đứng cơ hồ bất động, chỉ có một đôi bàn tay đang phi tốc đánh ra, như đá ngầm trong sóng triều kia.

Mặc cho người ngàn lần vạn lần công kích, ta cũng đều sừng sững bất động!

”Đây, đây...”

Bảy vị thần tướng còn lại, đều kinh ngạc nhìn màn này.

Đệ ngũ thần tướng "Nga Nhật Tề Nhĩ" có chút kích động "Đại sư huynh đối với ác ma A Lạp Đạt này, đã rất là coi trọng rồi. Vừa rồi chính là kích thứ ba với tốc độ công kích nhanh nhất trong Thiên Lôi thập kích-tấn lôi phong liệt! Không ngờ đối thủ lại có thể nhẹ nhàng chặn lại mỗi một chiêu."

Đệ tam thần tướng bên cạnh, liếm môi một chút mới khê hô: "Không hổ là cường giả siêu cấp được gọi là Ác ma "A Lạp Đạt". Đáng sợ! Đáng sợ!"

"Thế mà ta lúc đầu còn muốn đi giết hắn." Nga Nhật Tề Nhĩ mắt tỏa sáng, không dám bỏ lỡ bất cứ một giây phút nào của trận đấu này. Với thực lực của ác ma A Lạp Đạt này, tay không tấc sắt cũng có thể giết chết được Hồng Đồng Tuyết sư thú kia! Ban đầu hắn chưa giết, đoán chừng hắn biết Hồng Đồng Tuyết sư thú có liên quan đến Lý. May mắn, may mắn!"

Một màn này thật quá làm người sợ hãi rồi!

Công kích của đệ nhất thần tướng cuồng mãnh đến cực điểm, sợ rằng các thần tướng khác không ai dám đối kháng như vậy, đến lùi cũng không lùi một bước!

"Cường giả thật sự à!"

Tất cả mọi người nín thở theo dõi, đây có lẽ là trận triển đỉnh cao đặc sắc nhất mà cả đời họ xem được!

"Pang!"

Thân ảnh đó giống như một đạo lưu quang, đột ngột lui ra mạnh, cùng thân ảnh thanh bào kéo ra hai mươi...

Mục quang của đệ nhất thần tướng Nhật Lôi Mục lúc này tràn đầy quang mang sáng rực, trong miệng phát ra tiếng cường sảng khoái vô cùng: "Hô Hòa huynh đệ! Khó trách, người dám nói tay không chiến cùng ta. Đích thực là căn cốt đủ cứng à! Thiên Lôi thất kích của ta dựa vào cuồng mãnh mà nổi danh, không ngờ lực chiêu pháp của người càng lớn hơn, tốc độ càng nhanh hơn!"

"Sảng khoái! Sảng khoái! Ta còn chưa gặp được kẻ tay không tấc sắt đạt đến tầng thứ như người đâu!" Thân ảnh thanh bào đó, ác ma A Lạp Đạt cũng phát ra tiếng cười lớn vang dội chân trời.

Luận phòng ngự!

Đằng Thanh Sơn đã lãnh ngộ được đệ nhị đoạn của thổ hành chi quyền, đôi bàn tay huy động ra, có thể nói là tường đồng vách sắt!

"Hô Hòa huynh đệ, ta đã thọ mệnh sắp đại hạn, có thể trong hơn mười năm cuối đời này gặp được cường giả đẳng cấp như người, là vận may của ta! Ta vốn không nghĩ làm đến người chết ta sống. Song...thực lực của Hô Hòa huynh đệ người quá mạnh, ta lại không cam lòng từ bỏ trận chiến này, cho nên, cẩn thận! Chiêu thức dưới đây của ta, bản thân ta cũng vô phương khống chế nặng nhẹ!" Nhật Lôi Mục trịnh trọng nói.

"Ha ha, có chiêu thức gì cứ việc ra!" Thanh Sơn lúc này cũng đã hoàn toàn hưng phấn lên!

Đối thủ rõ ràng có chiêu số khôn lường! Nếu không phải bản thân đã lãnh ngộ đệ nhị đoạn của Thổ hành chi quyền, chỉ đơn thuần quyền pháp nhanh như điện chớp, mau lẹ như gió giống trước đây, thì chắc bị ép đến mức bản thân phải nhận thua rồi! Nhưng hiện giờ không giống nữa, thời gian một ngày lãnh ngộ đã làm Đằng Thanh Sơn biến đổi!

"Đại sư huynh thật sự liều mạng rồi!" Trong lòng thất đại thần tướng cũng có kích động run rẩy.

"Lúc này, không liều mạng không được rồi." Đệ ngũ thần tướng Nga Nhĩ nhìn chăm chăm vào hai người trong trận.

Đệ nhất thần tướng Nhật Lôi Mục hừ nhẹ một tiếng, điện quang thanh sắc lóe sáng toàn thân, râu tóc dựng ngược, mắt hổ trừng nộ, đột nhiên xông vọt lên trước, bay vọt! "Ầm!" Mặt núi đã ầm ầm chấn động, xuất hiện từng vết từng vết nứt dữ tợn, còn Nhật Lôi Mục thì sau khi xông lên giữa không trung, dựa vào tốc độ kinh người hạ song chưởng của hắn thành hình xiên, giao chong lên nhau.

"A...Ồi!"

Sắc mặt Nhật Lôì Mục dữ tợn, đột ngột quát to một tiếng, song chưởng chồng lên nhau, nhằm Đàng Thanh Sơn phía dưới

Đàng Thanh Sơn ngẩng đầu lên, bàn tay phải vốn áp ở eo hông, thân thể như một dây cung, bàn tay phải như một cây tiễn, đột ngột bắn lên trên không! Đối diện với chồng lại một chưởng đáng sợ đó, hô một tiếng, một chiêu động tác nâng lên ngăn cản!

"Pang!"

Hai bàn tay lớn trực tiếp đụng vào nhau!

Sóng xung kích phát ra chỗ bàn tay nhanh chóng bắn ra bốn phương tám hướng. Sóng xung kích hình dạng mặt phẳng này, giống như một lưỡi dao sắc cực lớn, gắt vách núi bên cạnh ra một cái hố lớn cực dài! Rất nhiều đại thụ, thực vật, cỏ tạp...càng là bị nát thành mảnh vụn.

Mấy người theo dõi kia may mắn sớm đã lùi ra cực xa, không có ai chết, nhưng vẫn có kẻ bị ngộ thương.

"Đây, ác ma A Lạp Đạt người đâu?"

Tất cả mọi người xung quanh đều nhìn chăm chăm vào trung ương chỗ trống Sinh Tử Nhai. Cái hố lớn sâu đó, vị trí trung ương cái hố sâu này, vốn dĩ chính là vị trí mà Đàng Thanh Sơn đã đứng, nhưng bây giờ... nơi này lại xuất hiện một cái hố lớn sâu hoắm. Đệ nhất thần tướng Nhật Lôì Mục đang đứng xa xa, nhìn trừng trừng vào cái hố sâu đó.

"Ác ma A Lạp Đạt, ở dưới hố sâu!" Thất đại thần tướng lúc này mới hơi thở phào một tiếng.

"Lôi Đình Chi Nộ của đại sư huynh uy lực thật sự là đáng sợ! Trong nháy mắt bạo phát lực đã vượt xa tiên thiên kim. Nếu ta đối diện với một kích này, cũng chỉ có thể né tránh, không dám tương kháng chính diện." Nga Nhật Tề Nhĩ nhìn hố sâu đó, "Không hổ là cường giả được xưng là ác ma A Lạp Đạt!"

"Lôi Đình Chi Nộ này, hẳn đã là chiêu lực lưỡng đơn thuần mạnh nhất của đại sư huynh rồi." Thần tướng mập mập bên cạnh, mắt không chuyển cứ nhìn chăm chăm hố sâu, "Cứng nhắc kháng lại một chiêu này, ác ma A Lạp Đạt này không chết cũng trọng thương rồi!"

"Ừm, đại sư huynh, có thể nói là cường giả tiếp cận nhất với hư cảnh! Một chiêu này, tuy không phải kích mạnh nhất trong Thiên Lôì thập kích của đại sư huynh, nhưng lực lưỡng đơn thuần thì lại là mạnh nhất rồi! Là cường giả tiếp cận nhất với hư cảnh, một chiêu lực lưỡng mạnh nhất này, Hô Hòa đó ngại kháng, khẳng định phải trọng thương!"

Không ai hoài nghi một điểm này!

Dấu sao Nhật Lôì Mục đó đã trải qua bay lên, xông xuống, năng lượng nội thể tăng cao, song chưởng liên tục súc thể, cuối cùng đánh ra một quyền này!

"Cách! Cách!"

Từng tiếng vang linh tinh từ dưới hố sâu truyền ra, lập tức trên Sinh Tử Nhai tĩnh lặng một màn, Lý cũng nhìn chăm chăm vào hố sâu đó, trong mắt có một chút sắc lo lắng.

"Ầm!" Bỗng một tiếng bạo vang.

Lượng lớn đá từ trong hố sâu bay ra tán loạn, một đạo thân ảnh thanh bào cũng nhảy ra từ trong đám đá hỗn độn, cuối cùng rơi lên trên chỗ đất trống, chính là Hô Hòa được gọi là ác ma A Lạp Đạt. Lúc này y phục thanh bào trên thân hắn đã có chút rách nát, nhưng trong y phục rách nát lại ẩn ước có thể nhìn thấy cơ thịt rắn chắc.

"Hô Hòa đại ca!" Lý ở xa có chút kích động hét lên.

"Ác ma A Lạp Đạt!" Xung quanh truyền đến một màn âm thanh hô lên kinh ngạc.

Còn đệ nhất thần tướng Nhật Lôì Mục vẫn một mực trầm mặc kia, sau khi Đàng Thanh Sơn xông ra, ngược lại lộ ra một tia hưng phấn, sắc khoái cười nói: "Ha ha, ngươi không làm ta thất vọng. Xem ra, kích thứ bảy ta tự sáng tạo ra, hôm nay có thể triển lộ rồi!"

235. Chương 46: Vừa Sáp Lại Gần Đã Bay Ra

Đệ thất thần tướng sờ sờ cảm, hưng phấn nhìn chăm chăm vào hai đại tuyệt thế cường giả bên trong: "Không quản là chiêu thứ sáu hay là chiêu thứ bảy, một khi sử dụng thì cũng có tổn hại đến thân thể của sư huynh. Mà hiện tại, với thực lực của ác ma "A Lạp Đạt" này, sử dụng chiêu thứ sáu phỏng chừng cũng không thể đánh bại hắn. Rõ ràng nên sử dụng chiêu thứ bảy."

"Đại sư huynh, lúc sáng chế ra một chiêu này cũng đã biểu diễn cho chúng ta coi thử. Đã mấy mươi năm rồi đại sư huynh cũng chưa bao giờ dùng lại chiêu này trong chiến đấu." Nga Nhật Tề Nhĩ nhẹ giọng nói.

"Đó là do không có ai đáng để đại sư huynh làm như vậy."

Bảy vị thần tướng đều rất là mong chờ.

Chiêu cuối cùng trong Thiên Lôi Thất Kích, hiện giờ đệ nhất thần tướng Nhật Lôi Mục đánh ra sẽ có uy lực như thế nào?

"Ta không cho người thất vọng sao? Bất quá, Nhật Lôi Mục lão ca, biểu hiện của người ban nãy khiến ta rất thất vọng. Từ nãy đến bây giờ, ta vẫn còn đang khởi động gân cốt thôi." Đằng Thanh Sơn hơi hơi giãn gân cốt, toàn thân liên phát ra tiếng hoa lap rất nhỏ. "Hy vọng chiêu thứ bảy trong Thiên Lôi Thất Kích của người sẽ không làm cho ta thất vọng."

Trong giọng nói ẩn chứa cổ vũ cuồng ngạo, khiến không ít người trên thiên thần sơn tỏ ra khó chịu. Nhưng cũng có không ít người sùng kính nhìn Đằng Thanh Sơn, có thực lực mới có thể cuồng ngạo.

Các nam nhân trên đại thảo nguyên cực kỳ bội phục khí phách của cường giả.

Xung quanh trên không trung của thiên thần sơn mây mù bao phủ rất nhiều. Mà ở sâu bên trong đám mây mù đó, mơ hồ có một bóng người mặc áo bào trắng. Bóng người đứng ưỡn cái bụng phệ, khuôn mặt tròn, đôi mắt nhỏ nhưng trên mặt luôn lộ vẻ tươi cười. Tựa hồ mây mù chung quanh cũng bởi vì hắn tồn tại ở đây mà trở nên vui mừng.

Bên trong đám mây mù, hắn cúi xuống nhìn một hồi sinh tử chiến đấu trên Sinh Tử Nhai.

"Tên tiểu tử kia xem ra đã chạm đến bên bờ "Đạo"." Lão nhân có khuôn mặt tròn cảm thán một tiếng khen người trẻ tuổi. "Lại có thể vượt qua Nhật Lôi Mục. Cứ thế này thì trong vòng mười năm nắm chắc bước vào hư cảnh."

"Còn tiểu tử Nhật Lôi Mục này, phải dùng đến một chiêu "Lôi Thần Hàng Thế" sao? Trong Thiên Lôi Thất Kích của hắn, cũng chỉ có một chiêu này xem như chạm đến bên bờ của "Đạo"." Lão nhân mặt tròn mỉm cười xem sinh tử chiến đấu phía dưới.

Trên Sinh Tử Nhai...

Nhật Lôi Mục sắc mặt hồng hào, ha ha cười nói: "Chiêu thứ bảy trong Thiên Lôi Thất Kích có tên là "Lôi Thần Hàng Thế". Ta chưa bao giờ sử dụng trong chiến đấu. Hô Hòa huynh đệ, người hãy tự mình cảm nhận uy lực của một chiêu này đi."

Lời còn chưa dứt, chung quanh Nhật Lôi Mục lôi điện màu xanh liên mạch mẽ nổ ra. Cả người tựa như có một bộ khải giáp làm từ lôi điện.

Miệng mạnh mẽ mở ra --.

"Hít."

Một lượng không khí cực lớn bị Nhật Lôi Mục điên cuồng dùng mãnh hít vào miệng hắn. Không khí lưu động mất thường có thể dễ dàng chứng kiến.

Cái bụng của hắn đang không ngừng căng phồng lên."Xuy xuy ~~ lôi điện màu xanh cũng dần dung nhập vào trong bụng.

”Chiêu thức gì sao lạ vậy?” Đẳng Thanh Sơn lập tức tăng cường cảnh giác.

Nếu muốn hít khí, lấy thân thể Đẳng Thanh Sơn có thể hút vào rất nhiều luồng khí lưu mạnh hơn nhiều so với đối phương. Nhưng là... hít khí lực công kích có thể xem nhẹ không tính đến.

”Đại sư huynh muốn làm gì.”

”Bỏ qua lần này, về sau muốn thấy cũng không được.”

Bảy vị thần tướng, còn có một đám các đại cao thủ đang vây xem chiến đấu trên Sinh Tử Nhai đều nín thở nhìn một màn quỷ dị này.

Nhật Lô Mộc chính là một mạch nuốt hít không khí vào, bụng phình lớn căng tròn. Rồi sau đó, miệng ngậm lại, không hít khí vào nữa. Nhưng bụng phồng lên rất lớn, khiến cho mọi người đều suy nghĩ, cái bụng phình căng to như thế có thể nổ ra hay không.

Đẳng Thanh Sơn chân trái ở phía trước, nghiêng người, tay trái hướng về đối thủ ở phía xa xa. Chính là dùng Tam thể thức để nghênh địch.

Nhật Lô Mộc hai mắt đỏ rực. Trong đôi mắt đều mơ hồ có điện quang màu xanh. Hét lên một tiếng, hần bước một bước hướng phía đối diện liền hóa thành một đạo tàn ảnh lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai (ám chỉ tốc độ không tưởng tượng nổi-A Tín) không ngờ dọc theo một quỹ đạo quỷ dị liên tục rẽ ngang vòng quanh phóng tới chỗ Đẳng Thanh Sơn.

”Không bình thường.” Đẳng Thanh Sơn không dám có một tia thả lỏng, hoàn toàn tập trung quan sát đối thủ.

Bụng căng phồng, toàn thân tỏa ra ánh sáng lôi điện màu xanh.

Nhật Lô Mộc sắc mặt dữ tợn, mắt giận trừng lớn. Bỗng nhiên hần mở miệng ra...

”Cái gì.” Đẳng Thanh Sơn chứng kiến rõ ràng.

Trong miệng Nhật Lô Mộc không ngờ có một tia lôi điện hình thành lôi đạo. Toàn bộ lôi điện này từ trong khoang miệng kéo dài đến trong cơ thể.

”Lệ”.

Một đạo thanh âm bén nhọn cao vút đến cực hạn cực kỳ quái dị từ trong miệng Nhật Lô Mộc phát ra. Theo thân thể di động rẽ ngang quỷ dị, từ một hướng khác, thanh âm bén nhọn lập tức trực tiếp tác dụng tại trên người Đẳng Thanh Sơn. Vẫn đang để tâm chú ý chống đỡ, Đẳng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được trong đầu tê rần một trận.

”Kích bùm. Bùm.”

Đẳng Thanh Sơn cảm giác được âm thanh tiếng tim đập trước nay chưa từng có. Trong nháy mắt liền bị ù tai, giống như chung quanh có âm thanh gạch ngói vỡ vụn rơi bừa bãi vang lên.

Hai lỗ tai hần tự động khép lại, bịt kín hoàn toàn lỗ tai.

Thanh âm bén nhọn quỷ dị theo mấy phương hướng nhằm vào Đẳng Thanh Sơn.

Sau khi Đẳng Thanh Sơn khép kín tai lại, Thanh âm hoặc là tăng cường lẫn nhau, hoặc là yếu bớt. Uy lực thanh âm dần tản ra yếu đi. Nhưng ngay cả như vậy, nhóm người đang vây xem ngoài trăm trượng vẫn có không ít người sắc mặt trắng nhợt, ánh mắt vừa chớp liền vô thanh vô tức ngã xuống. Những người khác không ngã xuống sắc mặt tái nhợt.

Đẳng Thanh Sơn thân thể cường đại, lập tức thoát khỏi trạng thái này, bất quá dù nhanh như vậy nhưng trong nháy mắt khắp đầu vẫn đau nhức.

Thân ảnh Nhật Lô Mộc hung cuồng mạnh mẽ đã vọt tới trước người Đẳng Thanh Sơn.

”Người thua.”

Nhật Lôi Mục tay trái tung ra một chưởng vào trước ngực Đằng Thanh Sơn. Tay phải cũng là một chưởng đánh về phía sau lưng hắn.

Thanh Sơn ánh mắt rõ ràng.

Bởi vì tỉnh táo lại chậm một chút, Đằng Thanh Sơn không kịp vùng tay chặn lại.

"A ~~~" Đằng Thanh Sơn quát khê một tiếng.

Nguyên bản tay trái đang đặt trước ngực lập tức đón đỡ chiêu trước ngực. Đồng thời, thân thể tựa như đại hung (gấu lớn) ngốc nghếch, lảo đảo đứng không vững, đột nhiên hướng ngược lại, đón nhận một chưởng đối diện. Tại trong nháy mắt va chạm, mỗi khối bộ vị cơ thể sau lưng Đằng Thanh Sơn không ngờ nổi lên, nội gia cương kinh cũng hoàn toàn tràn ngập trong đó.

Đằng Thanh Sơn chẳng những kiên cường chống đỡ một chưởng mà còn húc vào lồng ngực Nhật Lôi Mục.

Tiếng nổ trầm trọng vang lên.

Màn hào quang lôi điện chân nguyên trước ngực Nhật Lôi Mục vỡ vụn ra. Cả người tựa như đụng phải một tòa núi lớn, văng ra xa hơn mười trượng, sau đó trực tiếp té ngã, bị một lớp đá vụn che khuất cả người.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thấy một màn này.

Ban đầu bởi vì uy lực một chiêu "Lôi Thần Hàng Thế" không ít người ở xa xa phải ngất xỉu. Những cao thủ còn tỉnh táo đều sợ hãi than thở không thôi, trong lòng mọi người đều bội phục Đệ nhất thần tướng. Nhận định Đệ nhất thần chiến thắng là điều không thể bàn cãi. Nhưng chỉ trong chớp mắt, Đệ nhất thần tướng không ngờ bị một động tác vô cùng vụng về - lưng húc văng ra? Ngay cả màn hào quang hộ thể cũng bị húc vỡ vụn. Trọng thương rồi sao?

Trên mặt đất, Nhật Lôi Mục không khỏi phun một ngụm máu tươi, dính đầy lên trên mặt.

"Làm sao có thể như vậy được?"

Nhật Lôi Mục không thể tin được: "Uy lực của một cái lưng làm sao có thể mạnh mẽ như vậy được? Thân thể con người Kỳ kinh bát mạch mười hai mạch chính. Lực lượng đánh ra mạnh nhất chính là hai tay cùng hai chân. Lưng làm sao có thể có uy lực mạnh mẽ như thế? Vả lại, ta ở gần hắn như vậy, một tấm lưng làm sao có thể kháng trụ một chưởng của ta, lại còn tiếp tục đánh vỡ màn hào quang hộ thể của ta?"

Không rõ. Nhật Lôi Mục không thể nào hiểu được.

Thân thể con người kỳ kinh bát mạch, mười hai mạch chính, cho dù là Tiên thiên cường giả cũng rất ít người có thể hoàn toàn đả thông.

Cho dù là toàn bộ đả thông, nhưng thân thể ngoại trừ các kinh mạch chủ yếu còn có rất nhiều nhánh nhỏ, cùng với một vài kinh mạch nhỏ bé bí ẩn nối liền với làn da. Bình thường tại thời điểm tu luyện nội kinh, các kinh mạch nhỏ bé này rất dễ bế tắc.

Theo đạo lý, tất cả Tiên thiên cường giả, kinh mạch nhỏ bé đều là bế tắc.

Cho dù kinh mạch nhỏ bé được đả thông đi nữa, lấy kinh mạch nhỏ như vậy mà bắn ra chân nguyên, uy lực cũng không thể mạnh đến như vậy.

"Việc lạ." Tại trong đám mây mù, lão giả bụng béo mặt tròn nhìn xuống phía dưới thấy một đòn vẩy cũng nhú mào: "Chẳng lẽ các loại kinh mạch nhỏ bé cũng thông suốt? Đạt tới...hư cảnh cảnh giới mới có thể đã thông mỗi chỗ kinh mạch. Mà tiểu gia hỏa này rõ ràng không phải hư cảnh. Cho dù là trên lưng hắn các loại kinh mạch đều thông suốt cũng không thể bạo ra uy lực mạnh như vậy mới đúng." Lão nhân mặt tròn rất nghi hoặc.

Cho dù là hư cảnh cường giả cũng không có khả năng nhận ra Đằng Thanh Sơn sử dụng chính là lực lượng thân thể, không phải lực lượng chân nguyên. Lực lượng thân thể mạnh bao nhiêu từ bên ngoài căn bản nhìn không ra được.

Nhìn Nhật Lôi Mục bị thương ngã xuống, Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng: "Chẳng lẽ các người nghĩ Nội gia quyền nhất mạch của ta công kích cũng giống các người, chỉ có thể dựa vào tay chân? Nội gia quyền

nhất mạch của ta toàn thân từ đầu, lưng, đầu gối...vân vân..., mỗi một bộ vị không thể trở thành binh khí sao?”

Vừa rồi kia là một chiêu trong Hình Ý Thập nhị hình chi hùng chiêu thức ”Hùng Chàng Sơn”.

Nhìn như vụng về, nhưng thân thể nháy mắt phát kinh, uy lực vô cùng lớn.

”Ha ha.Nhật Lôi Mục lão ca.”

Đằng Thanh Sơn cười lớn đi vào vách núi phía trước, rút ra binh khí ”Hắc Diễm côn”. Tiếp theo lại dùng hắc côn hất binh khí của Nhật Lôi Mục về phía hắn.

Nhật Lôi Mục lập tức duỗi tay ra tiếp nhận binh khí của mình.

”Nhật Lôi Mục lão ca, chúng ta đã tỷ thí tay đôi rồi, lúc này, cũng nên tỷ thí bằng binh khí chứ?” Đằng Thanh Sơn cười nói sang sảng.

Nhật Lôi Mục đứng lên, lau lau khóe miệng một chút rồi cũng hào sảng cười nói: ”Hô Hòa huynh đệ, nếu ta còn dày mặt dùng binh khí đấu với ngươi một hồi nữa chỉ sợ lại bị người chê cười thôi. Ngươi đã có thể phá một chiêu ”Lôi Thần Hàng Thế” của ta thì cho dù ta có dùng binh khí thì cũng vẫn thất bại như cũ. Trận chiến này, Nhật Lôi Mục ta nhận thua. Thua tâm phục khẩu phục.”

”Nhật Lôi Mục lão ca, ta cũng chỉ là thắng hiểm một chiêu này. Vừa rồi, ta tỉnh lại chậm một chút, là ở giữa chiêu.” Đằng Thanh Sơn cười nói: ”Trận chiến đã chấm dứt, ta còn có việc nên phải đi trước đây.”

Nhật Lôi Mục còn muốn giữ lại nhưng Đằng Thanh Sơn lại trực tiếp đi đến bên cạnh Lý. Trên mặt Lý lúc này đầy hưng phấn, tươi cười. Cùng Đằng Thanh Sơn sóng vai bước đi. Khi đã cách xa mọi người phía sau, Lý mới hạ thấp giọng, hưng phấn nói: ”Đằng đại ca. Ngươi thắng rồi.”

”Cũng khá nguy hiểm.” Đằng Thanh Sơn khẽ cười nói.

Bỗng nhiên...

Mọi người phía sau truyền đến hô kinh ngạc: ”A Lạp Đạt đại nhân hấn từ đầu đến cuối đều chỉ phòng thủ. Thời điểm cuối cùng cũng chỉ đơn giản dùng lưng đẩy một cái cũng thắng. Dùng lưng cũng có thể tính là phòng ngự.”

”Đúng vậy. A Lạp Đạt đại nhân từ đầu đến cuối không ngờ thật đúng là chưa hề công kích, lại thắng. Thật là bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi).”

Sau khi nghe được tiếng kinh hô kia, Đằng Thanh Sơn không khỏi lộ ra một tia cười khổ

236. Chương 47: Lời Mời Của Thiên Thần

Thiên thần sơn sơn đạo gặp ghềnh.

Đằng Thanh Sơn và Lý nhanh chóng tiến về phía Thần Nữ điện.

...

Trên Sinh Tử Nhai, những cao thủ khi trước ngắt xỉu cũng đã tỉnh lại, bọn họ tự mình cảm nhận uy lực của Lôi Thần Hàng Thế, trong lòng cảm thán không thôi, đối với ác ma A Lạp Đạt đã đánh bại đệ nhất Thần Tướng lại càng thêm kính ngưỡng. Một đám người đàm luận vô cùng hưng phấn.

Có người hưng phấn, nhưng cũng có kẻ bất mãn. Vị hắc y thần sứ Vạn Thiên Dương nhìn theo bóng Đằng Thanh Sơn và Lý rời đi, trong lòng càng thêm khó chịu.

”Hô Hòa, ngươi gây náo động như vậy, lại không có căn cơ thế lực, rồi nhất định có một ngày ngươi bị kẻ khác giết chết.”

Vạn Thiên Dương thầm mắng chửi trong lòng một hồi, lặng lẽ bỏ đi, đối với cuộc chiến vừa rồi hiển nhiên thập phần bất mãn.

"Tên Hô Hòa đó chỉ chống lưng một cái, như thế nào có thể đánh bại Đại sư huynh? Đến cả ta cũng nhìn không ra?" Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhi cảm thấy khó hiểu, những Thần Tướng khác cũng đều nhìn đệ nhất Thần Tướng.

Nhật Lôi Mục bản thân quay sang đám sư đệ lộ nụ cười bất lực: "Cho tới giờ chính ta cũng không hiểu rõ một chiêu đó của hần."

"Đại sư huynh, không phải là ngươi cố ý nhường hần đó chứ?" Đệ bát Thần Tướng cười hắc hắc nói với Nhật Lôi Mục.

Nhật Lôi Mục nghe được tròng mắt, bên cạnh đệ tam Thần Tướng cũng vội nói: "Bát sư đệ, đừng nói lung tung. Đại sư huynh là loại người đó sao?"

"Tiểu tử thôi, còn nói ta nhường hần, ngươi cứ thử ném qua cái chống lưng của hần xem." Nhật Lôi Mục cười mắng. Tám đại Thần Tướng trên đường đàm tiếu vui vẻ. Trận chiến này mặc dù bại, nhưng tâm tình của Nhật Lôi Mục lại phi thường tốt.

Đột nhiên...

"Tám vị đại nhân!" Ba thiếu niên giống nhau tóc ngắn một tấc, mặc trường bào màu xám đang đứng chặn giữa đường.

Tóc ngắn một tấc đại biểu cho đệ tử Mật Tông, còn trường bào màu xám có viền chỉ vàng đại biểu cho những người thân cận với Thiên Thần.

"Thiên Thần cho truyền tám vị Thần Tướng đại nhân lập tức tới Thiên Thần tháp." Tên thiếu niên cầm đầu nói.

Tám đại Thần Tướng nhìn nhau nghi hoặc, nhưng không ai dám có chút chậm trễ, lập tức hướng về phía Thiên Thần tháp.

Trong khách xá của Đằng Thanh Sơn.

Vừa đi vào trong phòng, Lý liền quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, hưng phấn kêu to:

"Đằng đại ca! Đó là đệ nhất Thần Tướng a. Là nhân vật bài danh ba hạng đầu Thiên Bảng. Đằng đại ca hôm nay mới mười tám tuổi, lại đánh bại được hần. Thật quá giỏi mà!"

Cho dù là người không quen biết với Đằng Thanh Sơn, phỏng chừng khi biết chiến tích này cũng sẽ trợn mắt há mồm. Còn Lý vốn đáy lòng đã hướng về Đằng Thanh Sơn, chiến thắng vừa rồi hiển nhiên đối với nàng còn có ý nghĩa hơn gấp bội.

"Nếu hần chạy trốn, có lẽ ta cũng đuổi không kịp." Đằng Thanh Sơn cười nói.

Lý mỉm cười: "Cường giả không bao giờ chạy trốn, trừ phi họ so với người yếu hơn, nên mới có ý nghĩ trốn chạy."

Đằng Thanh Sơn phì cười. Tâm tình hần hiển nhiên rất tốt. Qua trận này, Đằng Thanh Sơn đã hiểu rõ hơn về thực lực mình: "Ta vừa mới lĩnh ngộ, còn chưa đem hai đoạn ý cảnh đoạn Thổ Hành Chi Quyền dung nhập trăm phần trăm vào thương pháp Hồn Nguyên Nhất Khí, đã có thể ngăn cản nhân vật bài danh ba hạng đầu Thiên Bảng. Chỉ cần bỏ thêm chút thời gian, thực lực còn có thể tăng. Phóng mắt khắp Cửu Châu Đại Địa, e rằng cường giả Thiên Bảng cũng không ai có thể làm ta sợ hãi."

Con đường mình đi là nội gia quyền nhất mạch, hoàn toàn bất đồng với Đạo gia, Phật tông. Tuy rằng gian nan, nhưng nếu hần kiên trì cùng với đột phá, thực lực chắc chắn rất mạnh.

"Lúc này e là Cổ Ung hay Triệu Đan Trần ta cũng có thể đả bại." Đằng Thanh Sơn không khỏi nghĩ đến vị Hạt Tử Kiếm Thánh của Thanh Hồ Đảo trong truyền thuyết.

"Hạt Tử Kiếm Thánh là một trong những cường giả tối đỉnh phong trên Cửu Châu Đại Địa, ta bây giờ còn chưa thể quay về Quy Nguyên Tông."

Nhưng Đằng Thanh Sơn không nhụt chí.

”Nội gia quyền nhất mạch, sinh ra nội gia cương kinh, ta bây giờ vận dụng cũng phi thường dễ dàng.”

”Bất luận là Phật Tông hay đạo gia, đều có thể thi triển khinh công. Còn nội gia cương kinh, còn có thể kích thích các huyết vị, thậm chí kích thích gân cốt cơ thể. Theo lý thuyết mà nói, khinh công thân pháp sẽ càng thêm lợi hại.”

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ điểm này. Đạo Gia hay Phật Tông đều có rất nhiều khinh công thân pháp bí tịch. Còn nội gia quyền nhất mạch, không quản là khinh công hay thân pháp đều không có, hết thảy đều nhờ Đằng Thanh Sơn sáng tạo ra.

”Trừ việc đó, Thổ Hành Chi Quyền ẩn chứa hành thổ chi đạo trong Ngũ hành thiên địa. Hành Thổ chi đạo này không đơn giản chỉ áp dụng vào quyền pháp và thương pháp phòng ngự mà còn có thể vận dụng vào khinh công.”

Đằng Thanh Sơn trong lúc mơ hồ đắm chìm trong ý cảnh, liền có một loại cảm giác, chính mình có thể một bước lao đi rất xa. Bất quá, loại khinh công này, hắn còn chưa có nghĩ ra.

”Sẽ có! Cái ta cần bây giờ là thời gian để sáng tạo không ngừng.” Đằng Thanh Sơn hùng tâm bừng bừng, ”Nếu ta có thể cảm nhận được hết Ngũ hành thiên địa, không phải sẽ trở thành cường giả số một của Cửu Châu Đại Địa sao. Đến lúc đó, cũng không cần ngại Hạng Tử Kiếm Thánh kia.”

Đằng Thanh Sơn vô cùng chờ mong một ngày có thể trở về Cửu Châu, trở về Dương Châu. Hắn quyết định, ăn xong bữa cơm trưa, sẽ li khai Thiên thần sơn.

”Tiểu Lý.”

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý lúc này đang ở hành lang lầu hai, hướng xuống phía dưới hạ lệnh cho thị nữ.

Lý tươi cười quay vào phòng: ”Đằng đại ca, ta đã sai người chuẩn bị cơm trưa, đã hơn một ngày người chưa ăn gì cả.”

”Tiểu Lý, ta dự định chiều nay sẽ rời đi.” Đằng Thanh Sơn nói thẳng.

Lý ngẩn ra, có chút trở tay không kịp.

Mấy ngày gần đây là quãng thời gian mà nàng vui vẻ nhất.

Có thể được cùng Đằng đại ca ăn cơm nói chuyện.

Có thể lặng lẽ đứng xa xa nhìn Đằng đại ca tu luyện.

Cũng có thể giúp ích cho Đằng đại ca, tỷ như đi tìm một món binh khí.

Tuy rằng Lý vẫn biết, Đằng Thanh Sơn sẽ li khai, nhưng trong tiềm thức nàng không muốn nghĩ tới việc này. Chỉ cần tưởng tượng cảnh Đằng Thanh Sơn rời đi, trong lòng Lý thập phần khó chịu.

Nhưng mà...

Cuối cùng Đằng Thanh Sơn đã quyết định rồi. Hơn nữa lần này chia tay, thời gian có thể rất dài, có thể mấy tháng, cũng có khi là vài năm.

”Đúng vậy, là chiều nay. Tiểu Lý, ta đi rồi người vẫn còn không ít đồng môn tại Thiên thần sơn, còn cả đám yêu thú nữa.” Đằng Thanh Sơn an ủi.

Lý cố lộ ra vẻ tươi cười, gật đầu nói: ”Àn, đồng môn đối xử với ta cũng rất tốt. Đại Hắc, Đại Bạch và đám yêu thú dữ dằn, cũng đều ngoan ngoãn nghe lời ta.”

Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện cảm xúc bên ngoài của Lý có chút không thật.

Đột nhiên Lý nghiêng chặt răng, mặt đỏ tới mang tai, hạ giọng: ”Đằng đại ca...”

”Àn.” Đằng Thanh Sơn nhìn Lý, ”Chuyện gì, nói đi.”

Lý nhẹ giọng: ”Nếu người phải rời đi, ta...”

Lời còn chưa nói xong.

"Thần Nữ điện hạ, Thiên thần truyền người dẫn Hô Hòa đại nhân lên Thiên Thần tháp." Phía dưới bỗng truyền đến một thanh âm vang dội.

"Thiên Thần tháp?" Đằng Thanh Sơn có chút giật mình, "Thiên Thần muốn gặp ta?"

Lý vốn đang mặt đỏ như gấc, bị tiếng hô này làm gián đoạn, mất hết dũng khí nói tiếp, sau một thoáng mới cất lời: "Đằng đại ca, Thiên Thần muốn gặp người, chỉ bằng theo ta đến Thiên Thần Tháp. Ở Thiên Thần sơn, người muốn chạy cũng không thoát được."

Đằng Thanh Sơn cũng đồng ý điểm này. Một cường giả hư cảnh nếu muốn đối phó với hắn đã rất dễ dàng, nếu chỉ tìm hắn cũng chưa chắc đã là việc xấu.

"Đi thôi."

Thiên Thần Tháp màu đỏ cao sừng sững trên đỉnh Thiên Thần sơn. Lúc này ở đại điện ở tầng thứ nhất, Đằng Thanh Sơn đang cùng Lý tiến vào.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã phát hiện ra, trong đại điện trống trải, ngoại trừ thị nữ còn có bát đại Thần Tượng.

"Hô Hòa huynh đệ!" Bát đại Thần Tượng vừa thấy Đằng Thanh Sơn, đồng loạt đứng lên. Họ không tới tiếp đón Lý, mà mọi ánh mắt đều dồn cả vào Đằng Thanh Sơn. Đối với Thần Tượng mà nói, Lý tuy có địa vị cao nhưng thực lực cũng chỉ là hậu thiên. Mà tận đáy lòng, bọn họ chỉ thực sự coi trọng cường giả. Người có thể đánh bại đệ nhất Thần Tượng, đương nhiên nhận được sự kính trọng từ bát đại Thần Tượng.

"Nhật Lô Mục lão ca." Đằng Thanh Sơn cười nói, "Vị này có phải đệ ngũ Thần Tượng Nga Nhật Tề Nhĩ huynh đệ? Mấy vị khác... thời gian ta ở Thiên thần sơn thực sự rất ngắn, e là không nhận biết hết được."

Đệ nhất Thần Tượng Nhật Lô Mục hào sảng vỗ vai Đằng Thanh Sơn: "Ta giới thiệu qua với người nhé: vị này là Nhị sư đệ của ta, cũng chính là đệ nhị Thần Tượng Hải Nhật Cổ Đặc, vị này là Tam sư đệ ta..."

Lời còn chưa nói xong, trên tháp cao truyền đến tiếng bước chân.

"Sư phụ đã xuống tới rồi." Nhật Lô Mục lập tức cung kính đứng hầu.

"Thiên Thần đến." Lý cũng nói nhỏ bên tai Đằng Thanh Sơn.

Bát đại Thần Tượng cùng với Đằng Thanh Sơn và Lý, tổng cộng mười người cung kính đứng nghiêm trong đại điện chờ đợi, không ai dám phát ra tiếng động.

Theo tiếng bước chân càng ngày càng gần, Đằng Thanh Sơn cũng thấy được nhân vật đang từ trên toà nhà hình tháp đi xuống.

Đó là một lão nhân mặc một bộ áo bào trắng rộng thùng thình, gương mặt mềm mại như trẻ thơ luôn hiện lên vẻ tươi cười, một đôi mắt nhỏ con người như đang cười tủm tỉm. Khi Đằng Thanh Sơn nhìn thấy gương mặt Thiên Thần, hắn không tự chủ được liền sinh ra một cảm giác sáng khoái, vì thế hảo cảm với Thiên Thần cũng tăng lên rất nhiều.

"Đây là chuyện gì?" Đằng Thanh Sơn lập tức giật mình tỉnh lại.

Kiếp trước do đã trải qua việc huấn luyện chống lại với các loại thuốc gây mê, Đằng Thanh Sơn lập tức phát hiện ra có điều không ổn.

"Thật bất khả tư nghị. Không nghĩ tới chỉ một nụ cười liền có thể tác động đến tâm cảnh kẻ khác." Đằng Thanh Sơn có chút không dám tin.

Thiên Thần mỉm cười, nhìn lướt qua các Thần Tượng, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Đằng Thanh Sơn: "Người tên là Hô Hòa?"

"Đúng vậy, Thiên Thần." Đằng Thanh Sơn cung kính nói.

"Người chính là ác ma A Lạp Đạt, hung thủ giết chết gần hai vạn binh vệ của Kim Lang đế quốc?" Thiên Thần lại hỏi.

"Đúng vậy." Đằng Thanh Sơn không chút do dự.

"Người đến từ tông phái nào? Có thể dạy ra được đệ tử xuất sắc như ngươi, ắt không phải vô danh." Thiên Thần hỏi tiếp.

"Vô môn vô phái." Đằng Thanh Sơn trả lời.

Thiên Thần tươi cười, khẽ gật đầu: "Tốt. Thiên Thần sơn của ta hiện có tám vị Thần Tướng, ngươi có nguyện ý làm vị Thần Tướng thứ chín không?"

237. Chương 48: Tam Đại Khanh Khách

"Thần tướng thứ chín?"

Đằng Thanh Sơn cũng có chút kinh ngạc nhìn về phía thiên thần. Con người trong mắt của thiên thần nhỏ như tinh ngọc màu đen, làm cho người khác căn bản đoán không ra rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì.

Thiên thần thấy Đằng Thanh Sơn chần chờ, liền nói tiếp: "Hô Hòa, người không môn không phái, gia nhập vào Thiên Thần sơn chúng ta, đối với ngươi chỉ có lợi mà không có hại!"

Bên cạnh, Lý lúc này cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Nàng là thần nữ của Thiên Thần sơn, trong lòng cũng hy vọng Đằng Thanh Sơn có thể cùng một môn phái với mình. Lý nhìn Đằng Thanh Sơn bên cạnh.

"Thiên thần!" Đằng Thanh Sơn cung kính nói, "Ta mặc dù không môn phái, nhưng đã có sư thừa!"

Trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng không muốn gia nhập Thiên Thần sơn. Tuy rằng đã rời khỏi Quy Nguyên tông, thế nhưng trong lòng đối với đám người Gia Cát Nguyên Hồng sư phụ, Gia Cát Vân, Đằng Thanh Hồ, không có khả năng quên. Hắn đã sớm khắc sâu Quy Nguyên tông vào trong ký ức!

"Sư thừa?" Thiên Thần không có chút sợ hãi hay kinh ngạc nào, như trước mỉm cười nói "Người có thể đạt được thành tựu như vậy, không có sư thừa mới khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái! Người yên tâm, để người gia nhập vào Thiên Thần sơn, cũng không bắt người phải bái sư! Hiện giờ, tám thần tướng của Thiên Thần sơn, tuy rằng đều là đệ tử của ta thế nhưng nếu người gia nhập, ta cũng không ép buộc người bái ta làm sư phụ! Ta tu luyện chính là Mật Tông, mà phương pháp tu luyện của người rõ ràng là khác với ta. Hơn nữa người cũng đạt tới tiên thiên Kim Đan... Tu luyện tới mức này, không có khả năng thay đổi. Ta không có khả năng giúp người chuyển qua tu luyện Mật Tông!"

Thiên thần nhìn thoáng qua đệ nhất thần tướng Nhật Lôi Mục.

Nhật Lôi Mục đi theo Thiên thần đã lâu lập tức hiểu ý tứ của Thiên thần. Nhìn về phía Đằng Thanh Sơn mở miệng hào khí cười nói: "Hô Hòa huynh đệ. Sư phụ không bắt người phải bái sư, chỉ cần người đảm nhiệm chức thần tướng! Thành thần tướng đối với Hô Hòa huynh đệ sau này hành tẩu thiên hạ cũng là có rất nhiều chỗ tốt! Về sau ngươi và ta cũng có thể thường xuyên luận bàn a!"

"Ha ha. Thần tướng thứ chín." Thần tướng thứ năm Nga Nhật Tề Nhĩ cũng cười nói "Hô Hòa huynh đệ. Nếu người thành thần tướng thứ chín, trong chín thần tướng của Thiên Thần sơn chúng ta người chính là thần tướng mạnh nhất!"

Nhật Lôi Mục vừa nghe cũng cố ý cười khở nói: "Sư đệ, người nói đúng. Hô Hòa huynh đệ thành thần tướng thứ chín, hẳn chính là thần tướng mạnh nhất a!"

Thiên Thần sơn có nhiều thần tướng, dựa theo thời gian gia nhập dài ngắn mà sắp xếp, không có quan hệ đến thực lực.

"Hô Hòa!" Thiên thần nhìn Đằng Thanh Sơn.

Trong đại điện toàn bộ đều im lặng. Dù là tám thần tướng hay là thiên thần, hay Lý đều nhìn Đằng Thanh Sơn. Tất cả mọi người đều hy vọng hắn gia nhập vào Thiên Thần sơn!

”Phụ lòng kỳ vọng thiên thần tiền bối!”

Đằng Thanh Sơn khom người, thành khẩn nói ”Không đối gạt Thiên thần, Hô Hòa ta sẽ rời đi! Trên biển rộng xông xáo một phen, hảo hảo tu luyện! Căn bản sẽ không ở lại Thiên Thần sơn!”

”Trở thành thần tướng, không ai ngăn cản ngươi, không cho ngươi rời đi!” Thiên thần mỉm cười nói.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, ánh mắt mờ ảo: ”Rời đi để tu luyện, chỉ là quá trình khổ luyện. Cả đời này, ta theo đuổi chính là bước vào hư cảnh. Đợi đến lúc ta bước vào hư cảnh, ta sẽ khai tông lập phái, đem những gì ta lĩnh ngộ truyền cho các đệ tử của ta! Đây là điều ta vẫn nghĩ cho nên ta không có khả năng gia nhập vào những tông phái khác!”

”Khai tông lập phái?”

Tám thần tướng kinh ngạc nhìn về phía Thiên thần!

Thiên thần có địa vị ra sao?

Đó là hư cảnh cường giả. Trên thảo nguyên bao la là vô địch! Mà nay Thiên thần lập đi lập lại nhiều lần, khuôn mặt tươi cười hướng Đằng Thanh Sơn phát ra lời mời. Thế nhưng Đằng Thanh Sơn lại liên tục cự tuyệt! Bọn họ lo lắng sự phụ của bọn họ 'Thiên thần' có thể thẹn quá thành giận hay không?

Không để mình dùng chính là địch nhân! Người có quan niệm này không hề ít.

”Hô Hòa đại ca!” Lý vội vã hạ giọng thúc giục nói.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn Thiên thần.

Thiên thần trên mặt đang mỉm cười tựa hồ ngưng kết lại. Đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn tựa như tĩnh lặng.

”Hô Hòa!” Thiên thần thanh âm trở nên trầm thấp vang trong đại điện.

”Thiên thần.” Đằng Thanh Sơn thái độ rất khiêm tốn.

Thiên thần chậm rãi mở miệng nói: ”Đạt đến hư cảnh? Lấy ngộ tính tư chất của ngươi, chỉ cần không lười biếng, tin tưởng sẽ có một ngày ngươi đạt tới hư cảnh! Ngươi đã muốn khai tông lập phái... Ta thân là Thiên thần của Thiên Thần sơn giúp ngươi một phen! Với quan hệ của ngươi cùng Lý cô nương, hẳn là biết thế lực phía sau của Thiên Thần sơn!”

Đằng Thanh Sơn ngẩn ra.

Tuy rằng Lý không nói rõ nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn nhận ra. Thiên Thần sơn có một mạch thế lực cường đại đáng sợ ẩn dấu!

”Những đệ tử của ta, còn có Lý cô nương đều biết.” Thiên thần thông thả nói ”Trên Cửu Châu đại địa, có một tòa thần cung tên là Thiên Thần cung! Thiên Thần cung ngoại trừ cung chủ, địa vị tối cao chính là Thiên thần! Ta là một trong số đó!”

Đằng Thanh Sơn nghe xong đáy lòng run lên!

Thiên thần? Một trong số hư cảnh cường giả?

”Khó trách lúc trước Tiểu nói với ta, thế lực tông phái của nàng đủ để so với Ma Ni Tự!” Đằng Thanh Sơn lập tức hiểu rõ, một thế lực cường đại sợ rằng không chỉ có một vị hư cảnh cường giả!

”Ngoại trừ thiên thần, trong Thiên Thần cung còn có khách khanh!”

Thiên thần nhìn Đằng Thanh Sơn ”Khách khanh của Thiên Thần cung địa vị gần với Thiên Thần. Bất quá, khách khanh cùng với Thiên Thần cung chỉ là hỗ trợ lẫn nhau, cũng không tính là hoàn toàn chịu sự khống chế của Thiên Thần cung! Khách khanh hoàn toàn có thể là tông chủ một tông phái. Nguyên nhân chính là có thể trợ giúp Thiên Thần cung, có thế lực ở ngoài thần cung. Cho nên người có thể trở thành khách khanh rất khó!”

”Hiện giờ Thiên Thần cung tổng cộng có hại vị khách khanh!”

Lời nói của Thiên thần khiến Đằng Thanh Sơn kinh hãi.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn sớm hiểu được. Một thế giới có ánh sáng còn có bóng tối. Có bát đại tông phái cao cao tại thượng, thì trong bóng đêm ẩn dấu một thế lực cường đại cũng không phải là không có khả năng. Chỉ là thế lực cường đại này khiến Đằng Thanh Sơn kinh hãi!

”Hai vị khách khanh này thì một vị là lão tổ ở Đông Hải là hư cảnh cường giả, một vị khách khanh khác là đệ nhất cường giả của nhiều vương quốc ở Tây Vực, âm thầm khống chế mấy vương quốc lớn. Hẳn tuy rằng chỉ là Tiên thiên Kim Đan nhưng thực lực tuyệt đối có thể liệt danh trong ba người đầu trên Thiên Bảng.” Thiên Thần không chút giấu diếm.

Đằng Thanh Sơn nghe xong liền hít một ngụm khí lạnh!

Hai đại khách khanh, một người là hư cảnh cường giả ở Đông Hải, một người là đệ nhất cường giả ở Tây Vực. Dù là Đông Hải hay Tây Vực, không tính Cửu Châu hiển nhiên thống kê trên Thiên Bảng cũng nhiều.

”Quan hệ của khách khanh với thiên thần cũng, giống như là liên minh, cũng không phải là quan hệ trên dưới, là trợ giúp lẫn nhau!”

”Ta là Thiên thần, chỉ có cơ hội duy nhất tuyển ra một vị khách!” Thiên thần nhìn về phía Đằng Thanh Sơn ”Hô Hòa, ngươi có đồng ý làm khách khanh của Thiên Thần cũng!”

Đằng Thanh Sơn nín thở nghe.

Thiên Thần chính xác rất coi trọng hắn! Thần cung tổng cộng mới có hai đại khách khanh, mỗi một khách khanh đều tuyệt đối là nhân vật kiêu hùng! Đông Hải lão tổ, Tây Vực vương giả! Mà người thứ ba chính là Đằng Thanh Sơn?

”Hô Hòa đại ca.” Lý lập tức hạ giọng nói ”Chúc khách khanh, quyền lực chỉ nhỏ hơn Thiên Thần. So với đệ tử hạch tâm chúng ta, so với thần tướng địa vị cao hơn đấy! Điều này có thể đáp ứng.” Bát đại thần tướng hai bên cũng có chút hâm mộ nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Nhưng bọn họ cũng không ghen tị!

Bởi vì thực lực của Đằng Thanh Sơn hơn hẳn bọn họ. Hơn nữa tuổi của Đằng Thanh Sơn rõ ràng không lớn! Tuy rằng hầu hết Tiên thiên cường giả dung mạo không có vẻ già, nhưng từ trong khí chất toát ra tất cả mọi người có thể đoán được. Như Triệu Đan Trần, Nhật Lô Mộc, tuy rằng dung mạo thoát nhìn thì không già, nhưng Triệu Đan Trần đầu đã bạc, Nhật Lô Mộc tóc cũng trắng.

Tiếp theo.

Những người tiếp cận đại nạn đều mơ hồ có dáng vẻ già nua, mà không phải như người trẻ tuổi tinh thần phấn chấn! Nói có vẻ mơ hồ thế nhưng tiên thiên cường giả phán đoán cũng giống nhau.

”Tạ ơn Thiên Thần coi trọng ta.” Đằng Thanh Sơn khom người nói ”Chúc khách khanh này, nếu như ta sau này khai tông lập phái, hoặc gia nhập vào tông phái khác, Thiên Thần cũng không ngăn cản sao?”

”Sẽ không!”

Thiên Thần mỉm cười gật đầu ”Khách khanh. Khách khanh danh như ý nghĩa, là khách nhân!”

Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, thực lực cường đại như vậy tiềm tàng trên Cửu Châu đại địa nhưng lại không để người trong thiên hạ biết, lực lượng như vậy đáng sợ cỡ nào. Cùng với thế lực như vậy kết giao thì tương lai về sau hành động mới có lợi không có hại.

”Được Thiên Thần để mắt, chúc khách khanh ta đáp ứng.” Đằng Thanh Sơn gật đầu nói.

Thiên Thần tươi cười càng thêm sáng lạn.

Thiên Thần lão gia này, một người sống hơn bốn trăm năm! Một tay thành lập Thiên Thần sơn, nhân lực kinh người? Hẳn sớm phán đoán được tiềm lực của thanh niên trước mắt. Tương lai chính là một hư cảnh cường giả. Đối với Thiên Thần cũng mà nói, nhiều hư cảnh cường giả làm khách khanh mình hữu chỉ có lợi.

...

Trong đại diện trên Thiên Thần thắp tiếng cười khắp nơi, tất cả mọi người đều chúc mừng Đẳng Thanh Sơn!

Quý giá như khách khanh!

Bởi vậy có thể thấy được Thiên Thần đối với Đẳng Thanh Sơn rất coi trọng. Suốt cuộc đời, Thiên Thần cũng vền vền chỉ có duy nhất một lần có quyền tuyển khách khanh mà thôi.

”Hô Hòa!” Thiên Thần từ trong lòng bàn tay xuất ra một khối thông lục lệnh bài.

”Đây là khách khanh lệnh bài, đại biểu thân phận của ngươi.” Thiên Thần nói xong đem lệnh bài ném về phía Đẳng Thanh Sơn. Lệnh bài nhẹ nhàng từ từ bay đến, giống như có một bàn tay vô hình nâng nó. Cuối cùng, lệnh bài lơ lửng trước mặt Đẳng Thanh Sơn. Đẳng Thanh Sơn gơ tay nhận lấy.

Cẩn thận đánh giá, khách khanh lệnh bài này toàn thân màu xanh, có điểm giống với phi thúy về chất liệu. Cầm trong tay mơ hồ có một cỗ âm áp truyền vào trong cơ thể khiến Đẳng Thanh Sơn sáng khoái.

”Khách khanh lệnh bài, chất liệu làm từ một khối Ngọc Tâm lớn do ngọc tủy trên mộ đảo ngọc sơn nhỏ ở Đông Hải sinh ra. Lệnh bài là một phần của Ngọc Tâm điêu khắc mà thành. Đeo nó lâu dài có thể dưỡng thần, thông kinh mạch!” Thiên Thần mỉm cười nói ” Cho dù là tư chất bình thường đeo nó lên, dẫn thông tất cả kinh mạch cũng không phải là chuyện khó!”

Đẳng Thanh Sơn ngạc nhiên nhìn lệnh bài trong tay?

Ngọc sơn? Ngọc tủy sinh ra Ngọc Tâm?

”Vạn niên ngọc tủy uống một ngụm có thể làm cho toàn thân kinh mạch thông suốt. Ngọc Tâm là do ngọc tủy sinh ra, công hiệu sợ rằng càng kinh người. Hôm nay thần cung quả nhiên là tài đại khí thô!” Đẳng Thanh Sơn âm thầm sợ hãi than. Cùng với Thiên Thần cung so sánh, Quy Nguyên tông của mình trước kia, kém cả trăm ngàn lần.

Bên cạnh, Lý cũng hướng Đẳng Thanh Sơn nháy mắt mấy cái.

Đẳng Thanh Sơn mỉm cười.

Trở thành khách khanh của Thiên Thần cung, chờ mình từ Bắc Hải trở về, có thể lực ẩn dấu của Thiên Thần cung phụ trợ, đối với trợ giúp Quy Nguyên tông, cũng có lợi lớn!

”Hô Hòa hân thành khách khanh của Thiên Thần cung, việc này đã xong! Các vị, lần trước ta xuất quan đã nói qua chuyện ở Thiên Thạch đảo. Lúc này nên hành động rồi!” Thiên Thần mở miệng nói.

238. Chương 49: Bắc Hải Chiến Thuyền

Đẳng Thanh Sơn kinh ngạc hỏi lại.

Lý bên cạnh thấp giọng giải thích:

- Đó một tiểu đảo ở Thiên Thạch Đảo nằm trong Bắc Hải. Vì trong đó có quặng bạc, đồng thời còn có Thiên Xán Ngân Quang quý giá gấp bội. Do đó Tuyệt Ứng Giáo và Thiên Thần Sơn cùng nhau khai thác. Khoáng vật sau khi khai thác Tuyệt Ứng Giáo lấy sáu thành, Thiên Sơn lấy bốn thành.

Đẳng Thanh Sơn thầm giật mình, thực lực của Thiên Thần Sơn lại chỉ lấy bốn thành sao?

- Sư phụ, con trước nay rất ghét đám Tuyệt Ứng Giáo.

Ánh mắt Nhật Lôi Mục tràn đầy vẻ tức giận.

- Cung chủ đã truyền lệnh, chúng ta cứ thẳng tay mà giáo huấn đám Tuyệt Ứng Giáo, để đám gia hỏa kiêu ngạo đó biết mọi thứ trên đại thảo nguyên là do Thiên Thần Sơn chúng ta định đoạt.

- Đại sư huynh nói đúng, thẳng tay giáo huấn chúng đê.

Đệ tam Thần Tướng mắt tóe lửa, giọng oán hận:

- Để cho chúng biết, sau này các đảo Bắc Hải đều thuộc về chúng ta quản, chúng đừng có mơ đến việc nhúng tay vào. Sự phụ, chuyện ở Thạch Đảo cứ để con dẫn người đi giải quyết.

- Việc này để con đi.

Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhĩ Nhật Tề cũng mở miệng xin.

Cả đám Thần Tướng đều nhao nhao nhận, hiển nhiên không ai có tình cảm tốt đẹp gì với Tuyết Ưng giáo.

Dù sao trên đại thảo nguyên cũng chỉ có Tuyết Ưng giáo này dám đấu với Thiên Thần của họ.

- Ha ha...

Thiên Thần nở nụ cười rạng rỡ, sang sảng nói:

- Trận Thiên Thạch Đảo là trận chiến đầu tiên mà chúng ta đối phó với Tuyết Ưng Giáo. Đã là trận chiến đầu tiên thì phải thắng đẹp, việc này giao cho Đại sư huynh của các con Nhật Lôi Mục đi làm. Nhật Lôi Mục, con đem theo năm ngàn quân sĩ, dùng thuyền ngày đêm chạy tới Thiên Thạch Đảo, còn nữa...

Thiên Thần đưa mắt nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn chờ đợi.

- Hô Hòa.

Thiên Thần mở miệng nói:

- Tiểu huynh đệ không phải muốn xuất hải sao? Thiên Thạch Đảo ở Bắc Hải, lần này ngươi theo Nhật Lôi Mục đi Thiên Thạch Đảo. Sau khi trận này chấm dứt, tiểu huynh đệ có thể chọn một chiếc thuyền trên Thiên Thạch Đảo mà xuất hải.

Nhật Lôi Mục đi đến một bên Đằng Thanh Sơn:

- Hô Hòa huynh đệ, đệ và ta thực hiện vậy trận này Tuyết Ưng Giáo khẳng định tiêu rồi.

- Tuyết Ưng Giáo?

Đằng Thanh Sơn sức nhớ ra lúc trước ở Đại Duyên Sơn nếu không có mấy người Tuyết Ưng Giáo cười Tuyết Ưng bay liệng trên trời cao, ngay từ đầu mình đã có thể chuồn đi rồi. Sau đó mình giấu trong đám Hắc Giáp quân, cũng là người của Tuyết Ưng Giáo tìm ra.

Nếu không có chúng, Thanh Thanh làm sao mà chết chứ.

- Được. Nhật Lôi Mục, đệ cùng các huynh đi một chuyến.

Đằng Thanh Sơn đáp ngay.

- Dù sao cũng tiện đường, ra biển tiến về Thiên Thạch Đảo, sau khi giải quyết sự tình xong sẽ từ Thiên Thạch Đảo tiếp tục đi về phía bắc.

- Ha ha... thống khoái.

Nhật Lôi Mục cười to vỗ vai Đằng Thanh Sơn.

Nghe Đằng Thanh Sơn đáp ứng, Thiên Thần cũng gật đầu:

- Sự tình này nên làm sớm, không thể trì hoãn. Nhật Lôi Mục con đi truyền lệnh, một canh giờ sau sẽ lập tức xuất phát tới Bắc Hải, đồng thời truyền cho những thuyền lớn đều chuẩn bị đưa quân đội đến bờ biển, để có thể dùng thuyền ra biển.

- Sự phụ, việc này cứ giao cho đệ tử. - Nhật Lôi Mục vỗ ngực nói.

- Thiên Thần.

Đột nhiên một thanh âm trong trẻo vang lên.

Trong đại diện, tám đại Thần Tướng, Đẳng Thanh Sơn, Thiên Thần đều nhìn về phía người vừa nói, đó chính là Lý.

Lý nói:

- Trận ThiênThạch, chỉ sợ quân sĩ sẽ bị chết khá nhiều. Con nghĩ nếu có hai con Liệt Phong Thần Điều hỗ trợ, chúng có thể phun lửa. Như vậy nhân mã của Tuyết Ứng Giáo chỉ sợ sẽ buông binh khí đầu hàng. Trong quân chiến Liệt Phong Thần Điều còn có tác dụng lớn hơn cả cường giả tiên thiên kim đan.

Vừa nghe vậy, mọi người đều gật đầu đồng ý.

Trong quân chiến tác dụng của yêu thú rất tốt. Ví dụ cường giả hư cảnh mặc dù thực lực cường đại, nhưng muốn giết nhân mã quân đội tinh anh cũng phải giết từ từ, không có khả năng một lần giết vài trăm người, nhưng con giao long Tử Tích là hư cảnh đại thành ở trên trời phun hàn khí ra, lại có thể giết chết trên vạn quân sĩ vô cùng đơn giản.

Ông trời không cho yêu thú đạt tới cảnh giới chí cường.

Nhưng ông trời lại cho yêu thú không ít ưu thế về phương diện sống lâu, thiên phú. Như con yêu thú Tử Tích, hoặc là Kim Sắc Long Quy, đều là yêu thú thời đại Vũ Hoàng mà bây giờ vẫn còn sống. Trước nay Cửu Châu Đại Địa đã sinh ra bốn vị chí cường, nhưng giao long Tử Tích, Kim Sắc Long Quy vẫn còn sống.

Ông trời rất công bình.

Để người thiếu một cái gì đó, cũng sẽ bồi thường cho người cái khác.

- Thiên Thần, con chuẩn bị đưa hai đầu Liệt Phong Thần Điều vừa đệ nhất Thần Tướng cùng đi Thiên Thạch Đảo.

Lý nói.

Thiên Thần nhìn Lý, rồi liếc mắt nhìn Hô Hòa mỉm cười gật đầu:

- Con đã có ý, vậy con cứ mang theo hai con Liệt Phong Thần Điều cùng đại quân đi đi.

Ánh mắt Thiên Thần lại đảo qua mọi người.

- Nhật Lôi Mục, Hô Hòa, Lý, các con chuẩn bị xuất phát, bây giờ giải tán đi.

Thiên Thần nói xong liền xoay người đi theo cửa hông lỵ khai.

Đẳng Thanh Sơn bên cạnh nhìn về phía Lý một thân áo trắng yếu điệu, trong lòng hơi phức tạp. Hắn hiểu, Lý đột nhiên xin được đưa Liệt Phong Thần Điều đi Thiên Thạch Đảo, phỏng chừng là muốn muốn ở với mình thêm vài ngày.

- Tiểu cô nương này. - Đẳng Thanh Sơn thầm than

- Hô Hòa đại ca.

Lý nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn mỉm cười.

- Chúng ta chuẩn bị nhé, lát nữa là xuất phát rồi.

Nhìn thấy Lý vui vẻ như vậy, Đẳng Thanh Sơn cũng không nỡ nói gì, chỉ có thể gật đầu.

Trên thảo nguyên.

Quân đội rầm rộ như dòng nước lũ sắt thép lướt trên thảo nguyên, nhanh chóng lao về phương bắc. Trên bầu trời còn có hai con thần điều liệng quanh, tốc độ chiến mã chậm hơn thần điều rất nhiều.

Trên lưng Thần điều.

Đẳng Thanh Sơn lưng đeo ba lô, tay cầm Hắc Diễm Côn. Trên lưng con điều cái màu trắng bên cạnh có một thiếu nữ một thân chiến giáp màu nâu chuối đang ngồi.

- Tiểu, Thanh Thanh.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý lúc này vừa thay bộ chiến giáp, không khỏi liên tưởng đến Thanh Thanh. Lúc trước Thanh Thanh cũng mặc chiến giáp màu nâu chuối, hơn nữa hai cô nương này đều có tình cảm với hắn.

Thanh Thanh tinh khiết như tuyết liên trên núi, còn Tiểu trái qua bao nhiêu khó khăn, thì quả quyết và có tầm nhìn hơn Thanh Thanh.

Ở Thiên Thần Sơn một thời gian, Đằng Thanh Sơn có thể cảm giác được Lý có tâm ý với hắn. Nhưng vì thế Đằng Thanh Sơn càng không muốn dây dưa sâu hơn.

- Tiểu muốn cùng ta đi Thiên Thạch Đảo, thì cứ cho đi cũng được, ít nhất cũng không có gì nguy hiểm. Hơn nữa sau khi tới Thiên Thạch Đảo, ta sẽ một mình một người xuất hải. Chắc phải rất lâu sau mới gặp lại.

Đằng Thanh Sơn kỳ thật cũng cảm thấy mình hơi bồn chồn.

- Đằng đại ca.

Lý cười dò hỏi:

- Huynh muốn xuất hải khổ tu bao lâu, ở trên biển mệnh mông lâu như vậy, không buồn à?

Thật ra nếu phiêu bạt trên biển lâu như vậy đương nhiên sẽ buồn, nhưng mục đích thật của Đằng Thanh Sơn tuyệt không phải là phiêu bạt trên biển, mà là đi tới Bắc Hải Đại Lục xa xôi.

- Để tu luyện thôi. - Thanh Sơn không nói nhiều.

- Nếu.

Lý cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Nếu phiêu bạt trên biển mà có người đi với huynh thì sao?

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Chẳng lẽ Lý muốn cùng mình đi? Việc này nhất định không được, phải cắt ngay ý nghĩ này của nàng.

- Ta là đi khổ tu, không cần ai đi theo.

Đằng Thanh Sơn nhượng mày, nói về bất mãn:

- Hơn nữa khi ta khổ tu trên biển, càng nhiều gánh nặng thì càng lắm phiền toái.

Lý nghe xong nhè nhẹ gạt đầu, cũng không nhiều lời.

- Rào rào...

Bờ biển Bắc Hải, một con sóng đập vào bờ, những con thuyền lớn đen bóng đang đậu trên bờ biển. Rất nhiều quân sĩ như những đàn kiến chui vào những chiếc thuyền lớn. Còn Đằng Thanh Sơn và Nhật Lôi Mục đều đứng trên bờ biển nhìn đám lính lên thuyền.

- Năm ngàn quân sĩ, mười thuyền lớn.

Đằng Thanh Sơn nhìn chiến thuyền không khỏi thán phục.

Nhật Lôi Mục bên cạnh cười nói:

- Mấy chiếc thuyền lớn này là 'chiến thuyền' của Thiên Thần Sơn chúng ta, dài trên bốn mươi trượng, rộng mười sáu trượng. Bên trong có hai mươi sáu buồng nhỏ, cả thuyền được làm bằng sam thiết mộc. Thiết mộc này cứng hơn cả sắt thép, nhưng lại nhẹ hơn nhiều, thích hợp nhất để làm thuyền.

- Đây mới là thuyền chứ. - Đằng Thanh Sơn vô cùng thán phục.

Mười chiến thuyền. Mỗi chiếc đều dài trên trăm mét, rộng đạt tới bốn mươi thước. Theo Đằng Thanh Sơn biết ở kiếp trước, lịch sử Trung Quốc cũng rất ít có thuyền lớn như thế, tựa hồ chỉ có bảo thuyền của Trịnh Hòa đi Tây Dương mới có thể so được với nó.

Trên Cửu Châu Đại Địa có nhiều chiếc thuyền rất lớn.

- Lúc ta ở Dương Châu...

Lý bên cạnh lộ ra vẻ thán phục.

- Những thương thuyền trên Đại Vận Hà ở Vũ Dương cũng nhỏ hơn chiếc thuyền này, những thuyền này cứ như một tiểu đảo ấy.

Thuyền lớn dài trăm mét quả là vô cùng chấn động

- Đây là hải thuyền, những thuyền nhỏ trên Trường Giang, Hoàng Hà làm sao so được? Ừm, lên thuyền đi.

Nhật Lôị Mục cười nói.

Lúc này Đằng Thanh Sơn, Lý, Nhật Lôị Mục, và hai con Liệt Phong Thần Điều cùng nhau lên một chiến thuyền.

Trong tiếng kèn vang vọng tận chân trời, mười thuyền lớn kéo buồm đón gió căng phồng, không ít quân sĩ theo tiếng hô lệnh, đi chèo những mái chèo lớn. Mười chiếc đều giương buồm xuất phát, lần này năm ngàn quân sĩ được chọn đi hiển nhiên đều biết mình hôm sau sẽ lên chiến thuyền ra Bắc Hải mệnh mông khôn cùng.

- Rào rào...

Tiếng nước biển vỗ dập dềnh trong đêm tối, những luồng gió mang mùi tanh của biển.

Đằng Thanh Sơn đứng trên boong tàu hướng mắt nhìn về phía trước. Nhật Lôị Mục và Lý cũng ở bên cạnh hắn.

Lý nhẹ giọng cảm thán:

- Biển rộng khôn cùng vô bờ, có ai biết Bắc Hải có điểm cuối cùng không?

- Điểm cuối Bắc Hải à?

Nhật Lôị Mục lắc đầu cười:

- Còn chưa nghe ai nói là Bắc Hải có điểm cuối, cũng có không ít thương nhân, hoặc vũ giả thám hiểm nhưng không ít người xâm nhập vào Bắc Hải đã chết, chẳng ai còn sống trở về cả. Cho dù còn sống, cũng chỉ biết là đi thêm một hai vạn dặm nữa vẫn cứ là biển rộng mệnh mông.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Còn cách Thiên Thạch Đảo xa lắm không?

- Bây giờ là mùa hạ, ta được thuận gió nên tốc độ thuyền rất nhanh. Dựa theo tốc độ này, trước hừng đông sáng sớm ngày mai là có thể đến Thiên Thạch Đảo.

Nhật Lôị Mục trả lời.

Nhìn nước biển u ám phía trước, Đằng Thanh Sơn đột nhiên phát hiện ra xa xa ngoài khơi có một con quái vật màu xám, với thị lực nhìn xuyên đêm tối của Đằng Thanh Sơn có thể nhìn qua màn nước biển một chút:

- Đây là cái gì, cá mập à?

Con quái vật này có bộ dáng đích xác cùng loại với cá mập, nhưng chiều dài lại dài hơn nhiều.

- Rào...

Quái vật ở xa xa bơi tới gần thuyền, cái vây lưng chìa lên xé nước.

Nhật Lôị Mục là cường giả như thế nào? Lúc này đương nhiên cũng đã phát hiện, y không khỏi biến sắc:

- Không ổn, là Lôị Kinh, Bắc Hải Lôị Kinh.

239. Chương 50: Lên Đảo

Đằng Thanh Sơn càng thêm cảnh giác, bởi vì bộ sách về Yêu Thú mà hắn đã đọc không có tên loài Yêu Thú này.

"Phốc --"

Con Bắc Hải Lôi Kinh này tựa như một chiếc chiến hạm, bơi nhanh về phía một chiếc chiến thuyền ở bên trái Đằng Thanh Sơn."Sao lại xui xẻo như vậy!?" Ánh mắt Nhật Lôi Mục tròn xoe, sau đó liền duỗi tay ra, cầm lấy trường thương trong tay của một gã binh vệ ở bên cạnh.

"Hừ!" Hừ nhẹ một tiếng, Nhật Lôi Mục giơ trường thương ném mạnh ra ngoài!

Xoát! Trường thương như thiểm điện, nhanh chóng vọt về phía con Bắc Hải Lôi Kinh đang ở trong biển kia.

"Xuy xuy ~" Chỉ thấy toàn bộ đại lượng thanh sắc quang mang từ người con Bắc Hải Lôi Kinh nhanh chóng tụ tập về phía lưng, cuối cùng hội tụ ở chiếc vây. "Phốc!" một tiếng, một đạo lôi điện lớn nhanh chóng bắn trúng cây trường thương đang phóng về phía nó!

Bồng! Trường thương bị lôi điện đánh trúng làm nổ tung.

Bắc Hải Lôi Kinh vốn đang phóng tới đoàn thuyền với tốc độ cực nhanh đột nhiên ngừng lại, đôi mắt đen nhánh đăm đăm nhìn về phía Nhật Lôi Mục đang ở trên thuyền. Nó há rộng cái mồm to, đỏ như chấu máu cùng hàm răng sắc bén, sau đó phát ra một tiếng rống trầm thấp.

"Nghịch súc, mi muốn chết phải không?" Nhật Lôi Mục gầm lên.

"Rống ~" Trên thuyền hốt nhiên truyền đến một tiếng hô.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại. Hắn chỉ thấy, Lý đang hướng con Bắc Hải Lôi Kinh kia phát ra một tiếng hô, chỉ là thanh âm yếu hơn nhiều.

"Rống ~" Bắc Hải Lôi Kinh nhìn chằm chằm Lý, cũng vui vẻ đáp lại vài tiếng. Khi đáp xong, nó liền lập tức xoay người, vẩy đuôi mạnh mẽ đập vào nước biển, rồi lặn lẽ lặn vào trong biển rộng, chỉ để lại một tầng gợn sóng nhấp nhô nhấp nhô.

Khi thấy Bắc Hải Lôi Kinh rời đi, các quân sĩ trên boong tàu mới thở phào một hơi. Họ hiểu rất rõ, nếu cùng Bắc Hải Lôi Kinh đánh nhau, đám Tiên Thiên cường giả có thể không để ý, nhưng các quân sĩ mặc áo giáp một khi bị rơi xuống nước sẽ rất thê thảm.

Trên boong tàu, Nhật Lôi Mục cười vang: "Lần này đã phiền toái đến Thần Nữ rồi."

"Cho dù không có ta, Nhật Lôi Mục đại ca cũng có thể dễ dàng đối phó con Lôi Kinh này." Lý khiêm tốn nói.

Nhật Lôi Mục lắc đầu, nói: "Đâu phải đơn giản như vậy. Con Lôi Kinh này tuy thực lực không tính là mạnh mẽ, cũng chỉ có thể so với Tiên Thiên Hư Đan. Nếu nó liều chết chiến đấu, Tiên Thiên Thực Đan cường giả vẫn có thể giết chết nó! Nhưng ở trong biển, tốc độ của nó căn bản nhanh hơn chúng ta nhiều lắm, muốn đuổi theo nó căn bản là đuổi không kịp. Nếu nó muốn đánh lên... chỉ cần mạnh mẽ va chạm ở dưới đáy thuyền là có thể làm một chiếc thuyền lớn bị vỡ ra, vô cùng đơn giản liền có thể hủy diệt một chiến thuyền."

"Đối phó Bắc Hải Lôi Kinh là chuyện rất rất không nên! Chỉ có cách làm cho nó tự rời đi là cách tốt nhất." Nhật Lôi Mục cười nói: "Giống như ta làm vừa rồi vậy, làm cho nó nhận ra thực lực của ta! Bất quá, cho dù nó biết, nó cũng không cam lòng, mà sẽ sử dụng lôi điện oanh kích hai lần rồi mới đào tẩu... Lôi điện oanh kích hai lần, chúng ta sợ là phải chết một vài người, thậm chí cả một con thuyền cũng sẽ bị chìm! Thần Nữ, người nói ta có nên cảm tạ người hay không?"

Bắc Hải Lôi Kinh là một con Yêu Thú có trí tuệ như loài người. Lúc nó nhìn thấy lực lượng của Nhật Lôi Mục khi ném ra chiếc trường thương, nó có thể đoán ra Nhật Lôi Mục rất mạnh.

"Nhật Lôi Mục lão ca, chỉ mới ra biển hơn một ngày mà đã gặp phải một con Bắc Hải Lôi Kinh. Xem ra, trong Bắc Hải này cũng có không ít Yêu Thú a." Đằng sơn bỗng nhiên ý thức được... tương lai khi mình bắt đầu cuộc hành trình tới Bắc Hải đại lục chỉ sợ sẽ không giống Vũ Hoàng nói đơn giản như vậy!

Nhật Lôì Mục cười nói: "Vùng hải vực xung quanh Thiên Thạch đảo ngẫu nhiên sẽ có Bắc Hải Lôì Kinh xuất hiện! Bất quá, cũng chỉ là ngẫu nhiên mà thôi. Chỉ có nhóm vận khí bất hảo mới đụng tới một con, bình thường phần lớn là không gặp phải."

"Hơn nữa, vì nơi này thuộc loại gần biển, nên..." Nhật Lôì Mục còn nói thêm: "Nếu thuyền vẫn đi về phương Bắc, không gặp phải Yêu Thú lợi hại mới là việc lạ!" Đằng Thanh Sơn nghe vậy, gật gật đầu.

Bởi vì linh khí đầy đủ mới có thể sản sinh ra Yêu Thú, đất Cửu Châu chính vì vậy cũng có không ít Yêu Thú.

Mà phạm vi của Bắc Hải này có thể còn lớn hơn rất nhiều so với Cửu Châu... khẳng định tổng thể số lượng Yêu Thú phong chừng nhiều hơn đến kinh người.

"Vũ Hoàng a Vũ Hoàng, vì hy vọng người có Khai Sơn Thần Phủ sẽ đi tới Bắc Hải đại lục, cho nên những nguy hiểm trên biển cả hoàn toàn bị hấn xem nhẹ." Đằng Thanh Sơn âm thầm lắc đầu.

...

Chiến thuyền theo gió vượt sóng, nhanh chóng tiến về phía Thiên Thạch đảo.

Dọc theo đường đi, mười chiếc chiến thuyền tham khảo một chút vài hòn đảo nhỏ, sau đó ngẫu nhiên chỉnh lý một chút phương hướng đi đến Thanh Thạch đảo. Ngoại trừ lúc trước xuất hiện một con Bắc Hải Lôì Kinh, trên đường đi hầu như không gặp phải bất cứ nguy hiểm nào.

Sáng sớm, mặt biển phẳng lặng cùng một mảnh sương mờ mờ hiện ra xung quanh mọi người.

Trùng trùng điệp điệp chiến thuyền đã đi tới phía Nam của Thiên Thạch đảo.

"Thần tướng đại nhân, thời gian tầm uống một chén trà nhỏ (khoảng 10 phút) nữa là các quân sĩ có thể rời thuyền." Một gã đại hán đội mũ giáp, râu đen ở bên cạnh Nhật Lôì Mục cung kính thưa. Hắn vừa nói xong, các con thuyền chiến đã rất nhanh đình ổn, một thanh gỗ dài thô từ mỗi chiếc thuyền bắc đến bờ cát, các quân sĩ cũng dần bắt đầu rời thuyền.

"Lưu tướng quân." Đằng Thanh Sơn gọi vị đại hán râu đen ở bên cạnh Nhật Lôì Mục.

"Đại nhân." Vị đại hán này cung kính, nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu, hỏi: "Thiên Thạch đảo phạm vi gần trăm dặm, vậy hẳn là phải có một vài chiếc thuyền nhỏ chứ?"

Đại hán râu đen này gật đầu, nói: "Đây là biển, thuyền đương nhiên là có rất nhiều."

Đằng Thanh Sơn phân phó: "Đội lát nữa, người đi an bài một chút, chuẩn bị một con thuyền nhỏ chắc chắn, ta chuẩn bị một mình một người sử dụng. Nhớ kỹ, chiếc thuyền nhỏ này phải tốt, buồm cũng phải đủ cứng cỏi, ngàn vạn lần đừng lấy một con thuyền mà ngay cả khi va vào đá đã bị vỡ ra."

"Hô Hòa huynh đệ vội như vậy?" Nhật Lôì Mục ở bên cạnh có chút kinh ngạc.

"Thiên Thạch đảo này đánh một trận khẳng định là rất đơn giản. Sau khi kết thúc chiến đấu, ta sẽ ngay lập tức chuẩn bị xuất phát, lúc này chỉ là sớm đi an bài một chút mà thôi." Đằng Thanh Sơn nhẹ giọng nói. Lý ở bên cạnh cũng chỉ yên lặng nhìn Đằng Thanh Sơn.

Nhật Lôì Mục nói với đại hán râu đen kia: "Nghe rõ chứ? Phải là một con thuyền chắc chắn! Không cần quá lớn, nhưng phải rất chắc chắn. Vải buồm...tốt nhất là dùng loại vải tơ tằm mới đủ độ căng và dai!"

"Xin đại nhân yên tâm."

Đại hán râu đen liền nói: "Nếu là một con thuyền nhỏ, cho dù thuộc hạ phái người làm một con thuyền mới, cũng chỉ mất vài ngày là xong! Hơn nữa, ở trên đảo này thuyền rất nhiều, thậm chí còn có cả thuyền toàn thân đều làm bằng sắt thép, chỉ cần sửa sang một chút là có thể sử dụng."

Đằng Thanh Sơn nghe vậy, liền gật đầu.

Đúng lúc này...

Đát! Đát! Đát!

Một bóng người dọc theo phiến gỗ bắc qua bờ, nhanh chóng từ dưới thuyền xông lên thuyền. Người này mặc một chiếc áo choàng màu xám, trên đầu đội chiếc mũ phá chiến*, là một hán tử gầy gò da ngăm ngăm đen, ánh mắt lộ ra vẻ rất lạnh lợi.

"Thần tướng đại nhân." Hán tử gầy gò này cung kính thưa.

'Nhật Lôi Mục hướng Đằng Thanh Sơn, cười nói: "Đây là thủ lĩnh tình báo ở Thiên Thạch đảo của Thiên Thần Sơn chúng ta, "Ô Nhĩ Hàn". Ô Nhĩ Hàn, người đem tình huống hiện tại của nhân mã Tuyết Ưng Giáo ở trên đảo này nói rõ ra."

Hán tử gầy gò "Vâng" một tiếng, nói: "Tuyết Ưng Giáo ở trên đảo hiện giờ có ba nghìn quân sĩ tinh nhuệ, binh vệ bình thường có một vạn, thợ mỏ không tính ở bên trong! Người đứng đầu của đám nhân mã Tuyết Ưng Giáo này tên là Vạn Đồ U, là một Tiên Thiên Kim Đan cường giả."

"Vạn Đồ U?" Đằng Thanh Sơn nhíu mày, hỏi.

"Vâng, là Vạn Đồ U!" Hán tử gầy gò lập tức đáp.

"Làm sao vậy, Hô huynh?" Nhật Lôi Mục hướng Đằng Thanh Sơn, hỏi.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu: "Không có gì." Ở bên cạnh, Lý liếc nhìn Đằng Thanh Sơn một cái. Người khác không biết, nhưng nàng biết rất rõ... Khi ở Đại Duyên Sơn, Tuyết Ưng Giáo phái ra đội ngũ, người cầm đầu bọn họ gọi là "Vạn trưởng lão", đó chính là "Vạn Đồ U"!

"Trùng hợp như vậy? Hắn đang ở địa phương này?" Đằng Thanh Sơn trầm nghĩ trong lòng.

"Đi, chúng ta đi xuống!" Nhật Lôi Mục nói.

Lý lại cười cười: "Hô đại ca, người cùng ta cười Đại Hắc và Đại Bạch nhé! Ở phía trên cao có thể thoải mái chứng kiến những tình huống phát sinh ở bên dưới." Nhật Lôi Mục ngừng cười, nói: "Các người thật đúng là thoải mái. Ân, ta đi xuống trước."

Nhật Lôi Mục mang theo quân đội đi xuống, mà Đằng Thanh Sơn còn lại cùng với Lý phân biệt ngồi ở trên lưng hai con Liệt Phong Thần Điểu.

Ở trên thuyền hai ngày, hai con Liệt Phong Thần Điểu cũng không kêu to, trực tiếp phóng lên trên bầu trời Thạch đảo.

Trên Thiên Thạch đảo, trong một tòa lầu các hai tầng trang trí rất tinh xảo.

"Vù vù ~~~" Gió ở bên ngoài thổi vào.

Ở trên giường trong một căn phòng ở tầng hai của tòa lầu các ấy, một lão già lãnh khốc mũi chim ửng xích lõa nửa thân trên ngồi ở trên giường, còn nửa thân dưới thì đắp một cái chăn ấm áp. Ở bên cạnh hắn, một thiếu phụ dung mạo xinh đẹp làn da trắng như tuyết đang vươn tay vuốt ve ngực lão già này.

"Người ngủ thêm một chút đi!" Lão già thấp giọng nói.

"Nga." Thiếu phụ rất nghe lời, liền chui vào trong chăn.

Lão già mũi ưng cầm lên thanh loan đao ở bên cạnh giường. Là một Tiên Thiên Kim Đan cường giả, tuy rằng nói không cần bỏ hẩn sắc dục, nhưng là có thể đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan, khẳng định là người có sự thành tâm đối với võ đạo.

"Gia Cát Nguyên Hồng một kiếm kia..." Lão già mũi ưng nhớ lại một màn lúc trước ở Đại Duyên Sơn. Một chiêu kiếm tựa như tơ như sương mờ, như mộng như ảo nhưng lại đồng thời chém đứt một tay của Triệu Đan Trần, bức lui Cổ Ung, làm trọng thương Vạn Đồ U hắn.

"Nếu là lúc ấy chỉ có mình ta, chỉ sợ ta đã chết." Lão già Mũi ưng sờ sờ vết sẹo dữ tợn trước ngực, trầm nói: "Đây là do một chiêu kiếm của Gia Cát Nguyên Hồng lưu lại. Sau chuyện đó, Thiên Bảng đã đem Gia Cát Nguyên Hồng trở thành cao thủ đứng thứ ba của Thiên Bảng. Vạn Đồ U ta... đời này, còn có thể bước vào Hư Cảnh sao?"

Vạn Đồ U nhẹ nhàng vũ động thanh loan đao.

Thanh loan đao kia nhất thời xạ ra một luồng ánh sáng lạnh lẽo. "Hô! Hô!" Loan đao trong tay Vạn Đồ U tựa như có sinh mệnh, bay lượn rất nhanh. Nhưng Vạn Đồ U lại híp mắt, sắc mặt không chút biến hóa.

"Ân?" Vạn Đồ U cái lỗ tai giật giật.

Hô!

Xốc chăn lên, Vạn Đồ U nhanh chóng rời giường, sau đó nhanh chóng mặc lại quần áo. Thiếu phụ kiều my ngủ ở trên giường kia quần chặt chẽ, miệng lầu bầu: "Trời còn chưa sáng mà."

"Trưởng lão! Trưởng lão!" Ở bên ngoài cũng truyền đến tiếng la.

"Chi nha!" Vạn Đồ U mở cửa phòng, trực tiếp từ lầu hai nhảy xuống, sau đó nhìn mấy người đang hoảng sợ, nhú mày quát: "Phía Nam sao lại thế này? Ta sao lại nghe được thanh âm rất hỗn loạn?" Tuyết Ưng Giáo khổng chế các đảo nhỏ của Bắc Hải đã vượt qua ngàn năm.

Cho dù Thiên Thần Sơn thành lập, cũng chưa bao giờ chống lại Tuyết Ưng Giáo. Bởi vì thời gian quá dài, cho nên Tuyết Ưng Giáo căn bản không nghĩ Thiên Thần sơn dám công kích bọn họ.

Chính vì nguyên do như vậy... cho nên Tuyết Ưng Giáo mới dám chiếm sáu thành, chỉ để Thiên Thần Sơn bốn thành! Và cũng đã hình thành thói quen cao cao tại thượng* trong bọn họ, cho dù bọn hắn biết Thiên Thần Sơn thực lực rất mạnh, ở Thiên Thần sơn có một vị Hư Cảnh cường giả! "Là Thiên Thần sơn!" Một nam tử mặc chiến giáp màu đen kinh hoàng, nói: "Trưởng lão, Thiên Thần Sơn một số đông nhân mã đã giết gần tới đây!"

"Cái gì?" Vạn Đồ U sắc mặt biến đổi: "Sao có thể?"

"Trước có mười chiến thuyền chiến thuyền tới đảo. Bất quá, lúc ấy chúng ta đang hoài nghi, bọn họ đã nhanh chóng hành động. Trưởng lão, quân sĩ tinh anh của chúng ta chỉ có ba nghìn người, ngăn cản như thế nào a?" Một gã hán tử đầu trọc buộc một nhúm tóc sau gáy vội vã nói.

Vạn Đồ U biến sắc: "Thiên Thần Sơn thật sự là ăn gan hùm mật báo rồi!"

*Lôi Kinh: cá voi sét =.'! Anh em xin chú ý 1 chút, theo mình ở đây loài cá voi này chính là cá voi sát thủ chứ không phải loại cá voi khổng lồ.

*Mũ phá chiên: quả thật cái này quá khó, mình không cách nào tìm được nên chịu, ai biết được xin vào nhà nói với mình 1 tiếng, mình sẽ sửa ngay.

*Cao cao tại thượng: coi trời bằng vung hay nói cách khác là không coi ai ra gì.

240. Chương 51: Huyết Chiến Lúc Bình Minh

"Thần tướng đại nhân. Vạn Đồ U kia hiện đang ở Bán Nguyệt Hạp (Khe Bán Nguyệt)." Nhật Lôi Mục nhanh chóng phi tới, người đi theo bên cạnh hắn là thủ lĩnh tình báo Ô Nhĩ Hàn đang không ngừng thông báo lại tình hình.

Mà ở hai bên cùng với phía sau Nhật Lôi Mục, còn có một lượng lớn quân sĩ tinh anh.

Hơn mười phân đội tựa như mũi tên nhọn đang không ngừng đi tới.

Đội của Nhật Lôi Mục tất nhiên là đội trung tâm. Một đường vượt mọi chông gai, nhanh chóng đi tới khe Bán Nguyệt.

"Các người muốn làm gì." Gã binh vệ Tuyết Ưng giáo đang đứng gác trường thương trong tay giơ lên.

"Còn muốn kháng cự sao?" Một gã thân vệ bên cạnh Nhật Lôi Mục cười dữ tợn. Thân thể vừa động liền lao về phía tên binh vệ kia, ánh đao chợt lóe, đầu của binh vệ kia đã lìa khỏi cổ. Một người là tinh anh trong đội ngũ thân vệ. Một người chỉ là binh vệ bình thường thực lực kém hơn rất nhiều.

"Chặc chặc." Gã thân vệ này liếm môi một chút ra dầu, cười âm hiểm nhìn về phía vài nhóm binh vệ khác đang hoảng sợ tụ tập lại một chỗ. Thanh âm trầm thấp vang lên "Người nào phản kháng giết không tha. Kẻ nào đầu hàng không giết."

Đám binh vệ bình thường này nhìn đám quân đội đằng đằng sát khí kia bị dọa lập tức buông binh khí.

Lão thiên a. Thiên Thạch đảo này đã không ít năm không phát sinh chém giết. Những binh vệ này tác dụng chỉ là giám sát thợ mỏ, đánh thợ mỏ. Bọn họ gặp phải quân đội tinh anh cường đại chín là mặc sức cho người ta chém giết mà thôi.

Đát. Đát. Đát.

Nhanh chóng tiến bước, chinh quân, rất nhanh quét qua từng mỏ quặng, các quân sĩ tinh anh Thiên Thần sơn căn bản không bận tâm về đám binh vệ bình thường này.

Nhật Lô Mộc đi tới, thể trần như chẻ tre.

Tiến vào Thiên Thạch đảo được một giờ: "Thần tướng đại nhân, tài nguyên khoáng sản ở phía đông đã chiếm lĩnh." Xa xa truyền đến một tiếng rống to.

Nhật Lô Mộc nghe xong trên mặt hiện ra vẻ tươi cười. Ô Nhĩ Hàn liền bên cạnh cười nói: "Thần tướng đại nhân. Lúc này, nam bộ phía đông đều đã chiếm lĩnh. Theo tốc độ này một giờ có thể hoàn toàn tiêu diệt đối thủ."

Bỗng nhiên...

"Sát."

"Sát..."

Phía xa bỗng nhiên vang lên từng đợt hò hét thanh âm vang lên tới trời, tựa như một đám sói điên cuồng tru lên. Từng tiếng kêu rên vang lên còn có tiếng máu phun tung toé. "Rắc" thanh âm xương cốt bị gãy. Trong mớ hỗn độn đó, "Thần tướng đại nhân đó là ở Bán Nguyệt Hạp." Ô Nhĩ Hàn cả kinh liền nói.

Trên mặt Nhật Lô Mộc lộ ra một tia cười lạnh băng: "Xem ra, người của Tuyết Ưng Giáo không cam lòng nhận thua a. Là người của bát đại tông phái tại Cửu Châu đại địa bọn họ sao có thể dễ dàng cúi đầu trước chúng ta được. Truyền lệnh: Toàn lực giết cho ta..." "Tất cả đội ngũ Thiên Thần sơn bố trí tại Bán Nguyệt Hạp. Công kích." Một tiếng hô vang như sấm rền, vang vọng phía chân trời.

"Ngao ~~.

"Giết chết thằng nhãi con đó." Một đám tru lên, nhanh chóng hướng Bán Nguyệt Hạp lao đi.

"Ha ha..." Nhật Lô Mộc cầm lấy vũ khí của mình. Lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh nhanh chóng hướng Bán Nguyệt Hạp phóng đi."Tuyết Ưng Giáo đáng chết. Lão tử đến đây. Đều rửa cổ cho lão tử đến giết đi..."

Bán Nguyệt Hạp.

Nơi này trong quá khứ là nơi đồn trú tạm thời của quân sĩ Tuyết Ưng Giáo. Một tòa lầu các tinh xảo nhìn rất được, một con sông uốn lượn chảy róc rách, cảnh sắc rất động lòng người. Nhưng hôm nay...

Tòa lầu các đã sập. Trên vách đá đầy vết máu đỏ sẫm còn chưa khô.

Ở trên trần ngập thịt nát xương tan, tùy ý có thể thấy được áo giáp vỡ vụn. Nguyên con sông trong veo cũng hoàn toàn bị nhiễm máu đỏ.

"Đi tìm chết." Một người đầu trọc dữ tợn gào thét. Tay huy Đại Khảm Đao hung hăng chém một tên quân sĩ phía trước.

"Vèo." Chiến đao xuyên thấu thẳng qua thân một quân sĩ, trên chiến giáp vốn có một đạo vết thương bây giờ bị chém càng sâu hơn... "Ồi ~~~ quân sĩ đội mũ giáp kia trong yết hầu phát ra tiếng găm. Trước lúc tử vong hẳn muốn công kích đối thủ lại bị tráng hán đầu trọc tàn nhẫn một cước đá vào bụng. Bỗng một tiếng, quân sĩ kia bị đá bay ra. Máu tươi phụt ra, tạt phủ trong thân thể từ vết thương lớn chảy ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này "Hô." Một loan đao hung hăng bổ vào đầu tráng hán đầu trọc kia.

Phốc.

Đầu bị bổ vỡ ra. Một quân sĩ có bộ râu rậm đội mũ giáp sau khi chém trảng hán đầu trọc cho đến chết lại gào thét hướng sang người khác chém giết.

Đây là chiến trường khốc liệt không phải đang tập trận

Đó là tràng cảnh hiện tại trên Bán Nguyệt Hạp. Bởi vì đang chiếm ưu thế. Hơn nữa có Trưởng lão tiên thiên Kim Đan Vạn Đồ U suất lĩnh. Ba nghìn quân sĩ tinh anh Tuyết Ứng Giáo tại đây đương nhiên dám kháng trụ quân đội Thiên Thần sơn công kích.

"Hô." Đệ nhất thần tướng "Nhật Lôi Mục" đi tới Bán Nguyệt Hạp.

Hắn nhìn thấy tràng chiến đấu sắc mặt khê biến.

"Thần tướng đại nhân." Một vị quan quân ở phía sau kiểm soát trận chiến nhìn thấy Nhật Lôi Mục thì lập tức chạy tới, vội vàng nói "Lúc này quân sĩ chúng ta bên này mới vừa tụ tập hơn bốn ngàn người. Tuyết Ứng Giáo cũng có ba nghìn. Hơn nữa bọn họ ngay từ đầu đã chiếm ở một vài yếu điểm. Điểm chết người là trú đảo trưởng lão "Vạn Đồ U" quá độc ác. Mới chém giết trong khoảng một chén trà công phu. Theo quan sát chúng ta đại khái đã chết hơn hai trăm người."

Trong tay Nhật Lôi Mục cầm vũ khí của hắn, bay thẳng đến phía trước. Đồng thời ngửa đầu quát lớn."Hô Hòa huynh đệ. Thần điều còn không nhanh đến?" Tiên thiên Kim Đan cho dù lợi hại nhưng chân nguyên đều cũng có hạn so ra thì kém lợi hại hơn so với yêu thú.

"Nhật Lôi Mục lão ca. Đừng nóng vội a." Từ trên cao truyền đến sang sang tiếng cười to.

"U ~".

"U ~".

Hai tiếng kêu bén nhọn cao vút xuyên thấu phía chân trời. Chỉ thấy hai đầu thần điều khổng lồ mạnh mẽ từ trên cao lao xuống.

Đang ở chỗ quan khẩu trọng yếu, Vạn Đồ U thân nhiễm huyết đỏ hồng ngẩng đầu lên vừa lúc trông thấy hai con thần điều sắc mặt không khỏi đại biến: "Liệt Phong Thần Điều. Là Liệt Phong Thần Điều cấp bậc tiên thiên Kim Đan. Có đến hai con?" Vạn Đồ U trong lòng bỗng sinh ra cảm giác tuyệt vọng. "Vừa rồi thanh âm kia nói là Nhật Lôi Mục? Đệ nhất thần tướng Nhật Lôi Mục?"

Vạn Đồ U cả kinh.

"Hô..".

Chỉ thấy hai con Liệt Phong Thần Điều đáp xuống. Tiếp đó hướng về phía những quân sĩ Tuyết Ứng Giáo đang chiếm cứ những trạm kiểm soát quan trọng trực tiếp phun lửa ra. Từng đạo ngọn lửa màu trắng càn quét mà đến. "A.."A.." Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên. Ngay cả một vài trọng giáp cũng đều bị đốt cháy. Rất nhiều tảng đá bị đốt vỡ ra.

Vễn vện vài đạo ngọn lửa đã khiến cho trên trăm tinh anh quân sĩ mặc trọng giáp bị chết. Trừ phi không mũ giáp hoặc là bị thương rất nghiêm trọng thì những quân sĩ này mới bị chết. Nếu không rất khó chết. Nhưng dưới sức nóng của ngọn lửa thì nhất định phải chết. Ngồi trên lưng thần điều màu đen nhìn xuống phía dưới, nhân mã Tuyết Ứng Giáo bị ngọn lửa đốt đến kêu cha gọi mẹ sắp quy ngã, Đằng Thanh Sơn thâm than.

"Tiểu. Liệt Phong Thần Điều có thể khống chế uy lực ngọn lửa hay không?" Đằng Thanh Sơn hỏi.

Lúc trước Xích lân thú cấp bậc tiên thiên Hư Đan cũng có thể phun ra uy lực loại này.

Lý gật đầu nói: "Được chứ, ngọn lửa của Liệt Phong Thần Điều cực mạnh là ngọn lửa có màu đen. Cho dù là Liệt Phong Thần Điều cũng chỉ có thể phun ra hơn mười ngọn lửa màu đen. Mà loại ngọn lửa màu trắng này. Liệt Phong Thần Điều có phun hơn mười lần cũng không thành vấn đề."

Đằng Thanh Sơn gật đầu, sau đó lại cúi đầu nhìn về Bán Nguyệt Hạp phía dưới.

"Nhật Lôi Mực." Một tiếng gầm giận dữ vang lên. "Thiên Thần sơn các ngươi vì sao phải giết người của Tuyệt Ứng Giáo ta. Chẳng lẽ Thiên Thần sơn các ngươi muốn khơi mào chiến tranh giữa hai bên sao?"

"Ha ha. Vạn Đồ U, giết chết hết các ngươi. Khơi mào đánh một trận thì thế nào. Ngươi tưởng Thiên Thần sơn ta sợ Tuyệt Ứng Giáo các ngươi sao?" Nhật Lôi Mực cười to cũng quanh quẩn tại trên không Bán Nguyệt Hạp.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt ngay lúc này cũng tập trung cái lão giả mũi ưng thân nhiễm máu phía dưới kia. "Là hần." Đằng Thanh Sơn trong đầu không tự kìm hãm được nhớ lại một màn lúc trước. Đúng là vị Tuyệt Ứng Giáo Vạn trưởng lão này khi tại Đại duyên Sơn cười điệu trên không truy tìm mình. Cũng chính là vị Vạn trưởng lão này cùng đám người Triệu Đan Trần, Cổ Ung muốn giết mình lại bị sư phó "Gia Cát Nguyên Hồng" ngăn trở. Bị Gia Cát Nguyên Hồng đánh trọng thương.

"Một lần chấm dứt ân oán luôn đi." Đằng Thanh Sơn ánh mắt ngưng trọng. Cầm trong tay Hắc Diễm côn trực tiếp từ trên lưng điều nhảy xuống.

Giống như một thiên thạch nhanh chóng rơi xuống. Lúc Đằng Thanh Sơn hạ xuống trực tiếp một cước dẫm nát lồng ngực một gã quân sĩ Tuyệt Ứng Giáo. Đem hần trực tiếp dẫm nát, còn tạo nên một cái hố to lõm xuống. Trọng giáp bẹp dúm, máu tươi từ trong trọng giáp ngấm ra.

"Nhật Lôi Mực lão ca." Đằng Thanh Sơn một tiếng tê rống. "Tên Vạn Đồ U kia giao cho ta đi."

"Ha ha. Hô Hòa huynh đệ ngươi muốn dạy hần. Ta đành bỏ qua vậy, Vạn Đồ U giao cho ngươi đó." Xa xa Nhật Lôi Mực ha ha cười nói. Trong trận doanh Tuyệt Ứng Giáo Giờ phút này mọi nơi chung quanh Đằng Thanh Sơn đều là quân sĩ Tuyệt Ứng Giáo đang co rúm sợ hãi. Nhưng không ai biết tên "Hô Hòa". Hần rất tin tưởng. Hần nghĩ rằng sẽ không có một Tiên Thiên Kim Đan cường giả nào mạnh hơn so với Hô Hòa.

"Vạn Đồ U." Đằng Thanh Sơn giơ Hắc Diễm côn. Chỉ về phía Vạn Đồ U. "Ngày hôm nay sang năm chính là ngày giỗ của ngươi." "Giết hần." Vạn Đồ U gầm lên một tiếng.

"Thật là kiêu ngạo." Một đám quân sĩ Tuyệt Ứng Giáo chung quanh tru lên lao đến Đằng Thanh Sơn. Cho dù là Tiên thiên cường giả đối mặt lượng lớn quân sĩ mặc trọng giáp vậy sát cũng sẽ chết.

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay hắc côn. Một côn mạnh mẽ tiếp nối một côn.

"Bồng."

Máu tươi bay múa. Hơn mười quân sĩ bị quăng lên.

"Hô." Đằng Thanh Sơn lại là vung lên. Lại thêm một đám quân sĩ bị đập bay lên cho dù không chết cũng tàn phế.

Bên trái vung lên một cái. Bên phải vung lên một cái.

Đằng Thanh Sơn giống như quét rác... Tựa như ma thần thời tiền sử đi nhanh về phía Vạn Đồ U. Đám quân sĩ đối hần mà nói căn bản là những con kiến."Bồng.""Bồng." Hàng loạt thanh âm vang lên. Tiếng kêu thê lương của những quân sĩ vang lên thảm thiết, ban đầu đã chịu qua ngọn lửa tàn sát của Liệt Phong Thần Điều các quân sĩ Tuyệt Ứng Giáo rốt cục gục ngã. Tất cả quân sĩ lập tức tránh xa pho tượng ma thần này.

Đằng Thanh Sơn đi nhanh đến phía Vạn Đồ U. Cái gọi là các quân sĩ tinh anh căn bản không có một chút tác dụng ngăn trở.

"Thiên Thần sơn từ khi nào xuất hiện cường giả lợi hại như vậy? Chẳng lẽ là ác ma "A Lạp Đạt, kẻ đã giết hai vạn quân sĩ Kim Lang đế quốc". Không đúng, ác ma "A Lạp Đạt" không phải là người của Thiên Thần sơn. Thiên Thần sơn tổng cộng mới có bát đại thần tướng." Vạn Đồ U nhìn Đằng Thanh Sơn đang nhanh tiến tới gần, sắc mặt không khỏi khê biến. Chỉ Đằng Thanh Sơn phía xa, lập tức hét lên "Người là ai?"

Đằng Thanh Sơn cầm Hắc Diễm côn dính đầy máu tươi, nhếch miệng cười với Vạn Đồ U:

"Người muốn lấy mạng người."

241. Chương 52: Tương Lai Hạo Kiếp

Tại thiên thạch đảo, hắn muốn chạy trốn cũng không có biện pháp trốn!

Chỉ có đánh một trận!

Nghĩ thông suốt, Vạn Đồ U cũng không quản những sự tình khác, trong mắt chỉ có duy nhất đối thủ - Đằng Thanh Sơn!

"Thật can đảm!" Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười, trực tiếp bước tới, hướng phía cửa trạm kiểm soát chỗ Vạn Đồ U phóng đi. Hắc Diễm côn trong tay hóa thành một đạo lưu quang màu đen trực tiếp nhắm lồng ngực Vạn Đồ U đâm tới!

Chân Vạn Đồ U vừa động, tựa như một con diều hâu nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn, trong tay loan đao lại dễ dàng đón đỡ một côn này.

Hô! Hô!

Hai người sau vài cái chớp động, liền đã đến chỗ cao. Hai đại cao thủ này đều là chung ý tưởng, tìm đến một nơi vắng vẻ cùng nhau đánh một trận hết sức.

"Hô Hòa, hãy xem Ứng Liệt Không Đao của ta!" Vạn Đồ U tùy tiện cười, thân hình linh hoạt nhanh chóng né tránh, trong tay loan đao giống như hùng ưng lợi thảo lần lượt hướng Đằng Thanh Sơn tấn công, mỗi một lần tấn công đều phát ra rít mạnh khiến cho sơn băng địa liệt!

Tiếng rít mạnh khiến cho không khí chấn động gây ra sóng xung kích lan ra xung quanh.

Cây cối đổ gãy, vỡ vụn bay tán loạn. Một vài khối đá lớn bị vỡ vụn rơi xuống dưới giết chết không ít quân sĩ.

Đang ở phía dưới giám sát cuộc chiến, Nhật Lôi Mục giữa đầu vừa thấy hai người không ngờ chẳng phân biệt cao thấp khiến Nhật Lôi Mục nhướng mày: "Hô Hòa huynh đệ đang làm cái gì? Không nói chuyện dừng địa. Chỉ riêng uy lực côn pháp. Vạn Đồ U kia cũng có thể dễ dàng chống đỡ được?"

Lúc trước Nhật Lôi Mục bị Đằng Thanh Sơn đánh chấn động bay đi.

Đằng Thanh Sơn lực công kích đáng sợ như thế nào. Nhật Lôi Mục rất rõ ràng.

"Hừ!"

Đao pháp Vạn Đồ U quỷ mỵ sắc bén. Hắn thi triển ra tuyệt học cực mạnh Phi Ứng Liệt Không Đao. Uy lực càng lúc càng lớn. Có thể thi triển thoải mái theo ý thích Vạn Đồ U nhin không được thét lớn một tiếng.

Không ít quân sĩ Tuyệt Ứng Giáo canh giữ ở trạm gác thấy thế, không khỏi hoan hô.

"Hô Hòa huynh đệ người chơi đùa với hắn làm gì? Còn không giết hắn?" Phía dưới Nhật Lôi Mục hét lớn một tiếng.

"Chơi đùa?" Vạn Đồ U ngẩn ra.

Đằng Thanh Sơn đơn thuần dùng lực lượng thân thể thi triển 'Hỗ Nguyên Nhất Khí' côn pháp chống lại công kích của Vạn Đồ U. Đằng Thanh Sơn nghe được tiếng hét phía dưới, nhẹ nhàng cười: "Vạn Đồ U, đao pháp của ngươi thật là bình thường. Khó trách không thể liệt vào nhóm mười người đứng đầu trên Thiên Bảng."

Bỗng nhiên...

Uy lực côn pháp đột nhiên tăng vọt!

"Thương!" Vạn Đồ U chỉ cảm thấy sau một lần va chạm, một cỗ lực lượng cực kỳ đáng sợ truyền đến, "Hô!" Không ngờ loan đao trong tay trực tiếp bị đánh bay ra xa, hồ khẩu tay phải hắn vỡ ra, máu tươi đầm đìa!

Lúc trước Đằng Thanh Sơn đơn thuần thi triển lực lượng thân thể, cũng gần đến tám mươi vạn cân khí lực.

Vạn Đồ U đối chiến đương nhiên vẫn còn cảm thấy thoải mái.

Nhưng là Đẳng Thanh Sơn một khi sử dụng nội gia cương kinh, lực lượng lập tức tăng thêm bốn mươi vạn cân, đạt tới một trăm hai mươi vạn cân làm cho người ta sợ hãi! Phải biết rằng cao thủ khi giao chiến, trong thời điểm chẳng phân biệt được cao thấp, một bên đột nhiên gia tăng nửa thành thực lực, đều có thể giết một con lạc đà dễ như phát (chém) lúa!

Nhưng Đẳng Thanh Sơn đột nhiên gia tăng lực công kích thêm năm thành!

Vạn Đồ U cũng không phải là Nhật Lô Mộc, hơn nữa có một phần bất ngờ loan đao trong tay trực tiếp bị đánh bay đi!

"Không..." Vạn Đồ U sắc mặt đại biến.

"Hừ!" Cùng lúc lực lượng tăng vọt đánh bay binh khí trong tay Vạn Đồ U, Hắc Diễm Côn trong tay Đẳng Thanh Sơn ngược lại đâm thẳng tới! Vạn Đồ U muốn chạy trốn, nhưng đã chậm! Tốc độ chạy của cơ thể làm sao theo kịp tốc độ đâm của binh khí?

Phốc!

Hắc Diễm côn trực tiếp đâm vào bụng Vạn Đồ U tại vị trí đan điền, "Không..." Vạn Đồ U không cam lòng rống lên một tiếng thảm thiết, nhưng màn hào quang tiên thiên chân nguyên của hắn đã bị đầu côn Hắc Diễm côn dễ dàng đâm thủng.

"Vèo!" đầu côn trực tiếp xuyên qua bụng, máu tươi chảy ra.

Hắc Diễm côn đâm thủng đan điền đương nhiên đan điền này bị phế bỏ. Một thân tu vi của Vạn Đồ U tất cả đều mất hết. "Ta, ta..." Nguyên dũng khí, điên cuồng Vạn Đồ U đang còn lập tức biến mất vô tung.

Không còn thực lực ngay cả trả thù cũng không có hi vọng.

"A!" Chỉ cảm thấy yết hầu tê rần, Vạn Đồ U kinh sợ nhìn người trước mắt.

Đẳng Thanh Sơn bóp yết hầu Vạn Đồ U, đem Vạn Đồ U kéo gần trước người mình, nhẹ giọng nói: "Vạn Đồ U, ngươi có hay không phát hiện, ta rất giống một người quen cũ của ngươi?" Cũng khó trách Vạn Đồ U vẫn không nhận ra Đẳng Thanh Sơn, bởi vì trên Đại Duyên Sơn lần đó nhìn thấy Đẳng Thanh Sơn sau khi đã hoá trang.

"Ngươi..." Vạn Đồ U sắc mặt đại biến.

"Nhận ra giọng ta?" Đẳng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười.

Giờ phút này thanh âm Đẳng Thanh Sơn đã biến hóa thành thanh âm của Tần Lang lần trước ở Đại Duyên Sơn.

"Không, không có khả năng!" Vạn Đồ U hoảng sợ mắt trừng lớn, hắn căn bản không thể tin được, vèn vèn hơn nửa năm không gặp, một người lúc trước chỉ có thể tránh phía sau Gia Cát Nguyên Hồng, chỉ có thể khắp thiên hạ chạy trốn, bây giờ lại có thể chính diện giết hắn?

Tiên thiên Kim Đan a! Đẳng Thanh Sơn chính là Nội gia quyền nhất mạch, kỳ thật không thể dùng đạo gia cảnh giới phán đoán thực lực của hắn. Nhưng có thể nói như vậy - luận thực lực tăng thứ của Đẳng Thanh Sơn hiện nay, đích thật đạt tới cảnh giới tiên thiên Kim Đan!

Đẳng Thanh Sơn mười tám tuổi a!

Mười tám tuổi đạt tới tiên thiên Kim Đan?

Vạn Đồ U trong lòng tràn đầy hoảng sợ, mười tám tuổi đạt tới cảnh giới tiên thiên Kim Đan, đó là trong lịch sử Cửu Châu đại địa chưa bao giờ có : "Hắn, hắn về sau đạt tới cảnh giới hư cảnh, chỉ sợ là ván đã đóng thuyền! Nếu hắn muốn trả thù Tuyết Ứng Giáo ta..."

Vạn Đồ U càng nghĩ càng sợ.

"Ngươi là Đẳng Thanh Sơn..." Vạn Đồ U vừa muốn nói.

Tay Đằng Thanh Sơn đã dùng chút lực bóp ở yết hầu hần, nhất thời mặt Vạn Đồ U đỏ lên, Đằng Thanh Sơn khẽ cười nói: "Đoán được thì tốt rồi, ta không phải là người lương thiện! Gương mặt hỗn đản của ngươi, ta nhớ rất rõ ràng. Ngươi chính là người chết đầu tiên..." Đằng Thanh Sơn ngón tay đột ngột dùng lực.

"Răng rắc!"

"Ôi ~ ôi ~" Vạn Đồ U ánh mắt trừng lớn, khoe miệng tràn ra máu tươi, trong đôi mắt hần tràn đầy vẻ kinh sợ.

Hần.

Bạch....

Đại Duyên Sơn một chiến dịch, các đại tông phái rút cuộc đắc tội với một quái vật đáng sợ!

Hần muốn nói cho các đại tông phái biết, nhanh phái tuyệt đỉnh cường giả đến giết quái vật này, đoạn tuyệt hậu hoạn! Nhưng là, hần không có cơ hội... Tại lúc cái chết tiến đến, Vạn Đồ U mơ hồ cảm thấy được tương lai trên toàn Cửu Châu đại địa, Đằng Thanh Sơn sẽ gây lên một hồi huyết vũ tinh phong!

Mười tám tuổi đạt tới tiên thiên Kim Đan a!

Mười năm, hoặc hai mươi đến ba mươi năm tới, hần sẽ đạt tới tầng thứ nào đây?

Tương lai, đối với các tông phái trên Cửu Châu đại địa chính là một hồi họa kiếp, chân chính họa kiếp! Có lẽ bát đại tông phái, còn có các tông phái khác trong tương lai khi Đằng Thanh Sơn tạo lên họa kiếp sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt! Bất quá... Lúc này không ai biết, các tông phái này căn bản không biết chuyện phát sinh tại Bắc Hải xa xôi trên một hòn đảo nhỏ.

"Hừ." Đằng Thanh Sơn nhẹ buông tay, thi thể Vạn Đồ U vô lực té trên mặt đất.

"Ngao ~~~"

"Sát, sát!"

Phía dưới truyền đến từng trận la hét điên cuồng, bởi vì Vạn Đồ U đã chết, các quân sĩ Tuyết Ưng Giáo một chút tin tưởng cuối cùng cũng hoàn toàn không có còn, tất cả quân sĩ Tuyết Ưng Giáo điên cuồng chạy trốn. Mà các quân sĩ thiên thần sơn còn lại điên cuồng truy kích.

Đằng Thanh Sơn đứng ở núi đá chỗ cao phía nhìn cảnh chém giết phía dưới, trầm mặc.

"!" Một con thần điêu màu trắng đáp xuống. Đáp xuống bên cạnh Đằng Thanh Sơn là Lý một thân khinh giáp màu xanh nhạt, má lúm đồng tiền như hoa, hạ giọng nói: "Đằng đại ca, ngươi vừa rồi cùng với Vạn Đồ U nói cái gì vậy?"

Nhìn bộ dáng bướng bỉnh này của Lý, Thanh Sơn tựa như chứng kiến thê tử Tiểu Miêu kiếp trước cùng tỷ thí Nội gia quyền với mình, sau khi thua giả dạng bộ dáng ngây thơ.

"Nhìn cái gì đây?" Mặt Lý ửng đỏ.

"Nghĩ đến một việc." Đằng Thanh Sơn liền đáp, lập tức nói sang chuyện khác nói "Tiểu, sự tình bên này đã xong, ta lập tức sẽ nói với bộ Nhật Lôi Mục một tiếng, rồi sẽ ra biển!"

"Không ăn cơm sao?" Lý ngẩn ra, "Ăn xong bữa cơm tiễn khách rồi hãy đi."

"Không được." Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

Lý gặp bộ dáng này của Đằng Thanh Sơn, trước giờ đáy lòng rất quý trọng từng phút từng giây mỗi khi ở cùng Đằng Thanh Sơn, nhưng là không quản như thế nào... ngày rời bến vẫn là đã đến. Nàng căn bản không thể ngăn cản.

Đối mặt với chuyện này, làm nàng cảm thấy vô lực.

"Đằng đại ca..." Lý nhẹ giọng nói.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn nhìn nàng.

Lý nhìn Đàng Thanh Sơn: "Đàng đại ca, huynh còn nhớ rõ lúc trước muội để lại cho huynh một lá thư a?".

"Nhớ rõ." Đàng Thanh Sơn gật đầu.

Lý lộ ra vẻ tươi cười, gật đầu nói: "trong bức thư ấy muội có nói, chờ muội sau khi xuất sư, ta nhất định sẽ đi tìm Đàng đại ca! Nhất định phải tìm!".

"Muội rời đi cùng với sư phó, về sau vẫn nhớ Đàng đại ca, muội liều mạng luyện tiên pháp! Sau lại, biết chuyện ở Đại Duyên Sơn, muội lúc ấy phi thường lo lắng, sau nghe sư bá nói mới biết được Đàng đại ca không có việc gì."

"Sư bá truyền thụ thú ngữ muội cũng bắt chước rất chăm chú, muội nghĩ nếu muội trở thành cường giả về thú ngữ, địa vị trong sư môn sẽ cao. Có thể trợ giúp Đàng đại ca."

"Có lẽ trời thương nên rốt cuộc muội đã gặp lại Đàng đại ca trên đại thảo nguyên! Muội rất vui vẻ, phi thường vui vẻ." Lý kích động, thân thể hơi hơi run "Lúc ấy muội kích động thiếu chút nữa không thể khống chế chính mình."

"Những ngày kế tiếp, là những ngày vui vẻ nhất trong hơn nửa năm này."

"Muội có thể nhìn Đàng đại ca ăn đồ ăn ta làm."

"Muội có thể nằm trên cỏ xa xa nhìn Đàng đại ca luyện quyền."

"Muội có thể cùng với Đàng đại ca cùng một chỗ, ngồi dưới sao trời nói chuyện phiếm."

"Muội rất vui vẻ." Lý nhìn Đàng Thanh Sơn, mắt không chớp "Những ngày ở một chỗ cùng với Đàng đại ca, cho dù là xa xa nhìn, muội vui sướng từ trong nội tâm! Đàng đại ca, trong thư lúc trước muội có nói muội sẽ đi tìm huynh! Muội cầu gì khác, muội có thể làm muội muội của huynh, thậm chí còn có thể làm một nha hoàn, làm một người hầu. Chỉ cần có thể chứng kiến huynh là được."

Đàng Thanh Sơn trầm mặc đứng ở núi đá trên.

"Đàng đại ca, để muội cùng đi Bắc hải với huynh nha!" Lý nhìn Đàng Thanh Sơn.

"Tiểu..." Đàng Thanh Sơn hít sâu một hơi, muốn nói một chút.

Lý lập tức lắc đầu: "Đàng đại ca, không cần nhiều lời. Kỳ thật cùng muội rời bến đối với huynh cũng không ảnh hưởng gì. Coi như huynh có thêm một nha hoàn..." Lý hít sâu một hơi "Đàng đại ca, muội chỉ muốn huynh trả lời một câu thôi. Có thể hay không thể! Muội sẽ không bắt buộc huynh, chỉ cần huynh trả lời một câu thôi! Nếu huynh không cho muội đi cùng, muội cũng sẽ không dây dưa, muội sẽ lập tức đi."

Lý nhìn Đàng Thanh Sơn chằm chằm, trong mắt có chút không yên.

Trong lòng Đàng Thanh Sơn cảm thấy không thể, cùng một cô nương tuổi còn trẻ phiêu bạt trên biển sao? Tiểu Miêu đã chết, Thanh Thanh đã chết... Đàng Thanh Sơn nghĩ không muốn làm thương tổn nữ nhân khác.

"Trở về đi!" Đàng Thanh Sơn nhìn Lý, nhẹ giọng nói "Một thời gian sau, muội sẽ có thêm nhiều bằng hữu, muội sẽ vui vẻ."

"Đàng đại ca..." Lý hít sâu một hơi, cố gắng lộ ra vẻ tươi cười "Ân, hảo, muội nghe lời huynh nói! Muội trở về! Bất quá cho dù về sau, muội cũng sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ Đàng đại ca..." Bỗng nhiên Lý ngửa đầu một tiếng thanh thủy kêu to...

"U ~~~".

Tiếng kêu vang vọng phía chân trời, chua xót làm cho người ta run sợ.

"Ba!" Con Liệt Phong Thần Điều màu trắng bên cạnh chột lóe lên, đánh bay Đàng Thanh Sơn, Đàng Thanh Sơn lập tức lấy tay chống đỡ, dừng ở trên một tảng đá. Liệt Phong Thần Điều màu trắng tức giận trừng mắt nhìn Đàng Thanh Sơn.

Lý trực tiếp nhảy trên lưng Liệt Phong Thần Điều màu trắng.

"Muội không tiền đại ca." Lý nhìn Đằng Thanh Sơn, cố gắng lộ ra vẻ tươi cười "Muội về thiên thần sơn trước!"

Nói xong, nàng liền quay mặt đi, nước mắt đã chảy xuống.

"Ô ô ~" Lý nằm tại trên lưng điêu, nước mắt thấm đẫm lông chim.

Hô!

Liệt Phong Thần Điêu giương cánh mà bay, một đen một trắng hai con Liệt Phong Thần Điêu nhanh chóng hướng phía nam bay đi. Đằng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn cảnh này, trong lòng than nhẹ một tiếng: "Đau dài không bằng đau ngắn!" Hắn vĩnh viễn không thể quên Tiểu Miêu, Thanh Thanh đã chết.

242. Chương 53. Dương Phàm Xuất Hải

Vèo! Vèo!

Nhật Lôi Mục nhảy hai bước đã đến chỗ hấn, y cười nói:

- Hô Hòa huynh đệ, xảy ra chuyện gì thế? Sao Thần nữ lại bỏ đi như vậy, đệ không phải muốn xuất hải sao? Sao tiểu muội không tiền đệ thế?

- Tiểu có việc.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Nhật Lôi Mục, rửa:

- Huynh dùng cái thứ ánh mắt gì nhìn đệ thế? Lão huynh đang nghĩ gì vậy?

- Ta nhìn tới nhìn lui, đều cảm giác thấy hai người giống như một đôi đang yêu giận nhau.

Nhật Lôi Mục cười ha ha, vỗ vai Đằng Thanh Sơn.

- Hô Hòa huynh đệ, thực lực đệ rất khá, nhưng về cảm tình ... sợ là không bằng ta. Ta bây giờ đến cả chất cũng có rồi, nên biết cái gì mà có được phải nắm cho chắc! Nếu không sẽ làm người ta rất đau khổ đó...

Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn Nhật Lôi Mục, Nhật Lôi Mục đã trên một trăm tám mươi tuổi. Còn đại hạn của cao thủ hậu thiên chỉ có một trăm năm mươi tuổi. Nếu thê tử của Nhật Lôi Mục có tuổi tương đương với y, sợ thê tử của y sớm đã chết rồi.

- Nhân sinh trên đời, lúc nào cũng vậy.

Nhật Lôi Mục cười nói:

- Cần cao hứng, hai người đều cao hứng! Ta thấy tiểu tử không khác gì phụ nữ cả. Vậy đi, tiểu đệ đối xử với Tiểu cô nương đó tốt một chút đi.

- Dù lão huynh nói gì đi nữa thì cũng đã muộn.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười:

- Nhật Lôi Mục, tiểu đệ còn định đi tìm huynh tạm biệt, bây giờ cũng không cần nữa. Đệ chuẩn bị lập tức lên thuyền rời bến!

- Sao sót ruột thế? Đệ không ăn tiệc mừng công à?

Nhật Lôi Mục kinh ngạc nói.

- Không ăn.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Tên Lưu tướng quân đâu rồi? Ta bảo hấn an bài thuyền mà.

Nhật Lôi Mục liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn thở dài:

- Lão ca ta thật không biết đệ nghĩ như thế nào. Không phải chỉ là xuất hải tu luyện sao? Hà tất sót ruột thể. Hơn nữa những việc lớn trong đời thì việc dựng vợ gả chồng là rất trọng yếu. Ài... Tiểu là một cô nương tốt. Đệ lại để một mình cô nương ấy vò vò ở lại Thiên Thần Sơn. Còn mình lại ra biển phiêu lãng!

- Nhật Lôi Mục lão ca! Tiểu đệ quyết rồi, huynh đừng nói nữa

Đằng Thanh Sơn liền nói.

- Không nghe người già nói, thế nào cũng có hại!

Nhật Lôi Mục nói xéo.

- Đi thôi! Theo ta.

- Làm gì?

Đằng Thanh Sơn rùng mình.

- Đệ không phải muốn tìm Lưu tướng quân à?

Nhật Lôi Mục nhìn thoáng qua Đằng Thanh Sơn.

- Ta đưa đệ đi!

...

Đằng Thanh Sơn lẳng lặng theo Nhật Lôi Mục đi một mạch trên con đường Thiên Thạch Đảo. Dọc theo đường đi thấy quân sĩ Thiên Thần Sơn đang thu thập rất nhiều thi thể đầy máu me. Một vạn binh vệ Tuyệt Ứng Giáo, ngoại trừ một bộ phận bị giết ra còn lại đều ngoan ngoãn đầu hàng. Trên Thiên Thạch Đảo phần chết ít nhất chính là đám thợ mỏ.

Bất luận là Tuyệt Ứng Giáo hay Thiên Thần Sơn, ai cũng cần thợ mỏ để đào khoáng sản.

Bờ nam Thiên Thạch Đảo.

- Thần Tướng đại nhân!

Đại hán râu đen cung kính chào.

Nhật Lôi Mục cười nói:

- Hô Hòa đại nhân phải vội rời bến, hấn bảo người chuẩn bị thuyền, đã chuẩn bị xong chưa?

Đại hán râu đen nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, hưng phấn bẩm:

- Hô Hòa đại nhân bảo tiểu nhân chuẩn bị thuyền cho một người, sẵn sàng để có thể ra biển. Sau khi tiểu nhân lên bờ liền lập tức lệnh cho người bắt đầu đi tìm. Không lâu sau chúng ta đã tìm được một cái thuyền rất tốt! Cái thuyền này nghe nói là của tên Vạn Đồ U trưởng lão của Tuyệt Ứng Giáo. Thuyền này được chế tạo riêng cho y một mình cưỡi thuyền chơi biển. Cả con thuyền còn cứng hơn cả sắt thép bình thường, độ dẻo dai rất tốt, chế bằng 'Ngột Mộc'!

(Ngột: Chất Vonfram, là kim loại rất cứng)

- Ngột Mộc? Vạn Đồ U thật xa xỉ.

Nhật Lôi Mục cười cười nhìn Đằng Thanh Sơn,

- Hô Hòa huynh đệ, lần này đệ lời to rồi.

- Chỉ là vận khí thôi.

Đằng Thanh Sơn cười.

Nhật Lôi Mục phân phó:

- Đứng ở đây nữa. Nhanh, thuyền ở đâu? Mau dẫn đường!

- Dạ, rất gần thôi.

Đại hán râu đen đi trước dẫn đường.

Chỉ một lát sau...

Đặng Thanh Sơn, Nhật Lôi Mộc đã theo Lưu tướng quân đi tới một bờ biển cách đó vài dặm. Đặng Thanh Sơn thấy phía xa có một cái thuyền khá lớn, cả thuyền màu đen bóng, chỉ có ở mép thuyền là có màu trắng. Chiếc thuyền này mặc dù không thể so được với chiến thuyền nhưng cũng không nhỏ chút nào.

- Chiếc thuyền bằng Ngọt mộc này dài mười hai trượng! Rộng năm trượng! Cả thuyền bằng Ngọt mộc. Riêng làm một chiếc thuyền như thế này cũng hao phí còn hơn cả ba đại chiến thuyền của chúng ta!

Lưu tướng quân tán thưởng.

- Tướng quân!

Đám lính phụ trách chăm sóc thuyền lập tức hành lễ. Lưu tướng quân gật đầu hỏi:

- Thức ăn quần áo đều đã chuẩn bị xong chưa?

- Đều đã bỏ vào mấy cái buồng nhỏ trên tàu rồi.

Một quân sĩ cung kính đáp:

- Chúng ta cũng đã kiểm tra toàn bộ chiếc thuyền rồi. Đến cả neo thuyền cũng được chúng ta tăng thêm một cái! Những thứ khác không cần cải tạo gì nữa. Chiếu thuyền này được làm rất tốt, những chỗ ráp nối rất chặt, cho dù gặp phải sóng lớn cũng không việc gì.

Lưu tướng quân cười gật đầu, sau đó nhìn về phía Nhật Lôi Mộc và Đặng Thanh Sơn:

- Hai vị đại nhân, chúng ta lên thuyền trước!

Ba người đều là cao thủ, không cần cầu tàu.

Vèo! Vèo! Vèo!

Ba người trước sau đều nhảy lên cái thuyền bằng Ngọt Mộc.

- Dừng Ngọt Mộc làm thuyền!

Đặng Thanh Sơn quan sát, hần cảm thán sự xa xỉ của Tuyết Ứng Giáo!

Boong chiếc thuyền Ngọt Mộc này cũng có vài buồng nhỏ.

Lưu tướng quân sờ sờ vào cột buồm dài rộng hướng dẫn:

- Đại nhân, con thuyền Ngọt Mộc này hai buồm được đặt song song. Khi cần đại nhân có thể lợi dụng những luồng gió trên biển rất hữu hiệu! Hơn nữa những cột buồm ngang không phải cố định, buồm có thể căn cứ vào hướng gió mà thay đổi phương hướng sẽ thu được tốc độ lớn nhất.

Đặng Thanh Sơn nhìn vậy gật đầu hài lòng.

- Ở đây có hai cây chèo lớn!

Lưu tướng quân đi đến giữa boong thuyền,

- Khi không có gió, hoặc là vào lúc nguy hiểm phải chạy thật nhanh hoặc muốn thay đổi phương hướng, có thể thông qua hai cây chèo lớn này. Trên những cái thuyền lớn có rất nhiều mái chèo lớn cho nhiều quân sĩ cùng chèo, nhưng hai cây chèo khổng lồ này, hiển nhiên là thiết kế riêng cho siêu cường giả! Tin rằng với thực lực của Hô Hòa đại nhân, việc đồng thời chèo cả hai mái chèo này là việc rất nhẹ nhàng.

Đặng Thanh Sơn nhìn thế cũng rất hài lòng.

- Ha ha...

Nhật Lôi Mộc cười:

- Chèo hai cây chèo dài này đã là gì. Hô Hòa huynh đệ mà nâng cả thuyền lớn lên, rồi chạy đường trường cũng chẳng phải việc khó.

Đặng Thanh Sơn không khỏi cười:

- Giơ thuyền lớn lên mà chạy, ai ngu như vậy chứ?
- Còn nữa, nơi này có hai cái neo sắt lớn!

Lưu tướng quân nhìn về phía Đặng Thanh Sơn,

- Hô Hòa đại nhân có biết nhổ neo, thả neo chứ?

Nhổ neo, thả neo mặc dù không phải là khó, nhưng cũng tuyệt không phải một việc mà bất kỳ ai cũng có thể làm được. Huống chi Đặng Thanh Sơn chỉ có một người.

Nhật Lô Mục lập tức cười:

- Người đừng lo cho hần. Hần nhảy xuống nước cũng không phải chuyện lớn mà
- Ta biết nhổ neo thả neo.

Đặng Thanh Sơn nhăn nhó nhìn Nhật Lô Mục.

- Những thứ khác trên thuyền này đều rất đơn giản.

Lưu tướng quân chỉ vào lối đi xuống khoang dưới của con thuyền

- Mở cửa là có thể vào trong nghỉ ngơi. Gặp phải những con sóng rất lớn khi biển động có thể hạ buồm, đóng cửa phòng. Khi đóng cửa phòng thì nước biển không tràn vào được.

Đặng Thanh Sơn hài lòng gật đầu:

- Tốt lắm!

Nói rồi Đặng Thanh Sơn nhổ neo. Bây giờ hần ở phía nam Thiên Thạch Đảo, còn gió lại từ phía nam thổi tới. Do đó... Đặng Thanh Sơn chỉ có thể dựa vào mái chèo để xuất phát.

- Sau khi tu luyện trên biển một thời gian, cũng nên thỉnh thoảng về lại Thiên Thần Sơn nhé. Ta thấy, Tiểu cô nương khăng định sẽ nhớ đệ.

Nhật Lô Mục và Đặng Thanh Sơn ôm nhau rồi cáo biệt.

- Nhật Lô Mục lão ca, huynh lo việc của huynh đi! Hy vọng lần sau tiểu đệ tới, huynh đã đạt tới hư cảnh rồi.

Đặng Thanh Sơn cười.

- Cảm ơn lời chúc.

Nhật Lô Mục và Lưu tướng quân xuống thuyền.

- Hô Hòa huynh đệ đi đường bảo trọng nhé!

Nhật Lô Mục đứng trên bờ phát tay hô.

Đặng Thanh Sơn chèo thuyền. Với lực cánh tay của Thanh Sơn, một người cũng vượt qua cả trên trăm quân sĩ tinh anh! Chiếc thuyền Ngột Mộc nhanh chóng xé sóng lao đi lao thẳng về phía đông.

Đặng Thanh Sơn quay đầu lại ngắm bờ biển.

Nhật Lô Mục vẫn còn đứng ở đó vẫy tay.

Chẳng mấy chốc thuyền đã tới phía đông Thiên Thạch Đảo, rồi theo dòng nước đi về phía bắc. Đồng thời Đặng Thanh Sơn cũng kéo hai cái buồm lớn lên.

- Vù!

- Vù!

Buồm phồng lên, con thuyền Ngột Mộc nhanh chóng lao về phía bắc. Đặng Thanh Sơn cũng không cần phải chèo thuyền nữa.

- Đi đường cẩn thận?

Đặng Thanh Sơn nhìn mặt biển trải rộng không thấy bờ.

Rào rào

Sóng biển khê rập rờn.

Đặng Thanh Sơn đứng trên boong tàu, nhìn hải dương khôn xa xôi:

- Từ hôm nay trở đi ta chỉ còn một người! Chuyên tâm vừa tiềm tu vừa vượt, tiến về Bắc Hải Đại Lục xa xôi!

Đặng Thanh Sơn cảm thấy rất yên tĩnh. Con thuyền gỗ vẫn không ngừng đi về phương bắc.

Lần này gặp mặt Lý trên đại thảo nguyên làm Đặng Thanh Sơn rất kinh hãi, nhưng... vướng vào cơn sóng cảm tình lại làm Đặng Thanh Sơn cảm thấy áy náy.

Nhưng hấn sợ!

Cái chết của Tiểu Miêu và Thanh Thanh làm hấn sợ.

- Thêm một thời gian nữa, Tiểu cũng sẽ lập gia đình thôi.

Đặng Thanh Sơn lập tức xoay người mở cửa phòng.

Rào...

Cửa phòng vừa mở Đặng Thanh Sơn vừa muốn bước theo bậc thang xuống phía dưới, đột nhiên tai chợt máy động.

- Người nào!

Đặng Thanh Sơn quát khê một tiếng!

- Kẹt kẹt

Chỉ nghe tiếng rương gỗ khê mở. Sau đó Đặng Thanh Sơn thấy... một thiếu nữ tóc hơi rối, gạt tung chăn bông rồi theo thang lầu lao thẳng ra ngoài rất nhanh.

Đặng Thanh Sơn ngạc nhiên nhìn người trước mắt:

- Tiểu?

- Đúng, chính là muội!

Lý cười hì hì.

- Muội... sao muội ở đây?

Đặng Thanh Sơn kinh ngạc.

Lý bắt lực bữu môi, nét mặt rất đẹp:

- Muội vốn tính cưới con Đại Bạch ly khai, nhưng khi Đại Bạch bay đến bờ nam thì muội đột nhiên quyết định... tìm Lưu tướng quân, rồi lên chiếc thuyền này! Ừm, Đặng đại ca, không thể không nói, huynh lợi hại thật. Muội trốn trong một cái rương gỗ trong chiếc buồng nhỏ trên tàu. Trong cái rương còn dùng chăn bao chặt. Thế mà huynh vừa mở cửa buồng ra đã có thể nghe được tiếng hít thở của muội. Quá lợi hại.

- Bây giờ không phải là lúc cô tán dương ta lợi hại. Ta hỏi cô, cô làm như vậy rốt cuộc là muốn...

Đặng Thanh Sơn dở khóc dở cười.

Lý đi đến lan can, nhìn hải dương phía trước:

- Khi muội ở trên lưng Đại Bạch, sắp ly khai Thiên Thạch Đảo, muội đột nhiên nhận định... chỉ cần lần này về Thiên Thần Sơn muội sẽ hối hận cả đời. Do đó, muội tới đây!

Lý quay đầu về phía Đặng Thanh Sơn, nhìn chằm chằm vào hấn.

- Đàng đại ca, bây giờ muối đã ở trên thuyền. Huynh sẽ... đưa muối cùng đi chứ. Hay là... để muối rời thuyền, muối sẽ một người bơi trên biển, bơi tới Thiên Thạch Đảo. Đương nhiên, bơi xa như vậy thì muối chắc chắn sẽ bị cạn kiệt nội kinh mà chết trên biển đó.

Lý nhìn Đàng Thanh Sơn:

- Đàng đại ca, huynh chọn đi, chỉ có thể chọn một thôi!

Nhìn Lý vì giấu mình trong rương gỗ tóc rối tung, Đàng Thanh Sơn đột nhiên có chút cảm động.

Hai chọn một!

Lý quyết định đã rất rõ ràng rồi, nàng tình nguyện làm nha hoàn hoặc người hầu, chỉ cần được đi theo mình. Tiểu cô nương này và Tiểu cô nương nhu nhược cửa nát nhà tan lúc trước, tâm linh lẫn bản chất đều đều giống nhau.

Hai chọn một, kỳ thật chỉ có một lựa chọn.

- Được rồi, từ hôm nay trở đi ta là đại ca của cô!

Đàng Thanh Sơn mỉm cười nhún nhó nói.

Lý vui sướng kêu lên, ôm tay Đàng Thanh Sơn cười tươi như hoa:

- Ủm, đại ca cũng tốt lắm! Sau này muối có đại ca để làm nũng rồi.

Đàng Thanh Sơn nhìn Tiểu, chỉ cười cười vẻ cứng chiều.

- Đại ca, chúng ta ra biển đi đâu?

Lý nói.

- Bắc Hải Đại Lục!

Đàng Thanh Sơn hướng mắt nhìn về phương bắc, nói chậm chậm.

Trên hải dương khôn cùng mênh mông cuộn cuộn, ánh sáng mặt trời như trải một tấm lụa mỏng lả lướt trên hải dương. Lý và Đàng Thanh Sơn đứng trên lan can thuyền, được ánh nắng chiếu xuống tựa như được phủ một tầng sa đỏ.

Rào rào

Hải dương mênh mông cùng, buồm căng phồng, chiếc thuyền bằng Ngọt Mộc vẫn hướng về phía bắc cứ thế đi xa dần, cuối cùng hóa thành một điểm nhỏ xíu trên mặt biển.

243. Quyển 7: Bắc Hải Đại Lục -- Chương 1: Đêm Không Yên Ắ

Lý trong lòng vui vẻ, trên mặt hiển nhiên cũng ánh lên niềm vui:

"Đàng đại ca, lúc còn ở trên thảo nguyên, người còn nói lần này xuất hải là để khổ tu, nguyên lai là muốn gạt ta a. Người nói đi, rốt cuộc Bắc Hải đại lục là địa phương như thế nào?"

Đàng Thanh Sơn nghe xong không khỏi cười.

"Nếu người muốn đi cùng, ta cũng không ngăn cản." Đàng Thanh Sơn hướng mắt về phương Bắc xa xôi, "Bắc Hải đại lục, ước chừng còn hơn mười ngàn dặm về hướng Bắc."

"Hơn mười ngàn dặm?" Lý hít sâu một hơi, mắt mở lớn sửng sốt, "Từ Cửu Châu đại địa phải phiêu bạt hơn mười ngàn dặm? Trên biển gió cũng không phải lúc nào cũng thổi đến hướng bắc, đến khi gió đổi chiều rồi, sợ là phải thật lâu mới có thể đến a! Địa phương xa xôi như thế, Đàng đại ca người làm sao biết đến vậy?"

Lý giờ phút này là một bụng nghi hoặc.

"Hoàng tổ nói cho ta biết" Đàng Thanh Sơn ra vẻ thần bí nói.

"Vũ Hoàng ư? Người đã chết cách đây bao nhiêu năm, sao có thể nói cho người biết? Chẳng lẽ là báo mộng a?" Lý cũng cười.

"Việc này có liên quan đến kho tàng lúc trước tại Đại Duyên Sơn." Nghe Đằng Thanh Sơn kể lại, Lý lúc này mới biết được, năm đó trong hồ dưới lòng đất Đại Duyên Sơn đã xảy ra tràng cảnh chém giết đầm máu ra sao, cũng hiểu được Đằng Thanh Sơn vì cái gì mà quyết định đến Bắc Hải đại lục.

Lý thấp giọng thở dài nói:

"Thanh Thanh quả thực là bị tai bay vạ gió, chết rất thảm."

Đằng sơn nhìn khôn cùng sóng biển, ánh mắt xa xăm:

"Kỳ thật tất cả đều vì ích lợi. Các đại tông phái đều muốn có được Vũ Hoàng bảo tàng, sau này sở dĩ chém giết cũng là vì tranh đoạt Bắc Hải chi linh. Cả Thanh Thanh và ta, thậm chí cả Quy Nguyên Tông đều là vật hi sinh trong cuộc chiến đó. Vì cái gì chúng ta phải chịu thiệt thòi như vậy? Chính là bởi vì thực lực của chúng ta quá yếu!"

"Nếu Quy Nguyên Tông ta cũng cường đại như Ma Ni Tự, ai dám khinh thường để cho một đám Hắc Giáp Quân xông vào lục soát?"

"Cho dù không bằng Ma Ni Tự, chỉ cần có thể sánh với Tiêu Dao Cung, Thanh Hồ Đảo hay Xạ Nhật Thần Sơn, những kẻ đó cũng không dám quá phận. Đây chính là sự chênh lệch về thực lực."

Đằng Thanh Sơn hiện tại rất minh bạch.

Cũng giống như các thôn trang tại Nghi Thành, thôn trang nào thực lực mạnh hơn, tộc nhân ắt có cuộc sống tốt đẹp, còn được những thôn trang khác sang kết giao. Đây cũng là bởi thực lực chênh lệch.

Hay như tại tiền kiếp, tổ chức sát thủ có thể dễ dàng hi sinh sát thủ cấp A. Nhưng nếu người là AA cấp sát thủ, tổ chức lại phải cung phụng người, cho dù là muốn có tiền, công việc tốt hay bạn gái mới, tất cả đều được đáp ứng, những kẻ khác cũng không ai dám khi dễ người. Thiên hạ dù ở đâu, đạo lý cũng là giống nhau!

Thực lực người cường đại, kẻ khác mới tôn trọng người.

"Đối với ta mà nói, lần đi Bắc Hải đại lục này cũng chính là để tăng thêm lịch lãm." Đằng Thanh Sơn ánh mắt sáng quắc, "Thần Phủ Sơn chỉ là phụ, cho dù ta không đi Thần Phủ Sơn, chỉ cần qua lại nhiều nơi, cũng có thể lĩnh ngộ đạo càng sâu. Chỉ khi có thực lực cường đại, ta mới có thể trở về Cửu Châu đại địa."

Lý ở một bên nghe Đằng Thanh Sơn tự thuật, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười.

.....

Trải qua một quãng đường dài, Đằng Thanh Sơn kỳ thật đã cảm giác được, tâm cảnh của mình đã lột xác.

Hơn nửa năm trên thảo nguyên, Đằng Thanh Sơn lấy trời làm nhà lấy đất làm giường, hoặc là trợ giúp cư dân bình thường, hoặc là giết chóc một vài mã tặc. Đối với sự tu luyện này, Đằng Thanh Sơn cả thân thể lẫn tâm linh đều dần đạt tới viên mãn, càng thêm dễ dàng lĩnh hội "đạo".

Lúc trước Gia Cát Nguyên Hồng lần đầu tiên chứng kiến thực lực của Đằng Thanh Sơn liền sợ hãi trong lòng, nhất thời cho rằng hắn là Xích Tử Chi Tâm của thiên địa.

Kì thực Đằng Thanh Sơn không phải Xích Tử Chi Tâm, lúc đó cũng không biết Xích Tử Chi Tâm là gì.

Giống như một đứa nhỏ lúc mới sinh ra, không hề biết phân biệt thiện ác tốt xấu, chỉ dùng một ánh mắt hồn nhiên tinh thuần nhất mà quan sát thế giới. Tâm linh của nó còn chưa có tì vết, không hề bị ngoại giới ảnh hưởng, chính vì thế khả năng nhận biết thế giới lại rõ ràng hơn, tiếp xúc đến "đạo".

Bất quá, Đằng Thanh Sơn lại không như vậy.

Hắn tại tiền kiếp là sát thủ, có thể nói đã trải qua sự tôi luyện khủng khiếp như trong địa ngục, tâm tính đã sớm bị ảnh hưởng. Mà nay được tái sinh, Đằng Thanh Sơn đã trải qua rất nhiều, nhìn thấu bản chất rất nhiều sự việc, tại thảo nguyên phiêu du cùng trời đất, cuối cùng tâm tính lại đạt tới ngưỡng tinh thuần.

Hết thấy nguyên nhân đều vì bản tâm.

Đằng Thanh Sơn hiểu được, Xích Tử Chi Tâm kỳ thật chính là một loại trở về. Trải qua muôn vạn hồng trần lịch lãm, có thể nhận rõ mọi sự, nhận rõ chính mình, nhận rõ bản tâm, tinh thần liền sinh ra một loại cảm giác như được tái trở về lúc mới sinh. Đó chính là Xích Tử Chi Tâm.

Chỉ có trải qua vạn tượng hồng trần, tâm linh được mạch lạc, mới chân chính được gọi là thành tựu.

Mà cũng chỉ như vậy mới có thể dễ dàng lĩnh ngộ "đạo".

Bởi thế, chỉ hơn nửa năm thời gian, Hành Thổ Chi Đạo của Đằng Thanh Sơn đã đạt được thành tựu nhất định.

"Quá trình phiêu bạt Bắc Hải phiêu bạt, cũng là quá trình giúp tâm mạch lạc, lĩnh hội đạo!" Đằng Thanh Sơn trong lòng bình ổn.

.....

Gần tối, gió biển thổi.

"Bắt cá? Đằng đại ca bắt cá như thế nào đây?" Lý đứng trên boong tàu, mắt nhìn xuống dưới nước. Vốn nàng nói nên ăn cơm, không ngờ Đằng Thanh Sơn bảo muốn kiếm chút thức ăn sống, nói xong liền trực tiếp nhảy xuống biển.

Xôn xao ~.

Nước biển xao động.

"Ân?" Lý mở to mắt nhìn kỹ, chỉ thấy nước biển càng ngày càng xoay tròn.

"Di?" Lý giật mình nhìn phía dưới, chỉ thấy Đằng Thanh Sơn toàn thân bao trùm hỏa hồng sắc quang mang, hai tay thi triển một bộ quyền pháp, không ngờ liền hình thành một luồng thủy lưu lớn tựa hồ bị hấn khổng chế, bên trong có cơ man là cá biển.

Lý sợ đến ngây người:

"Như thế nào có thể? Dòng thủy lưu kia tại sao lại bị khổng chế? Cá tại sao lại không bơi ra ngoài?"

"Đón lấy!" Đằng Thanh Sơn cười to, đột ngột đập một đập, tựa như đánh bóng cao su.

"Oanh!"

Một thủy cầu khổng lồ đột ngột bay lên, khi đến giữa không trung trực tiếp nổ tung, hóa thành một lượng lớn nước biển đổ xuống boong tàu, hàng trăm con cá liên tục rơi xuống.

Hô!

Đằng Thanh Sơn đạp nước, nhảy lên boong tàu.

"Tiểu Lý" Đằng Thanh Sơn vừa thấy Lý, không khỏi cười ha hả.

"Sao ngươi không nói trước với ta một tiếng?" Lý tức giận cắn răng.

Giờ phút này Lý quần áo cũng bị ẩm ướt, thậm chí còn có một con cá rơi xuống đầu nàng rồi mới xuống boong tàu, đang không ngừng giãy dụa.

"Không phải ta đã nói đón lấy sao?" Đằng Thanh Sơn cười, "Nhanh lên chuẩn bị cá nướng, nhưng trước tiên ngươi nên thay một bộ quần áo khác đi đã."

Lý hừ một tiếng, đi vào trong khoang thuyền.

Đằng Thanh Sơn vui vẻ nhìn boong tàu đầy cá. Hắn cũng đã phát giác, tuy rằng mới ở trên biển hai ngày, nhưng tựa hồ trạng thái tinh thần hay lĩnh ngộ quyền pháp đều phải thoải mái tự nhiên hơn nhiều.

Ăn cá nướng cùng Lý xong, Đằng Thanh Sơn luyện quyền, Lý cũng luyện quyền cước, hoặc là ở bên cạnh nhìn.

Đợi đến đêm khuya, hai người mới tiến vào khoang thuyền.

.....

Trong khoang thuyền, có một tấm vải bông lớn chắn giữa, Đằng Thanh Sơn ngủ ở khu vực bên ngoài, còn Lý bình thường nằm ở bên trong.

"Lúc trước quyết định mang Tiểu Lý đi cùng, xem ra cũng không phải là sáng suốt a." Đằng Thanh Sơn vuốt cằm cười khổ, qua thời gian hai ngày, hắn đã phát hiện ra rất nhiều vấn đề. Hai người sống cùng, ngoài sinh hoạt thông thường, còn có thay quần áo, hoặc là ngủ, bởi vì nam nữ khác biệt, nếu để người thứ ba biết được thì rất phiền phức!

Đêm qua ở khoang thuyền, Lý cùng Đằng Thanh Sơn giành hết thời gian bố trí, căn bản không ngủ chút nào.

Tối nay, chính là để nghỉ ngơi.

Trên sàn thuyền lót thảm bông, Đằng Thanh Sơn ngồi khoanh chân nhắm mắt tĩnh tu. Đối với hắn, tĩnh tu hay ngủ cũng không có gì khác biệt.

"Ào ào ~."

Bên ngoài tiếng sóng không ngừng, trong khoang thuyền nội lại vẻ im lặng.

Lý nhẹ nhàng kéo tấm vải ngăn, nhìn Đằng Thanh Sơn yên lặng tu luyện, liền mỉm cười kéo lại màn ngăn.

Lý nằm ở trên giường, ngửa đầu nhìn trần khoang thuyền nghĩ ngợi, trên mặt không kiềm chế được liền nở một nụ cười, "Rất cực cũng được ở bên Đằng đại ca. Nhìn đại ca tĩnh tu, luyện quyền, nhìn hắn ăn cơm, nhìn hắn đôi khi có bộ dáng cười khổ bất đắc dĩ...." L

Lý trong lòng mãi rất mãn nguyện.

Hồi lâu, nàng chìm vào giấc ngủ .

"Ầm vang ~."

Khoang thuyền bỗng nhiên giao động mạnh, Lý ngã khỏi giường, kinh hoảng hỏi: "Đằng đại ca, đã phát sinh chuyện gì?" Nói xong mặc y phục rồi kéo tấm vải ngăn ra.

Giờ phút này Đằng Thanh Sơn cũng đã đi lên cầu thang.

"Có thể là tại gió biển." Đằng Thanh Sơn cũng không dám xác định, "Người ở lại trong khoang thuyền, không cần đi ra ngoài."

"Nga." Lý ngoan ngoãn đứng trong khoang thuyền.

Xôn xao~~~

Vừa mở cửa khoang thuyền, Đằng Thanh Sơn đã thấy mưa quất vào mặt lạnh toát, vội đi ra ngoài: "Lúc này mới là nửa đêm, chẳng lẽ lại có chuyện?"

"Oanh long long ~~~."

Ở bên ngoài Đằng Thanh Sơn mới cảm thấy được tình huống không xong, phía trước là sóng biển gào thét, gió biển phần nộ rít gào, khiến toàn bộ thuyền lắc lư.

"Thực xui xẻo!" Đằng Thanh Sơn bèn lập tức đem toàn bộ buồng hạ xuống.

Cảm thấy không xong, Đằng Thanh Sơn bèn nhảy lên. Ở độ cao hai mươi trượng, hắn cúi đầu nhìn thấy...

Dòng nước không ngừng xoay tròn, xa xa hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, mà chiếc thuyền lại đang gần tâm lốc xoáy, bên cạnh sóng biển không ngừng quay cuồng. Thuyền gỗ tựa một món đồ chơi, tùy thời đều có thể bị vỡ vụn.

Đằng Thanh Sơn tâm tình khẩn trương: "Lốc xoáy? Thật sự là xui xẻo, thuyền gỗ hắn bị yếu đi."

Đằng Thanh Sơn nhảy xuống biển, dầm lên mặt nước, đưa tay đẩy thuyền gỗ lướt đi.

”Âm vang ~~~”

Bồng một cơn sóng lớn vọt tới, bao phủ toàn thân Đằng Thanh Sơn.

244. Chương 2: Đại Gia Hỏa

”Nếu thuyền gỗ bị cuốn vào lốc xoáy thì ta sẽ phiền toái to, con thuyền này cũng sẽ vỡ tan mất!” Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn xung quanh, phía trước một cột nước lốc xoáy. Trong lòng hoang mang, Đằng Thanh Sơn liền có quyết định.

Hô!

Trực tiếp lao mặt biển, Đằng Thanh Sơn vận tiên thiên chân nguyên, thi triển kinh công Thiên nhai hành, đột ngột phát công lướt trên nước.

”Sưu!”

Giống như một đạo mũi tên nhọn xé gió mà đi, liên tiếp hai lần trên mặt nước biển rồi nhảy lại boong thuyền.

Trong khoang thuyền không ngừng lay động, không ít thùng quần áo, nồi chảo bát gáo rơi tán loạn trên mặt boong thuyền. May mắn nồi bát đều là bằng sắt, không dễ bị hư.

”Đằng đại ca, bên ngoài sao lại thế này?” Trong khoang thuyền Lý có chút lo lắng hỏi, Đằng Thanh Sơn cầm lấy Hắc Diễm côn, cười nói: ”Không có gì, chỉ là một cái lốc xoáy lớn!” Đằng Thanh Sơn nắm Hắc Diễm côn, nhanh chóng mở cửa khoang đi ra ngoài lần nữa.

Đứng ở boong tàu trên, cảm nhận thân tàu rung động.

”Không phải dòng nước xoáy?” Đằng Thanh Sơn liền nhảy xuống thuyền gỗ. Đi vào vùng biển hỗn loạn.

Giờ phút này nước biển tối tăm, hỗn loạn. Giống như loài thú đang điên cuồng rít gào. Nhưng đối với Đằng Thanh Sơn mà nói. Còn không đủ để trở thành hành động của hắn. Đằng Thanh Sơn tay nắm Hắc Diễm côn. Liên tục tiến vào trong nước biển.

Đằng Thanh Sơn đã tận mắt chứng kiến. Trên mặt biển một cái một cái cột nước xoay tròn!

”Quay ngược nó lại!” Đằng Thanh Sơn hai chân đạp nhanh chóng tiến tới gần hơn.

Tới gần cột nước. Đằng Thanh Sơn cũng mơ hồ cảm giác được lực hút rất lớn của cột nước xoáy. ”Hừ!” Đằng Thanh Sơn trực tiếp nhảy vào bên trong cột nước. ”Ào ào ~~ Lực nước xoay tròn cuồng loạn. Lở tai Đằng Thanh Sơn trong lúc nhất thời chỉ nghe được tiếng nước xoáy cuồng bạo.

”Định!” Bên ngoài thân Đằng Thanh Sơn bao phủ tiên thiên chân nguyên, Đằng Thanh Sơn thật sự ổn định.

”Chuyển cho ta!”

Đằng Thanh Sơn quát khẽ một tiếng, bắt đầu hướng phía dưới, dùng Hắc Diễm côn chuyển động ngược với chiều của xoáy nước! Bên trong của cột nước xoáy mà vẫn có thể dùng Hắc Diễm côn để nghịch đảo dòng nước xoáy thật là một chuyện phi thường, nhưng là Đằng Thanh Sơn đã làm được.

”Hô, hô!” Hắc Diễm côn vũ động.

”Lực lượng không đủ a!”

Đằng Thanh Sơn sắc mặt ửng đỏ, song chưởng đột ngột phồng lên, kéo căng ống tay áo, lúc trước Hắc Diễm côn chuyển chậm mắt thường còn có thể thấy, giờ phút này Hắc Diễm côn chuyển động cực nhanh cho lên mắt thường đã không theo kịp. Điện cuồng nghịch hướng xoay tròn của dòng nước xoáy, nhất thời cả vùng lốc xoáy bị khuấy động.

Đặng Thanh Sơn vẫn cầm cự được đối với lốc xoáy, lượng xoáy nước từ dưới đáy biển mạnh mẽ truyền đến Đặng Thanh Sơn đã bị phá hủy.

Tự nhiên, Đặng Thanh Sơn đã làm nước phía trên lốc xoáy cột nước tản ra.

...

Trong khoang thuyền gỗ, Lý vẫn cầm lấy vách tường khoang thuyền cố gắng đứng vững.

"Ổn rồi!" Lý cũng phát hiện, biên độ dao động của khoang thuyền dần dần yếu bớt, rất nhanh liền cơ hồ không có gì lắc lư.

"Đặng đại ca đã giải quyết xong?" Lý mở ra cánh cửa khoang thuyền đến boong tàu trên.

Đêm tối nước biển u ám, tựa như một quái thú cắn nuốt người.

Bất quá giờ phút này, lốc xoáy đã tiêu tán, mặt nước biển chỉ có từng đợt sóng nhỏ chấn động.

"Đặng đại ca đâu?" Lý cẩn thận hướng chung quanh nhìn, nước biển vẫn quay cuồng, lại căn bản không thấy bóng dáng Đặng Thanh Sơn.

...

Kỳ thật Đặng Thanh Sơn có hai lựa chọn, một là phá tan lốc xoáy, để thuyền gỗ bị thổi bay ra khỏi khu vực này, cái biện pháp này mất nhiều thời gian. Cái thứ hai là trực tiếp đi xuống dưới tìm căn nguyên lốc xoáy, phá hỏng căn nguyên tự nhiên thuyền có thể bình yên đi ra khỏi khu vực nguy hiểm. Không cần hỏi, Đặng Thanh Sơn đã sử dụng biện pháp thứ hai!

"Không biết lốc xoáy này như thế nào sinh ra." Đặng Thanh Sơn trong lòng nghi hoặc.

Chỉ trong chốc lát Thanh Sơn đã xuống đáy biển.

"Đây là cái gì?"

Đặng Thanh Sơn nhìn mơ hồ thấy một con quái vật lớn nằm dưới đáy biển. Một lượng lớn nước biển đi vào miệng nó. Giống như loài cá lượng nước mà con quái vật này phun ra luận chiều dài ước chừng cũng phải hơn hai mươi trượng so với lõi kinh phải lớn hơn không ít.

"Nuốt dòng nước? Nó đang làm cái gì?" Đặng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn con quái vật "Dài hơn hai mươi trượng, phỏng chừng thể trọng phải hơn mười vạn cân!"

"Bên ngoài thân có gai nhọn sắc, nhìn bộ dạng có điểm giống với lõi kinh! Bất quá con thú này yêu thú, có một sừng nhọn như đao! Tạm thời gọi nó là... Lõi kinh một sừng đi."

Đặng Thanh Sơn nhìn thấy trong miệng quái vật răng nanh ghê người, ước chừng đặc có năm cái răng nanh, lần lượt thay đổi. Nước biển dũng mãnh tiến vào miệng nó còn tảng đá, bó củi linh tinh, trực tiếp bị răng nanh ngăn trở bên ngoài.

"Đại gia hỏa!" Đặng Thanh Sơn hét lớn một tiếng.

Kia quái vật lớn mở một đôi mắt màu vàng to cỡ bánh xe lớn nhìn về phía Đặng Thanh Sơn, miệng bỗng nhiên dừng lại, dừng việc nuốt nước.

"Lúc này mới ngoan a!" Đặng Thanh Sơn mỉm cười liền bơi tới phía trước.

Kia quái vật lớn đột ngột hé miệng ra.

"Oanh!"

Một cột nước tựa như tia chớp, đột ngột bắn về phía Đặng Thanh Sơn.

Đang bơi Đặng Thanh Sơn lập tức chuyển mình một cái, đuôi phải tựa như phong hỏa luân (bánh xe phong hỏa) đột ngột huy động trực tiếp bổ vào cột nước.

"Bồng!"

Kia cột nước bị một cước đá vỡ ra, đáy biển đột ngột chấn động.

"Rống ~.

Thú một sừng nhanh chóng dùng đuôi, lên đến phía trước Đằng Thanh Sơn, rống lên giận dữ, sự phẫn nộ lẫn sắc vàng của đôi mắt bị khiêu khích! Nó là vương giả của hải vực, chung quanh cũng không có một con yêu thú nào dám khiêu khích nó.

Vậy mà một con người nhỏ bé cũng dám trêu chọc nó?

Đằng Thanh Sơn nhìn thú một sừng, bất đắc dĩ lắc đầu: "Đại gia hỏa, ta sẽ khiến cho ngươi dừng lại, để ta mở đường cho thuyền đi. Tuy rằng ta không ngại đại chiến với ngươi một trận đến cùng, nhưng ta không coi thường yêu thú!" Đằng Thanh Sơn trước đây đã vài lần gặp qua nhiều hư cảnh yêu thú, hư cảnh yêu thú cùng với tiên thiên Kim Đan yêu thú hoàn toàn khác nhau.

Hư cảnh yêu thú cử vừa động đều có thể khiến cho trời đất rung chuyển, chỉ cần một ánh mắt, có thể làm cho người ta run sợ.

Đằng Thanh Sơn còn nhớ rõ, lúc đối đầu với yêu long 'Tử Tích', chính mình trong lòng cũng sợ run.

Mà trước mắt này 'Lôi kinh thú một sừng', trong lòng Đằng Thanh Sơn xem ra cũng có đôi phần run sợ! Kỳ thật hư cảnh yêu thú mạnh rất ít, muốn đụng tới cũng không là dễ dàng như vậy. Cùng với tiên thiên Kim Đan cấp bậc yêu thú, lĩnh ngộ [Thổ Hành Chi Quyền] sau đoạn thứ hai, Đằng Thanh Sơn đã có tuyệt đối nắm chắc phần thắng!

Đằng Thanh Sơn không định coi thường tiên thiên Kim Đan yêu thú.

"Rống ~~~" Lôi kinh thú một sừng trí tuệ rất cao: Phát hiện thái độ Đằng Thanh Sơn.

Nhất thời nó tức giận đứng lên.

"Oanh!" Vây đuôi đột ngột đóng đưa, lôi kinh sừng thú chọt lóe lên, liền hướng Đằng Thanh Sơn lao tới, đồng thời mở cái miệng rộng đầy răng nanh đáng sợ ra! Trong miệng, mỗi một cái răng đều lớn hơn đầu người gấp nhiều lần, hơn nữa lại sắc bén đến ghê người, sắp xếp thành năm hàng, nhìn xem có thể cảm giác được răng nanh sắc bén.

Đằng Thanh Sơn huy động Hắc Diễm côn thẳng đứng trong tay.

"Bồng!" Một chưởng nện ở trên sọ não một sừng thú, nhưng là chỉ có mỗi tầng da bên ngoài là cứng cỏi còn bên trong lại mềm yếu vô cùng, miễn cưỡng đập phá làn da, máu tươi chảy ra. .

"Hô!" trong miệng lôi kinh thú một sừng sinh ra một khối hấp lực đạo kinh người, đồng thời mồm to như cái chậu máu cắn hướng Đằng Thanh Sơn.

"Không tốt!" Ngay bên cạnh là miệng của lôi kinh một sừng thú, Đằng Thanh Sơn mới chính thức cảm giác bị nuốt hấp lực đạo loại nào đáng sợ, không chịu khống chế sẽ bị hút vào miệng lôi kinh một sừng thú, Đằng Thanh Sơn mặt mày biến sắc, "Đầu lâu đều như vậy cứng rắn khẳng định càng cứng rắn!" Chính mình nếu bị hút vào trong miệng chắc chắn sẽ bị cắn chết!

Đối yêu thú mà nói, có răng nanh tốt chính là có thần binh lợi khí.

"Hừ!" Đằng Thanh Sơn đột ngột vùng Hắc Diễm côn lên, nện vào răng nanh, mong rằng lực phản hồi sẽ giúp mình có thể thoát khỏi miệng yêu thú.

"Rống ~~~" Lôi kinh thú một sừng, nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay cầm Hắc Diễm côn, nhìn này quái vật lớn lộ ra một tia mỉm cười: "Vốn không định đấu với ngươi, nhưng ngươi đã có hứng thú như vậy ta đành phải đấu!" Đằng Thanh Sơn nháy mắt hóa thành một đạo ảo ảnh nhắm hướng lôi kinh thú một sừng mà lao tới, đồng thời thu hồi tiên thiên chân nguyên, nội gia cương kinh che kín toàn thân!

Lực lượng đã bộc phát hoàn toàn!

"Rống ~~~" Lôi kinh thú một sừng đã rất nhiều năm không bị khiêu khích, cũng rít gào một tiếng hướng lại đây. Tại đây biến một người một yêu thú ngay tại đây chiến đấu quyết liệt! Đây yêu thú là cho rằng chính mình bị khiêu khích, mà nhân loại thì cho là thích thì chiến. Hai người tự nhiên điên cuồng đại chiến.

"Oanh!".

"Oanh!".

Đặng Thanh có Sơn Hắc Diễm còn trong tay thế lực lớn mạnh, phòng ngự cũng có thể nói hoàn mỹ.

"Vù vù ~~~" Chỉ thấy chung quanh Đặng Thanh Sơn đều xuất hiện xoay nước, còn đập lòi kinh thú một sừng không khỏi rống lên từng tiếng giận dữ, trên thân thể cao lớn của nó cũng có không ít vết thương là bởi vì thân hình lớn quá mức, đều chỉ có thể xem như vết thương nhỏ.

Bỗng nhiên --.

"Xuy xuy ~~~" này lòi kinh thú một sừng toàn thân đều tràn ngập ra thanh kim sắc điện quang, tất cả điện quang đều điên cuồng dũng mãnh hướng đỉnh đầu nó khiến nó nhìn giống như một sừng! Thấy như vậy Đặng Thanh Sơn biến sắc: "Này quái vật, chẳng lẽ còn thật sự là lòi kinh thú một sừng chỉ là Đặng Thanh Sơn đặt tên."

Này yêu thú rất cuộc chủng loại gì, Đặng Thanh Sơn cũng không biết. Dù sao lòi kinh là không sừng nhọn, hơn nữa màu sắc cũng không giống.

Trong đáy biển, quái vật lớn trên đỉnh đầu có sừng nhọn, tập trung điện quang đã hóa thành màu vàng thuần túy! Lòi kinh thú một sừng mở mắt nhìn Đặng Thanh Sơn chăm chăm, rất là lạnh lẽo.

"Hư!".

Kim sắc điện quang từ trong sừng nhọn bắn ra, Đặng Thanh Sơn bên ngoài thân dĩ nhiên tràn ngập ra một màn hào quang tiên thiên chân nguyên.

"Quá nhanh!" Đặng Thanh Sơn không kịp né tránh, kim sắc điện quang đã bắn trúng hấn.

Phốc!

Màn hào quang tiên thiên chân nguyên nổ tung ra trong nháy mắt, rồi sau đó lập tức tác dụng tại trên thân thể Đặng Thanh Sơn, dòng điện quang quá mãnh liệt khiến cơ thể Đặng Thanh Sơn đột ngột co rút lại, bất quá, từ trong mỗi tế bào trên trong cơ thể đều phát ra nội gia cương kinh để xua tan điện lưu, khiến cho đám tóc dài trên đầu Đặng Thanh Sơn chợt lóe lên sắc hào quang.

Giờ phút này Đặng Thanh Sơn...

Bên ngoài thân là điện quang sắc vàng, cùng với thổ hoàng sắc hào quang đồng thời lóe ra.

Đến lòi kinh thú một sừng cũng kinh hãi khi nhìn cảnh tượng trước mắt

245. Chương 3: Đại Phiên Toái

Thực ra thân thể Đặng Thanh Sơn còn cứng rắn hơn cả Huyền Thiết hơn nữa còn tiềm ẩn nội gia cương kinh. Với cơ thể như vậy thì có khả năng chống lại sự xâm nhập công kích từ bên ngoài là một điều hiển nhiên.

Đối với một Tiên thiên Kim Đan cao thủ bình thường thì sau khi màn hào quang bị phá sẽ bị điện giật mà chết. Nhưng Đặng Thanh Sơn lại không bị như vậy.

- Rống~

Thú Lòi kinh một sừng hống lên một tiếng đôi mắt nhìn chăm chăm Đặng Thanh Sơn hết sức kinh ngạc.

Lúc này, quần áo của Đặng Thanh Sơn đã bị hóa thành tro. Người trần truồng, cầm Hắc côn trong tay ánh mắt toát ra vẻ tức giận.

- Nếu biết người là nguyên nhân gây ra lốc xoáy thì ta đã không mang theo Hắc côn mà là Luân Hồi thương. Khi đó thì cả người của người sẽ đầy vết thủng chứ không được may mắn như bây giờ đâu.

Lúc trước vì nghĩ chất liệu của Hắc Diễm còn tốt hơn cán Luân Hồi thương nên Đằng Thanh Sơn cầm Hắc Diễm đi xuống. Còn nếu thực sự chiến đấu thì Luân Hồi thương bao giờ cũng là sự lựa chọn tốt nhất vì nó giúp Đằng Thanh Sơn phát huy được toàn bộ sức chiến đấu. Thí dụ như đâm một mũi thương so với một mũi côn thì kết quả dĩ nhiên sẽ hoàn toàn khác hẳn.

- Nghiệt súc, dù ta không cầm thương cũng có thể giải quyết người ở đây.

Đằng Thanh Sơn ngưng ánh mắt thân thể đột ngột bạo phát. Nhưng đúng lúc Đằng Thanh Sơn động thủ thì không ngờ yêu thú Lôi kinh một sừng gầm nhẹ một tiếng, đồng tử co rút đuôi vung lên thân thể nhanh chóng hướng về phía xa... bỏ chạy. Chỉ nháy mắt nó đã thoát khỏi tầm mắt của Đằng Thanh Sơn.

- Tốc độ nhanh thật!

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên rồi thâm nhủ: “Lão ca Nhật Lôi Mục nói thật chính xác. Trong nước thì dù chỉ là Tiên thiên Hư Đan yêu thú cũng vẫn có thể nhanh hơn Tiên thiên Kim Đan nhân loại. Mà con Lôi kinh này còn mạnh hơn Hư Đan yêu thú ... Thôi quên đi, sự việc này đến đây coi như xong! ”

Nhìn lại quần áo của mình đã thành tro bụi, dù thân thể đều được nội gia cương kinh bảo vệ nhưng giờ trần truồng quay lại thuyền thì quả là bất tiện. Bực mình Đằng Thanh Sơn lẩm bẩm: “May mà người chạy nhanh, không thì chết với lão tử.” Nói rồi bơi trở lại thuyền.

Phía trên thuyền, Lý đang chờ đợi với vẻ lo lắng thì bỗng nhiên... ào ào.

Từ dưới mặt nước trước mặt, một đạo quang màu hồng rẽ nước thoát ra bay thẳng vào trong thuyền.

- Đằng đại ca!

Lý vui mừng kêu lên.

Chỉ thấy khi bóng cầu quang hỏa kia lúc rơi xuống mặt thuyền có lưu lại một câu:

- Uh, ta vào khoang đã!

Thanh âm chưa dứt bóng người đã mất sau cánh cửa được đóng lại một cách nhanh chóng.

- Đằng đại ca xảy ra chuyện gì?

Lý nghi hoặc thắc mắc. Chẳng lẽ đại ca bị thương không muốn để ta biết?

- Cộc, cộc

Lý lập tức gõ cửa khoang thuyền hỏi to:

- Đằng đại ca, huynh không việc gì chứ?

- Không sao!

Thanh âm Đằng Thanh Sơn vang lên trả lời. Cánh cửa vừa mở một thân ảnh trong trang phục màu đen trên tay cầm Luân Hồi thương bước ra.

- Thay quần áo?!?!?

Lý có chút kinh ngạc:

-Đại ca cầm Luân Hồi thương làm gì vậy?

Đằng Thanh Sơn đi tới kéo giường cánh buồm lên đồng thời nói:

- Ở dưới đáy biển có một yêu thú khá lợi hại. Quần áo ta bị hỏng lúc đụng chạm với nó nên thay thôi. Nếu sớm biết dưới đó có yêu thú ta đã đem Luân Hồi thương chứ không phải là Hắc Diễm còn theo. Nếu mang Luân Hồi thương thì yêu thú kia đã chết với ta rồi.

- Yêu thú loại nào mà lợi hại vậy?

Lý giặt mình.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười từ cột buồm đi lại:

- Yêu thú kia có hình dáng như Lôi kinh, bên ngoài màu xám thỉnh thoảng điểm kim sắc. So với thuyền của chúng ta thì nó lớn hơn nhiều. Nó có thể thả ra lôi điện là kim sắc lôi điện. Nó cũng không giống Lôi kinh bình thường bắn lôi điện ra từ vây, mà lôi điện được nó bắn ra từ chiếc sừng duy nhất ở trên đầu.

Lý nghi hoặc:

- Nghe đại ca nói thì nó là một yêu thú rất lợi hại. Nhưng sao trong thư tịch ở Thiên Thần Sơn muối không thấy nhắc đến.

Trong một bầy đàn, bộ tộc thì nhất định sẽ có mạnh có yếu... Liệt phong Thân Điều, Thiết Tí Viên Hầu .v.v. đều có con đầu đàn mang thực lực cường giả. Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Không nên nghĩ nữa, dù sao thì nó cũng bị ta đánh cho sợ mà bỏ chạy rồi. Chắc cũng không dám đến gây chuyện nữa đâu!

Khi thấy đã giở tất cả thủ đoạn mà vẫn không giết được Đằng Thanh Sơn thì chạy trốn là đương nhiên rồi.

Lý gật đầu cười nói:

- Ngay cả đệ nhất Thần tướng còn đánh không lại đại ca thì ta việc gì phải sợ yêu thú kia. Đằng đại ca, quần áo hồng của huynh đầu đưa muối sửa lại, ở trên biển thể này phải tiết kiệm một chút chứ muối cũng không có biện pháp may quần áo mới đâu a.

Đằng Thanh Sơn chớp mắt thâm nhủ, nếu vừa rồi không có Tiên thiên chân nguyên bao quanh người thì ta cũng không dám lên thuyền... ho nhẹ một tiếng Đằng Thanh Sơn đáp:

- Không cách nào sửa được đâu, ta vừa rồi dung Tiên thiên chân nguyên nên quần áo bị đốt thành tro rồi. À... mà giờ đang lúc nửa đêm gió lạnh, muối vào khoang ngủ tiếp đi.

- Vâng.

Lý ngoan ngoãn đi vào khoang thuyền.

Đằng Thanh Sơn đứng ở đầu thuyền tay sờ sờ mũi nhìn xuống biển than thở: “Đúng là bị lật thuyền trong mương mà. Tự dưng bị thiệt thòi bởi yêu thú này. Mình mang theo có sáu bộ quần áo, nếu mỗi lần đánh nhau mà mất một bộ chỉ sợ chưa tới Bắc Hải Đại Lục đã hết quần áo mặc!”

Đằng Thanh Sơn nán lại trên đầu thuyền độ nửa giờ luyện thương pháp, thấy mình đã khôi phục trạng thái bình tĩnh nên trở về khoang thuyền nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Đằng Thanh Sơn đã lên mặt thuyền luyện Tam thể thức. Còn Lý vẫn ngủ say, phỏng chừng đêm qua bị con yêu thú phá đám làm nằng mất ngủ.

Ào... ào... Mặt nước hơi động làm con thuyền bập bênh. Xa xa ánh bình minh đã ló rạng, vắng Thái Dương đã từ từ nhô lên.

- Ô!

Đằng Thanh Sơn hơi động thân hình.

Bồng...

Thuyền gỗ bị nâng lên cách mặt nước chừng ba bốn trượng. Đằng Thanh Sơn lập tức nhảy lên không trung, liếc mắt quan sát thì thấy dưới đáy thuyền có đầu một con Lôi kinh màu than trì. Đằng Thanh Sơn giận dữ nhướng mày:

- Con Lôi kinh này chỉ là loại bình thường không ngờ dám đến trêu chọc, không lẽ từ dưới đáy nhô lên nên không nhìn thấy được thuyền?

Khi này vì mặt nước bồng bênh làm Đằng Thanh Sơn không phát hiện được con Lôi kinh phía dưới. Cho tới lúc con Lôi kinh này đụng vào như muốn phá hủy chiếc thuyền thì mới phát hiện ra.

Ầm....

Sau khi đánh cho thuyền gỗ bay lên con Lôi kinh vùng đuôi bơi nhanh xuống đáy biển mất.

Ầm...

Lại một lần nữa nhô lên làm chiếc thuyền chao đảo.

Ầm... ầm...

Sóng lớn vỗ tràn ra bốn phía.

Đằng Thanh Sơn thi triển khinh công đập sóng biển mà quan sát...

- Không ổn!

Đằng Thanh Sơn nhíu mày: “Con thuyền này chỉ bằng gỗ, con Lôi kinh kia dù sao cũng là Tiên thiên Hư Đan yêu thú. Nếu nó trở lại đâm thủng chiếc thuyền e rằng không phải là chuyện khó khăn.”

Sau một hồi quan sát trên mặt biển Đằng Thanh Sơn cũng trở lại trên thuyền.

Đứng ở đầu thuyền quan sát cẩn thận xung quanh cảm thấy không ổn chút nào.

Cạch...

Cánh cửa khoang thuyền mở ra, Lý ôm đầu chạy lên vẻ mặt khó chịu:

- Đằng đại ca, chuyện gì vậy? Muội đang ngủ ngon trong khoang đột nhiên bị chấn động mạnh rồi va đầu vào khoang thuyền đau quá!!!

- Có con Lôi kinh phá đám.

- Lôi kinh đâu?

Lý chấn động hỏi.

Đằng Thanh Sơn với vẻ mặt nghiêm túc chỉ ra xung quanh nói:

- Muội nhìn kỹ xem.

Đứng ở đầu thuyền nhìn xuống, Lý chỉ thấy một đám bóng đen khổng lồ dưới mặt nước đang không ngừng nhô lên.

Ào... ào...

Từng đầu, từng đầu Lôi kinh màu than trĩu lần lượt chồi lên mặt nước. Một đôi mắt lớn màu đen đang nhìn chăm chăm về phía thuyền.

- Đằng đại ca, xem bên kia!

Lý biến sắc tay chỉ về hướng phía bên trái thuyền.

Ào... ào... ào...

Đằng Thanh Sơn nhìn qua bốn phía thấy từng đầu Lôi kinh nhô lên, đôi mắt đen láy chăm chăm nhìn về mình. Chiếc thuyền chỉ chừng hai mươi trượng nhưng mỗi con Lôi kinh đều lớn hơn chiếc thuyền... Một đám đông Lôi kinh vây quanh...

- Chúng muốn làm gì nhỉ?

Rống....rống... rống...

Một loạt tiếng rống vang vọng tới tận phía chân trời, khi đoàn Lôi kinh chấm dứt thì tiếng rống vẫn còn quanh quẩn trên mặt biển.

Lý khiếp sợ chỉ về phía trước:

- Đằng đại ca nhìn xem phía trước. Đó chẳng phải là yêu thú mà đại ca đã nói tới đó sao?

Thấy phía trước trong đàn Lôi kinh xuất hiện một cái đầu Lôi kinh khổng lồ với màu da điểm kim sắc, trên đầu có một chiếc sừng phản xạ ánh mặt trời phát ra ánh hào quang màu đỏ. Cặp mắt như hai chiếc bánh xe màu vàng nhìn Đằng Thanh Sơn chăm chăm.

Rống... rống...rống... Con Lôi kinh to lớn này lại gào thét.

- Đúng là nó. Không ngờ nó là Lôi kinh vương.

Đằng Thanh Sơn phán đoán lập tức đi vào khoang thuyền mang ra Luân Hồi thương. Nhìn con Lôi kinh vương Đằng Thanh Sơn thấp giọng:

- Tiểu, người nói chuyện với nó xem nó có chịu dừng tay hay không dừng tay.

Rống... rống... rống... Lý quay về phía Lôi kinh vương phát ra hàng loạt tiếng hô.

Lôi kinh vương nghe tiếng hô đôi mắt mở to ngạc nhiên rồi cũng đáp ứng rống lên vài tiếng.

Lý quay đầu nhìn về Đằng Thanh Sơn nói:

- Đằng đại ca, Lôi kinh vương nói tuyệt đối không có khả năng. Nơi đây là hải phận của nó, ai trêu vào nó là đắc tội lớn. Nó còn nói những con Lôi kinh kia đều là con cháu nó, chỉ cần nó ra lệnh một tiếng là chiếc thuyền này của chúng ta... xong.

246. Chương 4: Mạo Hiểm Đàm Phán

Đằng Thanh Sơn cau mày.

” Hôi nó, rốt cuộc nó muốn gì!” Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy rất nhiều Lôi Kinh vây quanh thuyền của mình mà không phát động công kích, hẳn là phải có mục đích gì đó mới đúng! Nếu không mấy trăm con Lôi Kinh có thể trong nháy mắt hủy diệt thuyền gỗ.

” Được” Lý lập tức quay đầu, nàng đứng ở đầu thuyền hướng về Lôi Kinh vương giả ở xa xa rống lên mấy tiếng.

Lôi Kinh vương giả kia sau khi nghe được Lý nói liền dùng ánh mắt to như bánh xe nhìn Đằng Thanh Sơn, ánh mắt ẩn chứa loại cao cao tại thượng, sau đó phát ra tiếng rống.

”Rống~~~”

Tiếng rống lúc cao lúc thấp, Đằng Thanh Sơn nghe thấy căn bản không hiểu.

Hắn chỉ còn biết đứng bên cạnh nhìn Lý.

Lý nghe thấy sắc mặt liền trở nên khó coi

” Rống~”

Một mảnh hải vực xung quanh, rất nhiều lôi kinh cũng rống lên đáng sợ, tựa hồ như đáp lại vương giả của bọn chúng. Mỗi một con Lôi Kinh đều không bé hơn so với Thuyền gỗ, rống lên không ngừng. Mấy trăm con cùng nhau rống tựa như trăm ngàn tiếng sấm rền, vang vọng trong thiên địa.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn quẩn lên, tình hình này có vẻ không ổn.

” Tên gia hỏa kia nói gì?” Đằng Thanh Sơn liền hỏi.

Sắc mặt Lý lộ ra vẻ lo lắng, liền nói ” Đằng đại ca, Lôi Kinh vương vừa nói hôm qua ở dưới đáy biển huynh quấy rầy nó tu luyện. Không những thế lại còn làm nó bị thương. Đây là tử tội, hôm nay nó mang thuộc hạ đến để thẩm lý và phán quyết huynh”

” Thẩm lý và phán quyết?”

” Chó má thật!”

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đột nhiên lạnh lùng, nhìn con Lôi Kinh vương gầm nhẹ một tiếng ” Tiểu, muội nói với nó, hôm qua ta mang theo một cây côn làm vũ khí, mà hiện tại trong tay ta chính là một cây thần thương! Đây là một kiện thần binh vô cùng lợi hại...nếu hôm nay ta nắm trong tay cây thần binh này, nó có là Lôi Kinh vương cũng phải chết, muội nói cho nó”

Lý nghe được ngơ ngác

Là cứng đối cứng sao?

” Có thể không nên quá phận khiến Lôi Kinh vương mất hứng? Nó dù sao cũng là một cường giả của Lôi Kinh tộc đoàn” Lý có chút lo lắng nói

” Yên Tâm” Đẳng Thanh Sơn nhìn về lôi kinh vương ở phía xa xa ” Có thể đạt tới Tiên Thiên kim đan, lại là vương giả của tộc đoàn, khẳng định trí tuệ nó rất cao. Nó không phải là một loại dã thú vụng về dễ dàng nổi điên, muội cứ nói cho nó là được”

Lý có chút chần chờ, nhưng vẫn tin tưởng Đẳng Thanh Sơn

Thoáng chầm chước một chút, Lý liền hướng phía Lôi Kinh vương phát ra từng tiếng rống, Lý cần tìm từ ngữ uyển chuyển hơn so với Đẳng Thanh Sơn, chất chứa ý tứ cũng rất rõ ràng rằng : bên ra cũng không phải dễ chọc, nếu việc bé xé ra to thì tất cả mọi người đều không có chỗ tốt.

Tiếng rống của Lý còn chưa chấm dứt thì bỗng nhiên

” Rống~~~”

Một tiếng rống phần nộ vang vọng tới phía chân trời, đó chính là tiếng rống của Lôi Kinh vương. Cặp mắt vàng to lớn của nó tràn đầy thần sắc giận dữ, tựa như muốn nổi điên. Nhất thời mấy trăm con Lôi Kinh bên cạnh thuyền gỗ cũng đồng thời rống giận.

” Áo, ào...” Nước biển chấn động dâng cao khiến thuyền gỗ nhoáng lên, Lý vội vàng bắt lấy lan can.

” Đẳng đại ca, tên gia hỏa này nổi điên rồi” Lý mất bình tĩnh nóng nảy nói.

Đẳng Thanh Sơn nhướn mày ” Như thế nào mà dễ nổi điên vậy? Không phải trí tuệ có thể so với nhân loại sao? Không đơn giản như thế chứ?” Đẳng Thanh Sơn thật ra rất bình tĩnh, nhưng giờ này Lôi Kinh vương tựa như tôn nghiêm bị khiêu khích khiến nó cực kỳ tức giận.

” Rống” Lôi Kinh vương lại gầm nhẹ lên một tiếng, gắt gao nhìn chằm chằm vào Đẳng Thanh Sơn

Một tiếng rống vừa vang lên, nhất thời mấy trăm con Lôi Kinh ở bao vây xung quanh thuyền gỗ toàn thân liền nổi lên từng dòng điện màu xanh. Trong nhất thời nước biển đều biến thành màu xanh, khu vực xung quanh thuyền gỗ liền trở thành khu vực của lôi điện này.

” Không ổn” Lý lập tức nhìn về phía Lôi Kinh vương, phát ra tiếng gầm nhẹ.

Đẳng Thanh Sơn lại bình tĩnh, duỗi một tay bảo vệ Lý, tùy thời có thể chạy trốn. Đồng thời ánh mắt cũng gắt gao nhìn Lôi Kinh vương.

Trong nhất thời.

Lôi Kinh vương khổng lồ cùng Đẳng Thanh Sơn ở khoảng cách hơn một trăm trượng nhìn nhau

” Rống~~” Lôi Kinh vương phát ra một tiếng hô vui sướng, nhất thời từng con Lôi Kinh đang trôi nổi xung quanh phiến hải vực liền thu lại lôi điện về trong cơ thể, từng con, từng con với ánh mắt u lãnh đen kịt đều nhìn chằm chằm Đẳng Thanh Sơn.

Lôi Kinh vương lại tiếp tục hướng về phía Lý phát ra tiếng gầm nhẹ, Lý cũng đáp lại. Một lát sau Lý quay đầu về phía Đẳng Thanh Sơn.

Đẳng Thanh Sơn giờ này đang một bụng hỏa (nóng giận) không ngờ bị một đám yêu thú ngăn chặn, tuy nhiên hấn nhin được.

Một là vì sự an toàn của Lý, sự an toàn của thuyền gỗ. Hấn không nghĩ chính mình một người bơi trên hải vực mờ mịt hơn mười ngàn dặm. Tuy nói nghị lực của hấn có cao tới đâu, cũng không lo lắng lãng phí thời gian, cũng không sợ buồn tẻ mệt mỏi nhưng lấy ví dụ ở kiếp trước, không phải cũng có người đi vòng quanh địa cầu đó sao? Đừng nói là đi vòng quanh địa cầu, ngay cả đi bộ mấy vạn dặm cũng hiếm thấy, thuần túy là khiêu chiến với chính bản thân mình mới làm như vậy.

Trong biển rộng bơi hơn mười ngàn dặm, hẳn có năng lực đó cũng không làm như vậy. Ở trên thuyền gỗ, dùng buồm cứ hướng phương Bắc mà đi không phải thoải mái hơn sao?

” Nó nói cái gì?” Đàng Thanh Sơn hỏi

” Đàng đại ca!” Trên mặt Lý có tia lo lắng nói ” Vừa nãy Lôi Kinh vương nói, nếu nó ra lệnh một tiếng thì mấy trăm con lòi kinh sẽ thả ra lòi điện, cho dù huynh có không chết cũng bị thương. Ở trên biển Lôi Kinh có thể giết chết huynh”

Sắc mặt Đàng Thanh Sơn trầm xuống.

” Đừng lo lắng, không như nó nghĩ đơn giản như vậy. Một con Lôi Kinh đều như một cái thuyền lớn, thân thể lớn như vậy, chúng ta lại nhỏ...bọn nó như thế nào có thể vây công chúng ta? Đàng Thanh Sơn căn bản không lo điểm này ” Muội hỏi nó xem ta phải đáp ứng nó điều kiện gì mới cho chúng ta bình yên rời đi nơi này?”

Đàng Thanh Sơn cũng không cho rằng đàn Lôi Kinh này đơn thuần chỉ đến đây để đối phó với mình.

Muốn giết mình thì đàn Lôi Kinh này sẽ tổn thất rất lớn, một con làm vương giả của tộc đàn sẽ không ngu xuẩn như vậy. Tuy nhiên cũng không nhất định, bởi mình là nhân loại, Lôi Kinh vương lại là loài cá, có lẽ lối suy nghĩ không nhất định là giống nhau.

”Rống~~” Lý đứng ở đầu thuyền, hướng tới Lôi Kinh vương ở phía xa xa phát ra vài tiếng rống.

May mắn nàng là nội kinh cường giả, nếu không ở khoảng cách xa như vậy mà hét, có hét được thì đầu óc cũng choáng váng.

” May mắn mang theo Tiểu” Đàng Thanh Sơn nhìn Lý vất vả, trong đầu đột nhiên nổi lên ý niệm ” nếu không mang theo Tiểu, trên Bắc Hải vô cùng này, chỉ sợ cùng với yêu thú chống lại chỉ có thể chém giết lẫn nhau! Yêu thú cùng con người thường xuyên chém giết như vậy bởi vì họ không thể trao đổi, nếu có thể hiểu được đối phương, yêu cầu với đối phương sẽ giảm được chém giết rất nhiều”

Mang theo Tiểu, tại Bắc Hải mệnh mông cuồn cuộn vô bờ này thậm chí có tác dụng còn lớn hơn so với mang theo một gã Tiên thiên kim đan.

Một cô gái cùng một con yêu thú khổng lồ đang thông qua thú ngữ không ngừng trao đổi.

Đàng Thanh Sơn nhìn thấy thái độ của Lôi Kinh vương dường như tốt hơn trước nhiều.

Tuy hẳn nghe không hiểu nhưng từ trong ánh mắt của Lôi Kinh vương hẳn cũng phán đoán ra một vài thứ.

Một lát sau...

” Hô” Lý cũng thở dốc một hơi, quay đầu nhìn về phía Đàng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười ” Đàng đại ca, Lôi Kinh vương này muốn nói nó vốn muốn giáo huấn huynh một chút, đánh vỡ thuyền gỗ của huynh, dùng một đám lòi kinh dùng lòi điện cuồng phách huynh, có thể giết chết huynh, nếu huynh không chết thì coi như là giáo huấn huynh một chút”

Đàng Thanh Sơn nghe xong dở khóc dở cười.

Nếu một mình mình rời bến, cùng với Lôi Kinh không thể trao đổi, mà đám Lôi Kinh này lại sĩ diện. Dùng một đoàn Lôi Kinh dùng lòi điện đánh mình, mình có chết hay không cũng khó nói nhưng chắc chắn thuyền gỗ sẽ bị hủy”

Cuồng phách mình một chút, sau đó kiêu ngạo rời đi.

Trong biển cả, cho dù Đàng Thanh Sơn có hóa thân thành hình cá có thể đuổi theo được Lôi Kinh bình thường nhưng chống lại Lôi Kinh vương thì tốc độ vẫn kém hơn không ít. Đêm khuya ngày hôm qua hẳn đã chứng kiến tốc độ kinh người của Lôi Kinh vương này.

Cho dù như thế nào thì mình muốn hóa thành hình cá cũng phải dựa vào Tiên thiên chân nguyên, quá mức thô sơ đơn giản. Không thể giống như cấu tạo cơ thể kỳ diệu của Lôi Kinh được

” Hẳn nói điều kiện thế nào?” Đàng Thanh Sơn hỏi

” Nó nói để cho nó suy nghĩ một chút, lát nữa nó nói cho ta biết” Lý bất đắc dĩ nói.

Đặng Thanh Sơn nghe xong thì dở khóc dở cười ” Tên Lôi kinh vương gia hỏa này, lúc trước hẳn chưa từng nghĩ đến chúng ta còn có người tinh thông thú ngữ cho nên không nghĩ bắt chúng ta làm chuyện gì”

”Nhưng lúc này nếu không đáp ứng điều kiện của nó, Lôi Kinh vương sẽ không dễ dàng thả cho chúng ta đi.”

” Đúng vậy, chỉ chờ nó ra giá trên trời” Lý bất đắc dĩ nói.

Gió biển nhẹ thổi qua, ánh mặt trời trải dài trên mặt biển. Những con Lôi Kinh đang bình tĩnh đứng xung quanh.

Đặng Thanh Sơn đứng trên đầu thuyền, nhìn từng con từng con lôi kinh và chỉ còn biết chờ đợi. lúc này tình thế rất rõ ràng...mình đã lâm vào hoàn cảnh xấu! Đương nhiên nếu mình phối hợp với Luân Hồi thương, có thể bộc phát ra vũ lực cũng khiến Lôi Kinh kia lo lắng.

Một lát sau.

”Rống~~~~” Lôi Kinh vương lại rống lên

Nguyên bản mấy trăm con Lôi Kinh đang bình tĩnh đột nhiên phát ra những tiếng gầm hỗn loạn, Lý nghe cẩn thận cũng đáp lại.

” Điều kiện của nó là gì?” Đặng Thanh Sơn thấy Lý cùng Lôi Kinh vương nói chuyện xong liền hỏi, Lý nhoeo miệng cười nói ” Đặng đại ca, Lôi Kinh vương nói...nó có một chuyện phi thường trọng yếu muốn nhờ chúng ta đi làm! Tuy nhiên chuyện này sẽ rất hao phí thời gian, riêng việc đi lại trên biển cũng mất tám đến mười ngày. Đương nhiên nếu chúng ta nhận lời nó sẽ phái một con Lôi Kinh dùng dây thừng móc kéo với thuyền gỗ của chúng ta, kéo thuyền gỗ đạt tốc độ rất nhanh, cho dù là như vậy cũng phải mất tới mười ngày rưỡi”

Đặng Thanh Sơn nghe xong liền nhượng mảy, hẳn không nghĩ lãng phí thời gian chạy trên biển

” Làm sao?” Đặng Thanh Sơn hỏi

” Ở hướng Tây Bắc có một tòa đảo nhỏ thần bí” Lý vừa mới nói xong thì trên mặt Đặng Thanh Sơn đã hiện lên tươi cười.

Hướng Tây Bắc?

Phương hướng của Bắc Hải đại lục Đặng Thanh Sơn cũng không rõ ràng, chỉ biết là cứ đi theo gió thổi hướng bắc. Bởi vì nó quan hệ đến gió mùa nên đi trên biển sẽ gặp được một số tình huống, thuyền sẽ không chuẩn xác đi về phương Bắc, bình thường là đi về Tây Bắc, Đông Bắc, tùy thuộc vào gió mà thôi.

Dù sao Bắc Hải đại lục cũng là một đại lục lớn, chỉ cần đi lên đại lục là được.

” Đảo nhỏ hướng Tây Bắc?” Đặng Thanh Sơn cười hỏi ” Xem ra chẳng những chúng ta không lãng phí thời gian mà còn có hải kinh kéo thuyền chạy đi khiến chúng ta tiết kiệm được thời gian. A, nếu khó khăn ta có thể giải quyết, đi tiếp được chứ”

Lý nhoeo miệng cười thần bí nói ” Lôi Kinh vương còn nói, chỉ cần Đặng đại ca huynh chịu đáp ứng đi làm, nó còn có lễ vật để tặng”

247. Chương 5: Thiết Diệp Đảo*

Lý nháy mắt mấy cái, hỏi: ”Ý tứ của Đặng đại ca là chúng ta nhận điều kiện của Lôi kinh vương kia sao?”.

”Nhận được!” Đặng Thanh Sơn sờ sờ cằm, khẽ cười nói: ”Chạy tới Bắc Hải đại lục, một đường phiêu bạt, ngoại trừ tu luyện ra, chúng ta cũng phải tìm một vài chuyện có ý nghĩa để làm! Hơn nữa, một đảo nhỏ thần bí nằm ở hướng Tây bắc sao? Ta lúc này cũng có chút hứng thú. Lôi kinh vương còn tặng thêm lễ vật, sao lại không làm chứ?”.

Lý cũng cười. Lúc này mới quay đầu, cầm lấy lan can đầu thuyền, phát ra từng đạo tiếng hô.

"Rống ~" Con Lôi kinh vương khổng lồ phát ra tiếng hô vui mừng rung trời.

Nhất thời, tất cả nhóm lôi kinh trong nước ở khu vực chung quanh đều phát ra tiếng hô đầy hưng phấn, giống như tìm thấy cặp đôi của mình, rất là kích động.

Đặng Thanh Sơn nhìn một màn này, trong lòng sinh ra một tia nghi hoặc: "Kích động như vậy? Không phải chỉ là đi giúp bọn chúng làm việc tại một hòn đảo nhỏ thôi sao? Như thế nào lại khiến chúng nó hưng phấn như vậy?" Đặng Thanh Sơn ý thức được, việc này hẳn là không đơn giản.

"Rống ~~~~~".

Lý cùng với lôi kinh vương một tiếng nói chuyện với nhau.

"Đặng đại ca!" Lý quay đầu nhìn về phía Đặng Thanh Sơn: "Lôi kinh vương nói, lễ vật ban đầu cũng không có chuẩn bị nên chúng ta tạm thời cứ đi trước. Nó sẽ phải thủ hạ dưới tay mang lễ vật đến. Phỏng chừng trên đường đi, nó sẽ đưa lễ vật lên".

Thanh Sơn gật gù đầu. Trước đó không chuẩn bị, đã ở trong dự tính của hắn.

"Lôi kinh vương mời ta dùng dây thừng trói chặt vào vây lưng của một con lôi kinh. Để cho lôi kinh kéo thuyền gỗ của chúng ta chạy đi." Lý nói.

Đặng Thanh Sơn đến gần đầu thuyền, mang theo sợi xích sắt nối liền với thiết mỏ neo (mỏ neo bằng sắt) thuyền đi ra. Đồng thời cũng đem thiết mỏ neo tách ra khỏi xích sắt. Tiếp sau liền mang bó xích sắt lớn đó nhảy lên, từ thuyền gỗ nhảy vào bên trong biển rộng.

"Rống ~ Lôi kinh vương liền ra lệnh một tiếng.

Lập tức có một con lôi kinh hướng tới lại gần Đặng Thanh Sơn. Đặng Thanh Sơn tại trên mặt nước liền tiếp nhảy hai bước, liền nhảy lên trên lưng con lôi kinh này.

"Trên lưng con lôi kinh này thật đúng là rộng, so sánh cùng một con thuyền cũng không chênh lệch lắm. Chỉ là rất trơn! Nếu là để người thường đứng ở trên lưng nó, chỉ sợ sẽ bị trượt." Đặng Thanh Sơn nhanh chóng đem xích sắt trói ở tại trên một vây lưng của con lôi kinh, còn dùng lực siết chặt một chút, phòng ngừa bị trơn tuột ra.

Hô!

Dẫm một bước, Đặng Thanh Sơn liền phóng từ trên lưng lôi kinh nhảy lên thuyền gỗ xa gần hai mươi trượng.

"Rống ~" Lôi kinh vương thân thể to lớn cũng hướng thuyền gỗ bơi tới, một đôi mắt màu vàng lớn nhìn Đặng Thanh Sơn, có thiện ý, hưng phấn ý. Theo mấy tiếng hô của nó, nguyên bản một đám rất nhiều lôi kinh đang vây quanh thuyền gỗ lập tức cử động.

"Ào ào ~ từng con, từng con lôi kinh tất cả đều vùng vây đuôi, nổi lên một đóa bọt sóng lớn, đều lặn cả vào trong đáy nước biển.

Vền vền trong giây lát ...

Chung quanh hắn lúc này chỉ còn có hơn ba mươi con lôi kinh tập trung bên cạnh hắn, còn lại đều toàn bộ ly khai.

"Đặng đại ca." Lý cười nói: "Con lôi kinh vương này lệnh cho đám lôi kinh kia quay về hang ổ. Lúc này nó cùng với nhóm lôi kinh lưu lại này sẽ đàm luận chuyện tình đi đảo nhỏ!".

"Đúng rồi, chúng ta sắp tới là đi đảo gì?" Đặng Thanh Sơn hỏi.

Lý chần chờ một chút, mới nói: "Dựa theo ngôn ngữ của chúng nó, hẳn giải thích là 'Thiết Diệp đảo'!".

"Thiết Diệp đảo?" Đặng Thanh Sơn liền cảm thấy tò mò đảo nhỏ thần bí kia.

Theo tiếng hô của Lôi kinh vương, con lôi kinh kéo chiếc thuyền gỗ của bọn Đằng Thanh Sơn cũng bắt đầu hướng về phía tây bắc bơi đi. Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện..... tốc độ của con lôi kinh này so với tốc độ của thuyền gỗ nhanh hơn nhiều.

Nguyên bản cánh buồm sinh ra lực cản.

"Ta đi hạ buồm." Đằng Thanh Sơn lập tức đi đem hai mặt vải bạt cánh buồm đều hạ xuống. Mà lúc này Đằng Thanh Sơn cũng nhận ra, con Lôi kinh vương đã bơi tới bên cạnh thuyền gỗ, đôi mắt màu vàng to lớn nhìn Đằng Thanh Sơn, đồng thời phát ra từng tiếng gầm nhẹ.

Đằng Thanh Sơn cùng với Lôi kinh vương đều không hiểu ngôn ngữ đối phương, chỉ có thể dựa vào Lý ở giữa giải thích.

"Đằng đại ca, lôi kinh vương này nói... Hắn rất cảm tạ việc ngươi đã đáp ứng thỉnh cầu của hắn, ngươi là một dũng sĩ cường giả chân chính." Lý che miệng cười nói, Thanh Sơn cũng bĩu môi cười: "Ta đã nói Lôi kinh vương này không ngốc, ngay cả nịnh hót cũng biết. Ngươi hỏi thử chúng nó rốt cuộc muốn đi Thiết Diệp đảo làm gì?"

Lý lập tức quay đầu trao đổi cùng với lôi kinh vương.

Một lát sau, Lý nói: "Đằng đại ca, Lôi kinh vương nói, việc này cũng không khó. Chính là bởi vì phía trên hải đảo không thích hợp với lôi kinh chúng nó, thường ở trong biển, căn bản không thể lên bờ. Một khi lên bờ, chỉ có thể bị yêu thú trên bờ, hoặc yêu thú thuộc loài chim, tùy ý khi dễ, coi thường. Nó còn nói, việc này nếu Đằng đại ca ngươi đi làm. Vậy sẽ rất thoải mái!"

"Yêu thú?" Đằng Thanh Sơn chau mày: "Sự tình không đơn giản a."

Lôi kinh vương ở một bên cũng phát ra từng tiếng gầm nhẹ.

Lý còn nói thêm: "Tại trung tâm Thiết Diệp đảo, có một gốc cây đại thụ, gốc cây đại thụ này được bộ tộc lôi kinh gọi là 'Thiết Diệp cây ăn quả', trên cây kết xuất (sinh ra) 'Thiết Diệp quả', đối bộ tộc lôi kinh chúng nó tương đối trọng yếu! Nó muốn Đằng đại ca chính là đi ngắt lấy 'Thiết Diệp quả'. 'Thiết Diệp quả' này không đơn giản chỉ hữu dụng đối với lôi kinh bộ tộc. Mà đối với những yêu thú khác cũng có tác dụng rất lớn. Cho nên việc ngắt lấy Thiết Diệp quả cũng tương đối khó."

"Thiết Diệp quả?" Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc: "Ngươi hỏi Lôi kinh vương một chút xem quả kia ăn như thế nào? Nếu hái được số lượng lớn, hai người chúng ta cũng ăn thử xem sao?"

Lý ánh mắt cũng sáng lên, quay đầu hỏi lôi kinh vương.

Giữa hải dương, hơn ba mươi con lôi kinh được lôi kinh vương dẫn dắt, che chở cho thuyền gỗ đi một đường thẳng phía trước về phía tây bắc tiến tới .

"Không có thể ăn!" Lý quay đầu cười khổ nhìn về phía Đằng Thanh Sơn: "Lôi kinh vương nói, Thiết Diệp quả phi thường cứng rắn giống như sắt thép. Chỉ có yêu thú lợi hại mới có thể nhai vỡ, hơn nữa ăn vào bụng. Chúng ta người ăn, chỉ sợ..."

"Cứng như sắt thép?" Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên.

Quả cứng như sắt thép mà đám yêu thú còn tranh nhau ăn?

Quả thật là đại thế giới không có gì là không thể xảy ra!

**

Do được lôi kinh kéo đi, thuyền gỗ rẽ sóng nhanh chóng đi tới.

Đêm khuya ngày hôm sau.

"Vù vù ~~~" Gió đêm thổi lạnh như băng.

Đằng Thanh Sơn đang ở trên boong tàu luyện tập Tam thể thức, mà Lý đã tiến vào trong khoang thuyền ngủ tạm. Hơn ba mươi con lôi kinh cũng dừng ở trong hải vực, tựa như phiêu phù (trôi nổi) ở trên mặt biển bắt đầu nghỉ tạm. Chúng nó tuy là yêu thú nhưng cũng không thể vĩnh viễn không nghỉ ngơi.

”~~~~” Bỗng nhiên thanh âm một tiếng hô vang lên.

Đằng Thanh Sơn liền dừng tập luyện, hướng phía mặt biển nhìn lại, chỉ thấy Lôi kinh vương đang tiến lại gần thuyền gỗ.

”Tiểu, tiểu.” Đằng Thanh Sơn đánh hai cái vào cánh cửa của khoang thuyền.

Rất nhanh, xôn xao -- cánh cửa khoang thuyền mở ra, Lý mái tóc dài rối tung bước đi ra, trên khuôn mặt có chút ửng hồng, là do gối đầu ép tới hần lên đầu, hiển nhiên vừa rồi ngủ rất say: ”Đằng đại ca, ta vừa nghe tiếng người hô, liền lập tức đi lên.”

”Lôi kinh vương muốn làm gì?” Đằng Thanh Sơn khó hiểu nói.

Đêm đầu tiên Lôi kinh vương cũng là nghỉ ngơi, không có quấy rầy bọn họ. Mà đêm khuya hôm nay vì sao lại làm như vậy? Cho dù là hô quát thủ hạ, cũng không cần lớn tiếng như thế.

”Rống ~” Lôi kinh vương đôi mắt màu vàng to lớn nhìn thuyền gỗ.

Trên mặt Lý lộ ra hỉ sắc (vui mừng): ”Đằng đại ca, Lôi kinh vương nói thủ hạ của hần vừa mới đưa lễ vật tới, nó mời chúng ta nhận lấy!” Đằng Thanh Sơn nghe xong cũng nhìn về phía lôi kinh vương đang trong nước biển.

”Hô!”

Lôi kinh vương miệng hé ra, một đạo luồng khí lưu liền bắn về phía trên không của thuyền gỗ.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái thấy rõ bên trong luồng khí lưu ẩn chứa một viên hạt châu màu xanh biếc, lúc này bèn nhảy lên, duỗi tay ra liền chụp lấy viên bảo châu màu xanh biếc vào trong tay. ”Phanh!” Đằng Thanh Sơn lại hạ xuống tại boong tàu trên thuyền gỗ.

”Đây là hạt châu gì?” Đằng Thanh Sơn cẩn thận xem xét .

Viên bảo châu nhỏ nhắn, toàn thân một màu xanh biếc rung động lòng người, vuốt lên bề mặt hạt châu, Đằng Thanh Sơn đều tựa hồ cảm ứng được trong bảo châu có ẩn chứa một cỗ lực lượng cường đại mà lại thần kỳ.

”Rống ~” Rống ~” Bên cạnh Lý đang ‘nói chuyện’ cùng với lôi kinh vương.

”Đằng đại ca, Lôi kinh vương nói, hạt châu này chính là trân bảo trong hải dương, bóp vỡ nó uống vào bụng, có thể bảo trụ tánh mạng. Ngoại trừ điều này, chỉ cần đem bảo châu này đeo ở trên người, có thể khiến cho nửa trượng chung quanh, dòng nước không thể xâm nhập vào, chính là có năng lực kỳ thủy.” Lý có chút hưng phấn nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn lục châu này, có thể cứu mệnh, lại có năng lực kỳ thủy, đích xác không tệ.

Hần liền đưa cho Lý: ”Tiểu, viên châu màu xanh nhạt này, người hãy mang theo trên người. Phòng ngừa gặp nguy hiểm liên quan đến nước. Tại trong biển, có viên thủy châu này, ít nhất sẽ không bị chết đuối.”

”Chết đuối?” Lý cũng không cự tuyệt, rất vui vẻ liền tiếp nhận lấy.

”Tiểu!” Đằng Thanh Sơn tò mò hỏi: ”Thú ngữ rốt cuộc sao lại thế này? Ta như thế nào cảm giác được... Giống như người biết ngôn ngữ của không ít yêu thú. Chẳng lẽ trong thời gian ngắn ngủi có nửa năm, người học được nhiều như vậy?”

Lý ra vẻ thần bí cười nói: ”Đằng đại ca, việc này người nghĩ sai rồi! Muốn hình thành ngôn ngữ cũng không phải là chuyện dễ dàng. Ví dụ như có yêu thú phi thường hiếm thấy, trên toàn bộ thiên hạ mới có hai ba con. Hai ba con này còn không nhất định có thể gặp nhau. Người nghĩ thử, chúng nó có thể hình thành ngôn ngữ đặc thù của chúng sao?”

Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên có chút hiểu được .

”Thú ngữ tuy rằng chủng loại có nhiều một chút, nhưng cũng không phức tạp như Đằng đại ca người nghĩ đâu!” Lý cười nói: ”Giống yêu thú loài lang (sói) cùng với yêu thú loài Báo, thú ngữ cũng không khác nhau

nhieu. Còn có một vài yêu thú đặc thù, thú ngữ của chúng cũng không đặc thù.” (ý nói một vài loại yêu thú ít ỏi cũng không có thú ngữ riêng, xài chung như tiếng Anh thui).

”Cho nên, chủ yếu chỉ cần có thể hiểu vài loại thú ngữ thông dụng là đủ rồi. Về phần nếu như xuất hiện một loại thú ngữ đặc biệt nào đó, chỉ cần dụng tâm đi lĩnh hội.”

”Bất chước thú ngữ cũng phụ thuộc vào thiên phú.”

”Cho dù là thú ngữ đặc biệt, ta cùng với loại yêu thú này ở chung khoảng năm ba tháng, cũng có thể lĩnh ngộ vài phần*.” Trong giọng nói của Lý ẩn chứa một sự tự tin vô cùng. Sự tự tin của nàng cũng không phải là cuồng vọng, mà là thực lực trên thú ngữ. Thú Vương chỉ nhận có hai cái đệ tử, mà thành tựu của nàng trong nửa năm so với Vạn sư huynh kia học mười mấy năm còn giỏi hơn.

Thiên thần cung, đều coi Lý là trọng điểm để bồi dưỡng.

”Tiểu, lần này ngươi tự tiện rời đi. Thiên tài thú ngữ ngươi tự dưng biến mất, phỏng chừng điều này khiến thiên thần cung tìm ngươi khắp thiên hạ a.” Đẳng Thanh Sơn cười ha hả nói.

”Ân.”

Lý nhìn viên lục châu trong tay, tưởng tượng đây là vật Đẳng Thanh Sơn đưa tặng cho nàng, liền rất vui vẻ, bỗng nhiên trong lòng vừa động, liền nói: ”Đẳng đại ca, viên lục châu này mài nhỏ ăn vào bụng có thể cứu mạng người. Vậy ’Thiết Diệp quả’ trên Thiết Diệp đảo, tuy rằng cứng rắn như sắt thép, mà nếu quả mài nhỏ ra, ăn vào bụng, có thể cũng có hiệu quả đặc thù hay không?”

*: nguyên văn là: mười chi, hok lẽ ý muốn nói là hoàn toàn, ta thấy nói dóc quá, đổi lại là vài phần thui.

248. Chương 6: Luyện Quyền Dưới Đáy Biển, Hái Quả Trên Đảo

”Tiểu Lý, ngươi muốn thử?” Đẳng Thanh Sơn chế nhạo nói.

”Ta cũng ngẫu nhiên nghĩ ra, sự tình này tựa hồ thật sự là không chắc, nếu ngày nào đó bắt được kẻ nào đó làm tù đồ, có thể bắt hắn ném thử!” Lý vừa nghĩ vừa nói.

Sau khi hàn huyền một lát, hai người đều tiến vào trong khoang thuyền bắt đầu tiến hành nghỉ ngơi.

.....

Cuộc sống trên đại dương, trên thực tế rất nhàm chán. Ngay từ đầu có lẽ sẽ vì thấy biển cả rộng vô biên vô hạn mà rung động, nhưng được một thời gian dài, lại thấy rất khó chịu.

Đẳng Thanh Sơn một lòng tiềm tu, đem ý cảnh của [Hành Thổ Chi Quyền] hoàn toàn dung nhập vào trong ’Hỗn Nguyên Nhất Khí’ thương pháp. Mà Lý ngoài việc tu luyện một cách ngẫu hứng ra, nhìn Đẳng Thanh Sơn tu luyện, chuyện trò trao đổi cùng với đám Lôi Kinh kia cũng là có một chút cảm giác thú vị.

Một mạch tiến tới.

Đẳng Thanh Sơn cũng phát hiện, càng đi tới hướng bắc, những hòn đảo nhỏ có người càng ngày càng ít. Lúc trước mới từ Thiên Thạch đảo ra, ngẫu nhiên còn có thể gặp được một hòn đảo nhỏ có người ở. Nhưng là bắt đầu từ ngày thứ bảy đi cùng với Lôi Kinh tộc đàn, Đẳng Thanh Sơn bọn họ liền không thấy có người ở những hòn đảo nhỏ ngoài khơi nữa.

Nơi này. Cách bờ biển Cửu Châu đại địa quá xa.

.

Ngày thứ bảy ở cùng với Lôi Kinh tộc đàn.

Đêm khuya.

Hơn ba mươi con Lôi Kinh đều nghỉ ngơi trên mặt biển. Thuyền đương nhiên cũng dừng lại.

Giờ phút này.Trong nơi u ám phía dưới mặt biển gần trăm trượng.Vền vền mặc một chiếc quần dài, Đằng Thanh Sơn đang cưỡi trần luyện quyền ở trong đáy biển.

”Ông!”.

”Ông!”.

Mỗi một quyền của Đằng Thanh Sơn đều ẩn chứa một loại kinh đạo toàn động cực nhanh, tựa như chiếc máy khoan điện lớn đâm thủng đáy biển.

”Hình ý ngũ hành quyền chi Toàn Quyền.” Đằng Thanh Sơn khi tu luyện dưới đáy biển đều là luyện chiêu ‘Toản Quyền’, đứng theo thể Tam thể thức, nhưng mà đánh ra Toản Quyền.Lần lượt đánh, chỉ gần một giờ, Đằng Thanh Sơn tối thiểu đánh ra gần ngàn quyền.

Mỗi một quyền cũng ẩn chứa lực đạo mấy vạn cân.

Đằng Thanh Sơn tu luyện chính là ý cảnh, không cần bạo phát toàn bộ sức mạnh.

Một quyền Đằng Thanh Sơn đánh ra trên xoáy dưới xoáy, ngoài xoáy trong xoáy, nằm xoáy đứng xoáy, ngang xoáy thuận xoáy (*), xoáy thành hình cuộn thành kinh, cổ toàn kinh xoay tròn đáng sợ kia.Nếu có hình ý tông sư trông thấy, cũng sẽ phải trợn mắt há mồm.

Quyền pháp này, sớm đạt tới đỉnh phong cảnh giới khó lường.Bất quá Đằng Thanh Sơn lúc này là muốn vượt qua tầng thứ tông sư, lĩnh hội cảnh giới ‘Đạo’.

”Hô!” Đằng Thanh Sơn thu quyền trở về Tam thể thức.

”Ta đích thật là chiếm tiện nghi rồi!” Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra một nụ cười, ”Hoành Quyền trong ngũ hành quyền thuộc hành thổ, hiện giờ [Thổ Hành Chi Quyền] của ta có thành tựu cao nhất! Mà Toản Quyền này thuộc thủy, hòa tan thổ, sinh mộc! Hoành Quyền là căn cơ của Toản Quyền, nếu Hoành Quyền có thành tựu cao, thì tu luyện Toản Quyền dễ dàng.Đạo lý đồng dạng, [Thổ Hành Chi Quyền] có thành tựu cao, tu luyện [Thủy Hành Chi Quyền] cũng dễ dàng không ít.”

Từ mấy hôm nay, Đằng Thanh Sơn mỗi đêm đều đã dùng gần hai canh giờ luyện quyền dưới đáy biển.

Trong quá trình tu luyện Thanh Sơn cũng phát hiện ý cảnh của [Thổ Hành Chi Quyền], có ích đối với việc đề cao ‘Toản Quyền’ của mình. Kiếp trước sư phó Đằng Bá Lôi dạy ‘Toản Quyền thuộc thủy, hòa tan thổ’, quả nhiên không phải là hư ngôn.

”Muốn ngộ đạo giống như trên đại thảo nguyên, thật sự quá khó khăn.” Trong lòng Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, ”Ngộ đạo khả ngộ bất khả cầu! Dưới hoàn cảnh sống ở đại dương, cho dù không thể ngộ đạo, nhưng ít nhất đối với việc ta lĩnh ngộ Toản Quyền cũng có ích!”

Trên biển, tu luyện Toản Quyền , đích xác làm ít lời to! Thật giống như một vài Hình Ý cao thủ tu luyện Thập Nhị Hình lúc đi quan sát động tác của bản thân động vật.Tu luyện ngũ hành quyền này, thì tu luyện thủy hành thích hợp hoàn cảnh ở trong nước biển.

”Không thể cầu được ngộ đạo là chân dấm đất bằng (ý nói là đạo lý này chắc như đinh đóng cột), không ngừng mà khổ tu, không ngừng mà gọt giũa, sẽ chậm rãi tiến bộ!” Đằng Thanh Sơn kiên định lòng tin.

Kỳ thật lấy [Thổ Hành Chi Quyền] làm trụ cột, làm tu vi của hắn trên Toản Quyền chậm rãi tăng lên.

**

Ngày thứ chín ở cùng với Lôi Kinh tộc đàn, đêm khuya!

”Hoa hoa (ào ào) ~” nước biển u ám nổi sóng.

Hơn ba mươi con Lôi Kinh cùng với thuyền gỗ vẫn như trước tiến đến.Vào ban đêm Lôi Kinh sẽ nghỉ ngơi, nhưng là tối nay bất đồng.Bởi vì..... Căn cứ vào dự đoán thì đêm nay có thể đến được đích. -- Thiết Diệp đảo!

Trên thuyền gỗ.

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay cây Luân Hồi Thương màu bạc, lần lượt hướng thẳng phía trước đâm ra.

"Hừu!" "Hừu!"

Tựa như tiếng máy khoan điện đang khoan, thương thương sắc bén phi thường. Đẳng Thanh Sơn đứng Tam thể thức, nhưng Luân Hồi Thương trong tay lại lần lượt thi triển chiêu thức 'Độc Long Toàn'. Sau khi tu luyện ra nội gia cương kinh, một chiêu 'Độc Long Toàn' này chính là chiêu thức công kích mạnh nhất của Đẳng Thanh Sơn hiện giờ!

Đặc biệt, rời bến hơn mười ngày, Đẳng Thanh Sơn cũng thường xuyên xuống đáy biển tiềm tu 'Toàn Quyền'.

Ý cảnh của 'Toàn Quyền' cùng với 'Độc Long Toàn' giống nhau.

'Toàn Quyền' của Đẳng Thanh Sơn chậm rãi tăng lên, uy lực của tuyệt chiêu mạnh nhất 'Độc Long Toàn' này cũng dần dần tăng lên.

"Ân?" Đẳng Thanh Sơn nhướng mày.

Bởi vì dưới chân thuyền gỗ đã dừng lại, Đẳng Thanh Sơn đi đến đầu thuyền nhìn vào trong nước biển, chỉ thấy con mắt lớn màu vàng kim của Lôi Kinh Vương kia cũng nhìn hẩn, gầm nhẹ hai tiếng, tựa hồ Lôi Kinh Vương chú ý đến thứ gì đó, không dám lớn tiếng hô.

"Tiểu Lý, Tiểu Lý." Đẳng Thanh Sơn vỗ hai cái vào cánh cửa khoang thuyền.

Rất nhanh Lý mặc quần áo chạy ra, cùng với Đẳng Thanh Sơn sóng vai đứng ở đầu thuyền, trao đổi cùng với Lôi Kinh Vương phía dưới.

Một lát sau --.

Lý quay lại nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn, cười nói: "Đẳng đại ca, Lôi Kinh Vương này nói..... Đại khái ba dặm phía trước chính là Thiết Diệp đảo." Đẳng Thanh Sơn liếc mắt nhìn lại, kia Thiết Diệp đảo tuy rằng không tính là đảo lớn, nhưng là khoảng cách vền vền ba dặm, Đẳng Thanh Sơn vẫn là liếc mắt một cái thì đã trông thấy một phiến đảo nhỏ tại nơi xa xa trên đường chân trời (mịa, lão CC viết "hải bình tuyến", không lẽ dịch là "đường biển bằng"? :S).

"Còn có ba dặm, lúc này làm sao lại dừng?" Đẳng Thanh Sơn nhíu mày nói.

"Lôi Kinh Vương nói, phía trước có đá ngầm, thậm chí còn có đá ngầm nhô ra khỏi mặt biển! Chiếc thuyền gỗ này của chúng ta, sợ là không thể đi qua." Lý giải thích, Lôi Kinh Vương dưới biển cũng phát ra một gầm nhẹ.

Lý liền nói: "Nó còn nói, lúc lên đảo một khi chém giết cùng yêu thú trên đảo, nếu đặt thuyền gỗ ở gần đảo, rất có thể sẽ lọt vào công kích của đám yêu thú. Đặt ở ngoài xa ba dặm, thuyền gỗ cũng an toàn hơn."

Đẳng Thanh Sơn nghe xong liền gật đầu.

"Chờ một chút." Đẳng Thanh Sơn trong lòng vừa động, trực tiếp mở cửa tiến vào trong khoang thuyền, sau đó đem ra một chiếc lưới đánh cá (nguyên văn: khốn ngư vông), rồi đóng cửa phòng lại.

"Lưới đánh cá?" Lý kinh ngạc nói.

"Dùng để hứng Thiết Diệp quả!" Đẳng Thanh Sơn cười, "Thiết Diệp quả kia, nếu như số lượng nhiều, lưới đánh cá có thể có tác dụng lớn."

"Chúng ta chuẩn bị rời thuyền!" Đẳng Thanh Sơn nhìn về phía Lôi Kinh Vương bên dưới, "Tiểu Lý, người nói với nó, sau khi ta lên đảo rồi, nhờ nó bảo vệ người thật tốt."

Lý nghe vậy trên mặt lộ ra một nụ cười tươi.

Sau đó cũng trao đổi cùng với Lôi Kinh Vương một chút, rồi hướng Đẳng Thanh Sơn cười: "Đẳng đại ca, đi, chúng ta xuống nước nào!"

Hô! Hô!

Đẳng Thanh Sơn cùng với Lý cùng nhảy lên, "Phốc thông" một tiếng liền rơi vào trong nước biển, bắt quả nước biển chung quanh thân thể Lý bị năng lượng vô hình bức bách ra, chính là công hiệu của Ích Thủy

Lục Châu. "Đeo viên ngọc xanh này ở trên người, thật đúng là rất hữu dụng ." Lý tò mò nhìn nước biển bốn phía.

"Hồng ~" Cái đầu cự đại của Lôi Kinh Vương lại gần.

Lý hướng nó hồng lên hai tiếng, liền cười nói: "Đằng đại ca, nó đã an bài một đầu Lôi Kinh tại đây trông coi thuyền gỗ, những con khác cùng nhau đến bên cạnh Thiết Diệp đảo." Lúc này Đằng Thanh Sơn cùng với Lý đang cười trên lưng một đầu Lôi Kinh.

Hơn ba mươi con Lôi Kinh, hướng về Thiết Diệp đảo gần đó tiến tới.

"Hỏi nó, trên đảo này có yêu thú gì lợi hại? Lúc trước nó đã nói ta nhất định có thể đối phó, hay là nhờ nó nói rõ ràng chút đi." Đằng Thanh Sơn nói.

"Ân." Lý lập tức bắt đầu cùng với kia Lôi Kinh Vương khẽ giọng đối thoại.

Một lát sau, Lý liền quay đầu lại: "Đằng đại ca, Lôi Kinh Vương nói, trên đảo là có vài con yêu thú, nhưng là cùng với nó không sai biệt lắm, cũng chính là yêu thú tầng thứ Tiên Thiên Kim Đan, vãn vãn chỉ có một con, là đại điều! Nghe Lôi Kinh Vương miêu tả, ta cảm giác con thần điều hẳn là 'Kim Đồng Thần Điều', cũng chính là 'Huyền Phong Thần Điều'."

Đằng Thanh Sơn giật mình, trong lòng lại càng rõ.

'Huyền Phong Thần Điều', còn gọi là 'Kim Đồng Thần Điều', miệng có thể phun ra hàn khí, thực lực cũng cùng một tầng thứ với 'Hồng Đồng Tuyệt Sư Thứ'.

"Một con ở trong biển, một con trên không trung. Huyền Phong Thần Điều này ở trên đảo, chỉ sợ Lôi Kinh Vương thật sự là khó có được thứ quả kia rồi." Đằng Thanh Sơn nở nụ cười, "Đừng nói Huyền Phong Thần Điều, dù là Tiên Thiên Hư Đan tầng thứ yêu thú bình thường, chỉ cần tại trên bờ không tới gần bờ biển, cũng không sợ Lôi Kinh Vương."

Đằng Thanh Sơn tin tưởng mười phần.

"Đằng đại ca, Lôi Kinh Vương này còn nói..... Huyền Phong Thần Điều tuy rằng thường xuyên sống trên đảo, nhưng lại không phải là ngày nào cũng ở đó. Nếu vận khí tốt, thì tối hôm nay chúng ta không gặp được đầu thần điều kia. Đơn giản là xua đuổi một vài Tiên Thiên yêu thú bình thường, thì có thể bình yên đi hái quả rồi." Lý cười nói.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu: "Ân, nếu có thể không phải chiến đấu, cũng là việc tốt!"

Rất nhanh --.

Hơn ba mươi con Lôi Kinh đã tới bờ biển Thiết Diệp đảo.

"Đằng đại ca, Lôi Kinh Vương kia nói, cây Thiết Diệp quả ở nơi cao nhất trên cả hòn đảo, cây Thiết Diệp quả có nhánh cây lá cây giống với sắt thép cứng rắn sắc bén mười phần, hơn nữa toàn thân đen thui, chỉ có quả là màu xanh lục! Hẳn là có thể liếc mắt một cái là nhìn ra." Lý thấp giọng nói.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Bất quá phạm vi hòn đảo này quá lớn, cây cối quá nhiều, Đằng Thanh Sơn cũng không thể liếc mắt một cái liền phát hiện ra cây Thiết Diệp quả được.

"Đằng đại ca, cẩn thận một chút." Lý nhỏ giọng nói.

Đôi mắt lớn màu vàng kim của Lôi Kinh Vương kia cũng nhìn Đằng Thanh Sơn, hơn ba mươi con Lôi Kinh đều chờ đợi nhìn Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn cười, cầm Luân Hồi Thương trong tay, vác lưới đánh cá rồi bước nhanh trên bờ biển, sau đó thân thể linh hoạt chột lóe, liền biến mất khỏi tầm mắt của đàn Lôi Kinh.

.....

Đằng Thanh Sơn thật giống như một con khỉ lanh lợi tiến trên Thiết Diệp, đại khái thời gian nửa canh giờ thời gian, Đằng Thanh Sơn nhìn một gốc đại thụ sừng sững trước mắt, đại thụ to ước chừng thất lục người

thường, toàn thân đen sì, lá cây thoát nhìn đều giống như là sắt thép tạo ra vậy, đặc biệt một khỏa quả tử lấp ló trong cành lá đúng là màu xanh lục, xanh lục làm cho người ta run sợ, lại làm cho người ta liếc mắt một cái có thể phán đoán, cây ăn quả (quả thụ) trước mắt chính là cây Thiết Diệp quả.

"Chính là nó!" Đằng Thanh Sơn lộ ra một nụ cười.

(*) Nguyên văn cụm này là "thượng toàn hạ toàn, ngoại toàn nội toàn, bình toàn lập toàn, hoành toàn thuận toàn".

249. Chương 7: Một Thương Xuyên Thủng

- Không khí quả là âm u!

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn quanh chung quanh một cái, lập tức đem lưới đánh cá trên vai ném xuống mặt đất, "Bồng", tại giữa núi rừng yên tĩnh một tiếng vang vọng lên đỉnh đặc. Trong một bụi cỏ tại khu vực phụ cận ẩn ẩn có một đôi mắt lại đang nhìn chăm chăm về hướng này.

- Không hổ là yêu thú, cẩn thận vô cùng a!

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương, nhảy lên cây Thiết Diệp quả thụ.

- Quả màu xanh biếc? Thiết Diệp quả?

Đằng Thanh Sơn nhìn một quả trước mắt tựa như được gọt đẽo từ ngọc bích mà thành.

- Thế giới này linh khí đầy đủ, hệ thống thực vật có thể sinh ra rất nhiều đồ vật kỳ lạ.

Đằng Thanh Sơn duỗi ra tay, cầm lấy một quả. Dùng một chút lực!

"Băng!" Tiếng vang mạnh mẽ tựa như tiếng chặt đứt xích sắt, Thiết Diệp quả bị Đằng Thanh Sơn kéo xuống một cái.

Đây đâu phải là 'Hái', thuần túy chính là thô bạo kéo xuống.

- Ngắt Thiết Diệp quả, còn không giống người biết hái a.

Đằng Thanh Sơn cười, tay phải nắm Luân Hồi Thương, tay trái lại tựa như chuồn chuồn vờn nước hóa thành nhiều hư ảnh, từng đạo từng đạo thủ chưởng hướng tới Thiết Diệp quả kéo mạnh, tựa như ngắt Thiết Diệp quả là một việc rất dễ dàng.

Xao xao xao!

Chỉ thấy, quả màu xanh biếc giống như một viên ngọc bích từ trên cây Thiết Diệp quả không ngừng rơi xuống. Một đám toàn bộ rơi vào lưới đánh cá. Việc ngắt quả diễn ra với tốc độ cực nhanh tựa như đang có một cơn mưa trái cây tại đây vậy.

"Oanh!" Không khí đột ngột chấn động.

Một đạo bóng ảnh màu đen tuyền nhanh chóng từ một bụi cỏ trong phần đất ngoài mười trượng lao ra, trực tiếp đánh về phía cây Thiết Diệp quả có Đằng Thanh Sơn ở trên. Con người màu xanh mượt làm cho người ta sợ hãi...

Tựa hồ đắm chìm trong niềm vui thu hoạch, Đằng Thanh Sơn ánh mắt thoảng nhìn như không để ý, tay phải đang buông thõng tựa như chỉ tùy ý khẽ đảo cổ tay một cái. Lực cánh tay mạnh mẽ quán thấu trong đó giống như là dùng Luân Hồi Thương vẽ lên một đường cong tuyệt diệu.

"Hừ!"

Ngân quang chợt lóe.

"Ngao..." Một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên.

Chỉ thấy Luân Hồi Thương màu bạc đã đâm xuyên qua thân thể con yêu thú toàn thân có bộ lông màu xám bạc, máu tươi không ngừng chảy ra. Con yêu thú này tứ trảo lại có màu đỏ quý dị như máu, thân thể khổng lồ có thể so với mãnh hổ.

Cứ đơn giản như vậy một con yêu thú đã bị Luân Hồi Thương đâm thủng, nhưng con người xanh mượt vẫn điên cuồng nhìn chăm chăm Đẳng Thanh Sơn, tứ trảo còn không ngừng giãy dụa, nhưng căn bản là giãy dụa không xong.

- Huyết Ảnh Lang?

Đẳng Thanh Sơn nhìn xuống con yêu thú kia, lập tức tay phải mang thương nhẹ động.

"Bồng!" Luân Hồi Thương vừa chuyển.

Một cỗ nội gia cương kinh mạnh mẽ thông qua Luân Hồi Thương trong thân thể yêu thú 'Huyết Ảnh Lang' bạo phát khiến nội phủ nó hoàn toàn vỡ vụn, Huyết Ảnh Lang chỉ có thể thấp giọng tru lên một tiếng liên rữ xuống không một tiếng động, Đẳng Thanh Sơn trường thương run lên, Huyết Ảnh Lang liền từ trên cán thương trơn nhẵn trượt xuống phía dưới.

Bồng một tiếng thì thể Huyết Ảnh Lang rớt xuống cách thân cây Thiết Diệp quả khoảng năm trượng, máu tươi nhiễm đỏ mặt đất.

Sưu!

Đẳng Thanh Sơn cũng nhảy xuống từ chạc cây, rơi trên mặt đất, nhìn phía xa chung quanh, lấy thị lực hần dù trong đêm tối cũng rõ ràng thấy mấy con yêu thú ẩn núp tại các nơi. Đẳng Thanh Sơn vừa ngẩng đầu quan sát thì thấy trên một vài đại thụ cũng có mấy con yêu thú loại chim.

Một đám như hổ rình mồi.

Đẳng Thanh Sơn nâng Luân Hồi Thương trong tay, hướng yêu thú chung quanh cùng với trên cây từng đầu yêu thú chỉ tới: "Các người nếu không biến xa một chút..." Mũi Luân Hồi Thương sau lại chỉ hướng Huyết Ảnh Lang thì thể, "Sẽ giống như nó!"

Lời nói của Đẳng Thanh Sơn, yêu thú nghe không hiểu.

Nhưng là, Đẳng Thanh Sơn trước chỉ bọn chúng sau chỉ Huyết Ảnh Lang. Tại đây yêu thú trí tuệ đều rất cao, cũng đều hiểu được. Tuy có kinh dị rằng người này lại có thể phát hiện chỗ nấp của bọn chúng nhưng trọng yếu là: Người này có thể dễ dàng một kích giết chết yêu thú cấp bậc tiên thiên Hư Đan 'Huyết Ảnh Lang', đã chứng minh rõ thực lực của hắn.

Tuyệt đối vượt xa cảnh giới tiên thiên Hư Đan!

Thiết Diệp quả này đối với Lôi kinh tộc đàn rất trọng yếu, nhưng với những yêu thú khác mà nói cũng không nhất định.

"U ~~~" "Ngao ~~~" "Cát ~~~".

Từng con yêu thú lần lượt nhanh chóng rời đi này, e sợ nhân loại này chợt nổi hứng đuổi giết chúng.

Vẫn vẹn một lát, yêu thú trong những bụi cỏ chung quanh toàn bộ đều đã rời đi, chỉ còn lại mấy con yêu thú loại chim trên đại thụ xa xa. "Bọn người giỏi a, đều có thể bay, ta thật là bắt không được các người." Đẳng Thanh Sơn nhếch miệng cười, cũng không để ý tới đám yêu thú loại chim kia nữa.

Tiếp tục nhảy trên cây, Đẳng Thanh Sơn lại bắt đầu công việc hái quả.

Xao xao xao!

Mưa quả tiếp tục đổ xuống, đám yêu thú loại chim xa xa quan sát đều nóng nảy, "~~~" "~~~" Bọn chúng phát ra tiếng kêu to phẫn nộ, nhưng thủy chung lại không dám đi gây phiền phức cho Đẳng Thanh Sơn.

**

Tại bờ biển Thiết Diệp đảo.

- Đám yêu thú này đều đang rất tức giận a.

Lý nghe được tiếng chim hót, dễ dàng nhận ý tứ, không khỏi có chút hưng phấn, "Xem ra, một đám yêu thú này căn bản cũng không phải là đối thủ của Đằng đại ca. Phỏng chừng Toàn Phong Thần Điều kia căn bản không có ở đây."

Bên cạnh Lôi kinh vương chốc chốc lại hướng Lý hỏi han tình hình, Lý cũng kể lại cho hắn tin tức nàng nghe được.

"Rống ~" Lôi kinh vương hưng phấn gầm rú.

"Rống ~" "Rống ~" Từng con, từng con Lôi kinh đều hưng phấn gầm rú đứng lên, chúng nó đều hiểu được, qua một lát nữa, chúng nó sẽ có một đồng lớn Thiết Diệp quả.

Bỗng nhiên...

"U ~" Một tiếng kêu cao vút phần nộ mạnh mẽ từ phía chân trời vọng lại.

Nguyên bản Lôi kinh vương đang hưng phấn nghe được, liền lập tức phát ra tiếng gầm. Nghe được tiếng gầm của nó, Lý liền biến sắc.

- Cái gì, là Huyền Phong Thần Điều?

...

Cây Thiết Diệp quả này một năm kết quả một lần, một khi thành thực, nếu không ngắt lấy, một tháng sau, toàn bộ quả đều rơi xuống mặt đất.

Bất quá Thiết Diệp quả cứng rắn ngang với sắt thép bình thường, rất khó bị thối hư. Cho dù hai ba năm, Thiết Diệp này quả vẫn còn dùng tốt. Đằng Thanh Sơn cập bến hôm nay là mừng một tháng bảy, vừa vặn là lúc hạ thu chuyển mùa, đúng dịp cây ra quả.

"Ào ào ~".

Từng khỏa Thiết Diệp quả rơi xuống va chạm lẫn nhau, phát ra tiếng 'Loảng xoảng, loảng xoảng' của kim chúc. Lúc này, trong chốc lát toàn bộ Thiết Diệp quả thụ đã bị Đằng Thanh Sơn ngắt lấy hơn phân nửa, chỉ có thể nói, tốc độ ngắt quả của Đằng Thanh Sơn quá nhanh!

"U ~" Tiếng kêu cao vút bén nhọn truyền lại gần hơn.

- Chắc chắc nghĩ người không ở trên đảo có thể không phải mất công một hồi đại chiến. Thôi đành vậy, đành hoạt động gân cốt một chút a...

Đằng Thanh Sơn nếu đã biết đối phương là Huyền Phong Thần Điều, hẳn tính toán có mười phần nắm chắc.

Hô!

Cuồng phong lạnh thấu xương từ khoảng không quét đến làm không ít thực vật đổ rạp. May mắn Thiết Diệp quả cùng thiết cầu giống nhau chỉ có số ít bị thổi lăn đi, số còn lại nằm trong lưới đánh cá căn bản bất động.

- Huyền Phong Thần Điều, toàn thân trắng như tuyết, mào cùng tròng mắt cũng là màu vàng!

Đằng Thanh Sơn nhìn lên phía trên, đứng trên chạc cây đại thụ quan sát Huyền Phong Thần Điều, tiến hành đối chiếu với miêu tả trong thư tịch.

- Thân thể đủ lớn có thể so sánh với Đại Hắc Đại Bạch.

Huyền Phong Thần Điều nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn phía dưới, tràn đầy sát khí! Thiết Diệp đảo này hiển nhiên là địa bàn của nó! Cây Thiết Diệp quả này là thực vật tuy thỉnh thoảng nó có cấp cho đám yêu thú khác trên đảo nếm thử, nhưng đại đa số lại là nó độc chiếm.

Quả này đối với yêu thú cấp bậc tiên thiên Kim Đan như nó đã không có tác dụng gì, nhưng vẫn là món ưa thích của nó!

"Sưu!" Huyền Phong Thần điều đột nhiên từ trong một nhánh cây bắn nhanh ra, tựa như một mũi tên nhọn bắn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng cũng không có tránh né, đứng vững tại chỗ, trong tay cầm Luân Hồi Thương. Trong nháy mắt một đôi móng vuốt của Huyền Phong Thần Điều đánh tới, Đằng Thanh Sơn ánh mắt nheo lại, Luân Hồi Thương trong tay hướng lên trên.

Tựa như du long, đánh úp về phía Huyền Phong Thần Điều.

"Thương!" Lợi trảo và mũi thương giống như sắt thép va chạm, mắt thương cũng có thể thấy được chấn động tỏa ra, thực vật chung quanh trực tiếp vặn xiết dập nát, không ít đại thụ đều rung ầm ầm rồi ngã xuống, một mảnh thanh âm oanh long long rộ lên. Chỉ có thân cây Thiết Diệp quả kia là vẫn vững vàng, vài chỗ hiện lên những vết xước nhỏ.

Tựa hồ hiểu được Đằng Thanh Sơn rất khó đối phó, Huyền Phong Thần Điều lập tức bay lên cao kéo dài khoảng cách.

"Hừ!" Đằng Thanh Sơn cũng nhảy vọt lên chừng hai mươi trượng.

Nhân loại này lại dám ở giữa không trung cùng với yêu thú loại chim chiến đấu? Muốn tìm chết? Huyền Phong Thần Điều kia lập tức kêu lên lãnh lút phóng tới Đằng Thanh Sơn, cặp đồng tử màu vàng chứa sát ý lãnh liệt điên cuồng. Trên không chỉ nghe liên tiếp những tiếng va chạm.

Thương! Thương! Thương!

Mỗi lần giao kích đều phát sinh kinh khí cuồng bạo lan tỏa, cây cối thực vật chung quanh tức thì bị càn quét không còn, đến ngay cả lá cây Thiết Diệp quả rơi rụng lả tả, ngay cả một vài nhánh cây cũng bị chặt đứt hết mấy phần, cũng có mấy khóa Thiết Diệp quả rơi xuống.

Huyền Phong Thần Điều công kích liên tiếp căn bản không làm Đằng Thanh Sơn bị thương.

'Hỗn Nguyên Nhất Khí' thương pháp phòng ngự của Đằng Thanh Sơn, sớm đạt tới mức độ đáng sợ.

- Chính là lúc này!

Đem chính mình nhảy lên không trung dụ Huyền Phong Thần Điều. Đằng Thanh Sơn vẫn chờ chính là giờ khắc này! Huyền Phong Thần Điều đang điên cuồng công kích, loại trạng thái này dễ lộ ra sơ hở nhất. Dù sao điên cuồng công kích, đối với phòng ngự bản thân hiển nhiên sẽ có phần lơ lửng.

"Bồng!" Đương khi Huyền Phong Thần Điều bị một thương chấn động của Đằng Thanh Sơn làm cho chậm lại một chút, trong nháy mắt ánh mắt Đằng Thanh Sơn chuyển sự tập trung lên cổ Huyền Phong Thần Điều.

Đằng Thanh Sơn rút cục ra sát chiêu!

"Hừ!"

Hỗn Nguyên Nhất Khí thương pháp, nháy mắt chuyển thành 'Độc Long Toàn'!

Một đạo tia chớp màu bạc sáng lên!

"U ~~~" Tiếng kêu to cao vút bén nhọn, còn ẩn chứa một tia hoảng sợ vang lên, Huyền Phong Thần Điều cố gắng huy động hai cánh vùng vẫy.

Một trăm hai mươi vạn cân lực đạo nếu như là nắm tay, chiến đao, hoặc là mũi thương, lực xuyên thấu đều là khác nhau. Mũi thương chỉ có một điểm, lực xuyên thấu tự nhiên kinh người. Huống chi, một trăm hai mươi vạn cân này đều không phải là lực lượng thuần túy mà qua sự chuyển cần nghiên cứu đã chuyển hóa thành lực bạo phát kỳ dị trong nháy mắt.

"Xuy ~~~" Không gian giống như một tờ giấy dễ dàng bị xuyên phá.

Lực xuyên thấu đạt tới mức độ làm cho người ta sợ hãi.

"Phốc!" Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt đâm xuyên qua tầng lông chim cứng như sắt thép của Huyền Phong Thần Điều, đâm vào gân cốt sau lớp da thịt. Lớp phòng ngự mặt ngoài thân thể

Huyền Phong Thần Điều mạnh mẽ nhất kỳ thật chính là bởi một tầng lông chim nên khi Đẳng Thanh Sơn đâm xuyên qua tầng lông chim, Huyền Phong Thần Điều tự nhiên không còn gì để chống cự lại sự phá hoại của Luân Hồi thương.

Luân Hồi thương màu bạc, trực tiếp đâm xuyên qua cánh trái Huyền Phong Thần Điều!

”U ~” Huyền Phong Thần Điều phát ra tiếng kêu to thống khổ, đồng thời...

Hô!

Một cổ hàn khí màu đen nháy mắt bao trùm Đẳng Thanh Sơn.

- Sớm đã biết ngươi còn chiêu này!

Đẳng Thanh Sơn nội gia cương kinh đang hàm ẩn trong cơ thể liền phát ra, tiên thiên chân nguyên trong nháy mắt hình thành một màn hào quang. Chỉ trong chớp mắt Đẳng Thanh Sơn đã bị đông lạnh thành tảng băng. Huyền Phong Thần Điều trong đôi mắt màu vàng lúc dâng lên một tia khoái cảm của sự trả thù.

Nhưng ngay tức khắc màng băng rung lên!

”Bồng!” Luân Hồi Thương vừa đột ngột chuyển, Huyền Phong Thần Điều thê lương liền kêu to một tiếng, cánh trái bị nổ mạnh xuất hiện lỗ thủng to chừng đầu người, máu tươi bay lả tả.

”U ~” Huyền Phong Thần Điều cố gắng bảo trì thăng bằng tại không trung.

Lớp băng bên ngoài thân Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn bị chấn vỡ, văng tung tóe, hấn lập tức ngửa đầu nhìn Huyền Phong Thần Điều tình trạng thê thảm phía trên, bỗng nhiên trong lòng máy động: ”Huyền Phong Thần Điều này là yêu thú cấp bậc tiên thiên Kim Đan, nếu thu phục nó, ít nhất khi gặp phải hiểm cảnh nếu ta cần chuyên tâm đối phó, là có thể để Tiểu cưỡi nó lên không trung. Hơn nữa, có một đầu thần điều tại không trung giám thị, phiền toái trên đường khẳng định sẽ giảm rất nhiều!”.

250. Chương 8: Thu Phục Thất Bại

Trong rừng núi.

Con Huyền Phong thần điều cánh trái bị thương đang nỗ lực bảo trì thăng bằng trên cao. Nó dẫu sao cũng là yêu thú tầng lớp tiên thiên Kim Đan, thân thể lại khổng lồ, cho dù cánh trái có một lỗ thủng thì cũng không đến nỗi không thể bay lên.

Nó kinh ngạc nhìn loài người bên dưới, đã trúng phải hàn khí của nó mà vẫn chưa chết? Điều này thật quá không thể tưởng được, nó không muốn tin!

”Hô!” Huyền Phong thần điều phần nỗ chột há to mồm, lại là một đạo vụ khí màu đen bao phủ Đẳng Thanh Sơn.

- Vô dụng!

Đẳng Thanh Sơn đứng tại chỗ, hô một tiếng, lồng ánh sáng màu đỏ lửa bao phủ toàn thân, Đẳng Thanh Sơn giống như hỏa thần, nhiệt độ cực thấp xuyên thấu qua lồng ánh sáng lan tràn ra toàn thân Đẳng Thanh Sơn, thậm chí đến cả lồng ánh sáng cũng bị đông lạnh đến vỡ ra.

Đẳng Thanh Sơn hóa thành một bức tượng băng, trên mặt bức tượng băng này lại lộ ra chút tươi cười, lập tức tảng băng trên mặt vỡ ra.

- Huyền Phong thần điều, chiêu này của ngươi đối với ta vô dụng!

Đẳng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn con Huyền Phong thần điều một cái, Huyền Phong thần điều phần nỗ quạt đôi cánh giữa không trung. Cánh trái bị thương lúc này đã ngừng chảy máu, vết thương cũng đã hoàn toàn đông lại.

Từng tiếng kêu phẫn nộ vang vọng chân trời.

”!” Đàng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn Huyền Phong thần diệu trên không, cười một tiếng hét lớn:

- Có phần nộ nữa cũng vô dụng, Thiết Diệp quả này, ta sẽ hái sạch!

Vừa nói vừa chỉ chỉ cây Thiết Diệp quả.

Huyền Phong thần diệu lúc này đã dừng trên cành cao một cây đại thụ, con người màu vàng tức giận nhìn Đàng Thanh Sơn, không ngừng phát ra tiếng kêu nhỏ.

Đàng Thanh Sơn thì lại lần nữa nhảy lên cây Thiết Diệp quả, lần này Đàng Thanh Sơn đem Luân Hồi thương dắt sau lưng, hai tay đồng thời ngắt từng quả từng quả Thiết Diệp. Thiết Diệp quả đẹp dễ động lòng người lần lượt từ trên cây rơi xuống, đập vào trong lưới đánh cá.

Huyền Phong thần diệu chỉ có thể trơ mắt nhìn Đàng Thanh Sơn ngắt xuống.

Chẳng qua bao lâu, trên cây Thiết Diệp quả đã không còn lấy một quả Thiết Diệp nào nữa, tất cả những điều này làm Huyền Phong thần diệu trông đến mắt đỏ.

- Thật đúng là quá nhiều đi!

Đàng Thanh Sơn đem mấy quả Thiết Diệp rơi tán loạn trên đất đem bỏ hết vào trong lưới đánh cá, rồi đó một lát đã vòng thành một đồng Thiết Diệp quả, trực tiếp vác trên vai.

- Ấy, cảm giác cũng nặng đến mấy ngàn cân! Quả này cộng lại, sợ là phải đến mấy trăm quả.

Lưng vác lưới đánh cá, tay Đàng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương định bắt đầu rời đi.

”U...” ”...” Từng tiếng kêu to bén nhọn vang dội khắp trời. Con Huyền Phong thần diệu kêu lên giống như phát điên, xoay quanh trong không trung. Nhưng nó nhìn Đàng Thanh Sơn trong núi rừng nhanh lẹ tiến tới trước thì căn bản không dám đi gây với Đàng Thanh Sơn.

Lý đang ở bên bờ biển Thiết Diệp đảo im lặng chờ đợi, hơn ba mươi con lôi kinh và lôi kinh vương bên cạnh cũng đều đang trông ngóng.

Ào ào...

Nước biển hết lần này đến lần khác đánh lên bãi cát, sau đó lại lui đi.

Mắt Lý đột nhiên nhìn thấy một đạo nhân ảnh mơ hồ đằng xa, vừa nhìn kỹ lại, không khỏi trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, hưng phấn hét lên:

- Đàng đại ca, Đàng đại ca!

Nhân ảnh đằng xa cũng phát ra tiếng cười sảng khoái:

- Ha ha, quả của cây Thiết Diệp quả đó, bị huynh một hơi hái sạch rồi.

Tiếng cười còn đang vang dội, Đàng Thanh Sơn cũng đã sắp đi đến bãi cát, từng bước từng bước lưu lại dấu chân thật sâu trên cát.

Đàng Thanh Sơn tiện tay đem lưới đánh cá vớt qua một bên ”Bịch!” một tiếng, phát ra tiếng vang.

Dựa vào thể tích khổng lồ của lũ lôi kinh là không thể ở bên cạnh bãi biển được, ví dụ đơn thuần thân thể của lôi kinh vương so với thuyền ô mộc còn lớn hơn nhiều. Thân thể to lớn như vậy, lúc này còn đang ở ngoài mười trượng, Đàng Thanh Sơn sau khi vớt lưới đánh cá xuống thì vừa đặt mông đã ngồi lên lưới đánh cá.

- Tiểu nói với nó, Thiết Diệp quả đã hái xuống rồi.

Đàng Thanh Sơn cười nói:

- Song chúng ta lưu lại ba thành, cho lôi kinh vương bọn nó bầy thành!

Đằng Thanh Sơn thấy rằng, Thiết Diệp quả này đã có thể có được sự coi trọng của nhiều yêu thú như vậy, hơn nữa, cả Thiết Diệp đảo có thể sinh ra hơn mười yêu thú, cho thấy vị trí của hòn đảo này hẳn là nơi linh khí sung túc.

Một hòn đảo thế này, cây Thiết Diệp quả mới chỉ vên vện có một cây!

Thiết Diệp quả này, sợ là không tầm thường. Tuy hiện tại còn chưa làm rõ được mấy quả Thiết Diệp này rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng bản thân cứ lưu lại một chút thì hơn!

”Gru...” Lôi kinh vương nhìn thấy lượng lớn Thiết Diệp quả ở dưới móng Đằng Thanh Sơn, không khỏi phát ra tiếng gầm gừ hưng phấn, bọn lôi kinh bên cạnh cũng lần lượt gầm lên, rất là kích động.

Lý lại tập tức mở miệng nói với lôi kinh vương, nói ra ý của Đằng Thanh Sơn.

Lôi kinh vương nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn, trong ánh mắt có điều bất mãn, phát ra một tiếng gầm nhỏ.

- Đằng đại ca, lôi kinh vương này nói, chúng ta không dùng đến Thiết Diệp quả, hơn nữa chúng ta cũng thu được lợi ích từ nó viên bích thủy lục châu. Chúng muốn chúng ta đem toàn bộ Thiết Diệp quả cho chúng.

Lý nhìn về Đằng Thanh Sơn.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn trầm xuống, chợt kéo Lý qua bên cạnh, trừng trừng nhìn lôi kinh vương:

- Tiểu, nói cho Nó, một viên bích thủy lục châu không đáng gì cả! Ta vạn dặm xa xôi đến đây, Thiết Diệp quả này ta lấy một ít là nên. Người trực tiếp nói...Nếu không thì bọn nó đừng mơ tưởng lấy được một quả!

Việc này từ đầu đến cuối một mực dưới sự khống chế của lôi kinh vương, điều này làm Đằng Thanh Sơn khó chịu!

Một viên lục châu cũng làm cường giả cấp bậc thiên tiên Kim Đan bận rộn như vậy?

Nếu quá kiêu ngạo, cùng lắm thì đường ai lấy đi!

Tay cầm Luân Hồi thương, Đằng Thanh Sơn cũng có tự tin giết chết được lôi kinh vương đó! Còn về thuyền gỗ...Hừ, chỉ có Lý trên đảo, ô mục thuyền hủy thì hủy, cùng lắm, dùng vật liệu trên Thiết Diệp đảo này tạo lại một con thuyền đơn giản.

Đằng Thanh Sơn nắm lấy lưới bắt cá, kéo Tiểu trực tiếp đi lên bờ!

”Gừ...gừ...” Lý lùi lên trên bờ, hướng về lôi kinh vương phát ra liên tục từng tiếng gầm gừ.

”Bịch!” Đằng Thanh Sơn đem lưới bắt cá vớt ra xa một chút, tay cầm Luân Hồi thương trực tiếp phi ra một cái, đã đến bên bãi cát. Trừng trừng nhìn lôi kinh vương, ý của Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng - Lôi kinh vương, đừng quá áp bức người khác, nếu không, hai chúng ta đấu thử xem?

Lôi Kinh vương nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn, tựa như đang nhớ lại trận dưới đáy biển, nó đã bị Đằng Thanh Sơn đánh cho tối tăm mặt mũi phải trốn chạy, lúc này vũ khí Đằng Thanh Sơn dùng lại còn là Luân Hồi thương!

”Gừ...” Lôi kinh vương cuối cùng phát ra tiếng gầm.

- Đằng đại ca, nó đáp ứng, nó nói, quả cho nó bảy thành là đủ rồi. Cho chúng ta ba thành.

Lý nói liên tục, Đằng Thanh Sơn cười đáp:

- Lôi kinh vương này là ý có thể uy hiếp được người, uy hiếp đến ô mục thuyền, mới dám kiêu ngạo với ta như vậy! Bây giờ ở trên bờ, người trốn xa một chút, nó cũng không dám quá kiêu căng nữa.

Đằng Thanh Sơn không chút ngạc nhiên.

”Ừm.” Lý cũng cười gật gật đầu.

- Kỳ thực nếu không có chúng ta, có con Huyền Phong thần điều đó, còn có yêu thú khác trên đảo, lôi kinh vương này sợ rằng căn bản lấy không nổi mấy quả. Bây giờ được nhiều như vậy, cũng không tồi rồi.

Chính tại lúc này...

- Ngẩng đầu nhìn lên trời.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu vừa nhìn, trong không trung hắc ám, đôi mắt màu vàng đỏ rất rõ ràng, thân thể khổng lồ ở trên cao, đôi mắt nhìn trừng trừng Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu, muội nói chúng ta có biện pháp gì thu phục con Huyền Phong thần điêu này không?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Thu phục?

Lý vừa nghe, chợt ngẩn ra.

Đằng Thanh Sơn gật đầu liên tục.

- Đúng, chính là thu phục! Một khi thu phục được con Huyền Phong thần điêu này, sau này gặp phải chuyện như tộc đàn lôi kinh này, thì người cứ trực tiếp lên lưng Huyền Phong thần điêu trốn vào không trung, ta cũng không còn cố kỵ gì! Nếu không, lần này ta nào có thể bị đàn lôi kinh này hiếp bức qua đây.

- Còn nữa, con thần điêu Liệt Phong hai đầu đen trắng đó ở Thiên Thần sơn, không phải đã thu phục rồi sao?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý.

Lý nhú mày nói:

- Ta không nắm chắc, thử xem sao!

Liền đó, Lý ngẩng đầu lên phát ra những tiếng kêu gọi lớn rõ, may mà nàng cũng đã ăn thiên địa linh bảo, đạt đến đỉnh cao, tiếng kêu gọi này cũng hết sức vang dội.

Trong mắt màu vàng của Huyền Phong thần điêu đang lượn vòng trên cao lóe qua một tia kinh ngạc, ngay sau đó cũng phát ra những tiếng kêu to.

Hai bên giao lưu trong chốc lát.

..." Thần điêu mắt vàng phát ra tiếng kêu phấn nỡ cao vút, thậm chí còn quạt mạnh đôi cánh, quạt ra lượng lớn cuộn phong xuống. Vết thương cánh trái sớm đã che lại bằng một lớp băng, tuy tính linh hoạt, tốc độ... của nó đều giảm mạnh, nhưng phi hành vẫn không thành vấn đề.

- Sao rồi?

Đằng Thanh Sơn cũng đã phát giác có chỗ không đúng.

Lý bất đắc dĩ đáp:

- Vừa nãy muội cung dụ nó, thuyết phục đem nó đi qua Bắc Hải, nó nói nó biết về Bắc Hải hơn ta rất nhiều! Muội nói, ta có thể cho nó nếm thử mỹ thực của loài người, có thể cho nó ăn một ít Thiết Diệp quả.

- Đúng, Thiết Diệp quả.

Đằng Thanh Sơn lại tán thành cung dụ.

- Hiện tại trên cây cũng không còn Thiết Diệp quả nữa, đều ở chỗ ta.

- Vô dụng.

Lý lắc đầu đáp:

- Nó nói, Thiết Diệp quả, nó năm sau có thể ăn tiếp. Nhưng không thể nào trở thành kẻ dưới của loài người, nghe theo trí tuệ của loài người.

Đằng Thanh Sơn vừa ngẩng đầu lên, Huyền Phong thần điêu trên cao cũng cúi đầu xuống nhìn Đằng Thanh Sơn.

Cự ly năm sáu mươi trượng, nhưng hai người đều có thể nhìn thấy mắt của đối phương!

- Thật là kiêu ngạo!

Đặng Thanh Sơn trong lòng chợt động, liền cười nói:

- Tiểu, nó không phải nói, nó năm sau còn có thể ăn được Thiết Diệp quả này sao? Ta thấy Thiết Diệp quả đối với nó rất quan trọng. Muội nói...người dễ nóng nảy như đại ca muội, gây sự với huynh rồi, huynh sẽ chặt cây Thiết Diệp quả! Tiểu, muội hãy đem điều huynh nói thêm thốt một ít! Tự muội nói hãy với nó rằng, sau này nó đi cùng với chúng ta, cũng chỉ là để chiếu cố cho muội. Huynh không cần nó.

Một mềm, một cứng.

Lý nghe xong chợt cười:

- Biện pháp này nói không chừng hữu hiệu! Chỉ xem cây Thiết Diệp quả trong lòng nó quan trọng thế nào, cây mà hủy diệt, thì thật sự không thể nào kết quả tiếp được nữa.

Lập tức ngẩng đầu hướng về Huyền Phong thần điêu trên cao, phát ra từng tiếng kêu to.

Một lát sau.

”~~~~” Huyền Phong thần điêu cũng phát ra từng tiếng kêu, tựa như là đắc ý.

Lý vừa nghe, thì mặt đã cúi xuống rồi.

- Sao rồi?

Đặng Thanh Sơn nghi hoặc hỏi.

- Biện pháp này không được?

Lý cười khỏ nhìn Đặng Thanh Sơn, đáp:

- Đặng đại ca, con Huyền Phong thần điêu này nói, quả mà cây Thiết Diệp quả đó kết ra, nó chỉ là thích ăn mà thôi...Song, đối với thực lực của nó thì không thể nâng cao được. Đã là ăn không được, nó không cam tâm, hơn nữa nó cũng không thể cúi đầu đi cùng chúng ta! Nó còn nói... Thật sự coi trọng Thiết Diệp quả nhất, là tộc đàn lôi kinh! Nếu chúng ta chặt cây Thiết Diệp quả đi, tộc đàn lôi kinh có thể sẽ điên cuồng công kích chúng ta.

”A?” Đặng Thanh Sơn có chút nghi hoặc.

Đặng Thanh Sơn ngoảnh đầu nhìn về tộc đàn lôi kinh phía xa, điều mà Huyền Phong thần điêu nói sợ rằng là thật! Nếu không, bản thân đáp ứng đến ngắt Thiết Diệp quả, cả đàn lôi kinh hà tất phải hưng phấn như vậy, kích động như vậy?

- Xem ra thu phục thất bại rồi!

Đặng Thanh Sơn có chút đau đầu.

251. Chương 9: *tham Ăn! *

- Đặng đại ca, để ta thử lại xem sao!

Lý vẫn không chịu buông tha, liền ngửa đầu phát ra một tiếng kêu to vang vọng trên không.

Đặng Thanh Sơn nhìn bộ dáng lý lợm của Lý, bỗng nhiên nở nụ cười.

”U ~” Huyền Phong Thần Điêu phát ra một tiếng kêu to cao vút đầy vẻ đắc ý, vẫn không ngừng bay vòng quanh trên không trung.

Đặng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn thoáng qua Huyền Phong Thần Điêu, hắn cũng hiểu, thần điêu là cố ý làm như vậy.

”Tiểu.” Đặng Thanh Sơn mở miệng nói.

”Sao?” Lý nhìn về phía Đặng Thanh Sơn.

- Quên đi, nếu không thể thu phục, cũng không cần cưỡng cầu (không cần cố gắng gượng ép).

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua thần điêu, nói:

- Huyền Phong Thần Điêu rõ ràng là cố ý chọc giận chúng ta! Phỏng chừng, vừa rồi ta đâm nó một thương, nó vẫn ghi hận trong lòng. Hơn nữa, một yêu thú đạt đến cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan, muốn thu phục đích xác rất khó, chúng ta không cần cưỡng cầu.

Lúc trước Đằng Thanh Sơn xuất hiện ý tưởng thu phục thần điêu.

Có thể thu phục, thật đúng là một chuyện tốt, nhưng nếu thu phục không được, cũng không cần cưỡng cầu! Yêu thú có ngạo khí của yêu thú, làm sao có thể dễ dàng cúi đầu thần phục?

Lý cũng gật gật đầu:

- Sư bá lúc trước có nói qua, Đại Bạch Đại Hắc cùng với Hồng Đồng Tuyết Sư thú, lúc trước thu phục được cũng đều hao phí công sức rất nhiều.

- Đi. Chúng ta lên thuyền!

Đằng Thanh Sơn cầm lấy lưới đánh cá, trực tiếp khoác lên trên vai, tay nắm lấy Luân Hồi Thương đi về phía mặt biển. Lý cũng lập tức đuổi theo sau.

"U ~~~"~~~" Đang bay vòng quanh trên trời cao, Huyền Phong Thần Điêu lập tức phát ra một tiếng kêu to.

- Đằng đại ca, thần điêu mời chúng ta đàm phán lại cùng nó kìa.

Lý nở nụ cười.

- Đừng để ý tới nó.

Đằng Thanh Sơn căn bản không quay đầu lại.

Lý cũng gật gật đầu:

- Mọii biết, nó chính là cố ý trêu đùa chúng ta mà thôi.

Đi ở trong nước biển, Đằng Thanh Sơn trực tiếp không có tiến vào trong nước biển, mà chung quanh thân thể Lý, tất cả nước biển đều bị gạt ra, nàng vẫn có thể thoải mái hô hấp. Nghe được một tiếng gầm nhẹ của con lồi kinh bên cạnh, Lý liền thoải mái đứng trên lưng của nó.

Tuy rằng đang khiêng vật thể nặng đến mấy ngàn cân trên vai nhưng hai chân Đằng Thanh Sơn vẫn rất mạnh mẽ, đạp một cái liền có thể bơi ra rất xa.

"Sư!"

Đằng Thanh Sơn cũng nhảy lên lưng của một con lồi kinh.

Bên cạnh, Lồi Kinh vương, một đôi mắt màu vàng lớn nhìn thấy Đằng Thanh Sơn, liền phát ra một tiếng gầm nhẹ. Xa xa trên trời cao, Huyền Phong Thần Điêu còn phát ra một tiếng kêu to rồi bỏ hai người Đằng Thanh Sơn.

- Đằng đại ca.

Lý vẻ mặt tươi cười nói:

- Huyền Phong Thần Điêu lại cười nhạo chúng ta! Mà Lồi Kinh vương cũng đã nói với chúng ta, nói chúng ta trước hết đem bảy phần Thiết Diệp quả đưa cho chúng nó.

- Đừng nóng vội, đợi lát nữa lên thuyền xong hãy đưa.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Nhìn nhân loại đang đứng ở trên lưng một con lồi kinh thủ hạ của mình, Lồi Kinh vương lựa chọn trầm mặc, nó biết đối phương cũng là cường giả cùng tầng thứ với nó.

.....

Trong các bụi cỏ tại bờ biển trên Thiết Diệp, mấy con yêu thú thò đầu ra nhìn nhân loại phía xa đang đứng ở trên lưng lô kinh rời đi. Tại giữa không trung cũng có không hề ít yêu thú loài chim bay ra. Đối với nhân loại cường giả đi vào Thiết Diệp đảo, hái toàn bộ Thiết Diệp quả trên cây không còn lấy một quả, lại còn đánh trọng thương 'Huyền Phong Thần Điều', chủ nhân của Thiết Diệp đảo, đám yêu thú bình thường này đều ghi nhớ thật kỹ bộ dáng của nhân loại kia.

**

Tầng lớp đá ngầm.

Hô! Hô!

Đằng Thanh Sơn nắm tay Lý, nhảy lên boong tàu trên thuyền xa hơn mười trượng.

"Rống ~" Phía dưới, Lô Kinh vương ngẩng đầu nhìn Đằng Thanh Sơn phát ra một tiếng gầm nhẹ.

- Đằng đại ca, nó bảo chúng ta đem Thiết Diệp quả đưa cho nó.

Lý giải thích nói.

- Đưa như thế nào đây? Ném xuống biển sao?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Thiết Diệp quả nhưng là rất nặng, sẽ chìm xuống rất nhanh.

Sau khi cùng với Lô Kinh vương đối thoại, Lý gật đầu nói:

- Đằng đại ca, nó nói chúng ta cứ đem Thiết Diệp quả ném xuống biển, chúng nó sẽ mang Thiết Diệp quả đi.

- Cũng được.

Đằng Thanh Sơn mở lưới đánh cá ra, tùy ý lấy ba bốn phần Thiết Diệp quả trong đó đổ ra trên thuyền gỗ, "Loảng xoảng!" "Loảng xoảng!" "Loảng xoảng!" Một đám Thiết Diệp quả giống như ngọc bích nện lên boong tàu, mà boong tàu tuy làm bằng gỗ, nhưng trình độ cứng cõi lại vượt qua sắt thép.

Hai thứ va chạm vào nhau, thanh âm thanh thúy vang dội quanh quẩn khắp tại trên biển.

- Lô Kinh vương, phần này thuộc về người!

Đằng Thanh Sơn giơ lưới đánh cá lên, bên trong lưới đánh cá có rất nhiều Thiết Diệp quả.

Nhất thời ...

Trên mặt biển, hơn ba mươi con lô kinh đều dựng thẳng đầu lên, trong đôi mắt lớn màu vàng của Lô Kinh vương càng tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng, nhìn chằm chằm lượng lớn Thiết Diệp quả kia.

- Đón tốt lắm!

Đằng Thanh Sơn cười to một tiếng, liền đột ngột tung lưới đánh cá lên. Khoảng vài trăm quả màu xanh biếc bay lên cao, ước chừng cũng phải cao đến bảy tám trượng.

Xôn xao!

Tựa như mưa quả từ trên bầu trời rơi xuống, mấy trăm quả từng quả một, đều rơi xuống biển, "Ba! Ba! Ba!" Một đám đập lên trên mặt nước làm nước bắn tung tóe lên giống như cành hoa tuyết trắng.

"Hô!" Lô Kinh vương mở miệng rộng ra, đột ngột hít một hơi.

Sưư!

Giống như trên không bỗng sinh ra long quyển phong (cơn lốc hình con rồng), luồng khí lưu cường đại thổi quét ra chung quanh mặt nước biển, liên tục hút vào lượng lớn nước biển, bao gồm toàn bộ Thiết Diệp quả

vừa rơi vào trong nước, điên cuồng tiến vào trong miệng nó. Đồng thời còn có hơn mười con lồi kinh đều đang vẩy đuôi, lặn xuống nơi sâu trong nước biển, phòng ngừa có Thiết Diệp quả bị bỏ sót.

- Thuyền lung lay lao vào trong miệng nó!

Lý kinh hãi, bởi vì dòng nước cực mạnh bắt đầu rung chuyển, thuyền gỗ cũng không ổn định, chao đảo ra khu vực bên ngoài đám lồi kinh vọt đi.

- Lồi Kinh vương này lại muốn đùa giỡn với ta.

Đặng Thanh Sơn lại là đứng ở trên boong tàu, không chút hoảng hốt.

Thuyền gỗ di chuyển theo dòng nước lưu động vùn vụt khoảng bảy tám trượng, rồi đột nhiên "Thương ~" một tiếng, thuyền gỗ liền dừng lại. Tại khoảng cách gần mười trượng bên ngoài miệng Lồi Kinh vương đang há rộng liền ngừng lại. Bởi vì thuyền gỗ vẫn đang được buộc bằng xích sắt trên vây lưng một con lồi kinh.

Con lồi kinh vẫn đang lôi thuyền gỗ giữ lại, thuyền gỗ làm sao có thể rơi vào miệng Lồi Kinh vương được?

Xích sắt to bằng cánh tay giờ phút này bị kéo căng thẳng tắp, mạnh mẽ bám trụ thuyền gỗ.

Một lát...

Lồi Kinh vương đình chỉ hấp lực (ngưng hút vào), nước biển chung quanh cũng khôi phục lại như bình thường, thuyền gỗ cũng theo nước biển lưu động chậm rãi lướt đi.

"Rống ~" Lồi Kinh vương phát ra tiếng rống đầy hưng phấn, chung quanh một nhóm hơn ba mươi con lồi kinh đều phát ra tiếng hô hưng phấn, toàn bộ đều nhìn Đặng Thanh Sơn đang đứng ở phần đầu thuyền gỗ.

- Đặng đại ca, Lồi Kinh vương rất cảm kích người đấy.

Lý cười nói:

- Nó nói, hơn một ngàn năm qua, đây là lần đầu tiên chúng nó có thể thu được nhiều Thiết Diệp quả như vậy.

Đặng Thanh Sơn cũng nhìn Lồi Kinh vương trong nước biển, cười cười:

- Xem ra Thiết Diệp quả này thực sự rất quan trọng đối với tộc đàn lồi kinh này.

Hô!

Đặng Thanh Sơn phóng ra khỏi thuyền gỗ, nhảy lên trên lưng con lồi kinh, đem xích sắt từ trên vây lưng nó cởi bỏ ra.

Lồi Kinh vương cùng với Đặng Thanh Sơn nhìn nhau, hướng Đặng Thanh Sơn gật gù đầu, sau đó một thanh âm vang lên, một nhóm hơn ba mươi con lồi kinh đồng loạt vung vây đuôi, làm cho mặt nước như nổi lên một đám cành hoa màu trắng thật lớn, rồi cùng lặn vào trong đáy biển, nhanh chóng rời đi.

"Ba ba!" Bơi đúng hai lần, Đặng Thanh Sơn đã lên trên boong tàu(tên này bơi đúng kinh).

- Chúng ta đi thôi!

Đặng Thanh Sơn và Lý hai người cùng nhìn nhau cười, rồi Đặng Thanh Sơn liền đi đến mái chèo thật lớn và dài đẩy thuyền gỗ rời đi khỏi khu vực đá ngầm.

.....

"Ào ào ~~~" Sau khi Đặng Thanh Sơn di chuyển thuyền gỗ rời khỏi khu vực đá ngầm mới vừa dâng buồm lên.

Bỗng nhiên...

Một đạo bóng đen từ xa xa phóng nhanh lại đây.

- Cái gì?

Đặng Thanh Sơn cau mày nhìn lại, Lý cũng rất nhanh liền phát hiện ra đạo bóng đen kia.

”U ~~~” Tiếng kêu to vang dội từ giữa không trung phía trước truyền đến Đẳng Thanh Sơn.

Đẳng Thanh Sơn nhìn kỹ, bóng đen kia là một con đại ưng màu xám, thân thể lớn ước chừng gần một trượng lớn. So với Huyền Phong Thần Điều thì nó phải nhỏ hơn một chút. Con đại ưng màu xám, nhưng cái đuôi phía sau thì lông chim lại là màu trắng, phần cổ hướng lên trên lông tơ cũng đều mang màu trắng, chỉ duy nhất phần đầu còn lại là lông tơ màu vàng.

Thoạt nhìn giống một con đại ưng thần tuấn (thần ưng rất đẹp).

- Yêu thú 'Cuồng Phong Ưng'.

Đẳng Thanh Sơn liếc mắt một cái nhìn bộ dáng của nó liền đoán ra:

- Cuồng Phong Ưng chính là một loại yêu thú tương đối bình thường trong loài ưng. Cho dù là cường giả trong đám Cuồng Phong Ưng cũng chỉ tương đương cảnh giới tiên thiên Hư Đan. Miệng có thể phun phong đao.

Đẳng Thanh Sơn lúc này tầm nhìn cũng rất cao .

Yêu thú trong tầng thứ Tiên thiên Hư Đan đối với hắn, đích xác không chút uy hiếp.

”U ~~~~” Đại ưng không ngừng kêu to.

- Tiểu, nó đang nói cái gì vậy?

Đẳng Thanh Sơn khó hiểu nhìn về phía Lý bên cạnh người, Lý đang nghe với vẻ mặt rất là kinh ngạc.

- Tiểu?

Đẳng Thanh Sơn lại hô một tiếng.

Lý đến lúc này mới bình tĩnh lại, liên tiếp nháy mắt mấy cái, nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn:

- Đẳng đại ca, ta vừa rồi nghe được nó nói, có điểm khó có thể tin.

- Nó nói cái gì?

Đẳng Thanh Sơn khó hiểu hỏi lại.

- Nó nói...

Lý nhìn Đẳng Thanh Sơn:

- Hy vọng chúng ta có thể đem Thiết Diệp quả cho nó vài trái để ăn.”

- Nó dựa vào cái gì lại muốn chúng ta cho nó?

Đẳng Thanh Sơn liền có hứng thú hỏi.

Lý vẻ mặt biểu tình có chút cổ quái nói:

- Cuồng Phong Ưng nói, chỉ cần chúng ta cho nó một quả Thiết Diệp quả, nó sẽ đi theo, nghe lệnh chúng ta trong một tháng.

Đẳng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lên Cuồng Phong Ưng, rất là kinh ngạc. Yêu thú bình thường cũng rất có ngạo khí, nhưng con Cuồng Phong Ưng này lại rất thú vị.

- Muội hỏi nó, vì điều gì lại làm như vậy.

Đẳng Thanh Sơn khó hiểu.

Hắn cũng không dám dễ dàng tin tưởng, nếu không, Cuồng Phong Ưng đem Thiết Diệp quả ăn một đồng lớn, sau đó liền bay đi mất, Đẳng Thanh Sơn bọn họ chỉ sợ cũng chỉ có thể giương mắt mà nhìn.

Dù sao, bọn họ cũng không thể bay!

”U ~~~”.

”U ~~~”.

Lý cùng với Cuồng Phong Ứng đang bay trên không trao đổi lẫn nhau, mỗi một tiếng kêu to cũng rất dễ nghe.

Đằng Thanh Sơn nhìn một màn này, nghĩ ngợi nói:

- Tốc độ của Cuồng Phong Ứng thật ra cực nhanh. Nếu nó theo chúng ta cùng đi, đích xác có thể để Tiểu cười trên lưng bay lên không trung... Ta cũng không cần nó phải chiến đấu. Sử dụng nó cùng với Huyền Phong Thần Điều cũng không khác nhau lắm! Nếu có thể đi cùng nhau, thật ra lại là một chuyện tốt.

Một lát ...

- Đằng đại ca.

Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, cười nói:

- Thiết Diệp quả này đối với yêu thú tầng thứ tiên thiên Kim Đan thì không có tác dụng gì. Nhưng là đối với yêu thú loại yếu hơn lại có tác dụng rất lớn. Đối với yêu thú cảnh giới tiên thiên Hư Đan cũng có chút tác dụng.

- Mà ở Thiết Diệp đảo, Huyền Phong Thần Điều lại độc chiếm toàn bộ Thiết Diệp quả, rất nhiều yêu thú đều nghe lời Huyền Phong Thần Điều. Huyền Phong Thần Điều ngẫu nhiên cũng sẽ đem một hai quả ban cho chúng nó. Bất quá, Cuồng Phong Ứng lại không thể nào hợp quần (sống bầy đàn tốt), vì từng cùng với một hai con yêu thú thuộc loài chim bay trong đó đánh nhau, quan hệ không tốt. Vài năm nay đều không được chia phần đến một quả, có ở lại trên đảo cũng không có ý nghĩa gì nữa. Cho nên nó nghĩ muốn đi theo cùng với chúng ta, cũng có thể được chia phần ăn quả.

Đằng Thanh Sơn nghe xong, nhin không được cười nói:

- Tiểu, xem ra Cuồng Phong Ứng này cùng với những yêu thú khác quan hệ không tốt lắm a

252. Chương 10: *cái Gì Vậy?*

Cuồng Phong Ứng ánh mắt cũng nhìn Đằng Thanh Sơn, tựa như có một tia khát cầu.

- Không hổ là yêu thú có trí tuệ như loài người, cũng học được cách dùng ánh mắt. Đằng Thanh Sơn tâm tình rất tốt.

Có một con Cuồng Phong Ứng làm bạn một đoạn đường quả thực sẽ bớt được rất nhiều phiền toái.

- Đằng đại ca, chúng ta đáp ứng không?

Lý hỏi, trong lòng nằng nện nóng, nhưng vẫn đợi Đằng Thanh Sơn đồng ý.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn, nói:

- Mọi người nói cho nó rằng huynh nói! Thiết Diệp quả đều ở trong khoang thuyền. Mà nó theo chúng ta cùng nhau đi, nghĩ ngợi đều chỉ có thể ở trên boong tàu nghỉ ngơi, không cho phép nó tiến vào trong khoang thuyền, một tháng cấp cho nó một quả.

Lý mừng rỡ, lập tức hướng Cuồng Phong Ứng phát ra một tiếng kêu to.

Mà Đằng Thanh Sơn thì lại đem Thiết Diệp quả đang nằm tán loạn trên boong tàu, toàn bộ bỏ vào trong lưới đánh cá, rồi sau đó cuốn lưới đánh cá lại, xuyên thấu qua khoang thuyền cánh cửa, trong tay ẩn chứa nội kinh cương kinh, nhẹ nhàng ném đi. Lưới đánh cá ẩn chứa kinh đạo của Đằng Thanh Sơn, xuyên qua cánh cửa khoang thuyền, đánh xoay trở lại dừng ở trong khoang thuyền.

"Xôn xao!" Đằng Thanh Sơn đóng cửa khoang thuyền.

Một trận kinh phong thổi tới, Cuồng Phong Ứng từ trên trời bay xuống, đậu trên boong tàu, người đứng ở trên thuyền gỗ. Cho dù không triển khai đôi cánh, Cuồng Phong Ứng cũng không thấp hơn Đằng Thanh Sơn nhiều lắm.

"U ~" Cuồng Phong Ứng hướng Đằng Thanh Sơn phát một tiếng kêu to. Nó nhớ rõ... Người trước mắt này chỉ một chiêu đã giết chết Huyết Ảnh Lang đáng ghét nhưng lại có thực lực tương đương với nó. Còn làm bị thương nặng Huyền Phong Thần Điều, mà trong mắt nó rất cường đại! Không quản như thế nào, đối mặt với người này cần phải cẩn thận.

Không. Một cái tát cũng có thể giết chết nó.

- Đằng đại ca. Nó hỏi huynh vẫn tốt chứ.

Lý cười nói.

"Ân." Đằng Thanh Sơn nhìn nó liếc mắt một cái. Cười.

Cuồng Phong Ứng này. Có ý tứ a! Muội cùng nó nói chuyện đi. Nói cho nó biết nếu không có việc gì đừng làm phiền huynh. Huynh nghe không hiểu điều gì.

Lý che miệng cười:

- Ân biết rồi.

Đằng Thanh Sơn cũng không cùng với Cuồng Phong Ứng giao hảo. Trực tiếp đến một chỗ khác trên boong tàu bắt đầu tu luyện quyền pháp.

Hô! Hô!

Quyền phong từng đợt, bên cạnh Lý cùng với Cuồng Phong Ứng thật ra đang tán gẫu rất vui vẻ. Cuồng Phong Ứng đang kể lại cuộc sống cực khổ của mình trên Thiết Diệp đảo. Thỉnh thoảng nó cũng trộm liếc mắt một cái nhìn Đằng Thanh Sơn - Nó ý thức được, con người cường đại này cùng với cường giả của yêu thú giống nhau, rất cao ngạo.

Cuồng Phong Ứng hạ quyết tâm sau này không có việc gì cũng không đi trêu chọc con người cường đại kia. Nó nhìn Lý ở bên cạnh, ân, vẫn là cô nương này tốt, còn có thể cùng nó nói chuyện phiếm.

- Đằng đại ca về sau gọi nó là gì đây?

Lý bỗng nhiên hỏi.

Đang luyện quyền Đằng Thanh Sơn cũng dừng lại, nói thẳng:

- Hai con Liệt Phong Thần Điều, không phải kêu Đại Hắc Đại Bạch sao? Cuồng Phong Ứng cũng là tiên thiên Hư Đan, so với Liệt Phong Thần Điều yếu hơn không ít, thân thể cũng nhỏ hơn không ít, lông cũng màu xám kêu nó là 'Tiểu Hôi' đi.

Lý nghe xong le lưỡi.

-Tiểu Hôi?

Lý nói cho Cuồng Phong Ứng, Cuồng Phong Ứng tuy rằng rất không thích cái tên 'Tiểu Hôi' này nhưng nghe Lý nói đây là Đằng Thanh Sơn vì nó đặt tên nên nó lập tức đồng ý tên này.

- Tiểu Hôi!

"~~ Cuồng Phong Ứng kêu một tiếng.

- Tiểu Hôi, Tiểu Hôi!

Lý hô hai tiếng.

"U ~"~~ Cuồng Phong Ứng lập tức kêu hai tiếng.

Đang luyện quyền, Đằng Thanh Sơn hướng bên này nhìn liếc mắt một cái trên mặt lộ ra vẻ tươi cười. Cuồng Phong Ứng này thật ra rất thú vị, thêm một con Cuồng Phong Ứng đi Bắc Hải cũng có một chút vui vẻ.

...

Trên thuyền gỗ, Đằng Thanh Sơn luyện quyền, Lý cùng Cuồng Phong Ứng nói chuyện bằng tiếng chim, tất cả đều rất tự nhiên.

Hô! Hô!

Gió biển thổi, buồm phồng lên, thuyền gỗ trong bóng đêm vô tận trong biển Bắc Hải càng lúc càng xa, biển mất ở chỗ sâu trong Bắc Hải.

**

Thời gian trôi qua, cuộc sống phiêu tên bạt biển rộng rất là yên ả, đảo mắt đã rời khỏi Thiết Diệp đảo khoảng ba tháng.

Trên biển, Đằng Thanh Sơn toàn tâm chìm vào tu luyện.

Trong lúc đó Lý cùng với Cuồng Phong Ứng quan hệ lại càng thêm thân mật. Lý không hổ là cao thủ thuần dưỡng yêu thú. Cuồng Phong Ứng chính là cảm giác cùng Đằng Thanh Sơn khó thân cận mới cùng với Lý thường xuyên trao đổi. Nhưng sau một thời gian dài... Cuồng Phong Ứng phát hiện ở bên cạnh Lý thật là một việc tốt.

...

Trong Bắc Hải, thuyền gỗ không nhúc nhích dừng trên mặt biển, mỏ neo sắt cắm thật sâu vào tảng đá trong nước biển.

"Xuy xuy ~~.

Trên boong tàu thuyền gỗ đặt một chậu than, trong chậu than đang đốt gỗ, phía trên là một tấm sắt đã được đốt đỏ lên. Trên tấm sắt là từng con từng con cá, Lý đang ngồi ở bên cạnh nướng. Ngẫu nhiên còn cho một ít nguyên liệu vào. Mấy cái này đều mang theo khi lên thuyền.

Lúc trước mang theo rất nhiều, cũng đủ hai người dùng vài năm.

- Tiểu Hôi, đừng nóng vội.

Lý cười, liếc mắt nhìn Cuồng Phong Ứng bên cạnh. Cuồng Phong Ứng nhìn chăm chăm kia con cá đang nướng, tựa hồ nước miếng đang chảy ra từ cái mỏ nhọn. Trước đây nó ăn đều là cá sống, nhưng là nó không nghĩ tới... cá nướng lại có hương vị ngon như vậy, thịt của cá lại mềm mại như vậy.

Vén vén ăn một lần, Cuồng Phong Ứng đã mê!

Lý cũng phát hiện, Cuồng Phong Ứng là một tên tham ăn. Hơn một tháng trước, thuyền gỗ ngẫu nhiên gặp một hoang đảo. Đằng Thanh Sơn từ nhỏ ở trong núi rèn luyện đã có kinh nghiệm sống ở nơi hoang dã, dễ dàng tìm ra một vài loại dã quả ăn rất ngon, còn có một vài thứ rau dại. Dã quả này phần lớn bị Cuồng Phong Ứng lấy ăn.

Tham ăn!

Đúng là Cuồng Phong Ứng.

Trước đây đi bắt cá đều là Đằng Thanh Sơn đi. Sau này thì từ từ Cuồng Phong lại chủ động đi bắt cá. Lấy bản lĩnh của nó, tuy rằng bắt cá không bằng Đằng Thanh Sơn nhưng cũng có thể chộp được hơn mười con trên một trăm lần chộp.

- Đằng đại ca lên đây.

Lý vọng qua lan can thuyền, hướng vào trong biển nói.

"U ~~"U ~~" Bên cạnh Cuồng Phong Ứng nóng nảy, lập tức kêu vài tiếng, ý là - thuyền trưởng không đến, chúng ta cứ ăn trước đi nếu không ăn sẽ khét mất.

Lý cười nhìn nó liếc mắt một cái:

- Ha ha, được rồi, người ăn trước.

Nói xong liền lấy hai con cá trong chậu sắt đưa tới trước mặt Cuồng Phong Ứng. Cuồng Phong Ứng hưng phấn cúi xuống, một con cá đã ở trong cái mỏ nhọn của nó, dùng một chút lực xé lấy một nửa trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Sau đó lại nuốt một nửa còn lại, ngay cả xương cũng không quản, ăn rất hưng phấn.

Cuồng Phong Ứng càng thấy lúc trước quyết định rất sáng suốt. Trên Thiết Diệp đảo, như thế nào có thể ăn cá nướng có hương vị ngon như vậy? Ăn rất vui vẻ còn đắc ý ngửa mặt lên trời kêu to một tiếng!

”Bồng!” Cột nước đột ngột bắn lên tung tóe.

Một bóng người cầm một mỏ neo bằng sắt bay lên, sau đó dừng trên boong tàu, đúng là Đằng Thanh Sơn. Trên tóc Đằng Thanh Sơn còn đọng nước.

Đằng Thanh Sơn đem xích sắt để một bên, nhìn lại đây cười nói:

Tiểu Hôi ăn rất nhanh a.

- Nếu huynh không trở về, không để cho nó ăn phỗng chừng nó gấp đến độ phải xuống nước tìm huynh đó.

Lý cười nói. Bên cạnh Cuồng Phong Ứng trên miệng là một con cá, thấy Đằng Thanh Sơn trên boong tàu nó đắc ý vỗ cánh hai cái.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Không phải so sánh xem ai ăn trước, nhìn người đắc ý... !

Qua ba tháng ở chung, Thanh Sơn cùng với Cuồng Phong Ứng quan hệ coi như không tồn. Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện... Yêu thú tuy rằng bản tính dã man hung tàn, nhưng yêu thú vẫn là rất đơn thuần. Dịch nhân của nó thì nó sẽ giết chết.

Nó nhận làm bằng hữu sẽ rất hữu hảo.

Đối với cường giả chúng nó kính sợ, đối với kẻ yếu chúng nó bá đạo!

Mặc dù có trí tuệ như con người, nhưng hoàn cảnh sinh tồn của chúng nó không phức tạp giống loài người. Bản tính đơn giản, tinh khiết nên nhu cầu của yêu thú kỳ thật cũng không nhiều. Tỷ như Cuồng Phong Ứng này chính là tham ăn.

- Tiểu tay nghề muội càng ngày càng tốt

Ngủ ngủ, Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Quen tay hay việc thôi.

Lý cùng với Đằng Thanh Sơn ở chung cùng một chỗ đã lâu cũng rất tự nhiên, không hề giống quá khứ hơi một tí là đỏ mặt.

Đằng Thanh Sơn thu mỏ neo, kéo buồm lên điều chỉnh phương hướng, sau đó cũng đi qua ngồi ăn cá nướng.

Đắm chìm trong ánh mặt trời màu bạc trên biển rộng, một nam một nữ một yêu thú cùng ăn cá nướng.

Buổi chiều.

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi Thương, luyện thương trên boong tàu. Mà Lý vui vẻ nằm trên ghế phơi nắng, Cuồng Phong Ứng thì lại bay vòng tròn phía trên con thuyền, bộc lộ sự hưng phấn vui vẻ sau khi ăn cá nướng.

”Hô! Hô!”.

Luân Hồi Thương trong tay, Đằng Thanh Sơn không ngừng diễn luyện chiêu ‘Độc Long Toàn’. Bất quá giờ phút này ‘Độc Long Toàn’ của Đằng Thanh Sơn thi triển đã không giống quá khứ. Lúc trước mỗi lần thi triển trong nháy mắt đều có sơ hở không khống chế được. Lúc này Đằng Thanh Sơn mỗi một lần thi triển chiêu Độc Long Toàn đều có thể dễ dàng chuyển thành ‘Hỗn Nguyên Nhất Khí’ thương pháp.

Hỗn Nguyên Nhất Khí chuyển qua Độc Long Toàn, Độc Long Toàn chuyển qua Hỗn Nguyên Nhất Khí.

Không hề sơ hở!

Đây là thành tựu mà Đằng Thanh Sơn khổ tu hơn ba tháng, từ khi rời bến cho tới bây giờ, hơn ba tháng a! Thủy Hành Chi Quyền của Đằng Thanh Sơn rốt cục sáng chế chiêu thứ nhất. Ý cảnh của 'Độc Long Toàn' cũng nhiều hơn một chút nhu hòa uyển chuyển.

- Độc Long Toàn hiện giờ không hề sơ hở, khi đối địch có thể yên tâm sử dụng. Đằng Thanh Sơn tâm tình rất tốt.

Bỗng nhiên --.

"~~~" Một tiếng kêu to sắc nhọn từ trên cao truyền đến. Đang nằm ngủ ở trên ghế, Lý lập tức mở to mắt nhìn về phía không trung. Đằng Thanh Sơn cũng ngẩng đầu nhìn lên. Cùng với Cuồng Phong Ứng tiếp xúc thời gian dài, từ tiếng kêu to này, Đằng Thanh Sơn cũng có thể phán đoán Cuồng Phong Ứng hưng phấn hay là tức giận, hay là cảnh báo có địch nhân vân vân. Mà giờ phút này, tiếng kêu to này rõ ràng là đang vội vàng cảnh cáo.

Giữa không trung, một đạo tàn ảnh bằng lửa từ xa xa lao đến.

Cuồng Phong Ứng lập tức từ giữa không trung nhanh chóng lặn đến boong tàu.

- Đó là cái gì?

Lý kinh ngạc nhìn không trung.

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn kỹ. Khi tàn ảnh dừng lại, Đằng Thanh Sơn cùng với Lý lúc này mới thấy rõ ràng bộ dáng của mục tiêu - Trên thân thể lông chim màu xanh, cổ hướng lên trên, lông chim còn lại thì bảy màu, trên đầu lông màu vàng. Lông đuôi rất dài, cũng đồng dạng là bảy màu.

Đuôi xòe rộng, có điểm giống khổng tước xòe đuôi.

Nhưng con chim bay trước mắt này càng thêm xinh đẹp động lòng người. Cái mào màu vàng hình thành ở trên đầu tựa như vương miện của bậc đế vương.

- Thanh Loan, thần diệu Thanh Loan!

Đằng Thanh Sơn ngã xuống hít một hơi.

- Thật sự là Thanh Loan, truyền thuyết dĩ nhiên là thật sự!

Lý cũng là khiếp sợ, mắt trừng lớn.

Xinh đẹp tựa như mộng ảo, Thanh Loan đứng ở giữa không trung, trên lông chim màu xanh mơ hồ có ngọn lửa nhảy múa quán quanh, cái đuôi bảy màu dưới ánh mặt trời như mộng như ảo, ánh mắt xinh đẹp động lòng người nhìn về phía thuyền gỗ ở dưới.

Thanh Loan danh khí thật lớn.

Trong truyền thuyết, Thanh Loan chỉ cần tới lúc trưởng thành tự nhiên là tiên thiên Kim Đan. Hơn nữa, tuyệt đối là vương giả trong cùng một cảnh giới! Tốc độ cực kỳ đáng sợ, công kích cũng cực kỳ sắc bén. Thậm chí có bị thương nặng, Thanh Loan đều có thể nhanh chóng khôi phục.

Có truyền thuyết, con người nếu chưa bước vào hư cảnh cũng không phải là đối thủ của thần diệu 'Thanh Loan'.

253. Chương 11: Hải Vực Quỷ Dị

Trong lòng lại nghi hoặc, Thanh Loan này đứng ở trên không chiếc thuyền này làm gì? Minh dường như chưa bao giờ trên chóc Thần diệu Thanh Loan mà.

Ánh mắt của Thanh Loan lại nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn.

"Tiểu, người hỏi nó, đến đây là muốn làm gì?" Đằng Thanh Sơn nói.

Lý lập tức ngửa đầu phát ra liên tiếp những tiếng kêu to, Thanh Loan kinh ngạc liếc mắt nhìn cô gái nhân loại ở phía dưới.

”U ~” Thanh Loan cũng kêu to.

Lý kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn nghi hoặc: ”Ân, nó nói cái gì?” Lý có chút giật mình, nói: ”Đằng đại ca, Thanh Loan nói, nó vừa rồi ở phía xa chứng kiến Đằng đại ca người luyện tập thương pháp! Nó cảm giác được hơi thở thiên địa từ người, cho nên nó muốn cùng với người luận bàn tỷ thí.”

Đằng Thanh Sơn cũng có chút ngạc nhiên: ”Nó muốn cùng với ta luận bàn tỷ thí?”

”Có ý tứ !” Đằng Thanh Sơn cười cười, nhìn Thần diệu Thanh Loan ở giữa không trung.

”U ~~~~~” Thanh Loan lập tức phát ra mấy tiếng kêu.

Lý cũng nói: ”Đằng đại ca. Thanh Loan nói, nó sẽ không đả thương người, chỉ là muốn cùng với người tỷ thí, hy vọng người dùng ra thương pháp vừa rồi.”

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười: ”Tiểu, xem ra Thanh Loan này cùng với nhân loại chúng ta giống nhau, cũng đều muốn hiểu được Thiên Đạo! Thanh Loan này chỉ cần khi trưởng thành là có thể đạt tới cấp bậc Tiên Thiên Kim Đan. Nó muốn lại một lần nữa đột phá, đạt tới Hư Cảnh, đích xác là cần hiểu được thiên địa.

Ân..... Ta vừa rồi luyện tập Độc Long Toản, ẩn chứa ý cảnh Thủy Hành Chi Quyền, có lẽ nó đã cảm nhận được. Thanh Loan này nhãn quang quả thật rất kinh người!”

”Hiểu được Thiên Đạo?” Lý cũng có chút ngạc nhiên.

”Nói cho nó, ta nguyện ý cùng với nó đánh một trận.” Đằng Thanh Sơn cười, nói: ”Trong truyền thuyết, Thanh Loan chính là Thần diệu! Nhân loại nếu không đạt tới Hư Cảnh cũng không phải đối thủ của Thanh Loan, ta thật ra không tin.”

Lý lập tức ngửa đầu, nói cho Thanh Loan, Thanh Sơn nguyện ý cùng nó đánh một trận.

”U ~” Thanh Loan lập tức phát ra một tiếng kêu to hưng phấn.

Nó lập tức từ giữa không trung xẹt qua, như một đạo ảo ảnh hỏa hồng sắc, trực tiếp hướng Đằng Thanh Sơn lao xuống. Đằng Thanh Sơn cũng không dám lơ đãng, tay cầm Luân Hồi Thương đứng ở trên thuyền, để tâm đề phòng.

”Hô!”

Một luồng khí lưu nóng hừng hực tràn ngập đến, Đằng Thanh Sơn chỉ nhìn thấy mơ hồ có hai đạo ảo ảnh.

”Thật nhanh!” Đằng Thanh Sơn lập tức thi triển Hỗn Nguyên Nhất Khí thương pháp, đầu mũi Luân Hồi Thương cũng hóa thành ảo ảnh xoay xung quanh. Chỉ nghe ”Thương” một tiếng, Đằng Thanh Sơn bị chấn động, liên tiếp lùi lại mấy bước, mỗi bước đều khiến cho thuyền gỗ rung mạnh. May mắn, khi Đằng Thanh Sơn không chế được thì một chân đã dừng ở lan can con thuyền.

Thanh Loan kia cũng bị chấn động làm lui lại.

”U ~” Thanh Loan rất hưng phấn.

”Chúng ta đi xuống biển!” Đằng Thanh Sơn hét lớn một tiếng, liền từ trên thuyền gỗ nhảy xuống.

Nếu ở trên thuyền gỗ đánh nhau, Đằng Thanh Sơn lo lắng sau khi đánh một trận, thuyền gỗ của mình sợ là sẽ bị hủy diệt! Mà Đằng Thanh Sơn lo lắng đều không phải là vô cớ. Vừa mới vên vên một lần giao kích, sóng xung kích chấn động ngay ở trên cột buồm đã lưu lại hoa ngân*, mà cột buồm này do một loại gỗ khá chắc chắn lại rất dày tạo thành.

”Đằng đại ca!” Lý lập tức vọt tới đầu thuyền, hướng phía dưới nhìn lại. Ở bên cạnh nàng, Cuồng Phong Ung cũng đứng ở một bên quan khán. Nó tựa hồ cũng ý thức được Lý lo lắng, còn dùng đầu nhẹ nhàng dụi dụi vào người Lý, tỏ vẻ an ủi.

”Ân.” Lý khẩn trương nhìn phía dưới.

Chỉ thấy trong hải dương, Đằng Thanh Sơn đứng trên mặt biển, vền vền cổ chân không có vào trong nước. Dưới chân hắn, sóng nước không ngừng quay cuồng, giống như có một cỗ lực đạo cường đại tác dụng vào sóng nước.

Kỳ thật, người thường nếu bơi giỏi đều có thể làm được "Bơi đứng"*. Mà lấy thân thể lực lượng hiện giờ của Đằng Thanh Sơn, hai chân không có bơi đứng ở trong nước, mà đứng thẳng trên mặt biển, bộ dáng rất thoải mái*.

"Thương!" "Thương!" "Thương!".....

Trên mặt biển, tại khoảng cách thuyền gỗ đại khái hơn mười trượng, Đằng Thanh Sơn đang cùng Thanh Loan giao thủ.

Luân Hồi Thương trong tay Đằng Thanh Sơn tựa như hóa thành một con Du Long màu bạc, đầu thương tốc độ còn nhanh hơn Thanh Loan, biến thành dày đặc những ảo ảnh. Công kích cho dù sắc bén đến mấy, căn bản cũng không thể phá vỡ thương pháp phòng ngự của Đằng Thanh Sơn. Thổ Hành Chi Quyền hắn đã tu luyện ra tầng thứ hai, lại dùng Luân Hồi Thương thi triển thì có thể nói hất nước cũng không xuyên qua được. Đằng Thanh Sơn lực phòng ngự thật sự rất kinh khủng.

"Thanh Loan quả không hổ là Thần điêu!" Đằng Thanh Sơn hai mắt sắc bén như dao: "Di động nhanh như tia chớp trong một phạm vi rất nhỏ, thật là đáng sợ."

Khi móng vuốt Thanh Loan chớp tới, lại có thể trong nháy mắt, lướt ngang một thước.

Loại di động nhanh trong phạm vi rất nhỏ này, thường thường khiến người ta trở tay không kịp!

Như vừa rồi, Thanh Loan một trào chụp vào cổ, nhưng nháy mắt lại công kích ngực mình, trào ảnh kia tựa như một phân thành hai. Loại đột ngột thay đổi vừa đáng sợ vừa quỷ dị này, Đằng Thanh Sơn chưa bao giờ gặp.

"Đáng sợ! Khó trách trong truyền thuyết, nhân loại nếu không đạt tới Hư Cảnh, cũng không phải là đối thủ của Thanh Loan." Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ.

Thổ Hành Chi Quyền của mình khi đạt tới tầng thứ hai, đã dần dần bước vào cánh cửa của "Đạo".

Đối lại là một Tiên Thiên Kim Đan cường giả khác, tuyệt đối ngăn không được những công kích liên miên bất tận này.

"U ~~~" Thanh Loan tựa hồ rất hứng khởi, cao giọng kêu to.

"Hô!" "Hô!"

Thông qua chấn động rất nhỏ, hơn nữa không chế ngọn lửa toàn thân, Thanh Loan ở trong phạm vi nhỏ không ngừng lướt ngang, không ngừng thay đổi vị trí công kích. Thậm chí, nó còn khiến ánh mắt Đằng Thanh Sơn hoa lên, trước mắt hắn đã xuất hiện ba, bốn ảo ảnh Thanh Loan. Đằng Thanh Sơn căn bản không thể dựa vào ánh mắt để có thể nhìn ra bản thể của nó.

"Thương!" "Thương!".....

Đằng Thanh Sơn liên tiếp phòng ngự, Hỗn Nguyên Nhất Khí thương pháp hoàn mỹ không sót mẻ lại được thi triển. Đằng Thanh Sơn có thể cảm giác được, một cỗ lực lượng vô hình đang vờn xung quanh hắn, hoặc có thể gọi là lực lượng thiên địa thuộc "Thổ" trong ngũ hành. Đúng là dựa vào lực lượng hôm nay, Đằng Thanh Sơn mới có thể mỗi lần ngăn trở Thanh Loan công kích một cách nhẹ nhàng.

Thanh Loan liên tục điên cuồng công kích, nó cũng muốn điều chỉnh.

"Độc Long Toàn!" Đằng Thanh Sơn xoay mình, tung ra một chiêu, chính là Độc Long Toàn.

"Ông!"

Không gian tựa như bị khoan vỡ ra, một đạo tia chớp màu bạc sáng lên!

"Hô!" Trở tay không kịp, hai cánh Thanh Loan dao động nhẹ, trong nháy mắt đơn giản lướt ngang hai thước. Mũi thương của Luân Hồi Thương trong tay Đằng Thanh Sơn nhẹ ma sát vào cánh Thanh Loan, một thương này liền đâm vào không khí.

"U ~~~" Thanh Loan lập tức thừa dịp Đằng Thanh Sơn lơ đã, liền chớp tới!

Đằng Thanh Sơn lập tức chuyển sang thương pháp phòng ngự, Hồn Nguyên Nhất Khí thương pháp!

Không hề có sơ hở!

"Thương!" Đơn giản che chắn một trảo này của Thanh Loan.

.....

Một người một Yêu Thú ở trên mặt biển chém giết hồi lâu, rốt cục tách ra.

"~~~" Thanh Loan nhìn Đằng Thanh Sơn, gật đầu. Chiến đấu thời gian dài như vậy, nó cũng bội phục thương pháp của nhân loại này.

"Người cũng rất lợi hại." Đằng sơn nở nụ cười.

Thanh Loan không hổ là Thần điêu, di động trong nháy mắt ở khoảng cánh ngắn, quả thực bất khả tư nghị.

Kêu lên một tiếng vang trời, toàn thân bao phủ trong ngọn lửa, Thanh Loan triển khai hai cánh, hóa thành một đạo ảo ảnh hỏa hồng sắc, dần biến mất ở phía chân trời phương Bắc.

Sưu!

Đằng Thanh Sơn cũng liên tục bơi đứng, sau đó nhảy hơn mười trượng, đã đứng ở trên boong tàu.

"Đằng đại ca, Thanh Loan kia nói người rất lợi hại, thương pháp rất rất giỏi a." Lý liền nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phương Bắc, liếc mắt một cái: "Thanh Loan này cũng rất lợi hại. Nó từ đầu tới cuối chỉ vền vền là di động như tia chớp trong một tắc vuông, hơn nữa chỉ dùng hai móng sắc bén công kích ta mà thôi.

Ngọn lửa của Thanh Loan phi thường lợi hại, nhưng nó cũng không sử dụng ngọn lửa công kích ta."

"Ân." Lý cũng nhìn về phía chân trời phương Bắc: "Thần điêu Thanh Loan, đích thật là chỉ vì luận bàn tỷ thí."

"Di động trong một tắc vuông."

Đằng Thanh Sơn sợ hãi, than không thôi: "Đây là một loại thân pháp khinh công rất đáng sợ! Nếu ai có thể nắm giữ loại khinh công này, đạt tới cấp độ như Thanh Loan..... Vậy sẽ rất lợi hại!" Loại khinh công này, Đằng Thanh Sơn chưa từng thấy một người nào có thể làm được, thậm chí ngay cả Yêu Thú khác cũng không thể.

Có lẽ -- chỉ có thiên phú của Thanh Loan, mới có thể làm được.

"Nếu thương pháp Độc Long Toàn của ta, tốc độ ra thương có thể nhanh hơn, Thanh Loan sợ là trốn cũng không thoát được." Đằng Thanh Sơn trầm nghĩ.

**

Cùng Thần điêu Thanh Loan tỷ thí, Thanh Sơn cũng cảm thấy lực lượng hiện giờ của mình không đủ.

Thủy Hành Chi Quyền mới lĩnh ngộ ra chiêu thứ nhất, mà Thổ Hành Chi Quyền lĩnh ngộ đến cảnh giới thứ hai, tổng cộng mới có sáu chiêu, đây là rất ít. Cuộc chiến này qua đi, Đằng Thanh Sơn càng thêm chăm chú, dốc lòng tu luyện, cố gắng làm tốc độ ra thương của Độc Long Toàn nhanh hơn, chấp nhận lực công kích yếu bớt hơn một chút, nhưng tốc độ phải nhanh!

Dù sao lấy lực lượng thân thể hiện giờ của Đằng Thanh Sơn, thi triển một chiêu Độc Long Toàn này cho dù lực công kích yếu bớt hai thành, Yêu Thú hay một cường giả cấp bậc Tiên Thiên Kim Đan, cũng đều không thắng được.

Uy lực thà rằng yếu bớt một chút, nhưng tốc độ phải nhanh!

.....

Tuy nghĩ thì đơn giản, nhưng làm lại rất khó! Đằng Thanh Sơn một lòng tiềm tu.

**

Sáu ngày sau....

Bên trong thuyền gỗ là một mảnh yên tĩnh.

"Ào ào ~~~"

Tiếng sóng từ bên ngoài khoang thuyền mơ hồ truyền vào tai Đằng Thanh Sơn đang khoanh chân ngồi trên thảm tĩnh tu.

"Ào ào..... Oanh!"

Ở bên ngoài, tiếng sóng biển rất ồn ào. Bất quá, loại tình huống này ở trên biển rất nhiều, Đằng Thanh Sơn bình thường sẽ không để ý. Nhưng hôm nay...Đằng Thanh Sơn mở mắt.

"Không thích hợp." Đằng Thanh Sơn nhíu mày: "Thuyền gỗ tốc độ cực nhanh sau lại dần chậm lại, một lúc sau lại nhanh, rồi lại giảm bớt..... Loại quá trình này đã lặp đi lặp lại ba lần! Phi thường có quy luật!" Đằng Thanh Sơn cảm thấy điều này không quá thích hợp. Thuyền gỗ đi trên biển, tốc độ lúc nhanh lúc chậm cũng không kỳ quái.

Nhưng tăng tốc giảm tốc có quy luật, lại rất kỳ quái.

Đằng Thanh Sơn đứng dậy, liền mở cánh cửa, đi ra boong tàu. "Xôn xao --"

"Đằng đại ca, bên ngoài có gì phát sinh sao?" Ở trong khoang thuyền truyền ra thanh âm của Lý.

"Cũng không có gì, ta chỉ muốn đi ra ngoài nhìn xem một chút." Đằng Thanh Sơn nói xong liền đóng cửa khoang thuyền.

Trên boong tàu, Cuồng Phong Ứng vốn đang cuộn mình ngủ ở bên cạnh cột buồm. Khi thấy Đằng Thanh Sơn, nó liền tỉnh dậy, đứng lên.

"U ~~~" Cuồng Phong Ứng lập tức bay về phía Đằng Thanh Sơn.

"Đừng nháo." Đằng Thanh Sơn cười nhìn thoáng qua Cuồng Phong Ứng, sau đó liền ở đầu thuyền nhìn kỹ mặt biển.

Lấy thị lực của Đằng Thanh Sơn, cho dù là đêm tối, hẳn vẫn nhìn thấy cực kỳ rõ ràng. Toàn bộ mặt biển đều rất mãnh liệt.

"Tốc độ lại nhanh hơn!" Đằng Thanh Sơn một bên quan sát, một bên cảm thụ tốc độ thuyền gỗ.

Sau một hồi, bỗng nhiên...

Đằng Thanh Sơn rõ ràng chứng kiến, tốc độ mặt biển bắt đầu chậm lại.

"Đây là lần thứ tư!" Đằng Thanh Sơn nhíu mày quan sát.

Tốc độ nhanh chậm luân phiên nhau, đại khái đã đi được mười dặm hải trình*. Đằng Thanh Sơn tuy rằng cảm giác quỷ dị, nhưng hẳn là kẻ tài cao gan lớn, cũng không sợ trong biển có khu vực kỳ lạ gì. Cho dù là nguy hiểm, cuội Cuồng Phong Ứng lên không trung là được rồi. Cho nên, hẳn an tâm cẩn thận quan sát mảnh hải vực* quỷ dị này.

Tốc độ nước biển mặc dù nhanh chậm luân phiên, nhưng cho dù là chậm, cũng chỉ là nói tương đối mà thôi.

Khi Đằng Thanh Sơn đếm tới lần thứ bảy.

"Đó là cái gì --?" Đằng Thanh Sơn phía xa xa ở phương Bắc. Kia gần như là một đường ven biển uốn lượn vô hạn.

Đặng Thanh Sơn ngẩn ra.

”Mới ở trên biển hơn ba tháng, phỏng chừng, hẳn là còn chưa tới Bắc Hải đại lục chứ!”

*hoa ngân: dấu vết, hay có thể nói cách khác tựa như một vết thương vậy.

*bơi đứng: kỹ thuật cao cấp trong môn bơi lội, chân ở dưới nước đạp như chân ếch còn hai tay xoay vòng tròn xung quanh.

*đoạn này nguyên văn là ”Sinh ra lực đạo nhưng dễ dàng vượt qua ngàn cân. muốn chịu đựng ở một người, quả thực rất thoải mái”, mình thấy câu này quái quái, không có nghĩa lắm nên đổi sang câu khác, mong anh em thông cảm.

*hải trình: con đường biển. *hải vực: cái này mình nghĩ mọi người đều biết, đó chính là một phạm vi khu vực của biển

254. Chương 12: Bắc Nhan Trấn

- Lần thứ tám!

Đặng Thanh Sơn còn nhớ tình huống tốc độ dòng nước luân phiên thay đổi.

- Đặng đại ca, người nói phía trước có một tòa hải đảo rất lớn?

Lý kinh ngạc nói, nhìn kỹ phương bắc, nhưng là... Nàng chỉ có thể chứng kiến một mảng tối đen như mực, chỉ có gió biển thét gào.

- Ân!

Đặng Thanh Sơn gật đầu.

- Đợi lát nữa muội sẽ thấy được.

Lý cũng không có thực lực nhìn trong đêm tối giống mình.

Hồi lâu...

- Lần thứ chín!

Đặng Thanh Sơn phát hiện thuyền lại lần nữa chậm lại, cho dù cái gọi là 'chậm' so với bình thường trên biển tiến lên tốc độ còn nhanh hơn. Mà giờ phút này cái gọi là 'mau', lại càng nhanh kinh người.

- Rầm!

Bỗng nhiên một tiếng va chạm mãnh liệt vang lên.

Cả thuyền gỗ đột ngột một phen trao đảo.

- Ân?

Đặng Thanh Sơn nhướng mày.

- Bất hảo. Bên dưới có đá ngầm!

- Đá ngầm?

Sắc mặt Lý cũng khê biến.

Nếu là đá ngầm nổi trên mặt nước trước mặt thì sớm có thể thấy. Hoàn toàn có thể tránh được. Nhưng là đa số đá ngầm ở dưới mặt nước. Mà chiều sâu của thuyền gỗ ngập trong nước lại vừa vặn có thể đụng phải mấy cái đá ngầm này. Cái này làm cho người ta muốn tránh cũng không thể tránh. Chỉ có thể dựa vào vận khí hên xui!

- Rầm!

Lại thêm một lần va chạm. Thuyền gỗ lại nhoáng lên. Lý liền nắm lấy đầu thuyền, lo sợ bị chấn rớt xuống biển.

- Sẽ không có việc gì đâu.

Thanh Sơn an ủi nói.

- Thuyền gỗ thân bằng gỗ, nhưng so với sắt thép còn cứng rắn hơn, độ dẻo dai lại rất tốt. Hơn nữa cả cái đáy thuyền đều rất dày. Chịu đựng được lực đánh sâu vào! Trên đường chúng ta cũng chạm qua không ít lần đá ngầm còn không có việc gì mà. Chỉ cần chống đỡ qua khu vực đá ngầm này thì sẽ không sao nữa.

Rầm! Rầm! Rầm!

Lần lượt liên tiếp va chạm, thuyền gỗ lần lượt bị đụng trao đảo.

Tốc độ thuyền như thế này, va chạm mãnh liệt như vậy. Chỉ sợ ngay cả là thuyền lớn được làm bằng sắt thép đúc cũng phải thủng một lỗ lớn, may mắn là thuyền gỗ, tính dẻo dai sẽ tốt hơn, chịu va chạm được nhiều hơn.

Một lát...

- Đàng đại ca, mọi người thấy được, thấy được, chẳng lẽ chúng ta đã đến Bắc Hải đại lục rồi sao?

Lý dựa vào ánh trăng mờ mờ, rốt cục cũng miễn cưỡng nhìn thấy đường ven biển trải dài, đặc biệt càng tới gần lại càng nhìn không thấy điểm cuối.

- Chúng ta hiện tại cách đảo nhỏ chỉ còn vài dặm.

Đàng Thanh Sơn nhìn mặt biển mãnh liệt, thuyền gỗ lại đột ngột chấn động, lại đụng vào đá ngầm.

Đàng Thanh Sơn trong lòng lại tính toán:

- Tốc độ luân phiên thay đổi khoảng cách hơn mười dặm hải trình. Hiện tại đây là lần thứ chín... Cũng chính là khu vực tổng cộng chín liên hoàn... Chín liên hoàn!

Đàng Thanh Sơn ánh mắt hướng lục địa phía trước vài dặm nhìn kỹ, bãi biển giữ thảm thực vật rất tươi tốt.

- Xuy...

Thuyền gỗ đậu ở bờ biển, sau đó Đàng Thanh Sơn thả neo bình ổn.

- Tiểu, chúng ta xuống đi xem.

Đàng Thanh Sơn liền nói.

- Ân.

Mọi khi, đụng tới hải đảo Lý cũng giống như Đàng Thanh Sơn cùng nhau rời thuyền.

- U ~~

Cường Phong Ung cũng bay lên, một đạo rời thuyền.

Liên tục phiêu bạt trăm dặm hải trình qua đến cửa liên hoàn thủy vực, chờ đến khi bọn Đàng Thanh Sơn đến bờ biển, trời đã tờ mờ sáng.

Trên bờ cát. Đàng Thanh Sơn cùng Lý sóng vai đi trên bờ cát, bỗng nhiên Đàng Thanh Sơn biến sắc, quay đầu nhìn về phía chỗ thực vật sum xuê phía trước quát:

- Đi ra!

”Bá bá!”

Chỗ thực vật sum xuê bên kia lập tức vang lên một tiếng loạn, thân thể Đằng Thanh Sơn vừa động như một đạo kinh phong gào thét lao qua, trong nháy mắt công phu cũng đã chạy vọt vào chỗ thực vật sum xuê kia, còn Lý đứng tại chỗ chờ, nàng rất tin tưởng Đằng Thanh Sơn.

Rất nhanh...

- Đằng đại ca.

Lý cười hô, giờ phút này Đằng Thanh Sơn bắt lấy một trung niên hán tử trở về.

- Đại hiệp tha mạng đại hiệp tha mạng!

Trung niên hán tử không ngừng nói.

- Đại hiệp?

Lý kinh ngạc khi nhìn trung niên hán tử này. Tại trên toàn Cửu Châu đại địa rất ít xuất hiện loại xưng hô 'đại hiệp' này, quan trọng nhất chủ yếu là trung niên hán tử này tuy rằng khẩu âm có chút không được tự nhiên, nhưng là ngôn ngữ này rõ ràng là ngôn ngữ Cửu Châu đại địa.

- Ta hỏi ngươi một câu, ngươi trả lời một câu, thành thật khai báo!

Đằng Thanh Sơn trong tay một thanh lợi kiếm, đây đúng là binh khí của trung niên hán tử.

Trung niên hán tử liền nói:

- Ta gọi là Thượng Quan Tuyền!

- Thượng Quan, cái họ này thực sự rất ít khi gặp.

Lý ở một bên nói thầm, trung niên hán tử kêu là Quan Tuyền ngay lập tức biện giải:

- Vị nữ hiệp, cái này ngươi nói không đúng! Thượng Quan chính là Bắc Nhan trấn thế gia vọng tộc.

- Bắc Nhan trấn?

Đằng Thanh Sơn trong lòng vừa động.

- Bắc Nhan trấn các ngươi có bao nhiêu người?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Thượng Quan Tuyền rung mình, tựa hồ có chút nghi hoặc khi Đằng Thanh Sơn hỏi như vậy. Đằng Thanh Sơn sắc mặt trầm xuống:

- Ta hỏi ngươi đáp! Nếu còn trì hoãn... Đằng Thanh Sơn dùng một chút lực, chuôi lợi kiếm cầm trong tay trực tiếp bị nắm thành bánh quai chèo, sau đó chỉ nghe rắc một tiếng giòn vang, đại lượng bột sắt vỡ vụn ào ào từ lòng bàn tay Đằng Thanh Sơn rơi xuống.

- Bột sắt?

Thượng Quan Tuyền sợ ngây người.

Một thanh kiếm nắm thành bánh quai chèo, không khó! Bẻ gãy thành một vài đoạn cũng không khó! Nhưng đem kiếm biến thành bột sắt điều này quả thực bất khả tư nghị.

Thượng Quan Tuyền bị Đằng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua, lại vừa thấy bột sắt, trong lòng phát lạnh, liền nói:

- Ta đánh giá Bắc Nhan trấn cũng có mấy chục vạn người.

- Trên đảo cũng có bao nhiêu trấn!

Đằng Thanh Sơn lại hỏi.

Thượng Quan Tuyền tuy rằng kỳ quái đối phương vì cái gì mà lại hỏi những vấn đề rất bình thường này, nhưng hán cũng không dám trì hoãn:

- Minh Nguyệt đảo tổng cộng có mười tám trấn.

Đặng Thanh Sơn cùng Lý nhìn nhau, đôi mắt trong đều có vẻ khiếp sợ.

Cho dù là tại Cửu Châu đại địa có số hải đảo bên cạnh, một hải đảo có thể có mấy vạn người cũng nhiều. Nhưng đạt tới hơn mười vạn dân cư, đều là hải đảo phi thường lớn. Tại chỗ sâu trong Bắc Hải, không ngờ ẩn chứa một cái đảo hơn một ngàn vạn nhân khẩu!

- Người sáng sớm, đến bờ biển làm gì?

Đặng Thanh Sơn hỏi.

- Ta là một ngư dân.

Thượng Quan Tuyền liền nói.

- Buổi sáng đi tới...

- Ngư dân còn mang lợi kiếm? Ta xem kiếm pháp của người vừa rồi cũng được!

Đặng Thanh Sơn sắc mặt trầm xuống, vừa rồi khi đi bắt đối phương, một kiếm đối phương liều mạng kia, đích xác rất có uy lực.

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc nhìn thấy Đặng Thanh Sơn:

- Đại hiệp, từ nhỏ chúng ta tiến hành học kiếm rồi, chung quanh tất cả các thôn trang lớn nhỏ, ai mà không học kiếm pháp? Đại hiệp người sao lại trách móc?

- Học kiếm?

Lý ngạc nhiên.

Đặng Thanh Sơn lại là chấn động!

Học kiếm cùng dạng với trường học xã hội kiếp trước? Mọi người từ nhỏ đều phải đi học kiếm pháp? Đây là một cái đảo nhỏ như thế nào? Hơn một ngàn vạn dân cư đều học kiếm pháp, cho dù là cả Dương Châu, tuy rằng hai ba triệu dân cư. Nhưng chân chính có thể hệ thống học tập nội kinh, kiếm pháp, sợ cũng là ngàn vạn người thôi.

Những người bình thường khác, căn bản không có cơ hội, chỉ biết hai ba chiêu cái kỹ năng là cùng.

- Điều học kiếm?

Đặng Thanh Sơn hỏi.

- Có học những binh khí khác như búa, đao không?

- Búa thường dùng chặt cây, đao bổ gỗ.

Kia Thượng Quan Tuyền liền nói.

- Chẳng qua lợi hại nhất đương nhiên là kiếm pháp! Kiếm học vĩ đại đệ tử, kiếm pháp đều rất lợi hại.

- Ân, trên người người có tiền bạc gì không?

Đặng Thanh Sơn bỗng nhiên hỏi.

- Có, có.

Ngay lập tức Thượng Quan Tuyền từ trong lồng ngực lấy ra một hạt châu xinh đẹp màu trắng.

...

Đặng Thanh Sơn hỏi loanh quanh ngư dân 'Thượng Quan Tuyền' này, rốt cục đối với cả Minh Nguyệt đảo hẳn đại khái có chút nhận biết, trên Minh Nguyệt đảo, tiền lưu hành ở đây đều không phải là vàng bạc. Mà trên đảo Minh Nguyệt có vài loại hạt châu đặc biệt chia làm tử châu, bạch châu và châu màu xám, nhưng trân quý nhất chính là tử châu được dùng như một loại tiền tệ. Một viên tử châu đại khái tương đương với một trăm bạch châu, một viên bạch châu cũng tương đương với một trăm khối châu màu xám.

**

Vì phòng ngừa thuyền gỗ bị những ngư dân khác đánh cắp, Đằng Thanh Sơn lại nhớ tới thuyền gỗ, lại hướng phía nam đi tới mấy dặm đường. Qua vài dặm tại chỗ nước chảy mãnh liệt, Đằng Thanh Sơn cho dù bơi mau, cũng miễn cưỡng triệt tiêu tốc độ du động của dòng nước.

Bởi vậy có thể thấy được, này dòng nước nhanh cỡ nào!

Lập tức Đằng Thanh Sơn lặn xuống nước, trực tiếp lôi xích sắt, trong nước lôi kéo thuyền gỗ đi tới khoảng hai dặm sau đó đem thuyền gỗ neo trong một dải đá ngầm.

- Dòng nước chảy xiết như thế, cho dù là Tiên Thiên cường giả cho dù muốn du động trong mạch nước ngầm dưới biển này cũng sẽ phải cố hết sức.

Đằng Thanh Sơn rất yên tâm đặt thuyền gỗ ở chỗ này, sau đó đem Luân Hồi Thương tháo dỡ bỏ vào bao, lại lấy một viên Thiết Diệp quả bỏ vào bao mới rời thuyền gỗ đi.

Trên bờ cát.

- Chúng ta đi!

Đằng Thanh Sơn, Lý, cùng với ngư dân bị kèm hai bên 'Thượng Quan Tuyền' kia một đường xuất phát.

...

Trên đường hoang vắng, Đằng Thanh Sơn, Lý lưng vác bao, cùng Thượng Quan Tuyền này một đường xuất phát, mà trên bầu trời Cuồng Phong Ưng đang bay xoay quanh. Thượng Quan Tuyền kia căn bản không biết, Cuồng Phong Ưng cùng hai người trước mắt có quan hệ.

- Đại hiệp, người quá lợi hại, một chiếc thuyền lớn, người chỉ một người cũng có thể đem nó bơi đi xa như vậy?

Thượng Quan Tuyền rất là khâm phục.

- Kia chính là 'Cửu Khúc Quỷ Vực' trong truyền thuyết a, cho dù là các đệ tử cường đại của kiếm lâu, cũng căn bản không dám tiến vào Cửu Khúc Quỷ Vực. Rất nhiều ngư dân tự tiện đi qua đó, phần lớn sẽ bị chết đuối.

Đằng Thanh Sơn cười cười.

Cửu Khúc Quỷ Vực?

Cái tên này nghe cũng được, lấy Đằng Thanh Sơn quan sát... Đáy mạch nước ngầm chảy rất mãnh liệt, Tiên Thiên cường giả như mình bơi lội còn được. Nhưng nếu kéo một chiếc thuyền lớn đi tới, cho dù là Tiên Thiên Kim Đan cường giả cũng không có khả năng kiên trì bao lâu. Dù sao bọn họ không giống Đằng Thanh Sơn có thể kiên trì trong thời gian dài.

- Cửu Khúc? Là tên ai?

Đằng Thanh Sơn trong lòng vừa động, trên Minh Nguyệt đảo xem ra có người biết, có chín lần tốc độ gia tốc.

- Ngân Cửu.

Thượng Quan Tuyền nói.

- Dù sao đời đời tựa như vậy truyền xuống tới, chẳng qua, không ai có thể xông qua Cửu Khúc Quỷ Vực. Đại hiệp, các người là từ bên ngoài tới?

Này Thượng Quan Tuyền cũng có chút ý thức được.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, nhìn hắn một cái:

- Biết ít, mới có thể sống lâu!

Thượng Quan Tuyền đầy lòng phát lạnh, nghĩ đến thủ đoạn đáng sợ của Đằng Thanh Sơn ngay lập tức gật đầu.

- Tiểu, Minh Nguyệt đảo này chúng ta đi dạo vòng quanh xem, đợi lát nữa kiếm chút đồ ăn ở đây đưa lên thuyền!

Đằng Thanh Sơn nói, Lý cũng lập tức gật đầu, ăn cá nướng mãi cũng ngán. Đằng Thanh Sơn cùng Lý nói chuyện cũng không kiêng dè Thượng Quan Tuyền tồn tại... Một cư dân trên đảo cũng đang vác chút hàng hóa bước đi.

Cần gì phải quản người khác?

...

Không bao lâu, bọn Đằng Thanh Sơn đi trên đường lớn, cũng thấy được thôn trang cách đó không xa.

- Đó là thôn ta ở.

Thượng Quan Tuyền cười nói.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn lại.

- Hay!

- Ha!

Một nhóm hài đồng thoát nhìn mới khoảng năm sáu tuổi, sáu bảy tuổi, đang cầm nhánh cây, luyện tập một bộ kiếm pháp võ thuật. Lấy Đằng Thanh Sơn nhãn lực cũng có thể phán đoán:

- Kiếm pháp này không ngờ cũng là một bộ thượng đẳng kiếm pháp! Trong thôn hài đồng luyện kiếm pháp, đều là thượng đẳng kiếm pháp?

- Bọn chúng đang luyện kiếm, về sau cũng có thể tiến vào Bắc Nhan trấn chúng ta học kiếm!

Thượng Quan Tuyền cả cười nói.

- Khi còn bé phải cố gắng, sau này mới có thể bộc lộ tài năng trước thập bát trấn học kiếm tiến vào kiếm lâu! Trở thành đệ tử kiếm lâu cường đại!

255. Chương 13: Cẩm Địa Kiếm Lâu

Đằng Thanh Sơn cùng Lý nhìn nhau trong lòng rung động.

"Ân. Thượng Quan Tuyền. Đưa chúng ta đến Bắc Nhan trấn của các người." Đằng Thanh Sơn mở miệng nói, Thượng Quan Tuyền lập tức cười đáp: "Khoảng cách giữa nơi này với Bắc Nhan trấn cũng chỉ có hơn mười dặm đường. Đi rất nhanh thôi." Hắn đi trước dẫn đường. Trong thôn trang cũng có không ít thôn dân chào hỏi Thượng Quan Tuyền.

Người khác hỏi hắn như thế nào còn không ra bờ biển thì Thượng Quan Tuyền cũng làm bộ như không có việc gì: "Ân. Ta cùng hai người bạn tốt lên trên trấn một chuyến."

Thượng Quan Tuyền đã biết sức mạnh của Đằng Thanh Sơn nên không dám làm Đằng Thanh Sơn tức giận.

Hắn biết cả thôn cộng lại cũng không là đối thủ của nam nhân thần bí này.

Đường rộng rãi, ánh mặt trời lúc sáng sớm chiếu khắp nơi. Trên lưng Đằng Thanh Sơn, Lý hai người là cái bao. Thượng Quan Tuyền ở bên cạnh không ngừng trả lời câu hỏi của hai người. Nói chuyện với nhau một lát, Đằng Thanh Sơn cũng xác nhận một sự kiện: "Dựa theo ngư dân này nói Minh Nguyệt đảo dài rộng cũng tựa bảy tám trăm dặm. Cũng như Giang Ninh, không quá lớn quá nhỏ. Bắc Hải đại lục cũng tương đương với hai châu. Kém hơn rất nhiều."

Đằng Thanh Sơn rõ ràng

Minh Nguyệt đảo không phải là Bắc Hải đại lục.

Hơn nữa chính mình đã hỏi ngư dân này có biết "Thiên Thần sơn" thì ngư dân cũng mờ mịt lắc đầu.

"Người nói tướng quân rất giỏi? Kia Minh Nguyệt đảo có bao nhiêu tướng quân? Đằng Thanh Sơn hỏi.

"Chúng ta Minh Nguyệt đảo có mười trấn, tổng cộng có mười tám vị tướng quân." Thượng Quan Tuyền liền nói. "Trong đó tướng quân của Ô Hải trấn ở phía bắc còn là đảo chủ Minh Nguyệt đảo."

"Tướng quân là đảo chủ?" Kinh ngạc nói.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn cùng Lý đi thuyền mà đến. Hơn nữa nội dung dò hỏi đều là những tin tức trọng yếu. Thượng Quan Tuyền cũng sớm đoán được đối phương là người từ bên ngoài đến.

Tuy giật mình nhưng Thượng Quan Tuyền cũng chỉ là một ngư dân bình thường không dám có tâm tư khác: "Minh Nguyệt đảo mười tám trấn chúng ta, Mười tám tướng quân phủ đều đã tồn tại hơn ngàn năm. Tám vị tướng quân cũng sẽ có tỷ thí, tướng quân đứng đầu nếu như có thể được Kiếm Lâu ủng hộ có thể trở thành đảo chủ Minh Nguyệt đảo chúng ta."

"Kiếm Lâu ủng hộ?" Đằng Thanh Sơn không chỉ một lần nghe được hai chữ "Kiếm Lâu". Hiển nhiên ở Minh Nguyệt đảo này, tám vị tướng quân có địa vị cao nhưng địa vị của Kiếm Lâu lại là siêu nhiên.

"Đương nhiên."

Trong mắt Thượng Quan Tuyền lộ ra sự kính ngưỡng. "Lâu chủ Kiếm Lâu tuyệt đối là đệ nhất cường giả vô địch tồn tại ở Minh Nguyệt đảo chúng ta. Cho dù có hơn vạn quân đội bảo vệ, lâu chủ Kiếm Lâu đều có thể dễ dàng lấy được thủ cấp. Cho nên mười tám tướng quân phủ căn bản không ai dám cãi lại mệnh lệnh của Kiếm Lâu."

Đằng Thanh Sơn cùng Lý nhìn nhau một cái. Địa vị của Kiếm Lâu quả là siêu nhiên.

"Kiếm Lâu ở đâu?" Đằng Thanh Sơn hỏi.

Thượng Quan Tuyền chỉ về phía xa hướng đông: "Bên kia." Đằng Thanh Sơn cùng Lý cùng nhìn về phía đông. "Các người có thấy không, bên kia có hai tòa núi lớn gần sát nhau."

Ở xa xa phía đông, tuy rằng rất xa nhưng vẫn có thể thấy hai tòa núi đứng sừng sững.

"Tòa núi phía Đông bắc là chỗ của Kiếm Lâu" Thượng Quan Tuyền nhìn về phía xa xa ánh mắt mờ ảo. "Mà tòa núi phía đông nam lại là cấm địa của cả Minh Nguyệt đảo chúng ta. Truyền thuyết nói rằng chỉ có những cường giả giỏi nhất của Kiếm Lâu mới có cơ hội thỉnh thoảng tiến vào cấm địa."

"Kiếm Lâu? Cấm địa?"

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy hai tòa núi lớn ở phía xa. Nếu chỉ dựa vào ánh mắt thì Đằng Thanh Sơn không thể phán đoán khoảng cách đến hai tòa núi này xa bao nhiêu.

"Kiếm Lâu cách đây rất xa?" Đằng Thanh Sơn hỏi.

"Đại khái khoảng trăm dặm." Thượng Quan Tuyền cười nói "Bắc Nhan trấn chúng ta coi như là một trong ba trấn cách Kiếm Lâu gần nhất. Ở một tòa lầu của Bắc Nhan trấn chúng ta có thể hay gặp đệ tử của Kiếm Lâu. Người có thể đi vào Kiếm Lâu kiểm pháp đều cực kỳ lợi hại.". Lý cười hỏi: "Lợi hại cỡ nào?" "Đối phó với ta bọn họ có thể chỉ cần một chiêu." Thượng Quan Tuyền nói.

Lý không kinh ngạc nhưng Đằng Thanh Sơn cũng âm thầm cảm thán. Kiếm thuật của Thượng Quan Tuyền, Đằng Thanh Sơn thấy có thể dùng một chiêu là đánh bại Thượng Quan Tuyền. Kiếm thuật sẽ phi thường kinh người mới đúng. "Nghe ngư dân trên Minh Nguyệt đảo nói chắc là có lịch sử rất dài. Đời trước truyền đời sau, cả một thế hệ dường như chỉ chú trọng kiếm thuật, những đạo pháp khác cũng chưa từng nghiên cứu. Kiếm thuật mạnh như vậy. Bất đại tông phái của Cửu Châu đại địa sợ rằng không có một tông phái nào có thành tựu giống như vậy."

Chuyên nghiên cứu kiếm thuật.

Không giống bát đại tông phái phải lo lắng cho địa vị của mình, sự thống trị của Kiếm Lâu ở Minh Nguyệt đảo không cần nghi ngờ.

Mấy ngàn năm về trước đời đời có vô số người nghiên cứu kiếm thuật. Kiếm thuật của Kiếm Lâu quả thật tới mức bất khả tư nghị.

"Khoảng cách quá xa, nhiều tháng trên biển, hơn nữa trong nhiều tháng này cơ hồ đều thuận gió. Hiện giờ cách Cửu Châu đại địa phỏng chừng tám chín vạn dặm." Đằng Thanh Sơn đoán như vậy. Trên biển lúc thuận gió thì rất nhanh nhưng lúc ngược gió cho dù khống chế buồm để mượn lực thì tốc độ cũng sẽ rất chậm.

"Cách Cửu Châu đại địa tám vạn dặm. Ai có thể nghĩ đến còn có một nơi thế ngoại đào nguyên như vậy. Một đảo nhỏ chuyên nghiên cứu kiếm thuật tồn tại?" Đằng Thanh Sơn sợ hãi than không thôi.

Hơn ngàn vạn người. Một thế hệ lớn chuyên nghiên cứu kiếm thuật.

.

Đi trên đường.

Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên lấy một viên Thiết Diệp quả vẫn mang theo từ trong bao ra.

"Này. Đây là bảo thạch gì?" Thượng Quan Tuyền trừng to mắt. "Toàn thân màu xanh biếc, to như nắm tay hơn nữa tựa hồ còn mơ hồ trong suốt. Trên đảo chúng ta cũng nghe nói có bảo thạch lớn như vậy."

"Bảo thạch?"

Đằng Thanh Sơn cười. Ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại. Hô. Một luồng kiếm quang màu vàng đất từ kiếm chỉ toát ra mơ hồ lóe sáng.

"Tiên...Tiên thiên?" Thượng Quan Tuyền tuy rằng sớm đoán trước nhưng trong lòng vẫn khiếp sợ.

Đằng Thanh Sơn nhìn luồng kiếm quang màu vàng đất ở ngón tay. Kỳ thật đây không phải do tiên thiên chân nguyên tạo thành mà là nội gia cương kinh cô đọng mà thành. "Nội gia cương kinh hình thành kiếm quang gọi là gì? Kiếm cương?" Đằng Thanh Sơn nghĩ thầm lập tức cười. Dùng kiếm cương ở ngón tay đào ra một khối như trứng chim từ trong Thiết Diệp quả ra.

"Đằng đại ca. Đây là?" Lý có chút kinh ngạc.

Đằng Thanh Sơn cười đem cát phần còn dư của Thiết Diệp quả. Khối Thiết Diệp quả như trứng chim. Hai tay Đằng Thanh Sơn chà xát, nội gia cương kinh lóe ra. Nhất thời hơi nhào ra chỉ trong chốc lát khối Thiết Diệp quả liền biến thành hình tròn.

Một viên bảo châu như trứng chim xanh biếc sinh ra."Tiểu. Muội nói xem giá trị nhiều ít?" Đằng Thanh Sơn hướng Lý hỏi.

"Đằng đại ca. Ý của huynh là?" Lý mắt sáng lên hiểu rõ. Bọn họ cũng không có tiền của Minh Nguyệt đảo. Người bình thường đều thích đồ vật hiếm lạ xinh đẹp gì đó. Càng hiếm lạ xinh đẹp càng thêm trân quý.

Thiết Diệp quả bị Đằng Thanh Sơn làm thành một khối nhỏ như vậy giống như thượng đẳng ngọc bích, trong đêm đen còn có thể có lục quang. Cũng không lạ khi Thượng Quan Tuyền gọi là "Bảo thạch".

"Thượng Quan Tuyền. Người nói cái này nhiều ít?" Thanh Sơn nhìn về phía Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền ánh mắt tỏa sáng, hít sâu một hơi: "Ít nhất cũng phải là một trăm tử châu. Hay cao hơn cũng không nhất định." Tử châu bạch châu màu xám châu ba cấp bậc tiền. Một trăm tử châu theo Đằng Thanh Sơn đánh giá cũng tương đương với một trăm hai mươi lượng hoàng kim ở Cửu châu. Nếu giá trị nhiều như vậy cũng đủ Đằng Thanh Sơn đổi lấy một chút đồ ăn ngon, một chút quần áo, lương thực với nhiều vật phẩm.

Nhóm Đằng Thanh Sơn hướng trấn trên của Bắc Nhan trấn đi đến. Lúc này, quân doanh của quân đội Bắc Nhan trấn ở bờ biển.

Trên lầu tòa tháp cao, một gã quân sĩ đang cẩn thận quan sát.

"Di. Kia là cái gì?" Tên quân sĩ cẩn thận nhìn về phía nam. "Thuyền?" Tên quân sĩ này sắc mặt đại biến. "Như thế nào có thể xuất hiện thuyền ở cửu khúc vực Nam Hải vực?" Tên quân sĩ có chút không thể tin được. "Chẳng lẽ có người đi thuyền trong biển sâu tập bảo bối? Nhưng mà Nam Hải vực có đại lượng u ám. Tại Cửu Khúc Quỷ Vực tốc độ hải lưu thấp lại có nhiều đá ngầm như vậy, thuyền bình thường sớm đã bị chìm."

"Bảo cáo thiên tướng đại nhân đi."

Quân sĩ lập tức đi thông báo.

.

Bắc Nhan trấn.

Đám người Đàng Thanh Sơn, Lý mang theo Thượng Quan Tuyền hưng phấn dạo trên trấn. Nói là trấn trên kỳ thật mức độ phồn hoa không kém Nghi Thành.

"Cũng đúng. Minh Nguyệt đảo dưới sự quản lý của Kiếm Lâu cơ hồ không có chiến tranh, ngay cả tường thành cũng không xây dựng. Phồn hoa cũng rất bình thường." Đàng Thanh Sơn thầm nhủ gật đầu.

"Đại hiệp, phía trước chính là "Nam Dương" trấn bảo điểm mà ta đã nói." Thượng Quan Tuyền chỉ vào một cửa hàng trang sức xa xỉ có cửa chính rộng chừng năm trượng cách đó không xa. Trên bảng hiệu là hai chữ "Nam Dương" cũng như văn tự của Cửu Châu đại địa. "Khẳng định Minh Nguyệt đảo cùng Cửu Châu đại địa có quan hệ." Đàng Thanh Sơn càng thêm khẳng định như vậy.

Tuy rằng cách xa nhau mấy vạn dặm nhưng văn tự cũng giống đồ vật.

"Khách quan. Không biết ngài muốn mua gì?"

Đàng Thanh Sơn cùng Lý mới vừa bước vào trong trấn bảo điểm đã có một gã thanh niên tuần tú lưng đeo bảo kiếm chào đón nói. Thanh niên tuần tú này phát hiện nam tử trước mặt không mang kiếm có chút giết mình.

"Các người có thu mua bảo thạch quý giá?" Đàng Thanh Sơn nhìn thanh niên tuần tú hỏi. Thanh niên tuần tú đáp lễ nói: "Đương nhiên "

Đàng Thanh Sơn vừa lật tay bảo châu màu xanh biếc như chim lộ ra. Lập tức Đàng Thanh Sơn liền thu hồi.

Thanh niên tuần tú nhìn ánh mắt sáng lên lập tức nhận định đó là bảo bối liền nói: "Xin đi theo ta."

Trong phòng khách riêng, Đàng Thanh Sơn cùng Lý đều ngồi xuống. Thượng Quan Tuyền cung kính đứng ở bên cạnh. Một lão giả cẩn thận quan sát một viên bảo châu đến lấy từ trong "Thiết quả". "Chắc chắn. Bất khả tư nghị, bất khả tư nghị. Bảo châu màu xanh biếc lớn như vậy?" Lão giả cẩn thận quan sát. Ngẫu nhiên còn có chút đoán mò nhìn trong bóng tối. "Thân mình cũng ần ần sáng lên. Đây là bảo châu gì? Ta chưa bao giờ gặp qua. Chưa bao giờ nghe nói qua."

Đàng Thanh Sơn nở nụ cười.

Đừng nói lão giả này, chính mình lúc ở Cửu Châu đại địa cũng chưa bao giờ gặp qua đồ vật kỳ lạ như Thiết Diệp quả loại này.

"Hơn nữa còn rất nặng." Lão giả suy nghĩ. "Lớn như vậy, nặng một cân không sai biệt lắm. Rốt cuộc là cái gì?"

Một viên Thiết Diệp quả ước chừng trên dưới mười cân, đây mới chỉ là một phần nhỏ.

"Thế nào" Đàng Thanh Sơn nhú mày nói.

Lão giả ngẩng đầu nhìn Thanh Sơn cười nói: "Là thứ tốt. Cho giá đi." Đầu chỉ là thứ tốt. Căn bản là Minh Nguyệt đảo chưa bao giờ gặp qua. Chính là bảo châu màu xanh biếc bình thường mà lớn như vậy đều cực kỳ trân quý chứ đừng nói đến chất liệu chưa bao giờ gặp qua.

256. Chương 14: Tạ Tiền Bồi Chỉ Điểm

Một ngàn tử châu tương đương với một ngàn lạng hoàng kim tại Cửu Châu đại địa. Đằng Thanh Sơn không phải Thượng Quan Tuyền kia, một ngư dân không có bao nhiêu kiến thức. Đằng Thanh Sơn rất rõ, loại bảo bối trước giờ chưa từng có này, giá trị vạn kim cũng không quá đáng. Song tử châu nhiều hơn nữa Đằng Thanh Sơn cũng không cần.

Dẫu sao lưu lại một vòng, thì Đằng Thanh Sơn và Lý phải ly rời rồi. Một ngàn tử châu đủ cho Đằng Thanh Sơn và Lý tùy ý mua sắm rồi.

- Được. Thì một ngàn tử châu! - Lão nhân này cười đáp ứng, căn bản không ép giá.

Trong lòng lão còn cười thầm:

- Tên thanh niên râu rậm này, xem cách ăn mặc cũng chẳng phải đại phú đại quý gì, đoán chừng căn bản không hiểu gì tình hình của mấy thứ trân bảo này.

Lão lại không biết rằng, Đằng Thanh Sơn đến Minh Nguyệt đảo, mua sắm một vài vật tư nên cũng chuẩn bị đi rồi.

- Đây là một ngàn tử châu.

Lão nhân cầm lên một túi to đưa cho Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn mở ra vừa nhìn một viên châu màu tím, rất đẹp, song có thể làm tiền hàng, hiển nhiên trên Minh Nguyệt đảo loại tử châu này số lượng khẳng định cũng nhiều.

Đằng Thanh Sơn xem nặng nhẹ một chút, đoán chừng hơn kém một viên, liền đứng dậy nói:

- Ấy, hai bên rõ ràng rồi.

- Dám hỏi, viên châu màu lục này, hai vị từ đâu có được? - Lão nhân liên tục hỏi.

Đằng Thanh Sơn chợt cười, liền đem Lý trực tiếp rời đi, chỉ lưu lại:

- Vạn khí mà thôi.

Thượng Quan Tuyền đó hết sức nghe lời đi theo hai người Đằng Thanh Sơn và Lý. Trên trấn này, Đằng Thanh Sơn đã mua một túi lương thực, một vài gia vị dùng nấu ăn, không ít hoa quả, có một vài loại đồ ăn có thể để lâu dài được, lại mua lượng lớn y phục, giày...

Khoác lên trang phục màu xanh sạch sẽ, mái tóc đen dài xoa ra.

Tất cả đồ vật mua sắm xong thì mặt trời cũng đã lên cao rồi.

Đằng Thanh Sơn và Lý liền quyết định ở trấn này ăn ngon một bữa, ăn thực phẩm khi lênh đênh trên biển sao có thể so được với thực phẩm tửu lâu này?

- Đại hiệp, Kim Kiếm tửu này là tửu lâu tốt nhất trấn Bắc Nhan chúng tôi rồi.

Thượng Quan Tuyền sau một tiếng phân phó của Đằng Thanh Sơn:

- Đến tửu lâu tốt nhất, không cần tiết kiệm tiền cho chúng ta.

Hắn dẫn hai người Đằng Thanh Sơn đi đến Kim Kiếm tửu lâu.

Lầu hai Kim Kiếm tửu lâu, hiện tại còn chưa đến trưa, người chưa tính là nhiều.

- Thích gì chọn đi.

- Người. Cũng ngồi xuống. - Đằng Thanh Sơn hướng Thượng Quan Tuyền:

- Ăn cùng chúng ta. Chạy cùng chúng ta một ngày, chúng ta sẽ không bạc đãi người.

Thượng Quan Tuyền mừng rỡ ngồi xuống, vội nói:

- Cảm ơn đại hiệp.

- Thử xem khẩu vị bên này thế nào. - Lý cười nói. Nàng cùng Đằng Thanh Sơn gọi đến mười tám món. Ba người ăn mười tám món dịch thực là xa xỉ, song, bọn họ Đằng Thanh Sơn mang theo ý nghĩ nếm thử mà đi đến đây.

Một lát sau.

Trên bàn rượu đã bày đầy một bàn đồ ăn. Đằng Thanh Sơn lần lượt dùng đũa gấp đồ ăn.

- Ồ, không tồi. Không tồi. Mùi vị đích thực không tồi!

Bất kỳ ai đã lênh đèn trên biển hơn ba tháng, đột nhiên ăn một bữa tiệc thịnh soạn như vậy đều sẽ tán dương không thôi. Lý là cô nương, ăn chậm hơn, cẩn thận hơn, không giống như Đằng Thanh Sơn ăn như hùm như hổ.

- Cộp! Cộp! Cộp!

Hai thanh niên một thân trang phục màu trắng lưng đeo kiếm vỏ thanh sắc từ chỗ cầu thang lên đến lầu hai.

- Đại hiệp. Xem kìa!

Thượng Quan Tuyền có chút kích động.

- Hai người lên tới đó chính là đệ tử Kiếm Lâu.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn một cái. Chỗ ngực trái của trang phục trắng trên người hai thanh niên đó đều có hoa văn hình kiếm.

- Nhìn thần, mắt nhìn bước đi. Ừm. Giống một cao thủ kiếm thuật. - Đằng Thanh Sơn thầm nói.

Đương nhiên, cho dù trong lòng tán dương, Đằng Thanh Sơn cũng chẳng để bọn họ vào mắt.

Cả Minh Nguyệt đảo mới ngàn vạn người. Dựa theo tỉ lệ, sợ là đến cường giả hư cảnh cũng không có.

Theo lời của Vũ Hoàng, thiên địa linh mạch cửu đại nguyên đều ở trên Cửu Châu đại địa. Là hấn dùng cửu đỉnh trấn ép, vùng Cửu Châu mới là hạt nhân của cả thiên địa, linh khí thiên địa ở nơi đó mới sung mãn nhất! Giống như Bắc Hải đại lục, một vài hòn đảo bình thường của Bắc Hải, linh khí không bằng vùng Cửu Châu.

Muốn sinh ra cường giả hư cảnh, các vùng khác ước chừng càng khó hơn so với vùng Cửu Châu.

Hai đệ tử Kiếm Lâu vừa lên tới, thì đã thu hút sự chú ý của không ít người ở lầu hai. Hai đệ tử Kiếm Lâu này cũng không để tâm, bọn họ sớm đã quen rồi.

Hai đệ tử Kiếm Lâu này lựa chọn vị trí cạnh cửa sổ, cách bàn Đằng Thanh Sơn cũng không xa.

- O? Sư đệ. Người coi bên kia, thiếu nữ tử y hình như đang nhìn về phía chúng ta.

- Lớn như vậy, nàng nếu là người Bắc Nhan, chúng ta nên quen biết mới đúng.

Hai đệ tử Kiếm Lâu này cũng cười hướng về Lý nâng chén.

- Cô nương, bàn chúng tôi chỉ có hai người, sao không qua bên chúng tôi cùng ẩm rượu trò chuyện một phen? Há chẳng phải rất thú vị sao? - Một thanh niên hơi trắng hơn trong đó mỉm cười nói.

Đệ tử Kiếm Lâu, không ai không phải nhân vật thiên tài trên Minh Nguyệt đảo, người nào trong lòng cũng tồn tại ngạo khí.

Trên bàn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn và Lý nhìn nhau một cái, không khỏi cười lên. Đằng Thanh Sơn cười cười mở miệng:

- Hai các ngươi hãy uống rượu của các ngươi, đừng có chủ ý động vào muôi tử ta!

Hai đệ tử Kiếm Lâu sắc mặt trầm xuống.

Trên Minh Nguyệt đảo, dám nói thế này với đệ tử Kiếm Lâu cũng không có ai.

- Báo danh lên? Tiểu tử kia. Ngoan ngoan uống rượu của người đi.

Đằng Thanh Sơn nói rồi ngẩng đầu lên, liền nâng chén uống cạn, về lại lớn tiếng hét mấy tiếng:

- Rượu này tư vị cũng không tồi.

Vụt!

Hai đệ tử Kiếm Lô đứng dậy, mục quang sắc nhọn nhìn Đằng Thanh Sơn.

Thanh niên đen gầy hơn lạnh giọng nói:

- Vị huynh đệ này, nói vậy hẳn coi là khiêu khích với đệ tử Kiếm Lô chúng ta à!

Cả tầng hai tửu lâu đều yên tĩnh lại, nhìn về phía này.

- Khiêu khích?

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía hai người này.

- Khiêu khích các người?

Không khỏi cười nhẹ một tiếng, liền đó tiếp tục uống rượu, căn bản không để tâm đến hai người đó.

- Vênh váo! - Thanh niên gầy đen đỏ tức giận hừ một tiếng

- Vậy xem người có bản lĩnh vênh váo không đã!

Chỉ nghe một tiếng "keng", hắn liền rút ra lợi kiếm sau lưng.

Nhất ngôn bất hòa. Hướng!

- Xem chiêu! - Thanh niên đen gầy lạnh tiếng quát. Một hàn quang sắc bén trong nháy mắt xẹt qua không trung đâm về hướng yết hầu Đằng Thanh Sơn.

Tay phải Đằng Thanh Sơn nâng chén rượu, nhìn cũng chẳng nhìn, tay trái đã trực tiếp khua ra!

- Bụp!

Bàn tay Đằng Thanh Sơn nắm lấy thân kiếm của lợi kiếm đó.

Thanh niên gầy đen sắc mặt đại biến nỗ lực muốn rút kiếm ra, nhưng bàn tay Đằng Thanh Sơn nắm sau thân kiếm, mặc cho hắn dùng lực lớn thế nào, đều không cách nào làm kiếm động được một chút.

- Sao có thể? Bàn tay sao lại có thể bắt được kiếm? Tay của hắn, lẽ nào có thể so với thần binh lợi khí?

- Sư huynh!

Thanh niên hơi trắng hơn đỏ kinh hãi, định rút kiếm ra.

Tay trái Đằng Thanh Sơn chấn mạnh một cái.

- Leng keng!

Thanh niên gầy gò chỉ cảm thấy cổ tay nháy mắt bị chấn động nứt ra, chuôi kiếm trực tiếp đập vào phần bụng mình, trong một trận đau kịch liệt, cả người hắn đều bay lên, đồng thời cũng đâm vào làm sư đệ phía sau bay qua một bên. Chỉ nghe tiếng bàn ghế va chạm, hai người bọn họ cũng nhếch nhác ngã nhào xuống đất.

- Đây là thực lực gì?

- Hắn bắt được thân kiếm, ta đã nắm lấy chuôi kiếm. Vậy mà hắn lại có thể làm chấn động rách cổ tay ta. Đây là phương pháp vận kinh gì?

Một cặp thiên tử kiêu tử ngã nhào trên mặt đất, đều kinh sợ ngây người ra.

Đằng Thanh Sơn chột ném chuôi kiếm "leng keng!" đập trên đất, phát ra tiếng kêu thanh thúy.

- Hai tên tiểu tử.

Đặng Thanh Sơn đứng dậy, nhìn hai người này một cái, cười nói:

- Khiêu khích? Các người nói ta khiêu khích các người? Các người có tư cách gì để ta khiêu khích?

Hai đệ tử Kiếm Lôu nhìn nhau.

Đích xác, trước mặt cao thủ này, hành vi của hai người bọn họ đích thực rất nực cười. Khiêu khích bọn họ? Hai người bọn họ có tư cách gì để đối phương khiêu khích sao?

- Có thể làm đệ tử Kiếm Lôu chứng minh hai người các người thiên phú không tồi - Đặng Thanh Sơn nhìn hai người một cái, cười nhạt nói.

- Song, muốn làm một cao thủ chân chính, thiên phú ngộ tính là thứ yếu, nghị lực và tâm tính mới là quan trọng! Đừng có cả ngày chường mặt trên tửu lâu. Có thời gian thì chăm chỉ tĩnh tu khổ luyện, nếu không, sẽ như thuyền ngược dòng nước, không tiến mà lui.

Đặng Thanh Sơn lời nói này nói làm cho sắc mặt hai đệ tử Kiếm Lôu kia biến đổi không ngừng.

Hồ thẹn? Khó nhận?

- Tà tiền bối chỉ điểm! - Một người trong đó lập tức đứng dậy cung kính đáp, một người còn lại cũng đứng dậy, cũng cung kính cảm kích.

- Tiểu. Chúng ta đi thôi.

Đặng Thanh Sơn cũng đã cơm no rượu say.

Những người trong tửu lâu đều dùng một mục quang nhìn cường giả siêu cấp thể ngoại cao nhân để nhìn Đặng Thanh Sơn, Thượng Quan Tuyền này lập tức ưỡn ưỡn ngực, bước lớn đi theo hai người Đặng Thanh Sơn xuống lầu.

Thời khắc này, Thượng Quan Tuyền cảm thấy đặc biệt có thể diện.

Giữa trưa. Trên bãi biển nam bộ Minh Nguyệt đảo.

Vác lượng lớn lợi kiếm, các quân sĩ mặc giáp đơn giản đều đứng trên bờ biển, vây chặt quanh một tướng lĩnh. Mà thời khắc này trong sóng biển mãnh liệt, đang có một con thuyền nhanh và thuyền ô mục kết vào cùng nhau.

Thuyền tới.

- Các huynh đệ, không có cách nào kéo được neo sắt lên.

Đặng Thanh Sơn thả neo, nhưng lại không thả neo một cách đơn giản, mà là cả người ẩn dưới đáy biển, dùng neo sắt giữ ở trong đá, mặc cho người khác kéo neo thể nào cũng kéo không lên.

- Để ta chặt đứt dây sắt, chặt rơi nó! - Tướng lĩnh này ở trên bãi cát quát lên.

- Dạ. Đại nhân! - Nơi xa truyền đến âm thanh.

- Nắm mệ nó! -Tướng lĩnh chửi rửa nói - Lại dùng xa như vậy, tốn bao khí lực mới qua được, neo sắt lại mắc ở trong đá!

Tướng lĩnh này đích thực một bụng tức giận. Từ sáng đã bắt đầu bận rộn, đến giờ còn chưa hoàn toàn làm xong, đã hai canh rồi, kỳ thực cũng không thể trách hắn.

Cửu Khúc Quỷ Vực. Tuy là quỷ vực đầu tiên gần bờ biển nhất, cũng không đến nỗi làm bọn họ bó tay hết cách, nhưng vẫn là rất phiền phức.

Không bao lâu.

Thuyền ô mục đã bị hủy đi neo sắt, thuận theo nước biển nhanh chóng trôi về phía bờ biển, rất nhanh liền đã dừng lại trên bờ biển.

- Đại nhân. Đây thật là may. Đáy thuyền không ít vết lõm, nhưng chưa hỏng. Khẳng định đụng vào đá không ít lần, nhưng một chút cũng chưa hỏng!

Các quân sĩ trên thuyền người người đều rất hưng phấn.

- Thuyền tốt tuyệt đối à. Quân doanh chúng ta cũng chưa có thuyền tốt như vậy.

- Đại nhân, trong thuyền có không ít bảo bối, đều là những hạt bảo thạch to như nắm tay. Trước giờ chưa từng thấy qua.

Trên bờ biển số lượng đến trăm quân sĩ trong chốc lát sôi sục lên.

Thuyền gỗ giáp bản.

- Oa. Bảo thạch lớn quá!

Tướng lĩnh đó cầm Thiết Diệp quả to bằng nắm tay, dưới ánh mắt trời chiếu rọi hơi có chút trong suốt, soi vào mắt hắn. Hắn vẻ mặt kích động

- Ha ha. Các huynh đệ. Chúng ta phát rồi, phát rồi!

257. Chương 15: Đưa Hết Cho Ta.

- Chuyện này nguy rồi! - Thượng Quan Tuyền sắc mặt đại biến.

- Đại hiệp, bảo thuyền của các người bị quân sĩ của phủ tướng quân phát hiện. Bảo thuyền có thể vượt qua đá ngầm trong cừu khúc quỷ mà không bị hư hao gì, khẳng định là các quân sĩ rất thèm thuồng! Đại hiệp, trên bảo thuyền của các người còn có những bảo vật khác không?

Đằng Thanh Sơn nhìn ra xa nói:

- Bảo thạch lớn màu xanh biếc ban nãy có tính là bảo vật không?

- Đương nhiên là tính. - Thượng Quan Tuyền kinh hãi:

- Đại hiệp, bảo thuyền này của các người bây giờ muốn lấy lại cũng rất khó khăn.

- Bọn họ rốt cuộc là ai? Quân sĩ của phủ tướng quân sao?

Đằng Thanh Sơn vẫn là không vội.

Ít nhất mọi chuyện còn nằm trong tầm tay, thuyền cũng chưa có bị đưa đi.

Thượng Quan Tuyền ngay lập tức giải thích, nói:

- Đại hiệp, như ta đã nói lúc trước, Minh Nguyệt đảo chúng ta có mười tám trấn, tổng cộng cũng có mười tám phủ tướng quân. Các trấn ở gần bờ biển đều có không ít quân sĩ đóng quân trong quân doanh tại bên bờ biển. Nhóm quân sĩ này chính là những quân sĩ của phủ tướng quân tại bắc nhan trấn chúng ta đang đóng quân tại bờ biển.

Đằng Thanh Sơn nghe xong gật đầu, vừa cười vừa nhìn về phía Thượng Quan Tuyền:

- Thượng Quan Tuyền, người cùng chúng ta đi cả ngày rồi, cũng không tệ! Đây là ta thưởng cho người.

Nói xong, Đằng Thanh Sơn từ trong người lấy ra một cái túi nhỏ, trong túi đó chính là đựng toàn tử châu, liền đưa cho Thượng Quan Tuyền.

Cái túi đựng tử châu này tuy gọi là nhỏ nhưng ước chừng cũng có trên trăm viên.

- Tử châu sao? Toàn bộ cho ta?

Con mắt của Thượng Quan Tuyền lập tức có chút phiếm hồng.

Trong đầu hắn hiện lên tình cảnh mấy năm nay ăn uống khổ sở. Hắn tuy là một nam nhân nhưng gánh vác cả một gia đình cũng hơi quá mệt mỏi:

- Ta có thể mua cho con ta một thanh lợi kiếm thật tốt, lại có thể trị bệnh cho mẹ già. - Nghĩ nghĩ, Thượng Quan Tuyền liền quỳ xuống.

- Mấy thứ này chúng ta có giữ cũng vô dụng.

Đằng Thanh Sơn duỗi tay ra. Đỡ lấy vai của Thượng Quan Tuyền, mặc cho hắn dùng sức như thế nào cũng không thể quỳ xuống được.

- Ân nhân! - Thượng Quan Tuyền trong lòng đầy cảm kích.

Hắn vốn tưởng rằng hôm nay đắc tội, nghĩ muốn phải đi theo bọn họ khổ sở cả đời. Nhưng trên trăm viên tử châu a, nếu sử dụng tiết kiệm cũng đủ cho cả nhà hắn dùng cả đời.

- Tốt lắm, người hãy trở về đi. - Đằng Thanh Sơn phân phó nói.

- Ân nhân. - Thượng Quan Tuyền liền nói:

- Các người ngàn vạn lần phải thật cẩn thận. Tuy chúng không có nhiều người, nhưng lại còn có... Trong quân đội, kiếm trận là phi thường lợi hại. Tục truyền, ngay cả cường giả đạt tới tiên thiên, đối mặt với đại kiếm trận, một khi bị nhốt bên trong, cũng rất là nguy hiểm.

Thượng Quan Tuyền lần này là thật lòng suy nghĩ cho hai người Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn và Lý cùng nhìn nhau.

Đại kiếm trận? Có uy hiếp cả với cường giả tiên thiên?

- Ân.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu, Thượng Quan Tuyền liên tục khom mình hành lễ, rồi sau đó nhanh chóng lặng yên rời đi, chỉ để lại hai người Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cùng với Lý bên cạnh người đều có hai cái túi rất lớn, chứa đầy các vật phẩm như lương thực, thực vật và quần áo... mua được từ trên trời.

- Đằng đại ca, làm sao bây giờ?

Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Đại sát một hồi, sau đó rời đi sao?

Lý trước kia đã trải qua nhiều chuyện như vậy, năm đó tại trước mặt sư phó, đã tự tay mình giết chết tất cả hung thủ. Vì vậy, Lý tự nhiên sẽ không phải là dạng người nhân từ nương tay.

- Nơi này chỉ có mấy trăm người.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua về phía xa xa:

- Tùy xem tình huống thế nào đã, có thể không cần giết người thì sẽ không giết. Nếu là thật sự khó chơi.....thì sẽ không thể trách chúng ta !

Đằng Thanh Sơn ánh mắt bình tĩnh.

Vài trăm tên quân sĩ sao? Cho dù là kiếm thuật cao siêu, Đằng Thanh Sơn căn bản cũng không có để vào mắt.

- Đi qua bên đó đi!

Đằng Thanh Sơn một mình mang cả hai cái túi cực to, trên lưng còn có thùng đồ, đi về phía bãi biển bên kia. Lý cũng lẳng lặng đi theo phía sau.

.....

Trên bãi biển, không ít quân sĩ đều đang ở trên thuyền gỗ.

- Một đám các người đang làm gì vậy? Nhanh tay lên, mau đem thuyền về quân doanh bên kia đi.

Tên tướng lãnh giờ phút này trong tay còn đang cầm lấy hai khóa Thiết Diệp quả, miệng lại không ngừng gào thét.

- Đại nhân, bảo thuyền này còn có hai căn mái chèo, hơn nữa đều là cực kỳ to lớn. Chúng ta căn bản không thể làm nó động đậy.

Trên thuyền gỗ, một đám quân sĩ cũng nóng nảy.

- Cái gì?

Tên tướng lãnh trừng mắt, lúc trước, khi hấn lên thuyền chỉ để ý đến bảo bối Thiết Diệp quả này, căn bản không chú ý đến hai căn mái chèo trên thuyền.

Đối với loại thuyền gỗ lớn hơn mười trượng như thế này, hai căn mái chèo cộng thêm đang ở bên trong phạm vi của cửu khúc quỷ, nếu là quân sĩ bình thường thì làm sao có thể khởi động nổi?

- Con mẹ nó, thật đúng là phiền toái.

Tướng lãnh chau mày, lập tức hướng đám người chung quanh quát:

- Các huynh đệ, mau tìm dây thừng, mọi người cùng nhau hợp sức lại, nhanh chóng kéo thuyền gỗ này về quân doanh cho ta. Lần này, có nhiều bảo bối như vậy... Nộp lên trên một nửa, còn lại huynh đệ chúng ta sẽ chia nhau!

- Tốt lắm!

Một đám các quân sĩ đều hưng phấn đỏ mắt, tựa như nghe con gắp mẹ, có tên lên thuyền tìm dây thừng, có tên đi lấy lưới đánh cá, lại có vài tên đi tìm người đánh cá chung quanh kiếm dây thừng, tóm lại, tất cả mọi người đều suy nghĩ biện pháp.

Đúng lúc này...

- Các vị, vội vã làm gì?

Một tiếng cười sang sảng đột ngột truyền đến, tựa như người quen chào hỏi nhau, thanh âm cực lớn giống như tiếng sấm ầm ầm vang dội.

Nhất thời tên tướng lãnh và bao quát tất cả đám quân sĩ đều quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một tên thanh niên, râu tóc dài rối tung, trên hai vai là hai cái bao tải siêu to, còn lớn hơn bản thân hấn. Đang đi bên cạnh hấn lại là một cô gái xinh đẹp mặc y phục màu tím.

Một tên dã thú, một vị tiên nữ, hai người đứng chung một chỗ, thật sự khiến cho người ta ngạc nhiên.

- Cút ngay, cút ngay đi!

Có tiếng quân sĩ quát:

- Tướng quân phủ làm việc, người khác đều cút đi!

Thấy Đằng Thanh Sơn đến, nhất thời có một tên quân sĩ tiến đến đuổi Đằng Thanh Sơn ra xa một chút.

- Mau cút đi!

Tên quân sĩ đánh một chưởng lên trên ngực Đằng Thanh Sơn nhằm đẩy hấn đi.

- Cút ngay?

Cả người Đằng Thanh Sơn là tiến lên từng bước, lồng ngực trong khoảnh khắc đột ngột dốc hết sức. Tên quân sĩ kia chỉ cảm thấy một cổ kinh đạo khổng lồ mà hết sức nhu hòa từ chính bàn tay mình dọc lên theo cánh tay, truyền đến toàn thân, sau đó bỗng...

Hô!

Tên quân sĩ toàn thân liền bị văng ra, ước chừng bay lên khoảng sáu bảy trượng.

- Bùm!

Cả người hấn ngã xuống mặt nước biển, làm nước bắn tung tóe tựa như nổi lên cành hoa màu trắng.

- Nhị ca!

Một gã quân sĩ đang lao tới, ánh mắt nhất thời đỏ lên, lập tức nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Tên hồn dân nhà người!

Một người bị đánh bay cao sáu bảy trượng, dựa theo lẽ thường, lực phản chấn tạo ra tuyệt đối đủ để đánh chết người.

Đằng Thanh Sơn khiêng hai cái túi to, đi nhanh tới.

- Vèo!

Tên quân sĩ kia rút kiếm, đâm thẳng vào Đằng thanh sơn, một kiếm đâm ra, tựa như có một cỗ hơi thở xơ xác tiêu điều lan tỏa tràn ngập ra. Mà Đằng Thanh Sơn bình thường đi tới, chính là đơn giản tiến từng bước trên mặt đất, liên quý dị né tránh một kiếm đó, tiếp theo, bả vai húc vào người tên quân sĩ kia làm cho hấn té ngã văng ra trên mặt cát, liên tiếp lăn đến ba bốn vòng.

- Hồn dân!

- Muốn chết!

Nhất thời mấy trăm tên quân sĩ chung quanh nổi giận, chỉ nghe 'soạt' 'soạt' 'soạt' liên tiếp tiếng rút kiếm phát ra, mấy trăm chuôi lợi kiếm đều đã ra khỏi vỏ!

”!” Lúc này, bên trong nước biển, một bóng đầu người trôi lên, phun ra một miệng nước mắt mừng như điên, hô lớn:

- Lão tử ta không chết, ha ha, lão tử ta không chết!!!

Tên quân sĩ ban nãy bị đánh ngã lăn lộn mấy vòng quay đầu vừa thấy, liền vui mừng kinh ngạc:

- Nhị ca không chết a!

- Lão tử vẫn sống, một chút thương tích cũng không có.

Tên quân sĩ tại trong nước cũng rất vui mừng, nhất thời mấy trăm tên quân sĩ chung quanh cũng ngạc nhiên nhìn lại, tình huống bị đánh bay lên cao cách mặt đất sáu bảy trượng, không ngờ một chút vết thương đều không có? Thật sự rất quý dị.

Trong nháy mắt, cơ hồ tất cả quân sĩ đều hiểu được.

Thanh niên lỗ mãng khiêng hai cái túi siêu to kia là một siêu cấp cường giả chân chính! Ít nhất phương pháp vận kinh lực so với bọn hấn mạnh hơn nhiều lắm.

”Sưu!””Sưu!”

Đằng Thanh Sơn cùng với Lý đều là đi mấy bước trên bãi biển, rồi đồng thời nhảy lên, Lý cũng là cao thủ hậu thiên đỉnh phong, nhảy lên trên boong tàu của thuyền gỗ cũng không phải là việc khó.

Các quân sĩ của tướng quân phủ Bắc nhan trấn trong một thoáng ngây người, Đằng Thanh Sơn cùng với Lý đều đã lên thuyền.

- Các người muốn làm gì!

Trên thuyền gỗ, một vài tên quân sĩ to khỏe lập tức quát mắng khiển trách.

- Ta làm gì sao?

Đằng Thanh Sơn chân phải dùng một chút lực đẩy cánh cửa khoang thuyền mở ra, theo sau lại dùng tiên thiên chân nguyên ném hai cái túi lớn vào giữa đáy khoang thuyền. Sau đó, Đằng Thanh Sơn lập tức ngừng đầu nhìn nhóm người này, cười nói:

- Ta còn chưa có hỏi các người muốn làm gì đấy!

- Các người, tất cả đều rời thuyền cho ta!

Đặng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

- Người bắt chúng ta rời thuyền?

Nhóm người này quân sĩ trừng mắt.

Mười tám tướng quân phủ, ở tại Minh Nguyệt đảo đều là ngang hàng nhau .

- Ta muốn các người rời khỏi thì các người phải rời khỏi!

Đặng Thanh Sơn thân thể huyếch động, trực tiếp nhảy vào giữa hơn mười tên quân sĩ đang ở trên boong tàu, tay phải tay trái huy động.

Hô! Hô!

Chỉ thấy một đám quân sĩ giống như những bao cát bị Đặng Thanh Sơn đánh 'Bát' văng xuống giữa hải dương.

- Dừng tay!

Tiếng gầm gừ phẫn nộ:

- Muốn chết!

Hơn mười tên quân sĩ to khỏe đều tức giận, nhưng là có tức giận cũng vô dụng. Thời gian vùn vùn chỉ bằng hai lần hô hấp, bọn chúng hơn mười người đang từ trên thuyền gỗ đều đã bị quăng xuống.

"Bùm!" "Bùm!" "Bùm!"

Một đám quân sĩ toàn bộ đều bị đánh văng xuống biển, làm cho nước biển bắn tung tóe lên đầy trời.

- Người, người muốn làm gì?

Tên tướng lãnh kia tức giận trừng đỏ mắt, lập tức giận dữ quát:

- Bảo thuyền này chính là của tướng quân phủ bắc nhan trấn chúng ta, người dám tại trước mặt mấy trăm quân sĩ cướp đoạt thuyền, muốn chết phải không?

- Các người ...?

Tại trên thuyền gỗ, Đặng Thanh Sơn nhìn hấn một cái, ha ha nở nụ cười:

- Một trong mười tám tướng quân phủ tại Bắc Nhan trấn, chẳng lẽ là quân cướp sao? Nhìn trang phục của người, chắc cũng là một tướng lãnh...Người nói lời này mà mặt không đỏ sao? Không cảm thấy ngượng sao? Thuyền này đều là của các người. Ha ha...

Đặng Thanh Sơn cười lớn khiến cho tên tướng lãnh sắc mặt khó coi.

- Xuống thuyền rồi nhanh chóng rời đi, ta tha cho người tội dám mạo phạm chúng ta! Bằng không, cho dù người là người của kiếm lâu, tướng quân phủ chúng ta cũng có quyền đem người giết chết!

Tên tướng lãnh phẫn nộ quát.

Mấy trăm tên quân sĩ đều cầm lợi kiếm trong tay, lạnh lùng nhìn Đặng Thanh Sơn trên thuyền gỗ.

Bỗng nhiên một đạo thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên:

- Đặng đại ca, Thiết Diệp quả không có ở trong khoang thuyền!

- Thiết Diệp quả?

Mấy trăm tên quân sĩ nao nao.

Chỉ thấy trên đầu đằng trước thuyền gỗ, thanh niên lỗ mãng, râu tóc dài rối tung kia cười to một tiếng, thân thể tựa như một đạo mũi tên nhọn trực tiếp phá không bay tới, một bước nhảy không ngờ trực tiếp phóng qua gần ba mươi trượng, từ thuyền gỗ trực tiếp nhảy vào giữa đám quân sĩ trên bờ cát.

- Buông tay!

Đằng Thanh Sơn trước mặt một đám quân sĩ, đoạt lấy lưới đánh cá lớn chứa Thiết Diệp quả bọn họ đang nâng đi.

- Người dám...

Tên tướng lãnh sắc mặt xanh mét.

- Còn người nữa...

Đằng Thanh Sơn nhìn qua:

- Đừng có đứng đó mà sĩ diện nữa, đem hai trái Thiết Diệp quả trên tay người đều đưa hết cho ta!

258. Chương 16: Xuyên Vân Tiễn

- Nga, trên tay người là hai khối bảo thạch lớn màu xanh biếc.

Đằng Thanh Sơn khiêng một cái lưới đánh cá lớn, nhanh chân đi tới.

Chung quanh một đám quân sĩ mỗi người trên tay lăm lăm binh khí, nhưng cũng không dám tự tiện hành động, tất cả mọi người cùng thì nhìn về phía tên tướng lãnh kia. Trải qua cuộc tiếp xúc ngắn ngủi vừa rồi, tất cả mọi người biết thanh niên này là kẻ lỗ mãng nhưng lại có được thực lực đáng sợ. Nếu thực sự có xảy ra chém giết, cho dù có thể giết chết đối phương, bọn họ cũng sẽ chịu hậu quả nặng nề.

Minh Nguyệt đảo, đã thật lâu không có cuộc chiến nào to lớn.

Các quân sĩ có chút ngập ngừng.

- Ta là tướng quân phủ này, người đừng tới đây quấy rối!

Tướng lãnh bình tĩnh chỉ mặt Đằng Thanh Sơn quát.

- Bảo thạch này, cũng là bảo vật của phủ ta, người dựa vào đâu bảo ta buông!

Tuy rằng ý thức được người trước mắt là siêu cấp cường giả, nhưng là tướng quân phủ đã quen thói bá đạo. Hơn nữa đây là Bắc Nhan trấn phạm vi của hắn!

- Hừ, người thật không biết xấu hổ!

Đằng Thanh Sơn sắc mặt trầm xuống.

Thân thể nhoáng lên một cái.

- Ngăn lại hắn!

Tên này cũng lập tức ném hai trái Thiết Diệp quả ra bờ cát bên cạnh, đồng thời rút thanh lợi kiếm bên hông.

- Đứng lại!

Hơn mười tên quân sĩ lao tới gần gầm lên một tiếng, đều đâm thanh lợi kiếm trong tay ra.

Đằng Thanh Sơn ngay lập tức thi triển 'Thiên Nhai hành'. Thân hình quỷ mỵ. Trong phạm vi nhỏ hẹp vì hơn mười người cũng chỉ có hai người miễn cưỡng đâm đến Đằng Thanh Sơn.

"Thương!" "Thương!"

Hai tiếng thanh thúy vang lên. Chuôi kiếm đều đứt đoạn.

"Bồng!" Đằng Thanh Sơn chân vừa động. Ra chân cực nhanh. Làm tên tướng lãnh đạt tới hậu thiên đỉnh, không chút sức phản kháng bị đá quăng lên."Phốc --" Trong miệng phun ra máu tươi rồi ngã vật ra trên bờ cát.

Đặng Thanh Sơn tay trái nhặt hai trái Thiết Diệp quả lên. Liền lập tức tiến về hướng thuyền gỗ.

Bị đá té ngã tại cát, tướng lãnh ngắc đầu. Khóe miệng còn có tơ máu. Hấn tức giận rống lên:

- Mau bày kiếm trận!

"Sát!" Mấy trăm quân sĩ ánh mắt đỏ au, muốn kết trận.

Hô! Hô!

Thân ảnh quỷ mị từ trong đám người chột lóe đi qua, sau đó nhảy lên, trực tiếp nhảy lên cao hơn hai mươi trượng, xa gần ba mươi trượng, tại không trung biến thành một điểm nhỏ, làm mấy trăm danh quân sĩ chỉ có thể mở to mắt nhìn theo sau đối phương đứng ở trên boong thuyền gỗ, đem hai trái Thiết Diệp quả bỏ vào trong lưới đánh cá cất vào trong khoang thuyền.

- Tướng quân, làm sao bây giờ?

Một đám quân sĩ có chút nóng nảy.

Kiểm trận là lợi hại, nhưng tối thiểu là kẻ địch phải ở bên trong thì kiểm trận mới có thể phát huy uy lực. Nhưng đối phương tốc độ nhanh như vậy, đã lên trên thuyền sao vậy đánh người ta?

- Giữ mẹ nó!

Tên tướng lãnh đứng lên, căm tức xa xa

- Các huynh đệ quỷ thủy doanh, vây quanh thuyền kia cho ta, không cho hắn rời khỏi đảo!

Mười mấy tên quân sĩ ban đầu bị Đặng Thanh Sơn đẩy xuống biển nghe được mệnh lệnh, nhanh chóng vây quanh thuyền gỗ ở trên biển, trong tay đều rút lợi kiếm ra.

- Hắn mà muốn chạy trốn, lập tức hủy diệt chiếc thuyền đó cho ta!

Tướng lãnh rít gào nói.

- Rõ, đại nhân.

Mười mấy tên quân sĩ cùng kêu lên quát.

Trên thuyền gỗ Thanh Sơn đứng ở đầu thuyền.

- Đặng đại ca.

Lý cười trên mặt có một tia sát khí.

- Những người này đây đưa không thôi, sớm biết như vậy ngay từ đầu nên hạ thủ tàn nhẫn a.

Đặng Thanh Sơn cũng cau mày tức nhìn cách đó không xa trên bờ cát kia một vết máu, vẻ mặt phần nộ vẻ địa tướng lãnh, cũng hiểu được sự tình phiền toái:

- Mười mấy tên quân sĩ đều vây quanh ở thuyền gỗ, thuyền gỗ thân thuyền là cứng rắn, có khi còn cứng rắn hơn cả sắt thép, tính dai rất tốt! Nhưng là cũng không có khả năng chống chịu được mũi kiếm chứa nội kình của cao thủ!"

Đối với cao thủ thì một cái tát cũng đủ để đánh vỡ sắt thép.

Mà lực công kích tụ tập tại mũi kiếm, lực xuyên thấu lại càng kinh người! Thuyền gỗ có thể kháng được đá ngầm va chạm, cũng không có thể để đám quân sĩ này dùng mũi kiếm đâm thủng!

.....

Trên bờ cát, tên tướng lãnh liên tiếp hạ mệnh lệnh, sau đó liền nhìn về phía đầu thuyền.

- Ha ha...

Đặng Thanh Sơn cất tiếng cười rung trời:

- Các vị quân sĩ, thuyền này là của ta, các thứ trên thuyền cũng là của ta! Hôm nay, các người dựa vào cái gì ngăn ta?

Tên tướng lãnh vô cùng căm tức Đằng Thanh Sơn.

Hắn sớm ý thức được trên thuyền có thể là thần bí cao thủ, bắt quá cho dù là đối phương thì sao chứ?

- Người nói là của người?

Tướng lãnh tức giận cười nói:

- Nga, hôm nay người tới nói là thuyền của người, ngày mai nếu có một cường giả đến, nói là thuyền này của hắn ! ngày kia, có lẽ một vị tướng quân nào đó lại đây cũng muốn lấy thuyền. Ha ha... Người nói, ta nên làm gì bây giờ?

- Phiến hải vực này là Bắc Nhan trấn hải vực của bọn ta, mọi vật trên hải vực đều vô chủ, tất cả đều về tướng quân phủ Bắc Nhan trấn!

Tên tướng lãnh cao giọng nói:

- Người còn không mau rời đi, ta sẽ tha cho người tánh mạng. Nếu không, tại Minh Nguyệt đảo, người đừng mơ tưởng thoát được!

Mấy trăm danh quân sĩ một đám đều nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn.

"Hư!" Một đạo thanh âm chói tai bỗng nhiên vang lên trên trời cao.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn, lấy thị lực kinh người của hắn trong nháy mắt thấy được một đạo tên lệnh bắn về phía trời cao.

- Tên lệnh?

Đằng Thanh Sơn biến sắc, nhìn về phía tên tướng lãnh kia.

Tướng lãnh tự tin cười nói:

- Tại Bắc Nhan trấn, tướng quân phủ chúng ta chính là trời! Người cho dù là Tiên thiên cường giả, người tại đây cũng phải thành thật. Nói cho người... Lập tức nhân mã khắp nơi sẽ đi tới đây!

Hắn còn chưa nói, một tên lệnh này chính là loại kêu cứu cao nhất - Xuyên Vân Tiến!

Xuyên Vân Tiến vừa bắn ra, nhân mã đều đã tụ tập lại.

- Cho người thể diện, người không biết xấu hổ!

Đằng Thanh Sơn sắc mặt trầm xuống, xẹt qua một đạo lưu quang.

Sưu!

Trực tiếp lao vào giữa đám người.

- Bày trận!

Một tiếng hét cao vút vang lên, đông đảo quân sĩ sớm có chuẩn bị. Lập tức một đám liền bày đại kiếm trận. Đằng Thanh Sơn mới vừa nhảy vào trong đám người đã bị đại kiếm trận bao vây.

- Đại kiếm trận còn có điểm ý tứ.

Đằng Thanh Sơn nháy mắt phát hiện, đại kiếm trận này do ba mươi sáu quân sĩ bày trận mà thành, ba mươi sáu người này là chia làm ba tầng, mỗi tầng công kích Đằng Thanh Sơn một thời điểm, đều là ùn ùn kéo đến, tựa như sóng biển mãnh liệt đánh sâu vào. Mười hai người, mười hai kiếm, đồng thời công kích!

- Mười hai kiếm uy lực cộng lại, cũng phải tới vạn cân lực xuyên thấu! Tiên thiên Hư Đan cũng phải toàn lực ứng phó.

- Hơn nữa, sau khi mười hai người đâm ra một kiếm lập tức nhanh chóng thoái lui để lượt mười hai người sau xông tới công kích.Ba tầng công kích liên miên không dứt!

Đằng Thanh Sơn lâm vào trong trận, ba mươi sáu người tựa hồ hóa thành một cơn sóng triều. Hơn nữa ba mươi sáu người này phối hợp lại nhịp nhàng một cách phi thường, công kích liên miên không dứt! Nếu thật sự là tiên thiên Hư Đan cường giả bình thường, một khi không cẩn thận có thể sẽ trúng chiêu. Hơn nữa có năm sáu đại kiếm trận ở chung quanh, có thể đem Tiên thiên cường giả chân nguyên tiêu hao hết sạch.

- Ha ha, có điểm ý!

Đằng Thanh Sơn cao giọng cười lớn, song chưởng tựa như hai cây côn sắt, đột ngột vung lên.

"Oanh!"

Hơn mười đạo nhân ảnh liền bị đập bay lên.

"Sưu!" Thanh Sơn thừa dịp kiếm trận loạn nhịp, lập tức nhảy xa hai mươi trượng, trực tiếp hướng tới chỗ tướng lãnh.

- Không tốt.

Tên tướng lãnh không tránh kịp.

Liền bị Đằng Thanh Sơn bắt được áo, nhấc hẳn lên.

- Người không phải muốn bắt ta sao?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía hắn.

- Người, người...

Tên tướng lãnh có chút kinh sợ.

- Ta chính là tướng quân phủ...

Đằng Thanh Sơn lên gối một cái vào bụng tên tướng lãnh.

"A!" Tướng lãnh sắc mặt trở nên trắng bệch, ánh mắt trừng tròn xoe.

- Cái gì vậy!

Đằng Thanh Sơn cười lạnh một tiếng, thuận tay ném tên tướng lãnh ra xa.

Tên tướng lãnh té ngã trên cát trong lòng đầy kinh hãi:

- Đan điền ta, đan điền ta...

Vừa rồi đầu gối Thanh Sơn đã phá vỡ đan điền của hắn. Đằng Thanh Sơn cũng không phải là loại người biết nương tay.

Hơn ba trăm danh quân sĩ, hắn căn bản là không thèm để ý.

Mười vạn đại quân, hắn còn dám giết! Ba trăm người tính cái gì?

- Người...

Tên tướng lãnh đến bây giờ cũng không dám tin đối phương không kiêu ngạo gì như vậy.

Hắn sai lầm rồi, sai lầm quá lớn!

Mười tám tướng quân phủ có hơn một ngàn năm lịch sử, đích thật là thâm căn cố đế. Nhưng là đối với Đằng Thanh Sơn thì chỉ là cái rắm? Đằng Thanh Sơn căn bản là người ngoài tới, cho dù là tướng quân đã đến Thanh Sơn cũng một quyền đánh chết.

.....

Bắc Nhan trấn trên, trong phủ đệ một tòa chiếm địa từ xưa cực rộng.

- Tướng quân đại nhân, tướng quân đại nhân. Quân doanh bên Nam Hải bắn ra Xuyên Vân Tiễn cầu cứu.

Một gã quân sĩ vội vàng bẩm báo.

lão đầu tóc bạc mặt hồng hào còn đang ngồi nhắm tĩnh tu trong đình ở dưới đài, nghe thấy vậy mới mở mắt ra:

- Xuyên Vân Tiễn? Người mau đi tìm hiểu rõ chuyện này.

Lão lập tức đứng lên, trên mặt tràn đầy vẻ trịnh trọng - Nếu không phải việc tối quan trọng thì không cho phép sử dụng Xuyên Vân Tiễn. Không biết do gặp được hải ngoại yêu thú tập kích? Hay là có phản tặc?

.....

Tại Minh Nguyệt đảo cử khúc quỷ vực, trong phạm vi Nam Hải.

"Ào ào ~~~" Dòng nước dưới biển sâu chảy mãnh liệt.

Một khối đá ngầm nhô ra khỏi mặt nước, tại đây một gã trung niên mặc áo bào trắng rộng thùng thình, mặt trắng, đôi mắt hẹp dài đang ngồi. Trên lưng hắn đeo một thanh thần kiếm có vỏ kiếm màu xanh.

Tựa như vậy từ từ nhắm hai mắt ngồi trên đá ngầm.

"Hô, hô ~~~".

Tối quỷ dị chính là, hắn ngồi xuống tại đá ngầm chung quanh là nước biển, không ngờ tại điểm nước biển chạm đến đá ngầm lại ngoan ngoãn rẽ ra. Tựa như có một lực lượng vô hình khống chế dòng nước.

"Hư!" Thanh âm vang vọng tại phương trời cao.

- Ân?

Này áo bào trắng, mặt trắng trung niên không cần mở mắt ra, ánh mắt hắn tựa như hai đạo kiếm quang, làm cho người ta sợ hãi.

- Xuyên Vân Tiễn? Chẳng lẽ lại có hải ngoại yêu thú đến Minh Nguyệt đảo giương oai?

Hô! Thân thể trung niên nhân đột ngột chột lóe lên rồi biến mất trên đá ngầm, biến thành một đạo tàn ảnh mê huyền màu trắng, lấy tốc độ cực nhanh đập trên mặt biển, nhanh chóng đi đến nơi vừa bắn Xuyên Vân Tiễn.

Mặt biển đối với hắn giống như là đất liền vậy.

.....

Đằng Thanh Sơn phá vỡ kiếm trận, lại đánh trọng thương tướng lãnh. Sau đó, Đằng Thanh Sơn nhanh chóng quay về thuyền gỗ. Giờ phút này phía dưới cũng không có quân sĩ nào còn dám uy hiếp Đằng Thanh Sơn.

Ngay cả kiếm trận cũng vô dụng, bọn họ cũng không có biện pháp đối phó.

- Đằng đại ca, mỏ neo sắt bị chặt đứt một cái.

Lý liên nói.

- Quên đi, đừng so đo với bọn họ, mở thuyền, chúng ta đi.

Đằng Thanh Sơn lập tức đi đến chỗ mái chèo, hai tay dùng lực chèo thuyền.

Bỗng nhiên...

"Ân?" Đằng Thanh Sơn khóe mắt lại hiện quang mang, một bóng trắng đang chạy dọc theo bờ cát nhanh như chớp, rất nhanh tới chỗ đông đảo quân sĩ. Đằng Thanh Sơn thất kinh:

- Tốc độ thật kinh người!

"A!".

Tên tướng lãnh bị đánh trọng thương khi nãy vừa thấy người mới đến, lập tức cất giọng khàn khàn hô:

- Lâu chủ!

"Sư!" Kia người áo bào trắng thân hình vừa động, liền từ hai ba mươi trượng phía ngoài, nhảy phóng lên cao, rồi hạ xuống trên lan can thuyền gỗ, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn nhìn người mới tới, nhếch miệng cười:

- Hảo khinh công!

259. Chương 17: Chỉ Biết Đến Thân, Không Cần Lý Lẽ.

- Lâu Chủ!

Tên tướng quân chặt vật đi từng bước trên bãi cát, cất giọng khàn khàn nói:

- Tên thanh niên này không biết là từ đâu lòi ra! Cái thuyền này là do quân sĩ Tướng Quân phủ chúng ta vất vả lắm mới kéo từ biển vào được. Nhưng tên thanh niên đó lại nói là thuyền của hắn! Hắn cậy có thực lực cao siêu định cướp ngay trên tay những huynh đệ chúng ta. Không những thế, hắn còn phá đàn điền, phé đi nội kinh ta đó Lâu Chủ!

- Xin Lâu Chủ chủ trì công đạo cho chúng ta!

Tên tướng quân trừng mắt như muốn rách ra, ra sức gào lên.

- Xin Lâu Chủ, chủ trì công đạo cho chúng ta!

Nhất thời mấy trăm quân sĩ đều hô lên, thanh âm ầm ầm quanh quẩn khắp bầu trời bãi biển. Trong ánh mắt đám quân sĩ nhìn về phía Kiếm Lâu Lâu Chủ, pha lẫn chút sùng bái kính ngưỡng! Trong truyền thuyết, Kiếm Lâu Lâu Chủ là người cường đại nhất, vô địch trên cả hòn đảo này.

Minh Nguyệt Đảo cũng khá lớn, nên cũng chẳng có mấy người gặp qua Kiếm Lâu Lâu Chủ.

- Yên tâm.

Kiếm Lâu Lâu Chủ cất giọng lạnh lạnh, nhất thời mọi vật trở nên im ắng. Kiếm Lâu Lâu Chủ đứng trên lan can thuyền Ô Mộc, nhìn người thanh niên trước mắt, tóc tai bù xù, mặt râu ria, trong lòng cũng có vẻ hơi kinh ngạc. Mấy trăm quân sĩ của Tướng Quân phủ có thực lực rất khá, với ngạo khí của đám quân sĩ này, vậy mà có thể bức bách họ khuất phục nhận thua, tối thiểu cũng phải có thực lực tiên thiên cường giả!

Hơn nữa... đám quân sĩ này cũng không có ai bị thương, chỉ có tên tướng quân là bị hủy đàn điền.

- Có thể làm cho nhiều quân sĩ như vậy đều kính sợ, thực lực thanh niên này hẳn là rất mạnh.

Trong lòng Kiếm Lâu Lâu Chủ cũng hết sức tò mò. Đương nhiên... Lúc này Kiếm Lâu Lâu Chủ cũng không để Đằng Thanh Sơn vào mắt. Là cường giả mạnh nhất của Minh Nguyệt Đảo, từ lâu hắn đã không có đối thủ!

- Vì sao cướp hải thuyền này?

Kiếm Lâu Lâu Chủ từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng hỏi. Đằng Thanh Sơn còn chưa nói gì, Lý đứng cạnh xen vào, vẻ bất mãn:

- Người... Người phải phân cho rõ phải trái. Chẳng lẽ, người không cần hỏi cho rõ ràng gì hay sao? Hải thuyền này căn bản là của chúng ta! Còn quân sĩ của Tướng Quân phủ tham lam hải thuyền của chúng ta, nên mới muốn cướp bóc trước. Đồ vật của chúng ta, chúng ta đương nhiên phải thu hồi!

- Của các người?

Kiếm Lâu Lâu Chủ cẩn thận quan sát thuyền Ô Mộc một chút.

- Đúng! Đây là thuyền của chúng ta.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói.

- Đồ vật của chúng ta, chúng ta thu hồi là hoàn toàn đúng! Vừa rồi có rất nhiều quân sĩ tới ngăn trở chúng ta, thậm chí còn động thủ. Tên tướng quân cũng còn dám ăn nói lỗ mãng nên ta mới chỉ trừng phạt một chút, chứ cũng không hề lấy mạng người. Kiếm Lâu Lâu Chủ, người không nên hỏi ta như vậy. Người nên hỏi đám quân sĩ cho rõ kìa.

Kiếm Lâu Lâu Chủ cẩn thận quan sát con thuyền Ô Mộc, rồi quay đầu nhìn về phía đám quân sĩ.

Đám quân sĩ đều không dám mở miệng.

- Lâu Chủ!

Tên tướng quân suy nghĩ một chút rồi nói:

- Chúng ta đã nhìn kỹ hải thuyền này. Chất liệu làm hải thuyền này căn bản là không phải của Minh Nguyệt Đảo chúng ta! Hơn nữa... Bên trong khoang còn có một viên bảo thạch màu xanh to bằng nắm đấm. Loại bảo thạch này cũng không phải là thứ mà Minh Nguyệt Đảo có!

- Do đó ta dám khẳng định....

Tướng quân nhìn chằm chằm vào Đẳng Thanh Sơn phía xa:

- Thuyền này vốn không phải là của Minh Nguyệt Đảo chúng ta mà là thuyền từ ngoài tới! Nếu thuyền này thật sự là của hai người đó, vậy bọn họ vốn không phải là người của Minh Nguyệt Đảo chúng ta, mà là từ bên ngoài đến!

- Người từ bên ngoài đến?

Con người hẹp dài của Kiếm Lâu Lâu Chủ khê neho lại, rồi nhìn vào những dấu vết ở lườn chiếc thuyền, đánh giá chất liệu đặc thù của cả chiếc thuyền, thậm chí còn hấn còn nhìn cả tấm vải bạt dưới chân cột buồm. Khóe miệng Kiếm Lâu Lâu Chủ hiện lên nụ cười kỳ lạ, nhìn về phía hai người Đẳng Thanh Sơn,

- Thuyền này là của các người? Vậy các người từ bên ngoài tới phải không?

Lý và Đẳng Thanh Sơn nhìn nhau. Nếu khẳng định là người Minh Nguyệt Đảo thì hiển nhiên chiếc thuyền này sẽ không phải của mình. Dù sao, Ô Mộc thuyền cũng không thể là thứ tạo ra ở Minh Nguyệt Đảo. Trên đảo đến cả Ô Mộc cũng không có thì làm sao mà làm thuyền được chứ?

- Chúng ta là người từ bên ngoài đến! - Đẳng Thanh Sơn gật đầu nói.

Đẳng Thanh Sơn không chẳng quá quan tâm tới một cái đảo như Minh Nguyệt Đảo này.

Một đảo có ngàn vạn dân cư thì quân đội lợi hại cũng chỉ hơn mười vạn thôi. Trong số đó có thể có hai ba cường giả tiên thiên kim đan đã là không tệ rồi. Cho dù tất cả kéo tới, Đẳng Thanh Sơn cũng không sợ. Hơn nữa, Kiếm Lâu Lâu Chủ vừa tới đã là cường giả mạnh nhất trên đảo. Nhưng rõ ràng, lấy khinh công mà phán đoán, đối phương vẫn chưa đạt tới hư cảnh! Nếu chưa đạt tới hư cảnh, Đẳng Thanh Sơn có gì phải sợ?

- Thật là từ bên ngoài đến. Thú vị đấy. - Kiếm Lâu Lâu Chủ nhìn Đẳng Thanh Sơn.

- Lâu Chủ!

Tên tướng quân vội lợi tới bờ nước trên bãi cát, lo lắng hô :

- Bây giờ, họ đã thừa nhận là từ bên ngoài đến, tuyệt không phải người của Minh Nguyệt Đảo chúng ta! Thế mà chúng lại dám kiêu ngạo ở đây như thế, rõ ràng không coi người của Minh Nguyệt Đảo chúng ta vào mắt. Loại người như thế nhất định phải nghiêm trị!

Đẳng Thanh Sơn cười, liếc mắt nhìn tên tướng quân đang gào lên. Tên tướng quân nói đúng... Đẳng Thanh Sơn đích xác không coi Minh Nguyệt Đảo vào mắt.

- Câm miệng! - Thanh âm lạnh buốt vang lên.

Vốn tên tướng quân vẻ mặt đang hết sức hùng hổ, lúc này như vệt bị vụn cổ, hoàn toàn chết lặng. Ngay sau đó, hấn vội cúi đầu không dám lên tiếng nữa. Hấn rốt cục nhớ lại thân phận của đối phương - Kiếm Lâu

Lâu Chủ! Đó là cường giả có quyền thế nhất trên Minh Nguyệt Đảo. Người ta có gì phải làm theo lời một tên tướng quân bị phế bỏ nội kinh như hần chứ?

- Minh Nguyệt Đảo chúng ta đã rất lâu rồi không có người từ bên ngoài đến. Người lần trước cũng phải tới hơn một trăm năm rồi.

Kiểm Lâu Lâu Chủ nhìn về phía Đằng Thanh Sơn,

- Các người là người ở đâu tới? Thiên Phiên đảo, hay là Thanh Mộc đảo?

Đằng Thanh Sơn và Lý đều nao nao. Thiên Phiên Đảo? Thanh Mộc Đảo?

“Đúng.” - Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng hơi giật mình, nghĩ lại: “Tháng bảy ta xuất hải, cũng thuận gió nên một đường đi từ Cửu Châu Đại Địa về phía bắc! Theo gió, một ngày một đêm cũng có thể đi được vài trăm dặm. Thời gian về cuối mặc dù tốc độ có chậm đi một chút, nhưng cũng phải đi được chừng bảy tám vạn dặm”.

- Cách bắc bộ thảo nguyên tám vạn dặm! Hơn nữa dọc theo đường đi, gặp biển động, lốc xoáy, yêu thú... Nếu không đạt tới cảnh giới tiên thiên, căn bản không thể sống mà đến nơi này!

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ ba tháng vừa rồi mình lênh đênh trên biển nguy hiểm như thế nào. Cho dù gặp phải vài lần tai họa nhưng thuyền Ô Mộc vẫn còn nguyên vẹn. Nếu là người khác xuất hải, con thuyền chưa chắc đã còn được như Đằng Thanh Sơn.

Gặp được một vài lần lốc xoáy, biển động... Đằng Thanh Sơn có thể nhảy xuống biển giữ chặt dây xích, ổn định con thuyền Ô Mộc.

Rất nhiều tình huống nguy hiểm, cũng không làm khó được Đằng Thanh Sơn!

Cái làm cho Minh Nguyệt Đảo đau đầu vô cùng là Cửu Khúc Quỷ Vực, vậy mà Đằng Thanh Sơn cũng không để vào mắt. Trong mắt hần những thứ đó đều không có gì nguy hiểm! Nhưng, Đằng Thanh Sơn có thể an toàn tới đây không có nghĩa là người khác cũng có thể an toàn tới được! Cửu Châu Đại Địa cách Minh Nguyệt Đảo quá xa.

Nếu chỉ với thực lực tiên thiên thì ai sẽ bỏ công mà lặn lội lênh đênh tới tận Bắc Hải?

- Xem ra, chung quanh Minh Nguyệt Đảo hần là còn có vài đảo khác.

Đằng Thanh Sơn trầm nghĩ.

- Kiểm Lâu Lâu Chủ.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói:

- Bây giờ, sự tình cũng đã rõ ràng rồi. Con thuyền này căn bản là của chúng ta. Ta cũng không muốn giữa chúng ta xảy ra việc lớn. Vậy bây giờ, xin người xuống thuyền đi, chúng ta muốn khai thuyền rồi.

- Tới Minh Nguyệt Đảo ta còn muốn đi à? ... Những người tới đây, chưa ai có thể rời khỏi được!

Kiểm Lâu Lâu Chủ lạnh lạnh nói. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi :

- Sao? Ngoại nhân tới đây đều bị các người bắt sao?

- Không.

Kiểm Lâu Lâu Chủ lắc đầu,

- Hải vực mấy trăm dặm bên ngoài Minh Nguyệt Đảo, đều là phạm vi của Cửu Khúc Quỷ Vực. Nước biển rất xiết, mạch nước ngầm ngoài khơi càng mãnh liệt hơn! Bất luận là thuyền gì cũng bị nước biển dễ dàng cuốn vào, nhưng muốn đi ra thì... Căn bản không thể nghịch lưu mà rời đi được!

- Vậy không phải là việc mà Lâu Chủ phải quan tâm.

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói:

- Lâu Chủ, xin mời rời thuyền!

- Lâu Chủ!!!

Tên tướng quân bị hủy đàn điền không tìm được kêu lên. Mấy trăm quân sĩ cũng đều nhìn Kiếm Lâu Lâu Chủ đứng trên lan can thuyền Ô Mộc, bạch y phần phật.

- Người từ bên ngoài đến.

Thanh âm lạnh buốt của Kiếm Lâu Lâu Chủ chợt vang lên,

- Nơi này là Minh Nguyệt Đảo, là do Kiếm Lâu của ta làm chủ! Người chỉ là một ngoại nhân mà thôi. Cho dù hải thuyền này là của người, nhưng đã đánh bị thương người của Minh Nguyệt Đảo ta, vậy nhất định sẽ bị nghiêm trị. Người hãy theo ta về Kiếm Lâu!

- Không hỏi trắng đen mà đã bắt người à?

Đằng Thanh Sơn cười khẽ, đồng thời liếc nhìn Tiểu. Tiểu lập tức lĩnh hội ý hẩn. Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn về phía không trung nơi có con Cuồng Phong Ưng đang liệng quanh.

- Ở Minh Nguyệt Đảo ta, không để cho ngoại nhân láo xược đâu!

Ánh mắt Kiếm Lâu Lâu Chủ lạnh đi.

- Dám phản kháng thì đừng trách ta vô tình.

Tục ngữ nói ‘giúp lý không giúp thân’, Đằng Thanh Sơn hôm nay lại thấy được ‘giúp thân không giúp lý’.

- U ~~

Một tiếng chim kêu thanh thoát đột nhiên vang lên. Con Cuồng Phong Ưng trên không trung lao mạnh xuống, tạo thành luồng gió rất mạnh thậm chí còn thổi cho Kiếm Lâu Lâu Chủ đang đứng ở lan can hơi lảo đảo một chút rồi mới đứng vững lại. Con thuyền Ô Mộc cũng lắc lư, không ít quân sĩ chỉ có thể cúi đầu, rạp người. Cũng có người gào lên :

- Yêu thú!

- Yêu thú!

- Mọi người cẩn thận!

Những tiếng kêu hoảng sợ vang lên khắp nơi. Trong lịch sử Minh Nguyệt Đảo, không chỉ một lần bị một vài yêu thú đi ngang qua tập kích. Do đó họ mới cẩn thận đến như vậy.

- Nghiệt súc, láo xược.

Kiếm Lâu Lâu Chủ vung tay lên, một đạo kiếm quang màu trắng bay ra.

- Veo!

Một đạo quang ảnh màu vàng đất từ nắm tay Đằng Thanh Sơn bắn ra.

“Bùng!” một tiếng, nội gia cương kinh của Đằng Thanh Sơn và kiếm quang lạnh lẽo màu trắng va chạm giữa không trung. Năng lượng cuồng loạn phân tán ra khắp nơi.

- Vù!

Cuồng Phong Ưng bay đến gần con thuyền Ô Mộc, rồi hạ xuống. Còn Lý lập tức nhảy lên lưng con Cuồng Phong Ưng, lập tức nó cất cánh... Chẳng mấy chốc đã ra xa ngoài khơi, đạt tới độ cao rất cao.

- Đằng đại ca, cẩn thận một chút. - Thanh âm Lý từ trên đầu truyền đến.

Lý sớm đã bàn trước với Đằng Thanh Sơn rằng nếu gặp phải nguy hiểm, việc đầu tiên là để Lý ngồi trên lưng Cuồng Phong Ưng trước rồi trốn ra xa. Để Đằng Thanh Sơn một người ở lại. Nếu quá nguy hiểm, đến cả Đằng Thanh Sơn cũng không chống lại được, vậy hẩn cũng sẽ cùng lên lưng con Cuồng Phong Ưng.

- Cái gì? Yêu thú này là của các người à?

Kiếm Lâu Lâu Chủ chấn động! Ở Minh Nguyệt Đảo, chưa bao giờ có ai có thể khống chế được yêu thú.

- Người không cần phải xen vào việc này.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn hắn,

- Lâu Chủ! Xin người lập tức ly khai thuyền Ô Mộc của ta. Nếu không, ta đành phải dùng nắm đấm mời người biến khỏi đây!

260. Chương 18: Thương Và Kiếm

Phóng nhãn khắp Minh Nguyệt đảo, từ xưa đến nay còn chưa có người nào dám nói với Kiếm Lâu lâu chủ hắn "Đánh cho người rời đi" như vậy.

"Tiểu tử ngông cuồng!" Trong nháy mắt, ngón trỏ và ngón giữa của Kiếm Lâu lâu chủ đập vào nhau, một luồng kiếm quang màu bạc toát ra.

Kiếm Lâu lâu chủ nhanh như chớp lao xuống. Hắn cũng không rút kiếm, mà trực tiếp dựa vào kiếm chỉ kia bắn về phía mi tâm Đằng Thanh Sơn. Kiếm chỉ cực kỳ sắc bén, mơ hồ tỏa ra từng đợt từng đợt hàn khí.

"Ha ha....." Đằng Thanh Sơn đột ngột cười lớn.

"Oanh!" Một tiếng đánh trầm thấp vang lên.

Đồng thời, thân ảnh của Kiếm Lâu lâu chủ đã trực tiếp từ trên thuyền gỗ nhanh chóng bị hất ra phía xa. Khi đến giữa không trung, thân hình Kiếm Lâu lâu chủ vừa chuyển, nhẹ nhàng dừng trên bờ cát, nhưng ánh mắt hắn lại giống như nhìn chăm chăm một con mồi, ngửa đầu lên nhìn về phía thuyền gỗ.

Hắn hiểu được, lần này hắn có đối thủ!

Ánh mắt Kiếm Lâu lâu chủ trở nên cực kỳ nóng cháy. Cao thủ tinh mịch, cầu một địch thủ, quá khó khăn!

"Hảo kiếm pháp!" Một tiếng cười lớn sang sảng vang lên.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh màu xanh trực tiếp từ trên thuyền gỗ phóng lên cao, sau đó dừng ở bên cạnh bờ cát. Đằng Thanh Sơn cầm trong tay một cây trường thương màu bạc, ánh mắt hoàn toàn dừng ở trên người Kiếm Lâu lâu chủ. Hai đại siêu cấp cường giả..... Trải qua một lần giao thủ đơn giản đều phát hiện đối phương có thực lực kinh người.

"Người này không ngờ lại không chết!"

"Không ngờ, hắn có thể ngăn được một chiêu của Lâu chủ mà không chết!"

Mấy trăm quân sĩ khó có thể quên một màn vừa rồi. Hình tượng vô địch của Kiếm Lâu lâu chủ đã sớm xâm nhập trong lòng bọn họ. Người có thể đón đỡ một chiêu của Kiếm Lâu lâu chủ mà không chết, toàn bộ Minh Nguyệt đảo cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Oanh long long ~~

Hàng loạt những tiếng hỗn loạn vang lên. Chỉ thấy ở bờ cát phía Tây, đại lượng quân sĩ đang điên cuồng hướng bên này chạy như bay tới, có vẻ số lượng rất nhiều..... Bởi vì, nhìn từ xa có thể thấy những tiếng dồn dập va chạm giữa các cây với nhau, bụi bay mù mịt ở xung quanh đó.

"Người tới rất nhiều." Đằng Thanh Sơn mở miệng.

Kiếm Lâu lâu chủ còn lại là cẩn thận quan sát Đằng Thanh Sơn, cũng không vội vã xuất thủ.

"Đại quân đã đến!" Trên bờ cát, mấy trăm quân sĩ ánh mắt tỏa sáng.

"Lưu huynh đệ!" Một tiếng nói sang sảng vang lên, hai gã mang mũ tướng lĩnh lập tức hướng tên tướng quân đang bị trọng thương, chấp tay nói: "Quân doanh ba nghìn nhân mã, toàn bộ đều đã đến đây đủ."

Quân doanh phủ tướng quân ở bên bờ biển Bắc Nhan trấn tổng cộng có ba nghìn nhân mã. Ngoại trừ Lưu tướng quân ngay từ lúc đầu tự mình mang theo mấy trăm người tới đây, hơn hai ngàn quân sĩ còn lại lúc này cũng đã đến. Bởi vì khoảng cách gần.....cho nên mới có thể tới nhanh như vậy! Về phần đại quân của Kiếm Lâu, đều mới đi được nửa đường.

"Lâu chủ!" Hai gã tướng lĩnh kia lúc này mới phát hiện, người mặc thân bào màu trắng lại là Kiếm Lâu lâu chủ.

"Bái kiến lâu chủ!" Hai vị tướng lĩnh lập tức cung kính hô.

"Bái kiến lâu chủ!"

Các quân sĩ vừa mới tới cũng hô lớn, tạo thành tiếng vang rung trời!

"Ân, các người thối lui sang một bên, cẩn thận bị ngộ thương." Kiếm Lâu lâu chủ nhẹ giọng, nói.

Hai gã tướng lĩnh kia lập tức lĩnh mệnh, chạy đến bên cạnh tên Lưu tướng quân, trong đó một tướng lĩnh người cao lập tức hạ giọng hỏi: "Lưu huynh đệ, tên thanh niên trẻ tuổi mặc thân bào kia là người nào? Xem ra, hắn có thể cùng Lâu chủ chính diện đánh một trận!"

"Lợi hại thì có ích lợi gì. Ba nghìn quân sĩ, dùng biện pháp thí quân* cũng đều có thể giết chết hắn!" Tên Lưu tướng quân nghiêng răng nghiêng lợi, nói.

Hai gã tướng lĩnh kia sắc mặt khê biến.

Nghe trong giọng nói của tên Lưu tướng quân tựa hồ không quản tính mạng của quân sĩ, điều này làm bọn hắn có chút bất mãn, đồng thời cũng kèm theo sự nghi hoặc.

.....

Trên bờ cát.

Đằng Thanh Sơn cùng với Kiếm Lâu lâu chủ đứng cách nhau một đoạn. Ở xung quanh hai người, gió biển thổi vù vù, nước biển của đoạn Cửu Khúc Quỷ Vực lại mãnh liệt mênh mông, còn ba nghìn quân sĩ lại khiếp sợ, kích động quan khán một màn này... Có thể chứng kiến Kiếm Lâu lâu chủ xuất thủ đánh một trận, cho dù là tướng quân cũng khó có được cơ hội tốt như vậy.

Tay phải Kiếm Lâu lâu chủ cầm lấy chuỗi kiếm ở sau lưng. Năm ngón tay của hắn tinh tế trắng nõn, tựa như tay của nữ nhân, nhưng lại hoàn toàn bất đồng bởi nó sở hữu lực lượng rất lớn.

"Thương!"

Thanh kiếm ra khỏi vỏ, toàn thân nó phát tán một màu xanh biếc, nhưng mơ hồ ở giữa thanh kiếm lại có một vệt đỏ như máu.

"Kẻ yếu, ta không cần biết tên của hắn. Bất quá, người có thực lực cùng với ta đánh một trận, là một cường giả! Người xa lạ, nói ra tên của người!" Kiếm Lâu lâu chủ nhìn Đằng Thanh Sơn ở phía xa, thanh âm trong sáng, thậm chí còn trong hơn cả tiếng sóng biển.

"Ha ha....."

Đằng Thanh Sơn cười càng ngày càng lớn, lỗ tai của ba nghìn quân sĩ ở xung quanh đều cảm giác được sự âm vang rung động. Sau đó, Đằng Thanh Sơn hỏi lại: "Người tên gì?"

"Kiếm Lâu lâu chủ, Hoàng Phủ Ngọc Giang!" Kiếm Lâu lâu chủ nhìn Đằng Thanh Sơn: "Người tên gì?"

"Kẻ yếu không có tư cách biết tên của ta!" Đằng Thanh Sơn cười.

Ánh mắt Kiếm Lâu lâu chủ Hoàng Phủ Ngọc Giang trở nên lạnh lẽo, sát khí như ẩn như hiện, tay cầm thanh kiếm màu xanh biếc chỉ xéo bờ cát: "Thanh kiếm ở trong tay ta tên là 'Ám Huyết'! Nó rất phấn khích khi được uống máu..... Kiếm rời khỏi vỏ, tất sẽ có máu chảy!" Vừa dứt lời, Hoàng Phủ Ngọc Giang trực tiếp hóa thành một đạo tàn ảnh mông lung màu trắng ngà.

Hưu!

Tàn ảnh trong nháy mắt đã bay được khoảng cách hơn mười trượng, mơ hồ có một đạo quanh ảnh màu xanh biếc lao đến Đằng Thanh Sơn!

Đặng Thanh Sơn vốn đang đứng trên bờ cát, tay trái đột ngột trong nháy mắt bắt lấy cán thương, tay phải còn lại là trượt xuống đuôi cán thương. Một động tác rất đơn giản, tựa như lắc bánh xe, tay phải hần nhẹ lay động, thoáng một cái liền đâm lên phía trước.

”Hô!”

Mũi Luân Hồi Thương liền xẹt qua một đạo vòng cung rất đẹp, mơ hồ trong đó hiện lên quang mang thổ hoàng sắc.

.

”Bồng!” Một tiếng va chạm trầm thấp vang lên.

Ngay sau đó là những tiếng ”Bồng!” ”Bồng!” liên tục không ngừng. Chỉ thấy khi mỗi một kiếm từ Kiếm Lâu lâu chủ Hoàng Phủ Ngọc Giang kia đâm ra, đều khiến cho nước biển ở bên cạnh kích động. Kiếm khí sắc bén, mơ hồ có hàn khí từng đợt từng đợt bắn ra, phàm là có quân sĩ ngẫu nhiên đụng phải liền trực tiếp biến thành một cây băng trụ hình người.

”Răng rắc!” Cả người tên quân sĩ đó trực tiếp bị đông lạnh mà vỡ ra, ngay cả máu cũng biến thành băng.

”Lui xa một chút, mau.”

Các tướng lĩnh đều hét lên. Đại lượng quân sĩ ngay lập tức đều hướng xa xa điên cuồng thoái lui, một đám e sợ bị lan đến mình.

”Thương!” Đặng Thanh Sơn mỗi một chiêu đều phát ra lực lượng rất lớn, Luân Hồi Thương thân mình gấp khúc, sau đó bắn ngược ra.

Kiếm Lâu lâu chủ Hoàng Phủ Ngọc Giang bị chấn động, bay về phía sau tầm bảy tám trượng mới dừng lại được, sau đó hạ xuống bờ cát. Mà Đặng Thanh Sơn lại nặng nề liên tiếp lui ba bước, cả người đã có một phần ngập bên trong cát. Thậm chí, trên người hần tựa hồ bao trùm một tầng băng sương, đáng vẻ có chút chật vật.

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhìn như rất tiêu sái.

Bất quá, trên mặt Đặng Thanh Sơn có vẻ tươi cười, Hoàng Phủ Ngọc Giang lại tương phản, biểu tình trông hết sức nghiêm trang.

”Hảo kiếm pháp!” Đặng Thanh Sơn cười vang.

”Hảo thương pháp!” Hoàng Phủ Ngọc Giang trầm giọng, nói.

Ba nghìn quân sĩ đang quan khán ở phía xa xa, mỗi người đều ngạc nhiên nhìn một màn này.....Đây là? Chẳng lẽ vị cao thủ thần bí kia cùng với Kiếm Lâu lâu chủ của bọn họ thực lực không khác biệt mấy? Mấy trăm tên quân sĩ trước kia từng muốn giết chết Đặng Thanh Sơn, đáy lòng phát lạnh.

Bọn họ muốn giết chết một siêu cấp cường giả có thể so sánh với Kiếm Lâu lâu chủ, thật sự là ngại mình sống quá lâu a!

”Hoàng Phủ Ngọc Giang.” Đặng Thanh Sơn nhìn phía đối thủ phía xa: ”Ta thừa nhận, với thực lực của ngươi, ngươi có tư cách biết tên của ta.”

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhượng mày nhìn Đặng Thanh Sơn.

Ba nghìn quân sĩ ở xa xa cũng vểnh tai lên. Ai cũng muốn biết vị siêu cấp cường giả thực lực có thể ngang bằng với Kiếm Lâu lâu chủ tên là gì. Bởi, bọn họ đều muốn sau này có cái để khoác lác, hoặc là cũng có thể thổi phồng với đứa con của mình, hay để đi khoe.

”Ta tên là Đặng Thanh Sơn!” Thanh âm của Đặng Thanh Sơn vang lên.

”Đặng Thanh Sơn!”

”Hắn tên là Đặng Thanh Sơn?”

”Đặng Thanh Sơn này cũng thật lợi hại.”

Bên trong ba nghìn quân sĩ lập tức truyền lên tiếng hưng phấn nghị luận, bọn họ đều sẽ nhớ kĩ cái tên "Đằng Thanh Sơn" này.

"Đằng Thanh Sơn?" Hoàng Phủ Ngọc Giang nhướn mày, đem tên này ghi tạc trong óc. Đây là lần đầu tiên Hoàng Phủ Ngọc Giang hẳn luyện ra "Kiếm Cửu Thức" tối cao trong "Minh Nguyệt Kiếm Điển" mà không chiến thắng được đối thủ.

Chín chiêu kiếm cực mạnh, một kiếm cũng không thương tổn được Đằng Thanh Sơn.

Trước mắt trường thương của Đằng Thanh Sơn, Hoàng Phủ Ngọc Giang cảm giác tựa như đối thủ là một tòa núi cao, không thể lay động.

"Kiếm pháp của Hoàng Phủ Ngọc Giang này thật là lợi hại." Đằng Thanh Sơn nhớ lại một màn vừa rồi, sau đó cúi đầu nhìn quần áo trên người đã ngưng kết thành một tầng băng mỏng, thầm nghĩ: "Mỗi một kiếm đều sắc bén đến mức đáng sợ. Nếu không có Hồn Nguyên Nhất Khí thương pháp đủ lợi hại, trên người ta đã sớm xuất hiện vài lỗ thủng. Hoàng Phủ Ngọc Giang này..... Không hổ là cường giả mạnh nhất của Minh Nguyệt đảo, so với Thiên Thần Sơn đệ nhất thần tướng "Nhật Lô Mục", cũng không khác biệt mấy!"

Đằng Thanh Sơn lập tức cười vang, nói: "Hoàng Phủ Ngọc Giang, ta đã tiếp nhận mấy chiêu kiếm pháp của ngươi, ngươi cũng thử xem thương pháp của ta như thế nào!"

Tiếng cười còn đang quanh quẩn.

Đằng Thanh Sơn bỗng dừng di động, một đạo tàn ảnh màu xanh chợt lóe, Luân Hồi Thương liền giống như du long nổi trên mặt nước, trong chớp mắt đã tới trước người Hoàng Phủ Ngọc Giang. Quần áo bên cánh tay phải của Đằng Thanh Sơn căng phồng lên, quang mang thổ hoàng sắc tràn ngập ở bên trong, tay phải cầm cán thương đột ngột phát lực.

"Ông ~~"

Mũi thương trong nháy mắt xoay tròn, tựa như xuyên thấu không gian!

Một tia chớp màu bạc sáng lên!

"Vù vù ~~" Khuôn mặt Hoàng Phủ Ngọc Giang trở nên nghiêm trang, Âm Huyết Thần Kiếm trong tay mơ hồ linh động một chút, không ngờ liền chắt trước mũi thương của Đằng Thanh Sơn.

"Thương!"

Hai tay Đằng Thanh Sơn hơi hơi tê rần, chấn động lui từng bước. Hoàng Phủ Ngọc Giang cũng liên tiếp lui hai bước, cường lực phụt ra kinh khí đem bờ cát xung quanh Đằng Thanh Sơn cùng với Hoàng Phủ Ngọc Giang đều lún xuống một thước sâu.

"Ân? Hoàng Phủ Ngọc Giang này khá lợi hại, không ngờ có thể cứng đối cứng ngăn trở một chiêu Độc Long Toàn của ta. Ân, phải giảm bớt uy lực, đề cao tốc độ!" Sắc mặt Đằng Thanh Sơn trầm xuống, Luân Hồi Thương giống như giao long xuất động, lại bắn về phía Hoàng Phủ Ngọc Giang. Lần trước cùng Thần điêu Thanh Loan đánh một trận, Đằng Thanh Sơn luôn luôn bị khổ tâm ở vấn đề này.

Tuy rằng không có đột phá gì lớn, nhưng là sau khi uy lực giảm bớt ba đến bốn thành, tốc độ đã đề cao hơn không ít.

Hừ! Hừ! Hừ!

Mũi thương lại xoay tròn, lần lượt hướng Hoàng Phủ Ngọc Giang đâm tới.

"Vù vù ~~" Hoàng Phủ Ngọc Giang vững vàng không ngã, Âm Huyết Thần Kiếm cũng linh động một cách mơ hồ ngăn cản thế công của Đằng Thanh Sơn. Hiển nhiên, Hoàng Phủ Ngọc Giang đối với phòng ngự của chính mình rất tin tưởng.

Thương! Thương! Thương!

Liên tiếp những tiếng đánh vang lên, mỗi một chiêu Độc Long Toàn của Đằng Thanh Sơn đều bị Hoàng Phủ Ngọc Giang ngăn cản. Quỷ dị nhất chính là..... bờ biển không ngờ có vài dòng nước lã không bị

thổi quét đến giữa bóng kiếm của Hoàng Phủ Ngọc Giang. Chỉ thấy bóng kiếm mơ hồ kia chớp động, mà những dòng nước này lại hình thành một hình tròn quỹ dị!

Mặc cho Đằng Thanh Sơn công kích như thế nào, cũng đều không thể phá vỡ kiếm pháp phòng ngự này. Loại kiếm pháp này có lực phòng ngự gần như Hỗn Nguyên Nhất Khí thương pháp của Đằng Thanh Sơn.

”Này, kiếm pháp này.....”

Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn, trong đầu bỗng nhiên linh quang chợt lóe, lòng mừng như điên: ”Trong kiếm pháp này ẩn chứa Thủy Hành chi đạo! Ta phải đấu với hắn nhiều hơn. Trong chốc lát, có lẽ Thủy Hành Chi Quyền của ta có thể có sự đột phá!”

*thí quân: ở trong chương CDK này thì được hiểu là phương pháp lấy số đông người đánh 1 người, nó cũng na ná như đánh hội đồng vậy ^__^.

261. Chương 19: Mượn Đọc.

Hai đạo ảo ảnh màu xanh, màu trắng vẫn đang chém giết từ trên bờ cát ra đến mặt biển phía xa. Nước biển cửu khúc quỷ sóng cuộn mãnh liệt, nhưng hai đại siêu cấp cường giả lại là có thể dẫm lên trên mặt nước chém giết lẫn nhau. Khí kinh cuồng bạo không ngừng lan ra bốn phía, đại lượng bọt nước trong sóng biển cũng nổ tung ra.

Lưu tướng lãnh cẩn rằng suy nghĩ:

- Tên Đằng Thanh Sơn này thật sự là quá lợi hại!

Bên cạnh, một tướng lãnh cao cao an ủi nói:

-Lưu huynh đệ, Đằng Thanh Sơn này thực lực quá mạnh mẽ, ngay cả lâu chủ cũng chưa bắt được hắn, người nên dừng tay đi thôi.

Đúng lúc này ...

Đát! Đát! Đát!

Chỉ thấy một đám cao thủ, lưng đeo lợi kiếm, cùng cưỡi một loại chiến mã đang đi đến bãi biển này. Tọa kỵ của bọn họ, bốn vó trắng kiện hữu lực, bộ lông màu nâu dài, trên đầu còn có hai sừng dài gấp khúc. Đây là tọa kỵ cực kỳ thượng đẳng trên Minh Nguyệt đảo - Giác thú!

Có được nhiều giác thú làm tọa kỵ nhất, tự nhiên là Lâu chủ! Mà mười tám tướng quân phủ, chỉ có rất ít nhân tài mới có.

- Lâu chủ!

Mười mấy tên cao thủ còn đang trên giác thú, khiếp sợ nhìn hai đạo bóng người trên mặt biển. Bọn họ cũng chưa nghĩ đến...Hung thủ không ngờ lại có thể cùng với lâu chủ bọn họ chém giết, hơn nữa cũng chẳng phân biệt được cao thấp.

Cầm đầu nhóm người này là một gã cao thủ, hai lọn tóc mai đã chuyển sang màu hoa râm, khuôn mặt tựa như nham thạch được điêu khắc mà thành. Trên ngực trái hắn có đính một thanh trường kiếm màu xanh.

Ba gã tướng lãnh đều cung kính hành lễ:

- Bái kiến trưởng lão.

Này lão giả lo lắng quát:

- Chuyện gì thế này? Người giao thủ cùng với lâu chủ là ai?

Lưu tướng lãnh lập tức cung kính nói:

- Trưởng lão. Người nọ tên là Đằng Thanh Sơn. Cũng không phải là người của Minh Nguyệt đảo ta. Hắn đi thuyền đến Minh Nguyệt đảo chúng ta. Cực kỳ hống hách đã đánh chết không ít quân sĩ của ta. Ngay cả thuộc hạ, một thân công phu cũng đã bị hắn hủy diệt. Lâu chủ đã tới, hắn còn nói năng lỗ mãng hơn nữa lại còn động thủ đối với lâu chủ.

Hai tướng lĩnh bên cạnh đều là nao nao. Bất quá lại im lặng.

Lão giả sắc mặt trầm xuống nhìn hải vực phía xa xa nói:

- Người này sao lại kiêu ngạo như thế?

Tại trên biển, hai đại cường giả đang chém giết, không ngờ lại đột nhiên tách nhau ra.

.....

Trên mặt biển, Đằng Thanh Sơn cùng với Hoàng Phủ Ngọc Giang đều đứng ở trên mặt nước, cũng không có chìm xuống.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt có chút nóng cháy hỏi:

- Vì sao lại dừng tay?

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhíu mày nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Đằng Thanh Sơn, thương pháp của ngươi ta phá không được. Đối với kiếm pháp của ta, ngươi cũng phá không được... Hơn nữa, ta thấy ngươi đánh tới đánh lui cũng chỉ có một chiêu. Nếu cả hai đều không thắng được nhau, cần gì phải lãng phí thời gian!

Đằng Thanh Sơn hoạt kê. Hắn làm sao có thể nói cho đối thủ:

- Ta đang muốn cảm thụ ý cảnh trong kiếm pháp của ngươi, nhằm tìm kiếm đột phá trên Thủy Hành Chi Quyền của ta.

Đằng Thanh Sơn lập tức hỏi:

- Hoàng Phủ Ngọc Giang, kiếm pháp của ngươi là kiếm pháp gì vậy?

Hoàng Phủ Ngọc Giang trên vẻ mặt liền hiện lên một tia kính ngưỡng nói:

- Đây là do tổ sư đời thứ ba của Kiếm Lâu chúng ta, tại trên bờ biển khổ tu hơn mười năm, sau khi ngộ đạo đã sáng chế ra Minh Nguyệt Kiếm Điển này!

Đằng Thanh Sơn trong lòng rung động. Hắn âm thầm nghĩ ngợi.

- Tại bờ biển sáng chế? Ẩn chứa thủy hành chi đạo cũng không kỳ quái.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói:

- Hoàng Phủ Ngọc Giang, không biết...bộ Minh Nguyệt Kiếm Điển này có thể cho ta mượn đánh giá được không?

Hoàng Phủ Ngọc Giang biến sắc, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Đương nhiên, phương pháp vận chuyển tiên thiên chân nguyên có các loại linh ngộ tâm đắc ...vân vân..., ta cũng không nhìn. Ta chỉ muốn mượn xem một chút bộ Minh Nguyệt Kiếm Điển vừa rồi, chính là nội dung chiêu thức của bộ phòng ngự kiếm pháp. Ta sẽ báo đáp bằng ý cảnh bộ phòng ngự thương pháp của ta.

Hoàng Phủ Ngọc Giang có chút nhận ra, người trước mắt hắn chính là một khổ tu giả.

- Ngay cả tuyệt chiêu ý cảnh của chính mình cũng đều có thể biểu thị cho người khác nhìn, khó trách lại ở trên biển rộng phiêu đảng khổ tu, thật sự là một kẻ điên.

Hoàng Phủ Ngọc Giang nghĩ ngợi nói:

- Đó là tuyệt học của Kiếm Lâu chúng ta, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài!

Hoàng Phủ Ngọc Giang lắc đầu nói:

- Ta tuy là lâu chủ Kiếm Lâu, cũng không thể vi phạm. Đằng Thanh Sơn... Ta bắt không được người, người hãy đi đi!

- Không truyền ra ngoài?

Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái nhìn Hoàng Phủ Ngọc Giang.

Hô!

Đằng Thanh Sơn trên mặt biển chính là đập sóng mà đi, hóa thành một đạo ảo ảnh mơ hồ trên mặt biển chạy như bay đến khoảng cách hơn trăm trượng, sau đó tiếp tục nhảy lên trên thuyền gỗ.

- Tiểu, chúng ta đi thôi!

Đằng Thanh Sơn cao giọng hô to một tiếng, thanh âm vang vọng đến tận cửu trùng thiên (chín tầng mây).

"U ~~~".

Cuồng Phong Ứng từ trên cao đáp xuống, thiếu nữ y phục màu tím ngồi ở trên lưng chim ưng tựa như tiên nữ, mạnh mẽ áp khí cuồng phong, khiến cho phần lớn cát đá bên cạnh bãi biển đều bay loạn cả lên, làm cho không ít các quân sĩ bên cạnh chỉ có thể cúi đầu, gập cong người xuống, che mặt lại. Tiếp theo, yêu thú cùng với cô gái từ từ hạ xuống boong tàu trên thuyền gỗ.

Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Đằng đại ca, nếu là tiếp tục chém giết lần nữa, cái tên lâu chủ Kiếm Lâu kia chân nguyên phỏng chừng sẽ tiêu hao hết sạch a.

- Ân, bắt quá...

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Hẳn không có khả năng nán lại đánh cho đến khi chân nguyên tiêu hao hết sạch, sau đó bị ta giết chết! Một khi chân nguyên chỉ còn lại một hai thành, phỏng chừng tên Hoàng Phủ Ngọc Giang này sẽ dựa vào khinh công mà chạy trốn. Nếu so sánh về khinh công, ta còn không nhanh bằng hẳn.

Đằng Thanh Sơn cũng rất là tán thưởng.

Nói về thực lực, Đệ nhất cường giả của Minh Nguyệt đảo này nếu so sánh với cao thủ trên toàn Cửu Châu đại địa, cũng có thể điền tên trong ba người đầu tiên trên Thiên Bảng .

- Chúng ta đi!

Đằng Thanh Sơn lay động mái chèo dài.

"Ào ào ~~~".

Thuyền gỗ nhanh chóng nhắm hướng đông nam lao đi, lấy lực cánh tay của Đằng Thanh Sơn, hai căn dài mái chèo cũng là rất mạnh mẽ, nhanh chóng mãnh liệt chuyển động. Thuyền gỗ ngược dòng mà tiến, không ngừng nhắm hướng đông nam phía trước lướt tới.

.....

Trên bãi biển, hầu như toàn bộ nhân mã đều nhìn thuyền gỗ xa xa rời đi.

- Lâu chủ.

Lão giả cầm đầu một đám cao thủ, hiện giờ, đều đang đứng ở bên cạnh Hoàng Phủ Ngọc Giang.

Hoàng Phủ Ngọc Giang một thân áo bào trắng rộng thùng thình, cầm chặt thần kiếm màu xanh trong tay, nhìn thuyền gỗ rời đi ở phía xa kia, trong lòng sợ hãi than:

- Tên Đằng Thanh Sơn này tại sao tiên thiên chân nguyên tựa như vô cùng vô tận? Đánh một trận kịch liệt với ta như vậy, tiên thiên chân nguyên của ta đều hao tổn đến bảy thành. Mà hẳn phỏng chừng cũng tiêu

hao cỡ đó. Nhưng hải thuyền lớn như vậy, muốn ngược chiều mà đi phải cần rất nhiều sức. Tiêu hao chân nguyên cũng rất nhanh, hẳn như thế nào...

- Lâu chủ, cửu khúc quỷ nước biển rất mạnh, thuyền không có khả năng ngược dòng mà đi, vượt ra khỏi nơi đó.

Lão giả nhíu mày nói:

- Hai người kia...

- Ân, cho dù là tiên thiên Kim Đan cũng tuyệt đối không thể chèo thuyền rời đi.

Hoàng Phủ Ngọc Giang lạnh như băng nói:

- Cửu khúc quỷ rộng lớn mấy trăm dặm, khu vực ảnh hưởng lại vượt qua nghìn dặm! Tại chỗ nước xoáy mạnh nhất căn bản không thể chèo, chỉ có cách lặn xuống nước, kéo thuyền đi tới! Cho nên nếu muốn rời đi, trừ phi có hai cường giả tiên thiên Kim Đan, thay phiên nhau kéo, nghỉ ngơi khôi phục tiên thiên chân nguyên cho thật tốt. Chỉ riêng một người, tuyệt nhiên không thể rời khỏi cửu khúc quỷ!

Minh Nguyệt đảo, mỗi một thể hệ đều truyền xuống dưới.

Đối với nước xoáy tại cửu khúc quỷ, sớm định luận là nếu đi thuyền, phải có ít nhất hai tiên thiên Kim Đan mới có thể rời đi. Mà toàn bộ Minh Nguyệt đảo mới có ngàn vạn người, cường giả Tiên Thiên Kim Đan đôi khi trên toàn bộ đảo mới có một hai người. Có thể thấy khó khăn đến dường nào!

.....

Đằng Thanh Sơn kéo xích sắt, tại trên biển rộng sóng cuộn mãnh liệt, nhanh chóng bơi động. Thuyền gỗ lúc này cũng bị kéo đi, không ngừng nhắm hướng đông nam mà tiến tới.

- Nghĩ muốn dựa vào chèo thuyền mà đi ra ngoài là rất khó.

Đằng Thanh Sơn kéo xích sắt, trong lòng nghĩ ngợi nói:

- Cửu khúc quỷ, mỗi một khúc nơi nước xoáy cực kỳ hung mãnh, dòng nước cuộn vô cùng mạnh mẽ! Nếu muốn cho thuyền gỗ đi tới, mái chèo phải đạt tới độ cứng giống như Luân Hồi Thương mới có thể chịu nổi sức bạo phát của tốc độ nước như thế.

Mà muốn dùng Tinh Văn Cương để chế tạo mái chèo to lớn lại dài như thế? Quả là rất xa xỉ.

- Thà nhảy xuống nước mà kéo thuyền đi, đơn giản hơn nhiều." Đằng Thanh Sơn ở trong nước, bơi rất nhanh.

Sau một hồi...

Đi tới một khu vực sóng biển rất ít tại khúc thứ hai bỗng hiện lên một khu vực rất nông, hai tay Đằng Thanh Sơn phát ra tiên thiên chân nguyên cực nóng, bao trùm toàn bộ xích sắt làm cho nó bắt đầu nóng chảy ra, sau đó liền đem xích sắt nặn lại thành một 'Thiết mỗ neo' giản dị, trực tiếp móc vào trên một khối nhám thạch dưới đáy biển.

"Ca!" thuyền gỗ được cố định lại, Đằng Thanh Sơn cũng từ dưới biển nhảy lên, đáp xuống trên boong tàu.

Lý có chút nghi hoặc hỏi:

- Đằng đại ca, sao lại dừng ở đây?

- Khoảng cách nơi này so với bãi biển cũng khoảng mấy chục dặm xa.

Đằng Thanh Sơn nhìn phương Bắc phía xa.

- Cho dù có người ở bờ biển Minh Nguyệt đảo, cũng không thể thấy được thuyền gỗ ở bên ngoài mấy chục dặm thế này!

- Ân.

Lý gật đầu.

Nếu khoảng cách là mấy dặm xa, lấy tầm nhìn của cao thủ nội kinh, thuyền gỗ lớn như thế hoàn toàn có thể thấy được.

Nhưng nếu khoảng cách là vài chục dặm, thì sẽ không thể thấy nổi.

- Tiểu.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn Lý:

- Muội có còn nhớ, lúc trước Thượng Quan Tuyền đã nói rằng, trên toàn bộ Minh Nguyệt đảo có một nơi cấm địa.

- Đương nhiên nhớ rõ.

Lý gật đầu nói:

- Ngọn núi bên phía đông nam chính là nơi cấm địa, còn ngọn núi bên đông bắc lại là nơi Kiếm Lâu tọa lạc (được xây dựng---ta thấy đoạn trên chỉ thể hiện là một ngọn núi, hok đúng với nội dung sau này nên chỉnh lại_A Tín). Thượng Quan Tuyền còn nói... Chỉ có những cường giả cực mạnh trong Kiếm Lâu mới có thể ngẫu nhiên tiến vào cấm địa! Đằng đại ca, huynh nói điều này làm gì?

Đằng Thanh Sơn mỉm cười:

- Tiểu, muội nói, chỉ có cường giả cực mạnh mới có thể ngẫu nhiên tiến vào cấm địa, muội đoán thử trong cấm địa có cái gì?

Lý nói:

- Nếu nói, chỉ có cường giả ngẫu nhiên mới có thể đi vào, trong đó mười phần là cất giấu công pháp lợi hại! Hoặc là có bảo bối rất trân quý!

- Đúng vậy.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, nhìn phương bắc:

- Tiểu, muội nói với Tiểu Hôi một tiếng, kêu nó chở hai chúng ta trên lưng, bay trở lại Minh Nguyệt đảo, xâm nhập cấm địa từ trên cao!

- Đi vào cấm địa?

Lý tuy rằng kinh ngạc trước quyết định của Đằng Thanh Sơn, nhưng trong lòng nàng cũng có chút tò mò.

Lúc này, Lý cùng với Cuồng Phong Ứng một bên trao đổi. Cuồng Phong Ứng cũng lập tức kêu lên.

Lý cười nói:

- Đằng đại ca, nó còn nhân cơ hội muốn kiếm chác Thiết Diệp quả đấy.

- Cứ cho nó ăn. À, trong gói đồ của huynh còn có một khẩu Thiết Diệp quả, tuy rằng bị khoét một lỗ nhưng không sao.

Đằng Thanh Sơn lập tức đi vào trong khoang thuyền, lấy Thiết Diệp quả trong gói đồ, trực tiếp ném cho Cuồng Phong Ứng. Cuồng Phong Ứng hưng phấn ngửa đầu ngậm lấy, nghe được âm thanh răng rắc vang lên, liền nuốt vào trong bụng.

Cuồng Phong Ứng lập tức vui vẻ triển khai hai cánh, bay quanh trên không thuyền gỗ khoảng một hai trượng cao.

Sư! Sư!

Đằng Thanh Sơn nắm Luân Hồi Thương cùng với Lý, đồng thời nhảy lên trên lưng Cuồng Phong Ứng, thân thể Cuồng Phong Ứng không có lớn như Liệt Phong Thần Điều, hai người Đằng Thanh Sơn và Lý chỉ có thể cùng một chỗ dựa sát vào nhau.

”U ~~~” Cuồng Phong Ứng kêu lên một tiếng vui mừng, liền Nhất Phi Trùng Thiên (bay thẳng lên trời).

.....

Trong tầng mây mù trên cao, Cuồng Phong Ưng bay lượn chở Đẳng Thanh Sơn cùng với Lý trên lưng.

Xuyên thấu qua màn mây mù mờ ảo, Đẳng Thanh Sơn nhìn xuống dưới, dễ dàng thấy được hai tòa núi đứng vững vàng.

- Hoàng Phủ Ngọc Giang, người không muốn cho ta xem, ta chẳng lẽ nhất định không được xem sao?

Ánh mắt Đẳng Thanh Sơn dừng ở trên ngọn núi phía đông nam cao thẳng đứng.

- Tiểu Hôi, đi xuống thôi.

Đẳng Thanh Sơn nhẹ nhàng vỗ lưng chim Cuồng Phong Ưng, rồi sau đó chỉ xuống ngọn núi cấm địa phía đông nam. Cuồng Phong Ưng nghe nói cũng hiểu được liền gật gật đầu.

Hô!

Nhắm hướng ngọn núi cấm địa phía dưới bay thẳng xuống.

262. Chương 20: Thần Tiên Ngọc Bích

Đỉnh núi đầy rẫy những sợi dây leo và cỏ dại, hiển nhiên đã lâu không có người lai vãng.

Hô!

Một bóng mờ màu xám từ trên trời sà xuống, chính là Cuồng Phong Ưng đang chở Lý và Đẳng Thanh Sơn. Cuồng Phong Ưng lần này bị Lý bắt tiến nhập cấm địa, tự nhiên cũng có chút kinh hãi.

Hai người trực tiếp nhảy xuống.

"Đẳng đại ca, xung quanh một chút dấu vết cũng không có, hẳn là chưa có ai từng đến đây." Lý nhíu mày nói.

"Cả một ngọn núi, khắp nơi đều là cấm địa." Ánh mắt Đẳng Thanh Sơn đảo qua xung quanh, nhẹ giọng nói, "Bất quá, nơi cất giấu bí tịch kiếm pháp hoặc bảo vật có lẽ không phải cả ngọn núi, mà là ở một chỗ nào đó không ai có thể nghĩ đến. Cho nên, đỉnh núi mới không cần người canh gác."

"Hiện tại, chúng ta vẫn nên cẩn thận. Mọi người cùng Cuồng Phong Ưng đi cách ta mười trượng. Nhớ kỹ, đừng phát ra tiếng động." Đẳng Thanh Sơn thấp giọng.

"Ân." Lý gật đầu, đồng thời quay sang Cuồng Phong Ưng, miệng phát ra một tràng thú ngữ.

Cuồng Phong Ưng nhưng là tiên thiên cấp bậc, không phát ra âm thanh tự nhiên cũng không khó.

"Đi." Đẳng sơn quát khẽ một tiếng.

Lúc này Đẳng Thanh Sơn đi phía trước, Lý cùng với Cuồng Phong Ưng đi đằng sau cách mười trượng. Cuồng Phong Ưng cùng với Đẳng Thanh Sơn hành tẩu linh hoạt không cần phải nói, còn Lý cũng là cao thủ nội kinh đỉnh phong, di chuyển cũng phẳng phất nhẹ nhàng như tiên nữ.

Quanh năm có không ít người lên núi, dần dần hình thành giữa sườn núi một sơn đạo nhỏ.

Một thiếu niên áo xanh, tay mang theo một cái rổ to đang chạy trên sơn đạo, trên trán nhễ nhại mồ hôi, thì thào trong miệng:

"Hừ! Các sư huynh bọn họ đều khi dễ ra, muốn ta mỗi ngày phải mang đồ ăn đến. Núi cao lại xa như vậy, hơn nữa bốn lão quái vật đó cũng thật hung bạo. Nghe nói năm trước còn có một tiểu sư đệ, bị bốn lão quái vật này giết chết."

Mang đồ ăn cho trưởng lão trông coi cấm địa, thực ra cũng không phải là một việc tốt.

Trên Minh Nguyệt đảo, mười tám tướng quân quanh năm tranh đấu.

Mà Kiếm Lâu cao cao tại thượng, bởi vì không có địch nhân, cho nên nội chiến tự nhiên cũng rất khốc liệt.

Kiểm Lâu không hề thiếu các gia tộc phe phái, trong đó cũng có nhân mã của mười tám tướng quân. Kiểm Lâu trong tranh quyền đoạt lợi tương đối có địa vị, còn địa vị thấp kém nhất là những đệ tử mới nhập môn.

"Tới rồi!" Thiếu niên áo xanh liếc mắt nhìn tấm bia đá khắc hai chữ Cẩm địa thật lớn ở phía trước sơn đạo.

Thiếu niên nọ cũng không dám tiến lên nữa, chỉ đứng ở trước tấm bia hô lớn: "Trưởng lão!"

"Ân!" Một lão già có hai hàng lông mày trắng, ánh mắt lạnh lùng từ bên trước cẩm địa đi ra. Lão là trưởng lão quanh năm suốt tháng chỉ đứng trông nom cẩm địa, tính cách tự nhiên cũng biến đổi trở nên bất thường: "Đưa đây cho ta."

Thiếu niên áo xanh lập tức đưa đến.

Lão già tiếp nhận hai giỏ đồ ăn, tùy tiện mở ra xem, mũi hít nhẹ rồi nói: "Tiểu tử, ngày mai mang đến thêm hai bầu rượu nữa."

"Ân." Thanh bào thiếu niên lập tức đáp.

Trưởng lão trông coi cẩm địa, đều đã đạt tới hậu thiên đỉnh phong, bình thường trong năm ba ngày không ăn uống cũng không tính là chuyện lớn, một vài ngày có thể ăn nhiều hơn một chút, như vậy cũng đã đủ. Hơn nữa, trong lúc trông coi cẩm địa, hoàn toàn có thể an tâm tu luyện. Vậy nên, bình thường khi tiếp cận đại nạn tuổi thọ, các trưởng lão đều đến cẩm địa trông coi vài năm.

Có thể đạt đến đẳng cấp tiên thiên, liền sống thêm năm năm.

Nếu bất thành, chỉ có con đường chết.

Loại áp lực này khiến tính khí trưởng lão trở nên bất thường, cũng không quá mức kỳ quái.

"Hô, may mắn không phải là độc nhãn trưởng lão." Thiếu niên áo xanh thở ra một hơi, ngay lập tức theo sơn đạo xuống núi. Mà lão già kia đang mang theo hai cái rổ đi về hướng động phủ, cũng không hề phát hiện ra... cách đó hơn mười trượng, trong đoạn dây leo có một ánh mắt đang theo dõi họ.

Đợi đến khi thiếu niên kia rời khỏi một lát, bóng người theo dõi kia mới xuất hiện tại cửa động phủ.

"Đây là ngọn núi cẩm địa, Kiểm Lâu phỏng chừng ở dưới chân núi. Sơn đạo phía trên canh gác nghiêm ngặt, nhưng từ đây xuống dưới lại không một bóng người." Đằng Thanh Sơn nhìn về phía động phủ âm u, "Cẩm địa động phủ, hiển nhiên là có cao thủ canh gác."

Lúc này, Lý cùng Cuồng Phong Ứng cũng đã đi đến bên cạnh Đằng Thanh Sơn.

"Tiểu, ta đi vào trước, muội vào sau." Đằng Thanh Sơn hạ giọng nói.

"Ân." Lý gật gật đầu.

Đằng Thanh Sơn ctay cầm Luân Hồi Thương, thật cẩn thận đi vào trong động phủ. Bên trong tương đối âm u, bất quá sơn động lại rất ngay ngắn, hiển nhiên là đã được người cải tạo.

Một giọng nói mơ hồ truyền đến: "Lão trọc, mau đến ăn cơm đi, nếu không chúng ta sẽ ăn hết đó."

"Lão Tứ, Mộng Yểm Thập Bát Kiếm kiếm chiêu thứ mười sáu và mười bảy, sao ta cứ cảm thấy không được tự nhiên a?"

Một âm thanh già nua lọt vào tai Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn khoe miệng khẽ cười, trong động phủ trống trải đi theo đường cũ quẹo vào, dọc theo một thông đạo, đang đi trong thông đạo, Đằng Thanh Sơn đã thấy bóng một nhóm người đang tụ tập ăn cơm.

Hô! Hô!

Thân ảnh Đằng Thanh Sơn khẽ động, trong nháy mắt tiến vào căn phòng trống trải. Bốn lão già đang ăn cơm lập tức kinh ngạc phát hiện nơi này đột có khách đến.

"Người là ai?" Một lão già to cao buông bát đũa quát lớn, "Đệ tử nhất mạch lại dám tự tiện xâm nhập cẩm địa."

Tại Minh Nguyệt đảo, Kiếm Lâu độc bá.

Đã từ rất lâu, Kiếm Lâu có thói quen không cảnh giác với ngoại địch, bởi vì ngoại trừ một vài yêu thú ngẫu nhiên đi ngang qua trên biển, bọn họ căn bản không có địch nhân.

”Lão Tứ, nói chuyện vô nghĩa cùng hần làm gì?” Một lão già một mắt lạnh lùng nói, đồng thời đưa tay sang bên hông, lập tức xuất hiện một thanh nhuyễn kiếm mềm dẻo màu bạc, tựa như một con rắn đâm thẳng tới mi tâm Đằng Thanh Sơn. Ba gã trưởng lão còn lại cũng đều để tay lên vũ khí, sẵn sàng xuất thủ trong trường hợp độc nhãn lão già kia không thu thập được đối thủ.

Kiếm Lâu có nghiêm lệnh, bất cứ ai tự tiện xông vào cấm địa, tất phải chết không cần hỏi. Đằng Thanh Sơn khuôn mặt bình tĩnh, tay phải khẽ nhúc nhích.

Hưu! Hưu! Hưu! Hưu!

Luân Hồi Thương trong nháy mắt chia thành bốn đạo tia chớp màu bạc xuyên qua yết hầu bốn gã trưởng lão trông coi cấm địa.

”Ôi ~ ôi ~”

Bốn gã trưởng lão tay che yết hầu, ánh mắt trợn lớn kinh hãi, máu tươi theo lỗ thủng không ngừng trào ra. Bọn họ căn bản không thể tin được, tứ đại trưởng lão, không ngờ đối mặt với địch nhân trước mặt, ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có!

Quá nhanh!

Bốn gã trưởng lão ngã xuống, thân thể đập vào bàn gỗ, đánh nghiêng bát rượu. Trong thoáng chốc toàn bộ căn phòng chìm ngập một mùi rượu nồng đậm, trong vị rượu còn có cả mùi máu tươi.

”Hô!” Cuồng Phong Ưng cùng với Lý đi dọc theo thông đạo tiến vào.

Vừa tiến vào phòng, Lý đã nhìn thấy thi thể bốn gã trưởng lão đang nằm dưới đất, mắt vẫn còn trợn trừng, hiển nhiên rất không cam tâm.

”Nay cấm địa động phủ đã không còn ai.” Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói, ”Tiểu, chúng ta theo hai hướng tìm xem chỗ nào có bảo vật.”

Tại cấm địa, đừng nói là này bốn lão già này, cho dù là Tiên Thiên cường giả trông coi, trước mặt Đằng Thanh Sơn cũng hần phải chết. Ngay cả Minh Nguyệt đảo đệ nhất cường giả Hoàng Phủ Ngọc Giang, cũng bị Đằng Thanh Sơn làm tiêu hao chân nguyên, chỉ có thể trốn tránh.

”Ân.” Lý gật đầu.

Hai người tiến sâu vào mật thất tìm kiếm, trong mật thất còn có cả chiếu và chăn bông. Tại đây, Đằng Thanh Sơn nhìn thấy trên bức tường có một vài hình kiếm chiêu được khắc trên vách đá.

”Nhìn nét khắc, sợ là đã vượt qua trăm năm, cũng có một vài nét mới vừa được tiếp tục.” Đằng Thanh Sơn âm thầm gật đầu, ”Kiếm thuật của những cao thủ cổ xưa đem khắc vào thạch bích, vô số cường giả kế thừa. Toàn bộ Minh Nguyệt đảo mỗi một người luyện tập kiếm thuật, khó trách Kiếm Lâu lâu chủ kiếm pháp lại cao như thế!”

Luận kiếm pháp, phóng nhãn khắp Cửu Châu đại địa, không một tông phái nào có thể so sánh với sự hoàn hảo của Kiếm Lâu.

Trong ngọn núi này, lại có rất nhiều mật thất.

”Đằng đại ca, đằng đại ca.” Đằng Thanh Sơn mới tìm kiếm trong chốc lát, Lý đã tìm đến.

”Ân?”

”Đằng đại ca, theo muội.” Lý liền nói, ”Muội vừa phát hiện một chỗ.”

”Nga?”

Đằng Thanh Sơn tò mò đi theo Lý, dọc theo sơn đạo uốn lượn đi tới, phải nói rằng Kiếm Lâu quả thực đã đem lòng núi đào ra tới hơn phân nửa, bởi vì núi này đích xác đủ dài để họ thực hiện.

”Đằng đại ca, phía trước có một cái đại điện phi thường trống trải.” Lý dẫn Đằng Thanh Sơn một đoạn gần trăm trượng, sau đó chỉ vào phía trước.

Cuồng Phong Ứng đang nán lại trong đại điện đó.

Đằng Thanh Sơn cũng đi vào đại điện, chỉ thấy trong đó, trên thạch bích là vô số các bức điêu khắc kiếm pháp.

”Lưu phong thập bát kiếm.... Thiên lôi kiếm pháp.... Du xà kiếm....” Đằng Thanh Sơn nhìn các loại kiếm pháp tinh diệu, trong mỗi loại đều ẩn chứa ý cảnh, ”Ân, sao lại không có Minh nguyệt kiếm kiếm pháp như lời Hoàng Phủ Ngọc Giang?”

Lông mày Đằng Thanh Sơn nhăn lại:

”Đó là Kiếm Lâu đệ nhất tuyệt học, chắc sẽ không dễ dàng để những đệ tử tinh anh được tận mắt chứng kiến.” Đằng Thanh Sơn lắc đầu, có chút tiếc nuối. Những kiếm pháp này tuy rằng rất lợi hại, có điều khi Đằng Thanh Sơn đã đứng ở cánh cửa tiếp xúc với ”đạo” mà nói, cũng chỉ có thể làm hẩn mở rộng nhãn giới, không quá nhiều tác dụng.

Bỗng nhiên....

Đằng Thanh Sơn ánh mắt dừng lại tại một cánh cửa bên cạnh đại điện, gần đó có khắc vài dòng chữ.

”Phàm những ai tiến nhập cấm địa, nếu đã đạt tới tiên thiên chi cảnh, đều có thể đi Thần Tiên Ngọc Bích, đây chính là do Lý tiên bối ân nhân của Kiếm Lâu tổ sư đời thứ nhất lưu lại. Tam đại tổ sư tiến nhập Thần Tiên Ngọc Bích, ngộ ra Minh Nguyệt Kiếm Điển. Nếu chưa đạt tới tiên thiên cảnh giới, nhất định không thể vào xem thần tiên ngọc bích, chỉ có hại chứ không có lợi.”

Hàng chữ khiến Đằng Thanh Sơn kinh ngạc không thôi.

”Đằng đại ca, cái gì gọi là Thần Tiên Ngọc Bích, lại còn nói nếu chưa đạt được tiên thiên cảnh giới thì nhìn vào chỉ có hại?” Lý có chút kinh ngạc.

”Không thể tin được.”

Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói: ”Tiểu, muội trước tiên cứ ở bên ngoài.”

Nói xong, Đằng Thanh Sơn liền dọc theo cửa hông, bay thẳng vào bên trong.

Chỉ sau mấy trượng, Đằng Thanh Sơn đã thấy một động phủ thiên nhiên thuần khiết, tại đây trên mặt vách đá đều ẩn hiện thanh quang lưu chuyển.

Bốn hàng chữ to, rồng bay phượng múa, khiến Đằng Thanh Sơn phải nín thở: ”Nghê vi y hề phong vi mã, vân chi quân hề phân phân nhi lai hạ. Hồ cổ sắt hề loan hồi xa, tiên chi nhân hề liệt như ma.”

(Lấy cầu vòng làm áo, lấy gió làm ngựa, chúng thần đạp mây lành phủ xuống

Lão hổ tấu lên cầm sắt, loan điểu cùng kéo xe, tiên nhân xếp hàng vũ ca)

263. Chương 21: Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch*

Khi Đằng Thanh Sơn đang dần cảm nhận được ý cảnh trong đó.

”Oanh!” Giống như hồng thủy bị vỡ đê, ý cảnh mãnh liệt, đáng sợ trong bốn hàng thơ ca gồm ba mươi chữ tựa như cơn hồng thủy ngập trời, trong nháy mắt liền bao phủ lấy Đằng Thanh Sơn. ”Thần” của Đằng Thanh Sơn tuy rằng cường đại, nhưng giờ phút này trong nháy mắt đã hoàn toàn lâm vào thế giới ý cảnh của bốn hàng thơ ca này.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn thấy được, hơn mười đạo bóng người màu xanh mờ mờ đang múa may kiếm pháp.

Kiểm pháp mờ ảo, tựa như tuần hoàn theo quỹ tích của thiên địa.

Sau đó, Đằng Thanh Sơn lại cảm giác.....đó giống như là thủ pháp khi thợ mộc chặt cây, vô cùng đơn giản, cũng không có chút phức tạp nào. Giờ phút này, ở xung quanh Đằng Thanh Sơn, bốn phương tám hướng đều là từng đạo thân ảnh màu xanh, đều đang diễn luyện các loại kiểm pháp. Nói là kiểm pháp, không bằng nói là cùng loại với kiếm vũ*.

.....

Nếu có người vào động thiên nhiên này sẽ phát hiện, Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương đang nhìn chăm chăm vào vách núi mà không hề nhúc nhích. Ước chừng khoảng nửa canh giờ sau...

"Đương!" Một tiếng thanh thúy vang lên.

Ở trong thông đạo, Lý cả kinh lập tức đi vào bên trong. Nàng chứng kiến thấy, Luân Hồi Thương rơi xuống trên mặt đất, lăn đến một bên vách núi mới dừng lại. Về phần Đằng Thanh Sơn, ngón trỏ và ngón giữa tay phải tạo thành kiếm chỉ, một chiêu một thức, tựa hồ đang luyện một bộ kiểm pháp khó lường nào đó.

Thân hình Đằng Thanh Sơn chớp động, kiếm chỉ diễn luyện chiêu thức cực kỳ sắc bén.

"Hưu!"

Bởi vì quá sắc bén, nên tuy là chỉ sử dụng Tiên Thiên Chân Nguyên, nhưng vẫn có từng đợt kinh khí bắn ra bốn phía.

"Thương!" "Thương!" Khi kinh khí va chạm vào tầng ngọc bích khác chữ kia liền phát ra tiếng vang thanh thúy, nhưng ngọc bích lại không hư hao chút nào.

"Phốc!"

Núi đá ở bên cạnh người Lý bị kinh khí bắn vào liền vỡ ra, đá vụn ở bên trên cũng rơi xuống một ít.

"Khi nào thì kiểm pháp của Đằng đại ca cũng lợi hại như vậy?" Lý chấn động: "Chẳng lẽ cùng cái gì "Thần tiên ngọc bích" có liên quan?" Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Lý cũng căn bản không dám nhìn "Thần tiên ngọc bích" kia.

"Ân, tài nghệ nhiều hơn một môn cũng không phải chuyện xấu." Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn đang di động thân ảnh ở bên trong huyết động, thầm nghĩ: "Ta phải chờ thêm một lúc nữa!"

Thế nhưng, nàng lại chờ một thời gian quá dài.

Thái dương từ giữa không trung lặn xuống núi, đến khi màn đêm dần phủ xuống, bên trong huyết động cũng đã tối đen.

Nhưng tiếng va chạm của kinh khí vào vách núi lại liên tiếp không ngừng, càng ngày càng dày đặc hơn.

Đêm khuya.

Lý đã sớm tránh ở chỗ sâu trong sơn đạo, e sợ bị Đằng Thanh Sơn làm ngộ thương. Trong bóng đêm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý cũng có một tia vết máu, đó là do lúc trước nàng không cẩn thận, bị một hòn đá từ bên trên trượt qua mặt, lưu lại vết thương. Lý cũng không hét lên hay làm gì, nàng chỉ nhìn chăm chăm vào huyết động, nghĩ: "Kiểm pháp của Đằng đại ca càng ngày càng mạnh, uy lực kinh khí kia cũng không ngừng tăng cường."

Đối với Đằng Thanh Sơn, Lý càng thêm khâm phục.

Bỗng nhiên --

"Không đúng!" Một tiếng rống giận trầm thấp từ bên trong huyết động đột ngột truyền ra.

"Đằng đại ca!" Lý chấn động, hướng huyết động chạy tới.

Tuy rằng đang là ban đêm, nhưng ở trên một mặt ngọc bích của huyết động lại phát ra tầng tầng ánh sáng màu xanh biếc, đủ để khiến một cao thủ nội kinh thấy rõ hết thấy những gì bên trong huyết động.

"Đằng đại ca, người làm sao vậy?" Lý có chút kinh sợ, hỏi.

Giờ phút này, môi Đằng Thanh Sơn có một vết máu, trên mặt tràn đầy mồ hôi, cả người giống như một con dã thú điên cuồng.

”Ta, ta không sao.” Đằng Thanh Sơn mệt mỏi, nói.

”Đằng đại ca.....” Lý lại càng thêm lo lắng.

Mặt đầy mồ hôi, Đằng Thanh Sơn nhìn chăm chăm mặt ngọc bích kia, giống như một con sói điên cuồng: ”Kiếm pháp dù cao tới đâu, lợi hại đến mức nào, nhưng..... đây không phải con đường mà ta muốn đi. Điều này không phải ta muốn.....Cho dù, người có thể để cho ta đạt tới Hư Cảnh, ta cũng không cần!” Ánh mắt Đằng Thanh Sơn trở nên cực kỳ kiên định trước nay chưa từng có.

Người ngoài căn bản không biết, năm sáu canh giờ trước, rốt cuộc đã xảy ra cái gì!

”Đằng đại ca, rốt cuộc đã phát sinh cái gì?” Lý ôm cánh tay Đằng Thanh Sơn, khẩn trương hỏi.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía Lý, lộ ra vẻ tươi cười: ”Không có việc gì. Chuyện này đối với ta, ngược lại lại là một chuyện tốt.”

”Chuyện tốt?” Lý căn bản không thể tin, Đằng Thanh Sơn bị như vậy, chính là một chuyện tốt.

”Trên Thần tiên ngọc bích này, có bốn hàng thơ ca.” Đằng Thanh Sơn giải thích: ”Mà bốn hàng thơ ca này, theo ta phỏng chừng, hẳn là do một siêu cấp cường giả viết! Trong đó ẩn chứa ý cảnh kiếm pháp của vị siêu cấp cường giả này. Đó cũng không phải là kiếm pháp, mà thuần túy là kiếm đạo do vị siêu cấp cường giả này lĩnh ngộ được! Đây là kiếm đạo của hắn!”

”Trước kiếm đạo của hắn, lĩnh ngộ từ xưa đến nay của ta so với hắn chỉ như một hạt cát với sa mạc!”

”Ta hoàn toàn đắm chìm trong ý cảnh, trong kiếm đạo của hắn.”

Đằng Thanh Sơn ánh mắt sáng quắc: ”Ta sớm đã chạm đến đến bờ của ”Đạo”, cho nên ta mới dễ dàng hiểu được ý cảnh ẩn chứa trong thơ ca đó. Nếu ở đây khổ tu, ta tin tưởng chỉ sau ba đến năm năm, nhất định ta có thể bước vào Hư Cảnh, trở thành một Hư Cảnh cường giả.”

”Ba đến năm năm?” Lý hít một ngụm lương khí.

Đằng Thanh Sơn lúc này mới mười tám tuổi.

Ba đến năm năm?

Hai mươi mấy tuổi trở thành Hư Cảnh cường giả? Quả thực bất khả tư nghị!

”Đằng đại ca, đây là chuyện tốt a, vậy người ở đây tu luyện đi. Hoặc là..... chúng ta mang mặt Thần tiên ngọc bích này đi.” Lý liền nói. Nàng cũng không để ý, Thần tiên ngọc bích này là bảo vật của Kiếm Lão.

”Không.”

Đằng Thanh Sơn lắc đầu: ”Lấy sự lĩnh ngộ của ta đối với Đạo, tìm hiểu Thần tiên ngọc bích này mấy năm, đích xác có thể đạt tới Hư Cảnh! Nhưng là, Hư Cảnh kia là Hư Cảnh chỉ dùng kiếm. Hơn nữa, Đạo ẩn chứa trong đó, cũng là do hắn đã lĩnh ngộ được, con đường đó hắn đã đi qua!”

”Ta có con đường của riêng mình!”

”Bình khí của ta là Thương, vĩnh viễn là Thương!”

Tâm Đằng Thanh Sơn kiên định như bàn thạch.

Đằng Thanh Sơn có thể tự nghĩ ra ”Thổ Hành Chi Quyền”, ”Thủy Hành Chi Quyền”. Tự nghĩ ra, hay học tập người khác, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Một cường giả mà có thể tự nghĩ ra con đường của mình, lý giải về ”Đạo” có thể khắc sâu suốt đời. Nếu học tập người khác, cho dù ”Thần” cường đại đến mấy, có thể hiểu ý cảnh đáng sợ trong Thần tiên ngọc bích.

Nhưng ý cảnh kia hắn căn bản thừa nhận không được, hoặc là căn bản lĩnh ngộ không được.

Đằng Thanh Sơn ngay cả nếu không hiểu về Thiên Đạo, hắn vẫn có thể thấu triệt bộ phận nhỏ. Mà ý cảnh kiếm pháp ở trước mặt, lĩnh ngộ khó khăn sẽ thấp hơn rất nhiều. Đằng Thanh Sơn nếu thật sự dốc lòng tu

luyện, lấy trụ cột trong quá khứ, dùng mấy năm thời gian để đạt tới Hư Cảnh, tuyệt đối không phải việc khó.

"Bất quá, ta muốn sáng chế một con đường chân chính, thích hợp với Nội gia quyền!"

"Ta muốn sáng chế một con đường thuộc loại Thương."

"Một con đường của riêng Đổng Thanh Sơn ta!"

Đổng Thanh Sơn hét lên, sau đó liền cúi đầu, nhặt lên thanh Luân Hồi Thương từng bị hất buông tay.

"Ân?" Đổng Thanh Sơn khi cúi đầu, liền nhìn thấy ở bên cạnh phía dưới bốn hàng thơ ca của Thần tiên ngọc bích có một hàng tự -- "Lý Thái Bạch ta, một kiếm phá hư Minh Nguyệt đảo! Ta lưu lại kiếm ca, dành cho người hữu duyên!"

Đổng Thanh Sơn chứng kiến một hàng tự này, ý nghĩ trong đầu liền "Oanh" một tiếng.

"Lý Thái Bạch?" Đổng Thanh Sơn kinh ngạc vạn phần.

"Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch?"

"Một trong tứ đại Chí Cường Giả, Lý Thái Bạch?"

Đổng Thanh Sơn hoàn toàn sợ ngây người. Nguyên hắn tưởng rằng, bốn hàng tự kia chỉ là của một Hư Cảnh cường giả, hoặc là một Động Hư cường giả lưu lại. Tuy rằng trong đầu Đổng Thanh Sơn từng xẹt qua một cái ý tưởng: "Có thể hay không là của một Chí Cường Giả lưu lại?" Bất quá, Đổng Thanh Sơn cũng không dám nghĩ nhiều, liền bài trừ cái ý niệm kia ra khỏi đầu.

"Đổng đại ca, làm sao vậy?" Lý kinh ngạc nói. Nàng vẫn không dám nhìn chữ viết trên ngọc bích.

"Người nhìn nơi này." Đổng Thanh Sơn chỉ vào một hàng chữ.

Đổng Thanh Sơn biết.....bốn hàng thơ ca kia, hắn là Lý Thái Bạch đem kiếm đạo của mình ẩn chứa trong đó, cho nên cũng ẩn chứa "Thế giới lực" của Lý Thái Bạch. Một mặt vách núi bình thường trải qua nhiều năm như vậy, lại biến thành một mặt vách núi bằng ngọc thạch, chính là do sự kỳ diệu của Thế giới lực.

Đây cũng là chỉ có Chí Cường Giả mới có được năng lực này!

"Ta không thể xem." Lý có chút chần chờ.

"Xem ở chỗ này không có việc gì. Bốn hàng chữ viết kia, người tạm thời không thể nhìn. Một khi nhìn ra kiếm ý ẩn chứa trong đó, tinh thần của người sẽ không thừa nhận nổi, thậm chí đối với "Thần" còn bị thương tổn rất lớn, chỉ sợ cả đời đều không thể đạt tới Tiên Thiên." Đổng Thanh Sơn nói.

Lý cũng gật đầu, nhìn về phía ngón tay Đổng Thanh Sơn chỉ.

"Đây là --" Lý vừa thấy, cũng sợ ngây người.

"Lý Thái Bạch?" Lý chứng kiến ba chữ kia, cũng không dám tin tưởng.

Vũ Hoàng "Hạ Vũ", Tần Linh Thiên Đế "Doanh chính", Thi Kiếm Tiên "Lý Thái Bạch", Thích Ca tổ sư "Thích Ca Mâu Ni" -- Bốn vị Chí Cường Giả cao cao tại thượng này, chính là bốn người đứng ở vị trí đỉnh phong trong vô số năm qua của thế giới Cửu Châu. Bốn vị cường giả đỉnh cấp này ở các thời đại khác nhau, nhưng có một điều không ngoại lệ --

Bọn họ đều đạt tới cảnh giới Chí Cường Giả.

"Thơ ca này chính là của Thi Kiếm Tiên tiên bối lưu lại." Đổng Thanh Sơn sợ hãi, than thở: "Trong truyền thuyết, một trong tứ đại thần điển là Thanh Liên Kiếm Ca, phỏng chừng phải phức tạp hơn một chút so với bốn câu thơ ca này, nhiều hơn một vài quá trình so với tu luyện đến Hậu Thiên, Tiên Thiên. Mà kiếm đạo của Thi Kiếm Tiên tiên bối, lại đều ở giữa thơ ca này. Chuẩn xác mà nói, là kiếm ca!"

Đổng Thanh Sơn nhìn một hàng tự kia(mình xin mạn phép lấy bản dịch thơ luôn, còn bản tiếng Hán Việt mình sẽ chú thích ở dưới):

"Mặc áo ráng hè cười ngựa gió,

Thần trong mây hê bởi bởi bay xuống đó

Hổ đánh đàn hê loan đẩy xe,

Người tiên đông hê đông gớm ghê.*”

Trong lòng khâm phục không thôi.

Vào thời đó, khi đạt tới cảnh giới Động Hư, Lý Thái Bạch ngự phong phi hành, tiêu sái xông xáo thể giới khôn cùng. Vị này ở trên Minh Nguyệt đảo kết bạn một vài cư dân, hơn nữa cuối cùng ngộ đạo đột phá, đạt tới cảnh giới Chí Cường Giả. Sau đó ông cũng lưu lại một chút phương pháp tu luyện đơn giản dành cho cư dân trên Minh Nguyệt đảo.

Cư dân trên Minh Nguyệt đảo đều căn cứ phương pháp do Lý Thái Bạch lưu lại mà tu luyện. Hơn nữa, tam đại tổ sư từ bốn hàng tự trên Thần tiên ngọc bích, ngộ đạo đạt tới Hư Cảnh, ngộ ra Minh Nguyệt Kiếm Điển, một thể hệ lớn bắt đầu dần trở nên hưng thịnh.

”Ân?”

Đằng Thanh Sơn giờ phút này cũng phát hiện, ở một bên khác của huyết động có một chút loạn thạch, đem huyết động này ngăn chặn.

”Chẳng lẽ còn có một cái thông đạo khác?” Hai chân Đằng Thanh Sơn hóa thành ảo ảnh, trực tiếp tới đó.

Một tiếng tiếng ầm ầm vang lên, đại lượng loạn thạch bị oanh bay, lộ ra một cái thông đạo, không ngờ là một cái đài cao. Bên ngoài đài cao, chính là một vách núi đen không thấy đáy!

”Nguyên lai ở đây!” Đằng Thanh Sơn đi ra huyết động, vào bên cạnh đài cao. Lý cũng đứng ở bên cạnh người hắn.

Gió lạnh thổi qua, phía trước hai người Đằng Thanh Sơn chính là một vách núi sâu không thấy đáy.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn khắp bốn phía, thậm chí còn mơ hồ chứng kiến một tòa sơn phong khác ở bên cạnh.

”Tưởng tượng đến thời xa xưa đó, Thi Kiếm Tiên tiền bối hẳn là từ trời cao bay tới, từ trên đài cao giữa vách sườn núi tiến vào huyết động này, rồi ở đây từ cảnh giới Động Hư ngộ ra cánh cửa cực hạn của kiếm đạo.” Đằng Thanh Sơn mơ hồ nhìn một tòa sơn phong khác ở bên cạnh, tưởng tượng ngọn núi đó cùng với ngọn núi cấm địa này đồng dạng đều rất cao, hơn nữa vách núi liền nhau đều dốc thẳng đứng, không khỏi trôi lên một cái ý niệm trong đầu: ”Thi Kiếm Tiên tiền bối ngộ ra kiếm đạo, có thể hay không ở trên trời cao bỏ ra một kiếm. Một kiếm này đã đem một tòa núi cao, một phân thành hai? Vì vậy mới có hai ngọn núi như thế này?”

*Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch: đây là 1 người rất nổi tiếng mà chắc hẳn ai cũng đã nghe qua cái tên này. Ông là 1 người rất yêu thơ và cũng rất giỏi võ. Người ta hay quen gọi ông là Lý Bạch.

*kiếm vũ: vũ điệu của kiếm, hay nói cách khác là múa kiếm. Cái này thường có rất nhiều trong các bộ phim chương của Trung Quốc.

*Nguyên văn tiếng Hán Việt là:

”Nghe vi y hê phong vi mã,

Vân chi quân hê, phân phân nhi lai hạ.

Hổ cổ sắt hê loan hồi xa,

Tiên chi nhân hê liệt như ma.”

Đây là 1 đoạn trích trong bài thơ: ”Mộng du Thiên Mụ ngâm lưu biệt” của Lý Bạch.

264. Chương 22: Bể Quan.

- Ha ha... Đẳng Thanh Sơn quay đầu nhìn Lý liếc mắt một cái, cười nói:

- Tiểu, vừa rồi thiếu chút nữa muội đã ngã xuống.

- Cao như vậy bị ngã xuống mà không được ai cứu, tuyệt đối sẽ chết.

Lý có chút nghĩ mà sợ:

- Đẳng đại ca, huynh cũng đừng đứng ở đó.

Tuy cùng với Đẳng Thanh Sơn ở chung lâu như vậy, nhưng Lý cũng không hiểu hết... Cường giả nội gia quyền cho dù nhảy xuống vực cũng có thủ đoạn có thể bảo vệ tính mạng.

- Ta?

Đẳng Thanh Sơn cười:

- Đi, quay vào bên trong huyết động đi!

Cầm Luân Hồi Thương trong tay, Đẳng Thanh Sơn lại nhớ tới ngày đó ở trong huyết động, ngửa đầu nhìn vách mặt đá hóa thành ngọc thạch màu xanh.

Lý hỏi:

- Đẳng đại ca, chúng ta khi nào thì đi?

Đẳng Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Đi? Bây giờ còn không vội.

- Lúc này chúng ta ở đây cũng không có việc gì, vì cái gì mà không đi?

Lý có chút kinh ngạc.

- Đẳng đại ca, huynh không phải đã nói trong thần tiên ngọc bích này ẩn chứa ý cảnh kiếm đạo của thi kiếm tiên Lý Thái Bạch sao? Huynh không phải không muốn bắt chước kiếm đạo của hắn sao? Vì sao còn ở lại đây?

Đẳng Thanh Sơn ngẩng đầu bình tĩnh nhìn kia bốn hàng chữ lớn như rồng bay phượng múa.

- Tiểu, huynh đã nói với muội, huynh đi Bắc Hải đại lục là muốn tìm được Thần Phủ Sơn, đi tìm hiểu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức của Vũ Hoàng! Khai Sơn Tam Thập Lục Thức là một môn phủ pháp vô cùng lợi hại, huynh cũng sẽ không bắt chước phủ pháp, sẽ không đi theo con đường của Vũ Hoàng. Biết rõ như vậy sao huynh lại đi? Chính là vì Vạn pháp tương thông! Không quản là thư pháp chi đạo, họa pháp chi đạo, cầm nghệ chi đạo... Đạt tới cực hạn tất cả đều là thiên đạo! Cho nên huynh muốn đi tìm hiểu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức! Hy vọng từ Khai Sơn Tam Thập Lục Thức có chút ngộ đạo.

Thanh Sơn ánh mắt tỏa sáng trong động tối:

- Mà bốn hàng chữ Thanh Liên Kiếm Ca của thi kiếm tiên Lý Thái Bạch tiền bối tuy là kiếm đạo nhưng giống như vậy cũng có ý nghĩa tham khảo.

- Lấy thiên địa làm thầy là có thể ngộ ra thiên đạo! Nhưng khó khăn cực lớn!

- Bốn hàng chữ trên thần tiên ngọc bích đều ẩn chứa kiếm đạo ý cảnh của Lý Thái Bạch tiền bối! Mà Vũ Hoàng lại nói với huynh lợi dụng Khai Sơn Thần Phủ có thể rõ ràng cảm nhận Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Có cảm thụ thì tham khảo sẽ dễ dàng hơn.

Đẳng Thanh Sơn mỉm cười.

- Tham khảo bọn họ thì hiểu được thiên đạo sẽ nhanh hơn một chút!

- Nguyên lai là như vậy!

Lý nghe xong có chút hiểu được.

Thiên đạo không thể diễn tả!

Căn bản không thể dùng ngôn từ để hình dung một cách chính xác, cái căn chính là một từ: 'Ngộ'. Hiểu được ý cảnh của tứ đại chí cường giả, tự cực kỳ trân quý.

- Khó trách Kiếm Lâu, kiếm thuật có thể đạt tới cảnh giới này!

Đằng Thanh Sơn tán thưởng nói:

- Lý tiền bối cũng thật là lợi hại, ít nhất thư pháp chi đạo cũng cực cao! Chỉ dựa vào bốn hàng chữ, tất cả đều ẩn chứa kiếm đạo!" Tỷ như Phật tông Thích Ca tổ sư bất Phật tông Thích Ca tổ sư cũng đồng dạng đem 'Đạo' linh ngộ ẩn chứa trong thư pháp, chính là làm khó hắn.

Bất Đằng Thanh Sơn dùng thư pháp để ẩn đạo quả rất khó! Dù sao hắn cũng không tinh thông thư pháp.

- Đằng đại ca, huynh ngộ được chút gì rồi sao?

Lý chờ mong hỏi.

- Kiếm đạo của Lý tiền bối không lường được.

Đằng Thanh Sơn trên mặt hơi mỉm cười.

- Bất quá, căn cứ vào cảm thụ của huynh lần trước, kiếm đạo của Lý tiền bối ngay từ đầu hắn là lấy thủy nhập đạo!

Trong truyền thuyết thi kiếm tiên Lý Thái Bạch thích rượu ngon.

Chỗ ở bình thường cũng thích địa phương có nước.

Lý kinh ngạc nói:

- Lấy thủy nhập đạo?

- Ân, một là cảm thụ của ta, hai là...

Đằng Thanh Sơn cười.

- Trước đây ta cùng với lâu chủ Kiếm Lâu Hoàng Phủ Ngọc Giang đánh một trận, Minh Nguyệt Kiếm Điển của hắn ẩn chứa chính là thủy hành chi đạo. Thủy nhu (nước tuy mềm mại nhẹ nhàng) nhưng đứng đầu vạn vật, thủy cương (khi nước đông mãi mãi) thì không có gì không phá. Tam đại tổ sư của Kiếm Lâu cùng với huynh giống nhau, hắn là bước đầu hiểu được kiếm đạo của Lý tiền bối rồi sáng chế ra Minh Nguyệt Kiếm Điển.

Kiếm đạo của Lý Thái Bạch một trong tứ đại cường giả, bước đầu tiên đó là thủy hành.

- Mà huynh lúc trước không tự chủ được chịu ảnh hưởng ý cảnh này đi học tập kiếm pháp.

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu.

- Nếu theo đuổi đạo của mình, thì đạo sẽ hoàn toàn bị ảnh hưởng, về sau sợ là không thể tiến bộ trên đường Thương pháp, hậu quả quả thật không chịu nổi. May mắn... Thời khắc mấu chốt, huynh cắn đầu lưỡi làm cho mình thoát khỏi ảnh hưởng.

Lý nghe xong trong lòng cũng kinh hãi.

Đằng Thanh Sơn nói vậy dường như rất nhẹ nhàng. Nhưng Lý không quên được... tình cảnh của Đằng Thanh Sơn, thần sắc đầy mồ hôi, khóe miệng có máu chảy.

Hiển nhiên thoát khỏi ảnh hưởng, rất khó!

- Nhưng mà sự chịu đau khổ này, lòng huynh càng thêm kiên định. Hơn nữa tốt chỗ lớn hơn là linh ngộ của huynh đối với thủy cũng càng sâu!

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói:

- Tiểu, từ hôm nay trở đi, huynh chuẩn bị lâu dài ở đây tĩnh tu, tìm hiểu kiếm pháp của Lý tiên bối. Đồng thời đề cao Thủy Hành Chi Quyền của huynh.

Lý chấn động.

- Lâu dài ở đây?

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Ân, huynh muốn bế quan tĩnh tâm tu luyện.

Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, thần tiên ngọc bích của một trong tứ đại chí cường giả đang ở trước mắt mình là kỳ ngộ như thế nào. Lúc này, ở Minh Nguyệt đảo tu luyện hiệu quả hội vượt xa so với tu luyện trên Cửu Châu đại địa! Đương nhiên, tương lai đi tới Bắc Hải đại lục tu luyện ở Thần Phủ Sơn có Khai Sơn Thần Phủ phụ trợ, hiệu quả tu luyện của Đằng Thanh Sơn cũng rất tốt.

Bất quá...

Vũ Hoàng cùng với Lý Thái Bạch, nhập đạo phỏng chừng không giống nhau. Đằng Thanh Sơn tu luyện Thủy Hành Chi Quyền, tham khảo kiếm đạo của Lý Thái Bạch, tự nhiên là sáng suốt nhất.

- Kia...

Lý liền nói.

- Phỏng chừng ngày mai người của Kiếm Lâu sẽ đưa cơm lại đây. Đến lúc đó bốn vị trưởng lão không xuất hiện, người của Kiếm Lâu nhất định sẽ hoài nghi, thậm chí sẽ phái phần lớn cao thủ lại đây, chúng ta ở đây...

- Yên tâm!

Đằng Thanh Sơn trên mặt mỉm cười.

- Có huynh ở đây cho dù có hai tên Hoàng Phủ Ngọc Giang đến, huynh cũng khiến hấn cúi đầu mà đi!

- Tiểu.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý.

- Bắt đầu từ ngày mai, đồ ăn cùng các thứ khác muối sai Cuồng Phong Ứng mang muối tới chỗ thuyền gỗ, hoặc là nơi khác ăn cơm. Mà huynh... trong lúc tĩnh tu, mười ngày hoặc nửa tháng ăn cơm một lần cũng được.

Lý nghe xong, gật đầu:

- Đằng đại ca, ăn cơm là chuyện nhỏ, huynh không cần lo lắng.

Đồng thời, Lý cũng nhìn Đằng Thanh Sơn trước mặt - trường kỳ khổ tu khiến mái tóc dài của Đằng Thanh Sơn rối tung, trên mặt râu ria tua tủa. So với thanh niên tuấn tú năm xưa nàng lần đầu tiên gặp đã hoàn toàn khác.

Lý trong lòng thầm than...

Năm đó thanh niên tuấn tú danh khí vang xa, Đằng Thanh Sơn từng bước dần trưởng thành. Hiện giờ nhìn khắp Cửu Châu đại địa, dưới hư cảnh người có thể thắng được Đằng Thanh Sơn sợ là không có.

Bây giờ còn bế quan.

- Phỏng chừng vài năm sau, Đằng đại ca sẽ là hư cảnh cường giả, giống như thiên thần tồn tại trở thành một trong những cường giả đỉnh phong trên Cửu Châu đại địa!

Lý có chút chờ mong.

Đằng Thanh Sơn liền nói.

- Tiểu, huynh còn có một việc nhắc nhở muội.

Lý nhìn Đẳng Thanh Sơn.

- Ân?

- Huynh phỏng chừng người của Kiếm Lâu ngày mai sẽ tới. Đến ngày kia cũng sẽ dấy lên một cơn phong ba! Chờ giải quyết xong việc này, huynh cũng yên tâm ở đây bề quan. Huynh hy vọng muội, mỗi ngày vào lúc giữa trưa nếu huynh còn đắm chìm trong kiếm đạo của Lý tiên bối, muội cần phải đánh vào sau gáy huynh. Phương pháp rất đơn giản, cầm một tảng đá đập huynh là được.

Đẳng Thanh Sơn phòng ngừa vạn nhất mà nhắc nhở.

Lý gật đầu.

- Ân, hảo.

Đẳng Thanh Sơn cười:

- Đương nhiên nếu không có gì, mỗi ngày trước lúc giữa trưa huynh sẽ dừng lại.

Đẳng Thanh Sơn rất rõ ràng, kiếm đạo này bản thân mình không thể đắm chìm quá sâu. Chỉ có 'Đạo' của mình tăng lên, mới có thể càng đi sâu vào bên trong lĩnh ngộ mà không chịu ảnh hưởng.

- Hiện giờ huynh muốn hảo hảo tĩnh tu một phen.

Đẳng Thanh Sơn nói xong khoanh chân ngồi xuống, đem Luân Hồi Thương đặt ở trên đầu gối tĩnh tu.

Trong hình ảnh lĩnh ngộ bộ phận kiếm đạo lần trước, bắt đầu dần dần Thủy Hành ý cảnh, dung nhập Thủy Hành Chi Quyền chính mình.

...

Ngày hôm sau mặt trời lên tới đỉnh đầu.

Tất cả đều giống với Đẳng Thanh Sơn đoán lúc trước, thiếu niên đưa đồ ăn tới cửa động phủ ở cấm địa gọi một hồi lâu, cũng không thấy tứ đại trưởng lão trông coi xuất hiện. Lập tức đoán được... Có sự việc lớn đã xảy ra. Hắn sợ tới mức ngay lập tức đi bẩm báo. Cấm địa động phủ đã thật lâu không ra việc gì lớn.

Tứ đại trưởng lão trông coi cũng không có một chút tin tức.

Mười phần là đã chết!

Điều này khiến cao tăng của Kiếm Lâu chấn động. Động phủ ở cấm địa, nói không quan trọng cũng được. Dù sao kiếm pháp khắc ở đó, căn bản không có tâm pháp khẩu quyết để phối hợp. Điểm mấu chốt của kiếm pháp cũng không ở đó. Nói quan trọng cũng là quan trọng vô cùng. Khối 'Thần tiên ngọc bích' là chỗ dựa của toàn bộ Kiếm Lâu.

Có thần tiên ngọc bích Kiếm Lâu mới có thể hưng thịnh không ngừng.

**

Mặt trời trên cao, ánh nắng làm cho người ta thoải mái.

Nhưng một đám cao thủ của Kiếm Lâu lại không có một chút cảm giác thoải mái nào.

Sàn sạt ~~~~.

Trên con đường uốn lượn lên cấm địa trên núi, rất nhiều nhóm cường giả của Kiếm Lâu đang nhanh chóng hướng động phủ ở cấm địa tiến đến. Cầm đầu của nhóm người chính là lâu chủ Kiếm Lâu 'Hoàng Phủ Ngọc Giang', người bên cạnh hắn là một lão giả tóc hoa râm.

Lão giả này chính là tiền nhiệm lâu chủ của Kiếm Lâu.

Cũng là sư phụ của Hoàng Phủ Ngọc Giang: 'Thiên Hồng'!

Khi thực lực của Hoàng Phủ Ngọc Giang vượt qua sư phụ 'Thiên Hồng', Thiên Hồng tự động thoái vị, Hoàng Phủ Ngọc Giang trở thành tân lâu chủ! Kiếm Lâu có quy củ là người mạnh nhất làm lâu chủ!

- Hơn một ngàn năm qua, cũng không có một người xông vào động phủ ở cấm địa.

Thiên Hồng về mặt ưu tư, liền chạy đi rồi nhân tiện nói:

- Trong động phủ ở cấm địa, bình thường nội kinh cường giả căn bản không xông vào được. Về phần Tiên Thiên cường giả... Toàn bộ Minh Nguyệt đảo, Tiên Thiên cường giả mới sáu, bảy người, đều là người của Kiếm Lâu chúng ta! Bọn họ muốn đi xem thần tiên ngọc bích, có thể trực tiếp đi vào không cần xông vào giết người. Đây... Đây...

Bọn họ căn bản không rõ...

Người nào dám xông vào!

- Lúc này ta lo lắng nhất chính là người xông vào kia sẽ phá hủy thần tiên ngọc bích!

Hoàng Phủ Ngọc Giang về mặt xanh mét.

Nói xong, một đám người liền nhanh chóng vọt tới cửa động phủ ở cấm địa.

- Có mùi máu tanh!

Hoàng Phủ Ngọc Giang cùng với sư phụ của hắn là 'Thiên Hồng', là hai trong số tiên thiên Kim Đan cường giả Kiếm Lâu đang có. Bọn họ đồng thời phát hiện bốn vị trưởng lão trông coi đều chết ở trong phòng.

Thiên Hồng nhíu mày nói:

- Hắn là cùng lúc bị giết! Cũng không có thời gian thông báo cho người bên ngoài.

- Là thương! Binh khí giết bọn hắn là thương!

Hoàng Phủ Ngọc Giang thấy được vết máu ở lỗ thủng trên cổ tứ đại trưởng lão sớm đã khô cạn.

- Thật đúng là hắn!

Hoàng Phủ Ngọc Giang sớm đoán được chính là đối thủ dùng Thương đáng sợ kia.

- Lâu chủ...

Những nhóm cường giả khác của Kiếm Lâu cũng tiến vào.

- Thần tiên ngọc bích!

Hoàng Phủ Ngọc Giang sắc mặt khê biến.

Hô! Hô!

Hoàng Phủ Ngọc Giang cùng với Thiên Hồng, một trước một sau nhanh chóng hướng đến nơi có thần tiên ngọc bích lao đi.

Thời khắc đó phần lớn kiếm pháp trong đại điện, Hoàng Phủ Ngọc Giang cùng Thiên Hồng dường như không nhìn, một đám người đều đứng ở phía sau. Bọn họ ánh mắt đều tập trung vào một người sớm đứng trong đại điện.

Trường bào màu xanh, mặt đầy râu, còn có một cây trường thương màu bạc tỏa sáng!

- Đẳng Thanh Sơn!

Hoàng Phủ Ngọc Giang ánh mắt sắc như kiếm, từ trong kẽ răng phát ra ba chữ này.

265. Chương 23: Thời Gian Qua Mau.

Giờ phút này, lâu chủ Kiếm Lâu 'Hoàng Phủ Ngọc Giang' cùng với Thiên Hồng, sư phụ hắn, mang theo một đám tinh anh cường giả trong Kiếm Lâu đều dừng lại tại đây, bởi vì phía trước có một địch nhân vô cùng đáng sợ.

- Ngọc Giang.

Thiên Hồng nhìn về phía đồ nhi của hần.

Hoàng Phủ Ngọc Giang cùng với sư phụ hần nhìn nhau, đều hiểu được suy nghĩ của đối phương.

- Đằng Thanh Sơn này, lúc trước đã cùng ta đánh một trận tại bờ biển. Ta cũng không thể bắt được hần, nhưng không nghĩ tới, lúc này hần lại dám đến nơi cấm địa của Kiếm Lâu chúng ta!

Hoàng Phủ Ngọc Giang đầy lòng tức giận, ánh mắt phát lạnh, tức giận quát:

- Đằng Thanh Sơn, lúc trước tại bờ biển, ta cũng không ra lệnh cho quân sĩ vây khốn bắt người, mà lại thả cho người rời đi bình yên. Người không mang ơn thì thôi, hiện tại lại còn dám giết bốn vị trưởng lão trong Kiếm Lâu chúng ta, xông vào nơi cấm địa của Kiếm Lâu. Người còn gì để nói!

Hoàng Phủ Ngọc Giang cầm kiếm trong tay, mắt lộ ra hàn quang.

- Mang ơn?

Đằng Thanh Sơn hơi có chút ngạc nhiên, lúc ở trên mặt biển, đám quân sĩ làm sao có thể xuống biển mà đến vây sát chính mình? Chân chính kịch liệt chiến đấu, Hoàng Phủ Ngọc Giang tuy rằng mạnh mẽ nhưng cũng đã gần tiêu hao hết chân nguyên, lúc đó cũng không còn là đối thủ của mình. Hiện giờ lại dám nói mình mang ơn?

- Hoàng Phủ Ngọc Giang, ta mang ơn đức của người sao?

Đằng Thanh Sơn nhìn kỹ Hoàng Phủ Ngọc Giang, chợt hiểu được đôi chút. Hoàng Phủ Ngọc Giang này làm lâu chủ Kiếm Lâu, tương đương là 'Hoàng đế' cao cao tại thượng tại Minh Nguyệt đảo, miệng vàng lời ngọc, hành sự lời lẽ bá đạo. Có lẽ Hoàng Phủ Ngọc Giang này cho rằng, hần không hạ lệnh cho đông đảo quân sĩ vây sát Đằng Thanh Sơn, chính là đã ban ân.

Đằng Thanh Sơn cười lạnh nói:

- Ta xem ra, người làm lâu chủ Kiếm Lâu nhiều năm, đầu óc bị loạn cả rồi!

- Làm càn!

- Tại phía sau Hoàng Phủ Ngọc Giang, các tướng lĩnh tinh anh có danh kiếm lâu tức giận liền quát mắng khiển trách.

Đằng Thanh Sơn đảo qua một đám người trước mắt, đậm mặt cười nói:

- Kiếm Lâu các người tại trên Minh Nguyệt đảo này cao cao tại thượng. Hành xử bá đạo! Các người đối với con dân của chính mình cũng vô cùng bá đạo như vậy. Nhưng ở trước mặt ta là phải có quy củ một chút!

- Người ...

Không ít trưởng lão đều tức giận.

Hoàng Phủ Ngọc Giang duỗi tay ra ngăn họ lại. Khuôn mặt bình tĩnh nhìn Đằng Thanh Sơn, trong đôi mắt lại ẩn hiện sát khí.

- Hoàng Phủ Ngọc Giang, lần này ta đến Minh Nguyệt đảo của các người, bản thân không muốn sinh sự.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói:

- Bất quá quân sĩ Minh Nguyệt đảo các người dám mạnh mẽ cướp đoạt hải thuyền của ta trước khi người tới. Cho dù người đã biết rõ là quân sĩ của mình không đúng, cũng vẫn như cũ muốn bắt ta quay về Kiếm Lâu để chịu trừng phạt. Thật sự là quá bá đạo a!

- Đáng tiếc, thực lực của người quá yếu, không thể bắt ta!

Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, lúc ở bờ biển, nếu hần thực lực yếu hơn, chính là đã bị quân sĩ vây sát, hoặc là bị Hoàng Phủ Ngọc Giang đánh chết rồi. Tại bờ biển, Hoàng Phủ Ngọc Giang công kích ra chiêu nào cũng đều muốn đoạt mệnh (giết người).

- Xem ra, người chính là muốn chết!

Hoàng Phủ Ngọc Giang trầm giọng nói, đứng ở bên cạnh hắn, sư phó 'Thiên Hồng' cũng đang cầm trong tay một thanh thần kiếm màu đen.

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn đột ngột hừ nhẹ một tiếng.

Thanh âm tiếng 'hừ' nhẹ tức giận ấy nhưng lại khiến cho cả đại điện chấn động, cao thủ Kiếm Lâu, những người chưa đạt tới cảnh giới tiên thiên, ai nấy đều bưng kín lỗ tai, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ. Trong đại điện, khắp nơi đều có thạch phẫn (đá vỡ nát thành bụi giống như phấn - A Tín) tràn ngập mù mịt.

- Hoàng Phủ Ngọc Giang!

Đằng Thanh Sơn duỗi tay ra, chỉ thẳng vào Hoàng Phủ Ngọc Giang:

- Ta không có thời gian đùa cợt với người. Người nghe cho rõ ràng... Đừng nói là người cùng toàn bộ người của Kiếm Lâu, bao quát tất cả quân sĩ trong mười tám tướng quân phủ có lại đây, ta cũng có thể tàn sát sạch sẽ!

Trong đại điện, không ít cao thủ Kiếm Lâu nghe được, đáy lòng đều run lên.

Tất cả cao thủ Kiếm Lâu cùng với toàn bộ quân đội của mười tám tướng quân phủ sao?

- Nếu không muốn chết thì nên biến xa một chút.

Đằng Thanh Sơn âm thanh lạnh lùng nói.

- Cuồng vọng!

Hoàng Phủ Ngọc Giang cũng lạnh giọng quát lên.

Sư! Sư!

Hoàng Phủ Ngọc Giang một thân áo bào trắng cùng với sư phó Thiên Hồng trường bào màu xám, hai người một trái một phải trong nháy mắt xuyên qua khoảng cách hơn năm trượng, di động cực nhanh làm cho không khí sinh ra hai đạo cuồng phong. Hai đạo cuồng phong khuấy động khiến cho không ít thạch phẫn tung bay mù mịt lên trong đại điện. Phía sau, một đám nhân mã đều mở to hai mắt mà nhìn.

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh nhìn một màn này, hai đạo kiếm quang tại trong mắt hắn kịch liệt phóng đại vô cùng.

Đột nhiên, hắn di động !

Hô ~~~ Luân Hồi Thương màu bạc xẹt qua, một đạo quỹ tích kì huyền diệu mơ hồ có hào quang thổ hoàng sắc lưu động chung quanh, hồng anh (cái tua trên đầu thương) màu đỏ tươi cũng biến ảo thành dạng giống như sương mù.

"Thương!" "Thương!"

Hai thanh thần kiếm một trước một sau đồng thời bị đánh bật ra!

Thiên Hồng vẻ mặt sợ hãi, ngay cả Hoàng Phủ Ngọc Giang, trên mặt vốn lạnh lùng cũng lộ ra một tia khiếp sợ:

- Ta cùng với sư phó liên thủ, hắn không ngờ có thể dễ dàng đỡ được. Phòng ngự thương pháp của hắn không ngờ so với phòng ngự kiếm pháp của ta còn mạnh hơn nhiều!

Lúc trước tuy rằng có giao thủ qua, nhưng là Hoàng Phủ Ngọc Giang cũng chỉ biết, hắn công kích không phá được phòng ngự thương pháp của Đằng Thanh Sơn. Cho nên cũng không biết thương pháp này, thực lực phòng ngự rốt cuộc là lợi hại đến tầng thứ nào.

- Không biết tự lượng sức mình!

Tiếng quát lạnh còn đang quanh quẩn trong đại điện thì... Hai đạo thương ảnh kịch liệt xoay tròn phân ra một trước một sau nhưng dường như là cùng lúc đâm vào Hoàng Phủ Ngọc Giang cùng với Thiên Hồng.

- A ~~~

Hoàng Phủ Ngọc Giang phát ra tiếng gầm giận dữ, tựa hồ muốn liều mạng ngăn trở thương ảnh kia.

Nhưng là... Vô dụng!

"Phập!" "Phập!"

Vang lên thanh âm hai tiếng, đầu thương đâm thủng thân thể huyết nhục lọt vào tai mọi người rất rõ ràng.

Hình ý ngũ hành Thương -- Độc Long Toàn!

- A ~

Thanh âm thống khổ vang lên, Hoàng Phủ Ngọc Giang cùng với vị sư phó 'Thiên Hồng', hai người đều là liên tiếp lùi lại mấy bước, trên mặt tràn đầy nét hoảng sợ, không thể tin được nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn.

Một thân áo bào trắng Hoàng Phủ Ngọc Giang giờ phút này, trên màu áo trắng lại trở thành màu đỏ thẫm. Đặc biệt trên vai phải, một lỗ thủng xuyên qua vai, máu tươi tràn ra cả người.

Mà sư phó 'Thiên Hồng' của hắn, trên vai phải, cũng là một lỗ thủng xuyên qua vai.

- Như thế nào có thể?

- Một lần công kích trực tiếp đánh bại cả lâu chủ cùng lão lâu chủ?

- Không có khả năng!

Ở một bên quan khán thấy tình cảnh trên, một đám nhân vật cao tăng trong Kiếm Lâu tuy có tố chất thần kinh cực tốt cũng lắc đầu, ánh mắt đều trừng lên tròn xoe, miệng vô ý thức nói. Căn bản không thể tin được một màn trước mắt này! Bởi vì bọn họ rõ ràng, nếu một siêu cấp cường giả, có thể nhất chiêu dễ dàng đánh bại lâu chủ Kiếm Lâu cùng lão lâu chủ.

Vậy thì...

Nhân vật như thế tuyệt đối là vô địch trên Minh Nguyệt đảo này. Thậm chí còn có thể hoàn toàn hủy diệt Kiếm Lâu, thành lập một cỗ thế lực thống nhất Minh Nguyệt đảo.

Trong lúc nhóm cao tăng của Kiếm Lâu còn đang kinh sợ, thì lão lâu chủ 'Thiên Hồng' lại rất trầm mặc, bên cạnh hắn, Hoàng Phủ Ngọc Giang phản ứng còn nghiêm trọng hơn.

- Sao lại thế... Lúc này mới cách một ngày, ngày hôm qua còn...

Hoàng Phủ Ngọc Giang không muốn tin, công kích thương pháp của Đằng Thanh Sơn hôm qua còn yếu, hắn chống đỡ còn được. Nhưng hôm nay thương pháp này, không kể là uy lực hay là tốc độ, đều tăng lên một mảng lớn!

- Hoàng Phủ Ngọc Giang!

Thanh âm lạnh lùng vang lên.

Hoàng Phủ Ngọc Giang lập tức ngẩng đầu nhìn lên, không chỉ mình hắn mà là toàn bộ nhóm cao tăng của Kiếm Lâu đang tụ tập trong đại điện cũng đều nhìn chằm chằm người đang nói - cái người tựa như ác ma kia! Bọn họ đều chú ý tới cây trường thương màu bạc, mũi thương đen thui tỏa sáng, vết máu theo mũi thương chảy tới trên hồng anh, bị hồng anh đỏ sẫm hoàn toàn hút khô.

- Nếu ngươi chưa cam lòng, vẫn có thể cho mọi người Kiếm Lâu lại đây, thậm chí còn có thể phái thêm quân đội tới.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía hắn.

Không cam lòng?

Hắn dù không cam lòng nhưng dám nói sao?

Giờ phút này, Hoàng Phủ Ngọc Giang hiểu được, chỉ cần đơn độc một mình, đối thủ thi triển một chút thương pháp kia tuyệt đối có thể trong phút chốc, đem mọi người trong đại điện chém giết hết. Lúc trước đối phương chỉ là đâm thủng bả vai mà không có giết chính mình, đã rất nể tình rồi.

Hoàng Phủ Ngọc Giang trầm giọng nói:

- Người muốn làm gì ở đây?
- Ta sẽ tĩnh tu tại nơi huyết động Thần tiên ngọc bích này.

Đằng Thanh Sơn đậm cười nói:

- Ta ở đây không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy.

Hoàng Phủ Ngọc Giang nói:

- Được. Ta chỉ hy vọng người không phá hỏng Thần tiên ngọc bích.

Đằng Thanh Sơn đậm cười gật đầu:

- Dương nhiên là không! Các người đều lui ra đi.
- Người hiện tại ở đây tĩnh tu, ta đảm bảo không có bất kỳ kẻ nào trong Minh Nguyệt đảo dám đến quấy rầy. Chỉ hy vọng người tuân thủ lời hứa của mình, không phá hủy Thần tiên ngọc bích.

Hoàng Phủ Ngọc Giang hơi hơi khom người, sau đó liền xoay người rời đi:

- Chúng ta đi thôi!

Không nói hai lời, Hoàng Phủ Ngọc Giang lập tức mang theo mọi người nhanh chóng rời đi.

Bên ngoài cấm địa động phủ, trên một con đường, toàn bộ nhóm người đều tụ tập tại đây.

- Lâu chủ, chúng ta bây giờ nên làm gì đây?

Nhóm cao tầng trong Kiếm Lâu tâm đều rối loạn.

- Có thể làm sao bây giờ?

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhướng mày:

- Tuân thủ lời nói lúc trước, không cho phép bất kỳ kẻ nào đến quấy rầy Đằng Thanh Sơn này. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ ở bên cạnh cấm địa canh chừng.

Hoàng Phủ Ngọc Giang quay đầu nhìn về phía cấm địa động phủ, yên lặng nói:

- Chỉ hy vọng Đằng Thanh Sơn này sớm rời đi Minh Nguyệt đảo một chút!

Nếu Đằng Thanh Sơn không ly khai Minh Nguyệt đảo, thì địa vị cao nhất trên đảo lúc này, chính là không phải trong tay bọn họ. Bọn họ cũng không muốn mỗi ngày đều lo lắng đề phòng.

**.

Trong huyết động.

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi Thương trong tay, đi sâu vào trong thiên nhiên huyết động.

Lý lo lắng nói:

- Đằng đại ca, những người đó sẽ không đến nữa sao?
- Yên tâm.

Đằng Thanh Sơn đậm cười nói:

- Hoàng Phủ Ngọc Giang bọn họ có thói quen cao cao tại thượng, giống như hoàng đế! Cho nên lúc trước đối với chúng ta bá đạo, muốn giết ai thì giết người đó. Nhưng khi hắn phát hiện, ta mạnh hơn bọn chúng

rất nhiều, bọn chúng căn bản không thể phản kháng, hắn sẽ rất nhu thuận. Ta còn chưa muốn đi giết hắn, hắn làm sao dám đến chọc ta!

Kiếp trước làm một sát thủ, bảy tuổi đã chịu địa ngục tôi luyện. Kiếp này, cũng là sống trong loạn thế. Đằng Thanh Sơn cũng không có tâm địa Bồ Tát. Trong mắt hắn, như kẻ địch là sẽ giết. Cũng có những kẻ đáng chết, những người khác muốn giết hắn, Đằng Thanh Sơn cũng sẽ không lưu tình chút nào. Như mười vạn đại quân bắc trấn, cũng có kẻ giết kẻ không. Giống người của Kiếm Lâu, lúc mới đi vào cấm địa động phủ, ngay từ đầu Đằng Thanh Sơn cũng không muốn cho tin tức bị truyền ra. Hơn nữa bốn trưởng lão trông coi cấm địa xuất thủ cũng rất tàn nhẫn, hiển nhiên đã giết qua không ít người. Đằng Thanh Sơn cũng giết sạch tàn bộ.

Sau lại phát hiện ra thần tiên ngọc bích. Biết nếu muốn ở tại đây tĩnh tu một đoạn thời gian, Đằng Thanh Sơn cũng lập tức công khai, đối phó cường giả của Kiếm lâu! Bất quá hắn cũng không có giết... Tránh tạo ra động tĩnh không cần thiết.

Yên ổn chấm dứt thời gian bế quan, chính mình có thể nhanh chóng ly khai.

- Ngần ngủi trong một ngày tĩnh tu đã khiến ta ngộ ra Thủy Hành Chi Quyền tầng thứ hai! Làm cho 'Độc Long Toàn' uy lực cũng mạnh lên, có thể dễ dàng giải quyết đối thủ.

Đằng Thanh Sơn nghiên cứu thần tiên ngọc bích, hắn lúc trước là phòng ngự mạnh, công kích yếu, nhưng khi Thủy Hành Chi Quyền thoáng đề cao, Độc Long Toàn uy lực ngay lập tức liền tăng vọt.

- Từ hôm nay trở đi, có thể an tâm bế quan rồi.

Đằng Thanh Sơn liền bắt đầu tại trong thiên nhiên huyết động này, trường kỳ bế quan. Mỗi ngày mười hai canh thời gian, trong đó sáu canh, Đằng Thanh Sơn đi cảm thụ kiếm đạo ý cảnh. Lúc này, Lý cũng thủ hộ ở một bên. Mà sáu canh giờ này, Đằng Thanh Sơn lại là tĩnh tu, đem những linh ngộ về ý cảnh của Thủy trong kiếm đạo dung nhập vào Thủy Hành Chi Quyền.

Thời gian trôi qua...

Những cao thủ trong Kiếm Lâu cũng kiên nhẫn chờ đợi, hy vọng tôn ma thần này sớm rời đi một chút.

Một ngày, hai ngày, ba ngày....

Một tháng, hai tháng, ba tháng...

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện, thậm chí mỗi ngày còn không có thời gian nói chuyện cùng với Lý. Chỉ có mười ngày nửa tháng một lần mới ăn cơm chung, tán gẫu một chút. Bất quá, Lý cũng một mực không nói gì, lặng lẽ thủ hộ, không một câu oán hận.

Trường kỳ bế quan, Đằng Thanh Sơn đối với linh ngộ Thủy Hành Chi Quyền, cũng lấy tốc độ kinh người, không ngừng tăng lên...

266. Chương 24: Tiếng Kêu To.

Quân trinh sát của thập bát tướng quân phủ tai mắt đông đảo nên dễ dàng nghe được chân tướng sự tình, sự việc này làm bọn hắc chấn động. Kiếm Lâu lâu chủ Hoàng Phủ Ngọc Giang cùng với tiền nhiệm lâu chủ Thiên Hồng, hai đại tuyệt thế cường giả liền thủ không ngờ lại bị thần bí cường giả Đằng Thanh Sơn kia một chiêu đánh bại!

Bọn họ nhất thời hiểu được nếu Đằng Thanh Sơn này có dã tâm, như vậy sẽ đưa tới đại loạn mấy ngàn năm chưa từng có trên Minh Nguyệt đảo.

Khắp nơi đều để tâm chuẩn bị.

Đối rất nhiều có dã tâm người mà nói, làm Hoàng đế của một cái đảo với nhân khẩu hơn một ngàn vạn người thì lực hấp dẫn không cần phải nói nhiều lời. Mà Đằng Thanh Sơn này có sức mạnh tuyệt thế, dễ dàng dùng vũ lực thu phục một ít nhân mã, cho nên muốn làm Hoàng đế đối với hắc không phải việc khó.

Nhưng Đẳng Thanh Sơn vẫn ở trong động phủ cấm địa kia không đi ra, cũng không có bất kì động tĩnh nào khác khiến cho nhân mã khắp nơi trên đảo đều nóng lòng chờ đợi.

Kiểm Lâu, dưới chân núi cấm địa.

Đêm qua một trận tuyết lớn rơi làm cả Minh Nguyệt đảo đều bao trùm một màu trắng xoá.

Dưới chân núi cấm địa, nhà trúc san sát. Cây cối quanh những căn nhà trúc này cũng đều bị tuyết đọng bao trùm, ngẫu nhiên từ trong tuyết đọng lộ ra vài chiếc lá màu xanh.

Không ít Kiểm Lâu đệ tử đều ở tại này. Nếu nói nhóm người cấm quyền có dã tâm chú ý Đẳng Thanh Sơn, thì lúc này những người đang học tập kiếm đạo muốn trở thành đệ tử tinh anh của Kiểm Lâu cũng đồng dạng chú ý Đẳng Thanh Sơn.

Hô! Hô!

Kiểm quang băng hàn, thân ảnh như du long, thanh niên áo bào trắng đang ở chỗ đất trống phía trước trúc xá huy vũ kiếm pháp. Trên mặt tuyết lưu lại dấu chân rất nông, mỗi một kiếm đều khiến cho tuyết trên mặt đất bay lá tả.

- Hô! - Thanh niên áo bào trắng bỗng nhiên dừng lại, hơi thở hào hển ửng đỏ.

- Sư đệ! Kiếm pháp của ngươi luyện vừa rồi không được a. - Bên cạnh trúc xá, một gã thanh niên thân thể có vẻ gầy gò cũng mặc một chiếc áo bào trắng đang khoanh chân ngồi ở trong trúc xá nhìn về hướng này.

Thanh niên luyện kiếm không nhận được:

- Đại sư huynh nói ngay cả lâu chủ cũng bị cái tên cường giả Đẳng Thanh Sơn kia đánh bại, mà đối phương dùng chính là trường thương. Cái này không phải nói dùng thương mâu binh khí có thể lợi hại hơn so với dùng kiếm sao?

Hài tử trên Minh Nguyệt đảo từ nhỏ đã phải khổ luyện kiếm pháp, bọn chúng từ nhỏ đã cố gắng tập luyện, cố gắng cạnh tranh với những bạn cùng lứa tuổi. Đi từng bước một trưởng thành, cho đến khi có thể đi vào Kiểm Lâu học tập!

Ý niệm kiếm pháp chính là đệ nhất đã sớm khắc rất sâu vào tâm trí mỗi người. Về phần thương mâu? Ở trong mắt bọn họ, cùng với đồ chơi xiên cá xiên linh tinh không khác nhau, chỉ là công cụ bình thường thôi.

- Sư đệ, ngươi nói cái gì? Đương nhiên là kiếm pháp lợi hại hơn! - Thanh niên gầy gò kia quát mắng.

- Ngươi xem Đẳng Thanh Sơn không phải là muốn đi quan khán Thần Tiên Ngọc Bích trong cấm địa Kiểm Lâu sao?

- Nhưng lâu chủ bọn họ.....- Thanh niên luyện kiếm vừa muốn nói.

Thanh niên gầy gò trầm giọng quát:

- Sư đệ, chẳng lẽ ngươi đã quên đại tổ sư thành tựu ra sao? Nếu như tam đại tổ sư còn sống thì Đẳng Thanh Sơn này sao lại là đối thủ? Nếu ngươi chú tâm chăm chú dốc lòng tu luyện...Chờ một ngày, có thể đạt tới cảnh giới giống như tam đại tổ sư, như vậy ai còn dám coi khinh Minh Nguyệt đảo chúng ta?

Tưởng tượng đến Tam đại tổ sư trong truyền thuyết, thanh niên luyện kiếm tinh thần đại chấn, lập tức cung kính nói:

- Sư huynh, ta sẽ không suy nghĩ miên man nữa.

- Ân, ngươi đi chuẩn bị nhanh một chút, hôm nay tới lượt ngươi đi mang cơm cho lâu chủ. - Thanh niên gầy gò nói.

- Vâng. - Thanh niên luyện kiếm lập tức đáp.

Từ lúc Đẳng Thanh Sơn bế quan tại động phủ cấm địa, Hoàng Phủ Ngọc Giang cũng luôn đứng ở bên ngoài động phủ cấm địa.

**.

Động phủ cầm địa, chí cường Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch nằm đó ngộ đạo thành công.

Trong huyết động thiên nhiên, một mặt ngọc bích kia vẫn luôn phát ra thánh quang huyền ảo.

Đầu tóc rối loạn, trên mặt tràn đầy râu ria, Đằng Thanh Sơn đang khoanh chân mà ngồi. Mà trên mặt hắn cũng mơ hồ có ánh sáng chiếu rọi tựa như một khối bảo ngọc. phía trên hai đầu gối của hắn đặt Luân Hồi Thương.

Bỗng nhiên...hắn mở to mắt, hai tròng mắt rất sáng tựa như hắc ngọc thạch.

- Thanh Liên Kiếm Ca, bốn câu kiếm ca này ẩn chứa kiếm đạo đích thật là thâm thúy như biển, sâu không lường được.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt bình tĩnh:

- Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch tiền bối hẳn là từ Thủy Hành mà đột phá cửa nhập đạo! Sau đó dần dần xâm nhập, lại dung nhập những 'Đạo' khác vào trong đó.

Đằng Thanh Sơn tĩnh tu cho tới bây giờ, cũng phát hiện kiếm đạo Lý Thái Bạch càng đi vào sâu càng khó.

- Ngay từ đầu là thủy hành, dần dần pha trộn cả Minh Nguyệt chi đạo!

Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, thiên đạo này là chính mình từ ngũ hành cẩn thận nghiên cứu, nhưng là những người khác cũng không nhất định như thế. Dù sao Đại Sơn, Thủy Lưu, Thái Dương, Minh Nguyệt có các loại 'Đạo' khác nhau, đây đều là một bộ phận của thiên đạo!

Mà Lý Thái Bạch kiếm đạo ngay từ đầu là thuần túy Thủy Hành chi đạo, Đằng Thanh Sơn còn có thể lý giải dung nhập.

Nhưng sau lại bắt đầu cùng với Minh Nguyệt chi đạo dung hoà cùng một chỗ, Đằng Thanh Sơn miễn cưỡng từ đó tách ra bộ phận Thủy Hành chi đạo, miễn cưỡng lĩnh ngộ một chút.

Nhưng về sau này, đó là một mảnh hỗn độn, Thủy Hành chi đạo cùng với Minh Nguyệt chi đạo dung hợp hoàn mỹ không sót mẻ nên Đằng Thanh Sơn không thể tách ra. Đối với Minh Nguyệt chi đạo hắn lại đột đặc cán mai, không giống như với ngũ hành, dễ dàng đến tay.

- Ta cũng không nên có lòng tham! Thần Tiên Ngọc Bích này đã giúp ta tránh khỏi mấy năm khổ công.

Đằng Thanh Sơn đứng dậy, liền thấy được Lý đang ở một bên trong thông đạo, tựa hồ bị thời tiết băng hàn làm cho lạnh như băng. Nàng đang dựa vào vách thông đạo, trên người cũng bọc một tầng chăn bông dày, khuôn mặt kia có chút tái nhợt.

Trông thấy cảnh này, trong lòng Đằng Thanh Sơn dâng lên một cảm giác rung động:

- Tiểu.... nàng.....!

- Ta bế quan cũng đã mấy tháng. Mấy tháng này, lúc ta đi cảm thụ kiếm đạo thì nàng cũng không dám nghỉ ngơi. Lo sợ Kiếm Lâu cho người đến đánh lén Cũng lo sợ ta đắm chìm trong kiếm đạo ý cảnh không thể tự kiềm chế. Mỗi ngày hơn phân nửa thời gian đều nhìn ta chăm chăm, chỉ chờ ta đình chỉ cảm thụ kiếm đạo để lãnh ngộ và dung nhập Thủy Hành Chi Quyền thì nàng mới đi ăn một chút, mới có thể ngủ, nghỉ ngơi.

Lúc Đằng Thanh Sơn cảm thụ kiếm đạo, cảnh giác đối với ngoại giới hạ xuống thấp nhất, đích xác dễ dàng bị đánh lén.

- Mấy tháng qua, ta cũng chưa cùng nàng chuyện trò.

Đằng Thanh Sơn thầm than.

Mấy tháng, Lý yên lặng ở một bên chờ đợi, không chút nào không than mệt. Điều này khiến Đằng Thanh Sơn đích xác có chút cảm động. Lúc này Đằng Thanh Sơn lặng lẽ đi qua, đầu tiên là cầm lấy bàn tay nhỏ bé rất là lạnh lẽo của nàng, sau đó Đằng Thanh Sơn đem tay nàng bỏ vào trong chăn bông, cũng đem chăn bông kéo lên đắp chặt lại một chút.

Trong lúc ngủ cái mũi nhỏ của Lý thoáng chun lại, trên mặt còn có ý cười ngọt ngào, tựa hồ nàng đang mơ thấy một giấc mơ đẹp.

Đằng Thanh Sơn nở một nụ cười chan chứa tình cảm, sau đó hướng ra phía đài cao ngoài vách núi đen đi tới.

Đài cao bên cạnh vách núi đen, trên mặt phủ một tầng tuyết đọng.

Hô!!

Vừa đi đến trên đài cao, một trận gió lạnh thổi tới khiến Đằng Thanh Sơn thần trí một phen thanh tỉnh. Đứng giữa sườn núi quan sát phương xa, trời mênh mông, đại địa một mảnh tuyết trắng.

.....

Mí mắt Lý giật giật, sau đó ánh mắt nhập nhèm mở ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một thân ảnh cao lớn đang đứng trên đài cao ở vách núi đen.

- Đằng đại ca, hôm nay sớm như vậy đã đình chỉ tu luyện? - Lý có chút giật mình.

Thời gian qua, Đằng Thanh Sơn ngoại trừ cảm thụ kiếm đạo, chính là đi dung nhập Thủy Hành Chi Quyền. Trong lúc bế quan, cơ hồ là không có thời gian nghỉ ngơi. Giờ phút này, không ngờ hắn lại đứng ở vách núi đen trên đài cao ngắm phong cảnh? Rất hiếm thấy!

- Đằng đại ca, huynh lúc này có đói không? Ta lập tức lấy cho huynh chút thức ăn. - Lý lập tức đứng lên.

Một thanh âm vang lên, Cuồng Phong Ứng đang đứng ở trong đại điện cũng lại đây .

- Tiểu, không cần vội. - Đằng Thanh Sơn xoay người đi tới.

- Tiểu, chúng ta nán lại tại đây bao nhiêu ngày rồi? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

Lý nhìn trên vách núi đá hoa ngân bên cạnh:

- Ân, hết ngày hôm nay, tổng cộng là ba tháng hai mươi ba ngày.

- Ba tháng hai mươi ba ngày?

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu:

- Không nghĩ tới lễ tế năm mới, ngay trong lúc ta bế quan đã trôi qua!

Mùng một tháng bảy, Đằng Thanh Sơn rời đi Thiên Thạch đảo. Lênh đênh trên biển gần bốn tháng, lúc này lại là hơn ba tháng, lễ tế năm mới đã sớm trôi qua.

Đằng Thanh Sơn cũng thêm một tuổi.

- Hoàng Phủ Ngọc Giang! - Đằng Thanh Sơn cao giọng hô, thanh âm xuyên thấu qua thông đạo quanh quần trong lòng núi

- Động phủ cấm địa, trả lại cho người!

Một tiếng hô này khiến cho Lý chấn động.

- Đằng đại ca, chúng ta...? - Lý nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Chúng ta nên rời Minh Nguyệt đảo thôi.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Thần Tiên Ngọc Bích này đối với ta đã vô dụng rồi. Đi thôi!

- Ân! - Lý hưng phấn liền gật đầu.

Gần bốn tháng thời gian, Đằng Thanh Sơn cũng chưa dành thời gian cùng với nàng nói chuyện. Những ngày tháng đó trôi qua, Lý tuy rằng không hối hận, nhưng bây giờ bế quan chấm dứt thì Lý lại sẽ rất vui vẻ.

"U ~~~~~" Lý lập tức cất tiếng kêu to.

Gần bốn tháng sống trên Minh Nguyệt đảo, đã sớm nhàm chán. Cuồng Phong Ứng vừa nghe Lý tiếng kêu to, nó không khỏi hưng phấn đứng lên, cũng lập tức cao giọng kêu to.

”U ~~~”, tiếng kêu to vang vọng núi cao. Trong lúc đó Đẳng Thanh Sơn quay đầu lại, nhìn Lý cùng với Cuồng Phong Ứng một người một ưng kêu lên vui mừng, lộ ra vẻ tươi cười.

.....

Bên ngoài động phủ cấm địa.

Hoàng Phủ Ngọc Giang cùng với nhóm hơn mười danh cường giả đồng dạng thủ hộ tại động phủ, nghe được thanh âm kia quanh quẩn trong cấm địa động phủ ”Hoàng Phủ Ngọc Giang, động phủ cấm địa này , trả lại cho người!” Không khỏi làm bọn hắn ngơ ngác nhìn nhau, sau đó, Hoàng Phủ Ngọc Giang đi đầu trực tiếp vọt vào trong động phủ.

Hơn mười danh cường giả cũng bừng tỉnh, một đám lập tức theo vào.

Trong thiên nhiên huyết động.

Ngay khi Hoàng Phủ Ngọc Giang và hơn mười người vọt vào trong động phủ, đầu tiên ánh mắt đều nhìn về hướng Thần Tiên Ngọc Bích.

- May mắn, Thần Tiên Ngọc Bích không hề bị tổn thương!

Hoàng Phủ Ngọc Giang chứng kiến Thần Tiên Ngọc Bích hoàn hảo, thở phào một hơi. Nếu Thần Tiên Ngọc Bích thật sự bị Đẳng Thanh Sơn hủy diệt rồi thì Hoàng Phủ Ngọc Giang cũng thật khóc không ra nước mắt. Hắn chính là hận, nhưng vì vai bị đâm ra một cái lỗ thủng lớn, dĩ nhiên Hoàng Phủ Ngọc Giang thực lực bị hao tổn, càng không có năng lực trả thù Đẳng Thanh Sơn.

- Đẳng Thanh Sơn này cũng coi như thủ tín! - Nhóm cường giả Kiếm Lâu cũng đều yên tâm.

- Mau nhìn bên ngoài.

Trong đó một người vọt tới đài cao trên vách núi đen, những người khác đều hướng lại đây, đám cao thủ Kiếm Lâu đều ngẩng đầu nhìn về phía xa trên không trung. Tại phía chân trời mênh mông, đang có một đầu hùng ưng thật lớn giương cánh bay lượn, một thân nam tử thanh bào cùng với một nữ tử áo bào trắng đang ở phía trên lưng chim ưng, cười ưng bay lượn trên trời cao.

”U ~~~”.

Cuồng Phong Ứng kia kêu to một tiếng, thanh âm vang vọng khắp đất trời.

Nghe một tiếng kêu to kia, Hoàng Phủ Ngọc Giang hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm một hơi:

- Ma đầu này rốt cục cũng chịu bỏ đi rồi!

267. Chương 25: Du Ngự Thân Pháp

Đẳng Thanh Sơn đang vác một cây xích sắt to, mạnh mẽ kéo thuyền gỗ rẽ sóng đi tới, thuyền gỗ lướt nhanh cùng với sóng biển mãnh liệt va chạm làm những con sóng bạc đầu như những đóa hoa tuyết bắn lên tung tóe. Cửu khúc quỷ vực này bao bọc toàn bộ chung quanh Minh Nguyệt đảo, có nơi sâu tới mấy trăm dặm. Đẳng Thanh Sơn nghiêng chếch nhắm hướng đông nam mà lúc trước tiến vào, mạnh mẽ kéo thuyền gỗ hơn ngàn dặm mới rốt cục bơi ra khỏi Cửu khúc quỷ vực.

Từ quá trưa đã bắt đầu kéo mà mãi cho đến đêm khuya, thuyền gỗ mới ra khỏi Cửu khúc quỷ vực.

Sưu!

Khiêng xích sắt to lớn, Đẳng Thanh Sơn nhảy lên thuyền.

- Đẳng đại ca, muội lấy cho huynh chút gì để ăn nhé.

Lý thấy thế, lập tức chạy vào trong khoang thuyền.

- Lần này tiêu hao sức lực thật là lớn.

Đằng Thanh Sơn toàn thân đều có chút tê dại.

- Kéo một chiếc thuyền lớn như vậy tại Cửu khúc quỷ vực loại nước biển mãnh liệt này, ngược dòng mà đi hơn ngàn dặm, hao phí gần sáu canh giờ (bằng 12h), thật là mệt! So với cùng với việc đại chiến một hồi với mười vạn đại quân bắc trấn, còn muốn mệt nhiều hơn.”

Cho dù Đằng Thanh Sơn là cường giả nội gia quyền, giờ phút này cũng thấm mệt.

Cửu khúc quỷ vực, cho dù là Tiên thiên cường giả một thân một mình muốn bơi thoát ra đã rất gian nan chứ đừng nói đến kéo một chiếc thuyền lớn mà lại phải đi hơn ngàn dặm trong đó!

- Dựa theo tốc độ kiếp trước tính, ta đạt vận tốc phải tới trăm dặm tại loại quỷ vực này, lại còn là ngược dòng mà đi.

Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy cao hứng.

Lúc này. Lý từ cửa hầm đi ra.

- Đằng đại ca, huynh cũng đã mệt mỏi rồi, chịu khó ăn chút điểm tâm, uống chén trà nhân lúc đồ ăn này còn nóng đi!

Lý lúc này đang cầm một bàn ăn cùng với một ly nước ấm. Đằng Thanh Sơn thấy thế cũng đem mấy miếng điểm tâm ăn hết sạch. Lý ở một bên cười nhìn Đằng Thanh Sơn ăn:

- Đại ca, từ từ ăn, bên trong còn có rất nhiều.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nói:

- Ấy...trong khoang thuyền có bao nhiêu điểm tâm?

- Thời điểm huynh còn đang bế quan, muối cũng đi lên trần trên vài lần. Phát hiện nơi đó cũng có không ít bánh bao thịt, lại còn các loại bánh bao linh tinh khác. Muối liền mua một đồng lớn chất vào trong khoang thuyền!

Lý cười nói:

- Đều đã phơi nắng qua nên có thể để thật lâu. Muối cũng mua thêm mấy cái thùng lớn chứa nước, bên trong đổ đầy nước ngọt.

Lênh đèn trên biển như vậy, Đằng Thanh Sơn không uống nước cũng không sao. Hắn có thể thông qua lỗ chân lông hấp thu hơi nước trong thiên địa.

Nhưng Lý mới chỉ là hậu thiên đỉnh phong, vẫn cần phải uống nước.

- Muối mua nước? Kỳ thật dù nước ngọt không đủ cũng có biện pháp chế ra được.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

- Biện pháp gì?

Lý ngẩn ra.

- Rất đơn giản, đem hai cái thùng nước đầy kín dùng ống thông với nhau, trong đó một cái trống không, cái còn lại chứa nước biển. Huynh đem tiên thiên chân nguyên đun sôi nước biển, khiến nước biển biến thành hơi nước theo luồng khí dẫn sang thùng nước trống không, chờ ngưng kết thành nước là có thể uống.

Đằng Thanh Sơn tùy ý nói.

Tiên thiên chân nguyên của Đằng Thanh Sơn ngay cả người cũng có thể thiêu, vậy việc này chỉ cần chút ít công sức là đã có thể làm được.

- Ân?

Lý có chút nghi hoặc.

- Không phải vẫn là nước biển sao, vì cái gì lại có thể uống?

Đằng Thanh Sơn ngẩn ra.

- Tốt lắm, đừng hỏi. Đêm đã khuya, đi nghỉ sớm một chút.

Đằng Thanh Sơn cũng không giải thích thêm nhiều. Nước biển - nước ngọt khác nhau, đun nóng nước hoá khí đạo lý này phi thường đơn giản, nhưng Đằng Thanh Sơn cũng không nghĩ muốn giải thích nhiều hơn làm gì.

**

Lúc này trời đã vào xuân, gió trên biển đã đổi hướng. Đằng Thanh Sơn mặc dù không chế phương hướng hai mặt buồm, tận lực lợi dụng sức gió nhưng hiển nhiên... tốc độ thuyền gỗ lúc này kém xa so với thời điểm mới ra biển.

"Ào ào ~~~".

Mặt biển dập dềnh bình lặng, đường chân trời nơi phương đông xa xăm đã ửng hồng, mặt trời rực rỡ đã ló ra một nửa đem nắng sớm hồng tươi rải đều trên mặt biển.

Thuyền gỗ chậm rãi di động.

Lý từ cửa khoang thuyền đi ra, mà giờ phút này Đằng Thanh Sơn đã ở trên boong tàu luyện tập Thủy Hành Chi Quyền, chỉ thấy một quyền lại một quyền đều không ngừng hấp dẫn chút hơi nước chung quanh kết thành một đám bọt nước vờn quanh Đằng Thanh Sơn. Từng đạo thiểm điện màu lam bên ngoài thân Đằng Thanh Sơn không ngừng lóe lên.

"Hô ~~~~~"

Đằng Thanh Sơn khi thì lại chuyển thành quyền pháp Thổ Hành Chi Quyền khiến thiểm điện màu lam bên ngoài thân thể lại như nhập vào bên trong đồng thời thiểm điện màu vàng nâu lại toát ra.

Thủy Hành Chi Quyền, Thổ Hành Chi Quyền giao hòa với nhau khiến Thanh Sơn phảng phất như một pho tượng thần linh, thiểm điện màu lam, thiểm điện màu vàng nâu không ngừng tại bên ngoài thân lóe ra.

- Đằng đại ca quyền pháp càng ngày càng lợi hại!

Lý trên mặt lộ ra một tia hỉ sắc.

- Lúc trước tại Đại Duyên Sơn Đằng đại ca chặt vật như vậy mới thoát được. Hiện giờ chờ Đằng đại ca tại Bắc Hải đại lục cầm ngô được Vũ Hoàng Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, thực lực lại còn mạnh thêm, hơn nữa phỏng chừng còn có thể bước vào cảnh giới hư cảnh! Chờ Đằng đại ca trở về... Hừ!

Lý hiểu rất rõ chuyện Đằng Thanh Sơn lúc trước bị khắp thiên hạ đuổi giết.

- Ta vì Đằng đại ca chuẩn bị chút ăn.

Lý lập tức đi chuẩn bị điểm tâm.

...

- Đằng đại ca, nghỉ một lát đi.

Lý đã chuẩn bị xong điểm tâm thì lại phát hiện giờ phút này Đằng Thanh Sơn thân hình vô cùng quỷ dị không ngừng chớp động trên boong tàu, mỗi một lần chớp động đều chỉ xa có vài thước nhưng loại chớp động này... Thật quỷ dị, tựa như trong nháy mắt dời đi khỏi vị trí vậy.

Hô!

Đằng Thanh Sơn dừng lại, cười cười đi tới, cầm lên một cái bánh bao thịt đặt ở trên bàn, ngoạm một miếng liền nuốt vào sạch sẽ.

"U ~ u ~~~".

Cuồng Phong Ứng cũng là lập tức ngâm hai cái bánh bao, hưng phấn ăn nhồm nhoàm, bên cạnh Lý đứng cười vuốt lông Cuồng Phong Ứng.

- Đẳng đại ca, vừa rồi huynh luyện là loại khinh công gì vậy? Muội chưa bao giờ thấy huynh luyện qua nha!” Lý kinh ngạc nói.

- À.

Đẳng Thanh Sơn cười.

- Ngày hôm qua huynh kéo thuyền gỗ vượt hơn ngàn dặm, lúc ở tại trong biển cũng quan sát qua một vài con cá, linh cơ liền động. Vậy là huynh chuẩn bị sáng chế ra một môn thân pháp xê dịch như thiểm điện! Kỳ thật, lúc trước cùng với thần điêu 'Thanh Loan' đánh một trận, huynh vẫn hâm mộ tốc độ di động của Thanh Loan.

- Mà huynh hiện giờ Thủy hành chi đạo đã có thành tựu nên hoàn toàn có thể đem Thủy hành chi đạo này dung nhập vào thân pháp.

Lý nghe xong mừng rỡ:

- Đẳng đại ca, huynh có thể sáng tạo a?

- Giờ huynh cũng mới chỉ là đặt viên gạch đầu tiên cho ngôi nhà mới thôi.

Đẳng Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Huynh bây giờ còn phải cân nhắc cẩn thận, nội gia cương kinh, cùng với Đạo gia và Phật tông chân nguyên cũng bất đồng. Nội gia cương kinh làm thế nào để phụ trợ thân thể, làm thế nào để kích thích kinh mạch yếu huyết, đề cao tốc độ vận vận, đều phải tự huynh chậm rãi nghiên cứu.

Không ai dạy Đẳng Thanh Sơn, chỉ có thể tự Đẳng Thanh Sơn dựa vào bản thân mà ngộ ra.

Trong kế hoạch của Đẳng Thanh Sơn, dựa vào Thổ hành chi đạo hẳn là có thể sáng chế ra một môn khinh công thân pháp.

Mà thủy hành chi đạo cũng có thể sáng chế một môn cận chiến thân pháp. Một cái là chạy thẳng tới, cùng loại với Thiên nhai hành, cái kia lại là uyển chuyển tránh né trong cận chiến cùng loại với thân pháp của thần điêu 'Thanh Loan'.

- Đẳng đại ca, thân pháp này huynh chuẩn bị đặt tên là gì?

Lý có chút hưng phấn.

- Về sau, thân pháp này nhất định sẽ rất nổi danh.

- Tên? Kêu là Du Ngư đi vậy.

Đẳng Thanh Sơn rất tùy ý nói.

- Du Ngư? Đây...

Lý ngẩn ra.

- Tên này rất...

- Tên đẹp xấu không quan trọng, quan trọng chính là hiệu quả.

Đẳng Thanh Sơn không thèm để ý.

- Cứ kêu Du Ngư thân pháp đi.

**

Thuyền gỗ liên tục hướng phương bắc đi tới còn Đẳng Thanh Sơn lại dốc lòng tu luyện. Dem Thủy Hành Chi Quyền ẩn chứa 'Thủy hành chi đạo', hoàn toàn dung nhập vào trong 'Độc Long Toàn' cùng với 'Du Ngư Thân Pháp'. Đẳng Thanh Sơn tuy rằng cũng cân nhắc đem Thổ Hành Chi Quyền ra sáng chế khinh công

thân pháp. Thế nhưng, thứ nhất là thuyền gỗ có phạm vi nhỏ. Thứ hai, ở tại trên biển, thủy hành thiên địa lực là nồng đậm nhất nên thích hợp để nghiên cứu 'Thủy hành chi đạo'.

May mắn, Đằng Thanh Sơn tại Minh Nguyệt đảo thu hoạch không nhỏ.

Thủy Hành Chi Quyền, Đằng Thanh Sơn một hơi sáng tạo tới chiêu thứ năm. So với Thổ Hành Chi Quyền đạt tới tầng hai chiêu thứ sáu cũng chỉ vền vẹn kém hơn một chút. Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện... 'Độc Long Toàn' trong quá khứ của mình căn bản là không đúng.

Tục ngữ nói, cứng quá thì dễ gãy!

Lúc trước, bản thân đem tuyệt chiêu 'Độc Long Toàn' hết mực theo đường lối cương mãnh mà chuyên cần nghiên cứu. Mà hiện giờ, Đằng Thanh Sơn thi triển 'Độc Long Toàn', tại thời điểm ra chiêu rất bình thường, nhưng lại luôn có thể trong nháy mắt bạo phát ra uy lực kinh khủng, lại cũng có thể ngay sau đó hoàn mỹ thu hồi thương pháp. Có thể nói, điểm này đã đạt tới đạo 'Cương nhu cùng phát'.

Uy lực tăng cường một lượng lớn!

Tốc độ, nhanh hơn!

Nhưng lại có thể tùy ý không chế.

...

Trên một hoang đảo.

"Ào ào ~" Trên thuyền gỗ một cây mỏ neo sắt được thả xuống, rất nhanh đem thân thuyền bình ổn.

- Tiểu, đã lâu không rời thuyền. Đi, lên trên hoang đảo này nghỉ tạm một chút.

Đằng Thanh Sơn cùng với Lý một trước một sau, đều nhảy từ thuyền gỗ xuống đi tới trên hoang đảo. "~~" Cuồng Phong Ưng cũng hưng phấn từ trên thuyền bay tới.

Đằng Thanh Sơn tại trên biển phiêu lãng cũng thường xuyên gặp phải một vài tiểu đảo, bình thường cũng dừng lại nghỉ tạm nửa ngày. Ở trên thuyền cùng với ở trên đất bằng, dù sao cũng khác nhau.

Đứng ở bờ biển, Đằng Thanh Sơn cùng với Lý tâm tình cũng thoải mái buông lỏng.

Lý hỏi:

- Đằng đại ca, liệu còn bao lâu có thể tới Bắc Hải đại lục?

Đằng Thanh Sơn nói:

- Chúng ta rời khỏi Minh Nguyệt đảo cũng chỉ mới một tháng. Theo ta phỏng chừng, đến Bắc Hải đại lục, tối thiểu phải còn tới hai ba tháng.

- Ân, muội cùng với Tiểu Hôi dạo chơi chung quanh đi. Huynh vừa rời ở trên thuyền là cùng muội ăn uống nói chuyện phiếm, còn chưa có luyện quyền.

Nói xong Đằng Thanh Sơn đem Luân Hồi Thương, cắm ở trên mặt đất còn bản thân lại bắt đầu tu luyện Thủy Hành Chi Quyền.

Mặc dù ở tại trên hoang đảo nhưng cũng vẫn là nằm trong hải dương bao la, tâm cảnh của Đằng Thanh Sơn khi luyện quyền pháp cũng vẫn dễ dàng cùng với hải dương mênh mông tiếp cận, Đằng Thanh Sơn cảm giác được... Rời khỏi Minh Nguyệt đảo tuy rằng mới một tháng, nhưng bản thân tại Thủy Hành Chi Quyền phương diện vẫn tiếp tục có chút đề cao, phỏng chừng, khoảng cách đến thời điểm sáng chế chiêu thứ sáu cũng không còn xa nữa.

Hô ~ hô ~.

Quyền pháp mờ ảo, Đằng Thanh Sơn dưới chân tự nhiên thi triển 'Du Ngư Thân Pháp', linh động như một con cá, chợt lóe lên chính là xa đi một trượng, hơn nữa phương hướng quỷ dị phi thường, hoàn toàn trái ngược với lẽ thường.

- Thật đúng là khắc khổ quá đi.

Lý nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên ngẩn ra.

Chỉ thấy phương xa phía chân trời, từng đạo ảo ảnh hỏa hồng sắc phá không bay qua, tối thiểu hơn mười đạo ảo ảnh phía trước phía sau, đều bay vào chỗ sâu trong hoang đảo.

- Ân? Đây là?

Lý ngẩn ra.

- Vừa rồi đó là Liệt Hỏa Điều sao.

Đằng Thanh Sơn cũng dừng lại, kinh ngạc nhìn ảo ảnh lửa đỏ bao trùm phía xa xa.

- Mười tám con Liệt Hỏa Điều. Trên toàn Cửu Châu đại địa, Liệt Hỏa Điều này chỉ có tại Tây Vực mới có. Không nghĩ tới, trên hoang đảo này không ngờ có nhiều Liệt Hỏa Điều như vậy.

Liệt Hỏa Điều: Toàn thân lông chim tất cả đều màu đỏ, lông chim cứng ngang huyền thiết, tính tình lì lợm, miệng phun liệt hỏa. Có thể so với tiên thiên Hư Đan cường giả.

- Đằng đại ca, muội vừa rồi thấy đám Liệt Hỏa Điều đó tựa hồ đều lao xuống chỗ sâu trong hoang đảo. Chẳng lẽ, hoang đảo này là sào huyệt của chúng nó?

Lý kinh ngạc nói.

- Có lẽ vậy.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt nói:

- Bất quá chúng ta không cần quản việc đó làm gì, nghỉ tạm trong chốc lát rồi lên thuyền, tiếp tục đi thôi.

Lúc này đến ngay cả tiên thiên Kim Đan yêu thú, Đằng Thanh Sơn cũng không để ý. Thổ Hành Chi Quyền, Thủy Hành Chi Quyền đạt tới ý cảnh bậc này, Đằng Thanh Sơn có thể nói là đã bước một chân vào cánh cửa hư cảnh.

Bỗng nhiên...

"U ~~~" Một đạo tiếng kêu to vang dội vọng lên, một đạo hỏa hồng sắc ảo ảnh từ xa xa bay lại rồi dừng lại ở trên không khu vực Đằng Thanh Sơn bọn họ đang đứng.

Vẻ đẹp hiện hữu lại tựa như mộng ảo khiến Đằng Thanh Sơn cùng với Lý chấn động.

- Thanh Loan?

268. Chương 26: Còn Một Phiền Phức.

"Thật xinh đẹp." Đằng Thanh Sơn trong lòng âm thầm tán thưởng, tuy rằng đây là lần thứ hai hần nhìn thấy thần điều 'Thanh Loan', nhưng vẫn vì vẻ xinh đẹp này mà rung động.

"Đằng đại ca, đây không phải là thần điều Thanh Loan chúng ta đã gặp trước kia sao?" Lý cũng cảm thấy bất khả tư nghị.

"Hẳn là nó!" Đằng Thanh Sơn gật đầu nói, "Thần điều Thanh Loan phi thường hiếm thấy, trong thiên hạ phỏng chừng cũng chỉ có một hai con. Chúng ta sao có thể liên tục gặp được hai con trong một đoạn thời gian được? hơn nữa ngoại hình lại rất giống nhau".

Thanh Loan hai cánh hơi hơi phát động, huyền phù tại trời cao, ánh mắt xinh đẹp nhìn xuống chỗ Đằng Thanh Sơn hai người, rồi sau đó cất tiếng kêu vang.

Lý nghe được lộ ra vẻ kinh ngạc.

"U ~ u ~" Lý lập tức ngửa đầu phát ra từng tiếng chim hót.

"~~~" Thanh Loan đáp lại.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười yên lặng chứng kiến , một lát sau , Lý quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, hưng phấn nói :

”Đằng đại ca, thần điêu Thanh Loan này chính là con mà lúc trước chúng ta gặp , nó vừa rồi còn nói , nó rất cao hứng khi lại gặp lại chúng ta , còn nói chúng ta và nó thật có duyên , chúng ta là bằng hữu của nó .”.

”Sao nó lại biết chúng ta ở đây ?” Đằng Thanh Sơn dò hỏi, ”Chẳng lẽ có liên quan tới đám Liệt Hỏa Điều kia ?”.

”Vừa rồi ta cũng hỏi , nó bảo ,đảo nhỏ này là nhà của nó , ở nơi này có không ít Liệt Hỏa Điều . Liệt Hỏa Điều đều nghe lệnh của nó . Vừa rồi chính là Liệt Hỏa Điều bẩm báo với nó , có một nam một nữ và một con yêu thú loại ưng đang tới gần . Nó nghe thấy vậy liền đoán là chúng ta nên lập tức chạy tới ! ”

Liệt Hỏa Điều đều nghe lệnh của Thanh Loan . Đằng sơn cũng không kỳ quái.

Thanh Loan . Có thể nói chính là vương giả của loài chim !

”Thật là trùng hợp . Chúng ta vào nhà của nó xem sao .” Đằng Thanh Sơn cười cười.

”U ~~~~~” Thanh Loan kêu vài tiếng.

Lý nghe xong nét tươi cười càng thêm sáng lạn:”Đằng đại ca. , Thanh Loan mời chúng ta vào nhà của nó .”.

Hô!

Trên không trung Thanh Loan hai cánh bỗng nhiên chấn động, trực tiếp từ giữa không trung lao xuống dưới, rồi sau đó nhẹ nhàng rơi trên mặt đất , ngọn lửa bao phủ thân thể đều thu vào trong cơ thể , bộ lông đuôi bảy màu đã thu gọn vào một chỗ , tựa như một tiên nữ nghệ thuật vũ y. Thanh Loan hình thể không tính quá lớn, cao gần bằng Cuồng Phong Ưng, so với Cuồng Phong Ưng thì 'gầy nhỏ' hơn một chút.

Nếu nói Cuồng Phong Ưng là một lực sĩ thì Thanh Loan chính là công chúa tao nhã cao quý .

”~ u ~” Thanh Loan hướng Đằng Thanh Sơn phát ra những tiếng kêu hưng phấn , trông đôi mắt mơ hồ hiện lên những sợi tơ máu , nhìn chăm chăm vào Đằng Thanh Sơn.

Lý ngạc nhiên.

”Nó nói cái gì?” Đằng Thanh Sơn nghi hoặc hỏi.

”Nó nói , muốn cùng với đại ca tái tỷ thí .” Lý cười khổ nói, Đằng Thanh Sơn tức cười, cùng với chính mình tái tỷ thí?

Lần đầu trước Đằng Thanh Sơn không thể thắng được Thanh Loan , nhưng là..... Trải qua lần bế quan trên Minh Nguyệt đảo , Đằng Thanh Sơn hiện giờ thực lực tăng lên một khoảng lớn . Đặc biệt công kích 'Độc Long Toàn', uy có thể nói là 'Tăng gấp bội' không khoa trương.

Đằng Thanh Sơn cười nói:”Muội hỏi nó , vì sao lại muốn tỷ thí với ta ?”.

Lý lúc này cùng Thanh Loan nói chuyện với nhau.

”Nó nói, trên đảo này con Liệt Hỏa Điều lợi hại nhất cũng không phải đối thủ của nó . Nó căn bản không có đối thủ , lần trước tỷ thí với đại ca nó cảm thấy rất vui vẻ nên nó muốn tỷ thí lại một lần nữa .” Lý hướng Đằng Thanh Sơn bắt đầu kể nói..

Đằng Thanh Sơn không khỏi cười rộ lên:”Tiểu, xem ra, Thanh Loan thần điêu này, cũng là cao thủ tính mịch mịch, đối thủ khó cầu .”.

”Hảo, muội nói với nó nếu không sợ bị thương ta sẽ đấu với nó .” Đằng Thanh Sơn cũng không nhiều lời.

”Ấn.

” Lý lúc này cùng Thanh Loan nói chuyện với nhau.

Thanh Loan đột nhiên phát động đôi cánh khiến cho cuồng phong thổi đến Đẳng Thanh Sơn , Thanh Loan đầu ngẩng cao, ý chí chiến đấu sục sôi . Không cần phải nói..... Đẳng Thanh Sơn biết rõ quyết định của Thanh Loan.

”Ha ha, hảo! thương pháp của ta tiến bộ rất lớn , mượn ngươi thí nghiệm một chút .”

Đẳng Thanh Sơn cười , rồi cầm Luân Hồi Thương trên mặt đất chột nói :”Tiểu muội tránh xa xa ra một chút .”

Lý nghe xong nhu thuận chạy tới rừng cây xa xa bên cạnh , Cuồng Phong Ứng cũng từ trên cao hạ xuống bên cạnh Lý .

Thanh Loan, có thể nói là yêu thú cực mạnh dưới hư cảnh .

Đẳng Thanh Sơn vui nhất chiêu 'Độc Long Toàn' uy lực tiến nhanh , cũng có thể nói là cao thủ cực mạnh của nhận loại dưới hư cảnh , dĩ nhiên hắn đã chạm tới cánh cửa tiến vào hư cảnh .

Một người ,một yêu thú chiến đấu kịch liệt, Lý cùng với Cuồng Phong Ứng cũng không dám tới gần.

”U ~” Thanh Loan rít một tiếng cao vút , toàn thân bùng lên ngọn lửa nhảy múa , khiến những thực vật xung quanh biến thành tro bụi , chỉ còn lại có một bãi cát đen . Bao phủ trong ánh lửa Thanh Loan thân hình chớp động một cách đơn giản , biến mất rồi chột , xuất hiện bên trái Đẳng Thanh Sơn .

Chính là một chữ,nhanh !

”Ha ha!” Đẳng Thanh Sơn cười, Luân Hồi Thương giống như cánh tay của hắn , mũi thương nhoáng lên một đường con hoàn mỹ , dải lụa hồng trên mũi thương cũng để lại ảo ảnh màu đỏ .

”Lên!”.

Đẳng Thanh Sơn quát khê một tiếng, Luân Hồi Thương nhanh chóng ngăn trở lợi trảo của Thanh Loan , đồng thời tuôn ra lực lượng kinh người . Thanh Loan bị cổ lực này đánh vào , trực tiếp ”Nhất Phi Trùng Thiên !”.

”Ầm vang ~” Luồng khí lưu cuồng bạo ép xuống, khiến mặt đất lõm xuống , chung quanh cát đá bay loạn, bên cạnh nước biển sôi trào .

”Thanh Loan, ngươi không phải đối thủ của ta .” Đẳng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn bầu trời.

Thanh Loan nhìn xuống phía dưới, trong đôi mắt tựa như có ngọn lửa thiêu đốt, cất tiếng kêu cao vút ,sau đó giống như mũi tên , trực tiếp từ trên cao bắn nhanh xuống dưới.

”Thương pháp phòng ngự của ta lần trước ngươi đã biết giờ cho ngươi cảm thụ một chút, thương pháp công kích của ta !”

Đẳng Thanh Sơn ánh mắt giống như điện,bất chợt hừ nhẹ một tiếng . Trong sát na Thanh Loan như mũi tên lao xuống , thân thể Đẳng Thanh Sơn đột ngột nhoáng lên một cái, tựa như một con cá trơn trượt , tranh ra xa ngoài một trượng .

Thanh Loan chỉ thấy .

Một cái lướt ngang , so với nó thân pháp của Đẳng Thanh Sơn còn xảo diệu hơn.

”Phá!”.

Đẳng Thanh Sơn hét lên một tiếng mạnh liệt , toàn thân tia chớp thanh quang thổ hoàng sắc lập lòe , Đẳng Thanh Sơn song chưởng phồng lên quần áo đều bị căng ra.

Luân Hồi Thương nháy mắt bạo phát ra cỗ kinh lực xoay tròn, không khí giống như dòng nước xoáy khiến cho không gian bị chấn động , tiếng vang đáng sợ phát ra giống như không gian bị đứt gãy ,

”Ông ~~~” cùng với tiếng gầm rú đáng sợ , Đẳng Thanh Sơn cầm Luân Hồi Thương chột biến thành tia chớp màu bạc mờ ảo , nhanh đến cực hạn!

"U ~~~" Thanh Loan lập tức rít lên một tiếng chói tai , ngọn lửa bao phủ toàn thân bạo phát , thân thể hóa thành ảo ảnh.

Tránh né tốc độ càng nhanh hơn.

"Phốc!".

Vài giọt máu màu hoàng kim rơi trên mặt đất .

"Hô!" Đẳng Thanh Sơn thu chiêu , tay phải nắm trường thương nhìn Thanh Loan đã rơi xuống đất.

"không ngờ máu lại màu vàng ." Đẳng Thanh Sơn âm thầm sợ hãi than.

'Độc long toàn' uy lực không nằm ngoài sở liệu của Đẳng Thanh Sơn, lần trước cùng với Thanh Loan tỷ thí , mới sáng chế ra Thủy Hành Chi Quyền chiêu thứ nhất , mà lúc này sáng chế Thủy Hành Chi Quyền chiêu thứ năm .Vì vậy chiêu 'Độc Long Toàn' không quân là tốc độ,hay phương diện lực công kích, đều đề cao một tầng .

Thanh Loan lần này tuy rằng đã bạo phát ra tốc độ tránh né đến cực hạn , khiến Đẳng Thanh Sơn hâm mộ không thôi . Nhưng là -- vẫn tránh né không thoát khỏi một Thương này .

May mắn, Đẳng Thanh Sơn mới đâm vào trong nháy mắt thu thương ,cũng không dùng nội gia cương kinh bạo phá miệng vết thương .

Thân thể của yêu thú đều phòng ngự nhờ độ cứng rắn của lông hay lân giáp , nhưng gia thịt bên trong hầu hết đều không cứng rắn như thế . Một khi đâm thủng vào bên trong, nội gia cương kinh bạo phát , tuyệt đối sẽ để lại một vết thương thật lớn . Bất quá lần này là cùng với Thanh Loan tỷ thí, hơn nữa Đẳng Thanh Sơn đối Thanh Loan cũng có hảo cảm. Tự nhiên sẽ không hạ thủ tàn nhẫn.

"Trong truyền thuyết, Thanh Loan bị thương sẽ rất nhanh khôi phục , được xưng là bất tử chi thân." Đẳng Thanh Sơn nhìn kỹ miệng vết thương của Thanh Loan.

Thanh Loan trên cánh bên phải xuất hiện cái miệng vết thương rộng tầm hai ngón tay , máu lúc này đã đình chỉ chảy ra, đồng thời miệng vết thương nhanh chóng thu nhỏ lại , bằng vào mắt thường có thể nhìn thấy . Vền vẹn trong một cái hô hấp ,vết thương trên cánh phải không cánh mà bay .

"U ~~~~~" Thanh Loan hướng Đẳng Thanh Sơn liên tiếp phát ra những tiếng kêu to, tựa hồ rất kích động rất hưng phấn.

Lý đứng xa xa xem cuộc chiến giờ phút này cũng lập tức chạy tới.

"Đẳng đại ca , Thanh Loan nói thương pháp của đại ca thật lợi hại . Nó rất kinh ngạc , nó hỏi thương pháp lần trước còn chưa lợi hại đến vậy , sao bây giờ lại lợi hại như thế ." Lý miệng nói xong "Nó còn hỏi , có phải đại cai đã đạt tới thần thú tầng thứ , hẳn là chính là cảnh giới hư cảnh của chúng ta ."

"Đương nhiên chưa đạt tới cảnh giới đó ." Đẳng Thanh Sơn lắc đầu.

Đạt tới hư cảnh, có thể khống chế thiên địa chi lực , khiến năng lượng trong cơ thể cuộn cuộn không dứt.

Giống Nhật Lôi Mục, giống Hoàng Phủ Ngọc Giang, đều chạm đến tới bờ của 'Đạo', lúc trước Nhật Lôi Mục một chiêu 'Lôi Thần Hàng Thế' khiến Đẳng Thanh Sơn thiếu chút nữa là thua . Hoàng Phủ Ngọc Giang lần đầu tiên cùng với Đẳng Thanh Sơn chiến đấu kiếm pháp phòng ngự cũng ẩn chứa Thủy Hành chi đạo .

Bất quá --.

Đạt tới hư cảnh, hiển nhiên không phải dễ dàng như vậy . Nếu dễ dàng như vậy, hư cảnh sẽ không trân quý như thế .

"U ~~~""~~" Lý cùng với Thanh Loan đang ở trao đổi .

"Đẳng đại ca....." Lý quay đầu nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn, Đẳng Thanh Sơn phát hiện, Lý biểu tình bỗng nhiên có chút cổ quái.

"Ân?" Đẳng Thanh Sơn hoặc nhìn Lý "Làm sao vậy?".

Lý biểu tình thập phần cổ quái:”Thanh Loan nói với ta, nó nó muốn theo chúng ta cùng đi.”

”Cái gì?” Đẳng Thanh Sơn khiếp sợ,”Thanh Loan muốn theo chúng ta cùng nhau đi? Tiểu vừa rồi muội nói với nó những gì?”

”Nó hỏi đại ca sao lại lợi hại như vậy , tiến bộ một cách thần tốc . Ta đã nói Đẳng đại ca tự mình lĩnh ngộ .” Lý dở khóc dở cười nói,”Sau đó, này Thanh Loan nói..... Lần trước chứng kiến Đẳng đại ca luyện quyền, có chút xúc động . Nó nghĩ muốn từ này về sau đi theo chúng ta để chứng kiến đại ca luyện quyền ,nó còn nói, nó muốn trở thành thần thú cho nên muốn đi theo ”.

Đẳng Thanh Sơn giật mình.

Lần trước, Thanh Loan chứng kiến mình diễn luyện Thủy Hành Chi Quyền nên mới cùng với mình đánh một trận .Chính xác nội gia cương kinh của mình có nhiều điểm bất đồng , nhưng cái gọi là vạn pháp quy tông đó chính là đạo, vì thế khiến cho người khác hiểu được , tỷ như thi kiếm tiên ’ Lý Thái Bạch’ đem ’Đạo’ ẩn chứa trong thư pháp . Mà chính mình lại đem đạo ẩn chứa trong quyền pháp .

Chứng kiến ’Quyền pháp’ của mình , Thanh Loan sinh ra xúc động cũng không kỳ quái.

”Xem ra, thần thú Thanh Loan sớm đã đạt tới tiên thiên Kim Đan , cũng rất muốn đạt tới hư cảnh đây.” Đẳng Thanh Sơn cười, Thanh Loan phỏng chừng cho rằng mình tiến bộ rất mau, đi theo mình lĩnh ngộ , có lẽ có hy vọng trở thành hư cảnh yêu thú.

”Chúng ta có đáp ứng không ?” Lý hỏi.

”Đây là hảo sự , đương nhiên đáp ứng.” Đẳng Thanh Sơn nở nụ cười.

Lý lúc này hướng về Thanh Loan nói , Thanh Loan có vẻ rất là hưng phấn, nhưng là ngay sau đó Thanh Loan chợt thay đổi thái độ kêu :”U ~~~~~.

”Đẳng đại ca --” Lý biểu tình một lần nữa trở nên cổ quái .

”Cái gì?” Đẳng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn Tiểu .

Lý cổ quái nói:” Thanh Loan nói, nó theo chúng ta đi, chuyện này có chút phiền toái , chính là việc nó phải được mẫu thân cho phép.”

”Mẫu thân?” Đẳng Thanh Sơn trừng mắt,”Nó còn có mẫu thân!!!”.

269. Chương 27 : Thanh Loan Chi Mẫu

Vậy mà nó còn có ... mẫu thân?

- Huynh cũng đã gặp không ít yêu thú nhưng chưa bao giờ gặp loại nào cùng với mẹ ở cùng một chỗ.

Đẳng Thanh Sơn cảm thán nói.

Lý vừa hé miệng vừa nhăn cái mũi, khóe miệng xuất hiện má lúm đồng tiền nhìn rất xinh nói:

- Đẳng đại ca, huynh chưa thấy cũng không có nghĩa là không có. Mà chỉ có thể nói là huynh gặp quá ít yêu thú thôi.

Nhìn bộ dạng của Tiểu Lý, Đẳng Thanh Sơn lại nhớ đến bộ dáng làm nũng của Tiểu Miêu ở kiếp trước.

- A!

Đẳng Thanh Sơn giật mình bừng tỉnh.

- Muội kêu nó đến hỏi mẫu thân nó đi.

- Vâng!

Bằng sự nhạy cảm của nữ nhân, Tiểu Lý cũng thấy được ánh mắt bất bình thường của Đằng Thanh Sơn. Trong lòng nàng lập tức xuất hiện một cảm giác ngọt ngào, nét mặt thoáng có chút ửng đỏ. Lý hướng về phía Thanh Loan kêu lên một hồi, Thanh Loan cũng kêu lên đáp lại.

- Đằng ca, nó hỏi chúng ta có muốn đi gặp mẫu thân của nó không.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhú mày đứng lên. Thanh Loan khi được năm tuổi thì tối thiểu cũng phải đạt Tiên thiên Kim Đan. Còn Thanh Loan mẹ này thì thực lực ra sao? Cho dù là yêu thú cấp bậc Hư Cảnh thì Đằng Thanh Sơn cũng sẽ không lấy gì làm lạ. Nhưng có điều nếu đối mặt với yêu thú cấp bậc Hư Cảnh thì mình hoàn toàn không có một chút năng lực phản kháng.

Không thể phản kháng! Đây quả thực là điều mà Đằng Thanh Sơn không hài lòng chút nào.

- Đi đi Đằng đại ca, đi xem mẫu thân của Thanh Loan cuối cùng là như thế nào. Chẳng lẽ huynh không muốn nhìn qua một chút?

Tiểu Lý nhìn Đằng Thanh Sơn với vẻ mặt mong chờ. Nàng rất thích yêu thú dĩ nhiên là muốn được thấy qua mẫu thân của Thần đế Thanh Loan.

- Đằng đại ca, mọi người mẫu thân nó với chúng ta sẽ không có địch ý. Nếu có địch ý thì với tốc độ của nó chúng ta đều chạy không thoát. Chi bằng cứ thẳng thắn vô tư gặp nó một phen.

Đằng Thanh Sơn nghe vậy cũng gật đầu.

Trên mặt biển thì tốc độ bay của Thần đế Thanh Loan so với Cuồng Phong Ứng thuộc dạng siêu việt. Nếu đối phương thực muốn ra tay thì quả thực mình sẽ không có cách thoát thân.

- Tốt, vậy chúng ta cùng đi xem mẫu thân của Thanh Loan này như thế nào.

Đằng Thanh Sơn vừa cười vừa nói.

Tiểu Lý lập tức lộ nét mặt vui mừng khó tả lập tức quay lại phía Thanh Loan trao đổi. Sau đó chỉ thấy Thanh Loan đập hai cánh một cách hưng phấn.

- ~ U ~

Tiểu Lý hướng về phía Cuồng Phong Ứng đang đứng cách đó không xa phân phó.

- Đằng đại ca, Tiểu Hôi nói nó sẽ ở đây canh chừng thuyền. Chúng ta cùng với Thanh loan đi thôi.

Tiểu Lý cười nói, Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương gật đầu. Lúc này, Thanh Loan cũng cao hứng kêu to lên một tiếng hướng phía đảo cất cánh.

Thần đế Thanh Loan tương đối nhỏ, lưng nó không đủ rộng để trở cả hai người. Nếu miễn cưỡng thì chỉ có thể một người ngồi lên đã hết chỗ. Hai người cùng đi thì dĩ nhiên là Đằng Thanh Sơn phải ôm Tiểu Lý trong lòng mà ngồi lên thôi.

- Thanh Loan sẽ đi trước dẫn đường.

Tiểu Lý cùng Đằng Thanh Sơn vui vẻ sánh vai đi theo sau tiến vào hoang đảo.

Hoang đảo này vô cùng yên tĩnh.

Phía sâu trong rừng cây hoàn toàn không có bóng dáng bất kì loại dã thú nào, cũng chẳng thấy dấu vết của động vật. Theo sau Thanh Loan bọn họ vượt qua những dãy núi gập ghềnh, sau một hồi lâu thì tới một sơn cốc trống trải. Trong cốc có một gốc cây Chu đại thụ tỏa ánh sáng sắc hồng dạng lửa đỏ.

Trên cây đại thụ có thật nhiều những chiếc tổ diệu lớn, phía trong xuất hiện lỗ nhỏ đầu mấy con diệu con Liệt Hỏa Diệu.

Khi hai người Đằng Thanh Sơn cùng Thanh Loan tiến tới gần

- ~ U ~

- ~U~

Từng đạo thanh âm cao vút từ sơn cốc vang lên, mấy con diều cừa kêu vừa thò đầu ra khỏi tổ với vẻ đầy địch ý. Tuy nhiên khi thấy Thanh Loan dẫn đường thì đám Liệt Hỏa Diều này lại kêu be be đầy vẻ nhu thuận.

- Thật là nhiều Liệt Hỏa Diều! Đẳng ca, chúng ta nhìn thấy trước kia chỉ là một phần nhỏ thôi a.

- Liệt Hỏa Diều ở đây cũng phải đến hơn trăm con.

Đẳng Thanh Sơn nói, nhưng ánh mắt lại dừng lại trên một vùng hỏa hồng rực rỡ trên cây đại thụ.

"Hỏa Ngô Đồng! trong thư tịch có nói Liệt Hỏa Diều chỉ làm tổ trên cây Hỏa Ngô Đồng. Quả thực là vậy! Hỏa Ngô Đồng này nhánh cây của nó còn cứng rắn hơn sắt thép hơn nữa lại không sợ lửa. Độ trân quý so với gỗ thực cao hơn nhiều!"

Đẳng Thanh Sơn quan sát kĩ Hỏa Ngô Đồng còn Tiểu Lý thì lại quan sát Liệt Hỏa Diều mà nhất thời quên đi mất Thanh Loan.

Dựa vào lợi thảo, Thanh Loan vẫn tiếp tục hướng phía trước đi tới, cái đuôi dài bảy màu cũng buông xuống phản phát như một tiên nữ bước chậm rãi.

- ~U~

Thanh Loan lúc này đã đi đến một hồ nước sâu rộng và phát ra một tiếng kêu to.

Đẳng Thanh Sơn cùng Tiểu Lý lúc này mới bừng tỉnh.

Thanh Loan kêu lên vài tiếng rồi trực tiếp nhảy vào thủy đầm. Lý kinh ngạc quay đầu lại nói với Đẳng Thanh Sơn:

- Đẳng đại ca, Thanh Loan nói mẫu thân nó ở trong sơn cốc, muốn leo lên đó rất khó nhưng đi dưới thủy đầm thì dễ dàng tới nơi. Nó kêu chúng ta đi theo nó.

- Ha ha ha. Thanh Loan này có thể bay lên gặp mẫu thân nó. Nhưng vì phải dẫn theo chúng ta nên phải đi theo đường thủy đầm này rồi.

Đẳng Thanh Sơn cười rộ.

- Chúng ta đi.

Đẳng Thanh Sơn cùng Tiểu Lý gần như đồng thời nhảy vào thủy đầm. Lý có tị thủy châu nên dù trong nước vẫn cảm thấy thoải mái, xung quanh nửa trượng nước không thể xâm nhập. Đặt hạt châu này vào vị trí bụng toàn thân liền không bị nước xâm phạm. Đẳng Thanh Sơn chỉ việc kéo tay của Tiểu Lý mà đi.

- Ào ào..

Đẳng Thanh Sơn hai chân khua mạnh vào nước trực tiếp mang theo Tiểu Lý hướng theo Thanh Loan tiến về phía trước. Trong chốc lát...

- ~ U~

Thanh Loan nổi lên mặt nước nhẹ phát ra một tiếng kêu to.

- Đẳng đại ca, Thanh Loan nói đã tới nơi rồi.

- Bồng...

Đẳng Thanh Sơn kéo tay Tiểu Lý lao lên khỏi mặt nước và hạ xuống bên bờ hồ gần đó.

- Nơi này chính là chỗ ở của Thanh Loan chi mẫu?

Đẳng Thanh Sơn quan sát xung quanh.

Đây là một sơn cốc bốn bề vách núi, yên lặng. Ngoài biển thì lạnh nhưng trong này lại ấm áp như mùa xuân, các loài hoa đua nhau nở rộ. Cách đó không xa có một rừng cây Hỏa Ngô Đồng đầy sức sống. Ở giữa

rừng Hỏa Ngô Đồng có một gốc Hỏa Ngô Đồng gốc cây tối thiểu rộng ba trượng, có thể nói nó như một Hỏa Ngô Đồng thụ vương. Nhưng lại quý dị bởi cây này chỉ thấp chừng mười trượng.

Một khỏa hỏa diễm lớn đang ngự trên thụ vương này.

"Đây là..."

Đăng Thanh Sơn tròn xoe ánh mắt kinh ngạc.

"Chẳng lẽ là..."

Tiểu Lý cũng sợ đến ngây người.

Thanh Loan hướng phía thụ vương bay tới đồng thời kêu to.

- Đăng đại ca, Thanh Loan nói là mẫu thân nó bảo chúng ta qua bên đó.

Tiểu Lý nuốt xuống đôi mắt tràn đầy khiếp sợ nói.

Đăng Thanh Sơn cùng Tiểu Lý quan sát phía trên Hỏa Ngô Đồng thấy một con thần điêu toàn thân sắc hỏa hồng, thân dài chừng bốn đến năm trượng, bộ lông đuôi to lớn khép lại so với bộ lông đuôi của Thanh Loan lớn hơn bội phần, tuy nhiên lông đuôi của thần điêu cũng vẫn là hỏa hồng sắc.

Toàn thân thần điêu là hỏa hồng sắc, phần lông đỉnh đầu dài ra một cách tự nhiên tạo thành một chiếc Vương Miện cũng là ... hỏa hồng sắc.

Toàn thân đắm chìm trong hỏa diễm.

- ~ U ~

Thanh Loan phát ra từng loạt thanh âm thấp minh.

Thần điêu kia bằng sắc thái con người nhìn về phía hai nhân loại bên bờ hồ rồi lập tức xòe cánh đứng lên, bộ lông đuôi vốn khép lại giờ cũng được mở ra hoàn toàn.

Thân thể chỉ dài khoảng bốn đến năm trượng vậy mà khi mở ra cánh và đuôi thì dài tới gần mười trượng.

Cả người nó tựa như một đám mây sắc hỏa hồng từ trên trời sà xuống bay về phía hai người Đăng Thanh Sơn.

"Là Phượng Hoàng! Là Bất Tử Phượng Hoàng trong truyền thuyết!"

Đăng Thanh Sơn sợ đến ngây người.

"Bất tử Hỏa Phượng Hoàng!" Tiểu Lý cũng kinh ngạc nhìn.

Toàn thân sắc hồng làm Thanh Loan như một cô công chúa cao quý thì của thần điêu này làm nó như một nữ vương.

Trong nháy mắt nó bay đến trước mặt hai người rồi hạ xuống.

"Bất tử Phượng Hoàng!" Đăng Thanh Sơn nhớ rõ trong thư tịch về yêu thú có ghi lại thì Bất tử Phượng Hoàng là một loài yêu thú trọng điểm như sau.

Bất Tử Phượng Hoàng: Còn có tên khác là Hỏa Phượng có thân thể bất tử. Bất Tử Phượng Hoàng lướt qua thì vùng đất liền trở lên khô cằn. Dừng máu của Bất Tử Phượng Hoàng có thể khiến cho người cận kề với bờ vực tử vong hồi sinh lại. Đây là loại thần thú đáng sợ nhất mà trong truyền thuyết thì Bất Tử Thảo chỉ có ở chỗ của Bất Tử Phượng Hoàng.

"Mẫu thân của Thanh Loan như thế nào lại là Bất tử Phượng Hoàng?" Đăng Thanh Sơn trong lòng tràn đầy kinh ngạc. "Lại còn có Bất Tử Thảo!"

Bất Tử Thảo vô cùng trân quý. Nó có thể trực tiếp làm con người gia tăng hai trăm năm tuổi thọ. Tiên thiên đỉnh phong cười giả tuổi thọ chỉ có khoảng hai trăm năm, nếu tăng thêm hai trăm năm nữa thì khả năng bước vào hư cảnh sẽ tăng lên rất nhiều. Cho dù là không bước được vào hư cảnh chỉ cần gia tăng tuổi thọ thôi cũng đã đủ khiến cho vô số cường giả Cửu Châu đại địa điên cuồng.

Nhưng là...

Bất Tử Thảo phi thường hiếm có, trong thư tịch có ghi chỉ duy nhất tại chỗ ở của Bất Tử Phượng Hoàng mới có.

Mà Bất Tử Phượng Hoàng lại tuyệt đối đáng sợ!

"Thật không nghĩ tới mẫu thân của Thanh Loan là Bất Tử Phượng Hoàng!"

"Thanh Loan cũng đã cực kì lợi hại. Một khi nó lộ xác đến cấp bậc hư cảnh thì sự đáng sợ thật không dám nghĩ tới!"

Đằng Thanh Sơn thất kinh.

Bất Tử Phượng Hoàng thân thể cao lớn tựa như một tòa núi nhỏ đứng trước Đằng Thanh Sơn và Tiểu Lý, cặp mắt như đang xem kỹ hai nhân loại nhỏ bé trước mặt.

- ~ U ~

Thanh Loan bên cạnh Bất Tử Phượng Hoàng không ngừng kêu lên vui mừng.

Hiện tại nó như một đứa trẻ ngoan đứng trước người trưởng thành.

Bất Tử Phượng Hoàng nhìn thoáng qua Thanh Loan, trong đôi mắt có vài tia chiều chuộng, sau đó nó quan sát về phía Đằng Thanh Sơn rồi cũng kêu lên mấy tiếng.

- Đằng đại ca.

Tiểu Lý chấn động.

- Sao?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Vừa rồi Thanh Loan có nói với Bất Tử Phượng Hoàng là nó muốn cùng chúng ta đi xông pha. Còn nói huynh rất lợi hại, nó so với huynh vẫn còn kém mấy phần. Nên nó muốn cùng với huynh đồng hành để cùng đột phá.

Lý liên nói.

- Hơn nữa nó còn nhắc tới quyền pháp của huynh. Mà Bất Tử Phượng Hoàng này lại muốn huynh biểu diễn một lần quyền pháp cho nó xem.

- Biểu diễn quyền pháp.

Đằng Thanh Sơn ngẩn ra.

- ~U~

Thanh Loan bên cạnh cũng cất tiếng kêu to.

- Thanh Loan cũng nói Đằng đại ca biểu diễn quyền pháp một lần cho mẫu thân nó thấy. Để mẫu thân nó yên tâm.

Trước mặt Bất Tử Phượng Hoàng, Đằng Thanh Sơn cảm thấy một cảm giác khó thở, tựa như đối diện một ngọn núi lửa không thể cưỡng lại.

"Nếu Bất Tử Phượng Hoàng muốn xem quyền pháp của ta, vậy cũng tốt!"

Đằng Thanh Sơn vung tay lên, Luân Hồi Thương hóa thành một đạo tàn ảnh bay về phía vách núi bên cạnh cắm sâu vào đó.

270. Chương 28 Bất Tử Thảo

”Ông ~~~”

Đằng Thanh Sơn mới vừa thi triển chiêu thức đầu tiên, đại địa đều bị chấn động. Chỉ thấy, khi Đằng Thanh Sơn thi triển ra Thổ Hành Chi Quyền thì từng đạo từng đạo thổ hoàng sắc điện quang lóe ra từ cơ thể, tựa như một pho tượng thần linh. Một quyền một cước trong lúc đó khiến đại địa đều âm ỷ chấn động. Trong phạm vi hơn mười trượng, thiên địa chi lực thuộc Hành Thổ cũng bị khuấy động một cách mãnh liệt.

Lý trong nháy mắt cũng thấy, nhưng nàng hoàn toàn không hiểu gì.

Thanh Loan thì ngược lại, nó cảm thấy trong quyền pháp của Đằng Thanh Sơn ẩn chứa ”Đạo” khó lường. Mà Bất Tử Phượng Hoàng, lại có thể rõ ràng phát hiện một lực lượng thiên địa lạ thường thuộc Hành Thổ.

Đôi mắt Bất Tử Phượng Hoàng lộ ra vẻ kinh ngạc!

Thiên Đạo rất khó có thể định hình!

Căn bản là không thể thông qua miêu tả từ trong miệng, muốn hiểu được ”Đạo” chỉ có thể dựa vào lĩnh ngộ! Cho dù Bất Tử Phượng Hoàng đã ngộ Đạo, đã hiểu được Đạo, nhưng cũng không có biện pháp dạy cho đứa con của mình.

Hư Cảnh, đại đa số đều là tự mình hiểu, nhưng cũng không cách nào dạy được đệ tử.

Chỉ có một số ít, hoặc khi một người nào đó đạt tới cảnh giới ”Động Hư” mới có thể xây dựng một thể giới tồn tại trong cơ thể mình.

Phải có một nhận thức về Đạo phi thường thấu triệt, mới có thể thông qua một chút dẫn dắt mà dạy cho đệ tử.

Hoặc thông qua phương pháp ẩn chứa của Đạo, làm cho đệ tử cũng bắt chước thư pháp của mình, đồng thời xuyên thấu qua thư pháp để đệ tử có thể gián tiếp lĩnh ngộ ”Đạo”.

Thanh Liên Kiếm Ca của Lý Thái Bạch chính là như vậy!

”U ~~~” Bất Tử Phượng Hoàng nhin không được phát ra một tiếng kêu to, trong tiếng kêu đó tràn ngập sự vui mừng!

Nó thực sự không nghĩ tới, một nhân loại còn chưa bước vào Hư Cảnh lại có thể thông qua mấy chiêu quyền pháp chỉ ra được ”Đạo”. Đó qua thực là một điều bất khả tư nghị!

”Oanh!”

Sau khi Đằng Thanh Sơn thi triển toàn bộ sáu chiêu của Thổ Hành Chi Quyền, ngay lập tức liền hóa thành Thủy Hành Chi Quyền. Hành Thổ màu điện quang được thu liễm vào trong cơ thể, Lam sắc thiểm điện lại từ người Đằng Thanh Sơn lóe ra. Chỉ thấy mặt hồ bên cạnh liền bị chấn động, không ít bọt nước ngay lập tức đều bay về phía hai tay Đằng Thanh Sơn.

Xôn xao ~~~~~

Thân hình di động, giữa song quyền đang múa chính là một con tiểu ”Thủy Long” đang không ngừng bơi động.

Nguyên bản vốn đang kinh ngạc, giờ phút này Bất Tử Phượng Hoàng lại cực kỳ chấn kinh!

Bởi vì, hai bộ quyền pháp này có Đạo bất đồng!

Cho dù là năm đó, lúc nó đi theo chủ nhân và lĩnh ngộ Hư Cảnh cũng là thông qua Thủy Hành Chi Đạo nhập môn, rồi sau đó dần dần xâm nhập, càng ngày càng mạnh. Mà thanh niên nhân loại ở trước mắt này, không ngờ đồng thời lĩnh ngộ ”Đạo” bất đồng. Hơn nữa, đều có thể xuyên thấu qua quyền pháp để biểu đạt, bảo sao nó không khiếp sợ!?

”Hô!” Đằng Thanh Sơn chậm rãi thở ra một hơi.

Thu thế!

Đặng Thanh Sơn từ bộ dáng thần linh khôi phục thành bộ dáng người bình thường, sau đó đi đến bên cạnh vách núi. "Xuy --" một tiếng, Đặng Thanh Sơn rút ra Luân Hồi Thương.

"U ~~~~~" Thanh Loan hưởng mẫu thân Bất Tử Phượng Hoàng của nó, kêu lên.

Lý cười nói: "Đặng đại ca. Thanh Loan hỏi mẫu thân nó, Đặng đại ca người quyền pháp như thế nào." Đặng Thanh Sơn mỉm cười, trong lòng lại thập phần tự tin.

"~~" Bất Tử Phượng Hoàng cũng kêu to một tiếng, thanh âm quanh quẩn khắp toàn bộ sơn cốc.

Đặng Thanh Sơn nhìn về phía Lý. Lý nhướn miệng cười: "Bất Tử Phượng Hoàng đã đồng ý. Nó còn nói, quyền pháp của người thật sự không tệ." Cho dù không nhìn thấy hai bộ quyền pháp của Đặng Thanh Sơn, Bất Tử Phượng Hoàng cũng không phản đối.

Hai cánh Thanh Loan rung động, liền hóa thành một ảo ảnh. Đợi đến khi thân hình nó ngưng tụ, cũng đã đến bên cạnh người Đặng Thanh Sơn.

"U ~~~~~" Thanh Loan vui vẻ kêu to ở trước mặt Đặng Thanh Sơn.

"Đặng đại ca, người xem bên kia." Lý bỗng nhiên hạ giọng, ngón tay chỉ hướng cách đó không xa.

Đặng Thanh Sơn cũng nhìn lại, ở đó một khối hắc thạch lớn dựa vào vách núi. Khối hắc thạch lớn này, mơ hồ có một chút đỏ sẫm. Bề mặt tảng đá rất bóng loáng, nhưng ở chỗ trung tâm lại quỳ dẹt dài ra một mảnh cỏ nhỏ nhỏ. Mảnh cỏ này có năm gốc cây, trên mỗi phiến lá của gốc cây mơ hồ có thể thấy những luồng ánh sáng sắc sỡ đang chuyển động.

"Bất Tử thảo!" Đáy lòng Đặng Thanh Sơn run lên.

Đặng Thanh Sơn cùng với Lý nhìn nhau, trong đôi mắt đều lộ vẻ khiếp sợ.

Bất Tử thảo! Bảo vật đủ để khiến cả Cửu Châu phải điên cuồng.

Bất Tử Phượng Hoàng sống không biết bao nhiêu năm, đương nhiên chú ý tới phương hướng mà ánh mắt của Đặng Thanh Sơn cùng với Lý đang nhìn.

"Đáng tiếc là còn chưa chín." Đặng Thanh Sơn thảm thán.

Mỗi gốc cây Bất Tử thảo có bảy phiến lá, mỗi phiến là một màu sắc khác nhau. Nếu dùng một gốc cây Bất Tử thảo, tất cả thương thể dù nặng đến mấy cũng sẽ khôi phục, hơn nữa lại còn có thể gia tăng hai trăm năm tuổi thọ.

"U ~~~" Bất Tử Phượng Hoàng hưởng Đặng Thanh Sơn kêu to một tiếng.

"Đặng đại ca!" Lý đỏ khốc đỏ cười, nói: "Bất Tử Phượng Hoàng nói, gốc Bất Tử thảo kia còn chưa trưởng thành, nhìn cũng vô dụng."

Đặng Thanh Sơn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười.

Lý có chút ngạc nhiên nhìn tiếp về phía Bất Tử Phượng Hoàng, Bất Tử Phượng Hoàng đang tiếp tục kêu to. Lý lộ vẻ mừng như điên, nói tiếp: "Đặng đại ca. Bất Tử Phượng Hoàng này nói, Bất Tử thảo trưởng thành phi thường khó khăn. Mấy ngàn năm qua nó cũng chỉ mới bồi dưỡng ra được mười sáu gốc Bất Tử thảo. Trong đó, ba gốc nó cho ân nhân..... Ân, Đặng đại ca, nghe nó nói, hẳn đó chính là Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch."

"Ân nhân?" Đặng Thanh Sơn thất kinh.

Bất Tử Phượng Hoàng này cùng Lý Thái Bạch cũng có giao tình?

"Ba gốc khác, năm đó khi nó ở Cửu Châu phân biệt đã cho ba nhân loại." Lý lại nói.

Đặng Thanh Sơn có chút giật mình.

Bất Tử Phượng Hoàng đã từng đi qua đất Cửu Châu?

"Chẳng lẽ..... Trong thư tịch miêu tả về Thanh Loan, về Bất Tử Phượng Hoàng chính là Yêu Thú đang đứng ở trước mặt mình?" Đặng Thanh Sơn đoán.

Lý cũng khó dấu sắc mặt vẻ khiếp sợ, tiếp tục nói: "Bất Tử Phượng Hoàng còn nói. Ngay hơn mười năm trước, có một nhân loại cường giả hiểu được Thú ngữ ngữ không mà đến, muốn nó cho một gốc cây Bất Tử thảo."

"Hiểu được Thú ngữ?"

Thanh Sơn có chút nghi hoặc.

Trong thiên hạ, người hiểu được Thú ngữ cũng không hề ít.

Thiên Thần Cung khẳng định có! Mà có thể thuần dưỡng ra Tuyết ưng là Tuyết Ưng Giáo, một thể hệ đại truyền thừa, phỏng chừng cũng có hiểu được Thú ngữ! Còn có Xạ Nhật Thần Sơn, có thể thuần dưỡng ra Mặc Lang tọa kỵ, phỏng chừng cũng có cao thủ Thú ngữ. Bất quá, những người hiểu được Thú ngữ, lại đạt tới Hư Cảnh là rất ít!

Đáng tiếc, đối với những Hư Cảnh cường giả trên toàn đất Cửu Châu, Đẳng Thanh Sơn lại biết quá ít.

"Tiểu. Hỏi nó, nhân loại đó là ai? Nó có nhận ra không?" Đẳng Thanh Sơn nói với Lý.

Lý kỳ thật cũng rất ngạc nhiên, ngay lập tức liền hỏi Bất Tử Phượng Hoàng. Bất Tử Phượng Hoàng nhìn Đẳng Thanh Sơn, cũng kêu to một tiếng trả lời.

"Đẳng đại ca. Bất Tử Phượng Hoàng nói, người nọ là một cường giả của Đạo gia. Bất Tử Phượng Hoàng còn phán định, người nọ ở trên toàn đất Cửu Châu hẳn là cũng là cường giả mạnh nhất." Lý biểu tình cổ quái, đoán: "Đạo gia? Chẳng lẽ là cung chủ Thiên Thần Cung của ta? Hay là Doanh Thị gia tộc? Hoặc là Vũ Hoàng Môn?"

Bất đại môn phái, đều có Hư Cảnh tọa trấn!

Bất quá, bất đại môn phái rất ít khi đại chiến, cơ hội để Hư Cảnh cường giả xuất thủ cũng ít theo. Người trong thiên hạ cũng không biết nhiều về bọn họ.

"Một cường giả của Đạo gia? Sẽ không phải là Ma Ni Tự chứ?" Đẳng Thanh Sơn trầm than.

Ngự không phi hành mà đến, có thể từ Bất Tử Phượng Hoàng đòi một gốc cây Bất Tử thảo, phần thực lực này rất khó lường a. "Hơn nữa sự tình phát sinh lúc hơn mười năm trước, Hư Cảnh cường giả đó chín phần mười là còn sống."

"Đẳng đại ca." Lý lộ ra vẻ tươi cười: "Bất Tử Phượng Hoàng nói, Bất Tử thảo rất trân quý, nó nuôi trồng rất khổ cực. Hiện giờ còn sót lại chín gốc, nó không có khả năng cho chúng ta."

Đẳng Thanh Sơn cũng hiểu được điều này.

"Nhưng nó còn nói....." Lý mỉm cười, nói tiếp: "Nếu Thanh Loan đi theo chúng ta, trong mười năm mà có thể lột xác thành Bất Tử Phượng Hoàng, nó sẽ đem chín gốc Bất Tử thảo còn lại đều cho chúng ta! Nếu trong trăm năm có thể khiến Thanh Loan lột xác thành Phượng Hoàng, nó sẽ cho chúng ta ba gốc Bất Tử thảo! Nếu vượt qua trăm năm, nó vẫn sẽ cho chúng ta một gốc cây Bất Tử thảo. Chỉ là.....không biết chúng ta còn sống tới lúc đó được hay không."

Đẳng Thanh Sơn nghe xong, mỉm cười bất đắc dĩ.

"Mười năm? Con Bất Tử Phượng Hoàng này rất tham." Đẳng Thanh Sơn lại cảm giác được, Bất Tử Phượng Hoàng duy nhất chỉ coi trọng đứa con của nó.

Thanh Loan trong vòng mười năm có thể lột xác, chín gốc Bất Tử thảo đều cho Đẳng Thanh Sơn. Rõ ràng..... ở trong lòng Bất Tử Phượng Hoàng, Bất Tử thảo không thể trân quý bằng đứa con.

"Ta lúc này phải đi Bắc Hải đại lục, cầm Bất Tử thảo tác dụng cũng không lớn. Chờ khi từ Bắc Hải đại lục trở về, có lẽ lúc đó Thanh Loan sẽ đạt tới Hư Cảnh. Đến lúc đó, lấy Bất Tử thảo cũng không muộn!" Đẳng Thanh Sơn trầm nghĩ, lập tức cười nói: "Tiểu, bảo Bất Tử Phượng Hoàng, chuyện này ta hoàn toàn đáp ứng! Ta sẽ tận lực bồi dưỡng Thanh Loan."

**

”Ào ào ~~~”

Nước biển bập bênh , thuyền gỗ giương buồm rẽ sóng đi. Hiện giờ, trên thuyền gỗ so với lúc trước có thêm một thành viên khác, chính là một con Thần điểu Thanh Loan.

Trên boong tàu.

Trên một cái bàn vuông thấp đặt ở boong tàu, Đằng Thanh Sơn và Lý ngồi khoanh chân. Mà Cuồng Phong Ứng cùng với Thanh Loan cũng ngồi chồm hổm ngồi ở bên cạnh, chia nhau ăn phần cá lớn vừa được nướng chín. Thanh Sơn cùng với Lý ăn chung một phần, còn Cuồng Phong Ứng và Thanh Loan mỗi con ăn một phần.

”U ~~~~~” Thanh Loan phát ra tiếng kêu vừa hưng phấn vừa vui mừng, càng không ngừng ăn.

Đây là lần đầu tiên ăn nó cá nướng, mỗi lần mổ là nuốt một con. Đằng Thanh Sơn cùng Lý vừa mới ăn non nửa, Thanh Loan đã ăn hết sạch phần của nó.

”Ha ha, Tiểu Thanh ăn rất nhanh.” Đằng Thanh Sơn nở nụ cười.

”Ân, Tiểu Hôi mới ăn non nửa.” Lý cười nói.

Đặt tên Thanh Loan là ”Tiểu Thanh”, đây là do Đằng Thanh Sơn nghĩ ra.

Đôi mắt Thanh Loan nhìn chăm chăm phần cá của Cuồng Phong Ứng ở đối diện. Cuồng Phong Ứng tốc độ cũng rất nhanh, nhưng cũng chỉ mới được ăn non nửa. Thấy Thanh Loan nhìn phần cá của mình, Cuồng Phong Ứng lập tức dùng mỏ nhọn đẩy phần cá của mình tới trước mặt Thanh Loan, kêu liên tiếp vài tiếng. Nó tựa hồ muốn nói: ”Người ăn, người ăn.”

Thanh Loan đắc ý kêu lên một tiếng, tiếp tục ăn.

”Đằng đại ca, người có phát hiện ra không? Từ khi Tiểu Thanh đi cùng chúng ta, Tiểu Hôi liền tỏ ra phi thường vui vẻ.” Lý cười trộm, nhìn nhìn Cuồng Phong Ứng. Cuồng Phong Ứng vẫn đang nhìn Thanh Loan, trong đôi mắt tràn đầy ánh sáng. Lý nói nhỏ: ”Đằng đại ca. Người nói, có phải là Tiểu Hôi thích Tiểu Thanh không?”

”Cuồng Phong Ứng thích Thanh Loan?” Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên.

Đằng Thanh Sơn nghe Lý nói như vậy, cũng nhớ lại một chút. Từ sau khi Thanh Loan lên thuyền, Cuồng Phong Ứng liền làm ra đủ loại dấu hiệu.

”Đúng.” Đằng Thanh Sơn nở nụ cười: ”Thanh Loan phỏng chừng là phi thường xinh đẹp trong số các loài chim. Cuồng Phong Ứng một con đực độc thân, thích Thanh Loan cũng là chuyện rất bình thường. Bất quá.....nó quá yếu. Thanh Loan chỉ cần một chiêu là có thể đánh bay nó.”

.....

Mang theo Thanh Loan lên thuyền, đích xác là một chuyện rất sáng suốt. Bởi vì.....Thanh Loan có vẻ đã từng đi qua Bắc Hải đại lục!

Ba tháng sau...

Chạng vạng sớm, mây đen che trời, cuồng phong gào thét.

Đằng Thanh Sơn đứng ở đầu thuyền gỗ, nhìn về phía mảnh hỗn loạn hải vực ở xa xa. Trong phiến hải vực kia, lốc xoáy có rất nhiều, nước biển dao động mãnh liệt.

”Đằng đại ca. Dựa theo Tiểu Thanh nói, đoạn hải vực ở phía trước đại khái dài khoảng hai đến ba nghìn dặm. Chỉ cần đi qua đoạn hải vực này là sẽ tới một vài đảo nhỏ, những người ở đó đều là con dân Bắc Hải đại lục.” Lý có chút hưng phấn, nói. Đằng Thanh Sơn mặt râu ria nhìn xa xa phía trước, trong lòng có chút kích động.

”Hơn nửa năm!” Ánh mắt Đằng Thanh Sơn sáng quắc.

”Qua phiến hải vực này là gần tới Bắc Hải đại lục. Mười ngày nữa tháng sau, hẳn là có thể đến Bắc Hải đại lục!”

271. Chương 29 Có Dấu Vết Người

Thanh Loan quay đầu hướng tới Lý kêu to lên vài tiếng.

- Đằng đại ca, Tiểu Thanh nói rằng vùng biển hỗn loạn này kéo dài đến hai ba ngàn dặm, căn bản không có biện pháp lái thuyền vượt qua.

Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn lại hướng ánh mắt về vùng biển hỗn loạn kia, ung dung cười nói:

- Chẳng qua chỉ là hai ba ngàn dặm mà thôi, vùng biển này nếu so với Cửu khúc quỷ vực quanh Minh Nguyệt đảo cũng chẳng khó nuốt hơn bao nhiêu đâu...!

- Các người tạm thời cứ nghỉ ngơi đi, đợi đến ngày mai là thuyền gỗ sẽ tự nhiên vượt qua vùng biển này.

Đằng Thanh Sơn nói xong liền trực tiếp quay đầu lại đi tới bên cột buồm đem hai cánh buồm kéo hạ xuống.

Lý trợn to mắt nói:

- Đằng đại ca, huynh lại muốn xuống biển?

- Tiểu, muội cũng vào nghỉ ngơi đi thôi.

Đằng Thanh Sơn cũng không nói nhiều, cởi giày ném vào trong khoang thuyền.

Sau đó hần bước tới mũi thuyền, vác xích sắt to bẻ lên vai, quay đầu lại nhếch miệng cười với Lý:

- Muội cứ an tâm ngủ một giấc đi. Chờ tới khi nào thuyền gỗ không còn trông chừng nữa hãy ra nhé.

- Cần thận một chút.

Lý liền nói.

Tiếng nói vừa dứt, Thanh Sơn đã vọt lên như một mũi tên cắm thẳng vào mặt biển u ám.

"Bùm!" Bọt nước văng tung tóe.

Xích sắt không ngừng vươn dài trong lòng biển sâu. Rất nhanh, một tiếng "Thương!" trong trẻo vang lên, sợi xích sắt đã được kéo căng hết mức.

"Ào ào ~"

Một cỗ lực lượng hùng hồn xuyên qua xích sắt truyền đến cả con thuyền gỗ làm nó vốn đang thong thả trôi tới trong khoảnh khắc tốc độ tăng vọt...

Oanh...

Một đường rẽ sóng thẳng tiến!

Thuyền gỗ lúc này tựa như một con cá kiếm hung hăng lao thẳng vào vùng biển hỗn loạn kia.

Khoảnh khắc tốc độ tăng vọt là lúc ngay cả Lý cũng không tự chủ được ngã về sau mà bước lui hai bước."~U~" Cuồng Phong ứng cùng Thanh Loan thì lại kêu to háo hức khi thấy thuyền gỗ tăng tốc đột ngột như vậy.

Tiếng kêu vang vọng bầu không trung phía trên vùng biển hỗn loạn này!

Một con thuyền gỗ rẽ sóng vun vút lướt đi ngay tại vùng biển được cư dân Bắc Hải đại lục xưng tụng là "Ác ma hải vực".

...

Màn đêm phủ xuống không ngăn nổi thuyền gỗ phăm phăm lướt tới.

Bình minh ló rạng, tốc độ thuyền gỗ vẫn bền bỉ duy trì.

Vầng thái dương thông thả dâng cao như bỏ quên lại đường chân trời phía dưới, rồi đọng lại nơi phương Tây của bầu trời. Trên biển, thuyền gỗ lúc này cũng rất cục thoát khỏi vùng biển hỗn loạn kia.

**

Thêm một ngày kể từ khi thuyền gỗ vượt qua khỏi vùng biển hỗn loạn, lúc này nắng chiều làm thời gian như chậm hẳn lại, thuyền gỗ cũng đang thông dong hướng phương bắc đi tới.

Trên boong tàu.

"U ~" Cuồng Phong ưng ngậm một viên Thiết Diệp quả, sau đó cẩn thận đem đặt bên cạnh Thanh Loan. Thanh Loan chỉ nhìn thoáng qua, sau đó lại lim dim mắt nghỉ ngơi, căn bản không hề muốn ăn.

Cuồng Phong ưng thấy vậy chỉ biết chớp chớp ánh mắt lộ vẻ bất đắc dĩ.

- Đằng đại ca huynh xem Tiểu Hôi với Tiểu Thanh...

Lý cười tí mắt nhìn tình cảnh của hai con yêu thú này. Đúng lúc này.

- Tiểu, mau nhìn!

Thanh âm Đằng Thanh Sơn vang lên, Lý kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy giờ phút này Đằng Thanh Sơn đang chỉ tay xa xa về hướng tây bắc.

Tại hướng tây bắc đang dần hiện lên có một hải đảo.

- Đằng đại ca, khi trước chúng ta cũng đã gặp qua một hải đảo, không may đó lại là đảo hoang.

Lý nhìn kỹ hải đảo xa xa.

- Hải đảo này chẳng lẽ có người cư ngụ!

- Có khói!

Đằng Thanh Sơn con mắt sáng rực chăm chú nhìn lại hải đảo này. Bằng vào thị lực của hắn đích xác có thể thấy rõ vài đám khói xám đang uốn lượn trên hải đảo.

- Có khói, sẽ có người.

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng hất vãi bạt sang một bên rồi sau đó trực tiếp dùng hai tay huy động hai mái chèo dài nặng. Hắn ý vào lực lượng cường đại khiến cho mái chèo phát động vô cùng mạnh mẽ.

"Ào ào ~"

Thuyền gỗ tốc độ lập tức bạo tăng, hướng hải đảo nọ lao đến.

Một lát...

- Đúng là khói xám.

Lý hoan hỉ nói.

Đằng Thanh Sơn cười, trong lòng cũng bồi hồi. Chạy qua chạy lại hơn nửa năm, lại thêm bốn tháng ngộ đạo trên Minh Nguyệt đảo. Chính mình rời bến tính đi tính lại cũng đã gần một năm a.

- Rất cục cũng có thể gặp được cư dân của Bắc Hải đại lục.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt bỗng nhiên đảo qua một vùng biển xa xa.

- Ân?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Nơi đó có một con thuyền đi biển to lớn, từ một sườn khác của hải đảo phía trước kia đang rời đi. Bởi vì khoảng cách quá xa, nên cho dù là to lớn nhưng tại vị trí Đằng Thanh Sơn mà nhìn thì chiếc thuyền này chỉ giống như một ngón tay nhỏ bé.

- Hải đảo này cùng bên ngoài có tàu bè qua lại?

Đặng Thanh Sơn trầm nghĩ.

Thuyền gỗ rất nhanh tới gần rìa đảo.

- Đặng đại ca, trên hải đảo này khẳng định có người. Hơn nữa còn có không ít người!

Lý tự tin nói.

- Nga?

Đặng Thanh Sơn cười nhìn về phía Lý.

- Nhìn nè, trên bờ cát thiếu gì dấu chân chứ.

Lý chỉ chỉ vào bờ biển nói.

Đặng Thanh Sơn cười cười thả neo, bình ổn con thuyền.

- Lên xuồng.

Đặng Thanh Sơn cầm lấy Luân Hồi Thương, cùng một lúc nhảy xuống chiếc xuồng nhỏ với Lý.

”U ~” Thanh Loan lập tức bay qua đồng thời quay đầu lại hướng Cuồng Phong ứng kêu hai tiếng. Cuồng Phong ứng lập tức kêu lên một tiếng cao vút, rất nghe lời lưu luyến lượn quanh trên đầu xuồng nhỏ hai vòng rồi ngoan ngoãn đậu lại trên boong thuyền gỗ.

Lý che miệng cười nói:

- Đặng đại ca, Tiểu Thanh lệnh cho Tiểu Hôi ở lại canh thuyền kìa.

- Cũng hết cách thôi, dù nó không cam tâm tình nguyện đi nữa bằng vào thực lực của Thanh Loan, nó cũng không thể không nghe lời.

Đặng Thanh Sơn cũng nở nụ cười. Đối với quan hệ giữa Cuồng Phong ứng và Thanh Loan khi còn lên đèn trên biển, Đặng Thanh Sơn cùng Lý cũng thường xuyên cười đùa bàn tán.

- Đi, chúng ta vào sâu trong đảo quan sát.

Đặng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Lý.

- Đi cạnh ta, đừng có cách xa quá.

Lý cảm giác được sự quan tâm của Đặng Thanh Sơn, khẽ ừm một tiếng nhu thuận theo sát bên người hắn.

Thanh Loan lại bay lượn tại khu vực không trung thẳng trên đầu hai người Đặng Thanh Sơn.

Hải đảo này cũng không nhỏ.

Đi được khoảng nửa dặm đường thì họ gặp được một lối mòn, chợt Đặng Thanh Sơn khựng lại, khẽ cau mày...

- Huynh sao vậy?

Lý kinh ngạc hỏi.

- Mùi thịt cháy!

Đặng Thanh Sơn ánh mắt lợi hại đảo quanh.

- Là mùi thi thể cháy khét!

- A.

Lý khuyu xuống hít một ngụm lạnh khí.

Đặng Thanh Sơn giác quan linh mẫn, tuy rằng khoảng cách còn xa, Lý căn bản còn chưa phát hiện được gì. Nhưng Đặng Thanh Sơn cũng đã ngửi được.

- Đẳng đại ca, trên đảo này rốt cuộc phát sinh chuyện gì, mùi thi thể cháy khét ư? Có thể hay không cảm giác của huynh là sai lầm?

Lý không thể tin được.

- Không sai được.

Đẳng Thanh Sơn nhú mày, nắm chắc Luân Hồi Thương.

Lại đi tới bốn năm dặm.

Đẳng Thanh Sơn cuối cùng cũng tới một nơi cư ngụ của người dân trên đảo ...

- Đây, đây là...

Lý sắc mặt có chút trắng bệch.

Đẳng Thanh Sơn mi mắt khép hờ ẩn ẩn xẹt ra những tia lạnh lẽo. Phía trước trên mặt đất, từng khối từng khối thi thể rơi vãi lung tung khắp nơi, có thi thể đầu bị bổ vỡ, lại có lồng ngực toác ra một lỗ thủng máu me đầm đìa, một vài mảnh thi thể cũng tán loạn đây một mảnh, kia lại một khúc...

Một số căn nhà gỗ còn âm ỉ cháy phát ra thanh âm 'lách tách' thê lương.

Nhìn sơ qua số người chết ít nhất cũng trên một trăm người.

- Đồ sát?

Đẳng Thanh Sơn nghi hoặc. Cho dù là ở trên toàn Cửu Châu đại địa đồ sát cũng là khiến người và thần cùng phần nộ. Một vài bang phái cường đạo mã tặc, cũng chỉ là ngẫu nhiên mới tàn sát một thôn trang, mục đích chính cũng là để đe dọa các thôn trang khác.

Tại trên toàn Cửu Châu đại địa, đồ sát rất ít gặp.

- Tiểu.

Đẳng Thanh Sơn chợt phát hiện, giờ phút này Lý sắc mặt trắng bệch, ánh mắt cũng không ổn.

- Tiểu, muội làm sao vậy?

Đẳng Thanh Sơn đi đến, vỗ nhẹ lên vai Lý.

Lý liền lập tức ôm lấy Đẳng Thanh Sơn, nước mắt càng không ngừng trào ra. Đẳng Thanh Sơn tâm tư sâu sắc bỗng nhiên nghĩ đến... Năm đó Lý một nhà, cũng là bị một đám cường đạo giết hại, cả nhà chỉ còn lại có nàng cùng mẫu thân trốn thoát. Cuối cùng ngay cả mẫu thân nàng cũng bị giết chết.

Đồ sát...

- Aizz...

Đẳng Thanh Sơn vỗ nhẹ lưng Lý.

Một lúc lâu sau, Lý cũng bình tĩnh lại thoát ra từ trong lòng Đẳng Thanh Sơn. Thấp giọng nói:

- Đẳng đại ca, thực xin lỗi, làm hết áo huynh rồi.(!!!)

- Không gì.

Đẳng Thanh Sơn an ủi nói.

- Tiểu...hãy kiên cường lên!

- Ân!

Lý ngẩng đầu nhìn nhìn Đẳng Thanh Sơn, gật đầu đáp.

- Đi, tìm xem trên hải đảo này có hay không người còn sống.

Đẳng Thanh Sơn cảm giác được giờ phút này Lý tâm tình có chút bất ổn, liền kéo tay nàng đi nơi khác.

Hai người đi tiếp.

Lý ngẩng đầu nhìn Đàng Thanh Sơn phía trước, thân hình cao lớn, ánh mắt kiên định, còn có bàn tay to thô ráp đang cầm tay nàng truyền lại từng trận ấm áp. Những điều này không khỏi khiến Lý có cảm giác như một con thuyền nhỏ đang phiêu bạt vô định nay chợt tìm thấy bến bờ của mình, tâm tình của nàng cũng bình ổn lại.

Trên mặt điểm thêm một nụ cười ngượng ngùng, Lý tiến lên sánh vai cùng Đàng Thanh Sơn, một đường đi tới.

...

Trên hải đảo Đàng Thanh Sơn cứ thế nắm tay Lý đi một hồi, dọc theo đường đi họ thấy thêm nhiều thi thể nữa, đại khái có bảy tám trăm người! Nếu tính thêm cả số người Đàng Thanh Sơn chưa thấy nữa ... Phỏng chừng trên cả đảo chết đi không ít hơn ngàn người.

- Không một người sống sót!

- Thật là tàn nhẫn!

Đàng Thanh Sơn nhìn khói xám cuộn cuộn chung quanh, bỗng nhiên hồi tưởng đến chiếc chiến thuyền gặp qua lúc trước trong lòng chợt động.

- Trên hải đảo chết đi nhiều người như vậy mười phần hết chín là do bọn người trên thuyền kia làm!

- Đàng đại ca.

Lý chỉ một tòa nhà cao lớn cách đó không xa.

- Người xem trên mặt đất bên đó...

Đàng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua lập tức tập trung trên một quyển sách đã bị cháy quá nửa nằm trên mặt đất.

- Sách?

Đàng Thanh Sơn đẩy lòng vui vẻ.

- Vũ Hoàng chính là có mặt tại Bắc Hải đại lục đã từ mấy ngàn năm trước! Hôm nay Bắc Hải đại lục qua mấy ngàn năm vật đổi sao dời ai biết đã trở thành cái dạng gì?

Đàng Thanh Sơn rất rõ ràng điểm này.

Dựa theo lời của Vũ Hoàng, năm đó tại thời của hắc dân số Cửu Châu đại địa mới khoảng chừng một trăm triệu.

Hiện tại cũng nhiều gấp mười lần!

Vậy mấy ngàn năm này, Bắc Hải đại lục đã trở thành cái dạng gì? Không ai biết.

- Sách!

Đàng Thanh Sơn lập tức chạy tới, nhặt lên quyển sách kia. Đối với Đàng Thanh Sơn bây giờ mà nói... Hiện tại dựa vào bộ sách, gia tăng hiểu biết đối với Bắc Hải đại lục, là biện pháp khả dĩ nhất.

Đàng Thanh Sơn cùng Lý đều nhìn chằm chằm quyển sách không trọn vẹn này, giấy trong sách màu vàng, cũng khá dai, mở ra...

- Ân?

Đàng Thanh Sơn nhú mày.

Lý cũng chớp mắt mấy cái.

- Đàng đại ca...

Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý, hai người biểu tình đều vô cùng bất đắc dĩ.

- Ta vẫn lo lắng sẽ xảy ra chuyện này a!

Đằng Thanh Sơn cười khở.

Đám chữ viết trên quyển sách kia đều là chữ vuông, có điều mỗi nét mỗi đường lại không được tự nhiên cho lắm. Mỗi một chữ ở đây lại giống như một bức tranh được vẽ ra.

- Ta không biết chữ này?

Lý trên mặt cũng tràn ngập sự bất đắc dĩ. Nàng một cô gái con nhà khá giả, từ nhỏ được gia đình giáo dục vô cùng tốt, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều thông. Vậy mà bây giờ... lại trở thành kẻ mù chữ, thành kẻ thất học (DG:thêm dịch là vô học quá...).

- Ta lo lắng nhất chính là cái này! Vũ Hoàng năm đó đi vào Bắc Hải đại lục, Bắc Hải đại lục đã có trăm vạn dân cư. Phỏng chừng khi đó, văn tự cũng đã hình thành! Dù cho văn tự là do hần truyền lại thì trải qua mấy ngàn năm cũng nên có sự thay đổi đi. Muốn cùng chữ viết của Cửu Châu giống nhau như đúc, không có mấy phần nắm chắc a.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu bất đắc dĩ cười.

- Không nghĩ tới, ta cũng thành một kẻ thất học. Dù sách đến tay cũng xem không hiểu.

272. Chương 30: Tin Tốt Dục Nhất.

Đằng Thanh Sơn xem văn tự.

- Lúc này đã biết, văn tự Bắc Hải đại lục cùng với văn tự Cửu Châu đại địa bất đồng, bất quá, ta bây giờ còn lo lắng một việc... ngôn ngữ Cửu Châu đại địa chúng ta có giống ngôn ngữ Bắc Hải đại lục không đây!

Đằng Thanh Sơn có chút lo lắng.

Lý vừa nghe xong, cũng liền nói:

- Đúng. Nghe nói, ngay cả trên Cửu Châu đại địa chúng ta, còn có một vài vương quốc ở Tây Vực nói chuyện cũng không giống như Cửu Châu. Bắc Hải đại lục... so với Tây Vực còn xa hơn.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Cho dù tại Cửu Châu, mặc dù sử dụng cùng loại ngôn ngữ, nhưng không cùng địa phương vẫn có sự khác biệt.

- Đằng đại ca.

Lý liền an ủi nói:

- Bất quá huynh cũng đừng lo lắng, Minh Nguyệt đảo cách rất xa Cửu Châu đại địa chúng ta. Thế mà người Minh Nguyệt đảo nói chuyện còn giống như chúng ta. Không chừng, Bắc Hải đại lục cũng giống vậy!

Đằng Thanh Sơn cầm bộ sách không trọn vẹn, cười nói:

- Huynh lo lắng gì đâu! Cùng lắm thì mất chút thời gian bắt chước thôi!

Tại kiếp trước, làm một sát thủ siêu cấp trong thế giới hắc ám, Đằng Thanh Sơn cũng tinh thông vài ngôn ngữ. Trên phương diện học ngôn ngữ, trải qua tổ chức sát thủ huấn luyện bắt buộc. Đằng Thanh Sơn cũng lĩnh hội một vài bí quyết.

- Bắt chước?

Lý gật gật đầu, vui cười nói:

- Hẳn là không khó hơn việc bắt chước thú ngữ! Thú ngữ muối chỉ trong mấy tháng học còn được. Ngôn ngữ Bắc Hải đại lục khẳng định có thể học rất nhanh thôi.

- Ân. Chúng ta đi thôi! Không biết văn tự. Cẩm sách này cũng vô dụng.

Đặng Thanh Sơn trực tiếp mang theo bộ sách không trọn vẹn này.

Sau đó nhắm hướng chỗ thuyền gỗ một đường trực tiếp đi đến.

Tại thời điểm, Đặng Thanh Sơn cùng với Lý từ chỗ ở của những người ở đây rời đi. Mà khi rời đi. Đặng Thanh Sơn đi thẳng một đường, vượt qua mọi chông gai. Nhắm thuyền gỗ đi tới.

Một lát.

- Ân? Nơi này còn có một chỗ có rất nhiều thi thể?

Đặng Thanh Sơn nhìn trên sân trống trải phía trước. Phần lớn nhà gỗ bị thiêu hủy, thi thể nằm đầy trên đất.

- Những người đó quá độc ác. Ngay cả người già, phụ nữ, trẻ con cũng không buông tha.

Lý nắm chặt bàn tay. Trên mặt tràn đầy vẻ phẫn nộ.

- Còn có người còn sống!

Đặng Thanh Sơn bỗng nhiên mắt sáng lên, hẳn có thể cảm giác được có tiếng hít thở mỏng manh.

- Còn sống?

Lý lắp bắp kinh hãi.

- Ân.

Ánh mắt Đặng Thanh Sơn dừng lại trên mấy cỗ thi thể bên cạnh nhà gỗ rách nát ở phía trước, lập tức đi đến, đem hai cỗ thi thể ở trên bỏ sang một bên, liền xuất hiện một tiểu cô nương gầy yếu, trên mặt còn có một vết sẹo, sắc mặt trắng bệch.

Trên cây bông (miên yêu*)cũ nát còn có vết máu.

Tiếng hít thở mỏng manh, lấy sáu giác quan mẫn tuệ của Đặng Thanh Sơn có thể nghe rõ ràng. Đặng Thanh Sơn duỗi tay ra, đặt lên trên lưng tiểu cô nương. Một đạo hào quang ôn hòa màu thủy lam tiến nhập vào trong cơ thể tiểu cô nương.

Nội gia cương kình, tại phương diện dưỡng sinh, trị liệu thân thể so với tiên thiên chân nguyên tốt hơn rất nhiều.

- Ân.

Sắc mặt tiểu cô nương lúc trước trắng bệch như người chết dần dần trở lên khá hơn. Bất quá vẫn rất tái nhợt. Mũi nàng thở ra thanh âm nhẹ nhẹ. Cái miện trắng bệch đang khát nước mở ra.

Đặng Thanh Sơn nói:

- Tiểu, mang nước đến đây.

Lý vẫn đứng ở một bên, Đặng Thanh Sơn không khỏi nhìn lại, chỉ thấy Lý cắn môi ánh mắt đều đỏ.

- Tiểu?

Đặng Thanh Sơn lại hô một tiếng.

Lý lập tức bừng tỉnh.

- Đi mang nước đến đây.

Đặng Thanh Sơn phân phó, hẳn biết, giờ phút này đừng để Lý nghĩ nhiều mới tốt.

- Được, được.

Lý lập tức hướng nhìn bốn phía xung quanh, rất nhanh đã nhìn thấy một thùng gỗ cách đó không xa, trong thùng gỗ còn có nước.

Một phụ nhân ngã xuống đất nằm bên cạnh thùng gỗ.

Lý lập tức dùng gáo nước, múc một gáo nước, rồi chạy lại, rất cẩn thận sợ nước bị đổ ra ngoài.

- Đẳng đại ca, nàng không có việc gì chứ?

Lý có chút lo lắng nói.

- Vấn đề không lớn, lưng bị trúng một đao. May mắn thể chất nàng tương đối tốt, miệng vết thương rất nhanh khép lại, máu chảy cũng không nhiều. Mạng nhỏ vẫn còn duy trì được.

Đẳng Thanh Sơn nói xong tập trung đổ nước vào miệng cô gái này.

Cô gái vô thức há miệng ra, uống được một chút nước.

- Nhìn cảnh tượng chung quanh dịch thể(**) vẫn còn chưa khô. Bọn họ chết phỏng chừng mới một hai canh giờ.

Đẳng Thanh Sơn nhìn nhìn tiểu cô nương này.

- Tuy miệng vết thương đổ máu không nhiều, nếu chúng ta đến chậm chừng nửa canh giờ, nàng nhất định phải chết.

Kỳ thật nếu Đẳng Thanh Sơn không có sáu giác quan mãnh cảm chỉ sợ cũng sẽ trực tiếp đi qua.

Trong vô thanh vô tức, tiểu cô nương này sẽ chết đi.

"Xuy xuy ~" Một đạo hào quang màu thủy lam lộ ra ngoài thân tiểu cô nương, sau đó lại đi vào.

- Ân. Không sai biệt lắm.

Đẳng Thanh Sơn thu hồi tay phải vẫn đặt trên lưng tiểu cô nương.

- Lúc này nàng vấn đề không lớn, chỉ cần ăn vài thứ bổ sung máu huyết, rất nhanh có thể khôi phục.

Đẳng Thanh Sơn đứng dậy.

Còn Lý thì ngồi xổm xuống, giúp đỡ tiểu cô nương.

- Người chết trên hải đảo này, phỏng chừng cũng có chút bối cảnh. Nếu không, dịch nhân sẽ không dùng chiến thuyền chạy tới giết bọn họ.

Đẳng Thanh Sơn ánh mắt xẹt qua người tiểu cô nương.

- Tiểu cô nương này quần áo rách nát, người xanh xao vàng vọt, trên mặt còn có một vết sẹo, hiển nhiên bình thường cuộc sống cũng không được tốt lắm. Trên đảo này, phỏng chừng cũng là một người tầng dưới.(ý là địa vị xã hội thấp)

Đúng lúc này.

Tiểu cô nương kia mí mắt giật giật, sau đó mắt chậm rãi mở ra, một đôi mắt sáng ngời chứa đựng vẻ kinh hãi nhìn nhìn một đôi nam nữ trước mắt, khi nàng nhìn đến một vài thi thể bên cạnh.

Nhớ tới chuyện phát sinh lúc trước, lập tức ánh mắt trừng lớn tròn xoe.

Trong đôi mắt ấy tràn đầy vẻ hoảng sợ, thân thể run lẩy bẩy.

- A a.

Giống như một người cầm đuốc khi gào thét, tiểu cô nương một phen đẩy tay Lý ra, ngồi thụt lùi về phía sau, hành động kịch liệt này, cũng làm miệng vết thương sau lưng nàng lại lần nữa hở ra, máu tươi chảy ra.

Tiểu cô nương tựa hồ không phát hiện đau đớn, nàng dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn hai người Đẳng Thanh Sơn.

- Đừng nhúc nhích.

Người nam tử cao lớn (dưới con mắt của nàng), lập tức lên đến bên cạnh nàng, sau đó liên tục điểm vài cái lên lưng nàng.

- Tiểu cô nương này chịu kinh sợ quá lớn.

Đằng Thanh Sơn nhìn bộ dáng của tiểu cô nương này, lắc lắc đầu.

- Đừng sợ. Đừng sợ.

Lý đi tới, cầm lấy tay tiểu cô nương, tay kia nhẹ nhàng lau vết bẩn trên khuôn mặt tiểu cô nương. Tiểu cô nương tựa hồ có chút hoảng sợ nên nàng không dám phản kháng, để mặc cho Lý lau mặt của nàng.

Lý nhìn tiểu cô nương này, ánh mắt rất ôn nhu.

Tựa hồ, nàng cảm thấy thiện ý của đối phương, dần dần trầm tĩnh lại.

- Đằng đại ca, chúng ta đem nàng cùng đi chứ?

Lý ngẩng đầu hỏi.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý.

- Mọi người chung quanh chết sạch phổng chừng cha mẹ thân nhân nàng cũng đã chết.

Lý nhẹ giọng nói, tiểu cô nương nghe nói như thế, nước mắt lăn tăn chảy ra, một dòng nước mắt không ngừng lăn trên khuôn mặt.

Lý nhìn thấy cảnh này, càng thêm đau lòng:

- Lúc này nàng chỉ còn lại một mình, bơ vơ không nơi nương tựa, chúng ta không giúp, nàng ở trên đảo một mình làm sao có thể sống được?

- Được rồi, mang nàng theo. Đợi đến Bắc Hải đại lục, sẽ bố trí chỗ ở cho nàng.

Đằng Thanh Sơn không cự tuyệt.

Lý ôm lấy tiểu cô nương, cùng với Đằng Thanh Sơn đi về thuyền gổ.

...

Trên thuyền gổ, tiểu cô nương có chút kinh hãi lui đến một góc thuyền.

- Ra!

Đằng Thanh Sơn thu hồi mỏ neo, cầm lấy hai mái chèo dài vẩy động. Hai mái chèo dài cứng cáp nặng trĩu, chỉ cần dùng mắt nhìn có thể cảm giác được... Không có vài vạn cân cự lực, chỉ sợ vẩy động một lần thôi cũng làm không được.

Mà Đằng Thanh Sơn lại là cử trọng nhược khinh(***), tiểu cô nương tại một góc thuyền thấy một màn này đôi mắt trừng lớn.

"U ~~~~~" Thanh Loan ở trên boong tàu nhẹ nhàng vỗ cánh, xòe lông đuôi, tựa hồ muốn khoe vẻ xinh đẹp của nó. Tiểu cô nương cũng nhìn một màn này.

- Ăn chút gì đi.

Lý từ trong khoang thuyền đi ra, bưng một mớ bánh bao vừa hâm nóng.

Lúc trước từ Minh Nguyệt đảo mua điểm tâm, bây giờ vẫn còn mang theo. May mắn có phơi nắng nên có thể để được rất lâu, bất quá nhân thịt cho dù có giữ gìn tốt đi nữa cũng bị hư phần lớn. Bánh bao lại vẫn có thể ăn được.

Tiểu cô nương vừa nhìn thấy bánh bao, ngay lập tức cầm lấy, ăn từng miếng, từng miếng.

- Coi chừng nghẹn, uống chút nước đi.

Lý đưa cái chén qua.

Tại đây, trước mặt tiểu cô nương Lý thể hiện tình cảm ôn nhu trước đây chưa từng có. Tựa như một đại tỷ quan tâm muội muội của mình. Một hơi ăn hết ba cái bánh bao, sắc mặt tiểu cô nương rõ ràng trở nên tốt hơn rất nhiều. Nàng dùng ánh mắt tò mò nhìn Đằng Thanh Sơn và Lý.

- Đừng sợ, nếu mệt thì ngủ một chút đi.

Lý nhẹ giọng nói.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn đang vẩy động mái chèo, cười nói:

- Tiểu, tiểu cô nương này không hiểu lời chúng ta nói đâu. Muội nói nhiều như... Nàng ấy nghe không hiểu thì có tác dụng gì?

Lý cười cười cũng không nhiều lời, đồng thời đem chén đĩa đặt sang một bên, cũng ngồi trên boong tàu nắm lấy tay tiểu cô nương kia.

Tựa hồ muốn thông qua việc bắt tay biểu đạt thái độ hữu hảo của nàng.

- Cảm ơn, cảm ơn đại tỷ tỷ, đại thúc!

Một đạo thanh âm rất thấp rất nhỏ vang lên trên boong thuyền.

Yên tĩnh!

Thanh Loan lười biếng kia cũng quay đầu nhìn về phía tiểu cô nương. Tại hoa thuyền Đằng Thanh Sơn cùng Lý đang nắm tay tiểu cô nương, biểu tình cũng là nháy mắt động lại.

- Nghe hiểu được!

Đằng Thanh Sơn mừng rỡ.

- Chúng tôi nghe không hiểu!

Đằng Thanh Sơn cho dù khiếp sợ, lại là kinh hãi. Bắc Hải đại lục và Cửu Châu đại địa, khoảng cách rất xa.

Nhưng ngôn ngữ dĩ nhiên là giống nhau !

Một tiếng 'Đại tỷ tỷ, đại thúc' của tiểu cô nương, đã phi thường rõ ràng, hoàn toàn là ngôn ngữ trên toàn Cửu Châu đại địa. Tuy lời nói có chút đặc sắc của địa phương, nhưng cẩn thận lắng nghe đều có thể hiểu được.

Tuy nhiên gọi Lý là 'đại tỷ tỷ', gọi mình là 'Đại thúc', làm Đằng Thanh Sơn đỏ khốc đỏ cười. Hắn mới mười chín tuổi a! Bất quá Đằng Thanh Sơn đáy lòng vẫn rất rất hưng phấn.

Nói chuyện có thể nghe hiểu, về sau hành tẩu tại Bắc Hải đại lục phiền toái sẽ giảm đi rất nhiều.

- Đây là tin tức tốt a.

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười.

- Ân, nghe hiểu được, về sau sẽ thuận tiện hơn.

Lý cũng rất vui vẻ.

- Người có thể nói?

Lý kinh ngạc nhìn tiểu cô nương.

Từ đầu đến bây giờ, nàng vẫn không nói chuyện.

Không biết sao tiểu cô nương quay đầu nhìn về phía hai người Đằng Thanh Sơn, Lý. nàng không phải đã tỏ vẻ cảm tạ sao? Nghe hiểu được lời của nàng, tại sao lại kinh hãi đến mức như vậy? Chẳng lẽ... là nghe không hiểu? Tiểu cô nương đáy lòng một bụng hoặc.

- Ân.

Tiểu cô nương có chút sợ hãi nhẹ giọng nói.

- Trước kia sao không nói lời nào?

Lý kinh ngạc hỏi.

Tiểu cô nương thấp giọng nói:

- Ta, ta sợ các người là người Xuân Thân gia tộc phải tới, lên thuyền mới biết được hai người các người không phải là đám người Xuân Thân gia tộc kia.

Ghi chú:

(*) miên yêu: nghĩa là cây bông, thứ mọc như cỏ gọi là thảo miên 0 quả to như quả đào, chín thì nứt sợi bông ra, người ta dùng guồng kéo ra, xe làm sợi để dệt vải, thứ như thân cây gọi là mộc miên 0 cao bảy tám trượng, mùa xuân nở hoa kết quả, trong quả có bông, dùng làm chăn đệm được.

(**) dịch thể: nghĩa ở đây là nước dãi.

(***) cử trọng nhược khinh: nghĩa là tuy rất nặng nhưng lại có thể sử dụng rất nhẹ nhàng.

273. Chương 31: Cướp Đoạt.

Trên Cửu Châu đại địa, tông phái cao cao tại thượng. Có lẽ một vài gia tộc tài năng ở tông phái có thể có chút địa vị. Nhưng ở bên ngoài giết chóc thì không có khả năng diệt một gia tộc.

Đằng Thanh Sơn kéo buồm, điều chỉnh tốt buồm phương hướng.

- Các người là gia tộc nào?

Đằng Thanh Sơn đặt mông ngồi xuống boong tàu, dò hỏi.

Tiểu cô nương nhìn Đằng Thanh Sơn, Lý, cẩn thận nói:

- Trên Hải đảo chính là Hắc Thiết Hà Lưu gia. Lưu thị gia tộc sau khi chiến bại, cả gia tộc chạy trốn tới rồi hải đảo nghỉ ngơi lấy lại sức. Không nghĩ tới Xuân Thân gia tộc vẫn đuổi giết đến hải đảo, đem Hắc Thiết Hà Lưu gia toàn bộ giết sạch.

- A, người không phải Lưu gia?

Đằng Thanh Sơn từ trong giọng nói của tiểu cô nương phán đoán.

Tiểu cô nương cúi đầu, thấp giọng nói:

- Ta là gia nô được Lưu gia mua về.

"Gia nô?" Đằng thanh cũng không kinh ngạc, nhìn tiểu cô nương cả người rách nát, xanh xao vàng vọt, trên mặt cũng có vết sẹo. Hiển nhiên cuộc sống cũng không tốt.

Bất quá, tiểu cô nương nói chuyện rất mạch lạc, cũng rất hiếm có.

Lý nắm tay tiểu cô nương, nhìn tiểu cô nương:

- Về sau, người sẽ không còn là gia nô.

Lý hỏi:

- Đúng rồi. Người tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?

Tiểu cô nương nói.

Ta gọi là Tiểu Bình. Năm nay chín tuổi.

"Chín tuổi?" Lý có chút khiếp sợ. Lúc này tiểu cô nương khuôn mặt xanh xao, thân thể nhỏ gầy, thoạt nhìn bộ dáng chỉ có sáu, bảy tuổi. Căn bản không giống hài tử chín tuổi. Tiểu cô nương cắn môi nói:

- Ta bị bán ba lượt. Thường xuyên ăn không đủ no. Cho nên...

"Bán ba lượt?" Lý có chút giật mình rồi lại đau lòng.

Đằng Thanh Sơn thì ánh mắt nheo lại. Liếc mắt nhìn tiểu cô nương này một cái. Lý thì kinh dị một tiếng 'Chín tuổi'. Tiểu cô nương này có thể hiểu được suy nghĩ của đối phương lập tức trả lời là bán ba lượt, ăn không đủ no cho nên mới nhỏ gầy. Chỉ riêng này phần hài tử nhỏ tuổi có thể có tâm trí như thế cũng khiến Đằng Thanh Sơn kinh ngạc.

**

Đêm.

Gió biển thổi, thuyền gỗ hướng phương bắc đi tới. Tiểu cô nương tên 'Tiểu Bình' nằm trên đùi Lý ngủ. Đằng Thanh Sơn không nhúc nhích như một pho tượng, đứng ở đầu thuyền nhìn về phía trước.

Gió biển lay động áo bào, Đằng Thanh Sơn ánh mắt dừng một điểm nhỏ ở xa.

Tuy rằng khoảng cách rất xa nhưng với thị lực của Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái thấy rõ: "Đó là..." Ở xa xa phía trước, có một chiếc thuyền lớn. "Xem ra, chiến thuyền phía trước chính là từ hải đảo đi ra."

Thuyền gỗ hình dáng nhỏ, tốc độ so với chiến thuyền lớn phải nhanh hơn.

Khoảng cách không ngừng ngắn lại.

"Ân?" Cách nhau vài dặm, Đằng Thanh Sơn đã có thể thấy rõ chiến kỳ bay phấp phới trên cờ có hai chữ to như rồng bay phượng múa.

"Hẳn là hai chữ Xuân Thân." Mặc dù không biết, Đằng Thanh Sơn vẫn đoán được.

- Tiểu.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Ân?" Lý ngẩng đầu nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ta đi ra ngoài một chuyến, lát nữa trở lại thuyền.

Đằng Thanh Sơn cười nói, Lý nghe xong kinh ngạc nói:

- Đằng đại ca, giờ là nửa đêm, huynh muốn xuống biển luyện quyền?

- Không phải, đợi lát nữa thì muội sẽ biết.

Đằng Thanh Sơn đi xuống khoang thuyền lấy Hắc Diễm côn. Với thương pháp hiện giờ của Đằng Thanh Sơn, cho dù sử dụng Hắc Diễm côn thì cao thủ như Hoàng Phủ Ngọc Giang, đệ nhất thần tướng 'Nhật Lôi Mục' cũng không phải đối thủ của hắn.

Sưu! Đằng Thanh Sơn nhảy ra, trực tiếp tiến vào đáy biển.

**

Tốc độ của Đằng Thanh Sơn ở trong biển là loại nào?

Một con thuyền khổng lồ dài gần năm mươi trượng, tựa như một con cự thú rất to trên mặt biển đang chậm rãi đi tới. Một đạo thân ảnh như lửa hồng bám dưới đáy thuyền, từ trên mặt nước toát ra. Đúng là Đằng Thanh Sơn.

"Khả năng chế tạo thuyền không hề kém so với Cửu Châu." Đằng Thanh Sơn thân hình chợt lóe lè bám vào dây thuyền, cẩn thận nghe âm thanh âm ỹ trên thuyền.

Trên chiến thuyền có rất nhiều người, thanh âm cũng hỗn độn.

- Lão tử ba con chín!

- Hắc, xảo, ta có ba con mười! Không ai muốn nhận sao, chắc chắn, có một xấp tiền lão Nhị cấp.

Đằng Thanh Sơn nghe xong trên mặt không khỏi lộ ra mỉm cười. Bài bạc? Trên Cửu Châu đại địa cũng có một vài sòng bạc chơi súc sắc, chơi bài cũng có. Nhưng cách đánh bạc trên Cửu châu đại địa không giống Bắc Hải đại lục.

- A ~~~~

Tiếng nữ nhân quát tháo.

- Lão Tam đến đây làm một ly nào. Hôm nay người đỡ hộ ta một đao, nếu không ta đã có thể bị lão già của Lưu gia kia giết rồi.

Tiếng uống rượu, cụng ly cũng lẫn trong đó.

Một đám người trên thuyền quả thật rất hỗn loạn.

"Quả nhiên là Xuân Thân gia tộc." Đằng Thanh Sơn giống như quỷ mị, chợt lóe rồi biến mất.

...

Trên chiến thuyền của Xuân Thân gia tộc chỉ có hơn mười tên chiến sĩ cảnh giới trên boong tàu. Bất quá bọn họ lại rất thoải mái, trên biển còn lo lắng có ai đánh lén?

- Đám Xuân Thân gia tộc hỗn tạp, toàn bộ lăn ra đây!

Một đạo âm thanh lạnh như băng trong nháy mắt xuyên qua toàn bộ chiến thuyền, vang vọng trong khoang thuyền. Nhất thời tất cả chiến sĩ đều biến sắc, một đám như dã lang bị điên đều nhìn về phía âm thanh vừa vang lên.

- Là ai?

- Ai dám đến quấy rối chúng ta!

Từng tiếng gầm vang lên cùng với số lượng lớn chiến sĩ từ trong khoang thuyền nhanh chóng lao ra. Hơn mười trượng trống trải trên boong tàu số lượng lớn chiến sĩ tụ tập, một đám thống nhất đều cầm Đại Khảm Đao trong tay, nhìn chăm chăm bóng đen ở đầu thuyền.

- Im lặng!

Một vị tráng hán mặc áo giáp ngấn màu đen giơ tay trái lên, trên boong tàu mấy trăm người lập tức trở nên yên lặng không một tiếng động.

Nhưng một đám vẫn gắt gao nhìn chăm chăm bóng đen ở đầu thuyền giống như muốn đem bóng đen ăn tươi nuốt sống.

- Người là ai!

Tráng hán nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Hải tặc đến cướp!

Âm thanh lạnh lùng của bóng đen vang lên.

- Tất cả tiền tài, còn có sách, bản đồ... linh tinh toàn bộ mang ra. Nếu không-chết!!!

Thanh âm tựa như kim loại va chạm trong đêm khuya làm cho người ta kinh hãi.

Nhưng mấy trăm quân sĩ trên thuyền đều là quân sĩ tinh anh của Xuân Thân gia tộc, sao lại dễ dàng khuất phục như vậy?

- Dám đến cướp Xuân Thân gia tộc, người là một tên cướp?

Ngắn tráng hán ha ha cười to, mấy trăm quân sĩ cũng đều cười ha hả. Tráng hán tuy rằng cười to nhưng vẫn nhìn kỹ người vừa tới.

Một thân hắc y, dáng người cao gầy, đứng ở đầu thuyền giống như cây thương thẳng tắp. Trên tay phải hắn cầm một cây trường côn màu đỏ sậm.

"Cao thủ dùng côn? Cho dù là Tiên thiên cường giả cũng sẽ không dám một người đánh cướp một thuyền toàn quân sĩ tinh anh? Những người mà Xuân Thân gia tộc ta đã đắc tội cũng không có Tiên thiên cường giả dùng côn." Tráng hán thầm nghĩ.

- Ta đếm tới ba, nếu không giao ra tiền tài vật phẩm...

Thanh âm càng thêm lạnh giá.

- Một!

Bóng đen hô.

- Các huynh đệ, giết hắn!!!

Tráng hán quát.

- Giết!

Tựa như đàn sói, năm chiến sĩ nắm Đại Khảm Dao làm một tổ, hình thành thế trận đơn giản. Một đám cuồng loạn, hai tròng mắt tràn đầy sát khí xông tới bóng đen phía trước.

Một tay cầm trường côn màu đen đột ngột vung lên!

"Oanh!".

Như tiếng nổ vang, lúc này vài tên chiến sĩ trực tiếp bị đập thành mảnh nhỏ. Uy lực một côn này khiến hơn mười người phía sau quăng lên, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp chiến thuyền. Trong đêm đen máu tươi bay lả tả. Ngay sau đó, bóng đen tiến lên hướng bên trái vung trường côn.

"Oanh!" Lại một tiếng, thanh âm như nện vào trái tim.

Máu tươi bay lả tả, lại là một đám người bị quăng lên.

Không ít thịt nát xương rời rơi trên boong tàu, máu tươi đổ cả boong tàu. Mấy trăm chiến sĩ vốn đang điên cuồng, lập tức sắc mặt trắng xanh hoàn toàn bị hai côn của đối thủ chặn trụ, một đám đứng ở tại chỗ.

- Các ngươi muốn đánh với ta?

Âm thanh sắc như kim loại, lạnh như băng lại lần nữa vang lên.

Tráng hán trên trán mồ hôi chảy ra, liền nói:

- Không, không...

"Bồng!" Lại một tiếng, tráng hán kia giống như bao cát bị đập, văng ra ngoài "Phốc" Một tiếng rơi vào biển rộng trong.

- Hai!

Âm thanh lạnh như băng của bóng đen vang lên.

Lúc này này các chiến sĩ mới nhớ tới, cường giả đáng sợ trước mắt đêm tới 'ba' sẽ giết sạch bọn họ.

- Chúng ta đưa, chúng ta đưa!

- Tiền tài cũng đưa!

- Sách, bản đồ chúng ta cũng đưa!

Tuy rằng không rõ vì cái gì đối phương muốn bản đồ, nhưng giờ phút này không ai dám nói lung tung. Đối phương vũ lực cường đại đã chứng minh tất cả.

- Nhanh lên làm đi, quá ít các ngươi vẫn phải chết!

Âm thanh lạnh như băng của bóng đen vang lên.

Một lát sau...

Thùng lớn trang sức vàng bạc toàn bộ đặt trên boong tàu, còn có không ít sách, bản đồ.

Đặng Thanh Sơn nhìn vàng bạc cùng với sách, bản đồ trước mắt: "Không nghĩ tới Bắc Hải đại lục cũng dùng vàng bạc làm tiền. Nhiều vàng bạc như vậy... Phỏng chừng vừa mới cướp được sau khi tàn sát Hắc Thiết Hà Lưu gia."

- Các người tàn sát Lưu gia mà chỉ có một ít như vậy?

Đặng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

- Kim phiếu đâu?

Một đám chiến sĩ sợ hãi không yên tâm, bởi vì đối phương phát hiện bọn họ còn vàng bạc không giao nộp. Chính xác... Bọn họ là giấu kín không ít vàng bạc không giao ra! Bởi vì nếu thật sự giao ra toàn bộ, bọn họ về Xuân Thân gia tộc sẽ rất thảm.

Hơn nữa bọn họ cho rằng cường giả này không có khả năng biết bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu vàng bạc.

- Kim phiếu?

Trong đó một quan quân nghi hoặc hỏi:

- Kim phiếu là cái gì?

Đặng Thanh Sơn vừa nghe liền hiểu ngay... Tại Bắc Hải đại lục phỏng chừng còn không có tiền trang: "A? Chẳng lẽ Bắc Hải đại lục vô cùng hỗn loạn, cũng không có thể lực để thành lập tiền trang?"

- Dùng túi vải, đem toàn bộ vàng, trang sức, sách, bản đồ gói lại.

Đặng Thanh Sơn phân phó nói:

- Bạc không cần, chỉ cần vàng, trang sức!

Rất nhanh, các chiến sĩ đều mang vàng, trang sức, đồ vật gói lại. Trang sức khoảng ba bao tải, về phần sách thật ra rất ít. Đi ra ngoài đánh giặc ai mang sách? Chỉ có hơn mười bản. Bản đồ thì không hề thiếu, chủ yếu là bản đồ hành quân.

Đặng Thanh Sơn đem Hắc Diễm côn dắt ở sau lưng. Sau đó, tay trái cầm lấy hai cái bao to, tay phải cầm lấy một cái bao to.

Hô!

Toàn thân toát ra tiên thiên chân nguyên màu hỏa hồng, trực tiếp nhảy vào trong biển rộng u ám khôn cùng.

Mấy trăm tên chiến sĩ chạy đến mép thuyền nhìn xuống.

- Cuối cùng đi rồi.

- Hù chết lão tử.

Một đám chiến sĩ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Đại ca, nhiều vàng bị mang đi như vậy chúng ta trở về phải làm sao bây giờ?

- Người gốc a, gặp cường giả như vậy còn có thể mạng sống mang theo vàng bạc trở về đưa cho gia tộc. Gia tộc còn bất mãn? Tính ra vận khí của chúng ta cũng tốt. Nếu cường giả này là bạn cũ của Lưu gia, chỉ sợ hôm nay chúng ta toàn bộ đều phải chết. Con mẹ nó, một cơn đập chết rất nhiều người. Chẳng lẽ là cường giả Tiên Thiên Kim Đan?

Một gã chiến sĩ có bộ râu rậm liếm môi, thầm nghĩ mà sợ.

...

Trên thuyền gỗ.

Lý cùng với tiểu cô nương kia đang ở cùng nhau nói về Đằng Thanh Sơn, bỗng nhiên...

"Sưu!" Một bóng người từ trên trời lao xuống, phịch một tiếng dừng ở trên boong tàu, khiến boong tàu chấn động hai ba lần.

Đằng Thanh Sơn tùy tay ném ba cái túi to, một thỏi vàng trong ba cái túi trực tiếp rơi ra, thỏi vàng tỏa 'kim quang' khiến tiểu nữ nô hoa mắt. Lý thì chấn động.

- Ân, tại Bắc Hải đại lục, chỗ vàng bạc này xem như đủ rồi.

Đằng Thanh Sơn nói.

274. Chương 32 Đoan Mộc

"Trong ba cái túi này , có một chút là sách và bản đồ ,số còn lại đều là vàng thỏi và tranh sức , số lượng vàng bạc châu báu thực quá nhiều ,ba cái thùng sắt trong túi đựng không đủ." Đằng Thanh Sơn nói xong liền đem tất cả những thứ có ở trong túi đổ ra .

Trên sàn thuyền xuất hiện ba cái hòm sắt rất lớn cùng với tán loạn không ít vàng thỏi cùng sách vở

"Đằng đại ca lấy mấy thứ này ở đâu vậy ?" Lý kinh ngạc đi tới,"Trong rương cũng toàn là hoàng kim ?".

"Đúng."

Đằng Thanh Sơn nói xong liền mở nắp một cái hòm lớn ra , chỉ thấy bên trong toàn bộ đều là vàng thỏi xếp chỉnh tề , mở ba cái hòm sắt ra : "Ba cái cái hòm lớn bằng sắt, bên trong đều là hoàng kim , trọng lượng của ba cái hòm cũng xấp xỉ ba vạn để ba vạn hai cân .".

Cảm giác của Đằng Thanh Sơn đối lực lượng nắm trong tay là tương đối chuẩn xác .

"Ba vạn hai ngàn cân?" Lý có chút sợ hãi than,"Ba mươi hai vạn lượng hoàng kim?"

Đối với Thần nữ' của thiên thần sơn 'mà nói, ba mươi hai vạn lượng hoàng kim cũng không tính là nhiều! Trên toàn Cửu Châu đại địa một Tiên thiên cường giả, làm một vụ hơn mười vạn lượng hoàng kim là chuyện dễ dàng. Thần nữ địa vị rất cao, tiền tài đương nhiên kinh người.

So với thiên thần sơn, địa vị của Quy Nguyên Tông rõ ràng là thấp hơn . Chỉ riêng một cái mỏ vàng ,mỗi tháng khai thác ra hoàng kim, tử kim, giá trị cũng rất đáng sợ .

Cho nên nói đối với siêu cấp thể lực ,hơn mười vạn lượng hoàng kim đích xác không tính cái gì.

Nhưng là --.

Trên toàn Cửu Châu đại địa chẳng ai mất công mất sức mà mang theo nhiều vàng như vậy ? Họ đều mang theo kim phiếu ngân phiếu ! Nhìn ba vạn cân hoàng kim đặt trước mặt này cũng khiến cho người ta phải động lòng .

"Tiểu Thanh. Tiểu Hôi thứ đồ chơi này không thể ăn được đâu ." Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn Thanh Loan cùng với Cuồng Phong Ứng. Giờ phút này Thanh Loan cùng với Cuồng Phong Ứng đều mở to hai mắt chăm chú nhìn ánh hoàng kim rực rỡ tỏa ra từ ba cái hòm .

"Đằng đại ca còn chưa nói , số hoàng kim này huynh lấy ở đâu vậy ?" Lý liền hỏi.

Tiểu nữ nô mở to đôi mắt thuần phác nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Tiểu." Đằng Thanh Sơn nói,"Trước khi chúng ta lên hải đảo , khi đó người của Xuân Thân gia tộc sau khi tiêu diệt Hắc Thiết Hà Lưu gia cũng vừa mới rời đi . Bọn họ sử dụng chiến thuyền nên tốc độ so với thuyền gỗ của chúng ta chậm hơn một chút .".

"Mà lúc này,thuyền của Xuân Thân gia tộc cách chúng ta cũng chỉ tầm vài dặm "

"Vừa rồi , ta đi dạo trên biển một vòng ." Đằng Thanh Sơn nói.

Lý bưng tỉnh đại ngộ.

"Ân, phỏng chừng Xuân Thân gia tộc đã lấy sạch tiền tài của Hắc Thiết Hà Lưu gia nhiều năm giấu kín."

Lý gật đầu, "Bất quá, nghe Tiểu Bình nói, Hắc Thiết Hà Lưu gia chiến bại ? số lượng tiền tài lấy được chắc hẳn rất nhiều !".

Ba mươi hai vạn lượng hoàng kim. Đối với Quy Nguyên Tông, cũng không tính cái gì.

"Giá trị của hoàng kim tại Bắc Hải đại lục hẳn là khác so với chúng ta ." Đằng Thanh Sơn cười nói , "Hơn nữa, Xuân Thân gia tộc dưới tình huống bị uy hiếp , phỏng chừng cũng sẽ không giao ra tất cả hoàng kim. Bất quá, bọn họ cũng không dám giấu nhiều , bọn họ dù sao cũng sợ bị ta phát hiện mà giận giữ giết chết toàn bộ bọn chúng .

Vừa dứt lời --.

"Đại thúc, người giết chết mấy người đó sao ?" Tiểu nữ nô lập tức thay đổi thanh âm ẩn chứa thêm vài phần sát khí .

"Người muốn bọn họ chết ?" Đằng Thanh Sơn tò mò nhìn về phía Tiểu Bình .

Tiểu nữ nô cắn môi, trong đôi mắt tràn đầy hận ý thấp giọng nói:"Ta , ta tại trên đảo chỉ là một gia nô , nhưng A Phương tỷ tỷ đối với ta rất tốt Nhưng A Phương tỷ tỷ đã bị bọn chúng giết chết ! Đại thúc , người đã giết chết bọn ác nhân đó sao ?

"Không có,nhưng ta giết chết tên thủ lĩnh rồi ." Đằng Thanh Sơn nói thẳng.

"Cám ơn đại thúc." Tiểu nữ nô không dám đắc tội Đằng Thanh Sơn , nhưng trên đôi mắt vẫn hiện vài tia thất vọng .

Đám ác tặc kia.....trong lòng nàng rất hi vọng giết sạch bọn chúng .

Lý nghe xong đi tới sờ sờ đầu tiểu nữ nô : "Đằng đại ca,đám người Xuân Thân gia tộc đã đồ sát toàn bộ người trên đảo thật quá tàn nhẫn . Những người đó chết không có gì đáng tiếc."

"Hai gia tộc đối địch , hôm nay này Xuân Thân gia tộc diệt Lưu gia . Nếu Lưu gia có cường giả giết toang bộ Xuân Thân gia tộc! Người nói, ai đúng ai sai?" Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý.

Lý ngẩn ra.

"Kia Đằng đại ca , tại sao huynh lại đi đến nơi đó , vì tiền tài?" Lý liền nói.

"Đúng , vì tiền tài."

Đằng Thanh Sơn nói xong liền xoay người về phương bắc , rơi vào trầm mặc .

Lý trong lòng có chút mờ mịt , tuy nhiên trong lòng nàng luôn biết , Đằng Thanh Sơn không phải là loại người vì tiền tài mà tùy ý giết người :

"Đằng đại ca không phải loại người như vậy! Ân, nhất định, nhất định là bởi vì chứng kiến cảnh tượng thảm thương trên đảo , nên mới xuất hiện một tia thương hại . Nên mới động thủ với người của Xuân Thân gia tộc . Nhất định là như vậy!"

Hơn nữa, theo ta thấy, Đằng đại ca lúc trước giả thành thương nhân, cũng không đánh người khác. Khi ở thảo nguyên, đối với dân chăn nuôi bình thường đối xử rất tốt . Trên Minh Nguyệt Đảo, đối với ngư dân Thượng Quan Tuyền kia , cũng rất tốt.

Lý ngẫm lại càng khẳng định: "Đằng đại ca rất tốt với những người bình thường, nhưng đối với quân đội, đối với một vài vũ giả lợi hại , thì lại hạ thủ bất lưu tình!"

Hừ, quân đội, cũng giống với cường đạo! Đồ lục, cướp bóc, chẳng thiếu thứ gì. Đám này có chết cũng không tiếc!

Lý chẳng hề có hảo cảm với đám cường đạo. Vì vậy, nàng cho rằng, có giết sạch cả đám Xuân Thân gia tộc cũng đáng. Những tao ngộ trải qua, làm nàng hận loại người này thấu xương!

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh sáng mặt trời vừa lên.

Một thuyền xé sóng nhẹ nhàng lướt đi, làm bắn tung những bọt nước trắng tinh. Trên bầu trời phía trên một thuyền, Thanh Loan đang dang đôi cánh bay lượn. Ánh sáng mặt trời chiếu rọi, toàn thân nó mơ hồ có hào quang bảy sắc tỏa ra.

Còn Đăng Thanh Sơn và Lý đang ngồi trên boong thuyền.

Đăng đại ca! Chúng ta không hiểu được bản đồ này.

Lý và Đăng Thanh Sơn đang sửa soạn lại số bản đồ và vài bộ sách. Trên bản đồ có đủ loại dấu, nhưng Đăng Thanh Sơn và Lý căn bản là không biết chữ.

Khi nào cập bến, sẽ tìm người hỏi một chút. - Đăng Thanh Sơn nói.

Àn! Lý cũng tỏ vẻ sốt ruột.

Không biết chữ đích xác rất đáng buồn.

Ta biết chữ! - Một thanh âm hơi run run vang lên.

Đăng Thanh Sơn và Lý đồng thời quay đầu lại, nhìn cô bé hơi gầy yếu phía sau. Ngày hôm qua nó vừa ngủ một giấc, lại thay đổi một bộ y phục của Lý. Mặc dù rộng thùng thình, nhưng cô bé đã đẹp lên không ít.

Người thật là biết chữ?

Đăng Thanh Sơn không dám tin.

Tiểu Bình, người nói người biết chữ? - Lý ngạc nhiên hỏi lại.

Một tiểu nữ bị bán đi ba lần, bây giờ mới chín tuổi, chỉ sợ lúc rất nhỏ đã bị buôn đi bán lại rồi. Sao lại biết chữ? Người của gia tộc nào lại dạy cho nữ nô biết chữ?

Ta... Hồi nhỏ trong nhà ta có người dạy ta đọc sách viết chữ.

Tiểu Bình vội nói:

Mặc dù học không nhiều lắm, nhưng bình thường vẫn có thể đọc sách nhận chữ được.

Ha ha, tới đây... Mau tới đây. - Đăng Thanh Sơn vội hô.

Người nói xem, trên bản đồ này ghi tên gì.

Đăng Thanh Sơn trải một tấm bản đồ rất rộng. Mặc dù Đăng Thanh Sơn không biết chữ, nhưng từ những đồ hình trên bản đồ, hẳn có thể phân rõ, đây là bản đồ cả Bắc Hải Đại Lục.

Tiểu Bình hít sâu một hơi, tựa hồ tự cổ vũ chính mình. Trước mắt đại thúc và đại tỷ tỷ người đối xử với nó thực sự không tệ, nó cũng muốn báo đáp.

Đừng khấn trương nhé. - Lý kéo Tiểu Bình tới bên người mình.

Tiểu Bình, ba chữ này là gì?

Đăng Thanh Sơn chỉ bản đồ rồi hỏi.

Tiểu Bình nhìn kỹ, rặn ra từng chữ một: "Thiên Lan Hà!"

Đăng Thanh Sơn cười gật đầu, mặc dù không biết chữ, nhưng từ bản đồ, hẳn có thể đoán ra đây là tên một con sông.

Bốn chữ to này là gì.

Đăng Thanh Sơn lại chỉ vào bốn chữ lớn nhất trên cả tấm bản đồ, dựa theo Đăng Thanh Sơn đoán, hẳn phải là bốn chữ 'Bắc Hải Đại Lục'.

Đoan... Một... Đại... Lục! - Tiểu Bình nói.

Đoan Một Đại Lục? - Đăng Thanh Sơn trợn mắt.

Lý cũng nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn. Hai người đều rất nghi hoặc.

Tiểu Bình kinh ngạc nhìn hai người :

Đây là Đoan Mộc Đại Lục mà. Sao vậy? Đại thúc, ta thường xuyên nghe các người nhắc tới Bắc Hải Đại Lục. Các người nói Đoan Mộc Đại Lục của chúng ta là Bắc Hải Đại Lục à?

Đẳng Thanh Sơn đột nhiên sực tỉnh.

Bắc Hải...

Đối với người của Cửu Châu Đại Địa, hải dương phương bắc đích thật là ' Bắc Hải '. Nhưng trong mắt người Đoan Mộc Đại Lục, hải dương nhưng lại là ' phía nam '. Căn bản không thể đặt tên đại lục của mình là ' Bắc Hải Đại Lục ' được.

Bắc Hải Đại Lục chỉ là tên do Vũ Hoàng đặt thôi.

Tiểu Bình biết chữ! Nhờ đó sự tình trở nên đơn giản đi nhiều. Mặc dù, Tiểu Bình biết rất ít về cả Đoan Mộc Đại Lục . Nhưng từ bộ sách và bản đồ, lại có rất nhiều tin tức mà Đẳng Thanh Sơn muốn biết.

Thì ra người giữ địa vị cao nhất Đoan Mộc Đại Lục lại có hai người. Một người là ' Thần Phủ Thiên Thần ' Đại Vũ ở Thần Phủ Sơn xa xưa. Người còn lại là ' Lôi Dao Thiên Thần ' Đoan Mộc Vũ ba ngàn năm trước.

Đẳng Thanh Sơn lúc này mới hiểu được.

Bắc Hải Đại Lục mặc dù không bằng Cửu Châu Đại Địa, nhưng còn có một chí cường giả nữa là ' Lôi Dao Thiên Thần ' Đoan Mộc Vũ!

Chí cường giả đầu tiên trên Bắc Hải Đại Lục, được xưng là Thiên Thần?

Đẳng Thanh Sơn trầm ngâm,

Năm đó Vũ Hoàng ở đây, dân cư Bắc Hải Đại Lục chỉ có mấy trăm vạn, vô cùng đoàn kết. Vũ Hoàng lưu lại các loại phương pháp tu luyện, người của Bắc Hải Đại Lục cũng càng ngày càng mạnh lên. Chiến thắng các loại hiểm cảnh, dân cư càng ngày càng nhiều. Thậm chí còn sinh ra một vị chí cường giả. Người này thống nhất cả Bắc Hải Đại Lục, đặt tên đại lục là ' Đoan Mộc Đại Lục '.

Bắc Hải Đại Lục, chỉ lớn bằng hai châu ở Cửu Châu Đại Địa, nhưng lại có thể sinh ra một vị cường giả.

Lôi Dao Thiên Thần?

Đẳng Thanh Sơn trầm ngâm. Tứ đại chí cường giả ở Cửu Châu Đại Địa, không có một ai dùng đao. Còn Đoan Mộc Đại Lục lại xuất hiện một cao thủ dùng đao.

Đoan Mộc Vũ có một con ' Ô Mã ' có thể bay trên không trung? Có một công pháp chí cao là Lôi Dao Cửu Quyền?

Từ trong một quyển sách dã sử nói về những cường giả lợi hại, Đẳng Thanh Sơn cũng biết thêm một vài câu chuyện về Đoan Mộc Vũ. Một siêu cường giả tuyệt đối khí phách. Một thanh lôi đao, vô địch thiên hạ.

Bắc Hải Đại Lục... À! Đoan Mộc Đại Lục! Có lẽ, hấp dẫn hơn so với những gì ta tưởng tượng.

Đẳng Thanh Sơn cảm thấy rất chờ mong.

Chín ngày sau.

Trời xanh trong lành, dưới sự khống chế của Đẳng Thanh Sơn, con thuyền Ô Mộc cập vào một mép biển hoang vu.

Cuối cùng đã tới Đoan Mộc Đại Lục!

275. Chương 33 Đan Ương Thành

Trên một con đường rộng chừng năm đến sáu trượng, mơ hồ có vài đạo bóng người đang đi. Đến gần nhìn lại, đó là một gã thanh niên toàn thân mặc một bộ da thú màu trắng, đầu đội mũ chiên, hình thể cường tráng, vắt một cái bao rất lớn ở phía sau lưng. Mà ở trên tay hắn là một cây trường côn ngăm đen ảm ảm có từng phiếm đỏ như máu. Đôi mắt tên thanh niên đó sáng ngời, đang nhìn về phía xa xa.

Ở bên cạnh hắn là một cô gái dáng người yếu điệu, đồng dạng đều mặc áo lông màu trắng, bên hông quần một cây trường tiên màu xanh đậm. Tay nàng cầm một cô bé đáng yêu, mắt ngọc mây ngài. Nhưng có một điều rất đáng tiếc, đó là ở trên mặt cô bé này có một vết sẹo dữ tợn.

Trên không trung...

Thanh Loan và Cuồng Phong Ưng đang bay trên trời cao.

"Tiểu, người cười cái gì?" Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý.

"Đằng đại ca, sau khi người cạo râu, so với lúc ở trên biển thì trông trẻ hơn mười tuổi." Lý che miệng cười: "Nếu người cạo râu sớm một chút, Tiểu Bình cũng sẽ không gọi người là đại thúc." Ở bên cạnh, Tiểu Bình cũng cười hì hì, bất quá không dám nói chen vào.

Đằng Thanh Sơn sờ soạng cằm mình.

Từ lúc đi vào Đoan Mộc đại lục, Đằng Thanh Sơn đã cắt toàn bộ râu ria để dài trong nhiều năm, thậm chí còn mặc vào bộ da thú. Dù sao, Đằng Thanh Sơn phổng chừng tối thiểu mình cũng sẽ nán lại nơi đây vài năm. Vì vậy, hắn cũng không thể lười thôi giống như lúc khổ tu trên biển.

"Chúng ta dường như đã đi được một hồi lâu, nhưng cũng không thấy một người nào." Lý nói tiếp.

"Àn." Đằng Thanh Sơn cũng nhíu nhíu mày: "Ta cũng không rõ, địa phương này rốt cục là chỗ nào!" Đằng Thanh Sơn chỉ tùy ý lên bờ từ một địa phương hoang vắng của biển, căn bản không rõ ràng lắm nơi này rốt cục là thuộc về phương nào.

Không biết rõ ràng vị trí của mình, tự nhiên sẽ không biết làm sao đi Thần Phủ Sơn.

"Sàn sạt ~~~"

Gió lạnh thổi qua con đường hoang vắng, khiến cỏ dại mọc ven đường bị ngã nghiêng. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua ngọn đồi mọc đầy cỏ dại ở cách đó không xa, khóe miệng mỉm cười: "Tiểu, nơi đây rốt cuộc là địa phương nào, chúng ta ngay lập tức sẽ được biết!"

Lý hơi hơi kinh ngạc, còn Tiểu Bình thì nghi hoặc nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Ngao ~" Một tiếng tru hưng phấn đột nhiên vang lên.

"Oanh long long ~~~" Tiếng chân thú giẫm lên đất không ngớt vang lên. Nương theo một tiếng hú gào thét, hơn mười tráng hán trên người khoác da thú, cười quái thú bốn chân đang rầm rập chạy trên đường. Trên tay họ hoặc cầm Đại Khảm Dao, hoặc cầm búa, giống như một trận cuồng phong, trong nháy mắt liền vây quanh ba người Đằng Thanh Sơn.

Không chỉ vậy, còn có không ít những tráng hán không có tọa kỵ cũng đang dần chạy tới.

"Đây là dã thú gì?" Ánh mắt Đằng Thanh Sơn và Lý đều dừng trên mấy tráng hán cười tọa kỵ*

Tọa kỵ này có bốn vó, toàn thân bao phủ một tầng lông dày, trên trán còn có hai cặp sừng cứng rắn gấp khúc trông gần giống như sừng trâu. Mặt và bộ dáng loại dã thú này trông khá giống với sư tử, từ lỗ mũi nó phun ra từng đợt khói trắng*. Luận thể trạng, loại tọa kỵ này rõ ràng là cường tráng hơn rất nhiều chiến mã của đất Cửu Châu.

Đôi mắt gần trăm tên đang vây quanh, nhưng Đằng Thanh Sơn cùng Lý lại chỉ sợ hãi than nhìn tọa kỵ kia.

"Tiểu Bình, đây là loại thú gì?" Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

"Đây là Đà thú a." Tiểu Bình nói: "Loại Đà thú này có rất nhiều, bên trong thành hán là tùy ý đều có thể thấy được. Bất quá, những Đà thú này dường như chỉ cao cấp hơn Đà thú bình thường một chút, không phải là loại Đà thú trân quý. Loại Đà thú trân quý không phải có hai sừng cong mà chỉ có một sừng nhọn hoắt, vuông góc giống như đầu mũi thương! Thân thể cũng cường tráng hơn rất nhiều. Loại Đà thú một sừng đó, rất lợi hại a."

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được.

Đoan Mộc đại lục cách quá xa Cửu Châu, Đà thú chính là tọa kỵ phổ biến nhất ở đây, tựa như chiến mã ở Cửu Châu vậy.

"Đoan Mộc đại lục, so với Cửu Châu còn lạnh hơn rất nhiều! Chưa kể đây vẫn chỉ là phía Nam. Dựa theo Tiểu Bình nói, phương Bắc và đặc biệt là "Bắc hàn vực" còn lạnh hơn nơi đây nhiều. Lạnh như thế, đích xác mới là nơi thích hợp để sinh tồn của loại Đà thú lông dày này." Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được.

Trong đám tráng hán vây quanh ba người Đằng Thanh Sơn, một hán tử gầy gò trên mặt cũng có vết sẹo đầu tiên là liếc liếc mắt nhìn Tiểu Bình, tựa hồ cũng chú ý tới vết sẹo trên mặt cô bé.

"...! Ba người các người, nhanh chóng để lại những đồ vật trên người, ta sẽ tha tánh mạng cho các người!" Hán tử gầy gò kia quát.

"Cướp bóc?"

Đằng Thanh Sơn cười lớn, tiếng cười giống như tiếng sấm cuộn cuộn vang vọng phía chân trời: "Các người muốn cướp bóc ta?"

Gần trăm hán tử vây quanh ba người Đằng Thanh Sơn khi nghe tiếng cười của Đằng Thanh Sơn thì mặt đều biến sắc. Rất hiển nhiên, họ biết người trước mắt là một cao thủ lợi hại. "Nga, xem ra người là du hiệp*. Bất quá, chúng ta có trên trăm người, mà người lại chỉ có một mình, không chỉ vậy còn có hai cái trói buộc ở bên cạnh! Nhanh lưu lại hàng hóa, mau!" Hán tử gầy gò sắc mặt có chút nhàn lại: "Nếu không, nam nhân giết chết, nữ nhân bắt đi. Người nên thức thời một chút!"

Tuy rằng dung mạo của Lý khiến những tên cường đạo thèm thuồng, nhưng..... thực lực của Đằng Thanh Sơn cũng làm nhóm cường đạo này không dám quá lỗ mãng.

Nhận thấy khúc xương này khó nhai, bọn họ cũng không dám liều mạng.

Cướp bóc một lần mà chết quá nửa, nó cũng sẽ không đáng giá.

"Ha ha!" Đằng Thanh Sơn cao giọng cười to, lưng đeo bao lớn, thân hình lại giống như thuấn đi*.

Hô--

Sau khi lưu lại tàn ảnh, Đằng Thanh Sơn nhanh như chớp đã tới bên cạnh một gã kỵ sĩ cười Đà thú. Tên kỵ sĩ không khỏi kinh hãi mà ngồi xuống, Đà thú cũng kinh sợ mà lập tức gầm lên: "Ngao ~". Đằng Thanh Sơn liền trực tiếp đánh ra một cái tát lên người con Đà thú.

Cùng với tiếng gầm rú, Đà thú giống như một khối vãn thạch đột ngột bị quăng lên, rơi vào đám đông cường đạo đang vây quanh.

"Tránh đi!"

Tên thủ lĩnh cường đạo lĩnh lập tức gào lên. Nguyên bản đang đứng ở phía sau hán, một vài tên cường đạo hoảng sợ liền lập tức né tránh. May mắn là Đà thú tuy lớn như vậy, nhưng thật ra không rơi vào người nào.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn đà thú rơi xuống, nhẹ giọng nói: "Bạo!"

"Oanh!"

Con Đà thú đã chết đột ngột nổ tung, xương cốt và huyết nhục vỡ vụn của nó giống như một kiện ám khí hướng bốn phía bắn ra. Không ít cường đạo ở gần lập tức bị xương cốt của nó bắn thủng thân thể, nhất thời khắp mọi nơi vang lên tiếng đau đớn kêu cha gọi mẹ. Cả đám hoặc là bị vào đùi, hoặc là tay...

Còn có vài tên xui xẻo bị bắn vào chỗ yếu hại, lập tức mất mạng đương trường.

Ngốc trẻ!

Nguyên bản, vốn đang giận giữ khi nhìn thấy Đằng Thanh Sơn chụp bay một Đà thú, đám cường đạo chứng kiến một màn trước mắt này liền trở nên ngây ngời. Gần trăm tên bao gồm cả đám đang đau khổ bằng bó miệng vết thương khi nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ kinh hãi và hoảng sợ.

Một đám hồi hận, hồi hận vì tự đứng chọc vào người này.

"Từ đâu hiện ra một cao thủ như vậy? Ngay cả Đà thú đều bị đánh bay, không phải gạt người sao." Tên thủ lĩnh hán tử gầy gò đau khổ kêu lên. Nếu chứng kiến một vài cường giả cười chiến thú, bọn họ căn bản sẽ không dám đi cướp bóc.

"Huynh đệ chúng ta có mắt không trông." Tên hán tử gầy gò ngay lập tức liền khom người, nói: "Xin đại nhân thứ lỗi. Chúng ta sẽ đi, sẽ đi ngay lập tức."

"Ta cho các người đi sao?"

Đằng Thanh Sơn vừa nói, nhóm cường đạo sắc mặt trở nên trắng bệch, đều nhìn về phía tên thủ lĩnh! Làm cường đạo, mỗi người bọn họ đều đã liếm máu trên lưỡi đao*, cũng sẽ không ngồi chờ chết. "Có việc gì, xin đại nhân phân phó." Tên hán tử gầy gò lập tức cung kính, đáy lòng lại trở nên tàn nhẫn: "Con mẹ nó, nếu người này quá phạm, hừ, cùng lắm thì liều mạng!"

Trước mặt Đằng Thanh Sơn, đám tráng hán này chỉ như những con cừu non.

"Lưu lại hai con Đà thú và một chút tiền tài."

Đằng Thanh Sơn nói tiếp: "Còn nữa, ta muốn hỏi người mấy câu."

"Xin đại nhân cứ hỏi." Tên hán tử gầy gò liền thở dài nhẹ nhõm.

"Thành trì gần nơi này nhất là thành gì, đi như thế nào? Cách nơi này có xa không?" Đằng Thanh Sơn hỏi.

Tên hán tử gầy gò tuy nghi hoặc, nhưng ngay lập tức liền đáp: "Đại nhân, thành thị cách nơi này gần nhất là Đan Ương Thành của Phương Thị gia tộc. Khoảng cách từ nơi này đến đó đại khái còn hơn năm mươi dặm đường! Đại nhân dọc theo con đường này đi về phía trước là có thể đến Đan Ương Thành."

"Ân, cút đi." Đằng Thanh Sơn gật đầu nói.

"Vâng, vâng."

Tên hán tử gầy gò ngay lập tức liền vung tay lên. Đám cường đạo thối lui cực nhanh, mang theo người bị thương nhanh chóng biến mất khỏi phạm vi tầm mắt của Đằng Thanh Sơn, chỉ để lại hai con Đà thú cùng một chút bạc vụn và một túi tiền lớn màu đen.

"Chúng ta mang đều là hoàng kim, có một chút bạc vụn và tiền cũng hữu dụng hơn." Đằng Thanh Sơn liền đem bạc vụn và túi tiền đưa cho Lý.

Dù sao, trên lưng Đằng Thanh Sơn đã có quá nhiều thứ.

"Tiểu, bản đồ." Đằng Thanh Sơn nói.

"Ở đây." Lý lập tức lấy ra từ trong gói đồ của mình một bản đồ, đưa cho Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn đặt ở trên mặt đất, mở ra, sau đó nhìn kỹ: "Đan Ương Thành ở đây, chúng ta hẳn đang ở ngay trên con đường này! Khoảng cách đến Thần Phủ Sơn, cũng không tính là xa." Nhìn bản đồ, Đằng Thanh Sơn vừa xem liền hiểu ngay.

"Tiểu, người cùng với Tiểu Bình cướp Đà thú, chúng ta phải nhanh chạy tới Đan Ương Thành." Đằng Thanh Sơn cười, đem bản đồ đưa lại cho Lý. Sau khi thu lại bản đồ, Lý liền cùng Tiểu Bình cười chung một đầu Đà thú. Mà Đằng Thanh Sơn lại lộ vẻ bất đắc dĩ..... Loại Đà thú bình thường này, căn bản là không thể khiêng bao lớn của mình.

"Đằng đại ca. Hoàng kim ở trong rương của người nặng tới hơn ngàn cân, Đà thú này làm sao có thể vác được." Lý nở nụ cười.

"Thanh Loan có thể dễ dàng vác được, nhưng nó không chịu." Đẳng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Trên bầu trời mênh mông, mơ hồ có thể thấy được hai điểm nhỏ, đúng là Cuồng Phong Ứng cùng Thanh Loan.

"Đi thôi, tốc độ của ta cũng không kém hơn Đà thú." Đẳng Thanh Sơn khiêng gói đồ, cũng không để ý con Đà thú còn lại.

Trong gói đồ của hắn là một thùng hoàng kim hơn ngàn cân, nếu không dựa vào Nội gia cương kinh tiêu trừ áp lực, mỗi lần bước đi thì trên mặt đất đều sẽ hiện lên một cái hố! Bất quá, dựa vào Nội gia cương kinh đem áp lực phân tán lên toàn bộ mặt đất, nó lại trở nên rất nhẹ nhàng.

Dương nhiên --

Hoàng kim kỳ thật có ba thùng, nhưng căn bản là không có biện pháp mang đi hết. Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn có thể mang được, nhưng là.....Một người mang ba cái thùng lớn, đi đến bất cứ đâu đều sẽ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Cho nên, Đẳng Thanh Sơn chỉ mang theo một cái, hai cái thùng còn lại cùng với toàn bộ thuyền gỗ bị Đẳng Thanh Sơn chôn ở trong lòng đất của bờ biển hoang vu.

Để đem thuyền gỗ lên được trên bờ, hai con quái vật có lực lượng khủng khiếp là Đẳng Thanh Sơn và Thanh Loan cũng phải hiệp lực với nhau mới làm được.

Đát! Đát! Đát!

Lý cùng Tiểu Bình cười Đà thú chạy như bay, Đẳng Thanh Sơn khiêng túi đồ vịn cần chạy ở bên cạnh. Mà ở trên trời cao, Thanh Loan cùng với Cuồng Phong Ứng lại thoải mái bay lượn.

*tọa kỵ: thú cười.

*khói trắng này là do thời tiết lạnh, chứ không phải là do điểm đặc biệt của loài Đà thú.

*du hiệp: người đi đây đi đó.

*thuần di: di động trong chớp mắt một khoảng cách nhất định.

*liếm máu trên lưỡi đao: giết qua vô số người.

276. Chương 34: Rút Dao Quyết Đấu.

Ở Cửu Châu đại lục không có nô lệ.

- Tiểu Bình!

Lý nhảy khỏi đà thú, ôm chầm lấy Tiểu Bình, mắt nàng cũng đã đỏ lên.

- Yên tâm, tỷ tỷ sẽ không bỏ mặc muội, sẽ không đâu.

- Đẳng đại ca.

Lý cũng nhìn về Đẳng Thanh Sơn.

- Dẫn theo.

Đẳng Thanh Sơn gật gật đầu.

Đẳng Thanh Sơn kỳ thực cũng phát hiện, nhà của Tiểu Bình trước đây, hắn là cũng không tới.

Nô lệ không có tư cách học chữ!

Nhưng Tiểu Bình bị buôn đi bán lại ba lần, sớm trước khi nhà tan cửa nát, Tiểu Bình từ rất nhỏ đã học biết chữ rồi. Hơn nữa...tuy mới chín tuổi, nhưng tư duy, lời nói của Tiểu Bình lại không giống người cùng trang lứa, cực kỳ thông tuệ! Hết cách, trên đại lục này, thông tuệ cũng không thể giúp tiểu hài tử thoát khỏi vận mệnh nô lệ.

Rất nhanh, ba người Đăng Thanh Sơn đã đi tới cổng nam Đan Ương thành. Cổng thành người tuy không chật chội, nhưng cũng là đi lại không ngừng. Không ít người cười đùa thú, hoặc xe hàng do đùa thú kéo không ngớt tiến vào trong thành. Cũng có người xuất thành. Cơ hồ mỗi một người đều mặc giáp thật dày.

”Đan Ương!”

Đăng Thanh Sơn nhìn một lúc hai chữ trên lầu đó, tuy trên biển một khoảng thời gian đã học không ít chữ, nhưng trong hai chữ ”Đan Ương” này, Đăng Thanh Sơn cũng chỉ biết chữ ”Đan”.

”Bất luận thế nào cũng đã biết được mấy chữ rồi.” Đăng Sơn tự an ủi mình.

- Mỗi người hai đồng tiền lớn.

Thủ vệ cổng thành thu phí vào thành.

May mắn là Đăng Thanh Sơn đã lấy được không ít tiền lớn nhỏ từ chỗ bọn cướp kia. Lý liền đưa qua sáu tiền lớn, hán tử trên mặt có nhiều sợi râu mọc loạn ra như những cây kim mục quang lướt qua hai người Đăng Thanh Sơn và Lý, nhìn cẩn thận mặt của Tiểu Bình, rồi nhẹ hừ một tiếng:

- Vào đi.

Tiểu Bình bị nhìn đến mức chỉ có thể cúi gầm mặt xuống.

Nội thành Đan Ương, Đăng Thanh Sơn vác gói lớn, tay cầm Hắc Diễm côn. Lý kéo đùa thú, Tiểu Bình cũng kéo tay Lý, ba người đều đang nhìn ngắm Đan Ương thành phần hoa này.

”Có ý nghĩa, có ý nghĩa.” Đăng Thanh Sơn mắt sáng lên.

Kiến trúc trong Đan Ương thành, phòng ốc, hẻm hắt đều là đỉnh tròn hoặc đỉnh nhọn, cửa sổ đều tương đối kín. Điều này hoàn toàn khác hẳn với phong cách kiến trúc của đại địa Cửu Châu. Hàng năm nhiệt độ thấp khiến cho lối ăn mặc cùng kiến trúc... của người ở Đoan Mộc đại lục hoàn toàn khác biệt với đại địa Cửu Châu.

Trên hải đảo trước kia đi, Hắc Thiết Hà Lưu gia đó, vừa chạy lên hải đảo, chỉ dùng nhà gỗ sống qua ngày, còn chưa kịp dựng lên mấy kiến trúc bằng đá.

Trên đường phố nơi nào cũng có thể thấy một con đùa thú. Hán tử hình thể cao lớn, mặc áo bông dày, lưng đeo binh khí cũng là đầu đầu đều gặp.

- Đăng đại ca. Chúng ta bây giờ đi đâu? Muội có hơi đói bụng rồi.

Lý cười nói.

- Tiểu Bình bụng chắc cũng đói rồi.

Đăng Thanh Sơn cười nhìn Tiểu Bình một cái.

- Chúng ta đi ăn cơm trước đã, một lát nữa đi mua xe ngựa sau.

Nhưng ba người Đăng Thanh Sơn vừa đi chưa được một lát.

- Tiểu tử, giẫm bẩn giày của lão tử rồi, cứ thế mà đi sao?

Âm thanh lớn vang từ phía trước truyền đến, ba người Đăng Thanh Sơn nhìn qua, chỉ thấy phía trước đã có không ít người vây xem rồi.

Đăng Thanh Sơn lòng tò mò:

- Không phải đã nói trong thành không cho phép chém giết hay sao?

Lại gần đó, Đằng Thanh Sơn phát hiện một gã hán tử cao to đội mũ nỉ đang trừng trừng một nam tử râu rậm ngăm đen gầy gò, gằm nhẹ nói:

- Lão tử đang phải đi gặp khách quý, người làm bẩn giày của ta. Thế nào? Một chút tiền thối này đã muốn xong chuyện?

Hán tử râu rậm ngăm đen mặt chợt trầm xuống:

- Huynh đệ, đều lui một bước đi.

- Ai là huynh đệ với người.

Hán tử cao to trừng mắt.

- Người cần bao nhiêu?

Hán tử râu rậm hạ thấp giọng nói.

Hán tử cao lớn rõ ràng cảm thấy đối phương dễ bắt nạt, nhướn mày lên:

- Một lạng bạc việc này coi như xong.

Hán tử râu rậm rút trường đao trên lưng ra.

Hán tử cao lớn sắc mặt hơi biến, lùi vội hai bước, người xung quang cũng vội vàng thoái lui.

- Ta là Xương.

Hán tử râu rậm mục quang như kiếm, nhìn chằm chằm hán tử cao to, thanh âm vang dội:

- Mời chiến. Người dám tiếp chiến chăng?

Hán tử cao to ngăn người ra.

- Ha ha. Tên đó sợ rồi?

- Thứ phế vật không có can đảm.

Người vây xem xung quanh chỉ e thiên hạ không loạn, Đằng Thanh Sơn và Lý có chút nghi hoặc, Tiểu Bình bên cạnh thấp giọng nói:

- Đại thúc. Trong thành không cho phép chém giết, nếu giết người thì phải bị bắt lại. Song, nếu là mời chiến chính thức, bên còn lại cũng tiếp chiến, giết cũng không sao.

Đằng Thanh Sơn vỗ lẽ.

Lúc này, hai kẻ bị mọi người vây quanh xem. Hán tử cao to kia bị người xung quanh khích bác, sắc mặt đỏ găng lên, trừng mắt nhìn hán tử râu rậm gằm lên:

- Mời? Lão tử tiếp chiến. Người đủ can đảm thì lão tử tiễn người đi gặp tổ tiên luôn.

Nói rồi hắn cũng rút thanh đao chặt sau lưng ra. Nhưng hắn vừa rút.

”Phi.”

Hán tử râu rậm trực tiếp tiến bước lên khua đao.

Hàn quang chợt lóe.

”Bụp.” Máu tươi chỗ yết hầu hán tử cao lớn trảng kiệng giống như nước trực tiếp phun ra ngoài. Hắn trợn trừng mắt, môi miệng hơi giật giật, tựa như có chút không cam tâm, cuối cùng âm ầm đổ xuống, mặt đất lưu lại một vũng máu lớn.

Hán tử râu rậm cười lạnh một tiếng:

- Thứ ngu xuẩn. Đã tiếp chiến rồi còn phí lời.

Thu hồi chiến đao, hán tử râu rậm này trực tiếp từ trong đám người rời đi. Người xung quanh chỉ râm ran đàm luận vài câu, tiếp đó từng người một lần lượt đều rời đi.

- Như vậy rồi đi sao? Không ai quản?

Đặng Thanh Sơn có chút kinh ngạc hỏi.

- Đại thúc. Một lời bất hòa, rút đao đối địch. Thứ chuyện thế này nhiều lắm.

Tiểu Bình nói.

- Ta đã từng thấy qua không ít lần, trong đó có lúc chỉ vì một hai câu nói, thì đã bắt đầu tàn sát lẫn nhau rồi. Đợi một lát nữa thì sẽ có nhân mã của gia tộc Phương Thị ở Đan Ương thành qua đây đem thi thể đi.

Đặng Thanh Sơn gật gật đầu, thầm nói:

- Một lời bất hòa, rút đao đối địch? Không hổ là nơi các gia tộc tranh bá thiên hạ à. Giết chóc còn nhiều hơn cả ở Cửu Châu.

277. Chương 35: Lê Công Tử.

Đặng Thanh Sơn nhìn tòa tiểu lâu, nhất thời không biết chọn cái nào.

Tiểu Bình cười hì hì nói:

- Đại thúc, tuy rằng ta chưa từng tới Đan Ương Thành. Nhưng là... Húc Nhật Tửu Lâu trải rộng trên khắp ba mươi sáu phủ thành, được coi như là tiểu lâu tốt nhất! Đương nhiên, món ăn giá cũng rất cao a.

Tiểu Bình mặc dù nói như vậy nhưng nàng biết rõ Đặng Thanh Sơn có bao nhiêu tiền tài.

"Húc Nhật Tửu Lâu." Đặng Thanh Sơn cười gật đầu. "Phân bố trên ba mươi sáu phủ thành? Xem ra rất có bối cảnh a."

- Đặng đại ca, chúng ta qua đó xem sao.

Lý cũng cười nói.

Hỏi người qua đường một chút, biết được vị trí. Đoàn người mang ý định du ngoạn hướng Húc Nhật Tửu Lâu đi đến.

"Ân?" Đặng Thanh Sơn liếc mắt một cái về phía trước, đó là một tòa phủ đệ cực kì xa xỉ rộng lớn, cửa chính rộng mười trượng, hai bên là hai con Hồng Đồng Độc Giác Thú thật lớn, bên trên là hoành phi(bảng hiệu tên phủ đệ) với hai chữ to theo kiểu Đoan Mộc đại lục "Phương Phủ".

Giờ phút này, cửa chính đang đóng chặt, hai cửa bên hông thì đang mở. Cửa hông bên phải có một hán tử râu rậm ngăm đen đang cùng thị vệ phương phủ nói chuyện.

- Phương thị?

Đặng Thanh Sơn nhướng mày một cái.

Lý cũng kinh ngạc nói:

- Đặng đại ca, đó chẳng phải là Phương thị gia tộc năm Đan Ương Thành sao?

Đặng Thanh Sơn gật đầu cười nói:

- Trừ Phương thị gia tộc ra thì còn Phương gia nào dám ở trung tâm Đan Ương Thành chiếm một miếng đất to lớn, xây dựng một tòa phủ đệ xa xỉ bậc này chứ.

Đặng Thanh Sơn đang lắng nghe hán tử ngăm đen kia nói chuyện.

- Nhờ huynh giúp giùm.

Tên hán tử râu rậm kia đưa qua một khối bạc vụn một cách kín đáo.

Thủ vệ tiếp nhận, suy nghĩ một lát, cười mỉm nói:

- Được. Người gọi là Xương đúng không? Ta đi bẩm báo một chút. Nếu người thật sự có bản lĩnh, lão quản gia chắc chắn sẽ nhận người vào nhóm tám trăm môn khách của Phương Phủ. Phàm là những người có năng lực, Phương phủ chúng ta nhất định thu nhận. Ân, người đợi ở đây một lát.

Thủ vệ này mở miệng một cái là "Phương phủ chúng ta", tựa hồ là nhân vật rất có trọng lượng trong Phương phủ.

Hắn vừa mới quay người, muốn đi vào. Liền lập tức khom người:

- A, công tử!

Từ chỗ cửa hông đi ra một hàng ba người. Cầm đầu là một thanh niên mặc áo lông màu trắng đẹp đẽ; không biết là dùng loại da lông trên quý nào chế tạo ra, trên đầu đội mũ da màu vàng, bên hông đeo một thanh trường đao nhỏ. Mang theo hai gã hộ vệ bước ra, liếc mắt một cái nhìn hán tử râu rậm.

- Công tử!

Mấy tên thị vệ khác cũng đều hành lễ.

- Xương, xin ra mắt công tử!

Hán tử râu rậm cũng khom người hành lễ.

Vị công tử này đánh giá hán tử râu rậm một chút, trên mặt hiện lên một tia mỉm cười:

- Xương? Người là muốn làm môn khách Phương Phủ ta?

- Đúng vậy.

Hán tử râu rậm vẫn khom người.

- Nói với quản gia, người tên Xương này ta nhận.

Phương phủ công tử trực tiếp phân phó nói.

Thủ vệ xung quanh vừa nghe đều có chút kinh ngạc, công tử căn bản không cần biết hán tử râu rậm này có bản lĩnh gì, không ngờ trực tiếp thu làm môn khách; quả thật quá mức qua loa đi. Bất quá công tử có địa vị cực cao, bọn họ không dám nhiều lời. Một đám chỉ có thể thầm nghĩ cái tên Xương này đúng là số chó gặp cứt (- rất là may mắn. A Nhận: để đúng theo nguyên tác của tác giả nếu có thô tục mong các bạn thông cảm).

- Theo ta đi ra ngoài một chuyến.

Phương phủ công tử phân phó nói.

- Vâng.

Hán tử râu rậm khom người.

Xa xa một vài người trông thấy màn này không khỏi nổi lên một màn nghị luận.

- Cái tên hán tử râu rậm kia thật là may mắn. Lê công tử không ngờ thu hắn làm môn khách.

- Đi theo Lê công tử; về sau người tiền đồ vô lượng a, Lê công tử cũng không hỏi một chút người kia có cái gì bản lĩnh. Người kia thật là may mắn.

Tại xa xa ba người bọn người Đằng Thanh Sơn.

- Môn khách?

Đằng Thanh Sơn nhướn mày, Lý còn lại là thấp giọng nói:

- Tiểu Bình, môn khách là sao?

Tại trên toàn Cửu Châu đại địa không có môn khách.

Tiểu Bình cũng nói:

- Trên Đoàn Mộc đại lục, các gia tộc khi chinh chiến cũng cần một vài nhân tài. Cho nên mới có người gia nhập các gia tộc làm môn khách, cống hiến sức lực cho các gia tộc đó khi cần thiết. Như vậy các gia tộc sẽ nuôi dưỡng bọn họ, cho bọn họ cuộc sống tốt nhất.

- À.

Lý vừa nghe đã hiểu.

- Đi thôi, phía trước không xa chính là Húc Nhật Tửu Lâu.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Lúc này ba người hướng Húc Nhật Tửu Lâu đi đến.

Mà Lê công tử cùng với ba gã thủ hạ bao gồm cả Xương cũng hướng Húc Nhật Tửu Lâu đi đến.

"Ân?". Ánh mắt Lê công tử dừng lại trên người Lý không xa phía trước, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười:

- Đây, nữ tử kia không phải người bình thường a, Phương Hoành, người xem nữ tử kia có phải rất giống Đông Hoa Vực nữ vô thánh không? Đặc biệt là khí chất.

Phía sau Lê công tử; một gã hán tử ngăm đen hình thể to lớn, y phục bằng da cũng nhìn kĩ, kinh ngạc gật đầu:

- Công tử, nàng ta, đích xác rất giống Đông Hoa Vực nữ vô thánh! Đặc biệt khí chất... Đích xác rất đặc thù.

- Có thể đem nữ vô thánh đặt dưới hạ thân, chỉ sợ không ít người đều muốn. Cho dù không làm được vậy, thì đem nữ tử phía trước tới tay cũng là không tệ.

Lê công tử lạnh nhạt cười nói.

Phương Hoành cũng thấp giọng cười:

- Lấy được vào tay tất nhiên là rất tốt, bất quá, cần để ý nhiều làm gì.

Lê công tử điềm đạm cười nhìn hắn một cái:

- Người cho rằng ta sẽ lỗ mãng như vậy?

- Nếu là có thể thành, chờ ta chơi xong, sẽ đem nàng cho người.

Lê công tử cười nói.

- Thành rồi nói sau.

Phương Hoành đạm cười nói.

- Ân? Bọn họ cũng tới Húc Nhật Tửu Lâu.

Lê công tử nhìn cười:

- Vốn đi ra ngoài ăn bữa trưa... Ân, chúng ta phải đi Húc Nhật Tửu Lâu. Xương có thể làm việc dưới trướng ta chính là việc vui, đáng để ăn mừng.

Xương nghe xong đầy lòng ấm áp.

...

Lầu haiHúc Nhật Tửu Lâu.

- Lầu ba hai phòng đơn, đã bị người bao rồi. Ba vị mời ăn ở lầu hai này.

Cổ gái lão luyện mặc giáp màu đỏ nhiệt tình mời ba người bọn Đằng Thanh Sơn đến một cái bàn tốt. Đằng Thanh Sơn đem bao lớn trên lưng đặt xuống mặt sàn bên cạnh. Mặt sàn cứng như đá thoáng chấn động.

Đồ ăn.

Chữ viết Đằng Thanh Sơn không biết. Chi bằng trực tiếp gọi "Nam Hoa Noãn Dương Yến"; bàn yến cần khoảng hơn sáu mươi lượng bạc, người bình thường thật đúng là ăn không nổi.

- Liễu đại sư, mời lên trên!

Theo thanh âm tràn ngập sự nhiệt tình; một cô gái cũng mặc giáp màu hồng, đưa năm người lên lầu hai. Năm người này; cầm đầu là một ngân phát lão giả mặc áo đen, bốn người còn lại gồm ba nam một nữ.

- Liễu đại sư, lầu ba đã đầy khách, lầu hai chỉ còn một bàn này thôi.

Cô gái nói.

- Không sao, vậy lấy bàn này đi.

Ngân phát lão giả mặc áo đen đáp.

Bốn gã hậu bối lập tức di chuyển theo ý, phi thường cung kính:

- Lão sư, mời ngồi!

Ngân phát lão giả mặc áo đen mỉm cười gật đầu.

- Liễu đại sư, đã lâu không thấy.

Húc Nhật Tửu Lâu tầng hai có ít nhất sáu người đến chào hỏi, những người khác phỏng chừng không có giao tình với vị Liễu đại sư này nên cũng không tới chào hỏi.

Bên bàn ba người bọn Đằng Thanh Sơn.

- Vị Liễu đại sư đó hình như được rất nhiều người tôn kính a.

Lý thấp giọng nói.

- Ân, có thể được xưng là đại sư hẳn là có một chút tuyệt học.

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn thoáng qua rồi lập tức cúi đầu dùng bữa.

Bỗng nhiên.

"Rống."

"Rống."

Từng đạo tiếng vang tựa như tiếng sấm cuộn cuộn không dứt, vang vọng trên bầu trời Đan Ương Thành.

- Thanh âm từ đâu ra?

Đằng Thanh Sơn chấn động.

Thanh âm chính là ở bên kia, hình như là... bên Phương phủ.

Lý xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài; rất nhanh xác định được, Phương phủ rất gần Húc Nhật Tửu Lâu, tiếng hô này có vẻ rất lớn.

- Mãnh thú bên Phương phủ sao hay rống vậy?

- Mỗi khi tới lúc ăn cơm thì lại rống lên, ai có thể làm thịt mãnh thú này thì tốt quá!

Bên trong lầu hai lại nổi lên một tràng nghị luận.

"Đát! Đát! Đát!"

Thang lầu truyền đến từng tiếng bước chân, sau đó là một thanh niên tuấn mỹ đi lên lầu hai, mọi thanh âm bất mãn trước đó lập tức im bật.

- Đại công tử!

- Nguyên lai là công tử đến đây.

Những người có một chút thân phận trên lầu hai lập tức đứng lên chấp tay.

Lê công tử hướng những người này gật gật đầu, ánh mắt đảo qua phía bàn Đăng Thanh Sơn, cuối cùng dừng ở trước mặt Liễu đại sư.

- Liễu đại sư.

Lê công tử chấp tay.

- Đại công tử.

Liễu đại sư cũng lập tức đứng dậy, cũng không dám có nửa điểm sĩ diện.

- Khó gặp được Liễu đại sư a.

Lê công tử cười nói.

Bên cạnh là gã chưởng quầy Húc Nhật Tửu Lâu cung kính nói:

- Đại công tử, mời lên lầu ba?

Nói là đã đầy khách, nhưng với thân phận của đại công tử hoàn toàn có thể mạnh mẽ kiếm một bàn.

- Thôi ở lại lầu hai đi, đã lâu không cùng Liễu đại sư tâm sự.

Lê công tử đậm cười, liếc mắt quét xung quanh một cái, cuối cùng dừng lại trên bàn ba người bọn Đăng Thanh Sơn cười nói:

- Vị huynh đệ này, ta cùng với Liễu đại sư lâu ngày khó gặp, bàn của người lại vừa vặn bên cạnh bàn của Liễu đại sư. Nhượng cho ta được không?

Chưởng quầy cũng nhìn về phía ba người bọn Đăng Thanh Sơn, cười nói:

- Bàn này coi như Húc Nhật Tửu Lâu chúng ta miễn phí, ba vị xuống dưới lầu có được không?

Trên bàn. Tiểu Bình có chút câu nệ, Lý nương mảy mòi nhìn sang Đăng Thanh Sơn, mọi chuyện nàng hết thấy đều nghe theo Đăng Thanh Sơn.

- Đại công tử?

Đăng Thanh Sơn mỉm cười:

- Đợi ba người bọn ta ăn xong chẳng phải sẽ có bàn trống hay sao?

Lê công tử ngăn ra.

Nguyên bản những người xem náo nhiệt ở tầng hai lập tức một mảnh ồ lên, ai cũng chưa nghĩ đến... ba người này không ngờ lại quá mức ương ngạnh. Ngay cả Lê công tử cũng không nể tình! Lê công tử chính là người kế thừa của Phương phủ, hiện giờ rất nhiều sự việc đều do Lê công tử tự mình an bài.

- Có ý tứ.

Lê công tử nở nụ cười.

- Trong số ba gã thuộc hạ phía sau Lê công tử, một gã béo mắt hí bước ra, ánh mắt Lê công tử như có ý bảo nhẹ nhàng một chút.

Nam tử hí mắt tiến lên liền đậm cười nói:

- Ba vị, công tử đã có ý tốt khuyên bảo, chỉ bằng các vị cấp cho chúng ta chút mặt mũi đi. Chẳng phải chưởng quầy đã nói miễn phí cho ba vị rồi sao.

- Các vị hay là tránh ra một chút đi, đứng ở bên này tiểu muội của ta cũng không dám ăn cơm.

Đăng Thanh Sơn cười nhìn thoáng qua Tiểu Bình, Tiểu Bình nhất thời mặt đỏ.

- Hừ.

Nam tử mắt hí sắc mặt trầm xuống, duỗi tay một cái xuất hiện thỏi vàng rơi trên bàn Đăng Thanh Sơn; ánh hoàng kim tỏa ra đến chói mắt, mang theo vẻ cao ngạo nói.

- Ba vị, chi bằng nhượng bộ một chút đi.

- Vàng?

Đằng Thanh Sơn ngẩn ra.

- Đúng, vàng ròng nguyên chất.

Nam tử hí mắt nói.

Giờ phút này, Lê công tử lẳng lặng quan sát, Liễu đại sư cùng những nhóm khách khác cũng đồng dạng quan khán. Không ít người đều có chút động tâm.

- Để ta xem thử có đúng là vàng thật không? Nếu đúng thì bọn ta đi.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy thỏi vàng, bên cạnh Lý trên mặt có ý cười.

- Ân? Nay sao lại thế này?

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nghi hoặc nhìn những người khác.

- Tại sao ta bóp một chút, tự...

Chỉ thấy từ tay phải Đằng Thanh Sơn lúc trước nắm thỏi. "Sàn sạt" sắc bột hoàng kim không ngừng từ khe hở bàn tay chảy xuống, trực tiếp rơi trên mặt đất, đến khi duỗi tay ra, thỏi vàng đã hoàn toàn tan biến vào hư không.

Toàn bộ tửu lâu lâu hai, kể cả vị Liễu đại sư kia, biểu tình nháy mắt ngưng trệ.

Lê công tử đang mỉm cười cũng ngây ngẩn cả người.

278. Chương 36: Nô Lệ Phường Thị

Có thể ở lâu hai của Húc Nhật Tửu Lâu dùng bữa, cũng coi như có chút thân phận. Bọn họ đều rõ ràng, công tử Lê chính là nhân vật số một số hai trong Phường thị gia tộc, tuy chưa chính thức là gia chủ nhưng cũng thời điểm đó cũng không còn xa.

Vàng do thủ hạ của Công tử Lê ném ra có thể là giả?

Ai cũng hiểu được, vàng khẳng định là thật!

Nhưng có thể đem vàng mười dễ dàng tạo thành bột phấn! Thực lực này..... Ít nhất Liễu đại sư mà bọn họ tôn kính cũng không làm được .

"Công tử Lê hôm nay dụng phải thiết bản rồi."

Đám khách quý trong lòng cười thầm, cũng không dám nói chuyện, chỉ ở một bên nhìn xem công tử Lê ứng đối thế nào.

"Sao lại thế này?"

Công tử Lê lông mày mặt nhăn lại, hướng nam tử mắt hí quát.

"Công tử." Nam tử hí mắt lập tức sợ hãi nói "Ta cũng không biết, ta lấy vàng ở phòng thu chi. Có thể... có thể... không biết ai đã đem vàng giả thay vào."

Công tử Lê nghe xong tức giận hừ một tiếng, trừng mắt liếc mắt nhìn hắn một cái: "Bên trong phủ không ngờ có người dám trộm cắp vàng a!"

Công tử Lê chấp tay hướng Đằng Thanh Sơn, cười nói:

"Tiên sinh, đây là do trong phủ xuất hiện người ăn hối lộ khiến ngài mất hứng. Vậy bàn này của tiên sinh cứ coi như là ta mời đi. Xin tiên sinh chớ trách!"

Đằng Thanh Sơn trong lòng cười thầm, liếc mắt nhìn công tử Lê, gật đầu:

"Công tử trở về nên nghiêm trị kẻ ăn hối lộ a."

"Nhất định, nhất định." Công tử Lê mỉm cười nói, "Ta đây không quấy rầy tiên sinh ăn cơm nữa."

Nói xong, hắn cũng không nói tiếp việc đề nghị Đằng Thanh Sơn đổi bàn, vội mang theo thủ hạ trực tiếp lên tầng ba của tửu lâu.

Đằng Thanh Sơn yên lặng nhìn đám người đi lên.

Trong lầu hai của tửu lâu, khách nhân khuôn mặt tươi cười nhìn Đằng Thanh Sơn, có vẻ rất khách khí.

"Đằng đại ca, công tử của Phương phủ này rất sắc sảo." Lý nhỏ giọng nói.

"Ân, hắn không phải loại người lỗ mãng." Đằng Thanh Sơn gật đầu. Lúc trước nghe những người chung quanh đàm luận về Lê công tử, Đằng Thanh Sơn chỉ biết, Phương phủ là chủ nhân ở Đan Ương Thành, cũng như Quy Nguyên Tông là chủ nhân ở Giang Ninh quận, địa vị giống nhau! Mà công tử của Phương phủ cao cao tại thượng, có thể nói tương đương với một nửa tông chủ của Quy Nguyên Tông.

Địa vị như thế lại có thể ẩn nhẫn, thật là người có cá tính.

"Đằng đại ca, huynh xem người chung quanh đều đang nhìn chúng ta thăm thì bàn tán." Lý che miệng cười nói, một bên Tiểu Bình cũng nhỏ giọng vui cười nói: "Khẳng định là đoán xem cao thủ phương nào."

Đằng Thanh Sơn lướt mắt nhìn quanh.

Một đám người đang suy đoán thân phận của Đằng Thanh Sơn, cũng đang nghĩ biện pháp kết giao cùng cao thủ thần bí này.

"Không cần chú ý nhiều như vậy." Đằng Thanh Sơn cười nhạt nói, "Cơm nước xong, chúng ta sẽ nhanh chóng đi xử lý công việc."

.....

Lầu ba Húc Nhật Tửu Lâu, trong một căn phòng hào hoa xa xỉ, công tử Lê ngồi ở chủ vị, không khí có chút nặng nề.

"Công tử?" Ba gã thủ hạ đều nhìn về phía công tử Lê.

Công tử Lê sờ sờ cái mũi, trên mặt lộ vẻ tươi cười:

"Không nghĩ tới, thật ư không nghĩ tới, chỉ là ra ngoài ăn cơm một chút lại đụng phải cao thủ lợi hại như thế! Ha ha, thật sự là ông trời cũng giúp ta. Ba vị nói xem, có thể đem hoàng kim bóp nát thành bột phấn, thực lực của cao thủ thần bí này phải cao bao nhiêu?"

"Công tử, thực lực của người có thể là Hậu thiên cường giả, chỉ sợ là cao thủ chuyên môn luyện chỉ lực lợi hại. Ta phỏng chừng, ít nhất cũng phải là nhân vật số một số hai trong Hậu thiên cường giả mới có thể bóp hoàng kim thành phấn." Trung niên nhân thân hình cao lớn là Phương Hoành nói.

"Phương Hoành, ngươi có nắm chắc sẽ đấu lại hắn?" Công tử Lê nói.

Người trung niên chau mày một chút, rồi lắc đầu nói:

"Một chút cũng không. Ta lo lắng, hắn có thể hay không đã đạt tới tiên thiên cảnh giới võ thánh cường giả?"

"Võ thánh?" Công tử Lê lông mày nhíu lại "Trong thiên hạ, võ thánh nhiều như vậy, phần lớn chúng ta đều biết, đột nhiên lại xuất hiện một người trẻ tuổi như vậy mà một chút danh khí cũng không có?"

Trên Đoan Mộc đại lục, Tiên thiên cường giả được cung kính tôn xưng là võ thánh.

"Nhưng dù sao vẫn có một ít võ thánh lánh đời." Trung niên nhân nói.

"Ha ha, nếu thật sự là võ thánh, lại có thể gia nhập vào phủ ta, phủ ta chẳng phải thực lực đại tăng sao?" Công tử Lê vui sướng không thôi.

Bên cạnh nam tử mắt hí cười nói: "Công tử muốn mời chào thanh niên thần bí này?".

"Ân." Công tử Lê đậm cười gật đầu, "Chỉ riêng với những gì hần triển lộ cũng đủ để phủ ta trọng dụng."

"Còn nữ nhân kia..." Nam tử mắt hí cũng đã quan sát sắc mặt của công tử Lê, hần nhận ra, công tử Lê cũng có một chút tâm tư đối với nữ nhân kia.

Công tử Lê liếc mắt nhìn hần, lạnh nhạt nói:

"Nữ nhân là cái gì? Không phải chỉ là hàng hóa sao? Nếu có thể được đại tướng như thế, ta sao lại động vào nữ nhân của hần, dẫu đưa thêm mỹ nữ cho hần cũng chỉ là việc nhỏ. Yên tâm, trong thiên hạ, còn chưa xuất hiện nữ nhân có thể khiến ta phát cuồng!"

"Công tử anh minh." Nam tử mắt hí lập tức vuốt mông ngựa.

"Cái này, người biết phải làm sao chứ?" Công tử Lê nhìn về phía hần, nếu quyết định mời chào Đằng Thanh Sơn, đương nhiên phải có chút hành động.

Nam tử mắt hí liền gật đầu: "Thuộc hạ biết, sẽ đi an bài ngay." Ngay cả đồ ăn cũng không ăn, lập tức rời khỏi.

.....

Đan Ương Thành.

Trên đường cái tập nập.

Đằng Thanh Sơn lưng mang bao lớn, cùng với Lý, Tiểu Bình đi trên đường phố.

"Đằng đại thúc, người yên tâm." Tiểu Bình hưng phấn, khuôn mặt đỏ hồng, "Ở nô lệ phường thị, không chỉ có nô lệ, dã thú, còn có rất nhiều người không phải nô lệ chấp nhận đi làm thuê. Đằng đại ca, huynh muốn tìm mã phu, cũng có thể tìm ở nô lệ phường thị, cũng có thể mua đà thú ở đó!"

Đằng Thanh Sơn nghe xong cười cười.

Từ Đan Ương Thành đi Thần Phủ sơn, tuy rằng hai khu vực, đều là thuộc Nam Sơn Vực, một trong bốn vực của Đoan Mộc đại lục, nhưng đường đi vẫn còn rất xa, bản thân hần không thể khiêng đồ đạc hơn vạn cân để đi. Kiếm một chiếc xe ngựa thượng đẳng, mời một mã phu sẽ thoải mái hơn nhiều.

"Phải đến nô lệ phường thị nhìn xem." Đằng thanh cười nói.

"Muội cũng chưa bao giờ xem qua." Lý ánh mắt cũng tỏa sáng.

Chưa bao giờ thấy qua nô lệ phường thị, ai biết chính là cái dạng gì?

Ba người đi được nửa canh giờ.

Đan Ương Thành tây thành.

"Nô Phường?" Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn hai chữ lớn trên cửa chính, hai chữ này Đằng Thanh Sơn đều nhận biết.

"Nô lệ phường thị rất lớn." Tiểu Bình giới thiệu, "Giống như cả một tòa phủ đệ. Có một cửa chính lớn, và một cái cửa sau. Trong phường thị, chia thành rất nhiều địa phương, có bán nô lệ bình thường, cũng có bán nô lệ cao cấp. Còn có một vài người không phải nô lệ muốn đi làm thuê, cũng ở đây."

Tiểu Bình nói nhanh, nhưng sắc mặt nàng cũng không tốt.

"Tiểu Bình." Lý nắm chặt tay Tiểu Bình.

Tiểu Bình hướng Lý nhướn miệng cười:"Ta không sao, tiểu thư tỷ tỷ."

Quá khứ, Tiểu Bình từng bị bán ba lượt, ở nô lệ phường thị trở thành hàng hóa để bán, trải qua loại cảm giác này, chỉ cần nghĩ lại đã thấy thật thê thảm.

"Ba vị."

Ba người Đăng Thanh Sơn mới vừa đi tiến vào phường thị lập tức có một thanh niên khôn khéo chào đón, nhiệt tình nói:

"Ba vị đến mua cái gì? Phường thị rất lớn, lần đầu tiên đến sẽ có chút khó khăn. Những chỗ nào bán cái gì, ta đều rõ ràng."

Tiểu Bình thấp giọng nói: "Đại thúc, đây là người của nô lệ phường thị, chuyên dẫn khách nhân, cũng không cần cho bọn hần bạc. Nếu chúng ta mua hàng hóa, bọn họ tất nhiên cũng sẽ nhận được vài chỗ tốt từ chủ hàng."

Tiểu Bình vừa nói như vậy, thanh niên khôn khéo này cũng không một chút hổ thẹn, cười nói: "Vị cô nương này nói rất đúng, không biết ba vị muốn mua cái gì?"

"Ta muốn kiếm một mã phu." Đăng Thanh Sơn nói.

"Nga, đi theo ta." Thanh niên lập tức đi trước dẫn đường.

Phường thị rất lớn, Đăng Thanh Sơn ba người chỉ mới đi trên đường, cũng dễ dàng chứng kiến ở đây có rất nhiều nô lệ.

"Ba vị, muốn mua cái gì?"

"Nơi này chúng ta cái gì cũng có a."

Trên đường có không ít người đi tới nhiệt tình mời chào khách.

"Phía trước có một nhà nô lệ phi thường tốt." Thanh niên này quảng cáo.

Chỉ thấy ở sân trống phía trước, có vài thiếu nữ dáng người yếu điệu, khuôn mặt rất đẹp, hai tay đều bị trói, nước mắt lưng tròng đang đứng ở đó.

Đồng thời, cũng có hơn mười hán tử thân thể cường tráng cũng bị xích sắt trói lại.

"Đại nhân." Lập tức có một thiếu phụ chào đón, cười nói "Nô lệ của chúng ta là tốt nhất, muốn mua một ít thị nữ về hầu hạ đại nhân sao, ở đây có mười mấy cô gái xinh đẹp. Còn lo lắng về sau có người chọc giận người trên đường sao? Hán tử nô lệ này của chúng ta không hề ít, đều đã trải qua huấn luyện, dũng mãnh phi thường! Người nhìn xem, chúng cũng học một ít nội kinh, nâng năm trăm cân cự thạch tuyệt đối không thành vấn đề."

Bên kia, người trông coi vung roi lên.

Lập tức không ít thiếu nữ có khuôn mặt rất đẹp, nước mắt lưng tròng nhìn Đăng Thanh Sơn, cũng không ít tráng hán nô lệ lập tức rống một tiếng, đem tảng đá lớn năm trăm cân trước mặt nâng lên.

"Ba vị." Người thanh niên dẫn đường cũng liền quảng cáo, "Những nô lệ này đều đã trải qua huấn luyện. Mấy thiếu nữ này buổi tối có thể lên giường ủ ấm chăn, người mệt mỏi họ có thể đắp chân bóp tay. Các nàng đều rất tinh thông. Còn các hán tử nô lệ này đều rất nghe lời, sai bọn hần đánh người liền đánh người. Chỉ cần bỏ ra một chút bạc, họ đều là của đại nhân."

"Nô lệ..."

Đăng Thanh Sơn thấy những cô gái này dung mạo cũng không tồi, kinh ngạc hỏi "Bọn họ là nô lệ? Những cô gái này trên mặt như thế nào lại không có ấn ký?"

"Có! Bất quá không ở trên mặt mà ở trên cổ." Thanh niên vui cười nói "Nếu trên mặt không phải sẽ xấu sao?"

"Có ý tứ, có ý tứ." Đăng Thanh Sơn nở nụ cười.

"Đăng đại ca, huynh muốn mua?" Lý biểu tình cổ quái, ngay cả Tiểu Bình cũng nhìn Đăng Thanh Sơn.

Đăng Thanh Sơn thấy thế, không khỏi ha ha cười:

"Ta đã hiểu được vì cái gì buôn bán nô lệ sinh ý lại tốt như vậy, có một đám thiếu nữ xinh đẹp, lại còn có một đám tay chân nghe lời, chắc chắn... Tốt lắm, tiểu tử, nhanh đi trước dẫn đường! Đừng cố ý dẫn ta đến địa phương này nọ. Tâm tư của người ta còn không hiểu sao? Trực tiếp đưa ta đến chỗ có mã phu."

"Đi." Thanh niên cúi đầu, lên tiếng "Ngã rẽ phía trước, quẹo là được."

279. Chương 37: Lựa Chọn.

- Sau khi thuê người, chúng ta còn muốn mua thêm đà thú loại thượng đẳng. Tiền hoa hồng khẳng định không thiếu phần của người đầu mà lo.

- Dạ vâng.

Thanh niên xuyết xoa một tiếng lại nhiệt tình dẫn đường.

Lý nhìn nhìn Đẳng Thanh Sơn, cười trong trẻo nói:

- Đẳng đại ca. Người này nghĩ huynh nên mua thêm một ít nô lệ, thì muội thấy Đẳng đại ca mua thêm vài người cũng tốt. Có một đám các cô gái dung mạo xinh đẹp tíu tít hầu hạ bên người, cuộc sống vậy chẳng phải là sướng như tiên đó sao!

Gã dẫn đường bên cạnh nghe vậy cũng hăng hái nói thêm vào:

- Vị cô nương này nói rất đúng a. (Thằng cò này ngu thế?- DG: Vide.)

- Tiểu tử người. Câm miệng.

Đẳng Thanh Sơn trừng mắt nói.

Gã dẫn đường cười khan một tiếng rồi cũng không dám nhiều lời nữa.

- Tiểu. Muội cũng giễu cợt huynh nữa à!

Đẳng Thanh Sơn bắt đắc dĩ nhìn thoáng qua Lý. Lý liền phì cười, gương mặt đẹp ý cười nồng đậm. Ngay cả Tiểu Bình cũng ở một bên cười trộm.

- Aizz, nữ nhân a!

Đẳng Thanh Sơn than thở.

- Ba vị. Tới rồi.

Gã dẫn đường chợt mở miệng nói.

- Đám đông nhón nháo đằng trước đều là bọn người làm thuê. Cũng không phải là nô lệ.

Đẳng Thanh Sơn liếc mắt nhìn qua.

Một khoảng đất rộng ngồi đầy những người là người. Chỉ nhìn qua cũng thấy tối thiểu phải có hơn một ngàn người. Đúng lúc này, một gã trung niên to béo nhiệt tình chạy lại chào hỏi bọn họ. Cười ha hả:

- Ba vị. Ta là nhị quản sự của nơi này, ba vị muốn thuê loại nhân công nào, có yêu cầu gì về dung mạo hay thực lực đều có thể nói ra với ta.

Hơn một ngàn người, nếu tự mình đi tìm quả thật là khó khăn không ít.

Đẳng Thanh Sơn gật đầu nói:

- Ta muốn tìm một người chăn ngựa. Về diện mạo thì không có yêu cầu gì cả.

- Người chăn ngựa?

Gã béo nhường mầy mang chút thất vọng. Dù sao nghề chẵn ngựa thuê lương lậu cũng cực kỳ bình thường, rất nhiều người đều có thể làm. Mà lương nhân công được thuê thấp thì phường thị cũng không kiếm chắc được nhiều nhận gì.

- Được. Để ta đi phân phó một chút.

Gã béo liền nói.

- Các người chờ một lát nhé.

Nói xong. Gã xoay người chạy đến trong đám đông kia, truyền đạt yêu cầu cho vài tên thủ hạ, tiếp đó mấy tên này cũng nhanh chóng hướng phía trong đám người chạy vào, bắt đầu chọn người. Lác đác bắt đầu có vài người từ vị trí đang ngồi ban đầu đứng lên. Chỉ sau một lát trên bãi đất trống đã có hai, ba mươi người tụ tập tại chỗ gã béo nọ.

Cũng chỉ chừng chưa uống cạn chén trà thời gian thì hai, ba mươi người này đều đi đến trước mặt bọn Đăng Thanh Sơn.

- Ba vị, hai mươi sáu người này đều có thể điều khiển xe ngựa.

Gã béo cười nói:

- Các vị cần ai, cứ việc tuyển?

Đăng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua nhóm người này.

Trong nhóm người này không ngờ còn có cả nữ nhân. Chẳng qua dấu sao hầu hết vẫn là các nam nhân.

- Ta chỉ cần một người trông nom ngựa.

Đăng Thanh Sơn nhìn qua mọi người mở miệng nói.

- Hơn nữa. Người chẵn ngựa này sẽ cùng ta đi khắp thiên hạ. Cho nên tốt nhất là sở hữu nội kinh, có khả năng tự bảo vệ.

Lời này vừa ra khỏi miệng. Nhất thời những người muốn nhận việc đứng ở đây xôn xao bàn tán.

- Đi khắp thiên hạ? Không phải muốn chết sao chứ?

- Có cho bao nhiêu tiền ta cũng không làm.

- Ta còn muốn nuôi dưỡng vợ con trong nhà, chạy loạn khắp thiên hạ sao được.

Nhất thời có hơn mười người lập tức quay đầu bỏ đi. Chỉ có chín người còn đứng trước mặt Đăng Thanh Sơn.

- Vậy một năm có thể quay về Đan Ương thành mấy lần?

Trong chín người này có người hỏi.

- Một lần cũng không có.

Đăng Thanh Sơn cười nói.

Chín người lập tức lại tản đi, chỉ còn lại có năm. Đây đều là những nam nhân có bộ dạng khắc khổ gầy ốm, thậm chí còn có cả tàn tật. Người tàn tật kia là một trung niên đầu tóc rối bù, trên lưng đeo một thanh khảm đao, chân phải bị què, mắt lại chột một bên.

- Người đi.

Đăng Thanh Sơn chỉ người què nói.

- Tham kiến chủ nhân.

Gã này có chút kinh ngạc khom người nói. Mà bốn gã khác thấy vậy không khỏi có chút bất mãn.

- Tốt lắm. Tốt lắm. Đều tản đi thôi.

Gã béo lập tức phẩy tay nói. Mặt khác bốn gã nọ cũng hiểu rõ quy củ bỏ về phía đám đông, nhưng miệng lại lẩm bẩm:

- Tuyển một người đã què lại còn chột mắt. Thật sự là đầu óc có vấn đề.

- Tiền hoa hồng người lấy bao nhiêu?

Đặng Thanh Sơn nhìn về phía gã béo.

- Nửa tháng tiền lương.

Gã béo cười nói.

- Người muốn nhận lương hàng tháng là bao nhiêu?

Đặng Thanh Sơn nhìn về phía người què. Người què cũng đảo con mắt còn lại nói:

- Ba mươi lượng bạc.

Lời này vừa nói ra khiến gã béo trợn trừng mắt. Ba mươi lượng bạc này đem thuê người chăn ngựa chạy khắp thiên hạ cũng là không quá đáng lắm. Nhưng là thuê một người què thì quả là quá cao.

Đặng Thanh Sơn gật đầu. Từ trong lồng ngực lấy ra một chút bạc vụn:

- Ân. Trong này đại khái là mười mấy lượng bạc.

Đặng Thanh Sơn đưa qua, gã béo liền cười nói:

- Chờ một chút. Chúng ta lập tức làm một bản khế ước hai bên. Hơn nữa ta là người trung gian cũng điểm chỉ vào, như vậy là giao dịch thành công.

Khế ước sau khi được điểm chỉ liền có hiệu lực. Đặng Thanh Sơn lúc này lập tức muốn đi mua đà thú thượng đẳng ngay.

Dù sao để có thể kéo chiếc xe cả vạn cân di chuyển thì đà thú bình thường cũng không làm được. Gã thanh niên dẫn đường nghe vậy liền hăng hái đi trước dẫn đường. Đà thú thượng đẳng giá cả cực cao, hoa hồng nhận được tự nhiên cũng rất nhiều.

Trên đường.

Đặng Thanh Sơn, Lý và Tiểu Bình cùng sánh vai bước còn gã chăn ngựa què vừa được thuê lại lẻo đẻo đi đằng sau.

- Đặng đại ca. Huynh như thế nào lại tuyển trúng hần a?

Lý nghi hoặc nói. Đối với lựa chọn của Đặng Thanh Sơn nàng mặc dù có nghi hoặc nhưng cũng không có phản đối.

- Bởi vì. Hần thực lực cũng không tệ.

Đặng Thanh Sơn trả lời.

- Không tệ?

Lý có chút kinh ngạc. Đặng Thanh Sơn thực lực cao cỡ nào chứ? Để cho hần nhận định là "Không tệ" a... Ít nhất cũng phải là cao thủ cấp bậc Hậu thiên đỉnh phong mới có tư cách này.

Gã què bên hông giắt một cây roi ngựa, trên người áo xống xộc xệch, đầu tóc rối nùi. Hần giờ phút này cũng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Đặng Thanh Sơn, trong đôi mắt xẹt qua một tia kinh dị. Nhưng ngay sau đó lại khôi phục bình tĩnh. Nhìn gã lúc này cũng thật không thể nhìn ra chỗ nào có thể gọi là cao thủ cả.

- Ta nói không sai chứ?

Đặng Thanh Sơn nhìn nhìn gã què.

Bị ánh mắt Đặng Thanh Sơn chăm chăm nhìn tới, gã què lại cảm thấy đáy lòng run rẩy từng chập. Hoảng sợ thực lực của đối phương, hần vội nặn ra một nụ cười rồi chấp tay nói:

- Chủ nhân. Hảo nhân lực.

- Mời một nội kinh cao thủ, một thàng sợ phải tới cả ngàn lượng bạc mà ta lại chỉ tốn có ba mươi lượng bạc. Chính là đã chiếm được tiện nghi quá lớn.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Nội kinh cao thủ?

Phía trước gã dẫn đường nghe được liền kinh ngạc cười nói:

- Người nói cái gã què này là cao thủ? Ha ha. Như thế nào có thể. Cao thủ làm sao mà có thể nghèo túng đến như vậy. Chỉ có ba mươi lượng bạc lại có thể để cho người khác thuê được?

- Người cứ việc dẫn đường. Đừng quản nhiều việc quá.

Lý khiển trách một tiếng.

- Dạ vâng.

Gã dẫn đường tươi cười đáp.

Đằng Thanh Sơn lúc này đang cùng gã què nói chuyện với nhau:

- Người tên gọi là gì?

- Bẩm chủ nhân. Ta gọi là Uông Dương. Chủ nhân cứ kêu ta là lão Uông là được.

Lão Uông chấp tay nói.

- Kỹ năng của ta vốn là dùng cả hai tay. Chẳng qua thời điểm tham gia quân ngũ bị người phế đi. Cho nên hiện tại cũng coi như một người chẵn ngựa, tìm chút cơm ăn.

- Ân. Ta họ Đằng. Tên Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn sau khi xưng tên cũng không nói thêm nữa. Mà lão Uông lại cẩn thận quan sát thanh niên có thể liếc mắt một cái đã nhìn thấu thực lực của hắn này. Phải biết nội kinh luôn nằm ẩn trong cơ thể người, nếu không thi triển ra thì người ngoài căn bản không thể phán đoán nổi thực lực đối phương. Vậy mà thanh niên thần bí trước mắt này vì cái gì lại có thể lập tức nhìn ra hắn là một cao thủ nội kinh chứ? Việc này khiến lão Uông rất nghi hoặc.

- Đằng Thanh Sơn.

Lão Uông đáy lòng lẩm nhẩm.

Tại một gian phòng có mái vòm phía trên nô lệ phường thị, Công tử Lê một thân áo lông cừu trắng muốt đang đứng tại cửa sổ nhìn vài đạo nhân ảnh đi lại phía xa kia.

- Công tử. Người đã tới.

Theo một đạo thanh âm, vị nhị quân sự kia béo đã lên đến trên lầu. Lập tức hành lễ:

- Tiểu nhân bái kiến công tử.

- Ân. Vừa rồi ba người kia làm những gì. Còn nữa, bọn họ hiện tại đi đâu?

Công tử Lê vẫn hướng mặt ra cửa sổ đạm mạc hỏi.

- Ba người kia là đi thuê người đánh xe ngựa. Còn nói là để đi khắp thiên hạ.

Gã béo tuy rằng không biết vị công tử của Phương phủ trong truyền thuyết kia vì cái gì lại quan tâm tới ba người nọ. Nhưng hắn cũng không dám hỏi mà kể tiếp.

- Nghe bọn hắn vừa rồi nói chuyện thì bọn họ còn muốn đi tới chỗ bán đà thú bên kia. Họ cần mua vài con đà thú thượng đẳng.

- Đà thú thượng đẳng?

Công tử Lê thấp giọng lắm lắm.

- Ân. Người lui ra đi.

Công tử Lê phân phó. Gã béo ngay cả mồ hôi lạnh trên trán cũng không dám quệt mà lập tức lui ra.

Lúc này bọn Đằng Thanh Sơn đã đi tới một quảng trường có diện tích thật lớn. Trên đó là đầy đủ các loại dã thú động vật.

- Ba vị. Trong này chính là nơi bán đà thú.

Gã dẫn đường cười nói:

- Không chỉ có đà thú mà tại đây các loại mãnh thú như đại xà, tuyết sư và các loại như mèo cảnh, chó bông được các tiểu thư ưa thích đều có.

”Hồng ~”.

Một con rắn đen lớn cỡ bắp chân mạnh mẽ rống lên một tiếng. Thân thể uốn lượn vằn vẹo, uốn éo mạnh mẽ va chạm tại một lồng sắt nằm ở phía trên. Vẩy rắn cùng với lồng sắt chạm vào nhau sinh ra tiếng loảng xoảng. Một đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm người bên ngoài lồng.

Tiểu Bình hoảng sợ.

- Không có việc gì đâu. Đừng sợ.

Gã dẫn đường lại không hề e ngại mà cười cười một đường đi tới.

Đằng Thanh Sơn nhìn chung quanh. Chỉ thấy đủ loại dã thú kỳ lạ. Nếu là tại địa cầu ở kiếp trước thì tuyệt đại đa số đều là dã thú hẳn chưa bao giờ gặp. Có loại hung mãnh dữ tợn, cũng có loại ôn thuần đáng yêu, thậm chí có cả loại khiến cho người ta nổi da gà. Trên quảng trường này dã thú có thể nói là nhiều không kể xiết.

- Nhà này là nơi chuyên môn bán đà thú. Là chỗ tốt nhất chung quanh đây.

Gã dẫn đường nói.

- Các vị muốn mua thú gì vậy?

Một gã mập mạp đôi mắt hí lại cười nói.

- Đà thú. Thượng đẳng đà thú.

Đằng Thanh Sơn cười nhẹ nói:

- Cần ngay lập tức.

- Ân?

Đôi mắt hí toát ra vẻ mừng rỡ.

- Mời theo ta đến đây.

Nói rồi gã mập mạp còn đánh mắt với gã dẫn đường. Gã dẫn đường cũng đem ánh mắt hưng phấn trả lời. Hẳn rất rõ ràng vụ này tuyệt đối kiếm chác được một khoản lớn.

Đi giữa hai hàng máng ăn, từng đầu từng đầu đà thú ở bên cạnh.

- Chúng ta lúc này còn lại hai con Xích Phong Chiến.

Gã mập mạp nói.

- Xích Phong Chiến này, mỗi một con đều có thể ngày đi ngàn dặm, hơn nữa có thể đeo mấy ngàn cân trên lưng. Các vị may mắn là tới kịp lúc, nếu không hai con Xích Phong Chiến này sẽ sớm bị người khác mua rồi.

Đằng Thanh Sơn cũng rõ ràng. Đà thú so với ngựa của Cửu Châu đại địa năng lực vận tải mạnh hơn một chút mà tốc độ tương ứng lại yếu hơn.

Ngày đi ngàn dặm, tại Cửu Châu đại địa Ô Vân mã có thể làm được dễ dàng. Chẳng qua Ô Vân mã cũng không có khả năng lưng công theo cả vạn cân hàng hóa như vậy.

- Đương nhiên. Giá cả cũng cao một chút. Một con Xích Phong giá ba nghìn lượng bạc ngân.

Gã béo mắt nhỏ nói, tên dẫn đường bên cạnh mặt mày liền hớn hở hẳn lên.

- Di. Tiên sinh ở đây a.

Một đạo thanh âm mang vẻ hưng phấn vang lên.

280. Chương 38: Vây Lung Đồ Đấu

"Tiên sinh" Lê công tử vừa mới mở miệng liền ngưng lại, tròn tròn mắt.

Bởi vì Đằng Thanh Sơn không ngờ lại coi hấn như không tồn tại, căn bản không để ý chút nào mà hướng gã béo mắt nhỏ phân phó:

"Hai con Xích Phong Chiến này của các người, ta đều cần cả."

"Hai con tổng cộng là sáu ngàn bạc. Để ta đi gọi đại quân sự." Gã béo mắt nhỏ vô cùng hưng phấn, lập tức đi gọi đại quân sự phụ trách tới.

Lê công tử bị Đằng Thanh Sơn coi thường, không khỏi tức giận, hấn hít sâu một hơi cố nén lại.

"Trên Đao Mộc đại lục có cường giả Võ thánh nào lại không kiêu ngạo? Không có ngạo khí, đó mới chính là quái sự." Lê công tử cố tự nhủ, "Cha có nói qua, đối với cường giả cấp bậc Võ thánh phải thành tâm, như thế mới có khả năng mời bọn họ."

Tuy không biết chính xác thực lực của Đằng Thanh Sơn, nhưng Lê công tử đã phán định, người trước mặt có khả năng là cao thủ cấp bậc Võ thánh.

"Các vị muốn mua hai con Xích Phong Chiến?" Một lão già mặc cẩm bào cười nhìn về phía mấy người Đằng Thanh Sơn, bỗng nhiên ánh mắt liếc thấy Lê công tử, trong lòng kinh hãi, lập tức khom người hành lễ: "Đại công tử".

"Ân."

Lê công tử cười cười đi tới, đồng thời nhìn về phía Thanh Sơn:

"Tiên sinh, hai con Xích Phong Chiến này, cứ xem như ta tặng cho tiên sinh đi."

Ở Đao Mộc đại lục, "Tiên sinh" là cách xưng hô dành cho nhân tài được tôn kính.

"Cám tạ." Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt đáp. Hấn cũng không cự tuyệt.

Có người đưa tới, vì sao lại không tiếp thụ?

"Tiên sinh, bên cạnh có chỗ nghỉ ngơi uống trà." Lê công tử cười nói, "Tiên sinh, chúng ta có thể cùng tới đó..."

"Không được, ta còn muốn mua ít đồ." Thanh Sơn thẳng thừng từ chối.

"Tiên sinh muốn mua gì, xin cứ dặn dò, ta sẽ phân phối hạ nhân làm là được rồi." Lê công tử cười nói.

Đằng Thanh Sơn trong lòng khê động, có chút hứng thú liếc nhìn Lê công tử, thầm nghĩ: "Để xem tiểu gia hỏa này rốt cuộc là muốn làm cái gì"

Trong mắt Đằng Thanh Sơn, công tử chỉ của Phương phủ chỉ là một tiểu tử. Dù sao căn cứ vào sự hiểu biết của hấn, trên Đao Mộc đại lục có tổng cộng ba mươi sáu chủ thành, hơn một trăm tiểu thành. Dựa theo tính toán sơ bộ, Đao Mộc đại lục lớn bằng hai châu của Cửu Châu đại địa, dân cư đại khái cũng chỉ khoảng hai ba trăm triệu.

Tiên thiên cường giả mặc dù có không ít, bắt quá lại chia đều cho các thành chính. Phỏng chừng một chủ thành, cũng chỉ có một hai tiên thiên mà thôi. Vài gia tộc cường đại có lẽ cũng xuất hiện một vài cao thủ cấp Võ Thánh, còn như nhược tiểu gia tộc đến một Võ thánh cũng không có.

"Võ Thánh? Tại Đoan Mộc đại lục, Võ thánh cũng chỉ là tiên thiên, căn bản không đáng nhắc tới."

Đằng Thanh Sơn hiện giờ, khoảng cách tới Hư Cảnh chỉ còn thiếu một bước cuối cùng. Cấp bậc tiên thiên, chỉ sợ là không một ai có thể là đối thủ của hắn.

Thực lực như thế, đích xác có tư cách không quan tâm tới một Phương gia nhỏ bé.

"Cho dù Võ thánh trên toàn đại lục tới đây, cũng chỉ cần xuất ra vài thương là xong chuyện." Đằng Thanh Sơn bởi vì có thực lực cho nên mới tự tin.

"Ta muốn mua một chiếc xe ngựa, loại tốt nhất!" Đằng Thanh Sơn cười nói, "Có thể chở được vạn cân hàng hóa, lại có thể đi nhanh."

Lê công tử thoáng rung mình.

Vạn cân hàng hóa?

Xe ngựa thông thường chở vạn cân hàng hóa, e là bánh xe đều phải sập xuống. Cho nên yêu cầu của Đằng Thanh Sơn đích xác là tương đối hà khắc.

"Được! Không thành vấn đề, một lúc sau người của ta sẽ mang xe ngựa tới." Lê công tử cười trả lời.

"Chỗ bạc này..." Đằng Thanh Sơn vừa mới mở miệng.

Lê công tử liền nói: "Chút tiền mọn ấy, đối với Phương Lê cũng không tính là gì. Tiên sinh, chúng ta có thể qua bên kia ngồi uống trà được chăng?"

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn Lý gật đầu cười. Lúc này Lê công tử tuyệt không liếc mắt nhìn Lý lấy một cái, trong mắt hắn Đằng Thanh Sơn quan trọng hơn nhiều so với một nữ nhân. Ở Đoan Mộc đại lục, trong thời buổi loạn thế này, cường giả mới thực là thứ hấp dẫn các đại gia tộc nhất.

.....

Nô lệ phường là một tòa nhà hai tầng lớn dạng tứ hợp viện.

Đằng Thanh Sơn cùng Lý và Lê công tử đang ngồi quanh một cái bàn, tầm mắt lướt qua hàng rào trông không bên cạnh có thể nhìn rõ trung tâm của tòa lầu các, là một đình viện trống trải. Tòa lầu các khổng lồ này có hình chữ "Khẩu", đình viện ở giữa tối thiểu cũng phải rộng tới mười lăm trượng.

Lúc này, ở giữa sân có một cái lồng sắt khổng lồ, rộng mười trượng, cao hơn một trượng. Cỗ lồng sắt này phẳng phất có một mùi huyết tinh.

"Ân, lồng sắt này để làm gì vậy?" Đằng Thanh Sơn tò mò.

"Tiên sinh không biết sao?" Lê công tử có chút kinh ngạc.

Lý ở bên cạnh nói: "Đại ca ta đây là lần đầu tiên vào nô lệ phường thị, đối với loại địa phương này hiển nhiên không rõ."

Lê công tử giật mình, vội gật đầu, mỉm cười nói: "Nói vậy tiên sinh đã từng nghe qua 'Vây lung đồ đấu' (Đánh cược trong lồng vây)' chưa? Đây chính là thứ gọi là 'vây lung'."

"Vây lung đồ đấu?" Đằng Thanh Sơn trong lòng hiểu được, dựa vào ngữ khí của Lê công tử, e rằng người trên Đoan Mộc đại lục đối với "Vây lung đồ đấu" này đều có hiểu biết.

Lê công tử tiếp tục nói: "Ta phỏng chừng, Vây lung đồ đấu cũng sắp bắt đầu rồi."

Đằng Thanh Sơn và Lý đều tập trung.

Toàn bộ tầng một của tòa lầu các hiện đã tụ tập rất nhiều khách nhân, tất thấy đều đang hưng phấn đàm luận.

"Hôm nay tại cuộc thứ nhất, nhị ca ngươi cực người hay cực thú?"

"Hôm qua cực người đã thua rồi, ta không tin hôm nay lại thua. Ta như trước vẫn cực người!"

"Vương lão đại, hôm qua ngươi thắng chắc phải tới mấy nghìn lượng bạc đó a."

Tiếng bàn luận sôi nổi ồn ào từ dưới lầu vọng tới.

Đằng Thanh Sơn ngồi nghe, cũng đã có chút minh bạch:

"Nghe bọn hán nói, Vây lung đồ đấu này có lẽ là một người và một thú cùng ở trong lồng sắt chém giết, cho đến khi chỉ còn lại một bên sống sót. Còn những người xung quanh thì có thể đánh cực xem bên nào thắng."

"Rống~~"

Một tiếng rống của dã thú đột nhiên vang lên.

Toàn bộ lầu các chợt yên tĩnh trở lại, Đằng Thanh Sơn từ lầu hai nhìn xuống, chỉ thấy nơi cửa chính có một gã trắng hán cao chừng một trượng, mặc quần áo da thú, khuôn mặt lạnh lùng tựa như được khắc đá, tay phải to lớn cầm một xích sắt, kéo theo một đầu Tuyết sư toàn thân trắng như tuyết tiến vào.

Sau đó lại có một gã trắng hán thân cao chừng một trượng, kéo theo một nam tử gầy gò tay chân đều bị xích sắt khóa lại.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn hai gã nắm xích sắt.

"Sao có người cao như thế?" Lý cũng lấy làm kinh hãi.

Trên Cửu Châu đại địa, người cao một trượng (hai thước rưỡi) là cực kỳ hiếm thấy. Mà ở đây lại cái xuất hiện tới hai gã.

"Tiên sinh, hai người kia đều đến từ phương bắc xa xôi, là tộc nhân của Thanh Thạch tộc ở ven Thanh Thạch Hồ phía Bắc Hàn Vực." Lê công tử cười nói, "Thanh Thạch tộc quanh năm sinh hoạt tại Bắc phương giá lạnh, là địa phương mà người bình thường căn bản không sống nổi. Thanh Thạch tộc nhân trời sinh thân lực, khi trưởng thành đều cao gần một trượng, bẩm sinh đã có hai ba nghìn cân cự lực, không ngại giá lạnh."

Đằng Thanh Sơn trong lòng kinh hãi.

Thân cao một trượng, hoàn toàn có thể gọi là cự nhân.

"Vũ Hoàng trước đó có nói qua, Bắc Hải đại lục là nơi có hoàn cảnh sống khắc nghiệt." Đằng Thanh Sơn trong lòng cảm thán, "Sinh tồn trong hoàn cảnh như vậy, các chủng tộc tồn tại được ở nơi này đều có chỗ đáng sợ riêng."

Dưới lầu đình viện...

Một trung niên nhân đội mũ màu vàng, mặc áo da dày cười vang nói:

"Các vị, theo quy củ, đệ nhất cuộc ngày hôm nay là người đấu với thú. Nô lệ này đã trải qua hai trận đấu, đều là người đấu với người, cũng tức là đã lấy mạng hai kẻ khác để đến được đây. Còn Tuyết sư này, cũng đã đấu qua một trận, nó đã xé kẻ chiến bại thành từng mảnh nhỏ."

"Người thắng, một ăn ba. Tuyết sư thắng, một ăn một. Các vị đặt tiền đi."

Lầu một lập tức bắt đầu náo nhiệt, thanh âm những người đặt tiền khá ồn ào.

Lầu hai trái lại rất yên tĩnh, do có người chuyên trách chạy đến từng bàn để hỏi.

"Mấy vị khách quan, có muốn đặt cực không?" Một gã thiếu niên có đôi mắt đen láy nhìn mấy người Đằng Thanh Sơn và Lê công tử.

"Tiên sinh có muốn chơi một chút?" Lê công tử cười nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống phía dưới, móc từ trong người ra chút bạc vụn: "Một lượng bạc, cược người thắng."

Kỳ thực từ tỷ lệ cá cược mà xét thì xác suất người thắng có thể nói là rất thấp rất thấp.

"Một lượng bạc?"

Khách nhân trên lầu hai ở cách đó không xa đều có chút giật mình. Bởi vì trên lầu hai này, chỉ đơn giản uống chút nước trà là đã phải trả mấy chục lượng bạc, tiền đặt cược thông thường đều là trăm lượng bạc trở lên. Cho dù là dưới lầu một, số người bỏ ra dưới mười lượng để đặt cược cũng rất ít. Bất quá mấy người này khi nhìn thấy Lê công tử, không một ai dám nói gì.

"Người chê ít?" Đằng Thanh Sơn nhìn thiếu niên đó.

"Không, không..." Thiếu niên đó vội vàng nói.

"Ta cũng một lượng bạc, nhưng là đặt thú thắng." Lê công tử cười nói.

Thiếu niên vẻ mặt đau khổ, nhận lấy bạc.

Rất nhanh, hắn liền đem hai lượng bạc tiền đánh cược của hai người đi.

"Rống~~"

Một tiếng rống giận rung trời vang vọng khắp tòa lầu các, con Tuyết sư cường tráng đã bị đưa vào trong lồng sắt. Thoát khỏi trói buộc, Tuyết sư ở trong lồng sắt gào thét, lợi trảo được huy động đánh vào xung quanh lồng., khiến lồng sắt đặc chế này cũng chấn động, phát sinh âm thanh hỗn độn.

"Các vị, kết thúc đặt tiền."

"Vây lung đồ đấu bắt đầu!"

Trung niên nhân kia hét to một tiếng, lập tức một gã Thanh Thạch tộc nhân cưỡi hổ xích sắt cho gã nô lệ, mở cửa lồng sắt, một tay đẩy mạnh hắn tiến vào, đồng thời ném lại một thanh đoản đao.

"Thương." Cửa lồng sắt một lần nữa bị đóng lại.

Lúc này, trong lồng sắt chỉ còn một người và một thú.

"A a a..." Nô lệ trong lồng sắt kêu lên một tiếng kì quái, đoản đao nắm chặt trong tay không ngừng né tránh, còn Tuyết sư lại chậm rãi đi tới, tựa hồ đang tìm cơ hội. Hiển nhiên, con Tuyết sư cũng biết nhân loại trước mắt không phải dễ chọc.

Đột nhiên...

Hô!

Tuyết sư đột ngột lao đến, nhanh như thiểm điện tấn công gã nô lệ.

"A..." TNô lệ hai mắt đỏ rực, sắc mặt dữ tợn gào lên một tiếng, tại thời khắc sinh tử lập tức xuất ra một đao.

"Bồng!"

Thân thể to lớn của Tuyết sư va chạm với gã nô lệ ở phía cạnh lồng sắt, khiến cả chiếc lồng chấn động, Tuyết sư trở nên vô lực ngã xuống, còn gã nô lệ ôm đầu Tuyết sư gào thét không ngừng, quơ đoản đao đâm liên tiếp vào cổ đối thủ.

Máu tươi nhuộm đỏ bộ lông của Tuyết sư.

"Ngao~~"

Nô lệ hưng phấn ngửa đầu rống lên một tiếng, hẳn cuối cùng cũng bảo toàn được mạng sống. Tuy rằng sau đó sẽ còn những trận chém giết khác, nhưng dù sao cũng tính là tránh được một kiếp nạn.

"Ha ha... Ta thắng!"

”Lão tử thua mấy ngàn lượng bạc, cuối cùng cũng thắng một lần.”

Cả tòa lâu các lại bắt đầu huyền não.

”Tiên sinh, người thắng rồi.” Lê công tử cười nhìn Đằng Thanh Sơn. ”Vây lung đồ đấu này ta cũng đã tới xem không ít lần, nhưng người đấu với thú, thắng được ta cũng chỉ gặp có ba lần. Đây là lần thứ ba.”

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt cười, liếc mắt về phía tên nô lệ bên dưới.

”Nô lệ nổi danh nhất Vây lung đồ đấu này là ai tiên sinh có biết không?” Lê công tử nói.

”Không biết.” Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

Trung niên nam tử cao lớn ở bên Lê công tử, hiểu rất rõ công tử của mình trong lòng nghĩ gì, liền mở miệng cười nói:

”Vây lung đồ đấu từng có một nô lệ phi thường nổi danh. Tục truyền, hắn lúc nhỏ bị ném vào trong đàn dã thú, uống sữa dã thú mà lớn lên, trời sinh thần lực. Tuy rằng không có nội kinh, nhưng thực lực lại vượt qua cả nội kinh cường giả. Tại đây Vây lung đồ đấu, hắn đã thắng liên tiếp chín mươi tám trận, ngay cả một cao thủ hậu thiên đỉnh phong cũng hắn bị xé xác, nô lệ này được mọi người gọi là Mãnh thú!”

Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc.

Không có nội kinh, lại có thể xé xác cường giả hậu thiên đỉnh phong?

”Không có lẽ hắn cũng có nội gia quyền?” Trong đầu Đằng Thanh Sơn chợt nổi lên ý nghĩ này.

281. Chương 39: Thẹn Quá Hóa Giận

Thấy Đằng Thanh Sơn rốt cục chủ động đàm luận, Lê công tử trong lòng mừng thầm.

”Tiên sinh.” Lê công tử cười nói: ”Ngài cũng không biết, tên mãnh thú nô lệ này từ nhỏ đến lớn đều sống trong bầy đàn dã thú(như Tarzan vậy), ngay cả nói chuyện cũng không biết, chỉ biết loạn rống như dã thú! Nhưng hắn cũng có thể coi như một dã nhân, bởi vì lực lượng của hắn vô cùng mạnh! Khí lực của hắn, thậm chí cả tộc nhân Thanh Thạch cũng không thể bằng!”

”Lực lượng vô cùng mạnh?” Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

”Cự thạch trên vạn cân, hắn đều có thể giơ lên!” Trong đôi mắt Lê công tử xuất hiện một tia sợ hãi, than: ”Có thể dễ dàng kéo ngã mãnh thú, hơn nữa còn hung tàn như dã thú! Ngài nhưng chưa thấy qua cảnh tượng đáng sợ trong lồng đồ đấu của hắn. Điều mà hắn thích nhất chính là xé rách đối thủ, sau đó dùng răng nanh cắn xé, giống như một con dã thú hung tàn!”

”Bình thường hắn đều ăn tươi nuốt sống*, tựa như một con thú hoang!” Lê công tử cảm thán, nói.

Đằng Thanh Sơn nghe vậy, trong lòng tự hỏi: ”Căn cứ lời nói của Lê công tử, tên mãnh thú nô lệ này ngay cả nói chuyện cũng không biết, lại còn ăn tươi nuốt sống! Có thể kết luận... hắn không phải là người được một cường giả Nội gia quyền dạy, mà là một dã nhân không được con người dạy dỗ!”

Đối với loại dã nhân từ nhỏ đã lớn lên trong tộc đàn dã thú này, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ đành thở dài.

Một người mà không biết, không hiểu ngôn ngữ loài người, cho dù lực lượng có mạnh đến mấy thì nhiều nhất cũng chỉ là món đồ chơi trong tay người khác mà thôi, vẫn chỉ là một người nô lệ.

”Chẳng qua, dã nhân này vốn chưa từng tu luyện nội kinh, nhưng sao lại có thể dễ dàng giơ lên cự thạch vạn cân?” Đằng Thanh Sơn nghi hoặc.

Nói về khí lực thân thể, ngoài chính mình thì Đằng Thanh Sơn còn chưa bao giờ phát hiện người nào có sức mạnh thân thể quá vạn cân.

Lý ở bên cạnh tò mò hỏi: ”Mãnh thú nô lệ kia ở nô lệ phường thị này sao?”

Đặng Thanh Sơn cũng nhìn về phía Lê công tử.

Lê công tử cười lắc đầu: "Đã không còn. Không dối gạt hai vị, mãnh thú nô lệ kia đã sớm bị nhà ta mua! Hôm nay đang ở phủ của ta!"

"Nga?" Đặng Thanh Sơn trong lòng vừa động.

"Phương Lê, lúc trước chúng ta ở Húc Nhật tửu lâu từng nghe được trong Phương phủ truyền đến tiếng thú rống. Tiếng thú rống đó phải chăng là tiếng hô của mãnh thú nô lệ kia?" Đặng Thanh Sơn dò hỏi.

Lê công tử nghe xong, cười rộ lên: "Đúng, chính là hần! Mãnh thú nô lệ này không hiểu ngôn ngữ loài người, đói bụng hay gì cũng chỉ loạn rống lên. Hiện tại, cả Đan Ương thành từ sáng sớm, giữa trưa đến chạng vạng mỗi ngày đều có thể nghe thấy tiếng mãnh thú loạn rống. Có đôi khi... mãnh thú nô lệ này còn muốn đi ra ngoài chạy loạn. Tính tình của hần rất hoang dã, người của ta nhiều lúc cũng chỉ có thể chạy theo hần!"

Đặng Thanh Sơn nghe xong trầm than.

Thuần túy là đem người nuôi dưỡng như súc sinh.

"Mãnh thú nô lệ này một khi đã có thể dễ dàng giết chết Hậu Thiên đỉnh phong cường giả, vậy sao nô lệ phường thị lại bán đi?" Ở một bên, Lý mang theo vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Lê công tử mỉm cười, nói: "Bởi vì, mãnh thú nô lệ này quá mức lợi hại. Chỉ cần là ở trong lồng đồ đấu, mãnh thú nô lệ khẳng định sẽ thắng! Mà như vậy, nhóm đồ khách đương nhiên đều sẽ đặt cược vào hần. Hơn nữa, cho dù muốn mãnh thú nô lệ làm bộ, hần cũng đều không hiểu tiếng người, không có khả năng làm bộ! Cho nên, chỉ cần cược mãnh thú nô lệ thắng, chắc chắn sẽ không thua! Như vậy, ngài nghĩ nô lệ phường thị còn dám dùng hần sao?"

Lý nghe xong, không khỏi nở nụ cười.

"Đây chỉ là điều thứ nhất thôi!" Lê công tử tiếp tục nói: "Mãnh thú nô lệ này dần lớn lên, khí lực thân thể cũng càng lúc càng lớn. Hơn nữa hần rất dã tính, không có biện pháp phục tùng người khác. Nô lệ phường thị này đã có không ít người bị chết dưới tay mãnh thú nô lệ. Cho nên, nô lệ phường thị cuối cùng cử hành một hồi bán đấu giá, người trả giá cao sẽ được, bởi họ muốn tống khứ tên mãnh thú nô lệ này đi."

Bán, cũng là bán đấu giá.

Tại Cửu Châu, bán đấu giá còn có cái tên khác là "đánh mua".

"Cho nên, Phương gia các người liền mua được." Đặng Thanh Sơn cười.

Lê công tử bất đắc dĩ nói: "Mua được thì có tác dụng gì? Mãnh thú nô lệ này rất khó phục tùng. Nếu đặt ở trên chiến trường, hần chẳng phân biệt được đâu là địch đâu là ta! May ra ở thời điểm ngẫu nhiên mới có thể sử dụng được. Bình thường...chỉ có thể nuôi hần. Đáng tiếc... trên Đoan Mộc đại lục này, cũng chỉ có Bắc Hàn Vực Thiên Phong gia tộc mới có người tinh thông Thú ngữ. "

Đặng Thanh Sơn nhìn về phía Lý. Lý cố ý nháy mắt mấy cái, đắc ý nhướng mày lên.

Lý tuy rằng hiểu thú ngữ, chẳng qua...

Đặng Thanh Sơn không có khả năng để Lý cống hiến sức lực cho Phương gia.

"Các vị, phía dưới chính là cuộc đồ đấu trong lồng lần thứ hai trong hôm nay, người đấu với người!" Một tiếng hô lớn đột ngột vang lên. Nhất thời, trên lầu các xuất hiện không ít tiếng gào thét, hoan hô mang theo sự kích động, hưng phấn.

...

Bên trong lầu các, nơi đồ đấu vang lên những tiếng xôn xao, trông náo nhiệt phi thường.

Đặng Thanh Sơn cùng Lê công tử cũng chỉ ngồi uống trà mà không tham gia. Thời gian vô thanh vô tức trôi qua, đảo mắt không ngờ đã chạng vạng tối, đã gần hết một ngày.

Đát! Đát! Đát!

Một gã vô giả mặc áo giáp đi lên tầng hai lầu các, cung kính hành lễ với Lê công tử, sau đó nói: "Công tử, hai con Xích Phong Chiến cùng Vân Sơn Mộc Chú và xe ngựa đều đã được chuẩn bị. "

"Ân." Lê công tử mỉm cười gật gù đầu.

"Tiên sinh, mọi thứ đều đã chuẩn bị tốt. " Lê công tử cười nói.

"Ha ha."

Đằng Thanh Sơn cười lớn một tiếng, sau đó liền đứng dậy, Lý ngay lập tức cũng đứng dậy theo. Ở bên cạnh, lão Ưông chặn ngựa cùng Tiểu Bình cũng đều đến gần hẳn.

"Tạ ơn Phương Lê công tử chiêu đãi, ta trước hết phải đi rồi." Đằng Thanh Sơn nói.

Nói xong, Đằng Thanh Sơn liền xách bao lớn lên lưng, cùng Lý đi về phía thang lầu.

"Tiên sinh, chậm đã!" Lê công tử hô.

Đằng Thanh Sơn dừng lại, quay đầu nhìn về phía Lê công tử.

Lê công tử cười nói: "Tiên sinh thực lực rất cao, mà hôm nay thiên hạ đang rất đại loạn. Gia tộc ta cũng là nhu cầu cấp bách, luôn tìm kiếm nhân tài ở khắp nơi, người như tiên sinh gia tộc ta lại càng không muốn bỏ qua. Phương Lê thành tâm mời tiên sinh gia nhập gia tộc, chúng ta nguyện trao cho ngài chức vị "Cung phụng"! Hy vọng tiên sinh chấp nhận!"

Nói xong, Lê công tử liền khom người xuống.

"Cung phụng?"

Tầng hai lầu các tuy rằng khách nhân không nhiều lắm, nhưng có mấy người đều kinh ngạc mà nhìn qua: "Người kia là ai? Không ngờ có thể khiến Đại công tử của Phương phủ cung kính hành lễ!"

Đối mặt với lời mời của Lê công tử, Đằng Thanh Sơn cũng không chút nào trì hoãn.

Rất tùy ý hướng phía sau phát tay một cái, khiêng cái bao lớn cùng Lý đi về phía thang lầu. Lão Ưông chặn ngựa cùng Tiểu Bình đồng dạng cũng đi theo sau.

"Công tử..."

Phía sau Lê công tử, mấy người mang vẻ mặt không tốt lắm nhìn hẳn. Phương phủ Đại công tử đã hạ mình mời, thế nhưng Đằng Thanh Sơn lại phảng phất như cực kỳ cao ngạo, không nói một câu liền phát tay bước đi. Đặc biệt, đây lại còn là nơi đông người! Xung quanh còn có một đám người đều nhìn thấy.

Lê công tử khom người, vẫn chưa đứng dậy, nhưng sắc mặt cũng rất khó coi.

"Lê ta đã hạ mình, thành khẩn vãn phần mời hẳn, nhưng hẳn lại --" Lê công tử cảm thấy mình như bị xỉ nhục.

Hơn nữa, Lê công tử còn nghe được một vài người đang thấp giọng nghị luận về mình, sắc mặt lại càng khó coi.

"Đều câm miệng hết cho ta!"

Lê công tử đột ngột gầm lên!

Hắn lập tức đứng thẳng lên, ánh mắt trở nên hung ác đảo qua lầu hai, làm mọi người vốn đang nghị luận lập tức liền an tĩnh lại.

"Tất cả mọi người cút ngay cho ta!!!" Lê công tử đột ngột hét lên.

Những vị quan to, quý tộc ở tầng hai lầu các sợ tới mức không dám nói một câu, cả đám như chó nhà có tang, dọc theo thang lầu nhanh chóng rời đi. Vén vén chỉ sau mấy cái hô hấp, cả lầu hai đều trở nên trống rỗng.

Khi những người này xuống lầu, nô lệ phường thị cũng biết Lê công tử đang tức giận, liền lập tức đuổi hết toàn bộ những người ở lầu một ra ngoài.

Cả lâu các lập tức trở nên tĩnh lặng.

Khuôn mặt trở nên lạnh lùng, hai tay nắm chặt lan can, Lê công tử nhìn về phía lồng sắt ở phía dưới. Trong lồng sắt, còn một chút huyết nhục bám thây và mơ hồ còn có thể ngửi thấy một mùi máu tanh.

”Hắn cũng không thèm nhìn ta!!!”

Lê công tử hắng giọng, ánh mắt trở nên hung ác.

Hắn, Lê công tử! Phương phủ Đại công tử... tương lai chính là gia chủ của Phương phủ. Hiện tại, hắn đã bắt đầu thay Phương gia làm ra các loại quyết sách*. Mà Phương phủ chính là chủ nhân của Đan Ương thành, thậm chí còn cả những vùng phụ cận xung quanh! Có thể nói, Phương phủ Đại công tử chính là thổ hoàng đế, nắm trong tay gần ngàn vạn con dân!

Hoàng đế ra lệnh, ai dám cãi lời?

Cho nên, không quản là Húc Nhật tửu lâu hay nô lệ phường thị, không ai dám đắc tội Lê công tử hắn! Hắn bảo các vị quan to, quý tộc cút đi, không ai dám nói lại một câu.

Nhưng là...

Hôm nay, trên Đao Mộc đại lục, các đại gia tộc đều tham gia vào tranh đoạt thiên hạ, cầu hiền tài như khát nước. Cho nên, hắn mới phải hạ mình mời Đằng Thanh Sơn. Nếu Đằng Thanh Sơn nhẹ nhàng cự tuyệt, Phương phủ Đại công tử này còn không phần nô đến mức như thế. Thế nhưng, ở nơi đông người, Đằng Thanh Sơn kiêu căng rời đi, khiến mặt mũi của hắn bị tổn hao nhiều.

Một vị hoàng đế khom mình mời người, nhưng người đó lại ngay cả lời cũng không thèm nói, kiêu ngạo bỏ đi.

Hoàng đế sao lại không giận?

”Công tử.” Giờ phút này, chỉ có Phương Hoàn mới dám mở miệng.

”Phương Hoàn, người nói người nọ không phải rất kiêu ngạo chứ? Cho hắn mặt mũi, hắn còn không biết xấu hổ!!!” Lê công tử lạnh lùng nói.

Phương Hoàn trong lòng thầm than: ”Cùng những gia tộc khác tranh đoạt, công tử đã làm rất tốt, qua vài năm sợ là hắn sẽ có thể kế thừa chức vị gia chủ. Nhưng công tử từ nhỏ đã bị gia tộc bồi dưỡng, cao cao tại thượng, chưa bao giờ hưởng qua tư vị của tầng dưới chót. Cho dù có trí tuệ, nhưng hắn quá coi trọng mặt mũi. Hắn không hiểu... có đôi khi, phải nhẫn nhịn! Vì nghiệp lớn, cho dù phải vứt bỏ mặt mũi cùng tôn nghiêm thì cũng đều đáng giá.”

Cả Đao Mộc đại lục mới có hai mươi ba triệu người.

Võ Thánh(Tiên Thiên cường giả) tổng cộng có bao nhiêu? Có ba mươi sáu vị thành chủ, nhưng Võ Thánh lại rất thưa thớt.

”Phương phủ cũng có một vị Võ Thánh, chính là ông ngoại của công tử. Công tử căn bản là chưa từng tiếp xúc với những Võ Thánh khác, còn không biết quy củ chung của các Võ Thánh.” Phương Hoàn thầm nghĩ: ”Ở Tây Thang vực, gia chủ của Thượng Quan gia tộc là Thượng Quan Du, năm đó đi theo ”Huyết Đao Vũ Thánh” ba năm, rồi kết thành huynh đệ sinh tử mới có thể làm Huyết Đao Võ Thánh gia nhập Thượng Quan gia! Mỗi một vị Võ Thánh, không phải đơn giản như vậy a.”

Cả lâu hai lâm vào cảnh yên tĩnh.

Phương Hoàn khom người, nói: ”Công tử, nếu hắn thật sự là Võ Thánh, có thể làm hắn gia nhập Phương gia chúng ta thì cho dù ăn nói khép nép một chút, cũng đáng giá.”

”Hừ!” Lê công tử tức giận hừ một tiếng.

Từ nhỏ sống trong cảnh giàu sang tôn quý, đã làm hắn sinh ra thói quen tự cho mình là trung tâm.

Cho dù có thể miễn cưỡng ngụy trang, nhưng nếu thật sự phải ăn nói khép nép, hắn có thể làm được sao?

"Nếu hần thật sự là Vô Thánh thì không sao, nhưng nếu không phải Vô Thánh mà cũng dám kiêu ngạo với ta, ta muốn hần phải chịu trọng hình xử tử để rửa nỗi nhục này!" Ánh mắt Lê công tử trở nên lạnh lùng.

*ăn tươi nuốt sống: ý ở đây chính là như loài hổ, báo, sói...sau khi xé xác con mồi thì ăn sống luôn, chứ không nấu chín như con người chúng ta.

*quyết sách: quyết định quan trọng.

282. Chương 40: Chủ Nhân, Ta Tới Đây!

Bất quá, hần cũng đành phải chịu.

Khi hần tới Đan Ương Thành thỉnh đại phu, đang mua thuốc lại chạm mặt cường giả vừa bị hần đánh cướp, trong lúc nom nớp lo sợ trả lời câu hỏi của đối phương, không ngờ lại bị nhân mã của Phương Gia đến bắt. Phương Gia có thể coi là hoàng đế mấy trăm dặm xung quanh Đan Ương Thành a.

.....

Trong đình viện Phương phủ.

"Tiểu nhân Tôn Dương, bái kiến công tử."

"Công tử, gã họ Đằng kia sau khi ly khai nô lệ phường thị đã chạm mặt tên tiểu tử này, còn nói với hần vài câu. Tiểu tử này, khẳng định biết họ Đằng kia." Một hán tử có đôi mắt tam giác nói.

"Nga, người biết người họ Đằng kia?" Lê công tử ngồi trên ghế, lạnh lùng hỏi.

Tôn Dương trong lòng hoảng loạn, thân thể không tự chủ được run lên.

"Tiểu nhân có biết." Tôn Dương liền gật đầu, "Lúc trước, tiểu nhân chỉ huy một vài huynh đệ đi cướp, không ngờ đụng phải tên cường giả này."

"Cướp?" Khóe miệng Lê công tử nổi lên một tia cười lạnh, "Và hần đem đồng bọn của người giết sạch?"

"Không có." Tôn Dương vội giải thích, "Người nọ bị chúng ta cướp, không ngờ hần dùng một chưởng chụp lấy một con đà thú, quăng nó nện thẳng vào đám người chúng ta, rồi đà thú nổ tung. Sau khi nổ tung thì xương cốt vỡ vụn, tựa hồ như hàng loạt ám khí, khiến huynh đệ ta chết không ít. Chúng ta vội chạy trốn, nhưng người nọ cũng không có đuổi giết."

Lê công tử nhướng mày.

Đứng phía sau Lê công tử lúc này là Phương Hoành và một hán tử gầy gò tên gọi là Xương, cả hai đồng thời nhíu mày.

"Người còn biết gì nữa?" Lê công tử hỏi.

"Tiểu nhân ngoài chuyện đó ra thì chẳng biết thêm gì nữa." Tôn Dương liên tục lắc đầu.

"Ta biết rồi. Cút đi!" Lê công tử không kiên nhẫn nói.

Tôn Dương hoảng sợ lập tức rời khỏi.

Trong đình viện rất nhanh chỉ còn lại có Lê công tử cùng vài thủ hạ.

"Công tử." Tên nam tử gầy gò tên Xương mở miệng nói: "Một chưởng có thể làm đà thú bay lên, hơn nữa còn có thể làm nó nổ tung, rồi xương vụn lại thành ám khí. Người này thực lực rất mạnh, nhiều khả năng chính là Vũ Thánh."

Lê công tử nhìn nhìn trung niên nam tử cao lớn Phương Hoành, Phương Hoành chỉ khẽ cau mày không nói gì.

"Có phải là Vũ Thánh hay không, sau này sẽ biết."

Lê công tử đứng dậy đi thẳng ra đình viện, những người khác vội đuổi theo.

.....

Phương Phủ, võ trường riêng của Lê công tử.

Một cái xe bốn bánh, chủ yếu được làm từ kim loại đen đang được đặt trong luyện võ trường, bên trên có một cái lồng sắt lớn làm bằng những cây thiết côn to như cánh tay người, được nối ghép trực tiếp với xe.

"Rồng~~~ rồng~~~"

Trong lồng sắt có một dã nhân tóc dài đến eo, trên người mặc một cái khố bằng da thú.

Thời tiết rất lạnh, nhưng hắn lại cười trần.

Thân hình gầy gò nhưng cứng rắn tựa sắt thép, một đôi mắt đỏ rực, tựa như dã thú hung ác, gầm gừ nhìn về phía Lê công tử đang tiến vào luyện võ trường.

"Ân, mãnh thú đói bụng rồi, mau bảo hạ nhân chuẩn bị chút thực vật buổi tối." Lê công tử phân phó.

Lê công tử tiến lại gần chiếc, cẩn thận quan sát, trong mắt ánh lên sự tán thưởng:

"Nhìn xem, thân thể cường tráng cỡ này, xem bộ dạng tên nô lệ này hẳn là mới mười lăm mười sáu tuổi, nhưng sao lại có được khí lực mạnh mẽ như vậy?"

Trong lồng sắt, thiếu niên bị gọi là dã nhân mãnh thú đang thèm thuồng nhìn chằm chằm vào nhân loại bên ngoài ngoài.

Tay chân thiếu niên đều bị kẹp trong những chiếc xích sắt rất lớn. Đây đều là những thứ đặc chế, cho dù thiếu niên này có chút khí lực cũng không thể tự thoát ra ngoài.

"Công tử." Người chuyên môn hầu hạ thiếu niên dã nhân tới nơi, lập tức hành lễ.

"Ân." Lê công tử đi tới, cầm mấy món ăn thôn quê do hạ nhân mang lại, cùng một con thỏ hoang còn sống, ném vào khe hở lồng sắt.

"~~~"

Thiếu niên mãnh thú chụp lấy con thỏ hoang, trực tiếp đem xé nhỏ, máu tươi văng tung tóe. Hắn cúi đầu cắn một miếng thịt lớn, nhai nhồm nhoàm rồi nuốt vào bụng.

Lê công tử thấy một màn như vậy, trong lòng không ngờ lại rất vui vẻ.

"Hô Hải." Lê công tử mở miệng.

Lập tức một gã người lùn trên mặt một có vết sẹo đến gần, khom người:

"Công tử."

"Sáng mai, ta muốn dẫn Mãnh Thú ra ngoài săn bắn." Lê công tử nói.

"Săn bắn?" Gã người lùn ngẩn ra.

"Người nghĩ biện pháp huấn luyện Mãnh Thú một chút, bảo cho nó biết, phải công kích một người áo trắng." Lê công tử lạnh nhạt nói, "Người làm được chứ?"

"Một người áo trắng?" Gã người lùn suy nghĩ một chút, rồi gật gật đầu.

Tuy rằng hắn cũng không hiểu thú ngữ, nhưng việc thuần dưỡng dã thú làm một vài chuyện đơn giản, thì không cần biết thú ngữ, chỉ cần có biện pháp để cho dã thú hiểu mệnh lệnh của mình là được. Với những loại mệnh lệnh phức tạp hắn không có biện pháp, nhưng nếu là loại đơn giản thì hắn có đủ tự tin.

"Công tử." Phương Hoành kinh hãi.

Lê công tử chỉ hỏi: "Hoành, họ Đằng kia lúc này đang ở khách điểm sao?"

"Đúng vậy, công tử." Phương Hoành có chút lo lắng, "Nhưng là..."

"Không vấn đề gì đâu." Lê công tử lạnh nhạt cười, "Khi trời tối, chúng ta sẽ vào nghỉ ở khách điểm, đợi sáng mai khi bọn chúng ra khỏi thành, chúng ta sẽ làm bộ ngẫu nhiên chạm mặt. Đến lúc đó chỉ cần coi như không cần thận, lỡ để Mãnh Thú xông ra ngoài. Với thực lực Mãnh Thú, trừ phi là Võ thánh, nếu không nhất định sẽ không ngăn cản được."

"Nếu mai hắn không chết, ta đương nhiên sẽ một lần nữa thành tâm kính mời, nếu hắn bị Mãnh Thú giết chết..." Phương Lê sắc mặt âm trầm, "Thì chỉ trách hắn không có thực lực còn kiêu ngạo, chết cũng đáng. Nữ nhân của hắn, ta sẽ thuận tiện thu thập luôn."

"Công tử." Phương Hoành vội nói, "Người nọ chắc chắn sẽ giận chó đánh mèo."

"Giận chó đánh mèo cái gì. Chúng ta không động thủ, là Mãnh Thú động thủ. Chúng ta còn có thể làm bộ như hỗ trợ ngăn trở." Phương Lê cười khê nói, "Đến lúc đó, tất cả phải làm như thật, nhất định không để họ Đăng kia hoài nghi. Hơn nữa cũng nên mang theo một ít nhân mã để đề phòng."

.....

Đêm.

Trên lầu ba một căn khách điểm ở Đan Ương Thành, Đăng Thanh Sơn đang đứng trong phòng.

"Vào thời đại Vũ Hoàng, đại lục chỉ có mấy trăm vạn nhân khẩu, lúc này không ngờ đã có tới hơn hai ba trăm triệu." Đăng Thanh Sơn tươi cười, "Mức độ phồn hoa nơi đây so với Cửu Châu Đại Địa cũng không kém là bao."

Qua cửa sổ, ánh mắt Thanh Sơn tập trung tại một cỗ xe ngựa xa hoa ở hậu viện khách điểm. Trên xe có một gã nam nhân, miệng ngậm một ống điếu.

Đăng Thanh Sơn từng bảo lão Uông vào khách điểm ở, nhưng lão Uông không tán thành, còn nói xe ngựa chế tạo bằng Vân Sơn Mộc và Xích Phong Chiến đều rất quý, do đó khẳng khái ở trên xe ngựa qua đêm.

Sương khói quấn quanh.

Lão Uông đứng đó, ánh mắt mờ lung không rõ đang suy nghĩ những gì.

"Lão Uông rõ ràng là một cao thủ nội kinh, nhưng lại tình nguyện làm người chăn ngựa với tiền công ba mươi lượng bạc một tháng."

Đăng Thanh Sơn nhìn lão Uông đứng phía dưới, ánh mắt đầy nghi hoặc. Với thực lực của Đăng Thanh Sơn, chỉ liếc mắt nhìn đã phát hiện, từ ánh mắt đến những cử động rất nhỏ trên thân thể đều cho thấy lão Uông kia thật sự là một cao thủ.

Cái "Thần" của con người có cường đại hay không, chỉ cần từ ánh mắt là có thể phán đoán.

Ánh mắt đại vô thần, tức là Thần yếu.

Còn mắt của siêu cấp cường giả, thường thu liễm như hồ sâu u tĩnh, thâm thúy không lường được, mọi khi tức giận, ánh mắt ấy thậm chí còn làm người khác chói mắt.

"U~~~"

Trong căn phòng bên cạnh, Lý khê kêu lên một tiếng.

Hô. Hô.

Hai nhân ảnh, một trước một sau, nhanh như chớp, từ cửa sổ chui thẳng vào trong phòng Lý. Mang theo hai đại yêu thú bên người, quả thật quá kinh nhân, cho nên bình thường Cuồng Phong Ưng và Thanh Loan đều là tự do tự tại bay liệng trên trời cao. Đương nhiên chúng cũng không cách quá xa bọn người Đăng Thanh Sơn, Lý chỉ kêu cần một tiếng là chúng sẽ bay về, buổi tối cùng nghỉ ngơi với đám người Đăng Thanh Sơn.

"Ta cũng nên dành thời gian luyện quyền. Nội gia kinh của ta từ khi bước vào trung kỳ, cũng đã được một năm thời gian, khoảng cách tới hậu kỳ chỉ còn thiếu một chút."

Nội gia cương kinh của Đằng Thanh Sơn có uy lực rất lớn, ở trung kỳ bộc phát sức mạnh lên đến gần bốn mươi vạn cân. Còn nội gia cương kinh hậu kỳ, căn cứ theo như Đằng Thanh Sơn phán đoán, lực lượng cũng phải tới tám mươi vạn cân.

Hơn nữa sức mạnh thân thể của hãn phi thường hải nhân.

Lúc này...

Đằng Thanh Sơn ở trong phòng, bắt đầu tu luyện quyền pháp.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Đằng Thanh Sơn khiêng hành trang có rương hoàng kim được bọc kín, cùng Lý và Tiểu Bình ăn điểm tâm. Về phần lão Uông, chỉ cầm vài cái bánh bao an vị trên xe ngựa ăn sáng.

"Tốt lắm, mọi người chuẩn bị xuất phát." Đằng Thanh Sơn khiêng gói đồ, cùng Lý đi tới hậu viện khách điểm.

"Chủ nhân, để ta chuyển gói đồ lên xe." Lão Uông nhanh nhẩu.

Lý và Tiểu Bình vừa nghe thế, trên mặt đều lộ ra một tia cười cổ quái.

"Người giúp ta?" Đằng Thanh Sơn cũng cười, nhẹ nhàng đem bao lớn đặt trên mặt đất, "Ân, người lại đây."

Bên trong bao đồ có vạn cân hoàng kim, lại còn có Luân Hồi thương và Khai Sơn Thần Phủ. Một cái bao như vậy, khi trong tay Đằng Thanh Sơn thì có vẻ rất nhẹ nhàng như một gói đồ bình thường.

Lão Uông nhảy xuống xe ngựa, cười cười bắt lấy gói đồ, nhẹ nhàng lên.

"Ân?" Lão Uông sắc mặt khế biến.

"Lão Uông, không làm được cũng không sao." Lý che miệng cười nói.

"Không có việc gì." Lão Uông lại không tin đây là sự thực.

Tay phải Lão Uông mạnh mẽ dùng sức, nhưng toàn bộ gói đồ chỉ thoáng chấn động, căn bản là không nhúc nhích. Cảnh này làm Lý và Tiểu Bình đứng bên cạnh nở nụ cười.

Lão Uông đặt ống điều sang một bên, tay nắm lấy cái bao hít mạnh một hơi.

"Lên!"

Gói đồ rốt cục được lão nâng lên. Nhưng sắc mặt lão Uông cũng đỏ bừng, nếu muốn đem gói đồ bỏ vào bên trong thùng xe, còn đặt vào trong góc, đối với lão mà nói tuyệt đối không phải việc dễ dàng.

"Lão Uông, hay là cứ để ta làm đi."

Đằng Thanh Sơn cười bắt lấy cái bao, nhẹ nhàng như cầm một cái lông chim, một bước nhảy lên xe ngựa, cả chiếc xe gần như không một tia rung động, rồi đặt chiếc bao đồ vào tận cùng bên trong thùng xe.

"Lão Uông, người làm sao vậy?" Lý và Tiểu Bình đều cười cười nhìn lão Uông.

Trên mặt Lão Uông tràn đầy vẻ kinh dị, lão đã biết cái bao nặng chừng vạn cân, cho dù là cường giả cấp tiên thiên Hư đan cũng có thể xách cái bao này, nhưng sao có thể lên đi thang mà không làm cho thang vỡ ra? Như thế nào có thể tùy tiện leo lên xe ngựa, cũng không làm xe ngựa rung chuyển một chút nào?

Vạn cân trọng lực chất lên xe ngựa, đó là sức nặng như thế nào?

Trình độ khổng chế đến đâu mới làm được như vậy?

Lão Uông cuối cùng đã hiểu, lão đã theo một chủ nhân có thực lực như thế nào.

"Tiểu và Tiểu Bình đều đã vào thùng xe. Lão Uông, đừng đứng đó ngây người ra như vậy, mau lại đánh xe, chúng ta còn muốn mau mau ra khỏi thành." Đằng Thanh Sơn lúc này cười trên một con đà thú, cười nói.

"Ân, chủ nhân." Lão uông lập tức cao giọng đáp, ánh mắt nhìn về phía Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn bất đồng.

283. Chương 41: Lương Tài Phát Ngọc

Rất nhiều kỵ binh chạy như bay trên con đường hoang dã bằng phẳng khiến mặt đất chấn động. Phía trước đám kỵ binh có bốn con Xích Phong Chiến đang chạy như bay; kéo một chiếc xe ngựa to màu đen được chế tạo bằng kim loại. Trong lồng sắt trên xe ngựa là thiếu niên nô lệ bị gọi là "Mãnh thú".

Xích Phong Chiến đều có thể chở vạn cân trọng vật; để cho chúng kéo xe ngựa tất nhiên có thể kéo được hàng hóa nặng hơn nữa.

Chiếc xe ngựa đặc chế này trọng lượng nặng chừng sáu vạn cân. Mà mãnh thú thiếu niên lại bị cột liền với thùng xe bởi xích sắt. Nên cho dù hắn có ra khỏi xe ngựa đi nữa cũng không có biện pháp chạy trốn.

- Phương Hoành. Cái cảm giác ra lệnh một tiếng là vạn ngựa chạy như bay như thế nào?

Lúc này, Công tử Phương Lê có chút hưng phấn.

Phương Hoành ở bên cạnh cười cười.

- Sẽ có một ngày.

Phương Lê chỉ mặt đất xa xa phía trước.

- Ta sẽ dùng đôi mắt này nhìn mọi người trong thiên hạ trở thành lính dưới trướng của ta. Mỗi người trên phiên đại địa này đều phải nghe hiệu lệnh của ta.

Phương Lê lúc này cực kỳ hưng phấn. Hắn cũng có giấc mộng; giấc mộng có một ngày có thể giống như Lôi Dao Thiên Thần "Đoan Mộc Vũ"; thống nhất toàn bộ đại lục.

- Bốn phương tám hướng, bất cứ nơi nào.

- Sẽ có một ngày, ý chí của ta bao trùm toàn bộ đại lục, không một ai có thể cãi lời ta.

Công tử Phương Lê lúc này cười trên Đạp Vân Kim Tuyến mà hùng tâm vạn trượng.

- Công tử. Đã đuổi kịp đám người họ Đằng rồi.

Một tên thuộc hạ tức báo cáo.

Phương Lê nhếch miệng cười trong lòng xuất hiện ý nghĩ: "Gã họ Đằng này; hắn cũng không thể cãi lời ta. Hôm nay, nếu hắn là Võ Thánh thì ta tạm tha một mạng còn nếu không phải Võ Thánh..."

Phương Hoành bên ở cạnh thầm than. "Mọi phương diện của công tử đều rất tốt, chỉ mỗi tội là ngạo khí quá lớn."

- Hây.

Phương Lê lúc này điều khiển Đạp Vân Kim Tuyến: mang theo xe ngựa có "Mãnh thú", cùng năm trăm kỵ binh rầm rộ tiến đi trên quan đạo.

...

Trên quan đạo.

Đằng Thanh Sơn cười trên một con đà thú, còn người chẵn ngựa là lão Uông đang điều khiển xe ngựa. Vì muốn Tiểu và Tiểu Bình ngồi xe ngựa được thoải mái nên tốc độ chạy xe ngựa cũng không nhanh.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn nhìn xa xa phía tây; một đội quân đang rầm rộ vọt tới.

- Làm sao vậy?

Thông qua cửa sổ bên trái thùng xe, Lý và Tiểu Bình cũng nhìn ra ngoài. Thấy bốn xe ngựa, trên mỗi xe có một thùng xe rất lớn có thể chứa được hơn mười người. Sao lại có xe ngựa lớn như vậy; hai bên thùng xe cũng có cửa sổ.

- Tiên sinh.

Một tiếng cười sang sảng từ xa xa truyền đến.

Chỉ thấy Phương Lê mặc một chiến bào màu hoàng kim rực rỡ; đang điều khiển một con mãnh thú Đạp Vân Kim Tuyền cao gần hai trượng khiến người ta phải sợ hãi; tựa như một pho chiến thần chạy đến. Phía sau là mấy trăm kỵ sĩ rầm rộ chạy theo giống như nước lũ.

- Dừng lại.

Đằng Thanh Sơn duỗi tay ra.

”Luật luật ~” lão Ưông dừng ngựa lại. Lý và Tiểu Bình nhìn ra ngoài thông qua cửa sổ trên thùng xe.

- Thật là xảo hợp a. Sáng nay ta mang mãnh thú ra ngoài săn bắn, không nghĩ tới sẽ gặp lại tiên sinh.

Phương Lê dừng chiến mã, cười vang nói:

- Bất quá, ta cũng không nghĩ là sáng sớm hôm nay tiên sinh sẽ rời đi, nếu hôm nay không được tiên sinh thì lần sau muốn tái kiến sợ rất khó a.

- Mãnh thú?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nói.

- Là mãnh thú nô lệ sao?

- Đúng, Chính là hần.

Phương Lê cười nói:

- Tiên sinh muốn xem không.

Nói thật ra.

Đối với một người không tu luyện nội kinh mà thân thể lực lượng có thể đạt tới vạn cân như thiếu niên nô lệ này khiến trong lòng Đằng Thanh Sơn hiếu kỳ mãnh liệt; dù sao, phóng mắt khắp thiên hạ, không quân là Cửu Châu đại địa hay Đoan Mộc đại lục, hần đúng là chưa từng thấy qua một ai ngoài hần, đơn thuần chỉ dựa vào lực lượng thân thể mà mạnh đến như vậy.

- Đi. Đi xem.

Đằng Thanh Sơn nhảy xuống đà thú.

- Mãnh thú?

Lý cũng mang theo Tiểu Bình đều xuống xe ngựa.

- Tiên sinh. Mãnh thú ở trên xe ngựa.

Phương Lê cười Đạp Vân Kim Tuyền nhanh chóng chạy tới bên cạnh xe ngựa thật lớn kia. Quay đầu lại cười nói với Đằng Thanh Sơn, nhưng đáy lòng Phương Lê lại mừng thầm. Hần nhìn thoáng qua mấy người điều khiển xe ngựa; trong mấy người điều xe ngựa này có một người tuấn thú tên là ”Hồ Hải”.

Hồ Hải hiểu được ý tứ của công tử; tạo cảnh mãnh thú ngẫu nhiên phá lồng lao ra.

Lồng sắt có cơ quan đã sớm được Hồ Hải an bài rất tốt. Hần chỉ cần thoáng động tay chân một chút là được.

- Tiên sinh. Mời xem.

Phương Lê nhiệt tình nói.

Đằng Thanh Sơn đứng bên cạnh bốn con Xích Phong Chiến, ngẩng đầu nhìn ”Mãnh thú” nô lệ trong lồng sắt. Nói là mãnh thú nhưng kỳ thật nhìn qua cũng chỉ giống như một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi; thân thể gầy gò dửng dăng; tựa như được chế tạo từ sắt thép; tóc dài bù xù, thấy rõ nhất là móng tay cùng với ánh mắt thiếu niên này.

Móng tay như lợi trảo. Ánh mắt lóe ra hào quang hung tàn không chút dấu diếm.

”Rống ~ rống ~” Mãnh thú thiếu niên đập lồng sắt, trong yết hầu phát ra từng đợt tiếng rống. Xích sắt trên người chấn động, phát ra thanh âm trầm trọng.

Phương Lê trong lòng lại đang mừng thầm. Ngày hôm qua Đằng Thanh Sơn và Lý đều mặc áo da màu trắng; bình thường vào mùa rét lạnh này mọi người sẽ không thay đổi quần áo mỗi ngày. Cho nên Phương Lê mới phái người huấn luyện khiến cho mãnh thú công kích người mặc áo trắng. Nếu hôm nay Đằng Thanh Sơn thật sự thay quần áo; Phương Lê đúng là không có biện pháp.

Nhưng đúng như hần đoán; Đằng Thanh Sơn và Lý mới mặc áo da màu trắng một ngày, sao có thể có thể đã đổi.

- Thật đúng là không hiểu ngôn ngữ con người.

Đằng Thanh Sơn nhìn mãnh thú thiếu niên trong lồng sắt, thở dài một tiếng. Bỗng nhiên...

Lồng sắt nhiều lần bị mãnh thú thiếu niên khua đụng. Tựa hồ cái chốt có vấn đề, cánh cửa lồng sắt không ngờ bị phá ra. Số người được biết về bí mật mãnh thú thoát ra hại người cũng không nhiều. Ngay trong những người điều khiển xe ngựa cũng chỉ có mỗi Hồ Hải biết, những người khác đều không biết.

Năm trăm tên kỵ binh cũng không biết.

- A!

Phu xe là người thứ nhất kinh hãi hô lên.

- Bảo vệ công tử.

Nhóm kỵ binh cũng hét lên.

”Rống ~ Mãnh thú thiếu niên hai tay hai chân mạnh mẽ một đập một phát. Tựa như một con mãnh hổ mạnh mẽ nhảy lên, hóa thành một đạo tàn ảnh, trực tiếp đánh về phía Đằng Thanh Sơn; mặc áo da màu trắng ngoài hai trượng.

Xích sắt thô nổi giữa hần và thùng xe dài chừng mười lăm trượng dài (ba mươi bảy thước rưỡi). Nói cách khác hung thủ thiếu niên có thể đánh giết trong phạm vi mười lăm trượng dài. Mà giờ phút này, Đằng Thanh Sơn chỉ cách lồng sắt vẹn vẹn có hai trượng (năm thước). Mãnh thú thiếu niên này một khi đánh ra đối với thường nhân thì ngay cả một phản ứng nhỏ cũng không kịp.

- Tiên sinh coi chừng.

Phương Lê giả bộ kinh hãi, lập tức hô lớn.

- Có ý tứ.

Đằng Thanh Sơn tay phải vung lên.

Bàn tay chụp lên vai mãnh thú thiếu niên. Mãnh thú thiếu niên trực tiếp bị đánh bay. Nhưng bất ngờ hần xoay người một cái, hai tay hai chân chấm đất giống như một con dã thú khi súc thế. Bỗng nhiên... toàn thân mãnh thú thiếu niên mơ hồ biến hóa một chút, cánh tay thoáng phồng to lên.

Ong ong ông ~.

Một cỗ thanh âm rất nhỏ vang lên. Nhưng thanh âm mỏng manh khi đập vào tai Đằng Thanh Sơn tựa như tiếng sấm nổ vang.

- Cái gì.

Đằng Thanh Sơn; mắt trừng lớn, lòng khiếp sợ. ”Đây thanh âm này là thanh âm phát ra từ trong cơ thể hần. Đây là.”

Đằng Thanh Sơn từ lúc chạy trốn chưa bao giờ trải qua khiếp sợ như thế. Cho dù là nhìn thấy thần tiên ngọc bích. Cũng không khiếp sợ như lúc này ”Gần cốt tề mình!!!”

”Oanh!” Mãnh thú thiếu niên lại lao ra lần nữa.

Đằng Thanh Sơn lúc này đây cũng không dùng nhiều lực lượng; hắn dùng lực vừa đủ chiếm thế thượng phong, một quyền chạm với một quyền của mãnh thú thiếu niên. Đồng thời cẩn thận cảm thụ thủ đoạn công kích cùng với thực lực của hung thủ thiếu niên...

- Bảo vệ tốt công tử.

- Mau!

Đội ngũ kỵ binh bị làm sợ hãi, đang cố gắng bảo vệ tốt Phương Lê. Mà Phương Lê lại lập tức hô:

- Tiên sinh. Chạy mau. Mãnh thú dã tính khó thuần; vô cùng điên cuồng.

Nhưng giờ phút này làm sao Đằng Thanh Sơn có thể nghe theo hắn. Phương Lê ngoài miệng thì hô như vậy nhưng đáy lòng lại mừng thầm:

- Hừ có thể chiếm ưu thế thì sao? Bất quá... Năm đó, khi mãnh thú còn nhỏ; nhiều cường giả lúc mới đối đầu với mãnh thú, có chiếm được chút ưu thế, nhưng cuối cùng vẫn bị giết như thường. "

Phương Lê rất rõ ràng; mãnh thú thiếu niên này có thủ đoạn hung tàn điên cuồng đến mức nào.

...

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn chìm trong khiếp sợ: "Hắn một lời cũng không thể nói. Mãnh thú thiếu niên chỉ biết gầm rú này không ngờ, không ngờ đạt tới cảnh giới 'gân cốt tề minh!' Điều này phải là tông sư Nội gia quyền mới có thể đạt tới. Chẳng lẽ, trong thời gian dài hắn sinh tồn cùng với dã thú, không ngờ có thể lĩnh ngộ ra ý cảnh Hình Ý căn nguyên?"

Tại kiếp trước của Đằng Thanh Sơn thì trong lịch sử sư môn Hình Ý Quyền; số võ giả quan sát dã thú để tìm cách đột phá, đạt tới cảnh giới tông sư không hề ít.

Nhưng là...

Không có ai chỉ bảo mà lại đạt tới cảnh giới tông sư; điều này thật đáng sợ.

"Năm đó Cơ Tế Khả tổ sư sáng chế ra Hổ Hình Thông Thần Thuật. Mãnh thú thiếu niên này không có người chỉ dẫn, chỉ ở trong lồng đồ đấu lần lượt ấu dả không ngờ cũng lĩnh ngộ được tinh túy Hình Ý.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn tỏa sáng: "Hảo tư chất. Hảo tư chất a. Lương tài phác ngọc, không ngờ ta lại gặp được."

Đằng Thanh Sơn trong lòng một trận mừng rỡ.

Hắn muốn trên toàn Cửu Châu đại địa sáng chế ra nhất mạch khác hẳn với Đạo gia, Phật tông, đệ tam mạch - Nội gia quyền. Tuy nhiên, nhất mạch muốn hưng thịnh thì sư phó là trọng yếu, nhưng cũng cần phải có đệ tử có thể kế thừa bản lĩnh của mình a. Nội gia quyền đối với tư chất yêu cầu cực cao, muốn đạt tới tông sư cảnh giới là rất khó.

"Lúc này, ông trời mang một lương tài phác ngọc đưa đến trước mắt ta. Ta sao có thể không thu đây?" Đằng Thanh Sơn hai mắt tỏa sáng. "Mãnh thú thiếu niên này chính là đại đệ tử của Đằng Thanh Sơn ta".

Dĩ nhiên việc này là do Đằng Thanh Sơn thâm quyết định trong lòng.

...

"Như thế nào còn chưa giết hắn. Sao lại thế này?" Phương Lê ở trong nhóm vệ sĩ bảo hộ; trong lòng lại đang lo lắng.

- Ha ha.

Mang theo tâm trạng cực kỳ vui mừng, cao giọng cười to. Đằng Thanh Sơn không ngờ dùng tay chop lấy hai tay của mãnh thú thiếu niên. Một cước đá vào bụng mãnh thú thiếu niên, làm cho mãnh thú thiếu niên trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất, gặm luôn một chút bùn đất. Mãnh thú thiếu niên không cam lòng muốn giãy dụa, nhưng tay phải Đằng Thanh Sơn tựa như đai sắt; làm hắn căn bản không thể giãy!

"Cái gì." Xa xa nhìn một màn này, Phương Lê biến sắc, lòng chấn động: "Cái này.... Họ Đẳng này; không ngờ mạnh đến mức này."

Hắn đương nhiên biết rõ là mãnh thú thiếu niên này cậy mạnh kinh người đến cỡ nào. Nhưng hắn không ngờ có người chỉ dùng một bàn tay đã có thể làm mãnh thú thiếu niên gãy không được; thực lực này... không thể nghi ngờ, tuyệt đối là Vô Thánh cấp bậc!

"Vô Thánh... Vô Thánh..." Trong lòng Lê có chút không cam lòng nhưng vẫn hít sâu một hơi. "Không quản như thế nào. Họ Đẳng này cũng là một Vô Thánh, nếu có thể mời hắn gia nhập vào nhà ta; về sau còn không phải sẽ vì Phương Lê ta chinh chiến tứ phương sao? Ân... nhất định phải đem hắn thu phục dưới trướng để ta sử dụng. "

Phương Lê đã hạ quyết tâm.

...

"Ha ha... Mãnh thú thiếu niên khí lực rất lớn; một tay có thể giơ vạn cân thạch; nhất định là không giả. Ta cảm giác lực hai tay hắn cũng đạt gần mười vạn cân. " Đẳng Thanh Sơn trong mừng thầm. Chính mình lúc trước dù sao cũng là dựa theo kế hoạch hoàn mỹ đề cao thực lực. Lúc mới mười sáu tuổi lực lượng đạt gần hai mươi vạn cân gấp hai thiếu niên này.

"Ôi ôi ~~~" Mãnh thú thiếu niên không cam lòng nghe rằng trợn mắt nhìn chằm chằm Đẳng Thanh Sơn, trong đôi mắt tràn đầy dã tính không cam lòng.

"Hừ!" Đẳng Thanh Sơn ánh mắt phát lạnh chứa đầy sát khí, đồng thời tay phải dùng một chút lực. Hai cổ tay mãnh thú thiếu niên bị chấn đến đau nhức.

Mãnh thú thiếu niên bị trấn trụ, không dám tiếp tục nghe rằng tê rống.

"Mãnh thú thiếu niên bản tính dã thú. Khi ta dùng thực lực tuyệt đối vượt qua hắn, hơn nữa hắn cảm giác được sát khí, sẽ cúi đầu trước cường giả!" Đẳng Thanh Sơn cảm giác... đại đệ tử mà mình muốn thu vẫn chưa là người. Trưởng hết phải làm cho hắn thoát khỏi kiếp dã thú dã. "Xem ra, về sau dạy hắn; khó khăn không nhỏ a."

Trong lòng nói thầm như thế, nhưng hắn lại che dấu không được loại cảm giác hưng phấn.

"Loảng xoảng đương ~~~" Đẳng Thanh Sơn cầm xích sắt nối với xe ngựa, đem mãnh thú thiếu niên này trói thật chặt làm hắn không thể giãy dụa, làm xong mới buông tay.

- Tiên sinh.

Phương Lê được đông đảo kỵ sĩ vây quanh chạy tới.

- Tiên sinh người không việc gì chứ?

- Ha ha. Không việc gì.

Đẳng Thanh Sơn giờ phút này tâm tình rất tốt.

- Mãnh thú này dã tính không thay đổi, nếu hôm nay thật sự làm tiên sinh bị thương Phương Lê ta thật không yên tâm.

Phương Lê cười nói:

- May mắn tiên sinh thực lực siêu phàm nhập thánh đã bắt được mãnh thú này; cũng để ta biết được tiên sinh thực lực thật kinh người. Nhà ta cầu người tài như khát nước Lê ta lại mời tiên sinh gia nhập nhà ta. Tiên sinh có mong muốn gì cứ việc đưa ra.

- Phương Lê. Việc này không cần nhắc lại.

Đẳng Thanh Sơn nói.

Phương Lê trong lòng không cam lòng. Nhưng hắn vừa rồi thấy được thực lực Đẳng Thanh Sơn chỉ có thể thầm hận: "Họ Đẳng. Ta liên tiếp mời người. Người cũng không nể tình... Hảo. Sẽ có một ngày, ta nhất định phải làm cho người quý gối đến cầu xin ta!!!"

- Nếu tiên sinh không muốn, ta cũng không cưỡng cầu.

Phương Lê tiếp tục nói.

- Người đầu. Đem mãnh thú bỏ vào lồng sắt, trông coi cho tốt không được để xổng ra lần nữa; đã thương người.

- Vâng.

Lập tức có không ít người đi tới. Giờ phút này, mãnh thú đã bị trói bởi xích sắt căn bản không còn uy hiếp nữa.

- Phương Lê. Mãnh thú này, về sau hẳn sẽ theo ta.

Đằng Thanh Sơn thản nhiên nói.

Đệ tử này, sao có thể buông tha được?

- Cái gì?

Phương Lê ngăn ra. Các kỵ sĩ cũng dừng lại, quay đầu lại nhìn thủ lĩnh Phương Lê của bọn hắn.

"Phương Lê. Ta cũng muốn đi. Bây giờ ta đi trước.

Đằng Thanh Sơn một phen nhắc mãnh thú thiếu niên này lên. Phương Lê mặt mày choáng váng; vốn định dùng mãnh thú đối phó Đằng Thanh Sơn... không ngờ đã không trộm được gà còn mất thóc; đã không thể đối phó Đằng Thanh Sơn thì thôi, lại còn bị mất mãnh thú lợi hại.

Đúng lúc này, Lý đi tới:

- Đằng đại ca. Dừng vội.

Đằng Thanh Sơn đang đắm chìm trong niềm vui có được một đệ tử tốt nên không phát hiện ra vấn đề. Nhưng Lý ở bên ngoài quan sát lại cảm giác được chuyện này có vấn đề; mãnh thú vì sao lại xảo hợp như vậy phá lồng mà ra? Vì sao chỉ tấn công một mình Đằng Thanh Sơn?

"Ân?" Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý.

Lý hướng mãnh thú thiếu niên phát ra một tiếng tiếng gầm nhẹ. Hung thủ thiếu niên đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó trong đôi mắt trong lộ ra vẻ mừng như điên.

Mười mấy năm không có biện pháp trao đổi cùng với nhân loại, lúc này rốt cục có thể.

Mãnh thú thiếu niên liên tục gầm rú; trả lời các câu hỏi của Lý. Nghe xong sắc mặt Lý khó coi hẳn lên.

- Làm sao vậy. Tiểu?

Đằng Thanh Sơn ngăn ra.

- Đằng đại ca.

Lý tức giận chỉ Phương Lê; vốn do thấy tình thế không ổn đã cưới Đạp Vân Kim Tuyến bỏ chạy; phần nộ quá:

- Mãnh thú này thoát ra căn bản không phải do ngẫu nhiên mà là do Phương Lê cố ý an bài. Hẳn muốn mãnh thú công kích người mặc quần áo màu trắng. Phương Lê này hiển nhiên muốn giết chết Đằng đại ca, cũng muốn giết chết chúng ta a; người như thế tuyệt đối không thể tha.

284. Chương 42: Làm Sao Ngăn Cản Hắn?

Tiếng trách mắng giận giữ của Lý vẫn còn vang vọng trong thính không, Phương Lê đang cười trên Đạp vân Kim Tuyến trong lòng lại tràn ngập bối rối. "Sao có thể như vậy được? Nữ nhân kia làm sao có thể

hiểu được thú ngữ? Thiên hạ ngày nay biết được thú ngữ cũng chỉ có Thiên Phong gia tộc ở Bắc Hàn Vực, trong thiên hạ hàng tỉ người làm sao trùng hợp gặp ngay một người hiểu được thú ngữ?”

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn như có điện quang lóe ra, sát khí phóng ra mãnh liệt ” Tên Phương Lê này quả nhiên tàn nhẫn, để cho mãnh thú giết chết người mặc quần áo màu trắng, chẳng trách hôm qua hắn mặc áo bào trắng hôm nay đã đổi thành chiến bào màu vàng, ý định muốn giết ta và Tiểu! Người như thế...đáng chết” Đối với người như thế, Đằng Thanh Sơn không có một chút thương hại.

” Phương Lê, là người tự mình muốn chết”

Tiếng gầm giận dữ giống như tiếng sấm truyền đi bốn phương tám hướng.

Tiếng gầm giận dữ này khiến cho Phương Lê tim cũng run lên, sắc mặt trắng bệch, lập tức cao giọng hô ” Người này muốn ám sát ta, ngăn hắn lại, mau ngăn hắn lại!!” Phương Lê gào thét khàn cả giọng, tất cả năm trăm kỵ binh đều nghe rõ ràng, phục tùng mệnh lệnh bảo vệ Phương Lê.

” Công tử”

” Sao lại thế này?”

Năm trăm kỵ sĩ kia cũng chỉ có một số ít người nghe được lời Lý nói, đại bộ phận căn bản là không nghe thấy, không ít người không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

” Phương Lê, người cho rằng người thoát được?”

Giống như chiến thần rồng giận quanh quẩn trong thiên địa/

Đằng Thanh Sơn nắm lấy chiếc xích sắt nối giữa xe ngựa với thiếu niên mãnh thú, tay dùng một chút lực ’xuy’ một tiếng, chiếc xích sắt bị bóp nát như đậu hũ. Đằng Thanh Sơn cầm lấy xích sắt đột ngột vung lên, cho dù đoạn xích này đang trói lấy thiếu niên nhưng vẫn còn dài chừng ba mươi trượng.

Ầm ầm..

Lực đạo liên tục chấn động thẳng đến chiếc xe ngựa. chiếc xe ngựa đột nhiên nhoáng lên một cái.

” Thuần trận!” Thống lĩnh kỵ binh rồng lên, năm trăm tên kỵ binh lập tức sắp thẳng hàng, một rừng trường thương dựng thẳng lên.

”Hừ”

Đằng Thanh Sơn giống như chiến thần từ viễn cổ đến đây đánh một trận, mỗi một bước đều khiến cho mặt đất chấn động, vền vền chỉ hai ba bước đã đã vào chiếc chiến xa làm bằng kim loại đen nặng chừng sáu vạn cân. Một đạo quang điện màu vàng đất từ chân Đằng Thanh Sơn bay ra bắn thẳng vào chiếc xe ngựa.

” Oanh” Toàn bộ chiếc xe ngựa nổ tung đến tận đoạn xích sắt mới dừng lại

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay đoạn xích sắt dài hơn mười ba trượng, vung lên hai cước như tia chớp, nội gia cương kình cuồng bạo đánh lên các mảnh nhỏ của xe ngựa.

” Uỳnh, uỳnh uỳnh...”

Hưu! Hưu! Hưu”

Hàng ngàn vạn mảnh sắt từ xe ngựa tựa như một đám lưu tinh bắn về phía đám kỵ binh đang xếp thành hàng dài chuẩn bị phòng thủ phía trước.

” không”

”Chạy mau”

Đặc biệt một loạt kỵ binh xếp hàng phía trước trong nháy mắt hoảng sợ trên mặt không còn tia huyết sắc, một đám gào thét, không dám ngoảnh đầu nhìn lại trận hình.

Vèo vèo vèo!!

Một loạt mảnh sắt bay đến, hoặc là đâm vào lồng ngực, hoặc là xuyên qua bụng, qua đầu...Đặc biệt là những kỵ binh hàng đầu bị xuyên thủng như tổ ong.

” Ngao~~~”

Nguyên bản từng con đà thú rất nghe lời sau khi bị mảnh sắt xuyên thủng thì gào thét chạy loạn, tuy làn sóng thứ nhất chỉ vền vẹn chết có mười người nhưng bị thương lại rất nhiều.

Nhưng quan trọng nhất là đà thú hoảng sợ chạy trốn khiến kỵ binh trận hình hoàn toàn rối loạn.

” Ha ha~~” Đằng Thanh Sơn cười lớn, từng bước từng bước cách nhau đều năm sáu trượng, mỗi một bước đều khiến cho mặt đất bị chấn vỡ, tựa như đại địa chi thần. Đồng thời hắn còn quơ lên còn giơ lên xích sắt dài chừng mười ba trượng.

Hô~~~~~

Xích sắt biến thành một cơn lốc xoáy!

Xích sắt dài mười ba trượng một khi huy động, lấy Đằng Thanh Sơn là trung tâm phạm vi xung quanh mười ba trượng (ba mươi hai thước rưỡi) tất cả đều trở thành khu vực tử vong..Một khu vực lớn như vậy khiến nhiều kỵ binh hoảng sợ liên tiếp gào thét, điên cuồng muốn chạy trốn tránh khỏi khu vực tử vong này.

Mất thấy tránh không khỏi, một đám lập tức nhảy xuống khỏi đà thú, quỳ rạp trên mặt đất.

” Vù vù....”

Những người bị cơn lốc bằng xích sắt càn quét qua không kịp chạy đều trực tiếp bị đánh thành thịt nát. Chỉ trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn múa xích sắt hướng trận hình của kỵ binh đi tới.

” Thật đáng sợ”

” Hắn, hắn là người sao?”

Những kỵ binh may mắn còn sống nhìn Đằng Thanh Sơn hướng Phương Lê công tử đuổi giết hai chân mềm nhũn, trái tim cũng loạn đập kinh hoàng. Đối với đám quân sĩ mà nói, tên đang quay tròn xích sắt kia là một đáng sợ nhân vật, quả thực chính là tử thần, đấu với hắn chính là tự sát.

.....

Tiểu Bình cùng với Lão Ông cũng kinh hãi nhìn một màn.

” Chủ nhân hắn, quá quá....” Lão Ông biết Đằng Thanh Sơn lợi hại nhưng trước mắt nhìn thấy cảnh này vẫn run sợ.

” Đại thúc quá lợi hại” Tiểu Bình hai tay nắm chặt, lập tức cúi đầu nhìn mãnh thú thiếu niên đang bị xích sắt trói chặt ” Người đó, không ngờ cũng muốn giết đại thúc, giết người chúng ta? Lúc này nhìn cho kỹ đi nhé, đại thúc muốn giết người thật giống như giết một con cá” Tiểu Bình hiển nhiên cũng vì Đằng Thanh Sơn mà tự hào.

Mãnh thú thiếu niên căn bản không hiểu ngôn ngữ của Tiểu Bình, hắn chỉ kinh hãi nhìn tràng cảnh phía xa. Một thời gian dài bị xích sắt trói buộc, hắn hiểu rõ xích sắt kia nặng và cứng rắn tới mức độ nào. Nhưng một người như hắn có gần mười vạn cân cự lực cũng không cách nào xê dịch đoạn xích sắt đó...có thể đoán được xích sắt này không phải tầm thường.

Loại xích sắt này chính là Phương gia tiêu phí rất nhiều tiền của mời một tượng sư (Người thợ rèn, người chế tạo công cụ từ sắt thép) chuyên môn chế tạo mà thành, chỉ riêng trọng lượng cũng đã gần một vạn cân. Đằng Thanh Sơn huy vũ gần một vạn cân xích sắt, hơn nữa còn múa may rất mạnh, có thể chạy nhanh...đích xác đáng sợ.

Mãnh thú thiếu niên trí tuệ đơn giản, hắn chỉ hiểu một điều : Người này so với hắn mạnh hơn rất nhiều.

.....

” Mau, mau ngăn hắn lại” Phương Lê giống như phát điên, điên cuồng gào thét.

Hắn điên cuồng chạy như bay, thế nhưng Đạp Vân Kim Tuyến tốc độ đã nhanh nhưng tốc độ Đằng Thanh Sơn một khi bạo phát lên so với nó còn nhanh hơn.

” Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy?” Phương Lê hoàn toàn rối loạn.

Phía sau, từng bước chân của Đằng Thanh Sơn khiến cho mặt đất vang lên như động đất, còn âm thanh của xích sắt xoay tròn đã rất nhanh tới gần.

” Ta, tương lai của ta là Phương gia gia chủ”

” Ta còn muốn suất lĩnh đại quân, chinh phục một đám linh chủ”

” Ta phải thống nhất thiên hạ, mọi người phải hầu hạ ta làm chủ, như thế nào hôm nay sẽ chết!!”

Phương Lê không muốn tin tưởng

Hắn còn có kế hoạch lớn cho sự nghiệp chưa hoàn thành.

” Tại sao có thể như vậy? Tất cả ta đã tính toán rất tốt, cho dù mãnh thú thất bại, người này cũng không biết là ta phái tay chân an bài! Nhưng bên người hắn như thế nào lại có một ả hiểu được thú ngữ? Còn có người nọ sao lại mạnh như vậy? Năm trăm kỵ binh mà không ngăn trở hắn được hắn trong thời gian uống một chén trà.”

Phương Lê không cam lòng.

” Là ông Trời, là ông trời tuyệt ta” Phương Lê tê rống.

” Phương Lê, ngươi còn muốn trốn?” Một âm thanh hùng hồn vang lên, xích sắt xoay tròn giống như một con đại mãng xà đáng sợ càn quét xung quanh Phương Lê, nhất thời khiến một đám người bảo hộ hắn không ai dám ngạnh kháng cây xích sắt như đại mãng xà kia.

Hô! Hô!

Mọi người xung quanh Phương Lê đều nằm dài trên mặt đất.

Phương Lê ngã trên mặt đất, đang định muốn trốn.

” Phương Lê” Thanh âm kia khiến cho hắn thiếu chút nữa hồn phi phách tán, hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước. Đằng Thanh Sơn nắm trong tay xích dài tràn đầy vết máu đã đứng trước mặt hắn.

” Xong rồi!” Phương Hoành đứng cách đó không xa trong lòng thở dài.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn Phương Lê đã thất hồn lạc phách (mất hồn mất vía) không còn một chút tiêu sái vốn có.

” Người, người không thể giết ta!” Phương Lê đột ngột ngẩng đầu liền nói ” Đây, ngươi làm như vậy đối với người không có chỗ tốt, nhà của ta...”

” Phương lê, ta xem trước đây ngươi còn rất thông minh, lúc này lại rất hồ đồ” Âm thanh Đằng Thanh Sơn bình thản, ánh mắt tựa hồ như nhìn một thi thể ” Ta không nghĩ giết ngươi nhưng ngươi lại chọc ta, về phần ngươi nói Phương gia của ngươi...ha ha, trong mắt ta Phương gia của ngươi chẳng là cái gì cả!”

Đằng Thanh Sơn đá ra một cước.

Phốc!!

Phương Lê căn bản không kịp né tránh, mũi chân của Đằng Thanh Sơn đã đá vào yết hầu của hắn.

” Ôi,,ôi..”

Ánh mắt Phương Lê tròn xoe, máu tươi từ khóe miệng chảy ra, đến khi tử vong tới trong đầu hắn hiện ra một vài cảnh tượng, mới ngày nào hắn còn chăm chỉ, tại trong Phương gia cùng các thế hệ đệ tử trở hết tài năng...

Từ đó trở đi, hắn chính là cậu ấm, nhắc tới Lê công tử, ai không biết?

Hắn có kế hoạch lớn đã vẽ ra, giấc mộng của hắn phải thực hiện, đáng tiếc.....

Theo một cước này của Đàng Thanh Sơn, tất cả thành hư không/

Ánh mắt Phương Lê âm đạm, thân thể yếu đuối gục trên mặt đất không hề nhúc nhích.

”Loảng xoảng...” Đàng Thanh Sơn nhẹ buông, xích sắt rơi trên mặt đất.

Đàng Thanh Sơn quay người trở về, chỉ để lại vài người của Phương Lê hai mặt nhìn nhau.

”A, đúng rồi” Đàng Thanh Sơn quay đầu lại nhìn Phương Hoàn ”Ta đã nhìn thấy người vài lần, người gọi là Phương Hoàn a, người về nói cho gia chủ của Phương gia nói nếu muốn tìm ta báo thù, ta không ngại, tuy nhiên...lúc này chỉ là thù hận của ta và Phương Lê, nếu Phương gia muốn làm càn, chính là thù hận giữa ta và Phương gia”

”Trả thù ta. Trước hết phải chuẩn bị...”

”Phương gia của các người từ nay trở về sau bị xóa tên khỏi Đoan Mộc đại lục”

Đàng Thanh Sơn nói rất bình thản nhưng những người nghe thấy lời này đều không rét mà run.

Khi Đàng Thanh Sơn đi qua đám kỵ binh, đám kỵ binh liền lui ra một khoảng cách chừng hơn hai mươi trượng.

”Thật đáng sợ”

”Đội trưởng, người này sao mà lợi hại vậy?”

Nhóm kỵ binh hoàn toàn rối loạn, gã hủi đội trưởng đội kỵ binh trên mặt còn có tia vết máu run run hủi, hấn sợ hãi nhìn Đàng Thanh Sơn phía xa xa, lại nhìn một mảnh hỗn độn tự nói ”Chúng ta làm sao lại gặp phải hấn, chúng ta dám ngăn cản hấn chẳng phải là muốn chết sao?”

Nếu biết hậu quả nhóm kỵ binh làm sao dám đi ngăn cản?

Lúc này ngẫm lại quả thật là muốn chết mà.

”Phương Hoàn đại ca, làm sao bây giờ?” Những người còn lại nhìn thi thể của Phương Lê, sau đó quay qua Phương Hoàn hỏi.

Phương Hoàn liền ôm lấy thi thể của Phương Lê, bình tĩnh nói ”Tin tức công tử chết tạm thời đừng truyền ra bên ngoài. Lúc này hết thảy để cho gia chủ quyết định”

.....

”Đại thúc” Tiểu Bình hoan hô nói

”Chủ nhân, lão Uông ta được mở rộng nhân giới ”

Đàng Thanh Sơn mỉm cười, nhìn về mảnh thú thiếu niên bị trói như cái bánh chưng nói ”Tiểu, muội hỏi hấn giúp ta một chút, hấn có nguyện bái ta làm thầy không”

285. Chương 43: A Thú

Lý lập tức giải thích:”Đồ đệ chính là môn đồ!”

Trên Đoan Mộc đại lục, cũng không có ”Đồ đệ”, mà kêu là ”Môn đồ”, còn sư phụ thì được xưng là ”Lão sư”.

”Rống ~~~” Lý cúi đầu, nhìn mảnh thú thiếu niên.

Trong đôi mắt mảnh thú thiếu niên lộ ra sắc thái khó hiểu, cũng liên tục kêu lên. Hàng năm không có biện pháp cùng với nhân loại trao đổi, làm mảnh thú thiếu niên cảm thấy phi thường thích thú khi nói chuyện với nữ tử hiểu được Thú ngữ ở trước mắt này. Hấn cảm thấy.....nữ tử này là người đáng yêu nhất, tốt nhất trong đám nhân loại mà hấn gặp từ trước tới nay!

"Chủ nhân, lấy thực lực của ngươi, có thể làm học trò của ngươi coi như là phúc khí* của hân. Mãnh thú thiếu niên này khẳng định là sẽ đáp ứng." Lão Uông cười ha hả nói.

"Đó là đương nhiên." Tiểu Bình cũng tự tin nói.

Đặng Thanh Sơn ngược lại chỉ cúi đầu nhìn mãnh thú thiếu niên, càng xem càng thấy thích. Đây chính là người mà Đặng Thanh Sơn hân có thể truyền y bát*. Trong tương lai, đệ tử này hân là có thể đem Nội gia quyền phát dương quang đại a! Có thể dưới tình huống không ai dạy, chỉ thuần túy bắt chước dã thú, cảm nhận thiên địa tự nhiên đã có thể đạt tới cảnh giới Tông Sư.

Thiên tài!

"Nếu hân hiểu được ngôn ngữ, ngay từ đầu lại có người truyền thụ phương pháp tu luyện nội kinh, chỉ sợ hân cũng không thể đạt tới cảnh giới Tông Sư như bây giờ." Đặng Thanh Sơn trong lòng cảm thán: "Không hiểu ngôn ngữ con người, phúc họa quả nhiên khó nói a."

"Rống ~~~" Sắc mặt Lý không tốt lắm, lần lượt phát ra vài tiếng gầm.

Mãnh thú thiếu niên lại không hề hé răng.

"Sao?" Đặng Thanh Sơn cảm thấy có vẻ không ổn.

"Đặng đại ca." Lý bất đắc dĩ nhìn qua: "Mãnh thú thiếu niên này chính là một kẻ đầu óc cố chấp. Có thể lúc trước, Đặng đại ca ngươi đấu với hân một hồi, cho nên mãnh thú thiếu niên hân tồn tại địch ý với ngươi. Cho dù ta nói như thế nào, hân cũng không chịu, hoàn toàn là một kẻ ngoan cố, một kẻ đầu óc cố chấp!"

Đặng Thanh Sơn nghe vậy, có chút kinh ngạc.

"Ta vừa rồi cũng không hạ thủ độc ác a." Đặng Thanh Sơn bất đắc dĩ nhìn mãnh thú thiếu niên.

Mãnh thú thiếu niên lại không hề lên tiếng.

"Mãnh thú thiếu niên này không hiểu ngôn ngữ loài người, từ trước đến nay lại luôn sinh hoạt cùng dã thú, phỏng chừng trí tuệ cũng tựa như một hài đồng." Đặng Thanh Sơn đoán: "Hân có lối suy nghĩ sợ thật đúng là không thể so sánh với người thường." Đặng Thanh Sơn không ngừng suy tư, muốn tìm ra cách mà có thể khiến cho mãnh thú thiếu niên này nghe lời.

Trí tuệ thấp, lại thập phần dã tính.

Ở trong lồng đồ sắt đã vài năm, mãnh thú thiếu niên này đích xác khó bỏ được những tính nết vốn có.

"Đặng đại ca."

Lý bất đắc dĩ mở miệng: "Tâm tính của mãnh thú thiếu niên này thật giống như một con dã thú. Ngươi không biết, cách hân nói với ta.....tựa như như một hài tử hai, ba tuổi. Hơn nữa còn cố chấp hơn hài tử, đầu óc của hân gần như hoàn toàn xơ cứng."

"Tiếp tục xuất phát, trên đường sẽ chậm rãi nghĩ biện pháp." Đặng Thanh Sơn trực tiếp đi về phía mãnh thú thiếu niên, cưỡi hổ xích sắt trên người hân: "Tiểu, nói cho hân, nếu hân dám công kích hoặc chạy trốn, sẽ bị đánh gãy chân!"

"Được." Lý lập tức nói cho mãnh thú thiếu niên.

"Rống rống ~~~" Mãnh thú thiếu niên lập tức hướng về phía Lý, hô lớn.

Lý mỉm cười, nhìn về phía Đặng Thanh Sơn: "Đặng đại ca, ngươi có biết vừa rồi mãnh thú thiếu niên nói cái gì với ta không?"

"Nói cái gì? Thà chết chứ không chịu khuất phục? Hay là gì?" Đặng Thanh Sơn nghĩ không ra mãnh thú thiếu niên muốn nói gì.

Lý nhin không được, cười nói: "Ta đem lời của ngươi nói cho hân, mà mãnh thú thiếu niên này nói với ta..... Hân không trốn nhưng sẽ chỉ đi theo ta!"

"Đi theo ngươi?" Đặng Thanh Sơn tựa hồ có chút hiểu được.

Mãnh thú thiếu niên này vốn không thể trao đổi với nhân loại, một khi rời khỏi đoàn người Đẳng Thanh Sơn.....chắc chắn hắn sẽ bị một đám nhân mã khác bắt lấy. Không có trí tuệ của con người, tuy rằng khí lực của hắn lớn, nhưng chỉ cần bị rơi vào bẫy rập thì hắn rất dễ dàng sẽ bị bắt!

Rời Lý, vận mệnh của hắn sẽ tiếp tục bị thảm! Đã từng ném qua mười mấy năm khốn khổ, mãnh thú thiếu niên đương nhiên không bao giờ muốn như vậy nữa!

Phải đi theo nữ tử nhân loại này!

Mãnh thú thiếu niên hạ quyết tâm.

**

Chạng vạng tối, khi trời đã gần như bị bao phủ trong bóng đêm, xe ngựa của đám người Đẳng Thanh Sơn liền dừng lại ở bên cạnh một con sông trên quan đạo. Tối nay, bọn họ chuẩn bị qua đêm ở đây!

"Đẳng đại ca, xem ra Đan Ương Thành Phương gia sẽ không đến đuổi giết chúng ta a." Lý cười nói.

"Ân, cả ngày nay tốc độ của chúng ta cũng không mau, muốn đuổi giết thì hắn là đã sớm đuổi tới." Đẳng Thanh Sơn hướng phía Nam nhìn thoáng qua, cười cười: "Phương gia đã có thể trở thành chủ nhân Đan Ương Thành, còn không vụng về đến mức như vậy." Nói xong, Đẳng Thanh Sơn đảo ánh mắt về bên cạnh.

**, mãnh thú thiếu niên mặc quần cộc bằng da thú, hai tay hai chân chầm đất, tựa như một con sói đang ngồi xổm.

"Đứng lên!" Đẳng Thanh Sơn đột ngột quát.

Mãnh thú thiếu niên bị Đẳng Thanh Sơn trừng mắt, hắn lập tức hiểu được ý tứ của nhân loại cường đại này liền đứng lên, hai chân đứng thẳng tắp.

Lý nhin không được nở nụ cười.

"Đẳng đại ca, chỉ riêng việc bảo hắn đi bằng hai chân cũng sẽ rất khó đấy." Lý nói.

"Ân, tiểu tử này khi thấy ta quay sang chỗ khác, hai tay hai chân liền lập tức trùng xuống." Đẳng Thanh Sơn mang vẻ mặt bất đắc dĩ. Tuy mãnh thú thiếu niên không nhận hắn làm sư phụ, nhưng Đẳng Thanh Sơn đã bắt đầu mạnh mẽ sửa lại một vài thói quen của hắn. Tỷ như, đi bằng hai chân, tỷ như, ăn cơm phải dùng đũa!

"Dạy đệ tử như vậy, thật là khó a." Đẳng Thanh Sơn thở dài, cười khổ nói.

"Lão Ương, chuẩn bị quần áo sạch sẽ cho tiểu tử này." Đẳng Thanh Sơn hô một tiếng.

"Vâng, thưa chủ nhân." Lão Ương rất chịu khó.

"Kế tiếp, ta phải để hắn cắt hết móng tay dài, để hắn đi tắm rửa, rồi mặc quần áo vào!"

Đẳng Thanh Sơn cảm thấy điều này rất khó khăn. Nhưng lấy hắn là người đầu tiên sáng tạo ra mạch Nội gia quyền, đại đệ tử của mình không ngờ ngay cả quần áo cũng không mặc thì thật sự là mất mặt a.

Hơn nữa, Đẳng Thanh Sơn cũng muốn để mãnh thú thiếu niên này trở về cuộc sống của con người.

"Tiểu tử, đi theo ta." Đẳng Thanh Sơn trực tiếp đuổi tay chộp tới.

"Ôi ôi ~" Mãnh thú thiếu niên nghe rằng trợn mắt, có chút sợ hãi.

"Nói cho người, đừng có phản kháng." Đẳng Thanh Sơn không để ý, túm lấy cổ của mãnh thú thiếu niên, sau đó liền nhấc lên. Đẳng Thanh Sơn biết.....tên đệ tử này có lực lượng gần mười vạn cân, thân thể thừa nhận lực lượng cũng cực cao, chỉ như vậy không có khả năng làm hắn bị thương.

Mãnh thú thiếu niên cứ như vậy bị mang theo. Tuy đôi mắt thỉnh thoảng hiện lên hung quang, nhưng một hồi ức đáng sợ về người trước mắt khiến hắn cũng không dám làm gì.

.....

Đêm khuya.

Thanh Loan cùng Cuồng Phong Ứng đều ngủ tạm ở trên đỉnh xe ngựa, còn Tiểu Bình và Lý thì ngủ ở trong xe. Xe ngựa rất rộng, cho dù là phía trước cửa xe cũng đều đủ để cho ba, bốn người ngồi. Đằng Thanh Sơn chính là đang khoanh chân, ngồi ở cửa xe.

"Vù vù ~"

Bên cạnh truyền đến tiếng ngáy mỏng manh, yếu ớt, Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy mãnh thú thiếu niên mặc bộ áo bông màu xám, khuôn mặt nhỏ nhắn và đã tắm sạch sẽ đang cuộn mình nằm trên mặt đất.

"Vẫn là một thiếu niên." Đằng Thanh Sơn yên lặng nhìn hần.

Mãnh thú thiếu niên mặc xong quần áo, thật giống như một nhân loại bình thường. Bộ dáng cuộn mình nằm của thiếu niên, không hề khác một con mèo!

"Đằng đại ca." Lý từ trong xe ngựa đi ra, cũng hướng mãnh thú thiếu niên nhìn lại, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ: "A Thú hần kỳ thật cũng chỉ là một tiểu hài tử. Hài tử vốn không hiểu chuyện, hoàn toàn chỉ dựa vào bản tính, dựa vào dã tính a. Cũng không có ai trông nom hần!"

Đằng Thanh Sơn cũng gật gật đầu.

Đằng Thanh Sơn còn nhớ rõ quá trình mạnh mẽ cắt móng tay sắc nhọn và mặc quần áo cho mãnh thú thiếu niên.

"Đối với tiểu tử ngoan cổ này, nói nhẹ căn bản không được, chỉ còn cách dùng sức mạnh." Đằng Thanh Sơn thở dài.

"Ta hỗ trợ a." Lý cười nói: "Không cần cứ phải dùng nắm tay đâu."

"Đằng đại ca, ta chuẩn bị từ ngày mai bắt đầu cùng Tiểu Bình và A Thú học nói chuyện!" Lý nói.

"Học nói chuyện?" Đằng Thanh Sơn nghe xong, khẽ gật đầu: "Àn, ý kiến hay. Bất quá, sẽ vất vả cho người."

"Không có việc gì."

Lý nhìn A Thú, tựa như mẫu thân nhìn hài tử: "Kỳ thật, ta cảm giác hần rất đáng thương, thậm chí so với ta còn đáng thương hơn. Từ nhỏ hần đã không có cha mẹ, chỉ sinh hoạt với dã thú, ngay cả tiếng người cũng không biết nói..... Có ta với Tiểu Bình cùng nhau dạy, tin tưởng A Thú nhất định sẽ có thể mở miệng nói chuyện."

Đằng Thanh Sơn nhìn bộ dáng giờ phút này của Lý liền nở nụ cười, nói: "Tiểu, bộ dáng lúc này của người thật giống như mẹ của hần."

"Vậy ai là cha của A Thú?" Lý hỏi lại một câu.

Đằng Thanh Sơn ngẩn ra, lập tức ho khan hai tiếng, quay đầu nhìn về phía những phương hướng khác.

**

Thần Phủ Sơn có ý nghĩa đặc thù với Đoan Mộc đại lục!

Thần phủ Thiên Thần "Đại Vũ" chính là người đã thống nhất ngôn ngữ, thống nhất văn tự, truyền bá phương pháp tu luyện. Trong lòng con dân của Đoan Mộc đại lục luôn luôn cảm kích Thần phủ Thiên Thần "Đại Vũ". Bởi vì quan hệ đến Đại Vũ, Đoan Mộc đại lục đồng dạng một năm có mười hai tháng, cũng có lễ tế năm mới!

Ngày lễ tế năm mới, cơ hồ tất cả dòng họ gia tộc đều hướng Thần phủ Thiên Thần Đại Vũ cầu phúc!

Mà ở phía Đông Nam của Thần Phủ Sơn, có một tòa thành trì lớn nhất Đoan Mộc đại lục -- Nam Sơn Thành! Cũng được xưng là "Đại Vũ thành", hay "Thần phủ thành".

Nam Sơn Thành này, có thể nói chính là nơi phồn hoa nhất Đoan Mộc đại lục. Ngay cả "Lôi Dao Thiên Thần" Đoan Mộc Vũ năm đó sau khi thống nhất thiên hạ, cũng đồng dạng định đô ở đây!

.....

Mà lúc này, đoàn người Đàng Thanh Sơn từ khi rời Đan Ương Thành đã đi được tám ngày, khoảng cách đến Nam Sơn Thành cũng vền vện chỉ còn lại trăm dặm lộ trình.

Chạng vạng tối.

Đát! Đát! Đát!

Xe ngựa đi tới, Đàng Thanh Sơn cùng với lão Uông chần ngựa đều ngồi ở trên xe ngựa. Mà cười Đà thú là một gã thiếu niên gầy gò mặc áo bông dài màu xám, đúng là mãnh thú thiếu niên! Trải qua vài ngày huấn luyện, mãnh thú thiếu niên ít nhất đã có bộ dáng như một con người.

"A Thú!" Tiểu Bình xuyên thấu qua cửa sổ xe ngựa, hô.

Mãnh thú thiếu niên lập tức quay đầu nhìn qua. Cùng Lý và Tiểu Bình học nói chuyện mấy ngày nay, mãnh thú thiếu niên rất quen thuộc với cái tên A Thú này.

"A Dầy!" Mãnh thú thiếu niên cũng gian nan phát âm.

Lý ở một bên cửa sổ khác lập tức lắc đầu, hơn nữa còn gầm nhẹ hai tiếng, nói rằng mãnh thú thiếu niên phát âm không đúng, sau đó nói: "A.....Thú!"

"A.....Dầy!" Đầu lưỡi của mãnh thú thiếu niên tựa hồ bị xơ cứng, thanh âm luôn luôn có vấn đề.

Đàng Thanh Sơn nghe thấy ở phía sau, Lý và Tiểu Bình đang dạy mãnh thú thiếu niên nói chuyện, không khỏi nở nụ cười. Mấy ngày nay, Lý các nàng đều là như vậy, vừa đi vừa dạy..... Mãnh thú thiếu niên kia hiện giờ đã có thể nói vài chữ. Tuy rằng phát âm không chính xác, nhưng dù sao cũng đã có tiến bộ.

"Lão Uông, lúc này sắc trời đã tối muộn, xem ra, chúng ta lại phải ngủ qua đêm ở bên ngoài. Đợi đến ngày mai, mới có thể đi tới Nam Sơn Thành." Đàng Thanh Sơn cười nói.

"Ân, giữa trưa ngày mai hẳn là có thể tới nơi." Lão Uông cười nói.

"Ân?" Đàng Thanh Sơn bỗng nhiên nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trên quan đạo xa xa phía trước đang có một mảng lớn đông nghìn nghịt, hoàn toàn là do vô số quân sĩ tụ tập lại mà thành.

*phúc khí: may mắn.

*y bát: sở học, hay nói cách khác chính là những võ công mà Đàng Thanh Sơn tham ngộ được.

286. Chương 44: Gây Ra Rắc Rối.

Lão Uông nhìn về phía Đàng Thanh Sơn.

- Đàng đại ca, phía trước có chuyện gì vậy?

Lý cũng vén màn cửa xe lên hỏi.

Đàng Thanh Sơn nhìn về phía trước. Phía trước tập trung đông đúc lượng lớn quân sĩ đang hạ trại, đóng quân trên đồng hoang trống trải bên trái quan đạo. Thoạt đầu vừa nhìn thấy người tấp nập hết sức đông đúc, song nhìn kỹ lại, tuy có vô số quân sĩ đóng quân ở đó, nhưng lại chưa chiếm hết quan đạo.

Lữ nhân qua lại, vẫn có thể thông hành như cũ.

- Là một đội quân hạ trại tại đó.

Đàng Thanh Sơn cười đáp.

- Trời còn chưa tối hẳn, bọn họ đã hạ trại rồi?

Lý kinh ngạc nói.

Lão Ưông bên cạnh cười ha ha nói:

- Tiểu cô nương, hai bên quan đạo này, có nơi là núi hoang, có chỗ là đồng ruộng. Nhiều quân sĩ như vậy, muốn đóng quân thì phải cần một điểm rất lớn. Địa điểm như vậy lại không nhiều! Bọn họ nếu tiếp tục tiến trước, thì sợ rằng sẽ không còn nơi mà đóng quân nghỉ ngơi nữa.

Lý nghe xong hơi đỏ mặt.

- Tiếp tục đi!

Đằng Thanh Sơn lại cười cười mở miệng.

Cộp! Cộp! Cộp!

Hai con ngựa Xích Phong Chiến kéo xe, tiến nhanh về phía trước. Còn thiếu niên hung thú cười trên đà thú thì lại vẫn đang lẩm nhẩm: "A Hậu... A Hậu..."

Dần dần đã đến gần quân hạ trại.

Ở chỗ quan đạo lân cận, có không ít quân sĩ đang cầm chiến khí hoặc trường mâu. Bọn họ cũng không giữ hạo ý gì nhìn qua nhóm mấy người Đằng Thanh Sơn đang đi qua trước mắt. Đằng Thanh Sơn thì lại tiêu diêu tự tại ngồi phía trước của xe ngựa, hữu thủ nắm lấy Luân Hồi Thương, Lý thì thông qua cửa sổ nhìn ra ngoài.

- Ha ha. Tiểu mỹ nhân! cười cho thiếu gia một cái nào!

- Chắc chắc. Một cô nương thật xinh đẹp!

Mấy kẻ vừa ăn xong cơm tối, ngồi buồn tẻ đó lập tức hết người này đến người khác cười hét lên.

"Hừ." Lý tức khắc dùng bức màn che lại cửa sổ xe, không lộ đầu ra nữa.

- Tiểu mỹ nhân tức giận rồi à!

- Tiểu mỹ nhân, đừng đi vội mà!

Mấy quân sĩ đó trông thấy Lý không lộ mặt nữa, không khỏi cười lăn cười bò. Song, bọn họ tuy hi hi ha ha cười trên gheo, nhưng không có bất cứ một quân sĩ nào dám to gan cản trở nhóm Đằng Thanh Sơn, bởi vì quân đội có quân quy, trên quan đạo này người qua lại không ít, quân đội cao cấp, đương nhiên nghiêm cấm nhân mã dưới trưởng cản trở người khác.

"Quân đội này quân kỷ quả là rất nghiêm." Đằng Thanh Sơn lộ ra một tia cười, nhưng cùng với việc tiến tới, sắc mặt Đằng Thanh Sơn đã có chút không dễ coi lắm, mày cũng nhíu lại.

Trên xe ngựa, Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã nhìn thấy...

Ở chính giữa quân đội bên cạnh quan đạo, có một lượng lớn nô lệ cả nam cả nữ đang bị dây thừng trói chặt hai tay, cơ hồ đều là người trưởng thành hoặc thiếu niên, lại không có hài đồng và người già. Tất cả nô lệ mặt mũi bẩn thỉu, quần áo trên người rách rưới, đang bị lượng lớn quân sĩ vây lại trông coi.

Nô lệ có rất nhiều, đã bị phân thành nhiều đám!

Mỗi một đám đều có lên đến ngàn nô lệ!

"Nhiều nô lệ như vậy?" Đằng Thanh Sơn nhíu mày, thì thầm nói.

- Chủ nhân.

Lão Ưông bên cạnh hạ thấp giọng nói:

- Hiện giờ các đại gia tộc đánh chiến lẫn nhau, kẻ chiến bại rơi vào kiếp nô lệ có rất nhiều. Xem đội quân này... đoán chừng là từ một vùng nào đó áp giải nô lệ đến Nam Sơn thành!

Nam Sơn thành là thành trì phồn hoa nhất trong cả Đao Mộc đại lục.

Buôn bán nô lệ, tại Nam Sơn thành đương nhiên cũng là lớn nhất.

”Nô lệ...” Theo xe ngựa tiến trước, Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên nhìn thấy một đám người nô lệ khác phía trước, một nam tử dáng vẻ sĩ quan đang đi đến đó.

Sĩ quan này nhìn cẩn thận một lúc, liền một tay nắm lấy một nữ tử mảnh mai, gầy gầy mái tóc rối của nàng.

- Ngẩng đầu!

Sĩ quan quát lạnh một tiếng xem xét kỹ, trên mặt lộ ra một tia cười nhàn nhạt, phân phó nói:

- Đem nữ tử này vào trong đại trướng của ta!

Nữ nô lệ trong mắt tràn ngập sự kinh hoàng.

- Dạ, đại nhân.

Hai quân sĩ phía sau hần lập tức tuân mệnh đi bắt nữ nô lệ này.

- Không, không, đại nhân, buông tha cho ta đi, buông tha cho ta đi!

Nữ nô lệ tức khắc khẩn cầu, nhưng hai quân sĩ đó sức lực rất mạnh, căn bản không thèm để ý đến khẩn cầu của nữ nhân, một người nắm lấy hai vai của nữ nhân, người còn lại nắm lấy hai chân, trực tiếp nâng nàng lên.

- Buôn con bé ra!

Bên cạnh có nam nhân gào thét lên.

- Buông muội muội ta ra!

Có hai nam tử tuy tay đã bị trói lại, nhưng vẫn giãy dụa xông mạnh lên, trực tiếp đâm ngã một quân sĩ trong đó.

- Phản rồi!

Một quân sĩ đang trông coi nô lệ bên cạnh lập tức vùng mạnh roi dài lên, tàn nhẫn quát lên người một nam nô lệ trong đó.

Chát! Chát!

Roi quất vào thịt, âm thanh khiến những nô lệ khác từng người một đều run rẩy sợ hãi, còn hai nam nô lệ kia thì bị quất đến lăn lộn trên đất.

- Mẹ nhà mày, quất cho chết, dám đâm vào lão tử!

- Nhanh lên!

Sĩ quan đó lại nhàn nhạt quát.

- Tha cho bọn họ đi, ta đi cùng các người, ta đi cùng các người.

Nữ nô lệ đó đã suy sụp rồi.

- Có bản lĩnh cứ giết ta đi, cùng lắm là chết.

Một nam nô lệ bị roi quất trong đó lại gào thét lên.

...

Trông thấy cảnh này, Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm than. Trên Đoan Mộc đại lục này nô lệ vô cùng nhiều, đích xác... nô lệ có thể nói là hoàn toàn không có một chút quyền tự chủ nào, đến sinh tử cũng đều bị người khác khống chế.

- Những người này có lẽ vừa trở thành nô lệ, còn biết phản kháng.

Lão Ưông lắc đầu thở dài nói.

- Đợi sau khi bọn họ chịu tận đắng cay rồi, lòng chết rồi, thì họ sẽ giống như cây gỗ, không ai có thể giúp được mấy nô lệ này, cho dù là Lôi Dao thiên thần Đoan Mộc cường đại cũng giúp không nổi bọn họ.

Đằng Thanh Sơn cùng lão Uông lúc này đều không chú ý đến thiếu niên hung thú, bởi vì thiếu niên hung thú ở phía trước của xe ngựa, Đằng Thanh Sơn căn bản không nhìn thấy mặt của thiếu niên hung dữ, đang dữ tợn đến mức nào!

Thiếu niên hung thú nhìn trừng trừng vào cảnh phía trước, trong đầu từng cảnh tượng một hiện lên. Lúc nhỏ bị tổ chức buôn bán nô lệ bắt lại, sau đó hết lần này đến lần khác trải nghiệm đáng sợ, trong lòng hắn hận nhất chính là lũ người bắt giữ, đánh đập giết hại nô lệ đó!

Đám người đó, hắn thống hận nhất!

Cừu hận mười mấy năm!

- Muốn chết? Đã là nô lệ, muốn chết cũng chết không được. Cho hắn ném thử chút vui vẻ, đừng làm hắn chết, còn cần bán lấy bạc đó.

- Dạ. Đại nhân.

Thiếu niên hung thú trông cảnh đó, mắt bắt đầu biến thành màu đỏ đậm. Hắn chính là một con dã thú, một khi phát cuồng, thì cái gì cũng dám giết, đến Phương Lê lúc trước cũng không dám khinh dễ tiếp cận thiếu niên hung thú.

"Gru..."

Một tiếng gầm hoang dã vang lên tức giận.

"Không ổn!"

Đợi đến khi Đằng Thanh Sơn nghe thấy tiếng gầm, thiếu niên hung thú đã xông vào trong đám người quân đội đó rồi. Một con dã thú sống như thiếu niên hung thú, hai tay hai chân lao như bay, nơi nào đi qua nơi đó máu tươi bắn loạn, từng tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên. Gần như chỉ trong nháy mắt, hắn đã xông đến chỗ trông giữ nô lệ.

- A!

Thiếu niên hung thú một tay đã nắm lấy quân sĩ đang tra tấn nam nô lệ đó.

- Thả hắn ra!

Sĩ quan đã đi xa, quay đầu lại thấy một màn ô a này, lập tức hét lên giận dữ. Xung quanh lượng lớn quân sĩ hơi ngẩn ra, từ đâu mọc ra một tên điên? Nhưng, ngay sau đó liền là một trận lửa giận, lại có kẻ dám đơn thương độc mã xung kích quân đội bọn họ!

"Gru..."

Thiếu niên hung thú đem quân sĩ đó nhấc cao lên, sắc mặt nanh ác.

- Buông ta ra, buông ta ra.

Quân sĩ kêu gào.

Thiếu niên hung thú song thủ chọt dùng lực.

"Xoẹt..."

Thị thể quân sĩ trực tiếp bị xé rách.

- Giết hắn cho ta!

Tên sĩ quan đại nộ quát.

"Ồ ô..." Thiếu niên hung thú trong họng phát ra từng trận từng trận quái thanh, hắn trên thân đầy máu tươi, nhảy ra lần nữa, tất cả những người có gan dám ngăn cản hắn, hắn đều giết chết!

Nhưng một lần này...hắn không thành công!

- Dừng tay!

Bỗng một tiếng thét tức giận thấp trầm vang lên, phảng phất như tiếng sấm rền trên trời không ngừng vang dội.

Đằng Thanh Sơn nắm lấy bả vai của thiếu niên hung thú, mặc cho thiếu niên hung thú phản kháng thế nào cũng thoát không được, hắn ngoắc đầu lại, một đôi con ngươi màu đỏ rực trừng trừng nhìn Đằng Thanh Sơn, phát ra từng tiếng gầm nhẹ liên tiếp. Đằng Thanh Sơn lạnh lẽo nhìn hắn, chợt dùng lực, liền làm thiếu niên hung thú đau đớn cùng cực.

- Sát!

- Giết chết hắn!

Đám quân sĩ đó đều vây sát lại, lượng lớn khảm đao bổ tới, trường mâu đâm tới.

Trong một tay còn lại của Đằng Thanh Sơn đang nắm Luân Hồi Thương, trong nháy mắt, Luân Hồi Thương hóa thành ngàn vạn thương ảnh, chỉ nghe thấy một trận leng keng loảng xoảng loạn xạ vang lên, từng cây binh khí một trực tiếp bị quăng bay lên, đám quân sĩ vây giết Đằng Thanh Sơn và thiếu niên hung thú ai nấy đều trợn trừng mắt nhìn.

- Đây, đây là, sao lại...

Từng quân sĩ một cúi đầu nhìn trong tay trống rỗng, rồi lại nhìn Đằng Thanh Sơn, trong mắt hoàn toàn chỉ có vẻ kinh hãi.

- Sao lại thế này?

Một tiếng quát tức giận bất mãn vang lên.

Từ phía trước không xa đi tới hai người, một lão nhân đội mũ, mặc áo choàng quý giá, còn một kẻ khác bên cạnh hắn, lại là một hán tử cường tráng gương mặt cương nghị, trên lưng hắn đang có một thanh khảm đao cực lớn, mục quang thì giống như điện, làm người khác trong lòng phát sợ.

- Mục quân sự!

Tên quân sĩ đó lập tức cung kính hành lễ.

- Ở đây xảy ra chuyện gì vậy?

Lão nhân đó bất mãn nói.

Sĩ quan cung kính nói:

- Vừa rồi tên thiếu niên như kẻ điên kia đột nhiên giết người, chính trong nháy mắt đó, chúng ta đã mất đi ba huynh đệ, còn có rất nhiều người thụ thương. Ta hạ lệnh đem hắn giết chết, vậy mà vị thanh niên mặc bạch bào này bỗng nhiên xuất hiện, áp chế lại thiếu niên điên đó, cũng đồng thời chặn bay đi binh khí của quân sĩ xung quanh.

- Ô?

Lão nhân nhìn xung quanh, trong lòng thâm kinh hãi.

Trong nháy mắt đã chặn bay toàn bộ binh khí công kích đến từ bốn phương tám hướng, hơn nữa lại không gây thương tổn đến một ai, thực lực này cũng đủ lợi hại rồi.

- Người là người gì? Lại dám xông vào quân doanh của ta.

Lão nhân nhìn về Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn một tay đè thiếu niên mãnh thú, nhàn nhạt nói:

- Môn đồ của ta, đối với người áp giải nô lệ, mua bán nô lệ rất oán hận.

- Vừa rồi người của các vị tra tấn nô lệ có lẽ đã khiến môn đồ của ta đại nộ, cho nên đã giết lên... khiến bên các vị chết mất một số người. Đây là do ta quản giáo không đủ, xin lượng thứ.

- Đụng chạm quân doanh của ta, giết nhân mã của ta, một câu nói mà muốn xong sao?

Lão nhân sắc mặt chợt trầm xuống.

- Ta vừa rồi hỏi người, người là người thế nào, người còn chưa trả lời!

- Tại hạ Đằng Thanh Sơn!

Đằng Thanh Sơn cười nhạt nhìn lão nhân này.

- Không biết ngài là...?

Lão nhân cũng lạnh nhạt nói:

- Lão phu Mục Vạn quản sự của hãng buôn Húc Nhật! Quân đội này, là quân đội của hãng buôn Húc Nhật...Nô lệ này, cũng là hãng buôn Húc Nhật ta bỏ một khoản lớn mua về. Môn đồ của người giết nhân mã của ta, thế này đi, kẻ làm sự phụ như người hãy đi theo ta một chuyến

287. Chương 45: Phó Dao

Nguyên hần tưởng rằng đó là một chi quân đội của đại gia tộc nào đó, không nghĩ tới lại là quân đội của Húc Nhật thương thành. Đằng Thanh Sơn mặc dù mới vào Đoàn Mộc đại lục không lâu, nhưng với Húc Nhật thương thành thanh danh đã lan xa thì cũng biết không ít. Tỷ như "Húc Nhật Tửu Lâu" trải rộng khắp ba mươi sáu phủ thành chính là một trong những sản nghiệp của họ.

Làm một đại thương thành, tửu lâu chỉ là một loại sinh ý mà thôi.

Trong các ngành nghề ở đây, lợi nhuận lớn nhất, dễ kiếm nhất chính là buôn bán nô lệ, Húc Nhật thương thành đương nhiên sẽ nhúng tay, hơn nữa còn là một trong những bá chủ của nô lệ mậu dịch. Nô lệ mậu dịch trong thiên hạ, tối thiểu có hai đến ba thành là do Húc Nhật thương thành khống chế. Hai, ba thành mặc dù nghe có vẻ không nhiều lắm, nhưng dù sao..... tranh bá thiên hạ có rất nhiều gia tộc, trong đó cũng có không ít gia tộc đều làm nghề này.

Có thể cùng các đại gia tộc cạnh tranh, còn đoạt được hai, ba thành đã có thể chứng minh thế lực của Húc Nhật thương thành lớn đến mức nào.

Dù họ chưa chinh chiến thiên hạ nhưng ai cũng biết, Húc Nhật thương thành chính là một trong những thế lực lớn nhất trên Đoàn Mộc đại lục.

"Mục quản sự!" Đằng Thanh Sơn cười nhẹ: "Ta có việc!"

Sắc mặt Mục Vạn nhất thời hơi đổi. Ở xung quanh, đông đảo đám quân sĩ cũng nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn. Mục Vạn lạnh lùng nói: "Sao, người của Húc Nhật thương thành ta chẳng lẽ chết vô ích?"

Việc này Đằng Thanh Sơn đích xác không thể không để ý.

Trên Đoàn Mộc đại lục, nô lệ chính là hàng hóa! Thương thành người ta vận chuyển hàng hóa, cho dù họ có đánh chết nô lệ cũng không quan hệ đến Đằng Thanh Sơn. Người ta không trêu chọc Đằng Thanh Sơn hần, thế nhưng..... mãnh thú thiếu niên lại giết chết ba người của Húc Nhật thương thành, lại còn khiến bọn họ bị thương vài người.

Hoàn toàn đuối lý!

"Mục quản sự, người nói ra phương pháp hòa giải xem." Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt cười.

"Hừ....." Mục Vạn liền mở miệng.

Bỗng nhiên --

Toàn bộ đất đai bỗng nhiên lắc lư, những người nô lệ và đám quân sĩ ở xung quanh đều ngã nghiêng ngã ngựa. "Ca ~~~" Mặt đất nứt ra từng cái, từng cái rãnh sâu.

"Động đất!"

"Là địa chấn!"

Xung quanh, không ít quân sĩ kinh hô lên. Toàn bộ thiên địa lấy Cửu Châu làm trung tâm, khiến Cửu Châu có rất ít tai nạn. Nhưng ở Đao Mộc đại lục thì ngược lại, thiên tai ở đây rất nhiều, như núi lửa bùng phát, nước lũ tàn phá, v.v... "Bảo vệ tốt quân sự đại nhân!" Không ít người hô lên, Mục Vạn cũng có chút hoảng loạn.

"Di, quái, địa phương khác sao lại không bị?" Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nói.

Động đất trong phút chốc liền đình chỉ chấn động.

"Đúng, chỉ có hơn mười trượng xung quanh địa phương này bị chấn động, mặt đất vỡ ra."

"Quái."

Không ít quân sĩ cũng lộ vẻ nghi hoặc. Cả nhóm đều phát hiện, địa phương khác quân sĩ một chút cũng chưa loạn, chỉ có mỗi bọn họ là lều trại bị sập, cây đuốc rơi xuống, trông rất hỗn độn.

"Mục quân sự, nếu không, nói ra một con số đi." Đằng Thanh Sơn cười nhìn Mục Vạn.

Mục Vạn nhìn Đằng Thanh Sơn. Dựa vào ánh mắt Đằng Thanh Sơn, còn có tình huống vừa rồi, trong nháy mắt Mục Vạn liền hiểu được nguyên nhân sinh ra "động đất giả", không khỏi kinh sợ: "Vừa rồi, khẳng định chính là do hấn làm. Thật không ngờ, tên Đằng Thanh Sơn này chỉ đứng yên lại có thể khiến đại địa bị rung mạnh! Hấn tuyệt đối là Tiên Thiên cường giả, tuyệt đối là Vô Thánh!"

"Hảo thân thủ!" Ở bên cạnh Mục Vạn, tráng hán lưng đeo một thanh Đại Khảm Dao nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, mở miệng nói.

Bị tráng hán này nhìn chăm chăm, tựa như bị một đầu viễn cổ cự thú nhìn chăm chăm.

"Người cũng không tệ."

Đằng Thanh Sơn cười nhìn thoáng qua tráng hán lưng đeo đao, sau đó tiếp tục nhìn về phía Mục Vạn: "Mục quân sự?"

Mục Vạn liếc nhìn tráng hán ở bên cạnh một cái, cười nhẹ nói: "Xem ra, Đằng tiên sinh người cùng với Phó tiên sinh là bằng hữu. Một khi đã như vậy..... chết ba gã quân sĩ, tương đương với ba nghìn lượng bạc. Hơn nữa còn bị thương không ít người, tổng cộng tất cả là năm nghìn lượng bạc."

Năm nghìn lượng bạc thoát nhìn có vẻ rất nhiều, nhưng là.....

Kỳ thật chết ba tiểu binh bình thường là chuyện nhỏ, thể diện của Húc Nhật thương thành mới là chuyện lớn! Năm nghìn lượng bạc, cũng là vì Mục Vạn đoán được Thanh Sơn là Vô Thánh cường giả, mới giải quyết như vậy.

"Được". Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía quan đạo, cất cao giọng, nói: "Lão Ông, mang bốn mươi lượng vàng tới đây."

"Vâng".

Trên quan đạo, lão Ông chần ngựa cao giọng đáp. Mà vẫn xuyên thấu qua cửa sổ xe ngựa để hướng ra ngoài nhìn, Lý cũng lập tức lấy bốn mươi lượng vàng từ trong gói đồ ra đưa cho lão Ông ở bên ngoài. Ở thời đại của Lôi Dao Thiên Thần "Đao Mộc Ngọc", một lượng vàng có thể đổi được một trăm lượng bạc.

Nhưng là, người Đao Mộc đại lục lại đặc biệt thích vàng. Bình thường, các đại gia tộc cũng đem vàng cất giữ làm của cải.

Điều này đã khiến số lượng vàng dần ít đi.

Hiện nay, một lượng vàng có thể đổi được một trăm hai mươi lượng bạc. Có một số địa phương, thậm chí còn có thể đổi được một trăm ba mươi lượng!

"Chủ nhân, đây là bốn mươi lượng vàng." Hai tay lão Uông cầm hai thỏi vàng lớn, đưa cho Đằng Thanh Sơn. Hai thỏi vàng này, mỗi thỏi nặng khoảng hai cân.

"Mục quản sự." Đằng Thanh Sơn đưa hai thỏi vàng cho hắn.

"Được, sự tình đến đây là chấm dứt." Mục Vạn vừa nói xong, đồng thời khi tiếp nhận hai thỏi vàng này, trong lòng hắn hơi hơi động: "Mỗi thỏi vàng đều nặng hai cân. Thỏi vàng lớn như vậy, hẳn là của một vài đại gia tộc cất ở trong nhà. Vị Đằng Thanh Sơn này rốt cuộc có lai lịch như thế nào?"

Đừng nói thỏi vàng hai cân, trong thùng vàng kia của Đằng Thanh Sơn còn có một khối vàng lớn hơn rất nhiều!

Sức nặng của nó rất lớn! Đó đều là vàng được chuẩn bị để khi Hắc Thiết Hà Lưu gia trở lại Đông Sơn.

"Nếu sự tình đã chấm dứt, vậy ta sẽ không quấy rầy nữa." Đằng Thanh Sơn nói xong, liền một tay kéo mảnh thú thiếu niên đi ra ngoài.

Mảnh thú thiếu niên căn bản không thể chống cự được Đằng Thanh Sơn. Bất quá, hắn vẫn quay đầu nhìn chằm chằm Mục Vạn.

Mảnh thú thiếu niên mặc dù trí tuệ thấp, nhưng quy tắc của dã thú làm hắn biết trong đám quân đội áp giải nô lệ, lão nhân kia chính là một đại nhân vật.

"Đằng Thanh Sơn, chờ một chút."

Một thanh âm thô hào* vang lên, đúng là tráng hán lưng đeo thanh Đại Khảm Dao, trong ánh mắt mang theo một chút nóng cháy.

"Phó tiên sinh." Mục Vạn liền nói: "Sự tình của chúng ta vẫn còn chưa nói xong!"

Hắn biết rõ tính nết của vị Võ Thánh Phó tiên sinh này, gặp được cường giả lợi hại khẳng định sẽ đi khiêu chiến!

Người được gọi là Phó tiên sinh sau khi bị trì hoãn, nhìn Đằng Thanh Sơn lên xe ngựa, nghĩ ngợi: "Hắn đi về phía Nam Sơn Thành. Xe ngựa đi không quá nhanh, sau một lát hẳn là ta có thể đuổi theo được."

"Mục quản sự, chúng ta tiến vào lều lớn nói chuyện tiếp."

.....

Khi sắc trời hoàn toàn tối, cách chỗ đóng quân của đám quân đội Húc Nhật thương thành hơn hai mươi dặm, mấy người Đằng Thanh Sơn cũng dừng lại nghỉ tạm.

"A Thú, về sau đừng làm bậy nữa." Tiểu Bình đưa một cái dùi dê đã nướng chín cho mảnh thú thiếu niên.

"Hắn là quản sự Húc Nhật thương thành ngại thực lực của chủ nhân. Nếu không, Húc Nhật thương thành không có khả năng lại dễ dàng bỏ qua như vậy." Lão Uông cười ha hả nói. Hắn tuy chỉ còn một mắt, nhưng khi cười vẫn có vẻ rất tự nhiên.

Đằng Thanh Sơn nhú mày, nhìn về phía quan đạo: "Có người tới!"

Lý và những người khác đều quay đầu nhìn lại.

Đang ở trên đỉnh xe ngựa, Cuồng Phong Ưng cũng nhìn về phía Nam.

Đát! Đát! Đát!

Tiếng chân có vẻ rất vội vàng vang lên, một đạo bóng người cưỡi chiến mã một sừng chạy cực nhanh tới.

"Đằng huynh!" Đạo nhân ảnh đỏ từ trên chiến mã liền nhảy xuống.

"Là người?" Đằng Thanh Sơn nhìn người ở trước mặt.

"Ôi ôi ~~" Mảnh thú thiếu niên nhìn chằm chằm người vừa tới, trong đôi mắt lóe ra hung quang. Mảnh thú thiếu niên nhớ rất rõ..... Vừa rồi ở trong quân đội, lão nhân quần sự kia phi thường cung kính với tráng hán lưng đeo Đại Khảm Dao này. Mảnh thú thiếu niên nhìn ra --

Vị tráng hán này, hẳn là địa vị còn cao hơn lão nhân kia!

"Phó tiên sinh?" Đằng Thanh Sơn cười nhẹ, nói: "Phó tiên sinh đến đây không biết là vì chuyện gì?"

"Đằng huynh, tại hạ là Phó Dao!" Vị tráng hán này tóc rối tung rối mù, ánh mắt giống như lôi điện, lớn tiếng nói: "Vừa rồi Đằng huynh chỉ đứng bất động đã làm đất đai ở trăm trượng xung quang bị chấn động mà vỡ ra. Nếu ta đoán không lầm..... Đằng huynh đệ tối thiểu cũng là Tiên Thiên Thực Đan, thậm chí là Tiên Thiên Kim Đan! Phó Dao ta hành tẩu khắp thiên hạ, thích nhất là được cùng cường giả luận bàn, không biết Đằng huynh có muốn cùng ta đánh một trận không?"

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Lý ở bên cạnh.

Hiện nay, Đằng Thanh Sơn thật sự không có hứng thú chiến đấu với Tiên thiên cường giả, trong đầu hắn đều là khổ tu suy nghĩ để bước vào Hư Cảnh!

"Phó Dao!" Bên cạnh, lão Ưông kinh hô một tiếng: "Người là Lôi Dao Vô Thánh "Phó Dao"?"

"Lôi dao Vô Thánh?" Đằng Thanh Sơn nhìn về phía lão Ưông. Lão Ưông lập tức giải thích: "Chủ nhân, thiên hạ ngày nay cũng có không ít Vô Thánh. Bất quá, danh khí cũng phân cao thấp. Trong đó, Phó Dao Phó tiên sinh tu luyện chính là thuộc một mạch của Lôi Dao Thiên Thần, được tôn xưng là Lôi Dao Vô Thánh. Đây tuyệt đối chính là Tiên Thiên Kim Đan cường giả. Thế lực khắp nơi trong thiên hạ, đều rất tôn sùng Phó tiên sinh."

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười.

Tiên Thiên Kim Đan?

Với toàn bộ Đao Mộc đại lục, nơi chỉ mới có hai, ba trăm triệu dân cư, tương đương với một Châu trong Cửu Châu thì phỏng chừng Tiên Thiên Kim Đan cường giả ở đây cũng không vượt quá mười người. Chỉ một gã Tiên Thiên Kim Đan mà đã có thể làm Đao Mộc đại lục chấn động. Đằng Thanh Sơn lại không biết..... Lão thiên rất công bình. Đao Mộc đại lục chịu rất nhiều thiên tai, trời cao cũng sẽ ban ân một chút cho Đao Mộc đại lục.

Có thể có hai đại Chí Cường là Đại Vũ và Đao Mộc Vũ, Đao Mộc đại lục này cũng không phải chỉ đơn giản như hắn nghĩ.

"Người muốn đánh một trận với ta?" Đằng Thanh Sơn nhìn hắn.

"Phải." Phó Dao nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Đến đây đi, nhanh một chút." Đằng Thanh Sơn cầm lấy Luân Hồi Thương ở cạnh người, đi đến chỗ trống trải bên trái, lạnh nhạt nói. Cùng Tiên Thiên Kim Đan cường giả đánh một trận, Đằng Thanh Sơn cũng không hề kích động.

Phó Dao nhún mày.

Hắn cảm thấy người trước mắt tựa hồ có chút kiêu ngạo.

"Cẩn thận." Phó Dao quát khẽ một tiếng.

"Loảng xoảng!"

Đứng xem ở bên cạnh, lão Vương cùng Lý và những người khác đều chỉ thấy một đạo lôi quang màu xanh từ thanh đao sau lưng Phó Dao phóng lên cao. Lập tức, thân ảnh Phó Dao trở nên mơ hồ, một đạo lôi quang màu xanh trực tiếp phóng về phía Đằng Thanh Sơn. Những nơi nó đi qua, đất đai đều trực tiếp bị thiêu thành hư vô.

Trong thiên địa đều mơ hồ có tiếng sấm.

"Hảo đao pháp!" Một thanh âm hùng hồn vang lên.

"Thương!"

Một âm thanh giòn tan.

Chỉ thấy thân thể Phó Đạo liên tiếp lui hơn mười bước, sắc mặt đỏ rực, khoe miệng có chút vết máu. Hắn kinh hãi nhìn Đằng Thanh Sơn, sau đó cúi đầu nhìn mình. Cả cánh tay phải gồm bàn tay, làn da của hắn đều bị chấn động mà hoàn toàn nứt ra.

”Sao có thể. Một chiêu, chỉ một chiêu?” Phó Đạo nhớ lại một màn vừa rồi. Mặc dù không thể tin được, nhưng một lát sau, trong đôi mắt Phó Đạo sáng lên một tia tinh quang, trên mặt cũng lộ vẻ mừng như điên: ”Nguyên lai là như vậy, nguyên lai là như vậy!”

Ngay sau đó, Phó Đạo lập tức khom người một cái, giống như đệ tử hành lễ với sư phụ: ”Tạ ơn tiên sinh đã chỉ điểm!”

”Người có thể lĩnh ngộ là do ngộ tính của chính người, không cần cảm tạ ta.” Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt phát phát tay, bay thẳng về phía Lý, lão Ông bọn họ. Bỗng nhiên, Đằng Thanh Sơn có chút ngạc nhiên nhìn về phía mãnh thú thiếu niên.

*thô hào: giọng nói sảng khoái, đơn giản. Những người có giọng nói này thường là những người rất vô tư.

Khi mọi người đọc sẽ để ý thấy có lúc mình để là ”Tên Đằng Thanh Sơn...” lúc sau lại là ”Vị Đằng Thanh Sơn...” hoặc có lúc mình dùng là ”đất đai”, lúc lại dùng là ”đại địa”(đại địa=đất đai), đó là vì mình tùy hoàn cảnh mà dùng các từ khác nhau cho hợp, mong mọi người thông cảm.

288. Chương 46: Đệ Nhất Môn Đồ.

Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc khi thấy biểu tình trên mặt mãnh thú thiếu niên. Điều làm Đằng Thanh Sơn kinh ngạc; trên đường từ Đan Ương Thành đến đây hắn ít cũng có một cuộc sống tốt nhưng hắn chưa từng dùng ánh mắt như vậy nhìn mình.

Trong ánh mắt có một tia khát vọng, lại mang theo một tia chán chờ.

- Đằng tiên sinh.

Phó Đạo đi tới.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn Lôi Dao Võ Thánh Phó Đạo; mang theo vẻ mừng rỡ trên mặt, khom người nói:

- Trước khi được gặp tiên sinh, ta cho rằng đạo pháp bản thân đã đạt tới cực hạn, không thể đề cao, cho rằng trong thiên hạ không ai đạt đến trình độ như ta. Bất quá bây giờ ta mới biết được trong thiên hạ còn có những cường giả mai danh ẩn tích không chút tiếng tăm. Ôn tiên sinh chỉ điểm hôm nay, Phó Đạo tuyệt không bao giờ quên.

- Đạo pháp của ngươi đã đạt tới cực hạn.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

Phó Đạo giật mình.

- Đạo pháp của ngươi vẫn thuộc lại kỹ xảo.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

- Đối với cái gọi là lấy kỹ nhập đạo ngươi đã đạt đến cực hạn, thứ ngươi cần chính là đột phá ”Đạo” của chính mình. Người muốn đột phá thì phải tìm kiếm đạo của ngươi! Khi đạo của ngươi thành thì ngươi cũng sẽ trở thành một cường giả cấp chiến thần.

Tại Đoan Mộc đại lục, Tiên Thiên cường giả được gọi là Võ Thánh, mà Hư Cảnh cường giả được tôn xưng là Chiến Thần.

Chỉ có đạt tới chí cường cảnh giới mới được tôn xưng là Chiến Thần.

- Tìm đạo... đạo của ta?

Phó Dao lẩm bẩm nói, ánh mắt lập tức khôi phục sự thanh tỉnh, lập tức khom người:

- Không dám quấy rầy tiên sinh nghỉ ngơi, ta xin cáo từ trước.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Nhìn Phó Dao, Đằng Thanh Sơn tựa hồ thấy được chính mình lúc trước tìm kiếm "Đạo", kì thật Đằng Thanh Sơn cùng Phó Dao cũng không có nhiều điểm bất đồng, chỉ có khác nhau ở thành tựu. Phó Dao đối với "Đạo" vẫn chưa có lĩnh ngộ gì, còn mình thì đã đi được một quãng đường khá xa rồi.

Khoảng cách chính thức bước vào Hư Cảnh cũng không còn xa nữa.

- Tiên sinh, yêu thú kia là của tiên sinh?

Phó Dao nhìn thoáng qua Cuồng Phong Ứng đậu trên trần xe ngựa.

- Ngẫu nhiên có được thôi.

Đằng Thanh Sơn cũng liếc mắt qua Cuồng Phong Ứng.

Phó Dao chặc chặc tán thưởng vài tiếng:

- Tiên sinh quả nhiên là người phi thường, không ngờ có thể ra lệnh cho yêu thú. Phó Dao ta đối với cường giả thiên hạ vô cùng quen thuộc, cũng biết vài người có thể khống chế yêu thú, nhưng mà lại chưa nghe qua tên tiên sinh.

Phó Dao đối với Đằng Thanh Sơn lại càng thêm bội phục. Bình thường đạt tới Tiên Thiên Hư Đan, tương đương với sơ cấp Võ Thánh, thì đã có thể thanh danh vang dội. Đạt tới Tiên Thiên Kim Đan, e rằng tất cả các đại gia tộc đều biết đến. Nhưng Phó Dao lại không biết một chút gì về Đằng Thanh Sơn; đây mới chân chính là cường giả lánh đời.

- Bội phục. Bội phục.

Phó Dao lập tức liền cười trên đà thú.

"Giá."

Đà thú chạy như bay, bóng người cũng biến mất tại cuối con đường.

- Đằng đại ca.

Lý trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

- Đây chính là Lôi Dao Võ Thánh, cũng có thể xem như cường giả cao nhất của Đoan Mộc đại lục, trước mặt người cũng chỉ một đòn, xem ra trên Đoan Mộc đại lục chẳng ai có thể vượt qua người.

- Tiểu; không thể xem thường người trong thiên hạ.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói.

- Đại thúc, thúc xem lão Ưng kia.

Tiểu Bình cười rộ lên.

Đằng Thanh Sơn cũng quay lại nhìn lão Ưng; hít sâu một ngụm lạnh khí để bình ổn tâm tình đang chấn động lão Ưng cười khổ nói:

- Chủ nhân, người cũng không cần phải khiêm tốn quá. Người thắng Lôi Dao Võ Thánh; cũng không phải là Võ Thánh bình thường, hơn nữa lại là chỉ trong một chiêu. Đáng tiếc không có ai chứng kiến, nếu không tin tức này tuyệt đối sẽ lan truyền ra khắp thiên hạ với một tốc độ phi thường đáng sợ. Đến lúc đó, sợ rằng người trong thiên hạ không ai không biết đến chủ nhân.

- Lão Ưng, trong thiên hạ liệu có Chiến Thần cường giả không?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Hân là có.

Lão Ưông có chút chần chờ.

- Sao lại là hân là có?

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười.

- Có chính là có. Không có chính là không có.

Lão Ưông tự giễu cười:

- Chủ nhân, ta cũng chỉ là một võ giả bình thường, ngay cả Võ Thánh cũng không biết được bao nhiêu người (đoạn này nguyên là Tiên Thiên, nhưng lão Ưông là người Đoàn Mộc đại lục nên mình chuyển thành Võ Thánh: DG), sao có thể biết được bao nhiêu bí mật đây? Trên Đoàn Mộc đại lục bốn vực, ba mươi sáu chủ thành, có một vài đại gia tộc truyền thừa quá ngàn năm. Hoặc một vài gia tộc đã thất thế cũng trốn tránh ngoài hải đảo hoặc là nơi sơn dã. Cường giả ẩn tàng đích xác rất khó biết rõ.

- Bất quá thiên hạ truyền rằng Thiên Phong gia tộc có Chiến Thần cấp cường giả. Đương nhiên, Thiên Phong gia tộc hiện nay cũng là bá chủ của Bắc Hàn Vực. Hơn nữa, tục truyền rằng vị Chiến Thần cấp cường giả kia chính là ngụ tại Thiên Phong Hạp Cốc, một trong ba nơi cực kỳ nguy hiểm của Đoàn Mộc đại lục.

Lời này vừa nói ra. Lý cùng với Tiểu Bình đều trở nên kinh ngạc.

- Tục truyền tục truyền; rốt cuộc là thật hay là giả a?

- Ngoại giới truyền như vậy chắc là có thật.

Đằng Thanh Sơn lại trầm mặc. Đối với Đoàn Mộc đại lục, Đằng Thanh Sơn cũng có chút hiểu biết; toàn bộ thiên địa lấy Cửu Châu đại địa làm trung tâm, kể từ khi Vũ Hoàng đức cửu đỉnh trấn trụ thiên địa nguyên khí, Cửu Châu đại địa cơ hồ không có cái gì đáng gọi là tai họa to lớn.

Nhưng Đoàn Mộc đại lục lại là thiên tai không ngừng. Trong đó hoàn cảnh ác liệt nhất phải kể tới ba nơi.

Một là Đông Hoa Vực trong Hỏa Diễm Lĩnh. Hỏa Diễm Lĩnh là khu vực núi lửa thường xuyên bạo phát; trong suốt tám trăm dặm của Hỏa Diễm Lĩnh, núi lửa một tòa nối tiếp một tòa không biết khi nào thì bạo phát. Nơi bạo phát nhiều nhất một năm tới mấy lần, ít nhất cũng là tám năm một lần.

Xếp thứ hai là Vân Mộng Trạch, chính là nơi lớn nhất trong ba địa phương hung hiểm; cơ hồ diện tích ba nghìn dặm đã chiếm hơn phân nửa phạm vi Tây Thang Vực. Bên trong Vân Mộng Trạch này nguy cơ tứ phía, cho dù là Võ Thánh cường giả cũng không dám chạy loạn.

Thứ ba là Bắc Hàn Vực Thiên Phong Hạp Cốc. Thiên Phong Hạp Cốc chính là địa phương lạnh nhất trên Đoàn Mộc đại lục; tại nơi sâu nhất có thể dễ dàng đem một Hậu Thiên đỉnh phong cường giả đông chết trong vài cái hô hấp. Không đạt tới Võ Thánh cấp bậc tuyệt đối không thể tiến vào. Mà từ xa xưa có một gia tộc chiếm cứ khu vực này nên cũng được gọi là Thiên Phong gia tộc; hiện nay là Đoàn Mộc đại lục đệ nhất gia tộc.

- Chiến thần ngụ tại Thiên Hạp Cốc?

Đằng Thanh Sơn âm thầm gật đầu.

- Gia tộc này gần như thống nhất Bắc Hàn Vực, là đệ nhất gia tộc trên Đoàn Mộc đại lục; không có điểm dựa mới là kì quái đó.

- Ngoại trừ vị này. Tục truyền; trong thiên hạ còn có Chiến Thần cấp cường giả.

Lão Ưông ra vẻ thần bí nói.

- Ai a?

Lý cười nói.

- Ta cũng chỉ nghe nói.

Lão Ông lắc đầu nói.

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười, "Đoan Mộc đại lục tổng cộng mới khoảng hai ba trăm triệu dân cư. Như quê hương ta Dương Châu, một trong chín châu, dân cư khoảng một trăm triệu. Mà hư cảnh cường giả bất quá cũng chỉ có Thanh Hồ Đảo Hạc Tử Kiếm Thánh cùng sư phụ, mới chỉ có hai vị. Đoan Mộc đại lục phỏng chừng cũng chỉ có hai ba vị".

Dù sao cũng là vùng đất sinh ra chí cường giả, Đằng Thanh Sơn tuyệt đối không dám coi khinh.

- Tiểu.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía mãnh thú thiếu niên.

- Muội hỏi hần rốt cuộc muốn làm gì, từ khi ta đánh bại Phó Dao hần liền nhìn ta chăm chăm như vậy.

- A Thú.

Lý quay đầu lại nhìn mãnh thú thiếu niên phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Mãnh thú thiếu niên nhìn về phía Lý, liên tục phát ra tiếng gầm nhẹ; tựa hồ rất là vội vàng.

- Ân?

Lý ngẩn ra.

- Sao vậy?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Lý biểu tình cổ quái nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Đại ca, chẳng phải huynh luôn muốn A Thú nhận huynh là sư phụ sao?

- Hần nói cái gì?

Thanh Sơn liền gật đầu áp chế hưng phấn trong lòng.

Lúc trước gặp khó khăn không thành công?

Cái tên tiểu dã thú này muốn bá mình làm sư phụ? Vì muốn mãnh thú thiếu niên bá hần làm sư phụ; có thể nói Đằng Thanh Sơn đã làm hết mọi cách. Nhưng mãnh thú thiếu niên lại vô cùng cứng đầu, Đằng Thanh Sơn cuối cùng cũng chỉ có thể tạm thời tuyên bố; tạm thời mang theo mãnh thú thiếu niên này; chậm rãi xem ai chịu thua trước. Một hảo đồ đệ như vậy, Đằng Thanh Sơn tuyệt đối không buông tha.

- A Thú vừa nói với muội muốn bá huynh làm sư phụ.

Lý cũng dở khóc dở cười.

- Thật sự?

Đằng Thanh Sơn trên mặt nhin không được lộ ra hỉ sắc, nhìn qua mãnh thú thiếu niên đang nhìn mình chăm chăm, nghiêm mặt nhìn mãnh thú thiếu niên.

- Hần như thế nào lập tức lại đồng ý?

Lý biểu tình cổ quái:

- Vừa rồi hỏi. Hần nói... cái tên đeo đao ở lưng lợi hại hơn lão nhân trong quân đội, mà huynh lợi hại hơn cái tên đeo đao đó. Hần muốn lợi hại như huynh nên muốn bá huynh làm sư phụ.

- Sao lại lộn xộn như vậy?

Đằng Thanh Sơn khóc cười không.

- Ai so với ai khác lợi hại?

Tiểu Bình tự cho là thông minh liền nói:

- A. Đại thúc. Ta đã biết. Mục quản sự là thống lĩnh quân đội áp giải nô lệ của Húc Nhật thương thành, hẳn đối với Phó Đạo vô cùng tôn kính, mà Phó Đạo đối với đại thúc cũng vô cùng tôn kính, còn gọi là Tiên Sinh. A Thú năm đó làm nô lệ khẳng định là đã chịu nhiều khổ cực nên hẳn muốn được lợi hại giống như người.

- Có đạo lý.

Lý gật đầu.

- Đây là đạo lý gì?

Đằng Thanh Sơn khóc cười không xong, chẳng phải lúc trước mình đánh cho kỵ binh Phương gia phải nằm rạp xuống đất hay sao? Thực lực của ta hẳn cũng đã biết, sao lúc đó không bái ta làm thầy?

- A Thú hẳn không giống với thường nhân a.

Lý buồn cười.

Đằng Thanh Sơn nhìn qua mãnh thú thiếu niên, âm thầm thở dài. Đây chính là đại đệ tử của mình a, tinh thông chém giết, không thầy tự học cũng đạt tới cảnh giới gân cốt tề minh. Nhưng lại có lối suy nghĩ không bình thường, so với tiểu hài tử cũng không khác nhau là mấy, hơn nữa so với hài tử còn bướng bỉnh hơn.

- Tiểu, muội nói với nó làm lễ dập đầu bái sư đi.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Hảo.

Lý lập tức thực hiện.

Mãnh thú thiếu niên tội nghiệp nhìn Lý, hẳn trước giờ chưa từng biết cái gì gọi là dập đầu. Theo như hướng dẫn của Lý cũng đã nắm được những điểm cơ bản. Trước tiên quỳ xuống, hai tay chống đỡ, đầu hạ xuống.

Phanh! Phanh! Phanh!

Ba cái thanh âm thật lớn vang lên, không ngờ còn muốn tiếp tục.

”Rống ~”

Lý lập tức cảnh tỉnh. Mãnh thú thiếu niên mới dừng lại.

Đằng Thanh Sơn sờ sờ cái trán. Lão thiên a; ngay cả dập đầu đều phải người dạy. Đệ tử như vậy, sợ rằng sau này sẽ rất vất vả đây.

- Từ hôm nay trở đi, ta là sư phụ của ngươi, ngươi là môn đồ của ta. Ngươi chỉ được làm những gì ta cho phép, những gì ta không cho phép tuyệt đối không được làm.

Lý bên cạnh liền truyền đạt lại ý tứ của Đằng Thanh Sơn cho mãnh thú thiếu niên.

Mãnh thú thiếu niên đang quỳ lập tức gằm nhẹ, bộ dáng chăm chú lắng nghe Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn trên mặt hiện ra nét cười.

- Ngươi không tên không họ, kể từ bây giờ lấy họ của ta, ngươi từ nhỏ lớn lên với dã thú vậy thì gọi là Thú đi.

Đằng Thanh Sơn điên dại cười nói, một mặt hướng mãnh thú thiếu niên giải thích, một mặt liên tục nói hai chữ Đằng Thú.

- Đằng... Dây...

Mãnh thú thiếu niên miễn cưỡng nói ra hai chữ. Nhưng ”Thú” lại phát âm không đúng.

- Đằng Dây!

Mãnh thú thiếu niên càng thêm hưng phấn; hẳn rốt cục cũng có tên.

Từ đó, Đàng Thù; thiếu niên từ nhỏ lớn lên giữa dã thú, từ nay chính thức trở thành đệ nhất môn đồ của Đàng Thanh Sơn.

289. Chương 47: Nam Sơn Thành

Giữa trưa ngày hôm sau

Nhóm người Đàng Thanh Sơn đã đi tới Nam Sơn thành

Trên đường phố Nam Sơn thành, một con Xích Phong Chiến Lôi đang chậm rãi kéo một chiếc xe xa hoa đi tới.

”Oa, Nam Sơn thành này thật là lớn” Tiểu nhìn qua màn cửa chặc chặc khen.

Lão Uông vừa đánh xe ngựa vừa cười nói ” Nam Sơn thành thuộc ngoại thành mà thôi, năm đó Lôi Dao Thiên thần thống nhất thiên hạ đã xây dựng thêm. Vốn nội thành tương đương với một phủ thành bình thường nhưng ngoại thành có thể dung nạp chừng bốn năm trăm vạn, là thành trì lớn nhất thiên hạ.

”Lớn thật” Đàng Thanh Sơn cũng tán thưởng.

Một tòa thành lớn như vậy, phóng mắt cả Cửu Châu cũng chỉ có Vũ Vương thành mới có thể so sánh.

”Nhiều người thật” Tiểu Bình cũng nhìn qua rèm cửa, ánh mắt tỏa sáng.

”Không hổ là đệ nhất đại thành của Đại Lục, du hiệp(hiệp sĩ, đại hiệp nay đây mai đó, đi khắp nơi) cũng không ít. Đàng Thanh Sơn cũng tán thưởng nói. Trên đường tùy ý cũng có thể thấy được rất nhiều người mặc áo bông, lưng đeo chiến đao, đeo búa.

Đát Đát Đát

Những tiếng thú chạy vội vã vang lên, sau đó là mấy con đà thú chạy như bay trên đường khiến người đi đường vội vã né tránh.

”Chạy nhanh như vậy không sợ đụng vào người sao” Lý hừ một tiếng nói.

”Địa phương nào cũng có người có quyền có thế, họ luôn muốn làm âm ỉ” Lão Uông cười ha ha nói ” Cũng may là đường rộng tới mười trượng, chúng ta đi sang rìa đường, chỉ cần không quá nhiều người thì sẽ không đụng đến chúng ta”

”Thần Phủ Sơn ở phía Tây Bắc Nam Sơn Thành” Đàng Thanh Sơn ngửa đầu lên nhìn sắc trời ” Ừ, sắc trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi Húc Nhật Tửu Lâu ăn cơm trưa, sau khi ăn cơm trưa chúng ta đi Thần Phủ Sơn”

”Dạ, chủ nhân” Lão Uông cung kính đáp

Từ Đan Ương thành, nhóm người của Đàng Thanh Sơn đã được ném qua đồ ăn của Húc Nhật Tửu Lâu, hẳn cũng phải thừa nhận là không tồi, cho nên nếu không phải quá vội vã thì bình thường Đàng Thanh Sơn đều đến tửu lâu này ăn cơm.

Trên đường rất nhiều người nên nhóm người Đàng Thanh Sơn cũng không đi lại quá nhanh.

Giá giá giá

Bỗng nhiên trên đường phố bỗng vang lên những tiếng thúc ngựa, mặt đất nhất thời cũng chấn động hẳn lên. Chỉ thấy một đội nhân mã, người nào cũng cưỡi trên một con Thanh Mao độc giác chiến. Duy nhất một người ngồi trên Vân Kim Tuyên, đội ngũ ba bốn con đà thú chạy song song như bay trên đường phố, tổng cộng khoảng mười người lập tức chiếm bốn năm trượng trên đường.

Nhanh, nhanh...

”Cẩn thận” trên đường phố lập tức biến thành cảnh gà bay chó sủa, đám cô nương du hiệp trẻ tuổi đều hướng hai bên đường tránh đi.

” Tốc độ nhanh như vậy, không chừng sẽ đâm chết người” Đẳng Thanh Sơn nhíu mày.

” Đội ngũ đều cười đùa thú, chúng cũng không phải nhân mã bình thường” Lão Ưông nói.

Trong khi hai người đang nói chuyện.

Bởi vì người đi đường đều tránh ra ven đường khiến một cô gái ăn mặc như nha hoàn không cẩn thận bị ngã, thậm chí có một số người vì vội vã tránh né mà dẫm đạp cả lên người nàng.

” Đẳng đại ca” Nhìn thấy cảnh trên đường, Tiểu vội vàng nói

Giá giá.

Đội ngũ kỵ binh vẫn hướng phía trước chạy như bay.

Trên mặt đất chỉ còn tro bụi lại mỗi cô gái, mà đội kỵ binh căn bản không có ý dừng lại, trong mắt nha hoàn thiếu nữ kia hiện lên sự kinh hãi.

”Sư”

Thân ảnh Đẳng Thanh Sơn biến mất khỏi xe ngựa, không trung lưu lại một đạo ảo ảnh, trong nháy mắt xuất hiện giữa đường phố, một tay hất đuôi ra nâng thất lưng cô gái. Đẳng Thanh Sơn xoay người lại đã ôm lấy cô gái, đồng thời dùng thân che chở cho nha hoàn kia. Đồng thời cánh tay còn lại giơ ngang, tựa như một cái lan can ngăn trước con Đạp Vân Kim Tuyền.

Đạp Vân Kim Tuyền đâm vào cánh tay của Đẳng Thanh Sơn, cánh tay không hề suy chuyển, ẩn chứa một cỗ khí kinh cường đại.

”Ngao~~” Vân Kim Tuyền gầm nhẹ một tiếng, bị lực phản chấn lùi lại mấy bước. Nam tử cười trên Vân Kim Tuyền liền hét lên, hơn mười gã kỵ binh đều dừng lại, chằm chằm nhìn gã mặc áo bào trắng đang bảo vệ cô gái nha hoàn.

” Hay lắm”

” Đúng là hán tử”

Hai bên trên đường phố không ngừng có người hô lên khiến nam tử đang cười Vân Kim Tuyền sắc mặt có chút khó coi. Địa vị của hắn cao, đang chạy trên đường bị người ta ngăn lại khiến hắn cảm thấy mình rất mất mặt.

” Người kia không phải nhị công tử của Mộ Dung gia đó sao?”

” Đúng, chính là nhị công tử của Mộ Dung gia”

” Thanh niên kia thật xui xẻo, không ngờ chọc ngay phải Mộ Dung nhị công tử. Ở Nam Sơn Thành này Mộ Dung nhị công tử là Bá Vương đó”

Mộ Dung nhị công tử ngồi cao cao trên Đạp Vân Kim Tuyền vừa nghe, ánh mắt lập tức hướng chung quanh đảo qua, người qua đường lập tức an tĩnh hẳn đi

” Người là ai?” Mộ Dung nhị công tử từ từ trên cao nhìn xuống quát.

” Người qua đường thôi” Đẳng Thanh Sơn nhìn hắn một cái ” Người là Mộ Dung nhị công tử?”

Mộ Dung nhị công tử nghe vậy trong lòng bức bối nhưng hắn lại có chút kiêng kỵ.

”Vân Kim Tuyền là một loại thú nhất đẳng, trong khi chạy như bay lực lượng chắc chắn vượt quá vạn cân, nhưng người thân bí này không ngờ ngăn cản được Vân Kim Tuyền khiến nó không tiến được một bước, lực lượng này...”

Mộ Dung nhị công tử phỏng đoán lực lượng của Đẳng Thanh Sơn

Riêng lực lượng cánh tay đã như vậy, tối thiểu phải vượt qua hơn mười vạn cân.

” Tuyệt đối là Võ Thánh cấp bậc cường giả” Mộ Dung nhị công tử có chút tức giận ” Thật là khốn kiếp, không ngờ đụng ngay một tên Võ Thánh”

” Mộ Dung nhị công tử, trên đường có rất nhiều người đi lại, đâm chết người là không tốt đâu” Đằng Thanh Sơn nói xong liền buông nha hoàn thiếu nữ xuống. Đến tận lúc này Đằng Thanh Sơn mới có cơ hội nhìn kỹ cô gái. Cô gái này có thân hình gầy yếu, mặc một chiếc áo bông xanh, có một đôi mắt trong vắt.

Cô gái mặc chiếc áo bông bó sát lấy người, bộ ngực mới phát triển cũng lộ ra, giờ phút này cũng đang nhìn Đằng Thanh Sơn, trong mắt hiện lên một loại hào quang đặc thù, trong mắt vẫn còn ngân ngấn nước.

” Về sau trên đường nhớ cẩn thận một chút nhé, hãy đi đi”

Đằng Thanh Sơn nói xong liền hướng giữa phố đi đến.

” Đi” Mộ Dung nhị công tử quát lên một tiếng, tuy hấn tức giận nhưng hấn cũng không dám quá phận, đắc tội với một Võ thánh là một hành động không mấy sáng suốt.

Nha hoàn thiếu nữ lúc này mới bừng tỉnh, vội vàng né tránh ra bên đường.

Tiếng chân thú không ngừng vang lên, nhóm của Mộ Dung nhị công tử nhanh chóng rời đi.

” Vừa rồi” Nha hoàn thiếu nữ nhìn thân ảnh của Đằng Thanh Sơn trên xe

” Hấn thật sự rất giống, rất giống cha ta” Cô gái nọ nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, tại thời điểm nàng hoàn toàn tuyệt vọng thì có một thân ảnh cao lớn kéo nàng lên, hơn nữa dùng thân thể che chở cho nàng.

Cảm giác an toàn này khiến nàng nhớ lại cảnh tượng cha mình cứu mình khi còn bé.

” A, nghĩa phụ nhất định phát hiện ra ta lên ra ngoài, phải mau trở về thôi. Thật không ngờ thiếu chút nữa bị chiến thú đụng phải” Cô gái vội vã chạy vào một ngõ nhỏ, nhanh chóng biến mất

Trên xe ngựa.

” Đằng đại ca, anh hùng cứu mỹ nhân hử” Tiểu trêu ghẹo nói.

” Muội cũng cười ta sao” Đằng Thanh Sơn nhìn nàng cười.

Tiểu nhìn về ngõ nhỏ cười ” Vừa rồi muội thấy rõ ràng cô nương kia nhìn huynh chăm chăm, nhìn tận đến khi huynh lên xe ngựa mới thôi”. Đằng Thanh Sơn cũng lắc đầu, không cùng Tiểu tranh cãi, hấn hiểu rất rõ tính tình của Tiểu.

Đối với loại cường đạo thô phỉ, Tiểu chỉ có một ý nghĩ, đó là : Giết, thậm chí còn tàn nhẫn hơn Đằng Thanh Sơn.

Mà đối với những cô gái nhỏ yếu đuối, cô nhi...thì nàng so với bất kỳ ai cũng mềm lòng hơn

Nhưng...

Nếu có vị tiểu cô nương nào có ý với Đằng Thanh Sơn thì Tiểu cũng sẽ không nhẹ nhàng.

” Lão Ưông, nhanh lên, chúng ta đi Húc Nhật Tửu Điểm ăn cơm” Đằng Thanh Sơn phân phó.

” Dạ, chủ nhân”

*

Nam Sơn thành là đệ nhất thành, không phải một gia tộc có thể chiếm hết được.

Ba đại gia tộc đều ở tại Nam Sơn có căn cơ vững chắc cho nên mới có ý tưởng nuốt trọn Nam Sơn thành trong đầu. Tuy nhiên có một gia tộc có hi vọng nhất chiếm được Nam Sơn thành, đó là Vương gia.

Nam sơn thành - Vương Phủ

Nha hoàn thiếu nữ vội vã chạy như bay vào cửa lớn của Vương Phủ, đang muốn từ cửa hông đi vào.

” A, Hiểu Ngạn” Một âm thanh ngả ngớn vang lên.

Nha hoàn thiếu nữ nhìn lại chỉ thấy một gã công tử mặc một chiếc áo lông quý giá xinh đẹp đang mang theo mấy tên người hầu đi tới. ” Hiểu Ngạn, người mới ra khỏi phủ hử?”

” Ra mắt tam công tử” Nha hoàn thiếu nữ có chút khom người nói

” Hiếu Ngạn, người khách khí với ta quá đấy” Nói xong, gã công tử định duỗi tay ra sờ bàn tay nhỏ bé của cô bé tên Hiếu Ngạn thì lập tức cô gái né tránh, gã công tử cũng kinh ngạc nói ” Hiếu Ngạn, sao trên người lại có dấu chân? Sao lại thế này? Nói cho ta biết, ta sẽ cho người hết giận”

” Không được, ta phải đi về, ta phải nấu cơm cho nghĩa phụ” nha hoàn thiếu nữ khẽ khom người rồi vội vàng chạy đi.

Gã công tử nhìn bóng lưng cô gái vừa lảo đảo ” Chắc chắc, thật là thơm”

” Tam công tử, phía sau gã công tử có một tên thanh niên có hốc mắt lõm xuống như độc xà thấp giọng nói ” Tam công tử, cô nương Hiếu Ngạn này, hình như công tử rất muốn có, tiểu nhân có thể hỗ trợ được gì không?”

” Đừng”

Gã công tử liền lắc đầu ” Đừng xằng bậy chọc giận nghĩa phụ của nàng, nếu cha ta mà biết sẽ rất giận dữ, có khi đập gãy chân ta cũng nên”

Đúng lúc này gã công tử liền thấy một thân ảnh không khỏi giật mình.

Gã công tử vội vàng hành lễ.

Trong mấy người đang đi đến có một người trung niên mặc áo lông màu đen quý giá, khuôn mặt trắng trẻo không có một cọng râu, trung niên nọ hướng mày quát mắng.

” Hồng nhi, người ở đây làm gì?”

” Hải nhi chỉ đi dạo chơi thôi mà” Gã công tử cũng không dám nhiều lời.

” Hừ, ít gây chuyện đi biết không?” Trung niên nọ cau mày nói ” Tốt lắm, cha còn phải đi đón tiếp Phó tiến sinh”

290. Chương 48: Lửa Dục Khó Nhịn

- Hồ Nhị. Chúng ta đi.

Nghiêm mặt âm trầm hạ lệnh, gã công tử liền mang bốn gã nô phó dưới tay rời khỏi vương phủ. Tên thanh niên có hốc mắt hăm sâu xuống thấp giọng nói:

- Công tử. Theo ta thấy lão gia chủ đúng là bất công quá đi; mọi công việc trong gia tộc đều giao cả cho đại công tử cùng nhị công tử. Mà hơn nữa đối với tam công tử người cũng là nghiêm khắc hơn hết. Mấy ngày hôm trước người không phải chỉ muốn chơi đùa một nữ nhân thôi sao, vậy mà lão gia chủ không ngờ lại tức giận đến như vậy. Ấy vậy mà Nhị công tử có lần còn tiếp nhận một lúc năm đứa nha hoàn toàn bộ đều là xử nữ, lão gia chủ cũng chẳng quản đến một câu.

- Hừ. Trong mắt cha, ta chỉ là một đứa con ăn chơi trác táng, hư thân mất nết.

Quý công tử nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Vương gia nắm trong tay ”Ô Giao Thành”, một trong những đại chủ thành thuộc Nam Sơn vực, quản lý mấy trăm dặm lãnh thổ, con dân dưới trướng gần ngàn vạn. Đây cũng coi như là một quốc gia nhỏ; hẳn coi như là một vương tử của quốc gia nhỏ này, trên đầu một nữ nhân không phải căn bản chỉ là một chuyện nhỏ không đáng để tâm thôi sao. Đại ca mang binh, nhị ca quản lý hành chính còn không biết dưới tay có bao nhiêu người mất mạng rồi ấy chứ.

Chỉ có hân; quyền gì cũng không có.

Trong mắt mọi người, hẳn dường như chỉ là một phường giá áo túi cơm (Ý nói không làm được việc gì chỉ biết ăn chơi). Vương Hồng hẳn sao có thể cam tâm đây?

”Hừ. Một khi đã nghĩ hần là giá áo túi cơm, vậy thì cứ làm giá áo túi cơm đi.” Vương Hồng sờ sờ cằm, trong đôi mắt lóe ra hàn quang.

- Đại ca cùng nhị ca một khi đã mang tham vọng kế thừa gia tộc, vậy cứ để cho hai người bọn họ tranh đi, lão tử chỉ cần ngồi hưởng phúc. À đúng rồi. Hồ Nhị, gần đây có con hàng nào ngon hay không?

Hồ Nhị lắc lắc đầu nói:

- Công tử. Hàng ngon phần lớn đều có chút bối cảnh; muốn chơi cũng khó a.

- Vô dụng.

Vương Hồng cắn nhằn một tiếng.

Nam Sơn Thành, Húc Nhật Tửu Lâu lầu hai.

Bọn Đằng Thanh Sơn ngồi nhàn nhã, ngay cả mãnh thú thiếu niên Đằng Thú cũng ăn mặc chỉnh tề ngồi rất nhu thuận. Tuy rằng xe ngựa của bọn Đằng Thanh Sơn rất sang trọng nhưng hần cũng yên tâm không lo lắng gì. Thứ nhất Húc Nhật Tửu Lâu đối với đồ đạc của khách cũng rất cẩn thận để ý, thứ hai bên trong xe ngựa còn đang có một con yêu thú; Thanh Loan.

Nếu có kẻ tiến bên trong xe ngựa muốn ăn trộm thì kết quả chỉ có một; bị Thanh Loan giết chết.

- Lần trước chúng ta muốn lên lầu ba ăn cơm mà chưa được. Đến giờ lại cũng không được nữa.

Lý bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn thoáng qua cầu thang lên lầu ba phía trước.

- Lầu ba bị cái Vương gia gì đó bao hết.

Lão Uông liền hạ giọng nói:

- Lý cô nương. Vương gia kia trên toàn Đoan Mộc đại lục cũng bài danh đại gia tộc đó. Tại thời điểm ta còn xông xáo bên ngoài mà nói thì dường như có ba bốn gia tộc đều muốn mưu đoạt Nam Sơn Thành này, chẳng qua miếng bánh Nam Sơn Thành này cũng không phải dễ nuốt. Mà trong mấy nhà gia tộc này có Vương gia đó.

- Quân làm gì. Liên quan gì tới chúng ta chứ.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Ăn cơm đi thôi. Ăn xong chúng ta đi Thần Phủ Sơn.

Gia tộc cóc khô gì chứ. Đằng Thanh Sơn dù sao cũng không để vào mắt.

Đát. Đát. Đát.

Tiếng bước chân vang lên trên cầu thang.

- Tam công tử. Phía trên còn hai bàn.

Một cô gái phục vụ tửu lâu cung kính nói.

- Chẳng biết Tam công tử lấy cái nào vậy?

Đằng Thanh Sơn khoé mắt thoáng hiện tinh quang.

Một gã công tử cách ăn mặc quý phái đang lôi kéo bàn tay nhỏ bé của cô gái phục vụ tửu lâu. Về mặt vui cười:

- Hai bàn này ta đều lấy. Hôm nay người theo bồi tiếp ta một bàn, đám thủ hạ của ta một bàn.

Cô gái mặt đỏ bừng, chỉ là nàng căn bản không dám phản kháng bởi vì rất rõ ràng thân phận gã công tử này.

Đại danh Vương công tử Vương Hồng đủ để làm cho các thiếu nữ sợ đến mặt cắt không còn giọt máu nào; nữ nhân bị hần chà đạp nhiều không đếm nổi, nếu ngoan ngoãn nghe lời còn có thể thoát chết, nếu dám phản kháng...vậy thảm rồi.

- Dạ, Tam công tử.

Cô gái phục vụ không dám từ chối.

- Mà thôi hôm nay cũng không cần người nữa.

Tam công tử sau khi sờ soạng cô gái một hồi lại cười hì hì nói.

- Cho nên hôm nay tiệc ăn trưa cứ làm như cũ đi.

Cô gái phục vụ mặt mày ửng đỏ đi xuống lầu. Trong lòng thở phào một hơi đồng thời cũng nghi hoặc:

- Tam công tử này sao hôm nay lại nói chuyện tử tế như vậy chứ?

Tam công tử xẹt ánh mắt qua Lý đang ngồi cùng bàn với bọn Đăng Thanh Sơn. Ánh mắt sáng rực tựa như một đầu sói đói may mắn gặp được con mồi béo nức.

"Cô gái này; chắc chắc... dung mạo cùng khí chất này..." Tam công tử trong nháy mắt kích động hẳn lên. "Dung mạo cùng nữ vô thánh kia giống đến bảy tám phần, ngay cả khí chất cũng giống nữa. Chắc chắn, thật sự là của trời cho ta a. "

Tam công tử chỉ là một gã giá áo túi cơm; hoặc có thể nói bản thân hắn đã hết hy vọng làm một thứ gì khác cái giá áo túi cơm này. Nữ nhân; hắn không biết đã chơi đùa bao nhiêu lần; chẳng qua bình thường mặt hàng hắn chơi đùa cũng chỉ bình thường, hàng tốt rất khó chộp vào.

Mà nữ vô thánh; chẳng những xinh đẹp mà thực lực lại cường đại. Đối với một đám đại nhân vật quyền thế mà nói, nếu chỉ là nữ nhân xinh đẹp bọn họ cũng không khát khao lắm, khát vọng lớn nhất của bọn họ là có thể đem một nữ nhân xinh đẹp mà có thêm chút cường đại nắm trong tay. Cũng giống như người của kiếp trước Đăng Thanh Sơn, tuy rằng một vài nữ minh tinh nếu đem so với một vài mỹ nữ bình thường trong dân gian có lẽ dung mạo còn kém, nhưng chính là bởi vì tiếng tăm nên lại khiến kẻ khác đổ mắt thèm thuồng. Mà nữ vô thánh kia tại Đoan Mộc đại lục có thể khiến một đồng nam nhân si ngốc ngoài sự xinh đẹp còn sở hữu thực lực vô cùng cường đại; nữ nhân như vậy nếu ai có thể đoạt được là có thể phổng mũi a. Chỉ cần tưởng tượng cảnh tượng đó là đủ để cho máu huyết sôi trào trong người.

"Chắc chắn. Nếu cô gái này có thể tới tay ta. Bất năng ăn mặc như nữ vô thánh rồi đem đi đùa bỡn." Nghĩ tới đây Tam công tử hô hấp cũng không khỏi có chút dồn dập, sắc mặt cũng đỏ phừng phừng. May mắn là hắn đã ngồi xuống vị trí của mình rồi mới nhìn chằm chằm Lý, nếu không đã sớm khiến cho Đăng Thanh Sơn bọn họ chú ý đến.

Vương gia Tam công tử này ngồi trên ghế hai nắm tay khi thì nắm chặt khi thì buông ra, nhìn thoáng qua dung mạo Lý tức thì máu trong người như đang sôi trào.

"Con mẹ nó. Nữ nhân như vậy mà tới tay, so với chơi đùa một trăm mỹ nữ bình thường còn thống khoái hơn."

"Không quản như thế nào. Lão tử lần này cũng phải đoạt nàng tới tay." Tam công tử quyết định.

"Chẳng qua cẩn thận một chút vẫn tốt hơn." Tam công tử nhìn về phía Hồ Nhị bên cạnh. Hồ Nhị trong đôi mắt chớp sáng, ánh mắt ý bảo đi thăm dò một chút của công tử hắn hiển nhiên hiểu được. Rõ ràng Tam công tử đã đối với nữ nhân kia động tâm: "Không động tâm mới là lạ. Lấy tính nết Tam công tử này, nữ nhân như vậy mà không muốn đem lên giường mới là lạ." Hồ Nhị chính là người hầu cận thân của Tam công tử; đối với tính cách Tam công tử hắn nắm rõ như lòng bàn tay.

"Xem ta đây." Hồ Nhị đứng dậy.

Đăng Thanh Sơn cùng Lý đang chuyện trò cười nói, tâm tình rất thoải mái.

- Các vị.

Một tiếng nói đột ngột vang lên. Đăng Thanh Sơn cùng Lý đồng thời quay đầu nhìn lại. Đăng Thanh Sơn nhú mày nhìn nam tử trước mắt, gã này khí chất cùng ánh mắt khiến Đăng Thanh Sơn trong lòng tự nhiên cảm thấy chán ghét.

- Các vị. Công tử nhà ta muốn kết giao bằng hữu. Nếu không ngại các vị có thể cùng công tử nhà ta uống một vài chén đi a. Nga còn nữa...Bữa ăn này của các vị chúng ta xin trả tiền." Hồ Nhị này ý cười đầy mặt, đồng thời ngón tay chỉ hướng Vương Hồng.

Đằng Thanh Sơn cùng Lý đều chuyển đầu nhìn đến.

Vương Hồng kia mỉm cười, khẽ nâng chén đáp lễ một chút.

- Chúng ta ăn xong còn có việc.

Lý hướng Hồ Nhị nói.

- Không có thời gian cùng công tử các người kết giao.

- Các vị muốn làm chuyện gì. Cứ việc nói? Chúng ta có thể hỗ trợ.

Hồ Nhị cười nói.

- Công tử của chúng ta rất thành tâm muốn kết giao bằng hữu. Như thế nào đi nữa cũng xin các vị cho công tử chúng ta chút mặt mũi đi a." Giờ phút này tại tửu lâu lâu hai những người khách khác phần lớn khi chứng kiến màn này của đám Vương Hồng đều hiểu được; Vương gia Tam công tử này lại muốn gây họa cho người rồi.

Chẳng qua mấy người khách này không ai dám xen vào, Vương gia kia tuyệt đối là một bá chủ tại Nam Sơn Thành, có thể cùng Vương gia so kè cũng chỉ có hai tộc khác mà thôi.

- Như thế nào. Không nề mặt.

Hồ Nhị bất mãn nói.

- Cút.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt trầm xuống. Trong đôi mắt hàn quang chợt lóe.

Hồ Nhị lập tức ánh mắt trở thành hung ác lạnh lùng, cười lạnh:

- Không nghĩ tới tại Nam Sơn Thành này cũng có người dám đối với người nhà của ta nói biến. Tiểu tử. Chúng ta sẽ cho người biết.

Nói đến đây liền vung lên cánh tay gây gò đầy gân xanh chụp về Đằng Thanh Sơn.

Hừ.

Một đạo thanh quang chớp mắt từ trong tay áo hất bắn ra trực tiếp nhắm Đằng Thanh Sơn bay vào tới. Đúng là một con rắn nhỏ màu xanh cỡ ngón tay dài chừng một thước, trên lưng con rắn nhỏ màu xanh này còn có một lần kim tuyến. Con rắn độc này chính là trên Đoan Mộc đại lục được mệnh danh "Ngũ Bộ Kim Tuyến Xà". Một khi trúng độc chỉ cần thời gian đi thêm năm bước độc sẽ phát khiến kẻ trúng độc tử vong.

Đằng Thanh Sơn miệng phun ra một hơi kinh khí. Tựa như mũi tên nhọn; "Hừ."

Đằng Thanh Sơn lực lượng cường đại cỡ nào chứ, một hơi này phun ra so với binh lính bình thường bắn ra mũi tên nhọn phải mạnh hơn nhiều. Khí kia như lợi kiếm trực tiếp đem đầu độc xà chém thành hai đoạn, đồng thời còn bắn thủng bả vai gã Hồ Nhị kia. Một tiếng bóp giòn tan vang lên vị trí bả vai Hồ Nhị máu me be bét xuất hiện một cái lỗ nhỏ. Lỗ thủng trực tiếp xuyên qua đến sau lưng, hai bên thông suốt.

"A..." Hồ Nhị không khỏi kêu thảm một tiếng. Sắc mặt trắng bệch.

"Hồng ~ ~ "

Một tiếng rống giận trầm thấp vang lên từ thiếu niên "Thú" ngồi ở bên, nhìn thấy Hồ Nhị dám cả gan tấn công lão sư hắt liền trực tiếp chém ra một trảo.

"Không ổn." Hồ Nhị hiển nhiên cũng là hảo thủ. Đằng Thanh Sơn phun ra kiếm khí bất ngờ khiến hắn trở tay không kịp, hơn nữa hai người khoảng cách quá gần khiến hắn căn bản không có phản ứng nào. Nhưng một trảo này của Đằng Thú Hồ Nhị lại kịp thời phản ứng.

”Bồng.” Hồ Nhị miễn cưỡng dùng tay phải ngăn trở. Nhưng Đằng Thù này một trảo không chỉ lực lượng quá lớn mà còn kèm theo cả thể giạt lại.

Vèo.

Hồ Nhị trên cánh tay phải có một miếng thịt bị kéo rách, cả người hấn bị va chạm đập lên trên vách tường. Trong miệng mưa máu phun trào.

Ở một bên chứng kiến, Tam công tử sắc mặt trầm xuống.

- Dám ở trong thành đã thương người.

Một tiếng thét lên vang lên. Vương Tam công tử mang theo ba gã tôi tớ khác trực tiếp đi tới. Sắc mặt khó coi nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ta có ý tốt muốn mời các người uống vài chén rượu kết giao bằng hữu. Vậy mà người lại dám đã thương thủ hạ của ta. Hừ...Ra tay cũng độc ác lắm.

Bên cạnh Vương gia Tam công tử, một gã tôi tớ lạnh lùng mở miệng nói:

- Bên trong thành không cho phép tư đấu. Đi. Theo chúng ta đi một chuyến.

Hiện nay Nam Sơn Thành căn bản là do ba đại gia tộc liên thủ quản lý. Cái gọi là ”Pháp luật” căn bản chính là do ba đại gia tộc định ra.

- Ta không quản người là Tam công tử cái rắm thối gì.

Đằng Thanh Sơn ngồi trên ghế. Sắc mặt âm trầm lạnh lùng liếc liếc mắt nhìn Tam công tử.

- Đừng làm phiền ta ăn cơm. Nếu còn lằng nhằng thì ngày này năm sau bảo người nhà chuẩn bị sẵn vàng mã cho người đi.

- Cút.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng quát.

291. Chương 49: Tình Thế Đảo Lộn

”Đại chương quỹ, đại chương quỹ!” Một thị nữ của tửu lâu vội vã chạy tới, vẻ mặt gấp rút: ”Đại sự bất hảo, trên lầu hai xảy ra đại sự. Vương gia Tam công tử xảy ra mâu thuẫn với một vị khách nhân ở bàn khác --”

Nàng còn chưa nói hết, tên đại chương quỹ mập mạp kia cười ngắt lời, nói: ”Chuyện của Vương Tam công tử, chúng ta không quản.” Ở Nam Sơn Thành này, ai chẳng biết trong lứa thanh niên của tam đại gia tộc, người vô dụng nhất chính là Vương Tam công tử. Bất quá cho dù như thế, đó cũng là Tam công tử nhà họ Vương!

Vương gia vì thể diện, cũng sẽ không để công tử nhà mình chịu thiệt!

Cho nên, Vương Tam công tử khi dễ người khác, Húc Nhặt Tửu Lâu cũng sẽ làm như nhìn không thấy.

”Không phải.” Người thị nữ lập tức lắc đầu: ”Lần này không phải Tam công tử khi dễ người ta, là người của hấn bị đã thương. Lúc này, tình huống rất không tốt!”

”Cái gì!?”

Đại chương quỹ chấn động, rốt cuộc quay đầu lại, vội vã đi tới thang lầu. Bộ dáng của lão rất mập mạp nhưng lại đi rất nhanh, trong chốc lát đã lên tới lầu hai tửu lâu. Mới đến lầu hai, đại chương quỹ liền hít một ngụm lương khí!

Chỉ thấy hai tròng mắt của mãnh thú thiếu niên Đằng Thù âm ỉ đỏ rực, tay trái còn cầm một khối huyết nhục*, cả người đứng ở kia, tựa như một mãnh thú hung tàn.

”Này --”

Bộ dáng của Đàng Thù làm lão đại chương quỹ sợ tới mức tâm đều run lên, ngay lập tức hướng bên cạnh nhìn lại. Vị Hồ Nhị, người hầu bên cạnh Vương Tam công tử lúc này giống như con chó đang ngắc ngoải, cuộn mình trên mặt đất, trên người hắn nhiễm đầy vết máu. Ngoài ra, còn một vũng máu lớn trên mặt đất. "Lớn chuyện rồi!" Đại chương quỹ thầm kêu khổ.

"Tam công tử!" Đại chương quỹ lập tức hô lên.

Vốn có thói quen ương ngạnh, Vương Tam công tử thời điểm này mặt đỏ bừng, phần nộ đến mức hai tay đều hơi hơi run! Vương Tam công tử luôn bị phụ thân xem thường, cho nên hắn mới ở bên ngoài, điều này khiến Vương Tam công tử càng thêm coi trọng mặt mũi của mình! Ý vào thân phận Tam công tử của Vương gia, ai dám bất kính với hắn?

Thế nhưng hôm nay, người đứng trước bàn này lại làm hắn thực sự nổi giận!

Nhưng hắn cũng nhận thấy được thực lực đáng sợ của đối phương. Không quản là tên dã thú thiếu niên đang cầm một khối huyết nhục, hay là vị nam nhân lạnh lùng tựa như một tòa băng sơn ngồi ở kia, ai cũng không phải là người dễ chọc.

"Cút cho ta!" Tiếng quát của đối phương vẫn quanh quẩn bên tai, khiến Vương Tam công tử cực kỳ tức giận!

Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng không dám làm gì! Hắn lo lắng, đối phương thật sự làm thịt hắn.

"Tam công tử!" Đại chương quỹ lại hô lên.

"Chương quây!" Vương Tam công tử lập tức tức giận nhìn về phía hắn, quát lên: "Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? A! Ta và người của ta đến nơi này ăn cơm uống rượu, lúc này người của ta lại bị đánh đập đến mức học máu, trọng thương."

Húc Nhật Tửu Lâu các người làm ăn như thế nào thế!?"

Một bụng đầy lửa, nhưng lại không dám phát tiết nơi mấy người Đàng Thanh Sơn, Đàng Thù, hắn liền hướng chương quây đáng thương mà xả!

"Tam công tử!" Đại chương quỹ có thể tới được địa vị này, hiển nhiên đã chịu nhiều khuất nhục, sao lại dễ ý lời khiển trách của Vương Tam công tử, hắn cười cầu hòa, nói: "Tam công tử xin chớ tức giận. Không quản như thế nào, lúc này trọng yếu nhất là cứu người trước. Người đâu, mau đem người bị thương đến hiệu thuốc bắc phụ cận đi!"

Hiệu thuốc Bắc là nơi bán thuốc, đồng dạng cũng sẽ có thầy thuốc.

"Vâng". Ngay lập tức, liền có hai gã hán tử tửu lâu nâng Hồ Nhị bị thương lên.

"Việc này người tính giải quyết như thế nào. Bọn họ đã thương người của ta, chẳng lẽ Húc Nhật thương thành các người không nói gì?" Vương Tam công tử lạnh giọng nói, đồng thời nhìn thoáng qua mấy người Đàng Thanh Sơn và Đàng Thù. Đàng Thù vẫn cầm lấy khối huyết nhục kia, hung ác theo dõi hắn, làm đầy lòng Vương Tam công tử cực kỳ khiếp đảm.

Giờ phút này, Vương Tam công tử mang nhân thủ ít, không dám chính diện đánh nhau với mấy người Đàng Thanh Sơn, chỉ dám để Húc Nhật thương thành ra mặt!

Vương Tam công tử rất rõ ràng --

Húc Nhật thương thành này tuy không tranh bá, nhưng thế lực trong bóng tối của họ lại phi thường kinh người.

"Tam công tử." Đại chương quỹ có chút tức giận, nhưng vẫn lộ vẻ mặt tươi cười: "Mời người đến bên kia ngồi xuống."

"Không vội, ta muốn nhìn các người giải quyết như thế nào." Vương Tam công tử đứng ở một bên, liếc mắt nhìn mấy người Đàng Thanh Sơn.

Vương gia cùng Húc Nhật thương thành!

Hai cái tên này đại diện cho hai cỗ thế lực đáng sợ. Cho dù là Tiên Thiên Kim Đan cường giả, nếu muốn chống lại hai cỗ thế lực này thì cũng phải suy nghĩ rất nhiều. Vương Tam công tử không tiếp thu vì.....những người trước mắt này làm hắn chán ghét, đương nhiên ngoại trừ Tiểu cô nương dung mạo xinh đẹp kia. Hắn không tiếp thu là muốn cho mấy người này phải chịu sự công kích của hai cỗ thế lực.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn trầm xuống.

Ở bên cạnh, Lý cũng lạnh giọng quát: "Vương Tam công tử, chúng ta ăn cơm ở đây, có quan hệ gì với ngươi? Ngươi lúc này thực sự giống như một con khỉ nhảy múa trên bàn, khiến người khác ngứa mắt." Trên đại thảo nguyên, Thiên Thần sơn, Lý cũng có địa vị rất cao, cũng rất tức giận với hành vi này của Vương Tam công tử.

"Ngươi....." Vương Tam công tử sắc mặt đại biến.

"Thật khổ!" Đại chưởng quỹ thầm kêu.

"Phía dưới sao lại âm ỉ như vậy?" Một tiếng quát bất mãn vang lên. Chỉ thấy liên tiếp ba gã nam tử cao lớn từ trên thang lầu đi xuống, ánh mắt mỗi một người đều rất sắc bén, lộ ra sát khí. Đó tuyệt đối là những cao thủ lợi hại, hàng năm tu luyện trong sinh tử.

"Tam công tử!"

Bỗng nhiên ba người này kinh ngạc hô lên.

Phòng trên lầu, hiệu quả cách âm rất tốt nên bọn họ chỉ cảm thấy phía dưới rất âm ỉ, cũng không biết Tam công tử tới.

"Đại nhân, là Tam công tử!" Lập tức có một người hướng trên lầu, bẩm báo.

"Có chuyện gì?"

Một thanh âm nhàn nhạt bao hàm sự uy nghiêm vang lên.

Phía dưới, Vương Tam công tử sắc mặt khê biến, ngẩng đầu nhìn lên trên. Chỉ thấy một vị trung niên nam tử mặt trắng không có râu, mặc áo lông màu đen đẹp đẽ quý giá từ trên lầu ba đi xuống. Ánh mắt lạnh lùng, sắc như dao đảo qua phía dưới, cuối cùng dừng ở trên người vị chưởng quỹ kia.

"Chưởng quỹ, nơi này phát sinh chuyện gì?" Vương gia gia chủ từ trên cao nhìn xuống, hỏi.

Đại chưởng quỹ lập tức khom người.

Vương gia gia chủ này tương đương với thổ hoàng đế của một tiểu quốc! Cũng không phải một người quần áo lụa là như Tam công tử có khả năng so sánh được.

"Là như vậy, Tam công mang theo người hầu ăn cơm ở lầu lầu, nhất thời sinh ra chút mâu thuẫn với khách nhân ở bàn kia, cho nên xảy ra chuyện đánh nhau." Đại chưởng quỹ lời ít ý nhiều, đồng thời chỉ hướng bàn Đằng Thanh Sơn.

Hiện giờ, toàn bộ lầu hai từ lầu đều lâm vào yên tĩnh.

Những người khách đang ăn cơm liền dừng lại, ngay cả thổ sâu, nói chuyện cũng không dám! Dù sao đứng ở trên thang lầu là Vương gia gia chủ a! Đó chính là nhân vật mà chỉ nói một câu cũng có thể làm cho đầu bọn họ rơi xuống a!

"Cha, Hồ Nhị bị bọn họ đánh đập sắp chết, vừa rồi đã được đưa đến hiệu thuốc." Vương Tam công tử vội vàng tố khổ: "Cha, lần này ta thật sự không đi trêu chọc người khác. Ta chỉ tới mời bọn họ đi uống chút rượu, kết giao bằng hữu, không nghĩ tới bọn họ lại tàn nhẫn như vậy! Còn nói, muốn giết ta."

"Ngươi đứng ở một bên." Vương gia gia chủ lạnh nhạt nói.

"Vâng". Vương Tam công tử không hề nhiều lời, bất quá hắn trong lòng đã tâm mười phần. Vừa rồi.....đích xác hắn chưa gây nên chuyện, đuổi lý duy nhất chính là lúc trước Hồ Nhị dùng độc xà đánh lén! Bất quá, đó là tự bản thân Hồ Nhị tự chủ trương đánh lén, Vương Tam công tử hắn cũng không sai.

Đám đông ở dưới lầu!

Vương gia, đó là loại địa vị nào? Vương gia gia chủ vô luận như thế nào, cũng phải giữ gìn thể diện của Vương gia!

"Là các người đã thương người của Vương gia ta?" Vương gia gia chủ lạnh nhạt, từ trên cao nhìn xuống, nói.

Mấy người Đẳng Thanh Sơn lại tiếp tục ăn cơm.

"Tiểu Bình, món cá này không tệ, nếm thử một chút đi." Đẳng Thanh Sơn mỉm cười, mang theo một con cá đưa vào trong bát Tiểu Bình.

Vương gia gia chủ sắc mặt khê biến.

Mấy người Đẳng Thanh Sơn, không ngờ căn bản không để ý tới hắn!

Những người ở tầng hai từ lâu càng không dám nói gì, một đám thật cẩn thận theo dõi cục diện. Bọn họ đều biết..... Vương gia gia chủ khẳng định là rất tức giận. Đồng thời họ cũng thầm nghĩ, mấy người Đẳng Thanh Sơn thật sự là rất lỗ mãng, cũng dám không để ý tới Vương gia!

"Các vị!" Vương gia gia chủ đột ngột nói, thanh âm hùng hậu vang vọng khắp lầu hai, giống như tiếng sấm nổ vang bên tai.

Không ít khách nhân lập tức che lỗ tai, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Đẳng Thanh Sơn thấy sắc mặt Tiểu Bình tái nhợt, không khỏi nhướng mày, quay đầu nhìn về phía Vương gia gia chủ đứng ở trên thang lầu, lạnh nhạt nói: "Vương gia gia chủ, việc này ai đúng ai sai, người có thể đi hỏi một chút. Đừng không hỏi sự tình đúng sai, ngay tại nơi này liên hô to gọi nhỏ! Người muốn nói lý lẽ, ta nói lý lẽ với người. Nếu người muốn dùng vũ lực, ta sẽ phụng bồi!"

Đẳng Thanh Sơn thần nhiên nói, nhưng trong đó lại lộ vẻ cực kỳ tự tin của một cường giả, khiến đáy lòng Vương gia gia chủ run lên.

Biết rõ thân phận của mình.....không ngờ còn dám như thế.....

"Không thích hợp!" Vương gia gia chủ nhíu mày lại.

"Vương huynh, sao lại thế này?" Một thanh âm quen thuộc từ phía trên truyền đến. Một gã tráng hán thân hình cao lớn, mặc một bộ da thú màu xanh, lưng đeo một thanh Đại Khảm Dao đi xuống dưới lầu. Ánh mắt tựa như lôi điện cũng hướng phía dưới đảo qua, thời điểm khi chứng kiến mấy người Đẳng Thanh Sơn, hắn mừng đến mức nhảy dựng lên.

"Phó huynh." Vương gia gia chủ lập tức quay đầu.

"Đẳng tiên sinh!" Vị tráng hán đó không để ý tới Vương gia, lập tức lao xuống thang lầu, kinh hỉ chấp tay: "Không nghĩ tới, ngày hôm qua vừa mới từ biệt, hôm nay lại nhìn thấy Đẳng tiên sinh ở đây! Nếu biết tiên sinh ăn cơm ở đây, Phó Dao ta khẳng định đã sớm đi xuống. Tiên sinh, xin mời lên lầu, ta mời ngài chén rượu nhạt, có được không?"

Đối với siêu cấp cường giả như Phó Dao!

Chỉ một chiêu đã bị đánh bại, trong mắt Phó Dao thì Đẳng Thanh Sơn căn bản là một siêu cấp cường giả lánh đời. Có thể một chiêu đánh bại hắn.....Thực lực như vậy, Phó Dao nghĩ chỉ sợ ngoại trừ cường giả cấp bậc Chiến Thần, không ai có thể là đối thủ của người này!

Thậm chí Phó Dao còn cho rằng!

Đẳng Thanh Sơn chính là một Chiến Thần cường giả! Dù sao, Phó Dao chưa bao giờ gặp qua Tiên Thiên Kim Đan cường giả đáng sợ như vậy. Mà Chiến Thần(Hư Cảnh) cường giả, nếu có khả năng không chế thiên địa chi lực. Bình thường cũng rất khó để có thể phán đoán từ bề ngoài, người trước mắt có phải là một Chiến Thần cường giả hay không!

Cho dù Đẳng Thanh Sơn là vô địch dưới cấp bậc Chiến Thần, hay chính là Chiến Thần cường giả! Phó Dao hẳn đều phải hạo hạo cung kính đối đãi.

Được cường giả như vậy chỉ điểm một chút, sẽ có chỗ tốt rất lớn với hắn.

”Nga, là Phó Đạo a.” Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu, cười nhìn hắn một cái: ”Thật đúng là xảo ngộ*.”

”Tiên sinh.” Phó Đạo thái độ rất khiêm tốn, lập tức kinh dị quay đầu nhìn về phía Vương gia gia chủ ở trên thang lầu: ”Vương huynh, có chuyện gì xảy ra giữa ngươi và Đằng tiên sinh vậy?”

Vương gia gia chủ chỉ cảm thấy trước mắt một mảng tối đen!

Đằng tiên sinh?

Lôi Dao Vũ Thánh ”Phó Đạo” danh tiếng khắp thiên hạ, đều thập phần cung kính hô một tiếng ”Đằng tiên sinh”!?

”Tên nghiệt tử kia của ta rốt cuộc chọc vào nhân vật cỡ nào a!” Trái tim Vương gia gia chủ đột ngột co rút lại mấy lần.

292. Chương 50: Tin Tức Kinh Người

- Phó huynh, huynh hỏi ta sự tình thế nào, ta cho đến hiện tại, vẫn không hề rõ ngọn nguồn của mọi sự.

Vương gia gia chủ lắc đầu cười đi xuống lầu.

- Lời mà chưởng quầy nói vừa nãy, một bàn của Đằng tiên sinh này, đã đấu cùng nghiệt tử đó của ta, hơn nữa, người của nghiệt tử ta còn bị đánh gần chết.

Vương gia gia chủ nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Song, vị Đằng tiên sinh này là bạn tốt của Phó huynh, có lẽ không đến mức gây ầm ĩ với một tiểu bối, khẳng định là do tên nghiệt tử đó của ta quá đáng rồi.

- Nghiệt tử!

Vương gia gia chủ ngoảnh đầu nhìn, sắc mặt chợt trầm xuống.

- Cha.

Vương Tam công tử thân thể chợt run lên.

Đáy lòng hắn thì lại thầm chửi, rốt cuộc là gặp phải việc đại xui xẻo gì thế này, lại đi gây vào một nhân vật mà đến Lôi Dao Vũ Thánh- Phó Đạo- cũng phải hô bằng ’Đằng tiên sinh’ như vậy.

- Tên nghiệt tử như ngươi này lần trước đã chuốc tai vạ, lần này lại vẫn vậy! Luôn không làm ta bớt lo được.

Vương gia gia chủ quát mắng.

- Đằng tiên sinh là tiền bối của ngươi, việc này khẳng định lại là do tên nghiệt tử nhà ngươi gây rắc rối. Ta hiện giờ không nói nhiều với ngươi, về nhà ta sẽ tìm ngươi tính sổ. Ba người các ngươi, giờ dẫn Tam công tử về.

Một tiếng rần rạy, ba gã theo hầu Tam công tử lập tức hộ vệ Tam công tử, nhếch nhác vội vàng rời khỏi lầu.

Tam công tử thậm chí còn không dám nhìn bên bàn Đằng Thanh Sơn một cái.

Lửa ham muốn trước đó, đã bị dọa cho biến mất hoàn toàn rồi.

...

- Đằng tiên sinh. Tên nghiệt tử đó của ta luôn không nghe lời, thường xuyên gây tai vạ. Ngươi nếu đã nán lại lâu tại Nam Sơn thành này thì đã biết rồi. Hy vọng tiên sinh đừng so đo với nó.

Vương gia gia chủ đi đến bên cạnh Phó Đạo. Phó Đạo cũng cười ha ha nói:

- Đẳng tiên sinh. Trở về để Vương huynh trừng phạt nghiêm tiểu tử đó một bữa, vì tiểu tử đó, không đáng để tiên sinh tức giận!

Trong mắt Phó Dao, Đẳng Thanh Sơn thân phận ở cấp bậc nào?

Chỉ một Vương Tam công tử, hệ con cháu ăn chơi trác táng mà thôi. Cùng nó làm lớn chuyện lên, đó là đã hạ thấp thân phận!

Đẳng Thanh Sơn và Lý nhìn nhau, cùng lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Vương Tam công tử kia Đẳng Thanh Sơn đương nhiên không để tâm.

Mà Vương gia gia chủ này đã cúi đầu với mình, thì cũng không cần thiết phải truy cùng đánh tận làm gì. Dẫu sao Vương gia này, cũng là một phương hào cường. Nếu thật sự đấu lên, Đẳng Thanh Sơn không sợ, nhưng sẽ có không ít phiền phức.

- Sự việc này vậy coi như bỏ đi

Đẳng Thanh Sơn nâng chén rượu, uống một ngụm, cười nhẹ nói:

- Hai vị tùy ý, ta không bồi tiếp hai vị được nữa.

- Đẳng tiên sinh!

Vương gia gia chủ vội nói:

- Việc này là do nghiệt tử của ta không đúng. Bên trên đã chuẩn bị một bàn rượu nhạt, coi như là tạ lễ. Tiên Sinh nhất định phải cho ta chút thể diện.

Trên Đoan Mộc đại lục, các đại gia tộc tranh bá thiên hạ nếu muốn giành được thiên hạ thì cái gì là quan trọng nhất? Nhân tài! Cường giả cấp bậc Võ Thánh đều là nhân tài quan trọng nhất!

Một Võ Thánh, tính quan trọng không thua gì một đội quân.

Vương gia gia chủ há nào có thể bỏ lỡ cơ hội kết giao tình với Đẳng Thanh Sơn chứ.

- Đẳng huynh, không có việc gì thì cùng uống một chén đi.

Phó Dao cười nói.

Đẳng Thanh Sơn trong lòng chợt động. Không có việc gì? Ta có việc, một lát nữa phải đi Thần Phủ Sơn.

Song...

"Thạch điều 'Khai Sơn Tam Thập Lục Thức' trong Thần Phủ Sơn, một khi đã là do Vũ Hoàng lưu lại, khẳng định sẽ không rộng rãi cho người bình thường thăm quan." Đẳng Thanh Sơn suy nghĩ. "Tình hình tưởng tận trong Thần Phủ Sơn cùng thạch điều 'Khai Sơn Tam Thập Lục Thức', loại sự tình này địa vị như Phó Dao và Vương gia gia chủ khẳng định biết. Không bằng hỏi bọn họ xem sao?"

Không có người khác trợ giúp, đợi lát nữa đi Thần Phủ Sơn sợ rằng cũng lại mơ mơ màng màng.

- Vậy được.

Đẳng Thanh Sơn cười nói.

Vương gia gia chủ mừng rỡ:

- Ha ha, Đẳng tiên sinh, mời!

- Tiểu, muội theo ta đi lên.

Đẳng Thanh Sơn nhìn về phía Lý. Lý trong lòng kinh ngạc vì sao Đẳng Thanh Sơn lại đáp ứng, song, xung quanh nhiều người nằng cũng không hỏi gì thêm, liền cười cùng Đẳng Thanh Sơn đi lên lầu ba.

- Lão Ông, các người đợi ở đây trước, ta một lát nữa sẽ xuống.

Đẳng Thanh Sơn vừa lên lầu vừa dặn dò.

- Vâng, chủ nhân!

Lão Ương vội đáp lại.

Còn Đàng Thủ thì ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bàn. Từ sau khi trở thành môn đồ của Đàng Thanh Sơn, Đàng Thủ này đúng là hết sức nghe lời.

Từ lâu lâu hai, đợi đến khi nhóm người Vương gia gia chủ, Đàng Thanh Sơn, Phó Dao lên đến nơi, lần nữa lại xôn xao lên, khách khứa người nào cũng đều kích động bắt đầu bàn luận.

- Phó Dao, Phó Dao đó, lẽ nào là Lôi Dao Dao Thánh 'Phó Dao' trong truyền thuyết?

- Có thể được hẳn gọi là 'Tiên sinh', Đàng tiên sinh đó, rốt cuộc là nhân vật nào a?

Từng người từng người kích động không thôi.

Còn đại chương quỹ của Húc Nhật từ lâu, trên mặt lộ ra một sắc kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn qua chỗ thang lầu ba, thầm nghĩ:

"Phó Dao là cao thủ tiên thiên Kim Đan, cũng là lão bằng hữu với Húc Nhật thương hội của ta rồi. Đàng tiên sinh này là người thế nào?"

Đại chương quỹ lập tức ý thức được tầm quan trọng của việc này.

"Việc này nhất định phải lập tức thông báo với trưởng lão!" Đại chương quỹ không dám lưu lại thêm, vội vàng xuống lầu.

Lầu ba Húc Nhật từ lâu, phòng lầu dài rộng có đến năm sáu trượng, một cái bàn đá màu đen hình tròn gần trượng ở trung ương, trên bàn đá bóng loáng vô cùng, từng đĩa mỹ thực đều bày trên đó.

- Dem mấy thứ này hủy hết đi, đổi một bàn đồ ăn khác.

Vương gia gia chủ vội phân phó.

- Dạ.

Hai thị nữ của từ lâu nhanh chóng dọn bàn.

- Đàng tiên sinh, còn cả vị cô nương này, mời ngồi.

Vương gia gia chủ mỉm cười nói, sau đó Đàng Thanh Sơn, Lý, Phó Dao và vị Vương gia gia chủ đó, bốn người ngồi vây quanh chiếc bàn tròn to lớn.

Đồ uống rượu, bầu rượu v.v, đều thay một loạt mới.

Có thị nữ chuyên rót rượu.

- Đàng tiên sinh, lần này là nghiệt tử của ta đã mạo phạm tiên sinh. Một chén này là rượu ta lỗi.

Vương gia gia chủ đứng lên cười nói. Đàng Thanh Sơn thì cười nhạt nói:

- Gia chủ ngồi xuống, chúng ta cứ tùy ý nói chuyện, không cần thiết ngài phải kính rượu ta, ta kính rượu ngài. Điều ta không thích nhất chính là mấy thứ khuôn phép này!

Vương gia gia chủ ngẩn ra.

- Ha ha, thật sáng khoái.

Vương gia gia chủ cũng đặt chén rượu xuống.

- Đàng tiên sinh, loại tục nhân đó...

Phó Dao cười nói, lập tức tỉnh ngộ vội nói:

- Ha ha, còn chưa giới thiệu cho các vị.

- Vương huynh.

Phó Dao đứng lên nói:

- Vị Đẳng tiên sinh này, danh tính Đẳng Thanh Sơn, là ta trước đó đã ngẫu nhiên tương ngộ trên đường đến Nam Sơn thành. Có thể gặp được Đẳng huynh, là may mắn của Phó Dao ta à.

- May mắn?

Vương gia gia chủ trong lòng hơi động, cười hỏi:

- Với tính cách của Phó huynh, khẳng định là đã đánh một trận với Đẳng tiên sinh rồi.

Phó đạo lắc đầu cười đáp:

- Ta lúc đó khiêu chiến Đẳng tiên sinh, song...

- Ta cũng chỉ may mắn thắng được một chiêu.

Đẳng Thanh Sơn xen vào nói.

Phó Dao ngẩn ra, liếc nhìn Đẳng Thanh Sơn một cái. Hắn lập tức hiểu ra. "Đẳng tiên sinh này bao nhiêu năm như vậy, trong thiên hạ lại đều không có danh khí gì, xem ra là không thích nổi danh. Anh ta một chiêu đã thắng mình, nếu truyền ra ngoài... sợ rằng ngược lại với điều anh ta mong muốn." Phó Dao hoàn toàn hiểu rõ tâm tư của Đẳng Thanh Sơn.

"May mắn thắng một chiêu?" Vương gia gia chủ trong lòng lại thầm nhủ. "Phó Dao đã gọi người này là tiên sinh, Đẳng Thanh Sơn này thực lực rất mạnh, còn mạnh hơn Phó Dao."

- Đẳng tiên sinh, vị này là Vương gia gia chủ Vương Mông. Ở Nam Sơn thành này, có thể nói đến chính là tam đại gia tộc Vương gia, cùng với hãng buôn Húc Nhật. Đẳng tiên sinh, Vương huynh không chỉ đơn giản là Vương gia gia chủ, mà bản thân hắn cũng là tiên thiên Võ Thánh cao thủ.

Phó Dao cười nói.

Đẳng Thanh Sơn kinh dị nhìn Vương Mông đó một cái, Vương gia gia chủ này là tiên thiên cao thủ?

Đồng thời Đẳng Thanh Sơn cười gật đầu:

- Vương Mông gia chủ.

- Ha.

Vương Mông mỉm cười nói:

- Có lẽ quen biết với tiên sinh đó là may mắn của Vương Mông ta. Nói ra thì tên nghiệt tử đó của ta đã có công lao lớn à. Nếu không phải tên nghiệt tử đó của ta, sợ rằng ta còn không có cơ hội quen biết Đẳng tiên sinh.

- Ha ha...

Phó Dao cũng cười lên.

- Đẳng đại ca.

Lý nhìn Đẳng Thanh Sơn một cái thấp giọng nói.

- Chúng ta khi nào đi?

Vương Mông kinh ngạc nói:

- Đẳng tiên sinh, còn có việc?

- Chuẩn bị đi Thần Phủ Sơn một chuyến.

Đẳng Thanh Sơn mở miệng nói, đồng thời dò hỏi:

- Vương Mông, hai vị đối với Thần Phủ Sơn này biết bao nhiêu?

- Biết một ít

Phó Dao mở miệng kinh ngạc nói:

- Tiên sinh cần hỏi gì?

- Các vị hân là biết, trên Thần Phủ Sơn này có ba mươi sáu bức thạch điêu chứ?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Phó Dao và Vương Mông đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều có vẻ kinh ngạc.

- Đằng tiên sinh.

Phó Dao nhíu mày nói.

- Năm đó Thần Phủ Thiên Thần sáng lập ra Thần Phủ Sơn, đời này đời khác của Thần Phủ Sơn qua đi, về sau cũng suy bại. Thế lực của Thần Phủ Sơn cũng hoàn toàn sụp đổ, Thần Phủ Sơn cũng bị các thế lực khác xung quanh càn quét hết sạch. Còn về ba mươi sáu bức thạch điêu trong truyền thuyết mà năm đó Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ đã đích thân lưu lại, sớm đã bị những người tranh đoạt năm đó cướp đi mất rồi.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt chợt biến.

Lý cũng kinh ngạc nhìn Đằng Thanh Sơn.

Bọn họ căn bản không biết gì về việc ba mươi sáu bức thạch điêu của Thần Phủ Sơn.

Từ khi đến Đoan Mộc đại lục, người hiểu nhiều về Đoan Mộc đại lục, cũng chỉ có Tiểu Bình và lão Uông. Song Tiểu Bình cũng chỉ là một đứa trẻ, có thể biết được bao nhiêu? Còn về lão Uông, Đằng Thanh Sơn căn bản chưa từng nói với hân về việc của bức thạch điêu 'Khai Sơn Tam Thập Lục Thức'.

- Bị cướp đoạt rồi?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày hỏi.

- Đã bị cướp đi mấy ngàn năm rồi.

Phó dao lắc đầu nói.

- Thần Phủ Sơn suy bại, đương nhiên bị các thế lực khác cướp đoạt. Ba mươi sáu bức thạch điêu đó rất là trân quý, là cả vùng cấm địa của Thần Phủ Sơn. Năm đó, tương truyền đã bị những thế lực đó đào sâu vào vùng cấm địa trong núi lấy thạch điêu đi rồi."

Đằng Thanh Sơn bất đắc dĩ thở than.

Đích thân tìm đến Nam Sơn thành này, không ngờ lại là một chuyến đi vô ích.

- Phó Dao, người hân biết, ba mươi sáu miếng thạch điêu này, bây giờ đang ở đâu?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Phó Dao nói:

- Theo tục truyền, ba mươi sáu bức thạch điêu này, mỗi một bức đều là một chiêu thức sử dụng búa cùng với một chữ 'đạo'. Thứ mà ba mươi sáu bức thạch điêu này hợp thành, chính là 'Khai Sơn Tam Thập Lục Thức' tuyệt học cao nhất ở Thần Phủ Sơn! Cũng là ngọn nguồn của mọi tuyệt kỹ dùng búa (thần phủ) trên Đoan Mộc đại lục ta!

Đằng Thanh Sơn trầm gật đầu.

Đến Đoan Mộc đại lục mấy ngày nay, Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện... trong những võ giả du hiệp xuất hiện trên đường, người dùng búa rất nhiều.

- Rất nhiều người đều nói, ba mươi sáu bức thạch điêu này vô cùng bất phàm! Các đại gia tộc đều đang tranh đoạt.

Phó Dao than thở nói:

- Năm đó lúc Lôi Dao Thiên Thần Đoan Mộc Vũ nhất thống thiên hạ, cũng đã từng sưu tầm ba mươi sáu bức thạch điêu này. Song lúc đó, Lôi Dao Thiên Thần cũng chỉ thu thập được vẹn vẹn hai mươi mấy miếng

thạch điêu, còn lại người cũng đều chưa tìm ra. Sau khi Đao Mộc Vũ li rời nhân thế, Đao Mộc đại lục phân tách chia rẽ, lại lần nữa đại loạn.

- Ba ngàn năm sau đó thì luôn đại loạn, các đại gia tộc tranh đấu lẫn nhau, có quật khởi, có diệt vong. Còn về ba mươi sáu bức thạch điêu, ngẫu nhiên mới có thể nghe nói đến một chút tin tức.

- Cho dù có một gia tộc nào đó đạt được một bức thạch điêu trong đó, thì sợ rằng cũng sẽ phải giấu kĩ đi.

- Bao nhiêu năm đã qua đi, ai biết được ba mươi sáu bức thạch điêu đó, đều đã lạc đi nơi nào rồi.

Phó Đao lắc đầu cười nói.

- Đến cả Lôi Đao Thiên Thần ba ngàn năm trước, cũng chưa sưu tập đủ được. Bây giờ muốn tìm ra... cơ hồ là một việc không thể.

293. Chương 51: Thần Phủ Sơn

'Thanh Liên Kiếm Điển' của Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch, chính mình cũng có thể tham khảo phần bắt đầu. Khai Sơn Tam Thập Lục Thức cũng vậy, mấy bức thạch điêu đầu tiên có tác dụng lớn nhất đối với mình.

- Phó Đao!

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Tiên sinh.

Phó Đao cung kính đáp, ở trước mặt Đằng Thanh Sơn, hẳn thật giống như một môn đồ tôn kính lão sư.

- Khai Sơn Tam Thập Lục Thức tổng cộng có ba mươi sáu bức thạch điêu, người có biết tin tức của năm, sáu bức thạch điêu đầu tiên không?

Đằng Thanh Sơn trong lòng vẫn còn một tia hy vọng, dò hỏi "Biết tin tức của một bức trong đó cũng được."

Phó Đao bất đắc dĩ cười, lắc đầu nói:

- Không phải ta không nói mà là ba mươi sáu bức thạch điêu lưu lại này đã phân tán mấy ngàn năm, ai cũng không biết ba mươi sáu bức thạch điêu này ở nơi nào. Cho dù bất cứ gia tộc nào có được bức thạch điêu này, phỏng chừng sẽ trân quý giữ gìn cũng sẽ không công bố ra ngoài, tựa như Vương huynh... Vương huynh, Vương gia cũng là Đao Mộc trên đại lục lùng lấy đại danh đại gia tộc, trong nhà hẳn là có dấu một bức thạch điêu a.

Gia chủ Vương gia 'Vương Mông' cười ha hả liền nói:

- Phó Đao huynh, đừng lấy ta ra nói giỡn! Vương gia mới quật khởi mấy trăm năm, chạy đi đâu tìm thạch điêu. Đúng rồi... Đại khái hơn một trăm năm trước, Húc Nhật thương thành cử hành một hội chợ, từng bán đi một bức thạch điêu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức!

- Hội chợ?

Đằng Thanh Sơn chấn động.

- Có người chấp nhận bỏ sao?

- Cáp, có thể là người nào có vận khí tốt, chiếm được bức thạch điêu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức này! Thần Phủ Thiên Thần lưu lại thạch điêu, tuy rằng trân quý nhưng người thường chiếm được cũng vô dụng. Còn không bằng đổi một chút tiền tài.

Vương Mông cười nói.

- Bức thạch điêu đó bán ra với giá trên trời, ba mươi sáu vạn lượng hoàng kim!

Đằng Thanh Sơn có chút kinh sợ.

Một bức bức thạch điêu giá ba mươi sáu vạn lượng hoàng kim?

Hoàng kim của mình hiện giờ có, cho dù thêm vào hai cái rương chôn kín dưới đất ở bờ biển cũng chỉ có ba vạn hai ngàn cân. Cũng tương đương ba mươi hai vạn lượng hoàng kim; ngay cả một bức thạch điêu cũng mua không nổi.

- Bất quá loại chuyện như vậy chỉ có thể ngộ không thể cầu. Phàm là người có thực lực cũng sẽ không đem bản thạch điêu của Thần Phủ Thiên Thần 'Đại Vũ' lưu lại bán đi.

Vương Mông nói.

Đặng Thanh Sơn gật gật đầu.

- Đặng đại ca.

Lý cũng vì Đặng Thanh Sơn mà sốt ruột.

- Chúng ta bây giờ sẽ đi đâu?

Đặng Thanh Sơn quay đầu nhìn Lý liếc mắt một cái, lộ ra vẻ tươi cười:

- Trước đi Thần Phủ Sơn một chuyến, sau đó sẽ quyết định tiếp.

Không có ba mươi sáu bức thạch điêu?

Hiện giờ, Thổ Hành Chi Quyền cùng với Thủy Hành Chi Quyền của mình đều đã tu luyện đến thức thứ sáu. Đặng Thanh Sơn thậm chí còn có cảm giác, Thổ Hành cùng Thủy Hành thiên địa chi lực miễn cưỡng cũng có thể sử dụng một chút.

"Cho dù không có ba mươi sáu bức thạch điêu, lấy cảnh giới của ta hiện giờ trong vài năm nữa bước vào hư cảnh, cũng không phải việc khó!"

Đặng Thanh Sơn trong lòng tràn ngập tin tưởng.

"Thạch điêu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức của Vũ Hoàng, vãn vãn chỉ có tác dụng cho ta tham khảo một chút thôi." Đặng Thanh Sơn hạ quyết tâm: "Nếu không có biện pháp có được thạch điêu. Ta sẽ một lòng tiềm tu, cố gắng sớm ngày đạt tới Hư Cảnh có thể quay về Cửu Châu!"

Hắn vẫn vương vấn Cửu Châu.

Nơi đó có cha mẹ, tiểu muội của hắn...

Nơi đó có người của Đặng tộc...

Đợi đến lúc thành công, nhất định về quê hương!

- Phó Dao huynh. Ta còn có việc không tiếp tục tiếp nhậm vị.

Đặng Thanh Sơn đứng dậy, lắc đầu cười nói:

- Ba mươi sáu bức thạch điêu này sợ là không cơ hội chứng kiến. Bất quá Thần Phủ Sơn... Trước đây ta chưa một lần đi qua. Bây giờ cũng muốn hảo hảo đi xem.

Vương Mông cùng với Phó Dao hai người lập tức đứng dậy, tiễn hai người Đặng Thanh Sơn.

- Tiểu, chúng ta đi.

Đặng Thanh Sơn lúc này mang theo Tiểu trở lại lầu hai tửu lâu. Mang theo những người khác, cưỡi xe ngựa đi Thần Phủ Sơn.

**

Trong một tòa nhà u tĩnh, một người khuôn mặt gầy yếu, tóc trắng dài rối tung trên vai một lão giả đang nằm trên ghế phơi nắng. Đại trưởng quỹ của Húc Nhật Tửu Lâu cũng ở đây.

- Lục trưởng lão!

Đại trưởng quỹ cung kính hành lễ.

Húc Nhật thương thành thế lực khổng lồ.

Mà trong thương thành, địa vị cao nhất chính là chín đại trưởng lão! Toàn bộ thương thành là do chín đại trưởng lão cùng quản lý, chín vị trưởng lão cũng là dựa theo uy tín và sự từng trải từ từ lên chức. Trong đó 'Đại trưởng lão' quyền lực lớn nhất, nhị trưởng lão chiếm vị trí thứ hai, tam trưởng lão chiếm vị trí thứ ba. Về phần tứ trưởng lão đến cửu trưởng lão, địa vị bằng nhau.

Đại trưởng lão của Húc Nhật thương thành cũng như 'Gia chủ' của một đại gia tộc!

- Ân, có việc gì mà vội như vậy?

Lục trưởng lão đạm mạc nói.

- Lục trưởng lão, trong tửu lâu xảy ra một việc lớn.

Đại trưởng lão liền nói.

- Việc lớn gì, cẩn thận nói lại từ đầu tới cuối.

Lục trưởng lão vẫn nằm ở ghế nằm trên, mắt vẫn híp lại.

Đại trưởng lão cung kính kể lại chuyện của Đằng Thanh Sơn cùng với Vương gia Tam công tử:

- Lúc ấy Tam công tử đem sự việc đổ lên trên người Húc Nhật Tửu Lâu chúng ta. Đúng lúc này, gia chủ Vương gia 'Vương Mông' từ lầu ba đi xuống. Không quản như thế nào, hấn ngang nhiên không có nề mặt Vương gia. Quả là lấy thế ép người.

- Ai có thể nghĩ... Họ Đằng kia, căn bản cũng không thèm để ý. Ngay tại lúc máu chót, Lôi Dao Vũ Thánh 'Phó Dao' từ lầu ba cũng đi xuống. Không ngờ hấn cung kính gọi họ Đằng kia là 'Đằng tiên sinh'!

"Ân?" Lục trưởng lão mở to mắt, ngồi thẳng lên.

- Người nói cái gì?

Đại trưởng lão liền gật đầu nói:

- Phó Dao gọi là 'Đằng tiên sinh'! Hơn nữa lúc ấy ở đó ta nhìn rất rõ ràng rất là cung kính. Giống như một môn đồ nhìn thấy lão sư! Phó Dao là võ si, người có thể làm hấn cung kính như thế, ta nghĩ phải có thực lực mạnh hơn hấn mới có thể.

Lục trưởng lão nheo mắt lại suy tư.

- Cung kính, tôn kính! Không có nghĩa là họ Đằng kia thực lực mạnh hơn Phó Dao.

Lục trưởng lão chậm rãi nói.

- Một vài người có mưu kế, hoặc có những đặc thù bản lĩnh khác, đều được người tôn kính gọi là tiên sinh! Họ Đằng này, có thể có một loại sở trường vô song kiếm sống, khiến Phó Dao bội phục không thôi.

- Tỷ như họ Đằng có thể là một đại phu y thuật kinh người! Hấn nếu giúp Phó Dao trị liệu vết thương, Phó Dao đối hấn cảm kích cung kính, cũng không kỳ quái.

Lục trưởng lão nói xong, lắc đầu nói:

- Đương nhiên, họ Đằng này cũng có thể thật sự rất mạnh! Có được tuyệt thế vũ lực!

- Nếu mạnh đến mức có thể làm đao Vô Thánh 'Phó Dao' cung kính hô tiên sinh... thực lực này có thể rất đáng sợ!

Lục trưởng lão mắt híp lại, chậm rãi nói.

"Cộc!" "Cộc!"

Tiếng đập cửa liên tiếp vang lên.

- Thúc, là ta.

Một âm thanh già nua vang lên.

- Đi, mở cửa.

Lục trưởng lão phân phó nói. Đại chương quỹ lập tức chạy tới mở cửa. Một lão giả đội mũ, mặc đồ da cười ha hả đi vào, liếc mắt nhìn đại chương quỹ một cái.

- Nhất Phụng, người ở đây?

- Mục quân sự áp tải hóa trở về

Đại chương quỹ nín hót nói.

Lão cười gật đầu:

- Hơn năm nghìn nô lệ đã tới trong quân doanh ngoài thành. Quân đội toàn bộ trở về nghỉ ngơi.

Lão đúng là quân sự Mục Vạn Mục lúc trước dẫn dắt quân đội áp giải nô lệ trở về! Lúc trước, mãnh thú thiếu niên 'Đằng Thù' giết người Thanh Sơn còn cùng với Mục Vạn nói chuyện với nhau một lần.

- Nga.

Lục trưởng lão lên tiếng, nhưng đôi lông mày của hắn vẫn nhăn lại.

- Thúc, có chuyện gì?

Mục Vạn nhìn ra thúc thúc của mình dường như có điều phiền não.

- Nhất Phụng, người nói cho Mục Vạn nghe một chút.

Lục trưởng lão phân phó nói.

Mục Vạn tò mò nhìn về phía đại chương quỹ. Bên cạnh, đại chương quỹ lập tức ở miêu tả lại sự việc. Mục Vạn nghe xong vẻ mặt rất cổ quái.

- Người nói người họ Đằng?

Mục Vạn kinh ngạc hỏi.

- Đúng.

Đại chương quỹ liền gật đầu.

- Gọi là Đằng Thanh Sơn?

Mục Vạn lại hỏi.

- Điều này ta không biết, ta chỉ nghe được Phó Dao gọi hắn là Đằng tiên sinh.

Đại chương quỹ lắc đầu nói.

Mục Vạn lập tức hỏi:

- Bên cạnh hắn không phải có một thiếu niên tựa như kẻ điên; dã thú!

- Đúng, đúng là có một người!

Đại chương quỹ liền gật đầu. Hắn nhớ rõ lúc mới vừa lên lầu hai của tửu lâu đã thấy thiếu niên đáng sợ kia cầm một khối huyết nhục.

- Mục Vạn, người biết người đó?

Lục trưởng lão kinh ngạc nói.

Mục Vạn liền gật đầu:

- Thúc, người này ta biết. Hắn gọi là Đằng Thanh Sơn! Ngày hôm qua lúc chạng vạng tối khi quân đội hạ trại, cùng bọn họ có một mâu thuẫn nhỏ. Thúc... Lúc ấy ta với Phó Dao ở cùng một chỗ. Ta hỏi qua Phó Dao, Phó Dao cũng nói không biết Đằng Thanh Sơn này! Bất quá sau đó, Phó Dao vội vàng hùng hực đuổi theo Đằng Thanh Sơn, đi khiêu chiến Đằng Thanh Sơn.

- Ta nghĩ, hôm đó, Phó Đạo cùng với Đằng Thanh Sơn khẳng định đã đánh một trận! Hơn nữa, Phó Đạo còn thua tâm phục khẩu phục, như thế mới có thể cung kính gọi Đằng Thanh Sơn là 'Tiên sinh'.

Mục Vạn khẳng định.

Mục Vạn dù sao đã tiếp xúc qua Đằng Thanh Sơn, lúc này rất dễ dàng phỏng đoán chân tướng của sự việc.

- Chắc chắn, ta thật không nghĩ tới. Ta chỉ cho rằng Đằng Thanh Sơn kia là một Võ Thánh. Cũng không nghĩ đến, mạnh đến mức này!

Mục Vạn sợ hãi than rồi liên tiếp lắc đầu.

Hô!

Lục trưởng lão trực tiếp đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc:

- Mục Vạn, người theo ta đi gặp nhị trưởng lão. Một người có thực lực vượt qua siêu cấp cường giả Phó Đạo, được hân xưng là 'Tiên sinh', trên toàn bộ Đao Mộc đại lục, cũng đủ để xếp ở năm vị trí đầu! Người biết đến tin tức này lúc này sợ không nhiều lắm, chúng ta dù sao cũng cần tranh thủ thời gian, đem Đằng Thanh Sơn tới bên chúng ta.

"Ân." Mục Vạn liền gật đầu.

Húc Nhật thương thành có lịch sử đã lâu, so với rất nhiều đại gia tộc lịch sử đều dài hơn.

Chính là bởi vì bên trong có một vài chế độ.

Ngay cả Phó Đạo, đều cùng Húc Nhật thương thành quan hệ rất gần. Phàm là cường giả, có thể kéo bọn họ lên cùng một thuyền lập tức sẽ làm. Đương nhiên thái độ của Húc Nhật thương thành đối đãi với siêu cấp cường giả cũng rất tốt. Bọn họ biết người mạnh muốn cái gì. Bọn họ sẽ không trố mắt buộc cường giả. Bởi vì bọn họ không giống gia tộc.

Gia tộc muốn tranh bá, mà sinh ý của Húc Nhật thương thành lại là trải rộng khắp Đao Mộc đại lục.

...

Phía tây bắc Nam Sơn Thành, dưới chân một ngọn núi lớn cao chọc trời, một chiếc xe ngựa bốn bánh do hai con Xích Phong Chiến kéo đang đứng.

- Tiểu, mọi người ở dưới chân núi, ta lên Thần Phủ Sơn một chuyến.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Trên bầu trời, Cuồng Phong Ưng cùng với Thanh Loan đang bay.

Lập tức, Đằng Thanh Sơn hóa thành một làn ảo ảnh như khói nhẹ, lóe lên trên Thần Phủ Sơn rồi tiến vào sâu trong núi lớn

294. Chương 52: Trả Giá Và Hồi Báo!!!

Hơn mười con chiến mã chạy như bay trên đường bên ngoài Nam Sơn Thành khiến cho tro bụi tung bay mù mịt dọc theo đường đi, có ba người dẫn đầu, một người đầu tọc, ưỡn bụng phệ mập mập là 'Nhị trưởng lão', một người tóc bạc gầy yếu là 'Lục trưởng lão', và cuối cùng là một trung niên lãnh khốc trên lưng đeo một thanh Đại Khảm Đao.

"Ân?" Đang cười chiến mã, Mục quản sự nhìn đằng xa xa, lập tức hô: "Nhị trưởng lão, lục trưởng lão, xe ngựa phía trước kia chính là xe ngựa của Đằng Thanh Sơn bọn họ!"

Lúc này, Nhị trưởng lão tay phải liền chuyển thành chưởng đao giơ lên.

Hơn mười con chiến mã dàn thành hàng lối giơ móng trước lên cao, lập tức ngừng lại.

"Tiểu thư tỷ, những người đó hướng thẳng tới nơi chúng ta." Bên cạnh xe ngựa, Tiểu Bình liền nói. Lý thì lại phi thường bình tĩnh, nhìn đám người trên đường phía xa đang đi tới. Bên cạnh, 'Lão Ông' đánh xe cũng cẩn thận nhìn, liếc mắt một cái liền thấy Mục quân sự bên trong đám người: "Tiểu cô nương, lão nhân kia không phải là tên Mục quân sự mà chúng ta đã đụng phải ở ngoài thành tối hôm qua sao?".

"Đúng, là hắn!" Lý liếc mắt một cái cũng nhận ra.

"Đây chính là xe ngựa của Đẳng tiên sinh." Mục quân sự đi theo bên cạnh hai đại trưởng lão cùng với tên trung niên lãnh khốc, cười mở miệng nói, bỗng nhiên hắn hoảng sợ.

"Ôi ôi ~" Đẳng Thú nhìn hắn, trong đôi mắt lóe ra hung quang (sát ý).

Mục quân sự đối với thiếu niên hung tàn này, thật là có chút sợ hãi.

"Chúng ta là người của Húc Nhật thương thành." Mục quân cười nói. Mà bên cạnh, 'Lục trưởng lão' cũng mở miệng nói: "Lão phu là tổng hành lục trưởng lão của Húc Nhật thương thành. Vị bên cạnh này là tổng hành nhị trưởng lão. Không biết Đẳng tiên sinh đang ở đâu? Chúng ta đến đây chính là muốn gặp Đẳng tiên sinh!".

Lý nhìn một đám người trước mắt, nói: "Đẳng đại ca lúc này không có ở đây. Đợi lát nữa mới trở về".

"Không có ở đây?" Lục trưởng lão nhìn kỹ chung quanh xe ngựa.

"Muốn gặp Đẳng đại ca, mời các vị kiên nhẫn chờ một lúc." Lý nói.

Với nhóm người trước mắt. Lý chỉ là tâm tồn cảnh giác. Đương nhiên nàng cũng không sợ. Bởi vì..... Thanh Loan cùng với Cuồng Phong Ứng đang ở ngay trên trời cao. Chỉ cần nàng kêu to một tiếng, Thanh Loan sẽ đáp xuống.

Đám người Húc Nhật thương thành chỉ có thể ở một bên lẳng lặng chờ Đẳng Thanh Sơn.

**.

Trên Thần Phủ Sơn, một tòa núi cao có lịch sử đã rất lâu, hiện giờ lại mọc đầy dây leo cỏ dại, hàng năm ít dấu chân người tới, khiến cho đường mòn đều tiêu thất. Trên toàn bộ núi lớn, khắp nơi đều là cây cối cỏ dại, nếu là người bình thường thật đúng là rất khó leo lên.

Đẳng Thanh Sơn đi lại trên núi lớn, giống như chậm mà lại thật nhanh.

Trong nháy mắt di chuyển đến khoảng cách xa hơn mười trượng.

"Đây là Thần Phủ Sơn! Năm đó, Vũ Hoàng ở tại nơi này, sau đó thống nhất Bắc Hải đại lục, thống nhất văn tự, thống nhất tiền tài, cũng truyền bá phương pháp tu luyện nội kinh."

Đẳng Thanh Sơn nhìn bao quát cả tòa núi lớn, giống như đang chứng kiến hơn sáu ngàn năm trước, toàn bộ Bắc Hải đại lục vẫn còn là một mảnh trời mênh mông, dân cư rất thưa thớt.

Khi đó Vũ Hoàng từ trên trời giáng xuống.

Truyền bá văn minh, truyền bá phương pháp tu luyện nội kinh, giúp cho dân cư trên Bắc Hải đại lục đối diện với thiên tai cũng có được năng lực chống đỡ! Nội kinh cường đại, khiến người trên Bắc Hải đại lục không ngừng khuếch trương lãnh thổ, dân cư cũng nhanh chóng gia tăng, trở thành phồn hoa như ngày nay.

Chỉ là.....

Thánh địa năm đó hiện giờ lại hoang vắng như thế này!

"Thần Phủ Sơn địa vị đặc thù, tuy rằng trong núi có vài nơi trống trải do núi bị lở vào, vẫn có thể ở lại. Nhưng là..... Không có một gia tộc nào dám ở lại Thần Phủ Sơn cả." Đẳng Thanh Sơn trầm than. Thần Phủ Sơn là nơi ở của thần phủ thiên thần 'Đại Vũ'. Nếu có gia tộc dám ở lại, thật sự là tự tìm đường chết. Chỉ sợ các gia tộc khác đều đã vây công gia tộc đó.

Mà Nam Sơn Thành bất đồng, tuy rằng Nam Sơn Thành địa vị đồng dạng đặc thù, nhưng đó lại là một tòa Đại Thành có được năm trăm vạn nhân khẩu. Có gia tộc nào không muốn chiếm giữ lấy? Còn Thần Phủ

Sơn dầu sao cũng chỉ là một tòa núi hoang thôi, chiếm được thực chất không có nhiều chỗ tốt, ngược lại càng thêm nguy hiểm.

”Cấm địa!”.

Đằng Thanh Sơn đi đến một ngọn núi thấp, bên trên có hai chữ to màu đỏ.

Hai cái chữ to này cùng với văn tự hiện tại của Bắc Hải đại lục có khác nhau nhưng đối với chữ viết tại Cửu Châu lại phi thường giống nhau. Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái liền nhận ra .

”Chẳng lẽ nơi này chính là địa phương mà Vũ Hoàng điêu khắc ba mươi sáu bức thạch bia (điều khắc bằng đá)?” Thân hình Đằng Thanh Sơn thoáng mơ hồ liền biến mất, tiến vào trong huyết động .

.....

Trong cấm địa, dạo qua một vòng, có rất nhiều giá gỗ sớm đã mục nát, chỉ có trên vách tường là còn lưu lại rất nhiều dấu vết do tu luyện phủ pháp.

”Cả một mặt tường này có đến phân nửa đều bị cạy rời.” Đằng Thanh Sơn nhìn vách núi trước mắt, ước chừng dài hơn mười trượng, cao khoảng năm sáu trượng: ”Nếu ta đoán không lầm, theo lý thuyết..... Ba mươi sáu bức thạch bia kia chính là được điêu khắc trên bề mặt thạch bích này.” Đi khắp trong cấm địa, Đằng Thanh Sơn cảm giác cũng nhận thức được bề mặt vách tường trước mắt này, có thể là chỗ khắc đá trong quá khứ.

”Đáng tiếc.....”.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, ly khai (rời khỏi) cấm địa.Đứng ở bên vách núi nhìn ra vùng đất phía xa xa.

”Vũ Hoàng, người để cho ta tới Bắc Hải đại lục, còn nói ta chiếu cố huyết mạch của người! Ta đã đến đây. Hấp dẫn ta tới, chính là [Khai Sơn Tam Thập Lục Thức] của người. Bất quá lúc này, ba mươi sáu bức điều khắc đều không còn. Mà huyết mạch của người, gây dựng thế lực tại Thần Phủ Sơn, thật lâu thật lâu trước kia, cũng đã sụp đổ, không có tin tức gì.”.

”Nếu ta tìm được hậu đại (con cháu) của Vũ Hoàng người, ta sẽ quan tâm đến bọn họ, khiến cho bọn họ có thể truyền thừa về sau.”.

”Còn nếu ta tìm không thấy bọn họ, thật sự cũng không biện pháp giúp đỡ.”.

Đằng Thanh Sơn trầm than, cho dù cường đại như Vũ Hoàng, đứng ở vị trí tối đỉnh phong trong nhân loại.

Nhưng là --.

Chuyện con cháu sau này, Vũ Hoàng cũng không thể khống chế. Tại trên Cửu Châu đại địa, ’Vũ Hoàng Môn’ hoàn hảo, truyền thừa lâu như vậy, vẫn tồn tại. Nhưng ’Thần Phủ Sơn’ lại sớm sụp đổ.

”Con cháu đều vẫn còn.Lo quản nhiều như vậy làm gì.”.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại xem hai chữ ’Cấm địa’ trên vách núi đá, cười cười, liền trực tiếp từ trên vách núi nhảy xuống.

Hô!

Hô!

Thời điểm bóng người Đằng Thanh Sơn dừng ở giữa không trung, còn có thể xoay, mũi chân khẽ chạm vào trên vách núi đá một chút, tốc độ lập tức chậm lại. Từ trên núi cao..... Đằng Thanh Sơn giống như một đạo ảo ảnh, nhanh chóng rơi xuống, chỉ chạm vào vách núi vài lần để giảm tốc độ liền đã đáp xuống chân núi.

”Ân?” Đằng Thanh Sơn nhìn xuống phía dưới, bên cạnh xe ngựa có đến hơn mười con chiến mã.

Hô!

Đằng Thanh Sơn đáp xuống, giống như một con hùng ưng, mũi chân dẫm lên một cành trên thân cây một chút, rồi sau đó lại phiêu dật hạ xuống trên mặt đất.

"Thật đáng sợ!".

"Này, điều này sao có thể.....".

Hơn mười người Húc Nhật thương thành khiếp sợ nhìn Thanh Sơn, tuy rằng trong nháy mắt lúc Đăng Thanh Sơn nhảy xuống vách núi bọn họ không thấy được, nhưng trong quá trình rơi xuống, bọn họ cũng phát hiện .

Người đầu tiên phát hiện Đăng Thanh Sơn nhảy xuống là tên trung niên lãnh khốc trên lưng đeo Đại khảm đao.

"Vực cao nghìn trượng, mà nhảy xuống đơn giản như vậy!" Trung niên lãnh khốc hoàn toàn sợ ngây người.

"Chỉ đơn giản như vậy sao?"

Những người khác cũng sợ ngây người.

Nhị trưởng lão cùng với lục trưởng lão liếc mắt nhìn nhau một cái, đều phát hiện trong đôi mắt cả hai ánh lên vẻ kinh hãi! Cho dù là cường giả Tiên Thiên Kim Đan, cũng không có khả năng từ vách núi đen sâu nghìn trượng nhảy xuống, dù sao Tiên thiên cường giả thân thể cũng không tính là mạnh mẽ, chỉ có tiên thiên chân nguyên cường hân mà thôi, một khi từ trên cao nhảy xuống va đập mạnh, cơ quan tạng phủ bị vỡ thì bọn họ sẽ xong đời.

"Tiểu, bọn họ là tới để làm gì." Phía trước truyền đến thanh âm của Đăng Thanh Sơn.

"Đăng đại ca, bọn họ nói là tới tìm người, muốn nói chuyện cùng với người."

Nhị trưởng lão cùng với lục trưởng lão, ban đầu còn hơi có chút do dự. Bởi vì bọn họ cũng không chứng kiến trận chiến giữa Phó Đao cùng với Đăng Thanh Sơn. Nhưng là..... Ngay vừa rồi, một màn Đăng Thanh Sơn từ trên núi cao nhảy xuống, nhị trưởng lão cùng với lục trưởng lão trong lòng không còn có một chút hoài nghi nào. Bên cạnh bọn họ, trung niên cường giả lưng đeo Đại Khảm Đao, cũng không dám kiêu căng nữa, trong ánh mắt nhìn về phía Đăng Thanh Sơn cũng hàm chứa một tia tôn kính.

"Các người tới tìm ta sao?" Đăng Thanh Sơn lãnh đạm cười đi tới.

Nhìn Đăng Thanh Sơn đi tới, nhị trưởng lão cùng với lục trưởng lão lập tức cười đón nhận.

"Đăng tiên sinh." Lão béo đầu trọc 'Nhị trưởng lão' cười chấp tay: "Ta là tổng hành nhị trưởng lão của Húc Nhật thương thành, vị bên cạnh ta đây chính là lục trưởng lão."

"Sao?" Đăng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn hai người: "Không biết nhị vị tới tìm ta có chuyện gì?"

"Chúng ta sang bên này nói chuyện." Nhị trưởng lão mỉm cười, cùng Đăng Thanh Sơn đi qua một nơi hẻo lánh.

Đăng Thanh Sơn cùng với nhị trưởng lão, lục trưởng lão ba người cùng một chỗ.

"Nói đi, có chuyện gì?" Đăng Thanh Sơn trực tiếp hỏi.

Nhị trưởng lão chấp tay cười, cảm thán nói: "Đăng tiên sinh có được tuyệt thế thực lực như vậy, ban đầu Húc Nhật thương thành ta không ngờ một chút cũng không biết..... Tiên sinh tài năng như thế, lại tình nguyện làm một người bình thường, thật là bội phục, bội phục a." Bên cạnh, lục trưởng lão cũng cười nói: "Nhị trưởng lão, với thực lực của Đăng tiên sinh như thế, chỉ cần thoáng lộ hai tay, liền sẽ danh chấn thiên hạ."

Đăng Thanh Sơn ở một bên nghe.

Nhị trưởng lão thấy Đăng Thanh Sơn không đáp lời, liền nói thẳng: "Đăng tiên sinh, Húc Nhật thương thành chúng ta mời tiên sinh trở thành thương thành cung phụng. Không biết tiên sinh có nguyện ý hay không?."

"Cung phụng? Ta còn có chuyện khác." Đăng Thanh Sơn mặc kệ thương thành này đó.

Lần trước Phương gia cũng có mời hắn, Đăng Thanh Sơn lại không muốn vì các thế lực gia tộc này kia mà cống hiến sức lực.

”Nga, không, không.” Nhị trưởng lão liên tiếp lắc đầu nói: ”Tiên sinh nghĩ sai lầm rồi. Trở thành Húc Nhật thương thành cung phụng, cùng với những gia tộc cung phụng khác là bất đồng ! Các gia tộc này chinh chiến lẫn nhau. Cung phụng phải thường xuyên cần xuất chiến, phải cống hiến sức lực. Mà Húc Nhật thương thành chúng ta lại là hòa khí phát tài, sinh ý trải rộng khắp thiên hạ, ba mươi sáu chủ thành, nơi nào cũng có hộ quân của Húc Nhật thương thành!”

”Mà Húc Nhật thương thành chúng ta lại không tranh bá thiên hạ, cũng không có thù địch gì với cái gia tộc.”

”Cho nên, đảm nhiệm chức vụ Húc Nhật thương thành cung phụng, căn bản không cần làm việc.”

Nhị trưởng lão cười nói: ”Giống như Lôi Dao Vũ Thánh ‘Phó Dao’, chạy khắp thiên hạ, khổ tu võ đạo, hẳn cũng trở thành thương thành cung phụng chúng ta đã hơn mười năm, mà thương thành chúng ta vẫn chưa cần hắn làm bất kì việc gì.”

Đằng Thanh Sơn nghe được có chút kinh ngạc.

Nhị trưởng lão tiếp tục nói: ”Không đến lúc nguy cơ sinh tử, căn bản không cần đến siêu cấp cường giả như tiên sinh xuất thủ! Mà Húc Nhật thương thành chúng ta đã có mấy ngàn năm lịch sử, số lần gặp phải nguy cơ sinh tử đã ít lại càng ít! Tiên sinh trở thành Húc Nhật thương thành cung phụng, vẫn có thể tùy tâm sở dục (tùy ý) làm chuyện của mình. Hơn nữa, tiên sinh cũng có thể thông qua tửu lâu của chúng ta, trải rộng trên khắp đại lục, để tìm kiếm tin tức. Gặp phải chuyện gì, Húc Nhật thương thành chúng ta cũng có thể vì tiên sinh mà ra mặt giải quyết. Cái chúng ta cần, vắn vắn chỉ là tiên sinh trở thành bằng hữu. Tại lúc Húc Nhật thương thành gặp phải nguy cơ, tiên sinh có thể giúp đỡ một phen.”

Đằng Thanh Sơn đôi mắt sáng rực lên, có chút tán thưởng, nhìn thoáng qua vị nhị trưởng lão này: ”Húc Nhật thương thành các ngươi quả nhiên là lợi hại!”

Không cần hỏi báo gì, đã là trả giá.

Chỉ vì điều này thôi cũng đủ để hấp dẫn rất nhiều siêu cấp cường giả ngại phiền toái, mà bắt người tay ngắn (có vẻ như làm ít hưởng nhiều), lúc thương thành gặp phải nguy cơ, các cường giả này làm sao có thể thúc thủ bằng quan (khoanh tay đứng nhìn)?

”Hảo, việc này ta đáp ứng với các ngươi.” Đằng Thanh Sơn nghĩ nghĩ, gật đầu nói, trong suy nghĩ của Đằng Thanh Sơn, trở thành Húc Nhật thương thành cung phụng, muốn tìm kiếm thạch bia điêu khắc kia phỏng chừng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhị trưởng lão cùng với lục trưởng lão không khỏi lộ ra hỉ sắc (về mừng rỡ).

”Ta cũng muốn hỏi một chút, liệu hai vị có biết tin tức thạch bia năm đó thần phủ thiên thần ‘Đại Vũ’ lưu lại [Khai Sơn Tam Thập Lục Thức] không?” Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

295. Chương 53: Tân Gia

” Như thế nào? đường đường Húc Nhật Thương thành mà ngay cả tin tức về Khai Sơn Tam Thập Lục thức cũng không biết?” Đằng Thanh Sơn đảo mắt qua nhìn hai người trước mắt.

” Đương nhiên không phải” Lục trưởng lão liền nói.

Nhị trưởng lão bên cạnh cười ha ha nói ” Đằng Tiên sinh, Khai Sơn Tam Thập Lục thức được khắc trên đá hẳn là người biết mấy ngàn năm trước đã bị thất lạc. Những thế hệ cường đại trước đây còn chưa từng tụ tập được đầy đủ ba mươi sáu tấm đá khắc, mà hiện giờ những khối đá khắc đó bị phân tán và nằm trong tay rất nhiều gia tộc trong thiên hạ, không những thế lại còn nằm trong tay một vài thế lực ẩn tàng, hoặc là bị thất lạc ở một hiểm địa nào đó”

” Chuyện đó ta biết”

Đặng Thanh Sơn trực tiếp sáng khoái nói ” Ta muốn hai vị chỉ cho ta cách nào đó có thể tập trung đầy đủ ba mươi sáu tấm đá khắc”

” Không có biện pháp nào cả” Nhị trưởng lão nói ngay lập tức nói ” Ngay cả năm đó Lôi Dao Thiên Thần cũng không làm được, ba ngàn năm sau Húc Nhật Thương Thành của chúng ta cũng không thể làm được”

” Nếu chỉ cần một hai bức thì sao?” Đặng Thanh Sơn dò hỏi.

” Chuyện đó thì đơn giản”

Nhị trưởng lão cười nói ”Một: Dùng thật lớn tiền tài treo thưởng trong thiên hạ, có lẽ những gia đình khó khăn về tiền tài sẽ nguyện ý bán đi một bức. Thứ hai: Trực tiếp đến một số gia tộc ép họ bán. Đương nhiên hai điều này tính khả thi không cao, dù người ta có người ta cũng không nói cho người, người cũng chỉ có một người, không thể nào giết chết toàn bộ quân đội trong gia tộc họ”

Đặng Thanh Sơn nhún mày.

Nhị trưởng lão cùng Lục trưởng lão nhìn nhau tươi cười.

” Đặng Tiên sinh” Nhị trưởng lão tiếp tục nói ” Nếu chỉ muốn ngắm nhìn Khai Sơn Tam Thập Lục Thức thật ra không khó, Khai Sơn Tam Thập Lục Thức thực ra là chiêu thức, không có gì khác, tuy nói rằng bộ công pháp này là tuyệt kỹ của Thần Phủ Thiên Thần, có được tuyệt kỹ này sẽ là bí mật của tất cả các gia tộc. Tuy nhiên Húc Nhật Thương Thành của chúng ta vẫn có đồ án của ba mươi sáu bức Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, nếu tiên sinh muốn xem, chúng ta có thể cấp cho tiên sinh xem một lần”

” Hả?” Đặng Thanh Sơn có chút động tâm

Tuy chỉ là ba mươi sáu bức họa của bí tịch, bởi vì người vẽ cũng phân chia trình độ cao thấp, căn bản không thể hoàn toàn biểu đạt ý cảnh trong đó, nhưng có thể nhìn qua cũng không tệ.

” Vậy phiền toái cho thương thành rồi” Đặng Thanh Sơn cười nói.

” Không phiền toái gì” Nhị trưởng lão cười, tuy nhiên Tam Thập Lục Thức bí tịch hiện tại không có trong Húc Nhật Thương Thành mà lại bên Tây Thang Vực cùng với Nam Sơn Vực, khoảng cách rất xa cho dù đi nhanh cũng phải mất bốn năm ngày”

” Không vội”

Đặng Thanh Sơn cười nói ” Lần này được xem qua Tam Thập Lục Thức phải cảm ơn Húc Nhật Thương Thành”

Lục trưởng lão cùng Nhị trưởng lão đều cười, có thể đặt quan hệ gần gũi với Đặng Thanh Sơn, trả giá một chút cũng đáng.

Kỳ thật Khai Sơn Tam Thập Lục Thức phủ pháp lợi hại nhưng không có tâm pháp khẩu quyết, không có một chút miêu tả riêng của ba mươi sáu phúc đồ, nếu muốn luyện thành phủ pháp lợi hại e rằng rất khó. Bởi vì phủ pháp cũng tương tự như thương pháp của Đặng Thanh Sơn, thương pháp chỉ là cái bên ngoài, ý cảnh mới là tối trọng yếu.

” Đặng tiên sinh, khi bí tịch này tới không biết ta nên đưa đến chỗ nào?” Nhị trưởng lão dò hỏi.

” Ta sẽ ở xung quanh Thần Sơn Phủ tìm kiếm một chỗ ở” Đặng Thanh Sơn suy nghĩ nói ” Đến lúc đó các người đem bí tịch đến là được”

” Đi”

Hai vị trưởng lão đều rất rõ ràng phạm vi đại khái này, lấy thực lực của Húc Nhật Thương Thành có thể dễ dàng tìm được chỗ ở của Đặng Thanh Sơn.

” Xin hỏi Đặng tiên sinh, vì sao ngài cảm thấy hứng thú đối với Phủ pháp?” Lục trưởng lão hiếu kỳ hỏi.

” Thương pháp và phủ pháp vốn có chỗ tương thông” Đặng Thanh Sơn tùy ý nói.

Nhị trưởng lão bên cạnh nói ” Đặng tiên sinh, thú cho lão hủ lắm lời, bí tịch Khai Sơn Tam Thập Lục thức vẹn vẹn ba mươi sáu phúc đồ, chỉ dựa vào những bức phúc đồ này mà muốn tu luyện phủ pháp tựa hồ không

có khả năng. Đáng tiếc năm đó Thần phủ sơn cũng từng có chín bộ đá trơ của Khai Sơn tam thập lục thức, đó là từ ba mươi sáu bức khắc hoàn toàn sao chép lại, hơi nữa được đúc mà thành, nếu quan sát những phiến đá trơ kia cùng tụ tập phủ pháp, coi bộ sẽ dễ dàng hơn”

” Đá trơ? Sao chép?” Đằng Thanh Sơn cả kinh

” Năm đó Thần Phủ Sơn còn cực kỳ cường đại, ba mươi sáu phiến đá khắc đều nằm trong cấm địa. không dễ cho người khác được thấy. Ngay cả đệ tử của Thần Phủ Sơn cũng đều học tập phủ pháp qua mấy phiến đá trơ kia”

” Cho dù là điêu khắc, hay là chữ ”Đạo”, trên ba mươi sáu phiến đá trơ là giống nhau như đúc”

” Khác nhau duy nhất cũng chỉ sợ là ba mươi sáu bức điêu khắc có năng lực kỳ dị mà thôi”

” Bởi vì khi sao chép bản đá khắc đó. Chín bộ đá cũng bị đánh cắp khi Thần Phủ Sơn suy sụp. Chính là hơn hai trăm năm trước từng có nghe nói qua tin tức của bộ đá trơ” Nhị trưởng lão lắc đầu nói ” Lấy chất liệu của đá trơ, cho dù mấy ngàn năm trôi qua dĩ nhiên là vẫn còn tồn tại”

Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể lắc đầu.

Cho dù là ba mươi sáu bức điêu khắc hay là chính bộ đá sao chép thì Đằng Thanh Sơn vẫn chưa có biện pháp có được.

Người của Húc nhật thương thành thành công mời Đằng Thanh Sơn làm cung phụng của bọn họ, tự nhiên là cao hứng trở về Nam Sơn thành. Mà mấy người Đằng Thanh Sơn ở lại xung quanh Thần Phủ sơn tìm kiếm một chỗ ở tạm thời.

Phương Bắc Thần Vũ Sơn, u tĩnh bên trong rừng cây có một hồ nước hình Nguyệt Nha (Bán Nguyệt).

” Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ ở lại chỗ này” Đằng Thanh Sơn đứng bên cạnh bờ hồ, cười tuyên bố.

”Ngay cả chỗ ở cũng không có”

” Bắt đầu động thủ”

Đằng Thanh Sơn dùng Luân Hồi thương bắt đầu xây dựng nhà mới, hắn ở trên Thần Phủ Sơn lựa chọn một tảng đá lớn, sau đó đem tảng đá lớn đục rỗng bên trong và chỉnh sửa thành hình dáng của phòng ốc.

Hưu! Hưu! Hưu!

Thương ảnh hiện lên dày đặc, Luân Hồi thương liên tục đâm trên tảng đá lớn, một lượng lớn bột phấn và đá vụn tung bay. Nguyên bản là một tảng đá lớn bị Đằng Thanh Sơn khắc một hồi trở thành một tòa nhà đá tảo nhả. Ngay cả trên nóc cũng điêu khắc thành hình dạng những phiến ngói. Năng Lực điêu khắc của Đằng Thanh Sơn có lẽ bình thường nhưng hắn đối với sự khổng lồ chế thương pháp lại cực cao.

Một tòa nhà đá được khắc rất thô ráp nhưng lại rất đẹp.

” Hắc” Đằng Thanh Sơn đem thu Luân Hồi thương ở sau người, sau đó dùng hai tay giơ lên ngôi nhà đá đó giống như một con đại viên hầu (con khỉ lớn) vọt nhanh xuống dưới chân núi, đi tới bên hồ Nguyệt Nha.

”!!” Nhà đá được đặt ở bên bờ hồ.

Tiểu cùng Tiểu Bình kinh ngạc nhìn tòa nhà đá có những phòng ngủ xinh đẹp.

”Tiểu, Tiểu Bình, đây là chỗ ở của hai người” Đằng Thanh Sơn nói xong lại đi lên núi.

Đi lên đi xuống mấy lần.

Đằng Thanh Sơn kiến tạo ba tòa nhà đám Tiểu cùng Tiểu Bình ở một tòa, Đằng Thú cùng Lão Ưông ở một tòa, Đằng Thanh Sơn ở một tòa, ba tòa nhà đá như những ngôi sao vây xung quanh hồ Bán Nguyệt. Sau đó Đằng Thanh Sơn vào thành một chuyến mua rất nhiều đồ dùng hằng ngày sau đó mới bố trí nhà đá thật đẹp.

....

Sáng sớm ngày hôm sau bên cạnh bờ hồ, Đằng Thanh Sơn chỉ diễn luyện một chiêu Thổ Hành chi quyền, khi thì chuyển thành Thủy Hành chi quyền khiến lực lượng thiên địa xung quanh bị ảnh hưởng của quyền pháp mà chấn động pháp phông.

Không khí bị chấn động tựa như mộng ảo, thần diệu Thanh Loan cũng ngồi xổm bên cạnh quan sát Đằng Thanh Sơn luyện quyền. Đằng Thú cũng giống như dã thú, ngồi xổm bên kia nhìn Đằng Thanh Sơn luyện quyền, một người một yêu thú sóng vai nhìn Đằng Thanh Sơn luyện quyền.

Một lúc sau....

Thu thế!

” Sư phụ” Đằng Thú khó khăn nói.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua, quát lạnh ” Đứng lên!”

Hai chữ ” đứng lên” Đằng Thanh Sơn đã không chỉ một lần răn dạy Đằng Thú, Đằng Thú như phản xạ có điều kiện lập tức đứng thẳng dậy, dù sao hắn cũng sinh tồn với dã thú mười mấy năm, chỉ cần không chú ý là lại quỳ rạp trên mặt đất.

” Tiểu” Đằng Thanh Sơn hô.

” Đến đây, đến đây. Muội đang làm điểm tâm” Tiểu cười hì hì chạy tới ” Đằng đại ca, chuẩn bị dạy quyền pháp cho A Thú hả?”

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

” Từ hôm nay trở đi, ta dạy cho ngươi quyền pháp” Đằng Thanh Sơn nói ” Ta làm như thế nào thì ngươi làm theo như vậy” Đằng Thanh Sơn nói chuyện còn Tiểu ở một bên phiên dịch bằng Thú ngữ. Đằng Thú nghe được liền lập tức kiên định, chầm chậm nói ” Dạ, ...sư phụ” Đằng Thú hiện giờ nói được rất ít chữ.

Nhưng mấy từ ’sư phụ’ và ’Đằng Thú’...hắn đều đã thuộc.

” Nhìn kỹ đây” Đằng Thanh Sơn bắt đầu dạy, kiếp trước hay kiếp này cho tới bây giờ hắn cũng chỉ có một đồ đệ duy nhất, lúc này diễn tập Tam Thể Thức.

Tam Thể Thức nói đơn giản thì phi thường đơn giản

Trong đơn giản đó lại ẩn chứa ý cảnh kỳ lạ.

” Lấy cảnh giới gân cốt tề minh của A Thú, ý cảnh của Tam Thể Thức hắn là nó có thể cảm giác được, trước tiên cho nó luyện tam thể thức một tháng, sau đó dạy nó Thổ Hành Chi Quyền” trong lòng Đằng Thanh Sơn đã sớm có kế hoạch bồi dưỡng Đằng Thú. Căn cơ của Đằng Thú rất tốt, duy nhất có một phiền toái đó là không hiểu tiếng nhân loại, bắt buộc phải cần có Tiểu ở bên cạnh giải thích.

Đằng Thanh Sơn dạy, Tiểu giải thích, Đằng Thú làm theo.

Đây là quan hệ của ba người

.....

Dưới Thần Phủ Sơn, ngày thứ ba bên hồ Nguyệt Nha.

” Đằng tiên sinh, Đằng tiên sinh...” Tiếng kêu từ xa truyền lại.

Mà lúc này Đằng Thanh Sơn vẫn vẹn chỉ mặc quần áo dài, đầu tóc tán loạn, chân trần, đang luyện thương pháp bên hồ. Nhất chiêu nhất thức nhìn như rất đơn giản nhưng lại ẩn chứa thiên địa chi đạo. Thanh Loan thì trên trạc cây ở cách đó không xa nhìn xuống dưới quan sát.

Một thương đâm ra, sau đó lập tức thu thương mà đứng.

Đằng Thanh Sơn hướng phía tiếng gọi xa xa nhìn lại, chỉ thấy hơn mười người cười chiến mã đang chạy tới, một người gây yếu chính là Lục trưởng lão.

” Không nghĩ có thể nhìn thấy Đằng tiên sinh tu luyện” Lục trưởng lão ha ha cười nói.

”Lục trưởng lão, đến đây có chuyện gì?” Đẳng Thanh Sơn có chút chờ mong nói ” Chẳng lẽ bí tịch của Khai Sơn Tam Thập Lục thức đã đến?” Không phải nói cần nhiều ngày sao? Lúc này mới qua hai ngày mà”

”Ha ha, bí tịch vẫn chưa tới, tuy nhiên lão hủ có một tin tức tốt đến nói cho tiên sinh” Lục trưởng lão thần bí nói.

296. Chương 54: Chuẩn Bị Hoàng Kim

- Cung cấp tin tức rất tốt?

Đẳng Thanh Sơn nhượng mày một cái, lập tức cười nói,

- Lục trưởng lão, chúng ta qua bên kia nói chuyện!

Tại ven hồ Nguyệt Nha, bốn chiếc ghế điêu khắc tinh xảo được đặt ngay ngắn vây quanh một cái bàn đá nhẵn bóng, trên bàn bày một bầu rượu, Đẳng Thanh Sơn ngồi đối diện với Lục trưởng lão.

Đem Luân Hồi Thương đặt ở một bên, Đẳng Thanh Sơn cười cười nhìn Lục trưởng lão:

- Ta lúc đầu nghĩ Lục trưởng lão là tới đưa bí tịch Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Nhưng Lục trưởng lão người lại nói là có tin tức rất tốt! Ta cũng đoán không ra... Cũng khó có khả năng là Húc Nhật thương thành tra được tin tức ba mươi sáu bức thạch điêu?

- Đương nhiên không phải.

Lục trưởng lão vẻ mặt tươi cười.

- Bất quá, cũng kém không ít!

- Nga?

Đẳng Thanh Sơn kinh dị liếc mắt nhìn đối phương một cái, đồng thời cũng rút cho chính mình cùng với lục trưởng lão mỗi người một chén rượu.

- Lục trưởng lão, xin nói thẳng đi thôi, đừng bắt ta tò mò thêm nữa.

- Ngay tại tối hôm qua!

Lục trưởng lão cười nói.

- Chúng ta ở Nam Sơn Thành có một thương thành gọi là 'Tư Đồ thương hội', chính thức hướng các đại gia tộc truyền ra tin tức. Nói rằng thương thành bọn họ vừa mới nhận được một cái sinh ý, có một người khách quý đem một bộ đá trơn hoàn chỉnh có khắc Khai Sơn Tam Thập Lục gửi tại thương thành bọn họ. Hơn nữa nhờ Tư Đồ thương thành tiến hành bán đấu giá! Mà ngày bán ra cũng đã xác định là ngày mười sáu tháng tám! Từ bây giờ đến lúc đó còn có gần một tháng thời gian.

”Đấu giá? Khai Sơn Tam Thập Lục Thức thạch điêu?” Đẳng Thanh Sơn có chút giật mình.

- Lục trưởng lão, người có lầm không, cái kia thật là một bộ chín bộ đá trơn trong Thần Phủ Sơn lúc trước chứ?

- Tư Đồ thương thành đã cẩn thận giám định. Bọn họ xác nhận đây chính là một bộ trong chín bộ!

Lục trưởng lão tin tưởng vạn phần.

- Lần này họ mời không ít cao thủ am hiểu đồ cổ tới xem xét, bộ đá trơn nọ đích xác có tuổi là vài ngàn năm. Hơn nữa họ còn mời cả Võ Thánh cường giả phán đoán, điêu khắc cùng với chữ viết trên đó cũng đồng dạng có một cổ hơi thở cường đại.

Chín bộ đá trơn này là từ nét khắc của ba mươi sáu bức thạch điêu phía trên chèn xuống dưới thành vết (Đoạn này dịch thể nào cũng khó hiểu. Nôm na giống như giấy than ấy mà...). Đều là từ nguyên bản trên

vách đá không phải là điều khác sao chép lại. Từng nét dù là lớn hay nhỏ vân vân đều tự nhiên giống nhau vậy nên cũng sinh ra một cỗ hơi thở kỳ lạ.

- Tuy rằng một bộ đá trơn này trên quý không bằng được ba mươi sáu thạch điêu, nhưng nếu chỉ là một thạch điêu thì sợ rằng không trên quý bằng. Hơn nữa... Hiện giờ trong thiên hạ ba mươi sáu thạch điêu không thể tìm được. Cho nên một bộ đá trơn này khẳng định sẽ hấp dẫn đông đảo gia tộc tranh giành nhau mua!

Lục trưởng lão nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Có được một bộ đá trơn này dù sao cũng giúp cho đệ tử của gia tộc có không ít tốt chỗ. Cho nên... Đến lúc đó 'đấu giá' thời điểm, cái giá mua được có thể tới mức rất cao!

Đằng Thanh Sơn trong lòng ngửa ngáy.

Một bộ đá trơn. Lấy linh ngộ về 'Đạo' của Đằng Thanh Sơn cũng có thể ngộ ra vài thứ như thường.

- Lục trưởng lão, người phỏng chừng, một bộ đá trơn này giá cả sẽ rất cao sao?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Theo ta được biết, Tư Đồ thương thành này thông tri giá khởi điểm là ba vạn lượng hoàng kim!

Lục trưởng lão lắc đầu trịnh trọng nói.

- Bất quá cái này chỉ giá khởi điểm! Hiện giờ các đại gia tộc đang âm thầm tranh đấu không ngừng đồng thời bọn họ cũng rất coi trọng việc bồi dưỡng thế hệ sau, cho nên một bộ đá trơn này số gia tộc muốn có được khẳng định rất nhiều.

- Ta phỏng chừng - ít nhất cũng phải tới mười vạn lượng hoàng kim!

- Nếu nhiều nơi đều tham gia tranh đoạt, hoặc là có hai gia tộc đối địch tranh giành nhau, giá cả chỉ sợ còn có thể điên cuồng kéo lên! Cái loại tình huống này thật sự không có biện pháp dự đoán giá cả sẽ lên đến cái dạng nào.

Lục trưởng lão cười khổ nói.

- Không quản như thế nào, một bộ đá trơn này không nghi ngờ sẽ là một bộ bảo vật trên quý nhất thời gian tới.

Đằng Thanh Sơn đầy lòng nặng trĩu.

Dựa theo Lục trưởng lão ước đoán như vậy, giá cả lên tới hơn mười vạn lượng hoàng kim là hoàn toàn có thể! Hơn mười vạn lượng hoàng kim với một vài tiểu gia tộc, tỷ như lấy Hắc Thiết Hà Lưu gia đã diệt vong mà nói thì cơ hồ gần như là phải dọn sạch tài sản cả gia tộc. Nhưng là đối với một vài đại gia tộc thống lĩnh mấy trăm vạn dân, thậm chí cả ngàn vạn dân mà nói... Hơn mười vạn lượng hoàng kim tuy rằng là con số lớn nhưng cũng không phải là không thể chấp nhận!

Một bộ đá trơn này đủ để khiến thế hệ sau của gia tộc xuất hiện một vài cường giả dùng phủ(riều).

- Ai!

Lục trưởng lão lắc đầu nói.

- Nếu này bộ đá trơn này, là do Húc Nhật thương thành chúng ta ra mặt 'Đấu giá', chúng ta còn có thể giúp tiên sinh. Đáng tiếc, là do Tư Đồ thương thành chủ trì!

Húc Nhật thương thành, tuy rằng là thương thành lớn nhất trong thiên hạ!

Nhưng là, cũng còn có một vài thương thành so với nó chỉ yếu hơn một chút, lại vẫn có thể cùng với nó cạnh tranh như thường. Tư Đồ thương thành này chính là một trong số đó!

- Tiên sinh cũng muốn đi tham gia hội chợ?

Lục trưởng lão hỏi.

Một từ hội chợ, ý tứ cũng chính là bán đấu giá.

"Ân. " Đẳng Thanh Sơn gật đầu.

- Tiên sinh lo lắng tài chính không đủ?

Lục trưởng lão hỏi.

- Đây là một con số lớn.

Đẳng Thanh Sơn đích xác có chút phiền não.

Lục trưởng lão mặt nhăn nhu, vẫn là nói:

- Tiên sinh... Vậy đi, người cứ đi tham gia hội chợ. Tiên sinh phỏng chừng chính mình cũng có một chút hoàng kim! Chúng ta Húc Nhật thương thành có thể trợ giúp tiên sinh thêm mười hai vạn lượng hoàng kim. Tại Nam Sơn Thành này, chúng ta thương thành nhiều nhất chỉ có thể cung cấp số lượng hoàng kim như vậy, nếu nhiều hơn, ta cũng không có biện pháp. Tiên sinh mượn xong cũng không cần trả vội, chờ lúc nào có tiền trả lại cũng không muộn.

Đối một cái đại thương thành mà nói, tài phú đương nhiên kinh người.

Nhưng Nam Sơn Thành trong đệ nhất Đại Thành này, Húc Nhật thương thành chỉ có thể chuyển nhượng nhiều như vậy, nếu nhiều hơn sẽ ảnh hưởng đến kinh doanh của thương hội.

- Lục trưởng lão, nếu đến lúc đó cần dùng, ta Thanh Sơn sẽ không khách sáo.

Thanh Sơn nói.

- Thương thành chẳng lẽ lại còn không tín nhiệm tiên sinh?

Lục trưởng lão cười nói.

Một vài bình dân liều chết hợp lại kiếm một năm mới có lời hơn mười lượng bạc, mà Đẳng Thanh Sơn tiên thiên đỉnh phong cường giả bậc này, chỉ vẹn vẹn thân phận cũng có giá trị mười hai vạn lượng hoàng kim.

"Mười sáu tháng tám!" Đẳng Thanh Sơn yên lặng nhớ kỹ.

**.

Sau khi Lục trưởng lão rời đi, Đẳng Thanh Sơn một mình một người hoàng hôn cùng ngày thi triển tốc độ kinh người hướng Đoan Mộc đại lục bờ biển Nam Hải tiến đến! Tuy nói lúc trước chỗ chôn dấu thuyền gỗ cách Nam Sơn Thành ước chừng gần hai ngàn dặm khoảng cách, nhưng là... Đẳng Thanh Sơn một mình một người tốc độ chạy như bay, so với ba đại long mã đều nhanh hơn!

Cũng không có gì kỳ quái, Đẳng Thanh Sơn lực lượng hiện giờ vượt qua tám mươi vạn cân, lực lượng thân thể hẳn có thể so với yêu thú cấp bậc tiên thiên Kim Đan!

Tốc độ của hắn, so với Hắc Yểm Mã nhanh hơn, không kỳ quái.

Hắc Yểm Mã có thể ngày đi năm nghìn dặm, Đẳng Thanh Sơn lúc trước tại ở giữa hải dương, trong 'Hỗn loạn hải vực' đáng sợ kia kéo một con thuyền to lớn còn có thể một ngày một đêm vượt qua hai ba nghìn dặm, đem thuyền kéo ra khỏi hỗn loạn hải vực. Tại trong biển kéo thuyền, mà có thể nhanh như vậy. Ở trên đất bằng chạy không...

Sưu! Sưu! Sưu!

Người đi đường trên quan đạo, chỉ cảm thấy một cơn gió vụt qua, Đẳng Thanh Sơn đã qua tới ngoài bảy tám mươi trượng, thân hình lại chợt lóe, liền biến mất ở trong tầm mắt.

...

Đêm tối, ánh trăng miên man tỏa sáng dịu dàng như phết lên trên màn sương mù một màu nhũ bạc kiêu sa huyền ảo.

"Ào ào ~~~" Sóng biển rì rào xô bờ.

Đặng Thanh Sơn đang đứng trước một cái hố to đầy cát đá.

"Hắc!" Đặng Thanh Sơn đem thùng thứ hai phủ đầy cát đá từ trong hố đi ra, rồi sau đó lại nhanh chóng đem đại lượng cát đá đẩy mạnh xuống hố lấp lại hoàn hảo. Sau lại bỏ thêm chút thời gian nguy trang khiến người khác khó có thể phát hiện ra.

"Thêm vào hai bọc hoàng kim này, tổng cộng cũng có được tám vạn hai ngàn cân hoàng kim, cũng chính là ba mươi hai vạn lượng hoàng kim! Tin tưởng hẳn là đủ mua bộ đá trơ kia. Nếu thật sự không đủ, Húc Nhật thương thành bên kia còn có thể thêm vào mười hai vạn lượng hoàng kim!" Đặng Thanh Sơn đối với tiền tài, rất hồ hững.

Tiền tài là để sinh hoạt, nhưng... lấy thủ đoạn của Đặng Thanh Sơn, đoạt được tiền tài rất dễ dàng.

Trực tiếp đi một vài gia tộc hoặc là bang phái làm chút chuyện đầu trộm đuôi cướp để ác danh lan xa, hay nói cách khác trực tiếp cướp đoạt là được!

"Đi!" Mỗi vai vác một cái thùng lớn.

Đặng Thanh Sơn vác hơn tám vạn cân chạy như bay rời đi khỏi bãi đá ven biển. Cho dù mạnh như Đặng Thanh Sơn, đeo thêm tám vạn cân cũng không có biện pháp chạy nhanh như lúc thường!

Đương nhiên, cho dù chạy chậm, cũng vẫn so với chiến mã bình thường chạy mau hơn.

Hừng đông ngày hôm sau, Đặng Thanh Sơn đã vác hai hòm hoàng kim to nặng về tới ngoại thành Nam Sơn Thành, Nguyệt Nha hồ dưới chân núi Thần Phủ Sơn.

"Bồng!" "Bồng!" Thả hai cái thùng lớn xuống bãi cỏ, Đặng Thanh Sơn thở phào một hơi nhẹ nhõm.

- Lão sư!

Thanh âm không được tự nhiên, từ ven hồ truyền đến, Đặng Thụ đang luyện tập Tam thể thức liền cung kính nhìn Đặng Thanh Sơn. Tuy rằng hắn mới cùng Đặng Thanh Sơn học tập hai ba ngày, nhưng là Đặng Thanh Sơn không thừa nhận cũng không được... Đặng Thụ này, tuyệt đối là một thiên tài học tập Hình Ý!

Có lẽ... Do khi chưa học tập Hình Ý Quyền, Đặng Thụ đã có thể hiểu được ý cảnh chân chính của Hình Ý Quyền.

Đặng Thanh Sơn đem Hình Ý mười hai hình chỉ cần diễn luyện qua một lần, Đặng Thụ vền vẹn nửa canh giờ học tập mà thành tựu tại mười hai hình thức của Hình Ý đã có thể nói là đạt tới đỉnh phong.

- Đặng đại ca, đã về rồi.

Lý đi ra.

"Ân." Đặng Thanh Sơn cười gật đầu, đồng thời chỉ vào hai cái rương phân phó nói.

- A Thụ, đem hai cái rương này, mang vào trong phòng đi!

Nói xong chỉ về hướng trong phòng.

Lời nói của Đặng Thanh Sơn, Đặng Thụ có lẽ không hiểu, nhưng thủ thế của Đặng Thanh Sơn, hắn có thể hiểu được.

- Dạ, lão sư.

Đặng Thụ cánh tay trái dùng một chút lực liền khiêng lên một cái rương, cánh tay phải dùng một chút lực, cũng khiêng lên cái rương còn lại. Mỗi bước đi trên mặt đất đều lưu lại một cái dấu chân thật sâu. Dem hai bọc hoàng kim từ bên ngoài mang vào trong nhà đã khiến Đặng Thụ hao tổn khí lực thật lớn. Khi từ trong phòng đi ra, Đặng Thụ nhìn Đặng Thanh Sơn ánh mắt càng thêm tôn kính.

Đặng Thụ mới vác được bao xa?

Đặng Thanh Sơn lại là chạy như bay hai ba nghìn dặm!

- Tiếp tục luyện quyền.

Đặng Thanh Sơn hô to một tiếng, Đặng Thù ngoan ngoãn đi luyện quyền.

Đặng Thanh Sơn đổi quần áo tràn đầy bụi đất bẩn, mặc vào áo ngắn khô mát rồi cũng đi ra luyện công buổi sáng.

...

Đặng Thanh Sơn, Lý, Đặng Thù, Tiểu Bình, lão Uông chặn ngựa, năm người đang vây quanh bàn ăn điểm tâm. Không khí sớm mai trong lành mát lạnh bao phủ lại khiến cho Nguyệt Nha hồ này ảo cảnh ẩn hiện.

- Đặng tiên sinh.

Tiếng gọi quen thuộc từ xa xa truyền đến.

Đặng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, kia là Lục trưởng lão với mái tóc bạc mang theo một đám thủ hạ tươi cười đi tới.

- Nửa đêm hôm qua, Khai Sơn Tam Thập Lục Thức đã được đưa đến, sáng sớm ta liền mang lại cho tiên sinh.

Nói xong, hắn từ trong lòng lấy bộ sách được bao bằng vải màu vàng đưa ra.

- Thật sự cảm ơn Lục trưởng lão.

Đặng Thanh Sơn đứng dậy, cười tiếp nhận, mở vải vàng bao phủ ra.

Một quyển sách được ghép bằng chỉ rất mỏng, tấm bìa làm bằng da thú màu đen hiện ra trong mắt Đặng Thanh Sơn, trên đó viết sáu chữ to - Khai Sơn Tam Thập Lục Thức!

297. Chương 55: Hỷ Sự Ngoài Ý Muốn

Nhìn theo đám người lục trưởng lão rời đi, Đặng Thanh Sơn lúc này mới mở ra "Khai Sơn Tam Thập Lục Thức".

"Đặng đại ca, đây là bí tịch về phủ pháp của Vũ Hoàng?" Lý cũng đến xem.

Bí tịch rất mỏng, chỉ có một vài bức tranh vẽ, mỗi bức tranh đều là một vị nam tử cầm búa lớn đang thi triển các chiêu thức khác nhau, có ba mươi sáu chiêu tất cả. Khi lật xem, Đặng Thanh Sơn cũng tự nhiên đem những chiêu thức đó dần in sâu vào trong óc.

Thức thứ nhất, thức thứ hai, thức thứ ba.....

Trong đầu nhớ ngày càng nhiều chiêu thức. Đặng Thanh Sơn cảm giác được, thông qua những chiêu thức này không ngờ làm tim mình đập nhanh hơn.

Đương khi Đặng Thanh Sơn nhìn thức thứ ba mươi sáu.

Ba mươi sáu chiêu giống như hóa thành một thanh búa lớn, khiến Đặng Thanh Sơn trở nên kích động.

"Hô. Hô." Trán Đặng Thanh Sơn xuất mồ hôi hột, sắc mặt hơi hơi trắng.

"Đặng đại ca, làm sao vậy?" Ở bên cạnh, Lý có chút giật mình.

"Chiêu thức thật đáng sợ." Đặng Thanh Sơn không thể không lộ vẻ khiếp sợ: "Ba mươi sáu chiêu này vốn là những chiêu thức tương liên*, không ngờ đều sinh ra một cỗ ý cảnh khó hiểu." Đặng Thanh Sơn rất cục hiểu được, ba mươi sáu chiêu này đã hoàn toàn chú thích về "Thiên Đạo".

Cho dù đây cũng không phải là chính thức, nhưng Đặng Thanh Sơn vẫn cảm thấy sự uy áp của ba mươi sáu chiêu này.

"Đặng đại ca, không có việc gì chứ?" Lý có chút khẩn trương.

"Tiểu." Đặng Thanh Sơn mỉm cười, nhìn nàng một cái: "Ta không sao."

Quay đầu lại nhìn bí tịch trong tay, Đằng Thanh Sơn nhớ lại chuyện lúc trước ở Minh Nguyệt đảo.

"Lúc trước, ta ở Minh Nguyệt đảo xem Thần Tiên Ngọc Bích cũng vền vện chỉ là bộ phận bề ngoài, cũng không dám tiếp tục xâm nhập." Trong lòng Đằng Thanh Sơn sợ hãi, than: "Quả nhiên ta không biết tự lượng sức mình, liều mạng đi cảm thụ "Kiếm đạo" ẩn chứa trong Thần Tiên Ngọc Bích. Nếu nghiên cứu sâu hơn, phỏng chừng thật giống như ăn cơm bị bội thực, "Thần" trong Nê Hoàn Cung của ta cũng sẽ bị tổn thương."

Bí tịch trong tay Đằng Thanh Sơn vền vện chỉ là bản sao ba mươi sáu chiêu, chứ không phải là Vũ Hoàng tự mình lưu lại mà còn có uy thế như vậy.

Vậy uy lực thực sự của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức này có thể nghĩ sẽ mạnh đến mức nào.

"Khoảng cách đến ngày mười sáu tháng tám còn có gần một tháng. Một tháng ta có thể hảo hảo thử luyện tập phủ pháp này, đối với thể ngộ về đạo, sáng tạo thương pháp của ta hẳn là sẽ có vô số trợ giúp." Đằng Thanh Sơn bay thẳng vào trong phòng, lấy ra thanh Khai Sơn Thần Phủ đặt ở trong thùng.

*

Khai Sơn Thần Phủ, lưỡi búa tựa như một tấm chắn. Nắm Khai Sơn Thần Phủ này trong tay, Đằng Thanh Sơn mơ hồ đều cảm giác được nó ẩn chứa lực lượng rất cường đại.

Đằng Thanh Sơn đi đến một mảnh đất trống trải trên Nguyệt Nha hồ.

"Đại thúc, người cũng luyện phủ?" Ánh mắt Tiểu Bình nhìn chằm chằm Khai Sơn Thần Phủ trong tay Đằng Thanh Sơn.

"Chẳng lẽ Tiểu Bình người muốn học?" Đằng Thanh Sơn nói giỡn.

Tiểu Bình lập tức lắc đầu: "Tiểu Bình học không được."

"Ân. Đi tìm tiểu thư tỷ của người đi, đại thúc muốn luyện phủ."

Đằng Thanh Sơn không nhiều lời với Tiểu Bình, vừa cẩn thận nhìn một lần bí tịch "Khai Sơn Tam Thập Lục Thức". Trong đầu rất rõ ràng, sau đó Đằng Thanh Sơn liền bắt đầu diễn luyện bộ ba mươi sáu chiêu phủ pháp này.

"Vũ Hoàng dùng Khai Sơn Thần Phủ, không biết đã luyện bao nhiêu lần phủ pháp. Hơn nữa, Khai Sơn Thần Phủ này cũng ẩn chứa "Thiên Đạo" của Vũ Hoàng. Ta sử dụng Khai Sơn Thần Phủ để luyện tập, hẳn là làm chơi ăn thật.*"

Đằng Thanh Sơn bắt đầu luyện từ thức thứ nhất.

Lần thứ nhất, Đằng Thanh Sơn luyện rất chậm vì hắn phải xác nhận động tác của mình không sai lầm, chú ý cách di chuyển, thân thể, tư thế vùn vùn. Về phần vận chuyển Tiên Thiên chân nguyên như thế nào, Đằng Thanh Sơn phải tự mình đi lĩnh hội.

Lần thứ hai, Đằng Thanh Sơn nhanh hơn không ít.

Đến lần thứ năm, Đằng Thanh Sơn đã không cần chú ý đến tư thế, toàn bộ tâm thần đi lĩnh hội ý cảnh của ba mươi sáu chiêu phủ pháp.

Khi đến lần thứ tám--

"Ân?" Đằng Thanh Sơn đột nhiên dừng lại: "Khai Sơn Tam Thập Lục Thức này không đơn giản chỉ là phủ pháp. Đó còn là một bộ thân pháp, một bộ thân pháp phi thường linh hoạt, nhanh chóng." Trong ba mươi sáu bức họa, cách di chuyển giữa hai chân của người trong mỗi bức họa đều biến hóa. Lúc này, Đằng Thanh Sơn đã cảm giác được sự tinh diệu của cách di chuyển.

"Bộ thân pháp này cùng với ta bước đầu sáng chế Du Ngư Thân Pháp phi thường tương tự, đều ẩn chứa Thủy Hành Chi Đạo." Đằng Thanh Sơn lập tức dựa vào linh ngộ của bản thân, đi luyện phủ pháp.

Dù sao bản thân Đằng Thanh Sơn ở "Đạo" đã có thành tựu, nên tu luyện cũng dễ dàng hơn không ít.

Lần thứ mười hai--

"Nếu cảm giác của ta không sai, Khai Sơn Tam Thập Lục Thức thứ nhất hẳn là ẩn chứa Hành Thổ Chi Đạo, hẳn là thi triển như vậy." Thanh búa lớn trong tay Đằng Thanh Sơn liền xẹt qua một đạo đường cong, thông thả giống như đưa đẩy, một cỗ ý cảnh khổng lồ cứ tự nhiên mà sinh ra.

Oanh long~~

Linh khí trong thiên địa thuộc về Hành Thổ đều vì vậy mà chấn động.

"Chiêu thức phòng ngự thật lợi hại. Ý cảnh của thức mở đầu này có chỗ tương tự với "Hoàn quyền" trong Ngũ Hành quyền của ta lúc diễn hóa ra "Hỗn Nguyên Nhất Khí" thương pháp. Lưỡi của thanh búa lớn này tựa như tấm chắn, nếu sử dụng chiêu thứ nhất, lực phòng ngự thậm chí còn mạnh hơn so với chiêu "Hỗn Nguyên Nhất Khí" thương pháp."

Đằng Thanh Sơn mừng rỡ, bắt đầu tìm tòi nghiên cứu bộ phủ pháp này.

Đây chính là tuyệt học của Vũ Hoàng a. Lúc trước Vũ Hoàng cũng từng nói, uy lực của "Khai Sơn Tam Thập Lục Thức" này còn cao hơn một bậc so với "Cửu Đỉnh Thiên Thư". Bất quá, tuyệt học bậc này lại vền vền chỉ có ba mươi sáu bức họa, người bên ngoài căn bản không thể học được. Đằng Thanh Sơn cũng là vì có thành tựu về Hành Thổ Chi Đạo và Thủy Hành Chi Đạo nên mới có thể tìm hiểu ý cảnh trong cách di chuyển của thức thứ nhất.

*

Đằng Thanh Sơn chìm vào tu luyện, căn bản không để ý đến những chuyện khác. Đáng thương cho Đằng Thú, lão sư không để ý hắn, hắn cũng chỉ có thể mỗi ngày tập cách đi quyền của Tam thể thức cùng với Hình Ý Thập Nhị Hình. Đây cũng là việc mà vài ngày trước Đằng Thanh Sơn đã giao cho hắn.

Đầu tháng chín.

Thời tiết càng ngày càng rét lạnh, Nguyệt Nha hồ đã kết thành một tầng băng dày.

"Tiểu thư tỷ. Đại thúc này chỉ luyện phủ pháp, cũng không ăn không uống." Tiểu Bình nhìn chằm chằm đạo thân ảnh mờ hồ phía xa xa. Ở nơi đó, Đằng Thanh Sơn đang luyện thủ pháp, thân ảnh chợt lóe chợt lóe, tựa như thuận di, phi thường quỷ dị. Mà Tiểu Bình và Lý đã sớm thấy, nhưng không thể trách.

"Không có việc gì. Nếu quấy rầy hắn, hắn mới tức giận." Lý bắt đầu dĩ.

"Tiểu thư tỷ." Tiểu Bình bỗng nhiên nhẹ giọng, nói.

"Àn?" Lý nhìn cô bé.

"Người rất thích đại thúc phải không?" Tiểu Bình hỏi.

"Tiểu nha đầu, nói gì vậy?" Khuôn mặt Lý có chút đỏ.

Tiểu Bình liền nói: "Tiểu thư tỷ, lúc ta làm nô đai đã thấy chuyện này rất nhiều rồi. Tiểu thư tỷ, ta thấy người phi thường thích đại thúc. Hơn nữa, có đôi khi đại thúc làm ra quyết định gì, cho dù tiểu thư tỷ bất mãn nhưng cũng vẫn chịu đựng."

Đích xác là như vậy.

Đằng Thanh Sơn làm việc, rất ít cùng người khác thương lượng. Nói chạy đi liền chạy đi, nói ở lại dưới chân núi Thần Phủ Sơn liền ở lại. Mà Lý, trong lòng có lẽ cũng muốn hảo hảo dạo chơi một chút Đoan Mộc đại lục này. Nhưng...nàng không muốn tranh chấp với Đằng Thanh Sơn, không muốn gây phiền toái cho Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn luyện công, nàng nấu cơm.

Đằng Thanh Sơn tắm quần áo, nàng giặt.

Đằng Thanh Sơn gặp Yêu Thú linh tinh, Lý không hề phiền toái, ở một bên giải thích.

Nàng một lòng vì Đằng Thanh Sơn phục vụ.

"Tiểu thư tỷ. Người luôn đi theo hần thì sẽ phải chịu thiệt rất nhiều. Tiểu Bình thấy đại thúc chỉ một lòng lao vào tu luyện. Nếu cứ tiếp diễn như vậy, đại thúc sẽ mãi mãi cô đơn, sống uống năm tháng."

"Vậy người nói ta nên làm cái gì bây giờ?" Lý có chút nôn nóng hỏi Tiểu Bình, một tiểu cô nương mới chín tuổi.

Lý cũng là bất đắc dĩ...Nàng liền đi theo Đằng Thanh Sơn, tâm ý đã sớm sáng tỏ. Cái gì nàng cũng đã làm, quan tâm cũng đã quan tâm, chăm sóc cũng đã chăm sóc, nhưng Đằng Thanh Sơn lại không hề có chút nào phản ứng, Lý còn có thể làm sao bây giờ?

"Ta nói với Tiểu thư tỷ người." Tiểu Bình tự tin nói: "Một người nam nhân, nếu người luôn luôn tốt với hần, hần sẽ vô tâm. Cho nên, người phải lãnh đạm với hần. Tỷ như không nấu ăn cho hần, tỷ như quần áo của hần phải để tự mình hần giặt. Người luôn tốt với hần, hần sẽ sinh ra thói quen ỷ lại. Người phải học được cách co dãn thích hợp."

"Tựa như quản gia của một đại gia tộc, quản người không thể quá tốt với hạ nhân. Vì nếu quá tốt, hạ nhân sẽ không biết đúng mực. Bình thường phải lạnh lùng, ngẫu nhiên khen một chút sẽ khiến hạ nhân nghe lời, không chỉ vậy còn cảm kích quản gia."

"Tiểu thư tỷ. Người cũng phải học chiêu này, để hần cảm kích người." "Đương nhiên, cũng không thể quá mức."

"Hảo hảo động não một chút, mới có thể giữ được nam nhân trong tay a."

Ánh mắt Lý tỏa ra ánh sáng.

Nàng vốn là tiểu thư của một tiểu gia tộc, sau đó gặp đại nạn và trở thành Thần Nữ tôn quý của Thiên Thần Sơn, sao có thể biết về vấn đề này? Ngược lại ở trong một gia tộc làm người hầu, chứng kiến rất nhiều đạo lí đối nhân xử thế, Tiểu Bình đương nhiên đã hiểu không ít. "À. Tiểu Bình, người phải giúp tỷ tỷ nhiều hơn". Lý cầm tay Tiểu Bình.

Khát vọng lớn nhất của Lý, chính là có một ngày Đằng Thanh Sơn nói một vài lời tâm tình với nàng.

"Không giúp tỷ tỷ, ta giúp ai?" Tiểu Bình vui cười nói. Bỗng nhiên, khuôn mặt Tiểu Bình trở nên ngây ngốc.

"Kia --"

Lý cũng nhìn chăm chăm phía trước. Chỉ thấy ở trên không Nguyệt Nha hồ, không ngờ có hơn mười đạo thân ảnh Đằng Thanh Sơn. Giống như phân thân, mỗi đạo thân ảnh đều đánh ra một chiêu thức của phủ pháp.

Một đạo thổ hoàng sắc quang nhận mỏng manh từ Khai Sơn Thần Phủ trong tay Đằng Thanh Sơn bay ra.

Quang nhận tựa như tia chớp, vô thanh vô tức bắn ra, vọt vào rừng cây rậm rạp phía trước.

Hơn mười đạo thân ảnh tiêu tán, Đằng Thanh Sơn dừng trên mặt hồ, dẫm lên tầng băng dày, nhìn rừng cây phía xa.

"Hô." Gió lạnh thổi qua.

"Ca ca ~"

Một cây lớn bắt đầu ngã xuống, sau đó là hàng loạt những gốc cây khác cũng thi nhau đổ ập xuống. Ở phía trước Đằng Thanh Sơn, xung quanh phạm vi rộng gần nửa trượng, dài ước chừng hơn mười trượng, tất cả cây cối, loạn thạch, cỏ dại đều thi nhau đổ xuống, giống như bị một thanh đao lớn vô hình lướt qua.

"Đằng đại ca." Lý và Tiểu Bình, còn có Đằng Thú đang luyện tập cùng lão Ưông đều chạy tới.

"Uy lực thật đáng sợ." Trong lòng Đằng Thanh Sơn khiếp sợ phi thường.

"Vô thanh vô tức. Không ngờ, quang nhận kia mỏng đến trình độ như vậy." Trong lòng Đằng Thanh Sơn tràn đầy vẻ khiếp sợ: "Ngưng tụ uy lực. Nếu ta không lăm, Khai Sơn Tam Thập Lục Thức này lấy Hành

Thổ Chi Đạo để nhập môn, sau đó lại dung nhập Kim Hành Chi Đạo.” Đẳng Thanh Sơn càng thêm khâm phục Vũ Hoàng.

”Đáng tiếc, bí tịch ba mươi sáu chiêu này chỉ là tranh vẽ. Đó khẳng định là do một người nào đó bắt chước, phác họa vào giấy.”

”Nếu ta có thể chứng kiến điều khắc do Vũ Hoàng lưu lại, ý cảnh trong đó hẳn là ta có thể lĩnh ngộ không ít, đủ để cho ta làm ít ăn nhiều.” Đẳng Thanh Sơn tu luyện như vậy là y vào căn cơ tốt của mình mới có thể ngộ ra ý cảnh trong chiêu thức. Nhưng cho tới bây giờ, Đẳng Thanh Sơn vẫn chỉ mới tu luyện đến thức thứ ba.

Bất quá, bởi vì ý cảnh trong cách di chuyển của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức tựa như Du Ngư Thân Pháp, nên Đẳng Thanh Sơn cảm thấy Du Ngư Thân Pháp cuối cùng cũng đã có chút thành tựu.

Cảnh giới hiện giờ được Đẳng Thanh Sơn coi là tầng thứ nhất của Du Ngư Thân Pháp.

”Cho dù không thấy được cả ba mươi sáu bức điều khắc, nhưng có thể chứng kiến một bộ ngọc thạch kia vậy là đủ rồi. Dù sao đó cũng chính là nguyên bản do chính Vũ Hoàng lưu lại.” Trong lòng Đẳng Thanh Sơn lộ vẻ khát vọng.

Vẫn vậy chỉ tu luyện nửa tháng, Du Ngư Thân Pháp tầng thứ nhất đã hoàn thiện.

Hơn nữa, Hành Thổ Chi Đạo đã rất lâu ở bình cảnh nhưng giờ phút này, Đẳng Thanh Sơn lại cảm giác được mình có hi vọng sáng chế chiêu thức bảy.

Ngay cả Kim Hành Chi Đạo cũng có hi vọng đột phá.

”Một quyển bí tịch đã khiến cho ta thu hoạch nhiều như vậy, nếu là bộ thạch điều kia...” Đẳng Thanh Sơn giờ phút này hạ quyết tâm: ”Không quản như thế nào, bộ thạch điều kia ta buộc phải có.”

*hỷ sự: niềm vui.

*tương liên: liên tục không ngắt quãng.

*làm chơi ăn thật: có thể hiểu đại khái là vừa làm vừa chơi nhưng kết quả đạt được lại là thực sự. Ở đoạn này có thể hiểu là Đẳng Thanh Sơn thông qua tranh vẽ về ba mươi sáu chiêu phủ pháp của Vũ Hoàng có thể hiểu một chút ý cảnh ẩn chứa trong đó. Còn 1 đoạn nữa cũng có từ này và các bạn có thể suy ra.

298. Chương 56: Gia Tộc Quyền Thế Tập Hợp

Đoan Mộc đại lục độ ẩm rõ ràng kém hơn so với Cửu Châu đại địa. Tại Cửu Châu đại địa độ ẩm cao nhất tất nhiên là mùa hè từ tháng năm cho tới tháng sáu. Nhưng mà tại Đoan Mộc đại lục, cho dù là khoảng thời gian này mọi người bình thường đều mặc áo dày. Hiện tại là tháng tám thì tuyết rơi dày đóng băng là chuyện bình thường.

Đó cũng là lí do tại sao kiến trúc tại Đoan Mộc đại lục đều là mái vòm hoặc đỉnh nhọn. Nếu làm mái bằng, với lượng tuyết rơi dày đặc như thế, mái nhà sẽ phải chịu áp lực rất lớn, rất dễ sụp gây ra tai nạn.

Cả Thần Phủ Sơn chung quanh phẳng phất phủ một màu trắng xóa. Ngay cả Hồ Nguyệt Nha đã đông băng cũng tràn đầy tuyết đọng phía trên.

Trước phòng, Đẳng Thanh Sơn mặc áo da màu trắng, nhìn cũng ra dáng thiếu gia của một đại gia tộc. Bên cạnh là Lý cũng đồng dạng mặc một thân bạch y.

- Tại Dương Châu rất hiếm khi thấy được nhiều tuyết như thế này a !

Đẳng Thanh Sơn nhìn đại lượng tuyết rơi lả tả như lông ngỗng cảm thán một tiếng.

- Cho dù mùa đông trên đại thảo nguyên giá rét cũng ngẫu nhiên mới thấy được tuyết rơi nhiều như thế này.

- Đẳng đại ca, đây mới chỉ phía Nam của Đoan Mộc đại lục.

Lý trên mặt tràn đầy nụ cười.

- Nhưng vẫn chưa phải là mùa đông! Như Bắc Hàn Vực còn muốn lạnh hơn nhiều.

Thiên Phong Hạp Cốc, một trong tam đại hiểm địa của Đoan Mộc đại lục. Cho dù là Hậu Thiên đỉnh phong mà bị giá lạnh nơi đó thổi qua một cái cũng bị biến thành tượng băng. Có thể thấy được mức độ rét lạnh đạt tới cái loại trình độ như thế nào.

- Ân. Có người đến!

Đẳng Thanh Sơn nhìn về hướng xa xa. Chính là đại bàn tử Húc Nhật tửu lâu nhị trưởng lão. Theo sau là mười mấy tên cao thủ lưng đeo binh khí, trang bị khải giáp phân ra xung quanh đem nhị trưởng lão bảo hộ bên trong. Vừa nhìn đã có thể nhận ra là đã được huấn luyện kĩ lưỡng.

- Tiểu. Nói cho Thanh Loan một tiếng.

Đẳng Thanh Sơn nói.

Lý hướng vào trong phòng nhẹ giọng kêu vài tiếng với Thanh Loan đang lười biếng cuộn mình trong chăn bông. Thanh Loan cũng thanh thúy kêu hai tiếng.

- Lão Ông, trong này tạm thời tựu giao cho người.

Đẳng Thanh Sơn phân phó nói.

- Chủ nhân xin cứ yên tâm.

Lão Ông mặc áo bông dày đứng tại cửa phòng mở miệng nói.

Lần này đi Nam Sơn Thành chỉ có Đẳng Thanh Sơn và Lý nên lão Ông cùng Đẳng Thú và hai con yêu thú đều ở lại hồ Nguyệt Nha. Có Thanh Loan tọa trấn, Đẳng Thanh Sơn cũng không cần phải lo lắng có chuyện gì xảy ra.

- Đẳng tiên sinh!

Nhị trưởng lão còn ở phía xa đã hô to.

- Nhị trưởng lão!

Đẳng Thanh Sơn cũng cười cùng Lý sánh vai đi tới. Tuyệt động rất nhiều, bước một bước hoàn toàn có thể lún xuống đến tận cổ chân. Đẳng Thanh Sơn lưng đeo túi dài hình Thương, bên trong là hai đoạn Luân Hồi Thương đã được tháo rời, mà Lý bên hông cũng quấn một cây trường tiên.

- Đẳng tiên sinh, xe ngựa hiện đang chờ bên ngoài quan đạo.

Nhị trưởng lão cười ha hả.

- Nhị trưởng lão.

Đẳng Thanh Sơn cũng cười, cùng Lý và nhị trưởng lão ba người hướng về phía cánh rừng bên ngoài đi tới. Những cao thủ trang bị khải giáp kia cũng chỉ lặng lẽ theo sau bảo hộ.

*

Nam Sơn Thành Vân Lưu phủ.

Vân Lưu Phủ này là một trong các cứ điểm trọng yếu của Tư Đồ thương thành tại Nam Sơn Thành. Hiện giờ bên ngoài Vân Lưu Phủ đang có đại lượng tinh anh quân sĩ trang bị trọng giáp canh giữ. Quân sĩ đứng thành hàng bao bọc Vân Lưu Phủ vào bên trong. Liếc mắt nhìn qua thấy nhiều vô cùng tận như là một hắc thiết thủy triều.

Không chỉ như thế! Những đường phố xung quanh Vân Lưu Phủ trăm trượng cũng toàn bộ phong tỏa.

Không ít người trên đường phố đều buồn bực khó hiểu nhưng lại mơ mơ hồ hồ không hiểu có chuyện gì xảy ra.

- Hôm nay có đại sự gì vậy? Đường phố xung quanh so lại không có bóng người nào vậy?
- Ai biết được! Nhìn xem, những quân sĩ đó toàn bộ đều mặc trọng giáp a. Từ giữa đêm đã thấy như vậy rồi.
Không ít người bên đường nhìn quân sĩ đông nghìn nghịt mà nói thầm.

- Có chuyện gì vậy? Sao lại canh gác thế này?

Hai gã thanh niên cười chiến mã đi ngang qua, trong đó một gã bộ dáng ung dung cao giọng quát, chỉ thấy đám quân sĩ lạnh lùng nhìn thoáng qua hướng vừa phát ra thanh âm. Một lão giả mặc kim hoàng sắc trường bào bước ra từ đám quân sĩ lạnh lùng quát:

- Tiểu thổ tử(chắc mang ý là tên nhóc con)! Cút sang bên cho ta. Đây không phải là nơi người có thể giương oai.

Lời nói chưa dứt thì. .

- Tránh ra!

- Tránh ra!

Theo tiếng quát chói tai vang vọng là hơn trăm tên huyết sắc trọng giáp binh sĩ hộ vệ hai chiếc xe ngựa một trước một sau tiến tới. Trên xe cắm một lá cờ thêu hai chữ 'Mộ Dung'.

- Mộ Dung gia!

- Là quân sĩ gia tinh anh của Mộ Dung - Âm Huyết Vệ. Hơn trăm tên Âm Huyết Vệ bảo hộ, chẳng lẽ lại là Mộ Dung gia chủ xuất hành?

Vốn hai gã thanh niên lúc này còn có bất bình ngay lập tức trốn sang bên đường. Mộ Dung gia chính là một trong tam đại gia tộc tại Nam Sơn Thành. Một gia tộc có tư cách phân chia chén canh lợi nhuận tại Nam Sơn Thành thì hoàn toàn đủ khả năng để được xếp trong những siêu cấp đại gia tộc trong thiên hạ. Hai tên thanh niên chẳng lẽ lại muốn trêu chọc vào cái thứ như vậy?

Kim bào lão giả nhận nhiệm vụ đón khách lập tức vung tay lên.

Ba! Ba! Ba!

Vốn đường phố đang đông nghịt quân sĩ lập tức tách ra hai bên vô cùng chỉnh tề tạo thành một cái thông đạo. Đại đội nhân mã Mộ Dung gia rầm rộ tiến vào trong. Lúc sau, đại lượng quân sĩ lại một lần nữa đem đường phố bao vây lại, ngăn chặn ngoại nhân tiến vào.

Một lát sau...

Lại có một chi đội ngũ hào hoa tiến tới, lá lá cờ trên cao phấp phới hai chữ 'Thượng Quan'.

""Thượng Quan?" Chẳng lẽ là Thượng Quan gia tộc tại Tây Thang Vực?"

Những người có chút kiến thức vừa nhìn lá cờ đã nhận ra đây chính là Thượng Quan gia tộc. Chính là đại bá chủ Tây Thang Vực - Thượng Quan gia tộc.

Đại đội nhân mã vừa đi qua thì đám đông vây xem bên ngoài cũng hưng phấn không thôi. Bọn họ lắng nghe những người có chút kiến thức cao giọng đàm luận về Đông Hoa Vực Phòng gia, Tây Thanh Vực Thượng Quan gia, Nam Sơn Vực Vương gia.

Những người này đều sợ hãi than...

Có thể đi vào cái loại tập hội này đích xác đều là những nhân vật thượng tầng của Doan Mộc đại lục a! Những đệ tử của các phú hào gia tộc hoặc bình thường có chút quen biết, đứng trước mấy đại gia tộc này thì chẳng đáng cái gì.

- Tránh ra!

- Tránh ra!

Lại một đoàn xe hao hoa xa xỉ tiến tới. Các trọng giáp quân sĩ đều cười độc giác chiến mã(ngựa một sừng). Nhân mã tinh anh của các đại thế lực nếu cười Đà Thù thì quả thật là mất mặt. Từng đầu độc giác chiến mã ngẩng cao đầu tiến tới, trong thời tiết giá lạnh thổi ra từng cổ hơi thở trắng xóa. Bốn vó hữu lực chuyển động tạo thành từng tiếng vang vọng trên đường.

Lá cờ phiêu đảng hai chữ 'Húc Nhật'.

- Là Húc Nhật thương thành!

Lại có thêm không ít tiếng kinh hô. Húc Nhật mặc dù không tranh bá thiên hạ, nhưng thế lực nếu so ra thì còn mạnh hơn nhiều so với Thượng Quan gia tộc. Dù gì thì cũng là đại thương đoàn truyền thừa mấy ngàn năm, nhân mã trải rộng trên khắp thiên hạ.

Quân sĩ trên đường phổ lại làm ra một cái thông đạo.

Trên mã xa. Đằng Thanh Sơn, Lý cùng nhị trưởng lão đều ở trong xe ngựa, xe rộng một trượng dài gần ba trượng. Xe ngựa hao hoa xa xỉ thế này thì mười người ngồi cũng thấy thoải mái.

- Lập tức đi đến Vân Lưu phủ.

Nhị trưởng lão xuyên thấu qua cửa sổ hướng ra ngoài liếc mắt nhìn. Cười nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn xuyên qua khe hở trên cửa sổ cũng chứng kiến bên ngoài thật nhiều người.

- Tới rồi. Đằng tiên sinh người có thể nhìn thấy đại trưởng lão.

Nhị trưởng lão cười nói:

- Người cùng đại trưởng lão đều là cường giả nổi danh thiên hạ. Nếu không phải là muốn gặp tiên sinh... thì lần hội bán này đại trưởng lão chưa chắc đã đến!

- Theo như lời ngài nói lúc trước thì ta cũng muốn tương kiến đại trưởng lão một lần.

Đằng Thanh Sơn cảm thán một tiếng.

Trên đường, nhị trưởng lão cũng có nhắc tới vị đại trưởng lão này, cũng chính là nhân vật nắm quyền lực cao nhất của Húc Nhật thương thành. Vị đại trưởng lão này còn lại là cường giả danh chấn thiên hạ, thậm chí còn được tôn xưng là Chiến Thần vô địch. Hơn mười năm trước danh khí Húc Nhật Vô Thánh là phi thường lớn, tung hoành thiên hạ hầu như không có đối thủ.

Mà mười năm trở lại đây vị Húc Nhật Vô Thánh này lại rất ít khi lộ diện nên không ai biết được thực lực của hắn. Nhưng không ít người trong thiên hạ đều cho rằng vị Húc Nhật Vô Thánh này chính là 'Vô địch dưới Chiến Thần'.

"Có thể chấp chương truyền thừa mấy ngàn năm Húc Nhật thương đoàn. Đại trưởng lão này...quả thật ta có chút tò mò". Đằng Thanh Sơn trong lòng yên lặng nói. Trong đôi mắt lại hiện lên một đạo tinh mang.

- Nhị trưởng lão. Tới Vân Lưu phủ rồi.

Ngoài xe truyền đến cung kính thanh âm. Xe ngựa cũng dừng lại.

- Chúng ta xuống thôi.

Nhị trưởng lão Đằng Thanh Sơn Lý ba người đều theo thứ tự xuống xe ngựa.

*

Ba người bọn Đằng Thanh Sơn tiến vào Vân Lưu Phủ dọc theo cửa chính dưới sự bảo hộ của đám thị vệ, kiến trúc của Vân Lưu Phủ mang đậm tính cổ xưa, tường trắng ngói đen, mỗi một điểm đều thể hiện lịch sử lâu đời. Dọc theo tiền viện là một thạch đạo(con đường lát đá) được quét dọn sạch sẽ. Đi qua một hành lang được một lúc liền đi vào một tòa lâm viên hiện đang tụ tập mấy trăm danh tinh anh vũ giả.

- Húc Nhật thương thành nhị trưởng lão đến! Ngay lập tức có nhân viên chuyên tiếp khách cao giọng hô lớn.

- Nhị trưởng lão, xin để thị vệ ở lại bên ngoài.

Đón khách là một gã trung niên cười nói.

- Hiện tại đã có mấy gia tộc đến đây rồi.

”Ân.” Nhị trưởng lão nhìn hẩn một cái.

- Cho ta một thẻ bài!

Người trung niên có chút kinh ngạc:

- Nhị trưởng lão, đại trưởng lão Húc Nhật thương thành các ngài đã lấy một thẻ bài rồi. Ngài còn muốn lấy thêm cái nữa sao?

- Lấy thẻ bài làm gì?

Đằng Thanh Sơn bên cạnh hướng nhị trưởng lão hỏi. Nhị trưởng lão cười giải thích nói:

- Lần đầu giá bộ đá trơn này sẽ có giá cả cực cao. Phú gia bình thường khó có khả năng mua được. Cho nên...Tư Đồ thương thành phân phát thẻ bài. Chỉ khi có thẻ bài mới được báo giá mua bộ đá trơn kia. Có rất nhiều gia tộc muốn sở hữu khối đá trơn này, mà một vài gia tộc lại đến từ những nơi rất xa. Phái người chạy tới cũng không thể mang theo hơn mười vạn lượng hoàng kim bên mình.

- Vì vậy nên chỉ những người có khả năng mua mới có thẻ bài.

Nhị trưởng lão nói.

- Nhị trưởng lão, thẻ bài này viết tên ai?

Trung niên nhân lấy ra một thẻ bài.

- Thẻ bài này ghi Đằng Thanh Sơn, ghi vào trong sổ là lấy danh nghĩa của Húc Nhật thương thành.

- Được.

Trung niên nhân nghe được: ”lấy danh nghĩa của Húc Nhật thương thành” thì cũng không còn gì để lo lắng nữa.

Bán đầu giá sợ nhất là có kẻ báo giá trên trời, cuối cùng không trả tiền trực tiếp chuồn mất. Có người của Húc Nhật thương thành bảo đảm tự nhiên không có gì phải lo nữa.

- Nhị trưởng lão. Các người đi vào trước đi.

Người trung niên đưa ra thẻ bài cười nói.

Lúc Đằng Thanh Sơn tiếp nhận thẻ bài thì phía sau một chi đội ngũ dày đặc cũng tiến tới.

- Đan Ương thành Phương gia đến! Người tiếp khách bên này của Tư Đồ thương hội cao giọng hô lớn

299. Chương 57: Bộ Đá Trơ Thạch Điêu.

- Nhóm Phương vệ qua bên này đi. Tạm thời có thể đến cạnh luyện võ trường nghỉ tạm.

Tại cửa Viên Lâm tụ tập hơn mấy trăm người; đã có chút chật chội. Đội ngũ của khách đến đều được an bài đến những địa phương khác.

”Đan Ương thành Phương gia?” Đằng Thanh Sơn không khỏi quay đầu nhìn. Cầm đầu đám người Phương gia chính là một gã trung niên mặc áo lông màu đen gầy yếu. Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn phía sau trung niên nhân này thì thấy một người quen. Đúng là ’Phương Hoành’; hộ vệ của gã công tử lúc trước bị Đằng Thanh Sơn giết chết.

Cự ly gần như thế, Phương Hoành đương nhiên cũng nhìn thấy Đằng Thanh Sơn.

Mắt trừng tròn xoe, Phương Hoành lập tức hô:

- Gia chủ. Gia chủ.

”Ân?” Gia chủ Phương gia nhần mày, quay đầu nhìn qua.

- Chuyện gì?

- Gia chủ nhìn kia, gã thanh niên áo bào trắng phía trước chính là Đằng Thanh Sơn; kẻ đã giết chết công tử.

Phương Hoành liền nói. Tuy rằng sau khi Lê công tử chết, Phương Hoành còn chưa biết tên Đằng Thanh Sơn. Chính là Lê công tử bị Đằng Thanh Sơn chém chết khiến Phương gia tức giận, lập tức bắt đầu cẩn thận điều tra. Tất nhiên tra ra khi Đằng Thanh Sơn ở bên trong Đan Ương thành, tại phường thị làm gì đều tra ra rành mạch, cũng tra ra tên Đằng Thanh Sơn.

”Đằng Thanh Sơn?” Trong mắt trung niên gầy yếu xuất hiện tia lệ mang. Lập tức nhìn về phía trước.

Giờ phút này, Đằng Thanh Sơn nhìn qua.

Hai người nhìn nhau.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười (cười mỉa). Sau đó, liền quay đầu cùng Lý, nhị trưởng lão Húc Nhật thương thành cùng nhau tiến vào trong Viên Lâm.

- Nhị ca. Thanh niên thanh tú phía trước là Đằng Thanh Sơn phải không?

Tại bên cạnh gia chủ Phương gia, một gã trung niên có diện mạo vài phần tương tự gia chủ Phương gia liền hỏi.

- Hắn rất trẻ tuổi a. Dấu vết tại chiến trường ngoài thành cho thấy Đằng Thanh Sơn là cường giả cảnh giới tiên thiên Kim Đan phỏng chừng là Vũ Thánh.

Gia chủ Phương gia hừ lạnh một tiếng:

- Đừng nhiều lời. Đi. Đi vào.

Gia chủ Phương gia mang theo bốn người cùng nhau đi vào.

*

Trong Viên Lâm, có một hành lang hình chữ 'Khẩu (口-hình vuông)' .), chiều rộng hành lang gần hai trượng. Lúc này hành lang hình chữ khẩu có bày một dãy những chiếc bàn bằng đá đen, xung quanh mỗi một bàn đá có sáu chiếc ghế gỗ đàn hương tốt nhất. Bây giờ, những gia tộc trong Viên Lâm đang ngồi kín gần ba mươi cái bàn.

Bên cạnh những chiếc bàn có hai thị nữ mạo mỹ đứng hầu.

Trên chiếc bàn đá ở cạnh cửa hành lang.

Một thiếu phụ mặc áo lông màu tím, dáng người uyển chuyển lôi kéo một cô gái mặc áo lông màu chồn màu hồng nhạt:

- Tiểu Tình lần trước muội ghé thăm tỷ không ở lại vài ngày. Lần này sau khi hội chợ xong, muội phải đến ở với tỷ vài ngày. Đại nương rất nhớ muội.

- Muội biết rồi, Lan tỷ.

Cô gái trên mặt cũng lộ vẻ tươi cười, tựa như một bông hoa tươi nở rộ giữa trời đông. Dưới đôi lông mày như lá liễu là một đôi mắt như làn thu thủy rung động lòng người.

- Tiểu muội càng lớn càng xinh đẹp a.

Thiếu phụ không khỏi cảm thán, lập tức nhìn các đại gia tộc bốn phía xa xa trong Viên Lâm.

- Nơi đây không ít công tử, không ít người nhìn về phía muội đâu a. Trước kia Mộ Dung công tử đã xưng tụng muội là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Người muốn kết hôn với muội nhiều vô kể a.

Cô gái hừ nhẹ một tiếng:

- Hừ. Chờ bọn họ trở thành Vũ Thánh rồi hãy nói.
- Di. Nhị trưởng lão Húc Nhật thương thành đến đây.

Cô gái nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy nhị trưởng lão, Đằng Thanh Sơn và Lý cùng nhau đi tới. Đằng Thanh Sơn thân thể cao lớn, diện mạo cũng tuấn tú; đôi mắt giống như hắc ngọc. Mặc dù không tính là tuấn lãng, nhưng nhìn quanh trong đó tự nhiên có khí thế cường giả. Nếu là người bình thường đi vào trong trường hợp này, đầu tiên sẽ có vài phần khiếp đảm.

- Hai người kia là ai? Cô gái dò hỏi.
- Không biết.

Thiếu phụ mặc áo lông màu tím lắc đầu.

- Xem thái độ của nhị trưởng lão Húc Nhật thương thành đối với thanh niên kia còn rất tôn trọng. Ba người đi vào, thanh niên kia đi ở giữa.

Cô gái khó hiểu.

- Người này. Người này từ đâu đến nhỉ?

Trên hành lang hình chữ 'Khẩu'. Không ít người của các gia tộc đều nhìn ba người, nhỏ giọng nghị luận.

Đoan Mộc đại lục nhân vật có thực lực, địa vị cao ai cũng biết, đều là những người này.

Ngoại trừ các đại gia tộc quyền thế, còn lại là một vài Vũ Thánh cường đại. Bình thường mọi người ai cũng phải nhận biết mới đúng. Nhưng trong bọn họ, không có mấy người nhận biết Đằng Thanh Sơn.

Sau khi đoàn người Đằng Thanh Sơn tiến vào Viên Lâm, thì đám người Phương gia cũng tiến vào Viên Lâm.

- Đằng tiên sinh.

Một thanh âm vang dội đột ngột vang lên. Khiến không ít người đều quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy gia chủ Vương gia tại Nam Sơn thành đang cười chào đón bọn người Đằng Thanh Sơn.

- Tiên sinh, người cũng đến à.

Một thanh âm hào sảng vang dội vang lên; Phó Dao cầm khảm đao to lớn cũng đứng dậy nghênh đón.

Nhìn một màn này khiến không ít gia tộc ở đây kinh hãi

- Người này rốt cuộc là ai? Ngay cả Lô Dao Vũ Thánh 'Phó Dao' cũng gọi hắn là tiên sinh?
- Thanh niên này có thân phận gì?

Tuy rằng khiếp sợ, đa số các đại gia tộc đều có địa vị cao. Một đám tự giữ thân phận vẫn ngồi ở tại bàn nhỏ to nghị luận cùng với bằng hữu ở các bàn bên cạnh mà thôi.

- Nhìn kìa đại trưởng lão Húc Nhật thương thành cũng nghênh đón.
- Đại trưởng lão 'Húc Nhật Vũ Thánh' cũng tự mình chào đón?

Một màn này lại khiến nhiều người rung động.

Không quản thân phận là người nắm quyền lực cao nhất 'Đại Trưởng Lão' của Húc Nhật thương thành, hay danh hiệu vô địch dưới Chiến Thân 'Húc Nhật Vũ Thánh'. Đều làm cho vị đại trưởng lão này tại trên Đoan Mộc đại lục có vị trí cực cao. Như là khi người thanh niên kia đến không ngờ đại trưởng lão lại đứng dậy đón chào.

- Người này đích xác là cao thủ.

Nữ tử mặc áo lông chồn màu hồng nhạt nhân tình sáng lên.

Đằng Thanh Sơn quan sát đại trưởng lão trước mắt. Đại trưởng lão cũng quan sát người thanh niên trước mắt này.

Đại trưởng lão cũng nghe nói về Đằng Thanh Sơn, biết thanh niên này trước mắt có thực lực kinh người.

Mà Đằng Thanh Sơn nghe nói người trước mặt này được xưng tụng là 'Vô địch dưới Chiến Thần' này cũng không phải là hư danh.

"Vô địch dưới Chiến Thần? Ta tự hỏi cường giả dưới cảnh giới Hư Cảnh, có ai là đối thủ của ta. Ta so với hư cảnh cường giả kém một chút. Cùng chiến đấu cùng Húc Nhật Vũ Thánh này không biết ai mạnh ai yếu a." Đằng Thanh Sơn tâm niệm lẩm bẩm. Cho dù không tỷ thí, trong lòng Đằng Thanh Sơn vẫn có mười phần tin tưởng.

Tự tin đối với thực lực của chính mình.

"Đại trưởng lão này dung mạo như thanh niên." Thanh Sơn nhìn 'Đại trưởng lão' trước mắt, thầm khen trong lòng. "Khả năng đại trưởng lão đạt tới cảnh giới tiên thiên lúc tuổi còn trẻ. Nếu không, rất khó bảo trì dung mạo trẻ tuổi như thế."

Đại trưởng lão tuy tướng mạo như thanh niên nhưng tóc mai hai bên đã có vài sợi bạc, đôi lông mi giống như hai thanh lợi đao, ánh mắt sâu thẳm thăm.

- Đằng Thanh Sơn.

Đại trưởng lão lộ vẻ tươi cười.

Mặc dù tôn trọng Đằng Thanh Sơn, nhưng Đằng Thanh Sơn còn chưa đủ tư cách để đại trưởng lão gọi là 'Tiên sinh'.

- Đại trưởng lão.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn sau lưng đại trưởng lão; có một thanh chiến đao khiến cho người ta phải sợ hãi.

Ở bên cạnh nhị trưởng lão cười ha hả nói:

- Chúng ta đến bên kia ngồi đi.

Người của Húc Nhật thương thành khá nhiều; chiếm hai bàn đá màu đen.

"Róc rách ~~

Bên cạnh thị nữ lập tức rót trà cho Đằng Thanh Sơn và Lý.

- Đằng đại ca xung quang không ít người nhĩ huynh a.

Lý thấp giọng cười nói.

- Cô nương bên kia sau này lớn lên thật là xinh đẹp.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua hành lang hình chữ "Khẩu", đồng thời chứng kiến cô gái mặc áo lông chồn màu hồng nhạt. Vừa thấy cô nương này, Đằng Thanh Sơn không khỏi mắt sáng ngời. Nói về dung mạo, cô gái đó tuyệt đối là nữ tử đẹp nhất mà Đằng Thanh Sơn từng thấy. Nếu so với Lý thì còn tú lệ hơn một bậc, tương đương với Gia Cát Thanh.

Hai từ 'Thanh Thanh' xẹt qua trong đầu Đằng Thanh Sơn. Cô gái đó thanh thuần như tiên hạ phàm.

- Đằng đại ca. Huynh làm sao vậy?

Lý nhỏ giọng hỏi.

- Không có gì.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu. Không nhiều lời.

*

Tại ở giữa hành lang hình chữ vuông là một hồ nước. Trong hồ nước là một đình đài. Từ hành lang có một cái cầu màu đen nối với đình đài này.

Đặng Thanh Sơn đàm luận cùng đại trưởng lão.

- Đại trưởng lão, hội chợ này khi nào thì bắt đầu?
- Đến giữa trưa, nếu người sớm đến đông đủ thì sẽ bắt đầu sớm hơn.

Đại trưởng lão cười nói.

- Thiên Phong gia tộc đến.

Thanh âm cao vút vang dội cửa Viên Lâm truyền đến. Trong Viên Lâm lập tức an tĩnh cơ hồ tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cửa Viên Lâm.

- Thiên Phong gia tộc - Đoan Mộc đại lục đệ nhất gia tộc?

Đặng Thanh Sơn cũng nhìn qua.

Tám người đều mặc áo da màu trắng dày cùng nhau đi đến. Trong đó còn có hai phụ nữ xinh đẹp. Đi đầu là một người nhìn qua khoảng ba, bốn mươi tuổi, có thể nhìn ra người này lúc trẻ tuổi rất tuấn lãng. Người này vuốt hai chòm râu. vòng quanh Viên Lâm lộ vẻ tươi cười.

- Hách Liên huynh đệ.
- Hạo Hưng.

Trên hành lang trong Viên Lâm không ít người đều đứng lên nhiệt tình chào hỏi.

Mà tại bên Húc Nhật thương thành lại không có động tĩnh gì.

- Đặng huynh đệ. Người này là Hách Liên Hạo Hưng; là tam đệ của gia chủ Thiên Phong gia tộc đương đại. Cũng là nhân vật rất có năng lực chính.

Đại trưởng lão cười nói.

- Nếu hôm nay, Thiên Phong gia tộc muốn toàn lực tranh đoạt bộ trục đá này, vậy thì có thể có chút phiền phức đây.

Lời thì nói như vậy.

Nhưng Đặng Thanh Sơn lại cảm giác...

Trong giọng nói của vị đại trưởng lão này đối với Thiên Phong tộc thực sự không có gì kiêng kỵ.

- Đặng đại ca. Có người đưa cái hòm ra kia.

Lý nhẹ giọng nói.

Đặng Thanh Sơn nhìn về phía đình đài giữa hồ nước. Chỉ thấy ba gã hán tử mỗi người khiêng một cái hòm sắt đi nhanh tới đình đài. Ba cái hòm sắt đều đặt ở bên cạnh đình đài. Sau đó nhanh chóng rời đi.

"Trong ba cái hòm sắt kia hẳn là bộ trục đá." Đặng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng.

- Các vị.

Một đạo thanh âm hùng hậu vang lên quanh quần trong Viên Lâm.

một lão giả béo mặc bộ quần áo rộng thùng thình dẫn theo ba gã thuộc hạ dọc theo cầu đá màu đen đi đến đình đài ở giữa hồ nước. Hắn cười nhìn mọi người chung quanh.

- Ha ha. Tư Đồ Phiền ta có thể khiến các đại gia tộc, các cao thủ trong thiên hạ, quần tụ nơi đây, lão hủ cảm thấy vạn phần vinh hạnh a.
- Lão Tư Đồ. Trực tiếp mở cái hòm sắt cho chúng ta nhìn một cái đi a.

Một tiếng cười truyền ra, nhất thời khiến các đại gia tộc trên hành lang ở bốn phía đều cười rộ lên.

Tư Đồ Phiền này cười ha hả:

- Ta không nhiều lời nữa.

- Mở hòm.

Tư Đồ Phiên ra lệnh một tiếng. Ba gã thuộc hạ lập tức mở ba cái hòm ra.

"Đương" một tiếng trong hòm thiết lộ ra một bộ trọc đá.

Đằng Thanh Sơn đôi mắt như ánh sao chợt lóe. Nhìn chăm chăm đỉnh đài giữa hồ nước.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn mắt đảo qua chung quanh. "Xem chừng, các đại gia tộc chạy tới đây đối với trọc đá đều muốn a. Hy vọng vàng ta chuẩn bị đủ mua bộ trọc đá này." Đằng Thanh Sơn cảm thấy giá cả lần này trong hội chợ khó đoán được a.

300. Chương 58. Giá Trên Trời.

"Bất luận như thế nào ta cũng phải có cho được bản đá ngọc thạch này." Trong mắt Đằng Thanh Sơn lóe ra chút hàn quang. Cho dù một gia tộc có mua được, giữa đường Đằng Thanh Sơn cũng có thể mượn nhìn một năm nửa năm, khi có cơ hội sẽ tặng lại cho đối phương là được.

Bốn phía hành lang, rất nhiều nhân vật đại biểu gia tộc đều nhìn về phía bản đá ngọc thạch.

- Các vị yên tâm, Tư Đồ Thương Hành ta đã xác định, bộ bản đá ngọc thạch này chính là một trong chín bản đá năm đó Thần Phủ Sơn khắc lại tuyệt học Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Nếu có sai lầm, Tư Đồ Thương Hành ta sẽ trả gấp đôi.

Rồi lão cất giọng cười vang, nhìn mọi người xung quanh.

- Các vị có dị nghị gì không? Không có dị nghị gì thì bắt đầu kêu giá đi.

- Cứ bắt đầu.

- Lão Tư Đồ, ta in rằng ông không đến mức dám lừa nhiều gia tộc như vậy. Ha ha...

Các đại tộc trên hành lang xì xầm.

- Được! Đã vậy thì ...

Mắt Tư Đồ Phiên tỏa sáng, thanh âm càng lớn hơn.

- Tổng cộng ba mươi sáu thẻ thứ tự. Bây giờ giá chót ba vạn lượng hoàng kim, mỗi một lần kêu giá, giá tăng không thể được thấp hơn năm ngàn lượng hoàng kim. Bắt đầu!

Tư Đồ Phiên vừa lên tiếng "bắt đầu", xung quanh thoáng cái đã yên lặng.

Các đại gia tộc đều nhìn về phía người khác. Trong lúc nhất thời không có một gia tộc nào báo giá, vì mọi người đều hiểu rõ...

Ba vạn lượng hoàng kim chỉ là giá ban đầu, chính thức trả giá sợ phải trên mười lần.

- Các vị sao nhường nhau thế. - Tư Đồ Phiên cười.

- Tiểu nữ đây là văn bối, xin được kêu giá trước.

Một thanh âm thanh thúy dễ nghe truyền đến. Đằng Thanh Sơn nhìn lại, người lên tiếng chính là thiếu nữ mặc áo lông màu hồng phấn. Nàng cầm thẻ thứ tự trong tay giơ lên, cười ra giá.

- Ta là Đài gia, ra giá năm vạn lượng hoàng kim. Các vị, văn bối đã đưa giá rồi đó, mọi người xin tiếp tục.

Trong đình đài giữa hồ nước, Tư Đồ Phiên tươi cười rao:

- Bài số ba, Đài gia ra giá năm vạn lượng hoàng kim. Còn có ai cao hơn không?

- Sáu vạn lượng hoàng kim.

Ở trên hành lang xa xa truyền đến một thanh âm.

Đằng Thanh Sơn nhìn lại. Thật ra hắn không vội, Phó Dao ngồi bên cạnh Đằng Thanh Sơn nhìn hắn thì thào:

- Đằng tiên sinh, tiểu công chúa Đài gia không tệ chứ?

- Nàng tên là gì? - Lý tò mò hỏi.

- Đài Tình. - Phó Dao trả lời.

Vừa trả lời xong Phó Dao cũng giơ cao thẻ bài bên cạnh bàn, rồi hô một tiếng:

- Hoàng kim mười vạn lượng.

- Thẻ thứ tự số mười hai, Phó tiên sinh ra giá mười vạn lượng hoàng kim.

Thanh âm Tư Đồ Phiên cất cao lên theo một âm điệu đặc biệt.

- Phó Dao, ông cũng muốn mua à?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn y.

- Nếu không mua, tại hạ tới đây làm gì? - Phó Dao nói.

Lý dò hỏi:

- Ông không phải được xưng là Lôi Dao Vũ Thánh thì phải dùng đao pháp chứ? Sao cũng muốn một bộ bản đá ngọc thạch? Ta nghĩ đao pháp của Lôi Dao Thiên Thần trong truyền thuyết sẽ có tác dụng với ông nhiều hơn.

Phó Dao cười:

- Tại hạ đã muốn mua nó tự nhiên là hữu dụng, nhưng tác dụng của nó thì thứ cho tại hạ giữ bí mật.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Trong lúc nói chuyện các đại gia tộc trong Lâm viên đã lần lượt kêu giá, mỗi một lần tăng tối thiểu một vạn lượng hoàng kim. Hào khí này nếu là người bình thường mà nghe được, phỏng chừng sẽ kinh ngạc đờ người ra.

- Hoàng kim mười lăm vạn lượng. - Đại trưởng lão cũng nâng lên thẻ thứ tự.

- Thẻ thứ tự mười sáu. Húc Nhật Thương Hành, ra giá mười lăm vạn lượng hoàng kim.

Thanh âm Tư Đồ Phiên lập tức vang vọng trong Lâm viên.

- Đằng huynh đệ. Nếu giá không cao, Húc Nhật Thương Hành ta sẽ mua.

Đại trưởng lão cười liếc nhìn.

- Hơn sáu ngàn năm trước Thần Phủ Sơn có tới chín bộ. Qua đã nhiều năm nhưng những bộ chính thức được bảo tồn tốt thì tìm được hai ba bộ trong thiên hạ đã là khá lắm rồi. Thứ này đáng để mua.

Đằng Thanh Sơn nghe xong nhìn Lý cười.

Phiên toái quả là không ít. - Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng thấy phiên muộn.

Lần lượt kêu giá.

- Hoàng kim hai mươi vạn lượng.

Lại là tiểu công chúa Đài Tình, đây là lần thứ hai ra giá.

Sắc mặt Phó Dao bên cạnh trông khó coi.

- Hả? Xem ra Phó Dao cũng rất muốn có nó.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn Phó Dao nghe tiếng kêu giá. Lúc này giá đã được tổ lên tới hai mươi ba vạn lượng hoàng kim. Các gia tộc ngoại trừ một bộ phận đã bỏ qua, những gia tộc khác đều tỏ ra bứt rứt. Phó Dao lạnh lùng hét:

- Hoàng kim hai mươi tám vạn lượng.

Một hơi tăng lên năm vạn lượng hoàng kim.

Trong Lâm viên thoáng im lặng một chút, không ít người nhìn về phía Phó Đạo. Nghe thanh âm Phó Đạo, ở đây không ít người cảm giác thấy gã Phó Đạo này đã chút tức giận rồi.

- Hoàng kim ba mươi vạn lượng. Hách Liên Hạo Hưng của gia tộc Thiên Phong mỉm cười hô.

- Hả?

Phó Đạo không khỏi khựng lại.

- Thẻ thứ tự ba mươi sáu, Gia tộc Thiên Phong, ra giá ba mươi vạn lượng hoàng kim.

Tư Đồ Phiên hiển nhiên rất hưng phấn. Không ít gia tộc chung quanh ồ lên... không phải vì giá cao, mà là vì gia tộc Thiên Phong này giờ không hề mở miệng, đột nhiên mở lời tham dự kêu giá.

Đằng Thanh Sơn luôn luôn lo lắng cũng không khỏi nhướng mày.

- Lần này phiên toái rồi.

Đại trưởng lão của Húc Nhật Thương Hành bên cạnh cười cười thấp giọng nói:

- Bộ bản đá ngọc thạch này ta dự đoán khoảng chừng giá ba mươi vạn lượng hoàng kim là được, nhưng xem tình hình hôm nay không ít gia tộc đều muốn mua. Nếu thật sự đấu đá lẫn nhau, quả thật giá sẽ lên mức rất khó nói. Lần này Tư Đồ Phiên mời quá nhiều gia tộc.

- Ba mươi vạn hoàng kim, không có ai trả cao hơn à?

Ở giữa đình đài Tư Đồ Phiên liên tục hò hét.

Gia tộc Thiên Phong ra giá xong làm một hồi lâu những người khác không có ai ra giá nữa.

Hách Liên Hạo Hưng của Gia tộc Thiên Phong đang nhìn ra bốn phía.

- Hoàng kim ba mươi một vạn lượng

Bên cạnh Đằng Thanh Sơn truyền đến một thanh âm lạnh buốt.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn thấy Phó Đạo sắc mặt lạnh tanh, thế thì ai còn dám báo giá, trông Phó Đạo cứ như muốn ăn thịt người. Hách Liên Hạo Hưng của Gia tộc Thiên Phong nhìn về phía bên này chỉ cười.

- Ba mươi một vạn năm ngàn lượng hoàng kim.

Giọng nói thanh thúy một lần nữa vang lên.

- Lại là tiểu công chúa này.

Phó Đạo tức giận.

- Phó Đạo, không báo giá nữa à?

Đằng Thanh Sơn nhìn y.

Phó Đạo lắc đầu sắc mặt khó coi:

- Tại hạ không phải là một đại gia tộc gì, chỉ có thể có tối đa là ba mươi một vạn lượng hoàng kim.

Cường giả thiên kim đan muốn kiếm tiền bạc thì cũng dễ dàng, nhưng tìm một số tiền khổng lồ thì quả là khó khăn.

Một gia tộc xa xưa đích xác có nhiều tiền tài tích trữ. Nhưng trong gia tộc bình thường cũng rất ít người biết chỗ giấu bảo tàng.

Cho dù Phó Đạo tới cướp đoạt.

Nhưng sao lại có thể giết sạch gia tộc người ta chứ? Có nên đồ lặc không? Một cường giả tiên thiên kim đan cũng không đủ tiên thiên chân nguyên để tiêu hao nhiều như vậy. Dù sao y cũng không phải là Đẳng Thanh Sơn.

Còn muốn tìm được chỗ dấu tàng bảo thì rất khó.

Đẳng Thanh Sơn lần trước gặp may là Hắc Thiết Hà Lưu Gia cử tộc dời tới hải đảo, Xuân Thân gia tộc đánh vào đã đồ sát sạch sẽ. Vì hải đảo rất lớn nên Hắc Thiết Hà Lưu Gia vừa mới tới, do đó Xuân Thân gia tộc có thể tìm được nơi dấu hoàng kim rất dễ dàng. Đẳng Thanh Sơn chỉ thuận thế lấy đi.

- Đãi Gia trả ba mươi mốt vạn năm ngàn lượng, còn có ai trả cao hơn không?

Tư Đồ Phiên lại cao giọng hô.

- Hoàng kim ba mươi hai vạn lượng.

Bên cạnh Đẳng Thanh Sơn truyền ra thanh âm, báo giá lần này chính là Đại trưởng lão.

Thấy Đẳng Thanh Sơn nhìn qua, Đại trưởng lão khẽ cười:

- Bản đá ngọc thạch dù sao cũng rất hiếm và trân quý. Có thể dùng ba mươi hai vạn lượng hoàng kim để đoạt về cũng đáng. Nếu còn cao hơn nữa thì ta không trả được.

- Ba mươi ba vạn lượng hoàng kim.

Từ chỗ gia tộc Thiên Phong truyền đến thanh âm, lại là của tên Hách Liên Hạo Hưng.

- Gia tộc Thiên Phong xem ra nhất định muốn mua rồi.

- Vốn tưởng ba mươi vạn lượng có thể mua được rồi. Không phải vậy chứ!

Chung quanh truyền đến không ít lời xì xào thảo luận.

- Đẳng đại ca.

Lý nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn bên cạnh, hẩn nhìn thoáng qua Thiên Phong gia tộc, rốt cục lần đầu tiên nâng thẻ thứ tự lên, lạnh nhạt nói.

- Hoàng kim bốn mươi hai vạn lượng.

Thanh âm Đẳng Thanh Sơn mặc dù không lớn nhưng vang vọng bên tai mỗi người trong Lâm viên.

Yên tĩnh.

Cả Lâm viên thoáng cái đều yên tĩnh. Tất cả mọi người đều nhìn về phía bên này, Tiểu công chúa Đãi gia tộc cũng nhìn Đẳng Thanh Sơn.

Ai cũng không ngờ Đẳng Thanh Sơn này giờ không kêu giá, đột nhiên báo ra cái giá cao chót vót như vậy.

Hơn nữa, từ Ba mươi ba vạn lượng cơ sở khi này nhảy một phát đạt tới Bốn mươi hai vạn lượng - Bốn mươi hai vạn lượng hoàng kim. Cả một siêu đại gia tộc tuy cũng có năng lực bỏ ra nhiều tiền bạc như vậy, nhưng có đáng không? Bảo vật cũng có một cái giá của nó chứ.

Bản đá ngọc thạch chưa tới nỗi làm cho người ta phải điên cuồng.

Nếu là ba mươi sáu bức điêu khắc do Vũ Hoàng tự mình lưu lại, thì đừng nói ba mươi vạn lượng hoàng kim, tới ba trăm vạn, thậm chí hơn một ngàn vạn lượng hoàng kim, hoặc cao hơn nữa cũng đáng giá. Đáng tiếc, đây dù sao cũng chỉ là bản đá ngọc thạch. Cho dù có được nó, muốn tu luyện ra tuyệt thế phủ pháp thì cũng rất khó khăn.

- Bốn mươi hai vạn lượng hoàng kim, có ai trả cao hơn ko?

Ở giữa đình đài Tư Đồ Phiên vội hô lớn.

Hành lang Lâm viên các đại gia tộc đều lặng lẽ, chỉ thấp giọng thì thầm, trầm trở về việc kêu giá của Đẳng Thanh Sơn.

- Gia tộc Thiên Phong ta vừa tiêu diệt một Duyên Hà Hoàng hia dám khiêu khích gia tộc Thiên Phong chúng ta đạt được năm mươi vạn lượng hoàng kim. Số hoàng kim này coi như bỏ hết vào món này đi, hoàng kim năm mươi vạn lượng.

Hách Liên Hạo Hưng của gia tộc Thiên Phong ra giá.

- Ai trả cao hơn gia tộc Thiên Phong ta sẽ không theo nữa.

Vừa nói ra những lời này khiến không ít gia tộc xì xào, thảo luận thán phục.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn hơi khó coi.

Năm mươi vạn lượng hoàng kim?

Mình tổng cộng mới có ba mươi hai vạn lượng hoàng kim. Húc Nhật Thương Hành từng hứa hẹn có thể cho mình mượn mười hai vạn lượng hoàng kim, cộng lại cũng mới bốn mươi bốn vạn lượng hoàng kim. Còn đối phương một hơi trả tới cái giá đáng sợ là năm mươi vạn lượng hoàng kim.

- Không hổ là thiên hạ đệ nhất tộc.

Phó Dao lắc đầu thảm than.

- Diệt một tiểu gia tộc đạt được năm mươi vạn lượng hoàng kim. Chút tiền tài ấy đối với người ta căn bản không là cái gì, không như chúng ta.

Tiếng thảo luận, xì xầm thán phục vang lên.

Không ai báo giá nữa, dù sao hoàng kim là rất trọng yếu đối với các đại gia tộc. Gia tộc Thiên Phong bá chủ Bắc Hàn Vực, là thiên hạ đệ nhất tộc nên đương nhiên giàu nứt đổ đổ vách. Nhưng những gia tộc khác như Phương gia, Vương gia, Đài gia ... không thể ném ra hơn mười vạn lượng hoàng kim như vậy.

- Gia tộc Thiên Phong diệt một gia tộc mà có nhiều hoàng kim như vậy à?

Đằng Thanh Sơn cũng cảm giác gia tộc Thiên Phong giàu nứt đổ đổ vách không khỏi mắt sáng như sao.

- Xem ra ta vẫn còn có biện pháp khác.

301. Chương 59. Đẹp Cả Đôi Đường.

"Năm mươi vạn lượng hoàng kim. Còn có ai giá cao hơn không?" Tư Đồ Phiền cười tươi như hoa. Trước đó Tư Đồ thương hành lão cùng gia tộc bán đồ đã định ra quy củ, nếu tối hậu giá cả thấp hơn ba mươi vạn lượng hoàng kim, Tư Đồ thương hành bọn họ bù thêm cho đủ ba mươi vạn lượng cho bên bán đồ. Mà nếu như giá cả vượt quá ba mươi vạn lượng hoàng kim.

Phần vượt hơn đó Thương hành và bên bán chia đều.

Hiện tại tính sơ qua, chỉ cần một khoản này Tư Đồ thương hành cửa hàng đã có thể kiếm lời mười vạn lượng hoàng kim. Bất quá Thương hành đương nhiên mong muốn giá cả càng cao càng tốt.

"Đằng tiên sinh." Phó Dao thấp giọng nói.

"Ừmm?" Đằng Thanh Sơn ngó qua.

Phó Dao dò hỏi: "Tiên sinh, bộ đá ngọc thạch này muốn cất giữ lâu dài hay là muốn để tu luyện trong một thời gian ngắn? Phó Dao cũng cảm giác trong thiên hạ này hình như không có siêu cấp đại gia tộc họ Đằng. Đằng Thanh Sơn có lẽ tuyệt không phải vì gia tộc mà mua bản đá ngọc thạch đá này.

Đằng Thanh Sơn nghe hỏi trong lòng chột động.

Bản đá Ngọc thạch?

Tuy nói là ba mươi sáu bản đá, mỗi một nét bút một nét vẽ, nhiều điểm trọng yếu đều phải nhớ kỹ trong đầu thực rất khó khăn, nhưng Đằng Thanh Sơn chỉ cần chuyên tâm tu luyện khoảng chừng một năm, có lẽ

bản đá Ngốc thạch đối với Đẳng Thanh Sơn không còn tác dụng gì nữa. Hơn nữa, cùng với quá trình Đẳng Thanh Sơn ngày càng hiểu thêm sâu sắc, đối với bản điều khắc đá khẳng định là cũng nhớ ngày càng rõ ràng thêm.

”Tại hạ chỉ cần chừng một năm” Đẳng Thanh Sơn đáp.

Phó Dao mừng rỡ: ”Tại hạ đây cùng tiên sinh hợp sức ra giá mua về bộ ngọc thạch, được không? Tại hạ xuất ra ba mươi mốt vạn lượng, tiên sinh mười chín vạn năm ngàn lượng là xong. Tiên sinh trước hết dùng chừng một năm cho tới lúc tiên sinh không cần nữa, thì chuyển cho tại hạ được không” Phó Dao chính y cũng cần tu luyện.

”Được thôi” Đẳng Thanh Sơn gật đầu cười.

Mặc dù rằng âm thầm cướp giết không phải quá khó khăn đối với Đẳng Thanh Sơn, đối với Đoan Mộc đại lục đệ nhất gia tộc ”Thiên Phong gia tộc”, đặc biệt này Thiên Phong gia tộc còn được đồn đại khắp chốn có một vị ”Thiên Phong chiến thần”, Đẳng Thanh Sơn tuy rằng rất tự tin có thể ứng phó Thiên Phong gia tộc, thế nhưng không phải rắc rối gì mà có thể thành công hiển nhiên càng tốt hơn nhiều.

”Nếu không có ai ra giá, bộ đá ngọc thạch này coi như về tay Thiên Phong gia tộc” Tư Đồ Phiền còn đang nhìn xung quanh, tựa hồ hy vọng có người khác trả giá.

Hách Liên Hạo Hưng của Thiên Phong gia tộc đứng nhìn cười.

”Năm mươi vạn năm nghìn lượng hoàng kim.” Một tiếng trả giá vang vọng khắp Lâm viên.

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn, toàn bộ các đại gia tộc trong Lâm viên đều ồ ồ cả lên. Hách Liên Hạo Hưng vốn đang tràn đầy nét cười cũng ngưng lại quay đầu nhìn kẻ trả giá là Phó Dao đang đối mặt với ánh mắt của đông đảo gia tộc xung quanh. Phó Dao mỉm cười.

”Năm mươi vạn năm nghìn lượng.”

Tư Đồ Phiền lại bắt đầu hô lớn.

”Phó Dao tiên sinh ra giá năm mươi vạn năm nghìn lượng hoàng kim. Còn ai trả cao hơn không?” Trả giá càng cao Tư Đồ Phiền hiển nhiên càng hài lòng. Tư Đồ Phiền sau khi nói xong, liền nhìn về phía Thiên Phong gia tộc tựa hồ muốn Thiên Phong gia tộc tiếp tục trả giá. Nhưng Hách Liên Hạo Hưng lại không phản ứng gì cả, mắt lão chăm chú nhìn Phó Dao một hồi, sau đó cười lạnh một tiếng mà không mở miệng.

Lão trước đó đã nói ra giá năm mươi vạn lượng hoàng kim, cao nữa bọn họ sẽ thôi. Hiện tại Phó Dao ra giá vền vẹn cao hơn năm nghìn lượng hoàng kim, mỗi một lần báo giá ít nhất đều phải tăng năm nghìn lượng hoàng kim. Phó Dao chỉ trả cao thêm một chút như thế gần đề cao như thế một chút Hách Liên Hạo Hưng đương nhiên giận dữ điên tiết.

Nhưng có tức giận đi chăng nữa thì vừa rồi hấn lại đại diện Thiên Phong gia tộc lên tiếng, lời nói ra sao có thể nuốt lời. Bằng không sẽ lòi đuôi ra cho kẻ khác chê cười.

”Có ai ra giá cao nữa không?” Tư Đồ Phiền vẫn còn trông đợi.

Bất quá không ai trả giá tiếp, Tư Đồ Phiền hô vài tiếng. Cuối cùng mặt đầy thỏa mãn cao giọng nói ”Lần hội bán này bộ Ngọc thạch này cuối cùng thuộc về sở hữu của Lôi Dao Vũ Thánh ”Phó Dao”. Giá cả là năm mươi vạn năm nghìn lượng hoàng kim, khi Phó Dao chuyển năm mươi vạn năm nghìn lượng hoàng kim cho Tư Đồ thương hành chúng ta, thương hành bọn ta sẽ chuyển bộ Ngọc thạch này cho Phó Dao nắm giữ.”

Hội mại kết thúc, kết quả đã có.

Dĩ nhiên Phó Dao tiên sinh chưa lấy được bộ Ngọc thạch này ngay, đó là tiền trao cháo múc, Tư Đồ thương hành trước hết thấy hoàng kim cái đã.

”Cung hỷ Phó Dao tiên sinh.”

”Phó Dao tiên sinh quả thực xuất thủ bất phàm a.” Người của không ít gia tộc đều đích mọi người cười nói đi tới chúc mừng. Phó Dao cũng mỉm cười đáp lại.

"Đăng tiên sinh, hiện tại phải lấy hoàng kim rồi. Tại hạ phái người đi lấy." Phó Dao nhìn Đăng Thanh Sơn, Đăng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu: "Tại hạ cũng lập tức lấy hoàng kim, Sau nửa canh giờ chúng ta gặp nhau tại Lưu Vân Phủ."

Phó Dao nét cười nở rộ: "Dĩ nhiên."

"Đăng huynh đệ, nếu như đệ sớm nói chỉ cần sử dụng chừng một năm. Húc Nhật Thương Hành chúng ta sẽ liên thủ cùng đệ." Đại trưởng lão ở cạnh lắc đầu thở dài nói. "Một năm trời đó đâu đáng kể, để Phó Dao chiếm tiện nghi rồi. Ba mươi một vạn lượng hoàng kim mua được bộ Ngốc thạch này."

Phó Dao nở nụ cười.

Đại trưởng lão nói là nói vậy, bất quá vừa rồi lúc Đăng Thanh Sơn cùng Phó Dao thương nghị lão lại không chen vào. Dù sao có thứ tự đến trước và sau, Đại trưởng lão quả thực rất tự trọng thân phận. Hiện tại buổi đầu giá kết thúc lão mới nói một hai câu.

"Tại hạ thiếu Đăng tiên sinh một món nhân tình lớn rồi!" Phó Dao cười ha hả nói.

Đăng Thanh Sơn nói chuyện với Phó Dao ở đó, các gia tộc khác ở quanh tới chúc mừng và đi qua đường nhiên cũng nghe được.

Mọi người lúc này mới biết là Đăng Thanh Sơn cùng Phó Dao liên thủ mua về, hơn nữa Đăng Thanh Sơn sử dụng trước chừng một năm.

Có điều bất kể là Đăng Thanh Sơn hay Phó Dao đều có tự tin, bộ Ngốc thạch này ở bên người tuyệt đối không ai có thể trộm đi.

Tư Đồ Phiên nhìn mọi người đang ồn ào chúc mừng, sau nửa canh giờ Đăng Thanh Sơn cùng Phó Dao đều lập tức rời khỏi Lưu Vân Phủ đi lấy hoàng kim.

Trong đại sảnh của Lưu Vân Phủ, năm rương hoàng kim xếp hàng chữ nhất mở ra. Trong số đó có hai rương là Đăng Thanh Sơn mang tới, ba rương còn lại là của Phó Dao. Nắp rương đã mở, bên trong là hoàng kim mỗi một thoi vàng lớn đều ánh vàng rực rỡ, còn có rất nhiều nén vàng sắp xếp chỉnh tề.

Năm rương hoàng kim ở trước mặt, sắc mặt mọi người đều sáng bừng cả lên.

"Nhanh, nhanh lên một chút mới được." Tư Đồ Phiên quát mắng.

Mười tên hán tử Tư Đồ thương hành đang cấp tốc lấy ra các thoi, các nén vàng, vừa kiểm tra thực giả, đồng thời kiểm tra cân nặng.

"Trưởng lão, tổng cộng là năm vạn năm nghìn lượng. Vừa đủ." Cái vụ cân kéo kiểm tra này đúng là toát mồ hôi.

"Ừmm" Tư Đồ Phiên mặt cười mãn nguyện.

"Ha ha... Để hai vị phải đợi lâu." Tư Đồ Phiên quay đầu nhìn về phía Đăng Thanh Sơn và Phó Dao đang ngồi ở đó uống trà. Đây là một khoản sinh ý lớn "Tư Đồ thương hành chúng ta cũng không dám cấu thả." Nếu người ta dùng hoàng kim giả tráo vào, Tư Đồ thương hành chắc phải mất ăn một khoản lớn.

Bất kể là Phó Dao hay là Đăng Thanh Sơn đều là siêu cấp cường giả, nếu như vô mônng chuẩn mắt, Thương hành bọn họ chẳng lẽ đuổi theo?

Phó Dao phẩy tay cười: "Các ông là người làm ăn, đương nhiên là phải đề tâm cẩn thận một chút." Phó Dao hiện tại tâm tình rất tốt.

"Bộ Ngốc thạch này về tay chúng ta rồi nhĩ." Đăng Thanh Sơn cười nói.

"Đúng vậy." Tư Đồ Phiên chỉ hướng ba rương sắt đó. "Bây giờ những thứ đó thuộc về các vị."

"Đăng tiên sinh, tại hạ xem qua một chút có phải đồ thật hay không." Phó Dao nói rồi liền đi tới lần lượt mở ba rương sắt, lấy một khối ngốc thạch ra lật ra nhìn.

Đăng Thanh Sơn căn bản không có cách nào phân biệt ngốc thạch này thật hay giả.

Nhưng chí ít, Đằng Thanh Sơn có thể xác định điều khắc trên ngọc thạch này chính là Khai Sơn Tam Thập Lục Thức.

”Không hổ một trong chín bộ dập in trực tiếp từ ba mươi sáu bản điều khắc. Chỉ riêng bản điều khắc khí thể đã khác rồi, hơn nữa còn có chữ Đạo trong đó nữa. Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm khen, mỗi một bản điều khắc đều là hình vuông. Bên trái là hình phủ pháp, bên phải là chữ ”Đạo”.

Mỗi một chữ ”Đạo” đều có khí thể.

”Khả năng điều khắc của Vũ Hoàng quả là độc nhất vô nhị, thế nhưng thư pháp cũng lại không tồi” Đằng Thanh Sơn thầm khen. Không có gì lạ là ở trên mỗi một hình vẽ phủ pháp, Vũ Hoàng đều viết một chữ ”Đạo”, có lẽ là hy vọng ý cảnh ẩn chứa trong chữ viết có thể khiến tu luyện giả càng dễ thể hội bí ảo của phủ pháp.”

Đối với Đằng Thanh Sơn mà nói, bộ ngọc thạch này cùng ba mươi sáu bức phủ pháp đó hiển nhiên là quan trọng, nhưng càng trọng yếu hơn lại là ba mươi sáu chữ ”Đạo” ấy.

”Ừmm! Là hàng thật.” Phó Dao cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. ”Tiên sinh, bộ ngọc thạch này tất cả đều là hàng thật, tại hạ có thể xác định điều đó. Kể từ bây giờ nó thuộc về tiên sinh.”

”Sau khoảng một năm, tại hạ lại đưa cho ông.” Đằng Thanh Sơn cười bảo.

”Không vội! Một năm, hay là hai ba năm đều không sao hết.” Phó Dao lần này đích thực đã chiếm tiện nghi lớn. Đằng Thanh Sơn dùng chừng một năm tốn hao gần hai mươi vạn lượng hoàng kim, mà Phó Dao sau đó lại là vô kỳ hạn. Cho nên Phó Dao hiển nhiên phải chân thành một chút.

Đằng Thanh Sơn lập tức phân phó, Húc Nhật Thương Hành an bài cho Đằng Thanh Sơn một ít nhân mã tới di chuyển cái rương.

”Chúc mừng Đằng đại ca.” Tiểu khê cười.

Đằng Thanh Sơn cười: ”Huynh?”

*

Lần mua bộ ngọc thạch này về ai chiếm tiện nghi nhất? Rất khó nói, bởi vì bí tịch Khai Sơn Tam Thập Lục Thức sao chép rất dễ. Tuy rằng các đại gia tộc đều bảo mật, thế nhưng đối với đại gia tộc mà nói, nỗ lực bỏ ra một chút chi phí là có thể có được một phần Khai Sơn Tam Thập Lục Thức rồi.

Có một phần bí tịch bí tịch đó, đối với một bộ ngọc thạch cho dù có coi trọng đến mấy cũng sẽ không quá điên cuồng.

Thế nhưng...

Một bộ Ngọc thạch này ở Cửu Châu đại địa, lại là vật báu vô giá. Bởi vì năm đó Vũ Hoàng đem Cửu Đỉnh Thiên Thư lưu cho Vũ Hoàng Môn mà Khai Sơn Tam Thập Lục Thức lại lưu ở Thần Phủ Sơn. Tuyệt học Khai Sơn Tam Thập Lục Thức này Vũ Hoàng môn hẳn là có.

Chí ít đại thần điển mà Đằng Thanh Sơn biết, tuyệt không có nghe qua là Cửu Châu đại địa có Khai Sơn Tam Thập Lục Thức.

Dưới chân Thần Phủ Sơn, bên bờ Nguyệt Nha hồ.

Mỗi bản ngọc thạch đều cắm vào đất thành một hàng, từ khối ngọc thạch thứ nhất đến khối thứ ba mươi sáu.

Đằng Thanh Sơn đứng trên tuyết nhìn chuỗi dài ngọc thạch trước mắt. Ba mươi sáu bức điều khắc phủ pháp hoàn toàn khác biệt, ba mươi sáu chữ ”Đạo” ý cảnh hoàn toàn bất đồng. Ba mươi sáu bức điều khắc đặt tại đây hình thành một thể khiến Đằng Thanh Sơn cảm giác được một cỗ thể lực tự nhiên áp bức tới, như một cây cự phủ khai thiên đến trước mắt.

”Quả nhiên là không giống nhau.” Đằng Thanh Sơn con mắt sáng lên.

"Có ba mươi sáu phúc ngọc thạch, ta sẽ dễ dàng đạt tới Hư Cảnh, tối thiểu tiết kiệm được ba năm." Đằng Thanh Sơn nhìn những chữ viết đó. Mấy chỗ khó khi lĩnh ngộ phủ pháp trước đây không ngờ liên tiếp thông suốt được rất nhiều.

"Đằng Thanh Sơn." Một đạo âm thanh hồn hậu vang lên.

"Hừ?" Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy xa xa một đạo tàn ảnh lao vút tới: "Lão phu phải về Tây Thang Vực rồi, có điều trước khi trở về Tây Thang Vực lão phu rất muốn cùng tiểu huynh đệ đấu một trận." Thân hình ngưng tụ lại, kẻ trước mắt ăn mặc áo da đen, lưng đeo trứ một thanh cự đao khổng lồ, khuôn mặt như thanh niên, hai bên tóc mai có vài sợi bạc.

Chính là đại trưởng lão của Húc Nhật Thương Hành.

302. Chương 60. Lôi Đao Cửu Quyền

- Gừ.

Một tiếng gầm lớn vang lên, Đằng Thú cầm Hắc Diễm Côn dán mắt vào người vừa tới. Đầu óc Đằng Thú rất đơn giản, gã có thể thấy được đối phương có uy hiếp không. Lúc trước Nhị trưởng lão Lục trưởng lão Húc Nhật Thương Hành đều đến vì thiện ý, còn Đại trưởng lão thì chiến ý cao ngất. Đằng Thú cho rằng người trước mắt rất nguy hiểm.

Vì Đằng Thanh Sơn, gã không hề lui về phía sau nửa bước.

- A Thú.

Đằng Thanh Sơn vội hét lên.

- Thiếu niên này là ai?

Đại trưởng lão cau mày lướt mắt qua. Lúc này, Lý từ trong phòng đi ra cũng vội chạy tới vươn tay giữ chặt y phục Đằng Thú, rồi nàng lập tức phát ra vài tiếng gầm gừ, cảnh cáo Đằng Thú không được vô lễ với người vừa tới, đồng thời ngăn đầu nói:

- Đại trưởng lão, A Thú không hiểu tiếng người, tính tình rất hung tợn, xin thứ lỗi.

Đằng Thanh Sơn cũng nói:

- A Thú từ bé lớn lên trong đám dã thú, bây giờ cũng chỉ nói được một vài câu đơn giản, đầu óc y như một tiểu hài tử.

Đại trưởng lão giật mình.

Đại trưởng lão nể mặt Đằng Thanh Sơn, đương nhiên sẽ không chấp nhặt thiếu niên mãnh thú.

- Ha ha... Không nói vòng vo nữa. Hôm nay lão phu tới đây chính vì muốn được đánh một trận với Đằng Thanh Sơn.

Đại trưởng lão ánh mắt như điện, khí thế sắc bén.

- Đằng Thanh Sơn, cậu có tiếp không?

Thanh âm Đại trưởng lão rất cao.

Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ động tâm. Ở Đoan Mộc Đại Lục khá lâu, Đằng Thanh Sơn vẫn chưa từng gặp được một ai có thể làm hắn cảm thấy hưng phấn. Nhìn Đại trưởng lão trước mắt, hắn nhớ tới chiến tích của đối phương, trong lòng thầm nghĩ:

- Đệ nhất dưới chiến thần sao? Hy vọng lão đừng làm ta thất vọng.

- Có thể cùng được đánh với Đại trưởng lão, quả là quý hóa. - Đằng Thanh Sơn hào sảng cười.

- Tiểu, đưa luân hồi của huynh tới đây.

Đặng Thanh Sơn cất cao giọng gọi.

Lý lập tức vào trong phòng lấy bao thương ra hai đoạn Luân Hồi thương. Luân Hồi thương nặng hơn trăm cân cũng không phải quá nặng đối với một hậu thiên đỉnh phong như Lý.

- Đây.

Lúc Lý đưa tới hơi mấp máy môi. Đặng Thanh Sơn cao giọng nói với nàng:

- Muội đứng ra xa một chút đi.

Đặng Thanh Sơn cười với Lý rồi nhận hai đoạn Luân Hồi thương.

Lý chạy ra xa xa cùng Tiểu Bình, Đặng Thú, mã phu lão Uông đứng nhìn từ xa xa. Còn trên bờ Nguyệt Nha hồ chỉ còn lại Đặng Thanh Sơn và Đại trưởng lão.

- Quả nhiên thống khoái.

Đại trưởng lão cũng cười.

- Đặng Thanh Sơn, đao pháp của lão phu ta chính là học từ Lôi Dao Cửu Quyển do năm đó Đoan Mộc Thiên Thần lưu lại. Mặc dù chỉ là lớp da ngoài, nhưng cũng đã giúp ta tung hoành thiên hạ rồi.

Nói rồi Đại trưởng lão vươn tay phải, chộp vào chuôi đao khảm đao khổng lồ trên lưng.

Choang!

Chiến đao ra khỏi vỏ liền lộ ra đây là một loại khảm đao lớn, cao gần tới cổ người thường, mặt đao phản xạ ánh sáng lạnh lẽo làm người khác ớn lạnh.

- Đao này được làm từ Ngân Tuyết Kim lấy trong Vân Mộng Trạch trung, hao phí rất nhiều nhân lực và tiền tài, thu thập vô số viên Ngân Tuyết Kim cuối cùng mới luyện ra được chiến đao Âm huyết này.

Đại trưởng lão tay phải cầm đao, tay trái vuốt ve mặt đao, giống như xoa lớp da mịn màng của tình nhân.

- Xoẹt..

Đặng Thanh Sơn đang xoay tròn hai đoạn luân hồi thương theo những xoắn ốc, nói liền chúng lại, miệng vẫn nói:

- Đại trưởng lão, thương pháp của văn bối là khi văn bối còn nhỏ đã bắt đầu suy nghĩ khổ luyện, luyện ra Ngũ Hành thương. Mặc dù thương pháp bây giờ còn chưa đại thành, nhưng dưới chiến thần văn bối cũng chưa từng gặp được một cao thủ nào có thể phân định cao thấp cả.

Đại trưởng lão mắt lóe lên.

Tự nghĩ ra sao?

- Thương này tên là Luân Hồi, vật liệu là Vạn Niên Huyền Thiết và tinh văn cương, khi văn bối còn nhỏ phải đánh với Tử Quang Giao Long cửu tử nhất sinh mới mang được từ hàn đàm ra. Còn cây Luân Hồi thương này thì là do cha cùng ngoại công của văn bối liên tục hợp lực chế tạo thành.

Đặng Thanh Sơn nắm Luân Hồi thương, ánh mắt như băng.

Trong lòng Đặng Thanh Sơn, Hắc Diễm Côn có lẽ làm cùng vật liệu còn tốt hơn cả Luân Hồi thương, nhưng tầm quan trọng của nó thì không bằng Luân Hồi thương. Bởi vì đây là do cha và ngoại công hẩn chế tạo

Đại trưởng lão mờ ảo nhận thấy chiến ý từ Đặng Thanh Sơn đập vào mặt, không khỏi kêu một tiếng:

- Được, vậy cho lão phu ta thưởng thức thương pháp mà cậu tự nghĩ ra đi

- Văn bối cũng muốn xem đao pháp do Đoan Mộc Thiên Thần sáng chế sẽ lợi hại như thế nào.

Thanh âm vẫn còn vang vọng giữa không trung.

Đại trưởng lão đã biến mất khỏi vị trí cũ, một luồng điện quang màu xanh lóe ra một vết mờ ảo, Ấm Huyết Dao bổ về phía Đằng Thanh Sơn

- Vèo.

Đằng Thanh Sơn vẫn đứng vững, ánh mắt sắc như lợi kiếm. Lúc này giữa con người của Thanh Sơn, cả trời đất chỉ còn lại có Ấm Huyết Dao do Đại trưởng lão đang bổ ra

- Phá.

Đằng Thanh Sơn gầm lên, Luân Hồi thương trong nháy mắt hóa thành một đạo sao băng màu bạc. Ngoài thân đằng Thanh Sơn có nội gia cương kinh mờ ảo.

Lực lượng bộc phát đến cực hạn.

Lực bộc phát từ sức mạnh thân thể và nội gia cương kinh, hai thứ kết hợp phải trên một trăm hai mươi vạn cân.

- Vèo..

Mũi thương mang theo một luồng kinh đạo xoay tròn xé nát không gian, giao kích với Ấm Huyết Dao.

Ầm ầm....

Sóng chấn động cường đại lan nhanh ra bốn phương tám hướng rập rờn, tuyết đọng văng tung tóe, băng vỡ rã rạc. Vốn bờ Nguyệt Nha hồ đã đóng băng bấy giờ như bị một người khổng lồ khuấy tung, vô số mảnh băng bị xé rách thành phần như những gợn nước truyền ra, không ngừng lan xa khắp mọi phía. Cả lớp băng phủ trên Nguyệt Nha hồ hoàn toàn bị xé rách vỡ vụn.

Vô số tuyết bị chấn động bay tung đầy trời.

Một vài sóng chấn động lan tới bản đá ngọc thạch cách rất xa, ngọc thạch cũng bị đánh bay hai khối. Nhưng ngọc thạch đã có thể bảo trì năm sáu ngàn năm mà không hư hao, thì cũng không phải dễ hỏng như thế.

Nhìn thấy cảnh này, Đằng Thanh Sơn liên tiếp lùi năm sáu bước chột nhướn mày:

- Nếu đánh nhau ở đây cũng khó nói có làm hư hao ngọc thạch không, thậm chí còn lan đến tới cả Tiểu không biết chừng.

- Vèo.

Đại trưởng lão cũng bị đánh tung nhưng lại bay ra xa nhanh hơn. Rồi lão chỉ đập vào một cây đại thụ khổng lồ một chút, lập tức xé gió bay lên, thanh âm cuộn cuộn truyền tới:

- Đằng Thanh Sơn, cậu cùng ta tới vùng núi trống trải đánh nhau một trận cho đã.

Đại trưởng lão cũng ý thức được đánh nhau ở đây là không ổn.

- Được.

Đằng Thanh Sơn cũng cười, thân hình hai lần lóe lên đã cách xa trăm trượng rồi.

Trên núi đầy những cây đại thụ, Đằng Thanh Sơn nương theo những cây đại thụ, cũng đập vào vài cây lao vào Thần Phủ Sơn nhanh như xé gió.

Trên bờ Nguyệt Nha hồ, đám người Lý trầm trồ không thôi.

- Ghê thật, tốc độ nhanh đến mắt cũng thấy không rõ.

Lão Ưông gật đầu tán thưởng.

- Húc Nhật Vũ Thánh, người đó được xưng là cường giả Đệ nhất dưới chiến thần, đánh với ông chủ một trận không biết ai mạnh ai yếu.

Mặc dù đang tán thưởng, nhưng trong mắt lão Ưông vẫn xẹt qua chút quái dị.

Lý và Tiểu Bình nắm tay, cùng Đằng Thú ngẩng đầu nhìn về phía Thần Phủ Sơn.

- Âm âm...

Ở Thần Phủ Sơn đột nhiên truyền đến những tiếng nổ xé băng vỡ núi, như thiên thần đang tức giận.

*

Thần Phủ Sơn tuyệt không phải chỉ có một ngọn thật cao, mà là một sơn mạch liên miên. Nhưng trong sơn mạch này thì Thần Phủ Sơn là cao nhất. Lúc này, ở một đỉnh núi ở phía tây Thần Phủ Sơn cây cối gãy đổ, trên đỉnh núi có một cái hồ sâu hoắm, vách núi chung quanh sơn đều nứt nẻ.

- Vù.

Đằng Thanh Sơn nhảy từ hồ đá đi ra nhìn Đại trưởng lão đứng đối diện trên một tảng đá.

Sắc mặt Đại trưởng lão lúc này cũng đỏ bừng lên.

- Ha ha... một chiêu quả nhiên lợi hại.

Đằng Thanh Sơn cười vang. Nếu nói một đao ở bờ Nguyệt Nha là một chữ 'nhanh', thì một đao vừa rồi chính là một chữ 'mạnh' như thiên băng địa liệt.

Đến cả Đằng Thanh Sơn có sức mạnh thân thể như thế mà cũng bị phản chấn tới nỗi lộn cả vào núi.

Nhưng núi đá sao có thể so được với thân thể Đằng Thanh Sơn.

Cũng tương tự đậu hũ với sắt thép, khi đập vào thì căn bản không thể tổn thương được thân thể Đằng Thanh Sơn.

- Lão phu ta tung hoành thiên hạ nhiều năm như vậy, không ngờ có người có thể tiếp Băng Lôi Đao trong Lôi Đao Cửu Quyển của ta mà không tổn thất một cọng tóc.

Đại trưởng lão trong lòng rất bội phục Đằng Thanh Sơn, vì khi thi triển một đao thân thể Đại trưởng lão cũng chịu lực rất mạnh, lão căn bản chỉ có thể thi triển một lần một đao.

- Tiếp đệ tam đao của ta.

Đại trưởng lão cười lớn một tiếng.

- Chát.

Điện quang đánh xuống Đằng Thanh Sơn.

- Cái này... Đây là lôi điện thật à?

Trong lòng Đằng Thanh Sơn giật mình. Khác với hai chiêu lão dùng lúc trước, so với đao của Lôi Đao Vũ Thánh Phó Đao thì nhìn như lôi quang, tiên thiên chân nguyên lôi điện có tính chất đặc biệt. Nhưng một đao bổ tới bây giờ lại có điện quang.

Nó là điện quang trong thiên nhiên.

Đại trưởng lão chợt hiện ra trong luồng điện quang, lóe lên một cái đã tới trước mặt Đằng Thanh Sơn phách vào đầu.

- Hay!

Đằng Thanh Sơn kinh hãi, Đệ tam thương trong Ngũ Hành thương...

Đằng Thanh Sơn không dám giữ sức. Cánh tay phải phồng lên, một luồng lực đạo mạnh mẽ hoàn toàn quán thấu vào Luân Hồi thương. Trong nháy mắt Luân Hồi thương tựa như một con giao long nổi trên mặt nước, mũi khoan xoay tròn như xé trời, nhọn hoắt, mang theo tiếng kêu rít chói tai, tựa như sao băng ánh sáng ngọc màu bạc đánh vào luồng điện quang.

- Độc Long Toàn.

- Oanh....

Trong tiếng rít cuồng bạo.

Lực đạo bị chấn động, điện quang uy lực đã yếu bớt chạm vào Luân Hồi thương rồi công kích vào người Đẳng Thanh Sơn. Đẳng Thanh Sơn cảm thấy toàn thân tê rần, lại một lần nữa bị chấn lùi lại, nện mạnh vào vách núi phía sau, đến cả vách núi đá lại xuất hiện một cái hố khổng lồ rất kinh người, bốn phía cũng nứt nẻ thành những rãnh sâu.

Đẳng Thanh Sơn thê thảm, Đại trưởng lão còn thảm hơn.

Thân thể Đẳng Thanh Sơn mạnh hơn lão nhiều. Lực đạo Luân Hồi thương vừa rồi lại mạnh tới cực hạn.

Thanh Âm Huyết Dao bị Luân Hồi thương nện trúng phản chấn vào thân thể Đại trưởng lão. Đại trưởng lão phun ra một ngụm máu, cả người như một viên văng thạch bắn nhanh về vách núi phía sau làm vách núi xuất hiện một hố đá lớn, cả người bị đánh thụt vào trong.

- Một chiêu đáng sợ thật.

Đẳng Thanh Sơn một lần nữa chui ra khỏi hầm đá, nhìn vào cái hố phía xa.

- Đại trưởng lão này đã sờ tới bờ của Đạo rồi, một chiêu đó đã ẩn chứa lời điện chi đạo.

Đẳng Thanh Sơn biết.

Nếu không có linh ngộ về lời điện chi đạo sẽ không có khả năng thao túng được lời điện chính thức. Mặc dù chút lời điện này cũng không có uy lực quá mạnh, nhưng điểm mạnh chính thức chính là một đạo đó cơ hồ có thể ngăn trở được Độc Long Toàn của Đẳng Thanh Sơn. Chút lời điện này đã cho thấy thực lực của đối phương.

- Nghiệt súc.

Tiếng gầm giận dữ truyền ra từ trong cái hố ở vách núi trước mặt.

Chỉ thấy Đại trưởng lão y phục rách nát, tàn tạ từ cái hố đá bay ra, đồng thời...

- Hổng....

Một con thú có đầu kim sắc thật lớn hình tam giác từ trong hố đá nhảy ra, trông rất dữ tợn tựa như bánh xe nghiền đất. Con mắt kim sắc đang nhìn chăm chăm vào Đại trưởng lão đang chạy trốn.

303. Chương 61. Núi Cao Còn Có Núi Cao Hơn

Đại trưởng lão kêu ầm ĩ, đồng thời hóa thành một luồng thanh quang nhào ra khỏi hố đá, sau đó thân thể lão liên tiếp chớp động vài lần đã chạy tới cạnh Đẳng Thanh Sơn. Đại trưởng lão cả người y phục rách nát, trên y phục còn vương nhiều vết máu, nói vội:

- Đẳng huynh đệ, nghiệt súc này vô cùng lợi hại.

Đẳng Thanh Sơn vẫn đang quan sát cái hố trên vách núi, nơi con vật có cái đầu hình tam giác xuất hiện.

Xoẹt xoẹt..

Cái đầu hình tam giác hoàn toàn ra khỏi hố đá, đầu hai cái xúc tu đẹp cũng lòi ra.

- Ừm, mắt của nó?

Đẳng Thanh Sơn nhìn kỹ.

Ở giữa hai con mắt kim sắc khổng lồ có một đồng tử màu đen, đôi đồng tử màu đỏ to bằng đồng tử của nhân loại.

- Răng rắc...

Vách đá vỡ tung, một đôi lưỡi đao khổng lồ kim sắc vô cùng sắc bén theo con quái thú thò ra. Ngay sau đó "oành" một tiếng, con quái thú này phá núi nhảy ra, trôi nổi giữa không trung,

- Oang oang...

Đôi cánh kim sắc trong suốt dang ra phe phẩy.

Trôi nổi tại giữa không trung, con quái thú này như vậy nhìn về phía ngọn núi hai người đang đứng.

- Đây là...

Đại trưởng lão giật mình.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn cũng trừng mắt.

Hắn chưa bao giờ gặp yêu thú với bộ dáng như thế. Nhưng... hình dáng con quái vật yêu thú này làm Đằng Thanh Sơn liên tưởng đến một loại động vật bình thường ở kiếp trước, con bộ ngựa! Bộ dáng con yêu thú này rất giống con bộ ngựa! Nhưng yêu thú này có thể tích lớn hơn bộ ngựa nhiều, khí tức cũng rất đáng sợ!

Cái sọ hình tam giác, một đôi mắt thật lớn cùng với hai đồng tử màu đen nhỏ xíu.

Ngực dài hẹp màu vàng như rèn bằng sắt thép.

Bụng sau hơi phình lên, phủ lân giáp lấp lánh kim quang chói mắt. Chiều dài thân hình quái thú này đại khái khoảng bảy trượng (mười tám thước).

Đương nhiên, điều đáng sợ nhất là sáu chân của yêu thú! Tổng cộng ba cặp tiền, trung, hậu.

Đôi chân trước khổng lồ bèn bệ như cái liềm, lóe ra một màu vàng kim nhạt. Trên những cái chân mọc ra rất nhiều cây gai nhọn, mỗi một cây gai nhọn đều dài gần bốn thước (một thước) cứ như rất nhiều cây chông nhọn sinh trưởng trên chân nó. Nơi đốt chân trước còn có một cây răng nhọn, cái răng nhọn này dài chừng tám thước (hai thước).

Chiều dài chân trước phải đạt tới năm trượng (gần mười ba thước), cặp chân trước thô chắc mạnh mẽ sắc bén như đao!

Đôi trung túc (chân giữa) và hậu túc (chân sau) hơi nhỏ hơn chút, nhưng dù nhỏ nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi. Trong mắt Đằng Thanh Sơn, trung túc và hậu túc vẫn to gần bốn thước (một thước), rất nhiều cây gai nhọn trên chân đầy gai phản xạ ánh sáng kim sắc lạnh buốt.

- Đây là yêu thú gì?

Đằng Thanh Sơn nín thở.

- Đây là... Lục Túc Đao!

Đại trưởng lão không khỏi kinh hô.

- Lục Túc Đao!

Đằng Thanh Sơn vừa cảnh giác con yêu thú trên không trung, vừa nghe Đại trưởng lão nói. Biết mình biết người mới bách chiến bách thắng được, Đằng Thanh Sơn bây giờ không hề biết sự lợi hại của con yêu thú này.

Đại trưởng lão liền nói:

- Loại Lục Túc Đao này hơn một ngàn năm trước từng xuất hiện ở Bắc Hàn Vực. Lúc đó quân đội hai gia tộc chém giết lẫn nhau. Một cao thủ Vũ Thánh trong lúc vô ý đã nhảy sâu xuống đất đụng phải con Lục Túc Đao này. Con Lục Túc Đao bị kéo ra ngoài vô cùng giận dữ, bắt đầu rồi đổ lục huyết tinh.

- Tục truyền toàn thân nó rất cứng rắn!

- Nhanh như quỷ ảnh, đặc biệt là sáu cái chân tựa như sáu cái liềm sắc bén khổng lồ, lợi hại vô cùng. Rất nhiều cây gai nhọn và răng mọc ngược cũng tùy tiện có thể đâm thủng con người, xé một người thành hai nửa.

- Lần đó một vạn hai ngàn quân sĩ chỉ có mấy trăm người may mắn chạy thoát ra được. Những người khác toàn bộ đều bị giết, kể cả hai vị Vũ Thánh.

- Nhưng từ sau đó Lục Túc Dao rút cuộc không xuất hiện nữa, hơn một ngàn năm đã qua cũng chưa từng nghe nó xuất hiện ở nơi này. Không ngờ hôm nay có thể chạm mặt nó ở đây.

Đại trưởng lão nắm chặt Ấm Huyết Dao. Người có danh, cây có ảnh, con yêu thú này có thể đồ lục trên vạn quân sĩ, chỉ chạy trốn được có mấy trăm người.

Cho dù là Đằng Thanh Sơn, trên một vạn người mà muốn chạy trốn, thì Đằng Thanh Sơn cũng không có khả năng trong khoảng khắc giết nhiều được như vậy.

Chúng mình một chút, tốc độ con Lục Túc Dao rất nhanh, tốc độ giết người cũng rất nhanh! Muốn trốn rất khó!

- Hồng...

Trên trời cao con Lục Túc Dao với cái đầu hình tam giác nhìn chằm chằm xuống phía dưới, trong yết hầu phát ra tiếng gầm chói tai. Rồi đột nhiên nó đáp xuống! Thân thể thật lớn hóa thành một ảo ảnh kim sắc làm bốc lên một trận cuồng phong, cuối cùng nhanh chóng lao tới, đồng thời một đôi càn khôn lồ như cái liềm bổ ra!

- Cút ngay!

Đằng Thanh Sơn và Đại trưởng lão hai người liên thủ, một người dùng thương, một người dùng đao!

- Xoảng...

Những tiếng giao kích cuồng loạn, núi đá tung tóe, bụi mù mịt tràn ngập không gian.

- Đi!

Đằng Thanh Sơn gầm lên một tiếng.

Vèo! Vèo!

Hai người Đằng Thanh Sơn và Đại trưởng lão lập tức chạy trốn về hai phía khác nhau.

- Quái vật này không thể địch lại được.

Y phục Đằng Thanh Sơn lần đầu tiên xuất hiện tổn hại, còn y phục của Đại trưởng lão Húc Nhật Thương Hành thì càng thêm rách nát, ở bụng thậm chí còn có một vết thương, máu nhiễm đỏ cả y phục.

Chỉ một lần giao thủ ngắn ngủi.

Đằng Thanh Sơn rốt cục biết được Lục Túc Dao đáng sợ như thế nào!

- Không ngờ với thương pháp của ta mà cũng không có biện pháp hoàn toàn phòng ngự được đao pháp của Lục Túc Dao!

Trong đầu Đằng Thanh Sơn rõ ràng nhớ lại cảnh đáng sợ vừa rồi. Đúng, đôi chân trước của Lục Túc Dao bổ ra đích xác có thể được xem là 'đao pháp', hơn nữa còn tinh diệu phi thường!

Trong tích tắc khi Đằng Thanh Sơn ngăn cản chiêu này, hần kinh ngạc phát hiện ra những cây gai mọc trên chân nó lại hơi thay đổi phương hướng đâm vào Đằng Thanh Sơn!

Điều này nói lên.

Một cú chém của Lục Túc Dao, không chỉ riêng là mũi đao công kích, còn có rất nhiều mũi nhọn của những cây gai chung quanh cùng công kích! Đồng thời gặp phải hơn mười cú công kích, hơn nữa nhanh như thiểm điện, cho dù là thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí của Đằng Thanh Sơn, cũng vẫn vô cùng chật vật để ngăn chặn những cây gai nhọn này.

- May mắn, lực xuyên thấu ẩn chứa trong những gai nhọn chỉ tập trung ở tiền túc. Những gai nhọn khác cho dù đâm vào trên người ta cũng nhiều nhất là phá được y phục, nhưng lại không thể gây thương tổn cho ta.

Lực của đao chém ra chỉ đặt ở mũi của tiền thối, những gai nhọn và răng nhọn thì uy lực yếu hơn nhiều. Nhưng Lục Túc Dao có tới sáu chân, bây giờ chỉ một chân là ta đã gặp phiền toái rồi. Một khi sáu chân cùng công kích, vậy thì có thể...

Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy Lục Túc Dao rất đáng sợ! Một khi sáu chân cùng công kích, Đằng Thanh Sơn căn bản không nắm chắc được.

- Hồng...

Lại một tiếng kêu chói tai, thanh âm cứ như thủy tinh cửa vào đá.

Lục Túc Dao từ trên cao bổ về phía Đằng Thanh Sơn như chớp!

Rất hiển nhiên, tốc độ chạy trốn của Đằng Thanh Sơn thì chậm hơn Đại trưởng lão một chút!

Thứ hai, vừa mới chỉ giao thủ ngắn ngủi một lát Lục Túc Dao phát hiện ra Đằng Thanh Sơn khó diệt hơn. Do đó, nó muốn trước hết giải quyết tên khó xử này, sau đó mới giải quyết Đại trưởng lão!

- Đằng huynh đệ, cẩn thận.

Đại trưởng lão xa xa vội hô lên.

- Cút ngay!

Đằng Thanh Sơn trong lúc lao đi, nhảy lên một gốc cây đại thụ vững mạnh một chiêu hồi mã thương. Luân Hồi thương hóa thành tia chớp màu bạc đâm vào đầu của Lục Túc Dao. Nhưng cánh con Lục Túc Dao có tới hai tầng, hai cánh mỏng như cánh ve nhẹ vậy một cái là nhanh chóng né tránh được ngay.

Ngay sau đó đôi chân sắc như đao công kích tới Đằng Thanh Sơn!

- Hồng...

Tiếng gầm khó nghe của con Lục Túc Dao một lần nữa vang lên. Đôi tiền túc sắc bén bổ tới, hiển nhiên muốn xé Đằng Thanh Sơn thành hai nửa.

- Nghiệt súc!

Đằng Thanh Sơn quát lớn một tiếng, Luân Hồi thương trong nháy mắt hóa thành một thương ảnh hình tròn. Lần này, Đằng Thanh Sơn chủ yếu ngăn cản hai cái mũi nhọn của cặp tiền thối. Về phần những cây gai nhọn, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn bỏ qua không thèm ngăn cản. Dù sao thương pháp của Đằng Thanh Sơn căn bản không cho phép hắn đồng thời ngăn cản nhiều công kích như vậy!

Nếu là người thường dùng vạn tiền cùng bắn, Đằng Thanh Sơn có thể tùy tiện ngăn trở được.

Nhưng Lục Túc Dao chỉ cần hơn mười cái gai nhọn đã khiến cho Đằng Thanh Sơn không thể hoàn toàn ngăn cản.

- Xoẹt!

- Xoẹt!

...

Một tiếng thanh thúy vang lên. Những gai nhọn đã xé nát y phục Đằng Thanh Sơn, nhưng khi đâm vào đến da Đằng Thanh Sơn thì tựa như đâm vào vảy cá rất cứng, phát ra những tiếng vang "xoẹt" lưu trên da Đằng Thanh Sơn những vết đo đỏ, không làm trầy một chút da nào!

Đằng Thanh Sơn ngã xuống đất.

Thấy không thể giết chết nhân loại trước mắt, Lục Túc Dao lập tức dùng bốn cái chân thật dài khác cùng bổ tới.

Sáu cái chân đồng thời công kích!

- Lục công kích hai chân đã làm hai tay ta run lên rồi, lần này tới bốn chân?

Đằng Thanh Sơn lập tức triển khai Du Ngư thân pháp. Về tốc độ chạy trốn Đằng Thanh Sơn không thể so được với Đại trưởng lão. Nhưng về xê dịch nhanh như chớp, Đằng Thanh Sơn kết hợp với thân pháp Khai Sơn Tam Thập Lục Thức cùng với Du Ngư thân pháp ẩn chứa Hành Thủy Chi Đạo do mình sáng chế thì rất lợi hại.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn tựa như con cá chạch trong nước, trơn tuột né tránh.

Sáu cái chân căn bản không thể đồng thời công kích Đằng Thanh Sơn.

- Con súc sinh này có chân dài thế! Ta căn bản không thể đến gần để công kích thân thể nó được. Hơn nữa chân dài như thế nếu tới gần sẽ bị nó vây chặt.

Trong mắt Đằng Thanh Sơn đột nhiên lóe sáng. Chỉ thấy xa xa một bóng người từ trên cây đại thụ lao xuống, một đạo quang sắc bén đánh ra!

Chính là Đại trưởng lão!

- Choang!

Cánh mỏng như cánh ve nhưng lại như binh khí. Bờ cánh và đạo quang va chạm nhau khiến Đại trưởng lão bị ném văng ra, còn Lục Túc Dao chẳng hề tổn thương chút nào.

- Hống...

Lục Túc Dao nổi giận bất chấp Đằng Thanh Sơn, bốn cánh lóe lên quay ngược lại bỏ về phía Đại trưởng lão.

- U...

Một tiếng chim cao vút vang vọng phía chân trời, một tàn ảnh đỏ như lửa bay xẹt qua chân trời, rồi sau đó trôi nổi phía trước Lục Túc Dao. Thân thể Thanh Loan toàn thân như ngọn lửa bùng bùng, tựa như mộng ảo chợt xuất hiện, đang cao cao tại thượng nhìn Lục Túc Dao. Lục Túc Dao lập tức ngửa đầu nhìn chăm chăm vào con chim trước mắt.

- Thanh Loan!

Đằng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn.

- Vù!

Trong miệng Thanh Loan chợt phun ra một hắc diễm. Giữa ngọn hắc diễm mờ ảo có những tia tử quang. Ngọn lửa đáng sợ đốt cháy cả không gian, làm không khí chấn động vụn vụn. Ngọn lửa trong nháy mắt bao trùm con Lục Túc Dao đang muốn né tránh. Nói về năng lực tránh né trong không trung, Thanh Loan chẳng hề kém cạnh gì so với Lục Túc Dao cả!

Dưới ngọn lửa của Thanh Loan, con Lục Túc Dao vốn cả công kích của Đại trưởng lão cũng không thương tổn được thân thể đáng sợ của nó, lúc này trên những khối lân giáp kim sắc lại phát ra những tiếng 'xoẹt xoẹt'.

- Hống...

Tiếng rống chói tai phản vọng lên.

Lục Túc Dao lao thẳng về phía chỗ nó vừa chui ra lúc nãy, sáu cái chân như đao trong nháy mắt xé rách mặt đất, lách lư thân hình đã hơi cháy loang lỗ lao vào trong đất, biến mất không thấy nữa.

- U...

Thanh Loan đứng trước mặt Đằng Thanh Sơn, đắc ý vỗ vỗ đôi cánh.

- Thanh Loan...

Đằng Thanh Sơn vui sướng, cũng có chút giật mình.

- Không hổ là yêu thú dưới hư cảnh vô địch ở Cửu Châu Đại Địa. Thần diệu Thanh Loan cùng ta tỷ thí hai lần, đều chỉ là tỷ thí, không hề sử dụng tuyệt chiêu. Khi đánh nhau sinh tử, Thanh Loan không hổ là thần diệu hành hỏa, ngọn lửa phun ra uy lực thật đáng sợ.

Đằng Thanh Sơn rốt cục hiểu ra tuyệt chiêu của Thanh Loan đáng sợ làm sao.

- Đằng huynh đệ, con chim này, con yêu thú này hình như thân mật với cậu?

Đại trưởng lão kinh ngạc đi tới hỏi.

- Vâng.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu.

- Thấy Lục Túc Dao, ta còn tưởng rằng nó đã yêu thú mạnh nhất dưới chiến thần rồi. Không ngờ nó...

Hai mắt Đại trưởng lão tỏa sáng nhìn Thanh Loan, còn Thanh Loan quay đầu kiêu ngạo, nó căn bản không thèm nhìn Đại trưởng lão. Đại trưởng lão thần phục tán thưởng:

- Yêu thú như thế trong thiên hạ chỉ sợ chỉ có sư phụ ta và Thiên Phong chiến thần mới có khả năng đối phó được. Hơn nữa là yêu thú giống điều... Một khi muốn chạy trốn, ngay cả cường giả chiến thần cũng căn bản không có biện pháp truy theo được.

Thanh Loan là loại yêu thú bay nhanh nhất mà Đằng Thanh Sơn gặp qua.

Đích xác...

Cường giả hư cảnh thì chỉ có hư cảnh đại thành mới có thể phi hành. Cường giả hư cảnh bình thường cho dù có thể đối phó được Thanh Loan, nhưng Thanh Loan mà muốn chạy trốn thì cường giả hư cảnh cũng chỉ có thể ngửa đầu nhìn nó chạy trốn.

Cho dù có thể phi hành cũng chỉ là khống chế lực thiên địa để phi hành thôi, so tốc độ với Thanh Loan ai nhanh hơn ai cũng khó nói.

- Đằng huynh đệ, cậu thật lợi hại. Lão phu ta rất hâm mộ cậu. - Đại trưởng lão khen.

- Đại trưởng lão, ông vừa rồi nói tới sư phụ của ông? - Đằng Thanh Sơn kinh ngạc hỏi.

- Ha ha... Trong thiên hạ có một vài đại gia tộc cao nhất đều biết việc này.

Đại trưởng lão cười nói:

- Trên Đao Mộc Đại Lục tổng cộng có hai người đạt tới chiến thần. Một là người của gia tộc Thiên Phong, được xưng là 'Thiên Phong chiến thần'. Người kia là người của Húc Nhật Thương Hành chúng ta, cũng chính là sư phụ ta được xưng là 'Vân Mộng chiến thần'.

Đằng Thanh Sơn chấn động.

Đao Mộc Đại Lục rốt cuộc có bao nhiêu cường giả cấp bậc chiến thần (hư cảnh). Lúc trước Đằng Thanh Sơn cũng chỉ đoán cũng không biết rõ là bao nhiêu.

Trên Cửu Châu Đại Địa, vùng Dương Châu có hai hư cảnh!

Còn Đao Mộc Đại Lục cũng có hai hư cảnh!

'Thiên Phong chiến thần, Vân Mộng chiến thần...' - Đằng Thanh Sơn nhớ kỹ hai cái tên này.

- Chúng ta lần này hạ bảo trụ tính mạng dưới tay con Lục Túc Dao này quả là may mắn.

Đại trưởng lão than. Đột nhiên lão nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Đằng huynh đệ, đến giờ cậu còn chưa biết tên ta phải không?

- Vân bối chỉ biết Đại trưởng lão họ Mộc! - Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Ta là Mộc Vọng!

Đại trưởng lão cười:

- Nếu tôn trọng ta, gọi ta một tiếng Mục lão ca là được. Năm nay ta đã một trăm ba mươi tuổi, hẳn là lớn hơn cậu đấy.

Một trận vừa rồi Đằng Thanh Sơn có thể đánh với Lục Túc Dao lâu như vậy, những điều này làm Đại trưởng lão 'Mục Vọng' kính trọng hẳn hơn vài phần.

Đặc biệt là...

Thanh Loan!

- Chậc chậc...

Đại trưởng lão nhìn Thanh Loan tán thưởng vài tiếng, rồi nói:

- Đằng huynh đệ, cậu đánh với lão phu một trận là ta cảm thấy thống khoái rồi. Ta sẽ không ở lại lâu nữa! Nếu có thời gian cứ tới Tây Thang Vực tìm ta.

- Được.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu.

Đại trưởng lão lưng đeo Ấm Huyết cự đao hóa thành một luồng thanh quang nhanh chóng chạy đi.

- Thanh Loan, chúng ta trở về.

Đằng Thanh Sơn và Thanh Loan cùng nhau nhanh chóng chạy về phía bờ Nguyệt Nha hồ.

304. Quyển 8: Hư Cảnh Chi Lộ -- Chương 1: Hảo Đồi Nhân Xử Thế

"Ta nên sớm đoán được."

"Trong truyền thuyết, Thanh Loan chính là thần diệu được tắm gội trong hỏa diễm, mà Phượng Hoàng là hỏa diễm thần thú... Thanh Loan là vua trong các loại yêu thú thuộc họ chim, ngọn lửa nó phun ra, uy lực so với ngọn lửa những yêu thú cấp bậc tiên thiên Kim Đan khác phun ra, khẳng định càng đáng sợ hơn nhiều! Điểm ấy rất dễ dàng có thể đoán được."

Đằng Thanh Sơn trong lòng nhắc nhở chính mình: "Không nên bởi vì có thể đánh bại Nhật Lôi Mục, Hoàng Phủ Ngọc Giang mà kiêu ngạo!"

Từ lúc ở trên Minh Nguyệt đảo có thể dễ dàng đánh bại Hoàng Phủ Ngọc Giang, Đằng Thanh Sơn khi ấy tự nhận thực lực của chính mình, nếu so sánh cùng với các cường giả Tiên Thiên Kim Đan khác, cũng là hơn hẳn một bậc. Đặc biệt là khi trên đảo Phượng Hoàng, tỷ thí lại một lần nữa cùng với Thanh Loan! Lần tỷ thí đó, Đằng Thanh Sơn còn đánh bị thương Thanh Loan.

Bởi vì trên Cửu Châu đại địa, Thanh Loan là được xưng vô địch dưới Hư Cảnh (vô địch dưới Hư cảnh - nghĩa là trừ Hư cảnh cường giả ra, nó là vô địch).

Đằng Thanh Sơn cho rằng chính mình có thể đánh bại Thanh Loan, cũng tự nhiên trở thành vô địch dưới Hư Cảnh! Đi vào Doan Mộc đại lục, Đằng Thanh Sơn mỗi lần chiến đấu đều là thắng! Điều này khiến cho Đằng Thanh Sơn trong lòng nảy sinh ra một cổ tự tin... Sự tự tin của cường giả vô địch dưới Hư Cảnh! Hẳn tự cao tự đại, trong lòng thâm nghĩ đã gần đạt tới Hư Cảnh!

Vì hẳn nghĩ bản thân đã mạnh hơn so với Thanh Loan. Vậy thôi.

Nhưng Đằng Thanh Sơn quên... Hẳn tỷ thí cùng với Thanh Loan, không phải là sinh tử quyết chiến. Thanh Loan cũng không có sử dụng tuyệt chiêu chính thức để đối phó hẳn!

"Trong hắc diễm hàm chứa ngọn lửa màu tím, không ngờ có thể làm cho tăng lân giáp trên người Lục Túc Dao bị cháy sạch phát ra tiếng 'xuy xuy' rung động, lập tức liền bị thương. Nếu so sánh về năng lực phòng ngự của thân thể, ta vẫn kém hơn một chút so với Lục Túc Dao." Đằng Thanh Sơn nghĩ ngợi: "Trừ phi, Nội Gia quyền của ta đạt tới hậu kỳ! Đến lúc đó, Nội Gia Cương Kính có thể hình thành vòng bảo hộ tại bên

ngoài thân, Nội Gia Cương Kính phụ trợ cùng thân thể... Sức bạo phát sẽ có thể đạt đến cực hạn - một trăm sáu mươi vạn cân! Khi đó, ta mới có thể đánh bại Lục Túc Dao.”

Đằng Thanh Sơn mặc dù có tiên thiên chân nguyên.

Nhưng hiện nay, mọi tinh lực hắn đều tiêu phí trên 'Nội Gia Cương Kính', thực không lãng phí 'Thần' đi luyện tiên thiên chân nguyên! Mà chân nguyên cảnh giới Tiên thiên Hư Đan, hình thành vòng bảo hộ, đối diện đao phong của Lục Túc Dao, hoặc là hỏa điểm của Thanh Loan thì lại không chịu nổi một kích.

Khi đạt tới hậu kỳ 'Nội Gia Cương Kính', uy lực so với chân nguyên của tiên thiên Kim Đan cũng không kém!

”Ta đã quá kiêu ngạo rồi! Nhật Lô Mộc chỉ vẻn vẹn được xưng là có thể danh liệt trong ba người đứng đầu 'Thiên Bảng’.”

”Lúc trước sư phó khi ở tại Đại Duyên Sơn, chỉ một kiếm đã bức lui Cổ Ung, đánh trọng thương Triệu Đan Trần cùng Vạn trưởng lão của Tuyệt Ứng Giáo. Một kiếm kia... Cũng đã ẩn chứa 'Đạo'!”

”Thực lực sư phó đều đã ẩn chứa 'Đạo', vậy còn Thú Vương thì sao?”

”Đệ nhất Thú Vương, chiếm giữ vị trí đầu tiên trên 'Thiên Bảng' hơn mười năm không ai lay động nổi. Thực lực hiện nay của ta nếu so sánh với Thú Vương, cũng không biết ai mạnh ai yếu?” Đằng Thanh Sơn lắc đầu, trước lúc gặp được Lục Túc Dao, cùng ban này Thanh Loan phát uy, hắn còn cho rằng hắn có thể đánh bại Thú Vương.

Nhưng giờ phút này, Thanh Sơn không xác định được.

”Ta chưa tới cảnh giới Hư Cảnh! Thú Vương cũng không đạt đến Hư Cảnh! Mà hắn lại liệt danh đệ nhất 'Thiên Bảng' nhiều năm như vậy...”

”Con đường tu luyện, cường giả như mây, thiên tài nhiều vô số.”

”Từ hôm nay trở đi, ta nên tĩnh tâm để tu luyện cho thật tốt. Đợi đến khi Nội Gia Cương Kính đạt tới hậu kỳ, mới có tư cách tuyên bố vô địch dưới Hư Cảnh. ” Đằng Thanh Sơn trải qua lần đả kích này, cũng đã hiểu rõ chính mình.

...

Đằng Thanh Sơn cùng Thanh Loan giống như ảo ảnh, di chuyển cực nhanh trong rừng cây, trong nháy mắt công phu liền đến bờ hồ Nguyệt Nha.

”Đằng đại ca!”

Lý sớm đã lo lắng chờ đợi, chứng kiến Đằng Thanh Sơn cùng Thanh Loan xuất hiện, cùng với Tiểu Bình lập tức tiến đến nghênh đón.

”Đằng đại ca! Huynh, huynh không sao chứ?”

Lý lo lắng nhìn kỹ thân thể Đằng Thanh Sơn. Đánh một trận cùng với Lục Túc Dao khiến cho quần áo trên người Đằng Thanh Sơn rách nát (rách te tua), thoát nhìn bộ dáng có vẻ rất thảm hại.

”Ha ha, huynh không sao! Chẳng qua nếu không phải Thanh Loan xuất hiện đúng lúc, lúc này đây, huynh cho dù không chết, cũng bị thương rồi.”

Đằng Thanh Sơn cười, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Thanh Loan. Lý lập tức cảm kích nhìn về phía Thanh Loan, phát ra một tiếng kêu to, đồng thời duỗi tay vuốt ve sủng nịch bộ long mọt mà của Thanh Loan.

Thanh Loan lập tức kiêu ngạo mà giơ cao đầu lên, kêu to vài tiếng.

”Đằng đại ca, muội cùng bọn Tiểu Bình đang ngồi đây chờ Đằng đại ca huynh trở về. Bỗng nhiên nghe được có tiếng yêu thú rống bên kia, muội nghe được tiếng rống, liền biết có một con yêu thú muốn giết Đằng đại ca các người, mới nhờ Thanh Loan nhanh chóng bay tới đó trợ giúp.”

Lý nhìn kỹ miệng vết thương sau lớp quần áo của Đằng Thanh Sơn, cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Trong thiên hạ, phần đông yêu thú đều có thú ngữ chung, chẳng qua có một số lượng cực nhỏ yêu thú mới hình thành thú ngữ riêng.

Như Lục Túc Dao, chỉ sợ cả Đoan Mộc đại lục mới một hai con, tự nhiên không có khả năng hình thành thú ngữ riêng. Thú ngữ Lục Túc Dao sử dụng là thuộc loại thú ngữ thông thường.

Yêu thú trong thiên địa tuy nhiều nhưng cũng không có nhiều loại thú ngữ, chỉ có vài loại thông dụng.

Đây cũng là lý do vì sao Lý có thể nghe hiểu rất nhiều ngôn ngữ của yêu thú.

Đằng Thanh Sơn giật mình, không khỏi cảm kích nói:

"Tiểu, cảm ơn muội."

Lý trên mặt không tự kìm hãm được, sắc mặt lộ ra một tia vui mừng.

"Chỉ một tiếng cảm ơn mà cao hứng thành như vậy." Tiểu Bình thấy thế, đáy lòng thầm nghĩ: "Tiểu thư tỷ tỷ a!"

"Đằng đại ca, yêu thú kia rốt cuộc là loại yêu thú gì?"

Lý dò hỏi.

"Con yêu thú này, tại Đoan Mộc đại lục được xưng là 'Lục Túc Dao'."

Đằng Thanh Sơn sợ hãi than nói:

"Lục Túc Dao này, đầu hình tam giác, thân thể tựa như cương giáp chế tạo, có sáu chân, mỗi một chân đều dài khoảng năm trượng. Chân lại quanh co sắc bén như đao phong, hơn nữa trên khớp chân còn có một tiêm thứ (cây gai) mũi nhọn dài. Còn có hai đôi cánh mỏng, đồng dạng cũng cực kỳ sắc bén, hơn nữa tốc độ phi hành cực nhanh."

Lý nghe thấy vậy trong đầu tưởng tượng ra hình dáng yêu thú 'Lục Túc Dao', không khỏi hít vào một hơi không khí lạnh.

"Yêu thú này thật đáng sợ."

Lý cả kinh nói.

"Ân, yêu thú Lục Túc Dao này không đơn giản chỉ có thiên phú đáng sợ, hơn nữa... Huynh cảm giác, bản thân nó đối với 'Đạo' cũng đã có điều lý giải. Hai chân trước của nó huy phách, căn bản là một bộ đao pháp phi thường tinh diệu."

Đằng Thanh Sơn sợ hãi than. Bình thường yêu thú đánh giết, chính là áp dụng sự nhanh chóng, linh hoạt, nhiều nhất thì chỉ giảo hoạt một chút thôi.

"Đao pháp?"

Lý trờng mắt.

"Ân."

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói:

"Huynh phỏng chừng, yêu thú Lục Túc Dao này cũng giống như huynh, đều là đang tìm hiểu về thiên địa chi đạo. Có lẽ sau này, một thời gian nào đó, nó có thể trở thành Thần thú (Hư Cảnh yêu thú)!"

Một yêu thú cảnh giới tiên thiên Kim Đan không có khả năng mạnh mẽ như vậy, đây là một yêu thú đã có linh ngộ đối với 'Đạo'!"

"Hơn nữa con yêu thú này, tối thiểu cũng đã sống trên một ngàn năm."

Đằng Thanh Sơn lại nói.

"Hơn một ngàn năm? Không những chúng ta, mà ngay cả Vũ Hoàng, Tần Linh Thiên Đế..., cũng không có biện pháp sống hơn một ngàn tuổi."

Lý không khỏi cảm thán.

"Sống lâu nên lão quái vật này đối với 'Đạo' có điểm lĩnh ngộ không kỳ quái."

Đằng Thanh Sơn lập tức cười:

"Chẳng qua cũng không cần lo lắng, yêu thú lĩnh ngộ 'Đạo', so với nhân loại cũng chậm hơn nhiều. Lúc huynh đạt tới Hư Cảnh, chỉ sợ nó còn chưa đạt tới!"

"Tiểu, bắt đầu từ hôm nay, huynh chuẩn bị nhất tâm, một lòng tiềm tu."

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý:

"Phóng chừng huynh trường kỳ đứng ở chung quanh hồ Nguyệt Nha này, nếu muội ngại nơi này tịch mịch nhàm chán, muội có thể nói Thanh Loan mang muội đi ra ngoài; ngồi ở trên lưng Thanh Loan, muội có thể dễ dàng đi đến rất nhiều địa phương."

"Ha ha, không phải thỉnh thoảng cũng tán gẫu sao."

Lý cười liền lắc đầu.

Bên cạnh, Tiểu Bình thấy thế, chỉ có thể lắc đầu thảm nhủ: "Tiểu thư tỷ tỷ a... Thật sự là..."

Sau khi cùng Lục Túc Dao đánh một trận, Đằng Thanh Sơn tâm tư hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện. Ba mươi sáu khối thạch điêu đá trợ, cũng được sắp xếp thành một vòng, chôn trên mặt đất. Mỗi ngày Đằng Thanh Sơn đối với các thạch điêu này, đều nghiên cứu khoảng bốn năm canh giờ! Hơn nữa... Lý cùng mọi người kinh ngạc phát hiện rằng...

Đằng Thanh Sơn như một người ham dạy!

Dạy đồ đệ!

Không đơn giản chỉ là dạy 'Đằng Thụ', còn chỉ dạy 'Đạo' cả với Lý.

...

Sáng sớm, mặt hồ Nguyệt Nha lại lần nữa ngưng kết ra lớp băng dày. Trên bề mặt lớp băng còn phủ thêm một tầng tuyết đọng.

Đằng Thụ đang đứng ở trên lớp băng, nhất chiêu nhất thức tập luyện 'Thổ Hành Chi Quyền' mà Đằng Thanh Sơn đã sáng chế. Nhưng 'Thổ Hành Chi Quyền' bản thân thông thả như xoa đẩy, lại rất nặng như núi, khi tới tay Đằng Thụ đánh ra, nhất chiêu nhất thức lại giống như động vật đánh giết, phi thường hung mãnh. Đứng ở một bên, Đằng Thanh Sơn thấy vậy liên tục lắc đầu!

"A Thụ, không cần hung ác như vậy, ta dạy cho ngươi luyện quyền, không phải chỉ ngươi giết người!" Đằng Thanh Sơn đột ngột khiến trách quát mắng.

Đằng Thụ bị giáo huấn, dừng lại, đứng tại chỗ.

Lý ở một bên giải thích ý tứ của Đằng Thanh Sơn.

"Ngươi hãy cẩn thận lĩnh hội ý cảnh của ta!" Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói một tiếng, liền ở một bên diễn luyện lại một lần nữa 'Thổ Hành Chi Quyền'. Đằng Thanh Sơn quyền ảnh nhìn như thông thả, nhưng lại trầm tĩnh như núi, hai tay Đằng Thanh Sơn giống như trở thành hai khối thốt to lớn, cả thân ảnh hắc phảng phát trở thành một tòa núi cao lồng lộng!

"Oanh long long ~"

Ần ầm khắp nơi đều có Thổ Hành thiên địa chi lực, vờn quanh Đằng Thanh Sơn, khiến cho không gian chung quanh sinh ra chấn động, bên ngoài thân thể Đằng Thanh Sơn cũng liên tục lóe ra hào quang thổ hoàng sắc.

"Thấy rõ ràng rồi chứ?" Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Đằng Thụ.

Đằng Thụ liền gật đầu.

”Tiếp tục tập luyện, luyện đến lúc ăn cơm trưa thì nghỉ.” Đẳng Thanh Sơn quát lên.

”Vâng” Đẳng Thú lập tức cao giọng đáp.

Đẳng Thú lại ở một bên tiếp tục luyện quyền, còn Lý lại đi đến bên người Đẳng Thanh Sơn, an ủi nói:

”Đẳng đại ca, A Thú đã rất lợi hại rồi, huynh giao cho hắn tập luyện quyền pháp, còn có cái gì ‘Ngũ Hành Quyền’, hắn đều luyện được. Đẳng đại ca, huynh nên thoải mái một chút.”

”Nghiêm sư xuất cao đồ.”

Đẳng Thanh Sơn nghiêm mặt nói:

”Không thể được chẳng hay chớ!”

”Đẳng Thú thiên phú luyện võ tuy rất cao.” Đẳng Thanh Sơn nhìn thân ảnh thiếu niên đang luyện võ: ”Nhưng nếu chỉ dựa vào thiên phú cao, thành tựu về sau cũng sẽ có hạn. Cường giả chân chính chẳng những thiên phú cao, còn phải cực kỳ khắc khổ, hơn nữa còn có ngộ tính. Tính cách quyết định có thể trở thành tuyệt đỉnh cường giả hay không.”

Đẳng Thanh Sơn nhìn về phía Lý:

”Tiểu, đem tiên pháp huynh truyền cho muội ngày hôm qua, thi triển lại một lần cho huynh xem!”

Lý nghiêm mặt, cười khổ:

”Vâng.”

Đạt tới cảnh giới như Đẳng Thanh Sơn hiện nay, cái gọi là vạn pháp tương thông, lấy thành tựu của Đẳng Thanh Sơn trên ‘Thủy Hành Chi Quyền’, sáng chế ra một bộ tiên pháp kết hợp sự mềm dẻo cùng tàn nhẫn, cũng không khó! Đẳng Thanh Sơn cũng phát hiện... Trong quá trình dạy đệ tử, có thể tự điểm lại lĩnh ngộ của chính bản thân mình lại lần nữa, tỉnh lại.

Thời điểm chỉ dạy cho đệ tử, chính mình đối với Thổ Hành chi đạo cùng Thủy Hành Chi Đạo, cũng càng thêm thấu triệt.

”Thân thể không nên cứng nhắc như vậy.”

Nhìn thấy Lý luyện tiên pháp, Đẳng Thanh Sơn khiển trách một tiếng:

”Thân thể phải hòa nhã, mềm mại. Phải coi thân thể chính là trường tiên, trường tiên cũng là một bộ phận trên thân thể.”

...

Ngày cứ như vậy lặng lẽ, chậm rãi trôi qua, Đẳng Thanh Sơn khi thì dạy Đẳng Thú và Lý, phần lớn thời gian còn lại là tìm hiểu ‘Khai Thiên Tam Thập Lục Thức’, lý giải đối với ‘Đạo’ của Đẳng Thanh Sơn cũng càng thêm sâu sắc hơn...

305. Chương 2: Thịnh Cầu Của Lão Ưông

Tuy nhiên hôm nay là ngày cuối tháng Chín nên nhiệt độ không khí rất thấp, liên tiếp vài lần tuyết rơi nhiều khiến Thần Phủ Sơn và núi non xung quanh bị đọng một màu tuyết trắng xóa. Mà hồ Nguyệt Nha được băng phủ kín, cho dù có bước lên cũng phi thường rắn chắc. Một thân ảnh mặc áo bào trắng cao lớn, cầm trong tay một cây thương bạc ở ven hồ luyện thương pháp.

Vù vù...

Từng đạo thương ảnh như mơ hồ, hình thành một nửa vòng hào quang bao vây toàn thân Đẳng Thanh Sơn.

Trên màn hào quang có vầng sáng màu vàng đất. Nhìn nửa vòng tròn được hình thành từ màu vàng đất, người ta có cảm giác như nửa vòng tròn hào quang này như cùng một thể với mặt đất, không thể lay động. Hơn nữa thiên địa xung quanh dường như đều có chút vận vẹo.

”Oanh long long” nửa vòng tròn vừa tiêu tán liền sinh ra những âm thanh trầm thấp không ngừng quanh quẩn, tựa như âm thanh của đại địa.

Sau khi vòng hào quang tiêu tán liền lộ ra thân ảnh của Đằng Thanh Sơn.

”Ha ha, cảnh giới của quyền thứ bảy quả nhiên không giống nhau” Trong mắt Đằng Thanh Sơn liền hiện lên quang mang hưng phấn. Thổ Hành Chi Quyền tu luyện đến quyền thứ bảy, đem lĩnh ngộ Thổ Hành Chi Đạo áp dụng vào thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí không ngờ khiến uy lực Hỗn Nguyên Nhất Khí của ta gia tăng lên nhiều như vậy”

”Nếu lần này gặp lại Lục Túc Dao...”

Lần trước đại chiến với Lục Túc Dao cũng đã qua đi hơn một tháng.

Hơn một tháng qua, dựa vào lãnh ngộ bộ trọc đá Khai Thiên Tam Thập Lục Thức, rốt cuộc Đằng Thanh Sơn đã sáng chế ra quyền thứ bảy của Thổ Hành chi quyền. Nếu nói quyền thứ nhất đến quyền thứ ba là trụ cột thì từ quyền thứ tư đến quyền thứ sáu có thể khiến thương pháp của Đằng Thanh Sơn tương đương với Húc Nhật Kiếm Thánh.

Mà quyền thứ bảy...

Lại khiến Đằng Thanh Sơn lại một lần nữa đề cao thực lực.

”Lần trước ta không có biện pháp phòng ngự công kích của Lục Túc Dao, hiện tại dựa vào Du Ngự Thân Pháp cùng với phòng ngự thương pháp, ta hoàn toàn có thể toàn thân trở ra” Trong lòng Đằng Thanh Sơn suy nghĩ ” hổ Hành Chi Quyền của ta đại khái chia một giai đoạn gồm ba quyền, ba quyền trước thành đoạn thứ nhất, từ quyền thứ tư đến quyền thứ sáu là giai đoạn hai, quyền thứ bảy này chính là bắt đầu của giai đoạn thứ ba, đương nhiên, nếu ta đoán không nhầm, giai đoạn thứ ba này còn có thêm quyền thứ tám và thứ chín”

”Đáng tiếc đơn thuần lực lượng cơ thể ta vẫn yếu hơn so với Lục Túc Dao” Đằng Thanh Sơn thàn than.

”Nếu không, lấy thương pháp của ta cũng không sợ Lục Túc Dao”

Lực lượng của yêu thú luôn mạnh hơn nhân loại cùng cấp bậc.

Giống Hồng Đồng Tuyết Sư Thú năm đó có thể ngang với Đằng Thanh Sơn, mà Lục Túc Dao thì lực lượng lại càng kinh khủng.

Yêu thú không có đạo pháp và kiếm pháp ảo diệu như nhân loại nhưng nhờ có tổ chất thân thể, lại vượt qua nhân loại rất nhiều.

”Chờ Nội Gia Cương Kinh của ta đạt tới hậu kỳ, sức bạo phát của thân thể đạt tới một trăm sáu mươi vạn cân, khi đó đề đầu Lục Túc Dao cũng không phải chuyện khó” Đằng Thanh Sơn nghĩ đến Nội Gia Cương Kinh cũng có chút bất đắc dĩ. Nội Gia Cương Kinh vốn là từ nội kinh cùng ‘thần’ trong cơ thể phát sinh biến hóa thành Nội Gia Cương Kinh.

Cương kinh, tiên thiên chân nguyên, phật nguyên... tỉ lệ ‘thần’ của ba loại này không giống nhau.

Phật nguyên đối với Thần đòi hỏi cao nhất, tiên thiên chân nguyên yêu cầu trung bình mà cương kinh thì yêu cầu ‘thần’.

Nhưng cho dù có thấp mấy đi chăng nữa thì muốn đạt tới Cương Kinh hậu kỳ cần ‘thần’ cũng không phải là ít.

Dù sao Đằng Thanh Sơn cũng còn rất trẻ tuổi.

”Ta luyện Thổ Hành Chi Quyền, Thủy Hành Chi Quyền cùng ‘Đạo’ phù hợp, ‘Thần’ mỗi ngày sẽ tăng lên, tốc độ đề cao ‘Thần’ của ta đã xem như kinh người nhưng cho tới bây giờ vẫn còn thiếu một chút” Đằng Thanh Sơn cảm giác được chỉ kém có một chút thôi nhưng thiếu một chút đó cũng không đủ để đột phá.

Đối với lực lượng thân thể, thân thể hắn đã sớm vượt qua tám mươi vạn cân, vô luận hắn tu luyện như thế nào thì lực lượng thân thể cũng chỉ tăng lên rất ít.

Cơ thể con người cũng có cực hạn. Không có khả năng vô hạn để đột phá, giống như Sinh, lão, bệnh, tử là quy luật của Thiên địa. Lực lượng con người đến cảnh giới của Đẳng Thanh Sơn cũng đã đạt tới cực hạn, đạt tới Cương kinh hậu kỳ cũng đã là điều kiện phù hợp, chỉ còn yêu cầu về 'Thần', nếu như 'Thần' đạt yêu cầu sẽ khiến cơ thể của hắn như nước chảy thành sông, cương kinh sẽ đạt tới hậu kỳ.

Đứng ở trong phòng, nhìn Đẳng Thanh Sơn phía xa xa đang luyện thương, lão Uông đột nhiên thở dài một hơi, sau đó lại ngồi trên ghế hút thuốc.

"Bộp bộp"

Khói thuốc mịn mờ, con mắt còn lại của Lão Uông lâm vào mê man, tựa hồ nhớ lại chuyện gì.

"Trốn tránh... cứ như vậy trốn tránh cả đời..."

"Ta vẫn còn sống, không bằng thử lại một lần, chết thì như thế nào?"

Ông Trời đã giúp ta, khiến cho Chủ nhân xuất hiện, một cao thủ như chủ nhân..."

"Tuy rằng cơ hội xa vời nhưng nếu chủ nhân dạy ta..."

Lão Uông vẫn ngồi hút thuốc, dần dần con mắt còn lại đột nhiên lộ ra vẻ kiên định.

Đột nhiên lão Uông đứng lên, hít sâu một hơi, đi ra khỏi phòng hướng phía Đẳng Thanh Sơn đi đến.

...

Đẳng Thanh Sơn tay cầm trường thương, dưới chân đi những bước kỳ diệu "Thổ Hành Chi Đạo chính là lợi dụng Thổ Hành Chi lực, đại trưởng lão của Húc Nhật Thương Thành lúc chạy trốn chết thân thể có thể giống như hóa thành điện quang, cực kỳ nhanh chóng, ta cũng có thể căn cứ theo 'Thổ Hành Chi Đạo' sáng chế ra một bộ khinh công mới đúng"

Du Ngự Thân Pháp chủ yếu xê dịch trong một không gian cục bộ, không phải là chạy trốn thẳng tắp.

"Ồ, lão Uông?" Đẳng Thanh Sơn dừng lại.

"Chủ nhân" Lão Uông cung kính nói.

Đẳng Thanh Sơn có chút kinh ngạc, những ngày qua lão Uông đi theo mình phi thường thành thật. Thời điểm mình luyện công lão Uông chưa từng cắt ngang, nếu không có sự việc quan trọng, lão Uông còn không đến mức cắt ngang mình tập luyện. Đẳng Thanh Sơn dò hỏi "Lão Uông, có chuyện gì sao?"

"Chủ nhân"

Lão Uông ngẩng đầu nhìn Đẳng Thanh Sơn, một con mắt sáng quắc "Ta xin chủ nhân dạy cho ta kiếm pháp"

"Dạy ngươi cũng không phải là không thể, kiếm pháp?" Đẳng Thanh Sơn nhíu mày nhìn lão Uông. "Lão Uông, ta nhớ rõ ngươi là dùng đao?" Trong khi làm người chặn ngựa, lưng lão Uông vẫn đeo một thanh khảm đao, chẳng qua ven hồ Nguyệt Nha thì lão Uông cất đao ở trong phòng.

Lão Uông lắc đầu nói "Ta không phải dùng đao, thanh đao đeo trên lưng chỉ là làm bộ, ta sử dụng kiếm"

"Sử dụng kiếm, bình thường ngươi luyện kiếm như thế nào?" Đẳng Thanh Sơn có chút kinh ngạc.

"Bình thường ta dùng tẩu thuốc này để luyện kiếm" Lão Uông cũng không dấu diếm.

Đẳng Thanh Sơn cẩn thận nhìn kỹ lão Uông, tẩu thuốc là tẩu thuốc, cho dù là dùng để luyện kiếm cũng không thể nào giống kiếm giết người nhanh chóng được "Lão Uông này bình thường vẫn đeo đao, nhưng lại là ngựa trang, hắn thậm chí không dám mang kiếm. Hơn nữa một người là Hậu Thiên đỉnh phong cao thủ lại nguyện ý làm một người chặn ngựa, lão Uông này có chút bí mật đây"

Tựa như khi Đẳng Thanh Sơn ở Cửu châu cũng giả dạng làm thương nhân.

Lão Ông này cũng là nguy trang

"Hắn không nói bí mật cho ta, ta cũng không ép" Ánh mắt Đằng Thanh Sơn khiến lão Ông hô hấp cũng có chút rối loạn.

Hiển nhiên lão Ông lo lắng Đằng Thanh Sơn cự tuyệt.

"Được, từ hôm nay trở đi, người theo ta học tập kiếm pháp" Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói "Ta truyền cho người một bộ kiếm pháp của một vị tiền bối, tuy ta chỉ vắn vắn hiểu được một chút bên ngoài, như chỉ điểm bề ngoài đó cũng đủ cho Tiên Thiên Cường Giả đau khổ cả đời."

Lão Ông nghe vậy thì mừng rỡ.

Loại kiếm pháp mà ngay cả Tiên Thiên Kim Đan cường giả cũng phải đau khổ cả đời?

"Kiếm pháp này, trước tiên ta truyền cho người ba thức" Đằng Thanh Sơn vươn tay ra, một dòng nước tạo thành lam sắc kiếm quang ngưng tụ tựa như một thanh lợi kiếm. Lúc trước tại Kiếm Lâu - cấm địa của Minh Nguyệt Đảo, Đằng Thanh Sơn tìm hiểu 'thần tiên ngọc bích' nên đối với kiếm pháp hắn cũng biết rất nhiều. Tuy kiếm pháp của Đằng Thanh Sơn không thể so bì với kiếm pháp của Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch nhưng kiếm pháp này có thể so với đao pháp của Đại Trưởng Lão.

"Nhìn cho kỹ" Đằng Thanh Sơn quát lạnh một tiếng.

Lão Ông lập tức mở to mắt.

Đầu tiên Đằng Thanh Sơn lưu loát thi triển ra ba thức, ba thức kiếm pháp này như một đóa hoa sen nở rộ, một cảnh như làn nước chảy mềm mại khiến nhân tâm vì đó mà dao động.

"Kiếm pháp này" Lão Ông hoàn toàn nín thở.

Hắn cũng có chút nhãn lực, vừa nhìn thấy đã biết đây là một loại kiếm pháp tinh diệu.

"Hiện tại người học thức thứ nhất, trước tiên luyện một lần cho ta xem" Đằng Thanh Sơn phân phó nói.

"Vâng" Lão Ông nhu thuận như một gã đồ đệ.

Sau khi truyền cho lão Ông ba chiêu, Đằng Thanh Sơn nghiên cứu khinh công thêm một canh giờ nữa mới bắt đầu luyện Tam Thể Thức. Hiện giờ hắn như một người khổng lồ hoang dã đang luyện quyền, nhất chiêu nhất thức đều khiến cho thiên địa chấn động, thiên địa chi lực cũng bị ảnh hưởng.

Đến khi trời chạng vạng tối.

"Hô" Đằng Thanh Sơn thở ra một hơi cũng khiến cho cây nhỏ phía trước lắc lư.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn dừng lại ở ngọn núi lớn cao ngất trong mênh mông mây trời "Bình thường luyện tập thương pháp, nếu có Lục Túc Đao cùng luyện tập với ta, chỉ sợ hiệu quả sẽ rất tốt. Hơn nữa khi ta quay về Cửu Châu đại địa, cũng sẽ có thêm một chút giúp đỡ. Lục túc đao này kỳ thật chính là một sự trợ giúp cực tốt"

"Chẳng qua, ta cùng nó đánh một trận, lại bị Thanh Loan thiêu cho một trận, sợ rằng Lục Túc Đao cũng đã chạy xa"

Đằng Thanh sơn lắc đầu.

Bỗng nhiên nhân tình Đằng Thanh Sơn sáng lên, nhìn núi cao phía trước nói " Lục Túc Đao chạy trốn nhưng cũng ở lại một địa phương thật tốt, như Tử Quang Giao Long ở trong Bích Hàn Đàm, Xích Lân Thú cùng Hắc Hỏa linh quả, thiết Tỷ Hầu cũng ở nơi tập trung Chu Quả"

"Lục Túc Đao là một yêu thú lợi hại, khẳng định là ở sâu trong lòng núi"

"Sâu trong lòng núi liệu có cất giấu bảo khố gì không?"

Đằng Thanh Sơn nghĩ như vậy lập tức nắm lấy Luân Hồi Thương đang cầm trên mặt đất cao giọng nói " Tiểu, huynh đi lên núi một chuyến, đợi lát nữa huynh sẽ về ăn cơm"

"Được, Đàng Đại ca nhớ về sớm nha" Đã đến giờ ăn cơm chiều, Tiểu mang theo tạp dề cũng chạy ra cửa phòng dọn dờ một tiếng.

Đàng Thanh Sơn đạp mạnh dưới chân, tựa như mũi tên bắn vào không trung, thoáng đạp lên cành cây đại thụ một chút thì thân thể liền biến thành một đạo ảo ảnh nhanh lắt mình trong rừng cây liền phi vào khu vực của núi lớn mênh mông.

Đứng giữa núi rừng, Đàng Thanh Sơn nhìn vách núi xa xa, trên vách núi đá có một lỗ thủng làm người ta sợ hãi.

Hơn một tháng trước, lần đó đại trưởng lão bị một thương Đàng Thanh Sơn đánh bay vào vách núi tạo thành một hố to, do đó mới đục phải Lục Túc Dao.

"Sư"

Đàng Thanh Sơn lưng đeo Luân Hồi Thương nhảy lên cao chừng ba trượng (bảy mươi lăm thước) trực tiếp dừng ở cửa lỗ thủng. Đứng trong lỗ thủng đó, Đàng Thanh Sơn nhìn về phía trước, hướng phía trước đi chừng ba trượng liền đi tới một cái huyết động sau thăm thăm, lấy Hắc Âm thị lực của hắn cũng không nhìn thấy đáy của huyết động này.

"Hô!!Hô!!!"

Dường như có tiếng gió nhưng lại giống tiếng ngáy từ dưới huyết động u ám dội lên.

"Ân, hay là Lục Túc Dao không trốn?" Đàng Thanh Sơn nhíu mày "Không có khả năng lắm a" Một kẻ tài cao gan lớn như Đàng Thanh Sơn liền nhảy lên lao thẳng xuống huyết động tăm tối.

306. Chương 3: Dao Trì Sào Huyết

Chẳng qua Đàng Thanh Sơn nhờ có thị lực nhìn trong bóng tối nên có thể rõ ràng thấy rõ phía dưới, huyết động thông đạo không phải thẳng từ trên xuống dưới, mà có một số đoạn cong, hơn nữa độ rộng thông đạo cũng không giống nhau từ trên xuống dưới, mà có chút giống như... một đầu cự thú từ dưới đất chậm rãi đi ra vậy; thực sự thông đạo này được đào không theo quy tắc nào cả. Bởi vì không theo quy tắc, lên mới nghiêng với độ dốc rất lớn.

Đàng Thanh Sơn lưng đeo Luân Hồi Thương, nhanh chóng men theo vách đá, dọc theo thông đạo nhanh chóng tiến vào trong. Theo lối vào, cảm nhận được thông đạo này càng lúc càng đi xuống.

"Xem ra vách huyết động trong lòng núi này, có nhiều khe rãnh tựa như rất sâu a." Ánh mắt Đàng Thanh Sơn xẹt qua vách núi. "Khe rãnh rộng như thế, nếu ta đoán không lầm chính là do Lục Túc Dao từ trong núi chui ra để lại." Đàng Thanh Sơn càng thêm chắc chắn.

Phía dưới chính là sào huyết của yêu thú Lục Túc Dao.

"Vù ~ Vù ~"

Thoáng nghe như tiếng gió, nhưng lại giống như tiếng của yêu thú cường đại phát ra, Đàng Thanh Sơn tiến sâu vào trong, thông đạo càng rộng hơn.

"Yêu thú ngáy ngủ? Thật là hiếm thấy."

"Hơn nữa, yêu thú kia bị Thanh Loan dạy cho một trận, nên chạy trốn mới đúng."

Đàng Thanh Sơn đã xâm nhập đến chỗ cực kỳ tối tăm: "Nếu ta đoán không lầm, từ chỗ ta đến chân núi cũng không hơn ba trượng." Lúc này, huyết động chỗ Đàng Thanh Sơn nhìn thấy đã không còn tối tăm... Bởi vì, chiều sâu huyết động chỉ còn lại năm trượng!

Một mùi kì lạ truyền ra.

"Cái mùi này..." Đàng Thanh Sơn trong lòng vừa động. Cùng đánh một trận với yêu thú Lục Túc Dao nên Đàng Thanh Sơn nhận ra được mùi này. "Là mùi của Lục Túc Dao!"

”Phía dưới là sào huyết của nó!”

”Chẳng biết nó hiện tại còn ở nơi này hay không nữa.”

Đằng Thanh Sơn rút Luân Hồi Thương đeo trên lưng ra. Hoàn toàn ngừng thở, thật cẩn thận, mỗi một bước đều rất cẩn trọng.

Năm trượng dài, Đằng Thanh Sơn đi so với người bình thường còn chậm hơn nhiều.

Tại ven thông đạo, Đằng Thanh Sơn đứng ở đây, nhìn về phía trước, đó là là một lòng núi trống trải rộng chưa đến ba mươi trượng dài, cao bảy tám trượng, tựa như một sân vận động Đằng Thanh Sơn nhìn thấy ở kiếp trước. Trong lòng núi trống trải tồn tại một mùi tanh khó tả.

Trên vách núi đá cũng có nhiều vết rãnh.

Tại chính giữa nơi trống trải trong lòng núi có một cái con yêu thú đang nằm úp xuống - dài hơn bảy trượng (mười tám thước) làm cho người ta kinh hãi, hai cánh mỏng màu bạc to lớn nhưng lại cứng rắn vô cùng, trên thân có giáp giống như một bộ áo giáp màu vàng, sáu chân giống như sáu cái liềm đao cực lớn, có thêm nhiều tiêm thứ nhọn sắc bén, dữ tợn vô cùng, đúng là Lục Túc Đao đại chiến cùng Đằng Thanh Sơn lúc trước!

Cương giáp màu vàng trên người Lục Túc Đao, có chút không hoàn hảo, loáng thoáng bị cháy đen - là do lúc trước bị Thanh Loan hỏa thiêu thương thể còn chưa hoàn toàn hồi phục.

”Không ngờ nó vẫn còn ở nơi này!”

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn dừng ở cái đầu hình tam giác của Lục Túc Đao, trên cái đầu hình tam giác ấy có một đôi mắt lồi ra thật lớn, nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn! Từ hai mắt to lớn lóe ra quang mang sắc nhọn quỷ dị.

”Quả nhiên đủ linh mãnh và rất cẩn thận, người có thể phát hiện ta.” Đằng Thanh Sơn ha ha cười, đối diện với yêu thú to lớn.

”Rống ~” Lục Túc Đao phẫn nộ phát ra một tiếng rống chói tai.

Tại trong mắt Lục Túc Đao, thì người dùng Thương - Đằng Thanh Sơn, hay là người dụng đao - đại trưởng lão Mục Vọng, nó căn bản không để vào mắt. Nếu ngày đó không phải do Thanh Loan, Lục Túc Đao nắm chắc giết chết Đằng Thanh Sơn cùng đại trưởng lão!

Nó không nghĩ tới... Nhân loại lúc trước may mắn tránh được một kiếp, không ngờ lần này còn dám mò tới!

”Bồng!” thân thể đáng sợ của Lục Túc Đao đột ngột thẳng lên, một đôi chân dài chừng năm trượng (mười hai ba thước), đôi chân trước màu vàng cùng liềm đao to lớn, liền bổ thẳng tới Đằng Thanh Sơn! đôi chân trước, giống như đao phong bình thường sáng bóng phát ra quang mang lạnh băng.

”Tới được lắm!”

Đằng Thanh Sơn đôi mắt tỏa sáng, cười lớn một tiếng, thân hình theo một quỹ tích quỷ dị trơn trượt giống như cá trạch trong nước.

”Nghịch súc, lần trước ta chưa chiến đấu tới cùng với ngươi, nhưng lần này sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của ta!”

Mới vừa sáng chế quyền thứ bảy - Thổ Hành Chi Quyền, thực lực Đằng Thanh Sơn đã tăng mạnh, muốn được đánh một trận để thử sức!

”Keng!” ”Keng!”

Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn tựa như từng đạo tia chớp màu bạc, dễ dàng ngăn trở hai đao đao phong to lớn, mỗi một lần giao kích, lực cường đại chính diện va chạm sinh ra một cỗ dao động đáng sợ - không gian dao động làm trong huyết động xuất hiện một trận động đất.

”Rắc rắc ~” vách núi vỡ ra.

"Oanh! Bồng!" Một tảng đá cũng từ phía trên rơi xuống, nện trúng người Lục Túc Dao, lập tức làm ảnh hưởng Lục Túc Dao khiến nó đánh không còn chính xác nữa.

"Nghiệt súc, chỉ dựa vào hai cái đao phong mà muốn ngăn ta sao? Nằm mơ!"

Đằng Thanh Sơn cười vang, vừa ngăn trở đao phong bổ tới đồng thời tiến gần đến Lục Túc Dao, muốn tiến lại gần Lục Túc Dao để có thể tiến hành công kích. Dù sao sáu chân đao phong đều rất cứng rắn.

Lục Túc Dao phần nộ, cái miện trên đầu hình tam giác mở ra: "Rống ~"

Ong ong ~~~

Hai cánh to lớn cánh khê chớp động, Lục Túc Dao lập tức huyền phù giữa không trung, cũng để cho chân giữa, cùng chân sau không phải tiếp tục chống đỡ thân thể nữa, giải phóng hoàn toàn. Nhất thời, sáu chân đao phong to lớn của Lục Túc Dao nhằm hướng Đằng Thanh Sơn truy sát

Tốc độ chân nhanh đến đáng sợ, trong khoảnh khắc sáu chân hóa thành ngàn vạn chân ảnh!

"Tới hảo!"

Đằng Thanh Sơn ngược lại hưng phấn hô to một tiếng.

Giết Lục Túc Dao có tác dụng gì?

Đằng Thanh Sơn muốn dựa vào Lục Túc Dao để tôi luyện thương thuật của mình, dù sao, Đằng Thanh Sơn đã đạt tới cấp bậc này muốn tìm được đối thủ thích hợp thật quá khó khăn! Giống Thanh Loan, Thanh Loan có ngọn lửa tuy rằng lợi hại, nhưng là ngọn lửa kia phun ra sẽ không ngăn đỡ được, kết quả không trọng thương thì cũng chết đối với thương thuật không có chút tốt nào.

Mà Lục Túc Dao, sáu chân ảnh, tựa như sáu thanh đao lớn đồng thời công kích! Đao pháp lại cực kỳ tinh diệu!

"Thương thương thương thương ~"

Một trận chói tai, nghĩ muốn bao vây Đằng Thanh Sơn bằng ngàn vạn chân ảnh. Mà thương ảnh Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn cũng hóa thành vô số, nhất thời thương ảnh xuất hiện chung quanh thân thể Đằng Thanh Sơn tạo thành một nửa vòng tròn hào quang hình cầu.

"Lực lượng quái vật thực ghê gớm." Hai tay Đằng Thanh Sơn có chút run lên.

Đá núi dưới chân hoàn toàn nứt toác ra, hai bên giao chiến kịch liệt, làm núi đá vỡ vụn.

"Ta thương pháp chưa đủ hoàn thiện."

"Thương pháp 'Hỗn Nguyên Nhất Khí' của ta, tốc độ là rất nhanh, chẳng những tốc độ nhanh, mà mỗi một Thương còn ẩn chứa tối thiểu hơn mười vạn cân. Đao phong công kích mỗi một đao đao phong cũng ẩn chứa hơn mười vạn cân, sáu đao đao phong đồng thời công kích, hơn nữa tốc độ nhanh kinh người."

Trong lòng cân nhắc, thương pháp Đằng Thanh Sơn thoáng có chút biến đổi - cái gọi là thực tiễn chính là tiêu chuẩn để kiểm nghiệm tính đúng đắn của mỗi phát minh - cùng Lục Túc Dao giao chiến, mới có thể tìm được khuyết điểm của thương pháp, chiến đấu kịch liệt trong chốc lát, giúp Đằng Thanh Sơn thu được rất nhiều ích lợi.

Mười cái hô hấp!

Một người một yêu thú, giao kích ngàn vạn lần.

"Rống ~"

Lục Túc Dao đột ngột lại lần nữa bay lên.

"Làm gì?" Đằng Thanh Sơn rung mình, "Muốn chạy trốn?"

Chỉ thấy Lục Túc Dao bay lên không, hai đôi cánh đột ngột vẫy động, hướng phía dưới lao xuống nhanh một cách đáng sợ! lúc này lực lượn Lục Túc Dao so với Đằng Thanh Sơn còn mạnh hơn. Hiện giờ mượn lực hai cánh lao xuống, sáu đao đao phong đáng sợ đồng thời bổ tới, uy lực kinh khủng tới mức nào a!

"Thật đúng là muốn giết ta mà!" Đẳng Thanh Sơn ánh mắt mở lớn, một tiếng hừ nhẹ, đột ngột dùng một chút lực, cán thương cũng gấp khúc, cả trường thương tựa như một cong rồng lớn thoát ra.

"Sư!"

Đầu thương khoanh khắc hóa thành một đoàn ảo ảnh.

"Bồng!" Sáu đạo đao phong to lớn liên hợp lại, bất chấp tất cả, trực tiếp bổ xuống! Mượn lực bốn cánh lao xuống, Đẳng Thanh Sơn cũng chống không được.

Một trận thanh âm bạo liệt đáng sợ vang lên.

Mặt đất động phủ rộng chừng ba mươi trượng dài hoàn toàn nứt toác, vết rách lần lượt lan rộng ra, đồng thời tại chỗ Đẳng Thanh Sơn đứng xuất hiện một hố sâu rộng chừng bảy tám trượng, mà Đẳng Thanh Sơn lại hoàn toàn biến mất không thấy.

"Rống ~~~" Lục Túc Dao phát ra một tiếng hô cuồng ngạo.

Hai mắt màu vàng lạnh lẽo, hướng bốn phía nhìn quanh, nó rất rõ ràng... Nhân loại bình thường có thể có thể tiếp được sáu đạo đao phong đồng thời công kích, sẽ không chết dễ dàng như vậy!

"Ti ti ~"

Thanh âm có yếu ớt.

Lục Túc Dao cẩn thận đề phòng, nó biết... Nhân loại kia đã trốn vào bên trong núi đá.

"Bồng!" Một đạo thanh âm đáng sợ vang lên.

"Rống!" Lục Túc Dao xác định chỗ Đẳng Thanh Sơn, lập tức chân sau một đạp cái, làm cho thân thể nó thẳng đứng, đôi chân trước bay thẳng đến vị trí Đẳng Thanh Sơn!

Đồng thời một thương ảnh phá đỉnh chớp núi, trực tiếp bắn về phía Lục Túc Dao.

"Ba!"

Khi đỉnh chớp núi vỡ ra, Đẳng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương giống như một cơn lốc bắn tiêu bắn tới, ánh mắt lợi hại, cánh tay phải rắn chắc; do áo bị rách nên hoàn toàn có thể nhìn thấy được - song chưởng Đẳng Thanh Sơn tựa như một cây thép cứng rắn!

Luân Hồi Thương xuôi theo dòng xoáy, sinh ra tiếng gió chói tai!

"Ngang ~~~"

Không gian phẳng phất bị khoang thủng!

Tựa như lưu tinh màu bạc, trực tiếp hướng lưng Lục Túc Dao đâm tới.

"Độc Long Toàn!"

"Rống ~~~~" đột ngột một tiếng rống điên cuồng chói tai vang lên, biết Đẳng Thanh Sơn dùng kế 'Dương đông kích tây', Lục Túc Dao đột ngột xếp bốn cánh lại trong khoảnh khắc bảo vệ tốt toàn thân.

"Phụt phụt ~"

Mũi thương Đẳng Thanh Sơn gian nan khoang thủng cánh, tiếp đó đâm vào chỗ lân giáp loáng thoáng bị cháy đen. Đáng tiếc, khi thương đâm xuyên qua cánh đã hao tổn bảy tám phần uy lực, giờ phút này chỉ để lại trên lân giáp một cái lỗ rất nông và nhỏ, một thương tựa như đã hết lực.

"Rống ~" Lục Túc Dao gầm rú một tiếng chói tai, đôi chân trước khoang thủng sơn thạch, không ngờ trực tiếp chui vào trong núi đá, nhanh chóng trốn chạy mất.

"Tên gia hỏa này."

Đẳng Thanh Sơn rơi xuống mặt đất, trợn mắt há mồm. "Thật đúng là nhát gan!"

"Chẳng qua nó cũng thông minh." Đẳng Thanh Sơn lộ ra một tia mỉm cười. "Tại trong lòng núi, trong không gian nhỏ hẹp, thân thể nó quá lớn, căn bản không thể hoàn toàn phát huy hết năng lực. Còn ta lại có thể dựa vào không gian, tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu tiến hành công kích nó. Nó phỏng chừng biết điểm này, mới chạy trốn."

"Vù ~ vù vù ~"

Tựa như tiếng gió, lại giống như thanh âm khò khè vang lên, Đẳng Thanh Sơn quay đầu nhìn về hướng phát ra thanh âm.

307. Chương 4: Tiểu Đỉnh Phát Sáng

"Thanh âm chính là từ trước mặt truyền tới." Đẳng Thanh Sơn nhìn về phía trước. Trên vách đá phía trước có một thông đạo, phản phất có một trận thanh âm lạnh thấu xương gào thét điên cuồng đang không ngừng từ đó truyền ra. "Lòng núi này ở tận đáy núi, trong lòng núi, sao có cuồng phong được nhỉ?"

"Đúng là tiếng gió."

"Lòng núi trống trải này tương thông ngoại giới từ lỗ thủng mà ta đi vào. Nếu có gió, ta đứng đây phải cảm giác được mới đúng." Đẳng Thanh Sơn nghĩ thầm, đồng thời đi về phía đó.

Bỗng nhiên...

"Xoẹt xoẹt..."

Đẳng Thanh Sơn quay đầu nhìn. Chỉ thấy từ một vách đá, cái đầu tam giác đang xuyên qua vách núi vỡ nhìn về phía này.

"Ha ha, người còn chưa đi sao."

Đẳng Thanh Sơn không khỏi cười.

Lục Túc Dao căn bản không trả lời, chỉ nhìn Đẳng Thanh Sơn.

"Con Lục Túc Dao này cũng biết Thanh Loan lợi hại, cũng đã giao thủ với ta, không ngờ còn không bỏ đi. Xem ra nơi này, thật sự có bảo bối hấp dẫn nó." Đẳng Thanh Sơn mỉm cười, cũng không để ý tới con Lục Túc Dao nữa, mà cầm Luân Hồi thương lao thẳng về phía thông đạo truyền ra thanh âm.

Đi vào thông đạo, Đẳng Thanh Sơn chợt nhướng mày.

"Vù... vù..."

Từng đợt thanh âm truyền đến, Đẳng Thanh Sơn ần ần cảm thấy thân thể không thoải mái.

"Hừ, ta muốn xem nơi đây có cái gì."

Thông đạo vốn chỉ sâu có ba trượng. Đi qua thông đạo lại là một cái lòng núi trống, hai lòng núi này có một thông đạo nối liền. Lòng núi lúc trước có một con Lục Túc Dao, nhưng lòng núi trước mắt Đẳng Thanh Sơn lại nhỏ một chút.

Trống rỗng.

Không có bảo vật nào khiến Đẳng Thanh Sơn chú ý.

"Vù... vù..." Không biết vì sao lại sinh ra từng đợt thanh âm không ngừng vang vọng.

"Đầu ta." Đẳng Thanh Sơn nhướng mày, trong đầu truyền đến từng trận đau đớn. Đẳng Thanh Sơn đạt đến cảnh giới này, đầu đầu là một chuyện không bao giờ có.

"Trong này, thiên địa linh lực... sao lại nồng đậm như vậy?" Đẳng Thanh Sơn lộ vẻ khiếp sợ. "Ta chưa bao giờ phát hiện nơi nào thiên địa linh lực lại đậm như nơi này. So với việc ta cảm thụ linh khí trời đất khi

tu luyện 'Hành Thổ Chi Quyền' thì nơi đây nồng đậm hơn thập bội, chẳng lẽ khiến ta đau đầu chính là do thiên địa linh lực nơi này sao?"

"Thiên địa linh lực nồng đậm như thế này hẳn phải tạo thành vật chất mới đúng, sao lại tồn tại vô hình vô sắc?" Đằng Thanh Sơn cảm thấy khiếp sợ vạn phần.

Thiên địa linh lực thân thể không thể phát hiện ra được.

Bình thường thiên địa cường giả đều không cảm giác được sự tồn tại của thiên địa linh lực. Chỉ có cường giả có cảm ngộ về 'Đạo' như Đằng Thanh Sơn hoặc Đại trưởng lão 'Mục Vọng', mới có thể cảm giác được thiên địa linh lực. Nếu thiên địa linh lực nồng đậm như thế, theo lý thuyết thì phải hình thành các loại sắc thái.

Tỷ như Thổ Hành thiên địa linh lực, khi nồng đậm sẽ hình thành màu vàng đất.

Hành hỏa thiên địa linh lực, quá đậm sẽ hình thành màu đỏ.

Nhưng thiên địa linh lực trong huyết động rất đậm nhưng lại vô hình vô sắc.

"Mạnh đến nỗi làm ta phải nín thở, sao lại tồn tại vô hình vô sắc được?" Đằng Thanh Sơn đau đầu.

"Còn có, trong này thiên địa linh lực rất cuồng bạo. Nguyên nhân chính là vì thiên địa linh lực vô hình vô sắc cuồng loạn mới sinh ra thanh âm 'Vù vù'. Hơn nữa, thiên địa linh lực cuồng loạn, làm cho ta đau đầu, có thể sinh ra âm thanh thực chất 'Vù vù' như thế, có thể tưởng tượng được thiên địa linh lực này nồng đậm như thế nào, cuồng bạo ra sao."

Mà thiên địa linh lực cuồng bạo đối với con người cũng không tốt.

Nếu thiên địa linh lực ôn thuận, có thể giúp thân thể cường đại. Thiên địa linh lực cuồng bạo, ngược lại gây hại cho thân thể.

"Không lạ, không lạ khi con Lục Túc Dao lại ở trong một huyết động khác."

"Thiên địa linh lực cuồng bạo đối với người và với yêu thú không hề tốt. Chẳng qua, thiên địa linh lực lan ra bốn phía, chỉ cần cách nó hơi xa một chút, tỷ như huyết động bên cạnh, độ đậm thiên địa linh lực sẽ giảm đi chín thành. Mặc dù giảm bớt chín thành, nhưng vẫn cao hơn những nơi khác không ít, hơn nữa khi không còn cuồng bạo, đối với thân thể và 'Thần' cực kỳ tốt." Đằng Thanh Sơn bình tĩnh. "Một ngày hai ngày không khác nhau nhiều, nhưng con Lục Túc Dao ở bên cạnh mười năm, trăm năm, hiệu quả thật kinh người."

"Rống..."

Con Lục Túc Dao ở trong một huyết động khác, xuyên qua thông đạo nhìn sang bên này, tựa hồ kinh ngạc khi thấy Đằng Thanh Sơn ở trong huyết động đó mà ở lâu như vậy. Lục Túc Dao hiểu rõ về chỗ tốt của huyết động này, cho nên, nó mới không muốn ly khai sào huyết.

Nhưng...

Hang đá Đằng Thanh Sơn đang đứng, Lục Túc Dao cũng không dám đi vào. Đi vào là đau đầu, thời gian dài sẽ tổn hại 'Thần' không nhỏ.

Một lát sau.

"Thiên địa linh lực bên người ta sao lại nồng đậm hơn?" Đằng Thanh Sơn hơi giật mình. "Giống như thiên địa linh lực cuồng bạo trong huyết động lấy ta làm trung tâm."

"Àn?" Ở khóe mắt Đằng Thanh Sơn chợt phát hiện, áo trước ngực ần ần có quang mang sáng lên. Mở áo ra, Đằng Thanh Sơn liếc mắt thấy Hắc Sắc Tiểu Đỉnh, lúc này đang ần ần phát ra đủ loại màu sắc, màu xanh lá, màu xanh lam, màu đỏ, màu trắng.

Trong đó có sự dao động của lực Hành Thổ và lực Hành Thủy mà Đằng Thanh Sơn quen thuộc.

Cũng có các loại dao động phức tạp khác.

"Cửu Châu đỉnh?" Đẳng Thanh Sơn chấn động. "Thiên địa linh lực, sao lại khiến cho Cửu Châu đỉnh sáng lên? Ta đeo Cửu Châu đỉnh, lần trước tiến vào kho báu Vũ Hoàng, nó mới có chút động tĩnh." Trong đầu Đẳng Thanh Sơn lóe ra vài ý nghĩ. Hắc Sắc Tiểu Đỉnh nhìn bình thường, nhưng lại là một trong chín đỉnh trong thiên hạ.

Căn cứ vào những gì Vũ Hoàng nói lại, năm đó Cửu Châu tai nạn không ngừng, Vũ Hoàng đúc chín đỉnh, phân ra trấn giữ năng lượng căn nguyên ở Cửu Châu.

Nhưng chín đỉnh cuối cùng lại kết hợp với chín đại căn nguyên thiên địa, có nhiều năng lực huyền bí, con người không thể khống chế, đều bay đi, đến cả Vũ Hoàng cũng khó mà tìm được

"Vũ Hoàng luyện chế Cửu Châu đỉnh, cũng không thể khống chế Cửu Châu đỉnh. Ta có được Cửu Châu đỉnh, bất luận là kiếp trước hay kiếp này, cũng căn bản không có cách nào khống chế được nó."

Đẳng Thanh Sơn hiểu rõ điểm này. "Cửu Đỉnh và chín đại căn nguyên dung hợp, có năng lực đặc thù, còn huyết động này."

Đẳng Thanh Sơn bắt đầu suy tư.

"Đúng rồi, năm đó Vũ Hoàng, vì sao lựa chọn Thần Phủ Sơn? Đoan Mộc Đại Lục lớn như vậy, vì sao hẳn chỉ lựa chọn Thần Phủ Sơn, lại để huyết mạch của hắn ở lại?"

"Với sự coi trọng huyết mạch của Vũ Hoàng, Thần Phủ Sơn hẳn phải có chỗ tốt."

"Bây giờ xem ra ở đây Thần Phủ Sơn cất giấu một nơi tụ tập thiên địa linh lực. Thiên địa linh lực ở cả Thần Phủ Sơn cũng không bằng một điểm tụ tập này. Thực ra nơi này thiên địa linh lực nồng đậm hơn nơi khác không ít." Đẳng Thanh Sơn cảm khái. Vũ Hoàng đích xác có đại thần thông.

Đạt tới cảnh giới chí cường, chín đại linh lực căn nguyên đều có thể tìm được, rồi sử dụng Cửu Đỉnh để trấn áp.

Tìm một điểm, thì rất dễ dàng.

"Cửu Châu là trung tâm thiên địa, đại căn nguyên đều ở đó. Đoan Mộc Đại Lục mặc dù không có linh lực căn nguyên, nhưng một nơi tụ tập linh lực với nồng độ thấp hơn thì vẫn có" Đẳng Thanh Sơn đoán.

Kỳ thật suy đoán của Đẳng Thanh Sơn mặc dù có chút chênh lệch, nhưng cũng gần giống với thực tế.

Trong động u ám đen kịt, Tiểu Đỉnh trước ngực Đẳng Thanh Sơn càng ngày càng sáng; phát ra hào quang màu chiếu rọi cả huyết động và Đẳng Thanh Sơn, đến nỗi mắt thường cũng có thể thấy. Một sợi thiên địa linh lực trông như sợi tơ uốn lượn quay chung quanh Tiểu Đỉnh 'xuy xuy...' Thể tích Tiểu Đỉnh không ngừng dần dần lớn hơn.

Vốn Tiểu Đỉnh bình thường khá nhỏ, theo thời gian trôi qua, lúc này đã lớn lên bằng nắm tay rồi.

Cái làm Đẳng Thanh Sơn kinh ngạc nhất chính là...

Thiên địa linh lực lúc đầu cuồng bạo, thậm chí còn khiến cho Đẳng Thanh Sơn từng đợt đau đầu, không ngờ đang trở lên ôn thuận hơn. "Trong truyền thuyết, Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch từng có được Cửu Châu đỉnh, hơn nữa còn đem Cửu Châu đỉnh thành ly đựng rượu uống." Đẳng Thanh Sơn nhìn Tiểu Đỉnh trước ngực, to bằng nắm tay cười nói: "Hình dáng Tiểu Đỉnh của ta bây giờ, chắc cũng lớn gần bằng với Cửu Châu đỉnh của Lý Thái Bạch tiên bối."

Thiên địa linh lực ôn thuận hơn.

Đầu Đẳng Thanh Sơn đương nhiên không còn đau đớn, ngược lại cảm giác rất thoải mái.

"Không hổ là Cửu Châu đỉnh, ép được căn nguyên, cũng dung hợp với căn nguyên." Đẳng Thanh Sơn tán thưởng. "Đến cả căn nguyên cũng có thể trấn áp dung hợp, chỉ một điểm tụ tập, thì việc trấn áp đương nhiên không khó."

Trước mặt Cửu Châu đỉnh, cả huyết động trở nên vô cùng yên ả.

”Thiên địa linh lực nơi này so với ngoại giới thì nồng đậm hơn gấp trăm lần, ta luyện Hành Thổ Chi Quyền làm cho thiên địa linh lực tụ tập lại, nhưng chưa từng bao giờ nồng đậm được như vậy. Chỉ cần ở nơi này, Thần sẽ được lớn mạnh, chỉ sợ vượt qua khi luyện quyền a.” Đằng Thanh Sơn mắt tỏa sáng. Hẳn hiểu, nơi này quý giá ra sao, đối với hắn mà nói còn trân quý hơn bất kỳ bảo bối trân quý khác.

”Đối với người khác, địa phương này chỉ có hại vô ích, nhưng ta có Cửu Châu đỉnh, có thể trấn áp thiên địa linh lực bạo loạn, ngược lại có chỗ tốt rất lớn.”

Đằng Thanh Sơn lúc này quyết định, từ nay về sau, hắn phải tới đây thường xuyên.

”Rống...”

Trong huyết động đen kịt truyền đến từng đợt tiếng rống.

Một đôi cang to lớn có gai nhọn ở trên xuyên qua thông đạo, Lục Túc Dao lao tới. Nó đã qua thông đạo này vài lần, với độ cao của thông đạo này nó có thể thoải mái đi tới. Lúc này đôi mắt màu vàng của Lục Túc Dao đang nhìn chằm chằm vào Tiểu Đỉnh trước ngực Đằng Thanh Sơn.

Nó ở trong bóng đêm, bị những màu sắc của Tiểu Đỉnh sinh ra hấp dẫn.

Đột nhiên...

Lục Túc Dao lắc cái đầu tam giác về kinh dị, nhìn nhìn bốn phía. Nó khiếp sợ phát hiện, huyết động vốn làm nó rất đau đầu, bây giờ lại làm cho nó thoải mái trước nay chưa từng có. Với tu vi của Lục Túc Dao, nó cũng có thể nhận thấy được thiên địa linh lực vốn cuồng bạo bây giờ lại rất ôn thuận.

Khiếp sợ, nó ở đây quá ngàn năm, nhưng chưa từng phát hiện thiên địa linh lực cuồng bạo lại ôn thuận yên ả như vậy.

”Đại gia hỏa, muốn đánh nhau sao.”

Đằng Thanh Sơn cầm chắc Luân Hồi thương tiến đến gần.

Lục Túc Dao khẽ lui về phía sau hai bước.

Đánh nhau trong long núi với thân thể khổng lồ của Lục Túc Dao ngược lại rất có hại.

”Với trí tuệ gần bằng con người, phỏng chừng người cũng đoán ra, thiên địa linh lực ôn thuận là bởi vì ta đến đây. Hơn nữa nó cũng đoán được là do Cửu Châu đỉnh.” Đằng Thanh Sơn cũng không có biện pháp. Trong huyết động đen kịt, Tiểu Đỉnh phát ra hào quang. Hơn nữa chung quanh có thiên địa linh lực tựa như những sợi tơ đủ màu rực rỡ, làm cho Cửu Châu đỉnh tuy giấu trong y phục, vẫn bị con Lục Túc Dao phát hiện.

”Nhưng nó biết cũng chẳng việc gì.”

”Luận thực lực, ta không ngại nó. Lợi dụng hoàn cảnh trong huyết động này, ngược lại ta có thể chiếm được ưu thế. Nếu thật sự đánh nhau, ta kêu Thanh Loan đến liền có thể đánh bại nó.” Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ vậy không không khỏi nở nụ cười. Hẳn thật sự rất vui.

Lục Túc Dao cũng tham lam nhìn Tiểu Đỉnh trước ngực Đằng Thanh Sơn. Thiên địa linh lực nồng đậm cuồng bạo bỗng nhiên trở nên ôn thuận, làm Cửu Tộc Dao rất thèm.

”Về ăn cơm chiều trước đã.” Đằng Thanh Sơn tay cầm Luân Hồi thương, nhảy lên trên. chui vào một vách núi nhanh như chớp, vọt vào trong núi đá biến mất không thấy nữa.

Thiên địa linh lực vốn đang yên ả ôn thuận, nhất thời lại trở nên cuồng bạo.

”Vù~~vù~~” Âm thanh thật lớn.

”Rống~~.” Lục Túc Dao phát ra một tiếng rống phẫn nộ không cam lòng, cổ nén cơn đau đầu, lập tức lùi về hang ổ của mình. Không có Cửu Châu đỉnh của Đằng Thanh Sơn, địa bảo này là một nơi rất nguy hiểm.

308. Chương 5: Tối Chơi

Bên trong rừng cây tại chân núi phía Bắc, "Răng rắc sát ~" một trận thanh âm vang lên, đồng thời theo đó một khối đất lớn cũng bắt đầu gồ lên. Bỗng một tiếng, mặt đất vỡ ra, một thân ảnh màu hỏa hồng phóng vụt ra đập trên mặt đất.

"Độ cứng rắn cũng không sai biệt mấy! Đằng Thanh Sơn nhìn ra phía xa xa là một phần uốn lượn của bờ Nguyệt Nha Hồ, ẩn ẩn có thể thấy được khói bếp bốc lên từ ba căn nhà đá ven bờ."

"Huyệt động bên trong lòng núi kia hẳn là ở sâu bên dưới sáu thước so với mặt hồ. Đào một cái thông đạo đi ra cũng có thể thấy được Nguyệt Nha Hồ bên này."

Đằng Thanh Sơn cười, hướng chỗ ở đi tới.

"Đại thúc đã về rồi!"

Tiểu Bình chứng kiến Đằng Thanh Sơn, lập tức mừng rỡ kêu lớn.

Đằng Thanh Sơn bay thẳng đến căn nhà ở giữa, mà Lý lúc này đang cùng Tiểu Bình bưng mâm cơm chiều lên vẫn còn nóng hôi hổi. Lý cười nói:

"Đằng đại ca, lão Ông cùng A Thú thật đúng là hai tên võ si a, đến bây giờ vẫn chưa về, người gọi họ một tiếng."

"Hai cái tên gia hỏa này!"

Đằng Thanh Sơn lập tức ra trước cửa hô lớn một tiếng.

"Lão Ông!"

"A Thú, ăn cơm chiều."

Đằng Thanh Sơn thanh âm rất lớn, trực tiếp vang vọng tại mảnh sơn lâm bên ngoài.

Rừng cây phía Bắc, Đằng Thú một thân hắc y trùng với làn da đen nhẻm, đang luyện tập Thổ Hành Chi Quyền thì nghe được tiếng gọi của Đằng Thanh Sơn. Mặc kệ tuyết bay lả tả xung quanh, nện một quyền lên một cây đại thụ bên cạnh. "Oanh" một tiếng. Thân cây trực tiếp bạo liệt ra làm mấy mảnh rồi lan ra những cây bên cạnh.

Đằng Thanh Sơn đối với việc huấn luyện Đằng Thú là rất tùy ý.

Vừa sáng sớm chỉ kiểm tra một lần rồi hướng dẫn một lần. Cho nên bình thường đều là hắn tìm một địa điểm yên tĩnh rồi tự mình tu luyện, Đằng Thanh Sơn cũng không giám sát.

"Thật là lợi hại."

Ở bên cạnh cách đó không xa, một nữ hài tử mặc một cái áo bông màu xám, dung mạo bình thường đáng người nhỏ nhắn đang vỗ tay một cách hưng phấn. Khuôn mặt có chút tái nhợt vẫn vỗ tay liên tục.

"Hô". Đằng Thú luyện xong quay lại cười ngây ngô.

"A Thú đại ca, đây là quyền pháp gì?"

Thiếu nữ đôi mắt mở to đầy vẻ kinh ngạc.

"Lão sư... dạy... ta."

Đi theo Đằng Thanh Sơn đã được hơn hai tháng, Đằng Thú cũng đã nói được không ít từ.

"A Thú, ăn cơm chiều!"

Bất chợt một tiếng la phảng phất như tiếng sấm truyền tới.

Đằng Thú giật mình một cái.

"Người... trở... về... đi."

Đặng Thú phát tay nói.

"Lão sư... kêu... ta."

"Ân, đại nương cũng không có gọi ta, phỏng chừng nấu ăn còn chưa xong đâu, ta không vội."

Thiếu nữ thôn quê vừa cười vừa phát tay.

"A Thú, mau trở về ăn cơm đi."

"Ân."

Đặng Thú gạt mạnh đầu, sau đó như một đầu dĩa phóng thẳng về hướng hồ Nguyệt Nha. Thiếu nữ thôn quê nhìn nhìn một lúc rồi cũng quay đầu hướng đồng ruộng phía Bắc đi tới.

Khoảng nửa tháng trước, thiếu nữ thôn quê đi theo người lớn làm việc, đến bên rừng cây nghỉ tạm thì bắt gặp Đặng Thú đang luyện quyền. Từ đó, hễ làm xong việc nhà là nàng lại đến xem Đặng Thú luyện quyền... Lâu dần nàng phát hiện Đặng Thú nhìn cũng được, so với tiểu hài tử bốn tuổi tại nhà Nhị Thúc cũng không sai biệt gì mấy, đặc biệt là cái vẻ ngây ngốc đó.

Bữa cơm chiều, Đặng Thanh Sơn, Lý, Tiểu Bình, lão Uông vây quanh mâm cơm, Thanh Loan cùng Cuồng Phong Ứng cũng ở bên cạnh.

"Trước khi ăn cơm, ta có chuyện trọng đại cần thông báo."

Đặng Thanh Sơn mở miệng nói.

Nhất thời mọi người đều hướng về phía Đặng Thanh Sơn. Đương nhiên Thanh Loan cùng Cuồng Phong Ứng không để ý tới, chỉ cắm cúi ăn, dù sao thì chúng nó nghe cũng không hiểu.

"Hôm nay ta phát hiện được một nơi."

Đặng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Nó nằm sâu bên dưới lòng đất Thần Phủ Sơn... sát ngay bên cạnh sào huyết của Lục Túc Dao."

"Lục Túc Dao?"

Lý có chút kinh ngạc.

Đặng Thanh Sơn gạt đầu nói:

"Bên cạnh sào huyết của Lục Túc Dao là một huyết động trống trải, không có gì cả... Bất quá, chỉ cần đi vào thì cũng sẽ đạt được lợi ích vô cùng to lớn! Để ta lấy ví dụ cụ thể, Hậu Thiên đỉnh phong cao thủ nếu chăm chỉ tu luyện thì trăm người may mắn lắm sẽ có một người đạt tới Tiên Thiên. Nhưng nếu hàng ngày tu luyện và sinh hoạt trong hang núi đó, trong số hơn trăm Hậu Thiên đỉnh phong, ta phỏng chừng tối thiểu cũng có một thành hy vọng đạt tới Tiên Thiên."

"Một thành?"

Lý cùng lão Uông đều là một mảng kinh hô.

Một thành, đây là cái loại khái niệm gì?

Nghe thì tựa hồ rất ít, nhưng một thành này đại biểu cho việc đào tạo được một trăm Tiên Thiên nếu cho một ngàn Hậu Thiên đỉnh phong đi vào.

Lấy ví dụ, như Dương Châu đệ nhất tông phái là Thanh Hồ Đảo, phỏng chừng vài ngàn Hậu Thiên đỉnh phong cao thủ, nhưng Tiên Thiên cường giả cũng chỉ có hai mươi mấy người. Bình thường, xác suất để từ Hậu Thiên đỉnh phong tiến lên Tiên Thiên là một phần một trăm.

"Đặng đại ca, chuyện này sao có thể được?"

Lý cười trộm.

”Nếu loại bảo địa này thực sự tồn tại, vậy thì các siêu cấp tông phái chỉ cần an bài ba nghìn Hậu Thiên đỉnh phong cao thủ đi vào, chẳng phải sẽ có được ba trăm Tiên Thiên cường giả hay sao? Ba trăm cái Tiên Thiên cường giả a... Đây, điều đó không có khả năng.”

Đằng Thanh Sơn sững sốt.

Trước đây hẳn chưa từng nghĩ qua chuyện này, cái hiệu suất này đích xác phi thường đáng sợ.

Không kể sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng, Quy Nguyên Tông cũng chỉ có vài người đạt tới Tiên Thiên. Còn về Hậu Thiên đỉnh phong, cả Quy Nguyên Tông phỏng chừng có khoảng năm sáu trăm. Một thành chẳng phải đồng nghĩa với việc sẽ có thêm năm sáu mươi Tiên Thiên cường giả hay sao?

Quy Nguyên Tông với năm sáu mươi Tiên Thiên cường giả?

”Trước đây ta cũng không phát hiện cái loại bảo địa này cũng là một chỗ tốt a.” Đằng Thanh Sơn trong lòng sợ hãi than. ”Địa phương kia thiên địa linh khí so với bên ngoài nồng đậm hơn tới mấy trăm lần. Trường kì tu luyện tại đó đối với ’Thần’ là vô cùng hiệu quả, Hậu Thiên đỉnh phong ở bên trong quả thật có một thành đạt tới Tiên Thiên”.

Mà một thành cũng chỉ là Đằng Thanh Sơn phỏng đoán.

”Đây là tác dụng của Cửu Châu Đỉnh!”

Đằng Thanh Sơn cũng rõ ràng, cái loại này địa phương này khả năng bắt khả cầu (chỉ có thể gặp, không thể tìm). Mà để có thể sử dụng hiệu quả thì phải có Cửu Châu Đỉnh.

Mà Cửu Châu Đỉnh tổng cộng chỉ có chín cái.

Mỗi một cái Cửu Châu Đỉnh đều dung hợp cái thiên địa năng lượng căn nguyên, đều ẩn chứa năng lực huyền bí, việc nó chọn ai làm chủ nhân căn bản là không thể khống chế.

”Chẳng qua nơi này cũng rất nguy hiểm.”

Đằng Thanh Sơn lập tức mở miệng nói.

”Ngay cả Lục Túc Dao cũng không dám trực tiếp đi vào, chỉ có thể kiến tạo một cái sào huyệt sơ sài ở bên cạnh, các người cũng nên thấu triệt mức độ nguy hiểm của cái địa phương kia.”

Đằng Thanh Sơn còn nói thêm.

Lý cùng lão Uông đều gật đầu.

Cái loại địa phương nghịch thiên như vậy không nguy hiểm mới là lạ đó.

”Chỉ có đi cùng ta mới có thể làm cho bảo địa kia trở nên an toàn.”

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

”Như vậy đi, sáng mai chúng ta dọn nhà qua bên đó, cho dù là trong lúc ngủ cũng có thể chậm rãi đề cao Thần.”

Lý cùng lão Uông đều có chút sợ hãi than.

Ban ngày tu luyện không nói làm gì, vậy mà ngủ còn có thể đề cao - Đáng sợ!

”Mỗi ngày từ giữa trưa trở đi ta sẽ ở trong đó tu luyện. Khi đó, các người cũng có thể vào trong!”

Đằng Thanh Sơn phân phó nói.

Đằng Thanh Sơn ở tại địa phương đó thì người khác thì người khác mới có thể vào. Một khi Đằng Thanh Sơn rời đi, bảo địa lập tức biến thành hiểm địa.

”Tuân lệnh Đằng đại ca!”

Lập tức trên mặt Lý trần ngập nụ cười, nàng cũng phi thường mong muốn đạt tới Tiên Thiên cảnh giới. Bởi vì lợi ích lớn nhất đối với nữ nhân khi đạt tới Tiên Thiên chính là dung mạo sẽ chậm bị lão hóa hơn!

”Tiên Thiên...”

Đôi mắt lão Uông không ngừng phóng xuất quang mang, bàn tay đặt trên bàn đã gắt gao nắm chặt lại.

”Nhất định phải đạt tới tiên thiên, nhất định!!!” lão Uông ở trong lòng gào thét.

Sáng sớm hôm sau, Đằng Thanh Sơn cầm theo Khai Sơn Thần Phủ chui xuống thông đạo hôm qua hấn đào ra, dọc theo thông đạo một đường khoét xuống! Thông đạo được mở rộng ra, có một đường bằng bậc thang. bề mặt bậc thang này bằng đất đá, ngoài cùng làm một lớp đá cứng.

Có lẽ đối với thường nhân mà nói, việc đào một cái thạch đạo trên nền núi đá cứng rắn là phi thường gian nan, nhưng đối với Đằng Thanh Sơn chẳng khó hơn uống nước bao nhiêu.

Núi đá trước mặt hấn không khác đậu hũ là mấy! (đúng là siêu nhân có khác).

Một đường thẳng tắp!

Chưa đến nửa canh giờ sau, một thông đạo đủ để ba người song song cùng đi trong lòng đất đã được Đằng Thanh Sơn hoàn thành.

”Đằng đại ca, nghỉ tạm chút đi đã!”

Đằng Thanh Sơn vừa mới dừng tay Lý đã bưng một chén nước trà đến.

Lý nhìn thấy Đằng Thanh Sơn một hơi uống hết sạch. Trên mặt cũng lộ ra nụ cười vui vẻ.

”Ân? Có người?”

Đằng Thanh Sơn hướng phía nam nhìn lại.

Ẩn ẩn phía xa có một đám người xuyên qua rừng cây đã gần sát hồ Nguyệt Nha.

”Là người quen (nguyên bản là ”lão bằng hữu”nhưng mình thấy Lục trưởng lão với Đằng Thanh Sơn cũng chưa có giao tình gì nhiều lắm nên đổi lại), tạm thời ngưng việc chuyển nhà lại một chút.”

Đằng Thanh Sơn mang theo Khai Sơn Thần Phủ hướng về phía sân đi tới, ngồi xuống thạch bàn, Khai Sơn thần Phủ đặt ở bên chân.

”Lục trưởng lão.”

Đằng Thanh Sơn cười chỉ hướng đối diện.

”Mời ngồi!”

Lục trưởng lão cùng Đằng Thanh Sơn cũng coi như cùng đẳng cấp nên cùng ngồi xuống, còn đám thuộc hạ chỉ dám đứng phía xa, không dám gần sát.

”Mời!”

Đằng Thanh Sơn trước châm trà.

”Lần này Lục trưởng lão đến không biết có chuyện gì?”

Lục trưởng lão vừa nghe liền cười đến híp mắt lại:

”Đằng tiên sinh quả thực trực tiếp a, ta cũng không vòng vo. Lần trước Đằng tiên sinh nói rằng phi thường muốn tìm được ba mươi sáu bức thạch điêu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức?”

”Đúng vậy!”

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn không khỏi phóng xuất quang mang hi vọng.

Bộ đá tro tuy rằng cũng có ba mươi sáu bức nhưng lại cần Đằng Thanh Sơn tự mình tìm hiểu. Hiệu suất so với tu luyện bí tịch quả thật nhanh hơn thật, nhưng mà so với ba mươi sáu thạch điêu do chính tay Vũ Hoàng lưu lại thì vẫn còn kém xa.

Dù sao thì ba mươi sáu bức thạch điêu cũng ẩn chứa "ẩn kị" do 'Vũ Hoàng' lưu lại, một khi kết hợp với Khai Sơn Thần Phủ, Đằng Thanh Sơn thậm chí có thể chứng kiến hình ảnh Vũ Hoàng trực tiếp thi triển. Hiệu suất so với tìm hiểu Thần Tiên Ngọc Bích còn muốn nhanh hơn.

"Thế nào rồi? Các người đã tìm ra vị trí của ba mươi sáu bức thạch điêu hay là chiếm được một khối?"

Đằng Thanh Sơn vội vàng hỏi.

"A, không không."

Lục trưởng lão lập tức lắc đầu.

"Chúng ta thực không tìm được, bất quá... nếu tiên sinh thực sự muốn tìm hiểu ba mươi sáu bức thạch điêu, thật ra cũng không khó!"

Đằng Thanh Sơn ánh mắt nheo lại, cẩn thận liếc mắt Lục trưởng lão:

"Thỉnh Lục trưởng lão chỉ giáo!"

309. Chương 6: Cầu Cứu

Lục trưởng lão nhiệt tình nói.

"Ngoại trừ một vài sinh ý công khai với bên ngoài, chúng ta kỳ thật còn có một tổ chức chuyên môn thay mọi người giải quyết các loại phiền toái. Có phiền toái, có cừu oán là có thể tìm đến tổ chức này của chúng ta. Tổ chức này gọi là 'Sát thủ đường'."

"Sát thủ đường?"

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

"Lục trưởng lão, người muốn mời ta làm sát thủ à?"

Kiếp trước Đằng Thanh Sơn chính là một siêu nhất lưu sát thủ, tuy rằng đối với loại hoạt động giết người này Đằng Thanh Sơn không thêm để tâm đến, nhưng cũng không phải không có chút hứng thú nào.

"Đằng tiên sinh, người thân phận thế nào chứ?"

Lục trưởng lão liền nói.

Mục Vọng đại trưởng lão cùng với Đằng Thanh Sơn đánh một trận tin tức tuy rằng không lọt ra ngoài, nhưng tại Húc Nhật thương thành vài vị trưởng lão dĩ nhiên là biết rõ. Ngay cả cao thủ vô địch dưới Chiến Thần 'Húc Nhật Chiến Thần' Đại trưởng lão, đều tự nhận không phải đối thủ của Đằng Thanh Sơn! Húc Nhật thương thành hôm nay sự tôn trọng đối với Đằng Thanh Sơn cũng có thể dễ dàng tưởng tượng ra được.

"Tại Sát thủ đường của chúng ta, cũng có sát thủ cấp bậc Vô Thánh!"

"Chẳng qua, muốn Vô Thánh tiếp nhận nhiệm vụ thì điều kiện tiên quyết là phải được chính vị Vô Thánh đó đồng ý."

Lục trưởng lão cười nói:

"Ta biết Đằng tiên sinh rất muốn nghiên cứu ba mươi sáu khối thạch điêu! Chúng ta thương thành các vị trưởng lão cũng đều nhận thức rõ ràng, Đằng tiên sinh có được thực lực siêu tuyệt. Nhưng là, Sát thủ đường này của chúng ta cũng có khi nhận được một vài nhiệm vụ căn bản không thể hoàn thành nổi."

"Đương nhiên, cái gọi là nhiệm vụ không thể hoàn thành kia trong mắt Đằng tiên sinh cũng không tính là gì."

Lục trưởng lão cả cười nói.

"Chúng ta cũng biết, cường giả như Đẳng tiên sinh căn bản không để tiền tài vào trong mắt. Ngay như tại Sát thủ đường của chúng ta, Võ Thánh sát thủ cũng có sự phân chia cấp bậc. Tiên thiên Hư Đan Võ Thánh được xưng là Võ Thánh đỉnh phong."

"Nhưng chúng ta chuẩn bị tại tầng cao nhất của sát thủ lập ra một cấp độ, tên là - 'Tối cường Võ Thánh'."

Lục trưởng lão cười cười nhìn Đẳng Thanh Sơn.

"Mà gọi Đẳng tiên sinh là 'Tối cường Võ Thánh' cũng hoàn toàn chính xác. Hơn nữa muốn mời 'Tối cường Võ Thánh' động thủ, chỉ có một cái giá, đó là đem một trong ba mươi sáu bức Khai Sơn Tam Thập Lục Thức thạch điêu giao cho tối cường Võ Thánh nghiên cứu hai đến ba năm."

Đẳng Thanh Sơn nghe xong không khỏi động tâm.

"Hơn nữa, nếu có người thật sự muốn mời tiên sinh, trước tiên chúng ta sẽ đem nhiệm vụ tới để tiên sinh xem qua, nhận hay không, hoàn toàn do chính tiên sinh tự mình quyết định."

Lục trưởng lão nói.

"Vả lại mỗi bức thạch điêu, tiên sinh chỉ cần giữ lại vài năm không phải hay sao? Tiên sinh hẳn là không muốn giữ lại luôn chứ, một khối thạch điêu giá cả rất cao, nếu chỉ vì mời tiên sinh xuất thủ mà phải giao ra hoàn toàn chắc cũng không gia tộc nào nguyện ý đâu."

"Nhưng nếu chỉ là để tiên sinh mượn vài năm, chúng ta thương thành lại đứng ra bảo đảm - vậy không thành vấn đề."

Đẳng Thanh Sơn nghe xong quả thực không khỏi hứng thú.

"Được rồi, ta đáp ứng."

Đẳng Thanh Sơn cười gật đầu.

"Một khối thạch điêu, để ta dùng hai hay ba năm đi."

Kỳ thật dựa theo Đẳng Thanh Sơn ước chừng thì chỉ mấy tháng là đủ, nhưng chẳng qua để ngừa vạn nhất, hẳn vẫn đưa ra thời gian dài một chút.

"Ha ha..."

Lục trưởng lão cười rộ.

"Đẳng tiên sinh cứ việc yên tâm, hiện nay thiên hạ đại loạn, trăm tộc tranh bá thiên hạ. Có gia tộc cường thịnh, có gia tộc suy sụp, lại có những gia tộc đối với lẫn nhau có cừ hận không đội trời chung, hẳn không hề thiếu sinh ý đâu! Đáng tiếc nhất chính là - có vài nhiệm vụ, Sát thủ đường chúng ta căn bản không có biện pháp tiếp nhận, cũng không có khả năng tiếp nhận."

"Mà thêm vào tiên sinh ra tay, trong thiên hạ tổng cộng ba mươi sáu khối thạch điêu, ta dám đảm bảo, trong vòng mười năm, tiên sinh có thể nghiên cứu tám đến mười khối thạch điêu, tuyệt đối nắm chắc!"

Lục trưởng lão phi thường tự tin.

Trong thiên hạ không ít gia tộc có thạch điêu, chính là cũng không công bố ra ngoài.

Chỉ đem đi cho mượn ba năm mà có thể đem cái đỉnh trong mắt diệt trừ, rất nhiều gia tộc đều nguyện ý! Dù sao có Húc Nhật thương thành bảo đảm, một thương thành có mấy ngàn năm lịch sử, sự bảo đảm này căn bản không cần lo lắng.

"Ha ha, ta sẽ chờ ở đây, đợi tin tốt của Lục trưởng lão."

Đẳng Thanh Sơn nói.

"Một khi có tin tức, ta sẽ lập tức thông tri tiên sinh."

Lục trưởng lão cũng kêu lên, vẻ mặt toát ra nét cười.

"Ta cũng không quấy rầy tiên sinh thêm nữa, xin cáo từ."

Thời tiết rét lạnh (ăn thua gì chứ), Đẳng Thanh Sơn nhìn theo đám người Lục trưởng lão rời đi. Hẳn rõ ràng... cùng Húc Nhật thương thành hợp tác, đôi bên đều có chỗ tốt. Húc Nhật thương thành 'Sát thủ đường' có Đẳng Thanh Sơn gia nhập, khiến 'Sát thủ đường' này vị trí trong các tổ chức sát thủ tại Đoàn Mộc đại lục địa vị đề thăng vô cùng.

Mà Đẳng Thanh Sơn, cũng có thể nhanh và tiện tìm được thạch điều!

"Có thạch điều, có thể khiến ta tiết kiệm không ít thời gian tu luyện."

"Ta hiện tại, quan trọng nhất chính là thời gian. Phải nhanh chóng... quay về quê quán của ta - Cửu Châu!"

Đẳng Thanh Sơn nhìn xa xăm phía nam.

Nơi đó có cha mẹ hắn, có muội muội, có cả huynh đệ hắn...

Dưới lòng đất Thần Phủ Sơn, trong lòng núi trống trải.

Lòng núi bốn bề rộng chùng hơn hai mươi trượng (sáu bảy mươi thước), cao cũng tới sáu bảy trượng (mười sáu bảy thước), lòng núi trống trải như vậy dường như chỉ năm người bọn Đẳng Thanh Sơn, cho dù năm mươi người cũng có thể thoải mái ở. Phiên toái duy nhất chính là - trần của hang động trên mặt đất này là một mảnh tối đen không một chút ánh sáng.

May mắn, còn có Thiết Diệp quả!

Mỗi một viên quả phát ra ánh sáng màu xanh biếc quả thực đang tùy ý đặt ở trong lòng núi, tuy rằng mỗi một khối Thiết Diệp quả ánh sáng đều rất yếu ớt, mỏng manh, nhưng có tới hơn hai trăm khối Thiết Diệp quả phân tán chung quanh cũng đủ để bọn người tu luyện nội kinh như Lý, lão Uông thoải mái quan sát hầu hết các địa phương trong lòng núi.

Mà Đẳng Thú qua ánh sáng của hơn hai trăm khối Thiết Diệp quả có thể thấy rõ từng chỗ một chung quanh.

Đồng thời tại trên vách núi đá cũng có đào vài cái huyết động. Mỗi cái huyết động nội có một cái giường dài cùng với hai khối Thiết Diệp quả trang trí trên rèm cửa làm phòng ngủ!

Ở tại lòng núi tới ngày thứ bảy.

Ba mươi sáu tấm đá trơn đều bày ngay ngắn trên vách núi, Đẳng Thanh Sơn khoanh chân tĩnh tọa, trong cả lòng núi ngoài hắn ra lúc này không có ai khác.

Bỗng Đẳng Thanh Sơn mở to mắt.

"Đám Tiểu các nàng a, tại hoàn cảnh tăm tối đích xác cuộc sống không thoải mái được, cũng chỉ có buổi tối mới ngủ ở đây, bình thường đều ở bên ngoài."

Đẳng Thanh Sơn ngẩng nhìn chung quanh, lòng núi chỉ có mình hắn.

"Đối với bóng tối dày đặc như thế này, các nàng đều thấy không rõ, không thoải mái cũng dễ hiểu."

Đẳng Thanh Sơn cúi đầu nhìn trước ngực.

Tiểu Đỉnh sớm bị Đẳng Thanh Sơn dùng sắt đặc bao lại, hơn nữa trên người hắn còn mặc áo da dày. Trong động phủ này phải có Tiểu Đỉnh trấn áp thiên địa linh lực hoàn cảnh mới ổn định được. Mặc dù vẫn có ánh sáng mờ mờ phát ra nhưng bởi vì bóng tối ở đây quá dày đặc nên những người khác căn bản không phát hiện được nó. Cũng không biết được công dụng của Tiểu Đỉnh.

"Đẳng đại ca, chuẩn bị ăn cơm trưa."

"Cơm trưa, cơm trưa, cơm trưa..."

Từng đạo tiếng vang từ trên mặt đất vọng xuống.

Đẳng Thanh Sơn cười cười đứng dậy, cầm trong tay Luân Hồi Thương đi đến thông đạo, dọc theo hướng tiếng nói truyền đến nhanh chóng rời đi.

"Rống ~ ~ "

Lục Túc Dao xuyên qua sườn một thông đạo khác, hướng bên này nhìn xung quanh một lần, cái đầu tam giác với hai tròng mắt thoáng hiện lên một tia quái dị.

Làm 'hàng xóm' bảy ngày, Lục Túc Dao kia cũng nắm rõ tập tính sinh hoạt của đám nhân loại cùng với Thanh Loan, Cuồng Phong Ứng kia. Chẳng qua do sự lợi hại của Đằng Thanh Sơn cùng Thanh Loan, Lục Túc Dao căn bản không dám trêu chọc bọn họ. Nó lúc nào cũng nhớ rõ - ngày đầu tiên Đằng Thanh Sơn cùng Thanh Loan vào ở đã hung hăng đánh đập hấn một trận.

Hơn nữa còn có một cô gái nhân loại lại cảnh báo cho hấn một phen.

"Nhân loại... cũng dùng được thú ngữ..."

Lục Túc Dao trong mấy ngày này thích nhất là trao đổi thú ngữ với cô gái kia.

Cái đầu hình tam giác rút lại, Lục Túc Dao tiếp tục trở về ngủ.

Một ngàn năm, nó ít nhất cũng có đến chín trăm năm ngủ say.

Đằng Thanh Sơn cùng những người còn lại ngồi vây quanh một chỗ, hưởng thụ một bàn cơm trưa phong phú.

"Tiểu nấu ăn, càng ngày càng tuyệt a."

Đằng Thanh Sơn ăn qua liền khen, đây chính là Đằng Thanh Sơn thật lòng, hấn phát hiện gần ba tháng thời gian ở tại Thần Phủ Sơn này Tiểu làm đồ ăn hiệu quả đang không ngừng tiến bộ, hương vị cũng là càng ngày càng ngon miệng.

"Ăn, ngon."

Đằng Thú cũng liền gật đầu.

Lý nghe được Đằng Thanh Sơn tán thưởng, sắc mặt càng thêm tươi hồng kiều diễm:

"Huynh thích là tốt rồi, Tiểu Bình cũng ở bên cạnh giúp ta đấy."

Lý không khỏi nghĩ đến lúc trước Tiểu Bình cùng nàng nói chuyện qua, biện pháp thứ nhất để nắm được tâm ý của đàn ông chính là - làm ra đồ ăn khiến hấn phải chảy nước miếng. Lý trong lòng thầm khen: "Tiểu Bình nói quả nhiên là đúng."

Lúc Đằng Thanh Sơn bọn họ một bàn đang lúc ăn uống vô cùng vui vẻ.

"A Thú, A Thú..."

Liên tiếp những thanh âm vội vàng đột ngột vang lên.

"Ăn?"

Đằng Thanh Sơn nhướn mày.

Đằng Thú trừng mắt, lập tức phi nhanh ra.

"Người nào nhỉ?" Đằng Thanh Sơn trong lòng nghi hoặc. Thanh âm nọ hấn cho tới bây giờ vẫn chưa nghe qua, khẳng định không phải là người quen, liền cũng đứng dậy chạy ra. Lý, Tiểu Bình, lão Ưông bọn họ cũng chạy theo.

Bên ngoài.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt chứng kiến, một cô gái diện mạo bình thường, cũng có thể coi là gầy yếu nhỏ xinh, mặc áo bông màu xám của nhà nông vá chằng vá đụp đang bám lấy Đằng Thú, trên mặt tràn đầy nước mắt:

"A Thú, nhanh, cứu người, cứu người."

Cô gái nhà nông tựa hồ đang vô cùng lo lắng cùng sợ hãi khiến cách nói chuyện có vẻ hoảng loạn.

"Đi, đi"

Đặng Thú cũng trừng mắt, bộ dáng phảng phất như đang tức giận, muốn chạy đi ngay.

"A Thú."

Đặng Thanh Sơn đi tới.

"Hỏi cô gái này một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?"

"Lão sư."

Đặng Thú quay đầu lại.

"Nàng, nàng, là A Tú!"

Tiểu liên nói thêm:

"Đặng đại ca, A Thú thường xuyên tại rừng cây phương Bắc luyện quyền, mà bên kia lại có một vài đồng ruộng thường xuyên có đàn bà phụ nữ ở nông thôn làm việc, phỏng chừng là A Thú ngẫu nhiên quen biết một người."

Đặng Thanh Sơn nghe xong giật mình... đích xác đây là địa phương gần sát Nam Sơn Thành.

Gần đây đúng là có không ít thôn trang.

"Nếu không đi ngay thì không kịp mất."

Cô gái nọ gấp đến độ nước mắt chảy ròng.

"Lão sư!"

Đặng Thú cũng như ngồi trên đồng lửa!

"Lão Ưông, đem hai con Xích Phong Chiến tới đây đi."

Đặng Thanh Sơn cũng biết hiện tại không phải lúc cần hỏi rõ ràng, hơn nữa hẳn biết 'Đặng Thú' chính là một gã thô lỗ, nếu hẳn đã muốn đi cứu người thì cho dù chính mình là sư phó, chỉ sợ cũng căn bản ngăn không nổi.

Hai đầu Xích Phong Chiến được đánh ra.

"A Thú, mang kia cô nương kia lên ngựa."

Đặng Thanh Sơn trực tiếp nhảy lên một đầu Xích Phong Chiến, còn Đặng Thú cũng lập tức ôm lấy cô gái nhảy lên đầu Xích Phong Chiến còn lại.

"Tiểu, ta cùng A Thú đi xem, sẽ rất nhanh quay lại."

Đặng Thanh Sơn nói.

"Ấn."

Lý liên gật đầu.

Lão Ưông nhìn thấy một màn này đã có chút rạo rực, nhưng hẳn thật ra không lo lắng gì, tại hẳn rõ ràng... chủ nhân đã xuất thủ thì việc khó đến đâu cũng phải xong.

"Cô nương, dẫn đường."

Đặng Thanh Sơn phân phó.

"Vâng."

Cô gái nhà nông liền gật đầu.

"Giá! Giá!"

Hai đầu Xích Phong Chiến tung vó, đạp tuyết chạy như bay mà đi.

310. Chương 7: Binh Mạnh So Với Thổ Phi

"Đi thẳng theo con đường này, sẽ đến được thôn trang của chúng ta."

Cô gái tên A Tú liền nói.

Đằng Thanh Sơn quay qua nhìn về phía A Tú hỏi:

"Thôn trang của các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"A Tú, là xảy ra chuyện gì?"

Đằng Thú cũng hỏi.

Cô gái bật khóc nói:

"Là một đám quân sĩ đến thôn trang chúng ta thu thuế hàng năm, chẳng qua thu thuế thật sự rất cao, thôn trang chúng ta căn bản không giao nộp nổi. Cho nên, các quân sĩ ở thôn trang, bắt lấy các cô nương trẻ tuổi để gán nợ! Thôn trang đang hoàn toàn rối loạn, ta may là chui ra từ hàng rào chuồng chó chạy tới đây."

Thu thuế? Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Ở quê hương Dương Châu Giang Ninh quận, cũng có các bang phái cường đạo thu tiền hàng năm. Một khi tiền hàng năm không đủ, cũng sẽ xuất hiện cảnh tượng bọn chúng bắt lấy các tráng đinh (những thanh niên mạnh khỏe) đi gán nợ, hoặc là bắt lấy vài cô nương trẻ tuổi để gán nợ. Tráng đinh có thể trở thành đạo tặc, còn các cô nương trẻ tuổi lại có thể bán được cho kỹ viện, hoặc là đem dâng cho lớp cao tầng trong bang phái hưởng dụng.

Tóm lại trong loạn thế, tráng đinh cùng cô nương trẻ tuổi đều có thể quy ra tiền.

"Quân lính đi thu thuế, bắt lấy nữ nhân? Có gì khác so với cường đạo thổ phi?"

Đằng Thanh Sơn đã có thể thấy thôn trang phía trước. Thôn trang này khoảng cách so với Nguyệt Nha hồ cũng không xa, đại khái cũng chỉ hai dặm đường.

"Van cầu người, thả ta đi, thả ta đi!"

"Cha, mẹ ---- ..."

"A a a... Cứu, cứu mẹ ta..."

"Con mẹ nó, cứu qua một bên."

"Thằng nhóc này, lão tử đã người chết bây giờ.

Tiếng con gái khóc khàn cả giọng, tiếng gào khóc của con trẻ, lại còn có rất nhiều tiếng quát lớn của bọn quân sĩ. Không gian là một mảnh hỗn loạn.

Đằng Thanh Sơn bọn họ cười xích phong chiến, đến bãi đất trống gần nhất trước thôn trang, đã thấy được một màn này, trên mặt đất thậm chí còn có không ít vết máu.

"Dừng tay!"

Đằng Thanh Sơn trực tiếp gầm lên một tiếng.

Tiếng hét phẫn nộ phảng phất như tiếng sấm nổ vang giữa mùa xuân, làm cho không ít người đều sợ tới mức che tai lại. Cả thôn trang vốn đang ồn ào hỗn loạn cũng lập tức trở nên im lặng lại.

Đằng Thanh Sơn thấy rõ, trên bãi đất trống chủ yếu chia làm hai bên, một bên là người của thôn trang, cả đám cố nén phẫn nộ, nắm khăm đao trong tay, còn có thương, côn..., nhưng có vẻ không dám động thủ. Mà bên kia, lại là các quân sĩ mặc khinh giáp chỉnh tề, trong tay mấy quân sĩ này đồng thời còn đang giữ lấy không ít các thiếu nữ trẻ tuổi.

Các thiếu nữ này đều giãy dụa điên cuồng, hiển nhiên cũng đều biết rằng, một khi bị mang đi, vận mệnh sẽ rất thê thảm.

”Ngươi là ai?”

Tên đội trưởng, thủ lĩnh của đám quân đội, cười trên một con chiến thú một sừng, ngạo nghễ nhìn về Đàng Thanh Sơn ở phía xa.

”Cha, mẹ...”

Cô gái tên A Tú cũng nhảy xuống khỏi Xích Phong Chiến, vọt tới đám người trong thôn trang.

”A Tú, ngươi, ai cho ngươi chạy ra khỏi đây?”

Tộc trưởng của thôn trang kia là một lão giả, tóc đã ngả qua màu hoa râm, trên mặt có nét tức giận khiến trách. Hắn nóng nảy bởi vì hắn biết rõ, cho dù A Tú có thể mời được người mạnh đến đâu đi nữa, dù có thể đuổi được mấy quân sĩ này đi nữa, nhưng là về sau, cũng sẽ bị đám quân sĩ càng trả thù đáng sợ hơn!

Lão giả tóc hoa râm lập tức chấp tay nói:

”Ta là tộc trưởng của thôn trang này, tên Điền Vĩ Sơn, hai vị, hài tử A Tú này là không hiểu chuyện...”

Đàng Thanh Sơn lại không có nghe, trực tiếp nhìn về phía tên tướng quân của đám quân sĩ:

”Ngươi, đã xảy ra chuyện gì?”

Tên đội trưởng nhìn kỹ Đàng Thanh Sơn, thầm nghĩ: ”Không biết hai người này từ đâu đến, lại kiêu ngạo như vậy... Chẳng qua, tọa kỵ hắn ngồi là Xích Phong Chiến, hơn nữa lại có đến hai con! Chắc chắn, đây chính là quý trọng ngoạn ý, có thể cười Xích Phong Chiến, xem ra cũng không phải người thường.”

”Ha ha...”

Vị đội trưởng cười nói:

”Chúng ta đến thu thuế, chẳng qua thôn trang này lại không giao nộp, dựa theo quy củ, bắt người để trừ thuế, thiên kinh địa nghĩa, một năm mới một lần, căn bản cũng không nhiều lắm.”

”Chúng ta năm nay đã giao nộp đến ba lần.”

Một nữ nhân bị bọn họ bắt giữ liền hô lên.

”Mấy đám binh lính các ngươi lòng dạ hiểm độc, bắt giao một lần, lại một lần, chúng ta ngay cả ăn cũng còn không đủ, lại còn bắt chúng ta giao thêm nữa! Chúng ta toàn bộ nữ nhân cùng trẻ con đều trồng trọt kiếm tiền, cũng không đủ giao cho các ngươi...”

”Ba!”

Một gã quân sĩ râu đen nhánh áp giải nàng đang đứng bên cạnh liền trực tiếp tát một cái, đánh cho nữ nhân kia miệng chảy đầy máu.

”Mẹ!”

Trong đám người đang đứng ở thôn trang, một giọng trẻ con đã bị khàn cả tiếng vang lên. Mà bên cạnh, một người cường tráng lại cố gắng bịt miệng nó lại. Trong mắt tráng hán đó cũng đều là nước mắt.

”Một năm một lần, nhưng nữ nhân này lại nói đã giao ba lượt.”

Đàng Thanh Sơn mới vừa mở miệng.

”Hắc!”

Tên thủ lĩnh của đám quân sĩ nhướng mày, quát:

”Chuyện thu thuế là chuyện của quân đội chúng ta, ngươi chỉ là một người qua đường, lo nhiều chuyện làm gì. Nể mặt mũi người mới nói vài lời với ngươi, đừng ở nơi đây làm vướng bận chúng ta!”

Hắn lập tức quay đầu lại nhìn chằm chằm vị tộc trưởng thôn trang, quát:

”Điền lão nhân, nhanh đem tên tiểu tử vừa rồi đánh bị thương ngã huỳnh đệ của ta giao ra đây. Bằng không, hôm nay thôn trang các ngươi, số người chết tuyệt đối sẽ không chỉ là một người!”

”Tên chó kia, ta hận vừa rồi không làm thịt các ngươi!”

Một người sắc mặt dữ tợn, cổ đều đỏ bừng, bị không ít nam nhân thanh niên trong thôn trang giữ chặt, gào thét:

”Mau trả vợ ta lại cho ta! Các ngươi buông ta ra, đều buông ra cho ta!”

Người thanh niên ra sức giãy dụa, chẳng qua căn bản lại không bằng sức củ một đám tráng hán.

Phía trước, trên bãi đất đầy tuyết của thôn trang, do tộc nhân của thôn giằng co cùng với đám quân sĩ, tuyết trên mặt đất còn có vương lại không ít vết máu. Đằng Thanh Sơn cũng đoán được... Vừa rồi chắc hẳn là có người chết.

”Sắp chết còn cãi cố, đệ nhất tiểu đội, tiến lên, bắt hắn lại cho ta, kẻ nào dám ngăn cản, giết không tha!”

Tên đội trưởng thủ lĩnh đám quân đội, ngồi cao cao trên con chiến hươu một sừng, hạ lệnh. Một phương nhân mã của đám thôn trang không khỏi kinh hãi.

”A Thú!”

Cô gái tên A Tú thê lương hô lên, nàng đã thấy qua Đằng Thú luyện quyền.

Giờ phút này, cũng chỉ có thể đặt hết hy vọng vào Đằng Thú.

”A Thú, bắt hắn lại.”

Đằng Thanh Sơn chỉ hướng tên tướng quân, thủ lĩnh đám quân đội.

”Sư!”

Đằng Thú liền hóa thành một đạo tàn ảnh, thuận lợi xuyên qua khoảng cách hơn mười trượng. Tên đội trưởng kinh hãi, lập tức muốn huy đao bổ về phía Đằng Thú.

”Bồng!”

Đằng Thú đầu tiên là đánh một quyền vào bụng tên đội trưởng, làm hắn hộc cả máu, rồi sau đó mới túm lấy hắn như túm một con chó con, phóng vài bước quay lại về phía bên người Đằng Thanh Sơn, tùy tiện hất một cái, đem tên đội trưởng quân đội ném ra trên mặt đất.

”Hư!”

Giống như một tiếng huyết gió chói tai vang lên.

”Oanh!”

Phóng tới không trung, rồi đột ngột nổ mạnh một tiếng.

Tên đội trưởng bị đánh nằm trên mặt đất, cả thân thể co lại, khóe miệng còn vương tia máu.

”Các ngươi, các ngươi dám...”

Tên đội trưởng quân đội đỏ mắt, quát lên.

”Muốn bắt người sao?”

Đằng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn đám bụi phấn hồng mạt nổ tung trên không, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, cúi đầu nhìn xuống tên đội trưởng phía dưới.

”Tiểu gia hỏa kia, ngươi chỉ là một tên đội trưởng của trăm quân sĩ, cũng nên biết điều một chút đi. Hạ lệnh, nói thủ hạ của ngươi thả các cô gái trong tay ra, bằng không... ngươi lập tức sẽ chết!”

Đằng Thanh Sơn nói đơn giản, tên đội trưởng khê cần môi, quay qua đám binh lính quát:

”Buông ra. Thả các xú nữ nhân này ra cho ta.”

”A Thú, thả hắn.”

Đằng Thanh Sơn nói.

”Ba!” ”Ba!”

Đằng Thú trực tiếp tát hai cái, khiến cho miệng tên đội trưởng đầy là máu, răng cũng rơi ra hai cái. Cả đám quân sĩ trên mặt đều giận dữ, nhưng cũng cố nén phần nộ, đem các nữ nhân trong tay đều thả ra. Tại trong mắt bọn họ, mấy loại nữ nhân này, hiển nhiên là không thể quan trọng bằng đội trưởng của bọn họ.

Một đám các nữ nhân trẻ tuổi, đều chạy như bay về phía thôn trang của mình.

”Mẹ.”

”Ca!”

Các nữ nhân này, hoặc là ôm lấy con, hoặc là ôm lấy chồng mình, cha mẹ mình. Cả đám trên mặt đều tràn đầy nước mắt. Nhưng trong thôn trang không ít người trên mặt đều có nét ưu sầu. Bọn họ rất rõ ràng, trước mắt, hai vị cường giả cười Xích Phong Chiến cho dù đánh lui mấy tên quân sĩ này...

Nhưng sau này, bọn họ có thể sẽ còn thảm hại hơn.

”Hai vị đại nhân.”

Vị tộc trưởng thôn trang quỳ xuống, nước mắt chảy đầy trên mặt, nói:

”Ta van cầu các vị, đừng lo việc này nữa, chúng ta đã rất cảm tạ các vị rồi. Van cầu các vị.”

Đằng Thú hăng giọng nghiêm mặt.

Đằng Thanh Sơn còn lại là đưa ánh mắt nhìn về phía nam, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười:

”Chắc chắn, xem ra, đến đây không ít người.”

Đát! Đát! Đát!

Dày đặc tiếng chân chiến thú truyền đến, thậm chí còn làm cho mặt đất chấn động, trên con đường phía trước, một đàn kỵ sĩ liên tiếp chạy như bay đang phóng đến, hạo hạo đặng đặng, tựa như nước lũ sắt thép màu đen, chỉ giây lát sau, liền đem bãi đất trống phía trước thôn trang hoàn toàn lấp đầy, còn có không ít kỵ sĩ đều cười đùa thú trên đường.

Một chi đội ngũ sắp hàng rất chỉnh tề.

”Tướng quân!”

Không ít quân sĩ đều cung kính hành lễ.

Một gã nam nhân lãnh khốc, lưng hùm vai gấu, mặc trọng giáp màu đen cười ở một con chiến thú cũng đồng dạng khoác trọng giáp trên thân, nhìn hai người Đằng Thanh Sơn xa xa phía trước.

”Hai vị, mời thả người của ta.”

Nam nhân lãnh khốc mở miệng nói.

Đằng Thanh Sơn phát tay nói:

”A Thú, mời hấn đi.”

Đằng Thú lập tức đá một cước vào tên đội trưởng. Tên đội trưởng kia lập tức tụt trên mặt tuyết bị đá văng đi, rơi xuống bên cạnh quân đội của mình. Ngay lập tức, liền cung kính hành lễ đối với vị tướng quân mặc chiến giáp:

”Tướng quân, chúng ta đang thu thuế, có bắt lấy vài nữ nhân để gán nợ thuế thì hai người này liền ra tay ngăn trở, còn buộc chúng ta phải thả các nữ nhân đó.”

Vị tướng quân gật gật đầu.

”Hai vị là ai?”

Tướng quân mở miệng nói:

”Dựa vào cái gì mà lại quấy chuyện của chúng ta?”

"Bằng hữu."

Đặng Thanh Sơn mở miệng nói, đồng thời cười chỉ hướng cô gái tên A Tú.

"Chúng ta là bằng hữu với cô gái này."

Bên cạnh vị tướng quân, còn có một gã thanh niên tuấn tú đồng dạng cũng mặc trọng giáp, người thanh niên này hướng vị tướng quân thấp giọng nói: "Cha, hai người này đều cười Xích Phong Chiến, đối mặt với chúng ta cũng không đổi sắc. Nói không chừng là những nhân vật lợi hại, hay là hỏi chuyện cho rõ ràng. Rước thêm một đồng phiền toái chung quy cũng không phải chuyện tốt." Tướng quân gật gật đầu.

Con hấn rất thông minh, vì hấn giải quyết không ít chuyện khó khăn.

"Hai vị, chúng ta thu thuế, bọn họ phải nộp thuế, việc này thiên kinh địa nghĩa. Ta mời hai vị nên rời đi thôi."

Vị tướng quân lộ ra vẻ tươi cười nói, hiển nhiên là không muốn gây khó xử cho hai người Đặng Thanh Sơn, dựa theo biểu tình của hấn, xem như cũng rất hữu hảo.

Lập tức, tướng quân quay đầu nhìn về phía mọi người trong thôn trang, lạnh lùng nói:

"Ta hạn cho các người, trong thời gian một chén trà nhỏ, đem các nữ nhân vừa rồi đều kêu đi ra, nếu bằng không... Nam nhân, nữ nhân toàn bộ bắt đi làm nô lệ!"

Lời nói vừa ra, tất cả các tộc nhân trong thôn trang hoàn toàn bị dọa cho choáng váng.

Trở thành nô lệ? Vậy là xong đời rồi.

"Người thuộc gia tộc nào?"

Đặng Thanh Sơn trên mặt hiện lên một tia tức giận:

Là Vương gia, họ Mộ Dung gia, hay là Lý gia?"

Chung quanh Nam Sơn thành cũng chỉ có ba đại gia tộc này.

Tướng quân bị Đặng Thanh Sơn hỏi liền khựng lại.

Wang gia, họ Mộ Dung gia, hay là Lý gia? Khẩu khí của Đặng Thanh Sơn thật đúng là đem tên tướng quân không coi ra gì.

"Còn hạn trong thời gian một chén trà nhỏ?"

Đặng Thanh Sơn ánh mắt lãnh liệt đảo qua một đám người bên cạnh tên tướng quân:

"Ta hạn cho các người trong thời gian một chén trà nhỏ, toàn bộ biến đi cho ta. Nếu bằng không... Toàn bộ các quan quân tại đây, chuẩn bị đi làm nô lệ đi."

Ban đầu, tên tướng quân một bộ dáng cao cao tại thượng, có thể tùy ý phán quyết vận mệnh mọi người trong thôn trang. Nhưng một lát sau, bỗng trở thành trái ngược như vậy.

"Người, người..."

Trên mặt tên tướng quân dâng lên một tia tức giận.

"Quay lại nói cho gia chủ các người, từ nay về sau, các thôn trang chung quanh Thần Phủ sơn, các người không được đến quấy rầy. Nói rằng, lời này là do Đặng Thanh Sơn ta nói!"

Đặng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

Cả đoàn quân đội hạo hạo đặng đặng hoàn toàn an tĩnh lại, phần đông tộc nhân trong thôn trang cũng kinh ngạc nhìn một màn này.

"Đặng Thanh Sơn là ai?"

Các tộc nhân trong thôn trang, hoàn toàn không biết.

"Đặng Thanh Sơn là ai?"

Đám quân sĩ bình thường cũng không biết,

”Đằng Thanh Sơn?”

Tên tướng quân sắc mặt đại biến, vội vàng nhìn kỹ lại binh khí trong tay Đằng Thanh Sơn, trong khoảnh khắc đã hoàn toàn xác định được thân phận đối phương, tưởng tượng lại trong lời nói của gia chủ lúc trước, sợ tới mức thân thể đều run lên.

311. Chương 8: Thanh Danh

”Đằng Thanh Sơn? Không ngờ lại là hắn”.

Thân thể Tướng quân không khống chế được mà phát run, đó là phản ứng hoảng sợ cực độ của thân thể,

Gia chủ từng nói qua, Đằng Thanh Sơn này chính là tiên thiên Kim Đan cấp bậc Võ Thánh. Hơn nữa, ngay cả đại trưởng lão của Húc Nhật thương thành cũng đối với hắn phi thường coi trọng. Ngay cả Lôi Dao Võ Thánh cũng không phải là đối thủ của hắn;

Sao ta lại có thể chọc tới hắn chứ ? Lúc này tướng quân bị dọa đến ngây người.

Cả Đoan Mộc đại lục mới có khoảng hai, ba trăm triệu dân cư, cường giả Tiên Thiên Kim Đan liệu có được bao nhiêu đây?

Dựa theo tỉ lệ, tại Dương Châu gồm cả Thanh Hồ Đảo cùng Quy Nguyên Tông thì tổng số tiên thiên Kim Đan cũng chỉ gần mười người mà thôi. Vì thế tổng số Cường giả Tiên Thiên Kim Đan tại Đoan Mộc đại lục cộng cả ngoài sáng lẫn trong tối cũng chỉ đếm được trên mười đầu ngón tay mà thôi! Thế nhưng trong thiên hạ có hơn mười gia tộc cường đại, lại còn cả số gia tộc ẩn trong tối lại càng nhiều hơn nữa.

Được xưng bách tộc xưng bá thiên hạ!

Số lượng Tiên thiên Kim Đan đã như thế nhưng đại đa số còn bị Húc Nhật thương thành và Đại Phong gia tộc là những siêu cấp thế lực chiếm lấy! Một số gia tộc cao cấp như Đan Ương Thành Phương gia, Nam Sơn Thành Vương gia, Mộ Dung gia có thể có được một, hai Võ Thánh đã là khá, còn đến tiên thiên Kim Đan Võ Thánh thì chỉ như nằm mơ!

Nói cách khác...

Tiên thiên Kim Đan Võ Thánh, hoàn toàn có năng lực giết chết gia chủ của một đại gia tộc, rồi sau đó tiêu sái rời đi!

Thế mà ngay cả đại trưởng lão của Húc Nhật thương thành được xưng là vô địch dưới Chiến Thần cũng phải đối đãi ngang hàng với Đằng Thanh Sơn...

Đó là chuyện mà từ sau buổi đấu giá hầu như tất cả đại gia tộc đều biết được! Vì thế đây là nhân vật mà bất cứ gia tộc nào cũng không dám trêu chọc tới!

”Đằng... Đằng tiên sinh!”

Tướng quân lập tức cung kính nói.

Một tiếng ”Đằng tiên sinh” được nói ra khiến nông dân của trang tại nơi trồng trái cũng như ngàn danh quân sĩ đều ngẩn cả người, mắt tròn.

Đằng Thanh Sơn vẫn ngồi ở trên Xích Phong.

”Đằng tiên sinh, lúc trước còn chưa biết thanh danh...” Nói đến một nửa, đứa con bên cạnh hắn đã nhảy xuống chiến mã, lập tức véo hắn một cái, đồng thời thấp giọng nói: ”Cha, nhanh xuống khỏi ngựa rồi nói tiếp.”

Tướng quân lúc trước hầu như bị dọa ngây người lúc này mới lập tức tỉnh ngộ, lập cập rời khỏi chiến mã.

”Đằng tiên sinh...” Tướng quân mới vừa mở miệng.

"Ta nói rồi, hạn cho các người thời gian uống một chén trà toàn bộ rồi đi, nếu không tất cả quan quân ở đây sẽ bị bán làm nô lệ. Hiện tại đã qua nửa thời gian..."Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói.

Tướng quân lập tức bừng tỉnh, quay đầu hô lớn: "Chạy nhanh, mau rời khỏi đây!"

Những quân sĩ khác hoàn toàn mê muội tuy rằng không hiểu tên cười Xích Phong Chiến kia là ai, nhưng bọn chúng cũng đoán được đó hẳn phải là một siêu cấp cường giả. "Giá!"; "Giá!"; Tất cả mọi người nhanh chóng bỏ chạy, Hàng ngàn đà thú cùng chạy như bay khiến mặt đất rung động.

"Người, còn cả người, hai người ở lại đây." Ngón tay Đằng Thanh Sơn hướng hai người, phân biệt là tướng quân cùng vị bách phu trưởng kia.

"Dạ" tướng quân cung kính trả lời.

Thật sự hẳn không dám vô lễ. Tướng quân? Trong các đại gia tộc thì họ đứng đầu một quân đội ngàn người, là thủ lĩnh một doanh nên được xưng là "Thiên tướng". Mà nhóm lính dưới tướng thường gọi họ là "Tướng quân".

Quan quân của một doanh đứng trước mặt một vị Cường giả Tiên Thiên Kim Đan thì tính là gì?

Ngay cả gia chủ "Vương Mông" của Vương gia tộc đều phải cung kính gọi một tiếng "Đằng tiên sinh"! Thậm chí ngay cả Phó Đạo, cũng phải xưng hắn là "Đằng tiên sinh" nữa!

Có thể nói, Cường giả Tiên Thiên Kim Đan hoàn toàn cao cấp hơn một gia chủ gia tộc bình thường. Đường nhiên, Cường giả Tiên Thiên Kim Đan đối mặt với một ít siêu cấp thể lực như Húc Nhật thương thành, Thiên Phong gia tộc cũng phải nhường một chút.

Đáng tiếc vị này cũng chỉ là quan quân của một doanh mà thôi.

"Đồ hỗn xược này, còn không dập đầu nhận tội trước Đằng tiên sinh hả!" Tướng quân đi tới đá cho tên bách phu trưởng một cước khiến tên bách phu trưởng kia ngã chúi đầu vào đồng tuyết.

"Còn nhìn gì hả!" Tướng quân phẫn nộ lại đạp cho một cước nữa!

Đồng thời vị tướng quân này cũng vội vàng cung kính khom người về phía Đằng Thanh Sơn: "Đằng tiên sinh, tiểu nhân quản lý thuộc hạ không nghiêm nên đã đắc tội với tiên sinh, mong tiên sinh trừng phạt hắn!"

"Đằng tiên sinh, Đằng tiên sinh."

Đội trưởng kia rất cục bưng tỉnh, quỳ rạp xuống mặt tuyết, "Là ta có lỗi với tiên sinh, mong tiên sinh tha mạng, tiên sinh tha mạng cho!"; giờ phút này trong lòng hắn hoàn toàn là sợ hãi, hắn biết rõ trong thời đại loạn lạc này, vì để kết hảo với một ít siêu cấp cường giả thì các gia chủ thậm chí có thể đem cả tiểu thiếp của mình mà dâng cho đối phương cũng là chuyện thường. Chính nữ nhân yêu thích của mình còn có thể dâng tặng thì một bách phu trưởng như mình tính là cái gì?

"Cầu xin tha thứ?"; Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn hắn, "Lúc trước ngươi còn rất uy phong mà."

Đội trưởng này sợ tới mức thân thể phát run.

"Đồ phế vật này." Tướng quân tức giận lại đá cho một cước.

"Ta hỏi các người, sao thu thuế lại nhiều lần thế?"; Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói.

Tướng quân cung kính bất đắc dĩ nói: "Tiên sinh, Hiện tại xung quanh Nam Sơn Thành có ba đại gia tộc, ba đại gia tộc đều có quân đội có thể chinh chiến xung quanh nên cần khá nhiều bạc. Cho nên... Tất cả mọi người đều thu thuế. Vì vậy cho nên mới thu tới ba lượt!";

"Ta nghe bọn họ nói đây là lần thứ tư mà." Đằng Thanh Sơn tiếp tục nói.

"Một gia tộc khống chế một khu vực rất lớn, quân đội lại nhiều như vậy, các đội ngũ tách ra trưng thu nên có đôi khi sẽ xuất hiện chuyện trưng thu bị trùng." Tướng quân khom người nói.

Đằng Thanh Sơn nghe xong thâm thở dài.

Thiên hạ đại loạn

Có hại nhất vĩnh viễn vẫn là những người ở tầng lớp dưới.

Giống như Cửu Châu đại địa, tám đại gia tộc cao cao tại thượng, thiên hạ mặc dù loạn nhưng loạn cũng không lớn. Mà tại Đoan Mộc đại lục này dân cư ít hơn Cửu Châu đại địa nhiều, lại trăm tộc tranh bá thiên hạ, tầng lớp dưới cùng của xã hội sống khó khăn thế nào hẳn là có thể nghĩ.

"Hãy nghe đây, các thôn trang xung quanh Thần Phủ Sơn ta không muốn thấy có quân đội quấy rầy sự bình yên. " Đẳng Thanh Sơn phân phó.

"Dạ"; tướng quân khom người, nhưng lại ngẩng đầu không yên tâm nói: "Tiên sinh, chúng ta không đến, nhưng còn hai đại gia tộc khác nữa."

"Điểm ấy ta sẽ an bài." Đẳng Thanh Sơn phát tay, "Các người đi đi."

Tướng quân cùng đội trưởng đều khom người dập đầu một cái, sau đó đều nhanh chóng phi người lên chiến mã, rồi vung roi quật khiến chiến mã phóng như bay!

Đám nông dân vốn đang bị hoảng sợ nay đều trợn mắt há hốc mồm nhìn màn này. Hơn một ngàn danh quân sĩ không ngờ sợ tới mức chạy như bay thế, ngay cả vị tướng quân cao cao tại thượng cùng với tên bách phu trưởng vênh váo đó đều sợ run trước vị thanh niên kia.

"A Thú, đi". Đẳng Thanh Sơn phân phó nói.

"Dạ, lão sư".

Đẳng Thú lập tức nhảy lên Xích Phong Chiến

"Hai vị đại nhân!"; Trong đám nông dân, vị lão tộc trưởng kia thần sắc mặt vui mừng, cung kính lại không yên nói "Hai vị đại nhân, lúc trước lão phu không biết thân phận hai vị đại nhân, thỉnh hai vị đừng để ý. Hai vị đại nhân, không bằng các vị vào trong thôn nghỉ ngơi lúc đi."

Vị trưởng thôn này trong lòng cũng hiểu được, trong lời của bọn quan quân của tam đại gia tộc kia thì ngay cả chúng cũng không dám đắc tội với người thanh niên này, thế nên nếu thôn trang họ có thể tạo mối quan hệ tốt với vị này thì... Tốt nhất nếu hẳn nhìn trúng một cô nương nào đó trong thôn, khi đó hẳn sẽ trở thành rể của thôn trang, đến lúc đó thì còn ai dám đến thu thuế? Còn ai dám trêu chọc nông trang ta nữa?

"Đến lúc đó, đám nam nhi của thôn trang ta sẽ tốt hơn nhiều.

"Về sau, phỏng chừng các cô nương của những thôn trang khác đều muốn gả cho đám nam nhi của thôn mất. Nếu thực sự có một ngày như vậy, cho dù về sau ta chết thì cũng không khiến các tiền bối trong thôn thất vọng.

Lão biết thời đại này đại loạn thế nào cho nên muốn tạo mối quan hệ tốt với vị thanh niên này.

"Không cần." Đẳng Thanh Sơn vung tay lên

"A Thú, cảm ơn"; cô gái chất phác kia cất tiếng.

Đẳng Thú ngồi trên chiến mã, hướng cô gái cười ngây ngô hai tiếng rồi lấp bắp nói: "Không... tạ ơn, không tạ ơn."

"Đi "Đẳng Thanh Sơn ra lệnh một tiếng.

Hai đầu chiến thú lập tức chạy như bay mà đi, rất nhanh đã mất dạng phía xa xa.

Sau khi bọn Đẳng Thanh Sơn rời đi, dân chúng trong thôn đều như vỡ òa, lúc trước mọi người khẩn trương vô cùng, nhưng hiện tại các tộc nhân của thôn đều vui mừng khôn xiết, đặc biệt là đám nam nữ bị lôi đi lúc trước đều kích động vô cùng. Đám trẻ nhỏ ôm lấy cha mẹ, thanh niên ôm người yêu, vợ, các cụ già ôm con, cháu

"Mẹ"

"Con dâu!";

Tiếng khóc kích động không ngừng vang lên, không ít người đều cảm kích nhìn về phía bọn Đằng Thanh Sơn rời đi.

"A Tú, tới đây, tới đây đi." Lão trưởng thôn liền hô.

A Tú không yên tâm nắm lấy váy, cúi đầu đi tới.

"Tộc trưởng, hài tử A Tú này gây chuyện lớn rồi". Cha của A Tú cũng không yên tâm, chỉ sợ tộc trưởng tức giận.

"Không có việc gì, hài tử này không gây sự gì mà." Lão trưởng thôn vừa rồi còn khiển trách A Tú, nay mặt nở nụ cười tươi rói, sờ sờ đầu A Tú, "A Tú à, vừa rồi hai người kia sao lại tới đây, sao con lại nhận biết được họ?";

A Tú lo lắng trả lời: "Con, sau khi làm xong việc, con thường hay ngồi bên gốc cây gần núi nên đã biết A Thú."

"A Thú?" Lão trưởng thôn biết A thú chính là thanh niên đã như tia chớp bắt được tên bách Phu trưởng vừa rồi.

"Còn thanh niên kia?"; Lão trưởng thôn lại nói.

"Đó là lão sư của A Thú. (ở Đoan Mộc đại lục gọi sư phụ là lão sư nên mình không chuyển thẳng - A Nèo)" A Tú lại nói, "Lão sư của A Thú rất lợi hại đó."

"Ruộng bên cạnh rừng cây? Chỗ sát Thần Phủ Sơn sao!"; Như vậy lão trưởng thôn đã đại khái biết nơi ở của Đằng Thanh Sơn.

Lão trưởng thôn hòa ái nói: "A Tú, về sau con nên thường xuyên đi đến chỗ A Thú kia nhé." Cô nương A Tú chất phác này ngày hôm nay đã bị dọa cho choáng váng về việc hàng ngàn quân lính tới bắt người cùng thôn đi, hiện tại đầu óc nàng vẫn còn mơ mơ màng màng.

Lúc trước lão tộc trưởng còn khiển trách nay lại nói lời hòa ái như vậy khiến đầu óc A Tú thấy mơ hồ.

"Ta nói con đã nghe rõ rồi chứ?"; Lão trưởng thôn liền nói, "Vị A Thú kia có đại ân với thôn trang chúng ta, cho nên người phải đặc biệt quan tâm tới hắn."

"Vâng, vâng";. A Tú liên tục gật đầu.

Trong lòng A Tú cũng rõ, cho dù lão tộc trưởng không nói thì ta vẫn muốn đi, hướng chỉ là có hấn an bài.

Dần dần từ hoảng sợ tỉnh táo lại, trong lòng A Tú mới phát hiện ý tứ của lão trưởng thôn một chút.

"Lão tộc trưởng, chẳng lẽ ngài muốn..." A Tú cắn môi, trong đầu hiện lên bộ dáng đáng yêu của tên ngốc 'A Thú' kia. Lão trưởng thôn nhìn xa xa phía Đằng Thanh Sơn rời đi, trong lòng thầm than: "Bọn họ vẫn là nhân vật cao cao tại! Chẳng biết khi nào nông trang ta mới xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy đây."

312. Chương 9: Sát Thủ Đường

Mạnh mẽ như Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế tuy có thể thống nhất thiên hạ, nhưng khi họ đều chết đi, thiên hạ cũng vẫn sụp đổ như thường.

Vào thời điểm Đằng Thanh Sơn và Đằng Thú cùng trở lại Nguyệt Nha hồ, tiếp tục dốc lòng tu luyện. Thì tại một nơi xa xôi là Đông Hoa Vực, bên trong Võ An thành.

Cạc cạc...

Một cỗ xe ngựa xa hoa đang chậm rãi tiến lên trên đường phố tại Võ An thành, lại rẽ vào một chỗ hẻo lánh, dừng trước quầy thuốc hiệu 'Ngũ Vị Đường'.

"Luật luật...".

Tên đánh xe dừng ngựa lại, bước xuống, ở một bên xe ngựa cung kính hô lên:

”Lão gia, đã tới hiệu thuốc bắc Ngũ Vị Đường rồi.”

Rèm cửa được mở ra, có ba người từ trên xe ngựa bước xuống. Cả ba đều mang đội mũ, trên mặt còn có khăn quàng cổ, chỉ để lộ ra vền vện có mỗi đôi mắt bên ngoài.

Trong thời tiết rét lạnh, ăn mặc như thế cũng không hiểm thấy.

”Ân, các người ở đây đi.”

Trong ba người bước xuống xe, có một thanh niên mặc áo da màu xám là thủ lĩnh, cùng nhau tiến vào Ngũ Vị Đường. Bên trong phòng khách của Ngũ Vị Đường cũng rất lạnh, cạnh vị đại phu, còn có hai tên tiểu nhị bốc thuốc, rõ ràng có vẻ rất lạnh. Bất quá ngồi ở phòng khách, vị đại phu cùng với hai tên tiểu nhị kia lại ngồi xung quanh lò sưởi bên cạnh, rất là thích thú.

”Ba vị đến xem bệnh sao?”

”Chúng ta muốn vào nội đường.”

Tại phía sau người thanh niên, một lão giả giọng nói trầm thấp lên tiếng.

”Vào nội đường?”

Đang ngồi ở phòng khách, vị đại phu đôi mắt chợt lóe lên, lập tức đứng dậy bước qua. Một trong hai lão giả phía sau thanh niên, thân hình hơi béo tròn, từ trong người lấy ra một cây vàng thỏi ném qua nói:

”Mười lượng hoàng kim, ba người cùng đi vào, được chứ?”

”Có thể, có thể.”

Trong phòng khách, vị đại phu cười tiếp nhận hoàng kim, thử một chút rồi gật gật đầu, từ trong người lấy ra ba khối thiết phiến màu đen (chắc giống lệnh bài), đưa qua.

”Ba vị, mời vào đi thôi.”

Nếu để cho người của các hiệu thuốc bắc bình thường khác chứng kiến, phỏng chừng sẽ kinh ngạc đến ngây người. Mười lượng hoàng kim là nhiều hơn một ngàn lượng bạc, xem bệnh gì mà phải tốn nhiều bạc như vậy? Hơn nữa, đây còn vền vện chỉ là tiến vào nội đường.

Thanh niên cùng với hai vị lão giả từ cửa hông đi vào, chỉ thấy trên hành lang phía sau có hai gã hắc y hán tử (hán tử mặc quần áo màu đen) đang lạnh lùng đứng gác.

”Sao?”

Một gã hắc y hán tử trong đó lập tức ngăn bọn họ lại.

”Ba người.”

Vị lão giả béo tròn đưa ra ba khối thiết phiến màu đen, tên hán tử sau khi nhận lấy liền gật gật đầu.

”Đi theo ta!”

Đi vào bên trong dọc theo một cái thông đạo, trực tiếp tiến vào một tòa phủ đệ hào hoa xa xỉ. Trong phủ, tùy ý có thể thấy được những hán tử mặc áo da màu đen, lưng đeo binh khí. Ba người thanh niên bọn họ cũng không dám chạy lung tung, theo hắc y hán tử phía trước dẫn dắt, vẫn thẳng một đường đi tới.

Rất nhanh, đi vào trong một căn phòng u tĩnh (âm u, yên tĩnh).

”Ba vị, đợi một lát nữa, quần sự sẽ ra ngay.”

Hắc y hán tử đứng ở cửa nói:

”Ba vị có thể tại trong phòng này nghỉ tạm một lúc.”

”Nhị bá, người nói Sát Thủ Đường này thật lợi hại như vậy sao?”

Thanh niên có chút chần chờ.

"Hong nhi, đợi lát nữa sẽ biết."

Vị lão giả béo tròn nói.

Bên cạnh, lão giả cao lớn cũng hạ giọng nói:

"Hong nhi, đợi lát nữa gặp được quân sự của Sát Thủ Đường, hần sẽ nói cho ngươi biết, Sát Thủ Đường hần có thể tiếp nhận chuyện gia tộc chúng ta hay không. Bất quá sau lưng Sát Thủ Đường chính là Húc Nhật thương thành, nếu hần làm không được, những tổ chức sát thủ khác cũng không có khả năng tiếp nhận."

Tiếng bước chân vang lên.

Chỉ thấy một vị trung niên gầy gò một thân áo da màu trắng đi đến, một bên vành mắt lõm xuống, liếc mắt nhìn ba người, hiển nhiên là rất lạnh lùng.

"Nhị quân sự."

Hắc y hán tử cung kính hành lễ.

"Được rồi."

Vị trung niên gầy gò vung tay lên, tên hắc y hán tử lập tức rời đi, trong phòng chỉ còn lại vẻn vẹn ba người thanh niên bọn họ cùng với vị nhị quân sự.

"Ba vị, ở trong đây rồi cũng không cần che mặt nữa."

Người trung niên gầy gò cười nói.

Cả ba người gồm cả vị thanh niên cũng đều đem khăn quàng cổ bằng da lông thú trên mặt liền cởi bỏ ra, vị trung niên gầy gò mỉm cười rồi đi đến chỗ ngồi, ngồi xuống ghế.

"Ba vị đều ngồi xuống đi."

"Không biết ba vị muốn Sát Thủ Đường chúng ta giải quyết chuyện gì?"

Vị nhị quân sự, nhìn kỹ ba người.

"Ta muốn Sát Thủ Đường các vị giúp ta giết một người!"

Thanh niên nghiêng răng nghiêng lợi nói, gân cơ trên mặt và cơ thể cũng không ngừng co rút lại.

"Đồng gia gia chủ của Đông Hoa Vực.... Đồng Triết Tử!"

"Đồng Triết Tử?"

Nhị quân sự chấn động.

"Như thế nào, Sát Thủ Đường các vị không dám tiếp sao?"

Tên thanh niên cười lạnh nói.

Nhìn kỹ người thanh niên, trên mặt vị nhị quân sự lộ ra vẻ tươi cười:

"Vị này hần là Giang gia Tam công tử... Nga, cũng là người tân nhậm (mới nhận chức vụ) Giang gia gia chủ. Khó trách lại muốn giết Đồng Triết Tử."

Bị vị nhị quân sự vạch trần thân phận, thanh niên cùng với hai lão giả kia cũng không giật mình.

Bọn họ cũng đều biết năng lực của Húc Nhật thương thành Sát Thủ Đường, nếu ngay cả Giang gia Tam công tử mà cũng không biết mới là chuyện lạ.

"Đồng Triết Tử! Giang gia chúng ta hận không thể ăn thịt uống máu của hần."

Thanh niên trong ánh mắt hung quang thiểm (trong mắt ánh lên vẻ thù hận).

Bởi vậy có thể thấy được thực lực đáng sợ của Húc Nhật thương thành. Trên tờ giấy có miêu tả thực lực, cũng không miêu tả thân phận sát thủ.

”Đỉnh phong Vô Thánh xuất thủ (ra tay), chỉ cần chú ý một chút là có nắm chắc việc giết chết mục tiêu kia.” Thanh niên trên mặt có chút nhịn không được, lộ ra tia hỉ sắc (vẻ mặt vui mừng).

”Đây là...”

Thanh niên giở đến một tờ cuối cùng.

”Cực mạnh Vô Thánh?”

Thanh niên cùng với hai vị lão giả bên cạnh đều có chút giật mình.

Trong đó, lão giả cao gầy dò hỏi:

”Quần sự, danh hiệu cực mạnh Vô Thánh này tại sao chúng ta từ trước đến giờ chưa bao giờ nghe qua?”

Nhị quần sự trên mặt lộ ra một tia kiêu ngạo:

”Ba vị, danh hiệu cực mạnh Vô Thánh này chính là cấp độ do Sát Thủ Đường chúng ta định ra. Phóng nhân toàn bộ Đoàn Mộc đại lục, những tổ chức sát thủ khác tuyệt không thể có cường giả lợi hại như thế... Ta có thể nói cho các người rằng, chỉ cần vị cực mạnh Vô Thánh này xuất thủ, trừ phi đạt tới cấp bậc Chiến Thần, nếu không...”

”Không phải là Húc Nhật Vô Thánh chứ.”

Thanh niên không khỏi kinh hô.

”Hừ.”

Nhị quần sự sắc mặt trầm xuống, khiển trách quát mắng.

”Cường giả sau lưng là ai (ý nói thân phận sát thủ), không phải là việc các người quần.”

Hại gã lão giả lập tức lôi kéo người thanh niên. Mà người thanh niên cũng tự biết mình nói sai.

”Ta cũng có thể nói cho các người, cực mạnh Vô Thánh xuất thủ, tuyệt không xảy ra vấn đề gì.”

Nhị quần sự phi thường tin tưởng nói.

”Mục tiêu kia...” Thanh niên trong đôi mắt xẹt qua một tia hung quang, cắn răng nói:

”Muốn mời, phải mời người lợi hại nhất! Ta muốn mời vị cực mạnh Vô Thánh, đem mục tiêu kia bắt sống giao cho Giang gia chúng ta. Nói đi, giá cả là bao nhiêu?”

Thanh niên đã có sự chuẩn bị tốt để vung ra một đao tàn nhẫn (chuẩn bị tinh thần cho một cái giá trên trời), bên cạnh, hai vị lão giả cũng không hé răng.

Nhị quần sự cười lắc đầu:

”Vị cực mạnh Vô Thánh này là thân phận thế nào? Tiền tài bao nhiêu hần cũng không để ý! Muốn mời hần duy nhất chỉ có một biện pháp, trừ phi người có một trong ba mươi sáu khối thạch điều mà năm đó Thần phủ thiên thần ‘Đại Vũ’ lưu lại, đợi sau khi nhiệm vụ thành công, các người đem thạch điều này giao cho hần trong ba năm! Ba năm sau sẽ trả lại cho các người. Sát Thủ Đường chúng ta bảo đảm điều đó.”

”Đương nhiên, nếu các người muốn cực mạnh Vô Thánh bắt sống Đồng Triết Tử, có chút phiền phức, có thể phải thêm chút hoàng kim.”

Nhị quần sự bổ sung thêm.

Mấy ngày nay, có nhiều người muốn mời cực mạnh Vô Thánh xuất thủ, Sát Thủ Đường cũng muốn có thêm vài nét bút sinh ý.

Thế nhưng... Điều không ai có ba mươi sáu bức thạch điều, mà nhị quần sự cũng chỉ là dựa theo sự an bài của cấp trên, theo thường lệ nói như vậy, dù sao bọn họ cũng không biết, gia tộc nào có một trong ba mươi sáu khối thạch điều.

”Thạch điều ‘Khai Sơn Tam Thập Lục Thức’?”

Tên thanh niên cả kinh, không khỏi quay đầu nhìn về phía hai vị lão giả bên cạnh.

Hiện giờ trong Giang gia, quyền lực cao nhất chính là ba kẻ bọn họ.

Trong Giang gia gia tộc, đích xác cũng có một khối thạch điêu. Bất quá, thạch điêu này rất trân quý, bọn họ cũng có chút luyến tiếc.

”Ba người các người hãy cẩn thận suy nghĩ đi.”

Nhị quân sự cười cười, đứng dậy đi ra khỏi phòng, đồng thời đóng cửa phòng lại. Trong phòng chỉ còn lại có ba người bọn họ.

”Nhị bá, lục thúc.”

Thanh niên có chút chần chờ.

”Thạch điêu này xuất ra, ba năm sau sẽ lấy lại! Nhưng... Ta cũng lo lắng, Húc Nhật thương thành kia thêm thường đối với thạch điêu. Chắc chắn bọn họ phải chú trọng danh dự, nhất định sẽ trả lại chúng ta. Nhưng sau khi trả lại, nói không chừng còn có thể hạ thủ tàn nhẫn đối với chúng ta.”

Mặt khác, hai lão giả cũng lo lắng điểm này. Khối thạch điêu cho dù cho mượn ba năm cũng không có ảnh hưởng gì.

”Hong nhi.”

Vị lão giả béo tròn ánh mắt nhú lại. Hạ giọng nói.

”Khối thạch điêu ‘Khai Sơn Tam Thập Lục Thúc’ này, tuy rằng vô cùng kì diệu. Nhưng Giang gia ta chiếm được lâu như vậy, cũng không có một ai dựa vào nó luyện ra cái gì tuyệt thế phủ pháp cả! Một khối thạch điêu, tác dụng cũng không lớn. Ta xem ra... Như vậy, trước hết giao cho vị cực mạnh Võ Thánh kia nghiên cứu ba năm, sau đó, chúng ta cũng không cần lấy về. Trực tiếp nhờ Húc Nhật thương thành giúp chúng ta bán đấu giá!”

”Giang gia chúng ta lúc này đây, tiền ăn đã giảm nhiều. Nếu muốn Đông Sơn tái khởi, phải tăng cường quân binh, phải mời chào lôi kéo nhiều nhân thủ, đều cần dùng vàng bạc!”

”Một khối thạch điêu trong gia tộc cũng vô dụng, không bằng đổi lại chút hoàng kim. Tục truyền, trên một lần đá trơ thạch điêu đều bán với giá vượt qua năm mươi vạn lượng hoàng kim. Một khối thạch điêu này, theo lý thuyết, giá cả sẽ không thấp hơn so với nó.”

Lời này vừa nói ra, hai người kia đều khẽ gật đầu.

”Ân, quyết định làm như vậy đi!”

Thanh niên ánh mắt phát lạnh: ”Cái mục tiện nhân Đồng Triết Tử kia, trong địa lao, đã tra tấn cha ta cho đến chết. Ngay cả ta... Nếu không phải trốn ra sớm, cũng bị nàng tra tấn mà chết, mục tiện nhân này... Không bắt được nàng, ta chết cũng nuốt không trôi hận này.”

Hắn vĩnh viễn không quên được cuộc sống đầy ác mộng sau khi bị bắt giữ.

Không quản là tôn nghiêm, thân thể, vũ nhục trước nay chưa từng phải nếm chịu, đã làm cho thanh niên ra nông nổi này. Gặp phải ác mộng liên tiếp trong hơn một tháng, ngày nào trong mộng cũng đều mơ thấy tình cảnh kia khiến hắn điên cuồng.

”Mục tiện nhân!!! Ta nhất định phải tự tay tra tấn nàng đến chết, ta muốn khiến cho nàng phải hối hận!”

Thanh niên lập tức đứng dậy, hướng nơi nhị quân sự ở phía ngoài đi đến.

Bọn họ đồng ý!

Muốn mời, phải mời người cực mạnh ‘Cực mạnh Võ Thánh’ thì mới có mười phần nắm chắc!

Chạng vạng thời gian (chiều tối), bên dưới Thần Phủ Sơn, ở ven hồ Nguyệt Nha, khói bếp bay lượn lơ.

Mà Đẳng Thanh Sơn đang đi trên đường ở trong rừng cây. Mỗi một bước, thân hình đều là chột lóe lên, phóng đến nơi xa xa, nhìn như thông thả, nhưng lại nhanh một cách quỷ dị.

”Không đúng, vẫn có chút không đúng.”

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, hẳn giờ phút này đang cân nhắc, dựa vào lĩnh ngộ trên Thổ Hành Chi Đạo, sáng chế một loại khinh công thân pháp thuộc tính Thổ Hành Chi Đạo! Khinh công thân pháp, đúng là nhược điểm lớn nhất của Đằng Thanh Sơn hiện giờ.

Bỗng nhiên, xa xa xuất hiện không ít thân ảnh đang tiến lại.

”Đằng tiên sinh.”

Thật xa truyền lại tiếng hô vang.

Đằng Thanh Sơn nhìn ra xa xa, liếc mắt một cái, nhận ra lục trưởng lão của Húc Nhật thương thành đang cầm đầu một đám người đi đến, không khỏi nở nụ cười nói.

”Lục trưởng lão, đã muộn như vậy lại tới đây, chẳng lẽ lại có tin tức gì tốt sao?”

313. Chương 10: Song Sơn Thành

”Ha ha, có tin tức tốt về ba mươi sáu bản khắc đá đây.” Lục trưởng lão cười đi tới.

Ba mươi sáu bản khắc đá?

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên.

”Đi, Lục trưởng lão, chúng ta vào trong phòng nói chuyện!”

Trong phòng lò sưởi đang cháy nên rất ấm áp.

Đằng Thanh Sơn và Lục trưởng lão ngồi đối diện nhau.

”Lục trưởng lão, người nói là ”Sát Thủ Đường” của Húc Nhật Thương Hành các người tiếp được một nhiệm vụ để ta đi giết người hả?”

Đằng Thanh Sơn nhíu mày hỏi. Lục trưởng lão vội giải thích:

”Sát Thủ Đường nhận được nhiệm vụ, nhưng không phải giết người, mà là bắt sống! Bắt sống người rồi mang về cho Sát Thủ Đường chúng ta là được”.

Bắt sống và giết người thật ra không khác nhau.

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ. Kịp trước, Đằng Thanh Sơn là sát thủ của tổ chức sát thủ RED. Tổ chức đã có lệnh, Đằng Thanh Sơn không dám cãi lại về việc giết một người mà mình không có quan hệ gì. Nhưng kiếp này, qua bao nhiêu ngày tràn ngập tình cảm ở Đằng gia trang đã khiến tư tưởng của Đằng Thanh Sơn hơi có biến hóa!

Đối với người muốn giết mình hoặc ngăn trở mình, ví dụ như quân đội điên cuồng trên thảo nguyên, hoặc người của Thanh Hồ Đảo đuổi giết mình, Đằng Thanh Sơn sẽ không lưu tình chút nào.

Nhưng người chẳng có quan hệ gì...

”Muốn ta bắt ai?” Đằng Thanh Sơn hỏi lại.

”Đồng Triết Tử!” Lục trưởng lão nói

”Đồng Triết Tử là ai?” Đằng Thanh Sơn chẳng biết gì về người này nên hỏi lại.

Lục trưởng lão cười ha ha

”Đằng tiên sinh, quả là hai tai không nghe thấy chuyện bên ngoài, chỉ chuyên tâm tu. Đồng Triết Tử cũng là một đại nhân vật ở Đông Hoa Thành. Là nữ gia chủ hiện tại của Đông Gia ở Song Sơn Thành!

Đằng Thanh Sơn giật mình:

Nữ gia chủ sao?

Nữ mà đã có thể lên làm gia chủ, Đằng Thanh Sơn quả thật bội phục. Người như thế bình thường phải vượt qua vô vàn khó khăn!

”Đúng, hơn nữa, nàng đã là cường giả tiên thiên Vũ Thánh.”

Lục trưởng lão nói rồi lắc đầu.

”Đương nhiên trước mặt Đằng tiên sinh, nàng chỉ là một tiểu hài tử vừa biết đi.”

Vì sao ta phải bắt nàng?

Đằng Thanh Sơn hỏi:

”Ta muốn biết, nhiệm vụ này do ai đưa ra?”

Lục trưởng lão giải thích:

”Là Giang Gia! Giang Gia đó là một siêu đại gia tộc ở Đông Hoa Thành, nhưng lần này khi đại chiến với Đồng Gia đã trúng kế. Cả Gia tộc không ít người bị bắt làm tù binh. Đến cả gia chủ Giang gia cũng bị bắt! Sau đó, Giang Gia phái ra cao thủ mới miễn cưỡng cứu ra được tam công tử. Những người khác đều chết sạch. Hơn nữa trận này Giang Gia cũng tổn thất căn cơ nặng nề! Giang Gia có thể nói là hận thấu xương Đồng Gia. Đặc biệt là tam công tử Giang Gia. Nghe đồn khi bị giam, hắn nhận đủ mọi hành hạ cực khổ.”

Lục trưởng lão giải thích.

”Do đó, họ mới bắt chấp tất cả, phải mời cho được tiên sinh bắt sống Đồng Triết Tử, giao cho Giang Gia để họ xử trí.”

Đằng Thanh Sơn tỉnh ngộ, gật gật đầu.

Hai nhà tranh bá, âm mưu quỷ kế là việc bình thường. Đằng Thanh Sơn cũng không cho là ai đúng ai sai.

”Đồng Triết Tử này là người như thế nào?” Đằng Thanh Sơn hỏi.

”Việc này ta thật ra không hiểu rõ lắm.”

Lục trưởng lão cười lắc đầu.

”À, Đồng Triết Tử thật ra có vài thứ thú vị. Nàng cưới đến chín nam nhân.”

”Nàng cưới hả?”

Đằng Thanh Sơn nhún mày kinh ngạc.

”Ha ha.”

Lục trưởng lão cười phá lên.

”Đúng, chính là nàng cưới! Trong thiên hạ, nam nhân tam thê tứ thiếp nhiều vô kể. Nhưng Đồng Triết Tử làm gia chủ, cũng thập phần khí phách, cưới chín nam nhân, rồi nói đó là nam thiếp của nàng!”

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên.

Điều này làm Đằng Thanh Sơn liên tưởng đến nữ hoàng đế đầu tiên trong lịch sử kiếp trước, Võ Tắc Thiên.

”Chắc chắc, thú vị đây.” Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

”Đằng tiên sinh, nhiệm vụ này ngươi có tiếp nhận hay không?” Lục trưởng lão hỏi.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt:

Ta thật sự hơi tò mò về cô Đồng Triết Tử này. Nhưng, nhiệm vụ tiếp hay không thì ta tạm thời chưa thể ra quyết định. ”Vậy thế này đi, các ngươi nói cho ta biết, Đồng Triết Tử ở địa phương nào, ta đi tới đó xem! Tới đó, ta sẽ có quyết định.”

”Được.”

Lục trưởng lão cười ha hả nói:

”Việc này cứ để Đằng tiên sinh tự quyết định. Nếu tiên sinh bắt được Đồng Triết Tử, tốt nhất cứ giao Đồng Triết Tử này cho Húc Nhật tửu lâu, Đông Hoa đài ở Vũ An Thành, hoặc tiệm thuốc ‘Ngũ Vị đường’ là được.”

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ, không nói gì.

”Nhưng ta muốn nói trước. Tất cả, phải do Đằng đại ca tự mình quyết định.”

Lý vội bổ sung, hiển nhiên hơi lo sẽ làm ảnh hưởng tới Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn không khỏi đau đầu, nhìn Lý lúc này vẻ mặt thấp thỏm, không khỏi nở nụ cười.

Mã phu lão Ông và Tiểu Bình, đều ở trên bàn ăn không dám nói chen vào. Về phần Đằng Thú... Hắn chỉ ngu ngơ, đầu óc rất đơn giản, chỉ biết người nào đối xử với mình tốt thì không giết, đối xử với mình không tốt thì giết!

Đêm khuya, tại hang núi Thần Phủ Sơn.

Một quả Thiết Diệp Quả phát ra vàng sáng màu xanh được đặt trong hang núi. Đằng Thanh Sơn đang khoanh chân tĩnh tọa, trước mặt để ba mươi sáu khối khắc đá thành hàng. Bây giờ đã khuya, Tiểu Lý, Tiểu Bình cũng đều chìm vào giấc ngủ rồi.

”Người đó, đầu to thân dài vào đây làm gì”

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía thông đạo bên cạnh.

Con Lục Túc Dao, đầu đã thò ra tới chỗ đám người Đằng Thanh Sơn bên này, còn thân mình thì vẫn còn ở thông đạo, một phần thân hình vẫn còn ở trong hang ổ của nó.

”Hồng...”

Lục Túc Dao đảo đồng tử đen nhánh trong đôi mắt ốc nhồi của nó, nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười thâm.

Từ khi hắn ở đây, thiên địa linh khí đã trở nên không còn cuồng loạn mà rất yên bình. Còn con Lục Túc Dao thì không ngu, tự nhiên cũng muốn tới chỗ trung tâm thiên địa linh lực... Do đó, dưới tình huống không đắc tội với Đằng Thanh Sơn, nó đã mon men đến gần.

Con Lục Túc Dao, cũng chẳng tôn trọng ta gì cả.

Đằng Thanh Sơn cảm giác được ý ẩn chứa trong mắt của Lục Túc Dao.

Đúng vậy, nếu chính diện chém giết, ta cũng không thể đánh bại nó! Trong hang núi, nơi nhỏ hẹp, ta còn có thể đấu với nó một trận. Nếu ra bên ngoài, ta còn có thể rơi vào hạ phong.

Đằng Thanh Sơn rất muốn thu phục Lục Túc Dao!

Tương lai khi trở lại Cửu Châu, Đằng Thanh Sơn có thể tưởng tượng sẽ chém giết như thế nào. Có Lục Túc Dao giúp một tay, hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.

Đáng tiếc...

Con yêu thú này ít nhất phải hơn một ngàn tuổi, hơn nữa thực lực chẳng yếu hơn hắn, muốn thu phục thì rõ là nằm mơ. Bởi yêu thú đều có ngạo khí rất lớn.

Sáng sớm hôm sau, tất cả bọn Đằng Thanh Sơn đã ly khai hang núi dưới đất, đi tới bờ hồ Nguyệt Nha.

Vì Đằng Thanh Sơn sắp xuất phát đi Đông Hoa vực, cho nên tất cả bọn Tiểu Lý đều tới tiễn Đằng Thanh Sơn.

Thanh Loan ở lại đây để phòng ngừa con Lục Túc Dao sinh ra tâm tư riêng

Đằng Thanh Sơn cười, nhìn Lý, Tiểu Bình, Đằng Thú, lão Ông.

"Từ đây tới Đông Hoa Vực Song Sơn Thành, cũng phải mấy ngàn dặm đường. Cuồng Phong Ứng cũng là yêu thú tiên thiên, một ngày có thể bay trên vạn dặm, cho dù chậm một chút, thì phỏng chừng ngày mai, ta cũng sẽ tới nơi."

Đằng đại ca, đi đường cẩn thận một chút.

Lý nhẹ giọng nói.

Lời nhắc nhở của Lý làm Đằng Thanh Sơn giật mình, nhớ lại hoàn cảnh kiếp trước.

Năm đó trong tổ chức sát thủ, mỗi khi Đằng Thanh Sơn xuất động nhận nhiệm vụ, Tiểu Miêu sẽ hôn một cái, dặn dò một tiếng. Còn khi Tiểu Miêu nhận nhiệm vụ, Đằng Thanh Sơn cũng tiễn Tiểu Miêu như thế. Thê tử tiền trượng phu, trượng phu tiễn thê tử, tình cảnh đó đã ăn sâu vào ký ức của hắn.

"Đằng đại ca?" Lý hô một tiếng.

"Ừm, chờ huynh trở lại."

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Cuồng Phong Ứng, vỗ vỗ nhẹ lưng nó.

Cuồng Phong Ứng lập tức hưng phấn dang đôi cánh vẫy vài lần, làm bốc lên một đồng tuyết, sau đó bay lên không. Đến khi Cuồng Phong Ứng bay đến độ cao hơn hai mươi trượng là khoảng cách cao hơn những tán cây rừng, Đằng Thanh Sơn mới cầm Luân Hồi thương, nhảy vọt lên, rơi thẳng xuống lưng con Cuồng Phong Ứng.

Ngón tay Đằng Thanh Sơn chỉ về phương bắc.

"U..."

Thanh âm vang lên vang vọng cả thiên địa. Cuồng Phong Ứng lập tức lao về phía đông bắc. Trong nháy mắt, đã biến mất ở phía chân trời xa xa.

Đông Hoa Vực Song Sơn Thành, cũng là một trong ba mươi sáu thành chủ trong thiên hạ.

Đằng Thanh Sơn cũng có bản đồ Đoan Mộc Đại Lục. Dựa vào các loại vật mốc đối chiếu thì với tốc độ kinh người của Cuồng Phong Ứng trên không trung, qua buổi trưa đã đến cách Song Sơn Thành mấy ngàn dặm.

Song Sơn Thành, giữa hậu viện của Húc Nhật tử lâu.

Không thể không nói, danh khí Húc Nhật tử lâu còn lớn hơn những thế lực khác ở Đoan Mộc Đại lục nhiều. Đằng Thanh Sơn rất dễ dàng tìm được Húc Nhật tử lâu.

"Bái kiến Đằng cung phụng!"

Đại chương quỹ tử lâu cung kính hành lễ.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu.

Đại chương quỹ mặt to cười tủm tỉm:

"Ta vừa nhận được tin, nói Đằng cung phụng sẽ đến Song Sơn Thành. Không ngờ ngài tới nhanh như vậy. Không biết cung phụng đại nhân có việc gì phân phó?"

"Ta muốn một phần bản đồ Song Sơn Thành, trong đó kể lại chi tiết về vị trí của Đồng Gia."

Đằng Thanh Sơn phân phó.

"Vâng."

Đại chương quỹ vội an bài người.

"Tìm được rồi thì đưa cho ta. Ta ở trong tử lâu của người ăn cơm trưa."

Đằng Thanh Sơn nói rồi đi vào tử lâu. Đại chương quỹ vội đi theo một bên:

"Cung phụng đại nhân, lâu ba đã đầy khách, đại nhân chờ một chút ta bảo bọn họ đi xuống."

"Không cần, ở lâu một tùy ý tìm một vị trí là được."

Đặng Thanh Sơn lúc này hơi suy tư.

"Không biết có nên bắt Đồng Triết Tử hay không nhỉ."

314. Chương 11: Nhất Ẩm Nhất Trác

"Tùy tiện mang lên một chút món ăn là được. Ba món ăn, một món canh, một bầu rượu."

Đặng Thanh Sơn phân phó nói, đại chương quỹ kia liền lập tức an bài đầu bếp làm một chút thức ăn tinh xảo, cao cấp.

"Beng!" "Beng!" Một tiếng tựa như chiêng trống đánh vang lên.

Thanh âm từ trên đường cái ngoài tửu lâu truyền đến. Đặng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mười con đà thú song song đi trên đường phố, những người đi đường liền cuống quýt tránh sang hai bên.

"Tránh ra, tránh ra!"

"Mau tránh ra!"

Một tiếng tiếng quát lớn vang lên ở phía xa.

Tiếng chân thú dày đặc làm mặt đất bị chấn động, lập tức có khoảng sáu gã kỵ sĩ cưỡi Đà thú song song đi lên phía trước. Phía sau, một tên kỵ sĩ cầm lá cờ dơ lên cao, trên lá cờ theo gió tung bay có một chữ "Đồng" lớn, và khoảng hơn hai trăm kỵ sĩ đi theo phía sau.

Ở phía sau chính là một chiếc xe hào hoa xa xỉ, ước chừng có sáu bánh, dùng bốn con Chiến Hống Lôi để kéo xe ngựa!

Chất liệu gỗ của xe ngựa có màu đỏ sậm, mặt trên còn có một lớp vàng mỏng gắn bên cạnh, có vẻ rất đẹp đẽ và quý giá.

"Đây là đoàn xe của Đồng gia?"

Đặng Thanh Sơn bừng chén rượu lên, trong lòng thầm khen: "Thật xa xỉ."

"Chắc chắn, đây là đội săn bắn của Đồng nữ vương a. Nghe nói, xe ngựa kia có giá trị hơn mười vạn lượng bạc.

"Người thì biết cái gì. Xe ngựa kia được tạo thành từ một loại gỗ chỉ ở Hỏa Diễm Linh mới có, 'Ấm Hương Mộc'. Nhiều ám kim mộc như vậy, cho dù không chạm trổ, giá trị cũng hơn một vạn lượng hoàng kim, cũng chính là hơn một trăm vạn lượng bạc. Những con Chiến Hống ở phía trước, đều là 'Tuyệt Thần Chiến Hống', cũng chính là Chiến Hống lông trắng, một con ít nhất cũng có giá hơn một vạn lượng bạc."

"Bên trong xe ngựa kia chính là ai a? Đồng nữ vương?"

"Cũng không nhất định, nói không chừng là tiểu nữ vương."

...

Tiếng nghị luận vang lên bên trong tửu lâu, mỗi người sợ hãi than, cũng làm Đặng Thanh Sơn nghe thấy không ít.

"Phô trương, xa xỉ!" Đây là ấn tượng đầu tiên của Đặng Thanh Sơn về Đồng Triết Tử.

"Con mẹ nó, thật xui xẻo."

Một lão giả gầy gò trên người có tro bụi, đầu gối quần đều như bị thương chửi nhỏ một tiếng, đi vào bên trong Húc Nhật Tửu Lâu. Thị nữ tửu lâu liền tới đón tiếp, vẻ mặt mang theo nụ cười, nói:

"Khách quan, lầu một, lầu hai, lầu ba của tửu lâu chúng ta đều đã đầy khách. Khách quan, nếu không ngại xin chờ một lát!"

"Thật xui xẻo, muốn ăn cơm mà cũng không có chỗ!"

Lão giả gầy gò này rất khó chịu, một bụng bất mãn.

"Vị lão ca này, nếu không chê thì tới đây ngồi đi."

Ở bên cạnh, ngồi dựa vào cửa sổ, Đằng Thanh Sơn cười hô.

Lão giả kinh ngạc quay đầu nhìn lại, thấy Đằng Thanh Sơn cũng vừa mới bắt đầu ăn.

"Ha ha, xem ra vận khí hôm nay của ta cũng không phải là quá kém."

Lão giả gầy gò cười tùm tùm bước đến, ngồi vào bàn của Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn phân phó: "Thêm một đôi dưa, một cái chén."

"Vâng!"

Thị nữ đã được đại chương quỹ dặn dò, biết Đằng Thanh Sơn có địa vị bất đồng, ngay lập tức liền chuẩn bị một phần món ăn lớn.

Mang tới.

"Vị Tiểu ca này, ta họ Vương, xin cảm ơn người trước!"

Sau khi lão giả gầy gò này ngồi xuống, tiếp nhận đôi dưa do thị nữ đưa tới, trước hết liền gấp hai miếng thức ăn bỏ vào miệng, sau đó trực tiếp rót rượu, uống một ly, sau đó nói: "A, món ăn này, rượu này thật không tệ. Ta đến nơi này cũng không ít lần, nhưng cũng chưa từng được uống rượu ngon như vậy!"

Đằng Thanh Sơn cười: "Vương lão ca, vừa đi qua chính là đoàn xe của Đồng gia sao?"

Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ...

Một khi bắt sống Đồng Triết Tử, đem Đồng Triết Tử đưa cho Giang gia, vận mệnh của Đồng Triết Tử này sẽ rất bi thảm.

Cho nên, trước đó Đằng Thanh Sơn muốn tìm hiểu xem, Đồng Triết Tử này rốt cuộc là loại người nào.

"Đúng vậy, đó chính là đội săn bắn của Đồng gia a."

Lão giả gầy gò sờ sờ cái mũi, thấp giọng mắng một tiếng: "Đám hỗn đản này thật kiêu ngạo. Vừa rồi ta đi ở bên rìa đường cái, còn bị một con Đà thú huých một lần, thiếu chút nữa khiến xương cốt của lão già ta gãy rời! Thật sự là xui xẻo."

Sau đó, lão giả gầy gò kinh ngạc liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn: "Tiểu ca, người là người ở bên ngoài tới?"

"Đúng, người bên ngoài, ta vừa tới Song Sơn Thành." Đằng Thanh Sơn gật đầu.

"Cái này khó trách. Người địa phương chúng ta, ai chẳng biết Đồng gia nữ vương? Chắc chắc..." Lão giả gầy gò cảm thán, lập tức nói tiếp: "Đồng nữ vương này, cũng chính là Đồng gia gia chủ."

"Trong xe ngựa kia là Đồng gia gia chủ?" Đằng Thanh Sơn hỏi.

"Ai biết?" Lão giả gầy gò lắc đầu.

"Đồng nữ vương có một con gái, tính tình rất giống mẹ. Đồng nữ vương yêu thích săn bắn, con gái của nàng cũng như vậy. Trên xe ngựa có thể là Đồng nữ vương, cũng có thể là con gái nàng... Quên đi, không nói chuyện về Đồng nữ vương nữa, nếu không nói không chừng sẽ có phiền toái, vì Đồng nữ vương rất lợi hại."

Lão giả gầy gò hạ thanh âm xuống rất thấp.

"Lão ca, đây là lần đầu tiên ta đến Song Sơn Thành. Người nói cho ta nghe một chút, Đồng gia gia chủ này thật sự đáng sợ như vậy, đến mức các người đều phải gọi là "Đồng nữ vương" sao?"

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

"Chắc chắn, Tiểu ca." Lão giả gầy gò buông chén rượu, cúi người về phía Đằng Thanh Sơn, hạ giọng nói: "Đồng nữ vương này cũng không phải là người bình thường, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn! Không quản là

người dưới tay, hay là con dân khu vực dưới trướng của nàng, ai chẳng biết là Đồng gia nữ vương lợi hại. Hậu viện của Đồng nữ vương, phân dùng cho hoa và cây cảnh đều là từ thịt người!”

”Phân từ thịt người?” Đằng Thanh Sơn rùng mình.

”Đương nhiên.” Gầy gò lão giả nói tiếp: ”Đồng nữ vương thích nhất là tra tấn người khác. Nghe nói, ngay cả một viên Đại tướng dưới trướng, vì không cẩn thận mà đắc tội nàng, bị nàng dùng roi đánh đến chết! Cho dù là mệnh tốt hay mệnh thảm... đều vào trong mật lao của Đồng nữ vương!”

”Bí lao?”

Đằng Thanh Sơn lộ vẻ kinh ngạc: ”Đại gia tộc nào cũng đều có lao ngục, bí lao của Đồng nữ vương này lại đáng sợ như vậy?”

”Đó là sự thật.”

Lão giả gầy gò thấp giọng nói: ”Đồng nữ vương tra tấn người thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn. Từ trong phủ nàng truyền ra, ngoài cách tra tấn bình thường còn có 'Kỵ Huyết Đà', hay 'Xuyên Khải Trung'.”

”Cái gì là Kỵ Huyết Đà?” Đằng Thanh Sơn liền hỏi.

Lão giả gầy gò đắc ý cười lộ lên, thấp giọng nói: ”Kỵ Huyết Đà cũng không phải là hồng mao Đà thú cho người cười, mà là - cỡi quần phạm nhân, trói hai tay, sau đó tách hai chân phạm nhân ra, ngồi ở trên ”cái nệm” bằng sắt. Biết cái nệm gỗ không?”

Đằng Thanh Sơn gật đầu, mặt cắt cái nệm gỗ đều là hình tam giác.

”Hai chân phạm nhân được kéo sang hai bên (như kiểu xé người làm đôi vậy), trên cái nệm sắt kia. Nó thật sự rất đau a! Máu tươi chảy ròng, nhiễm hồng cái nệm sắt, cho nên được gọi là ”Kỵ Huyết Đà”.”

”Còn có các loại khổ hình khác như 'Xuyên Khải Giáp', 'Thiết Sơ Tử'... Quên đi, chúng ta ăn cơm, cũng không nói chuyện ghê tởm này nữa.”

Lão giả gầy gò lắc đầu: ”Tóm lại, Đồng nữ vương kia cũng thật sự rất cay độc. Bên trong Đồng phủ, những thị nữ, người hầu ở trước mặt nàng, không ai là không nơm nớp lo sợ!”

”Nghe nói, có đôi khi nàng sáng chế loại khổ hình mới, không kịp tìm phạm nhân, liền bắt một chút người hầu không vừa mắt đi ném thử.”

Đằng Thanh Sơn nghe vậy mày nhẩn lại.

”Lão ca, người tiếp tục ăn, ta ra ngoài có chút chuyện.” Đằng Thanh Sơn lưng đeo Luân Hồi Thương, đi ra bên ngoài.

”Tiểu ca, người đừng đùa ta, còn tiền bữa cơm này thì sao!?”

Lão nhân này sợ tới mức liền đứng lên. Ăn loại thức ăn này, hẳn biết giá cả khẳng định là rất đắt.

”Vị khách quan này xin đừng lo lắng, vị đại nhân kia đã thanh toán tiền.”

Thị nữ ngay lập tức liền chạy tới.

Lão nhân vừa nghe, nhất thời mặt đỏ bừng.

...

Lưng đeo Thương, Đằng Thanh Sơn một mình một người đi trên đường phố.

”Khó trách lục trưởng lão nói, người Giang gia bị bắt giữ, chịu hết tra tấn này tới tra tấn khác nên hận Đồng Triết Tử tới tận xương!” Đằng Thanh Sơn thầm than: ”Khó trách muốn mời ta xuất thủ. Không quản như thế nào... người có tâm địa độc ác như thế, cũng rất đáng chết.” Trong lòng Đằng Thanh Sơn đã làm ra quyết định --

Bắt sống Đồng Triết Tử!

Dựa vào bản đồ bên trong thành mà đại chương quỹ đưa cho, không bao lâu, Đằng Thanh Sơn liền đi tới cửa Đồng phủ.

Đồng phủ chiếm một diện tích khá lớn, chỉ riêng từ cửa chính nhìn vào trong đã có hơn mười phủ đệ rộng rãi, hào hoa và xa xỉ.

Chỗ cửa chính có mười mấy tên quân sĩ đang trông coi.

"Đứng lại, đây là Đồng phủ, người rảnh rồi xin dừng lại."

Lập tức một gã quân sĩ cầm trong tay trường thương, hướng Đằng Thanh Sơn đang chậm rãi đi tới, quát.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười, tiếp tục đi tới.

"Ân?" Biểu tình của nhóm quân sĩ lập tức trở nên nghiêm túc.

"Tiểu tử, muốn chết phải không?" Chừng mười tên quân sĩ dần vây Đằng Thanh Sơn vào trong.

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười! Lưu lại mơ hồ tàn ảnh, Đằng Thanh Sơn liền từ trong khe hở đám người mà xuyên qua.

"A." Các quân sĩ kinh ngạc nhìn thấy một tàn ảnh tiêu tán ở trước mắt. Bọn họ quay đầu lại, liền nhìn thấy Đằng Thanh Sơn đã tiến vào bên trong phủ, quỹ dị nhất chính là - Đằng Thanh Sơn tựa như tản bộ đọc sách trong sân vắng, nhưng mỗi một bước đi đều hơn bảy tám trượng. Thân hình mơ hồ vài lần, sau đó liền hoàn toàn biến mất trong phạm vi tầm mắt của bọn họ.

Các quân sĩ nhìn nhau, trong đôi mắt đều lộ vẻ hoảng sợ.

"Có thích khách!"

"Có thích khách!"

Các quân sĩ này lập tức cao giọng, gào thét lên.

"Có thích khách!"

Tiếng la vang vọng cả Đồng phủ, ngay cả những người đi đường và dân cư ở xung quanh cũng lập tức bị tiếng động lớn này làm xôn xao.

...

"Có thích khách! Có thích khách!"

Quân sĩ tuần tra trong Đồng phủ rất nhiều, còn có không ít môn khách lợi hại. Khi tiếng hét "Có thích khách" vang lên, cả Đồng phủ nhất thời nháo nhào.

"Đứng lại!"

Đằng Thanh Sơn nghe vậy, mỉm cười, tiếp tục bước chậm về phía trước. Giờ phút này, Đằng Thanh Sơn thì triển đúng là thân pháp khinh công được sáng chế thông qua "Thổ Hành Chi Đạo". Đương nhiên, bộ thân pháp khinh công được sáng chế này, tốc độ cũng không nhanh đến mức như Đằng Thanh Sơn tưởng tượng.

Nhưng ngay cả như vậy, tốc độ khinh công cũng đuổi kịp và vượt qua Tiên thiên Kim Đan bình thường.

"Thích khách ở bên kia!"

"Ở bên kia!"

Từng tiếng kêu to vang lên, hấp dẫn đại lượng quân sĩ chạy tới. Thực ra, rất nhiều người chỉ có thể trở mắt nhìn thấy thân hình Đằng Thanh Sơn mơ hồ vài lần, sau đó liền biến mất trong phạm vi tầm mắt bọn họ.

Tốc độ quá nhanh!

Thân pháp rất quỷ dị!

"Ha ha, tiện nhân Đồng Triết Tử người, nghe thấy chứ? Có người đến ám sát ngươi, ha ha... Ta lần trước đã từng nói, loại tiện nhân như ngươi, lão thiên không thể tha thứ! Hiện tại có người tới giết ngươi, ha ha..."

Tiếng cười kia có chút quỷ dị, dường như giống với miệng của một cái động.

Đằng Thanh Sơn lập tức tản bộ về phía thanh âm phát ra.

”Bắt lấy hắn!”

”Giết chết hắn!”

Ở trong chặn đường một lui một đuổi theo, Đằng Thanh Sơn lại dễ dàng đi tới một khu vườn trong tòa Đồng phủ.

”Thiết lão Tam, rất có cốt khí, nhờ ngươi chín cái răng còn dám mắng, tiếp tục...”

”Nhỏ tiếp chín cái nữa cho ta. Cứ nhỏ từ từ, từ bây giờ đến lúc chạng vạng còn ba giờ nữa. Ba giờ nhỏ chín cái răng, không thể nhanh, cũng không thể chậm, cùng nhau để thanh âm cao cao tại thượng của hắn vang lên...”

Ngươi là một con tiện nhân, người không thu ngươi, trời sẽ bắt ngươi, ngươi đừng để... Ô ô...!!!

Một thanh âm thống khổ truyền đến.

Trong khu vườn xinh đẹp này không hề thiếu cao thủ, nhưng lại không có một người nào có thể ngăn cản được Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn thấy một thân màu đỏ ở phía xa, thoát nhìn đó là một mỹ phụ tầm ba bốn mươi tuổi, thân thể đầy đặn. Mỹ phụ nhân kia ngồi trên ghế cao, phía sau đứng một loạt cao thủ. Giờ phút này, ánh mắt dụ dỗ của nàng quét về phía Đằng Thanh Sơn.

”Ngươi thật sự là Đồng Triết Tử?”

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh hỏi.

315. Chương 12: Ai Bắt Ai?

Trên mặt đất đều được lót bởi những phiến đá lót chỉnh tề, trên đó cũng không có tuyết, chỉ có những bông hoa, ngọn cỏ bên cạnh đường là đọng vài bông tuyết.

”Ư... ư... ư”

Một tiếng rên rỉ thống khổ nhỏ bé từ bên cạnh truyền đến.

Một gã nam tử độc nhãn có thân hình cường tráng bị buộc trên một cây trụ sắt đang có người dùng gọng kìm sắt chuyên môn luồn vào trong miệng của độc nhãn nam tử, máu tươi từ miệng của nam tử không ngừng chảy xuống, đương nhiên lúc này ánh mắt của mọi người đều dồn lên trên người Đằng Thanh Sơn.

”Bảo hộ gia chủ”

”Bắt lấy thích khách”

Tiếng ồn ào huyên náo liên tiếp vang lên.

”Rầm rập, rầm rập... một lượng lớn quân sĩ và môn khách đều vọt vào trong vườn.

”Dừng lại”

Một âm thanh thanh thúy vang dội, chính là mỹ nữ ngồi trên ghế cao phát ra mệnh lệnh hữu lực này. Nhất thời tất cả các cao thủ đều dừng công kích Đằng Thanh Sơn, nhưng bọn họ vẫn vây quanh lấy Đằng Thanh Sơn, bất kỳ lúc nào cũng có thể phát động công kích.

Đằng Thanh Sơn có hứng thú ngẩng đầu nhìn Đồng Triết Tử phía xa xa, nghĩ ngợi nói ”Nữ gia chủ? Nuôi nam thiếp? Thích hành hạ người đến chết?”

Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn kỹ Đồng Triết Tử, hẳn muốn nhìn xem một thể hệ nữ kiêu hùng có hình dạng như thế nào.

Đồng Triết Tử có thân hình đầy đặn, sắc mặt hồng nhuận, đặc biệt là ánh mắt luôn ẩn ẩn tỏa sáng rất dụ dỗ người khác.

Đồng Triết Tử nhìn Đằng Thanh Sơn khiến nhân tình ả cũng sáng lên, tán thưởng một tiếng.

”Tiểu ca nhi thật tuần tú”

Dưới con mắt của Đồng Triết Tử, Đằng Thanh Sơn có thể tương đương với nam thiếp của ả nhưng khí chất lại hơn hẳn, nếu so với Đằng Thanh Sơn thì nam thiếp của ả không đáng kể chút nào.

”Người tìm ta?”

Đồng Triết nhìn từ ngai vàng, khoe miệng hơi mỉm cười, hai tay nhẹ nhàng xoa vào nhau mỉm cười nói.

”Người thật sự là có can đảm, không ngờ dám đến ám sát cả ta. Người muốn ám sát ta không biết có bao nhiêu, nhưng Đồng Triết Tử ta vẫn có thể sống đến tận bây giờ!”

”Chẳng qua ta là một người khoan dung độ lượng, ta xá người vô tội, tuy nhiên từ hôm nay trở đi người là nam thiếp thứ mười của ta”

Âm thanh Đồng Triết Tử vẫn quanh quẩn trong vườn.

Đằng Thanh Sơn nghe vậy thì rùng mình.

”Nam Thiếp? Ta làm nam thiếp của ả? Đồng Triết Tử này chẳng biết sống chết là gì cả” Đằng Thanh Sơn thầm nhủ lắc đầu, đồng thời hướng phía Đồng Triết Tử đi nhanh tới, hơn nữa còn mỉm cười nói.

”Đồng Triết Tử, lão yêu phụ này chết đến nơi rồi còn chẳng biết gì, thật sự là buồn cười”

Đồng Triết Tử nghe vậy thì sắc mặt khê biến!

Lão yêu phụ?

Làm một tiên thiên cường giả, ả đã từng thù ảnh mình lên vải nhưng khi mình ba mươi mấy tuổi - là lúc xinh đẹp nhất, tuy ả đã hơn sáu mươi tuổi nhưng dù sao nhìn từ bên ngoài cũng không nhìn thấy sự khác biệt.

”Bắt hẩn cho ta”

Đồng Triết Tử trầm mặt xuống quát, nhưng sau đó liền nói

”Nhưng không được làm tổn thương tính mạng hẩn”

”Rõ”

Nhất thời rất nhiều người trong tay nắm chặt vũ khí hướng Đằng Thanh Sơn lao đến.

”Thật là có ý tứ”

Đằng Thanh Sơn nhìn đám nội kinh cao thủ cùng đám quân sĩ muốn lập công thì lắc đầu ”Quân đi, không cùng các ngươi so đo” Chỉ thấy mấy trăm người vây quanh Đằng Thanh Sơn nhưng thân hình hẩn lại mơ hồ không rõ, chỉ thấy thân ảnh hẩn chột lóe chột lóe tựa như quỷ ảnh.

Mỗi một lần thân ảnh lóe lên đều lao ra xa mấy trượng.

”Muốn trốn”

”Hắc”

Hai gã một khách đều phách một chưởng về phía đầu gối của Đằng Thanh Sơn, nhưng hai đầu gối của Đằng Thanh Sơn chột lóe lên rồi biến mất.

Đồng Triết Tử đang ngồi trên ngai vàng sắc mặt đột nhiên biến đổi.

”Thật là thân pháp lợi hại, chỉ cần nhìn thân pháp này chỉ e đó là tiên thiên võ thánh đến ám sát ta, quả nhiên là tiên thiên võ thánh... mà sao người này ta chưa từng biết?”

Lúc trước bán bộ đá trơ thạch điêu ở hội bán đấu giá ở Nam Sơn thành, các gia tộc đi không hề thiếu nhưng lúc ấy Đồng Gia đang cùng Giang gia chém giết quả thực là không có đi.

”Giết hẳn cho ta”

Đồng Triết Tử hét lớn.

Đám môn khách, quân sĩ được nghe mệnh lệnh đầu quát lên một tiếng lớn, hoặc là bắn tên hoặc là ám khí, hoặc là độc dược đèn ùn ùn bắn ra hướng Đẳng Thanh Sơn lao tới.

”Hừ”

Đẳng Thanh Sơn lại bước ba bước, mỗi một bước đều vượt xa tám trượng, trực thoát khỏi vòng vây của mọi người, đi đến trước mắt Đồng Triết Tử chưa đủ mười trượng.

”Lão yêu phụ, chỉ bằng mấy người với công phi mèo cào cũng muốn giết ta?” Đẳng Thanh Sơn cười vừa đi vừa nói.

Hắn cũng không nóng nảy, mỗi một bước cũng không quá xa.

”Lên”

Đồng Triết Tử vung tay lên.

Nhất thời một đám cao thủ phía sau ả đồng loạt lao lên.

”Soạt, soạt...” liên tiếp tiếng rút chiến đao cơ hồ một lúc vang lên và đều rút ra chiến đao của mình, ước chừng khoảng mười sáu cao thủ đều sử dụng chiến đao.

”Nhận lấy cái chết”

Mười sáu người đều chém ra. Đẳng Thanh Sơn đi từng bước, cứ cách khoảng hai trượng, dễ dàng từ trong đám mười sáu danh cao thủ hiện lên, tất cả các cao thủ đều sắc mặt đại biến, càng điên cuồng vây sát Đẳng Thanh Sơn.

Đẳng Thanh Sơn cười, đi lại từng bước dễ dàng thoát khỏi mười sáu cao thủ vây công, đám cao thủ nhất thời sắc mặt đại biến càng thêm cuồng sát điên cuồng vây sát hắn.

Đẳng Thanh Sơn cười, đi lại từng bước cách hai trượng xa, trong mắt Đẳng Thanh Sơn các cao thủ xung quang hẳn dường như chưa từng tồn tại.

Giờ phút này khoảng cách với Đồng Triết Tử chỉ còn hai trượng cuối cùng.

Hừ

Đồng Triết Tử vỗ vào ngai vàng, hóa thành một đạo ảo ảnh màu đỏ cực nhanh hướng phía sau chạy trốn.

”Ha ha, Đồng Triết Tử, ngươi cũng có hôm nay...”

Độc nhân nam tử bị trói trên cọc sắt cũng hưng phấn mà gào hét.

”Vị huynh đệ này, Thiết Tam ta cảm ơn ngươi, ha ha...”

Răng đã bị nhổ đi không ít nhưng độc nhân nam tử giờ này lại cực kỳ hưng phấn.

Thân hình Đẳng Thanh Sơn xẹt qua một đường cong quỷ dị như một con cá chạch lướt đi trong bùn.

”Lão yêu phụ đừng hòng chạy thoát”

Thanh âm Đẳng Thanh Sơn như thiên lôi vang vọng bên tai Đồng Triết Tử.

Đồng Triết Tử chỉ thấy trước mắt mình chợt lóe, Đẳng Thanh Sơn đã xuất hiện trước mặt ả.

”Ngươi”

Sắc mặt Đồng Triết Tử có chút trắng bệch, nhìn chằm chằm thanh niên trước mắt.

"Ai mời người đến đối phó ta?"

Đồng Triết Tử liền lùi về sau hai bước.

"Người khác mời người bao nhiêu vàng bạc Đồng Triết Tử ta trả cho người hai lần, không! Là ba lần, nói cho ta biết... ta sẽ trả cho người, người cũng biết tài phú của Đồng gia tuyệt đối trả được cho người.

"Người trả không nổi"

Đằng Thanh Sơn vừa cười vừa tiến tới, tay phải như lợi trảo trực tiếp chụp vào Đồng Triết Tử.

Trong mắt Đồng Triết Tử lộ ra một tia tàn nhẫn, một màu tím quang hoa từ bên hông vung ra, đó chính là bội kiếm bên người Đồng Triết Tử. Cùng lúc đó, một màu đen từ tay trái của Đồng Triết Tử nhanh như tia chớp bắn về phía Đằng Thanh Sơn.

"Hừ"

Tay trái Đằng Thanh Sơn vung lên bắt được một ám khí bén nhọn hình thoi, tay phải dễ dàng phá bỏ đan điền mà cả đời Đồng Triết Tử tu luyện được.

Đồng Triết Tử hoàn toàn lâm vào trạng thái điên cuồng.

"Thả gia chủ của ta ra"

Một đám quân sĩ và môn khách trong tay đều cầm binh khí đều có chút do dự. thực lực của Đằng Thanh Sơn bọn họ đã chứng kiến tận mắt, bọn họ rõ ràng không có biện pháp đối phó Đằng Thanh Sơn, nhưng họ cũng không có biện pháp đối phó với Đằng Thanh Sơn, chẳng lẽ trở mặt nhìn hấn rời đi sao?

"Ai dám tại Đồng gia ta làm càn"

Một tiếng hét phẫn nộ như sấm nổ vang vọng khắp Đồng gia.

Chỉ thấy một bóng đen từ xa như gió cuốn mà tới, Đằng Thanh Sơn vừa khiêng thân thể của Đồng Triết Tử vào liếc mắt nhìn người mới tới, lắc đầu cười rồi nhảy lên nóc nhà.

"Mau thả ta"

Đồng Triết Tử gào thét nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn khiêng ả đi trên nóc nhà lạnh lùng nói.

"Lão yêu phụ, nếu người còn nói những lời vô nghĩa ta sẽ bán người cho kỹ viện"

Lời này vừa nói ra khiến sắc mặt Đồng Triết Tử sắc mặt trắng bệch. ả là một nữ gia chủ cao cao tại thượng, được xưng là Đồng nữ vương nếu giờ bị bán...cảnh tượng đó hiện lên trước mặt ả. Bán vào kỹ viện so với giết ả còn khó chịu hơn.

"Nhận lấy cái chết"

Đạo bóng đen như cơn lốc kéo theo bóng kiếm sáng lòa.

Thân ảnh quỷ dị của Đằng Thanh Sơn nhoáng lên - Du ngư thân pháp hơi nghiêng dễ dàng né tránh bóng đen kia, ngay lập tức một cước như tia chớp phóng vào bóng đen.

"Bồng"

Một cước trực tiếp đá thẳng vào phần eo của bóng đen, một cước hơn mười vạn cân khiến bóng đen bị đá như lưu tinh bắn xuống phía dưới.

"Bồng! Bồng! Bồng"

Bóng đen đụng vỡ một thân cây, một vách tường, lưu lại trên mặt đất một rãnh sâu mới dừng lại.

"Như thế nào có thể"

Đồng Triết Tử trừng to mắt.

Người này...

Người nọ chính là đệ nhất cao thủ của Đồng gia, đã đạt tới Tiên thiên Chân đan Vô Thánh cảnh giới, một cước bị đá bay? Chỉ một cước thôi sao?

”Ha ha, tiện nhân kia, ngươi cũng có ngày hôm nay... ha ha!!” Độc nhãn nam tử đang bị trôi trên cọc sắt phía sau không khỏi ngửa đầu cười to, máu tươi từ miệng hắn vẫn không ngừng chảy lênh láng.

”Hắn là ai?”

Bóng đen ngồi thẳng dậy, nhìn Đằng Thanh Sơn ở phía xa xa đang khiêng Đồng Triết Tử dần dần biến mất khỏi tầm mắt của hắn. Mà nhóm quân sĩ, môn khách đều trợn tròn mắt, cả người như dại ra. Chỉ có nam tử độc nhãn bị trôi chặt là cười lên hưng phấn, tiếng cười vang vọng quanh Đồng gia.

...

Một lát sau...

”U~~~~~”

Tiếng Ừ kêu vang vọng thiên địa, Đằng Thanh Sơn khiên thân thể của Đồng Triết Tử ngồi trên lưng Cuồng Phong Ừ cấp tốc hướng phía Nam bay đi.

316. Chương 13: Hấp Dẫn?

Giờ phút này Đồng Triết Tử đan điền đã bị phế, căn bản không có khả năng ngồi vững trên lưng chim ưng, hơn nữa lưng chim ưng cũng không quá rộng rãi khiến Đằng Thanh Sơn chỉ có thể dùng tay tóm lấy hai chân nàng mà vác lên vai.

”Tiên sinh, người cùng với Đồng gia ta không có thù hận gì.”

Đồng Triết Tử nép vào lưng Đằng Thanh Sơn cười nói.

”Lúc người tới bắt ta cũng không đả thương thủ hạ của ta chứng tỏ tiên sinh cũng là người tốt. Tiên sinh... người được người khác mời tới bắt ta không phải vì vàng bạc hay sao? Tiên sinh cứ việc báo giá, tin tưởng rằng Đồng Triết Tử ta có thể đáp ứng nổi a.”

Kiến thức qua thực lực Đằng Thanh Sơn, Đồng Triết Tử chỉ có thể dùng biện pháp mềm nắn rắn buông.

”Câm miệng.”

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng quát, đồng thời nhú mày cân nhắc: ”Ta vác Đồng Triết Tử như vậy, hiện tại cần vào Võ An thành! Mà vác một nữ nhân vào thành chỉ sợ sẽ bị mọi người chỉ trích để ý, giờ nếu có một chiếc xe ngựa thì tốt, đáng tiếc, Cuồng Phong Ừ phải dừng ở ngoài cửa thành, căn bản không có biện pháp thuê xe ngựa!

Đằng Thanh Sơn trong lòng buồn bực...

Cứ như vậy tiến vào Võ An thành!

Vác một nữ nhân xinh đẹp nghênh ngang đi vào? Chỉ sợ sẽ bị người qua đường vây xem, phương pháp này không ổn lắm!

Vác Đồng Triết Tử, ngồi trên lưng Cuồng Phong Ừ trực tiếp phi vào trong thành? Chỉ sợ người vây xem càng nhiều!

Muốn thuê xe ngựa, nhưng ngoài thành làm gì có chỗ cho thuê.

”Phiền toái.”

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

Bỗng nhiên Đằng Thanh Sơn cảm thấy phía sau lưng truyền đến một trận mềm mại, nhướng mày:

”Đồng Triết Tử, ngươi muốn chết phải không?”

Nép vào lưng Đẳng Thanh Sơn, Đổng Triết Tử đang cố ý dùng bộ ngực đầy đặn cọ xát lên lưng hắn. Đổng Triết Tử này từ nhỏ tu luyện nội kinh, ngoài ba mươi tuổi đạt tới tiên thiên cảnh giới, luận dung mạo, dáng người tuyệt đối là ở vào giai đoạn tươi đẹp nhất, hơn nữa đối với nam nhân nàng phi thường có thủ đoạn.

”Tiên sinh, bớt giận.”

Đổng Triết Tử quay đầu, hướng cổ Đẳng Thanh Sơn phà nhẹ một hơi.

Hô!

Vốn Đổng Triết Tử đang được Đẳng Thanh Sơn vác trên vai liền bị hắn buông xuống đặt ở trước người. Đổng Triết Tử đầu tiên là trợn mắt kinh hô, lập tức kinh ngạc nhìn thấy Đẳng Thanh Sơn trước mắt, trên mặt cũng thoáng phốt hồng lộ ra một tia kiều mỹ liền một mực gắt gao uốn éo, trong lòng cũng thầm nghĩ: ”Mấy cái gã xú nam nhân này tại trước mặt nữ nhân đều giống nhau, cho dù tiên thiên Kim Đan Võ Thánh cũng lại như thế nào, còn không phải quỳ gối dưới váy của ta ư?”

”Chẳng qua, có thể cùng tiên thiên Kim Đan Võ Thánh cấp bậc này, tại không trung trời thanh gió mát mở ra một hồi mây mưa, a...” Đổng Triết Tử cũng có chút hưng phấn.

Không thể không nói - Đổng Triết Tử này, đích xác rất có sức mê hoặc.

Tại khi ả nhắm mắt lại, chờ đợi Đẳng Thanh Sơn ”khi dễ” • • • Đẳng Thanh Sơn vươn tay trái, tại sau gáy Đổng Triết Tử nhẹ nhàng nhấn một cái, Đổng Triết Tử liền cảm giác được trước mắt một trận mê muội, trực tiếp hôn mê.

”Thật sự là khô cả lưỡi” (ai bắt nạt mà than khổ...), hai tay Đẳng Thanh Sơn cầm lấy hai vai Đổng Triết Tử, ổn định thân thể nàng tiếp tục phi hành.

Đối với nữ nhân dụ dỗ?

Kiếp trước khi huấn luyện sát thủ hắn đã sớm trải qua huấn luyện, nếu chỉ vì một nữ nhân dụ dỗ một lần đã chịu không nổi, Đẳng Thanh Sơn chỉ sợ kiếp trước sớm đã chết vài lần (kiếp này ta cũng chết vài lần rồi...)

”Tiến vào Vô An thành, xem ra chính là biện pháp trực tiếp nhất.”

Đẳng Thanh Sơn không nghĩ ra cách nào khác.

Cuồng Phong Ứng dừng tại trên bầu trời Vô An thành mấy trăm trượng, Đẳng Thanh Sơn nhìn phía xa bên dưới, cẩn thận quan sát: ”Húc Nhật Tửu Lâu chính là tửu lâu hào hoa xa xỉ nhất, nên ở tại Vô An thành trung tâm, đoạn đường phồn hoa nhất.” Lấy nhãn lực của Đẳng Thanh Sơn, cho dù tại trên cao mấy trăm trượng đều có thể quan sát rõ ràng từng cái từng cái đường phố, từng tòa từng tòa cửa hàng phía dưới.

Vô An thành trục đường chính cũng chỉ có mấy cái, tại trời cao nhìn xuống có thể thấy được rõ ràng.

Cho nên Húc Nhật Tửu Lâu! Húc Nhật Tửu Lâu có kiến trúc rất đặc sắc, rất nhanh, Đẳng Thanh Sơn liền phát hiện vị trí Húc Nhật Tửu Lâu.

”Hô!”

Vác Đổng Triết Tử đang hôn mê, Đẳng Thanh Sơn trực tiếp từ trên lưng chim ưng nhảy xuống, từ mấy trăm trượng trời cao hắn giống như một đạo bóng đen vùn vụt rơi xuống.

”Hừ!” Đẳng Thanh Sơn xoay người úp sấp hướng bụng xuống dưới, đồng thời tiên thiên chân nguyên màu đỏ bên hông kéo dài ra mô phỏng một phiến lá mỏng.

Kể từ đó, lực cản không khí lập tức lớn hơn nhiều khiến tốc độ Đẳng Thanh Sơn rơi xuống giảm bớt không ít. Bất quá cho dù tốc độ rơi có chút giảm đi nhưng vẫn rất kinh người.

”Hừ!”

Tựa như một viên đá tảng, Đẳng Thanh Sơn với một chút thao tác liền trực tiếp rơi xuống sân một khu phủ đệ cấp cao trống trải phía sau Húc Nhật Tửu Lâu kia.

"Bồng!" Một tiếng, trong viện xuất hiện một cái lỗ thủng sâu hoắm khiến cho người ta sợ hãi, toàn thân Đằng Thanh Sơn bao gồm cả Đồng Triết Tử đều được tiên thiên chân nguyên màu đỏ bao bọc, mãnh liệt rơi xuống va chạm, làm cả tòa Húc Nhật tửu lâu có chút run rẩy.

Va chạm mãnh liệt khi rơi xuống khiến không ít cao thủ Húc Nhật thương thành an bài tại đây đều xông ra, ước chừng gần trăm người lộ nhô xuất hiện.

"Người nào!"

Hô!

Tại gần trăm người nhìn chăm chú nhìn vào, Đằng Thanh Sơn toàn thân lửa đỏ bao quanh từ hố to nhảy ra, sau đó đem Đồng Triết Tử trên lưng thả xuống bên cạnh:

"May mắn ta làm đệm cho ngươi, dùng đại lượng tiên thiên chân nguyên tầng tầng bọc ngươi lại, nếu không chấn động như vậy chỉ sợ ngươi đã bị chết trong cơn mê man rồi."

"Ngươi là ai."

Gần trăm kẻ vây quanh Đằng Thanh Sơn lại đều có chút chần chờ.

"Ân? Kêu tổng quản sự Võ An thành của bọn ngươi đến đây."

Đằng Thanh Sơn nói xong lấy ra một miếng lệnh bài đặc biệt của cung phụng Húc Nhật thương thành.

Không ít người nhìn kỹ

"Bái kiến cung phụng đại nhân."

Đám người cung kính hành lễ.

Húc Nhật Tửu Lâu đại chương quỹ cũng chạy tới.

"Đằng cung phụng!"

Đại chương quỹ cũng cung kính hành lễ.

"Thương thành vừa mới thông tri, nói Đằng cung phụng sẽ đến Võ An thành, nhưng không nghĩ tới ngài lại tới nhanh như vậy a."

Nói xong hẩn hướng Đồng Triết Tử trên mặt đất, hung hăng nhìn qua vài lần thân thể xinh đẹp kia.

Hẩn chỉ biết Đằng cung phụng sẽ bắt người đem tới, còn bắt người nào, hắn cũng không rõ.

Giờ phút này Đồng Triết Tử bị ném xuống đất, vẻ mặt đầy bụi bặm, đại chương quỹ này thật đúng là không nhận ra nổi.

"Báo cho tổng quản sự của các ngươi rằng nhiệm vụ đã hoàn thành."

Đằng Thanh Sơn phân phó.

"Dạ!"

Đại chương quỹ liền an bài người làm việc.

Bên trong Võ An thành, trong một tòa nhà u tĩnh, nơi này đúng là chỗ Giang gia ở tạm.

Sát Thủ Đường, nhị quản sự tại Võ An thành tiến vào.

"Nhị quản sự, mời ngồi."

Vi lão giả béo cười nói.

Mà vị kế nhiệm gia chủ Giang gia Tam công tử, lại là hỏi ngay:

"Nhị quản sự, tối cường Võ Thánh kia đã đáp ứng tiếp nhận nhiệm vụ chưa vậy?"

"Ha ha..."

Nhị quản sự cười ha hả chấp tay.

"Chúc mừng gia chủ Giang gia, tối cường Võ Thánh đã đem Đồng Triết Tử kia mang về Võ An thành."

"Cái gì!"

Trong phòng Tam công tử, lão giả béo, cùng lão giả cao gầy ba người đều chấn động.

"Chúng ta giữa trưa ngày hôm qua vừa mới đưa ra yêu cầu, cái này..."

Ba người đều không thể tin được.

...

Trong phòng khách ngoại trừ Đồng Triết Tử vẫn hôn mê, còn có Đằng Thanh Sơn cùng một lão giả đầu bạc.

"Tổng quản sự, thạch điêu kia khi nào mang đến?"

Đằng Thanh Sơn nhú mày nói.

"Đằng tiên sinh."

Lão giả cười ha hả nói.

"Ngày hôm qua nhiệm vụ này mới định ra, tiên sinh hôm nay đã đem người về! Chỉ sợ, Giang gia kia còn đang suy nghĩ... Tối cường Võ Thánh rốt cuộc có tiếp nhận nhiệm vụ hay không? Bọn họ chỉ sợ nằm mơ đều không thể tưởng được, ngày đầu tiên phát nhiệm vụ, ngày hôm sau người đã bị đưa về."

"Cho nên, ta phỏng chừng Giang gia có chút trở tay không kịp."

Lão giả cười nói.

Lão giả này chính là tổng quản sự tại Võ An thành của Húc Nhật thương thành, quyền cao chức trọng, rất nhiều người đều phải nghe mệnh lệnh hắn.

Nhưng là, tại trước mặt Đằng Thanh Sơn, hắn cũng không dám có một tia ngạo khí nào. Hắn rất rõ ràng người trước mắt có được lực lượng đáng sợ cỡ nào.

"Chẳng qua tiên sinh yên tâm, bọn họ lúc này cũng ở trong thành, chắc sẽ rất nhanh đưa thạch điêu tới."

Lão giả liền nói.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Đột nhiên Đằng Thanh Sơn quay đầu hướng Đồng Triết Tử nhìn lại, cười lạnh một tiếng:

"Đồng Triết Tử, không cần giả vờ hôn mê nữa, một khi đã tỉnh thì mở mắt ra đi thôi."

Đằng Thanh Sơn thính lực kinh người cỡ nào, căn cứ vào hô hấp, nhịp tim hắn có thể dễ dàng phán đoán... đối phương đã tỉnh hay chưa.

"Đồng Triết Tử, tiên sinh là tiếp nhận Sát Thủ Đường nhiệm vụ của chúng ta, người cũng không cần trừng mắt."

Tổng quản sự lạnh lùng nói.

"Sát Thủ Đường?"

Đồng Triết Tử kinh hãi, có người thỉnh Sát Thủ Đường bắt chính mình? Tưởng tượng đến hậu quả, Đồng Triết Tử đầu óc đều rối loạn, phảng phất như một đầu sư tử phần nộ nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn.

"Người tốt nhất thả ta ra, người đã dám quang minh chính đại tiến vào Đồng gia ta, rất nhiều người đều xem qua bộ dáng của người. Nếu người không thả ta, Đồng gia khẳng định sẽ trả thù người, nhất định!!!"

"Quang minh chính đại?"

Tổng quản sự kinh ngạc nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

"Nga, trả thù?"

Đặng Thanh Sơn cười cười nhìn Đồng Triết Tử.

Đồng Triết Tử nghiêng răng nghiêng lợi:

”Người đừng ở chỗ này ra vẻ chẳng hề để ý, người nghe rõ cho ta, lão nương nếu chuyện không hay xảy ra, Đồng gia khẳng định sẽ không để yên cho người đâu. Giết không được người, thân nhân bằng hữu của người, Đồng gia ta cũng sẽ trả thù, nhất định vậy!”

Đồng Triết Tử lâm vào đường cùng bắt đầu uy hiếp lung tung Đặng Thanh Sơn.

”Trả thù thân nhân bằng hữu của ta?”

Đặng Thanh Sơn tươi cười nhìn nữ nhân đang phát điên nọ.

”Đồng Triết Tử, đừng có nằm mộng, một Đồng gia nho nhỏ mà cũng muốn trả thù tiên sinh?”

Tổng quản sự cười gằn một tiếng.

”Người sẽ sớm là một nữ nhân đã chết, tranh bá thiên hạ ngày nào mà không có người chết. Người chết đi, Đồng gia không có khả năng vì người cùng tiên sinh đấu đá. Hơn nữa, bọn họ cũng không có tư cách này.”

Từ đây đến Song Sơn Thành gần nghìn dặm đường.

...

”Nhanh như vậy?”

”Ha ha, tối cường Võ Thánh thủ đoạn bậc nào chứ?”

Nhị quản sự nở nụ cười.

”Hiện tại, xin ba vị chuẩn bị hoàng kim cùng thạch điêu cho tốt, đưa đến trong phủ phía sau Húc Nhật Tửu Lâu đi cho.”

”Tốt.”

Tam công tử đột ngột đứng lên, hai mắt sáng rực.

”Đồng Triết Tử con tiện nhân kia, hừ, ta sẽ khiến mục sống không bằng chết!”

Tam công tử trong đôi mắt hung quang lấp lánh, vô tận hận ý trong lòng trào sôi, hắc viễn viễn quên không được cơn ác mộng ngày trước.

”Tối cường Võ Thánh quả thực hảo thủ đoạn a.”

Lão giả béo tán thưởng một tiếng.

Giữa trưa hôm qua bọn họ mới vừa tuyên bố nhiệm vụ.

Mà Đặng Thanh Sơn sáng sớm hôm nay đã cười Cuồng Phong Ưng xuất phát đi trước Song Sơn Thành, giữa trưa tới nơi, ăn cơm trưa xong rồi đi bắt Đồng Triết Tử. Mà Song Sơn Thành cùng Võ An thành vẹn ngàn dặm khoảng cách, lấy tốc độ của Cuồng Phong Ưng, không đầy một canh giờ có thể vượt qua.

Lúc này mới qua một ngày, người đã bị bắt về! Còn đưa đến tận Võ An thành.

Tốc độ như vậy, đích xác kinh người.

...

Húc Nhật Tửu Lâu phủ đệ phía sau, trong phòng khách yên tĩnh.

Đồng Triết Tử thân thể đang vô lực từ từ nhắm hai mắt nằm trên một cái ghế, hiển nhiên giờ phút này nàng vẫn còn bị chế phục.

”Người câm miệng!”

Đồng Triết Tử lạnh lùng nói:

”Người chỉ là một quân sự nhỏ nhỏ, lúc ta nói chuyện mà lấy thân phận của người mà cũng dám xen mồm vào sao?”

”Hừ.”

Tổng quân sự sắc mặt trầm xuống, tính tình dù hẩn dù tốt cách mấy cũng không khỏi nổi giận.

Đan điền bị hủy, người thì đã bị bắt, lại biết là Sát Thủ Đường làm, liên tiếp những đả kích này làm Đồng Triết Tử biết rằng mình đã xong đời liền giống như chó cùng rút giậu bắt đầu lung tung cắn loạn.

”Tiên sinh, tổng quân sự.”

Húc Nhật Tửu Lâu đại chương quỹ chạy vào, cười ha hả nói:

”Giang gia đã tới rồi.”

”A!” Đàng Thanh Sơn ánh mắt lộ ra một tia vui mừng.

”Cái gì, Giang gia?”

Vốn Đồng Triết Tử đang điên cuồng liên rùng mình, sắc mặt tái dại đi, thân thể không thể khống chế lạnh run.

”Là Giang gia mời Sát Thủ Đường các người bắt ta?”

317. Chương 14: Báo Thù?

Tổng quân quát to một tiếng, lập tức có hai người từ bên ngoài chạy vào. Tổng quân chỉ vào Đồng Triết Tử:

”Đem nữ nhân này tới phòng trước.”

”Vâng, đại nhân.”

Hai người cung kính đáp rồi đi thẳng tới, xốc Đồng Triết Tử dậy.

Đến lúc này thì Đồng Triết Tử mới giật mình tỉnh lại, ngay lập tức nhìn về phía Tổng quân, vội vàng nói:

”Quân sự, xin các người hãy giết ta ngay tại đây, ngàn vạn lần đừng giao ta cho bọn Giang gia kia, các người giết ta đi, giết ta đi.”

Đồng Triết Tử sắc mặt tái nhợt, nằng cần răng một cái, đột ngột đập mạnh đầu vào tường!

Hô!

Một gã tráng hán trong số hai thủ hạ giựt mạnh lại, túm lấy thân thể Đồng Triết Tử quăng xuống mặt đất. Tại trước mặt các cao thủ, Đồng Triết Tử vốn đã là phế nhân, muốn tự sát cũng không thể.

”Giết người? Hừ.”

Tổng quân vung tay lên.

Đồng Triết Tử đã bị thủ hạ đã xốc vai lên, hoảng sợ liên tục giãy dụa:

”Không, không!”

Sau đó nhìn về phía Đàng Thanh Sơn, trong ánh mắt tràn đầy sự van cầu.

”Van người, hãy giết ta đi, ta mà lọt vào tay Giang gia, bọn chúng sẽ tra tấn ta đến chết, van người, hãy giết ta đi!!!”

Tiếng la thê lương vẫn còn quanh quẩn, Đồng Triết Tử đã bị hai gã tráng hán xốc đi.

Song chương bị phế, Đồng Triết Tử muốn tự sát cũng không được.

”Tiện nhân này vừa rồi còn dám uy hiếp tiên sinh, hừ, thật sự là nực cười.”

Tổng quản cười giễu một tiếng, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

”Đằng tiên sinh, người đã giao rồi, chờ một lát nữa thì thạch điêu cũng được đem tới. Tiên sinh kiên nhẫn chờ đợi một chút.”

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Chỉ một lát sau, Đằng Thanh Sơn chợt nghe thấy tiếng la thê lương của Đồng Triết Tử từ xa xa vọng lại, cùng với tiếng cười to vui sướng pha trộn với cảm giác hận thấu xương:

”Ha ha, tiện nhân, ngươi cũng có hôm nay!”

Thanh âm truyền đến khiến gã Tổng quản hơi cười cười:

”Đằng tiên sinh! Giang gia đã sớm hận Đồng Triết Tử đến tận xương tủy, ngay cả nhất đại Giang gia gia chủ cũng bị bắt giữ rồi tra tấn đến chết.”

Đằng Thanh Sơn nghe xong liền gật đầu, nhưng trong lòng lại thở dài... hơn một giờ trước, Đồng Triết Tử còn là Đồng gia gia chủ, tiên thiên Vô Thánh!

Còn tùy ý tra tấn đùa bỡn Thiết lão Tam kia. Đối mặt với Đằng Thanh Sơn, còn dám nói: ”Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là nam thiếp thứ mười của ta...”

Nhưng chỉ chớp mắt, nàng đã rơi vào tay Giang gia.

”Đằng tiên sinh! Tiếng cười từ bên ngoài phòng khách vọng lại.”

Húc Nhật Tửu Lâu đại chương quỹ đang cười tủm tỉm dẫn một gã tráng hán mặc áo da màu xanh đi vào. Tên tráng hán này đang khoác trên vai một cái bao bằng vải bố màu xám có gờ lên hình vật thể bên trong.

Ánh mắt của Đằng Thanh Sơn hoàn toàn tập trung tại hình vật gờ lên, hai mắt tỏa sáng, hô lên:

”Kích cỡ tương đồng với đá trợ, phỏng chừng chính là bức thạch điêu kia!”

Tổng quản đang đứng bên cạnh, thấy thế cũng không kìm nổi mà cười to.

”Đằng tiên sinh, đây chính là một trong ba mươi sáu bức thạch điêu mà năm đó Thần Phủ Thiên Thần ‘Đại Vũ’ đã lưu lại.”

Đại chương quỹ duỗi tay ra đón lấy cái bao từ tráng hán gã bên cạnh, sau đó liền cởi cái bao ra. Bao bố vừa mở, liền lộ ra một bức thạch điêu toàn thân như ngọc thạch!

Trên thạch điêu mơ hồ có một cổ quang mang màu xanh đậm. Bên trái là một bức khắc họa đồ hình một chiêu thức nhảy vọt lên cao, vung búa lớn, còn bên phải thì lại là một chữ ‘Đạo’ tràn ngập sát khí.

Vừa nhìn vào, Đằng Thanh Sơn đã cảm nhận được một cổ khí tức cường đại mệnh mông ập tới, phảng phất như một thanh búa lớn bổ thẳng vào đầu!

”Là đồ thật!” Đằng Thanh Sơn ánh mắt lộ ra tinh quang, nhìn kỹ bức thạch điêu, rồi sợ hãi than:

”Không hổ là thạch điêu mà Thần Phủ Thiên Thần tự tay điêu khắc. Khí tức hoàn toàn khác với bộ đá trợ.”

Tổng quản cũng nhìn thấy bức thạch điêu, cũng liền kinh hãi cảm thán:

”Thần Phủ Thiên Thần ‘Đại Vũ’, không hổ là thần nhân sáng tạo ra phương pháp tu luyện truyền khắp thiên hạ. Một khối phàm thạch được ông ta điêu khắc liền đã trở nên thần kỳ như vậy.”

Đằng Thanh Sơn tiến lên hai bước, tay phải chuyển thành lợi trảo, đột ngột bổ về phía bức thạch điêu.

”Đằng tiên sinh! Tổng quản kinh hãi.”

”Đằng tiên sinh, dừng! Gã đại chương quỹ đang ôm bức thạch điêu cực kỳ hoảng sợ, hấn căn bản không kịp né tránh.”

”Xoẹt ~~~ ”

Tay phải của Đàng Thanh Sơn mạnh mẽ bổ một trảo vào bên cạnh bức thạch điêu, phát ra tiếng kêu như kim loại. Lập tức bụi phấn văng ra tung tóe, lộ ra hai đạo rãnh sâu.

Tổng quản vừa nhìn thì Đàng Thanh Sơn đã cầm lấy thương bên cạnh. Còn hình tròn cùng chữ 'Đạo' không hư hao. Hắn lúc này mới thở nhẹ ra một hơi, không khỏi cười khổ đi tới nói:

"Đàng tiên sinh, người làm cái gì vậy? Đây chính là thạch điêu mà Thần Phủ Thiên Thần lưu lại, làm hỏng một bức là mất đi một bức."

"Quần sự, người xem, người xem. Đại chương quỹ khiếp sợ nhìn bức thạch điêu."

Tổng quản quay đầu lại nhìn, vừa nhìn thấy, cũng lập tức lộ ra vẻ kinh sợ.

Vết rãnh ban đầu bị Đàng Thanh Sơn bổ ra đã nhanh chóng khôi phục lại, lấy mắt thường cũng có thể chứng kiến là chỉ vền vện vài cái hô hấp, bức thạch điêu lại trở nên hoàn hảo không hề có chút hư hao gì, tựa như chưa từng bị một trảo bổ vào.

"Cái này, cái này... quá thần kỳ."

Tổng quản sợ hãi than nói.

Đàng Thanh Sơn nở nụ cười. Năm đó từ Đại Duyên Sơn tiến vào thiên Thiên Hồng Thủy Cung. Vách tường của Thiên Hồng Thủy Cung cũng như vậy; cho dù là Tiên Thiên Kim Đan cường giả oanh kích ra một cái lỗ; cũng liền nhanh chóng khôi phục lại! Bức thạch điêu này cũng ẩn chứa thế giới lực của Vũ Hoàng.

Bởi vậy cho nên hắn liền đem bức phàm thạch chất liệu bình thường trông giống như ngọc thạch này mà thử một phen. Quả nhiên kết quả giống như dự đoán.

"Đại chương quỹ, đem thạch điêu bao hảo."

Đàng Thanh Sơn phân phó cười nói:

"Ta cũng không lưu lại nữa, đi trước đây."

"Tiên sinh, để ngày mai hẵng đi cũng không được mà."

Đại chương quỹ và Tổng quản cố lưu lại.

Nhưng Đàng Thanh Sơn cười lắc đầu.

"Tiên sinh, lần này tiên sinh mang người này tới, ngoài bức thạch điêu ra thì còn có một vạn lượng hoàng kim. Đại chương quỹ vội vàng nói."

Đàng Thanh Sơn lắc đầu nói:

"Không cần, vạn lượng hoàng kim thực nặng cả ngàn cân. Khiêng chỗ đó thì tốc độ phi hành của Cuồng Phong Ưng sẽ chậm không hơn rất nhiều, hơn nữa, tiền tài đối Đàng Thanh Sơn không có ý nghĩa."

Trong đại sảnh phủ đệ của Đồng gia.

Hơn mười hào nhân đang tập trung tại trong đại sảnh, những người này đều là Đồng gia trực hệ và đám nhân vật tinh anh. Ngồi ở chủ tọa là một tên ngân phát lão giả mặc màu đen áo lông, sắc mặt nhợt nhạt. Ngồi tại hàng ghế hai bên là một loạt các nhân vật cao tăng của Đồng gia.

Tất cả mọi người biết; Một ngày trước, Đồng gia gia chủ "Đồng Triết Tử" của bọn họ bị ngoại nhân xông thẳng vào Đồng gia, trực tiếp cấp bắt đi.

Tiếng hỏi han, nghị luận khe khẽ không ngừng vang lên. Hầu hết mọi người đều cực kỳ phẫn nộ, nhưng cũng có bộ phận thỉnh thoảng lại lộ ra một tia hỷ sắc, Đồng Triết Tử nếu đã chết, có không ít người có thể kế vị!

Đúng lúc này, một nam nhân già gầy gò bước nhanh vào phòng.

"Tra ra kẻ đó là người nào chưa?"

Hắc phát lão giả lạnh lùng nói.

"Bẩm đại trưởng lão, căn cứ bức họa, đã tra được ra kẻ xâm nhập Đổng gia ta. Chính là cường giả không lâu trước đã xuất hiện tại Nam Sơn Thành Lưu Vân phủ: 'Đằng Thanh Sơn'! Đồn rằng, Đằng Thanh Sơn này thực lực cực kỳ nhưng sợ, ngay cả Lôi Dao Vô Thánh "Phó Dao" cũng không bằng hắn, phải cung kính gọi hắn là tiên sinh. Đại trưởng lão của Húc Nhật thương thành đối với hắn cũng rất hữu hảo. Dựa theo tình báo phán đoán, Đằng Thanh Sơn này phải là tiên thiên Kim Đan Vô Thánh, hơn nữa thì... hắn có quan hệ mật thiết với Húc Nhật Vô Thánh."

Gã nam nhân gầy gò cung kính bẩm báo.

Trong đại sảnh không ít người âm thầm hít một ngụm lương khí.

Ngân phát lão giả cũng nheo mắt lại.

Lần trước... Vừa đối mặt, hắn đã bị Đằng Thanh Sơn một cước đá bay. Ngân phát lão giả này rất rõ ràng, không có tiên thiên Kim Đan thực lực, tuyệt đối làm không được chuyện đó.

"Xông vào Đổng gia ta, bắt Đổng gia gia chủ, Đằng Thanh Sơn này quá kiêu ngạo, không phải là tát mạnh một cái vào mặt Đổng gia ta hay sao? Chuyện này là đại nhục, nhất định phải báo!"

Một gã trung niên nhân lập tức đứng dậy tức giận nói.

"Báo, ai báo?"

Một gã nam tử gầy gò sắc mặt tái nhợt, cười giễu một tiếng.

"Người ngồi xuống cho ta."

Ngân phát lão giả quát lớn.

Tên trung niên nhân lúc này mới oán hận bắt đầu ngồi xuống.

Trong đại sảnh, nhóm cao tăng của Đổng gia này tất cả đều ôm tư tâm, cho dù có người mở miệng ra kêu là báo thù thì cũng chỉ là làm bộ mà thôi. Báo thù? Tại Đông Hoa Thành, Đổng gia của bọn họ cũng xem như là có chút thực lực. Nhưng nếu nói là thật sự muốn trả thù tiên thiên Kim Đan Vô Thánh? Truyện này mà truyền ra, chắc chắn sẽ khiến cho người ta cười đến rụng răng.

"Đổng Triết Tử bị bắt, đan điền cũng bị phế bỏ, cho dù còn sống, cũng không còn tư cách làm gia chủ."

Ngân phát lão giả nhìn về đám người phía dưới:

"Từ hôm nay trở đi, Triết Vân, người là tân nhậm gia chủ của Đổng gia ta."

Vừa nghe lời này, không ít người trên mặt vốn còn đang vui mừng bỗng chợt biến sắc. Cho dù thế nào thì bọn họ cũng không thể tưởng tượng được là.... Vị đại trưởng lão này, không ngờ đã trực tiếp chọn gia chủ. Không thèm đưa ra thảo luận.

Gã trung niên nhân thanh tú nho nhã đứng dậy, cung kính đáp:

"Vâng, đại trưởng lão."

"Uh! Gã ngân phát lão giả gật gật đầu, quét ánh mắt lạnh lẽo xuống phía dưới."

Không ai dám kháng lại mệnh lệnh của hắn.

"Thái gia gia, mẹ ta bị bắt, chẳng lẽ lại không quản?" Một thiếu nữ cao ráo, mỹ lệ hoạt bát có sáu phần hao hao giống Đổng Triết Tử đứng dậy tức giận nói.

"Làm càn."

Ngân phát lão giả trầm sắc mặt.

"Đổng Thi, sao dám nói như vậy với đại trưởng lão?" Lập tức không ít người quát Đổng Thi.

Đổng Thi liền cắn răng một cái, quay đầu bước ra ngoài.

Đông Hoa Vực, Vô An thành, cách 'Nam Sơn Thành' của Nam Sơn Vực rất xa.

Khi Đẳng Thanh Sơn cười Cuồng Phong Ứng tiến vào Thần Phủ Sơn, hồ Nguyệt Nha thì trời đã một mảnh tối đen.

Trong căn phòng đóng kín vẫn lập lòe lộ ra ánh sáng, hiển nhiên là người bên trong còn chưa ngủ.

Hô! Hô!

Gió lạnh gào thét, Cuồng Phong Ứng đáp xuống.

”Hú ~~~” Cuồng Phong Ứng lập tức kêu một tiếng; nhất thời, cửa phòng từ hai tòa thạch ốc đều nhanh chóng mở ra. Lý cùng Tiểu Bình ở trong một phòng, lão Uông và Đẳng Thú ở trong một phòng.

”Đẳng đại ca.”

Lý ngạc nhiên lẫn vui mừng hô to.

”Lão sư.”

Đẳng Thú cũng thét lên.

Đẳng Thanh Sơn cầm thạch điêu, từ trên lưng Cuồng Phong Ứng nhảy xuống. Cuồng Phong Ứng liền dặc ý đáp xuống một bên võ cánh, tựa hồ như khoe công.

”Uy, Tiểu Hôi! Làm tốt đấy.”

Lý vỗ vỗ lưng Cuồng Phong Ứng, lập tức nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn.

”Đẳng đại ca chưa ăn cơm tối đúng không, để ta đi hâm nóng đồ ăn.” Nói xong, Lý liền lập tức chạy vào trong phòng, Tiểu Bình cũng chạy theo phụ giúp.

Buổi tối trở về, có người hâm nóng đồ ăn, Đẳng Thanh Sơn cũng thấy trong lòng một trận ấm áp.

...

Đợi đến ăn cơm tối xong thì Đẳng Thanh Sơn liền gấp rút một tay xách Khai Sơn Thần Phủ, một tay bẻ bức thạch điêu, đi thẳng ra ngoài phòng, bắt đầu tu luyện suốt đêm.

”Khai Sơn Thần Phủ kết hợp với thạch điêu, dựa theo Vũ Hoàng nói thì chỉ cần là Tiên Thiên cường giả bình thường, trong hơn mười cũng có thể đạp nhập Hư Cảnh. Mà ta thì đã bước một vào rồi.” Đẳng Thanh Sơn trong lòng có chút kích động, dựa vào một khối thạch điêu này, khẳng định sẽ có bước tiến lớn.

Nói không chừng, chỉ trong một hai năm là có thể bước vào Hư Cảnh.

318. Chương 15: Bái Sư?

Bức thạch điêu cắm ở trong đồng bùn đất tuyết đọng tỏa ra vàng ánh sáng màu xanh đậm. Khai Sơn Thần Phủ trong tay Đẳng Thanh Sơn lúc này cũng mơ hồ phát ra một vàng quang mang lưu chuyển, bao phủ Khai Sơn Thần Phủ, từng tia ánh sáng màu xanh đậm mà mắt thường cơ hồ khó có thể nhận ra đang từ từ dung nhập vào Thạch Điêu.

Còn Đẳng Thanh Sơn thì lại đứng ở đó, mắt nhắm lại, hoàn toàn bất động.

”Thứ thứ chín của Khai Sơn Thần Phủ.”

Thanh âm rung chuyển, chấn động thiên địa của Vũ Hoàng vẫn còn quanh quẩn tại bên tai. Lập tức, một đạo thân ảnh cao lớn hai tay cùng nắm Khai Sơn Thần Phủ đột ngột nhảy lên đám mây trên cao, rồi đột nhiên bổ xuống phía dưới:

Oanh long long ~~~ Tòa đại sơn cao ngất đến tận trời mây, dưới một cỗ mạnh mẽ của Thần Phủ, liền trực tiếp bị bổ vỡ ra một khe nứt.

Vô tận cự thạch rơi ào xuống, hàng loạt tiếng ầm ầm nổ vang.

Một tòa núi cao, bị một búa bổ thành hai.

Sau khi cảnh tượng này biến mất, liền bắt đầu hiện ra một tràng cảnh khác, cảnh khác diễn tả sử dụng thức thứ chín này, hoặc là thức mở đầu, hoặc là nhảy lên, hoặc là quá trình ngộ pháp... Ước chừng hơn mười tràng cảnh liên tiếp chuyển động tại trước mắt, Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn đắm chìm trong ý cảnh mà Vũ Hoàng kiến tạo.

Hồi lâu...

Đẳng Thanh Sơn mở to mắt.

"Vũ Hoàng quả thật lợi hại."

"Về vụn thức thứ chín này, không ngờ được hần chia thành mười chiêu thức giản lược." Đẳng Thanh Sơn có sợ hãi than. Khai Sơn Tam Thập Lục Thức là chiêu số công kích cực mạnh của Vũ Hoàng, muốn lĩnh ngộ là rất khó. Nếu chỉ chứng kiến Vũ Hoàng thi triển thức thứ chín thì căn bản không thể lĩnh ngộ được.

Cho nên Vũ Hoàng, mới chia nhỏ thức thứ chín ra, diễn tả lại các loại chiêu thức, cố gắng để biến nó trở nên dễ hiểu một chút.

"Thủ đoạn của Vũ Hoàng quả là lợi hại; tuy nhiên, lúc trước hần nói là ngay cả TiênThiên cường giả bình thường, chỉ trong mười năm cũng có thể đạt tới Hư Cảnh, đơn giản chỉ là lừa gạt."

"Nếu là TiênThiên cường giả bình thường, cho dù có Khai Sơn Thần Phủ, cho dù có ba mươi sáu bức Thạch Điều! Cũng chỉ là chứng kiến Vũ Hoàng diễn tả lại miêu tả từng chiêu từng thức. Thiên đạo vốn là không thể dùng từ ngữ để miêu tả; Vũ Hoàng cho dù thông qua các loại chiêu thức, diễn đạt một cách đơn giản nhất, nhưng sự đơn giản này cũng chỉ là tương đối mà thôi. Vẫn rất khó, TiênThiên cường giả bình thường cũng không thể dễ dàng lĩnh ngộ."

Đẳng Thanh Sơn đắm chìm vào cảm thụ một lần mới biết được

Khai Sơn Thần Phủ kết hợp Thạch Điều, làm cho sự khó khăn trong tu luyện giảm xuống chín thành! Tuy nhiên, không phải là TiênThiên cường giả bình thường có khả năng lĩnh ngộ.

Nhưng Đẳng Thanh Sơn thì lại khác!

Tự thân cảnh giới của hần là cực cao, cho dù không có Thạch Điều, nhiều nhất cũng chỉ hao tổn thêm vài năm. Mà có bức Thạch Điều này; Vũ Hoàng lại còn cố ý đem chia một thức thành mười chiêu mà diễn tả lại; Đẳng Thanh Sơn lĩnh ngộ lại càng nhanh hơn.

"Thức thứ chín này, ẩn chứa Kim Hành Chi Đạo và Thổ Hành Chi Đạo... Hao phí chút thời gian, có lẽ, ta có thể sáng tạo ra Ngũ Hành Thương pháp đệ ngũ chiêu!" Thương pháp của Đẳng Thanh Sơn đến bây giờ mới vãn vẹn có bốn chiêu, một là "Hỗn Nguyên Nhất Khí". Hai là "Như Ảnh Tùy Hình", ba là "Độc Long Toàn", bốn là "Xích Hồ Bào".

Chỉ còn lại Phách Quyền diễn biến thành thương pháp là chưa sáng tạo ra!

Phách Quyền thuộc kim, đứng đầu Ngũ Hành, tượng phủ di chuyển, là một hơi liên tục lên xuống. Một Phách Quyền đánh ra, giống như một cái búa bổ ra, uy lực thật lớn. Một chiêu Phách Quyền này; tại Hình Ý Ngũ Hành Quyền, cũng là một chiêu khó nhất. Kim Hành vốn là sắc bén không thể đỡ, muốn hiểu thông cũng là khó khăn nhất.

Hình Ý Ngũ Hành Quyền, tại kiếp trước của Đẳng Thanh Sơn, một vài nhân vật tông sư thường nghiên cứu Băng Quyền nhiều nhất.

Băng Quyền như tiễn, xuất quyền như kéo cung xạ tiễn, nhiều động tác cùng lúc, liên miên không dứt.

Toản Quyền tốc độ nhanh nhất! Pháo Quyền uy lực mạnh nhất! Hoành Quyền là nền tảng căn bản của Ngũ Hành! Phách Quyền đứng đầu Ngũ Hành, sắc bén nhất! Luận về Ngũ Hành quyền, Băng Quyền không hề nghi ngờ gì chính là một loại quyền pháp cân bằng nhất, cho dù là công kích hay phòng thủ, tốc độ... đều rất cân bằng, cho nên các tông sư đều tận lực nghiên cứu chiêu này nhiều nhất.

"Phách Quyền và Phủ Pháp, có chỗ tương thông." Đằng Thanh Sơn nghiên cứu Phủ Pháp nhưng đồng thời cũng bắt đầu nghiên cứu Hình Ý Ngũ Hành Thương Pháp đệ ngũ chiêu.

...

Từ khi tìm được bức Thạch Điều thức thứ chín; mỗi ngày Đằng Thanh Sơn hầu như đều nghiên cứu Phủ Pháp này.

Hắn lại không biết là...

Chuyện hắn xông vào Đồng gia, bắt lấy Đồng Triết Tử, chỉ trong mấy ngày, tuyệt đại đa số các gia tộc Trên Đao Mộc đại lục đều đã biết.

Dù sao chuyện này rất dọa người! Quang minh chính đại xông vào một đại gia tộc, trực tiếp bắt đi gia chủ đã đạt tới TiênThiên cảnh giới, cỗ thực lực này, quả là khiến cho người ta sợ hãi.

Lúc đó, Đằng Thanh Sơn cũng không che dấu hay ngụy trang gì... dụng mạo hiển nhiên là đã bị người khác nhìn thấy. Vì vậy, rất dễ dàng xác nhận, đó là Đằng Thanh Sơn làm.

...

Trên Đao Mộc đại lục có trăm gia tộc tranh bá, số lượng môn khách, du hiệp vô số.

Một lời không hợp, rút đao khiêu chiến, máu tươi văng xa năm bước! Tại Đao Mộc đại lục, mọi người tuyệt đối sùng bái cường giả. Hành vi bá đạo như của Đằng Thanh Sơn, tại trong mắt mọi người, thì lại là hành vi của cường giả chân chính, không dấu đầu lòi đuôi, có được tự tin tuyệt đối vào thực lực của mình mới dám làm như thế!

Thiên quân vạn mã không để vào mắt, đây mới là cường giả chân chính!

Sùng bái, bội phục!

Đương nhiên đó chỉ đám là môn khách du hiệp bình thường, còn trong mắt một vài siêu cấp đại gia tộc thì Đằng Thanh Sơn chính là một cái bánh thơm, là sự hưng thịnh, chỗ ỷ trượng của cả một gia tộc! Nếu có thể mời siêu cấp cường giả như vậy gia nhập vào gia tộc của mình, gia tộc khẳng định sẽ càng thêm lớn mạnh.

...

Giữa trưa ngày thứ năm kể từ ngày Đằng Thanh Sơn thu được Thạch Điều.

Bên bờ Nguyệt Nha hồ, có không ít chiến mã, đà thú, một gã trung niên ăn mặc trang nhã dẫn theo một gã thanh niên trẻ tuổi đang khiêm tốn nói chuyện với Lý.

"Mộ Dung gia chủ, đợi lát nữa, Đằng đại ca tới, đến lúc đó người nói với Đằng đại ca đi, ta không tác chủ được."

Lý lắc đầu nói.

Đúng lúc này...

Một đạo thân ảnh mặc áo da màu xanh từ ngoài xa đi tới.

Gã trung niên nhân ung dung cao quý lập tức dẫn gã thanh niên chạy tới, vẻ mặt tươi cười chấp tay nói:

"Tại hạ Mộ Dung Chính, xin ra mắt Đằng tiên sinh."

"Mộ Dung gia chủ."

Đằng Thanh Sơn cười nhìn qua đối phương một cái.

"Ta đã gặp ngươi rồi thì phải."

"Đúng, chúng ta tại Lưu Vân phủ, đã gặp mặt."

Mộ Dung gia chủ cười nói, đồng thời chỉ vào thanh niên bên cạnh.

"Đây là tiểu nhi Mộ Dung Liễu Phong, Phong nhi, còn không bái kiến Đằng tiên sinh."

Tên thanh niên có chút cẩn trọng, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, trong ánh mắt cũng có chút tha thiết, lập tức cung kính hành lễ:

”Mộ Dung Liễu Phong, bá kiến Đằng tiên sinh.”

Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn, cười hỏi:

”Mộ Dung gia chủ, Mộ Dung Liễu Phong là công tử thứ mấy trong của người?”

”Hắn là thứ ba.”

Mộ Dung gia chủ liền đáp.

Ồ! Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Mộ Dung gia chủ kinh ngạc vui vẻ hỏi:

”Đằng tiên sinh làm sao biết là ta có mấy đứa con? Chẳng lẽ tiên sinh, còn biết nhi tử khác của ta?”

Mộ Dung gia chủ xem ra, đây là một chuyện đáng tự hào.

Hơn nữa nếu có cũ biết, rất tốt chấp nói.

”Lúc trước ta mới tới Nam Sơn Thành.”

Đằng Thanh Sơn vừa đi vừa nói:

”Liền phát hiện có người lĩnh suất đội kỵ binh phóng như bay trên đường phố, gần chút nữa thì giẫm chết khách bộ hành. Ta lúc đó liền xuất thủ ngăn lại... Theo người qua đường nói, cầm đầu đội nhân mã kia chính là Mộ Dung gia nhị công tử.”

Lời này vừa nói ra, Mộ Dung gia chủ không khỏi lộ vẻ xấu hổ.

Nói xong, Đằng Thanh Sơn liền quay đầu đi vào trong phòng.

”Đằng tiên sinh, Đằng tiên sinh.”

Mộ Dung gia chủ lập tức gọi, nhưng Đằng Thanh Sơn căn bản không để ý tới.

”Đằng tiên sinh... Không biết có thể nhận nhi tử của tại hạ làm môn đồ?”

Mộ Dung gia chủ lập tức đi theo Đằng Thanh Sơn.

”Muốn nhập môn hạ của ta?”

Đằng Thanh Sơn cười:

”Phải đạt được ba yêu cầu. Trong đó yêu cầu thứ nhất là phải đạt tới Tiên Thiên Hư Đan!”

”Phải đạt được ba yêu cầu, thứ nhất là phải đạt tới Tiên Thiên Hư Đan?” Mộ Dung gia chủ nghe xong đầy lòng không khỏi một bụng nộ hỏa, thầm nghĩ: ”Đằng tiên sinh này ra giá thật lớn! Cả Đoan Mộc đại lục mới có bao nhiêu Võ Thánh. Ta muốn xem, về sau người rốt cục có thu môn đồ hay không!”

Mộ Dung gia chủ tuy đầy lòng tức giận nhưng ngoài miệng cũng không dám nói.

”Đằng tiên sinh, vậy chúng ta đây xin cáo từ.”

Mộ Dung gia chủ, liền kéo Mộ Dung gia Tam công tử sắc mặt đỏ bừng, dẫn theo một đám hộ vệ dưới trướng, nhanh chóng rời đi.

Trong phòng, Lý nhìn một đám người rời đi.

”Đằng đại ca, ba yêu cầu của huynh xem ra là rất hà khắc.”

Lý nở nụ cười.

”Tiểu, ta e là mấy đại gia tộc này, nói không chừng còn sẽ có người đến bái sư. Đến lúc đó, muội cứ trực tiếp nói với bọn họ, yêu cầu thứ nhất, tối thiểu phải đạt đến Tiên Thiên Hư Đan.”

Đằng Thanh Sơn nói.

Lý liền nói:

”Nếu thực sự là TiênThiên cao thủ thì sao?”

”Thực sự?”

Đằng Thanh Sơn mỉm cười:

”Không phải là còn yêu cầu thứ hai, thứ ba sao? Hơn nữa nếu thật sự là như vậy, có thể thu một Tiên Thiên làm môn đồ, sắc suất này là rất thấp.”

Bên cạnh, Tiểu Bình, lão Uông đều nở nụ cười, Đằng Thú thì lại chớp chớp ánh mắt, tựa hồ như nghe không hiểu mấy.

....

Đằng Thanh Sơn đoán quả không sai. Không chỉ có Mộ Dung gia ôm mộng thông qua chiêu báisư này này để mượn sức Đằng Thanh Sơn. Mà cả Vương gia, Lý gia, đều liên tiếp dùng chiêu này. Ngay cả những gia tộc khác ở xa một chút cũng đều mời hẳn làm cung phụng hoặc là làm lão sư.

Đáng tiếc...

Đều bị yêu cầu của Đằng Thanh Sơn hù dọa. Muốn làm môn đồ của ta? Thứ nhất, phải là Tiên Thiên rồi hãy nói! Chứ đừng nói là Đằng Thanh Sơn còn có yêu cầu thứ hai thứ ba.

Người muốn biết yêu cầu thứ hai thứ ba? Chờ người đạt tới Tiên Thiên, ta sẽ nói cho người.

Các đại gia tộc đều như lúc đầu vào vách tường, nhất thời đều hiểu được là vị 'Đằng tiên sinh' này khó chơi. Đồng thời thì điều kiện Đằng Thanh Sơn thu môn đồ cũng lan truyền ra, khiến cho không ít người sợ hãi cảm thán. Siêu cấp cường giả chính là siêu cấp cường giả. Thu môn đồ cũng yêu cầu cao như vậy! Là một nhân vật địa vị cực cao, cho dù hành vi có chút bá đạo, vẫn có người sùng bái khâm phục.

...

Sáng sớm ngày hai mươi tám kể từ ngày Đằng Thanh Sơn có được bức Thạch Điều.

Trong động phủ ở Thần Phủ Sơn.

Đằng Thanh Sơn khoanh chân tĩnh tu sau một đêm, liền đứng dậy bắt đầu luyện quyền! Mỗi ngày sáng sớm, Lý và Tiểu Bình đều thức dậy trong những thanh âm ầm ầm của Đằng Thanh Sơn. Bọn họ cũng đều biết, lúc Đằng Thanh Sơn luyện quyền thì vừa vận cũng là lúc trời bắt đầu sáng.

”A!”

Lý vận lưng một cái, vén lên rèm cửa đi ra. Tiểu Bình ở bên cạnh cũng đi theo ra.

”Ồ!” Lý và Tiểu Bình đều trợn trừng mắt.

”Đại thúc người...” Tiểu Bình trợn tròn mắt.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn tương liên với Thổ Hành Chi Quyền, toàn thân tựa như bao phủ bởi một bộ Thổ Hoàng Sắc Khảm Giáp. Ngay cả đầu cũng hoàn toàn được bao bọc bởi một vòng hào quang. Chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cặp mắt ẩn hiện trong màn hào quang trong suốt đó. Bộ dáng của Đằng Thanh Sơn lúc này tựa như Thiên Thần phủ xuống!

Trước đây, Đằng Thanh Sơn trên người đều là từng đạo Thổ Hoàng Sắc hào quang lóe ra, còn lúc này thì đã hình thành một bộ khảm giáp che kín.

”Đằng đại ca, đã đạt tới Cương Kinh hậu kỳ?”

Lý vừa vui mừng vừa kinh ngạc.

319. Chương 16: Cương Kinh Hậu Kỳ, Hoàn Mỹ Thân Thể!

Mà đột phá này, Đằng Thanh Sơn liền cảm nhận được biến hóa kinh người!

Cường đại cương kinh, tựa như từng thanh sắt, lại giống như những tơ tằm dẻo dai, xuyên qua mỗi chỗ trên thân thể Đằng Thanh Sơn, ẩn núp tại bên trong mỗi tế bào. Hơn hết là cơ thể, gân cốt, cơ nhục, nội tạng đều tràn ngập thần kỳ lực lượng. Hơn nữa cổ lực lượng này đang biến đổi!

Trở nên càng thêm mạnh mẽ, càng thêm dẻo dai!

”Tách tách...”

Đằng Thanh Sơn mơ hồ đều có thể nghe được từng thanh cương kinh sau khi kết hợp với ”Thần” thì liền phát sinh biến hóa kỳ diệu ở bên trong thân thể. Loại biến hóa này khiến cho cương kinh trở nên càng thêm huyền bí, đồng thời cũng khiến cho từng tế bào nhỏ trong thân thể Đằng Thanh Sơn đều phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trước kia, cho dù là Đằng Thanh Sơn thì lục phủ ngũ tạng cũng yếu hơn nhiều so với gân cốt cơ thể.

Nhưng lúc này, một tia cương kinh phảng phất như dòng điện, lại có phần giống như tằm ti, tại trong cơ quan tạng phủ phát sinh rung động biến hóa. Các cơ quan tạng phủ biến hóa một cách nhanh chóng, mỗi lúc một thêm mạnh mẽ! Cũng giống như tâm tạng của Đằng Thanh Sơn, cho dù không có cương kinh bảo hộ, người thường dùng đao đâm vào cũng không thể đâm phá!

Thân thể từ trong ra ngoài, không có một nhược điểm!

Một khối, đây chính là Nội gia quyền tu luyện đến đỉnh phong, thân thể mới có được phẩm chất hoàn mỹ như vậy!

”Thần và cương kinh, rốt cuộc là hỗ trợ lẫn nhau. Cương kinh của đột phá, Thần cũng thuế biến.” Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm nhận được biến hóa này. Đã bao lâu nay, Đằng Thanh Sơn căn bản không thể dùng Thần để khống chế không khí, khiến cho không khí không trở thành lực cản! Thế nhưng, khi đạt tới Cương Kinh Hậu Kỳ.

Đằng Thanh Sơn đã làm được!

Thần trong Nê Hoàn Cung, không ngừng dung nhập cương kinh đã đạt tới đỉnh phong. Sau khi cương kinh bão hòa, Thần sau khi dung nhập thì lại một lần nữa trở lại trung tâm Nê Hoàn Cung. Nhưng mà, sau tiến nhập vào đỉnh phong cương kinh, lúc trở ra, chỉ trong một quá trình như vậy Thần liền đã xảy ra biến hóa.

”Thần phải cường đại, mới có thể đạt tới Cương Kinh Hậu Kỳ!”

”Mà đạt tới Cương Kinh Hậu Kỳ, mới có thể khiến cho Thần khống chế được không khí, tiêu trừ lực cản không khí.”

”Hai cái này phụ trợ lẫn nhau.” Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nhủ cảm thán.

”Khó trách! Giữa Phật tông và Đạo gia nhất mạch thì Phật tông lại trọng thị Thần đến vậy. Theo đạo lý, khi đạt tới La Hán trung kỳ thì sự mạnh mẽ của Thần có thể tương đương với Tiên Thiên Kim Đan cường giả của đạo gia. Mặc dù sự mạnh mẽ của Thần là tương đương với Tiên Thiên Kim Đan cường giả của đạo gia; tuy nhiên; cho dù yêu cầu đối với Thần là rất cao thì Phật tông phải đạt tới hậu kỳ thì mới có thể khống chế được lực cản của không khí.”

”Đạo gia, cũng là phải đạt tới Tiên Thiên Kim Đan thì mới có thể khống chế lực cản của không khí.”

”Nội gia quyền nhất mạch của ta, cũng giống vậy, phải đạt tới Cương Kinh Hậu Kỳ thì mới có thể tiêu trừ lực cản của không khí.”

Đằng Thanh Sơn trong lòng một trận vui sướng.

...

Đạt tới Nội gia quyền cương kinh đỉnh phong, thân thể trong ngoài là một khối, hoàn mỹ viên mãn, cương kinh cực kỳ mạnh mẽ, lúc thì tiềm ẩn bên trong cơ thể, lúc thì ngưng tụ bên ngoài thân thể. Có thể nói trên

thân thể, Đằng Thanh Sơn đã đạt tới cực hạn! Muốn tiếp tục đề cao thì chỉ có cách là cảm ngộ với Đạo phải được đề cao!

Tiên Thiên Kim Đan cường giả và La Hán hậu kỳ cường giả, khi đạt đến cực hạn, thân thể sức bạo phát đạt tới khoảng tám mươi vạn cân.

Nhưng Đằng Thanh Sơn, thân thể cương kinh kết hợp, khi đạt đến cực hạn, sức bạo phát, phải đạt tới khoảng một trăm sáu mươi vạn cân!

Vừa vặn gấp đôi!

"Cơ thể của ta, đã đạt đến cực hạn, ngay cả Hư Cảnh cường giả, luận thân thể cũng không mạnh mẽ được như ta." Đằng Thanh Sơn trong lòng rất rõ ràng về điều này: "Trên phương diện thân thể, không thể tiếp tục đề cao. Hiện tại, việc phải làm chính là lĩnh ngộ Đạo."

Hôm nay Đằng Thanh Sơn, một lần thở sâu, đều có thể khiến không gian sinh ra tiếng khí bạo.

Trong ngoài đều viên mãn, đây chính là thân thể cực hạn!

"Hô!"

Đằng Thanh Sơn thu thể, thở ra một hơi, hơi thở liền oanh thủng vách núi thành một cái hố.

"Đằng đại ca, đã đột phá? Lý vẻ mặt vui mừng đi tới."

"Lão sư."

Đằng Thú cũng lộ ra tia hỷ sắc. Được Đằng Thanh Sơn dạy dỗ, Đằng Thú cũng biết... Nội gia quyền nhất mạch, sau khi đạt tới tông sư cảnh giới, thì sẽ được chia thành ba tầng thứ, tầng thứ nhất là có các điểm lưu quang lóe ra quanh thân. Đạt đến tầng thứ hai thì cương kinh sẽ ngưng kết thành vòng. Cương kinh bao trùm toàn thân chính là tầng thứ ba!

"Ha ha, đột phá."

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu.

"Đằng đại ca, thực là đại hỷ sự, hôm nay... Uhm, hôm nay ta sẽ làm nhiều đồ ăn hơn một chút."

Lý cũng vì Đằng Thanh Sơn mà cảm thấy vui vẻ. Ở bên cạnh Tiểu Bình lập tức vung tay:

"Tiểu thư tỷ tỷ, ta đến hỗ trợ."

"Chúc mừng chủ nhân."

lão Uông cũng cười ha hả.

"Đằng đại ca."

Lý đột nhiên nhẹ giọng nói.

Hả! Đằng Thanh Sơn nhìn nàng.

"Đằng đại ca, huynh chẳng phải đã nói là chờ khi đạt tới Cương Kinh Hậu Kỳ thì sẽ thu phục con Lục Túc Dao kia hay sao?"

Lý nói xong liền chỉ vào cái động quật bên cạnh. Đằng Thanh Sơn nghe xong, nhãn tình không khỏi sáng lên, quay đầu nhìn lại, từ vị trí của Đằng Thanh Sơn là có thể nhìn thấy Lục Túc Dao đang nằm sấp trong hang mà ngủ.

Lục Túc Dao ngủ rất giỏi, trong gần một tháng qua kể từ khi Đằng Thanh Sơn có được thạch điều, Lục Túc Dao chỉ tỉnh lại có hai lần.

"Lục Túc Dao này rất lợi hại, lại có thể phi hành lên trời, có năng lực độn thổ chạy trốn dưới đất, thân thể phòng ngự lại cực mạnh." Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm khen: "Hơn nữa, sáu cái chân thì triển đạo phát cũng rất tinh diệu, rất thích hợp giúp ta tu luyện. Tương lai, nếu có thể mang nó đến Cửu Châu thì sẽ có tác dụng rất lớn!"

Đặng Thanh Sơn tại tiếp xúc quá Thiên Thần Cung sau, rất rõ ràng...

Tại Cửu Châu, ở bên ngoài thì các đại tông phái cao cao tại thượng. Tuy nhiên, trên thực tế thì còn cả dòng nước ngầm mãnh liệt! Như Thiên Thần Cung kia đã tâm cực lớn, đương nhiên, hẳn Đặng Thanh Sơn cũng không cam tâm làm kẻ bình phàm!

"Hừ, Thanh Hồ Đảo, Thanh Hồ Đảo người cùng Quy Nguyên Tông ta cùng ở trong một châu. Một châu, há có thể dung hai hổ?" Đặng Thanh Sơn trong lòng rất hiểu được.

"Tương lai, Nội gia quyền nhất mạch của ta, cũng phải phát dương quang đại. Chỉ mỗi Giang Ninh quận một chút phạm vi nho nhỏ như vậy thì làm sao mà đủ? Thanh Hồ Đảo khổng chế Dương Châu cũng lâu rồi! Cũng đã đến lúc thay đổi vị trí!"

Đặng Thanh Sơn có rất nhiều cừu hận nén ở trong lòng!

Thanh Thanh chết, há có thể cho qua dễ như vậy.

Chẳng qua...

Nếu không đủ thực lực thì tất cả chỉ là nói suông.

"Tiểu, các người đều đi ra ngoài đi, đợi lát nữa ta đánh với nó xong, Tiểu, muội hãy nói với nó."

Đặng Thanh Sơn nói.

Mấy người bọn Lý đều gật đầu.

"U ~ u ~"

Lý liền gọi Thanh Loan đang trong ổ ngủ cùng đi ra ngoài. Còn về phần Cuổng Phong Ứng? Nó đã sớm ở bên ngoài.

Rất nhanh, mấy người bọn Lý và Thanh Loan đều rời đi.

Đặng Thanh Sơn nắm lấy Luân Hồi Thương dựa vào vách tường, tiến tới hang ổ của Lục Túc Dao.

"Đông! Đông! Đông!"

Đặng Thanh Sơn cố ý mỗi một bước đều giảm mạnh khiến cho đại địa chấn động, mặt đá nứt toác ra, tựa như một bước chân của người khổng lồ đang bước đi.

Lục Túc Dao vốn đang ngủ, đôi mắt trên cái đầu hình tam giác đột nhiên mở ra, hô! Đồng thời thân thể cũng đứng thẳng lên, sáu chân co xuống, bất kỳ lúc nào cũng có thể nhanh chóng tấn công. Nó há miệng ra, phát ra tiếng gào trầm thấp bực bội. Từng tiếng gầm nhẹ, mang theo một cỗ mùi tanh đặc thù.

"Lục Túc Dao, người và ta đánh một trận. Như thế nào?"

Đặng Thanh Sơn giơ lên Luân Hồi Thương, chỉ về phía Lục Túc Dao ở ngoài xa.

Lục Túc Dao lập tức phản nộ gầm nhẹ một tiếng. Rõ ràng là trong mắt Lục Túc Dao Trì thì việc hai người đánh nhau căn bản không còn ý nghĩa.

"Hừ, sợ phải không?"

Đặng Thanh Sơn lộ ra vẻ khinh thường.

Quả nhiên, con Lục Túc Dao cao ngạo đã bị dáng vẻ khiêu khích của Đặng Thanh Sơn chọc giận. Nó nhanh như tia chớp, lập tức lao sang nhanh hướng bên cạnh, đồng thời hai chân trước sắc như đao lẹm cổ, dễ dàng khoét ra một cái thông đạo. Thân hình to lớn nhanh tựa thiểm điện thoát ra.

Đặng Thanh Sơn cùng Lục Túc Dao, đã đánh nhau vài lần.

Nếu là trong không gian nhỏ hẹp thì Đặng Thanh Sơn đương nhiên là chiếm tiện nghi. Cho nên hôm nay, Lục Túc Dao cũng đã rút ra được kinh nghiệm, một mình người muốn đánh với ta một trận? Đi, đi ra bên ngoài!

Bên ngoài trống trải, Lục Túc Dao sẽ chiếm tiện nghi, có thể dễ dàng chà đạp Đặng Thanh Sơn.

"Hừ. Đẳng Thanh Sơn nhếch miệng cười, cầm trong tay Luân Hồi Thương, hóa thành một đạo thiểm điện, tiến ra khỏi thông đạo kia."

....

Tại một bên sườn núi, sau khi thân ảnh khổng lồ của con Lục Túc Dao vừa thoát ra, thì thân ảnh của một nhân loại nhỏ hơn nó rất cũng nhanh chóng lướt ra.

Hô!

Đẳng Thanh Sơn đứng trên, một nhánh cây còn Lục Túc Dao thì lại trôi nổi giữa núi rừng. Đôi con người rất nhỏ màu đen trên cái đầu hình tam giác của Lục Túc Dao đang âm ỷ lóe ra hàn quang.

"Ở bên ngoài, mấy lần trước ta đều rơi vào thế hạ phong, nhưng lần này..."

Đột nhiên, Đẳng Thanh Sơn toàn thân quần áo bên ngoài đều bao trùm lên một tầng Thổ Hoàng Sắc, ngay cả đầu cũng được bao trùm, chỉ có chỗ cặp mắt là lộ ra mà thôi, tựa như là mặc vào một bộ chiến giáp vậy!

Lục Túc Dao không khỏi cả kinh, khẽ vỗ hai cánh, lại bay lên cao thêm một chút.

Nó cũng nhìn ra là nhân loại trước mắt này tựa như đã trở nên cường đại hơn rồi.

"Hống ~~~~"

Lục Túc Dao gầm to một tiếng, hai đôi cánh đồng thời chớp động. Trong nháy mắt, Lục Túc Dao hóa thành một đạo kim sắc lưu quang, đặc biệt là hai cái cánh mỏng như cánh ve nhưng lại sắc bén cứng cỏi không gì sánh được. Khi Lục Túc Dao lướt bay giữa núi rừng, bất kỳ cây đại thụ nào bị cái cánh này quẹt qua.

Là liền giống như bị một thanh cự đao sắc bén xén đứt!

"Oanh long long ~~~"

Hơn mười cây đại thụ to lớn liền ầm ầm đổ xuống. Mặt cắt ngọt lịm nhãn thín.

"Ha ha... Đẳng Thanh Sơn cười to một tiếng, đột ngột lẳng không nhảy ra."

Hai tay đồng thời nắm lấy cán Luân Hồi Thương mà giơ cao lên, tựa như đang nâng một thanh búa lớn. Trong nháy mắt lúc chuẩn bị giao thủ với Lục Túc Dao thì Đẳng Thanh Sơn đột ngột nắm chặt Luân Hồi Thương mà bỏ ra một bổ. Hai tay trái phải, một trước một sau cùng nắm lấy cán thương bổ mạnh xuống phía trước một bổ

Trên cán thương cũng đều có Thổ Hoàng Sắc quang mang

"Rống. Lục Túc Dao tê gào, hai cái chân to lớn tựa như hai cây liềm đao chém thẳng về phía Đẳng Thanh Sơn."

Luân Hồi Thương cũng lao thẳng tới!

Trong nháy mắt lúc hai bên tiếp xúc, song chưởng của Đẳng Thanh Sơn đồng thời bạo phát lực đạo.

"Bồng!"

Kinh khí bắn ra bốn phía, cây cối sụp đổ, Đẳng Thanh Sơn và Lục Túc Dao đều bay ngược trở lại.

Một cỗ mạnh mẽ quỹ dị lực đạo khiến cho Lục Túc Dao liên tục bị đẩy lui về phía sau, chém gãy hơn mười cây đại thụ to lớn thì mới dừng lại. Trên cái đầu hình tam giác của nó, khóe miệng không ngờ chảy ra một chút dịch thể màu xanh biếc. Trong đôi đồng tử nhỏ màu đen xuất hiện vẻ kinh hãi.

Bản thân Đẳng Thanh Sơn cũng bị bay ngược, nhưng vừa xoay người một cái thì liền dừng lại bên trên một nhánh cây đại thụ.

Nhìn thấy vết máu trên khóe miệng của Lục Túc Dao, Đẳng Thanh Sơn lộ ra một nụ cười: "Uhm, Ngũ Hành Thương pháp đệ ngũ chiêu Phách Sơn, uy lực cũng không tệ lắm."

320. Chương 17: Cực Mạnh Chiêu Thức

Hắn phát hiện...

Bởi vì cán của Luân Hồi Thương không sắc khiến cho cán thương khi bỏ ra thì uy lực cũng không lớn! Cùng là một trăm sáu mươi vạn cân khí lực, nhưng dùng cán thương mà bỏ so với dùng mũi thương để đâm thì uy lực kém hơn rất nhiều. Trước khi có được 'Thức thứ chín' thì mặc dù Đằng Thanh Sơn đã loáng thoáng có một ý niệm trong đầu, nhưng vẫn chưa thông suốt.

Sau khi có được bức thạch điêu diễn tả thức thứ chín, cùng với linh ngộ thì những băn khoăn của Đằng Thanh Sơn liền nhanh chóng biến mất.

Mũi thương vốn đã sắc bén lợi hại! Nếu khí lực lại ngưng tụ vào một điểm thì lực xuyên thấu là cực mạnh.

Còn cán thương thì sao?

Cán thương cũng có cái hay của cán thương. Tuy rằng không có cách để ngưng tụ lực đạo thành một điểm nhưng sự dẻo dai của cán thương lại khiến cho Đằng Thanh Sơn có thể thi triển ra lực đạo 'Cách Sơn Đả Ngưu!' Mũi thương chỉ là một điểm, không thể thi triển ra loại lực đạo này, nhưng cán thương thì lại rất thích hợp. Sau khi nghiên cứu, thử nghiệm, Đằng Thanh Sơn rốt cục cũng sáng tạo ra đệ ngũ chiêu - Phách Sơn!

"Ta nói rồi, Thượng thiên vốn rất công bình! Lục Túc Dao này thân thể phòng ngự cường hãn, lại có hai cánh, sáu cái chân sắc như đao. Nhưng đúng như ta phán đoán, cơ quan nội tạng của nó cũng không phải là quá mạnh mẽ. Cổ chấn lực này đã đánh nó bị thương." Lúc này, đối với việc đánh bại Lục Túc Dao, Đằng Thanh Sơn càng tự tin hơn.

"Rống ~"

Phần nộ gầm nhẹ một tiếng, Lục Túc Dao nhanh chóng bay lại chỗ khoảng không phía trên Đằng Thanh Sơn, sáu cái chân dài cùng công kích Đằng Thanh Sơn! Dưới sự quay tít của sáu cái đao phong, nửa thân trên của gốc cây đại thụ mà Đằng Thanh Sơn đứng trên lập tức bị chém thành từng khối, có đoạn còn bị đôi cánh của con Lục Túc Dao bằm vụn.

Sáu cái chân dài đồng thời từ bốn phương tám hướng tập kích Đằng Thanh Sơn.

"Quả nhiên là thông minh, nhanh như vậy đã phát hiện nhược điểm của chiêu này." Đằng Thanh Sơn nở nụ cười.

Chiêu Phách Sơn này cũng có nhược điểm.

Khi xưa, lúc Đằng Thanh Sơn mới sáng chế ra "Độc Long Toản", mỗi lần thi triển thì đều có một khoảng khắc không khống chế được. Đương nhiên, "Độc Long Toản" của ngày hôm nay đã không còn sơ hở. Tuy nhiên, chiêu "Phách Sơn" này thì lại cần một quá trình súc thể. Một khi chém giết cực nhanh thì căn bản là không có thời gian súc thể để phát ra chiêu này.

Hơn nữa thì đối với Lục Túc Dao mà nói, nó hoàn toàn có thể dụng sáu cái đao phong công kích từ bốn phương tám hướng.

Đằng Thanh Sơn xuất ra Luân Hồi Thương, vền vền chỉ có thể bỏ về phía một cái đao phong, năm cái còn lại, hoàn toàn có thể đả thương Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt!

Đó chính là nhược điểm!

"Ha ha, Lục Túc Dao, hôm nay ngươi phải thua."

Đằng Thanh Sơn nhảy xuống dưới mặt đất. Lục Túc Dao quả nhiên cũng lao xuống theo, sáu cái đao phong nhanh chóng quây sát Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn tay phải vừa động, Luân Hồi Thương vừa động, liền lập tức hóa thành 'Hỗn Nguyên Nhất Khí'.

Thương thương thương ~~~

Tiếng giao kích liên tiếp vang lên. Đại địa chung quanh bị chấn động, cây cối bị nghiền thành bột phấn, bụi tro mịn mù.

Trong bụi mù tràn ngập, Đằng Thanh Sơn giống như mặc Chiến Khải, thân hình lóe lên, nhanh chóng né tránh. Còn Lục Túc Dao thì huy động sáu cái chân dài ầm ầm đánh xuống. Một trận đất rung núi chuyển, khiến cho khu vực núi đá nứt toác ra, vô số đá vụn phăng phất như bị nén mạnh bật văng đi bốn phương tám hướng. Không ít đá vụn đập vào trên người Đằng Thanh Sơn.

Chiến Khải cương kinh bao bọc bên ngoài thân Đằng Thanh Sơn hơi khê rung động, liền dễ dàng giải trừ lực đánh vào.

”Qua khứ, vẫn cho rằng Lục Túc Dao này lực lượng cường đại. Hiện tại xem ra thì ta lúc này cũng đã tương đương với nó.” Trải qua ngắn ngủi giao thủ, Đằng Thanh Sơn rốt cục cũng đã hoàn toàn đánh giá được lực lượng của Lục Túc Dao! Lục Túc Dao bạo phát toàn thân đại khái cũng đạt tới một trăm sáu mươi vạn cân.

Nếu mượn hai cánh cánh đập vỗ cộng thêm với lực lao xuống thì lực công kích của nó còn tăng thêm một chút.

”Phần thân trên của Lục Túc Dao có cánh, ta thi triển chiêu ‘Phách Sơn’ này từ phía trên, sẽ bị đôi cánh ngăn lại.”

”Nếu bổ vào chân nó, chân nó vốn cứng rắn và sắc lẹm như đao. Với lực rung chấn truyền lại thì cũng đủ để đánh trọng thương Lục Túc Dao; tuy nhiên, do có cái chân sắc như đao ngăn lại nên chỉ có thể gây cho Lục Túc Dao vết thương nhẹ mà thôi.”

Đằng Thanh Sơn trong lòng hiểu được, một chiêu ‘Phách Sơn’ này, muốn thực sự có hiệu quả, trừ phi không bị đôi cánh của nó ngăn cản, trực tiếp bổ vào thân thể của Lục Túc Dao.

....

”Ngao ~~~~”

Tiếng kêu cao vút tràn ngập sự hưng phấn vang lên. Thanh Loan đang trôi nổi tại giữa trời cao, khê vỗ hai cánh. Khoác chiếc áo da dài màu trắng, Lý tựa như tiên nữ, đang đứng trên lưng Thanh Loan, phấp phới đứng nhìn Đằng Thanh Sơn đánh cùng Lục Túc Dao!

....

Lúc này, trời đã tờ mờ sáng.

Bụi mù tràn ngập, cây cối liên tiếp ầm ầm đổ sập.

Đằng Thanh Sơn giẫm lên vách núi lao lên phía trên, liên tiếp đạp mấy bước, rồi sau đó đột ngột đạp mạnh một đạp!

”Ầm ầm ~”

Vách núi lập tức xuất hiện một cái hố to, còn Đằng Thanh Sơn thì lại giống như mũi tên rời cung, lao thẳng về phía Lục Túc Dao.

Lục Túc Dao gào thét, sáu cái đao phong lại lần nữa vây công.

”Loảng xoảng!”

Đằng Thanh Sơn đánh văng một cái chân dài, từng cái gai sắc nhọn trên chiếc chân dài quét qua trên người Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn vẫn giẫm lên chân dài, tiếp tục phi lên, nhằm vào chỗ bụng của Lục Túc Dao.

Một khi áp sát được, Đằng Thanh Sơn có thể thắng!

Ông ~~

Hai đôi cánh cánh chấn động, Lục Túc Dao nhanh chóng bay lên cao, đồng thời, sáu cái chân dài nhanh như tia chớp, hoặc là co rút lại, hoặc là bổ tới, hình thành thế thiên la địa võng.

Liên tiếp bay nhảy giao kích, Đằng Thanh Sơn vẫn bị đánh bay đi.

Đằng Thanh Sơn chân phải trực tiếp cắm vào vách núi, cả người đứng vững tại trên vách núi đá gần như thẳng tắp, nhìn về phía xa xa nơi Lục Túc Dao đang trôi nổi giữa không trung.

”Có sáu cái chân, muốn áp sát cũng khó.” Đằng Thanh Sơn có chút đau đầu.

Lục Túc Dao xoay tròn giữa không trung, nó phát hiện ra nhân loại này hôm nay đã trở nên đáng sợ. Đến lúc này, nó còn chưa đả thương được Đằng Thanh Sơn, nhưng bản thân nó đã bị thương nhẹ! Lúc này, trên phương diện lực lượng thì Đằng Thanh Sơn đã không hề kém gì nó, còn tại phương diện chiêu thức công kích thì Đằng Thanh Sơn cũng rất lợi hại!

Nó cũng đang suy nghĩ, làm thế nào để đánh bại được nhân loại trước mắt!

Một người một yêu thú, đều nhận thấy là đối phương khó chơi.

Vẫn ở ngoài xa xa, giữa không trung, đứng trên lưng Thanh Loan, Lý cũng đang nín thở quan sát.

...

”Xem ra, phải thi triển chiêu có uy lực lớn nhất thôi.” Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, có chém giết thêm nữa cũng chỉ là lãng phí thời gian. Phải trực tiếp xuất ra tuyệt chiêu thôi.

Đằng Thanh Sơn vươn tay trái.

”Phụt phụt ~”

Cương kinh nhẹ nhàng xoay tròn tụ tập trong lòng bàn tay Đằng Thanh Sơn. Sau đó thì liền ngưng tụ thành một hình tròn, cuối cùng lại tiềm ẩn bên trong cơ thể của Đằng Thanh Sơn.

”Đạt tới cương kinh hậu kỳ, ta có thể thi triển một chiêu này.”

Đằng Thanh Sơn giẫm lên vách núi, đột ngột phóng lên hơn mười trượng, rồi sau đó đập mạnh một đập!

Đập nứt ra vách núi, đồng thời trực tiếp phóng lên cao ngang với Lục Túc Dao!

”Rống ~”

Hai tròng mắt của Lục Túc Dao âm ỷ có một tia đỏ đậm. Sự tự tôn của yêu thú khiến cho nó không nghĩ đến việc lui bước, mà là giương rộng đôi cánh, sau đó vỗ mạnh để mượn lực bốc lên cao. Sáu cái to lớn chân dài như thanh liêm đao mạnh mẽ bổ về phía Đằng Thanh Sơn, không khí đều bởi vậy mà sinh ra từng đợt khí nhận.

Đằng Thanh Sơn hai tròng mắt sắc bén như đao.

Luân Hồi Thương trong tay vừa chuyển, một cỗ Thổ Hoàng Sắc lưu quang nhanh chóng tụ tập tại trên mũi Luân Hồi Thương, theo lực đạo xoay tròn, mấy cỗ lưu quang này không ngờ cũng xoay tròn dồn nén lại. Khi xoay tròn đến đỉnh của mũi thương thì liền hóa thành một viên Thổ Hoàng Sắc quang điểm. Nội Gia Cương Kinh áp súc thành một điểm, không ai có thể hoài nghi uy lực của nó.

”Ông~~”

Cùng lúc cương kinh xoay tròn thì hay tay của Đằng Thanh Sơn cũng nắm lấy cán thương, đột ngột rung một cái, cán Luân Hồi Thương cũng xoay tròn.

Một cỗ lực đạo mạnh mẽ đến đáng sợ, cùng với quang điểm do cương kinh dồn nén lại, đã cùng tụ tập tại một chỗ!

”Phụt phụt...”

Mũi nhọn của mũi thương, quang điểm do cương kinh dồn nén lại, kết hợp với cường đại lực xuyên thấu đã sinh ra lực đạo đáng sợ, không gian bởi vậy mà đều bị vặn vẹo.

Lục Túc Dao tựa hồ cảm giác được uy hiếp, sáu cái chân dài cùng đồng thời ngăn cản!

”Oanh!!!”

Không gian đột ngột nổ tung ra! Tựa như tiếng sấm nổ vang bên tai!

Hình Ý Ngũ Hành Thương tối cường nhất chiêu - Xích Hổ Bào!

Lực đạo mạnh mẽ đáng sợ nổ tung trong nháy mắt đánh văng sáu cái chân dài, một đạo ngân sắc lưu quang lóe lên, mũi Luân Hồi Thương đã đâm thẳng vào bụng Lục Túc Dao.

Không có cánh bảo hộ, chỉ còn một tầng lân giáp, Lục Túc Dao căn bản không thể cản được mũi Luân Hồi Thương, chỉ nghe được "Phụt" một tiếng.

Luân Hồi Thương đã đâm vào bụng!

Phía sau lớp lân giáp, chính là lớp thịt, khả năng phòng ngự kém hơn cả chục đến cả trăm lần. Mũi Luân Hồi Thương mới vừa đâm vào được một nửa, Đằng Thanh Sơn liền lập tức rút ra.

"Hừ!" Đằng Thanh Sơn giẫm lên Lục Túc Dao, đột ngột đạp một cái, cả người liền lao xuống phía dưới.

Máu tươi màu xanh biếc lập tức từ bụng Lục Túc Dao phun ra.

Đằng Thanh Sơn đáp xuống mặt đất, còn Lục Túc Dao co bóp cơ bụng vài lần, liền nhanh chóng cầm máu.

"Người thua!"

Đằng Thanh Sơn đứng trên mặt đất.

Lục Túc Dao cũng rơi xuống mặt đất, đôi mắt lớn trên cái đầu hình tam giác gắt gao nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn. Nó biết... Vừa rồi nếu không phải là Đằng Thanh Sơn hạ thủ lưu tình thì nó đã đã chết chắc! Chỉ cần Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn đâm sâu thêm một chút, đồng thời đem Nội Gia Cương Kinh truyền vào, nổ tung ở bên trong là có thể đánh chết nó.

"Rống ~"

Lục Túc Dao gầm nhẹ một tiếng.

"Một chiêu Xích Hổ Bào này, quả nhiên giống như ta phán đoán." Đằng Thanh Sơn trong lòng vui sướng.

Khi tu luyện ra Nội Gia Cương Kinh, chiêu mạnh nhất của Đằng Thanh Sơn chính là 'Xích Hổ Bào' chứ không phải là 'Độc Long Toàn'. Năm đó, ở dưới chân Duyên Giang thành, giữa song phương đại quân hai quân đối chiến, dựa vào một chiêu 'Xích Hổ Bào' này mà Đằng Thanh Sơn đã kích sát một gã Tiên Thiên Hư Đan cường giả, đánh chết thành tro bụi.

Một chiêu Xích Hổ Bào chính là Tiên Thiên chân nguyên kết hợp với thân thể lực lượng.

Trên đại thảo nguyên, khi Nội Gia Cương Kinh đạt tới trung kỳ, bởi vì Nội Gia Cương Kinh cùng Tiên Thiên chân nguyên cũng không cùng tồn tại, một chiêu Xích Hổ Bào này, chính là tại thân thể lực lượng cộng với Tiên Thiên chân nguyên, sức bạo phát đại khái đạt tới một trăm vạn cân. Mà Độc Long Toàn, cũng là thân thể lực lượng cộng thêm với cương kinh, uy lực mạnh hơn một bậc!

Nội Gia Cương Kinh vốn rất đặc thù, phải tới Hậu Kỳ thì có thể ngưng kết thành Chiến Khải. Ở Tiên Kỳ thì chỉ là từng đạo ánh sáng lưu chuyển, còn Trung Kỳ thì cũng chỉ là ngưng kết thành hình vòng.

Yêu cầu đối với một chiêu Xích Hổ Bào này là cực kỳ hà khắc!

Cần có năng lượng ngưng tụ tại đầu thương, sau đó xoay tròn chồng chất ngưng tụ lại thành một điểm. Loại lực khổng lồ này, so với ngưng kết thành 'Chiến Khải' còn khó hơn một chút! Tại giai đoạn Cương kinh Tiên Kỳ và Trung Kỳ thì căn bản là không thể làm đến mức này.

Mà phải là đạt tới hậu kỳ, cương kinh thuế biến, có thể dễ dàng ngưng kết thành Chiến Khải, so với việc khổng lồ 'Tiên Thiên chân nguyên' thì còn dễ dàng hơn.

Đương nhiên, cũng chính là có thể sử dụng một chiêu này!

Cương kinh sức bạo phát là tám mươi vạn cân, mà cương kinh trong cơ thể kết hợp với thân thể lực lượng, có thể khiến cho song chưởng của Đằng Thanh Sơn lại lần nữa bạo phát thêm một trăm sáu mươi vạn cân

lực đạo, nói cách khác - một chiêu 'Xích Hồ Bào' này, có thể bộc phát ra hai trăm bốn mươi vạn cân lực đạo! Hoàn toàn vượt xa uy lực của 'Độc Long Toàn'.

"Chẳng qua một chiêu này, tiêu hao quá lớn!" Đằng Thanh Sơn thầm than.

Một chiêu này uy lực quá lớn, tiêu hao cũng kinh người.

Tại kiếp trước, quyền pháp mạnh nhất của Đằng Thanh Sơn chính là Hồ Pháo Quyền!

Còn hôm nay, thương pháp với lực xuyên thấu mạnh nhất lại là 'Xích Hồ Bào'.

Đương nhiên một chiêu 'Phách Sơn' này cũng rất mạnh, nhằm vào người hoặc yêu thú có lực phòng ngự cường nhưng nội tạng yếu ớt. Thậm chí có thể một kích giành chiến thắng! Còn một chiêu Độc Long Toàn thì mức độ tiêu hao Nội Gia Cương Kinh lại cực thấp, có thể duy trì trong thời gian rất dài. 'Như Ảnh Tù Hình' thì lại là liên miên không dứt, còn 'Hồn Nguyên Nhất Khí' thì chính phòng ngự mạnh nhất.

Ngũ Hành Thương pháp của Đằng Thanh Sơn, mỗi chiêu đều có ưu, nhược điểm.

"May mắn là còn có một chiêu này, nếu không, thì khó có thể đánh bại được Lục Túc Dao." Đằng Thanh Sơn nở nụ cười.

"Đằng đại ca!"

Thanh âm của Lý vang lên, Thanh Loan từ trên cao đáp xuống, hạ xuống mặt đất, Lý từ Thanh Loan trên lưng nhảy xuống, hưng phấn đã chạy tới.

"Đằng đại ca, huynh thắng."

"Lý, muội giúp ta hỏi lại nó, nó có đồng ý đi theo ta không."

Đằng Thanh Sơn nói.

"Khi trước không thu phục được, nhưng lúc này, mình đã mạnh hơn nó, hơn nữa có Lý ở đó, hẳn là có hi vọng."

"Rống ~ rống rống ~ Lý nhìn Lục Túc Dao."

Lục Túc Dao chần chờ một chút, nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, cũng phát ra từng đạo trầm thấp tiếng hô.

Lý nhú mày, lại lập tức lại rống lên một lần nữa.

Cứ như vậy, nói chuyện với nhau một hồi lâu.

"Đằng đại ca."

Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

"Thế nào?"

Đằng Thanh Sơn cũng phát có vẻ không ổn.

Lý bắt đầu dĩ nói:

"Con Lục Túc Dao rất cố chấp, không quản ta nói như thế nào, nó cũng không đáp ứng, rất ngạo khí."

"Sáu cái chân của nó thì triển đạo pháp, có chút đáng đáp của Kim Hành Chi Đạo. Ta bây giờ đã sáng tạo ra Kim Hành Chi Quyền đệ nhất thức, nếu nó về sau thường xuyên quan sát, đối với việc ngộ đạo, trở thành Hư Cảnh yêu thú của nó, là rất có lợi. Đằng Thanh Sơn nói. Lúc trước, Thanh Loan cũng chính là bởi vậy nên đã đi theo Đằng Thanh Sơn."

"Ta đã nói."

Lý lắc đầu nói:

"Ta còn nói là Đằng đại ca tiến bộ lợi hại như vậy, về sau có thể đạt tới Hư Cảnh. Nếu nó đi theo chúng ta thì sẽ rất có lợi. Nhưng con Lục Túc Dao này vẫn không chịu cúi đầu."

”Ủa?”

Đặng Thanh Sơn liền nhìn về phía Lục Túc Dao.

Đặng Thanh Sơn nhìn thấy một tia trêu tức từ trong mắt con Lục Túc Dao, liền cười nói:

”Tiểu, muội hỏi lại hỏi nó, ta không nghĩ là nó lại ngu ngốc cố chấp đến như vậy.”

Lý gật đầu, liền quay đầu lại hỏi.

”Hả? Nghe Lục Túc Dao nói, trên mặt Lý dần lộ ra vẻ kinh ngạc.”

”Nó nói cái gì?” Đặng Thanh Sơn hỏi.

”Đặng đại ca, nó hỏi huynh, một chiêu vừa rồi đánh bại nó, là như thế nào vậy? Lực lượng của huynh tương đương với nó, sao có thể lập tức trở nên mạnh đến như vậy? Lý hỏi. Hiển nhiên là Lục Túc Dao bị Đặng Thanh Sơn đánh bại, trong lòng vẫn có chút không cam lòng. Rõ ràng là song phương khác biệt không có mấy.”

Làm sao lại bị đánh bại như vậy? Đặng Thanh Sơn nở nụ cười:

”Nói cho nó, đây là thương pháp ta tự nghĩ ra.”

Sau khi Lý thông dịch, Lục Túc Dao nghe xong liền cân nhắc một lát.

”Hổng... Hổng...”

Lục Túc Dao phát ra một đạo trầm thấp tiếng hổng.

”Nó nói, nó nói là huynh không mạnh hơn nó bao nhiêu, nó chỉ cần vỗ cái cánh là có thể dễ dàng đào tẩu. Cho nên nó sẽ không thần phục huynh.” Lý giải thích.

Đặng Thanh Sơn cau mày.

Lục Túc Dao tiếp tục thấp hổng, Lý tiếp tục giải thích:

”Nó nói, tuy rằng sẽ không thần phục huynh.... Nhưng là, thực lực của huynh tiến bộ quả là rất nhanh. Lần đầu tiên, huynh cùng một nhân loại khác liên thủ, cũng không đánh lại nó. Lần thứ hai thì đã có thể phòng ngự công kích của nó. Lần thứ ba, đánh bại nó.”

”Hơn nữa, huynh vừa rồi đâm phá lân giáp của nó cũng đã không giết nó, cho nên Lục Túc Dao đáp ứng là sẽ đi theo huynh mười năm, xem như báo lại cái ân huynh vừa rồi đã hạ thủ lưu tình. Trong mười năm, nếu huynh có thể giúp nó gia tăng thực lực, thì nó sẽ tiếp tục đi theo. Còn nếu không đề thăng, thì nó sẽ rời đi. Nếu huynh đáp ứng thì nó lưu lại, còn nếu không thì nó đi.”

Nói xong, Lý nhìn về phía Đặng Thanh Sơn.

”Thật đúng là không thấy tỏ điều hâu không xuất hiện.” Đặng Thanh Sơn nở nụ cười:

”Nói cho nó, ta sẽ khiến cho nó mãi đi theo ta.”

Lý cười nhìn qua tới, giải thích.

”Rống ~” Lục Túc Dao cũng rống lên.

”Đặng đại ca, nó nói nó cũng hy vọng, huynh có thể giúp cho nó trở thành Hư Cảnh thần thú.” Lý cười nói.

Từ đó, Lục Túc Dao đi theo Đặng Thanh Sơn.

321. Chương 18: Hai Mươi Tuổi

Lúc này đã là buổi chiều, trong rừng cây phía trước, Đặng Thú đang không ngừng luyện tập quyền pháp, lão Ông cũng đang luyện kiếm pháp ở cách đó không xa. Đặng Thanh Sơn vốn thường khắc khổ tu luyện, lúc này cũng lảng lảng đứng dưới mái hiên, nhìn một mảnh thiên địa mịt mù vô tận tuyết rơi.

”Chớp mắt một cái là đã trôi qua một năm.”

Từ sau khi bắt Đồng Triết Tử, có được một bức thạch điêu thì Đằng Thanh Sơn một lòng tiềm tu. Đặc biệt đạt tới Cương Kinh Hậu Kỳ, cơ thể trong ngoài đều viên mãn. Sau khi thu phục Lục Túc Dao thì Đằng Thanh Sơn lại càng tu luyện điên cuồng, một khi có linh ngộ là lập tức đi tìm Lục Túc Dao để tỷ thí luận bàn.

Cả vùng Thần Phủ Sơn, không ít đại thụ hơn trăm ngàn năm tuổi bởi vậy mà gặp nạn.

Hôm nay, có thể nói là ngày duy nhất mà Đằng Thanh Sơn nghỉ ngơi sau khi có được bức thạch điêu sau.

”Khai Sơn Tam Thập Lục Thức của Vũ Hoàng, lấy Thổ Hành Chi Đạo mà nhập môn, dần dần thì pha trộn thêm Kim Hành Chi Đạo! Từ Sát Thủ Đường, ta tìm được Thức Thứ chín, Thức Thứ chín này vốn lấy Kim Hành Chi Đạo làm chính, Thổ Hành Chi Đạo làm phụ! Tu luyện mấy tháng, ta đã hoàn toàn hiểu thông. Đáng tiếc là chỉ có mỗi một khối!” Đằng Thanh Sơn có chút không cam lòng.

Bức thạch điêu này đã khiến cho tốc độ tu luyện của Đằng Thanh Sơn nhanh hơn rất nhiều.

Ngắn ngủn có mấy tháng mà Đằng Thanh Sơn đã liên tiếp sáng tạo ra chiêu thứ nhất, thứ hai và thứ ba của Kim Hành Chi Quyền! Tuy nhiên, với Thổ Hành Chi Quyền thì thành tựu của Đằng Thanh Sơn đã rất cao, đạt tới cảnh giới thức thứ bảy, nhưng Thổ Hành Chi Đạo ẩn tàng trong bức thạch điêu thứ chín của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức thì lại không cao sâu gì.

Vễn vện chỉ có thể giúp cho linh ngộ trên phương diện Thổ Hành Chi Quyền của Đằng Thanh Sơn thoáng tăng lên một chút.

”Đáng tiếc, ta chỉ có mỗi một khối, nếu có đủ ba mươi sáu khối! Bước vào Hư Cảnh trong vòng một hai năm, cũng không phải là chuyện hoang tưởng.” Đằng Thanh Sơn thầm hận.

”Hai mươi! Ta đã hai mươi.”

Mười chín tuổi, là trải qua Thần Tiên Ngọc Bích trên Minh Nguyệt đảo.

Hai mươi tuổi, là trải qua bức thạch điêu tại Thần Phủ Sơn.

Đằng Thanh Sơn chưa bao giờ tự thả lỏng bản thân.

”Cha, mẹ, con rời đi đã hơn hai năm...” Vương bản lớn nhất trong lòng Đằng Thanh Sơn chính là phụ mẫu hiền từ chất phác. Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm lúc trước đã bị người của Thanh Hồ Đảo bắt đi, cử tử nhất sinh, lại còn bị chặt đứt hai chân. ”Trong hơn hai năm này, không biết cha thế nào!”

Con đã hai mươi tuổi!

Còn phụ mẫu ở phương xa thì thế nào rồi?

Đoan Mộc đại lục cách Cửu Châu đại địa quá xa, cách nhau hơn mười ngàn dặm, ngay cả Tiên Thiên cường giả muốn băng qua cũng rất rất khó, chỉ cần một chút bất cẩn là có thể lâm vào những khu vực nguy hiểm trong hải vực.

”Năm đó tuy là ta công khai tuyên bố bội xuất sư môn, tuy nhiên, Thanh Hồ Đảo bị tổn thất lớn, lại dễ dàng cam tâm như vậy sao?”

”Ta rời khỏi Cửu Châu đã hơn một năm, không biết sư môn thế nào.”

”Còn cả Thiên Thần Cung hùng hực đã tâm nữa. Nói không chừng, Cửu Châu đã nổi lên một hồi mưa gió.” Đằng Thanh Sơn trong lòng rất lo lắng, lúc trước hắn đã nhìn thấy một con Thần ưng dùng lôi điện công kích Tiêu Dao Cung, Tiêu Dao Cung chính là một trong bát đại tông phái, vậy mà cũng bị Hư Cảnh thần thú đi công kích!

Đã ám chỉ ra rằng Cửu Châu đại địa này còn có sóng ngầm mãnh liệt.

”Một khi bộc phát ra thì Cửu Châu sẽ đại loạn, Quy Nguyên Tông ta có thể chống đỡ sao?” Đằng Thanh Sơn trong lòng như có lửa đốt, chỉ cần quan sát một chút động tĩnh trên Cửu Châu là Đằng Thanh Sơn có thể nhận ra rất nhiều dấu hiệu nguy hiểm!

Căn cơ yếu ớt như Quy Nguyên Tông, tại trước mặt bát đại tông phái cùng với cự đầu Thiên Thần Cung kia, chỉ cần không cẩn thận một chút là có thể bị tiêu diệt!

Quy Nguyên Tông bị diệt thì cha mẹ của Đằng Thanh Sơn và cả Đằng gia trang, cũng đều sẽ rơi vào hiểm cảnh!

"Hy vọng Cửu Châu tiếp tục yên bình, ít nhất, cũng chờ được đến lúc ta trở về." Đằng Thanh Sơn nóng ruột là vì rời xa Cửu Châu như vậy mà lại không có một chút tin tức nào. Cho nên, Đằng Thanh Sơn mới lo lắng như vậy.

Chưa biết, mới khiến cho người ta lo lắng.

Lo nhất chính là: Lúc trở về, phát hiện Quy Nguyên Tông, Đằng gia trang đã bị diệt toàn bộ!

"Thời gian, thời gian!"

Đằng Thanh Sơn hai hàng lông mày nhíu chặt lại: "Nếu chậm rãi tĩnh tu, e là phải nhiều năm, nói không chừng, phải mất mười năm mới có thể đạt tới Hư Cảnh. Tốc độ như vậy tốc độ cũng là nhanh. Rất nhiều cường giả đều phải hơn trăm tuổi mới có thể đạt tới Hư Cảnh. Ta trước năm ba mươi tuổi có thể đạt tới Hư Cảnh là rất nhanh. Nhưng thế này vẫn không đủ!"

Không có thời gian để lãng phí! Không có thời gian tiêu xài!

"Ta phải dựa vào thạch điêu, một khối thạch điêu đủ để cho ta rút ngắn được rất nhiều hơn thời gian." Hiểu được thiên địa, ngộ đạo, khó khăn là rất cao. Mà có thành tựu của tiền nhân để tham khảo, sau đó quy nạp dung hợp lĩnh ngộ thành của mình.

Như vậy, nền tảng vừa chắc chắn mà tốc độ lại nhanh hơn rất nhiều!

"Đằng đại ca?"

Thanh âm từ bên cạnh truyền tới.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại nhìn, Lý đang mặc một chiếc áo bông màu trắng vừa cười vừa đi tới:

"Đằng đại ca, nghĩ cái gì vậy?"

"Nhớ nhà."

Đằng Thanh Sơn thở dài nói.

"Nhà?"

Lý nao nao.

Đằng Thanh Sơn vừa nhìn sắc mặt của Lý, liền lập tức thoát khỏi suy nghĩ, hấn biết... Lý đã không còn gia đình. Câu nói vừa rồi chắc chắn là đã khiến cho tâm tình của Lý không ổn rồi. Đằng Thanh Sơn nhìn ra bên ngoài, đột nhiên tập trung vào bóng người ở ngoài xa trong tuyết trắng trông như bức tượng, nói lắng sang chuyện khác:

"Tiểu, muội nhìn kia, tiểu tử kia vẫn còn ở đó!"

"Đằng đại ca, người đó cũng đã quỳ hai hai đêm rồi."

Lý nhìn vào bóng người đó:

"Đằng đại ca, huynh vẫn không nói với hắn vài lời?"

Lần trước khi Đằng Thanh Sơn xông vào Động phủ, bắt Động Triết Tử đã khiến rất nhiều người biết đến sự tồn tại của Đằng Thanh Sơn.

Một vài võ giả thông thạo tin tức, biết Đằng Thanh Sơn cư trú tại Thần Phủ Sơn, liền tới đây bái sư! Trong cái thời thiên hạ đại loạn này, nếu có thể bái nhập vào môn hạ của một siêu cấp cường giả, học được bản lĩnh, về sau tìm được vinh hoa phú quý sẽ rất dễ dàng!

"Người muốn ra nhập vào môn hạ chúng ta rất nhiều. Chẳng lẽ cứ quỳ cái mấy ngày đêm là ta phải thu?"

Đặng Thanh Sơn cười:

”Đối với võ giả có nội kinh thì quỳ hai ba ngày cũng không là gì.”

”Lão Ông!”

Đặng Thanh Sơn gọi một tiếng.

”Chủ nhân.”

Đang luyện kiếm giữa tuyết rơi, lão Ông lập tức chạy tới. Trong mấy tháng gần đây, lão Ông được Đặng Thanh Sơn chỉ dạy, hơn nữa lại ngủ trong lòng núi, thực lực tiến bộ cực nhanh.

”Nói cho tiểu tử kia là ta không thu đồ, quỳ đến chết cũng vô ích thôi.”

Đặng Thanh Sơn phân phó.

”Vâng, chủ nhân.”

Lão Ông lập tức chạy tới, chạy đến trước mặt gã nam tử bị tuyết rơi phủ kín toàn thân trông giống như bức tượng kia. Gã nam tử trông giống như bức tượng ngẩng đầu, tranh cãi với lão Ông.

Nhìn thấy vậy, Đặng Thanh Sơn trầm lắng đầu. Mấy tháng nay, Đặng Thanh Sơn đã thấy qua rất nhiều thủ đoạn bá sư: Nào là quỳ trường kỳ không chịu đứng dậy, nào là cố ý thể hiện tính cách để thu hút Đặng Thanh Sơn, ngay cả sử dụng mỹ nhân kế cũng không phải là ít. Tuy nhiên thì Đặng Thanh Sơn trước sau như một, không thu nhận bất kì một đệ tử nào.

”Nếu ta ở Đoan Mộc đại lục vài chục năm, có lẽ ta sẽ thu nhận thêm đệ tử. Nhưng ta phải quay về Cửu Châu! Đối với Đoan Mộc đại lục này, ta chỉ là một khách qua đường.” Đặng Thanh Sơn xoay người tiến vào trong phòng.

Lão Ông khuyên không nói nổi, cũng chỉ có thể lắc đầu rời đi.

Đợi lúc chàng vắng tối, gã võ giả quỳ ở đó toàn thân lạnh như băng, rốt cục không thể kiên trì hơn được nữa, liền chắt vật đứng dậy đứng dậy. Hắn nhìn về phía ba tòa nhà đá có giếng ngọn đèn: ”Ngân Thương Vũ Thánh, Đặng Thanh Sơn’ quả là giống như truyền thuyết, muốn bá ông ta làm thầy, quả là rất khó.”

”Thu đệ tử, có ba yêu cầu? Thứ nhất là phải đạt tới tiên thiên? Hừ, tiên thiên Vũ Thánh, có ai mà không cao cao tại thượng, ai nguyện ý đi làm đệ tử.”

”Ta xem, người thu đệ tử như vậy, nhất mạch của người sẽ bị đoạn tuyệt!”

Gã võ giả này trong lòng thầm hận, quay đầu bước đi.

Mà lúc này, lại có một gã thanh niên mặc áo da màu đen từ phía trước đi tới, lưng đeo một thanh cự hình chiến đao.

”Huynh đệ, người cũng là đến bá sư?”

Gã võ giả nhìn người mới tới:

”Ta khuyên người quên đi. Ngân Thương Vũ Thánh Đặng Thanh Sơn này trước sau như một, dùng bất kỳ biện pháp gì cũng không lay chuyển được, tâm địa vô cùng cứng rắn.”

”Ồ.”

Tên thanh niên nhìn hắn một cái, hơi cười cười, rồi lại tiếp tục đi về chỗ Đặng Thanh Sơn.

”Hừ, người cho dù không tin, chờ người ném đủ đau khổ rồi sẽ biết.”

Gã võ giả cười phốc một tiếng, nhìn theo bước gã thanh niên đi đến chỗ Đặng Thanh Sơn. Gã võ giả chờ xem kịch vui.

Quả nhiên

Đặng Thanh Sơn từ trong phòng đi ra.

"Phỏng chừng cũng sẽ bị khiển trách." Gã võ giả nhìn chăm chăm, đột nhiên, sắc mặt của hắn cứng lại.

Tên thanh niên lưng đeo chiến đao kia, không ngờ lại được Đằng Thanh Sơn nhiệt tình đón vào.

"Cái gì?" Gã võ giả trợn trừng mắt.

Trong phòng.

"Mục lão ca, mời ngồi."

Đằng Thanh Sơn cười ngồi xuống, đồng thời châm trà cho người vừa đến.

Người vừa đến, chính là Húc Nhật thương thành đại trưởng lão Mục Vọng!

Đại trưởng lão cười ngồi xuống:

"Đằng huynh đệ, nhìn bộ dáng, gần đây có rất nhiều người muốn bái người làm thầy đúng không?"

"Ài, ta hiện tại cũng hối hận. Nếu sớm biết là sẽ có nhiều phiền toái như vậy thì lúc bắt Đồng Triết Tử, ta sẽ không trực tiếp xông vào."

Đằng Thanh Sơn bắt đắc dĩ lắc đầu. đại trưởng lão cười rộ lên:

"Chuyện này có thể trách ai đây? Người đường đường xông vào, gây ra đại động tĩnh như vậy, tin tức này một khi truyền ra, chắc chắn là sẽ có rất nhiều người đặt câu hỏi, thần bí cường giả kia là ai vậy?"

"Trong thiên hạ, Võ Thánh chỉ có chừng đó người, có ai mà thanh danh không lan xa?"

Đại trưởng lão cười nói:

"Rất nhiều gia tộc đều biết người, tin tức này dĩ nhiên là không giấu được."

Đằng Thanh Sơn bắt đắc dĩ lắc đầu.

"Rất nhiều người tìm mọi cách để được nổi danh, để danh chấn thiên hạ. Nhưng người thì lại ngược lại. Trong những người đạt tới tiên thiên Kim Đan đỉnh phong, ta mới biết có mỗi người."

Đại trưởng lão than thở:

"Thật đúng ẩn tàng thâm sâu."

Đằng Thanh Sơn cười thầm trong lòng.

"Ẩn tàng?"

Danh khí của hắn ở tại Cửu Châu là rất lớn, nhưng không phải hắn cố tình che dấu, mà là hắn vừa mới tới Đoan Mộc đại lục mà thôi.

"Ha ha."

Đằng Thanh Sơn uống một ngụm trà nóng hôi hổi, tò mò hỏi:

"Mục lão ca, theo ta được biết, người đang quay về Tây Thang Vực đúng không. Lần này qua chỗ ta là tiện đường, hay là có việc?"

"Ta thật sự có chuyện trọng yếu."

Đại trưởng lão cười nói.

"Ồ?"

Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên:

"Nói một chút nghe coi."

Đại trưởng lão cười ha hả nói:

"Người không phải là muốn tìm kiếm thạch điều Khai Sơn Tam Thập Lục Thức sao? Vì một bộ thạch điều mà phá lệ xuất thủ đi bắt Đồng Triết Tử."

Đặng Thanh Sơn nhàn tình sáng lên, hần đường nhiên khao khát thạch điêu đến cực độ, liền nói:

”Là như thế nào vậy? Sát Thủ Đường lại có nhiệm vụ?”

”Không có.”

Đại trưởng lão cười lắc đầu.

”Trong thiên hạ tổng cộng mới nhiều đó bức thạch điêu, tất cả mọi người đều cất kỹ, sợ bị ngoại nhân biết. Số người đồng bỏ ra để đổi lấy nhiệm vụ, đã ít lại càng ít hơn! Một năm có thể nhận được một nhiệm vụ đã là tốt rồi.”

”Vậy người đến, là vì...?”

Đặng Thanh Sơn khó hiểu.

Đại trưởng lão nhếch miệng cười:

”Không giấu gì người, Húc Nhật thương thành ta thế lực trải khắp thiên hạ, thạch điêu này thì sao đây... Thương thành ta tổng cộng toàn bộ, cũng có cất giữ một ít, tổng cộng có sáu khối!”

322. Chương 19: Vân Mộng Cổ Thành

Trong lòng Đặng Thanh Sơn run lên, đây quả thực là trong trời đông tuyết được tặng than, chính mình đang lo lắng muốn tìm được nhiều thạch điêu, nhưng nay đại trưởng lão của Húc Nhật thương thành đã nói bọn họ có tới sáu khối thạch điêu! Đây là điều mà Đặng Thanh Sơn đã nghe rõ từng chữ một, thạch điêu chính là do tự Vũ Hoàng tạo ra, mỗi một khối thạch điêu cũng đều trân quý vô cùng, vì thế Húc Nhật thương thành tuyệt đối sẽ không dễ dàng cho người khác mượn.

Nếu không, vì sao nửa năm qua Húc Nhật thương thành chưa một lần nhắc đến số thạch điêu này với mình?

”Như thế nào, Đặng huynh đệ người không tin hả?” Đại trưởng lão thấy Đặng Thanh Sơn không mở miệng thì kinh ngạc hỏi.

”Tin, đương nhiên tin.” Đặng Thanh Sơn cười nói, ”Húc Nhật thương thành thực sự đã có hơn ba nghìn năm lịch sử, hơn nữa thế lực lại trải rộng thiên hạ, là thương thành cường đại nhất trong cả thiên hạ, ngay cả một Giang gia nhỏ bé đó mà còn có thể có một khối thạch điêu, trong toàn thiên hạ có ba mươi sáu khối mà thương thành của các người không có khối nào thì mới là việc lạ, vì thế có sáu khối thạch điêu cũng không phải là kỳ quái.”

Đại trưởng lão nở nụ cười.

”Chẳng qua ta đang ngẫm nghĩ...” Đặng Thanh Sơn cười nhìn đại trưởng lão, ”Sáu khối thạch điêu này trân quý vô cùng, vậy mà Mục lão ca người đưa ra sáu khối thạch điêu, vậy phỏng chừng sẽ có một chuyện phi thường khó giải quyết mời ta đi làm.”

”Thật sự có chút khó khăn.” Đại trưởng lão gật đầu.

”Nói đi, muốn ta làm gì thì mới đưa sáu khối thạch điêu cho ta mượn.” Đặng Thanh Sơn nói.

Rời khỏi Cửu Châu quá lâu rồi, cho nên trong lòng Đặng Thanh Sơn thủy chung vẫn lo lắng chuyện cổ hương, hiện tại biết Húc Nhật thương thành có tới sáu khối thạch điêu. Như vậy bất luận thế nào thì Đặng Thanh Sơn cũng phải mượn cho bằng được.

”Được, thật là thống khoái.” Đại trưởng lão cười nói, ”Là lão sư của ta mời người làm chút việc.”

”Lão sư, Vân Mộng Chiến Thần?”

Đặng Thanh Sơn chấn động, nhướng mày ”Mục lão ca, lão sư kia của người đã là một cường giả cấp bậc Chiến Thần thì có sự tình gì khiến hần bạn tâm đến nỗi phải mời ta xuất thủ?” Lúc trước Đặng Thanh Sơn

còn có chút tự tin, nhưng hiện tại hẳn lại thấp thỏm không yên, cấp bậc Chiến Thần chính là cường giả Hư Cảnh! Vậy mà cường giả Hư Cảnh thỉnh cầu mình làm việc cho sao?

”Không cần lo lắng.” Đại trưởng lão cười liền nói, ”Lão sư của ta tuy rằng là cường giả cấp Chiến Thần, nhưng người cũng không thể nào phi hành! Lần trước ta và người tỷ thí, sau khi trở về ta đã nhắc tới yêu thú phi hành của người cho người, lần này lão sư có việc là mời người cùng con yêu thú loài chim kia cùng tới.”

”Yêu thú loại chim?” Đăng Thanh Sơn kinh ngạc nói, ”Chẳng lẽ Húc Nhật thương thành của người không có được cả một con phi hành yêu thú sao?”

”Trong thiên hạ, hiểu được thú ngữ cũng chỉ có Thiên Phong gia tộc.” Đại trưởng lão lắc đầu nói, ”Hơn nữa yêu thú loại phi cầm lại càng ít hơn so với các loài khác chứ đừng nói đến thu phục.”

”Vân Mộng Chiến Thần, mời ta mang yêu thú phi cầm qua, nhưng không hiểu người có yêu cầu về thực lực của nó không?” Đăng Thanh Sơn hỏi.

”Thật sự không có.” Đại trưởng lão cười nói, ”Lão sư coi trọng chính là khả năng có thể bay của yêu thú loài chim chứ không cần đến thực lực quá mạnh! Cho nên dù Yêu thú đó có thực lực Tiên thiên Kim Đan cũng không có nhiều tác dụng với lão sư.”

Đăng Thanh Sơn gật gật đầu.

Trong lòng đã đưa ra quyết định, nhất định sẽ mang theo Cuồng Phong Ưng, còn để Thanh Loan ở lại đây!

”Ta còn không biết, Vân Mộng Chiến Thần muốn ta đi làm gì?” Đăng Thanh Sơn dò hỏi.

”Ta cũng không rõ lắm.” Đại trưởng lão lắc đầu, ”Chỉ biết là tới Vân Mộng Trạch tìm cái gì đó.”

”Vân Mộng Trạch?” Đăng Thanh Sơn trong lòng vừa động.

Tam đại hiểm địa của Đoan Mộc đại lục phân biệt là ba nghìn dặm Vân Mộng Trạch của Tây Thang Vực, tám trăm dặm Hỏa Diệm Sơn của Đông Hoa Vực, cùng với hàn vực Thiên Phong Hạp Cốc! Trong đó Vân Mộng Trạch xếp hạng đứng đầu.

Với diện tích khổng lồ của Vân Mộng Trạch cho dù là Hư Cảnh cường giả muốn tìm kiếm bảo vật nào đó thì cũng cực kỳ khó khăn. Nếu có phi cầm yêu thú tại trời cao nhìn xuống phía dưới thì sẽ dễ dàng hơn nhiều. ” Lúc này trong lòng Đăng Thanh Sơn đã hiểu rõ Vân Mộng Chiến Thần vì sao muốn mình trợ giúp.

Chẳng qua thật sự chỉ là cần tìm vật nào đó thôi sao?

Vân Mộng Chiến Thần tìm bảo vật chỉ sợ không dễ dàng gì.

Chẳng qua dù có thể nào đi nữa thì vì sáu khối thạch điêu, Đăng Thanh Sơn nhất định sẽ đi một chuyến!

”Mục lão ca, hiện tại trời đã tối, như vậy đi, chúng ta cứ vào đây nghỉ ngơi một đêm, chờ sáng mai chúng ta cùng xuất phát.” Đăng Thanh Sơn nói.

”Ừ, đi.” Mục Vọng gật đầu.

Vào bữa cơm tối hôm đó Đăng Thanh Sơn đã nói cho Tiểu Lý về việc mình cần đi đến Tây Thang Vực một chuyến.

Sáng sớm ngày hôm sau, dưới sự tiễn đưa của bọn Tiểu Lý, hai người Đăng Thanh Sơn cùng đại trưởng lão cùng cưỡi Cuồng Phong Ưng bay thẳng về phía tây bắc.

...

Vào giữa trưa, ánh mặt trời chiếu rọi khắp mặt đất, phản xạ qua các lớp băng lên trời cao.

Cuồng Phong Ưng giương cánh bay lượn, Lưng của Cuồng Phong Ưng lớn hơn nhiều lưng của Thanh Loan cho nên đủ để hai người bọn Đăng Thanh Sơn cùng đại trưởng lão khoanh chân ngồi. Nếu thật sự là trên lưng Thanh Loan thì chỉ có thể ngồi được một người mà thôi.

Cuồng Phong Ứng tốc độ rất nhanh, phá không phi hành cho nên các thôn xóm, phòng ốc nhỏ tí phía dưới cứ vùn vụt trôi qua.

”Nhìn, phía trước chính là Vân Mộng Cổ thành.” Đại trưởng lão chỉ phía xa xa.

”Hả, đây là Vân Mộng Cổ thành sao?” Ánh mắt Đằng Thanh Sơn tỏa sáng, nhìn một tòa thành trì cổ xưa phía xa xa, cả tòa thành trì toàn bộ được xây dựng bởi các phiến đá màu xanh, đen, trên tường thành có rất nhiều thủ vệ phòng bị.

Vân Mộng Cổ thành, đây là một tòa thành cổ xưa có được hơn ba nghìn năm lịch sử!

Từ khi thành lập cho tới bây giờ đều là đại bản doanh của Húc Nhật thương thành.

”Vậy Vân Mộng Trạch kia sao?” Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn xuyên qua Vân Mộng Cổ thành, nhìn về phía tây của Vân Mộng Cổ thành, nơi đó là một thế giới quang đăng, dưới ánh sáng chiếu rọi ầm ầm ánh sáng phản xạ, đó là một khu đại trạch (đầm lầy lớn)-- Vân Mộng Trạch! Chính là hiểm địa số một của cả đại lục!

”Đúng vậy, ba nghìn dặm Vân Mộng Trạch.” Đại trưởng lão cũng nhìn Vân Mộng Trạch phía xa xa, sợ hãi than.

”Nhiều năm như vậy nhưng ta vẫn chưa từng được nhìn Vân Mộng Trạch từ trên cao thế này!”

Độ cao Cuồng Phong Ứng phi hành đến mấy ngàn trượng, với chiều cao như thế việc ngắm nhìn Vân Mộng Trạch sẽ xinh đẹp vô cùng.

”Vô số năm rồi mà Vân Mộng Trạch vẫn như trước”

Đằng Thanh Sơn vượt vượt lông tại cổ Cuồng Phong Ứng, Cuồng Phong Ứng lập tức kêu vút một tiếng thanh minh rồi lao thẳng xuống dưới.

...

Vân Mộng Cổ thành đây rồi.

Đằng Thanh Sơn cùng đại trưởng lão Mục Vọng, hai người sóng vai đi hướng tới cửa thành, tại phía sau bọn họ còn có Cuồng Phong Ứng.

”Đại trưởng lão.” Tận bên ngoài một dặm cửa cửa thành đã có một đoàn xe đang đợi.

”Là thế giới của các loại dã thú, quái vật nên tại bên trong Vân Mộng Trạch nguy hiểm vô cùng, đặc biệt điểm chết người chính là tại bên trong Vân Mộng Trạch thì địa thế luôn không ngừng biến hóa, cho dù dùng phương pháp hy sinh từng mạng người vào điều tra trong đó rồi tìm được một lộ tuyến an toàn, nhưng chỉ vài tháng, nửa năm sau con đường đó đã không còn an toàn như vậy nữa. ” Đại trưởng lão thốt thức không thôi.

Đằng Thanh Sơn nghe xong chỉ là cười cười.

Ba nghìn dặm của Vân Mộng Trạch cùng so sánh với man hoang trên Cửu Châu Đại Địa thì chỉ sợ còn lớn hơn cả man hoang nữa!

”Mời Cuồng Phong Ứng xuống đi.” Đại trưởng lão liền nói, trải qua sự giới thiệu của Đằng Thanh Sơn, hẳn cũng biết yêu thú phi hành này là thuộc loại ‘Cuồng Phong Ứng’.

”Tiểu Hôi.”

”Đăng huynh đệ, chúng ta lên xe ngựa.” Mục Vọng cười nói, ”Người cũng mời Cuồng Phong Ứng này lên cùng đi, nếu không một con yêu thú ở trong thành thì...”

Đằng Thanh Sơn cười vỗ vỗ Cuồng Phong Ứng, chỉ hướng xe ngựa.

Tuy rằng không thể dùng ngôn ngữ để trao đổi với nhau, nhưng có được trí tuệ như nhân loại nên Cuồng Phong Ứng khá dễ dàng hiểu được ý của Đằng Thanh Sơn. Hai người, một phi cầm yêu thú theo thứ tự tiến vào bên trong xe ngựa.

"Đi!" Đại trưởng lão ra lệnh một tiếng.

Đoàn xe liền hướng cửa thành đi tới.

Đến chỗ cửa thành, Đằng Thanh Sơn nhìn xuyên qua cửa sổ, phát hiện những người ra hoặc vào thành đều cần phải đưa ra một thẻ bài, "Mục lão ca, có vẻ thủ vệ tại cổng thành của Vân Mộng Cổ thành rất nghiêm ngặt thì phải.

"Vân Mộng Cổ thành, là cổ thành của Húc Nhật thương thành chúng ta, ngoại nhân không được sự cho phép sẽ không được phép vào. Mục Vọng cười nói.

"Theo ta được biết, Vân Mộng Cổ thành này cũng là một trong ba mươi sáu chủ thành. Không ngờ các người lợi hại như vậy, có thể độc chiếm cả một chủ thành, hơn nữa còn không cho phép người khác tiến vào." Đằng Thanh Sơn sợ hãi than nói,

Đại trưởng lão Mục Vọng cười cười: "Vân Mộng Cổ thành này từ khi kiến tạo cho tới giờ đã hơn ba nghìn năm vẫn luôn là của thương thành chúng ta."

Một thương thành, độc chiếm một thành trì hơn ba nghìn năm, Quả thực bất khả tư nghị.

Sau khi tiến vào thành trì, nơi này có phương viên hơn mười dặm. Mà Húc Nhật thành, còn lại là thành trong thành, chiếm diện tích chỉ vài dặm mà thôi. Đại trưởng lão giải thích nói, "Hiện tại, chúng ta đã tiến vào Húc Nhật thành. Lão sư của ta chính là ở đây."

Đằng Thanh Sơn thầm nhủ sợ hãi than.

Kiến trúc của Húc Nhật thương thành thực sự có phong phạm của đại tông phái như ở Cửu Châu, ở Cửu châu các đại tông phái lúc đầu đều chiếm lấy một quận thành, sau đó thành lập thành trong thành.

"Đại trưởng lão, tới rồi." Bên ngoài truyền đến thanh âm.

"Chúng ta xuống đi."

Đại trưởng lão cười mời Đằng Thanh Sơn cùng Cuồng Phong Ưng cùng nhau xuống xe ngựa.

Bên trong Húc Nhật thành, tùy tiện có thể thấy được thị nữ xinh đẹp, hơn nữa chỉ là ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy các đội vệ binh tuần tra.

"Đằng huynh đệ, người có biết Vân Mộng Cổ thành này có bao nhiêu quân đội không?" Đại trưởng lão cười nói.

"Mười vạn?" Đằng Thanh Sơn đoán.

"Hai mươi vạn!" Đại trưởng lão mỉm cười, hiển nhiên lão vì thương thành của mình mà tự hào.

"Hai mươi vạn quân sĩ? So với đại gia tộc bình thường thì hơn quá nhiều." Đằng Thanh Sơn cảm thán nói.

"Vân Mộng Cổ thành này dân cư gần trăm vạn, ngoại trừ hai mươi vạn quân sĩ ra thì những người khác hầu như toàn bộ là huyết mạch Mục gia chúng ta" đại trưởng lão nói tiếp.

"Cái gì? Mục gia?"

Đằng Thanh Sơn rung mình, một thành trì, cơ hồ người đều là của một dòng họ sao? Làm sao có thể như vậy được?

"Húc Nhật thương thành..." Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn về phía đại trưởng lão, "Mục lão ca, chẳng lẽ bên trong của Húc Nhật thương thành toàn bộ là họ Mục, chẳng lẽ...?"

"Xem ra Đằng huynh đệ đối với Húc Nhật thương thành chúng ta biết còn rất ít, thật ra đây không phải là một bí mật! Bên trong Húc Nhật thương thành chúng ta, cấp bậc quản sự cơ hồ đều là người Mục gia chúng ta đảm nhiệm, trưởng lão lại tuyệt đối là người của Mục gia! Mà Húc Nhật thương thành này cũng chính là thương thành của Mục gia chúng ta."

Đại trưởng lão cười nói, "Ta còn tưởng rằng Đằng huynh đệ người biết chứ."

"Đây thật sự không phải là bí mật, hầu hết các đại gia tộc đều biết."

”Lợi hại.” Đẳng Thanh Sơn sợ hãi than nói.

Dân cư bên trong thành, ngoại trừ quân đội thì gần trăm phần trăm là người họ Mục sao? Đẳng Thanh Sơn sợ hãi than không thôi, chính Đẳng gia trang tại quê nhà mới chỉ khoảng hơn hai ngàn người.

Mục gia nhà họ thật sự có đến gần tám mươi vạn người sao?

Thật ra nếu kể thêm số người ra bên ngoài buôn bán, công tác thì chỉ sợ hơn trăm vạn người. (Chưa kể đến mấy tên hái hoa của gia tộc này để con rơi vãi nữa - hix. A Nè)

”Điều này thật sự không quá kỳ quái, Mục gia ta có hơn ba nghìn năm lịch sử, mà ngay từ ba nghìn năm trước chúng ta đã là một đại gia tộc! Mỗi một đời sau dân số lại càng nhiều hơn! Huynh đệ người thử nghĩ xem, Hơn ba nghìn năm thì số lượng nhân khẩu sẽ là bao nhiêu?” Đại trưởng lão tự hào vô cùng, ”Mục gia ta hiện tại có tám mạch chính, ngoài ra còn có bảy mươi chín mạch khác nữa. Hơn nữa còn có các chi, các nhánh khác cũng không ít.”

Đẳng Thanh Sơn nghe xong thẫm sợ hãi than.

Gia tộc phồn vinh tới mức này thật sự quá ghê gớm, phải chăng Đẳng gia của mình có thể phồn vinh như thế thì tốt rồi.

”Giống huyết mạch của Đại Vũ, huyết mạch của Đoan Mộc thiên thần đều chỉ là hưng thịnh nhất thời, như Mục gia cường thịnh như vậy mới là cách thích hợp nhất để phát triển gia tộc.” Lúc này trong lòng Đẳng Thanh Sơn cũng đã có chút ý tưởng về việc phát triển Đẳng gia trang của mình trong tương lai.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

”Đẳng huynh đệ, phía trước chính là chỗ ở của lão sư ta. Người ở bên cạnh chờ ta một chút, ta đi thông báo một tiếng.”

Đại trưởng lão cười nói.

”Đây là chỗ ở của Vân Mộng Chiến Thần sao?”

Nhìn thấy trước mắt chính là một tòa cung điện rất bình thường, nhưng trong lòng Đẳng Thanh Sơn lại cực kỳ căng thẳng.

323. Chương 20 Đẳng Thanh Sơn Đấu Với Vân Mộng Chiến Thần

“Vân Mộng Chiến Thần, một trong số hai đại chiến thần cường giả ở Đoan Mộc Đại Lục!” Đẳng Thanh Sơn nhìn cửa điện, thẫm nhủ: “Đến khi ta đạt tới hư cảnh, trở lại Cửu Châu, ta sẽ phải ứng phó với loại cường giả này!”

Đẳng Thanh Sơn hiểu rõ, dù là ở Cửu Châu Đại Địa hay Đoan Mộc Đại Lục, người nắm vận mệnh đại lục, đứng trên đỉnh cao nhất, vẫn là những cường giả hư cảnh (chiến thần)! Số lượng cường giả hư cảnh ở Đoan Mộc Đại Lục cực nhỏ, chỉ có hai người, nên địa vị của tiên thiên cường giả mới cao như thế. Còn tại Cửu Châu, chỉ ở một châu cũng có số cường giả hư cảnh bằng cả Đoan Mộc Đại Lục.

Thậm chí còn có châu, tỷ như Vũ Châu của Vũ Hoàng môn, Ung Châu của Doanh thị gia tộc, thì số cường giả hư cảnh rất có thể vượt qua số của Đoan Mộc Đại Lục!

Ở Cửu Châu, cường giả hư cảnh rất nhiều. Ai nấy đều là những nhân vật đứng trên đỉnh cao!

“Sau khi giúp Vân Mộng Chiến Thần hoàn thành việc này, mượn được sáu khối khắc đá, có thể mình sẽ đạt tới hư cảnh.”

Đẳng Thanh Sơn âm thầm tính toán: “Cho dù sáu bản khắc đá không giúp ta đạt tới hư cảnh, phỏng chừng mức chênh lệch cũng không lớn.”

Đẳng Thanh Sơn và Cuồng Phong Ưng, một người một hùng ưng, đều đứng ngoài cửa điện.

Đám binh vệ tinh anh thường xuyên tuần tra đều kinh ngạc nhìn nhìn con Cuồng Phong Ứng cao hơn thân người một chút.

Một lúc sau...

- Đằng huynh đệ, tới đây, theo ta vào!

Đại trưởng lão Mục Vọng vừa cười vừa tiến ra cửa điện.

- Tiểu Hôi, đi!

Đằng Thanh Sơn vỗ nhẹ thân Cuồng Phong Ứng, cả hai cùng tiến vào cửa điện.

- Mục lão ca, Vân Mộng Chiến Thần tiền bối ở trong điện nào? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Ở phía trước!

Đại trưởng lão Mục Vọng cười nói:

- Sư phụ ta tính tình rất tốt. Nhưng, người đừng có ra vẻ ngạo khí trước mặt sư phụ. Sư phụ ta ghét nhất loại người này. Nếu người nào bị sư phụ ta ghét, rất có thể ông ta sẽ giết ngay lập tức.

- Ta không ngông tới mức đó đâu - Đằng Thanh Sơn cũng cười.

Cả ba dọc theo hành lang chủ điện, đi vòng qua điện, rồi tới một khu vườn ở phía sau.

Trong vườn được lát bằng những khối thanh thạch rất chỉnh tề. Trên sàn thanh thạch có trải một tấm thảm, trên thảm bày một cái bàn. Một lão già mặc áo da trắng như tuyết, đội mũ nỉ đang khoanh chân ngồi trên thảm. Chiếc bàn trước mặt có một bầu rượu và hai chén rượu.

Bên cạnh bàn là một thanh chiến đao khổng lồ. Chiến đao cắm trong vỏ đao. Trên vỏ đao có một vài hình khắc cổ quái, trên chuôi đao là một đồ hình đầu sói.

- Sư phụ!

Mục Vọng cung kính hành lễ.

- Đằng Thanh Sơn bái kiến tiền bối!

Đằng Thanh Sơn cũng cung kính chào.

- À, tiểu tử tên là Đằng Thanh Sơn đã tới rồi à?

Lão giả tóc bạc râu bạc trắng cười tùm tùm nhìn Đằng Thanh Sơn, thanh âm rất thân thiết. Nhìn thoáng qua Cuồng Phong Ứng cạnh Đằng Thanh Sơn, lão càng tỏ ra vui hơn, phân phó:

- Ủm, Mục Vọng, con về trước đi, ta tâm sự với tiểu tử này cái đã.

- Vâng, sư phụ!

Mục Vọng cung kính thối lui.

Còn Đằng Thanh Sơn nhìn kỹ Vân Mộng Chiến Thần.

Vân Mộng Chiến Thần là một lão đầu thoát nhìn hoà nhã dễ gần, rất giống ngoại công Đằng Vân Long của mình, cũng lưng hùm vai gấu, nhưng cười rất rạng rỡ, nên có vẻ rất thân thiết. Thoạt nhìn Vân Mộng Chiến Thần, căn bản Đằng Thanh Sơn không cảm giác được lão có gì khác với thường nhân.

- Ngồi!

Vân Mộng Chiến Thần chỉ vào chỗ đối diện.

- Vâng!

Đằng Thanh Sơn tiến đến bàn, cũng khoanh chân ngồi xuống.

Vũ giả tu luyện thường xuyên ngồi khoanh chân không cần ghế, nên ngồi riết cũng quen.

- Đằng Thanh Sơn, không ngại thì ta gọi ngươi là Thanh Sơn nhé!

Vân Mộng Chiến Thần mỉm cười.

Đặng Thanh Sơn cũng cười.

- Thanh Sơn, lão đầu này lần này mời người tới là có việc nhờ người hỗ trợ.

Vân Mộng Chiến Thần lại nhìn sang con Cuồng Phong Ưng bên cạnh, tán thưởng:

- Theo ta được biết, người hắc là còn có một yêu thú loài chim khác có thể phun lửa mà. Không ngờ hôm nay người đưa một con khác tới! Lợi hại lợi hại! Lão đầu này chẳng có lấy một con yêu thú loài chim nào.

- Vãn bối cũng gặp may mà thôi.

Đặng Thanh Sơn nở nụ cười, đáp.

- Ủm, nhìn ánh mắt người, hắc là còn rất trẻ, chưa đến sáu mươi tuổi phải không?

Vân Mộng Chiến Thần mở lời.

Đặng Thanh Sơn cả kinh.

Tiên thiên cường giả đều là cao thủ có “Thần” rất cường đại. Về phần cường giả hư cảnh, cảm ngộ được thiên đạo, có thể phân biệt sự khác nhau giữa ánh mắt trẻ thơ và ánh mắt già nua. Từ ánh mắt mà phán đoán ra tuổi tác, mặc dù không phải cực chuẩn, nhưng cường giả hư cảnh phán đoán không sai biệt bao nhiêu!

“Vân Mộng Chiến Thần quả thật lợi hại. Kiếp trước ta chết khi gần được ba mươi, kiếp này hai mươi. Nói ta không đến sáu mươi...”

Đặng Thanh Sơn cảm thấy rất thán phục.

- Đúng rồi, chưa tới sáu mươi.

Đặng Thanh Sơn gật đầu.

Vân Mộng Chiến Thần gật gù thán phục:

- Mục Vọng cũng là đệ tử vĩ đại nhất trong Mục Gia ta trong vòng hai trăm năm qua! Bây giờ hắc cũng chỉ thiếu chút nữa là tiến vào hư cảnh, trở thành chiến thần rồi! Nhưng hắc đã một trăm ba mươi tuổi. Người thì đến cả một nửa số tuổi của hắc cũng không đến mà thành tựu còn cao hơn hắc. Tài ba, tài ba!

Đặng Thanh Sơn giật mình.

Tiến vào hư cảnh, trở thành chiến thần?

Trên Đoan Mộc Đại Lục, cũng có thuyết pháp “Hư cảnh” à!

- Tới đây, Thanh Sơn, người cùng ta thử vài chiêu.

Nói rồi Vân Mộng Chiến Thần đứng dậy.

- Thử vài chiêu?

Đặng Thanh Sơn cả kinh, vội hỏi:

- Tiên bối, người đối chiêu với vãn bối à?

Đặng Thanh Sơn nghĩ: mình đến cả hư cảnh cũng chưa đạt tới, nếu đối chiêu với người ta, thuần túy là bị thua thiệt.

- Bảo người thử chiêu, người lo lắng cái gì. Có khi nào người lo là lão đầu ta nhân cơ hội làm thịt người không?

Vân Mộng Chiến Thần vừa nhún mồm vẽ bất mãn, lập tức khiến Đặng Thanh Sơn cảm thấy áp lực như một tòa núi lớn ép tới.

Đặng Thanh Sơn cười ha ha, vừa mở bao đựng thương sau lưng vừa đáp:

- Tiền bối đã nguyện ý tự mình chỉ điểm tiểu bối, đương nhiên văn bối muốn cầu cũng cầu không được.

- Tốt, thế mới thông khoái!

Vân Mộng Chiến Thần phát ra tiếng cười sang sảng.

- Kẹt kẹt...

Đằng Thanh Sơn ráp hai đoạn cán thương lại. Rồi hắn ném bao đựng thương lên bàn, điểm nhẹ chân, thân thể hóa thành một ảo ảnh trong nháy mắt lui về phía sau hơn mười trượng, lập tức chống thương đứng yên, cười cười nhìn Vân Mộng Chiến Thần:

- Một thân bốn sự của văn bối đều nằm ở thương, xin tiền bối chỉ điểm.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy dâng lên một luồng hào khí.

Đã suốt bao nhiêu năm qua mình chưa bao giờ được tỉ thí với cường giả hư cảnh! Lúc trước ở Thiên Thần Sơn đã từng gặp qua Thiên Thần, chỉ cần ánh mắt Thiên Thần cũng khiến mình bị ảnh hưởng rồi. Ở Thiên Thần Sơn, mình cũng chỉ đấu với đệ nhất Thần Tướng “Vũ Nhật Lôi Mục”, đệ tử của Thiên Thần mà thôi.

Hư cảnh được xem như nhân vật thần thoại, dù ở Cửu Châu hay Đao Mộc Đại Lục, đều là những nhân vật đỉnh cao.

- Hôm nay ta thử nhìn xem cường giả hư cảnh rốt cuộc có thực lực gì?

Tinh thần Đằng Thanh Sơn cực kỳ hưng phấn.

Đỉnh cao chí cao.

- Ha ha, không tệ!

Vân Mộng Chiến Thần cười chống tay đứng ung dung, đoạn cười khẽ nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ra tay đi, xuất ra chiêu thức lợi hại nhất!

Vù!

Đằng Thanh Sơn neho mắt. Hắn rõ ràng cảm giác được Vân Mộng Chiến Thần đang là một tiền bối hòa ái rất dễ thân, một lão giả nhìn như bình thường, chỉ trong nháy mắt tựa như hóa thành một thanh chiến đao sắc bén! Cả người lão đều có đao khí mờ ảo bao phủ, thậm chí chung quanh Vân Mộng Chiến Thần lơ lơ ra đao mang.

Không phải là hoa mắt mà là sự thật!

- Tiền bối, cẩn thận!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn ngưng trọng, tựa như ngưng tụ thành mũi chông.

Veo... veo...

Chỉ thấy thân hình Đằng Thanh Sơn như con cá chạch trong nước, lóe ra rồi không ngừng lướt tới theo một loại lộ tuyến rất quỷ dị, chớp mắt đã từ ngoài mười trượng lao vào trước mặt Vân Mộng Chiến Thần, cách chừng hai trượng. Đồng thời toàn thân Đằng Thanh Sơn được vây quanh bởi một tầng chiến giáp màu thủy lam, cả Luân Hồi thương cũng lưu chuyển cương kinh màu xanh lam.

- Xoẹt...

Y phục trên cánh tay phải của Đằng Thanh Sơn phồng lên, Luân Hồi thương hóa thành một con rắn như mọc lên từ đất, lại tựa như một con giao long mới từ huyết động thoát ra!

Hai tay đánh ra!

Xoẹt!

Luân Hồi thương trong nháy mắt xé tung không khí, được Đằng Thanh Sơn triệt bỏ lực cản vào phút cuối cùng, cán cây Luân Hồi thương trong nháy mắt tựa như một con măng xà xoay tròn, lại tựa như một mũi khoan nhọn hoắt, mang theo tiếng rít chói tai khó nghe.

- Oang!

Mũi cây Luân Hồi thương đúc bằng Vạn Niên Hàn Thiết đâm thẳng vào Vân Mộng Chiến Thần!

Thân thể kết hợp với cương kinh! Một trăm sáu mươi vạn cân lực bộc phát!

Ngũ Hành thương Độc Long Toàn!

Vân Mộng Chiến Thần nghiêm mặt, tay phải nhanh đến cực hạn chém một sống bàn tay!

- Choang!

Ngoài sống tay có một đao ảnh khổng lồ sinh ra từ trống không, tụy ra tay sau nhưng lại nhanh hơn bổ vào giữa Luân Hồi thương.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm giác được một luồng sức mạnh tựa như hồng thủy vỡ đê. Trước mặt lực lượng này, Đằng Thanh Sơn vừa đang nghĩ đến việc chống lại thì bản thân hắn đã bị ném bay ra ngoài xa, va vào những phiến đá thanh thạch hình thành một cái hố thật sâu.

Thanh thạch vỡ tan phát sinh một đồng đá vụn ra xung quanh. Trên tường cung điện lại xuất hiện một lỗ thủng, vài khối đất vỡ nát, thậm chí dẫn đến vài bức tường xung quanh lần lượt sụp đổ, tiếng ầm ầm vang lên không ngừng.

- Nhanh, nhanh, bên này!

Vô số tiếng bước chân nhanh chóng chạy đến.

- Lui cả ra!

Vân Mộng Chiến Thần nhướng mày, lạnh lùng quát.

- Lui ra!

- Lui ra!

- Lui ra

...

Từng tiếng vang vang vọng không ngừng, lập tức trong cung điện của Vân Mộng Chiến Thần có một thân ảnh áo xanh nhảy ra nhanh như chớp, hét đám binh vệ tinh anh thối lui. Sau đó bóng người màu xanh này lại trở vào trong điện, căn bản không dám đến gần quấy rầy Vân Mộng Chiến Thần.

Trong vườn ngự uyển, chỉ còn có Vân Mộng Chiến Thần và Đằng Thanh Sơn.

- Phù, thật lợi hại!

Đằng Thanh Sơn lắc người, cương kinh màu thủy lam ngoài thân khẽ chấn động, hắn liền vượt ra khỏi hố sâu.

-“Cường giả hư cảnh thật đúng là cường giả hư cảnh. Đối phó với ta mà lại không cần sử dụng binh khí, chỉ một cái sống tay mà sức mạnh đáng sợ như vậy, đánh bay cả ta. Trước mặt lão, căn bản đến cả lực phản kháng một chút ta cũng chẳng có.

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn cảm giác được sự chênh lệch kinh người giữa hai bên.

“Hơn nữa ta thi triển Độc Long Toàn trước, lão chỉ phòng thủ thôi. Bất luận là tốc độ hay uy lực, lão đều vượt xa ta.”

Đằng Thanh Sơn thật lòng tâm phục khẩu phục.

Hắn thu hồi cương kinh ngoài thân, chấp tay:

- Tiền bối, văn bối chịu thua.

- Thanh Sơn, người gạt Mục Vọng tiểu tử đến khổ.

Vân Mộng Chiến Thần cười ha ha, bước đến gần.

- Mục Vọng tiểu tử còn tưởng rằng ngươi là cường giả tiên thiên kim đan. Lúc đó ta đã nghĩ, Mục Vọng đối với cảm ngộ “Đạo” đã cực cao, chỉ thiếu một bước là đạt tới hư cảnh! Người có thể đánh bại hắc hắc phải là cường giả hư cảnh mới đúng.

- Hôm nay được gặp thì quả nhiên như vậy! Thanh Sơn, ngươi hẳn là vừa đạt tới hư cảnh. Không ngờ, Đoan Mộc Đại Lục ta có chiến thần thứ ba rồi.

Vân Mộng Chiến Thần cười ha ha.

324. Chương 21: Vân Mộng Bạch Quả

Đằng Thanh Sơn không hiểu đầu đuôi ra sao, nghi hoặc nhìn Vân Mộng Chiến Thần. Tuy rằng đối với Hư Cảnh hiểu biết không nhiều lắm, nhưng Đằng Thanh Sơn cũng biết một chút về dấu hiệu khi bước vào Hư Cảnh, là câu thông thiên địa, chân nguyên vô tận! Hôm nay chính mình căn bản vẫn chưa có câu thông thiên địa, Nội Gia Cương Kính cũng đều không phải là vô cùng vô tận.

”Ngàn lần, ta thực sự vẫn chưa đạt tới Hư Cảnh, ngươi như vậy...”

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn Vân Mộng Chiến Thần.

”Ân?”

Vân Mộng Chiến Thần rung mình, lập tức ha ha cười rộ lên.

”Thanh Sơn a, đạt tới Hư Cảnh là một chuyện tốt, ngươi giấu diếm làm gì? Như thế nào, ngươi nghĩ rằng ta không nhìn ra thực lực ngươi sao? Uy lực của một thương gia tuyệt đối không phải cường giả tiên thiên Kim Đan có khả năng phát huy ra.”

”Vừa mới bước vào Hư Cảnh cường giả, uy lực một Thương so với ngươi cũng không mạnh hơn được bao nhiêu.”

Vân Mộng Chiến Thần nói.

Nói xong, Vân Mộng Chiến Thần biểu tình thay đổi, hắc hắc nhìn kỹ nhìn Đằng Thanh Sơn, thấy Đằng Thanh Sơn vẻ mặt không giống giả bộ, liền không khỏi kinh ngạc nói:

”Như thế nào, ngươi thật sự không phải Hư Cảnh?”

”Tiền bối, ta cũng không biết. Đạt tới Hư Cảnh, có thể câu thông thiên địa, chân nguyên vô cùng vô tận.”

Đằng Thanh Sơn lại lắc đầu.

”Nhưng mà ta thực sự chưa đạt tới Hư Cảnh.”

”Sao...?”

Vân Mộng Chiến Thần nhìn kỹ Đằng Thanh Sơn.

”Thanh Sơn, một thương gia của ngươi, lĩnh ngộ chính là Thủy Hành Chi Đạo! Uy lực phát huy ra ngoài cùng cường giả mới bước vào Hư Cảnh, là ngang nhau.”

Đằng Thanh Sơn trong lòng có chút hiểu được.

Sức bạo phát của cường giả Tiên Thiên Kim Đan, đại khái khoảng tám mươi vạn cân tả hữu. Mà chính mình, là khoảng một trăm sáu mươi vạn cân, vừa vặn gấp đôi! Căn bản không phải là cùng một tầng thứ. Đằng Thanh Sơn cũng biết... Hư Cảnh cường giả cũng chia cao thấp, hiểu được ‘Đạo’ thiên địa biến, trời mới coi như thành công bước đầu, tiến vào Hư Cảnh.

Mà khi chân chính hoàn toàn hiểu được, mới là Hư Cảnh đại thành!

Từ bước đầu tiến vào Hư Cảnh, đến Hư Cảnh đại thành, khác biệt cũng thật lớn. Vân Mộng Chiến Thần không thể phi hành, hiển nhiên vẫn chưa có đạt tới ‘Hư Cảnh đại thành’ cảnh giới.

"Mới vào Hư Cảnh, là tầng thứ thấp nhất trong Hư Cảnh! Dựa theo Vân Mộng Chiến Thần nói, cường giả mới vào Hư Cảnh, sức bạo phát cùng ta không có khác biệt mấy. Nhưng đó vẫn là gấp đôi tiên thiên Kim Đan, thật ra cũng không kỳ quái."

"Ta chưa trở thành Hư Cảnh, thực lực đã như thế này. Nếu ta bước vào Hư Cảnh, sẽ mạnh hơn một bậc so với cường giả bình thường mới vào Hư cảnh, thật sự rất khủng bố!"

Đằng Thanh Sơn trong lòng có một tia vui sướng.

Bước đầu đã hơn, sau này lại càng cao hơn một bậc! Tu luyện Nội gia quyền làm thân thể bản thân cường đại, tương lai khi đạt đến Hư Cảnh, trở thành cường giả Hư Cảnh đầu tiên trong lịch sử do tu luyện Nội gia quyền, thực lực so với Hư Cảnh bình thường cũng cao hơn rất nhiều.

"Tốt lắm, không nói chuyện này nữa."

Vân Mộng Chiến Thần, cười nói.

"Chúng ta ngồi xuống, nói chuyện chính sự."

Đằng Thanh Sơn cùng Vân Mộng Chiến Thần, cùng ngăn nắp ngồi đối diện nhau trong bàn.

"Không quản người có phải là Hư Cảnh hay không, ít nhất, thực lực của người nhìn khắp cả Đoan Mộc đại lục, ngoại trừ vị Chiến Thần của Thiên Phong gia tộc và ta ra, có thể nói không ai là địch thủ của người."

Vân Mộng Chiến Thần thập phần xác định.

"Yêu thú trong Vân Mộng Trạch này, ngoại trừ Hư Cảnh thần thú ra, những yêu thú khác đều không phải là đối thủ của người."

"Lần này ta mời Thanh Sơn người hỗ trợ đi tìm linh dược. Đối với thực lực của người mà nói, thực không có nguy hiểm gì."

Vân Mộng Chiến Thần cười nói.

"Tiền bối, người nói có Hư Cảnh thần thú?"

Đằng Thanh Sơn có chút giật mình.

"Trong Vân Mộng Trạch lại có Hư Cảnh thần thú?"

"Đương nhiên có!"

Vân Mộng Chiến Thần cảm thán nói.

"Như năm đó, Đoan Mộc Thiên Thần ngang trời xuất thế, cùng một thanh Lôi Dao vô địch cưỡi trên thần thú 'Ô Chuy Mã', chính là yêu thú đã đạt tới Hư Cảnh. Tuy rằng không có cánh, nhưng 'Ô Chuy Mã' vẫn có thể phi trên không trung. Hiển nhiên là thần thú đạt tới cảnh giới Hư Cảnh đại thành."

"Từ lúc Đoan Mộc Thiên Thần cách thế (gọi là đứt bóng mùa thu hay chết cũng được - A Tín), 'Ô Chuy Mã' không có chủ nhân, cũng tạm sinh hoạt tại bên trong Vân Mộng Trạch này. Ta tiến vào Vân Mộng Trạch tìm hiểu cũng có hơn trăm lần, ngẫu nhiên cũng gặp qua 'Ô Chuy Mã' mấy lần."

Trong đôi mắt Vân Mộng Chiến Thần có một tia sắc thái đặc thù.

Ô Chuy Mã!

Lôi Dao Thiên Thần Đoan Mộc Vũ.

Đoan Mộc Vũ kia nhưng cũng là cường giả, cùng ngang nhau với nhân vật tầng thứ như Vũ Hoàng. Tọa kỵ của hắn, những Hư Cảnh cường giả khác muốn thu phục cũng là hy vọng xa vời, không có gì là kỳ quái.

"Ô Chuy Mã a!"

Vân Mộng Chiến Thần than thở một tiếng.

"Thần thú này cực kỳ cao ngạo, ngoại trừ Đoan Mộc Thiên Thần, còn chưa từng có ai có thể thu phục được hắn."

”Có thể nói, thần thú Ô Chuy Mã này chính là vua trong Vân Mộng Trạch.”

Vân Mộng Chiến Thần cảm thán nói.

Đằng Thanh Sơn nghe xong, đối với Thần thú Ô Chuy Mã cũng có một tia mong đợi.

Đương nhiên, Đằng Thanh Sơn chỉ là muốn nhìn qua một chút. Đối với đại thành Hư Cảnh thần thú, Đằng Thanh Sơn cũng không dám tự đại cho rằng mình có thể thu phục. Lúc trước tại Dương Châu, ở trong Đại Duyên Sơn, Yêu Long Tử Tích xuất thế, có thể nói là một trường hạo kiếp. Các đại tông phái bị giết không ít Tiên Thiên cường giả. Ngân Giao Quân thuộc Thanh Hồ Đảo khoảnh khắc chết đi quá vạn người.

Tuy rằng không chứng kiến tại đương trường, nhưng thời điểm Đằng Thanh Sơn cùng Lý ở chung một chỗ, từ Lý cũng được biết tin tức này.

Mà Lý là làm thần nữ Thiên Thần Sơn, biết tin tức này cũng không kỳ quái.

”Tiền bối, người mời ta hỗ trợ tìm linh dược, nhưng là tìm linh dược gì? Với lại linh dược này ở nơi nào? Không lẽ lại tìm lung tung khắp nơi bên trong Vân Mộng Trạch. Diện tích ba ngàn dặm mà tìm như vậy thì khác nào người mò kim đáy bể?”

Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, ngàn dặm a, trong hoàn cảnh ác liệt như của nơi đại trạch thế này, cho dù chạy nhanh qua, chỉ sợ cũng phải mất tới cả canh giờ.

Nhưng bây giờ lại không phải là chạy ngang qua, mà là đi tìm linh dược, nghĩa là phải cẩn thận tìm kiếm! Tốc độ đương nhiên chậm hơn, cả đại trạch rộng ba nghìn dặm, tối thiểu cũng mất khoảng mười ngày nửa tháng.

Vân Mộng Trạch dài ba nghìn dặm, lại rộng khoảng ngàn dặm. Chạy qua chạy lại cả ngàn lần, chỉ sợ cũng đều không thể tìm hết Vân Mộng Trạch này.

”Ha ha... Yên tâm, sẽ không cần phải chạy loạn như vậy...”

Vân Mộng Chiến Thần nở nụ cười nói:

”Chắc người cũng biết. Cả đại lục có ba đại hiểm địa, tuy rằng gian nguy vô cùng, tai hoạ không ngừng. Nhưng ông trời cũng thật là công bình. Trong ba đại hiểm địa, cũng có ba đại linh bảo!”

”Bên trong Vân Mộng Trạch có ‘Vân Mộng Bạch Quả’, trong Hỏa Diễm Linh có ‘Hỏa Diễm Hồng Liên’, trong Thiên Phong Hạp Cốc có ‘Thiên Phong Thủy Châu’”

Vân Mộng Chiến Thần cười nói.

”Ta lần này chính là muốn người đi tìm ‘Vân Mộng Bạch Quả’”

Đằng Thanh Sơn rùng mình.

‘Vân Mộng Bạch Quả’? ‘Hỏa Diễm Hồng Liên’? ‘Thiên Phong Thủy Châu’? Tam đại linh bảo, Đằng Thanh Sơn thật ra chưa từng nghe qua bao giờ.

”Tiền bối, hãy nói rõ về tam đại linh bảo đó? Ta thật ra cũng không biết gì cả.”

Đằng Thanh Sơn mặt dày nói, đối với Đoan Mộc đại lục, hắn biết đến quá ít.

”Sao?” Vân Mộng Chiến Thần kinh ngạc.

”Sư phụ người thật sự là, ngay cả mấy chuyện này cũng không nói cho người.”

”Tam đại linh bảo này có những công hiệu thần kỳ! Tuy rằng bên trong ba đại hiểm địa cũng đều có không ít thiên địa linh bảo. Nhưng ba linh bảo này lại có thể xưng là kỳ diệu nhất! Trong đó: ‘Thiên Phong Thủy Châu’ chính là ở bên trong Thiên Phong Hạp Cốc rét lạnh đến cực điểm mới dựng dựng ra được một giọt thủy châu, giọt thủy châu này toàn thân màu xanh biếc, tại nơi dù rét lạnh nhất Thiên Phong Hạp Cốc cũng không đóng kết thành băng, một khi ăn vào, có thể đả thông kinh mạch toàn thân, hơn nữa, có thể khiến thân thể có được mười vạn cân cự lực. Có thể nói như thế này, một khi ăn vào, thân thể sẽ lột xác thành hoàn mỹ thân thể.”

Vân Mộng Chiến Thần sợ hãi than nói.

Đằng Thanh Sơn rùng mình.

Mười vạn cân cự lực? Kinh mạch hoàn toàn đã thông?

Điều này thật rất dọa người rồi!

”Mà ‘Hỏa Diễm Hồng Liên’ lại kỳ diệu hơn nữa, một hạt sen ‘Hỏa Diễm Hồng Liên’, đều khiến cho các đại gia tộc thèm thuồng. Chỉ cần ăn một hạt sen, cả người và Thần đều có thể kịch liệt tăng trưởng. Cao thủ nội kinh đã đạt đến cảnh giới hậu thiên đỉnh phong một khi ăn vào một hạt sen, mười người có đến tám chín người có thể đạt tới tiên thiên.”

Vân Mộng Chiến Thần còn nói thêm.

”Tại trong lịch sử của Đoan Mộc đại lục mấy ngàn năm qua, từng phát hiện qua chín gốc cây Hồng Liên, chín gốc cây Hồng Liên này có loại cây chỉ có ba lá Hồng Liên, cũng có cây có bốn lá, năm lá Hồng Liên, cao nhất là cây có bảy lá Hồng Liên. Chín gốc cây Hồng Liên cùng sinh ra bốn mươi hai hạt sen. Bản ghi chép trong lịch sử có nói, cao thủ ăn vào một hạt sen, chỉ có một người không đạt tới tiên thiên. Còn lại bốn mươi một người kia đều đạt tới tiên thiên.”

Đằng Thanh Sơn nghe xong vô cùng ngạc nhiên.

Có thể tạo nên hạt sen ‘Hỏa Diễm Hồng Liên’ khiến cao thủ Hậu thiên đỉnh phong trở thành Tiên thiên? Trong bốn mươi hai người thì có đến bốn mươi một người thành công? Xác suất này thật sự rất cao!

Đương nhiên, trong mấy ngàn năm lịch sử, mới có hơn bốn mươi một người đạt đến tiên thiên, chia đều ra, một trăm năm cũng không có đến một người.

Không quản là ‘Hỏa Diễm Hồng Liên’, hay ‘Thiên Phong Thủy Châu’, hiệu quả cũng rất kinh người.

”Trời quả nhiên công bình, trên Đoan Mộc đại lục thiên tai rất nhiều, nhưng không ngờ cũng có linh bảo nghịch thiên địa như thế.” Đằng Thanh Sơn trong lòng sợ hãi than. Trên toàn Cửu Châu đại địa, Đằng Thanh Sơn thật đúng là không nghĩ ra linh bảo nào có thể so sánh cùng với ‘Hỏa Diễm Hồng Liên’ và ‘Thiên Phong Thủy Châu’.

Đương nhiên, Bất Tử thảo có thể so sánh được! Nhưng, Bất Tử thảo sinh ra cùng với Bất Tử Phượng Hoàng có quan hệ, cũng không tính là linh bảo trong Cửu Châu đại địa.

”Linh bảo thứ ba là ‘Vân Mộng Bạch Quả’.”

Vân Mộng Chiến Thần tiếp tục nói.

”Vân Mộng Bạch Quả có hình dáng như trẻ con, khi dùng có thể sinh ra xương thịt, lại còn công dụng kỳ diệu là cứu sống người.”

Nghe được quả có hình dáng giống trẻ con, Đằng Thanh Sơn không khỏi nghĩ đến quả nhân sâm trong câu truyện thần thoại trên thế giới ở kiếp trước.

”Thật sự có thể sinh ra bộ phận cơ thể, cứu sống người chết? Tiên bối, lại có loại quả có công dụng kỳ diệu vậy sao? Có thể vậy sao chứ?”

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nói.

”Ha ha, Vân Mộng Bạch Quả này thần kỳ vô cùng.”

Vân Mộng Chiến Thần cười nói.

”Thanh Sơn ngươi phải hiểu rằng, con người bị thương nặng, sau đó chết đi. Sau khi ‘Thần’ tiêu tán, người cũng sẽ chết.”

”Mà Vân Mộng Bạch Quả này, cho dù ngươi có bị thương nặng, tỷ như bị một kiếm đâm tại lồng ngực sinh ra một lỗ thủng, lập tức tâm phách cũng bị chấn nát, theo lý thuyết, sinh cơ đoạn tuyệt, hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng là... Chỉ cần Thần không tiêu tán, lập tức dùng Vân Mộng Bạch Quả này. Tâm phách cho dù toái điệu (chấn nát), cũng sẽ sinh ra lại! Lồng ngực có một cái lỗ thủng, cũng sẽ được chữa trị, cho

dù là bị một kiếm chặt đứt ngang nửa người, ăn vào Vân Mộng Bạch Quả, nửa người kia cũng có thể dài ra!”

Đằng Thanh Sơn nghe được, trợn mắt, há hốc mồm kinh ngạc.

Có thể sinh ra bộ phận cơ thể, cứu sống người chết?

Quả nhiên không phải hư ngôn!

”Lúc trước nếu ta có Vân Mộng Bạch Quả.” Đằng Thanh Sơn trong lòng tê rần.

Thời điểm Thanh Thanh chết lúc trước, nếu có Vân Mộng Bạch Quả, cũng có thể sống sót?

Đáng tiếc...

Thanh Thanh đã chết đi mấy năm.

”Đương nhiên, nếu người đã chết, Thần tan. Có dùng cũng sẽ vô dụng.”

Vân Mộng Chiến Thần lắc đầu nói.

”Một thể hệ trẻ tuổi của Mục gia, đệ tử ưu tú nhất, năm ấy mới hai mươi chín tuổi đã bị người chặt đứt hai tay. Không nghĩ tới hắn có thể thừa nhận áp lực ấy, hôm nay lại đạt tới tiên thiên!”

”Song chưởng không có, thực lực sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Cho nên, ta chuẩn bị vì hắn tìm Vân Mộng Bạch Quả, để hai tay hắn có thể sinh ra trở lại.”

Đằng Thanh Sơn trong đầu linh quang chợt lóe, trong lòng run lên.

”Cha ta hai chân đã bị chặt đứt, trong cuộc sống khẳng định có rất nhiều bất tiện, chịu nhiều khổ sở. Nếu ta có thể mang một trái Vân Mộng Bạch Quả quay về Cửu Châu...” Đằng Thanh Sơn trong cơ thể máu lập tức sôi trào.

325. Chương 22: Vân Mộng Trạch Tầm Bảo

Hối hận, áy náy!

Bây giờ biết hiệu quả kỳ diệu của Vân Mộng Bạch Quả, Đằng Thanh Sơn lập tức nóng lòng hẳn lên. Việc cha có thể đứng lên đi lại được là khát vọng trong lòng hắn bấy lâu.

”Thanh Sơn, người giúp ta một tay đi Vân Mộng Trạch tìm Vân Mộng Bạch quả về đây.”

Vân Mộng Chiến Thần tiếp tục nói:

”Ha ha, ta biết người đang tìm những bản khắc đá do Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ năm xưa lưu lại. Mục tông của ta có sáu khối ta sẽ cho người mượn vài năm, như thế nào?”

”Tiền bối.”

Đằng Thanh Sơn cân nhắc một chút, rồi thành khẩn nói:

”Thanh Sơn có một thỉnh cầu, có lẽ có chút quá phận, nhưng Thanh Sơn vẫn muốn nhờ tiền bối hỗ trợ.”

”À, nói đi. Chuyện gì? Chỉ cần ta có thể giúp được thì nhất định sẽ giúp.”

Vân Mộng Chiến Thần hào sảng đáp.

”Là như thế này.”

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi:

”Lúc còn nhỏ, văn bối từng gây rắc rối, trêu vào cừu gia, cuối cùng họ làm cha văn bối tàn phế hai chân, không thể đứng lên được. Văn bối vẫn luôn luôn cảm thấy có lỗi với cha của mình. Bây giờ biết hiệu quả kỳ diệu của Vân Mộng Bạch Quả, do đó... văn bối biết, tiền bối cũng muốn Vân Mộng Bạch Quả. Nhưng...

văn bói muốn hỏi tiền bói một chút, có phương pháp song toàn được không? Văn bói cũng rất muốn làm cho phụ thân có thể đi lại được.”

Phụ thân của mình!

Hán tử hào sảng kia lại quan tâm đến cả người thân của mình ở quê hương!

Mặc dù Đằng Vĩnh Phàm không hào kiệt được như Gia Cát Nguyên Hồng, nhưng đó là cha mình. Cho dù chỉ là một thợ rèn ở nông thôn.

”Thanh Sơn, cha ngươi năm nay bao tuổi rồi?”

Vân Mộng Chiến Thần không khỏi nhú mày hỏi.

Theo Vân Mộng Chiến Thần, Thanh Sơn hẳn là cũng không còn nhỏ, tuổi cha Đằng Thanh Sơn hẳn là rất cao. Một lão đầu mà còn lãng phí cả Vân Mộng Bạch Quả à?

”Cha văn bói còn có thể sống thêm ít nhất trên trăm năm nữa.”

Ánh mắt Thanh Sơn sáng quắc tự tin.

Vân Mộng Chiến Thần nhìn Đằng Thanh Sơn, trầm mặc một lát.

Lão biết ý của Đằng Thanh Sơn.

”Ha ha...”

Vân Mộng Chiến Thần đột nhiên cười to:

”Thanh Sơn, lòng hiếu thảo của ngươi rất đáng khen. Ha ha, cha ngươi có một người con như ngươi, khẳng định là rất cao hứng. Về phần ngươi nói muốn để cha ngươi có thể đứng lên được, cũng không phải không thể. Mặc dù nghe nói Vân Mộng Bạch Quả bình thường cũng chỉ kết một quả.”

Mắt Đằng Thanh Sơn rực sáng:

”Tiền bói có biện pháp à?”

”Ừm.”

Vân Mộng Chiến Thần gật gật đầu:

”Vân Mộng Bạch Quả công hiệu thần kỳ, cho dù nửa thân thể bị chặt đứt, ăn Vân Mộng Bạch Quả vào cũng có thể nhanh chóng mọc ra nửa thân thể. Nói cách khác, thương thể bình thường thì không cần ăn cả Vân Mộng Bạch Quả, chỉ cần một phần là được.”

”Có thể như vậy à?”

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất vui vẻ:

”Tiền bói, nếu Vân Mộng Bạch Quả bảo quản tốt thì giữ được bao lâu?”

Đằng Thanh Sơn lo lắng nhất về đường quá xa và đi rất lâu, giữa đường mà quả cây này thối rữa thì rất nguy.

”Ngươi cứ yên tâm. Chỉ cần Vân Mộng Bạch Quả được đặt trong hộp ngọc phong kín, ngay cả để vài chục tới cả trăm năm năm cũng tuyệt đối không thành vấn đề.”

Vân Mộng Chiến Thần tự tin mười phần.

”Đương nhiên phải là hộp ngọc. Còn nữa, để cắt Vân Mộng Bạch Quả cũng chỉ được dùng ngọc để cắt. Dùng dao kiếm bình thường sẽ làm cho Vân Mộng Bạch Quả tổn thương rồi thối rữa.”

Đằng Thanh Sơn nhớ kỹ.

”Vốn ta đã tính sau khi có được Vân Mộng Bạch Quả, chữa khỏi cho tiểu gia hỏa Vân Ký, sẽ lưu lại một phần để dành cho gia tộc, phòng khi cần thiết. Thanh Sơn đã nói như vậy... Thôi thì đến lúc đó ta cắt ra

trước một miếng để tiểu gia hỏa Vân Ký dùng. Khi song chưởng của Vân Ký chữa khỏi, sẽ không cần phục dụng nữa. Phần còn lại toàn bộ để cho Thanh Sơn.”

Vân Mộng Chiến Thần nói.

Đằng Thanh Sơn chần chờ một chút, rồi gật đầu đáp ứng.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn cũng biết nếu để Mục Vân Ký sử dụng trước, ai biết còn được bao nhiêu? Nhưng, Đằng Thanh Sơn cũng không có biện pháp khác.

Dù sao, trước mắt hắn cũng là... Vân Mộng Chiến Thần.

”Được, việc này cứ quyết định như vậy đi.”

Vân Mộng Chiến Thần cười vang.

”Thanh Sơn, e rằng ngươi biết rất ít về Vân Mộng Trạch hả?”

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

”Có thể nói vân bối hoàn toàn chẳng biết gì.”

”Ha ha, đến cả Vân Mộng Bạch Quả mà ngươi cũng chẳng biết, ta đã ngờ như vậy. Xem ra tiểu gia hỏa nhà ngươi chỉ chú tâm tu luyện mà thôi!”

Vân Mộng Chiến Thần cười hà hà, lấy trong lòng ra một quyển sách đóng buộc chỉ theo cách xưa đưa cho Đằng Thanh Sơn.

”Ta đã chuẩn bị rồi. Đây là một số thông tin về Vân Mộng Trạch, gồm có bản đồ vẽ một cách đại khái và một vài ghi chép về yêu thú, dã thú, độc trùng đồng thời cũng có ghi chép qua về được thảo linh quả.”

Đằng Thanh Sơn nhận lấy lật xem thoáng qua.

Hắn thấy có không ít tranh vẽ, giới thiệu về dã thú, cây cỏ.

”Vân Mộng Bạch Quả trong đó cũng có giới thiệu.”

Vân Mộng Chiến Thần nói.

”Vân bối thấy rồi.”

Đằng Thanh Sơn đã lật tới trang đó.

Để minh họa có một bức họa đơn giản vẽ một cái cây thấp bé, cùng với một quả lẻ loi, hình dáng như một đứa bé con. Bên cạnh tranh minh họa còn có những miêu tả rất chi tiết.

”À, to gần bằng nắm đấm? Vỏ biến thành màu trắng mới chín?”

Đằng Thanh Sơn nhìn một chút, trong lòng cũng hiểu được một vài điều.

”Tiền bối!”

Đằng Thanh Sơn nhìn Vân Mộng Chiến Thần.

”Ba ngàn dặm Vân Mộng Trạch mênh mông khôn cùng. Đi tìm Vân Mộng Bạch Quả như vậy chẳng khác gì mò kim đáy bể vậy?”

”Không phải.”

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

”Vân Mộng Bạch Quả chính là một trong số tam đại linh bảo ở Đoan Mộc, nên chắc chắn sẽ sinh trưởng nơi linh khí nồng nặc. Phạm là dị bảo đều có dị thú canh gác. Nguyên nhân là vì linh khí nồng đậm nên sẽ thu hút yêu thú ở gần. Ngươi chỉ cần đi tìm nơi có nhiều yêu thú, xem nơi đó có Vân Mộng Bạch Quả hay không mà thôi.”

”Nếu không có yêu thú thì Vân Mộng Bạch Quả không thể có ở đó.”

Vân Mộng Chiến Thần khẳng định.

Đặng Thanh Sơn phì cười:

”Biện pháp này thật đơn giản.”

Dù Vân Mộng Trạch có lớn tới mấy, số lượng yêu thú cũng không thể quá nhiều. Vân Mộng Chiến Thần không thể phi hành, khó lòng tìm được những chỗ đó. Nhưng Đặng Thanh Sơn ở trên lưng Cuồng Phong Ứng, từ trên trời nhìn xuống sẽ tìm được nhanh chóng thôi.

”Nhưng ngươi cẩn thận một chút. Vân Mộng Bạch Quả có thể sinh trưởng ở đầm sâu, có thể sinh trưởng trong bụi cỏ, có thể sinh trưởng ở giữa tảng đá. Tóm lại, đâu cũng có thể sinh trưởng. Có đôi khi ở giữa đầm, ngươi nên chú ý. Nói không chừng đầm sâu đều có yêu thú, cũng có thể có Vân Mộng Bạch Quả.”

Vân Mộng Chiến Thần nhắc nhở.

Vừa nghe, Đặng Thanh Sơn cũng hiểu việc tìm khó khăn như thế nào.

”Còn một điểm nữa...”

”Vân Mộng Bạch Quả là thiên địa kỳ trân, tuyệt không phải thời khắc nào trong Vân Mộng Trạch cũng có Vân Mộng Bạch Quả. Nói không chừng, hiện giờ còn chưa ra quả.”

Vân Mộng Chiến Thần cười ha ha, nói tiếp:

”Thanh Sơn ngươi cứ việc tìm thật cẩn thận. Như vậy đi, chúng ta ước định kỳ hạn ba tháng. Nếu ba tháng mà chưa tìm được Vân Mộng Bạch Quả, thì bỏ qua.”

Đặng Thanh Sơn nhướng mày, Vân Mộng Chiến Thần nói rất đúng. Nếu hiện thời Vân Mộng Trạch căn bản không có Vân Mộng Bạch Quả, thì dù có tìm đở mắt cũng chỉ lãng phí thời gian.

”Được, kỳ hạn ba tháng!”

Đặng Thanh Sơn đã quyết tâm, bất kể như thế nào hắn cũng phải tìm thật kỹ.

”Thanh Sơn vậy hôm nay ngươi nghỉ ngơi một ngày, sáng mai xuất phát.”

Vân Mộng Chiến Thần đứng dậy nói.

Đặng Thanh Sơn cũng đứng lên:

”Tiền bối, việc này không nên chậm trễ, bây giờ vẫn bối phải đi Vân Mộng Trạch ngay.”

...

Giữa trưa cùng ngày, Đặng Thanh Sơn đã ngồi trên lưng Cuồng Phong Ứng, bay khỏi Vân Mộng Cổ Thành, tiến vào Vân Mộng Trạch mệnh mông.

Vân Mộng Trạch liên miên ba ngàn dặm, phần lớn là ao đầm, thỉnh thoảng cũng có vài cái gò. Vân Mộng Trạch cũng rất quỷ dị, bề ngoài đầm thường xuyên có sương mù bốc lên. Theo lý thuyết, với nhiệt độ ở Tây Thang Vực, Vân Mộng Trạch hẳn là phải đóng băng hơn phân nửa. Nhưng trên thực tế thì ngoại trừ vài khu vực cực nhỏ bị đóng băng, những nơi khác của Vân Mộng Trạch đều bốn mùa không hề đóng băng.

Có nơi, nhiệt độ nước còn hơi nóng. Đây chính là nguyên nhân sinh ra sương mù.

Từ khi bước vào Vân Mộng Trạch, Đặng Thanh Sơn đã phát hiện chỗ gian nguy của Vân Mộng Trạch. Bởi vì rất nhiều đầm với chiều sâu không đồng nhất, nên người mạo hiểm tiến vào Vân Mộng Trạch căn bản không thể dùng thuyền. Nếu đi bộ thì càng nguy hiểm hơn. Rất nhiều khu vực đầm lầy, không biết chừng một khi bị lọt vào đó là bị lún chìm mất hút ngay. Đáng sợ nhất chính là dưới ao đầm xuất hiện một vài độc trùng thủy thú.

Tiến vào Vân Mộng Trạch, Cuồng Phong Ứng không thể bay ngày đêm liên tục, nó cũng phải nghỉ ngơi. Một ngày bình thường nó bay sáu bảy canh giờ thôi. Có vài khu vực, Đặng Thanh Sơn phải đi bộ thăm dò.

Đặng Thanh Sơn lướt trên ao đầm. Với năng lực của hắn, không có khả năng bị chìm, nhưng khi Đặng Thanh Sơn lướt tới, lại bị một vài độc xà quấn vào cổ chân, muốn kéo xuống nước.

Cũng có lúc...

Ban đêm khoanh chân tĩnh tu thì lọt vào một đám nhện, hình như độc thú, phun đầy dịch độc, muốn độc chết Đằng Thanh Sơn, rồi ăn tươi hân.

Đương nhiên gặp phải những tình huống như vậy thì kết quả không cần nhiều lời. Đám độc trùng thủy thú dăm trêu vào Đằng Thanh Sơn thật sự là chê mình sống lâu.

...

Tiến vào Vân Mộng Trạch đã trên mười ngày.

Vù~Vù~

Cuồng Phong Ứng vỗ cánh, bay lượn trên trời cao mấy trăm trượng. Ở trên lưng Cuồng Phong Ứng, hai mắt Đằng Thanh Sơn nhìn lướt xuống phía dưới. Hắn không bỏ sót bất kỳ tình huống đặc biệt gì. Một vài con chim, độc xà ăn thịt người... rải rác khắp nơi, những con độc thủy thú kỳ lạ, đều không qua khỏi mắt Đằng Thanh Sơn.

Lúc trước Vân Mộng Chiến Thần cho Đằng Thanh Sơn quyển sách có giới thiệu rất chi tiết những thú vật trong đầm.

Thủy thú bình thường thì Đằng Thanh Sơn cũng sẽ không quản.

Một khi phát hiện quái thú kỳ lạ, hoặc là yêu thú, chắc chắn Đằng Thanh Sơn sẽ bay xuống thấp dò xét.

"Mười tám ngày rồi!" Đằng Thanh Sơn cảm thán, "Chẳng có tung tích gì về Vân Mộng Bạch Quả. Dù đã phát hiện được hơn ba mươi yêu thú."

Mười tám ngày, Đằng Thanh Sơn từng giết ba con yêu thú, đánh bị thương ba mươi con khác, tìm được không ít linh dược linh quả. Kỳ thật Đằng Thanh Sơn cũng không muốn giết đám yêu thú này. Đáng tiếc, rất nhiều con không biết thực lực Đằng Thanh Sơn, hậu quả đương nhiên phải bi thảm rồi.

Bọc vải trên lưng Đằng Thanh Sơn lúc này ngoại trừ hộp ngọc còn trống rỗng, còn thì đầy nhóc những linh dược linh quả mà hắn thuận tay lượm lấy.

"Hả?" Đằng Thanh Sơn nhìn về phía trước.

Dát... dát...

Một loài chim tựa như những con quạ đen, một đàn trên vạn con, dày đặc trải đầy khắp vùng trời trước mắt, trong nháy mắt đã che kín cả bầu trời. Chỉ một lát sau, đám chim đã vụt tới trước mặt Đằng Thanh Sơn, như hải dương đầy chim mênh mông, bao phủ Đằng Thanh Sơn.

"Việc lạ?" Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Cuồng Phong Ứng chính là yêu thú tiên thiên, loài chim bình thường khi tiếp cận đều lập tức bay vòng tránh đi.

326. Chương 23: Thần Thú Ô Chuy Mã

"Dát... dát..."

Liên tiếp những tiếng kêu vang vọng chân trời.

"Dựa trong thư tịch ghi lại thì thức ăn của Thôn Xà Điểu này chính là độc xà, mà giữa Vân Mộng Trạch có vô số độc xà, theo lý thì Thôn Xà Điểu không nên rời đi mới đúng" Đằng Thanh Sơn có chút kỳ quái. Thôn Xà Điểu kéo đến cực nhiều khiến Đằng Thanh Sơn cũng không nhìn rõ phía trước có gì.

"Phi..."

Tựa như có tiếng ngựa hí nhưng lại có chút gì giống như tiếng rồng ngâm từ phía chân trời xa xa cuộn truyền đến. Nhất thời khiến đám Thôn Xà Điều càng điên cuồng huy cánh liều mạng chạy trốn, chỉ trong một thời gian rất ngắn Đàng Thanh Sơn cùng Cuồng Phong Ứng đều nhìn thấy một trời Thôn Xà Điều đang cố gắng rời đi, bỏ lại Đàng Thanh Sơn cùng một mảnh đất trống trải.

”Đó là?” Đàng Thanh Sơn nhìn về phương xa, chỉ thấy một tuần mã cao lớn đang tung bốn vó chạy như bay trên không trung, bốn vó đập hư không chẳng khác gì đập trên đất bằng.

Chiếc bươm đen theo gió phiêu lãng tựa như áo choàng của Thiên Mã, tốc độ của chiến mã không nhanh, chỉ tương đương với Thôn Xà Điều tộc. Chiến mã trong khi bay không ngừng phát ra những tiếng kêu vang vọng tới tận chân trời, coi bộ rất vui vẻ đuổi theo sau Thôn Xà Điều tộc.

”Không có cánh không ngờ có thể chạy như bay, không lẽ đây chính là Vua của Vân Mộng Sơn Trạch - Ô Chuy Mã?” Đàng Thanh Sơn hít vào một hơi.

Không có cánh nhưng có thể chạy như bay trong không trung, không thể nghi ngờ đây là yêu thú đạt tới Hư Cảnh đại thành.

Ô Chuy Mã chạy như bay trong không trung, vô tận Thôn Xà Điều tộc phảng phất như gặp được thiên địch cực kỳ đáng sợ, liều mạng chạy trốn.

Ô Chuy Mã đột nhiên quay đầu, đôi con ngươi tối đen như mực sâu thăm thẳm nhìn Đàng Thanh Sơn.

”Chuyện này...” Đàng Thanh Sơn chỉ cảm thấy hai tròng mắt của Ô Chuy Mã có một lực lượng kỳ dị, thật giống như hồng thủy đen tối trong khoảng khắc đập tới khiến đầu óc Đàng Thanh Sơn choáng váng, thân thể hần đứng trên Cuồng Phong Ứng không khỏi nhoáng lên một chút, sắc mặt trở nên có chút tái nhợt.

Mà Ô Chuy Mã đang chạy nhanh giữa không trung ngăn ngừ đối mặt với một nhân loại đang cười Cuồng Phong Ứng đã khiến nhân loại nọ sắc mặt trắng nhợt. Ô Chuy Mã phát ra một tiếng như rồng ngâm cao ngạo, sau đó lại chạy như bay thôn phệ vô số Thôn Xà Điều.

Nhìn thấy Ô Chuy Mã dần tiêu thất ở cuối chân trời, trong lòng Đàng Thanh Sơn vẫn không thể bình tĩnh lại.

”Không hổ là Ô Chuy Mã, là tọa kỵ của chí cường Đao Mộc Ngọc” Đàng Thanh Sơn trong lòng sợ hãi, Đàng Thanh Sơn có cảm giác.

Ô Chuy Mã này chỉ sợ một cái nhìn cũng có thể dễ dàng giết chết mình.

”Ở Vân Mộng Trạch này đối với ta mà nói cũng chưa nguy hiểm, nhưng đối với Ô Chuy Mã này chẳng khác gì hoa viên nhà nó. Nó chính là Vua của Vân Mộng Trạch” Đàng Thanh Sơn thầm than, nếu có thể thu phục một con Yêu thú Hư Cảnh đại thành, đủ để đi ngang toàn bộ cửu châu.

Chẳng qua lấy thực lực của mình hiện tại chỉ là nằm mơ mà thôi.

”Tiếp tục tìm Vân Mộng Bạch Quả, một khi tìm được chẳng những có hi vọng khiến Phụ Thân đứng lên mà còn có cơ hội tìm được sáu khối thạch điêu, nhanh chóng bước vào Hư Cảnh” Đàng Thanh Sơn tiếp tục cười Cuồng Phong Ứng, cẩn thận tìm tòi Vân Mộng Trạch rộng mênh mông.

Bước vào Vân Mộng Trạch đêm ngày thứ mười tám.

”Vù...”

Cuồng Phong Ứng từ trên cao đáp xuống, dừng lại một gò đất cao chừng mười trượng, chuẩn xác mà nói, một gò núi đất cao hơn mười trượng thì không thể gọi là núi, chỉ được xem như một quả đồi mà thôi.

Tối nay trăng rất sáng, ánh trăng tựa như một viên ngọc tròn trĩnh giắt trên trời cao.

Bóng đen bao phủ cả Vân Mộng Trạch, xung quanh Đàng Thanh Sơn là những gò đất liên miên không dứt.

Giữa những đồi núi thấp bé không ít những đầm lầy, dưới ánh trăng chiếu xuống có thể nhìn thấy rõ bao quanh những đầm lầy đó là một lớp sương mù.

Cũng làm cho Vân Trạch như mộng như ảo.

"Tiểu Hôi, nghỉ tạm một lát đã" Đàng Thanh Sơn vỗ vỗ Cuồng Phong Ứng, ngay lập tức hất ném xuống mặt đất một con chim to cao chừng bằng nửa người hân, đây là bữa tối mà Đàng Thanh Sơn cấp cho Cuồng Phong Ứng.

Đàng Thanh Sơn nhổ một cây đại thụ gần đó tựa như nhổ từ trong bùn ra, sau đó chẻ nhỏ cây đại thụ đốt lửa. Đàng Thanh Sơn tùy ý kiến tạo một đồng lửa lớn như lửa trại vậy.

"Xuy xuy..."

Nhỏ sạch lông của đại điểu, nội tạng cũng lấy đi hết. Đàng Thanh Sơn dùng thủy hệ cương kinh rửa sạch sẽ đại điểu sau đó nướng trên ngọn lửa. Dùng một chút nguyên liệu được mang từ Vân Mộng Cổ thành làm hương vị của dã điểu trở nên ngon hơn.

"U!!" Cuồng Phong Ứng cũng ngồi quanh lửa trại, ánh mắt chăm chú nhìn con chim lớn đang được nướng trên ngọn lửa.

"Tiểu Hôi, đừng nóng vội"

Đợi khi thịt chim được nướng chín, Đàng Thanh Sơn cắt xuống một khối thịt nhỏ gật gật đầu nói.

"Uh, chín rồi"

Nói xong hân cắt một cái đùi của dã điểu cho mình còn những bộ phận khác đều đặt trước mặt Cuồng Phong Ứng, một cái đùi của dã điểu cũng có tới bảy tám cân thịt.

Một người một thú chậm rãi nhấm nháp thịt dã điểu.

Ti ti...

Ti ti...

Một chút âm thanh rất nhỏ từ bốn phía truyền đến, ánh mắt Đàng Thanh Sơn đảo qua liền thấy cách đó không xa, từ trong bụi cỏ có từng con đại xà màu xanh sẫm chậm rãi bò ra. Đàng Thanh Sơn nhìn thấy cũng chỉ còn cách lác đầu, hân đã quen việc đốt lửa trại ở Vân Mộng Trạch sẽ hấp dẫn một số thủy thú, còn trùng có hại.

Hơn nữa mùi thịt nướng cũng rất hấp dẫn độc thủy trùng, chẳng qua Đàng Thanh Sơn đã sớm có phương pháp ứng phó.

"Tiểu Hôi" Đàng Thanh Sơn gọi một tiếng.

"U..." Cuồng Phong ứng phát ra một tiếng kêu chói tai, khí tức của tiên thiên phi cầm yêu thú được phóng ra khiến một đám xanh thẫm đại xà vốn dữ tợn nhanh chóng lùi lại phía sau, lập tức trốn biệt.

"Rống" Một tiếng rống trầm thấp khó nghe từ không xa phía trước truyền đến, Cuồng Phong Ứng vừa nghe nhất thời giận dữ. Phát ra tiếng kêu cao vút.

"Rống"

Quái thú không biết tên kia tựa hồ cũng rất phẫn nộ, trăm dặm quanh khu vực này đều là địa bàn của nó, nó chính là vương giả của khu vực này làm sao dễ dàng tha thứ một yêu thú tại chỗ này rống lên đắc ý ? Hiển nhiên quái thú không biết tên này cho rằng Cuồng Phong Ứng khiêu khích nó.

Đàng Thanh Sơn cầm lấy đùi thịt nướng, cắn mạnh vài miếng sau đó đặt đùi nướng sang một bên, mỡ bám trên tay nhanh chóng bị nội kinh chấn bay, trong tay cầm Luân Hồi thương trực tiếp nhảy đi.

"Tiểu Hôi, người ở đây, ta đi xem"

Cuồng Phong Ứng vui vẻ gật đầu.

Cuồng Phong Ứng là tiên thiên yêu thú nhưng mới chỉ là tiên thiên sơ cấp, theo lý không dám cùng các yêu thú khác kiêu ngạo như vậy

Nhưng nó đi theo Đẳng Thanh Sơn có thể được kiêu ngạo như vậy. Nguyên nhân vì kiêu ngạo của nó mới khiến một số yêu thú khác bất mãn phát ra những tiếng rống giận dữ. Qua đó Đẳng Thanh Sơn căn cứ vào thanh âm để tìm ra chỗ của yêu thú.

...

"Mang theo Tiểu Hôi thật là sáng suốt. Muốn tìm một yêu thú dễ dàng hơn nhiều" Trong mười tám ngày qua Đẳng Thanh Sơn tìm thấy hơn ba mươi con yêu thú, hơn nửa số yêu thú đó đều bởi vì tiếng rống đặc ý của Cuồng Phong Ứng mà nổi giận sau đó bị Đẳng Thanh Sơn phát hiện.

Đẳng Thanh Sơn tay cầm Luân Hồi thương đâm lên tầng tầng đầm lầy đi giữa đám sương mù.

"Xào xạc... xào xạc" Mỗi một bước đi khiến mặt hồ gợn sóng, trong đầm nổi lên từng đầu độc xà. Hoặc là có một số quái thú kỳ lạ dài hơn hai thân người, ánh mắt Đẳng Thanh Sơn quét qua căn bản không thèm nhìn mấy đầu quái thú này nhanh chóng hướng phía yêu thú phát ra tiếng kêu đi tới.

"Ca!!~~~" Một con quái thú giống như cá sấu đột ngột nhảy lên, hàm răng sắc nhọn không đồng đều hướng Đẳng Thanh Sơn cắn tới.

Chiến khải màu xanh nước biển bỗng dập dờn mở ra. Con cá lớn màu xám bị chấn văng ra bên ngoài, trong không trung lộn mấy vòng mới rơi xuống hồ nước khiến bọt nước bắn lên tung tóe.

Thân thể Đẳng Thanh Sơn đột ngột nhảy lên, trực tiếp nhảy lên một toàn núi thấp chừng trăm trượng. Chết đá núi xanh đen bên ngoài mọc toàn rong rêu cỏ dại, còn có một số loại cây dây leo.

"Nhiều rắn như vậy?" Đẳng Thanh Sơn nhíu mày

Trong nước có nhiều rắn cũng rất bình thường nhưng trên núi rậm rạp tùy ý có thể thấy được số lượng lớn như vậy ở Vân Mộng Trạch cũng rất ít gặp.

"Xà Sơn? Xà quật (hang rắn)? Đẳng Thanh Sơn nghĩ ngợi như vậy đồng thời đạp chân trên núi đi nhanh tới.

Trên núi này rất nhiều rắn

"Xoẹt" Đẳng Thanh Sơn dùng chân giẫm nát hai con rắn trên mặt đất, xung quanh không ít những con rắn khác kêu 'ti ti', thậm chí còn nhảy lên cắn Đẳng Thanh Sơn nhưng hắn coi như không thấy, hướng phía trước đi tới, phàm là những con rắn công kích hắn đều bị cương kinh sắc bén đánh bay hoặc giết chết, phần còn lại thì bị giẫm chết.

Vừa vén mười lần hô hấp, Đẳng Thanh Sơn đã tới chỗ của yêu thú.

"Thật là một tên đại gia hỏa"

Đẳng Thanh Sơn một cái đuôi rắn thò ra khỏi hang động, từng chiếc vẩy rắn to như những chiếc chum đựng nước làm cho người ta cảm thấy phát run từ đáy lòng.

"Nơi này quả nhiên là hang rắn, toàn là rắn. Đại gia hỏa này chắc cũng là yêu thú rắn." Đẳng Thanh Sơn đột ngột dậm chân.

"Uỳnh..."

Cả vùng núi chấn động, nhiều khối đá đổ xuống ầm ầm đè chết không ít rắn bên dưới.

"Rống..." Một tiếng rống phẫn nộ từ trong huyết động truyền ra, lập tức đuôi rắn cử động.

Đẳng Thanh Sơn ngẩng đầu.

Chỉ thấy một cái đầu rắn to hơn bánh xe từ đỉnh núi lòi ra nhìn Đẳng Thanh Sơn đang bên dưới. Ngay sau đó một cái đầu rắn giống hệt cũng ló ra khỏi đỉnh núi.

"Hai con yêu thú?" Đẳng Thanh Sơn cả kinh

Xoẹt xoẹt...

Hai đầu rắn hướng phía dưới trườn tới, Đằng Thanh Sơn rất nhanh kinh ngạc phát hiện "Không phải hai con yêu thú mà là... một con đại xà hai đầu" Đằng Thanh Sơn nhìn thấy một thân hình thô dài có hai chiếc đầu dữ tợn, trong đầu hiện lên trong thư tịch có ghi lại loại yêu thú này.

Tử Hoàn Xà, bụng có vết hoa văn màu tím, Tử Hoàn Xà khi trưởng thành dài chừng mười trượng, trở thành Tiên Thiên Yêu thú.

Sau khi lột xác, Tử Hoàn Xà sẽ mọc ra chiếc đầu thứ hai trở thành song đầu Tử Hoàn xà, Tử Hoàn Xà lúc này dài chừng mười lăm trượng là trở thành Tiên Thiên Kim đan yêu thú. Miệng có thể phun nọc độc dung kim hóa thạch (chảy thép, tan đá).

"Chắc chắn, đi vào Vân Mộng Trạch mười tám ngày gặp hơn ba mươi con yêu thú mà chỉ có ba con đạt Tiên Thiên Kim Đan"

Đằng Thanh Sơn không kinh sợ mà còn thấy làm mừng.

"Tiên Thiên Kim đan yêu thú, nếu sào huyết của nó có thảo dược, linh quả khẳng định là bảo bối thượng đẳng" Đằng Thanh Sơn đi đến phía trước, ở Vân Mộng Trạch gặp được Tiên Thiên Kim Đan yêu thú hai đầu này chắc chắn hẳn sẽ có thu hoạch lớn.

327. Chương 24: Trở Lại

"Đại Xà người, ta cũng chẳng muốn giết làm gì."

Cầm trong tay Luân Hồi thương, Đằng Thanh Sơn đi nhanh hướng về phía huyết động, mỗi một bước đều xa tận mấy trượng, vền vền đi ba bước hẳn đã chạy tới bên cạnh Song Đầu Tử Hoàn Xà, Hai chiếc đầu dữ tợn của Tử Hoàn Xà kia ngẩng cao lên, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn, tựa hồ cũng kinh dị vì sự lớn mật của nhân loại trước mắt.

Khi Đằng Thanh Sơn đi được nửa bước của bước thứ tư thì một cỗ hơi thở tanh nồng ập đến, hai cái miệng to đùng của Song Đầu Tử Hoàn Xà đồng thời mở ra, hướng Đằng Thanh Sơn mà táp đến.

"Hừ!"

Đằng Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng giống như tiếng sấm chấn động, dậm chân một cái rồi chợt xoay phần eo, lực lượng khổng lồ thông qua hai tay quán nhập đến Luân Hồi Thương, Thương như du long, một đạo thương ánh màu bạc chợt sáng lên, lấy tốc độ kinh người hung hăng đập một cái vào một cái đầu đang cắn tới của Song Đầu Tử Hoàn Xà.

Song Đầu Tử Hoàn Xà lập tức lập tức né một chút.

"Bồng!" thương ảnh của Luân Hồi Thương nện trúng thân thể thô dài của Song Đầu Tử Hoàn Xà kia.

"Ô!" Song Đầu Tử Hoàn Xà phát ra một tiếng đau đớn, hai cái miệng trên đầu nó đồng thời phun ra máu đỏ tươi, thân thể dài chừng mười lăm trượng không ngờ chỉ với một thương đập phải của Đằng Thanh Sơn mà bị quăng chéo lên không trung, cơ thể uốn lượn rồi sau đó bị đập mạnh một cái vào đám cây cối phía trước, âm thanh ầm ầm của va chạm phát ra, trên đường va chạm đất đá bụi mù, thậm chí một ít độc xà bình thường không kịp né tránh nên bị dè phải.

Trên núi đổ nát ngổn ngang.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua mắt của Song Đầu Tử Hoàn Xà, sau đó lắc đầu cười, tiếp tục hướng phía trong huyết động mà đi tiếp.

Song Đầu của Tử Hoàn Xà đầy vết máu, ngẩng cao lên nhìn về phía tên nhân loại dùng thương đang đi vào hang ổ của nó ở phía xa, nhưng dù thấy thế nó vẫn không dám ngăn trở. Một thương vừa rồi của kẻ đó có tốc độ, uy lực thật sự làm nó kinh hãi, nó biết loại người này muốn giết nó thì cực kỳ đơn giản.

"Coi như thức thời."

Đặng Thanh Sơn cầm Luân Hồi Thương trong tay, đi vào huyết động. "Lần này, hy vọng có thể lấy được Vân Mộng Bạch Quả. Cho dù không phải chắc cũng được loại linh thảo bảo bối nào đó. Hy vọng, đừng làm cho ta thất vọng." Thì thầm trong miệng, Đặng Thanh Sơn mỉm cười đi vào bên trong huyết động tối tăm phía trước, hiện tại là ban đêm cho nên bên trong huyết động thì thật sự là vô cùng tối tăm. Chẳng qua do Đặng Thanh Sơn có thị lực nhìn trong bóng tối cho nên phía trước vẫn như ban ngày, mọi thứ đều hết sức rõ ràng. Đặng Thanh Sơn nhanh chóng đi vào, nhìn kỹ bốn phía.

Mùi tanh hôi tràn ngập cả huyết động.

Đặng Thanh Sơn mặt không đổi sắc rất nhanh đi đến chỗ sâu nhất của huyết động, đảo mắt nhìn bốn phía: "Hả, sao trong huyết động lại không có bảo bối gì nhỉ?" Chung quanh đều là những tảng đá màu xanh, đen, nhìn qua thật sự bình thường. "Vừa rồi cao hứng thật là uống mả."

Kiểm tra lại cẩn thận, Đặng Thanh Sơn lắc đầu hướng ra phía ngoài mà đi, nhưng mới vừa đi được hai bước...

"Không đúng."

Ánh mắt Đặng Thanh Sơn chợt chú ý tới cái góc ở bên cạnh, chỉ thấy nơi đó có tảng đá màu xanh đang ẩn ẩn có một tia sáng màu xanh biếc, rất yếu ớt, mỏng manh. Mà tia sáng yếu ớt, mỏng manh màu xanh biếc kia phải ở ngay vị trí Đặng Thanh Sơn lúc này mới có thể thấy được, còn những vị trí khác căn bản không có khả năng thấy được.

"Đây là..." Đặng Thanh Sơn đi tới, phát hiện nơi đây có vài khối đá vụn, vừa vịn đem tia sáng xanh đó che lại. May mắn là còn lộ ra một tia nên Đặng Thanh Sơn mới phát hiện ra. Ngồi xổm xuống, cẩn thận bỏ hai viên đá vụn ra...

Một chùm ánh sáng xanh biếc chiếu tới ánh mắt, Đặng Thanh Sơn không khỏi ngã xuống hít mạnh một hơi, ánh mắt cũng hiện ra vẻ vui mừng. Chỉ thấy thứ đó có lá màu xanh tràn ngập sinh cơ, nhưng thật sự hấp dẫn Đặng Thanh Sơn lại chính là quả to bằng nắm tay của nó, mà nhìn qua trông y hệt một đứa trẻ.

Cả cái cây nhỏ sinh trưởng trong cái khe hở của tảng đá, không quản là thân, lá hay quả của nó thì đều có ánh sáng màu xanh biếc ẩn ẩn, hơn nữa lại tràn ngập sinh cơ.

"Phù!" Dù mới chỉ ngửi được mùi thơm từ quả phát ra nhưng cũng khiến Đặng Thanh Sơn cảm giác được một trận sướng khoái.

"Vân Mộng Bạch Quả!"

Trong lòng Đặng Thanh Sơn không khỏi mừng như điên, ánh mắt tỏa sáng. "Rốt cục tìm được rồi!" Mười tám ngày tìm kiếm, cuối trên Cuồng Phong Ưng, cơ hồ Đặng Thanh Sơn đã tìm qua một diện tích cực lớn của Vân Mộng Trạch, rốt cục tại ngày thứ mười tám này, ở tại trong huyết động của Song Đầu Tử Hoàn Xà hần rốt cuộc đã tìm được một gốc Vân Mộng Bạch Quả.

"Hả? Màu sắc của Vân Mộng Bạch Quả này...?" Đặng Thanh Sơn nhướn mày.

Mọc ra từ cành cây chính là một quả với hình dáng như trẻ con, toàn thân xanh biếc, thật sự là xanh biếc mà không phải màu trắng! Lúc trước Đặng Thanh Sơn nhìn tới còn tưởng rằng màu xanh biếc đó là do ánh sáng xanh kia chiếu lên, nhưng hiện tại nhìn cẩn thận lại phát hiện vỏ trái cây lại là màu xanh.

"Chưa chín sao?" Đặng Thanh Sơn không khỏi cả kinh.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Đặng Thanh Sơn có chút nóng nảy. "Bây giờ còn chưa chín, căn bản không thể ngắt lấy. Chẳng lẽ ta phải ngồi ngốc nghếch đợi ở đây? Thế nhưng ta cũng không biết Vân Mộng Bạch Quả này rốt cuộc bao lâu nữa mới hoàn toàn thành thực."

Đây thật sự là một bài toán khó đối với Đặng Thanh Sơn.

Trong đầu Đặng Thanh Sơn xẹt qua rất nhiều ý niệm, rất nhanh Đặng Thanh Sơn đã quyết định chủ ý.

"Thiên tài địa bảo bậc này của Vân Mộng Bạch Quả yêu cầu thời gian thành thực rất hà khắc. Ta cũng không có khả năng nhổ nó đi rồi trồng tại chỗ ở của Vân Mộng Chiến Thần." Đặng Thanh Sơn rất rõ ràng, không quản bất cứ linh thảo gì đi nữa, tỉ như Chu Quả, Hắc hỏa linh quả, ta thật sự chưa nghe qua một

loại nào có thể nhổ lên rồi trồng lại, nếu không thì bát đại tông phái còn không cướp hết rồi mang về gieo trồng?

”Trước hết hãy cứ để nó sinh trưởng ở đây, ta thì lập tức đi thông tri cho Vân Mộng Chiến Thần.” Nơi này cứ để Tử Hoàn Xà tiếp tục ở lại vậy! Nếu như ta giết chết nó thì chỉ sợ đám độc xà đông đúc kia sẽ không ngại ngần gì mà chiếm chỗ này thành chỗ ở.

Bình thường, độc xà cũng không có trí tuệ, không biết được độ quý hiếm của Vân Mộng Bạch Quả, cho nên chúng rất có thể trong lúc vô ý mà phá cây Vân Mộng Bạch Quả này đi.” Đẳng Thanh Sơn suy ngẫm.

Hắn lập tức giấu kỹ cây Vân Mộng Quả như trước kia, rồi lập tức cầm Luân Hồi Thương trong tay, cấp tốc đi ra.

Đứng ở cửa động, Đẳng Thanh Sơn nhìn thoáng ra phía xa xa, mà con Song Đầu Tử Hoàn Xà ở phía xa xa kia cũng đang nhìn lại Đẳng Thanh Sơn.

”Được rồi, để người tiếp tục ở lại vậy.” Đẳng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng, lập tức đạp chân một cái xuống núi đá, phảng phất như đại bàng giương cánh hướng phía dưới bay đi.

Thấy Đẳng Thanh Sơn rời đi, Song Đầu Tử Hoàn Xà lập tức quay trở về huyết động của mình, mà cả huyết động của nó quý giá cũng chỉ là ”Vân Mộng Quả” mà thôi. Song Đầu Tử Hoàn Xà dò xét qua một lần, khi thấy ”Cây Vân Mộng Quả” không bị tổn hao chút nào, hơn nữa dấu vết vẫn như cũ nên lúc này mới yên tâm.

Song Đầu Tử Hoàn Xà nghĩ rằng nhân loại trong bóng đêm thì thị lực rất kém, nhìn thôi cũng khó chứ đừng nói đến có thể phát hiện Vân Mộng Bạch Quả.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đẳng Thanh Sơn an vị trên lưng Cuồng Phong Ưng, nhanh chóng nhắm hướng đông mà bay đi. Trải qua hai canh giờ phi hành, mặt trời đã đứng tại giữa không trung, lúc này Cuồng Phong Ưng đã bay ngay trên không của Vân Mộng Cổ thành.

Từ trên cao quan sát, người bên trong Vân Mộng Cổ thành đi lại thật nhiều, trông như những đàn kiến đang đi qua, đi lại liên tục.

”Tiểu Hôi, xuống thôi.”

Đẳng Thanh Sơn nhẹ nhàng vỗ lưng Cuồng Phong Ưng, tay thì chỉ về phía trong của Vân Mộng Cổ thành - ’Húc Nhật thành’.

”Vù!”

Cuồng Phong Ưng đáp xuống, Húc Nhật thành vền vẹn phạm vi vài dặm, vì thế Đẳng Thanh Sơn rất dễ dàng đã phát hiện được vị trí cung điện của Vân Mộng Chiến Thần.

”Tiểu Hôi, bên kia.” Đẳng Thanh Sơn chìa tay chỉ, Cuồng Phong Ưng trực tiếp bay về phía một bãi đất trống trước cung điện của Vân Mộng Chiến Thần.

Chứng kiến Đẳng Thanh Sơn từ trên cao đáp xuống khiến không ít binh vệ nhanh chóng chạy đến vây lại.

”Người là ai mà dám xông vào Húc Nhật thành.”

Thật sự ít người biết Đẳng Thanh Sơn nên họ mới làm như vậy.

”Lui ra ngay.”

Một tiếng quát trầm thấp vang lên.

Ngay sau đó một đạo điện quang màu xanh nhanh chóng phá không mà đến, rồi sau đó dừng ở phía trước đám binh vệ, đây chính là đại trưởng lão Mục Vọng của thương thành. Mục Vọng cười nhìn Đẳng Thanh Sơn.

”Đẳng huynh đệ từ Vân Mộng trở về, xem ra là có tin tức tốt rồi.”

”Mục lão ca.”

Đặng Thanh Sơn cũng cười gật đầu.

"Rầm rầm..." Cửa cung điện mở ra, hai gã thanh bào nhân đi tới, trong đó một tên lớn tiếng nói:

"Đặng tiên sinh, mời vào."

"Cũng lui ra hết đi."

Mục Vọng lập tức quát lớn đám binh vệ này. Đám binh vệ này là nhóm cao cấp, đã biết quan hệ của Đặng Thanh Sơn cùng với cao tăng Mục gia nên chúng lập tức lui ra, không hé răng một lời nào nữa.

"Đặng huynh đệ chúng ta đi vào thôi."

Mục Vọng cùng Đặng Thanh Sơn, Cuồng Phong Ứng một lượt tiến vào phía trong của cung điện.

Giống như lần đầu tiên cùng Vân Mộng Chiến Thần gặp mặt, lúc này người đang ở trong vườn ngự uyển, tay đang cầm đọc một quyển thư tịch.

"Thanh Sơn tới rồi à."

Vân Mộng Chiến Thần cười đem bộ sách đặt cẩn thận trên bàn.

"Ha ha, xem ra, Thanh Sơn ngươi đã tìm được Vân Mộng Bạch Quả rồi, có phi cầm yêu thú thật là nhanh, nếu để ta đi tìm chỉ sợ hơn năm cũng chưa chắc tìm ra."

Đặng Thanh Sơn cùng Mục Vọng đi tới gần.

Tay hướng tới Chiến Thần chào rồi sau đó nói:

"Nói tìm được thì cũng không đúng cho lắm..."

Đặng Thanh Sơn lắc đầu cười.

Thâm tâm Vân Mộng Chiến Thần không khỏi trầm xuống, có chút lo lắng, lập tức hỏi:

"Sao lại thế?"

"Ta là tìm được Vân Mộng Bạch Quả rồi, nhưng là quả Vân Mộng này lại chưa đủ lớn, vỏ trái cây vẫn màu xanh."

Đặng Thanh Sơn thở dài nói:

"Cái gì?"

Vân Mộng Chiến Thần hơi kinh hãi.

"Không có việc gì."

Vân Mộng Chiến Thần lập tức cười nói:

"Cùng lắm thì chờ vài năm rồi hái cũng chưa muộn."

Chẳng lẽ Đặng Thanh Sơn phải cam lòng đợi vài năm sao? Dựa theo kế hoạch của chính mình, sau khi dốc lòng tu luyện đạt tới Hư Cảnh thì sẽ quay về Cửu Châu Đại Địa! Nếu sau khi mình đạt tới Hư Cảnh mà Vân Mộng Bạch Quả còn chưa thành thực, vậy phiền toái rồi. Đặng Thanh Sơn cũng không biết chu kỳ sinh trưởng của Vân Mộng Bạch Quả là thế nào nên rất lo lắng.

Có linh quả trưởng thành có thể chỉ cần hơn mười năm, nhưng có loại hàng trăm năm ấy chứ.

Đương nhiên cũng có loại linh quả chỉ mấy tháng đã hoàn toàn thành thực.

"Phải đợi vài năm?"

Đặng Thanh Sơn trau mày.

"Đặng huynh đệ, ngươi có nhìn rõ Vân Mộng Bạch Quả chứ?"

Mục Vọng bên cạnh mở miệng.

”Nó to bằng chén rượu nhỏ này hay đã to bằng nửa nắm đấm rồi thế?”

”Gần bằng nắm tay người lớn.”

Đằng Thanh Sơn lập tức nói:

”Nên có lẽ không cần chờ lâu lắm.”

”Gần bằng nắm tay người lớn?”

Vân Mộng Chiến Thần ở bên cạnh lộ ra vẻ vui sướng.

”Thế thì sẽ rất nhanh tới thời kỳ thành thực, phỏng chừng lâu lắm cũng chỉ nửa năm mà thôi.”

”Ha ha...”

Vân Mộng Chiến Thần cười đứng dậy.

”Thanh Sơn, đây là đại ân mà người giúp ta. Đi, người hãy lập tức mang ta đi Vân Mộng Trạch để nhìn xem Vân Mộng Bạch Quả này rốt cuộc ở đâu! Đương nhiên, ta nói chuyện sẽ giữ lời! Sau khi xem qua Vân Mộng Bạch Quả thì ta sẽ đưa cho người mượn sáu khối thạch điêu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức do chính tay Đại Vũ điêu khắc ra.”

”Chúc mừng Đằng huynh đệ.”

Bên cạnh đại trưởng lão Mục Vọng cũng cười ha hả nói.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn lúc này cũng vui mừng khôn cùng.

”Sáu khối thạch điêu đấy!

Một bức mà đã khiến mình tiến bộ nhanh như vậy rồi, vậy sau khi có sáu bức này rồi thì mình hoàn toàn có thể bước vào Hư Cảnh!”

328. Chương 25: Yêu Thú Sơn

”Thanh Sơn, Vân Mộng Bạch Quả sinh trưởng ở nơi nào?”

Vân Mộng Chiến Thần dò hỏi.

Đằng Thanh Sơn lập tức từ trong lòng lấy ra một quyển sách đóng lại bằng chỉ, mở ra mấy tờ có bản đồ, sau đó chỉ vào bản đồ của một tờ rồi nói:

”Tiền bối, nhìn đi. Nơi mà Vân Mộng Bạch Quả sinh trưởng có khả năng ở đây, đại khái chỗ này cách phía tây ‘Ngạc Thụy Sơn’ khoảng hai ba mươi dặm”.

Ba nghìn dặm Vân Mộng Trạch, phạm vi quá rộng!

Cho dù là Húc Nhật thương thành cũng không có bản đồ chi tiết, chỉ dựa vào một số núi lớn, hồ nước để phán đoán vị trí.

”Phía tây Ngạc Thụy Sơn?”

Vân Mộng Chiến Thần lập tức nhìn kỹ nhìn, rồi sau đó lắc đầu thở dài.

”Bản đồ này thật sự rất sơ sài, đơn giản chỉ nhìn bản đồ cũng không biết ở đâu.”

”Ở trong một động huyệt của xà sơn.”

Đằng Thanh Sơn nói tiếp.

”Đêm qua ta ở một cái đầm trên một ngọn núi thấp, trên núi chen chúc đều là xà, nhiều vô số kể, trong đó có một xà vương; là một yêu thú - song đầu Tử Hoàn Xà có thể so với Tiên Thiên Kim Đan cường giả. Rồi sau đó, trong huyệt động của nó phát hiện ‘Vân Mộng Bạch Quả.’”

"Không xong!"

Vân Mộng Chiến Thần sắc mặt đại biến.

"Làm sao vậy?"

Đằng Thanh Sơn lấp bắp kinh hãi.

"Thanh Sơn, người có giết đầu song đầu Tử Hoàn Xà kia không?"

Vân Mộng Chiến Thần lập tức hỏi.

"Không có."

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

Vân Mộng Chiến Thần quá sợ hãi, oán hận nói:

"Thanh Sơn nha Thanh Sơn, cái này người sai lầm rồi, người tiến vào trong huyết động của nó phát hiện Vân Mộng Bạch Quả, song đầu Tử Hoàn Xà linh trí so với nhân loại cũng không kém, nó biết người phát hiện Vân Mộng Bạch Quả chưa chín, khẳng định về sau sẽ đến hải, với cá tính có thù tất báo của yêu thú, chắc chắn sẽ hủy diệt Vân Mộng Bạch Quả, rồi sau đó rời khỏi xà sơn! Thanh Sơn nha, lúc ấy người nên giết nó, rồi sau đó đem huyết động kia hủy diệt, đem Vân Mộng Bạch Quả nghiêm mật giấu cho tốt, như thế mới đúng nha!"

"Tiền bối, người yên tâm."

Đằng Thanh Sơn nói.

"Song đầu Tử Hoàn Xà kia chắc chắn cho rằng, ta cũng không có phát hiện ra Vân Mộng Bạch Quả."

"A?" Vân Mộng Chiến Thần nhướn mày.

"Đằng huynh đệ, người xác định như vậy?"

Mục Vọng cũng kinh dị nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

"Ban đêm, trong huyết động là một mảnh tối đen. Kỳ thật ta cũng thấy không rõ phía trong huyết động. Hơn nữa Vân Mộng Bạch Quả cũng bị song đầu Tử Hoàn Xà giấu kín. Có thể nói... Ta đi vào một trăm lần, chỉ sợ cũng rất khó phát hiện. May mắn ta vận khí tốt, mới trùng hợp phát hiện, ta giả bộ không phát hiện rồi rời khỏi huyết động, lấy linh trí của song đầu Tử Hoàn Xà kia, khẳng định cho rằng ta chín thành không phát hiện Vân Mộng Bạch Quả, cho nên sẽ bỏ qua không hủy diệt Vân Mộng Bạch Quả."

"Đi vào một trăm lần, cũng khó phát hiện?"

Vân Mộng Chiến Thần kinh ngạc nở nụ cười.

"Xem ra Thanh Sơn vận khí cũng tốt a."

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn có khả năng nhìn trong bóng tối mới ngẫu nhiên phát hiện. Nếu không có khả năng nhìn trong bóng tối thì cho dù đi vào một trăm lần cũng rất khó phát hiện.

"Việc này không nên chậm trễ! Để tránh xuất hiện chuyện không tốt. Chúng ta hiện tại sẽ xuất phát."

Vân Mộng Chiến Thần mở miệng nói.

"Mục Vọng, người cùng Thanh Sơn cưới phi cầm yêu thú, chạy tới Yêu Thú Sơn. Ta thi triển thân pháp, cùng các người một đường chạy tới Yêu Thú Sơn."

Lưng Cuồng Phong Ứng không lớn, hai người ngồi lên xem như đã cực hạn.

"Rõ, lão sư."

Mục Vọng cung kính nói.

"Thanh Sơn, người vừa trở lại ta lại bắt người xuất phát, hy vọng người không để ý."

Vân Mộng Chiến Thần cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Không có việc gì."

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc hỏi.

"Mục lão ca cũng cùng đi với chúng ta?"

"Ân" Vân Mộng Chiến Thần gật đầu.

"Chờ xác định ở đó có Vân Mộng Bạch Quả. Khẳng định sẽ an bài người nhìn thấy... Mà ta, đến lúc cùng người trở về sẽ lấy sáu khối thạch điêu cho người. Thạch điêu này cực kỳ quý trọng, giấu trong bảo khố của bí thất ở Mục tông... Ngoại trừ mười ba vị trưởng lão cùng gia chủ của Mục gia đồng thời thương nghị, nhất trí đồng ý có thể lấy ra sáu khối thạch điêu. Cũng chỉ có ta mới có thể lấy đi!"

Đằng Thanh Sơn trong lòng hiểu được, Vân Mộng Chiến Thần ở Mục gia có được địa vị tối cao!

"Ân, chúng ta xuất phát."

Vân Mộng Chiến Thần nói.

"Mục lão ca, mời."

Đằng Thanh Sơn cười, cùng Mục Vọng ngồi lên lưng Cuồng Phong Ưng. Nhìn Đằng Thanh Sơn phía trên, Cuồng Phong Ưng kêu vài tiếng, đáp ứng Đằng Thanh Sơn, Mục Vọng ngồi lên rồi xuất phát.

...

Vù ~ vù ~

Kinh phong chính diện thổi tới, Đằng Thanh Sơn cùng Mục Vọng ngồi trên Cuồng Phong Ưng hứng chịu. Cuồng Phong Ưng bay với tốc độ kinh người trên bầu trời Vân Mộng Trạch, cũng khiến kinh phong càng thêm mạnh.

Trong Vân Mộng Trạch mênh mông, hoặc là khí vụ bay trên hồ nước hay đầm lầy, hoặc là toát ra từ đồi núi. Các loại cỏ dại, thủy thú trong hồ nước tùy ý có thể thấy được.

Giờ phút này --

Một đạo điện quang di chuyển ở Vân Mộng Trạch, tốc độ cực nhanh, không chút thua kém tốc độ phi hành của Cuồng Phong Ưng.

"Thân pháp của tiền bối thật lợi hại."

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống dưới sợ hãi than.

"Lão sư sớm đạt tới Hư Cảnh, trở thành Chiến Thần! Thân pháp cũng như vậy nhưng so với ta nhanh hơn nhiều."

Mục Vọng nhìn xuống dưới.

"Nếu ta chạy ở Vân Mộng Trạch, muốn đạt tới tốc độ như vậy... Ta cũng làm được, nhưng tuyệt đối không có khả năng giống lão sư thoải mái như vậy."

"Hơn nữa, sử dụng chân nguyên suy giảm rất nhanh, tiêu hao chân nguyên rất kinh người. Muốn một hơi chạy hai ba nghìn dặm, ta làm không được. Nhưng chân nguyên của lão sư vô cùng vô tận."

Mục Vọng cũng có vẻ hâm mộ.

Cuồng Phong Ưng cũng phát hiện, người ở phía dưới chạy rất nhanh.

Cái gọi là bốn chân nhanh hơn hai cẳng, mà phi cầm so với dã thú còn nhanh hơn! Đương nhiên, đây là phán đoán đại khái. Hư Cảnh cường giả của nhân loại tốc độ vô cùng kinh người.

"U ~" Cuồng Phong Ưng kêu to một tiếng, tốc độ tăng vọt,

Theo Cuồng Phong Ứng tăng tốc, Vân Mộng Chiến Thần phía dưới đã hóa thành sương mù điện quang, tốc độ đã tăng lên. Cuồng Phong Ứng không phục, càng thêm đề cao! Mà Vân Mộng Chiến Thần vẫn duy trì tốc độ như Cuồng Phong Ứng.

Một phi cầm yêu thú, một Hư Cảnh cường giả. Đã vậy tốc độ còn không ngừng tăng lên.

Một lát...

Cuồng Phong Ứng rốt cục đạt đến cực hạn, không thể tiếp tục tăng lên. Phía dưới, Vân Mộng Chiến Thần vẫn nhẹ nhàng duy trì tốc độ.

"Ha ha, Tiểu Hôi a, người muốn so với Hư Cảnh cường giả, không biết nói người tự tin hay tự đại a."

Đằng Thanh Sơn cười sờ sờ lông trên cổ Cuồng Phong Ứng.

"Yêu thú này thực có ý tứ."

Mục Vọng cũng ha hả cười rộ lên.

Cuồng Phong Ứng kêu to vài tiếng tựa như cúi đầu nhận thua, đồng thời tốc độ phi hành của nó bắt đầu chậm lại. Dù sao duy trì tốc độ cực hạn muốn phi hành đường dài đối phi cầm yêu thú cũng quá cao.

"Đằng huynh đệ, nhìn bên kia."

Mục Vọng chỉ về chỗ xa xa phía tây bắc.

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn qua.

Ở phía tây bắc, trong khí vù của Vân Mộng Trạch, có một tòa núi lớn nguy nga cao ngất trong mây. Ngọn núi lớn này cực kỳ cao, cho dù là chân núi, phạm vi cũng có bảy tám mươi dặm, cao cũng có bốn năm mươi dặm, núi cao như thế... ở Vân Mộng Trạch là ngọn núi cao nhất!

Vân Mộng Trạch dù sao hồ nước, đồi núi cũng nhiều, nhưng núi lớn như vậy rất ít.

"Yêu Thú Sơn!"

Đằng Thanh Sơn khen.

"Ân, Yêu Thú Sơn."

Mục Vọng sợ hãi than:

"Yêu Thú Sơn thời viễn cổ là địa phương tồn yêu thú nhiều nhất của cả Vân Mộng Trạch! Ngay cả thần thú 'Ô Chuy Mã' cũng thường xuyên thường lui tới. Yêu thú vương giả ẩn náu ở đây cũng chính là vương giả của cả Vân Mộng Trạch."

Đằng Thanh Sơn cảm thán nói.

Một ngọn núi như vậy, chiếm diện tích không đủ trăm dặm, so với ba nghìn dặm Vân Mộng Trạch mà nói, cũng không tính là gì. Nhưng chỗ này cũng là nơi nguy hiểm nhất của Vân Mộng Trạch.

Mục Vọng cũng gật đầu:

"Năm đó vương giả của Vân Mộng Trạch Yêu Thú Sơn là một đầu gọi là 'Quỷ Khung' thần thú. Năm đó 'Ô Chuy Mã' cũng không phải là thần thú. Chẳng qua từ khi đi theo Đoan Mộc Thiên Thần, 'Ô Chuy Mã' thực lực không ngừng đề cao, đợi đến Đoan Mộc Thiên Thần rời thế, thần thú 'Ô Chuy Mã' cũng trở lại Vân Mộng Trạch, không ngờ đánh bại 'Quỷ Khung', cưỡng chế 'Quỷ Khung' dời đi, trở thành vương giả mới của Yêu Thú Sơn."

Thần thú ở Đoan Mộc đại lục chính là Hư Cảnh yêu thú. "

"Quỷ Khung thần thú?"

Đằng Thanh Sơn hiếu kỳ hỏi.

"Thần thú kia hiện giờ ở đâu?"

"Sau khi Ô Nha bị cưỡng chế dời đi thì giống như tiến vào trong biển rộng. Hơn hai ngàn năm trước, từng có người phát hiện 'Quỷ Khung' ở trong hải vực phía nam biển! Cho nên hiện tại, có lẽ Quỷ Khung thần thú sinh hoạt tại nơi nào đó, cũng có thể... đã chết già. Dù sao Quỷ Khung thần thú là thần thú đã sống trước cả Thần Phủ Thiên Thần 'Đại Vũ'."

Tuy rằng yêu thú tuổi thọ dài, nhưng không có nghĩa là tuổi thọ vô tận. Xấp xỉ một canh giờ, Đằng Thanh Sơn bọn họ đi tới xà sơn.

"Ồ kia!"

Đằng Thanh Sơn chỉ xuống phía dưới.

"Chính là tòa núi kia."

"A" Mục Vọng trên mặt lộ ra một sắc mặt vui mừng.

"Ta cùng đi xuống để phòng ngừa song đầu Tử Hoàn Xà phát hiện chúng ta, tỉnh ngộ đi hủy diệt Vân Mộng Bạch Quả rồi sau chạy trốn."

Đằng Thanh Sơn trực tiếp từ trên lưng Cuồng Phong Ưng nhảy xuống, sau đó dừng ở trên một ngọn núi cách xà sơn rất gần, rồi sau đó chạy như bay tới xà sơn, tốc độ cực nhanh.

Đúng lúc này Vân Mộng Chiến Thần cũng tới.

"Thanh Sơn, tới rồi?"

Vân Mộng Chiến Thần hỏi.

"Ân, tiền bối, ta đi trước đuổi song đầu Tử Hoàn Xà kia đi."

Đằng Thanh Sơn nói.

Vân Mộng Chiến Thần thực lực tuy mạnh nhưng cũng không quen thuộc tình huống ở xà sơn, lập tức để Đằng Thanh Sơn đi trước một bước.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn giống như một đạo lưu quang nhanh chóng tiến đến xà sơn. Giờ phút này song đầu Tử Hoàn Xà căn bản không biết cái người đáng sợ đêm qua lại tới nữa! "Ngao ~ rống ~"

Tiếng hô chói tai điên cuồng đột ngột từ trong xà sơn truyền ra.

Cuồng Phong Ưng đáp xuống, Mục Vọng cũng lập tức nhảy xuống xà sơn, cùng Vân Mộng Chiến Thần sóng vai nhìn huyết động phía xa, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn như tia chớp chạy ra khỏi huyết động, hai tay ôm song đầu Tử Hoàn Xà có cái đuôi thô và dài. Song đầu Tử Hoàn Xà dài khoảng mười lăm trượng (gần bốn mươi thước) đang giãy dụa ở giữa không trung, đồng thời phát ra tiếng hô chói tai. Hai đầu thật lớn đồng thời nuốt tới Đằng Thanh Sơn.

"Ha ha, không tiến!"

Đằng Thanh Sơn đột ngột vung tay.

Thân thể khổng lồ của song đầu Tử Hoàn Xà bị ném lên không trung, giãy dụa trên không trung, sau đó rơi mạnh vào khí vụ tràn ngập giữa đại trạch. Trong khí vụ mờ ảo có thể chứng kiến này làm cho người ta sợ hãi đại xà. Rất nhanh, song đầu Tử Hoàn Xà lặn vào trong hồ biển mất. Hắn không dám đi trêu chọc người nọ.

329. Chương 26: Sáu Bức Thạch Điêu

"Tiền bối, Mục lão ca, các người nhìn xem."

Đằng Thanh Sơn đi đến góc bên cạnh, liên tiếp bỏ hai khối đá vụn ra, phía dưới nó bắt đầu lộ ra cây Vân Mộng quả bị che, cả cây nhỏ này được tạo thành giống như ngọc bích, toàn thân ửng ửng có ánh sáng màu xanh biếc, mà quả của nó lại hoàn toàn giống như một đứa trẻ.

Ánh mắt Vân Mộng Chiến Thần cùng Mục Vọng đồng thời sáng quắc!

Vỏ quả này màu xanh, thật sự đây chính là một trong tam đại linh bảo của Đoan Mộc đại lục - Vân Mộng Bạch Quả!

”Quả thật là nó!”

Trên mặt Vân Mộng Chiến Thần lộ ra sắc mặt vui mừng.

Mục Vọng cũng sợ hãi than:

”Truyền thuyết Vân Mộng Bạch Quả có hình dáng trẻ con, ta sống lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên chứng kiến Vân Mộng Bạch Quả, thật đúng là thần kỳ!”

”Ừ.”

Vân Mộng Chiến Thần vẻ mặt lộ ra nụ cười.

”Nhìn này, với độ lớn của Vân Mộng Bạch Quả này mà đánh giá, ngắn thì hai ba tháng, lâu là một năm rưỡi là hoàn toàn thành thực, chắc chắn... Rất giỏi, không ngờ sinh trưởng tại cái khe nhỏ trong huyết động này, đã thế còn bị con Tử Hoàn Xà kia dùng tảng đá che mắt, thật sự che giấu quá cẩn mật.”

Vân Mộng Chiến Thần quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

”Thanh Sơn a, người vận khí xác thực rất tốt, tại thời điểm đêm khuya, huyết động này thật sự một mảnh tối đen, mà cây này lại hoàn toàn bị che mắt, vậy mà dưới tình huống đó người vẫn có thể phát hiện ra... quả thật...”

”Vận khí.”

Đằng Thanh Sơn cười.

”Ha ha.”

Vân Mộng Chiến Thần vui vẻ cười nói.

”Thanh Sơn, ta nói luôn giữ lời, người giúp ta tìm được Vân Mộng Bạch Quả này rồi... Ân, chờ đến khi chữa khỏi cho tiểu tử Vân Ký kia xong thì phần còn lại của Vân Mộng Bạch Quả ta sẽ cho người, để cho người mang đi chữa chân cho phụ thân. Hiện tại... Mục Vọng, người hãy ở lại đây trông một ngày, sau đó không cần phải ở lại, ta sẽ trường kỳ tĩnh tu ở đây.”

”Lão sư, hay cứ để con ở đây trông coi đi.”

Mục Vọng liền nói.

”Sau vài ngày nữa ta còn có việc muốn người làm.”

Vân Mộng Chiến Thần quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

”Thanh Sơn, chúng ta đi, quay về Cổ thành.”

Đằng Thanh Sơn không khỏi vui vẻ, nghĩ đến sáu khối thạch điêu sắp tới tay, tâm tình hẳn dù đè nén được nhưng vẫn mừng như điên. Sáu khối thạch điêu này đủ để cho thực lực của hắn tăng vọt! Nói không chừng có thể lập tức bước vào Hư Cảnh! Tại Cửu Châu xa xôi, nơi đó hắn còn vướng bận cha mẹ, thân nhân. Vì thế nằm mơ, Đằng Thanh Sơn cũng muốn đạt tới Hư Cảnh rồi lập tức quay về Cửu Châu!

Chỉ có đạt tới Hư Cảnh, mới có thể hữu dụng khi mình trở lại Cửu Châu.

Đằng Thanh Sơn và Vân Mộng Chiến Thần cùng cười Cuồng Phong Ung, lại bay trở về Vân Mộng Cổ thành.

Vân Mộng Cổ thành, tại một phòng khách u tĩnh, hiện giờ trên bàn đang đầy thức ăn, mà đó toàn là các chậu thịt nướng.

"Thanh Sơn, người trước tiên ở đây đợi một chút, ta đi lấy mấy bức thạch điêu kia, có lẽ khi người ăn xong thì ta sẽ mang tới."

Vân Mộng Chiến Thần cười, lưng đeo Đại Khảm Dao thật lớn ly khai phòng khách, lưu lại Đằng Thanh Sơn cùng Cuồng Phong Ứng.

Đằng Thanh Sơn cùng Cuồng Phong Ứng, mười chín ngày này tại Vân Mộng Trạch cũng chỉ là ăn chút thịt nướng đơn giản mà thôi.

"Chắc chắc."

Đằng Thanh Sơn uống rượu, dùng bữa, Cuồng Phong Ứng bên cạnh cũng nuốt vào từng khối, từng khối thịt nướng, dù cũng là thịt nướng, nhưng đây lại là do các đầu bếp hảo hạng của Húc Nhật thành tỉ mỉ làm ra, vì thế hương vị cực kỳ tuyệt vời, hơn hẳn do Đằng Thanh Sơn tùy ý nướng ra (Đùa, lúc này là 4h chiều, đói ời là đó mà lại dịch đến đoạn thịt nướng, híc - A Nèò).

Qua gần nửa canh giờ, Đằng Thanh Sơn mới nghe được tiếng bước chân.

Chỉ thấy Vân Mộng Chiến Thần, một cánh tay khiêng một chiếc hòm đen thật lớn đi đến, nhìn thoáng qua mặt bàn, thức ăn trên bàn lúc này cũng đã hết hơn nửa nên không khỏi cười nói:

"Ha ha, Thanh Sơn, người ăn thật ngon đấy. Không ngờ chỉ người và yêu thú phi cầm này mà có thể ăn hết hơn mười chậu thịt nướng."

"Tiền bối."

Đằng Thanh Sơn lập tức đứng dậy, ánh mắt lại dừng lại trên chiếc hòm đá ngăm đen kia.

Cái hòm này có chút hoa văn, còn có một chiếc khóa nâu thẫm, trên chiếc khóa còn có chút bụi bẩn, hiển nhiên cái hòm này đã được khóa từ rất lâu rồi.

"Đây tổng cộng là sáu khối thạch điêu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức mà người muốn."

Vân Mộng Chiến Thần nói xong, tùy ý ném chiếc hòm lên mặt đất.

Loảng xoảng đương!

Cái hòm nện lên mặt đất của phòng khách gây ra tiếng động, đồng thời bên trong nó cũng phát ra tiếng va chạm.

"Rắc!" Vân Mộng Chiến Thần duỗi tay cầm lấy xích sắt, dùng một chút lực, xích sắt đã đứt ra, rồi sau đó mở cái nắp hòm lên, lộ ra những thứ bên trong chiếc hòm.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn tỏa sáng, nhìn kỹ vào đó.

Chỉ thấy từng khối, từng khối thạch điêu đặt trong chiếc hòm, mỗi một khối thạch điêu đều là hình chữ nhật, bên trái là hình phủ pháp, bên phải lại là chữ 'Đạo'. Mỗi một bức thạch điêu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức cả thân toàn là trong suốt, y như ngọc bích. Hơn nữa toàn thân nó ẩn ẩn có ánh sáng màu xanh đậm lưu chuyển, nhìn thế nào cũng không giống phàm vật.

"Có sáu khối thạch điêu này thì năng lực của ta sẽ tiến nhanh hơn hẳn!" Đằng Thanh Sơn trong lòng nóng lên.

Vân Mộng Chiến Thần cười nhìn Đằng Thanh Sơn, hẳn đã quan sát biểu tình của Đằng Thanh Sơn đến giờ phút này.

"Thanh Sơn... Người là tu luyện thương pháp, tại sao lại coi trọng Thạch điêu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức thế chứ? Những bức thạch điêu này tuy là do Thần Phủ Thiên Thần 'Đại Vũ' tự thân điêu khắc ra, nhưng là muốn từ trong đó mà ngộ đạo rồi đạt tới Hư Cảnh thì là chuyện không đơn giản chút nào."

Vân Mộng Chiến Thần nói.

Từ trước tới nay, trong thiên hạ người tìm được thạch điêu rất nhiều, nhưng là dựa vào thạch điêu để đạt tới Hư Cảnh lại vô cùng ít.

Lúc trước Thần Phủ Sơn có được đầy đủ ba mươi sáu bức thạch điêu, thế nhưng cuối cùng đâu cả rồi? Còn không phải sụp đổ rồi sao, thậm chí thạch điêu còn bị người trong thiên hạ cướp đoạt hết rồi?

”Tiền bối, Thạch điêu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức này đối với ta rất có ích.”

Đằng Thanh Sơn không giải thích nhiều thêm nữa.

”Ân, từ hôm nay trở đi, sáu bức thạch điêu này sẽ cho Đằng Thanh Sơn người mượn.”

Vân Mộng Chiến Thần nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn.

”Thanh Sơn, độ trân quý của sáu bức thạch điêu này hẳn không cần nói nhiều, cho người mượn nhìn vài năm thì không có vấn đề, chỉ là mấy năm sau, khi người đem sáu bức thạch điêu này trở lại một cách đầy đủ cho Mục gia ta, nếu đánh mất...”

”Tiền bối cứ yên tâm.”

Đằng Thanh Sơn nhìn Vân Mộng Chiến Thần.

”Sáu bức thạch điêu này tuyệt không thể có sơ suất được.”

”Tốt, có những lời này của người là tốt rồi.”

Vân Mộng Chiến Thần cười gật đầu, rồi nói giỡn:

”Nếu thật sự đánh mất, đến lúc đó để người đi tiêu diệt đám đại gia tộc kia, rồi lấy những bức thạch điêu của chúng lại đây. Còn nếu người không muốn làm vậy thì mượn người tới gán nợ vậy. Ha ha..... nếu như vậy Mục gia chúng ta sẽ có mối buôn bán lời rồi.”

Đằng Thanh Sơn cười rồi đem cái hòm sắt đóng lại, sau đó lấy khóa kẹp lại.

”Tiền bối, sự tình đã xong, ta cũng không tiếp tục lưu lại nữa.”

Đằng Thanh Sơn vác cái hòm sắt lên người rồi nói.

”Ân chờ khi Vân Mộng Bạch Quả thành thực, ta sẽ sai người tới nói với người. Đến lúc đó, khi trị liệu cho tên tiểu gia hỏa Vân Ký kia thì ta sẽ cho người ở một bên quan sát.”

Vân Mộng Chiến Thần nói.

Đằng Thanh Sơn không khỏi thầm nhủ khâm phục Vân Mộng Chiến Thần.

”Mời chính mình ở bên cạnh quan sát... như vậy thì coi như Vân Mộng Chiến Thần sẽ không bị coi là tham lam Vân Mộng Bạch Quả.”

”Vân bối sẽ chờ lời gọi của tiền bối.”

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Sau khi cùng Vân Mộng Chiến Thần cáo biệt, Đằng Thanh Sơn liền cười Cuồng Phong Ưng rời khỏi Vân Mộng Cổ thành, hướng Thần Phủ Sơn tại Nam Sơn Vực bay đi.

Ngay khi Cuồng Phong Ưng bay đến trên dãy núi Thần Phủ Sơn thì mặt trời đã ngả về phía tây, chiếu rọi bầu trời phía tây là một màu hồng rực.

Lúc này hắn ngồi ở trên lưng Cuồng Phong Ưng tại trên trời cao, mà xếp ngay ngắn trước người hắn chính là chiếc hòm sắt.

Vuốt hòm sắt, trong lòng Đằng Thanh Sơn miên man suy nghĩ.

”Sáu bức thạch điêu!”

”Có sáu bức thạch điêu này, nhanh thì ba năm, lâu là bốn, năm năm, đạt tới Hư Cảnh, tuyệt đối không thành vấn đề.” Đằng Thanh Sơn tin tưởng mười phần, theo tu luyện thì lĩnh ngộ đối với ”Đạo” của Đằng

Thanh Sơn cũng càng tăng lên, lúc này hẳn mơ hồ có cảm giác câu thông với thiên địa, chân nguyên vô tận đã không còn xa nữa rồi.

”Cha, mẹ hãy chờ con nhé.”

Đằng Thanh Sơn lòng tràn đầy vui sướng.

Cuồng Phong Ứng vẫn như cũ bay về phía phương bắc của Thần Phủ Sơn, Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhắn đang ngồi tại bên bờ hồ Nguyệt Nha.

”Ngày thứ mười chín, Đằng đại ca đi Tây Thang Vực đã được mười chín ngày rồi.” Lý ngồi ở ven hồ, lớp băng trước mặt nàng có một lỗ thủng, mà từ lỗ thủng đó rõ ràng nhìn thấy cả nước phía dưới.

”Cũng không biết Đằng đại ca rốt cuộc khi nào thì mới trở về.”

Trong lòng Tiểu Lý đang cực kỳ mong đợi Thanh Sơn quay lại.

Tuy rằng lúc trước tại Minh Nguyệt đảo, Đằng Thanh Sơn lần đầu tiên bế quan khổ tu đến tận mấy tháng, thế nhưng khi đó nàng lại luôn ở bên cạnh.

Mà hiện tại... Đằng Thanh Sơn đi Tây Thang Vực, cũng chưa đưa ra một mốc thời gian chuẩn xác. Vì thế nên mỗi ngày Lý đều ngồi bên hồ, thỉnh thoảng nhìn về phía bầu trời xa xăm, nàng đang đợi bóng dáng Đằng Thanh Sơn cười Cuồng Phong Ứng trở lại.

Không có thời gian chuẩn xác, cho nên mỗi ngày nàng đều đứng chờ tại đó.

Từng ngày từng ngày qua đi, nàng đều lặng lẽ quay trở về phòng.

...

Đằng Thanh Sơn nhẹ nhàng túm lấy cổ của Cuồng Phong Ứng, dùng một chút lực, Cuồng Phong Ứng lập tức hiểu được ý tứ của Đằng Thanh Sơn... Tạm thời dừng lao xuống dưới. Thời gian vừa qua cùng Đằng Thanh Sơn ở chung một chỗ khiến nó dễ dàng hiểu được một vài ý tứ đơn giản qua thông qua các động tác.

”Tiểu, nàng...”

Tại trời cao nhìn thấy thân ảnh nhu nhược phía dưới khiến trong lòng Đằng Thanh Sơn nổi lên từng trận sóng gợn.

”Ta đối với nàng như vậy có phải là tàn nhẫn không!” Đằng Thanh Sơn yên lặng nhìn về phía dưới.

Đằng Thanh Sơn không phải một tên đầu lạnh như đá, cũng không phải người không hiểu đạo lý về đối nhân xử thế, không quản là kiếp trước hay kiếp này, Đằng Thanh Sơn vẫn là người nhìn tâm tư người khác rất chính xác.

Ngay từ lúc đầu tiên cứu Lý, Đằng Thanh Sơn đã cảm giác được cô gái yếu đuối này dường như không muốn rời xa mình.

Đặc biệt lần này, Lý đã đi theo mình, thậm chí không quay đầu nuối tiếc mà đi theo mình tới tận Bắc Hải xa xôi, rồi đi vào Đoan Mộc đại lục này, với tâm ý như vậy nhưng thậm chí nàng chưa từng nói ra.

Lòng hẳn đã có biến hóa dần dần. Lý đã ở cùng mình hơn một năm lênhên trên biển, chuẩn bị đồ ăn, chiếu cố cho mình, cùng mình nói chuyện, cười đùa, vì thế cả quá trình đi trên biển mình mới không cảm thấy tịch mịch.

Nói từ đầu...

Một Thần nữ cao cao tại thượng của Thiên Thần Sơn được cả đoàn thị nữ hầu hạ, vậy mà hôm nay cũng cam tâm vì chính mình mà giặt quần áo, nấu cơm.

Dù mình tự ý muốn bế quan tu luyện nhưng Lý cũng không có nửa câu oán hận.

Dù mình muốn sống tại bên hồ Nguyệt Nha thì Lý cũng lập tức nghe theo.

Dù mình quyết định một mình đi Tây Thang Vực, thì Lý cũng chỉ...một mình yên lặng đợi chờ.

"Tiểu..." Đàng Thanh Sơn cảm giác được sự quan tâm của đối phương, kỳ thật bởi vì hình dáng của Lý cùng với thê tử Tiểu Miêu của mình tại kiếp trước giống nhau như đúc, ngay cả khí chất cũng rất giống vì thế khiến mỗi khi Đàng Thanh Sơn đối mặt với Lý thường sinh ra cảm giác đặc thù. Hai người đã ở cùng nhau hơn một năm, cũng đã tạo thành thói quen rồi.

"Ta mà cứ như vậy nữa chẳng phải là rất tàn nhẫn với nàng sao?"

"Bất hiếu có ba loại, trong đó không có hậu duệ là tội lớn nhất. Cha cùng nương năm đó cũng muốn ta cưới vợ."

"Chờ ta đặt tới Hư Cảnh, sau khi trở về, nếu nàng còn kiên trì thì ta sẽ thành thân với nàng vậy." Đàng Thanh Sơn đưa ra quyết định.

Lập tức, Đàng Thanh Sơn nhẹ nhàng vỗ Cuồng Phong Ứng.

"U ~" Cuồng Phong Ứng kêu lên một tiếng cao vút rồi đáp xuống.

Lý đang ngây ngốc miên man suy nghĩ phía dưới, khi nghe được thanh âm đó thì giật mình kinh hãi, mạnh mẽ ngẩng cao đầu.

"Đàng đại ca!"

330. Chương 27: Bốn Thức Liền Nhau

Chạng vạng chiều tà.

Khói bếp lượn lờ.

"Đến đây."

Tiểu Bình hai tay bưng hai đĩa thức ăn, chân như đạp mây nhẹ nhàng linh hoạt đi về phía bàn đá, sau đó tới Lý cũng bưng thức ăn, mà lão Uông cùng Đàng Thú lại là bưng bát đưa đi tới... Rất nhanh, đồ ăn đã được xếp đầy đủ lên trên bàn đá, tất cả cũng yên vị quanh mâm cơm chiều.

"Ăn, đồ ăn thoạt nhìn cũng rất ngon a."

Đàng Thanh Sơn khen.

Lý nghe xong ánh mắt cũng vui vẻ cười híp cả mắt.

"Đại thúc."

Bên cạnh Tiểu Bình cố ý hằm hè nói:

"Gần hai mươi ngày đại thúc không có nhà chúng ta mỗi bữa đều chỉ có hai món ăn với một bát canh. Đại thúc vừa về đã lập tức biến thành sáu món ăn và một món canh, Tiểu Quân (tên của Lý là Lý Quân) tỷ tỷ thật sự là bất công quá đi. Chỉ chăm chăm lo cho đại thúc cho tốt, cũng chẳng thèm để ý đến chúng ta."

Lời này khiến Lý mặt mày ửng đỏ tựa ráng mây chiều, không khỏi trừng mắt liếc Tiểu Bình:

"Nha đầu người..."

"Ta nói sai chắc?"

Tiểu Bình cười vui nói.

"Không sai."

Đàng Thú ở bên cạnh thấp giọng nói.

"Đấy nhé, A Thú cũng nói ta không có nói sai a."

Tiểu Bình càng đắc ý cười, mà Lý mặt đỏ như mặt trời không khỏi liếc thoáng qua Đàng Thanh Sơn. Đàng Thanh Sơn cũng nhìn nàng một cái.

”Ha ha, mọi người ăn cơm thôi.”

Đặng Thanh Sơn cười nhẹ nói, hần nhìn mấy người chung quanh, một mực đi theo chính mình - Lý, hoạt bát trí tuệ - Tiểu Bình, mãnh thú thiếu niên - Đặng Thú, người chăn ngựa luôn cười ha hả hào sảng - lão Ưng. Bởi vì sinh hoạt cùng nhau một thời gian dài nên Đặng Thanh Sơn cũng cảm thấy quen thuộc với tính cách những người này, cái này khiến hần có một loại nhàn nhạt cảm giác gia đình.

”A Thú, ta vắng mặt mấy ngày nay, quyền pháp luyện đến đâu rồi?”

Đặng Thanh Sơn mở miệng nói.

”Ân, hoàn thành.”

Đặng Thú gật đầu.

Đặng Thanh Sơn rất kinh ngạc, đại đồ đệ này của hần bởi vì thời điểm bắt đầu dạy dỗ đã bị chính mình răn dạy vô cùng nghiêm khắc, cho nên Đặng Thú lúc nào cũng cho rằng hần làm chưa tốt. Nay dám nói ”Hoàn thành” cũng tức là đại biểu hần khẳng định có điểm đột phá lớn!

”Đặng đại ca.”

Lý lập tức hưng phấn nói:

”Huynh không biết, đoạn thời gian huynh đi vắng A Thú luyện quyền vô cùng khắc khổ đấy. Nhưng cũng đã luyện ra được cả Thổ Hành cương kinh cơ nhé!”

”Người luyện ra cương kinh?”

Đặng Thanh Sơn chấn động.

Tuy rằng nói Đặng Thú đã sớm đạt tới cảnh giới Gân Cốt Tề Minh, chẳng qua Đặng Thanh Sơn sáng chế ’Thổ Hành Chi Quyền’, ’Thủy Hành Chi Quyền’ vài loại quyền pháp này đẳng cấp đều là ẩn dấu thiên địa chi đạo, chỉ có luyện tập quyền pháp loại này đến khi cảm nhận được ý cảnh mới có thể làm nội kinh cùng Thần trong cơ thể sinh ra biến hóa đặc biệt để biến thành cương kinh!

Mà một khi đã có thể sinh ra cương kinh, cương kinh tiền kỳ này đã khiến thân thể có thể so sánh với tiên thiên Hư Đan cảnh giới, cộng thêm thân thể lực lượng của Đặng Thú!

Tuyệt đối mạnh hơn tiên thiên Hư Đan bình thường.

”Ân.” Đặng Thú gật đầu.

”Hôm trước mới vừa luyện ra.”

”Tốt lắm, tốt lắm, ha ha...”

Đặng Thanh Sơn không khỏi vui sướng cười ha hả, tuy rằng Đặng Thanh Sơn cũng khá chắc chắn dựa vào luyện ’Thổ Hành Chi Quyền’ quyền pháp là có thể luyện ra cương kinh, nhưng là... cái này chẳng qua chỉ là suy đoán của hần mà thôi. Dù sao bản thân hần khi đã lĩnh ngộ một bộ phận của ’Đạo’ mới bắt đầu sáng chế quyền pháp.

Còn hiệu quả của người khác khi luyện loại quyền pháp này hết thấy cũng chỉ do Đặng Thanh Sơn phỏng đoán.

Mà hiện tại, Đặng Thanh Sơn đã biết chắc được!

Đạt tới cảnh giới tông sư, tu luyện một loại trong ngũ hành chi quyền đích xác là có thể luyện ra được cương kinh!

”Thập Nhị Hình của Hình Ý quyền, còn có Ngũ Hành Quyền, có Tam thể thức... Một bộ này truyền thừa xuống đủ để cho một người tu luyện đến cảnh giới tông sư! Mà ta hiểu được thiên địa chi đạo, sáng chế ’Thổ Hành Chi Quyền’, ’Kim Hành Chi Quyền’ các loại ngũ hành chi quyền, cũng đủ để cho tông sư tu luyện ra cương kính!”

"Dựa vào đây Nội gia quyền nhất mạch của ta cũng đã đủ để cùng Đạo gia, Phật tông so sánh, hoàn toàn có thể phát triển rộng rãi!"

Đặng Thanh Sơn mười phần tin tưởng.

"Tốt! A Thú, người tiếp tục cố gắng tu luyện."

Đặng Thanh Sơn nghiêm khắc nói, lại hỏi thêm:

"Người chắc chắn mình đã luyện ra chính là Thổ Hành cương kinh chứ?"

"Dạ chắc."

Đặng Thú có chút hồi hộp nhìn Đặng Thanh Sơn.

Hắn biết, sư phó hắn có được nhiều loại cương kinh.

"Tốt, từ hôm nay trở đi, người hãy chuyên môn tu luyện 'Thổ Hành Chi Quyền' cùng Tam thể thức."

Đặng Thanh Sơn trịnh trọng nói:

"'Thổ Hành Chi Quyền' này tuy nhìn đơn giản nhưng thật ra lại bác đại tinh thâm. Người mặc dù có thể luyện ra cương kinh thì cũng chỉ có thể nói người mới lĩnh ngộ bề ngoài của nó mà thôi! Pha tạp không bằng chuyên tâm, đem 'Thổ Hành Chi Quyền' luyện cho thật tốt cũng đã đủ để người tung hoành thiên hạ."

"Vâng, lão sư."

Đặng Thú cung kính đáp.

Chính hắn cũng cảm giác được "Thổ Hành Chi Quyền" bác đại tinh thâm, càng tu luyện càng có cảm giác mênh mông vô bờ bến. Đồng thời hắn cũng đặc biệt càng thêm khâm phục lão sư của mình có thể sáng chế quyền pháp đẳng cấp bậc này!

.....

Bữa cơm chiều xong, trời đã hoàn toàn tối đen.

Đặng Thanh Sơn mấy người bọn họ cùng hướng lòng núi Thần Phủ Sơn đi đến.

"Tiểu, thời gian này muội sống tốt chứ?"

Đặng Thanh Sơn cùng Lý sóng vai đi trên bậc thang ở thông đạo, Lý vui vẻ cười, gật đầu:

"Ân, cũng không tệ. Ngày ngày đều rất nhàn nhã, muội còn đi Nam Sơn Thành dạo chơi vài lần, tỷ như Nam Sơn Thành tây phố, còn có Hoa Dương phố, cũng rất thú vị."

Đặng Thanh Sơn nhìn Lý, cũng không nói gì thêm.

Đối với Lý, Đặng Thanh Sơn hiểu rõ!

Năm đó nhà tan cửa nát, khi đó Lý là một cô gái rất đơn thuần nhu nhược. Rồi sau đó cùng sư phó nàng rời đi đầu nhập siêu cấp tông phái "Thiên Thần Cung" ẩn núp trong tối. Dưới sự dạy dỗ của Thiên Thần Cung Lý bắt đầu dần thay đổi, rồi sau đó trở thành thần nữ cao cao tại thượng trong Thiên Thần Sơn!

Bề ngoài lạnh lùng cao cao tại thượng, nhưng trong lòng lại rất yếu đuối.

Cùng Đặng Thanh Sơn ở một chỗ, bề ngoài nàng luôn làm bộ như rất kiên cường.

Dù cho hai mươi ngày này nàng đều tại ven hồ ngắm đợi, nàng cũng sẽ nói... hai mươi ngày qua rất vui vẻ rất nhàn nhã, vô ưu vô lo!

"Theo ta lệnh đênh vượt biển, trong lòng có chuyện gì cũng không hề nói với ta." Đặng Thanh Sơn thâm than.

Đặng Thanh Sơn rất rõ ràng, buồn khổ mà đè nén ở trong lòng không giải tỏa ra sẽ thống khổ ra sao, kiếp trước huấn luyện sát thủ, Đặng Thanh Sơn chính là như vậy nghiêng răng vượt lên. Sau mới gặp Tiểu Miêu rồi phát sinh cảm tình sâu nặng, hai người gắn bó, nương tựa lẫn nhau.

Trong lòng núi trống trải, Thiết Diệp quả được coi như dạ minh châu gắn quanh co, tán loạn khắp nơi khiến cả lòng núi ầm ầm có ánh sáng màu xanh biếc mờ mờ mịt mịt như cảnh trong mộng ảo.

Lý và những người khác khi vào đây đều về chỗ ngủ, chỉ có Đăng Thanh Sơn một mình lấy ra Khai Sơn Thần Phủ, đem phủ để sang một bên rồi mở khóa sắt của rương.

”Cạch!”

Đăng Thanh Sơn mở hòm sắt đem sáu bức thạch điêu trong đó nhất nhất lấy ra xếp thành hàng ngang dựa vào vách núi. Mỗi một bức thạch điêu bên trên đều có điêu khắc tranh vẽ ẩn chứa ”Đạo”, chỉ cần vừa nhìn đến sáu bức thạch điêu này Đăng Thanh Sơn liền cảm thấy một luồng khí thể mạnh mẽ ừn ừn phủ vào mặt.

”Sáu bức thạch điêu này phân biệt là ‘Khai Sơn Tam Thập Lục Thức’ thức thứ sáu, thức thứ mười hai, thức thứ mười bảy, thức thứ mười tám, thức thứ mười chín, thức thứ hai mươi.” Vừa thấy nội dung điêu khắc, Đăng Thanh Sơn lập tức phán đoán ra thứ tự. ”Lúc trước ta bắt Đồng Triết Tử, là nhận được bức thứ chín.”

Đăng Thanh Sơn nhận thấy được thứ tự trong lòng rất là vui sướng!

Bởi vì...

”Khai Sơn Tam Thập Lục Thức” chính là tuyệt học cực mạnh của Vũ Hoàng! Cho nên, ba mươi sáu thức này càng về sau càng là thâm ảo. Chiêu thức quá thâm ảo, chỉ sợ dù là cường giả mới vào Hư Cảnh cũng không thể lĩnh ngộ. Đăng Thanh Sơn lo lắng nhất, chính là sẽ xuất hiện chiêu thức thứ tự về sau.

Tỷ như nếu xuất hiện chiêu thức thứ ba mươi hai, thứ ba mươi ba độ thâm ảo cũng khiến Đăng Thanh Sơn mơ treo mà mèø phải nhận.

”Không hổ là Húc Nhật thương thành, một đại thương thành truyền thừa qua ba ngàn năm! Đây sáu bức thạch điêu không ngờ có bốn bức là liền nhau.”

Đăng Thanh Sơn càng thêm vui mừng.

Thứ mười bảy, mười tám, mười chín, hai mươi bình thường chiêu thức liền nhau như vậy ý cảnh hiển nhiên là sẽ nối tiếp nhau khiến lĩnh ngộ sẽ dễ dàng hơn một chút.

”Bắt đầu thôi.”

Đăng Thanh Sơn nhặt lên Khai Sơn Thần Phủ một bên, nhất thời lực lượng kỳ dị ẩn chứa trong Khai Sơn Thần Phủ cùng ẩn ký trong sáu bức thạch điêu Vũ Hoàng lưu lại tương liên liền ầm ầm nhẹ liên tiếp nhau phát sáng, sáu bức thạch điêu trở nên sinh động như vật sống.

”Oanh long long ~~~~”.

Mà giờ phút này, Đăng Thanh Sơn hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của Vũ Hoàng!

Từng chiêu từng thức đều ẩn chứa sự huyền ảo vô cùng, sáu thức này bởi vậy bị Vũ Hoàng phân giải thành hơn một trăm chiêu, bóng người sử ra chiêu thức hiện lên liên tiếp không ngừng trước mắt Đăng Thanh Sơn, hần lúc này toàn bộ tâm ý đều đắm chìm vào tu luyện.

Mà ở một bên, Thanh Loan đang cuộn mình trên mặt đất.

Cách đó không xa chỗ cửa thông đạo, Lục Túc Dao với cái đầu khổng lồ hình tam giác cũng ghé vào, mở to mắt nhìn Đăng Thanh Sơn tu luyện. Sau đó, Lục Túc Dao này lại nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

...

Tu luyện không kể ngày tháng, Đăng Thanh Sơn ngày đêm tu luyện, thậm chí còn nói với Lý bữa trưa bữa chiều cũng đừng tới gọi hần!

Đạt tới cảnh giới hôm nay Đăng Thanh Sơn dù mấy tháng ăn một bữa cũng chẳng sao. Chẳng qua Đăng Thanh Sơn tuy rằng mất ăn mất ngủ tu luyện nhưng cũng khoảng chừng bảy tám ngày lại ra ăn một bữa.

Rất nhanh đã trôi qua hơn ba tháng.

Hôm nay vào giữa trưa, ánh sáng mặt trời mát xa khiến trên người ẩm áp, hồ Nguyệt Nha băng cứng cũng đã tan hết khiến mặt hồ lại lần nữa phản chiếu ánh dương chói mắt.

"Độ khó thức thứ sáu so với thức thứ chín thấp hơn, linh ngộ thật ra khá dễ dàng. Chẳng qua thức thứ mười hai này, rõ ràng khó hơn." Đằng Thanh Sơn bước đi trong rừng cây, đây là lần đầu tiên trong một tháng này hắn đi ra khỏi lòng núi, dù sao liên tục khắc khổ cũng cần phải có lúc thả lỏng. Hơn nữa thức thứ mười hai kia đích xác rất khó gặm.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn đột nhiên thoáng thấy một đạo nhân ảnh trong rừng cây.

"Lão Ông?" rồi Đằng Thanh Sơn đi tới.

...

Lão Ông đang ngồi trên chạc cây, bên hông một thanh trường kiếm, tay nâng tẩu thuốc 'bá bá' hít, ánh mắt dề mê.

"Đi theo chủ nhân tu luyện lâu như vậy, kiếm pháp ta so với lúc trước không chỉ gấp mười lần a. Kiếm pháp chủ nhân dạy cho ta, đích thật là nhất đẳng trong thiên hạ. Nhưng... ta muốn đạt tới tiên thiên quá khó khăn, quá khó khăn!" Lão Ông vô cùng băn khoăn. "Trong thiên hạ tổng cộng có bao nhiêu Võ Thánh? Chẳng lẽ, ta phải đạt tới cấp độ Võ Thánh mới đi?"

"Chỉ sợ, đến chết ta cũng không đạt được."

Lão Ông hai má cũng có chút run rẩy.

"Lão Ông, làm gì đó?"

Một đạo thanh âm từ phía dưới truyền lên.

Lão Ông vừa nhìn xuống phía dưới, lập tức nhảy khỏi chạc cây, cung kính nói: "Chủ nhân."

Đối với Đằng Thanh Sơn, lão Ông trong lòng tràn đầy cảm kích.

"Lão Ông, ta lâu nay vẫn hiểu ngươi lòng mang tâm sự. Nếu không ngại, ngươi đem tâm sự trong lòng nói với ta đi a."

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

Lão Ông rùng mình, mặt lộ vẻ phức tạp.

331. Chương 28: Một Năm

"Chủ nhân, việc này ta không nghĩ là sẽ nói ra, thật sự xin thứ lỗi."

Đằng Thanh Sơn thấy biểu tình lão Ông như vậy, đoán được việc này là chuyện bí mật rất trọng yếu trong lòng lão Ông.

"Một khi đã nghĩ là không nói thì không cần phải nói."

Đằng Thanh Sơn diễm đạm cười:

"Chẳng qua, lão Ông ngươi đi theo ta cũng hơn nửa năm. Ta cũng nhìn ra được trong lòng ngươi có chuyện, hơn nữa mỗi ngày đều như tra tấn bản thân ngươi, khiến ngươi sống cũng không yên ổn! Ta nghĩ nên nói cho ngươi biết... Không quản ngươi gặp được phiền toái khó khăn gì, ngươi cũng phải đối mặt với nó! Trốn tránh cũng không giải quyết được vấn đề."

Lão Ông biểu tình càng thêm phức tạp, sắc mặt không ngừng biến hóa.

"Chủ nhân!"

Lão Ông nhìn Đằng Thanh Sơn:

"Ta hiện tại có hai đường lựa chọn, ta thật sự không biết nên lựa chọn con đường nào!"

Loại sự tình này, không cần hỏi ta."

Đằng Thanh Sơn nhìn lão Uông.

"Lão Uông, người nhớ kỹ, không quản người quyết định thế nào, người muốn làm gì... Tóm lại có một điều, về sau, ngàn vạn lần không nên vì lựa chọn của chính mình mà hối hận!"

"Quyết định sao cho trong tương lai, bản thân không hối hận là được rồi."

Đằng Thanh Sơn vỗ nhẹ lên vai lão Uông, sau đó liền rời đi.

"Quyết định sao cho không hối hận về sau?"

Lão Uông đứng ở tại chỗ, trong đầu lại quanh quẩn vang lên lời nói vừa rồi của Đằng Thanh Sơn.

"Đúng, không hối hận!" Lão Uông mắt sáng rực lên, vấn đề phức tạp khó giải quyết bao lâu nay tựa hồ đã được phá giải.

"Chết thì đã sao, cho dù chết cũng không hối hận!"

"Ân!"

Phức tạp ở trong lòng lão Uông tiêu tán như sương mù, trong lòng kiên định, trên mặt cũng khó tránh lộ ra vẻ tươi cười.

"Không quản sống hay chết, ta cũng không hối hận..."

...

Sáng sớm ngày hôm sau, giữa lòng núi trống trải...

Sáu khối ngọc thạch thạch điều được sắp xếp một cách ngay ngắn, Đằng Thanh Sơn đang từ từ nhắm hai mắt, nhất chiêu nhất thức diễn luyện quyền pháp. Chỉ thấy toàn thân hắn bao phủ kim sắc quang mang, cương kinh màu vàng hình thành Chiến Khải bao phủ toàn thân.

"Đằng đại ca, Đằng đại ca!"

Âm thanh thanh thúy vang vọng khắp trong lòng núi.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn dừng luyện quyền pháp, bên ngoài thân, cương kinh màu vàng cũng đã thu hồi vào trong cơ thể. Hắn nghi hoặc nhìn Lý. Hắn ban đầu đã nhắc nhở Lý, trong quá trình hắn tu luyện quyền pháp, đừng tới quấy rầy. Hắn cũng biết... Lý rất đúng mực. Hiện tại lại vào quấy rầy cắt ngang hắn tu luyện, khẳng định là có chuyện trọng yếu.

"Đằng đại ca, lên đây đi."

Lý đứng ở bên trên cầu thang hô vọng xuống, đứng bên cạnh nàng còn có Tiểu Bình.

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc đi qua:

"Tiểu, có chuyện gì?"

"Lão Uông đi rồi!"

Lý vội vàng nói.

"Đại thúc, Uông bá đã rời khỏi đây rồi."

Tiểu Bình cũng vội vàng nói.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày:

"Đã đi rồi? Không chào hỏi các người tiếng nào sao?"

Đối với việc lão Ông đột nhiên rời đi, mặc dù có chút bất ngờ, nhưng Đằng Thanh Sơn cũng không cảm thấy kỳ quái. Hơn nửa năm này, lấy sức quan sát của Đằng Thanh Sơn, sớm phát hiện rằng lão Ông có rất nhiều tâm sự.

Ngày hôm qua hẳn còn cùng lão Ông nói chuyện...

"Xem ra là do lời ta nói hôm qua, khiến hắn có quyết định như thế."

Đằng Thanh Sơn nghĩ ngợi nói.

"Lão Ông không cùng chúng ta từ biệt, khi ta đi ra ngoài chuẩn bị điểm tâm, chợt phát hiện, lão Ông không có ở đây. Chẳng qua bên trong phòng hắn bên bờ hồ Nguyệt Nha, phát hiện một phong thư do hắn lưu lại... Là gởi cho Đằng đại ca huynh."

Nói xong, Lý liên đưa phong thư ra.

"Thư sao?"

Đằng Thanh Sơn đón nhận xong mở ra liền thấy.

"Chủ nhân.

Xin thứ lỗi cho ta ra đi không lời từ biệt. Dù sao một khi các người hỏi ta vì sao lại đi, ta thật sự không biết nên trả lời như thế nào, cho nên ta lựa chọn lặng lẽ rời đi! Ngày hôm qua người nói rất đúng, chỉ cần quyết định sao cho trong tương lai mai sau, không vì lựa chọn bây giờ mà hối hận là được rồi. Cho nên, ta đã lựa chọn... Hiện tại trong lòng ta cảm thấy rất thoải mái.

Chủ nhân, xin thứ cho ta từ trước tới nay đều lừa gạt các người. Kỳ thật tên của ta không phải là Ông Dương, mà là Dương Vong! Ha ha, tên chẳng qua là một cách xưng hô, không quan là Ông Dương hay Dương Vong - chủ nhân Doanh thị cũng là lão Ông. Người chăn ngựa cũng là lão Ông.

Nếu ta giải quyết xong chuyện này, chỉ cần chủ nhân không chê bai, lão Ông ta nguyện ý cả đời vì chủ nhân trông coi ngựa, làm người chăn ngựa cho chủ nhân.

Lão Ông lưu tự."

Nhìn những dòng chữ này, Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười.

"Đại thúc, nguyên lai Ông bá tên thật sự là Dương Vong, chứ không phải Ông Dương. Hẳn không ngờ cố ý gạt chúng ta, thật là quá đáng."

Tiểu Bình hừ một tiếng nói, nhưng ánh mắt nàng lại ẩn ẩn có chút hồng lên.

Từ sau khi đi theo Đằng Thanh Sơn, thời gian Tiểu Bình cùng lão Ông ở chung rất dài, trước nay, lão Ông cũng rất quan tâm đến tiểu nha đầu nàng. Nay lão Ông rời đi, trong lòng Tiểu Bình cũng rất khó chịu.

"Lão Ông hẳn là một cao thủ nội kinh, lại cam tâm trở thành người chăn ngựa. Rõ ràng là cao thủ dùng kiếm, lưng lại đeo một thanh chiến đao. Hiển nhiên có bí mật... Không dùng tên thật cũng không có gì là kỳ quái."

Lý cảm thán nói:

"Chẳng qua lão Ông trước khi đi, lại nói cho chúng ta biết tên đích thực của mình, chứng tỏ rằng, lão Ông thật sự rất tin tưởng chúng ta."

"Tốt lắm."

"Ai..."

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

"Lão Ông hẳn có tâm sự, chẳng qua vẫn không muốn nói cho chúng ta biết, hiển nhiên là không muốn chúng ta biết! Hiện tại, lão Ông đã mở khúc mắc, chính mình đi đối mặt giải quyết, chúng ta cũng nên vì hắn mà cảm thấy cao hứng... Ân. Tiểu, điểm tâm đã chuẩn bị xong rồi chứ?"

"Chuẩn bị xong rồi."

Lý có chút ngạc nhiên.

”Đi, đi ăn điểm tâm thôi.”

Đặng Thanh Sơn cười nói:

”Sau khi ăn xong sẽ tu luyện tiếp.”

Đặng Thanh Sơn cũng biết, lão Ưông rời đi, chỉ sợ Lý và Tiểu Bình cùng Đặng Thúc, trong lòng đều rất khó chịu. Dù sao ở chung lâu như vậy, sớm đã là bằng hữu.

...

Lão Ưông rời đi, chính là trên con đường gian nan đầy sóng gió, cuộc sống của mấy người tại bờ hồ Nguyệt Nha vẫn rất yên tĩnh.

Đặng Thanh Sơn nhất tâm, một lòng đắm chìm trong tu luyện, tìm hiểu sáu bức thạch điêu kia.

Mà trong giữa quá trình tu luyện, Đặng Thanh Sơn nhờ Lý khi đi Nam Sơn Thành mua đồ ăn, thông tri cho người Húc Nhật thương thành tới, đem bức thạch điêu thứ chín của Giang gia mang về! Dù sao bức thạch điêu thứ chín kia, đối với Đặng Thanh Sơn hiện giờ đã thành vô dụng.

...

Trong bóng đêm giữa lòng núi trống trải,

Đang đắm chìm trong tu luyện, Đặng Thanh Sơn căn bản không cảm giác được thời gian trôi qua, nếu không phải Lý thường xuyên nói cho thời gian, Đặng Thanh Sơn chỉ sợ cũng không biết, rốt cuộc đã qua bao lâu.

Sáu bức thạch điêu, bức thứ nhất là chiêu thức thứ sáu, vẹn vẹn hao phí có hai tháng công phu, Đặng Thanh Sơn liền hoàn toàn hiểu được!

Mà bức thạch điêu thứ hai; Cũng là chiêu thức mười hai, Đặng Thanh Sơn hao phí ba tháng công phu, lĩnh ngộ được một bộ phận, sau đó cũng vô pháp lĩnh ngộ thêm nữa.

Cho nên Đặng Thanh Sơn bỏ qua, nghiên cứu thức thứ mười bảy, thức thứ mười tám... lĩnh ngộ liên tục bốn thức.

”‘Khai Sơn Tam Thập Lục Thức’, lấy ‘Thổ Hành Chi Đạo’ nhập môn, theo quá trình tu luyện, dần dần dung nhập ‘Kim Hành Chi Đạo’. Càng về sau này, khi đến thức thứ mười bảy đến thức thứ hai mươi này, đã dung nhập ‘Hỏa Hành Chi Đạo’ ở trong đó. Ba đạo dung hợp thành một thức, nếu muốn trong đó chia tách ra lại thành ‘Thổ Hành Chi Đạo’, ‘Kim Hành Chi Đạo’, ‘Hỏa Hành Chi Đạo’ thật sự vô cùng khó khăn a!”

Liên tục bốn thức này, tuy nói là dung hợp ‘Thổ Hành Chi Đạo’ ba đạo đẳng cấp, chẳng qua, cũng không phải hoàn toàn là dung hợp ‘Thổ Hành Chi Đạo’ tất cả ý cảnh của cả ba đạo, chỉ là ẩn chứa một bộ phận mà thôi.

Tỷ như, thức thứ mười bảy này, ‘Hỏa Hành Chi Đạo’ là chủ yếu, ‘Thổ Hành Chi Đạo’ cùng ‘Kim Hành Chi Đạo’ chỉ có một bộ phận nhỏ ở trong đó.

Đặng Thanh Sơn hiện tại cần phải làm chính là... Từ trong mỗi chiêu thức này, đem ‘Thổ Hành Chi Đạo’, ‘Hỏa Hành Chi Đạo’, ‘Kim Hành Chi Đạo’ đã hòa hợp thành nhất thể chia tách ra, phân tích càng nhuần nhuyễn, Đặng Thanh Sơn lĩnh ngộ càng thêm cao thâm, rồi sau đó lại dung nhập vào quyền pháp của mình.

”Đáng tiếc a, nếu ta có ‘Khai Sơn Tam Thập Lục Thức’ mười hai bức thạch điêu đầu tiên trong ba mươi sáu bức, thì thật là tốt.”

Đặng Thanh Sơn cảm thán.

Công pháp mặc dù có đến ba mươi sáu thức, nhưng trụ cột lại chỉ có mười hai thức đầu tiên!

Nội dung mười hai thức đầu tiên, căn cứ vào hiểu biết của Đặng Thanh Sơn khi tìm hiểu thức thứ mười hai mà phán đoán ra, mười hai thức đầu tiên nội dung đều là ‘Thổ Hành Chi Đạo’ dung hợp cùng ‘Kim Hành

Chi Đạo'. Vền vền chỉ có hai loại, dung hợp ít đạo, quá trình phân tích ra cũng ít khó khăn hơn rất nhiều. Mà càng về sau càng khó!

"Đáng tiếc, thạch điều tán loạn trong thiên hạ, không thể dựa theo ý nguyện của ta tụ tập được."

"Ân, tiếp tục tìm hiểu thôi, mấy tháng tìm hiểu liên tục bốn thức này, cũng khiến 'Thổ Hành Chi Quyền' có đột phá mới, mà 'Thủy Hành Chi Quyền', từ ban đầu hoàn toàn không biết gì cả, cho tới bây giờ đã lĩnh ngộ ra quyền thứ năm, rất hoàn hảo."

Đằng Thanh Sơn rất quý trọng cơ hội như vậy, có được Khai Sơn Thần Phủ cùng thạch điều.

Hai thứ cùng kết hợp, cũng giống như Vũ Hoàng tự mình dạy!

Hơn nữa, khi đem mỗi một thức lĩnh ngộ liền hóa giải thành hơn mười người, phân chia ra để dạy!

Vũ Hoàng chính là tối cường giả! Vị tối cường giả đệ nhất trong thiên hạ! Có thể sáng chế hai bộ đại tuyệt học là 'Cửu Đỉnh Thiên Thư' cùng 'Khai Sơn Tam Thập Lục Thức'. Hắc lý giải đối với đạo, dĩ nhiên đã đạt tới cực điểm.

Sư phụ như vậy, tìm nơi đâu đây?

Mà Đằng Thanh Sơn... Lúc trước không ai dạy, có thể lấy thiên địa làm thầy, sáng chế ra sáu chiêu 'Thổ Hành Chi Quyền'.

Ngộ tính cao như thế, cũng rất hiếm có.

Đồ đệ có thiên tư cao, sư phụ dạy cũng dễ dàng nhiều hơn. Cả hai điều đó cùng kết hợp... Đằng Thanh Sơn tiến bộ tốc độ cực nhanh, cũng không kỳ quái.

Hồ Nguyệt Nha tràn đầy băng cứng tuyết đọng, giờ phút này lại có một đám đông chiến hống đi tới bên bờ hồ.

"Ha ha, Tiểu cô nương."

Lão giả béo ú từ trên lưng chiến hống nhảy xuống.

Lý dừng tập luyện tiên pháp lại, kinh ngạc nhìn qua người tới:

"Nhị trưởng lão."

Lập tức liền nói:

"Nhị trưởng lão mời ngồi, Tiểu Bình, bưng nước trà đến."

"Ha hã, không cần."

Nhị trưởng lão cười ha hã nói:

"Tiểu cô nương, lần này ta đến, là phụng mệnh đến mời Đằng tiên sinh."

"Phụng mệnh? Phụng mệnh của ai?"

Lý nghi hoặc nói.

Nhị trưởng lão vẻ mặt trịnh trọng hắc lên, thấp giọng nói:

"Vân... Mộng... Chiến... Thần."

Lý vừa nghe, nhất thời lộ ra sắc mặt vui mừng, cũng thấp giọng nói:

"Là bởi vì chuyện Vân Mộng Bạch Quả sao?"

"Ân."

Nhị trưởng lão gật đầu nói:

"Đúng vậy, chính là vì Vân Mộng Bạch Quả... Vân Mộng Bạch Quả hiện giờ đã thành thực rồi."

”Năm trước Đẳng đại ca đi Vân Mộng Cổ thành các ngươi, đến hiện tại, thời gian một năm không sai biệt lắm. Một đoạn thời gian trước đây Đẳng đại ca còn nói... Vân Mộng Bạch Quả cũng sắp thành thực. Không nghĩ tới, Vân Mộng Bạch Quả đã gần thành thực đến giờ lại tốn nhiều thời gian như vậy.”

Lý cũng cảm thán nói.

Đẳng Thanh Sơn trước đây cũng có đem chuyện này nói qua cùng nàng.

Vân Mộng Bạch Quả lúc trước đã lớn gần như nắm tay, chính là màu xanh thô, khoảng cách thành thực, cũng đã rất gần.

Chẳng qua, chu kỳ sinh trưởng của Vân Mộng Bạch Quả hiển nhiên rất lâu dài, không ngờ qua một năm mới hoàn toàn thành thực.

”Không biết Đẳng tiên sinh hiện tại ở đâu?”

Nhị trưởng lão hỏi.

”Đẳng đại ca đang tu luyện.”

Lý liền nói:

”Để ta đi thông tri Đẳng đại ca một tiếng... Huynh ấy rất quan tâm đến việc này. Nhị trưởng lão, người ở đây chờ một lát đi.”

”Ta không vội.”

Nhị trưởng lão cười ha hả.

Lý lập tức chạy đến lòng núi ngầm nơi Đẳng Thanh Sơn bế quan tu luyện.

332. Chương 29: Mục Vân Ký

”Tiểu, muội nói cho Lục Túc Dao Trì một tiếng, nói nó bảo về tốt lòng núi, lúc huynh không ở đây, trừ các người ra, không cho phép bất cứ ai tiến vào lòng núi.”

Đẳng Thanh Sơn nhắc nhở, đồng thời đem sáu bức thạch điêu cùng Khai Sơn Thần Phủ cất đi, đặt ở một nơi bí ẩn trong lòng núi.

”Ân, được.”

Lý gật đầu, đồng thời hướng về phía con quái vật lớn đang nằm bên cạnh, phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Cái đầu tam giác của Lục Túc Dao Trì kia lười biếng mở mắt, liếc Đẳng Thanh Sơn một cái, phát ra một tiếng gầm rú trầm thấp, có một chút không kiên nhẫn.

”Đẳng đại ca, Lục Túc Dao Trì nói, chỉ cần là ngoại nhân, tiến đến một người, nó ăn luôn một người.”

Lý nở nụ cười.

”Chậc chậc, đủ tàn nhẫn ha, còn ăn thịt người nữa.”

Đẳng Thanh Sơn cười cười liếc mắt Lục Túc Dao Trì kia, nhưng Lục Túc Dao Trì lúc này cũng quỳ rạp trên mặt đất nghỉ ngơi, căn bản không để ý đến Đẳng Thanh Sơn.

Đẳng Thanh Sơn cũng thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Không thể trách Đẳng Thanh Sơn được, đằng kia có cất giấu sáu bức thạch điêu cùng Khai Sơn Thần Phủ, không thể có sơ suất gì.

”Đẳng đại ca, lần này đi hẳn sẽ không lâu lắm a?”

Đẳng Thanh Sơn nhìn nhìn Lý:

"Vân Mộng Chiến Thần lúc trước có nói qua, lúc hần trị liệu cho "Mục Vân Ký" hậu bối của hần, liền mời huynh đến. Chờ sau khi trị liệu cho Mục Vân Ký xong, huynh sẽ mang theo phần còn lại của Vân Mộng Bạch Quả về. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra... Ngay tối hôm nay huynh sẽ trở về rồi, ha ha, chờ huynh quay lại chúng ta cùng nhau ăn cơm chiều."

Lý tựa hồ liên tưởng đến cái gì, má có chút hồng lên nghiêm mặt gật đầu.

Đặng Thanh Sơn thấy biểu tình của Lý, hồi tưởng lại câu nói mới rồi, không khỏi sờ sờ cái mũi: "Lời nói vừa rồi, sao có điểm giống trạng phu phân phó thê tử trước khi đi?" Lập tức lưng đeo Luân Hồi Thương, ra khỏi thông đạo.

...

"Đặng tiên sinh."

Nhị trưởng lão rất cung kính, một đám vũ giả phía sau hần ánh mắt sáng lên khi nhìn thấy Đặng Thanh Sơn.

Làm thành viên của Húc Nhật thương thành, đám vũ giả này đối với thực lực của Đặng Thanh Sơn biết không ít.

Khi Đặng Thanh Sơn xông vào Đồng phủ, bắt Đồng Triết Tử, phàm là người tin tức linh thông, cơ hồ đều biết cả.

"Ha ha, nhị trưởng lão, phiền toái người một chuyến."

Đặng Thanh Sơn cười ha hả nói:

"Ta sớm đã chờ đợi ngày này. Chắc chắn, Vân Mộng Bạch Quả này sinh trưởng thật đúng là chậm! Ân... Nhị trưởng lão, ta bây giờ phải đi Vân Mộng Cổ thành, thứ lỗi ta không tiếp người được."

Lúc này hùng ưng rất lớn từ trên trời cao đáp xuống.

Là Cuồng Phong Ưng!

Đặng Thanh Sơn cười cười nhìn Lý đang ở cách đó không xa, cái này phải nhờ Lý thông tri cho Cuồng Phong Ưng mới được.

"Tiểu Hôi."

Đặng Thanh Sơn vẫy tay một cái.

Cuồng Phong Ưng lập tức hoan hỷ ở trên đầu Đặng Thanh Sơn bay quanh, Đặng Thanh Sơn nhảy lên một gốc đại thụ cao, rồi dừng tại trên lưng của Cuồng Phong Ưng. Tại trên lưng ưng, Đặng Thanh Sơn nhìn xuống dưới quan sát, ngoại trừ thấy được Lý cùng với Tiểu Bình, Đặng Thanh Sơn cũng chứng kiến ở trong rừng cây phương bắc có hai người.

Một là Đặng Thú, một là cô gái nông thôn nọ đang ngồi ở một bên xem Đặng Thú luyện quyền.

"Xem ra, A Thú cùng cô gái A Tú kia, quan hệ ngày càng thân mật a." Đặng Thanh Sơn cười lắc đầu.

"U ~"

Cuồng Phong Ưng kêu lên một âm thanh cao vút hưng phấn, hai cánh đột nhiên vẫy động, gió nổi lên mãnh liệt, Cuồng Phong Ưng lập tức vượt gió mà đi, nhanh chóng biến mất tại chân trời phía bắc.

Vân Mộng Cổ thành, bên trong nội thành "Húc Nhật thành".

Bên trong một cái cung điện từ xa xưa, từng trận mùi tràn ngập khắp nơi, cung điện trống trải đến ghê dựa cũng không có, chỉ có một cái bàn nhỏ toàn thân đỏ như máu. Cái bàn này chính là từ "Hong Long mộc" tạo ra, Hong Long mộc tạo ra khí cụ gì, sử dụng càng lâu càng tỏa sáng, nhưng vẫn có một hương từ xa xưa tồn tại.

Ngay dưới cái bàn nhỏ có lót một tấm thảm, ở hai bên cái bàn có hai người đang ngồi.

Một là đại trưởng lão "Mục Vọng" lưng đeo Ẩm Huyết đao to lớn, một người còn lại là một thanh niên trẻ đầu.

Thanh niên lạnh lùng kia ngồi đó, mà song chưởng ở hai ống tay áo hai bên, trống rỗng. Ngay trên cái bàn còn đặt một bình trà nóng, hai cái chén nhỏ đen nâu.

"Vân Ký, ta còn tưởng rằng ngươi vĩnh viễn không bao giờ khấn trương."

Mục Vọng bưng chén trà, nhẹ nhàng uống một ngụm.

"Lão sư, tâm cảnh của ta còn chưa tới được cái trình độ kia. Dù sao... Chờ vị tối cường Võ Thánh kia đến, ta có thể sử dụng Vân Mộng Bạch Quả, song chưởng lại dài ra."

Hàn quang lóe ra từ trong hai tròng mắt thanh niên lạnh lùng kia.

"Mười một năm! Năm ta mười chín tuổi đã bị đoạn đi song chưởng, năm nay, ta ba mươi."

Không có song chưởng, làm hấn mười một năm ăn đủ mọi đau khổ, cả Mục gia mạch chính có tám, phụ nhánh có bảy mươi chín mạch, ở dưới còn có rất nhiều nhánh nhỏ! Dân cư Mục gia nhiều lắm, chỉ riêng Vân Mộng Cổ thành đã có hơn tám mươi vạn Mục gia nhân, phân tán tại khắp thiên hạ, cũng hơn mười vạn.

Bởi vậy có thể tưởng tượng được sự cạnh tranh khốc liệt của thế hệ trẻ Mục gia!

Mục gia rất công bình, không quản là chi chính hay chi phụ, người có năng lực sẽ có địa vị cao.

Xuất thân của Mục Vân Ký hấn, chính là ở một nhánh rất nhỏ yếu của Mục gia, chỉ là nhờ vào biểu hiện của hấn, làm cho địa vị của chi mạch hấn được đề cao, cha mẹ hấn cùng với bằng hữu thân nhân nhờ vậy và được tốt lây.

Nhưng là, song chưởng vừa đứt! Nhánh của nhà hấn lập tức giảm sút nghiêm trọng, hấn cũng bị không ít người ngăm chế nhạo.

Mục Vân Ký hấn, năm đó là thiên tài, nhưng song chưởng vừa đứt, hấn còn tiền đồ gì?

Mặc cho người nhục mạ, mặc cho người chế nhạo, mặc kệ chuyện hôn nhân vì vậy mà bị hủy, hấn cũng không cần. Hàng năm tại phòng của mình, hấn đóng cửa không quản trời sụp đất lở, song chưởng bị đoạn làm tinh thần hấn sa sút vền vẹn nửa tháng, sau đó hấn bắt đầu cố gắng vượt qua khó khăn lớn đó, đem Mục gia "Bôn Lô Dao quyết", không ngờ chuyển hóa được thành một bộ cước pháp!

Cứ như vậy vùi đầu khổ tu, không màng danh lợi, suốt mười tám năm, không ngờ hấn tại hai mươi chín tuổi đạt tới tiên thiên chi cảnh!

Tin tức này truyền ra, cả Mục gia đều chấn động.

Những người vẫn xem thường, châm chọc Mục Vân Ký hấn đều trợn tròn mắt, gia đình đã thối hôn, còn có không ít thế hệ tuần kiệt của Mục gia đều trợn tròn mắt. Hai mươi chín tuổi Tiên Thiên cường giả! Cho dù đặt ở cả Đoan Mộc đại lục, cũng có thể nói là một thiên tài nhất đẳng.

Tỷ như sư phụ Đằng Thanh Sơn 'Gia Cát Nguyên Hồng', cũng là ba mươi tuổi đạt đến tiên thiên cảnh giới.

Mà Mục Vân Ký này, hai mươi chín tuổi đạt tới tiên thiên! Quả thật là thành tựu kinh người. Dù sao dân cư Đoan Mộc đại lục so với Cửu Châu ít hơn rất nhiều, Gia Cát Nguyên Hồng tại Cửu Châu lại tuyệt đối là một thiên tài, Mục Vân Kỳ này có thể xưng là nhân vật thiên tài nhất trong ba trăm năm trở lại tại Đoan Mộc đại lục!

Từ đó có thể thấy, Mục Vân Kỳ này có tiềm lực kinh người đến mức nào.

Mục gia xuất hiện một thiên tài như thế, mới làm cho "Vân Mộng Chiến Thần" có địa vị cao nhất Mục gia không tiếc cho mượn sáu bức thạch điêu, thỉnh Đằng Thanh Sơn hỗ trợ tìm kiếm Vân Mộng Bạch Quả. Sau đó, Vân Mộng Chiến Thần lại tự mình canh giữ ở giữa Vân Mộng Trạch Xà Sơn, một lần coi giữ một năm!

"Ân, Vân Ký, ngươi thiên tư, ngộ tính, nghị lực đều không sai, chẳng qua, ngươi cũng đừng kiêu ngạo."

Đại trưởng lão "Mục Vọng" nói:

"Tỷ như vị hảo bằng hữu Đằng Thanh Sơn này, tuổi của hắn, không đến năm mươi. Theo ta phỏng đoán, lúc hắn chừng hai mươi tuổi đã đạt đến tiên thiên cảnh giới."

Mục Vọng nghĩ rằng, tiên thiên Hư Đan, tiên thiên Thực Đan, tiên thiên Kim Đan, ba tầng này, rồi cần phải hiểu được thiên đạo cần phải mất một thời gian rất lâu.

Trái lại có thể nhìn ra, lúc Đằng Thanh Sơn đạt đến tiên thiên, rất trẻ tuổi.

"Ta hiểu."

Mục Vân Ký gật đầu.

Từ lúc song chưởng bị đoạn đến lúc này lại trở thành đệ nhất nhân của thế hệ Mục gia trẻ tuổi. Sự thay đổi rất nhanh này cũng làm tâm tính của Mục Vân Ký lộn xộn.

"Lão sư người cũng nói, tối cường Võ Thánh 'Đằng Thanh Sơn' này là đệ nhất nhân dưới Chiến Thần, ta cũng rất muốn nhìn thấy hắn." Mục Vân Ký mắt lộ tinh quang.

"U..." Một tiếng kêu to ở trên bầu trời vang lên.

Đại trưởng lão "Mục Vọng" nhãn tình sáng lên, đứng lên, cười nói:

"Vân Ký, đi thôi, vị hảo bằng hữu kia của ta đã tới rồi."

"Tối cường Võ Thánh?" Mục Vân Ký cũng lập tức đứng lên.

Hai người một trước một sau, nhanh chóng rời khỏi cung điện này, nhanh chóng hướng đến cung điện Vân Mộng Chiến Thần đang ở.

Chỉ thấy trên trời cao, một hùng ưng thật lớn đáp xuống, trên lưng hùng ưng là một gã thanh niên lạnh lùng, tóc tai rối bù đang ngồi. Mục Vân Ký ngửa đầu nhìn: "Đây là Tối cường Võ Thánh 'Đằng Thanh Sơn'?" Trong lòng hắn không khỏi rung động, đơn thuần chỉ nhìn về dung mạo, căn bản không thể tưởng tượng... Người trước mắt lại chính là cường giả vô địch dưới Chiến Thần, so với 'Mục Vọng' sư phụ hắn còn mạnh hơn.

Cuồng phong ưng lao xuống kinh phong, cuộn cuộn nổi lên một mảnh bụi mù.

Đằng Thanh Sơn nhảy xuống.

"Đăng huynh đệ."

Mục Vọng cười đi đến.

"Mục lão ca."

Đằng Thanh Sơn cũng cười hô.

Mục Vân Ký lúc này vẫn còn đang đánh giá Đằng Thanh Sơn, từ dung mạo, ánh mắt, khí chất

Hắn cũng cảm giác được... Tuổi Đằng Thanh Sơn cũng không lớn.

"Vân Ký, tới đây."

Mục Vọng phân phó.

Mục Vân Ký lập tức cung kính đi tới.

"Đăng huynh đệ, giới thiệu với người, đây chính là tân đồ đệ của ta 'Mục Vân Ký'."

Đại trưởng lão 'Mục Vọng' có chút tự hào nói.

"A." Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn thanh niên trẻ đầu trước mặt.

Song chưởng đứt đoạn, còn có thể vượt qua khó khăn rất lớn này, hai mươi chín tuổi đạt tới tiên thiên cảnh giới. Đối với người có nghị lực, Đằng Thanh Sơn vô cùng bội phục.

"Vân Ký, gặp qua Đằng Thanh Sơn."

Mục Vân Ký cung kính hành lễ.

”Ha ha... Chúng ta dừng đứng ở cửa hàn huyền, Đẳng huynh đệ sớm đã muốn xem ’Vân Mộng Bạch Quả’, Vân Ký phỏng chừng cũng muốn nhanh chóng hồi phục song chưởng.”

”Đi thôi, chúng ta đi vào! Đẳng huynh đệ nếu không đến, đến Vân Ký hẳn cũng không được chữa trị song chưởng.”

Mục Vọng cười, cùng Đẳng Thanh Sơn bước vào cung điện.

Mà Mục Vân Ký vẫn đi ở phía sau.

Ba người trực tiếp đi tới một nội thất bí ẩn nào đó ở trong cung điện của Vân Mộng Chiến Thần, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu đến, trong nội thất chỉ có vền vền một tấm thảm, Vân Mộng Chiến Thần đang khoanh chân ngồi trên đó, trước mặt hắn đặt một hộp ngọc.

”Lão sư.”

”Tiền bối.”

”Chiến Thần đại nhân.”

Mục Vọng, Đẳng Thanh Sơn, Mục Vân Ký ba người đồng thời hành lễ, ở trước mặt Vân Mộng Chiến Thần, cho dù là Đẳng Thanh Sơn cũng cảm thấy áp lực.

Vân Mộng Chiến Thần mở mắt ra, nhìn thấy ba người trước mặt, không khỏi lộ ra vẻ tươi cười:

”Ha ha, Thanh Sơn, lần trước ta nói, Vân Mộng Bạch Quả kia, mau thì hai ba tháng, lâu thì một năm rưỡi mới thành thực. Ta cũng không nghĩ tới, không ngờ hết một năm mới hoàn toàn chín, người chờ cũng có chút sốt ruột đi.”

Đẳng Thanh Sơn cười.

”Ân, chúng ta không nói nhiều, tiểu gia hỏa Vân Ký này đang rất nóng lòng đây.”

Vân Mộng Chiến Thần cười nhìn hướng Mục Vân Ký, phân phó:

”Vân Ký, cởi áo ra.”

333. Chương 30: Lựa Chọn ”đạo”

Mười một năm không có hai tay mà bây giờ lại sắp được dài ra, không kích động hưng phấn mới là kỳ quái.

”Vâng, Chiến Thần đại nhân.”

Mục Vân Ký cung kính nói, đồng thời thanh sắc quang mang bên ngoài thân bành trướng, khiến quần áo của hắn phồng lên. Thân thể Mục Vân Ký tựa như cá chạch đột ngột co rút lại, liền từ trong quần áo chui ra. Sau đó Mục Vân Ký thu hồi Tiên Thiên chân nguyên, vài món quần áo trên người rơi trên mặt đất, hắn liền trở nên trần trụi*.

”Cởi quần áo thật nhanh.” Đẳng Thanh Sơn mỉm cười.

Thân thể Mục Vân Ký rất trắng kiện, trên cơ thể tràn đầy những vết thương nhưng từ vai trở xuống lại trụi lủi.

Vân Mộng Chiến Thần chứng kiến trên thân thể Mục Vân Ký có rất nhiều vết thương, tán thưởng: ”Mất hai cánh tay, không thể thi triển đao pháp, lại có thể ở tuổi hai mươi chín đạt tới Tiên Thiên... Người ăn khổ, quả thực không ít a. Chẳng qua Vân Ký... chờ người ăn Vân Mộng Bạch Quả, những vết thương bên ngoài cơ thể đó đều sẽ hoàn toàn biến mất.”

Mục Vân Ký nín thở khoanh chân ngồi ở kia.

Còn Vân Mộng Chiến Thần thì bưng hộp ngọc lên đặt ở trước người. "Ca đáp" một tiếng, hộp ngọc được mở ra, bên trong là một quả trái cây thành thực hình trẻ con màu trắng sữa. Quả trái cây hình nằm tay bằng trẻ con nằm ở trong hộp ngọc, lưu chuyển một tầng ánh sáng màu xanh biếc.

Một trận hương khí dày đặc tràn ngập ra.

"Không hổ là một trong tam đại linh bảo, Vân Mộng Bạch Quả". Đại trưởng lão Mục Vọng khen.

Đằng Thanh Sơn ngửi được hương khí này, tựa hồ toàn thân cũng thoải mái rất nhiều.

"Bây giờ ta sẽ đem Vân Mộng Bạch Quả này cắt thành năm khối".

Vân Mộng Chiến Thần lấy từ trong hòm ra một thanh ngọc đao rất mỏng, cầm ngọc đao trong tay, nhanh như ảo ảnh, trực tiếp đem Vân Mộng Bạch Quả cắt thành năm phần gần như bằng nhau, sau đó trực tiếp lấy tay cầm lấy một khối thịt quả, đưa cho Mục Vân Ký.

"Vân Ký, ăn đi." Vân Mộng Chiến Thần nói.

"Vâng."

Toàn thân Mục Vân Ký mơ hồ phát run, hít sâu một hơi, sau đó tiếp nhận khối thịt quả này.

"Rột" "Rột" Hắn nhai vài cái, liền hoàn toàn nuốt vào trong bụng.

"Ấn! "Mục Vân Ký trừng mắt, sắc mặt đỏ lên.

Rắc rắc...

Một trận âm thanh rất đặc thù, giống như con chuột đang không ngừng gặm một thứ gì đó vang lên trong cơ thể Mục Vân Ký.

Sự thật là những vết thương trên người Mục Vân nhanh chóng biến mất, làn da hắn dần trở nên bóng loáng như trẻ con. Một tiếng "Ba" giòn tan đột ngột vang lên, hai vai vốn trụi lủi của Mục Vân Ký đột nhiên run rẩy, sau đó bất khả tư nghị bắt đầu không ngừng mọc ra xương cốt và huyết nhục. Hai tay hắn không ngừng sinh trưởng, không ngừng vang lên tiếng "Bá lạp" và "Xuy xuy".

"Quả thực là thần kỳ."

Ánh mắt Mục Vọng cùng Vân Mộng Chiến Thần đều sáng lên.

"Cứu sống người chết và mọc ra xương cốt cùng huyết nhục~~~~ là thật."

Đằng Thanh Sơn cũng trợn mắt há hốc mồm. Tay cụt không ngừng dài ra~~~~ loại chuyện này, cực kỳ khó tin. Không quản là kiếp trước, hay kiếp này khi ở Cửu Châu, Đằng Thanh Sơn cũng chưa từng nghe qua. Không nghĩ tới một trong tam bảo của Đoan Mộc đại lục, "Vân Mộng Bạch Quả" lại thần kỳ như thế.

Hai tay không ngừng sinh trưởng, khiến khuôn mặt vốn đang đỏ lên của Mục Vân Ký cũng không thể không lộ vẻ mừng như điên.

Hai tay Mục Vân Ký lấy tốc độ cố định không ngừng sinh trưởng, khi sinh trưởng đến khuỷu tay, tốc độ liền giảm mạnh.

"Muốn ngừng." Mục Vân Ký vội vàng nói. Hắn rõ ràng cảm giác được, cỗ lực lượng thần kỳ trong cơ thể đã gần như tiêu hết sạch.

"Ăn tiếp khối này nữa."

Vân Mộng Chiến Thần đưa tới.

"Răng rắc răng rắc ~" Mục Vân Ký lập tức đem phần thịt quả thứ hai nhai vỡ, nuốt vào trong bụng.

Tốc độ sinh trưởng vốn đã giảm mạnh, đột nhiên lại một lần nữa tăng vọt!

Đằng Thanh Sơn nheo mắt, nhìn giữa hộp ngọc. Vân Mộng Bạch Quả bị cắt thành năm phần, Mục Vân Ký đã ăn hai phần.

Hai tay Mục Vân Ký không ngừng dài ra, từ khuỷu tay đến cánh tay, rồi sau đó lại từ cổ tay dài ra bàn tay. Thời điểm khi ngón tay hần dài ra, tốc độ lại một lần nữa giảm mạnh.

”Còn thiếu một chút nữa.”

Mục Vân Ký gất gao nhìn chăm chăm hai tay của mình, tốc độ sinh trưởng của ngón tay rõ ràng đã chậm đi rất nhiều.

”Đừng nóng vội”. Vân Mộng Chiến Thần nói.

Đằng Thanh Sơn cũng nhíu mày nhìn, thấy mười ngón tay của Mục Vân Ký đã sinh trưởng, cả hai bàn tay ngón tay thứ nhất đều đã dài ra, ngón tay thứ hai cũng không sai biệt lắm, ần, đã dài ra. Hiện tại ngón thứ ba đang thông thả dài ra, mắt thấy sẽ ngừng.

”Thật đúng là thiếu chút nữa.”

Vân Mộng Chiến Thần huy động chuôi ngọc đao, cắt một chút thịt quả bằng ngón tay cái ở một trong ba phần thịt quả còn lại.

”Ăn đi.” Vân Mộng Chiến Thần ném tới.

Mục Vân Ký lập tức hé miệng ra, một ngụm liền nuốt vào.

”Xuy xuy ~~~ ”

Tiếng vang đều đặn lưu loát, mười ngón tay hần liền hoàn toàn dài ra.

Đằng Thanh Sơn thấy thế, thở dài một hơi: ”Hoàn hảo, còn lại gần ba trong năm khối thịt quả, đây chính là hơn nửa phần.”

”Tay của ta, hai tay của ta...”

Ở bên cạnh, Mục Vân Ký nhẹ nhàng huy động hai tay, lúc thì buông ra lúc thì nắm chặt, thử vài lần, sau đó tay hình thành đao huy động một chút, trên mặt không khỏi lộ ra sự sợ hãi lẫn vui mừng.

”Kinh mạch hoàn hảo không tổn hao gì, gân cốt cũng không có vấn đề, giống như, giống như chưa hề bị thương.”

”Ha ha, Vân Ký, đây chính là Vân Mộng Bạch Quả a. Nếu không hoàn toàn chữa khỏi thương tật của ngươi, Vân Mộng Bạch Quả sao có thể được xưng là một trong tam đại linh bảo?” Vân Mộng Chiến Thần cũng cười rộ lên.

”Tạ ơn Chiến Thần đại nhân.” Mục Vân Ký cảm kích nói.

Vân Mộng Chiến Thần lắc đầu cười: ”Đừng chỉ cảm kích ta. Chỗ sinh trưởng của Vân Mộng Bạch Quả này, chính là do Đằng Thanh Sơn hao phí mười tám ngày, tìm kiếm khắp Vân Mộng Trạch mới thấy được. Người nếu muốn cảm tạ, nên cảm tạ Thanh Sơn.”

Mục Vân Ký cảm kích nhìn về phía Đằng Thanh Sơn: ”Vân Ký tạ ơn Đằng tiên sinh.”

”Không cần cảm tạ ta, là tiền bối dùng bảo vật mời ta tìm kiếm Vân Mộng Bạch Quả.”

Đằng Thanh Sơn cười nhẹ, nói.

”Thanh Sơn, phần Vân Mộng Bạch Quả còn lại này, dựa theo ước định ban đầu, thuộc về ngươi.”

Vân Mộng Chiến Thần đem ngọc đao để vào hộp ngọc chứa Vân Mộng Bạch Quả, sau đó liền khóa lại.

”Ở chỗ này của hộp ngọc có một cơ quan nhỏ, ngươi ấn một lần vào đó, nắp hộp sẽ mở ra.”

Đằng Thanh Sơn duỗi tay tiếp nhận, trong lòng không khỏi kích động: ”Có Vân Mộng Bạch Quả, sẽ có thể chữa khỏi chân của cha. Cha ta, cha ta hần có thể đứng lên!”

Tưởng tượng đến lúc trở lại Cửu Châu, đem Vân Mộng Bạch Quả đưa cho phụ thân Đằng Vĩnh Phàm, làm cho phụ thân lại một lần nữa đứng được lên, Đằng Thanh Sơn không khỏi vui sướng và chờ mong.

"Thanh Sơn, Vân Ký ăn thịt quả một chút cũng không lãng phí, vừa vặn làm hấn dài ra trơn vẹn hai tay." Vân Mộng Chiến Thần cười nói: "Gần sáu phần thịt quả còn lại, hấn là đã đủ để chữa khỏi hai chân của phụ thân ngươi."

"Cám ơn tiền bối." Đẳng Thanh Sơn cảm kích, nói.

Sự cảm kích này là phát ra từ đáy lòng hấn.

Vân Mộng Chiến Thần chờ mình đến mới để Mục Vân Ký dùng "Vân Mộng Bạch Quả", hơn nữa lại cẩn thận như thế, hiển nhiên là tận lực không lãng phí Vân Mộng Bạch Quả. Tỷ như - trực tiếp ăn sạch Vân Mộng Bạch Quả, đương nhiên cũng có thể chữa khỏi thương tật của Mục Vân Ký. Nhưng nếu như vậy, đại bộ phận năng lượng cũng sẽ bị lãng phí.

"Ân, Thanh Sơn đừng đi vội, ta đã sai người chuẩn bị một yến hội." Vân Mộng Chiến Thần đứng dậy, cười nói.

Đẳng Thanh Sơn, Mục Vọng và Mục Vân Ký cũng đều đứng dậy.

...

Trong vườn ngự uyển trồng trái, lấy trời làm trần nhà, lấy mặt đất làm ghế ngồi.

Vân Mộng Chiến Thần, Đẳng Thanh Sơn, Mục Vọng và Mục Vân Ký bốn người, đều phân tán khoanh chân mà ngồi, trước mặt là một cái bàn, trên bàn đặt ngay ngắn một mâm thức ăn.

Đến khi ăn uống no say, đại trưởng lão Mục Vọng cùng Mục Vân Ký đã rời đi, Đẳng Thanh Sơn vốn cũng muốn cùng Cuồng Phong Ứng về Nguyệt Nha hồ ở Thần Phủ Sơn. Chẳng qua... Vân Mộng Chiến Thần bảo hấn ở lại.

"Thanh Sơn, đừng đi vội, ta còn có chuyện muốn nói với ngươi." Vân Mộng Chiến Thần mỉm cười nói.

Đẳng Thanh Sơn vốn đã đứng dậy, liền kịp thời khoanh chân ngồi xuống, lộ vẻ nghi hoặc, cười nói: "Chẳng biết tiền bối có chuyện gì?"

"Khoảng cách khi hai người chúng ta luận bàn lúc trước đã được một năm. Lúc đó ta nghĩ ngươi đã tới Hư Cảnh, chẳng qua chính ngươi lại nói....còn một chặng đường dài nữa. Một năm qua đã đi, hôm nay Thanh Sơn ngươi đã đạt tới Hư Cảnh?"

Vân Mộng Chiến Thần dò hỏi. Đối với chuyện này, Vân Mộng Chiến Thần cực kỳ coi trọng.

Cả Đao Mộng đại lực mới có hai đại Chiến Thần.

Nếu có thể xuất hiện vị thứ ba, thế cục của cả đại lực cũng có thể vì thế mà thay đổi, Vân Mộng Chiến Thần đương nhiên quan tâm tới chuyện này.

"Còn thiếu chút nữa." Đẳng Thanh Sơn cười nói.

"Thanh Sơn." Vân Mộng Chiến Thần cười nhẹ.

"Ta bước vào Hư Cảnh, đã hơn hai trăm năm. Mặc dù mỗi người có sự lý giải về "Đạo" khác nhau, nhưng ta cũng có thể nói một chút, để tránh ngươi đi những đường vòng."

Trong lòng Đẳng Thanh Sơn mừng thầm. Vân Mộng Chiến Thần chỉ đạo?

"Tiền bối mời nói." Đẳng Thanh Sơn cung kính.

"Tu luyện như thế nào mới có thể đạt tới Hư Cảnh, ta không có biện pháp dạy ngươi. Cho dù là Thần Phủ Thiên Thần, Lôi Đao Thiên Thần cũng không có biện pháp dạy, ngươi chỉ có thể tự mình đi lĩnh ngộ. Nhưng ta có thể nói cho ngươi..."

Vân Mộng Chiến Thần cười nói: "Điều kiện để Tiên Thiên Kim Đan bước vào Hư Cảnh là - ngươi cần lĩnh ngộ một trong hàng nghìn hàng vạn con đường lớn!"

"Ý tứ của tiền bối là?" Đẳng Thanh Sơn trong lòng vừa động.

"Tỷ như, có người hiểu được hải dương, tu luyện là "Đại Hải* Chi Đạo", khi hoàn toàn hiểu Đạo này, hẳn liền bước vào Hư Cảnh!" Vân Mộng Chiến Thần nghiêm nét mặt, nói: "Lần trước ngươi cùng ta tỷ thí hẳn là dùng Thủy Chi Đạo. Mà Mục Vọng nói với ta, lúc trước ngươi cùng hắn tỷ thí, từng sử dụng Đại Địa Chi Đạo."

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Cùng đại trưởng lão tỷ thí, Đằng Thanh Sơn sử dụng "Hỗn Nguyên Nhất Khí", vì trong đó ẩn chứa Thổ Hành chỉ kinh, đại trưởng lão có thể phát hiện cũng không có gì kỳ quái.

"Ngộ tính của con người có hạn, tuổi thọ cũng có hạn, cho nên chớ tham nhiều." Vân Mộng Chiến Thần nghiêm nét mặt: "Tỷ như ngươi tu luyện Thủy Chi Đạo, chỉ cần hoàn toàn hiểu được nó, ngươi liền bước vào Hư Cảnh. Nếu ngươi không chỉ tu luyện Thủy Hành Chi Đạo mà còn cả Đại Địa Chi Đạo, tinh lực phân tán, thành tựu sẽ có hạn, cũng không thể hoàn toàn hiểu thấu đáo. Như vậy, ngươi ngược lại sẽ không thể đạt tới Hư Cảnh."

Trong lòng Đằng Thanh Sơn chấn động.

Kỳ thật...

Trong một năm khi tìm hiểu sáu bức thạch điêu kia, thời điểm không lâu trước, khi Đằng Thanh Sơn tu luyện Thổ Hành Chi Quyền đến chiêu thứ tám, hắn có một loại cảm giác không hiểu, loại cảm giác này rất rõ ràng - chỉ cần sáng chế được chiêu thứ chín, bản thân mình sẽ có thể hoàn toàn sử dụng được lực lượng thuộc Hành Thổ!

"Cảm giác của ta rất đúng, một khi thành công, liền đạt tới Hư Cảnh."

"Khi ta luyện ra chiêu thứ chín của Thổ Hành Chi Quyền, ta sẽ hoàn toàn hiểu được Thổ Hành Chi Đạo." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Vân Mộng Chiến Thần khuyên: "Cho nên, hôm nay ta nhắc nhở ngươi, chỉ nên tấn công vào một Đạo! Thiên Đạo rất khó ngộ, cho dù thiên phú của ngươi tốt đến mấy thì cũng phải dốc lòng tu luyện. Đợi đến lúc ngươi hiểu được một Đạo, đạt tới Hư Cảnh, sau đó tìm hiểu những Đạo khác cũng không muộn."

Hắn căn bản không biết... Ngày hôm nay Thổ Hành Chi Quyền, Thủy Hành Chi Quyền, Kim Hành Chi Quyền, Hỏa Hành Chi Quyền của Đằng Thanh Sơn, tất cả đều có thành tựu rất cao, trong đó thành tựu về Thổ Hành Chi Quyền là cao nhất. Nếu để cho Vân Mộng Chiến Thần biết được điều này, phỏng chừng lão sẽ bị hù chết. Tốc độ đề cao của Đằng Thanh Sơn đích xác rất kinh người.

Vân Mộng Chiến Thần đến bây giờ còn chưa biết, sáu bức thạch điêu kia đã mang đến cho Đằng Thanh Sơn cực nhiều chỗ tốt.

*Trần trụ: Nói chính xác ở đây là trần truồng -không mặc gì trên người (mình dùng từ trần trụ vì nó bớt "phô"). Trụ lủi: trống không, ở đây chính là nói Mục Vân Ký không có hai tay.

*Đại hải: Biển lớn, chú ý là hải dương cũng có nghĩa tương tự, mình dùng từ này để cho câu văn hay hơn 1 chút, mong anh em thông cảm.

334. Chương 31: Ta Gọi Là Dương Đông

Đằng Thanh Sơn cảm kích nói.

Tuy rằng nói Vân Mộng Chiến Thần nói với mình trước, thật ra hắn cũng có chút đoán ra, nhưng thật sự theo lời Vân Mộng Chiến Thần nói thì còn hơn cả tưởng tượng của mình.

"Ha ha. Ta cũng chỉ là nhắc nhở ngươi thôi. Còn về hiểu được thiên đạo thì phải do chính bản thân ngươi."

Vân Mộng Chiến Thần sang sảng cười nói:

”Chẳng qua ta tin tưởng rằng lấy ngộ tính cùng tư chất của Thanh Sơn người thì trong vòng mười năm bước vào Hư Cảnh tuyệt không thành vấn đề. Mục Vọng hẳn thực lực không bằng người, thế nhưng ta tin chỉ mười năm nữa hẳn có thể tiến vào Hư Cảnh.”

”Đại trưởng lão Mục Vọng. Trong mười năm bước vào Hư Cảnh?”

Đằng Thanh Sơn lấp bắp kinh hãi.

Thực lực của Mục Vọng so với mình thực sự yếu hơn khá nhiều.

”Ừ ” Vân Mộng Chiến Thần cười gât đầu.

”Từ mấy năm trước cảnh giới của hắn cũng chỉ kém bước cuối một chút, cho nên khi thấy người có thể chiến thắng hắn thì ta cho rằng người có thể đã là Hư Cảnh cường giả, vì dù sao ở cả Đao Mộng đại lục ngoài ta và người kia của Thiên Phong gia tộc thì cũng chẳng có ai có thể đánh bại Mục Vọng.”

”Cho nên lần trước gặp mặt mới cùng người tỷ thí. Ha ha, Thật sự không nghĩ tới là Thanh Sơn người còn chưa đạt tới Hư Cảnh nhưng lại có thực lực tương đương một Hư Cảnh. Nếu là không chính mắt chứng kiến thì quả thật không thể tin được.”

Vân Mộng Chiến Thần ha hả cười nói

Đằng Thanh Sơn cười cười.

Thân thể của mình cùng cương kinh kết hợp có thể đạt tới một trăm sáu mươi vạn cân. Còn Mục Vọng cũng chỉ là tiên thiên Kim Đan nên sức bạo phát của mình còn gấp đôi. Gấp đôi đấy. Bình thường một cường giả mạnh hơn kha khá là đã có thể phân chia thắng bại rồi, còn như lực bạo phát của mình thì lại hơn hẳn mạnh những tám mươi vạn cân .

Nếu mà như vậy còn chưa thắng thì sau này mình sẽ chẳng còn cơ hội quay về tranh đấu với Thanh Hồ Đảo.

”Tiền bối. Nếu không còn chuyện gì nữa thì ta đi trước.”

Đằng Thanh Sơn chấp tay nói.

”Ân. Cố gắng nhanh chóng đạt tới cảnh giới Hư Cảnh, lúc đó hãy về đây đàm luận cùng ta nhé.”

Vân Mộng Chiến Thần nói.

”Được thôi, Đạt tới Hư Cảnh thì ta nhất định sẽ quay lại tìm tiền bối.”

Đằng Thanh Sơn nói, trong lòng cũng thầm nghĩ: Hư Cảnh? sau khi đạt tới Hư Cảnh thì ta sẽ rời Đao Mộng đại lục quay về Cửu Châu đại địa.

Chẳng qua hắn cũng có chút nghi hoặc, không biết sau khi đạt tới Hư Cảnh thì Vân Mộng Thần này có việc gì muốn đàm luận với mình?

”Nghe ý tứ của Vân Mộng Chiến Thần Chiến Thần thì chắc là sau khi mình đạt tới Hư Cảnh sẽ có chuyện quan trọng gì đó, chỉ là hiện tại hắn nói qua trước một tiếng. Xem ra ít nhất đó cũng không phải chuyện xấu.” Đằng Thanh Sơn thoáng suy nghĩ một chút. ”Ân. hôm nay Đao Mộng đại lục có hai vị Chiến Thần, một người là Vân Mộng Chiến Thần của Húc Nhật thương thành, còn một người là Thiên Phong Chiến Thần ở phương bắc.”

”Nếu ta đạt tới Hư Cảnh. Phong chùng sẽ có ảnh hưởng lớn đến thế cục của cả Đao Mộng đại lục.”

”Theo ta phỏng chừng thì chắc chắn hẳn muốn ta giúp đỡ gì đó.”

Đằng Thanh Sơn chỉ là tự hỏi một chút.

”U ~~~

Cuồng Phong Ưng kêu cao một tiếng rồi giương cánh bay lên, hướng về phía đông nam phá không mà đi.

Lấy được Vân Mộng Bạch Quả, sau khi quay về Thần Phủ Sơn. Đằng Thanh Sơn lại khôi phục lại thói quen như trước, Mỗi ngày tuyệt đại đa số thời gian đều là nghiên cứu sáu bức thạch điêu, mong rằng từ đó có thể lĩnh ngộ một chút rồi chuyển thành quyền pháp của mình.

Tuy rằng nói Vân Mộng Chiến Thần chỉ điểm cho Đẳng Thanh Sơn nhưng hắn cũng không dốc hết lòng mà làm như vậy.

Hôm nay Thổ Hành Chi Quyền của hắn đã sáng chế đến thức thứ tám, Dựa theo cảm giác mộng lung của hắn thì sau khi nghĩ ra chiêu thứ tám là lúc hắn bước vào Hư Cảnh. Nhưng là những bức thạch điêu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức kia là cùng lúc ẩn chứa Thổ Hành Chi Đạo, Kim Hành Chi Đạo và Hỏa Hành Chi Đạo.

Nếu muốn từ trong bốn bức thạch điêu hiểu được Thổ Hành Chi Đạo thì Đẳng Thanh Sơn cũng phải có chút thành tựu về Kim Hành Chi Đạo và Hỏa Hành Chi Đạo.

Đương nhiên.

Đẳng Thanh Sơn cũng có thể không cần dựa vào bốn bức thạch điêu, Một mình tự đi hiểu thiên địa rồi sáng chế quyền thức thứ chín. Thế nhưng như thế cũng không phải là cách tốt.

Không nghiên cứu bốn bức thạch điêu, như vậy sẽ không phải đi đường tắt, khi đó tốc độ tiến bộ đảm bảo sẽ chậm đi. Còn như dốc lòng nghiên cứu Thổ Hành Chi Đạo. Không lãng phí thời gian tại Hỏa Hành Chi Đạo, Kim Hành Chi Đạo sẽ tiết kiệm được khá nhiều thời gian. Thật sự trong hai cái đấy thì khó phân định được làm theo cái nào là nhanh, cái nào là chậm.

Nghiên cứu bốn bức thạch điêu thì về đạo của cả ba đều sẽ có thành tựu. Nhưng thời gian hao phí cũng không nhất định là chậm.

"Nếu là không có bốn bức thạch điêu thì ta phỏng chừng sẽ lựa chọn dốc lòng theo một đạo để đạt tới Hư Cảnh trước, thế nhưng nay ta có bốn bức thạch điêu. Vậy thì cần phải cân nhắc một chút vậy. "Đẳng Thanh Sơn trong lòng hạ quyết tâm. Trong mỗi thức của Khai Sơn Tam Thập Lục thức thì hắn có thể hiểu được hơn mười chiêu. Nhưng cũng phải nói kiếp trước Đẳng Thanh Sơn chính là tông sư, vì vậy kiếp này sáng tạo quyền pháp tự nhiên có ngộ tính cực cao.

Dạy cũng lợi hại mà Bất chúc người khác cũng nhanh.

Hai cái cùng kết hợp khiến cho tốc độ tiến bộ của Đẳng Thanh Sơn làm cho người ta sợ hãi bước.

Một tháng sau khi Đẳng Thanh Sơn từ Vân Mộng Cổ thành quay về.

Trên bầu trời bông tuyết bay bay. Con đường dưới chân núi liên tiếp người đến người đi. "Nam Sơn Thành" là đệ nhất Thành của thiên hạ, cho nên xung quanh người đến đây rất nhiều. Một gã thiếu niên mập mạp đang nắm một cây gậy trúc. Một cước đạp sâu vào tuyết dưới chân. Hắn mặc áo bông rất dày, đầu đội mũ nỉ màu xám, Lưng đeo một thanh đoản đao. Đi được một hồi lâu hắn liền ngẩng đầu nhìn Thần Phủ Sơn phía trước. Nói thầm: "tại Nguyệt Nha hồ bên rừng cây phía bắc Thần Phủ Sơn, ?"

Lập tức. Thiếu niên mập mạp chống cây gậy trúc, rời khỏi quan đạo hướng rừng cây cách đó không xa mà đi đến.

Hôm nay Đẳng Thanh Sơn ra khỏi lòng núi, Lý đã vui vẻ chuẩn bị một bữa ăn ngon. Tại ngày mà tuyết phủ khắp thế giới này mà trong phòng Đẳng Thanh Sơn vẫn đầy đồ ăn nóng hổi.

"Đẳng đại ca. Đại khái còn khoảng bao lâu nữa chúng ta mới quay về Cửu Châu?"

Lý dò hỏi.

"Nhanh thì một năm rưỡi nữa, chậm thì hai đến ba năm."

Đẳng Thanh Sơn cười nói.

Tiểu Bình bên cạnh bưng bát cơm nghi hoặc nói:

"Thức. Cửu Châu rốt cuộc tại rất xa phía nam hả?"

"Ừ, rất xa. So với hòn đảo mà Hắc Thiết Hà Lưu gia lúc trước ở còn muốn xa hơn nhiều. Chẳng qua chúng ta đi tới đó thì chỉ cần mười ngày nửa tháng là sẽ tới."

Đặng Thanh Sơn cười nói, còn trong lòng Đặng Thanh Sơn nói thêm một câu. "Mười ngày nửa tháng là ta tính khi cười Lục Túc Dao để quay về."

Đối với việc quay về Cửu Châu thì kế hoạch của Đặng Thanh Sơn chính là ngồi ở trên lưng Lục Túc Dao.

Lấy chiều dài kinh người của thân thể Lục Túc Dao thì nó có thể cho mấy người cười cũng chưa thật sự chật. Hơn nữa tốc độ của nó còn nhanh hơn nhiều Cuồng Phong Ưng. Một ngày ngàn dặm thực sự nhẹ nhàng. Hơn mười ngàn dặm thì chỉ cần mười ngày nửa tháng là có thể.

Lúc tới mất những nửa năm, thế nhưng khi đi chỉ cần mười ngày nửa tháng.

"Mười ngày nửa tháng hả, như vậy hòn đảo Cửu Châu này cách Cách Đoan Mộc đại lục đại khái vài ngàn dặm nhỉ."

Tiểu Bình cảm khái nói.

"Đảo?"

Đặng Thanh Sơn cùng Lý nhìn nhau cười

Nếu Cửu Châu đại địa còn là "Đảo" vậy thì Đoan Mộc đại lục chính là một cái đảo nho nhỏ.

Không quản là Tiểu Bình hay Đặng Thụ. Đặng Thanh Sơn cùng Lý cũng chưa từng đem chuyện về Cửu Châu đại địa nói cho bọn họ. Nếu nói bọn họ đến từ một nơi xa xôi gọi là Cửu Châu đại địa, mà Cửu Châu này nằm ở phía nam Đoan Mộc đại lục.

"Ân. Có người đến đây."

Tại Đặng Thanh Sơn chợt động

"A Thụ. Mở cửa."

Đặng Thụ lập tức đem cửa phòng kẹt một tiếng mở ra.

Vù ~~~

Bên ngoài gió lạnh cuốn bông tuyết tiến đến, ánh mắt bọn Đặng Thanh Sơn nhìn xuyên thấu qua đại môn, Nhìn một người thiếu niên mập mạp tại rừng cây. Chồng gậy trúc, Một cước sâu một cước nông hành tẩu tại trong băng tuyết.

"Thiếu niên?"

Đặng Thanh Sơn có chút nghi hoặc.

"Nhìn bộ dáng hình như hắc không biết nội kinh."

Lý cũng nghi hoặc. Tại trong tuyết cũng đi khó khăn như vậy thì hiển nhiên hắc không hiểu nội kinh.

"Đặng đại ca. Hắc có thể là muốn tới bá sứ hay không?"

Lý cười nói.

"Thấy thế nào. Ta cũng không có cảm giác hắc đã đạt tới tiên thiên."

Tại Đoan Mộc rộng lớn, người muốn bá Đặng Thanh Sơn làm sứ phụ rất nhiều. Hơn nữa rất nhiều người đều biết một chuyện, đó là muốn bá Võ Thánh "Đặng Thanh Sơn" là lão sứ thì yêu cầu đầu tiên chính là phải đạt tới tiên thiên Điều thứ nhất yêu cầu chính là đạt tới tiên thiên.

Điều kiện hà khắc như thế nên nhiều năm như vậy mà Đặng Thanh Sơn cũng vẫn chỉ có vẹn vẹn một đệ tử là Đặng Thụ.

"Một thiếu niên ngốc nghếch chạy tới bá sứ ta thật sự chưa thấy qua."

Đặng Thanh Sơn cũng cười. Biết Đặng Thanh Sơn ở tại hồ Nguyệt Nha, Thần Phủ Sơn có rất nhiều người.

"Các người. Các người."

Thiếu niên vì lạnh giá của mùa đông mà mặt mày đỏ ửng, đi tới trông to mắt nhìn nhìn mấy người Đăng Thanh Sơn.

”Các người ai là Đăng tiên sinh.”

Thiếu niên không đợi đã mở miệng nói.

”Đại thúc. Thật sự là tìm tới người rồi”

Tiểu Bình nói, Đăng Thanh Sơn cũng kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mặt này. Cười nói:

”Tiểu gia hỏa. Tìm ta làm gì?”

Thiếu niên Mập mạp nhìn kỹ Đăng Thanh Sơn. Trên mặt lộ ra một tia vui mừng: -Người chính là Đăng tiên sinh?

”Đúng - Chính là ta, Người là ai?”

Đăng Thanh Sơn cười nói.

Thiếu niên hít sâu một hơi:

”Ta gọi là Dương Đông.”

”Dương Đông?”

Lý, Tiểu Bình cùng Đăng Thú đều có chút nghi hoặc.

”Dương Đông là ai?”

Đăng Thanh Sơn trong lòng cũng nghi hoặc. Hắn thật sự không biết ai tên là Dương Đông cả.

”Là cha ta để ta tới tìm Đăng tiên sinh người.”

Thiếu niên nói

Lý ở bên cạnh cười nói:

”Tiểu gia hỏa. Cha người là ai?”

Trong lòng Đăng Thanh Sơn cũng chột động.

”Cha ta là Dương Vong.”

Thiếu niên mở miệng nói.

”Dương Vong?”

Bốn người ở đây đều là cả kinh. Trước đây người chăn ngựa của Đăng Thanh Sơn được gọi là lão Uông. Lúc trước tuy rằng hắn tự kêu mình là ”Uông Dương”. Nhưng là sau khi rời đi thì hắn mới nói thật, hắn thật sự có tên là ”Dương Vong”.

”Đây là đứa con của Dương Vong người hả?”

Đăng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn thiếu niên này.

”Con của Lão Uông?”

Hắn suy nghĩ một lát sau đó liền nói. ”Tiểu tử nhà người, thời loạn lạc thế này sao lại một mình một người chạy lung tung khắp nơi thế, không sợ bị cường đạo giết chết sao? Nhanh, Mau vào đi, bên ngoài tuyết lớn nên rất lạnh.”

”Mau vào. ” Lý cũng nói rồi lập tức đem tên thiếu niên mập mạp này vào.

Hắn có thể nói ra cái tên ”Dương Vong” này thì đã đủ để tin tưởng rồi.

Dù sao. Biết lão Uông gọi là Dương Vong cũng chỉ có mấy người bạn Đăng Thanh Sơn mà thôi.

”Cha người đâu?”

Đằng Thanh Sơn lập tức hỏi.

Mới vừa ngồi xuống, thiếu niên gọi là "Dương Đông" nghe thấy lập tức từ trong lòng lấy ra một phong thư chỉnh tề. Rồi cẩn thận nói:

"Tiên sinh. Đây là do cha ta giao cho ta đưa tới tận tay người. Mời ta giao đưa cho người tín."

"Thư tín của Uông?"

Đằng Thanh Sơn duỗi tay tiếp nhận.

"Đến đây, sao trong tay người cầm gậy trúc làm gì?"

Lý cầm vào gậy trúc tổng tay Dương Đông, muốn ném nó ra ngoài.

"Tiểu. Đừng ném. Đây chính là binh khí của tiểu gia hỏa này."

Đằng Thanh Sơn cười nói.

"Binh khí?"

Lý đại cả kinh.

Nhìn thật sự chất phác, thế nhưng lúc này trong mắt thiếu niên Dương Đông này lại lộ ra vẻ khiếp sợ.

335. Chương 32: Chuyện Xưa Của Lão Uông

Chỉ có hai đại Chiến Thần mới có thể mạnh hơn chủ nhân hắc.

Cho dù biết nhưng khi nghe được lời nói vừa rồi, Dương Đông vẫn cảm thấy khiếp sợ.

Một cây gậy trúc nhìn như bình thường vậy mà đối phương chỉ vẩy vẩy liếc mắt đã phán đoán được đây là binh khí của hắc.

"Hắc. Hắc chẳng lẽ biết trước?" Dương Đông hoàn toàn bị hù dọa.

"Đằng đại ca, đây là binh khí của hắc hử?"

Lý cũng là vẻ mặt kinh ngạc. Tiểu Bình bên cạnh cũng đồng dạng là vẻ mặt nghi hoặc, chỉ có Đằng Thụ đi đến bên cây gậy trúc, dùng mũi ngửi ngửi. Rồi thấp giọng nói:

"Có mùi máu tươi."

Dương Đông kinh ngạc nhìn về phía Đằng Thụ bên cạnh.

Đi theo Đằng Thanh Sơn đã hơn một năm. Đằng Thụ so với lúc cũng cao hơn một chút. Hôm nay thân hắc cao hơn bảy thước (1,8 m). Tuy rằng thấp hơn Đằng Thanh Sơn nhưng vẫn được coi là thiếu niên anh tuấn.

"Hắc. Hắc." Dương nhìn nhìn Đằng Thụ ở bên cạnh, hắc hoàn toàn bị dọa ngây người. "Mũi hắc là mũi chó hay sao thế?"

Cây gậy trúc của hắc từng nhiễm máu, thế nhưng hắc đã tẩy rửa qua rất kỹ rồi mà.

Hơn nữa dọc theo đường đi còn cắm xuống tuyết thì mùi máu tươi dính trên thân trúc đã sớm hết rồi mới phải, tại sao hắc chỉ dùng mũi mà ngửi được?

"Đằng đại ca, đây rốt cuộc là binh khí gì?"

Lý nói xong rồi lấy tay cẩn thận quan sát gậy trúc, Tựa hồ phát hiện cái gì đó, Lý mạnh mẽ tách cây gậy ra...

Roẹt...

Phần đầu của cây gậy trúc không ngờ bị rút ra, là một thanh "Kiếm". Chuẩn xác mà nói thì đây được coi là một cây kiếm đâm.

- Thì ra là thế.

Lý giật mình.

Nguyên lai cây kiếm được giấu trong gậy trúc, khi cầm ngược lại nó bị tuột và sẽ lộ ra một thanh kiếm. Chỉ là chuôi kiếm đâm này nhìn qua có chút kỳ quái, cả thân kiếm tựa như một cây thiết côn bóng nhoáng, mà đầu kiếm thì lại rất nhọn. Nói cách khác chuôi kiếm này không có mũi để chém mà chỉ dùng để đâm.

Muốn giết người, chỉ có một chiêu thức đó là đâm.

"Ta còn chưa thấy qua loại binh khí như vậy."

Lý sợ hãi than nói.

"Chỉ có thể dùng cách duy nhất để giết người là 'Đâm'? Lúc trước lão Uông lưng đeo chiến đao nhưng binh khí cũng là tẩu thuốc, nay con hắc càn kỳ lạ, lưng đeo chiến đao nhưng binh khí thật sự lại giấu ở trong chiếc gậy trúc."

Đằng Thanh Sơn liếc liếc mắt, lập tức liền mở phong thư trong tay ra rồi nhìn thật kỹ.

Khi vừa thấy phong thư thì Đằng Thanh Sơn đã nhận định là của lão Uông.

"Chủ nhân.

Nếu người thấy được phong thư này thì lão Uông ta cho dù có chết cũng không hối tiếc. Ít nhất con ta đã đến được bên người rồi. Ta tìm chút bạc đem Đông tử an bài tại một thương đội một đường đi Nam Sơn Thành. Lo lắng nhất là tiểu tử này trên đường gặp chuyện không may. Ngoài chủ nhân trên Đoan Mộc đại lục này ra thì ta không biết ai khác, hy vọng chủ nhân có thể bố trí cho nó một chỗ với một miếng ăn.

Chủ nhân, bởi vì mấy năm qua ta không trông nom nó cẩn thận, ta tốn gần một năm mới tìm ra nó - được một kẻ trong bang phái mã tặc nuôi dưỡng, đồng thời nó còn tự nghiên cứu ra một bộ kiếm pháp khá quỷ dị. Tuy rằng đơn giản nhưng bằng vào bộ kiếm pháp này mà trong đám tiểu mã tặc kia hẳn đã lẫn lộn rồi trở thành tam đương gia.

Ta cảm giác Đông tử tại phương diện kiếm pháp rất có thiên phú. Ta còn cảm thấy thiếu con trai mình rất nhiều. Lúc trước chủ nhân đã từng dạy ta bộ Thanh Liên Kiếm Pháp... Ta rất muốn dạy nó. Chỉ là lúc trước chủ nhân đã nói qua nếu không được sự cho phép của người thì ta không được truyền thụ cho bất cứ kẻ nào.

Chủ nhân còn lợi hại hơn ta nên người hãy thử xem qua nó một chút.

Nếu tiểu tử Đông tử này có thiên phú thì mong chủ nhân sẽ dạy cho nó mấy chiêu, như vậy trong thời đại loạn lạc này nó cũng có chỗ để mà nương dựa.

Nếu Đông tử không có thiên phú thì mong chủ nhân cứ tùy tiện mà an bài.

Thỉnh cầu của Lão Uông có thể có chút quá phận, mong chủ nhân đừng để ý. Hiện giờ ta làm chuyện này thật sự không biết sống chết ra sao. Ta thật sự chẳng còn vương bận thứ gì khác ngoài đứa con trai này.

Ta cũng biết chủ nhân rất quan tâm Tiểu Bình, A Thú và cả ta nữa. Chẳng qua ta muốn rằng chủ nhân đừng cho người đi tìm ta. Cho dù là Húc Nhật thương thành cũng không có khả năng tìm được nơi ta sẽ đến. Hơn nữa giống như người nói, hãy lựa chọn con đường mình không bao giờ hối hận và ta đã lựa chọn rồi."

Đằng Thanh Sơn đọc xong phong thư trong khoản khắc tâm tình trở lên nặng nề.

Đúng như lão Uông dự đoán, Đằng Thanh Sơn đọc xong phong thư này trước tiên là muốn đi tìm lão Uông.

"Tiểu. Các người tại đây. Đi Nam Sơn Thành một chuyến."

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Đi bây giờ sao?"

Lý có chút kinh ngạc.

Thiếu niên "Dương Đông" mập mập cũng trầm giọng nói:

"Đằng tiên sinh, không cần đi. Cha ta nói qua không cần phải đi tìm ông ấy."

"Người có biết chuyện của cha người không?"

Đằng Thanh Sơn nhìn hẩn.

"Ta chỉ biết là, ông ấy muốn đi giết người."

Dương Đông lắc đầu nói.

"Những điều khác ta cũng không biết. Chẳng qua nhìn bộ dáng ông ấy thì cừu nhân hẩn là rất lợi hại. Ta còn không qua nổi một chiêu của ông ấy nữa mà."

Lão Uông bắt chước Đằng Thanh Sơn dạy Thanh Liên Kiếm Pháp.

Bộ kiếm pháp này chính là do Đằng Thanh Sơn hiểu từ Thần Tiên Ngọc Bích rồi sau đó tổng hợp sửa lại mà ra. Thanh Liên Kiếm Pháp lấy "Huyền" là chính - tựa như một đóa hoa sen, kiếm pháp mau lẹ như mộng như ảo. Không quản là ở Cửu Châu hay Đoan Mộc đại lục, bộ kiếm pháp này hẩn là phải được xưng tụng là thượng tiêm kiếm pháp đệ nhất.

Bản thân Lão Uông chính là Hậu thiên đỉnh phong, phối hợp bộ kiếm pháp này tại Cửu Châu đại địa cũng đủ để danh liệt—'Địa Bảng ã—9Dương Đông không qua nổi một chiêu cũng không kỳ quái.

"Đằng đại ca, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Lý lập tức hỏi.

"Mọi xem sẽ biết."

Đằng Thanh Sơn đưa bức thư trong tay cho Lý.

"Ấn. Mọi người chăm sóc Dương Đông cho tốt."

Nói xong, Đằng Thanh Sơn liền xoay người rời đi. Chỉ thấy trong cuồng phong bạo tuyết, Đằng Thanh Sơn mỗi một bước xa bảy tám trượng - tựa như thần di, dường như chỉ cần hai lần lóe lên đã hoàn toàn biến mất trong đám cây phía xa. Một màn này khiến Dương Đông hai mắt trừng lớn: "Này. Đây là khinh công gì?" Hẩn ở trong mã tặc cũng một thời gian cũng gặp qua không ít nhân vật lợi hại. Nhưng Đằng Thanh Sơn như thế thật đáng sợ. Với một người chưa từng thấy qua, Dương Đông có điểm khó hiểu. Cha hẩn nói: "Trong thiên hạ còn có một số tuyệt thể cường giả nữa". Vậy đó là khái niệm gì.

Từ những lời trong thư, Đằng Thanh Sơn cảm giác đó là những lời ủy thác trước khi chết. Chẳng qua nói gì đi nữa thì Đằng Thanh Sơn cũng đã coi lão Uông là bằng hữu là người một nhà rồi. Rất nhanh, Đằng Thanh Sơn đi vào Húc Nhật Tử Lâu tại Nam Sơn Thành.

Trong hậu viện Húc Nhật Tử Lâu.

"Đằng tiên sinh."

Lục trưởng lão lập tức nghênh đón Đằng Thanh Sơn tiến vào trong phòng.

Tiến vào trong phòng mới vừa ngồi xuống, Đằng Thanh Sơn liền trình nói:

"Lục trưởng lão, ta có một việc muốn nhờ Húc Nhật thương thành các người giúp."

"Đằng tiên sinh mời nói."

Lục trưởng lão nhân tình sáng lên, liền nói; Mấy người trưởng lão bọn họ đã sớm được phân - nếu Đằng Thanh Sơn nhờ làm việc gì thì nhất định phải làm cho thật tốt. Cường giả như Đằng Thanh Sơn nhờ làm việc thường rất ít. Cố gắng hết sức lực vì một cường giả như vậy, đó là một việc rất đáng tự hào.

"Lão Uông - người chặn ngựa ở chỗ ta vốn tên là 'Dương Vong'. Ta hy vọng Húc Nhật thương thành các người hỗ trợ tra về người này."

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Tin tức về hắc tra càng kỹ càng tốt."

"Dương Vong?"

Lục trưởng lão nhú mày nói:

"Đằng tiên sinh người chăn ngựa kia của người ta còn nhớ rõ; đó là một người bị què chân mù một mắt, là một người rất thành thật a. Chẳng qua, tiên sinh nếu chỉ với một cái tên này thôi thì trong thiên hạ có rất nhiều người trùng tên, như vậy khi điều tra có điểm phiền toái a."

Đằng Thanh Sơn nhướng mày:

"Húc Nhật thương thành các người cũng không thể tra ra sao?"

"Không phải là không thể tra."

Lục trưởng lão giải thích nói:

"Chẳng qua tiên sinh đưa thêm tin tức về Dương Vong càng nhiều thì chúng ta sẽ tra ra nhanh hơn."

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ một chút, rồi nói tiếp:

"Dương Vong là cao thủ chỉ dùng kiếm, thực lực Hậu thiên đỉnh phong. Con hắc là Dương Đông - năm nay khoảng mười hai mười ba tuổi. Ngoài ra cừu nhân của hắc có thể lực không nhỏ."

Lục trưởng lão nghe xong gật gật đầu. Cười nói:

"Hậu thiên đỉnh phong? Có cái này thì việc tra xét tương đối dễ dàng hơn. Đằng tiên sinh, người yên tâm. Nhanh thì ba ngày sau sẽ có tin tức của hắc, chậm nhất là mười ngày hoặc nửa tháng mà thôi. Nếu mười ngày hay nửa tháng mà còn không tra được, như vậy tin tức này có thể là giả."

"Được. Ta chờ tin tức của các người."

Đằng Thanh Sơn gật đầu đáp.

Xem qua lá thư, không chỉ mình Đằng Thanh Sơn mà còn có những người khác, tất cả đều rất lo lắng về lão Ông. Nhưng bọn người Đằng Thanh Sơn tạm thời không có biện pháp gì.

Chạm vạng ngày thứ ba, tuyết đã ngừng rơi.

Từng người, từng người phà hơi thở màu trắng đứng ở bờ hồ Nguyệt Nha. Mười mấy tên kỵ sĩ khôi ngô cao lớn lôi kéo dây cương. Mười mấy tên kỵ sĩ này chỉ cần đứng ở đó cũng khiến cho người khác cảm thấy từng đợt sát khí toát ra. Hiển nhiên đó đều là những người dày dặn kinh nghiệm sa trường. Phía trước bọn họ là ngân phát lão giả gầy yếu.

"Lục trưởng lão, tối rồi mà vẫn còn tối đây a."

Đằng Thanh Sơn từ trong lòng núi bị Lý kê ra, đi tới nghênh đón.

"Ta bình thường cũng không có việc gì."

Lục trưởng lão cười.

"A. Lần trước không phải tiên sinh muốn tìm tin tức một người tên là Dương Vong sao? Húc Nhật thương thành chúng ta đã tra được rồi. Bản tin tức được ghi chép ở trong này."

Lục trưởng lão nói xong đem một quyển sách buộc chỉ bạc đưa cho Đằng Thanh Sơn.

"Dương Vong?"

Bên cạnh Lý, Tiểu Bình cùng thiếu niên kêu là "Dương Đông" cũng nhìn quyển sách chăm chăm.

Đằng Thanh Sơn tiếp nhận quyển sách này, mở ra cẩn thận đọc lên. Sau khi đọc xong Đằng Thanh Sơn hiểu biết về lão Ông nhiều hơn.

Dương Vong - Năm nay bốn mươi ba tuổi.

Khi còn bé là một gã khất cái lưu lạc khắp nơi. Rồi sau đó, được một đôi vợ chồng thiện lương thu dưỡng. Chẳng qua, trong thời loạn thế này thì cuộc sống của đôi vợ chồng thiện lương càng thêm gian nan. Dương Vong là một người con hiếu thuận. Khi hấn lớn lên, hấn cũng cố gắng làm việc kiếm tiền phụ dưỡng dưỡng phụ mẫu. Không biết từ nơi nào đó, Dương Vong tìm được một cuốn bí tịch tu luyện nội kinh.

Nhờ nội kinh càng ngày càng mạnh, và sự khắc khổ tu luyện hấn trở thành một tay kiếm pháp lợi hại.

Dương Vong mang theo dưỡng phụ mẫu tiến vào bên trong Thiên Phong thành. Hấn trở thành một tên hộ vệ nhất đẳng trong một thương gia lớn. Từ đó, cuộc sống Dương Vong thay đổi lớn. Cuộc sống dưỡng phụ mẫu hấn cũng bởi thế trở nên tốt hơn.

Rất nhanh. Đến lúc ba mươi tuổi Dương Vong thành thân - cưới một người vợ xinh đẹp tên là "Vũ Sương".

Cuộc sống rất là tốt đẹp. Năm sau liền có được một đứa con.

Chẳng qua những ngày tốt đẹp này chỉ được vẹn vẹn qua hai năm.

Trong Thiên Phong thành, Liên Hạo Thông của Thiên Phong gia tộc ăn chơi trác táng thêm thường thê tử của Dương Vong từ lâu. Thấy hộ vệ Dương Vong theo thương buôn đi xa buôn bán. Hách Liên Hạo Thông cùng thê tử Dương Vong thường xuyên qua lại bắt đầu thông đồng với nhau. Vũ Sương thê tử của Dương Vong do cũng có vài phần năng lực nên hấp dẫn Hách Liên Hạo Thông. Lập tức Hách Liên Hạo Thông muốn lấy nàng ta làm thiếp.

Dương Vong sau khi trở về biết được, không khỏi lửa giận công tâm; muốn giết chết con tiện nhân không biết xấu hổ kia. Ai có thể ngờ là lúc đó Hách Liên Hạo Thông đi đến Dương gia, thấy thê liên phái người bảo vệ Vũ Sương. Hơn nữa còn hạ lệnh giết sạch mấy người Dương gia.

Dưỡng phụ mẫu của Dương Vong do không năng lực phản kháng chết thảm tại đương trường. Còn Dương Vong thì vội vàng ôm đứa con mới được hai tuổi may mắn chạy thoát.

"Thì ra là như vậy. Địch nhân của hấn là người của Thiên Phong gia tộc. Khó trách, hấn không muốn nói cho ta biết."

Đằng Thanh Sơn tâm tình không khỏi trở lên nặng nề hơn.

336. Chương 33: Môn Đồ Thứ Hai

Cho dù Hách Liên Hạo Thông chỉ là hàng đệ tử nhỏ bé trong Thiên Phong gia tộc đi chăng nữa. Nhưng bất kể thế nào, đó đều là người của Thiên Phong gia tộc! Mà, Đằng Thanh Sơn đường đường cũng là Tối Cường Vô Thánh. Nếu Đằng Thanh Sơn đi giết người Thiên Phong gia tộc, chẳng khác nào tặng một cái tát vào mặt Thiên Phong gia tộc! Đến lúc đó, vị Chiến Thần của Thiên Phong gia tộc kia khẳng định sẽ vì thể diện của gia tộc sẽ xuất thủ đối phó Đằng Thanh Sơn!

"Lão Ưông này, cả đời hấn... Ai... " Đằng Thanh Sơn thở dài trong lòng.

Từ nhỏ là một tên khất cái, sau khi được dưỡng phụ mẫu thu dưỡng cugn giống như bao người bình thường khác cố gắng làm việc vì miếng cơm manh áo. Nhờ vận khí tốt kiếm được bí tịch nội kinh, vất vả tu luyện hơn mười năm, trở thành hộ vệ của một thương hội lớn, lại có được một thê tử xinh đẹp và một đứa con.

Không ngờ... Thảm kịch rơi xuống, dưỡng phụ mẫu đối hấn có ân dưỡng dục cũng bởi vì hấn mà chết.

"Lão Ưông không hận tên Hách Liên Hạo Thông kia, không hận thê tử Vũ Sương mới là lạ." Đằng Thanh Sơn cảm thán.

"Đằng đại ca..."

Bên cạnh, Lý mở miệng nói.

"Muội xem đi."

Đằng Thanh Sơn đưa cuốn sách qua.

Đằng Thanh Sơn quay đầu, nghi hoặc nhìn về phía lục trưởng lão:

"Lục trưởng lão, dựa theo tin tức từ cuốn sách này, lão Uông lúc trước bị chọc mù một mắt là do lúc chạy trốn chết. Tại sao ta không thấy nói về thời điểm hắn bị què chân?"

"Hắn bị què chân chúng ta không tra được."

Lục trưởng lão lắc đầu nói:

"Có thể tại nơi nào đó bị thương ở chân, cũng có thể... làm què chân để giả trang."

"Giả trang?"

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ gật đầu.

"Ờng đại ca, lão Uông hắn..."

Lý ngẩng đầu nhìn Đằng Thanh Sơn, ánh mắt cũng có chút phiếm hồng ửng ửng nước mắt.

"Hắn khẳng định muốn đi Thiên Phong thành báo thù, chẳng qua hắn hiện tại chưa đạt tới tiên thiên cảnh giới, đi tìm người Thiên Phong gia tộc báo thù, thực là phi thường nguy hiểm..."

Lời còn chưa hết, lục trưởng lão bên cạnh quá sợ hãi, liền nói:

"Đằng tiên sinh, các người ngàn vạn lần đừng đi đến Thiên Phong gia tộc tìm phiền toái a."

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía hắn.

"Dương Vong đi báo thù chỉ là vũ giả bình thường mà thôi, đó chỉ là việc nhỏ! Thiên Phong gia tộc là một đại gia tộc sẽ mặc kệ. Nhưng là nếu có tiên thiên Võ Thánh đi trên chọc Thiên Phong gia tộc này. Thiên Phong gia tộc khẳng định sẽ phái tiên thiên Võ Thánh lợi hại hơn giải quyết đối thủ."

"Nếu là cường giả cấp bậc như Đằng tiên sinh xuất thủ thì sẽ có phiền toái lớn rồi!"

"Hiện giờ, phóng nhân khắp thiên hạ có thể dễ dàng đánh thắng Đằng tiên sinh, cũng chỉ có hai vị Chiến Thần mà thôi."

"Đằng tiên sinh người xuất thủ, không những Thiên Phong gia tộc tìm các biện pháp trả thù khác, mà ngay cả Thiên Phong Chiến Thần khẳng định sẽ ra tay! Đến lúc đó cho dù là Vân Mộng Chiến Thần của Húc Nhật thương thành chúng ta cũng không có biện pháp nhúng tay vào."

Lục trưởng lão bắt đầu dĩ nhiên nói:

"Húc Nhật thương thành chúng ta cùng Thiên Phong gia tộc hai bên đã có hiệp nghị từ trước. Nếu Thiên Phong Chiến Thần vô duyên vô cớ tới giết người, Vân Mộng Chiến Thần có thể hỗ trợ, nhưng người đi trên chọc người ta... Chúng ta sẽ không thể nhúng tay vào."

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Thực lực bất đồng cũng tạo nên ý nghĩa bất đồng.

Dương Vong là một tiểu nhân vật không hề có tiếng tăm gì trong thiên hạ, hắn đi giết Hách Liên Hạo Thông có lẽ các nhân vật cao cấp trong Thiên Phong gia tộc cũng mặc kệ, cho dù đuổi giết có lẽ cũng phải đi một ít người mà thôi.

Nhưng địa vị Đằng Thanh Sơn lại không giống như vậy.

Không kể Đằng Thanh Sơn đi giết người, chỉ cần Đằng Thanh Sơn đi tới Thiên Phong Thành cũng khiến cho cả Thiên Phong gia tộc cao tăng chú ý, bất kỳ hành động nào của hắn cũng đều khiến cho các gia tộc trong thiên hạ chú ý, nếu hắn tiến đến giết người của Thiên Phong gia tộc mà Thiên Phong gia tộc không phản kích thì sẽ rất mất mặt.

"Ta hiểu được."

Đằng Thanh Sơn gật đầu, trong lòng bắt đầu dĩ.

Chính mình dù sao cũng chưa đến Hư Cảnh, đi giúp lão Uông ngược lại là hại lão.

"Húc Nhật Thương Thành của người có thể giúp lão Ông chứ?"

Đặng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Chỉ có thể âm thầm giúp."

Lục trưởng lão trịnh trọng nói:

"Nhưng trước tiên, chúng ta phải tìm được hắc trước. Nhưng hiện tại, không biết hắc đang ở đâu."

"Cho dù Húc Nhật Thương Thành của chúng ta muốn tìm một người trong hơn hàng trăm vạn nhân khẩu ở Thiên Phong thành cũng không phải là chuyện dễ, hơn nữa ta nghĩ Dương Vong muốn giết Hách Liên Hạo Thông khẳng định sẽ nguy trang thật kỹ, như vậy càng khiến chúng ta tìm thêm khó khăn."

Lục trưởng lão cũng không nắm chắc.

Đặng Thanh Sơn cũng có thể hiểu được điểm này.

"Lục trưởng lão, người cứ tận lực đi, tìm được hắc thì hãy âm thầm hỗ trợ."

Đặng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Đi, hi vọng tìm được hắc trước khi hắc ra tay"

Lục trưởng lão gật đầu.

Đặng Thanh Sơn thầm nhủ thở dài.

"Lão Ông, chỉ có thể trông chờ vào chính người thôi." Đặng Thanh Sơn yên lặng chúc phúc, Hắc rất hiểu lão Ông, có những lúc cái chết không hẳn đáng sợ, chỉ cần mình làm mà không hối hận là được rồi.

Lục trưởng lão rời đi, tâm tình của mọi người có vẻ không được tốt lắm.

Thiếu niên tên Dương Đông cũng đang ngồi bên hồ Nguyệt Nha đầy tuyết cũng lặng yên không nói. Ngay cả Lý nghe Lục trưởng lão nói như vậy cũng hiểu được Đặng Thanh Sơn quả thật không có biện pháp.

"Dương Đông"

Đặng Thanh Sơn mặc áo bông màu trắng, đứng trên tuyết gọi.

Dương Đông đang ngồi cũng quay đầu nhìn lại

"Tới đây."

Đặng Thanh Sơn phân phó nói.

"Vâng."

Dương Đông lập tức đứng dậy đi tới.

Đặng Thanh Sơn nhìn qua Dương Đông:

"Người chưa từng luyện qua nội kinh?"

"Mới luyện một năm."

Dương Đông đáp lại, trong lòng cũng có chút khó hiểu, hắc cũng có đôi chút sợ hãi vị chủ nhân của cha hắc. Các trưởng lão của Húc Nhật Thương Thành đều cung kính người tên Đặng Thanh Sơn này, một nhân vật có thể coi là Tối Cường võ thánh trên Đao Mộc đại lục hỏi hắc đã từng luyện qua nội kinh làm gì?

Thu môn đồ?

Trống ngực Dương Đông không khỏi gia tốc, hắc hiểu rõ nếu được vị Tối Cường võ thánh này nhận làm môn đồ thì chẳng khác nào "Ngư vượt long môn" (cá biến thành rồng) từ nay về sau vận mệnh sẽ có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đặng Thanh Sơn đạm mạc nói:

"Dùng kiếm pháp của người tấn công ta"

"Vâng."

Dương Đông gật đầu.

Tay trái Dương Đông nắm lấy gậy trúc

"Đằng tiên sinh, kỳ thật kiếm pháp của ta luyện từ nhỏ"

Mới nói một nửa, tay phải của Dương Đông đã như tia chớp nắm lấy cán trúc, rút ra một thanh Kiếm Đàm quỹ dị tạo thành một đường cong uốn lượn chém ngang.

"Thì ra là thế."

Thân thể Đằng Thanh Sơn quỹ dị biến thành hai, kiếm đâm xẹt qua bóng người phía trước sau đó bóng người mới chậm rãi tiêu tán..

"Lần trước không quá chú ý, không nghĩ tới kiếm đâm này thân hình nhả bóng, nhưng mũi kiếm lại rất sắc bén, có điểm cùng loại với đầu thương. Mũi kiếm hoàn toàn có thể đâm xuyên yết hầu của đối phương."

Một cú chém ngang không thành, Dương Đông rất tự nhiên luân chuyển thành đâm thẳng.

"Xuy -- "

Đằng Thanh Sơn cũng thoáng nghe được tiếng không khí bị xé rách, nhìn ánh mắt chăm chú của Dương Đông khiến hắn lộ ra một nụ cười.

Một đâm không thành, cước bộ của Dương Đông khẽ động, thanh kiếm đang đâm theo đường cong đột nhiên quay ngược phản lại hướng Đằng Thanh Sơn đâm tới

"Vù. " Đằng Thanh Sơn đột nhiên hóa thành ba đạo tàn ảnh.

Không ngờ Dương Đông thu kiếm mà đứng.

"Không có chiêu khác nữa sao?"

Đằng Thanh Sơn cười nhìn về phía Dương Đông.

"Nếu còn có chiêu nữa, cứ tiếp tục."

"Không còn nữa, ta chỉ có ba chiêu này, nếu tấn công tiếp lại bắt đầu đâm kiếm

Dương Đông lắc đầu nói.

Đằng Thanh Sơn có hứng thú nhìn Dương Đông "Người nghĩ ba chiêu của người vừa rồi như thế nào?"

"Không ai dạy ta, từ khi còn bé thể lực ta rất yếu, không thể huy động được trường thương cho nên hay dùng một mộc côn, đem vót nhọn đầu côn thành mũi thương, lúc bấy giờ ta còn trùng nhỏ (ý nói thấp hèn) lúc đó cha ta cũng vắng mặt, ta được ông ấy gửi nuôi trong một thôn trang, những tiểu hài tử ở thôn trang này thường xuyên khi dễ ta."

"Sau này mỗi lần đánh nhau, ta hiểu được trong đánh nhau yếu tố đầu tiên là bất ngờ, làm cho đối thủ không kịp chuẩn bị, thứ hai chiêu thức phải nhanh, nhanh đến mức đối thủ không kịp phản ứng, chiêu thứ ba mặc dù đặc thù nhưng làm cho đối thủ không thể tưởng được, như vậy mới có thể thắng."

"Cho nên từ khi sáu tuổi ta đã luyện rút kiếm, rút kiếm phải nhanh và bất ngờ"

"Ta rút kiếm ra và chém không như những đường cong bình thường mà tựa như là đường cong của sóng cuộn

Dương Đông biết Đằng Thanh Sơn đang khạo hạch hắn, cho nên nói liên tiếp không ngừng.

"Cao thủ chân chính có thể trong khoảng khắc thay đổi hướng công kích nhưng ta không làm được, cho nên ta khổ luyện biến động tác chém kiếm hình sóng cuộn thành thói quen, đến lúc đó tự nhiên xuất thủ nhanh, địch nhân chưa kịp phản ứng thì ta đã chém vào cổ, nhưng bất ngờ vì đường cong kiểu cuộn sóng nên kiếm thể lại trầm xuống bổ vào ngực hắn."

"Còn đâm kiếm cần phải nhanh, đơn giản khiến cho đối thủ không thể tưởng được"

Dương Đông nói tiếp.

”Sau đó ta ẩn kiếm làm cho người ta không thể dự kiến”

Đặng Thanh Sơn đậm cười gật đầu.

Kỳ thật Dương Đông thiếu niên này Đặng Thanh Sơn cũng phát hiện ra không ít, ví dụ như lần đầu tiên nhìn thấy hắc Đặng Thanh Sơn cứ nghĩ hắc là một thiếu niên chất phác, nhưng làm một người tu luyện nội gia quyền, sáu giác quan hắc mẫn tuệ nên khi Dương Đông đến gần hắc liền phát hiện gậy trúc của Dương Đông có mùi máu.

Cẩn thận quan sát một chút sẽ phát hiện ở trên đầu trúc có một cái khe hở, loại thủ pháp giấu vũ khí này đối với tiên thể làm sắt thủ của hắc thuộc loại vô cùng non nớt.

Chẳng qua Dương Đông ba chiêu kiếm pháp -- rút kiếm, đâm kiếm, tái đâm kiếm. Chỉ vẻn vẹn ba chiêu, nếu là bình thường nội kinh cao thủ, thật đúng là có thể đạo.

”Ngụy trang, đột nhiên công kích, hết thảy đều hiểu rõ được” Đặng Thanh Sơn thầm nghĩ ”Sáu tuổi đã hiểu được điểm này còn có thể luyện được kiếm pháp như vậy, còn hơn người bình thường là hiểu ngụy trang, lại càng trầm ổn hơn. Từ sáu tuổi đã khổ luyện loại kiếm pháp này chúng tỏ nghị lực cực cao, tự nghĩ ba chiêu đơn giản nhưng lại vô cùng hiệu quả, ngộ tính cũng cực cao”

”Không quản tâm tính, nghị lực, ngộ tính đều là thượng giai.” Đặng Thanh Sơn thầm nhủ gật đầu.

Kỳ thật sau khi biết chuyện của lão Uông, hắc tự nhủ trong lòng xin lỗi khi hắc thấy mình không giúp được lão Uông, cho nên hắc sẽ bồi thường lại một chút cho Dương Đông.

Nếu Dương Đông thiên phú bình thường, tùy tiện truyền mấy chiêu, mấy chiêu này cũng đủ để có thể tự bảo vệ mình.

Nếu thiên phú cao... hắc liền dạy dễ thật tốt.

Mà lần điều tra này, biểu hiện của Dương Đông nằm ngoài dự kiến của Đặng Thanh Sơn

”Không quản tư chất thể nào, một khi đã có tâm tính và nghị lực, ngộ tính lại rất tốt..chỉ cần có ba điểm này đều hoàn toàn xứng đáng làm cường giả” Đặng Thanh Sơn gật đầu nói, tư chất? Tư chất có kém thì vẫn có thể dùng bảo vật thiên địa linh bảo thay đổi. Giống như Lý, lúc trước ngay cả nội kinh cũng không thể tu luyện, lại được thiên địa linh bảo thay đổi kinh mạch khiến kinh mạch hầu như toàn bộ thông”

Tư chất có thể sửa, nhưng nghị lực... cho dù muốn sửa, cũng rất khó.

”Dương Đông, nhưng nguyện bá nhập làm môn hạ của ta?”

Đặng Thanh Sơn mở miệng nói.

Dương Đông lộ ra sắc mặt vui mừng, vội vàng bồng một tiếng quỳ xuống, cung kính nói :

”Dương Đông nguyện làm môn hạ của sư phụ.”

Đặng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười nhìn Dương Đông đang quỳ gối trên tuyết.

”Từ hôm nay trở đi, Dương Đông ngươi chính là môn đồ thứ hai của Đặng Thanh Sơn ta”

337. Chương 34: Đại Động Tĩnh Hương Bột Bột*

Phía Nam Hỏa Diễm Lĩnh có một ngọn núi tầm tầm, ngọn núi này dài khoảng hai đến ba mươi dặm, có không ít dã thú, dưới chân núi cũng có một vài sơn trang nhỏ đang sống ở đây. Hơn nữa, trong tòa sơn mạch này có một ngọn núi hình dạng như một cái đầu trâu, cho nên được gọi là ”Ngưu Đầu Sơn”.

Bên trong ngọn núi Ngưu Đầu Sơn.

”Đuổi theo, đuổi theo.” Mười mấy tên thợ săn cẩn thận từng li từng tấc, hành tẩu trong ngọn núi.

"Còn nửa dặm nữa là tới khe sâu rồi, chúng ta tới nơi đó nghỉ tạm một chút." Thủ lĩnh đội thợ săn thấp giọng nói. Đám thợ săn này cầm trong tay trường thương hoặc cung tên, thu hoạch có vẻ không tệ, có không ít người trên lưng đều có thi thể của dã thú. Rất nhanh, mấy người cũng đã tới giữa khe sâu.

Mười mấy tên thợ săn lúc này mới thoáng thờ phào một hơi. Bởi vì tới gần Hỏa Diễm Lĩnh, cho nên nhiệt độ ở Ngưu Đầu Sơn khá cao, hàng năm cũng khó có thể được chứng kiến cảnh tuyết rơi.

"Uống nước."

Không ít người liền uống nước ở dòng suối nhỏ trong khe sâu này.

"Uống! Ha!"

Một gã thiếu niên cầm trường thương trong tay, khi thì hướng phía trước đâm, khi thì hướng một ít loài bò sát nhỏ trên mặt đất mà đâm.

"Ha ha, nhị thúc, người xem A Vũ oa nhi này thật nhiệt tình a, chạy hồi lâu trong sơn đạo, còn nhiệt tình luyện thương pháp." Không ít thợ săn ngồi dưới đất cũng nở nụ cười. Thiếu niên được gọi là A Vũ sờ sờ đầu, cười hắc hắc, sau đó lại tiếp tục luyện thương.

"A Vũ năm nay mười ba tuổi, có thể vào đội thợ săn chúng ta, tương lai hẳn sẽ là hán tử mạnh nhất của thôn trang. Bây giờ khắc khổ, tương lai mới có thể bảo vệ thôn trang." Người thủ lĩnh cười ha ha, nhìn thiếu niên kia mà trong ánh mắt tràn đầy sự vui mừng.

Đột nhiên -----

"Thương!"

Thiếu niên tên A Vũ vừa đâm một thương vào mặt đất, nhưng lại phát ra thanh âm như kim thiết đánh vào nhau.

"Ân?" Không ít thợ săn cũng cau mày nhìn qua.

Mũi thương đâm vào tảng đá, vốn tuyệt đối không phải loại thanh âm này.

Thiếu niên A Vũ cũng nghi hoặc ngồi xổm xuống, vạch trần cát đá, rất nhanh liền hiện ra một khối đá đỏ như máu. Hắn quay đầu giơ hòn đá đỏ như máu lên cao, nói: "Nhị bá, người xem, tảng đá này là vật gì? Ân... Tảng đá này rất nhẹ, so với một hòn đá bình thường thì nhẹ hơn."

"Di?"

Những thợ săn khác liền đi tới, nghi hoặc nhìn hòn đá đỏ như máu này, đám người cũng chưa nhận ra được.

"A Vũ a, người mới vừa rồi đâm chính là tảng đá kia?" Thủ lĩnh đội thợ săn dò hỏi.

"Vâng, chính là nó." A Vũ gật đầu, sau đó lại đem hòn đá đỏ như máu ném trên mặt đất, cầm trường thương trong tay đâm xuống một lần nữa.

"Thương!"

Một thanh âm vang lên, không khác gì so với lần trước.

"Chính là nó." A Vũ một lần nữa gật đầu khẳng định. Những người thợ săn khác đều kinh hãi nhìn hòn đá đỏ như máu đó. Đặc biệt là thủ lĩnh đội thợ săn lại càng nhặt lên hòn đá đỏ như máu này, nhìn kỹ, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc: "Vừa rồi A Vũ đâm một thương vào, cũng không hề để lại dấu vết trên hòn đá đỏ như máu này, đây là hòn đá gì a..."

"Một thương của A Vũ đâm xuống mà hòn đá này lại không có nổi một vết xước nhỏ nào, làm sao có thể?"

Những người thợ săn khác trừng to mắt. Bọn họ hiểu rất rõ lực xuyên thấu do một thương của A Vũ đâm xuống. Cho dù là nham thạch khi bị một thương của A Vũ cũng có thể hiện ra một lỗ thủng, hoặc nếu là một ít trọng giáp thì tối thiểu cũng hiện ra một vết sâu. Kể cả là một ít tài liệu cứng rắn, ít nhất cũng có thể lưu lại một chút dấu vết.

"Thật sự là không có." Mấy người thợ săn đem tảng đá này nhìn kỹ một lần, thật đúng là không phát hiện có bất cứ dấu vết nào.

"Hòn đá này, sợ là bảo bối." Thủ lĩnh đội thợ săn trình trọng nói: "Ngay cả mũi thương cũng không lưu lại được một chút nào, hòn đá này nhất định là vật hiếm lạ*, là thứ tốt. Mọi người, nhìn kỹ xung quanh xem còn có những hòn đá như thế này hay không. Nếu có, đào nhiều một ít rồi trở về."

"Được."

Những thợ săn khác thấy hần nói như vậy, lập tức hiểu rõ hòn đá đỏ như máu này rất có thể là vật quý hiếm.

"Về phần rốt cuộc là bảo bối gì. . . Chờ khi trở về, hỏi tộc trưởng. Tộc trưởng kiến thức rộng rãi, thấy qua không ít vật quý hiếm, nếu hần thấy vật quen mắt, hần là sẽ nói." Thủ lĩnh đội thợ săn trình trọng nói.

"Nhị bá, người xem, nơi này còn có một khối."

Lại có người từ một chỗ sâu trong tầng đất ở khe sâu đào ra được một hòn đá đỏ như máu.

"Ta đây cũng có một khối!"

"Nơi này cũng có!"

Mọi người đào một lúc, lập tức phát hiện dưới lớp vỏ của khe sâu có không ít khoáng thạch đỏ như máu này, hơn nữa số lượng còn khá nhiều.

...

Khi Dương Đông làm đệ tử thứ hai của Đẳng Thanh Sơn được hai tháng, thì ở Đông Hoa Thành của Đoan Mộc đại lục lại đang nổi lên một cơn gió lốc lớn. Một tin tức mang tính chất bùng nổ, lấy tốc độ kinh người từ Đông Hoa Thành nhanh chóng truyền khắp cả Đoan Mộc đại lục. Trên cả đại lục, cơ hồ các đại gia tộc cũng biết được tin tức này.

Đó chính là "Ngư Đầu Sơn" ở phía Nam Hỏa Diễm Lĩnh thuộc Đông Hoa Thành phát hiện bảo tàng cực kỳ trân quý, Hỏa Lưu Thiết mạch khoáng!

Hỏa Lưu Thiết, ở Đoan Mộc đại lục đều là thuộc về tài liệu luyện chế binh khí đỉnh cấp. Ở phía Bắc Đoan Mộc đại lục, chỗ sâu trong Vô Tận Hải từng có người phát hiện loại khoáng thạch Hỏa Lưu Thiết này. Vì Thiên Phong gia tộc hùng bá Bắc Hàn Vực, cho nên hôm nay, Hỏa Lưu Thiết trong thiên hạ cơ hồ có chín thành đều ở trên tay Thiên Phong gia tộc.

Hỏa Lưu Thiết, trình độ cứng rắn so với Huyền Thiết còn lớn hơn rất nhiều!

Trọng yếu nhất là Hỏa Lưu Thiết rất nhẹ!

Ví dụ như một bộ Huyền Thiết trọng giáp, hơn nữa Huyền Thiết chiến ngoa(giày), mũ giáp, tổng cộng nặng chừng bốn đến năm trăm cân. Cho dù là người mạnh, mặc trọng giáp nặng bốn năm trăm cân, độ linh mẫn nhất định sẽ bị ảnh hưởng. Hơn nữa, một khi mặc vào thì nhất định phải tiêu hao nội kinh mới có thể duy trì. Cho nên, loại bảo vật như Huyền Thiết trọng giáp cũng chỉ có Hậu Thiên đỉnh phong cường giả hoặc Tiên Thiên cường giả mới mặc.

Nhưng Hỏa Lưu Thiết bất đồng!

Hỏa Lưu Thiết rất nhẹ, nếu cùng thể tích thì Hỏa Lưu Thiết gần như chỉ nặng hơn một chút so với nước. Ngược lại, nếu cùng thể tích thì Huyền Thiết lại nặng hơn nước đến mấy chục lần.

Dùng Hỏa Lưu Thiết chế tạo một bộ chiến giáp bao trùm toàn thân, hơn nữa mũ giáp, chiến ngoa cộng lại cũng chỉ nặng khoảng ba, bốn mươi cân!

Cho dù là ở những nông trang bình thường, hán tử có khí lực bốn năm trăm cân cũng rất nhiều, lưng đeo chiến giáp nặng ba bốn mươi cân rất nhẹ nhàng, chứ nói chi là một ít võ giả lợi hại! Tuy võ giả mặc dù không tận lực rèn luyện thân thể nhưng nội kinh trong cơ thể lại rất hùng hậu, thân thể có khí lực tám trăm đến một ngàn cân là chuyện rất bình thường.

Không chỉ nhẹ, lực phòng ngự còn mạnh hơn Huyền Thiết!

Mặc vào Hỏa Lưu Thiết chiến giáp, cho dù là Tiên Thiên Hư Đan cường giả, sợ rằng cũng không phá vỡ được!

Có thể nói...

Nếu có đại lượng Hỏa Lưu Thiết, như vậy có thể kiến tạo một chi bộ đội kỵ binh cực kỳ đáng sợ. Nếu mặc Hỏa Lưu Thiết chiến giáp, ngay cả Tiên Thiên Hư Đan cường giả cũng phải rất khó mới có thể đâm thủng thân thể! Tiên Thiên Hư Đan cường giả cũng phải toàn lực mới có thể đâm thủng, bộ đội kỵ binh như vậy, thiên hạ ai có thể chống đỡ được?

Cho dù là Thiên Phong gia tộc nắm giữ chín thành Hỏa Lưu Thiết trong thiên hạ, nhưng họ cũng chỉ có khoảng sáu mươi bộ Hỏa Lưu Thiết áo giáp mà thôi!

Mà lần này, ở Ngưu Đầu Sơn phát hiện số lượng "Hỏa Lưu Thiết" mạch khoáng lại rất kinh người...nhất thời làm các đại gia tộc ở Đông Hoa vực điên cuồng. Ngay cả một ít đại gia tộc ở khu vực khác của Đoan Mộc đại lục cũng phải thêm thuồng không thôi! Trong lúc nhất thời, cả Đông Hoa vực mưa gió nổi lên, khắp nơi đều muốn đoạt được Hỏa Lưu Thiết!

....

"Giá!" "Giá!" "Giá!"

Theo một tiếng quát chói tai xé gió, mười mấy tên kỵ sĩ mặc áo giáp, cưỡi chiến mã một sừng đang phi điên cuồng trên quan đạo. Chiến mã một sừng này phần lớn đều là toàn thân đỏ bồng, chỉ có ở phần thắt lưng mới có một đường kẻ dài màu trắng, được gọi là "Hỏa diễm ngân tuyến mã". Loại chiến mã này trong chiến mã một sừng cũng thuộc về thượng đẳng, giá cả mỗi con cũng giá trị năm vạn lượng bạc.

Nói cách khác, mười mấy con chiến mã một sừng này, giá trị vào khoảng vài chục vạn lượng bạc!

"Tam thúc, Đạm Thai gia chúng ta gần với phía Nam, chúng ta hẳn là người thứ nhất đến Nam Sơn Thành a." Trong hai gã kỵ sĩ đi đầu, một người là trung niên nhân lãnh khốc có thân thể cường tráng, mà người còn lại là một cô nương mang mũ giáp, thanh âm cũng rất thanh thúy, dễ nghe.

"Tình nhi, không thể khinh thường!" Đạm Thai Hoa Ngạn nhìn về phía trước, trịnh trọng nói: "Hôm nay, các đại gia tộc của cả thiên hạ cũng tụ tập tại Đông Hoa Thành."

Lưu Thiết nếu như số lượng ít thì không nói làm gì. Nhưng một mạch khoáng lớn như thế, nếu để cho người nào độc chiếm, thành lập một chi quân đội hơn một ngàn người, sợ rằng trừ Chiến Thần ra, không người nào có thể ngăn cản quân đội đáng sợ như vậy."

"Ân." Cô nương kia gật đầu: "Thật không nghĩ tới, một vùng núi non cực kỳ bình thường như Ngưu Đầu Sơn này lại có mạch khoáng trân quý như thế. Đáng tiếc, ngay từ đầu là do một sơn trang ở nơi đó phát hiện, tin tức bị tiết lộ, các đại gia tộc lập tức cũng đã biết. Nếu như Đạm Thai gia tộc chúng ta phát hiện quặng tàng*, hoàn toàn có thể cẩn thận một chút, không cho ngoại nhân biết, lén lút đào mạch khoáng."

Một sơn trang bình thường, cho dù cẩn thận đến mấy... Nhưng không biết tầm quan trọng của Hỏa Lưu Thiết, vẫn bị người có tâm chú ý tới.

"Bây giờ, các đại gia tộc ở Đông Hoa vực đều muốn chiếm được Hỏa Lưu Thiết mạch khoáng này." Ánh mắt Đạm Thai Hoa Ngạn lộ vẻ suy nghĩ: "Có gia tộc liên thủ, thậm chí còn có một ít đại gia tộc của Nam sơn vực, Tây Thang Vực cũng âm thầm ủng hộ một vài gia tộc ở Đông Hoa vực chúng ta. Ta phỏng chừng, ngay cả Húc Nhật thương hội cùng Thiên Phong gia tộc cũng sẽ âm thầm trà trộn vào, âm thầm điều khiển một gia tộc, đến tranh đoạt mạch khoáng."

Húc Nhật thương hội cùng Thiên Phong gia tộc, thế lực đều trải rộng khắp thiên hạ, tiềm thế lực cực kỳ đáng sợ.

Một thế lực chuyên về buôn bán, giao dịch lớn nhất thiên hạ, thế lực còn lại thì hùng bá Bắc Hàn Vực, là bá chủ duy nhất của Bắc Hàn Vực.

Hơn nữa, trong thiên hạ hai đại Chiến Thần, phân biệt đứng ở hai thế lực lớn này. Hai thế lực đã có hiệp nghị nên không cách nào quang minh chính đại tranh đoạt ở Đông Hoa vực, chỉ có thể âm thầm ủng hộ một vài gia tộc. Dù sao, Hỏa Lưu Thiết mạch khoáng là thứ cực kỳ trân quý, hai thế lực lớn cũng không muốn bỏ qua miếng mồi béo bở này.

”Muốn tranh đoạt Hỏa Lưu Thiết mạch khoáng, cần nhờ quân đội cường đại, còn có cao thủ lợi hại.” Đạm Thai Hoa Ngạn trầm thấp nói: ”Tình nhi, Thần Phủ Sơn Vô Thánh Đẳng Thanh Sơn, tục truyền chính là nhân vật số một chỉ kém hơn Chiến Thần. Nếu như có thể mời hắn gia nhập Đạm Thai gia chúng ta, tới lúc tranh đoạt Hỏa Lưu Thiết mạch khoáng, hy vọng của chúng ta cũng sẽ rất lớn.”

”Tình nhi, lần này ngươi ngàn vạn lần đừng lộ tính tình vui đùa.” Đạm Thai Hoa Ngạn liền nhắc nhở.

Được xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Đạm Thai Tình khi đối mặt với các công tử theo đuổi nàng, đích xác lộ ra tính tình vui đùa.

”Tam thúc, ta hiểu.” Đạm Thai Tình liền đáp.

Lần này mang theo Đạm Thai Tình, không thể phủ nhận, Đạm Thai gia cũng muốn thông qua Đạm Thai Tình để hấp dẫn vị cường giả trong truyền thuyết, cực mạnh Vô Thánh Đẳng Thanh Sơn.

”Nhanh hơn nữa, phải mau chóng chạy tới Nam Sơn Thành Thần Phủ Sơn. Nếu bị gia tộc khác mời Đẳng Thanh Sơn trước, như vậy sẽ phiền toái.” Đạm Thai Hoa Ngạn mạnh mẽ vùng roi, Hỏa Diễm Ngân Tuyền mã lập tức gào thét, phi như bay. Những kỵ sĩ cũng đồng dạng quất roi, chiến mã liền gia tốc chạy theo, xẹt qua hơn mười đạo ảo ảnh, trong nháy mắt liền biến mất nơi cuối đường.

Hơn thế nữa, phương nhân mã đều chạy tới Nam Sơn Thành Thần Phủ Sơn.

Mục tiêu của bọn họ giống nhau, đều là yêu cầu Đẳng Thanh Sơn! Đương nhiên, bọn họ cũng đã chuẩn bị bảo bối để mời vị cực mạnh Vô Thánh này.

338. Chương 35 : Động Tâm

”Hãy a, hãy a...”

Dương Đông mặc trên mình chiếc áo da thú đang luyện tập, lúc thì nhảy lên cao khi thì phi thân qua lại, cả người tựa như một con mãnh thú. Lúc này hắn chính là đang luyện tập Hình Ý Thập Nhị Thức mà chính Đẳng Thanh Sơn truyền dạy. Hình Ý Thập Nhị Thức hỗ trợ rất lớn cho Hình Ý Nội Gia Quyền nên hắn khắc khổ miệt mài tu luyện. Sư huynh Đẳng Thú lớn lên với bầy dã thú từ nhỏ nên Hình Ý Thập Nhị Thức chỉ vắn vắn có mấy ngày đã thành tựu.

Giá! Giá! Giá

Tiếng chân thú cười vang lên dồn dập vọng lại nơi luyện tập làm Dương Đông ngừng tập luyện nhìn xuống. Chỉ thấy xa xa mười mấy đầu Hỏa Diễm Ngân Tuyền Mã đang dừng lại, mười mấy danh kỵ sĩ cũng đều nhanh chóng nhảy xuống.

”Chiến mã này...” Đồng tử Dương Đông co rút lại kinh sợ.

”Vị tiểu ca!”

Vị kỵ sĩ thủ lĩnh cởi mũ giáp chấp tay cười nói.

”Xin cho hỏi Đẳng tiên sinh ở đâu?”

Nếu là bình thường thì vị Đạm Thai Hoa Ngạn cao cao tại thượng này làm sao lại khách khí đến vậy. Nhưng đây là Thần Phủ Sơn - Nguyệt Nha Hồ, nơi mà bọn họ không một ai dám làm cản.

”Các người muốn tìm lão sư?”

Dương Đông kinh ngạc hỏi.

”Ồ, hóa ra là môn đồ của Đẳng tiên sinh.”

Đạm Thai Hoa Ngạn cười nói:

”Quả thật là anh hùng xuất thiếu niên! Chúng tôi là người từ Đông Hoa Thành tới bái kiến Đẳng tiên sinh, xin vị huynh đệ thông tri một tiếng giùm!”

Đạm Thai Hoa Ngạn có vóc người thon cao, mặc một bộ giáp phục nữ tính đủ để lộ dung nhan khiến người ta ngưỡng mộ. Mái tóc bồng lên, ẩn hiện phía trong là làn da hấp dẫn, đôi mắt tựa làn thu thủy lay động lòng người.

Từ nhỏ sống trong hoàn cảnh khó khăn, kinh qua những âm lạnh của lòng người, Dương Đông cũng tự nghĩ sẽ không bao giờ động tâm trước sắc đẹp. Nhưng giờ phút này hắn cũng không khỏi nín thở mà cảm thấy đầu ong ong.

”Thật xinh đẹp!”

Đạm Thai Tình thấy thế tươi cười nhẹ giọng nói:

”Vị tiểu ca, chúng ta muốn gặp Đẳng tiên sinh. Thỉnh cầu tiểu ca thông tri giùm một tiếng!”

Thanh âm ôn nhu như dung nhập lòng người khiến Dương Đông có cảm giác toàn thân phiêu hốt.

Đúng lúc này từ phía trong đi ra một cô gái.

”Các người tới là để gặp Đẳng tiên sinh?”

”Tiểu Bình!”

Dương Đông lập tức tỉnh táo lại, trong lòng không khỏi thầm mừng mình dễ dàng bị nữ sắc mê hoặc.

Theo Thanh Sơn từ khi chín tuổi, giờ cũng đã được hơn một năm, được ăn mặc đầy đủ nên từ một cô bé gầy yếu Tiểu Bình lúc này cũng đã trở thành một cô bé bắt đầu trưởng thành. Con gái thường phát dục sớm hơn con trai nên lúc này Tiểu Bình cũng là lúc phát triển chiều cao.

”Các vị.”

Tiểu Bình nhìn Đạm gia tộc nói:

”Đại nhân nhà tôi đang bế quan tu luyện. Người sớm nói rằng trong lúc tu luyện không cho bất cứ ai quấy打扰. Hay là các vị trở về đi thôi.”

”Tiểu cô nương, xin cô hãy thông tri giùm một tiếng!”

Đạm Thai Hoa Ngạn cười nói vừa đưa qua một viên kim qua tử.

Tiểu Bình không có nhận lấy mà cười nhạt nói:

”Các vị, ta đã nói rất rõ ràng rồi. Đại nhân nhà ta trong khi tu luyện không muốn người khác quấy打扰. Nếu như các vị nhất thiết muốn gặp hay các vị có thể chậm rãi chờ đợi ở đây. Có thể trong lúc tu luyện đại nhân sẽ ngẫu nhiên đi ra. Còn chúng tôi cũng không có cách nào khác.”

Nói xong quay mình đi về phía nhà đá.

”Nàng ta nói sự thật đó, nếu muốn gặp có lẽ các vị cứ chậm rãi chờ đợi thôi.”

Nói xong Dương Đông cũng đi về phòng.

Trước khi tu luyện Đẳng Thanh Sơn đích xác có nói, nếu là người quen ví dụ như các trưởng lão ở Húc Nhật thương hội thì có thể thông báo cho hắn. Còn lại bất kì ai cũng không phải để ý làm gì. Đối với Đẳng Thanh Sơn lúc này việc quan trọng nhất vẫn là đạt tới Hư cảnh. Còn lại mọi chuyện của Đoan Mộc đại lục hắn không quan. Vì điều hắn mong mỗi nhất là được trở lại Cửu Châu đại lục.

”Tam thúc!”

Đạm Thai Tình nhìn về phía Đạm Thai Hoa Ngạn khẽ hỏi.

Đạm Thai Hoa Ngạn lộ vẻ khó xử:

”Phiền toái rồi, Đông Hoa vực có mấy đại gia tộc có lẽ đều dùng tốc độ nhanh nhất tới Nam Sơn Thành - Thần Phủ Sơn. Đạm Thai gia tộc của chúng ta chiếm ưu thế về vị trí địa lý nên tới được sớm nhất. Nhưng các Gia tộc khác nếu dùng chiến mã một ngày đủ để đi nhanh mấy ngàn dặm có lẽ cũng chỉ chậm hơn so với chúng ta chừng một hai canh giờ mà thôi.”

Vì cùng nằm tại Đông Hoa vực nên khoảng cách so với nhau cũng chênh lệch không tính là bao.

”Đăng Thanh Sơn đích xác là lúc này đang bế quan!”

Đạm Thai Tình nhú mày ôn nhu. Muốn người ta thương phải dùng mị lực làm động lòng, thế nhưng... Lúc này Đăng Thanh Sơn đang bế quan tĩnh tu, căn bản là không nhìn được bộ dáng hiện tại của nàng.

Trong nhà đá, Lý đang mặc chiếc áo lông dày ngồi trên chiếc ghế lát da thú, vẻ mặt tươi cười khâu quần áo, nàng đang may quần áo cho Đăng Thanh Sơn.

”Tiểu Bình, những người đó vẫn ở bên ngoài sao?”

Lý đột nhiên dừng lại duỗi lưng làm chiếc áo lông vận sát người hiện lên những đường cong đầy quyến rũ.

Tiểu Bình nhìn thoáng qua cửa sổ gập đầu.

”Tiểu tỷ tỷ, những người đó vẫn đợi. Ý...”

”Sao vậy?”

Lý kinh ngạc hỏi.

”Phó Dao tiên sinh đến!”

Tiểu Bình nhìn về phía cửa sổ kinh ngạc nói.

”Phó Dao tiên sinh?!”

Lý buông tay dừng sửa quần áo.

”Đi, chúng ta ra ngoài xem một chút.”

Dù thế nào đi nữa thì Phó Dao cũng là bạn của Đăng Thanh Sơn.

Bên bờ Nguyệt Nha Hồ, nhân mã của Đạm Thai gia tộc vẫn kiên trì chờ đợi. Phó Dao một mình một thân chiến mã xuất hiện cười nói:

”Ha ha ha, Đạm Thai Hoa Ngạn, các vị tới thật nhanh đó!”

”Phó Dao tiên sinh cũng đâu có chậm!”

Đạm Thai Hoa Ngạn liếc nhìn Phó Dao thoáng một nụ cười da mặt như cứng đờ lại cố gắng nói một câu.

Đúng lúc này Lý cùng với Tiểu Bình từ phía trong đi ra.

Mặc dù Đạm Thai Tình xinh đẹp động lòng người nhưng Lý vẫn toát lên một khí chất đặc biệt, hơn nữa lại đi cùng một cô gái đang thời kì phát dục Tiểu Bình làm cả hai cùng toát lên sự hấp dẫn đặc biệt.

”Phó tiên sinh!”

Lý tươi cười chào đón.

”Lý cô nương!”

Phó Dao cười đáp lại.

Đạm Thai Tình bên cạnh đám người Đạm Thai gia tộc sắc mặt đại biến. Các nàng đều biết cùng ở với Đăng Thanh Sơn còn có một cô gái tên là Lý.

”Xin chào Lý cô nương!”

Đạm Thai Ngạn Hoa cùng Đạm Thai Tình đồng thời cất tiếng. Là một người phụ nữ xinh đẹp nên thấy qua đối phương nàng có cảm giác tự tin hơn hẳn. Vì theo như nàng nghĩ thì nữ tử thân cận kia của Đẳng Thanh Sơn so ra còn kém hơn mình.

”Phó tiên sinh cũng tới để gặp Đẳng đại ca?”

Lý cười hỏi.

”Vâng, cũng vì có chuyện quan trọng, rất quan trọng!”

Phó Dao trình trọng nói.

”Oh.”

Thấy Phó Dao trình trọng như vậy Lý liền gật đầu.

”VẬY PHIÊN TIÊN SINH ĐỢI Ở ĐÂY MỘT CHÚT, TIỂU MUỘI ĐI THÔNG BÁO VỚI ĐẲNG ĐẠI CA.”

Nói rồi Lý liền hướng về phía nam của rừng cây đi. Thấy vậy đám người Đạm Thai gia tộc mới hiểu rõ một điều là Đẳng Thanh Sơn cũng không có ở trong nhà đá mà bế quan tu luyện ở chỗ khác.

Một lát sau.

Một thanh niên tóc tai bù xù tùy ý, trên mặt có chút râu ria cùng với Lý sóng vai đi đến. Từ đằng xa thanh niên này đã hấp dẫn sự chú ý của Đạm Thai gia tộc và Phó Dao. Một vài kẻ to nhỏ bàn luận, Đạm Thai Tình đôi mắt lại càng sáng ngời hồi hộp.

Trong truyền thuyết đỉnh cấp Võ Thánh.

Xuất hiện một người thần bí rất mạnh.

Tên của hắn gọi là Đẳng Thanh Sơn!

”Ha ha ha, Phó Dao, đã lâu rồi không gặp!”

Âm thanh sang sảng của Đẳng Thanh Sơn từ xa truyền đến kèm theo tiếng cười.

”Đã lâu rồi không gặp tiên sinh. Thật xấu hổ vì lần này ta đến chính là muốn mời tiên sinh hỗ trợ.”

Phó Dao đáp lễ rất khiêm tốn.

Nhìn thấy cảnh này những kẻ to nhỏ bàn tán khi nãy ngậm than lời đồn quả nhiên có căn cứ. Vì chỉ cần thấy Phó Dao cung kính giữ lễ như vậy cũng có thể đoán được thực lực của Đẳng Thanh Sơn thật kinh người.

”Các vị đây là...”

”À, Đạm Thai Tình cô nương. Lần đầu giá trước chúng ta đã gặp qua.

”Lần trước vốn muốn cùng tiên sinh trò chuyện vài câu, bất quá lần đó tiên sinh vội vã làm tôi không có cơ hội cùng tiên sinh đàm luận.”

Đạm Thai Tình mỉm cười, cảnh sắc xung quanh cũng tựa như vì nụ cười đó mà cũng sáng hẳn lên.

”Lần này cuối cùng cũng đã có thể cùng tiên sinh trò chuyện vài câu rồi. Được tiếp chuyện cùng đỉnh cấp Võ Thánh thực lấy làm tự hào!”

Đẳng Thanh Sơn mỉm cười.

Không thể phủ nhận một điều là cùng cô gái xinh đẹp này nói chuyện thật thoải mái và vui vẻ hơn nữa tựa như cô gái này hiểu biết cũng khá nhiều.

”Phó Dao, người cùng Đạm Thai gia tộc tới đây hẳn là cùng vì một việc?”

Đẳng Thanh Sơn phán đoán.

”Tiên sinh thật lợi hại!”

Phó Dao gật đầu nói:

”Không biết tiên sinh có nghe qua bên Đông Hoa vực xuất hiện mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết?”

”Khoáng mạch Hỏa Lưu Thiết?”

Đặng Thanh Sơn nghi hoặc. Hắn chưa bao giờ nghe qua loại khoáng này, ít nhất tại Cửu Châu đại lục cũng chưa thấy nghe nói đến.

”Chúng ta vào nhà rồi nói chuyện!”

Đặng Thanh Sơn cũng không dễ dàng xúc động nói. Đồng thời liếc qua đám người Đạm Thai gia tộc:

”Các vị hai người cùng vào cả đi!”

Đạm Thai Hoa Ngạn cũng Phó Dao nhìn nhau cười theo sau Đặng Thanh Sơn tiến vào trong.

Phòng tiếp khách là một phong rộng rãi trống trải, trên vách tường có những điều khắc, trên vài cây cột đá cũng xuất hiện phù điêu thần long, một chiếc bàn rộng đặt ở giữa phòng. Đặng Thanh Sơn, Phó Dao, Đạm Thai Hoa Ngạn và Đạm Thai Tình đều ngồi xuống.

”Phó Dao, trước hết cho ta biết Hỏa Lưu Thiết là cái gì? Ta thật sự không biết!”

Đặng Thanh Sơn nói.

Đạm Thai Tình nghe được vậy liếc mắt nhìn Đặng Thanh Sơn đánh giá: ”Quả thật không hổ với thành tựu Tiên thiên Võ thánh cường đại nhất, cũng là người có hi vọng nhất trở thành Chiến thần, quả nhiên là khác khổ. Có lẽ bình thường cũng chỉ chuyên tâm nghiên cứu tu luyện còn mấy việc vặt không quan tâm tới.”

Đặng Thanh Sơn cũng không biết rằng Đạm Thai Tình đang thầm khen mình.

Nếu một người như vậy, là một tiểu nhân vật thì dù nói rất đúng cũng sẽ bị người ta cười nhạo. Nhưng nếu là một đại nhân vật thì dù có nói sai những người khác cũng sẽ đem đen mà đổi thành trắng giùm.

”Hỏa Lưu Thiết là khoáng thạch vô cùng trân quý dùng để chế tạo chiến giáp và binh khí.”

Phó Dao bắt đầu giải thích.

”Nói về độ cứng so với Huyền Thiết còn cứng hơn rất nhiều lần. Chỉ cần một tảng mỏng Hỏa Lưu Thiết trên chiến giáp thì cho dù Tiên thiên Hư Đan Võ Thánh cũng khó có thể đánh xuyên. Hơn nữa nó lại rất nhẹ so với Huyền Thiết thì nhẹ hơn thật nhiều lần. Một bộ Hỏa Lưu Thiết áo giáp chỉ khoảng ba bốn mươi cân.”

Đặng Thanh Sơn nghe vậy không khỏi thất kinh.

”Áo giáp chỉ ba, bốn mươi cân? Ngay cả Tiên thiên Hư Đan đánh vào cũng không phá nổi?” Đặng Thanh Sơn trong lòng tràn ngập kích động. ”Nếu như Quy Nguyên Tông của ta dùng Bắc Hải Chi Linh tạo ra được hơn một vạn hậu Thiên đỉnh phong võ giả. Lại cho hơn một vạn Hậu thiên đỉnh phong võ giả này mặc áo giáp này, vậy ai có thể ngăn cản?”

”San bằng Thanh Hồ đảo cũng không phải là việc khó”

Đặng Thanh Sơn ngay lập tức nhìn ra ý nghĩa đặc thù của Hỏa Lưu Thiết chiến giáp, trong chiến đấu nó thực sự có tác dụng thật đáng sợ.

*Đại động tĩnh hương bột bột: có thể hiểu đại khái là động tĩnh lớn thay đổi cả đại lục. Còn ý chủ đạo thì mình chịu =.=’!

*Hiếm lạ: vừa hiếm vừa lạ. Ý nói vật quý hiếm, nhưng chưa được người ta biết đến.

*Quặng tàng: mỏ quặng trân quý. Ví dụ như: vàng, bạc, kim cương...

339. Chương 36: Nữ Võ Thánh

Nếu nói chỉ cần có một Hư Cảnh cường giả, một người lẻ loi muốn tranh bá, đó thuần túy chỉ là ăn tục nói phét.

Một tông phái dĩ nhiên cần có Hư Cảnh cường giả tọa trấn nhưng cũng cần phải có quân đội hùng mạnh mới có thể tung hoành thiên hạ. Năm đó Đông Bắc Vương "Hong Thiên" suất lĩnh tại mạn U Yến Thiết Kỳ chinh phục hơn một nửa Cửu Châu, cố nhiên là Đông Bắc Vương "Hong Thiên" thực lực bản thân lợi hại nhưng tại mạn U Yến Thiết Kỳ dưới trướng mới chính thức là thanh lợi kiếm để chinh phục thiên hạ.

"Ta nếu có được vũ lực như Đông Bắc Vương "Hong Thiên" - lại dùng "Bắc Hải chi linh" cùng "Hỏa lưu Thiết" tạo ra một vạn tiên thiên thiết kỵ. Đến lúc đó cho dù không cách nào hoàn toàn chinh phục Cửu Châu nhưng vì Quy Nguyên Tông ta mở mang ra một bờ cõi rộng lớn cũng là việc trong tầm tay. Để cho một mạch Nội gia quyền của ta có được một cơ nghiệp truyền thừa cũng hẳn là không khó." Đẳng Thanh Sơn nghĩ vậy không khỏi dâng lên một cỗ hùng tâm vạn trượng.

Đến tiên thiên Hư Đan cường giả cũng không thể phá vỡ nổi Hỏa Thiết Chiến giáp.

Thiết kỵ mặc chiến giáp như vậy dù có xưng là "Tiên thiên thiết kỵ" cũng tuyệt đối không ngoa, cho dù là hơn trăm Tiên Thiên cường giả cũng có thể bị một vạn thiết kỵ này sát tử.

Trong phòng, Phó Dao nói tiếp.

"Đoan Mộc đại lục ta trải qua từng ấy năm, Hỏa Lưu thiết phát hiện được đều là cực kỳ thưa thớt. Hơn nữa có đến chín thành đều bị Thiên Phong gia tộc độc chiếm, đây đương nhiên xem như là độc chiếm tuy vậy cũng đã không tích góp được nhiều lắm, chung qui là do tổng sản lượng quá ít."

"Nhưng hôm nay trong lãnh thổ Đông Hoa ở gần khu vực Hỏa Diễm lĩnh trong một đỉnh núi "Ngưu Đầu Sơn" có phát hiện một mỏ Hỏa Lưu khoáng. Đây chính là một cái mỏ Hỏa Lưu thiết trữ lượng lớn a."

Phó Dao cảm xúc có chút kích động.

"Lúc trước sơn thôn ở gần "Ngưu Đầu sơn" này chỉ tùy ý đào móc mà đã có thể đào được ước chừng hơn một ngàn cân hỏa Thiết. Cái này đủ để chú tạo ba mươi, bốn mươi bộ áo giáp, ấy là những thôn dân này mới chỉ đào một lưỡi cày nhỏ ở bên ngoài thôi."

Đẳng Thanh Sơn nghe không khỏi mừng thầm.

Bất kể như thế nào mạch quặng này chính mình phải nghĩ biện pháp chiếm một phần.

"Ha ha Đẳng tiên sinh."

Thai Hoa Ngạn bên cạnh cười nói:

"Quặng sắt này tầm quan trọng không cần phải nói nhiều, hiện giờ mỗi đại gia tộc trên Đông Hoa lãnh thổ đều muốn đoạt lấy mỏ khoáng này. Bất quá ước chừng tranh đoạt sẽ rất khốc liệt, ngoại trừ quân đội hiển nhiên còn cần đến tiên thiên Vũ Thánh ra mặt. Cho nên, Phó Dao tiên sinh cùng Thai gia chúng ta lần này đều là đến mời tiên sinh trợ giúp."

Đẳng Thanh Sơn kinh ngạc liếc mắt qua Phó Dao:

"Phó Dao người vì gia tộc nào cố gắng sức lực vậy?"

"Phó gia ta."

Phó Dao mở miệng nói.

"Phó gia?"

Đẳng Thanh Sơn kinh dị nhìn hắn một cái.

"Nếu không lần trước ta tiêu phí nhiều hoàng kim như vậy mua bộ Ngọc Thạch (đá trơn) kia về làm gì chứ?"

Phó Dao cười nói:

"Bất quá Phó gia của ta tại Đông Hoa lãnh thổ cũng chưa phải là đại gia tộc, cũng chỉ một, hai năm nay mới có chút thực lực mà thôi."

Thai Tình bên cạnh cười khẽ:

"Phó Dao tiên sinh cũng không cần quá khiêm tốn, có Lôi Dao Vũ Thánh tọa trấn Phó gia khẳng định cũng lớn mạnh nhanh thôi a."

Đại gia tộc trong thiên hạ có được tiên thiên Kim Đan Vũ Thánh cực kỳ thừa thớt. Lấy việc Phó gia có Phó Dao, hưng thịnh đích xác không phải việc khó.

Bỗng nhiên...

Đát. Đát. Đát.

Bên ngoài truyền đến tiếng chân thú. Thai Hoa Ngạn hướng bên ngoài nhìn thoáng qua sắc mặt không khỏi khẽ biến. Lập tức cười nói:

"Đằng tiên sinh, là Ngô gia a."

"Ngô gia?"

Đằng Thanh Sơn không khỏi quay đầu, vừa thấy liền biến sắc.

Đám người tới trong топ cầm đầu có một nữ nhân hiên ngang oai hùng mặc giáp nhẹ màu xanh, lưng đeo một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa.

Thanh Sơn nhìn xa xa nữ nhân này, luận khí chất nàng có một cỗ cảm giác thiết huyết lạnh khốc cùng với thê tử "Tiểu Miêu" của chính mình giống nhau, về phần dung mạo mặc dù không thể nói là hoàn toàn giống nhưng cũng có đến ba10y, tại?m phần tương tự.

Nhìn thấy nữ Vũ Thánh không khỏi khiến Đằng Thanh Sơn hô hấp thoáng có chút khấn trương.

Dù sao cũng cùng người yêu kiếp trước giống nhau đến vậy.

"Nàng chính là nữ Vũ Thánh? Nữ nhân cực mạnh trên Đoan Mộc đại lục?" Đằng Thanh Sơn nghĩ thầm. Khi cùng các trưởng lão của Húc Nhật Thương Thành nói chuyện phiếm, mấy vị trưởng lão cũng đã đề cập qua việc Lý cùng nữ Vũ Thánh dung mạo rất giống, đặc biệt là khí chất lại càng xem xem nhau.

"Nữ Vũ Thánh cũng đến a."

Phó Dao khẽ cười nói.

Nữ Vũ Thánh cùng một gã nam tử nho nhã đang mỉm cười đi tới, đến cửa phòng nam tử nho nhã nọ liền tươi cười nhìn Đằng Thanh Sơn:

"Đằng tiên sinh. Tại hạ Ngô gia gia chủ 'Ngô Bạch Vĩ'. Đây là thê tử 'Giang Nhạn'. Bái kiến tiên sinh."

"Ngô gia chủ. Người thật lợi hại nha."

Thai Hoa Ngạn bên cạnh cười nói:

"Người theo đuổi nữ Vũ Thánh rất nhiều. Không nghĩ tới sau cùng vẫn bị người dắc thủ a."

Nữ Vũ Thánh lạnh lùng nhìn thoáng qua Thai Hoa Ngạn, cũng giữ vẻ yên lặng.

"Ngô đại thúc cũng rất bền lòng nha, theo đuổi nữ Vũ Thánh tiền bối một hơi suốt hai mươi năm. Từ hai mươi tuổi mãi cho đến bây?n mười tuổi Ngô đại thúc suốt hai mươi năm ròng cũng không có cưới vợ. Năm trước các người thành thân vẫn bối không đi được nay tại nơi này xin chúc mừng hai vị."

Thai Tình nhẹ nhàng cười nói.

Ngô Bạch Vĩ nghe vậy cười nụ, hai mươi năm theo đuổi a. Hẳn rõ ràng cũng có sự bền bỉ đáng khâm phục.

"Cô gái Vũ Thánh này là vợ hán?" Đằng Thanh Sơn nhìn qua liền mở miệng nói:

"Hai vị. Ngồi xuống đi."

Lúc này quanh bàn ngồi sáu người. Đăng Thanh Sơn, Thai Hoa Ngạn, Thai Tình, Phó Dao, Ngô Bạch Vĩ cùng nữ Vũ Thánh "Giang Nhạn".

"Đăng đại ca..."

Lý từ phòng trong đi ra nhìn thấy nữ Vũ Thánh liền không khỏi sửng sốt.

Nữ Vũ Thánh nhìn thấy Lý cũng ngẩn ra.

Hai nữ nhân nhìn nhau.

"Đăng đại ca. Vị này hẳn là nữ Vũ Thánh."

Lý tươi cười đi đến bên cạnh Đăng Thanh Sơn bưng một khay trà đặt ở trên bàn sau đó an vị ở tại một bên hẳn cười nói:

"Ta đã nghe nói nữ Vũ Thánh bộ dáng cùng ta thực giống nhau. Hôm nay vừa thấy thật sự là không sai a."

"Thật là giống."

Nữ Vũ Thánh thanh âm thoáng có chút khàn khàn trầm thấp.

"Các vị."

Đăng Thanh Sơn ánh mắt như lợi kiếm quét qua mấy người ở đây.

"Mục đích các người đến đây ta đã biết. Mỏ quặng này gia tộc các người đều muốn cho nên tới đây mời ta đi giúp các người. Ta thực muốn biết vì cái gì ta phải đi giúp các người?"

Đăng Thanh Sơn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Nghe nói Đăng tiên sinh đối với Vũ Hoàngã—' Khai Sơn Tam Thập Lục Thức ã—9thạch điêu rất có hứng thú. Ngô gia ta liền chuẩn bị một bức, nếu như được tiên sinh hỗ trợ thì Thạch điêu này Ngô gia chúng ta sẽ để tiên sinh sử dụng mười năm thậm chí hai mươi năm."

Ngô Bạch Vĩ cười nhẹ nói.

"ã—' Khai Sơn Tam Thập Lục Thức ã—9thạch điêu?"

Đăng Thanh Sơn mắt sáng lên.

Chính mình từ Húc Nhật Thương thành kia có được sáu tấm thạch điêu trong đó liền nhau có bốn tấm sự lĩnh ngộ có độ khó cực cao. Đăng Thanh Sơn vốn cũng hy vọng có được một ít chiêu thức phía trước.

"Là bức thứ mấy vậy?"

Đăng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Thứ hai mươi bảy."

Ngô Bạch Vĩ cười nói.

Đăng Thanh Sơn nghe xong không khỏi trầm than trong lòng, chính mình ngay cả từ thức thứ mười bảy đến thức hai mươi bốn thức này đều đã lĩnh ngộ gian nan. Thức thứ hai mươi bảy kia có được cũng như không.

"Đăng tiên sinh."

Thai Tình cười dài nhìn Đăng Thanh Sơn, tiếng nói thanh thoát như chuông ngọc leng keng vang lên.

"Chúng ta Thai gia cũng đã vì tiên sinh chuẩn bị một bức—' Khai Sơn Tam Thập Lục Thức ã—9thạch điêu, nếu tiên sinh thật sự nguyện ý giúp, Thai gia ta liền để tiên dùng xem cả trăm năm cũng được."

"Nga?"

Đăng Thanh Sơn nhìn qua.

"Đoỉ? laỉ— thuỉ?c thuỉ? mảỉ?y vàỉ?y?"

Thai Tình cười nói:

”Thứ thứ năm.”

”Thứ thứ năm?” Đẳng Thanh Sơn trong lòng không khỏi nảy lên một trận kích động.

~ ‘ Khai Sơn Tam Thập Lục Thứ ~ 9 lấy hành thổ chi đạo làm tiền đề, nói cách khác ngay từ chiêu thức đầu đã ẩn chứa hành thổ chi đạo sau này dần dần dung nhập kim chi đạo. Dựa theo Đẳng Thanh Sơn phỏng đoán ”Thứ thứ năm” này hẳn là miêu tả hành thổ chi đạo có điểm tương đối cao thâm.

”Tiên sinh.”

Bên cạnh Phó Dao cười nói:

”Phó gia ta cũng đã vì tiên sinh chuẩn bị một bộ thạch điêu.”

”Người cũng có?”

Đẳng Thanh Sơn hơi giật mình.

Bỗng nhiên. Đẳng Thanh Sơn hiểu được, 36 bức thạch điêu này rất khó hư hao mà cho dù hư hao cũng sẽ tự động khôi phục. Mà trong thiên hạ đại gia tộc cũng đều có một vài tấm, mà gia tộc có dấu thạch điêu chỉ sợ cũng có không ít. Lần này đến mời chính mình cho dù không có thạch điêu cũng có thể bỏ ra giá lớn từ gia tộc khác mua về một bộ khắc đá.

”Phó Dao. Người Phó gia kia thạch điêu là thứ mấy?”

Đẳng Thanh Sơn cười nói.

”Thứ mười một.”

Phó Dao nói.

”Nga?” Đẳng Thanh Sơn cũng là một trận kinh hỉ. Hẳn từ Húc Nhật Thương Hành có được sáu bức thạch điêu trong đó vốn có ”Thứ thứ mười hai”, bởi vì thứ thứ mười hai khá thâm ảo nên Đẳng Thanh Sơn mặc dù lĩnh ngộ được một chút nhưng không cách nào nghiên cứu sâu hơn cho nên hẳn ngược lại là đang nghiên cứu các bức khác.

”Có cái này so với thứ thứ mười hai đơn giản một chút, lại liền nhau hẳn là đủ để cho ta ”Hành thổ chi đạo” cùng ”Kim hành đạo” tăng lên một đoạn. Nói không chừng đã có thể đạt tới Hư Cảnh. ” Đẳng Thanh Sơn mừng thầm. Thứ thứ mười hai này cùng với thứ thứ năm của Thai gia đối với mình tác dụng đều cũng rất lớn.

Đương nhiên. Ngộ gia nọ thứ thứ hai mươi bảy sẽ không cần thiết.

”Nếu tiên sinh đáp ứng hỗ trợ. Một khi Phó gia ta đạt được mốc khoáng này khi khai thác xong cũng đã nguyện ý chia cho sinh một thành (1/10).”

Phó Dao lại nói.

Nhất thời, thai gia bên cạnh và Ngô thị gia tộc hai phe đều cũng giật mình nhìn về phía Phó Dao.

Hỏa Lưu thiết quặng cũng chia ra một thành?

”Tiên sinh cũng không có gia tộc, đối với Hỏa Lưu thiết quặng sắt này cũng vô dụng.”

Ngô Bạch Vĩ cười nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn.

”Nếu tiên sinh cần Hỏa Lưu thiết này vậy một khi chúng ta Ngô gia có được cũng xin nguyện ý đem mốc khoáng khai thác được để ra hai thành cho tiên sinh.”

Đáng thương Ngô Bạch Vĩ đến giờ vẫn không biết.

Đẳng Thanh Sơn sớm ở trong lòng đã gạt hẳn ra.

”Ha ha. Không nghĩ tới mọi người tới nhanh như vậy.”

Một đạo tiếng cười sang sảng vang lên, một nhân ảnh rất nhanh đi tới.

”Nghiêm Bạch Thú?”

Ở đây Thai gia, Ngô gia và Phó gia ba phương đều cả kinh.

”Nghiêm Bạch Thú tham kiến Đằng tiên sinh.”

Hán tử hào sảng mặc áo da chồn màu trắng chấp tay cười nói:

”Ta Nghiêm gia. Tại Đông Hoa lãnh thổ phương Bắc. Mặc dù một mình ta ngày đêm chạy đi vẫn là so với bọn hần muộn. Bất quá Nghiêm gia ta mời tiên sinh trợ giúp lại là phi thường thành khẩn.”

”Thành khẩn như thế? naỉ—o?”

Đằng Thanh Sơn cười rộ lên, đối với hán tử hào sảng này không khỏi có hảo cảm.

Nghiêm Bạch thú thấy thế, trong lòng mừng thầm liền nói tiếp:

”Ta Nghiêm gia đã cùng một gia tộc khác thỏa thuận đem tổng cộng ba bức—‘Khai Sơn Tam Thập Lục Thức’—9thạch điêu làm lễ vật. Nếu tiên sinh nguyện ý giúp Nghiêm gia ta, ba bức thạch điêu này liền nguyện ý để tiên sinh sử dụng mấy chục năm.”

340. Chương 37: Chọn Ai?

Đằng Thanh Sơn nghe thấy vậy, nhân tình không khỏi sáng lên, Lý ở bên cạnh sắc mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Có lẽ nếu có ba bức thạch điêu này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì ba bức thạch điêu này tuyệt đối có thể trợ giúp mình đột phá chướng ngại cuối cùng này, bước vào cánh cửa Hư Cảnh. Thần sắc Đằng Thanh Sơn lộ ra khiến cho ba phương Ngô gia, Đạm Thai gia tộc, Phó gia trở nên lo lắng, Nghiêm Bạch Thú lại không khỏi mừng thầm.

’Tối Cường Vô Thánh’ Đằng Thanh Sơn thích điều ’Khai Sơn Tam Thập Lục Thức’ quả nhiên không phải là giả.

Đột nhiên...

Đông! Đông! Đông!

Mặt đất hơi chút chấn động, đám người trong phòng không khỏi quay đầu hướng ra ngoài nhìn, sắc mặt của Đạm Thai gia tộc, Ngô gia nhìn không được tốt lắm, hiển nhiên là lại có gia tộc đang chạy đến.

”Sao?”

Sắc mặt Phó Dao cũng lộ ra một tia vui mừng.

Đội ngũ kỵ binh kia cũng phi thường có quy củ, dừng lại tại địa phương Đạm Thai gia, Ngô gia đã dừng trước, sau đó hai gã thanh niên đầu lĩnh liền nhảy xuống khỏi chiến hồng, nhanh chóng chạy tới trước. Bọn họ hiển nhiên cũng thấy được trong phòng đang tụ tập một đám người, hai người khi chạy tới cửa liền cung kính hành lễ.

”Phó Vân Triển, Phó Vũ Phong, bái kiến Đằng tiên sinh.”

Hai gã thanh niên này khom người nói.

”Phó Vân Triển, Phó Vũ Phong?” Đằng Thanh Sơn trong lòng không khỏi nhất động. ”Cũng họ Phó?”

Giờ phút này Phó Dao ở bên cạnh bàn, cười ha hả nói:

”Tiên sinh, Phó Vân Triển chính là Gia chủ hiện tại của Phó gia chúng ta, còn Phó Vũ Phong này người xuất sắc của một thế hệ trẻ tuổi Phó gia. Lần này chạy đi ta chỉ sợ tiên sinh bị những gia tộc khác mời trước, cho nên mới một mình chạy đến trước. Bọn họ so với ta chậm hơn một chút.”

Kỳ thực trước sau cũng chỉ là thời gian uống một chén trà nhỏ thôi.

Nhưng mà.... lấy tốc độ của chiến thú thượng đẳng, uống một chén trà nhỏ thôi cũng là trăm dặm rồi.

”Ha ha, hiện tại có Ngô gia, Phó gia còn có Đạm Thai gia, mấy người đều ở đây, nhưng ta lại chỉ một mình mình, ha ha....”

Nghiêm Bạch Thú kia không khỏi cười cười.

”Mời Đẳng tiên sinh thì nhiều người cũng bằng vô dụng, chẳng qua trong số chúng ta ngồi đây cũng chỉ có Nghiêm huynh người chuẩn bị tốt nhất. Rất giàu có, ba bức thạch điêu.... chắc chắn, Nghiêm huynh, người thật là có bản lĩnh, bội phục bội phục.”

Nữ Vô Thánh Ngô Bạch Vĩ ngồi ở bên cạnh cười dài nói, nhưng một câu này của nàng, lại khiến cho hai gia tộc khác ở đây đều ầm ầm đối với Nghiêm Bạch Thú sinh ra địch ý.

Dù sao Nghiêm Bạch Thú vẫn còn một con bài lớn nhất cuối cùng chưa lật ra.

”Tất cả mọi người ngồi xuống đi.”

Đẳng Thanh Sơn cười nhẹ nói.

Giờ phút này ba người Phó gia, hai người Đạm Thai gia, hai người Ngô gia, một người Nghiêm gia, thêm cả Đẳng Thanh Sơn cùng Lý nữa, ước chừng mười người ngồi vây xung quanh bên cạnh bàn.

”Đẳng tiên sinh.”

Đạm Thai Tinh cười khanh khách nhìn Đẳng Thanh Sơn.

”Đạm Thai gia chúng ta đây thành tâm đến đây, tuy rằng vốn chỉ có một bộ thạch điêu này, chẳng qua những điều kiện khác... tiên sinh cứ việc nói ra, ta nghĩ Đạm Thai gia chúng ta có thể thỏa mãn được tiên sinh.”

Được một tuyệt thế mỹ nữ ôn nhu khuyên bảo như vậy, nếu là người bình thường sợ rằng đã ngốc ngốc mà sớm gật đầu rồi.

Đẳng Thanh Sơn còn chưa kịp trả lời.

”Xoạt...” một tiếng, tấm màn che cửa ở bên cạnh bị hất lên, Tiểu Bình run run đứng ở bên cạnh cửa, ánh mắt đảo qua ở trên bàn, rồi sau đó gắt gao nhìn chăm chăm một người trên bàn, nam tử kia tên gọi Phó Vũ Phong.

”Sao? Tiểu Bình, đến đây.”

Lý cười nói.

Ở trong lòng Lý, mấy người khách nhân này đều là người ngoài, Tiểu Bình mới là tỷ muội ở chung sớm chiều với nàng.

Tiểu Bình cũng gắt gao nhìn chăm chăm Phó Vũ Phong này, thanh niên tuần lã này bị nhìn chăm chăm cũng không hiểu làm sao, liền nghi hoặc nhìn lại Tiểu Bình, mà hai mắt Tiểu Bình dần đỏ lên.

”Tam ca!”

Tiểu Bình đột nhiên hô lên.

Vù!

Phó Vũ Phong kinh ngạc đứng lên, đồng thời nhìn chăm chăm Tiểu Bình, cận thận quan sát, sau đó do dự nói:

”Người, người... người là tiểu muội?”

Tiểu Bình nước mắt từ trên khuôn mặt chảy đầy xuống, nhỏ giọt trên mặt đất, cùng với một tiếng ”Tam ca.”, lập tức vọt tới chỗ Phó Vũ Phong kia, trực tiếp ôm lấy Phó Vũ Phong kia, ”ô ô” khóc âm lên.

”Sao lại thế này?” Tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy mơ hồ.

Đặng Thanh Sơn cùng Lý cũng giật mình nhìn một màn trước mắt này.

Phó Vũ Phong nhìn kỹ cô gái đang ôm chính mình, nhìn thấy khuôn mặt cô gái này... Khuôn mặt của cô gái trước mặt, ẩn ẩn cùng với khuôn mặt của thiếu nữ trong trí nhớ giống hệt nhau, Phó Vũ Phong đột ngột cuộn tay áo trái của Tiểu Bình lên, quả nhiên... tại trên cổ tay trái Tiểu Bình có một cái bớt rất nhạt.

"Tiểu muội, người thật sự là tiểu muội, Tam ca cuối cùng cũng tìm được người, cuối cùng cũng tìm được người, aaa."

Phó Vũ Phong cũng nhanh chóng ôm chặt lấy Tiểu Bình, nước mắt ào ào chảy xuống.

"Tam ca!"

"Tiểu muội!"

Thân huynh muội này thất lạc nhau đã lâu, giờ phút này tại trong phòng Đặng Thanh Sơn, có nhiều đại gia tộc có mặt, ôm lấy nhau khóc rống lên.

"Vân Triển, tiểu cô nương này cùng với Vũ Phong là...?"

Phó Dao kinh ngạc nói.

Phó Vân Triển ở bên cạnh thấp giọng nói:

"Tiểu cô nương này có lẽ cùng Vũ Phong giống nhau, là người sống sót của chi mạch Bắc Hưu của Phó gia chúng ta, chi mạch Bắc Hưu năm đó bị tàn sát thảm thiết, cơ hồ chết gần hết, một vài phụ nữ hoặc trẻ nhỏ đều bị bán đến kỹ viện hoặc bán đi làm nô lệ, nam nhân cơ hồ đều bị giết sạch, chúng ta cuối cùng cũng chỉ tìm được Vũ Phong này ở bên trong số ba người sống sót. Không nghĩ tới... còn có một người, không ngờ lại ở bên Đặng tiên sinh này."

Phó Dao giật mình gật đầu.

Phó gia là một cái gia tộc cổ lão đã có lịch sử cực kỳ lâu đời, chẳng qua gia tộc cổ lão này đã mấy lần bị tai kiếp mang tính đả kích, nên các tiền bối gia tộc vì phòng người cả gia tộc bị tiêu diệt nên đã đem chia làm mấy chi mạch, phân tán ra khắp nơi, như nếu nếu... dù có một cái chi mạch nào đó bị tận diệt, thì những chi mạch khác còn có thể tiếp tục truyền thừa xuống.

Mà các đại chi mạch đều đang âm thầm phụ giúp lẫn nhau.

Chi mạch Bắc Hưu bị công kích tàn sát nặng nề, những chi mạch khác khi mà biết được tin thì đã chậm, bọn họ cuối cùng chỉ tìm được vẹn vẹn có ba người sống sót, trong đó có Phó Vũ Phong kia.

"Tam ca, Tam ca."

Tiểu Bình ngẩng đầu lên nhìn Phó Vũ Phong, liền nói:

"Cha mẹ đâu, còn có đại ca, Nhị ca, bọn họ đâu? Còn có Liên tỷ tỷ các nàng..."

"Cũng đã chết rồi."

Phó Vũ Phong thấp giọng nói.

Tiểu Bình rùng mình, ngây ngốc đứng tại chỗ.

Thời điểm trước kia nàng còn nhỏ tuổi, sống trong bàn tay bảo bọc của gia tộc, hơn nữa nàng rất thông minh, rất nhiều ca ca tỷ tỷ trong gia tộc đều yêu thích tiểu muội muội này. Đến lúc tai nạn bùng nổ, đó là vào một đêm tối đen, Tiểu Bình cũng chỉ vẹn vẹn thấy được mấy tên hộ vệ trong tộc của mình đã chết, còn nàng bị bắt được, rồi sau đó bị bán làm nô lệ.

Nàng không biết... đêm hôm đó gia tộc của nàng rốt cuộc đã chết bao nhiêu người.

Tuy rằng biết có thể toàn bộ người của gia tộc đã chết hết, gia tộc cũng đã bị diệt vong, tộc nhân không biết còn người nào sống nữa không? Dù sao ít nhất nàng vẫn còn sống, trong lòng nàng, nàng vẫn đang còn sống, hơn nữa Tam ca cũng hiện ra trước mắt, nói không chừng những tộc nhân khác cũng vẫn sống.

"Đã chết hết?"

Trên mặt Tiểu Bình lộ ra vẻ thống khổ.

Đặng Thanh Sơn cùng Lý lúc này rốt cuộc cũng hiểu được cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, hiển nhiên Tiểu Bình đã tìm thấy được thân nhân của nàng... hơn nữa những thân nhân khác tựa hồ đều đã chết hết. Kỳ thực từ lúc mới mang Tiểu Bình theo, Đặng Thanh Sơn cùng Lý cũng đã có nhận ra rằng xuất thân của Tiểu Bình khẳng định không được bình thường.

”Các vị cũng ngồi ở đây chờ chốc lát.”

Đặng Thanh Sơn mở miệng nói.

Những nhân vật đại biểu cho các gia tộc ở đây đều cười đáp.

”Tiểu Bình, cả Tiểu huynh đệ này nữa, chúng ta vào bên trong nói chuyện.”

Đặng Thanh Sơn cùng Lý dẫn theo Tiểu Bình cùng với Phó Vũ Phong tiến vào trong một phòng ở bên cạnh.

Trong phòng.

Hai huynh muội Tiểu Bình cùng Phó Vũ Phong ở một bên, Tiểu Bình hỏi rất nhiều sự tình, còn Phó Vũ Phong ở một bên giải đáp đồng thời vuốt ve đầu muội muội một cách sủng ái.

Trong đại nạn năm đó... khiến cho Phó Vũ Phong kia thành thực hơn nhiều, hắn luôn cố gắng phấn đấu, nên hôm nay tại Phó gia mới có được địa vị cao như vậy.

Ở trong lòng hắn, cuộc đại nạn năm đó vẫn là ác mộng, là sự thống khổ.

Hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy tiểu muội muội đáng yêu kia, chứng kiến vết sẹo trên mặt muội muội, Phó Vũ Phong đoán rằng... tiểu muội muội chỉ sợ đã bị bán đi cực khổ. Tiểu công chúa luôn luôn được cưng chiều bao bọc năm đó, sau khi trở thành nô lệ rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu tra tấn? Chỉ tưởng tượng, Phó Vũ Phong đã cảm thấy đau lòng.

”Đại thúc.”

Tiểu Bình dừng lại, hướng nhìn về phía Đặng Thanh Sơn xin lỗi.

”Đại thúc để cho người được vui mừng.”

Đặng Thanh Sơn mỉm cười nói.

Lý cũng mỉm cười nhìn Tiểu Bình.

Tiểu Bình gật đầu nói:

”Đại thúc, Tiểu thư tỷ tỷ, có rất nhiều sự tình ta không dám nói thật với các người, kỳ thật tai nạn năm đó là ác mộng lớn nhất của đời ta, ta không dám nói thực ra chuyện đó. Hôm nay nói cho Tiểu thư tỷ tỷ cùng đại thúc, tên của ta gọi là Phó Vũ Bình, là người của Phó gia tại Bắc Hựu thành, Tiểu tỷ tỷ, Đại thúc, ta lừa dối các người, hi vọng các người đừng giận.”

Bắc Hựu thành, là một trong một trăm lẻ tám thành trì bình thường tại Doan Mộc đại lục.

”Phó Vũ Bình?”

Lý kéo Tiểu Bình qua chỗ mình, ôm vào trong lòng, ánh mắt có chút phiếm hồng, đầy vẻ yêu thương.

”Tỷ tỷ không tức giận, như thế nào lại tức giận chứ?”

Lý trong lòng đầy thương xót, nàng hiểu sự thống khổ khi biết chuyên gia tộc bị tàn sát là thế nào, mà Phó Vũ Bình cùng với nàng cũng khác nhau, Phó Vũ Bình lúc trước chỉ là một đứa trẻ con, đối với một đứa bé mà nói, kia tuyệt đối đúng là một cơn ác mộng.

Chỉ sợ ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ lại, chứ đừng nói đến chuyện hướng đến người khác kể lại.

Hơn nữa cả bị trải qua làm nô lệ buôn bán... phải chịu sự tra tấn thống khổ có thể tưởng tượng ra được. Lúc trước lần đầu tiên gặp Phó Vũ Bình, lúc đó Phó Vũ Bình đã chín tuổi mà thoạt nhìn lại giống như trẻ con mới sáu bảy tuổi, có thể tưởng tượng ra cuộc sống cực khổ đến mức nào.

”Hiện tại đã tốt rồi, Tiểu Bình, người đã tìm được Tam ca người rồi.”

Đặng Thanh Sơn ở một bên an ủi nói, rồi lại ra ngoài tiếp khách.

Ngô gia, Đạm Thai gia, Nghiêm gia cùng với Phó gia, bốn phương nhân mã này cũng đều lo lắng chờ đợi, mọi người trong tâm đều không yên.

”Phó Dao tiên sinh, Phó gia người vận khí thật đúng là không tồi, Phó gia người lại có một tiểu cô nương có thể đi theo Đặng tiên sinh.”

Đạm Thai Hoa Ngạn cười nói:

”Nói không chừng, Đặng tiên sinh sẽ bởi vì tiểu cô nương kia mà trợ giúp Phó gia người.”

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng toàn bộ những người khác đều không tán thành một điểm này.

Bởi vì bọn họ nhìn ra, Phó Vũ Bình vốn vẹn chỉ là một nha hoàn của Đặng Thanh Sơn mà thôi.

Vì một người hầu, sẽ ảnh hưởng đến đại sự lựa chọn mở quảng Hỏa Lưu Thiết bạc này sao?

”Xoạt...”

Rèm cửa được vén lên, Đặng Thanh Sơn, Lý cùng với Phó Vũ Phong, Phó Vũ Bình đều cùng đi ra.

”Mọi người ngồi xuống đi.”

Đặng Thanh Sơn ngồi xuống cười nói:

”Hôm nay ta rất cao hứng, Tiểu Bình đã tìm được thân ca ca của nàng. A, chúng ta hãy tiếp tục đi... Vừa rồi rời đi nên vẫn chưa kịp hỏi, Nghiêm Bạch Thụ, Nghiêm gia các người đã chuẩn bị ba khối thạch điêu, là ba thức thứ mấy vậy?”

Nghiêm Bạch Thụ lập tức hồi đáp:

”Thức thứ mười sáu, thức thứ hai mươi ba, thức thứ hai mươi bốn.”

”A?” Đặng Thanh Sơn nhướng mày một cái.

Tác dụng của thức thứ mười sáu đối với mình quả thực không nhỏ, nhưng mà bản thân mình đến hôm nay đã nghiên cứu từ thức thứ mười bảy đến thức hai mươi đã phải cố gắng hết sức rồi, chứ đừng nói đến thức thứ hai mươi ba, hai mươi bốn.

”Được.”

Đặng Thanh Sơn gật đầu, mở miệng nói:

”Ta đã có quyết định.”

Bốn đại gia tộc ở đây đều nhìn về phía Đặng Thanh Sơn, trong tâm cả đám đều trở nên nặng nề.

”Đặng tiên sinh, không hiểu người sẽ chọn gia tộc nào?”

Thanh âm rất dễ nghe của Đạm Thai Tình vang lên, đầy chờ mong nhìn về phía Đặng Thanh Sơn.

Đặng Thanh Sơn mỉm cười nói:

”Phó gia.”

341. Chương 38: Ngưu Đầu Sơn Ở Đông Hoa Vực

- Chúc mừng Phó huynh.

Ngô Bạch Vĩ vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, chấp tay chúc mừng.

- Đi thôi.

Thanh âm trầm thấp từ Nữ Vũ Thánh.

Hiển nhiên trong mối quan hệ vợ chồng, Nữ Vũ Thánh xem ra rất có trọng lượng.

Còn Đạm Đài Tình có vẻ u oán nhìn Đằng Thanh Sơn, tựa hồ nàng rất thất vọng.

...

Trong khoảnh khắc, Ngô Gia, Nghiêm gia, Đạm Đài gia, ba phương nhân mã đều ly khai. Mặc dù họ đều cảm thấy trong lòng không thoải mái, nhưng họ đều là người làm đại sự. Lúc vừa tới họ đã biết bất luận như thế nào, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ chọn giúp cho một nhà, nên họ đã có chuẩn bị tay không trở về rồi.

Trong phòng.

- Cám ơn tiên sinh. - Phó Dao cười hỉ hả.

Trên mặt Phó Vân Triễn, Phó Vân Phong đều tràn đầy vẻ tươi cười, có lẽ người trong thiên hạ cũng ít người hiểu rõ Đằng Thanh Sơn, nhưng Phó gia nhà y hiểu rất rõ... vì Phó Dao đã nói cho lãnh đạo của Phó gia là Đằng Thanh Sơn chỉ dùng một chiêu đã đánh bại y. Một chiêu đánh bại một Vũ Thánh cũng là tiên thiên kim đan, đây là thực lực gì?

- Đại thúc, cám ơn. - Phó Vũ Bình nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn cười vuốt tóc Tiểu Bình.

- Đại thúc chọn Phó gia không chỉ là vì cháu.

- Tiên sinh.

Phó Dao nói:

- Ngoại trừ chúng ta chuẩn bị một bản khắc đá, không biết tiên sinh còn muốn điều gì thì cứ việc nói ra. Phó gia chúng ta nhất định sẽ đem hết toàn lực mà làm.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía y, hắn cũng không che dấu suy nghĩ trong lòng:

- Phó Dao, tại hạ biết là nên nói thẳng ra, tại hạ cũng không dấu ông. Nếu là vàng bạc, tiền, châu báu hoặc linh dược gì đó tại hạ đều không quan tâm. Nhưng quặng Hỏa Lưu Thiết thì tại hạ cần mười vạn cân.

- Mười vạn cân? - Phó Dao hít mạnh một hơi.

- Sao? Không được à? - Đằng Thanh Sơn nhìn y.

Kỳ thật đối với Đằng Thanh Sơn thì càng nhiều quặng Hỏa Lưu Thiết càng tốt. Nhưng kế hoạch của Đằng Thanh Sơn là cưới con Lục Túc Dao về Cửu Châu. Lục Túc Dao mặc dù lợi hại, có thực lực và sức mạnh tương đương với Đằng Thanh Sơn, nhưng nếu bay một quãng đường dài, lưng cống mười vạn cân thì rất mất sức.

Mười vạn cân Hỏa Lưu Thiết, trong kế hoạch của Đằng Thanh Sơn có lẽ là trọng lượng vận chuyển cực hạn về tới Cửu Châu.

- Không phải là không được.

Phó Dao cười khổ:

- Tiên sinh, Phó gia chỉ quật khởi một hai năm nay, bây giờ chỉ chiếm cứ một thành nhỏ nên thực lực còn rất yếu. Cho dù tiên sinh trợ giúp, có thể chiếm được quặng Hỏa Lưu Thiết hay không cũng rất khó nói. Nếu có thể được thì chia cho tiên sinh hai ba thành cũng không phải là vấn đề gì lớn, nhưng...

- Hỏa Lưu Thiết dù sao cũng quá trân quý. Mấy ngàn năm trước khi phát hiện Hỏa Lưu Thiết cộng lại cũng chỉ hai ngàn cân, đúc được hơn mười cái áo giáp.

- Lần này mặc dù mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết lớn, nhưng dù sao vẫn chưa chính thức thăm dò, chưa chính thức khai thác, không ai biết được rõ ràng dưới đất Ngưu Đầu Sơn rốt cuộc có bao nhiêu Hỏa Lưu thiết. Cũng khó nói, tổng sản lượng cộng lại có đủ mười vạn cân không nữa.

Phó Dao giải thích.

Đằng Thanh Sơn xem ra đã hiểu, hắc gật đầu.

- Yên tâm, tại hạ sẽ không làm Phó gia khó xử.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói tiếp:

- Nếu số lượng Hỏa Lưu Thiết không nhiều lắm, tại hạ cũng chỉ đem đi ít thôi.

- Xin hỏi tiên sinh một câu, không biết tiên sinh cần Hỏa Lưu Thiết làm gì? - Phó đạo nghi hoặc hỏi.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Việc ấy thì ông bắt tất phải hỏi nhiều.

Phó Dao gật đầu không dám truy vấn nữa. Nhưng trong lòng y lại hiện lên nhiều ý nghĩ:

- Có khi nào sau lưng Đằng tiên sinh cũng có đại gia tộc? Hay là Đằng tiên sinh tích lũy bảo vật cho hậu nhân hử? Đúng vậy, Đằng tiên sinh còn trẻ như thế, thực lực đã như vậy rồi. Việc trở thành chiến thần là việc rất có thể! Một khi trở thành chiến thần, kiến tạo một đại gia tộc cũng không khó.

- Tiên sinh.

Phó Dao cười hỏi:

- Bây giờ thế cục ở Đông Hoa Vực rất hỗn loạn, chúng ta sẽ không ở lại đây, tiên sinh có cùng chúng ta đi không?

- Phó Dao.

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc hỏi lại:

- Tại hạ hỏi một câu, ông đường đường là một tiên thiên kim đan Vũ Thánh, sao lại để cho nhất mạch của Tiểu Bình rơi vào kết cục như vậy?

Một Vũ Thánh tiên thiên kim đan bảo vệ cho một gia tộc không phải là vấn đề khó khăn.

- Đúng! Phó Dao, sao ông để nhất mạch nhà Tiểu Bình bị thăm sát như vậy.

Lý Quân đứng bên cạnh nói có chút bất mãn. Phó Vũ Bình lẳng lặng nhìn Phó Dao.

Phó Dao giật mình ngơ ngác, rồi cười khổ:

- Đằng tiên sinh, các hạ hẳn là nghe nói một việc về tại hạ...

- Cái gì? - Đằng Thanh Sơn nhú mày.

- Vũ si.

Phó Dao trầm giọng nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

- Tại hạ biết Phó Dao là một vũ si. Lần đầu tiên gặp ông đã đuổi theo tại hạ, nửa đêm muốn tỷ thí với tại hạ.

- Ừm.

Phó Dao thở dài một tiếng.

- Lúc tại hạ còn trẻ, đã rời gia đình bắt đầu khổ luyện. Khi đó cả Phó gia đều tiềm phục, chưa dám phát lên chiếm được một thành nào, còn tại hạ lại an tâm võ đạo chuyên tâm tu luyện. Tại hạ biết một gia tộc hùng mạnh nhất định không thể thiếu một Vũ Thánh lợi hại có thể trấn thủ gia tộc.

- Tại hạ say sưa vào võ đạo, thường xuyên muốn đấu với người ta, dần dần có tên là vũ si.

Phó Dao thở dài:

- Khi tại hạ nghe nói nhánh Bắc Hưu của Phó gia bị diệt, lúc đó mới giật mình tỉnh ngộ. Từ đó tại hạ chuẩn bị cho gia tộc quật khởi, bất luận là việc lập quan hệ tốt với Húc Nhật Thương Hành, hay mua một bộ ngọc thạch đều là vì gia tộc. Bây giờ Phó gia chỉ chiếm được một thành nhỏ tên là Vũ Dương. Về phần mạch của Tiểu Bình, sau khi tại hạ biết thì đã muộn.

Phó Vũ Bình nghe thế mắt lại đầm nước mắt.

Thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa...

Nếu Phó Dao năm đó đi hỗ trợ, nhánh Bắc Hưu sẽ không bị thảm như vậy.

- Thôi đi.

Đặng Thanh Sơn lắc đầu thở dài.

- Như vậy đi, ông mang theo Tiểu Bình và môn đồ của tại hạ là Dương Đông và Đặng Thù đi trước nhé.

Phó Dao biết Đặng Thanh Sơn có yêu thú biết bay, tự nhiên không lo gì.

- Tốt lắm, chúng ta cáo từ trước.

Phó Dao chấp tay. Phó Vân Triển và Phó Vũ Phong bên cạnh hắn cũng chấp tay. Mặc dù nói hán tử Phó Vân Triển chính là gia chủ nhà họ Phó, nhưng rất rõ ràng... người nói chuyện và làm chủ đều là Phó Dao.

- Ngày mai, tại hạ sẽ tới Đông Hoa Vực. - Đặng Thanh Sơn dặn.

- Được. - Phó Dao gật đầu.

Lưng Cuồng Phong Ứng và Thanh Loan đều không rộng, nếu nhiều người quá thì căn bản không thể ngồi hết. Lần này đi Đông Hoa Thành chỉ sợ không phải một ngày hai ngày, Đặng Thanh Sơn muốn mang theo sáu bản khắc đá nữa. Do đó hắn một mình đã ngồi đầy cả Cuồng Phong Ứng, còn Thanh Loan để cho Lý Quân ngồi. Môn đồ của mình Đặng Thù và Dương Đông căn bản không có chỗ ngồi.

- Tiên sinh, lúc các hạ đi cứ tiến về phía Ngưu Đầu Sơn phía nam Hỏa Diễm Lĩnh, các hạ tìm chung quanh Ngưu Đầu Sơn là có thể phát hiện ra một vài quân doanh. Quân doanh có quân kỳ có ghi chữ “Phó” chính là của Phó gia của tại hạ. Các hạ đi vào đó là được.

Phó Dao nói.

Đặng Thanh Sơn gật đầu.

...

Cùng ngày, Đặng Thù, Dương Đông, Phó Vũ Bình ba người theo đội kỵ binh của Phó Dao nhanh chóng ly khai.

Mặc dù cùng một ngày, ngoại trừ bốn đại gia tộc ra còn có các gia tộc khác tới, nhưng Đặng Thanh Sơn đã hứa với Phó gia sẽ không đáp ứng những người khác nữa.

Đợi đến buổi sáng ngày hôm sau, Đặng Thanh Sơn vác rương sắt, lưng đeo Hắc Viêm Côn ngồi trên lưng Cuồng Phong Ứng, còn Lý Quân ngồi trên lưng Thanh Loan, hai người cùng ly khai Thần Phủ Sơn.

...

Giữa trưa.

Hai con yêu thú Cuồng Phong Ứng và Thanh Loan đã bay liệng trên trời quanh Ngưu Đầu Sơn. Đặng Thanh Sơn và Lý Quân nhìn xuống phía dưới.

- Phương viên trăm dặm bốn phía Ngưu Đầu Sơn có nhiều quân đội như vậy à?

Đặng Thanh Sơn cảm khái

- Đẳng đại ca, Phó gia ở bên kia? - Lý Quân chỉ xuống phía dưới

- Ở kia!

Đẳng Thanh Sơn nhìn xuống một quân doanh ở một khoảng trống phía nam Ngưu Đầu Sơn. Với thị lực của hắn, cho dù trên trời cao cũng có thể thấy rõ ràng chữ “Phó” trên quân kỳ

- Nhỏ thế thôi à? - Lý Quân giật mình kêu.

Từ trên cao nhìn xuống rất dễ dàng phát hiện ra kích cỡ của quân doanh. Quân doanh của Phó gia hiển nhiên chiếm diện tích nhỏ hơn những gia tộc khác rất nhiều.

- Xuống dưới đi.

Lúc này Cuồng Phong Ứng và Thanh Loan cùng đáp xuống.

...

Cuồng Phong Ứng và Thanh Loan đậu ngoài quân doanh một dặm, sau đó Cuồng Phong Ứng và Thanh Loan nghe theo Đẳng Thanh Sơn an bài, tự do chơi ở Ngưu Đầu Sơn. Còn Đẳng Thanh Sơn và Lý Quân cùng nhau đi tới quân doanh.

Cửa quân doanh.

- Nhị sư bá, Đẳng tiên sinh bao giờ thì tới?

Phó Vân Triển nhìn về phía Phó Dao bên cạnh.

Hai người hôm nay sớm đã ở cửa quân doanh chờ Đẳng Thanh Sơn.

- Đừng nóng, tiên sinh nói hôm nay tới, nhất định là hôm nay sẽ tới.

Phó Dao thật ra rất thận trọng. Phía sau hai người họ còn có hai đại môn đồ của Đẳng Thanh Sơn, Đẳng Thú và Dương Đông. Phó Vũ Bình cũng đi theo một bên, tất cả mọi người đều trông mong. Đám lính canh gác cửa quân doanh rất nghi hoặc... gia chủ của họ đứng ở cửa quân doanh rốt cuộc đợi ai nhỉ?

Đột nhiên...

Phía trước xuất hiện thân ảnh của một đôi nam nữ. Nam tử cao lớn đeo một cái rương sắt rất lớn trông có vẻ rất nhẹ nhàng.

Gió thổi làm bụi mù lên, bóng người có vẻ mơ hồ.

- Là Đẳng tiên sinh.

Phó Dao nhãn tình sáng lên.

- Vân Triển, đi.

Những quân sĩ canh gác kinh ngạc nhìn cảnh này. Gia chủ nhà họ Phó lại cung kính hành lễ về phía nam tử xa lạ đang đi tới.

...

Bên trong quân doanh đại trướng rộng mở, bên trong trướng đã chuẩn bị giường chiếu mềm mại ấm áp rất xa xỉ. Cũng chuẩn bị bàn ghế hoa lệ tinh xảo do thợ khéo chế tạo.

- Tiên sinh, mấy ngày nay người cứ tạm thời ở chỗ này, đại trướng của Tiểu Quân cô nương cách một bức vách gần đây. - Phó Dao cười nói.

Đẳng Thanh Sơn vác rương sắt đi vào, nhìn một lượt rồi gật đầu:

- Không tệ, quả là rất chu đáo.

Phó Dao không khỏi nở nụ cười.

- Phó Dao, lúc trước tại hạ nghe ông nói còn tưởng rằng ông khiêm tốn. Hôm nay nhìn từ không trung xuống... Chắc chắn, quân doanh Phó gia các ông thật đúng là nhỏ nhất.

Đặng Thanh Sơn cười nhìn về phía y khiến Phó Dao không khỏi giật mình:

- Tiên sinh, lần này tới tranh cướp Hỏa Lưu Thiết quặng, ngoại trừ Phó gia chúng ta ra còn có những gia tộc khác đều là chiếm cứ những chủ thành. Còn Phó gia chúng ta chỉ chiếm cứ một thành nhỏ.

Trong thiên hạ tổng cộng có ba mươi sáu chủ thành, một trăm linh tám thành nhỏ.

Chiếm cứ thành trì như thế nào? Chiếm cứ bao nhiêu thành trì cũng phản ánh thực lực một gia tộc.

- Do đó chúng ta mới phải mời tiên sinh.

Phó Dao cười nói lấy lòng:

- À! Tiên sinh, đây là một bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức mà lúc trước tại hạ đã nói.

Phó Dao chỉ về phía một vật thuẫn dài đang đặt trên giường, được bao chặt lại.

- Hả?

Đặng Thanh Sơn nhân tình sáng lên, nhìn về phía đó.

342. Chương 39: Khiêu Chiến

Vù!

Mảnh vải rơi xuống một bên, lộ ra một khối thạch điêu giống như ngọc bích màu xanh lục tạo hình mà thành. Trên bức điêu khắc phủ pháp, không quân là bên trái hay phía bên phải ‘Đạo’ tự, đều có thể khiến cho Đặng Thanh Sơn cảm thấy như có một thanh búa lớn bổ tới trước mắt. Cổ khí thể bức người kia có thể rõ ràng cảm giác được.

”Quả thật là thức thứ mười một!” Đặng Thanh Sơn trong lòng mừng thầm.

Căn cứ trên hiểu biết về ‘Khai Sơn Tam Thập Lục Thức’, Đặng Thanh Sơn phán định, trong ba mươi sáu thức, chia làm mười hai thức đầu, mười hai thức giữa, mười hai thức sau, và càng lúc càng thâm ảo. Mà từ Vân Mộng Cổ thành Mục gia, Đặng Thanh Sơn có được sáu bức thạch điêu, trong đó thực sự có ‘thức thứ mười hai’.

- Đây là thức thứ mười một, hơn nữa còn có thức thứ mười hai kia, vừa vặn là hai thức cuối cùng trong mười hai thức đầu, ẩn chứa ‘Thổ Hành Chi Đạo’ cùng ‘Kim Hành Chi Đạo’ cũng là bộ phận cao thâm nhất.

- Một khi ta nghiên cứu thấu triệt, hoàn toàn có thể sáng chế quyền thứ chín trong ‘Thổ Hành Chi Quyền’, bước vào Hư Cảnh.

Đặng Thanh Sơn nhìn thức thứ mười một này như có được chí bảo trong tay!

Thạch điêu không phải là càng thâm ảo càng tốt, mà thích hợp với chính bản thân mình mới là tốt nhất.

- Phó Dao.

Đặng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại.

- Hiện tại thế cục như thế nào?

- Tin tức mới nhất trong hai ngày nay, chỉ có các gia tộc chung quanh Ngưu Đầu Sơn mới có thể bằng tốc độ nhanh nhất điều quân đội đến đây.

Phó Dao đạm cười nói:

- Còn có không ít quân đội của các gia tộc khác đang trên đường tới. Ta phỏng chừng, đợi đến cuối ngày, quân đội khắp nơi mới có thể tụ tập.

- Hơn nữa, hôm nay các đại gia tộc đều đã đến. Hỏa Lưu Thiết quặng mở làm cho người ta thêm đỏ mắt, chẳng qua Đông Hoa Vực chúng ta cũng không có một gia tộc nào có thể độc chiếm được. Một khi có một gia tộc nào đó chiếm trước Hỏa Lưu Thiết quặng mở, tuyệt đối sẽ bị những gia tộc khác liên hợp công kích.

- Cho nên, Phó gia chúng ta nghĩ rằng, biện pháp tốt nhất chính là yên lặng chờ xem tình hình như thế nào, sau sẽ đục nước béo cò.

Phó Dao cười.

- Nói không chừng, Phó gia chúng ta có thể chiếm được lợi ích lớn.

Phó Dao cũng rất tự tin.

Chính hắn cũng là tiên thiên Kim Đan Vô Thánh, mà hắn lại biết rõ thực lực của Đằng Thanh Sơn... Đằng Thanh Sơn tuy nói là tiên thiên Kim Đan Vô Thánh, nhưng trong suy nghĩ của Phó Dao, một mình Đằng Thanh Sơn đủ để chiến đấu được với bảy tám tiên thiên Kim Đan Vô Thánh! Đằng Thanh Sơn hiện chính là con bài trọng yếu cuối cùng của Phó gia bọn hắn.

- Hiện tại đã không còn việc gì, Phó Dao... Từ đêm nay trở đi, ta bế quan tĩnh tu, nếu không có sự tình quan trọng, đừng tới quấy rầy ta.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Được.

Phó Dao sau khi đáp ứng, đồng thời trong lòng than thở, không hổ là siêu cấp cường giả, tại trong quân doanh cũng không ngừng khắc khổ tu luyện.

...

Bên trong một lều lớn tại quân doanh của quân đội Nghiêm gia.

Trong trường, sáu người chia làm hai bên ngồi xuống đối diện nhau. Một trong ba người bên trái chính là Nghiêm Bạch Thú, cầm đầu Nghiêm gia cao tầng, mà phía bên phải một loạt ba người, còn lại là Hạ Hầu An cầm đầu họ Hạ Hầu gia tộc cao tầng. Giờ phút này, nhân viên cao tầng của hai đại gia tộc cũng đang nghị luận.

- Nghiêm lão ca, không phải chỉ là một Đằng Thanh Sơn được Phó gia mời về thôi sao? Không mời được hắn thì đã sao, người không cần lo lắng. Ngay lúc đầu ta đã nói, dùng ba bức thạch điêu để mời một người, hắn không đủ tư cách!

Trong đám người của Hạ Hầu gia tộc, vị hán tử râu rậm ngồi ở vị thứ hai cười nhạo nói:

- Đằng Thanh Sơn này, không biết từ địa phương nào nổi lên? Xuất đạo tới nay, trong thiên hạ đồn đãi hắn từng đánh thắng Phó Dao, rồi sau đó, xông vào Đồng phủ bắt Đồng Triết Tử. Vên vẹn chỉ có hai chiến tích này thôi.

- Bắt Đồng Triết Tử, là có thể chứng minh thực lực Đằng Thanh Sơn. Nhưng hắn cũng chỉ là một cước đá bay tiên thiên Thực Đan Vô Thánh thôi. Tiên Thiên Kim Đan cường giả phần lớn đều có thể làm được. Một trận chiến như vậy, chỉ có thể khẳng định hắn là tiên thiên Kim Đan Vô Thánh.

- Mọi người kính hải người tên Đằng Thanh Sơn này, không phải chỉ bởi vì Phó Dao gọi Đằng Thanh Sơn là "Tiên sinh" sao? Đâu có nghĩa Đằng Thanh Sơn là nhân vật đỉnh cao trong tầng thứ tiên thiên Kim Đan Vô Thánh.

- Hơn nữa hắn cùng Phó Dao đánh một trận, có ai chứng kiến? Không ai chứng kiến!

Hán tử râu rậm cười lạnh hai tiếng.

- Không ai chứng kiến, vậy ai biết, thực lực của Đằng Thanh Sơn này như thế nào? Nói không chừng... Đằng Thanh Sơn này có ân oán với Phó Dao, Phó Dao mới tôn kính như thế. Ngoại trừ Phó Dao, hắn đã đánh bại được ai trong các tiên thiên Kim Đan Vô Thánh nữa không?

- Nữ Vô Thánh? Bắc Hàn Vực Thiết Kiếm Vô Thánh? Nam Sơn Vực Huyết Phủ Vô Thánh? Hay vị Tây Thang Vực Tội Cường Húc Nhật Vô Thánh kia?

- Hừ, hắn một người cũng chưa từng đánh bại! Mọi người làm gì đưa hắn lên cao như vậy.

Hán tử râu rậm của Hạ Hầu gia tộc rất tùy ý nói.

Trận chiến Đằng Thanh Sơn cùng Húc Nhật Võ Thánh Mục Vọng, đồng dạng không mấy người biết.

- Tam Đệ.

Ngồi ở vị trí đầu bên phía Hạ Hầu gia tộc, nam tử độc nhãn lạnh lùng trịnh trọng nói:

- Thiết nghĩ không thể xem thường tên Đằng Thanh Sơn kia, không quản như thế nào, trải qua xác định của chúng ta, bên trong Sát Thủ Đường, người được xưng là ‘Tối Cường Võ Thánh’, mười thành thì có tám chín phần chính là Đằng Thanh Sơn. Có thể được Sát Thủ Đường xưng là Tối Cường Võ Thánh, sao lại có thể khinh thường?

- Đại ca, người nói lời này không đúng rồi.

Hán tử râu rậm lập tức trừng mắt nói:

- Đầu tiên, Tối Cường Võ Thánh không chắc chắn là Đằng Thanh Sơn. Chỉ là do chúng ta phỏng đoán, dù sao Sát Thủ Đường cũng không công khai thân phận sát thủ. Thứ hai, thực lực mạnh hay yếu, không phải căn cứ lời đồn đãi do thiên hạ thổi phồng, mà là thực lực đánh ra!

- Để nhận biết mạnh hay yếu, cần nhờ vào nắm tay, dựa vào chiến tích để chứng minh.

Hán tử râu rậm cười nhạo nói:

- Nghe những lời đồn bậy, thì như thế nào?

- Thực lực Đằng Thanh Sơn như thế nào, hiện còn không biết, mọi người không cần nâng cao sĩ khí người khác, diệt uy phong của chính mình.

Ngân phát lão giả (lão già tóc bạc) ngồi ở vị thứ ba bên phía Nghiêm gia cười nói:

- Hơn nữa, lần này Thiết Kiếm Võ Thánh cũng ở bên phía chúng ta. Thiết Kiếm Võ Thánh là đệ nhất Võ Thánh tại Bắc Hàn Vực. Có Thiết Kiếm Võ Thánh ở đây, còn sợ gì Đằng Thanh Sơn?

- Ân.

- Đúng, Thiết Kiếm Võ Thánh đánh bại Phó Dao không khó. Thiết Kiếm Võ Thánh so với Đằng Thanh Sơn, cho dù Đằng Thanh Sơn có lợi hại thế nào đi nữa, phỏng chừng cũng không khác biệt mấy.

- Đằng Thanh Sơn này, dù sao chưa bao giờ đánh bại nữ Võ Thánh, Thiết Kiếm Võ Thánh trong bốn người bọn họ. Đằng Thanh Sơn kia phỏng chừng thực lực nhiều nhất là cùng Thiết Kiếm Võ Thánh bọn họ không sai biệt lắm, mới được xưng Tối Cường Võ Thánh.

Tại đây, Nghiêm gia cùng Hạ Hầu gia sáu người cũng đàm luận. Hôm nay trong bốn khu vực trên Đao Mộc đại lục này, Đông Hoa Vực nữ Võ Thánh, Tây Thang Vực Húc Nhật Võ Thánh, Nam Sơn Vực Huyết Phủ Võ Thánh, Bắc Hàn Vực Thiết Kiếm Võ Thánh. Tứ đại Võ Thánh, xem như đệ nhất Võ Thánh đại diện cho tứ đại khu vực, chẳng qua... Trong bốn người này, lại lấy Húc Nhật Võ Thánh là Tối Cường. Cho nên Húc Nhật Võ Thánh được xưng là thiên hạ đệ nhất Võ Thánh.

- Thiết Kiếm Võ Thánh khi nào thì đến?

Nghiêm Bạch Thú mở miệng nói.

- Theo lý thuyết, trong hai ngày này, có thể là sớm hoặc muộn hơn một chút. Cường giả bậc này, cũng không ngoan ngoãn nghe ta sai khiến.

Hạ Hầu gia gia chủ lạnh nhạt nói, đột nhiên, hắn quay đầu, cùng nam tử độc nhãn nhìn về phía cửa của lầu lớn.

Trong trường, sáu người cũng an tĩnh lại.

- Bẩm gia chủ, Thiết Kiếm Võ Thánh đến.

Thanh âm từ phía bên ngoài truyền đến.

- Ha ha, mới nói đã đến rồi.

Nghiêm Bạch Thú nở nụ cười.

- Các vị, cùng ta đi nghênh đón Thiết Kiếm Võ Thánh chứ.

...

Không bao lâu, một đám sáu người Nghiêm Bạch Thú cùng một vị trung niên nhân lạnh lùng, hai bên tóc mai đã có sợi bạc, đi vào bên trong lều lớn. Vị nam tử trung niên lạnh lùng này mặc một thân áo da dày màu bạc, sau lưng đeo một thanh thiết kiếm to lớn, cả thân kiếm toàn một màu đen. Mà cặp mắt của ông ta càng thêm lợi hại, sắc bén như kiếm.

Người này chính là nhân vật chói sáng nhất trong Thiên Phong gia tộc hiện nay.

Thiên Phong Chiến Thần cực kỳ coi trọng đệ tử đời sau. Húc Nhật thương thành Mục gia cùng Thiên Phong gia tộc, hai đại gia tộc lớn mạnh như vậy đương nhiên cũng vô cùng coi trọng cường giả thiên tài trong gia tộc. Tại Mục gia, Vân Mộng Chiến Thần rất coi trọng đại trưởng lão "Mục Vọng", hy vọng Mục Vọng có thể đột phá đạt đến Hư Cảnh trở thành Chiến Thần.

Như vậy... Húc Nhật thương thành có thể lại huy hoàng thêm ba đến bốn trăm năm nữa, không cần cúi đầu rút cổ làm việc.

Thiên Phong gia tộc cũng đồng dạng như vậy, bọn họ ký thác toàn bộ niềm tin vào Thiết Kiếm Võ Thánh, hy vọng hắn có thể đạt tới Hư Cảnh. Mà Thiết Kiếm Võ Thánh quả thật cũng rất mạnh, ngoại trừ hơn mười năm trước thua ở trên tay Húc Nhật Võ Thánh Mục Vọng.

Ngoài ra, chưa từng có kẻ nào có thể đánh bại được hắn. Hơn nữa mười mấy năm khổ tu, lấy thiên phú của hắn... Sớm đã có tiến bộ vượt bậc.

Thiết Kiếm Võ Thánh một mực mong muốn có thể cùng Húc Nhật Võ Thánh đánh lại một trận nữa, để xem ai mạnh hơn ai! Nhưng mà Húc Nhật Võ Thánh rất ít khi ra khỏi Vân Mộng Cổ thành, căn bản rất khó có cơ hội.

- Các vị, ngồi đi.

Thiết Kiếm Võ Thánh ngồi ở ghế chủ tọa trung ương.

Nghiêm gia gia tộc cùng Hạ Hầu gia tộc còn lại là giống như cũ, chia làm hai bên ngồi xuống.

- Lần này Hỏa Lưu Thiết quặng mỏ hiện thế, tầm quan trọng không cần nói nhiều. Nhiều năm qua như vậy, Hỏa Lưu Thiết cơ hồ phần lớn đều nằm trong tay Thiên Phong gia tộc chúng ta. Nhưng mà, Hỏa Lưu Thiết quặng mỏ này, Thiên Phong gia tộc còn cần nhiều hơn nữa. Do vậy, Thiên Phong gia tộc sẽ toàn lực giúp đỡ hai gia tộc các người đoạt được Hỏa Lưu Thiết quặng mỏ. Cho nên, sau khi chiếm được quặng mỏ, sẽ phân chia... Hai gia tộc các người cũng là hao phí đại khí lực, còn quặng mỏ lại phi thường lớn. Thiên Phong gia tộc chúng ta sẽ lấy sáu thành, hai gia tộc các người mỗi nhà lấy hai thành. Hai thành Hỏa Lưu Thiết quặng mỏ, đủ để cho hai gia tộc các người trở nên lớn mạnh hơn nhiều. Hai gia tộc các người không có ý kiến gì chứ?

Thiết Kiếm Võ Thánh ánh mắt như lợi kiếm đảo quanh qua sáu người phía dưới.

Để cho hai gia tộc phân biệt đứng ra tranh giành, nhưng Thiên Phong gia tộc lại chiếm đến sáu thành, cường thế có thể tưởng tượng.

Đương nhiên không ai có ý kiến. Nghiêm Bạch Thú nhú mày mà nói:

- Chúng ta Nghiêm gia cùng Hạ Hầu gia quân đội liên thủ, tự nhiên có tư cách đoạt được Hỏa Lưu Thiết quặng mỏ. Nhưng chúng ta đang lo lắng là... Tiên thiên Kim Đan Võ Thánh, đặc biệt do Phó gia mời đến người tên là 'Đằng Thanh Sơn' kia; Đằng Thanh Sơn này quá mức thần bí, không ai biết nguồn gốc của hắn, hơn nữa trong Sát Thủ Đường cũng có một danh hiệu Võ Thánh là "Tối Cường Võ Thánh", chúng ta nghĩ chính là Đằng Thanh Sơn này.

- Điểm ấy đơn giản.

Thiết Kiếm Võ Thánh phân phó nói:

- Nghiêm Bạch Thú, lệnh cho người của người đưa một phong thiếp đi đến Phó gia, nói rằng, ta muốn cùng với Đẳng Thanh Sơn luận bàn tỷ thí một phen. Thời gian địa điểm là sáng sớm ngày mai, tại Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc trong Ngưu Đầu Sơn.

Khiêu chiến?

Ở đây mọi người đều kinh hãi.

- Tiên sinh muốn khiêu chiến, chuyện này nhưng...

Hạ Hầu gia chủ liền nói.

- Ta đi chuyện này, một là muốn cùng cường giả như hãn luận bàn tỷ thí, hai là cũng muốn tìm hiểu nguồn gốc của hãn. Biết rõ thực lực của hãn, chúng ta mới có thể định ra sách lược tốt nhất. Nếu thực lực của hãn bình thường, hoàn toàn là tin đồn nhảm, ra vẻ thần bí để thiên hạ thổi phồng lên, đến lúc đó tranh giành Hỏa Lưu Thiết quặng mỏ tự không cần để ý đến hãn.

Thiết Kiếm Vô Thánh lạnh nhạt nói.

Cửa chính trước quân doanh Phó gia.

Đồng! Đồng! Đồng!

Tiếng chân chiến thú chấn động mặt đất, hơn mười con đà thú chạy nhanh mà đến, cầm đầu là một người cưỡi một con chiến hồng một sừng.

"Ngao ngô". Cả đám cùng kéo động dây cương, chiến cuồng, đà thú cũng lập tức ngừng lại.

Thương thương thương!

Các quân sĩ bảo vệ bên phía Phó gia, đồng loạt cầm trong tay trường thương giống nhau, mũi của trường thương san sát, phản xạ hàn quang lạnh lẽo, chỉ về hướng một đám kỵ sĩ phía xa này.

- Người tới là ai?

Thủ vệ cầm đầu đội quân sĩ quát to.

Người cưỡi trên chiến cuồng kỵ sĩ, tại phía trên lưng chiến cuồng cao giọng nói:

- Phụng lệnh Thiết Kiếm Vô Thánh, chúng ta tới đưa chiến thư, mời Vô Thánh Đẳng tiên sinh sáng sớm ngày mai, đến Hỏa Giám Thiết Hạp Cốc trong Ngưu Đầu Sơn tỷ thí.

Thanh âm cuộn cuộn, giống như tiếng sấm quanh quẩn tại trong quân doanh, âm thanh lớn khiến ngàn vạn người đều nghe được.

- Không tiến.

Đám kỵ sĩ đem khiêu chiến thư cho các quân sĩ bảo vệ, sau đó dẫn dắt các kỵ sĩ dưới trướng gào thét mà đi.

Cả quân doanh Phó gia đều nghị luận. Phó Dao lần đầu tiên từ trước đến nay đến trước lều lớn Đẳng Thanh Sơn.

- Tiên sinh, tiên sinh.

Phó Dao mở cửa lều lớn.

Đẳng Thanh Sơn đang trong lều lớn luyện quyền.

- Chuyện gì?

Đẳng Thanh Sơn lạnh nhạt nói:

- Ta nói rồi. Không có chuyện trọng đại, không cần đến quấy rầy ta.

- Chuyện Thiết Kiếm Vô Thánh đến khiêu chiến, tiên sinh có nghe chứ?

Phó Dao lập tức hỏi. Trong đầu Phó Dao xem ra, đây chính là đại sự vô cùng lớn.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Lúc trước chưa đột phá, mới đang là cương kinh trung kỳ, lực lượng đánh ra là một trăm hai mươi vạn cân phối hợp với Ngũ Hành Thương pháp có thể đánh bại Húc Nhật Võ Thánh. Hiện đã đạt tới cương kinh hậu kỳ, Đằng Thanh Sơn lập tức đều có thể đánh bại Lục Túc Dao Trì!

Một tên Thiết Kiếm Võ Thánh?

Có thể tính là gì.

- Có nghe được, sáng mai, ta sẽ đi đến Ngưu Đầu Sơn, đem cái tên Thiết Kiếm Võ Thánh kia đánh bay là được.

Đằng Thanh Sơn đậm mặt nói:

- Tốt lắm, giờ người đi ra ngoài đi.

343. Chương 40: Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc

Trong căn lều lớn của Thiết Kiếm vũ thánh.

Thiết kiếm Võ Thánh đang khoanh chân ngồi trên một tấm thảm đỏ mềm mại, hai tay của hắn cũng đặt trên một thanh thiết kiếm to lớn, từ từ nhắm mắt ngưng thần.

"Vừa rồi Thiết Kiếm Võ Thánh khiêu chiến, người nói vị Đằng Thanh Sơn kia dám tiếp chiến chứ?"

"Ai mà biết được, nói không chừng vị Đằng Tiên Sinh kia chỉ có hư danh, có thể bị dọa cho không dám tiếp chiến"

"Đằng Thanh Sơn kia không tiếp chiến, sau đó tìm cái cớ vì có việc đột xuất mà không tham chiến được cũng không có gì kỳ quái"

Lục thức của Thiết Kiếm Võ Thánh vô cùng mẫn tuệ nên dĩ nhiên nghe rõ ràng lời bàn tán của một số quân sĩ tuần tra nhân rồi tán gẫu cách đó không xa.

"Có mạnh thật hay không, hay chỉ là lời đồn rất nhanh sẽ được biết" Thiết Kiếm Võ Thánh thầm nghĩ.

Bỗng nhiên...

"Vâng lệnh Đằng tiên sinh, ta đến thông cáo. Yêu cầu quyết chiến của Thiết Kiếm Võ Thánh ngày mai, Đằng tiên sinh nhất định sẽ ứng chiến" thanh âm như tiếng sấm nổ vang, vang vọng trên bầu trời doanh trại của Nghiêm gia. Phó Dao nhận được câu trả lời thuyết phục của Đằng Thanh Sơn tự nhiên sẽ không làm mất uy phong của hắn, đồng dạng phái ra một cao thủ nội kinh đến trả lời.

Lần trước người của Nghiêm gia phái đến, nhìn qua trang sức, quần áo có thể phán đoán là người của Nghiêm gia.

Câu trả lời thuyết phục của Đằng Thanh Sơn được người truyền lệnh cố ý nói lớn khiến cả quân doanh của Nghiêm gia ai nấy đều thấp giọng nghị bàn Cũng ứng chiến sao?" Thiết Kiếm Võ Thánh đang khoanh chân tĩnh tọa trong lều lớn cũng mở mắt, khóe miệng hơi mỉm cười "Đằng Thanh Sơn à, hi vọng người không làm Hách Liên Hạo Duyên ta thất vọng"

...

Tin tức Đằng Thanh Sơn được xưng là Cực Mạnh võ thánh ngày mai sẽ cùng đệ nhất Võ Thánh - Thiết Kiếm Võ Thánh nổi tiếng ở Bắc Hàn Vực tại Ngưu Đầu Sơn chiến một trận nhanh chóng được truyền khai. Không chỉ trong quân doanh của Nghiêm gia và Phó gia, ngay cả một vài đại gia tộc khác cũng biết việc này.

Một người là nhà cầm quyền của Thiên Phong gia tộc, thành danh hơn mười năm qua - Thiết Kiếm Võ Thánh Hách Liên Hạo Duyên.

Một người cực kỳ thần bí, rất ít ra tay, đột nhiên quật khởi - cực mạnh Võ Thánh Đằng Thanh Sơn.

Hai đại cường giả cuối cùng ai mạnh hơn ai?

Năm đó Hách Liên Hạo Duyên sau khi bại dưới tay Húc Nhật Vô Thánh Mục Vọng thì ngày đêm khổ luyện, thực lực đã tiến thêm một tầng liệu ngày mai đánh bại Đằng Thanh Sơn để đánh dấu sự trở lại?

Hay người được mệnh danh là Cực Mạnh vũ thánh, không có mấy chiến tích nhưng ngày mai sẽ đánh bại Hách Liên Hạo Duyên để chứng minh thực lực của mình tương xứng với cái tên 'cực mạnh vũ thánh'?

Tất cả sẽ sáng tỏ vào sáng ngày mai tại Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc.

Hai đại cường giả nổi tiếng toàn bộ Doan Mộc Đại Lục sắp đối chiến khiến cho các đại gia tộc sôi động hẳn lên. Không ít vũ giả lợi hại hoặc một ít thiếu niên ôm mộng lớn của các đại gia tộc từ từ mờ sáng đã đi tới Ngưu Đầu Sơn rồi đi vào Hỏa Lưu Thiết hạp cốc.

..

Trong lều lớn của Đằng Thanh Sơn tại Phó gia.

Lý, hai gã đồ đệ của Đằng Thanh Sơn là Đằng Thú, Dương Đông, Vũ Bình còn có Lôi Dao Vô Thánh Phó Dao đều đứng ở ngoài lều từ tờ mờ sáng. Hôm nay sắp diễn ra một trận chiến mà diễn viên chính là Đằng Thanh Sơn lại vẫn trong lều chưa đi ra.

"Đằng đại ca" Lý hô.

"Ha ha ha" từ trong lều lớn bỗng vang lên tiếng cười lớn khiến Lý nghi hoặc nhìn sang những người khác.

"Đằng Đại Ca" Lý lại gọi thêm một tiếng.

"Xoạt"

Cửa lều lớn được xốc lên hiện ra thân ảnh Đằng Thanh Sơn mặc thanh bào, trên mặt vẫn còn nguyên nụ cười, vừa thấy bọn người Phó Dao nhất thời giật mình "À đúng rồi, mọi người đứng đây là vì trận chiến ở Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc của Ngưu Đầu Sơn hả?" Đằng Thanh Sơn hiển nhiên không nhớ tới chuyện này.

"Đằng đại ca, nên đi thôi" Lý cười khỏ nói "Ha ha, tiên sinh vừa rồi cười to có phải đã nắm chắc đánh bại được gã Thiết Kiếm Vô Thánh kia?" Phó Dao cười nói, cho dù đã cùng Đằng Thanh Sơn giao thủ, Phó Dao cũng không cho rằng Đằng Thanh Sơn giống như lúc trước đánh bại hắn, nhất chiêu đánh bại Thiết Kiếm Vô Thánh vì dù sao Thiết Kiếm Vô Thánh là đệ nhất Vô Thánh ở Bắc Hàn vực, hơn nữa là người tương lai cầm quyền Thiên Phong gia tộc.

"Vừa rồi tìm hiểu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức có linh ngộ nên không tự chủ được cười to" Đằng Thanh Sơn cười nói.

Mấy người nghe vậy thì không khỏi kinh ngạc.

Sắp đại chiến mà còn có tâm tình đi nghiên cứu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức "Theo lý thì hiện tại đúng là thời điểm tốt để nghiên cứu, phải tranh thủ thời gian để nghiên cứu mới được, mà cái tên Thiết Kiếm Vô Thánh cũng thật là phiền đi" Đằng Thanh Sơn lắc đầu "Đi thôi, đi tới Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc nhanh chóng đánh bại Thiết Kiếm Vô Thánh trở về sớm một chút"

Phó Dao rung mình, hắn cũng cảm thấy thái độ của Đằng Thanh Sơn hơi có chút quá gần gũi

Nhưng hắn không nhìn cùng một góc độ giống Đằng Thanh Sơn, không hiểu được cái nhìn của Đằng Thanh Sơn.

Đối với Đằng Thanh Sơn mà nói Thiết Kiếm Vô Thánh không khiến cho hắn có chút nào hưng phấn.

Không có biện pháp, lúc trước hắn cùng luận bàn với Vân Mộng chiến thần, ngay cả Vân Mộng chiến thần cũng khiếp sợ tưởng rằng hắn đã bước vào Hư cảnh. Nói cách khác, cương kinh kết hợp với lực lượng thân thể của Đằng Thanh Sơn hôm nay có thể so với một cường giả mới bước vào Hư Cảnh.

Một cường giả như vậy đi đánh bại một Vô Thánh thì có cái gì mà hưng phấn chứ?

"Chúng ta đi thôi" Đằng Thanh Sơn từ trong lều lấy ra Luân Hồi Thương cười nói "Phó Dao, Thiết Hạp cốc ở đâu ta còn không biết, người cho người dẫn đường đi nha"

"Ha ha, điều ấy Phó gia ta sớm đã chuẩn bị thỏa đáng" Phó Dao ha ha cười.

Lúc này nhóm người Đằng Thanh Sơn đã cười chiến thú nhanh chóng rời khỏi quân doanh Nghiêm gia, đi về Ngưu Đầu Sơn.

...

Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc vốn là một hạp cốc(khe núi) vô danh, chẳng qua từ khi gã thợ săn thiếu niên gọi là A Vũ dùng thương phát hiện ra một khối Hỏa Lưu khoáng thạch thì chỗ này được gọi là Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc. Nơi này nhất định sẽ được lưu truyền trong sử sách của Đao Mộc Đại Lục. Mà trận chiến của Cực Mạnh Võ Thánh cùng Thiết Kiếm Võ Thánh ở chỗ này lại càng khiến tên của hạp cốc trong lịch sử càng thêm chói sáng.

Hỏa Lưu Thiết Hạp cốc đã sớm tụ tập rất nhiều cao thủ, các đại gia tộc đều phái người của mình đi tới.

Một là để tham quan, nhìn xem thực lực của hai đại Võ Thánh thế nào, hai là làm một vũ giả đối với trận chiến của cao thủ đỉnh phong có hấp dẫn thật lớn.

"Nhị ca, hai vị võ thánh sao còn chưa tới?"

"A Đồng, đừng có nóng. Cực mạnh Võ Thánh cùng Thiết Kiếm Võ Thánh đều là đại nhân vật, làm sao mà giống chúng ta đi sớm như vậy?"

Hai gã thiếu niên đang ở giữa đám người, lo lắng chờ đợi được xem trận chiến này. Cũng vì trận chiến này mà cả đêm hôm qua cả hai không ngủ được, trời còn chưa sáng đã đi theo người của gia tộc tới đây. Kỳ thật không riêng gì họ, các vũ giả của những gia tộc khác đều nóng lòng chờ sự xuất hiện của hai đại võ thánh.

"Nhị ca, nhìn bên kia" gã thiếu niên được gọi là A Đồng chỉ vào đối diện cách đó không xa hưng phấn nói "Đó là nữ Võ thánh"

"Ừ" Nhị ca của hắn ánh mắt cũng tỏa sáng.

Thiếu niên tên A Đồng hưng phấn khiến khuôn mặt đỏ bừng "Nữ võ thánh, chính là đệ nhất Võ Thánh của Đông Hoa Vực chúng ta đó, thật lợi hại. Không biết nữ Võ Thánh cùng Thiết Kiếm võ thánh, Cực mạnh võ thánh... ai mạnh hơn đây?"

"A Đồng, nhìn kìa, họ đã tới" Nhị ca của A Đồng liền gọi đệ đệ của mình.

Lúc này cả đám người đều sôi động hẳn lên, tất cả đều bị kích động. Hai huynh đệ trong đám người đồng đúc chỉ thấy Thiết Kiếm Võ Thánh Hách Liên Hạo Duyên mặc đồ đen lưng đeo thiết kiếm thật lớn cùng cực mạnh Võ Thánh một thân màu xanh trường bào, trên vai đeo trường thương màu bạc song song đi tới.

Phía sau hai người đều có rất nhiều nhân mã.

"Oa" Thiếu niên tên A Đồng nhìn thấy hai đại tuyệt thế cường giả thì ánh mắt dường như tỏa sáng.

"Thật là lợi hại" Nhị ca của hắn cũng hưng phấn không kém.

Hai đại Võ Thánh tự nhiên đi lại trên Hạp cốc cũng sinh ra một cỗ khí thế, cỗ khí thế này chính là do khí chất cùng tinh thần tạo thành, có thể nói cỗ khí thế từ thân họ tựa như một người bình thường hoảng sợ khi gặp hoàng đế vậy.

Tuyệt thế cường giả cũng có loại khí thế riêng mình.

"Nhị ca, huynh nói trong hai người họ ai mạnh hơn?" Thiếu niên A Đồng hỏi.

"Không biết, đối với Cực Mạnh võ thánh ta chỉ biết hắn từng bắt sống Đồng Triết Tử mà thôi, nhưng về Thiết Kiếm Võ thánh ta biết nhiều hơn chút. Năm Thiết Kiếm võ thánh mười sáu tuổi từng một người một kiếm phá Thiết Hải Vực, năm hai mươi ba tuổi bước vào Tiên Thiên cảnh giới, bốn mươi tám tuổi cùng Húc Nhật võ thánh đánh một trận, đánh một trận rất lâu nhưng cuối cùng bị bại. Năm mươi hai tuổi lại cùng Huyết Phủ Võ Thánh đại chiến, hai người không phân thắng bại... tóm lại, có trong thiên hạ có thể đánh bại Thiết Kiếm võ thánh sợ chỉ có mỗi dưới Chiến Thần đệ nhất nhân: Húc Nhật võ thánh. Cho nên Đằng Thanh Sơn? Rất thần bí, chẳng qua muốn có địa vị cần phải có thực lực chứng minh, cho nên ta càng tin tưởng Thiết Kiếm võ thánh có thể thắng."

”Đệ thì cho rằng Cực Mạnh võ thánh có thể thắng” Thiếu niên A Đồng nói.

Nhị ca của A Đồng kinh ngạc hỏi

”Vì cái gì?”

”Vì... hần... hần...”

Thiếu niên A Đồng nghĩ đi nghĩ lại nhưng không nghĩ được Đằng Thanh Sơn có chiến tích lợi hại gì.

”Đừng nói nữa, bọn họ chuẩn bị động thủ rồi”

....

Trung ương của hạp cốc trống trải, trong phạm vi năm mươi trượng không có người nào lãng vãng.

Đằng Thanh Sơn cùng Thiết Kiếm võ thánh Hách Liên Hạo Duyên đứng cách nhau hơi mười trượng giằng co lẫn nhau.

”Hách Liên Hạo Duyên”

Đằng Thanh Sơn cười nhạt nói.

”Không ngờ người tới khiêu chiến ta, ta nói thật là rất ngoài ý muốn. Chẳng qua... người đã khiêu chiến, người là một nhân vật đã thành danh trên Đoan Mộc đại lục nên chúng ta sẽ chiến đấu ở đây. Người có tuyệt chiêu gì cứ việc đem ra dùng, nếu không sợ không có cơ hội thi triển.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Thiết Kiếm võ thánh không khỏi hiện ra một tia giận dữ.

Đối với hần, hai cường giả đối chiến cũng nên tăng bốc nhau một chút, nói những lời sao cho phù hợp với thân phận, không nghĩ Đằng Thanh Sơn lại trực tiếp nói ra như vậy.

”Đằng Thanh Sơn, danh hiệu Cực Mạnh Võ thánh này không phải người bình thường có thể có được” Thiết Kiếm võ thánh mở miệng nói.

Ý tứ rất rõ ràng.

Hiển nhiên hần cho rằng Đằng Thanh Sơn có được danh hiệu này là rất chủ quan, hoàn toàn chỉ là một danh hiệu của Sát Thủ Đường tuyên bố, chứ không phải như Húc Nhật Võ Thánh năm xưa sau một hồi đại chiến được người trong thiên hạ công nhận.

”Ha ha, vậy thì người thử đi”

Tay Đằng Thanh Sơn nắm cán thương, cười nhạt nhìn Thiết Kiếm Võ Thánh.

Ánh mắt Thiết Kiếm Võ Thánh đột nhiên băng lãnh

”Soạt” Một âm thanh chói tai vang lên

Thanh thiết kiếm to lớn sau lưng Thiết Kiếm võ thánh không ngờ trống rỗng bay ra khỏi vỏ, Thiết Kiếm Võ Thánh duỗi tay ra, tay nắm lấy chuôi kiếm, sau đó hai tay nắm chặt cán kiếm nhìn phía Đằng Thanh Sơn ở phía xa xa, thấp thấp nói.

”Đằng Thanh Sơn, nhìn bộ dáng của người rất kiêu ngạo, ta cũng hi vọng người có thực lực để kiêu ngạo, ngàn vạn lần đừng làm ta thất vọng”

”Ài”

Đằng Thanh Sơn thảm nhủ lắc đầu

”Trên đời luôn có nhiều người tự cho mình là đúng”

”Uỳnh, uỳnh uỳnh”

Cát đá trên mặt đất đột ngột nổ tung, đám đất cát như ám khí bắn nhanh ra bao trùm lấy Đằng Thanh Sơn.

Đại chiến bắt đầu!

344. Chương 41: Vân Động Tứ Phương

”Xuy xuy ~” Toàn thân Thiết Kiếm Vô Thánh bao trùm băng sương chiến khải, một cước chấn động khiến hàng ngàn hàng vạn cát đá bao trùm tập kích về hướng Đằng Thanh Sơn, khiến tầm nhìn Đằng Thanh Sơn bị bao trùm trong ngập tràn bụi mù cùng với cát đá đang bắn nhanh tới, căn bản không thấy rõ được Thiết Kiếm Vô Thánh.

Thiết Kiếm Vô Thánh đột ngột đạp một cước.

Rầm!

Mặt đất ầm ầm vỡ ra, Thiết Kiếm Vô Thánh lại hóa thành một đạo lưu quang nhảy vào trong chỗ bụi mù tràn ngập, hướng về phía Đằng Thanh Sơn. Hai tay cầm Thiết Kiếm to lớn kèm theo hàn khí tràn ngập. ”Ca ca ca...” Nguyên lai nước còn lưu lại ở khe bên cạnh, trong khoảng khắc liền đóng thành băng, rồi hướng lan tràn ra bốn phía.

Uy lực to lớn của một kiếm này, cho dù phía trước là một tòa núi nhỏ đi nữa thì hẳn cũng có thể chém thành hai mảnh.

”Thiết Kiếm Vô Thánh thật lợi hại!”

Không ít quan khách kích động không thôi.

”Hách Liên Hạo Duyên càng mạnh hơn.”

Nữ Vô Thánh trong lòng thất kinh.

”Có chút ý tứ.”

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười, đột ngột tiến lên một bước.

Phốc xích!

Thiết Kiếm to lớn phát sau mà đến trước, không ngờ bỏ đến lại khiến mấy khóa cát đá bắn nhanh tới, ập đến phía Đằng Thanh Sơn. Chiêu này cơ hồ vô thanh vô tức, thậm chí còn có chút khiến cho không khí chấn động, lập tức kiếm phong cực kỳ sắc bén kia đã tới trước người Đằng Thanh Sơn, muốn đem Đằng Thanh Sơn chém thành hai nửa.

Đằng Thanh Sơn trừng mắt, lập tức tiến lên trước, đồng thời thi triển ”Hỗn Nguyên Nhất Khí” thương pháp, tay trái dùng thương, tay phải lay động! Chuôi thương lay động tựa như Thiên thần lay động cả thiên địa, trong nháy mắt lam sắc cương kinh bao trùm cả Luân Hồi Thương phẳng phát như biến thành một lam sắc cự long đang quay cuồng.

Hống!

Nhìn thấy một màn này, tựa hồ nghe thấy cự long đang rống giận.

Đằng Thanh Sơn đồng thời quát lớn:

”Buông tay.”

Một tiếng ”Buông tay” khiến cho trên khuôn mặt nghiêm trang của Thiết Kiếm Vô Thánh xẹt qua một tia cười nhạt.

Nhưng trong nháy mắt khi Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn va chạm vào Thiết Kiếm to lớn, sắc mặt Thiết Kiếm Vô Thánh đại biến: ”Này, điều này sao có thể...” Hắn chỉ cảm thấy chuôi Thiết Kiếm của hắn phẳng phát lâm vào ngập trời hải dương lốc xoáy, hắn liệu mạng muốn nắm chắc Thiết Kiếm trong tay, nhưng mà Luân Hồi Thương kia khiến hắn căn bản không thể phản kháng.

”Không tốt.” Thiết Kiếm Vô Thánh chỉ cảm thấy hai tay tê rầm, Thiết Kiếm to lớn đã bị cuốn quăng lên.

Thiết Kiếm quay cuồng tại không trung, vô lực bắn lên.

Bởi vì hai bên hạp cốc đều là vách núi, cường giả hai bên đều là giao thủ rất nhanh, nên khi mà Thiết Kiếm bị quăng lên không, trong vách núi vẫn còn vang vọng tiếng thét của Đằng Thanh Sơn.

”Buông tay!” ”Buông tay!” ”Buông tay!”...

Tiếng hét lớn này lần lượt vang vọng, một vài kẻ thực lực còn yếu thậm chí còn không thể chịu nổi, phải che lỗ tai lại.

”Sao có thể như thế được...” Thiết Kiếm Vô Thánh trong lòng kinh sợ.

”Bồng!”

Trong nháy mắt khi Luân Hồi Thương đánh bay Thiết Kiếm to lớn, thì một lực phản chấn thậm chí khiến cho cán thương của Luân Hồi Thương tạo ra một đường cong gấp khúc, rồi sau đó đột ngột bắn ngược lại, hung hăng quất trên người Thiết Kiếm Vô Thánh. ”Bồng!” một tiếng, toàn thân Thiết Kiếm Vô Thánh bao trùm bởi băng sương chiến khải giống như một tảng thiên thạch bị đập văng đi.

Thiết Kiếm Vô Thánh bị nện thật mạnh vào vách núi Hạp Cốc, tạo ra một cái lỗ thủng lớn!

Yên tĩnh!

Khắp Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc trở nên một mảng yên tĩnh, tất cả những người quan sát ở đây không một ai mở miệng, thậm chí không một ai dám hít thở mạnh, cả đám người đều chờ ra khi nhìn thấy lỗ thủng lớn trên vách đá.

Sàn sạt ~

Thiết Kiếm Vô Thánh bị đập vào làm lung vách núi, làm cho không ít đá vụn rơi xuống, tiếng đá vụn rơi xuống vang lên rất rõ ràng.

”Đương...” Thiết Kiếm bị quăng lên rồi cuộc cũng rơi xuống đất, tiếng vang vọng quanh quẩn bên trong hạp cốc khiến cho không ít người tỉnh táo lại.

”Bại rồi?”

”Bị đánh bại như vậy sao?”

”Thiết Kiếm Vô Thánh a, Bắc Hàn Vực đệ nhất cường giả a, như thế nào, như thế nào lại bị đánh bại nhanh như vậy?”

Những người vốn ở đây mong chờ quan sát, đầu óc cũng ong ong cả lên, đối với Đằng Thanh Sơn thần bí được xưng TỐI CƯỜNG VÔ THÁNH, bọn họ đều cho rằng không chắc chắn sẽ bại trận, nhưng những người này đoán rằng, cho dù là TỐI CƯỜNG VÔ THÁNH Đằng Thanh Sơn có thể thắng đi nữa thì phỏng chừng cũng phải kịch liệt chém giết, sau đó mới gian nan giành chiến thắng.

Dù sao ngay cả Húc Nhật Vô Thánh lúc trước đánh bại Thiết Kiếm Vô Thánh cũng phải hao phí không ít thời gian, nhưng hôm nay thì...?

Một chiêu, binh khí Thiết Kiếm bị quăng lên.

Một chiêu tiếp, cả người bị đánh bay.

Căn bản không cùng một cấp bậc, tựa như một người là Tiên Thiên Kim Đan cường giả khi dễ một người là Tiên Thiên Thực Đan, Đằng Thanh Sơn cũng ”khi dễ” Thiết Kiếm Vô Thánh như vậy.

Sàn sạt ~ một bóng người từ trong lỗ thủng của vách đá đi ra, rồi sau đó nhảy xuống mặt đất, chính là khuôn mặt của Thiết Kiếm Vô Thánh Hách Liên Hạo Duyên, giờ phút này sắc mặt của Hách Liên Hạo Duyên có chút tái nhợt, hai tay không thể khống chế thoáng có chút run rẩy, hần bước đi từng bước một, hướng về Đằng Thanh Sơn đi đến.

...

Tất cả mọi người bên trong Hạp Cốc đều lặng lặng nhìn một màn này, chính là ”Thiết Kiếm Vô Thánh” Hách Liên Hạo Duyên vừa thất bại, từng bước hướng đi về phía Đằng Thanh Sơn, Hách Liên Hạo Duyên rốt cuộc muốn làm gì?

Đột nhiên Thiết Kiếm Vô Thánh dừng bước lại, khom người nói:

”Tạ ơn tiên sinh thủ hạ lưu tình.”

”Tạ ơn tiên sinh thủ hạ lưu tình.” Lời này thốt ra khiến tất cả những người quan sát ở đây đều cả kinh, đồng thời cũng thư thái, chính xác, có thể dụng một chiêu đánh bay binh khí của Thiết Kiếm Vô Thánh, như vậy chiêu thứ hai hoàn toàn có thể giết Thiết Kiếm Vô Thánh.

Đằng Thanh Sơn hiển nhiên là thủ hạ lưu tình, cho nên cung kính xưng hô ”Tiên sinh.” cũng không kỳ quái, thực lực thua kém nhiều như vậy, đích xác nên xưng hô là Tiên sinh!

Trong thiên hạ, ngay cả Húc Nhật Vô Thánh ”Mục Vọng” cũng không có tư cách khiến Thiết Kiếm Vô Thánh phải gọi Tiên sinh.

Nhưng mà hôm nay, Thiết Kiếm Vô Thánh tâm phục khẩu phục, gọi Đằng Thanh Sơn là tiên sinh! Hoàn toàn đem đặt ở một tầng thứ trên chính mình.

”Thật là lợi hại.”

Phó Dao đứng ở bên cạnh đám người Lý, Đằng Thú mắt lộ ra vẻ sợ hãi than:

”Khó trách Tiên sinh lúc trước không để tâm, lúc trước một chiêu đánh bại ta, bây giờ cũng có thể một chiêu đánh bại Hách Liên Hạo Duyên.”

Phó Dao hiện tại hoàn toàn hiểu được tại sao lúc trước Đằng Thanh Sơn lại xem thường hắn như vậy.

...

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, lưng đeo Luân Hồi thương, quay đầu bước đi.

”Tiên sinh.”

Thiết Kiếm Vô Thánh lập tức hô lên.

”Ta hiện tại, so sánh với Húc Nhật Vô Thánh Mục Vọng thì thế nào?”

Giờ phút này hắn hoàn toàn hiểu được, Sát Thủ Đường tuyên bố danh hiệu ”Tối Cường Vô Thánh” không phải chuyện giả.

”Người? Người so với Mục Vọng kém không ít.”

Đằng Thanh Sơn vừa đi, vừa lạnh nhạt nói:

”Kỳ thật, Hách Liên Hạo Duyên, người căn bản không cần phải so sánh với người khác, không quản là người, hay Mục Vọng, thậm chí cả ta nữa... Việc chúng ta phải làm chính là đột phá tầng thứ Vô Thánh, trở thành Chiến Thần. Ngày nào đó trở thành Chiến Thần rồi, tự nhiên sẽ mạnh hơn hắn Vô Thánh.”

Hách Liên Hạo Duyên nhất động.

Hắn luôn nghĩ đến tôn trọng đối thủ, nghĩ muốn phân rõ thắng bại, nhưng lời nói này của Đằng Thanh Sơn khiến hắn hiểu được, khi thực lực đã mạnh, cũng không cần so sánh, phân rõ thắng bại làm gì nữa.

”Tiểu, Phó Dao, chúng ta đi thôi.”

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói.

”Chúng ta đi.”

Phó Dao hô lên một tiếng lớn, lập tức mười mấy tên cao thủ tinh anh liền tự hào theo sát Đằng Thanh Sơn rời khỏi Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc.

Bên trong Hạp cốc, phần đông đám vũ giả hoàn toàn bị Đằng Thanh Sơn chinh phục.

Một cường giả chân chính.

Một chiêu liền đánh bại Thiết Kiếm Võ Thánh, hai chiêu liền có thể lấy được tính mạng của Thiết Kiếm Võ Thánh. Tuyệt thế cường giả, so với Húc Nhật Võ Thánh còn mạnh hơn - Tối Cường Võ Thánh "Đằng Thanh Sơn".

"Không hổ là Tối Cường Võ Thánh!"

"Tối Cường Võ Thánh, Tối Cường, Tối Cường... Hai chữ Tối Cường này quả nhiên không phải là giả."

Tất cả mọi người đều hoàn toàn khâm phục.

"Đằng Thanh Sơn." Trên khuôn mặt lạnh nhạt của Nữ Võ Thánh lộ ra một tia kỳ dị, nhìn về Đằng Thanh Sơn ở phía xa xa đang rời đi. Nhiều năm qua như vậy, nàng chưa bao giờ gặp được nam nhân nào cùng thể hệ với nàng mà còn mạnh hơn nàng, hôm nay Nữ Võ Thánh đã hơn bốn mươi tuổi, so với Húc Nhật Võ Thánh một trăm ba mươi tuổi thì quả thật còn rất trẻ.

Nhưng hôm nay Nữ Võ Thánh phát hiện một nam nhân đủ để cho nàng ngưỡng mộ.

Sau khi đánh bại Thiết Kiếm Võ Thánh, Đằng Thanh Sơn lại trở về quân doanh của Phó gia, tiếp tục tìm hiểu thức thứ mười một cùng thức thứ mười hai trong "Khai Sơn Tam Thập Lục Thức", hắn cảm giác được hai thức này đủ để cho hắn đột phá tầng chướng ngại cuối cùng, đạt tới Hư Cảnh. Cho nên không muốn lãng phí một chút thời gian nào.

Hắn căn bản không ý thức được, hoặc là nói căn bản không để ý đến cuộc chiến này sẽ làm ảnh hưởng tới hắn.

Một chiêu đánh bại Thiết Kiếm Võ Thánh thì làm sao?

Địch nhân của mình, chính là so với Thiết Kiếm Võ Thánh cùng với Thiên Phong gia tộc còn mạnh mẽ hơn nhiều, một trong bát đại tông phái Cửu Châu "Thanh Hồ Đảo", vị Hư Cảnh cường giả của Thanh Hồ Đảo kia, hiển nhiên đã là Hư Cảnh đại thành.

...

Đằng Thanh Sơn không quan tâm nhưng không có nghĩa là các đại gia tộc kia cũng không quan tâm, nếu nói lúc trước cái tên Tối Cường Võ Thánh "Đằng Thanh Sơn" còn có thể bị rất nhiều người nghi ngờ, cho rằng Đằng Thanh Sơn không đủ chiến tích chứng minh cho lời nói đó, nhưng bắt đầu từ hôm nay, chỉ sợ không ai dám hoài nghi điểm này!

Một chiêu đánh bại Thiết Kiếm Võ Thánh! Đây chính là Bắc Hàn Vực đệ nhất Võ Thánh, so ra cũng là cường giả tiếp cận với Húc Nhật Võ Thánh a!

Thực lực như thế nào ?

Tối Cường Võ Thánh, quả thực giống như tên gọi.

...

Quân doanh Nghiêm gia, bên trong lều lớn.

"Nếu sớm biết, thì dù cho phải hao phí đại tài cũng phải mời cho được Đằng tiên sinh đến."

Nghiêm Bạch Thú không cam lòng nói:

"Có Đằng tiên sinh, sĩ khí của đội quân cũng không đồng nhất, có được cường giả như vậy, ngàn vạn lần có thể trong vạn đại quân lấy được thủ cấp của tướng soái dễ như lấy đồ trong túi."

"Hai đại Chiến Thần không ra, thì là đỉnh trên Ngưu Giác Sơn này..."

Thiết Kiếm Võ Thánh nghiêm mặt nói:

"Một mình Đằng tiên sinh đủ để so sánh với mười vạn đại quân."

"Hồi hận cũng vô dụng."

Độc nhãn Hạ Hầu gia chủ "Hạ Hầu An" ở bên cạnh cười khẽ nói:

”Nghiêm huynh, Hách Liên huynh, Đằng tiên sinh quả nhiên lợi hại, nhưng một khi thiên quân vạn mã đồng thời chém giết tới, Đằng tiên sinh đồng thời có thể đối phó với mấy người? Chúng ta cứ cố ý vòng qua Đằng tiên sinh, không cùng hắn dây dưa, hoàn toàn có thể đem sự uy hiếp của hắn hạ đến mức thấp nhất.”

”Đúng.”

Thiết Kiếm Vô Thánh gật đầu.

”Hai bên các người chuẩn bị cho tốt, hôm nay các gia tộc đều đã tụ tập đầy đủ rồi, ta đoán rằng đại chiến cũng sẽ bạo phát ở mấy ngày hôm nay.”

...

Ngày thứ ba sau trận chiến giữa Đằng Thanh Sơn cùng với Thiết Kiếm Vô Thánh.

Hôm nay các quân sĩ của quân doanh Phó gia đều rất hưng phấn, sĩ khí rất sung túc, có Tồi Cường Vô Thánh tọa trấn, bọn họ đương nhiên rất tin tưởng.

Bên trong lều lớn của Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn tay đang cầm Khai Thiên Thần Phủ, cẩn thận tìm hiểu thạch điêu thức thứ mười một và mười hai.

”Tiên sinh.”

Bên ngoài có âm thanh truyền đến.

”Sao?”

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, đem Khai Thiên Thần Phủ đặt ở một bên.

”Vào đi.”

Phó Dao cười xin lỗi đi tới, ánh mắt vừa vắn dừng ở Khai Thiên Thần Phủ bên cạnh người Đằng Thanh Sơn, không khỏi rung mình.

”Đằng tiên sinh, cây búa này...”

”Thế nào?”

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía hắn.

”Ta cảm giác cây búa này cùng với Khai Thiên Thần Phủ ”Đại Vũ” trong thư tịch miêu tả lại rất giống nhau.”

Phó Dao tùy ý cười nói.

”Chẳng qua nhiều năm qua như vậy, trong thiên hạ cũng có rất nhiều người muốn làm ra, cùng với Khai Sơn Thần Phủ tổ tông này giống nhau như đúc.”

Luận về bề ngoài cây búa, cũng chính là một đầu hắc sắc đại phủ, rất bình thường, nhưng tự bản thân Đằng Thanh Sơn biết, cây búa này chân chính là Khai Sơn Thần Phủ.

”Người tới có chuyện gì?”

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói, không có sự tình trọng yếu, hắn Phó Dao cũng không quấy rầy chính mình.

Phó Dao sắc mặt nghiêm túc nói:

”Đằng tiên sinh, thám tử tinh thám báo cáo đến, quân đội của Đạm Thai gia cùng Đồng gia đã bắt đầu tới gần Ngưu Đầu Sơn... Quân đội của Phó gia ta cũng phải xuất phát, muốn làm phiền tiên sinh.”

345. Chương 42: Một Người Đủ Giữ Quan ải*

”Đúng vậy, thừa tiên sinh. Nhưng người ngàn vạn lần đừng xem thường Đồng gia. Trong phần lớn các gia tộc ở Đông Hoa Vực chúng ta, Đồng gia hoàn toàn có thể sắp xếp một trong ba vị trí đầu.” Phó Dao trịnh trọng nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu: ”Lần này dẫn dắt quân đội tới đây, có khoảng bao nhiêu đại gia tộc?” Không quản như thế nào, việc này liên quan đến Hỏa Lưu Thiết khoáng thạch nên hắn cũng không dám xem thường.

Mà Đằng Thanh Sơn cũng phi thường mong muốn Hỏa Lưu Thiết có số lượng lớn. Bởi vì: chỉ cần Hỏa Lưu Thiết có nhiều, tương lai ở Cửu Châu, chính mình hoàn toàn có thể kiến tạo một chi quân đội tinh anh lợi hại hơn Kim Lan Vệ của Thanh Hồ Đảo!

Chỉ có dựa vào ”Hỏa Lưu Thiết” nghịch thiên địa* này, mình mới có thể làm Quy Nguyên Tông ở phương diện quân đội hoàn toàn vượt qua Thanh Hồ Đảo!

”Tiên sinh, hôm nay điều khiển quân đội muốn tìm được Hỏa Lưu Thiết quả là không dễ dàng, chính là bảy đại gia tộc bao gồm cả Phó gia ta bên trong. Phân biệt là Đạm Thai gia, Ngô gia, Nghiêm gia, Đồng gia, Hạ Hầu gia, Đoàn gia cùng Phó gia ta.” Phó Dao nói.

Trong bảy đại gia tộc này, Đằng Thanh Sơn chỉ từng nghe qua tên của năm gia tộc.

”Hạ Hầu gia cùng Đoàn gia?” Đằng Thanh Sơn có chút nghi hoặc.

Phó Dao giải thích: ”Hạ Hầu gia, là một đại gia tộc ở phía Bắc Đông Hoa Vực. Mà Đoàn gia, cũng là một đại gia tộc có lịch sử lâu đời, thực lực không hề nhỏ.”

”Phó Dao, luận quân đội, Phó gia các người so với sáu gia tộc còn lại thì có vẻ yếu hơn rất nhiều. Nếu lấy cứng chọi cứng, thuần túy là muốn chết.” Đằng Thanh Sơn nói.

Thực lực của bản thân mình, Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ. Cho dù mười vạn đại quân vây quanh mình giết, cũng phải mất cả ngày mới có thể giết sạch.

Binh lính biết mình lợi hại, trốn cũng không kịp!

Hơn nữa hai đội quân giao chiến, trong nửa canh giờ liệu một mình Đằng Thanh Sơn có thể giết bao nhiêu người? Cho dù hắn giết một ngàn người, cũng không chút nào ảnh hưởng đến kết quả chiến đấu của hai đội quân.

”Điều này ta hiểu.” Phó Dao gật đầu: ”Chúng ta tạm thời không gia nhập, chỉ ở một bên đứng xem. Có tiên sinh ở đây, các gia tộc khác khẳng định là sẽ không đi chọc Phó gia ta. Hơn nữa quân đội Phó gia ta ít, bọn họ cũng sẽ không quá để ý đến chúng ta.”

”Ân, trước tiên cứ xem chuyện này sẽ diễn biến ra sao.” Đằng Thanh Sơn rất bình tĩnh.

Hắn biết bản thân mình còn con bài chưa lật. Nếu chân chính mãnh liệt chiến đấu, bật lên một gốc cây đại thụ dài hơn mười trượng, tùy ý quét ngang, ai có thể đỡ? Chẳng qua, lúc Đằng Thanh Sơn nhìn thấy Thiết Kiếm Vô Thánh liền hiểu được, sau lưng trận chiến tranh quả là không dễ dàng này có cái bóng của ”Chiến Thần”! Cho nên, không thể quá bừa bãi.

Không thể để cho người khác biết, bản thân mình có thể chiến đấu lâu dài. Dù sao, Tiên Thiên Kim Đan Vô Thánh bình thường đối mặt trên vạn đại quân cũng phải né tránh. Vì khi chân nguyên tiêu hao hết, Tiên Thiên cường giả cũng chỉ còn là một người bình thường mà thôi.

...

Hỏa Lưu Thiết quả là không dễ dàng có lực hấp dẫn quá lớn, trận chiến giữa Đằng Thanh Sơn và Thiết Kiếm Vô Thánh, căn bản chỉ là món khai vị trước cuộc chiến thật sự. Nghiêm gia, Đạm Thai gia, Hạ Hầu gia... sáu đại gia tộc còn lại, mỗi gia tộc đều dẫn theo quân đội, và số lượng cũng đều vượt qua năm vạn. Chỉ có Phó gia nhỏ yếu nhất, số lượng mới vèo vèo chỉ có hai vạn.

Vào thời thế loạn lạc này, cho dù bảy đại gia tộc đến tranh đoạt quả cầu, cũng phải lưu lại không ít quân đội trấn thủ ở nhà. Cho nên, quân đội tụ tập dưới chân núi Ngưu Đầu Sơn cũng chỉ có hơn bốn mươi vạn người.

Hơn bốn mươi vạn?

Chỉ một vạn người, thoát nhìn đã cực kỳ tập nập. Hơn bốn mươi vạn quân đội, đích thật là trùng trùng điệp điệp vô biên vô hạn, tựa như một biển người.

...

Ở một chỗ chân núi Ngưu Đầu Sơn, hai vạn đại quân của Phó gia san sát nối tiếp nhau sắp hàng di chuyển. Đằng Thanh Sơn nhìn về xa xa phía Nam, đó là nơi quân đội của một gia tộc khác đang hành quân, trùng trùng điệp điệp, cơ hồ nhìn không tới cuối. Thấp thoáng phía trên đội quân đó có một lá cờ to thêu chữ "Ngô".

"Thật sự là rất tập nập a." Đằng Thanh Sơn lần đầu nhìn thấy nhiều người như vậy.

"Ngô gia lần này mang đến quân đội, nghe nói có khoảng hơn tám vạn."

"..."

Phó Dao nhìn quân đội của Ngô gia ở phía xa trùng trùng điệp điệp mà đi, căn bản không để ý tới bên này, không khỏi cảm khái: "Tám vạn a, nếu Phó gia ta có thể có nhiều quân đội như vậy thì hay biết mấy."

Không quản như thế nào, Phó gia quật khởi thời gian quá ngắn.

Đúng lúc này...

Phía Tây Bắc, một đội quân trùng trùng điệp điệp cũng hướng bên này mà đi, trên lá cờ cao cao có hai chữ "Hạ Hầu" rất to.

"Là Hạ Hầu gia tộc." Phó Dao nhướng mày: "Bọn họ sao lại đi về phía bên này?"

Hạ Hầu gia tộc này quân đội đồng dạng cũng trùng trùng điệp điệp, nhân mã có rất nhiều.

"Hạ Hầu gia, đây là nơi Phó gia ta hạ trại, xin hãy thối lui." Phó Dao cất cao giọng nói, thanh âm cuộn cuộn truyền về phương hướng đội quân Hạ Hầu gia, vang vọng phía chân trời.

"Phó gia, đây là nơi bên ngoài mà Hạ Hầu gia chúng ta định tiến vào Ngưu Đầu Sơn, xin hãy mau chóng tránh ra." Một thanh âm hùng hồn cũng đồng dạng vang lên.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, tay vung lên.

Vù!

Một tảng đá ở mặt đất rơi vào trong tay Đằng Thanh Sơn.

Năng lực cách không thủ vật* đơn giản này, chính là sau khi đạt đến Tiên Thiên Kim Đan, "Thần" đủ để khống chế lực cản của không gian, hoàn toàn có thể thao tác trong không khí chộp tới một số vật thể không quá nặng. Dù sao, một kiếm toàn lực của Tiên Thiên Kim Đan cường giả đều lập tức có thể tiêu trừ lực cản, năng lực khống chế không khí của "Thần" có thể hiểu kinh khủng đến mức nào.

"Đằng đại ca?" Đi tới từ phía sau, Lý kinh ngạc nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn vung cánh tay, tảng đá cứng rắn kia trong khoảnh khắc liền bị ném ra ngoài!

Vù!

Tốc độ đáng sợ làm sự ma sát giữa tảng đá và không khí thậm chí còn sinh ra ngọn lửa. Tảng đá lửa phẳng phất như một mảnh thiên thạch, trong nháy mắt liền xuyên qua khoảng cách hai trăm trượng, sau đó va chạm vào một lá cờ đang tung bay phía trên cao. "Bồng" một tiếng, lá cờ liền bị vỡ ra.

Tảng đá bị vỡ vụn bắn tung tóe, làm hơn mười tên quân sĩ ở xung quanh kêu la, khóc thét inh ỏi.

"Cút ngay, bằng không ta sẽ lấy tính mạng của các người!" Thanh âm Đẳng Thanh Sơn như tiếng sấm cuộn cuộn, làm không ít người sợ tới mức sắc mặt tái mét, thân hình run rẩy.

Quân kỳ* của một quân đội là phi thường trọng yếu. Bởi vì, khi mười vạn đại quân chém giết... lúc đó có thể nói là trời đen kịt, lỗ tai của binh lính trên chiến trường chỉ có thể nghe được tiếng hò hét vang trời. Thống soái của quân đội, cho dù là nội kinh cường giả, thanh âm vang vọng thiên địa, nhưng binh lính trên chiến trường cũng không thể nghe thấy.

Lúc đó, muốn khống chế binh lính tiến hay lui thì phải nhờ vào quân kỳ!

Quân kỳ chính là linh hồn của quân đội. Một khi quân kỳ rơi xuống, bọn lính sẽ giống như người mù, không biết nên lui hay nên tiến.

Vô Thánh, tác dụng lớn nhất của họ trong thiên quân vạn mã chính là -- phá hoặc đoạt kỳ!

Dưới sự uy hiếp của Đẳng Thanh Sơn, quân đội Hạ Hầu gia tộc không ngờ ngoan ngoãn lui lại, thay đổi sang phương hướng khác mà đi.

...

Trong đội quân trùng trùng điệp điệp của Hạ Hầu gia tộc, gia chủ "Hạ Hầu An" cùng các thành viên trung tâm đang cười Chiến Hồng đi song song.

"Gia chủ, xem ra Đẳng tiên sinh cũng có dã tâm với Hỏa Lưu Thiết quả Lăng mộ này a." Một lão giả gầy yếu nhẹ nói.

"Ân, chúng ta chỉ đi tới gần, hẩn liền xuất thủ. Xem ra, Đẳng tiên sinh này cũng là người tâm ngoan thủ lạt* a." Hạ Hầu An mỉm cười: "Chẳng qua, chúng ta tra xét kết quả đã có. Ban đầu chúng ta còn tưởng rằng Đẳng tiên sinh chỉ xen lẫn trong Phó gia quân đội, ngẫu nhiên xuất thủ mà thôi. Nhưng hiện tại xem ra, Đẳng tiên sinh đối với việc này rất trọng thị a."

Hạ Hầu gia cùng Nghiêm gia, bởi vì có Thiên Phong gia tộc nên ngầm kết minh với nhau.

Nhưng là, bọn họ phải hiểu rõ ý tứ của Đẳng Thanh Sơn.

Một siêu cấp cường giả độc hành*, đối với Hỏa Lưu Thiết quả Lăng mộ theo lý thuyết sẽ không để ý đến. Nếu vậy... lần này Đẳng Thanh Sơn cũng chỉ xen lẫn trong quân đội mà không xuất lực. Và, Nghiêm gia cùng Hạ Hầu gia cũng không phải lo lắng mấy.

Nhưng là...

Hiện tại xem ra, Đẳng Thanh Sơn rất trọng thị việc này.

"Chuyện lần này có chút phiền phức."

"Chẳng qua, hẩn trợ giúp Phó gia thì sao. Hừ, Phó gia vốn vẹn chỉ có hai vạn quân đội, nếu hẩn giúp, chẳng lẽ vọng tưởng bằng vào hai vạn quân đội kia, từ hơn bốn mươi vạn đại quân của sáu đại gia tộc đoạt được quả Lăng mộ? Quả thực là nằm mộng." Hạ Hầu An không chút nào vội vàng.

...

"Ân?"

Đẳng Thanh Sơn nhìn núi rừng Ngưu Đầu Sơn phía xa xa. Giờ phút này, hẩn mơ hồ nghe được bên trong đang vang lên tiếng gào thét của thiên quân vạn mã, thậm chí còn làm thiên địa bị chấn động.

"Bên trong đã bắt đầu chém giết." Phó Dao khẽ cười, nói: "Ở bên ngoài, đều là quân đội của các đại gia tộc nên từ xa chỉ cần chú ý một chút là đã có thể thấy được... Hơn nữa, các đại gia tộc đều cảnh giác lẫn nhau. Hôm nay, vừa tiến vào núi rừng, đặc biệt càng gần Hỏa Lưu Thiết quả Lăng mộ, lại càng có thể phát sinh chém giết."

"Một khi có hai gia tộc chém giết lẫn nhau, đại chiến tranh cũng sẽ bắt đầu." Phó Dao nhìn phương hướng núi rừng ở phía xa.

"Phó Dao, Tiểu." Đẳng Thanh Sơn hô.

"Đằng đại ca." Lý đi tới.

"Tiểu, người đừng chạy loạn, phải luôn luôn ở bên cạnh Thanh Loan. Một khi có nguy hiểm, cưỡi Thanh Loan bay lên không." Đằng Thanh Sơn nhắc nhở: "Hôm nay quân đội của các gia tộc cũng đã dần đi vào núi, cuộc chiến sắp sửa diễn ra nên ta cũng có chút lo lắng, ta muốn vào xem một chút."

"Ân, Đằng đại ca, người cũng phải cẩn thận." Cái mũi Lý ngửi ngửi, đột nhiên nhìn về phía núi rừng, nàng đã ngửi được mùi máu tanh.

Hutu!

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng đi hai bước, mỗi bước hơn mười trượng, thân ảnh lóe ra, liền hoàn toàn biến mất vào trong núi rừng.

...

Chạng vạng tối...

Quân đội Ngô gia đang ở trong khu vực núi rừng Ngưu Đầu Sơn, giờ phút này cũng đã ngừng lại.

"A, chân của ta."

"Tiểu hầu tử, tiểu hầu tử."

Trong quân đội vang lên tiếng rên rỉ thống khổ và những tiếng khóc. Mà sắc mặt Ngô gia gia chủ "Ngô Bạch Vĩ" cùng nữ Võ Thánh "Giang Nhạn" cũng không tốt lắm.

"Hỗn đản, không nghĩ tới Nghiêm Bạch Thú hỗn đản này lại liên thủ với Hạ Hầu An." Sắc mặt Ngô Bạch Vĩ khó coi: "Nếu không phải Hạ Hầu An ở thời điểm mấu chốt từ phía sau đánh lên, làm đại quân ta bị bối rối thất thủ, đầu đuôi không thể chiều cổ, sao có thể đại bại đến mức này! Chẳng qua, Hạ Hầu An luôn luôn đối địch với Nghiêm Bạch Thú, như thế nào lại liên thủ với nhau?"

Một hồi đại chiến kéo dài hai canh giờ, làm Ngô gia tổn thất thảm trọng.

Tốc độ di chuyển của quân đội Ngô gia rất nhanh. Bọn họ muốn đến Hạp Cốc trước, chiếm lĩnh hai bên đỉnh núi cao của Hạp Cốc, sau đó từ trên cao nhìn xuống, chiếm lĩnh địa thế chi lợi. Lúc đó, họ hoàn toàn có thể độc chiếm Hỏa Lưu Thiết quải lĩnh này.

Đáng tiếc, bị Hạ Hầu gia tộc cùng Nghiêm gia hai bên công kích! Không thể không lui lại.

....

"Ha ha, thật sự là thống khoái." Nghiêm Bạch Thú cười lớn đi tới, bên người hắn là Thiết Kiếm Võ Thánh, còn xung quanh là hàng vạn quân sĩ.

"Ngẫm lại vẻ mặt buồn bực và đau đớn của Ngô Bạch Vĩ, ta thật cao hứng. Ha ha, Hách Liên huynh, phía trước chính là Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc." Nghiêm Bạch Thú cười nói. Giờ phút này, Nghiêm gia bọn họ ở bên trái, Hạ Hầu gia ở bên phải, hai bên cùng kết hợp, hơn nữa còn kèm theo một ngàn quân sĩ tinh anh do Thiên Phong gia tộc phái tới.

Hơn nữa tốc độ của bọn họ có vẻ là nhanh nhất.

Một khi chiếm lĩnh Hạp Cốc, chiếm cứ địa lợi, bọn họ hoàn toàn tự tin có thể bảo vệ được nơi này.

"Gia chủ. Gia chủ." Phía trước truyền đến thanh âm kinh sợ.

"Làm sao vậy?" Nghiêm Bạch Thú nhìn quân sĩ đang chạy tới.

"Gia chủ, phía trên núi cao của Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc, có một người ngồi." Quân sĩ này lập tức nói.

"Ai?" Nghiêm Bạch Thú nhíu mày, cảm thấy có chút không ổn.

"Là Tồi Cường Võ Thánh Đằng Thanh Sơn." Quân sĩ liền nói.

Ở bên cạnh, Thiết Kiếm Võ Thánh sắc mặt đại biến.

*Đây là 1 hình ảnh rất quen thuộc trong Tam Quốc Diễn Nghĩa: 1 mình Quan Vũ trấn biên ải, ngăn chặn vạn quân địch.

*Nghịch thiên địa: không theo quy luật của trời và đất.

*Cách không thủ vật: chính là phương pháp lấy vật cách xa bản thân một khoảng cách nhất định. Đại khái có thể hiểu là dùng tay lấy 1 vật cách mình khoảng vài chục cm đến vài mét (thậm chí có thể xa hơn) mà không dùng tay mà dùng "khí" trong cơ thể (có cách khác để gọi, đó chính là khí công của các võ sư-tuy nhiên, những người có thể làm được chuyện này thì hiện nay chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay-hoặc không còn).

*Quân kỳ: lá cờ đại diện cho quân đội của một gia tộc, hoặc thế lực. Lá cờ này vừa dùng để nói quân đội đó là của thế lực nào, vừa dùng để điều quân.

*Tâm ngoan thủ lạt: ý chỉ những người nguy hiểm, lòng dạ ác độc (cái này là ý mở rộng 1 chút). Trong chương này, Hạ Hầu An muốn nói Đổng Thanh Sơn là 1 người nguy hiểm.

*Độc hành: đơn độc, không có thế lực nào ở sau lưng.

346. Chương 43: Địa Bàn Của Ta!

"Đổng Thanh Sơn?"

Nghiêm Bạch Thú khước mắt cơ thể co rút lại một lần, không khỏi quay đầu nhìn về phía Thiết Kiếm Võ Thánh bên cạnh.

"Xem ra tình huống không ổn."

Thiết Kiếm Võ Thánh sắc mặt khẽ biến.

"Nghiêm huynh, chúng ta đi đến phía trước, xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì."

Làm gia chủ, bình thường Nghiêm Bạch Thú đều ở bên trong sự bảo vệ chặt chẽ của nhóm quân đội tinh anh, rất ít khi đi lên tuyến đầu. Giờ phút này, cũng không thể làm khác được... Hiện phải cùng Thiết Kiếm Võ Thánh nhanh chóng nhắm tuyến trên tiến đến.

...

Trên Ngưu Đầu Sơn, hai bên vách núi của Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc, kỳ thật chỉ là hai tòa núi nhỏ bình thường, độ cao không đồng nhất. Phía nam là một toà núi nhỏ, cao đại khái khoảng hơn ba mươi trượng, trải dài cũng cỡ mấy chục trượng (nguyên văn là mấy trăm trượng, nhưng bên dưới lại chỉ để chứa vài trăm người, nên ta sửa lại cho đúng hơn). Trên đỉnh của một toà núi nhỏ như vậy, nhiều nhất chỉ có thể chứa mấy trăm nhân mã. Chẳng qua, một toà núi nhỏ phương Bắc lại bất đồng.

Toà núi nhỏ phía Bắc, độ cao đại khái là khoảng bảy tám mươi trượng, trên đỉnh núi cũng rất bằng phẳng và rộng lớn, cả ngọn núi kéo dài đến mấy trăm trượng, trên đỉnh núi đủ để chứa mấy ngàn người!

Nói cách khác, chỉ cần có mấy ngàn quân sĩ tại đỉnh núi, như vậy... Nếu địch nhân tiến vào Hạp Cốc, mấy ngàn nhân mã dù chỉ là ném đá xuống, cũng có thể giết chết rất nhiều địch nhân. Tại địa phương cao bảy tám mươi trượng, cho dù tùy tiện ném vài hòn đá nhỏ xuống dưới, rơi xuống mặt đất, uy lực cũng là rất lớn.

Chính là một người có tố chất quân sự rất bình thường, cũng đều có thể hiểu được tầm quan trọng của dãy núi thấp nhỏ tại phương Bắc này (dãy núi nhỏ phía bắc sau này sẽ được dịch là bắc ải sơn)!

Có thể nói - Nếu chiếm lĩnh được dãy núi phía bắc này, cơ hồ một nửa quả cầu đã nằm trong tầm tay!

"Không quân thế nào, phải chiếm lĩnh cho bằng được bắc ải sơn này." Nghiêm Bạch Thú trong lòng lo lắng.

"Bái kiến gia chủ!"

”Bái kiến gia chủ!”

Nghiêm Bạch Thú cùng Thiết Kiếm Võ Thánh đã đi tới đám quân đội tuyến đầu tiên. Một tòa bắc ải sơn trải dài đã hiện ra trước mắt. Nơi ngọn núi hiện đang vô danh này, về sau nhất định sẽ được ghi lại trong lịch sử. Lúc này, bên dưới núi đang tụ tập đại lượng quân sĩ.

Mà ở phía trên bắc ải sơn, một đạo nhân ảnh đang khoanh chân ngồi. Trước mặt hắn có cắm một cây Hắc Diễm côn.

Gió núi thổi qua làm mái tóc dài tung bay phất phới, nhưng lại không thể lay động được thân ảnh của hắn!

Giờ phút này, cả mấy vạn quân sĩ cũng đều ngửa đầu nhìn thân ảnh đang ngồi ở bên trên núi. Thân ảnh tuy rằng rất nhỏ bé lại khiến cho mọi người cảm thấy nguy nga lồng lộng - đây chính là thiên hạ đệ nhất Võ Thánh trên Đoan Mộc đại lục hiện nay, được xưng là Tối Cường Võ Thánh Đằng Thanh Sơn! Vén vén một người trấn giữ mà khiến cho cả thiên quân vạn mã vô kế khả thi, không tiến lên được.

”Là hắn!”

Nghiêm Bạch Thú ánh mắt phát lạnh.

”Được xưng là Đằng tiên sinh!”

Thiết Kiếm Võ Thánh mày nhăn lại, hắn đối với Đằng Thanh Sơn tuy cũng rất tôn kính, nhưng là... Lần này phát hiện Hỏa Lưu Thiết quảĩng moĩ0, gia tộc phái hắn tới chiếm lấy. Hỏa Lưu Thiết quảĩng moĩ0 đối với Thiên Phong gia tộc hắn cũng rất quan trọng.

”Gia chủ.”

Một tên hán tử mặt chữ điền lưng hùm vai gấu, mặc hắc sắc chiến giáp, có chút lo lắng nói.

”Vị Võ Thánh được xưng là Đằng tiên sinh này ở phía trên bắc ải sơn, các quân sĩ chúng ta căn bản không thể đi tiếp được. Tuy là ngọn núi thấp nhưng muốn leo lên cũng rất khó khăn rồi, chỉ có những tinh anh quân sĩ mới có thể lên được. Bất quá Võ Thánh Đằng tiên sinh tùy ý ném vài hòn đá, cũng khiến cho tinh anh quân sĩ chúng ta chết không ít. Cho dù có thể tránh thoát hòn đá do Đằng tiên sinh ném, nhưng từ núi lớn ngã xuống dưới, dù là quân sĩ tinh anh cũng chết tan xương nát thịt.”

”Gia chủ, hiện tại chúng ta cũng không có biện pháp nào cả.”

Hán tử mặt chữ điền có vẻ vô cùng vội vàng.

”Cái gì?”

Nghiêm Bạch Thú tức giận chỉ bắc ải sơn phía xa xa.

”Người xem, bắc ải sơn này kéo dài mấy trăm trượng, Đằng Thanh Sơn này tuy là lợi hại, nhưng hắn cũng chỉ có vén vén một người! Ta cũng không tin, mấy trăm tên quân sĩ từ các hướng của bắc ải sơn đồng thời cùng leo lên, hắn lại có thể bảo vệ tất cả mấy trăm trượng!”

Mấy trăm trượng, khoảng cách ước chừng là một hai dặm!

”Gia chủ, hòn đá hắn ném ra quá lợi hại.”

Hán tử mặt chữ điền lập tức nói:

”Hắn căn bản không cần chạy qua chạy lại, chính là chỉ khoanh chân ngồi tại chỗ, rất tùy ý ném hòn đá, cũng khiến cho quân sĩ chúng ta hoặc là bị đập chết, hoặc là từ trên vách đá ngã xuống chết tươi!”

”Hòn đá?”

Nghiêm Bạch Thú nhíu mày.

”Khoảng cách mấy trăm trượng, làm sao hắn có thể ném trúng được?”

”Ân.”

Hán tử mặt chữ điền lại nói:

”Đúng vậy, năng lực phóng ám khí của Đằng tiên sinh rất lợi hại.”

Hắn vĩnh viễn quên không được trường hợp đáng sợ lúc ban nãy...

Hắn ra lệnh một tiếng, mấy trăm tên quân sĩ từ các phương hướng tại phía dưới bắc ải sơn leo lên, mà Đằng Thanh Sơn cũng ngồi cao cao ở phía trên ngọn núi, đợi đến khi các quân sĩ leo lên được nửa chừng, Đằng Thanh Sơn mới tùy ý ném ra vài hòn đá. Mấy viên đá kia thực không có đánh vào quân sĩ, mà là đập vào trên vách núi!

Uy lực của hòn đá quá lớn, phảng phất như bom oanh tạc vào vách núi làm một khối lượng lớn các tảng đá nhỏ rơi xuống.

Các tảng đá nhỏ này rơi vào đầu các quân sĩ đang vất vả leo lên, nhất thời khiến không ít quân sĩ ngã nhào. Vên vện một lần ra tay, đủ để cho rất nhiều quân sĩ ngã xuống, còn có vài bộ phận quân sĩ mới vừa leo lên, lập tức rơi xuống mặt đất!

Cho dù tránh thoát đợt tập kích đầu tiên, nhưng lần thứ hai, thứ ba bắt đầu - hòn đá do Đằng Thanh Sơn ném ra lại trực tiếp tập kích các tinh anh quân sĩ đang cố gắng leo lên.

Trong phạm vi mấy trăm trượng, tuy rằng đối với người thường mà nói, một hai dặm, ánh mắt nhìn cũng không thấy rõ... Nhưng là thân thể đã đạt tới cực hạn như hắn, thị lực thính lực đều đã sớm đạt tới cấp độ kinh người, chỉ cần một chút động tĩnh nhỏ, hắn cũng có thể nhìn thấy và nghe rõ ràng.

”Đằng tiên sinh!”

Nghiêm Bạch Thú cao giọng kêu gọi đầu hàng.

Thanh âm quanh quẩn tại khắp nơi trong núi rừng, tất cả các quân sĩ cũng đều nghe được.

”Mời tiên sinh rời khỏi bắc ải sơn... Đại ân này, Nghiêm gia ta tuyệt không dám quên. Tiên sinh có yêu cầu điều gì, cứ việc lên tiếng.”

Nghiêm Bạch Thú hô to.

Không có biện pháp. Cứng rắn không được, chỉ có thể dụng mềm mỏng.

”Ha ha...”

Tiếng cười sang sảng của bóng người đang khoanh chân mà ngồi, từ trên đỉnh núi truyền đến, lại như quanh quẩn tại phía chân trời.

”Nghiêm Bạch Thú, ta thấy ngươi cũng là một hán tử hiểu được lí lẽ. Hôm nay tại sao lại nói ra những lời buồn cười như vậy? Nếu như là ngươi đang ở tại đây, ngươi có rời khỏi bắc ải sơn này hay không?”

Nghiêm Bạch Thú cứng lại.

...

Trong Nghiêm gia quân đội, phần đông các quân sĩ tuy rằng có không ít người kinh sợ, nhưng đối với bóng người đang tiêu sái khoanh chân ngồi ở trên đỉnh núi cũng có chút ngưỡng mộ khâm phục! Một mình một người ngồi trên đỉnh núi cao, vên vện huy phát tay phóng ra một viên đá tựa khiến cho ngàn vạn quân mã không thể đi lên bắc ải sơn này. Thủ đoạn như thế làm sao mà không làm cho mọi người hâm mộ?

Rất nhiều quân sĩ, vũ giả tận đáy lòng sinh ra hảo cảm cùng với khâm phục.

Cũng mong ước có một ngày, bản thân có thể trở thành nhất đẳng nhân vật, vô địch trên toàn đại lục!

Nghiêm gia quân đội thúc thủ vô sách - bó tay không biện pháp, Nghiêm Bạch Thú, Hạ Hầu An, Thiết Kiểm Võ Thánh ba người đã tụ tập tại một chỗ, cũng vô cùng đau đầu, không biết làm cách nào để chiếm bắc ải sơn.

Bọn họ rõ ràng...

Nếu không đánh chiếm bắc ải sơn này, bọn họ cho dù tiến vào Hạp Cốc, cũng là mang quân đi chịu chết.

”Đằng Thanh Sơn này, đây là ý gì?”

Nghiêm Bạch Thú lo lắng.

”Thật sự là mềm cứng đều không chịu.”

Hạ Hầu An cũng đau đầu, nghĩ muốn đối phó cứng rắn, nhưng bọn họ đối phó như thế nào? Đối diện với họ hiện giờ chính là thiên hạ đệ nhất Võ Thánh!

”Núi cao bảy tám mươi trượng, căn bản không thể dùng thang để leo.”

”Dây thừng cũng vô dụng.”

Thiết Kiếm Võ Thánh một mực nhíu mày, đột nhiên ánh mắt hắn dừng ở một gốc cây đại thụ bên cạnh bắc ải sơn. Mấy gốc cây đại thụ này cũng đã sinh trưởng hàng trăm năm, ngàn năm, có một số gốc đại thụ, độ cao không thấp hơn chút nào so với bắc ải sơn này.

”Đúng.”

Thiết Kiếm Võ Thánh nhãn tình sáng lên.

”Nghiêm huynh, Hạ Hầu huynh.”

Thiết Kiếm Võ Thánh chỉ hướng mấy gốc cây đại thụ bên cạnh này.

”Làm sao vậy?”

Hạ Hầu An cùng Nghiêm Bạch Thú rung mình.

”Lệnh cho các quân sĩ leo lên cây, ngọn cây có độ cao cũng không khác đỉnh núi tại bắc ải sơn là mấy.”

Thiết Kiếm Võ Thánh cười nói:

”Rồi sau đó, đem dây thừng dài trực tiếp cố định tại trên đỉnh bắc ải sơn cho tốt. Làm thành một cái cầu bằng dây thừng, cho các nhóm quân sĩ thông qua dây thừng, nhanh chóng chiếm lấy đỉnh núi.”

Hạ Hầu An cùng Nghiêm Bạch Thú ánh mắt không khỏi sáng ngời.

”Ha ha, Hách Liên huynh quả thật lợi hại.”

Hai người không khỏi mừng rỡ.

Trong dãy núi lớn này, những gốc đại thụ cao to phi thường nhiều.

Mà các quân sĩ ai không có mấy trăm cân khí lực? Mang theo dây thừng cũng có thể nhanh chóng leo lên trên đỉnh núi. Mà những người am hiểu khinh công, lại có thể đạp trên dây thừng, nhanh chóng đi qua đỉnh núi phía bên kia.

Hạ Hầu An độc nhãn hào quang sáng quắc, hưng phấn nói:

”Chung quanh bắc ải sơn ước chừng có trên trăm gốc cây đại thụ cao lớn. Mỗi một gốc đại thụ đều có thể tạo ra mấy cái thang bằng dây thừng... Hơn trăm gốc đại thụ, cũng chính là mấy trăm cái thang dây như vậy. Đến lúc đó, đại lượng quân sĩ cùng nhau đi qua, trong một thời gian ngắn cũng có thể để cho hơn một ngàn tên quân sĩ xông qua.”

”Tối Cường Võ Thánh thì sao? Hắn vẫn chỉ là Võ Thánh mà thôi, tiên thiên chân nguyên cũng không phải là vô cùng vô tận. Ta cùng Nghiêm huynh song phương đại quân (đại quân của hai gia tộc), cũng hơn mười vạn người! Hắn làm sao có thể ngăn cản? Chỉ sợ đại quân chúng ta vừa tiến lên, hắn sẽ chạy trốn mất.”

...

Theo một tiếng ra lệnh, đại lượng quân sĩ thống nhất từ phía dưới các gốc cây đại thụ to lớn bên cạnh bắc ải sơn bắt đầu leo lên.

”Leo đi, nhanh lên!”

”Nhanh chân lên!”

Rất nhiều quân sĩ phảng phất giống như những hươu tằm, nhanh chóng leo lên đến tận ngọn cây.

Trên đỉnh bắc ải sơn, Đẳng Thanh Sơn một mình một người đang khoan chân mà ngồi.

”Leo cây?”

Đẳng Thanh Sơn nhìn thấy một đám quân sĩ đang vác từng bó dây thừng lớn leo lên cây, không khỏi lộ ra nụ cười. ”Nguyên lai là muốn tạo ra những cái cầu bằng dây thừng đây... Đích xác, nếu chờ các người chuẩn bị xong, ta một người chỉ sợ cũng không thể ngăn cản nhiều người như vậy trong một lúc.

Sau đó, Đẳng Thanh Sơn vỗ vào núi đá bên cạnh. Núi đá chấn động, nứt ra đại lượng những tảng đá nhỏ.

Đẳng Thanh Sơn ngồi tại chỗ, cầm lấy các viên đá vụn, từng viên từng viên ném ra! Những tảng đá nhỏ mang theo lực ném ra đến khoảng bảy tám mươi vạn cân, tạo ra một loại tốc độ đáng sợ, rạch nát cả hư không, lực ma sát khiến cho cả hòn đá cũng hoàn toàn bốc cháy.

Hừu!

Hừu!

Mỗi một hòn đá như một quả cầu lửa phá không mà bay đến, đập lên trên thân của gốc cây đại thụ cao lớn đã sinh trưởng trên trăm năm thậm chí cả ngàn năm.

”Oanh!” Tựa như bom oanh tạc, phần thân của một gốc cây cổ thụ bị đánh trúng, ngay lập tức bị chấn cho nát bậy. Nửa trên của gốc đại thụ liền ầm ầm ngã xuống.

Hừu! Hừu! Hừu!

Mỗi một tảng đá bị đốt cháy tạo nên hỏa diễm phảng phất giống như bom đạn oanh kích tại trên thân cây đại thụ.

Oanh! Oanh! Oanh!

Gốc cây đại thụ không chịu nổi lực công kích, hoặc là trực tiếp bị đánh nát, hoặc là bị gãy đổ hơn phân nửa. Tóm lại, liên tục các gốc cây đại thụ ầm ầm ngã xuống, không ít quân sĩ hoảng sợ kêu to kinh hoàng, nhảy hết xuống. Vận khí tốt thì chỉ bị gãy chân, còn lại các quân sĩ từ độ cao hơn mười trượng ngã xuống liền mất mạng tại đương trường (ngay tại chỗ).

Các thân cây đại thụ ngã xuống, đập vào phần đông bọn lính đang đứng dưới mặt đất chung quanh gốc cây, lại một mảng tiếng kêu rên vang vọng.

”Này, điều này sao có thể?”

”Tại sao có thể dễ dàng như thế, tự chặt đứt thân cây đại thụ to lớn như vậy?”

Nghiêm Bạch Thú, Hạ Hầu An cùng Thiết Kiếm Vô Thánh ba người cũng không tin một màn đáng sợ đang diễn ra trước mắt.

”Uy lực làm sao có thể lớn như vậy? Không có khả năng!”

Thiết Kiếm Vô Thánh không khỏi lập tức lắc đầu.

”Tảng đá, cũng không phải là huyền thiết, căn bản không thể tiên thiên chân nguyên mạnh mẽ như vậy quán thấu vào. Làm sao lại có thể có uy lực mạnh mẽ như thế?”

Nghiêm Bạch Thú mấy người bọn họ đều kinh ngạc đến ngây người, các quân sĩ còn lại là một mảnh khốc thét, chỉ có Đẳng Thanh Sơn đang khoan chân ngồi phía trên đỉnh núi cao vẫn rất bình tĩnh, từ đầu tới đuôi, hắn cũng chỉ lẳng lặng ngồi im tại chỗ.

347. Chương 44: Giảng Co

”Có địch tập kích!”

”Có địch tập kích!”

Thanh âm bén nhọn vang dội từ phía Tây truyền đến, bởi vì quân đội của Nghiêm gia không thể chiếm lĩnh được bắc ải sơn, hơn nữa quân sĩ bị chết không ít, sĩ khí đang giảm, nghe được tiếng la” có địch tập kích” lại càng thêm kinh hãi, lập tức tất cả nắm chặt binh khí trong tay nghe theo mệnh lệnh, chuẩn bị nghênh địch. Mà ở phía tây lúc này những quân sĩ phía trước đã xông lên chém giết quân địch.

Giờ phút này đã không ai nghĩ tới việc lại đi tấn công bắc ải sơn, Nghiêm Bạch Thú, Hạ Hầu An, Thiết Kiếm Vô Thánh cũng nhìn về phía Tây, một quân sĩ sau lưng đeo tiểu kỳ (lá cờ nhỏ) nhanh chóng hướng về phía này chạy tới.

”Là người phương nào?”

Nghiêm Bạch Thú sắc mặt khẽ biến.

”Bẩm gia chủ, là quân đội Đoàn gia.”

Quân sĩ vừa chạy tới ngay lập tức bẩm báo.

”Hai tướng quân đang chỉ huy đại quân cánh phải, ngăn cản quân đội Đoàn gia tiến công.”

Nghiêm Bạch Thú khẽ gật đầu.

”Đi.”

Thiết Kiếm Vô Thánh trầm giọng nói:

”Đến phía trước xem thử một chút.”

Ngay lập tức, Thiết Kiếm Vô Thánh, Nghiêm Bạch Thú, Hạ Hầu An ba người một đường thẳng hướng quân bên tay phải tiến đến, càng đi gần về phía trước bọn họ càng nghe thấy những tiếng hét hò từ phía trước truyền đến, không bao lâu khi ba người bên Nghiêm Bạch Thú đã đến chỗ quân cánh phải, chỉ nghe tiếng la thê lương:

”Trốn a! Chạy mau a!”

Đối mặt với sự công kích mãnh liệt, sĩ khí như cuồng phong vũ bão của quân đội tinh nhuệ Đoàn gia, các quân sĩ đã bắt đầu điên cuồng tan vỡ, cờ xí vút bừa bãi dưới chân!

Ngàn vạn người xông vào nhau chém giết, kỳ thật cái chính làm nên chiến thắng chính là sĩ khí!

Một khi phía trước tan tác, đội hình tan vỡ thể trận mất đi thì cũng chỉ là đưa đầu cho người ta chém... Cho dù quân sĩ phía sau có ở trạng thái cực đỉnh đi nữa, cũng sẽ bị những binh lính chạy trốn phía trước làm tan trận thế, cái gọi là binh bại như núi đổ, phía trước trận hình tan tác, phía sau muốn xoay thế cục là hầu như khó có thể làm được.

”Không hay rồi.”

Nghiêm Bạch Thú sắc mặt đại biến.

”Đoàn gia như thế nào lại lợi hại như vậy, đánh tan cánh quân bên phải nhanh như vậy?”

Thiết Kiếm Vô Thánh có chút giật mình nói.

”Hạ Hầu huynh nhìn đi.”

Nghiêm Bạch Thú sau khi nói xong, vội vàng cao giọng gào thét.

”Vũ Kiến, người dẫn binh bộ của người ngăn trở bọn họ cho ta một chút thời gian... Những người khác hướng phương bắc phá vây!”

Quân đội hiện tại là một mảnh hỗn loạn, Nghiêm Bạch Thú bây giờ đang liều mạng muốn làm giảm tổn thất xuống mức thấp nhất.

...

Một giờ sau, dưới hỗ trợ của quân đội Hạ Hầu gia chống đỡ, cố trấn trụ được mũi công kích của Đoàn gia, Nghiêm gia cuối cùng thở dốc một hơi, cuối cùng cũng bảo tồn được tuyệt đại đa số nhân mã, tuy nhiên

cho dù là như vậy đi nữa... chỉ cần tùy ý cũng có thể thấy được từng khối từng khối thi thể nhiễm máu rất nhiều, rất nhiều, vền vền một lần mãnh liệt công kích, đã làm Nghiêm gia tổn thất gần vạn người "Đoàn Thạch Tấn, thù này không báo, ta thề không làm người!!!" Trên người bắn tửu xác một mảnh Nghiêm Bạch Thú nhìn về phía Tây, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

Vừa rồi ngắn ngủn một giờ mà đã tổn thất gần vạn người, thậm chí còn có người anh em của Nghiêm Bạch Thú bị quân loạn giẫm chết, huynh đệ chết, hơn nữa đột ngột đả kích, làm Nghiêm Bạch Thú lửa giận tận trời.

"Quân đội Đoàn gia sao có thể lợi hại như vậy?"

Hạ Hầu gia cũng là sắc mặt khó coi.

"Hạ Hầu gia chúng ta đã sớm có chuẩn bị, không ngờ cũng bị lui về phía sau một dặm, chết mấy nghìn người."

"Áo giáp!"

Thiết Kiếm Võ Thánh trầm giọng nói:

"Đoàn gia quân đội bộ phận đầu lĩnh tinh nhuệ, đều mang áo giáp, đều là thượng đẳng chiến giáp, giá trị mấy ngàn lượng bạc một bộ chiến giáp chất lượng cực tốt, đao kiếm binh thường đều khó có thể làm tổn hại, hơn một ngàn tinh nhuệ quân sĩ mặc chiến giáp như vậy, làm quân đội chủ lực, ngăn cản không được cũng không kỳ quái."

"Đoàn gia bọn họ sao có áo giáp tốt như vậy?"

Hạ Hầu An kia con mắt chợt nheo lại (chỉ có một mắt - ta nghi hẳn chắc là em ruột Hạ Hầu Đôn trong tam quốc diễn nghĩa quá - A Mê)

"Thượng đẳng áo giáp này, một hai kiện cũng là bình thường nhưng đây là hơn ngàn kiện, chính là có tiền cũng không có thể mua được."

Đoan Mộc trên đại lục trăm tộc tranh đấu, đối với vật dụng dùng trong chiến tranh đều rất coi trọng.

Bình thường áo giáp chất lượng không tốt mua bán số lượng lớn cũng đều bị quản chế, chứ đừng nói đến áo giáp thượng đẳng bậc này. Mấy ngàn lượng bạc một bộ, cần mấy trăm vạn lượng bạc... Bạc là nhỏ, nhiều như vậy áo giáp, gia tộc bình thường căn bản mua không được.

"Có thể là Đoàn gia này ẩn dấu kỹ, có dấu các loại áo giáp này."

Nghiêm Bạch Thú âm thanh lạnh lùng nói.

"Không nhất định, còn có thể có một khả năng xấu hơn nữa."

Thiết Kiếm Võ Thánh trầm thấp nói, Nghiêm Bạch Thú cùng Hạ Hầu An cũng nhìn qua.

Còn tệ hơn?

"Sau lưng Đoàn gia không chừng còn có Húc Nhật thương thành duy trì!"

Thiết Kiếm Võ Thánh nói.

Nghiêm Bạch Thú cùng Hạ Hầu An nhất thời hít một ngụm lạnh khí.

"Nếu thật sự là như vậy, e rằng sẽ có nhiều phiền toái đây."

Hạ Hầu An sắc mặt khẽ biến.

Húc Nhật thương thành là thế lực trải rộng thiên hạ. Trong thiên hạ việc buôn bán nô lệ, Húc Nhật Tửu Lâu này đã chiếm được hai ba thành, ngoài ra ở các thành trì, Húc Nhật thương thành này đều có này quân đóng! Tuy rằng phân tán ở khắp các nơi trong thiên hạ nhưng nếu có thể tập kết lại sẽ tạo nên một đội quân với số lượng kinh khủng.

"Hiện tại đừng nóng vội."

Thiết Kiếm Võ Thánh bình thản nói:

”Chúng ta trước hết nghĩ cách làm tinh thần hăng hái thêm để chiếm được bắc ải sơn, như vậy coi như thành công hơn nữa. Một khi đã không chiếm được bắc ải sơn, chúng ta tụt không vội mà tiến công, dù sao... cho tới bây giờ Đạm Thai gia tộc, Đồng gia còn có Phó gia, một chút động tĩnh cũng không có. Bọn họ mang đến nhiều quân đội như vậy, không có khả năng đến xem kịch vui.”

Nghiêm Bạch Thú cùng Hạ Hầu An gật đầu.

”Hiện tại, chúng ta không nên manh động, chờ xem diễn biến tiếp theo thế nào.”

Thiết Kiếm Võ Thánh nhìn bắc ải sơn phía xa, giờ phút này chân núi bắc ải sơn vẫn như cũ bị Đoàn gia quân đội chiếm lĩnh.

”Huống chi, Đẳng tiên sinh đang ở bắc ải sơn, Đoàn gia quân đội nghĩ muốn đánh hạ cũng không có khả năng.”

”Ân, là không có khả năng.”

Tưởng tượng đến Đẳng Thanh Sơn phía trước thi triển thủ đoạn, Nghiêm Bạch Thú cùng Hạ Hầu An càng thêm yên tâm.

”Cũng nên để Đoàn gia này, ném thử chút thực lực của Đẳng Thanh Sơn đi.”

Nghiêm Bạch Thú không phải không có ác ý khi nghĩ đến tình huống như vậy.

...

Đỉnh núi bắc ải sơn.

Đẳng Thanh Sơn vẫn lẳng lặng khoanh chân ngồi, phía dưới phát sinh một hồi máu lửa chém giết căn bản cũng không có ảnh hưởng đến Đẳng Thanh Sơn.

”Đoàn gia này không ngờ có thực lực có thể làm Hạ Hầu gia tộc cùng Nghiêm gia đều bị bức lui về phía sau.”

Đẳng Thanh Sơn nhìn quân đội phía dưới.

Bên dưới quân đội trật tự an tĩnh, xếp hàng trật tự, ngàn vạn quân sĩ ngẩng đầu nhìn về đỉnh núi phía xa, bị nhiều quân sĩ như vậy chỉnh tề đồng loạt nhìn chăm chăm, áp lực này cũng thật là lớn. Nhưng là Đẳng Thanh Sơn lại cười nhẹ quan sát phía dưới, thật giống như là một vị thần linh, đang nhìn xuống vô số nhân loại bình thường.

”Đẳng tiên sinh!”

Một thanh âm vang dội từ giữa đoàn xe vang lên.

”Tại hạ Đoạn Thạch Tấn, đã từng nghe đại danh tiên sinh, lúc trước tiên sinh cùng Thiết Kiếm Võ Thánh có một trận chiến, cũng làm ta ngưỡng mộ, nhưng là tiên sinh đại danh, Đoàn gia ta cũng có mười vạn đại quân, không muốn đối địch cùng tiên sinh, chúng ta muốn mời tiên sinh rời khỏi bắc ải sơn... chúng ta Đoàn gia chắc chắn hậu ta.”

Đẳng Thanh Sơn lắc đầu cười.

”Đoạn Thạch Tấn, hãy nhanh nhanh rời đi.”

Thanh âm Đẳng Thanh Sơn lạnh lạnh vang vọng khắp núi.

”Đẳng tiên sinh...”

Này Đoạn Thạch Tấn còn muốn khuyên bảo.

”Nhanh nhanh rời đi.”

Đẳng Thanh Sơn lại lãnh đạm nói.

Đoạn Thạch Tấn trước giờ cũng chưa từng chứng kiến thủ đoạn của Đẳng Thanh Sơn, căn bản không tin một người thật sự có thể ngăn thiên quân vạn mã chiếm lĩnh đỉnh núi, vì vậy liền lập tức ra lệnh một tiếng, gần ngàn quân sĩ nhanh chóng vọt tới chân núi bắc ải sơn rồi sau đó gần như đồng thời leo lên như thác lũ. Ngay khi mấy cái quân sĩ này đang gian nan leo lên.

Hưu! Hưu! Hưu!

Một hòn đá phát cháy phá không mà đi, làm vách núi bắc ải sơn một chỗ nổ tung ra, rất nhiều tảng đá vỡ vụn cuộn cuộn hạ xuống, đập vào không ít quân sĩ đang leo lên, từ trên cao ngã xuống nện ở núi đá trên phía dưới, đầu óc văng tung tóe đương trường chết thảm ngay lập tức. Cũng có những tên may mắn giữ được mạng nhỏ.

Vén vén một lần công kích, làm Đoàn gia tổn thất mấy trăm người.

Một mảnh thống khổ tiếng rên rỉ vang lên thảm thiết.

Các quân sĩ của Đoàn gia xem thấy một màn như vậy không khỏi sắc mặt trắng bệch, bọn họ cũng sợ hãi... Bị mệnh lệnh đi leo lên lên.

"Này, này..."

Đoạn Thạch Tấn là một trung niên nam tử rất văn nhã đang ở trong sự bảo hộ của phần đông quân sĩ, giờ phút này sắc mặt hắn thật sự rất khó coi.

"Đoàn huynh."

Một đạo trầm thấp thanh âm truyền đến.

Một nam tử mặc khôi giáp ngăm đen, trên đầu cũng mang theo mũ giáp đã đi tới, khuôn mặt bị mặt nạ bằng thép bảo hộ bọc lại, căn bản thấy không rõ khuôn mặt.

Đoạn Thạch Tấn nhìn lại, lập tức tiến lên đón.

"Đành bỏ đi sao."

Khôi giáp nam tử tiến lên cùng Đoạn Thạch Tấn thấp giọng nói không ít lời, khi bắt đầu Đoạn Thạch Tấn không quá đồng ý, nhưng một lát sau, Đoạn Thạch Tấn rốt cục đồng ý.

...

"A?"

Đẳng Thanh Sơn nhìn phía dưới các quân sĩ đang lui về phía sau, rồi sau đó bắt đầu dọn dẹp thân thể của những quân sĩ đã chết, đồng thời ngồi xuống nghỉ tạm. Thậm chí còn thấy có khói bếp lượn lờ mọc lên, hiển nhiên đã bắt đầu nấu cơm.

"Nhanh như vậy đã chịu bỏ qua?"

Đẳng Thanh Sơn sần mỉm cười.

"Buông tha cũng tốt, không quản như thế nào, bắc ải sơn này, tuyệt đối không thể để một cái đại gia tộc nào đó hoàn toàn chiếm lĩnh. Tốt nhất, Đạm Thai gia, Ngô gia, Đồng gia, cũng có quân đội đi tới, xúm lại xung quanh Hạp Cốc này. Đến lúc đó khắp nơi chế ước lẫn nhau hình thành thế tranh chấp ước chế..."

Hết thấy mọi chuyện đều giống như kế hoạch của Đẳng Thanh Sơn đã tính, không có một gia tộc nào dám can đảm dám độc chiếm Hạp Cốc, nếu thực làm như vậy, sẽ bị tất cả những gia tộc khác công kích.

Mỗi một gia tộc, cũng chiếm lĩnh một bộ phận chung quanh khu vực Hạp Cốc.

Hạ Hầu gia, Nghiêm gia, Đoàn gia, Đồng gia, Đạm Thai gia, Ngô gia, vào sáng sớm ngày hôm sau mới đến. Phó gia cách Ly Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc cũng rất gần, bảy vạn nhân mã kiểm chế lẫn nhau. Mà ở trong đó... Hiển nhiên Nghiêm gia cùng Hạ Hầu gia kết minh với nhau, thế lực hiện tại là lớn nhất.

Bên trong một căn lều lớn tại Phó gia quân doanh.

Đẳng Thanh Sơn, Lý, Đẳng Thú, Dương Đông, Thanh Loan, cùng Cuồng Phong Ung cũng ở trong đó.

”Tiên sinh.”

Phó Dao tiến vào trong lều lớn

”Tiên sinh lần này vất vả, nếu không phải có tiên sinh, Hạ Hầu gia tộc cùng Nghiêm gia, chỉ sợ đã chiếm lĩnh được bắc ải sơn, lấy thực lực hai nhà bọn họ, có thể chiếm lĩnh địa lợi. Đồng thời đem Hạp Cốc che lại, đến lúc đó... Muốn đánh hạ, trừ phi có gấp năm sáu lần quân lực mới có thể.”

Phó Dao cười nói.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

”Phó Dao, Phó gia của người nhân thủ quá ít, muốn chiếm được quả ải này quả thật rất khó nha.”

Cho dù Đằng Thanh Sơn thực lực siêu tuyệt, nhưng dù sao cũng chỉ là một người.

”Đúng vậy.”

Phó Dao cũng có chút lo lắng.

”Hiện tại, bảy phương giằng co, chúng ta Phó gia có thể cùng những sáu phương khác đặt ngang hàng chính bởi vì có tiên sinh tại đây! Lấy tiên sinh thực lực, hoàn toàn có thể chiếm được bắc ải sơn. Nhưng là Phó gia ta...”

Phó Dao cũng hiểu rõ thực lực chính mình, thế lực yếu.

”Phó Dao, hiện những gia tộc khác ở bên ngoài, phỏng chừng cũng muốn bắt đầu kết minh đi.”

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

”Ân. ”

Phó Dao gật đầu.

”Lần này Ngô gia bị Nghiêm gia, Hạ Hầu gia trước sau công kích, thiệt hại nhiều. Phỏng chừng Đạm Thai gia tộc, Đồng gia các gia tộc khác cũng biết tình huống như thế, nếu không liên kết, chỉ sợ muốn độc chiếm kia Hỏa Lưu Kim Thiết Quảng Mạch rất khó. Đáng tiếc, hiện tới hôm nay vẫn chưa từng có người đến tìm Phó gia chúng ta kết minh.”

”Đằng tiên sinh.”

Một tiếng kêu lớn đột ngột truyền vào trong lều.

”Tiến vào đi.”

Đằng Thanh Sơn mở miệng.

Người bước vào là Phó gia gia chủ ‘Phó Vân Triển’, Phó Vân Triển sắc mặt có vẻ vui mừng, nhìn về phía Phó Dao nói:

”Thúc thúc, bên ngoài có Đoàn gia sứ giả đến đây.”

”Đoàn gia?”

Phó Dao không khỏi lộ ra một tia sắc mặt vui mừng.

”Chẳng qua, bọn họ nói muốn gặp Đằng tiên sinh.”

Phó Vân Triển nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

348. Chương 45: Phân Chia Lợi Ích

- Mở cửa.

Phó Vân Triển mở miệng nói.

Xao xao, thị vệ lập tức đem tấm vải bố kéo lên.

Phó Vân Triễn gọi như vậy một tiếng cũng là để nhắc nhở khách trong lều lớn rằng bọn họ đã tới.

Đằng Thanh Sơn, Phó Dao, Phó Vân Triễn ba người đi vào, lúc này trong lều lớn vẫn còn khá là rộng rãi, sáu người vốn khoan chân ngồi dưới đất đã đứng dậy, cầm đầu là người trẻ tuổi mập mạp, nhìn thấy bọn Đằng Thanh Sơn, Phó Dao liền cười dài khom người nói:

- Bái kiến Đằng tiên sinh, Phó tiên sinh.

- Người là sứ giả của Đoàn gia?

Phó Dao nhướng mày, nhìn về phía người này.

- Người có khả năng thay mặt Đoàn gia làm chủ?

Phó Dao căn bản không nhận biết người trẻ tuổi này, hiển nhiên người trẻ tuổi này tại Đoàn gia địa vị không tính là cao.

- Ta đương nhiên không thể.

Người trẻ tuổi mập mạp cười nói:

- Chẳng qua, gia chủ của ta có thể.

Nói xong, trong năm tên nam tử mặc khôi giáp phía sau người trẻ tuổi một người cởi mũ giáp xuống lộ ra khuôn mặt, đây là một thanh niên hình dáng nhâ nhận, nụ cười âm áp tự nhiên khiến người khác cảm thấy thân thiết.

- Đoàn Thạch Tấn.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt liền nhận ra, hôm qua chính Đoàn Thạch Tấn này tại bắc ải sơn đã ra lệnh cho thủ hạ công lên núi.

- Không nghĩ tới Đoàn huynh dám chỉ mang theo vài người như vậy đến quân doanh Phó gia chúng ta, Phó Dao ta bội phục, bội phục.

Phó Dao mỉm cười chấp tay.

- Đoàn huynh sẽ không sợ Phó Dao ta trở mặt, bắt lấy Đoàn Thạch Tấn người để áp chế Đoàn gia sao? Người đường đường là Đoàn gia gia chủ, Đoàn gia vì người sẽ tuyệt đối nguyện ý tiêu phí một đám tài vật lớn đó.

- Ta tin tưởng cách đối nhân xử thế của Lôi Dao Võ Thánh người.

Đoàn Thạch Tấn mỉm cười.

- Hơn nữa, hôm nay cùng theo ta tới còn có...

Đoàn Thạch Tấn quay đầu nhìn về phía một gã mặc khôi giáp quân sĩ đằng sau.

- A, còn có ai?

Phó Dao cùng Đằng Thanh Sơn, cũng nhìn về phía khôi giáp quân sĩ kia.

Tên khôi giáp quân sĩ này cũng bỏ mũ giáp xuống, đây là một thanh niên đầu trọc (A Vên?), phía sau lưng còn đeo một thanh chiến đao, đồng thời khi vừa lột bỏ mũ giáp cũng liền ha hả cười nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Đằng tiên sinh, đã lâu không gặp!

- Mục Vân Ký?

Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc.

Mục Vân Ký này năm xưa bị chặt đứt hai cánh tay rồi một thân một mình khắc khổ tu luyện, đem đao pháp chuyển thành cước pháp khổ tu mười năm rốt cục đạt tới tiên thiên cảnh giới, trở thành người đứng đầu thế hệ trẻ Mục gia của Húc Nhật thương thành. Vân Mộng Chiến Thần lại không tiếc lấy sáu bức thạch

điều ra cho mượn để mời Đẳng Thanh Sơn hỗ trợ tìm Vân Mộng Bạch Quả hồng khôi phục hai cánh tay cho hắn.

- Tiên sinh, vị này chính là... vị Mãn Thiên Phi Mực vừa mới đạt tới Tiên Thiên cảnh giới - Mực Vân Ký?

Phó Dao cũng kinh ngạc nói.

Mực Vân Ký đạt tới tiên thiên khiến bên trong Mực gia chấn động không nhỏ, mà bản thân Mực gia là một gia tộc lớn siêu cấp, chỉ cần các chi huyết mạch chính, các chi cùng họ nhưng khác huyết mạch lại thêm những chi nhánh khác cộng lại số người đã vượt quá trăm vạn. Đại gia tộc như vậy có đại sự, nghĩ cũng khó dấu.

Hôm nay đại gia tộc trong thiên hạ cơ hồ đều biết chuyện Mực Vân Ký.

- Tham kiến Phó tiên sinh.

Mực Vân Ký chấp tay cười nói.

- Ha ha, chuyện của người ta cũng nghe nói, không thể không khiến kẻ khác bội phục a.

Phó Dao cười nói. Giờ phút này Phó Dao vừa cao hứng lại vừa lo lắng... Nhìn thấy Mực Vân Ký này Phó Dao cũng hiểu được, sau lưng Đoàn gia hiển nhiên là có Húc Nhật thương thành duy trì! Cứ như vậy, chỗ tốt sau khi kết minh chính là thực lực của liên minh rất mạnh, mà chỗ hại là có minh hữu hùng mạnh như vậy gia tộc của mình số lượng Hỏa Lưu Thiết quả sẽ ít được chia sẽ ít hơn.

- Các người trước tiên lui ra ngoài.

Mực Vân Ký phân phó một tiếng.

Nhất thời toàn bộ đám sứ giả ban đầu gồm thanh niên mập mạp nọ cùng với ba gã hộ vệ khác liền lui ra, hiện trong lều khách rộng lớn chỉ còn lại có Đẳng Thanh Sơn, Mực Vân Ký, Đoàn Thạch Tấn, Phó Dao, Phó Vân Triển năm người.

- Vân Ký lần này đến đây chắc Phó tiên sinh cùng Đẳng tiên sinh cũng biết là chuyện gì.

Mực Vân Ký mỉm cười nói.

- Kết minh?

Đẳng Thanh Sơn nhìn về phía hắn.

"Àn."

Mực Vân Ký gật đầu.

- Lần này quả sẽ Hỏa Lưu Thiết xuất thế, đây là đại sự chấn động thiên hạ. Tuy rằng Mực gia ta cùng Thiên Phong gia tộc Hách Liên gia kia có một chút ước định. Không thể quang minh chính đại đến tranh đoạt quả sẽ này... Nhưng là Thiên Phong gia tộc kia hiển nhiên cũng đã sớm phái người đến đây, hơn nữa còn từ trong tinh anh của 'Hàn Vũ Vệ' lấy ra một ngàn người tới nữa.

"Hàn Vũ Vệ?" Phó Dao chấn động.

- Đến hiện tại, cũng chưa thấy Hàn Vũ Vệ động thủ.

Phó Vân Triển sợ hãi than nói:

- Hạ Hầu gia cùng Nghiêm gia này cũng ản nhĩn đủ sâu a.

Đẳng Thanh Sơn tuy rằng không biết cái gì Hàn Vũ Vệ nhưng từ biểu tình của Phó Dao, Phó Vân Triển cũng đủ hiểu được: "Xem ra cấp bậc cũng giống như tinh anh quân đội Hắc Giáp Quân trong Quy Nguyên Tông."

- Thương thành chúng ta tai mắt trải rộng thiên hạ, Thiên Phong gia tộc điều động nhiều người như vậy há có thể dấu nổi Mực gia ta?

Mực Vân Ký cười nhẹ nói:

- Hạ Hầu gia tộc cùng Nghiêm gia họ cũng là bởi vì Thiên Phong gia tộc ở sau lưng cho nên mới cùng liên thủ. Lần này ta đến... Chính là hy vọng chúng ta bốn nhà liên thủ.

- Bốn nhà, đâu ra mà bốn nhà?

Phó Vân Triển rùng mình.

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn về phía Mục Vân Ký.

- Mục gia ta, Đoàn gia với nhóm người Đoàn huynh, Phó gia của Phó tiên sinh các người, còn có... Đằng tiên sinh này một phương nữa.

Mục Vân Ký tươi cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn bỗng phì cười.

Không ngờ cũng đem chính mình trở thành một nhà tính gộp vào.

- Đằng tiên sinh nhân số tuy ít, nhưng là tổng thể thực lực cũng rất mạnh.

Mục Vân Ký cười nói:

- Nếu Đằng tiên sinh cùng Phó gia đồng ý kết minh, như vậy... Ta có chín thành nắm chắc đắc thủ quả Lăng mộ Hô Hả Lưu Thiết kia. Hơn nữa nếu Đằng tiên sinh có thể đốc toàn lực, ta dám có mười thành nắm chắc.

- Mười thành nắm chắc?

Lập tức Đoàn Thạch Tấn cũng kinh ngạc.

- Dem hết toàn lực?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày, cũng khó có khả năng Mục Vân Ký này biết mình có thể tác chiến lâu dài đi? Có thể một người chống lại mười vạn đại quân? Nhưng bí mật này, người ngoài hẳn là không thể biết.

Mục Vân Ký ánh mắt nhìn khắp lều, cười cười.

- Phó tiên sinh, Đằng tiên sinh, các vị nguyên cùng ta kết minh chứ?

Mục Vân Ký nhìn về phía hai người.

Đằng Thanh Sơn nhìn ra được, Mục Vân Ký này hiển nhiên có thể vì Mục gia làm chủ... Hôm nay Mục Vân Ký tại Mục gia đã trở thành trọng điểm bồi dưỡng (cán bộ nguồn). Dù sao thiên phú, nghị lực như vậy đạt tới tiên thiên Kim Đan là hoàn toàn nắm chắc, nói không chừng cũng có thể bước vào Hư Cảnh, trở thành Chiến Thần.

- Kết minh, đây chính là chuyện tốt.

Phó Dao mỉm cười.

- Chỉ là không biết, một khi thành công quả Lăng mộ Hô Hả Lưu Thiết này chia phần như thế nào?

- Phó Dao nói vậy cũng đúng, trước nên thỏa thuận rõ ràng miễn cho sau này lại tranh cãi lằng nhằng.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Mục Vân Ký mỉm cười gật đầu:

- Đương nhiên, việc phân phối quả Lăng mộ Hô Hả Lưu Thiết này vốn là vấn đề trọng yếu cần thỏa thuận... Đoàn huynh, Đằng tiên sinh, Phó tiên sinh... Ta cũng không quanh co lòng vòng, xin trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Quả Lăng mộ Hô Hả Lưu Thiết này Mục gia ta là tình thế bắt buộc phải có. Như vậy, ta Mục gia sẽ lấy sáu thành! Mà Đoàn gia quân đội ước chừng có hơn tám vạn, Phó gia vốn vẹn vẹn có hai vạn quân, vậy Đoàn gia chiếm hai thành còn lại, Phó gia sẽ chiếm một thành. Còn lại một thành về Đằng tiên sinh. Các vị thấy thế nào?

- Ta đồng ý.

Đoàn Thạch Tấn gật đầu.

- Một thành?

Phó Dao cùng Phó Vân Triển sắc mặt nhìn cũng không tốt lắm.

- Các vị, lần này quảĩng mỗ Hổ Lưu Thiết tuy rằng không sâu, nhưng là tại trước đó đã có người tra xét quá, quảĩng mỗ này là một cái quặng mỏ trữ lượng vô cùng phong phú. Cho dù chỉ có một thành, cũng đủ để Phó gia của Phó tiên sinh người sử dụng.

Mục Vân Ký vẫn mỉm cười, nhưng là trong giọng nói lại đã ẩn ẩn có chút bất mãn.

Húc Nhật thương thành Mục gia, đây là siêu thế lực lớn có thể cùng Thiên Phong gia tộc tranh đua.

Dù là Đoàn gia tại trước mặt Húc Nhật thương thành cũng phải giữ quy củ, cung kính vô cùng. Phó gia ư? Chỉ chiếm cứ một cái thành nhỏ 'Vũ Dương thành' trong một trăm lẻ mỗ thành nhỏ thôi, binh lực cũng vền vẹn chỉ hơn hai thành của Đoàn gia mà thôi, thế nhưng khi tìm được quảĩng mỗ lại đã có thể được chia một nửa so với Đoàn gia.

Theo lý thuyết, Mục Vân Ký phân phối vậy cũng đã là xác đáng.

- Mục huynh đệ, người phân phối như vậy...

Phó Dao khuôn mặt nhăn nhó, không tiếp tục nói thêm mà quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Tiên sinh, người xem?

- Vân Ký.

Đằng Thanh Sơn nhìn lại.

- Đằng tiên sinh.

Mục Vân Ký thái độ rất khiêm tốn.

- Ta với người nói rõ, quảĩng mỗ Hổ Lưu Thiết này ta cũng là tình thế bắt buộc phải cần. Một thành? Quá ít quá ít.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói, có lẽ Húc Nhật thương thành thế lực rất lớn, nhưng lần này nhân thủ Húc Nhật thương thành điều động tới tổng thể thực lực chỉ sợ còn không đủ để có được sáu thành này.

Đằng Thanh Sơn lấy lễ đãi đối phương, nhưng cũng sẽ không dễ dàng chịu thiệt như vậy!

Nếu thực muốn cứng.

Để cấp cho Vân Mộng Chiến Thần một điểm mặt mũi, gạt đầu đáp ứng cũng được. Chẳng qua hẳn sẽ ngấm ngầm trực tiếp mời Lục Túc Dao Trì hỗ trợ, từ dưới nền đất tới đào móc khoáng thạch! Bất quá dù sao từ dưới nền đất đào móc khó khăn rất lớn, sẽ nảy sinh rất nhiều nan đề.

- Tiên sinh cũng coi trọng quảĩng mỗ như vậy?

Mục Vân Ký kinh ngạc nói, lập tức cười:

- Lúc trước ta còn tưởng rằng tiên sinh chỉ là do quan hệ với Phó Vũ Bình và nể mặt mũi Phó tiên sinh mới tới. Không nghĩ tới tiên sinh đối Hổ Lưu Thiết này cũng quan tâm, thật sự muốn có như vậy. Như vậy đi... Ta Mục gia lùi một bước, chiếm năm thành, tiên sinh chiếm hai thành, Đoàn gia cùng Phó gia như cũ, như thế nào?

Đằng Thanh Sơn một khi mở miệng, Mục Vân Ký liền lập tức lui một bước, hiển nhiên rất nể tình.

- Hai thành?

Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn hẳn, không nhiều lời.

Kỳ thật trong vài phương ở đây, Mục Vân Ký kiêng kị nhất là Đằng Thanh Sơn... Bởi vì Vân Mộng Chiến Thần đã nói qua, Đằng Thanh Sơn có một đầu phi cầm yêu thú còn so với Lục Túc Dao Trì lợi hại hơn! Không quản là Vân Mộng Chiến Thần hay Thiên Phong Chiến Thần cũng không thể phi hành, một khi

Đằng Thanh Sơn cười trên lưng Thanh Loan, như vậy, căn bản không cần kiêng kị Vân Mộng Chiến Thần, Thiên Phong Chiến Thần!

Hơn nữa, Đằng Thanh Sơn tại Đoan Mộc đại lục không liên quan không vướng bận gì, không có người nhà nào. Cũng chỉ có mấy người Lý mà thôi.

Đã điếc thì sợ quái gì sấm!

Chọc Đằng Thanh Sơn, hậu quả cũng là rất không ổn.

- Mục huynh đệ.

Phó Dao nhú mày mở miệng.

- Lời nói thật lòng, một thành, hơi ít.

- Phó tiên sinh, bụng dù đói cũng không nên cắn miếng to quá, há miệng sẽ mắc quai đó.

Đoàn Thạch Tấn nhường mày nói, hiển nhiên hắn rất bất mãn. Đoàn gia hắn binh lực tám vạn, Phó gia binh lực hai vạn, Phó gia vốn đã được chia một nửa so với Đoàn gia, cũng nên thấy đủ đi.

- Đoàn huynh, Phó gia quả thực lần này miệng cũng lớn đó.

Mục Vân Ký tươi cười liếc mắt nhìn Phó Dao.

- Phó tiên sinh lần này cũng đem ra tới một ngàn "Thần Dao Vệ" nữa, vậy Phó gia có thể cầm một thành rượu đi. Nếu không như vậy Phó gia các người cũng chỉ có thể có được một thành. Cái này là ta nể mặt Đằng tiên sinh rồi đấy.

Đoàn Thạch Tấn khiếp sợ nhìn về phía Phó Dao.

Thần Dao Vệ? Đủ để tăng thêm nửa thành? Đây là quân đội loại nào đây?

Mỗi một đại gia tộc cũng đều không thể không bồi dưỡng át chủ bài, giống như Thiên Phong gia tộc có Hàn Vũ Vệ tinh anh quân sĩ. Một cái Phó gia nho nhỏ, cũng có thể có tinh anh quân đội đáng sợ sao?

Phó Vân Triển cùng Phó Dao hai người, cũng nhìn thoáng qua thật sâu Mục Vân Ký.

Mục Vân Ký, không quân đối với Phó gia hay là đối với Đoàn gia tuy rằng thật sự khách khí nhưng rõ ràng vẫn có một loại cao cao tại thượng tự nhiên.

- Đằng tiên sinh.

Mục Vân Ký nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Phân phối như thế được chứ?

349. Chương 46: Tiên Phong Cực Mạnh

Đằng Thanh Sơn nhìn Mục Vân Ký.

"Ý của ngươi là, Đoàn gia được chia hai thành, Phó gia được một thành rượu, ta có hai thành còn Mục gia người bốn thành rượu?"

"Ân." Mục Vân Ký mỉm cười gật đầu.

Hắn định ninh rằng Đằng Thanh Sơn một mình một người mà được chia một phần hoàn toàn bình đẳng với Đoàn gia phải xuất động đến tám vạn đại quân, Đằng Thanh Sơn nên thỏa mãn.

"Vân Ký."

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm đối phương.

"Ta muốn ba thành!"

”Ba thành?”

Không quản là Phó Dao, Phó Vân Triển, hay Đoàn Thạch Tấn, thậm chí Mục Vân Ký, đều là chân động.

Đoàn gia cùng Phó gia cộng lại mới ba thành rưỡi, Đằng Thanh Sơn một người muốn chiếm ba thành?

”Tiên sinh, cái này... này không thể được.”

Mục Vân Ký cười khổ nói, trước đó Húc Nhật thương thành cùng Đoàn gia đã có ước định Đoàn gia vô luận thế nào đều được chia hai thành, không có khả năng bớt. Còn Phó gia, hẳn Mục Vân Ký vừa rồi cũng đã đáp ứng một khi Phó gia xuất ra Thần Dao Vệ liền cũng tính cho bọn hắn một thành rưỡi.

Nếu cấp Đằng Thanh Sơn ba thành, như vậy... Mục gia chỉ còn lại có ba thành rưỡi!

”Cái này tuyệt đối không được.”

Mục Vân Ký lắc đầu.

”Đằng tiên sinh, xin đừng làm ta khó xử. Mục gia ta như vậy vãn vãn có được bốn thành rưỡi đã là điều kiện tối thiểu.”

”Điều kiện tối thiểu?”

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

”Vây ta cũng lùi một bước nhỏ, Vân Ký, những cái khác ta không quản, nhưng là nếu ngươi muốn ta gia nhập liên minh, vậy rất đơn giản! Ta muốn phần của ta là ba thành. Tuy nhiên nếu phần ba thành này vượt qua mười vạn cân Hỏa Lưu Thiết, ta cũng chỉ lấy vãn vãn mười vạn cân Hỏa Lưu Thiết thôi, phần còn dư ra sẽ cho Mục gia ngươi.”

”Nếu điều kiện này của ta không được đáp ứng, vậy việc này bỏ đi.”

Đằng Thanh Sơn nói.

”Này...”

Mục Vân Ký chần chờ.

Nếu Đằng Thanh Sơn nhất quyết đòi ba thành, Mục Vân Ký hẳn thật đúng là không có biện pháp đáp ứng. Chẳng qua điều kiện lúc này của Đằng Thanh Sơn còn có thể cân nhắc.

Ba thành này nếu ít hơn mười vạn cân, như vậy Đằng Thanh Sơn sẽ lấy ba thành.

Nếu phần ba thành này vượt qua mười vạn cân.

Hắn cũng chỉ lấy vãn vãn mười vạn cân Hỏa Lưu Thiết!

”Tiên sinh, người thật sự làm ta quá khó xử a.”

Mục Vân Ký bất đắc dĩ cười khổ nói.

Bên cạnh bọn Phó Dao, Phó Vân Triển cùng Đoàn Thạch Tấn ba người cũng không có hé răng, bọn họ biết... Đây là giao dịch giữa Đằng Thanh Sơn cùng Húc Nhật thương thành Mục gia, nếu Đằng Thanh Sơn được chia nhiều hơn thì phần của Húc Nhật thương thành sẽ ít đi. Riêng phần của Đoàn gia và Phó gia đã được xác định rồi.

”Ba vị, có thể ra ngoài trước một chút được không?”

Mục Vân Ký quay đầu nhìn về phía ba người kia.

”Ha ha, đi thôi, để người cùng tiên sinh tán gẫu.”

Phó Dao cười cười mang theo Phó Vân Triển đi trước rồi khỏi lều lớn, Đoàn Thạch Tấn cũng rời đi theo.

Trong lều lớn vãn vãn còn lại Đằng Thanh Sơn cùng Mục Vân Ký.

”Vân Ký, người thấy sao?”

Đằng Thanh Sơn nhìn Mục Vân Ký.

Mục Vân Ký bắt đầu nói:

"Đằng tiên sinh, ta nói một câu thật lòng... Lần này gia tộc để ta tới đây có chỉ thị cho dù là nể mặt tiên sinh bao nhiêu đi nữa thì Mục gia chúng ta ít nhất cũng phải có được bốn thành! Đây đã là điều kiện tối thiểu... Tiên sinh người hiện tại muốn ba thành, như vậy Mục gia ta vắn vắn chỉ được có ba thành rượu. Điều này..."

"Vân Ký, quả là lượng muối Hỏa Lưu Thiết này trữ lượng nếu nhiều đến mức một hai thành đã là mười vạn cân, lúc đó ta vắn vắn lấy có mười vạn cân Hỏa Lưu Thiết, vậy Mục gia người không phải buồn bán có lời sao?"

Đằng Thanh Sơn cười nói.

"Đằng tiên sinh."

Mục Vân Ký hít sâu một hơi, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

"Lần này chúng ta Mục gia hao phí không ít tinh lực, vì Đoàn gia chuẩn bị ra không ít áo giáp thượng đẳng. Thêm nữa Mục gia ta còn điều động một ngàn năm trăm 'Vân Mộng Vệ' tới đây để chuẩn bị tại thời khắc mấu chốt sử dụng... Lấy thực lực những đại gia tộc khác nếu sống mãi với nhau chúng ta cho dù tìm được quả là lượng muối, Vân Mộng Vệ của Mục gia ta cũng phải hi sinh không ít."

"Tiên sinh, người không phải có một thần diệu có thể phun ra ngọn lửa hay sao?"

Mục Vân Ký hỏi.

"Là Mục Vọng lão ca nói cho tiểu tử người?"

Đằng Thanh Sơn cười.

Lúc trước Thanh Loan xuất thủ đánh lui Lục Túc Dao đã hiển lộ thực lực trước mắt Đằng Thanh Sơn cùng đại trưởng lão Mục Vọng. Mục Vọng đối với thần diệu 'Thanh Loan' chỉ sợ là cả đời cũng không có khả năng quên.

"Là lão sư nói."

Mục Vân Ký gật đầu.

"Vân Mộng Vệ này Mục gia ta huấn luyện được cũng phi thường khó khăn... Nếu Đằng tiên sinh, tại thời điểm mấu chốt khi đại quân hai bên chiến đấu có thể mời thần diệu kia phun lửa hỗ trợ... Ta nghĩ hiệu quả khi ấy khẳng định so với một ngàn năm trăm Vân Mộng Vệ của ta còn muốn tốt hơn! Nếu được như vậy, yêu cầu kia của Đằng tiên sinh đề ra, ta đáp ứng."

Mục Vân Ký nhìn lại Đằng Thanh Sơn.

"Đây đã là ta tự chủ trương mà quyết định, xin tiên sinh cân nhắc."

"Thanh Loan?" Đằng Thanh Sơn tự nhủ một lần.

Từ trong tay Mục gia muốn đạt được ba thành đích thật là khó như lên trời. Cho nên Thanh Loan... khiến Thanh Loan triển lộ điểm thực lực này cũng không có chỗ hại nào, hơn nữa như vậy cũng có tác dụng uy hiếp các đại gia tộc trên Đoàn Mộc đại lục một chút.

"Được."

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

"Ha ha..."

Mục Vân Ký nở nụ cười.

"Tốt lắm, nói như vậy liền quyết định. Mục gia ta sẽ chiếm phần định mức là ba thành rượu, Đoàn gia hai thành, Phó gia một thành rượu, tiên sinh ba thành! Đương nhiên, nếu phần ba thành đó vượt qua mười vạn cân, tiên sinh chỉ có thể lấy mười vạn cân Hỏa Lưu Thiết, còn lại về Mục gia ta."

"Ân." Đàng Thanh Sơn gật đầu.

"Đoàn huynh, Phó tiên sinh, vào đi."

Mục Vân Ký quay đầu cao giọng hô.

Từ đó, Đoàn gia, Phó gia, Húc Nhật thương thành cùng với Đàng Thanh Sơn, bốn bên quyền lợi chia chác đã được định ra!

Kỳ thật chàng vọng tối cùng ngày, trong một lều lớn của Đạm Thai gia tộc.

"Ha ha... Đạm Thai huynh, Đồng trưởng lão, chúng ta ba phương liên thủ, đúng là có thể đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi."

Ngô gia gia chủ "Ngô Bạch Vĩ" vui sướng cười.

"Hôm nay chúng ta ba nhà cộng lại đã vượt qua hai mươi vạn binh mã. Đã xấp xỉ hơn một nửa tất cả binh mã của bảy gia tộc tranh đoạt lần này, quặng mỏ Hỏa Lưu Thiết này nhất định là nằm trong tay rồi a."

Lão giả tóc bạc áo trắng nọ chính là Đồng gia đại trưởng lão.

Từ sau khi Đồng Triết Tử bị bắt đi, Đồng gia tân nhậm gia chủ uy tín còn chưa đủ, đại sự như vậy mà nói đều do vị đại trưởng lão này làm chủ, gia chủ Đồng gia chỉ ở một bên nghe.

"Mọi người cũng tuyệt đối không nên coi thường người khác."

Trung niên mũi ưng gầy yếu mỉm cười.

"Theo ta phỏng đoán, không quân là Thiên Phong gia tộc, hay Húc Nhật thương thành, chỉ sợ cũng không cam lòng để quả đấm rơi vào tay chúng ta. Cho nên sẽ ngầm ủng hộ những gia tộc khác đến tranh đoạt."

"Có Thiên Phong gia tộc cùng Húc Nhật thương thành ủng hộ, tuy rằng chúng ta nhân mã ba nhà đã áp đảo nhưng vẫn không thể lơ là."

Người trung niên mũi ưng nhắc nhở.

"Ân "

Lão giả tóc bạc cùng Ngô Bạch Vĩ cũng gật đầu đồng ý.

"Dựa theo kế hoạch, rạng sáng ngày mai sẽ lấy tên lệnh làm hiệu, phát động công kích."

Trung niên nhân mũi ưng nói.

"Thừa dịp Đàng Thanh Sơn hiện tại không có ở bắc ải sơn, chúng ta nhất định phải chiếm được nơi đó."

Ngô Bạch Vĩ cũng gật đầu.

"Nếu có mấy ngàn nhân mã đóng tại trên đỉnh bắc ải sơn đó thì cho dù Tối Cường Võ Thánh 'Đàng Thanh Sơn' kia trở lại cũng chỉ có thể giương mắt nhìn mà thôi. Tối Cường Võ Thánh thì sao chứ? Đối mặt với hàng ngàn hàng vạn đại quân cũng là không có biện pháp mà thôi!"

"Ân."

Nhóm thủ lĩnh ba đại gia tộc này cũng có khát vọng chiếm lĩnh bắc ải sơn nọ. Bọn họ tin tưởng vững chắc rằng lấy thực lực đại quân mà ba nhà bọn họ liên hợp lại một khi chiếm cứ xong ngọn núi nọ, như vậy mở quặng chính là của bọn họ!

...

Phó gia quân doanh, trong trưởng phòng (lều lớn trong doanh trại) của Đàng Thanh Sơn.

Đàng Thanh Sơn bên cạnh đặt Khai Sơn Thần Phủ, hần bản thân lại khoanh chân ngồi nhắm mắt tu luyện. Cũng không biết giờ phút này trong đầu hắn rốt cuộc hiện lên loại tuyệt diệu phủ pháp hay quyền pháp nào. Từng chiêu từng chiêu phủ pháp hiện lên trong đầu rồi sau đó được tách ra, đem đi tinh luyện rồi mới có thể lĩnh hội ra ý cảnh đích thực của chiêu phủ pháp này.

Bất tri bất giác, một đêm đã qua.

"Giết!!!"

Rất đột ngột, trời chưa còn chưa sáng, sau một tiếng huýt gió chói tai liền vang lên những tiếng reo hò đình tai nhức óc.

"Sao lại thế này, đã đánh nhau sao?" Đằng Thanh Sơn lắp bắp kinh hãi, mặt đất cũng ẩn ẩn có chút chấn động.

Vù!

Đằng Thanh Sơn mở cửa lều lập tức đi ra ngoài.

"Đằng đại ca."

"Tiên sinh."

Lý Quân cùng Phó Dao từ hai hướng cơ hồ đồng thời đi tới, giờ phút này trên bầu trời vẫn có thể thấy trăng và sao, trời vẫn còn chưa sáng hẳn.

"Đánh nhau, là hướng bắc ả sơn."

Phó Dao nhìn lướt về phía đông bắc.

"Có thể là Nghiêm gia, Hạ Hầu gia tộc, cùng Thai gia đã bắt đầu đánh nhau."

Đến tận lúc này Phó Dao cũng còn chưa biết chuyện Thai gia, Ngô gia, Đồng gia đã kết minh, trở thành một cỗ thế lực lớn nhất hiện nay.

"Chúng ta đừng vội."

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía đông bắc.

"Đội lát nữa Mục Vân Ký sẽ chạy tới đây thôi."

Quả nhiên không ngoài dự liệu, sau thời gian vền vẹn một chén trà Mục Vân Ký đã chạy tới.

"Đằng tiên sinh, Phó tiên sinh."

Mục Vân Ký vẽ mặt hiện lên nụ cười.

"Nhìn bộ dáng Mục huynh đệ quả là tin tưởng mười phần a, xem ra lần này Hỏa Lưu Thiết quả là không có gì là vật trong bàn tay chúng ta rồi."

Phó Dao không khỏi cười nói.

"Có Đằng tiên sinh dốc sức tương trợ, ta mới có mười phần tin tưởng."

Mục Vân Ký tươi cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

"Mục Vân Ký, người muốn Đằng đại ca làm cái gì?"

Lý Quân kinh ngạc nói:

"Không vội, thời điểm còn chưa tới."

Mục Vân Ký quay đầu nhìn về phía Phó Dao.

"Phó tiên sinh, Thần Dao Vệ của Phó gia các người cũng chuẩn bị tốt rồi chứ?"

"Mục huynh đệ, người cũng đừng khiến cho nam nhân Phó gia ta đi chịu chết đó."

Phó Dao sắc mặt trịnh trọng hẳn lên, rất hiển nhiên... Làm một ví dụ, thực tế rất ít gia tộc nhỏ có quân đội đủ để khiến cho Húc Nhật thương thành đánh giá cao như 'Thần Dao Vệ', có thể hiểu được Phó gia trong đó hao phí tâm huyết ra sao. Mục Vân Ký cười:

"Về quân sự ta không có thông thạo, đội lát nữa muốn ta làm cái gì thì cứ cho ta biết."

Đằng Thanh Sơn lập tức mang theo Lý Quân quay lại lều của mình. Cho dù ở trong lều, Đằng Thanh Sơn cũng có thể nghe được tiếng chém giết đáng sợ phía đông bắc kia, cổ thanh âm nộ phảng phất như xé rách bầu trời, rung chuyển mặt đất sau nửa canh giờ mới tạm lắng xuống.

”Giết!”

Tiếng hét hò vang lên bên tai, quân đội bên trong doanh trại của Phó gia cũng bắt đầu nhanh chóng điều động.

”Đằng tiên sinh.”

Bên ngoài truyền tới đến tiếng la.

”Vào đi.”

Đằng Thanh Sơn vẫn bình tĩnh khoanh chân mà ngồi, còn Lý thì đang ngồi ở một bên.

Mục Vân Ký một mình đi vào thấy Đằng Thanh Sơn một chút cũng không vội vã, không khỏi nở nụ cười:

”Tiên sinh không lo lắng chút nào về phần mộ của mình ư?”

”Người đã dám nói có mười thành nắm chắc, ta còn lo lắng cái gì.”

Đằng Thanh Sơn cười nhẹ nói.

”Muốn Đằng đại ca ra tay sao?”

Bên cạnh Lý dò hỏi.

Mục Vân Ký cười gật đầu:

”Đương nhiên, Đằng tiên sinh sẽ là tiên phong (đi trước mở đường) cực mạnh... So với Thần Dao Vệ, so với Vân Mộng Vệ cũng mạnh hơn nhiều. Tiên sinh xuất mã ta mới yên tâm. Tiên sinh, hiện tại có một chuyện rất quan trọng đủ để ảnh hưởng tới cả cục diện lần tranh đoạt này, cần tiên sinh đi làm.”

”Nói đi, chuyện gì.”

Đằng Thanh Sơn đứng dậy.

350. Chương 47: Thay Đổi Chiến Cuộc

”Đằng Tiên Sinh, xin mời nhìn.”

Đằng Thanh Sơn cùng Tiểu cũng nhìn qua.

”Bản đồ của Ngưu Đầu Sơn?” Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua liền nhận ra địa đồ này.

”Đây chính là Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc.”

Mục Vân Ký chỉ vào một địa phương trên địa đồ nói.

”Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc từ đông sang tây, hai bên Nam Bắc có một tòa núi thấp, Núi thấp này ước chừng cao khoảng tám mươi trượng, kéo dài gần bốn trăm trượng. Mà phía Nam ngọn núi thấp này cao hơn ba mươi trượng, kéo dài cũng có hơn ba trăm trượng. Cũng từng nói qua, Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc có hai cửa vào. Phân biệt là cửa phía Đông và cửa phía Tây.”

Đằng Thanh Sơn gật đầu

”Vân Ký cần ta làm cái gì?”

”Xin mời tiên sinh nhìn chỗ này.”

Mục Vân Ký chỉ vào cửa phía Đông

"Hôm nay Đạm gia, Nghiêm gia, Hạ Hầu gia đều đi vào bên này, theo ta đoán hiện tại đang có không ít quân đội dọc theo cửa phía Đông đi vào tiến nhập vào trong cốc, từ sườn của Hạp Cốc đi lên Bắc Ải Sơn."

Muốn tiến nhập Bắc Ải Sơn phải từ sườn núi bên trong leo lên hoặc từ sườn bên ngoài leo vào.

Chẳng qua cũng rất khó. Vách núi bên trong với độ dốc gần như thẳng đứng, leo lên vô cùng khó khăn. Sườn bên ngoài của Bắc Ải Sơn cũng có độ dốc nghiêng nhất định nhưng cũng không quá khó. Lúc trước Đẳng Thanh Sơn ngồi ở Bắc Ải Sơn, Nghiêm Gia cùng Hạ Hầu gia đều từ dốc bên ngoài leo vào.

"Đẳng tiên sinh, ta cần ngài ở đỉnh núi của Bắc Ải Sơn, đem thật nhiều đá lớn đẩy xuống vào chỗ này."

Mục Vân Ký chỉ vào cửa vào phía Đông.

"Dùng thật nhiều đá lớn phá hỏng cửa phía Đông. Tiên sinh, chuyện này không thành vấn đề chứ?"

Một số tảng đá lớn cũng nặng hơn mười vạn cân

Muốn giơ lên khẳng định sẽ hao phí khí lực nhưng Đẳng Thanh Sơn giơ lên lại dễ dàng, hướng chỉ hân không cần giơ lên, chỉ cần đẩy xuống dưới là được.

"Không thành vấn đề."

Đẳng Thanh Sơn gật đầu

"Đẳng tiên sinh, cửa Đông này cần phải phá hỏng cho nên cần rất nhiều đá lớn, đến lúc đó phải làm phiền tiên sinh rồi."

Mục Vân Ký nói xong kế hoạch, nếu một kế hoạch như vậy đối với người thường trong một thời gian ngắn khó mà hoàn thành, người cần phải có khí lực thật lớn, không chỉ Đẳng Thanh Sơn làm được mà ngay cả một số cao thủ của các gia tộc khác cũng làm được

Vì dù sao năm gia tộc Nghiêm Gia, Hạ Hầu gia, Thai gia, Ngô gia, Đồng gia cũng có Tiên thiên Kim Đan Võ Thánh, ví dụ như Thiết Kiếm Võ Thánh, Nữ Võ Thánh... còn có một số Võ Thánh được đặc biệt mời tới.

Bình thường thì chẳng có bao nhiêu Kim Đan Võ Thánh từ bỏ kêu ngạo đi phá hỏng cửa vào.

"Khi nào thì động thủ?" Đẳng Thanh Sơn hỏi

"Đến lúc đó, ta sẽ phát tên lệnh màu đỏ, chỉ cần tiên sinh nhìn thấy một đạo tên lệnh có khói màu đỏ, liền động thủ." Mục Vân Ký nói.

"Việc này không nên chậm trễ, tiên sinh nên đi tới Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc chờ đợi"

Đẳng Thanh Sơn gật đầu, nhìn về Tiểu đang bên cạnh, cười nhắc nhở nàng.

"Tiểu. Muội cùng với A Thụ, Đông Tử, Thanh Loan cùng ở một chỗ, sau này ta sẽ cùng muội hội hợp."

"Vâng."

Tiểu nhẹ nhàng gật đầu. Sau đó Đẳng Thanh Sơn lưng đeo Luân Hồi thương, tay cầm Hắc Diễm Côn từ trong lều lớn đi ra.

...

Trời mới tờ mờ sáng, trên bầu trời còn dễ dàng chứng kiến từng chòm sao nhưng chung quanh đã vang lên từng tiếng chém giết. Đẳng Thanh Sơn trong tay cầm Hắc Diễm côn nhanh chóng hóa thành một cái bóng màu xanh mờ hồ mỗi một bước đều vượt qua mười trượng khoảng cách, hân hành tẩu trong thiên quân vạn mã mà tựa như đang ở vườn hoa nhà mình vậy.

Một lát sau, Đẳng Thanh Sơn đã tới được Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc

Giờ này Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc có rất nhiều người, đặc biệt là Bắc Ải Sơn. Nơi này đã bị máu tươi nhuộm hồng, phía Bắc núi cùng phía Nam đều có rất nhiều binh sĩ đang cố gắng trèo lên.

"Giết"

”Giết sạch bọn họ”

Đám quân sĩ giữa làn sóng chết khiến ánh mắt cũng đỏ ngầu, chỉ cần trang phục đối phương không phải người cùng một liên minh với mình thì trực tiếp bổ đao vào đầu đối phương. Có người bị thương đâm xuyên qua, máu tươi tựa như nước phun tung tóe. Xương cốt, tàn chi cụt tay nơi nơi đều có thể thấy được. Cả khu vực đều là những tiếng kêu diên cuồng, thảm thiết.

Giữa quân đội

Ba người Nghiêm Bạch Thú, Hạ Hầu An, Thiết Kiếm võ thánh cùng tụ lại một chỗ.

Ba người bọn họ chính là thủ lĩnh cao nhất của một phương.

”Diên rồi, toàn bộ diên rồi.”

Nghiêm Bạch Thú ánh mắt ầm ầm màu hồng.

”Không nghĩ tới Ngô Bạch Vĩ cùng Đồng gia ba tên lão tặc lại kết thành liên minh, nếu chúng ta không phản ứng nhanh chỉ sợ đã chết rất nhiều người.”

”Tình huống rất không ổn.”

Hạ Hầu An ánh mắt còn lại phát ra quang mang lạnh lẽo.

”Khẳng định ba nhà Thai gia, Ngô Gia, Đồng gia đã có dự mưu từ trước. Mới sáng sớm trời còn tối đen như mực đã đột nhiên động thủ, hơn nữa lần động thủ này cơ hồ bọn họ huy động toàn bộ nhân mã, thật sự là muốn tiêu diệt chúng ta.”

Thiết Kiếm võ thánh sắc mặt nghiêm túc nói

Lần này nói bảy đại gia tộc tranh mỗ quặng Hỏa Lưu Thiết, nhưng trên thực tế trong đó Phó gia có thực lực yếu nhất, chuẩn sắc mà nói, trong bảy đại gia tộc chỉ có sáu đại gia tộc cùng một tiểu gia tộc.

Nhân mã của ba nhà Thai gia, Ngô Gia, Đồng gia cộng lại phải vượt qua nửa tổng nhân mã.

Hơn nữa lần tiến công này lại đột ngột, mãnh liệt, đối phương chủ tâm chuẩn bị khiến bọn người Thiết Kiếm võ thánh trở tay không kịp, vẫn như cũ hơn nửa giờ giằng co chém giết. Dĩ nhiên nhóm Thiết Kiếm võ thánh lâm vào tình trạng xấu hơn, thậm chí trước ưu thế trước đó còn mất đi không ít ”Không quản thể nào, nhất định phải đoạt được Bắc Ái Sơn.” Thiết Kiếm Võ Thánh Hắng giọng.

”Không tiếc bất kỳ điều gì, phải đoạt được Bắc Ái Sơn.”

Phía quân của Thiết Kiếm Võ thánh rốt cuộc cũng ổn định không ít, giờ phút này diên cuồng giãy dụa muốn bằng mọi giá đoạt được Bắc Ái Sơn.

Hiện này ba nhà Thai gia một phương, Thiết Kiếm võ thánh ở một phương, song phương tranh đoạt Bắc Ái Sơn nhưng kỳ lạ là Đoàn gia không có dị động nào.

Đương nhiên Thiết Kiếm võ thánh cùng ba nhà Thai gia cũng không lo lắng về Đoàn gia, đơn giản bởi họ chỉ có một gia tộc mà thôi.

Chỉ cần có thể chiếm được Bắc Ái sơn sẽ thắng.

Hưu

Một đạo tên lệnh phát ra khỏi màu đỏ phi lên tận trời, Đẳng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, trên mặt lộ ra tươi cười.

”Bắt đầu rồi.”

Đẳng Thanh Sơn cầm trong tay Hắc Diễm Côn bay thẳng về phía Bắc Ái Sơn của Lưu Hỏa Thiết Hạp Cốc.

Sưu, sưu, sưu

Đẳng Thanh Sơn giờ này như một con châu chấu, thoải mái phi lên, hạ xuống trên vách đá. Sau đó rơi xuống đỉnh của Bắc Ái sơn, dọc theo phía Đông chạy đi/

”Giết, các huynh đệ giết đi”

”Đi chết đi”

Đám quân sĩ mắt đỏ ngầu hướng quân địch liều mạng giết chóc, cả đỉnh Bắc Ải sơn tụ tập hơn ngàn người. Trong ngàn người này rõ ràng chia làm hai phe, cũng lúc này trên hai vách đá còn có binh lính của hai phe không ngừng cuộn cuộn dâng lên, cả hai phe đều muốn đem đối phương đánh hết xuống núi, chiếm lĩnh toàn bộ Bắc Ải sơn.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, thân hình như quỷ dị đi tới.

Không ít binh sĩ nhìn thấy Đằng Thanh Sơn, muốn chém chết hắn nhưng ngay cả vạt áo của Đằng Thanh Sơn họ cũng chém không trúng.

”Hả?” Đang hướng đỉnh núi đi về phía Đông, đột nhiên ánh mắt Đằng Thanh Sơn lướt qua nhìn thấy trong đám quân đội có một người, đó là Nữ Võ Thánh.

”Là nàng” Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Nhìn thấy nữ võ thánh có dung mạo cùng khí chất có nhiều điểm giống với thê tử ”Tiểu Miêu” của mình ở kiếp trước nên hắn đối với nữ võ thánh này cũng có một chút cảm giác đặc biệt.

Mà giờ phút này, nữ võ thánh đang cùng chồng mình - Ngô Vĩ ở một chỗ.

Lúc này, giữa đám quân đội Ngô gia.

Nữ võ thánh mang trên người một bộ chiến giáp. Ngô Bạch Vĩ nhìn thấy tình hình tranh đoạt trên Bắc Ải Sơn thì cười lớn nói

”Phu nhân, nàng xem Ngô gia ta cùng hai nhà liên thủ khiến Nghiêm gia liên tục tránh lui, hôm nay trên Bắc Ải Sơn chúng ta rõ ràng chiếm ưu thế”

”Hừ, xem bọn hắn giãy dụa được bao lâu? Bắc Ải sơn nhất định sẽ là của chúng ta.”

Ngô Bạch Vĩ rất hưng phấn nói.

”Phu nhân”

Ngô Bạch Vĩ nghi hoặc nhìn về phía nữ Võ Thánh, nhưng nàng lại không nói một lời nào.

”Chúng ta có phiền toái.”

Nữ võ thánh nhìn về phía Bắc Ải sơn xa xa

”Chàng xem kia”

Nữ võ thánh dùng ngón tay chỉ về phía Đông của đỉnh Bắc Ải sơn

Ngô Bạch Vĩ nhìn theo ngón tay của Nữ Võ Thánh.

”Hả?” Ngô Bạch Vĩ biến sắc.

Một thân ảnh nguy nga to lớn trong trường bào màu xanh hiện ra, trên tay cầm một cây trường thương đỏ sậm, chỉ trong khoảng khắc hắn nhận ra người đó là ai.

Đỉnh núi phía Đông của Bắc Ải Sơn

”Ha ha”

Đằng Thanh Sơn cười vang, một cước đá vào những khối đá lớn xung quanh, chỉ nghe từng tiếng ”Ầm, ầm” liên tiếp từ trên cao vang xuống, sau đó là rất nhiều đá lớn đổ xuống. Nhất thời dọa cho đại lượng quân sĩ phía dưới sắc mặt trắng bệch, vội vã né tránh.

”Mau tránh ra”

”Trốn đi”

”Tránh đi”

Tiếng gào thét, tiếng hoảng sợ. quân đội ba nhà phía Thai gia hoảng sợ nhìn thấy một tảng đá lớn chừng vạn cân, thậm chí có những tảng đá hơn mười vạn cân đổ xuống, cả đám điên cuồng tránh né.

Uỳnh, uỳnh uỳnh

Từng tảng đá lớn như liên tiếp đổ xuống, khiến sĩ khí của đám quân sĩ nhanh chóng sụp đổ. Giờ phút này ai còn tâm trí mà lo cho đồng bọn ở Bắc Ai Sơn? Bọn họ phải làm là chạy trốn, thật nhanh chạy trốn. Chạy trốn là ác mộng của đám quân sĩ trong hạp cốc.

”Không còn đá nữa”

Đằng Thanh Sơn tựa như đá cầu, đá rơi từng tảng đá lớn xuống dưới cùng một hướng, đột nhiên hấn phát hiện phía dưới không còn đá lớn nữa.

Phía dưới truyền lên từng đợt tiếng la

”Nhanh, nhanh đi lên Bắc Ai Sơn, đá lớn bên trên đã hết rồi không cần phải sợ nữa, nhanh lên”

”Tất cả mọi người nhanh lên.”

Quan quân ba nhà của Thai gia cũng liều mạng quát roi, ra lệnh cho quân sĩ nhanh chóng quay lại, giờ phút này chính là điểm mấu chốt. Nếu hiện giờ mà chậm thì sẽ bị các thế lực khác chiếm lĩnh mất Bắc Ai Sơn, đến lúc đó chẳng phải là xôi hỏng bỏng không sao.

”Hừ. ”

Đùi phải Đằng Thanh Sơn đột nhiên căng lên, ngay cả quần cũng bị phóng đại tựa như chân voi. Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn dậm chân một cái, đối với thân thể hoàn mỹ của hắn, một cái dậm chân này cũng tựa như lực lượng của Thiên Thần thi triển.

Uỳnh... uỳnh

Núi đá dưới chân Đằng Thanh Sơn bị chấn nứt toác, thanh âm tựa như hàng ngàn hàng vạn tiếng sấm vang lên, một khối đá thật lớn cùng vô vàn đá vụn tựa như núi sập đổ ào xuống dưới khiến quan quân của Thai gia bị dọa cho khóc lóc thảm thiết, lập tức chạy trốn.

Một lượng lớn đá lớn như thế trong khoảng khắc cửa vào phía Đông hoàn toàn bị phá hỏng.

Nhân viên cao tầng ba nhà Ngô gia, Thai gia, Đồng Nhất thời sợ hãi cực độ.

”Không. Tại sao có thể như vậy. Không.”

Ngô Bạch Vĩ sắc mặt đại biến.

Cửa vào phía Đông bị phá hỏng, như vậy các quân sĩ sẽ không tiếp tục đi tới Bắc Ai Sơn để trợ giúp được, công sức của ba nhà hiện tại trở thành đổ sông đổ biển.

”Đằng Thanh Sơn.”

Nữ Võ Thánh nhìn thân ảnh cao lớn ở đỉnh núi xa xa.

Chỉ cần một cái dậm chân thôi không ngờ có thể khiến cho người ta sợ hãi, Nữ Võ Thánh biết mình và đối phương có chênh lệch lớn như thế nào.

”Giết...” Giờ phút này tại phía Tây Bắc Ai Sơn đột ngột vang lên tiếng kêu tận trời.

351. Chương 48: Chiếm Lĩnh Thành Công

”Là quân đội của Đoàn gia.”

Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái liền nhận ra, một chi quân đội từ cửa bên phía tây Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc đang chém giết tiến vào, đúng là liên quân Đoàn gia cùng Phó gia. Bởi vì ban đầu Đằng Thanh Sơn đã

phá hỏng cửa vào bên phía đông, nên hiện giờ, bên trong Hạp Cốc, một phương quân sĩ của Đạm Thai gia ba nhà gần mấy ngàn người không có sự trợ giúp từ phía sau, giống như suối nước không nguồn!

”Chạy mau a!”

”Nhanh lên.”

Các quân sĩ hốt hoảng cố gắng tìm đường thoát ra, vượt qua đại lượng núi đá đang chặn bên ngoài. Một số ít quân sĩ tay chân linh hoạt may mắn chạy thoát thân. Nhưng tuyệt đại đa số quân sĩ căn bản không có cơ hội trốn ra được.

”Ai hàng sẽ không giết! Ai hàng sẽ không giết! Ai hàng sẽ không giết!...”

Liên quân Phó gia cùng Đoàn gia, liên tục phát ra những tiếng gầm đinh tai nhức óc, đồng thời quơ chiến đao, trường thương một đường giết chóc thẳng về phía trước. Hàng loạt các quân địch không có biện pháp chạy trốn, sợ tới mức chỉ có thể ném binh khí quỳ trên mặt đất. Phàm là quân địch đã quy hàng như vậy, các quân sĩ Phó gia cùng Đoàn gia tự nhiên sẽ đi vòng qua, tha chết cho bọn họ.

Trên Đạm Mộc đại lục, hàng trăm gia tộc đấu tranh, đã hình thành thói quen thu nạp các quân sĩ quy hàng để tăng cường quân đội cho chính mình.

Dù sao, thế trận hỗn loạn như thế, các quân sĩ này cũng không có khả năng chống lại, biết rõ như vậy mà còn phản kháng thì hẳn là phải chết.

...

Giờ phút này, phía trên đỉnh núi bắc ải sơn, ban đầu một phương nhân mã của ba nhà Đạm Thai gia, Ngô gia, Đồng gia còn chiếm cứ ưu thế. Nhưng bởi vì Đằng Thanh Sơn xuất thủ ngăn chặn cửa vào phía đông, các quân sĩ không còn được trợ giúp, khiến cho các quan quân một phương ba nhà bọn họ thấp thỏm lo âu, sĩ khí đại giảm. Hiện giờ, một phương bên Thiết Kiếm Võ Thánh ưu thế đang không ngừng gia tăng, còn một phương quân sĩ bên Đạm Thai gia thì ngược lại, thậm chí còn chuẩn bị đầu hàng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ trong thời gian là một chén trà nhỏ, một phương bên Thiết Kiếm Võ Thánh hoàn toàn có thể chiếm lĩnh bắc ải sơn.

Đáng tiếc, sự thật cũng không phải là tốt đẹp như bên Thiết Kiếm Võ Thánh bọn họ mong muốn •

”Lên!”

”Nhanh, tiếp tục.”

Trong khi liên quân Đoàn gia và Phó gia đồng thời tiến vào Hạp Cốc, không ít tinh anh quân sĩ của hai nhà nhanh chóng dọc theo cây cầu bên từ đây thường do ba nhà Đạm Thai lưu lại, nhanh chóng leo lên trên đỉnh bắc ải sơn.

”Giết!”

”Đi tìm chết đi.”

Liên quân Đoàn gia và Phó gia, một phương các quân sĩ tinh anh cũng nhanh chóng hướng về phía quân địch mà chém giết đi tới. Bên trong giữa các tinh anh quân sĩ có một số binh lính đặc thù - Nhóm binh lính này đều cầm trong tay những khảm đao to lớn, bên hông còn có đeo hai thanh búa nhỏ, mặc áo giáp kỳ lạ màu ngăm đen bao trùm toàn thân!

Nhóm quân sĩ đặc thù này vẻ mặt lạnh lùng, chỉ biết quơ khảm đao trong tay.

Vèo! Vèo! Vèo!

Hoặc là đem địch nhân chém thành hai nửa, hoặc là chém rớt đầu chúng...

Nhóm các quân sĩ này lạnh lùng cầm khảm đao to lớn trong tay chém giết, làm cho quân sĩ bên Đoàn gia, Phó gia hoảng sợ chiếm được ưu thế, hơn nữa còn lần áp một phương các quân sĩ của Thiết Kiếm Võ Thánh không ngừng lui về phía sau.

"Thật sự là lợi hại, đây là một chi quân đội đặc thù của gia tộc nào?" Đẳng Thanh Sơn trong lòng tán thưởng. "Kỷ luật nghiêm minh, cả đám đều giết địch một cách lạnh lùng, giống như những người máy, hơn nữa qươ thanh đao to lớn mà thoải mái như vậy... Rất hiển nhiên, mỗi một binh lính tối thiểu đều là nhị lưu vũ giả."

Nhóm quân đội đặc thù trước mắt này, luận về tổ chất hiển nhiên đủ để tranh đua cùng Hắc Giáp Quân của Quy Nguyên Tông!

"Là Thần Dao Vệ của Phó gia, hay Vân Mộng Vệ của Húc Nhật thương thành?" Đẳng Thanh Sơn biết, liên quân bên phía mình có hai đội quân đặc thù, chẳng qua hai đội quân này, hẳn đều chưa từng gặp qua...Chẳng qua nghe ý tứ của Mục Vân Ký... Hiển nhiên luyện tiểc không muốn Vân Mộng Vệ xuất thủ, phỏng chừng đây là Thần Dao Vệ!

"Phó gia... Một tiểu gia tộc vền vẹn chỉ chiếm lĩnh tòa thành nhỏ, không ngờ có thể bồi dưỡng ra quân đội lợi hại như vậy. "

"Phó gia này, biểu hiện không đơn giản giống như vẻ bên ngoài a." Đẳng Thanh Sơn trong lòng cảm thán.

Bên trong một phương quân đội của Thiết Kiếm Võ Thánh.

"Hách Liên huynh, bắc ải sơn sắp bị Đoàn gia chiếm lấy rồi, Hàn Vũ Vệ cũng mới tới, tại sao còn không cho 'Hàn Vũ Vệ' động thủ đi?"

Hạ Hầu An cũng nóng nảy.

Nghiêm Bạch Thú cũng lo lắng nhìn Thiết Kiếm Võ Thánh:

"Hách Liên huynh, phía trước có một đội quân đặc thù dùng đao lớn rất lợi hại, chỉ có Hàn Vũ Vệ mới có thể đối phó nổi!"

"Vô dụng thôi."

Thiết Kiếm Võ Thánh nhìn bắc ải sơn phía xa nói.

"Ban đầu quân đội của ba nhà Đạm Thai gia bọn họ đột nhiên đánh lên, cũng may mắn có nhóm Hàn Vũ Vệ dẫn dắt những quân sĩ khác, mới có thể đứng vững trước công kích của bọn họ, chúng ta mới có thể chuyển từ phòng thủ sang phản công. Mà hiện tại, tuy rằng Hàn Vũ Vệ từ chiến tuyến đó chạy qua đây, nhưng là Đẳng Thanh Sơn hẳn đang ở trên đỉnh núi."

"Có Đẳng Thanh Sơn, lại thêm đội quân dùng đại đao kia không biết từ đâu chui ra, Hàn Vũ Vệ có tiếp tục xông vào cũng là chịu chết."

Thiết Kiếm Võ Thánh lắc đầu nói.

"Chẳng lẽ chúng ta lại chịu nhận thua như vậy?"

Nghiêm Bạch Thú vội vàng nói.

"Đương nhiên không!"

Thiết Kiếm Võ Thánh ánh mắt phát lạnh, trầm thấp nói:

"Thiên Phong gia tộc chúng ta tuyệt đối không có khả năng nhận thua, chẳng qua, tình huống hiện tại rõ ràng bất lợi đối với chúng ta, căn bản không thích hợp cường công! Húc Nhật thương thành này quả nhiên rất lợi hại... Không ngờ có thể đào tạo ra một chi quân đội đặc thù như vậy, còn có TỐI CƯỜNG VÕ THÁNH ĐẲNG THANH SƠN phối hợp!"

Phó gia có "Thần Dao Vệ", chính là một đại bí mật!

Húc Nhật thương thành có thể tra xét được, chẳng qua Thiên Phong gia tộc lại không tra ra được.

"Hiện tại, chúng ta chỉ có thể tạm thời lui binh!"

"Chúng ta không cam lòng, ba nhà Đạm Thai gia đồng dạng cũng không cam lòng!"

Thiết Kiếm Võ Thánh ánh mắt sáng quắc, nhìn bắc ải sơn phía xa.

"Đằng Thanh Sơn này tuy là lợi hại, nhưng là... Đến lúc, chúng ta một phương cùng ba nhà Đạm Thai bọn họ một phương liên minh, hơn ba mươi vạn đại quân đồng thời áp bách! Ta cũng không tin, vèn vèn một phía Đoàn gia, và một đám yếu đuối chính là Phó gia, có thể chống đỡ nổi!"

Tình huống quả nhiên như Thiết Kiếm Vô Thánh dự liệu, trong quá trình tranh bá thiên hạ, rất khó có địch nhân vĩnh viễn.

Lúc trước ba nhà Đạm Thai bọn họ, cùng Thiết Kiếm Vô Thánh một phương chém giết lẫn nhau.

Nhưng là hiện tại... Đoàn gia, Phó gia đã chiếm lĩnh được Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc, điều này làm ba nhà Đạm Thai bọn họ cùng với Thiết Kiếm Vô Thánh một phương có chung mục tiêu, chung một kẻ địch là - liên quân Đoàn gia và Phó gia!

Bên trong Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc.

"Ha ha, Đằng tiên sinh, lần này, góp công lớn nhất chính là tiên sinh đấy."

Mục Vân Ký cười lớn đi tới, bên cạnh hắn, Phó Dao, Phó Vân Triển cùng Đoạn Thạch Tấn ba người cũng đều là vẻ mặt tươi cười. Phó Dao lại cười ha ha nói:

"Tiên sinh dặm chân một cái, thật đúng là đất rung núi chuyển a."

Đằng Thanh Sơn cũng nở nụ cười

Tất cả mọi người đều đang vô cùng cao hứng... Bởi vì bọn họ đã chiếm lĩnh thành công Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc.

"Hiện tại, Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc này đã là của chúng ta."

Mục Vân Ký nhìn phiên Hạp Cốc nhiễm đầy máu, vui sướng cười nói, hắn biết... Bên dưới Hạp Cốc ngầm có chứa quả Lăng mộ Hỏa Lưu Thiết vô cùng trân quý.

"Bây giờ còn không thể cao hứng quá sớm được."

Đoạn Thạch Tấn nói.

"Ân." Phó Dao cùng Mục Vân Ký cũng gật đầu.

"Chúng ta chiếm lĩnh Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc, không quản là Nghiêm gia, Hạ Hầu gia, hay Đạm Thai gia, Ngô gia, Đồng gia, bọn họ cũng không có khả năng tâm bình khí hòa (vui vẻ, yên ổn) rồi đi."

Mục Vân Ký trịnh trọng nói:

"Khả năng lớn nhất có thể xảy ra, chính là năm gia bọn họ cùng liên minh, sẽ bao vây chặt chẽ quanh Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc, chẳng qua chúng ta ... Cũng không sợ bọn họ!"

Mục Vân Ký lộ ra nụ cười.

"Ha ha, chiếm lĩnh Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc còn làm được, chẳng lẽ lại sợ thủ không được?"

Phó Dao cũng nở nụ cười.

"Đoàn huynh."

Mục Vân Ký nhìn về phía Đoạn Thạch Tấn.

"Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc hai bên bắc ải sơn, nam ải sơn, trên đỉnh hai tòa núi lớn này, người đảm nhận phòng thủ. Cụ thể, tại trên bắc ải sơn, người an bài năm nghìn quân sĩ. Phía trên nam ải sơn, người an bài tám trăm quân sĩ. Người quản lý sao cho lúc nào cũng phải đủ số lượng quân sĩ như vậy... Phạm là có bất kỳ địch nhân nào xông tới, cũng bắn, đánh cho chúng lui xuống!"

"Yên tâm, việc nhỏ ấy cũng dễ dàng thôi."

Đoạn Thạch Tấn tự tin nói.

Một khi phòng thủ tại bên trên núi cao, phía sau lại có trợ giúp cuộn cuộn không ngừng, khả năng địch nhân có thể đánh hạ rất khó xảy ra!

”Phó tiên sinh.”

Mục Vân Ký nhìn về phía Phó Dao.

”Cửa vào phía đông tuy đã bị Đằng tiên sinh phá hỏng, chẳng qua... đóng đổ nát này cũng chỉ cao khoảng mấy trượng, quân đội đối phương vẫn có thể vượt qua dễ dàng. Cho nên, con đường phía đông này sẽ giao cho Phó gia người bảo vệ, nhất định không được để cho địch nhân tiến vào Hạp Cốc.”

”Không thành vấn đề.”

Phó Dao tự tin cười.

Cửa vào phía đông rộng cũng chỉ hơn mười trượng, lại bị phá hỏng.

Nếu phải mấy trăm Thần Dao Vệ phòng thủ tại đây, đến bao nhiêu người chỉ sợ có thể chém chết bấy nhiêu người.

”Hiện tại, nguy hiểm nhất chính là cửa vào phía tây!”

Mục Vân Ký nhìn xa xa phía Tây.

”Nam ải sơn kéo dài hơn ba trăm trượng, mà bắc ải sơn lại kéo dài đến gần bốn trăm trượng. Hai bên chiều dài không đồng nhất... Mà quân chúng ta cộng lại cũng gần mười vạn đại quân, trong Hạp Cốc tuy rằng không nhỏ, nhưng vẫn không đủ chỗ cho tất cả quân sĩ. Sẽ có không ít quân sĩ phải ở bên ngoài Hạp Cốc.”

”Muốn ngăn trở công kích của quân địch, rất khó khăn a.”

...

Tại thời điểm khi Đằng Thanh Sơn đi đến cửa vào phía tây, rốt cục cũng đã biết tại sao Mục Vân Ký lại lo lắng.

Nam ải sơn cùng bắc ải sơn nếu có chiều dài khoảng trăm trượng, thì mới đủ chỗ cho tất cả mọi người, đến lúc đó phòng ngự sẽ đơn giản hơn nhiều. Nhưng hiện tại... Đoàn gia cùng Phó gia, chỉ có thể dùng các tảng đá ở bên ngoài lập thành thành lũy* đơn giản để có nơi phòng ngự. Đại lượng quân sĩ chính tề phòng thủ ở phía sau.

Buổi chiều cùng ngày.

Bên ngoài thành lũy phía tây, đại lượng quân đội của địch đã tập kết, giờ phút này, năm đại gia tộc hiển nhiên đã hình thành một đoàn thể.

”Đoạn Thạch Tấn, Phó Dao!”

Ngô gia gia chủ ‘Ngô Bạch Vĩ’ đứng ở bên cạnh nữ Võ Thánh, cao giọng gọi:

”Hỏa Lưu Thiết quảĩng moĩ0 này cũng không phải là hai nhà các người có thể độc chiếm! Các bên chúng ta hãy là ngồi lại một chỗ, thương lượng chia phần quảĩng moĩ0 cho đồng đều, như thế không phải là tốt nhất hay sao?”

Phía sau thành lũy, Đoạn Thạch Tấn, Phó Dao, Mục Vân Ký cùng Đằng Thanh Sơn đứng chung một chỗ. Lý và Đằng Thú cũng ở bên cạnh bọn họ.

”Ha ha... Ngô Bạch Vĩ, tại sao lúc trước các người không muốn cùng Phó gia ta liên kết. Giờ lại muốn nói chuyện chia phần quảĩng moĩ0?”

Phó Dao nở nụ cười.

”Ha ha... Ta hiện tại đã chiếm được quảĩng moĩ0 này, người lại nói muốn chia phần với ta, người nghĩ ta đại vậy sao? Người có phải là tên ngu ngốc hay không vậy? Ha ha...”

Phó Dao cười to, làm phía đối diện, Ngô Bạch Vĩ ở trong giữa đám quân đội sắc mặt khó coi.

”Đoạn Thạch Tấn, Phó Dao, như thế nào? Các người thật sự muốn máu chảy thành sông sao?”

Một đạo thanh âm trầm thấp vang lên, đúng Nghiêm Bạch Thú đang giận dữ lên tiếng.

”Có phải là máu chảy thành sông hay không, là do các người quyết định!”

Đoạn Thạch Tấn cất cao giọng:

”Nếu các người không đánh, chẳng lẽ chúng ta ngược lại đi công kích các người hay sao?”

Thanh âm song phương quanh quẩn tại trên bầu trời Ngưu Đầu Sơn.

”Đoạn Thạch Tấn, Phó Đạo, các người đừng nghĩ có thể lấy trứng chọi đá.”

Đồng gia đại trưởng lão ánh mắt lãnh lệ cũng đảo qua, nhưng khi hắn thấy Đằng Thanh Sơn không khỏi nheo mắt. Lúc trước, khi Đằng Thanh Sơn xông vào bắt Đồng Triết Tử, đã một cước đá bay hắn.

Lúc này, song phương đối lập, hiển nhiên không ai nhường ai.

Bên trong hàng phòng ngự.

”Đăng tiên sinh.”

Mục Vân Ký thấp giọng nói.

”Ân?” Đằng Thanh Sơn nhìn về phía hắn.

”Đăng tiên sinh, ban đầu ta đã nói, lúc nguy cấp mới mong tiên sinh mời hỏa diễm thần điều ra tay! Hiện giờ, nghĩ muốn phòng ngự trước công kích của nhiều quân sĩ như vậy, nếu theo kế hoạch lúc đầu của ta, sẽ khiến cho Vân Mộng Vệ quân chết không ít. Chẳng qua, nếu mời hỏa diễm thần điều xuất thủ, hiệu quả sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Mục Vân Ký thấp giọng nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy xa xa, địch quân trùng trùng điệp điệp, vô tận quân sĩ liếc mắt nhìn không thấy cuối.

Nếu các quân sĩ này một khi bị Thanh Loan hỏa thiêu... Kết quả sẽ ra sao?

Thành lũy ở đây không phải là thành lũy của tòa thành, chỉ là chất đá để cản trở bước tiến công của địch. Như chất bao cát hay đứng phía sau mô đất để phòng thủ mà thôi.

352. Chương 49: Thanh Loan Chi Hỏa*

”Nếu thực sự gặp phải nguy cơ, ta sẽ mời nó xuất thủ.” Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Mục Vân Ký không khỏi mừng rỡ: ”Vây ta an tâm.”

Đương khi Mục Vân Ký cùng Đằng Thanh Sơn bàn bạc với nhau, cuộc nói chuyện của trận doanh song phương phía xa xa, đã bắt đầu nóng dần lên.

”Đoạn Thạch Tấn, Phó Đạo! Hai người các người đã vây còn quá tham lam, không để ý sự sống chết của quân sĩ dưới tay. Đã như vậy... đừng trách chúng ta.” Thanh âm lạnh lùng của Ngô Bạch Vĩ truyền ra từ giữa trận doanh của hắn.

Sắc mặt Đoạn Thạch Tấn trầm xuống, tức giận quát: ”Ngô Bạch Vĩ, ngươi là một tên tiểu nhân âm hiểm. Không phải chúng ta không để ý sự sống chết của kẻ dưới tay, mà là các người bức bách chúng ta. Nếu người thật sự từ bi, vậy hãy mang theo quân đội của người nhanh chóng rời đi, vậy chẳng phải sẽ không có người chết sao? Hừ, muốn đánh thì đánh, đừng ở đó làm bộ làm tịch. Ta thật không hiểu, nữ Võ Thánh sao lại quen loại người tiểu nhân như ngươi!?”

”Hừ.” Ngô Bạch Vĩ không khỏi tức giận đến mức mặt tím lại.

Ở khoảng cách hơn trăm trượng, hai gia chủ của hai đại gia tộc lời qua tiếng lại với nhau.

"Hừ hừ, Đoàn gia chúng ta cùng Phó gia đều là hảo hán tử, hảo dũng sĩ!" Đoạn Thạch Tấn cất cao giọng, nói: "Chúng ta sẽ không đi truy sát các người. Chẳng qua, nếu các người dám tiến quân bức bách, chúng ta cũng không phải là kẻ ham sống sợ chết, các quân sĩ của chúng ta sẽ cho người biết sự lợi hại của chúng ta!"

Phó Dao cũng cười lớn: "Không quản mềm hay cứng rắn, cứ việc đến, hai nhà chúng ta nhất định sẽ tiếp!"

...

Ngắn ngủi đối thoại một vài câu trước trận, đã biểu đạt rất rõ ràng ý tứ của song phương. Rất hiển nhiên, liên quân Đoàn gia và Phó gia vô luận như thế nào cũng không có khả năng buông ra miếng thịt đã dâng đến tận miệng này. Rốt cuộc là đánh hay lui, quyền quyết định nằm trong tay năm đại gia tộc còn lại!

Trong một lều lớn ở Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc.

"Tiểu, Thanh Loan đâu?" Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Giờ phút này Lý, Đằng Thụ, Dương Đông cùng với Cuồng Phong Ứng cũng ở trong lều, nhưng Thanh Loan lại không thấy.

"Thanh Loan đang ở trong Ngưu Đầu Sơn, nhưng ở đâu thì ta cũng không biết." Lý mỉm cười: "Chẳng qua nếu có việc tìm nó, trực tiếp gọi một tiếng là được."

"Người gọi nó tới đây." Đằng Thanh Sơn nói.

"Chuẩn bị mời Thanh Loan xuất thủ?" Lý hỏi. Lúc trước, Mục Vân Ký cùng Đằng Thanh Sơn nói chuyện, thanh âm cũng rất thấp. Lý mặc dù ở không xa chỗ hai người, nhưng cũng không nghe thấy gì.

"Ân." Đằng Thanh Sơn gật đầu: "Chẳng qua, còn phải hỏi Thanh Loan một chút." Thanh Loan là bằng hữu của mình chứ không phải người hầu, nếu thật sự Thanh Loan không muốn đi, bản thân mình cũng không có cách nào khác.

Lý lập tức ngửa đầu, phát ra tiếng kêu lớn cao vút, vang dội: "U ~~~"

Tiếng kêu to phảng phất như xé rách bầu trời, nhanh chóng lan xa.

Vөн vẹn chỉ một lát sau...

Một đạo hỏa diễm ảo ảnh ở giữa không trung lưu lại một đạo tàn ảnh, liền chui vào trong lều lớn, dừng ở bên cạnh mấy người Lý, Đằng Thanh Sơn. Ngoài phần lông chim ở đầu tựa như một chiếc vương miện và đám lông chim màu đỏ rực ở cánh và toàn thân, còn có lông đuôi bảy màu, cùng với một tầng hỏa diễm tự nhiên vòng quanh toàn thân, khiến Thần diệu "Thanh Loan" càng làm cho người ta mê say.

"Tiểu Thanh." Lý âu yếm vuốt ve người Thanh Loan.

Ngọn lửa bên ngoài cơ thể Thanh Loan đã thu liễm, được Lý vuốt ve, Thanh Loan có vẻ rất hưởng thụ. Đúng lúc này...

"Sát!!!"

"Sát!!!"

Tựa như một bài hát truyền từ người này sang người khác, trong nháy mắt cả Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc nội không ngừng vang lên những tiếng đình tai nhức óc. Đằng Thanh Sơn mơ hồ cũng cảm thấy độ nóng xung quanh đang dần tăng lên.

"Bắt đầu chiến đấu rồi!" Lý lấp bắp kinh hãi.

"Là ở tiền tuyến phía Tây." Dương Đông hít sâu một hơi, hai mắt mơ hồ tỏa sáng, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn: "Lão sư, ta đi xem được chứ!?"

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua, gật gật đầu: "Đi đi, chẳng qua nhớ phải cẩn thận một chút."

"Vâng." Dương Đông lập tức hưng phấn cầm cây gậy trúc của hắn ra lều lớn.

"A Thụ, đi xem một chút sự đệ của người." Đằng Thanh Sơn phân phó.

"Vâng, thưa lão sư."

Đằng Thú tựa như một đầu mãnh thú, lập tức cũng ra khỏi lều lớn.

"Sát!" "Sát!!!" Ở bên ngoài, tiếng gào thét tựa như một cơn thủy triều, phảng phất như muốn phá nát cả lều lớn.

"Tiểu." Đằng Thanh Sơn cũng không khỏi phải đề cao thanh âm một chút, sợ ở trong hoàn cảnh ồn ào Lý không nghe được: "Người hỏi Thanh Loan một chút. Đợi lát nữa, nếu bên ta gặp phải nguy hiểm, ta mời nó xuất thủ, nó có bằng lòng hay không?"

Lý gật đầu, lập tức hướng Thanh Loan mà hỏi.

"U ~ Ô ô ~" Thanh Loan lập tức hưng phấn kêu lên.

Lý kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

"Làm sao vậy?" Đằng Thanh Sơn lập tức hỏi.

"Nó, nó rất cao hứng. Nó còn hỏi... muốn giết bao nhiêu người." Lý có chút bất đắc dĩ: "Thanh Loan sao lại thích giết chóc như vậy?"

Trong lòng Đằng Thanh Sơn vừa động. Ở Cửu Châu, những ghi chép về Thanh Loan mặc dù nói những cường giả của nhân loại dưới Hư Cảnh, không ai có thể địch nổi Thần diệu này. Nhưng sở dĩ nó được xưng là Yêu Thú chỉ kém Hư Cảnh, là bởi vì những chiến tích hiển hách cùng với giết chóc của nó làm cho người ta sợ hãi. Thanh Loan có một tên gọi khác, đó là "hung diệu"*

"Đáp ứng là tốt rồi." Đằng Thanh Sơn gật đầu: "Người hỏi lại nó, nó phun ra ngọn lửa có thể duy trì bao lâu."

Lý lại hỏi Thanh Loan.

Thanh Loan giờ phút này hưng phấn mà không ngừng kêu lên, khi thì đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, tựa hồ rất chờ mong.

"Tiểu Thanh nói, nó có thể phun ra rất nhiều loại lửa." Lý giải thích: "Ngọn lửa bất đồng, thời gian duy trì cũng khác nhau. Ngọn lửa mạnh nhất của nó, cũng chính là tử hắc sắc hỏa diễm*. Dưới nó là hắc sắc hỏa diễm, sau đó là đen bạch sắc hỏa diễm.

Yếu nhất chính là...

Hồng sắc hỏa diễm!"

"Trong đó, tử hắc sắc hỏa diễm có thời gian duy trì ngắn nhất, nó cũng chỉ có thể phun được trong chốc lát. Mà hắc sắc hỏa diễm, nó có thể duy trì thời gian tương đối lâu, đại khái là khoảng --" Lý bắt đầu chuẩn bị giải thích.

"Không cần lợi hại như vậy, hồng sắc hỏa diễm là được. Hồng sắc hỏa diễm có thể duy trì được bao lâu?" Đằng Thanh Sơn lập tức hỏi.

Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ, Tiên Thiên Kim Đan Yêu Thú biết cách phun lửa, ngọn lửa mà nó có thể phun ra là màu đen. Còn Tiên Thiên Hư Đan Yêu Thú là bạch sắc hỏa diễm, bạch sắc hỏa diễm không ngờ lại có thể khiến núi đá bị vỡ ra.

Ngọn lửa yếu nhất của Thanh Loan là hồng sắc hỏa diễm, nhưng cũng không kém chút nào so với nham thạch nóng chảy.

"Thanh Loan nói... Hồng sắc hỏa diễm, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu." Lý đáp.

"Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu?" Đằng Thanh Sơn kinh ngạc, không khỏi sợ hãi than, thiên phú của Thanh Loan thật lợi hại.

Thanh Loan là Thần diệu sinh ra trong ngọn lửa, có thể khống chế ngọn lửa một cách hoàn hảo. Dưới tình huống bình thường, thân thể tự nhiên đều được hỏa diễm vây quanh... Hồng sắc hỏa diễm là loại yếu nhất của nó, đích thật là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu...

"Nói cho nó, đến lúc đó chỉ cần sử dụng hồng sắc hỏa diễm là được. Khi nào cần động thủ, lúc đó ta sẽ nói." Đẳng Thanh Sơn nói.

"Ân." Lý lập tức nói lại cho Thanh Loan.

Mặc dù ở bên ngoài đang chém giết đến long trời lở đất, nhưng ở bên trong lều lớn, Đẳng Thanh Sơn lại rất bình tĩnh. Đẳng Thanh Sơn biết, nếu muốn hấn động thủ, Mục Vân Ký khẳng định sẽ đến gặp hắn.

"Đẳng tiên sinh, Đẳng tiên sinh." Ở bên ngoài, thanh âm vội vàng từ xa truyền đến.

"Đi, cùng ta đi ra."

Đẳng Thanh Sơn lập tức mang theo Lý, Thanh Loan, Cuồng Phong Ứng đi ra lều lớn.

Giờ phút này, trên khuôn mặt của Mục Vân Ký cùng Đoàn gia gia chủ Đoàn Thạch Tấn đã có chút chột vật. Mục Vân Ký nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn, nói: "Đẳng tiên sinh, tình huống rất không ổn, nhanh, đi theo ta."

"Làm sao vậy?" Đẳng Thanh Sơn lập tức hỏi.

"Lúc bắt đầu, chúng ta toàn lực phòng ngự sự công kích hung mãnh của địch nhân ở phía Tây. Nhưng ta không nghĩ tới... Thiên Phong gia tộc đã vậy còn quá tàn nhẫn! Bọn họ điên cuồng công kích ở phía Tây chỉ là vì muốn mê hoặc chúng ta, hướng công kích chân chính của bọn họ là nam ải sơn*!"

"Nam ải sơn?" Đẳng Thanh Sơn rùng mình.

Hai bên Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc, một là bắc ải sơn, một là nam ải sơn. Nam ải sơn vển vển chỉ cao hơn ba mươi trượng.

"Chém giết bắt đầu thời điểm, bắc ải sơn, nam ải sơn, đông nhập khẩu đều có chém giết, chúng ta cũng không để ý. Dù sao chúng ta rất có nắm chắc... Nhưng ta không nghĩ tới, Thiên Phong gia tộc Hàn Vũ Vệ, mang theo quân sĩ tinh anh nhất của năm đại gia tộc khác, xen lẫn giữa những quân sĩ bình thường, đột nhiên công kích mãnh liệt nam ải sơn."

"Khu vực đỉnh nam ải sơn không lớn, tám trăm quân sĩ ở trên đó của chúng ta, gần như không thể kháng trụ được." Mục Vân Ký vội vàng nói.

"Tiểu, đi thôi." Đẳng Thanh Sơn phân phó.

Lý lập tức nhảy lên lưng Thanh Loan, còn Đẳng Thanh Sơn thì nhảy lên lưng Cuồng Phong Ứng.

"Ô ô..." "Ô ô..."

Hai tiếng kêu lớn cao vút vang lên, Đẳng Thanh Sơn cùng Lý phân biệt ngồi trên Cuồng Phong Ứng và Thanh Loan, nhanh chóng bay lên hư không. Ở trên hư không hướng xuống phía dưới quan sát, Đẳng Thanh Sơn liếc mắt liền thấy được cuộc chiến của cả Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc... Cuộc chiến hiện đang diễn ra cực kỳ quyết liệt.

Đặc biệt, trên nam ải sơn, một đám quân sĩ mặc chiến giáp màu bạc đặc thù, cơ hồ đã giết sạch quân sĩ của Đoàn gia và Phó gia ở nam ải sơn.

"Tiểu, mời Thanh Loan đốt cho ta, phương hướng chính là nam ải sơn!" Đẳng Thanh Sơn trầm giọng nói, tay phải chỉ vào nam ải sơn...

Đám người Thiết Kiếm Vô Thánh, Ngô Bạch Vĩ ở giữa quân đội nhìn nam ải sơn phía xa, trên mặt không tự kìm hãm được lộ ra nụ cười.

"Ha ha, Hàn Vũ Vệ quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ cần đánh hạ nam ải sơn, chúng ta có thể nhanh chóng phá đại quân, từ nam ải sơn tiến vào Hạp Cốc!" Ngô Bạch Vĩ cười ha ha, nói.

"Hỏa Lưu Thiết quầ... Ờ, Thiên Phong gia tộc ta nhất định phải có!" Ánh mắt Thiết Kiếm Vô Thánh tỏa sáng.

Đang lúc mấy người Thiết Kiếm Vô Thánh bắt đầu hưng phấn --

”U ~~~ ”

Một tiếng kêu cao vút vang lên, một con Thần điêu xinh đẹp tựa như không tồn tại ở nhân gian bay xuống, ngồi trên lưng nó là một cô gái xinh đẹp động lòng người. Hai cánh Thần điêu khẽ vỗ một chút, không ngừng hướng phía dưới. Chỉ thấy một ngọn lửa lớn từ hai cánh Thần điêu không ngừng hiện ra, bao trùm khắp mọi nơi. Trong khoảnh khắc, cả đỉnh núi nam ải sơn trở thành một biển lửa.

”A!”

”Chạy mau.”

Cho dù là bất cứ quân đội nào, khi đối mặt ngọn lửa ngập trời thì cơ hồ trong khoảnh khắc liền hoàn toàn sụp đổ. Áo giáp có lợi hại đến mấy, cũng không thể hoàn toàn ngăn cách ngọn lửa, dù sao bọn họ cùn cần hô hấp! Hơn nữa, đây là ngọn lửa của Thanh Loan. Cho dù Thanh Loan phun ra ngọn lửa thấp nhất, độ nóng cũng cực kỳ đáng sợ ~~~

Tiếng kêu thảm thiết, gào thét vang lên không ngừng, hoặc là từ trên đỉnh núi nhảy xuống, hoặc là bị ngọn lửa thiêu đốt.

Giờ phút này, cho dù quân đội có kỷ luật nghiêm minh đến mấy, trước ngọn lửa vô tình cũng vô dụng.

Vừa vặn hơn mười phút sau, cả đỉnh núi đã bị đốt thành một mảnh tro tàn.

”Kia --” Đám người Thiết Kiếm Võ Thánh, Ngô Bạch Vĩ, Đồng gia đại trưởng lão, Đạm Thai gia chủ, Nghiêm Bạch Thú, Hạ Hầu An cũng sợ ngây người.

Họ nhìn thấy ở giữa không trung, một nam một nữ ngồi ở trên phi cầm Yêu Thú tựa như hai vị thần tiên.

”Đằng, Đằng Thanh Sơn!”

Đám người Thiết Kiếm Võ Thánh, nữ Võ Thánh, Nghiêm Bạch Thú gắt gao nhìn chằm chằm hai người ở phía hư không.

Sau khi đốt hết nam ải sơn, nam tử trên lưng hùng ưng chỉ tay về phía chiến tuyến ở phía Tây đang diễn ra kịch liệt nhất, hô: ”Qua bên kia!” Thanh âm vang dội, cơ hồ vang vọng trong tai mỗi quân sĩ. Nhất thời, hai con phi cầm Yêu Thú liền bay về chiến tuyến phía Tây.

*Thanh Loan chi hỏa: ngọn lửa của Thanh Loan.

*hung điêu: loài chim hung ác.

*tử hắc sắc hỏa diễm: ngọn lửa màu tím+đen, hắc là màu đen, bạch là màu trắng, còn hồng thì chính là màu đỏ.

*nam ải sơn: dãy núi thấp phía Nam.

353. Chương 50: Kinh Thiên Nhất Hồng*

”Nhanh, nhanh.”

Liễu Hà, là đội trưởng của một đội Hàn Vũ Vệ trăm người, bởi vì hắn đi đoạn hậu nên thời điểm hai cánh Thanh Loan phát ra vô số ngọn lửa, hắn còn ở dưới chân núi, bởi vậy may mắn thoát được một mạng. Giờ phút này, hắn dẫn theo mười mấy tên Hàn Vũ Vệ còn sống sót, nhanh chóng hướng đến chỗ Thiết Kiếm Võ Thánh chạy tới.

Đúng lúc này --

”Ngô gia, Đồng gia, Đạm Thai gia, Nghiêm gia, Hạ Hầu gia, quân đội của năm nhà các người hãy mau chóng rời đi. Nếu không, đừng trách ta vô tình.” Thanh âm hùng hồn vang dội quanh quẩn khắp núi rừng. Liễu Hà đang chạy trốn, vừa ngẩng đầu lên liền thấy nam tử ở trên lưng của phi cầm Yêu Thú kia, trong lòng không khỏi run lên.

Rất nhanh, Liễu Hà liền dẫn thủ hạ vọt tới chỗ trung tâm của đội quân.

"Đại nhân, đại nhân." Liễu Hà lập tức chạy tới.

Lúc này tụ tập tại chỗ của Thiết Kiếm Võ Thánh có Đồng gia đại trưởng lão, Ngô Bạch Vĩ, nữ Võ Thánh, Nghiêm Bạch Thú, Hạ Hầu An, Đạm Thai gia chủ, tất cả đều ngẩng đầu lên nhìn không trung. Nam tử trên lưng hùng ưng cao giọng lên tiếng, khiến cho sắc mặt một đám người bọn họ rất là khó coi.

"Liễu Hà?" Thiết Kiếm Võ Thánh đối với quan quân cao tăng của Hàn Vũ Vệ đều có nhận biết qua.

"Chúng ta tổn thất bao nhiêu người?" Thiết Kiếm Võ Thánh liền hỏi, bởi vì Hàn Vũ Vệ rất trọng yếu với Thiên Phong gia tộc.

Mặt Liễu Hà lộ vẻ thống khổ: "Đã chết, đã chết nhiều lắm. Những người xông lên ngay từ đầu cơ hồ đã chết hết, số ít lúc trước theo sườn núi nhảy từ phía trên xuống chết cũng không ít, còn có không ít người bị trọng thương! Chúng ta lúc đi có gần chín trăm huynh đệ, hiện tại sống sót không đủ một trăm. Đại nhân... thật sự là không có biện pháp, thật quá đáng sợ."

Sắc mặt của Thiết Kiếm Võ Thánh phẳng phất bị một tầng băng cứng bao trùm.

"Sát!"

"Sát! Sát!"

Ở phía Tây chiến tuyến, quân sĩ hoàn toàn bị vây trong giết chóc, không mấy người chú ý đến một màn phát sinh ở phía núi thấp. Cho nên khi Đẳng Thanh Sơn kêu gọi đầu hàng.... trên chiến trường thật sự rất ồn ào, lỗ tai của bọn họ đã bị âm thanh chiến đấu khiến gần như bị điếc, bọn họ chỉ có thể loáng thoáng nghe được, nên căn bản cứ mặc kệ.

Một phe quân đội của năm đại gia tộc, bảy người cao tăng nhất tụ tập lại đây.

"Ngưng chiến!" Thiết Kiếm Võ Thánh trầm giọng nói.

Sáu người kia đồng thời nhìn về phía Thiết Kiếm Võ Thánh.

"Cứ buông tha như vậy sao?" Nghiêm Bạch Thú nắm chặt tay, có chút không cam tâm, nói: "Con Yêu Thú phóng xuất ra ngọn lửa kia khẳng định là có hạn, phỏng chừng chỉ có thể kéo dài trong chốc lát mà thôi."

"Nghiêm huynh nói rất đúng." Ngô Bạch Vĩ cũng vội vàng nói: "Chúng ta chết nhiều binh mã như vậy, bây giờ lại tay không mà quay về sao? Mất phải chứng kiến Đoàn gia, Phó gia chiếm hết tiện nghi? Hừ, ta cũng không tin một con Yêu Thú lại có khả năng thay đổi cả cuộc chiến."

"Ngưng chiến đi." Thanh âm trầm thấp từ trong miệng của nữ Võ Thánh vang lên: "Tối Cường Võ Thánh Đẳng Thanh Sơn tuyệt đối không làm chuyện hãn không nắm chắc. Một khi hãn đã dám làm như thế, khẳng định là có chỗ dựa vào, chúng ta hay là xem hãn rốt cuộc muốn thể nào, tiện thể dò xét thực hư về ngọn lửa của con Thần điều kia."

Từ xưa đến nay, một Tiên Thiên Võ Thánh đối kháng với một đội quân, tuyệt đối là không thể.

Một con Yêu Thú đối kháng với cả một đội quân, loại chuyện này cũng đã từng xuất hiện, tỷ như Lục Túc Dao Trì hơn một ngàn năm trước. Nhưng Hoả diễm Thần điều, trên toàn Đao Mộc đại lục này quả thực chưa nhiều người thấy qua.

Đẳng Thanh Sơn đứng ở trên lưng Cuồng Phong Ưng, chậm rãi quan sát đối phương. Vô cùng vô tận đội quân, hơn ba mươi vạn đại quân, cho dù là Thanh Loan không ngừng dùng ngọn lửa đốt thì cũng phải rất lâu. Chẳng qua Đẳng Thanh Sơn rất rõ ràng, một khi quân đội sợ hãi thì mọi chuyện sẽ hỏng hết.

"Đẳng đại ca, phía dưới vẫn còn tiếp tục công kích." Lý quay đầu nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn.

Hiển nhiên, quyết sách của đối phương cũng không thống nhất được ý kiến ngưng chiến.

"Hừ." Đẳng Thanh Sơn nhìn thấy quân sĩ phía dưới không ngừng chết đi, hít sâu một hơi, có thể thấy được mức độ bành trướng của lồng ngực, sau đó một dòng khí mạnh mẽ thông qua cổ họng mà bùng phát ra: "Mọi người, dừng tay lại cho ta."

Một tiếng rống giận giữ này, thậm chí còn khiến cho không khí phía trước Đẳng Thanh Sơn bị vặn vẹo.

”Dừng lại! Dừng lại ! Dừng lại!”

Từng đạo thanh âm tựa như sấm chớp nổ vang, không ngừng quanh quẩn trong thiên địa, vang dội bên tai tất cả quân sĩ.

”A.”

”Lỗ tai của ta.”

Không ít quân sĩ ngay tại đương trường bị tiếng vang bùng nổ mà phải che lỗ tai lại, sắc mặt trắng bệch. Quân đội vô cùng vô tận ở phía dưới, thậm chí còn có không ít người bị tiếng gầm giận giữ này của Đẳng Thanh Sơn làm chấn động ngã lăn ra đất. Sau một tiếng gầm này, quân đội hai bên không kìm lòng nổi, đều ngừng lại.

Thân thể Đẳng Thanh Sơn chính là thân thể tối cường trong nhân gian, đã đạt tới Đại đạo cương kinh hậu kỳ, bất kể là nội phủ hay bên ngoài, tất cả đều đã đạt tới mức hoàn mỹ cực hạn! Lực lượng của phủ tạng Đẳng Thanh Sơn có thể suy nghĩ ra được, lại phối hợp với cương kinh bảo hộ ẩn nấp ở những chỗ rất sâu bên trong cơ thể, một tiếng rống này của hắn mà nếu có một khối cực thạch ở trước mặt hắn, thì lúc nào cũng có thể bị chấn vỡ hoàn toàn.

Hoàn toàn có thể nói là sóng âm công kích.

May mắn là Đẳng Thanh Sơn không cố ý tập trung công kích vào một người nào, nhưng dù cho tiếng gầm giận giữ này có phân tán thì vẫn khiến cho đại đa số quân sĩ không trụ vững được.

Tại chỗ quyết sách của năm đại gia tộc.

Bảy người Thiết Kiếm Vô Thánh cũng bị một tiếng gầm giận giữ này của Đẳng Thanh Sơn làm cho sợ tới mức dờ người. Bảy người nhìn lẫn nhau, trong đó Đại trưởng lão của Đồng gia bất đắc dĩ cười nói: ”Đẳng Thanh Sơn này, đừng nói là dùng Hoả diễm Thần diệu kia công kích, mà chỉ cần một tiếng gầm nhàn nhạt này của hắn liền lập tức khiến cho sĩ khí của quân ta toàn bộ tan biến hết.”

”Tiếng hô này...” Thiết Kiếm Vô Thánh vẫn ngẩng đầu nhìn Đẳng Thanh Sơn đứng trên lưng chim ưng ở giữa không trung: ”’Phong hồng mật điển’ của Thiên Phong gia tộc chúng ta, cho dù luyện ra tiếng hồng thì cũng còn xa xa mới bằng được tiếng hồng giận giữ này của hắn.”

Bí tịch hồng làm đả thương kẻ địch, mặc kệ là ở Cửu Châu hay Đoan Mộc đại lục đều có. Nhưng đạt được tới trình độ như Đẳng Thanh Sơn, một tiếng rống giận khiến cho mười vạn đại quân sắc mặt vàng như đất, điều này thực sự là rất khó tin. Tiếng hô này... so với tiếng sấm, tuyệt đối còn kinh khủng hơn.

”Các ngươi không muốn ngừng chiến, hiện tại cũng phải ngừng chiến.” Thiết Kiếm Vô Thánh lắc đầu nói: ”Một tiếng rống này của Đẳng Thanh Sơn, khiến sĩ khí của toàn quân ta hoàn toàn biến mất, không có sĩ khí thì cũng không còn gì ý vào để chiến đấu nữa.”

Đánh nhau chính là cần sĩ khí!

Khi một phe quân sĩ sợ đầu sợ đuôi, trong lòng hoảng sợ, thế nào có thể chiến đấu đây?

...

Thời điểm sĩ khí quân sĩ của một phương năm đại gia tộc hạ xuống mức thấp nhất thì sĩ khí bên liên minh Đoàn gia, Phó gia lại đạt tới mức đỉnh. Sắc mặt tất cả quân sĩ đều vui mừng, bọn họ biết cường giả tựa như chiến thần vô địch đang đứng trên lưng chim ưng ở trên trời cao kia chính là thuộc phe bọn họ.

”Đẳng tiên sinh.” Một thanh âm hùng hồn từ phía năm đại gia tộc truyền đến, là của Thiết Kiếm Vô Thánh.

”Hách Liên, các ngươi còn muốn đánh sao?” Đẳng Thanh Sơn ở trên lưng chim ưng, từ trên cao nhìn xuống, hướng về đám Thiết Kiếm Vô Thánh ở trong quân đội phía xa xa nói.

”Đẳng tiên sinh, Hoả Lưu Thiết Quang Mạch này không phải Phó gia, Đoàn gia có khả năng nuốt hết được.” Thanh âm của Thiết Kiếm Vô Thánh truyền lại: ”Cho dù các ngươi có thể đào móc khoáng mạch này, nhưng

sau sự việc này, các đại gia tộc của Đông Hoa vực tuyệt đối sẽ không chịu nhìn các người có được bảo vật bậc này, đến lúc đó các người sẽ bị trở thành mục tiêu công kích.”

”Cái này gọi là cây to phải chịu nhiều gió lớn, ta xem hay là hôm nay mọi người đàm hoà tốt đẹp đi.” Thiết Kiếm Vô Thánh cao giọng nói.

”Ha ha, Hách Liên, việc đó không cần các người phải lo nghĩ.”

Đằng Thanh Sơn ở trên lưng chim ưng, ánh mắt cũng đảo qua mấy người bên cạnh Thiết Kiếm Vô Thánh: ”Ai muốn động tâm tư với Hoả Lưu Thiết này ta cũng không phản đối, dù sao bảo bối bậc này không thích mới là lạ. Nhưng ta khuyên các người một câu, muốn bảo bối thì phải có thực lực, nếu không...” Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý ở bên cạnh.

Lý mỉm cười, lập tức dùng ngôn ngữ của phi cầm nói với Thanh Loan.

”Vù ~”

Hai cánh Thanh Loan đập một cái, nhất thời đầy trời hoả diễm liền bao trùm xuống, vừa vặn bao trùm ở khu vực đất trống giữa hai đại doanh trại. Nhiệt độ nóng cháy đáng sợ của ngọn lửa khiến cho các quân sĩ ở tiền tuyến sợ tới mức lập tức lùi về phía sau.

Xuy xuy ~~ Xuy xuy ~~

Gần phạm vi trăm trượng, đất đai bị đốt cháy sạch sẽ. Lúc trước những quân sĩ bị vây trong chém giết không thấy được tình trạng bị thảm ở Nam Hải sơn, nhưng giờ phút này bọn họ cũng thấy được một màn khiếp người đó. Tưởng tượng đến tình huống bọn họ nếu bị vây trong biển lửa như vậy, cả đám sắc mặt không khỏi vàng như đất.

”Chết chắc, nếu bị ngọn lửa này đốt thì khẳng định sẽ phải chết.”

”Đó là Yêu Thú gì vậy a?”

”Có chết ta cũng không đánh, không đánh nữa.”

Mồ hôi lạnh tuôn rơi, một chút ý chí chiến đấu còn tồn tại của đám quân sĩ ở tiền tuyến cuối cùng cũng biến mất. Bọn họ tham gia quân ngũ, tiến vào quân đội cũng là để có được miếng cơm ăn trong thời loạn thế. Cho dù là đám tinh anh bậc nhất trong quân đội như Hàn Vũ Vệ, Thần Dao Vệ cũng không dám đối mặt với ngập trời biển lửa như vậy, càng huống chi là những quân sĩ bình thường khác.

”Ta hôm nay không nghĩ sẽ giết người nữa, nhưng nếu như các người cứ tiếp tục vọng động binh đao, ta đây cũng không còn cách nào khác.”

Một phương năm đại gia tộc nhìn bộ dáng mỉm cười của Đằng Thanh Sơn cũng chỉ biết ôm hận nghiêng rằng.

Động binh đao?

Hiện tại, bọn họ vẫn có thể hạ lệnh cho quân đội xung phong liều chết. Nhưng nhìn cấp độ của ngọn lửa mà Thanh Loan phát ra, quân đội có chết cũng không dám tấn công.

”Hách Liên huynh, chúng ta...” Hạ Hầu An nhìn về phía Thiết Kiếm Vô Thánh. Mặt khác, mấy người kia cũng đều nhìn về phía Thiết Kiếm Vô Thánh.

Bọn họ chỉ có thể ký vọng lên người Thiên Phong gia tộc.

”Không còn biện pháp, lui lại đi.” Thiết Kiếm Vô Thánh lộ vẻ lạnh nhạt, hờ hững nói.

...

Cùng với quân đội của năm đại gia tộc lùi lại, Đằng Thanh Sơn ở giữa không trung nở nụ cười như trút được gánh nặng. Quân đội của Đoàn gia, Phó gia trong cả Hoả Lưu Thiết Hạp Cốc đều hô âm lên.

”Vô địch! Vô địch!...”

Tiếng hoan hô diên cuồng vang lên, vô số quân sĩ nhìn lên thân ảnh ở trên lưng hùng ưng, nhiệt huyết dâng trào đến mức cao nhất. Giờ khắc này... đám quân sĩ này ghi tạc thật sâu trong lòng, chỉ sợ dù đến khi già đi bọn họ cũng sẽ hướng đến đám con cháu họ mà đàm luận một cảnh ngày hôm nay, cảnh bọn họ chiến đấu dưới sự dẫn dắt của một cực mạnh chiến thần!

...

Chiến tranh tranh đoạt Hoả Lưu Thiết quang mạch tại Ngưu Đầu Hoả sơn, trải qua sự tranh đua của rất nhiều đại gia tộc khắp nơi, cuối cùng dưới sự uy hiếp của Hoả diễm Thần diệu và Đằng Thanh Sơn, cùng với sự phòng thủ của mười vạn đại quân Đoàn gia cùng Phó gia, ngũ đại gia tộc khác cũng chỉ có thể ảm đạm dần dần đại quân bắt đắc dĩ mà thối lui.

Bọn họ biết...

Quân đội mà không có sĩ khí thì mười vạn đại quân bình thường cũng có thể đuổi giết, tàn sát hơn ba mươi vạn đại quân.

Dù sao chiến tranh cũng không hẳn là con số so với nhau.

Trên Bắc ải sơn, Đằng Thanh Sơn, Mục Vân Ký, Phó Dao, Đoàn Thạch Tấn bốn người đang sóng vai đứng, nhìn xuống khe núi phía dưới.

"Hoả Lưu Thiết Quang Mạch này là của chúng ta." Mục Vân Ký chỉ xuống phía dưới hăm hở cười lớn, nói: "Thử tưởng tượng năm đại gia tộc kia, còn có cả Thiết Kiếm Vô Thánh không cam lòng cũng chỉ có thể thoái lui, thật là thống khoái."

Đoàn Thạch Tấn mỉm cười nói: "Lần này chính là làm phiền Đằng tiên sinh."

"Ở Tây tiền tuyến, cho dù không có ta thì Vân Mộng Vệ cùng với Đoàn gia quân sĩ vẫn có khả năng thủ vững được mà." Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt cười: "Tốt lắm, đừng nói chuyện khác, hãy nhanh chóng đào khoáng, sớm tìm được khoáng thạch mới tốt."

*Kinh thiên nhất hồng: 1 tiếng rồng làm kinh động trời cao.

354. Chương 51: Tổng Sản Lượng Hoả Lưu Thiết

Đằng Thanh Sơn gật đầu. Năm đó, khi Đằng Thanh Sơn lấy được ở Bích Hàn Đàm hai khối Vạn Niên Hàn Thiết cũng đồng dạng không có chút tạp chất nào.

"Khi nào thì bắt đầu?" Đằng Thanh Sơn hỏi.

"Hôm nay sắc trời cũng không còn sớm nữa." Mục Vân Ký nhìn bầu trời, nói: "Vậy buổi tối hôm nay an bài chuẩn bị một lần đi, sáng mai bắt đầu khai thác! Một quả đĩnh này có trữ lượng Hoả Lưu Thiết càng nhiều, khai thác hao phí thời gian càng lâu. Hy vọng, mớ quặng này khiến chúng ta hao phí nhiều thời gian hơn một chút mới tốt."

"Đúng, càng lâu càng tốt." Đoàn Thạch Tấn cùng Phó Dao cũng nở nụ cười.

...

Ngưu Đầu Sơn, phía trên một đỉnh núi vô danh cách Hoả Lưu Thiết Hạp Cốc ven ven vài dặm, Đằng Thanh Sơn đang sai đệ tử "Đằng Thú" điêu khắc ra một tòa đình viện. Lúc trước, khi hắn ở Nguyệt Nha hồ sử dụng Luân Hồi Thương có thể dễ dàng kiến tạo ra vài tòa thạch ốc*, mà lần này Đằng Thú sử dụng lại chính là Khai Sơn Thần Phủ!

Mệnh lệnh của lão sư, Đằng Thú đương nhiên không dám cãi lời, chẳng qua tốc độ của hắn hiển nhiên không bằng Đằng Thanh Sơn.

Hao phí nửa ngày công phu, Đằng Thú mới ở trên đỉnh núi kiến tạo được một tòa đình viện, trong viện ba mặt đều có phòng riêng.

"A Thú, phủ pháp của người có điểm không tốt." Đằng Thanh Sơn nhìn thấy tòa nhà này, lộ vẻ tươi cười.

Trên mặt Đằng Thú thoáng có chút đỏ.

"A Thú ca mặt đỏ, mặt đỏ." Phó Vũ Bình không khỏi cười đùa rộ lên, bên cạnh Dương Đông cũng che miệng cười trộm. Đằng Thú lập tức trừng mắt nhìn hai người bọn họ.

"Đằng đại ca, A Thú tương đối thích hợp dụng búa a." Lý nhìn Đằng Thanh Sơn.

Hiện giờ, Đằng Thanh Sơn cũng nghĩ đến đại đệ tử "Đằng Thú" này của hắn rất cuộc thích hợp dùng binh khí loại nào, hôm nay thử nghiệm mới nhận ra: "Quả nhiên, hắn tương đối thích hợp dụng búa. Trong mấy loại quyền pháp của ta, hắn thành thực nhất là "Thổ Hành Chi Quyền", mà Vũ Hoàng sáng chế 'Khai Sơn Tam Thập Lục Thức' cũng là lấy Thổ Hành Chi Đạo mà nhập môn..."

"Sau này, ta sẽ truyền cho hắn Khai Sơn phủ pháp này a!"

Mặc dù nói, Đằng Thanh Sơn dốc lòng nghiên cứu thương pháp!

Nhưng trong quá trình tìm hiểu "Khai Sơn Tam Thập Lục Thức", tại phương diện phủ pháp, Đằng Thanh Sơn cũng đã đạt tới một trình độ cực kỳ cao thâm, cho dù là dạy Tiên Thiên Kim Đan cường giả cũng dư sức.

"A Thú, từ sáng mai trở đi, ta bắt đầu dạy người phủ pháp." Đằng Thanh Sơn nói: "Về phần binh khí búa. Lúc này tạm thời người dùng một cái búa đá đi."

"Dạ, lão sư." Đằng Thú chỉ có thể lưu luyến không rời, đem Khai Sơn Thần Phủ đưa lại cho Đằng Thanh Sơn.

...

Bắt đầu từ hôm sau, Đằng Thanh Sơn một mực ở chỗ này dốc lòng tìm hiểu Thiên Đạo. Hiện nay, khoảng cách hắn đạt tới Hư Cảnh đích xác đã rất gần, rất gần. Mà bình minh mỗi ngày, Đằng Thanh Sơn đều bỏ ra thời gian một chén trà nhỏ thoáng chỉ điểm cho đại đồ đệ "Đằng Thú" một lần phủ pháp.

Đây là Đằng Thanh Sơn lấy lý giải đối với "Khai Sơn Tam Thập Lục Thức" của bản thân rồi đúc kết lĩnh ngộ, đơn giản hoá làm ra một bộ phủ pháp -- "Liệt Địa thất thập nhị thức".

Dù sao, bản thân hắn cũng chỉ lĩnh ngộ một bộ phận nhỏ của "Khai Sơn Tam Thập Lục Thức" mà thôi. Chẳng qua, bộ "Liệt Địa thất thập nhị thức" này uy lực rất lớn, cho dù phóng mất khắp toàn bộ Cửu Châu đi nữa thì cũng thuộc loại cao cấp, thậm chí còn mạnh hơn Thiên cấp mật điển. Dù gì, đây cũng là từ tuyệt học đỉnh cao của Vũ Hoàng đơn giản hoá mà ra.

Hơn nữa, Tiên Thiên cường giả dù học tập "Khai Sơn Tam Thập Lục Thức" phỏng chừng cũng không thể hiểu nổi, chỉ có học "Liệt Địa bảy thất thập nhị thức" mới có thể có được thành tựu! Dù sao, thích hợp mới là tốt nhất!

...

Đằng Thanh Sơn một lòng ở trên núi tiêm tu. Mà trong Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc, việc khai thác mỏ quặng lại diễn ra với khí thế ngất trời. Bất tri bất giác, một tháng đã qua đi.

Tháng sau, chạng vạng chiều, trong Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc...

Loảng xoảng! Loảng xoảng! Loảng xoảng!

Từng tiếng từng tiếng vang của kim loại va chạm lúc lúc lại vang lên, hiển nhiên là khi đó công cụ khai thác đã đụng chạm đến Hỏa Lưu Thiết.

Không ít quân sĩ chỉ mặc một lớp áo mỏng đơn bạc đang khai thác quặng mỏ. Lúc bắt đầu khai thác thì tương đối dễ dàng, vì dù sao cũng là tầng ngoài. Nhưng khai thác càng sâu, liền đụng đến tầng nham thạch, mà Hỏa Lưu Thiết lại nằm trong tầng nham thạch. Mỗi lần khai thác, đều phải đục ra một khối lớn nham thạch sau đó mới đập vụn để tìm Hỏa Lưu Thiết.

"Chắc chắc, một tiếng ra lệnh khiến mấy vạn quân sĩ lấy Hỏa Lưu Thiết." Thiếu niên mập mạp tay nắm một cây gậy trúc đi trong hạp cốc, nhìn thấy chung quanh vô số người khai thác mỏ quặng, hai tròng mắt không khỏi tỏa sáng: "Nếu ngày nào đó, ta cũng có thể có quyền thế giống như vậy, ra lệnh một tiếng, mấy vạn quân sĩ răm rắp nghe lệnh, thật sự là..."

Hoàn cảnh ác liệt thừa thiếu thời, khiến cho Dương Đông đối với quyền lực và vũ lực có sự khao khát mãnh liệt!

Cho nên năm đó hắn mới gia nhập hang ổ cường đạo.

"Không đúng, làm tướng quân thì có tính là gì chứ, phải như lão sư mới chính thức là lợi hại. Chỉ một người đã khiến hơn mười vạn đại quân đều hoang mang sợ hãi." Trong đầu Dương Đông lướt qua hình ảnh một tháng trước, Đằng Thanh Sơn gầm lên giận dữ kinh sợ hơn mười vạn quân sĩ, trong lòng dục vọng càng thêm mãnh liệt. Phải mạnh hơn nữa! Hơn nữa!

"Không biết cha hiện tại..." Dương Đông tưởng tượng đến cha hắn, trong lòng dâng lên những cảm xúc phức tạp.

Đối với người cha Dương Vong này, hắn cũng có đôi khi hận, hận cha hắn vô tình ném hắn lại trong một cái sơn thôn, khiến hắn phải chịu bao nhiêu là khuất nhục. Nhưng có đôi khi hắn cũng rất nhớ cha, bởi vì đó là thân nhân duy nhất trên đời của hắn.

"Cha, người nhất định phải còn sống trở về, nhất định!"

Dương Đông thầm nghĩ.

"Đông đệ." Một đạo thanh âm từ cách đó không xa vang lên. Dương Đông quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong đám người tại khu vực khai thác mỏ, ba đạo nhân ảnh sóng vai đi tới. Khi ba người đi qua, nhóm binh lính đang khai thác mỏ ở xung quanh vô cùng cung kính, họ đứng là ba người Mục Vân Ký, Phó Dao, Đoàn Thạch Tấn.

"Mục đại ca, Phó tiên sinh, Đoàn tiên sinh." Dương Đông lập tức mỉm cười, nghênh đón.

"Đến thay lão sư giám sát tình hình khu vực khai thác mỏ sao?" Mục Vân Ký cười nói.

"Ta cũng đi bộ giải khuây thôi." Dương Đông lắc đầu: "Lão sư một lòng một dạ tu luyện, căn bản không có tâm tư đi quản chuyện này. Hơn nữa, lão sư cũng rất tín nhiệm Mục đại ca các người."

Phó Dao ở bên cạnh khẽ vỗ đầu Dương Đông: "Chúng ta gan có lớn mấy cũng không dám thậm thụt phần của lão sư người a. Tốt lắm, đi, chúng ta cùng đi gặp lão sư người."

"Các người?" Dương Đông rùng mình.

Từ lúc bắt đầu khai thác quặng mỏ, ngoại trừ ngày đầu tiên bọn họ đi bái phỏng Đằng Thanh Sơn ra, thì lúc sau bởi vì Đằng Thanh Sơn có nói không hy vọng bị quấy rầy nên gần một tháng qua, ba người Mục Vân Ký cũng không tới chỗ Đằng Thanh Sơn nữa.

"Ân, Hỏa Lưu Thiết quặng mỏ không sai biệt lắm đã khai thác xong, chúng ta muốn cùng lão sư người nói chuyện." Mục Vân Ký cười. "Nga." Dương Đông giật mình, liền hưng phấn nói: "Đi, chúng ta nhanh lên, lão sư biết nhất định sẽ rất cao hứng."

...

Lúc này đã là chạng vạng chiều, sắc trời mịt mù, đám Mục Vân Ký một hàng bốn người đi tới chỗ Đằng Thanh Sơn.

"Dương Đông, vốn đang muốn gọi người về ăn cơm." Phó Vũ Bình mở cánh cửa đình viện, cười nói: "Mục đại ca, các người cũng đến ư? Hôm nay thực trùng hợp, đại thúc cũng mới xuất quan."

Trung tâm đình viện có đặt một bàn gỗ giản dị, xung quanh kê vài cái ghế gỗ, mặt bàn vuông vức đã có ba món thức ăn thơm ngon.

"Nga, các người đã tới." Đằng Thanh Sơn cùng Lý hai người, phân biệt bưng bát đĩa thức ăn cùng từ trong bếp đi ra.

"Tiên sinh cũng nấu cơm?" Phó Dao kinh ngạc, cười nói.

"Ta cũng chỉ giúp mang bát đũa thôi, đây là Tiểu làm." Đằng Thanh Sơn cười. Mục Vân Ký cũng tán thưởng nói: "Tay nghề của Lý cô nương thật sự là rất giỏi a. Lần trước có nếm qua một lần, chắc chắn, tuyệt đối không kém chút nào so với đầu bếp trong Vân Mộng Cổ thành ta. Đằng tiên sinh, người thực sự là may mắn a."

Lý nghe xong không khỏi mặt đỏ lên, liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cười cười, ngồi xuống ghế, nhìn ba người trước mắt: "Vân Ký, các người đến là có chuyện gì, nói đi."

"Lão sư, bọn họ nói quả đĩnh quả không sai biệt đã khai thác hết." Dương Đông nói.

"Nhanh như vậy?" Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên.

Hỏa Lưu Thiết khoáng thạch này quan hệ đến tương lai hắc trở lại Cửu Châu, kiến tạo trang bị chiến giáp cho một chi quân đội cường đại. Chân chính là nhất lưu quân đội, tầm quan trọng của chiến giáp không cần phải nói nhiều!

"Có bao nhiêu?" Đằng Thanh Sơn hỏi.

"Tiên sinh người buôn bán có lời, Húc Nhật thương thành chúng ta vất vả rồi." Mục Vân Ký lắc đầu bất đắc dĩ, nói: "Ta vốn định ninh, quả đĩnh lần này có trữ lượng khá nhiều, ba phần có thể vượt qua mười vạn cân. Tiên sinh người lấy mười vạn cân, Húc Nhật thương thành ta có thể kiếm được một chút. Đáng tiếc..."

Đằng Thanh Sơn nhướn mày, hẩn nghe đến đây...

Lần này, ba phần khoáng thạch hẩn không đủ mười vạn cân.

"Theo ta phỏng chừng, sau khi trời tối quả đĩnh sẽ được khai thác xong. Đánh giá sơ bộ, tổng sản lượng khoáng thạch đại khái khoảng chừng trên dưới ba mươi vạn cân."

Mục Vân Ký giải thích: "Cho dù ít, cũng ít hơn không nhiều lắm."

"Dựa theo ước định lúc trước, Phó gia một thành rưỡi, Đoàn gia hai thành, Đằng tiên sinh người ba thành, Húc Nhật thương thành chúng ta ba thành rưỡi, như vậy..."

"Phó gia ước chừng có bốn vạn năm nghìn cân Hỏa Lưu Thiết."

"Đoàn gia, ước chừng sáu vạn cân Hỏa Lưu Thiết."

"Húc Nhật thương thành ta cũng có khoảng mười vạn năm nghìn cân Hỏa Lưu Thiết."

"Mà Đằng tiên sinh người, có chín vạn cân Hỏa Lưu Thiết."

Mục Vân Ký bất đắc dĩ nhìn Đằng Thanh Sơn, "Ta cũng hoài nghi, phải chăng tiên sinh biết trước tổng sản lượng khoáng thạch nên mới nói con số mười vạn cân a." Mười vạn cân cùng chín vạn cân, cũng gần như tương đương với nhau.

Trên mặt Đằng Thanh Sơn cũng lộ ra nụ cười. Con số này, hẩn rất vừa lòng.

Dù sao Hỏa Lưu Thiết này chính là bảo bối nghịch thiên, tổng sản lượng có thể có ba mươi vạn cân đã đủ làm cho người ta sợ hãi, chính mình lại được chia chín vạn cân. Lấy ba mươi cân một bộ chiến giáp mà tính toán, ước chừng có thể đúc ba nghìn bộ Hỏa Lưu Thiết chiến giáp! Quy Nguyên Tông Hắc Giáp Quân mới có sáu ngàn người, vậy cũng đã đủ tạo ra một chi ba nghìn "Tiên thiên kỵ binh". Ở Cửu Châu, lực lượng như vậy cũng đủ rồi.

"Cửu, con số này cũng được." Đằng Thanh Sơn tươi cười hài lòng.

Đột nhiên --

"Oanh long long! "

Mặt đất dưới chân Đàng Thanh Sơn chấn động rung lên, một cổ thanh âm đáng sợ trong khoảnh khắc truyền lại. Ba! Bồng! Bát đũa trên bàn gỗ cũng nghiêng ngã rơi xuống, vỡ nát.

”Nhìn, bên kia.” Dương Đông khiếp sợ nhìn phía xa xa ở hướng Bắc.

Đàng Thanh Sơn, Lý, Mục Vân Ký bọn họ một đám người cũng đều khiếp sợ nhìn về phía xa xa ở hướng Bắc.

Chỉ thấy một cột nham thạch đỏ rực nóng chảy phóng lên cao, phảng phất như một thanh kiếm của Thần linh muốn đâm nát bầu trời, toàn bộ nham thạch nóng chảy thậm chí còn đem bầu trời chiếu rọi thành màu đỏ rực. Mấy người Đàng Thanh Sơn trong khoảnh khắc liền hiểu được -- núi lửa bạo phát!

Núi lớn dưới chân kịch liệt chấn động .

”Oanh ~” ”Oanh ~” ”Oanh ~” . . .

Khiến Đàng Thanh Sơn trợn mắt há hốc mồm chính là, ở tòa Hỏa Diễm Sơn ở phía bắc của Hỏa Diễm Lĩnh kia ngoại trừ ngọn núi thứ nhất vừa mới phun trào ra trụ nham thạch nóng chảy chọc trời, không ngờ những ngọn núi Hỏa Diễm Sơn khác cũng theo đó liên tiếp phun trào. Từng đạo trụ nham thạch đáng sợ nóng chảy phảng phất như một cây trụ chống trời phá không vượt mình, cả bầu trời phương bắc không ngờ đã biến thành một mảnh đỏ rực, đại lượng bụi mù phiêu tán, mùi lưu huỳnh nồng đậm như phủ vào mặt.

*Thạch ốc: nhà đá.

355. Chương 52: Hậu Quả Của Núi Lửa Bạo Phát

”Này, điều này sao có thể...”

Phó Dao hoàn toàn trừng to mắt ra nhìn.

Oanh long long ~

Bên ngoài phạm vi tám trăm dặm Hỏa Diễm Lĩnh, phía Nam chính là Ngưu Đầu Sơn, khoảng cách rất gần nhau. Mà lần này, núi lửa bạo phát mãnh liệt lại là hiện tượng mà cả trăm ngàn năm nay cũng khó gặp được. Ngưu Đầu Sơn dưới tình huống núi lửa bạo phát cũng rung chuyển dữ dội. Lấy Hỏa Diễm Lĩnh là trung tâm, trong phạm vi ngàn dặm, đều có thể cảm giác được đất đai cũng rung lên như động đất.

”Bạo!” Đàng Thanh Sơn cảm giác được, trong tâm linh của chính mình tựa hồ bị núi lửa cuồng bạo phun trào hấp dẫn.

Oanh!

Ban đầu, trên phương diện linh ngộ ”Hỏa Hành Chi Quyền”, Đàng Thanh Sơn đã tu luyện đến quyền thứ sáu, lại không có cách nào tăng lên nữa. Nhưng bình cảnh ấy trong phút chốc thật giống như hé ra một tia rất mỏng manh lại nhìn không thấu, mờ mờ trong đầu Đàng Thanh Sơn. Tại lúc chứng kiến cảnh tượng các tòa núi lửa đồng thời bạo phát, khiến cho Đàng Thanh Sơn có chút hiểu được hàm ý của ”Hỏa Hành Chi Đạo” mà trước đây vẫn là nan đề đối với hắn.

Bọn người Phó Dao, Mục Vân Ký, Đoạn Thạch Tấn, Lý, Đàng Thù, Dương Đông, Phó Vũ Bình lúc này hoàn toàn bị kỳ cảnh những tòa núi lửa đồng thời bạo phát làm cho rung động.

Rất rung động!

Hồi lâu sau, khi các ngọn núi lửa đã bạo phát xong, hầu hết tất cả các nơi trong Hỏa Diễm Lĩnh đều tràn ngập nham thạch nóng chảy. Hỏa Diễm Lĩnh giờ phút này mang độ nóng không cần phải bàn cãi. Hơn nữa, tại Ngưu Đầu Sơn, vền vền chỉ một lát sau, độ nóng đã tăng lên một mảng lớn, phảng phất như đột nhiên tiến vào mùa hè.

”Ta đến thời điểm này đã thấy qua không biết bao nhiêu lần Hỏa Diễm Sơn bạo phát, nhưng chưa từng thấy có một lần nào có nhiều núi lửa đồng thời bạo phát như vậy!”

Phó Dao sợ hãi than nói.

”Rất hoành tráng.”

Đôi mắt Mục Văn Ký tỏa sáng.

Đằng Thú, Dương Đông, Phó Vũ Bình cùng Lý vẫn đang vì cảnh tượng vừa rồi mà nhiệt huyết dâng trào.

”Vừa rồi có bao nhiêu ngọn núi lửa đồng thời bạo phát nhỉ?”

Đoạn Thạch Tấn liền hỏi.

”Cũng có khoảng bảy tám tòa chứ không ít.”

Dương Đông mở miệng nói, mà Đằng Thú bên cạnh lại lắc đầu:

”Tính cả những ngọn núi lửa nhỏ nữa thì cũng có khoảng mười tòa.”

”Các ngươi sai lầm rồi, trong đại Hỏa Diễm Sơn này, trên bề mặt cũng có một vài cái hang động nhỏ. Vào lúc bạo phát, đồng thời tại các hang này cũng đều bộc phát ra hai, ba ngọn hỏa nham thạch nóng chảy... Lần núi lửa bạo phát này, dựa theo đại Hỏa Diễm Sơn mà nói thì toàn bộ có chín tòa cùng phun trào!”

Phó Dao từ nhỏ đã sinh hoạt tại Đông Hoa Vực, hơn nữa cách Hỏa Diễm Lĩnh không xa, hẳn phán định tương đối chuẩn xác.

Mục Văn Ký ánh mắt nheo lại, nhẹ giọng nói:

”Cảnh tượng vừa rồi rất hoành tráng, hơn nữa tại chỗ chúng ta do tầm nhìn hạn chế, nên cho dù phán định không chính xác cũng không kỳ quái. Chẳng qua... Có thể xác định rằng, vừa rồi ít nhất có bảy tòa núi lửa đồng thời bạo phát.”

”Mọi người nên biết một màn này đại biểu cho điều gì.”

Mục Văn Ký nhìn về phía Phó Dao, Đoạn Thạch Tấn cùng Đằng Thanh Sơn.

Nhưng giờ phút này, Đằng Thanh Sơn lại đang nhắm mắt lại.

”Mục lão đệ, ngươi là nói đến... Hỏa Diễm Hồng Liên!”

”Hỏa Diễm Hồng Liên? Núi lửa phun trào cùng Hỏa Diễm Hồng Liên có quan hệ gì sao?”

Lý đang đứng bên cạnh liền hỏi.

Mục Văn Ký lập tức giải thích:

”Lý cô nương, người nên biết, trên Đao Mộc đại lục này có tam đại linh bảo, phân biệt là ‘Vân Mộng Bạch Quả’ trong Vân Mộng Trạch, ‘Hỏa Diễm Hồng Liên’ trong Hỏa Diễm Lĩnh cùng với ‘Thiên Phong Thủy Châu’ trong Thiên Phong Hạp Cốc. Tam đại linh bảo này công hiệu cũng phi thường thần kỳ, chẳng qua xét về số lượng lại rất thưa thớt. Nếu nói về sức thu hút của một trong ba linh bảo trên, không thể nghi ngờ chính là Hỏa Diễm Hồng Liên!”

”Hỏa Diễm Hồng Liên? Có phải là linh bảo có thể làm cho người ta đạt tới Tiên Thiên: ‘Hỏa Diễm Hồng Liên’?”

Lý cũng cảm giác có chút xúc động.

Trong lịch sử mấy ngàn năm của Đao Mộc đại lục, từng phát hiện được chín gốc cây Hồng Liên.

Trong chín gốc cây Hồng Liên này, có cây Hồng Liên ba lá, cũng có bốn lá, năm lá Hồng Liên, cao nhất là bảy lá Hồng Liên. Nhưng bản thân Hỏa Diễm Hồng Liên quan trọng nhất chính là ”hạt sen”. Hơn nữa, Hỏa Diễm Hồng Liên có mấy lá sẽ đại biểu có từng đó khóa hạt sen. Lúc trước, chín gốc cây Hồng Liên tổng cộng có đến bốn mươi hai khóa hạt sen. Mà trong tất cả các cao thủ ăn vào một khóa hạt sen đó, chỉ có một người chưa đạt tới Tiên Thiên, còn những người khác đều đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên!

”Một gốc cây Hỏa Diễm Hồng Liên, đủ để cho mấy tên Hậu Thiên đỉnh phong cường giả đột phá, tiến vào Tiên Thiên!”

Mục Vân Ký kích động nói:

”Trong thiên hạ hiện nay, Võ Thánh tổng cộng mới có hơn mười vị, có thể nghĩ được mức độ khó khăn để đạt đến Tiên Thiên là như thế nào. Mỗi một gốc cây Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế, cũng sẽ khiến cho người trong thiên hạ điên cuồng tranh đoạt.”

Bên cạnh, Phó Dao cũng gật đầu:

”Tiểu cô nương, trong lịch sử, chín gốc cây Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế đều là cùng với núi lửa bạo phát! Hơn nữa chúng ta phát hiện một quy luật, phạm là đồng thời có trên bảy tòa núi lửa bạo phát, khẳng định chắc chắn sẽ có Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế!”

”Bảy tòa núi lửa cùng bạo phát, khẳng định là có Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế?”

Lý không khỏi kinh hô:

”Điều này không phải nói rằng, lần này, trong Hỏa Diễm Lĩnh khẳng định có Hỏa Diễm Hồng Liên?”

”Đúng vậy.”

Ba người Phó Dao, Đoạn Thạch Tấn cùng Mục Vân Ký cũng gật đầu.

”Hơn nữa, nhìn núi lửa bạo phát lần này, theo chúng ta phỏng đoán, Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế tối thiểu là năm lá Hồng Liên.”

Phó Dao trịnh trọng nói.

”Đăng tiên sinh.”

Mục Vân Ký nhìn về phía Đăng Thanh Sơn, gọi.

Nhưng là... Đăng Thanh Sơn vẫn đang nhắm chặt hai mắt.

”Đại thúc làm sao vậy?”

Phó Vũ Bình chấn động. Vừa rồi nàng hoàn toàn bị kỳ cảnh núi lửa bạo phát làm cho rung động, căn bản không chú ý phía sau Đăng Thanh Sơn đang nhắm hai mắt.

”Đừng làm phiền Đăng đại ca.”

Lý nói, đồng thời mỉm cười nói thêm:

”Đăng đại ca hẳn mỗi khi có điều linh ngộ, sẽ nhắm mắt để cảm nhận, cẩn thận linh hội.”

”A!”

Mục Vân Ký, Phó Dao và Đoạn Thạch Tấn ba người thầm than thở. Bọn họ cũng đều cùng Đăng Thanh Sơn chứng kiến núi lửa bạo phát, nhưng Đăng Thanh Sơn có điều linh ngộ, còn bọn họ lại không... Kỳ thật, chuyện này cũng không quái lạ như trong suy nghĩ của bọn người Mục Vân Ký. Chủ yếu là do ”Hỏa Hành Chi Đạo” của Đăng Thanh Sơn hiện nay đã đạt tới bình cảnh, rất khó để vượt qua.

Hôm nay, vừa lúc hắn lại phá vỡ bình cảnh đó.

...

Trong đầu Đăng Thanh Sơn đang hiện lên thời điểm núi lửa bạo phát, phun lên từng cột nham thạch. Khí thế đó tựa hồ như muốn chiến đấu với trời cao, khiến cho cả thiên địa tựa hồ trong khoảnh khắc cũng bị rung chuyển. Đồng thời, trong đầu của hắn lúc này lại đang phân giải bí ẩn của bức thạch điêu thứ mười bảy đến bảy mươi hai? hai mươi trong bộ phủ pháp ”Khai Sơn Tam Thập Lục Thức”.

Trong bốn thức liên hoàn này ẩn chứa ”Thổ Hành Chi Đạo”, ”Kim Hành Chi Đạo”, ”Hỏa Hành Chi Đạo”.

Mà hôm nay, trong ba đạo, ”Hỏa Hành Chi Đạo” là Đăng Thanh Sơn có thành tựu thấp nhất. Những đạo khác như ”Thổ Hành Chi Quyền” đã tu luyện tới quyền thứ tám, ”Kim Hành Chi Quyền” sau vài tháng tu luyện đã đạt tới quyền thứ bảy.

...

Trong một đình viện trên đỉnh núi, những người khác đang đàm luận về núi lửa bạo phát ở Hỏa Diệm Sơn, không một ai dám quấy rầy Đằng Thanh Sơn ở bên cạnh.

Nhưng đột nhiên --

Đang mãi nhắm mắt không ngừng suy tư, Đằng Thanh Sơn ở trong đình viện đột nhiên bắt đầu không ngừng diễn luyện quyền pháp.

Vù! Vù!

Trong khoảnh khắc, nắm tay Đằng Thanh Sơn như bốc cháy, những quyền pháp mạnh mẽ liên tiếp nhau không ngừng nghỉ. Một quyền lại một quyền, khiến cho ba người Mục Vân Ký, Phó Dao, Đoàn Thạch Tấn ở bên cạnh hoàn toàn sợ ngây người.

"Quyền pháp này..."

Mục Vân Ký khiếp sợ kinh hô lên.

"Đây là..."

Phó Dao cùng Đoàn Thạch Tấn cũng tròn mắt cứng lưỡi, há hốc mồm.

Trong mắt bọn họ, Đằng Thanh Sơn diễn luyện quyền pháp, không ngờ lại có thể thông qua quyền pháp truyền đạt rõ ràng rất nhiều cổ ý cảnh: giống như hỏa diễm đốt cháy đại địa, lại như Tịnh Hỏa Liêu Nguyên (ngọn lửa thiêu cháy mọi thứ), lại như Hỏa Tấn Tân Truyền (củi cháy lửa truyền)... Mỗi một chiêu liên tiếp lại thể hiện ý cảnh bất đồng. Khi Đằng Thanh Sơn diễn luyện một quyền cuối cùng...

Oanh!

Cả không gian đột ngột như bị oanh tạc. Mấy người Phó Dao tựa như chứng kiến một tòa núi lửa đột ngột bạo phát, cột nham thạch nóng chảy phá không phóng ra đường như muốn xé rách cả thiên địa.

"Đây là quyền pháp gì?"

Ba người Mục Vân Ký hoàn toàn sợ ngây người.

"Yêu ~ yêu ~"

Không biết từ khi nào Thanh Loan đã xuất hiện trong đình viện, đang không ngừng hưng phấn mà phát ra tiếng kêu to. Nó nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn diễn luyện Hỏa Hành Chi Quyền, đôi mắt động lòng người phát tán hào quang sáng quắc.

Đằng Thanh Sơn mở to mắt, lộ vẻ tươi cười.

"Vẫn có chút đáng tiếc..."

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

"Đẳng đại ca."

Lý có vẻ còn đang rất hưng phấn.

"Chúc mừng tiên sinh!"

Phó Dao liền nói, Mục Vân Ký cùng Đoàn Thạch Tấn bên cạnh cũng lập tức chúc mừng. Bọn họ đều biết, Đằng Thanh Sơn lại đột phá lần nữa.

Đằng Thanh Sơn đích xác rất vui vẻ, nhìn về phương Bắc, nơi Hỏa Diễm Lĩnh phía xa, thầm nghĩ: "Lần này núi lửa bạo phát, cũng khiến ta mở rộng tầm mắt. Rất nhiều những bí ẩn không hiểu trước đây, trong khoảnh khắc đã hoàn toàn hiểu được."

Tiếp theo thành tựu trên "Thổ Hành Chi Quyền" và "Kim Hành Chi Quyền", phối hợp bốn thức liên nhau kia, cùng với ngộ đạo tại lúc nhìn núi lửa bạo phát vừa rồi, dung hợp lẫn nhau, cuối cùng lập tức một hơi sáng tạo ra hai chiêu.

Đằng Thanh Sơn cũng có chút tiếc nuối. Ở một khắc núi lửa bạo phát kia, điều mà Đằng Thanh Sơn nghĩ đến, chính là ý cảnh mạnh nhất thuộc Hành Hỏa.

Chẳng qua, cố ý cảnh này chỉ có thể làm cho Đằng Thanh Sơn sáng tạo đến quyền thứ tám.

"Hôm nay, "Thổ Hành Chi Quyền", "Hỏa Hành Chi Quyền" của ta cũng đã sáng chế ra quyền thứ tám, "Kim Hành Chi Quyền" đến quyền thứ bảy, còn "Thủy Hành Chi Quyền" chỉ mới đến quyền thứ sáu." Trong lòng Đằng Thanh Sơn rất vui sướng, vì một lần quan sát núi lửa bạo phát dẫn đến một lần ngộ đạo, liền làm cho cảnh giới của hắn đề cao không ít.

"Đằng tiên sinh! Lần này có hơn bảy tòa núi lửa đồng thời bạo phát, theo phỏng đoán, sẽ có Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế."

Mục Vân Ký nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

"Tiên sinh có muốn đi tìm kiếm không?"

"Hỏa Diễm Hồng Liên?"

Linh bảo có thể tạo ra Tiên Thiên cường giả. Trên toàn Cửu Châu, mặc dù có "Hắc hỏa linh quả" cũng làm được điều tương tự, nhưng luận về công dụng, hiệu quả, cũng không thể so sánh với Hỏa Diễm Hồng Liên. Đằng Thanh Sơn có dã tâm, hắn muốn làm cho Nội gia quyền nhất mạch của hắn tại Cửu Châu phát dương quang đại, cũng muốn cho Quy Nguyên Tông vượt qua Thanh Hồ Đảo.

Cho nên, hắn vô cùng mong muốn có bảo bối cấp bậc cỡ như Hỏa Diễm Hồng Liên này.

"Ha ha, Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế, nhưng nếu muốn tìm được, cũng không phải là chuyện dễ dàng a."

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Mục Vân Ký.

"Đúng vậy, Hỏa Diễm Linh phạm vi lên đến tám trăm dặm, mà Hỏa Diễm Hồng Liên có thể sinh trưởng tại bất kỳ nơi nào trong phạm vi tám trăm dặm này. Hơn nữa, còn có khả năng rất lớn nữa là sẽ ở trong nham thạch nóng chảy giữa lòng núi Hỏa Diễm Sơn, thậm chí có thể ở sâu dưới lòng đất."

Mục Vân Ký lại nói tiếp.

"Mỗi lần Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế cũng hấp dẫn hơn vạn người, nhưng mà lần tìm được nhanh nhất cũng hao phí tối thiểu mười ngày nửa tháng, lần tìm thấy lâu nhất lại hao phí suốt một năm."

Đằng Thanh Sơn cười.

Hôm nay, "Hỏa hành chi quyền" trong "Ngũ hành chi quyền" của chính mình cũng đã sắp tiến tới bước cuối cùng, đạt tới Hư Cảnh.

Đi tìm kiếm một thứ trong Hỏa Diễm Sơn có phạm vi rộng đến tám trăm dặm? Điều này thật sự quá lãng phí thời gian.

Phỏng chừng lúc người khác tìm được Hỏa Diễm Hồng Liên, chính mình dĩ nhiên đã bước vào Hư Cảnh.

"Hỏa Diễm Hồng Liên trân quý đến thế, có cả ngàn vạn người đi tìm. Ta cho dù có đi tìm, cũng không nhất định có thể đoạt được. Vì vậy, ta quyết định không đi."

Đằng Thanh Sơn cười nhìn về phía bọn người Mục Vân Ký, Phó Dao:

"Được rồi, ta vừa rồi có điều linh ngộ, hiện tại muốn lập tức bế quan tìm hiểu, cũng không có thời gian chiêu đãi các người."

"Ha ha, lại nói tiếp, các người đến chỗ ta, ngay cả cơm cũng chưa được ăn."

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn xuống bàn gỗ. Bởi vì núi lửa bạo phát khiến cho toàn bộ Ngưu Đầu Sơn chấn động, mâm cơm sớm đã bị đổ tan tành.

"Lần sau chúng ta lại đến."

Mục Vân Ký cười hắc hắc:

”Đằng tiên sinh một khi đã không đi, vậy chúng ta sẽ phái người đi tìm vậy.”

356. Chương 53: Rặng Mây Đỏ Đầy Trời

Chiều tối cùng ngày, sau khi bảy tòa núi lửa đồng thời phun trào, trong Hỏa Diễm Lĩnh nhất định sẽ xuất hiện ”Hỏa Diễm Hồng Liên”. Tối ban đêm, xung quanh Hỏa Diễm Lĩnh đã xuất hiện một số lượng lớn vũ giả chạy tới. Trong lòng tất cả những vũ giả này đều tràn ngập một khát vọng, khát khao mong cho chính mình có thể lấy được Hỏa Diễm Hồng Liên!

Tìm được một gốc Hỏa Diễm Hồng Liên, nhất định mình sẽ có thể trở thành Võ Thánh. Hơn nữa, hạt sen dư thừa càng dễ dàng kết giao với những thế lực lớn như Thiên Phong gia tộc, hay Húc Nhật thương thành!

Ai tìm được nó, là có thể công thành danh toại!

”Nếu ta tìm được Hỏa Diễm Hồng Liên, ta cũng là Võ Thánh! Đến lúc đó, trong phủ ai còn dám xem thường ta?” Một gã thanh niên có khuôn mặt thanh tú miệng nói xong, ánh mắt đồng thời không khỏi lộ vẻ thèm khát nhìn về Hỏa Diễm Lĩnh ở phía Đông Bắc. Nơi đó, lúc này vẫn mơ hồ ẩn hiện một màu đỏ rực.

Vô số vũ giả như hán, cũng chạy tới đó.

Thiên Phong gia tộc, đệ nhất gia tộc trên Đao Mộc đại lục, chiếm lĩnh cả Bắc Hàn Vực.

Cách Thiên Phong thành đại khái hơn mười dặm có một tòa cổ堡 màu đen được kiến tạo trên đỉnh băng sơn. Nơi này chính là nơi bồi dưỡng đào tạo các đệ tử có tiềm lực của Thiên Phong gia tộc. Bình thường, bên trong cổ堡 cũng chỉ có mấy trăm người mà thôi, so với mấy vạn dân cư bên trong Thiên Phong chủ thành Hách Liên gia tộc thì ít hơn rất nhiều.

Nhưng trong cảm nhận của Thiên Phong gia tộc đệ tử, cổ堡 này có địa vị cực cao. Bởi vì người cầm quyền cao nhất của Thiên Phong gia tộc chính là Thiên Phong Chiến Thần, bình thường ở Thiên Phong Hạp Cốc này không xa, một khi ra Thiên Phong Hạp Cốc, hầu hết thời gian đều ở bên trong tòa cổ堡 này.

Tòa thành này cũng được xưng là -- Chiến Thần cung.

Trong Thiên Phong gia tộc, chỉ có Chiến Thần mới có tư cách trở thành Chiến Thần cung chủ.

Phía trên đại điện của Chiến Thần cung.

Một nam tử mặc trường bào màu đen, tóc bạc dài, bộ mặt lãnh khốc đang ngồi ở phía trên cao đại điện. Bởi vì hắn ngồi đó, mà không khí cả đại điện tựa hồ cũng đọng lại.

”Sư phụ.” Thiết Kiếm Võ Thánh ”Hách Liên Hạo Duyên” khom người nói.

Hách Liên Hạo Duyên khí chất cũng lạnh như băng, nhưng so với lão sư thì hắn lại kém xa. Càng gần sát Thiên Phong Chiến Thần, tựa hồ nhiệt độ lại càng thấp.

”Hạo Duyên, ngươi cũng đã nghe thấy tin tức rồi chứ.” Thiên Phong Chiến Thần cao cao tại thượng, nhìn xuống Thiết Kiếm Võ Thánh, ánh mắt phảng phất như một thanh kiếm sắc bén đâm vào trong lòng hắn. ”Sau khi bảy tòa núi lửa đồng thời phun trào, bây giờ khẳng định là sẽ có Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế, hơn nữa ít nhất cũng phải là ngũ điệp Hồng Liên.”

”Ta muốn ngươi, không quản tìm cách như thế nào, đều phải lấy được Hỏa Diễm Hồng Liên.” Thiên Phong Chiến Thần lạnh lùng nói: ”Cho nên, nên làm như thế nào, cần bao nhiêu người, chính ngươi tự mình quyết định đi.”

”Còn một chuyện nữa --”

”Ta không hy vọng, ngươi lại thất bại.” Thanh âm của Thiên Phong Chiến Thần lạnh như băng, làm cho Thiết Kiếm Võ Thánh sợ đến mức thậm chí còn không dám thở mạnh.

Lúc trước tranh đoạt Hỏa Lưu Thiết quả lần đầu thất bại, Thiên Phong Chiến Thần tự nhiên là không hài lòng.

...

Trong lúc Thiết Kiếm Võ Thánh tuân theo mệnh lệnh của Thiên Phong Chiến Thần, mang một ngàn tinh anh của Thiên Phong gia tộc nhanh chóng chạy tới Hỏa Diễm Linh thì ở phía Tây, trong "Vân Mộng Cổ thành", Vân Mộng Chiến Thần cũng đang phân phó đại trưởng lão Mục Vọng chạy tới Hỏa Diễm Linh. Húc Nhật thương thành thể lực trải rộng khắp thiên hạ, đại trưởng lão Mục Vọng đến những phân cục là có thể thoải mái điều người đi hỗ trợ tìm kiếm Hỏa Diễm Hồng Liên.

Tóm lại...

Trên Hỏa Diễm Linh lúc này, người đến mỗi ngày một nhiều hơn, đến ngày thứ ba đã tụ tập tới mấy vạn người tìm kiếm. Ngoại trừ người của các đại gia tộc, còn có khá nhiều các vũ giả tự do.

Ngày thứ ba, tại chỗ ở của Đằng Thanh Sơn.

"Đằng tiên sinh." Bên ngoài truyền đến tiếng gọi, Mục Vân Ký, Phó Dao, Đoạn Thạch Tấn ba người một đường đi vào bên trong.

Nghe được tiếng kêu, Đằng Thanh Sơn cùng Lý đang ở phòng trong của mình lập tức đi ra.

Lý cười nói: "Các người lúc này tới, cơm trưa ta cũng chưa có chuẩn bị xong."

Ba người Mục Vân Ký cũng không khỏi cười cười, sau đó Mục Vân Ký mở miệng nói: "Đằng tiên sinh, quãng mả Hỏa Lưu Thiết đêm qua đã hoàn toàn được khai thác hết, tất cả khoáng thạch, toàn bộ đã được chúng ta sắp xếp lại. Hỏa Lưu Thiết tất cả có khoảng ba mươi một vạn cân, tiên sinh chiếm ba phần, là chín vạn ba nghìn cân!"

"Đã chia phần xong rồi?" Đằng Thanh Sơn không khỏi vui vẻ.

Bên cạnh, Phó Dao gật đầu nói: "Phần của Tiên sinh đã chia xong, hơn nữa cũng đã bỏ vào ba cái hòm gỗ siêu lớn."

"Ba cái hòm gỗ siêu lớn?" Đằng Thanh Sơn rung mình, thoáng tự hỏi một lần, thầm nghĩ: "Hỏa Lưu Thiết cực kì nhẹ, so với nước cũng chỉ nặng hơn một chút mà thôi. Nói cách khác, thể tích của Hỏa Lưu Thiết cũng gần bằng thể tích của nước, bốn mươi sáu mét khối nước bằng bốn mươi sáu tấn, cũng chính là chín vạn hai ngàn cân. Phỏng chừng, chín vạn ba nghìn cân Hỏa Lưu Thiết, cũng khoảng chừng bốn mươi lăm mét khối."

"Chia ra làm ba, như vậy mỗi cái hòm gỗ lớn đại khái có khoảng mười lăm mét khối!"

Đằng Thanh Sơn trong lòng nhẩm tính, cũng hiểu được ba cái hòm này lớn cỡ nào.

"Đưa ta đi nhìn thử xem." Đằng Thanh Sơn liền nói.

"Tiên sinh, mời đi bên này."

Ba người Mục Vân Ký lập tức dẫn Đằng Thanh Sơn đến nhìn phần Hỏa Lưu Thiết của hắn.

"Vân Ký, các người tại sao lại không đi Hỏa Diễm Linh tìm Hỏa Diễm Hồng Liên?" Trên đường đi tới Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc, Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

"Hỏa Diễm Hồng Liên tìm rất khó, chỉ một người không hẳn là có thể tìm được. Ta đã phái ba nghìn quân sĩ tới đó truy tìm." Mục Vân Ký cười nói: "Hơn nữa, sự phụ ta hai ngày trước đã tới dẫn dắt Mục gia nhân mã chúng ta rồi, cũng đang trên Hỏa Diễm Linh tìm Hỏa Diễm Hồng Liên."

"Mục Vọng lão ca?" Đằng Thanh Sơn kinh ngạc, chợt nở nụ cười: "Việc mà có thể khiến Mục lão tới ngay lập tức, thì trên Hỏa Diễm Linh này chỉ sợ các đại gia tộc trong thiên hạ cũng phải người đi tới rồi."

Một lát sau, mấy người Đằng Thanh Sơn đã đi tới một cái lều lớn bên trong Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc. Cái lều lớn trống trải này có diện tích khoảng mười trượng vuông, bên trong chứa không ít những cái hòm gỗ lớn.

"Đằng tiên sinh, người xem ba cái này." Mục Vân Ký chỉ vào ba cái hòm lớn làm bằng gỗ rất quý: "Bên trong ba cái hòm gỗ này chính là phần Hỏa Lưu Thiết của tiên sinh, cộng lại ước chừng chín vạn ba nghìn cân. Mỗi phần chính là ba vạn một ngàn cân, không hơn không kém!"

Đằng Thanh Sơn đi tới, dễ dàng nhấc cái đinh đã đóng chặt trên hòm gỗ, sau đó liền mở cái hòm ra.

Loảng xoảng! Loảng xoảng! Loảng xoảng!

Ba cái nắp hòm gỗ lớn được mở ra, chỉ thấy bên trong một chiếc hòm đang bày đặt rất nhiều khối Hỏa Lưu Thiết đỏ như máu. Mỗi khối Hỏa Lưu Thiết này, nhỏ thì có thể chỉ bằng cái móng tay nhưng cái lớn nhất thì có thể to bằng cái chum đựng nước, được nhét thật chặt bên trong hòm gỗ. Kích thước của ba chiếc hòm gỗ lớn hoàn toàn giống nhau.

Mỗi chiếc hòm đại khái cao khoảng ba thước tám, chiều cao và chiều rộng đều là tám thước.*

"Hắc!"

Đằng Thanh Sơn thử nhấc ba cái hòm lên. Lấy việc Đằng Thanh Sơn đối với khí lực khổng lồ rất chính xác, cũng ước chừng cảm giác được, một cái hòm gỗ lớn đích xác nặng hơn ba vạn cân. Khẩu trừ sức nặng của cái hòm, Hỏa Lưu Thiết thật sự không ít.

"Đằng tiên sinh, buổi chiều hôm nay quân đội chúng ta sẽ rời khỏi Hỏa Lưu Thiết Hạp Cốc, hộ tống mấy cái Hỏa Lưu Thiết này rời đi." Mục Vân Ký nói: "Tiên sinh, một phần Hỏa Lưu Thiết này có cần chúng ta hỗ trợ hộ tống không? Hay... Tiên sinh tự mình tìm cách?"

Hỏa Lưu Thiết được đào ra, sự tình này hầu như trên Đoan Mộc đại lục ai cũng đều biết.

Dù sao, các đại gia tộc trong thiên hạ, ai mà không thêm rõ dãi? Trên đường xá, những việc như cướp bóc, ăn trộm cũng đều có thể dễ dàng xảy ra.

"Không cần, ta tự mình mang đi." Đằng Thanh Sơn nói: "Các người tìm giúp cho ta vài cái xích sắt, đem ba cái hòm này khóa chặt cùng một chỗ cho ta. Ta cũng không muốn đang đi nửa đường, ba cái hòm này lại rơi ra."

"Không thành vấn đề." Ba cái hòm cộng lại, nhiều nhất là mười vạn cân. Dùng xích sắt trói buộc mười vạn cân, việc này quả thực rất đơn giản.

Một lát sau, một đoàn quân sĩ đầu tiêm đem ba cái hòm gỗ khiêng ra bên ngoài đất trống, hợp lực đem xích sắt ròng qua ba cái hòm, sau đó lấy một chiếc khóa sắt to như cánh tay cố định ba cái hòm lại, sau đó đưa chìa khóa cho Đằng Thanh Sơn.

"Vân Ký, Phó Đạo, Đoạn Thạch Tấn, ta đi trước." Đằng Thanh Sơn vươn một cánh tay về phía xích sắt rồi sau đó nắm chặt, thoáng dừng một chút lực.

Vù!

Ba cái hòm gỗ cực lớn trực tiếp bị Đằng Thanh Sơn giơ lên, dễ dàng vác ở phía sau lưng. Ba cái hòm trông giống như một toà núi nhỏ, hai chân Đằng Thanh Sơn tràn ngập hào quang thổ hoàng sắc, mỗi một lần lắc mình, đều là hơn mười trượng, mỗi một chân cũng làm cho mặt đất chấn động, lồm xồm một hai tấc.

Một lát sau, Đằng Thanh Sơn liền biến mất trong Hỏa Lưu Thiết hạp cốc.

Nhìn thấy trên lưng Đằng Thanh Sơn vác ba cái hòm cực lớn trông như một toà núi nhỏ rời đi, ba người Mục Vân Ký đại ra một hồi lâu.

"Sao ta cảm thấy... Chúng ta phải mười vạn đại quân hộ tống Hỏa Lưu Thiết, cũng không an toàn bằng một mình Đằng tiên sinh hộ tống?" Đoạn Thạch Tấn đỏ khốc đỏ cười nói.

"Nhưng lại nhanh không bằng tiên sinh!" Phó Đạo bắt đắc dĩ nói.

Đương khi ba người Phó Đạo, Đoạn Thạch Tấn, Mục Vân Ký ăn cơm trưa, chuẩn bị xuất phát...

"Nhìn!" Phó Đạo lập tức chỉ về phía Tây.

Chỉ thấy một thân ảnh nhanh chóng phá không mà đi. Đoạn Thạch Tần cùng Mục Vân Ký cũng chỉ thấy một tàn ảnh, sau đó liền biến mất.

"Phó tiên sinh, người nói rất đúng!" Mục Vân Ký cười khổ: "Tốc độ hộ tống Hỏa Lưu Thiết của chúng ta, vẫn không bằng Đẳng tiên sinh."

...

Trời cao vạn trượng, phía trên đám mây.

Thanh Loan đang giương cánh nhanh chóng bay đi, Đẳng Thanh Sơn đứng ở trên lưng hắn, còn cánh tay phải thì khiêng một cái xích sắt lớn trói ba cái hòm thật chắc. Trọng lượng mười vạn cân, đối với Yêu Thú có khí lực không kém chút nào so với Lục Túc Dao Trì, hơn nữa tốc độ còn muốn nhanh hơn như Thanh Loan mà nói, lưng đeo vật nặng phi hành hai, ba nghìn dặm là chuyện rất thoải mái.

Ước chừng khi đến gần Nam Sơn Thành, Thanh Loan liền giảm độ cao xuống dưới tầng mây.

"Tới rồi."

...

Đẳng Thanh Sơn thấy được Thần Phủ Sơn cao ngất trong mây thầm nghĩ: "Hôm nay, ở Hỏa Diễm Lĩnh, cường giả trong thiên hạ và các đại gia tộc đều tề tụ, thật quá mức hỗn loạn. Nếu để Hỏa Lưu Thiết ở đó, ta căn bản không có biện pháp an tâm tu luyện. Hay là đặt ở Thần Phủ Sơn, mời Lục Túc Dao Trì giúp ta bảo quản."

Buổi chiều cùng ngày, Đẳng Thanh Sơn liền cười Thanh Loan bay về tới Ngưu Đầu Sơn. Vì vậy, có thể thấy được tốc độ của Thanh Loan nhanh đến mức nào. Trong Tiên Thiên phi cầm Yêu Thú, thực lực đệ nhất, tốc độ đệ nhất thuộc về nó cũng không phải là hư ngôn.

...

Buổi tối ngày thứ bảy sau khi núi lửa bạo phát...

"Mục lão ca, thật không ngờ người lại đến chỗ ta chơi a." Đẳng Thanh Sơn vừa cười, vừa nói chuyện và uống rượu cùng Mục Vọng. Ngưu Đầu Sơn ở bên cạnh Hỏa Diễm Lĩnh, Mục Vọng biết Đẳng Thanh Sơn ở đây, tìm được chút thời gian rảnh liền tới đây báỉ phổng một lần.

"Đẳng huynh, lần này sao người không đi Hỏa Diễm Lĩnh tìm?" Mục Vọng cười nói: "Trong thiên hạ, phần lớn Võ Thánh cường giả cũng đều tới đó. Tìm được Hỏa Diễm Hồng Liên, thuần túy là dựa vào vận khí. Đương nhiên... ở chỗ sâu trong một số hỏa nham thạch nóng chảy, cũng chỉ có Võ Thánh chúng ta mới có thể đi vào. Lấy thực lực của Đẳng huynh, nói không chừng có thể tìm được. Một khi tìm được, tối thiểu có thể tạo ra năm đến sáu Tiên Thiên cường giả a."

Lời còn chưa dứt --

"Ông ~~ "

Một nguồn linh lực thiên địa kỳ dị dao động, khoảng cách Hư Cảnh cũng chỉ kém một bước là Đẳng Thanh Sơn cùng Mục Vọng không khỏi đồng thời nhìn về phương Bắc.

Chỉ thấy trên trời cao ở chỗ sâu nào đó trong Hỏa Diễm Lĩnh, không ngờ ngưng tụ ra ngọn lửa sáng mờ bao phủ cả một mảnh thiên địa. Trong cảnh hắc ám của buổi tối, ngọn lửa sáng mờ biến thành đỏ bừng ở trong trời đêm, bắt mắt trước nay chưa có.

Vù!

Đẳng Thanh Sơn cùng Mục Vọng đồng thời khiếp sợ đứng lên.

*Cao ba thước tám: bằng khoảng 1m25, còn dài và rộng 8 thước là khoảng 2m64.

357. Chương 54 : Thanh Sơn Tìm Bảo Vật.

Ngư Đầu Sơn, chỗ ở của Đàng Thanh Sơn.

Đàng Thanh Sơn và Mục Vọng đều hiểu rõ, ý nghĩa của ánh sáng ngọn lửa này là gì.

- Ráng đỏ rực trời, chỉ khi thất diệt Hồng Liên xuất hiện mới có kỳ cảnh như vậy.

Mục Vọng mắt lóe tinh quang, quay đầu nhìn về phía Đàng Thanh Sơn, cười nói:

- Đàng huynh, lần này ngươi có đi không?

- đương nhiên đi, chỉ tốn một ngày thì được.

Trong lòng Đàng Thanh Sơn cũng cảm thấy hơi hưng phấn.

Lúc trước tìm Vân Mộng Bạch Quả cho Vân Mộng Chiến Thần, Đàng Thanh Sơn đã được Chiến Thần cấp cho một quyển sách giảng thuật về các loại linh bảo, yêu thú. Trong đó đã cẩn thận nghi rõ về Hỏa Diễm Hồng Liên, năm xưa khi thất diệt Hồng Liên xuất thế, từng có hiện tượng ráng đỏ xuất hiện phía chân trời.

Hơn nữa cuối cùng lại phát hiện ra thất diệt Hồng Liên nằm trong tòa núi lửa phía dưới cột ánh sáng đó.

Mặc dù chỉ phát sinh một lần đó thôi, nhưng bây giờ khi vừa thấy kỳ cảnh, Đàng Thanh Sơn và Mục Vọng đều không hẹn mà cùng cho rằng gốc Hỏa Diễm Hồng Liên vừa xuất hiện khẳng định là loại Hồng Liên tốt. Hơn nữa, nằm ở ngọn núi lửa dưới ánh sáng ngọn lửa đó.

- Ha ha, còn không đi cho nhanh?

Mục Vọng cười to, hóa thành một luồng điện quang nhanh chóng lao đi.

- Tiểu Quân, ta ra ngoài xem. Phỏng chừng ngày mai sẽ về.

Đàng Thanh Sơn nhún lại một tiếng, cầm lấy Hắc Diễm Côn bên cạnh, thi triển khinh công kết hợp giữa Thiên Nhai Hành và Hành Thổ mà hần vừa sáng chế ra. Dưới sự di chuyển cực hạn, mỗi một bước đều gần như xa bảy tám mươi trượng, tốc độ lại trên Mục Vọng một bậc.

Hai lần lóe lên, bóng dáng đã biến mất giữa màn đêm.

Thiên Nhai Hành là một bộ khinh công thân pháp Đàng Thanh Sơn kiếp trước tìm được. Tổng cộng chia làm ba cấp độ. Tầng thứ ba, chỉ khi đạt tới tiên thiên kim đan mới có thể thi triển được.

Còn Đàng Thanh Sơn từ khi đạt tới cương kinh hậu kỳ, 'Thần' của hần có thể khống chế tiêu trừ được lực cản không khí, y như cường giả tiên thiên kim đan. Hơn nữa, khi đạt tới nội gia cương kinh hậu kỳ, đồng dạng cũng có thể vận chuyển bên trong, hơn nữa còn có thể hỗn hợp vào cơ bắp, gân cốt. Đàng Thanh Sơn căn cứ từ Thiên Nhai Hành và Hành Thổ Chi Quyền mài giũa ra một bộ khinh công tổng hợp. Do đó mới có tốc độ kinh người như thế!

...

Bên trong Hỏa Diễm Lĩnh.

- Đàng huynh, tốc độ của ngươi nhanh thật.

Mục Vọng hóa thành điện quang không khỏi cười nói:

- Ta đi trước ngươi, ngươi lại vượt qua ta rồi.

- Ha ha, nếu chậm hơn ngươi mà bị ngươi tới trước tìm được Hỏa Diễm Hồng Liên, chẳng phải ta trắng tay à?

Đàng Thanh Sơn cười ha ha, thân hình xuất hiện trên một đỉnh núi đá, rồi lại đi thêm một bước, đã ra xa bảy tám mươi trượng.

Ve!

Một người là điện quang lóe ra, một người tựa như thuận di.

Tốc độ hai đại cường giả tuyệt thế đều đạt tới trình độ kinh người.

...

Lúc này trên quả núi lửa mà ánh sáng ngọn lửa bao phủ, đã tụ tập mấy ngàn người. Mặc dù trong Hỏa Diễm Lĩnh có trên mười vạn người đang lao về phía này, nhưng Hỏa Diễm Lĩnh có phương viên chừng tám trăm dặm, hơn nữa sơn đạo khó đi, rất nhiều vũ giả dựa vào hai chân, e rằng phải chạy một ngày một đêm mới có thể tới được.

Còn đám vũ giả lúc trước ở gần chung quanh thì quả là gặp may, có thể đến rất nhanh.

- Két! Két!

Một tráng hán dùng một cái xuống đào đất rất sắc bén được chế tạo đặc biệt, đứng trên đỉnh núi đào móc loạn xạ. Có người đã đào ra hẳn một sơn động trên núi lửa này. Căn bản không có biện pháp xác định chính xác vị trí, bọn họ chỉ có thể dựa vào vận khí mà đào bới ngẫu nhiên thôi.

Lúc này, trong bụng núi lửa.

-Ồ ồ...

Ngọn lửa dung nham màu đỏ nóng rực pha màu vàng quay cuồng, thỉnh thoảng có bọt khí lục đục phun ra. Trên vách núi bên cạnh dòng dung nham đang có một đám vũ giả đứng xem. Đám vũ giả này nhìn hồ dung nham phía dưới, căn bản không dám xuống.

- Chắc Hỏa Diễm Hồng Liên không ở trong dung nham nóng bỏng đó chứ. Nếu thật sự nó ở trong đó như người nói, vậy hai cha con mình coi như trắng tay. Trong lịch sử, đào được chín gốc Hỏa Diễm Hồng Liên, có bốn gốc đều ở sâu trong dung nham. Hơn nữa thất diệp Hồng Liên cũng tìm được trong dung nham.

- Nếu thật sự nằm ở đó, e rằng chỉ có đám Vũ Thánh mới có thể tìm được.

Đám vũ giả ấy nhìn dung nham cuộn cuộn. Ai nấy đều không cam lòng nhưng lại căn bản không dám vào trong.

- Veo!

Một đạo bóng người lưng đeo chiến đao từ phía trên đập vách núi không ngừng băng băng phóng xuống. Thỉnh thoảng lại mượn lực một chút. Lúc vọt tới bên cạnh hồ dung nham, toàn thân đột nhiên xuất hiện màn hào quang màu trắng bạc, nhảy tùm xuống dưới như một con cá, lặn dung nham bắn tung tóe, rồi biến mất trong hồ dung nham.

- Đây là Vũ Thánh thứ hai đã vào đó mà chúng ta nhìn thấy.

Một hán tử trực đầu trên mặt có vết sẹo nói.

- Là người thứ hai.

Lão giả mập bên cạnh gật đầu.

- Nhưng, ngay lập tức lại có người thứ ba rồi.

Một bóng người bao phủ trong hỏa quang căn bản không hề dừng lại, bay vọt tới rồi nhảy lọt vào trong hồ dung nham.

- Tôm!

Bóng người biến mất trong hồ dung nham.

Nhiệt độ của dung nham cực cao, nếu chưa đạt tới cảnh giới tiên thiên, e rằng chỉ tiến vào là bị thiêu thành tro bụi rồi. Tiên thiên cường giả có thể tạo ra màn hào quang chân nguyên phòng cản che phủ khắp người, nên có thể đi vào được.

Thời gian trôi qua, từng cường giả Vũ Thánh nối nhau liên tiếp nhảy vào hồ dung nham. Cơ hồ tất cả Vũ Thánh đều cho rằng, Hỏa Diễm Hồng Liên cao cấp như thế này, mười phần thì tám chín chính là ở trong hồ dung nham. Do đó tất cả mọi người đều chui vào hồ dung nham để tìm.

- Tôm!

- Tôm!

- Người thứ mười rồi.

Hán tử trọc đầu và lão giả mập đứng bên cạnh liên tục đếm. Cả Đoàn Mộc Đại Lục có bao nhiêu Vũ Thánh? Bao gồm cả gia tộc Thiên Phong thì e rằng cũng không có trên mười Vũ Thánh. Một lần duy nhất mà thấy mười người quả thật rất hiếm.

Ngay lúc này...

Bóng người bao phủ trong chiến khải màu đỏ, cầm trường côn chột lóe lên, tựa như thuấn di, chột xuất hiện bên cạnh hồ dung nham, rồi sau đó nhảy thẳng vào trong hồ dung nham. Tốc độ cực nhanh... hán tử trọc đầu và lão giả mập không khỏi chớp mắt.

- Không phải hoa mắt chứ, vừa rồi hình như có người đi vào?

- Ừm, hình như là vậy.

Ngay lúc này, một luồng điện quang chột lóe lên, cũng tiến vào trong hồ dung nham. Chỉ làm hồ dung nham bắn lên một chút dung nham, chứng minh là có người đi vào.

- Lại có người tiến vào?

- Ừ, xem như vậy đi.

...

Đằng Thanh Sơn lúc này bao phủ trong chiến khải đỏ rực, cầm Hắc Diễm Côn di chuyển trong dòng dung nham. Nhiệt độ ngọn lửa chiến khải, e rằng còn cao hơn cả dung nham. Do đó, dung nham nóng bỏng căn bản không ảnh hưởng gì tới Đằng Thanh Sơn.

Về phần lực ép? Đằng Thanh Sơn sáng chế ra Du Ngư thân pháp, trong hoàn cảnh nơi này cả người tựa như một con cá chạch, rất linh hoạt.

- Dựa theo những gì trong sách, Hỏa Diễm Hồng Liên chắc tám phần mười ở trong dung nham.

- Nhưng, vào dung nham thì căn bản nhìn không thấy gì, làm sao tìm đây?

Đằng Thanh Sơn hơi đau đầu.

Dung nham không phải nước, trong dung nham, dù là Đằng Thanh Sơn cũng đành coi như mù, trước mắt chỉ nhìn thấy dung nham kim sắc nóng rực.

- Vù!

- Vù!

Đằng Thanh Sơn vừa lướt tới trong dung nham, vừa đánh ra tả chưởng. Chưởng phong mãnh liệt làm cho dung nham phía trước cả trượng phải chấn động dạt ra. Mặc dù trong nháy mắt những dung nham khác lại bịt kín chỗ đó, nhưng ít nhất Đằng Thanh Sơn cũng có thể thấy ở ngoài xa mấy trượng có Hỏa Diễm Hồng Liên hay không. Cứ như vậy...

Một chưởng lại một chưởng! Dựa vào chưởng phong đẩy dạt dung nham, hán tử quan sát xem có Hỏa Diễm Hồng Liên hay không.

Một lát sau...

Đằng Thanh Sơn vừa đánh ra một chưởng dạt dung nham, vừa lúc nhìn thấy phía trước có một bóng người, khuôn mặt tựa như thê tử Tiểu Miêu kiếp trước của mình, chính là Nữ Vũ Thánh. Ngay sau đó dung nham lại che khuất khe hở, làm hai người nhìn không ra đối phương.

- Ủa?

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc.

- Đẳng tiên sinh.

Thanh âm Nữ Vũ Thánh vọng đến.

Bên trong dung nham, âm thanh vẫn truyền được.

- Giang Nhạn.

Đẳng Thanh Sơn cũng mở lời, đồng thời cũng đến gần Nữ Vũ Thánh. Vì dung nham trở ngại, họ nhìn không rõ đối phương nhưng vẫn có thể mơ hồ thấy bóng dáng đối phương.

- Đẳng tiên sinh cũng tìm Hỏa Diễm Hồng Liên à?

Nữ Vũ Thánh cười nói.

- Đúng, nhưng ta phát hiện, việc tìm Hỏa Diễm Hồng Liên trong dung nham đích xác chẳng dễ dàng gì.

Đẳng Thanh Sơn bắt lực trả lời.

- Tiên sinh nói đùa, nếu không phải dung nham mà là hồ nước, với bao nhiêu cường giả hư cảnh đó, e rằng chỉ thời gian uống cạn một chén trà là có thể tìm được Hỏa Diễm Hồng Liên rồi.

Nữ Vũ Thánh cười nói.

Đẳng Thanh Sơn và Nữ Vũ Thánh song hành một lát, rồi tách ra.

Dù sao nếu cùng nhau tìm, một khi tìm được thì vật đó sẽ về tay ai?

...

Một lúc lâu sau.

- Ấm!

Trong hang núi lửa, giữa núi đá, Đẳng Thanh Sơn đang dựa vào vách núi nghỉ ngơi.

Việc tìm Hỏa Diễm Hồng Liên trong môi trường dung nham nơi khó có thể nhìn thấy gì là quá khó khăn. Tìm tòi một lúc lâu, Đẳng Thanh Sơn rời khỏi hồ dung nham, đi vào một hang núi bên cạnh hồ dung nham, chạy một hơi hơn mười trượng, rồi ngồi xuống nghỉ ngơi.

"Ủa?" Đẳng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn Hắc Diễm Côn trong tay.

"Sao Hắc Diễm Côn nóng bỏng như vậy nhỉ?"

Đẳng Thanh Sơn hơi giật mình.

"Vừa rồi giữa dòng dung nham, Hắc Diễm Côn vẫn không nóng như vậy. Bây giờ đã ly khai dung nham, trái lại còn nóng hơn?"

Loại chất liệu làm Hắc Diễm Côn rất đặc biệt, không dẫn nhiệt được. Trong truyền thuyết, trong Hắc Diễm Côn rất ấm áp. Nhưng lúc này lại hơi nóng lên.

"Lúc trước Hắc Diễm Côn chưa bao giờ biến đổi như thế này. Bây giờ ở trong núi lửa, Hắc Diễm Côn chợt biến thành nóng rực."

Đẳng Thanh Sơn sức nghĩ ra một cách thử nghiệm. Hắn đứng bật dậy, bắt đầu lướt nhanh trong vùng núi đá. Núi đá trước mặt Đẳng Thanh Sơn tựa như đậu phụ, hần dễ dàng phá vỡ núi đá lướt tới. Rồi Đẳng Thanh Sơn kinh ngạc phát hiện...

"Càng nóng hơn."

Đẳng Thanh Sơn lộ vẻ vui mừng.

Hắn lướt tới thêm năm bước.

"Ủa? Nhiệt độ lại giảm xuống."

Đặng Thanh Sơn vội lui về phía sau vài bước, nhiệt độ Hắc Diễm Côn một lần nữa lại trở nên nóng bỏng. Nhưng khi lui về phía sau, nhiệt độ lại giảm xuống.

Đặng Thanh Sơn thử thay đổi phương hướng di chuyển hai lần, rốt cục tìm được phương hướng làm Hắc Diễm Côn nóng lên...

"Hắc Diễm Côn chính là lợi khí do Thiên Thần ở Thiên Thần Sơn năm đó đánh bại cừu địch mà đoạt được. Vật liệu làm Hắc Diễm Côn này là gì thì đến nay ta không thể tìm ra được. Hơn nữa, độ cứng rắn của Hắc Diễm Côn còn ghê gớm hơn cả Vạn Niên Hàn Thiết. Quả nhiên... Hắc Diễm Côn này khá đặc biệt."

Đặng Thanh Sơn rất vui, dựa vào Hắc Diễm Côn để tìm ra phương hướng.

Tóm lại, chỉ cần hướng có thể làm Hắc Diễm Côn nóng hơn là hẳn tiếp tục đi tới. Một lát sau...

"Chính là phía trước!"

Đặng Thanh Sơn đánh một quyền, phá tan đá núi trước mặt.

Rào...

Vô số dung nham đập vào người, làm y phục Đặng Thanh Sơn trong nháy mắt muốn bốc cháy.

"Lọt vào dung nham rồi."

Đặng Thanh Sơn vội căng chiến khải cương kinh lên bao phủ toàn thân.

"Phù, may quá. Nếu chậm một chút thì y phục ta đã bị thiêu hủy rồi. Lúc đó chắc ở trần luôn."

Đặng Thanh Sơn thở phào một hơi. Thân thể hắn lập tức nhoáng lên, lướt ra xa mấy trượng.

Xoẹt

Đặng Thanh Sơn giật mình nhìn cảnh trước mắt.

Trong phương viên một trượng là một khoảng chân không. Dung nham như bị một sức mạnh vô hình ép ra bên ngoài. Trong khoảng chân không hình viên cầu này, một đóa hoa sen màu đỏ nở rộ đang trôi nổi ở giữa. Bản thân hoa sen cũng đang thiêu đốt trong hỏa diễm màu đỏ, mờ ảo có những điểm sáng màu đỏ từ bốn phương tám hướng không ngừng bay vào giữa đóa hoa sen đang trôi nổi này.

- Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín...

Đặng Thanh Sơn đếm số cánh hoa, thì thào khiếp sợ:

- Chín lá, Cửu Diệp Hồng Liên!!!

358. Chương 55: Thiên Hạ Biết

Hỏa Diễm Hồng Liên có thể là ba lá, bốn lá, năm lá... Hồng liên có phẩm chất cao nhất được phát hiện là bảy lá. Ngoài những phiến lá ra Hồng Liên còn có vài hạt sen nữa, không những thế mỗi một hạt sen cơ hồ đều có thể tạo nên một Tiên Thiên cường giả, nói cách khác gốc Hỏa Diễm Hồng Liên trước mặt này đủ để tạo nên chín gã Tiên Thiên cường giả.

Là chín người đó, ngay cả Quy Nguyên Tông cũng chỉ có ba bốn Tiên Thiên cường giả.

Cho dù là Thanh Hồ Đảo - Một trong Bát đại tông phái trước khi chưa chịu tổn thất lớn cũng chỉ có khoảng hai mươi người, sau trận đánh ở Đại Duyên Sơn cuối cùng Thanh Hồ Đảo cũng chỉ còn chín người, chín gã Tiên thiên chính là tổng số lượng Tiên Thiên mà Thanh Hồ đảo đang có.

Chỉ một cây Hỏa Diễm Hồng Liên thôi cũng có thể so với tất cả Tiên Thiên cường giả của Thanh Hồ Đảo.

Ngay cả ở Cửu Châu, chín lá Hồng Liên này cũng có thể khiến cho Bát Đại tông phái liều mạng tranh đoạt chứ đừng nói tới một nơi thưa thớt cường giả như Đoan Mộc đại lục này.

"Tại Cửu Châu Đại Thảo Nguyên, ở Thiên Thần sơn ta có được Hắc Diễm Côn, không nghĩ tới nay lại có chỗ dừng tốt như vậy, đưa ta tới Hỏa Diễm Hồng Liên" Chỉ trong khoảnh khắc, trong đầu hắn hiện lên hàng ngàn hàng vạn ý niệm, chẳng qua tuy trong lòng hắn kích động nhưng tay hắn không có chút nào chần chờ, trực tiếp đập một đập vào nham thạch nóng chảy.

Vù!!

Cả người Đằng Thanh Sơn nhanh chóng bước tới trước Hỏa Diễm Hồng Liên, vươn tay bắt lấy Hỏa Diễm Hồng Liên.

Trước Chín lá Hồng liên còn có từng đạo hỏa diễm thiêu đốt và những quang điểm màu đỏ, nhưng khi bị Đằng Thanh Sơn bắt lấy thì tất cả các đạo hỏa diễm và quang điểm cũng hoàn toàn biến mất. Chỉ cần liếc mắt qua Đằng Thanh Sơn cũng có thể thấy chín hạt sen đen bóng như trân châu nằm trong đài sen.

"Chín hạt sen!" Đằng Thanh Sơn lộ ra tươi cười.

"Hả?" Sắc mặt Đằng Thanh Sơn đột nhiên thay đổi.

Vì bên cạnh đó có một gã được bao bọc bởi Chiến Khải màu bạc trôi lên trong dòng nham thạch nóng chảy, ánh mắt hắn cũng dừng lại trên người Đằng Thanh Sơn, đồng thời cũng chú ý tới Hỏa Diễm Hồng liên trong tay hắn.

"Chín lá Hồng Liên?" Người nọ cũng không khỏi kinh hô.

"Hừ" Đằng Thanh Sơn biến sắc, trong khoảnh khắc liền có quyết định "Người này đáng chết"

Chín lá Hồng Liên là một bảo bối có thể đủ làm cho Đoan Mộc Đại Lục điên cuồng, một khi bị người trong thiên hạ biết được chín lá Hồng Liên ở trên tay mình thì thật là đại họa. Người thường dùng quỷ kế cũng không tính là gì, nhưng Đằng Thanh Sơn sợ nhất là Thiên Phong Chiến Thần cùng Vân Mộng chiến thần động tâm.

Vân Mộng chiến thần mặc dù quan hệ tốt với mình nhưng đóa Hồng Liên này có thể tạo ra chín gã Tiên Thiên cường giả, chỉ sợ Vân Mộng chiến thần cũng nhịn không được đòi vài hạt. Cho nên đối lại là Thiên Phong chiến thần chẳng thân quen, chỉ sợ cũng sẽ hạ thủ không lưu tình đối với mình.

"Sưu!" Người được bao trùm bởi chiến khải băng sương kia cơ hồ chỉ trong tích tắc liền quyết định bỏ trốn trong đám nham thạch.

Đằng Thanh Sơn vừa muốn động thủ thì đối phương bỏ chạy trong đám nham thạch cuộn cuộn.

"Không ngờ không một chút do dự đã bỏ chạy" Đằng Thanh Sơn cũng thảm than đối phương vô cùng quyết đoán.

Trong nham thạch nóng chảy Đằng Thanh Sơn không biết đối phương là ai để mà đuổi giết, chứ đừng nói là ngay cả hướng đối phương bỏ trốn cũng không biết.

Trong nham thạch nóng chảy, Thiết Kiếm Vô Thánh Hách Liên Ngạo Duyên trong khải giáp băng sương cũng thực sự hoảng sợ "May mắn ta phản ứng nhanh, lập tức bỏ trốn, nếu không... Đằng Thanh Sơn vì sợ tin tức chín lá Hồng Liên bị lộ mà lập tức giết ta diệt khẩu" sinh tồn trong loạn thế, hắn nhìn qua rất nhiều sinh tử.

Chỉ cần có thể trở thành Vô Thánh, bất kỳ ai trong thời khắc kia đều làm như vậy.

"Đằng Thanh Sơn, thực lực của ngươi ta rất bội phục, chẳng qua..."

"Đây là chín lá Hồng Liên" Ánh mắt Hách Liên Ngộ Duyên lập tức sáng quắc, Tội cường vô thánh ư??

Nhóm người đổ mắt đi tìm chín lá Hồng Liên cũng biết, điều mà Đằng Thanh Sơn lo lắng nhất chính là hai đại Chiến Thần động lòng tham, cho dù họ có đuổi theo Đằng Thanh Sơn cũng không có bốn sự đoạt được, chỉ có đi theo Đằng Thanh Sơn mới có thể có được chút cơ hội, không đi theo ngay cả một chút cơ hội đều không có.

Sưu. Sưu. Sưu

Một người đang chạy trốn như bay, phía sau là từng đạo lưu quanh nhanh chóng đuổi theo.

”Ông trời ơi”

”Không ngờ khinh công cũng có thể nhanh tới như vậy”

Phần lớn đám võ giả trên Hỏa Diễm Sơn từ trên cao nhìn xuống có hơn mười đạo thân ảnh đuổi theo một bóng người được bao bọc trong màu vàng đất, nhưng càng đuổi theo thì đám người càng bị bỏ lại xa hơn khiến đám võ giả nhìn thấy vậy thì không khỏi sợ hãi.

”Tôi cường võ thánh đúng là tối cường võ thánh, ngay cả khinh công cũng là tối cường”

...

Trong nham thạch nóng chảy thì triển Hành Hỏa cương kinh là tốt nhất. Mà khi kết hợp Thiên Nhai Hành cùng khinh công, sử dụng Thổ Hành cương kinh lại có hiệu quả tốt nhất.

Đêm tối đen, ở trên quan đạo bên cạnh những dãy núi chập chùng của Đông Hoa Vực

Hưu..

Một tia sét lóe lên trên sơn lĩnh, chỉ là chợt lóe lên đã đến tận phương đông xa xôi

Khi Lôi điện lóe lên, một bóng người lưng đeo chiến đao đầu sói hiện lên. Hắn chính là Vân Mộng chiến thần.

Luận về tốc độ, giờ phút này nếu nói về tốc độ thì Vân Mộng chiến thần nhanh hơn Đằng Thanh Sơn và Mục Vọng rất nhiều.

”Không nghĩ tới lần xuất thế của Hỏa Diễm Hồng Liên này lại có thể làm cho linh lực hỏa chấn động to lớn như vậy. Ngay cả ở tận Vân Mộng Cổ Thành cũng có thể cảm giác được. Loại tình huống này, chỉ có thể là Bảy Lá Hồng Liên xuất thế mới có. Mà lần này, linh lực giao động so với thư tịch trong gia tộc ghi lại còn mạnh hơn nhiều, xem ra ít nhất là bảy lá hồng liên, thậm chí là cao hơn.

Bởi vì Vân Mộng Chiến Thần ở tại Vân Mộng cổ thành nên không nhìn thấy rặng mây đỏ xuất hiện.

Cho nên hắn vội vàng chạy đến.

...

Đêm hôm đó ở Đông Hoa Vực

Vù!!

Một con chim to lớn với màu lông trắng như tuyết đang giương cánh phá không bay về phương Nam, trên lưng nó còn có một nam tử tóc bạc mặc đồ đen với gương mặt lãnh khốc. Xung quanh hắn cùng đại điều kia còn lóe lên lưu quang màu bạc và màu xám. Trong vòng lưu quang đó, tốc độ của đại điều tăng lên một cách kinh người.

”Hỏa Diễm Linh” ánh mắt Thiên Phong chiến thần nhìn xuống phía dưới, tai cũng hơi rung lên một chút.

”Hả? Là chín lá Hồng Liên bị Đằng Thanh Sơn đoạt đi? Quả nhiên là chín lá.”

”Hừm, chín lá Hồng Liên này nhất định phải tìm được. Có thêm chín tên Tiên thiên cường giả, Hách Liên gia tộc của ta rất có thể sẽ có thêm một chiến thần.

”Tên Đằng Thanh Sơn này quả nhiên to gan, ngay cả chín lá Hồng Liên cũng dám đoạt đi. Thật sự là muốn chết mà, cũng tốt lần này nhất định ta sẽ giải quyết hắn.

Trong miệng Thiên Phong chiến thần liền phát ra những thanh âm trầm thấp kỳ lạ.

Tựa như con đại điều trắng như tuyết kia hiểu được ý của Thiên Phong Chiến thần, tốc độ không hề giảm xuống mà còn hướng phương Nam bay nhanh đi.

Sưu.

Lưu quang kỳ dị bao xung quanh đại điều trắng như tuyết đó chợt lóe lên một cái rồi biến mất phía cuối chân trời đêm.

359. Chương 56: Mộng Trăm Năm

Phía trên một ngọn núi vô danh tại Ngưu Đầu Sơn.

Một đạo bóng ảnh màu vàng đất đang lướt lên phía trên với tốc độ kinh người chỉ vùn vện hai bước nhảy.

"Tiểu, A Thụ, Tiểu Bình, A Đông. Tất cả mau dậy chúng ta đi!"

Cùng lúc vào đến đình viện cũng là lúc tiếng của Đằng Thanh Sơn vọng lên.

"Sư phụ."

Đằng Thụ là người lao ra trước nhất tiếp theo đến Dương Đông. Tiểu Quân và Phó Vũ Bình chạy ra vừa chạy vừa cài lại cúc áo. Bọn họ cũng không hiểu tại sao khi trời vừa sáng sớm vậy mà Đằng Thanh Sơn đã kêu họ như vậy làm gì.

"Đằng đại ca, có chuyện gì vậy?"

Tiểu Quân hỏi.

"Sửa soạn nhanh nhanh chúng ta lập tức lên đường!"

Đằng Thanh Sơn trả lời đồng thời vọt mình vào phía trong phòng sau đó nhanh chóng lấy Luân Hồi Thương đeo lên vai, đem Khai Sơn Thần Phủ, thạch điều bỏ vào trong hòm sắt, trong hòm sắt chính là chỗ cất Vân Mộng Bạch quả và các thứ trọng yếu.

"Vù."

Nhấc hòm lên vai Đằng Thanh Sơn đi ra khỏi phòng tiến về đình viện.

"Nhanh lên một chút nào!"

Đằng Thanh Sơn giục mọi người.

Khoác trên lưng một bao đồ Tiểu Quân ưu tư hỏi:

"Đằng đại ca, rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tiểu Quân. Tối hôm qua ta lấy được chín lá Hồng Liên. Nhưng chắc chắn tin tức này đã bị hàng vạn người biết được. Sức hấp dẫn của chín đóa Hồng Liên này quá lớn nên chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này. Chúng ta cưỡi Tiểu Thanh cùng Tiểu Hôi đến nơi nào có ít người đặt chân đến ví dụ như Vân Mộng Trạch hay một hoang đảo nào đó."

Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ tình huống khi Thiết Kiếm Vô Thánh Hách Liên Hạo Duyên hét vang lan truyền tin tức. Hắn không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc tìm một nơi bí ẩn để lánh tạm.

"Chín lá Hồng Liên!?"

Tiểu Quân lập tức hiểu ra sự tình.

"Tiểu thư tỷ tỷ."

Phó Vũ Bình đi từ ngoài vào đình viện nói:

"Tiểu Hôi thì ở đây nhưng Tiểu Thanh không biết ở đâu."

"Tiểu Thanh!?"

Tiểu Quân cả kinh.

Bình thường thì Đằng Thanh Sơn không có một ước thúc gì với hai đầu yêu thú này, chỉ cần chúng quanh quần xung quanh nơi này là được.

”Gọi Tiểu Thanh đi chúng ta phải gấp rút rời khỏi nơi này!”

Đằng Thanh Sơn nói.

”Vâng.”

Tiểu Quân lập tức cất tiếng gọi: ”~U~”

Nhìn về phía Đằng Thú và Dương Đông, Đằng Thanh Sơn phân phó:

”A Thú, người cùng A Đông và Tiểu Bình cưỡi Cuồng Phong Ưng. Lát nữa nhớ chiếu cố cho A Đông và Tiểu Bình cho tốt đừng để bọn họ rớt xuống.”

Đằng Thanh Sơn hiểu rằng Cuồng Phong Ưng phi hành rất nhanh nên gió cản cũng sẽ rất lớn. Nhưng Đằng Thú đã luyện được cương kinh nên so với Tiên thiên Hư Đan Võ Thánh thậm trí còn mạnh hơn vì vậy để hắn chiếu cố cho hai người còn lại không thành vấn đề.

”Vâng lão sư.”

”Nhanh nào mọi người!”

Đằng Thú cùng Dương Đông và Phó Vũ Bình ba người lập tức nhảy lên lưng Cuồng Phong Ưng. Tuy rằng hơi chật chội một chút nhưng vẫn đủ cho cả ba người ngồi.

Đúng lúc này...

”Đằng huynh!”

Một âm thanh vang lên đồng thời một đạo thể diện dừng nhanh tại đình viện. Chính là đại trưởng lão Mục Vọng của Húc Nhật Thương thành.

Nhìn thấy Đằng Thanh Sơn như vậy Mục Vọng nhướng mày:

”Đằng huynh, chẳng lẽ muốn độc chiếm chín lá Hồng Liên?”

”Mục ca, chờ một chút chúng ta cùng nhau bàn vấn đề này!”

Đằng Thanh Sơn nói an ủi.

Sư! Sư!

Hai đạo nhân ảnh cơ hồ đồng thời dừng lại tại đình viện phân biệt rõ được thì chính là Thiết Kiếm Võ Thánh Hách Liên Hạo Duyên cùng với Nữ Võ Thánh Giang Nhạn.

”Đằng tiên sinh.”

Thiết Kiếm Võ Thánh Hách Liên Hạo Duyên cười nói.

”Chín lá Hồng Liên chi bằng chúng ta lấy ra chia đều đi vậy!”

”Chia thế nào đây?”

Đằng Thanh Sơn hỏi ngược lại.

”Người cứ bỏ chín lá Hồng Liên ra rồi chúng ta thương lượng.”

Hách Liên Hạo Duyên nói.

Đúng lúc này một đạo tàn ảnh hỏa diễm nhanh chóng phá không lao đến nhìn ra đúng là Thanh Loan.

”Tiểu, lên lưng Thanh Loan đi!”

Đằng Thanh Sơn lập tức phân phó. Hắn đang lo cho mấy người bọn họ vì với khoảng cách này thì Thiết Kiếm Võ Thánh có thể đánh lên được Tiểu Quân và bọn Đằng Thú.

....

Cuồng Phong Ứng đã sớm bay lên phía trên trở theo ba người Đằng Thú. Còn lại Tiểu Quân đang nhanh chóng nhảy lên lưng Thanh Loan.

”Người không thể trách ta được.”

Thiết Kiếm Vô Thánh Hách Liên Hạo Duyên trong lòng vừa động liền có một tia chân nguyên tiến vào túi áo nơi trước ngực bắn thẳng đến chiếc bình ngọc trong đó.

”Vù...”

Chất lỏng trong bình ngọc vô thanh vô sắc nhanh chóng lan vào không khí.

Đằng Thanh Sơn vẫn luôn đề phòng, lúc thấy Tiểu Quân nhảy lên lưng Thanh Loan mới tạm yên tâm đang định mang chiếc hòm hương lưng Thanh Loan nhảy lên thì đột nhiên...

”Ân...”

Đằng Thanh Sơn cảm giác được trong cơ thể có sự khác lạ, đầu choáng váng: ”Không tốt, Tiểu Quân bọn họ...” Ngay lập tức hần không chế máu nghịch chuyển đem chất độc tống ra ngoài đồng thời hét to:

”Có độc?”

Húc Nhật Vô Thánh phản ứng chậm hơn so với Đằng Thanh Sơn nhưng cũng lập tức nhận ra.

”Có độc.”

”Có người hạ độc”

Húc Nhật Vô Thánh Mục Vọng, Thiết Kiếm Vô Thánh Hách Liên Hạo Duyên, Nữ Vô Thánh Giang Nhận cơ hồ đồng thời cùng kêu lên. Giờ phút này Đằng Thanh Sơn cũng không thể nào xác định kẻ nào đã ra tay hạ độc.

”Tiểu!!!”

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn sang phía Tiểu Quân. Nàng hoàn toàn không có khả năng bức độc ra khỏi cơ thể.

”Có độc, hãy nín thở!”

Khi tiếng quát của Đằng Thanh Sơn truyền đến thì cũng là lúc Tiểu Quân cảm thấy đầu óc bắt đầu mê muội.

”Có độc? Ta bị trúng độc?”

Từ trên người Thanh Loan, Tiểu Quân quơ quơ tay như một người say rượu, tuy rằng không hoàn toàn mất đi ý thức nhưng căn bản đã không thể khống chế được thân thể. Lập tức từ lưng Thanh Loan ngã xuống.

Tiểu Quân chỉ cảm thấy một màn mơ hồ cứ thoáng qua...

”Trúng độc? Ta sẽ chết hay sao chứ?”

Trong đầu một loạt hoạt cảnh đang lần lượt diễn ra...

Khi còn bé sinh ra trong một gia đình giàu có, được cha mẹ cưng chiều yêu thương sống một cuộc sống vô tư...

Nhưng chỉ qua một đêm ác mộng thì toàn bộ gia tộc đã bị tàn sát, nàng cũng mất thân chạy trốn...

Mẫu thân bị trúng tiễn của cường đạo mà chết... nàng nghĩ đã xong hết thấy, suy sụp... Nhưng đúng lúc đó lại gặp được Đằng Thanh Sơn. Một chiến đao giết sạch bọn cường đạo, vì cảm ơn và cũng vì có một chút tâm tư nàng đi theo Đằng Thanh Sơn nguyện làm nô tì...

Nàng có sư phó hơn nữa lại trở thành một đệ tử hạch tâm cao cao tại thượng của Thiên Thần Cung, học được thú ngữ... Từ một cô nhi đáng thương nàng đã trở thành một thành viên trọng yếu của Thiên Thần Cung địa vị có thể so với Tiên thiên Kim Đan cường giả. Nhưng nàng vẫn không vui vì nàng chưa bao giờ quên được Đằng Thanh Sơn...

Theo dõi từng tin tức của Đàng Thanh Sơn làm cho nàng khẩn trương lo lắng.

Rất cục, tại thảo nguyên nàng đã gặp lại được...

Chưa bao giờ nàng có những ngày vui vẻ như vậy...

Khi Đàng Thanh Sơn quyết định ra đi nàng cũng quyết định đi theo, dù núi đao biển lửa. Dù chỉ là hầu hạ hẩn như một... thị nữ.

...

Từ khi còn là một tiểu thư đến khi trở thành thân nữ của Thiên thần Sơn nàng chưa bao giờ hận ai.

Nhưng đi theo Đàng Thanh Sơn là nàng nguyện ý.

Vì Đàng Thanh Sơn nàng giặt quần áo.

Vì Đàng Thanh Sơn nàng nấu những món ăn ngon.

Nhìn Đàng Thanh Sơn luyện quyền.

Nhìn Đàng Thanh Sơn so tài với những cường giả khác.

Đàng Thanh Sơn dạy nàng tiên pháp.

...

"Tiểu!"

Một âm thanh mang đầy vẻ lo lắng truyền vào tai Tiểu Quân.

"Đằng đại ca gọi ta!" Gần như vô thức nàng muốn mở miệng nhưng bất lực, ngay cả ánh mắt muốn mở ra mà cũng không có biện pháp.

"Tiểu Quân, muội sẽ không có việc gì cả, sẽ không làm sao cả!"

Âm thanh bên ngoài truyền đến làm lòng Tiểu Quân trở nên ấm áp vì người đang nói đó chính là Đằng đại ca. Đằng đại ca đang lo lắng cho ta...

"Tí tách..."

Một giọt nước mắt rơi xuống mặt Tiểu Quân.

"Là trời mưa hay... nước mắt của Đằng đại ca?"

"Đằng đại ca vì ta mà rơi lệ"

"Rơi lệ..."

Tiểu Quân đã không còn ý thức.

...

Từ lúc Tiểu Quân ngã trên lưng Thanh Loan xuống, Đàng Thanh Sơn cảm thấy đáy lòng cứ tê dần lập tức lao ra ôm lấy nàng đang ngã xuống.

Đây chính là người con gái đã cùng với mình dãi nắng dầm mưa...

"Hô hấp của Tiểu Quân càng lúc càng yếu! Nhịp tim đã yếu dần!"

Đàng Thanh Sơn luống cuống, hẩn cảm thấy đầu như muốn nổ tung.

Lúc rời bến Đàng Thanh Sơn đã dùng hết nghị lực mà nói một câu rằng: "Được rồi từ hôm nay ta sẽ là đại ca của muội"

Đàng Thanh Sơn cũng đã nghĩ đến....

Tình cảm của mình đối với Tiểu Quân chỉ là tình cảm của đại ca đối với muội muội, là loại tình cảm thương hại. Cho nên dù biết ẩn tình của Tiểu Quân... dù có đôi khi nghĩ đến muốn ôm nàng vào lòng, muốn được

hôn lên đôi môi của nàng. Đẳng Thanh Sơn đều cho rằng đó là những tình cảm mà hắn dành cho thể tử kiếp trước của mình: Tiểu Miêu vì nàng và Tiểu Miêu giống nhau như đúc.

Nhưng...

Giờ phút này, hắn cảm thấy tâm phé như tê liệt, yên lặng... Sự yên lặng kia chính là tâm tình của mình dành cho nàng... Mình muốn đi Thần Phủ Sơn nàng đi theo, mình muốn tại Ngưu Đầu Sơn khổ tu nàng cũng nán lại tại nơi hoang vắng này.

Vì chính mình may quần áo.

Vì mình nàng nấu những món ăn ngon ... Cười vui vẻ hạnh phúc khi thấy mình ăn.

Một màn ẩm áp gợi lên trong đầu ...

Gia đình, chính là cái cảm giác gia đình khi mình ở với nàng ở cùng một chỗ!

"Vì cái gì làm lòng ta đau đớn!?"

"Tình cảm của mình dành cho nàng không phải là vì Tiểu Miêu?!?!"

Đẳng Thanh Sơn run run, ánh mắt thoáng qua Nữ Vô Thánh Giang Nhận, khuôn mặt kia cũng tương tự như Tiểu Miêu.

"Giang Nhận cùng Tiểu Miêu dung mạo giống nhau nhưng vì cái gì mà ta chưa bao giờ có cảm tình? Vì cái gì ta đối với nàng lại cái một tình cảm đặc thù như vậy?"

"Không!!!"

Đẳng Thanh Sơn thân thể đột ngột sợ run lên, ánh mắt trợn trừng tròn xoe.

Giờ phút này, hắn đã ý thức được ...

"Ta, ta đã yêu Tiểu Quân!?"

Yêu cũng không biết, Đạo cũng mơ hồ...

Tiểu Quân, một cô gái nhìn thì như có thủ đoạn cực kì tàn nhẫn nhưng thực ra lại là một cô gái có tâm tư đơn thuần thậm trí còn kém cả một cô bé Phó Vũ Bình về tâm kế. Nàng không hiểu làm thế nào để có thể chiếm lấy nam nhân mà mình thích, nàng chỉ biết yên lặng, hiến dâng và chờ đợi. Đẳng Thanh Sơn bất tri bất giác đã yêu nàng, nhưng hắn vẫn năm lần bảy lượt tự nhủ đó không phải là vì hắn yêu nàng mà bởi vì tình yêu của hắn dành cho Tiểu Miêu vẫn còn mà thôi.

Cứ thế làm hắn ngộ nhận.

Thậm chí hắn còn nói với Tiểu Quân: "Từ hôm nay ta sẽ là đại ca của muội" làm Tiểu Quân phải yên lặng chờ đợi.

Nhưng giờ phút này hắn hoàn toàn hiểu, hoàn toàn bừng tỉnh!

-----.

360. Chương 57. Tuyệt Cảnh.

Đẳng Thanh Sơn cảm thấy một tình cảm đặc thù. Nhưng hắn việc chia ngọt sẻ bùi chỉ có thể có được với thể tử kiếp trước Tiểu Miêu thôi.

Mãi đến lúc này, Đẳng Thanh Sơn mới ý thức được thiếu nữ vì hắn mà nguyện ly khai quê nhà, ra biển lênh đênh với hắn, có ý nghĩa trọng yếu với hắn ra sao.

- Tiểu Quân, muội không thể xảy ra chuyện, muội không thể xảy ra chuyện.

Một giọt nước mắt từ khuôn mặt hắn lăn dài, rơi xuống trên mặt Lý Quân.

- Nhất định phải cứu, nhất định phải cứu!

Lúc này đầu óc Đặng Thanh Sơn hơi loạn. Đột nhiên thân thể hắn chấn động.

- Vân Mộng Bạch Quả, có thể làm xương cốt đã chết sống lại!

Vân Mộng Bạch Quả, chính là một trong tam bảo ở Đoan Mộc Đại Lục.

Cho dù là người là vừa chết cũng có thể cứu sống lại, huống chi Đặng Thanh Sơn cảm giác được, sinh cơ của Lý Quân vẫn chưa hoàn toàn đoạn tuyệt.

Nhưng.....

Vân Mộng Bạch Quả là thứ mà Đặng Thanh Sơn chuẩn bị cho Đặng Vĩnh Phàm cha hắn ăn, để giúp cha có thể đứng lên. Hơn nữa khi thấy Mục Vọng mọc ra song chưởng, Đặng Thanh Sơn hiểu rằng nếu cha muốn mọc ra hai chân, vậy ba khối Vân Mộng Bạch Quả phỏng chừng vẫn còn thiếu. Nếu để Lý ăn...

E rằng, cha sẽ không thể mọc ra được hoàn toàn.

Đặng Thanh Sơn phải lựa chọn ra sao?

- Đặng huynh. Ta có thể xem Tiểu cô nương trúng phải độc gì không?

Đại trưởng lão Mục Vọng đi tới nói.

Đặng Thanh Sơn liếc mắt nhìn hắn, rồi gật gật đầu.

Mục Vọng để ngón tay vào cổ tay Lý, cảm ứng một chút rồi quay phắt đầu nhìn về phía Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên, đồng thời lạnh lùng nói:

- Độc này là Nhất Mộng Bách Niên. Độc được độc môn của Gia tộc Thiên Phong Nhất Mộng Bách Niên.

- Nhất Mộng Bách Niên?

Đặng Thanh Sơn nhìn về phía Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên :

- Giải được.

Đặng Thanh Sơn quát một tiếng chói tai, rồi lao về phía Hách Liên Hạo Duyên.

- Không muốn Tiểu cô nương của ngươi chết thì đứng lại. - Hách Liên Hạo Duyên lạnh lùng nói.

Nhưng Đặng Thanh Sơn căn bản không coi uy hiếp của Hạo Duyên ra gì.

- Hừ.

Thanh thiết kiếm khổng lồ của Hách Liên Hạo Duyên vẽ nên một mũi khoan nhọn hoắt chĩa về phía Đặng Thanh Sơn. Đặng Thanh Sơn chìm trong điên loạn, gầm lên một tiếng, tay phải như lợi trảo chộp thẳng vào thanh cự kiếm này. Dùng sức vặn một cái, 'Chát'.

Tay phải của hắn còn cứng hơn cả thần binh lợi khí trực tiếp bẻ gãy binh khí của Hách Liên Hạo Duyên.

Vù.

Tiếp theo, hắn lật tay, tiếp tục chộp vào cái cổ của Hạo Duyên.

- Thua đơn giản như vậy à.

Nữ Vũ Thánh và Mục Vọng thấy thế đều cảm thấy vô cùng chấn động. Chỉ một chiêu đánh thẳng, đã hủy diệt binh khí, bắt sống đối phương.

Vô luận là sức mạnh hay tốc độ đều hoàn toàn áp chế Hách Liên Hạo Duyên. Đặng Thanh Sơn làm việc này chỉ như phẩy tay mà thôi.

- Giải được đâu?

Đặng Thanh Sơn chộp cứng yết hầu Hách Liên Hạo Duyên, gằn giọng nói.

Hách Liên Hạo Duyên bị chộp cổ nhưng vẫn không khản trương chút nào, ngược lại lộ ra vẻ tươi cười nói:

- Đằng Thanh Sơn. Đúng. Mục Vọng nói đúng. Độc dược đích thật là của gia tộc Thiên Phong ta đó. Trong thiên hạ không có bất kỳ ai biết chế tạo thứ này. Nhưng, ta không có giải dược Nhất Mộng Bách Niên.

- Người muốn chết.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi, đồng thời liếc mắt nhìn Mục Vọng.

- Mục lão ca, dược tính của Nhất Mộng Bách Niên như thế nào? Giải như thế nào?

Mục Vọng trả lời:

- Nhất Mộng Bách Niên là một thứ độc khí hoàn toàn không có màu sắc, mùi vị. Nếu hít vào quá nhiều, cho dù là tiên thiên cường giả cũng bất tỉnh ngất đi. Muốn tỉnh lại, trừ phi người có thứ Vạn Mộng Bạch Quả có thể cứu được người vừa mới chết, ngoài ra cũng chỉ có giải dược đặc biệt của Thanhphong gia tộc mới được.

- Hôn mê bất tỉnh à? Bao lâu? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Độc dược này tên là Nhất Mộng Bách Niên. Chỉ cần người bị hôn mê được chăm sóc tốt, đích xác có thể sống trong hôn mê cả trăm năm. Lâu hơn, thân thể cũng sẽ dần dần già yếu đi, cho đến lúc chết già trong hôn mê.

Mục Vọng trả lời. Đằng Thanh Sơn hiểu trúng phải Nhất Mộng Bách Niên, cũng giống như người sống đời sống thực vật.

- Hách Liên Hạo Duyên.

Đằng Thanh Sơn chớp chớp mắt nhìn Hách Liên Hạo Duyên, gần giọng

- Ta biết gia tộc Thiên Phong người muốn được Hỏa Diễm Hồng Liên. Nhưng, có giỏi thì đứng ra tranh đoạt. Dùng thủ đoạn độc dược bức này, khỏi cho người ta chế nhạo. Hách Liên Hạo Duyên, người là người đứng đầu tương lai của gia tộc Thiên Phong mà.

- Ta nghĩ mạng người còn quan trọng hơn giải dược nhiều.

- Đưa giải dược ra, ta cho người đi. Bằng không. Người sẽ không nhìn thấy mặt trời mọc hôm nay đâu.

Thanh âm Đằng Thanh Sơn gần xuống, xem ra rất cố nén cơn tức giận.

Thiết Kiếm Vũ Thánh nhìn Đằng Thanh Sơn, mỉm cười.

Từ khi thấy Đằng Thanh Sơn chảy nước mắt vì Lý, Thiết Kiếm Vũ Thánh càng thêm tự tin.

- Đằng Thanh Sơn. Ta nói rồi. Ta không có giải dược. Trên người ta không đem giải dược theo mà. Giải dược đều cất kỹ trong gia tộc Thiên Phong ta. Nếu người muốn cứu Lý cô nương, rất khó. Người đưa Hỏa Hồng Liên cho ta, ta lấy tên gia tộc mà thề, khẳng định sẽ cho người giải dược.

Thiết Kiếm Vũ Thánh cười nhạt.

- Về phần người muốn giết ta à? Người có thể giết. Ta chết rồi, chẳng những Lý cô nương phải chết theo, mà người cũng phải chết. Đến cả mấy thằng cu đứng kia cũng chết nốt.

Đằng Thanh Sơn nheo mắt, lạnh lẽo nhìn Thiết Kiếm Vũ Thánh.

Thiết Kiếm Vũ Thánh vẫn cười nhạt.

- Tiểu tỷ tỷ.

Giữa không trung, Phó Vũ Bình trên lưng Cuồng Phong Ứng khốc òa lên.

- Tiểu tỷ tỷ.

Dương Đông cũng mất rưng rưng. Đằng Thú vô cùng trầm mặc, ánh mắt nhìn về phía Thiết Kiếm Vũ Thánh lóe ra thú tính hoang dại.

- Tiểu Hôi. Đi, đi trước đi.

Đằng Thanh Sơn ngửa đầu nói, đồng thời phát tay.

- Chiêu cổ cho mấy người họ cho tốt.

Trí tuệ Cuồng Phong Ứng không thua gì nhân loại.

- U...

Nó kêu vang một tiếng, rồi chỗ Đằng Thú Dương Đông Phó Vũ Bình nhanh chóng ly khai Ngưu Đầu Sơn, bay về phía Thần Phủ Sơn. Thấy họ đã ly khai, Đằng Thanh Sơn mới thở phào một hơi.

- Đổi Hỏa Diễm Hồng Liên lấy giải được. Người muốn cứu nàng thì đưa Hỏa Diễm Hồng Liên cho ta. - Thiết Kiếm Vũ Thánh cười khê nói.

- Hách Liên Hạo Duyên. Vì Hỏa Diễm Hồng Liên mà người thật không biết xấu hổ như vậy à.

Mục Vọng bên cạnh tức giận cười.

- Cừu Diệp Hồng Liên trân quý tới đâu. Người lại dùng nó để trao đổi lấy giải được. Giải được của gia tộc Thiên Phong các người e rằng còn chưa tới một hạt. Người rõ là không biết xấu hổ.

Thiết Kiếm Vũ Thánh thoáng nhìn Mục Vọng, rồi lập tức chuyển sang nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Đằng Thanh Sơn. Ta không bức người. Người có thể giết ta ngay bây giờ

Đằng Thanh Sơn sắc mặt tái nhợt.

Hắn cũng biết. Ý chí và óc nhận định của một tiên thiên kim đan Vũ Thánh kiên định như thế nào. Nếu mình chỉ dùng miệng mà uy hiếp thì tác dụng sợ không lớn lắm. Hơn nữa một khi giết Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên thật thì mới đẩy tình huống tới mức gay go.

- Hách Liên Hạo Duyên.

Đằng Thanh Sơn nổi giận gầm lên.

- Người cũng là đệ nhất Bắc Hàn Vực, đệ nhất Vũ Thánh. E rằng cũng là một trong những tiềm năng nhất của gia tộc Thiên Phong có thể tiến vào hư cảnh, trở thành Chiến Thần. Có lẽ tương lai, người chính là tân Chiến Thần của Thiên Phong gia tộc.

Thiết Kiếm Vũ Thánh có hi vọng trở thành Chiến Thần của Thiên Phong mới không? Hắn đương nhiên rất muốn đạt được giấc mơ này.

Khi hắn vừa thu liễm thần sắc dao động đó.

Đằng Thanh Sơn đương nhiên chú ý tới ngay, tiếp tục nói:

- Nhưng người vì Hỏa Diễm Hồng Liên mà đến cả chết cũng không sợ sao. Ha ha. Cũng tốt, dù sao gia tộc Thiên Phong các người vì muốn có được Hồng Liên cũng phải đuổi giết ta. Cho dù ta không giết người, gia tộc Thiên Phong của người cũng sẽ đuổi giết ta. Vậy sao không trước hết giết người. Đến lúc đó cho dù ta có chết, cũng chẳng tới nỗi bị lỗ lã.

Đồng tử Thiết Kiếm Vũ Thánh co lại.

- Một câu...

Đằng Thanh Sơn nói trầm trầm

- Giải được và cái mạng nhỏ của người. Người chọn đi. Người chỉ có thời gian ba hơi thở để suy nghĩ. Nếu không có kết quả. Ta sẽ giết người.

- Trên người ta thật không có giải được.

Thiết Kiếm Vũ Thánh.

- Trong Gia tộc thì có.

- Một.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng đếm.

Ở trong gia tộc mới có? Đằng Thanh Sơn không tin. Thiết Kiếm Vũ Thánh là loại người như thế, nên sẽ không đưa mình bức tới tuyệt lộ.

- Đằng Thanh Sơn. Ta nói thật, người làm như vậy là buộc hai chúng ta cùng chết.

Thiết Kiếm Vũ Thánh vội vàng nói.

- Hai.

Đằng Thanh Sơn cười lạnh nói:

- Yên tâm. Gia tộc Thiên Phong của ngươi còn chưa có bản sự giết được ta. Thiên Phong Chiến Thần không đạt tới hư cảnh đại thành, hắn không thể bay, ta ở trên lưng Thanh Loan, hắn đuổi theo như thế nào đây?

- Ngươi.

Thiết Kiếm Vũ Thánh cảm thấy cả người phát run. Nói thật, hắn cũng sợ Đằng Thanh Sơn sẽ giết hắn thật.

Hắn còn phải trở thành tân Thiên Phong Chiến Thần chứ.

Cho dù chết, lại chết vì một viên giải dược à. Dích xác không đáng.

- Ba.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng hô. Thiết Kiếm Vũ Thánh cả người run lên.

- Quả thật là con người sắt đá. Hừ, ngươi chết đi.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói. Đồng thời tay phải phát lực.

- Chờ một chút.

Thiết Kiếm Vũ Thánh vội hô, rồi cười khổ nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ngươi thắng.

Đằng Thanh Sơn thở phào một hơi. Nếu giết Thiết Kiếm Vũ Thánh thật thì con đường mình đi quả thật là tuyệt lộ.

- Giải dược đâu?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Thiết Kiếm Vũ Thánh hơi chần chờ

- Nhanh. Lấy ra.

Đằng Thanh Sơn quát. Tay phải lại bóp mạnh.

- Để ta đưa cho ngươi.

Thiết Kiếm Vũ Thánh thở khì một hơi, lấy từ trong ngực ra một khối nhìn như bạc.

- Bạc này là bạc giả. Bề ngoài chỉ sơn một tầng bạc. Bên trong giấu giải dược.

Đằng Thanh Sơn lúc này mới thở phào một hơi, nhận lấy giải dược.

- Đằng huynh, sao ngươi biết được là trên người hắn mang theo giải dược?

Mục Vọng kinh ngạc hỏi.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói:

- Hách Liên Hạo Duyên, không thể vì thiếu một viên giải dược mà chết được, do đó để ngừa vạn nhất, khẳng định hắn sẽ mang theo giải dược.

Đằng Thanh Sơn quay đầu đi về phía Lý. Đồng thời nhẹ bốp thổi bạc. Một viên đạn được màu xanh thắm lặn ra. Hắn không lo là giải được giả... Trừ phi Hách Liên Hạo Duyên muốn chết.

Nhưng hắn lại không chú ý tới lúc này trên mặt Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên trên lộ ra nụ cười quỷ quyệt.

Vèo.

Hách Liên Hạo Duyên lùi bắn ra sau.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn quay đầu, biến sắc.

- Hách Liên Hạo Duyên, ngươi muốn chết.

Đồng thời hắn lao về phía Hách Liên Hạo Duyên. Hách Liên Hạo Duyên chạy trốn làm hắn hoài nghi giải được là độc được.

- Ha ha. Giải được không phải độc được. Nhưng... Tiểu cô nương đó không xong rồi.

Hách Liên Hạo Duyên cười phá lên.

- Ta mua chút thời gian, thế mà ngươi không nhìn ra. Ha ha...

Trong tiếng cười, Mục Vọng và Nữ Vũ Thánh Giang Nhận cùng biến sắc tái nhợt.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn cũng biến thành trắng bệch. Ngẩng đầu nhìn lên trời...

Một con đại điêu khổng lồ toàn thân trắng như tuyết, không có lấy một chút lông tạp, toàn thân vờn quanh hào quang màu xám bành bạc kỳ dị. Trên lưng đại điêu, một nam tử áo đen tóc bạc lãnh khốc nhìn xuống phía dưới. Ánh mắt lạnh buốt làm bọn Đằng Thanh Sơn, Giang Nhận như bị soi thấu.

Chỉ một ánh mắt đã làm Đằng Thanh Sơn cảm thấy áp lực vô cùng đáng sợ.

- Thiên Phong Chiến Thần.

Đằng Thanh Sơn biết mình vẫn trúng chiêu của Thiết Kiếm Vũ Thánh.

361. Chương 58: Thiên Phong Chiến Thần

"Trốn!"

Đằng Thanh Sơn đã cảm nhận được ánh mắt của đối phương, liền sử dụng tốc độ nhanh nhất, một cái lách mình đã vọt tới bên cạnh Lý. Một cánh tay của hắn ôm lấy Lý, tay còn lại bắt lấy cái hòm thiết lớn, đột ngột nhảy về phía Thanh Loan.

"Muốn chạy trốn?" Thanh âm lạnh lùng bắt đầu còn ở xa xa, nhưng một lát liền vang lên bên tai Đằng Thanh Sơn.

"Thật nhanh." Người Đằng Thanh Sơn đang ở giữa không trung, còn chưa rơi xuống trên lưng Thanh Loan đã phát hiện bóng người kia đến nhanh như tên bắn. "Bất hảo, không còn kịp rồi... Thật khủng bố, ta còn chưa rơi xuống lưng Thanh Loan, công kích của hắn đã tới."

"Thanh Loan." Đằng Thanh Sơn hét lớn một tiếng, lập tức đem Lý ném lên trên lưng Thanh Loan, đồng thời ném ra cái hòm sắt lớn.

Thanh Loan kêu to một tiếng, móng vuốt sắc bén dễ dàng móc xuyên qua rồi giữ chặt chiếc hòm sắt, mà nó cẩn thận lưng đeo Lý.

"Tiểu tử, chịu chết đi."

Bộ hắc bào của Thiên Phong Chiến Thần phần phật trong gió, hai tròng mắt mơ hồ có tia mũi nhọn. Đối phó Đằng Thanh Sơn, hắn thậm chí còn không cần dùng binh khí, cứ như vậy lao xuống dưới.

Thiên Phong Chiến Thần lao nhanh về phía Đằng Thanh Sơn, giống như một con diều hâu muốn giết con gà con.

Dưới áp lực khủng bố này, Tiên Thiên cường giả bình thường sợ là sớm đã đánh mất ý chí chiến đấu, cũng không dám hoàn thủ.

"Ha ha... Đi tìm chết!!!" Ánh mắt Đằng Thanh Sơn sắc bén như đao, người đang giữa không trung, phần eo dùng một chút lực, thân thể ngẩng ngui dừng trên khoảng không, đồng thời lấy ra Luân Hồi Thương ở sau lưng. Gân cốt toàn thân, lực lượng của cơ thể hắn trong khoảnh khắc liền bạo phát đến cực hạn, một chiêu "Xích Hồ Bào" trực tiếp thi triển ra.

"Oanh~~"

Hỏa Hành cương kinh mạnh mẽ phát ra, sau đó ngưng tụ, luân chuyển vận vẹo ở đầu thương của Luân Hồi Thương. Mà cán thương của Luân Hồi Thương giống như Hỏa long xoay người, một cỗ lực lượng mạnh mẽ xuyên thấu qua cán thương truyền lại đến mũi thương, cùng đầu thương luân chuyển tới một chút cương kinh kết hợp. Hôm nay, về "Hỏa Hành Chi Quyền" Đằng Thanh Sơn đã sáng chế tới quyền thứ tám, thi triển ra một chiêu này đã có một loại ý cảnh như núi lửa bộc phát!

Oanh long long~~~

Lực lượng mạnh mẽ, tuyệt đối ngưng tụ ở mũi thương một chút, lực xuyên thấu kinh người làm không gian cũng tựa như bị vận vẹo.

Rơi xuống mặt đất, Đằng Thanh Sơn lập tức triển khai kinh công bay nhanh chạy trốn: "Thiên Phong Chiến Thần này quá mạnh mẽ. Phỏng chừng, hắn đã bước vào Hư Cảnh rất lâu rồi. Một thương mạnh nhất của ta đều bị hắn tùy đánh bay... Cùng đấu với hắn, quả thực là tìm cái chết." Nhanh chóng nhặt lên Luân Hồi Thương trên mặt đất, Đằng Thanh Sơn thi triển tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

Mỗi bước chính là bảy tám mươi trượng, hai ba bước chính là một dặm đường!

Mấy lần lắc thân liền biến mất không thấy.

"Muốn chạy trốn?"

Thiên Phong Chiến Thần cười, bản thân còn đứng tại tại chỗ, nhưng mơ hồ có một đạo tàn ảnh màu xám lóe ra.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn đột ngột dừng lại.

Phía trước trên đỉnh núi, có một vị nam tử mặc hắc bào đang đứng. Một ngọn gió thổi qua trên ngọn núi khiến trường bào hắn tung bay.

"Quá nhanh." Đằng Thanh Sơn cảm giác được không ổn.

Xì! Luân Hồi Thương liền chui vào mặt đất. Thân thể Đằng Thanh Sơn phẳng phất giống như chuột chũi* trực tiếp tiến vào trong lòng đất.

Vốn đang lộ ra nét cuồng ngạo, trên mặt Thiên Phong Chiến Thần lúc này cũng lộ ra một tia kinh ngạc: "Hư Cảnh!"

Hắn rõ ràng cảm giác được, một Thương này của Đằng Thanh Sơn không ngờ có thực lực của cường giả mới bước vào "Hư Cảnh".

"Ha ha..." Thiên Phong Chiến Thần không khỏi cười lớn một tiếng.

Hắn vung cánh tay phải lên, hóa thành một đạo màu xám hung ác.

Loảng xoảng đương!

Tốc độ cực nhanh không ngờ vượt qua một Thương này của Đằng Thanh Sơn, tay phải hắn trực tiếp đánh ra trúng vào đầu thương Luân Hồi Thương. Lực lượng mạnh mẽ, làm hai tay Đằng Thanh Sơn tê rần, rồi cuộc cầm không được cán thương.

Vù!

Luân Hồi Thương trực tiếp bị quăng lên.

"Như thế nào..." Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến.

Xích Hổ Pháo chính là chiêu thức mạnh nhất của mình, đặc biệt sau khi "Hỏa Hành Chi Quyền" sáng chế quyền thứ tám, uy lực của chiêu này càng thêm đáng sợ. Lúc trước Vân Mộng Chiến Thần từng nói qua, bản thân mình có thực lực tương đương với Hư Cảnh. Đằng Thanh Sơn tự tin... một Thương này đối với cường giả mới vào Hư Cảnh thì có thể tạo thành uy hiếp.

Nhưng là... Một cái tát liền bay?

Nói thì chậm rãi, kì thực cấp bậc như Thiên Phong Chiến Thần và Đằng Thanh Sơn khi giao thủ với nhau, tốc độ có thể nói là nhanh như thiểm điện. Đương khi Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn bị quăng đi... Thanh Loan vừa mới tiếp được Lý.

"U ~" Một tiếng kêu to vang lên, Thanh Loan hướng phía xa nhanh chóng bay đi.

"Tiểu tử, ngươi đã bước vào Hư Cảnh?" Thiên Phong Chiến Thần kinh dị nhìn thoáng qua Đằng Thanh Sơn.

Bồng! Đằng Thanh Sơn rơi trên mặt đất.

"Chẳng qua, ngươi như thế nào không có Thần Dung Thiên*?" Thiên Phong Chiến Thần có chút nghi hoặc, lập tức nở nụ cười: "Đúng, trước đó không lâu ngươi là Võ Thánh. Ân, xem ra là vừa mới bước vào Hư Cảnh, còn chưa kịp tạo Thần Dung Thiên."

Câu thông thiên địa, chân nguyên vô tận mới là Hư Cảnh cường giả.

Kỳ thật, cũng có Hư Cảnh cường giả cho rằng "Thần Dung Thiên, chân nguyên vô tận" mới là Hư Cảnh cường giả chân chính.

"Thần Dung Thiên" này cũng không khó để hiểu, bình thường sau khi hòa cùng thiên địa thì chân nguyên sẽ trở nên vô tận. Sau đó hao phí chút thời gian, có thể làm được "Thần Dung Thiên".

Thiên Phong Chiến Thần lạnh lùng cười, đột ngột dậm chân một cái.

"Oanh long ~~~~" Đất đai, núi đá xung quanh bị một cước của hắn giẫm lên làm nổ tung, một cái hố to ước chừng hơn mười trượng liền xuất hiện. Đằng Thanh Sơn nhìn lực lượng một cước của Thiên Phong Chiến Thần, sắc mặt trắng bệch: "Thiên Phong Chiến Thần này thật sự quá mạnh mẽ." Hố to phạm vi hơn mười trượng cũng không đáng sợ mà đáng sợ chính là --

Cách mắt đất sâu ba trượng, đều có thể chấn thương mình. Đẳng Thanh Sơn ngay lập tức đập mạnh, lắc mình một cái liền bỏ chạy đến hơn mười trượng ngoài.

"Làm sao bây giờ, trốn như thế nào, như thế nào có thể chạy trốn?" Đằng Thanh Sơn đã dùng tới tất cả năng lực, nhưng khi đối mặt Hư Cảnh cường giả "Thiên Phong Chiến Thần" thì những năng lực đó cũng trở nên buồn cười. Bản thân mình dám từ trên cao nhảy xuống, nhưng Thiên Phong Chiến Thần cũng thoải mái từ trên lưng phi cầm Yêu Thú kia nhảy xuống! Hơn nữa còn thoải mái vô cùng.

Tốc độ chạy trốn?

Thiên Phong Chiến Thần chỉ sợ hơn gấp đôi mình về tốc độ, như thế nào có thể chạy trốn?

"Đằng Thanh Sơn người là người có tư chất và tốc độ tu luyện tốt nhất mà ta đã từng gặp. Ta thấy, tuổi của ngươi chỉ sợ còn không quá sáu mươi. Sáu mươi đã bước vào Hư Cảnh, thật sự là làm cho người ta bội phục! Đáng tiếc, ngươi quá thân cận với Húc Nhật Thương Thành Mục lão nhi. Hắn đối tốt với ngươi, phỏng chừng là chờ ngươi thực lực càng mạnh, về sau sẽ đến đối phó ta."

Thanh âm Thiên Phong Chiến Thần quanh quẩn bên tai Đằng Thanh Sơn, tựa như một người đứng gần sát hần mà nhỏ giọng nói chuyện.

”Thủ đoạn gì đây? Truyền âm?”

Đạt tới Hư Cảnh...

Thì hần là có một thiên địa khác. Mặc dù sức bạo phát thuần túy của Đằng Thanh Sơn có thể sánh bằng cường giả mới vừa bước vào Hư Cảnh. Nhưng, một chút năng lực đặc thù của Hư Cảnh, hần cũng không có.

”Một khi đã như vậy, hôm nay ta sẽ tiễn ngươi một đoạn đường. Chắc chắn, giết một cường giả thiên tài, cảm giác rất sướng khoái.”

Vừa dứt lời...

Vù!

Phía trước Đằng Thanh Sơn liền hiện ra một đạo nhân ảnh, nhanh đến mức Đằng Thanh Sơn trước đó không chút nào phát hiện.

”Bồng!” Thiên Phong Chiến Thần nhanh như một tia chớp, một cước đá vào ngực Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn miễn cưỡng chỉ kịp dùng hai tay chống đỡ.

”Oanh long...”

Đằng Thanh Sơn cảm giác tựa hồ giống như bị va chạm vào tảng đá, cương kinh bên ngoài thân trong khoảnh khắc bị một lực cực mạnh làm chấn vỡ tán loạn. Áo da bên ngoài thân thể hần cũng liền bị rách nát, gốc cây chín lá Hồng Liên vốn giấu vào trong ngực kia cũng bị chấn vỡ ra. Một cước này đá vào lồng ngực Thanh Sơn, làm hần tựa như một viên đạn pháo văng ra, đập vào vách núi đá.

Oanh! Trên vách núi đá xuất hiện một cái lỗ thủng lớn làm cho người ta phải sợ hãi.

”Thiên tài... Thiên tài?”

”Khi chết rồi, cũng chỉ là phế tài.”

Hắc bào của Thiên Phong Chiến Thần bay phàn phật, mắt nhìn lỗ thủng trên vách núi lạnh nhạt cười nói. Sau đó thân hình lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh, bước đến chỗ Cửu Diệp Hồng Liên. Giờ phút này, Cửu Diệp Hồng Liên liền đã hoàn toàn vỡ vụn, hoàn hảo không tổn hao gì chỉ có chín khỏa hạt sen màu đen tựa như hắc trân châu kia.

”Lão sư.” Ở phía sau, Thiết Kiếm Vô Thánh Hách Liên Hạo Duyên rất cục đui kịp tới.

Không chỉ Thiết Kiếm Vô Thánh, Húc Nhật Vô Thánh Mục Vọng, nữ Vô Thánh Giang Nhận cùng với Phó Dao các phần đông Vô Thánh đều đã tới, đứng ở phía xa yên lặng nhìn.

”Ai...” Mục Vọng thở dài một hơi.

”Một thể hệ cường giả cứ như vậy liền chết đi.” Trong đôi mắt Giang Nhận xẹt qua một tia ảm đạm. Phó Dao lại trầm mặc đứng ở kia.

Không ai dám tin, sau khi thừa nhận một cước của Thiên Phong Chiến Thần đang có sát ý, Đằng Thanh Sơn còn có thể sống sót được.

Thiết Kiếm Vô Thánh ”Hách Liên Hạo Duyên” đi tới bên cạnh sư phụ hần. Thiên Phong Chiến Thần cười nhạt đem chín khỏa hạt sen bỏ vào trong lòng ngực, đột nhiên hần chau mày: ”Ấn, hần còn chưa có chết? Như thế nào mà còn có thể sống?”

”Lão sư? Đằng Thanh Sơn vẫn không chết?” Hách Liên Hạo Duyên cũng rất giật mình.

”Ấn, chẳng qua chỉ cần khuyến mãi hần thêm một cước nữa thôi.” Thiên Phong Chiến Thần lạnh nhạt cười nói: ”Ở trước mặt ta, ta muốn hần sống thì hần được sống, ta muốn hần chết... Hần nhất định phải chết.”

Nói xong, Thiên Phong Chiến Thần hướng hang động kia đi đến.

Thính lực của Đẳng Thanh Sơn kinh người cỡ nào, nói chuyện bên ngoài hắn cũng nghe được. Một cước vừa rồi của Thiên Phong Chiến Thần thật sự là rất lợi hại, dễ dàng chấn vỡ cương kinh bên ngoài thân thể hắn. Cho dù là cường giả mới bước vào Hư Cảnh, đối mặt một cước này, một khi phòng ngự bên ngoài thân bị phá vỡ, thân thể bị một cước này khẳng định là hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng Đẳng Thanh Sơn bất đồng!

Thân thể hắn đã đạt tới cực hạn, có được lực lượng làm cho người ta sợ hãi. Hơn nữa, trong mỗi tế bào của hắn cũng ẩn chứa cương kinh.

Bình thường, Tông Sư Nội gia quyền cường giả, sinh mệnh lực cũng mạnh đến đáng sợ, trái tim bị bắn thủng cũng đều có thể sống một hồi lâu. Chứ đừng nói đến hôm nay, khi Đẳng Thanh Sơn đã đạt đến cực hạn! Sinh mệnh lực của hắn đã đạt tới một cấp độ mà so với cực hạn của con gián* còn muốn kinh khủng hơn.

"Oanh long long ~~" Đẳng Thanh Sơn đột ngột đánh vào lòng núi bên kia. Lòng núi kia trực tiếp mở ra một cái lỗ lớn, hắn liền từ bên trong lao ra.

"Người thật đúng là có thể kháng cự a." Thiên Phong Chiến Thần vờn vờn lắc thân ba cái, lại bắn về phía bên đó.

Đúng lúc này --

"U ~~" Tiếng kêu to thê lương đột nhiên vang lên.

Thiên Phong Chiến Thần vừa chuyển đầu nhìn.

Chỉ thấy Thanh Loan trên lưng không có Lý, chân cũng không quắp cái hòm thiết, đang bay đến con tuyết trắng đại điêu kia. Con đại điêu này kêu to thê lương, lao thẳng xuống, nhằm về phía Thiên Phong Chiến Thần. Nhưng... cho dù cùng là Tiên Thiên Kim Đan Yêu Thú, Thanh Loan làm vua của phi cầm Yêu Thú, tốc độ của nó so với Tuyết linh điêu thì nhanh hơn rất nhiều.

"Vù ~~"

Thanh Loan hé miệng, một ngọn lửa màu đen có chút tím lập tức liền được phun ra.

"U ~~" Tuyết linh điêu kêu to thê lương, điên cuồng hướng phía Thiên Phong Chiến Thần mà bay, giống như hải tử bị người khác khi dễ, chạy trốn về phía cha mẹ.

Thiên Phong Chiến Thần sắc mặt đại biến, lạnh lùng quát chói tai: "Nghịch súc!!!"

Rốt cuộc bất chấp việc phải đuổi giết Đẳng Thanh Sơn, hắn trực tiếp hướng qua đó, bảo vệ Tuyết linh điêu.

"Xuy xuy ~~~" Bị ngọn lửa màu đen cùng màu tím bao trùm, cho dù lông chim của Tiên Thiên Kim Đan phi cầm Yêu Thú như Tuyết linh điêu có cứng rắn đến mấy thì cả thân thể cũng bị cháy đen thui. Nó chỉ kịp kêu lên một tiếng thê thảm, ngẩn ngui hô hấp một cái, đã bị thiêu thành tro tàn!

Thanh Loan được xưng là vua của phi cầm Yêu Thú, cũng không phải là giả.

Thu phục một con Tiên Thiên Kim Đan Yêu Thú, dễ dàng sao?

"U ~~~" Thanh Loan kêu vang một tiếng, xoay người một cái liền lướt đi, không ngờ nhằm phía Thiết Kiếm Vô Thánh "Hách Liên Hạo Duyên".

*Chuột chũi: loài chuột sống trong lòng đất, hai tay nó tựa như một mũi khoan có khả năng đào đất rất nhanh(chi tiết và hình ảnh xin vui lòng search google).

*Thần Dung Thiên: Thần dung nhập với trời đất. Ý nói bản thân hoàn toàn hòa vào cùng thiên địa, mình là thiên địa mà thiên địa cũng là mình.

*Cái này mình cũng xin giải thích 1 chút, dù chỉ là vui vui thôi: khi bạn dẫm 1 con gián, dù đã ngắc ngoải nhưng con gián vẫn có thể bò hoặc lết 1 đoạn ngắn, tại sao? Vì chúng chưa chết hẳn. Gián, có thể coi là loài sống dai nhất trên thế giới(mình không nói về số năm mà nói về sức sống của nó khi bị va chạm). Một con gián mẹ khi bị thương, vẫn có thể lết về tổ của nó rồi mới chết.

362. Chương 59: Bước Ngoặt

Hỏa diễm của Thanh Loan, lợi hại cỡ nào?

Lúc trước Đằng Thanh Sơn, Mục Vọng liên thủ cũng đánh không lại Lục Túc Dao Trì, nhưng khi nó đối mặt với hỏa diễm của Thanh Loan cũng phải chạy trốn chứ đừng nói đến Tuyết Linh điều. Hách Liên Hạo Duyên nếu thật sự lọt vào hỏa diễm, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

”Nghịch súc!”

Thiên Phong Chiến Thần gào lên một tiếng, rút ra một thanh trường kiếm ngăm đen ở sau lưng.

”Hừ!”

Một đạo kiếm quang phá không bắn về phía Thanh Loan.

Thanh Loan vỗ hai cánh, tựa như một cao thủ với tuyệt thế thân pháp dễ dàng tránh thoát đạo kiếm quang này. Lúc trước Thanh Loan cùng Đằng Thanh Sơn tỷ thí, hai bên gần nhau đối chiến, công kích từ trường thương của Đằng Thanh Sơn, Thanh Loan đều có thể dễ dàng né tránh. Có thể biết được năng lực né tránh của Thanh Loan rất mạnh.

”U... U...” Thanh Loan nhanh chóng bay đến phía trên Hách Liên Hạo Duyên.

Theo lẽ thường, hai chân không bằng bốn chân, bốn chân kém bay.

Nói cách khác, người bình thường không nhanh bằng dã thú, dã thú không nhanh bằng chim bay. Thanh Loan là vương giả trong loài chim... Có thể nói, tốc độ của nó cho dù là Hư Cảnh cường giả đại thành phi hành cũng không vượt qua nó... Chỉ có phi cầm yêu thú đạt tới Hư Cảnh, mới có thể vượt qua.

Hách Liên Hạo Duyên vừa ngẩng đầu, trên bầu trời đúng là Thanh Loan, không khỏi biến sắc, lập tức hô:

”Lão sư!!!”

Thanh Loan khoái hoạt kêu to một tiếng, mở miệng ra.

”Vù ~”

Hỏa diễm màu đen bên trong có ẩn chứa màu tím lại lần nữa bùng xuống.

”Nghịch súc!!!”

Dù cực nhanh nhưng Thiên Phong Chiến Thần không khỏi biến sắc, giận dữ hét.

Hách Liên Hạo Duyên đột ngột lắc mình một cái.

Xuy xuy ~

Hỏa diễm phun ra đến trên tảng đá, tảng đá giống như tờ giấy bị đốt, trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi.

Cho dù Hách Liên Hạo Duyên tránh rất nhanh nhưng vẫn bị một ít hỏa diễm lan đến... Một tia hỏa diễm chạm tới cánh tay của Hách Liên Hạo Duyên, ngay cả Tiên Thiên chân nguyên Chiến Khải trên tay cũng bị đốt cháy, rồi sau đó đốt đến da thịt gân cốt trên cánh tay của hắn.

Một chút thôi!

Xuy một tiếng, da thịt gân cốt bị thiêu đốt hóa thành tro bụi, hơn nữa nhanh chóng lan ra.

”A ~” Hách Liên Hạo Duyên đau kêu một tiếng, đột ngột vùng tay trái lên.

Vèo!

Nhanh chóng chặt đứt cánh tay phải - cánh tay phải này đã bị thiêu cháy hơn phân nửa, trong khi rơi xuống đất cả cánh tay đã bị đốt thành tro bụi. Hỏa diễm của Thanh Loan quả thực rất bá đạo, khiến Hách Liên Hạo Duyên không khỏi biến sắc.

Thiên Phong Chiến Thần thấy thế, sắc mặt tái xanh, trong đôi mắt lóe lên lửa giận sắc nhọn.

”Nhận lấy cái chết!”

Thiên Phong Chiến Thần lách mình lao tới, trực tiếp nhảy lên đuổi giết Thanh Loan.

Giây phút này Thiên Phong Chiến Thần lửa giận tận trời, Tuyết Linh điều chỉnh là chỗ dựa để hắn có thể phi hành, dù sao đạt tới Hư Cảnh đại thành mới có thể phi hành. Hai đại Chiến Thần của Đoan Mộc đại lục tuy rằng cũng bước vào Hư Cảnh đã lâu, nhưng... Cũng không phải là Hư Cảnh đại thành, chỉ có thể dựa vào phi cầm yêu thú mới có thể bay.

Đoan Mộc đại lục phi cầm yêu thú rất thưa thớt, Tiên Thiên Kim Đan phi cầm yêu thú càng rất thưa thớt! Muốn thu phục thành công đã khó càng thêm khó!

Mà Thiết Kiếm Vô Thánh 'Hách Liên Hạo Duyên' trong nội bộ gia tộc lại là người điều động nội bộ gia tộc chỉ dưới Thiên Phong Chiến Thần (nguyên văn là đại cường giả), cánh tay phải bị đứt không thể sử dụng vũ khí nữa thực lực hiện giờ tương đương khoảng ba thành lúc trước mà thôi.

Tuyết Linh điều chết! Đệ tử cụt tay! Khiến Thiên Phong Chiến Thần thật sự phẫn nộ rồi, hơn trăm năm cũng chưa từng phẫn nộ như thế.

”U ~” Thanh Loan dễ dàng bay lên cao.

Sau khi Thiên Phong Chiến Thần nhảy cao đến giới hạn chỉ có thể vô lực rơi xuống phía dưới. Mà lúc này Thanh Loan cũng xẹt qua một cái vòng cung, lao xuống phía Hách Liên Hạo Duyên. Cảnh này làm Thiên Phong Chiến Thần thêm phẫn nộ! Hắn muốn ở không trung đuổi giết Thanh Loan, chỉ có một cái kết quả - bị Thanh Loan trêu chọc!

Thiên Phong Chiến Thần thân thể sáng lên, lập tức cực nhanh hạ xuống, tăng tốc lao về phía Hách Liên Hạo Duyên.

”Vù ~” Thanh Loan lại là phun ra một ngọn liệt hỏa màu tím đen.

Thiên Phong Chiến Thần bất chấp tất cả, lập tức lao tới bảo vệ Hách Liên Hạo Duyên...

Thanh Loan trừng mắt nhìn, vỗ hai cánh, tạo thành một đường cong, lấy tốc độ nhanh nhất bay về phía Đẳng Thanh Sơn.

”Thanh Loan!” Đẳng Thanh Sơn chứng kiến Thanh Loan bay tới, mừng rỡ, đồng thời cảm kích Thanh Loan.

Vù!

Đẳng Thanh Sơn nhảy lên trên lưng Thanh Loan. ”U~” Thanh Loan vui mừng kêu một tiếng, sau đó lập tức phi lên cao nhanh chóng hướng phía đông nam bay đi. Ngồi ở trên lưng Thanh Loan, Đẳng Thanh Sơn cười nhìn Thanh Loan: ”Thanh Loan thật đúng là thông minh, còn biết chiêu vây Ngụy cứu Triệu - biết trước mặt Thiên Phong Chiến Thần trực tiếp cứu ta là không có khả năng nên trước đi giết Tuyết Linh điều, sau đó công kích Hách Liên Hạo Duyên, làm Thiên Phong Chiến Thần không thể không đi cứu... nó mới nhân cơ hội đó cứu ta.”

Đẳng Thanh Sơn liếc mắt quan sát phía dưới.

P phía dưới núi đá, Thiên Phong Chiến Thần cùng Hách Liên Hạo Duyên bị cụt tay, cũng ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt đều có sắc giận dữ.

”U ~~~ ”

Tiếng kêu to vang vọng trời đất, Thanh Loan tăng tốc phá không mà đi, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

...

”Nghiệt súc này.” Thiên Phong Chiến Thần bình thường công phu hàm dưỡng rất tốt, giờ phút này cũng là một bụng lửa giận. Hắn sống gần bốn trăm năm, từ khi bắt đầu bước vào Hư Cảnh, hắn chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi lớn như vậy! Trên tay một đầu phi cầm yêu thú, hắn liên tiếp bị ba lần thiệt thòi!

Tuyết Linh điều bị giết! Môn đồ bị đứt cánh tay! Đẳng Thanh Sơn được cứu đi!

Mà vừa rồi hắn còn tự tin mười phần nói: "Ở trước mặt ta, ta muốn hắn sống thì được sống, ta muốn hắn chết hắn sẽ chết!"

Hiện tại xem ra, mười phần đó là một lời hải hước mà thôi.

...

Thiên Phong Chiến Thần cùng Hách Liên Hạo Duyên một bụng lửa giận, nhưng ở xa xa nhìn sự tình diễn ra, Mục Vọng, Giang Nhận, Phó Dao một đám Võ Thánh hoặc là tán thưởng, hoặc là cười thầm.

"Thiên Phong Chiến Thần lần này đúng là ăn không tiêu."

Mục Vọng khẽ cười nói.

"Còn không phải sao? Ngay cả Hách Liên Hạo Duyên cũng bị thiêu mất một cánh tay."

Phó Dao cũng nói:

"Chẳng qua con hỏa diễm thần diệu kia quả là lợi hại, tốc độ chẳng những nhanh, hơn nữa hỏa diễm phun ra rất lợi hại. Ngay cả Tiên Thiên Kim Đan yêu thú 'Tuyệt Linh điêu', trước mặt hỏa diễm thần diệu cũng hóa thành tro bụi."

Những Võ Thánh khác cũng gật đầu.

"Nhưng lại rất thông minh."

Mục Vọng bổ thêm một câu, tán thưởng nói:

"Đằng Thanh Sơn thật là có phúc khí, không ngờ có yêu thú như vậy trợ giúp."

Trong mây mù trên trời cao, Thanh Loan cấp tốc phi hành.

"Thanh Loan rốt cuộc đem Tiểu đến nơi nào?" Đằng Thanh Sơn trong lòng lo lắng, hắn biết... Thanh Loan khẳng định là mang Lý bay đến nơi nào đó, đem Lý cùng cái hòm thiết giấu kín, rồi trở lại giúp hắn.

Vù!

Đột nhiên, Thanh Loan đáp xuống, đây là núi rừng bình thường phía nam Ngưu Đầu Sơn hai ba trăm dặm, trên vách đá dựng đứng của một ngọn núi vô danh, Thanh Loan trực tiếp chở Đằng Thanh Sơn lao đến một cái hang động trên vách đá thẳng đứng.

"Hang động này mới được làm ra." Đằng Thanh Sơn liếc mắt là biết "Hơn nữa là do Thanh Loan phun ra hỏa diễm, đốt thành một cái huyết động."

Nhảy xuống.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã thấy phía trước kia hòm thiết cùng với Lý nằm trên mặt đất.

"Tiểu."

Đằng Thanh Sơn lập tức qua tới, trước tìm kiếm mạch đập của Lý.

"Mỏng manh nhưng vẫn có, hô hấp cũng rất mỏng manh." Đằng Thanh Sơn thăm nhử, nếu là người thường, phỏng chừng mạch đập như vậy cũng không phát hiện, hoàn toàn có thể gọi là trạng thái chết giả.

Đằng Thanh Sơn lập tức mở hòm thiết: "Ở đâu?" Cẩn thận tìm trong hòm thiết một lần, rốt cục tìm ra khóa giải được kia!

Lúc trước khi Thiên Phong Chiến Thần đánh tới, Đằng Thanh Sơn không thể để rơi mất được nên khi chụp được hắc thuận tay trực tiếp ở trên hòm thiết tạo ra một cái lỗ như ngón tay, rồi bỏ giả được vào hòm thiết thông qua cái lỗ đó, sau đó lại ném hòm thiết cho Thanh Loan, sai Thanh Loan mang đi.

"Không đúng."

Đằng Thanh Sơn chuẩn bị cho Lý dùng, đột nhiên lắc đầu. "Dựa vào hành vi của Thiết Kiếm Võ Thánh 'Hách Liên Hạo Duyên' trước sau hoàn toàn là kéo dài thời gian. Như vậy... đan dược này cũng không nhất

định là thật. Không quản là một bắt đầu buông tha cho, lại cố ý nghe nhìn lẫn lộn. Đợi đến khi Mục Vọng nhận ra là 'Nhất mộng trăm năm', hắn mới bại lộ. Đây là lần đầu tiên hắn kéo dài thời gian."

"Rồi sau đó tìm mọi cách chối cãi, kỳ thật cũng là kéo dài thời gian. "

"Cuối cùng phải đưa cho ta khỏa đan dược này... Nói không chừng cũng là giả. Tiểu ăn vào nếu không tốt hắn hoàn toàn có thể tiếp tục kéo dài thời gian."

Đằng Thanh Sơn cũng không ngu. Hiển nhiên biết Hạo Duyên có chút tâm kế, nếu là lúc bình thường, Đằng Thanh Sơn còn không đến mức trúng chiêu như vậy.

Nhưng là...

Trong lúc ấy lâm vào nguy cảnh, ảnh hưởng quá lớn tới hắn.

Đặc biệt hắn đột nhiên ý thức được... hắn đã yêu Lý - điều này càng làm tâm thần hắn chấn động. Lúc ấy hắn một lòng cầu giải dược, tâm thần chấn loạn, căn bản không có chú ý tới chiêu này của Hách Liên Hạo Duyên.

"Hắn kéo dài thời gian chờ Thiên Phong Chiến Thần đi tới."

Chính xác, Thiên Phong Chiến Thần thực lực kinh người. Ta chưa bước vào Hư Cảnh, ở trước mặt hắn, có thể nói không có lực hoàn thủ! Cũng không kỳ quái, Thiên Phong Chiến Thần dù sao bước vào Hư Cảnh đã lâu.

"Đằng Thanh Sơn cảm giác được, chưa bước vào Hư Cảnh so với bước vào Hư Cảnh khác biệt thật sự rất lớn."

"Nếu ta bước vào Hư Cảnh, thực lực nâng lên một tầng, có lẽ có thể cùng hắn so cao thấp." Đằng Thanh Sơn khát vọng có thể bước vào Hư Cảnh. "Ít nhất, hôm nay cũng sẽ không để Tiểu rơi vào tình cảnh này."

Cúi đầu nhìn Lý, Đằng Thanh Sơn lại thêm áy náy

Lý khẳng khái một mực đi theo mình, vì mình mới rơi vào tình cảnh này.

"Đan dược này thật giả khó biết." Đằng Thanh Sơn có chút chần chờ, hắn không dám cứ như vậy cho Lý dùng "Hiện tại Tiểu Quân là trạng thái hôn mê, không có nguy hiểm sinh mạng. Nếu dùng chính là độc dược, cũng thật phiền toái."

Đột nhiên...

"Ha ha! Hách Liên!"

Một đạo thanh âm ầm ầm từ xa truyền đến, đến chỗ Đằng Thanh Sơn đã nhỏ gần như không thể nghe thấy.

Nhưng Đằng Thanh Sơn thính lực kinh người, vẫn nghe được.

"Ân? Là Vân Mộng Chiến Thần?" Đằng Thanh Sơn lập tức nghe ra.

"Hư Cảnh cường giả thanh âm cũng đủ lớn, cách xa nhau hai ba trăm dặm, ta cũng có thể miễn cưỡng nghe được một tia." Đằng Thanh Sơn thầm than, kỳ thật lúc trước Đằng Thanh Sơn rống to một tiếng chấn động hơn mười vạn đại quân, tức thời ngoài hai ba trăm dặm, người thường đều có thể miễn cưỡng nghe thấy.

"Vân Mộng Chiến Thần cũng tới rồi, ân."

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ, nhanh chóng ra quyết định.

Trước tiên một tay ôm lấy Lý, rồi sau đó một tay khiêng cái hòm thiết, nhảy lên trên lưng Thanh Loan!

"Thanh Loan, phương Bắc!"

Đằng Thanh Sơn không thể cùng Thanh Loan câu thông, chỉ có thể chỉ dẫn phương hướng.

363. Chương 60: Huyết Mạch Của Thần Phủ Sơn

...

Trong Ngưu Đầu Sơn.

Sưu! Sưu! Sưu!

Thiên Phong Chiến Thần hóa thành một đạo ảo ảnh bay nhảy trong rừng núi phía trên Ngưu Đầu Sơn. Sau đó mũi chân hần đạp nhẹ lên thân một tán cây đại thụ lớn, đột ngột bắn vọt lên, rồi trực tiếp đáp lên lưng một đầu chim ưng màu tro tương đối khổng lồ, trong miệng hần phát ra một tiếng thanh minh.

Đầu hồi ưng này tuy rằng cũng là mãnh cầm, nhưng dù sao không phải là Yêu Thú nên trí tuệ không được cao.

Thiên Phong Chiến Thần lại hiểu được Thú ngữ, hơn nữa thực lực của hần lại cực mạnh, đầu mãnh cầm hồi ưng này lập tức biến thành tọa kỵ tạm thời của Thiên Phong Chiến Thần.

"Vù!"

Toàn thân hồi ưng bao phủ bởi quang mang màu xám bạc kỳ dị, khiến cho tốc độ của nó phải nhanh hơn mấy chục lần, tiếp cận với tốc độ của Tiên Thiên Kim Đan phi cầm Yêu Thú.

"Thật sự là quá chậm." Thiên Phong Chiến Thần thầm nghĩ: "Có ta phụ trợ mà tốc độ còn chậm như vậy! Nếu Tuyết Linh Điêu còn sống Ta không chế Thiên địa chi lực phụ trợ nó thì tốc độ của Tuyết Linh Điêu tuyệt đối có thể vượt qua đầu hỏa diễm quái thú kia."

"Hách Liên, lần nào gặp ta hình như ngươi cũng đều ở trên lưng phi cầm." Một tiếng cười sang sảng vang lên.

Vân Mộng Chiến Thần, lưng đeo chiến đao hình đầu cự Lang, mắt sáng như đuốc, nhìn lên Thiên Phong Chiến Thần ở phía trên.

"Hừ." Thiên Phong Chiến Thần nhìn hần, cười nhạo một tiếng: "Mục lão nhân, sao hần, cũng muốn ném thử chút tư vị ngồi trên lưng phi cầm, trên không trung sao? Đáng tiếc, Thú ngữ này chính là bí truyền của Thiên Phong gia tộc ta, tuyệt không truyền ra ngoài. Nếu không, dựa trên giao tình mấy trăm năm của chúng ta thì ta cũng sẽ truyền cho ngươi."

Vân Mộng chiến thần nhếch mép cười cười: "Cái Thú ngữ chó má gì kia ta không cần, bất quá Cửu Diệp Hồng Liên... ta xem ngươi hay là đừng nên độc chiếm."

Giờ phút này tuy rằng hai người cách xa nhau hơn mười trượng, nhưng thanh âm nói chuyện lại vang ở sát bên tai đối phương, nên đám Võ Thánh ở phía xa xa căn bản không thể nghe được.

"Ha ha, đây chính là do ta tới trước có được." Thiên Phong Chiến Thần cười lạnh một tiếng: "Sao nào, ngươi cũng muốn sao? Đơn giản, đem Đoan Mộc Gia Lôi Thần Đao của ngươi cho ta mượn qua vài năm thì chín khóa hạt sen này của ta, cũng có thể chia cho ngươi vài hạt."

"Khẩu khí của ngươi thực là lớn a." Vân Mộng Chiến Thần cười ha hả, nói: "Tổ tiên nhà ngươi muốn nhìn Lôi Thần Đao vẫn còn chưa đủ tư cách, theo ta được biết... vừa rồi hình như ngươi không thể giết được Đằng Thanh Sơn a, thật sự là đáng tiếc. Ngươi lần này không thể giết hần... Về sau, có ta ở đây, ngươi vốn không còn cơ hội giết hần nữa."

"Có ý tứ gì đây?" Ánh mắt của Thiên Phong Chiến Thần phát lạnh.

"Đằng Thanh Sơn chính là bạn tốt của ta, lấy năng lực ngày càng tăng của hần, trong tương lai mang đến cho Thiên Phong gia tộc của ngươi một tai nạn mang tính hủy diệt cũng không kỳ quái." Vân Mộng Chiến Thần cười hắc hắc, nói.

Sắc mặt của Thiên Phong Chiến Thần càng thêm lạnh như băng.

"Chín khóa hạt sen này, ta cũng không đòi nhiều, chia ta bốn khóa, đến lúc đó ta sẽ nói Đằng Thanh Sơn hạ thủ lưu tình, tìm đến chỗ ngươi là chủ sự việc này để trả thù. Về phần Thiên Phong gia tộc ngươi, ta sẽ

khuyên hấn nhẹ tay.” Vân Mộng chiến thần cười nói. Nói như vậy, nhưng Vân Mộng Chiến Thần cũng tự biết tại sao.

Hắn cùng với Đằng Thanh Sơn tiếp xúc, phát hiện Đằng Thanh Sơn không phải loại người có dã tâm lớn gì. Hơn nữa .. trả thù Thiên Phong Chiến Thần, chứ cũng không đến mức trả thù người thường của Thiên Phong gia tộc.

Hắn nói như vậy, chẳng qua là bán một chút tiện nghi mà thôi. Dù sao, Thiên Phong Chiến Thần cũng không biết nhiều về Đằng Thanh Sơn.

”Ha ha... Hạ thủ lưu tình?” Thiên Phong chiến thần giận giữ cười nói: ”Thật sự là nằm mơ! Thiên Phong gia tộc ta từng sống trên Đao Mộc đại lục suốt hơn ngàn năm qua, ai dám uy hiếp? Hừ, có phi cầm tọa kỵ, cường giả của Thiên Phong gia tộc ta có thể bay đuổi theo. Nếu dám động đến Thiên Phong gia tộc ta, Thiên Phong gia tộc ta liền diệt cả nhà hắn.”

”Mục lão nhân, muốn có Hỏa diễm Hồng Liên sao? Hắc hắc, nếu có bản lĩnh thì tự mình đến đây lấy đi.” Vừa nói xong, Thiên Phong Chiến Thần đạp trên lưng tọa kỵ hôi ưng, tựa như muốn rời đi.

”Thiên Phong Chiến Thần, đứng lại.” Một tiếng rống giận lớn vang lên.

Chỉ thấy từ phía Nam, Thanh Loan đang phá không bay tới, còn Đằng Thanh Sơn đang cẩn thận ôm Lý ngồi ở trên lưng nó. Ngoài ra, trên lưng hắn còn vác theo một cái hòm lớn.

”Sao, ngươi còn dám tới!” Ánh mắt Thiên Phong Chiến Thần có chút ngưng trọng.

”Ha ha, Thanh Sơn, ngươi lại tới rồi.” Vân Mộng Chiến Thần cười ha ha.

Ở phía dưới, Mục Vọng, Phó Đao cùng một đám đông đảo Võ Thánh, nhàn tình đều rục lên.

”Sao ta không dám tới?” Đằng Thanh Sơn nhìn lướt qua tọa kỵ của Thiên Phong Chiến Thần, không khỏi nở nụ cười: ”Thiên Phong Chiến Thần quả thực lợi hại, nhanh như vậy đã tìm được tọa kỵ mới.”

Lời này khiến cho Thiên Phong Chiến Thần biến sắc. Dù sao, giờ phút này hắn cũng chỉ là ngồi trên ác điều bình thường mà thôi.

Nếu chuyện này bị truyền ra, hắn sẽ rất mất mặt.

”Thanh Sơn, ngươi lại đây, ở bên cạnh ta, hắn sẽ không thể khiến ngươi bị thương.” Vân Mộng Chiến Thần ha ha cười nói. Thiên Phong Chiến Thần mặt lạnh như tờ giấy, cũng không nhiều lời.

Luận thực lực....

Thiên Phong Chiến Thần hẳn so với Vân Mộng Chiến Thần thực sự là yếu hơn một chút. Bất quá hắn lại có phi cầm tọa kỵ, có thể dễ dàng tránh né được Vân Mộng Chiến Thần.

”Tiền bối.” Đằng Thanh Sơn cười Thanh Loan hạ xuống phía dưới.

”Tiền bối, Tiểu nàng trúng phải độc dược ‘Nhất mộng bách niên’ của Thiên Phong gia tộc. Tiền bối có từng thấy qua giải dược Nhất mộng bách niên này không?” Đằng Thanh Sơn buông cái hòm sắt lớn sau lưng xuống, tay bế Lý, hỏi.

”Giải dược, đã từng thấy qua.” Vân Mộng Chiến Thần gật đầu cười nói: ”Sống nhiều năm như vậy, phần lớn cái gì ta cũng đều đã thấy qua.”

”Tiền bối, người xem giúp ta, viên đan dược này có phải giải dược không?” Đằng Thanh Sơn bỏ khóa đan dược màu xanh thẫm kia ra.

Vân Mộng Chiến Thần sau khi nhận lấy, dùng mũi ngửi ngửi, lắc đầu cười nói: ”Khỏa này không phải, giải dược thực sự phải có một mùi cay nhàn nhạt.”

Là giả... Ánh mắt Đằng Thanh Sơn xẹt qua xung quanh, phát hiện Thiết Kiếm Võ Thánh Hách Liên Hạo Duyên do bị cụt tay nên đã rời đi.

”Thiên Phong Chiến Thần.” Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lên nam tử tóc bạc mặc hắc bào ngồi trên lưng ác điều hôi ưng trên không trung kia, tức giận nói: ”Thiên Phong gia tộc các ngươi đoạt được Hỏa

Diễm Hồng Liên bằng vũ lực thì ta không phản đối, nhưng mà môn đồ Hách Liên Hạo Duyên của người lại sử dụng độc dược 'Nhất mộng bách niên', sau đó uy hiếp ta, khiến ta phải giao Hỏa Diễm Hồng Liên ra. Hiện giờ hạt sen của Hồng Liên người đã có được, vậy giải dược của Nhất mộng bách niên này...." Đẳng Thanh Sơn còn chưa nói dứt lời.

"Ha ha." Thiên Phong chiến thần tại giữa không trung cười lớn.

"Tiểu - Chết!" Thiên Phong chiến thần ánh mắt lạnh lùng, nhìn Đẳng Thanh Sơn ở phía dưới: "Cái loại vật vãnh như ngươi vậy mà cũng dám lớn tiếng với ta sao!? Hừ, Mục lão nhân hắc có thực lực, còn ngươi? Ngươi ngay cả một chiêu của ta cũng không thể đón đỡ được, trước còn khiến ta dừng lại, bây giờ còn hướng đến ta đòi đan dược, ha ha, thật sự là buồn cười quá." Nói xong tựa như muốn cười tóa kỵ rồi đi.

"Thiên Phong Chiến Thần, ngươi đắc ý cái gì, ngồi trên một con hôi ưng mà ở đây đắc ý sao?" Đẳng Thanh Sơn tức giận nói.

Thiên Phong Chiến Thần đã bay về phía xa xa, lập tức dừng lại, quay đầu nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn ở dưới, sắc mặt giận giữ.

"Hừ, Thiên Phong Chiến Thần ngươi nghe cho kỹ đây..." Thanh âm Đẳng Thanh Sơn lạnh lùng, nói: "Trong vòng mười ngày, hãy đem một khóa giải dược Nhất mộng bách niên đưa đến Vân Mộng cổ thành, nếu không..."

"Bằng không thì sao?" Thiên Phong chiến thần nhếch miệng cười nói.

"Hừ." Đẳng Thanh Sơn nhẹ nhàng vuốt ve lông chim của Thanh Loan ở bên cạnh: "Nếu không, Đẳng Thanh Sơn ta sẽ trong vòng một tháng sẽ thiêu hủy toàn bộ Hách Liên thành của ngươi. Tiên Thiên cường giả của Hách Liên gia tộc, trừ phi hàng ngày đều đi bên cạnh ngươi, nếu không đi ra một người, ta giết một người."

Thiên Phong Chiến Thần nhướng mày một cái, mắt lộ hung quang: "Lớn mật."

"Ngươi thử xem ta có dám không?" Đẳng Thanh Sơn ánh mắt lạnh lẽo, cùng với Thiên Phong Chiến Thần nhìn chăm chăm lẫn nhau.

Thiên Phong Chiến Thần ở giữa không trung, tức giận nhướng mày lên. Thân phận hắc là thể nào? Khi nào lại rơi xuống mức thể này? Nếu như là Vân Mộng Chiến Thần uy hiếp hắc, hắc còn có thể uy hiếp ngược lại. Còn Đẳng Thanh Sơn là ai? Không có gia tộc, cùng với Vân Mộng Chiến Thần cũng không có quan hệ nhiều.

Nhưng... Đẳng Thanh Sơn có thực lực để uy hiếp.

Tốc độ của Thanh Loan so với phi cầm yêu thú bậc Tiên Thiên Kim Đan còn muốn nhanh hơn! Nếu Tuyết Linh Điều chưa chết, Thiên Phong Chiến Thần phụ trợ cho Tuyết Linh Điều thì có thể còn có khả năng liều mạng so tốc độ được với Thanh Loan, nhưng hiện tại?

Không có khả năng. Dù sao, phi cầm Yêu Thú trên Đao Mộc đại lục cũng rất ít, muốn tìm kiếm Tiên Thiên Kim Đan phi cầm Yêu Thú, rồi cả việc thu phục nữa, quả thực khó như lên trời.

Dù sao Thiên Phong Chiến Thần hắc căn bản không có khả năng bắt được Tiên Thiên Kim Đan phi cầm Yêu Thú, hiển nhiên càng không nói đến chuyện thu phục.

"Hừ!" Thiên Phong chiến thần tức giận hừ một tiếng, quay đầu cười hôi ưng rồi đi.

Đẳng Thanh Sơn biến sắc.

"Đã như vậy, trong vòng mười ngày sẽ có một viên giải dược đưa đến Vân Mộng cổ thành, tiểu tử ngươi hãy nhớ đấy." Một đạo thanh âm yên lặng vang lên bên tai Đẳng Thanh Sơn, đúng là do Thiên Phong Chiến Thần dùng phương pháp truyền âm. Bởi vì, hắc sợ người khác nghe được sẽ khiến hắc mất hết mặt mũi.

Trên mặt Đẳng Thanh Sơn lộ vẻ tươi cười.

"Ha ha, Thanh Sơn, xem ra tên Hách Liên kia đã hướng ngươi cúi đầu rồi." Vân Mộng chiến thần cười nói.

"Cái gì là cúi đầu chứ, ta đây cũng là chân trần không sợ giày rách mà thôi (ý không có gì để mất- DG)!" Đẳng Thanh Sơn lắc đầu cười khổ. Cùng với Thiên Phong Chiến Thần đánh một trận, làm cho Đẳng Thanh Sơn tỉnh táo lại, nhận thức được sự chênh lệch giữa mình với đối phương.

Lúc này, nhìn thấy Thiên Phong Chiến Thần rời đi, Húc Nhật Vô Thánh "Mục Vọng" cùng với Phó Dao đã cùng nhau đi đến. Phó Dao tu luyện chính là Lôi Dao, cùng với Mục gia hẳn là có chút liên hệ.

"Lão sư." Mục Vọng cung kính nói.

"Tiền bối." Phó Dao cũng hành lễ.

Vân Mộng Chiến Thần gật gật đầu, sau đó hướng về phía Đẳng Thanh Sơn, cười nói : " Thanh Sơn, lần này người giao thủ cùng Thiên Phong Chiến Thần, cảm giác như thế nào?"

"Chênh lệch quá lớn." Đẳng Thanh Sơn lắc đầu.

"Đúng rồi, ta nhớ người trong khắp thiên hạ tìm kiếm thạch điêu của 'Khai Sơn tam thập lục thức'. Thứ đó đối với việc tu luyện của người có ích sao?" Vân Mộng Chiến Thần hỏi.

Đẳng Thanh Sơn không do dự gật đầu, nói: "Đây chính là tuyệt thế phủ pháp mà Thần Phủ Thiên Thần lưu lại, đối với việc giúp ta hiểu được Thiên Đạo đúng là vô cùng hữu ích."

Vân Mộng Chiến Thần nhìn về phía Phó Dao: "Phó Dao a, lần này Thanh Sơn trợ giúp Phó gia các người không ít. Nếu không, Phó gia người chỉ với Thần Đạo Vệ cùng một ít tạp binh, cùng lắm là lấy được một thành Hỏa Lưu Thiết. Người cũng nên báo ân đi."

Phó Dao ngẩn người, hơi chút do dự nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn.

"Báo ân?" Đẳng Thanh Sơn nghi hoặc.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói: "Lần trước chiếm được Hỏa Lưu Thiết Quáng Mạch, Thanh Sơn người lập công lớn nhất. Lúc đó, Vân Ký chính là muốn mời người, về phần Phó gia thì cũng chỉ vì quan hệ với người nên mới mời cùng kết liên minh. Nếu không với Phó gia mới quật khởi này, hai vạn tạp binh đó, vào thời điểm tranh đoạt há có thể làm nên cái gì? Bất quá Thần Đạo Vệ của Phó gia, quả thực không tồi."

Đẳng Thanh Sơn cũng gật đầu.

"Tiên sinh, Phó gia ta ngoại trừ tám lúc trước cho người mượn kia, còn có năm tấm thạch điêu "Khai Sơn tam thập lục thức" nữa." Phó Dao cười nói: "Cũng sẽ đưa hết cho tiên sinh."

"Sao? Năm tấm?"

Đẳng Thanh Sơn chấn động.

"Đừng kỳ lạ." Vân Mộng Chiến Thần cười: "Ba mươi sáu tấm thạch điêu vốn chính là của Phó gia. Gia tộc hẳn hiện tại vẫn vẹn chỉ có sáu tấm, tính ra là ít."

"Vốn là của Phó gia?"

Đẳng Thanh Sơn nhìn Phó Dao, trong lòng chấn động: "Phó gia người..."

364. Chương 61: Người Có Nguyện Ý Gả Cho Ta Không?

Đẳng Thanh Sơn không khỏi nhớ lại, những lời nhắc nhở của Vũ Hoàng, lúc trước tại Đại Duyên Sơn bên trong Thiên Hồng Thủy Cung.

"Vũ Hoàng nhờ ta, nếu huyết mạch của hắn truyền lại xuống dốc, nếu có cơ hội thì chiếu cố Có điều lần này tới Đoan Mộc đại lục thật khéo quá đi, kẻ thứ nhất gặp phải là Tiểu Phó chính là hậu duệ của Vũ Hoàng."

Đẳng Thanh Sơn giờ phút này, cũng không khỏi cảm thán thế sự vô thường, vận mệnh trên người.

"Hôm nay, Phó gia tìm được hơn bốn vạn cân Hỏa Lưu Thiết, hoàn toàn có thể tạo ra hơn một ngàn Tiên Thiên Thiết Kỳ! Với lực lượng quân đội như thế, đủ để làm Phó gia tại Đao Mộc đại lục sống yên ổn."

Đằng Thanh Sơn hiểu được, Phó gia hôm nay thế lực còn yếu, nếu có quá nhiều Hỏa Lưu Thiết sợ rằng sẽ vô ích.

Tìm được một thành rưỡi, lại cùng Húc Nhật thương thành tạo nên quan hệ. Phó gia tương lai sáng lạng hơn rất nhiều .

"Phó Dao, vì sao các người sửa thành họ Phó?"

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc. Vũ Hoàng Môn ở Cửu Châu đại địa, họ Vũ còn tồn tại. Thế nhưng Vũ gia ở Thần Phủ Sơn lại đổi họ Đằng Thanh Sơn không lấy làm lạ, nhưng sao đổi thành họ Phó?

"Không có biện pháp." Phó Dao lắc đầu nói:

"Năm đó ta Vũ gia lúc huy hoàng, dòng họ Vũ này mang cho chúng ta vinh quang cùng tự hào, nhưng cuối cùng lại suy bại, hơn nữa thiên hạ các đại gia tộc như hổ rình mồi, Vũ gia ta tự nhiên thành cái đích cho mọi gia tộc nhắm vào. Sau khi Thần Phủ Sơn bị đánh hạ, nếu như tiếp tục dùng họ Vũ, chắc chắn sẽ phải chịu sự kiêng dè của các đại gia tộc trong thiên hạ, bọn họ sẽ cùng vây lại mà đánh."

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

"Mà chúng ta Vũ gia khởi nguyên Thần Phủ Sơn , tổ tiên Thần Phủ Thiên Thần, sở dụng binh khí đầy hứa hẹn phủ bởi vì không, phủ, này họ, cho nên, ta Vũ gia sửa họ Phó." Phó Dao giải thích nói.

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Phó Dao lại tiếp tục giải thích: "Vũ gia chúng ta bắt nguồn từ Thần Phủ Sơn, tổ tiên là Thần Phủ Thiên Thần sử dụng phủ làm binh khí, vì không có họ Phủ, cho nên Vũ gia ta đổi thành họ Phó."

Vân Mộng Chiến Thần đứng bên cạnh cảm thán:

"Tại Đao Mộc đại lục này có hai giòng họ tối kỵ, một cái là họ Vũ, một cái chính họ là Đao Mộc. Mục gia ta chính là họ Đao Mộc đổi thành, Lôi Đao Thiên Thần chính là tổ tiên của Mục gia ta. Nhưng mà dùng họ Đao Mộc thì gia tộc không dễ sinh tồn, chỉ có thể sửa họ. Lấy chữ Mục đồng âm với Mộc trong Đao Mộc làm họ."

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên, Mục gia chính hậu duệ của Đao Mộc Thiên Thần? Phó gia, chính là hậu duệ của Thần Phủ Thiên Thần?

"Ha ha, Thanh Sơn, bí mật của Phó gia người trong thiên hạ rất ít biết. Nhưng mà, bí mật Mục gia ta là Đao Mộc gia, rất nhiều đại gia tộc trong thiên hạ biết."

Vân Mộng Chiến Thần mỉm cười nói "Dù sao thì Mục gia ta, ba nghìn năm qua đều hưng thịnh, có rất nhiều bí mật giấu không được."

Bên cạnh Mục Vọng cũng nở nụ cười đầy tự hào , hưng thịnh ba nghìn năm? Đao Mộc đại lục ngoại trừ Mục gia, không còn gia tộc nào có thể cường thịnh lâu như thế .

"Họ Đao Mộc, họ Vũ" Đằng Thanh Sơn thầm than.

Phong tục bất đồng, kết quả bất đồng.

Tại Cửu Châu đại địa đối với việc huyết mạch truyền thừa không được coi trọng. Cửu Châu tám đại tông phái, mỗi tông phái đều là chọn ra người ưu tú nhất mà kế nhiệm tông chủ, huyết mạch cũng không có quan hệ gì. Cho nên một vài đệ tử đời sau của Vũ Hoàng trong Vũ Hoàng Môn có họ Vũ chỉ khiến bọn họ tự hào mà thôi, không có gì khác đặc biệt.

Nhưng tại Đao Mộc đại lục lại bất đồng.

Đao Mộc đại lục lại là chế độ gia tộc, gia tộc truyền thừa, huyết mạch truyền thừa! Giang sơn của gia tộc Đao Mộc tự nhiên là đệ tử họ Đao Mộc kế thừa. Giang sơn của Vũ gia tự nhiên là Vũ gia đệ tử kế thừa.

Trên Đao Mộc đại lục hai dòng họ Vũ và Đao Mộc, đối với tầng lớp dân chúng thấp hèn thực sự có sức kêu gọi rất lớn.

Bởi vì điều này nên những gia tộc khác luôn hướng họ Đao Mộc và họ Vũ này làm đích ngắm khiến cho họ không thể không sửa họ.

Hiện tại trên Đao Mộc đại lục, không có một gia tộc mang họ Đao Mộc hoặc họ Vũ.

Sau đó, Đằng Thanh Sơn mang theo Lý Quân cùng rương sắt lớn, cưỡi Thanh Loan đuổi theo Cuồng Phong Ứng. Tốc độ phi hành của Cuồng Phong Ứng thực sự là chậm hơn nhiều so với Thanh Loan. Mới được nửa đường, Thanh Loan đã đuổi kịp Cuồng Phong Ứng. Sau đó cùng nhau tiến về phía Vân Mộng Cổ Thành Tây Thang Vực.

Năm bản khắc đá khác của Phó gia, thì dưới sự chuyên chở của Húc Nhật Thương Hành nhanh chóng được đưa tới Vân Mộng Cổ Thành.

Trong Húc Nhật Thành ở Vân Mộng Cổ Thành.

Đằng Thanh Sơn và đám môn đồ của mình, được bố trí ở trong Đông Hoa Viên, một trong bốn viên của Húc Nhật Thành. Đông Hoa Viên này cảnh sắc rất đẹp, một hồ nước có hình gần như tròn, chiếm tới tám phần diện tích Đông Hoa Viên. Lầu các của Đông Hoa Viên được xây dựng ngay trên hồ nước.

Bình thường, có thể rong thuyền trên hồ, buổi tối cũng có thể ở dưới lầu, nhìn cảnh mặt nước xung quanh.

”Đằng huynh đệ.”

Mục Vọng cười chỉ vào rương sắt ở trước mặt nói

”Đây chính là năm bức khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức khác của Phó Gia. Hàng đã đưa đến, ta coi như hết trách nhiệm.”

”Mục lão ca, cảm tạ.” Đằng Thanh Sơn nói rồi đồng thời mở rương sắt.

Xoảng xoảng!

Trong rương sắt xếp chồng các khối đá như các tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc thành từ các tấm ngọc phi thủy lớn. Vừa nhìn đầy lòng Đằng Thanh Sơn không khỏi vui mừng,

Bản khắc đá đặt ở phía trên cùng trong rương không ngờ chính là thức thứ mười trong ba mươi sáu thức! Đằng Thanh Sơn đã từng xem qua thức chín thức, hiện hẳn lại có thêm thức thứ mười một và mười hai. Hoàn toàn có thể lại nối liền nhau, kiểu chiêu thức liền mạch có thể tương hỗ nhau này tìm hiểu sẽ trôi chảy hơn nhiều.

”Bốn bản khác” Đằng Thanh Sơn đè nén kích động, lấy ra từng bản khắc đá.

”Ha ha, Đằng huynh người quả thật là vì tu luyện mà nhập ma rồi.” Mục Vọng cười nói

”Ta không quá rầy nữa.”

”Lần này đã làm phiền Mục lão ca rồi.” Đằng Thanh Sơn lúc này mới từ tỉnh táo trở lại, vội cười tiễn Mục Vọng ra về.

Khi hắn mang năm bức khắc đá thả vào trong mật thất tu luyện rộng rãi của mình, lúc này ở trong mật thất đã có bảy bức khắc đá, chia ra là thức thứ sáu, thức thứ mười một, mười hai và thức thứ bảy cho đến thức hai mươi, còn năm bức khắc đá mới của Phó gia phân biệt là thức thứ mười, mười ba, mười bốn, hai mươi một và hai mươi hai.

”Vận khí của ta đúng là không tệ.”

”Thêm vào khi trước bắt Động Triết Tử, thực tế đã thấy thức thứ chín, trong đó có không ít liên hệ.”

Từ thức thứ chín đến thức thứ mười bốn hoàn toàn liên lạc.

Từ thức thứ mười bảy đến thức hai mươi hai, cũng như vậy .

Kỳ thực bất kể là Phó gia, hay là Đoan Mộc gia, đều biết Khai Sơn Tam Thập Lục Thức này càng về sau càng thâm ảo, cho nên bọn họ lưu lại đại thể đều là dựa vào chiêu thức có trước, tự nhiên tích lũy dần, mới có nhiều chiêu thức nối liền như vậy.

”Đúng là ông trời giúp ta.” Đổng Thanh Sơn trong lòng mừng thầm.

Tức thì phối hợp Khai Sơn Thần phủ tìm hiểu những chiêu thức đó.

Thời gian nhoáng qua Đổng Thanh Sơn ở tại Vân Mộng Cổ là ngày thứ chín.

Đông Hoa Viên, trong phòng của Lý.

Lý vẫn đang lẳng lặng nằm trên giường, vẻ mặt giống như đang ngủ (Nàng bạch tuyết ĐTS cần phải kiss). Đổng Thanh Sơn, bưng một cái bát nhỏ, dùng muôi múc cho Lý ăn, Lý không có ý thức, chỉ có thể nuốt được theo bản năng.

”Tiểu, gần ba năm muôi vẫn luôn bên cạnh chiếu cố cho huynh, hiện tại huynh cũng nên chiếu cố cho muôi rồi.”

Đổng Thanh Sơn nhẹ giọng nói, mỉm cười nhìn Lý đang nằm.

Từ khi cởi được nút thắt trong lòng, hiểu rõ bản thân, Đổng Thanh Sơn không còn lảng tránh cảm tình đối với Lý nữa.

”Đổng huynh đệ, Đổng huynh đệ.” Bên ngoài truyền đến tiếng gọi.

Đổng Thanh Sơn vội vàng buông thìa, dùng khăn lau miệng cho Lý một chút rồi mới đi ra ngoài.

Trong phòng khách.

Đại trưởng lão Mộc Vọng đang cười nhìn Đổng Thanh Sơn.

”Thanh Sơn, ngươi có biết ta tới đây vì chuyện gì không?”

Đổng Thanh Sơn nhìn thoáng qua hai tay của Mộc Vọng.

”Mộc lão ca, Thiên Phong chiến thần đó đã nói, giải được sẽ đến trong mười ngày, hôm nay đã là ngày thứ chín rồi, chắc là phải tới rồi. Người đưa ra đi.”

Tuy bề ngoài nói như vậy, nhưng trong lòng Đổng Thanh Sơn vẫn có chút thấp thỏm.

”Ha... ha...” Mộc Vọng cười lấy từ trong lòng ra một hộp gấm, hộp gấm mở ra, bên trong chứa một viên đan dược màu xám.

”Thanh Sơn, đây là giải được Nhất Mộng Bách Niên Thiên Phong gia tộc vừa mới đưa đến.”

Đổng Thanh Sơn nhanh chóng tiếp nhận, ngửi qua một chút không khỏi lộ vẻ vui mừng. Quả nhiên có mùi hơi cay mũi.

”Mộc trưởng lão, mời uống trà.”

Phó Vũ Bình bưng trà tươi cười đi vào, vừa nhìn thấy đan dược trong tay Đổng Thanh Sơn, liền lộ vẻ kinh hỉ, vội nói:

”Đại thúc. Đây là giải được chữa cho Tiểu Quân tỷ tỷ sao?”

Mấy ngày nay, ngoại trừ Đổng Thanh Sơn chiếu cố Lý ra, phần lớn thời gian Tiểu Bình đều ở bên chiếu cố.

Dù sao thì đại bộ phận thời gian Đổng Thanh Sơn phải tìm hiểu Khai Sơn Phủ Pháp, cảm ngộ thiên đạo.

Sau một lát Mộc Vọng liền ly khai.

”Đi.” Đổng Thanh Sơn cầm đan dược giải độc, theo sau là theo Phó Vũ Bình, Đổng Thú và Dương Đông. Đổng Thú cùng Dương Đông vừa mới biết được tin tức đan dược đã đến, bọn họ đều thấp thỏm chờ mong Lý có thể thức tỉnh.

Trong phòng của Lý .

Hương khí nhàn nhạt trong phòng, Lý nằm yên lặng tại đó, tựa như đang ngủ.

”Nhất định phải tỉnh lại.” Đàng Thanh Sơn hít sâu một hơi, tiến lên một bước, nhẹ nhàng đem đơn dược giải độc nhét vào trong miệng Lý, đơn dược vào miệng lập tức tan ra, Đàng Thanh Sơn thấy được rõ ràng khẩu đơn dược này biến thành một dòng dịch thể ám lục sắc chảy vào trong cơ thể Lý.

Đứng ở bên cạnh, Đàng Thanh Sơn trong lòng trông đợi.

”Tiểu Quân, muội nhanh tỉnh lại, nhanh tỉnh lại.”

”Trước kia, là ta không đứng, hiện tại ta đã hiểu rõ bản thân rồi.” Đàng Thanh Sơn trông mong.

Trong khi Đàng Thanh Sơn, cùng với Đàng Thú, Phó Vũ Bình và Dương Đông đang trông chờ, bỗng nhiên con mắt Lý hơi giật giật.

Đàng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên.

Dần dần, Lý mở mắt, cặp mắt trong sáng động lòng người kia lại xuất hiện trước mắt mọi người. Bất quá lúc này trong ánh mắt mơ hồ có chút mê hoặc, nàng quay đầu nhìn mấy người bên giường, đặc biệt là khi thấy Đàng Thanh Sơn, trên mặt dần dần lộ ra vẻ kinh hãi

”Đàng đại ca, muội... muội chưa chết sao?” Lý ánh mắt toát lên vẻ vui mừng không giấu được.

”Ừ! Muội hiện tại tốt lắm, tốt lắm.” Đàng Thanh Sơn cầm tay Lý, có chút kích động.

Chín ngày rồi, chín ngày này Đàng Thanh Sơn một mực yên lặng chờ đợi ngày này, hẳn chuẩn bị thật tốt, muốn vào một ngày này, cho Lý một sự kinh ngạc vui mừng.

”Đàng ca ca!!!” Bị Đàng Thanh Sơn nắm tay, Lý ngẩn ra.

Nàng từng mơ tưởng Đàng Thanh Sơn nắm tay nàng như vậy, thế nhưng, trước kia chưa từng xảy ra.

”Tiểu , ta hỏi muội một chuyện.” Đàng Thanh Sơn hít sâu một hơi.

Lý vừa tỉnh lại, đã gặp biểu tình trọng như vậy của Đàng Thanh Sơn, khiến cho tim nàng không khỏi đập mạnh, đặc biệt là nhãn thần của Đàng Thanh Sơn càng khiến Lý có chút đỏ mặt khó diễn tả.

”Muội có bằng lòng gả cho huynh không?”

Đàng Thanh Sơn nhìn Lý hỏi.

365. Chương 62: Đàng Thanh Sơn Thành Thân

”Đừng khóc!” Đàng Thanh Sơn thấy thế, không khỏi càng thêm thâm hận bản thân. Gần ba năm a, sớm chiều ở chung, vậy mà không ngờ mình tàn nhẫn đối với nàng như vậy. Luôn miệng cái gì mà ca ca muội muội, nhìn như lễ độ kì thực lại tàn nhẫn đem giới hạn giữa hai người phân chia rành mạch a.

Mà Lý chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

”Ta nên cao hứng chứ.” Lý lắc lắc đầu thâm nhủ, nước mắt tuôn rơi, trên mặt còn không nhận được hiện lên vẻ kích động.

”Đàng đại ca, người, người có thể lặp lại lần nữa không?” Thân thể Lý cũng mơ hồ run rẩy một chút, sắc mặt ửng đỏ.

”Tiểu, người nguyện ý gả cho Đàng Thanh Sơn ta, làm thê tử của Đàng Thanh Sơn ta chứ?” Đàng Thanh Sơn trình trọng lặp lại.

Lý tựa như khóc lại giống như cười(khóc vì sung sướng mà cười cũng vì vui mừng).

Bao lâu rồi, nàng chờ đợi đã biết bao lâu. Đàng Thanh Sơn vốn từng nói, quan hệ giữa hai người chỉ là ca ca cùng muội muội, Lý cũng không dám thổ lộ thêm, chỉ có thể chôn chặt ở trong lòng. Chỉ có đêm khuya

khi mộng đẹp tới thăm, ở thời điểm đêm dài an tĩnh đó mới dám mơ tưởng nếu có một ngày Đằng đại ca của mình có thể hướng nàng cầu hôn, nàng chính là lập tức chết đi cũng cam tâm.

Không oán không hối hận mà chờ đợi, giờ giấc mộng đó không ngờ lại trở thành sự thật.

"Ta không phải đang nằm mơ chứ?" Lý không yên tâm hỏi nhỏ.

"Không phải đang nằm mơ." Đằng Thanh Sơn mỉm cười, âu yếm nhìn Lý: "Người còn chưa nói có nguyện ý hay không gả cho ta." Lý liền phảng phất giống như một đứa trẻ, nặng nề gật đầu, đôi mắt đẹp tràn đầy nước mắt hiện lên vẻ hạnh phúc và hưng phấn trước nay chưa có.

"Ta nguyện ý, nguyện ý, nguyện ý!!!" Lý lập tức nói ba lần liền nguyện ý như sợ cho Đằng Thanh Sơn không nghe thấy.

"Chúc mừng lão sư, chúc mừng tiểu thư tỷ tỷ. A, nên gọi là sư mẫu rồi!" Dương Đông ở phía sau lập tức khom người vui vẻ nói.

"Chúc mừng đại thúc." Phó Vũ Bình cũng là vui vô cùng, còn hướng Lý nháy mắt mấy cái, khiến nụ cười trên mặt Lý càng tươi, phảng phất như một đóa hoa diễm lệ nở rộ.

"Lão sư, sư mẫu." Đằng Thù cũng khom người khô khan nói.

Lý vừa nghe, không khỏi nở nụ cười.

"Cả ba người các người ra ngoài trước đi." Đằng Thanh Sơn vung tay lên, cười nói.

"Dạ, lão sư (đại thúc)." Đằng Thù, Dương Đông và Phó Vũ Bình ba người rời đi, trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại có Đằng Thanh Sơn cùng Lý. Giờ phút này, trên mặt Lý tràn đầy vẻ thẹn thùng ửng đỏ. Không quản như thế nào, nàng cũng đã đáp ứng lời cầu thân của Đằng Thanh Sơn rồi, nói cách khác nàng đã sắp là thê tử của Đằng Thanh Sơn.

Quan hệ giữa hai người nay đã hoàn toàn khác trước.

"Tiểu, thật xin lỗi." Đằng Thanh Sơn nắm tay Lý, nhẹ giọng nói.

Lý vừa nghe, tựa hồ liên tưởng đến cái gì, ánh mắt không khỏi ửng đỏ, nhìn Đằng Thanh Sơn: "Đằng Thanh Sơn đại ca, người có thể nói cho ta biết vì cái gì ta ở với người lâu như vậy, còn có, lúc ở Cửu Châu ta và người có nói qua nhưng người lại bảo hai người chúng ta chính là ca ca cùng muội muội, bây giờ lại thay đổi như vậy, có thể nói cho ta biết là vì cái gì chứ?" Mặc dù lo lắng, nhưng Lý vẫn muốn hỏi.

Nàng là người dám yêu dám hận, không biết rõ ràng thì trong lòng nàng vẫn còn có một nút thắt.

"Tiểu." Đằng Thanh Sơn nắm tay Lý: "Chuyện tình cảm trên đời vốn luôn không rõ ràng. Kỳ thật gần ba năm nay, bản thân ta đối với người chính mình cũng không biết là loại cảm tình gì nữa. Chẳng qua sau khi người trúng độc của Thiên Phong gia tộc, ta lúc ấy không biết là loại độc được nào, còn tưởng rằng người đã chết. Giây phút đó liền khiến ta tỉnh ngộ ra." Đằng Thanh Sơn tự giấu cười: "Con người rất là kỳ quái, khi mất đi một thứ gì đó thì mới biết được sự trân quý của nó, còn khi nó ở trước mắt lại căn bản không hiểu được sự quan trọng." Đằng Thanh Sơn nói một hồi, sau đó liền đem Lý kéo vào lòng ngực: "Ta chính là loại người này, mất đi mới biết quý trọng. Hoàn hảo, Tiểu người đã trở lại."

Bị Đằng Thanh Sơn ôm vào trong ngực, Lý có chút không tự nhiên, tâm thần run nhẹ nhưng cũng rất thoải mái: "Vậy muội không phải nên cảm ơn vì Thiên Phong gia tộc đã hạ độc sao?" Lý hỏi lại.

Đằng Thanh Sơn không khỏi nở nụ cười.

"Đúng rồi, Tiểu." Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý: "Người nói, chúng ta khi nào thì thành thân?"

Lý nghe xong, nhãn tình không khỏi sáng lên. Thành thân đối với một cô gái mà nói thì đó là thời khắc phi thường thần thánh, có thể nói là ngày đặc biệt và quan trọng nhất cuộc đời. Mặt Lý đỏ lên, thấp giọng ôn nhu nói: "Thanh Sơn, cái này người tự mình quyết định đi, ta nghe theo người là được." Thanh âm Lý ôn nhu, ngọt ngào gọi Thanh Sơn giống như đang làm nũng. Lúc này, Lý hiện thực giống như một cô dâu nhỏ đáng yêu.

"Vốn thành thân tốt nhất là có thể có cha mẹ hiện diện." Đẳng Thanh Sơn nhìn xa xăm phía Nam: "Chẳng qua, ta muốn sau khi đạt tới Hư Cảnh mới có thể quay về Cửu Châu. Hơn nữa, chuyện của ta với Thiên Phong Chiến Thần cũng phải có một cái kết thúc. Còn có lão Uông phụ thân của A Đông, ta cũng không biết tin tức hiện tại của hắn. Đạt tới Hư Cảnh, nhanh thì một đến vài ngày là có thể đột phá, nhưng chậm thì rất khó nói." Đẳng Thanh Sơn cúi đầu nhìn Lý: "Ta không muốn để người phải chờ lâu nữa. Trong mười ngày nữa tháng tới chọn một ngày tốt đi, thế nào?"

Nằm ở trong lòng ngực Đẳng Thanh Sơn, bị Đẳng Thanh Sơn chăm chú nhìn, Lý cảm thấy cả người cũng mềm nhũn ra.

"Ân." Lý chun mũi nhẹ nhàng đáp ứng.

Giờ phút này Lý vừa mới thức tỉnh, sắc mặt vẫn còn tái nhợt nhẹ nhẽ lộ dáng vẻ rất yếu ớt. Loại yếu ớt này cộng thêm không khí vi diệu giữa hai người, khiến giờ phút này thậm chí cả hai còn đều có thể cảm giác được hô hấp của đối phương. Đẳng Thanh Sơn cảm thấy trong cơ thể không khỏi mọc lên một cỗ nhiệt lưu. (dựng lên hay mọc lên nhỉ? - DG. Mọc lên, thưa DG - BD)

Đó là dục vọng!

"Tiểu yêu tinh." Đẳng Thanh Sơn cúi đầu khẽ hôn xuống môi Lý.

Lý rung mình, phảng phất như bị điện giật.

"Tiểu, nghỉ ngơi thật tốt đi, cố gắng bồi bổ thân thể, ngày thành thân nàng cần phải thật rạng rỡ xinh đẹp mới được." (Xinh đẹp thì cần gì bồi bổ thân thể, bồi bổ để thành thân làm gì ta không hiểu - DG... - Có thể mà cũng không hiểu, bồi bổ để... sinh em bé cho ĐTS chứ gì nữa -BD) Đẳng Thanh Sơn đem Lý nhẹ nhàng ngả xuống giường, rồi sau đó giúp nàng đắp chăn cẩn thận.

Không biết khi nào thì Đẳng Thanh Sơn đã ly khai.

Lý lăn mình tới bên cạnh cửa sổ, một cơn gió lạnh thổi vào khiến nàng giật mình tỉnh giấc.

"Ta, ta đang nằm mơ sao?" Lý sờ sờ môi. Từ lúc thức tỉnh đến bây giờ, Lý cũng cảm thấy choáng váng hồ hồ... Hết thấy, cũng tựa như một cơn mộng ảo.

"Ta, ta cùng Thanh Sơn, thành thân?"

Lý ngơ ngẩn ngồi ở đầu giường ôm chăn, miệng đẹp ngây ngô cười.

Chọn xong ngày, mừng sáu tháng năm Đẳng Thanh Sơn liền cùng Lý thành thân. Đây chính là một đại sự kinh động đến cả Vân Mộng Chiến Thần. Nhưng chẳng qua, tại trên Đoan Mộc đại lục này Đẳng Thanh Sơn có rất ít bằng hữu, hơn nữa theo ý nguyện của Đẳng Thanh Sơn cùng Lý thì không cần tổ chức to tát gì, chỉ mời một vài người bạn tốt làm một cái lễ hôn nhân đơn giản mà thôi.

Mùng sáu tháng năm.

Cả trung tâm hoa viên bố trí đẹp đến mức không bút nào tả xiết*. Mục gia là loại quyền thế nào chứ? Ra lệnh một tiếng, chủ nhân hoa viên chẳng những vừa hết sức trọng thị lại cũng không tiếc thứ gì để chuẩn bị. Hơn nữa ngày này, khách nhân cũng không nhiều lắm, ngoại trừ Mục gia cùng Phó gia cũng chỉ có người của Đoàn gia.

"Nhất bái thiên địa!" Thanh âm vang dội quanh quần trong đại sảnh. Trong đại sảnh lúc này không hề ít khách khứa.

Lý hôm nay một thân đồ thẫm, mũ phượng phủ đến tận vai, che khăn voan khiến khuôn mặt cũng thấy không rõ, chỉ lo cùng Đẳng Thanh Sơn bái thiên địa.

Hôm nay cha mẹ hai bên đều không có mặt, chỉ còn cách bỏ qua lễ tiết bái cao đường (cha mẹ) này.

"Phu thê giao bái."

Đẳng Thanh Sơn cùng Lý lập tức khom người, đối mặt nhau mà giao bái.

"Ta cũng coi như đã thành thân." Giờ phút này, tâm tình Đằng Thanh Sơn cũng rất là sung sướng. Lễ bái thành thân là tương truyền từ xưa, Đoan Mộc đại lục và Cửu Châu cũng phi thường giống nhau ở điểm này.

Bên cạnh đó, bọn người Phó Vũ Bình, Đằng Thú, thêm cả Mục Vân Ký cũng cười tủm tỉm, cả đám thấp giọng vui cười nói chuyện.

"Động phòng hoa chúc!"

...

Mang theo tân nương đưa vào tân phòng, nhưng chẳng qua Đằng Thanh Sơn lại phải đi ra ngoài tiếp rượu. Thường ngày, Đằng Thanh Sơn đối với việc bên ngoài cũng tương đối lạnh nhạt, nhưng hôm nay trên mặt cũng tươi hơn hẳn.

Ban đêm.

Mang theo một thân đầy mùi rượu, Đằng Thanh Sơn đi vào tân phòng, thần trí phi thường thanh tỉnh.

Ánh sáng ngọn nến chiếu hồng toàn bộ tân phòng, còn có tân nương một thân hình yếu điệu đỏ thắm ngồi ở đầu giường nhu thuận, không khí có vẻ rất khẩn trương.

Đằng Thanh Sơn có chút hoảng hốt. Cảnh tượng một màn ở kiếp trước, một màn ở kiếp này không ngừng liên tiếp hiện lên trong đầu hắn. Kiếp trước, hắn cùng thê tử Tiểu Miêu hai người khi kết hôn căn bản không có nghi thức gì, chỉ là thấu hiểu lẫn nhau mà thôi.

"Kiếp trước kiếp này, việc đã qua cho qua đi, hướng tới phía trước thôi." Đằng Thanh Sơn ánh mắt mơ hồ.

"Thanh Sơn." Lý cảm giác được Đằng Thanh Sơn tại tân phòng không nhúc nhích, nhin không được mở miệng nói.

"Đừng nóng vội, ta đến đây." Đằng Thanh Sơn cười, cầm quả cân vải bên cạnh mũ cưới vén lên khăn voan của Lý, lộ ra khuôn mặt trong trắng bị nến chiếu rọi ửng hồng. Đôi mắt trong suốt của Lý nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn, có một tia ý mừng cũng có một tia lo sợ, vì nàng biết đêm nay sẽ phát sinh cái gì.

Đằng Thanh Sơn cười nói: "Mặc nhiều như vậy không nóng sao?" Nói xong liền giúp Lý cởi bỏ cúc áo của áo bào tân nương màu đỏ thắm.

Lý phảng phất như một đứa trẻ, cúi đầu không nhúc nhích, mặc cho Đằng Thanh Sơn đùa nghịch, chỉ là toàn bộ khuôn mặt đều ửng hồng, đến cả hai bên tai cũng đỏ bừng. Áo bên ngoài bị cởi, xuyên qua nội y rộng thùng thình, mơ hồ có thể chứng kiến da thịt trước ngực Lý giống như bạch ngọc co dãn, lại còn có thể ngửi được từng đợt mùi thơm của xứ nữ. (Lão nào bắt ta chạy lụt chương này thế hả trời... Trời ơi là trời con vẫn chưa có vợ - DG... Dạ, là BD ạ, và BD cũng chưa có vợ, BD cũng thấy nóng trong người và phải uống mấy... chực chai Dr.Thanh mới hạ nổi nhiệt đấy ạ)

Vù!

Hai tay Đằng Thanh Sơn dùng một chút lực, ôm lấy thân thể Lý. "Ân ~~" Lý không khỏi phát ra một tiếng động như là hừ mũi, lại xấu hổ đến mức nhắm chặt hai mắt lại.

"Sát!" Đằng Thanh Sơn vung tay lên, hai đạo Tiên Thiên chân nguyên liền đóng sa trường lại.

Sa trường hạ xuống, chỉ có thể chứng kiến trong giường mơ hồ có bóng người nhấp nhô. (Ừc - DG... BD cũng - Ừc)

Vù!

Quần áo từng cái từ trong sa trường lăn xuống, rơi xuống dưới giường.

"Thanh Sơn..." Một thanh âm phảng phất như tiếng muỗi kêu quanh co vang lên.

"Ân?" Bên trong truyền đến thanh âm nghi hoặc của Đằng Thanh Sơn.

"Khăn trắng đâu?" Lý thấp giọng nói.

"Khăn trắng làm gì?" Đằng Thanh Sơn nghi hoặc.

"Nghiệm... Nghiệm cái kia a." Thanh âm xấu hổ và giận dữ vang lên. (Oh...my...god...-DG. Ôi...chúa...ơi-BD dịch luôn cho tất cả anh em đều biết)

Giờ phút này, đã gần như sắp giải thoát cho đám nguyên chất (ta dịch thể thôi anh em tự hiểu... không hiểu càng tốt... - DG. BD cũng chỉ lơ mơ hiểu thôi, anh em nào muốn hiểu rõ vui lòng PM DG hén) của mình, vậy mà... Đẳng Thanh Sơn không khỏi ngạc nhiên. Hắn đột nhiên nhớ tới.... thành thân có rất nhiều trình tự, lúc này đây chính mình đã có thể bỏ qua nhiều cái. Mà thành thân, đặc biệt là nghiệm thân* khi động phòng càng là tiết mục phi thường trọng yếu. Chẳng qua... Đẳng Thanh Sơn có tư tưởng hiện đại, hơn nữa đây là lần đầu tiên thành thân, hoàn toàn không có kinh nghiệm.

"Cần khăn trắng làm gì?" Đẳng Thanh Sơn lắc đầu, hỏi.

"Ta muốn a." Lý Quân giờ phút này có chút kiên trì không được.

Đẳng Thanh Sơn đột ngột trùm chăn, đem chính mình cùng Lý Quân hoàn toàn bao lại: "Khỏi quản cái gì khăn trắng đi..."

Lý Quân giờ phút này đã phát không ra tiếng...

Chỉ có thể bất đắc dĩ ngượng ngùng "Ân" một tiếng...

* Đẹp đến mức không bút nào tả xiết: ý nói là quá đẹp.

*Nghiệm thân: ý nói kiểm nghiệm sự trong trắng của một cô gái khi mới lấy chồng. Một tấm khăn trắng được trải dưới giường đôi tân lang và tân nương, hoặc ngày nay là drap (ga nệm giường) màu trắng trong buổi tối đầu tiên của hai vợ chồng để xem cô gái còn trong trắng hay không.

366. Chương 63 : Hư Cảnh

Vù... vù...

Gió lạnh gào thét, không một bóng người hay muông thú.

Thiên Phong Hợp Cốc cực lạnh, cho dù là cao thủ nội kinh ở trong hẻm núi này, bị gió lạnh thổi một lúc, cũng sẽ bị đông cứng. Nhưng đây lại là chỗ tu luyện của Thiên Phong Chiến Thần.

Bên trong hẻm núi, có một cung điện toàn được điêu khắc từ băng tạo thành. Bên trong cung điện trải da thú làm thảm, cả một khoảng cung điện dài rộng chừng hơn mười trượng mà không có vật gì cả, chỉ có duy nhất tấm thảm lông thú. Thiên Phong Chiến Thần mặc hắc y, bên cạnh là Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên mặc ngân bào, đều khoan chân ngồi đó, cách xa nhau một khoảng.

"Hạo Duyên, tay ngươi so với lúc trước có giống nhau không?"

Thiên Phong Chiến Thần lạnh lùng hỏi.

"Lão sư, Hầu như không có sự khác biệt."

Hách Liên Hạo Duyên nói và giơ cánh tay phải lên.

"Cũng tương tự như khi chưa đứt. Đáng tiếc, nửa quả Vân Mộng Bạch Quả để dành bây giờ đã gần như hết sạch rồi. Hừ, đều do tên Đẳng Thanh Sơn và quái đản phun lửa đó!"

Trong hai mắt Hách Liên Hạo Duyên lóe ra lệ mang.

Cả Đoan Mộc Đại Lục, chỉ có gia tộc Thiên Phong biết thú ngữ. Nên việc tìm Vân Mộng Bạch Quả đối với gia tộc Thiên Phong cũng không khó khăn lắm. Húc Nhật Thương Hành cũng phải nhờ Đẳng Thanh Sơn đi tìm, nhưng bản thân gia tộc Thiên Phong đã có nửa quả Vân Mộng Bạch Quả để dành từ lâu rồi. Vừa vặn cũng đủ để cánh tay phải của Hách Liên Hạo Duyên mọc ra.

"Hỏa diễm quái đản..." Thiên Phong Chiến Thần nheo mắt lại.

"Ở Đao Mộc Đại Lục chúng ta chưa bao giờ có loại yêu thú này. Đằng Thanh Sơn không biết thu phục được nó ở đâu."

Thiên Phong Chiến Thần rất muốn có được một yêu thú như Thanh Loan.

"Hạo Duyên, Đằng Thanh Sơn bên kia có động tĩnh gì không?" - Thiên Phong Chiến Thần hỏi.

"Đằng Thanh Sơn nhất gan sợ chết, cả ngày trốn chui nhủi trong Vân Mộng Cổ Thành."

Hách Liên Hạo Duyên cảm hận nói:

"Hai ngày trước, hấn thành thân với nữ tử tên là Lý Quân, nhưng chỉ mời rất ít người tới! Thành thân xong, hấn vẫn một mạch ở trong Đông Hoa viên tu luyện, vui vẻ với thê tử, rất ít ra ngoài."

Thiên Phong Chiến Thần nhướng mày:

"Hạo Duyên, từ hôm nay trở đi, ngươi an bài người khác quản lý chuyện gia tộc. Ngươi chỉ chuyên tâm theo ta ở đây tu luyện."

"Lão sư?"

Hách Liên Hạo Duyên giật mình.

"Hạo Duyên, ngươi cần phải đạt tới hư cảnh!"

Thiên Phong Chiến Thần nói trầm trầm

"Đằng Thanh Sơn tiềm lực vô cùng, ta và hấn giao thủ ở Ngưu Đầu Sơn, ta phát hiện ra hấn hấn là mới vào bước vào hư cảnh! Còn trẻ như vậy đã đạt tới hư cảnh, sau này thành tựu không thể lường được. Cái gay go nhất là, hấn và Mục Gia quan hệ rất tốt, mà lại có cừu hận với gia tộc Thiên Phong ta. Hấn tránh ở Vân Mộng Cổ Thành, ta căn bản không giết được hấn."

"Vậy khi thực lực của hấn tăng lên... không phải?"

Hách Liên Hạo Duyên cực kỳ hoảng sợ.

"Đừng lo."

Thiên Phong Chiến Thần lạnh nhạt nói

"Hấn chỉ mới vào hư cảnh, đến cả thần dung thiên địa cũng chẳng làm được. Còn ta đã tiến vào hư cảnh hai trăm năm rồi. Sao hấn có khả năng so được chứ? Cho dù tu luyện có nhanh tới mấy, muốn vượt qua ta thì tối thiểu cũng phải mất năm mươi năm. Hạo Duyên, ngươi nhất định phải đạt tới hư cảnh. Như vậy ta mới nắm chắc có thể ứng phó được với Mục lão đầu!"

"Vâng."

Hách Liên Hạo Duyên trịnh trọng gật đầu.

"Còn nữa, truyền lệnh một khi Đằng Thanh Sơn ly khai Vân Mộng Cổ Thành, phải lập tức báo lại cho ta."

Thiên Phong Chiến Thần nghiêm giọng ra lệnh.

"Vâng, lão sư."

Hách Liên Hạo Duyên cũng muốn giết Đằng Thanh Sơn.

"Lão sư, còn chín hạt sen thì sao?"

Hách Liên Hạo Duyên dò hỏi

"Lão sư sẽ chia như thế nào?"

"Hạt sen có công hiệu thần kỳ, người có nội kinh đỉnh mà ăn một viên vào thì 'thần' có thể đề cao tới mức đủ để đột phá đến tiên thiên. Vũ Thánh Tiên thiên thực đan ăn vào có thể trở thành Vũ Thánh tiên thiên kim đan!"

Thiên Phong Chiến Thần nói trầm trầm

"Hạt sen này không thể lãng phí được. Chọn ai phục dụng, phải rất thận trọng. Bất luận là ai, muốn phục dụng cũng phải được ta xem xét... Chín hạt sen này, cũng bất tất dùng vội làm gì. Đâu biết chừng gia tộc Thiên Phong ta tương lai sẽ xuất hiện một thiên tài"

Có thiên tài có nhận thức cao, có nghị lực, nhưng có thể là trời sinh có 'thần' yếu. Tỷ như ở Cửu Châu Đại Địa, có thể một vài nhân vật cường giả có tên trong Địa Bảng, nhận thức và nghị lực của họ không nhất định yếu hơn tiên thiên cường giả. Nhưng có thể là 'thần' lại kém một bậc.

Một khi cho họ một hạt sen, sẽ như cá chép vượt vũ môn, vận mệnh sẽ hoàn toàn khác hẳn.

"Người về gia tộc an bài xong rồi lập tức tới đây."

Thiên Phong Chiến Thần phát tay nói

"Thôi, người đi đi."

Đằng Thanh Sơn đương nhiên biết, gia tộc Thiên Phong luôn luôn âm thầm giám thị hắn. Ở Ngưu Đầu Sơn, lúc Đằng Thanh Sơn uy hiếp Thiên Phong Chiến Thần giao ra giải được, Thiên Phong Chiến Thần mặc dù nén giận vì gia tộc, nhưng vẫn rất giận dữ, cũng làm cho Thiên Phong Chiến Thần tràn đầy sát tâm với Đằng Thanh Sơn, chỉ muốn giết hắn càng sớm càng tốt!

Nhưng...

Đằng Thanh Sơn không quan tâm!

Bên trong Vân Mộng Cổ Thành, trong Húc Nhật Thành, ở Đông Hoa viên.

Sáng sớm, trời dần sáng, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân cùng rời giường.

"Phu quân, rửa mặt đã!"

Lý Quân bưng nước ấm đặt lên bàn. Đằng Thanh Sơn cười cười nhìn Lý Quân. Hai vợ chồng trao đổi một ánh mắt, cảm thấy vô cùng ấm áp.

"Ừ. Huynh luyện quyền trước, đợi lát nữa sẽ tới ăn điểm tâm."

Đằng Thanh Sơn vừa rửa mặt, vừa cười nói.

Lý Quân gật gù đầu, rồi nở nụ cười hạnh phúc.

Đi xuống lầu, ra đại sảnh, trước mặt chính là mặt hồ tựa như mặt gương. Những căn lầu các ở Đông Hoa viên đều được kiến tạo ở trên hồ nước. Còn Đằng Thanh Sơn buổi sáng mỗi ngày đều luyện quyền, đều đạp trên mặt nước luyện quyền.

"Lão sư."

"Lão sư."

Đằng Thú và Dương Đông đang trải những bản gỗ trên nước để luyện quyền. Mặc dù Đằng Thú bây giờ đang dùng búa, Dương Đông dùng kiếm, nhưng... buổi sáng mỗi ngày đều phải luyện quyền. Đằng Thanh Sơn lấy quyền làm đạo! Còn kiếm pháp và phủ pháp chỉ là kỹ xảo giết địch!

"Ừm."

Đằng Thanh Sơn nhảy dựng lên, như một trận gió bay xuống mặt hồ.

Dẫm trên mặt nước, nhưng không hề chìm xuống, dưới hai chân Đằng Thanh Sơn sinh ra một vòng xoáy nhỏ.

"Từ khi tìm hiểu phủ pháp, tự nghĩ ra quyền pháp cho tới bây giờ, ta đã sáng chế ra quyền thứ tám của Hành Thổ Chi Quyền và Hành Hỏa Chi Quyền. Còn Hành Kim Chi Quyền thì sáng chế ra quyền thứ bảy. Bây giờ chỉ thiếu đúng một bước, ta đã cảm giác được, nhưng lại không thể đột phá."

Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng lo lắng, nhưng việc tìm hiểu thiên đạo thì sốt ruột cũng không làm gì được.

Tâm hồn Đẳng Thanh Sơn trở nên bình lặng, lúc này dùng tay làm đại phủ, diễn luyện từng chiêu phủ pháp! Phủ pháp này đều là do Đẳng Thanh Sơn tìm hiểu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức rồi tự mình lĩnh ngộ ra. Cơ hồ mỗi ngày, lĩnh ngộ về phủ pháp của Đẳng Thanh Sơn đều có chút hơi thay đổi.

Luyện một lần phủ pháp, tâm tình Đẳng Thanh Sơn đã hoàn toàn bình tĩnh.

Sau đó lại diễn luyện quyền pháp!

Hành Thổ Chi Quyền đánh một lát, mới chuyển sang luyện Hành Hỏa Chi Quyền.

”Xoẹt...”

Đẳng Thanh Sơn từng quyền một, mặc dù không ẩn chứa bao nhiêu sức mạnh, nhưng lại khiến cho linh lực thiên địa chung quanh chấn động. Trong lúc diễn luyện hành hỏa chi quyền, ý cảnh cũng không ngừng tăng lên, cho đến lúc quyền thứ tám với ý cảnh núi lửa bộc phát muốn xé rách cả thiên địa.

”Đáng tiếc, chỉ sáng tạo tới quyền thứ tám.”

Ngay lúc này, Đẳng Thanh Sơn cảm thấy ánh nắng mặt trời chiếu vào người, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy phía chân trời phương đông xa xôi, một vòng mặt trời đỏ đang vừa nhô lên khỏi đường chân trời. Ánh mặt trời mặc dù không chói mắt, nhưng khi chiếu vào người lại rất ấm áp, vô cùng dễ chịu.

”Ánh mặt trời... nó vẫn là mặt trời, bản thân mặt trời vốn nóng rực, nhưng bây giờ lại không cảm giác nóng như vậy.”

”Chỉ nhìn thấy mặt trời xa xa, chỉ cảm giác được sự ấm áp của nó, nó chiếu ra những tia nắng ấm áp.”

”Nhưng nếu đến gần nó, nó sẽ đốt tất cả thành hư vô.”

Hai mắt Đẳng Thanh Sơn như mờ đi, chỉ nhìn vòng mặt trời đỏ ối xa xa.

”Rắc!”

Trong đầu Đẳng Thanh Sơn như có một tia chớp lóe lên. Vốn đã cảm giác được, nhưng mãi mà không thể đột phá được, thế mà lúc này Đẳng Thanh Sơn thoáng cái đã nắm bắt được điểm mấu chốt, giống như tìm được chìa khóa mở cửa. Trên mặt Đẳng Thanh Sơn dần dần lộ ra nụ cười, nụ cười đẹp như nụ cười của một hài tử.

Đồng thời hần cứ đứng trên mặt nước như vậy, yên lặng nhìn ánh mặt trời.

Lúc này Lý Quân đang làm điểm tâm. Mặc dù có thị nữ nấu cơm, nhưng Lý Quân vẫn thích tự mình nấu cho Đẳng Thanh Sơn.

Nhưng lúc này, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng kêu:

”Sư mẫu, sư mẫu.”

”Hả?”

Lý Quân nghi hoặc đi ra.

”Nhìn kia, nhìn bên kia.”

Dương Đông chỉ về phía Đẳng Thanh Sơn đang luyện quyền, Đẳng Thú cũng chỉ về chỗ đó.

Đẳng Thanh Sơn luyện quyền rất ít khi ngây ngốc ngẩn người.

”Thanh Sơn huynh ấy...”

Lý Quân cũng nhìn bóng người đứng trên mặt hồ.

Đột nhiên...

Đẳng Thanh Sơn chợt động. Hần tiếp tục luyện quyền pháp. Lần này hần luyện hành hỏa chi quyền. Nhưng, mấy người Lý Quân đều không cảm giác được. Mặc dù họ đã thấy hành hỏa chi quyền này rất nhiều lần, nhưng lần này, lại cảm giác thấy nó khác hẳn lúc trước.

Rốt cuộc có gì không giống thì không thể nói ra được.

Một chiêu một quyền pháp, khi Đằng Thanh Sơn đánh ra quyền thứ tám, chợt xoay người tiến lên đâm thẳng một quyền, một quyền đâm thẳng rất đơn giản mộc mạc.

”Àm...”

Phía trước cả không gian đều chấn động mạnh. Toàn bộ những cây cỏ sinh trưởng trên hồ phía trước bị chấn động mạnh, sau đó... xoẹt xoẹt... vỡ vụn ra.

”Sư phụ luyện quyền không dùng cương kinh, cũng không dùng lực, sao...”

Dương Đông kinh ngạc nói.

”Thanh Sơn bình thường luyện quyền cũng không hề làm cảnh vật bên cạnh hư tổn gì. Vậy mà hôm nay...”

Lý Quân cũng kinh hãi.

Chỉ thấy lúc này Đằng Thanh Sơn đứng trên mặt hồ, lộ vẻ tươi cười, hơn nữa không khí chung quanh mờ ảo như vụn vụn đi. Lý Quân nhìn khu vực xa xa chung quanh Đằng Thanh Sơn đều méo xệch đi. Một luồng hào quang màu đỏ rực xoay tròn chung quanh Đằng Thanh Sơn.

Toàn thân Đằng Thanh Sơn mờ ảo có lưu quang màu đỏ rực, làm Đằng Thanh Sơn như một vị thần tiên.

”Oang...”

Hồ nước dưới chân Đằng Thanh Sơn lấy Đằng Thanh Sơn làm trung tâm, bắn thẳng về bốn phương tám hướng, sinh ra một làn sóng mãnh liệt.

Trong thành Húc Nhật, Vân Mộng Chiến Thần đang khoanh chân tĩnh tu ngồi trước cái bàn, vuốt ve chiến đao đầu sói khổng lồ, đột nhiên mở to mắt. Mục Vọng cũng khoanh chân ngồi cạnh vô cùng kinh ngạc nhìn Vân Mộng Chiến Thần, hỏi:

”Lão sư, chuyện gì vậy?”

Vân Mộng Chiến Thần nhìn về phương đông:

”Mục Vọng, ngươi cảm giác được gì không?”

”Cảm giác?”

Mục Vọng nhìn về phương đông, nghi hoặc hỏi không xác định:

”Tựa hồ mờ ảo có linh lực Hỏa dao động, rất yếu ớt, có gì đặc thù ạ?”

”Không, không phải linh lực dao động bình thường.”

Vân Mộng Chiến Thần nhìn về phương đông, chậm rãi nói:

”Từ hôm nay trở đi, trong thiên hạ lại có thêm một Chiến thần!”

”Hư cảnh?”

Mục Vọng không khỏi tròng mắt.

Hư cảnh cao cao tại thượng... Hắn luôn luôn có giấc mộng sẽ bước vào hư cảnh!

”Đằng Thanh Sơn, hắn đã bước vào hư cảnh rồi.”

367. Chương 64: Thần Dung Thiên Địa

Đằng Thanh Sơn nhìn về phương Đông xa xôi, ánh mặt trời đỏ ối từ từ nhô lên khiến ánh mặt trời càng thêm chói mắt.

”Ta rốt cục cũng đạt tới hư cảnh”

Đằng Thanh Sơn cảm thấy trong lòng như có một mặt trời vừa mọc. Năm đó ở Đại Duyên Sơn, Mùa đông năm mười bảy tuổi, chính bản thân mình rời đi quê quán Giang Trữ quận ở Dương Châu.

Mười tám tuổi vượt qua mọi trở ngại đến đô thành sau đó bị vài đại tiên thiên Kim đan đuổi giết, chỉ còn cách trốn chui trốn nhủi mà chạy trốn.

Mười chín tuổi tại cấm địa của Minh Nguyệt Đảo tìm hiểu Thần Tiên Ngọc Bích của Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch.

Hôm nay, mình đã hai mươi một tuổi.

”Hơn ba năm rồi” trong lòng Đằng Thanh Sơn than thở, ánh mắt sáng quắc ”Rốt cuộc ta cũng đạt tới hư cảnh, coi như tại Cửu Châu, Hư Cảnh cường giả cũng là đứng đầu trong đám cường giả đỉnh phong, cho dù là ở Cửu Châu có một Hư cảnh tọa trấn cho dù bát đại tông phái cũng có thể đứng vững mấy trăm năm.

”Mà ta, cũng là Hư cảnh cường giả rồi!”

”Nếu sư phụ, còn có cha mẹ mà biết ta đạt tới Hư Cảnh, sợ rằng bọn họ cũng không tin được” Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười.

Hai mươi một tuổi, đạt tới Hư Cảnh!

Tuyệt đối là từ lúc khai thiên lập địa tới nay, đây là sự việc khoa trương nhất khoa trương khó tin chuyện tình. Năm đó Đằng Thanh Sơn mười bảy tuổi đạt tới tiên thiên cảnh giới, đã làm cho người ta sợ hãi người. Sự tình cách bốn năm, nhân tiện bước vào Hư Cảnh! Nếu như bị Thái Thượng trưởng lão của Thanh Hồ Đảo Hư cảnh cường giả Hạo Tử Kiếm Thánh biết, sợ rằng sẽ không tiếc hết thảy đại giới muốn nhanh chóng giết chết Đằng Thanh Sơn!

Tốc độ tiến bộ này thật đáng sợ.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn có thể tại hai mươi một tuổi trở thành Hư Cảnh cũng có nhiều nguyên nhân.

Cuộc sống của kiếp trước hai mươi chín năm hắn đã đạt tới tông sư cảnh giới.

Nói cách khác kiếp này, Đằng Thanh Sơn vừa ra sinh, ngay từ lúc còn là trẻ con đã là nội gia quyền tông sư cảnh giới rồi! Rồi sau đó tìm hiểu ngũ hành quyền, tự nghĩ ra hình ý Ngũ Hành Thương Pháp, liên tục diễn luyện để tìm ra con đường riêng cho mình.

Kiếp trước cộng với kiếp này, thực tế thời gian hắn tu luyện đã vượt qua bốn mươi năm.

Hơn thế nữa, con đường mà hắn đi là nội gia quyền nhất mạch, một con đường mà ở Cửu châu chưa từng có người nào đi qua.

Vượt qua bốn mươi năm tu luyện nội gia kinh, cộng thêm Thần Tiên Ngọc Bích của thi kiếm tiên Lý Thái Bạch, Khai Sơn Tam Thập Lục thức hỗ trợ, hắn đã vượt qua toàn bộ ngăn trở để trở thành Hư Cảnh cường giả.

Bước vào Hư cảnh có nghĩa là một bước tới trời.

Từ nay về sau cá chép vượt Long Môn, tự do bay lượn trên chín tầng trời, địa vị cũng không giống như trước.

Hơn nữa Đằng Thanh Sơn cũng là người đầu tiên trong lịch sử của nội gia quyền, trở thành Hư Cảnh cường giả. ”Rốt cuộc cũng trở thành Hư Cảnh, ta tu luyện nội gia quyền nhất mạch cũng có thể đạt tới Hư Cảnh” Đằng Thanh Sơn tươi cười ”Sau này lưu truyền ngàn đời, để lại các loại công pháp như Hỏa Hành chi quyền, cũng có cơ hội tìm hiểu thiên đạo” Vừa nghĩ tới ngàn đời sau người tu luyện có thể học theo công pháp của mình đạt tới Hư Cảnh, Đằng Thanh Sơn cảm thấy vô cùng thoải mái.

”Cửu Châu...”

”Hãy chờ ta trở về!” Ánh mắt Đằng Thanh Sơn tỏa sáng.

"Hư cảnh cường giả, quả nhiên khác nhau rất lớn." Đằng Thanh Sơn cảm thụ được sự khác biệt khi đạt tới Hư Cảnh, có thể nói Tiên Thiên Cường giả chỉ là con kiến hôi, một Hư cảnh có thể khống chế một bộ phận khu vực, càng linh ngộ nhiều thì nắm trong tay lực lượng càng lớn, khống chế lại càng nhiều hơn.

"Đây chính là Hư Cảnh!" Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại.

Thần của hắn trong giờ khắc này tựa như dung nhập vào toàn bộ Hỏa lực ở xung quanh, hắn rõ ràng cảm nhận một chút khí tức ở bên trong Húc Nhật nội thành, mỗi một điểm khí tức đại biểu cho một người hay động vật còn sống, trong phương viên ba bốn mươi dặm chỉ cần bất kỳ chỗ nào có nhiệt độ hắn đều cảm thụ rất rõ ràng.

Trong Vân Mộng cổ thành khí tức có tới hơn trăm vạn, mỗi một điểm giờ này tựa như một dây ngân hà đầy sao, mỗi một giọt nước trong đại dương, nhiều không đếm xuể.

"Uh, thật mạnh!"

Đằng Thanh Sơn đột nhiên cảm nhận được trong hơn trăm vạn cổ khí tức đó có một luồng khí tức vô cùng cường đại, tựa như một lượng lớn lôi điện cùng với quang mang màu đen tụ tập thành một chỗ. Lúc này cổ khí tức nọ như một mặt trời sáng chói lợi giữa các vì sao.

"Đây là Vân Mộng Chiến Thần?" Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được, cổ khí tức nó chính xác là của Vân Mộng Chiến Thần.

Khi Đằng Thanh Sơn cảm nhận được khí tức của Vân Mộng Chiến Thần thì Vân Mộng Chiến Thần cũng đồng dạng cảm nhận được khí tức của hắn.

Một khối lửa lớn do vô tận ngọn lửa hình thành.

Trong Vân Mộng cổ thành, cổ khí tức cường đại này tựa như mặt trời giữa muôn vàn các vì sao, khi mặt trời vừa xuất hiện, vạn ngôi sao đều thất sắc.

"Di?"

Đằng Thanh Sơn cả kinh, hắn phát hiện ra khí tức ba động của Vân Mộng Chiến Thần có chút vui mừng và thiện ý.

Hơn nữa cổ khí tức cường đại này nhanh chóng tới gần, ánh mặt trời lợi hại tựa như chúa tể chúng sinh.

Trước lầu các của Đông Hoa Vực, Tiểu, Đằng Thú, Dương Đông, Phó Vũ Bình thậm chí cả hai gã thị nữ đều xa xa đứng nhìn Đằng Thanh Sơn đang đứng trên mặt nước.

Dậm!

Đột nhiên Đằng Thanh Sơn dẫm mạnh một cái liền giống như một chiếc lá khô rơi rụng, bay qua hơn mười trượng nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh đám người.

Thanh Sơn." Tiểu vui mừng "huynh đã đạt tới Hư Cảnh rồi sao?"

"Uh." Đằng Thanh Sơn cười gật đầu, "chuẩn bị một chút, Vân Mộng Chiến Thần cùng Mục Vọng sắp tới."

"Vân Mộng Chiến Thần tới đây?" Tiểu, Phó Vũ Bình cùng đám người nghi hoặc. Nếu như Đằng Thanh Sơn nói nghe được có người tới gần, bọn họ không kỳ quái. Nhưng chỉ dựa vào đôi tai có thể biết người nào đang tới? Hơn nữa Vân Mộng Chiến Thần cùng Mục Vọng đều tới, muốn phát hiện cũng rất khó.

Đằng Thanh Sơn cười: "Tiểu Bình, mang theo hai người bọn họ đi chuẩn bị đi."

"Ách... Tốt." Phó Vũ Bình gật đầu liên tục.

Hai gã thị nữ cũng nhìn về Đằng Thanh Sơn, ánh mắt toát lên sự thán phục. Trong mắt hai người bọn họ, người được xưng là Cực Mạnh Vô thánh này có những năng lực đáng sợ tới khó tin.

"Ha ha, Thanh Sơn, chúc mừng rồi." Tiếng cười lạnh lạnh thật xa của Vân Mộng chiến thần vang tới.

Tiếng cười còn đang quanh quẩn trong đình viện thì Vân Mộng chiến thần cùng Mục Vọng đã xuất hiện ngoài cửa."

"Tới thật sao?" Phó Vũ Bình cùng hai gã thị nữ đang chuẩn bị đi pha trà đột nhiên quay lại không khỏi thất kinh.

"Đằng Huỳnh, người đi sớm hơn ta một bước, chúc mừng" Ánh mắt Mục Vọng không nén được sự hâm mộ, hẳn cũng mơ ước đạt tới Hư Cảnh, cả Đoan Mộc đại lục chỉ có hai người đạt được thì phải biết độ khó như thế nào. Ngày hôm nay, Đằng Thanh Sơn đạt tới Hư Cảnh, nhân tiện xuất hiện ở trước mắt hắn.

"Chỉ là có chút ngộ, nên vượt qua bình cảnh đi vào Hư Cảnh" Đằng Thanh Sơn cười nói.

"Một bước này của người là một bước tới trời" Vân Mộng chiến thần cười ha ha, lúc này ba người đều bước vào phòng khách, mà Phó Vũ Bình cùng các thị nữ đều đã dâng trà lên.

Ba người ngồi xuống.

"Thanh Sơn" Vân Mộng Chiến Thần ánh mắt sáng quắc, cười nói." Hôm nay tới đầu tiên là chúc mừng người đạt tới Hư Cảnh, thứ hai là nói chuyện của người cùng Thiên Phong Chiến thần. Ha ha, thiếu chút nữa quên mất cho tới bây giờ người còn chưa biết tên lão già này. Ta gọi là Mục Đào, hôm nay người cũng đã đạt tới Hư Cảnh cường giả, không nhất thiết phải xưng hô là văn bối, cứ trực tiếp gọi ta Mục lão ca là được, ta gọi người là Thanh Sơn lão đệ, như thế nào?"

Đằng Thanh Sơn chấp tay cười: "Mục lão ca."

bước vào hư cảnh thì tuổi thọ tăng lên tới năm trăm năm, ở cấp độ này nói tiền bối, văn bối thật không có ý nghĩa.

"Mục Vọng huynh." Đằng Thanh Sơn cười nhìn về phía Đại trưởng lão 'Mục Vọng', "Bây giờ, chỉ còn người là chưa bước vào Hư Cảnh thôi"

"Bước cuối cùng thật là khó khăn à." Mục Vọng cũng không khỏi cười khổ

Hắn dừng ở bước cuối cùng này đã rất lâu rồi.

"Uh, Đằng Thanh Sơn gật đầu, lúc đầu sáng chế ra thức thứ tám Thổ Hành Chi Quyền, Đằng Thanh Sơn hao hết các biện pháp cũng không có biện pháp, thậm chí tham khảo không ít Khai Sơn Tam Thập Lục Thức cũng không đột phá bước cuối cùng. Ai ngờ Hỏa Hành Chi Quyền sáng tạo sau vì ngẫu nhiên nhìn mặt trời mọc lại khiến hắn có đột phá.

Ngộ rồi, đơn giản vô cùng.

Nếu không ngộ được thì dậm chân tại chỗ, không cách nào thay đổi được.

"Thanh Sơn, ngày đó người cùng Thiên Phong Chiến Thần..." Vân Mộng Chiến Thần Mục Đào nói.

"Ta cùng hắn không đội trời chung." Đằng Thanh Sơn nói.

"Thanh Sơn, người tạm thời đừng tìm hắn động thủ, mặc dù nói, bây giờ người không sợ hắn. Nhưng là, người không phải là đối thủ của hắn." Vân Mộng Chiến Thần nói.

"Ta hiểu."

Sau khi bước vào Hư Cảnh Đằng Thanh Sơn hiểu được rất nhiều việc, như Vân Mộng Chiến Thần có thể điều khiển thiên địa chi lực, rõ ràng hùng hậu hơn mình, bản thân mình ngày hôm nay chỉ điều khiển được hỏa hành chi lực

"Tuy nhiên hắn cũng không giết được người" Vân Mộng chiến thần cười nói "Một Hư cảnh cường giả muốn giết một hư cảnh cường giả rất khó, vì nếu đối phương muốn chạy trốn thì người vừa phát hiện được hắn, hắn cũng phát hiện ra người và chạy trốn, căn bản là không có biện pháp giết hắn"

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Thần dung thiên địa, sau khi mình dung hợp Hành Hỏa, có thể dễ dàng cảm thụ đối phương trong phạm vi ba bốn mươi dặm, là khí tức của Hư Cảnh cường giả lại vô cùng chói mắt, làm sao mà không phát hiện được chứ?

"Tuy nhiên người vừa bước vào Hư Cảnh, còn chưa chính thức thần dung thiên địa" Vân Mộng Chiến Thần nói.

"Chính thức thần dung thiên địa?" Đằng Thanh Sơn nghi hoặc nói.

Đúng, người bây giờ mới chỉ là giao tiếp với Thiên Địa, chân nguyên vô tận, nếu như người tận lực khổng chế lực lượng của Hành Hỏa liền cảm nhận được phương viên ba bốn mươi dặm, nhưng người không tận lực tiêu hao thần thì không có cảm giác, đúng không?" Vân Mộng Chiến Thần nói.

Mặc dù kinh ngạc với những điều đối phương nói về con số chuẩn xác ba bốn mươi dặm, Đằng Thanh Sơn cũng gật đầu thừa nhận nếu không tận lực tiêu hao Thần thì không có cảm nhận được.

"Ha ha, một Hư Cảnh cường giả cảm thụ trong phạm vi lĩnh vực của mình cũng không cần tiêu hao thần, đây là một việc hết sức bình thường" Vân Mộng chiến thần cười nói "Người bây giờ cần làm là làm cho Thần dung hợp cùng Hành Hỏa, cho Nê Hoàn Cung cũng phải ẩn chứa hỏa thuộc tính."

"Như vậy chẳng khác nào hai tròng mắt có thể nhìn thấy phía trước, như là một điều tự nhiên. Cảm nhận khí tức trong ba bốn mươi dặm mà không hề tổn hao thần"

"Muốn cho 'thần' hoàn toàn ẩn chứa đặc tính của hành hỏa, đại khái muốn tiêu hao mười ngày nửa tháng." Vân Mộng Chiến Thần giải thích.

368. Chương 65: Lửa Giận

"Khó trách, lần trước tại Ngưu Đầu Sơn, Thiên Phong Chiến Thần tuy muốn giết ta, nhưng vẫn còn nghi hoặc vì sao ta không có Thần Dung Thiên Địa."

"Cho dù ta không nói, người cũng sẽ phát hiện điều này nhanh thôi. Dù sao, chỉ cần thường xuyên dung hợp với khu vực xung quanh, Thần sẽ rất tự nhiên mà kết hợp cùng với hỏa chi linh lực, ẩn chứa hỏa thuộc tính."

Vân Mộng Chiến Thần đạm cười nói:

"Sau khi đạt đến Thần Dung Thiên Địa, người có thể trong nháy mắt cảm nhận được lĩnh vực trong một phạm vi nhất định, không cần sợ Thiên Phong Chiến Thần nữa."

Đằng Thanh Sơn nhíu mày hỏi:

"Mục lão ca, thực lực của tên Thiên Phong Chiến Thần này rốt cuộc mạnh mẽ như thế nào?"

"Ha ha, người cũng không thể hảo hảo xa" (có thể dịch tạm là không nên nóng vội).

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

"Ta bước vào Hư Cảnh đã hơn hai trăm năm, mà Thiên Phong Chiến Thần tuy rằng chậm hơn một chút so với ta, nhưng thời gian bước vào Hư Cảnh cũng khoảng hai trăm năm nay! Khả năng thao túng thiên địa chi lực của hắn đương nhiên là mạnh mẽ hơn nhiều nếu so sánh với người. Người có lẽ cũng cảm giác được thiên địa chi lực chung quanh thân thể có nhiều hay ít chứ?"

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Trong thế giới mà con người sinh sống này tụ tập đủ loại thiên địa chi lực. Nghiên cứu các loại Đạo bất đồng, theo các phương pháp khác nhau, tất nhiên cũng không có chung kết quả.

Ví dụ như, có người lĩnh ngộ 'Băng hàn chi đạo', lại có người lĩnh ngộ 'Minh Nguyệt chi đạo', đạo cũng có phân chia cao thấp khác nhau!

Còn như Thiên đạo đương nhiên là Đạo tối cao! Bởi vì nó ẩn chứa tất cả các Đạo bên trong.

Có thể nói như thế này, trong thiên địa chỉ có một loại đạo là Thiên đạo!

Nhưng mặt khác cũng có thể nói, trong thiên địa, cũng chỉ hai loại đạo là âm, dương hai loại. Đây là phân chia dựa theo âm dương.

Nếu như lại phân chia theo sinh tử, vậy trong thiên địa, cũng lại có hai loại đạo là sinh tử này.

Lại nói, nếu phân chia dựa theo ngũ hành, có thể chia làm năm loại là: Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Tuy không phải là các loại đạo hoàn toàn riêng biệt, nhưng cũng không có bao hàm lẫn nhau. Tỷ như, trong Hỏa Hành Chi Đạo cũng có một bộ phận mang thuộc tính âm, lại cũng có một bộ phận mang thuộc tính dương.

Nếu càng phân chia rạch ròi hơn nữa thì ngay cả Thủy Hành Chi Đạo cũng có Băng Hàn chi đạo, Nhu Thủy Chi Đạo...

"Thanh Sơn, lĩnh ngộ đạo càng cao càng rộng, thao túng thiên địa chi lực sẽ càng nhiều!"

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

"Khi người đạt đến thời điểm có thể thao túng tất cả thiên địa chi lực chung quanh, như vậy, người chính là Hư Cảnh đại thành!"

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Hành hỏa lực, chiếm cứ cả hai phần trong thiên địa chi lực! Hiện nay Đằng Thanh Sơn nhiều nhất cũng chỉ có thể thao túng hai thành thiên địa chi lực này mà thôi.

"Hỏa chi đạo của người xem như tương đối cao đẳng."

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

"Do vậy mới chiếm cứ ước chừng khoảng hai thành thiên địa chi lực. Năm đó, khi ta bước vào Hư Cảnh, lúc ấy là dựa vào Lôi điện chi đạo, ta vốn vẹn chỉ có thể thao tác một thành thiên địa chi lực mà thôi."

"Lôi điện?"

Đằng Thanh Sơn thầm nhủ gật đầu, tại trong thiên đạo, ngũ hành xem như thuộc tầng lớp tương đối cao đẳng, mà Lôi điện chi đạo lại có vẻ thấp hơn nếu so sánh cùng Hỏa Hành Chi Đạo. Cho nên, chỉ có thể khống chế một thành thiên địa chi lực.

"Năm đó khi tổ tiên của Đoan Mộc gia chúng ta lấy sát phạt Lôi Đạo nhập đạo, tuy vừa mới bước vào Hư Cảnh, cũng đã có thể thao túng đến năm thành thiên địa chi lực."

Trong đôi mắt Vân Mộng Chiến Thần lộ ra vẻ vô cùng ngưỡng mộ.

"Năm thành?"

Đằng Thanh Sơn ngã xuống hít một ngụm lương khí.

"Người mà người nói đến chính là Lôi Đạo Thiên Thần?"

"Ân."

Vân Mộng Chiến Thần có vẻ rất tự hào, mà đại trưởng lão Mục Vọng bên cạnh từ đầu đến cuối không nói một lời cũng lộ ra thần sắc tự hào.

'Lôi Đạo Thiên Thần Đoan Mộc Vũ' là niềm tự hào vô cùng của các thế hệ sau này của Mục gia.

"Mới bước vào Hư Cảnh đã có thể thao túng năm thành thiên địa chi lực?"

Đằng Thanh Sơn vẫn không thể tin được.

"Sát phạt Lôi Đạo chi đạo, rốt cuộc là loại Đạo gì?"

"Kỳ thật, đây cũng chính là giết chóc hủy diệt chi đạo!"

Vân Mộng Chiến Thần liền giải thích.

"Hủy diệt?"

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Trong Thiên đạo, hủy diệt chi đạo chiếm đến một nửa, nhưng thật ra cũng là điều bình thường.

"Sở ngộ đạo bất đồng (có thể tạm dịch là có cơ hội lĩnh ngộ Đạo khác nhau), có khả năng thao túng thiên địa chi lực cũng bất đồng."

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

"Thanh Sơn lão đệ, thành tựu của ngươi xem như là rất tốt rồi."

Ngộ được con đường lớn, như vậy khi mới vào Hư Cảnh, thực lực sẽ phi thường mạnh mẽ.

Như Lôi Dao Thiên Thần!

Ngộ chính là những con đường nhỏ, lúc mới vào Hư Cảnh, thực lực cũng sẽ thấp hơn một chút. Nhưng thành tựu trong tương lai vẫn có thể rất cao như thường. Giống Vũ Hoàng, nghiên cứu 'Khai Sơn Tam Thập Lục Thức' là có thể biết, Vũ Hoàng cũng giống như Đẳng Thanh Sơn không sai biệt lắm, là theo ngũ hành nhập môn, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Đẳng Thanh Sơn có được lợi ích thật lớn.

Còn có một số các cường giả Hư Cảnh khác, ngộ được chỉ là những Đạo rất nhỏ như 'Băng Hàn Chi Đạo', 'Lôi Điện Chi Đạo'...

"Chỉ cần bước vào Hư Cảnh, sau khi Thần Dung Thiên Địa là có thể phát hiện đối phương trong phạm vi ba mươi bốn dặm, một khi đối phương đang ở bên trong phạm vi đó."

Đẳng Thanh Sơn giờ phút này đang khoanh chân ngồi tĩnh tu ở trong mật thất giữa trung tâm hoa viên, không ngừng bắt đầu mà cảm thụ linh lực trong phạm vi ba mươi bốn dặm. Thần, mặc dù liên tục dần tiêu hao đi, nhưng cũng đồng thời thông thả khôi phục lại... Khi Đẳng Thanh Sơn tu luyện Thần Dung Thiên Địa đến ngày thứ sáu.

Trong mật thất.

Chỉ có Đẳng Thanh Sơn khoanh chân ngồi tĩnh tu trong đó, đột nhiên phía dưới truyền đến thanh âm:

"Đẳng tiên sinh, Đẳng tiên sinh!"

"Thanh Sơn! Thanh Sơn!"

Hai đạo thanh âm cơ hồ cùng vang lên một lúc.

"Sao? Mục Vân đã tới rồi?"

Đẳng Thanh Sơn nghi hoặc mở mắt ra. Hắn sớm đã nhận thấy được hơi thở của đối phương, lập tức đứng dậy bước ra khỏi mật thất, xuống lầu rồi đi tới phòng khách. Trong phòng khách, Mục Vân Ký đang đứng tại chỗ cung kính chờ đợi.

"Đẳng tiên sinh."

Mục Vân lập tức bước ra đón.

"Vân Ký, có chuyện gì sao?"

Đẳng Thanh Sơn nghi hoặc hỏi, từ biểu tình bên ngoài của đối phương, tựa hồ không phải thông báo chuyện tốt lành gì. Mục Vân Ký lộ ra một tia cười khổ:

"Đẳng tiên sinh, tại mấy tháng trước, không phải người muốn Húc Nhật thương thành chúng ta hỗ trợ điều tra tin tức của một nam tử tên là Dương Vong sao?"

"Lão Ưông?"

Đẳng Thanh Sơn nhướng mày hỏi:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Lão Ưông làm sao rồi?"

Đang đứng ở một bên, Lý cùng với Vũ Bình đều có chút lo lắng.

”Hắn đã chết!”

Mục Vân Ký lắc đầu thở dài.

”Đã chết rồi sao?”

Lý cùng Phó Vũ Bình cũng lộ ra vẻ khiếp sợ. Phó Vũ Bình thì sắc mặt lại trắng bệch, lúc trước, trong thời gian năm tháng khi nàng đi theo Đằng Thanh Sơn, lão Uông rất cần cù và thật thà, đối với Tiểu Bình đồng dạng gặp phải vận mệnh bi thảm, lão Uông thật sự là phi thường chiếu cố. Trong tâm trí Tiểu Bình, lão Uông đã trở thành thân nhân.

”Chết như thế nào?”

Phó Vũ Bình vội vàng liên hỏi.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt khó coi:

”Tiểu Bình, người đi gọi a Đông tới đây.”

”Thanh Sơn, hiện tại có thích hợp nói cho a Đông biết không?”

Lý lo lắng hỏi, dù sao Dương Đông cũng chỉ còn mỗi mình phụ thân, hiện tại, phụ thân hắn cũng đã chết, làm sao mà chịu cho được chứ?

”Nên nói cho hắn biết thì tốt hơn, có thể lừa gạt được một lúc chứ không thể lừa được cả một đời.”

Đằng Thanh Sơn nói, Phó Vũ Bình cắn môi hồng suy nghĩ, sau đó gạt đầu rồi lập tức lao đi.

Đằng Thanh Sơn nhìn phương bắc phía xa xa... lão Uông đã chết sao?

”Lão sư.”

Dương Đông chạy vào phòng, cười hỏi:

”Gọi con đến gấp như vậy có chuyện gì a? Con có hỏi nha đầu Tiểu Bình kia nhưng nàng nhất quyết không nói.”

”Nghe Vân Ký nói.”

Đằng Thanh Sơn phân phó.

”Vâng.”

Dương Đông tuy rằng trên mặt vui cười, nhưng trong lòng cũng đã cảm nhận được không khí không thích hợp.

Mục Vân Ký ở một bên cung kính nói:

”Đằng tiên sinh người muốn Húc Nhật thương thành ta điều tra tin tức của Dương Vong, ban đầu thương thành ta mãi cũng không tra được tin gì. Nguyên lai là hắn không có sinh hoạt tại Thiên Phong thành, mà là sống ở trong một thôn trang rất bình thường, bên ngoài Thiên Phong thành.”

Mấy lời này mới vừa thốt ra khỏi miệng, Dương Đông liền biến sắc.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Dương Đông:

”Tiếp tục nói đi.”

”Dương Vong mong muốn giết chết kẻ thù là Hách Liên Hạo Thông, hắn liền đi tìm kiếm và sau khi đã điều tra xong, biết được Hách Liên Hạo Thông tại Hách Liên gia địa vị không cao, hiện đang ở tại bên trong thành là ‘tây dã uyển’. Tây dã uyển này là địa phương mà những người có địa vị bình thường tại Hách Liên gia tộc chỉ trưởng sinh sống. Tây dã uyển gần sát ‘hàng hóa viện’.”

”Dương Vong sau đó tìm được chút bạc, tại trong thôn trang mua được không ít đất trồng rau. Rồi sau đó cùng một nhà tên là ‘Xuân Vũ tửu lâu’ đặt liên hệ, hắn lấy giá thấp cung ứng số lượng lớn rau dưa cho tòa tửu lâu này, mà tòa tửu lâu này vừa vặn là nơi cung cấp các loại rau dưa, thịt để ăn cho Hách Liên gia ‘hàng hóa viện’.”

Tửu lâu thường xuyên phái người giao hàng cho Hách Liên gia hàng hóa viện. Sáng sớm ngày hôm qua, Dương Vong cùng một tên tiểu nhị trong tửu lâu đi Hách Liên gia, đưa rau dưa thịt để ăn. Sau khi tiến vào hàng hóa viện, Dương Vong liền tìm cơ hội, xâm nhập vào, khoảng cách là rất gần tây dã uyển.”

Mục Vân Ký kể lại đến đây, Đằng Thanh Sơn cùng với mấy người bọn Lý hoàn toàn nín thở, Dương Đông lại cắn môi, thân thể khẩn trương ần ần phát run.

”Sau khi xâm nhập vào tây dã uyển xong, lại không ngờ tây dã uyển quá lớn! Nơi đây là nơi sinh sống của cả ngàn người Hách Liên gia, phạm vi to lớn có thể nghĩ ra. Cho dù là người của Hách Liên gia, nếu không cẩn thận đi lại ở bên trong, cũng có thể bị lạc đường.”

Mục Vân Ký thở dài nói:

”Phỏng chừng, Dương Vong căn bản không tìm được Hách Liên Hạo Thông ở trong đó, nhưng Hách Liên gia có ai mà không tu luyện? Cao thủ nhiều lắm, Dương Vong liền bị phát hiện!”

”Chẳng qua, kiếm pháp của Dương Vong lại cực cao!”

”Lúc ấy, Dương Vong lập tức giết gọn mấy người, khiến cho cả tây dã uyển xôn xao vang động. Rất nhiều tộc nhân sống tại tây dã uyển đều cầm binh khí trong tay lao tới, còn có không ít nữ nhân ở bên cạnh nhìn thấy. Lúc ấy, hai người Hách Liên Hạo Thông cùng Vũ Sương cũng có mặt trong giữa đám người.”

”Dương Vong tìm thấy được Hách Liên Hạo Thông!”

”Nếu lúc ấy hắn chạy trốn, có lẽ, còn có một con đường sống.”

Mục Vân Ký thở dài nói:

”Chẳng qua, Dương Vong lúc ấy đỏ mắt (quá liều lĩnh), bay thẳng đến Hách Liên Hạo Thông cùng Vũ Sương, vợ trước của hắn chém giết!”

”Quả nhiên là một bộ kiếm pháp tuyệt diệu! Kiếm thuật của Dương Vong nhanh quỷ dị, nhóm tuần tra binh vệ, còn có đám người của Hách Liên gia, liên tục ngã xuống. Nhưng trên người Dương Vong lúc ấy cũng đã đầy máu huyết.”

”Hách Liên Hạo Thông cùng Vũ Sương sợ hãi tới mức lập tức chạy trốn!”

”Cao thủ trong Hách Liên gia chạy tới càng ngày càng nhiều, Dương Vong giống như đã điên cuồng, không ngần ngại chút nào. Vũ Sương không biết nội kinh nên chạy chậm, bị Dương Vong vung một kiếm đâm thủng tim, đánh chết tại đương trường! Nhưng, Hách Liên Hạo Thông hiểu được nội kinh, chạy nhanh, hơn nữa người vây sát chung quanh Dương Vong vô cùng nhiều, Dương Vong căn bản không có biện pháp đuổi theo. Trước lúc chết, hắn ra sức ném mạnh lợi kiếm trong tay, phóng thẳng về phía Hách Liên Hạo Thông, đâm thủng bụng hắn. Nhưng đồng thời, hắn cũng bị khảm đao, lợi kiếm chém chết. Tại lúc chết, hắn còn ngửa đầu cuồng tiếu!”

Trong phòng khách rất là yên tĩnh, chỉ có thanh âm của Mục Vân Ký đang kể lại câu chuyện của lão Uông. Đằng Thanh Sơn trong tâm ần ần phát run, hắn biết... lão Uông chắc chắn là mang tâm trạng liêu chết đi báo thù.

”Giết tốt, giết tốt, tốt lắm!!!”

Đang ngồi xồm ở một bên, Dương Đông thân thể phát run lên, vừa suy nghĩ, vừa nói.

Phụ thân sát mẫu thân, Dương Đông thống khổ đến dường nào?

”Một trận chiến này, Hách Liên gia có một trăm bảy mươi sáu người bị mất mạng, ba người trọng thương.”

Mục Vân Ký trầm thấp nói:

”Mà một trăm bảy mươi sáu người chết đi này, có một trăm linh ba người, chính là đệ tử trực hệ thân truyền của Hách Liên gia! Đây là đả kích cực lớn đối với các thầy dạy võ tại Hách Liên gia này. Đệ tử chỉ trưởng địa vị tuy rằng không cao, nhưng nếu suy xét kỹ càng, phụ thân gia gia bọn chúng, không hề ít người đều

là thành viên cao tầng của Hách Liên gia. Hách Liên gia tức giận, ban đêm cùng ngày, đã đem Dương Vong thân thể băm nát!”

”Rồi sau đó, đem phần thi thể còn thừa lại, treo lên trên cửa phía tây. Nghe đồn là muốn phơi thây một tháng!”

Mục Vân Ký tiếng nói vừa dứt.

Bên cạnh, khóe mắt Dương Đông trở nên đỏ đậm, trong yết hầu phát ra tiếng tê rống thống khổ phẫn nộ.

”Hách Liên gia!”

Dương Đông suy nghĩ, phảng phất giống như kẻ điên lao ra hướng ngoài cửa.

Nhưng đột nhiên ...

Hắn bị Đằng Thanh Sơn túm lấy bả vai, căn bản không thể nhúc nhích.

Dương Đông quay đầu nhìn thẳng Đằng Thanh Sơn, khóe mắt đỏ đậm ẩn ẩn có tia máu, hai mắt nhìn chăm chăm vào Đằng Thanh Sơn, lên tiếng:

”Lão sư, ta muốn giết bọn hắn, giết chết bọn hắn!”

Giờ phút này, Dương Đông giống như một con chó điên cuồng dại.

”Đi theo ta tới Hách Liên gia.”

Thanh âm Đằng Thanh Sơn lạnh như băng, như xuyên thấu qua xương thịt.

369. Chương 66: Giao Người!

- Vâng, sư phụ!

- Đằng tiên sinh!

Mục Vân Ký rất kinh hãi:

- Hách Liên gia có Thiên Phong Chiến Thần trấn thủ. Tuyệt đối tiên sinh không thể khinh suất như thế được!

Hắn cũng nghe nói Đằng Thanh Sơn đã tiến vào hư cảnh. Nhưng với vài kiến thức lom bôm về hư cảnh của Mục Vân Ký, thì Đằng Thanh Sơn chỉ vừa tiến vào hư cảnh thôi. Còn Thiên Phong Chiến Thần thì đã tiến vào hư cảnh hai trăm năm. Ai cao ai thấp cần gì phải nói?

- Thanh Sơn!

Lý Quân cũng lo lắng nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Yên tâm!

Đằng Thanh Sơn nhìn thê tử mình:

- Tiểu Quân, huynh đã nói với muội, cường giả hư cảnh này muốn giết một cường giả hư cảnh khác là rất khó.

- Ừm!

Lý Quân hơi an tâm.

- Đi!

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Dương Đông.

- Vâng, sư phụ!

Dương Đông đằng đằng sát khí theo Đằng Thanh Sơn ra khỏi nhà, tới ven bờ hồ cạnh Đông Hoa viên. Tại đây có một thần diệu mỹ lệ, Thanh Loan, đang thong dong đi lại như một nàng công chúa xinh đẹp. ‘Thần’ của Đằng Thanh Sơn nối liền với thiên địa tự nhiên.

Một luồng ý niệm truyền đến Thanh Loan.

- Hả?

Thanh Loan quay đầu nhìn Đằng Thanh Sơn, rồi xõe hai cánh lượn một vòng cung tuyệt đẹp lên bên trên đầu Đằng Thanh Sơn.

- Chúng ta đi!

Hắn nắm tay Dương Đông cùng nhảy lên lưng Thanh Loan.

Được Đằng Thanh Sơn chỉ đường, Thanh Loan hót lên hưng phấn, thanh âm vang vọng cả Đông Hoa viên, rồi lập tức lượn thành một luồng hỏa quang mờ lung, biến mất khỏi tầm mắt bọn người Lý Quân, Phó Vũ Bình, Mục Vân Ký.

Trên tầng mây cao vạn trượng.

Thanh Loan như một sao băng đỏ rực, bay nhanh kinh người.

”Tốc độ của Thanh Loan đã rất nhanh. Nhưng bây giờ ta đã đạt tới hư cảnh, hẳn là có thể giúp tốc độ nhanh hơn.”

Đằng Thanh Sơn cũng đã thấy Thiên Phong Chiến Thần thông qua linh lực thiên địa phụ trợ làm cho con ác diệu ứng xám bình thường có tốc độ tiếp cận với yêu thú phi cầm cấp bậc tiên thiên kim đan.

Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ ra, liền khiến vô số lực Hành Hỏa chung quanh bắt đầu quay quanh Thanh Loan.

Lực Hành hỏa, là một linh lực trong thiên địa.

Dưới sự khống chế của Đằng Thanh Sơn, một bộ phận Hành Hỏa lực đã tiêu trừ lực cản không khí, khiến cho Thanh Loan phi hành dễ dàng hơn, đồng thời cũng quay chung quanh Thanh Loan đẩy tốc độ nó nhanh hơn.

- Vèo!

Tốc độ Thanh Loan gia tăng tới sáu bảy thành.

Sáu bảy thành là như thế nào? Tốc độ phi hành của Thanh Loan vốn đã cực nhanh, so với yêu thú phi cầm tiên thiên kim đan còn nhanh hơn nhiều. Bây giờ tăng lên sáu bảy thành thì e rằng một vài yêu thú phi cầm tiến vào hư cảnh cũng phải kém xa.

”Hiệu quả cao như thế à?”

Đằng Thanh Sơn cũng hơi giật mình.

”À, đúng rồi! Thanh Loan vốn là là thần thú Hành Hỏa. Dùng hành hỏa lực phụ trợ nó sẽ có hiệu quả tốt nhất.”

Đằng Thanh Sơn thâm gật đầu.

- Uu!

Thanh Loan cảm thụ tốc độ bản thân tăng vọt, không khỏi liên tục hào hứng hót vang.

Hót vang vọng cả trời cao vạn trượng.

Nhưng Dương Đông bên cạnh Đằng Thanh Sơn có sắc mặt rất khó coi, hai tròng mắt nhìn như đóng đinh về phương bắc. Cho dù hắn có trưởng thành sớm tới đâu, cho dù hắn có tâm cơ như thế nào, đối mặt với sự tình bí ẩn như thế, tất cả mọi người đều sẽ suy sụp. Trong lòng Dương Đông bây giờ e rằng chỉ có một ý nghĩ là báo thù!

Báo thù cho cha!

Phải kể tục công việc mà cha chưa làm xong... Giết Hách Liên Hạo Thông!

Thiên Phong thành chiếm diện tích cực rộng, có dân cư trên trăm vạn. Thành Hách Liên là thành trong thành của Thiên Phong Thành.

Thành Hách Liên cũng được gọi là Hách Liên phủ!

Trong đó số tộc nhân sinh sống cũng phải mấy vạn. Nếu cộng cả quân đội tinh anh, trong thành Hách Liên cũng gần mười vạn người! Trong thành Hách Liên, có bốn cổng thành đông tây nam bắc bốn. Trong đó, Tây Hình Môn là nơi gia tộc Thiên Phong (gia tộc Hách Liên) dùng để chôn nhĩp bọn đạo chích, xử trảm tù phạm.

Giữa trưa, xử trảm đám xin ăn ở Tây Hình Môn là việc phát sinh rất thường xuyên.

- Tam ca, lần này huynh lâm đại nạn không chết, tất sẽ được sống hạnh phúc tới cuối đời.
- Thừa Ngũ đệ nói hay quá. Con mẹ nó, tên chột đó dám đánh giết tới cả gia tộc Thiên Phong ta.

Hách Liên Hạo Thông cùng một trung niên có dung mạo tương tự sóng vai đứng trên lầu ba một tòa lầu cao, nhìn xuống Tây Hình Môn xa xa, nơi đang treo một thi thể đen thui.

- May mà một kiếm đó không đâm vào chỗ yếu hại. Tên chột đó thật là...

Hách Liên Hạo Thông xoa bụng, nhớ lại việc xảy ra sáng hôm qua, vẫn còn hoảng sợ.

Dung mạo Hách Liên Hạo Thông coi như không tệ, phải nói là khá đẹp trai, chỉ là ánh mắt hắc mờ ảo dâm tà.

- Tam ca, đệ thấy sau này huynh cũng ít trêu hoa ghẹo nguyệt đi. Trêu vào một kiếm khách như vậy, quả thật rất đáng sợ. May mà hắc đã chết.

Trung niên bên cạnh cũng than thở.

- Kiếm pháp hắc rất lợi hại!

Hách Liên Hạo Thông chửi một tiếng:

- Sớm biết đồ chó đó trở nên mạnh như vậy, năm đó ta đã không tiếc trả giá đắt giết chết hắc rồi. Nhưng bây giờ cũng tốt. Hắc giúp ta giết mục khốn khiếp Vũ Sương đó. Ta sớm đã muốn đuổi mục khốn khiếp Vũ Sương đó đi rồi, nhưng con mẹ nó có thủ đoạn quá lợi hại, cứ bám chằng chằng tới chết cũng không buông!

Hách Liên Hạo Thông cười nhìn thoáng qua thi thể treo ở Tây Hình Môn:

- Ta phải cảm tạ Dương Vong đã giúp ta giải quyết con mẹ xấu xa đó nữa.
- Chà, lão Ngũ.

Hách Liên Hạo Thông nhìn người trung niên:

- Gia tộc ta thật sự tìm không ra bí tịch kiếm pháp của Dương Vong à?
- Đúng là tìm không được.

Trung niên trả lời.

Hách Liên Hạo Thông hơi thất vọng:

- Biết thế, năm đó ta không giết chết cha mẹ Dương Vong. Bây giờ, nếu muốn có được kiếm pháp của Dương Vong, chúng ta cũng chẳng biết phải làm sao...

Dương Vong có thể tung hoành trong vòng vây rất nhiều cao thủ, giết tới trên một trăm bảy mươi người. Kiếm pháp như thế quả đã làm cho gia tộc Thiên Phong chú ý.

Đây tuyệt đối là nhất đẳng kiếm pháp! Gia tộc Thiên Phong cũng không có đao pháp, kiếm pháp nào có thể so được với nó.

- Tam ca, đi thôi, ở đây xem cũng không có gì hay!

Trung niên đề nghị.

- Người đi trước đi!

Hách Liên Hạo Thông kéo một cái ghế lại, thoải mái ngồi xuống, hai chân gác lên trên lan can căn lầu, hướng mắt nhìn thi thể treo trên cửa Tây Hình. Hắn cười đều, nói tiếp:

- Tên chột, lão tử trước giờ chưa bao giờ chịu thiệt như vậy. Xem người bị phơi thây, lão tử cảm thấy rất thống khoái.

Trung niên bên cạnh lắc đầu rời đi, để lại một mình Hách Liên Hạo Thông.

Không thể không nói, ngày hôm qua Hách Liên Hạo Thông rất sợ hãi, ban đêm hắn còn gặp ác mộng, mơ thấy Dương Vong đuổi giết hắn.

Hắn bây giờ nhìn như đóng đinh vào thi thể Dương Vong đang treo ở xa, miệng thấp giọng lẩm bẩm chữ.

- Hả? Cái gì vậy??

Hách Liên Hạo Thông chỉ cảm giác thấy phía nam có một hào quang đỏ như lửa đang phóng tới.

...

- Nhìn kìa, đó là cái gì!

- Đó là thần điêu, thần điêu ngọn lửa! Trên đó còn có người.

Trong Thiên Phong thành, đặc biệt là trên đường phố gần Tây Hình Môn, lúc này có rất nhiều người đi đường đều thấy cảnh này trên bầu trời.

Thanh Loan xòe hai cánh bay liệng trên bầu trời Tây Hình Môn Thiên Phong thành, toàn thân bốc lửa.

Còn trên lưng Thanh Loan là một thanh niên mặc áo màu xanh lạnh lùng, cạnh hắn là một thiếu niên hai tròng mắt đỏ kék.

- Tây Hình Môn!

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn Tây Hình Môn trong thành Hách Liên. Trên Tây Hình Môn có treo một thi thể đã thâm đen, trông cực kỳ gầy gò, hơn nữa trông như một bộ xương khô. Huyết nhục trên hai chân và hai tay hầu như bị lột sạch, lõi xương trắng hếu. Chỉ có đầu là vẫn còn như cũ, có thể thấy rõ khuôn mặt.

"Bẩm ông chủ, ta tên là Ưông Dương, ông chủ gọi ta một tiếng lão Ưông là được." Cảnh thuê lão Ưông làm mã phu lúc trước lại vắng vắng bên tai.

Thế mà bây giờ lão đã là một cái thây ma.

- Cha!!!

Một tiếng gào khàn cả giọng chột vang lên.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn qua. Chỉ thấy Dương Đông hai mắt ngập nước.

- Trên đó là ai. Nơi này là phủ đệ của gia tộc Thiên Phong. Xin hãy đi đi.

Trên tường thành Hách Liên có vô số binh vệ. Một tên thủ lĩnh binh vệ tuy hơi kinh sợ, nhưng vẫn ngẩng đầu gọi lớn.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía tên thủ lĩnh binh vệ.

- Hừ!

Một tiếng hừ nhẹ vút cao như đâm thẳng vào tai tên thủ lĩnh binh vệ. Tên thủ lĩnh binh vệ lập tức kêu thảm:

- Á!

Hắn bị tai ngã xuống, cả người đau đớn cuộn tròn trên đất.

Vào!

Đặng Thanh Sơn hóa thành một tàn ảnh, chớp động một cái đã từ trên Thanh Loan bay lơ lửng trên tường thành, cứ lảng không mà ôm lấy thi thể thâm đen đã bị ngàn vạn đao lóc thịt của lão Uông, rồi nhẹ nhẹ đáp xuống mặt đất.

”Lão Uông...”

Đặng Thanh Sơn nhìn mặt lão Uông.

- Thù hận của ngươi vẫn luôn không dám nói, cũng vì địch nhân của ngươi là Hách Liên gia. Do đó ngươi không nói cho ta biết?

Đặng Thanh Sơn thở dài. Lúc ở Thần Phủ Sơn, lão Uông là người ít nổi bật nhất, nhưng lại là một người cần cù và thật thà nhất. Chiến hồng, đà thú đều do lão Uông đi mua.

Đi mua món ăn, cũng là lão Uông đánh xe ngựa đưa Lý Quân, Tiểu Bình đi.

Chịu mọi mệt nhọc!

Vù! Ôm thi thể lão Uông, Đặng Thanh Sơn nhảy lên cao hơn mười trượng rồi rơi xuống trên lưng Thanh Loan, làm toàn bộ người đi đường vây xem đều ồ lên.

- Cha, cha!

Dương Đông ôm chặt lấy thi thể Dương Vong.

- Hách Liên Hạo Thông, Hách Liên Hạo Thông!

Dương Đông ngẩng phắt lên:

- Sư phụ, tên Hách Liên Hạo Thông đâu?

Đặng Thanh Sơn gật gật đầu, hướng mắt về Hách Liên gia.

...

- Gia chủ, ở bên kia, nhìn kia, ở đó.

- Hắn đã lấy được thi thể trên Tây Hình Môn rồi.

- Gia chủ, người đó không phải là Vũ Thách Tội cường “Đặng Thanh Sơn” chứ?

Hơn mười người đang vòng quanh gia chủ Hách Liên gia “Hách Liên Hạo Phàm”. Hách Liên Hạo Phàm ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt đại biến:

- Chính là hắn, là Đặng Thanh Sơn!

...

Đặng Thanh Sơn trên cao nhìn xuống, ánh mắt lướt qua ngàn vạn bóng người trong Hách Liên gia, hít sâu một hơi, rồi nói âm âm như sấm:

- Hách Liên gia, nghe cho rõ ta nói đây. Cấp tốc mang Hách Liên Hạo Thông ra đây cho ta. Giao ra đây, bằng không, ta sẽ biến Hách Liên gia các ngươi trở thành bãi đất hoang!

- Đất hoang...

- Đất hoang...

- Đất hoang...

...

Âm thanh tựa như lôi thần vang vọng khắp nơi trong thành Thiên Phong.

Có người dám uy hiếp gia tộc Thiên Phong sao? Trong Thiên Phong thành, mọi cư dân đều đều vô cùng hưng phấn nhìn về phía Hách Liên phủ.

- Đằng tiên sinh!

Xa xa vọng đến một thanh âm vang dội.

- Tên Dương Vong này đã giết trên một trăm người của Hách Liên gia...

- Ta bảo ngươi giao người!

Đằng Thanh Sơn gầm lên, đáng sợ tới mức những người ở xa xa cũng tái mặt.

- Trong vòng mười hơi thở phải giao ngay Hách Liên Hạo Thông! Các ngươi... không có tư cách mặc cả với ta.

...

Gần mười vạn người trong thành Hách Liên hoàn toàn sững người, kể cả Hách Liên gia chủ cũng sợ tới mức không dám nhiều lời. Hắn được Thiên Phong Chiến Thần cho biết Đằng Thanh Sơn đã là cường giả cấp chiến thần. Không có Thiên Phong Chiến Thần, ai dám trêu vào hắn chứ? Huống chi, quái chiêu phun lửa đáng sợ đã vang danh cả Ngưu Đầu Sơn.

Trong một căn lầu.

Hách Liên Hạo Thông đang cuộn tròn trong góc một gian phòng.

- Nhanh, nhanh, tìm Hách Liên Hạo Thông ra đây cho ta. Hắn ở trong căn lầu này này!

- Nhanh!

Vô cùng hỗn loạn. Hách Liên Hạo Thông đang dùng chiếu cuộn tròn người lại, toàn thân run rẩy:

"Sao lại như thế, sao lại như thế? Sao tên chột lại có quan hệ với Vũ Thánh Tối cường..."

Hách Liên Hạo Thông sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hắn đã sợ vỡ mật rồi.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên.

- Híc híc!

Chiếc chiếu bị giật ra, đã phát hiện người trốn dưới chiếc chiếu là Hách Liên Hạo Thông.

- Tìm được rồi, tìm được rồi!

Có tiếng gọi với ra ngoài.

- Đằng tiên sinh, chúng ta giao người!

370. Chương 67: Thiên Phong Chiến Thần Phần Nợ

Sau nữa, đây không phải thời điểm để sĩ diện. Nếu phản kháng, Đằng Thanh Sơn thật sự hỏa thiêu Hách Liên phủ thì lúc đó có hối hận cũng đã muộn.

"Hách Liên Hạo Thông, tên phế vật nhà ngươi. Dù gì cũng là người của Hách Liên gia, cho dù chết cũng phải chết đứng như một trang hảo hán. Nhìn bộ dáng của ngươi bây giờ, thật sự khiến mọi người trong tộc xem thường." Một gã tráng hán râu rậm quát.

Hách Liên Hạo Thông ôm một mảnh chiếu vỡ vụn, toàn thân run run, sắc mặt trắng bệch, đang bị mấy tên binh vệ cứng rắn nâng tới. Hắn ngẩng đầu lên, vừa thấy tráng hán râu rậm, lập tức ôm đùi tráng hán, rơi lệ hô: "Tam thúc, ta van cầu ngươi, van cầu ngươi. Ta không muốn chết, không muốn chết!"

"Nhìn ngươi như vậy."

"Họa này chính là do ngươi gây ra. Nhìn bộ dáng khốc lóc của ngươi, đâu còn mặt mũi của Hách Liên gia ta, đáng lẽ ngày hôm qua ngươi nên bị Dương Vong kia giết chết."

Đám tộc nhân xung quanh Hách Liên gia, đối với Hách Liên Hạo Thông cũng không hề có chút hảo cảm nào. Ngày hôm qua bởi vì Hách Liên Hạo Thông, làm cho có người đi vào ám sát, trong tộc đã chết hơn một trăm bảy mươi người. Hôm nay, lại gặp phải một vị Chiến Thần cường giả!

Hôm qua, người như Dương Vong, Thiên Phong gia tộc cần bản không cần.

Nhưng Chiến Thần?

Đoan Mộc đại lực cho dù bất cứ một cái gia tộc nào dám không cần?

"Đằng tiên sinh, bên này!" Trắng hán râu rậm ngửa đầu hô.

Vù!

Thanh Loan phát động hai cánh bay tới, sau đó chậm rãi rút xuống. Đằng Thanh Sơn cùng Dương Đông đang ôm thi thể cha mình, cũng nhảy xuống.

"Là hán, chính là hán." Dương Đông ánh mắt cực kỳ đáng sợ, như muốn ăn thịt người.

"Hách Liên Hạo Thông." Đằng Thanh Sơn đi tới phía hán, Hách Liên gia không một người nào dám ngăn trở. Đương lúc Đằng Thanh Sơn đi đến trước mặt, Hách Liên Hạo Thông đang ôm mảnh chiếu tàn, run run ngẩng đầu lên nhìn. Đối mặt ánh mắt lạnh thấu xương của Đằng Thanh Sơn, cái trán Hách Liên Hạo Thông không khỏi chảy ra mồ hôi lạnh, không nhịn được run rẩy.

"Tha, tha mạng. Tha mạng, cùng ta không có quan hệ."

"Dương Vong, không phải ta giết, không phải."

Hách Liên Hạo Thông ở trước mặt tử vong đã hoàn toàn suy sụp. Cái gì gia tộc? Cái gì danh dự? Tất cả đều là chó má. Tử vong trước mắt, hán còn quan tâm vấn đề này làm gì?

"Tôi hôm qua khiến thi thể hán thành ra như vậy, cũng không phải ta làm." Hách Liên Hạo Thông vừa khóc vừa meo meo nói.

"Không nghĩ tới, cả đời lão Ưông lại bị hủy ở trong tay một người như vậy."

Đằng Thanh Sơn thở dài, thâm nhủ. Tên Hách Liên Hạo Thông này thuần túy chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng, ngay cả chút điểm cốt khí đều không có. Lão Ưông vì người này mà chết, thật sự không đáng giá. Đồng thời, tay phải Đằng Thanh Sơn như ảo ảnh, trong khoảnh khắc ở trên người Hách Liên Hạo Thông đánh ra năm chưởng, phế bỏ tứ chi*, cũng phá luôn đan điền của hán.

"A." Hách Liên Hạo Thông mặt trắng như tờ giấy, tứ chi vô lực buông thông xuống. Mảnh chiếu cũng kia cũng rơi xuống trên mặt đất, trong đôi mắt hán lộ vẻ hoảng sợ.

"Tốc độ của Thiên Phong Chiến Thần thật đúng là chậm."

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng cười. Trước khi tiến vào Thiên Phong thành, Đằng Thanh Sơn liền có ý thức đem Thần cùng Hành Hỏa lực kết hợp với nhau, rõ ràng nắm trong tay phạm vi ba mươi bốn mươi dặm. Ba, bốn mươi dặm này không chỉ đơn giản là Đông Tây Nam Bắc, mà đồng thời còn có phạm vi trên bầu trời cùng dưới nền đất.

Lấy Hư Cảnh cường giả làm trung tâm, chỉ cần nằm trong phạm vi ba mươi bốn mươi dặm của hán, không quản là trên mặt đất, trên bầu trời hay ngầm dưới đất, hán đều có thể cảm giác được.

Mà phạm vi này, dựa theo Vân Mộng Chiến Thần nói, đó chính là lĩnh vực!

Hiển nhiên, Thiên Phong Chiến Thần còn chưa hiện ra trong lĩnh vực của Đằng Thanh Sơn.

"Chúng ta đi." Đằng Thanh Sơn xách Hách Liên Hạo Thông lên, cứ như vậy mang theo, cùng Dương Đông nhảy lên lưng Thanh Loan.

Thanh Loan giương cánh ra, chấn động một chút liền nhanh chóng phá không mà đi. Trên bầu trời xẹt qua một đạo ánh lửa, biến mất tại chân trời phía Nam.

"Quá lợi hại." Trong một tòa tử lâu nào đó của Thiên Phong thành, một gã sai vặt đang sùng bái nhìn đạo ánh lửa đang dần biến mất ở phía Nam: "Các người không có tư cách cùng ta cò kè mặc cả, thật giống như khi chuông quỳ nói chuyện với ta. Ngay cả Thiên Phong gia tộc mà cũng dám nói như vậy. Không những thế Thiên Phong gia tộc còn không dám phản kháng, ngoan ngoãn giao người!"

"Nếu đời này ta có thể được uy phong như vậy, cho dù chỉ có một ngày, ta chết cũng cam tâm."

Hai tròng mắt gã sai vặt này sáng quắc.

"Nhanh, nhanh đưa đồ ăn lên trên lầu đi, đứng ngay gốc ở đó làm gì." Thanh âm như động đất của chuông quỳ lại truyền đến.

"A, đến đây." Gã sai vặt buồn khổ bĩu môi, chỉ có thể tiếp tục làm việc.

Cảnh tượng Đẳng Thanh Sơn cười Thanh Loan đến, cường thế bức bách Thiên Phong gia tộc được ngàn vạn người chứng kiến. Bên trong Thiên Phong thành, cơ hồ hơn phân nửa mọi người đều nghe được thanh âm của Đẳng Thanh Sơn. Thiên Phong gia tộc chính là thiên hạ đệ nhất đại gia tộc a, không ngờ lại bị vũ nhục, làm trong lòng không ít người phải sợ hãi than. Sợ hãi than người cười thần diệu mà đến thật lợi hại. Cũng có một số người hỏi những người khác, được xưng là Đẳng tiên sinh, là người phương nào?

Tối Cường Vô Thánh Đẳng Thanh Sơn..." Danh khí tuy lớn, nhưng với dân chúng bình thường mà nói, người biết đến hẳn quả thực quá ít. Mà lúc này, cũng làm đại danh Đẳng Thanh Sơn cơ hồ vang khắp cả Thiên Phong thành. Không chỉ vậy, sự tình cũng sẽ nhanh chóng từ Thiên Phong thành, truyền bá ra khắp cả Đoan Mộc đại lục.

...

Bầu trời Thiên Phong thành, một con đại hắc điều to lớn giương cánh bay cao. Ở trên lưng con đại điều to lớn này đang đứng hai người, một là người mặc một bộ ngân bào, lưng đeo Thiết Kiếm màu đen, chính là Thiết Kiếm Vô Thánh "Hách Liên Hạo Duyên". Người còn lại là một nam tử mặc hắc bào, vẻ mặt lạnh lùng, có được thực lực đáng sợ, Thiên Phong Chiến Thần.

"Lão sư, phía dưới không có Hỏa diễm Thần điều." Thiết Kiếm Vô Thánh nhìn kỹ phía dưới.

"Bọn họ đã đi rồi." Thiên Phong Chiến Thần háng giọng, nghiêm mặt nói.

Thiên Phong Chiến Thần có thể rõ ràng cảm giác được, lĩnh vực của hắn cũng không có hơi thở của Đẳng Thanh Sơn.

"Đưa ta xuống."

Đại điều to lớn đáp xuống, tiến vào Hách Liên gia một chỗ cấm địa -- Thiên Phong điện, đây là địa phương mà sau khi Thiên Phong Chiến Thần trở về gia tộc, lựa chọn làm nơi cư trú. Thời điểm bình thường, chỉ có gia tộc gia chủ cùng đại trưởng lão mới có tư cách tiến vào.

Trong Thiên Phong điện.

Gia chủ "Hách Liên Hạo Phàm" đang một mình một người yên lặng đứng đợi ở đó. Hẳn biết, Thiên Phong Chiến Thần khẳng định sẽ trở về.

"Chiến Thần!" Hách Liên Hạo Phàm vừa thấy người tới, lập tức cung kính hành lễ.

Thiên Phong Chiến Thần nhẹ phất tay rồi cùng Thiết Kiếm Vô Thánh đi vào. Thiên Phong Chiến Thần trầm thấp nói: "Hạo Phàm, Đẳng Thanh Sơn đến đây làm gì?"

Hách Liên Hạo Phàm lập tức vội vàng nói: "Vừa rồi, Đẳng Thanh Sơn cười Hỏa diễm quái điều mà đến..." Hách Liên Hạo Phàm đem chuyện đã xảy ra vừa rồi tỉ mỉ nói lại.

"Uy hiếp muốn hỏa thiêu Hách Liên gia ta?" Thiên Phong Chiến Thần sắc mặt trầm xuống: "Còn bắt buộc phải giao người?"

"Ân, ta thật sự không có biện pháp." Hách Liên Hạo Phàm cúi đầu.

Ở bên cạnh, Thiết Kiếm Võ Thánh cũng cực kỳ giận dữ, nói: "Lão sư, Đẳng Thanh Sơn này thật sự hơi quá đáng. Hắn giống trống khua chiêng bức bách Hách Liên gia ta... Chỉ sợ, cả Thiên Phong thành cũng đã biết. Giờ phút này, chỉ sợ trong Thiên Phong thành, ngàn vạn người đều đang nghị luận về Hách Liên gia ta!"

Thiên Phong Chiến Thần cái lỗ tai vừa động, rất nhiều thanh âm nói chuyện trong vòng vài dặm đều lọt vào tai hắn.

Vừa nghe xong, Thiên Phong Chiến Thần sắc mặt càng thêm khó coi.

Làm người cầm quyền của Thiên Phong gia tộc, Thiên Phong gia tộc mất mặt chính là Thiên Phong Chiến Thần mất mặt! Hành vi của Đẳng Thanh Sơn, không khác gì ở trên mặt hắn hung hăng tát một cái.

"Đẳng Thanh Sơn!" Thiên Phong Chiến Thần đột ngột vỗ ghế dựa bên cạnh: "Người khinh người quá đáng!!!"

"Lão sư." Thiết Kiếm Võ Thánh nhìn hắn: "Chúng ta hiện tại làm sao bây giờ? Hắn khẳng định là đi Vân Mộng Cổ thành."

Thiên Phong Chiến Thần ánh mắt phát lạnh: "Làm sao bây giờ? Đương nhiên cũng không thể quên đi như vậy. Hừ, Mục lão nhân... Trải qua chuyện này, cùng Thiên Phong gia tộc ta lại không thể làm dịu quan hệ." Trong lòng vừa chuyển, hắn nhanh chóng quyết định: "Các người ở đây, ta đi Vân Mộng Cổ thành một chuyến."

"Lão sư..."

"Chiến Thần..."

Hách Liên Hạo Phàm cùng Thiết Kiếm Võ Thánh hai người đều là kinh hãi.

Nhưng thân ảnh Thiên Phong Chiến Thần nhoáng lên một cái, liền biến mất.

...

Trên bầu trời Vân Mộng Cổ thành, hắc bào ngân phát Thiên Phong Chiến Thần quan sát thành trì phía dưới, hít sâu một hơi, tức giận nói: "Đẳng Thanh Sơn!"

"Đẳng Thanh Sơn!" "Đẳng Thanh Sơn!" "Đẳng Thanh Sơn!"

Thanh âm quanh quẩn khắp cả Vân Mộng Cổ thành.

...

Trong Vân Mộng Cổ thành, ở một hoa viên phía Đông của Húc Nhật thành, mấy người Đẳng Thanh Sơn cũng vì cái chết của lão Ưông nên tâm tình bất hảo. Đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng rống phảng phất như thiên lôi đánh xuống, làm mấy người Đẳng Thanh Sơn cũng lập tức đi ra đại sảnh, vào phòng ngoài, ngửa đầu nhìn về phía bầu trời.

"Là Thiên Phong Chiến Thần." Đẳng Thanh Sơn nhìn phía xa xa, ở trên trời cao hiện ra một thân ảnh có vẻ cực kỳ nhỏ bé.

"Đẳng Thanh Sơn, ngươi là Chiến Thần cường giả nhưng căn bản là vũ nhục hai chữ "Chiến Thần"."

Thanh âm hùng hậu từ trên cao không ngừng truyền bá, vang vọng cả Vân Mộng Cổ thành, làm trăm vạn người trong Cổ thành bị tiếng động lớn này làm xôn xao, khiếp sợ không thôi.

"Ta thật không nghĩ tới, ngươi đã vậy còn chẳng biết cảm thấy thẹn. Thừa dịp ta ở Thiên Phong Hạp Cốc tĩnh tu, đi Hách Liên gia ta đại náo một phen. Ha ha, như thế nào, khi dễ người thường? Có thể hiện ra được uy phong của Đẳng Thanh Sơn ngươi? Có bản lĩnh, ngươi tới cùng ta đại chiến một hồi, ta ở đây chờ ngươi!"

Đẳng Thanh Sơn chợt quay đầu sang bên cạnh.

Vù! Bên trong hoa viên, Vân Mộng Chiến Thần cũng đã xuất hiện.

"Thanh Sơn, người ngàn vạn lần đừng đi." Vân Mộng Chiến Thần sợ nhất là Đẳng Thanh Sơn chịu không nổi mà chấp nhận sự khiêu chiến của Thiên Phong Chiến Thần.

"Không có việc gì." Đẳng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn lên: "Ta muốn nhìn một chút, hẳn rồi cuộc còn muốn nói gì nữa."

Trong trời cao, thanh âm Thiên Phong Chiến Thần tiếp tục truyền bá xuống dưới: "Ồ Ngưu Đầu Sơn, người liền nhất như chuột sớm đào tẩu. Lần này, người đi Hách Liên gia ta khoe khoang uy phong. Đợi đến khi ta đến, người lại co đầu rút cổ ở trong Vân Mộng Cổ thành. Ha ha, bây giờ ta đến đây, người lại không dám chiến đấu. Ha ha, có bản lĩnh, người liền vĩnh viễn co đầu rút cổ đi sao."

"Hách Liên, người đừng ở chỗ này ta làm cản." Một tiếng gầm giận dữ cũng từ bên trong thành truyền bá hướng phía chân trời, đúng là thanh âm của Vân Mộng Chiến Thần.

"Mục lão nhi, đây là ân oán giữa ta và Đẳng Thanh Sơn, có quan hệ gì đến người?" Thanh âm Thiên Phong Chiến Thần như tiếng sấm cuộn cuộn vang lên: "Đẳng Thanh Sơn, xem ra người chỉ có thể tránh ở dưới sự che chở của Mục lão nhân. Ha ha, nhất như chuột, chỉ biết khi dễ người thường a. Đường đường Chiến Thần, lại làm ra danh hiệu là một Tồi Cường Vô Thách. Một chiêu đánh bại đệ tử Thiết Kiếm Vô Thách của ta, rất có thể diện!"

"Một vị Chiến Thần, nếu một chiêu không đánh bại được Vô Thách, đó mới là việc lạ. Khi dễ Vô Thách, rất uy phong sao? Ha ha, buồn cười, buồn cười!"

"Người đã nhất gan như thế, quên đi, cho dù ta đi một chuyến tay không cũng chẳng sao."

"Chẳng qua, từ hôm nay trở đi, người mơ tưởng ở Hách Liên gia ta ra vẻ ta đây. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ ngụ ở trong Hách Liên phủ. Có bản lĩnh, người cứ việc tới, ta sẽ tùy thời ứng chiến."

"Chẳng qua, người nhất gan như thế, chỉ sợ là căn bản không dám đi khiêu chiến ta. Ha ha..."

Theo tiếng cười to vang lên trên bầu trời, Thiên Phong Chiến Thần cười con đại hắc điều to lớn bay về phương Bắc. Mà tiếng cười của hắn, vẫn không ngừng quanh quẩn khắp Vân Mộng Cổ thành.

*Tứ chi: hai chân hay tay

371. Chương 68: Nhận Rõ Chính Mình

"Không ngờ Đẳng Thanh Sơn lại có thể nhẫn nhịn."

Thiên Phong Chiến Thần lập tức cười lạnh.

"Nếu người nhịn không được đến khiêu chiến ta, ta có thể nhân cơ hội giết người. Nếu người nhịn được, hừ, vậy người chấp nhận là con rùa đen rút đầu đi!"

Với thân phận của Thiên Phong Chiến Thần, không khiến hắn nóng nảy, không có khả năng hắn phải dùng chiêu này.

Không quản là tiềm lực của Đẳng Thanh Sơn hay thù hận song phương, hơn nữa Đẳng Thanh Sơn còn ngang nhiên đến Hách Liên gia bắt người.

Những nguyên nhân này khiến Thiên Phong Chiến Thần thề phải giết Đẳng Thanh Sơn.

Trong Đông Hoa viên một mảng yên tĩnh.

"Thanh Sơn..."

Lý Quân muốn nói lại thôi, lo lắng nhìn Đẳng Thanh Sơn. Dù Cửu Châu hay Đoan Mộc đại lục, danh tiếng là vô cùng quan trọng. Rất nhiều người vì câu danh kể cả tánh mạng cũng không cần! Mà lời nói này của Thiên Phong Chiến Thần, cũng như nhỏ nước bọt vào mặt Đẳng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn, người không thể bị hắn khích tướng."

Vân Mộng Chiến Thần trình trọng nói.

Trên mặt Đẳng Thanh Sơn giống như bao phủ một tầng băng sương.

”Giết!” Đẳng Thanh Sơn trong lòng nổi lên sát khí: ”Thiên Phong Chiến Thần? Người chỉ bằng thủ đoạn như vậy... Nghĩ muốn bức ta đi chịu chết? Hừ, ta còn không đến mức ngu như vậy. Người muốn ta khiêu chiến người... Đừng nóng vội, sẽ rất nhanh thôi!”

Kiếp này, Đẳng Thanh Sơn đã trải qua nhiều việc oanh liệt. Nhưng kiếp trước hắn là sát thủ, nếu hắn ngu ngốc như vậy thì đã bị chết hàng vạn lần rồi. Vì vậy, Đẳng Thanh Sơn đương nhiên sẽ không bị mấy câu nói khích tướng mà rơi vào cái bẫy của đối phương.

”Mục lão ca.”

Đẳng Thanh Sơn nhìn về phía Vân Mộng Chiến Thần.

”Thanh Sơn.”

Vân Mộng Chiến Thần lộ ra vẻ tươi cười.

”Xem ra, người điều chỉnh tâm tình rất tốt. Kỳ thật, người không cần để ý. Hư Cảnh cường giả cùng Hư Cảnh cường giả chính là uy hiếp lẫn nhau. Hắn bởi vì Thiên Phong gia tộc cho nên không dám đi chọc ta, e sợ ta đại sát một phen. Mà ta, cũng bởi vì Mục gia, cũng không nguyện ý đi trêu chọc hắn. Chẳng qua Thanh Sơn người không giống vậy, người không có gia tộc.”

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

”Cho nên hắn rất kiêng kỵ người. Một khi người đấu với hắn, hắn phải bảo vệ tộc nhân... Hắn bất lợi! Hơn nữa người cùng ta một bên, cho nên hắn nghĩ muốn nhanh chóng giết người để loại trừ một mối họa...”

”Ta hiểu, chân trần không sợ giày thủng (điếc không sợ súng - DG) mà.”

Đẳng Thanh Sơn lạnh nhạt cười.

Cửu Châu bát đại tông phái, không phải là đều có Hư Cảnh cường giả tọa trấn mới có thể hưng thịnh sao? Không ai nguyện ý đắc tội với một Hư Cảnh cường giả không có gì vướng bận, trói buộc. Dù sao một khi Hư Cảnh cường giả bị khích tướng như vậy, hắn sẽ đến thẳng tông phái của kẻ khích tướng tọa trấn.

Nếu thực lực cách xa, như Thiên Phong Chiến Thần mạnh hơn nhiều so với Đẳng Thanh Sơn thì rất tốt, làm đối phương sợ hãi.

Nếu thực lực tương đương, có tông phái trói buộc sẽ rất thảm.

”Mục lão ca, người cũng biết Thiên Phong Chiến Thần, thực lực của hắn như thế nào?”

Đẳng Thanh Sơn hỏi.

”Ha ha, ta đã giao thủ cùng hắn, hắn hơi kém ta một chút.”

Vân Mộng Chiến Thần không khỏi nở nụ cười.

”Mục lão ca, người luận bàn cùng ta một chút. Người xem xem, ta cùng Thiên Phong Chiến Thần, rốt cuộc chênh lệch đến mức nào.”

Nói xong, Đẳng Thanh Sơn vươn tay ra, Luân Hồi Thương dựng ở vách tường bên cạnh liền bay tới trong tay hắn.

Vân Mộng Chiến Thần mỉm cười gật đầu:

”Cũng tốt. Để xem Thanh Sơn người sau khi bước vào Hư Cảnh, rốt cuộc thực lực như thế nào!”

Ven hồ Đông hoa viên, chỉ có Lý Quân, Đẳng Thú, Mục Vân Ký, đại trưởng lão Mục Vọng mấy người đứng xem.

Trên mặt hồ, Đẳng Thanh Sơn đối mặt cùng Vân Mộng Chiến Thần.

"Xuy xuy ~" Xung quanh hai người, ánh sáng mờ ảo vụn vụn, từng đạo hỏa diễm lưu quang luân chuyển xung quanh thân thể Đằng Thanh Sơn. Mà xung quanh thân thể Vân Mộng Chiến Thần có thêm tia chớp màu xanh đen, phảng phất như đêm tối.

"Thanh Sơn, ra tay đi."

Vân Mộng Chiến Thần soạt một tiếng, rút Lang Đầu chiến đao to lớn ở sau lưng ra.

Đằng Thanh Sơn không khỏi nín thở. Hơi thở của Vân Mộng Chiến Thần giống như vô số lôi điện tụ tập mà thành, tựa như mây đen che kín phía chân trời.

Mà hơi thở của Đằng Thanh Sơn lại như hỏa diễm của thái dương, mặc dù không nóng cháy, nhưng mây đen không thể che kín.

"Lần trước ta chưa đạt tới Hư Cảnh, Vân Mộng Chiến Thần cùng ta tỷ thí, ngay cả đao cũng không rút."

"Thử xem, tuyệt chiêu mạnh nhất của ta công kích như thế nào!"

Đằng Thanh Sơn giờ khắc này... tựa như đắm chìm trong cảnh giới Hỏa Hành Chi Đạo. Hẩn quát:

"Mục lão ca, thử xem một chiêu Xích Hổ Bào của ta!"

Thanh âm nổ vang, cả mặt hồ cũng bị chấn động. Luân Hồi Thương trong tay Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt biến thành một con hỏa long rít gào!

"Oanh ~" hỏa lực chung quanh điên cuồng dũng mãnh tiến vào Luân Hồi Thương, làm uy lực của một Thương này gia tăng mạnh mẽ. Hào quang của hỏa long luân chuyển dọc theo đầu thương, lập tức tụ lại trên mũi thương!

"Phá!"

Đằng Thanh Sơn hai tròng mắt như đao, quát lên một tiếng chói tai!

"Rống ~" Giống như một đầu Thiên Lang kêu gào, Lang Đầu chiến đao trong tay Vân Mộng Chiến Thần hóa thành một đạo lôi điện đao mang màu xanh đen trực tiếp va chạm với mũi thương của Luân Hồi Thương.

"Oanh long long!"

Một tiếng nổ ầm vang lên, một đạo lôi điện từ Lang Đầu chiến đao nhanh chóng dọc theo Luân Hồi Thương đánh vào trên người Đằng Thanh Sơn. Toàn thân Đằng Thanh Sơn run lên, không ngờ khổng lồ không được rơi vào giữa hồ nước. Mà Vân Mộng Chiến Thần cũng ở trên mặt hồ liên tiếp lui về phía sau bảy bước mới ổn định thân hình, không khỏi kinh hãi nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn."

Đang xem cuộc chiến ở bên cạnh, Lý Quân không khỏi lo lắng.

"Bùm ~" Một đạo nhân ảnh phá nước mà ra, lại lần nữa đứng ở trên mặt nước, mỉm cười nhìn Lý Quân:

"Ta không sao."

"Thanh Sơn lão đệ, ta coi thường ngươi."

Vân Mộng Chiến Thần sợ hãi than nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Vừa rồi, lập tức ta cũng bị ăn giảm nhiều."

"Mục lão ca, ta cùng Thiên Phong Chiến Thần chênh lệch bao nhiêu?"

Đằng Thanh Sơn lập tức hỏi.

"Hiện tại xem ra, chênh lệch không phải là quá lớn."

Vân Mộng Chiến Thần sợ hãi than, nói:

"Ta vốn nghĩ, Thanh Sơn ngươi vừa mới bước vào Hư Cảnh, khổng lồ vào khoảng hai thành thiên địa chi lực. Nhưng... vừa rồi công kích, rõ ràng có thể khổng lồ gần bốn thành thiên địa chi lực."

”Bốn thành?”

Đặng Thanh Sơn kinh ngạc.

”Thanh Sơn, nói cho người biết.”

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

”Tiên Thiên Kim Đan cường giả, sức bạo phát khoảng tám mươi vạn cân. Mà không chế một thành thiên địa chi lực, sức bạo phát ước chừng có thể gia tăng tám mươi vạn cân. Đương nhiên, đây chỉ là con số đại khái. Chân chính chém giết, liên quan đến rất nhiều phương diện khác nữa.”

Đặng Thanh Sơn khẽ gật đầu. Sức bạo phát của Hư Cảnh cường giả, vốn là sức bạo phát của chân nguyên cộng với thiên địa chi lực!

”Lần đầu tiên ta cùng Vân Mộng Chiến Thần luận bàn, đã bạo phát một trăm sáu mươi vạn cân khí lực, khó trách lúc ấy hẳn nghĩ là ta bước vào Hư Cảnh.” Đặng Thanh Sơn lặng yên nghĩ: ”Mà chiêu ”Xích Hồ Bào” này là lực lượng thân thể kết hợp với cương kinh, có thể phát huy sức bạo phát hai trăm bốn mươi vạn cân. Hơn nữa, cộng thêm hai thành thiên địa chi lực...”

”Hắn nói ta có không chế gần bốn thành thiên địa chi lực, cũng không sai.” Đặng Thanh Sơn hoàn toàn hiểu rõ.

Ưu thế của mình là lực lượng thân thể-- tám mươi vạn cân, có thể so với một thành thiên địa chi lực.

Mà một chiêu Xích Hồ Bào này, có thể bạo phát tám mươi vạn cân, tương đương với một thành thiên địa chi lực.

Hơn nữa chính mình có thể không chế hai thành thiên địa chi lực -- vừa vặn là bốn thành!

”Thanh Sơn, rất giỏi a. Mới vào Hư Cảnh đã có thể có lực công kích mạnh như vậy.”

Vân Mộng Chiến Thần tán thưởng nói.

”So với Thiên Phong Chiến Thần thì như thế nào?”

Đặng Thanh Sơn chờ đợi hỏi.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

”Thanh Sơn, khi Hư Cảnh cường giả đối chiến, nắm giữ thiên địa chi lực nhiều hay ít chính là trụ cột! Tỷ như Hư Cảnh đại thành, có thể nắm giữ mười thành thiên địa chi lực. Cho dù hắn không có tuyệt chiêu gì, chỉ bằng mười thành thiên địa chi lực là có thể dễ dàng giết chết ta.”

Đặng Thanh Sơn gật đầu.

”Mà một ít tuyệt chiêu thích hợp với mình sẽ có thể phát huy những hiệu quả đặc thù.”

Vân Mộng Chiến Thần giải thích:

”Một số tuyệt chiêu có chút đặc thù. Tỷ như vãn vãn chỉ không chế được hai thành thiên địa chi lực lại có thể phát huy ra chiêu thức có thể so với không chế ba thành thiên địa chi lực.”

Đặng Thanh Sơn nở nụ cười. Chiêu ”Xích Hồ Bào” của mình cũng là một tuyệt chiêu như vậy.

Chẳng qua, chiêu Xích Hồ Bào này có chỗ lợi chính là dựa vào ”Cương kinh”. Cương kinh giống như ”Chân nguyên”, có thể thi triển bình thường ở bên ngoài, lại có thể dung nhập gân cốt trong cơ thể, làm thân thể bộc phát ra lực lượng một trăm sáu mươi vạn cân. Mà ”Tiên Thiên Chân Nguyên” lại không thể dung nhập vào mỗi tế bào trong cơ thể.

”Căn cứ đặc thù của mình, ngộ ra một chút tuyệt chiêu của bản thân.” Vân Mộng Chiến Thần tán thưởng nói:

”Thanh Sơn, Thiên Phong Chiến Thần có thể phát huy uy lực sáu thành Thiên Địa Chi Lực.”

”Sáu thành?”

Đặng Thanh Sơn thất kinh.

Bản thân mình còn thêm một vài ưu thế cũng chỉ mới có bốn thành.

"Ha ha, đừng chán nản vội. Thử nghĩ xem, người mới tu luyện bao lâu, còn Hách Liên đã tu luyện bao lâu?"

Vân Mộng Chiến Thần cười nói.

"Ân."

Đặng Thanh Sơn cười gật đầu.

"Chẳng qua, Thanh Sơn, Hư Cảnh cường giả coi trọng nhất chính là linh ngộ "Đạo", tiếp theo là tuyệt chiêu, nhưng đồng thời còn có binh khí! Binh khí có thể phát huy thực lực. Ta vừa rồi dường như có cảm giác, binh khí của người không thích hợp."

Vân Mộng Chiến Thần dò hỏi.

"Đúng, cán của Luân Hồi Thương chịu không nổi lực bạo phát mạnh như vậy."

Đặng Thanh Sơn cười khổ.

Lực công kích bạo phát tới hai trăm bốn mươi vạn cân, đã gần như là quá sức chịu đựng của cán thương. Mà hiện tại thêm hai thành thiên địa chi lực, bên trong cán thương đã bị hao tổn.

"Binh khí không tốt, như thế nào có thể chiến đấu được."

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

"Yên tâm, việc này giao cho ta."

"Mục lão ca."

Đặng Thanh Sơn liền nói:

- Như vậy đi, chỉ cần thay cán Luân Hồi Thương, đầu thương không cần đổi. Cán thương này đành nhờ người vậy.

Luân Hồi Thương là phụ thân cùng ngoại công mình tự tay tạo ra, nhưng chỉ có đầu thương là hao phí rất nhiều thời gian, còn cán thương thật ra lại rất dễ dàng.

Vân Mộng Chiến Thần nhìn kỹ.

"Ân, đầu thương này quả thật là vật liệu nhất đẳng, so với Hỏa Lưu Thiết còn cứng rắn hơn, đích thật là không cần đổi."

Vạn Niên Hàn Thiết... Chính là vật liệu cứng rắn nhất ở Cửu Châu, tự nhiên không cần đổi.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã một tháng.

Hình dạng Luân Hồi Thương có chút thay đổi. Nhưng đầu thương vẫn là Vạn Niên Hàn Thiết, chỉ có cán thương là biến thành màu xám bạc. Hơn nữa từ một góc độ nhất định quan sát cán thương, mơ hồ còn có thể chứng kiến hồng quang. Đồng thời, sức nặng của Luân Hồi Thương cũng gia tăng. Theo như lời của Vân Mộng Chiến Thần, nó đã đạt tới một trăm sáu mươi tám cân. Cán thương sử dụng vật liệu chính là vật liệu đặc biệt chỉ có ở Vân Mộng Trạch, tử tủy ngọc "Thiết" có tính dẻo dai rất mạnh.

Có thể nói, đó chính là vật liệu thích hợp nhất ở Đoan Mộc đại lục dùng để tạo ra cán thương.

Đặng Thanh Sơn cũng đã thí nghiệm qua. Hôm nay chính mình toàn lực thi triển, Luân Hồi Thương đều có thể thoải mái thừa nhận ở cỡ lực lượng này.

Trong mật thất.

Đặng Thanh Sơn khoanh chân mà ngồi, cái lỗ tai thoáng động, liền dễ dàng nghe được tiếng nghị luận cách vài dặm ngoài đường phố.

"Sợ cái gì! Trong thiên hạ tổng cộng có ba đại Chiến Thần, Vân Mộng Cổ thành chúng ta hiện tại có Vân Mộng Chiến Thần, Hỏa Diễm Chiến Thần hai người, còn sợ Thiên Phong Chiến Thần sao?"

Câu này khiến cho Đằng Thanh Sơn chú ý.

"Ba đại Chiến Thần, Vân Mộng Chiến Thần, Thiên Phong Chiến Thần cùng với Hỏa Diễm Chiến Thần?"
Đằng Thanh Sơn rùng mình: "Hỏa Diễm Chiến Thần là chỉ... Ta?"

372. Chương 69: Lại Đột Phá

Đồng dạng đạo lý.

Đem thanh âm của mình chấn động, thông qua thiên địa chi lực, ở bên tai đối phương bắt chước sinh ra dao động giống nhau, đây là truyền âm!

"Không nghĩ tới, ta cũng thành Hỏa Diễm Chiến Thần." Đằng Thanh Sơn nở nụ cười, tiếp tục nghe.

"Hỏa Diễm Chiến Thần? Ha ha, lần trước Thiên Phong Chiến Thần ở trên bầu trời Vân Mộng Cổ thành tức giận mắng chửi, hắn cũng sợ tới mức không dám hé răng, chỉ co đầu rút cổ ở trong thành. Muốn so sánh, cũng chỉ có Vân Mộng Chiến Thần mới cùng Thiên Phong Chiến Thần so được thôi. Còn Hỏa Diễm Chiến Thần.... cùng Thiên Phong Chiến Thần so sánh, chắc chắn, hắn kém xa."

Một giọng cười nhạo khàn khàn vang lên.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười, tiếp tục nghe.

"Người nói thế mà nghe được à? Thiên Phong Chiến Thần đến Vân Mộng Cổ thành ta lớn tiếng chửi bới, mà Hỏa Diễm Chiến Thần không lâu trước vẫn mới chỉ là Võ Thánh, vừa mới trở thành Chiến Thần thôi. Một người mới vừa trở thành Chiến Thần, một người đã trở thành Chiến Thần hơn hai trăm năm, Thiên Phong Chiến Thần thực lực mạnh hơn thì có gì là lạ chứ? Nếu ta là Hỏa Diễm Chiến Thần, ta biết mình thực lực không bằng người, như thế nào mới bị chửi bới vài câu đã nóng nảy đâm đầu vào chỗ chết? Thế mới là ngu ngốc đó!"

Giọng ồn ồn nói tiếp:

"Theo ý ta, Thiên Phong Chiến Thần thực lực mạnh mẽ mà lại sử dụng thủ đoạn khích tướng như thế mới là mất mặt."

"Nói như vậy cũng không đúng rồi, Hỏa Diễm Chiến Thần cũng tới nhà người ta làm ầm ĩ. Thiên Phong Chiến Thần chẳng lẽ nên giận mà bỏ qua?"

Tiếng khàn khàn lại cãi lại.

"Hừ, người ta Hỏa Diễm Chiến Thần đã rất nể tình. Nếu thật sự muốn làm ầm ĩ thì đã sớm hỏa thiêu Hách Liên phủ, thiêu cháy mấy vạn tộc nhân Hách Liên gia rồi."

Giọng ồm ồm nói:

"Thiên Phong Chiến Thần không cảm kích đối phương hạ thủ lưu tình lại còn cười nhạo, thế mới là quá đáng."

Đây là hai khách nhậu một mặt uống rượu, một mặt tùy hứng đàm luận.

Từ khi Thiên Phong Chiến Thần diễn một màn nọ trên bầu trời Vân Mộng Cổ thành, trong Vân Mộng Cổ thành tùy ý đều có thể nghe được loại đàm luận này.

Đằng Thanh Sơn cười cười:

"Dân cư trong thiên hạ thực lực tuy rằng bình thường, nhưng cũng không hề ngốc. Chút tâm kế của Thiên Phong Chiến Thần, người chỉ cần sáng suốt một chút cũng nhìn ra được."

"Ân."

Đằng Thanh Sơn ánh mắt dừng ở phía trước, xếp thành hai hàng, mỗi hàng ước chừng sáu khối đá lớn, chính là "Khai Sơn Tam Thập Lục Thức" thạch điêu. "Hôm nay "Thổ Hành Chi Quyền", "Kim Hành Chi Quyền" ta cũng đã sáng chế tới quyền thứ tám, "Thủy Hành Chi Quyền" vẫn chỉ tới quyền thứ sáu. Chỉ cần cố gắng đột phá từng bước, ngộ thêm một đạo là đã có thể nắm trong tay thêm hai thành thiên địa chi lực. Đến lúc đó là có thể cùng Thiên Phong Chiến Thần phân cao thấp." Thời gian trôi nhanh, Đằng Thanh Sơn đã thành thân được ba tháng.

Sáng sớm, Đông hoa viên.

"U ~ u ~"

Thanh Loan đang ở giữa không trung bay xung quanh, đồng thời nhìn chăm chăm trên mặt hồ, Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền. Từ khi Đằng Thanh Sơn ngộ ra Hỏa Hành Chi Đạo thì sáng sớm mỗi ngày, Thanh Loan cũng muốn xem Đằng Thanh Sơn luyện tập "Hỏa Hành Chi Quyền" thời gian ước chừng một chén trà nhỏ. Dù sao, Thanh Loan cũng chính là theo đường Hỏa Hành Chi Đạo này.

Quan sát "Hỏa Hành Chi Quyền", đích xác đối với nó rất có ích lợi.

"Thanh Loan, đã luyện ba mươi lần rồi."

Đằng Thanh Sơn cười liếc mắt nhìn Thanh Loan. Thanh Loan cũng từ giữa không trung hạ xuống.

"Thanh Sơn."

Lý Quân bưng điểm tâm sáng đứng ở ven hồ.

Đằng Thanh Sơn tươi cười bay qua mặt hồ, tới bên nàng.

"Ân, rất thơm."

Đằng Thanh Sơn cầm lấy một cái bánh bao thịt, trực tiếp một miếng liền xơi hết. Lý Quân không khỏi nở nụ cười, nhìn Thanh Loan ở bên cạnh, liếc mắt nói:

"Thanh Sơn, Thanh Loan cũng nói nó phải tiến hóa thành Phượng Hoàng. Dùng Hỏa Hành nhập đạo là tốt nhất đối với nó, thực lực khi ấy cũng mạnh nhất. Những 'đạo' khác không thể làm nó hoàn toàn lột xác tới trạng thái hoàn mỹ đỉnh phong."

Đằng Thanh Sơn gật gù đầu.

Nhân loại có thể lựa chọn bất cứ đạo nào để theo đuổi bước vào Hư Cảnh, nhưng Yêu Thú lại bất đồng!

Đó là vì nhân loại cho dù bước vào Hư Cảnh, thân thể cũng không có bất cứ biến hóa gì. Không quản là Đằng Thanh Sơn hay những Hư Cảnh cường giả khác, thân thể vẫn là thân thể nhân loại, sức bạo phát của thân thể cùng trước khi đạt tới Hư Cảnh cũng không khác gì nhau.

Nhưng Yêu Thú thì khác!

Thế mạnh lớn nhất của Yêu Thú chính là sau khi đạt tới Hư Cảnh, thân thể sẽ tiến hóa!

Như Long Quy, sau khi đạt tới Hư Cảnh, từ Long Quy to lớn biến thành Kim sắc Long Quy.

Như các loại mãng xà, thực lực tăng lên, thân thể cũng sẽ dần dần biến hóa, cho đến khi chân chính hóa thành Giao Long!

Như "Tử Tích Giao Long" trong khoảnh khắc giết hơn vạn quân sĩ kia. Tại lúc chưa bước vào Hư Cảnh, cũng giống như con cháu của nó, chỉ là một Tử Quang Giao Long mà thôi.

Thanh Loan cũng giống vậy!

Bước vào Hư Cảnh, mới có thể tiến hóa thành Bất Tử Phượng Hoàng! Chẳng qua, chỉ khi dùng Hỏa Hành nhập đạo, hóa thành Bất Tử Phượng Hoàng mới là lúc nó đạt tới trạng thái mạnh nhất. Hỏa diễm phun ra cũng là ngọn hỏa diễm khủng khiếp nhất! Đương nhiên, Bất Tử Phượng Hoàng sau khi dùng Hỏa Hành nhập đạo cũng có thể lĩnh ngộ các loại "Đạo" khác, cho đến khi đạt tới Hư Cảnh đại thành.

Hư Cảnh đại thành đã là cực hạn của Yêu Thú!

"Ta biết, cho nên Thanh Loan mỗi lần đều muốn xem ta luyện Hỏa Hành Chi Quyền."

Đằng Thanh Sơn cười, uống hết một chén trà.

"Thanh Sơn, chúng ta khi nào thì quay về Cửu Châu?"

Lý Quân đột nhiên dò hỏi.

"Quay về Cửu Châu?" Đằng Thanh Sơn rung mình, nhìn xa xôi phía Nam: "Ta có cảm giác, mình sẽ đột phá nhanh thôi. Ngộ thêm được một đạo, giải quyết xong chuyện với Thiên Phong Chiến Thần chúng ta sẽ trở về. Thực lực có mạnh hơn mới có thể bớt kiêng kị khi quay lại Cửu Châu. Dù sao, trong tầng lớp Hư Cảnh cường giả ở Cửu Châu, người so với nơi này nhiều hơn không ít." Nói về Hư Cảnh cường giả, chỉ mới nói trong tầm hiểu biết của hắn tại Dương Châu là một trong Cửu Châu đã có hai người, nếu kể thêm cả chính mình, Hư Cảnh cường giả ở Dương Châu chính là có ba người!

Chỉ một Dương Châu đã có thể có ba Hư Cảnh, những châu khác nữa thì sao? Giống như Vũ Hoàng Môn, Tần Lĩnh gia tộc, những nơi ấy cường giả hẳn là không thể ít hơn so với Dương Châu được.

"Sau khi quay về Cửu Châu, nếu muốn diệt Thanh Hồ Đảo lại muốn đem Nội gia quyền của ta trở thành một mạch truyền thừa xuống để đứng cùng Phật tông, Đạo gia là chuyện vô cùng khó khăn!" Đằng Thanh Sơn trầm nghĩ. Thế cục ở Cửu Châu cũng không đơn giản như Đoan Mộc đại lục. Đoan Mộc đại lục này, tính cả chính mình cũng mới chỉ có ba Hư Cảnh.

Hơn nữa trong ba người, không có ai đạt tới Hư Cảnh đại thành.

"Thanh Sơn, huynh suy nghĩ gì thế?"

Lý Quân cầm tay Đằng Thanh Sơn.

"Không có gì."

Đằng Thanh Sơn cười, cũng nắm tay vợ.

"Không quản như thế nào, vì Tiểu, vì cha mẹ bọn họ... ta cũng muốn tại Cửu Châu kiến lập thế lực của riêng mình. Ai ngăn trở ta, giết!"

Đằng Thanh Sơn đã ẩn nhẫn lâu lắm rồi. Trong lòng hắn sớm đã có ý muốn bạo phát, muốn phóng tay gây nên một hồi phong ba bão táp!

Một tràng chém giết ở Đại Duyên Sơn hẳn sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên.

Lần đó, đối mặt các đại tông phái khiến hắn vô lực phản kháng. Thanh Thanh chết thảm, bản thân cuối cùng lại phải chạy trốn khắp thiên hạ.

"Nợ nần năm đó, ta nhất định phải đòi lại. Đứng đầu trong đó chính là Thanh Hồ Đảo." Đằng Thanh Sơn giờ phút này tâm tình có một niềm tin "Gặp Thần sát Thần, gặp Phật diệt Phật" chưa từng có từ trước đến nay.

"Được rồi, Tiểu, ta tiếp tục luyện quyền đây."

Đằng Thanh Sơn lại luyện quyền trên mặt hồ. Trước luyện "Thổ Hành Chi Quyền", sau luyện "Kim Hành Chi Quyền". Bởi vì "Khai Sơn Tam Thập Lục Thức" thức thứ mười bảy đến hai mươi hai đều là Thổ Hành, Kim Hành, Hỏa Hành dung hợp. Sau khi dùng Hỏa Hành nhập đạo cũng khiến cho Đằng Thanh Sơn trên phương diện "Kim Hành Chi Quyền" đã có đột phá, sáng chế ra quyền thứ tám.

Hôm nay, "Thổ Hành Chi Quyền" cùng "Kim Hành Chi Quyền" đều đã sáng chế ra quyền thứ tám.

Phốc! Phốc! Phốc!

Chẳng biết vì sao, giờ phút này Đằng Thanh Sơn cảm thấy luyện tập "Kim Hành Chi Quyền" lại phi thường thoải mái lưu loát, một quyền lại một quyền đánh ra như muốn xé rách trời đất.

"Ân?"

Đông hoa viên, bên trong vườn cơ hồ tất cả mọi người từ thị nữ, thậm chí Thanh Loan cùng Cường Phong Ung cũng nhìn chăm chăm Đẳng Thanh Sơn đang luyện tập "Kim Hành Chi Quyền". Giờ phút này Đẳng Thanh Sơn hai tròng mắt lấp lánh như điện, toàn thân tựa như một thanh búa lớn, từng quyền từng quyền đánh ra đại khai đại hợp (mạnh mẽ nở rộng rồi hợp lại), khí thế sắc bén kinh người.

Hơn nữa hắn luyện quyền tốc độ càng lúc càng nhanh. Kim Hành Chi Quyền liên tục tám quyền, Đẳng Thanh Sơn cứ lặp đi lặp lại mà đánh, mỗi lần như vậy khí thế lại đang không ngừng tăng lên.

"Lão sư làm sao vậy?" Dương Đông thấy vậy giật mình.

"Lão sư, giống như, bất đồng." Đẳng Thú cũng lộ vẻ kinh nghi.

Trong khi mọi người ở đây đều kinh dị.

"Phá cho ta!"

Tiếng gầm giận dữ từ yết hầu Đẳng Thanh Sơn vang lên. Tay phải Đẳng Thanh Sơn chuyển thành chưởng đao, phảng phất như một thanh Thần phủ thu cả trời đất vào trong, sau đó dẫn dắt vô tận lực lượng âm âm hướng phía trước mà đánh xuống. Phảng phất như đem hết thủy trở ngại, trói buộc điên cuồng đem tất cả chém tan nát, bỏ ra một đường lớn xuyên qua cả đất trời.

Oanh!

Không chứa dù chỉ là một tia cương kinh nhưng cũng khiến cả không gian hoàn toàn bị vặn vẹo.

"Oanh long long ~~~"

Từng đạo kim sắc lưu quang sắc bén như mũi nhọn của những thanh kiếm sắc lẹm lưu chuyển chung quanh Đẳng Thanh Sơn.

Rất nhanh, cửa chính của Đông Hoa viên xuất hiện một người - Vân Mộng Chiến Thần!

"Như thế nào có thể?" Vân Mộng Chiến Thần kinh ngạc nhìn Đẳng Thanh Sơn: "Lúc này mới gần gần mấy tháng, như thế nào, như thế nào có thể?"

"Lão sư, lại đột phá?" Đẳng Thú, Dương Đông cũng sợ ngây người.

Trên mặt nước giữa hồ, Đẳng Thanh Sơn hai mắt như điện, khí thế như một cây Thần phủ khai thiên, cả người tựa như một pho tượng Chiến Thần đứng đó. Sau khi mới bước vào Hư Cảnh mấy tháng lại một lần nữa đột phá, kỳ thật điều này cũng nằm trong dự kiến của Đẳng Thanh Sơn. Dù sao lúc đầu Đẳng Thanh Sơn vốn là muốn dựa vào Thổ Hành Chi Đạo để đạt tới Hư Cảnh, không ngờ về sau lại dựa vào Hỏa Hành Chi Đạo đột phá trước.

"Không nghĩ tới, thật không nghĩ tới."

"Ta dựa vào Hỏa Hành Chi Đạo bước vào Hư Cảnh cũng mới đây thôi. Không nghĩ tới, lúc này ta hiểu ra 'Đạo' thứ hai lại là Kim Hành Chi Đạo."

Đẳng Thanh Sơn đỏ khốc đỏ cười. Được hy vọng lớn nhất là Thổ Hành Chi Đạo không ngờ cho tới bây giờ đều không có đột phá, nhưng hai cái khác lại đã đột phá được.

"Kim Hành Chi Đạo."

Đẳng Thanh Sơn trong lòng có niềm tin kiên định.

Đúng là cổ tâm cảnh "Gặp Thần sát Thần, gặp Phật diệt Phật" chưa từng có lúc trước kia của Đẳng Thanh Sơn phù hợp với ý cảnh ẩn chứa trong "Kim Hành Chi Quyền" mới khiến hắn khi này càng luyện quyền càng thống khoái, khí thế không ngừng tích lũy, cuối cùng tự nhiên mà đánh ra một quyền tựa như khai phá đất trời, bổ văng hết thủy trở ngại kia!

"Thanh Sơn, ta chỉ có thể nói, bội phục, bội phục."

Vân Mộng Chiến Thần đi trên mặt hồ, tươi cười nhìn Đẳng Thanh Sơn, tán thưởng nói.

"Ta vốn đồng thời tu luyện mấy đạo, lúc trước Hỏa Hành Chi Đạo đã đột phá, hôm nay Kim Hành Chi Đạo theo sau đạt tới mà thôi." Đằng Thanh Sơn cười. "Trong Ngũ hành chi quyền, hôm nay cũng chỉ còn lại có 'Thổ Hành Chi Quyền' là đã sáng chế quyền thứ tám, 'Thủy Hành Chi Quyền' mới tới quyền thứ sáu mà thôi. Còn 'Mộc Hành Chi Quyền' lại một quyền cũng chưa sáng chế nổi, vì căn bản chưa tìm được điểm bắt đầu.

Vân Mộng Chiến Thần giờ phút này vô cùng sợ hãi, than thở cùng với hâm mộ!

Loại tốc độ tu luyện này đích xác là nằm mơ cũng không tưởng nổi.

"Mục lão ca, ta làm sao so nổi với Đoan Mộc Thiên Thần năm đó mới bước vào Hư Cảnh đã có thể khống chế năm thành thiên địa chi lực. Ta hôm nay dù cho Kim Hành Chi Đạo thành công cũng chỉ có thể khống chế bốn thành thiên địa chi lực mà thôi."

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Vân Mộng Chiến Thần cười ha hả:

"Thanh Sơn, trước đó công kích của ngươi đã có thể so với bốn thành thiên địa chi lực. Hôm nay lại đột phá, nên cho dù cùng Thiên Phong Chiến Thần so sánh, ai thắng ai thua, chỉ sợ đánh qua mới có thể biết."

"Ân..."

Đằng Thanh Sơn gật đầu cười:

"Ta còn cần chuẩn bị thật tốt, ba ngày sau liền cùng Thiên Phong Chiến Thần đánh một trận."

Dựa theo kế hoạch của Đằng Thanh Sơn, sau khi cùng Thiên Phong Chiến Thần đánh một trận, chính là lúc để trở về Cửu Châu!

373. Chương 70: Xích Kim Hổ Bào

Vân Mộng Chiến Thần chấn động.

Hắn nào biết đâu rằng, trong lòng Đằng Thanh Sơn vẫn luôn hướng về gia hương Cửu Châu. Sau khi kết thúc ân oán giữa bản thân với Thiên Phong Chiến Thần, Đằng Thanh Sơn sẽ có thể trở về Cửu Châu.

"Mục lão ca, nếu chân chính chém giết, Thiên Phong Chiến Thần này có tuyệt chiêu gì?"

Đằng Thanh Sơn hỏi. Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

"Tuyệt chiêu!? Đúng rồi, Thanh Sơn, ta nhắc nhở ngươi một lần."

Vân Mộng Chiến Thần trịnh trọng nói:

"Nắm trong tay thiên địa chi lực bất đồng, khi vận dụng sẽ có chút phiền phức."

"Phiền toái?"

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

"Ân." Vân Mộng Chiến Thần biểu tình trang nghiêm.

"Đúng, phi thường phiền toái! Bất đồng thiên địa chi lực, sẽ bài xích nhau! Lần trước, ngươi thi triển một chiêu kia kêu là 'Xích Hổ Bào' đúng không? Một chiêu này rõ ràng là ẩn chứa Hỏa Hành chi đạo. Nhưng nếu ngươi đồng thời sử dụng Hỏa Hành lực cùng Kim Hành lực hai loại thiên địa chi lực, sẽ làm chúng bài xích nhau, khiến uy lực bị giảm đi nửa thành."

"Bốn thành thiên địa chi lực, bị triệt tiêu khoảng nửa thành." Đằng Thanh Sơn nghe xong, không khỏi thất kinh.

Hắn chính là mới bước vào Hư Cảnh, đối với việc khống chế hai loại thiên địa chi lực bất đồng, đích xác không có kinh nghiệm.

”Chính người tự mình hảo hảo ném thử đi sao.”

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

”Đợi đến khi người cảm thấy nắm chắc có thể chiến đấu cùng Thiên Phong Chiến Thần, lúc đó có thể đi. Kỳ thật, với thực lực ngày hôm nay của người, Thiên Phong Chiến Thần muốn giết người đã là chuyện rất khó, người cũng không cần quá lo lắng.”

Đằng Thanh Sơn cười:

”Và nếu ta nghĩ muốn giết hắn, cũng gần như là không thể.”

Hai đại Hư Cảnh cường giả đối chiến. Nếu là Hư Cảnh đại thành, tự nhiên có thể dễ dàng đánh bại, thậm chí đánh chết người mới bước vào Hư Cảnh. Nhưng nếu người mới bước vào Hư Cảnh muốn chạy trốn, cho dù Hư Cảnh đại thành cũng không nhất định ngăn cản được.

”Lần trước, Thiên Phong Chiến Thần ở trên Vân Mộng Cổ thành kêu gào, nói ta rùa đen rút đầu. Hắn nói sẽ ở Thiên Phong thành tọa trấn chờ ta tới, chỉ sợ ta không đi!”

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười.

”Lần này, cho dù giết không chết Thiên Phong Chiến Thần, ta cũng muốn cho hắn trở thành trò cười của người trong thiên hạ.”

Thiên Phong Chiến Thần vốn là người cực kỳ kiêu ngạo. Nếu vền vẹn chỉ mấy tháng sau, Đằng Thanh Sơn chính đại quang minh đánh bại hắn, Thiên Phong Chiến Thần cũng thật sự là không còn mặt mũi gặp người khác.

”Chẳng qua, ta phải cân nhắc rõ ràng, rốt cuộc phải như thế nào mới có thể thi triển một cách hoàn mỹ đồng thời hai đạo Kim Hành lực và Hỏa Hành lực.”

Mặc dù lại đột phá, ngộ được Kim Hành Chi Đạo là một việc đại hỷ sự, nhưng Đằng Thanh Sơn cũng không làm ra động tĩnh gì lớn. Hắn vền vẹn chỉ là ở trong Đông Hoa viên cùng mấy người Lý, Vân Mộng Chiến Thần và đại trưởng lão Mục Vọng cử hành yến tiệc mà thôi. Yến tiệc qua đi, Đằng Thanh Sơn bắt đầu cân nhắc thương pháp của chính mình.

Uy phong phát ra, tạo nên từng đợt gợn sóng lẫn lẫn trên mặt hồ.

Đằng Thanh Sơn chân đạp mặt hồ, giống như một vị thần tiên, cầm trong tay Luân Hồi Thương.

”Thử nhìn xem.”

Lập tức tay phải Đằng Thanh Sơn lôi kéo, tay trái nắm đầu Thương. Cán thương vừa chuyển, Hỏa Hành lực cùng Kim Hành lực cũng dựa theo sự khống chế của Đằng Thanh Sơn dọc theo cán thương Luân Hồi Thương mà luân chuyển. Phảng phất như một cái máy khoan điện xuyên phá cả thiên địa, mũi thương Luân Hồi Thương liền biến thành một cái máy khoan điện to lớn Xích kim sắc.

”Phá!”

Lực lượng thân thể Đằng Thanh Sơn được bộc phát ra, trên cán thương và mũi thương xoáy chuyển thiên địa chi lực. Cương kinh không ngừng luân chuyển áp súc, cùng với lực lượng do thân thể Đằng Thanh Sơn bạo phát, đồng thời phát ra ở mũi thương!

”Phốc!” Chỗ mũi thương, không gian như vặn vẹo khiến cảnh sắc xung quanh nhất thời bị kích động. Oanh long long ~~~ Tám tiếng nổ liên tiếp vang lên, làm mặt hồ trong phạm vi hơn mười trượng xung quanh nổ tung ra, bắn tung tóe lên tạo thành từng đợt bọt sóng màu trắng như tuyết.

”Quả nhiên.” Đằng Thanh Sơn nhíu mày: ”Mục lão ca nói đúng, Hỏa Hành lực cùng Kim Hành lực kết hợp cùng một chỗ liền bài xích lẫn nhau. Mặc dù đều bị ta khống chế, nhưng trong quá trình thi triển vẫn hao tổn không ít lực lượng. Tuy nói có bốn thành thiên địa chi lực, nhưng ta lại chỉ có thể phát huy ba thành rưỡi. Kết hợp thêm với lực lượng thân thể của bản thân ta, cùng với lực lượng của một chiêu Xích Hồ Bào, lực công kích cũng chỉ có thể so với năm thành thiên địa chi lực thôi.” Đây chính là một nan đề khiến Đằng Thanh Sơn phải đau đầu không thôi.

Như thế nào mới có thể làm hai loại lực lượng bất đồng tựa như nhất thể, không sinh ra bài xích mà tiêu hao lực lượng, trong một chiêu có thể phát huy uy lực mạnh nhất!? Đẳng Thanh Sơn mỗi ngày đều bắt đầu lao tâm khổ tứ suy nghĩ về nan đề này.

”Rốt cuộc nên thi triển như thế nào?” Đẳng Thanh Sơn không khỏi suy tư về vấn đề này.

”Thanh Sơn, ăn cơm a, ngây ngốc làm gì.”

Phía bàn ăn, Lý không khỏi cười nói. Ở bên cạnh, Đẳng Thụ, Dương Đông, Phó Vũ Bình cũng không khỏi cười rộ lên. Từ sau khi Đẳng Thanh Sơn ngộ ra Kim Hành Chi Đạo, hẳn thật giống như người mất hồn, không biết suy nghĩ cái gì.

”A.” Đẳng Thanh Sơn bưng tỉnh, mỉm cười, cũng không muốn suy nghĩ về vấn đề này nữa mà đi ăn cơm trưa.

”A Đông, Thập Nhị Hình Quyền Pháp của người luyện được đến mức nào rồi?”

Đẳng Thanh Sơn dò hỏi.

”Sư huynh nói ta luyện không tốt.”

Dương Đông bắt đầu dĩ nói.

Đẳng Thanh Sơn nhìn qua, Đẳng Thụ lập tức đáp:

”Lão sư, ta nói với hần, trong Thập Nhị Hình quyền, Hổ Hình quyền là quan trọng nhất. Nếu không, về sau không thể luyện ”Hổ Hình Thông Thần Thuật”. Nhưng là, A Đông căn bản chỉ học được hình dáng(bộ phận bên ngoài) của Hổ Hình quyền, vốn không lộ ra được ý cảnh chân chính. Tương phản, hần luôn thích luyện tập kiếm thuật.”

Dương Đông không dám hé răng.

”Nội gia quyền muốn tu luyện được thì phải dựa vào thiên phú.”

Đẳng Thanh Sơn cười nhìn thoáng qua Dương Đông.

”Người luyện thêm một năm nữa. Nếu trên phương diện Nội gia quyền người không có bất cứ lĩnh ngộ gì, ta sẽ để cho người luyện nội kinh.”

”Vâng, thưa lão sư.”

Dương Đông mừng rỡ.

Đẳng Thanh Sơn cười:

”Nội gia quyền, đối với thiên phú mà nói có yêu cầu cực cao. Tu luyện nội kinh, trong mấy người cũng chỉ có một người là có thể thành công. Nhưng Nội gia quyền càng kinh khủng hơn, sợ là trong trăm người cũng chỉ có một người mới có thể tu thành.”

Chưa kể là tại thế giới linh khí đầy đủ này, tư chất phổ biến của mọi người so với người ở kiếp trước của Đẳng Thanh Sơn còn phải cao hơn rất nhiều.

”Người luyện không thành Nội gia quyền, cũng không kỳ quái. Mỗi người đều có con đường thích hợp của riêng mình, không thể bắt buộc cho hai người các người đi cùng một con đường.”

Đẳng Thanh Sơn vừa dứt lời, cả người liền rung mình.

”Mỗi người đều có con đường thích hợp của riêng mình? Không thể bắt buộc đi trên cùng một con đường?”

Đẳng Thanh Sơn ánh mắt hoảng hốt, sau đó dần sáng rực lên.

”Ha ha...”

Đẳng Thanh Sơn không khỏi vui vẻ cười ha hả.

”Thanh Sơn?”

Lý Quân có chút giật mình.

”Lão sư (đại thúc)?”

Đặng Thú, Dương Đông, Phó Vũ Bình ba người cũng lộ vẻ kinh ngạc.

”Các người ăn trước đi.”

Đặng Thanh Sơn bất chấp những người khác, cầm lấy Luân Hồi Thương ở bên cạnh, liền bay đến phía trên mặt hồ. Mặt hồ mênh mông cuộn cuộn này rất thích hợp để Đặng Thanh Sơn có thể thoải mái luyện quyền mà không cần lo lắng sẽ phá hư kiến trúc.

”Ta thật sự là rất vững về, phương hướng lúc bắt đầu tự hỏi cũng không đúng!”

Đứng trên mặt hồ, Đặng Thanh Sơn hưng phấn không thôi. ”Hỏa Hành lực cùng Kim Hành lực, vốn là hai loại thiên địa chi lực hoàn toàn bất đồng. Muốn để chúng nó tựa như nhất thể, không sinh ra mâu thuẫn, sao có thể được? Người khác nhau cũng sẽ không cùng đi trên một con đường. Không thể bắt buộc ở cùng một chỗ, đây chính là đạo lý!”

”Hai loại thiên địa chi lực, cũng không thể mạnh mẽ hòa vào cùng một chỗ.”

Trong đầu Đặng Thanh Sơn xẹt qua rất nhiều ý niệm: ”Ta nên căn cứ vào đặc điểm mâu thuẫn giữa chúng nó, xảo diệu vận dụng một cách tốt nhất.”

...

Đạt tới cảnh giới như Đặng Thanh Sơn, phương hướng một khi đã đúng, sẽ rất dễ dàng tìm ra được biện pháp!

”Như vậy không phải đơn giản hơn sao?”

Đặng Thanh Sơn mừng rỡ.

Chỉ thấy Đặng Thanh Sơn lại một lần nữa lay động cán thương, thi triển một chiêu ”Xích Hồ Bào”. Chẳng qua, lúc này Kim Hành lực cùng Hỏa Hành lực đã hình thành kết cấu xoắn ốc, phẳng phát quanh co như song long hí châu. Hai loại thiên địa chi lực quấn quanh Thương, không ngừng luân chuyển, uốn lượn xung quanh, nhưng lại không đụng chạm vào nhau.

Không ngừng luân chuyển, không ngừng áp súc!

Đương khi luân chuyển tới mũi thương, Kim Hành lực cùng Hỏa Hành lực mới tụ tập lại cùng một chỗ. Hai loại thiên địa chi lực cường đại vốn mâu thuẫn, giờ phút này lại bị kết cấu xoắn ốc áp súc tới cực điểm, nhưng lại làm hai loại thiên địa chi lực bất đồng áp súc vào nhau một chút. Đó thật giống như hai khối thuốc nổ, tự nhiên va chạm vào nhau sẽ đột ngột nổ mạnh!

Đặc biệt, kết hợp lực lượng mạnh mẽ quán thấu.

”Phốc!”

Lực xuyên thấu kinh người đột ngột bạo phát, tạo nên vô tận bọt sóng.

”Ha ha, thành.” Đặng Thanh Sơn cười lớn: ”Một chiêu này mặc dù có chút tiểu xảo là kết cấu xoắn ốc, có thể dựa vào hai tuyến song song, quấn quanh luân chuyển mà không đụng chạm vào nhau. ”

Đặng Thanh Sơn mỉm cười.

Căn cứ vào đặc điểm của chiêu thức Xích Hồ Bào, hơn nữa căn cứ vào hai loại thiên địa chi lực, sau khi thay đổi, Đặng Thanh Sơn sáng chế một chiêu này với tên gọi - ”Xích Kim Hồ Bào”! Hai loại thiên địa chi lực, chẳng những không có chút tiêu hao, ngược lại tại lúc cuối cùng, trong nháy mắt lực xuyên thấu lại đề cao hơn một chút!

”Thiên Phong Chiến Thần... Người không phải mời ta khiêu chiến người sao?” Đặng Thanh Sơn càng thêm chờ mong.

...

Ngày mười hai tháng tám, không ngờ là đã cuối mùa thu, nhiệt độ không khí đã hạ đến mức khá thấp(0-5 độ). "Thiên Phong thành" cơ hồ là thành trì rét lạnh nhất của cả Đao Mộc đại lục lại càng lạnh đến mức khủng khiếp(dưới-5 độ). Hơn nữa, trên bầu trời hôm nay còn lên một hồi tuyết rơi như lông ngỗng. Bông tuyết vô tận phẳng phất như những chiếc lông tơ của thiên nga không ngừng từ trên cao trong bay xuống, rồi đọng trên mặt thành một tầng tuyết dày đủ để ngập cả bàn chân!

Vù ~~~ vù ~~~

Gió lạnh gào thét, bông tuyết vô tận.

Thiên Phong thành Húc Nhật Tửu Lâu, hôm nay lần hai lần ba hoàn toàn không tiếp khách. Tại lầu ba, Vân Mộng Chiến Thần mặc một bộ áo da lông thú màu đen, lưng đeo Lang Đầu chiến đao to lớn, cùng với đệ tử của hắn là đại trưởng lão "Mục Vọng", cùng với Lý Quân, Đằng Thú, Dương Đông, Mục Vân Ký tất cả mấy người đều tụ tập ở đây!

"Lão thiên chỉ sợ cũng biết hôm nay sẽ có một hồi đỉnh phong chi chiến, cho nên mới tạo ra trận tuyết lớn kinh người này a."

Vân Mộng Chiến Thần cảm khái cười nói.

"Ân, Đao Mộc đại lục đã rất lâu rồi không có Chiến Thần đỉnh phong đối chiến."

Mục Vọng cũng sợ hãi than nói.

Lý Quân không khỏi dò hỏi:

"Thanh Sơn, hắn như thế nào chưa từng xuất hiện?"

"Chúng ta xuất phát từ ngày hôm qua mới tới được đây, nhưng Thanh Sơn hắn có Thanh Loan, tùy thời có thể đi tới." Vân Mộng Chiến Thần cười.

Hôm nay là ngày Đằng Thanh Sơn khiêu chiến Thiên Phong Chiến Thần... Cho nên, Vân Mộng Chiến Thần mang theo mấy người Lý Quân chạy tới. Hắn cũng nắm chắc có hắn ở đây, Thiên Phong Chiến Thần không có khả năng xúc phạm được tới người bên cạnh hắn.

Hách Liên phủ, Thiên Phong điện lầu hai, chỉ có Thiên Phong Chiến Thần cùng Thiết Kiếm Võ Thánh hai người.

"Ân, Mục lão nhân, như thế nào lại đến Thiên Phong thành ta?"

Thiên Phong Chiến Thần khoanh chân tĩnh tọa, nghi hoặc nhìn về phía Đông Nam, đây là phương hướng của Húc Nhật Tửu Lâu.

Phạm vi ba mươi bốn mươi dặm nếu có Hư Cảnh cường giả xuất hiện, hai người đều có thể cảm thấy sự tồn tại của đối phương.

"Ân?" Thiên Phong Chiến Thần không khỏi ngẩng đầu lên, hướng về khoảng không phía trước.

"Làm sao vậy, lão sư?"

Thiết Kiếm Võ Thánh nghi hoặc dò hỏi.

Ánh mắt Thiên Phong Chiến Thần lóe ra:

"Hắn, đến đây."

"Hắn?" Thiết Kiếm Võ Thánh rung mình.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm hùng hậu vang vọng thiên địa trong khoảnh khắc truyền khắp cả Thiên Phong thành:

"Hách Liên, ngươi không phải mời Đằng Thanh Sơn ta đến Thiên Phong thành khiêu chiến ngươi sao? Ta đã đến đây... Ngươi có dám ứng chiến?"

"Ngươi có dám ứng chiến?" "Ngươi có dám ứng chiến?" "Ngươi có dám ứng chiến?"...

”Thiên Phong Chiến Thần này, lĩnh ngộ là đạo gì?”

Đặng Thanh Sơn cũng nhận ra, Thiên Phong Chiến Thần tựa như một viên cầu quang mang u ám được tụ tập từ vô tận màu bạc, lệ mang màu xám.

Hai người cùng quan sát đối phương một lần. Sau đó, ”Soạt” một tiếng, Thiên Phong Chiến Thần rút ra thần kiếm ngăm đen ở sau lưng, hai mắt lóe ra sự sắc bén.

”Ha ha Hách Liên, ăn trước ta một Thương!”

Đặng Thanh Sơn từ trên lưng Thanh Loan đột nhiên nhảy xuống, từ độ cao mấy trăm trượng cực nhanh hướng phía Thiên Phong điện mà rơi xuống, đồng thời toàn thân vòng quanh một tầng kim quang, hỏa diễm, phảng phất như một viên lưu tinh bắn xuống đại địa. Mà thân thể Đặng Thanh Sơn lại bằng vào thiên địa chi lực, gia tốc lao xuống!

Oanh long long ~~~ Tốc độ lao xuống đạt tới mức làm cho người ta sợ hãi, khiến thiên địa phảng phất như bị chấn động.

”Rống ~” Một tiếng rít gào tựa như hổ rống vang lên. Một đạo trường thương quán quanh kim diễm phảng phất như một cái máy khoan điện to lớn đâm phá thiên địa từ mấy trăm trượng lao xuống, mang theo khí thế không thể địch nổi trực tiếp đâm hướng Thiên Phong Chiến Thần. Uy lực của một Thương này, lập tức khiến mấy vạn tộc nhân Hách Liên gia tộc đang xem cuộc chiến sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

”Lệ!” Thiên Phong Chiến Thần sắc mặt dữ tợn, phát ra thanh âm quái dị, cao vút, chói tai.

Một đạo ánh kiếm sắc nhọn bao phủ trong màu xám âm u, lấy khí thế như muốn xé rách thiên địa, cứng rắn kháng trụ một kích từ trên trời giáng xuống.

”Bồng. ~” Đại địa nổ vang.

Vốn đứng ở trên Thiên Phong điện, Thiên Phong Chiến Thần cả người bị oanh kích liên tiếp rơi xuống ba tầng lầu, rồi sau đó đập xuống đất, lộ ra một lỗ thủng lớn làm cho người ta sợ hãi. Dư âm sinh ra từ thiên địa chi lực do công kích đáng sợ của hai đại Hư Cảnh cường giả, trong khoảnh khắc khiến cả Thiên Phong điện hoàn toàn rơi vào cảnh đổ nát tan hoang. Người cơ hồ đã đạt tới Vô Thánh diên phong, Thiết Kiếm Vô Thánh chặt vật bay nhanh ra khỏi nơi này.

Trong phạm vi hơn mười trượng, hết thảy đều hóa thành phế tích. Tường viện ở trước mặt do dư âm của thiên địa chi lực va chạm vào, tựa như đậu hủ, tất cả đều sụp đổ rồi ngã xuống. Cả đại địa cũng trầm xuống ước chừng một trượng, bụi mù tràn ngập khắp không gian, tuyết đọng đều bị chấn động bắn tung tóe.

Tiếng vang do binh khí của Đặng Thanh Sơn và Thiên Phong Chiến Thần va chạm vào nhau, lại làm không ít tộc nhân của Hách Liên gia tộc thống khổ che lỗ tai.

Trợn mắt há hốc mồm!

Vô luận là mười vạn người trong Hách Liên phủ, hay hơn ngàn vạn người tụ tập bên ngoài Hách Liên phủ khi nghe được kia tiếng va chạm kia, hoàn toàn sợ ngây người.

Đây là Chiến Thần đối chiến sao?

Cái gọi là du hiệp, dùng đao kiếm để giết chết đối thủ, máu tươi văng tung tóe khắp nơi, ở trước mặt Chiến Thần đối chiến mà nói thì có vẻ cực kỳ ngây thơ, không đáng giá nhắc tới.

Đặng Thanh Sơn cũng bị lực lượng phản chấn đáng sợ làm bắn ngược về phía trên cao hơn mười trượng.

”Thiên Phong Chiến Thần này quả nhiên rất mạnh. Khi ta lao xuống dùng chiêu cực mạnh là Xích Kim Hồ Pháo, không ngờ bị hấn cứng rắn kháng trụ.” Đặng Thanh Sơn hướng phía dưới mà rơi xuống, trong lòng lại sợ hãi than. Kỳ thật, Thiên Phong Chiến Thần rõ ràng có thể tạm lánh mũi nhọn, nhưng hấn tự cho mình rất cao, xem thường Đặng Thanh Sơn, như thế nào sẽ tránh né?

Bởi vậy, mới sinh ra một lần quyết đấu chính diện với lực lượng cực mạnh này.

”Sưu!” Dưới tầng phế tích, một đạo mũi nhọn bao phủ trong quang mang u ám lao ra, sau đó đứng trên mặt đất, đúng là Thiên Phong Chiến Thần.

”Đằng Thanh Sơn, không nghĩ tới người cũng đạt tới sáu thành.”

Thiên Phong Chiến Thần mang theo thanh âm lạnh lẽo, nói.

Nhưng Đằng Thanh Sơn liếc mắt liền phát hiện, dưới tầng hào quang bên ngoài thân thể Thiên Phong Chiến Thần, trên y bào mơ hồ có vết máu.

”Hách Liên, một kích khi ta lao xuống, không ngờ người cũng dám cứng rắn kháng cự. Hiện tại... chỉ sợ đã bị thương nặng a.”

Đằng Thanh Sơn khí thế càng ngày càng mạnh. Hai vị cường giả công kích nhau, một người từ trời cao mấy trăm trượng rơi xuống, một người ở tại chỗ cứng rắn kháng cự, ai có hại đương nhiên không cần nhiều lời.

Thiên Phong Chiến Thần bị mắc mưu, mất đảo qua xung quanh: ”Đằng Thanh Sơn này thực lực đã vậy còn quá mạnh. Hôm nay cho dù đánh bại hắn, chỉ sợ Hách Liên phủ này cũng sẽ thành phế tích, mấy vạn tộc nhân chỉ sợ cũng phải chết hoặc bị thương hơn phân nửa...”

Vốn nghĩ đến chiếm cứ tuyệt đối thượng phong, Thiên Phong Chiến Thần mới ở Thiên Phong thành trực tiếp ứng chiến.

Nhưng hiện tại xem ra, nếu cứ đánh tiếp như vậy, chỉ sợ rất nhanh sẽ khiến Hách Liên phủ trong phạm vi vài dặm bị hóa thành phế tích.

”Ha ha, Đằng Thanh Sơn, trong này tay chân bị bó buộc, chúng ta đi ra bên ngoài tái chiến.”

Thanh âm Thiên Phong Chiến Thần còn đang vang vọng, cả người trong khoảnh khắc liền hóa thành một đạo tàn ảnh màu u ám... có chút mơ hồ quỷ dị. Rất nhiều người của Hách Liên gia tộc vừa nháy mắt một cái, lúc sau đã nhìn không thấy thân ảnh của Thiên Phong Chiến Thần.

”Hách Liên, người sợ sao? Chạy rất nhanh a.”

Đằng Thanh Sơn cười lớn, nói. Bao phủ trong kim diễm, mỗi bước đi của Đằng Thanh Sơn tương đương khoảng gần một dặm.

Tốc độ của Đằng Thanh Sơn không ngờ chính là tầng cao nhất của Thiên Nhai Hành, ”Thiên Nhai Chỉ Xích”.

Hai đại cường giả, một người chạy phía trước, một người đuổi phía sau.

”Người nói ta trốn?”

Vốn đang rời khỏi phạm vi Hách Liên phủ, tiến vào bên trong Thiên Phong thành, Thiên Phong Chiến Thần đột ngột xoay người một cái, dọc theo một đường cong quỷ dị, trong khoảnh khắc hướng về phía Đằng Thanh Sơn.

”Thật nhanh.” Đằng Thanh Sơn chấn động, đầu thương vừa chuyển, lập tức phòng ngự một kiếm sắc bén của Thiên Phong Chiến Thần.

Vù! Thiên Phong Chiến Thần không ngờ lại thay đổi phương hướng, xẹt qua một đạo đường cong, trong nháy mắt vòng ra phía sau Đằng Thanh Sơn. Hắn cũng không tuân theo quỹ tích di động*, uy lực của thanh thần kiếm ngăm đen trong tay trong khoảnh khắc bộc phát đến cực hạn.

”Bất hảo.” Đằng Thanh Sơn căn bản không kịp thi triển ”Xích Kim Hồ Pháo”, chỉ có thể dùng ”Hỗn Nguyên Nhất Khí” để phòng ngự.

Lượn phòng ngự... ”Thổ Hành Chi Quyền” tuy rằng chỉ mới sáng chế quyền thứ tám, mà Kim Hành, Hỏa Hành cũng đã công thành. Nhưng trên phương diện phòng ngự, cho dù chỉ mới sáng chế quyền thứ tám, phòng ngự của ”Hỗn Nguyên Nhất Khí” vẫn cao hơn một bậc so với Kim Hành và Hỏa Hành.

”Loảng xoảng!”

Phòng ngự không đủ, thân thể Đằng Thanh Sơn phẳng phất như một tảng đá, hung hăng đụng vào vách tường của phủ đệ xa hoa ở bên cạnh, sau đó đụng nát núi giả cùng với ước chừng vài căn phòng. Một tòa

phủ đệ lớn của một phú gia trong khoảnh khắc bị phá hủy hơn phân nửa, còn Đẳng Thanh Sơn lại lập tức xoay người một cái, từ trong phế tích đứng lên.

"Ân? Đẳng Thanh Sơn này không bị thương?" Thiên Phong Chiến Thần chấn động: "Lúc trước ở trên Thiên Phong điện, hắn cùng ta chính diện va chạm, lực lượng phản chấn kia rất lớn, cho dù có thiên địa chi lực bảo hộ, ta cũng bị chấn thương đến mức học máu. Lúc này đây, hắn trở tay không kịp, theo lý thuyết thì phải bị thương nặng mới đúng."

Hư Cảnh cường giả thân thể rất yếu ớt, mặc dù có thiên địa chi lực bảo hộ, nhưng có thể có mấy ngàn cân khí lực cũng là rất tốt rồi.

Nhưng Đẳng Thanh Sơn bất đồng, thân thể hắn có thể so sánh với thần binh lợi khí.

Muốn làm Đẳng Thanh Sơn học máu?

"Hách Liên, người chợt chuyển dịch thân pháp, quả thật không tồi."

Đẳng Thanh Sơn từ trong phế tích đi tới, gương mặt mơ hồ có chút phiếm hồng.

"Chẳng qua, hiện tại đối với ta vô dụng." Đẳng Thanh Sơn nói.

"Tốc độ di chuyển của người rõ ràng chậm hơn so với ta. Có thể tránh thoát một kiếm, ta xem người còn có thể trốn được bao nhiêu kiếm." Thiên Phong Chiến Thần trầm nghĩ.

Thân thể Thiên Phong Chiến Thần trong khoảnh khắc hóa thành bảy, tám đạo lưu quang quần quanh Đẳng Thanh Sơn. Nhìn như bảy tám đạo lưu quang, kì thực chỉ là một đạo, những đạo còn lại đều là ảo ảnh. Nhưng ở trong phạm vi nhỏ, Đẳng Thanh Sơn không thể né tránh được, vì công kích của Thiên Phong Chiến Thần thật sự quá nhanh. "Thủy Hành Chi Quyền" của Đẳng Thanh Sơn mới sáng chế quyền thứ sáu, Du Ngự Thân Pháp căn bản không thể so sánh với Thiên Phong Chiến Thần.

"Vô dụng!"

Đẳng Thanh Sơn cười lớn một tiếng.

Cầm trong tay Luân Hồi Thương, mũi thương như tia chớp đâm ra. Quỷ dị nhất chính là, hai tay Đẳng Thanh Sơn phẳng phất như không có xương, trong khoảnh khắc lấy góc độ bất khả tư nghị xuất thủ.

Còn có phần eo của Đẳng Thanh Sơn.

Thân thể hắn có thể chuyển động ba trăm sáu mươi độ, đã đạt đến mức cực hạn mà con người có thể đạt được. So về độ mềm dẻo, thân thể Đẳng Thanh Sơn so với tông sư yoga thuật ở kiếp trước không biết dẻo dai hơn bao nhiêu lần. Bằng vào thân thể, hai cánh tay có thể lấy góc độ bất khả tư nghị để xuất thủ công kích hoặc phòng ngự. Và nhược điểm chính là tốc độ né tránh của Đẳng Thanh Sơn thường chậm hơn một chút, bù lại mỗi một Thương đều có thể phòng ngự.

Chỉ như vậy là đã có thể uy hiếp đến đối thủ!

Thiên Phong Chiến Thần hóa thành một cơn hắc phong* quay chung quanh Đẳng Thanh Sơn, không ngừng công kích. Những nơi cuộc chiến của hai người đi qua, tất cả đều hóa thành phế tích! Hư Cảnh cường giả có được thiên địa chi lực cuộn cuộn không dứt, chân nguyên vô tận, chém giết không hề cố kỵ. Hoặc là phủ đệ của các phú gia, hoặc là tửu lâu hay cửa hàng, cơ hồ tất cả đều hóa thành phế tích.

Hai đại Chiến Thần, giống như hai vị thần linh chiến đấu.

"Bất hảo, nếu cứ như vậy thì sẽ có bao nhiêu người bị chết oan?"

Đẳng Thanh Sơn đột ngột gầm nhẹ một tiếng, thân thể luân chuyển, thi triển ra một chiêu "Độc Long Toàn", bức lui Thiên Phong Chiến Thần. Sau đó hắn lập tức thi triển khinh công, thân hình chợt lóe, liền cách nơi này một dặm.

"Hách Liên, chúng ta đi ngoài thành đại chiến."

"Người sợ hãi, muốn chạy trốn sao!?"

Thiên Phong Chiến Thần rất nhanh liền đuổi theo.

Bên chạy bên đuổi, hai đại Chiến Thần không ngừng giao thủ.

”Oanh long ~~” Thiên Phong thành đột ngột chấn động một tiếng, trên tường thành cổ xưa cao lớn và dày xuất hiện một lỗ thủng lớn chừng hơn mười trượng, vô số đá vụn bay loạn xung quanh. Mà trong Thiên Phong thành, vô số các con dân đang xem cuộc chiến từ phía xa hướng Đông khi nhìn thấy lỗ thủng hơn mười trượng trên tường thành, nhất thời đều trợn mắt há hốc mồm.

”Oanh ~~”

Bên ngoài thành truyền đến tiếng vang tựa như thiên băng địa liệt*.

”Ngoài thành!”

”Nhanh, ở bên ngoài thành.”

Đám vũ giả đều muốn chứng kiến cuộc chiến đấu đỉnh phong nhất từ trước đến nay trong lòng bọn họ, liều lĩnh thi triển khinh công điên cuồng nhắm phía ngoài thành.

*Bạch Phát Lão Giả: lão già tóc bạc, ý nói người già.

*Quỹ tích di động: hiểu một cách đơn giản, đó chính là những điểm giao nhau khi di động trong một không gian. Cái này khá phức tạp nên mình cũng chỉ nói đơn giản vậy thôi, mong mọi người thông cảm.

*Hắc phong: gió đen.

*Thiên băng địa liệt: trời sụp đất nứt.

375. Chương 72: Bất Tử Phượng Hoàng

”Đằng phu nhân, các người dựa vào phi cầm Yêu Thú này chạy đi.”

Vân Mộng Chiến Thần, đại trưởng lão Mục Vọng trực tiếp từ cửa sổ lầu ba nhảy ra, hóa thành lưỡng đạo tàn ảnh hướng Thiên Phong thành ngoài thành. Lý cũng lo lắng vạn phần, lưng đeo hộp gỗ lớn, nói: ”Tiểu Bình, A Đông, chúng ta đi. A Thú, bản thân ngươi tự đi ra ngoài thành.” Nói xong, Lý, Phó Vũ Bình, Dương Đông ba người sẽ cùng lúc leo lên trên lưng Cuồng Phong Ưng.

Cuồng Phong Ưng thân thể tuy lớn, nhưng chở ba người Lý cũng đã chiếm gần như cả lưng nó. Chưa kể đó là vì Lý, Phó Vũ Bình thân thể gầy yếu, Dương Đông là thiếu niên. Nếu là hán tử cao lớn như Đằng Thanh Sơn và Đằng Thú, chỉ thân thể hai người cũng đã chiếm đầy lưng nó.

”Vù ~~ vù ~~”

Cuồng Phong Ưng vỗ vỗ hai cánh, nhanh chóng bay vào bầu trời đầy tuyết, nhắm hướng Đông bay đi.

Đạt tới Cương Kinh tiền kỳ, Đằng Thú liền nhảy khỏi lầu ba, phẳng phát như vượn, khải linh hoạt bay nhảy trên các nóc nhà trong thành. Bằng tốc độ cực nhanh, hần ngẩng đầu nhìn về phía Đông: ”Thanh Loan bay đích thực nhanh, chỉ để ý nhìn lão sư cùng Thiên Phong Chiến Thần chiến đấu.”

Hần vốn định cười Thanh Loan, mà Thanh Loan đã bay ra ngoài thành.

Cửa thành vốn rộng lớn đủ để cho hơn mười người đồng thời đi qua, ở trước mặt đám đông mãnh liệt cũng có vẻ quá mức nhỏ hẹp. Thiên Phong thành rất nhiều vũ giả du hiệp, cùng với một số nhóm cư dân thậm chí còn trực tiếp thông qua lỗ thủng lớn hơn mười trượng ở tường thành phía trước do Đằng Thanh Sơn cùng Thiên Phong Chiến Thần chiến đấu tạo nên, mà chạy ra ngoài thành.

”Thanh Sơn đâu?” Lý ở trên lưng Cuồng Phong Ưng, cố gắng hướng trên mặt đất phía ngoài thành quan sát. Tuyết lớn rơi đầy trời, thị lực của Lý xa xa không bằng Đằng Thanh Sơn. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng căn bản tìm không thấy Đằng Thanh Sơn cùng Thiên Phong Chiến Thần chiến đấu ở đâu.

"Thanh Loan." Lý liễu mắt liền chứng kiến giữa không trung, Thanh Loan phảng phất như một đoàn hỏa diễm. "Thanh Loan ở kia, Thanh Sơn hẳn cùng Thiên Phong Chiến Thần khẳng định là ở khu vực phía dưới."

Phân phó Cuồng Phong Ứng bay tới. Ở trên lưng chim ưng, Lý, Phó Vũ Bình, Dương Đông ba người cũng thấy được cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi ở phía dưới.

Đằng Thanh Sơn cả người như một con cá chạch, chẳng những thân pháp né tránh giống như cá chạch, ngay cả thân thể hắn cũng tựa như một con cá chạch quanh co trơn trượt. Một cái xoay người lại, song chưởng tựa như hai đại mãng xà đột ngột phát ra ra lực đạo kinh người, Luân Hồi Thương lấy góc độ bất khả tư nghị trực tiếp hướng thất lưng Thiên Phong Chiến Thần mà đâm.

Xuy xuy ~ Mũi thương luân chuyển, đủ để đâm thủng một toà núi nhỏ!

Soạt ~ Thiên Phong Chiến Thần dễ dàng đón đỡ, đồng thời còn mượn lực khiến cho thân pháp càng nhanh hơn.

"Hừ!" Thiên Phong Chiến Thần thân hình như quỷ my, hóa thành hơn mười đạo tàn ảnh đồng thời quần quanh Đằng Thanh Sơn.

"Quả nhiên, cùng Hư Cảnh cường giả chém giết mới có thể càng chuẩn xác phát hiện nhược điểm của chính mình." Đằng Thanh Sơn trong lòng mừng thầm: "Phát hiện và phát huy ưu thế, tránh đi nhược thế của chính mình. Như vậy, mới có thể phát huy đến mức cao nhất!" Ngắn ngủi chém giết một lát, Đằng Thanh Sơn đã phát hiện không ít chuyện tình.

Ưu thế của Thiên Phong Chiến Thần chính là tốc độ rất quý dị, thân pháp cũng nhanh hơn so với bản thân mình, kiếm pháp có thể trong khoảnh khắc phát ra lực công kích rất mạnh.

Còn bản thân mình, tốc độ không bằng đối phương, thân pháp không bằng đối phương, chỉ khi Luân Hồi Thương thi triển Xích Kim Hồ Bào mới có thể cùng đối phương liều mạng. Nhưng là, thi triển Xích Hồ Pháo cần thời gian chuẩn bị rất dài.

Không giống như Như Ảnh Tùy Hình, Độc Long Toàn có thể trong khoảnh khắc liền thi triển ra.

Chẳng qua, chính mình cũng có ưu điểm, đó chính là thân thể rất mạnh! Hơn nữa, độ mềm dẻo của thân thể đã đạt đến mức tận cùng. Không chỉ vậy, Hỏa Hành Chi Đạo, Kim Hành Chi Đạo đã thành, Thủy Hành Chi Đạo, Thổ Hành Chi Đạo cũng có chút thành tựu.

Thân thể mạnh, như vậy sẽ không sợ chính diện cứng đối cứng. Mỗi lần cứng đối cứng, lực phản chấn đáng sợ đã đủ để làm Thiên Phong Chiến Thần bị thương nhẹ.

Độ mềm dẻo của thân thể Đằng Thanh Sơn đã bù lại được sự yếu kém về thân pháp so với đối phương.

"Ha ha, Hách Liên, ngươi bước vào Hư Cảnh cũng đã hai trăm năm mà chỉ có chút thực lực như vậy thôi sao!?" Đằng Thanh Sơn không chỉ ra sức chém giết, đồng thời còn dùng ngôn ngữ đả kích đối phương. Phải công nhận rằng, trong lời nói của Đằng Thanh Sơn thật đúng là đã đả kích được Thiên Phong Chiến Thần.

Thiên Phong Chiến Thần sắc mặt âm lãnh, đáy lòng tràn đầy lửa giận, cực độ không cam lòng: "Đằng Thanh Sơn này thực lực sao lại đề cao nhanh như vậy? Lúc này mới ngắn ngủn mấy tháng không thấy...! Mấy tháng trước, tại Ngưu Đầu Sơn ta cho dù không rút kiếm cũng có thể dễ dàng đùa bỡn hắn. Nhưng là, lúc này mới mấy tháng...!"

Hắn đã nghĩ, Đằng Thanh Sơn phải hao phí hơn mười năm mới có thể uy hiếp mình.

"Hơn nữa, thân thể hắn cũng rất quý dị. Thân thể của hắn có đôi khi giống như không có xương cốt, né tránh quý dị, công kích cũng quý dị!" Thiên Phong Chiến Thần rất đau đầu. Hắn chưa bao giờ gặp được thân thể quý dị như thế. "Vốn định hôm nay nhân cơ hội giết hắn, không nghĩ tới, ngay cả đánh bại hắn cũng đã rất khó!"

Phẫn hận!

Không cam lòng!

”Nếu cứ tiếp tục như vậy, thực lực Đằng Thanh Sơn tất sẽ càng ngày càng mạnh. Hẳn lại cùng Thiên Phong gia tộc ta đối lập. Tương lai, Thiên Phong gia tộc ta...” Thiên Phong Chiến Thần càng thêm lo lắng.

”Loảng xoảng đương!”

Hai người lại một lần giao kích.

”Ha ha, Hách Liên, lại ăn một Thương của ta.” Đằng Thanh Sơn tựa như quái thú trong tiền sử, đột ngột nhảy lên, đồng thời tay phải chuyển thành chưởng. Luân Hồi Thương trong tay phẳng phất như trong truyền thuyết, khai thiên tích địa Bàn Cổ gươm Khai Sơn Thần Phủ*. Thậm chí thiên địa chi lực và kinh lực toàn thân trong khoảnh khắc mãnh liệt bao quanh Đằng Thanh Sơn, làm hắn giống như kim diễm Chiến Thần!

Một Thương nện xuống.

”Hừ!” Thiên Phong Chiến Thần cười âm lãnh: ”Dùng cán của trường thương để đập? Thật là tên ngu ngốc, xem ta chặt đứt cán thương của mi!” Mũi thương của Trường thương có lực xuyên thấu tự nhiên là mạnh nhất, nhưng Đằng Thanh Sơn lại dùng cán thương.

Thần kiếm trong tay Thiên Phong Chiến Thần cũng nhanh chóng bổ ra.

”Phốc phốc phốc phốc phốc phốc ~~~~~”

Trong nháy mắt khi cán thương của Luân Hồi Thương nện vào mũi kiếm, bằng vào cán thương thân mình có tính dẻo dai kinh người, trong khoảnh khắc liền bộc phát ra một chấn động rất lớn. Một cổ lực đạo âm nhu quỹ dị dọc theo thần kiếm truyền đến cánh tay phải Thiên Phong Chiến Thần, khiến cả cánh tay phải hắn không nhịn được mà mềm nhũn xuống.

Thiên Phong Chiến Thần sắc mặt đại biến, ngay lập tức liền thối lui, quang mang màu bạc, màu xám xung quanh thân thể không ngừng chấn động, nhằm tiêu trừ cổ kinh đạo này!

Hình ý Ngũ Hành Thương chi kim Thương -- Phách Sơn!

Trong Ngũ Hành Thương pháp của Đằng Thanh Sơn, chỉ có chiêu ”Phách Sơn” này là vận dụng cùng loại với cách sơn đả ngư* kinh, trong khoảnh khắc xuyên thấu qua phòng ngự bề ngoài công kích vào tạng phủ yếu hại. Lúc trước, khi đối phó Lục Túc Dao Trì, Đằng Thanh Sơn đã từng làm như vậy. Hôm nay Kim Hành Chi Đạo đã công thành, đối với một chiêu ”Phách Sơn” này, Đằng Thanh Sơn lại có được sự linh ngộ.

Hừ!

Thiên Phong Chiến Thần đã thối lui đến ngoài trăm trượng. Đứng ở trên tầng tuyết dày, sắc mặt Thiên Phong Chiến Thần nhất thời trắng bệch. ”Phốc!” Nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi.

”Ha ha, một chiêu này của ta như thế nào?” Đằng Thanh Sơn cười lớn, đồng thời giống như một đạo thiểm điện bắn về phía Thiên Phong Chiến Thần, lại một lần nữa huy lên Luân Hồi Thương trong tay.

”Đằng Thanh Sơn, ta muốn ngươi chết!!!”

Thiên Phong Chiến Thần phần nộ rít gào một tiếng. Trên bầu trời, vô tận bông tuyết đột nhiên điên cuồng tụ tập về phía Thiên Phong Chiến Thần. Sau khi bông tuyết khắp thiên địa hoàn toàn tụ tập về phía Thiên Phong Chiến Thần, không ngờ làm phạm vi trăm trượng ở xung quanh hắn trở nên tối đen. Hai tròng mắt phiếm hồng, Thiên Phong Chiến Thần hai tay cầm kiếm, u mang màu xám cùng ngân quang luân phiên lóe ra.

”Chết đi!”

Thiên Phong Chiến Thần không lùi mà tiến.

Đằng Thanh Sơn biến sắc. Luận tốc độ, hắn căn bản không bằng Thiên Phong Chiến Thần.

”Muốn ta chết, nằm mơ!” Đằng Thanh Sơn không sợ nhất chính là cứng đối cứng!

Hít sâu một hơi, Đằng Thanh Sơn cảm thấy khi bản thân hấn kích động, lực lượng trong cơ thể liền phảng phất như một ngọn núi lửa sắp phun trào, năng lượng dần được tích tụ lại, trong nháy mắt tựa như muốn hoàn toàn bạo phát!

Sinh tử thời khắc, đối với cách vận chuyển chiêu "Xích Hổ Bào" này, Đằng Thanh Sơn lại có linh hội mới.

"Chết!"

Đằng Thanh Sơn sắc mặt dữ tợn, gầm lên một tiếng, năng lượng trong cơ thể trong khoảnh khắc liền bùng nổ giống như núi lửa phun trào! Luân Hồi Thương trong tay đột ngột xoay, phảng phất như một con đại mãng xà. Lưu quang màu vàng, màu đỏ trong khoảnh khắc vờn quanh cán thương. Chỉ nghe một tiếng rống mơ hồ như tiếng hổ gầm vang lên, quần áo bên ngoài thân thể Đằng Thanh Sơn cũng bành trướng, gân xanh trên trán nổi lên, mũi thương Luân Hồi Thương xé rách thiên địa, trực tiếp đâm về phía Thiên Phong Chiến Thần!

Thời khắc khi Đằng Thanh Sơn liều mạng thi triển "Xích Hổ Bào", vốn đang ở giữa không trung phi hành, cẩn thận quan khán, thân thể Thanh Loan khẽ chấn động một chút. Mấy năm nay, mỗi ngày nó đều nhìn Đằng Thanh Sơn luyện "Hỏa Hành Chi Quyền". Hơn nữa, Thanh Loan đối với Hỏa Hành Chi Đạo vốn phi thường có ngộ tính.

Mỗi ngày quan khán đều có chút linh ngộ, bất tri bất giác đã sớm đạt tới cánh cửa cuối cùng.

"Xuy xuy ~"

Thân thể Thanh Loan đột nhiên bốc cháy lên. Hỏa diễm bên ngoài thân thể không ngờ là một màu tử sắc làm cho người ta sợ hãi, tầng bên ngoài lại là hắc tử sắc, tầng ngoài cùng là hắc sắc. Hỏa diễm bên ngoài thân thể Thanh Loan càng lúc càng nhiều, phạm vi bao trùm càng lúc càng lớn. Trên bầu trời, tuyết còn chưa đến gần sát năng liền hoàn toàn bị bốc hơi.

...

Biến hóa của Thanh Loan cũng không làm bao nhiêu người chú ý. Giờ phút này, người quan sát Đằng Thanh Sơn cùng Thiên Phong Chiến Thần chiến đấu cũng không nhiều, chỉ mấy trăm người mà thôi, vì tuyệt đại đa số mọi người cũng mới chỉ đang trên đường tới. Đang xem cuộc chiến, tự nhiên còn có Vân Mộng Chiến Thần, mấy người Lý. Lý sớm đã rơi xuống trên mặt đất.

"Bất hảo!" Nhìn thấy Thiên Phong Chiến Thần phát cuồng, Vân Mộng Chiến Thần biến sắc.

Làm sao vậy?" Lý Quân lo lắng hỏi.

"Thiên Phong Chiến Thần này đang liều mạng." Ánh mắt Vân Mộng Chiến Thần gắt gao nhìn chằm chằm phía xa xa: "Nhìn bộ dáng vừa rồi, hấn rõ ràng là muốn sử dụng chiêu số đặc thù nào đó. Phỏng chừng, đối với thân thể cùng "Thần" của hấn sẽ bị tổn hại. Chẳng qua, "Thần" của hấn không ngờ khiến bông tuyết xung quanh vài dặm cuộn cuộn tụ tập ở phạm vi trăm trượng. Không ổn!"

Vừa dứt lời ----

"Oanh... .."

Xa xa bị ánh lửa, kim quang, quang trắng mờ, ngân quang các loại lưu quang bao trùm, khu vực giao nhau giữa Đằng Thanh Sơn và Thiên Phong Chiến Thần mãnh liệt nổ tung ra. Một đạo nhân ảnh tựa như lưu tinh cực nhanh bắn ra xa khoảng hai, ba trượng. Mà một đạo nhân ảnh khác, cũng bị bắn ra xa hơn mười trượng.

"Thanh Sơn!" Lý Quân chấn động.

Bị bắn ra xa hai, ba trượng đúng là Đằng Thanh Sơn. Giờ phút này, Đằng Thanh Sơn sắc mặt trắng bệch, khóe miệng có tơ máu.

"Ha ha..."

"Hách Liên, một chiêu này thật lợi hại, còn có thể lại một lần nữa được không?" Đằng Thanh Sơn trên người nhiễm huyết, lại cười lớn bay đi. Thân thể của hắn cường hãn đến bậc nào, cho dù bị thương, năng lực khôi phục của bản thân cũng rất mạnh.

"Còn không chết!?" Phát ra một chiêu này, sắc mặt tái nhợt lại phun ra một búng máu, Thiên Phong Chiến Thần không khỏi phần nộ không thôi.

Đúng lúc này -----

"Ân?" Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lên trời cao, khiếp sợ nhìn thấy ở giữa không trung...

"Không đúng." Thiên Phong Chiến Thần cũng cảm giác được tuyết ở xung quanh không ngờ hoàn toàn đình chỉ, thậm chí độ ẩm cũng lập tức đề thăng. Trên mặt đất, không ít tuyết đọng bắt đầu chậm rãi hòa tan, Thiên Phong Chiến Thần cũng ngẩng đầu nhìn lên trời. Không chỉ là bọn họ hai vị Chiến Thần, lập tức gần ngàn người tụ tập ở phía xa xa, thậm chí mấy vạn người đang trên đường đi tới đều ngẩng đầu nhìn lên trời!

Lan ra chùng một đám, hỏa đoàn rất lớn treo ở giữa không trung, tất cả bông tuyết ở xung quanh đều hóa thành hư vô.

Hỏa đoàn nóng cháy càng lúc càng thu liễm, hỏa diễm cũng dần dần là bạch sắc, hắc sắc, hắc tử sắc, thậm chí chỗ sâu nhất bao phủ ở tử sắc là một Thần điều rất lớn...

*Sự tích này chính là sự tích Bàn Cổ khai thiên lập địa, phân ra trời và đất. Chi tiết, vui lòng search google vì cái này dài lắm ^^

*Cách sơn đả ngư: xuyên qua một ngọn núi đánh được trâu, hay nói chính xác hơn chính là phương pháp dùng lực xuyên qua 1 vật gián tiếp tác động vào vật cần đánh. Trong karate, môn này được coi là 1 tuyệt kỹ. Mình xin ví dụ 1 chút: có 2 viên gạch xếp chồng lên nhau, võ sư karate phải làm sao để tác dụng 1 lực để đánh vỡ viên gạch ở dưới mà viên gạch ở trên không xây xát 1 chút nào.

376. Chương 73: Phượng Hoàng Chi Uy*

Hắn cảm giác được rất rõ, vô tận Hỏa Hành lực từ bốn phương tám hướng điên cuồng dũng mãnh tiến vào hỏa cầu có phạm vi ước chừng một dặm kia, sau đó dung nhập ở vào trong cơ thể Thần điều ở trung ương hỏa cầu. Trên trời cao, Thần điều được tắm gội trong hỏa diễm kia đang triển khai hai cánh, thân thể cũng đang không ngừng biến hóa.

Tốc độ lấy mất thường có thể thấy được không ngừng lớn dần!

"Kia là cái gì?"

"Là Thần thú gì?"

Có vài vũ giả đang tự hỏi, còn các con dân Thiên Phong thành đều trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn vừa rồi. Hỏa cầu có phạm vi một dặm, cho dù là ở trong Thiên Phong thành cũng có thể chứng kiến rất rõ ràng! Không quản là biết hay không biết Thanh Loan, tất cả đều lâm vào khiếp sợ. Tất cả mọi người từ trong hỏa cầu rất lớn đó cảm giác được, Thần thú này rất đáng sợ!

Đột nhiên...

"U... "

Tiếng kêu to cao vút vang dội, ẩn chứa vô cùng hưng phấn vang vọng khắp thiên địa. Ở trong hỏa diễm, Bất Tử Phượng Hoàng vẫy động cánh chim của nàng, phảng phất như một nữ vương cao cao tại thượng tại nhìn xuống con dân.

"Thanh Loan là vương giả trong phi cầm Yêu Thú." Đằng Thanh Sơn nhìn thấy trong trời cao, Bất Tử Phượng Hoàng lộ ra một tư thái tuyệt đẹp, lông chim toàn thân đã biến thành hỏa hồng sắc. "Nó lộ xác thành 'Bất Tử Phượng Hoàng', so với Hư Cảnh Yêu Thú bình thường thì còn lợi hại hơn nhiều! Thư tịch

từng ghi lại, nó cũng là một trong những Thần thú đáng sợ nhất. Không biết Thanh Loan hiện tại rốt cuộc mạnh đến mức nào!?”

Yêu Thú cùng nhân loại bất đồng.

Hư Cảnh cường giả nhân loại chém giết, cực kỳ coi trọng trình độ thiên địa linh lực nắm trong tay! Nhưng Hư Cảnh Yêu Thú bất đồng, mặc dù chúng nó cũng có thể thao tác thiên địa chi lực... Nhưng là, từ Tiên Thiên Kim Đan Yêu Thú đến Hư Cảnh Yêu Thú, thân thể chúng nó sẽ phát sinh lột xác. Thân thể lột xác, đối với thực lực của bọn chúng có ảnh hưởng phi thường lớn!

Tỷ như Yêu Long "Tử Tích", căn bản không cần thao tác thiên địa linh lực, trực tiếp phun ra một ngụm hàn khí liền giết chết hơn vạn quân sĩ, một đám Tiên Thiên cường giả lập tức bị đông lạnh thành tro bụi! Mà nhân loại Hư Cảnh cường giả cho dù lợi hại đến mấy, cũng không có khả năng một chiêu liền diệt sát hơn vạn quân sĩ, vì căn bản không thể làm được.

Hư Cảnh Yêu Thú được xưng là "Thần thú" cũng không phải là không có đạo lý. Bởi vì, sinh mệnh của chúng nó cũng lột xác, đạt tới một tầng rất cao.

Cho dù là Đẳng Thanh Sơn, trước khi chưa đạt tới Hư Cảnh, thân thể hẳn hoàn toàn có thể cùng Tiên Thiên Kim Đan Yêu Thú cứng rắn đánh một trận. Nhưng là - hẳn cùng Yêu Thú đồng thời đạt tới Hư Cảnh, thân thể Đẳng Thanh Sơn không tăng lên chút nào, nhưng thân thể Yêu Thú lại biến hóa nghiêng trời lệch đất! Đây là sự khác nhau giữa người và Yêu Thú!

Ông trời rất công bình!

Cho Yêu Thú sự lột xác sinh mệnh, khiến sinh mệnh của chúng nó lâu dài, nhưng cũng làm chúng nó không thể trở thành đỉnh phong cường giả! Nhân loại lại có thể xuất hiện Chí Cường giả!

"U ~" Một tiếng cao vút vang lên, phẳng phất như tuyên bố một Hư Cảnh Yêu Thú đã lại được sinh ra. Trên bầu trời, đại hỏa cầu phạm vi chừng một dặm nhanh chóng nhỏ dần, rồi sau đó hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể Bất Tử Phượng Hoàng. Giờ phút này, hình dáng Bất Tử Phượng Hoàng mới hoàn toàn hiện ra trước mặt mọi người.

Toàn thân lửa đỏ, không có một màu sắc nào khác!

Trong hai tròng mắt mơ hồ phiếm hồng quang lại có bảy màu sắc khác nhau, làm cho người ta dường như lâm vào trong mộng ảo. Trên đỉnh đầu dài ra những chiếc lông chim rực rỡ, tựa như vương miện. Khi bị Bất Tử Phượng Hoàng này nhìn chăm chăm... cũng làm cho người ta không khỏi cảm ứng được cường đại áp lực! Đây là tinh thần áp bách về phương diện sinh mệnh lực!

"Đây rốt cuộc là Yêu Thú gì?" Thiên Phong Chiến Thần cảm thấy không thích hợp.

Trong một khoảng thời gian ngắn, hẳn thực không liên tưởng đến Thanh Loan. Dù sao lông chim, thể trạng của Thanh Loan cùng Bất Tử Phượng Hoàng này hoàn toàn bất đồng.

"Tiểu Thanh."

Đẳng Thanh Sơn lộ vẻ tươi cười.

Sưu!

Từ giữa không trung, Bất Tử Phượng Hoàng lưu lại một đạo ánh lửa mơ hồ, sau đó liền hiện ra bên cạnh Đẳng Thanh Sơn. Xuy xuy ~ Tuyết đọng dưới chân Đẳng Thanh Sơn nhất thời hoàn toàn bị hòa tan.

"Thật nhanh." Đẳng Thanh Sơn chấn động: "Tốc độ hiện tại của Tiểu Thanh, so với tốc độ cực hạn của ta còn nhanh hơn trên hai ba lần! Nhanh, quá nhanh!" Sau khi đạt tới Hư Cảnh, tốc độ Đẳng Thanh Sơn đã phi thường nhanh. Nhưng so với Bất Tử Phượng Hoàng, Thần thú có thể nói là có tốc độ đứng số một số hai trong các loại phi cầm Thần thú mà nói...

Tốc độ của nó so với Đẳng Thanh Sơn nhanh hơn hai, ba lần là chuyện rất bình thường.

"U ~ u ~" Bất Tử Phượng Hoàng hướng Đẳng Thanh Sơn kêu to vài tiếng cảm kích, sau đó liền nhìn về Thiên Phong Chiến Thần cách đó không xa, hai tròng mắt xẹt qua sát ý.

Sưu!

Chỉ để lại một đạo hồng sắc tàn ảnh, Bất Tử Phượng Hoàng đã bay lên độ cao cách mười trượng so với Thiên Phong Chiến Thần, há mồm liền phun ra một đạo tử sắc hỏa diễm. Sau khi ngọn tử sắc hỏa diễm này bay ra, khiến không gian cũng hoàn toàn vụn vỡ.

Thiên Phong Chiến Thần tức giận, cười gằn một tiếng:

”Nghịch súc, ngươi muốn chết!!?”

Thiên Phong Chiến Thần không ngờ nhảy lên, cầm kiếm như muốn giết chết Bất Tử Phượng Hoàng.

Mà thời điểm khi đám tử sắc hỏa diễm đụng chạm đến thiên địa linh lực hình thành vòng bảo hộ bên ngoài thân thể hắn...

”Xuy xuy...” Phảng phất như củi đốt gặp liệt hỏa, vòng bảo hộ thiên địa chi lực bên ngoài thân thể Thiên Phong Chiến Thần nhanh chóng tan rã. Thiên Phong Chiến Thần sắc mặt đại biến, lập tức khống chế thiên địa chi lực bảo hộ bản thân, đồng thời lập tức cấp tốc hướng mặt đất trốn đi!

Nhưng bởi vì Thiên Phong Chiến Thần chủ động khơi mào, làm tốc độ tránh né tử sắc hỏa diễm của hắn đã bị chậm một chút.

”A!” Thiên Phong Chiến Thần kêu lên đau đớn.

Đồng thời, một đạo bóng kiếm âm u hiện lên, tay trái Thiên Phong Chiến Thần nhất thời đã bị chặt xuống. Người chặt đứt cánh tay trái của Thiên Phong Chiến Thần, không ngờ lại chính là bản thân hắn. Khi nửa cánh tay trái vừa rơi xuống, chỉ một chốc đã hóa thành tro bụi.

”Đây là quái vật gì?” Thiên Phong Chiến Thần hóa thành một đạo ảo ảnh quỷ mị, nhanh chóng trốn đi.

”Thiên địa chi lực của ta, đã có thể nắm giữ năm thành. Nhưng năm thành thiên địa chi lực, không ngờ chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản trong nháy mắt mà thôi. Hỏa diễm này, rốt cuộc là hỏa diễm gì!?” Đích xác, Thiên Phong Chiến Thần nắm trong tay thiên địa chi lực chỉ có năm thành!

Chẳng qua, hắn đạt tới Hư Cảnh đã hai trăm năm, cũng sáng chế được tuyệt chiêu của riêng hắn. Hắn hoàn toàn có thể làm năm thành thiên địa chi lực phát huy ra uy lực của sáu thành thiên địa chi lực!

Thật giống như chiêu ”Xích Kim Hổ Bào” của Đằng Thanh Sơn, đồng dạng cũng có thể tăng thêm một thành uy lực.

”Không! Nhanh như vậy!?” Thiên Phong Chiến Thần mới vừa chạy trốn, liền phát hiện trên bầu trời lại xuất hiện Bất Tử Phượng Hoàng. Vốn tự hào về tốc độ, nhưng khi nhìn thấy cảnh này, Thiên Phong Chiến Thần sắc mặt đại biến. Hắn bất chấp những thứ khác, thân thể phảng phất như một mũi nhọn, trực tiếp nhảy xuống nền đất.

Xuy xuy ~~~ Trên mặt đất lưu lại một cái huyết động. Thiên Phong Chiến Thần không ngờ lại trốn vào dưới nền đất.

Giờ phút này, đám người Đằng Thanh Sơn, Vân Mộng Chiến Thần đang đứng quan khán Bất Tử Phượng Hoàng cùng Thiên Phong Chiến Thần chi chiến. Nói là chiến, kỳ thật là Bất Tử Phượng Hoàng đuổi giết Thiên Phong Chiến Thần! Hỏa diễm của Bất Tử Phượng Hoàng hiển nhiên rất lợi hại, cho dù Thiên Phong Chiến Thần có thể nắm giữ năm thành thiên địa chi lực, nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng ngăn cản một cái chớp mắt mà thôi.

”Thanh Sơn.”

Lý Quân cũng chạy đến bên cạnh Đằng Thanh Sơn.

”Tiểu, Tiểu Thanh này cũng thật lợi hại. Bất Tử Phượng Hoàng, chính là Bất Tử Phượng Hoàng! Mới vào Hư Cảnh, cũng đã mạnh đến mức như vậy.”

Đằng Thanh Sơn nhin không được khen một tiếng, đồng thời cũng cảm thán, Yêu Thú ở một vài phương diện đích thật là so với nhân loại càng chiếm cứ ưu thế!

"Thiên Phong Chiến Thần kia chạy thoát rồi sao?"

Lý Quân hỏi.

"Yên tâm."

Đằng Thanh Sơn cười.

"Tiểu Thanh hiện tại là Bất Tử Phượng Hoàng, là Hư Cảnh Yêu Thú, nó đồng dạng cũng có lĩnh vực. Chỉ cần trong phạm vi ba mươi bốn mươi dặm, nó có thể dễ dàng phát hiện vị trí của Thiên Phong Chiến Thần. Muội cho là, Hách Liên này có thể cùng Tiểu Thanh kéo dài một khoảng cách tầm ba mươi bốn mươi dặm sao?"

Trong nháy mắt khi nhìn thấy tốc độ của Bất Tử Phượng Hoàng, Đằng Thanh Sơn thậm chí còn cho rằng Hư Cảnh nhân loại cường giả, cho dù là Hư Cảnh đại thành, về tốc độ chỉ sợ cũng không bằng Bất Tử Phượng Hoàng.

"Xuy xuy ~"

Thân thể Thanh Loan đột nhiên được bao phủ một tầng hắc sắc hỏa diễm phạm vi chừng bốn năm trượng, đầu nhanh như chớp hướng dưới nền đất mà lao xuống với tốc độ cực nhanh. Khi hắc sắc hỏa diễm này va chạm vào bùn đất cát đá, những tảng đá, bùn đất liền hóa thành tro bụi. Thanh Loan lấy tốc độ kinh người lao xuống, không có gì có thể ngăn trở nàng.

"Hư Cảnh cường giả sở dĩ khó có thể giết Hư Cảnh cường giả, một là bởi vì có thể ở ngoài ba mươi bốn mươi dặm đã phát hiện đối thủ."

"Hai là vì, Hư Cảnh cường giả có thể đảo loạn thiên địa chi lực xung quanh, làm địch nhân không phát hiện được tình huống của mình trong phạm vi một dặm ở xung quanh."

"Ba là, chỉ cần đạt tới "Thần Dung Thiên Địa", tốc độ của Hư Cảnh cường giả sẽ được đề thăng cực lớn."

Đằng Thanh Sơn biết rất rõ những điều này.

Hư Cảnh cường giả phát hiện đối thủ, hoàn toàn là dựa vào thiên địa chi lực! Tỷ như Đằng Thanh Sơn, hẳn hoàn toàn có thể thao tác Hỏa Hành lực tụ tập trong phạm vi một dặm ở xung quanh, đem những thiên địa chi lực khác cự tuyệt bên ngoài! Một khi đã không có những thiên địa chi lực khác, như vậy đối thủ sẽ không thể phát hiện Đằng Thanh Sơn ở nơi nào trong phạm vi một dặm.

Đương nhiên, nếu đối thủ cũng đồng thời có Hỏa Hành Chi Đạo, Kim Hành Chi Đạo, Đằng Thanh Sơn sẽ không thể khiến cảm giác của đối phương bị lẫn lộn.

Cho nên, "Thần Dung Thiên Địa" là tốc độ cực hạn của khinh công!

Nhân loại thi triển thân pháp chạy trốn, tốc độ nhanh nhất không phải là dựa vào thiên địa chi lực phụ trợ! Mà là thân thể dung nhập vào trong thiên địa chi lực, hóa thành một bộ phận của thiên địa chi lực, mới có thể đạt đến tốc độ cực hạn. Bình thường, tốc độ cực hạn giữa các Hư Cảnh cường giả thường không khác biệt mấy. Trừ phi người nào đó có chỗ đặc thù, mới có thể nhanh hơn một chút.

"Bồng!" Thiên Phong Chiến Thần từ dưới nền đất thoát ra.

"Đằng Thanh Sơn, nếu chết thì cùng chết!!!"

Thiên Phong Chiến Thần điên cuồng nhắm phía Đằng Thanh Sơn, sắc mặt dữ tợn. Vừa rồi, trong quá trình chạy trốn dưới nền đất, Thiên Phong Chiến Thần phát hiện tốc độ của hắn so với Bất Tử Phượng Hoàng càng chậm hơn rất nhiều. Dưới nền đất, hắn chậm hơn so với Bất Tử Phượng Hoàng! Trên mặt đất, hắn cũng chậm hơn so với Bất Tử Phượng Hoàng!

Tại không trung càng không cần nói, hắn còn không biết bay!

Cho nên, Thiên Phong Chiến Thần điên cuồng quyết định: "Chết cũng phải kéo theo Đằng Thanh Sơn. Chết thì cùng chết, ta đã sống gần bốn trăm năm, cũng đủ rồi! Thiên Phong gia tộc ta, căn cơ rất lớn. Cho dù ta chết, gia tộc có lẽ sẽ bị suy yếu, nhưng tương lai một khi xuất hiện một Hư Cảnh cường giả, như thường sẽ có thể hưng thịnh trở lại!"

Thiên Phong Chiến Thần Hách Liên lấy tốc độ cực nhanh hướng về phía Đàng Thanh Sơn!

”Hách Liên, muốn giết ta?”

Đàng Thanh Sơn cười.

”Chết!”

Thiên Phong Chiến Thần sắc mặt đại biến. Hắn nhận thấy được, Bất Tử Phượng Hoàng đã ở ngay trên đỉnh đầu hắn.

Vù ~ Thiên địa tử sắc hỏa diễm trong khoảnh khắc liền bao trùm Thiên Phong Chiến Thần. Lúc này, Bất Tử Phượng Hoàng đã bay đến đỉnh đầu Thiên Phong Chiến Thần, trong miệng liền phun ra hỏa diễm. Cho dù Thiên Phong Chiến Thần đột ngột chui vào dưới nền đất, nhưng mặt đất đã sớm bị đốt cháy thành hư vô, khiến hắn hoàn toàn không còn chỗ để trốn.

”A ~” Trong tử sắc hỏa diễm, Thiên Phong Chiến Thần thống khổ kêu rên một tiếng, thanh âm vang vọng khắp thiên địa.

Sau đó, Thiên Phong Chiến Thần không cam lòng rút cục biến thành tro bụi, ngay cả thanh thần kiếm ngầm đen của hắn trong tử sắc hỏa diễm cũng không ngừng bị tan rã.

Thiên Phong Chiến Thần đã chết!

”Nhanh, quá nhanh.” Cách đó không xa, Vân Mộng Chiến Thần lộ thần sắc nghiêm túc, gắt gao nhìn chăm chăm Bất Tử Phượng Hoàng phía xa xa: ”Lên trời xuống đất, tốc độ cũng nhanh như vậy! Nếu thực lực không bằng nó, chỉ cần bị nó nhìn thẳng, hẳn là phải chết không thể nghi ngờ! Muốn ngăn cản hỏa diễm của nó, phải là người tu luyện Hỏa Hành chi đạo mới có thể chống cự dễ dàng hơn một chút. Nhưng kể cả như vậy, người đó cũng phải nắm trong tay bảy thành, thậm chí tám thành thiên địa chi lực mới có thể hoàn toàn chống đỡ được hỏa diễm do Thần thú đó phun ra.”

Vân Mộng Chiến Thần cũng cảm giác được uy hiếp của tử vong!

”May mắn, nó cùng phe với Thanh Sơn.” Vân Mộng Chiến Thần thầm nghĩ.

”Mục Vọng.”

Vân Mộng Chiến Thần đột nhiên nói.

”Lão sư?”

Ở bên cạnh, đại trưởng lão Mục Vọng vốn đang khiếp sợ do cái chết của Thiên Phong Chiến Thần, dần tỉnh táo lại.

Vân Mộng Chiến Thần liếc mắt nhìn Hách Liên gia tộc nhân phía xa xa đang khiếp sợ không thể tin được, thấp giọng phân phó:

”Mục Vọng, Thiên Phong Chiến Thần vừa chết, hơn nữa lại có nhiều người chứng kiến như vậy. Thiên Phong gia tộc khẳng định sẽ dời đi các loại bảo vật, sau đó ẩn núp. Hiện tại, phải tìm được bảo tàng trân quý hơn một ngàn năm của Thiên Phong gia tộc.”

”Vâng, thưa lão sư.”

Mục Vọng nhân tình sáng lên.

*Phượng Hoàng chi uy: uy thế của Phượng Hoàng.

377. Chương 74: Bảo Tàng Của Thiên Phong Gia Tộc

Đoan Mộc đại lục chiến loạn không ngớt, trăm tộc tranh bá. Tục ngữ nói cực thịnh tất suy, không có một gia tộc nào có thể vĩnh viễn hưng thịnh. Cho nên, trong thiên hạ bất kỳ một đại gia tộc nào cũng đều có chuẩn bị ở phía sau, chuẩn bị Đông Sơn tái khởi*. Giống như Thần Phủ Sơn huyết mạch Phó gia, có thể

trải qua sáu ngàn năm mà bất diệt. Đó chính là vì bọn họ đã chuẩn bị đủ, có thể làm gia tộc sau mấy trăm năm, thậm chí ngàn năm sau lại một lần nữa hưng thịnh!

Thiên Phong gia tộc, hôm nay là đệ nhất gia tộc trên Đoan Mộc đại lục! Gia tộc cường thịnh đã vượt quá ngàn năm!

Bọn họ đồng dạng sẽ tự lưu cho mình một con đường lui.

Một gia tộc muốn Đông Sơn tái khởi, các loại trân bảo, bí tịch cùng với tài phú kinh người là phải có!

”Thiên Phong gia tộc xưng bá Bắc Hàn Vực, làm thiên hạ đệ nhất gia tộc, bảo tàng ngàn năm sẽ trân quý và kinh người đến mức nào?” Mục Vọng ngẫm lại, không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

”Thiên Phong Chiến Thần đã chết! Thiên Phong gia tộc tuy có phần đông binh mã, nhưng không còn Chiến Thần, Thiên Phong gia tộc bọn họ căn bản không tư cách độc chiếm cả Bắc Hàn Vực.”

Vân Mộng Chiến Thần trầm thấp nói:

”Thiên Phong gia tộc căn bản không nghĩ đến Chiến Thần của bọn họ sẽ chết. Bảo tàng tám chín phần mười ở Hách Liên phủ, chúng ta lập tức đi, đi Hách Liên phủ.”

Lập tức, Vân Mộng Chiến Thần, đại trưởng lão Mục Vọng, bóng dáng hai người nhoáng lên liền biến mất trong đám người.

Sau khi thiêu chết Thiên Phong Chiến Thần, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh lơ lửng ở giữa không trung, không khỏi vui sướng hưng phấn mà ngửa đầu kêu lớn một tiếng: ”U ~~~~”

Thanh âm cao vút vang dội, rung động tâm linh mọi người. Thấy một màn như vậy, mấy vạn người hoàn toàn bị Bất Tử Phượng Hoàng thuyết phục, có không ít người lại bị dọa đến mức choáng váng. Nhưng chỉ có đám người Hách Liên gia tộc, cơ hồ là không ai đều không trừng mắt to, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin được. Họ không tin Chiến Thần của bọn họ chỉ như vậy mà đã chết!

”Ha ha.”

Đằng Thanh Sơn cười vang, đi về phía Bất Tử Phượng Hoàng. Lý Quân, Đằng Thú, Dương Đông, Phó Vũ Bình cũng đi theo ở bên cạnh.

”Tiểu Thanh!”

Đằng Thanh Sơn đi tới, mỉm cười hô lớn.

Bất Tử Phượng Hoàng quay đầu vừa thấy, trong hai tròng mắt xẹt qua một tia sợ hãi lẫn vui mừng. Nó tựa như thuận di, ngay lập tức liền hiện ra bên cạnh mấy người Đằng Thanh Sơn.

”Tiểu Thanh, ngươi thật lợi hại.”

Lý Quân không khỏi vuốt ve lông chim Bất Tử Phượng Hoàng. Hỏa diễm bên ngoài thân thể Bất Tử Phượng Hoàng hoàn toàn được thu liễm vào trong, đồng thời hướng Lý Quân phát ra một tiếng kêu to.

”Thanh Sơn, Tiểu Thanh nói rất cảm tạ huynh đã giúp nàng đạt tới Hư Cảnh, lột xác thành Bất Tử Phượng Hoàng.”

Lý Quân cười nói, còn Đằng Thanh Sơn lại than thở không thôi:

”Cảm tạ ta? Nếu không có nàng, muốn giết Thiên Phong Chiến Thần ta căn bản không có khả năng. Cho nên, chúng ta còn phải hảo hảo cảm tạ Tiểu Thanh mới đúng a.”

Lý Quân cũng hướng Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, phát ra vài tiếng kêu to.

Bất Tử Phượng Hoàng cúi đầu, nhẹ nhàng dụi dụi vào Đằng Thanh Sơn, như muốn bày tỏ lòng cảm kích. Trong thiên hạ, Hư Cảnh cường giả hầu như đều là tự mình ngộ đạo, lại căn bản không có cách nào miêu tả đạo. Nhưng Đằng Thanh Sơn lại thông qua quyền pháp đem đạo của chính mình hoàn toàn biểu đạt ra. Bởi vì, Nội gia quyền vốn chính là tu luyện trong luyện quyền và ý cảnh luôn ẩn chứa trong mỗi quyền của hắn.

Đằng Thanh Sơn rất tự nhiên đem đạo ngộ được chuyển hóa thành quyền pháp.

”Ân?” Đằng Thanh Sơn nhướn mày, quay đầu hướng phía sau nhìn lại.

”Mục lão ca đang làm cái gì?”

Hắn rõ ràng nhận thấy được ở bên trong lĩnh vực, khí tức Vân Mộng Chiến Thần đang nhanh chóng rời xa.

Thiết Kiếm Vô Thánh Hách Liên Hạo Duyên lấy tốc độ kinh người hướng về phía Thiên Phong thành.

”Tại sao có thể như vậy?”

”Lão sư như thế nào sẽ chết? Sao có thể chết!!?” Thiết Kiếm Vô Thánh rõ ràng nghe được tiếng nghị luận của ngàn vạn người quan khán, càng thêm cảm thấy thống khổ. ”Lão sư là Chiến Thần, không nên chết, không nên chết!” Thiết Kiếm Vô Thánh vĩnh viễn nhớ rõ lão sư hắn từng nói: ”Hạo Duyên, chỉ cần ngươi đạt tới Hư Cảnh, sau đó đạt tới Thần Dung Thiên Địa, ngươi sẽ có được lực rất lớn. Không chỉ vậy, đến lúc đó cho dù ngươi yếu hơn những Chiến Thần khác, họ cũng mơ tưởng giết được ngươi.”

Sau khi đạt tới Thần Dung Thiên Địa, tốc độ của Hư Cảnh cường giả gần như là tương đương với nhau. Cho dù người nào đó chiếm cứ ưu thế, cũng chỉ nhanh một bậc mà thôi.

Nhưng thời điểm khi chạy trốn, hoàn toàn không dựa vào quy tắc để thay đổi phương hướng... Ví dụ như, Hư Cảnh cường giả mỗi lần lách thân là một hai dặm, nếu đột nhiên thay đổi phương hướng cũng sẽ làm người đuổi giết trở tay không kịp. Chỉ cần tốc độ không phải kém quá lớn, địch nhân căn bản không có khả năng đuổi giết, giết chết Hư Cảnh cường giả!

Đáng tiếc...

Thiên Phong Chiến Thần lần này lại gặp phải chính là Bất Tử Phượng Hoàng! Là vương giả trong phi cầm Yêu Thú, tốc độ của nó so với một phi cầm Thần thú cũng nhanh hơn rất nhiều. So về tốc độ, Bất Tử Phượng Hoàng siêu việt hơn hắn gần gấp hai lần! Chênh lệch quá lớn. Hơn nữa, hỏa diễm của Bất Tử Phượng Hoàng cũng không phải là chiêu thức gì, trực tiếp là dùng hỏa diễm đầy trời đốt tới, trốn cũng vô pháp trốn được.

”Ta cần phải sống.”

”Thoát khỏi hai người Vân Mộng Chiến Thần cùng Hỏa Diễm Chiến Thần khoảng ba đến bốn mươi dặm, sau đó cẩn thận ẩn nấp. Đợi đến một ngày đạt tới Hư Cảnh, ta mới có hi vọng làm cho Thiên Phong gia tộc ta lại một lần nữa hưng thịnh.” Thiết Kiếm Vô Thánh trong lòng thống khổ, nhưng đầu óc lại cực kỳ thanh tỉnh. Không có Thiên Phong Chiến Thần tọa trấn, Thiên Phong gia tộc bọn họ tất sẽ bị các đại gia tộc khác trong thiên hạ xâu xé!

Trong đó xuống tay vô cùng tàn nhẫn, không thể nghi ngờ chính là Mục gia!

”Hách Liên Hạo Duyên.”

Một thanh âm già nua vang lên.

Vù!

Một đạo tàn ảnh mơ hồ xuất hiện trước mặt Thiết Kiếm Vô Thánh, sau đó ngưng tụ lại thành một người, đúng là lưng đeo một thanh Lang Đầu chiến đao to lớn, Vân Mộng Chiến Thần.

”Vân Mộng Chiến Thần!” Chứng kiến người trước mắt, Thiết Kiếm Vô Thánh sắc mặt trắng bệch, lập tức bài trừ vẻ tươi cười. Hắn nói:

”Vân Mộng Chiến Thần, ngươi, ngươi làm cái gì vậy?”

”Hách Liên Hạo Duyên, ngươi nên biết là ta muốn làm gì.”

Vân Mộng Chiến Thần cười nhẹ, nói:

”Nói đi, bảo khổ của Hách Liên gia tộc ngươi ở đâu?”

Thiết Kiếm Võ Thánh nghe lời này, hiểu được hôm nay không thể trốn thoát được nữa. Hắn không khỏi tức giận, cười lớn:

”Mục lão nhân, ngươi cũng muốn bảo tàng của Hách Liên gia ta sao? Ha ha... Nằm mơ! Ngươi giết ta, cũng đừng mơ có được nó. Hách Liên gia ta, về sau như thường sẽ có thể lại hưng thịnh một lần nữa!”

Lời còn chưa dứt, ”Vèo” một tiếng, một đạo đao mang xẹt qua cổ Thiết Kiếm Võ Thánh.

Một chiếc đầu lâu nhiễm huyết quăng lên, trong đôi mắt kia mang theo vẻ điên cuồng.

”Thật sự là muốn chết.”

Vân Mộng Chiến Thần lắc đầu, lạnh nhạt cười. Trong Hách Liên gia tộc, Thiết Kiếm Võ Thánh là người có hy vọng lớn nhất có thể đạt tới Hư Cảnh, Vân Mộng Chiến Thần đương nhiên không có khả năng để cho hắn sống. Vân Mộng Chiến Thần vừa muốn đi, đột nhiên ”Sưu” một tiếng!

Thiên địa chi lực khê chấn động, một đạo nhân ảnh liên hiện ra bên cạnh Vân Mộng Chiến Thần, đứng là Đẳng Thanh Sơn.

”Thanh Sơn.”

Vân Mộng Chiến Thần mỉm cười hô.

”Mục lão ca, ngươi đi đâu vậy?”

Đẳng Thanh Sơn liếc mắt nhìn thi thể Thiết Kiếm Võ Thánh trên mặt đất. Trong thời đại loạn thế ở Đao Mộc đại lục này, sau khi Thiên Phong Chiến Thần chết, Thiết Kiếm Võ Thánh cũng bị giết, đây cũng không phải là điều gì đáng kinh ngạc. Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn có thể minh bạch, Đao Mộc đại lục có hai gia tộc mạnh nhất là Mục gia và Hách Liên gia. Hai gia tộc này luôn âm thầm cạnh tranh nhau.

Nếu có cơ hội hạ bệ đối phương, một trong hai bên đương nhiên sẽ không do dự mà làm ngay!

”Thanh Sơn, Hách Liên vừa chết, ta cũng đã cho Thiết Kiếm Võ Thánh đi theo hắn! Thiên Phong gia tộc không có cường giả tọa trấn, sao có thể chiếm lấy cả Bắc Hàn Vực?”

Vân Mộng Chiến Thần cười nói.

”Hơn nữa, cái chết của Thiên Phong Chiến Thần Hách Liên, ngàn vạn người đều chứng kiến, Thiên Phong gia tộc muốn giấu diếm cũng lừa không được. Cho nên, Thiên Phong gia tộc khẳng định sẽ lập tức di dời bảo tàng của gia tộc.”

”Bảo khố?” Đẳng Thanh Sơn lập tức tỉnh ngộ.

Khi vừa tới Đao Mộc đại lục lúc, Hắc Thiết Hà Lưu gia bị giết hại trên hải đảo, ở trên Đao Mộc đại lục cũng chỉ có thể xem như tiểu gia tộc mà đã có nhiều hoàng kim như vậy. Ngay cả Phó gia, trăm mê mấy ngàn năm vẫn có thể luyện xuất Thần Dao Vệ! Mà Thiên Phong gia tộc là thiên hạ đệ nhất gia tộc, xưng bá hơn ngàn năm, bảo tàng sẽ kinh người đến mức nào?

”Thanh Sơn, chúng ta cùng đi tìm kiếm, ngươi thấy sao?”

Vân Mộng Chiến Thần cười nói.

”Nếu hôm nay không đi, về sau còn muốn tìm sẽ rất khó khăn.”

”Hảo.”

Đẳng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

”Vậy xem trong chúng ta, ai tìm được trước.”

Vân Mộng Chiến Thần cười.

”Ai tìm được thì về người đó.”

Nếu là trước đây, khi Bất Tử Phượng Hoàng chưa sinh ra, Vân Mộng Chiến Thần sẽ không có khả năng nói như vậy. Nhưng sau khi chứng kiến thực lực đáng sợ của Bất Tử Phượng Hoàng, địa vị của Đằng Thanh Sơn sơn ở trong lòng Vân Mộng Chiến Thần đã kịch liệt tăng lên!

"Ha ha, hảo. Xem ai tìm được trước."

Đằng Thanh Sơn cùng Vân Mộng Chiến Thần đồng thời thân hình tiêu tan, tiến nhập vào bên trong Thiên Phong thành.

Hách Liên phủ là cực tâm* của Thiên Phong gia tộc, hơn một ngàn năm chưa bao giờ từng loạn như thế!

Nhân tâm hoảng sợ!

Khi tin tức về cái chết của Thiên Phong Chiến Thần truyền đến, các tộc nhân của Thiên Phong gia tộc vốn rất kiêu ngạo, trong chớp mắt liền rơi vào cảnh khủng hoảng. Bởi vì, vị cường giả mạnh nhất trong lòng bọn họ, nay đã... Đặc biệt, khi thi thể của tộc trưởng Thiết Kiếm Vô Thánh "Hách Liên Hạo Duyên", "Hách Liên Hạo Phàm", những nhân vật trọng yếu liên tiếp được phát hiện càng làm gia tộc lâm vào cảnh hỗn loạn trước nay chưa có.

Tuyệt lớn ngừng rơi, trên nóc một tòa cung điện của Hách Liên phủ, Đằng Thanh Sơn, Vân Mộng Chiến Thần sóng vai mà đứng còn đại trưởng lão Mục Vọng đứng ở bên cạnh.

"Bảo tàng này rốt cuộc được giấu ở địa phương nào?"

Vân Mộng Chiến Thần nhíu mày nói.

"Mục lão ca, không phải mới chỉ tìm một vài nơi thôi sao?"

Đằng Thanh Sơn cười nhẹ, nói.

Vân Mộng Chiến Thần nhíu mày, lắc đầu nói:

"Không, bảo tàng của một gia tộc, số người biết cực ít, có lẽ vven vven chỉ có Thiên Phong Chiến Thần là biết được. Hoặc là Thiên Phong Chiến Thần, Thiết Kiếm Vô Thánh cùng gia chủ ba người biết được. Hách Liên Hạo Duyên cùng Hách Liên Hạo Phàm bị giết chết không nói đến, còn những tên trưởng lão khác cũng đã chịu mở miệng nói ra... Nhưng là, những địa điểm đó ta phỏng chừng chỉ là bảo tàng bình thường của Thiên Phong gia tộc mà thôi. Bảo tàng chân chính, trưởng lão hẳn là sẽ không biết. Giảo hoạt ngụy trang thành hang động, Thiên Phong gia tộc che dấu bảo tàng khẳng định có không ít chỗ!"

"Thiên Phong gia tộc không nghĩ tới chính mình sẽ bị sụp đổ, cho nên tuyệt đại bộ phận bảo khố, hẳn là ở một nơi nào đó bên trong Hách Liên phủ."

Vân Mộng Chiến Thần trầm thấp nói:

"Nhưng căn bản là tìm không thấy."

Hư Cảnh cường giả có lĩnh vực, nhưng lĩnh vực vven vven chỉ có thể phát hiện sinh mệnh khí tức mà thôi. Một vài vật không có sinh mệnh lực như gỗ, búa... là không thể phát hiện.

"Chỗ tiềm ẩn bảo tàng khẳng định là phi thường khó tìm."

Đằng Thanh Sơn cười.

"Dù sao nơi đó hẳn là có rất nhiều bảo bối, tựa như chín khóa Liên Tử mà lần trước ta bị cướp."

"Mục lão ca, ta đi trước một bước."

Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên, thân thể nhất thời bay ra phía xa xa, sau đó hô lên một tiếng:

"... Tiểu Thanh!"

"Lão sư, Thanh Sơn hẳn muốn làm gì?"

Mục Vọng kinh ngạc hỏi.

Vân Mộng Chiến Thần nghi hoặc nhìn bóng dáng Đằng Thanh Sơn phía xa xa, nhưng cũng không nhiều lời.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn trên trời cao, Bất Tử Phượng Hoàng đang đáp xuống, lập tức nhảy lên độ cao ước chừng năm sáu mươi trượng, dừng ở trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng.

”Thanh Sơn, tìm được bảo tàng sao?”

Lý Quân dò hỏi.

”Không có.”

Đằng Thanh Sơn cười nhìn về phía Lý Quân

”... Tiểu, đem hộp gỗ trên lưng muội cho ta.”

Lý Quân liền đặt hộp gỗ xuống, sau đó mở ra, bên trong đặt ngay ngắn một thanh Khai Sơn Thần Phủ, một cây Hắc Diễm côn, còn có không ít hộp ngọc nhỏ, trong này còn có hộp ngọc bảo tồn Vân Mộng Bạch Quả.

Đây là thứ mà Đằng Thanh Sơn coi trọng nhất. Đặt ở Vân Mộng Cổ thành Đông Hoa viên, hẳn cũng không an tâm, nên mới bảo Lý Quân mang theo.

”Thanh Sơn, huynh muốn làm gì?”

Lý Quân nghi hoặc hỏi.

”Tìm bảo tàng.”

Đằng Thanh Sơn cười cầm lấy Hắc Diễm côn.

Vừa rồi khi nhắc tới chín khóa hạt sen, Đằng Thanh Sơn đã nghĩ đến: ”Chín khóa Liên Tử là trung tâm của Hỏa Diễm Hồng Liên. Lúc ấy ta dựa vào Hắc Diễm côn mới tìm ra được Hỏa Diễm Hồng Liên! Như vậy, thông qua Hắc Diễm côn, hẳn là cũng có thể tìm ra chín khóa Liên Tử. Chín khóa Liên Tử này cực kỳ trân quý, khẳng định là ở trong bảo tàng trọng yếu nhất của Thiên Phong gia tộc. Tìm được chín khóa Liên Tử, hẳn là có thể tìm ra nơi cất giấu bảo tàng! Hắc Diễm côn, nhờ người.”

Cầm trong tay Hắc Diễm côn, Đằng Thanh Sơn từ trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng nhảy xuống, bay về phía Hách Liên phủ hỗn loạn phía dưới.

*Đông Sơn tái khởi: cái này mình cũng không rõ ràng lắm, nhưng có thể hiểu đại khái là vùng dậy(quật khởi) sau sự suy tàn.

*Cực tâm: điểm giữa của các cực. Trong chương này, có thể hiểu là nơi quan trọng nhất của Thiên Phong gia tộc.

378. Chương 75: Xuất Phát Cửu Châu

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Hắc Diễm côn hóa thành một đạo ảo ảnh quỷ mị, không ngừng chớp động biến mất trong Hách Liên phủ.

Vén vén sau chừng hai lần hô hấp, Đằng Thanh Sơn tựa hồ xác định được một chỗ nào đó, dừng lại sau đó trực tiếp chui vào trong bùn đất.

Mục Vọng cùng Vân Mộng Chiến Thần cả kinh. ”Lão sư, chẳng lẽ Đằng huynh đệ tìm được bảo tàng?” Mục Vọng không thể tin được. Sau một hồi chạy loạn, Đằng Thanh Sơn như thế nào có thể tìm được vị trí bảo tàng?

”Nhìn bộ dáng của hắn, chắc là tìm được rồi.” Vân Mộng Chiến Thần cũng không xác định, nói.

”Chúng ta đi nhìn xem.”

Lập tức Vân Mộng Chiến Thần cùng Mục Vọng hai người cũng hướng vị trí của Đằng Thanh Sơn mà tiến đến.

”Quả thực không nằm ngoài sở liệu của ta!”

Đặng Thanh Sơn cầm trong tay Hắc Diễm côn, không ngừng khoan sâu vào trong lòng đất: ”Chín khóa Liên Tử chính là tinh hoa của Hỏa Diễm Hồng Liên, đích xác có thể khiến cho Hắc Diễm côn biến hóa.”

Cầm thụ được Hắc Diễm côn trong tay càng ngày càng nóng bỏng, Đặng Thanh Sơn liền dễ dàng xác định được phương hướng.

Đột nhiên, một vách tường bằng nham thạch màu đen hiện ra trước mắt hắn. Đặng Thanh Sơn nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, vách tường nham thạch cứng rắn đột ngột chấn động, rồi sau đó hóa thành bột phấn rơi xuống, tạo thành một lỗ thủng rộng bằng một người.

Đặng Thanh Sơn nhanh chóng xuyên qua thông đạo vừa tạo, tiến nhập vào trong mật thất. Bên trong mật thất có một ngọn đèn dài phát ra quang mang u ám, chiếu rọi khắp mọi nơi.

”Đây là bảo tàng hơn ngàn năm của Thiên Phong gia tộc sao?” Đặng Thanh Sơn hít một ngụm dưỡng khí.

Chỗ cuối cùng của mật thất là hoàng kim được sắp xếp ngăn nắp thành chồng như xếp gạch, tùy ý là có thể thấy được. Ngoại trừ lượng lớn hoàng kim ra, trên mặt đất tùy ý có thể thấy được các loại thiên tài địa bảo hiếm có.

Ngoài những thứ đó ra, còn có một hàng dài áo giáp cùng binh khí được sắp xếp chỉnh tề. Số lượng áo giáp vào khoảng mấy trăm bộ.

”Đều là thượng đẳng áo giáp.” Đặng Thanh Sơn tiến đến một cái hòm sắt lớn, duỗi tay lấy lên một hộp ngọc. Dựa vào nhiệt độ của Hắc Diễm côn đã nói cho hắn biết, trong hộp ngọc này có chứa chín khóa Liên Tử.

Ca!

Hộp ngọc được mở ra, chín hạt sen đen nhánh như ngọc nằm ngay ngắn bên trong. Đặng Thanh Sơn lộ ra nụ cười, đem hộp ngọc khép lại, cất vào trong ngực, thầm nghĩ: ”Thiên Phong Chiến Thần a Thiên Phong Chiến Thần, lúc trước ngươi từ trong tay ta lấy đi Hỏa Diễm Hồng Liên. Hôm nay, ta lại dựa vào chín khóa Liên Tử này để tìm bảo tàng Thiên Phong gia tộc ngươi cất dấu ngàn năm. Ngươi lúc trước cướp đoạt từ tay ta. Ta bây giờ nên hận, hay là cảm kích ngươi đây?”

Đặng Thanh Sơn không khỏi có chút bi ai, cảm thấy vận mệnh thật vô thường*.

Nếu không có chín khóa Liên Tử này dẫn đường, Đặng Thanh Sơn cùng Vân Mộng Chiến Thần đích xác sẽ tìm không thấy.

”Hoàng kim tất cả đối với ta mà nói đều vô dụng.” Đặng Thanh Sơn cầm lên một vài bộ áo giáp, lấy tay sờ sờ, cảm thấy từ trên đó truyền lại một sự băng lạnh.

”Đây đều là Hàn Thiết trọng giáp, mỗi bộ áo giáp này ước chừng khoảng mấy trăm cân. Chẳng qua, ta hiện tại có ”Hỏa Liệt Thiết”, cũng không cần những bộ áo giáp này.” Ánh mắt Đặng Thanh Sơn quét qua rất nhiều binh khí, chiến giáp, tiền tài, rồi dừng lại ở một vài cái hòm lớn.

”Thanh Sơn. Ha ha, ngươi thật đúng là lợi hại, không ngờ tìm được trước ta a.” Một tiếng cười to vang lên.

”Mục lão ca!” Đặng Thanh Sơn quay đầu cười.

Vân Mộng Chiến Thần cùng Mục Vọng hai người cùng tiến vào trong mật thất. Khi chứng kiến đại lượng tài phú được cất dấu ở bên trong, hai người nhất thời không khỏi biến sắc.

”Đây là Thiên Phong Hàn Thiết, bảo bối đặc biệt của Thiên Phong Hạp Cốc!”

Vân Mộng Chiến Thần sờ sờ một vài bộ áo giáp, sợ hãi than: ”Không ngờ ước chừng có gần sáu trăm bộ Thiên Phong Hàn Thiết trọng giáp. Nếu như không có Hỏa Lưu Thiết, dùng Thiên Phong Hàn Thiết trọng giáp này trang bị cho kỵ binh... tuyệt đối là đệ nhất kỵ binh.”

”Luận về sức nặng, Thiên Phong Hàn Thiết so với Hỏa Lưu Thiết thì nặng hơn rất nhiều.

”Đại lượng hoàng kim trong này, sợ là có tới ngàn vạn cân a.” Vân Mộng Chiến Thần nhìn thấy hoàng kim xếp chỉ thấy đầu không thấy cuối trong mật thất, căn bản không thể nào ước đoán được số lượng.

"Thanh Sơn, đây chính là bảo tàng ngàn năm của Thiên Phong gia tộc. Ha ha, dựa theo lời chúng ta nói, ai tìm được thì thuộc về người đó. Mấy cái này đều thuộc về người!" Vân Mộng Chiến Thần cười ha ha, nói.

Đại trưởng lão Mục Vọng nhin không được, liếc mắt nhìn lão sư của mình một cái.

Đằng Thanh Sơn trong lòng thất kinh: "Chứng kiến đại lượng tài phú như thế này, không ngờ Vân Mộng Chiến Thần cũng có thể không chế được lòng tham của mình."

Nếu vận chuyển bằng phương tiện, Đằng Thanh Sơn cũng muốn đem số kỳ trân dị bảo này vận chuyển đến Cửu Châu. Nhưng thân thể to lớn của Lục Túc Dao lại căn bản là không thể kham nổi, vì còn phải mang theo Hỏa Lưu Thiết.

Mặt khác, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh cũng không mang theo được quá nhiều. Chiều dài thân thể của Tiểu Thanh vào khoảng gần bốn trượng, diện tích trên lưng nó cũng không rộng lắm.

"Thanh Sơn, có mấy thứ này, ta nghĩ Đoan Mộc đại lục về sau sẽ có thêm một Đẳng thị gia tộc."

"Vân Mộng Chiến Thần bề ngoài vẫn cười nói, nhưng trong lòng lại thầm than. Không phải là hắn không có lòng tham, mà là vì lúc trước hai người đã định ra quy củ. Hơn nữa vì Bất Tử Phượng Hoàng quan hệ mật thiết với Đằng Thanh Sơn, làm Vân Mộng Chiến Thần cũng không dám lớn tiếng đòi chia phần.

"Đẳng thị gia tộc?" Đằng Thanh Sơn lắc đầu, nói: "Mục lão ca, đối với Đoan Mộc đại lục này ta cũng không có dã tâm. Tất cả hoàng kim cũng áo giáp, vũ khí toàn bộ thuộc về Mục gia các người. Ta chỉ mang đi một số loại thiên địa linh bảo có tác dụng thay đổi thể chất cùng với 'Thần' mà thôi."

"Điều này...?" Vân Mộng Chiến Thần cùng Mục Vọng hai người chấn động.

Thiên địa linh bảo?

Ngoại trừ tam đại linh bảo, những linh dược, linh quả khác Mục gia vốn không hề thiếu, hơn nữa đối với Mục gia, thực lực tăng cường cũng không có quá nhiều ích lợi.

"Thanh Sơn, ta không thể thu được."

Vân Mộng Chiến Thần liền nói: "So sánh với đại lượng hoàng kim cùng với vũ khí và áo giáp ở đây thì số lượng thiên địa linh bảo trong này không đáng gì. Cũng chỉ có chín khóa Liên Tử, Thiên Phong Thủy Châu, Vân Mộng Bạch Quả là quý trọng thôi."

"Mục lão ca."

Đằng Thanh Sơn cười lạnh nhạt, nói: "Ta nói thật với người, ta không phải là người của Đoan Mộc đại lục."

"Cái gì?" Vân Mộng Chiến Thần cùng Mục Vọng tiếp tục chấn động.

"Mục lão ca, kỳ thật ta đến từ một nơi tên là Cửu Châu đại lục. Nơi đó mới là quê quán của ta! Hơn nữa, Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ cũng được sinh ra ở đó."

Đằng Thanh Sơn cũng không giấu diếm, nói thẳng ra. Kỳ thật, giấu diếm cũng không có ý nghĩa gì. Dù sao, Cửu Châu cùng Đoan Mộc đại lục cách nhau quá xa.

"Cho dù là Tiên Thiên Kim Đan cường giả, nếu đi qua Bắc Hải sẽ gặp phải nguy hiểm rất lớn. Chỉ có Hư Cảnh cường giả, mới có thể dễ dàng vượt qua được mà thôi."

"Cửu Châu?" Vân Mộng Chiến Thần, đại trưởng lão Mục Vọng hoàn toàn sợ ngây người.

"Tại Cửu Châu chúng ta, dân cư hơn mười ức*, có rất nhiều Hư Cảnh cường giả..."

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cảm thán nói: "Theo ta phỏng chừng, cả Cửu Châu Hư Cảnh cường giả ít nhất cũng phải vượt qua hai mươi người."

Dựa theo mỗi châu có ba Hư Cảnh cường giả mà tính, Cửu Châu chính là có hai mươi bảy người!

Cho dù mỗi châu hai người, cũng đã có mười tám người!

Đằng Thanh Sơn cũng không cho rằng hiệu suất sinh ra cường giả Hư Cảnh của Vũ Hoàng môn cổ xưa, Tàn Linh gia tộc hùng mạnh và Ma Ni Tự cường thịnh nhất lại kém Dương Châu. Nếu tính cả những hải đảo

ở Đông hải, những vương quốc ở Tây Vực, những bộ lạc ở đại thảo nguyên, không biết có thể sinh ra bao nhiêu Hư Cảnh cường giả?

Giống như Thiên Thần Cung thần bí, chính là một siêu cấp tông phái vẫn luôn ẩn núp!

Có thể nói rằng, hiện tại thế cục của Đoan Mộc đại lục rất trong sáng. Nhưng Cửu Châu đại địa lại bất đồng, nơi này có rất nhiều mạch nước ngầm mãnh liệt, hoặc sáng hoặc tối.

Nước rất sâu!

Hai mươi Hư Cảnh cường giả? Vân Mộng Chiến Thần nuốt nước bọt, còn Mục Vọng lại bị dọa tới choáng váng.

Đoan Mộc đại lục so với Cửu Châu? Cũng chỉ bằng một châu trong Cửu Châu mà thôi.

”Con số này chỉ là ta phỏng đoán mà thôi.”

Đằng Thanh Sơn ánh mắt mờ ảo... ”Ở Cửu Châu, ta biết quá ít Hư Cảnh cường giả. Sau khi ta trở về mới có thể biết được rõ hơn một chút.”

Vân Mộng Chiến Thần cùng đại trưởng lão Mục Vọng hoàn toàn bị tin tức này dọa cho sợ ngây người.

Nguyên lai bọn họ tự cho là thiên hạ đệ nhất gia tộc, kỳ thật chính là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

”Các người cũng không cần phải quá lo lắng. Cửu Châu cách nơi này ước chừng hơn mười ngàn dặm. Cho dù là Hư Cảnh cường giả, cũng rất ít người nhàn chán vượt qua mười ngàn dặm hải vực chạy tới nơi đây.”

Đằng Thanh Sơn cười nói: ”Mục lão ca, nếu khi nào muốn tới Cửu Châu thì cứ đi về hướng Nam hơn mười ngàn dặm là có thể đến được Cửu Châu.”

”Hơn mười ngàn dặm?”

Lúc này còn cảm thán vì quá chênh lệch, bây giờ Vân Mộng Chiến Thần mới thở phào một hơi, không sợ những thế lực lớn ở Cửu Châu xâm lược tới nơi đây.

Sau khi lục tìm trong mật thất một lát, Đằng Thanh Sơn vác hai rương sắt lớn ra khỏi đó. Trong đó, một cái rương sắt chứa các loại thiên tài địa bảo, còn cái kia để năm bức thạch điêu ”Khai Sơn Tam Thập Lục Thức”. Điều làm Đằng Thanh Sơn vui vẻ nhất chính là, ngoại trừ chín hạt sen, hắn còn tìm được ba giọt Thiên Phong Thủy Châu.

Một giọt Thiên Phong Thủy Châu đủ làm toàn thân kinh mạch của người dùng nó đều thông suốt, sức mạnh thân thể sẽ đạt tới mười vạn cân.

Đại đệ tử Đằng Thú của chính mình, đạt tới tông sư cảnh giới, lực lượng cũng chỉ vào khoảng mười vạn cân mà thôi.

Thiên Phong gia tộc gia tộc cao tăng cơ hồ chết hết, chỉ cần tranh đoạt vị trí gia chủ, đã đủ để khiến gia tộc lâm vào cảnh hỗn loạn. Với thực lực hiện tại của Vân Mộng Chiến Thần cùng Húc Nhật thương thành, rất dễ dàng lấy đi Hách Liên gia tộc Bảo khố. Nhưng với đại lượng tài phú như thế này, sẽ khiến họ phải tổn không ít khí lực.

Ngày mười ba tháng tám, một ngày sau khi Thiên Phong Chiến Thần Thân chết.

Vân Mộng Cổ thành Húc Nhật thành, bên trong Đông Hoa Viên.

”Mục lão ca, không cần tiễn.” Đằng Thanh Sơn cười nói.

Vân Mộng Chiến Thần thối thức không thôi. Đằng Thanh Sơn đến Đoan Mộc đại lục mặc dù không lâu, nhưng đã để lại cho Đoan Mộc đại lục rất nhiều truyền thuyết. Vô luận là Tối Cường Vô Thánh, Ngưu Đầu Sơn hỏa thiêu đại quân, hay cùng Thiên Phong Chiến Thần chiến đấu đều đã làm Đoan Mộc đại lục vĩnh viễn nhớ kỹ vị cường giả này.

”Thanh Sơn lão đệ, đối với Cửu Châu, ta cũng rất muốn tới.”

Vân Mộng Chiến Thần cảm thán nói: "Cô độc tĩnh mịch, tại Đoan Mộc đại lục ta thật sự không có đối thủ a."

Cao thủ tĩnh mịch.

"Chẳng qua ta còn không yên lòng về Mộc gia. Khi nào Mộc Vọng đạt tới Hư Cảnh, ta sẽ đến quê hương Cửu Châu của người."

Vân Mộng Chiến Thần mỉm cười nhìn Đằng Thanh Sơn: "Thanh Sơn. Đến lúc đó, khi ta tới Cửu Châu người phải hảo hảo bồi tiếp ta đó. Tốt nhất người nên gây dựng nên một cơ đồ lớn."

Tại Cửu Châu, có thể chiếm cứ một vùng lãnh thổ chắc chắn là khó khăn hơn trăm ngàn lần so với ở Đoan Mộc đại lục này.

"Ha ha, chẳng qua khi người tới chắc hẳn cũng phải giúp đỡ ta gây dựng sự nghiệp chứ?" Đằng Thanh Sơn trêu ghẹo, cười nói.

"Không sao, ta sẽ đưa mấy giẻ xương già này ra giúp. Hơn bốn trăm tuổi rồi, có thể được giao thủ với một vài Hư Cảnh cường giả cũng là chuyện rất đáng giá."

Vân Mộng Chiến Thần ha ha cười rộ lên. Ở bên cạnh, trong ánh mắt Mộc Vọng lộ ra một tia hâm mộ. So với Cửu Châu rộng lớn, Đoan Mộc đại lục đích xác quá nhỏ bé.

"Mục lão ca, ta đi trước đây."

Rất nhanh, Đằng Thanh Sơn cùng những người khác cười Bất Tử Phượng Hoàng và Cuồng Phong Ưng nhắm hướng Đông bay đi.

Nhìn chân trời phía xa, đám người Đằng Thanh Sơn chỉ còn lại cái chấm nhỏ rồi dần biến mất.

"Cửu Châu." Vân Mộng Chiến Thần lẩm bẩm nói: "Đó mới là địa phương của Hư Cảnh cường giả a."

Cười Bất Tử Phượng Hoàng, trước tiên nhóm Đằng Thanh Sơn đến chỗ Phó gia, giao lại bản khắc Khai Sơn Tam Thập Lục Thức.

Phó Vũ Bình thật sự luyến tiếc, không muốn ly khai gia tộc đi Cửu Châu xa xôi, do đó cầm theo một quyển Liệt Địa Thất Thập Nhị Thức do Đằng Thanh Sơn tặng ở lại Phó gia.

Liệt Địa Thất Thập Nhị Thức sau khi được Đằng Thanh Sơn hoàn thiện, có thể xem như tuyệt đỉnh phủ pháp.

Đối với Phó gia, nhìn mấy bản Khai Sơn Tam Thập Lục Thức thì cũng không hiểu gì. Liệt Địa Thất Thập Nhị Thức có hiệu quả lớn hơn nhiều. Thấy quyển Liệt Địa Thất Thập Nhị Thức, Phó Dao cũng kích động vạn phần, cảm kích Đằng Thanh Sơn không thôi.

"Vũ Hoàng tiền bối, coi như là ta đã thực hiện nguyện vọng của ngài a." Đằng Thanh Sơn thâm nghĩ.

Trên những tầng mây trên bầu trời Thần Phủ Sơn, thân thể khổng lồ của Lục Túc Dao đang phi hành. Thân thể khổng lồ của nó đang công theo ba cái rương gỗ được buộc chặt, đến cả Cuồng Phong Ưng cũng đứng trên lưng nó. Bên cạnh Lục Túc Dao là Bất tử Phượng Hoàng đang giương cánh bay lượn. Bọn người Đằng Thanh Sơn đều cười trên lưng Bất tử Phượng Hoàng.

"Rống rống ~"

Lục Túc Dao không ngừng gào thét.

"Thanh Sơn, nó đang buồn a. Nó còn nói, về sau sẽ không ngủ nữa."

Lý Quân cười nói: "Ai bảo nó lười, lúc nào cũng ngủ."

Đằng Thanh Sơn cười ha hả: "Thanh Sơn đạt tới Hư Cảnh trở thành Thần thú. Nhưng Lục Túc Dao suốt ngày chỉ ngủ, cũng không xem ta luyện quyền, không đạt tới được Hư Cảnh, điều này cũng không liên quan tới ta a."

Vừa rồi, khi nhóm người Đằng Thanh Sơn tiến vào Thần Phủ Sơn, Lục Túc Dao phát hiện Bất Tử Phượng Hoàng liền bị chấn động rất mạnh.

Đặc biệt nó được Lý Quân cho biết, Thanh Loan đã biến thành Bất Tử Phượng Hoàng. Điều này khiến Lục Túc Dao cho dù nằm mơ cũng đều muốn đạt tới Hư Cảnh vừa sợ vừa giận!

Nó cũng muốn đạt tới Hư Cảnh! Cho nên nó quyết định về sau không bao giờ... ngủ nữa, muốn mỗi ngày nhìn Đằng Thanh Sơn luyện quyền!

"A Thú, A Đông, lần này ta đi Cửu Châu, chỉ sợ kiếp này cũng rất khó quay về Doan Mộc đại lục. Nếu hiện tại hối hận thì vẫn còn kịp. Đợi lát nữa khi bay đi xa, lúc đó có hối hận thì cũng đã muộn."

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía hai đệ tử, nói. Đối với Đằng Thú và Dương Đông, Đằng Thanh Sơn mặc dù muốn tất cả cùng đi, nhưng nếu đệ tử của mình muốn lưu lại, Đằng Thanh Sơn cũng sẽ không bắt ép.

Khiến Đằng Thú đem Nội gia quyền nhất mạch truyền lưu tại Doan Mộc đại lục, cũng là chuyện tốt.

"Ta đi theo lão sư." Đằng Thú trầm thấp nói.

"Doan Mộc đại lục? Ta không nghĩ mình sẽ ở lại nơi này." Dương Đông càng nói rõ ràng.

Hai đại đệ tử, có lưu lại Doan Mộc đại lục thì cũng không có kết quả tốt.

"Thanh Sơn, cuối cùng cũng đến lúc trở về Cửu Châu rồi." Lý Quân ánh mắt mờ ảo. Đột nhiên, trên mặt nàng xẹt qua một nét thẹn thùng màu phấn hồng.

"Thanh Sơn, nếu cha mẹ huynh nhìn thấy ta..."

Con dâu đi về gặp cha mẹ chồng. Tưởng tượng đến việc đó, Lý Quân cũng cảm thấy trong lòng rất khẩn trương.

"Ha ha, cha mẹ khẳng định sẽ rất cao hứng." Đằng Thanh Sơn ôm lấy thê tử của mình, nhìn về phía xa xa.

Vậy là, Đằng Thanh Sơn mang theo thê tử cùng với hai đại môn đồ, còn có Cuồng Phong Ưng, Hư Cảnh Thần thú Bất Tử Phượng Hoàng, Lục Túc Dao - chỉ kém Hư Cảnh một chút trở lại Cửu Châu. Đương nhiên còn có hơn chín vạn cân Hỏa

Lưu thiết, chín hạt Hỏa Diễm Liên Tử, ba giọt Thiên Phong Thủy Châu, cùng với rất nhiều bí tịch và thiên địa linh bảo khác.

"Cửu Châu, ta đã trở về!"

"Cha, mẹ, con rất nhanh sẽ gặp lại mọi người."

Đưa mắt nhìn về phía Nam, tâm tư của Đằng Thanh Sơn cũng hướng tới Giang Ninh quận thành, nơi mà có tất cả thân nhân bằng hữu của hắn ở đó.

*Vận mệnh vô thường: vận mệnh, cuộc đời con người là không thể đoán trước được.

*Mười ức: 1 ức=100 triệu, mười ức là 1 tỉ người.

379. Quyển 9: Thanh Sơn Quy Lai -- Chương 01 : Đảo Phượng Hoàng.

Vù.. vù..

Gió lạnh trên những tầng mây được ngọn lửa phừng phực của Bất tử Phượng Hoàng cản lại. Trên lưng bất tử Phượng Hoàng, mấy người Đằng Thanh Sơn hầu như không cảm giác được kinh phong.

- Lúc trước đi Doan Mộc Đại Lục, muốn qua hải vực hỗn loạn dưới đó ta phải dùng hết sức kéo dây neo mới lôi được con thuyền Ô Mộc đi ngang qua Hỗn Loạn hải vực, hao phí không ít khí lực.

Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng bất tử Phượng Hoàng, quay đầu lại nhìn về phương bắc, cười:

- Bây giờ về Cửu Châu, không tới một ngày đã bay gần vạn dặm, dễ dàng bay qua Hỗn Loạn hải vực.

Đi thì khó khăn, đường về lại rất nhanh và dễ dàng.

- Sư phụ, kéo hải thuyền vượt qua hải vực vừa rồi à?

Dương Đông ngồi sóng vai với Đằng Thú ở phía sau khiếp sợ.

- Việc này đã là gì, Cửu U Quỷ Vực ở Minh Nguyệt Đảo còn khó hơn Hỗn Loạn hải vực này nhiều.

Lý Quân cười khanh khách đáp, rồi đột nhiên hỏi Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn... Chẳng quên việc đi Đảo Phượng Hoàng đó chứ?

- Dương nhiên, ta còn phải lấy Bất Tử thảo ở đó, sao quên được?

Đằng Thanh Sơn cũng rất chờ mong.

Trên đường về nhất định phải ghé Đảo Phượng Hoàng.

Lúc trước Bất tử Phượng Hoàng, mẫu thân Tiểu Thanh, từng nói là chỉ cần mình có thể giúp cho Tiểu Thanh đạt tới hư cảnh trở thành bất tử Phượng Hoàng, nàng sẽ cho mình Bất Tử thảo. Nếu thời gian trên một trăm năm, mình sẽ được một gốc cây Bất Tử thảo. Nếu ngắn hơn một trăm năm mà trên mười năm, sẽ được ba gốc Bất Tử thảo. Còn nếu trong vòng mười năm mình giúp được Tiểu Thanh trở thành bất tử Phượng Hoàng, nàng sẽ đem toàn bộ chín gốc Bất Tử thảo cho mình cả!

"Trong vòng ba năm ngắn ngủn Tiểu Thanh đã đột phá thành bất tử Phượng Hoàng, mẫu thân nó chắc phải đem toàn bộ chín gốc Bất Tử thảo cho ta hết."

Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ tới công hiệu của Bất Tử thảo lại càng thêm chờ mong.

- Sư phụ, Bất Tử thảo à? Có phải là ăn vào sẽ không bao giờ chết không?

Đằng Thú nghi hoặc dò hỏi.

Ngồi trên lưng phượng hoàng, Đằng Thanh Sơn cười nói:

- A Thú! Bất Tử thảo chính là loại linh thảo số một số hai trong thiên hạ. So với tam đại linh bảo của Đoan Mộc Đại Lục chỉ có hơn chứ không kém! Mỗi một gốc cây Bất Tử thảo sau khi đã trưởng thành, có bảy lá, có bảy sắc hào quang. Một khi được dùng, dù bị thương nặng tới đâu cũng có thể được chữa khỏi.

- Ủa, cũng như Vân Mộng Bạch Quả hay sao?

Dương Đông kinh ngạc nói.

Lý Quân liền nói:

- Khác! Vân Mộng Bạch Quả có thể giúp người tàn tật mọc ra tay chân mới, nhưng Bất Tử thảo thì không thể. Nhưng Bất Tử thảo còn có một công hiệu khác, một khi ăn vào là có thể sống lâu thêm hai trăm năm nữa!

- Sống thêm hai trăm năm?

Dương Đông và Đằng Thú đều chấn động.

Không nói tới chuyện Bất Tử thảo có thể trị vết thương cho người, chỉ cần sống lâu thêm hai trăm năm cũng đủ để làm người trong thiên hạ điên cuồng rồi. Người càng có quyền cao chức trọng, lại càng muốn sống lâu. Đối với tam đại tông phái Cửu Châu, Bất Tử thảo cũng vô cùng trọng yếu.

Tỷ như một vài cường giả tiên thiên kim đan tiếp cận hai trăm tuổi, có lẽ đã sờ tới bờ của 'đạo', thiếu chút nữa có thể đạt tới hư cảnh!

Nhưng, hai trăm tuổi đã là đại hạn của tiên thiên cường giả!

Sống thêm hai trăm năm! Nếu tiên thiên cường giả có thể khổ tu nhiều hơn hai trăm năm, e rằng đại bộ phận cường giả tiên thiên kim đan đều có thể đạt tới hư cảnh!

- Đạo thì vô bờ, đời người thì có hạn.

Đăng Thanh Sơn cảm thán:

- Mười người đứng đầu Thiên Bồng ở Cửu Châu đều có hy vọng đạt tới hư cảnh. Nhưng phần lớn sống tới đại hạn là sẽ chết. Nếu cho họ thêm hai trăm năm nữa, mà đừng nói hai trăm năm, chỉ cần thêm một trăm năm nữa, họ cũng có thể đạt tới hư cảnh!

Bất Tử thảo đích thực có mị lực ở điểm này!

Làm cho người ta có thể sống vượt qua đại hạn, sống thêm hai trăm năm nữa. Chỉ một điểm này cũng đủ để làm Bất Tử thảo trở thành linh bảo đệ nhất thiên hạ! Cho dù là tam đại linh bảo ở Đao Mộc Đại Lục cũng không sánh bằng.

- Lúc trước Phượng Hoàng mẹ có nói qua, từng có một cường giả biết thú ngữ, ngự không bay đến Đảo Phượng Hoàng, chỉ để cầu cho được một gốc Bất Tử thảo.

Đăng Thanh Sơn cảm khái:

- Có thể ngự không phi hành, hiển nhiên là hư cảnh đại thành, thậm chí còn có thể là cường giả động hư! Còn đảo phượng hoàng thì e rằng chẳng mấy ai hay biết.

- Khiến cho một cường giả hư cảnh hao phí tâm tư điều tra ra nơi ở của phượng hoàng, rồi sau đó phi hành gần mười vạn dặm, giữa mênh mông hải vực tìm được một hải đảo nho nhỏ, chỉ cầu một gốc Bất Tử thảo! A Đông, A Thú, các người hẳn đã biết tầm quan trọng của Bất Tử thảo rồi.

Đăng Thanh Sơn hướng mắt nhìn về phía nam:

- Ở Cửu Châu chỉ nghe truyền thuyết về Bất Tử thảo, nhưng rất lâu thật sự không ai thấy Bất Tử thảo cả.

Bây giờ biết Bất Tử thảo trân quý ra sao, một khi nghĩ đến việc cả chín gốc Bất Tử thảo đều rơi vào tay mình, Đăng Thanh Sơn càng thêm kích động. Dù sao chỉ có Bất tử Phượng Hoàng mới có thể nuôi trồng được Bất Tử thảo. Phượng Hoàng mẹ hao phí mấy ngàn năm, cũng chỉ tạo ra được mười sáu gốc. Bây giờ chỉ còn lại chín gốc.

Lục Túc Đao, Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh cùng bay tới ngày thứ sáu.

- U...

Bất tử Phượng Hoàng 'Tiểu Thanh' phát ra kêu vang trời, tiếng kêu ẩn chứa vẻ hưng phấn và kích động.

Đăng Thanh Sơn đang trên lưng phượng hoàng khoan chân tĩnh tu, kinh ngạc mở mắt.

Lý Quân bên cạnh hưng phấn:

- Thanh Sơn, Tiểu Thanh nói là phía trước chính là nhà nó, "Đảo Phượng Hoàng" rồi.

- Rất cực đã tới.

Đăng Thanh Sơn mừng rỡ.

Lúc trước Đăng Thanh Sơn hoàn toàn là dựa theo phương hướng đại khái, luôn đi về phía bắc. Nên bây giờ nếu tự Đăng Thanh Sơn đi tìm 'Đảo Phượng Hoàng', mặc dù đã đi qua một lần, nhưng giữa biển rộng mênh mông, tìm được Đảo Phượng Hoàng quả là rất khó!

Tiểu Thanh từ bé đã sống tại Đảo Phượng Hoàng nên tự nhiên tìm được dễ dàng.

- Sư phụ, tới rồi à?

Đăng Thú cũng hưng phấn đứng lên.

- Tới Cửu Châu rồi à?

Dương Đông xen vào.

- Vài ngày nữa mới tới Cửu Châu, phía trước là Đảo Phượng Hoàng.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Vù.. vù... hai con yêu thú khổng lồ Lục Túc Dao và bắt tử Phượng Hoàng, từ giữa tầng mây đáp xuống, chẳng mấy chốc hải đảo phía dưới đã xuất hiện trong tầm nhìn.

- Quả nhiên là nó, Đảo Phượng Hoàng!

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều đứng lên.

Vèo!

Bắt tử Phượng Hoàng trong nháy mắt hạ xuống mấy trăm trượng, rồi sau đó từ từ bay chậm lại rồi đáp xuống hải đảo. Đằng Thanh Sơn, Lý Quân, Đằng Thù, Dương Đông từng người một vác rương sắt và bao gói từ trên lưng Bắt tử Phượng Hoàng nhảy xuống.

Lục Túc Dao bên cạnh cũng đáp xuống hải đảo.

- Đây là Đảo Phượng Hoàng? Phượng hoàng đâu?

Dương Đông hai mắt tỏa sáng.

- U...

Bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh ngẩng đầu hót thanh thót, thanh âm vang vọng tận phía chân trời, rồi phóng mình lên cao.

- U..

Từ sâu giữa hải đảo vang đến một tiếng hót còn lớn hơn, tiếng hót ẩn chứa vẻ kích động, vui vẻ, tựa như người mẹ nhìn thấy đứa con trở về.

Chỉ thấy xa xa có một ảo ảnh đỏ rực khổng lồ xé rách bầu trời với tốc độ kinh người, rồi sau đó bay lượn trên đầu đám người Đằng Thanh Sơn, hướng về phía bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh mà gọi vang dội.

Bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh có thân thể đại khái dài bốn trượng, bộ lông có màu đỏ rực, không chút tạp sắc nào.

Còn Phượng Hoàng mẹ thì trông y hệt như bộ dáng của Bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh. Điều khác nhau duy nhất chính là thân thể Phượng Hoàng mẹ dài hơn Tiểu Thanh một chút. Chiều dài thân thể nó gần năm trượng.

Nhìn hai con bắt tử Phượng Hoàng quần quít nhau trên trời cao, trên mặt Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều lộ ra vẻ tươi cười.

- Mẹ con gặp nhau.

Khung cảnh này đích xác làm cho người ta cảm động.

- Khí tức thật mạnh!

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm thấy hai luồng khí tức trong khu vực. Nếu nói bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh là một quả cầu lửa nóng rực, thì khí tức của Phượng Hoàng mẹ là mặt trời buổi sáng, không có một chút cảm giác nóng bức nào. Khí tức hoàn toàn thu liễm.

Nhưng, cho dù không bộc phát vẫn làm cho Đằng Thanh Sơn cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Tin rằng Phượng Hoàng mẹ đủ để làm cho mặt đất trở thành một khoảng đất chết.

- Tiểu Thanh là hành Hỏa nhập đạo, trở thành bắt tử Phượng Hoàng. Còn mẫu thân nó năm đó đi theo Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch sớm hơn đã là hư cảnh đại thành! Thần thú hư cảnh đại thành Bắt tử Phượng Hoàng sẽ lợi hại như thế nào. Đằng Thanh Sơn ngẫm lại cũng cảm thấy kinh sợ.

Tiểu Thanh lần đầu đột phá, đã có thể giết chết Thiên Phong Chiến Thần! Nếu Tiểu Thanh cũng liên tiếp cảm ngộ cả bốn đạo khác như Kim Hành Chi Đạo, Thổ Hành Chi Đạo thì sao?

Đằng Thanh Sơn đưa ra kết luận - Phượng Hoàng mẹ hẳn là còn mạnh hơn cả cường giả hư cảnh đại thành!

Vù! Vù!

Hai luồng tàn ảnh đỏ rực chọt lóe lên. Hai con bắt tử Phượng Hoàng đã xuất hiện trước nhóm người Đăng Thanh Sơn.

- Ô ô.. u..

Bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, phát ra một tràng tiếng hét.

- U... ô ô u...

Phượng Hoàng mẹ cũng mừng rỡ hét, rồi nhìn Đăng Thanh Sơn, trong mắt đầy vẻ thiện ý.

Lý Quân nghe xong vội nói ngay:

- Thanh Sơn, mẫu thân Tiểu Thanh nói là chàng có thể trong vòng ba năm giúp cho con của nó đạt tới hư cảnh, hơn nữa lại dùng hành Hỏa nhập đạo. Nó rất cảm kích chàng. Hơn nữa, nó cũng chúc mừng chàng chỉ trong mấy năm ngắn ngủn đã có thể tiến vào hư cảnh!

- Phượng Hoàng mẹ quả là khách khí.

Đăng Thanh Sơn cười.

- Thanh Sơn, nó còn nói, nó sẽ tuân thủ hứa hẹn lúc trước. Chàng đã làm rất tốt, thậm chí còn vượt qua dự liệu của nó. Bây giờ nó có chín gốc Bắt Tử thảo, toàn bộ sẽ cho chàng cả.

Lý Quân lộ ra vẻ vui mừng, nói tiếp:

- Thanh Sơn, chúng ta mau mau lên lưng Tiểu Thanh, đi vào trong cốc.

- Ừm.

Đăng Thanh Sơn, Lý Quân lúc này nhảy lên lưng bắt tử Phượng Hoàng.

- A Thú, A Đông, các người ở đây cùng Lục Túc Dao, đợt lát nữa chúng ta sẽ trở về.

Đăng Thanh Sơn dặn dò.

Bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh hét vang một tiếng, cùng mẫu thân nó, Phượng Hoàng mẹ, bay lên không, tiến vào trong Phượng Hoàng sơn cốc.

Trong cốc.

Vù...

Bắt tử Phượng Hoàng hạ xuống làm dậy lên một trận kinh phong, mặt hồ chấn động.

- Vèo!

Phượng Hoàng mẹ vừa đậu xuống cây Hỏa Ngô Đồng. Cây rất to cao, trên ngọn có một ổ phượng hoàng thật lớn. Phượng Hoàng mẹ bay vào ổ, lấy mỏ gắp ra những cây cỏ bầy sắc hào quang, sau đó hóa thành một luồng tàn ảnh đỏ rực bay đến phía trước Đăng Thanh Sơn, Lý Quân.

Phượng Hoàng mẹ cúi đầu hé miệng.

Chín gốc cỏ nhỏ rơi trên mặt đất.

- Bắt Tử thảo! Bắt Tử thảo đã trưởng thành!

Đăng Thanh Sơn nhìn chín gốc Bắt Tử thảo dưới đất mà không khỏi nín thở.

- Ô ô...

Phượng Hoàng mẹ phát ra thanh âm vang dội, Bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh cũng vui mừng hét.

Lý Quân tỏ vẻ vui mừng:

- Thanh Sơn, mẫu thân Tiểu Thanh nói là từ giờ trở đi, chín gốc Bắt Tử thảo là của chàng. Nó bảo chàng lấy đi.

Đằng Thanh Sơn khom người tỏ vẻ cảm tạ Phượng Hoàng mẹ, rồi nhặt chín gốc Bất Tử thảo. Hắn lấy từ bọc sau lưng ra một hộp ngọc rồng đã được chuẩn bị để đựng Bất Tử thảo, rồi đem chín gốc Bất Tử thảo đặt vào trong hộp ngọc, đóng nắp lại.

”Chín gốc Bất Tử thảo thuộc về ta rồi!”

Đằng Thanh Sơn đút hộp ngọc vào trong bọc

380. Chương 02 : Bất Ngờ.

Đằng Thanh Sơn vừa thu cất Bất Tử thảo, Phượng Hoàng mẹ lập tức phát ra một tiếng hét, rồi sau đó quay sang hét vài tiếng với Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh bên cạnh.

Lý Quân lộ vẻ kinh ngạc.

- Làm sao vậy?

Đằng Thanh Sơn vội hỏi.

- Thanh Sơn! Mẹ Tiểu Thanh nói việc này đã xong, chúng ta có thể ly khai.

Lý Quân hơi lo lắng:

Nó bảo Tiểu Thanh cùng nó xây một cái tổ mới.

- Cái gì?

Đằng Thanh Sơn cả kinh:

- Ý là Phượng Hoàng mẹ bảo Tiểu Thanh ở lại, để chúng ta ly khai?

- Ừm! Đúng vậy.

Lý Quân hơi lo lắng.

Mặt Đằng Thanh Sơn hơi tái. Thanh Loan lộ xác thành bất tử Phượng Hoàng có thực lực rất kinh người.

Sau khi trở về Cửu Châu, tự nhiên Đằng Thanh Sơn cũng không cam lòng nhẫn nhịn. Trong kế hoạch của hắn, bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh chính là một trợ thủ rất trọng yếu. Nếu Tiểu Thanh không đi theo mình về thì quả là một tổn thất rất lớn.

- Thanh Sơn, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Lý Quân cũng cảm thấy trở tay không kịp.

- Không có biện pháp.

Đằng Thanh Sơn tỉnh táo trở lại, lắc đầu:

- Mặc dù Tiểu Thanh đã nói là cùng chúng ta đi Cửu Châu, nhưng nó phải nghe mẹ nó ở lại đảo, không thể theo chúng ta đi Cửu Châu được. Chúng ta cũng không có biện pháp.

Đối với bất tử Phượng Hoàng, chỉ có thể để nó tự nguyện đi, chứ không thể bắt buộc.

- U.. ô ô u...

Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh bất mãn nhìn mẹ nó, kêu to lên.

- Thanh Sơn, Tiểu Thanh nói là nó muốn cùng đi theo chúng ta.

Lý Quân kinh hỉ giải thích.

Nhất thời, Phượng Hoàng mẹ có vẻ hơi bất mãn.

Phượng Hoàng mẹ và Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh không ngừng hét với nhau, tiếng hét rất êm tai.

- Tiểu Quân, chúng nói gì thế?

Đằng Thanh Sơn chẳng hiểu gì cả.

- Tiểu Thanh nói là nó muốn theo chúng ta đi Cửu Châu. Còn nói là nếu nó không đi Cửu Châu phiêu bạt mà chỉ ở trên đảo thì cuộc sống chẳng ý nghĩa gì.

Lý Quân vừa nghe vừa dịch:

- Tiểu Thanh còn nói.. quyền pháp của chàng còn ngộ xuất ra hành Kim chi đạo. Đi theo chàng, việc ngộ xuất hành Kim chi đạo sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Đằng Thanh Sơn cũng rất khẩn trương.

Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh rất muốn theo mình, nhưng việc này chỉ có thể do mẹ con Tiểu Thanh quyết định, ngoại nhân không thể xen vào.

Đột nhiên, Phượng Hoàng mẹ khựng lại, quay đầu nhìn về phía Lý Quân, nhẹ giọng kêu lên.

- Hả?

Lý Quân hơi kinh ngạc, rồi cũng phát ra tiếng chim hót đáp lại.

Một lát sau Lý Quân lộ ra vẻ thất vọng. Phượng Hoàng mẹ và Tiểu Thanh cũng không tranh cãi nữa.

- Sao vậy?

Đằng Thanh Sơn cảm thấy không ổn.

- Thanh Sơn.

Lý Quân bắt lực cười nói:

- Có một tin tốt và tin xấu, chàng muốn nghe cái nào trước?

- Nói tin xấu trước đi.

Đằng Thanh Sơn căng thẳng.

- Tiểu Thanh và mẹ nó đã nói chuyện xong. Nó cũng theo ý mẫu thân là chúng ta đi Cửu Châu, còn Tiểu Thanh sẽ không cùng đi theo chúng ta.

Vừa nghe thế, Đằng Thanh Sơn không khỏi hơi biến sắc.

Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh không theo mình đi Cửu Châu thật rồi.

Lý Quân nói tiếp:

- Tin tức tốt là Phượng Hoàng mẹ lưu lại Tiểu Thanh là vì phải truyền thụ võ công cho Tiểu Thanh. Trở thành "Bất tử Phượng Hoàng" nó phải có thể thi triển một vài tuyệt kỹ thuộc loại tuyệt kỹ đặc biệt của bất tử Phượng Hoàng. Cùng một sức mạnh, cùng lực thiên địa, nhưng ngọn lửa thi triển bất đồng, uy lực cũng sẽ khác nhau.

- Tuyệt kỹ Phượng hoàng?

Đằng Thanh Sơn hiểu.

Cũng tương tự như thi triển Độc Long Toàn và Xích Hồ Bào sẽ có uy lực lớn hơn việc chỉ đâm một mũi thương bình thường rất nhiều.

Phượng Hoàng mẹ sống mấy ngàn năm, lại được đi theo chí cường giả Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch, được chí cường giả chỉ đạo, rồi lại thể ngộ mấy ngàn năm, đương nhiên có tuyệt kỹ rất ghê gớm!

- Phượng Hoàng mẹ nói Cửu Châu quá nguy hiểm! Nó tuyệt đối không cho phép hài tử vừa mới trở thành bất tử Phượng Hoàng đi Cửu Châu bây giờ! Sau khi nói chuyện với Tiểu Thanh, Phượng Hoàng mẹ đã lùi một bước, hứa Tiểu Thanh lo học cho xong bộ phượng hoàng tuyệt kỹ để có năng lực tự bảo vệ, rồi sẽ cho Tiểu Thanh đi Cửu Châu tìm chúng ta!

Lý Quân mỉm cười.

Đặng Thanh Sơn thở phào một hơi.

Thì ra Tiểu Thanh ở lại học tuyệt kỹ phượng hoàng, học xong sẽ đi Cửu Châu.

"Cửu Châu rất nguy hiểm?" Đặng Thanh Sơn đột nhiên bình tĩnh. Bất tử Phượng Hoàng có tốc độ như thế nào? Đối với Bất tử Phượng Hoàng mà Cửu Châu rất nguy hiểm sao?

- Tiểu Quân, nàng hỏi Phượng Hoàng mẹ xem Cửu Châu nguy hiểm ra sao?

Đặng Thanh Sơn liền bảo.

Lý Quân gật đầu, lúc này quay sang hỏi Phượng Hoàng mẹ.

Phượng Hoàng mẹ nhìn nhìn Đặng Thanh Sơn, rồi sau đó phát ra tiếng hót dễ nghe, trả lời câu hỏi của Lý Quân. Lý Quân vừa nghe đã biến sắc.

- Làm sao vậy?

Đặng Thanh Sơn vội hỏi.

- Thanh Sơn!

Lý Quân trịnh trọng nói:

- Phượng Hoàng mẹ nói, Cửu Châu chính là trung tâm của thiên địa, có không ít yêu thú hư cảnh cường đại. Mặc dù Phượng Hoàng xứng đáng được xưng vương trong giới thần thú phi cầm, nhưng ở Cửu Châu vẫn có không ít những yêu thú hư cảnh sống mấy ngàn năm, thậm chí còn sống từ thời tiền bộ lạc của Vũ Hoàng đến giờ. Bây giờ, luận về tốc độ phi hành thì chỉ có vài yêu thú đạt tới hư cảnh đại thành mới có thể vượt qua Tiểu Thanh, nhưng yêu thú hư cảnh cường đại có thực lực bằng hoặc hơn Tiểu Thanh quả là không ít!

Đặng Thanh Sơn hiểu. Chỉ cần một Đại Duyên Sơn đã có hai yêu thú hư cảnh. Cả Cửu Châu rốt cuộc có bao nhiêu yêu thú hư cảnh? Căn bản không thể xác định được. Dù sao nếu không quấy rầy yêu thú hư cảnh, có lẽ một số yêu thú hư cảnh vẫn ẩn náu trong chốn nào đó. Tỷ như Giao Long Tử Tích, e rằng ngay cả Vũ Hoàng môn, Ma Ni Tự cũng chẳng biết có con Giao Long "Tử Tích" ở Đại Duyên Sơn.

- Còn chúa tể của Cửu Châu thì tuyệt không phải yêu thú, mà là con người! Yêu thú hư cảnh rất ít khi trêu vào các tông phái. Đó là vì trong tám đại tông phái có những cường giả cực kỳ đáng sợ.

Lý Quân trịnh trọng nói tiếp.

- Phượng Hoàng mẹ còn thừa nhận, kể lần trước tới đây xin Bất Tử thảo cũng là một trong những cường giả đứng đầu Cửu Châu. Nói về thực lực, ngay cả Phượng Hoàng mẹ cũng cho rằng khó có thể thắng được đối thủ.

Lời Lý Quân làm Đặng Thanh Sơn vô cùng kinh hãi.

Phượng Hoàng mẹ là thần thú phi cầm hư cảnh đại thành!

Lại có người khiến cho Phượng Hoàng mẹ phải thừa nhận là không thể thắng được đối phương sao!

- Phượng Hoàng mẹ còn nói, trên Cửu Châu, có không ít cường giả hư cảnh thích thu phục những con hư cảnh yêu thú thực lực yếu! Bây giờ Tiểu Thanh mà đi Cửu Châu là rất nguy hiểm. Đợi sau khi học xong tuyệt chiêu của nó, mới có khả năng chắc chắn tự bảo vệ mình.

Lý Quân trịnh trọng:

- Thanh Sơn, Phượng Hoàng mẹ cũng nhắc nhở chàng, không được coi thường các đại tông phái Cửu Châu. Tông phái càng có lịch sử xa xưa, thực lực càng không lường được.

- Ví dụ như Vạn Tượng Môn!

Lý Quân nói trầm trầm.

- Cái gì?

Đằng Thanh Sơn chấn động.

Vạn Tượng Môn? Một Vạn Tượng Môn chỉ chuyên ghi lại những việc của cao thủ thiên hạ sao? Cũng được. Bất tử Phượng Hoàng nói là có thực lực khôn lường à? Trên Cửu Châu thì địa vị Vạn Tượng Môn có lẽ thua xa tám đại tông phái. Môn phái này chỉ buôn bán là lợi hại thôi.

"Ta thật ngu." Đằng Thanh Sơn đột nhiên bừng tỉnh, "Vạn Tượng Môn không tranh bá thiên hạ, nên có lẽ tám đại tông phái cũng không trêu vào. Nhưng, Vạn Tượng Môn làm ăn rải rác khắp thiên hạ, của cải vô tận. Cho dù tám đại tông phái không thèm thuồng, thì một vài tông phái cao cấp khác cũng sẽ không bỏ qua sao? Nhưng Vạn Tượng Môn có thể bắt diệt mấy ngàn năm, sao lại đơn giản như bề ngoài được?"

"Đến cả Quý Nguyên Tông ta cũng có thể ẩn tàng một cường giả hư cảnh, thiên hạ sao lại đơn giản như những gì ghi trong sách được."

Trán Đằng Thanh Sơn đỏ mồ hôi lạnh.

Nước Cửu Châu quả là rất sâu.

"Ta còn phải cảm tạ Phượng Hoàng mẹ." Đằng Thanh Sơn một lần nữa xác định vị trí của mình. "Đến cả Thiên Thần cung vốn có thực lực mạnh như vậy, thế mà trước khi tiếp xúc với nó ta cũng chẳng biết gì về sự tồn tại của Thiên Thần cung! Chẳng biết Thế giới ngầm ở Cửu Châu còn tiềm phục bao nhiêu thế lực lớn đây? Nhưng cũng không nên xem thường bản thân. Ta vừa tiến vào hư cảnh đã có thực lực có thể so với Thiên Phong Chiến Thần. Cho dù tạm thời không thể khuấy động cả Cửu Châu, nhưng chỉ cần tung hoành ở Dương Châu cũng đủ rồi."

Đằng Thanh Sơn vội bảo Lý Quân:

- Tiểu Quân, nàng hỏi Phượng Hoàng mẹ xem Tiểu Thanh sẽ học tuyệt kỹ Phượng Hoàng mất khoảng bao lâu?

Lý Quân quay đầu hỏi.

- Thanh Sơn! Phượng Hoàng mẹ nói là nhanh thì nửa năm, lâu thì một năm.

Lý Quân trả lời.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

"Cũng tốt, nửa năm một năm gì đó cũng vừa đủ để ta quen thuộc với chân diện mục của Cửu Châu! Bây giờ thực lực của ta chỉ có thể âm thầm gây ra chút động tĩnh, chưa phải là lúc công khai khuấy đảo. Đợi đến khi đạo hành Thổ của ta có đột phá, đến lúc đó Tiểu Thanh cũng học được tuyệt kỹ Phượng Hoàng, Lục Túc Dao có đột phá, rồi sư phụ ta "Gia Cát Nguyên Hồng" cũng đột phá đạt tới hư cảnh!"

Đằng Thanh Sơn cẩn thận ngẫm nghĩ một lát, có vẻ tin tưởng mười phần.

"Có tính thách thức mới thú vị!" Hai mắt Đằng Thanh Sơn lấp lánh "Ta ẩn nhẫn mấy năm, mang theo nhiều bảo vật như thế, chiếm được ưu thế như thế. Ta ở trong tối, nó ở ngoài sáng, nếu vẫn không đánh bại được Thanh Hồ Đảo thì nên tự sát cho rảnh. "

- Ô ô u..

Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh hót to với Đằng Thanh Sơn, Lý Quân.

- Thanh Sơn, Tiểu Thanh hỏi chúng ta, khi nó đi Cửu Châu thì làm sao tìm được chúng ta?

Lý Quân nhìn Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn ngơ ngác, hỏi lại:

- Nó không quen thuộc Cửu Châu, vậy có nói cho nó thì nó cũng không biết mà.

- U... ô ô...

Phượng Hoàng mẹ chợt hót vang.

Lý Quân lộ vẻ vui mừng:

- Thanh Sơn! Phượng Hoàng mẹ nói, đến lúc đó nó sẽ đưa Tiểu Thanh đi. Phượng Hoàng mẹ rất quen thuộc Cửu Châu. Đến lúc đó nó sẽ ở trên Thiên Vân sơn ở vùng Thanh Châu, Cửu Châu, phóng ra một ngọn lửa thiêu hủy nửa quả núi Thiên Vân Sơn! Sau đó, họ sẽ ở đó mười bữa nửa tháng đợi chàng.

- Thiên Vân Sơn? Được!

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

- Thiên Vân Sơn phát sinh đại hoạ hoạn là ta sẽ lập tức tới đó.

Tiến hành ước định như thế xong, Đằng Thanh Sơn, Lý Quân chỉ có thể cáo biệt Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, sau đó đám người Đằng Thanh Sơn cưới con Lục Túc Dao bay về Cửu Châu. Còn Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh thì ở lại với mẫu thân học tuyệt kỹ Phượng Hoàng do mẫu thân nó tìm hiểu mấy ngàn năm cộng với chỉ bảo của Thi Kiếm Tiên mà ngộ xuất được.

Đám người Đằng Thanh Sơn muốn gặp mặt Tiểu Thanh, chỉ có nước đợi nửa năm một năm, khi lửa thiêu Thiên Vân Sơn!

Lục Túc Dao thực lực kinh người, phi hành hai ngày mới nghỉ ngơi một lúc. Một đường bay qua rất nhiều đảo, cũng bay qua cả Minh Nguyệt Đảo.

Ngày thứ chín sau khi ly khai Đảo Phượng Hoàng.

- Thanh Sơn, nhìn kia!

Lý Quân tỏ vẻ vui mừng.

- Lớn quá!

Dương Đông và Đằng Thù cũng khiếp sợ nhìn về phía nam.

Chỉ thấy ở chân trời, về phía nam, bỗng xuất hiện một đường ven biển liên miên khôn cùng. Tuy nói lúc này Lục Túc Dao còn cách Cửu Châu khá xa, nhưng tốc độ phi hành Lục Túc Dao rất kinh người, chỉ một lát sau, Lục Túc Dao đã từ khu vực hải dương bay vào bầu trời đại thảo nguyên rồi.

- Vù...

Phi hành được mười lăm ngày, rốt cục đã đến nơi. Việc này làm Lục Túc Dao cũng rất hưng phấn, lập tức nó lao xuống, lượn trên thảo nguyên một vòng.

Đằng Thanh Sơn ngửi mùi thơm của đất, vị cỏ dại thảo nguyên, vẻ mặt phức tạp, hai mắt mờ ảo có nước mắt.

"Đây là thảo nguyên Cửu Châu!"

"Rốt cục ta trở lại rồi."

381. Chương 03 : Lý Phủ.

Trong lúc nhất thời Lý Quân cũng thấy mọi loại tình cảm dâng lên ngập lòng.

- Dao Trì, đi thôi!

Đằng Thanh Sơn vỗ con Lục Túc Dao Trì.

- Hổng...

Lúc này Lục Túc Dao Trì vô cùng hưng phấn gầm gừ một tiếng, nhanh chóng bốc người lên cao.

Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng Lục Túc Dao Trì, nhìn xuống thảo nguyên xa xa bên dưới nơi có rất nhiều bộ lạc cùng những đàn cừu khắp nơi. Năm đó mình đi bộ xuyên qua đại thảo nguyên, ngộ ra được Thổ Hành Chi Quyền, đã từng xin cơm ăn nước uống ở những bộ lạc trên thảo nguyên. Cuộc sống khổ hạnh vẫn còn nguyên trong ký ức.

- Sư phụ, đây là quê nhà của người à?

Dương Đông cũng nhìn xuống phía dưới, thán phục:

- Đại thảo nguyên ít người như vậy à? Hơn mười ức dân cư, vậy phải cần phải có bao nhiêu thảo nguyên như vậy. Cửu Châu lớn thật!

- Ừm.

Đằng Thù cũng gật đầu.

- A Đông, A Thù!

Đằng Thanh Sơn hướng mắt về phía nam, cười khế:

- Đại thảo nguyên này chỉ là phương bắc của Cửu Châu. Quê nhà của sư phụ... ở vùng giữa Cửu Châu, nơi phồn hoa nhất - Dương Châu! Cách đây khoảng một hai vạn dặm, nhưng với tốc độ của Lục Túc Dao Trì, giờ này ngày mai là có thể đến Dương Châu rồi.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía Lý Quân:

- Tiểu Quân...

- Hả?

Lý Quân nghi hoặc nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Bây giờ chúng ta nên đi Dương Châu hay đi Thiên Thần Sơn?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Lần này trở về, Đằng Thanh Sơn trong lòng không muốn lộ diện hành tung của mình. Nhưng Thiên Thần cung chính là tông phái của thê tử, nếu thê tử Tiểu Quân muốn gặp lại tông phái, Đằng Thanh Sơn cũng sẽ không ngăn trở.

Mặc dù không muốn bộc lộ hành tung, nhưng Thiên Thần cung chính là một đại tông phái đang tiềm phục, chắc cũng không lộ hành tung mình ra ngoài đâu.

- Không được, đi Dương Châu đi!

Lý Quân cười lắc đầu, nài nỉ hiểu ý của Đằng Thanh Sơn

- Không gặp sư phụ nàng à?

Đằng Thanh Sơn cười hỏi.

- Không vội.

Lý Quân mỉm cười.

- Cơ sở chính của Thiên Thần cung là ở Cửu Châu, chứ không phải đại thảo nguyên. Thiên Thần Sơn chỉ là một nhánh của Thiên Thần cung thôi. Mặc dù Thiên Thần ở Thiên Thần Sơn là trưởng bối của muội, nhưng không phải là sư phụ. Sư phụ muội sống ở Thanh Châu, Cửu Châu cơ.

Đằng Thanh Sơn giật mình gật đầu. Những người có quan hệ gần với Lý Quân ở Thiên Thần cung thì một là nữ sư phụ, người đã cứu và truyền cho nàng phương pháp tu luyện. Người thứ hai chính là người đã dạy nàng thú ngữ, Thú Vương Ô Hưu.

Vù vù!!

Trên tầng mây cao vạn trượng.

Lục Túc Dao Trì không ngừng bay về phía phía nam với một tốc độ kinh người.

...

Ngày mười hai tháng tám, Đằng Thanh Sơn và Thiên Phong Chiến Thần giao thủ.

Ngày mười ba tháng tám, đám người Đằng Thanh Sơn cười Bất tử Phượng Hoàng và Lục Túc Dao Trì, bắt đầu ly khai Doan Mộc Đại Lục.

Ngày hai mươi tám tháng tám, sau khi phi hành nửa tháng, vượt hơn mười vạn dặm hải vực, đám người Đằng Thanh Sơn cười Lục Túc Dao Trì đến thảo nguyên ven biển phía bắc Cửu Châu Đại Địa.

Sau đó, qua một ngày nữa, họ đã bay qua vạn dặm đại thảo nguyên. Trên đường Lục Túc Dao Trì nghỉ ngơi một canh giờ, rồi sau đó bay một hơi qua Yến Châu, Vũ Châu. Đến chiều ngày hôm sau mới đến bầu trời Dương Châu.

- Nhiều người thật, nhiều thật.

- Vũ Thành này vừa nhìn đã thấy rất lớn, còn lớn hơn cả Nam Sơn Thành của chúng ta.

Đằng Thú cùng Dương Đông trên những tầng mây nhìn xuống, chắc lưỡi cảm thán.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đang đàm luận.

- Thanh Sơn, đã tới Dương Châu rồi, chúng ta bây giờ phải làm như thế nào?

Lý Quân dò hỏi.

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống phía dưới, ánh mắt mờ ảo:

- Kỳ thật điều bây giờ ta muốn làm nhất là đi gặp cha mẹ ta, gặp sư phụ ta, còn cả muội muội ta tiểu Vũ, cùng với những tộc nhân họ Đằng của ta!

Nỗi nhớ nhà như mũi kim làm Đằng Thanh Sơn rất nhung nhớ

- Rời nhà, chạy chết gần bốn năm, rốt cục cũng đã trở lại! Nhưng, ta biết, bây giờ chưa thể công khai thăm họ được.

Hai mắt Đằng Thanh Sơn sâu thẳm, nói trầm trầm.

- Lần trước chiến dịch Đại Duyên Sơn, vì ta ở trong phá hỏng chuyện, làm Thanh Hồ Đảo tổn thất hơn phân nửa tiên thiên cường giả. Chết mười hai tên, chỉ còn lại có chín! Tổn hao nhiều như vậy, Thanh Hồ Đảo khẳng định chỉ muốn giết ta càng sớm càng tốt! Lúc trước họ đã đuổi giết ta khắp thiên hạ, nhất định không tha!

- Có lẽ thời gian đã quá dài, bây giờ không còn đuổi giết khắp thiên hạ nữa. Nhưng... chắc chắn chúng sẽ giám thị Quy Nguyên Tông, giám thị cả bộ tộc họ Đằng của ta, âm thầm tìm tung tích ta khắp thiên hạ!

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ điểm này.

Lý Quân gật đầu:

- Ủm, Thanh Hồ Đảo đích thật vẫn luôn luôn muốn tìm được chàng. Lúc trước Thanh Sơn chàng chạy trốn tới đại thảo nguyên, Thanh Hồ Đảo vẫn còn tìm.

- Ta không để ý tới những người khác của Thanh Hồ Đảo, ngoại trừ một tên - đó là hư cảnh đại thành Hạt Tử Kiếm Thánh trong truyền thuyết!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lóe lên, trịnh trọng nói:

- Bây giờ, ta vẫn không phải là đối thủ của Hạt Tử Kiếm Thánh. Do đó, ta không thể quang minh chính đại về Quy Nguyên Tông được!

- Dù sao, năm đó ở Ô Thành Vũ Châu, Triệu Đan Trần cùng phối hợp với ba tên cường giả tiên thiên kim đan của Vũ Hoàng môn đuổi giết ta, nhưng ta chạy thoát. Lúc đó ta đã giao thủ với Triệu Đan Trần rồi!

- Hẳn nhất định cho rằng ta đã đạt tới tiên thiên kim đan!

- Mười tám tuổi đã là tiên thiên kim đan! Phỏng chừng, đảo chủ Thanh Hồ Đảo và Hạt Tử Kiếm Thánh sẽ tìm mọi cách để giết ta.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

Điểm này không có gì phải hoài nghi. Nếu địch nhân của mình, tỷ như ở Thanh Hồ Đảo có một tiên thiên kim đan mười tám tuổi, mình cũng sẽ không thể an tâm!

Thiên tài như thế mà không giết, ai có thể an tâm cho được?

- Huống chi, bây giờ ta đã đạt tới hư cảnh!

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Nếu để lão mù thối tha của Thanh Hồ Đảo đó biết ta đạt tới hư cảnh, hừ, cường giả hư cảnh hai mươi mốt tuổi? Ha ha... Quả là cả Cửu Châu từ cổ chí kim đều chưa từng có. E rằng, tên mù thối tha đó sẽ sợ tới mức không dám ngủ nữa, sẽ bất chấp tất cả, không tiếc trả mọi giá để tiêu diệt ta!

- Cả những tông phái khác mà biết có một cường giả hư cảnh hai mươi mốt tuổi, cho dù họ không đối phó với ta, sợ cũng chẳng giúp ta!

Thiên tài, đều làm mọi người tán thưởng.

Nhưng... Nếu vượt qua phạm trù "thiên tài", đó là yêu quái rồi!

- Muội hiểu.

Lý Quân hít sâu một hơi.

- Do đó, ta tạm thời phải che dấu thân phận, chỉ có thể âm thầm bố trí, âm thầm đi gặp cha mẹ, rồi liên lạc với sư phụ.

Đằng Thanh Sơn trầm ngâm, nhưng rồi lập tức cười nhẹ:

- Bây giờ ta đã đạt tới hư cảnh, thần dung với hành Kim, hành Hỏa, khí tức đại biến. Cho dù gặp lại Thiên Thần ở Thiên Thần Sơn, ta e rằng họ cũng không dám xác nhận là ta. Chưa nói bọn người Hạt Tử Kiếm Thánh chưa bao giờ gặp ta, càng không thể nhận ra ta được.

Đằng Thanh Sơn rất tự tin.

Trải qua ba bốn năm, đặc biệt là sau khi đạt tới hư cảnh, thần dung hành Kim, hành Hỏa, khí tức Đằng Thanh Sơn đại biến. Về phần dung mạo? Gần bốn năm qua, dung mạo thân mình của Đằng Thanh Sơn cũng có biến hóa một chút. Chỉ cần Đằng Thanh Sơn thi thố chút thủ đoạn là có thể làm cho người ta rốt cuộc không thể nhận ra thân phận hắn.

- Chúng ta phải làm gì bây giờ?

Lý Quân dò hỏi.

- Việc đầu tiên là kiếm tiền!

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn về phía Dương Châu mệnh mệnh.

- Phải có tiền mới làm việc được!

...

Đằng Thanh Sơn một mình một người tùy ý đi tới dạo trong quận thành "Tứ Dương quận" ở Dương Châu. Trú điểm của Thanh Hồ Đảo ở Tứ Dương quận, chính là thủ phủ của Tứ Dương quận. Với thủ đoạn của Đằng Thanh Sơn, không tới nửa canh giờ hắn đã vợ sạch tiền bạc ở thủ phủ Tứ Dương quận, xách theo một bao to lạng yên bỏ đi.

Buổi sáng ngày ba mươi tháng tám.

Dương Châu, quận thành Nam Tinh quận.

Mặc quần áo tím hoa hòe, dung mạo hơi biến hóa một chút, Đằng Thanh Sơn trông như một phú gia công tử cùng Lý Quân, hai vợ chồng đang đứng trước một phủ đệ sang trọng.

Cạnh họ là một người môi giới, còn có một lão già mặc hoàng y mập mạp khác đang cười nói:

- Lý lão gia, phủ đệ của ta còn mới tinh. Năm kia vừa mới sửa chữa, nếu không phải vì ta cần gấp vốn để quay vòng làm ăn, ta sẽ không bán căn nhà ở Nam Tinh quận này đâu.

- Lý lão gia, phủ đệ Vương lão gia ở Nam Tinh quận chúng ta xem như đã loại một rồi đó.

Người môi giới bên cạnh cũng cười tùm tùm nói:

- Nếu không phải vì có việc gấp, làm sao lại có giá thấp như thế được? Lý lão gia, nếu bỏ qua lần này, lần sau cũng khó tìm chỗ tốt như vậy nữa đâu.

- Miệng người dẻo thật.

Đặng Thanh Sơn cười khê, rồi nhìn thoáng qua tên môi giới:

- Như vậy đi. Mười hai vạn lượng bạc, ta trả ngân phiếu, ngân phiếu ở Dương Diêm. Giá này là được rồi, hôm nay chúng ta ký luôn, ta trả ngân phiếu.

Lão giả hoàng y cười ha ha:

- Lý lão gia trả giá rất lợi hại. Được, Lý lão gia đã sẵn khoái như vậy, vậy ta lấy giá này, mười hai vạn lượng!

Người môi giới bên cạnh cũng lộ vẻ vui mừng. Vụ làm ăn lớn như thế, mặc dù hăn cũng phải nộp đại bộ phận cho thủ phủ quận, nhưng hăn vẫn còn lời rất nhiều.

Vụ làm ăn thế là xong.

Nha hoàn, hộ vệ bên trong phủ đệ toàn bộ đều được để lại. Nhưng buổi tối hôm đó, cả phủ đệ được Đặng Thanh Sơn sửa chữa lại một chút. San phẳng cả một tòa nhà và tường viện, biến nó thành một luyện võ trường cỡ lớn. Hơn nữa còn ra lệnh không cho bất kỳ nha hoàn, hộ vệ nào được vào trong nội viện phủ đệ.

Người nào vi phạm nhất định sẽ chém không tha!

- Lão gia chúng ta, rốt cuộc ở đâu tới đây nhỉ?

- Ai biết, nghe nói Lý lão gia chúng ta mua xong phủ đệ, trả tiền một lần mà không nháy mắt một cái!

Hai tên hộ vệ đang tuần tra trong phủ đệ, thấp giọng thảo luận.

- Như vừa rồi, Tiểu Thúy nhất thời quên quy củ, đi vào bên trong. Vừa vào đến cửa nội viện, đã bị một nam tử trông như dã thú một cước đá bay ra ngoài, may mà còn sống.

...

Lý Phủ được Đặng Thanh Sơn sửa chữa một chút, đám người Đặng Thanh Sơn bình thường đều sống trong nội viện, còn ở ngoài viện là chỗ của nha hoàn, hộ vệ.

Bình thường nhóm Đặng Thanh Sơn cũng ăn cơm ở bên cạnh hồ nước gần hoa viên.

- Vù... vù...

Nội viện Lý Phủ, luyện võ trường chiếm vị trí cực rộng. Ở một bên luyện võ trường thậm chí còn có một cái hồ lớn. Cái hồ này có mái che mưa che gió, con yêu thú dữ tợn khổng lồ "Lục Túc Dao Trì" đang nằm gục trong cái hồ ngủ khì. Hằng ngày, chỉ mỗi khi Đặng Thanh Sơn luyện quyền ở luyện võ trường thì nó mới mở mắt cẩn thận quan sát.

Bên cạnh Luyện võ trường, trong một tĩnh thất.

Lý Quân và Đặng Thanh Sơn đều khoanh chân ngồi đó.

- Được rồi. Thanh Sơn, hạt sen Hỏa Diễm Hồng Liên quá thần kỳ. Trong đan điền muội đã sinh ra luồng tiên thiên chân nguyên đầu tiên.

Lý Quân kinh hỉ mở mắt nói với Đặng Thanh Sơn.

Đặng Thanh Sơn nghe xong không khỏi lộ vẻ tươi cười:

- Tiểu Quân, ở Đoan Mộc Đại Lục, có bốn mươi hai người phục dụng hạt sen, thì có bốn mươi một người đạt tới cảnh giới tiên thiên. Duy chỉ có một người là không đạt tới thôi... Nói cách khác, trừ khi "Thần" của muội yếu tới mức bất bình thường, bằng không thì nhất định sẽ đạt tới tiên thiên.

- Thanh Sơn, chàng đạt tới thần dung thiên địa rồi à!

Lý Quân dò hỏi.

- Sẽ nhanh thôi!

Đằng Thanh Sơn cười khẽ rồi nói:

- Đạt tới thần dung thiên địa, chính là lúc ta đi Quy Nguyên Tông!

382. Chương 04: Giang Ninh Quy Nguyên Tông.

Kinh công thân pháp nhanh nhất, tuyệt không phải dùng lực thiên địa phụ trợ, mà là thân dung thiên địa. Trở thành một bộ phận của lực thiên địa mới có thể đạt tới tốc độ nhanh nhất.

- Thân dung thiên địa, thuật hành Thổ của ta chính là ẩn vào trong lực thiên địa, mới có thể một bước đi một hai dặm.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Nhưng, bây giờ đạo hành Thổ của ta còn chưa thành công. Muốn thân dung thiên địa, chỉ có thể chọn lực hành Kim hoặc lực hành Hỏa.

Có kinh nghiệm về thuật Hành Thổ, Đằng Thanh Sơn có thể đạt thân dung thiên địa rất nhanh.

Sáng ngày sáu tháng chín.

Tại Nam Tinh quận quận thành, trong luyện võ trường Lý Phủ.

Đằng Thanh Sơn đang từng chiêu từng chiêu diễn luyện Kim Hành Chi Quyền, quyền pháp như một cây búa lớn mở rộng ra rồi khép lại, sắc bén vô cùng. Mặc dù Đằng Thanh Sơn không hề sử dụng nhiều sức mạnh, nhưng quyền pháp cũng đã ẩn chứa đạo hành Kim, thậm chí đủ để rung chuyển tinh thần con người, làm cho Thần lâm vào huyền cảnh của Kim hành chi đạo.

- Vù!

Đằng Thanh Sơn thở phào một hơi, khí tức như lợi kiếm, rồi thu thế!

Con yêu thú khổng lồ Lục Túc Dao Trì nằm dài một bên không dám nháy mắt, chăm chú quan sát. Cặp mắt lồi ra như cái bánh xe có vẻ hơi mờ ảo, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Còn con Cuồng Phong Ưng đang làm tổ trên đầu Lục Túc Dao Trì thì chớp chớp mắt.

Hiển nhiên nó không cảm nhận được sự huyền ảo của quyền pháp Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn!

Lý Quân bừng điểm tâm sáng tới.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn mặc thanh bào rộng thùng thình, cười đi qua.

- Lần này ta đi Quy Nguyên Tông, tối nay chắc sẽ về. Chuyện trong nhà, nàng hỗ trợ nhé!

- Ừm, nhưng Thanh Sơn... Chàng phải cẩn thận!

Lý Quân hơi lo lắng dặn dò.

- Yên tâm, bây giờ ta đã đạt tới "Thân dung thiên địa". Cho dù gặp phải cường giả hư cảnh đại thành, ta cũng có thể chạy thoát. Cho dù hắc có yêu thú phi cầm, ta cũng có thể chui xuống đất rất nhanh.

Đặng Thanh Sơn rất tự tin, một khi cường giả hư cảnh đã "Thân dung thiên địa" thì thiên hạ to lớn đi đâu chẳng được!

Dù sao, trong thiên hạ cũng có quá ít những yêu thú phi cầm! Hơn nữa loại lợi hại như "Bất tử Phượng Hoàng", thứ chim có thể nhanh chóng khoan xuống đất lại càng hiếm hơn.

Lúc trước ở Đoan Mộc Đại Lục, chỉ có thể nói là "Thiên Phong Chiến Thần" mạng không thọ nên mới gặp phải Bất tử Phượng Hoàng.

Khi thi triển khinh công thân pháp, một cường giả hư cảnh từ Nam Tinh quận tới Giang Ninh quận thành không tới một canh giờ.

Vù!

Ngoài thành, cách cửa đông Giang Ninh quận thành ba dặm, bên đường quan đạo đầy những cỏ dại, chợt có một bóng người từ từ ngừng tụ thành thực thể, nhìn như một phú gia công tử, lưng đeo một cái bao dài. Hắn bước dài trên quan đạo, rồi sau đó bước từng bước về phía cửa đông thành.

"Quận Giang Ninh!"

"Lâu lắm rồi không trở lại." Đặng Thanh Sơn nhìn hai chữ "Giang Ninh" thật to ở cửa đông thành, tựa hồ thấy trước mắt cảnh năm đó mình suất lĩnh đám kỵ binh Hắc Giáp quân, rầm rộ ly khai quận Giang Ninh đi Duyên Giang thành, chống cự với đại quân Thanh Hồ Đảo. Cũng thấy cảnh lúc trước, mình chỉ huy thân vệ Hắc Giáp quân đi Đại Duyên Sơn cứu thân nhân mình.

"Qua bốn năm rồi, quận Giang Ninh, Quy Nguyên Tông, ta đã trở lại."

Đặng Thanh Sơn nộp phí vào thành, đi dọc theo cửa đông thành, vào Quy Nguyên Tông!

Lần rời khỏi Quy Nguyên Tông năm đó, Đặng Thanh Sơn chỉ vừa đạt tới tiên thiên.

Còn bây giờ, lúc này, Đặng Thanh Sơn đã thành một cường giả hư cảnh!

Đi trên đường cái quan quận Giang Ninh, bên trái chính là quân doanh Hắc Giáp quân Quy Nguyên Tông, bên phải có rất nhiều cửa hàng buôn bán. Đường cái này là một trong những trục lộ chính của cả quận Giang Ninh, vô cùng náo nhiệt. Trên đường người đi kẻ lại như thoi đưa. Đặng Thanh Sơn mặc trang phục phú gia công tử cũng hòa vào dòng người.

"Quân doanh!" Đặng Thanh Sơn nhìn về bên trái.

- Hát! Cáp!

Những tiếng hò hét rầm rập từ trong quân doanh Quy Nguyên Tông vọng ra. Buổi sáng mỗi ngày, Hắc Giáp quân đều phải huấn luyện rất lâu.

"Là Hắc Giáp quân đang tập luyện..."

Đột nhiên Đặng Thanh Sơn hơi biến sắc.

Bởi vì...

Bên trong khu vực, Đặng Thanh Sơn rõ ràng cảm nhận được khá nhiều khí tức quen thuộc. Trong những khí tức này, có cha hắn Đặng Vinh Phạm, có mẹ hắn, có muội muội Thanh Vũ. Còn có rất nhiều tộc nhân họ Đặng, cùng với bọn người sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng.

"Cha! Mẹ!" Đặng Thanh Sơn không kiềm được rơm rớm nước mắt. Hắn suy nghĩ rất lung, chỉ muốn được ngay bây giờ vọt tới trước mặt cha mẹ.

"Cũng may. Cha mẹ và muội muội vẫn an toàn." Đặng Thanh Sơn hít sâu một hơi.

Căn cứ vào khu vực mà Đăng Thanh Sơn xem xét, cha mẹ và muội muội mình đều ở trong Quy Nguyên Tông. Về phần gia tộc họ Đăng thì đang ở hướng bắc của Đăng Thanh Sơn, trong một phủ đệ rộng lớn. "Ngoại công cũng rất khỏe. Vĩnh Lôi thúc cũng ở đó." Đăng Thanh Sơn trong lòng dâng lên niềm vui vô tận.

Đăng Thanh Sơn rất quen thuộc với con đường này.

Hắn cũng rất quen thuộc với rất nhiều thứ ở nơi này. Lúc trước từ Đăng phủ đi quân doanh, những lần qua lại thường xuyên, thường ngang qua một vài cửa hàng.

"Đây là quê nhà!" Đăng Thanh Sơn thầm nói.

"Khí tức mạnh thật, khí tức của cường giả hư cảnh." Đăng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn về phía nam. "Ở trong Vũ Các. Thì ra cường giả hư cảnh của Quy Nguyên Tông ta lại là vị Vũ trưởng lão thích xem tiểu thuyết dã sử ở Vũ Các."

...

Quy Nguyên Tông, trong Vũ Các.

Vũ trưởng lão, tóc bạc phơ, bình thường chỉ cười hà hà, lúc này vẻ mặt trịnh trọng, đứng ở cửa Vũ Các hướng mắt nhìn về phương bắc, khẽ cau mày, trong lòng nghi hoặc: "Kim kinh sắc bén đến thế, còn có cả khí tức nóng rực của hỏa diễm nữa chứ! Đây là vị cường giả hư cảnh nào nhỉ? Ta hẳn là chưa bao giờ gặp qua, nhưng... hình như hơi quen thuộc."

Vũ trưởng lão nghi hoặc.

Khí tức và "Thần" của từng người có liên quan với nhau. Khi một người đạt tới hư cảnh, đặc biệt là có đặc tính "Thần" dung hợp với lực thiên địa. "Thần" sẽ phát sinh ra biến hóa, khí tức cũng sẽ biến hóa theo! Nếu hai người rất quen nhau, còn có thể phân biệt được. Nhưng Vũ trưởng lão và Đăng Thanh Sơn không thân nhau, nên trong lúc nhất thời lão không thể nhận ra hắn.

Có lẽ... lão không dám nghĩ tới thanh niên thiên tài chạy trốn lúc trước lại có thể chỉ hai mươi một tuổi đã đạt tới hư cảnh!

"Ừm, có thể là một cường giả hư cảnh đi ngang qua quận Giang Ninh ta."

"Hắn đã không tới quấy rầy, coi như ta không thấy." Vũ trưởng lão lại trở về Vũ Các, trở lại trước bàn của mình. Tuy lão cầm lấy một quyển tiểu thuyết dã sử, nhưng tâm tư lại không để ở trên quyển tiểu thuyết, mà vẫn nghĩ về cường giả hư cảnh thần bí xa xa.

Dù sao, mỗi một cường giả hư cảnh đều rất đáng sợ!

Nếu một cường giả hư cảnh nhảy vào một tông phái, giết tông chủ tông phái, sau đó chạy đi! Cho dù là cường giả hư cảnh đại thành, e rằng cũng khó ngăn cản được.

Do đó, khi phát hiện cường giả hư cảnh vào thành, thương trường cường giả hư cảnh của tông phái không dám sơ ý!

"Ừa, hẳn dừng lại rồi, ở... trên cầu kênh đào?" Vũ trưởng lão cau tít mày lại.

...

Đại Vận Hà Vũ Dương chảy ngang qua giữa quận Giang Ninh, trên cái cầu bắc ngang kênh đào, Đăng Thanh Sơn đang đứng trên cầu, tựa vào lan can.

Rào rào...

Nước kênh cuộn cuộn, thi thoảng có vài chiếc thuyền đi qua cầu, đang có không ít thanh niên nam nữ ước hẹn nhau trên cầu hóng gió.

"Kênh đào... Đại Vận Hà Vũ Dương!" Trong đầu Đăng Thanh Sơn lại hiện lên cảnh đêm năm đó Gia Cát Thanh và hắn cùng nhau chèo thuyền trên kênh đào. "Thanh Thanh..." Đối với Gia Cát Thanh, Đăng Thanh Sơn luôn luôn có tâm trạng áy náy. Đồng thời, trong lòng lại dâng lên sát tâm với Thanh Hồ Đảo.

"Tất cả những gì năm đó, sẽ không dừng lại như vậy đâu!"

"Thanh Hồ Đảo, lúc trước các ngươi không thể giết chết ta, bốn năm rồi bây giờ ta trở lại! Lần này, ta sẽ cho các ngươi trả giá đắt! " Hai mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi.

Đạo lý trong thiên hạ giống như Thanh Hồ Đảo lúc trước diệt "Thiết Y Môn". Họ đã giết sạch hơn mười vạn người, nhưng người trong thiên hạ chỉ biết tán thưởng Thanh Hồ Đảo cường đại, rất ít có người nói là Thanh Hồ Đảo hung tàn. Thanh Hồ Đảo lúc trước ở Đại Duyên Sơn vô cùng kiêu ngạo, còn bức bách Quy Nguyên Tông, nhưng Quy Nguyên Tông cũng chỉ có thể nhẫn nhịn!

"Sư phụ!" Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn về phía phía nam, khi tới chân cầu thì thân ảnh hần mờ đi rồi hoàn toàn biến mất. Sau đó hần dùng tốc độ kinh người, hóa thành một luồng hồng quang mất thường cơ hồ khó thể nhận ra lao về phía Quy Nguyên Tông.

"Không ổn!" Chưa bao giờ dám buông lỏng cảnh giác, Vũ trưởng lão đang ở Vũ Các sắc mặt đại biến, thân ảnh cũng mờ đi biến mất khỏi Vũ Các, dùng tốc độ kinh người chạy về phía tông chủ "Gia Cát Nguyên Hồng".

"Cường giả hư cảnh này thật là âm hiểm, đầu tiên là đứng ở trên cầu chỗ kênh đào không nhúc nhích gì, thế mà bây giờ đột nhiên lao về phía Nguyên Hồng tu luyện. Bây giờ Nguyên Hồng chỉ còn cách hư cảnh một bước cuối cùng, một chút xíu nữa là có thể đột phá đạt tới hư cảnh."

"E rằng, chính Hạng Tử Kiếm Thánh ở Thanh Hồ Đảo mời một vị cường giả hư cảnh tới giết Nguyên Hồng." Vũ trưởng lão vừa sợ vừa giận!

Trong lịch sử Cửu Châu.

Một vị cường giả hư cảnh đột nhiên xông vào một tông phái, giết liên tục vài tinh anh, rồi sau đó bỏ chạy đã từng xảy ra! Từ khi trở mặt với Thanh Hồ Đảo, Quy Nguyên Tông vẫn luôn luôn cẩn thận cảnh giác, nhưng hôm nay... vẫn có một vị cường giả hư cảnh tới!

"Tên mù chó chết, thật là âm hiểm!" Vũ trưởng lão mắng thầm.

Thư phòng của Gia Cát Nguyên Hồng. Cửa thư phòng đóng chặt, cửa sổ mở rộng, mùi đàn hương nồng nàn tràn ngập cả thư phòng. Gia Cát Nguyên Hồng mặc áo bào trắng rộng thùng thình, tóc dài xõa tung đang khoanh chân tĩnh tọa. So với bốn năm trước, bây giờ hần trông càng trầm ổn hơn, ngồi ở đó mà giống như không tồn tại.

Vù! Một luồng gió thổi vào thư phòng, hóa thành một bóng người. Chính là Vũ trưởng lão!

Vũ Các cách thư phòng không xa, đương nhiên Vũ trưởng lão chạy tới trước.

Gia Cát Nguyên Hồng mở mắt, kinh ngạc:

- Sư tổ?

Đặc biệt khi thấy trong tay Vũ trưởng lão đang cầm một thanh thần kiếm xanh đậm, lão không khỏi cảm thấy kinh hãi. Vũ trưởng lão chính là cường giả hư cảnh, có việc gì phải kinh động tới đệ nhất cường giả Quy Nguyên Tông Vũ trưởng lão cầm binh khí ra nghênh tiếp?

- Nguyên Hồng, đại sự không ổn, có cường giả hư cảnh đánh tới.

Vũ trưởng lão vội vàng giải thích.

- Cường giả hư cảnh?

Dù Gia Cát Nguyên Hồng có trầm ổn tới mấy cũng không khỏi biến sắc.

- Là Thanh Hồ Đảo à?

Gia Cát Nguyên Hồng cũng biết uy danh của Hạng Tử Kiếm Thánh. Hần là cường giả hư cảnh đại thành rất đáng sợ. Nếu là Hạng Tử Kiếm Thánh đánh tới... Vũ trưởng lão chắc chắn có thể chạy trốn, nhưng muốn bảo vệ một người thì rất khó.

- Hạng Tử Kiếm Thánh không bắt trí như thế đâu!

Gia Cát Nguyên Hồng cảm thấy căng thẳng.

Vũ trưởng lão đứng trước người Gia Cát Nguyên Hồng, cẩn thận chờ đợi.

Vù!

Một luồng hồng quang xuyên qua cửa sổ rồi dừng lại trong thư phòng. Sau đó thân ảnh ngưng tụ, hóa thành một thanh niên tựa như phú gia công tử bình thường.

- Vị bằng hữu này, chẳng biết tới Quy Nguyên Tông ta làm gì?

Vũ trưởng lão khí thế như núi, nhìn chăm chăm vào Đằng Thanh Sơn.

Thanh niên phú gia công tử hai mắt lóe lên vẻ kích động, run giọng:

- Vũ trưởng lão!

Rồi hắn nhìn Gia Cát Nguyên Hồng, trong đầu hiện lên lúc trước ở Đại Duyên Sơn, có rất nhiều Hắc Giáp quân huynh đệ đã chết, còn cả cái chết của Tiểu Thanh, không khỏi cảm thấy áy náy, quỳ sụp xuống:

- Sư phụ, đồ nhi Đằng Thanh Sơn bắt tài đã trở lại đây!

383. Chương 05 : Thầy Trò Tâm Sự.

Thanh âm vang vọng trong thư phòng. Trong thư phòng, Gia Cát Nguyên Hồng và Vũ trưởng lão vừa nghe nói như thế lập tức đều đỡ người ra.

- Cường giả hư cảnh đã ngộ ra Hỏa chi đạo, Kim chi đạo... là tiểu tử Đằng Thanh Sơn lúc trước à?

Mắt Vũ trưởng lão không khỏi trợn lên, lão nhìn như đóng đinh vào thanh niên giàn dựa nước mắt đang quỳ xuống trước mặt mình.

- Sao lại có thể như vậy? Hắn... hắn... hắn... sao có thể là Đằng Thanh Sơn được?

Gia Cát Nguyên Hồng cho dù là một người đứng đầu một tông, nhưng trong lòng cũng dâng lên những cơn sóng gió động trời.

Đằng Thanh Sơn quỳ xuống, trong lòng đầy sự ăn năn: ' Lúc trước ta vì muốn báo thù cho cha, cho tộc nhân, hơn nữa tự tin mình sẽ không lộ diện... nhưng kết quả thì sao? Thân phận ta cuối cùng cũng vẫn bị tra ra, hơn nữa còn liên lụy tới Quy Nguyên Tông! Hắc Giáp quân chết biết bao nhiêu huynh đệ, Thanh Thanh cũng đã chết... tất cả đều vì tư tâm của ta, vì sự điên cuồng của ta! '

Đối với sư phụ 'Gia Cát Nguyên Hồng', Đằng Thanh Sơn luôn luôn cảm thấy áy náy day dứt trong lòng.

Nếu không có mình, sư phụ há có thể mất ái nữ?

- Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng.

- Người... người nói người là Thanh Sơn à?

Gia Cát Nguyên Hồng lúc này vẫn trong tình trạng hoảng sợ.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên tỉnh ngộ. Bộ dáng mình lúc này đang được nguy trang, hắn lập tức vuốt mặt, gương mặt chợt biến hóa. Vốn những đường cong nhu hòa trên bộ mặt chợt trở nên sắc bén lên, khoảng cách hai mắt cũng thay đổi. Từ một bộ dáng của bình thường phú gia công tử bình thường đã biến thành một thanh niên lạnh lùng. Từ sau khi đạt tới cương kinh hậu kỳ, đạt tới nhân thể cực hạn, trong ngoài viên mãn, Đằng Thanh Sơn có thể làm ra những biến hóa những cơ bắp rất nhỏ trên gương mặt mình.

Việc thay đổi dung nhan không cần sử dụng tới vật liệu và bút vẽ nữa.

- Hả...

Vũ trưởng lão chấn động.

Gia Cát Nguyên Hồng cũng không khỏi giật mình.

Bây giờ trước mặt họ chính là Đằng Thanh Sơn, thiên tài bậc nhất Quy Nguyên Tông trước nay, cũng là tên điên cuồng đến cực điểm ở Đại Duyên Sơn năm đó!

Mặc dù so với bốn năm trước thì Đằng Thanh Sơn bây giờ trở nên trưởng thành hơn, khí thế cũng đã hoàn toàn nội liễm.

Nhưng chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra rồi.

- Thanh Sơn.

Gia Cát Nguyên Hồng kích động đỏ cả mắt, lão vội kéo Đằng Thanh Sơn.

- Mau đứng lên, mau đứng lên.

Đằng Thanh Sơn rõ ràng thấy trong ánh mắt sư phụ cũng ẩn hiện nước mắt.

- Tiểu tử nhà ngươi, đã bốn năm rồi mà một chút tin tức cũng không có.

Gia Cát Nguyên Hồng kéo tay Đằng Thanh Sơn.

- Cha mẹ con cũng luôn luôn rất lo lắng cho con. Lo lắng con xảy ra việc gì ngoài ý muốn. Cũng may... Rốt cục con đã trở lại, trở lại rồi. Về được là tốt rồi! Ta cuối cùng xem như đã yên tâm.

Đằng Thanh Sơn có thể cảm giác được sự quan tâm nồng đậm của sư phụ. Mái tóc của sư phụ đã có thể thấy những sợi tóc bạc.

- Sư phụ...

Đằng Thanh Sơn thấy vô cùng đau xót.

Gia Cát Nguyên Hồng từ khi quyết định đem con gái gả cho Đằng Thanh Sơn, hơn nữa nhi tử của lão lại muốn cưới Thanh Vũ, quan trọng nhất là lão lúc trước đã chuẩn bị để Đằng Thanh Sơn kế nhiệm chức tông chủ Quy Nguyên Tông. Do đó, Gia Cát Nguyên Hồng sớm đã đối xử với Đằng Thanh Sơn như hài tử của mình, đồng thời cũng rất quan tâm tới hắn!

Bây giờ gặp lại, Gia Cát Nguyên Hồng thực sự kích động từ nội tâm.

- Sư phụ, đệ tử xin lỗi sư phụ.

Đằng Thanh Sơn lại một lần nữa quỳ xuống, hai mắt rưng rưng.

- Năm đó đệ tử tự mình làm bậy, để sư phụ vì cứu đệ tử mới binh phát Đại Duyên Sơn. Cuối cùng làm cho rất nhiều huynh đệ Hắc Giáp quân bị chết, cũng làm Thanh Thanh... Đệ tử xin lỗi sư phụ!

Áy náy, lòng tràn đầy áy náy. Cảnh ngày đó ở Đại Duyên Sơn như hiện ra trước mắt.

- Sư phụ, Thanh Sơn giết người của Thanh Hồ Đảo không chút hối hận! Thanh Sơn được sư phụ dạy bảo... nhưng Thanh Sơn không xứng làm đệ tử của sư phụ.

- Các vị chứng kiến, Đằng Thanh Sơn ta từ hôm nay phản lại Quy Nguyên Tông!

- Ta Đằng Thanh Sơn làm gì cũng chẳng quan hệ gì với Quy Nguyên Tông cả!

...

Đằng Thanh Sơn cả đời sẽ không quên những cảnh ngày đó ở Đại Duyên Sơn! Cả đời này hắn áy náy nhất chính là Thanh Thanh, cùng rất nhiều huynh đệ bị chết, càng cảm thấy có lỗi với sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng. Nhưng lúc trước vì trốn chết nên căn bản không có cơ hội xin lỗi sư phụ.

Hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội chuộc tội!

- Thanh Sơn.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu thở dài.

- Tiểu tử nhà ngươi... Sư phụ không trách con. Năm đó con ở Đại Duyên Sơn nói là con muốn phản lại Quy Nguyên Tông! Sư phụ chẳng những chẳng hề tức giận, mà còn rất cảm động, sư phụ biết con làm thế là vì tông phái.

- Chỉ hận Quy Nguyên Tông ta không đủ mạnh. Chỉ hận Gia Cát Nguyên Hồng ta không có năng lực... Nếu không há có thể để đệ tử của Gia Cát Nguyên Hồng ta chịu khuất nhục như vậy? Há có thể để cho ái nữ vô tội của ta chết đi như vậy?

- Con là đệ tử, ta là sư phụ.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Trời có sập cũng có sư phụ đỡ! Là sư phụ vô năng để con chỉ có thể một mình gánh chịu, chạy trốn khắp thiên hạ!

- Sư phụ...

Đằng Thanh Sơn nghe nói như thế, nước mắt chảy ròng ròng.

- Xem các người kìa. Hôm nay là ngày tốt lành, là ngày đáng mừng!

Vũ trưởng lão bên cạnh cười nói:

- Thanh Sơn an toàn trở về, hơn nữa Quy Nguyên Tông chúng ta bây giờ có thêm một cường giả hư cảnh! Chuyện tốt như thế mà các người còn khóc cái gì.

- Đúng! Thanh Sơn, con đã là cường giả hư cảnh rồi, hay lắm.

Gia Cát Nguyên Hồng cũng cười kéo Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, nước mắt rưng rưng.

Ở Đoan Mộc Đại Lục mấy năm, ngoại trừ lần chảy nước mắt vì Lý Quân, bình thường hắn chưa bao giờ chảy nước mắt. Hôm nay nhìn thấy sư phụ, lại kích động vì được trở về, cũng cảm thấy day dứt, pha lẫn cảm động, rất nhiều tâm tình làm cho Đằng Thanh Sơn kim lòng không được.

- Thanh Sơn, ngồi... ngồi xuống, nói cho sư phụ biết cuối cùng chuyện xảy ra như thế nào?

Gia Cát Nguyên Hồng cười vui vẻ.

- Đệ tử thiên tài của ta ngắn ngủn chỉ mấy năm, đã từ một cao thủ tiên thiên thực đan lúc trước nay trở thành cường giả hư cảnh rồi. Vì sư mãi tới bây giờ vẫn còn chưa đột phá nữa.

- Đúng! Thanh Sơn, sao con đã đạt tới hư cảnh rồi?

Vũ trưởng lão nhìn Đằng Thanh Sơn, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin.

- Cường giả hư cảnh. Cơ nghiệp của Thanh Hồ Đảo, là một trong tám đại tông phái trong thiên hạ, cũng chỉ có một cường giả hư cảnh mà thôi? Nhưng Thanh Sơn...

Hải nhân nhất chính là Đằng Thanh Sơn bây giờ mới hai mươi một tuổi!

- Sư phụ, Vũ trưởng lão.

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi.

- Để con kể lại cho các vị nghe. Năm đó con ở Ỗ Thành Vũ Châu đã bị đuổi giết, rồi sau đó âm thầm chạy một mạch, cho đến lúc tới đại thảo nguyên bắc bộ...

Trong thư phòng chợt hoàn toàn yên lặng, chỉ có thanh âm Đằng Thanh Sơn tự thuật.

- Cái gì? Thiên Thần cung?

Gia Cát Nguyên Hồng và Vũ trưởng lão đều kinh hãi.

- Vâng! Thiên Thần Sơn đích xác chỉ là một nhánh của Thiên Thần cung, hơn nữa đệ tử đánh bại tên đệ nhất Thần Tướng ' Bội Nhặt Lôi Mục ' xong, còn được vị Thiên Thần đó mời làm một trong tam đại khách khanh của Thiên Thần cung bây giờ.

Đằng Thanh Sơn kể tiếp về sau, nói đến việc xuất hải, nói đến rất nhiều việc khác.

Một vài việc không nên nói, Đằng Thanh Sơn cũng giản lược cho nhanh.

Nhưng khi mình qua Bắc Hải đi tới Đoan Mộc Đại Lục, rồi sau đó rất nhiều việc... Đặc biệt là Đằng Thanh Sơn và Thiên Phong Chiến Thần đánh một trận, càng làm cho Gia Cát Nguyên Hồng và Vũ trưởng lão nghe mà như nín thở. Đại chiến giữa cường giả hư cảnh?

Thật lâu.

Thư phòng hoàn toàn yên lặng.

- Sau đó con ly khai Đảo Phượng Hoàng, con cùng Tiểu Quân và hai đệ tử cưới Lục Túc Dao Trì về tới Cửu Châu.

Đằng Thanh Sơn thuật lại.

Vũ trưởng lão và Gia Cát Nguyên Hồng đều hít mạnh một hơi.

- Đoan Mộc Đại Lục, thế gian lại còn có nơi này à?

Gia Cát Nguyên Hồng không kìm được sự thán phục, lập tức nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, tin tức con mang đến lần này đối với Quy Nguyên Tông chúng ta quả là không khác gì buồn ngủ gặp chiếu manh (nguyên văn được tặng than khi trời tuyết)! Đặc biệt khi con có ' Thiên Phong Thủy Châu ' và ' hạt sen Hỏa Diễm Hồng Liên ' phải không, cái hay nhất chính là con bắt tử Phượng Hoàng!

- Thanh Sơn, con có thể quên biết rồi thành bằng hữu với một con thần thú bậc này, quả là rất may mắn. - Gia Cát Nguyên Hồng tán thưởng.

Đằng Thanh Sơn giọng cảm thán:

- Cũng may là có Tiểu Quân, nếu không căn bản không thể trao đổi với thần thú được

- Ừm!

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu.

- Tin tức người lần này mang về, đối với Quy Nguyên Tông ta thật sự là một tin tức cực tốt. Việc Quy Nguyên Tông có thể thay đổi cả thế cục, thậm chí còn thay thế được Thanh Hồ Đảo, trở thành một trong tám đại tông phái cũng không phải là không thể làm được.

Đằng Thanh Sơn nghe thế khẽ mỉm cười. Nói về mưu kế mình thua sư phụ mình xa, Gia Cát Nguyên Hồng được xưng là ' Quy Nguyên Gia Cát ', về phương diện mưu kế đích thật là nhất đẳng. Hơn nữa Đằng Thanh Sơn rất tín nhiệm sư phụ mình, đương nhiên có một số việc Đằng Thanh Sơn không nói.

Thuần túy là không muốn để Đoan Mộc Đại Lục gặp nạn!

Tỷ như quan hệ giữa Khai Sơn Thần Phủ và Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Mặc dù Đằng Thanh Sơn mang theo Khai Sơn Thần Phủ trở về, nhưng bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức các loại ẩn chứa chiêu thức ý cảnh thì Đằng Thanh Sơn đều đã ghi tạc trong đầu. Do đó, hắn không mang theo bất kỳ bản khắc đá nào về. Như vậy cho dù Khai Sơn Thần Phủ có truyền lưu ra ngoài, cũng sẽ không có ai phát hiện ra quan hệ giữa Khai Sơn Thần Phủ và bản khắc đá.

Dù sao bản khắc đá là ở Đoan Mộc Đại Lục!

- Sư phụ, người nói bây giờ chúng ta nên làm cái gì cho tốt?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Ta muốn... ta muốn...

Gia Cát Nguyên Hồng hai mắt tỏa sáng, hiển nhiên đang ở trạng thái hưng phấn cực độ. Dù sao Đằng Thanh Sơn mang về quá nhiều tài nguyên. Vô luận là Hỏa Lưu thiết hay Bất Tử thảo, hạt của Hỏa Diễm Hồng Liên, mà quan trọng nhất vẫn là Lục Túc Dao và Bất tử Phượng Hoàng sau này sẽ tới.

- Sư phụ, con muốn gặp cha mẹ và muội muội? - Đằng Thanh Sơn mở lời.

- Ừm.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười gật đầu.

- Nhưng nhớ kỹ, con tạm thời đừng để cho họ phát hiện ra con, thân phận con bây giờ vẫn không thích hợp công khai. Còn cha mẹ con thì khẳng định Thanh Hồ Đảo vẫn âm thầm giám thị. Một khi cha mẹ người tiết lộ việc con trở về, vậy thì rất gay go. Con rút cuộc nên làm cái gì thì để ta nghĩ cho rõ ràng, đợt lát nữa sẽ nói cho con biết.

- Dạ.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Đằng Thanh Sơn không hề lo lắng việc sư phụ tiết lộ chuyện cơ mật, cũng không lo sư phụ tham lam bảo vật... Dù sao, cho dù đưa hết bảo bối cho sư phụ thì Đằng Thanh Sơn cũng chẳng để ý.

Dù sao...

Mình cũng đã làm sư phụ bị thiệt quá nhiều! Còn dựa vào trí tuệ của sư phụ, chắc chắn sẽ làm cho tài nguyên của mình được sử dụng tốt nhất.

Đằng Thanh Sơn vuốt mặt, xương mặt chợt biến hóa, những đường cong trên gương mặt một lần nữa trở nên nhu hòa, gương mặt cũng có những biến hóa rất nhỏ. Chỉ chút biến hóa như vậy, đã làm cho Đằng Thanh Sơn hoàn toàn biến thành một người khác. Nhìn Đằng Thanh Sơn bây giờ đã khác hẳn, Gia Cát Nguyên Hồng và Vũ trưởng lão không kìm được sự tán thưởng.

Vèo!

Đằng Thanh Sơn hóa thành một đạo hồng quang, biến mất khỏi thư phòng.

- Nguyên Hồng, đến giờ ta vẫn không dám tin, tiểu gia hỏa Đằng Thanh Sơn đó... lại... lại đạt tới hư cảnh. Hơn nữa còn lĩnh ngộ không chỉ một đạo.

Vũ trưởng lão không kìm được phải lắc đầu.

- Con vẫn không dám tin, hai mươi một tuổi, Đằng Thanh Sơn mới hai mươi một tuổi thôi.

Gia Cát Nguyên Hồng hít sâu một hơi, hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Ta cũng không dám tin, nhưng Thanh Sơn đã trở lại. Hắn còn đạt tới hư cảnh nữa!

- Hư cảnh hai mươi một tuổi.

384. Chương 6. Ba Điều.

Trên Long Cương có rất nhiều đường nhỏ, cũng có cả những vườn hoa, cảnh sắc rất đẹp. Vài lão nhân và đám thanh niên nam nữ gia thuộc của Quy Nguyên Tông thường xuyên đến đây bách bộ.

- Cha, mẹ.

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn ra phía trước.

Viên Lan mặc áo vải mộc mạc màu đỏ thắm, đang đẩy chiếc ghế lăn đặc chế. Đằng Vĩnh Phàm bây giờ tinh thần không bằng lúc trước đang lim dim, tươi cười nhìn chung quanh, ở khóe mắt đã có những nếp nhăn rất rõ ràng. Với thị lực của Đằng Thanh Sơn, chỉ liếc mắt là có thể thấy trên đầu cha đã có nhiều tóc bạc.

Cha già hơn bốn năm trước rất nhiều!

- A Lan, đợi ăn cơm trưa xong chiều nay sẽ tới chỗ họ hàng một chuyến. - Đằng Vĩnh Phàm cười khà khà.
- Dòng họ mình ở tận đằng kia, không có việc gì đi xa như vậy làm gì, lo nghỉ ngơi cho tốt đi.

Viên Lan khuyên, Đằng Vĩnh Phàm trừng mắt:

- Có thể không làm được, sư phụ năm nay bao nhiêu tuổi rồi. Lúc trước đám tặc nhân Thanh Hồ Đảo tới quê nhà mình ở Nghi thành làm hai tay sư phụ bị thương, muốn dạy được ba thằng nhóc đó chế tạo binh khí cũng chẳng làm được. Ba thằng nhóc đó mà không có ta ở đó là chúng sẽ lười biếng ngay. Người đừng thấy ta không đứng dậy được mà coi thường. Dạy bảo ba thằng nhóc đó là việc dễ như trở bàn tay.
- Được, được, được. - Viên Lan cũng cười lớn.

Đằng Thanh Sơn đứng xa xa hướng mắt nhìn cha mẹ, rồi khẽ mỉm cười.

Cha mẹ sống khá tốt, như vậy là đủ rồi.

- Chạy chậm chút thôi.

Một thanh âm trong trẻo dễ nghe từ gần đó truyền đến.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại. Một thiếu phụ dung mạo xinh đẹp đang dẫn theo một thiếu nữ và hai đứa hài đồng đang chấp chững học đi, rất ồn ào huyền ảo. Nhìn thiếu phụ, Đằng Thanh Sơn lộ ra nụ cười thương yêu:

- Thanh Vũ... thoáng cái đã bốn năm rồi, Thanh Vũ cũng đã trưởng thành hơn.

Thiếu phụ đó chính là muội muội Đằng Thanh Vũ.

- Tiểu Sơn, Đình Đình! Tới, tới chỗ mẹ này.

Thanh Vũ ngồi xổm xuống đưa hai tay về phía hai tiểu hài tử.

Hai đứa nhỏ đi trên bãi cỏ, chấp chững đi về phía Thanh Vũ còn bập bẹ nói:

- Mẹ, mẹ...
- Thanh Vũ có hai hài tử rồi?

Đằng Thanh Sơn vừa kinh ngạc, vừa vui mừng.

- Lúc trước ta ly khai Cửu Châu, Thanh Vũ và Gia Cát Vân cũng vừa thành thân không lâu. Không ngờ bây giờ, đã có hai hài tử rồi.

Tiểu Sơn, Đình Đình

- Xem ra là một nam một nữ. Nhưng nhìn dung mạo thật rất giống nhau, hẳn là long phượng thai.

Thanh Vũ lúc này nhìn về phía đứa con gái với ánh mắt tràn đầy thương yêu quan ái. Thị nữ bên cạnh cũng chiếu cố cho hai hài tử.

- Ủa! Tiểu Sơn, Đình Đình các con xem kìa, ông ngoại và bà ngoại đâu rồi? Chúng ta đi tìm ông ngoại và bà ngoại được không?

Thanh Vũ nhìn ra xa xa.

- Ông ngoại, bà ngoại.

Một thanh âm của hài đồng mặc dù còn non nớt, nhưng cũng gọi khá lớn.

- Quá xa, ông ngoại bà ngoại không nghe thấy đâu. Chúng ta tới đó thôi.

Thanh Vũ ôm lấy một hài đồng, thị nữ thì ôm lấy hài đồng kia. Hai người mỗi người một đứa cùng đi về phía Đằng Vĩnh Phàm.

Còn Đằng Thanh Sơn, đang ở giữa hai bên.

- Ủa?

Thanh Vũ ôm hài tử đi tới, vừa nhìn đã thấy một thanh niên đầy hòa khí đứng đó. Bình thường Thanh Vũ sẽ không trò chuyện với người xa lạ, nhưng lúc thấy thanh niên này... Không biết vì sao, Thanh Vũ lại có một cảm giác thân thiết khó hiểu.

Thanh Vũ tới gần, Đặng Thanh Sơn không khỏi nín thở, không kim được tim đập dồn.

Trước mặt thiên quân vạn mã, đánh nhau với Thiên Phong Chiến Thần cũng chưa từng khấn trương như thế. Nhưng vừa thấy muội muội đi tới, Đặng Thanh Sơn lại tim đập dồn dập.

- Chào anh, trước đây ta hình như chưa thấy ngươi bao giờ. - Thanh Vũ cười nhìn Đặng Thanh Sơn.

- Ta lần đầu tiên tới.

Đặng Thanh Sơn đáp, đồng thời nhìn muội muội... Mấy năm không gặp, trên mặt muội muội không những có nhả khí mà còn có khí chất áp áp mềm mại

- Không biết vì sao, tiểu nữ cảm giác dường như đã gặp ông rồi. Nhưng tiểu nữ cũng nghĩ không ra.

Thanh Vũ ôm hài tử của mình, cười nói:

- Thật rất lạ.

Thanh Vũ hoàn có một câu không nói - Kỳ lạ nhất là nàng tự nhiên sinh ra hảo cảm với một người lạ.

- Có thể cô đã gặp một người nào đó giống với tại hạ.

Đặng Thanh Sơn cười nhìn đứa bé trên tay Thanh Vũ.

- Đây là hài tử của cô à?

- Vâng! Nhi tử của tiểu nữ. - Thanh Vũ đắc ý cười.

Đứa hài đồng mở đôi mắt đen tròn nhìn người xa lạ trước mắt, rồi nở nụ cười tươi tắn:

- Hi hi...

Nó vừa cười, vừa vươn cánh tay mũm mĩm ra.

- Tiểu Sơn thích ông đó. - Thanh Vũ kinh ngạc cười bảo.

- Tại hạ cũng rất thích tiểu tử này.

Đặng Thanh Sơn cười khẽ nhìn 'cháu trai', rồi cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nó.

Đứa hài đồng cười tít mắt, tiếng cười giòn tan có vẻ rất vui. E rằng ở đây ngoại trừ Đặng Thanh Sơn, mọi người khác căn bản không biết... trước mặt Thanh Vũ chính là ca ca của nàng. Cũng là cậu của tiểu tử.

- Thanh Vũ!

Một giọng nói ôn hòa quen thuộc truyền đến.

Đặng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại thấy mẫu thân Viên Lan đẩy ghế lăn đi tới.

- Tiểu Sơn, Đình Đình.

Đặng Vĩnh Phàm ngồi trên ghế lăn thấy cháu trai mình tỏ ra rất vui vẻ.

- Cha, mẹ.

Thanh Vũ ôm hài tử đi tới, cũng đưa hài tử cho cha mẹ. Thị nữ cũng đưa đứa bé gái cho cho Đặng Vĩnh Phàm.

Ôm cháu trai cháu gái, vợ chồng Viên Lan và Đặng Vĩnh Phàm rất vui.

- Những ngày này, cha mẹ có vẻ cũng sống rất thanh bình và ấm áp.

Đặng Thanh Sơn trong lòng thấy dễ chịu hơn nhiều. Lúc này, mẫu thân Viên Lan đưa mắt nhìn Đặng Thanh Sơn, vừa thấy hắn bà không khỏi cảm thấy nao nao. Mặc dù dung mạo hoàn toàn khác hắn, đến cả

khí chất cũng biến hóa nhưng với trái tim của một người mẹ, Viên Lan vẫn cảm thấy người đứng trước mặt mình rất quen thuộc.

- Thanh Vũ, vị này là ai? - Viên Lan có vẻ hơi khấn trương.

Thanh Vũ cười nói lại:

- Vừa gặp, tới giờ con vẫn chưa biết tên hấn là gì.

- Tại hạ họ Lý, đây là lần đầu tiên tới Quy Nguyên Tông xin bái phỏng Gia Cát tông chủ.

Đằng Thanh Sơn cố nén vẻ kích động.

- À.

Viên Lan hiền lành gật đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, trong ánh mắt trung có vẻ hiền lành thân thiết.

Đằng Vĩnh Phàm cũng nhìn thật sâu vào Đằng Thanh Sơn.

Ngay lúc này, bên cạnh bỗng truyền đến thanh âm thảo luận.

- Tàng Phong thống lĩnh bây giờ đã tới tiên thiên cường giả. Nghe nói qua một thời gian nữa là Tông sẽ để Tàng Phong thống lĩnh trở thành hộ pháp trưởng lão rồi. Quá lợi hại! Trẻ như vậy đã thành tiên thiên cường giả. Trong thế hệ thanh niên trong tông, Tàng Phong thống lĩnh là lợi hại nhất.

- Đúng, Gia Cát thống lĩnh mặc dù kiếm pháp cao siêu, nhưng dù sao cũng chưa đạt tới cảnh giới tiên thiên.

- Xem hai người các người kìa. Cái gì Gia Cát thống lĩnh, Tàng Phong thống lĩnh? Năm đó Đằng thống lĩnh còn ở đây, một chiêu đã đánh bại Tàng Phong thống lĩnh rồi. Năm đó mới gần mười bảy đã thành tiên thiên cường giả. Nghe nói ở Vũ Châu Ổ Thành, vài cường giả tiên thiên kim đan cũng không có biện pháp bắt được Đằng thống lĩnh.

- Đằng thống lĩnh? Ai chẳng biết là Đằng Thanh Sơn đã phản lại Quy Nguyên Tông ta, cái gì Đằng thống lĩnh chứ? Buồn cười.

- Nhỏ giọng một chút.

Thanh âm thảo luận lập tức nhỏ xuống. Ba gã liếc mắt nhìn sang bên này, vội lướt qua rất nhanh không dám thảo luận gì nữa.

Nghe tiếng thảo luận, vốn tâm tình của vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm và Thanh Vũ đang rất tốt, lập tức sắc mặt khế biến.

- Ba tên hỗn đản, dám nói huynh của ta như vậy.

Thanh Vũ nhìn chằm chằm vào hình bóng ba người đó, giọng oán hận.

- Thôi, đừng nói nữa. - Đằng Vĩnh Phàm thở dài một tiếng.

Bây giờ trong Quy Nguyên Tông, mặc dù cũng có người sùng bái Đằng Thanh Sơn, cho rằng Đằng Thanh Sơn lúc trước làm đúng. Nhưng cũng có nhiều người coi rẻ những gì Đằng Thanh Sơn lúc trước gây nên, cho hấn là ngu xuẩn đã hại chết rất nhiều huynh đệ Hắc Giáp quân! Nhưng trước mặt cha mẹ và người thân Đằng Thanh Sơn thì không ai dám thảo luận.

- Thanh Sơn không biết khi nào thì có thể về được? - Viên Lan thở dài một tiếng.

- Không sao đâu, đừng nóng. Mấy lão nhân chúng ta còn có thể sống vài chục năm nữa, có thể sống tới khi hài tử trở về.

Đằng Vĩnh Phàm cười hà hà.

Đằng Thanh Sơn thấy cảnh này cảm thấy không khỏi quặn thắt tim gan.

- Các người nói về Đằng Thanh Sơn à? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

Vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm và Thanh Vũ đều nhìn qua.

- Ta tin, Đẳng Thanh Sơn sẽ trở về.

Đẳng Thanh Sơn nhìn cha mẹ mình, cười:

- Cũng khó nói, lúc này có thể Đẳng Thanh Sơn tránh một chỗ nào đó ở Cửu Châu, đôi khi âm thầm về thăm hai người. Chỉ là hai người không biết thôi.

- Âm thầm gặp chúng ta à?

Đẳng Vĩnh Phàm và Viên Lan giật mình ngơ ngác, vội nhìn quanh bốn phía.

- Các vị, ta còn có việc phải đi trước.

Đẳng Thanh Sơn không thể cứ tiếp tục như vậy được. Hắn lo, hắn sẽ không che giấu được, lúc này vội quay đầu bước đi.

Lúc này Đẳng Vĩnh Phàm, Viên Lan, Thanh Vũ cho dù vừa gặp con mình, cũng vẫn chẳng biết là người trước mắt họ chính là thân nhân mà họ lo lắng, tưởng niệm - Đẳng Thanh Sơn!

...

'Cha, mẹ, Thanh Vũ, rất nhanh thôi, ta sẽ quang minh chính đại xuất hiện trước mặt các người.'

Đẳng Thanh Sơn hít sâu một hơi, bước về thư phòng sư phụ mình.

Trong thư phòng.

Đẳng Thanh Sơn biến thành một đạo hồng quang, rồi lại hóa thành một bóng người trong thư phòng.

- Thanh Sơn.

Gia Cát Nguyên Hồng vừa thấy Đẳng Thanh Sơn, lúc này đứng lên.

- Gặp cha mẹ con rồi chứ?

- Gặp rồi.

Đẳng Thanh Sơn gật đầu.

- Không nói cho họ biết thân phận con chứ? - Gia Cát Nguyên Hồng hỏi.

- Không.

Đẳng Thanh Sơn gật đầu.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu cảm thán nói:

- Ta biết, điều này làm cho con rất chua xót, nhưng có gì cũng phải nhận. Dù sao cha mẹ ngươi và Thanh Vũ có thể vô tình lộ ra một ý nào đó, việc này rất nguy hiểm. Lúc trước con cho ta biết nhiều tin như vậy, trong lòng ta bây giờ tạm thời đã tính một kế.

- Sư phụ, con có thể làm gì? - Đẳng Thanh Sơn nhân tình sáng lên.

Gia Cát Nguyên Hồng hai mắt như tỏa sáng, tự tin nói:

- Có con gia nhập, Quy Nguyên Tông ta bây giờ có hai đại cường giả hư cảnh. Còn có nhiều linh bảo, thậm chí còn có cả 'Lưu Hỏa Thiết'. Nhưng ưu thế lớn nhất của chúng ta bây giờ chính là Thanh Hồ Đảo không biết gì về việc con đã đạt tới hư cảnh, không biết con đã trở lại! Chúng ta không thể bỏ qua ưu thế này. Bây giờ nếu trở mặt, mặc dù có thể đánh lại chúng nhưng cũng không có nhiều ưu thế lắm.

- Do đó, con cần làm ba điều!

Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng rất kiên định.

- Điều đầu tiên dùng thủ đoạn của con âm thầm thu phục nhân mã một bang phái sơn tặc ở phía nam Dương Châu, huấn luyện chúng cho tốt. Đến lúc đó phối hợp với 'Bắc Hải Chi Linh', 'Hỏa Lưu Thiết chiến giáp', tuyệt đối sẽ là một quân đội tinh anh đáng sợ. Chờ khi Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo thật sự đấu

với nhau, phía bắc có Quy Nguyên Tông ta, phía nam con suất lĩnh quân đội cấp kỳ từ sau lưng đánh thẳng một kích.

- Thứ hai, con có Bất Tử thảo... trên Thiên Bồng có rất nhiều cường giả lợi hại đã trên một trăm tám hoặc một trăm chín mươi tuổi, chỉ thiếu một bước nữa là bước vào hư cảnh. Vì chỉ sống được có hạn, lại tiếp cận đại hạn trong lòng áp lực quá lớn, nên không thể đột phá đến hư cảnh. Con dựa vào ' Bất Tử thảo ' hoàn toàn có thể kết giao với họ, cũng khó nói không biết chừng có thể bồi dưỡng ra một hai hư cảnh.

- Thứ ba... Con phải xuất hiện với một diện mục khác để đối địch với Thanh Hồ Đảo!

- Điều thứ ba này..?

Đằng Thanh Sơn giật mình, không hiểu ý sư phụ.

385. Chương 7. Trọc Đầu Không Sợ Bị Túm Tóc.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khỏ, ông lộ vẻ bất lực.

- Điều thứ ba này là sư phụ nhờ con lấy một diện mục khác đối địch với Thanh Hồ Đảo. Ta cũng không có biện pháp khác.

- Sư phụ?

Đằng Thanh Sơn cẩn thận lắng nghe.

Vũ trưởng lão bên cạnh cất tiếng:

- Thanh Sơn, từ sau chiến dịch Đại Duyên Sơn, Thanh Hồ Đảo đã chết một hai cao thủ tiên thiên. Như bây giờ cả Dương Châu có mười ba quận thì mười hai quận đều ở trong sự khống chế của Thanh Hồ Đảo, duy chỉ Quy Nguyên Tông chúng ta không bị họ tiêu diệt. Thanh Hồ Đảo đương nhiên coi Quy Nguyên Tông là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt!

Gia Cát Nguyên Hồng nói tiếp:

- Nếu không phải sư tổ trở thành cường giả hư cảnh làm Thanh Hồ Đảo phải kiêng kỵ, Thanh Hồ Đảo sớm đã diệt Quy Nguyên Tông rồi.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Lúc trước Thanh Hồ Đảo đích thật là đưa đại quân tới, cuối cùng lại vì cường giả hư cảnh mà sợ hãi lui quân.

- Nhưng Thanh Sơn này, lão gia hỏa Hạt Tử Kiếm Thánh của Thanh Hồ Đảo đã tiếp cận ngày đại hạn rồi, theo đánh giá thì chỉ còn sống được hai mươi năm nữa thôi.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng tuyên bố:

- Cường giả hư cảnh nhiều nhất là sống được năm trăm năm, không thể thay đổi được! Con hẳn cũng biết lão chỉ còn lại có hai mươi năm có nghĩa là gì!

- Ta không muốn đấu sống chết với Thanh Hồ Đảo của lão.

Ánh mắt Gia Cát Nguyên Hồng lạnh đi.

- Ta cũng không cam lòng để hơn mười vạn đệ tử vào chỗ chết.

- Do đó...

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, ta hy vọng con có thể dùng một gương mặt khác đấu với Thanh Hồ Đảo. Con hãy lấy danh nghĩa là một cường giả hư cảnh nhân tản, vô môn vô phái, không có gì ràng buộc... đấu với Thanh Hồ Đảo! Cho dù Thanh Hồ Đảo mà gặp phải một hư cảnh cường giả vô môn vô phái, không có gì ràng buộc cũng

phải vô cùng đau đầu. Những đại nhân vật trong tông phái cũng sẽ phải sợ hãi! Đến lúc đó họ chắc chắn phải phòng bị con, mọi tinh lực đều đổ vào người con sẽ không tùy tiện khai chiến với Quy Nguyên Tông chúng ta.

- Ha ha...

Vũ trưởng lão cười to.

- Bây giờ trên Cửu Châu Đại Địa, cái làm người ta sợ hãi không phải là cường giả hư cảnh của đại tông phái, mà là cường giả hư cảnh không có gì ràng buộc vô môn vô phái ấy. Tỷ như tên Đàm Thương được gọi là ' Tửu Phong Tử ' (tên diên say). Năm đó chọc vào Doanh Thị gia tộc, mặc dù Tửu Phong Tử chưa phải là hư cảnh đại thành, nhưng khi chạy trốn thì cả hư cảnh đại thành cũng không truy được. Lúc trước Tửu Phong Tử xông vào Doanh Thị gia tộc, liên tiếp giết chết chín tiên thiên rồi nhanh chóng chạy đi. Doanh Thị gia tộc căn bản không có biện pháp gì chống lại được!

- Có muốn đuổi cũng đuổi không kịp.

Đằng Thanh Sơn vẻ mặt nghiêm trang.

- Trước khi tử vong, Hạng Tử Kiếm Thánh khẳng định sẽ bỏ mọi giá diệt trừ mọi uy hiếp, để những hậu bối Thanh Hồ Đảo của hắn có thể bảo trụ được cơ nghiệp ngàn năm.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói:

- Còn uy hiếp lớn nhất của Thanh Hồ Đảo không thể nghi ngờ gì chính là Quy Nguyên Tông! Dù sao trong Dương Châu cũng chỉ hai có tông phái, không phải người chết thì ta tiêu!

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

- Sư phụ, con đã hiểu rồi.

- Do đó bốn năm vừa rồi khi con ly khai, Quy Nguyên Tông vẫn luôn ẩn nhẫn, chính là vì không muốn gây nên tình trạng người chết ta sống với Thanh Hồ Đảo!

Gia Cát Nguyên Hồng thở dài nói:

- Nói về cường giả hư cảnh, sư tổ mà so với Hạng Tử Kiếm Thánh thì...

Vũ trưởng lão lắc đầu cười:

- Ta đích xác thua lão xa.

- Riêng về đệ tử bình thường, số lượng quân đội.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khổ.

- Quy Nguyên Tông lại càng thua xa Thanh Hồ Đảo. Thanh Hồ Đảo có mười hai quận làm cơ sở, còn Quy Nguyên Tông khi gặp chiến tranh, cho dù gần đây Quy Nguyên Tông ta có ' Bắc Hải Chi Linh ' nhưng trước mặt hơn trăm vạn đại quân mà đánh nhau, Quy Nguyên Tông vẫn tiêu tòng.

- Quy Nguyên Tông truyền thừa ngàn năm mới có được cơ nghiệp này, còn Tửu Phong Tử là một lão quái vật hơn bốn trăm tuổi, thân nhân đều chết sạch. Không thân nhân không sư môn, muốn uy hiếp lão quả là không có biện pháp. Doanh Thị gia tộc cuối cùng thoái lui một bước, đàm phán với Tửu Phong Tử để giải thù oán.

Vũ trưởng lão cười nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Có môn phái là có lo lắng, có nhược điểm. Còn không thân nhân không môn phái là không có nhược điểm. Các đại tông phái đều không muốn trêu vào loại cường giả hư cảnh này!

Vũ trưởng lão cười lớn.

- Thanh Sơn, sư phụ con chính là bảo con làm loại nhân vật này.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn cười.

- Sư phụ, người ghê gớm thật!

- Đầu trọc không sợ bị túm tóc mà! Cường giả hư cảnh vô môn vô phái đích xác làm các tông phái khác phải đau đầu.

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu ý của sư phụ.

- Nhưng Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng vội dặn dò:

- Con và Thanh Hồ Đảo mà đấu cũng phải chừng mực thôi! Con phải làm cho Thanh Hồ Đảo cảm thấy bị uy hiếp, cảm thấy sợ hãi... Nhưng cũng đừng làm cho họ phát điên. Một khi Thanh Hồ Đảo phát điên, họ có thể sẽ mời Xạ Nhật Thần Sơn, Tuyết Ứng Giáo. Tỷ như Xạ Nhật Thần Sơn có một con thần thú yêu lang có thể chạy rất nhanh trên lục địa, còn nhanh hơn cả cường giả hư cảnh, khoan xuống đất cực nhanh.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Đúng vậy, Cửu Châu có vài nhà biết thú ngữ. Hơn nữa một vài tông phái từ xưa tồn tại không biết bao nhiêu năm, giống như Xạ Nhật Thần Sơn, Vũ Hoàng môn, có một con yêu thú cũng không có gì kỳ quái. Lúc trước ở Thanh Châu, Đằng Thanh Sơn đã nghe nói có một con thần ưng dùng lôi điện công kích Tiêu Dao Cung.

- Sư phụ yên tâm, con cũng biết chừng mực.

Đằng Thanh Sơn cười, thăm nhủ:

- Hy vọng Tiểu Thanh có thể sớm về một chút. Có Tiểu Thanh dùng nó bức hiếp Thanh Hồ Đảo thì Thanh Hồ Đảo cũng chỉ có thể nhịn mà thôi! Nhưng còn có nửa năm một năm nữa thì Tiểu Thanh mới có thể tới được. Ừm... Lục Túc Dao Trì cách hư cảnh một chút, hơn nữa xem ra nó theo 'Hành Kim chi đạo'. Hy vọng Lục Túc Dao Trì cũng mau đạt tới hư cảnh.

Đằng Thanh Sơn trong lòng rất chờ đợi, kỳ thật bây giờ ngồi trên lưng Lục Túc Dao Trì cũng được. Dù sao nhân loại không biết phi hành, cho dù tới hư cảnh đại thành thì tốc độ phi hành cũng không phải là quá nhanh.

Còn Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng Lục Túc Dao Trì, với tốc độ kinh người của Lục Túc Dao Trì, cộng thêm Đằng Thanh Sơn dùng lực thiên địa phụ trợ... tốc độ của Lục Túc Dao Trì sau này sẽ vượt hẳn nhân loại

Tốc độ phi hành hư cảnh đại thành.

Hơn nữa...

Lục Túc Dao Trì sở trường nhất lại là khoan đất!

Sau khi rõ kế hoạch ba điểm, trong đầu Đằng Thanh Sơn cũng có phương án sơ lược.

- Sư phụ, về điều thứ hai trong Thiên Bảng, cao thủ còn sống mà tiếp cận đại hạn thì có ai thế? Con không rõ lắm.

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng cười ha ha:

- Thanh Sơn bài danh trong mười người đầu ở Thiên bảng, có bốn người tuổi dưới một trăm năm mươi tuổi, có bốn người trên một trăm năm mươi tuổi. Nhưng sống trên một trăm chín mươi tuổi thì chẳng có ai cả. Con có biết vì sao như vậy không?

- Không ai sống trên một trăm chín mươi tuổi à?

Đằng Thanh Sơn giọng ngạc nhiên.

Sau khi đạt tới tiên thiên, bình thường tuổi càng lớn thì thực lực càng mạnh.

Gia Cát Nguyên Hồng sáu mươi tuổi, so với Gia Cát Nguyên Hồng một trăm chín mươi tuổi, ai mạnh ai yếu chẳng cần phải nói?

- Vì sao không có ai?

Đặng Thanh Sơn hỏi lại.

Gia Cát Nguyên Hồng cười đáp:

- Trong Thiên Bảng kỳ thật có một quy củ không nói ra.. Phàm là ai vượt qua một trăm chín mươi tuổi Thiên Bảng sẽ không ghi nhận nữa.

- Hả?

Đặng Thanh Sơn giật mình.

- Tiên thiên kim đan vượt qua một trăm chín mươi tuổi sẽ có hai kết quả.. một là, ngộ đạo, đạt tới hư cảnh trước khi chết. Hai là, chết già! Đương nhiên cơ hồ tất cả tất cả tiên thiên kim đan vượt qua một trăm chín mươi tuổi trong mười năm cuối cùng, dưới áp lực tâm lý đều sẽ chết già.

- Kỳ thật bất luận là chết già, hay đạt tới hư cảnh, Thiên Bảng đều sẽ không ghi lại!

- Thiên Bảng không thể để cho một tiên thiên kim đan, luôn chiếm vị trí cao rồi lại chết già. Dù sao việc ấy làm cho người ta xót xa.. Tới một trăm chín mươi tuổi, sẽ tự nhiên không còn ghi chép nữa. Về phần họ chết già hay đột phá, một bước lên trời đạt tới hư cảnh thì để đám hậu bối đệ tử tưởng tượng lấy.

Đặng Thanh Sơn giật mình.

- Thanh Sơn, ở đây ta có một danh sách.

Gia Cát Nguyên Hồng lấy từ bàn viết bên cạnh ra một mảnh giấy.

- Trên đó tổng cộng có năm người được khoanh tròn, một người trẻ nhất là một trăm tám mươi sáu tuổi. Đây là người bây giờ đứng thứ hai trên Thiên Bảng, bốn người kia đều đã vượt qua một trăm chín mươi... năm người này dựa theo ta phỏng chừng còn cách hư cảnh rất gần.

Đặng Thanh Sơn nhận lấy danh sách.

- Chỉ tiếc là trong năm người chỉ có một người không môn không phái, bốn người khác đều là đệ tử của tám đại tông phái trong thiên hạ.

Gia Cát Nguyên Hồng chỉ vào người thứ ba.

- Chính là hắn - Hô Diên Tác! Nếu con muốn mời người, e rằng cũng chỉ có thể mời Hô Diên Tác thôi.

Đặng Thanh Sơn cũng thăm thở dài.

Bốn người khác trẻ nhất đã là một trăm tám mươi sáu tuổi, khẳng định năm mơ cũng muốn có được Bất Tử thảo. Nhưng nếu những người này phục dụng Bất Tử thảo sống lâu thêm hai trăm năm, chắc chắn sẽ đạt tới hư cảnh. Nhưng những người này đều là người của tám đại tông phái, cho dù có cảm kích Đặng Thanh Sơn cũng có thể ra sức cho Đặng Thanh Sơn không?

Cũng khó nói, biết đâu tương lai còn có thể trở thành địch nhân!

Do đó, Hô Diên Tác vô môn vô phái là lựa chọn duy nhất của Đặng Thanh Sơn.

- Sư phụ, người bảo con tới nam bộ Dương Châu âm thầm gây dựng một đạo nhân mã, cụ thể là làm ở đâu?
- Đặng Thanh Sơn dò hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng lấy trên bàn viết ra một quyển trục, rồi sau đó trải ra, cười chỉ vào quyển trục:

- Thanh Sơn, con xem này... Đây là bản đồ cả Dương Châu. Trong phạm vi Dương Châu, nơi có thổ phỉ cường đạo nhiều nhất, không nghi ngờ gì chính là chỗ nằm giữa ba quận, ' Thái A Sơn Mạch ' liên tục gần sáu trăm dặm

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn cũng dừng ở điểm đó.

- Trong Thái A Sơn Mạch có rất nhiều bang phái mã tặc, có tám bang phái cỡ lớn, vô số cường đạo sâu bọ khác.

Gia Cát Nguyên Hồng cười.

- Thanh Sơn, tuy nói đám cường đạo rất dã man nhưng phần lớn vẫn có khí phách, cũng không ít người dũng mãnh không sợ chết. Nơi này mà xây dựng một đội nhân mã thì cũng không khó.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Chúng ta không cần đám sâu bọ đó có thực lực quá mạnh, cái cần là dũng mãnh, phải nghe lệnh!

- Đến khi Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo đại chiến, ở nam bộ sẽ cho một đội nhân mã tinh anh phục dụng ' Bắc Hải Chi Linh ', rồi mặc vào chiến giáp ' Hỏa Lưu Thiết '. Cho dù chỉ một ngàn thiết kỵ cũng đủ đánh vỡ mười vạn đại quân.

Gia Cát Nguyên Hồng rất tự tin.

- Đương nhiên... điều kiện tiên quyết là chiến giáp ' Hỏa Lưu Thiết ' lợi hại như những gì con nói.

Bắc Hải Chi Linh có thể bồi dưỡng một hậu thiên cực hạn cường giả.

Quân đội một ngàn vũ giả nhất lưu quả là đáng sợ.

Rồi kết hợp với Hỏa Lưu Thiết chiến giáp có thể nói là cứng bằng sức tiên thiên, đi đánh một quân đội bình thường, căn bản là đồ sát!

- Được.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Sáu trăm dặm Thái A Sơn Mạch có hơn mười vạn tặc phi, lấy trong số đó ra một đội kỵ binh tinh anh cũng không phải việc khó. Sư phụ, con lập tức sẽ đem Hỏa Lưu Thiết tới. Khi chế tạo Hỏa Lưu Thiết này thành chiến giáp phải rất cẩn thận, ngàn vạn lần không thể lộ ra ngoài. Một khi tiết lộ sẽ có thể rất gay go.

- Ừm.

Gia Cát Nguyên Hồng vừa nhớ tới những thứ thần kỳ mà Đằng Thanh Sơn nói về Hỏa Lưu Thiết, ông không khỏi vô cùng chờ mong

386. Chương 8. Chuyện Xấu

Đằng Thanh Sơn gật đầu cười theo:

- Sư phụ nghĩ còn toàn diện hơn cả con tưởng tượng nhiều. À sư phụ, có thể cho con đem theo một chút Bắc Hải Chi Linh được không?

- Bắc Hải Chi Linh này là do lúc trước con liều mạng lấy được. Nói đi, con muốn bao nhiêu giọt? - Gia Cát Nguyên Hồng hỏi.

Đằng Thanh Sơn trả lời:

- Có khoảng ba ngàn bộ áo giáp Hỏa Lưu Thiết, tại Thái A Sơn Mạch con sẽ lập một đội kỵ binh khoảng một ngàn năm trăm người là được. Sư phụ cho con một năm trăm giọt Bắc Hải Chi Linh là đủ rồi.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía Vũ trưởng lão, cung kính nói:

- Sư tổ, Bắc Hải Chi Linh để ở chỗ người. Thanh sư tổ đem hai bình tới đây.

- Ừm.

Vũ trưởng lão mỉm cười, lão hóa thành một đạo tàn ảnh rồi sau đó biến mất khỏi phòng.

Chỉ một lát sau Vũ trưởng lão đã trở lại.

- Thanh Sơn.

Vũ trưởng lão đưa tới hai bình ngọc đen đầy tràn.

- Một bình có chừng một ngàn giọt Bắc Hải Chi Linh, hai bình tổng cộng là hai ngàn giọt.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khê dạn:

- Nếu không đủ, cứ nói.

- Thủ hạ của con cũng chỉ vài người thôi, như vậy là đủ rồi.

Đằng Thanh Sơn cười nhận hai bình ngọc đút vào túi đeo sau lưng.

- Sư phụ, hạt sen ' Hỏa Diễm Hồng Liên ' đây. Người muốn mấy hột? Hạt sen này có thể làm cho cao thủ hậu thiên cực hạn đột phá trở thành tiên thiên hư đan, cũng có thể làm tiên thiên thực đan đạt tới tiên thiên kim đan!

- Quả thật là linh bảo thần kỳ.

Vũ trưởng lão không kìm được tán thưởng.

- Ba viên là đủ lắm rồi. - Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu.

Đằng Thanh Sơn thò tay vào trong bao mở hộp ngọc ra, bên trong còn lại tám hạt sen. Lấy ba hạt ra đưa cho Gia Cát Nguyên Hồng. Ai không muốn có nhiều bảo bối? Kỳ thật Gia Cát Nguyên Hồng cũng muốn có nhiều hơn nhưng... Gia Cát Nguyên Hồng cũng hiểu, cường giả hư cảnh hai mươi một tuổi có thể nói là trước nay chưa từng có. Cũng có thể sau này cũng không có được!

Tương lai Đằng Thanh Sơn chắc chắn có thể đạt tới hư cảnh đại thành, đạt tới động hư. Cũng không phải là không thể trở thành chí cường giả trong truyền thuyết, sánh vai với bọn người Vũ Hoàng, Tần Linh Thiên Đế! Quy Nguyên Tông muốn truyền thừa được mấy ngàn năm nữa e rằng phải dựa vào Đằng Thanh Sơn. Nên tự nhiên rất nhiều việc, Gia Cát Nguyên Hồng cũng chỉ đề nghị, cho dù có bảo bối ông cũng sẽ không tham ô.

- Sư phụ.

Thanh âm Đằng Thanh Sơn đột nhiên trầm xuống.

- Hả? Chuyện gì? - Gia Cát Nguyên Hồng dò hỏi.

- Tro cốt của Thanh Thanh... ở đâu?

Đằng Thanh Sơn vừa nói vậy, ẩn sâu trong lòng hắn chợt cảm thấy đau xót.

Gia Cát Nguyên Hồng mặt khê biến, thở dài:

- Đi theo ta.

...

Cửu Châu vì sát phạt không ngừng, do đó rất ít khi kiến tạo mộ địa. Tỷ như một vài đại tông phái, nếu lập mộ địa ở ngoài thành cũng lo bị người ta đào. Nhưng ở trong thành thì với một đại tông phái hơn một ngàn năm sẽ cần bao nhiêu mộ địa? Căn bản không có nơi kiến tạo mộ địa. Do đó thi thể sẽ được hoá táng, được bảo vệ trong bình tro cốt. Thiên hạ cơ hồ nơi nơi đều làm như vậy.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn dừng lại trên một tòa tháp. Đồng môn các thế hệ Quy Nguyên Tông khi chết thì bình tro cốt sau khi hoá táng được cất ở đây rất nhiều.

- Thanh Sơn, bình tro cốt của Thanh Thanh ở lầu ba của trong tòa tháp này, là bình tro cốt làm bằng băng lăng ngọc thạch, con đi lên nhìn một cái là có thể thấy ngay.

Trong hai mắt Gia Cát Nguyên Hồng dâng lên chút bi ai. Trong thiên hạ việc đau đớn nhất là việc người đầu bạc tiễn người đầu xanh. Lúc trước cái chết của Gia Cát Thanh quả đã đả kích Gia Cát Nguyên Hồng rất lớn.

- Vâng, sư phụ.

Đằng Thanh Sơn xách một cái làn, trong làn có hương, nến, bầu rượu, chén và nhiều vật phẩm tế bái khác, rồi bước vào trong tòa tháp. Tòa tháp này mặc dù có cửa sổ để ánh mặt trời chiếu vào, nhưng cả tòa tháp lại không hiểu vì sao lại có vẻ rất âm lạnh. Mỗi một tầng đều có những tấm bia đá cao gần ba trượng, trên mỗi tấm bia đá đều khắc rất nhiều tên dày đặc.

Cộc! Cộc! Cộc!

Đạp trên thang lầu bằng đá, bên trong tòa tháp từng đợt gió lạnh thổi qua.

Tới lầu ba rồi!

Trên lầu ba cũng không nhiều bình tro cốt lắm, hiển nhiên còn chưa đầy. Mặc dù có mười khối bia đá dựng ở đây nhưng chỉ có một tấm bia đá là ghi tên, những tấm bia đá khác đều trống không.

- Thanh Thanh.

Đằng Thanh Sơn đứng trước tấm bia đá đầu tiên, đảo mắt qua một chút.

Bài thứ năm, tên thứ mười bảy... ' Gia Cát Thanh '

Cô thiếu nữ thanh thuần như một nàng tiên năm ấy, bây giờ chỉ còn là cái tên trên bia mộ chung với rất nhiều cái tên khác.

- Bốn năm đã qua rồi... Thanh Thanh...

Đằng Thanh Sơn đi đến trước cái bia mộ, nơi có rất nhiều bình tro cốt. Một chiếc bình giống như được đúc bằng một khối băng trong suốt. Mặt bên bình cốt còn khắc ba chữ ' Gia Cát Thanh'. Phía dưới ba chữ này còn có vài dòng chữ nhỏ... cha Gia Cát Nguyên Hồng lưu tự!

- Thanh Thanh, đã bốn năm rồi nhưng ta lại cảm giác như vừa phát sinh ngày hôm qua.

Đằng Thanh Sơn ngồi xổm xuống, đặt các loại tế bái trên đất, châm hương nến, rồi bày các chén rượu.

- Đằng đại ca.

- Có thể... hôn... hôn ta một chút được không. Tựa như trượng phu... hôn... thê... tử!

Cảnh thảm thiết như xảy ra trước mắt. Đằng Thanh Sơn nhìn bình tro cốt trước mắt không khỏi cảm thấy đau lòng.

Tay cầm bầu rượu, trong bầu rượu vẫn còn lại hơn phân nửa. Đằng Thanh Sơn ngửa đầu dốc hết rượu trong hồ vào họng, ồ ồ ọc... Đằng Thanh Sơn uống không ngừng, một hơi cơ hồ cạn sạch, chỉ có chút rượu chảy tràn xuống vạt áo. Cảm giác nóng rực tựa như một ngọn lửa đang thiêu đốt trong ngực.

- Thanh Thanh, lâu như vậy rồi Đằng đại ca không gặp được muội, hôm nay rốt cục tới được đây rồi.

- Rốt cục đã trở lại!

Đằng Thanh Sơn nhẹ nhàng vuốt ve bình tro cốt. Bình tro cốt làm bằng băng lạnh ngọc thạch lạnh thấu xương. Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhẹ hôn lên bình cốt. Đây là thiếu nữ đáng thương trước khi chết chỉ cầu Đằng Thanh Sơn hôn, giống như trượng phu hôn thê tử vậy.

- Thanh Thanh, Đằng đại ca không thể làm cho muội được gì.

- Huynh chỉ có thể cam đoan làm ca ca của muội, cho cha mẹ người được sống tốt... làm cho Quy Nguyên Tông vinh cửu tượng truyền. Làm cho Thanh Hồ Đảo hại chết muội phải tan thành mây khói!

Đằng Thanh Sơn nhẹ giọng thề trước bình tro cốt của tiểu Thanh.

...

Hoàng hôn cùng ngày, Đằng Thanh Sơn mang theo hai bình ' Bắc Hải Chi Linh ' về tới Lý Phủ ở Nam Tĩnh quận.

Buổi sáng ngày hôm sau.

- Vù vù...

Buổi sáng gió lạnh thổi vù vù. Trên luyện võ trường, con Lục Túc Dao Trì khổng lồ nằm dài trong hố. Con mắt thô lỗ kim sắc thật lớn nhìn chăm chăm vào Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền. Đợi đến khi Đằng Thanh Sơn luyện xong, nó lại nằm dài cái thân khổng lồ, bắt đầu tư duy.

- Vù... Hấp...

Hô hấp của Lục Túc Dao Trì có một luồng tanh hôi thổi ra.

- A Thú, A Đông.

Đằng Thanh Sơn quát.

- Sư phụ (thầy)!

Đằng Thú và Dương Đông hai người nói liên tục.

(nguyên văn: lão sư, và sư phó. Tiếng Việt dịch là sư phụ cả.)

Đằng Thanh Sơn không khỏi liếc mắt nhìn Đằng Thú:

- A Thú.

- Sư huynh lại quên phải là gọi là ' sư phụ ' rồi.

Dương Đông cười. Sau khi tới Cửu Châu, Đằng Thanh Sơn cũng buộc hai người thay đổi thói quen, không cho gọi là thầy mà phải gọi mà là sư phụ. Môn đồ cũng đổi thành đệ tử. Đằng Thú xấu hổ vò đầu, nói nhỏ:

- Vâng, sư phụ. Đệ tử nhớ rồi.

Đằng Thanh Sơn gật đầu rồi nhìn về phía Dương Đông:

- A Đông, quyền pháp đã luyện được thể nào rồi?

- Chỉ có thể thôi ạ.

Dương Đông chán nản lắc đầu nói:

- Con vẫn không có cảm giác gì.

Đằng Thú bên cạnh đế theo:

- Sư phụ, A Đông rất không thích hợp với việc luyện nội gia quyền.

Từ sau khi thu Dương Đông làm đệ tử cho tới bây giờ đã hơn nửa năm nhưng Dương Đông chẳng có tiến triển gì về nội gia quyền cả. Chênh lệch so với Đằng Thú vốn có nhận thức rất cao quá lớn.

- Thích hợp mới là tốt nhất, không nên bắt buộc.

Đằng Thanh Sơn trầm lắng đầu. Hắn thu đệ tử, ngay từ đầu nếu có thể luyện được nội gia quyền, tương lai sẽ phát dương quang đại nội gia quyền tốt hơn. Đáng tiếc nội gia quyền lại yêu cầu về tư chất hơi cao một chút.

- A Đông, há miệng ra.

Đằng Thanh Sơn bảo.

- Hả?

Dương Đông ngơ ngác.

Đằng Thanh Sơn đi đến gần một cái bao để trên mặt đất, mở miệng bao, lấy một cái bình ngọc từ trong bao ra, nhẹ nhàng rút ra một cái bình gỗ.

- Há miệng ra.

Đằng Thanh Sơn nhướn mày.

- Vâng, thưa thầy.

Dương Đông tỏ ra rất căng thẳng, lại buột miệng gọi là thầy.

Trong tay Đằng Thanh Sơn xuất hiện một cương kinh màu thủy lam, trích ra một giọt ' Bắc Hải Chi Linh ' trong bình ngọc, rồi sau đó dùng cương kinh bao lấy đưa đến miệng Dương Đông, rồi nhả cương kinh.

Tách!

Một giọt Bắc Hải Chi Linh rơi vào cơ thể Dương Đông. Sắc mặt Dương Đông đột nhiên trở nên đỏ rực, rồi sau đó lại xanh lè, toàn thân run bần bật.

Hả?

- Đằng Thanh Sơn đưa tay đặt lên vai Dương Đông, một chút cương kinh màu thủy lam lập tức rót vào trong cơ thể Dương Đông. Đằng Thanh Sơn lập tức cảm nhận được những biến động trong cơ thể, trong kinh mạch Dương Đông, Đằng Thanh Sơn nở nụ cười.

Không hổ là Bắc Hải Chi Linh, còn tốt hơn cả Chu Quả vài phần.

Qua thời gian uống cạn một chén trà.

Trên mặt Dương Đông khôi phục vẻ bình tĩnh, rồi sau đó nó mở mắt ra.

- Ủa, sư phụ.

Dương Đông kinh hãi nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Con... con cảm thấy trong cơ thể mình có nội kinh rất mạnh.

- Con bây giờ đã đạt tới hậu thiên cực hạn, đến cả kinh mạch cũng đã được cải tạo.

Đằng Thanh Sơn lấy từ trong ngực ra một quyển bí tịch, chữ viết trên đó là chữ ở Đoan Mộc Đại Lục.

- Đây là bí tịch thượng đẳng của gia tộc Thiên Phong - Liệt Phong bí điển, đủ để con tu luyện tới cảnh giới tiên thiên kim đan. Sau này con luyện bản bí tịch này nhé.

Nói rồi hần tiện tay ném qua, Dương Đông vui vẻ tiếp nhận, nhưng nó lại phát hiện ra đây là Tiên Nhân Tam Thập Lục Tấn Thủ.

Lúc trước Mộc gia không quan tâm gì tới bí tịch trong bảo tàng của gia tộc Thiên Phong, vì Mộc gia có truyền thừa của Đoan Mộc Thiên Thần. Nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn thấy rất cần thiết.

Gia tộc Thiên Phong nhiều bí tịch như vậy, hơn nữa còn cướp đoạt những bí tịch của các gia tộc khác. Số lượng bí tịch lớn hơn của Quy Nguyên Tông mấy lần.

- Từ hôm nay trở đi ta truyền cho con kiếm pháp Thanh Liên Tứ Thập Thất Kiếm. Xét về uy lực thì Thanh Liên Tứ Thập Thất Kiếm không chênh lệch với Liệt Địa Thất Thập Nhị Thức nhiều, con nhất thiết không được qua loa đại ý. Nếu con luyện kiếm không thành, sau này ta cũng sẽ không truyền cho con võ công nữa đâu.

Đằng Thanh Sơn nghiêm nghị bảo.

- Vâng, sư phụ.

Dương Đông cảm thấy áp lực khá nặng, nó cũng không dám lơ là, vội cung kính đáp.

Dạy Dương Đông luyện kiếm đến buổi sáng ngày hôm sau, Đằng Thanh Sơn lập tức thuê làm vài nhân mã cùng đám hộ vệ rời nhà, hộ tống ba cái rương Hỏa Lưu Lưu Thiết tiến về Giang Ninh quận thành. Dù sao cũng không thể để Lục Túc Dao Trì ngênh ngang đáp xuống Quy Nguyên Tông được. Lục Túc Dao Trì quá lớn, rất dễ dàng bị lộ.

- Tiểu Quân, huynh đi ra ngoài một chút, vài ngày sẽ trở về.

Đặng Thanh Sơn nói.

- Trên đường chàng cẩn thận một chút.

Ở cửa Lý Phủ, Lý Quân đưa mắt nhìn theo Đặng Thanh Sơn và đám hộ vệ chở rương gỗ đựng Hỏa Lưu Thiết đi xa dần.

- Hả? Nhị ca, huynh nhìn nữ nhân kia kìa.

Trên đường phố gần đó, hai thanh niên bình thường đang hướng mắt nhìn Lý Quân.

- Ủa, nàng không phải là người được tìm à, dường như ba năm trước đây đã bắt đầu tìm người phụ nữ này rồi?

- Đúng, chính là nàng. Rất giống người trên bức họa. Không ngờ ba năm rồi chúng ta lại tìm được.

Hai thanh niên này nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ vui mừng, lần này họ phát tài rồi!

387. Chương 9. Thân Phận

- Hả?

Ở cửa phủ đệ có hai tên đại hán lưng hùm vai gấu giữ cửa, trong đó một hán tử râu quai nón, y lạnh lẽo nhìn hai người.

- Các người tới đây làm gì?

- Đại ca, chúng ta có chuyện quan trọng.

Hai thanh niên bấm báo.

- À.

Hán tử có râu quai nón nhìn thoáng qua hai thanh niên lộ vẻ kinh ngạc, y hiểu rõ quy định của tổ chức. Hai tiểu tử này thuộc về đội áo xám, có địa vị bình thường nhất trong tổ chức, hẳn không tư cách bái kiến người đứng đầu tổ chức ở Nam Tinh quận, trừ phi... chúng có đại sự!

- Đi vào đi.

Tên râu quai nón vung tay lên.

Hai thanh niên tỏ vẻ vui mừng đi vào, nhưng trong lòng chúng lại thầm mắng:

- Đúng là mắt chó mà cũng tỏ vẻ khinh người! Không phải cũng chỉ là canh cửa sao, mặc dù là coi cửa cho đại nhân..., lần này lão tử lập công lớn, lên chức bạch y, sau này cỡ áo xanh như người thấy huynh đệ ta cũng phải cung kính.

Trong phủ đệ xa xỉ có một gian là lương đình, một lão giả tóc hoa râm đang ngồi.

- Vương đại nhân.

Hai thanh niên lập tức cung kính hành lễ.

- Chuyện gì mà sốt ruột như vậy, trực tiếp đến gặp hộ pháp đại nhân ta? Không hiểu quy củ à?

Lão giả bất mãn nhìn hai người.

- Quả nhiên không có việc trọng yếu, hai tiểu tử các người...

- Đại nhân, đại nhân.

Một thanh niên tóc ngắn có vẻ khôn ngoan, hai mắt lóe sáng, vội bẩm:

- Cấp trên không phải vẫn luôn tìm một thiếu nữ sao? Chúng tiểu nhân đã phát hiện rồi.

- Thiếu nữ gì? - Lão giả nhướn mày.

- Tìm hồi ba năm trước đây ấy, bây giờ nhiệm vụ cũng chưa huỷ bỏ phải không? - Một thanh niên thật thà phúc hậu giọng cũng kích động

Vù!

Lão giả đứng phắt dậy, ánh mắt như lợi kiếm nhìn chăm chăm vào hai thanh niên, khẩn trương hỏi:

- Các người tìm được cô ta rồi à? Ở đâu?

Những nhân vật cấp thấp của tổ chức đương nhiên không biết rõ lắm về thiếu nữ mà tổ chức tìm kiếm có địa vị như thế nào, nhưng lão giả coi như là nhân vật trung tầng, lão hiểu rất rõ.

- Ở Nam Tinh quận!

Thanh niên thật thà phúc hậu vội đáp:

- Hai chúng tôi đã từng thấy, tuyệt đối không sai đâu.

- Các người không nhìn lầm chứ, ở Nam Tinh quận à? - Lão giả như nín thở.

Lão hiểu rõ.

Từ sau khi vị Đại tiểu thư cao cao tại thượng năm đó ra đi, bên trong tổ chức chấn động như thế nào. Đó là nhân vật được tổ chức đặt hy vọng nhiều nhất để trở thành đại sư thuần hóa thú. Nói về địa vị, nàng còn cao hơn cường giả tiên thiên kim đan một bậc. Thuần hóa thú đại sư như thế tự nhiên mất tích, tổ chức sao có thể không tìm khắp thiên hạ chứ?

- Đúng! Ở Nam Tinh quận, hai chúng ta dám thề. - Hai thanh niên khẳng định.

- Được!

Lão giả hít sâu một hơi cố gắng bảo trì sự tỉnh táo, liếc nhìn hai thanh niên:

- Việc này còn chưa xác định, tạm thời không được nói cho hộ pháp đại nhân, hai người theo ta một chuyến, dò xét cẩn thận một phen. Nếu sự thật là như vậy, hai tiểu tử các người ít nhất có thể thăng hai cấp, thậm chí ba cấp.

Hai thanh niên nhìn nhau, trong mắt đều có vẻ kích động.

- Đi.

Lão giả lúc này dẫn theo hai thanh niên, rồi kéo theo một vài người bắt đầu điều tra về Lý phủ ở Nam Tinh quận. Với nhân số của một tổ chức cường đại âm thầm điều tra, thêm đám hộ vệ, nha hoàn của Lý phủ đều là những người Đẳng Thanh Sơn mà trực tiếp đi thuê làm, nên sự trung thành cũng chẳng ra gì, tùy tiện hỏi một chút ra tra ra được những tin tức họ muốn biết.

Một lúc lâu sau, trong phủ đệ hoa lệ đó.

- Vương lão ca, ông không lầm đấy chứ?

Trung niên trông có vẻ văn nhã mở to mắt.

- Đúng, chính là Thần nữ điện hạ!

Lão giả giọng kích động:

- Tôi đã tìm hiểu rồi... Tuyệt đối không sai. Hơn nữa Thần nữ điện hạ tên là Lý phủ, Lý Quân, Lý phủ, phủ đệ lại gọi là Lý phủ. Với lại nữ chủ nhân trong Lý phủ có dung mạo gần như giống hệt Thần nữ điện hạ. Ngoài ra, chúng ta được đám hộ vệ, nha hoàn Lý phủ nói cho biết là trong Lý phủ thường xuyên có một con đại ưng. Mặc dù con đại ưng này rất ít khi bay lên không, nhưng... qua những kẻ hờ ở cửa viện họ vẫn thường xuyên thấy trong nội viện có một con đại ưng.

- Hộ pháp đại nhân, Thần nữ điện hạ biết thuần hóa thú.

Lão giả dán mắt vào tên trung niên.

- Nữ chủ nhân của Lý phủ, phải chín phần mười là Thần nữ điện hạ rồi!

- Thần nữ điện hạ mà hơn ba năm nay Giáo chủ luôn đi tìm, không ngờ lại được chúng ta tìm được rồi.

Trung niên lộ ra vẻ hưng phấn, vỗ vai lão giả.

- Vương lão ca, lần này nếu thành công, ta e rằng ông phải rời khỏi Nam Tinh quận. Đến lúc đó, chức hộ pháp chắc không thoát khỏi tay ông đâu.

Lão giả cười ha ha.

- Ta cũng được hưởng chút hương của hộ pháp đại nhân thôi. Được rồi, hộ pháp đại nhân.

Lão giả nhíu mày nói:

- Theo điều tra trong Lý phủ thì Thần nữ điện hạ là nữ chủ nhân, đồng thời còn có một vị lão gia rất trẻ... Hai người là vợ chồng. Tin tức này...

- Thần nữ điện hạ thành thân đích thật là một đại sự. - Trung niên nhíu mày.

Phương pháp thuần hóa thú cực kỳ trọng yếu.

Dù sao cả Cửu Châu, một vài tông phái như Thanh Hồ Đảo, thậm chí cả Doanh Thị gia tộc cường đại cũng không biết cách thuần hóa thú.

Phương pháp thuần hóa thú tuyệt đối không cho phép ngoại truyền... việc hôn nhân của Lý Quân, theo đạo lý là không được lấy người bên ngoài. Muốn thành thân cũng tuyển người nội bộ.

- Dựa theo tính tình Thần nữ điện hạ, hơn nữa theo tin tình báo lúc trước.

Trung niên suy nghĩ rồi nói:

- Nam nhân của Thần nữ điện hạ phỏng chừng chính là vị cường giả được xưng là ác ma A Lạp Đạt, một trong tam đại khách khanh, Hô Hòa đại nhân đó.

- Hô Hòa đại nhân? - Lão giả giật mình.

Năm đó Đẳng Thanh Sơn lấy thân phận Hô Hòa biểu hiện thực lực trên Thiên Thần Sơn, đến cả đệ nhất Thần Tướng Lý phủ Bột Nhật Lôi Mục Mạc Lý phủ cũng trở thành bại tướng dưới tay hắn, cuối cùng được Thiên Thần của Thiên Thần Sơn mời trở thành vị khách khanh thứ ba của Thiên Thần cung.

- Nếu tìm được tung tích Hô Hòa đại nhân, cũng là một đại sự.

Trung niên lắc đầu nói:

- Nhưng căn cứ vào tin tức của ông lúc trước và theo sự miêu tả của những nha hoàn, hộ vệ thì Lý lão gia hơi khác với Hô Hòa đại nhân... Nhưng việc dùng mặt nạ da người cũng có trong thiên hạ.

- Cũng khó nói, không biết chừng chính là Hô Hòa đại nhân!

Lão giả cười vui vẻ:

- Như vậy chúng ta lại lập một công lớn nữa!

- Ừm, nhanh chóng đưa tin tức này thông báo cho Giáo chủ.

Đêm đó có một con chim bồ câu đưa thư bay khỏi Nam Tinh quận, bay về phía Thanh Châu.

...

Khi bồ câu đưa thư bay đi Thanh Châu, đám người Đẳng Thanh Sơn đang tiến về quận Giang Ninh. Gấp rút đi mất ba bốn ngày, rốt cuộc tới buổi chiều ngày thứ tư, đội ngũ này mới đến được Giang Ninh quận thành. Trên đường đi Đẳng Thanh Sơn thật ra rất thông dong tự tại, một đường ngồi trên xe ngựa tĩnh tâm tiềm tu.

Tâm hòa hợp với đại địa rộng lớn, cảm thụ khí tức của mặt đất.

Hắn đã sáng chế ra quyền thứ tám trong Hành Thổ Chi Quyền, chỉ còn một chút nữa là có quyền thứ chín.

...

Quận Giang Ninh, trong một cái kho âm u ở Quy Nguyên Tông.

Ầm!

Một tiếng động lớn, cái rương gỗ khổng lồ thứ ba cũng được hạ xuống.

- Xoẹt xoẹt...

Những cây đuốc nhựa thông được đốt lên. Có sáu cây đuốc làm sáng cả cái kho lớn. Gia Cát Nguyên Hồng mặc áo choàng xanh nhạt rộng thùng thình hạ lệnh:

- Các người toàn bộ đều ra ngoài.

- Vâng, Tông chủ.

Lúc này tám gã đệ tử Quy Nguyên Tông khiêng rương lập tức rời đi. Còn Vũ trưởng lão thì vung tay lên, cửa kho tự động đóng lại.

Nhất thời trong kho chỉ còn lại có Đằng Thanh Sơn, Vũ trưởng lão, Gia Cát Nguyên Hồng.

- Thanh Sơn, đây là Hỏa Lưu Thiết mà con nói à?

Gia Cát Nguyên Hồng đi đến một cái rương gỗ khổng lồ, nhẹ nhẹ vỗ nắp rương, mấy cái đinh đóng trên nắp rương bị bắn tung đi, sau đó dễ dàng mở bung cả cái rương lớn.

Gia Cát Nguyên Hồng dùng sức bóp mạnh khối Hỏa Lưu Thiết trong tay nhưng nó lại không hề thay đổi. Lão buộc phải bóp mạnh hơn.

Rắc...

Khối Hỏa Lưu Thiết lúc này mới nứt ra.

- Chặc chặc... Thật là cứng, chỉ lấy tay nắm mà ta cũng phải đem hết toàn lực mới có thể nắm vỡ được.

Gia Cát Nguyên Hồng lộ ra vẻ vui mừng.

- Nếu sử dụng kiếm để đâm, đích xác phải đạt tới cảnh giới tiên thiên thực đan mới có thể đâm thủng được.

- Sư phụ, Vũ trưởng lão, bây giờ quan trọng nhất là phải có... phương pháp luyện chế!

Đằng Thanh Sơn trầm trọng nói:

- Ở Cửu Châu con cũng không có kinh nghiệm luyện chế Hỏa Lưu Thiết, còn việc chế tạo Hỏa Lưu Thiết cũng không dễ dàng, phải mất chút thời gian.

Quặng khác nhau thì việc chế tạo thành binh khí cũng phải dùng phương pháp khác nhau. Có kim loại có lẽ rất cứng rắn, nhưng điểm nóng chảy lại không nhất định cao hơn những kim loại không cứng lắm.

- Trong Quy Nguyên Tông chúng ta có không ít thợ rèn chế tạo binh khí lợi hại. Việc đem Hỏa Lưu Thiết chế tạo thành chiến khí, nhất định có thể làm được.

Gia Cát Nguyên Hồng nói...

Sau khi chứng thực đặc tính của Hỏa Lưu Thiết, lão hiểu rằng một đội thiết kỵ cưỡi chiến giáp Hỏa Lưu, e rằng còn đáng sợ hơn cả đám thiết kỵ của Đông Bắc vương Lý phủ Hồng Thiên Lý phủ năm đó nhiều! Đến cả cường giả tiên thiên hư đan một kiếm cũng không thể đâm thủng. Loại kỵ binh cỡ này một khi có trên một ngàn người thì ai có thể ngăn được?

Sợ rằng trong số những bảo vật mà Đằng Thanh Sơn mang đến, Hỏa Lưu Thiết không nghi ngờ gì chính là thứ quan trọng nhất!

...

Buổi tối cùng ngày, Quy Nguyên Tông an bài sáu thợ rèn binh khí có kinh nghiệm phong phú, cẩn thận nghiên cứu Hỏa Lưu Thiết. Nhiệm vụ của họ là sử dụng Hỏa Lưu Thiết chế tạo ra một bộ chiến khí.

- Không đúng, Hỏa Lưu Thiết sao lại không hề nóng chảy?

- Chất xúc tác này không đúng.

Quả thật như Đằng Thanh Sơn nói, việc chế tạo Hỏa Lưu Thiết vô cùng khó. Đám thợ rèn binh khí sử dụng nhiều biện pháp, nhưng điểm nóng chảy của Hỏa Lưu Thiết lại rất cao. Lúc ở Đoan Mộc Đại Lục, Đằng Thanh Sơn cũng đã hỏi biện pháp sử dụng và còn ghi nhớ, nhưng một vài vật liệu cần thiết thì ở Cửu Châu căn bản không thể tìm được.

- Xem ra có vẻ hơi phiền toái.

Đằng Thanh Sơn đứng một góc, cau mày nhẹ giọng nói với Gia Cát Nguyên Hồng

- Một cái rương to như vậy, lại có rất nhiều Hỏa Lưu Thiết, tám đệ tử tinh anh lại có thể dễ dàng đưa tới đây chứng tỏ Hỏa Lưu Thiết này rất nhẹ.

Vũ trưởng lão cũng đi tới lấy ra một khối Hỏa Lưu Thiết đỏ như máu. Hỏa Lưu Thiết có màu đỏ thuần túy, không có lấy một chút tạp sắc, trông tuyệt đẹp.

- Rất nhẹ.

Vũ trưởng lão ước lượng vài lần.

- So với sắt bình thường thì nhẹ hơn rất nhiều. Xem ra một bộ chiến giáp này đích xác sẽ rất nhẹ.

- Sư phụ, Vũ trưởng lão.

Đằng Thanh Sơn nhìn đồng quặng Hỏa Lưu Thiết chất đầy trong rương mỉm cười:

- Bây giờ cả Cửu Châu, xét về quặng cứng rắn nhất, ngoại trừ một vài thiên địa linh bảo ra, cũng chỉ có Vạn Niên Hàn Thiết vốn ở đáy biển Bắc Hải mới có, cùng với Ô huyết cương ở Man Hoang trong mới so được.

Vạn Niên Hàn Thiết ở Bích Hàn Đàm Đại Duyên Sơn cũng có, nhưng lại không có biện pháp khai thác.

- Nhưng bất luận là Vạn Niên Hàn Thiết, hay Ô Huyết Cương thì số lượng cũng rất hiếm. Hơn nữa cũng rất nặng.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy một khối Hỏa Lưu Thiết.

- Xét về độ cứng của Hỏa Lưu Thiết thì chỉ kém Vạn Niên Hàn Thiết một chút, nó còn cứng hơn cả Ô huyết cương nhiều. Đến cả cường giả tiên thiên hư đan dùng một kiếm cũng không thể đâm thủng được!

Gia Cát Nguyên Hồng gật gật đầu, trông lão có vẻ bồn chồn.

- Không có việc gì đâu. Năm đó lần đầu tiên phát hiện ra Ô huyết cương, Vạn Niên Hàn Thiết, cũng phải hao phí không ít thời gian mới tìm được biện pháp chế tạo ra binh khí. Đến cả một vài thiên tài địa bảo rất hiếm cũng có thể chế tạo thành binh khí được. Hỏa Lưu Thiết hả? Trong vòng mười ngày nhất định có thể tìm được biện pháp.

Gia Cát Nguyên Hồng nói.

388. Chương 10. Cử Đi Làm Việc

Nam Tinh quận, trong luyện võ trường Lý Phủ.

- Hống.. hống...

Lục Túc Dao Trì vui vẻ gầm gừ với Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn lần này ra ngoài đã tám chín ngày rồi. Tám chín ngày qua, nó không hề có cơ hội quan sát Hành Kim Chi Quyền.

- Dao Trì bây giờ chăm chỉ nhỉ. Lúc ở Đoan Mộc Đại Lục, người toàn là ngủ li bì, bây giờ lại hóa ra rất chăm chỉ.

Đặng Thanh Sơn cười vuốt cái chân lạnh buốt dũ tợn của con Lục Túc Đào Trì, những cái răng trên đùi nó đầy những gai nhọn sắc bén.

- Thanh Sơn, Lục Túc Đào Trì đồ kỵ với Tiểu Thanh, đương nhiên phải chăm chỉ rồi. - Lý Quân cười nói.

- Huynh ly khai mấy ngày nay, trong nhà không có việc gì chứ?

Đặng Thanh Sơn hỏi.

- Không có việc gì, tất cả đều tốt.

Lý Quân gật đầu trả lời. Bây giờ nàng sống một cuộc sống bình an, cũng làm cho Lý Quân có khí chất ung dung.

Đặng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía hai đại đồ đệ.

- Sư phụ. - Đặng Thú và Dương Đông cung kính chào.

- A Đông.

Đặng Thanh Sơn nhìn Dương Đông.

- Trước khi ta đi, ta đã truyền cho con bộ Thanh Liên Từ Thập Cửu Kiếm. Con luyện lại cho ta xem.

- Vâng, sư phụ.

Dương Đông cầm cây gậy trúc. Cây gậy trúc này tuyệt không phải là gậy trúc bình thường, mà là một cây kiếm dùng thanh cương chế tạo thành hình cái gậy trúc, để mê hoặc người khác.

- Vù!

Vừa rút kiếm, cả người Dương Đông di chuyển theo một đường cong quỷ dị, nhẹ nhàng như hóa thành một trận gió. Bóng kiếm trong tay tựa như một con độc xà phun độc, mỗi lần xuất một kiếm đều vang lên một tiếng "Xoẹt". Thân thể Dương Đông hơi mập, nên khi thi triển khinh công, trông như một cái hồ lô tròn không ngừng lắc lư.

- Hả?

Đặng Thanh Sơn nhướng mày một cái.

"Dương Đông quả rất có nhận thức về kiếm pháp. Đúng vậy, loại Thanh Liên huyền kiếm này, lấy huyền và nhanh làm chủ. Dương Đông đang đi theo con đường nhanh và quỷ dị này. Chỉ tám chín ngày, thành tựu về kiếm pháp của hắn cũng gần bằng với cha hắn lão Uông rồi."

Nhìn Dương Đông luyện quyền, Đặng Thanh Sơn rất thất vọng.

Nhưng nhìn Dương Đông luyện kiếm lại vượt quá dự liệu của Đặng Thanh Sơn, làm Đặng Thanh Sơn rất vui mừng.

Kỳ thật kiếm thuật của Dương Đông cao như thế cũng không có gì kỳ quái... khi chưa gặp được Đặng Thanh Sơn, bản thân bộ "Thứ kiếm thuật" (thứ kiếm thuật: thuật đánh kiếm bằng mũi nhọn) của Dương Đông chính do hắn tự mình sáng chế. Mỗi ngày khổ luyện ngàn vạn lần, do đó cơ sở của Dương Đông vững chắc vô cùng. Luyện bộ kiếm này, nguyên là bộ Thanh Liên Kiếm Ca từ chí cường giả "Lý Thái Bạch" Truyền lại, sau này được Đặng Thanh Sơn căn cứ vào tính nét của Dương Đông mà cải biên thành bộ kiếm thuật này, nên đích xác rất hợp với tính tình Dương Đông.

Thanh Liên Từ Thập Cửu kiếm bác đại tinh thâm. Cơ hồ mỗi lần Dương Đông tu luyện đều có thể cảm ngộ được. Tích lũy mấy năm thời kỳ thiếu niên, bây giờ không ngừng được nâng lên.

- Vù.

Dương Đông luyện bộ kiếm pháp này xong, thu thế nhìn về phía Đặng Thanh Sơn, hai mắt lóe lên chút chờ mong, pha chút tự đắc.

Hắn tự hỏi... bây giờ kiếm pháp, chắc không có người nào cùng lứa tuổi có thể vượt qua hắn. Đến cả Lý Quân cũng tán thưởng kiếm pháp này lợi hại.

"Tiểu tử A Đông này đích xác đúng như ta lúc trước nhận định, đó là nhận thức và nghị lực đều có. Nhưng, dù sao hần cũng còn trẻ, e rằng sẽ bị kiêu ngạo." Đằng Thanh Sơn rất hiểu, cái đáng sợ nhất của thiên tài là gì? Chính là kiêu ngạo! Nếu quá kiêu ngạo, sau này thành tựu sẽ rất có hạn.

- Ủm, xem ra tám chín ngày vừa rồi con không lười biếng.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt:

- Nhưng kiếm pháp của con còn kém quá xa. Lúc ta bằng tuổi con... cảnh giới thương pháp của ta sớm đã vượt qua người bấy giờ nhiều, mà thương pháp của ta lúc trước thuần túy là tự mình sáng chế ra.

Dương Đông giật mình.

- Bộ kiếm pháp này của con, cho dù những đệ tử hạch tâm nhất của tám đại tông phái ở Cửu Châu cũng không có tư cách học.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói:

- Con bây giờ chỉ học được bề ngoài của bộ kiếm pháp thôi... nhưng ta cũng không trách con, dù sao con mới học tám chín ngày. Học được chút da lông bề ngoài coi như không tệ.

Dương Đông nghe thế trong lòng không khỏi bất mãn. Có vẻ tức giận đầy bất bình. Da lông bề ngoài sao? Thực lực như vậy mà chỉ mới là da lông bề ngoài?

Năm đó hần ở trong ổ cường đạo, hiểu rõ thực lực của mình. Đối với người thường mà nói thì mạnh hơn rất nhiều.

- Sư phụ...

Dương Đông không kìm được muốn mở miệng.

- Tiếp tục tu luyện đi.

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt cất giọng:

"Kiếm pháp của con bây giờ chỉ là học chút bề ngoài. Nếu con có thể đưa kiếm pháp nâng lên một chút, ta sẽ cho con ra ngoài lịch lãm."

Bề ngoài?

Mặc dù tức giận và bất bình nhưng Dương Đông vừa nghĩ tới thực lực của sư phụ hần, chợt như bị một gáo nước lạnh tưới vào lòng. Lúc ở Doan Mộc Đại Lục hần không biết tuổi của Đằng Thanh Sơn. Nhưng trên đường tới đây, hần đã biết tuổi của Đằng Thanh Sơn rồi... ở Cửu Châu Đại Địa, Dương Đông ra ngoài dạo bộ, ở những tửu lâu lớn, cũng thường xuyên nghe người khác đàm luận về cái tên Đằng Thanh Sơn.

- Cường giả hư cảnh hai mươi mốt tuổi! Chiến thần hai mươi mốt tuổi!

- Hơn nữa, sáng tạo ra nội gia quyền nhất mạch.

- So với sư phụ, ta đích xác thua rất xa.

Dương Đông tỉnh người lại.

"Đúng, tính gì với đám mã tặc cường đạo bình thường? Muốn so, phải so với nhân vật nhất đẳng. Ta có sư phụ dạy, mà sư phụ tự mình nghĩ ra, có được chút thành tích ấy có gì mà đắc chí? Hơn nữa, ngay cả Đại sư huynh, dựa theo sư phụ nói, thì cường giả tiên thiên hư đan không phải là đối thủ của Đại sư huynh! Đại sư huynh cũng không đến hai mươi, chỉ lớn hơn ta một chút thôi. "

"Ngay cả Đại sư huynh mà ta cũng không so được, đừng nói so với sư phụ. "

Vừa nghĩ thế, cảm giác được sự chênh lệch, Dương Đông sau này không dám kiêu ngạo nữa.

Mà Dương Đông cũng không phải loại người cam chịu:

"Không so được với sư phụ, nhưng ta ít nhất cũng không thể thua Đại sư huynh được!"

- Sư phụ.

Dương Đông trịnh trọng nói:

- Đệ tử sẽ chăm chú luyện kiếm pháp.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

...

Thoáng cái đã nửa tháng.

Vèo! Vèo! Vèo!

Đằng Thanh Sơn đứng ở ven luyện võ trường, nhìn thân ảnh Dương Đông mập mạp khi thì chậm như rùa, khi thì nhanh như thỏ, nhanh chậm biến ảo vô cùng quỷ dị. Kiếm pháp tùy thời xuất ra, phòng vệ lại càng quỷ dị hơn, tựa như con linh dương lắc sừng, ngựa thần lướt gió tung mây, không một chút quy luật nào.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười.

"A Đông rất thích tập kích người theo phong cách âm hiểm quỷ dị. Khác hẳn với phong cách tiêu sái bừa bãi của Lý Thái Bạch..."

Thanh Liên Kiếm Ca là một trong tứ đại thần diễn.

Vốn nên phiêu dật tiêu sái, mê huyền trùng điệp. Nhưng người khác nhau thì phong cách cũng khác nhau. Một là do Đằng Thanh Sơn tự mình đơn giản hoá và cải tiến Thanh Liên Tứ Thập Cửu kiếm theo khuynh hướng lạnh lùng nghiêm nghị, phong cách mau lẹ. Tới tay Dương Đông, bộ kiếm pháp này khi thi triển ra lại càng khác hẳn. Nếu có sư phụ ở đây, e rằng đã chửi ầm lên rồi.

Đằng Thanh Sơn cũng rất hài lòng.

- A Đông, A Thú. - Đằng Thanh Sơn gọi.

Dương Đông và Đằng Thú hai người vội chạy tới.

- Sư phụ.

Hai người cung kính nhìn Đằng Thanh Sơn. Một ngày làm sư cả đời là cha! Ân của sư phụ, chính là đã truyền cho bản lĩnh để có chỗ đứng trên đời. Bất luận là ở Đoan Mộc Đại Lục hay Cửu Châu, cả truyền thừa nội gia quyền của Đằng Thanh Sơn kiếp trước, các đệ tử đều coi sư phụ như cha.

- Kiếm pháp của A Đông có tiến bộ không nhỏ.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ:

- Nhưng phong cách người thiên về quỷ dị, là thứ kiếm pháp giết người.

- Đã là kiếm pháp giết người, phải thi triển để giết người mới có thể dần dần hoàn thiện, mới có tiến bộ lớn hơn nữa, nếu không chỉ lý luận suông thì cuối cùng cũng là công dã tràng.

Đằng Thanh Sơn vừa mở lời, Dương Đông lập tức nhân tình sáng lên. Hắn đã đoán ra ý của Đằng Thanh Sơn rồi. Đằng Thanh Sơn xem ra muốn hắn ra ngoài lịch lãm.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Dương Đông, trầm than:

"Nhị đệ tử của ta quá thông minh, ta chỉ lo tiểu tử này sau này quá thông minh mà bị thông minh hại."

- A Thú, A Đông.

Đằng Thanh Sơn lấy trong ngực ra một bản đồ, ném cho Đằng Thú, phân phó:

- Đây là bản đồ của Dương Châu.

Hôm nay, Đằng Thú và Dương Đông khi bình thường cũng đều học chữ viết Cửu Châu. Vì văn tự của Cửu Châu và Đoan Mộc ở thời đại Vũ Hoàng là hoàn toàn giống nhau, việc phát âm chênh lệch không đáng kể, nên việc học tập cũng không khó. Bây giờ Đằng Thú và Dương Đông đều biết không ít chữ rồi.

- Đệ nhất sơn mạch ở Dương Châu ta là Thái A Sơn Mạch. Ngang ba quận, dài sáu trăm dặm. Rất nhiều đoàn buôn đều phải đi qua Thái A Sơn Mạch... Điều này làm cho Thái A Sơn Mạch có vô số sơn tặc cường đạo.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng bảo:

- Trong đó có tám bang phái cường đạo cỡ lớn, còn đám bình thường thì nhiều vô số kể. Trong Thái A Sơn Mạch tụ tập khoảng mười vạn phi đồ cường đạo, bình thường tung hoành chốn núi rừng, có dịp thì cướp đoạt của thương khách qua lại.

Đằng Thanh Sơn vừa nói vậy, làm Đằng Thú và Dương Đông mắt rực sáng.

Hơn mười vạn cường đạo?

Trên Đoan Mộc Đại Lục thì căn bản không thể có được. Trên Đoan Mộc Đại Lục trăm tộc tranh bá, đám cường đạo đều rất yếu và nhỏ. Mấy trăm cường đạo đã coi như là lớn rồi.

- Ta muốn hai người các con đi Thái A Sơn Mạch.

Đằng Thanh Sơn phân công:

- Trong vòng một năm, tối thiểu cũng phải lập cho ta một bang phái hai ngàn người.

- Ha ha, sư phụ, người yên tâm, người cho Đại sư huynh theo con hả? Có tiên thiên cường giả, hơn nữa có con... đừng nói hai ngàn người, cho dù lập đại bang phái hai vạn người, con cũng chắc chắn làm được.

Dương Đông tự đắc cười.

- Cường đạo phi đồ cũng là cá lớn nuốt cá bé, ròng rọc ăn tôm tép, rất đơn giản mà.

Đằng Thanh Sơn bắt lực lắc đầu...

Đã biết nhị đệ tử từ bé chui vào sống trong ổ thổ phỉ. Việc lập bè phái như vậy quả là sở trường nhất rồi.

- Nhớ kỹ.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói:

- Bên trong bang phái, nếu không phải đồ đệ dưng mảnh bư hân thì không thu! Tiếp theo, ở sơn mạch không được ức hiếp lão nhược, phụ nữ và trẻ em. Ngoài ra những thứ khác ta không quan tâm.

- Cái chúng con muốn làm là làm sơn tặc lợi hại nhất Thái A Sơn Mạch, những hảo hán lợi hại nhất. Việc ức hiếp lão nhược phụ nữ trẻ em? Cái loại đề tiện này, chúng con tuyệt đối không thu đâu.

Dương Đông mặt mày hớn hở nói, xem ra rất có phong phạm có thể nắm một đại bang phái trong tay.

- Đây là ba vạn lượng hoàng kim, đủ để các con khởi sự rồi.

Đằng Thanh Sơn lấy ra một xấp kim phiếu.

- Chiều nay các con xuất phát nhé.

- Vâng, sư phụ.

Dương Đông và Đằng Thú gật đầu liên tục.

Dương Đông hai mắt sáng rực, còn con người Đằng Thú thì lóe ra hung quang. Hắn chính sống và lớn lên giữa đám dã thú, nơi đám cường đạo phi đồ dã man mới là nơi thích hợp nhất cho Đằng Thú.

"Một tên mãnh thú, một tên từ bé lăn lộn chốn cường đạo, đây là hai đứa đại đệ tử của Đằng Thanh Sơn ta sao."

...

Hoàng hôn ngay thứ ba sau khi Đàng Thanh Sơn cử Dương Đông, Đàng Thù ly khai Nam Tinh quận, tiến về Thái A Sơn Mạch.

Đàng Thanh Sơn đang ở trên luyện võ trường khoanh chân tĩnh tu. Cả luyện võ trường rộng lớn, chỉ có Đàng Thanh Sơn một người, trong lúc nhất thời Đàng Thanh Sơn và luyện võ trường như hóa thành một khối.

Đột nhiên...

"Lại có người trộm chui vào chỗ này à? " Đàng Thanh Sơn mở mắt.

Vào!

Một bóng người lơ lửng trên luyện võ trường, thoáng cái đã phát hiện ra Đàng Thanh Sơn, mặt hơi lộ ra vẻ kinh sắc.

- Không mời, tự nhiên. - Đàng Thanh Sơn cười nhạt.

- Hừ.

Thân ảnh hắc y lách mạnh, nhanh như chớp vọt nhanh tới phía trước Đàng Thanh Sơn. Một luồng đao quang như chớp lóe lên vô thanh vô tức bổ vào đầu Đàng Thanh Sơn.

Đàng Thanh Sơn vẫn bình tĩnh khoanh chân ngồi trên mặt đất. Tay phải đánh mạnh ra, đánh sau mà tới trước, đánh thẳng vào màn đao quang.

- Bùng!

Đao quang mặt trắng trong nước, bị vỡ tan ra thành từng mảnh nhỏ. Thân ảnh hắc y không tự chủ được lập tức lùi lại mấy bước, rồi sau đó va vào một thân cây, gây nên một tiếng "Bùng". Cây đại thụ to chừng bằng bắp đùi rung lên bần bật, rồi sau đó ngã sầm xuống.

- Người là người phương nào?

Đàng Thanh Sơn đưa ánh mắt lạnh lẽo đảo qua.

- Hãy xưng tên ra, nếu không, chết!

Hắc y nhân khiếp sợ nhìn về phía Đàng Thanh Sơn, rồi sau đó vội mở khăn che mặt, lộ ra một gương mặt lãnh khốc như điêu khắc như trên đá. Trên khóe miệng hắc nhân còn có vết máu. Lúc này Hắc y nhân kia vội cung kính chấp tay nói:

- Tại hạ thống lĩnh "Đồ Nguyên Vệ" " của Thiên Thần Cung, Tào Nham xin ra mắt Hô Hòa đại nhân!

389. Chương 11. Giáo Chủ Tuyệt Liên Giáo

- Làm sao Thiên Thần cung tìm được ta? Còn biết ta chính là Hô Hòa?

Đàng Thanh Sơn thất kinh. Lúc trước hắc nhân lấy tên Hô Hòa tung hoành ở đại thảo nguyên bắc bộ, lại được giữ chức khách khanh của Thiên Thần Sơn. Nhưng lần này về Cửu Châu, hắc nhân và Tiểu Quân không hề lộ ra, người biết được cũng rất ít.

Trong đầu Đàng Thanh Sơn trong nháy mắt xuất hiện lên rất nhiều khả năng, rồi cười nói:

- Ha ha, Thiên Thần cung quả nhiên lợi hại, tìm được ta nhanh như vậy.

- Hô Hòa đại nhân, chúng ta đã tìm người hơn ba năm.

Hắc tử hắc y lãnh khốc chấp tay hỏi:

- Xin hỏi Thần nữ ở đâu?

- Người tới đây là tìm Lý Quân à? - Đàng Thanh Sơn nhướng mày.

- Tìm Thần nữ là một việc, đồng thời cũng tìm cả Hô Hòa đại nhân nữa.

Hắc y nam tử Tào Nham đột nhiên biến sắc.

Chỉ thấy ở cạnh đó, một cái đầu tam giác khổng lồ từ mặt đất nhô lên, hai cái râu dài hẹp, lại còn cả cặp đao thối (cái chân đẹp như lưỡi đao) khổng lồ kinh người vươn tới, lóe ra ánh kim sắc sáng bóng lạnh buốt. Chính là con Lục Túc Đao từ trong hố sâu thò đầu ra khiến cho Tào Nham sợ tới mức phải nhảy vọt về phía sau.

Lục Túc Đao lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tào Nham.

- Yêu thú thật là lợi hại.

Tào Nham thất kinh. Ở Thiên Thần cung y cũng coi như là thượng tầng, đã gặp không ít yêu thú tiên thiên kim đan. Nhưng khi thấy Lục Túc Đao Trì, Tào Nham cảm thấy áp lực rất lớn.

- Hô Hòa này không hổ là nhân vật được xưng là ác ma A Lạp Đạt, có thể đánh bại cả đệ nhất Thần Tướng, quả nhiên có thực lực kinh người. Chẳng những hấn lợi hại, đến cả yêu thú cũng đáng sợ như vậy!

Nhất thời trong lòng Tào Nham, địa vị của Đằng Thanh Sơn được nâng lên thêm một bậc.

...

Đang lúc Tào Nham đang hoảng sợ, đột nhiên...

- Ai thế?

Xa xa bỗng truyền đến tiếng kêu, một thân ảnh bạch y phiêu dật lướt đến.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, khẽ mỉm cười. Người vừa tới chính là Lý Quân.

Lý Quân giật mình nhìn cây đại thụ đồ gục, cả luyện võ trường bừa bãi. Nàng vừa chạy về phía Đằng Thanh Sơn, vừa nghi hoặc nhìn về phía Tào Nham mặc áo đen.

- Tào Nham ra mắt Thần nữ.

Hắc y nhân Tào Nham cười chào.

- Ông là Tào thống lĩnh à?

Lý Quân đi đến cạnh Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn Tào Nham, nàng cũng có chút vui mừng.

- Tào thống lĩnh, ông sao lại tới chỗ này... Ủa, sao ông biết ta ở đây?

Đằng Thanh Sơn thấy vẻ mặt Lý Quân, bèn hỏi:

- Tiểu Quân, muội biết hấn à?

- Vâng! Lúc trước khi muội học tập thú ngữ với sư bá, Tào thống lĩnh từng đi gặp sư bá. Lần đó muội gặp qua Tào thống lĩnh một lần.

Lý Quân cười quay đầu nhìn về phía Tào Nham.

- Tào thống lĩnh trông y hệt như năm đó, không thay đổi gì cả.

- Thần nữ thì thay đổi nhiều so với năm đó.

Tào thống lĩnh lắc đầu cười nói:

- Lúc này mới vài năm, Thần nữ của Thiên Thần cung chúng ta đã lập gia đình rồi. Nếu tin tức này truyền ra, e rằng sẽ làm rất nhiều thanh niên của cả Thiên Thần cung thất vọng.

Lý Quân cười.

Đằng Thanh Sơn không nói gì, chỉ đứng một bên.

- Tào thống lĩnh.

Lý Quân cười hỏi:

- Ông lần này tới làm gì?

- Chúng ta được tin Thần nữ xuất hiện, đặc biệt là cô đã thành thân... Việc này làm trong cung không ít người chấn động! Thậm chí Giáo chủ còn tự mình tới nữa.

Tào thống lĩnh nhìn Lý Quân.

- Thần nữ! Bất luận ra sao, trước khi cô thành thân, hẳn nên nói cho Giáo chủ mới đúng. Người biết rõ cảm tình của Giáo chủ đối với cô mà.

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc, 'Giáo chủ?'

- Tiểu Quân, Giáo chủ là ai? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Chính là người lúc trước mang muội đi, sư phụ của muội. - Lý Quân trả lời.

Đằng Thanh Sơn cũng biết, sư phụ Lý Quân là một nữ tử, rất quan tâm tới Lý Quân, coi nàng như con gái.

- Ta và Hô Hòa đại ca đã thành thân, vì lúc đó ở trên một hòn đảo ở hải ngoại. Do đó không thể thông báo cho sư phụ được, nên phải tiền trạm hậu tấu.

Lý Quân cười thanh minh.

- Bậy, bậy.

Tào thống lĩnh lắc đầu.

Đối với một siêu đại tông phái, đại sư thứ ngũ có địa vị cực cao. Còn về thiên tư của Lý Quân thì Thiên Thần cung đã coi Lý Quân là người được bồi dưỡng để trở thành đệ nhất thứ ngũ đại sư rồi... đại sư thứ ngũ, Thiên Thần cung sao có thể để Lý Quân thành thân với người ngoài cung cho được? Việc Lý Quân tiền trạm hậu tấu, quả đã làm cho Thiên Thần cung không ít người rất tức giận.

- Sư phụ tức giận à?

Lý Quân hơi thấp thỏm, hỏi.

- Đương nhiên tức giận rồi.

Tào Nham khẽ lắc đầu thuật lại:

- Năm đó chiến dịch Thiên Thạch Đảo, khách khanh Hô Hòa đại nhân xuất hải, còn Thần nữ lại đột nhiên biến mất! Ở Thiên Thần Sơn, chúng ta chỉ biết cô và Hô Hòa đại nhân có quan hệ khá gần gũi. Lúc đó, chúng ta đoán là Thần nữ hẳn là cùng Hô Hòa đại nhân xuất hải rồi. Bây giờ xem ra quả là thế thật!

- Thần nữ, giáo chủ đã tới Dương Châu.

Tào Nham báo tin.

- Hay là cô nên gặp giáo chủ nói chuyện nhé.

- Sư phụ tới Dương Châu rồi à? - Lý Quân nhướn mày một cái.

- Hô Hòa đại nhân.

Tào Nham nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Giáo chủ cũng ra lệnh cho tại hạ, bảo người cùng Thần nữ tới gặp Giáo chủ. Giáo chủ cũng muốn gặp người.

- Gặp ta à?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý Quân.

- Tiểu Quân, muội muốn đi không?

- Có!

Lý Quân gật đầu, trong hai mắt ánh lên vẻ chờ mong.

- Sư phụ có đại ân với muội, hơn nữa hơn ba năm rồi không gặp, muội cũng muốn gặp sư phụ.

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

- Huynh đi cùng muội.

Vị giáo chủ hẹn gặp thì Đằng Thanh Sơn cũng không quan tâm lắm. Hắn không phải là nhân vật mà đối phương để ý. Hơn nữa, thân phận của Đằng Thanh Sơn là khách khanh. Khách khanh chỉ có quan hệ trợ giúp lẫn nhau với Thiên Thần cung thôi, chứ tuyệt không phải nhân vật cao cấp.

Nhưng Lý Quân đã đi thì hắn đương nhiên phải đi.

Đây là một người coi như một phần là mẹ của Lý Quân.

- Thần nữ, Hồ Hòa đại nhân, các người chuẩn bị khi nào thì đi? - Tào Nham dò hỏi.

- Sư phụ bây giờ ở Dương Châu à? - Lý Quân hỏi lại.

Tào Nham cười trả lời:

- Ở Lưu Thạch Thành trong cảnh nội Nam Tinh quận.

- A.

Lý Quân chấn động.

- Đi sau cũng được.

Đằng Thanh Sơn ngăn lại.

- Bây giờ đã tối rồi, sáng mai xuất phát đi Lưu Thạch Thành. Tào Nham Tào thống lĩnh, hôm nay ông tạm thời ở lại chỗ ta nhé.

Đằng Thanh Sơn vừa bảo, Lý Quân và Tào Nham đều đồng ý.

...

Đêm khuya.

Đằng Thanh Sơn ở trần nửa người, dựa trên giường. Lý Quân còn mặc áo lót mỏng manh nằm dựa vào lòng Đằng Thanh Sơn.

- Vừa nghĩ tới việc ngày mai có thể gặp sư phụ, muội cảm thấy hứng thú như muốn bay lên, nhưng muội không biết... lần này muội đột nhiên thành thân sư phụ có tức giận không?

Lý Quân ngửa đầu nhìn Đằng Thanh Sơn cười.

- Thanh Sơn, ngày mai gặp sư phụ, chàng nói xem sư phụ có trách muội không?

Đằng Thanh Sơn cười khẽ an ủi:

- Trách cứ thì có lẽ có, nhưng sư phụ muội chắc sẽ rất cao hứng, dù sao thầy trò vẫn gặp lại nhau mà.

Lý Quân gật đầu.

- Tiểu Quân, sư phụ muội là Giáo chủ à? Giáo phái gì thế?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi. Lúc trước mặc dù biết Lý Quân có sư phụ, nhưng Đằng Thanh Sơn cũng không tìm hiểu kỹ mà nàng cũng không kể lại.

Lý Quân bắt lực cười nói:

- Muội chỉ biết sư phụ là Giáo chủ Tuyệt Liên Giáo, về phần những việc nội bộ của Tuyệt Liên Giáo ra làm sao thì muội không rõ lắm. Năm đó muội theo sư phụ học mấy tháng, rồi sau đó cùng sư bá học thú ngữ. Sau đó lại đi Thiên Thần Sơn, nên không quản về việc nội bộ của Tuyệt Liên Giáo.

- Tuyệt Liên Giáo à? - Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

- Ừm, không còn sớm nữa. Ngủ đi, sáng mai còn phải đi Lưu Thạch Thành rồi.

Đặng Thanh Sơn cười vuốt mũi Lý Quân.

Lý Quân nhú mũi, nhìn Đặng Thanh Sơn vẻ hờn giận:

- Vâng! Muội ngủ đây.

Rồi rúc người vào chăn.

...

Ngày hôm sau, Đặng Thanh Sơn và Lý Quân dẫn dò Lục Túc Dao Trì, bảo Lục Túc Dao Trì im lặng ở trong nội viện, cho dù muốn ra ngoài cũng tốt nhất đi từ dưới đất ra, chớ gây sự. Sau đó, Đặng Thanh Sơn Lý Quân và Tào Nham cùng ly khai Nam Tinh quận thành, đi về phía Lưu Thạch Thành cách Nam Tinh quận thành tầm hai trăm dặm.

- Tới Lưu Thạch Thành rồi. - Tào Nham cười nhìn phía trước.

- Lưu Thạch Thành!

Lý Quân cũng lộ vẻ tươi cười. Nàng quay đầu lại nhìn về phía Đặng Thanh Sơn.

- Hô Hòa đại ca...

Nàng bỗng kinh ngạc phát hiện ra vẻ mặt Đặng Thanh Sơn rất nghiêm túc.

- Làm sao vậy? - Lý Quân nhẹ giọng hỏi.

Đặng Thanh Sơn nhìn Lưu Thạch Thành, trong lòng có vẻ khiếp sợ.

Bởi vì...

Đặng Thanh Sơn rõ ràng cảm ứng được bên trong khu vực này, ở giữa Lưu Thạch Thành có một khí tức cường đại - Khí tức của cường giả hư cảnh! Khí tức của cường giả hư cảnh ở giữa khu vực như mặt trời giữa hàng vạn hàng nghìn ngôi sao, vô cùng chói mắt, có thể dễ dàng phát hiện ra.

- Một Lưu Thạch Thành nho nhỏ như thế lại có cường giả hư cảnh sao?

Đặng Thanh Sơn thất kinh.

- Chẳng lẽ... sư phụ Tiểu Quân là...?

Đặng Thanh Sơn không khỏi có suy đoán như thế.

Trong cảm ứng... luồng khí tức đó chính là khí tức lôi điện, giống như có rất nhiều đạo lôi điện đang tụ tập.

- Hô Hòa đại ca, Hô Hòa đại ca? - Lý Quân vội gọi vài tiếng.

- Không có việc gì. - Đặng Thanh Sơn nhướn miệng cười.

Lý Quân thấy vậy nhưng trong lòng vẫn có chút nghi hoặc.

Đặng Thanh Sơn ổn định tâm tình, rồi trầm nghĩ

- Huynh cảm thụ khí tức cường giả hư cảnh này có khí tức lôi điện thuần túy. Xem ra người này tu luyện Lôi Điện chi đạo, cũng không có một Đạo nào khác cả. Phỏng chừng cũng nắm giữ được hai ba thành lực thiên địa thôi.

- Chúng ta đi đi.

Đặng Thanh Sơn cười, thúc vào bụng ngựa.

...

Đặng Thanh Sơn, Lý Quân, Tào Nham ba người cùng tiến vào Lưu Thạch Thành. Dưới sự dẫn dắt của Tào Nham, chẳng mấy chốc đã đi tới một tòa phủ đệ.

- Xem ra cường giả hư cảnh rất có thể là sư phụ của Lý Quân. - Đặng Thanh Sơn thất kinh.

Hắn rõ ràng cảm giác được... khí tức của cường giả hư cảnh ở trong phủ đệ này.

- Đi, chúng ta đi vào. - Tào Nham cười nhảy xuống chiến mã.

Đằng Thanh Sơn, Lý Quân cũng nhảy xuống chiến mã. Còn đám thủ vệ trông cửa phủ đệ lập tức ngoan ngoãn tới dắt ngựa. Hiển nhiên họ biết Tào Nham... được Tào Nham dẫn đường, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân cùng tiến vào phủ đệ.

Chỉ khoảnh khắc.

- Thần nữ, Giáo chủ ở trong vườn. - Tào Nham nói.

- Sư phụ.

Lý Quân nhìn khu vườn u tĩnh chiếm một diện tích rất lớn trước mắt, có vẻ rất kích động.

- Giáo chủ, Thần nữ và Hô Hòa khách khanh đã tới!

Tào Nham cất cao giọng nói, thanh âm truyền vào trong vườn.

- Tiểu Quân, còn không vào đi?

Một thanh âm nữ tử dễ nghe từ trong vườn truyền ra.

- Vâng, sư phụ.

Lý Quân kích động nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn cười dắt tay Lý Quân, hai vợ chồng cùng tiến vào vườn. Trong vườn được bố trí tuyệt đẹp, một khoảng trúc lâm lắc lư xào xạc trong gió. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn xuyên qua hơn mười trượng, thấy người ở xa xa.

Một người đàn bà mặc trường bào màu xanh lam đang đứng ở đó. Cạnh đó có một con Thần Ưng thật lớn như một tòa nhà nho nhỏ.

- Cường giả hư cảnh... là, là thần ưng này?

Đằng Thanh Sơn chấn động. Sư phụ Lý Quân tuyệt không phải cường giả hư cảnh!

390. Chương 12. Thời Tiết Sắp Đổi Rồi

"Một con thần ưng to thật." Đằng Thanh Sơn dán mắt vào con thần ưng. Hơn phân nửa thân thể con thần ưng này đều có lông màu đen, còn lông vùng cổ và đầu thì màu xanh, trên đỉnh đầu có chỏm mào kim sắc. Nếu nói bất tử Phượng Hoàng là nữ hoàng cao quý, vậy thần ưng tựa như một thích khách lạnh lùng!

Cặp mắt ưng tựa như lợi tiễn bao phủ cả người Đằng Thanh Sơn.

"Lôi Điện chi đạo? Thần ưng này là Lôi Điện thần ưng! " Đằng Thanh Sơn cảm thấy chấn động." A, đúng rồi. Lúc trước khi ta chạy trốn, chạy qua Hồ Dục quận thành. Lúc đó, có một con yêu thú hư cảnh là "Lôi Điện Thần Ưng " Công kích " Tiêu Dao Cung ", một trong tám đại tông phái! Có khi nào chính là nó?"

Trong thiên hạ yêu thú hư cảnh cũng không có nhiều. Lôi Điện Thần ưng mà đạt tới hư cảnh thì phỏng chừng cả Cửu Châu cũng chỉ có một hai con.

Thần ưng trước mắt, mười thì đến tám chín phần chính là Lôi Điện con thần ưng công kích Tiêu Dao Cung.

..

Giáo chủ Tuyệt Liên Giáo đứng bên cạnh thần ưng, đang đưa mắt nhìn vợ chồng Đằng Thanh Sơn và Lý Quân. Vừa thấy Lý Quân, trong mắt Tuyệt Liên giáo chủ lóe lên vẻ kích động, nhưng khi thấy Đằng Thanh Sơn thì vẻ mặt nàng lại lạnh đi: "Hả? Hô Hòa lại có chút bản lĩnh, hẳn có thể phát hiện ra sự bất phàm của Trần Thúc."

- Tiểu Quân, còn không tới đây? - Tuyệt Liên Giáo chủ nói giọng lạnh buốt.

- Sư phụ.

Lý Quân vội đi tới. Đẳng Thanh Sơn cũng đi theo phía sau.

- Sư phụ, đồ nhi sai rồi.

Lý Quân đứng trước người Tuyết Liên Giáo chủ, cúi đầu.

Đẳng Thanh Sơn nhìn Tuyết Liên Giáo chủ. Tuyết Liên Giáo chủ mặc trường bào màu xanh lam, da trắng, tản ra mị lực vô tận động lòng người. Đến cả Đẳng Thanh Sơn cũng phải thừa nhận, nói về lực mị hoặc người, Tuyết Liên Giáo chủ còn hơn cả Lý Quân vốn còn rất trẻ:

- Ủm, Tuyết Liên Giáo chủ, nhìn dung mạo thì chẳng hề già chút nào. Phỏng chừng lúc ba bốn mươi tuổi đã bước vào tiên thiên, có thể bảo trì được dung mạo lúc đó!

Tuyết Liên Giáo chủ tiến lên một bước, nắm chặt tay Lý Quân, nhìn kỹ Lý Quân, cứ như mẫu thân nhìn con gái giống nhau. Cuối cùng bà khẽ mỉm cười:

- Ủm, không gầy, sắc mặt cũng hồng nhuận, xem ra những ngày qua con sống không quá tệ.

Lý Quân không khỏi lộ ra vẻ ngượng ngùng.

- Hừ.

Tuyết Liên Giáo chủ cố ý hàm hừ.

- Nhưng bé con, người có còn để sư phụ vào mắt không? Thành thân mà chưa từng hỏi sư phụ một tiếng. Lần này trở về, cũng không nói cho sư phụ biết. Ba năm rồi, sư phụ tìm người suốt ba năm rồi, nhưng đến cả cái bóng của người cũng chẳng tìm được. Nữ sinh hướng ngoại mà!

- Sư phụ...

Lý Quân không khỏi kêu lên một tiếng.

- Nha đầu kia, đột lát nữa sư phụ từ từ giáo huấn ngươi.

Tuyết Liên Giáo chủ kéo Lý Quân đi đến bên cạnh, đồng thời nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn.

Đẳng Thanh Sơn vẫn mỉm cười. Mặc dù vừa rồi Tuyết Liên Giáo chủ có vẻ bất mãn với Lý Quân, nhưng Đẳng Thanh Sơn đã thấy Tuyết Liên Giáo chủ vẫn rất sủng ái Lý Quân.

- Hô Hòa tiểu tử.

Tuyết Liên Giáo chủ nhìn Đẳng Thanh Sơn, cười lạnh:

- Người thật có chút bản sự đó. Chỉ cần thấy người nhìn chăm chăm vào con thần ưng của ta... Xem ra, người có thể đánh bại đệ nhất Thần Tướng của Thiên Thần Sơn, người quả thật có chút thực lực. Nhưng dù có thực lực... Người lại cười đồ nhi của ta mà không có sính lễ, thế là thế nào?

Đẳng Thanh Sơn giật mình.

Ở Cửu Châu, nam nữ muốn thành thân, cần có quá trình mai mối và sính lễ. Lý Quân không có cha mẹ, vậy thường được sư phụ làm chủ sự. Sư phụ cũng ngang với cha mẹ. Theo lý thuyết thì Đẳng Thanh Sơn hẳn phải có mai mối đánh tiếng... Nhưng lúc đó ở Đoan Mộc Đại Lục, Đẳng Thanh Sơn đương nhiên cũng bỏ bớt thủ tục này.

Nhưng bây giờ sư phụ Lý Quân ngay mặt chất vấn, tự nhiên là chiếm được lý.

- Tuyết Liên Giáo chủ, đích thật là tiểu nhân không đúng. - Đẳng Thanh Sơn xin lỗi.

- Sư phụ, lúc đó chúng con còn ở hải ngoại, không... - Lý Quân liền nói.

- Hừ, hải ngoại thì sao?

Con mắt tuyệt đẹp của Tuyết Liên Giáo chủ mở lớn ra, hừ lạnh nói:

- Chẳng lẽ không nhận được, đợi khi về Cửu Châu mới thành thân sao? Ta thấy Hô Hòa người e rằng cũng biết, Thiên Thần cung ta không dễ dàng đem Tiểu Quân gả cho người được. Do đó người chọn một hòn đảo ở hải ngoại mà thành thân, để gao thành cơm, tiền trăm hậu tấu, phải không?

Đặng Thanh Sơn không khỏi nhăn nhó.

Gạo đã thành cơm? Tiền trăm hậu tấu? Cái này gọi là cái gì!

- Sư phụ, là con tự mình muốn...- Lý Quân vội vàng giải thích.

- Người còn nói cho hần hủ.

Tuyết Liên Giáo chủ không khỏi trừng mắt nhìn nàng.

- Tiểu Quân, không được dễ dàng tin nam nhân. Nam nhân tâm địa gian xảo. Hồ Hòa, người đã muốn kết hôn với tiểu Quân, lúc còn ở Thiên Thần Sơn sao không nói? Rồi khi người và nó ra biển, sao nó không nói rõ cho người của Thiên Thần Sơn, mà lại lén đem nó theo người đi?

Đặng Thanh Sơn và Lý Quân nhìn nhau. Lý Quân cũng cảm giác thấy Đặng Thanh Sơn không biết đâu mà trả lời?

Lén đưa đi?

Lúc trước thuần túy là Lý Quân đuổi theo sau con thuyền của Đặng Thanh Sơn mà.

"Xem ra Tuyết Liên Giáo chủ đang rất giận." Đặng Thanh Sơn thầm nghĩ, rồi nói: "Đúng vậy, địa vị của Tiểu Quân ở Thiên Thần cung là đệ nhất đại sư thuần hóa thú. Thiên Thần cung tuyệt đối sẽ không gả Tiểu Quân ra ngoài. Đây không phải là đem bảo bối của mình tặng cho người à? E rằng Tuyết Liên Giáo chủ, cũng bị người trong Thiên Thần cung chỉ trích. "

Căn cứ vào những gì Đặng Thanh Sơn hiểu, Thiên Thần cung chính là một tổ chức rất khổng lồ. Có Thiên Thần Sơn nhất mạch, Tuyết Liên Giáo nhất mạch... về phần tổng cộng có bao nhiêu mạch thì Đặng Thanh Sơn quả không biết. Nhưng rất rõ ràng... địa vị của Giáo chủ Tuyết Liên Giáo, hơi thấp hơn Thiên Thần cung ở Thiên Thần Sơn.

Nhưng giáo chủ Tuyết Liên Giáo có thể mang theo một con yêu thú hư cảnh, vậy dù địa vị thấp hơn Thiên Thần ở Thiên Thần Sơn nhưng cũng không thấp hơn quá nhiều.

- Ủa, Tiểu Quân... con đạt tới tiên thiên rồi à?

Tuyết Liên Giáo chủ đột nhiên kinh hô một tiếng.

Lý Quân giật mình.

- Sư phụ người vừa rồi...

Lý Quân ngẩn tò te ra.

- Ta cảm giác con hơi khác lúc trước, nhìn ánh mắt con, ta thấy thần quang nội liễm. Thần rõ ràng đã tăng lên.

Tuyết Liên Giáo chủ lộ vẻ vui mừng.

- Do đó, vừa rồi lúc ta cầm tay con, cố ý dùng tiên thiên chân nguyên rót vào trong cơ thể con... Không ngờ, con lại đạt tới tiên thiên cảnh giới thật.

Tuyết Liên Giáo chủ mặt tỏ vẻ vô cùng hưng phấn.

- Tiên thiên mười bảy tuổi... việc, việc này...

Tuyết Liên Giáo chủ kích động vô cùng.

Lý Quân chỉ có thể bắt lực nhìn về phía Đặng Thanh Sơn.

Đặng Thanh Sơn cũng dở khóc dở cười. Việc Lý Quân đạt tới cảnh giới tiên thiên, thuần túy là dựa vào hạt sen Hỏa Diễm Hồng Liên mới có thể đột phá được, rồi đạt tới cảnh giới tiên thiên. Nhưng trên Cửu Châu Đại Địa, không hề có hạt sen Hỏa Diễm Hồng Liên. Do đó, Tuyết Liên Giáo chủ cho là Lý Quân tự mình đột phá.

- Không ngờ, đệ tử của ta cũng có thể lợi hại như vậy. Mấy vị sư huynh của ta luôn luôn cho rằng mình tài ba. Thân truyền đệ tử của họ ai cũng giỏi giang. Nhưng so với Tiểu Quân của ta thì còn kém xa.

- Tiên thiên mười bảy tuổi.

Đôi mắt đẹp của Tuyết Liên Giáo tỏa sáng.

- Chỉ có tên trốn chui trốn nhủi của Quy Nguyên Tông, Đằng Thanh Sơn mới có thể so sánh được

Lý Quân giật mình.

Đằng Thanh Sơn vuốt mũi...

Vị giáo chủ Tuyết Ưng Giáo vẫn không biết Hô Hòa trước mắt mình chính là Đằng Thanh Sơn. Nếu cho bà biết... tên Đằng Thanh Sơn trốn chết lúc trước bây giờ ở ngay trước mắt bà, hơn nữa đã là cường giả hư cảnh, e rằng sẽ kinh ngạc tới ngất đi mất.

- Hô Hòa!

Tuyết Liên Giáo chủ nhìn chăm chăm vào Đằng Thanh Sơn, rồi lại nhìn nhìn đồ đệ mình Lý Quân, sau đó bất lực hừ lạnh nói:

- Hô Hòa, người cưới Giáo chủ tương lai của Tuyết Liên Giáo ta, tự nhiên phải gia nhập vào Thiên Thần cung. Việc ấy, chắc không có vấn đề gì chứ?

- Giáo chủ tương lai sao? - Đằng Thanh Sơn cả kinh.

- Sư phụ, con làm Giáo chủ à?

Lý Quân vội nói:

- Có thể không làm được, con...

- Hừ.

Tuyết Liên Giáo chủ trừng mắt.

- Tuyết Liên Giáo ta chỉ có Thánh nữ mới có thể làm giáo chủ. Tổng cộng ta chỉ có ba thân truyền đệ tử. Giáo chủ chỉ có thể chọn một trong số ba người các con. Mặc dù Đại sư tỷ và Nhị sư tỷ của người đều đã đạt tới tiên thiên, nhưng Đại sư tỷ con đã hơn trăm tuổi, Nhị sư tỷ cũng đã trên tám mươi tuổi. Sao có thể so được với con? Con không làm giáo chủ, ai làm đây?

- Hô Hòa, gia nhập vào Thiên Thần cung ta, đối với người chỉ trăm lợi chứ không hề có hại.

Tuyết liên giáo chủ dán mắt vào Đằng Thanh Sơn.

- Tuyết Liên Giáo chủ.

Đằng Thanh Sơn chấp tay cười nói:

- Tiểu nhân còn phải khai sơn lập phái, do đó...

Tuyết Liên Giáo chủ nói về thân thiết:

- Hô Hòa tiểu tử, không phải chỉ là khai sơn lập phái sao? Thiên Thần cung ta cũng không quan tâm tới điểm này. Chỉ cần người đạt tới hư cảnh, trở thành cường giả hư cảnh, hoàn toàn có thể tự lập ra một phái, trở thành nhất mạch của Thiên Thần cung ta!

Đằng Thanh Sơn hơi nghi hoặc, đạt tới hư cảnh có thể lập ra một mạch?

Tuyết Liên Giáo chủ, rõ ràng chưa đạt tới hư cảnh, vì sao có Tuyết Liên Giáo như vậy?

- Tuyết Liên Giáo chủ, việc này bất tất nói lại.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ, ngữ khí lại vô cùng kiên định, không chỗ nào có thể mặc cả được.

- Người...

Tuyết Liên Giáo chủ sầm mặt lại.

- Hừ, người ra ngoài trước, ta nói chuyện với đồ nhi ta một chút. - Tuyết Liên Giáo chủ hừ lạnh.

Đặng Thanh Sơn chấp tay, rồi rời khỏi khu vườn.

...

Gió lạnh thổi vù vù, Đặng Thanh Sơn cảm thấy rất nhẹ nhàng khoan khoái.

"Xem ra ta cười Tiểu Quân làm Thiên Thần cung rất bất mãn. Muốn ta gia nhập với họ." Đặng Thanh Sơn trầm lắng đầu.

Trở thành khách khanh, cuối cùng vẫn là khách, chứ tuyệt không phải là thành viên của Thiên Thần cung.

Một lát sau...

- Hô Hòa, vào đi.

Thanh âm Tuyết Liên Giáo chủ truyền ra.

Đặng Thanh Sơn cười lắc đầu, rồi đi vào.

...

Lúc này, Lý Quân đứng cạnh Tuyết Liên Giáo chủ. Tuyết Liên Giáo chủ nhìn Đặng Thanh Sơn, sắc mặt khó coi.

- Người đã không muốn gia nhập vào Thiên Thần cung ta, ta cũng ép người. Nhưng, Tiểu Quân là thành viên của Thiên Thần cung ta, đã gia nhập vậy không thể thoái xuất được. Phản lại tông phái, sẽ bị mọi người trong tông phái đuổi giết!

Đặng Thanh Sơn cả kinh, vội liếc nhìn Lý Quân. Lý Quân lúc này nháy mắt mấy cái với hắn, làm Đặng Thanh Sơn thở phào một hơi.

- Tuyết Liên Giáo chủ, Tiểu Quân và tiểu nhân đã thành thân, không liên quan tới việc nàng thoái xuất khỏi Thiên Thần cung.

Đặng Thanh Sơn mở lời.

- Ta vừa mới hạ lệnh, bảo Tiểu Quân tới Thanh Châu một chuyến... Tổng quản hai mươi vạn đại quân hai kỳ Xích Viêm Kỳ, Thanh Long Kỳ của Tuyết Liên Giáo ta.

Tuyết Liên Giáo chủ nhìn Đặng Thanh Sơn.

- Đương nhiên nó một người có thể không trấn giữ được tràng diện... Người là khách khanh, ta không tiện ra lệnh cho người. Nhưng người là trưởng phụ, xem người có nguyện ý giúp cho Tiểu Quân một tay không, thì tùy người thôi.

Đặng Thanh Sơn nhướng mày.

- Tổng quản hai mươi vạn đại quân? Làm gì?

Đặng Thanh Sơn sắc mặt khê biến.

- Người đã có nhận thức như thế, chẳng lẽ lại đoán không ra? - Tuyết Liên Giáo chủ cười nói.

- Thanh Châu, chính là cơ sở của Tiêu Dao Cung. Nhưng các người ở Thanh Châu, lại có thể tập hợp hai mươi vạn đại quân?

Đặng Thanh Sơn rất giật mình.

- Tuyết Liên Giáo chủ, các người muốn làm gì Tiêu Dao Cung...

- Ẩn nhẫn trên trăm năm, cũng nên động thủ rồi.

Tuyết Liên Giáo chủ lạnh nhạt nói:

- Thanh Châu, chính là châu có đông dân cư nhất Cửu Châu. Tiêu Dao Cung không có tư cách nắm nó trong tay.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn đại biến, trong lòng cuộn lên những cơn ba đào.

Cửu Châu với tám đại tông phái, đã bình an hơn một ngàn năm. Trên ngàn năm qua, lẽ lối ở Cửu Châu vẫn luôn luôn không thay đổi.

Nhưng bây giờ...

Thời tiết Cửu Châu rốt cục sắp bắt đầu biến đổi rồi.

391. Chương 13. Binh Tụ Thiết Long Thành

Tuyết Liên Giáo chủ vẫn tiếp tục nói:

- Tiểu Quân, đại quân hai kỳ "Xích Diễm Kỳ", "Thanh Long Kỳ" của Tuyết Liên Giáo ta tụ tập ở quân doanh ngoài Thiết Long Thành. Như vậy... tối nay, các người cùng ta cười tọa thần ưng tiễn về Thiết Long Thành.

Đột nhiên ánh mắt bà dừng lại trên người Đằng Thanh Sơn, rồi cất tiếng cười.

- Dương nhiên Hô Hòa khách khanh, người là khách khanh, ta cũng không tiện bắt buộc người, người có đi hay không thì tự mình quyết định lấy.

"Thiết Long Thành?" Đằng Thanh Sơn sực nghĩ ra.

Tuyết Liên Giáo chủ thấy Đằng Thanh Sơn không có thái độ gì, bà không khỏi nhướng mày.

- Hô Hòa, ta và đồ nhi còn có rất nhiều chuyện riêng phải nói, không phụng bồi nữa.

Lúc này bà kéo tay Lý Quân đi vào căn lầu bên cạnh. Lý Quân chỉ có thể bất lực nhìn về phía Đằng Thanh Sơn cười đầy áy náy. Đằng Thanh Sơn cũng gật đầu cười, hắn đưa mắt ra hiệu cho Lý Quân cứ an tâm phụng bồi sư phụ.

Trong vườn chỉ còn lại có con thần ưng vẫn bộ dạng uể oải nằm bẹp và Đằng Thanh Sơn.

Ánh mắt con thần ưng khổng lồ dán vào Đằng Thanh Sơn, có hàm ý cảnh cáo.

- Ưng vốn cao ngạo. Lôi điện thần ưng là yêu thú hư cảnh, vừa là phi cầm sở trường phi hành... quả là rất trân quý. Không ngờ Thiên Thần cung lại cho lôi điện thần ưng bảo vệ Tuyết Liên Giáo chủ. Xem ra, Thiên Thần cung rất coi trọng "Tuyết Liên Giáo chủ".

Đằng Thanh Sơn cũng không có ác cảm gì với Tuyết Liên Giáo chủ. Tuyết Ưng Giáo Giáo chủ tính tình độc đoán, nếu là người bình thường Đằng Thanh Sơn sớm chẳng nhận rồi.

Nhưng...

Đối phương là sư phụ của thê tử mình!

Nếu dựa theo trình tự bình thường về việc thông gia, thì lúc nhị bá cao đường, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân phải bá Tuyết Liên Giáo chủ. Đã là trưởng bối, dưới con mắt trưởng bối, mình đưa Lý Quân đi ba năm, có chút bất mãn cũng là việc rất tự nhiên, nói vài câu cũng chẳng có việc gì.

- Thần ưng.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười chấp tay về phía con thần ưng, rồi quay đầu ly khai khu vườn.

Lôi điện thần ưng nhìn Đằng Thanh Sơn ly khai, trong mắt lóe ra điện quang, lúc này mới uể oải nhắm mắt lại.

...

Ở ngoài vườn, Đằng Thanh Sơn tùy tiện chọn một cái đình ngồi xuống nghỉ.

- Hô Hòa đại nhân.

Một thanh âm truyền đến.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại. Người vừa tới chính là Tào Nham Tào thống lĩnh.

- Tào thống lĩnh.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Ngồi đi.

- Hô Hòa đại nhân, nói chuyện với Giáo chủ như thế nào?

Tào thống lĩnh cũng cười ngồi xuống một bên.

- Khi Giáo chủ chúng ta tức giận, bà rất kinh người. Cả Thiên Thần cung, cho dù mấy vị Thiên Thần cũng phải nể mặt giáo chủ.

Đằng Thanh Sơn sức nghĩ ra.

- Cũng may, tại hạ chỉ nói vài câu. - Đằng Thanh Sơn cười

- Vâng! Giáo chủ rất sủng ái Thần nữ. Thần nữ trở về làm trong lòng Giáo chủ vô cùng cao hứng.

Tào thống lĩnh cười trấn an:

- Mặc dù Giáo chủ có thể có chút bất mãn với người, nhưng Hô Hòa đại nhân đã thành thân với Thần Nữ, Giáo chủ yêu đồ đệ cũng phải yêu cả những người liên quan. Đối với Hô Hòa đại nhân, cho dù ngoài miệng nói hờn giận vài câu, nhưng đáy lòng hẳn là rất cao hứng, cứ như nhạc mẫu nhìn tiểu tử ấy...

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Nhạc mẫu nhìn tiểu tử à?

- Hô Hòa đại nhân. - Tào thống lĩnh thì thào.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn thấy Tào Ngôn tỏ vẻ nghiêm trọng.

- Hô Hòa đại nhân cũng là người tài, được cùng đại nhân giao thủ, tại hạ cũng rất bội phục đại nhân. Ăn cơm trưa xong, tại hạ phải xuất phát đi Lưu Thạch Thành rồi. Nhưng trước khi đi... Tại hạ muốn nói mấy câu cho Hô Hòa đại nhân nghe.

Tào Ngôn nói rất thành khẩn.

Đằng Thanh Sơn sức nghĩ, cười bảo:

- Tào thống lĩnh, xin cứ nói.

- Hô Hòa đại nhân, người là khách khanh, tuyệt không phải là người của Thiên Thần cung, không ai có thể ra lệnh cho người. Nhưng... Thiên Thần cung chúng ta có mấy vị không thể đắc tội nhất, đặc biệt là mấy vị Thiên Thần. Song vị Giáo chủ này của chúng ta còn kiên định hơn cả Thiên Thần nữa.

Tào Ngôn giọng trịnh trọng:

- Người có quan hệ tốt với Giáo chủ, cho dù sau này xảy ra đại sự, người cũng bình yên vô sự! Nhưng nếu người gây chuyện với Giáo chủ,... vậy thì rất phiền toái. Thà trêu vào Thiên Thần, cũng không nên trêu vào Giáo chủ.

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

- Giáo chủ là đại thụ trong Thiên Thần Cung chúng ta. Lời đến đây là hết.

Tào Nham đứng lên, cười chấp tay.

- Tại hạ xin đi trước một bước.

- Cám ơn Tào thống lĩnh. - Đằng Thanh Sơn cũng đứng lên.

Đưa mắt nhìn Tào Nham rời đi, trong lòng Đằng Thanh Sơn dâng lên nhiều ý nghĩ. Kỳ thật Tuyết Liên Giáo chủ đã là sư phụ của thê tử hắn, nên hắn cũng thể làm cho thê tử khó xử. Trừ phi bất đắc dĩ, nếu không Đằng Thanh Sơn sẽ không đắc tội với Tuyết Liên Giáo chủ.

”Tuyết Liên Giáo chủ, xem ra có địa vị rất đặc thù ở Thiên Thần cung? Đằng Thanh Sơn cảm giác hiểu được ý trong những lời của Tào Nham, hắn không khỏi cười.” Tào Nham thống lĩnh, thật sự muốn mua tình cảm với ta.

...

Tuyết Liên Giáo chủ kéo Lý Quân nói chuyện gần hai canh giờ, sau đó mới cho Lý Quân ra về.

Trong phòng chỉ có hai người là Đằng Thanh Sơn và Lý Quân.

Khu vực có Đằng Thanh Sơn khống chế, hai người biết chung quanh không có người giám thị.

- Thanh Sơn. - Lý Quân nhìn Đằng Thanh Sơn, giọng áy náy:

- Tính tình sư phụ muội... huynh...

- Chúng ta chứ.

Đằng Thanh Sơn trêu chọc vuốt mũi Lý Quân.

- Cũng không trách sư phụ muội. Huynh đưa muội đi ba năm, sư phụ muội không tức giận mới là lạ.

Lý Quân không khỏi lộ ra nụ cười hạnh phúc.

- Vâng! Thanh Sơn, huynh có đi Thanh Châu không?

Lý Quân hơi thấp thỏm:

- Nếu huynh có việc không đi cũng không sao cả. Dựa theo sư phụ nói, lần này khởi binh phỏng chừng sẽ rất nhanh, chủ yếu là đại chiến giữa các lãnh đạo cường giả hư cảnh. Đợi đến sau khi cường giả hư cảnh đánh nhau có kết quả xong, vậy đại quân sẽ công thành, như vậy sẽ dễ dàng hơn.

- Huynh đi Thanh Châu. - Đằng Thanh Sơn đáp.

Lý Quân nghe xong không khỏi nhàn tình sáng lên:

- Thanh Sơn, huynh đi à?

- Đúng.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Tiểu Quân, huynh biết... Thiên Thần cung sẽ không cho muội ly khai đâu.

Đằng Thanh Sơn cười chấp nhận.

- Đặc biệt là lần này sư phụ muội phát hiện ra muội đã đạt tới tiên thiên! Tiên thiên mười bảy tuổi, vừa là đại sư thuần hóa thú, sao họ có thể thả muội đi được?

- Vâng.

Lý Quân cắn môi, gật đầu.

- Huynh tạm thời cũng không muốn đối địch với Thiên Thần cung. Thiên Thần cung cũng không uy hiếp gì huynh.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Muội đã không thể thoát xuất Thiên Thần cung... Vậy, chúng ta chỉ có thể nhận! Huynh cẩn thận ngẫm nghĩ một lát, trong tương lai ở Thiên Thần cung thật sự có nhiều chỗ tốt cho huynh.

Lý Quân kinh ngạc:

- Chỗ tốt hả?

- Ừm, Thiết Long Thành là ở phía nam Thanh Châu.

Đằng Thanh Sơn cười phân tích:

- Đến lúc đó, đợi sau khi Thiên Thần cung chiếm được thiên hạ ở Thanh Châu, quân đội có thể tiếp tục mở rộng. Được Tuyệt Liên Giáo chủ coi trọng, muội rất có thể nắm giữ hơn mười vạn đại quân.

- Khi huynh đấu với Thanh Hồ Đảo, huynh chỉ cần dùng quân đội trong tay muội, hơi động một chút là có thể uy hiếp Thanh Hồ Đảo. Sẽ khiến cho Thanh Hồ Đảo phải sợ hãi đa nghi.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Huynh cũng tin rằng... Thiên Thần cung sẽ nể mặt muội, cũng sẽ nể mặt huynh! Việc huynh đạt tới hư cảnh, phỏng chừng không lâu sau sẽ bộc lộ.

Lý Quân nghe xong, cũng hiểu ý Đằng Thanh Sơn.

Kiểm thêm đồng minh Thiên Thần cung cho Quy Nguyên Tông. Đương nhiên là do khách khanh Hô Hòa ở sau giật dây.

- Vâng.

Lý Quân gật đầu lia lịa.

- Thiên Thần cung phát hiện ra khách khanh là hư cảnh... họ đương nhiên phải nể mặt một cường giả hư cảnh rồi.

- Thanh Sơn, sao huynh không nói cho sư phụ biết là huynh đã đạt tới hư cảnh?

Lý Quân lại hỏi.

- Bây giờ không vội.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Thời gian càng dài lại càng có lợi cho huynh và muội. Trong khoảng thời gian này, chúng ta hoàn toàn có thể làm quen với hai mươi vạn đại quân Xích Viêm Kỳ, Thanh Long Kỳ, hơn nữa nắm chặt họ trong tay. Nếu bây giờ bộc lộ ra... e rằng sẽ khiến cho Thiên Thần cung chú ý, như vậy phiền toái không ít.

Đằng Thanh Sơn cũng biết... việc mình là hư cảnh không giấu được lâu.

Một khi "Lôi điện thần ưng" tiếp xúc với người biết thú ngữ ở Thiên Thần cung, có lẽ nó sẽ nói ra.

- Nhưng... tin tức huynh là Đằng Thanh Sơn thì tạm thời không thể nói cho Thiên Thần cung được.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói:

- Cường giả hư cảnh hai mươi một tuổi, việc này quá kinh người. Nếu Thiên Thần cung biết, huynh không biết sẽ có hậu quả như thế nào!

Lý Quân cũng gật đầu.

Cường giả hư cảnh hai mươi một tuổi...

Một vài cường giả hư cảnh bá đạo, đối với người quá uy hiếp, e rằng sẽ quyết định diệt trừ ngay!

Khi không nắm chắc diệt trừ thì mới có thể lựa chọn việc kết giao!

Đằng Thanh Sơn không biết chủ nhân Thiên Thần cung có tính cách ra sao, do đó không dám bộc lộ điểm này.

"Chờ đôi cánh ta cứng cáp, hoặc là Lục Túc Đào Trì đạt tới hư cảnh, hoặc bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh tới đây, huynh mới chính diện chống lại những đại tông phái ấy. " Đằng Thanh Sơn trầm giọng: " Do đó

bây giờ, huynh vẫn sử dụng thân phận Hồ Hòa này. Cho dù họ biết Hồ Hòa đã trở thành cường giả hư cảnh, cho dù họ khiếp sợ, cũng không thể có sát ý được. ”

Tuyết Liên Giáo chủ cũng không có con nối dõi, nàng coi Lý Quân là con gái mình, chỉ chuyên tâm muốn bồi dưỡng Lý Quân làm người thừa kế, tương lai trở thành tân nhậm Tuyết Liên Giáo chủ.

Đồng thời bà cũng muốn dựa vào Lý Quân để làm dây buộc Hồ Hòa với chiếc thuyền lớn Thiên Thần cung.

Nhưng bà muốn Đẳng Thanh Sơn phục vụ cho bà, Đẳng Thanh Sơn cũng chẳng phải không muốn tạm thời lợi dụng Thiên Thần cung? Dù sao, thực lực của Thiên Thần cung thật sự rất khổng lồ, trong giai đoạn đầu phát triển, việc giúp đỡ Thiên Thần cung sẽ làm rất nhiều việc trở nên rất nhẹ nhàng.

...

Sắc trời đã tối.

- Hồ Hòa, Tiểu Quân, các người lên đi.

Tuyết Liên Giáo chủ ngồi trên lưng con thần ưng khổng lồ gọi.

Lý Quân nhảy lên, đáp xuống lưng con lôi điện thần ưng.

Nhưng khi Đẳng Thanh Sơn nhảy lên, lôi điện thần ưng lại nhanh chóng né tránh, đồng thời dùng đôi mắt sắc bén nhìn như đóng đinh vào Đẳng Thanh Sơn, trong mắt có ý cảnh cáo.

- Ủa?

Tuyết Liên Giáo chủ giật mình, vội vỗ nhẹ nhẹ vào bộ lông cổ con lôi điện thần ưng, nhưng con lôi điện thần ưng vẫn lạnh lẽo nhìn Đẳng Thanh Sơn.

- Ha ha... Tiểu Quân, xem ra thần ưng không muốn trên lưng nó có nam nhân của con rồi.

Tuyết Liên Giáo chủ cười nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn phía dưới.

Đẳng Thanh Sơn cũng cười:

- Tuyết Liên Giáo chủ, người đưa Tiểu Quân đi tới Thiết Long Thành trước đi. Tiểu nhân một mình sẽ nghĩ biện pháp tới sau. Có lẽ buổi sáng ngày mai có thể tới rồi.

Kỳ thật với tốc độ của cường giả hư cảnh, một hai canh giờ là có thể tới Thiết Long Thành Thanh Châu.

- Tốt lắm, ta cùng Tiểu Quân đi trước một bước.

Tuyết Liên Giáo chủ cười nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn phía dưới.

- Hồ Hòa, lần này người đi với Tiểu Quân làm ta rất cao hứng...

Vừa cười, Tuyết Liên Giáo chủ vừa dẫn Tiểu Quân, cười con lôi điện thần ưng bay lên trời cao, nhanh chóng rời đi.

Lý Quân còn ngoái về phía dưới nhìn mãi.

Lôi điện thần ưng trong nháy mắt biến mất ở phía chân trời.

”Lôi điện thần ưng này quả rất đề phòng ta.” Đẳng Thanh Sơn lắc đầu cười.” Đúng vậy, khi chính thức đánh nhau, lôi điện thần ưng không sợ ta. Nhưng khi ta leo lên lưng nó, có thể tùy thời giết nó. Không cho ta lên lưng nó cũng chẳng có gì lạ. ”

Lôi điện thần ưng sao dám cho một cường giả hư cảnh xa lạ ngồi trên lưng nó?

”Thiết Long Thành? ”

Đẳng Thanh Sơn hướng mắt nhìn về phương bắc.” Hai mươi vạn đại quân... Hai kỳ đã có nhiều như vậy rồi, nhân vật tổng cộng cả Thiên Thần Cung có bao nhiêu người? Chắc chắn, Thiên Thần cung rõ là giàu nứt đố đổ vách.” Lúc này, thân hình Đẳng Thanh Sơn mờ đi, chỉ một bước chân đã biến mất trong phủ đệ.

392. Chương 14. Phá Cửa Đi Vào

Tại nơi một quả núi hoang của cảnh nội Thanh Châu ở ngoài thành Thiết Long, Đẳng Thanh Sơn lưng đeo một thanh trường kiếm và bao đựng thương đang ngồi xếp bằng trên đỉnh núi. Hắn sớm đã đến ngoài Thiết Long Thành rồi, nhưng hắn vẫn ở trên đỉnh núi này đợi đến giờ.

- Vù... vù...

Gió thổi lạnh buốt, Đẳng Thanh Sơn mở mắt ngẩng đầu nhìn trời. Có thể nhìn xuyên qua tầng mây thấy được đường viền mặt trời mờ nhạt.

'Không còn sớm nữa, cũng tới giờ nên đi quân doanh rồi.' Đẳng Thanh Sơn đứng dậy, thi triển khinh công đi về phía quân doanh.

...

Thiết Long Thành chính là một thành nhỏ trong 'Tiêu diệt quận', một trong mười tám quận của Thanh Châu. Ở Thanh Châu, Tiêu Dao Cung tổng cộng nắm giữ mười lăm quận. Ba quận còn lại được các bang phái, tông phái khống chế... Tiêu Diệt quận chính là một trong ba quận hỗn loạn.

'Quân doanh to thật.'

Đẳng Thanh Sơn cảm thụ những khí tức sinh mang dày đặc trong khu vực quân doanh phía trước, mỉm cười.'Tiểu Quân ở đó rồi!' Hắn đã tìm được khí tức của Tiểu Quân. Khí tức Tiểu Quân ở cạnh yêu thú hư cảnh 'Lôi điện thần ưng'.

Vèo! Vèo!

Đẳng Thanh Sơn lắc mình một cách quỷ dị, lập tức lách vào bên trong, chạy về phía chỗ của Lý Quân.

...

- Giáo chủ sốt ruột triệu tập chúng ta như vậy làm gì nhỉ?

Ba nam tử tất cả đều mặc trường bào hắc y viền vàng đang đi giữa quân doanh. Trong ba người có hai người tóc đã bạc trắng, người thứ ba mặc dù trẻ hơn một chút, nhưng hai bờ tóc mai cũng đã lốm đốm bạc.

- Nhìn kìa, Nhị thánh nữ cũng tới.

Trung niên áo đen cười cười chỉ về phía trước xa xa.

- Xích Viêm Kỳ chủ cũng tới.

- Xích Viêm Kỳ chủ thật là có vài phần kĩ năng, thường xuyên thấy hắn ở cùng Nhị Thánh nữ.

Ba gã áo đen vừa đàm tiếu, vừa theo sau Nhị Thánh nữ và Xích Viêm Kỳ chủ cùng tiến vào chỗ ở của Tuyết Liên Giáo chủ.

Trong đại sảnh, nơi ở của Tuyết Liên Giáo chủ, Tuyết Liên Giáo chủ đang ngồi trên ghế chủ vị, một bên ngai vàng có một con thần ưng khổng lồ đang nằm đó, ba gã áo đen hiểu rõ địa vị của con lôi điện thần ưng này.

- Bái kiến giáo chủ!

Ba gã áo đen vội cung kính hành lễ.

- Ba vị trưởng lão, mời ngồi.

Tuyết Liên Giáo chủ ngồi ghế chủ vị, cười chỉ tay về ba chỗ xếp sẵn. Ba gã áo đen nhìn mấy người trong đại sảnh, không khỏi kinh hãi:

- Thần nữ!

Bên trái Tuyết Liên Giáo chủ có bốn người đang ngồi, từ cao xuống thấp, phân biệt là một thanh niên thần bí, Thần nữ Lý Quân, Nhị Thánh nữ Mộ Dung Yến, Xích Diễm Kỳ chủ Lô Lập Long. Nhìn thấy Thần nữ Lý Quân họ đều giật mình, nhưng càng giật mình hơn là... người nào có tư cách ngồi trên Thần nữ?

Thanh niên thần bí là người phương nào?

Ba gã áo đen cảm thấy khiếp sợ trong lòng, nhưng vẫn theo quy củ ngồi theo thứ tự ở bên phải.

Ta giới thiệu một chút, Tuyết Liên Giáo chủ ngồi trên ghế chủ vị chỉ vào Đằng Thanh Sơn, cười nói:

- Đây chính là một trong tam đại khách khanh của Thiên Thần cung ta, Hô Hòa.

'Khách khanh?'

Ba trưởng lão ở đây cảm thấy nghi hoặc. Mấy người Nhị Thánh nữ và Xích Diễm Kỳ chủ đều chấn động. Thân là thành viên Thiên Thần cung, họ đều hiểu rõ Thiên Thần cung lớn đến như thế nào, họ đều rất tự hào về việc mình là thành viên của Thiên Thần cung. Thiên Thần cung có thể lực lớn như thế, có thể được mời làm khách khanh đều không phải là người bình thường.

Khách khanh địa vị rất cao, chỉ sau Thiên Thần.

- Nguyên lai là Hô Hòa khách khanh, ta sớm nghe nói về đại danh Hô Hòa khách khanh rồi.

Nhị Thánh nữ Mộ Dung Yến lập tức cười chào:

- Chuyện năm đó trên đại thảo nguyên, Hô Hòa khách khanh đại chiến mười vạn đại quân sớm đã truyền rộng. Ta luôn muốn gặp Hô Hòa khách khanh, không ngờ hôm nay có thể được hân hạnh gặp mặt.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu, đồng thời cũng quan sát Nhị sư tỷ của thê tử mình.

Mặc dù Đằng Thanh Sơn biết Mộ Dung Yến đã tám mươi tuổi, nhưng nói về dung mạo thì tựa như một người phụ nữ xinh đẹp, lực mị hoặc kinh người, khí chất có thể so sánh được với Tuyết Liên Giáo chủ:

- Mộ Dung Yến này sau khi đạt tới tiên thiên, khẳng định tu luyện một loại bí điển thượng đẳng. Phỏng chừng cùng loại với thứ mà Tuyết Liên Giáo chủ tu luyện, nên khí chất mới có thể giống nhau như thế.

- Ra mắt Hô Hòa đại nhân.

- Hô Hòa khách khanh.

Những người khác ở đây cũng đều chấp tay tự giới thiệu.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

- Hô Hòa khách khanh, không chỉ riêng là khách khanh... Hơn nữa, trước đây không lâu cũng đã thành thân với Tiểu Quân rồi.

Tuyết Liên Giáo chủ mỉm cười giới thiệu tiếp.

- Thành thân?

Rõ ràng bọn người Nhị Thánh nữ, Xích Diễm Kỳ chủ không biết điểm này, nên ai nấy chấn động.

- Sư muội ta là đại sư thuần hóa thú, sao lại thành thân với khách khanh?

Chẳng những Nhị Thánh nữ nghi hoặc mà những người khác ở đây cũng nghi hoặc.

- Hôm nay ta gọi các con tới là để phân công một việc.

Tuyết Liên Giáo chủ giọng nghiêm túc:

- Bây giờ Thiên Thần cung sắp khởi binh. Ở phía nam có Xích Diễm Kỳ, Thanh Long Kỳ cộng lại hai mươi vạn đại quân... Từ bây giờ trở đi, sẽ do đồ nhi Lý Quân chủ trì, làm thống soái! Còn Hô Hòa khách khanh tạm thời làm phó soái.

Vừa nghe lệnh như vậy, Nhị Thánh nữ, Xích Diễm Kỳ chủ đều biến sắc.

- Giáo chủ.

Xích Diễm Kỳ chủ cung kính nhắc nhở:

- Thần nữ điện hạ tuổi còn nhỏ, sợ là khó làm kẻ dưới phục tùng...

- Hừ.

Tuyết Liên Giáo chủ hừ lạnh một tiếng. Xích Diễm Kỳ chủ sợ tới mức giật bắn người.

Ánh mắt Tuyết Liên Giáo chủ rất lạnh lẽo, trùm kín cả Xích Diễm Kỳ chủ, lại liếc mắt nhìn những người khác:

- Cái gì là khó làm kẻ dưới phục tùng? Mọi người hả? Không phải chỉ là mấy người các con sao? Ta ra lệnh, ta muốn mấy người các con toàn lực phục trợ Lý Quân! Nếu các con ngầm phá phách quấy rối, làm ra bất kỳ điều gì.. các con tự biết quy củ của Thiên Thần cung ta rồi đó.

Mấy người ở đây cũng không còn dám phản kháng nữa.

- Thôi, lui cả ra đi.

Tuyết Liên Giáo chủ đứng dậy.

- Chuyện nơi này giao cho Tiểu Quân, ta còn có đại sự phải làm.

..

Tuyết Liên Giáo chủ cười con Lôi Điện thần ứng lý khai quân doanh, giao quân doanh cho Lý Quân và Đằng Thanh Sơn phụ trách. Bên trong quân doanh bây giờ chỉ có mười vạn đại quân Xích Diễm Kỳ, về phần mười vạn đại quân Thanh Long Kỳ thì vẫn còn đang trên đường tới đây.

Trong phòng còn hai người Đằng Thanh Sơn và Lý Quân.

- Thanh Sơn, sự phụ lý khai rồi. Muội lo lắng không trấn được họ.

Lý Quân lo lắng cất tiếng:

- Nhị sư tỷ cũng có chút thủ đoạn, còn quân doanh thân phụ căn bản không có ai thân tín, muốn nắm được Xích Diễm Kỳ và Thanh Long Kỳ thì...

- Yên tâm, giao cho huynh.

Đằng Thanh Sơn cười.

Tai hắn giật giật, làm một tay trình sát bất đắc dĩ. Trong phạm vi khu vực của hắn, chẳng những có thể truyền âm mà cũng có thể nghe được mọi thanh âm.

- Tiểu Quân, Nhị sư tỷ của muội đích xác giở tiểu xảo rồi.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Muội ở đây, huynh ra ngoài xem một chút.

...

Trong phủ đệ của nhị Thánh nữ Mộ Dung Yến tuy là ban ngày, nhưng cửa đại sảnh lại đóng im ỉm, chỉ có cửa sổ hé hé để ánh sáng le lói chiếu vào làm đại sảnh có vẻ rất u ám.

Lúc này, nhị Thánh nữ ' Mộ Dung yến ' và Xích Viêm Kỳ chủ, cùng với ba vị trưởng lão đều tại đây.

- Hừ, Lý Quân chỉ là một tiểu nữ oa mới tí toe mà có bản lĩnh gì?

Xích Viêm Kỳ chủ bất mãn tức giận hừ giọng:

- Chắc chưa tới hai mươi, thế mà Giáo chủ lại cho tiểu nha đầu thống lĩnh hai mươi vạn đại quân! Ta thấy, để hai mươi vạn đại quân vào tay nha đầu đó e rằng sẽ chết oan không ít người đâu.

- Lô kỳ chủ.

Trưởng lão mập đầu bạc cười nói:

- Tuy là như thế, nhưng Giáo chủ đã có lệnh, chúng ta phải nghe lời chứ.

- Sư phụ quá sủng ái Tiểu sư muội.

Mộ Dung Yến lắc đầu thở dài một tiếng.

- Kỳ thật sủng ái thì sủng ái, nhưng lần này chính là việc đại sự, hơn nữa há có thể đem vận mệnh của hai mươi vạn đại quân ra làm trò chơi?

Nói rồi Mộ Dung Yến lại nhìn ba vị trưởng lão. Nhưng ba vị trưởng lão vẫn không hề lên tiếng.

- Hà trưởng lão, con biết.

Mộ Dung Yến cười.

- Tiểu sư muội con mới mười bảy tuổi, nó chưa bao giờ dẫn dắt quân đội, nó biết gì chứ? Đến lúc đó làm nó xấu mặt một chút, để tất cả mọi người biết Tiểu sư muội chỉ là một đóa hoa kiểng, mù tịt về việc dẫn dắt đại quân. Đến lúc đó cho dù sư phụ có ủng hộ, sợ cũng không thể vi phạm ý nguyện của cả trăm vạn đệ tử trong giáo.

Xích Diễm Kỳ chủ bên cạnh cũng cười nói:

- Ủm, chỉ cần hơi động chút thủ đoạn, nó sẽ phải xấu mặt thôi. Nếu không chắc chỉ bằng mặt mà không bằng lòng thôi.

Mấy người ở đây đều nở nụ cười.

Hai mươi vạn đại quân không có chút tin tức, một tiểu nha đầu mà muốn quản lý tốt thì chẳng phải là việc dễ dàng như vậy?

Đột nhiên...

- Vù...

Cửa chính đại sảnh đột nhiên hóa thành bụi chảy xuống.

- Ai?

Năm người trong đại sảnh đều biến sắc.

Năm người họ là lãnh đạo Tuyết Liên Giáo đều là tiên thiên cường giả, lại bị người phá cổng mà trước đó không ai phát hiện chút nào.

- Bề ngoài đồng ý, sau lưng ám toán à (nguyên văn: âm phụng dương vi)?

Một tiếng cười lạnh, rồi một thanh niên mặc áo xanh sẫm đi vào.

- Hô Hòa khách khanh?

Năm người ở đây giật mình.

Họ đều biết Hô Hòa và Lý Quân là vợ chồng. Họ ở đây thảo luận việc đối phó với Lý Quân, thế mà bây giờ trượng phu của đối phương đã tìm tới tận cửa.

- Hô Hòa khách khanh, ông nói...? - Mộ Dung Yến cười ra đón.

- Năm người các người nghe đây.

Đằng Thanh Sơn đưa ánh mắt lạnh lẽo đảo qua năm người.

- Mấy thứ tâm tư đó của các người, ta sớm đã nhìn ra rồi. Vừa rồi ta cũng nghe rất rõ ràng!

Vừa nghe thế sắc mặt năm người Mộ Dung Yến đều lạnh đi. Nghe được thì đã sao? Chẳng lẽ giáo chủ sẽ tin Hô Hòa nói sao?

- đương nhiên, Tuyết Liên Giáo chủ không nhất định tin ta nói.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt.

- Nhưng ta cũng chẳng quản bà ấy có tin hay không.

- Ta chỉ muốn nói một câu, không muốn chết thì ngoan ngoãn một chút!

393. Chương 15. Ta Không Phải Người Tốt

Với giọng cao cao tại thượng rần dầy quả mắng này làm năm người ở đây không khỏi giận tím mặt. Năm bọn họ ở Tuyết Liên Giáo đều là những lãnh đạo cao cấp, bình thường e rằng cũng chỉ có Tuyết Liên giáo chủ mới dám nói với họ. Tên Hô Hòa khách khanh này là một ngoại nhân, thế mà cũng dám nói như vậy.

Vù!

Ba vị trưởng lão đều vô cùng căm tức Đằng Thanh Sơn. Cặp mắt chuột của tên trưởng lão mập lóe ra hàn quang, y cất giọng lạnh lùng:

- Hô Hòa khách khanh, ngươi là khách khanh của Thiên Thần cung chúng ta. Chúng ta tôn kính ngươi nên gọi ngươi một tiếng khách khanh, nhưng ngươi... dù nói như vậy thì ngươi cũng chỉ là khách khanh, là ngoại nhân thôi! Thế mà dám uy hiếp chúng ta...

Nhị Thánh Nữ và Xích Viêm Kỳ chủ cũng nhìn chăm chăm vào Đằng Thanh Sơn. Lúc này, mọi người đều rất căm giận!

- Uy hiếp các người thì sao?

Đằng Thanh Sơn cười chẳng hề để ý, vươn ngón tay chỉ một hơi từ tả tới hữu cả năm người.

- Chỉ năm người... hừ, tại hạ giết các người cũng chỉ lật tay một cái là xong thôi. Hôm nay tại hạ tới đây chỉ để khuyên các người một câu. Địa ngục không cửa, các người cũng đừng tự mình xông vào.

Ngũ khí cao cao tại thượng của Đằng Thanh Sơn làm năm người ở đây càng thêm tức giận.

Phải biết là năm người này đều là tiên thiên cường giả!

Lần này Thiên Thần cung và Tiêu Dao Cung sắp sửa quyết chiến, hai mươi vạn đại quân của hai kỳ Xích Diễm Kỳ và Thanh Long Kỳ chính là đại quân phía nam. Ba vị trưởng lão chính là từ Huyết Luyện Tiêu đặc biệt cử tới đây, để chuyên môn ứng đối với những cao thủ tiên thiên cường giả của Tiêu Dao Cung. Ba vị trưởng lão này thì có hai là tiên thiên kim đan, một tiên thiên thực đan!

Xích Diễm kỳ chủ Lô Lập Long có thể thống soái mười vạn đại quân, cũng là cường giả tiên thiên kim đan.

Nhị Thánh nữ Mộ Dung Yến mặc dù bước vào tiên thiên đã hơn mười năm, nhưng chỉ là tiên thiên thực đan thôi.

Nhưng dù sao... trong năm người có ba tiên thiên kim đan, hai tiên thiên thực đan!

- Hô Hòa!

Hai mắt Xích Diễm kỳ chủ Lô Lập Long vẫn lên như một con sư tử cuồng nộ, hét lên:

- Nơi này chính là quân doanh Tuyết Liên Giáo, chúng ta kính ngươi là khách khanh, nhưng ngươi cũng đừng có láo xược! Hừ... Chúng ta có lẽ một đánh một không phải đối thủ của ngươi, nhưng chúng ta có ba vị tiên thiên kim đan! Ngươi...

- Chắc chắn.

Đằng Thanh Sơn ngắt lời Xích Diễm kỳ chủ, cười nhạt nói:

- Ba tiên thiên kim đan à? Ngay cả năm vị đều là tiên thiên kim đan thì đã sao?

- Hô Hòa khách khanh, sư huynh đệ chúng ta nghe đại danh đã lâu, cũng rất muốn nhìn xem thủ đoạn ngươi như thế nào?

Một thanh âm già nua chợt vang lên.

Nhất thời hai lão già trưởng lão mập và trưởng lão gầy gò cơ hồ đồng thời lắc mình, hóa thành hai tàn ảnh bổ về phía Đằng Thanh Sơn. Binh khí mà trưởng lão mập sử dụng là một thanh loan đao huyết sắc, còn

trưởng lão gầy thì sử dụng một cây chày sắt, một người dùng binh khí dài, một người dùng binh khí ngắn. Hai trưởng lão tiên thiên kim đan phối hợp, lộ số gần như hoàn toàn không có khuyết điểm.

Vù... Trưởng lão mập vung loan đao huyết sắc, như một con quay xoay tròn chém vào Đằng Thanh Sơn.

Phốc... Trưởng lão gầy vung cây chày sắt, cuốn theo hàn quang màu xanh, chính diện đập thẳng vào Đằng Thanh Sơn.

- Hừ.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt, thân hình mờ đi, hần thi triển Du Ngư thân pháp.

- Choang!

Lợi kiếm sau lưng Đằng Thanh Sơn tuốt ra khỏi vỏ, cây kiếm này chính là được Đằng Thanh Sơn chuẩn bị để ngụy trang đã mang thân phận Hồ Hòa khách khanh, vậy Đằng Thanh Sơn quyết định không dùng thương pháp! Lúc trước đánh bại đệ nhất Thần Tướng Bột Nhật Lôi Mục hần đã sử dụng côn pháp. Bây giờ Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể xứng với câu - Một thân cả côn kiếm đều sở trường.

Trong đại sảnh rộng mở, trong nháy mắt xuất hiện bảy tàn ảnh của Đằng Thanh Sơn.

Choang! Choang!

Veo! Veo!

Đằng Thanh Sơn chỉ đâm ra bốn kiếm. Hần đang sử dụng Thanh Liên Tứ Thập Cửu kiếm mà hần ngộ xuất từ Thanh Liên Kiếm Ca mà ra. Khi được Đằng Thanh Sơn thi triển, đặc biệt phối hợp với Du Ngư thân pháp, kiếm thuật đã tới trình độ như huyền như mộng, hơn nữa còn nhanh như chớp.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn cười sang sảng.

Hai bóng kiếm một trước một sau, đánh vào ngực nhị vị trưởng lão.

- A!

- Hừ!

Hai trưởng lão tiên thiên kim đan kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể không tự chủ được bị đánh bay đi, đập mạnh vào chiếc ghế hoa lệ, làm cái ghế đã bị đè nát vụn, thậm chí còn va vào bức họa treo trên vách tường vỡ tan. Vách tường trong đại sảnh hơi chấn động, rồi nứt ra vài vết nứt dài.

Hai trưởng lão đầu bạc gầy và mập ngã lăn quay trên đất, rồi hai lão vội xoay người đứng lên, khoe miệng đều rỉ máu, hai người đều tỏ vẻ kinh sợ nhìn Đằng Thanh Sơn.

'Sao lại nhanh như vậy?'

'Hần, hần sao lại... '

Nhị vị trưởng lão mập và gầy ở Tuyệt Liên Giáo có thực lực có thể được xếp vào năm hạng đầu. Không ngờ hai đại cường giả liên thủ, một lần đối mặt mà đối phương chỉ ra có bốn kiếm là họ đã thất bại.

'Một kiếm đánh văng loan đao của ta, một kiếm đánh bay ta?' Trưởng lão mập nhìn loan đao trong tay, thân thể run lên.

'Hồ Hòa này... ' Mộ Dung Yến và Xích Viêm Kỳ chủ Lô Lập Long cũng chấn động.

Hoàn toàn sợ tới ngây người.

'Hồ Hòa khách khanh, cho dù mạnh hơn đệ nhất Thần Tướng Bột Nhật Lôi Mục, nhưng hai trưởng lão họ Hà cũng là cường giả tiên thiên kim đan... việc này... chẳng lẽ, này Hồ Hòa cũng như người lúc trước đứng đầu Thiên Bảng Thú Vương sao? ' Xích Viêm Kỳ chủ vô cùng khiếp sợ. Thú Vương năm đó xếp hạng đầu trên Thiên Bảng.

Thú Vương Ô Hầu muốn giết tiên thiên kim đan thì cho dù ba tiên thiên kim đan liên thủ, Thú Vương cũng có thể dễ dàng giết chết.

Đây là thực lực của người đứng đầu Thiên Bảng.

Nhưng... người đứng đầu Thiên Bảng bây giờ đã không phải là Thú Vương nữa. Tên của Thú Vương đã biến mất khỏi Thiên Bảng. Có người nói Thú Vương đã chết, cũng có người nói Thú Vương đã đạt tới hư cảnh rồi.

- Muốn giết các người... Cho dù các người có ba tiên thiên kim đan, cũng là việc dễ như trở bàn tay.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn qua làm năm người kinh hồn táng đảm.

- Hô Hòa khách khanh, lần này là chúng ta sai.

Mộ Dung Yến thấy tình thế không ổn, vội cười nhận lỗi.

- Kỳ thật người cũng yên tâm, lần này là đại sự trước giờ chưa từng có của Thiên Thần cung ta. Chúng ta có lớn mật tới mấy cũng không dám làm vậy. Người cứ yên tâm... Chúng ta nhất định sẽ tuân lệnh tôn sư, nghe theo sự điều khiển của Tiểu sư muội.

Năm người ở đây có ai không từng trải? Mộ Dung Yến tuổi nhỏ nhất cũng đã tám mươi rồi.

Ai không biết đạo lý tạm thời cúi đầu?

'Hô Hòa làm gì biết linh quân? Chúng ta âm thầm làm mấy chuyện xấu, hấn căn bản cũng không thấy manh mối gì.' Mộ Dung Yến thầm nghĩ trong lòng.

- Hô Hòa khách khanh, lần này chúng ta...

- Hô Hòa khách khanh, xin thứ lỗi.

Mấy người kia cũng đều cúi đầu trước Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng cười:

- Ngoài miệng thì nói hay lắm, đáy lòng các người nghĩ gì thì tại hạ không biết! Nhưng, tại hạ cũng không thêm biết. Nhưng tại hạ cảnh cáo các người... Tiểu Quân là thê tử ta, trong quá trình nâng thống lĩnh hai mươi vạn đại quân, nếu xuất hiện vấn đề gì thì đừng trách tại hạ vô tình!

- Giáo quy của Tuyệt Liên Giáo chẳng quan hệ gì với tại hạ.

- Nếu có gì lầm lẫn, tại hạ nhất định sẽ lấy mạng các người.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói thẳng.

Năm người ở đây đều biến sắc.

- Hô Hòa khách khanh, lời này quá nặng rồi?

Xích Diễm kỳ chủ không kìm được phải nhú mày nói:

- Hai mươi vạn đại quân, cũng khó tránh khỏi việc xảy ra một chút vấn đề người nói vậy thì... hơn nữa, việc sinh tử của ta, cho dù Lý Quân có là thống soái, cũng không có tư cách quyết định.

Năm người họ đều có địa vị cao rất, Lý Quân không có tư cách xử tử họ.

Đằng Thanh Sơn nhìn lướt qua năm người này:

- Tại hạ không phải người của Thiên Thần cung, đừng đem những quy củ chó má ấy mà nói với tại hạ... buổi tối các người ngủ cẩn thận một chút. Bây giờ đối địch với Tiêu Dao Cung, Tiêu Dao Cung cử thám tử tới giết các người cũng là việc thường thôi.

Đằng Thanh Sơn nói xong, xoay người đi ra ngoài.

- Hô Hòa, người có ý gì đây?

Trưởng lão mập không kìm được quát lên.

- Hừ.

Đằng Thanh Sơn quay đầu liếc mắt nhìn năm người.

- Tại hạ còn không ngu tới mức quang minh chính đại giết các người... Muốn giết các người, rất đơn giản.

- Người, người...

Năm người đều tức giận đến không biết phải nói gì.

Đằng Thanh Sơn muốn ám sát họ, trong số họ ai chống được?

- Người là khách khanh của Thiên Thần cung, sao có thể làm việc như vậy được? - Trưởng lão gầy tức giận.

- Nghe đây.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười, quay về năm người nhẹ giọng nói:

- Tại hạ không phải người tốt!

Nghe xong Đằng Thanh Sơn cứ như vậy nghênh ngang ly khai, để lại trong đại sảnh năm lãnh đạo của Tuyệt Liên Giáo ai nấy đều sắc mặt vô cùng tức giận khó coi, nhưng không có lấy một ai dám kêu Đằng Thanh Sơn dừng lại.

- Các vị, bây giờ phải làm sao?

Xích Diễm kỳ chủ nhìn về phía bốn người kia.

- Có thể làm sao chứ?

Rèm mi của Mộ Dung Yến hạ xuống, hai mắt lóe ra hàn quang.

- Chỉ có thể nhẫn! Hô Hòa này không phải là loại người từ tâm nương tay đâu. Các vị quên rồi... Hắn còn có một cái tên khác là Ác ma A Lạp Đạt

Bốn người kia cảm thấy đáy lòng run lên.

Đúng!

Nhân vật được xưng là ác ma A Lạp Đạt, một tên ác ma có thể một người ngạnh kháng mười vạn đại quân, có phải là người từ tâm không?

'Đừng có giở thủ đoạn ra. Nếu không buổi tối khi ngủ cũng khó nói có còn thấy được mặt trời ngày hôm sau nữa không. ' Bị Đằng Thanh Sơn uy hiếp một lần, cộng với thanh danh, thực lực Đằng Thanh Sơn, làm năm lãnh đạo ở đây cũng không dám có tâm tư gì nữa.

Vào ngày thứ ba sau khi Đằng Thanh Sơn, Lý Quân khống chế đại quân Xích Diễm Kỳ, mười vạn đại quân Thanh Long Kỳ cũng đã đến, cả quân doanh trở nên chật chội hơn nhiều.

Đằng Thanh Sơn đều đợi lệnh của tổng bộ Thiên Thần cung.

...

Ngày mười sáu tháng mười, lá vàng rơi lá tả khiến trời đất một vùng xơ xác tiêu điều.

Trong đại sảnh.

'Rất cục cũng bắt đầu rồi. ' Đằng Thanh Sơn nắm một phong mật tín, Lý Quân đứng bên cạnh. Phong mật tín này vừa được Thiên Thần cung truyền đến.

'Thiên Thần cung bắt đầu động rồi. Thiên địa Cửu Châu rất cục cũng bắt đầu biến đổi rồi. ' Đằng Thanh Sơn không kìm được máu nóng bốc lên.

Kẹt!

Cánh cửa viện xa xa mở ra, tiếng bước chân vang lên.

Cộp! Cộp! Cộp!

Sáu người gồm ba trưởng lão, Xích Diễm kỳ chủ, Thanh Long Kỳ chủ, Nhị Thánh Nữ cùng chạy tới. Đẳng Thanh Sơn và Lý Quân một tả một hữu, ngồi trên ghế chủ tọa phải trái.

- Ra mắt thống soái, phó thống soái.

Sáu người đều khom người.

Vù!

Lý Quân đứng lên, ánh mắt nàng lẳng lẽ, thanh âm trong trẻo vang vọng:

- Cung chủ tự mình truyền lệnh, bảo hai mươi vạn đại quân phía nam chúng ta lập tức xuất phát, cần phải trước tháng mười hai đánh hạ Xuân Phạm Quận, Mộc Dương Quận

Sáu người Xích Viêm Kỳ chủ, Thanh Long Kỳ chủ đều chấn động.

Nhưng nghe đây là lệnh của cung chủ, không ai dám có dị nghị gì.

- Thời gian gấp gấp, hai mươi vạn đại quân hành quân gấp rút cũng phải mất không ít thời gian.

Lý Quân nghiêm mặt lạnh lùng ra lệnh:

- Hôm nay ăn cơm trưa sớm một canh giờ, ăn xong nghỉ ngơi nửa canh giờ, rồi sau đó lập tức xuất phát, chạy tới Xuân Phạm Quận!

- Dạ, thống soái!

Sáu người ở đây cùng đồng thanh đáp lời.

Đẳng Thanh Sơn đứng một bên Lý Quân, nghe nàng ra lệnh, không khỏi nín thở, tựa hồ thấy cả Cửu Châu rung chuyển, cảnh gió tinh mưa máu khắp nơi.

394. Chương 16. Cửu Hoàn Sơn

Bây giờ vùng Thanh Châu này lại đột nhiên xuất hiện một thế lực đáng sợ, như một cơn sóng gió ngất trời cuốn thẳng vào Tiêu Dao Cung. Tin tức này lúc đầu chỉ có những đại siêu tông phái trong thiên hạ biết được. Nhưng sau khi ba lộ đại quân của thế lực thần bí cùng tiến công, cả Thanh Châu đều biết về thế lực thần bí đó.

Thế lực thần bí này tên là Thiên Thần cung

Trong lúc nhất thời, cả Cửu Châu Đại Địa đều đàm luận về Thiên Thần cung đột nhiên xuất hiện. Thiên Thần cung dám can đảm khiêu chiến với một trong tám đại tông phái là Tiêu Dao Cung, vì sao lúc trước chẳng có một chút tin tức gì? Thật sự quá thần bí.

Nhưng tuyệt đại đa số người trong thiên hạ đều cho rằng Tiêu Dao Cung tất sẽ thắng. Tám đại tông phái Cửu Châu đã tồn tại trên ngàn năm, sớm đã đi sâu vào lòng người rồi.

...

Xuân Phạm quận, một quận phía nam Thanh Châu.

Lúc này Xuân Phạm quận thành một khoảng hoang tàn, hài cốt la liệt, vô số thi thể rải rác khắp nơi, trên tường thành đầy những thi thể nám đen, cửa thành đã vỡ toang, trên tường thành đầy những vết máu đỏ đã khô. Tất cả cảnh này nói lên Xuân Phạm quận thành vừa mới xảy ra một cuộc chiến cực kỳ thảm khốc.

- Không chịu nổi một kích...

Xích Viêm Kỳ chủ đứng trên tường thành, không khỏi cười nói.

Đứng trên tường thành, còn có Thanh Long Kỳ chủ, Nhị Thánh nữ, ba vị trưởng lão, cùng hai vợ chồng Lý Quân, Đẳng Thanh Sơn.

- Cả Xuân Phạm quận thành tổng cộng cũng chỉ có một tiên thiên cường giả. Hơn nữa chỉ là tiên thiên thực đan.

Thanh Long Kỳ chủ vuốt râu mép, rồi sang sảng cười nói:

- Chúng ta nhiều người như vậy liên thủ, hơn nữa, còn có Hô Hòa khách khanh, việc phá vỡ Xuân Phạm quận thành quả là dễ như trở bàn tay.

- Đúng! Nhưng Xuân Phạm quận thành này căn bản không cần Hô Hòa khách khanh ra tay.

Ba vị trưởng lão cũng tỏ thần tình tươi cười.

Nhị Thánh nữ cũng nặn ra một khuôn mặt tươi tỉnh.

Đằng Thanh Sơn thấy thế cũng cười. Từ khi bọn người ba trưởng lão, Nhị Thánh nữ bị hấn uy hiếp, mấy người vô cùng thật thà. Trước mặt hấn không dám làm bộ làm tịch nữa. Bọn người Nhị Thánh nữ đều hiểu rõ, Đằng Thanh Sơn căn bản không giảng đạo lý với họ, hơn nữa Đằng Thanh Sơn tuyệt không phải là người Thiên Thần cung, ai dám gây chuyện với Đằng Thanh Sơn chứ?

Chê sống lâu sao?

- Mặc dù chúng ta có tốc độ nhanh, một trận đã đánh hạ thành, nhưng hôm nay đã là ngày mười tám tháng mười rồi.

Lý Quân nghiêm nghị nói:

- Dựa theo lệnh của cung chủ, phải đánh hạ Mộc Dương Quận trước tháng mười hai! Chúng ta bây giờ ở lại Xuân Phạm quận thành nghỉ ngơi tu sửa ba ngày. Sau ba ngày sẽ xuất phát tiến về Mộc Dương Quận!

Lý quân làm thống soái đích xác rất có phong phạm!

Mặc dù vì nàng tuổi còn trẻ, thực lực bản thân yếu làm bọn người Xích Viêm Kỳ chủ cũng không phục. Nhưng bên cạnh Lý Quân còn có một nam nhân rất đáng sợ - Hô Hòa! Đằng Thanh Sơn chỉ cần đưa ánh mắt nhìn lướt mấy người, mấy người đó lập tức vội nặn ra nụ cười đáp lễ.

Tự nhiên không ai dám cãi lại lệnh Lý Quân.

- Thống soái.

Thanh Long Kỳ chủ nhún tít đôi lông mày.

- Chúng ta một trận đã đánh hạ được Xuân Phạm quận thành. Mặc dù có ưu thế về tiên thiên cường giả. Nhưng rất rõ ràng quân đội ở Xuân Phạm quận thành cũng chẳng mạnh mẽ gì. Theo tình báo, mười lăm quận dưới trướng Tiêu Dao Cung, mỗi một quận đều có quân đội tinh anh 'Hắc Lân Quân'. Nhưng vừa rồi tới lúc cuối cùng mà Hắc Lân Quân cũng không hề xuất hiện!

Quân đội tinh anh của siêu tông phái cũng chia cao thấp.

Như Thanh Hồ Đảo có Ngân Giao quân là quân đội tinh anh. Còn Kim Lân vệ là tinh anh trong tinh anh.

Còn bên Hắc Lân Quân là quân đội tinh anh nhất của mười lăm quận dưới trướng Tiêu Dao Cung.

- Đúng, không thấy Hắc Lân Vệ.

Xích Diễm kỳ chủ cũng nhíu mày.

- Tiêu Dao Cung có ý gì đây? Tránh xa mũi nhọn chúng ta, rồi đưa quân đội tinh anh tập kết một nơi, muốn quyết chiến với chúng ta à?

- Ừm, rất có thể. - Trưởng lão mập cũng trầm ngâm.

Lý Quân quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Hô Hòa đại ca, huynh thấy thế nào?

- Binh tới có tướng ngăn, nước lên có đê chặn.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Có gì mà phải lo? Với rất nhiều thám tử nhân mã của Thiên Thần cung, Tiêu Dao Cung nếu thật sự tập kết quân đội ở một nơi, khẳng định sẽ bị dò xét ra ngay. Nếu thật sự không thể giải quyết, như vậy sẽ đem tin tức này thông báo cho Thiên Thần cung là được!

Mấy người ở đây đều gật đầu.

Bất luận làm sao họ cũng chỉ là Tuyết Liên Giáo nhất mạch dưới trướng Thiên Thần cung mà thôi.

...

Nghỉ ngơi hồi phục ba ngày, chỉnh lý Xuân Phạm Quận tốt xong, đám Đằng Thanh Sơn, Lý Quân thống lĩnh đại quân, cũng thu nạp thêm ba vạn lính, làm cả đại quân có tổng số hai mươi hai vạn lính. Hai mươi hai vạn đại quân rầm rộ vào đầu tháng mười một ly khai Xuân Phạm Quận, tiến về phía Mộc Dương Quận.

Hai mươi hai vạn đại quân hành quân thì tốc độ thật sự rất chậm.

Hành quân ngày thứ bảy.

Một hàng dài uốn lượn di chuyển trên quan đạo, mặc dù không ít quân sĩ cười chiến mã, nhưng dù sao quân đội thật sự cũng quá khổng lồ, trong lúc nhất thời căn bản đủ ngựa. Do đó có một nửa quân sĩ phải đi bộ.

Mặt trời chiều ngả về tây.

Hàng dài quân đội kéo dài đến cuối chân trời. Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều cười Hắc yểm mã, ở giữa quân đội từ từ hành quân.

- Báo!

Thám tử cười tuần mã chạy tới.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn cau mày.

Thám tử vội từ chiến mã nhảy xuống, cung kính trình lên một xấp giấy:

- Bẩm báo thống soái, đây là thám tử phía trước vừa mới truyền tin tức về.

Lý Quân vừa thấy liền chấn động. Đưa cho Đằng Thanh Sơn bên cạnh.

'Quả nhiên.' Đằng Thanh Sơn xem qua tờ mật tín mặt hơi biến sắc. Tiêu Dao Cung đích xác không cam lòng bị diệt như vậy, nhưng... Tiêu Dao Cung cũng đích thật có sự can đảm và quyết đoán. Những thành trì lúc trước không hề phòng thủ chặt chẽ. Xem ra chúng muốn phân chia Thanh Châu với Thiên Thần cung.

Lúc Đằng Thanh Sơn nhìn tờ tin, Lý Quân phân phó cho thủ hạ mời đám người trưởng lão tới.

- Thống soái.

Ba trưởng lão, hai kỳ chủ, Nhị Thánh nữ cũng lập tức chạy tới.

- Tình huống không ổn.

Lý Quân cắn môi.

- Đúng như dự đoán, lúc trước Tiêu Dao Cung dễ dàng chấp tay dâng Xuân Phạm Quận cho chúng ta, đích thật là tập kết quân đội tinh anh ở Cửu Hoàn Sơn. Muốn ngăn cản đại quân chúng ta ở phía đông Cửu Hoàn Sơn,, không thể tiến về phía tây được!

- Cửu Hoàn Sơn? - Sáu người đều chấn động.

- Gay go!

Thanh Long Kỳ chủ biến sắc.

- Cửu Hoàn Sơn là con đường chúng ta tất phải qua nếu tiến về phía tây. Quan đạo dài mười dặm, bên trong Cửu Hoàn Sơn quan đạo quanh co, chỉ có thể cho ba thớt chiến mã đi song song. Hai bên quan đạo đều là vách núi. Nếu họ bằng vào địa lợi ở Cửu Hoàn Sơn cố thủ tử chiến, chúng ta sẽ gặp phiền toái.

Đằng Thanh Sơn nghe thế trong lòng thất kinh.

Hai bên quan đạo đều là vách núi? Dài chừng hơn mười dặm?

Xích Diễm kỳ chủ nói trầm trầm:

- Nếu tiến vào Cửu Hoàn Sơn, quan đạo quanh co, đầu đuôi không thể hỗ trợ, ra lệnh cũng không thể truyền khắp cả đại quân... Chẳng trách, bọn họ không điều tinh anh Hắc Lâm Quân tới. Ở Cửu Hoàn Sơn, hoàn cảnh hiểm nghèo này khiến việc treo núi bằng rừng rất nguy hiểm, binh vệ bình thường căn bản không làm được. Còn quân đội tinh anh thì như hổ lang ở trong núi rừng... Có thể tùy ý tiến công quân ta ở Cửu Hoàn Sơn.

Trong lúc nhất thời, mấy người đều không có được chủ ý gì hay.

Dù sao quan đạo Cửu Hoàn Sơn là con đường buộc phải qua.

- Nếu có cường giả hư cảnh ở đây thì hay quá.

Trưởng lão mập giọng mong muốn.

- Có cường giả hư cảnh ở đây cũng có thể chém đầu thủ lĩnh quân đội đối phương. Đến lúc đó địch quân sẽ tự loạn.

Là người của Thiên Thần cung, họ đều biết sự lợi hại của cường giả hư cảnh.

Lý Quân nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn cười:

- Thiên Thần cung chẳng mấy chốc sẽ biết tin tức này, cũng không cần phải lo lắng.

...

Phía chân trời mênh mông, trên những tầng mây trắng.

- Vu...

Tiếng kêu cao vút vang dội. Một con Lôi Điện thần ưng khổng lồ đang giương cánh bay, trên lưng nó Tuyết Liên giáo chủ mặc trường bào màu lam nhạt đang khoanh chân ngồi. Ngoài trừ Tuyết Liên giáo chủ cười Lôi Điện thần ưng, ở bên cạnh còn có hai nam tử đang ngự không phi hành. Một người mặc một bộ trường bào đen, còn có mái tóc dài đen chia ra như những mũi tên, lưng đeo kiếm cũng màu đen. Chỉ có lông mi là trắng thôi.

Nam tử áo đen mày trắng lưng đeo thần kiếm ngự không phi hành, bay song song với Tuyết Liên giáo chủ cười tọa thần ưng. Còn phía trước hai người bọn họ, còn có một nam nhân mặc bộ áo quần màu đen đơn giản, áo khoác ngoài màu xám nhìn như rất bình thường. Nam tử này có làn da trắng nõn, hơi mập mập làm cho người ta cảm thấy rất dễ thân cận.

Chính là lão Bù Tam năm đó.

- Sư phụ.

Nam tử áo đen tóc bạc giọng cung kính:

- Bây giờ Tiêu Dao Cung đã phái ra vô số nhân mã tinh anh cùng với tiên thiên cường giả muốn giữ vững ba hiểm địa Cửu Hoàn Sơn, Thiết Vũ Hạp và Liễu Thọ Thành! Ba nơi này đều là hiểm địa bậc nhất... Đặc biệt là Cửu Hoàn Sơn, quan đạo ở đó dài chừng hơn mười dặm... Tiêu Dao Cung xem ra rõ ràng muốn giữ vững ba nơi này, bảo vệ tám quận của họ!

- Hừ, cha.

Tuyết Liên giáo chủ ngồi trên lưng Lôi Điện thần ưng nói:

- Tiêu Dao Cung quả là muốn thủ thế, đặc biệt là lão già cung chủ của Tiêu Dao Cung chưa hề đánh mà đã bỏ chạy, căn bản không ở Tiêu Dao Cung nữa. Làm cho chúng ta phải đi một chuyến tay không. Nhớ tới là bực mình... Nhưng lão gia hỏa đó muốn bảo vệ cho tám quận, Thiên Thần cung chúng ta không thể để cho hắn được như ý. Cha, việc phá vỡ ba chỗ đó cũng không khó chứ?

Bùi Tam ngự không phi hành, cười khê nói:

- Đừng coi thường lão đầu của Tiêu Dao Cung. Đào tẩu hả? Hắn thông minh đó chứ... Bây giờ xem ra, muốn dễ dàng giải quyết Tiêu Dao Cung cũng không phải việc đơn giản dễ dàng.

- A Triêu.

Lão cất giọng bình tĩnh.

- Sư phụ.

Nam tử áo đen mày trắng cung kính đáp.

- Giữa ba nơi này, Cửu Hoàn Sơn là nơi gian nguy nhất. Nếu liều mạng, hai mươi vạn đại quân sợ sẽ chết gần hết.

Bùi Tam cười khê ra lệnh:

- A Triêu, con đến đó chỉ huy hai mươi vạn đại quân công phá Cửu Hoàn Sơn đi.

- Dạ, sư phụ.

Nam tử áo đen mày trắng cung kính đáp.

- Đại sư huynh, làm phiền huynh phải đi một chuyến cho đám nhân mã của muội.

Tuyết Liên giáo chủ cười nói.

Nam tử áo đen mày trắng hơi nhếch mép, nở nụ cười khổ bất lực. Hắn không có biện pháp gì đối phó với tiểu sư muội được... Dù sao tiểu sư muội cũng là thân nhân duy nhất của sư phụ hắn. Do đó trước mặt tiểu sư muội, không chỉ riêng đại sư huynh hắn, mà những người khác cũng phải móm miệng.

Bùi Tam thấy thế không khỏi cười ha ha.

- A Triêu, bây giờ con xuất phát đi. - Bùi Tam cười bảo.

- Dạ.

Nam tử áo đen mày trắng khom người chào, rồi bất chấp Tuyết Liên giáo chủ bên cạnh cười trộm, hóa thành một luồng kiếm quang mơ hồ lập tức bay về phía nam, chẳng mấy chốc đã biến mất ở giữa những tầng mây xa xa.

395. Chương 17. Hô Hòa Khách Khanh

- Hàng ngàn vạn đạo lôi điện đánh xuống, cả Tiêu Dao Cung trở nên hoang tàn.

- Thiên Thần cung quá mạnh.

- Thiên hạ bát đại tông phái, việc thanh trừ Tiêu Dao Cung là mục tiêu hàng đầu của Thiên Thần cung!

Trên Cửu Châu Đại Địa có rất nhiều tửu lâu giữa các quận thành, đều có thể nghe những câu cảm thán như vậy. Cường giả hư cảnh của Thiên Thần cung sắp bị giết chết. Lão cung chủ của Tiêu Dao Cung đến đánh cũng không đánh, mà cứ thế bỏ chạy rồi. Cường giả hư cảnh Thiên Thần cung vô cùng phẫn nộ, dùng ngàn vạn lôi điện hủy diệt cả Tiêu Dao Cung!

Đương nhiên đây là những lời dân gian nghe nhầm đồn bậy, càng ngày càng quá mức.

Trên thực tế chỉ là con Lôi Điện Chiến Ứng dùng hai cánh phóng ra không ít lôi điện thôi. Nhưng bất luận như thế nào thì việc Tiêu Dao Cung không chiến mà chạy và việc cung điện Tiêu Dao Cung bị hủy diệt cũng có thể nói lên một điểm... Tiêu Dao Cung, một trong bát đại tông phái Cửu Châu đã tiêu đời!

Có thể nói chủ nhân của Thanh Châu không còn là Tiêu Dao Cung nữa.

Mặc dù Tiêu Dao Cung bây giờ vẫn còn khổng lồ không ít quận thành, nhưng thủ đô của tông phái mà cũng không giữ được, Tiêu Dao Cung làm sao đấu được với Thiên Thần cung nữa đây? Người sáng suốt đều có thể nhìn ra Tiêu Dao Cung chỉ sống tạm chút hơi tàn thôi.

Cảnh này làm rất nhiều vũ giả thán phục, nhiệt huyết sôi trào. Đám vũ giả đều chỉ sợ việc thiên hạ bất loạn thôi.

Nhưng những tông phái lớn ở Cửu Châu Đại Địa, cũng cảm thấy lo lắng trước việc 'Thiên Thần cung' quật khởi, đặc biệt là khi thấy 'Thiên Thần cung' bước đầu triển lộ thực lực của cường giả hư cảnh. Đặc biệt là 'Hong Thiên Thành' ở U Châu nằm về phương bắc rất gần Thanh Châu, và Thanh Hồ Đảo ở Dương Châu nằm phía nam của Thanh Châu

Thanh Hồ Đảo và Hồng Thiên Thành đều lo Thiên Thần cung sẽ xua quân bắc thượng hay nam hạ!

Dương nhiên...

Phía tây Thanh Châu, còn có 'Vũ Hoàng môn' ở Vũ Châu. Người trong thiên hạ đều cho rằng Thiên Thần cung cho dù có kiêu ngạo tới mấy, e rằng cũng không dám trêu vào 'Vũ Hoàng môn', tông phái có lịch sử dài lâu nhất trong số bát đại tông phái!

Tại Thanh Châu, quận Giang Ninh, Quy Nguyên Tông.

Trong thư phòng của Gia Cát Nguyên Hồng.

- Không ngờ, thật không ngờ, Tiêu Dao Cung lại không đánh đã chạy!

Vũ trưởng lão liên tục lắc đầu, cảm thán.

- Lão cung chủ của Tiêu Dao Cung là một trong những cường giả mạnh nhất ở cả Cửu Châu. Nghe đồn hắn đã đạt tới hư cảnh đại thành rồi! Nhưng hắn lại bất chấp cả gốc rễ của tông phái ngàn năm...

Cường giả hư cảnh đại thành nếu đối chiến thì động tĩnh tuyệt đối không thể nhỏ được!

Nhưng khi cung điện Tiêu Dao Cung, cả sơn môn bị hủy thì không hề có sự xuất hiện cảnh siêu cường giả đối chiến. Tự nhiên các đại tông phái đều cho rằng lão cung chủ Tiêu Dao không đánh mà chạy!

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày, tựa hồ đang lo lắng gì đó.

- Sư tổ, việc lão cung chủ Tiêu Dao chạy trốn chỉ có thể nói là Thiên Thần cung quá mạnh.

Gia Cát Nguyên Hồng trầm trọng nói:

- Bây giờ xem ra thì thứ nhất, Thiên Thần cung ít nhất có một con Lôi Điện thần ưng! Hai là, Thiên Thần cung tuyệt đối không chỉ có một cường giả hư cảnh đại thành! Kỳ thật chỉ cần hai cường giả hư cảnh đại thành cũng không đến mức làm cho lão cung chủ Tiêu Dao không đánh đã chạy!

Vũ trưởng lão khẽ gật đầu.

Thủ phủ của một tông phái, đó là gốc rễ!

Cứ như quận Giang Ninh đối với Quy Nguyên Tông vậy. Bị mất quận Giang Ninh, Quy Nguyên Tông sẽ không có gốc nữa.

- Đúng, nếu như có thể phản kháng, lão cung chủ Tiêu Dao Cung không đến mức đến cả Căn cơ tông phái cũng bỏ qua đâu. - Vũ trưởng lão gật đầu.

- Con bây giờ đang lo lắng một điểm.

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày nói:

- Thiên Thần cung có thực lực mạnh như thế, nhưng lúc trước chúng ta chưa bao giờ nghe qua cả. Hiển nhiên Thiên Thần cung đã che dấu rất kỹ. Thế lực đáng sợ như vậy mà có thể che dấu sâu như thế, một khi đã bộc phát vậy sẽ rất đáng sợ!

- Có thể đáng sợ tới mức lão cung chủ Tiêu Dao Cung không đánh đã chạy, thực lực Thiên Thần cung sợ phải gấp hai Tiêu Dao Cung, thậm chí là gấp ba!

- Ấn nhẫn kỹ như thế, một khi bộc phát tuyệt đối sẽ không thỏa mãn với chỉ một Thanh Châu!

- Cũng khó nói, họ sẽ công kích cả Dương Châu ta.

Hai mắt Gia Cát Nguyên Hồng nheo lại, hàn quang thoáng hiện.

Vũ trưởng lão vừa nghe thế, cũng phải hít mạnh một hơi.

- Nguyên Hồng, ý con nói... Thiên Thần cung cũng sẽ chiếm cả Dương Châu ta? - Vũ trưởng lão hơi kinh sợ.

- Không có gì lạ.

Gia Cát Nguyên Hồng ung dung nói tiếp:

- Năm đó khi 'Hong Thiên Thành' ở đông bắc U Châu còn cực mạnh, Đông Bắc vương suất lĩnh thiết kỵ chiếm lĩnh hơn phân nửa Cửu Châu! Còn chí cường giả 'Tần Lĩnh Thiên Đế', 'Vũ Hoàng' đã từng nhất thống thiên hạ... Cho dù là Phật Tông, 'Ma Ni Tự' vốn không thích đánh giết cũng chiếm lĩnh hai châu cơ mà!

Gia Cát Nguyên Hồng thở dài:

- Thiên Thần cung này chỉ cần có đủ thực lực, không có dã tâm mới là lạ!

- Còn ở chung quanh Thanh Châu, phương bắc là 'Hong Thiên Thành' ở U Châu, phía nam là 'Thanh Hồ Đảo' ở Dương Châu, phía tây là 'Vũ Hoàng môn' ở Vũ Châu. Thiên Thần cung sẽ không ngu xuẩn công kích môn phái xa xưa nhất là 'Vũ Hoàng môn'. Về phần Hong Thiên Thành và Thanh Hồ Đảo, thì Hong Thiên Thành cũng là truyền thừa của Đông Bắc vương! U Châu ở phía Đông bắc cũng là một châu đã man nhất, muốn công chiếm Hong Thiên Thành khẳng định khó hơn công chiếm Thanh Hồ Đảo nhiều!

- Thanh Hồ Đảo cũng chỉ có một tên Hạng Tử Kiếm Thánh. Tương đương với lão cung chủ của Tiêu Dao Cung.

- Có thể diệt Tiêu Dao Cung, họ có thể diệt cả Thanh Hồ Đảo.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khổ.

- Đương nhiên họ cũng sẽ thuận tay tiêu diệt nốt Quy Nguyên Tông ta! Đến lúc đó ít nhất trước khi nhất thống hai châu là Thanh Châu và Dương Châu, cũng khó nói còn có thể lấy Dương Châu ta làm cầu nối, tiếp tục công chiếm Viêm châu!

Vũ trưởng lão biến sắc.

Quy Nguyên Tông chỉ có chút thực lực, nếu so với Thiên Thần cung thì thua quá xa.

- Không có biện pháp gì khác à? - Vũ trưởng lão vội hỏi.

- Bây giờ phải xem lão cung chủ Tiêu Dao Cung thôi.

Hai mắt Gia Cát Nguyên Hồng lóe ra quang mang.

- Tiêu diệt cơ nghiệp của cả một tông phái, như vậy lão cung chủ và Thiên Thần cung khẳng định sẽ có mối thù bất cộng đái thiên! Sự tồn tại của lão hân sẽ làm cho Thiên Thần cung phải đau đầu. Thứ hai, Quy Nguyên Tông có sư tổ và Thanh Sơn là hai hư cảnh, nếu con bắt tử Phượng Hoàng cũng tới... Đến lúc đó Thiên Thần cung e rằng cũng sẽ không chỉ vì một quận mà trêu vào ba hư cảnh! Cũng khó nói, còn có thể đàm phán với chúng ta. Mỗi người đều cân nhắc lợi hại.

Vũ trưởng lão nghe thế gật đầu.

Chỉ cần không ngu, thì tuyệt đối không thể vì một quận mà đắc tội với ba hư cảnh, đặc biệt còn có một con bắt tử Phượng Hoàng!

- Đáng tiếc bây giờ bắt tử Phượng Hoàng vẫn chưa tới.

Gia Cát Nguyên Hồng khẽ lắc đầu:

- Hơn nữa con cũng không muốn bộc lộ việc Thanh Sơn đạt tới hư cảnh... Chỉ có thể đi bước nào hay bước nấy thôi. Theo tin tình báo, Tiêu Dao Cung bây giờ đang chuẩn bị giữ vững ba nơi, hy vọng có thể trì hoãn Thiên Thần cung chút thời gian.

Gia Cát Nguyên Hồng e rằng không biết rằng đệ tử đắc ý của lão 'Đằng Thanh Sơn' bây giờ đang giúp cho Thiên Thần cung.

Cửu Hoàn Sơn chiếm diện tích cực rộng. Nguyên nhân vì quá rộng, nên quan đạo không thể đi vòng qua mạch núi này được, chỉ có thể xuyên qua sơn mạch thôi.

Ở ngoài đèo tiến vào Cửu Hoàn Sơn.

Vô số quân lính dày đặc như cả đám rừng, xếp hàng thật dài, liên miên không dứt, tựa như dòng nước biển đen ngòm vô tận. Hai mươi hai vạn đại quân là khái niệm gì? Hoàn toàn có thể gọi là 'biển người'.

Vợ chồng Đằng Thanh Sơn, Nhị Thánh nữ, Xích Viêm Kỳ chủ, Thanh Long Kỳ chủ, ba trưởng lão đang đứng cùng nhau, nhìn con đèo Cửu Hoàn Sơn trước mắt.

- Ha ha, người của Thiên Thần cung sao vậy, sợ rồi à?

- Rõ là một đám người nhát gan.

- Đại gia ở nơi này, giỏi thì tới đây đánh một trận đi.

Chỉ thấy trên núi Cửu Hoàn Sơn có những bóng người đông đúc, đang tùy ý chửi bới. 'Lý Quân' làm thống soái bị nhục mạ như vậy, thậm chí còn có những tên lính còn chửi bới những từ dơ bẩn không chịu nổi, càng làm cho Lý Quân rất phẫn nộ.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn cầm tay Lý Quân.

- Vâng! Không sao đâu.

Lý Quân mấp má môi nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, thấp giọng:

- Có phải muội không có phong phạm một thống soái không?

- Muội làm rất khá rồi. - Đằng Thanh Sơn cười an ủi.

Những tên đó chửi bới đó chửi bới rất thậm tệ. Nếu mình là thống soái, bị người chửi như vậy e rằng cũng sẽ nổi giận.

- Đã dò xét rồi, trong Cửu Hoàn Sơn có rất nhiều binh lính.

Xích Viêm Kỳ chủ Lô Lập Long đưa đôi mắt hổ nhìn về phía hai người Đằng Thanh Sơn và Lý Quân.

- Thống soái, dựa theo thám tử báo phỏng chừng có ba bốn vạn quân sĩ tinh anh ở trong đó! Ba bốn vạn là những quân tinh anh Hắc Lâm Quân, tuyệt đối không phải binh lính bình thường như của chúng ta.

Thanh Long Kỳ chủ cũng vuốt râu lắc đầu phân tích:

- Cho dù liều mạng, ba bốn vạn Hắc Lâm Quân cũng có thể đánh lưỡng bại câu thương với đại quân ta. Chúng ta chiếm được địa lợi. Chúng ta cho dù nhiều người, cũng không có cách nào mà thắng được.

- Sư muội, muội nói xem chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Nhị Thánh nữ cười nhìn về phía Lý Quân.

Ba trưởng lão cũng đều nhìn về phía hai người Đằng Thanh Sơn và Lý Quân.

Vợ chồng Đăng Thanh Sơn hai người chính là thống soái, phó soái. Bây giờ họ tự nhiên đem vấn đề khó khăn này cho hai người Đăng Thanh Sơn giải quyết.

- Các người không có biện pháp gì khác à? - Lý Quân chất vấn.

Bọn người Nhị Thánh Nữ, Xích Diễm kỳ chủ trong lòng cười thầm chê Lý Quân chỉ là tiểu nha đầu.

- Có gì phải sốt ruột?

Đăng Thanh Sơn nhìn lướt qua mấy người.

- Thiên Thần cung bây giờ đã có đại thế, Tiêu Dao Cung chỉ sống tạm chút hơi tàn thôi. Lo gì Đăng Thanh Sơn vừa nói thế, làm mấy người đó sững sờ.

- Hô Hòa khách khanh đã tính trước, khẳng định là có biện pháp à?

'Nhị Thánh nữ' Mộ Dung Yến ' nhìn chằm chằm vào Đăng Thanh Sơn. Lúc này ai nấy đều mong chờ.

- Hả?

Đăng Thanh Sơn bỗng ngẩng đầu nhìn về phía bắc.

...

Nam tử áo đen mây trắng ngự không phi hành đã tới trên bầu trời Cửu Hoàn Sơn, bao quát vùng núi non sơn mạch chập chùng phía dưới. Chợt nam tử áo đen mây trắng này hơi biến sắc.

'Cường giả hư cảnh! Nơi này có cường giả hư cảnh!'

Nam tử áo đen mây trắng rõ ràng cảm ứng được giữa những khí tức sinh mạng vô tận dưới đất có một khí tức cực kỳ cường đại, giống như một quả cầu lửa đang tụ tập, pha với những khí tức kim loại rất sắc bén.

'Nơi này sao lại có cường giả hư cảnh nhỉ? Tiêu Dao Cung, cũng chỉ có một hư cảnh. Có khi nào, còn có người thứ hai? ' Nam tử áo đen mây trắng vụn phần xác định, hẳn chưa bao giờ cảm ứng thấy khí tức của luồng cường giả hư cảnh này... Tiến vào hư cảnh là một bước lên trời, có đặc tính thần dung nhập vào thiên địa, khí tức đại biến.

Nam tử áo đen mây trắng năm đó mặc dù gặp Đăng Thanh Sơn rồi, nhưng khi Đăng Thanh Sơn đạt tới hư cảnh, y cũng như Vũ trưởng lão, không nhận ra được Đăng Thanh Sơn nữa.

'Ừa, cường giả hư cảnh ở trong quân doanh của ta.'

Vèo!

Y hóa thành một đạo kiếm quang bổ xuống về phía.

...

Nam tử áo đen mây trắng bắn thẳng về phía mấy người Đăng Thanh Sơn.

- Ừa?

Cơ hồ trong nháy mắt, mấy vị trưởng lão, Xích Viêm Kỳ chủ, Thanh Long Kỳ chủ, Nhị Thánh nữ đều hoảng sợ nhìn thấy một luồng kiếm quang đáp xuống phía trước, hóa thành một nam tử lạnh lùng lông mây trắng áo đen, lưng đeo thần kiếm.

- Bái kiến Thiên Thần!

Bọn người ba trưởng lão, kể cả Lý Quân và Nhị Thánh nữ, đều cung kính hành lễ.

- Hô Hòa khách khanh.

Nhị Thánh nữ 'Mộ Dung Yến' vội liếc mắt ra hiệu cho Đăng Thanh Sơn vẫn còn đứng đó, thấp giọng nói:

- Chính là Thiên Thần của Thiên Thần cung, còn không hành lễ à?

Đến cả Tuyết Liên giáo chủ cũng không có tư cách được gọi là 'Thiên Thần'. Ở Thiên Thần cung ngoại trừ cung chủ ra, cũng chỉ có vài đại Thiên Thần là có địa vị cao nhất.

396. Chương 18. Bỏ Nhiệm

Đám người Nhị Thánh nữ, Xích Viêm kỳ chủ mấy ngày nay vì bị Đằng Thanh Sơn áp bách, nên cả đám đều bị ép phải ngoan ngoãn nghe lời, căn bản không dám có một chút tâm tư nào. Bây giờ Thiên Thần đã hạ xuống, họ đương nhiên rất hưng phấn.

Trước mặt Thiên Thần của Thiên Thần cung bọn họ, Hô Hòa cũng sẽ phải ngoan ngoãn khom mình hành lễ.

- À, ra mắt Thiên Thần. - Đằng Thanh Sơn cười chấp tay.

"Chỉ chấp tay thôi à?"

Đám Nhị Thánh Nữ, ba trưởng lão nhìn thấy cảnh này cảm thấy vô cùng chấn động." Hô Hòa quả là làm bộ làm tịch, nghĩ rằng mình là cường giả hư cảnh hay sao? "

"Thiên Thần thật ra rất cẩn thận." Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện ra nam tử áo đen mây trắng vừa tới đã phong bế toàn bộ mây trượng không gian chung quanh, thanh âm phải dựa vào sóng động truyền ra, khi không gian bị phong bế, mặc dù người ở ngoại giới có thể thấy nhưng lại căn bản không nghe thấy cuộc trò chuyện giữa Thiên Thần và đám người Đằng Thanh Sơn, Lý Quân.

- Hô Hòa khách khanh?

Nam tử áo đen mây trắng nhướng mày nhìn Đằng Thanh Sơn một chút, y khẽ mỉm cười cũng chấp tay chào lại:

- Không hổ là thiên tài được lão hòa thượng tán dương. Mới đánh bại thiên tài Bộc Nhật Lôi Mục ba năm, Hô Hòa khách khanh đã tiến vào hư cảnh rồi, chúc mừng!

- Còn kém Thiên Thần không ít.

Đằng Thanh Sơn cũng cười khẽ nói.

- Hô Hòa khách khanh quả là khiêm nhường.

Nam tử áo đen mây trắng đối xử với Đằng Thanh Sơn như một lão bằng hữu, cười dài một tràng có vẻ rất khách khí.

Mấy người Nhị Thánh nữ, Xích Viêm kỳ chủ, Thanh Long Kỳ chủ hoàn toàn chết lặng, ngây ngốc nhìn Đằng Thanh Sơn và Thiên Thần trò chuyện. Bây giờ thì họ cũng nhìn ra Đằng Thanh Sơn và Thiên Thần áo đen mây trắng rõ ràng là trò chuyện quan hệ ngang hàng. Đặc biệt khi Thiên Thần còn nói là chúc mừng.

"Hư cảnh? " Nhị Thánh nữ trừng mắt.

"Chúc mừng đạt tới hư cảnh? " Ba trưởng lão cũng chỉ biết ngây ngốc."Hô Hòa là hư cảnh giống như Thiên Thần à? "

Đột nhiên đám người Nhị Thánh nữ, ba trưởng lão, Xích Viêm kỳ chủ cảm thấy gần một tháng qua họ cũng chỉ như những con khi nhảy nhót trước mặt Đằng Thanh Sơn, luôn luôn tự cho là đúng mà còn không tự biết bản thân mình.

Hư cảnh đó!

Là người cao cao tại thượng trên cả Cửu Châu! Như Tiêu Dao Cung cũng vãn vẹn chỉ có một lão cung chủ là cường giả hư cảnh thôi.

- Hô Hòa đại nhân.

- Hô Hòa đại nhân.

Đám người Nhị Thánh nữ vội khom mình hành lễ, còn lộ vẻ xấu hổ.

- Xin đại nhân đừng so đo tội bất kính của chúng ta.

Vừa nghĩ tới lúc trước còn tính toán hơn thiệt với thê tử của cường giả hư cảnh, Nhị Thánh Nữ cảm thấy run sợ.

- Hô Hòa huynh đệ.

Nam tử áo đen mày trắng nhìn lướt qua những người kia, cười nói:

- Xem ra cậu vẫn luôn ẩn tàng thực lực hử... Đã đạt tới hư cảnh chỉ cần cảnh cáo họ một chút là được. Như vậy họ tự nhiên sẽ không dám có tâm tư bất kính gì nữa.

Trong giọng nói của nam tử áo đen mày trắng, xem ra bây giờ y không coi trọng cao thủ tiên thiên.

Cũng không lạ, tiên thiên kim đan và hư cảnh mặc dù chỉ chênh lệch một bước, nhưng lại là chênh lệch giữa trời và đất!

Bước vào hư cảnh là có thể khống chế lực thiên địa, cũng sống lâu đạt tới năm trăm tuổi!

Hư cảnh chính là nhân vật đỉnh cao có thể thay đổi đại thế Cửu Châu.

- Cái gì họ nên biết thì họ tự nhiên cũng sẽ biết.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

- Bất tất vì họ mà phải triển lộ thực lực.

- Đúng vậy.

Nam tử áo đen mày trắng mỉm cười gật đầu.

- Hô Hòa huynh đệ, Cửu Hoàn Sơn hai người chúng ta cùng ra tay, được không? - Nam tử áo đen mày trắng mời.

Đằng Thanh Sơn cười chấp tay:

- Vậy cung kính không bằng tuân mệnh!

Hai cường giả hư cảnh nhìn nhau cười.

Vù! Vù!

Một luồng kiếm quang, một luồng hào quang đỏ rực đồng thời lóe sáng. Đằng Thanh Sơn và nam tử áo đen đã biến mất khỏi hàng đầu của đội quân.

"Thật nhanh!"

Đám người Nhị Thánh nữ đều thán phục nhìn xa xa. Chỉ cần tốc độ của cường giả hư cảnh cũng đủ để làm họ phải hâm mộ rồi.

"Không hổ là cường giả hư cảnh." Nhị Thánh nữ "Mộ Dung Yến" không kìm được vẻ thán phục, đồng thời liền nhìn qua Lý Quân mặt đang lộ vẻ tự hào. "Vận khí của tiểu sư muội thật tốt, chẳng trách nó gả cho Hô Hòa. Nếu có một cường giả hư cảnh nguyện ý cưới, ta cũng sớm gả cho chàng rồi. Cường giả hư cảnh."

- Thống soái, chúc mừng.

- Chúng ta thật là không ngờ Hô Hòa đại nhân lại đạt tới hư cảnh rồi.

Lúc này của Xích Viêm kỳ chủ, Thanh Long Kỳ chủ, ba trưởng lão hoàn toàn khác hẳn.

Lý Quân thấy thế cũng lộ ra vẻ vui mừng:

- Mấy người nhị sư tỷ, lúc không biết Thanh Sơn là cường giả hư cảnh, còn có vài tâm tư. Nhưng bây giờ thì đã hoàn toàn khác rồi.

Trừ phi là người ngu, nếu không ai hội nguyên ý đắc tội với một cường giả hư cảnh.

Một lát sau.

- Đại nhân!

- Sát!

- Ai, là ai!!

Trong sơn mạch Cửu Hoàn Sơn truyền đến những tiếng gầm phẫn nộ.

- Trong Cửu Hoàn Sơn tổng cộng có trên ba vạn quân đội, có ba tiên thiên cường giả.

Một thanh âm lạnh buốt vang vọng cả Cửu Hoàn Sơn.

- Bây giờ ba tiên thiên cường giả tất cả đều đã đền tội, muốn giết các người giống như cắt cỏ thôi. Ta cho các người thời gian mười hơi thở, nếu còn phản kháng thì mười hai thủ lĩnh chi đội các người, ta giết sạch tất cả!

- Mọi người phân tán ra khắp Cửu Hoàn Sơn. Muốn giết chúng ta à? Hừ... Cho dù chết, cũng chết xứng đáng. Sợ cái gì.

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười nhạt:

- Hả? Lại còn có đội ngũ dám phản kháng à?

Đột nhiên...

- Âm!

Một đạo kiếm quang màu đen hải nhân như một thanh kiếm từ giữa không trung bắn về phía xa xa. Luồng kiếm quang màu đen này trong nháy mắt lướt qua vài dặm, xuyên thủng thân thể của thủ lĩnh đội ngũ vừa rồi một lỗ to, thậm chí còn lan đến cả đám lính phía sau hắn. Luồng kiếm quang này giết chín người liên tục mới tiêu tán.

Đám lính đó hoàn toàn chết lặng, ngây ngốc nhìn thủ lĩnh chết thảm.

- Mười hai thủ lĩnh nghe đây, đã chết một tên rồi! Không sợ chết thì tiếp tục đi...

Thanh âm lạnh buốt một lần nữa quanh quẩn trong thiên địa.

- Các người còn có ba hơi thở nữa!

Sợ tới ngây người!

Còn cách vài dặm, kiếm quang bay xa như thế mà có thể giết chết địch nhân!

Sĩ khí hoàn toàn không còn nữa.

- Căn bản không phải là một cấp bậc.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu thảm thán. Tại nghe tiếng thảo luận của mười hai chi đội. Những binh lính đó kỳ thật khi ba tiên thiên cường giả bị giết chết đột ngột, sĩ khí đã xuống tới mức thấp nhất rồi.

Nhân mã Tiêu Dao Cung muốn giết người cũng không thể giết.

Đối phương lại có thể dễ dàng giết họ.

- Choang!

- Choang!

...

- Có đội đã đầu hàng rồi.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Mười hai chi đội, có đội đầu tiên đầu hàng, thủ lĩnh đội này tương lai sẽ là thành chủ một thành!

Nam tử áo đen mây trắng lạnh lùng nói.

Có một đội đã làm trước, đặc biệt thủ lĩnh còn được phong làm thành chủ, nhất thời liên tiếp có thủ lĩnh mấy đội cũng lập tức hạ lệnh đầu hàng. Số đội đầu hàng tăng nhanh chóng.

Trước mặt cường giả hư cảnh cho dù quân đội mạnh đến đâu cũng phải cúi đầu. Trừ phi quân đội cũng có hư cảnh! Dù sao... cho dù liều mạng thì cường giả hư cảnh cũng chỉ cần giết chết trên trăm tên sĩ quan, đã có thể làm cả đội ngũ hoàn toàn tan vỡ rồi. Nam tử áo đen mây trắng còn dùng lời uy hiếp, xem như nhân từ.

...

Cửu Hoàn Sơn là một hiểm quan, dưới sự chỉ huy của cường giả hư cảnh đã dễ dàng bị đánh hạ.

Cả Thanh Châu, Tiêu Dao Cung giữ vững ba hiểm địa, đều bị đại quân Thiên Thần cung đánh hạ dễ dàng, vì trong ba lộ đại quân có hai lộ đại quân có cường giả hư cảnh, chỉ có một lộ đại quân là không có hư cảnh. Bắc lộ đại quân duy nhất không hư cảnh lại có rất nhiều cường giả tiên thiên kim đan!

Phá vỡ tam đại hiểm địa phòng ngự xong, đại quân Thiên Thần cung có thể nói là thế như chẻ tre!

Một đường xông tới, nơi nơi đều mở cửa quy phục!

Đến cả cung điện Tiêu Dao Cung cũng đã bị hủy rồi, lãnh đạo Tiêu Dao Cung cũng đều trốn chạy, sao có thể bắt đám quân lính ở những quận thành đó chịu chết chứ? Kỳ thật sơn môn Tiêu Dao Cung một khi bị hủy diệt, quân đội sẽ không còn tín niệm để tiếp tục cuộc chiến đấu nữa.

Diễn ra ngắn ngủi trong vòng hai tháng, người trong Cửu Châu lúc này nhắc tới nhiều nhất là hai chữ "Thanh Châu".

Đầu tháng mười hai.

Thiên Thần cung thông cáo thiên hạ, lúc này mười tám quận Thanh Châu tất cả đều thuộc Thiên Thần cung. Thậm chí đến cả Vạn Tượng Môn vào ngày một tháng mười hai, cũng phát tài nhờ một quyển sách, bản ghi chép chuyên nghi về quá trình đại chiến giữa "Thiên Thần cung" và "Tiêu Dao môn", đồng thời cũng ghi chép một chút về danh sách bát đại tông phái mới!

Ma Ni Tự, Vũ Hoàng môn, Doanh Thị Gia Tộc, Hồng Thiên Thành, Tuyết Ứng Giáo, Thiên Thần cung, Thanh Hồ Đảo và Thiên Thần Sơn mới nổi!

Từ hôm nay trở đi Tiêu Dao Cung có trên ngàn năm lịch sử đã bị xoá tên!

Thiên Thần cung trở thành một trong bát đại tông phái mới!

...

Thanh Châu, một căn lầu được xây ở bờ Đông hải.

Bùi Tam đang thông dong ngồi trên ghế trúc. Gió biển thổi vù vù, đọc sách, Mộng Đỗ Quyên đang ngồi một bên bóc trái cây, còn hộ vệ "Thiết Thập" thì đứng cạnh Bùi Tam, dáng đứng thẳng tắp.

- Sư phụ!

- Sư phụ!

- Cha!

Tuyết Liên giáo chủ, nam tử áo đen mây trắng, người tựa như Thụ Vương Ô Hầu cùng đi tới.

- Các người tới đây.

Bùi Tam cười khê nói, quay đầu liếc mắt nhìn nam tử áo đen mây trắng.

- Hô Hòa đâu?

- Con phụng mệnh sư phụ mời Hô Hòa khách khanh tới... Nhưng Hô Hòa khách khanh nói hắn còn có chuyện quan trọng. Tương lai khi có thời gian nhất định sẽ tới gặp sư phụ.

Nam tử áo đen mày trắng chấp tay nói:

- Còn nữa sư phụ, đệ tử mời hấn gia nhập vào Thiên Thần cung ta, thậm chí cho hấn chức "Thiên Thần", nhưng hấn vẫn không muốn!

Tuyết Liên giáo chủ hừ một tiếng:

- Cha! Hô Hòa làm bộ quá đáng rồi. Hấn không muốn làm Thiên Thần, chẳng lẽ bắt chúng ta phải cầu hấn à? Hừ.

- Ha ha.

Bùi Tam cười dừng dừng.

- Con còn chưa nói, đệ tử Lý Quân của con bây giờ đã đạt tới tiên thiên rồi.

- Tiên thiên?

Thú Vương Ô Hầu bên cạnh chấn động.

- Tiểu Quân tiểu tử cũng là tiên thiên rồi à? Nó, nó qua năm nay mới mười tám mà?

Tuyết Liên giáo chủ lộ ra vẻ tự đắc.

- Như vậy đi.

Bùi Tam phân công một tiếng.

- Từ hôm nay trở đi, hai Thánh nữ kia của Tuyết Liên Giáo đều thăng lên chức trưởng lão, Lý Quân là Thánh nữ duy nhất của Tuyết Liên Giáo. Tiểu Liên, con cũng không cần quản Tuyết Liên Giáo nữa... lúc bình thường cứ để cho Lý Quân tạm quản Tuyết Liên Giáo đi.

Mấy người ở đây đều chấn động.

Hai Thánh nữ khác thăng làm trưởng lão? Nói là thăng, trên thực tế là tước đoạt cơ hội hai người đó trở thành giáo chủ.

Nói cách khác, Lý Quân nhất định sẽ là giáo chủ tương lai của Tuyết Liên Giáo.

- Dạ, cha. - Tuyết Liên giáo chủ lại vui vẻ đáp.

- Hô Hòa...

Bùi Tam thì thầm, lộ ra nụ cười mỉm.

397. Chương 19. Chọn Lấy Một Cái

Hổ Dực quận vốn là trung tâm của Thanh Châu. Cung điện Tiêu Dao Cung vốn ở ngoài Hổ Dực quận thành, nhưng từ khi Tiêu Dao Cung hủy đi cung điện, cả tòa núi bị lôi điện đánh nát, vai trò của Hổ Dực quận trong số mười tám quận Thanh Châu đã giảm xuống một chút, nhưng tổng giáo của Tuyết Liên Giáo bây giờ lại được thiết lập tại đây.

Tổng giáo Tuyết Liên Giáo ở phía bắc thành Hổ Dực quận thành chiếm diện tích rất rộng. Phải biết là rất nhiều phủ đệ của Hổ Dực quận thành, năm đó đều là chỗ ở của những lãnh đạo Tiêu Dao Cung, bây giờ lại bị Tuyết Liên Giáo chiếm lấy.

- Các người lui ra, tiểu Quân và Hô Hòa khách khanh lưu lại.

- Dạ, sư phụ (giáo chủ)!

Trong đại sảnh rộng mở, Đại Thánh nữ, Nhị Thánh nữ của Tuyết Liên Giáo mặc dù trong mắt lóe ra vẻ không cam lòng, nhưng cũng cùng chín Đại trưởng lão cùng cung kính lui ra, chỉ còn lại có Đẳng Thanh Sơn và Lý Quân.

'Tuyệt Liên Giáo thật ghê gớm, trực tiếp để hai Thánh nữ kia trở thành trưởng lão. Làm như vậy hoàn toàn cắt đứt niệm tưởng của hai Thánh nữ này. Bây giờ tương lai giáo chủ của Tuyệt Liên Giáo nhất định là tiểu Quân rồi. ' Đẳng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Tuyệt Liên giáo chủ. Khuôn mặt Tuyệt Liên giáo chủ rất hồng hào, mặc trường bào màu phấn hồng, có vẻ càng nghiêm trang. Nhìn bề ngoài căn bản không thấy đây là một người đã trên một trăm tuổi. Lúc này Tuyệt Liên giáo chủ đang cười nhìn Đẳng Thanh Sơn.

- Hô Hòa khách khanh.

Thanh âm Tuyệt Liên giáo chủ rất nhu hòa.

- Khách khanh dấu kỹ thật, đã đạt tới hư cảnh rồi mà không nói.

- Giáo chủ cũng không hỏi. - Đẳng Thanh Sơn cười.

- Ta không hỏi thì người không nói à?

Rồi không khỏi phì cười.

- Hô Hòa, Đại sư huynh ta mời người gia nhập vào Thiên Thần cung, thậm chí còn đề nghị chức 'Thiên Thần', đây là việc rất tốt mà? Người thành ' Thiên Thần ' của Thiên Thần cung ta, lướt mắt nhìn cả Cửu Châu ai dám chọc vào người? Người muốn khai tông lập phái, hoàn toàn có thể thành lập một giáo phái giống như ' Tuyệt Liên ' của ta.

Đẳng Thanh Sơn cười, chỉ lắc đầu.

- Rõ là một tên đầu gỗ.

Tuyệt Liên giáo chủ sắc mặt lạnh lùng, nhìn về phía Lý Quân.

- Tiểu Quân, nam nhân của con quả là một tên đầu gỗ, quá đần.

Lý Quân cũng không kìm được, lộ ra nụ cười mỉm.

- Đúng là nữ nhân hướng ngoại.

Tuyệt Liên giáo chủ thở dài lắc đầu, bảo:

- Thôi, vợ chồng các con đi đi.

- Dạ, sư phụ.

Lý Quân vội hành lễ.

- Được rồi.

Tuyệt Liên giáo chủ trịnh trọng nhìn chăm chú Lý Quân.

- Tiểu Quân, vừa rồi ta đã nói từ hôm nay trở đi con là Thánh nữ duy nhất của Tuyệt Liên Giáo ta. Lúc ta vắng mặt thì mọi việc Tuyệt Liên Giáo hết thảy do con quản lý. Do đó, con ngàn vạn lần không được lười biếng.

- Dạ, sư phụ. - Lý Quân chỉ có thể đáp.

- Đi đi.

Tuyệt Liên giáo chủ dục.

Lý Quân và Đẳng Thanh Sơn cùng rời đi. Lúc rời khỏi, Đẳng Thanh Sơn chỉ gật đầu cười với Tuyệt Liên giáo chủ thôi.

'Hô Hòa này khó nhằn thật! ' Đôi mắt đẹp của Tuyệt Liên giáo chủ nheo lại.' Nhưng bây giờ thê tử người đã thành giáo chủ tương lai của Tuyệt Liên Giáo, Thiên Thần cung ta. Người lại là khách khanh, cho dù không gia nhập vào Thiên Thần cung cũng chẳng khác gì đã gia nhập?'

...

Vợ chồng Đẳng Thanh Sơn, Lý Quân hai người đang chỗ trong nhà, thông dong uống trà nói chuyện.

- Thanh Sơn, Thiên Thần cung ghê thật. Để lôi kéo muội đã cho Đại sư tỷ, Nhị sư tỷ huynh trở thành trưởng lão. - Lý Quân vừa ăn hạt dưa, vừa nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý Quân:

- Trong mắt họ, huynh vô môn vô phái, đương nhiên đáng để lôi kéo! Nhưng tiểu Quân... Từ nay về sau, nàng chính là đại giáo chủ của Tuyệt Liên Giáo rồi! Phải có trái tim tinh tế thông minh hơn nữa.

- Cũng không có biện pháp nào được đi với Thanh Sơn nữa rồi. - Lý Quân hơi buồn rầu.

- Việc này chẳng mấy chốc sẽ được giải quyết thôi.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy tay Lý Quân.

- Vâng! - Lý Quân gật đầu.

- Huynh chuẩn bị sáng mai xuất phát.

Đằng Thanh Sơn giọng nghiêm nghị:

- Căn cứ vào tin tình báo... Thiên Thần cung lần này tiêu diệt Tiêu Dao Cung làm thiên hạ càng thêm hỗn loạn. Cả Cửu Châu không ít siêu đại tông phái ở các châu đều bắt đầu quét sạch phạm vi của mình rồi.

Thấy kết quả Tiêu Dao Cung diệt vong, vì thổ chết cáo khóc, những tông phái như Hồng Thiên Thành, Tuyệt Ứng Giáo, Thanh Hồ Đảo cũng phải để ý tới cảnh nội do mình khống chế, nhất là những tông phái chống lại mình.

Không thể để những tiểu tông phái có không gian phát triển!

Đây cơ hồ là nhận thức chung của các đại tông phái. Nguyên nhân chính là vì Tiêu Dao Cung lúc trước chỉ khống chế được mười lăm quân trong số tám quận, có ba quận căn bản không ai quản. Hơn nữa Tiêu Dao Cung quản lý cũng rất lỏng lẻo... Mới có thể làm cho Tuyệt Liên Giáo dựa vào chỗ ba quận này mà phát triển trên mười vạn đại quân.

- Bây giờ Hồng Thiên Thành đã hành động, những tiểu tông phái tạp nham ở đông bắc U Châu, cùng với những bang phái cường đạo cỡ lớn toàn bộ đều bị tiêu diệt!

- Huynh lo rằng Thanh Hồ Đảo cũng sẽ làm như vậy!

Đây là một việc bình thường thôi!

Đúng nói đến những tông phái, ai cũng phải trước hết giữ gìn bên trong cho yên ổn! Tỷ như Thanh Hồ Đảo Dương Châu vì Quy Nguyên Tông chỉ chiếm cứ một quận, nên nếu Thiên Thần cung công nhập vào Dương Châu, rất có thể thỏa hiệp với Quy Nguyên Tông, mua chuộc Quy Nguyên Tông, rồi sau đó cho Quy Nguyên Tông làm nội ứng.

Quy Nguyên Tông nằm giữa Dương Châu.

Quy Nguyên Tông bên trong, Thiên Thần cung bên ngoài... Một khi liên thủ, Thanh Hồ Đảo e rằng không có cách nào có thể phòng ngự được! Biện pháp tốt nhất chính là hao phí chút khí lực tiêu diệt Quy Nguyên Tông trước, sau đó biến Dương Châu thành một nơi thành đồng lũy sắt, đồng lòng ứng phó với Thiên Thần cung có thể xâm lăng bất kỳ lúc nào.

- Do đó ta phải làm cho Thanh Hồ Đảo đau đầu, Thanh Hồ Đảo không có sức mà đối phó với Quy Nguyên Tông nữa.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

Nếu không có việc Thiên Thần cung thống nhất Thanh Châu. Đằng Thanh Sơn cũng không cần phải gấp đi đối phó với Thanh Hồ Đảo. Bây giờ hẳn phải rất gấp.

- Vâng! Muội hiểu. - Lý Quân gật đầu.

- Tiểu Quân, dựa theo những gì chúng thiếp ước định... muội dựa vào tổ chức tình báo rộng lớn của Tuyệt Liên Giáo thu thập một vài tin tức về những ai có đại cừu với Thanh Hồ Đảo.

Đặng Thanh Sơn nhắc nhở.

...

Sáng sớm ngày sáu tháng mười hai, Đặng Thanh Sơn ly khai Hồ Duyệt quận.

Giữa trưa cùng ngày, Đặng Thanh Sơn đến Nam Tinh quận Dương Châu, Đặng Thanh Sơn mặc áo bào trắng tựa như một quý công tử tiêu sái.

- Lão gia!

Người gác cổng Lý Phủ vừa thấy tới Đặng Thanh Sơn lập tức cung kính chào.

- Mấy hôm nay ta vắng mặt, có ai tìm ta không? - Đặng Thanh Sơn dò hỏi.

- Lão gia, trước đây mấy hôm có một người đến từ quận Giang Ninh muốn gặp lão gia.

Một tên gác cổng râu quai nón cung kính bẩm:

- Nói là muốn đưa một bức thư cho lão gia, nhưng hấn đợi cả ngày mà không gặp nên lưu lại một lá thư rồi ly khai.

Đặng Thanh Sơn sức nghĩ.

Quận Giang Ninh? Có lẽ là Quy Nguyên Tông.

- Lão gia, sáu ngày trước Dương Đông từng về một lần.

Người gác cổng râu quai nón lại báo:

- Ở trong phủ một ngày rồi đi.

- A Đông trở về rồi à?

Đặng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên.

...

Một lát sau quản gia cung kính đưa bức thư mà lúc trước người của quận Giang Ninh đưa tới cho Đặng Thanh Sơn.

Đi vào trong viện, Đặng Thanh Sơn liền mở bức thư:

- Thư của Quận Giang Ninh?

Mở ra.

Trong thư vền vẹn chỉ có bốn chữ... ' Hỏa Lưu đã thành '.

'Thành công rồi à? ' Đặng Thanh Sơn khẽ mỉm cười.

'Bây giờ nhận được phong thư này, như vậy với tốc độ chế tạo áo giáp của Quy Nguyên Tông, e rằng thời gian một tháng là có thể chế tạo xong ba ngàn bộ áo giáp rồi. ' Đặng Thanh Sơn thở phào một hơi.' Có Hỏa Lưu Thiết, cho dù Thanh Hồ Đảo có động thủ thật thì ít nhất cũng không thể dựa vào chiến thuật biển người được. '

Ứng đối với chiến thuật biển người thì biện pháp tốt nhất chính là chiến thuật tinh anh!

'Không biết A Đông tiểu tử trở về lưu thư lại cho ta nói cái gì. '

Đi vào trong viện, Đặng Thanh Sơn chẳng mấy chốc đã tiến vào thư phòng.

Lúc trước Đặng Thanh Sơn dặn dò hai đại đệ tử, hai ba tháng đem mọi sự tình về Thái A Sơn Mạch bẩm cáo một lần. Nếu mình không có mặt ở nhà thì lưu thư ở thư phòng, đặt dưới chồng giấy.

Bên trong thư phòng.

Đặng Thanh Sơn đi vào thư phòng, đã phát hiện trên bàn viết trong thư phòng, giữa chồng giấy Tuyên Thành có nhét một bức thư: ' Quả nhiên là có! '

Trên đó viết chữ Đoan Mộc Đại Lục... 'Gửi sư phụ, đệ tử Dương Đông kính bút '.

Phong thư này cho dù ngoại nhân có thấy cũng không thể hiểu được.

'Sư phụ, con và Đại sư huynh đã tới Thái A Sơn Mạch, lập ra được một bang phái cường đạo hơn một ngàn người. Con đặt tên bang phái này là Hung Thú Bang. Hung Thú Bang chúng ta ai nấy đều là hảo hán... ' Xem đoạn văn tự lê thê khoe khoang đủ điều của Dương Đông, Đằng Thanh Sơn không khỏi nở nụ cười.

'Dương Đông này quả là sở trường về việc cường đạo thổ phỉ. '

Đằng Thanh Sơn cười. 'Lại đặt cái tên Hung Thú. Thế mà A Thú lại cũng theo ý hử?'

Đằng Thanh Sơn thấy người huynh đệ Dương Đông chui vào chỗ cường đạo thổ phỉ tuyệt đối vô cùng thích hợp.

...

Đằng Thanh Sơn một mình ở trong Lý Phủ tĩnh tu. Ba ngày đã qua.

- Vèo!

- Veo!

Đằng Thanh Sơn cầm cây Luân Hồi thương, đang từng chiêu một diễn luyện thương pháp. Một thương như tia chớp, thân ảnh như du long, mỗi một chiêu đều ẩn chứa ý cảnh đạo. Giống như thấy núi lửa bộc phát, thấy được thiên địa bị một búa bổ vỡ, tựa như thấy quả cầu lửa mặt trời đập xuống mặt đất...

Lục Túc Dao Trì đang gườm gườm đôi mắt, nhìn như đóng đinh vào Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền.

- Lão gia, lão gia!

Thanh âm trong trẻo từ xa xa truyền đến.

- Hử?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc dừng lại.

Lục Túc Dao Trì lập tức trốn đôi mắt tam giác, có vẻ rất phẫn nộ khi thấy Đằng Thanh Sơn không tiếp tục diễn luyện, giận tới mức mũi phun ra hai luồng khí to bùng.

'Không có việc trọng yếu họ không dám quấy rầy ta đâu. '

Đằng Thanh Sơn buông Luân Hồi thương đi ra cửa viện.

Kết...

Ở cửa viện có một thị nữ xinh đẹp đang đứng, đôi mắt to trong suốt nhìn Đằng Thanh Sơn có vẻ hơi khấn trương:

- Lão gia có thư, nói là thư của phu nhân.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhận thư.

- Người đi đi.

Đằng Thanh Sơn vung tay lên.

Thị nữ nhìn Đằng Thanh Sơn vài lần, như con thỏ hoảng sợ vội đi ngay, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: 'Lão gia nhà chúng ta đúng y như những tỷ muội nói, quả là đẹp trai.'

Đằng Thanh Sơn vừa đi tới luyện võ trường vừa mở thư.

'Quả nhiên! '

Vừa mở bức thư, bên trong có một xấp giấy, trên mặt Đằng Thanh Sơn liền lộ ra vẻ tươi cười. Trên thư viết...

‘Thư này có chuyện của chín người. Chín người này đều là có mối thù sống chết không đội trời chung với Thanh Hồ Đảo. Người đầu tiên tên là Trương Ngụy...’ Cả tấm giấy thượng dày đặc, viết đủ mười hai trang giấy mới đủ tin tức chín người này. Mỗi người đó đều có mối thù sống chết với Thanh Hồ Đảo.

‘Rốt cuộc chọn cái nào nhỉ?’ Đẳng Thanh Sơn trầm nghĩ.

398. Chương 20. Đệ Tử Thứ Ba

- Ủa?

Đẳng Thanh Sơn nhìn tờ giấy thứ tám.

- Nghi là có quan hệ với Quy Nguyên Tông ta à?

Trên tờ giấy thứ tám miêu tả một người có tên là Tiết Tân, vốn là một nhân sĩ gốc ở Vũ An Quận - Dương Châu. Tiết gia ở Vũ An Quận cũng là một đại gia tộc xa xưa, có lịch sử hai ba trăm năm nhưng tới đời phụ thân của Tiết Tân là Tiết Thành Đạo, nam nhân của Tiết Gia tổng cộng chỉ có ba người, lần lượt là Tiết Tân cùng phụ thân và nhị thúc Tiết Tân.

Tiết Tân là con một của Tiết gia!

Thời thơ ấu khi Tiết Tân còn thiếu niên, hấn sống rất thông dong. Chịu ảnh hưởng của cha, Tiết Tân từ nhỏ đã thích đọc sách. Tại Vũ An Quận Thành, Tiết Tân là tài tử nổi danh! Nhưng năm mười sáu tuổi, phụ thân Tiết Tân là Tiết Thành Đạo tìm được một bảo bối, nghe nói là một tờ thiếp thư của Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch - Lưu Vân Thiếp!

Lý Thái Bạch là một chí cường giả.

Bên cạnh đó, trên văn đàn thơ ca, địa vị của Lý Thái Bạch cũng là cao nhất. Một thiếp thư của lão tuyệt đối giá trị vạn kim. Đối với người yêu thích thơ từ, một bức Lưu Vân Thiếp có thể nói là nguồn sống.

“Tiết Thành Đạo lại tìm được thiếp thư của Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch tiền bối”. Đẳng Thanh Sơn trầm khen: “ Nhưng đáng tiếc, cũng vì vậy mà gặp phải đủ tai ương! ”

Tiết Thành Đạo sau khi tìm được Lưu Vân Thiếp thì cất rất kỹ.

Thế nhưng đệ đệ hấn là Tiết Thành Tiềm lúc say rượu, trong lúc vô ý nói ra tin tức về Lưu Vân Thiếp, dương dương tự đắc khoe khoang với đám bạn bè. Vì lần say rượu này đã làm lộ ra, nên cháu trai của chủ phủ Vũ An Quận lúc đó là Triệu Phủ, cũng là người rất yêu thi từ phải động tâm. Trong ngày liền đi tới Tiết Gia, đưa ra một số tiền lớn muốn mua Lưu Vân Thiếp!

Đáng tiếc, nếu Tiết Gia bán Lưu Vân Thiếp đi thì thôi.

Đẳng này Tiết Thành Đạo coi Lưu Vân Thiếp trở thành nguồn sống, nên nhất định không bán? Khi đó lão uyển chuyển cự tuyệt Triệu Phủ, cũng nói là mình cũng không có Lưu Vân Thiếp, chỉ do huynh đệ hấn say rượu nói khoác lác linh tinh!

“Tên Triệu Phủ thật sự rất ghê gớm!” Đẳng Thanh Sơn nhìn vài cây đơn giản trên giấy, không khỏi lạnh người. Ba ngày sau, đám binh vệ Vũ An Quận đuổi bắt hai huynh đệ Tiết Thành Đạo, Tiết Thành Tiềm, nhốt vào lao ngục. Hôm sau, liền vu cáo hãm hại Tiết Gia chính là dư nghiệt của Thiết Y Môn, đưa cả nhà Tiết Gia kể cả nữ nhân, tổng cộng mười tám người toàn bộ tịch thu tài sản rồi giết chết, duy chỉ có Tiết Tân là chạy trốn được.

Nhìn mấy dòng chữ này, Đẳng Thanh Sơn trầm thổ dài.

Trước mặt bá quyền của Thanh Hồ Đảo, một gia tộc phú hào thì đã thấm vào đâu? Chỉ cần lấy cớ dư nghiệt Thiết Y Môn đã đủ để giết sạch toàn bộ rồi.

Ba tháng sau khi cả nhà Tiết Gia bị tịch thu tài sản và chém chết, một đại sự đã làm kinh động cả Vũ An Quận

Thủ phủ Vũ An Quận bỗng phát sinh một đại án hạ độc!

Cả thủ phủ đã chết tám mươi bảy người, mà toàn là dòng họ của Triệu Phủ. Việc chết nhiều người như vậy làm cho quận thủ Vũ An quận thành vô cùng giận dữ, lập tức điều tra... Cuối cùng điều tra ra, người hạ độc lần này chính là thiếu niên "Tiết Tân" nhu nhược chỉ biết thi từ làm ra! Lúc này, cả Dương Châu bắt đầu truy nã thiếu niên có tên là Tiết Tân này.

Tiết Tân đã mai danh ẩn tích, che dấu, biến mất suốt ba năm. Ba năm này, theo như giáo ta truy ra, nghi rằng có liên quan tới Quy Nguyên Tông.

Tháng tám năm nay, Tiết Tân được một tiêu cục mời làm "tiêu sư", lại về Vũ An quận thành. Hiện giờ chính là tiêu sư ở "Trường Uy tiêu cục" của Vũ An Quận Thành, tên giả là "Vũ Nghị".

...

Nhìn những tin tức của người này.

"Tiết Tân này trước khi cửa nát nhà tan chỉ là một thư sinh à?" Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc. "Đầu tiên là dụng độc được báo thù, ba năm sau đã trở thành một tiêu sư?" Đồng thời, Đằng Thanh Sơn cũng thần phục... lưới tình báo của Tuyết Liên Giáo thật sự rất lợi hại, có thể tra ra thân phận bây giờ của Tiết Tân.

"Biến mất ba năm à? Nghi rằng ba năm đó có liên quan tới Quy Nguyên Tông ta sao?" Đằng Thanh Sơn suy tư.

- "Ừm, xem tiểu tử này rốt cuộc là người như thế nào."

Kỳ thật trong chín người, Đằng Thanh Sơn đều có thể chọn cả. Nhưng vì vài câu "hoài nghi có liên quan tới Quy Nguyên Tông" làm cho Đằng Thanh Sơn có khuynh hướng chọn Tiết Tân.

- Hồng...

Thân thể khổng lồ của Lục Túc Dao bay trong màn đêm đen kịt. Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng Lục Túc Dao, đón gió phần phật. Cuồng Phong Ưng cũng lười biếng leo lên lưng Lục Túc Dao.

"Vũ An Quận!"

"Năm đó, ta đã thu xếp cho Tiểu Quân ở lại Vũ An Quận. Không ngờ, bây giờ lại tới Vũ An Quận. " Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười.

- "tiểu tử tên là Tiết Tân này nếu là một nhân tài có thể đào tạo... Ta sẽ thu hắn làm đệ tử, có thể thay mặt cho hắn, báo thù cho hắn!"

Mục đích của Đằng Thanh Sơn là chống lại Thanh Hồ Đảo!

Thay mặt cho đồ đệ là một lý do rất hợp lý! E rằng ai cũng không nghĩ tới, lại có người cố ý trêu vào Thanh Hồ Đảo.

Vù... vù...

Lục Túc Dao xé gió lướt đi, từ Nam Tinh quận tới Vũ An Quận mất không tới nửa canh giờ.

...

Vũ An Quận Thành, trong một tửu lâu đối diện Trường Uy tiêu cục.

Vũ Nghị lão đệ, lần này áp tải hàng quả thật làm lão đệ khổ rồi. Bằng không, không dám nói có bảo trụ được mạng không, nhưng ít nhất, một chân của ta chắc chắn đã mất rồi. Cảm kích không cần nói nhiều, lão ca kính người một chén!

- ...

Trên lầu hai tửu lâu, có ba tên vũ giả đang uống rượu.

- "Chúng ta áp tải hàng vốn là là đầu đeo trên lưng quần. Lần này ta giúp người, lần sau người giúp ta... đây là việc nên làm, làm gì phải nói cảm ơn chứ."

Một thanh niên trên mặt có một vết đao sẹo cũng giờ chén rượu nói.

Ba vũ giả này, ăn thịt uống rượu nhồm nhoàm, hiển nhiên đều vừa áp tải hàng về, đều rất vui vẻ.

Ở một góc tử lâu, có một nam tử áo bào trắng lưng đeo trường kiếm đang thông dong uống rượu.

"Tiết Tân này." Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn tên tiêu sư tên là "Vũ Nghị": "Chẳng trách, người của quận thủ Vũ An Quận không nhận ra Tiết Tân... nhìn vậy sao nhận ra một thiếu niên vốn nhu nhược chỉ biết đọc sách? Nếu không phải nhờ vào tin tình báo, ta cũng không dám tin việc ba năm trước hẳn chỉ là một thiếu niên nhu nhược."

Tiêu sư tên là "Vũ Nghị" cũng chính là Tiết Tân.

Hắn lúc này cao bảy thước ba tấc, bắp tay trắng kiện, lưng hùm vai gấu, trên mặt còn có một vết sẹo dữ tợn vắt ngang qua mũi, che kín nửa mặt, hai mắt sắc như dao.

"Ba năm, chỉ ba năm, từ một thư sinh nhu nhược, biến thành một cao thủ vũ giả. " Đằng Thanh Sơn chú ý cách ăn nói, ánh mắt của Tiết Tân, rồi âm thầm gật đầu.

...

Đằng Thanh Sơn lặng yên quan sát Tiết Tân ba ngày. Trong ba ngày này, có một việc làm Đằng Thanh Sơn quyết định thu Tiết Tân làm đệ tử là: " Một đêm, Tiết Tân đi tới một ổ khát cái rách nát, cho đám khát cái đang run lẩy giữa mùa đông lạnh lẽo chút bạc vụn."

"Tiết Tân này năm mười sáu tuổi bị Thanh Hồ Đảo truy nã, chạy trốn khắp thiên hạ... Phỏng chừng, hẳn cũng đã già làm khát cái. Có thể vì nguyên nhân này nên mới có trái tim mãi cảm với đám khát cái."

Đứng trong góc tối, hướng mắt nhìn Tiết Tân làm như vậy, Đằng Thanh Sơn rốt cục quyết định thu Tiết Tân làm đệ tử.

...

Sau đó, Đằng Thanh Sơn bỏ ra thời gian một ngày, bỏ ra hơn mười vạn lượng bạc mua một tòa phủ đệ xa xỉ bên trong Vũ An Quận Thành. Lục Túc Dao Trì và Cuồng Phong Ứng đêm đó, dùng tốc độ như chớp đáp xuống trong phủ đệ xa xỉ. Phủ đệ được Đằng Thanh Sơn đặt tên là " Kinh Phủ".

"Hình Ý quyền... Hình Ý Hình Ý, ta đánh với Thanh Hồ Đảo, nên lấy cái tên "Kinh Ý" cũng được." Đằng Thanh Sơn mua tòa phủ đệ này, thu xếp cho Lục Túc Dao Trì và Cuồng Phong Ứng xong, đêm đó lặng lẽ đi tới Trường Uy tiêu cục.

Trường Uy tiêu cục.

Bằng vào khu vực cảm ứng của cường giả hư cảnh, Đằng Thanh Sơn dễ dàng tìm được Tiết Tân.

"Hả? Chẳng trách ngăn ngừa ba năm đã có thể trở thành một tiêu sư hơi có thân phận. " Đằng Thanh Sơn đứng trên một nóc nhà, toàn thân tựa như ẩn vào trong bóng tối, đang nhìn bao quát xuống phía dưới, trong sân có một thanh niên đang luyện đao, đó là Tiết Tân!

Phốc! Phốc! Phốc!

Tiết Tân trần nửa người, tay nắm một thanh trảm mã đao, đang đi lại như chớp giữa sân. Trảm mã đao trong tay khi thì bổ ra, khi thì chém xéo, khi thì ngăn cản, mỗi đao đều như có địch nhân. Thậm chí còn mỗi đao bổ ra, đều có thể nghe tiếng rít rất mạnh.

Hai mắt Tiết Tân sắc như dao, không ngừng luyện tập.

"Hả? Tiểu tử này không sử dụng nội kinh? " Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc. Với sự cảm ứng lực thiên địa của Đằng Thanh Sơn, rõ ràng có thể phán đoán ra việc này. Điều này làm Đằng Thanh Sơn mỉm cười, "tiểu gia hỏa này lại dùng sức mạnh thân thể!"

Đao của Tiết Tân rất nhanh, rất độc!

"Đúng vậy, ba năm trước đây, hắc căn bản là không biết võ công. Lúc đó hắc đã mười sáu tuổi... Mười sáu tuổi mà chưa tu luyện nội kinh, cho dù có bí tịch nội kinh cho hắc luyện, e rằng cũng không có thành tựu gì." Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, việc tu luyện nội kinh tốt nhất phải tu luyện từ bé.

"Hơn nữa, lúc đó hắc trốn chết, không ai tới cứu cả, chỉ có thể dựa vào sức mạnh thân thể để vung đao. Bây giờ ta cảm giác uy lực một đao của hắc, thấy hắc tối thiểu cũng có khí lực mấy ngàn cân rồi." Đằng Thanh Sơn trầm nghĩ.

"Nhưng tại sao, trên tin tình báo lại nói là, có lẽ có liên quan tới Quy Nguyên Tông?"

Mặc dù rất nghi hoặc, nhưng Đằng Thanh Sơn cũng không suy nghĩ nhiều, lẳng lặng đợi Tiết Tân luyện đao xong.

- Vù!

Tiết Tân thu hồi trăm mã đao, trên nửa người để trần đầm mồ hôi. Hắc không ngừng thở hào hển, hai mắt mờ ảo lóe sáng: "Ông nội, phụ thân, mẫu thân, nhị thúc... đại tỷ, nhị tỷ, ta nhất định sẽ giết đám Triệu Phủ khôn khiếp, báo thù cho các người, nhất định sẽ làm được!"

Cừu hận, mỗi ngày đều làm Tiết Tân không dám buông lỏng chút nào.

Thế nhưng...

Hắc và địch nhân chênh lệch quá lớn.

...

Đêm đen kịt, Tiết Tân thu hồi trăm mã đao rồi chuẩn bị về phòng. Ngay lúc này...

Vèo!

Một bóng người tựa như thuần di bồng xuất hiện phía trước Tiết Tân. Thân ảnh quỷ dị ngưng thành thực thể. Chính là Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng lưng đeo kiếm.

Tiết Tân chấn động, vội lui về phía sau một bước.

- "Ông... ông là ai?" - Tiết Tân cổ tỉnh táo lại.

- "Tiểu gia hỏa."

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn Tiết Tân.

- "Đêm qua, người đưa chút bạc vụn cho đám khát cái phải không?"

Trong lòng Tiết Tân càng khiếp sợ.

- "Người dùng đao của người mà công kích ta."

Đằng Thanh Sơn cười nhìn hắc.

- "Nhớ kỹ, dùng đao pháp lợi hại nhất của người... không biết chừng, ta sẽ thu người làm đồ đệ đó."

- "Ông muốn xem đao pháp của ta à?"

Tiết Tân không kìm được sự kinh hãi. Mặc dù hắc không biết người hắc vừa tới rốt cuộc là ai, nhưng chỉ cần nhìn công đáng sợ đột nhiên xuất hiện đó, hắc đã chưa bao giờ thấy cả, cũng chưa bao giờ nghe nói qua... Nếu có thể thật sự báo thù này làm sự phụ, vậy việc báo thù e rằng đã có thể làm được rồi.

- "Yên tâm, ta sẽ không rút kiếm. - Đằng Thanh Sơn cười nhìn hắc."

- "Không rút kiếm? Ta... nếu ta làm ông bị thương thì sao?" - Tiết Tân hơi lo.

Đằng Thanh Sơn phì cười:

- "Đánh ta bị thương à? Nếu người có thể đánh ta một chút thương tích, ta sẽ làm cho người trong vòng một năm đạt tới cảnh giới tiên thiên."

399. Chương 21. Thẳng Thắn Thành Khấn

Theo hần người áo bào trắng trước mắt có thực lực rất đáng sợ.

- "Trước hết đừng có nằm mơ, muốn đi đường tắt để ta giúp người đạt tới tiên thiên thì điều kiện tiên quyết là người có thể dả thương ta."

Đằng Thanh Sơn cười nhạt:

- "Ta đứng ở nguyên trong cái vòng ba thước này."

Nói rồi, Đằng Thanh Sơn chĩa chân phải ra, mũi chân xuất hiện một cái kim lửa. Mũi chân Đằng Thanh Sơn quay một vòng tròn chung quanh.

- "Tiên thiên chân nguyên?" - Trái tim Tiết Tân đập thành thịch.

- "Người cứ việc xuất kiếm, nếu ra khỏi vòng tròn thì coi như ta thua." - Đằng Thanh Sơn cười nhìn Tiết Tân.

- "Tiền bối chính là tiên thiên cường giả, có tiên thiên chân nguyên hộ thể thì ta không thể làm tiền bối bị thương được." - Tiết Tân nói.

- "Ta không cần tiên thiên chân nguyên hộ thể."

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh nói:

- "Ra tay đi!"

Tiết Tân nghe xong không khỏi thẩn bất bình:

"Chỉ trong một cái vòng nhỏ hẹp như vậy mà không cần chân nguyên hộ thể sao? Còn bảo không đi khỏi vòng tròn nữa? Trong vòng tròn căn bản không thể né tránh. Nếu hần làm như vậy, đao của ta mà không gây thương tổn được hần thì đao pháp ba năm qua ta đã luyện đến quả cho chó ăn rồi."

Tiết Tân lúc này cung kính thưa:

- "Tiền bối cẩn thận nhé!"

Nói xong, cầm trảm mã đao, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn. Trong lúc nhất thời trong thiên địa như chỉ có hần và đối thủ, Đằng Thanh Sơn.

- "Hơi có ý."

Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát Tiết Tân.

- Veo!

Trảm mã đao trong nháy mắt hóa thành một luồng ánh sáng lạnh, giống như một làn sóng thần ập vào người Đằng Thanh Sơn, nhưng thân ảnh mơ hồ của Đằng Thanh Sơn chợt tiêu tán một cách quỷ dị. Trong vòng tròn bán kính ba thước thoáng cái xuất hiện bốn năm cái bóng Đằng Thanh Sơn mơ hồ, rồi sau đó những cái bóng này lại ngưng tụ hợp nhất, hóa thành Đằng Thanh Sơn.

- "Việc này..."

Tiết Tân chớp mắt, trong mắt tràn đầy vẻ kinh dị.

- "Dùng tuyệt chiêu của người đi."

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói.

- "Tiền bối, đây là đao pháp do ta ngộ xuất ra - Cuồng Phong Đao."

Tiết Tân hít sâu một hơi, vọt mạnh tới trước, khi vọt tới phía trước cách một trượng Đằng Thanh Sơn, cả người Tiết Tân như hóa thành một vòng tròn ảo ảnh, cả người đều bắt đầu xoay tròn, đồng thời trảm mã đao ở eo lưng hần cũng hóa thành một ánh sáng hình cung!

Vù! Vù! Vù!

Mười tám đao sắc bén vờn quanh vòng tròn nơi Đẳng Thanh Sơn đứng, điên cuồng chém xuống.

- Phù... phù...

Tiết Tân đứng lại, không khỏi thở hào hển, trán đầm mồ hôi.

- "Đao pháp không tệ. "

Đẳng Thanh Sơn vẫn đứng trong vòng tròn, áo bào trắng vẫn rất sạch sẽ, chẳng ảnh hưởng gì.

- "Điều này, điều này sao..."

Tiết Tân cúi đầu nhìn trăm mã đao trong tay. Ba năm qua, dựa vào thanh trăm mã đao này hắn tránh được bao nhiêu kiếp nạn, giết chết bao nhiêu địch nhân. Hắn tin tưởng nhất chính là thanh trăm mã đao này của hắn.

Theo Tiết Tân, mười tám đao của hắn đã chém tất cả phạm vi vòng tròn nơi Đẳng Thanh Sơn đứng, tuyệt đối có thể đã thương được đối phương.

Nhưng khi hắn thi triển đao pháp, hắn cũng cảm giác được tất cả đao đều thất bại, không chém trúng thật thể nào.

- "Tiền bối."

Tiết Tân cung kính chấp tay

- "Là văn bối quá tự đại, tiền bối ở trong vòng ba thước mà văn bối lại không thể đánh trúng được tiền bối. Những gì văn bối vừa rồi, xin tiền bối thứ lỗi cho."

Đẳng Thanh Sơn cười.

Một cường giả hư cảnh khảo nghiệm một vũ giả hậu thiên! Nếu cảnh này bị cường giả hư cảnh khác, ví dụ như bị tông chủ kiểm tông thấy, e rằng sẽ cười Đẳng Thanh Sơn quá khinh người.

Đao pháp của vũ giả hậu thiên, trong mắt cường giả hư cảnh thì rất chậm. Một đao vũ giả hậu thiên bổ ra, cường giả hư cảnh hoàn toàn có thể ra ngoài mấy trượng, giết một người xong, rồi phản hồi chỗ cũ ngăn trở đao này! Bởi vậy, có thể thấy tốc độ chênh lệch giữa vũ giả hậu thiên và cường giả hư cảnh như thế nào.

Biết làm sao được, cường giả hư cảnh lắc mình một cái đã ra ngoài một hai dặm.

- "Đao pháp của người tạm được. - Đẳng Thanh Sơn cười khê nói."

Tiết Tân thầm run lên.

Cường giả thần bí sẽ thu hắn làm đệ tử chứ? Ba năm qua, hắn đã chịu bao nhiêu khổ sở, rất muốn có một sư phụ lợi hại dạy bảo.

- "Nói xem, sức mạnh của người luyện như thế nào? "

Đẳng Thanh Sơn xem ra rất có hứng thú.

- "Theo ta quan sát, người cũng không có nội kình, người dùng sức mạnh thân thể."

Đã một cường giả đỉnh cao của nội gia quyền nhất mạch, Đẳng Thanh Sơn rất thích vũ giả sử dụng sức mạnh.

- "Tiền bối."

Tiết Tân cười khổ nói:

- "Văn bối không có sư phụ, năm đó lúc lưu lạc bên ngoài, tự mình luyện ra sức mạnh."

- "Luyện ra sao?"

Đẳng Thanh Sơn tò mò hỏi.

Mấy ngàn cân khí lực không phải dễ luyện.

Như Đẳng gia trang có biết bao nhiêu hảo hán, nhưng chỉ dựa vào chính mình khổ luyện thì rất ít ai có thể khổ luyện tới mấy ngàn cân khí lực.

- "Vãn bối ngay từ đầu chỉ luyện chơi, nhưng tác dụng không lớn, thân thể còn vì luyện tập mà bị thương. "

Tiết Tân lắc đầu bất lực nói:

- "Sau này, vãn bối bắt đầu động não. Ta nghĩ là ta dụng binh khí dựa vào sức mạnh cánh tay. Làm sao để sức mạnh cánh tay mạnh hơn? Ta quan sát đám dã thú như ngựa và dã lang, ta phát hiện ra, trong bốn chân dã thú, thậm chí chân trước còn mạnh hơn."

Trong mắt Đẳng Thanh Sơn lộ ra vẻ vui mừng.

- "Ta suy nghĩ, nếu người cũng đi hai tay hai chân, đi lại trên mặt đất, biết đâu có thể tăng cường khí lực cánh tay? "

Tiết Tân kinh hãi nói.

- "Không ngờ hiệu quả thật sự rất tốt, mỗi ngày tối thiểu ta bò trên đất bảy tám canh giờ, sức mạnh song chưởng ta không ngừng gia tăng!"

- "Ta ở một vùng sơn mạch, ăn quả dại cây dại, mỗi ngày đều bò. Có một ngày, ta ăn được một quả trám. Sau đó rất đau bụng, nhưng sau khi hết đau, ta phát hiện ra sức mạnh của ta đã kịch tăng."

Tiết Tân nhìn Đẳng Thanh Sơn.

Đẳng Thanh Sơn nghe thế khẽ mỉm cười.

Bò trên mặt đất, thật ra là phương pháp rất đơn giản nhưng hữu hiệu. Nếu nhân loại từ khi sinh ra bắt đầu bò trên đất như động vật, thì mười hai mươi năm sau, sức mạnh hai tay cũng không thua nhiều hai chân. Nhưng loại "phương pháp" luyện này cũng không thể gia tăng mấy ngàn cân khí lực được. Tiết Tân đích xác có gặp được kỳ ngộ.

- "Ta luyện một bộ quyền pháp, người nhìn kỹ nhé."

Đẳng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

- "Dạ."

Tiết Tân lập tức mở to mắt, sợ bỏ qua một chiêu một thức của Đẳng Thanh Sơn.

Hai tay Đẳng Thanh Sơn đột nhiên biến thành một thức hổ trảo, hai mắt trợn lên, nhất thời tựa như một con cọp trừng mắt, chỉ thấy Hổ Quyền trong Hình Ý Thập Nhị hình đã được Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn thi triển. Tới cảnh giới của Đẳng Thanh Sơn mỗi một quyền đều tựa như một con cọp chính thức, thậm chí chỉ một ánh mắt của Đẳng Thanh Sơn cũng đã làm cho người ta hoảng sợ.

Bùng!

Hai tay hai chân Đẳng Thanh Sơn đẩy mạnh, nhảy ra xa hơn mười trượng, nhanh như chớp mãnh liệt như mãnh hổ xuống núi!

- Xoẹt...

Kình khí như vượt sắc xé toang không, làm cho không khí chung quanh rung lên.

- Hổng...

Mờ ảo có thể nghe một tiếng cọp gầm.

Một con cọp quật đuôi, cùng làm không khí như bị cắt ra thành hai nửa.

Tiết Tân đứng bên cạnh nhìn không dám nháy mắt chút nào.

- "Thấy rõ rồi chứ?" - Đẳng Thanh Sơn thu dừng lại.

- "Dạ."

Tiết Tân gật đầu lia lịa.

- "Dem những gì ngươi thấy diễn lại cho ta xem."

Đằng Thanh Sơn nhìn hẩn chăm chú. Tiết Tân từ bé đã rất giỏi thi từ, đầu óc rất tốt, Hổ Hình quyền vốn không phức tạp. Tiết Tân nhớ lại rất dễ dàng... Nhưng chỉ nhớ không cũng vô dụng. Nội gia quyền tuyệt không phải đơn giản như Tiết Tân tưởng tượng.

Tiết Tân đứng trên bãi đất trống, cũng một chiêu một thức diễn luyện lại Hổ Hình quyền.

Trong lúc luyện, Tiết Tân thỉnh thoảng dừng lại ngẫm nghĩ, sau đó lại tiếp tục luyện, không ngừng sửa lại chiêu thức của mình. Lần lượt sửa lại, Hổ Hình quyền của Tiết Tân cũng dần dần có nét. Chỉ nửa canh giờ, Tiết Tân chỉ dựa vào quan khán một lần mà đã đánh ra Hổ Hình quyền rất có nét.

"Hả?" Đằng Thanh Sơn nhân tình sáng lên. "Không ngờ vận khí ta tốt như vậy, ha ha... một niềm vui bất ngờ, thật bất ngờ."

Vốn chỉ muốn đi đối phó với Thanh Hồ Đảo, tùy tiện chọn một người, không ngờ lại tìm được một thiên tài nội gia quyền.

Kỳ thật cũng không lạ. Tiết Tân từng ở trong núi leo trèo, tìm hiểu dã thú động vật leo trèo bay lượn, nên đã có chút linh ngộ về 'Ý' trong 'Hình Ý' rồi, do đó bây giờ học Hổ Hình quyền lại là làm ít hưởng nhiều.

- "Tiền bối."

Tiết Tân xấu hổ chấp tay:

- "Vân bối chỉ có thể diễn quyền pháp của tiền bối như thế thôi, còn thua xa so với tiền bối thi triển vừa rồi."

Đằng Thanh Sơn cười ha ha.

"Thua quá xa?"

Mình là cường giả hư cảnh, đã nhập Đạo rồi. Còn mạnh hơn tông sư nội gia quyền rất nhiều. Nếu quyền pháp của Tiết Tân có thể vượt qua một phần mười của Đằng Thanh Sơn, cũng đã đủ để so được với "Đằng Thú" vốn tương đương với tiên thiên rồi

- "Ngươi rất khá."

Đằng Thanh Sơn cười nhìn Tiết Tân.

- "Vũ Nghị, từ hôm nay trở đi, ngươi là đệ tử thứ ba của ta, được không?"

Tiết Tân mừng rỡ.

Quỳ xuống "phịch" một tiếng. Khi chuẩn bị dập đầu, hẩn đột nhiên giật mình.

Về mặt Tiết Tân rất phức tạp.

Trên Cửu Châu Đại địa, địa vị của sư phụ có thể nói cũng tương đương với cha! Một ngày làm sư cả đời làm cha! Việc này cũng không phải hư ngôn. Dù sao lang bạt trong thiên hạ phải dựa vào thực lực, còn sư phụ chính là truyền thụ thực lực cho mình.

- "Tiền bối."

Trong lòng Tiết Tân mâu thuẫn hồi lâu, nhìn chăm chăm vào Đằng Thanh Sơn, rồi nghiêng răng nói

- "Tên vân bối vốn tuyệt không phải là Vũ Nghị, mà là Tiết Tân!"

- "Tiết Tân?"

Đằng Thanh Sơn làm ra vẻ kinh ngạc, giật mình nói.

- "Tiết Tân mà Thanh Hồ Đảo truy nã à?"

Tiết Tân bị cả Thanh Hồ Đảo truy nã, sớm đã là một đại sự ở Cửu Châu, phàm là người có tin tức linh thông đều biết cả.

- "Dạ."

Tiết Tân cúi đầu, thăm than.

Có lẽ...

Mình phải bỏ qua một lần cơ hội báỉ sư rồi. Nhưng hấn không hối hận. Dù sao nếu tương lai vì mình mà gây tai họa cho sư phụ, hấn sẽ cả đời áy náy. Thân nhân của hấn đều đã chết, hấn không muốn... một người đối xử với hấn rất tốt lại chết nữa.

- "Ha ha..."

Đằng Thanh Sơn cười nhìn Tiết Tân, trong lòng hoàn toàn nhận Tiết Tân rồi.

Nếu nói ngay từ đầu trong lòng còn tồn tại việc lợi dụng, thì bây giờ, hấn thật sự đã coi Tiết Tân trở thành đồ đệ như Đằng Thú và Dương Đông rồi.

- "Tiết Tân, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đệ tử của ta." - Đằng Thanh Sơn cười khê nói

Tiết Tân tròn tròn mắt, có vẻ không dám tin.

- "Việc này, việc này... Tiền bối, ta đắc tội với Thanh Hồ Đảo đó!"

Tiết Tân liền nói.

Thanh Hồ Đảo chính là một trong tám đại tông phái trong thiên hạ. Trong mắt Tiết Tân, ngay cả tiên thiên cường giả lợi hại cũng không dám đắc tội với Thanh Hồ Đảo khổng lồ.

- "Thanh Hồ Đảo hả?"

Trong mắt Đằng Thanh Sơn lóe lên một ánh sáng lạnh

- "Cho dù là đảo chủ Thanh Hồ Đảo đích thân tới đây, ta cũng một kiếm giết hấn ngay."

Tiết Tân giật mình, lập tức thân thể hơi run lên, hấn biết... hấn gặp được sư phụ vô cùng tài ba rồi!

- "Còn không báỉ sư?"

Đằng Thanh Sơn cười nhìn đệ tử.

Tiết Tân đang quì trên mặt đất chợt bừng tỉnh, lộ vẻ vui mừng, vội dập đầu ba lần liên tục.

Tiết Tân ngẩng đầu lên, trong hai mắt có một hưng phấn không kìm được:

- "Đồ nhi Tiết Tân, báỉ kiến sư phụ!"

400. Chương 22. Thanh Lôu Đẫm Máu

Kinh phủ, một phủ đệ xa xỉ mà Đằng Thanh Sơn vừa mua ở Vũ An quận thành, trong thư phòng nội viện.

- "Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ ngụ ở chỗ ta."

Đằng Thanh Sơn châm một cây nến, rồi xoay người ngồi xuống, cười nhìn Tiết Tân đeo bao trước mắt.

- "Tiết Tân, ngồi xuống trước đi. Nói lại cho ta nghe về thù hận giữa ngươi và Thanh Hồ Đảo cho ta nghe."

- "Dạ, sư phụ."

Sau khi Tiết Tân ngồi xuống một bên, rồi bắt đầu thuật lại mọi việc.

Hấn nói về phụ mẫu, những thân nhân như tỷ tỷ..., cũng nói về quá trình tai họa, thậm chí còn việc hạ độc muốn giết chết tất cả cừu nhân.

- "Quả học hành có nhiều cũng chẳng ích lợi gì!"

Tiết Tân lắc đầu cười ha ha, nhưng trong mắt lại nhòe nước mắt.

- "Đọc sách chẳng để làm gì cả, nếu ta từ bé đã học võ, cho dù kém thiên tài Quy Nguyên Tông Đẳng Thanh Sơn mới mười bảy tuổi đã đạt tới tiên thiên thực đan, cũng không đến mức không thể giết chết một tên khốn kiếp nào!"

Trải qua sự đả kích lớn nhất của kiếp người làm Tiết Tân cho rằng đọc sách là vô dụng.

Từ đó, hắn mới toàn tâm học võ.

- "Tiết Tân, người hơi có liên quan với Quy Nguyên Tông à?" - Đẳng Thanh Sơn hỏi.

Tiết Tân kinh ngạc nhìn Đẳng Thanh Sơn, rồi gật đầu nói:

- "Sư phụ, sao người biết?"

Nghe thế Đẳng Thanh Sơn không khỏi giật mình.

Tiết Tân tiếp tục nói:

- "Lúc trước ta ở trong núi một mình khổ luyện, ăn được quả trám đó xong, rồi hơi có thành tựu. Sau đó bắt đầu ra ngoài lang bạt, cơ duyên xảo hợp hơi có giao tình với một vài Hắc Giáp quân của Quy Nguyên Tông."

Đẳng Thanh Sơn gật gật đầu.

Tiết Tân này vẫn luôn muốn báo thù, nhưng không có năng lực báo thù.

Đẳng Thanh Sơn thăm thở dài.

- "Tiết Tân, người có muốn báo thù không?" - Đẳng Thanh Sơn mở lời.

- Đương nhiên muốn rồi.

Tiết Tân mắt tỏa sáng, nhưng lại lập tức lắc đầu

- "Nhưng mà thực lực ta quá kém, đừng nói đối phó với quận thủ Vũ An quận thành Triệu Quang Tá, cho dù đối phó với Triệu Phủ, ta cũng chẳng có biện pháp gì cả."

Tiết Tân tổng cộng có ba đại cừu nhân, lần lượt là Triệu Phủ lúc trước ép buộc đưa ra Lưu Vân Thiếp. Quận thủ Triệu Quang Tá vu cáo hãm hại hơn nữa chém chết cả một nhà Tiết Gia, cùng với tên quân sư đầu chó, Triệu Hỉ.

- "Người không kia bản lĩnh, ta cho người bản lĩnh báo thù."

Đẳng Thanh Sơn đứng dậy.

- "Bây giờ người chờ ở đây một lát!"

- "Vâng, sư phụ."

Tiết Tân hơi thấp thỏm, nhìn theo Đẳng Thanh Sơn ly khai.

Trong thư phòng trống rỗng, chỉ còn lại có Tiết Tân. Tiết Tân nhìn ngọn lửa, ngọn lửa từ cây nến cứ chập chờn, ánh mắt hắn sáng quắc, răng cắn chặt.

- "Ta Tiết Tân cuối cùng có thể bá được danh sư, ông trời cũng không tệ với ta. Nhất định ta phải chăm chỉ khổ tu, cố gắng gấp trăm lần! Cha, mẹ, dì, nhị thúc, tỷ tỷ ta nhất định sẽ ngàn đao róc thịt ba tên khốn kiếp đó cho các người báo thù!"

Một lát sau.

Cộp! Cộp! Kẹt!

Tiếng bước chân Đẳng Thanh Sơn truyền đến.

Tiết Tân lập tức bình tĩnh lại, quay đầu nhìn ra, thấy Đằng Thanh Sơn cầm một hộp ngọc đang đi đến.

- "Tiết Tân." - Đằng Thanh Sơn mở hộp ngọc.

Tiết Tân lập tức nhìn cẩn thận. Bên trong hộp ngọc có hai cái lá tiểu thảo. Tiểu thảo này mặc dù đã bị hái xuống, nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác sinh cơ hừng hực, thậm chí trên cái lá tiểu thảo này còn dường như có cả giọt sương. Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói:

- "Linh thảo này tên là Thần Lộ Thảo, có hiệu quả rất thần kỳ. Một khi phục dụng, sẽ dẫn thông tất cả kinh mạch toàn thân!"

Người ăn vào đi.

- Đằng Thanh Sơn nói.

- Dẫn thông tất cả kinh mạch toàn thân, việc này.

Tiết Tân đứng phắt dậy, nuốt nước bọt khan, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn vẻ hơi thấp thỏm.

- "Sư phụ, cái này quá quý, ta"

- "Đừng lễ mễ nữa, ăn đi."

Đằng Thanh Sơn quát lạnh.

Linh được dẫn thông tất cả kinh mạch toàn thân thì ở Cửu Châu Đại Địa cũng có. Trong số linh thảo linh quả thì nó coi như là thượng phẩm rồi. Nhưng Thần Lộ Thảo này là do lúc trước ở Đoan Mộc Đại Lục Đằng Thanh Sơn sưu tầm được. Lúc hái Vân Mộng Bạch Quả, hắn ngẫu nhiên có được! Kỳ thật Đằng Thanh Sơn hái được không ít linh quả linh thảo.

Một số là do hắn tìm được.

Phần còn lại, cũng là nhiều nhất, là hồi đó Đằng Thanh Sơn cướp sạch bảo tàng của đệ nhất gia tộc của Đoan Mộc Đại Lục là gia tộc Thiên Phong. Lần đó hắn đem mọi thứ linh thảo, linh quả cùng với các loại bí tịch đi hết.

Linh bảo do Gia tộc Thiên Phong tích lũy ngàn năm nhiều tới đâu?

Do đó, Thần Lộ Thảo không tính là quá quý.

Tiết Tân vô cùng cảm kích sư phụ. Rồi nuốt Thần Lộ Thảo vào. Cái quái dị chính là khi Thần Lộ Thảo vừa vào trong miệng Tiết Tân, lập tức hóa thành nước, giống như uống nước, chảy ực ực vào bụng.

"Toàn thân tê tê." Tiết Tân có vẻ kỳ quái, thân thể không kìm được phải vặn vẹo.

- "Nóng quá!"

Chột da lông của Tiết Tân không ngừng chảy ra tạp chất màu xám màu đen. Tiết Tân đang đắm chìm trong quá trình cải tạo thân thể của Thần Lộ Thảo, không biết thời gian trôi qua. Chỉ thời gian uống cạn một chén trà, Tiết Tân đã thở phào một hơi, mặt có vẻ xơ xác, nhưng lại lộ ra vẻ vui mừng.

- "Cảm ơn sư phụ." - Tiết Tân quỳ sụp xuống.

- "Há mồm!" - Đằng Thanh Sơn lại lệnh.

Tiết Tân giật mình, hé miệng ra.

Chỉ thấy từ bình ngọc trong tay Đằng Thanh Sơn, một giọt nước bay ra, bắn thẳng vào miệng Tiết Tân. Tiết Tân tròn tròn mắt kinh ngạc, nhưng chỉ khoảnh khắc, trên mặt hắn lại lộ ra vẻ vui mừng.

Giọt nước này, chính là "Bắc Hải Chi Linh" trân quý. Chỉ một giọt đã có thể bồi dưỡng ra cao thủ hậu thiên đỉnh, lại có thể cải tạo cả kinh mạch.

"Kinh mạch hoàn toàn dẫn thông đối với người luyện nội gia quyền như Tiết Tân chỉ có lợi chứ không hại gì." Đằng Thanh Sơn hài lòng gật đầu.

"Cơ thể tràn ngập nội kinh cũng có thể làm cho quá trình tu luyện của hắn có đủ năng lượng để sử dụng."

Một lát sau.

- Sư phụ.

Tiết Tân hoàn toàn cảm thấy bản thân biến hóa kinh người, trong lòng không khỏi tràn ngập cảm kích Đẳng Thanh Sơn. Từ sau khi cửa nát nhà tan, Đẳng Thanh Sơn có thể nói là người đối xử với hắn tốt nhất. Mặc dù hắn cũng kết giao với những bằng hữu khác... Nhưng rất hiển nhiên, sư phụ mới là người đối xử với hắn tốt nhất.

Trải qua tình người ấm lạnh, người khác quan tâm hắn, hắn lại càng ghi tạc trong lòng.

- "Đừng có ngây ngốc ở đó."

Đẳng Thanh Sơn bảo.

- "Vừa rồi lúc ta vừa về nhà, đã lệnh cho hạ nhân đun nước nóng rồi. Mau mau đi tắm đi. Nhớ... nội viện là nơi cấm hạ nhân vào đi. Nước nóng và các thứ khác do người tự mình đưa vào."

- "Dạ."

Tiết Tân nhìn lại mình, cả người hắn trông rất bần thủ, không khỏi phì cười.

...

Vũ An quận thành, Noãn Phong Lâu là thanh lâu thượng đẳng nhất. Ở thanh lâu này, người bình thường cũng phải bỏ ra trên mười lượng bạc, có thể so với thu nhập một người nông dân bình thường làm quần quật trong một năm.

Lầu ba Noãn Phong Lâu, vách tường ghi lại một vài bài thơ hoặc bức họa của danh nhân. Dưới một cái khán đài có kê mười cái bàn điều khắc tinh mỹ, mỗi một cái bàn đều bày biện nước trà thượng đẳng. Rất hiển nhiên... Nơi này làm ăn rất tốt. Dưới khán đài đầy người, tiếng cười tiếng nói chuyện của mọi người rất ồn ào, vang nghe truyền đến tiếng đàn.

Bây giờ tuy là mùa đông lạnh lẽo, nhưng trên lầu ba thì hơi ấm tràn ngập, không lạnh tí nào, tựa như đang vào mùa xuân ấm áp.

Trên khán đài, hai thiếu nữ vóc người tuyệt đẹp, dung mạo xinh tươi chỉ mặc một lớp sa mỏng, mờ ảo có thể thấy cả thân thể lộ ra, một người đang thổi tiêu, một người đánh đàn. Thanh âm vang vang cả lầu ba.

Dưới khán đài, góc bên trái, là hai thầy trò Đẳng Thanh Sơn và Tiết Tân.

- "Sư phụ, người ngồi bên kia, chính là Triệu Hỉ."

Tiết Tân hất mắt ra hiệu.

- "Thanh niên gầy gò ngồi phía trước nhất."

- À.

Đẳng Thanh Sơn liếc liếc mắt.

Có ba người ngồi bàn đầu tiên, là cái bàn tốt nhất trên cả lầu ba. Một người nhìn như thanh niên rất tuấn tú, cùng với một cặp thiếu nữ sinh đôi đẹp như mộng. Cặp thiếu nữ sinh đôi đang bóc nho đút vào miệng thanh niên tuấn tú này, thanh niên tuấn tú đã có vẻ rất thông dong tự tại.

Sau lưng thanh niên tuấn tú này có hai hộ vệ bư hăn.

- Triệu Hỉ, khi còn nhỏ được Triệu gia mua, vốn là gia nhân của Triệu gia, chuyên giúp cho những con cháu Triệu gia luyện võ độc sách.

Tiết Tân thấp giọng nói:

- "Nhưng Triệu Hỉ rất có tâm kế. Chẳng những làm tốt việc cho Triệu Phủ, hơn nữa bản thân còn có thực lực không tệ, lập quan hệ với đủ mọi hạng người trong Vũ An quận thành."

- "Hắn, và thủ lĩnh quân đội Vũ An quận thành là Lý tướng quân đã kết nghĩa huynh đệ, âm thầm làm vài vụ làm ăn lớn. Đến cả gia chủ nhà họ Triệu cũng nhận Triệu Hỉ làm nghĩa tử."

- "Lúc này, ở Vũ An quận thành, Triệu Hỉ có thể giao du thân mật với Lý tướng quân và quận thủ, tuyệt đối là một nhân vật tài ba."

Tiết Tân nói trầm trầm:

- "Phải thừa nhận, Triệu Hỉ, là một nhân vật rất lợi hại. Ta thấy, còn lợi hại hơn cả đại công tử Triệu gia Triệu Phổ nhiều."

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Một gia nhân mà có thể phát triển tới bước này, có thể tưởng tượng được tâm kế của người này.

- "Lúc Triệu Hỉ còn đi theo Triệu Phủ, chỉ cần Triệu Phủ muốn, là Triệu Hỉ đều có thể tìm được cho hắn. Việc gì cũng có thể giải quyết rất viên mãn! Lúc trước, tin tức về Lưu Vân Thiếp, chính là Triệu Hỉ nói lại cho Triệu Phủ. Hơn nữa, việc vu cáo hãm hại, xét nhà, cũng hắn an bài."

Ánh mắt Tiết Tân lạnh đi.

- "Triệu Hỉ, ta sẽ giết ngươi trước!"

Tiết Tân nói chuyện, mặc dù được Đằng Thanh Sơn bao lại không cho ngoại giới nghe được, nhưng...

Xa xa đôi tỷ muội sinh đôi hầu hạ Triệu Hỉ, tựa hồ đã nhận ra ánh mắt Tiết Tân tràn ngập sát ý, đột nhiên quay đầu lại, lườm Tiết Tân. Tiết Tân trong nháy mắt lại khôi phục vẻ bình thường.

- "A Bảo."

Triệu Hỉ đột nhiên đứng lên, ánh mắt ra hiệu cho hai mỹ nữ bên người.

- "Hỉ ca?"

Đôi tỷ muội này nghi hoặc đứng lên.

- "Chúng ta đi."

Triệu Hỉ kéo tay một nữ tử, tay kia khoác bên hông, rồi đưa hai mỹ nữ và hai hộ vệ ra ngoài.

- "Triệu Đại công tử."

Tú bà thanh lâu, một thoáng nhìn chỉ là một phụ nữ khoảng mới ba mươi tuổi ra cười.

- "Về sớm thế?"

- "Ừm, hôm nay còn có việc."

Triệu Hỉ cười dứt một tấm ngân phiếu vào ngực tú bà, thuận tay bóp bóp ngực mỹ nữ một cái.

Nhưng ngay lúc này, Triệu Hỉ sắc mặt khẽ biến.

Vì...

Hai người Đằng Thanh Sơn và Tiết Tân cũng đi về phía thang lầu.

- Hả?

Triệu Hỉ hơi lùi một bước, thoái lui tới chỗ đám hộ vệ.

Cộp, cộp, cộp..

Tiết Tân lướt qua bên đám hộ vệ, đi sát vai mà qua, rồi tiếp tục đi về phía thang lầu.

- "Triệu Hỉ."

Tiết Tân đột nhiên quay phắt đầu, nhìn chằm chằm vào Triệu Hỉ.

- "Ủa, ngươi là ...?"

Triệu Hỉ cười nhìn Tiết Tân, đồng thời ôm một mỹ nữ hơi che trước người.

- "Thứ cho trí nhớ ta không tốt, không biết huynh đệ ngươi là..?"

- "Là người lấy mạng người! - Tiết Tân quát lớn một tiếng."

Veo!

Một luồng đao quang lóe lên!

Nhất thời đám hộ vệ, mỹ nữ và tú bà thanh lâu đang đi theo phía sau đều thét lên.

- Choang!

Đao quang chặt đứt cánh tay mỹ nữ trong lòng Triệu Hỉ, rồi sau đó tiếng kim loại va chạm, máu lênh láng. Triệu Hỉ đập mạnh vào vách tường bên cạnh.

Ầm một tiếng, chỗ hấn va vào vách tường xuất hiện một lỗ thủng to tướng, cả người lao thẳng ra ngoài.

Ầm!

Như một con mãnh hổ xuống núi, Tiết Tân hai mắt ửng đỏ, xông thẳng qua lỗ thủng, cầm trăm mã đao vấy máu, nhảy xuống theo!

401. Chương 23 : Đại Loạn Tử

Trên đường người đến người đi rộn ràng nhốn nháo.

"Bùng!" Triệu Hỉ rơi xuống đất, lăn một vòng rồi đứng lên co cẳng chạy tiếp.

- "Đừng mong chạy!" Tiết Tân dưới chân nội kinh phóng ra, lao vù người đi.

- "Giết người rồi!"

- "Giết người rồi!"

Trên con đường lớn mấy người đi đường không khỏi sợ hãi hét lên. Tức thời không ít người vội vàng né tránh sang hai bên đường, những người ở phía xa cũng dạt hết sang hai bên, đám khách nhân của các thanh lâu, cửa hàng, tửu lâu... hai bên đường kẻ nào cũng ngó xuống phía dưới.

- "Xem kìa, đó chẳng phải Triệu đại công tử sao?"

- "Không ngờ có người dám truy sát Triệu đại công tử?"

Âm thanh bàn luận không ngừng, nhưng không một ai tới cứu Triệu Hỉ.

- "Ngươi là ai, không ngờ dám tới giết ta?" Triệu Hỉ chật vật chạy trốn, đồng thời giận dữ hét.

- "Hừ." Tiết Tân hừ lạnh một tiếng,

- "Đồ cặn bã nhà ngươi, đáng ra phải chết từ sớm!" Miệng nói, trăm mã đao trong tay Tiết Tân lại liên tiếp không ngừng bổ về phía Triệu Hỉ... Bất quá Triệu Hỉ này năng lực né tránh trong phạm vi hẹp quả là lợi hại, không ngờ khiến Tiết Tân sau khi thực lực đại tăng trong nhất thời cũng vô pháp chém chết hẳn.

- "Đại nhân!"

Hai hộ vệ cũng muốn lao ra cứu Triệu Hỉ, thế nhưng thân thể run lên đã nhẹ nhàng té lăn ra đất. Đàng Thanh Sơn liếc mắt cười nhạt, hai viên đá nhỏ đã biến khỏi tay.

- "Hai tên phế vật." Triệu Hỉ khéo mắt lướt qua hai đại cao thủ hấn mời tới giờ không ngờ ngã xuống đất không dậy nổi không khỏi thấy lo lắng.

- "Đuổi giết ta không đơn giản một kẻ trước mắt mà còn một tên nữa. Ta phải tốc chiến tốc thắng mới có thể chạy thoát thân." Đối với việc ứng phó Tiết Tân ở trước mặt, Triệu Hỉ hiển nhiên có mười phần nắm chắc.

Hắn chỉ lo lắng... thần bí cao thủ đã âm thầm giải quyết hai đại hộ vệ.

"Vèo!" Triệu Hỉ bất ngờ tay trái chộp lấy trăm mã đao, lực đánh vào đáng sợ ẩn chứa trong trăm mã đao khiến Triệu Hỉ thân thể chấn động, không khỏi lùi liền hai bước.

"Hừ? Thủ sáo (bao tay)?" Tiết Tân cũng phát hiện bao tay mờ mờ trên tay Triệu Hỉ.

Ánh mắt Triệu Hỉ lạnh đi.

Tay phải cầm binh khí bất ngờ hơi giơ lên cao, ống tay hướng vào Tiết Tân.

Viu! Viu! Viu! Viu! Viu! Viu! Viu!

Chớp mắt mấy chục độc châm thật nhỏ đồng thời từ trong tay áo Triệu Hỉ phóng ra, độc châm này như tú hoa châm (kim thoa), hơn nữa tốc độ nhanh, cự ly gần, Tiết Tân căn bản không có cách tránh né, không khỏi sợ đến trợn tròn mắt! 4a

- "Không--" Hắn không cam lòng chết, hắn còn có đại cừu chưa báo!

Vù!

Một đạo huyễn ảnh, Đằng Thanh Sơn đã xuất hiện ở cạnh người Tiết Tân, đồng thời khua cánh tay phải một chút, mấy chục độc châm hầu như đồng thời bị tay áo phải của Đằng Thanh Sơn cuốn đi.

- "Cái này..."

Thấy Đằng Thanh Sơn đột nhiên xuất hiện mà lại dễ dàng tiếp được ám khí của hắn, Triệu Hỉ trong lòng ngượng lạnh, hắn hoàn toàn xác định,

- "Là tiên thiên cao thủ, hơn nữa hắn là tiên thiên thực đan thậm chí tiên thiên kim đan! Xong rồi, tiêu đời rồi..." Từ một người hầu từng bước leo lên, nhân lực, tâm kế của Triệu Hỉ là cực kỳ cao.

- "Ta đã phải chết rồi sao? Không, không..." Triệu Hỉ trong nháy mắt giống như điên cuồng, nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn thảm thiết hết

- "Không, các ngươi không thể giết ta!!!"

Đằng Thanh Sơn lại chẳng buồn nhìn Triệu Hỉ, mà lại liếc nhìn đồ đệ "Tiết Tân" của mình.

Tiết Tân trên trán đổ mồ hôi lạnh, vừa rồi hắn đi một vòng trên lần ranh sinh tử, đích xác đã bị dọa hết hồn.

- "Sư phụ." Tiết Tân có chút xấu hổ.

- "Được rồi, giết hắn trước đã." Đằng Thanh Sơn phân phó.

Tiết Tân quay đầu về phía Triệu Hỉ, Triệu Hỉ sắc mặt trắng bệch, đáng vẻ điên cuồng. Triệu Hỉ lúc này biết rõ có mặt thần bí cao thủ "Đằng Thanh Sơn" hắn không có cơ hội chạy trốn.

- "Các ngươi không thể giết ta." Triệu Hỉ từ trong lòng lấy ra một khối lệnh bài màu xanh đậm, vội vã nói,

- "Ta là ngoại môn chấp sự (người quản lý ở bên ngoài) của Thanh Hồ Đảo ở Vũ An Quận, ở đây lại là nơi đông người, các ngươi nếu là giết ta..." Triệu Hỉ không nhiều lời, hắn tin tưởng hai cao thủ trước mắt sẽ mình bạch.

- Chấp sự? Đằng Thanh Sơn cười cười: - Càng tốt !

- Càng tốt? Triệu Hỉ sững người.

"Xoẹt!" Ánh đao nhoáng lên.

- Không--

Âm thanh thê lương vang vọng thiên địa từ trong miệng Triệu Hỉ vang lên, cái đầu lâu văng ra. Thậm chí trong nháy mắt khi cái đầu bay ra, miệng hắn còn đang gào hét, máu tươi phảng phất như nước từ chỗ cổ đứt của Triệu Hỉ phun ra kinh người, không ít phụ nữ đứng xem xung quanh trên đường hét lên sợ hãi.

- "Rốt cuộc giết chết một tên." Tiết Tân nhìn chằm chằm cái đầu người rơi trên mặt đất, trong lòng hơi thoải mái một chút.

- "Chúng ta đi." Đằng Thanh Sơn mở miệng nói, Tiết Tân giật mình bừng tỉnh 1/4a

- Dạ, sư phụ.

Lúc này Đằng Thanh Sơn, Tiết Tân hai người nhanh chóng tiến vào đoàn người, biến mất không thấy đâu nữa, còn trên đường vẫn rất đông người vây quanh chỗ đó, chăm chú nhìn cổ thi thể nghị luận sôi nổi-- Triệu Hỉ, kẻ làm mưa làm gió tại Vũ An Quận Thành, có thể nói là một tay che trời đã bị giết chết ở bên đường như vậy. Chỉ một lát sau.

Một đám chừng mấy trăm người điên cuồng chạy tới, dẫn đầu là một ả đàn bà xinh đẹp sắc mặt trắng bệch tóc tai tán loạn.

- Tránh ra! Tránh ra!...

Tiếng hò hét vang lên ầm ĩ.

Những người đứng xem quanh đường vội né sang bên, mấy trăm người này nhanh chóng vây trùng trùng điệp điệp chỗ phát sinh đuổi giết lại.

Phụ nhân xinh đẹp nhìn thi thể đó, sắc mặt tức thì trắng bệch, không khỏi kêu lên một tiếng thê lương 1/4a A Hỉ !!! rồi quy xuống tay run rẩy ôm lấy đầu.

- Kẻ nào! Kẻ nào giết chết A Hỉ, kẻ nào!!!

Phụ nhân xinh đẹp ngửa đầu gào thét, đáng vẻ điên cuồng.

- "Phụ nhân, phụ nhân." Hai thị nữ thấy phụ nhân bọn họ điên cuồng như vậy cũng có chút sợ hãi.

- "Tìm cho ta, tìm nhanh cho ta, tìm cho ra, rốt cuộc là kẻ nào giết A Hỉ!" Phụ nhân giận dữ nhìn quanh,

- "Bất luận là ai, ta muốn đem hắn cắt làm trăm nghìn mảnh!!" Xung quanh mấy trăm người căn bản không dám nói lời thừa, lập tức đều lao vào đoàn người, bắt đầu giữ lấy người đi đường tra hỏi.

Vũ An quận thành, phủ tướng quân.

Một hán tử râu ria mặc áo lông nằm ườn trên ghế tay nghịch thiết cầu (bi sắt), đang hí hóp mắt ngâm nga hò hát, thỉnh thoảng chọc thị nữ ở cạnh.

- "Tướng quân, tướng quân." Âm thanh khẩn cấp từ ngoài truyền vào.

"Làm ầm ĩ cái gì?" Gã tướng quân khó chịu mở mắt.

Một gã chỉ huy trung niên từ ngoài lao vào vội vàng nói 1/4a

- "Tướng quân, xảy ra chuyện lớn rồi, Triệu Hỉ đó ở trên đường dưới Noãn Phong Lâu bị người ta giết chết."

- "Cái gì!" nghe câu này hắn lồm cồm bò dậy.

- "Triệu lão đệ đã chết?" Tên tướng không dám tin,

- "Cái này, sao có thể chứ? Triệu lão đệ này bản thân thực lực không tệ, là nhất lưu võ giả, còn chưa nói hộ vệ của hắn. Triệu lão đệ đó cũng là người cẩn trọng dè chừng, thế nào lại bị người giết chết trên đường?" Nếu như bị độc mà chết đã đành, bị giết giữa phố? Thực quá kỳ lạ.

- "Hắn chết rồi, món sinh ý đó..." Tên tướng cau mày, vụ làm ăn Triệu Hỉ phụ trách có một phần của hắn, Triệu Hỉ chết, phiền phức lớn rồi.

- "Tướng quân, hiện tại bà vợ đó của Triệu Hỉ, đang khóc lóc trên đường dưới Noãn Phong Lâu." Trung niên chỉ huy vội vàng nói.

- "Vợ của Triệu Hỉ? Vị đại tiểu thư Thanh Hồ Đảo đó hả?" Tên tướng quân cả kinh, vội quát tháo,

- "Đi, chúng ta nhanh đến đó..."

"Lão tứ!" Tướng quân bất ngờ hô to một tiếng.

- "Tướng quân." Xa xa truyền đến tiếng la.

- "Huynh đệ doanh một doanh hai, tất cả tập hợp, xuất phát!" Tên tướng quân hò hét, biên chế một doanh của thành vệ quân này so với Quy Nguyên Tông Hắc Giáp Quân nhiều hơn nhiều, một doanh nhân mã có tới hai nghìn người. Hai doanh thế là bốn nghìn người.

...

Trong phủ đệ của Triệu Hỉ, lúc này tự bản thân Lý tướng quân của thành vệ quân dẫn theo một đám thân vệ chạy tới.

Chỉ thấy toàn bộ phủ đệ đã đồ trắng khắp nơi, tiếng khóc từ xa đã nghe thấy.

- "Lý tướng quân." Á đàn bà tuổi còn trẻ kia cả người mặc tang phục trắng đi ra đại sảnh.

- "Đệ muội, chuyện này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Lý tướng quân vội vàng nói.

- "Xảy ra chuyện gì?" Á đàn bà trẻ tuổi đôi mắt ửng đỏ, cắn răng nhìn chằm chằm Lý tướng quân,

- "Ta làm sao biết được xảy ra chuyện gì? A Hỉ nhà ta, còn không phải theo các người cùng nhau làm việc sao, hiện tại A Hỉ chết rồi... các người còn không biết rốt cuộc là ai làm? Gì khác ta mặc kệ, hung thủ đó, nhất định phải bắt, băm vằm làm trăm nghìn mảnh!!!"

Lý tướng quân sắc mặt hơi trầm xuống, bất quá vừa nghĩ đến thân phận đối phương, liền nhẫn nhịn.

- "Chớ quá đau buồn, đệ muội" Lý tướng quân an ủi

- "Yên tâm, ở Vũ An Quận, vẫn chưa có kẻ ta tìm không nổi! Đã dám giết huynh đệ ta...Ta nhất định sẽ khiến bọn chúng phải hối hận đã sinh ra trên đời này!"

Lý tướng quân cắn hận!

Không đơn giản là vì báo thù cho Triệu Hỉ, mà trọng yếu hơn là, cái chết của Triệu Hỉ, khiến Lý tướng quân tổn thất cực lớn.

- "Đúng, khiến bọn chúng phải hối hận đã sinh ra trên đời này!" Á đàn bà thở gấp.

Không thể không thừa nhận, người của Lý tướng quân và phủ đệ của Triệu Hỉ ở Vũ An Quận này tin tức đích xác linh thông. Vặn vặn chỉ sau nửa canh giờ, bọn họ đã thu được tin tức hai tên hung thủ đó tiến vào một tòa phủ đệ -- Kinh phủ!

- "Nhanh!" "Nhanh!"

Binh lính mặc giáp như một dòng thác lũ đen ngòm đã kín đặc các con đường nơi Kinh phủ.

- "Vây chặt Kinh phủ này cho ta, vây thành tầng tầng lớp lớp." Lý tướng quân tức giận nói.

- "Dạ, tướng quân."

Tiếng kim loại áo giáp chạm nhau không ngừng vang lên, hai nghìn quân sĩ vây dày dày đặc đặc toàn bộ Kinh phủ tới giọt nước cũng không lọt. Còn có hai nghìn quân sĩ nữa cùng với mấy trăm người Triệu gia chặn lại bên ngoài cửa phủ Kinh phủ, còn Lý tướng quân cùng Triệu Hỉ phu nhân cũng là ở trong đám người, hằm hằm giận dữ nhìn cửa Kinh phủ.

- "Đóng cửa?"

Triệu Hỉ phu nhân cười lạnh một tiếng, quát tháo,

- "Phá mở cửa chính cho ta!"

Đúng lúc này ỉ¼?ỉ¼?

”Két!” một tiếng, âm thanh kéo then gõ vang lên.

”Xoảng xoảng xoảng ~” Hai cánh cửa sắt lớn chậm rãi mở ra, không ít hộ vệ của Kinh phủ đã sớm lui thật xa, chỉ có một gã thanh niên tiêu sái đeo kiếm mặc áo trắng cùng với một thanh niên trên mặt mang vết sẹo dữ tợn một trước một sau ra khỏi đại môn, đứng lại đó.

Toàn trường yên tĩnh.

Tiết Tân nhìn đám binh sĩ giáp đen dày đặc bên ngoài, cho dù ở cạnh sư phụ cũng vẫn cảm thấy khản trương.

”Chính là hần, chính hần giết chết Triệu Hỉ đại nhân.”

Một gã mắt tam giác đứng cạnh Triệu phu nhân phần nộ chỉ Tiết Tân.

- ”Là người!”

Triệu phu nhân trừng mắt, hàm hàm nhìn Tiết Tân,

- ”Người dám giết trượng phu ta! Ta muốn nhà người cả nhà chết sạch!!!”

Lý tướng quân ở cạnh cũng sầm mặt, giận dữ nhìn Tiết Tân ỉ/4a

- ”Không ngờ dám giữa phổ giết chết ngoại diện chấp sự của Thanh Hồ Đảo ta, đây là đại tội diệt tộc, người đầu...đem giam tất cả những kẻ trong Kinh phủ cho ta!”

Một tiếng ra lệnh!

Tức thì đám quân sĩ đứng đầy đường phía sau Lý tướng quân hung hãn như sóng biển cuộn tới Kinh phủ. Đám nha hoàn, hộ vệ trong Kinh phủ ai cũng bị dọa tới phát khóc, không ít kẻ hô lớn ỉ/4a

- ”Đại nhân, chúng ta không có liên quan.”

- ”Xin tha mạng.”

Một mảnh hỗn loạn.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười nhìn đám quân sĩ vọt tới đại môn Kinh phủ, bất ngờ sắc mặt trầm xuống, phần nộ quát ỉ/4a”Cút!”

- ”Cút!””Cút!””Cút!”...

Tức thì đám quân sĩ ở phía trước phảng phất như bị sóng xung kích vô hình đánh vào tất cả đều ngã xuống đất, đau đớn bịt lỗ tai, tới hơn trăm người ngã xuống, hơn nghìn kẻ khác tuy rằng không ngã kẻ nào sắc mặt cũng trắng bệch. Triệu phu nhân đó cũng trắng bệch cả mặt, chỉ có Lý tướng quân tỏ ra rất trấn tĩnh.

- ”Người là ai?” Lý tướng quân sắc mặt sầm xuống, phần nộ quát,

- ”Dám làm kẻ địch với Thanh Hồ Đảo của ta hay sao? Nhanh chóng giao phạm nhân ra, ta tha tội cho người, nếu như chống lại...người chính là đồng phạm!”

Cho dù là tiên thiên cường giả, đối mặt tướng quân một quận nắm trong tay gần mười vạn đại quân cũng phải cúi đầu.

402. Chương 24 : Cố Ý Làm Căng

- ”Đồng phạm, tử tội?”

Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười, coi mấy ngàn người trước mặt như cỏ rác, cười nhìn Lý tướng quân.

- ”Tướng quân, ta cũng nhắc người một câu, xông vào Kinh Phủ của ta, cũng là tử tội đó!”

Lý tướng quân giật mình.

- "Chỉ cần có một tên lính của người xông vào phủ đệ của ta, ta sẽ lấy mạng người, người có tin không?"

Đặng Thanh Sơn mỉm cười, giống như đang nói một việc rất bình thường. Thế mà phía trước hắn lại là hàng ngàn binh lính cầm binh khí trong tay đằng đằng sát khí, thậm chí trên áo giáp và binh khí còn ảm ảm có thể ngửi thấy mùi máu tanh.

Trước mặt đại quân, chỉ cười rồi uy hiếp ngược lại quân địch, cảnh này làm cho người ta muốn bật cười.

Nhưng ở đây không một ai dám cười. Tiếng gầm của Đặng Thanh Sơn lúc trước sớm đã làm không ít người phát run.

- "Người..."

Sắc mặt Lý tướng quân có vẻ rất khó coi, thầm hỏi: "cao thủ thần bí này rốt cuộc là ai nhỉ? Chỉ một tiếng gầm của hắn mà đã có uy thế như thế, hẳn là một tiên thiên cường giả. Kinh Phủ... trên Cửu Châu Đại Địa, những tiên thiên cường giả nổi danh lợi hại mà ta biết, thì tựa hồ không có người nào họ Kinh."

Mặc dù nghĩ như thế, nhưng Lý tướng quân vẫn cẩn thận, quát hỏi:

- Người là người phương nào, hãy xưng tên ra!

- Hả?

Đặng Thanh Sơn nhìn đồ đệ Tiết Tân đứng bên cạnh.

Tiết Tân lĩnh hội ý của Đặng Thanh Sơn, lập tức tiến lên một bước, cao giọng nói:

- Sư phụ ta họ Kinh, tên là Ý!

"Kinh ý?" Lý tướng quân suy nghĩ, cái tên này hắn chưa bao giờ nghe cả. Ở đâu lại lại ra một người thế này? "Chẳng những Lý tướng quân nghi hoặc, mà Triệu Hỉ phu nhân bên cạnh Lý tướng quân cũng suy tư... Phải biết là, nàng chính là đệ tử hạch tâm Thanh Hồ Đảo, nàng cũng đã đọc bộ sách giới thiệu về những tiên thiên cường giả trong thiên hạ. Tuyệt đối không có lấy một ai gọi là Kinh Ý. Phỏng chừng... tên Kinh Ý này vừa mới đột phá đạt tới tiên thiên thôi."

- "Kinh Ý!"

Lý tướng quân hơi lui ra phía sau, nhất thời đám lính cũng vây quanh bảo vệ hắn. Hắn gầm gừ nói:

- "Đồ đệ ngươi dám can đảm giết chết nghi trượng ngoại môn của Thanh Hồ Đảo ta ngay trên đường. Đây là tội rất lớn! Người là sư phụ... Không quản lý đệ tử tốt. Thanh Hồ Đảo chúng ta cũng có thể không trách lỗi. Dù sao cũng có vài đệ tử không nghe lời. Bây giờ ngươi nên giao đệ tử của ngươi cho chúng ta xử trí... Tất cả sẽ dễ nói hơn, nếu không thời gian càng kéo dài..."

Mọi người ở đây đều hiểu ý của Lý tướng quân

Thời gian càng dài, Thanh Hồ Đảo khẳng định sẽ phái tiên thiên cường giả chỉ huy một vài cao thủ lợi hại tới, đến lúc đó thì đã muộn.

- "Tướng quân."

Đặng Thanh Sơn nhìn Lý tướng quân, cười khê nói:

- "Ta cũng không thèm nói nhảm với người nữa. Người nên mang theo nhân mã của người đi nhanh lên. Sau này, nếu người có đem nhiều nhân mã hơn tới, hay muốn bắt lại Thanh Hồ Đảo, ta cũng không quan tâm. Về phần đệ tử ta... Không ai được động vào hắn."

Nói xong, Đặng Thanh Sơn quay đầu đi vào trong phủ đệ, đồng thời phân phó:

- "Đồ nhi, đóng cửa!"

- "Dạ, sư phụ!"

Trước mặt hàng vạn hàng nghìn quân sĩ, Tiết Tân có vẻ hơi hưng phấn lớn tiếng đáp.

- "Người..."

Thái độ Đàng Thanh Sơn lúc này tỏ ra cao cao tại thượng, khinh thường mọi người, quả đã chọc giận Lý tướng quân rồi.

Triệu Hỉ phu nhân bên cạnh, càng giận dữ hơn, nổi giận rít lên:

- "Kính Ý, ta không thèm biết ngươi là ai, đệ tử của người giết nam nhân của ta giữa đường! Giết nghi trượng ngoại môn của Thanh Hồ Đảo, ngươi là sư phụ còn kiêu ngạo như vậy. Sao, nghĩ rằng Thanh Hồ Đảo ta không có ai à? Mọi người lên cho ta, ai bắt được đệ tử của Kính Ý, ta thưởng trăm vạn lượng bạc!"

Trăm vạn lượng bạc?

Một toàn bộ gia sản của một đại phú thương phỏng chừng cũng chỉ tới mức đó thôi.

Không đợi Lý tướng quân hạ lệnh, mấy trăm tên dưới trướng Triệu Hỉ phu nhân ai nấy gào lên lao tới.

- "Các huynh đệ, giết!"

Không ít quân sĩ xông bừa lên.

Tiên thiên cường giả lợi hại lắm à?

Sợ cái rầm chó!

Tiên thiên cường giả có lợi hại tới mấy cũng chỉ có một người, có thể cùng lúc giết được bao nhiêu người? Họ có hơn một ngàn người cùng xông lên, ai nếu bắt được tên đệ tử Kính Ý này sẽ được trăm vạn lượng bạc. Được vậy thì coi như chính thức phát tài rồi!

- "Hừ."

Sắc mặt Đàng Thanh Sơn trầm xuống.

Vèo!

Một cái ảo ảnh mơ hồ chợt xuất hiện cạnh Triệu Hỉ phu nhân. Triệu phu nhân chưa kịp giật mình thì Đàng Thanh Sơn đã chớp lấy cổ mụ.

Vèo!

Ảo ảnh tiêu tán.

Đàng Thanh Sơn liền nắm Triệu phu nhân xuất hiện ở cửa Kinh Phủ, lúc này đám nhân mã vừa xông lên còn cách cánh cửa ba bốn trượng. Có thể thấy được tốc độ Đàng Thanh Sơn nhanh thế nào.

- "Dừng, dừng!"

Triệu phu nhân tự nhiên gào lên thê lương.

Những tên xông lên phía trước nhất chính là đám hộ vệ, gia nhân dưới trướng Triệu phu nhân, ai nấy sững sờ nhìn Đàng Thanh Sơn như điều hâu gà con, đang nắm cổ Triệu phu nhân... đám gia nhân, hộ vệ và rất nhiều đám binh vệ phía sau cũng đều chết lặng. Vừa rồi người treo giải thưởng là Triệu phu nhân. Nếu Triệu phu nhân mà chết, thì cho dù họ bắt được tên đệ tử Kính Ý, thì biết tìm ai mà đòi tiền đây?

- "Dừng tay."

Lý tướng quân cũng hô lên gấp gáp.

Đàng Thanh Sơn cười nhìn Lý tướng quân:

- "Trước hết vào người của người lùi ra xa một chút."

- "Tất cả mọi người lui ra, lui cả ra. - Lý tướng quân vội quát."

Rất nhiều hộ vệ, binh vệ đang ngây ngốc, lúc này chỉ có thể ai nấy lui về phía sau. Trán Lý tướng quân đầm mồ hôi... Triệu Hỉ chết chỉ là một chuyện nhỏ. Nhưng nếu Triệu Hỉ phu nhân cũng chết thì rất phiền toái.

Sở dĩ Triệu Hỉ có thể được Triệu gia thu làm nghĩa tử, có thể kết nghĩa anh em với Lý tướng quân, chính là dựa vào nữ nhân này!

Đó là nữ nhân có thể liên lạc với những lãnh đạo cao cấp nhất Thanh Hồ Đảo.

- "Kính Ý, ta thấy người nên thả Triệu phu nhân ra đi."

Lý tướng quân nặn ra một nụ cười.

- "Triệu phu nhân bị chết chồng, do đó quá bi phần mới làm như vậy. Người nên hiểu cho! Nàng là một nữ lưu... Kính Ý người là tiên thiên cường giả, nên thả nàng ra đi. Những việc khác chúng ta từ từ nói."

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn Tiết Tân đứng bên cạnh.

Nói rõ ràng?

Lý tướng quân muốn nói cái gì. Đằng Thanh Sơn chẳng có gì để nói cả.

- "Nếu hòa đàm cùng người thì ta làm sao gây sự được với Thanh Hồ Đảo chứ? ' Đằng Thanh Sơn thầm nói: ' Quận thủ Vũ An Quận ' Triệu Quang Tá ', theo lý thuyết, cũng nên tới rồi mới đúng. Mấy ngàn binh vệ tụ tập tại đây, đại sự như thế, mà hấn lại là một quận thủ, sao có thể không biết được chứ?"

Lúc trước Đằng Thanh Sơn cùng Tiết Tân, bị người ta phát hiện ra cùng tiến vào "Kính Phủ", thuần túy chính là do Đằng Thanh Sơn cố ý làm!

Nếu không, nếu muốn giết tên Triệu Hỉ, với thủ đoạn của Đằng Thanh Sơn, nếu âm thầm giết thì e rằng chẳng có ai biết cả.

Nhưng...

Mục đích của Đằng Thanh Sơn là chọc vào Thanh Hồ Đảo!

- "Nói rõ ràng à?"

Đằng Thanh Sơn đứng trước mặt mấy ngàn đại quân, lạnh lùng quát lớn:

- "Kính Phủ ta không phải chỗ đám binh vệ đó tự tiện xông vào... nữ nhân vừa hạ lệnh, có thể tránh được tử tội, nhưng khó thoát sự trừng phạt."

Nói rồi, cánh tay phải Đằng Thanh Sơn dùng sức một chút, Triệu phu nhân đã bị ném văng lên.

- A!

Triệu phu nhân phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn trên trời cao, tay ôm bụng.

- "Phu nhân, phu nhân!"

Không ít gia nhân, hộ vệ vội hấp tấp đón lấy Triệu phu nhân. Triệu phu nhân đang ôm bụng, oán hận quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, găm lên thê lương:

- "Người, người phế đan điền ta!"

Đối với một người luyện võ, từ bé đã tu luyện nội kinh, rồi sau đó bước từng bước, mới có thể có nội kinh thâm hậu được.

Nội kinh có thể làm cho người ta có thực lực cường đại. Tương tự cũng có thể làm cho phụ nữ chậm già.

Một phụ nữ bình thường, sống tới sáu bảy mươi tuổi đã coi như không tệ rồi. Nhưng một cao thủ nội kinh đỉnh cao, lại có thể sống tới một trăm hai mươi tuổi, thậm chí còn sống đến lúc đạt tới đại hạn một trăm năm mươi tuổi. Nếu đạt tới tiên thiên, dung mạo càng cơ hồ vĩnh viễn không đổi, hơn một trăm tuổi mà vẫn có thể bảo trì được dung mạo khi đột phá tiên thiên.

Nội kinh yếu, tốc độ già yếu của phụ nữ sẽ tăng lên.

Phụ nữ coi trọng nhất là dung mạo, Triệu phu nhân há có thể không hận Đằng Thanh Sơn chứ?

"Mụ này khăng định sẽ rất hận ta, trước mặt sư phụ nàng sẽ nói xấu ta đủ đường." Lý tướng quân càng tức giận Đàng Thanh Sơn hơn.

- "Kính Ý, người..." - Lý tướng quân tức giận.

- "Hừ, Kinh Phủ ta, không phải là nơi người giương oai"

Đàng Thanh Sơn liếc mắt nhìn Lý tướng quân.

- "Tin rằng Lý tướng quân cũng biết... Ta lấy mạng người như dễ như trở bàn tay. Tốt nhất ngoan ngoãn lặn ra xa một chút cho ta. Bằng không, ta không ngại phế bỏ cả đàn điền của người luôn."

Nói xong, Đàng Thanh Sơn thậm chí còn chẳng thèm nhìn Lý tướng quân lấy một cái, quay đầu đi vào trong phủ đệ. Tiết Tân lập tức chuẩn bị đóng cửa.

- "Đồ nhi, thôi, không cần đóng cửa."

Thanh âm bình thản của Đàng Thanh Sơn từ trong phủ đệ truyền ra, cơ hồ vang lên bên tai từng binh vệ một.

- "Ta thật muốn xem, có ai muốn chết xông vào Kinh Phủ của ta."

Lý tướng quân giận đến mặt mũi đỏ bừng, răng cắn chặt: "Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng!!!"

...

Bên trong phủ đệ.

Đàng Thanh Sơn thong dong nằm dài trên ghế trước một tòa đình viện, còn đồ nhi Tiết Tân thì đứng một bên, mặt ửng đỏ, hai mắt sáng rực, cho dù rất hưng phấn nhưng cũng thấp thỏm:

- "Sư phụ, chúng ta làm như vậy chẳng khác gì tát một cái vào mặt Lý tướng quân, chẳng lẽ họ sẽ bỏ qua như vậy?"

- "Sư phụ..."

Tiết Tân cũng không biết kế hoạch của Đàng Thanh Sơn, nên vẫn còn rất nghi hoặc.

- "Đợt lát nữa người sẽ biết." - Đàng Thanh Sơn nói.

Đồng thời Đàng Thanh Sơn thông qua khu vực, cảm ứng được rõ ràng lại có một nhóm nhân mã chạy về phía phủ đệ mình:

- "Ừm, mười thì tới tám chín là quận thủ Vũ An Quận -Triệu Quang Tá . Việc này náo loạn như vậy, hẳn là quận thủ há có thể không lộ diện chứ?"

Dựa theo kế hoạch của Đàng Thanh Sơn...

Hắn đang đợi Triệu Quang Tá lộ diện.

Tại Đàng Thanh Sơn máy động, rồi chợt tiếng ồn ở cả phủ đệ...

- "Triệu đại bá, đàn điền của ta cũng bị tên Kinh Ý đó phế bỏ rồi. A Hỉ cũng bị tên khốn khiếp đó chém chết giữa đường. Người nhất định phải trả thù cho ta."

Tiếng Triệu phu nhân khóc lóc kể lể vang lên.

- Yên tâm, không ai có thể đắc tội với Thanh Hồ Đảo ta mà còn có thể vẫn tiêu diêu tự tại. - Thanh âm hùng hậu vang lên.

Đàng Thanh Sơn nghe xong mỉm cười đứng dậy.

- "Sư phụ?" - Tiết Tân hơi kinh ngạc.

- "Theo ta, đi ra cửa chính."

Đặng Thanh Sơn cười khê nói. Tiết Tân mặc dù nghi hoặc, nhưng vẫn theo lệnh thầy đi theo sau lưng Đặng Thanh Sơn cùng ra cửa chính.

Cửa chính Kinh Phủ mở rộng, nhưng mấy ngàn quân sĩ đều ở trên đường phố, căn bản không ai dám xông vào bên trong phủ đệ.

Khi Đặng Thanh Sơn và Tiết Tân xuất hiện ở cửa chính, lập tức thu hút ánh mắt của hơn một ngàn người.

- "Hả?"

Tiết Tân đột nhiên nhìn như đóng đinh vào một trung niên nam tử được vô số thân vệ vây kín xung quanh, hàng vạn hàng nghìn luồng sát khí dâng lên trong lòng.

- "Triệu Quang Tá!"

- Đồ nhi, người thứ hai, không phải đã tới rồi à? - Đặng Thanh Sơn cười khê nói.

403. Chương 25. Triệu Đan Trần

- Hóa ra sư phụ làm như vậy là để báo thù cho ta!

Tam đại cừu địch là Triệu Hỉ, Triệu Quang Tá cùng với người đang ở Thanh Hồ Đảo là Triệu Phủ.

- Tại hạ Triệu Quang Tá, là quận thủ quận thành Vũ An Quận.

Một trung niên nam tử cao lớn ung dung đang bị đám người vây quanh, y đưa mắt nhìn Đặng Thanh Sơn.

- Tại hạ nghe Lý tướng quân nói, đệ tử của các hạ giết chết 'Triệu Hỉ', hẳn là nghi trượng ngoại môn của Thanh Hồ Đảo, các hạ lại hủy đi đàn điền của Triệu Hỉ phu nhân, chẳng biết Lý tướng quân có làm gì đắc tội với các hạ không?

Đặng Thanh Sơn nhìn Triệu Quang Tá.

- Không sai, Triệu Hỉ là do đồ nhi ta giết chết, người đàn bà đó cũng là do ta hủy đàn điền. - Đặng Thanh Sơn gật đầu thừa nhận.

- Chẳng biết Kinh Ý có thể giải trình rõ ràng với Thanh Hồ Đảo được không? - Triệu Quang Tá mỉm cười.

- Giải trình hả?

Đặng Thanh Sơn cười, ánh mắt dường như lạnh đi.

Triệu Quang Tá nhìn thấy như vậy không dám nói thêm nữa: 'Cái tên Kinh Ý này không ngờ không biết điều như vậy. Nhưng nghe chúng nói lúc trước Kinh Ý có thực lực rất mạnh, đặc biệt là khinh công càng nhanh tới kinh người, quỷ dị khó lường. Hừ, tạm thời cho hắn đắc ý mấy ngày.'

Triệu Quang Tá lúc này quay đầu lại.

- Chúng ta đi!

Triệu Quang Tá ra lệnh một tiếng, rồi dẫn một đội thân vệ muốn rời đi.

- Triệu đại bá.

Triệu phu nhân vội cầm lấy tay y.

Nhưng Lý tướng quân thì ngoan ngoãn đi theo Triệu Quang Tá.

Triệu Quang Tá quay đầu nhìn Triệu phu nhân, trừng mắt:

- Về trước rồi hãy nói sau.

- Triệu Quang Tá, Triệu quận thủ, ta thấy ông nên lưu lại đi.

Tiếng cười Đằng Thanh Sơn còn quanh quẩn trên đường phố, một thân ảnh mơ hồ xuyên qua đám người, nhanh chóng đến gần quận thủ 'Triệu Quang Tá'.

- Bảo vệ đại nhân!

- Bảo vệ quận thủ đại nhân.

Lập tức cả đám người trở nên hỗn loạn, rất nhiều binh lính lập tức lao lên muốn liều mạng bảo vệ quận thủ 'Triệu Quang Tá'... Nhưng đối mặt với thân pháp quỷ dị của Đằng Thanh Sơn căn bản không ai cản được. Kỳ thật nếu không vì Đằng Thanh Sơn cố ý che giấu thực lực, một cái lắc mình là có thể bắt được Triệu Quang Tá rồi.

Lúc này Đằng Thanh Sơn chỉ biểu hiện thực lực của tiên thiên cao thủ thôi.

Nhưng cho dù như thế, chỉ thời gian một hơi thở Đằng Thanh Sơn đã đứng cạnh Triệu Quang Tá, tay phải bóp nhẹ vào cổ y.

- Đại nhân.

- Quận thủ đại nhân!

Đám binh sĩ và bọn người Lý tướng quân đều luống cuống.

- Các hạ ... các hạ muốn làm gì?

Triệu Quang Tá cảm nhận được cổ mình bị chế trụ, y không khỏi hơi khẩn trương, vội nói:

- Kinh Ý, tại hạ với các hạ không cừu không oán mà.

- Ông bảo tất cả mọi người tránh ra. - Đằng Thanh Sơn lệnh.

- Tránh ra, tránh cả ra.

Triệu Quang Tá vội vàng ra lệnh. Y hiểu rõ, trên Cửu Châu Đại Địa, một người đã có thể trở thành tiên thiên cường giả thì có ai không phải là loại người quyết đoán? E rằng hẳn do dự một chút là đối phương có thể lấy mạng y ngay.

Rào rào...

Rất nhiều binh vệ lập tức dạt ra một con đường, hướng thẳng tới Kinh Phủ.

Đằng Thanh Sơn vẫn bóp chặt cổ Triệu Quang Tá, từ từ đi về phía Kinh Phủ, chẳng mấy chốc đã liền tới trước cửa chính.

- Kinh Ý, ông trước hết thả quận thủ đại nhân ra. - Lý tướng quân vội vàng nói.

- Kinh Ý huynh, các hạ nên thả tại hạ ra đi.

Bị Đằng Thanh Sơn bóp cổ, Triệu Quang Tá vẫn có vẻ rất ung dung, còn hảo tâm khuyên bảo:

- Tại hạ với các hạ không oán không cừu... nếu các hạ bắt tại hạ mà giúp gì được thì còn tốt, nhưng bây giờ các hạ bắt tại hạ lại chẳng hề có gì tốt cả.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc liếc mắt nhìn Triệu Quang Tá, thầm nghĩ:

- Triệu Quang Tá gặp loạn không sợ hãi, không phải là một tên nhát gan.

Nếu là người nhát gan, lúc này e rằng đã hoảng sợ phát điên lên rồi.

- Đồ nhi, đóng cửa.

Đằng Thanh Sơn không chế Triệu Quang Tá, rồi đi vào trong phủ.

- Dạ, sư phụ.

Tiết Tân cao giọng đáp.

- Kinh Ý, thả quận thủ đại nhân ra.

Lý tướng quân vội vàng hô.

Nhưng câu trả lời lại là...

- Sập...

Hai cánh cổng đang chậm rãi đóng lại.

Xoảng!

Cánh cổng Kinh Phủ hoàn toàn đóng chặt, còn mấy ngàn người trên đường phố ngoài phủ, cộng thêm trùng điệp quân sĩ vây chặt lấy Kinh Phủ, đều đang đợi Lý tướng quân ra lệnh.

- Tướng quân, làm sao bây giờ?

Vài tên sĩ quan tới cạnh Lý tướng quân.

Lý tướng quân nổi giận đùng đùng, chửi nhỏ:

- Làm sao hả? Về, về trước cái đã! Đều là do tên Triệu Hỉ, chẳng biết sao lại chọc vào một cao thủ tiên thiên, bây giờ mới rồi ra như vậy, biết làm sao chứ!

Quận thủ Triệu Quang Tá đang trong tay đối phương, họ cũng không có biện pháp gì khác.

Triệu phu nhân bên cạnh cũng không dám nhiều lời.

Lúc này, Lý tướng quân chỉ huy bốn ngàn người ỉu xiu ly khai.

...

Giữa nội viện Kinh Phủ.

- Kinh Ý...

Bị Đằng Thanh Sơn khống chế, Triệu Quang Tá vội nói:

- Không, Kinh Ý đại nhân! Tại hạ và ông không có cừu oán gì, ông hành hạ tại hạ ... việc này ... việc này là sao thế?

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn y.

- Chỉ cần Kinh Ý đại nhân thả tại hạ đi... Cho dù Triệu Hỉ có chết, tại hạ cũng sẽ nghĩ biện pháp hóa giải mọi sự cho đại nhân.

Triệu Quang Tá đã hoàn toàn thay đổi.

Đằng Thanh Sơn có kinh ngạc, rồi ra vẻ cao hứng.

- Đại nhân cứ yên tâm, tất cả để tại hạ làm. Không phải chỉ là một tên Triệu Hỉ thôi sao? Muốn xóa bỏ việc này, chỉ cần giải quyết nữ nhân của hắn là xong. Ở Vũ An Quận có gì mà tại hạ không giải quyết được.

Triệu Quang Tá ra vẻ rất tự tin. Nhưng lúc này Tiết Tân bên cạnh lại cứ nhìn chăm chăm vào Triệu Quang Tá.

- Ủm, người rất thông minh, đáng tiếc...

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, vung tay lên.

Bùng!

Một cú đánh trúng ngay vào bụng Triệu Quang Tá. Triệu Quang Tá biến sắc, mặt hắn trở nên trắng bệch, vài vệt máu rỉ ra từ khóe miệng.

- Ông, ông...

Triệu Quang Tá trợn tròn mắt, nhìn như đóng đinh vào Đằng Thanh Sơn.

- Phế...

Một chương đã phé đan điền của Triệu Quang Tá.

- Người chẳng có oán cừu gì với ta, đáng tiếc là ngươi và đệ tử của ta lại có đại cừu.

Đằng Thanh Sơn quay đầu bước đi, đồng thời phân phó:

- Đồ nhi, chuyện nơi này giao cho con. Ta cho con xử trí Triệu Quang Tá này đó.

- Có đại cừu?

Triệu Quang Tá quay đầu nhìn như đóng đinh vào Tiết Tân, lắp bắp nói:

- Cậu ... cậu là ai? Ta không biết cậu! Có phải là cậu hiểu lầm rồi không? Không... có lẽ thủ hạ của ta và cậu có cừu oán, nhưng đây là do thủ hạ của ta làm, chẳng quan hệ gì với ta.

Tiết Tân lạnh lùng cười:

- Triệu Quang Tá nghe rõ đây, ta tên là Tiết Tân!

Triệu Quang Tá trợn tròn mắt, không nói được một câu nào.

Nghe hai chữ 'Tiết Tân', y đã biết mình tiêu rồi. Lúc trước y gán cho Tiết gia tội dư nghiệt của Thiết Y Môn, đem cả nhà Tiết gia chém chết. Đại sự như thế khẳng định là phải do quận thủ hạ lệnh.

- Triệu Quang Tá, Triệu quận thủ đại nhân... Hừ, ngươi ra lệnh một tiếng Tiết Gia cả nhà ta toàn bộ chết sạch!

Hai mắt Tiết Tân ửng đỏ, thậm chí khóe mắt còn có tơ máu. Lúc trước Triệu Phủ vì muốn có được Lưu Vân Thiếp, nên Triệu Hỉ bày mưu ma chước quỷ, nhưng người ra lệnh lại là Triệu Quang Tá!

- Người không phải nói, Tiết gia ta là dư nghiệt của Thiết Y Môn sao? Hôm nay, dư nghiệt này sẽ báo đáp cho ngươi thật tốt.

Tiết Tân vung mạnh tay lên.

Chát!

Triệu Quang Tá bị một cái tát bay ra ngoài, cả người nện mạnh vào cột đình bên cạnh rồi lăn xuống đất. Thần tình Triệu Quang Tá trắng bệch, ngửa đầu điên cuồng gào lên:

- Cứu mạng, cứu...

Thanh âm thê lương vang lên một cái rồi tắt lịm, vì Tiết Tân vung cước dẫm ngay vào miệng Triệu Quang Tá, mặt Triệu Quang Tá lúc này lộ ra vẻ hoảng sợ thật sự.

- Đừng nóng nhé. Bà ta, cha ta, mẹ ta, nhị thúc ta, mấy người nhị nương, rồi còn cả tỷ tỷ, muội muội... mối thù của họ, chúng ta từ từ tính toán.

Tiết Tân bỏ chân khỏi miệng Triệu Quang Tá, rồi xách y tới chỗ một cái hồ.

...

Đằng Thanh Sơn khoanh chân ngồi trên luyện võ trường, phía trước chính là Lục Túc Dao Trì khổng lồ. Lục Túc Dao Trì đang nhìn Đằng Thanh Sơn vẻ rất tội nghiệp, hy vọng Đằng Thanh Sơn sẽ luyện quyền, nhưng Đằng Thanh Sơn bây giờ đang suy nghĩ.

'Triệu Quang Tá là quận thủ một quận, ra lệnh một tiếng là có thể dễ dàng tịch thu tài sản, chém chết cả nhà một gia tộc! Không biết bao nhiêu người phải sợ Triệu Quang Tá.'

'Còn bây giờ hắn lại trở thành một tù nhân. Tất cả đều chỉ vì địa vị, vì thực lực.'

Đằng Thanh Sơn thảm than, địa vị phải dựa vào thực lực mới có.

Xã hội kiếp trước, đối với người thường, tiền chính là địa vị. Còn trong thế giới ngầm kiếp trước, Đằng Thanh Sơn là một sát thủ. Một sát thủ cấp AA và một sát thủ cấp A có địa vị khác hẳn nhau. Nếu Đằng Thanh Sơn ngay từ đầu là sát thủ cấp AA, thì tiểu Miêu sẽ không chết...

Kiếp này ...

Nếu trước kia ngay từ đầu mình đã là cường giả hư cảnh, tiểu Thanh cũng sẽ không chết.

'Thực lực.. tất cả đều bởi vì thực lực.' Đằng Thanh Sơn trầm nhủ 'Muốn nói đạo lý, tôi thiếu cũng phải có thực lực mới có thể nói chuyện. Không có thực lực thì cứ một kiếm giết chết, ai nói đạo lý với người? '

'Ừm'...

'Lần này ta bắt Triệu Quang Tá, đường đường quận thủ một quận. Thanh Hồ Đảo tuyệt đối sẽ không bỏ qua' Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười ' Triệu Quang Tá chính là người của Triệu gia trong Thanh Hồ Đảo. Triệu gia nhất mạch đường như tên Triệu Đan Trần chính là người trong Triệu gia này.

Trong một siêu tông phái có lịch sử ngàn năm tự nhiên sẽ chia làm một vài phe phái, lấy hình thức gia tộc phân chia.

Triệu gia, chính là một gia tộc khá mạnh trong Thanh Hồ Đảo.

Lúc này người mạnh nhất Triệu gia chính là Triệu Đan Trần cụt tay. Còn Triệu Quang Tá có thể lên làm quận thủ một quận, chắc cũng có địa vị cao ở Triệu gia.

oOo

Thanh Hồ Đảo, Đan Trần Các.

Đây là ngôi lầu được kiến tạo chuyên môn cho Triệu Đan Trần, căn lầu rất đẹp, tại đó đang có vài đệ tử áo xanh quét dọn.

Tên đệ tử áo xanh vừa thấy xa xa có người đi tới, giật mình vội cung kính đứng nghiêm, khom người nói:

- Đảo chủ!

Ba người đi tới, đi đầu là một nam nhân bước đi mạnh mẽ uy vũ như rồng, hai mắt như có điện quang, tóc dài kim sắc, chính là đảo chủ Thanh Hồ Đảo Thiết Phiền. Thiết Phiền dẫn hai người tiến thẳng vào Đan Trần Các.

Trong đình viện Đan Trần Các, thiếu niên tuấn mỹ tóc dài đang chậm rãi thi triển kiếm pháp, kiếm pháp đang sinh ra những ảo ảnh mơ hồ.

Xoẹt!

Thần kiếm chui vào vỏ, Triệu Đan Trần mỉm cười nhìn nhìn về phía người vừa tới:

- Đảo chủ.

- Triệu trưởng lão.

Thiết Phiền mỉm cười.

- Triệu gia của người đã xảy ra chuyện.

- Cái gì?

Triệu Đan Trần cả kinh. Đối với một lão nhân, cái quan trọng nhất chính là đời sau của gia tộc. Ánh mắt y dán vào một lão già phía sau Thiết Phiền, vội nói lớn:

- Làm sao vậy?

- Đại bá.

Lão giả này cung kính vội vàng nói:

- Trong Vũ An quận thành có một tiên thiên cường giả tên là Kinh Ý, dung túng cho đệ tử giết Triệu Hỉ, sau đó Quang Tá tiểu tử chỉ huy không ít nhân mã đi bắt tên Kinh Ý này. Không ngờ Quang Tá bị Kinh Ý cưỡng đoạt vào phủ đệ của hắn, bây giờ không biết sinh tử ra sao.

Triệu Đan Trần hơi biến sắc.

Bây giờ Triệu gia, cũng chỉ có mình y là tiên thiên... ngoại trừ y, người có địa vị cao nhất là Triệu Quang Tả.

- Triệu trưởng lão, không chỉ như thế, đến cả nữ đệ tử của Cổ Ung sư huynh cũng bị phế đan điền.

Thiết Phiên nói:

- Chính là do tên Kinh Ý phế, do đó... xin Triệu trưởng lão ra tay.

- Yên tâm, việc này giao cho ta!

Hai mắt Triệu Đan Trần lóe lên chút hàn quang.

404. Chương 26: Cổ Ung

Hùng hùng hổ hổ vùng tay quát âm

Thanh Sơn lửa giận công tâm

Hắn liền xuất chưởng hồn bay A tỳ (con trai của Đan Thần)

Trời hoàng hôn, gió lạnh thổi mạnh khiến Thanh Hồ nổi lên trăm ngàn cuộn sóng.

Thuyền phụ tóc dài rối tung mặc áo choàng bần kinh người đang chèo thuyền, cuối cùng cũng cập bờ dừng lại ở Thanh Hồ Đảo. Đúng lúc này, từ xa một đạo nhân ảnh hóa thành tàn ảnh nhanh chóng phóng tới "ầm" một tiếng, bóng người đã rơi vào trong thuyền, đó chính là Triệu Đan Trần chỉ còn một tay.

"Cổ Ung." Triệu Đan Trần nhìn người chèo thuyền.

"Triệu trưởng lão." Cổ Ung lộ vẻ tươi cười.

Cổ Ung hiện tại đã dùng dụng mạo thực gặp mọi người. Tin tức đảo chủ tiền nhiệm Thanh Hồ Đảo Cổ Ung trở thành người chèo thuyền sớm đã truyền ra.

"Phiền ông đưa ta đi một chuyến." Triệu Đan Trần mỉm cười nói.

"Được." Cổ Ung khẽ cười gật đầu, bắt đầu huy động mái chèo. Cổ Ung mỗi lần chèo tốc độ cũng không nhanh, thế nhưng lại có một tiết tấu kỳ dị. Chính phương thức chèo thuyền kiểu này của y khiến tốc độ con thuyền không ngừng tăng lên, lúc đầu tiên còn chậm rì rì giờ đã thành như tên rời cung.

Vù!

Con thuyền phá sóng lướt tới, Cổ Ung chèo thuyền rất bình tĩnh.

Thấy dáng vẻ Cổ Ung như vậy, Triệu Đan Trần đáy lòng mừng thầm.

"Tiến bộ của Cổ Ung quả nhiên kinh người, phương pháp của sư tổ quả là tuyệt. Lúc này mới gần bốn năm công phu, Cổ Ung thực lực so với lúc trước đã cao thêm một tầng lớn! Chỉ ít, Cổ Ung hiện thời so với Gia Cát Nguyên Hồng ở chiến dịch Đại Duyên Sơn trước đây cũng không khác biệt nhiều."

Trong Thanh Hồ Đảo, có hi vọng một bước lên trời trở thành hư cảnh cường giả nhất chính là Cổ Ung này!

"Cổ Ung." Triệu Đan Trần nhin không được mở miệng nói:

"Ta xem, hiện giờ ông nên đóng cửa tiệm tu mới tốt. Bây giờ chèo thuyền chỉ là lãng phí thời gian của ông."

"Không thể coi là lãng phí thời gian."

Cổ Ung cười giọng nhàn nhạt:

"Mỗi lần chèo thuyền đưa người qua lại, cảm thụ sự loạn lạc lạnh lẽo của thế gian ta lại thấy ngọt ngào vui vẻ. Bất quá sư tổ cũng đã nói, hiện thời Cửu Châu đại địa không yên. Thiên Thần Cung đó ở Thanh Châu có dã tâm lớn, lo rằng Thiên Thần Cung đó phái người tới giết ta. Cho nên sau ba ngày ta sẽ bế quan tiệm tu để đột phá đạt tới hư cảnh."

Triệu Đan Trần lộ ra vẻ tươi cười.

”Triệu trưởng lão, ông lần này đi đâu?” Cổ Ung mỉm cười hỏi.

”Vũ An Quận Thành.” Triệu Đan Trần lắc đầu cười.

”Ta không biết ở đâu chui ra một tên tiên thiên cao thủ, không ngờ bắt mất hài tử Quang Tá.”

”Quang Tá? A.” Cổ Ung khẽ gật đầu

”Bất quá Triệu trưởng lão, ông cũng cẩn thận một chút. Hiện giờ thiên hạ bất ổn, vẫn là cẩn thận làm đầu.” Triệu Đan Trần gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Đột nhiên tốc độ con thuyền giảm mạnh, rất nhanh chóng đã cực kỳ nhẹ nhàng cập bờ.

”Đến bờ rồi.” Cổ Ung mỉm cười nói.

Triệu Đan Trần chấp nhẹ tay rồi nhảy lên chạy về hướng dịch trạm Thanh Hồ Đảo thiết lập cách đó không xa, nơi đó có các thớt ngựa chuyện dụng. Đương nhiên loại ngựa như Hắc Yểm Mã dịch trạm cỡ này không có. Bất quá cự ly giữa Vũ An Quận Thành và Thanh Hồ Đảo cũng không tính là quá xa.

Lúc tảng sáng nơi Kinh Phủ ở Vũ An Quận Thành.

”Triệu trưởng lão, chính là chỗ này.”

Lý tướng quân mặc trang phục người thường đang cùng Triệu Đan Trần đứng ở góc đường nhìn Kinh phủ phía xa.

”Ôi chao, đó chính là Kinh phủ! Chậc chậc... nghe nói chủ nhân Kinh phủ là tiên thiên cường giả đó.” ”Ừm, thành vệ quân trên vạn người chẳng ai dám xông vào, chủ nhân phủ đó hẳn phải cao thâm khó lường.”

Người qua đường đi qua trước Kinh phủ thường xuyên chỉ chỉ trỏ trỏ vào Kinh phủ đồng thời cảm thán một phen, đối với người bình thường mà nói, tiên thiên cường giả thực sự quá ít gặp trong Vũ An Quận Thành. Truyền miệng càng ngày càng khoa trương, đến mức kháo nhau là chủ nhân Kinh phủ có thực lực vô địch.

”Người đứng ở đây, ta vào xem.” Triệu Đan Trần thấp giọng dặn.

”Dạ.” Lý tướng quân vô cùng cung kính.

Chỉ thấy Triệu Đan Trần giống như người đi đường khác đi tới cạnh góc tường Kinh phủ, sau đó lách người đã nhảy vào bên trong phủ.

”Hừ, cái tên Kinh Ý kia khoa trương quá đi.” Lý tướng quân mắt nhìn Kinh phủ, đáy lòng chợt cười nhạo.

”Hiện tại Triệu trưởng lão đến xem hắn còn hung ác hay không, thật muốn xem bộ dạng thảm hại của tên Kinh Ý khi bị bắt!” Tên Lý tướng quân này hai ngày trước ở trước cửa Kinh phủ đã mất mặt ghê gớm.

Kinh phủ, trên luyện võ trường trong nội viện.

Đằng Thanh Sơn đang diễn luyện «Thổ Hành Chi Quyền», rồi lại biến thành «Kim Hành Chi Quyền». Lục Túc Dao đang nằm dài cạnh đó, thỉnh thoảng hai cái cẳng khổng lồ như thanh đao còn quơ quơ, mơ hồ có ý cảnh của Kim Hành Chi Đạo.

”Phốc!” ”Phốc!” Tiết Tân lại giống như một con dã thú hung hãn đang khổ luyện Hình Ý thập nhị hình, mỗi chiêu mỗi thức hiển nhiên đã cảm nhận được không ít ý vị trong đó.

”Hừ?” Đằng Thanh Sơn dừng đi quyền.

”Hổng...” Lục Túc Dao lập tức tức giận rống nhẹ.

”Nhân vật Thanh Hồ Đảo này không ngờ lớn lút tiến đến, đúng là cẩn thận.” Đằng Thanh Sơn lắc đầu, đồng thời hô to:

”Tiết Tân.”

”Sư phụ.” Tiết Tân vội chạy tới.

"Đi theo ta." Đằng Thanh Sơn không giải thích nhiều đã đi ra phía ngoài. Tiết Tân đối với Đằng Thanh Sơn vừa cảm kích lại bội phục, cũng không hỏi nhiều ngoan ngoãn đi theo.

Chỉ có Lục Túc Dao đành phải bắt đắc một mình ở đó đẽo gọt đao pháp của nó.

Lúc này chính là sáng sớm lúc, trời tờ mờ sáng. Hộ vệ, nha hoàn của Kinh phủ đa số còn đang ngủ say, chỉ có một bộ phận rời giường.

Tại một góc hẻo lánh, Triệu Đan Trần một tay bóp cổ họng một gã hộ vệ.

"Tiểu nhân thật không biết mà." Hộ vệ vội lắc đầu, lão gia nhà chúng ta vừa mua phủ đệ này, ngoại trừ điều vừa nói ra những thứ khác chúng ta thật không biết..."

"Vừa mua phủ đệ này?" Triệu Đan Trần nghĩ ngợi

"Xem ra là vừa tới Vũ An Quận Thành."

"Có biết lão gia nhà người bắt quận thủ Vũ An Quận Thành Triệu Quang Tá giấu ở đâu không?" Triệu Đan Trần thấp giọng hỏi.

"Trong viện, tiểu nhân tận mắt nhìn thấy." Hộ vệ liền nói.

"Đã bị trói vào cột."

"Hả?" Triệu Đan Trần thoả mãn gật đầu mỉm cười.

"Đại nhân tha mạng, người đánh ngất tiểu nhân đi, tiểu nhân sẽ không nói."

Triệu Đan Trần tay trái dụng lực.

"Răng rắc!" Gã hộ vệ con mắt trợn tròn cả lên, máu tươi từ cổ họng chảy ra ngoài.

"Kinh Ý này quả là thần bí." Triệu Đan Trần hóa thành một làn khói xanh, qua lại như con thoi trong phủ đệ.

"Trong phủ đệ đã mua này không ngờ không cho phép bất kỳ nha hoàn, hộ vệ nào tiến vào nội viện. Xem ra, ở trong nội viện này có chút bí mật." Triệu Đan Trần này tài cao mật lớn, sau khi cụt tay lại có đột phá thực chẳng hề sợ, tự tin có thể xếp mười vị trí đầu «Thiên Bảng» còn sợ gì?

Tiên thiên cường giả mạnh hơn y, hầu như y đều biết cả.

Về phần cường giả hư cảnh vô cùng đáng sợ? Theo Triệu Đan Trần, thân phận cũ như hư cảnh cường giả sẽ không tùy tiện đối địch Thanh Hồ Đảo.

Vù!

Chỉ một phát nhảy Triệu Đan Trần đã ở trong nội viện, đằng trước nội viện rất là trống trải, ở phía bên phải chính có một cái đại hoa trì (ao cảnh lớn), cạnh đại hoa trì còn có đình đài lầu các.

"Hừ?" Triệu Đan Trần biến sắc.

Chỉ thấy trong đình đài đó có một cái cây, trên cây cột có trói chặt một người toàn thân đầy vết máu.

"Cài này" Triệu Đan Trần tới gần nhìn, không khỏi khóe mắt muốn rách ra.

"Quang Tá, Quang Tá." Triệu Đan Trần nhỏ giọng gọi.

Kể bị trói này khó khăn lắm mới mở được một con mắt duy nhất, xuyên qua màn máu mơ hồ nhận ra người đến nổi không khỏi phát sinh kích động kêu lên:

"A, a"

"Hừ?" Triệu Đan Trần nhìn miệng Quang Tá, lại nhìn các bộ vị khắp người. Y giận đến tím mặt.

"Tên Kinh Ý này, không ngờ cắt đứt gân chân gân tay Quang Tá, còn phế đi nội kinh của hắn, rồi còn biến hắn thành người câm. Đã là một một phế nhân, một phế nhân vô dụng."

Triệu Quang Tá như vậy chắc chắn chẳng có cách nào tiếp tục làm quận thủ Vũ An Quận.

"Kinh Ý, thế này là ngươi tìm chết." Triệu Đan Trần ánh mắt phát lạnh.

Nhưng đúng lúc này.

"Không ngờ dám xông vào phủ đệ của ta, tìm chết phải không?" Một bóng người áo trắng, lưng đeo lợi kiếm đi tới theo sau lưng nhân ảnh áo trắng chính là Tiết Tân.

"Ngươi chính là Kinh Ý." Triệu Đan Trần lạnh lùng nhìn chằm chằm người áo trắng.

"Ngươi chỉ có một tay? Hẳn chính là Triệu Đan Trần hử." Đằng Thanh Sơn nhìn kẻ đến, trong lòng trào dâng cảm xúc. Lúc trước ở Đại Duyên Sơn đối mặt Tiên thiên kim đan cường giả, Đằng Thanh Sơn chỉ có thể chặt vật chạy trốn, mà hôm nay tiên thiên kim đan ở trước mặt hư cảnh cường giả chỉ như một đứa trẻ tập tễnh bước đi.

Triệu Đan Trần trong lòng thất kinh.

"Gã này biết ta là Triệu Đan Trần, không ngờ không lo lắng chút nào?"

Y cảm giác thấy không ổn.

"Ngươi là ai?" Triệu Đan Trần lạnh giọng quát tháo

"Ngươi không phải Kinh Ý! Cửu Châu đại địa này không có cường giả lợi hại nào tên Kinh Ý cả."

"Ha ha... Cửu Châu đại địa cường giả vô số, một Triệu Đan Trần như ngươi, có thể gặp mấy người?" Đằng Thanh Sơn không khỏi lắc đầu cười nhạo, Thiên Thần Cung tông phái lớn như vậy trước khi lộ ra, Cửu Châu đại địa không có mấy tông phái biết sự tồn tại của mấy đại thiên thần đó của Thiên Thần Cung.

"Vậy ngươi vì sao đối địch với Thanh Hồ Đảo ta?" Triệu Đan Trần quát tháo.

"Triệu Đan Trần, một Tiên thiên kim đan như ngươi cũng dám ở trước mặt ta lớn tiếng hử?"

Đằng Thanh Sơn, lắc đầu cười:

"Thật chẳng biết, cái lão Xú Hạt Tử (người mù thối tha) Thanh Hồ Đảo của ngươi đó rốt cuộc dạy bọn đệ tử các ngươi thế nào."

Triệu Đan Trần không khỏi sắc mặt đỏ lên:

"Ngươi, ngươi dám"

Hạt Tử Kiếm Thánh, người ngoài đều hô là Thiên Nhân Kiếm Thánh chứ không dám gọi Hạt Tử Kiếm Thánh lại càng đừng nói là Xú Hạt Tử.

"Sao, nói Xú Hạt Tử mấy câu không được à?" Đằng Thanh Sơn cười nhạt đi đến chỗ Triệu Quang Tá bị trói.

"Hử? Cái gã kêu Kinh Ý này, có lẽ nào sau khi thấy ta lại muốn chạy trốn? Cho nên cố ý ở đây mạnh miệng dọa ta rồi thừa dịp ta không chú ý chạy thoát?"

Triệu Đan Trần không nghĩ như vậy, cái kiểu cố ý mạnh miệng lừa người sau đó vội chạy trốn chết bình thường vẫn có.

"Toàn bộ Cửu Châu, có được bao nhiêu hư cảnh cường giả. Hơn nữa đa số đều tọa trấn ở các đại tông phái." Triệu Đan Trần tỉnh táo lại.

"Hử, không ngờ khẩu khí lớn vậy." Triệu Đan Trần quát tháo

"Vậy để ta xem xem ngươi có mấy phân thủ đoạn."

Y vừa nói ra mồm, Đằng Thanh Sơn đã tới bên cạnh Triệu Quang Tá.

"Phốc!" Một chưởng đánh lên ngực Triệu Quang Tá.

"Ặc" thân thể nhuộm máu của Triệu Quang Tá bất ngờ run rẩy, sau đó đầu gục xuống.

"Chết rồi cũng khỏi phải chịu tội." Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía Triệu Đan Trần.

"Người, người dám!" Triệu Đan Trần giận dữ công tâm, gầm lên một tiếng, cả người cảm thần kiếm trong tay hóa thành một đạo kiếm quang, kiếm quang phẳng phất như ánh sáng mặt trời tụt vào trong một tia sáng duy nhất bắn thẳng đến đầu Đăng Thanh Sơn.

Đăng Thanh Sơn sắc mặt trầm xuống, thân hình chuyển động.

Xoẹt!

Liên thấy xuất hiện bên cạnh người Triệu Đan Trần, một cước đạp lên bụng khiến y ngã bay đi rơi xuống đất.

"Đan, đan điền của ta" Triệu Đan Trần ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, sau đó hoảng sợ nhìn Đăng Thanh Sơn.

"Người, người là" Đăng Thanh Sơn vượt xa thực lực của y, khiến y trong nháy mắt hiểu rõ thân phận đối phương.

Đăng Thanh Sơn lạnh lùng nói:

"Vừa rồi ở trước mặt ta mạnh mẽ miệng, giờ lại còn dâm ta. Hừ, ta phải đi hỏi Xú Hạt Tử Thanh Hồ Đảo đó của người dạy đệ tử thế nào mà không hiểu quy củ như vậy." Nói rồi, Đăng Thanh Sơn xách Triệu Đan Trần lên, hóa thành một đạo huyền ảnh biến mất trong nội viện.

"Đồ nhi, ta đi Thanh Hồ Đảo tìm Xú Hạt Tử đó một chuyến, con chờ ở đây." Thanh âm Đăng Thanh Sơn vang vọng trong nội viện.

405. Chương 27: Ở Thanh Hồ Đảo.

Xách Triệu Đan Thần bay ngay tới Hồ

Hạt Tử Kiếm Thánh nơi mô?

Mang tiếng chịu nhục cúi đầu trước Sơn

- Sư phụ!

Đăng Thanh Sơn vừa đi, trong sân chỉ còn lại đồ đệ Tiết Tân và thi thể Triệu Quang Tá.

'Người vừa rồi bị sư phụ phá vỡ đan điền dường như tên là Triệu Đan Trần. Kiếm thánh cụt một tay Triệu Đan Trần sao? 'Tiết Tân nuốt nước bọt khan, mắt đầy kinh sắc. Trước khi gã bá sư, gã đã là tiêu sư. Tiêu sư vào nam ra bắc biết rất nhiều chuyện tình. Cái tên Triệu Đan Trần cụt một tay vốn có tên trong mười người đầu Thiên Bảng đương nhiên như sấm bên tai.

Triệu Đan Trần có rất nhiều truyền kỳ, vốn là xếp trong mười hạng đầu Thiên Bảng, sau này bị tông chủ Quy Nguyên Tông Gia Cát Nguyên Hồng chặt đứt cánh tay phải, nên thứ tự rơi xuống hạng ba mươi Thiên Bảng. Nhưng chẳng ai ngờ có thể chỉ hai năm sau, Triệu Đan Trần lại leo lên tới thứ chín Thiên Bảng.

Trong mắt Tiết Tân... Triệu Đan Trần này là một siêu cường giả ở Cửu Châu Đại Địa!

'Một cước đá bay, phá luôn đan điền?' Tiết Tân vẫn không dám tin.' Triệu Đan Trần mà đứng trước mặt sư phụ, chẳng khác gì một đứa trẻ con không hiểu kiếm pháp.'

'Sư phụ quả là rất mạnh!'

Tiết Tân nháy mắt mấy cái, vừa vô cùng kích động, vừa khiếp sợ. Mặc dù bá Đăng Thanh Sơn làm sư phụ nhưng gã chẳng biết gì về việc Đăng Thanh Sơn là cường giả hư cảnh! Thậm chí Tiết Tân còn không biết cái gì gọi là hư cảnh.

'Tiết Tân.'

Thanh âm Đăng Thanh Sơn vang lên bên tai Tiết Tân một cách quỷ dị.

Tiết Tân giật mình, thanh âm đó tiếp tục nói: 'Vi sư đi Thanh Hồ Đảo. Con ở trong nội viện, nếu có gì nguy hiểm cứ nhảy lên lưng Lục Túc Dao Trì, nó sẽ đảm bảo an toàn cho con.'

- Dạ, sư phụ.

Tiết Tân vội nhìn bốn phía, nhưng căn bản không thấy Đằng Thanh Sơn.

...

Ngoài cửa Kinh Phủ, Lý tướng quân đang ở trong một tửu lâu, nhìn như đóng đinh vào phủ đệ Kinh Phủ.

'Sao Triệu trưởng lão còn chưa ra?'

'Chẳng có chút động tĩnh nào.'

Lý tướng quân rất sốt ruột.

Đột nhiên...

Lý tướng quân cảm thấy một trận gió thổi qua, thân thể y không kịp được phải rùng mình tựa hồ phát hiện gì đó, lập tức quay đầu nhìn sang bên cạnh. Chỉ thấy cạnh y là Đằng Thanh Sơn áo bào trắng đeo kiếm đang đứng đó. Đằng Thanh Sơn một tay còn xách cổ áo Triệu Đan Trần, cười mà như không nhìn Lý tướng quân.

- Người, người...

Lý tướng quân sợ tới mức toàn thân run lên, sắc mặt trắng bệch.

Lý tướng quân vừa thấy người trong tay Đằng Thanh Sơn, sắc mặt càng trắng hơn:

- Triệu trưởng lão!

- Người làm gì Triệu trưởng lão thế?

Lý tướng quân luống cuống.

Triệu Đan Trần là một trong những đại cao thủ mạnh nhất Thanh Hồ Đảo.

Trong mắt Triệu Đan Trần có vẻ đau đớn, nhưng chỉ mấp máy miệng, nhưng căn bản nói không nên lời.

- Tướng quân, người thật là chẳng thể thay đổi được. Lúc trước ta nói rồi, nếu người để cho người tự tiện xông vào Kinh Phủ của ta, ta có thể sẽ tìm người tính sổ đó.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý tướng quân nói lạnh nhạt. Song chỉ một câu này cũng đủ làm Lý tướng quân sợ tới mức sắc mặt không còn một chút huyết sắc, trán đầm mồ hôi to như hạt đậu.

- Không, đại nhân, tiền bối. - Lý tướng quân nói lắp bắp.

Y không dám có chút tâm tư phản kháng nào... đến cả Triệu Đan Trần mà cũng bị đối phương bắt sống, y sao còn dám phản kháng?

Đằng Thanh Sơn cười khê bảo:

- Nhưng... người lại có thể mời được 'Triệu Đan Trần' của Thanh Hồ Đảo tới, người cũng coi như lập được một công, bù qua trừ lại ta tha cho người lần này. Nhưng người cũng phải nhớ kỹ... không được để cho người khác tiến vào Kinh Phủ ta lần nữa. Nếu có lần sau, ta sẽ không tốt tính như vậy nữa đâu.

Nói xong, vù một tiếng.

Đằng Thanh Sơn xách Triệu Đan Trần hư không tiêu thất ngay trước mắt Lý tướng quân.

- Ách...

Lý tướng quân như bị người chặn yết hầu, lúc này mới có thể hô hấp, không ngừng thở hỗn hển, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

'Ta không chết, ta không chết.' Lý tướng quân xoa mồ hôi trên trán.' Vị cường giả 'Kinh Ý' đáng sợ này, lúc trước đã nói là ta mời Triệu Đan Trần tới là lập một công à? Ta lập công gì?'

Tay xách Triệu Đan Trần, Đằng Thanh Sơn hóa thành một đạo hồng quang, dùng tốc độ kinh người lao về phía Thanh Hồ Đảo.

- Triệu Đan Trần.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn Triệu Đan Trần. Nhớ lại bốn năm trước ở chiến dịch Đại Duyên Sơn, Triệu Đan Trần đã người lợi hại nhất Thanh Hồ Đảo, cũng là người hung hãn nhất.

- Ủ, a.

Triệu Đan Trần chỉ có thể cố phát ra âm thanh, nhưng không thể nói được.

- Đừng nóng, chẳng mấy chốc sẽ tới Thanh Hồ Đảo thôi.

Thân ảnh Đằng Thanh Sơn lóe lên một cái vượt qua chùng hơn mười trượng sông rộng, đập lên ngọn cây, rồi lập tức biến mất ở xa xa.

...

Buổi sáng, tại cấm địa Thanh Hồ Đảo - 'Kiếm Nhận Sơn'.

Kiếm Nhận Sơn là nơi tu luyện của người mạnh nhất Thanh Hồ Đảo, cũng là một siêu cường giả mà cả Cửu Châu Đại Địa đều biết - Hạt Tử Kiếm Thánh.

Kiếm Nhận Sơn, trước căn nhà đá lụp xụp đổ nát, Hạt Tử Kiếm Thánh đang khoan chân tĩnh tọa trên một tảng đá, trên người dính đầy bụi, trên đỉnh núi gió rất lớn, gió lạnh thổi qua, nhưng đến cả y phục của lão cũng thể thổi tung lên được. Đột nhiên...

Hạt Tử Kiếm Thánh mở mắt, mắt lão lóe lên sắc xám trắng quỷ dị, rồi quay đầu nhìn về phía đông bắc.

- Hư cảnh?

Hai mắt xám trắng của Hạt Tử Kiếm Thánh lóe lên một lệ mang màu đen, tay phải vươn ra...

Vào!

Một luồng hắc quang từ trong thạch phòng rách nát bên cạnh bay ra, đập xuống tay Hạt Tử Kiếm Thánh, đó là một cây thiết côn nhỏ màu đen, cả thiết côn ẩn ẩn có tử quang lưu chuyển.

'Thật là can đảm!'

'Dám bắt cả Đan Trần!'

Trên mặt Hạt Tử Kiếm Thánh vẫn không chút thay đổi gì, lão nheo nheo mắt, như một con độc xà thời tiền sử. 'Bắt người của Thanh Hồ Đảo ta, còn dám tới Thanh Hồ Đảo!'

'Ừm, hắc đang chạy về phía Thiết Phiền!' Không khí chung quanh thân thể Hạt Tử Kiếm Thánh chợt phồng lên.

- Bùng!

Y phục Hạt Tử Kiếm Thánh phồng căng g, lớp bụi trên bộ hắc y bung ra. Sau đó Hạt Tử Kiếm Thánh phóng lên cao, hóa thành một luồng khói màu đen nhanh chóng bay về phía đông bắc

Trên Thanh Hồ Đảo có ngàn vạn đệ tử, còn có rất nhiều quân sĩ tinh anh.

- Hả? Vừa rồi dường như có gì lướt qua.

- Người đừng gà mờ thế

Trên một con đường quanh co, có hơn mười người đệ tử Thanh Hồ Đảo đang cười đùa vui vẻ, rồi một đệ tử đột nhiên chỉ về phía xa xa:

- Các người mau nhìn kia

- Ở đâu..

Nhất thời hơn mười đệ tử đều quay đầu nhìn lại, chỉ thấy xa xa một nam tử đeo kiếm mặc áo bào trắng đang đi trên sơn đạo, mỗi một bước đều là đi xa một dặm đường.

- Đó là ai?

- Người nào, dám đi tới nơi của đảo chủ.

Chung quanh có rất nhiều đệ tử, còn Đăng Thanh Sơn thì cố ý thi triển Thiên Nhai Hành. Nếu hấn dựa vào linh lực thiên địa sẽ hóa thành một đạo hồng quang, nhưng khi thi triển Thiên Nhai Hành thì khi đi từng bước sẽ lưu lại một bóng người. Rất nhiều đệ tử Thanh Hồ Đảo có thể nhìn thấy rõ ràng.

- A. Đó là Triệu trưởng lão.

- Trên tay hấn là Triệu trưởng lão.

- Triệu trưởng lão sao lại ở trên tay hấn?

Các đệ tử ai nấy đều kinh sợ, Triệu Đan Trần là sự kiêu hãnh của đệ tử Thanh Hồ Đảo.

...

Nghe thanh âm hoảng sợ của những đệ tử Thanh Hồ Đảo chung quanh, ai cũng phẫn nộ nhưng lại căn bản không dám đến gần trở mình, Đăng Thanh Sơn lộ vẻ tươi cười:

- Ta xách Triệu Đan Trần tới, bây giờ đến cả các đệ tử bình thường của Thanh Hồ Đảo cũng biết. Tên Hạt Tử Kiếm Thánh muốn dẫu việc này cũng không được rồi!

Đăng Thanh Sơn chính đang muốn cố ý bắt nạt Thanh Hồ Đảo, để Thanh Hồ Đảo mất mặt!

Như thế song phương mới có thể không thể hoà hoãn được!

Đăng Thanh Sơn chính là muốn trêu vào Thanh Hồ Đảo!

'Tốc độ thật nhanh.'

Đăng Thanh Sơn cảm ứng được Hạt Tử Kiếm Thánh đã tới một căn lầu phía trước. Cạnh Hạt Tử Kiếm Thánh đang có một khí tức của nam tử rất mạnh. Căn cứ vào suy đoán của Đăng Thanh Sơn... khí tức mạnh như thế hấn là là cao thủ tiên thiên kim đan.

...

Tòa Long Các, lúc này chỉ có đảo chủ Thanh Hồ Đảo Thiết Phiền và Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Rõ là kiêu ngạo.

Hạt Tử Kiếm Thánh cảm ứng được Đăng Thanh Sơn cố ý giảm bớt tốc độ, để đệ tử Thanh Hồ Đảo thấy cảnh này. Việc này làm Hạt Tử Kiếm Thánh càng thêm tức giận.

- Sư tổ, người đang tới rốt cuộc là ai? - Thiết Phiền hơi lo lắng.

Hạt Tử Kiếm Thánh hừ lạnh một tiếng:

- Đợt lát nữa sẽ biết.

Vèo!

Một cái bóng mơ hồ xuất hiện trên Tòa Long Các, rồi sau đó ngưng thành thực thể. Chính là Đăng Thanh Sơn tay xách Triệu Đan Trần.

'Đây là Hạt Tử Kiếm Thánh.' Đăng Thanh Sơn cẩn thận quan sát người trước mắt. Mặc dù sớm nghe nói đại danh của Hạt Tử Kiếm Thánh, nhưng hấn chưa bao giờ gặp cả. Hạt Tử Kiếm Thánh nhắm hai mắt, cầm một cây thiết côn nhỏ trông tựa như một cây gậy. Một mái tóc dài trắng bạc như tuyết xõa tung, cả người mặc hắc y giống như da của một con dơi.

Cả người lão đứng đó làm Đăng Thanh Sơn cảm giác tựa hồ như đêm tối phủ xuống, khí thế ngập trời hoàn toàn áp đảo Đăng Thanh Sơn.

'Không hổ là hư cảnh đại thành, thật là lợi hại.'

Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ.

- Ha ha, ông chính là Hạt Tử Kiếm Thánh à.

Đằng Thanh Sơn cười ha ha... Ném Triệu Đan Trần xuống đất.

- Sớm đã nghe qua 'Hạt Tử Kiếm Thánh' của Thanh Hồ Đảo chính là một trong những nhân vật nhất đẳng ở Cửu Châu Đại Địa ta, tại hạ sớm rất mong chờ. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là bất phàm.

Hạt Tử Kiếm Thánh đứng dừng, nhưng đảo chủ Thiết Phiền phía sau có vẻ rất bất ngờ.

- Người là ai?

Hạt Tử Kiếm Thánh giọng trầm trầm.

- Tại hạ Kinh Ý.

Đằng Thanh Sơn sang sảng cười.

- Ta sớm nghe nói về thanh danh của Hạt Tử Kiếm Thánh, chẳng biết Hạt Tử Kiếm Thánh tên là gì?

Nếu là người bình thường dám nói 'Hạt Tử Kiếm Thánh', Hạt Tử Kiếm Thánh e rằng sớm đã nổi giận rồi. Nhưng hôm nay... Hạt Tử Kiếm Thánh hiển nhiên cũng nhận thấy đối phương lai giả bất thiện.

- Thiết Ngũ!

Hạt Tử Kiếm Thánh nói trầm trầm.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

- Thiết Ngũ, ừm, tên rất hay.

Đảo chủ 'Thiết Phiền' bên cạnh xem ra có vẻ hơi nóng nảy, vì Triệu Đan Trần đang run rẩy trên mặt đất, không đứng dậy được. Hạt Tử Kiếm Thánh mặt không chút thay đổi, như bức tượng bằng đá, nói trầm trầm:

- Kinh Ý, người dấu diếm đã lâu. Hôm nay lại hủy đi cường giả tiên thiên kim đan của Thanh Hồ Đảo ta, còn cố ý rêu rao... Rốt cuộc là muốn làm gì?

- Hừ.

Đằng Thanh Sơn sầm mặt lại, nhìn thoáng qua Triệu Đan Trần đang nằm trên mặt đất.

- Mấy ngày hôm trước nhân mã Thanh Hồ Đảo ông ở Vũ An Quận dám tự tiện xông vào phủ đệ của ta. Ta lúc đó đã ra lệnh... Nếu có người dám xông vào Kinh Phủ của ta, ta nhất định giết ngay! Tên Triệu Đan Trần tới Kinh Phủ của ta, không thông bẩm cho lính trông cửa rồi chờ ta truyền lệnh vào, lại lên vào. Còn giết cả hộ vệ ở phủ đệ ta... Gặp ta còn hò hét chửi bới, động tay động chân... Hạt Tử Kiếm Thánh, Thanh Hồ Đảo dạy đệ tử như thế nào thế?

- Kinh Ý ta không chủ động chọc người, nhưng... cũng sẽ không để người ta bắt nạt leo lên đầu lên cổ ta. Một tiên thiên kim đan nho nhỏ cũng dám láo xược ở phủ đệ ta sao.

Đằng Thanh Sơn nhìn Hạt Tử Kiếm Thánh:

- Phá đan diệt hãn, cũng chỉ là khiển trách nho nhỏ. Ta nể mặt Hạt Tử Kiếm Thánh cũng lưu lại cái mạng nhỏ cho hãn... Hạt Tử Kiếm Thánh, Thanh Hồ Đảo của ông cũng nên dạy bảo đệ tử cho tốt, không phải phủ đệ của ai đều có thể xông loạn được đâu!

406. Chương 28: Rút Kiếm, Giết Người.

Lửa giận phát tiết, sắp bùng ra rồi

Khổ nỗi sư tổ có lời

Coi trọng chữ "nhẫn" mới là người khôn

Phế bỏ cao thủ tiên thiên kim đan, còn bảo là nể tình?

Cho dù là Hạng Tử Kiếm Thánh có tốt tính tới mấy, trong lòng phải nổi giận bùng bùng...

Đạo chủ Thanh Hồ Đảo Thiết Phiền ở phía sau nghe Đăng Thanh Sơn nói thế, giận tím mặt.

'Tên Kinh Ý này thật sự là quá đáng. Hủy đan điền Triệu trưởng lão, còn tới Thanh Hồ Đảo ta điều võ dương oai, còn bảo Thanh Hồ Đảo ta phải dạy đệ tử cho tốt, quá càn rỡ, quá càn rỡ.'

Nếu tên Kinh Ý này không phải là cường giả hư danh, Thiết Phiền đã ra lệnh xử tử Đăng Thanh Sơn rồi.

'Thiết Phiền.' Thanh âm của Hạng Tử Kiếm Thánh vang lên bên tai đạo chủ Thanh Hồ Đảo Thiết Phiền.

Thiết Phiền cả kinh. Ý hiểu đây là thanh âm của sư tổ.

'Nhịn một chút, tên Kinh Ý trước giờ ta chưa bao giờ nghe qua, hẳn là một tên ẩn sĩ nhân tản đạt tới cường giả hư danh. Loại người như thế là không thể trêu vào được.'

Hạng Tử Kiếm Thánh truyền âm nhắc nhở. 'Người như thế sống không biết bao nhiêu năm, thân nhân đều chết cả. Chẳng có ai ràng buộc, tính tình rất cổ quái, ai trêu vào họ đã đau thấu trời. Hôm nay chúng ta nhẫn nhịn cho qua việc này đi.'

'Nếu không đành lòng, làm cứng với hắn sẽ rất phiền toái.' Hạng Tử Kiếm Thánh truyền âm dặn dò Thiết Phiền.

Trên Cửu Châu Đại Địa, loại người đáng sợ nhất không phải là những tuyệt thế cường giả như Hạng Tử Kiếm Thánh, mà là loại cường giả nhân tản đạt tới hư danh. Mặc dù Hạng Tử Kiếm Thánh rất giận tên cường giả tự xưng 'Kinh Ý' nhưng cũng rất đau đầu.

- Thiết Phiền.

Hạng Tử Kiếm Thánh nhắc nhở.

- Sư tổ.

Thanh Hồ đảo chủ 'Thiết Phiền' cung kính đáp.

- Dìu Đan Trần sang một bên. - Hạng Tử Kiếm Thánh bảo.

- Dạ, sư tổ.

Thiết Phiền cố nén tức giận, đi tới cạnh Triệu Đan Trần, nâng y dậy. Chỉ nghe những tiếng 'răng rắc' Thiết Phiền đã xoay lại những khớp cho Triệu Đan Trần. Lúc này Triệu Đan Trần mới có thể tự mình đứng lên, oán hận nhìn Đăng Thanh Sơn nhưng không dám lên tiếng.

Thiết Phiền, Triệu Đan Trần hai người đứng một bên Tỏa Long Các.

Hạng Tử Kiếm Thánh nhắm hai mắt, quay về phía Đăng Thanh Sơn, lạnh lùng nói:

- Kinh Ý, đệ tử của Thanh Hồ Đảo ta, Thanh Hồ Đảo sẽ quản. Lần này phiền người tự mình đưa tới... Ta còn muốn tiếp tục tu luyện, không tiện.

'Hạng Tử Kiếm Thánh này thật là nhẫn nại.' Đăng Thanh Sơn sờ mũi, thầm nghĩ.

Đăng Thanh Sơn đột nhiên sực nghĩ ra...

'Ừm, bên ngoài có rất nhiều người.'

...

Đích xác, lúc này ở ngoài sân Tỏa Long Các đã tụ tập vô số đệ tử Thanh Hồ Đảo, thậm chí còn có không ít hộ pháp Liên trưởng lão cũng chạy tới.

- Cái gì? Có người bắt Triệu trưởng lão à, xông bừa vào?

- Không thấy hấn đi vào, nhưng, nhìn phương hướng mà người áo bào trắng đi tới, thì hấn đã vào bên trong rồi.

- Trưởng lão, làm sao bây giờ?

Đằng Thanh Sơn có thể dễ dàng nghe các thanh âm bên ngoài. Kỳ thật cũng không trách các đệ tử Thanh Hồ Đảo khẫn trương... Dù sao một cường giả đáng sợ có thể dễ dàng bắt Triệu Đan Trần, xông vào chỗ ở của đảo chủ, ai có thể không lo lắng chứ? Phải biết là Triệu Đan Trần còn mạnh hơn cả đảo chủ 'Thiết Phiền' một chút.

Nếu đường đường đảo chủ Thanh Hồ Đảo bị giết, vậy quả thật trò cười cho người trong thiên hạ.

...

Trong Tỏa Long Các.

- Đảo chủ, các trưởng lão cầu kiến.

Một đệ tử canh gác đứng xa xa cung kính nói.

Thiết Phiền nghe thế nhượng mày, quát lùi ra.

Hạt Tử Kiếm Thánh bất mãn muốn đuổi những người ấy đi, nhưng ngay lúc này Đằng Thanh Sơn cười khê rồi cất tiếng:

- Thiết Ngũ, sao lại bảo ta đi nhanh thế?

- Người còn có chuyện gì nữa?

Thiết Phiền nghe thế lửa giận lại bốc lên.

Hạt Tử Kiếm Thánh gương mặt vẫn như tượng đá, lúc này tựa hồ đen xạm lại một chút, trầm giọng nói:

- Kinh Ý, còn có chuyện gì nữa?

- Hôm nay ta tới đây đem Triệu Đan Trần theo chỉ là tiện tay... Hôm nay chuyện trọng yếu nhất là đem một người của Thanh Hồ Đảo các người đi.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Người này tên là Triệu Phủ, là một đệ tử hạch tâm của Thanh Hồ Đảo các người. Giao hấn cho ta, ta lập tức đi ngay!

Ầm!

Hai mắt Hạt Tử Kiếm Thánh đang nhắm chột trợn trừng, lộ ra hai tròng mắt xám trắng, nhưng hai tròng mắt xám trắng lại mờ ảo có lệ mang màu đen lóe ra, làm cho Đằng Thanh Sơn không khỏi ớn lạnh.

- Kinh Ý, ngươi không thấy là ngươi rất quá đáng sao?

Hạt Tử Kiếm Thánh nói trầm trầm, trong thanh âm ẩn chứa đầy tức giận.

- Quá đáng á?

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào lão mù.

- Thiết Ngũ, hôm nay ta nhất định phải bắt Triệu Phủ đi!

Thiết Phiền bên cạnh cũng không kìm được xen vào nói:

- Kinh Ý tiền bối, ông...

- Câm miệng.

Đằng Thanh Sơn quát lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn y.

- Ta và Thiết Ngũ nói chuyện, đâu có phần người xen vào!

Thiết Phiền không khỏi đỏ mặt, nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Cường giả hư cảnh nói chuyện... Hắn chỉ là một tiên thiên kim đan đích xác không có tư cách xen vào.

- Kinh Ý.

Trong thanh âm Hạp Tử Kiếm Thánh ẩn chứa đầy lửa giận, thanh âm rất lớn, giống như tiếng sấm.

- Đây là Thanh Hồ Đảo! Nếu cho dù đệ tử tên là Triệu Phủ này có đắc tội với người, Thanh Hồ Đảo chúng ta cũng phải điều tra một phen. Nếu đích xác như thế, sẽ đem hắn giao cho người, để người trách phạt hắn cũng không sao. Nhưng... Người muốn cưỡng ép mang đệ tử Thanh Hồ Đảo ta đi như vậy, quả là người không coi Thanh Hồ Đảo ta vào đâu cả!

Không phải là việc tổn thất vài đệ tử, mà là sự tôn nghiêm, thể diện!

Một câu của Đằng Thanh Sơn mà Thanh Hồ Đảo chấp tay dâng đệ tử hạch tâm ra, vậy thì còn mặt mũi đâu nữa?

- Triệu Phủ này có cừ oán với đệ tử ta.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

- Có cừ oán? Có cừ oán gì, người nói ra đi... Ta sẽ hạ lệnh cho người Thanh Hồ Đảo điều tra. Trong vòng ba ngày nhất định sẽ điều tra rành mạch. Đến lúc đó, nếu thật sự như người nói, Triệu Phủ tự nhiên sẽ được giao cho người xử trí. Thanh Hồ Đảo ta không thể chỉ bằng vào nói mấy câu của người đã dâng đệ tử hạch tâm lên.

Thanh âm Hạp Tử Kiếm Thánh lạnh buốt, hiển nhiên đang áp chế sự tức giận.

Sống hơn bốn trăm năm, đặc biệt sau khi đạt tới hư cảnh đại thành, lão có khi nào bị bắt nạt phải cúi đầu như vậy.

Nhưng...

Bây giờ Thanh Hồ Đảo có hoạ ngoại xâm Thiên Thần cung, lại có nỗi lo bên trong là Quy Nguyên Tông, hơn nữa bản thân nội bộ Thanh Hồ Đảo cũng không có đệ tử nào có thể trở thành cường giả hư cảnh, tiếp nhận được gánh nặng. Do đó Hạp Tử Kiếm Thánh phải cố nén giận trước mặt Đằng Thanh Sơn.

- Thiết Ngũ!

Đằng Thanh Sơn nổi giận nói:

- Thanh Hồ Đảo ông điều tra à? Sao, ông cho rằng Kinh Ý ta nói láo để đưa một đệ tử Thanh Hồ Đảo đi?

- Thiết Ngũ.

Thanh âm Đằng Thanh Sơn lạnh buốt.

- Ta đã nói như vậy đó. Ta nói cho ông biết, Triệu Phủ thật sự có đại cừ với đệ tử ta... Kinh Ý ta nói một là một, nói hai là hai! Không đến mức chỉ vì một tên đệ tử của Thanh Hồ Đảo các ông mà không biết xấu hổ đi nói láo đâu! Ta đã nể mặt ông, không muốn đại náo Thanh Hồ Đảo của ông. Ông nên mau mau giao ra Triệu Phủ, việc này bỏ qua, bằng không... Hừ.

Đằng Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng, làm đảo chủ Thiết Phiền và Triệu Đan Trần bên trong Tỏa Long Các giận tới mức hai mắt muốn tóe lửa.

- Hừ!

Một tiếng hừ làm mặt đất chấn động.

Ở ngoài viện có vô số đệ tử tụ tập. Mặc dù những cường giả hư cảnh như Đằng Thanh Sơn phong tỏa không gian chung quanh Tọa Long Các, nên không nghe được thanh âm bên trong viện nhưng họ lại đều cảm thấy dưới chân chấn động.

Vù... vù...

Mái tóc bạc của Hạt Tử Kiếm Thánh, sợi nào sợi nấy như lợi kiếm, đôi tròng mắt xám trắng ảm đạm chợt lóe ra lệ mang màu đen, không gian chung quanh ầm ầm bắt đầu vận vẹo, mắt có thể thấy từng đạo điện mang màu đen lóe lên chung quanh. Hạt Tử Kiếm Thánh nổi giận nói trầm trầm:

- Kinh Ý, đây là Thanh Hồ Đảo ta, không phải là nơi người lão xược được!

- Thiết Ngũ ta tung hoành Cửu Châu, chưa có ai dám đứng trước mặt ta kiêu ngạo như vậy!

Hạt Tử Kiếm Thánh cảm thiết còn nhỏ.

- Bây giờ người cấp tốc ly khai Thanh Hồ Đảo, chuyện hôm nay ta coi như không phát sinh! Nếu người vẫn còn ở đây giương oai... Hừ, xú hạt tử ta không tiếc tất cả, cho dù phải truy khắp Cửu Châu Đại Địa, cũng nhất định phải lấy mạng người!

Hạt Tử Kiếm Thánh rốt cục đã bộc phát!

Lão mù cao ngạo, Hạt Tử Kiếm Thánh hư cảnh đại thành, rốt cục cũng nổi điên.

- Ha ha... Người muốn giết ta à?

Đằng Thanh Sơn giận dữ cười lại.

- Xú hạt tử, ta xưng hô người một tiếng Thiết Ngũ, người thật nghĩ là ta sợ người sao? Xú hạt tử người rất lợi hại, nhưng Kinh Ý ta không sợ người.

- Được, được! Người muốn giết ta hả, được!

Đằng Thanh Sơn cười ha ha...

- Xem ông giết chết ta trước, hay ta giết sạch người của Thanh Hồ Đảo trước!

Một tiếng cười ngông cuồng vang lên.

- Ầm!

Thân thể Đằng Thanh Sơn hóa thành luồng hỏa quang bùng nổ, biến mất khỏi tầm mắt.

- Choang!

Bảo kiếm tuốt ra khỏi vỏ.

- Lão xược.

Hạt Tử Kiếm Thánh giận dữ. Cây thiết còn nhỏ trong tay lão hóa thành một luồng ánh sáng màu đen, chém với tốc độ kinh người về phía Đằng Thanh Sơn.

Thế nhưng...

Đằng Thanh Sơn căn bản không muốn chính diện giao thủ với Hạt Tử Kiếm Thánh. Hắn sớm đã né tránh rồi. Đồng thời Đằng Thanh Sơn còn chém mạnh một kiếm về bốn phương tám hướng.

- Veo!

Một luồng kiếm quang rực lửa hình vòng tròn, như một lưỡi ánh sáng hình bán nguyệt nhanh như chớp bay về phía vách tường xa xa. Chỉ lóe lên, rồi vách tường đó đã bị cắt đôi. Tốc độ di động Hạt Tử Kiếm Thánh có nhanh đến mấy, cũng không cản nổi tốc độ của kiếm quang! Trong nháy mắt vách tường bị chia đôi, ngoài tường rất nhiều đệ tử cũng bị cắt ngọt!

- A!

- A! Tránh đi!

Tiếng kêu thê lương huyền não, ngoài viện truyền đến. Máu văng tung tóe, chỉ một kiếm đã làm hơn mười người bên ngoài chết thảm đương trường. Hơn mười người trọng thương tàn phế, trong đó có hai tiên thiên cường giả.

- Giết đi, xem ai chết trước. Ha ha... giết đi, giết đi!!!

Đằng Thanh Sơn ngông cuồng cười to, tiếng vang vọng khắp cả Thanh Hồ Đảo. Hơn mười vạn đệ tử và rất nhiều quân sĩ tinh anh trong Thanh Hồ Đảo đều ngẩng đầu nghi hoặc nhìn lên trời. Đằng Thanh Sơn đã hóa thành một luồng hồng quang bắn về phía xa xa. Hướng hắn bay tới chính là nơi trưởng lão Thanh Hồ Đảo tụ tập.

- Không...

Đạo chủ Thiết Phiến hoảng sợ đến ngây người.

- Không ổn.

Triệu Đan Trần cũng hết hồn.

Hạt Tử Kiếm Thánh càng tức giận đến xịt khói, không biết phải làm như thế nào.

Hư cảnh đại thành thì đã sao?

Sức chiến đấu của lão rất lợi hại. Nhưng, nói về tốc độ chạy thì cũng tương đương với người đạt tới 'thân dung thiên địa' thôi. Đối phương căn bản không đánh với lão, mà là không ngừng chạy trốn. Đồng thời giết đệ tử tinh anh của Thanh Hồ Đảo!

- Tên Kinh Ý này...

Khóe miệng Hạt Tử Kiếm Thánh sùi bọt mép.

Lão giận quá!

Lão không ngờ, đối phương lại bất chấp việc lão uy hiếp, ngược lại còn tùy ý đại sát.

- Ha ha... Kinh Ý ta sống ba trăm năm cũng đủ rồi. Ha ha, có thể làm Thanh Hồ Đảo chôn cùng ta quả là thống khoái, thống khoái.

Tiếng cười ngông cuồng không ngừng vang vọng cả Thanh Hồ Đảo.

Sắc mặt Hạt Tử Kiếm Thánh thoáng cái trở nên trắng bệch.

Cường giả hư cảnh, có một vài người sống rất lâu thân nhân đều chết cả. Những cường giả hư cảnh này chẳng còn quyến luyến gì với trần thế này nữa, căn bản không sợ chết. Gặp phải người như vậy quả là đáng sợ.

- Dừng tay!

Hạt Tử Kiếm Thánh giận tới dựng tóc lên, truyền âm nói:

- Kinh Ý, ta đồng ý giao tên Triệu Phủ đó!

Hạt Tử Kiếm Thánh cao ngạo cũng phải cúi cái đầu cao quý của lão xuống!

407. Chương 29: Một Hòn Đảo

Ngày mai hẹn trước nhớ cười với ta

Triệu Phủ mảy tươi như hoa

Chưa biết họa, vẫn la cà mỹ nhân

Mấy chục vạn đệ tử trong Thanh Hồ Đảo vì lời nói đó của Đằng Thanh Sơn đều bị dọa cho sợ hãi.

”Có thể khiến Thanh Hồ Đảo bồi táng cùng, thống khoái, thống khoái”

Bồi táng Thanh Hồ Đảo cùng?

Ai nói mạnh miệng vậy chứ?

Vù! Hạt Tử Kiếm Thánh hóa thành một đạo hắc sắc lưu quang phá không bay nhanh về phía Đằng Thanh Sơn đồng thời truyền âm nói:

”Kinh Ý, bọn chúng đều là tiểu bối, ngươi cũng là Hư Cảnh, hà tất tàn sát những tiểu bối đó như thế. Tên Triệu Phủ đó ta bây giờ phải người đi bắt lại.”

Đến nước này, Hạt Tử Kiếm Thánh có phần nộ cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Vù! Đằng Thanh Sơn thân ảnh nhoáng lên hạ xuống đỉnh một tòa cung điện.

Đứng trên đỉnh cung điện, tà áo trắng bị cuồng phong thổi phất phật, Đằng Thanh Sơn nhìn Hạt Tử Kiếm Thánh bay lơ lửng trước mặt cũng truyền âm trả lời:

”Thiết Ngũ, ông muốn ta dừng tay? Lúc trước ngay từ đầu ông giao Triệu Phủ ra, ta khẳng định cho ông chút mặt mũi, chỉ mang Triệu Phủ rời đi, thế nhưng hiện tại, hết rồi!”

Hạt Tử Kiếm Thánh sắc mặt khê biến.

Đằng Thanh Sơn tiếp tục cười lạnh:

”Ông còn uy hiếp ta? Còn nói không tiếc mọi giá, phải truy khắp Cửu Châu đại địa cũng phải lấy mạng ta? Kinh Ý ta không chịu nổi kẻ khác uy hiếp! Cũng ghét nhất bị người khác uy hiếp! Ta trái lại muốn xem Thanh Hồ Đảo xưng là một trong bát đại tông phái có thể làm khó dễ được ta không?”

Hạt Tử Kiếm Thánh trong ngực lửa giận thiêu đốt, lão giận ghê gớm nhưng lão phải nhịn!

”Không thể so đo với Kinh Ý này, hắn là một thằng điên sống mấy trăm năm rồi, không ràng không buộc, một thằng điên không sợ chết.” Hạt Tử Kiếm Thánh không ngừng tự thuyết phục bản thân, lão dù sao còn phải chăm lo cho toàn bộ Thanh Hồ Đảo, lão không thể giống côn đồ như đối phương ‘Kinh Ý’ được.

Đầu trục không sợ bị nắm tóc, điều này giờ rõ như ban ngày.

”Kinh Ý.” Hạt Tử Kiếm Thánh thanh âm vẫn tiếp tục dụ dỗ.

”Khi trước là ta không đúng, chuyện này cứ coi như bỏ qua đi, Triệu Phủ kia ta lập tức sai người giao cho người.”

”Một câu không đúng là bỏ qua à?” Đằng Thanh Sơn hừ lạnh nói.

...

Hai đại cường giả Hư Cảnh, một đứng trên cung điện, một bay lơ lửng giữa không trung. Cảnh này được ngàn vạn đệ tử Thanh Hồ Đảo chứng kiến, đông đảo đệ tử kẻ nào cũng kích động đến phát cuồng.

”Xem kia! Họ có thể bay, người áo đen ở giữa không trung kia.”

”Có thể bay, không ngờ có thể bay.”

”Người áo trắng kia vừa rồi hình như đột nhiên xuất hiện trên đỉnh cung điện.”

Bốn phương tám hướng, ngàn vạn đệ tử đều chăm chú nhìn hai đại hư cảnh, bàn luận sôi nổi, kích động đến quên cả bản thân! Dù sao...trên Cửu Châu đại địa, tuy rằng rất nhiều người đều biết ở trên tiên thiên khẳng định còn có cường giả mạnh hơn, nhưng cũng không có biết ý nghĩa của ‘hư cảnh’.

Hơn nữa, cũng chưa từng thấy qua những kẻ vượt trên tiên thiên!

Bất luận là đám người ‘Vũ Hoàng’ ‘Tân Linh thiên đế’ hay là các nhân vật đỉnh cao trên Cửu Châu đại địa - hư cảnh cường giả, bọn họ đều không có cơ hội gặp mặt.

...

”Kinh Ý, việc này xem như ta không đứng, người làm sao mới có thể bỏ qua chuyện này.”

Thanh âm già nua trầm thấp của Hạt Tử Kiếm Thánh tựa hồ không một chút tức giận nào. Thế nhưng Đằng Thanh Sơn ở đối diện có thể đoán ra... Hạt Tử Kiếm Thánh lúc này khẳng định là lửa giận đầy bụng đều đang nén lại.

”Ta tới tận bây giờ vẫn chưa có một chốn yên thân lập nghiệp.”

Đằng Thanh Sơn thở dài một tiếng:

”Thanh Hồ Đảo ông nhà rộng người đông, như vậy đi... Trong biên giới Dương Châu, ở phía tây Thái A Sơn Mạch đó có một 'Cửu Lang Hồ', trong Cửu Lang Hồ có một hòn đảo giữa hồ, chỗ đó rất thích hợp để cư trú. Thanh Hồ Đảo các ông thống lĩnh gần như toàn bộ Thanh Châu, đâu để ý một hòn đảo giữa hồ như thế nhỉ.”

Hạt Tử Kiếm Thánh giật mình.

Cửu Lang Hồ?

Cho dù là Hạt Tử Kiếm Thánh, cũng biết Cửu Lang là cái dạng địa phương gì.

Phải biết ”Thái A Sơn Mạch” chính là sơn mạch lớn nhất của cả Dương Châu, cường đạo thổ phỉ ở trong đó nhiều hơn mấy chục vạn, tin nhầm loan đi là gần trăm vạn. Mà hoàn cảnh sinh hoạt và ưu thế địa lý ở trong sơn mạch há có thể so với được với đảo nằm giữa Cửu Lang Hồ?

Đảo giữa hồ thứ nhất có sự hiểm yếu tự nhiên của hồ nước, thứ hai là hoàn cảnh sinh hoạt cũng tốt hơn nhiều.

Cho nên trên đảo giữa Cửu Lang Hồ có một siêu đại bang phái tên là ”Cửu Lang Bang”, là một bang phái khổng lồ đông đảo cường đạo thổ phỉ ở Thái A Sơn Mạch! Chỉ riêng bang chúng đã hơn mười vạn.

”Thế nào, một Cửu Lang Hồ cũng tiếc rẻ à?” Đằng Thanh Sơn sắc mặt trầm xuống.

Hạt Tử Kiếm Thánh trong lòng tức giận nhưng bấm bụng.

Chỉ là một bang phái cường đạo mà thôi, mạnh yếu thế nào căn bản chẳng cần nghĩ. Cửu Lang Bang đó tuy trên danh nghĩa có mười vạn bang chúng nhưng đối với Thanh Hồ Đảo mà nói, lại là chẳng chịu nổi một kích.

”Được rồi, nội trong nửa tháng giải quyết Cửu Lang Hồ này, đến lúc đó Kinh Ý người có thể đi tiếp nhận.”

Hạt Tử Kiếm Thánh tuy rằng phần nộ không cam lòng, nhưng hiện tại lão chỉ nghĩ cách giải quyết cho xong yêu cầu của tên ”Kinh Ý”.

”Kinh Ý, ta và người hay là xuống dưới đi”

Hạt Tử Kiếm Thánh tuy rằng con mắt đã mù, thế nhưng lỗ tai vẫn nghe được, ngoài ra cũng có thể cảm ứng... Lão biết lúc này hàng ngàn hàng vạn đệ tử Thanh Hồ Đảo đều đang ngửa đầu nhìn hai người bọn họ.

”Cũng được.”

Đằng Thanh Sơn hồ hững trả lời.

”Tên Triệu Phủ đó, có lẽ nhanh đưa tới một chút.”

Trong một tòa cung điện bên cạnh Tòa Long Các, Đằng Thanh Sơn và Hạt Tử Kiếm Thánh đều ở trong cung điện, theo bên cạnh còn có Thanh Hồ Đảo chủ ”Thiết Phiền” cùng Triệu Đan Trần.

”Thiết Phiền, người tự mình đi đi, cho người đưa Triệu Phủ tới.” Hạt Tử Kiếm Thánh trầm giọng nói.

”Dạ, sư tổ.”

Đảo chủ ”Thiết Phiền” lại nhìn về phía Đằng Thanh Sơn,

”Kinh Ý tiền bối, không biết là Triệu Phủ nào? Thanh Hồ Đảo ta đệ tử đông đảo.”

”Cháu của quận thủ Vũ An Quận ”Triệu Quang Tá.”” Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn Triệu Đan Trần.

”Triệu Đan Trần này chắc chắn biết.”

Triệu Đan Trần nhú mắt, không dám hé răng.

”Ta đã biết rồi.” Thiết Phiền không nhiều lời lúc này rời khỏi đi tìm Triệu Phủ.

”Kinh Ý.” Hạt Tử Kiếm Thánh giọng hòa nhã:

”Đến bây giờ ta vẫn không biết Triệu Phủ này rốt cuộc đã chọc vào đệ tử người thế nào”

”Đệ tử ta, tên là Tiết Tân!”

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Triệu Đan Trần, Triệu Đan Trần lúc này biến sắc, hiển nhiên đã hiểu ra nguyên nhân,

”Cừu oán giữa Tiết Tân và Triệu Phủ, người có thể hỏi Triệu Đan Trần.”

”Đan Trần.” Hạt Tử Kiếm Thánh hỏi Triệu Đan Trần.

Triệu Đan Trần không dám giấu diếm, bắt đầu cung kính thuật chuyện:

”Sư tổ, là thế này, ba năm trước đây...”

Sau khi đảo chủ ”Thiết Phiền” ly khai cung điện tới bên ngoài liền thấy máu tươi đầy đất thậm chí cả chân cẳng bị chặt đứt.

”Đảo chủ.”

Đám đệ tử, hộ pháp đông đảo ở bên ngoài đều hành lễ.

”Thế nào?” Thiết Phiền dò hỏi,

”Tử thương thế nào?”

Một trưởng lão tóc bạc đi tới, sắc mặt khó coi bẩm báo:

”Đảo chủ, vừa rồi một đạo quang mang lóe lên, chúng ta có tới năm mươi ba người bị mất mạng, mười ba người trọng thương. Trong năm mươi ba người bị chết có hai vị trưởng lão, là Vạn sư huynh và Lý Đồng sư đệ.”

”Cái gì.” Thiết Phiền kinh hãi.

Trong Thanh Hồ Đảo có thể đảm nhiệm chức trưởng lão đều là tiên thiên cường giả. Từ chiến dịch Đại Duyên Sơn số lượng tiên thiên của Thanh Hồ Đảo lại ít đi, vừa rồi không ngờ lại tổn thất hai người.

”Vừa rồi ở bên ngoài có chừng gần nghìn người, các trưởng lão chạy tới kể cả ta cũng chỉ ba người! Ta không nghĩ ra thế nào mà lại trùng hợp như vậy, một đạo quang mang không ngờ giết chết Vạn sư huynh bọn họ hai người.”

Trưởng lão tóc bạc đó cũng nổi giận, Thiết Phiền vừa nghe liền minh bạch, khẳng định là kẻ tên ”Kinh Ý” kia đã cố ý!

Cường giả hư cảnh đích thực có thể căn cứ khí tức phán đoán thực lực mạnh yếu, tiên thiên cường giả có ’Thần’ mạnh, khí tức rõ ràng mạnh hơn rất nhiều.

Một đạo kiếm quang đó của Đằng Thanh Sơn cũng là cố gắng lấy phạm vi lớn nhất giết chết tiên thiên cường giả.

”Triệu Phủ!” Đảo chủ ’Thiết Phiền’ trong lòng nổi giận,

”Triệu Phủ này ý thế là đệ tử Triệu gia, không ngờ khiến Thanh Hồ Đảo ta chọc phải đại địch như vậy. Hôm nay còn chết mất hai tiên thiên, ngay cả Triệu trưởng lão cũng bị phế rồi, rồi lại còn phải công chiếm Cửu Lang Hồ...Triệu Phủ quá giỏi gây họa rồi.”

”Mấy người các người đi bắt tên phế vật Triệu Phủ đó cho ta, chính là tên Triệu Phủ cháu của quận thủ Vũ An Quận ’Triệu Quang Tá’.”

Thiết Phiên ra lệnh. Trưởng lão tóc bạc cùng mấy đại hộ pháp ở quanh lập tức lĩnh mệnh đi tìm Triệu Phủ.

...

Thanh Hồ Đảo đã có thể trở thành cơ sở của một trong bát đại tông phái thì có thể tưởng tượng đảo này lớn thế nào!

Triệu Phủ cư trú ở trong Thanh Hồ Đảo.

"Vừa rồi có chuyện gì vậy? Sống đã hơn ba trăm năm? Còn nói phải để Thanh Hồ Đảo bồi táng cùng?"

"Không rõ, thanh âm hình như từ phía đông truyền đến"

Ngoại trừ một ít đệ tử tới gần khu vực Tỏa Long Các, bọn đệ tử toàn bộ Thanh Hồ Đảo tới hơn chín phần đều không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

"Yên tâm đi, có thể có chuyện gì chứ? Chắc là thằng điên nào đó tới Thanh Hồ Đảo ta làm loạn."

Một gã thanh niên mặc lam bào viền bạc đang cười với một thiếu nữ xinh đẹp ở cạnh:

"Sư muội, sư phụ truyền «Phiêu Phong Cửu Kiếm» huynh còn mấy chỗ không hiểu, chúng ta cùng nhau luận bàn, cùng tìm hiểu được không?"

Thiếu nữ xinh đẹp này cố nén vẻ chán ghét, rặn ra một nụ cười đáp lời:

"Triệu sư huynh, muội còn có việc, để lần sau đi."

Đối với thanh niên 'Triệu Phủ' ở trước mặt cô cũng không dám làm mất lòng, đối phương chính là con của gia chủ hiện thời của Triệu gia. Mà Triệu gia ở trong Thanh Hồ Đảo thực sự là có thế lực rất mạnh.

"Được, lần sau. Hừm, buổi sáng ngày mai thì thế nào?" Thanh niên áo lam 'Triệu Phủ' cười cố dây dưa.

Thiếu nữ xinh đẹp miễn cưỡng gật đầu, rồi rời đi ngay.

Triệu Phủ sắc mặt lạnh lẽo, sau đó trên mặt lộ ra một tia cười nhạt:

"Thú vị đấy, hôm nay tổn lời trên đùa người, nếu như còn không thức thời...thì chớ có trách ta."

Bỗng nhiên...

"Triệu Phủ đâu?"

"Triệu Phủ."

Mấy tiếng quát tức giận vang lên.

Triệu Phủ cau mày quay đầu muốn quát mắng, nhưng nhìn những người vừa đến lại sợ đến dựng người. Trong mười mấy người tới, không ngờ kể cả sư phụ hắn vào có cả hai vị trưởng lão, những người khác đều là hộ pháp.

"Sư phụ, trưởng lão." Triệu Phủ vội hành lễ.

"Hừ, tên nghiệt đồ người."

"Hiện tại không phải lúc thích hợp răn dạy hắn, nhanh mang hắn đi tìm đảo chủ đi."

Triệu Phủ hoàn toàn bị dọa ngây người, căn bản không dám hé răng, ngoan ngoãn để hai vị trưởng lão cùng hơn mười vị hộ pháp lôi đi. Hắn có ngông nghênh cần quấy nữa cũng chỉ là ngông nghênh ở nhà mà thôi.

"Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Ta, ta không có gây chuyện mà?" Triệu Phủ căn bản không hiểu.

Chỉ một chốc sau.

Triệu Phủ đã bị đưa tới bên ngoài Tỏa Long Các, Triệu Phủ vừa nhìn thấy bức tường đã sập của Tỏa Long Các rồi lại cả vết máu trên mặt đất không khỏi run lên.

"Triệu Phủ, người qua đây." Một tiếng quát lớn.

Triệu Phủ ngẩng đầu nhìn, quát mắng hần chính là đảo chủ 'Thiết Phiền' với mái tóc vàng trông giống như một con sư tử đang nổi giận. Ánh mắt Thiết Phiền nhìn Triệu Phủ giống như đang muốn giết người. Một đệ tử hạch tâm sao có thể so được với giá trị của ba đại tiên thiên cường giả.

"Đảo chủ." Triệu Phủ sợ đến nỗi trán toát mồ hôi lạnh.

"Theo ta đi vào." Thiết Phiền quát tháo, Triệu Phủ vội ngoan ngoãn đi theo phía sau cùng tiến vào trong cung điện đó.

Giữa cung điện, Triệu Phủ trong lòng vô cùng khản trương.

"A, vị này chính là Triệu Phủ sao?" Một thanh âm lãnh đạm vang lên.

Triệu Phủ ngẩng đầu thấy kẻ vừa nói là một thanh niên đeo kiếm mặc áo trắng không khỏi trầm nghĩ:

"Người này là ai?"

Chỉ thấy đảo chủ Thanh Hồ Đảo 'Thiết Phiền' vội hành lễ nói

"Kính Ý tiền bối, hần chính là Triệu Phủ. Hiện tại, xin giao cho tiền bối, để tiền bối người tùy ý trừng trị."

"Trừng trị? Ta bị trừng trị gì?" Triệu Phủ trong mắt đầy kinh hoàng.

408. Chương 30. Sát Tâm

Hạt Tử Kiếm Thánh sầu lo buồn lòng

Bây giờ lão chỉ có mong

Thanh Sơn đừng ngoáy trong nhà mới yên.

Đằng Thanh Sơn và Hạt Tử Kiếm Thánh đang ngồi trên đại điện. Còn Triệu Đan Trần, Thiết Phiền và Triệu Phủ vừa bị bắt được đều đang đứng.

- Đảo chủ!

Triệu Phủ hoảng sợ nhìn về phía đảo chủ 'Thiết Phiền'.

- Hừ.

Thiết Phiền liếc mắt nhìn Triệu Phủ, mắng mỏ:

- Thanh Hồ Đảo ta lại sao lại để ra thứ đệ tử hư hỏng như ngươi chứ...

Lời vừa dứt, vừa nghĩ tới việc Thanh Hồ Đảo tổn thất ba vị tiên thiên cường giả, Thiết Phiền càng thêm đau lòng. Số tiên thiên cường giả ở Thanh Hồ Đảo cũng không nhiều lắm, Triệu Đan Trần lại được xếp một trong mười hạng đầu Thiên Bảng.

Chỉ vì Triệu Phủ!

Thiết Phiền càng thêm tức giận.

- Chỉ vì một bộ Lưu Vân Thiếp mà giết cả nhà một gia tộc, tịch thu sạch tài sản của họ, quả thật ghê gớm.

Thanh âm trầm thấp của Hạt Tử Kiếm Thánh vang lên. Vừa rồi lão được Triệu Đan Trần cho biết mọi việc, cũng khó trách sự phụ người ta kéo đến tận cửa chém giết.

- Con, con...

Triệu Phủ nghe tới ba chữ 'Lưu Vân Thiếp' không khỏi nhũn cả chân, sau đó vội nói:

- Chuyện không... không liên quan tới con, là Triệu Hỉ làm như vậy, là tên Triệu Hỉ.

- Triệu Hỉ, Triệu Quang Tá đều chết rồi. - Thanh âm lạnh lùng vang lên.

Triệu Phủ cả kinh, quay đầu nhìn lại thấy người vừa nói là thanh niên áo bào trắng đeo kiếm.

- Đảo chủ, tha mạng, tha mạng.

Triệu Phủ vội quỳ xuống, nước mắt chảy ròng, đồng thời cũng nhìn vào Triệu Đan Trần.

- Đại gia gia, tha cho con đi.

Triệu Đan Trần vung tay áo quay đầu đi chỗ khác, làm như không muốn nhìn thấy Triệu Phủ.

- Kinh Ý.

Hạt Tử Kiếm Thánh nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, trong mắt xám trắng làm cho người ta ớn lạnh.

- Ta đã đưa đến Triệu Phủ tiểu tặc rồi. Bây giờ giao cho người... Kinh Ý, bây giờ hắn là không có việc gì nữa chứ?

Ý của Hạt Tử Kiếm Thánh rất rõ... Kinh Ý người giết cũng đã giết, não cũng đã não rồi, muốn tìm người thì cũng đã đưa tới rồi, vậy người nên đi đi.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn đứng dậy, đi về phía Triệu Phủ.

- Không, không...

Triệu Phủ trốn tròn mắt hoảng sợ. Hắn không muốn chết, nhưng vừa rồi hắn nghe được 'Triệu Hỉ, Triệu Quang Tá' hai người đều chết rồi. Hắn hiểu, một khi rơi vào thanh niên áo bào trắng đeo kiếm này, hắn nhất định phải chết.

Vút!

Triệu Phủ đạp mạnh xuống đất một cái, tựa như một con beo lao ra ngoài cung điện.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười khẩy, cả người mờ đi rồi tới phía trước Triệu Phủ.

- Ta không thể chết được, không thể chết được.

Triệu Phủ thấy Đằng Thanh Sơn đột nhiên xuất hiện trước mặt, càng sợ tới mức cơ hồ vỡ mật. Đằng Thanh Sơn lúc này chỉ tùy ý vươn tay phải... nhìn như rất chậm nhưng Triệu Phủ căn bản không kịp né tránh đã bị Đằng Thanh Sơn nắm cứng bả vai, rồi sau đó một sức mạnh đáng sợ nóng rực từ bàn tay Đằng Thanh Sơn xuyên qua toàn thân Triệu Phủ.

Thân thể Triệu Phủ run lấy bầy, rồi sau đó rũ xuống.

Khớp ở tứ chi hắn đã bị tháo rời, nội kinh đã bị phế.

- Thiết Ngũ.

Đằng Thanh Sơn xách Triệu Phủ, quay đầu nhìn về phía Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Người đã có rồi, ta không ở lại nữa.

- Không tiễn.

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói. Lão chỉ muốn Đằng Thanh Sơn đi càng càng tốt.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười:

- Nhưng... Thiết Ngũ ông đừng quên việc về Cửu Lang Hồ đó! Đừng làm cho ta đợi quá lâu... đợi quá lâu ta không có chỗ ở, không biết chừng lại tới Thanh Hồ Đảo của người ở mấy ngày, ha ha...

Tiếng cười còn quanh quẩn trong cung điện, nhưng cả người Đằng Thanh Sơn đã biến thành một đạo hồng quang biến mất ở phương đông xa xa.

Yên tĩnh, trong cung điện vô cùng yên tĩnh.

- Sư tổ.

Thiết Phiên mở miệng.

Hạt Tử Kiếm Thánh giơ tay, ngăn Thiết Phiên lại.

Cứ như vậy, ba người Thiết Phiên, Triệu Đan Trần cùng với Hạt Tử Kiếm Thánh lẳng lặng ở trong cung điện không nói gì cả.

Hạt Tử Kiếm Thánh đứng trong cung điện, thông qua khu vực cảm thấy được rõ ràng Đẳng Thanh Sơn đang không ngừng lướt trên mặt hồ, ra khỏi Thanh Hồ với tốc độ kinh người.

Một hồi đã qua khỏi phạm vi khu vực của Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Hắn đã đi rồi, không nghe chúng ta nói chuyện được đâu

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói.

- Sư tổ, lần này bị Kinh Ý bắt nạt, cứ thế mà bỏ qua à?

Thiết Phiên nói về không cam lòng.

- Hắn nhưng cố ý để mọi đệ tử bình thường ở Thanh Hồ Đảo ta đều nghe thấy tiếng hắn nói chuyện. Rất nhiều đệ tử cũng thấy sư tổ và hắn đối thoại. Con nghĩ việc này khẳng định không giấu được đâu, chẳng mấy chốc sẽ truyền khắp thiên hạ.

Hạt Tử Kiếm Thánh giọng lạnh lùng:

- Truyền ra thì sao?

- Cường giả hư cảnh gây gỗ ở Thanh Hồ Đảo cũng chẳng có gì ghê gớm. Lúc trước Tửu Phong Tử không phải cũng đại náo Doanh Thị Gia Tộc một phen à? Chưa nói lần đó còn nghiêm trọng hơn tên Kinh Ý này nhiều.

Thiết Phiên gật gật đầu.

Triệu Đan Trần bên cạnh lẳng lặng lẳng nghe.

- Nếu hắn không phải hư cảnh, ta sớm đã giết hắn rồi.

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói:

- Nhưng hắn là hư cảnh.. quả là phiền toái! Loại cường giả hư cảnh nhân tản không có gì ràng buộc này có rất ít. Cường giả hư cảnh như vậy một là rất khó chọc, thứ hai là họ không ngu. Họ chẳng vô duyên vô cớ gây thù hằn đâu!

Thiết Phiên, Triệu Đan Trần cũng gật đầu.

- Nếu tên Kinh Ý này trêu vào hai thậm chí ba đại tông phái. Vậy ta có thể liên hợp với các tông phái khác cùng hành động giết Kinh Ý.

- Nhưng Kinh Ý vẫn chưa trêu vào tông phái khác. Chỉ chọc Thanh Hồ Đảo ta thôi!

- Thất đại tông phái khác không vỗ tay đứng xem náo nhiệt thì thôi, ai mà hỗ trợ chứ!

Hạt Tử Kiếm Thánh hừ lạnh.

Cửu Châu Đại Địa có vô số cường giả, bát đại tông phái cao cao tại thượng.

Nhưng mọi người vẫn có quy tắc ẩn mình.

Cường giả hư cảnh nhân tản rất kiên định, nhưng... nếu những cường giả hư cảnh nhân tản này công kích một tông phái nào đó, nếu để tám đại tông phái cảm thấy uy hiếp, e rằng sẽ có hơn phân nửa số tông phái sẽ liên thủ diệt trừ cường giả hư cảnh này!

Đương nhiên ...

Những tông phái như Vũ Hoàng môn, Ma Ni Tự, một là tông phái xa xưa nhất, một là tông phái mạnh nhất. Cường giả hư cảnh nhàn tản chẳng ai dám trêu vào! Loại tông phái như Tuyết Ưng Giáo, Xạ Nhật Thần Sơn thì có hư cảnh yêu thú... cường giả hư cảnh nhàn tản cũng không tùy tiện trêu vào.

Do đó, cường giả hư cảnh cũng ít dám trêu vào các tông phái!

- Thiết Phiền.

Thanh âm Hạt Tử Kiếm Thánh chợt vang lên trong cung điện.

- Việc lần này, kỳ thật ta sợ nhất là Kinh Ý không phải tới vì báo thù cho đệ tử, mà là có mục đích đặc biệt khác, chuyên tới để quấy rối.

- Mục đích đặc biệt?

Thiết Phiền giật mình, rồi sau đó sực tỉnh.

- Sư tổ nói là Thiên Thần cung à?

- Ừ.

Hạt Tử Kiếm Thánh nói tiếp:

- Thiên Thần cung có thực lực rất mạnh! Còn trong Thiên Thần cung có bao nhiêu cường giả hư cảnh thì người ngoài ngoài giới không ai biết! Ta nghi là tên Kinh Ý này chính là một cường giả hư cảnh của Thiên Thần cung. Hắn cố ý lấy thân phận cường giả hư cảnh nhàn tản tới Thanh Hồ Đảo ta quấy rối, đồng thời dò xét hư thật.

- Sư tổ, người nói là Thiên Thần cung sẽ tấn công Dương Châu à?

Thiết Phiền kinh hãi.

- Chỉ là nghi thế thôi.

Hạt Tử Kiếm Thánh lắc đầu nói:

- Nếu ta có thể đạt tới cảnh giới động hư, cũng có thể bảo vệ được Thanh Hồ Đảo hai mươi năm nữa. Nhưng bây giờ... Thiết Phiền, ta đi Xạ Nhật Thần Sơn một chuyến. Việc ở Thanh Hồ Đảo đều giao cho người... Nhớ kỹ, cấp tốc đánh hạ Cửu Lang Hồ, sau đó lệnh cho người đi Vũ An Quận thông báo cho Kinh Ý. Bây giờ, chúng ta không thể cho Kinh Ý một cái cớ để tới quấy rối.

- Dạ.

Thiết Phiền cung kính tuân lệnh.

Vào!

Hạt Tử Kiếm Thánh lúc này bay ra khỏi cung điện, lướt về phía phía nam, chỗ Xạ Nhật Thần Sơn ở Viêm Châu.

...

Vũ An quận thành, Kinh Phủ.

- Triệu Phủ, Triệu Đại công tử, xem ra người không biết ta rồi?

Triệu Phủ bị Đằng Thanh Sơn ném trên mặt đất, hoảng sợ nhìn nam tử lưng hùm vai gấu trước mặt. Mặc dù người trước mặt khác hẳn tên Tiết Tân lúc trước, nhưng sau khi cẩn thận quan sát... Triệu Phủ vẫn có thể thấy dung mạo người trước mặt có những nét bóng dáng của Tiết Tân ba năm trước đây.

- Người là Tiết Tân. - Triệu Phủ trợn tròn mắt.

- Cuối cùng nhận ra ta rồi.

Thanh âm Tiết Tân tuy nhẹ, nhưng lại ẩn chứa lửa giận ngập trời. Y đang áp chế cơn giận.

- Đồ nhi, hôm nay người muốn làm gì thì làm. Từ ngày mai trở đi, phải chăm chú khổ học quyền pháp. -
Đằng Thanh Sơn dặn.

- Dạ, sư phụ.

Tiết Tân cung kính. Y càng cảm kích sư phụ, e rằng lúc này Đằng Thanh Sơn bảo y chịu chết, y cũng sẽ không do dự chút nào.

Đằng Thanh Sơn đi tới luyện võ trường, luyện tập mấy lần quyền pháp. Lục Túc Dao lúc này phát ra những tiếng gầm gừ cao hừng.

'Hạt Tử Kiếm Thánh của Thanh Hồ Đảo quả tốt nhin. ' Đằng Thanh Sơn cười. Có thể bức bách Hạt Tử Kiếm Thánh, lần này đích xác quả rất đáng cao hứng.' Nhưng cũng may... Mặc dù lần này gây náo loạn không đủ lớn. Lần này ta làm như vậy ít nhất cũng làm cho Hạt Tử Kiếm Thánh phải cảnh giác! '

'E rằng vừa nghĩ tới ta là lão lại đau đầu. '

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.' Mục đích đã đạt! '

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu rõ, không thể bức bách Hạt Tử Kiếm Thánh phát cuồng... hôm nay mình giết hai tiên thiên, còn ở ngay trong phạm vi của Hạt Tử Kiếm Thánh. Nếu mình thật sự giết sáu bảy tiên thiên, thậm chí còn giết chết cả Cổ Ung, e rằng Hạt Tử Kiếm Thánh sẽ đi Tuyệt Ứng Giáo, Xạ Nhật Thần Sơn, mời cường giả hư cảnh, hư cảnh yêu thú tới hỗ trợ, đuổi giết Đằng Thanh Sơn.

...

Những ngày kế tiếp, Dương Châu nhanh chóng truyền ra một tin tức. Một siêu cường giả tên là ' Kinh Ý ' sống trên ba trăm năm, đã đại náo Thanh Hồ Đảo. Còn phé Triệu Đan Trần, lại giết chết hai tiên thiên cường giả. Những vũ giả bình thường thì không biết thực lực của ' Kinh Ý ' nhưng một vài đại tông phái thì biết rất rõ.

Trong thiên hạ, bây giờ lại có thêm một cường giả hư cảnh nhàn tản tên là ' Kinh Ý '!

- Ha ha, thống khoái, thống khoái.

- Hay lắm.

Giang Ninh quận thành, trong thư phòng Gia Cát Nguyên Hồng Quy Nguyên Tông. Gia Cát Nguyên Hồng và Vũ trưởng lão đều cười lớn.

- Tên xú hạt tử đó khẳng định sẽ nổi giận bùng bùng.

Vũ trưởng lão cười lớn. Quy Nguyên Tông bị Thanh Hồ Đảo áp chế hơn một ngàn năm. Trên ngàn năm qua, không biết Quy Nguyên Tông có bao nhiêu thiên tài và tinh anh bị Thanh Hồ Đảo hoặc dùng thủ đoạn diệt trừ, hoặc sáng, hoặc tối.

Quy Nguyên Tông sớm đã rất giận. Lần này thấy Thanh Hồ Đảo ăn quả đắng, họ đột nhiên nhiên rất thống khoái.

Những người vỗ tay vui mừng trong thiên hạ, ngoại trừ Quy Nguyên Tông, còn có dư nghiệt Thiết Y Môn và rất nhiều người có cừ oán với Thanh Hồ Đảo. Thậm chí những tông phái khác ở Cửu Châu cũng rất vui vẻ nhìn Thanh Hồ Đảo chịu lỗi.

...

Ngày thứ chín sau khi Kinh Ý đại náo Thanh Hồ Đảo, ở Vũ An quận thành, trên đường phố ngoài Kinh Phủ.

'Kinh Ý lại mạnh tới như vậy. Thanh Hồ Đảo đường đường là một trong bát đại tông phái, thế mà trước mặt hắn cũng phải cúi đầu.' Lý tướng quân cười ngựa, đi trên đường phố, vẫn còn cảm thấy khó tin. ' Một nơi có diện tích lớn như Cửu Lang Hồ phải mất không ít lính Thanh Hồ Đảo mới có thể đánh hạ. Thế mà bây giờ lại đưa cho hắn. '

- Tướng quân đại nhân, tới Kinh Phủ rồi.

Tên thân vệ phía sau gọi.

Lý tướng quân giật mình tỉnh lại. Lúc này y nhảy xuống ngựa, đồng thời ra lệnh:

- Các người ở nguyên đây!

Lý tướng quân một mình một người đi đến trước cánh cổng Kinh Phủ. Hai hộ vệ ở Kinh Phủ vênh mặt, nhìn thoáng qua người vừa tới. Một tên hộ vệ đưa tay ngăn trở nói:

- Nơi này là Kinh Phủ, người là ai!

Thanh danh Kinh Ý lan xa, họ chỉ là lính gác cửa cũng tỏ vẻ rất kiêu ngạo.

- Xin thông truyền một chút, ta là sứ giả Thanh Hồ Đảo.

Lý tướng quân nói.

- Thanh Hồ Đảo?

Hai hộ vệ cả kinh, liếc mắt nhìn nhau, một tên vội hô:

- Người ở đây chờ nhé.

Rồi hắt đi vào trong phủ đệ

409. Chương 31. Cửu Lang Đảo

Không mất chút sức được ngay chỗ lạnh

Có hai đệ tử chốt canh

Nơi này chắc sẽ thành nhà của ông

Sau khi được Lý tướng quân cho biết Thanh Hồ Đảo đã đánh hạ Cửu Lang Hồ, lúc này đang đưa đại quân đóng quân ở đó đợi Đặng Thanh Sơn đi tiếp nhận. Cùng ngày, Đặng Thanh Sơn và Lý tướng quân cưới Hắc yểm mã, một trong tam đại Long Mã được Thanh Hồ Đảo chuẩn bị cùng chạy tới Cửu Lang Hồ.

...

Cửu Lang Hồ...

Lướt mắt nhìn cả Dương Châu, trong số những hồ lớn thì nếu nói về diện tích thủy vực thì Cửu Lang Hồ phải được xếp thứ nhất! Mặc dù diện tích thủy vực rất lớn, nhưng nói về những hòn đảo giữa hồ thì Cửu Lang Hồ nhỏ hơn Thanh Hồ khá nhiều. Do đó, lúc trước khi khai sơn tổ sư của Thanh Hồ Đảo đặt tông môn ở Thanh Hồ Đảo.

Phía đông Cửu Lang Hồ là đệ nhất sơn mạch Dương Châu - Thái A Sơn Mạch liên miên sáu trăm dặm!

Lúc này, chỗ giao giới giữa Thái A Sơn Mạch và Cửu Lang Hồ, ở một ngọn núi cao chừng gần trăm trượng, đang ẩn náu chừng trăm tên cường đạo hung hãn cuốn cờ xếp trống. Không ít người y phục còn có những vết máu khô. Mấy trăm người đang từ trên đỉnh núi nhiều xuống phía dưới.

- Nhiều người thế.

- Mẹ kiếp! Thanh Hồ Đảo đem tới nhiều quân sĩ Ngân Giao Quân như vậy làm gì nhỉ?

Đám cường đạo ai nấy đều thăm mắng.

Dưới chân núi, ở bến tàu cạnh bờ hồ Cửu Lang Hồ. Nơi này đang tụ tập rất nhiều quân sĩ. Những tên lính này mặc trọng giáp màu đen, trọng giáp màu đen mờ ảo có hơi máu. Ở viền trọng giáp, mũ trụ, giày chiến đều có chỉ màu bạc. Hiển nhiên đội quân này chính là quân đội tinh anh của Thanh Hồ Đảo - Ngân Giao quân!

Mỗi tên lính Ngân Giao quân đều hung hãn như dã thú. Nhưng lũ dã thú này đều đứng nghiêm rất chuẩn, thỉnh thoảng có tên nhỏ giọng thảo luận.

- Thiếu đương gia, Thanh Hồ Đảo tiêu diệt Cửu Lang Bang chúng ta rốt cuộc là vì cái gì nhỉ? Chẳng lẽ coi trọng Cửu Lang Đảo à?

- Hừ, sau này đừng nói 'Cửu Lang Bang', bây giờ không có Cửu Lang Bang nữa. Chúng ta bây giờ là Huyết Lang Bang!

Một nam tử mặc áo da dày, râu cá trê thân hình cao lớn quát khê.

- Có không ít bang phái có cừu oán với Cửu Lang Bang, nếu để cho chúng biết chúng ta vẫn còn sống, chúng ta có còn mạng không?

- Dạ, dạ.

Đám cường đạo cạnh y ai ai cũng nhao nhao.

- Mẹ kiếp! Thanh Hồ Đảo vô duyên vô cớ diệt Cửu Lang Bang ta, chiếm Cửu Lang Đảo, rốt cuộc muốn làm gì nhỉ?

Thiếu đương gia Cửu Lang Bang may mắn còn sống cũng lúc này đang nổi giận đùng đùng.

Tám ngày trước Thanh Hồ Đảo phái người truyền lệnh, thông báo cho Cửu Lang Bang biến khỏi Cửu Lang Đảo. Cửu Lang Bang là một đại bang phái có tới hơn mười vạn hảo hán, hoành hành đã lâu. Họ không nghĩ rằng Thanh Hồ Đảo sẽ chỉ vì một cái đảo nho nhỏ và mười vạn người mà khai chiến.

Do đó Cửu Lang Bang căn bản không để ý tới.

Ai có thể nghĩ, ba ngày trước Ngân Giao quân lại tới Cửu Lang Hồ, ngồi trên vô số chiến thuyền đánh thẳng vào Cửu Lang Đảo.

Một trận đó, Cửu Lang Đảo căn bản đã hoàn toàn tan vỡ, bị tiêu diệt đồ sát!

Một nhóm cường đạo phỉ đồ há có thể so được với Ngân Giao quân? Kỳ thật số bang chúng Cửu Lang Bang bị chết cũng chỉ một hai vạn người thôi, tuyệt đại đa số bang chúng đều chạy tán loạn cả. Điểm chết người chính là Ngân Giao quân sau khi tới lập tức diệt sạch mọi tinh anh của Cửu Lang Bang, đặc biệt là chín vị đương gia!

Một khi đầu mục bị giết sạch, Cửu Lang Bang tự nhiên tan vỡ.

Nhưng... những bang chúng Cửu Lang Bang trốn thoát, vì chín vị đương gia đều đã chết, do đó rất nhiều nhân vật có dã tâm cũng bắt đầu triệu tập những bang chúng còn lại muốn tự lập tổ chức riêng. Còn những đại bang phái khác ở Thái A sơn mạch cũng lập tức cũng dùng mọi thứ mồi ngon để thu hút các bang chúng của Cửu Lang Bang.

Chỉ một hai ngày, Cửu Lang Bang tung hoành ở Thái A Sơn Mạch mấy trăm năm lúc này đã tan thành mây khói.

- Thiếu đương gia, nhìn kia.

- Thật nhanh.

Đám cường đạo phỉ đồ đó kinh ngạc nhìn về phía xa xa. Nơi đó có hai tàn ảnh đang bay cực nhanh về phía này. Mấy ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân vốn vẫn đang đứng rất nghiêm trang, lập tức lạng ngắt như tờ, không có lấy một tên lính nào dám can đảm nói chuyện. Còn hai tàn ảnh đó cũng dừng lại, nguyên lai là hai người cưỡi chiến mã.

- Là Hắc Yểm Mã!

- Ừm, chính là Hắc Yểm mã, ta cũng thấy rồi. Hai người này là ai? Sao lại đáng cho mấy ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân đứng chờ ở đây?

Đối với đám cường đạo thì Ngân Giao quân tuyệt đối là một lực lượng rất đáng sợ.

Đặng Thanh Sơn nhảy xuống hắc yểm mã, Lý tướng quân cung kính theo sau Đặng Thanh Sơn.

- Vương thống lĩnh.

Lý tướng quân vội lên tiếng.

Chỉ thấy một Ngân Giao quân mặc khải giáp màu xanh lam, tựa như một con yêu thú Thiết Ngưu vội chạy tới, sau đó dừng lại, cung kính nói:

- Kinh tiền bối, phụng mệnh đảo chủ, ta suất lĩnh sáu ngàn Ngân Giao quân ở đây tiếp tiền bối. Chiến thuyền đã chuẩn bị xong rồi.

Sáu ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân chung quanh đều vô cùng yên tĩnh, tựa như một vực sâu thăm thẳm.

- Ừm.

Ánh mắt Đặng Thanh Sơn đảo qua đám quân sĩ Ngân Giao Quân, không có một ai dám can đảm đối mắt với Đặng Thanh Sơn.

- Chúng ta đi thôi.

Đặng Thanh Sơn đi thẳng về phía chiến thuyền.

- Dạ.

Vương thống lĩnh và Lý tướng quân vội đi theo sau. Vương thống lĩnh còn đứng bên cạnh giải thích:

- Tiền bối, bây giờ ở Cửu Lang Đảo còn có hai ngàn quân sĩ trấn thủ. Chỗ ở tồi tàn của đám Cửu Lang Bang lúc trước phần lớn bị chúng ta phá rồi, chỉ để lại vài chỗ ở tốt. Chúng ta cũng đã kiến tạo một cái phủ đệ đặc biệt để làm chỗ cho tiền bối nghỉ ngơi.

Điều động quân đội, diệt Cửu Lang Bang, xử lý gọn ghẽ mọi việc ở Cửu Lang Đảo, kiến tạo phủ đệ. Tất cả những việc này chỉ làm trong chín ngày!

- Mẹ kiếp! Người nào thế? Thống lĩnh Ngân Giao quân khi đứng trước mặt hấn chửi khác gì con cháu cả?

Tên thiếu đương gia trợn tròn mắt. Lúc này Vương thống lĩnh nói khá lớn, đám người trên núi cũng nghe được.

- Gọi là Kinh tiền bối à? Tựa hồ không phải là người của Thanh Hồ Đảo.

Mấy ngày nay Cửu Lang Bang gặp phải nguy cơ, thiếu đương gia cũng không tiếp xúc với bên người, cũng không biết việc Kinh Ý gây gỗ với Thanh Hồ Đảo.

- Thấy là uy phong.

Có vài tên cường đạo lộ vẻ hâm mộ.

- Có một ngày mà lão tử có thể làm cho Ngân Giao quân phải cung kính như con như cháu như vậy, có chết ngay cũng đáng.

Đám cường đạo này phần lớn không sợ chết, nhưng tên nào cũng có giấc mộng có thể uy phong bát diện.

...

Cửu Lang Đảo nằm giữa Cửu Lang Hồ. Cả hòn đảo đại khái có phương viên mười dặm.

Đặng Thanh Sơn đang đứng ở bờ Cửu Lang Đảo, bên cạnh có không ít cây cối, mờ ảo còn có cả tuyết. Một trận đại tuyết hai ngày trước vẫn còn chưa tan hết.

- Cảnh sắc không không tệ chút nào.

Đặng Thanh Sơn nhìn mặt hồ mênh mông cuộn cuộn, khẽ mỉm cười.

- Cửu Lang Đảo phương viên chừng mười dặm. Sau này sẽ là nơi cư ngụ của ta... Thậm chí tương lai còn có thể để cả tông tộc họ Đặng của ta tới đây ở.

- Tiền bối.

Vương thống lĩnh và Lý tướng quân cùng đi tới.

- Không biết tiền bối còn có gì phân phó không. Tại hạ nhất định sẽ hết sức hoàn thành.

Vương thống lĩnh cung kính bái.

- Ủm, mang theo nhân mã của ông ly khai đi.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói. Hẳn thật ra cũng không thềm ra oai trước mặt mấy tên thống lĩnh, tướng quân này.

- Dạ.

Vương thống lĩnh cân nhắc một chút, rồi nói:

- Thưa, Ngân Giao quân chúng ta mặc dù đã chiếm lĩnh được Cửu Lang Đảo. Nhưng chúng ta vừa đi... với địa lợi Cửu Lang Đảo, hơn nữa lại ở rất gần Thái A Sơn Mạch, nên phỏng chừng một vài đại bang phái cường đạo ở Thái A Sơn Mạch sẽ về đây chiếm đảo đó.

- Biết rồi.

Đằng Thanh Sơn phát tay.

Vương thống lĩnh liền khom mình hành lễ, cùng Lý tướng quân chỉ huy nhân mã Ngân Giao quân vẫn còn đang đóng quân ở Cửu Lang Đảo, nhanh chóng cưỡi những chiếc chiến thuyền rời đi.

Một lúc lâu sau, cả Cửu Lang Đảo chỉ còn có Đằng Thanh Sơn.

- Nên bảo Lục Túc Dao Trì, Tiểu Hôi và cả Tiết Tân tới đây.

Đằng Thanh Sơn bước một bước đã bước xuất hiện trên mặt hồ dập dờn xa xa, rồi thân thể lại mờ đi, sau đã hoàn toàn biến mất.

Đêm.

Một con vật khổng lồ đang phi hành trong bầu trời đêm rất nhanh, Đằng Thanh Sơn và Tiết Tân đang đứng trên lưng Lục Túc Dao Trì, Cuồng Phong Ưng thì đang thích ý bay lượn chung quanh Lục Túc Dao Trì, có vẻ rất hưng phấn.

- Tiết Tân, hai người sư huynh người bây giờ đang ở trong Thái A Sơn Mạch.

Đằng Thanh Sơn từ trên cao nhìn xuống, từ trên cao nhìn thấy Thái A Sơn Mạch liên miên sáu trăm dặm, Lục Túc Dao Trì bây giờ đang bay trên bầu trời cao khoảng hơn mười dặm, Đằng Thanh Sơn đương nhiên có thể thấy rất rõ.

- Hai sư huynh à? - Tiết Tân có vẻ hơi chờ mong.

- Chúng ta trước hết tới Thái A Sơn Mạch nhìn xem.

Đằng Thanh Sơn vỗ nhẹ con Lục Túc Dao Trì, ngón tay chỉ phương hướng.

Cái đầu hình tam giác của Lục Túc Dao Trì khẽ gật gật, rồi dựa theo hướng mà Đằng Thanh Sơn chỉ bay đi... Bay trên bầu trời Thái A Sơn Mạch, Đằng Thanh Sơn thông qua khu vực cảm nhận được dễ dàng ngàn vạn khí tức cũng những vật sống trên Thái A Sơn Mạch:

- Trong Thái A Sơn Mạch, lại có cả yêu thú cấp bậc tiên thiên kim đan!

- Hả? Dừng lại.

Đằng Thanh Sơn nhẹ vỗ Lục Túc Dao Trì.

Lục Túc Dao Trì lĩnh hội ý của Đằng Thanh Sơn, dừng lại giữa không trung.

- Ủa? Vừa khéo, thú vị thật.

Tại Đẳng Thanh Sơn rõ ràng nghe thấy tiếng đàm luận trong núi. Nghe nội dung có thể phán đoán ra lúc này hai đại đệ tử Đẳng Thú và Dương Đông đang tranh đoạt một đám bang chúng tán loạn của Cửu Lang Bang với một bang phái khác.

- Sư phụ?

Tiết Tân nghi hoặc nhìn Đẳng Thanh Sơn.

- Đi thôi, theo ta đi gặp hai vị sư huynh của con.

Đẳng Thanh Sơn cầm tay Tiết Tân, trực tiếp từ lưng Lục Túc Dao Trì nhảy xuống, rơi thẳng xuống phía dưới. Đẳng Thanh Sơn còn đưa mắt ra hiệu cho Lục Túc Dao Trì... Lục Túc Dao Trì hiểu ý của Đẳng Thanh Sơn là bảo nó đứng ở đây.

Vèo! Vèo!

Hai người như một ngôi sao băng, rơi cực nhanh xuống phía dưới.

- Sư ... sư phụ.

Tiết Tân bị khí lưu cuồng mãnh xung quanh làm cho cơ hồ không thể mở miệng. Sắc mặt y trắng bệch, từ trên trời cao như thể rơi xuống có vẻ rất dễ sợ.

- Ha ha, yên tâm.

Đẳng Thanh Sơn cười. Khi hai cái thiên thạch sắp va vào núi, tốc độ hai người chợt giảm đi, không ngừng chậm lại. Lúc rơi xuống đất thì chỉ như nhảy xuống từ chỗ cao mấy trượng xuống thôi, lực va chạm cũng rất nhỏ.

Đêm ... trên vùng núi non hoàn toàn đen kịt, Đẳng Thanh Sơn và Tiết Tân đi trong vùng núi non này.

- Sư phụ, phía trước có ánh lửa. - Tiết Tân vui vẻ gọi.

- Hai sư huynh của ngươi ở đó. - Đẳng Thanh Sơn nói.

Đến gần hơn đã có thể nghe được thanh âm từ nơi có ánh lửa truyền đến.

- Ha ha, Vương lão tam! Ngươi rõ là ăn mật beo, dám tranh người với Hung Thú Bang chúng ta... Sao, muốn nói đi là đi à. Sau này hai huynh đệ Mãnh Thú chúng ta làm sao hoạt động ở Thái A Sơn mạch được nữa?

Đẳng Thanh Sơn vừa nghe đã nở nụ cười. Thanh âm đó chính là của nhị đệ tử Dương Đông.

- Dương Nhị đương gia, lần này là do ta làm bậy. Nói đi, phải làm sao mới giải quyết được. - Một thanh âm âm trầm vang lên.

- Hừ hừ... Đơn giản, ta không cần vàng bạc của ngươi... Nghe nói, mấy ngày trước ngươi đã cướp được một vài thùng rượu ngon, là của Chúc gia cất giữ trong hầm năm mươi năm? Ta cũng không cần nhiều, đem tới đây ba hũ là việc này coi như xong.

- Ba hũ, Dương Nhị đương gia, ngươi...

Đẳng Thanh Sơn không thèm để ý nghe tiếng đàm phán bên kia nữa, vì mấy chữ 'rượu ngon' làm cho Đẳng Thanh Sơn sực nghĩ tới một việc.

- Rượu ngon.

Trong đầu Đẳng Thanh Sơn hiện lên thứ rượu tốt nhất mà hắn từng uống - Chu quả tửu

Chu quả tửu ở Thiết Tí Hâu Sơn ...

- Những con Thiết Tí Hâu đó làm ra thứ chu quả tửu, chẳng những mùi vị tuyệt mỹ, công hiệu lại càng thần kỳ hơn. Uống một hớp là có thể làm cho sức mạnh thân thể người ta mạnh lên rất nhiều.

Đẳng Thanh Sơn vỗ đầu, cười.

- Ha ha, năm đó bị con Hầu Vương bức phải nhảy xuống vực, thiếu chút nữa bị tàn phế. Nếu không phải lần này thì ta đã quên mất rồi. Chắc phải đi Thiết Tỳ Hầu Sơn một chuyến. Thử chu quả tửu đó còn cả một hầm to.

410. Chương 32: Chu Quả Tửu.

Một đêm nhung nhớ rầu rầu con tim

Mưa rào nắng hạn cùng tìm

Vui vầy loan phượng bể chìm ... suốt đêm

"Lúc trước muội muội Thanh Vũ uống rượu Chu Quả cũng tăng hai ba ngàn cân khí lực, mà Thanh Hồ ca uống thì còn tăng tới gần tám ngàn cân."

Đằng Thanh Sơn lúc trước dùng lại tăng hai vạn cân khí lực. Công hiệu của rượu Chu Quả hiển nhiên là có quan hệ tới thể chất của người dùng nó.

"Có điều cũng lạ là rượu Chu Quả này không ngờ không được ghi chép trong thư tịch." Đằng Thanh Sơn trầm nghĩ.

Thực ra cũng không có gì là lạ, cường giả hậu thiên chỉ đi Thiết Tỳ Hầu Sơn hái 'Chu Quả' mà thôi, ai dám vào trong hang ổ bầy khỉ? Cường giả tiên thiên kim đan thông thường đối mặt với Hầu vương và bầy khỉ nhiều như vậy cũng phải dè chừng. Thực sự dám xông vào hang ổ bầy khỉ e rằng cũng chỉ có hư cảnh cường giả thôi, nhưng trong thiên hạ cường giả hư cảnh quá là ít ỏi.

Có được mấy cường giả hư cảnh thừa hơi đi Thiết Tỳ Hầu Sơn? Bọn họ căn bản không biết sự tồn tại của 'rượu Chu Quả'.

Cho dù có biết rượu Chu Quả tăng hai ba nghìn cân khí lực, đám cường giả hư cảnh có lẽ đều sẽ chẳng quan tâm.

"Bất quá, rượu Chu Quả này đối với ta lại khác"

"Sau này ta phát triển một mạch nội gia quyền, kẻ tu luyện nội gia quyền đều có thân thể mạnh mẽ. Thân thể càng mạnh mẽ lại càng có thể tận dụng công năng kỳ diệu của rượu Chu Quả, khiến cho tốc độ luyện quyền dễ cao mạnh mẽ."

Đằng Thanh Sơn còn đang mãi nghĩ, Tiết Tân ở cạnh đã hạ giọng nói :

"Sư phụ, sư phụ... Bọn họ nói chuyện xong rồi."

"Hả." Đằng Thanh Sơn cười.

"Ha ha.... Vương lão tam, chúng ta không tiễn nhé." Tiếng cười của Dương Đông truyền đến.

"Chúng ta tới đó." Đằng Thanh Sơn bảo, Tiết Tân lập tức theo Đằng Thanh Sơn đi tới.

...

Dưới ánh sáng ngọn đuốc, ánh mắt Dương Đông giờ đây đầy vẻ dửng dưng mãnh liệt quét qua đám bang chúng lưu vong của Cửu Lang Bang vừa mới thu nhận cất cao giọng phán:

"Các vị huynh đệ, Hung Thú Bang ta không phải bang phái đông người nhất Thái A Sơn Mạch này nhưng lại chính là bang phái có huynh đệ dửng dưng mãnh liệt trên cả Thái A Sơn Mạch! Cũng là bang phái tương thân tương ái nhất!"

"Không hai lời, chỉ cần thuộc bang phái chúng ta thì cũng chính là huynh đệ của Dương Đông ta"

"Đương nhiên, Hung Thú Bang chúng ta cần chính là 'Hung thú', là hán tử dửng dưng mãnh liệt. Mềm yếu như đàn bà là không có cần." Dương Đông cười ha ha,

"Đi, hiện tại chúng ta cùng nhau đi uống rượu, nệm êm chăn ấm, gái tơ da mượt, rượu ngon vò lớn đã chuẩn bị cả rồi, chỉ chờ mọi người thôi."

Xung quanh lập tức vang lên tiếng hoan hô gào thét ầm ỹ, đám bang chúng tên nào cũng đều như dã thú tru lên.

"Đi." Dương Đông vung tay lên, tức thì cả đám người bám theo gã.

"Sư đệ." vẫn luôn trầm mặc ở bên cạnh chính là nam nhân dũng mãnh nhất của cả Hung Thú Bang - Đẳng Thú, gã nhẹ nhàng khều tay Dương Đông.

Dương Đông giật mình, nhìn theo phía Đẳng Thú chỉ. Chỉ thấy ánh lửa mờ hồ chiếu sáng thấp thoáng có hai bóng người.

"Sư phụ." Dương Đông nhìn rõ người tới không khỏi kinh hãi.

"Dương Tử, người dẫn người đi trước, ta và Đại đương gia tới sau." Dương Đông phân phó.

"Được rồi Đại đương gia Nhị đương gia, các người nên nhanh lên một chút, bằng không rượu thịt sẽ bị đám con cháu này chén cho bằng sạch đấy."

"Biết rồi" Dương Đông vung tay hét.

Giọng nói của Dương Đông hiện thời hiển nhiên đã dần dần có khẩu âm của người bản địa Dương Châu. Sau khi đám nhân mã đông đảo đã rời đi, Dương Đông cùng Đẳng Thú chạy tới bên cạnh Đẳng Thanh Sơn.

"Sư phụ." Dương Đông cùng Đẳng Thú đều cung kính.

Đẳng Thanh Sơn nhìn hai đồ đệ mỉm cười chỉ Tiết Tân ở cạnh nói :

"A Đông, A Thú, người này là tam sư đệ của các con tên gọi Tiết Tân. Tiết Tân, đây là hai sư huynh của con... người nhỏ nhắn này là nhị sư huynh Dương Đông, còn đây là đại sư huynh Đẳng Thú."

"Sư đệ ra mắt đại sư huynh, nhị sư huynh." Tiết Tân lập tức cung kính chào.

Đẳng Thú rất ít lời chỉ gật đầu, khéo miệng hơi nhếch lên tựa hồ đang cười.

"Ha ha... Tam sư đệ." Dương Đông lại rất là thân thiết ôm lấy Tiết Tân,

"Tam sư đệ, sau này chúng ta chính là huynh đệ rồi, có chuyện gì cũng đừng ngại, mọi thứ ta đều sẽ giúp đệ đòi lấy công bằng."

Lời nói của Dương Đông tất cả đều có hơi hướm cường đạo, điều này là do Dương Đông từ nhỏ đã ở trong ổ cường đạo. Hiện giờ là ngựa quen đường cũ.

"Hừm." Đẳng Thanh Sơn khẽ nhíu mày.

Dương Đông hơi run lên, liếc nhìn Đẳng Thanh Sơn, hì hì tỏ vẻ ngây thơ :

"Sư phụ."

"Ừm." Đẳng Thanh Sơn lúc này mới đáp lời,

"Hiện tại Hung Thú Bang của con thế nào rồi?"

"Hung Thú Bang chúng con người không nhiều lắm, chỉ hơn ba ngàn, thế nhưng lại là bang phái hung hãn mạnh mẽ nhất toàn bộ Thái A Sơn Mạch." Dương Đông cười đắc ý,

"Sư phụ, người không được thấy...trận chiến lúc trước mà Hung Thú Bang bọn con thành danh...đại sư huynh thực ác liệt ghê, trên chiến trường còn ăn thịt người đấy! Dọa cho đám gia hỏa đó thiếu chút nữa vãi đái ra quần. Bây giờ nhắc đến đại đương gia 'Mãnh thú' của Hung Thú Bang chúng ta Thái A Sơn Mạch ai mà chẳng biết?"

Đẳng Thanh Sơn giật mình.

"Ăn thịt người?"

Không khỏi cau mày nhìn Đằng Thú.

"Sư phụ." Đằng Thú cúi đầu trước mặt Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn thăm than gã đại đệ tử này của mình chính là xuất thân nô lệ, lại từ nhỏ sống trong đàn dã thú, tập quán sinh hoạt giống như dã thú, chắc là lúc bé đã ăn thịt người rồi. Cuộc chiến lập danh cho Hung Thú Bang, gã đại đệ tử này hẳn đã giết đến đỏ mắt mới thành ra ăn thịt người.

"Sau này, không được ăn thịt người nữa." Đằng Thanh Sơn ra nghiêm lệnh.

"Dạ, Sư phụ." Đằng Thú không dám lên tiếng.

Trong ba đồ đệ Đằng Thanh Sơn thích gã đại đồ đệ này nhất.

"A Thú, quyền pháp luyện đến đâu rồi?" Đằng Thanh Sơn hỏi,

"Sư đệ con, kiếm pháp hần thế nào?" Đằng Thanh Sơn không hỏi Dương Đông. Trong ba đồ đệ mình, Dương Đông là lười cá nhất.

Đằng Thú thành thật trả lời :

"Sư phụ, quyền pháp nhìn chung cảm giác còn sai một chút, bắt quá thân thể lực lượng con hiện giờ đã vượt hơn hai mươi vạn cân rồi.

"Ừm." Đằng Thanh Sơn gật đầu thỏa mãn, nội gia quyền của đại đồ đệ tốc độ tiến bộ đích thực là rất nhanh.

"Hai mươi vạn cân ?"

Tam đệ "Tiết Tân" ở cạnh thất kinh, len lén liếc nhìn đại sư huynh, không dám tin cái tên đại sư huynh xem chừng niên kỷ không lớn này lại lợi hại đến vậy.

"Kiếm pháp của nhị sư đệ cũng rất khá." Đằng Thú tiếp tục nói,

"Ngay cả con mà không cẩn thận là chịu thiệt ngay, nhị sư đệ sớm tối đều khổ luyện kiếm pháp."

Dương Đông ở cạnh len lén nhìn Đằng Thanh Sơn, thấy Đằng Thanh Sơn rút cuộc nhìn gã lộ vẻ tươi cười, lúc này mới thở phào một hơi.

"Các con làm rất khá" Đằng Thanh Sơn gật đầu cười.

"Được rồi, ta cũng nên đi rồi...à đúng rồi, A Thú, A Đông, ta hiện tại ở Cửu Lang Đảo phía tây Thái A Sơn Mạch. Nếu có chuyện, các con có thể tới đó tìm ta."

"Cửu Lang Đảo?" Đằng Thú, Dương Đông tức thì kinh ngạc rồi lại vui mừng.

"Sư phụ." Dương Đông nhịn không được kinh ngạc nói:

"Ngân Giao Quân gì đó tới đây, diệt Cửu Lang Bang, có phải hay không là vì sư phụ người. Nhưng mà, hình như không phải sư phụ và Thanh Hồ Đảo..."

Dương Đông, Đằng Thú bọn họ cũng đều biết Đằng Thanh Sơn và Thanh Hồ Đảo là có mối thù, lần này trở về là nhằm vào Thanh Hồ Đảo.

"Ừm." Đằng Thanh Sơn gật đầu,

"Sư phụ hiện tại có một thân phận là 'Kinh Ý'."

"Kinh Ý đại náo Thanh Hồ Đảo?" Dương Đông và Đằng Thú đều lộ vẻ kinh hãi. Bọn họ mấy ngày nay từ bên ngoài nghe được lời đồn về 'Kinh Ý' nhưng lại không biết... Đằng Thanh Sơn hóa thân thành 'Kinh Ý', Đằng Thanh Sơn trước đó cũng không có nói cho hai đệ tử này.

"Được rồi, các con yên tâm ở đây."

Đằng Thanh Sơn dặn:

"Có chuyện thì tới chỗ ta. Nhớ kỹ... sau ba bốn hôm nữa tới chỗ ta một chuyến."

"Dạ, sư phụ." Dương Đông, Đằng Thú tuân lệnh.

Lập tức Đằng Thanh Sơn ngửa đầu, huyết lên một tiếng sắc bén.

”Oành ~” một đạo khí lưu cuồng mãnh từ trên cao phóng xuống, tóm lấy Tiết Tân sau đó phóng lên cao bảy tám mươi trượng rơi xuống trên lưng Lục Túc Dao Trì. Hai đôi cánh Lục Túc Dao Trì vung lên liền xẹt một cái bay vòng trở lại hướng về Cửu Lang Đảo.

...

Đêm đó, Đằng Thanh Sơn ở trên Cửu Lang Đảo còn Tiết Tân ở trong một tòa đình viện cạnh Đằng Thanh Sơn.

Đêm khuya, Cửu Lang Đảo hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe tiếng sóng vỗ bờ hồ, trong đình viện u nhã tĩnh mịch nơi Đằng Thanh Sơn cư trú.

”Hả?”

Đằng Thanh Sơn mặc nội y rộng thùng thình sắc mặt vui mừng từ trong phòng lao ra ngửa đầu nhìn trời.

”U ~” Trên cao truyền đến một tiếng chim kêu to.

Một con thần điêu trắng như tuyết từ trên cao đáp xuống, con thần điêu khổng lồ này toàn thân màu trắng chỉ có lông đầu là hỏa hồng sắc. Một nữ tử áo quần màu lam nhạt đang khoanh chân ngồi ở trên. Bên cạnh thần điêu lông trắng còn có một con đại điêu cả người đen kịt trong đêm tối cực kỳ khó thấy.

Vù ~~~

Một trận cuồng phong thổi qua, hai con đại thần điêu đen và trắng hạ xuống trong đình viện.

”Thanh Sơn.” Lý Quân nhảy xuống khỏi thần điêu, hưng phấn kích động chạy tới ôm chầm lấy Đằng Thanh Sơn.

”Tiểu Quân.” Đằng Thanh Sơn cũng ôm thê tử.

Bao nhiêu ngày như vậy không gặp, Đằng Thanh Sơn rất nhớ Tiểu Quân, tiểu biệt thắng tân hôn ma (hình như là ”mới cách biệt ít lâu thì còn hơn cả mới cưới”)... tức thì phượng đảo loan điền triền miên một hồi.

Trên giường.

Đằng Thanh Sơn dựa vào thành giường (nguyên văn : y giá=gia áo : chắc ngày xưa cởi ra vắt luôn lên đầu giường), Lý Quân lại nằm trong lòng Đằng Thanh Sơn.

”Tiểu Quân, muội làm thế nào tìm tới được đây?” Tới tận bây giờ Đằng Thanh Sơn mới hỏi.

”Huynh không phải đã nói cho muội bắt đầu muốn đấu với Thanh Hồ Đảo sao? Cho nên muội biết ngay Kinh Ý đó là huynh.”

Lý Quân nhăn mũi nghịch ngợm tiếp đó nói:

”Muội vừa đi Kinh phủ ở Vũ An Quận, nhưng mà không tìm được huynh ở đó. Muội liền nghĩ tới Ngân Giao Quân của Thanh Hồ Đảo tiến công Cửu Lang Đảo... Lúc đó muội nghĩ, vô duyên vô cớ chúng công kích Cửu Lang Đảo làm gì, vừa khéo lại phát sinh sau khi Thanh Sơn đại náo Thanh Hồ Đảo! Mà huynh lại không ở Kinh phủ, cho nên... muội liền đoán huynh ở đây mới cưới Đại Bạch bay tới.”

Đằng Thanh Sơn nghe xong không khỏi nở nụ cười.

”Muội đến thì thật tốt rồi” Đằng Thanh Sơn cười nhẹ nhàng.

”Vừa hay có một việc nhờ muội giúp.”

”Việc gì?” Lý Quân nghi hoặc.

”Còn nhớ năm đó huynh an trí muội ở An Vũ Quận Thành để đi Man Hoang không?” Đằng Thanh Sơn cười nhắc lại.

”Lần đó huynh đi Man Hoang chính là để đi Thiết Tỷ Hầu Sơn tìm kiếm ”Chu Quả”! Quá trình tìm kiếm Chu Quả khi phiêu bạt trên biển Bắc Hải huynh đã nói cho muội biết rồi.”

"Huynh nói, đàn khỉ ở Thiết Tỷ Hầu Sơn đó?" Lý Quân vội gật đầu, nàng biết, lần đó Đẳng Thanh Sơn đối mặt nguy cơ phải chạy trốn chết, từ trên vách núi nhảy xuống, Đẳng Thanh Sơn suýt chút nữa ngã mất mạng.

"Ừ, huynh chính là đi lấy rượu Chu Quả" Đẳng Thanh Sơn cười.

"Rượu Chu Quả trong hố đá đó hẳn là phải nhiều nhiều lắm. Cũng không biết là bấy khi đã tích lũy từ bao nhiêu đời."

"Rượu Chu Quả, chủ ý hay lắm" Lý Quân con mắt tỏa sáng.

"Muội đến rồi, lại càng hay." Đẳng Thanh Sơn suy nghĩ, bảo:

"Con Kim Đồng Hầu Vương (vua khỉ người vàng) đó...rất là lợi hại, huynh đang suy nghĩ, bằng vào thủ đoạn của huynh, thêm vào Tiểu Quân hiểu thú ngữ, xem có thể thu phục hay không Kim Đồng Hầu Vương này. Một khi thu phục nó chẳng khác nào thu phục cả đàn khỉ. Lúc đó, cũng có thể từ chỗ nó biết được bí phương luyện chế rượu Chu Quả."

411. Chương 33. Quá Độc Ác.

Thanh Sơn lưng vác mò đường vào hang

Khổ thân Thiết Tỷ Hầu Vương

Chớp đôi mắt nhỏ đáng thương vô cùng

Lý Quân cũng đồng ý với suy nghĩ của Đẳng Thanh Sơn. Sáng sớm hôm sau ở bờ Cửu Lang Đảo, gió lạnh thổi vù vù tạo nên những làn sóng lăn tăn.

- Nơi này cảnh sắc rất đẹp.

Lý Quân kéo tay Đẳng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, chúng ta sau này có hài tử... Cùng sống ở đây còn có Đào Trì, Tiểu Thanh, Đại Bạch, Đại Hắc, Tiểu Hôi ở cùng nữa. Càng nhiều càng tốt!

Đẳng Thanh Sơn cúi đầu nhìn Lý Quân rồi khẽ mỉm cười.

- Sư phụ, sư phụ.

Phía sau chợt có tiếng kêu truyền đến.

Đẳng Thanh Sơn và Lý Quân đều xoay người nhìn lại. Người đang đi tới chính là tam đệ tử của Đẳng Thanh Sơn 'Tiết Tân'. Tiết Tân kinh ngạc nhìn người thiếu phụ mặc áo màu lam nhạt đứng bên cạnh Đẳng Thanh Sơn đang mỉm cười. Chỉ một ánh mắt mà tự nhiên có một loại khí chất cao quý độc đáo.

Lý Quân lúc này là đại giáo chủ Tuyết Liên Giáo có địa vị rất cao, khí chất đương nhiên cũng sẽ có biến hóa một chút.

- Tiết Tân, đây là sư mẫu con. - Đẳng Thanh Sơn cười giới thiệu.

Tiết Tân cả kinh nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp sư mẫu, nên y không thể thất lễ được, vội quỳ xuống dập đầu hành lễ:

- Tiết Tân bái kiến sư mẫu.

Trong lòng y thầm nghĩ:

- Sư mẫu thật là trẻ, hơn nữa đẹp như tiên tử. Ta thấy rất nhiều tiểu thư nhà giàu ở Vũ An quận thành nhưng chẳng ai so được với sư mẫu cả... Ừm, thật xứng đôi với sư phụ.

Lý Quân bây giờ là đại giáo chủ Tuyết Liên Giáo, đồng thời cũng là tiên thiên cường giả.

Khí chất đương nhiên cũng khác hẳn người khác.

- Tiết Tân, ta và sư mẫu con có chuyện phải ra ngoài một chuyến... khoảng tối hôm nay có thể trở về. Cửu Lang Đảo giao lại cho con, nếu gặp phải phiền toái gì con cứ đi tìm Cuồng Phong Ứng.

Đằng Thanh Sơn nhắc nhở. Tiết Tân vội cung kính đáp:

- Dạ, sư phụ.

- Chúng ta đi.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía Lý Quân.

Lý Quân gật đầu, lập tức ngửa đầu phát ra một tràng những tiếng gầm gừ.

- Ô! Rất giống tiếng gầm của Lục Túc Dao Trì. - Tiết Tân thất kinh.

Ngay lúc này, từ sâu trong Cửu Lang Đảo cũng truyền đến một tràng tiếng gầm gừ hùng hồn. Rồi thấy con yêu thú khổng lồ 'Lục Túc Dao Trì' xẹt qua một tàn ảnh bay đến bầu trời trên đầu Đằng Thanh Sơn và Lý Quân. Đằng Thanh Sơn và Lý Quân cùng nhảy lên, lên cao khoảng hai ba mươi trượng, đáp xuống lưng Lục Túc Dao Trì.

- Đi.

Đằng Thanh Sơn cười.

Lý Quân tác nhẹ giọng phát ra tiếng gầm gừ, bảo Lục Túc Dao Trì tiến về phía nam.

- Hồng...

Cái đầu tam giác của Lục Túc Dao Trì ngẩng cao, hai cánh vỗ mạnh, lóe ra một luồng tàn ảnh kim sắc, rồi nhanh chóng bốc lên không, rồi sau đó biến mất ở phía chân trời phía nam.

...

Trên đường tới Man Hoang, Đằng Thanh Sơn đi vào thành mua một cái thùng đựng nước rất lớn.

...

Vù... vù...

Trên tầng mây cao mấy ngàn trượng, Lục Túc Dao Trì đang cấp tốc phi hành.

- Mặt trời thật chói mắt.

Lý Quân cười nhìn về phương đông.

Trên tầng mây mà nhìn mặt trời, cho dù là mặt trời buổi sáng, cũng làm cho người ta phải chói mắt.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn Lý Quân, sau đó quay đầu nhìn về phía nam. Hai vợ chồng cười Lục Túc Dao Trì bay trên chín tầng trời, loại cảm giác này quả tuyệt diệu.

...

- Đã tới khu vực Man Hoang.

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống phía dưới. Lục Túc Dao Trì lúc này đã giảm độ cao, phi hành ở trong lớp mây mù. Xuyên qua đám mây mù bằng bạc, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân có thể thấy mặt đất phía dưới, do dù ở trên trời cao cả Man Hoang vẫn rộng lớn vô bờ.

- Đây là lần đầu tiên muội tới Man Hoang. - Lý Quân cười nói.

- À, thế thì lần này tranh thủ nhìn cho kỹ. - Đằng Thanh Sơn cười trêu.

- Nhìn kìa.

Đằng Thanh Sơn đưa tay chỉ về phía nam.

- Quả núi cao đó chính là mục tiêu lần này của chúng ta - 'Thiết Tí Hưu Sơn'.

Thiết Tí Hào sơn là một quả núi rộng hơn một ngàn trượng, cao gần hai ngàn trượng. Đỉnh núi chọc hẳn vào giữa những tầng mây, được vô số mây mù vờn quanh, Đẳng Thanh Sơn từ rất xa cũng có thể thấy được.

- Cao thật.

Lý Quân nhân tình sáng lên.

- Hang ổ của Thiết Tí Hào ở sườn núi Thiết Tí Hào Sơn.

Đẳng Thanh Sơn cười nói:

- Vách núi Thiết Tí Hào Sơn quá dốc. Năm đó huynh từ sườn núi nhảy xuống, nếu không phải vừa lúc trên vách núi có một cái dây leo nhô ra gần, huynh dùng Luân Hồi thương quấn lấy dây, mượn lực một chút, e rằng lần đó đã bị trọng thương, không biết chừng còn tàn phế nữa.

Cũng vì lần đó đã làm Đẳng Thanh Sơn hiểu ra, việc nhảy từ vách núi xuống rất nguy hiểm.

- Sau này không được mạo hiểm như vậy. - Lý Quân liền nói.

- Lúc đó mà không nhảy, huynh có thể chẳng còn mạng nữa.

Đẳng Thanh Sơn cười. Trong lúc hai vợ chồng đàm tiếu, Lục Túc Dao phi hành với tốc độ cao đã tới cạnh Thiết Tí Hào Sơn.

- Hang ổ đám Thiết Tí Hào ở phía dưới, đại khái khoảng ba bốn trăm trượng.

Đẳng Thanh Sơn nhắc nhở. Lý Quân lập tức dùng thú ngữ thông báo cho Lục Túc Dao Trì, bảo nó bay xuống phía dưới.

Khoảnh khắc sau...

- Khệt khệt!

- Khệt... khệt khệt...

Những tiếng kêu vui mừng hết đợt này đến đợt khác. Giữa hang ổ đám Thiết Tí Hào, con nào con nấy trên người đầy những lông tơ đỏ rực, song chưởng còn dài hơn cả hai chân đang cùng nhau đùa giỡn. Đám Thiết Tí Hào đều có cặp đồng tử màu lam, có con thì đang ăn quả, có con thì đang gãi gãi cho mấy con khi con.

Giữa bầy khi, còn có một con Thiết Tí Hào vóc dáng lớn hơn những con bình thường, ngực có một đám lông màu bạc.

- Khệt khệt khệt!!!

- Khệt...

Tiếng kêu sợ hãi, phần nộ đột nhiên vang lên trong khắp cả hang ổ bầy khi. Trên ngàn con Thiết Tí Hào đồng thời đều ngửa đầu nhìn trời. Chỉ thấy một con yêu thú khổng lồ đang trôi nổi phía trên bầy khi. Con yêu thú này toàn thân có lân giáp kim sắc, cùng với sáu cái chân với những gai nhọn sắc bén như đao. Hơn nữa, trên lưng con yêu thú này còn có hai nhân loại, một nam một nữ!

Đám Thiết Tí Hào đều nhận thấy con yêu thú này không hề dễ đối phó.

Nhưng...

Nơi này là hang ổ của chúng, vô số năm qua bằng vào sức mạnh cả tộc, chưa bao giờ có con yêu thú nào có thể đuổi đám Thiết Tí Hào đi chỗ khác.

- Tiểu Quân, chúng chẳng hề chào đón chúng ta.

Đẳng Thanh Sơn cười nhìn về phía một động khẩu.

Vèo!

Một con Thiết Tí Hào có kích cỡ bằng với những con bình thường, toàn thân đầy lông màu bạc, có một đôi đồng tử kim sắc, đang nhìn như đóng đinh vào hai người Đẳng Thanh Sơn, Lý Quân trên lưng Lục Túc Dao Trì.

- Đó là Hầu Vương, nó đã buộc huynh phải nhảy xuống vách núi.

Đăng Thanh Sơn đứng trên lưng Lục Túc Dao Trì nhìn Hầu Vương, giống như gặp lại lão bằng hữu khi xưa.

- Khệt khệt...

Hầu Vương đấm ngực phẫn nộ, miệng phát ra tiếng kêu chói tai tựa hồ đang cảnh cáo hai người Đăng Thanh Sơn. Ngàn con Thiết Tí Hầu khác cả đám đều rất yên lặng nhìn chăm chăm vào đám người Đăng Thanh Sơn.

- Ha ha...

Đăng Thanh Sơn cười, rồi từ lưng con Lục Túc Dao Trì nhảy xuống, đồng thời đi về phía Hầu Vương.

Đi qua bấy khi, từng luồng tanh tưởi truyền đến. Những con Thiết Tí Hầu nhìn chăm chăm vào Đăng Thanh Sơn, không được lệnh của Hầu Vương, chúng cũng không dám tự tiện công kích.

- Khệt!

Hầu Vương kêu mạnh một tiếng, bộ lông toàn thân đều dựng đứng lên.

- Năm đó ta sợ ngươi, bây giờ thì...

Thân thể Đăng Thanh Sơn mờ đi, một luồng ảo ảnh mơ hồ vẫn còn ở tại chỗ, nhưng một ảo ảnh mơ hồ khác đã xuất hiện cạnh Hầu Vương, rất nhẹ nhàng vươn tay chụp lấy bộ lông trên người Hầu Vương, rồi ném con Hầu Vương ra ngoài.

Hầu Vương bị ném lập tức lật mình giữa không trung, đôi đồng tử kim sắc kinh dị nhìn Đăng Thanh Sơn.

Vừa rơi xuống đất, Hầu Vương đập mạnh xuống đất một cái.

Vèo!

Hầu Vương hóa thành một đạo ngân quang lao về phía Đăng Thanh Sơn.

- Quá chậm

Đăng Thanh Sơn đứng tại chỗ, khi Hầu Vương tới gần, hần lợi dụng tốc độ kinh người né khỏi trảo sắc bén của Hầu Vương. Đồng thời dễ dàng tùy tiện nắm lấy lớp lông cổ Hầu Vương, lại một lần ném mạnh Hầu Vương bay ra xa. Một tiếng 'Bùng', nó nện vào vào vách núi bên cạnh, đập thủng một lỗ.

- Khệt khệt...

Nhất thời cả bấy khi nhất là những con Thiết Tí Hầu cao lớn đều phẫn nộ gào lên.

Trong lúc nhất thời, hơn một ngàn con Thiết Tí Hầu, kể cả những con Thiết Tí Hầu cao lớn đều như phát điên, liều chết lao về phía Đăng Thanh Sơn.

- Khệt!!!

Tiếng kêu chói tai phẫn nộ vang lên. Hơn một ngàn con Thiết Tí Hầu phẫn nộ đột nhiên khựng lại, đồng thời quay đầu nhìn về phía vách núi. Chỉ thấy lỗ thủng trên vách núi xuất hiện một cái bóng. Chính là con Kim Đồng Hầu Vương. Kim Đồng Hầu Vương đứng xa xa nhìn Đăng Thanh Sơn, trong miệng phát ra một tiếng kêu.

- Đăng đại ca, nó chịu thua huynh rồi đó, hy vọng huynh tha cho bấy khi.

Lý Quân cũng nhảy xuống, đứng cạnh Đăng Thanh Sơn.

- Mọii hỏi nó một chút, nó có chịu theo đi không.

Đăng Thanh Sơn nói.

Lý Quân quay đầu, phát ra những tiếng kêu giống như Kim Đồng Hầu Vương:

- Khệt khệt khệt... khệt...

Nghe nhân loại phát ra tiếng kêu, rất nhiều Thiết Tí Hầu sợ tới mức nhảy dựng lên, con Kim Đồng Hầu Vương cũng cả kinh, sau đó thì hoa chân múa tay vui sướng, rồi phát ra những tiếng kêu liên tục.

Lý Quân và Kim Đồng Hầu Vương trao đổi một lát.

Một lát sau.

- Thế nào?

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý Quân. Lý Quân lắc lắc đầu:

- Hầu Vương không muốn, nó không muốn ly khai bầy khi

- Không muốn sao?

Thân thể Đằng Thanh Sơn hơi động, rồi xuất hiện trên lưng Lục Túc Dao Trì, gỡ cái thùng mua trên đường xuống. Cái thùng đen bóng, dài một trượng rộng và cao đều nửa trượng.

Đằng Thanh Sơn khiêng cái thùng từng bước từng bước đi tới cạnh Lý Quân.

- Đi thôi, chúng ta đi vào.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Ừ.

Lý Quân cũng đi theo Đằng Thanh Sơn. Hai người cùng nhau đi vào bên hông vách núi.

Vốn Kim Đồng Hầu Vương đang nghi hoặc tại sao hai nhân loại dễ dàng buông tha cho nó như thế. Lúc này thấy hai người Đằng Thanh Sơn cùng tiến vào cửa hang, nhất thời kinh hãi:

- Nha nha nha!

Đó là vận mệnh của cả bầy khi chúng nó. Kim Đồng Hầu Vương chui nhanh vào trong cửa hang, ngoài cửa hang trên hơn một ngàn con Thiết Tí nhìn chăm chăm vào hang động, con nào con nấy đều không biết phải làm gì cho đúng.

Lục Túc Dao Trì lại gỡ cái bộ dạng uể oải, nằm dài giữa ổ bầy khi. Lục Túc Dao Trì căn bản không quan tâm tới chung quanh hơn một ngàn con Thiết Tí Hầu.

Đã tới một lần, lần này tự nhiên là rất quen thuộc.

- Hơi rượu nồng thật.

Lý Quân đi trong thông đạo hang núi, ngửi thấy hơi rượu nồng nặc, mặt hồng rực lên.

- Tới rồi.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân tới chỗ trọng yếu nhất giữa hang núi. Chỉ thấy trong một hang núi, trên mặt đất có một cái hố bằng đá hình vuông. Trong hố đá này này đầy những chất lỏng màu đỏ. Từng luồng hơi rượu nồng nặc bốc ra.

- Thanh Sơn, bầy khi tổng cộng có chừng đó rượu thôi. Có phải là chúng ta quá độc ác không?

Lý Quân nhìn hố đá, lại nhìn cái thùng nước to đựng trên lưng Đằng Thanh Sơn. Đó là một thùng vĩ đại dài một trượng, rộng cao đều nửa trượng.

- Khệt!

Một tiếng kêu kinh hoảng vang lên. Kim Đồng Hầu Vương đã lao vào giữa hang núi. Nó cúi đầu nhìn hố đá, lại nhìn Đằng Thanh Sơn, vội lấy một cái vỏ rượu bằng đá để giữa hang núi, đưa cho Đằng Thanh Sơn về lấy lòng:

- Khệt, khệt khệt khệt!

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, gỡ cái thùng khổng lồ trên lưng xuống.

Thấy Đằng Thanh Sơn cầm cái thùng vĩ đại, mắt Kim Đồng Hầu Vương chợt tím đi:

- Khệt khệt...

Đồng thời nó nhìn chăm chăm vào Đằng Thanh Sơn vẻ tội nghiệp, đưa vò rượu bằng đá về phía hắn.

412. Chương 34. Tin Tức

Lý Quân thấy Kim Đồng Hầu Vương ra vẻ đau khổ, không khỏi cười lớn.

- Đúng là nó quá thông minh.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn Kim Đồng Hầu Vương.

- Hắn biết ta lấy thùng nước ra đựng rượu, do đó vội đưa vò rượu cho ta... Một vò rượu chỉ chứa được bao nhiêu?

Lý Quân bên cạnh sáng mắt lên, nói:

- Thanh Sơn, Hầu Vương coi trọng chu quả tửu như vậy, không biết chừng có thể sẽ theo chúng ta vì chu quả tửu đó.

Nói rồi, Lý Quân phát ra những tiếng kêu dồn dập, nói chuyện một lúc với Kim Đồng Hầu Vương.

Kỳ thật, đối với Đằng Thanh Sơn thì Kim Đồng Hầu Vương có thần phục hay không cũng không trọng yếu. Dù sao một con yêu thú đang ở cấp độ tiên thiên kim đan, muốn đột phá tới hư cảnh là rất khó! Còn thần điêu Thanh Loan vốn chỉ còn thiếu một bước, thêm vào Thanh Loan có thiên phú cực cao, nên mới có thể đột phá được cảnh cửa cuối cùng.

Lục Túc Dao Trì, cũng chỉ còn cách đột phá một bước.

Còn Kim Đồng Hầu Vương, mặc dù khá lợi hại, nhưng nếu so với Lục Túc Dao Trì và Thanh Loan khi trước vẫn còn thua xa.

- Khệt khệt khệt khệt...

Kim Đồng Hầu Vương quýnh tới mức sắp khóc.

- Thanh Sơn!

Lý Quân bắt lực nói:

- Hầu Vương chết sống cũng không theo chúng ta đi. Nói là nó vắng mặt, bây giờ sẽ gặp nguy hiểm. Còn nói... chu quả tửu này rất trọng yếu với những con Thiết Tí Hầu sơ sinh. Nó cần chúng ta ngàn vạn lần đừng vét sạch chu quả tửu đi, nó còn nói cái thùng nước của chúng ta thật sự quá lớn.

Đằng Thanh Sơn hơi suy nghĩ một lát, nói ra mục đích cuối cùng:

- Nàng hỏi nó về bí phương chế tạo chu quả tửu.

- Khệt khệt... khệt khệt khệt khệt!

Lý Quân nhìn Kim Đồng Hầu Vương.

Kim Đồng Hầu Vương có trí tuệ không thua gì nhân loại, nó suy nghĩ một lát, có vẻ hơi chần chờ.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhướn mày, muốn bắt đầu chuẩn bị lấy rượu.

- Khệt khệt...

Kim Đồng Hầu Vương nóng nảy, liên tục khoát tay, đồng thời nói với Lý Quân.

- Thanh Sơn, nó đồng ý rồi.

Lý Quân kinh hỉ vội nói.

Lúc này, Kim Đồng Hầu Vương quay đầu đi vào hang núi, nơi có đủ thứ bình lọ linh kính, lấy một cái chậu đá nhỏ. Giữa chậu đá có không ít các loại dã quả, thậm chí còn có một Chu Quả nữa.

- Nha!

Kim Đồng Hầu Vương nhìn về phía Đằng Thanh Sơn và Lý Quân kêu một tiếng

Sau đó, Kim Đồng Hầu Vương lấy ra một cái vại, trút không ít nước từ đó vào trong chậu đá, đồng thời nói với Lý Quân.

- Thanh Sơn, Hầu Vương này nói, phải dùng nước suối ở Thiết Tí Sơn.

- Rào...

Nó lại trút một chút nước màu xanh lá từ một cái bình nhỏ vào chậu.

Sau khi được Hầu Vương cẩn thận giảng giải, Đằng Thanh Sơn cuối cùng cũng tìm được bí phương và qui trình chế tạo Chu quả tửu. Quá trình này phức tạp hơn nhiều so với những gì Đằng Thanh Sơn dự liệu.

- Xem ra tỉ lệ cũng không phải quá quan trọng, đại khái là được.

Đằng Thanh Sơn dụng tâm ghi nhớ xem làm cách nào lấy được các loại vật liệu. Thậm chí Kim Đồng Hầu Vương còn tự mình đưa đám người Đằng Thanh Sơn đi tìm nước suối. Hầu Vương cũng tự mình dẫn dắt, nhất nhất chỉ bảo rõ ràng.

Cuối cùng, chỉ có ba loại dã quả là Đằng Thanh Sơn và Lý Quân không biết là gì, chỉ có thể ghi nhớ nơi sinh trưởng và hình dáng.

...

Vì muốn biết rõ bí phương chế tạo chu quả tửu, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân ở lại Thiết Tí Hầu Sơn ba canh giờ.

Giữa hang núi.

Đằng Thanh Sơn đang bưng chậu đá, múc từ trong hố đá những chậu chu quả tửu, rồi trút cả vào thùng nước. Kim Đồng Hầu Vương bên cạnh quýnh tới mức vô đầu bứt tai, nhưng lại chỉ có thể đứng một bên ngoan ngoãn mà nhìn.

- Thanh Sơn, Hầu Vương sợ chúng ta lấy sạch tất cả chu quả tửu.

Lý Quân cười nói.

- Chu quả tửu, chính là do bấy khí tích lũy không biết bao nhiêu năm.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý Quân.

- Nếu rất hữu dụng với bấy khí, chúng ta cũng không nên lấy sạch chu quả tửu đi... Lưu lại hai thành cho chúng vậy. Lưu lại hai thành chu quả tửu trong hố đá này cũng đủ để bấy khí sử dụng bình thường rồi.

Hai thành?

Đằng Thanh Sơn chỉ một lát đã lấy đầy tám phần!

- Rào rào...

Chậu đá từ từ rót chu quả tửu vào trong thùng nước.

Một chậu lại một chậu!

Một lần lại một lần!

Chu quả tửu trong hố đá hình vuông càng lúc càng vơi đi.

- Khệt kiệt!

Hầu Vương bên cạnh kêu lên đau xót.

Đằng Thanh Sơn lấy chu quả tửu khá lâu rồi. Sau một lúc, Đằng Thanh Sơn vung tay lên, một đạo lưu quang màu thủy lam cuốn số chu quả tửu trong hố đá lên cao. Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn thấy tận đáy của hố đá. Cảnh này làm cho Hầu Vương bên cạnh cực kỳ hoảng sợ, nhưng khi lưu quang màu thủy lam tan đi, chu quả tửu lại rơi trở lại vào hố.

- Chu quả tửu còn lại cũng còn chừng hai thành.

Đằng Thanh Sơn nhìn thùng nước lớn bên cạnh. Thùng nước to như thế đã chứa hơn phân nửa rồi.

- Tàm tạm rồi!

Lý Quân cũng hơi lúng túng. Hầu Vương vẫn luôn ở một bên nhìn nàng với vẻ van vỉ rất tội nghiệp.

- Ủm, có thể đi rồi!

Đằng Thanh Sơn đẩy nắp thùng nước lại, đeo lên lưng.

- Đi thôi.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân vừa đi ra ngoài. Con Kim Đồng Hầu Vương nhìn chu quả tửu còn lại trong cái hố đá hình vuông. Lúc trước hố đá đầy hơn phân nửa. Bây giờ chỉ lấp xấp gần đáy. Kim Đồng Hầu Vương đỡ khóc đỡ mếu, nhưng may mà hai con người kia còn chừa cho nó hai thành.

Trước khi Lý Quân bỏ đi, nàng nhìn Kim Đồng Hầu Vương kêu lên vài tiếng cáo biệt, ý là:

- Hầu Vương! Chúng ta đi! Lần này cảm ơn người, sau này sẽ thường thường tới thăm người!

- Khệt!

Hầu Vương trừng mắt.

Thường thường tới gặp nó à?

- Nha nha nha!

Hầu Vương nhìn chăm chăm vào hố đá hình vuông. Nó suy nghĩ... Thiết Tí Hầu Sơn thích hợp với chu quả tửu, tuyệt đối không thể lại bị con người phát hiện nữa. Đây là nguồn tích lũy bao nhiêu năm của bầy khỉ, hôm nay lại bị lấy đi tám phần.

Dưới cái nhìn chăm chú của hơn một ngàn con Thiết Tí Hầu, Đằng Thanh Sơn lưng đeo thùng khổng lồ đựng chu quả tửu, cùng Lý Quân leo lên lưng Lục Túc Dao Trì.

Vù!

Lục Túc Dao Trì vỗ cánh, xé gió lao đi, rời khỏi ngọn Thiết Tí Hầu Sơn.

- Khệt khệt khệt!

Trên Thiết Tí Hầu Sơn lập tức vang lên những tiếng kêu liên tiếp.

...

Khi Lục Túc Dao Trì từ Man Hoang bay đến Cửu Lang Đảo, đã chiều rồi.

Tiết Tân ở trên đảo, ngẩng đầu nhìn Lục Túc Dao Trì đáp xuống.

Vèo! Vèo!

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân từ trên lưng Lục Túc Dao Trì nhảy xuống, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống đất.

- Sư phụ!

Tiết Tân vội ra đón.

"Chu quả tửu nhiều như vậy..., Nhưng sau này muốn sản xuất chu quả tửu cũng rất khó, cần phải sử dụng tiết kiệm một chút."

Đặng Thanh Sơn trầm nghĩ. Chu quả tửu này dứt khoát phải cho thân truyền đệ tử của mình uống mới được.

- Tiết Tân, theo ta!

Đặng Thanh Sơn đeo thùng nước lớn, cùng Lý Quân đi về chỗ ở của mình.

Tiết Tân lập tức đi theo phía sau.

- Tiết Tân, ăn cơm trưa xong chưa?

Lý Quân cười hỏi.

- Bẩm sư mẫu, con chưa ăn.

Tiết Tân trả lời.

- Chà.

Lý Quân nhìn nhìn bốn phía.

- Hoàn cảnh Cửu Lang Đảo tuy tốt, nhưng nơi này không có lương thực, thức ăn. Muốn mua đồ ăn đều phải ra ngoài mua, rất phiền toái.

Chỉ ở có một ngày, Lý Quân đã phát hiện ra chỗ bất tiện của Cửu Lang Đảo.

- Tiểu Quân, nàng có biện pháp à?

Đặng Thanh Sơn cười nhìn nàng.

Lý Quân mỉm cười gật đầu:

- Đương nhiên, lần này muối tới Cửu Lang Đảo... chính là muốn ở lâu. Nhưng, bây giờ muối đã là quyền giáo chủ của Tuyết Liên Giáo, rất nhiều việc muối phải xử lý. Do đó, muối sẽ điều động một trăm thân vệ tới đây để họ phụ trách việc giặt giũ nấu cơm; hơn nữa, muối cũng có thể truyền lệnh ra ngoài tốt hơn.

- Thân vệ?

Đặng Thanh Sơn giật mình.

- Cả một trăm nữ tử mỹ mạo đó.

Lý Quân cười nhìn Đặng Thanh Sơn.

- Một trăm nữ tử?

Đặng Thanh Sơn vuốt mũi.

Trên Cửu Châu Đại Địa, bình thường nha hoàn của thê tử đều trở thành nha hoàn làm ấm giường cho trượng phu... Những thân vệ ấy, thực sự chính là thị nữ.

- Động tâm rồi à?

Lý Quân cười nhìn Đặng Thanh Sơn, nhỏ giọng hỏi.

- Nàng quả thật là...

Đặng Thanh Sơn đỏ khốc đỏ cười.

- Tiết Tân còn ở phía sau kia!

Lý Quân từ nhỏ đã sinh sống ở Cửu Châu, nàng thật ra không ngại nam nhân của mình có nhiều phụ nữ. Dù sao tất cả mọi người đều như vậy cả... nhưng tư tưởng của Đặng Thanh Sơn lại khác hẳn, thật ra hẳn không thể chấp nhận điều này.

- Tiết Tân, theo ta vào đây.

Đặng Thanh Sơn chuẩn bị bắt đầu cho đệ tử dùng chu quả tửu.

...

Ngay sau khi Tiết Tân uống chu quả tửu, hai ngày sau, tới lượt 'Đằng Thú' và 'Dương Đông' tới Cửu Lang Đảo uống một lần chu quả tửu. Trong đó Tiết Tân dựa vào chu quả tửu đã gia tăng sáu ngàn cân khí lực. Còn nhị đồ đệ 'Dương Đông' dùng chu quả tửu lại chỉ gia tăng có bốn ngàn cân khí lực. Mạnh nhất là Đằng Thú. Sau khi uống chu quả tửu, hắn gia tăng gần hai vạn cân khí lực, tương đương với Đằng Thanh Sơn năm xưa.

...

Kỳ thật, khi cho ba đại đệ tử liên tiếp dùng chu quả tửu, thật ra Đằng Thanh Sơn vẫn còn rất yên bình.

Nhưng...

Khi Lý Quân đưa một trăm thân vệ đến, Đằng Thanh Sơn bắt đầu đau đầu. Một trăm thân vệ đều là cao thủ nội kinh, có như vậy mới có thể trở thành thân vệ của đại giáo chủ! Đã là cao thủ nội kinh, từ bé đã rèn luyện, một trăm nữ tử đều có vóc người rất đẹp, được tuyển làm thân vệ, dung mạo ít nhất cũng phải trên trung bình.

Ở Cửu Lang Đảo, đám thân vệ không mặc áo giáp, bình thường đều mặc y phục thị nữ.

Một trăm nữ tử như hoa như ngọc, mỗi ngày đều đi lại khắp nơi... Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy rất bất tiện.

...

Hai tháng sau khi lấy chu quả tửu.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân lúc này đang sống ở trong phủ đệ lớn nhất Cửu Lang Đảo. Dù sao còn phải có đủ chỗ ở cho một trăm thị nữ, nên phủ đệ không thể nhỏ được.

- Đại nhân.

Đằng Thanh Sơn đi lại trong phủ đệ, khắp nơi đầy những thị nữ.

- Đây!

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

- Phu nhân đâu?

- Phu nhân ở trong thư phòng.

Thị nữ bẩm báo.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, thâm than:

- Làm chức quyền giáo chủ thật là rất nhiều việc. Sư phụ Tiểu Quân, cái bà Tuyết Liên giáo chủ đó thật là lười.

Chỉ khoảnh khắc, Đằng Thanh Sơn đã tới ngoài thư phòng.

Lý Quân mặc y phục màu tím, đang ngồi ngay ngắn trước bàn, nhú mào nhìn một phong thư tình báo trước mặt.

- Đại nhân!

Nghe tiếng hai thị nữ ở cửa thư phòng chào, Lý Quân mới giật mình ngẩng đầu lên.

- Đang xem gì mà chăm chú thế?

Đằng Thanh Sơn cười cười đi tới gần.

- Thanh Sơn, chàng xem đi!

Lý Quân đưa mẫu tin tình báo.

Đặng Thanh Sơn cầm lấy, lúc đầu hắn chỉ lướt mắt nhìn qua, nhưng ngay sau đó đã biến sắc, đọc cẩn thận nội dung trong mẫu tin tình báo này.

- Thiên Thần cung...

Đặng Thanh Sơn đại chấn.

- Dã tâm của thật lớn.

- Ừm.

Lý Quân đứng lên:

- Cung chủ đã ra lệnh, các nhánh Thiên Thần cung không ai được cãi lệnh cả.

"Hong Thiên Thành... Trong tám đại tông phái, Tiêu Dao Cung đã bị Thiên Thần cung các người tiêu diệt rồi. Bây giờ lại muốn công kích Hong Thiên Thành ở đông bắc U Châu."

Đặng Thanh Sơn hít mạnh một hơi. Thật sự Thiên Thần cung không khởi làm cho người ta lo lắng. Dã tâm của nó quá lớn

413. Chương 35. Giông Tố Sắp Nổi Lên Rồi

Đặng Thanh Sơn nhíu mày:

- Tám đại tông phái Cửu Châu ở những châu khác nhau, có tông phái suy bại rồi quật khởi, đều đã chứng minh bằng sức mạnh của mình. Tỷ như ở Dương Châu ta, trước khi có Thanh Hồ Đảo, kẻ thống trị Dương Châu chính là một môn phái có tên là Kiếm tông. Kiếm Tông truyền thừa tám trăm năm, sau đó bị Thanh Hồ Đảo tiêu diệt. Thanh Hồ Đảo bây giờ cũng đã truyền thừa trên ngàn năm.

- Không có tông phái bất diệt vĩnh hằng, trong lịch sử Cửu Châu, rất nhiều tông phái đã bị diệt.

- Do đó, Thiên Thần cung nhẹ nhàng tiêu diệt Tiêu Dao Cung, chiếm lĩnh Thanh Châu. Bảy đại tông phái khác sẽ không để ý cho lắm.

Đặng Thanh Sơn nói vẻ nghiêm trang:

- Nhưng nếu Thiên Thần cung chỉ một thời gian ngắn như vậy đã công kích Hong Thiên Thành, quả đã cho thấy một điểm - nó có dã tâm, dã tâm rất lớn!

- Bây giờ diệt Hong Thiên Thành, ngày mai, sợ chính là Tuyệt Ứng Giáo, Thanh Hồ Đảo!

- Người trong thiên hạ không ngốc, những tông phái khác tuyệt đối sẽ không trở mặt nhìn Thiên Thần cung kiêu ngạo.

Đặng Thanh Sơn nhìn Lý Quân, nhíu mày nói:

- Tiểu Quân, Thiên Thần cung các người rút cuộc mạnh tới đâu? Chiếm lĩnh Thanh Châu còn chưa tới ba tháng, cũng không nghỉ ngơi chút nào đã tấn công Hong Thiên Thành rồi? Chẳng lẽ dám đối địch với tất cả người trong thiên hạ?

Lý ra, phải cẩn thận một chút, sau khi chiếm lĩnh Thanh Châu, trước hết nghỉ ngơi vài chục năm. Để nhân mã Thiên Thần Cung mạnh hơn, sau tiếp tục công kích cũng không muộn.

Nhưng Thiên Thần cung không làm như vậy.

- Mọi người cũng không biết.

Lý Quân lắc đầu.

- Mặc dù bây giờ mọi người là quyền giáo chủ, nhưng mọi người vẫn chẳng biết gì về sự thần bí của Thiên Thần cung. Mọi người chỉ cảm giác được sự phụ rất tự tin, vô cùng tự tin.

- Rất tự tin?

Đặng Thanh Sơn lắc đầu cười.

- Thôi đi, việc này không quan hệ gì với ta, ta cũng không muốn quản.

- Tiểu Quân!

Đặng Thanh Sơn đột nhiên thở dài một tiếng.

- Gì, chàng?

Lý Quân giật mình, ngẩng đầu nhìn Đặng Thanh Sơn.

- Thiên Thần cung muốn bắc thượng, chiếm lĩnh đông bắc U Châu, diệt Hồng Thiên Thành. Nàng là quyền giáo chủ... e rằng không thể tiếp tục ở nơi này nữa.

Đặng Thanh Sơn vươn tay. Lý Quân bước tới vài bước, nhẹ nhàng ôm Đặng Thanh Sơn, dựa vào lòng hắn, nhẹ giọng:

- Ừm, muội phải về Thanh Châu chủ trì đại cục. E rằng, sau khi chiến sự lần này chấm dứt muội mới có thể trở về.

Đặng Thanh Sơn nhẹ nhàng vuốt mái tóc thê tử.

...

Hai vợ chồng mặc dù không đành lòng, nhưng Thiên Thần cung đã có lệnh, Đặng Thanh Sơn cũng không có biện pháp gì khác.

Ngày hai tháng ba, Lý Quân mang theo hai con Liệt Phong Thần Điều Đại Hắc Đại Bạch ly khai Cửu Lang Đảo, quay về Thanh Châu.

...

Trên một khoảng đất đá trống trải ở Cửu Lang Đảo, Đặng Thanh Sơn cầm Khai Sơn Thần Phủ không ngừng thi triển phủ pháp. Chỉ thấy những luồng khí lưu mãnh liệt rung lên, lấy Đặng Thanh Sơn làm trung tâm, trong phương viên gần trăm trượng bị khuấy đến mờ đi, mơ hồ chỉ có thể thấy một bóng người trong đó.

Thiên Thần cung, vừa diệt Tiêu Dao Cung, lập tức tiến công Hồng Thiên Thành.

Điều này khiến Đặng Thanh Sơn nặng lòng. Hắn cảm giác... Thiên Thần cung quật khởi sẽ làm cho Cửu Châu Đại Địa yên tĩnh đã lâu sẽ lại tiến vào một thời kỳ gió tanh mưa máu, có cái ổ nào còn trứng nữa không?

Mình phải bảo vệ Quy Nguyên Tông, phải bảo vệ tông tộc họ Đặng. Còn phải lập một khoảng lãnh địa ở Cửu Châu, để nội gia quyền nhất mạch của mình có truyền thừa.

Như vậy phải có thực lực rất mạnh!

'Vũ Hoàng, không hổ là chí cường giả. Khai Sơn Tam Thập Lục Thức đích xác vô cùng huyền diệu.' Đặng Thanh Sơn ném Khai Sơn Thần Phủ ra khỏi tay. Khai Sơn Thần Phủ lóe lên một vòng cung, rơi xuống đất đá. Vèo một tiếng, cắm thẳng vào lớp đất. 'Mỗi một lần luyện phủ pháp, nhớ lại những chiêu thức trong bản khắc đá, đều có chút cảm ngộ.'

Đặng Thanh Sơn lại rút lên cây Luân Hồi thương đã được cắm vào lớp đất bên cạnh trước đó.

"Nhưng ta vẫn dùng thương."

Hắn vuốt ve Luân Hồi thương. Như một cánh tay kéo dài, cây Luân Hồi thương này chính là một bộ phận thân thể mình.

Đặng Thanh Sơn bất luận là kiếp trước hay kiếp này, hai cuộc đời cơ hồ đều chìm đắm vào 'Hình Ý Quyền'. "Còn Hình Ý Quyền của mình chính là thương quyền. Khi mình thi triển thương pháp lại càng có cảm giác khoan khoái!"

- Phốc!

- Phốc!

...

Những điểm mũi thương như những đóa hoa lê rơi rụng. Luân Hồi thương trong tay Đằng Thanh Sơn trở thành một con du long rất lớn.

...

Luyện tập hồi lâu rồi dừng lại.

Đứng bên cạnh hồ nước, liếc mắt nhìn hồ nước không thấy bờ bên, Đằng Thanh Sơn cau mày: "Cây cao gió cả, bất luận làm sao, ta cũng không thể bộc lộ thân phận Đằng Thanh Sơn của ta. Ít nhất khi chưa đủ thực lực, không thể bộc lộ được!"

Hư cảnh hai mươi một tuổi!

Nếu tin tức này được truyền bá, e rằng đám Vũ Hoàng môn, Ma Ni Tự sẽ rất chấn động, ảnh hưởng không kém gì việc Thiên Thần cung quật khởi cả!

Hư cảnh hai mươi một tuổi đủ để làm cho người ta sợ hãi.

Một khi những đại tông phái sợ hãi, kết quả sẽ là gì? Rất dễ tưởng tượng ra. Có thể diệt Đằng Thanh Sơn thì khẳng định sẽ diệt. Nếu không thể giết chết Đằng Thanh Sơn, ngược lại sẽ kết giao với Đằng Thanh Sơn để trở thành bằng hữu!

"Không thể bộc lộ thực lực ta. Mà thương pháp của ta năm đó đã có rất nhiều người thấy rồi. Do đó, bây giờ ta lấy thân phận Kinh Ý, tạm thời không thể dùng thương được." Đằng Thanh Sơn nhíu mày. "Nhưng... bây giờ ta ngộ ra 'Hỏa Hành Chi Đạo' 'Kim Hành Chi Đạo', hai lực thiên địa này nếu muốn kết hợp hoàn mỹ thì triển thành một chiêu, bây giờ ta mới chỉ ngộ được có một chiêu là 'Xích Kim Hồ Bào' thôi!"

Có thể khống chế lực thiên địa thật hoàn mỹ mới phát huy được.

"Hơn nữa chẳng mấy chốc đạo hành Thổ của ta cũng có thể đột phá, đến lúc đó, ba loại lực thiên địa làm sao thì triển được trong một chiêu mà không gây mâu thuẫn?" Đằng Thanh Sơn đầu đầu.

"Xem ra, chỉ có một biện pháp."

Đằng Thanh Sơn quyết định.

"Ta lấy thân phận Kinh Ý đi khắp thiên hạ, sử dụng búa làm binh khí vậy!"

"Trong những chiêu thức phủ pháp trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức của Vũ Hoàng có hành Hỏa chi đạo, hành Thổ chi đạo, hành Kim chi đạo, ba cái kết hợp thành một khối." Đằng Thanh Sơn tự nhủ. Sáng tạo chiêu thức rất khó. Mà Khai Sơn Tam Thập Lục Thức của Vũ Hoàng không nghi ngờ gì chính là chiêu thức mạnh nhất.

"Sáu ngàn năm qua, không hề nghe nói Vũ Hoàng môn có Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, ta sử dụng nó hẳn là không ai biết cả."

"Ừm còn có một điểm nữa."

"Cẩn thận với Khai Sơn Thần Phủ. Phải thay đổi hình dáng của nó mới được." Đằng Thanh Sơn nhìn thanh Khai Sơn Thần Phủ đang cắm trên mặt đất.

Ngày hôm sau, Đằng Thanh Sơn đem Khai Sơn Thần Phủ, cưỡi Cuồng Phong Ứng lý khai Cửu Lang Đảo, bay tới Nam Tinh quận một chuyến, mời một thợ rèn tốt sửa đổi Khai Sơn Thần Phủ một chút.

Vốn Khai Sơn Thần Phủ có màu đen bóng, sau khi thay đổi, cả thần phủ lại có hoa văn. Sóng phủ cũng có hoa văn. Cả Khai Sơn Thần Phủ sau khi sửa lại, mờ ảo có ánh tử quang ẩn hiện.

"Trong thiên hạ có rất nhiều vũ giả sử dụng búa. Về hình thức cũng khá giống Khai Sơn Thần Phủ. Bây giờ, cho dù là người của Vũ Hoàng Môn mà thấy Khai Sơn Thần Phủ cũng không nhận ra." Từ hôm nay,

Đằng Thanh Sơn sẽ đeo Khai Sơn Thần Phủ. Dù sao dựa vào Khai Sơn Thần Phủ cùng với những chiêu thức trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, hẳn có thể phát huy được thực lực mạnh hơn.

...

Ngày hai mươi một tháng ba, Thiên Thần cung vừa mới có tên trong tám đại tông phái bắt đầu xua quân bắc thượng. Đại quân rầm rộ đi thẳng về phía bắc.

Tin tức này nhanh chóng lan rộng với tốc độ kinh người. Cơ hồ cùng ngày, bảy đại tông phái khác ở Cửu Châu, kể cả những tông phái nhỏ hơn giống như Quy Nguyên Tông, cũng nghe được tin tức này. Người trong thiên hạ đều khiếp sợ! Thiên Thần cung này sau khi tiêu diệt Tiêu Dao Cung, lại không nghỉ ngơi đã công kích ngay Hồng Thiên thành!

Hồng Thiên Thành nằm ở U Châu lạnh khủng khiếp. Có thể tưởng tượng được Hồng Thiên Thành hung hãn như thế nào.

Đông Bắc Vương Hồng Thiên năm đó chinh phục hơn phân nửa Cửu Châu, sau đó lưu lại Hồng Thiên Thành! Đông Bắc Vương Hồng Thiên chỉ đứng sau chí cường, nên đương nhiên có thể lực rất thâm hậu.

Công kích Hồng Thiên Thành?

Có thể có tên trong tám đại tông phái, Thiên Thần cung tuyệt đối không phải ngu ngốc tự đại. Vậy, điều này chứng minh một điểm - Thiên Thần cung nắm chắc mười phần, vô cùng tin tưởng!

Việc này cũng làm cho bảy đại tông phái khác trong thiên hạ đều lạnh mình, hoặc là lo lắng, hoặc là khủng hoảng! Như Vũ Hoàng môn, nếu Thiên Thần cung chiếm lĩnh phía tây Thanh Châu thì Vũ Hoàng môn đương nhiên cũng lo lắng. Còn Thanh Hồ Đảo vốn yếu hơn Hồng Thiên Thành thì càng khủng hoảng hơn.

Đám vũ giả bình thường thì sôi lên. Rất nhiều vũ giả thậm chí còn gia nhập vào Thiên Thần cung. Nhưng, một siêu đại tông phái thì không thể cao hứng được.

Ngoại trừ "Hồng Thiên Thành" thì tông phái sợ hãi nhất chính là Thanh Hồ Đảo.

...

Thanh Hồ Đảo, đỉnh núi Kiếm Nhận Sơn.

Trên đỉnh núi chỉ có hai người. Hạt Tử Kiếm Thánh khoanh chân ngồi cùng đảo chủ Thanh Hồ Đảo 'Thiết Phiền'.

- Sư tổ, đáng sợ vậy sao?

Thiết Phiền hơi lo lắng.

Hạt Tử Kiếm Thánh mở mắt, con ngươi xám trắng không có chút sinh cơ nào, thanh âm lạnh lẽo quyết liệt vang lên:

- Thiết Phiền, hừ, đừng tưởng rằng ta nói giỡn. Thiên Thần cung dám làm như thế... ta thấy, tối thiểu chúng cũng nắm chắc tám phần có thể diệt được Hồng Thiên Thành. Tiêu diệt Hồng Thiên Thành xong, nếu nó tiếp tục tiến công, chắc chắn sẽ tiến công Thanh Hồ Đảo Dương Châu chúng ta!

- Tuyệt Ứng Giáo nằm ở gần Vũ Hoàng môn và Doanh Thị Gia Tộc.

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói tiếp:

- Không nói chuyện bản thân Tuyệt Ứng Giáo cũng có yêu thú hư cảnh. Cho dù Thiên Thần cung muốn tiêu diệt Tuyệt Ứng Giáo, nó cũng phải đối đầu với 'Vũ Hoàng môn' và 'Doanh Thị Gia Tộc'. Vũ Hoàng môn và Doanh Thị Gia Tộc không dễ trêu chút nào. Ai biết hai đại chí cường giả để lại bảo bối gì cho con cháu của họ.

Thiết Phiền gật gật đầu đồng ý:

- Sư tổ, bây giờ chúng ta có thể làm gì?

Thiết Phiền cũng lo lắng. Hắn sớm cảm giác được Thiên Thần cung ở phương bắc quả rất có thể uy hiếp Thanh Hồ Đảo.

- Không còn biện pháp nào khác.

Hạt Tử Kiếm Thánh lắc đầu:

- Chỉ có thể cố hết sức! Nhưng Thiên Thần cung đã công kích 'Hồng Thiên Thành', vậy, trong lúc nhất thời nó sẽ không ra tay công kích chúng ta. Đây cũng là một cơ hội, chúng ta sẽ khống chế, khiến cho Dương Châu trở nên bền chắc như thép.

- Sư tổ, người nói là...

Thiết Phiền cả kinh.

- Diệt Quy Nguyên Tông.

Thanh âm Hạt Tử Kiếm Thánh trầm xuống.

- Diệt Quy Nguyên Tông?

Thiết Phiền sớm đã nghĩ tới việc diệt trừ yếu điểm duy nhất bên trong Dương Châu là 'Quy Nguyên Tông'. Một là vì thiên tài 'Đằng Thanh Sơn' năm đó của Quy Nguyên Tông. Mới mười tám tuổi, hắn đã thoát khỏi tay bốn vị tiên thiên kim đan. Có thể nói, ngàn năm qua, hắn không thua gì thiên tài Yêu Tăng Phàm Trần cả!

Chiến dịch Đại Duyên Sơn, ai cũng đều thấy Đằng Thanh Sơn vẫn rất trung thành với Quy Nguyên Tông.

Đợi sau khi Đằng Thanh Sơn trở về sẽ rất phiền toái.

- Sư tổ, người có biện pháp diệt trừ tên cường giả hư cảnh của Quy Nguyên Tông à?

Thiết Phiền dò hỏi.

Hạt Tử Kiếm Thánh đứng bật dậy:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai, tên cường giả hư cảnh của Quy Nguyên Tông sẽ chết.

Nói xong, Hạt Tử Kiếm Thánh hóa thành một cái bóng đen xé gió bay đi. Bay về phía tây nam.

414. Chương 36: Xạ Nhật Thiên Lang.

Quả núi này cũng gọi là Xạ Nhật Thần Sơn.

Bầu trời mênh mông, một lưu quang màu đen bay lượn trên bầu trời, lướt đi trong đám mây mù, sau đó nháy xuống lớp mây vờn quanh đỉnh Xạ Nhật Thần Sơn.

...

Xạ Nhật Thần Sơn nguy nga cao vút tận mây, cung điện huy hoàng lộng lẫy được kiến tạo ở nơi cao nhất thần sơn. Ánh nắng mặt trời chiếu xuống hắt lên cung điện thành những hào quang lấp lánh rọi chiếu cả vạn trượng.

Sau cung điện, ở trong một khu rừng u tĩnh, có hai căn nhà gỗ được xây gần nhau trong hai khoảng rừng u tĩnh.

- Đại ca, Thiết hạt tử tới rồi.

- Vài ngày trước hắn vừa tới, sao bây giờ lại tới nữa?

Hai thợ săn mặc y phục da thú đang khoanh chân ngồi trên mặt đất, đối diện nhau. Trên bàn trước mặt họ để hai vỏ rượu. Bên cạnh bàn rượu có một đồng lửa bập bùng. Trên đồng lửa tỏa ra mùi thịt quay. Quỷ dị nhất chính là...

Hai thợ săn này, một người đầu tóc đen tuyền, một người đầu bạc trắng.

- Hai vị sướng thật đó. Còn có thể rảnh rỗi ăn thịt uống rượu.

Một thanh âm vang vọng, một người mù hắc y bỗng xuất hiện bên cạnh.

- Sao lại không rảnh?

Hán tử thợ săn tóc bạc chọc tay vào đồng lửa, cầm lấy một miếng thịt nướng, cắn một miếng.

- Thiết hạt tử, nói đi, tới chỗ chúng ta làm gì?

- Đương nhiên là có việc.

Hạt Tử Kiếm Thánh vẫn đứng bên cạnh.

- Ta tới đây để mượn Thiên Lang của các người.

- Hả?

Hai hán tử thợ săn lập tức ngừng ăn uống, đồng thời quay đầu nhìn Hạt Tử Kiếm Thánh.

Tên thợ săn tóc đen nhíu mày:

- Thiết hạt tử! Rốt cuộc ngươi muốn đối phó với ai mà phải mượn Thiên Lang của Thần Nhật Thần Sơn ta?

Muốn thu phục một con yêu thú hư cảnh là việc cực khó.

Yêu thú hư cảnh bình thường rất tự ngạo, coi thường loài người, sao có thể thần phục con người được?

Trên Cửu Châu Đại Địa, trong tám đại tông phái đúng là có vài tông phái có yêu thú hư cảnh. Nhưng phần lớn yêu thú hư cảnh này đã bị thu phục khi còn là tiên thiên kim đan. Sau đó trải qua một thời gian dài, ngẫu nhiên một con yêu thú đột phá tiên thiên kim đan thành yêu thú hư cảnh. Con yêu thú hư cảnh nếu còn nhớ tình cũ, có thể còn ở lại với tông phái này.

Nhờ thế một tông phái mới có được yêu thú hư cảnh!

Như Thiên Thần cung, có không ít yêu thú cấp bậc tiên thiên kim đan, nhưng cứ như đãi cát tìm vàng mới có hy vọng có thể có một con đột phá.

Nhưng bất luận như thế nào... tông phái có yêu thú hư cảnh đều coi yêu thú hư cảnh như bảo bối, sẽ không dễ dàng cho bên ngoài mượn.

- Thiết hạt tử, ngươi muốn đối phó với tên Kinh Ý à?

Tên thợ săn tóc bạc hỏi.

- Đương nhiên không phải.

Hạt Tử Kiếm Thánh lắc đầu.

- Lần này ta muốn đối phó với cường giả hư cảnh của Quy Nguyên Tông.

- À.

Tên thợ săn tóc đen nhếch miệng cười.

- Thanh Hồ Đảo các người chuẩn bị diệt Quy Nguyên Tông rồi? Đúng vậy, bây giờ Cửu Châu thế cục hỗn loạn, Thiên Thần cung mới xuất hiện, không ai biết Thiên Thần cung rốt cuộc mạnh như thế nào. Muốn ứng chiến, chúng ta tối thiểu cũng phải thống nhất địa bàn của mình.

- Nói đi, đưa ra giá gì mới cho mượn?

Hạt Tử Kiếm Thánh hỏi rất thẳng thắn.

- Thiết hạt tử, ta rất thích tính tình ngươi.

Tên thợ săn tóc đen nhếch miệng cười.

- Đại ca?

Tên thợ săn tóc bạc nhìn tên thợ săn tóc đen.

- Muốn mượn cũng được... Thanh Hồ Đảo người và Xạ Nhật Thần Sơn ta bây giờ coi như đồng minh. Ta cũng nể mặt Thiết hạt tử người. Nhưng, người cũng biết quy củ rồi đó.

Tên thợ săn tóc đen cười nhìn lão mù. Trong tám đại tông phái, không ít tông phái không có yêu thú hư cảnh. Mời hư cảnh yêu thú ra tay quả là phải trả giá không thấp.

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng không ngu dốt, nên mặc cả một phen với hai huynh đệ tên thợ săn tóc đen, cuối cùng hai bên ngã giá. Sau đó tên thợ săn tóc đen mới triệu hoán Thiên Lang về.

- Ngạo...

Tên thợ săn tóc đen ngẩng đầu tru lên một tiếng.

Thời gian một hơi thở...

Vèo!

Một luồng ngân quang từ giữa núi rừng thoát ra, dừng lại cạnh hai tên thợ săn. Chính là một con yêu lang dài ba bốn trượng. Lông yêu lang toàn bộ đều có màu bạc, rất trơn trượt. Con người của yêu lang lóe lên màu vàng lợt, trên trán mọc ra một cái sừng nhọn như dao.

Yêu lang của Xạ Nhật Thần Sơn được Xạ Nhật Thần Sơn tôn là Thiên Lang.

- Bây giờ đã là buổi chiều.

Tên thợ săn tóc đen ngửa đầu nhìn trời, nói:

- Thiết hạt tử, dựa theo những gì chúng ta bàn vừa rồi, vào lúc này ngày mai, Thiên Lang khẳng định phải về tới Xạ Nhật Thần Sơn ta.

- Thời gian như vậy là đủ rồi.

Hạt Tử Kiếm Thánh gật đầu.

Tên thợ săn tóc đen nhìn Xạ Nhật Thiên Lang, phát ra tiếng sói kêu. Con Xạ Nhật Thiên Lang cũng đáp lại.

Khoảnh khắc sau...

- Ta đã nói cho Thiên Lang rồi. Bảo nó đi cùng người đi giết tên cường giả hư cảnh Quy Nguyên Tông. Đợi đến Quy Nguyên Tông ở quận Giang Ninh, người phát hiện trong khu vực có cường giả hư cảnh thì cứ nói 'giết' một tiếng. Thiên Lang sẽ hiểu ngay.

Tên thợ săn tóc đen nhắc nhở:

- Ta cũng nhắc nhở nó rồi, chỉ cần tên cường giả hư cảnh đó vừa chết, Thiên Lang sẽ chạy về Xạ Nhật Thần Sơn ta ngay.

- Ủ, được.

Hạt Tử Kiếm Thánh đáp ứng tất cả.

- Xuất phát đi.

Tên thợ săn tóc đen quay đầu nhìn về phía Xạ Nhật Thiên Lang, phát ra một sói tru.

- Ngao ngô...

Xạ Nhật Thiên Lang đưa con người màu vàng lợt nhìn Hạt Tử Kiếm Thánh, hiển nhiên đang đợi Hạt Tử Kiếm Thánh xuất phát trước.

Hạt Tử Kiếm Thánh hóa thành một luồng lưu quang màu đen lao thẳng xuống dưới núi. Xạ Nhật Thiên Lang cũng hóa thành một luồng ngân quang, tốc độ còn nhanh hơn Hạt Tử Kiếm Thánh một bậc... cho dù là nhanh như thế cũng chưa phải là cực hạn của Thiên Lang Xạ Nhật.

...

Ngày hai mươi hai tháng ba, vào lúc hoàng hôn.

Một luồng ngân quang và một luồng hắc quang lướt trên mặt đất menh mông với tốc độ cơ hồ như nhau. Họ căn bản không chạy theo quan đạo, mà theo một đường thẳng.

- Giang Ninh quận thành!

Hạt Tử Kiếm Thánh mặc hắc y hướng mắt nhìn về phía thành trì cổ xưa nguy nga xa xa, con người xám trắng lóe ra lệ màu đen mang.

- Quy Nguyên Tông cũng nên biến mất rồi.

Con Xạ Nhật Thiên Lang trầm mặc đi bên cạnh, con người màu vàng lợt cũng nhìn chăm chăm vào Giang Ninh quận thành xa xa.

Vù!

Hai luồng hào quang cơ hồ đồng thời bắn về phía Giang Ninh quận thành.

...

Trong Giang Ninh quận thành, Vũ Các ở giữa Quy Nguyên Tông.

Trưởng lão canh gác Vũ Các u tĩnh chính là Vũ trưởng lão. Vũ trưởng lão đang ngồi trên ghế. Trên bàn trước mặt lão đang để mở một quyển tiểu thuyết dã sử, nhưng Vũ trưởng lão thì đang cau mày. Tay phải biến thành kiếm chỉ đang không ngừng khoa tay múa chân, ngón tay làm cho không gian chung quanh mờ ảo hơi vẩn đi.

- Hả?

Vũ trưởng lão dừng phát lại, ngẩng đầu nhìn về phía đông nam. Lão rõ ràng cảm nhận được hai luồng khí tức cường đại đột nhiên xuất hiện ở khu vực của mình. Hai khí tức này, một luồng là hắc ám không thể địch nổi, cường đại tới phát sợ. Còn khí tức còn lại là lệ mang màu trắng bạc.

"Hai cường giả hư cảnh!" Vũ trưởng lão đứng phắt lên.

...

Ngay khi Vũ trưởng lão phát hiện ra Hạt Tử Kiếm Thánh, Xạ Nhật Thiên Lang, thì Hạt Tử Kiếm Thánh và Xạ Nhật Thiên Lang cũng phát hiện ra một cường giả hư cảnh duy nhất ở Giang Ninh quận thành.

- Giết!

Hạt Tử Kiếm Thánh quát khê một tiếng, phát lệnh.

- Âm!

Tốc độ Xạ Nhật Thiên Lang đột nhiên bộc phát. Hạt Tử Kiếm Thánh cũng bộc phát tốc độ nhanh nhất theo sau Xạ Nhật Thiên Lang. Một yêu lang một con người, một trước một sau nhanh chóng lao về phía Vũ trưởng lão. "Không ổn." Khi phát hiện hai khí tức cường đại bỗng nhiên lao về phía mình với tốc độ kinh người, đặc biệt là tốc độ một luồng khí tức làm cho sắc mặt Vũ trưởng lão trong nháy mắt thành trắng bệch. Không hề do dự chút nào, Vũ trưởng lão lập tức hóa thành một đạo lưu quang, biến mất khỏi Vũ Các. "Tốc độ nhanh như vậy, khẳng định khí tức màu trắng bạc phía trước là yêu thú. Hơn nữa là yêu thú hư cảnh!" Vũ trưởng lão phán đoán trong nháy mắt. Còn người phía sau, là cường giả hư cảnh."

"Cường giả hư cảnh và yêu thú hư cảnh liên thủ, nhất định muốn giết ta."

Tốc độ Vũ trưởng lão đã tới cực hạn. Đồng thời, Vũ trưởng lão vội vàng truyền âm vào Quy Nguyên Tông cho Gia Cát Nguyên Hồng đang chẳng biết gì:

- Nguyên Hồng, nhanh, chạy mau! Một cường giả hư cảnh và một con yêu thú hư cảnh đang cùng tới đây đuổi giết ta. Người chạy nhanh trốn đi. Bây giờ mà không trốn, đợt lát nữa người trốn không thoát đâu.

Thanh âm Vũ trưởng lão vang vọng trong phòng nơi Gia Cát Nguyên Hồng đang tĩnh tu.

”Cái gì.”

Sắc mặt Gia Cát Nguyên Hồng trong nháy mắt trắng bệch đi. Thân thể không khỏi đứng phắt dậy, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi. ”Không ổn.” Gia Cát Nguyên Hồng không dám do dự, thậm chí còn không có thời gian nhắc nhở những người khác của Quy Nguyên Tông, chớp lấy binh khí của mình rồi lập tức thi triển khinh công, dùng tốc độ nhanh nhất thoát ra khỏi thư phòng.

...

Ngay khi Hạng Tử Kiếm Thánh, Xạ Nhật Thiên Lang cùng đuổi giết Vũ trưởng lão, Gia Cát Nguyên Hồng cũng nhanh chóng thoát đi.

”Cường giả hư cảnh có tốc độ kinh người, nhưng khu vực của họ chỉ có ba mươi bốn dặm! Khi cường giả hư cảnh và yêu thú hư cảnh đó đuổi giết sư tổ, tuyệt đối họ không dám sơ suất chút nào. Một khi không cẩn thận, sẽ để lệnh sư tổ chạy ra khỏi phạm vi ba mươi bốn dặm.” Gia Cát Nguyên Hồng hiểu rõ điểm này.

Hắn biết...

Tên hư cảnh đuổi giết Vũ trưởng lão, nếu chưa giết chết được Vũ trưởng lão sẽ không lãng phí thời gian tìm hắn.

Do đó, trước khi Vũ trưởng lão chết, Gia Cát Nguyên Hồng cũng có đủ thời gian chạy trốn.

Lướt như bay trên đồng ruộng, Gia Cát Nguyên Hồng như một luồng gió thổi qua, vài cái lắc mình đã ra rất xa rồi.

”Sao lại như thế? Hai đại hư cảnh? Tới đuổi giết sư tổ?”

”Đúng rồi, là Thanh Hồ Đảo!” Chỉ trong nháy mắt Gia Cát Nguyên Hồng phán đoán được ngay.

Gia Cát Nguyên Hồng đã chạy ra khỏi Giang Ninh quận thành, trong lòng rất lo lắng. ”Sư tổ có chạy thoát được không???” Đánh giá khoảng cách giữa mình và cường giả hư cảnh, yêu thú hư cảnh đó vượt qua ba mươi bốn dặm rồi, Gia Cát Nguyên Hồng lập tức thay đổi hướng chạy trốn.

...

Nếu cho Quy Nguyên Tông đủ thời gian, tất cả sẽ trở nên rất tốt.

Nhưng, Thiên Thần cung xuất hiện đã khiến cho cả Cửu Châu đều hỗn loạn.

”Thật nhanh!” Vũ trưởng lão cảm ứng tốc độ của hai hư cảnh đuổi giết mình, luôn luôn nhắc nhở mình phải dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

Ầm!

Ầm!

Xuyên qua rừng cây, xuyên qua đồng ruộng, lướt qua sông, có thể nói là nhanh như chớp. Nhưng lão đã nhanh, tốc độ Xạ Nhật Thiên Lang còn nhanh hơn!

”Không ổn.” Vũ trưởng lão quay đầu lại liếc mắt. (Ba_Van: Không hiểu quay đầu lại làm gì nhỉ? Thói quen chẳng? Vẫn cảm ứng được mà?!)

Chỉ thấy Xạ Nhật Thiên Lang toàn thân màu trắng bạc đang xé gió lướt tới.

Phạm vi ba mươi bốn dặm, dĩ nhiên Xạ Nhật Thiên Lang hoàn toàn truy đuổi được dễ dàng. Còn Hạng Tử Kiếm Thánh lúc này cũng chỉ cách trên ba mươi dặm.

415. Chương 37. Đại Duyên Sơn, Cửu Lang Đảo.

Bình thường khi cùng chạy nhanh, tốc độ con người vẫn chậm hơn thú có bốn chân. Sau khi đạt tới hư cảnh, tốc độ cực hạn của cường giả hư cảnh vẫn thua hư cảnh loài thú. Còn nói về tốc độ khoan xuống đất thì hư cảnh yêu thú bốn chân vẫn khoan nhanh hơn hư cảnh con người!

Do đó trừ phi phi hành, nếu không, cường giả hư cảnh không thể vượt qua hư cảnh loài thú về mặt tốc độ. Đây cũng là lý do tại sao Vũ trưởng lão chỉ chạy trốn, chứ không khoan xuống đất.

- Xoẹt xoẹt!

Một luồng lệ mang màu bạc từ cái sừng nhọn của con Xạ Nhật Thiên Lang bắn thẳng về phía Vũ trưởng lão.

- Nghiệt súc!

Vũ trưởng lão mắng một tiếng, vội vùng thân kiếm ra ngăn trở kích này của nó.

Có thể vì phải ngăn cản công kích, Vũ trưởng lão không thể bảo trì được trạng thái thân dung thiên địa, tốc độ giảm xuống. Khi lão tiếp tục thân dung thiên địa để ẩn vào lực thiên địa thì do việc trì hoãn này, khoảng cách với Hạt Tử Kiếm Thánh ở phía sau đã bị rút ngắn được hai ba dặm.

Xạ Nhật Thiên Lang cũng không cứng đối cứng với Vũ trưởng lão, chỉ dùng tốc độ kinh người không ngừng né tránh, đồng thời phát ra những lệ mang màu bạc liên tục.

"Rõ là phiền toái."

"Xạ Nhật Thiên Sơn lại giúp tên xú hạt tử đó." Vũ trưởng lão tức giận. Công kích của con Xạ Nhật Thiên Lang không giết chết được Vũ trưởng lão, nhưng lại ảnh hưởng rất lớn tới tốc độ của Vũ trưởng lão! Ảnh hưởng một lần, hai lần, ba lần, Hạt Tử Kiếm Thánh ở phía sau vẫn còn giữ nguyên tốc độ nhanh nhất, khoảng cách giữa hai người không ngừng kéo lại gần.

- Xú hạt tử! Ta khuyên ngươi nên mau mau thôi lui đi. Nếu không, cho dù ta có chết, cũng sẽ kéo ngươi chết chung.

Vũ trưởng lão truyền âm, đồng thời một lần nữa né tránh công kích của Xạ Nhật Thiên Lang.

Hạt Tử Kiếm Thánh càng lúc càng gần thêm.

- Hừ, muốn cùng chết với ta à? Ngươi còn chưa đủ tư cách.

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng truyền âm đáp lại.

Vù! Vù!

Hai cường giả hư cảnh và một hư cảnh yêu thú, đều là những đỉnh cao ở Cửu Châu, lúc này cứ thế một mạch chạy một mạch bay về phía tây, không ngừng chém giết. Những nông dân, những lữ khách trên đường chỉ thấy hoa mắt một cái rồi biến mất.

Ở phía tây Giang Ninh quận thành, đại khái khoảng ba trăm dặm, chính là Đại Duyên sơn ở Nghi thành!

Với tốc độ của cường giả hư cảnh, lúc khoảng cách giữa Hạt Tử Kiếm Thánh và Vũ trưởng lão bị thu hẹp còn hai dặm, hai người và một yêu thú đã đến Đại Duyên Sơn.

"Hắn chạy về phía tây. Nguyên lai là Đại Duyên Sơn." Hạt Tử Kiếm Thánh cả kinh.

"Chẳng lẽ, hắn và hai con yêu thú hư cảnh ở Đại Duyên Sơn có quan hệ?" Hạt Tử Kiếm Thánh căng thẳng. Lúc trước trong chiến dịch Đại Duyên Sơn, con Kim Sắc Long Quy cùng với con yêu long Tử Tích có từ thời bộ lạc xa xưa đều lộ diện! Hạt Tử Kiếm Thánh quả cũng hơi e dè khi gặp hai con yêu thú sống không biết bao nhiêu năm rồi.

Cường giả hư cảnh đại thành mà đụng độ với hư cảnh yêu thú đại thành, quá nửa là yêu thú sẽ thắng!

"Sinh cơ duy nhất của ta là ở nơi này."

”Nếu Yêu Long Tử Tích và Kim Sắc Long Quy có một con giúp ta, hôm nay ta có thể giữ được mạng sống.”
Vũ trưởng lão lao qua núi rừng, thỉnh thoảng tránh một đạo lệ mang từ Xạ Nhật Thiên Lang bắn về phía mình.

Mặc dù Xạ Nhật Thiên Lang không yếu hơn Vũ trưởng lão. Nhưng, Xạ Nhật Thiên Lang cũng không muốn liều mạng, chỉ dựa vào tốc độ cản trở Vũ trưởng lão, đó là phương pháp an toàn nhất.

”Không ổn.” Vũ trưởng lão biến sắc.

- Ha ha, ngươi trốn không thoát đâu.

Hạt Tử Kiếm Thánh đã đuổi kịp.

- Xú hạt tử, Yêu Long Tử Tích ở trong quận Giang Ninh ta, từng có giao hảo với Quy Nguyên Tông ta, còn thiếu Quy Nguyên Tông một cái ơn.

Vũ trưởng lão vừa truyền âm, vừa không ngừng vọt tới hang ổ của con Yêu Long Tử Tích.

Bất luận là Vũ trưởng lão hay Hạt Tử Kiếm Thánh, ngay cả Xạ Nhật Thiên Lang ai cũng đều nhận thấy ở dưới đất có một luồng khí tức hỗn độn màu bạc rất hùng mạnh. So với khí tức của Hạt Tử Kiếm Thánh thì mạnh hơn nhiều! Gần luồng khí tức đáng sợ đó, dưới đất sâu còn có một luồng khí tức vừa dày vừa nặng màu vàng lợt.

Hai luồng khí tức cực kỳ cường đại!

- Yêu Long Tử Tích thiếu Quy Nguyên Tông ngươi một cái ơn à?

Hạt Tử Kiếm Thánh cười lạnh, chẳng chậm lại chút nào, thiết côn nhỏ trong tay vung lên hóa thành một luồng ánh sáng màu đen, đâm vào Vũ trưởng lão.

- Hây!

Vũ trưởng lão quát lớn một tiếng, thanh thần kiếm màu xanh lá trong tay cũng hóa thành những tàn ảnh cố gắng chống lại luồng ánh sáng màu đen nhìn như bình thường đó.

- Âm âm..

Nơi Vũ trưởng lão, Hạt Tử Kiếm Thánh giao kích lập tức nổ tung ra. Kinh khí cuồng bạo dưới sự cố ý dẫn đường của Vũ trưởng lão đã đánh mạnh vào mặt đất, dễ dàng đánh thủng cả một vùng núi thành một hang sâu thăm thẳm. Dưới động sâu u ám chính là chỗ con Yêu Long Tử Tích đang ngủ.

- Yêu Long Tử Tích, mau mau ra đi.

Vũ trưởng lão chỉ có thể truyền âm không ngừng vang vọng bên tai Yêu Long Tử Tích.

- Ngươi muốn chết.

Hạt Tử Kiếm Thánh quát lớn. Thiết côn nhỏ trong tay trong nháy mắt hóa thành chín luồng ánh sáng màu đen liên tiếp.

Chín luồng ánh sáng màu đen tiền tiền hậu hậu, nối liền thành một đạo!

Một luồng lệ mang màu đen làm cho người ta phải ớn lạnh!

- A...

Vũ trưởng lão gào lên một tiếng không cam lòng.

Híc hí!

Lệ mang màu đen này như một cây châm, đâm thẳng qua thân thể của Vũ trưởng lão, hơn nữa lại đâm thẳng vào chỗ yếu hại nhất - Ấn đường!

- Vù vù...

Ấn đường của Vũ trưởng lão xuất hiện một lỗ thủng, không có một vết máu nào.

Vũ trưởng lão mất mạng!

"Hừ, lão gia hỏa còn mưu toan nhờ Yêu Long Tử Tích cứu hần." Hạt Tử Kiếm Thánh nhìn thi thể Vũ trưởng lão dưới đất, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

- Ngao ngô...

Một tiếng gầm hùng hậu làm cho người ta ớn lạnh từ trong động sâu âm u vọng ra, cả cái động đều rung động. Vô số đá sỏi lăn xuống, đồng thời 'bùng' một tiếng. Mặt đất bên trái phía trước Hạt Tử Kiếm Thánh chợt nứt vỡ ra. Một cái đầu rồng thật lớn nhô ra, một đôi đồng tử kim sắc lạnh buốt nhìn về phía Hạt Tử Kiếm Thánh.

Vèo! Con Xạ Nhật Thiên Lang vừa thấy tình thế không ổn, lập tức bỏ chạy ngay.

- Đi!

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng không do dự chút nào, lập tức bay bổng lên không.

Cái đầu rồng thật lớn nhìn theo Hạt Tử Kiếm Thánh rời đi, sau đó thụt lại, những đá sỏi lập tức lăn xuống, bịt kín cả huyết động, tất cả bằng phẳng lại như trước.

...

Phi hành trong không trung, Hạt Tử Kiếm Thánh vừa nghĩ lại đã thấy sợ.

"Không hổ là Yêu Long Tử Tích năm đó có thể đánh với Vũ Hoàng một trận." Hạt Tử Kiếm Thánh thán phục. "E rằng con Yêu Long Tử Tích này là yêu thú hư cảnh số một số hai trong cả thiên hạ." Kỳ thật khi vừa cảm ứng được khí tức của Yêu Long Tử Tích, Hạt Tử Kiếm Thánh đã biết hần không phải là đối thủ của Yêu Long Tử Tích.

"Đối phó với thứ thiên phú dị bẩm bậc này, lại là yêu thú hư cảnh đại thành, phỏng chừng phải đạt tới cảnh giới động hư mới thành công được." Chỉ một lát sau, Hạt Tử Kiếm Thánh đã bay đến bầu trời Quy Nguyên Tông.

Hần về Quy Nguyên Tông với mục đích giết chết Gia Cát Nguyên Hồng!

Dù sao thiên phú cùng nhận thức của Gia Cát Nguyên Hồng chẳng hề thua Cổ Ung chút nào, thậm chí còn cao hơn một chút.

"Chạy trốn nhanh thật!"

Hạt Tử Kiếm Thánh chỉ cười nhạt. "Chạy trốn được nhất thời, nhưng trốn không thoát một đời. Không có lão già đó che chở... xem ngươi có thể sống được bao lâu."

"Lão già đó chạy trốn tới Đại Duyên Sơn, còn muốn gạt ta, nói là Yêu Long Tử Tích từng có giao hảo với Quy Nguyên Tông của hần? Nếu có giao hảo, trong chiến dịch Đại Duyên Sơn, Yêu Long Tử Tích hoàn toàn có thể bảo vệ cho Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn hần không phải chạy trốn khắp thiên hạ một cách đáng thương như vậy."

Tâm tình Hạt Tử Kiếm Thánh lúc này rất tốt.

Giết hư cảnh duy nhất của Quy Nguyên Tông, há có thể không vui cơ chứ?

"Từ nay về sau, Dương Châu chính là của Thanh Hồ Đảo." Hạt Tử Kiếm Thánh cũng chẳng coi Quy Nguyên Tông lúc này không có hư cảnh trấn thủ vào mắt, hóa thành một luồng lưu quang màu đen bay rất nhanh về phía nam.

Cửu Lang Đảo.

Đứng cạnh bờ hồ, gió thổi vi vu, tạo nên hàng vạn hàng nghìn gợn sóng.

- Hần là phải như thế!

Đứng cạnh hồ, Đằng Thanh Sơn khi thì tĩnh tu, khi thì diễn luyện quyền pháp.

Tới Cửu Lang Đảo mấy tháng, Đằng Thanh Sơn vẫn chưa sáng tạo được một quyền cuối cùng của Hành Thổ chi quyền.

Nhưng đối với quyền cuối cùng của Hành Thủy Chi Quyền thì nhờ vào việc mỗi ngày quan sát hồ nước, cảm thụ nước chảy... Đằng Thanh Sơn thì thoảng có một chút cảm ngộ.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn biến sắc, cơ hồ trong nháy mắt hóa thành một luồng hồng quang, chạy tới chỗ ở của Lục Túc Dao Trì.

- Hồng...

Lục Túc Dao Trì đang nằm sấp trong động đất, nghi hoặc nhìn Đằng Thanh Sơn hốt hải chạy về phía nó.

"Lão Hạt Tử Kiếm Thánh này muốn tới chỗ ta làm gì?" Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm ứng được khí tức của Hạt Tử Kiếm Thánh trên trời. Chính là vì cảm ứng được Hạt Tử Kiếm Thánh đang tới gần, nên Đằng Thanh Sơn mới lập tức chạy đến bên cạnh Lục Túc Dao Trì.

...

"Kinh Ý này còn có đường lui." Hạt Tử Kiếm Thánh bay qua bầu trời Cửu Lang Đảo, cúi đầu nhìn xuống. "Bên cạnh hắc có một luồng khí tức rất mạnh. So với phần lớn yêu thú tiên thiên kim đan mà ta gặp qua thì mạnh hơn nhiều. Hắc là một con yêu thú cực kỳ lợi hại." Khí tức của Lục Túc Dao Trì đích xác rất mạnh.

"Vừa cảm ứng được ta tới, hắc đã vọt tới bên cạnh con yêu thú đó."

"Xem ra, hắc rất tin tưởng con yêu thú đó có thể bảo vệ tính mạng hắc dưới tay của ta."

Trong nháy mắt Hạt Tử Kiếm Thánh phán đoán ra vài điểm.

Kỳ thật Hạt Tử Kiếm Thánh trên đường về lại Thanh Hồ Đảo, đi ngang qua Cửu Lang Đảo là có ý nhìn xem Kinh Ý có át chủ bài gì.

Đằng Thanh Sơn cảm ứng được Hạt Tử Kiếm Thánh rời đi, lúc này mới thở phào một hơi.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn rất tự tin. Hắc đã đạt tới hư cảnh, phối hợp thêm với 'Lục Túc Dao Trì', như vậy, cho dù Hạt Tử Kiếm Thánh có tìm thêm bang thủ, cũng khó mà giết được hắc!

Đầu tiên...

Tốc độ phi hành của Lục Túc Dao Trì vốn cũng rất cao, chỉ chậm hơn Thanh Loan một chút. Một khi Đằng Thanh Sơn dùng lực thiên địa phụ trợ, tốc độ phi hành của Lục Túc Dao Trì chưa chắc đã chậm hơn cường giả hư cảnh đại thành.

Hơn nữa điều Đằng Thanh Sơn coi trọng nhất ở Lục Túc Dao Trì, tuyệt không phải là phi hành, mà là... Khoan đất!

Lục Túc Dao Trì hàng năm sống ở trong đất, sở trường nhất là khoan đất!

Một khi Đằng Thanh Sơn dùng lực thiên địa phụ trợ, tốc độ khoan của Lục Túc Dao Trì có thể tưởng tượng được.

Sáng sớm ngày hai mươi bốn tháng ba.

Toong! Toong! Toong!

Mùa xuân trời mưa dầm. Mưa mãi không ngừng, những giọt mưa dày trời rơi xuống mặt hồ Cửu Lang Hồ vô tận. Trong lúc nhất thời thiên địa đều bị che kín bởi làn mưa, Đằng Thanh Sơn ngồi trong lương đình, thì thoảng có một vài giọt nước bị gió lạc lên người hắc, cảm giác vô cùng thư sướng.

"Hả?" Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn về phương đông. "Sư phụ tới Cửu Lang Hồ?"

Mưa to liên miên không dứt.

Trên mặt hồ Cửu Lang Hồ mênh mông, một bóng người đang đạp lên mặt hồ, chạy như bay về phía Cửu Lang Đảo.

”Ta ngụ ở Nam Tinh quận, đợi một ngày, không ngờ khi nhận được tin tức, thì Vũ trưởng lão vẫn còn chưa về tông.” Cẩn thận vô cùng, không để tiên thiên chân nguyên phát thành một màn hào quang, toàn thân Gia Cát Nguyên Hồng đều ướt đầm, sắc mặt tái nhợt, trong mắt có chút bi ai. ”Vũ trưởng lão... Thanh Hồ Đảo!!!”

Lòng hận thù của Gia Cát Nguyên Hồng tràn dâng!

Đạp trên mặt nước chạy như bay một hồi, xuyên qua màn mưa đầy trời, rốt cục Gia Cát Nguyên Hồng đã thấy mờ mờ hòn đảo xa xa ở giữa hồ... Cửu Lang Đảo.

416. Chương 38. Từng Bước Áp Sát.

Ông cho rằng khả năng Đăng Thanh Sơn chết là rất nhỏ.

Nhưng vẫn lo lắng!

”Nếu đến cả Thanh Sơn cũng gặp bất trắc, ta chính là tội nhân rồi!” Thân thể Gia Cát Nguyên Hồng hơi run. Dù sao những gì Đăng Thanh Sơn làm đều là do sự phụ chỉ điểm.

Như một trận gió, Gia Cát Nguyên Hồng đạp trên mặt hồ, nhảy lên bờ Cửu Lang Đảo.

- Sự phụ.

Một tiếng gọi đập vào tai Gia Cát Nguyên Hồng, làm Gia Cát Nguyên Hồng không khỏi lộ vẻ vui mừng, vội nhìn lại. Ông chỉ thấy phía trước trong màn mưa, một bóng người đang đứng, mưa khi tới gần thân ảnh người này thì trong nháy mắt tự nhiên dạt xa. Thấy rõ người đang đi tới, Gia Cát Nguyên Hồng lúc này mới thở phào một hơi.

- Sự phụ, người làm sao vậy?

Đăng Thanh Sơn thấy Gia Cát Nguyên Hồng toàn thân ướt đầm, sắc mặt tái nhợt, nên vô cùng chấn động.

Sự phụ Gia Cát Nguyên Hồng, cho dù núi lở trước mặt cũng không đổi sắc mặt, tình huống gì khiến cho sự phụ chật vật như thế được chứ?

- Ta không có gì, nhưng...

Trong mắt Gia Cát Nguyên Hồng tràn đầy vẻ bi ai:

- Sợ rằng Vũ trưởng lão đã chết.

- Cái gì!

Đăng Thanh Sơn cả kinh.

Vũ trưởng lão đã chết? Vũ trưởng lão là hư cảnh trấn thủ Quy Nguyên Tông. Bây giờ sự phụ mình nói Vũ trưởng lão đã chết, còn sự phụ thì một mình tới đây rất thảm hại, Quy Nguyên Tông bây giờ sẽ như thế nào đây?

- Sự phụ, rốt cuộc chuyện gì thế? Phát sinh việc gì?

Đăng Thanh Sơn hơi hốt hoảng.

- Quy Nguyên Tông bây giờ như thế nào rồi, có gặp việc gì không? Rốt cuộc là ai? Là Thanh Hồ Đảo à?

Đăng Thanh Sơn liên tiếp hỏi một tràng, hiển nhiên hấn cũng hơi kinh hoảng.

Hấn không thể không hoảng. Vì cả dòng họ Đăng đang ở Giang Ninh quận thành, nơi đó có cha mẹ, có muội muội và rất nhiều thân nhân. Nếu xúc động vì Vũ trưởng lão thì Đăng Thanh Sơn có lẽ chỉ thờ dài, nhưng...

Hiển nhiên trong lòng hấn, cha mẹ và dòng họ còn quan trọng hơn nhiều.

- Quy Nguyên Tông tạm thời không có việc gì.

Gia Cát Nguyên Hồng thở dài một tiếng.

Đằng Thanh Sơn thở phào một hơi:

- Sư phụ, rốt cuộc phát sinh việc gì?

- Vào ngày hôm trước.

Gia Cát Nguyên Hồng trầm thấp nói:

- Lúc hoàng hôn, ta và Vũ trưởng lão đều đang ở trong tông. Nhưng, đột nhiên... Vũ trưởng lão truyền âm cho ta, nói là có một cường giả hư cảnh và một hư cảnh yêu thú cùng liên thủ tới đuổi giết lão. Còn bảo ta chạy mau, không thì trốn không thoát nữa.

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Cường giả hư cảnh rất khó giết chết cường giả hư cảnh. Hai hư cảnh, một có thể sử dụng mười thành lực thiên địa, một người chỉ có thể dùng hai thành lực thiên địa, cho dù chênh lệch rất lớn, nhưng về phương diện tốc độ thì một khi đạt tới cấp độ 'thân dung thiên địa', hư cảnh đại thành và mới vào hư cảnh đều có tốc độ tương đương.

Do đó, không có yêu thú hư cảnh hỗ trợ, hư cảnh nhân loại muốn giết chết người khác là rất khó.

- Là Thanh Hồ Đảo?

Đằng Thanh Sơn nghĩ tới khả năng này trước tiên.

- Ủm, ngoại trừ nó, ta không nghĩ tới còn có tông phái nào khác có thể trả giá đắt như vậy để giết hư cảnh của Quy Nguyên Tông ta.

Gia Cát Nguyên Hồng nói trầm trầm.

- Thanh Hồ Đảo!

Đôi mi Đằng Thanh Sơn xéch ngược, mờ ảo có sát khí.

- Thanh Sơn, ngươi cũng đừng khinh suất.

Gia Cát Nguyên Hồng liền nhắc nhở.

- Sư phụ, yên tâm.

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi.

- Nếu con có năng lực, sớm đã đập bằng Thanh Hồ Đảo rồi.

Trong chiến dịch Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Sơn hận Thanh Hồ Đảo đã khiến cho đại bá hấn bị chết, cha tàn phế, còn những huynh đệ Hắc Giáp quân bị chết, rồi Thanh cô nương nữa. Sau đó Thanh Hồ Đảo còn đuổi giết hấn khắp thiên hạ!

Đương nhiên Đằng Thanh Sơn hận Thanh Hồ Đảo tận xương!

Còn Thanh Hồ Đảo, cũng cho rằng gián tiếp vì Đằng Thanh Sơn nên họ tổn thất mười ba vị cao thủ tiên thiên! Thanh Hồ Đảo đương nhiên cũng muốn giết Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn và Thanh Hồ Đảo đã có mối thù không thể giải được!

- Ủm, vậy thì tốt.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu.

- Với tư chất người... Chỉ cần cho người đủ thời gian, việc diệt Thanh Hồ Đảo trong tương lai tuyệt đối không thành vấn đề gì.

- Sư phụ, buổi tối hôm trước, tên Hạt Tử Kiếm Thánh đã đi ngang qua bầu trời Cửu Lang Đảo.

Đằng Thanh Sơn sức tỉnh nói:

- Phỏng chừng, khi đó, Hạt Tử Kiếm Thánh đã đuổi giết Vũ trưởng lão xong, trên đường về Thanh Hồ Đảo.

- Hẳn không công kích người à?

Gia Cát Nguyên Hồng kinh hãi.

- Dạ không.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Lúc đó, con chỉ cảm ứng thấy hẳn có một mình, cũng không phát hiện có yêu thú hư cảnh.

- Giống như ta đã đoán.

Gia Cát Nguyên Hồng gật gật đầu.

- Thanh Sơn, chúng ta hãy vào nhà rồi nói tiếp.

Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng, một người là hư cảnh, một người là tông chủ Quy Nguyên Tông, nãy giờ đứng giữa mưa mà đàm luận khá lâu... Hiển nhiên cái chết của Vũ trưởng lão quả đã đả kích hai người rất lớn.

...

Hai người vào tiểu đình ngồi đối diện nhau, bên ngoài đình mưa rơi liên miên.

- Lần này là do ta không nghĩ chu toàn.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu.

- Ta trong lúc nhất thời lơ là, không ngờ Hạt Tử Kiếm Thánh có thể mượn được yêu thú hư cảnh tới, do đó làm cho Vũ trưởng lão bị chết.

Gia Cát Nguyên Hồng hiểu rõ Hạt Tử Kiếm Thánh phối hợp với một yêu thú hư cảnh thì Vũ trưởng lão rất khó thoát chết. Hơn nữa Gia Cát Nguyên Hồng cũng thông qua những tin tình báo của Quy Nguyên Tông, biết Vũ trưởng lão không trở về Quy Nguyên Tông.

Như vậy có thể là Vũ trưởng lão đã chết.

- Yêu thú hư cảnh dễ mượn vậy sao?

Đằng Thanh Sơn nhún mày.

- Không.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu nói:

- Trước khi Thiên Thần cung quật khởi, Xạ Nhật Thần Sơn quan hệ với Thanh Hồ Đảo cũng không tốt lắm. Dù sao, hai tông phái cạnh nhau, ai mà chẳng cảnh giác đối phương.

- Hơn nữa, quan hệ cảnh giác giữa Xạ Nhật Thần Sơn và Thanh Hồ Đảo đã duy trì hơn một ngàn năm rồi. Ta trước giờ vẫn nghĩ là họ không thể liên kết. Không nghĩ tới Hạt Tử Kiếm Thánh có thể mượn được yêu thú hư cảnh. Mấy tháng gần đây ta đều chuyên tâm ngộ đạo nên quên mất dưới sự uy hiếp của Thiên Thần cung, Xạ Nhật Thần Sơn và Thanh Hồ Đảo rất cần phải kết minh.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu thở dài.

Tư duy theo quán tính đã hại người.

- Nếu ta sớm nghĩ ra việc này, chắc đã để Thanh Sơn người ở tại Quy Nguyên Tông rồi.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khổ.

- Cho dù Hạt Tử Kiếm Thánh có tới, hai hư cảnh các người cũng chống đỡ được. Ta cũng có thể nói là người là bằng hữu của Vũ trưởng lão. Cho dù Hạt Tử Kiếm Thánh phối hợp với yêu thú hư cảnh cũng chỉ có thể giết được một người, người kia sẽ gây cho Thanh Hồ Đảo hấn những tổn thất rất lớn. Do đó, tuyệt đối có thể bảo vệ được Vũ trưởng lão.

- Sư phụ, người có trí tuệ tính ngàn lần còn có một lần sai sót. Người bắt tất phải áy náy. Chúng ta phải nhìn về phía trước.

Đằng Thanh Sơn khuyên bảo:

- Bây giờ cái con lo lắng nhất là Hạt Tử Kiếm Thánh có thể phái đại quân tiêu diệt Quy Nguyên Tông ta.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng sắc mặt khê biến.

- Rất có thể có việc này đó.

- Cho dù đến lúc đó có con ở đây!

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười khổ.

- Nếu Hạt Tử Kiếm Thánh mang theo yêu thú hư cảnh tới, con cũng không chống được.

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu nói:

- Bắt tất phải lo lắng. Một là Hạt Tử Kiếm Thánh không thể diệt Quy Nguyên Tông không có cường giả hư cảnh, rồi lại còn đi mượn yêu thú hư cảnh. Thứ hai, hấn muốn mượn sợ cũng không mượn được.

- Ủa?

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

- Thanh Sơn, yêu thú hư cảnh rất khó mượn.

Gia Cát Nguyên Hồng giải thích:

- Trong thiên hạ có yêu thú hư cảnh, chỉ là Tuyết Ưng Giáo, Xạ Nhật Thần Sơn... Phải biết mượn yêu thú hư cảnh để giết địch nhân, cần phải có quan hệ rất gần gũi với tông phái, mình mới có thể cho mượn được.

- Tiếp theo, muốn giết hư cảnh phải là loại người không có bối cảnh. Nếu không, loại người hơi có bối cảnh, tông phái cho mượn yêu thú hư cảnh cũng gặp xui xẻo.

- Thứ ba, người phải mạnh hơn người người muốn giết nhiều. Yêu thú hư cảnh chỉ giúp người kiềm chế, nhưng không động thủ đâu.

- Thứ tư, trả giá rất đắt! Như Xạ Nhật Thần Sơn chẳng hạn. Cho mượn hư cảnh yêu thú là rất phiêu lưu. Một khi không giết chết hư cảnh, Xạ Nhật Thần Sơn không phải có thêm một địch nhân hư cảnh nữa à? Do đó, phải trả giá rất đắt mới có thể mượn được yêu thú hư cảnh.

Đằng Thanh Sơn nghe thế giật mình.

Với bốn điều kiện này, việc hư cảnh muốn giết một hư cảnh khác đích xác cực khó.

- Thanh Sơn, bây giờ thân phận người là Kinh Ý.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói.

- Trước đây Kinh Ý chẳng có tung tích gì ở Cửu Châu Đại Địa. Người thần bí như thế... Hạt Tử Kiếm Thánh cho dù muốn giết người, nhưng Xạ Nhật Thần Sơn cũng sẽ không đáp ứng cho mượn yêu thú hư cảnh để trêu vào một địch nhân thần bí.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Chỉ cần không có yêu thú hư cảnh, chỉ bằng vào một tên Hạt Tử Kiếm Thánh, người hắc sẽ không có vấn đề đâu.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Dạ.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Nhưng Thanh Sơn... Mặc dù gần như Hạt Tử Kiếm Thánh không thể đem yêu thú hư cảnh tới giết người, nhưng cũng nên cẩn thận một chút. Chúng ta nên rời Cửu Lang Đảo.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói:

- Tên Hạt Tử Kiếm Thánh đã biết Thanh Sơn người ở Cửu Lang Đảo rồi.

Đằng Thanh Sơn không do dự. Ngay trong ngày mưa gió đó, Đằng Thanh Sơn cho tam đồ đệ Tiết Tân đi tìm hai sư huynh y, rồi hắc và Gia Cát Nguyên Hồng cùng với Lục Túc Dao, Cuồng Phong Ứng lý khai Cửu Lang Đảo.

Quận Giang Ninh, Nghi thành.

Trong một phủ đệ rất u tĩnh, Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng đang ngụ ở đây.

- Thanh Sơn, từ hôm nay trở đi, người tạm thời ở tại Nghi thành. Nghi thành cách quận Giang Ninh cũng gần. Nếu có chuyện gì, cũng có thể chiếu cố được. Còn tên Hạt Tử Kiếm Thánh, sợ còn tưởng rằng người vẫn còn ở Cửu Lang Đảo.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn, đột nhiên vẻ mặt phức tạp.

- Thanh Sơn, sư tổ đã chết, người nhất định phải sống!

Được sư phụ nhìn như vậy, Đằng Thanh Sơn cảm thấy nao nao.

- Người nhất định phải sống!

Ánh mắt Gia Cát Nguyên Hồng lóe lên.

- Cho dù Quy Nguyên Tông ta tạm thời bị diệt, người cũng phải sống. Chỉ cần người còn sống... Quy Nguyên Tông ta mới có thể một lần nữa hưng thịnh.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy gánh nặng trên vai.

- Dạ, sư phụ!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

...

Dương Châu, Thanh Hồ Đảo.

Sáng sớm ngày hai mươi tám tháng ba. Trên Kiếm Nhận Sơn, Cổ Ung một thân áo vải bố màu xám, Thiết Phiên áo lông hoa lệ đều cung kính đứng cạnh một người mù mặc áo đen.

- Sư tổ, mệnh lệnh đã được truyền đạt. Hắc là giữa trưa hôm nay binh lính đóng quân chung quanh quận Giang Ninh sẽ nhận được tin, sẽ lập tức ba mặt tiến quân, tiến về Giang Ninh quận thành.

Thiết Phiên cung kính.

- Ừm.

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói:

- Ta không để mắt đến Quy Nguyên Tông nho nhỏ. Nhưng lúc ta giết chết Vũ trưởng lão, tên Gia Cát Nguyên Hồng đã chạy thoát mất. Ta lo, khi đại quân chúng ta tiến công Quy Nguyên Tông, tên Gia Cát Nguyên Hồng sẽ đánh tới Thanh Hồ Đảo. Tên Gia Cát Nguyên Hồng còn cách hư cảnh một chút thôi... Không biết khi nào thì có thể đột phá. Không thể sơ ý được.

- Thiết Phiên!

Hạt Tử Kiếm Thánh ra lệnh:

- Người truyền lệnh những tiên thiên cường giả bên trong tông cùng tất cả đệ tử tinh anh, những đại đệ tử thanh niên đều tạm thời phân tán. Để họ đi chơi trong quận thành cả. Mười ngày sau hãy trở về.

Những người này, đều là tương lai của Thanh Hồ Đảo.

- Dạ, sư tổ!

Thiết Phiên cung kính vâng lệnh.

- Thanh Hồ Đảo chỉ lưu lại một vài lão nhân, chỉ lớp người già lưu thủ là được.

Hạt Tử Kiếm Thánh phân phó tiếp:

- Thiết Phiên, người cũng ra ngoài giải sầu đi... Cổ Ung, người theo ta cùng tới quận Giang Ninh chỉ huy ba đạo đại quân đập bằng Quy Nguyên Tông.

- Dạ, sư tổ!

- Dạ, sư tổ!

Đạo chủ Thanh Hồ Đảo "Thiết Phiên" và người có khả năng tiến vào hư cảnh lớn nhất Thanh Hồ Đảo "Cổ Ung" đồng thời cung kính đáp.

417. Chương 39 Sa Lầy

Quận Giang Ninh, Nghi thành.

- Sư phụ, tìm được rồi à?

Đằng Thanh Sơn lộ vẻ vui mừng.

- Ừm.

Gia Cát Nguyên Hồng cũng thở phào một hơi, nhìn về mặt trời đỏ ối như máu phía trời tây.

- Điều tra ba bốn ngày, tìm xem chỗ nào trong Giang Ninh quận thành vào ngày hai mươi hai tháng ba có tiếng nổ lớn. Rốt cục cũng tra được ở một thôn trang dưới chân Đại Duyên Sơn, có người nói từng nghe tiếng nổ đùng đoàng, cũng nghe thấy tiếng gầm đáng sợ. Ta phái người đi Đại Duyên Sơn, tìm được di thể của sư tổ rồi.

- Ở trong núi ba bốn ngày, thân thể sư tổ không bị thú ăn mất quả là một kỳ tích, là ông trời chiếu cố cho.

Gia Cát Nguyên Hồng cảm thán.

Gia Cát Nguyên Hồng không biết...

Ngày đó, Yêu Long Tử Tích từng chui ra khỏi lòng đất, còn gầm một tiếng lớn, nơi đó lưu lại khí tức yêu long nồng nặc. Khí tức yêu long rất ghê gớm, những dã thú bình thường căn bản không dám tới gần. Nhờ thể thi thể Vũ trưởng lão mới còn nguyên vẹn được.

- Tang sự của Vũ trưởng lão thì sao?

Đằng Thanh Sơn nhìn Gia Cát Nguyên Hồng.

- Tang sự cũng chỉ làm nhỏ thôi.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khỏ:

- Sư tổ lão nhân gia, bây giờ cũng không có thân nhân đời sau... Chà, lúc trước sư tổ chỉ có duy nhất một tăng tôn, nhưng vì hấn tranh đoạt một phụ nữ với người khác nên mất mạng rồi. Cái chết của tăng tôn đã kích sư tổ rất lớn.

- Từ lúc đó, sư tổ luôn mê mẩn vào các loại tiểu thuyết. Nhưng cũng lạ, sư tổ đạt tới tiên thiên kim đan, trong quá trình xem tiểu thuyết đã sử dụng đột phá tới hư cảnh.

- Nhưng cho dù đạt tới hư cảnh, sư tổ vẫn rất ảm đạm, cơ hồ đều chỉ ở trong Vũ Các... năm đó ta đạt tới tiên thiên, được coi là thiên tài trong tông. Rồi sau đó chính sư tổ đích thân chỉ điểm cho ta. Ông tuy là sư tổ, nhưng lại gần như là sư phụ.

Hai mắt Gia Cát Nguyên Hồng rơm rớm.

Gia Cát Nguyên Hồng có được thành tựu như vậy, công của Vũ trưởng lão rất lớn.

"Sư phụ!"

Đằng Thanh Sơn trầm ngâm.

Đột nhiên...

- Ầm!

- Ầm!

- Ầm!

Tiếng đập cửa dồn dập mạnh mẽ vang lên, đánh vỡ không khí yên tĩnh. Tiếng đập cửa như một cái chùy nện vào lòng người.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng sắc mặt đều khê biến.

Bình thường hạ nhân nào dám gõ cửa như thế?

- Tông chủ, tông chủ, mở cửa nhanh, mở cửa nhanh!

Bên ngoài vọng vào tiếng kêu vội vàng.

- Con mở cửa.

Đằng Thanh Sơn lập tức chạy ra, mở cửa. Chỉ thấy một hán tử mặc quần áo bình thường, mày rậm mắt to bất chấp hành lễ với Đằng Thanh Sơn, cứ thế lao vào trong viện.

- Chuyện gì thế?

Gia Cát Nguyên Hồng đứng lên.

- Tông chủ.

Hán tử này vội vàng nói:

- Trong tông vừa báo tin. Phía nam, phía bắc, phía tây quận Giang Ninh, ba hướng có Thanh Hồ Đảo đóng quân, đều đã xuất phát về phía quận Giang Ninh ta rồi.

Ầm!

Gia Cát Nguyên Hồng và Đằng Thanh Sơn đều cảm giác thấy trong đầu tựa như sấm dội, sững cả người. Mặc dù là Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng đều đã dự kiến... nhưng khi thực tế phát sinh, Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng đều là không thể chấp nhận được. Vì một khi Thanh Hồ Đảo khai chiến, không biết chừng Quy Nguyên Tông sẽ xong đời!

Một khi sụp đổ, cơ nghiệp ngàn năm coi như tiêu tan.

- Ta sẽ đi.

Gia Cát Nguyên Hồng bình tĩnh lại, hai mắt lóe ra hàn tinh.

- Người ra ngoài trước đi.

Gia Cát Nguyên Hồng vung tay lên. Tên hán tử mặc dù lo lắng nhưng vẫn cung kính thối lui.

Trong đình viện chỉ còn lại Gia Cát Nguyên Hồng và Đằng Thanh Sơn.

- Sư phụ!

Đằng Thanh Sơn nhìn Gia Cát Nguyên Hồng.

- Hạt Tử Kiếm Thánh quả nhiên muốn nhất cổ tác khí rồi (một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm). Muốn đập bằng cả Quy Nguyên Tông ta.

Gần như trong nháy mắt Gia Cát Nguyên Hồng đã có chủ ý, nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, đến lúc đó ngươi hãy hiện thân với thân phận là bằng hữu của Quy Nguyên Tông, xem có thể làm Hạt Tử Kiếm Thánh kiêng kỵ gì không. Về phần ta... ta bây giờ phải trở về rồi.

- Sư phụ, người không thể trở về.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng:

- Người trở về cũng vô dụng... Nếu Quy Nguyên Tông bị công phá, đến lúc đó Hạt Tử Kiếm Thánh nhất định sẽ giết người. Như vậy là đi chịu chết! Còn khi người không trở về... Tương lai, người nhất định sẽ đạt tới hư cảnh.

Đằng Thanh Sơn không cho là sư phụ mình đến cả việc này mà cũng nhìn không thấu.

- Không!

Gia Cát Nguyên Hồng nhẹ lắc đầu, nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, ta là tông chủ Quy Nguyên Tông!

- Quy Nguyên Tông gặp phải đại nạn như thế, những người khác có thể đi, chỉ có ta không thể đi.

- Đại quân Thanh Hồ Đảo áp chế, Quy Nguyên Tông ta dừng mãi, các đệ tử không sợ chết, rồi đột nhiên phát hiện ra tông chủ của họ lại sợ tới mức chạy trốn, không có ở Giang Ninh quận thành. Người nói xem, các đệ tử Quy Nguyên Tông ta còn có tâm chiến đấu không? E rằng họ sẽ suy sụp hoàn toàn.

Gia Cát Nguyên Hồng nghiêm mặt nói.

Nói xong, Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Hơn nữa, tương lai của Quy Nguyên Tông không phải ở Gia Cát Nguyên Hồng, mà là trong tay Đằng Thanh Sơn người!

- Không, không...

Đằng Thanh Sơn nhún mày, suy nghĩ một lát.

- Đừng ngăn cản ta.

Gia Cát Nguyên Hồng đi ra cửa.

- Sư phụ!

Thân hình Đằng Thanh Sơn lóe lên, chắn trước người Gia Cát Nguyên Hồng. Hắn nhìn chăm chăm vào Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói:

- Thanh Hồ Đảo tấn công là tai nạn của Quy Nguyên Tông ta. Nhưng... Chúng ta còn có sinh cơ. Hạt Tử Kiếm Thánh rất có thể sẽ bận tâm về sự tồn tại của con. Hơn nữa, chúng ta còn có một hy vọng khác nữa.

- Một hy vọng khác?

Gia Cát Nguyên Hồng giật mình.

- Dạ! Thiên Thần cung.

Đằng Thanh Sơn trả lời.

- Thiên Thần cung?

Gia Cát Nguyên Hồng nhú mày.

- Thanh Sơn, người muốn...

Gia Cát Nguyên Hồng biết Đằng Thanh Sơn và Thiên Thần cung hơi có liên quan.

- Bây giờ là hoàng hôn, con phải đi Thanh Châu một chuyến.

Đằng Thanh Sơn vội nói:

- Nếu Thiên Thần cung hỗ trợ, Quy Nguyên Tông ta nhất định có thể tránh được kiếp số. Sư phụ! Con đi trước đây.

Thời gian khẩn trương, Đằng Thanh Sơn cười Lục Túc Dao Trì lập tức ly khai.

Vèo!

Lục Túc Dao Trì trong nháy mắt phóng lên cao, với tốc độ của Lục Túc Dao Trì thì người thường chỉ có thể thấy mắt hoa lên.

...

Dương Châu cách Thanh Châu chỉ có hai ngàn dặm lộ trình. Nếu muốn đến Hồ Dục quận thành ở Thanh Châu thì mất gần ba ngàn dặm.

Sắc trời đã tối.

Lục Túc Dao Trì bay trên tầng mây, toàn thân bao trùm trong quang mang kim diễm, dưới sự trợ giúp của Đằng Thanh Sơn, lúc này Lục Túc Dao Trì có tốc độ còn nhanh hơn Thanh Loan lúc bình thường rất nhiều. Nó dùng một loại tốc độ kinh khủng, rít lên xé rách cả thiên địa, bay một mạch tới Hồ Dục quận thành.

- Nếu Tiểu Thanh tới đây, Tiểu Thanh và ta cũng đủ khiến cho Thanh Hồ Đảo căn bản không dám vọng động.

- Nếu Lục Túc Dao Trì đột phá tới hư cảnh, cũng có thể chấn nhiếp Thanh Hồ Đảo.

- Nếu sư phụ có thể đột phá bước cuối cùng đạt tới hư cảnh, cùng liên thủ với ta thì hai hư cảnh ở Quy Nguyên Tông cũng có thể giữ vững cho Quy Nguyên Tông.

Đằng Thanh Sơn nhìn lên những vì sao lấp lánh trên bầu trời, trong lòng đầy lo lắng. Tất cả đều chỉ là nếu thôi. Bất luận là Lục Túc Dao Trì hay sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng, muốn đột phá tới hư cảnh đều rất khó. Chỉ thiếu một bước nhưng lại một bước xa bằng trời.

Rất nhiều người bị sa lầy ở một bước đó rất lâu.

- Xuống dưới.

Đằng Thanh Sơn chỉ dẫn. Lục Túc Dao Trì bổ xuống những tầng mây. Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã thấy rõ phía dưới là ruộng đồng, thành trì, thôn trang vô tận.

Qua thời gian uống cạn một chén trà, Đằng Thanh Sơn đã thấy Hồ Dục quận thành.

...

Trong Hồ Dục quận thành, nơi tổng đàn Tuyết Liên Giáo có một phủ đệ xa xỉ, chính là chỗ ở của Lý Quân.

Lý Quân một mình trong thư phòng, ngoài thư phòng có hai thân vệ đang đứng.

- Ủm, xem ra lần này tiến công U Châu, muốn diệt "Hồng Thiên Thành" quả là rất khó.

Lý Quân nhìn tin tình báo vừa nhận được, lắc đầu.

Vèo!

Một hồng quang xuyên qua cửa, dừng lại trong thư phòng.

- Người nào!

Hai thân vệ ở cửa thư phòng vội quay đầu nhìn, vừa thấy đột nhiên có bóng người đứng giữa thư phòng, lập tức quát một tiếng.

- Nhanh, nhanh.

Rất nhiều thân vệ trong phủ đệ, nghe tiếng quát lập tức chạy về phía thư phòng.

Lý Quân vừa thấy người vừa đến lộ ra vẻ kinh hãi, vội phất tay bảo thân vệ:

- Các người đều ra ngoài, đừng cho ai tới quấy rầy ta.

- Dạ.

Hai thân vệ lúc này mới thấy rõ người vừa tới là trưởng phu của giáo chủ lúc trước sống trong phủ đệ đều không khỏi đỏ mặt lên, lập tức lùi ra khỏi thư phòng rồi đóng cửa lại.

- Thanh Sơn, sao chàng đêm hôm lại tới đây?

Lý Quân cười lại gần, kéo tay Đằng Thanh Sơn.

- Ta có việc khẩn yếu.

Đằng Thanh Sơn nhú mày nói:

- Tiểu Quân...! Chiều nay, Thanh Hồ Đảo ở biên cảnh Giang Ninh quận đã xuất phát, tiến về phía Giang Ninh quận thành. Hơn nữa... Vũ trưởng lão mà mấy ngày trước ta đã kể với nàng, cũng vừa bị Hạt Tử Kiếm Thánh của Thanh Hồ Đảo mời yêu thú hư cảnh liên thủ giết chết rồi.

- Cái gì... việc này...

Lý Quân cũng bị tin tức này làm giật bắn cả người.

Cái chết của Vũ trưởng lão, cho dù là Thiên Thần cung cũng không biết gì cả.

- Sao lại như thế?

Lý Quân cũng sửng sờ.

- Tiểu Quân, bây giờ Quy Nguyên Tông đang rất nguy ngập... chỉ bằng vào một mình ta, rất khó có thể uy hiếp được Thanh Hồ Đảo.

Đằng Thanh Sơn nhú mày:

- Hơn nữa chỉ cần Thanh Hồ Đảo có phòng bị, đưa toàn bộ nhân mã tinh anh phân tán, rồi Thanh Hồ Đảo, cho dù ta muốn trả thù cũng không làm được.

Lý Quân cũng khẽ gật đầu.

- Thanh Sơn, chàng định làm sao bây giờ?

- Nàng liên lạc với Thiên Thần cung.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Đem tình huống này báo cho họ... Nói là một khi Dương Châu trở nên bần chắc như thép, tương lai Thiên Thần cung muốn chiếm lĩnh Dương Châu sẽ phiền toái thập bội. Bảo bọn họ cử một hư cảnh tới hỗ trợ cho chúng ta.

- Việc này có thể được đó.

Lý Quân gật đầu:

- Lần này, Thiên Thần cung ta tiến hành đánh Hồng Thiên Thành ở đông bắc U Châu, đã sa lầy rồi. Chắc cung chủ cũng không muốn tương lai lâm vào hoàn cảnh tương tự ở Dương Châu.

- Sa lầy?

Đằng Thanh Sơn nhướn mày.

- Ừm.

Lý Quân gật đầu.

- Ở Thanh Châu, Thiên Thần cung ta đã tiềm phục hơn trăm năm, sớm đã âm thầm xâm nhập, sắp đặt rất nhiều thế lực. Do đó, việc thống nhất Thanh Châu rất nhanh. Nhưng lần này tấn công U Châu lại gặp phiền toái. Hồng Thiên Thành học được bài học của "Tiêu Dao Cung", đem cả U Châu xây thành thành đồng vách sắt, hơn nữa, dùng thủ đoạn rất ngoan độc.

- Họ không liều mạng với Thiên Thần cung ta! Đầu tiên, Hồng Thiên Thành xé nhỏ quân đội tinh anh ra, chỉ còn những đội quân nhỏ, nhiều lắm là trên vạn người. Chúng cứ như sói hoang liên tục tập kích đại quân chúng ta.

- Tiếp theo, Hồng Thiên Thành còn treo giải thưởng ở U Châu, bắt đầu chiêu binh trên cả U Châu. Phàm là binh vệ gia nhập, nếu giết chết một binh vệ Thiên Thần cung, sẽ được thưởng năm trăm lượng bạc!

- Năm trăm lượng bạc, giết một người mà được phần thưởng cao như thế. Điều này đủ để làm cho rất nhiều cường đạo, thổ phỉ U Châu đỏ mắt điên cuồng.

- Trong lúc nhất thời, cả U Châu, nổi lên mấy trăm thậm chí hơn một ngàn đội quân, lớn thì hai ba vạn người, nhỏ thì vào khoảng ngàn người. Chúng dựa vào việc quen thuộc địa hình địa phương, dùng các loại thủ đoạn, hoặc là cạm bẫy, hoặc là tập kích, hoặc là dụng độc, công kích quân đội Thiên Thần cung ta.

Lý Quân cười khổ lắc đầu.

- Thiên Thần cung ta có cường giả hư cảnh, nhưng vài cường giả hư cảnh mà đứng trước những quân đội nhiều như hải dương, ở đâu cũng có như vậy thì làm gì được?

- Chà... đại quân Thiên Thần cung ta sa vào vùng lầy trùng điệp ở U Châu, rất phiền toái.

- Do đó, không biết chừng cung chủ có thể đồng ý cử một hư cảnh giúp Quy Nguyên Tông.

Lý Quân gật đầu.

418. Chương 40. Tuyệt Cảnh.

Thiên Thần cung sa lầy ở U Châu, gặp đủ thứ đau khổ chắc chắn không muốn sẽ chịu khổ sở như vậy ở Dương Châu, nên rất có thể sẽ kết giao với 'Quy Nguyên Tông'.

"Thiên Thần cung mặc dù có mấy cường giả hư cảnh, nhưng dưới chiến thuật phân tán, chiến tranh du kích của đối phương cũng không có biện pháp gì."

Đằng Thanh Sơn thúc giục:

- Tiểu Quân... Nàng lập tức ra lệnh mang tin tức này thông báo cho Thiên Thần cung. Bây giờ thời gian rất gấp, nếu muộn thì chậm đó.

Chỗ đóng quân của Thanh Hồ Đảo cách Quy Nguyên Tông xa nhất cũng chỉ là bảy tám trăm dặm thôi.

- Vâng!

Lý Quân lập tức đến bàn viết, lấy bút lông và giấy ra. Đằng Thanh Sơn bước tới giúp nàng mài mực. Lý Quân nhanh chóng viết một phong thư ngắn, thổi khô xong lập tức cuộn lại.

Nàng lớn tiếng gọi người ở ngoài:

- Người đâu!

- Két!

Cửa phòng mở ra.

Một thân vệ vội chạy vào, cung kính quỳ xuống.

- Phong mật tín này rất khẩn, phải dùng tốc độ nhanh nhất truyền cho cung chủ.

Lý Quân ra lệnh:

- Lập tức đi đi, nhanh!

- Dạ.

Thân vệ cung kính tiếp nhận, rồi nhảy vọt ra ngoài.

Đằng Thanh Sơn lúc này mới thở phào một hơi... bức thư này đã ký thác một hy vọng nhỏ nhoi. Nhưng cũng không thể hoàn toàn ký thác mọi hy vọng vào Thiên Thần cung được.

- Thanh Sơn, muội còn nghĩ đến một biện pháp khác.

Lý Quân mắt lóe sáng.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn hơi chờ mong nhìn về phía Lý Quân.

- Biện pháp gì vậy?

- Thanh Sơn, muội có thể cho lính mới của Tuyệt Liên Giáo, lúc này đang huấn luyện ở biên giới giữa Thanh Châu và Dương Châu, lấy lý do luyện binh, cố ý hành quân về phía Dương Châu, hù dọa Thanh Hồ Đảo một chút.

Lý Quân cười nói.

Đằng Thanh Sơn nghe Lý Quân nói thế, không khỏi sáng mắt lên:

- Hay!

- Tên Hạt Tử Kiếm Thánh đó mà nghe tin này, biết quân đội Thiên Thần cung tiến vào Dương Châu, khẳng định sẽ rất sợ hãi.

Đằng Thanh Sơn mắt tỏa sáng, nhưng chỉ trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn lại nhú mày hỏi Lý Quân:

- Tiểu Quân... một mình nàng điều quân đội tiến vào Dương Châu, một khi cung chủ Thiên Thần cung biết, e rằng sẽ trừng phạt nàng đó.

- Không sao đâu!

Lý Quân cười:

- Muội là quyền giáo chủ, vốn có quyền điều khiển quân đội. Về phần tiến vào Dương Châu... Hừ, muội nghe sư phụ nói chuyện cũng biết, Thiên Thần cung ta cũng có dã tâm với Dương Châu. Về phần Thanh Hồ Đảo, cung chủ quả không để vào mắt. Muội chỉ điều khiển quân đội tiến vào Dương Châu thôi, không hề tiến công thật, chỉ dọa một chút thôi.

- Nếu thực sự trừng phạt muội thì... cùng lắm, muội không làm cái chức quyền giáo chủ nữa.

Lý Quân cười.

Đằng Thanh Sơn không khỏi đưa tay nhẹ vuốt ve mặt Lý Quân, lòng đầy áy náy. Còn Lý Quân thì vui đầu vào ngực Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu Quân, ta phải đi.

Đằng Thanh Sơn buông Lý Quân ra.

Lý Quân ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn, chàng... cẩn thận!

- Ừm!

Đặng Thanh Sơn gật đầu, đi ra.

- Nhớ kỹ, xong việc này thì chàng nhất định phải tới Thanh Châu gặp muội, muội chờ chàng ở đây đó!

Lý Quân vội lo lắng gọi với, mắt rơm rớm. Đặng Thanh Sơn khẽ run lên, mở cửa phòng, hóa thành một luồng hồng quang biến mất khỏi tầm mắt.

Lý Quân đi đến cửa thư phòng, hai mắt nhặt nhòa, ngửa đầu nhìn trời.

Nàng biết, khi Quy Nguyên Tông có việc, Đặng Thanh Sơn nhất định sẽ đi! Nàng không ngăn cản được... Trong lòng Lý Quân, nàng không quan tâm cái gì Quy Nguyên Tông, nàng chỉ biết nam nhân của nàng phải trở về an toàn.

- Giữ...

Lý Quân hướng về phía phía chân trời gầm lên một tiếng.

- Giữ...

Trong trời đêm vô tận cũng truyền đến một tiếng gầm.

...

Trong trời đêm, Đặng Thanh Sơn đang đứng trên lưng Lục Túc Dao Trì, nghe Lục Túc Dao Trì hồng xuống phía dưới, biết ngay đó là Lý Quân.

"Bất kỳ cách nào," Đặng Thanh Sơn nhìn về phía phía nam, hai mắt lóe ra hào quang, "lần này nhất định phải bảo vệ được Quy Nguyên Tông!"

Vèo!

Lục Túc Dao Trì xé trời đêm, lao cực nhanh về Quy Nguyên Tông ở phía nam.

Trong trời đêm, Đặng Thanh Sơn đứng trên lưng Lục Túc Dao Trì, nhìn xuống phía dưới, thấy giữa mặt đất đen kịt mênh mông một khoảng đang có một con rồng lửa uốn lượn liên miên không dứt. Con rồng lửa này là do vô số quân sĩ cầm đuốc giơ lên mà thành. Chỉ cần nhìn chiều dài con 'rồng lửa' này là có thể tưởng tượng được nhân số quân đội này nhiều tới đâu.

"Đây chính là đám lính từ doanh trại phương bắc tiến về Giang Ninh quận thành." Đặng Thanh Sơn quan sát. "Doanh trại phương bắc cách Giang Ninh quận thành rất gần... bây giờ lại suốt đêm hành quân. Xem ra, Thanh Hồ Đảo lần này hẳn là đã quyết tâm rồi... Phỏng chừng ra lệnh cho đám này hành quân với tốc độ nhanh nhất tiến tới Giang Ninh quận thành." Đặng Thanh Sơn đoán.

Vù!

Lục Túc Dao Trì từ trên cao, nhanh chóng vượt qua đội quân khổng lồ.

Có lực thiên địa phụ trợ, tốc độ của Lục Túc Dao Trì gấp trăm lần đội quân phía dưới. Chỉ thời gian một vài hơi thở, Đặng Thanh Sơn đã thấy thành trì phía dưới, trên tường thành đầy những đuốc sáng rực - Giang Ninh quận thành.

- Sư phụ! Con tới rồi.

Đặng Thanh Sơn truyền âm.

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng đang ở trong Giang Ninh quận thành nghe thấy rất rõ ràng.

- Sư phụ, chọn một chỗ, con muốn cho Lục Túc Dao Trì hạ xuống.

Đặng Thanh Sơn truyền âm.

Quy Nguyên Tông bây giờ hẳn đã biết đại quân Thanh Hồ Đảo đang tới gần, nên có vẻ rất hỗn loạn. Bình thường lúc này rất nhiều đệ tử đều đang ngủ, nhưng hôm nay e rằng đến cả hài tử cũng không ngủ được.

Cả Quy Nguyên Tông, khắp nơi bóng người lao xao.

- Ta đang ở phủ đệ của sư tổ, ngươi cho yêu thú tới chỗ đó.

Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng vang lên.

Đằng Thanh Sơn cũng có thể nghe rõ ràng.

Vèo!

Lục Túc Dao Trì được Đằng Thanh Sơn chỉ dẫn, hóa thành một tàn ảnh, trong màn đêm đen cơ hồ không ai thấy cả. Lục Túc Dao Trì sau đó hạ xuống phủ đệ của Vũ trưởng lão.

...

Trong phủ đệ Vũ trưởng lão, chỉ có Gia Cát Nguyên Hồng đang đợi Đằng Thanh Sơn hạ xuống.

- Dao Trì!

Đằng Thanh Sơn vỗ nhẹ nhẹ vào con Lục Túc Dao Trì. Lục Túc Dao Trì hiểu ý Đằng Thanh Sơn, khoan thủng mặt đất thành cái hố rồi nằm xuống nghỉ ngơi.

- Sư phụ, tình huống bây giờ như thế nào?

Đằng Thanh Sơn nhìn Gia Cát Nguyên Hồng.

- Các vị chấp pháp trưởng lão biết sư tổ đã chết rồi. Vừa nghe nói đại quân Thanh Hồ Đảo áp tới, mọi người đều lo lắng.

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày.

- Do đó, tông phái đang khẩn cấp an bài một vài đệ tử tinh anh, đồng thời bắt đầu di dời các loại bảo bối... Dù sao, cái chết của sư tổ cũng làm cho mọi người chẳng còn tin tưởng gì nữa.

Mặc dù Quy Nguyên Tông sớm đã còn lưu lại rất nhiều hạt giống ở khắp nơi trên Cửu Châu, nhưng rất nhiều bảo bối vẫn còn ở trong tông phái, còn chưa mang đưa ra ngoài.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

- Rào!

Từ phương bắc đột nhiên vọng đến âm thanh rào rào.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phương bắc.

- Đạo quân phương bắc Thanh Hồ Đảo đã tới rồi.

- Vừa rồi, trong khi con bay tới, con đã thấy họ rồi.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Họ lúc đó cách quận thành đã rất gần rồi.

- Đi, theo ta lên trên tường thành nhìn xem.

Gia Cát Nguyên Hồng hít sâu một hơi.

..

Trên tường thành phương bắc, rất nhiều quân sĩ Quy Nguyên Tông đang nghiêm chỉnh đứng canh. Ai cũng đều hoặc khẩn trương, hoặc nghiêng rằng, ai cũng nhìn chăm chăm về đội quân từ phương bắc đang dần dần tập kết.

Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng sóng vai đứng trên tường thành, hướng mắt nhìn về đoàn quân từ phương bắc không ngừng đi tới.

- Ba phương quân đội, quân doanh phương bắc của Thanh Hồ Đảo là đội tới đầu tiên.

Gia Cát Nguyên Hồng cười.

- Thanh Sơn... Lần này là kiếp nạn lớn nhất của Quy Nguyên Tông từ trước tới nay. Người nói xem chúng ta có thể vượt qua cơn hiểm họa này không?

- Có thể.

Đằng Thanh Sơn trầm thấp đáp:

- Nhất định có thể.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười, không nói nhiều.

Tuy vài năm trước Thanh Hồ Đảo từng tới tấn công một lần, nhưng lần đó, Hạt Tử Kiếm Thánh của Thanh Hồ Đảo không hề tham gia. Tiếp theo, Quy Nguyên Tông còn có Vũ trưởng lão. Bây giờ thì sao? Hạt Tử Kiếm Thánh giết Vũ trưởng lão xong rồi ngay sau đó lập tức tấn công. Hiển nhiên Hạt Tử Kiếm Thánh muốn ra tay tiêu diệt Quy Nguyên Tông.

Hạt Tử Kiếm Thánh muốn làm chuyện, rất khó thay đổi.

- Sư phụ, con đi gặp cha mẹ con đây.

Đằng Thanh Sơn thưa.

Gia Cát Nguyên Hồng quay đầu:

- Đại quân Thanh Hồ Đảo bây giờ mới có một phương đến. Hơn nữa họ hành quân cấp tốc, khẳng định cũng phải nghỉ ngơi... Phỏng chừng ngày mai mới có thể công thành. Bây giờ không vội, người đi đi.

...

"Cha mẹ đang ở chỗ dòng tộc." Đằng Thanh Sơn thông qua khu vực của mình, cảm ứng rõ ràng được chỗ của cha mẹ. Đó là một phủ đệ cực rộng, có rất nhiều tộc nhân mà Đằng Thanh Sơn rất quen thuộc khí tức của họ.

Một tàn ảnh dừng lại ở trong phủ đệ của tông tộc họ Đằng.

Đằng Thanh Sơn đứng trong bóng đêm, hướng mắt nhìn những người gần đó.

- Nhi tử! yên tâm, không sao đâu! Lần trước Thanh Hồ Đảo tới, chẳng phải đã cuốn gói đào tẩu à? Lần này cũng tuyệt đối không có việc gì đâu. Cha ngươi là sư phụ dạy thương pháp của Đằng gia chúng ta, là bách phu trưởng của Hắc Giáp quân. Cha ngươi cứ một thương là giết một tên tiểu tặc Thanh Hồ Đảo thôi. Tới đây, để cha hôn ngươi một cái nào.

Một nam tử thân hình cao lớn mặc trọng giáp, một tay cầm mũ trụ, đang ôm một đứa trẻ.

Một người phụ nữ đứng bên cạnh, rơm rớm nước mắt.

- Bà xã, Hương nhi đâu?

Nam tử hỏi.

- Cha.

Gần đó vọng đến một tiếng kêu. Một thiếu nữ vừa trở mã rất thanh tú chạy tới, ôm chặt lấy nam tử Hắc Giáp quân.

- Cha, cha đừng đi, đừng đi!

- Hương nhi, cha ngươi là hảo hán mà Đằng gia trang đều biết, sao có thể tham sống sợ chết? Thanh Sơn chú của ngươi, năm đó mười bảy tuổi đã có thể giết chết tiên thiên cao thủ của Thanh Hồ Đảo. Nam nhân Đằng gia trang chúng ta, đã đi là đi, có ai không phải là hảo hán chứ?

Nam tử Hắc Giáp quân vuốt mặt con gái.

- Đừng khóc, cha sẽ về nhanh thôi.

Nói xong hắt buông hai con ra.

- Bà xã.

Nam tử Hắc Giáp quân ôm lấy người phụ nữ kia, người phụ nữ cũng ôm chặt lấy nam nhân của nàng, nước mắt không kìm được rơi lã chã:

- Thanh Hạo ca, em đợi anh về.

- Ừm.

Nam tử Hắc Giáp quân cầm cây thiết thương rất lớn bên cạnh, tay kia cầm mũ trụ quay đầu bước đi.

- Cha, cha!

Thiếu niên, thiếu nữ đều muốn đuổi theo, nhưng bị mẫu thân kéo lại.

- Thanh Hạo!

Đằng Thanh Sơn nhìn theo hình bóng nam tử Hắc Giáp Quân rời đi.

Đó hẳn là Đằng Thanh Hạo. Năm đó hẳn là con trai của Đằng Vĩnh Tương, sư phụ dạy thương pháp ở gia trang. Bây giờ con nối nghiệp cha, không chỉ riêng là sư phụ dạy thương pháp cho dòng họ, mà đã là bách phu trưởng Hắc Giáp Quân. Được Đằng Thanh Sơn truyền lại Hổ Quyền cùng sự trợ giúp của Chu quả tửu được lưu lại, Đằng gia trang đã xuất hiện thêm không ít cao thủ.

...

Đằng Thanh Sơn lẳng lặng tiến vào trong phủ đệ của dòng họ không một tiếng động. Trong tông tộc họ Đằng, không có nhiều người gia nhập Hắc Giáp quân, cũng chỉ có hơn mười nhà thôi. Khoảnh khắc, Đằng Thanh Sơn đã đi tới chỗ ở của tộc trưởng, ngoại công Đằng Vân Long.

- Vĩnh Phàm, đây là đại kiếp nạn của Đằng gia trang chúng ta.

Đằng Thanh Sơn nghe rất rõ thanh âm già nua của Đằng Vân Long.

- Năm đó Thanh Sơn làm cho Thanh Hồ Đảo chết mất không ít tiên thiên cường giả. Những tiên thiên cường giả ấy đều có liên quan với các đại gia tộc trong Thanh Hồ Đảo. Đời sau của những gia tộc đó khẳng định sẽ báo thù cho những tiên bối của chúng. Một khi chiếm lĩnh Giang Ninh quận thành, khẳng định chúng sẽ tìm và tiêu diệt tông tộc họ Đằng ta hồng báo thù cho những tiên thiên đó.

Nghe thanh âm ngoại công, thân thể Đằng Thanh Sơn hơi run lên.

Đúng!

Mình và Thanh Hồ Đảo có thù hận quá sâu. Cho dù là Hạng Tử Kiếm Thánh không diệt dòng họ Đằng, thì gia tộc của mười ba tiên thiên đã chết trong chiến dịch Đại Duyên Sơn cũng sẽ báo thù cho họ!

"Bất kể như thế nào..." Đằng Thanh Sơn nắm chặt nắm tay. "Bất kể như thế nào cũng không thể để cho Thanh Hồ Đảo đánh chiếm Giang Ninh quận thành được"

419. Chương 41. Thổ Hành Chi Đạo.

Đột nhiên...

- Thanh Hồ?

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn thấy một hán tử mặc trọng giáp đang ôm một đứa trẻ con xa xa. Cạnh hẳn còn có một thiếu phụ mắt đỏ ửng đi theo sau. Thanh Hồ bây giờ khác hẳn bốn năm trước.

- Cha, mẹ!

Thanh Hổ đứng trước căn phòng cạnh phòng của Đăng Vân Long. Cửa phòng mở ra. Một đôi vợ chồng đi ra, chính là cha mẹ của Đăng Thanh Hổ, hai vợ chồng Đăng Vĩnh Hàng.

- Thanh Hổ, người cũng muốn đi à?

Đăng Vĩnh Hàng nói trầm trầm.

- Dạ, con là thống lĩnh Hắc Giáp quân. Trong lúc này há có thể lùi bước?

Thanh Hổ đưa đứa bé trong lòng cho thê tử, rồi quì sụp xuống dập đầu lạy ba cái, ngẩng đầu nói:

- Cha, mẹ, xin thứ cho con bất hiếu.

Bà xã, ta không ở nhà, nàng phải chiếu cố cho cha mẹ tốt nhé.

Thiếu phụ bên cạnh mím chặt môi, ôm đứa trẻ, gật đầu lia lại:

- Biết rồi, Thanh Hổ ca.

- Kẹt!

Cửa phòng Đăng Vân Long bên cạnh mở ra, Đăng Vân Long và Viên Lan đẩy một cái ghế lăn cùng đi ra.

- Ông nội!

Thanh Hổ quay đầu về phía Đăng Vân Long.

- Ủm!

Đăng Vân Long nhìn cháu mình, cười vang.

- Tốt... nhớ kỹ, người là Liệt Hỏa thương Đăng Thanh Hổ trên Địa Bảng. Người là đàn ông Đăng gia. Đi đi... chuyện trong nhà, người trong tộc nhất định sẽ chiếu cố.

Thanh âm lang lạnh, nhưng khóe mắt Đăng Vân Long lại rơm rớm.

Thanh Hổ dập đầu lia lịa về phía Đăng Vân Long, rồi sau đó đứng phắt dậy.

- Bà xã.

Thanh Hổ nhẹ nhàng ôm thê tử một chút, sau đó lại ôm lấy đứa trẻ, cúi đầu hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của con, một giọt nước mắt rơi xuống, đập lên mặt hài tử.

Vù!

Trả con về cho thê tử, Thanh Hổ cảm trường thương màu bạc, không hề quay đầu lại, bước đi rất nhanh.

- Hu hu...

Thiếu phụ ôm con, không kìm được bật khóc thành tiếng.

Đăng Thanh Sơn lặng lẽ nhìn cảnh này, lại nhìn cha mình ngồi trên ghế lăn, rồi nhìn mẫu thân đẩy ghế lăn.

- Cha mẹ, các người yên tâm đi... Con sẽ không để họ chết được đâu, sẽ không đâu!

Đăng Thanh Sơn nhìn cha mẹ, rồi thân hình mơ hồ đi, biến mất.

Nếu Thanh Hồ Đảo và Quy Nguyên Tông chính thức chiến đấu, Đăng Thanh Hổ thân là thống lĩnh Hắc Giáp quân đương nhiên phải làm gương cho binh sĩ. Trong biến người, cho dù thực lực mạnh đến đâu, sợ cũng phải chết.

...

Quy Nguyên Tông, trên giáo trường.

Đăng Thanh Sơn đi vào trong Quy Nguyên Tông, liếc mắt đã có thể thấy cả giáo trường. Lúc trước Đăng Thanh Sơn là thống lĩnh Hắc Giáp quân, cũng đã từng chỉ huy quân đội.

Giáo trường được những cây đuốc chiếu sáng rực. Những hán tử Hắc Giáp quân mặc trọng giáp, cầm binh khí, ai nấy đều cười to chọc ghẹo lẫn nhau.

- Ha ha, nhìn người kia, không phải chỉ là đám binh vệ của Thanh Hồ Đảo thôi sao, lão tử giết chúng như cắt rau thôi.

- Thống lĩnh, bách nhân đội thứ nhất, doanh thứ ba, lĩnh một chúng ta, tất cả huynh đệ toàn bộ đến đông đủ!

Thanh âm cao vút vang lên.

- Bách nhân đội thứ hai, doanh thứ nhất, lĩnh một, tất cả huynh đệ cũng đều tới đủ, không sót một ai.

Lại một thanh âm hùng hậu vang lên.

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhìn những nam nhân ai nấy đều nhìn như không có việc gì, nhưng phần lớn mắt đều hơi ửng đỏ. Giữa những quân sĩ Hắc Giáp Quân này, Đằng Thanh Sơn biết khá nhiều người... Rất nhiều người đã từng xưng huynh gọi đệ với Đằng Thanh Sơn.

- Bách nhân đội ba, doanh thứ hai, lĩnh một tất cả huynh đệ, đã tới đủ.

... tới đủ

Những tiếng hô lần lượt vang lên, làm Đằng Thanh Sơn cảm thấy trong lòng có một chấn động khó hiểu. Mặc dù hắn là cường giả hư cảnh. Hư cảnh vốn cao cao tại thượng, nhưng khi nghe những thanh âm từ những huynh Hắc Giáp quân, tâm tình hắn vẫn bị chấn động.

Ngay lúc này...

- Lão thống lĩnh.

- Sư phụ, sao người tới đây?

- Lão thống lĩnh, việc giết đám Thanh Hồ Đảo này chỉ cần chúng con là đủ rồi.

- Ha ha!!! Sao? Các người nghĩ rằng ta chỉ có một cánh tay thì không làm gì được à?

Một tiếng cười to sang sảng vang lên.

Đằng Thanh Sơn thầm run lên, nhìn lại người nọ. Đó là một lão giả cụt một tay... Chính là tiền bối mà Đằng Thanh Sơn gặp khi gia nhập Hắc Giáp quân... đệ nhất thống lĩnh Ký Hồng. Ký Hồng bị mất cánh tay phải khi tranh đoạt Hắc Hỏa linh quả, nên đã nhường lại vị trí thống lĩnh cho Đằng Thanh Sơn kế nhiệm.

- Ký Hồng thống lĩnh...

Đằng Thanh Sơn nhìn lão nhân tóc bạc cụt một tay này. So với bốn năm trước, bây giờ Ký Hồng già đi một chút.

Ký Hồng vác một thanh chiến đao, cười ha ha:

- Thanh Hồ Đảo cũng nghĩ đến Quy Nguyên Tông ta à, nằm mơ!

- Ký Hồng ta từ hồi nhỏ mặc quần yếm, đã từng đá bại vọc bùn ở Quy Nguyên Tông rồi.

- Ta học đao ở Quy Nguyên Tông, sinh con đẻ cái ở Quy Nguyên Tông, thu đồ đệ ở Quy Nguyên Tông... mảnh đất này là của Quy Nguyên Tông chúng ta! Không ai được đoạt đi!

Sắc mặt Ký Hồng trở nên dữ tợn:

- Ai dám cướp nó, ta sẽ giết hắn!

Ký Hồng cúi đầu, nắm lấy một nắm đất, lộ ra nụ cười điềm tĩnh.

- Ký sư huynh! Sao? Chúng ta có ai không phải chơi bùn vọc đất ở đây, cưới vợ sinh con tại đây?

Chỉ thấy một đám hơn mười lão già tóc bạc phơ, tinh thần quắc thước, đều mặc áo giáp, hoặc là cầm kiếm hoặc là cầm đao thương. Các vị này khí thế còn mạnh hơn cả Hắc Giáp quân nữa.

- Vùng Long Cương này, ta từ bé đã chơi ở đây. Nếu có chết, ta cũng phải chết ở Long Cương, Quy Nguyên Tông.

Một lão giả quay đầu nhìn về phía nam Long Cương.

Các đệ tử Quy Nguyên Tông đều quyền luyện mảnh đất này.

Nơi đây, là gốc rễ của họ!

...

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ biến mất, đi tới phủ đệ của Vũ trưởng lão. Trong phủ đệ chỉ có Lục Túc Dao Trì đang ở dưới đất, không còn ai khác.

Đằng Thanh Sơn khoanh chân ngồi trên luyện võ trường trống trải.

"Sự quyền luyện. Quyền luyện mảnh đất này. Sinh ra, trưởng thành, cưới vợ sống chết, già yếu trên mảnh đất này... Cũng nguyện chết vì mảnh đất này."

Đằng Thanh Sơn liên tiếp bị ảnh hưởng bởi "tông tộc họ Đằng", "Hắc Giáp quân" và những lão nhân già nua của Quy Nguyên Tông, tinh thần cũng tiến vào trạng thái đặc thù... Tinh thần Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn liên lạc với mặt đất một cách rất tự nhiên. Trong lòng Đằng Thanh Sơn chột dấy lên một sự quyền luyện rất sâu sắc.

Quyền luyện mảnh đất này, mặt đất này tựa như mẫu thân.

Dần dần...

Thân thể Đằng Thanh Sơn dần dần hiện lên quang mang màu vàng đất, nhưng Đằng Thanh Sơn hình như không hề biết gì.

"Mặt đất..." Đằng Thanh Sơn vô tình như hòa cả thân mình vào mặt đất.

Hắn cảm giác được những ngọn cỏ chọc đất chui ra, sinh trưởng rồi khô héo đi, lại năm sau mọc lên...

Hắn cũng cảm giác được, những sinh mạng vui cười trên mặt đất này, có đám trẻ con bị bỏ đánh vắn, có những hài đồng vui chơi, có thiếu niên đang học võ công, cũng có những thanh niên xông pha tứ phương thiên hạ, cũng có những trung niên thành gia lập nghiệp, có những lão già chơi với con cháu.

Hắn cũng cảm giác được ngọn cỏ, hoa, cây cối, con người, ai cũng đều quyền luyện mảnh đất này.

Đằng Thanh Sơn đắm chìm trong cảm ngộ, rồi vô tình bắt đầu luyện quyền pháp. Thổ Hành Chi Quyền từng chiêu từng chiêu quyền pháp, bây giờ có một ý cảnh khác hẳn so với lúc trước. Chiêu thứ nhất, chiêu thứ hai... khi Đằng Thanh Sơn đánh xong quyền thứ tám, tự nhiên lại chuyển sang quyền thứ nhất.

Như thế liên miên không dứt.

Cũng không biết đã bao lâu...

- Âm âm...

Đằng Thanh Sơn không hề khống chế lực thiên địa, nhưng quyền pháp lại khiến cho mặt đất chấn động.

Vèo!

Một bóng người dừng lại trong đình viện, chính là Gia Cát Nguyên Hồng. Lão giật mình nhìn Đằng Thanh Sơn luyện quyền:

- Thanh Sơn hẳn...

Đồng thời, lại liên tiếp có hai bóng người hạ xuống, chính là chấp pháp trưởng lão của Quy Nguyên Tông - Yến trưởng lão và Nghê trưởng lão.

Khuôn mặt lạnh lùng của Nghê trưởng lão lại hơi giật mình nhìn Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền:

- Tông chủ, người đó là ai?

- Ta cũng chưa gặp bao giờ.

Yến trưởng lão cũng nhíu mày.

- Hẳn là khách nhân của Quy Nguyên Tông ta.

Gia Cát Nguyên Hồng cẩn thận dán mắt vào quyền pháp của Đằng Thanh Sơn:

- Đừng nói! Xem quyền pháp của hắn!

Đằng Thanh Sơn đắm chìm trong quyền pháp, hoàn toàn chẳng biết có người đến gần.

- Âm âm..

Dưới đất, một cái đầu hình tam giác dữ tợn thật lớn chợt xuất hiện. Một đôi chân sắc như đao thật lớn cũng vươn ra. Lục Túc Dao Trì lạnh lùng nhìn ba người Gia Cát Nguyên Hồng, rồi dán mắt vào quyền pháp của Đằng Thanh Sơn. Mặc dù Lục Túc Dao Trì chủ tâm nghiên cứu hành Kim chi đạo, nhưng cả năm nó đều ở trong đất, cũng hơi có linh ngộ về hành Thổ chi đạo.

Lúc này quan sát Đằng Thanh Sơn luyện quyền, xem ra Lục Túc Dao Trì rất kích động.

- Đây là...

Nghe trưởng lão, Yến trưởng lão bị Lục Túc Dao Trì nhô đầu ra sợ tới hết hồn.

- Là yêu thú của vị khách nhân này.

Gia Cát Nguyên Hồng vẫn nhìn Đằng Thanh Sơn luyện quyền

Không biết qua bao lâu, thiên địa tối đen rồi cực mờ ảo có ánh sáng. Đã bình minh rồi.

Đằng Thanh Sơn lại một lần nữa đánh ra một quyền, quyền thứ nhất, quyền thứ hai... quyền thứ tám!

Lần này, khi đánh ra quyền thứ tám, tay trái Đằng Thanh Sơn ép xuống, tay phải thuận thế đánh ra một quyền. Trong mắt ba người Gia Cát Nguyên Hồng đang quan sát, một quyền này của Đằng Thanh Sơn giống như hóa thành đại địa khôn cùng, không chỗ nào không bao trùm.

Yên lặng.

Thu thế, Đằng Thanh Sơn yên tĩnh đứng thẳng lên. Ba người Gia Cát Thanh Hồng cứ nhìn hắn đứng như vậy, những hào quang màu vàng đất vờn quanh Đằng Thanh Sơn. Dần dần, Đằng Thanh Sơn mở to mắt, khóe mắt lóe ra lệ quang. Hai mắt hắn rực sáng: "Đại địa chi Thổ, đối với với những vạn vật sinh linh sinh trưởng trên mặt nó, đều rất bao dung, nâng niu, nuôi dưỡng. Mẹ đất nuôi dưỡng vạn vật sinh linh, chính là mẹ của vạn vật sinh linh; còn đối với vạn vật, ai cũng sinh ra sự quyến luyến với đất mẹ, nơi sinh ra, nuôi họ lớn lên."

"Đức của đại địa rất sâu, cho nên có thể dưỡng dục nên vạn vật."

Tâm tình Đằng Thanh Sơn rất bình lặng. Đi trên mặt đất, hắn có thể cảm giác được mặt đất truyền tới một sức mạnh.

Từ đó...

cuối cùng Đằng Thanh Sơn đã sáng chế ra quyền thứ chín của Thổ Hành Chi Quyền. Sau Hỏa Hành Chi Đạo, Kim Hành Chi Đạo, rốt cục Thổ Hành Chi Đạo cũng đã luyện thành!

"Khó trách ta không sáng tạo ra quyền thứ chín lâu như vậy. Trước kia ta chỉ biết mặt đất rất sâu nặng, theo đuổi sức mạnh sâu nặng... Như thế làm sao có thể nào sáng chế ra quyền thứ chín, ngộ xuất ra đạo của đại địa, đạo hành Thổ chứ?" Trong lòng Đằng Thanh Sơn đã sáng tỏ.

- Rào...

Từ phương đông cũng truyền đến những âm thanh rào rào

- Hả?

Ba người Gia Cát Nguyên Hồng đều nhìn về phương đông.

- Không ổn, đội quân cuối cùng cũng đã tới rồi.
 Nghê trưởng lão với khuôn mặt lạnh lùng chợt nói.
 - Ba phương quân đội đã đến, bây giờ cũng đã hùng đông. Sợ là sắp bắt đầu rồi.
 Yến trưởng lão cũng nghiêm mặt nói.
 - Kinh Ý tiền bối, chúng tôi lên tường thành trước đây!
 Gia Cát Nguyên Hồng bảo Đằng Thanh Sơn.
 - Kinh Ý?
 Yến trưởng lão và Nghê trưởng lão chấn động, nhìn nhau, lộ ra vẻ vui mừng.
 Đằng Thanh Sơn mở lời:
 - Các người lên tường thành trước đi. Đợt lát nữa ta tới sau!

420. Chương 42: Cứu Tinh .

Hành Thổ quyền một kích dọa nhân
 Lực thiên địa nắm bảy phần
 Cổ Ung, Hạc Tử phân vân đánh hòa?

Thơ: Evererst

Trời mới sáng, cả Quy Nguyên Tông tựa như chìm không khí đón cơn giông bão sắp ập tới. Thậm chí còn có rất nhiều người ôm ý nghĩ là nhất định phải chết, nhưng tầng lớp lãnh đạo cao nhất Quy Nguyên Tông thì lại khác hẳn.

- Ha ha... Được cứu, được cứu rồi.

Trong ba người Gia Cát Nguyên Hồng, Yến trưởng lão và Nghê trưởng lão đang đi về phía tường thành, Yến trưởng lão có vẻ rất vui mừng, không kìm được phải bật ra:

- Không ngờ, ngay lúc này Kinh Ý tiền bối lại tới Quy Nguyên Tông ta. Có Kinh Ý tiền bối ở đây, Quy Nguyên Tông ta đã được cứu rồi! Ha ha...

- Không ngờ là Kinh Ý tiền bối.

Nghê trưởng lão vẫn sắc mặt lạnh lùng quay đầu nhìn Gia Cát Nguyên Hồng, trong mắt khó nén được vẻ kích động.

- Tông chủ, người tìm được Kinh Ý tiền bối ở đâu thế. Đi Vũ An Quận à? Kinh Ý tiền bối sao lại chịu giúp Quy Nguyên Tông? Rõ là, rõ là... Tông chủ, người tìm được Kinh Ý tiền bối là đã cứu được Quy Nguyên Tông rồi đấy!

Đại danh của Kinh Ý sớm đã truyền khắp thiên hạ.

Nghê trưởng lão, Yến trưởng lão từ bé đều được Quy Nguyên Tông bồi dưỡng. Họ sớm đã coi Quy Nguyên Tông trở thành nhà của mình.

Lúc trước, hai người bọn họ sau khi biết Vũ trưởng lão đã chết, trong lòng họ rất bi quan, ai cũng chuẩn bị chôn cùng Quy Nguyên Tông.

Nhưng bây giờ đột nhiên phát hiện ra lại có một hư cảnh cường giả ở Quy Nguyên Tông, họ vô cùng kích động nên có nói những lời thất thổ cũng có thể thông cảm được.

- Xem các người kia, có còn giống chấp pháp trưởng lão nữa không?

Gia Cát Nguyên Hồng cười, trong lòng ông lại hơi chua xót, nhưng miệng vẫn nói:

- Kinh Ý tiền bối từng có giao hảo với Quy Nguyên Tông. Lần này biết Quy Nguyên Tông gặp phải kiếp nạn đã không nói hai lời, lập tức chạy tới.

- Ủm, thời khắc nguy hiểm mới có thể nhìn thấu một con người.

Mắt Yến trường lão hơi ửng đỏ.

- Quy Nguyên Tông chúng ta phải nhớ kỹ đại ân của Kinh Ý tiền bối.

- Đại ân này không thể quên được.

Yến trường lão cũng gật đầu.

Lúc này, mấy người Gia Cát Nguyên Hồng đã lên tường thành, nên không còn nói về chuyện Kinh Ý nữa. Trên tường thành và trong thành có rất nhiều quân lính.

- Tông chủ.

- Trường lão.

Những trưởng lão và hộ pháp trong tông phái đều hành lễ về phía họ.

- Sư phụ.

Một thanh âm chột vang lên. Chỉ thấy một thanh niên thân hình cao lớn, sắc mặt lạnh lùng có hàm râu cá trê đang nhìn Gia Cát Nguyên Hồng. Người này hiện tại chính là Quy Nguyên Tông tam chấp pháp... Tang Phong! Tang Phong, cũng vừa mới bước vào cảnh giới tiên thiên không lâu.

Y được Gia Cát Nguyên Hồng an bài chuyên môn chỉ huy quân đội thần bí nhất Quy Nguyên Tông - Long Cương vệ.

- A Phong.

Gia Cát Nguyên Hồng cất giọng trầm trầm:

- Chuẩn bị xong chưa?

- Dạ, sáu ngàn huynh đệ Long Cương toàn bộ đã chuẩn bị xong.

Tang Phong trình trọng gật đầu.

- Ủ, tới lúc máu chốt, phải trông vào họ đó.

Gia Cát Nguyên Hồng khẽ gật đầu. Nhưng trong lòng Gia Cát Nguyên Hồng vẫn còn chờ mong: ' Nếu Hạng Tử Kiếm Thánh vì sự xuất hiện của Đằng Thanh Sơn mà rút quân thì tốt quá.'

...

Giữa phủ đệ Vũ trưởng lão, Đằng Thanh Sơn vừa mới ngộ ra hành Thổ chi đạo, hần mở hộp gỗ luôn luôn đeo trên người ra, lấy ra một binh khí thiếp thân - Khai Sơn Thần Phủ.

Vù... vù...

Chỉ thấy cuồng phong gầm thét, Đằng Thanh Sơn cầm thanh Khai Sơn Thần Phủ có ánh tử quang mờ ảo, đang không ngừng thi triển phủ pháp Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Mặc dù không sử dụng lực thiên địa và nội gia cương kinh, nhưng trong lúc nhất thời không gian chung quanh vẫn hoàn toàn bị méo xệch.

Khi thì như một đao muốn chém vỡ cả thiên địa.

Khi thì như mặt trời muốn thiêu đốt mặt đất.

Khi thì như một cái bệ sâu nặng vô tận, tựa như mặt đất vô cùng.

Chỉ thấy từng đạo phủ ảnh tựa như một cái áo giáp rít lên, bọc kín cả bóng người Đằng Thanh Sơn. Thi triển phủ pháp lần này, Đằng Thanh Sơn có cảm giác thoải mái trước đó chưa từng có, nên thi triển phủ

pháp càng lúc càng nhanh, cuối cùng hóa thành một hào quang mê huyền, không ngừng xê dịch chung quanh cả khoảng đất như một tia chớp.

Lục Túc Dao Trì thò đầu lên khỏi mặt đất, quan sát Đằng Thanh Sơn luyện phủ, đôi mắt thô lỗ tròn xoe. Vèo.

Đằng Thanh Sơn ngừng lại. 'Ha ha, hành Thổ chi đạo đại thành, quả nhiên phi phạm.' Đằng Thanh Sơn có vẻ rất vui mừng. 'Vũ Hoàng chính là Vũ Hoàng, không hổ là chí cường giả mạnh nhất từ trước tới nay. Thậm chí còn sáng chế ra hai loại bí điển chí cao là Cửu Đỉnh Thiên Thư, Khai Sơn Tam Thập Lục Thức nữa chứ. Phủ pháp này quả thật rất mạnh, rất mạnh!'

Đằng Thanh Sơn kích động vô cùng.

'So với Vũ Hoàng, Ngũ Hành Thương Pháp của ta sáng chế bây giờ rất non nớt. ' Đằng Thanh Sơn phải thừa nhận điểm này.

Lúc trước Đằng Thanh Sơn chỉ ngộ ra 'hành Kim chi đạo', 'Hành Hỏa Chi Đạo', nên cũng không phát huy được hết uy lực của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Vì nhập môn của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức chính là hành Thổ chi đạo, đến cả hành Thổ chi đạo mà cũng không luyện thành thì làm sao phát huy được uy lực phủ pháp cơ chứ?

Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, lấy hành Thổ chi đạo nhập môn, rồi sau đó dần dần xâm nhập, dung hợp hành Kim chi đạo, rồi dung hợp Hành Hỏa Chi Đạo.

Có thể nói...

Đằng Thanh Sơn ngộ ra hành Thổ chi đạo, 'hành Kim chi đạo', 'Hành Hỏa Chi Đạo', ít nhất đã có thể thể hiện hoàn toàn uy lực của mười tám thức đầu trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức! Vì sau thức đầu trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức miêu tả hành Thổ chi đạo, thức thứ bảy tới thức thứ mười hai dần dần dung nhập hành Kim chi đạo. Thức thứ mười ba tới thức thứ mười tám lại dung nhập Hành Hỏa Chi Đạo. Sau thức thứ mười chín chính là hai đạo còn lại trong ngũ hành chi đạo.

Chỉ có đại thành tất cả ngũ hành chi đạo mới có thể hoàn toàn phát huy tất cả chiêu thức công kích của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức.

Nhưng!

Bây giờ!

Đằng Thanh Sơn ít nhất có thể bộc phát toàn bộ uy lực của mười tám thức đầu trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức!

'Vũ Hoàng chính là Vũ Hoàng. ' Đằng Thanh Sơn kích động vô cùng.' Thương chiêu Xích Kim Hồ Pháo của ta thuần túy chỉ là lấy xảo mà thành. Còn mười tám thức Khai Sơn Tam Thập Lục Thức đầu của Vũ Hoàng mới chính thức là chiêu thức đỉnh cao, uy lực ghê gớm thật. '

Cường giả hư cảnh bình thường.

Giả thiết hiểu được ba đạo, một khi quán thấu ba loại lực thiên địa vào cùng một chiêu, lực thiên địa bất đồng sẽ mâu thuẫn với nhau. Giả thiết có sáu thành lực thiên địa, e rằng mâu thuẫn nhau đã tiêu hao hết một. Chỉ còn lại có uy lực của năm thành lực thiên địa.

Điểm lợi hại của cường giả hư cảnh là có thể làm bên trong không hao hụt, sáu thành lực thiên địa hoàn toàn có thể phát huy hết uy lực!

Cường giả hư cảnh mạnh chẳng những không mất mát gì, ngược lại còn cộng hưởng với nhau để tăng hiệu quả! Sáu thành lực thiên địa, có thể phát huy uy lực sáu thành rưỡi đến bảy thành!

Chủng loại lực thiên địa càng nhiều, muốn để chúng không tiêu hao lại càng khó!

Giả thiết!

Ba loại lực thiên địa, cường giả hư cảnh có thể miễn cưỡng để chúng không triệt tiêu lẫn nhau. Nhưng ngộ được tất cả lực thiên địa, lúc tới hư cảnh đại thành muốn mười thành lực thiên địa không hao hụt quả là rất khó khăn. Chứ đừng nói còn làm cho mười thành lực thiên địa kết hợp hoàn mỹ, phát huy hiệu quả mạnh nhất!

Lúc này...

Thần diễn do chí cường giả lưu lại là rất trọng yếu. Bởi vì, chiêu thức của chí cường giả cơ hồ đã đạt đến cực hạn! Do đó ở Cửu Châu, Vũ Hoàng môn, Doanh Thị gia tộc hoặc Ma Ni Tự đều xem những chiêu thức này là chí bảo, tuyệt đối không truyền ra ngoài.

'Bây giờ ta có thể không chế sáu thành lực thiên địa! Hơn nữa sức mạnh thân thể ta tương đương một thành lực thiên địa. Vậy là có bảy thành!'

'Bảy thành lực thiên địa, thi triển hoàn mỹ mười tám thức đầu trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức uy lực sẽ như thế nào đây?' Đẳng Thanh Sơn kích động vạn phần. Hắn từng thông qua 'Khai Sơn Thần Phủ' và bản khắc đá kết hợp, thấy được Vũ Hoàng thi triển phủ pháp, hình ảnh chia nhỏ phủ pháp phân chia, hơn nữa mãi giữa mấy năm rồi mới có thể sáng tỏ thông suốt nhanh như vậy được.

'Khai Sơn Tam Thập Lục Thức không chỉ riêng là một bộ phủ pháp, hơn nữa cũng ẩn chứa một bộ thân pháp rất lợi hại!'

Khi thi triển phủ pháp, thân pháp đương nhiên cũng phải di động không ngừng theo. Lúc trước Đẳng Thanh Sơn chính là kết hợp giữa thân pháp của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức với Thiên Nhai Hành mà sáng chế ra địa hành thuật.

Nhưng lúc này...

Ngộ ra hành Thổ chi đạo, bộ thân pháp này Đẳng Thanh Sơn cũng lập tức lĩnh ngộ được rất nhiều.

'Ừm, thừa dịp Hạng Tử Kiếm Thánh còn chưa xuất hiện, ta cẩn thận mài giũa nghiên cứu, nghiên cứu thật sâu thân pháp cận chiến này mới được.' Đẳng Thanh Sơn không dám lãng phí thời gian. 'Bảy thành lực thiên địa, cộng thêm thân pháp của Vũ Hoàng, phối hợp với mười tám thức đầu trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, cùng với, binh khí cực mạnh của Vũ Hoàng ' Khai Sơn Thần Phủ '...'

Đẳng Thanh Sơn cơ hồ mười phần chắc chắn có thể đánh bại cường giả hư cảnh nắm trong tay tám phần lực thiên địa.

Về phần so với Hạng Tử Kiếm Thánh là hư cảnh đại thành.

'Hiểu thêm về thân pháp một chút.' Đẳng Thanh Sơn lại một lần nữa luyện phủ pháp.

Đẳng Thanh Sơn lúc này đang ở Quy Nguyên Tông, trong phạm vi ba mươi bốn dặm đều là khu vực của hắn, đương nhiên có thể sớm phát hiện ra Hạng Tử Kiếm Thánh đã đến.

Sáng sớm đầu hạ trời còn rất mát. Lúc này, trên tường thành Giang Ninh quận thành đang đứng đầy binh lính, còn có rất nhiều đệ tử Quy Nguyên Tông và quân sĩ Hắc Giáp Quân.

- Âm âm...

Tường thành phía đông, đại quân Thanh Hồ Đảo đang xông tới giống như làn hắc triều đang từ từ dâng. Trên tường thành Quy Nguyên Tông, ngàn vạn quân sĩ đều nín thở, có một vài binh lính, đệ tử mới gia nhập còn chưa trải qua huyết chiến, cho dù có tâm quyết tử, lúc này cũng không khỏi đổ mồ hôi tay, hai chân gần như nhũn ra.

Dù sao, họ cũng phải đối diện với đại quân Thanh Hồ Đảo rất lớn!

- Âm âm!

Đại quân di động tới chân tường thành phía đông rồi dừng lại.

Giữa trận Thanh Hồ đảo, có ba nam tử mặc chiến giáp màu đỏ sậm đang cung kính đứng cạnh Cổ Ung mặt áo vải bố, Hạng Tử Kiếm Thánh mặc hắc y.

- Sư tổ.

Cổ Ung nhìn Hạng Tử Kiếm Thánh, có vẻ hơi nghi hoặc.

Nên khai chiến rồi mới đúng.

- Hả?

Hạng Tử Kiếm Thánh nhìn tường thành Giang Ninh quận thành. Lão rõ ràng cảm ứng được bên trong Giang Ninh quận thành có một khí tức cường đại. 'Khí tức này... hẳn là Kinh Ý. Nhưng khí tức này tựa hồ hơi có chút biến hóa. Kinh Ý này lại vừa đột phá à? Bây giờ sao hắn lại ở Giang Ninh quận thành?'

Vốn nghĩ rằng lần này rất dễ dàng. Nhưng hành động tiêu diệt Quy Nguyên Tông của Hạng Tử Kiếm Thánh lúc này gặp phải phiền toái rồi.

'Không nhất định! Có lẽ Kinh Ý chỉ tới xem náo nhiệt.'

'Hắn vô môn vô phái, sao lại quản chuyện của Quy Nguyên Tông?' Hạng Tử Kiếm Thánh chỉ có thể thầm mong như vậy. Chỉ cần Kinh Ý không ra tay chỗ mồm vào, lần này diệt Quy Nguyên Tông là việc rất nhẹ nhàng.

Nhưng đột nhiên...

Trong khu vực cảm ứng, khí tức đáng sợ đại biểu cho Kinh Ý đang dùng một loại tốc độ kinh người bay lên tường thành, cơ hồ thời gian một hơi thở đã tới trên tường thành rồi.

Trên tường thành, Đằng Thanh Sơn xuất hiện cạnh Gia Cát Nguyên Hồng.

'Hừ, hắn vẫn tới.' Sắc mặt Hạng Tử Kiếm Thánh xạm lại.

Bây giờ muốn diệt Quy Nguyên Tông quả là hơi phiền toái!

421. Chương 43:xé Da Hổ

Làm cho Hạng Tử cả đầu cũng đau

Bùi Tam nhận tín lúc sau

Lệnh ngay "A Triêu" chạy mau giúp người

Thơ: everestvnn

'Kinh Ý, hy vọng người đừng ép ta, nếu không... '

Trong lòng Hạng Tử Kiếm Thánh lúc này lửa giận bùng bùng, giận tới mức làm cho không gian chung quanh đều mờ ảo có hào quang màu đen.

- Sư tổ, sao vậy? - Cổ Ung lắp bắp kinh hãi.

Ba tướng quân còn lại cũng thất kinh.

Hạng Tử Kiếm Thánh giọng lạnh lẽo, phân công:

- Ngô tướng quân, người đi khiêu chiến đi.

- Dạ.

Trong đó một vị nam tử mặc chiến giáp màu đỏ sậm cung kính đáp, rồi sau đó vọt về phía hàng đầu đại quân.

Thanh Hồ Đảo hăm thành, cả Giang Ninh quận thành không khỏi kinh hoàng. Dù sao trong Quy Nguyên Tông cũng không mấy người biết có sự tồn tại của 'Kinh Ý', trong lòng mọi người đều rất bất an.

Trên tường thành.

Gia Cát Nguyên Hồng và Đằng Thanh Sơn đứng cạnh nhau. Cạnh Gia Cát Nguyên Hồng, Nghê trưởng lão, Yến trưởng lão đang tập trung. Thậm chí còn có cả đệ nhất thống lĩnh 'Đằng Thanh Hồ', nhi tử Gia Cát Nguyên Hồng Gia Cát Vân, vốn phụ trách Hắc Giáp quân canh tường thành.

- Người kia là ai? Sao lại đứng cạnh cha đệ?

Gia Cát Vân hơi nghi hoặc, thấp giọng hỏi Đằng Thanh Hồ.

- Huynh cũng không biết.

Đằng Thanh Hồ cũng nghi hoặc.

- Đến cả Yến trưởng lão cũng không dám đứng ngang hàng với hắn.

Đột nhiên, hai vị chấp pháp trưởng lão đứng cạnh Đằng Thanh Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng đồng thời quay đầu lại, trừng mắt liếc hai người.

- Vị này là tiền bối cao thủ, không được hỗn.

Nghê trưởng lão thấp giọng quát lớn.

Gia Cát Vân và Đằng Thanh Hồ vội ngậm miệng lại. Lúc này Đằng Thanh Sơn quay đầu về phía hai người cười, rồi sau đó lại tiếp tục thấp giọng trò chuyện với Gia Cát Nguyên Hồng.

- Ủm! Xem kia, có người vọt tới trước trận rồi đó.

Gia Cát Nguyên Hồng thấp giọng nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một nam tử mặc chiến khôi màu đỏ sậm đang lướt nhanh qua cả đội quân, chẳng mấy chốc đã vọt tới hàng đầu, một mình một người trước trận, thấy rất rõ.

- Người của Quy Nguyên Tông nghe đây.

Ngô tướng quân đứng trước trận đại quân Thanh Hồ Đảo, hướng mắt nhìn tường thành Giang Ninh quận thành quát lớn. Thanh âm cuộn cuộn, cơ hồ truyền khắp cả Giang Ninh quận thành.

- Đại quân Thanh Hồ Đảo ta đã đến, chỉ đợi ra lệnh một tiếng là có thể đập bằng Quy Nguyên Tông các ngươi, các ngươi nên ngoan ngoãn mở cửa thành đầu hàng đi. Thanh Hồ Đảo ta cũng sẽ giết ít một chút, để người của Quy Nguyên Tông không chết quá nhiều. Nếu như ngoan cố chống lại... Hôm nay, Thanh Hồ Đảo ta sẽ khiến cho Quy Nguyên Tông các ngươi trở thành một mảnh đất hoang!

- Là đầu hàng, hay ngoan cố chống lại. Lựa chọn đi.

Ngô tướng quân cao giọng nói.

Thanh âm vừa dứt, trên tường thành Giang Ninh quận thành hơi chộn rộn.

Ngay lúc này...

Đằng Thanh Sơn lưng đeo thanh Khai Sơn Thần Phủ tiến lên một bước. Hắn dựa vào tường thành, đối diện với thiên quân vạn mã phía dưới mỉm cười. Đằng Thanh Sơn truyền âm nói:

- Thiết Ngũ lão huynh, Quy Nguyên Tông đã an phận ở một góc. Ông hà tất phải bức nó? Theo tại hạ thấy mọi người nên ngồi cùng nhau nói chuyện, việc này bỏ qua thôi, được không?

Giữa quân doanh Thanh Hồ Đảo.

Hạt Tử Kiếm Thánh đang lạnh lùng đứng chờ nhượng mảy, rồi truyền âm đáp lại:

- Kinh Ý huynh, đây là việc giữa Thanh Hồ Đảo chúng ta và Quy Nguyên Tông. Ta thấy, Kinh Ý huynh nên bỏ qua đi... Nếu Kinh Ý huynh không quản việc này, Thanh Hồ Đảo ta đương nhiên sẽ nhớ kỹ nhân tình của huynh lần này.

Một thanh âm truyền lại:

- Thiết Ngũ, Quy Nguyên Tông năm đó có đại ân với tại hạ. Mặc dù nhiều năm qua rồi, nhưng tại hạ không phải là người vô tình, tuyệt đối không thể nhìn Quy Nguyên Tông bị diệt được.

Hạt Tử Kiếm Thánh sắc mặt trầm xuống, truyền âm nói:

- Kinh Ý, huynh có ý gì đây? Vì Quy Nguyên Tông mà liều chết với ta à?

- Không dám, Thiết Ngũ lão huynh là cường giả hư cảnh đại thành. Tại hạ sao dám liều chết với lão huynh chứ?

Thanh âm Đằng Thanh Sơn truyền đến.

- Nhưng Thiết Ngũ lão huynh, tại hạ khuyên người nên khoan dung. Theo tại hạ được biết, huynh cũng đã giết cường giả hư cảnh của Quy Nguyên Tông rồi. Quy Nguyên Tông bây giờ cũng không còn uy hiếp gì với Thanh Hồ Đảo nữa, nên buông tay đi.

- Hừ! Trảm thảo không trừ căn, hậu hoạn vô cùng.

Hạt Tử Kiếm Thánh truyền âm.

Ngay lúc này tên Ngô tướng quân đã chạy về giữa quân trận, vội dò hỏi:

- Thái thượng trưởng lão, Quy Nguyên Tông không đầu hàng, chúng ta nên tiến công chứ?

- Đừng nóng.

Hạt Tử Kiếm Thánh hừ lạnh một tiếng.

- Thiết Ngũ lão huynh, Thanh Hồ Đảo muốn tiêu diệt Quy Nguyên Tông, chẳng phải là vì lo lắng lúc Thiên Thần cung tấn công Dương Châu, Quy Nguyên Tông sẽ câu kết với Thiên Thần cung à? Tại hạ đảm bảo, đến lúc đó Quy Nguyên Tông sẽ ngoan ngoãn ở nguyên trong quận Giang Ninh, tuyệt đối sẽ không đánh sau lưng Thanh Hồ Đảo các người. Nếu Quy Nguyên Tông làm như vậy, không cần huynh phải động thủ, tại hạ tự mình sẽ giải quyết bọn người tông chủ, chấp pháp trưởng lão Quy Nguyên Tông, được không?

Hạt Tử Kiếm Thánh cau mày, truyền âm lại:

- Kinh Ý! Việc này không phải mặc cả. Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo vốn có đại cừu. Lần này Thanh Hồ Đảo ta là muốn tiêu diệt cả Quy Nguyên Tông. Huynh ra mặt, nếu muốn cứu một người, ta có thể nỗ lực đáp ứng được. Nhưng nếu muốn để ta lui binh là việc tuyệt đối không thể được!

- Hừ! Thiết Ngũ.

- Kinh Ý là người có ân báo ân. Năm đó Quy Nguyên Tông có đại ân với tại hạ, tại hạ có nát thân cũng khó báo đáp được! Tại hạ cũng nói cho lão huynh biết, lần này tại hạ bảo đảm cho Quy Nguyên Tông! Nếu lão huynh muốn tấn công tiêu diệt Quy Nguyên Tông, tại hạ cam đoan trong vòng mấy tháng sẽ làm cho Thanh Hồ Đảo người hóa thành một đồng hoang tàn! Để Dương Châu của huynh lâm vào khói lửa!

Những lời này làm cho Hạt Tử Kiếm Thánh vô cùng giận dữ, cặp mày lão xếch lên!

- Kinh Ý! Người dám uy hiếp ta? Làm Thanh Hồ Đảo hóa thành một đồng hoang tàn sao? Chỉ bằng người à?

Hạt Tử Kiếm Thánh tức sùi bọt mép, mặt đỏ bừng lên.

- Hừ, Thiết Ngũ, tại hạ cũng nói thật. Tại hạ tuyệt không phải là vô môn vô phái....

Hạt Tử Kiếm Thánh trong lòng cả kinh.

- Tại hạ là người của Thiên Thần cung.

Một câu này đích xác làm Hạt Tử Kiếm Thánh đang nổi giận ùng ùng hoàn toàn tỉnh táo. Kỳ thật lúc trước Đằng Thanh Sơn đại náo Thanh Hồ Đảo, Hạt Tử Kiếm Thánh đã hoài nghi rồi. Tên cường giả hư cảnh tên là Kinh Ý lúc trước không có tung tích gì, rất có thể chính là người của Thiên Thần cung.

Dù sao Thiên Thần cung cũng rất thần bí.

Lúc trước đã hoài nghi, bây giờ nghe thế, trong đầu Hạt Tử Kiếm Thánh trong nháy mắt đã nghĩ đến nhiều khả năng.

- Sao, không tin à? Hừ... Thiết Ngũ, lúc ông phái ra quân đội Thanh Hồ Đảo, tại hạ cũng đã hạ lệnh phái ra đại quân, bây giờ quân đội Thiên Thần cung sợ là lướt qua biên giới Dương Châu, Thanh Châu, tiến vào cảnh nội Dương Châu rồi... Lúc trước diệt Tiêu Dao Cung rất dễ dàng, Thiên Thần cung ta muốn diệt Thanh Hồ Đảo của ông cũng tuyệt không phải là việc khó.

Những lời này đích xác dọa khiếp Hạng Tử Kiếm Thánh.

So với Thiên Thần cung, việc diệt Quy Nguyên Tông chỉ là việc nhỏ.

- Quân đội Thiên Thần cung đã tiến vào cảnh nội Dương Châu à? - Hạng Tử Kiếm Thánh truyền âm.

- Ông đừng hoài nghi, theo tại hạ dự đoán người của Thanh Hồ Đảo sớm đã phát hiện rồi. Phỏng chừng một chút nữa là ông có thể thu được tin tức. - Đằng Thanh Sơn truyền âm.

...

Trên tường thành.

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống đại quân phía dưới, khẽ mỉm cười. Hắn cảm giác được Hạng Tử Kiếm Thánh lúc này tâm đã hơi loạn nên tiếp tục truyền âm:

- Nếu diệt Quy Nguyên Tông sẽ làm Thanh Hồ Đảo các ông gặp đại nạn, hoặc là tha cho một Quy Nguyên Tông nhỏ bé đến cả hư cảnh cũng không có đi... Hai con đường do ông tự mình chọn lấy.

Hồi lâu sau, Hạng Tử Kiếm Thánh vẫn không nói gì.

...

Đại quân Thanh Hồ Đảo và đại quân Quy Nguyên Tông trên tường thành đều nghi hoặc. Lúc trước Thanh Hồ Đảo còn khiêu chiến, nhưng sao qua thời gian dài như vậy rồi mà vẫn chưa hạ lệnh công thành.

- Chuyện gì thế? Lạ thật.

- Không nhúc nhích gì, Thanh Hồ Đảo rốt cuộc đang có âm mưu gì?

Thanh Hồ cũng kinh ngạc, cười nói:

- Không biết chừng như lần trước. Đột lát nữa, lại sợ tới mức tự động lui quân.

Gia Cát Nguyên Hồng, Yến trường lão, Nghê trưởng lão đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười về phía họ:

- Thanh Hồ Đảo đang do dự. Giống với khai chiến lần trước... Đột lát nữa sẽ biết.

Đột nhiên!

- Tiên phong doanh cảnh giới, những người khác nghỉ ngơi.

Từng đạo thanh âm, vang lên khắp đại quân Thanh Hồ Đảo. Quân lính Thanh Hồ Đảo vẫn luôn luôn căng thẳng tinh thần ai nấy đều ngồi phệt xuống đất, nghỉ ngơi nói chuyện với nhau. Dưới tường thành phía bắc, tường thành phía tây, đại quân Thanh Hồ Đảo cũng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tạm thời nghỉ ngơi, ngưng chiến.

Nhìn thấy cảnh này, ngàn vạn đệ tử Quy Nguyên Tông, đám binh vệ trên tường thành đều hoan hô.

Hiển nhiên, Thanh Hồ Đảo vừa rồi còn lợi dụng uy phong để uy hiếp, bức Quy Nguyên Tông phải lựa chọn. Bây giờ lại nghỉ ngơi, hiển nhiên là có biến cố.

U Châu xa xôi.

Trong một tòa đình các, Bùi Tam đang thông dong nằm. Mộng Đỗ Quyên ở sau lưng lão đắp lưng nhè nhẹ. Nam tử áo đen mây trắng lạnh lùng đứng một bên.

- A Triêu.

Bùi Tam cười khẽ nói:

- Con nhận được thư rồi đó. Đây là thư do Lý Quân tiểu cô nương tự mình viết. Xem ra Hô Hòa khách khanh của chúng ta rất trọng thị Quy Nguyên Tông... ừm, A Triều con nên đi một chuyến nhé. Đi tới Quy Nguyên Tông, đuổi đại quân Thanh Hồ Đảo đi là được.

- Dạ! Sư phụ.

Nam tử lạnh lùng cung kính lên tiếng.

Lập tức, nam tử áo đen mây trắng hóa thành một đạo kiếm quang lướt qua bầu trời, biến mất không thấy nữa.

- Hô Hòa này mấy năm trước còn chưa nhập hư cảnh, bây giờ nghe nói còn ngộ không chỉ một đạo.

Bùi Tam mỉm cười.

- Đợi giải quyết xong chuyện Hồng Thiên Thành, cũng nên đến gặp vị khách khanh của chúng ta... Đỗ Quyên, con nói xem ta có nên đi hay không?

- Hồng Thiên Thành, đích xác hơi có thủ đoạn.

Bùi Tam mỉm cười nói:

- Ừm, xem ra chỉ có thể bộc lộ hết sức Thiên Thần Sơn, nhanh chóng công phá Hồng Thiên Thành thôi.

Đại quân Thanh Hồ Đảo, đóng quân ở ngoài Giang Ninh quận thành hơn một giờ, đã làm cho quân sĩ Quy Nguyên Tông bớt khẩn trương một chút.

Mặt trời đã lên cao.

Trong quân doanh Thanh Hồ Đảo.

Ba vị tướng quân cùng Cổ Ung đang đứng cạnh Hạt Tử Kiếm Thánh im lặng. Họ đã đợi một giờ rồi.

- Tướng quân, tướng quân, có mặt khẩn cấp

Một thanh âm truyền đến. Năm người ở đây đều đứng lên.

- Thư ở đâu? - Hạt Tử Kiếm Thánh quát.

- Phương bắc Sở quận.

Tên lính cung kính đáp, đồng thời dâng lên một bức thư. Sở quận nằm ở bắc Dương Châu, giao tiếp với Thanh Châu

Cổ Ung nhận thư, trải ra. Sắc mặt đại biến.

- Sư tổ.

Cổ Ung khẽ nói.

- Thư nói là ở biên giới, có gần vạn hai mươi đại quân Thiên Thần cung đã tiến vào Dương Châu, đang tiến tới Sở quận quận thành.

- Thật hả.

Hạt Tử Kiếm Thánh biến sắc. Vốn dĩ lão còn hoài nghi lời của 'Kính Ý' nói, nhưng bây giờ biết tin tức này rồi.

- Kính Ý là người của Thiên Thần cung.

Hạt Tử Kiếm Thánh dù có trầm ổn tới mấy lúc này tâm cũng hơi loạn.

- Thái thượng trưởng lão? Thiên Thần cung tiến công Dương Châu rồi à?

Ba vị tướng quân bên cạnh cũng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Đó là Thiên Thần cung đã tiêu diệt Tiêu Dao Cung vô cùng dễ dàng.

- Sư tổ, bây giờ chúng ta có nên đánh Quy Nguyên Tông không?

Cổ Ung không khỏi hồi lại.

422. Chương 44: Chiến Chiến Chiến

Hạt Tử hạ lệnh giết cùng Quy Nguyên

Thanh Sơn thấy thế nổi điên

Thần Phủ tuyệt thức cũng liền giết qua

(Thơ: everestvnvn)

- Nên đánh không?

Đôi mắt mờ đục của Hạt Tử Kiếm Thánh giật giật.

- Tên Kinh Ý này thật quá đáng!

Hạt Tử Kiếm Thánh đột nhiên trợn mắt, trong con ngươi xám trắng lóe ra lệ mang.

- Tên Kinh Ý này dám gạt ta. Hắn làm quái gì có giao hảo với Quy Nguyên Tông. E rằng, hắn chẳng có quan hệ gì với Quy Nguyên Tông cả! Phỏng chừng, Quy Nguyên Tông đã cấu kết với Thiên Thần cung rồi...

- Sư tổ, người nói là...?

Cổ Ung cũng là người thông minh, lập tức hiểu ngay.

Trên mặt Cổ Ung không khỏi hiện ra vẻ giận dữ:

- Sư tổ, Kinh Ý bây giờ kiềm chế chúng ta, để chúng ta không công kích Quy Nguyên Tông... trên thực tế là muốn bảo vệ cho quân cờ Quy Nguyên Tông. Đợi tương lai, lúc Thiên Thần cung tiến công Dương Châu ta, Quy Nguyên Tông có thể nội ứng ngoại hợp với chúng, một bên ở trong một bên ở ngoài.

- Hơn nữa, Quy Nguyên Tông đã ở Dương Châu trên ngàn năm, cả Dương Châu sợ đều có tình báo của chúng. Đặc biệt là những quận quanh quận Giang Ninh thế nào mà không có người chúng bố trí.

- Một khi khai chiến, Thiên Thần cung sợ là có thể một hơi từ phương bắc đánh tới quận Giang Ninh. Chiếm lĩnh một nửa Dương Châu!

Cổ Ung cũng không khỏi lạnh người.

Cảnh này quả là đáng sợ.

- Ủ, chỉ cần chúng ta làm cho Dương Châu thành tường đồng vách sắt.

Hạt Tử Kiếm Thánh nói:

- Chúng ta học theo Hồng Thiên Thành, chỉ phân tán đệ tử tinh anh ra, để những đội quân hơn ngàn người, bằng vào địa lợi mà đối phó với nhân mã Thiên Thần cung, để chúng sa lầy ở giữa Dương Châu.

Dựa vào cường giả hư cảnh, không thể thắng được.

Chỉ có thể dựa vào ưu thế của đồn du kích.

- Sư tổ, Quy Nguyên Tông thì sao?

Trong mắt Cổ Ung chột lóe lên hàn quang.

- Giết.

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng lạnh lùng nói:

- Hành động diệt trừ hậu hoạn. Như vậy cũng không phải lo lắng, nó có thể nội ứng ngoại hợp với Thiên Thần cung. Cổ Ung, lấy cho ta cái rương mà ta bảo con mang đến.

- Ba người các người ra ngoài trước.

Hạt Tử Kiếm Thánh phân phó:

- Chuẩn bị một chút. Lập tức khi ta ra lệnh một tiếng, ba phương các người cùng tiến công Quy Nguyên Tông.

- Dạ, Thái thượng trưởng lão.

Ba tướng quân cung kính lui ra, chạy về phía nhân mã của mình.

Cổ Ung vội lui ra cái rương sắt bên cạnh cái bàn.

- Mở.

Hạt Tử Kiếm Thánh ra lệnh.

Xoảng!

Rương sắt mở rung. Trong rương sắt là cái áo giáp màu bạc, trong đó có giày chiến, có mũ trụ, cả một bộ áo giáp màu bạc đặt trong rương đều mờ ảo có một luồng sát khí.

- Cổ Ung, con mặc vào đi.

Hạt Tử Kiếm Thánh bảo.

Cổ Ung không dám không tuân lệnh, lập tức mặc bộ áo giáp, kể cả giày chiến, mũ trụ. Trong lúc nhất thời, toàn thân Cổ Ung cơ hồ hoàn toàn được bao bọc, chỉ có hai tay và mặt là lộ ra.

- Bộ thần giáp này là chí bảo của Thanh Hồ Đảo chúng ta. Vốn ba ngàn năm trước, trên Cửu Châu Đại Địa, có một cường giả cảnh giới động hư tên là 'Tần Nam', luyện rất khổ cực mới có được.

Hạt Tử Kiếm Thánh nhìn Cổ Ung.

- Năm đó khai sơn tổ sư Thanh Hồ Đảo ta, cơ duyên xảo hợp mới đoạt được từ tay rất nhiều cường giả hư cảnh. Hôm nay, ta có thể sẽ phải đánh với Kinh Ý một trận. Đợt lát nữa người cứ ở bên người ta, ta tự sẽ bảo hộ người chu đáo.

- Dạ, sư tổ.

Cổ Ung sớm nghe nói qua trong tông phái có một bộ thần giáp, hôm nay rốt cục có thể mặc vào.

- Đi, theo ta đạp bằng Quy Nguyên Tông.

Tay trái Hạt Tử Kiếm Thánh nắm tay Cổ Ung, tay phải cầm thiết côn, đi ra khỏi lều.

...

Trên tường thành phía đông Giang Ninh quận thành.

Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng lặng lẽ đứng ở đầu tường, quan sát đại quân phía dưới. Đại quân Thanh Hồ Đảo chưa lui, họ đều bất an.

- Huynh thu xếp xong cho thiếu tông chủ, Thanh Vũ và bọn nhỏ chưa?

- Ừm, đều thu xếp xong rồi, hy vọng có thể còn gặp lại Thanh Vũ, mấy đứa con của huynh.

- Thiếu tông chủ, nếu lần này có thể qua được kiếp nạn, nhi tử của huynh và con gái đệ sẽ tiến tới hôn nhân, được chứ?

- Ha ha... Được, cứ quyết định như vậy đi.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn Gia Cát Vân đứng cùng Đằng Thanh Hồ gần đó, thầm nghĩ:

- Yên tâm, không có gì bất ngờ xảy ra đâu. Tiểu Vân, Thanh Hồ, các người đều có thể gặp lại hài tử mà.

Ngay lúc này...

- Đùng!

- Dừng!

- Dừng!

Tiếng trống mạnh mẽ vang lên, tựa như nện vào trái tim mọi người ở Quy Nguyên Tông, cũng nện vào trong lòng Đằng Thanh Sơn.

- Cái gì.

Đằng Thanh Sơn biến sắc, nhìn về phía dưới chân thành, mấy người Gia Cát Nguyên Hồng cũng sắc mặt đại biến. Chỉ thấy đám lính Thanh Hồ Đảo nguyên đang lười nhác ngồi trên mặt đất nghỉ ngơi, vừa nghe tiếng trống, ai nấy vội đứng lên.

- Chuyện gì thế?

Gia Cát Nguyên Hồng quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn nhìn chăm chăm xuống dưới chân thành, chỉ thấy giữa chỗ lều cũ, lão Hạt Tử mặc hắc y đang kéo một nam tử mặc áo giáp màu bạc đi ra ngoài. Đằng Thanh Sơn thông qua khu vực dễ dàng phán định, người toàn thân được áo giáp bao phủ chính là Cổ Ung!

- Thiết Ngũ, ông muốn làm gì.

Đằng Thanh Sơn vội vàng truyền âm.

- Làm gì?

Hạt Tử Kiếm Thánh truyền âm cười lạnh:

- Kinh Ý, hôm nay Thanh Hồ Đảo ta nhất định phải đập bằng Quy Nguyên Tông. Nếu người ngăn cản, ta sẽ giết người ngay.

Lão Hạt Tử vùng mạnh tay lên!

Nhất thời những tiếng quân dưới tường thành thấy dấu hiệu này, lập tức gào lên:

- Tiến công!

- Tiến công!

- Tiến công!

- Tiến công!

...

Đám lính liên lạc lập tức hô lên liên tục. Tất cả quân sĩ Thanh Hồ Đảo cơ hồ đồng thời quay đầu về phía quân kỳ... chỉ thấy quân kỳ vốn đang thẳng tắp, cũng bắt đầu di chuyển về phía quận Giang Ninh phía trước!

- Giết!

- Giết

Lập tức những tiếng huyền não vang lên.

Cơ hồ đồng thời, ở dưới tường thành phía bắc, phía tây của Giang Ninh quận thành cũng vang lên tiếng hô giết chóc. Tiếng hô của hơn mười vạn người giống như tiếng sấm vô tận, tràn ngập cả quận Giang Ninh. Cả Giang Ninh quận thành tựa hồ như đang run lên.

'Sao lại như vậy.'

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống dưới chân thành, có vô số binh lính rầm rộ, đưa mắt nhìn không tới cuối âm âm lao tới, không khỏi sắc mặt đại biến.

Hắn chỉ có một người, cho dù là cường giả hư cảnh cũng đâu có thể ngăn cản hơn mười vạn đại quân cơ chứ?

Thống lĩnh Hắc Giáp quân Thanh Hồ đứng gần Đàng Thanh Sơn vùng mạnh trường thương màu bạc, gầm lên:

- Các huynh đệ... giết! Hắc Giáp quân chúng ta, Hắc Giáp quân mạnh nhất, giết mười tên mới đủ vốn, trên số đó là lãi rồi. Giết, giết, giết...

Về mặt Đàng Thanh Hồ rất dữ tợn, nắm chặt cây trường thương màu bạc.

- Giết!

- Giết!

- Giết!

...

Rất nhiều quân sĩ Hắc Giáp Quân, vô số binh vệ ai nấy gầm lên, yết hầu cơ hồ đều sưng tấy, giờ cao binh khí chuẩn bị công kích.

'Thanh Vũ.' Gia Cát Vân về mặt băng khuâng, nhẹ nhàng lấy ra ngọc bội trong lòng, hôn lên đó.'Chiếu cổ cho hài tử của chúng ta.' Sau đó nhét ngọc bội vào trong lòng, sắc mặt kiên định. Gia Cát Vân cầm thanh trường kiếm, lạnh buốt nhìn thiên quân vạn mã phía dưới tường thành đang vọt tới, trong mắt có sát ý lạnh lẽo trước đó chưa từng có...

Đàng Thanh Sơn nhìn những huynh đệ sống chết này.

Hắn có thể đứng nhìn Thanh Vũ không có trượng phu, trở thành quả phụ sao?

Hắn có thể đứng nhìn Thanh Hồ, Gia Cát Vân chết như vậy được sao?

Hắn có thể nhìn đứng tông tộc họ Đàng bị Thanh Hồ Đảo đuổi giết đồ đệ à?

...

Đàng Thanh Sơn nhìn như đóng đinh xuống phía dưới, nhìn lão mù cầm tay Cổ Ung đứng trong quân đội, không khỏi tròng mắt như muốn xé rách mí.

- Thiết Ngũ!

Một thanh âm như lời thần vang lên.

Ầm!

Một bóng người như một viên đạn pháo lao ra khỏi tường thành, một tay nắm một cây búa lớn, giữa cơn mưa tên, đáp xuống dưới chân tường thành Giang Ninh quận thành. Lực va chạm đáng sợ cùng với lực thiên địa ẩn chứa làm cả mặt đất gợn sóng như nước biển.

Rất nhiều quân sĩ bị kinh khí công kích bắn rụng ra, xé thành mảnh nhỏ, máu văng tung tóe. Trên mặt đất xuất hiện một cái hố to tới mười trượng vô cùng đáng sợ. Đàng Thanh Sơn mặc áo bào trắng đang cầm búa đứng đó, ánh mắt lóe ra như mặt trời chói mắt tới mức làm cho người ta không thể nhìn thẳng.

- Thiết Ngũ, hôm nay ngươi không lui quân, Kinh Ý ta sẽ đại khai sát giới!

Thanh âm cực kỳ phẫn nộ, giống như tiếng sấm ầm ầm truyền đi khắp nơi.

- Kinh Ý?

- Là Kinh Ý?

Trên tường thành hàng vạn hàng nghìn quân sĩ Quy Nguyên Tông không dấu được vẻ mừng rỡ. Nhưng đại quân Thanh Hồ Đảo vẫn tiếp tục lao đi phía trước. Đã được lệnh tấn công, họ không thể dừng lại.

- Hôm nay, Quy Nguyên Tông tất sẽ bị diệt.

Lão mù áo đen đứng bất động như núi giữa quân đội hàng vạn hàng nghìn người, hướng mắt nhìn Đàng Thanh Sơn, lạnh lùng tuyên bố.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn cười phẫn nộ, hai mắt như đỏ lên.

- Người không phải muốn bảo vệ Cổ Ung sao? Ta trước hết làm thịt hân.

Bang!

Đằng Thanh Sơn như một luồng thiểm điện bắn ra, lao vào giữa trận của Thanh Hồ Đảo. Chỉ thấy thân ảnh Đằng Thanh Sơn cấp tốc bốc lên một luồng sóng khí đáng sợ, sóng khí làm cho những quân sĩ bên cạnh bị ném văng đi, nhất thời vang lên những tiếng kêu kinh hoàng.

'Dám lao về phía bên ta, rõ là muốn chết.' Hạt Tử Kiếm Thánh một tay nắm thiết côn, con người xám trắng ảm đạm hướng về phía Đằng Thanh Sơn. Ai cũng biết Hạt Tử Kiếm Thánh là người mù, mắt không nhìn thấy gì. Nhưng không ai dám coi thường hân. Lão không có mắt nhưng còn nhìn rõ hơn cả người bình thường có mắt nữa.

Ầm ầm...

Đằng Thanh Sơn hai tay nắm Khai Sơn Thần Phủ như một cự thần bổ xuống, nhằm đầu lão mù áo đen bổ thẳng một búa. Lưỡi Khai Sơn Thần Phủ mang hào quang ba màu liên tục lưu chuyển, lực thiên địa chung quanh điên cuồng dồn vào búa của Đằng Thanh Sơn. Trong lúc nhất thời cây búa trong tay Đằng Thanh Sơn trở nên chói mắt như một 'mặt trời'.

- Không ổn.

Hạt Tử Kiếm Thánh chấn động, còn chưa giao thủ, hân đã nhận thấy Kinh Ý hôm nay khác hân trước đó vài ngày.

- Ầm...

Thân thể có chút căng phồng, mặt và song chưởng gân xanh vằn lên. Đằng Thanh Sơn bộc phát sức mạnh thân thể cực mạnh, có khả năng không chế tất cả lực thiên địa, cộng thêm với tốc độ xốc tới rất nhanh, cuồng mãnh chuẩn bị đánh ra một kích. Trong lúc nhất thời... tựa như hủy thiên diệt địa. Lão mù áo đen cảm giác không thể né tránh được, chiêu này chính là chiêu thức đặc ý do Vũ Hoàng khổ công nghiên cứu phát minh ra, có phải cứ muốn trốn là có thể trốn được đâu!

- Veo.

Lão mù áo đen lạnh lùng vùng thiết côn đâm ra. Một luồng ánh sáng màu đen đâm cực nhanh về phía Đằng Thanh Sơn.

- Bùng!!!

Lưỡi Khai Sơn Thần Phủ cuồng mãnh bổ vào cây thiết côn nhỏ, lực đạo đáng sợ ẩn chứa trong đó làm lão mù áo đen chấn động đến mức không khỏi bắn về phía sau. Lão lộ vẻ kinh sắc: 'Tám phần lực thiên địa, hay chín thành đây? ' Cường giả hư cảnh càng lên cao càng chênh lệch ít đi. Vì người mới vào hư cảnh, tỷ như chỉ có thể nắm được hai thành lực thiên địa, so với hư cảnh đại thành vốn nắm được mười thành lực thiên địa.

Mười phần so với hai phần, chênh lệch năm lần!

Tự nhiên một khi cận chiến, hư cảnh đại thành có thể miểu sát người hư cảnh mới vào. Dù sao cũng gấp tới năm lần!

Nhưng, một người có thể phát huy được uy lực tám phần lực thiên địa, một người phát huy uy lực mười thành lực thiên địa. Mười thành so với tám phần? Chỉ chênh nhau hai ba thành thôi, chưa tới gấp rưỡi, chênh lệch rất nhỏ. Do đó, rất khó xuất hiện tình huống trong nháy mắt đã có thể đánh bại ngay.

Hơn nữa...

Lúc này Hạt Tử Kiếm Thánh, trong lúc ngênh địch lại còn phải bảo vệ cho Cổ Ung nữa, nên không thể buông tay ra được.

- Âm!

Sau khi bỏ ra một bữa, Đằng Thanh Sơn thi triển thuật cận chiến ngộ ra từ Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, cơ hồ một cái lắc người đã tới bên cạnh lão mù áo đen rồi.

'Sao nhanh như vậy chứ? ' Hạt Tử Kiếm Thánh chấn động.

- Giết đi, giết đi!!!

Đằng Thanh Sơn nắm Khai Sơn Thần Phủ, nghe tiếng gào thét chém giết điên cuồng từ trên tường thành Quy Nguyên Tông phía sau, vẻ mặt càng dữ tợn hơn. Dù sao mỗi thời mỗi khắc đều có người của Quy Nguyên Tông bị giết.

- Thiết Ngũ, nếu không diệt Thanh Hồ Đảo của ngươi, ta thề không làm người!!!

423. Chương 45: Chiến Chiến Chiến

Quy Nguyên Tông vị tất bại vong

Hạt Tử đánh mãi không xong

Cổ Ung cũng vứt buông lòng giết Sơn

(Thơ: everestvnvn)

Mặt đất rung chuyển, Đằng Thanh Sơn cầm Khai Sơn Thần Phủ tựa như một ma thần, một lần nữa phóng tới Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Hừ.

Trong lòng Hạt Tử Kiếm Thánh cũng đầy giận dữ.

Lão là hư cảnh đại thành, há có thể bị người bức đến mức như vậy?

- Thực lực phát huy của tên Kinh Ý này hẳn là vượt qua tám phần lực thiên địa. Hơn nữa thân pháp cận chiến của hắn thật sự quá nhanh. E rằng ngay cả ta khi không phải phân tâm bảo vệ cho Cổ Ung, chỉ tính về tốc độ cận chiến, nhiều nhất chỉ tương đương với hắn.

Hạt Tử Kiếm Thánh vừa kinh vừa giận, vì trên Cửu Châu Đại Địa cho dù hư cảnh đại thành chính thức chiến đấu, khi phát huy toàn bộ uy lực lực thiên địa, còn có một thành bị tiêu hao bên trong.

Hạt Tử Kiếm Thánh có thể hoàn mỹ phát huy ra mười thành uy lực, không bị tiêu hao chút nào. Trong giới hư cảnh cường giả ở Cửu Châu Đại Địa, tuyệt đối là nhân vật đỉnh cao. Nhưng hôm nay hắn một tay nắm Cổ Ung, bảo vệ cho Cổ Ung, nên thực lực lão không phát huy được hoàn toàn... Bởi vậy chỉ có thể đánh ngang tay với Đằng Thanh Sơn thôi, mà thậm chí còn hơi rơi vào hạ phong nữa.

- Xoẹt!

- Xoẹt!

Từng luồng ánh sáng màu đen chạm vào những phủ ảnh của Đằng Thanh Sơn, những công kích cuồng mãnh làm cho mặt đất rung lên, giống như hai con yêu thú đang đấu với nhau ở đây. Dưới tường thành phía đông, trong phạm vi chừng mấy trăm trượng trở nên hoang tàn, bụi mù mịt đầy trời. Quân sĩ Thanh Hồ Đảo đều phải tránh xa khỏi khu vực này.

Phải biết là đã có không ít linh bị chết do bị ảnh hưởng từ cuộc đại chiến của hai hư cảnh cường giả này rồi.

...

Trên tường thành, Gia Cát Nguyên Hồng cầm trường kiếm, một người cũng đủ phòng ngự cho phạm vi mười trượng, phạm là có binh vệ Thanh Hồ Đảo nào vọt tới trong phạm vi mười trượng đều bị Gia Cát Nguyên

Hồng một kiếm chém chết. Nhưng những khu vực khác thì không được tiêu sái như Gia Cát Nguyên Hồng. Phải biết là lần này trong đại quân Thanh Hồ Đảo có tới hai vạn Ngân Giao quân.

Quân đội bình thường cũng phải trên bốn mươi vạn.

Ba phương quân đội, mỗi phương đại khái đều có chừng mười lăm, riêng nói về số lượng cũng đã vượt xa Quy Nguyên Tông rồi.

- Không ngờ Thanh Sơn lại có thể chính diện đấu với Hạng Tử Kiếm Thánh như vậy

Gia Cát Nguyên Hồng trong lúc chiến đấu, liếc mắt nhìn về phía cuộc chiến đáng sợ giữa hai đại cường giả hư cảnh, không khỏi mừng rỡ.

- Thanh Sơn, hẳn mới hai mươi hai... tốc độ tiến bộ nhanh thật.

- May mà có Thanh Sơn ngăn chặn Hạng Tử Kiếm Thánh. Như vậy, Quy Nguyên Tông ta mới có thể công bình đấu với đại quân Thanh Hồ Đảo một trận.

Gia Cát Nguyên Hồng kiếm nào kiếm nấy đều bắt lưu tình, những thi thể liên tục bị chém chết rơi xuống tường thành.

Đúng rồi, công bình!

Nếu không có Đằng Thanh Sơn ngăn Hạng Tử Kiếm Thánh, e rằng Hạng Tử Kiếm Thánh chỉ một người cũng sẽ dễ dàng đánh chết tông chủ, chấp pháp trưởng lão của Quy Nguyên Tông. Đến lúc đó, lãnh đạo Quy Nguyên Tông đều đã chết, những quân sĩ phía dưới đương nhiên sẽ khí hạ xuống. Hạng Tử Kiếm Thánh cho thêm một gậy mở tung cửa thành, đại quân sẽ dễ dàng tràn vào bên trong thành.

Do đó, đại quân có cường giả hư cảnh căn bản là chiếm được ưu thế tuyệt đối, cuộc chiến căn bản là không công bình.

Bây giờ...

Quy Nguyên Tông có thể đánh với Thanh Hồ Đảo một cách công bình rồi!

- Giết!

- Giết!

Trên người Thanh Hồ đầy những vết máu. Một người khóa chặt phạm vi tường thành tới ba trượng, trường thương màu bạc hóa thành từng luồng ảo ảnh.

Xì, vèo, vèo!

Hoặc là đâm thủng yết hầu, hoặc là đâm thủng đầu, từng thi thể dễ dàng bị đâm bay xuống dưới. Mỗi một chiêu đều là Hỏa Trung Thủ Lật trong Liệt Hỏa Ngũ Thức.

- Các huynh đệ, giết chết hắn.

Bên Thanh Hồ Đảo hiển nhiên phát hiện ra Thanh Hồ quá khó nhằn, lập tức có năm tên quân sĩ Ngân Giao Quân đồng thời đập thang mây xông lên.

- Ha ha, chết!

Thanh Hồ cười lớn một tiếng ngông cuồng, trong lúc nhất thời trường thương màu bạc trong nháy mắt hóa thành những thương ảnh mù mịt, giống như thuốc nổ vừa bị châm lửa lan rộng ra. Chỉ chớp mắt, năm tên quân sĩ Ngân Giao Quân đã bị đâm xuyên qua mặt nạ bảo hộ, nhưng đao thương của đám lính này vẫn bổ vào người Thanh Hồ. Thương ảnh Thanh Hồ vung lên, năm thi thể rơi xuống dưới.

Chiêu này chính là 'Phong Hỏa Liệu Nguyên (lửa cháy lan đồng)' trong Liệt Hỏa Ngũ Thức.

Lúc trước trong chiến dịch Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Sơn bị Thanh Hồ Đảo đuổi giết khắp thiên hạ, Thanh Hồ rất hận, hận thực lực mình không đủ. Sau khi trở lại Quy Nguyên Tông, Thanh Hồ khổ công nghiên cứu Liệt Hỏa Ngũ Thức do Đằng Thanh Sơn truyền thụ cho hắn. Thời gian ba năm, Thanh Hồ đã luyện Liệt Hỏa Ngũ Thức tới đại thành, trở thành cao thủ số một số hai trong Hắc Giáp quân.

Sau đó, Gia Cát Nguyên Hồng lại cho Thanh Hổ phục dụng một giọt Bắc Hải Chi Linh làm cho Thanh Hổ đạt tới hậu thiên cực hạn.

Bằng vào Mãng Ngưu Đại Lực Quyết, cộng với chu quả tửu gia tăng cự lực, lại có thêm thương pháp Liệt Hỏa Ngũ Thức rất lợi hại, Thanh Hổ trong vòng ba năm qua đã có thanh danh lan xa, được xếp trong Địa Bảng.

- Thiếu tông chủ.

Sắc mặt Thanh Hổ đột nhiên đại biến.

Chỉ thấy gần đó, Gia Cát Vân bị một đao chém trúng người, vỡ ra một vết máu. Mặc dù Gia Cát Vân lật tay như chớp, một kiếm đâm chết tên lính Thanh Hổ Đao, nhưng hiển nhiên, nếu Gia Cát Vân tiếp tục như vậy khẳng định sẽ chết. Thanh Hổ lập tức vung trường thương quét qua, giúp cho Gia Cát Vân ngăn trở địch nhân.

- Thêm vài người nữa tới đây đi.

Thanh Hổ vội quát, bảo những người khác giúp cho Gia Cát Vân ngăn trở lũ hồng.

- Thanh Hổ, nội kinh của đệ sắp cạn kiệt rồi.

Sắc mặt Gia Cát Vân rất xấu.

- Những sư huynh đệ khác sợ cũng giống như vậy.

- Nội kinh à? - Thanh Hổ cũng biến sắc.

Hắn đã phục dụng chu quả tửu, hơn nữa vốn cự lực cũng đã tới vạn cân. Cho dù không cần nội kinh vẫn có thể duy trì cuộc chiến. Nhưng những quân sĩ không được như vậy. Trong Quy Nguyên Tông cũng không có bao nhiêu người phục dụng chu quả tửu. Nội kinh mọi người mà cạn kiệt, sức chiến đấu đương nhiên sẽ giảm đi.

- Vèo!

- Vèo!

Ánh mắt Thanh Hổ đảo qua. Lúc đầu, Quy Nguyên Tông có rất nhiều huynh đệ có nội kinh sung túc, phối hợp lẫn nhau, địch nhân xông vào là bị giết ngay. Nhưng thời gian trôi qua, mỗi một khắc người của Quy Nguyên Tông lại chết càng nhiều. Cũng chỉ có những cường giả hậu thiên cực hạn mới có thể kiên trì lâu hơn.

- Lão Dã.

Thanh Hổ thấy thủ hạ huynh đệ của mình bị chết, không khỏi cảm thấy đau đớn thống khổ.

- Giết!

- Giết!

Lại những âm thanh vang dội. Chỉ thấy một đám lính trên người mặc trọng giáp màu đen có những đường vẽ hình rồng từ trong những thang tường thành xông ra.

- Đây là...

Bọn người Thanh Hổ, Gia Cát Vân đều chấn động.

Đám lính mặc trọng giáp đen có đường vẽ hình rồng này ai nấy động tác linh hoạt, phối hợp chặt chẽ với nhau, có thể dễ dàng giết chết địch nhân, đánh bật những người vừa lên tường thành. Cho dù là quân sĩ Ngân Giao Quân mà đối mặt với đám lính mặc giáp có đường vẽ hình rồng này, cũng dễ dàng bị giết chết. Căn bản không phải cùng một cấp độ!

- Quy Nguyên Tông chúng ta ở đâu lại có được quân đội lợi hại như vậy?

Gia Cát Vân chấn động.

- Đúng đó.

Thanh Hồ cũng ngậy ra.

Họ nhìn thấy rõ, nhóm người này ai nấy đều có thực lực hậu thiên cực hạn, đều là vũ giả nhất lưu! Trên cả Dương Châu, quân đội hoàn toàn do vũ giả nhất lưu tạo thành cũng chỉ có 'Kim Lâm vệ' của Thanh Hồ Đảo thôi. Kim Lâm vệ mạnh hơn đám lính Ngân Giao quân rất nhiều. Chiến đấu bình thường, Thanh Hồ Đảo chỉ phái ra mấy trăm Kim Lâm vệ là có được thành quả rất lớn rồi.

Nhưng...

Bây giờ Quy Nguyên Tông cũng có một đội quân hoàn toàn do vũ giả nhất lưu tạo thành. Hơn nữa nói về số lượng, đã vượt xa Thanh Hồ Đảo! Phải biết là lúc trước cả tường thành mặt đông cũng chỉ có một hai trăm vũ giả nhất lưu thôi. Nhưng bây giờ thoáng cái có thêm hai ngàn vũ giả nhất lưu mặc trọng giáp nữa!

Đồ sát!

Hoàn toàn là đồ sát! Đến cả Ngân Giao quân cũng dễ dàng bị giết chết, đừng nói tới những quân sĩ bình thường của Thanh Hồ Đảo. Trong lúc nhất thời, Thanh Hồ Đảo hoàn toàn tan vỡ.

Kỳ thật, không chỉ riêng là trên tường thành phía đông có hai ngàn vũ giả nhất lưu, đến cả tường thành bắc, tường thành tây cũng đều có thêm hai ngàn vũ giả nhất lưu. Đây là quân đội bí mật của Quy Nguyên Tông, một quân đội cực mạnh - Sáu ngàn Long Cương vệ!

'Không có cường giả hư cảnh, Thanh Hồ Đảo căn bản không thể diệt được Quy Nguyên Tông ta.' Gia Cát Nguyên Hồng thấy Long Cương vệ xuất hiện, chiến cuộc lập tức có đại biến không khỏi thở phào một hơi.

Kỳ thật, từ sau chiến dịch Đại Duyên Sơn, có được hai hũ Bắc Hải Chi Linh do Đằng Thanh Sơn để lại, Quy Nguyên Tông bắt đầu tuyển ra một vài thiếu niên có nhận thức rất cao về đạo pháp, thương pháp, cho họ chuyên tâm nghiên cứu rèn luyện thương pháp đạo pháp, không cần tốn thời gian tu luyện nội kinh.

Đám thiếu niên này có thành tựu rất cao về đạo pháp, thương pháp. Tối hôm qua, sau khi biết nguy cơ, Gia Cát Nguyên Hồng ra lệnh cho sáu ngàn người tất cả đều phục dụng Bắc Hải Chi Linh, lập tức bồi dưỡng ra được sáu ngàn vũ giả nhất lưu có nội kinh hậu thiên cực hạn. Cộng với việc bốn năm khổ công bồi dưỡng nghiên cứu thương pháp, đạo pháp, Long Cương vệ vừa xuất hiện đã có hiệu quả kinh người.

- Bây giờ phải trông vào Thanh Sơn rồi.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn xuống phía dưới.

- Nếu Thanh Sơn thua, không chống được Hạt Tử Kiếm Thánh, chúng ta thắng cũng vô dụng.

Trận sinh tử đại chiến này cuối cùng còn phải trông vào trận đấu giữa hai đại cường giả hư cảnh.

...

Dưới tường thành, Đằng Thanh Sơn và Hạt Tử Kiếm Thánh đánh nhau khiến cho lực thiên địa bùng ra, làm vô số quân sĩ tử nạn.

'Tên Kinh Ý này quá hèn hạ.' Hạt Tử Kiếm Thánh lửa giận bùng bùng, truyền âm nói:

- Kinh Ý, có bốn sự thì ngươi đấu với ta một trận. Ngươi đừng có tập kích Cổ Ung nữa, tập kích một lần rồi thì hay ho gì.

- Hừ, tập kích hả? Ngươi hạ lệnh công thành, muốn tiêu diệt Quy Nguyên Tông, ta đánh một người của Thanh Hồ Đảo có gì là không được?

Đằng Thanh Sơn điên cuồng đến cực điểm, thân hình không ngừng quỷ dị áp tới gần Hạt Tử Kiếm Thánh. Hạt Tử Kiếm Thánh muốn kéo xa khoảng cách với Đằng Thanh Sơn cũng rất khó. Phũ pháp cuồng mãnh không ngừng chém xuống, thậm chí còn làm cho Hạt Tử Kiếm Thánh cảm thấy khó thở.

Hạ phong!

Đúng là Hạt Tử Kiếm Thánh cho dù không muốn thừa nhận, sự thật vẫn là lão đang ở thế hạ phong. Một tay phải bảo vệ Cổ Ung, hơn nữa hành động cũng bị hạn chế vì phải bảo vệ Cổ Ung, nên thực lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng phát huy được tám phần thôi.

Hạt Tử Kiếm Thánh nổi giận!

Chỉ tên Kinh Ý mà không thắng được à .

- Cổ Ung, con đi qua một bên trước đi.

Hạt Tử Kiếm Thánh đẩy mạnh, một luồng lực thiên địa bao lấy Cổ Ung. Cổ Ung biến thành một luồng lưu quang bắn ra xa.!

- Kinh Ý, chết đi!

Rốt cục Hạt Tử Kiếm Thánh rảnh cả hai tay, hét lên giận dữ, thiết côn nhỏ trong nháy mắt hóa thành những luồng ánh sáng màu đen, điên cuồng đâm vào Đằng Thanh Sơn. Số lượng ánh sáng màu đen rất nhiều lại cực nhanh, làm cho Đằng Thanh Sơn căn bản không có cách nào có thể tránh né được.

- Ha ha...Lão già kia, phát cuồng rồi à, không kìm được hử?

Đằng Thanh Sơn cười ha ha. Khai Sơn Thần Phủ trong tay nhanh chóng múa lên, mặt búa của Khai Sơn Thần Phủ tựa như một cái lá chắn nhỏ, phòng ngự vô cùng chặt chẽ. Nếu so với đao kiếm thì sử dụng mặt phủ để phòng ngự dễ dàng hơn nhiều. Trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, những chiêu mà hắn chưa luyện được là những chiêu thức công kích.

Vù... vù.

Khai Sơn Thần Phủ vừa thi triển, phủ ảnh trùng điệp vây quanh Đằng Thanh Sơn, bọc kín cả người Đằng Thanh Sơn. Trong lúc nhất thời Đằng Thanh Sơn giống như hóa thành một quả trứng.

Choang! Choang! Choang!...

Từng luồng ánh sáng màu đen tất cả đều bị Khai Sơn Thần Phủ đánh bật ra, không có lấy một luồng ánh sáng nào có thể làm thương tổn được Đằng Thanh Sơn. 'Sao có thể như vậy. Chiêu thức phòng ngự sao tinh diệu được như thế chứ... ' Hạt Tử Kiếm Thánh vô cùng kinh sợ.

Vèo!

Đằng Thanh Sơn hóa thành một quả trứng, thân hình mờ đi rồi hóa thành một luồng hồng quang bắn về phía Cổ Ung ở rất xa.

- Thật hèn hạ.

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng cơ hồ đồng thời lao ra

- Ha ha, hèn hạ hả? Ta hèn hạ cho người xem.

Hồng quang của Đằng Thanh Sơn hiển nhiên nhanh hơn Hạt Tử Kiếm Thánh một chút.

424. Chương 46: Tông Chủ Kiếm Tông.

Đảo Thanh Hồ chịu thiệt rút lui

Cổ Ung liên lụy lão đầu

Đại thành cường giả ngậm ngùi một phen

(Thơ: Everest)

- Cổ Ung! Nhanh, chạy về phía bắc.

Hạt Tử Kiếm Thánh vội cho truyền âm Cổ Ung.

Đằng Thanh Sơn chạy trước Hạt Tử Kiếm Thánh một chút, nếu Cổ Ung chạy loạn, kết quả sẽ bị Đằng Thanh Sơn một búa bổ thẳng vào người. Cổ Ung mặc dù có thần giáp hộ thể nhưng mặt vẫn dễ hở, với thủ đoạn của Đằng Thanh Sơn, búa hấn tuyệt đối sẽ bổ vào mặt Cổ Ung.

Hạt Tử Kiếm Thánh ở phía bắc của Đằng Thanh Sơn, Cổ Ung chạy về phía bắc... như vậy, có thể kéo gần khoảng cách với Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Dạ, sư tổ.

Cổ Ung lâm nguy bất loạn. Trong nháy mắt định ra phương hướng tốt nhất, chạy về phía bắc hơi chếch mạn tây một chút. Y chỉ thoát ra hơn mười trượng, hai đạo lưu quang một xoắn vào nhau cùng phủ xuống.

'Lão già này thật là giáo hoạt.' Đằng Thanh Sơn giận đến án đường giật giật. Khi Cổ Ung bỏ chạy như vậy, làm ưu thế vượt lên trước của Đằng Thanh Sơn không còn nữa. 'Nhưng tốc độ của người có bằng được với tốc độ của lưu quang của lưỡi phủ ta không?' Khi đó Đằng Thanh Sơn còn cách Cổ Ung hơn mười trượng.

- Veo!

Đằng Thanh Sơn bắt lưu tình xáng một búa vào đầu hấn. Chỉ thấy một lưỡi phủ vẽ thành hình bán nguyệt nhanh chóng bao phủ lấy Cổ Ung. Hạt Tử Kiếm Thánh biến sắc, cơ hồ như một phản xạ có điều kiện, đâm tới một cơn. Một luồng ánh sáng màu đen bắn thẳng lưu quang lưỡi phủ. Lưu quang trên lưỡi phủ vỡ vụn, nhưng vẫn bao phủ lấy Cổ Ung.

Trong lúc chạy, Cổ Ung đã khôn ngoan cúi đầu, đồng thời song chưởng che mặt lại.

- Bang!

Bảy tám luồng hào quan từ lưỡi phủ vỡ tan rồi bổ vào người Cổ Ung. Y như một nắm đất bị ném văng lên, một vòi máu từ miệng y phun ra.

- Vèo.

Hạt Tử Kiếm Thánh ôm lấy Cổ Ung, đồng thời lập tức bay lên không, trôi nổi giữa không trung.

- Không có việc gì chứ? - Hạt Tử Kiếm Thánh liền hỏi.

- Không sao, may mà có thần giáp.

Cổ Ung lúc này mới thở phào một hơi, sắc mặt tái nhợt, cùng Hạt Tử Kiếm Thánh lơ lửng giữa không trung. Y thán phục nhìn nhìn thần giáp trên người.

- Sư tổ, thần giáp quả nhiên rất lợi hại. Công kích của tên Kinh Ý căn bản không lưu lại dấu vết gì trên áo giáp. Con cũng chỉ bị chấn thương mà thôi.

Luồng lực công kích đó tuy lớn nhưng Cổ Ung cũng là cường giả tiên thiên kim đan, có chân nguyên hộ thể, công kích yếu ớt đơn thuần xuyên qua thần giáp mà có thể làm chấn thương y coi như không tệ rồi.

Thanh Sơn đứng trên mặt đất, chung quanh có vô số quân sĩ Thanh Hồ Đảo, căn bản không ai dám đến gần.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn Hạt Tử Kiếm Thánh đang lơ lửng giữa không trung, giận dữ hét:

- Thiết Ngũ, sợ không dám xuống à?

Thanh âm như sấm, đến cả không ít quân sĩ Thanh Hồ Đảo chung quanh cũng phải bạt tai đau đớn.

- Hừ.

Hạt Tử Kiếm Thánh không để ý tới Đằng Thanh Sơn.

- Tên Cổ Ung không chết.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn lên người Cổ Ung.

- Phủ quang ly thể (ánh búa bay ra người) của ta cho dù có bị Hạt Tử Kiếm Thánh đâm vỡ vụn, cũng không phải là thứ mà tiên thiên kim đan có thể chống cự được. Cho dù mười tiên thiên kim đan cũng phải chết.

Điểm làm Đẳng Thanh Sơn chú ý nhất chính là... chiến giáp màu bạc trên người Cổ Ung.

- Không có chút vết xước nào. Công kích cường giả hư cảnh mà cũng không thể lưu lại một vết xước trên đó sao?

Thị lực của Đẳng Thanh Sơn rất tinh tường. Cho dù Cổ Ung đang ở trên trời cao hai trăm trượng, Đẳng Thanh Sơn vẫn thấy rõ.

- Đây là thứ áo giáp gì vậy?

Đẳng Thanh Sơn chưa bao giờ thấy áo giáp như vậy. Hắn cũng hiểu, Cổ Ung không chết là dựa vào cái áo giáp này.

Đẳng Thanh Sơn quay đầu nhìn thoáng qua, khẽ mỉm cười.

Lúc này trên tường thành Giang Ninh quận thành, quân đội Quy Nguyên Tông đã phòng thủ vững vàng. Còn quân đội Thanh Hồ Đảo đang bị đẩy lùi ra đầu tường, tạm thời ngưng chiến. Kỳ thật cũng không thể không ngưng chiến. Long Cương vệ của Quy Nguyên Tông cũng tương đương với Kim Lân vệ của Thanh Hồ Đảo. Hơn nữa số lượng Long Cương vệ còn nhiều hơn nhiều!

Công thành là đi chịu chết.

Ba phương quân đội tự nhiên sẽ tạm thời ngưng chiến.

Không cần lo cho Quy Nguyên Tông nữa, tâm tư Đẳng Thanh Sơn đặt ở vào bộ giáp trên người Cổ Ung 'cái này rốt cuộc là áo giáp gì.'

- Thiết Ngũ, không ngờ người không mặc nó lại đưa bảo giáp cỡ này cho Cổ Ung mặc. Đúng là coi trọng hắn quá. - Đẳng Thanh Sơn truyền âm.

Ở giữa không trung, lão mù áo đen cười lạnh truyền âm lại:

- Hừ! Sao, đồ mất rồi à? E rằng chính cả Thiên Thần cung của ngươi, nhiều nhất cũng chỉ xuất ra được một hai bộ thần giáp. Ngươi không có tư cách có được nó chứ gì?

- Thần giáp?

Đẳng Thanh Sơn từ câu nói của Hạt Tử Kiếm Thánh đã suy đoán ra - Thần giáp rất hiếm.

Thiên Thần cung thế lực như thế, dựa theo Hạt Tử Kiếm Thánh nói chắc cũng chỉ có một hai bộ thần giáp.

Kỳ thật Hạt Tử Kiếm Thánh nghĩ rằng Đẳng Thanh Sơn xuất thân Thiên Thần cung, khẳng định phải biết thần giáp, do đó trong lúc nói chuyện cũng không chú ý giữ bí mật.

- Thanh Hồ Đảo các ngươi lấy thần giáp đâu ra? - Đẳng Thanh Sơn truyền âm.

- Hừ, không phải chỉ có Thiên Thần cung ngươi mới có.

Hạt Tử Kiếm Thánh lơ lửng giữa không trung, lúc này không có thời gian nói linh tinh với Đẳng Thanh Sơn, lão đang quan sát quân đội Quy Nguyên Tông đánh với quân đội Thanh Hồ Đảo, đồng thời truyền âm trò chuyện với hai tướng quân trong số đại quân ba phương. Những tên tướng quân này chỉ cần nói chuyện bình thường, cho dù cách nhau hơn mười dặm, Hạt Tử Kiếm Thánh cũng có thể nghe được.

- Hả?

Hạt Tử Kiếm Thánh nghe hai tướng quân hồi báo, không khỏi chấn động 'Quân đội lợi hại thế cơ à? Quy Nguyên Tông lấy đâu ra quân đội lợi hại như vậy? Không, hẳn là là của Thiên Thần cung rồi!'

'Thiên Thần cung quả là tông phái đáng sợ. Chỉ có chúng mới có thể bồi dưỡng ra được tinh anh như thế, có được quân đội với số lượng như thế. Quả nhiên giống như ta nghĩ. Thiên Thần cung sớm có dự mưu, đã cử một đội quân tinh anh tới Giang Ninh quận thành rồi. Một khi Thiên Thần cung tiến công Dương Châu ta thật, đến lúc đó nội ứng ngoại hợp, Dương Châu thật sự sẽ bị Thiên Thần cung chiếm lĩnh dễ dàng.' Hạt Tử Kiếm Thánh suy đoán.

Lão không thể chấp nhận việc Quy Nguyên Tông nhỏ chỉ thống lĩnh có một quận lại có thể có nhiều vũ giả nhất lưu như thế!

Lão ở giữa không trung, còn Đằng Thanh Sơn thì căn bản không thể phi hành, nhưng Hạt Tử Kiếm Thánh cũng không thể giết đám Gia Cát Nguyên Hồng được.

Bởi vì cường giả hư cảnh nhảy cao hơn trăm trượng, còn tường thành Giang Ninh quận thành thì cao bao nhiêu chứ? Do đó Hạt Tử Kiếm Thánh e rằng một khi hạ xuống thấp hơn mười trượng, Đằng Thanh Sơn chỉ nhảy một cái rồi tiến công lão giữa không trung. Lần này bị Đằng Thanh Sơn khống chế, Hạt Tử Kiếm Thánh quả là rất đau đầu.

Có Cổ Ung cần phải bảo vệ, lão cũng không thể toàn tâm đầu với Đằng Thanh Sơn được.

- Rút!

Hạt Tử Kiếm Thánh giận tím mặt, oán hận truyền âm hạ lệnh.

Nhất thời...

Trong phạm vi khu vực hai tướng quân được lệnh, không khỏi thở phào một hơi. Hai phương quân đội dưới tường thành đông và tường thành bắc bắt đầu triệt thoái. Ngay sau đó đội quân Thanh Hồ Đảo dưới tường thành phía tây cũng triệt thoái.

Nhìn Đằng Thanh Sơn dưới đất, Hạt Tử Kiếm Thánh truyền âm hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Kinh Ý, hôm nay coi như người gặp may.

- Đi.

Mang theo Cổ Ung, Hạt Tử Kiếm Thánh lập tức xé gió bay đi.

Giữa mây mù, chỉ có hai người là Cổ Ung và Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Sư tổ, Kinh Ý lợi hại như vậy, sư tổ cũng không giết được hắn à?

Cổ Ung đã thấy khi Hạt Tử Kiếm Thánh ném y bay đi đã rảnh tay tiến công Kinh Ý, thế mà không thể giết chết đối phương, thậm chí còn chẳng có thương tích gì.

- Hắn đương nhiên không phải là đối thủ của ta.

Hạt Tử Kiếm Thánh giọng đầy tự tin:

- Hôm nay ta phải bảo vệ cho con. Do đó, căn bản không thể đem hết toàn lực! Về phần vừa rồi ta ném con ra xa rồi tiến công Kinh Ý, là vì ta dùng chiêu thức tiến công không đúng... Ta lúc đó dùng chiêu thức nhanh nhất, cũng là chiêu ta sở trường nhất, chỉ cần hắn không đỡ được một chiêu, hắn chắc chắn sẽ chết.

- Nhưng cũng phải nói chiêu thức phòng ngự của hắn thì còn tinh diệu hơn cả ta. - Hạt Tử Kiếm Thánh thở dài.

- Do đó, dù dùng chiêu thức tinh diệu nhưng nếu đánh thật nhanh, căn bản cũng vô dụng.

- Muốn chính thức giết hắn không cần dùng chiêu thức tinh diệu, chỉ cần dùng lực công kích cực mạnh công kích! Mười thành lực thiên địa của ta tụ tập vào một kiếm! Dùng lực áp nhân... Cho dù hắn có thể miễn cưỡng ngăn trở khẳng định sẽ lộ ra sơ hở, ta sẽ nhân cơ hội đó giết chết hắn.

Hạt Tử Kiếm Thánh nói.

Hạt Tử Kiếm Thánh trước giờ không thích dùng lực áp nhân, bởi vì lão rất tinh thông kiếm pháp.

Nhưng ...

Ai ngờ gặp phải một Đằng Thanh Sơn có chiêu thức còn tinh diệu hơn cả lão. Kỳ thật cũng không trách Hạt Tử Kiếm Thánh, chiêu của Hạt Tử Kiếm Thánh có lợi hại tới mấy cũng không thể so được với Khai Sơn Tam Thập Lục Thức của Vũ Hoàng sáng chế được.

- Đáng tiếc, lần này có con ở cạnh, ta không dám mạo hiểm một lần. - Hạt Tử Kiếm Thánh nói.

Hạt Tử Kiếm Thánh mang theo Cổ Ung, hóa thành một luồng lưu quang bay về phía Thanh Hồ Đảo.

Trên tường thành Giang Ninh quận thành vô số quân sĩ, đệ tử Quy Nguyên Tông, tất cả đều bận rộn cứu trợ người bị thương, dọn dẹp thi thể. Tuyệt đại đa số người đều có vẻ hưng phấn và kích động vì được sống sót.

Quy Nguyên Tông thu được thắng lợi qua trận công kích của 'Thanh Hồ Đảo', một trong bát đại tông phái.

Đằng Thanh Sơn quay đầu đi về phía cửa thành. Ánh mắt rất nhiều đệ tử, quân sĩ Quy Nguyên Tông nhìn về phía Đằng Thanh Sơn với vẻ sùng bái, kính ý, và cả cảm kích! Ai đã thấy trận đấu giữa hai đại hư cảnh, đều hiểu được nguyên nhân chính thắng lợi là nhờ vào 'Kinh Ý' tiền bối đã ngăn trở được lão mù áo đen đáng sợ của Thanh Hồ Đảo.

Vào!

Đằng Thanh Sơn nhảy lên như một mũi tên, rồi dừng lại trên tường thành.

- Kinh Ý tiền bối.

Nhất thời đám người chung quanh, kể cả Yến trường lão, Nghê trưởng lão, Tang Phong đều tới cảm tạ. Yến trường lão thậm chí còn kích động quỳ xuống.

- Không cần, không cần.

Đằng Thanh Sơn vội nâng Yến trường lão dậy.

Đây là việc Đằng Thanh Sơn nên làm.

Bởi vì hắn là người của Quy Nguyên Tông!

Gia Cát Nguyên Hồng bên cạnh mỉm cười nhìn Đằng Thanh Sơn. Ông mờ ảo thấy cảnh năm đó khi 'nhập tông sát hạch', lần đầu Đằng Thanh Sơn gia nhập vào Quy Nguyên Tông từng đánh với Thương Giang, đệ tử của kiếm thánh Nhạc Tùng một trận.

Khi đó Gia Cát Nguyên Hồng đã phán định, tiền đồ của Đằng Thanh Sơn là vô cùng.

- Tiền đồ vô hạn, quả thật là vô hạn.

Gia Cát Nguyên Hồng trầm trồ.

- Nghe nói Thiên Nhân Kiếm Thánh là cường giả hư cảnh đại thành.

Ngay lúc này...

- Tiểu Vân.

Một thân ảnh tuyệt lệ xuất hiện trên tường thành, trong lòng đang ôm hai tiểu hài tử, nhanh chóng chạy về phía Gia Cát Vân.

Đằng Thanh Sơn nhìn thân ảnh quen thuộc.

- Muội muội, là muội muội mình, Thanh Vũ!

- Thanh Vũ.

Gia Cát Vân đã bỏ áo giáp, người đầy băng bó, sắc mặt tái nhợt lập tức sáng mắt lên, cũng vội chạy tới.

- Cha, mẹ.

Hai đứa bé trong lòng Thanh Vũ phát ra những thanh âm trẻ con non nớt.

Thanh Vũ mắt sưng đỏ lên. Nàng nhìn những vết máu thấm ra từ những lớp băng trắng trên người Gia Cát Vân, sụt sịt muốn khóc.

- Tiểu Vân ... Chàng...

- Không sao đâu, không sao đâu, đều đã qua rồi.

Gia Cát Vân cũng ôm một hài tử, mắt rơm rớm.

- Có thể thấy lại Thanh Vũ, có thể thấy lại hài tử, cho dù tàn phế ta cũng cam tâm.

Đằng Thanh Sơn đứng một bên, lặng lẽ nhìn muội muội mà mình thương yêu nhất, đột nhiên cảm thấy những cố gắng của mình đều vô cùng đáng giá.

Chỉ cần có thể thấy muội muội vui vẻ tươi cười là được.

Chỉ cần có thể thấy nụ cười của tộc nhân, làm gì cũng đáng giá.

Đột nhiên một bàn tay vỗ nhẹ vào vai Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chính là Gia Cát Nguyên Hồng.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười với hắn:

- Tất cả đều đã qua, Quy Nguyên Tông đã được bảo vệ, mọi việc đều tốt.!

- Vâng đều tốt.

Đằng Thanh Sơn gật đầu cười.

Đột nhiên hắn có cảm giác đặc biệt, vội ngẩng đầu nhìn trời.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang xé gió bay đến, lao thẳng về phía Đằng Thanh Sơn.

- Kinh Ý tiền bối, cẩn thận.

Nghê trưởng lão là người đầu tiên kinh hô. Họ đều biết những cường giả hư cảnh có thể bay là những người thuộc loại mạnh nhất trong những hư cảnh.

- Không sao đâu. - Đằng Thanh Sơn cười ra nghênh đón.

Chỉ thấy đạo kiếm quang đó dừng lại phía trước Đằng Thanh Sơn, hóa thành một bóng người. Chính là tông chủ Kiếm Tông áo đen mày trắng luôn luôn lạnh lùng.

- Hô Hòa huynh, chuyện gì thế? Người của Thanh Hồ Đảo đâu? - Y nghi hoặc hỏi.

Bùi Tam lệnh cho y tới đây đuổi Thanh Hồ Đảo đi, bảo vệ cho Quy Nguyên Tông.

- Lý huynh, người của Thanh Hồ Đảo đã đi rồi.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

425. Chương 47: Nguồn Gốc Nội Gia.

Thanh Sơn tiểu kế yên lòng mẹ cha

Khai tông còn một bước xa

Chiêu thu đệ tử việc là trước tiên

Thơ:everestvnn

- Đi rồi à?

Nam tử áo đen mày trắng nhìn bốn phía, y thấy trên tường thành đầy những vết máu, ngoài ra còn có rất nhiều lỗ thủng do đao thương chém vào. Dưới tường thành càng có nhiều thi thể hơn, rất hiển nhiên ở Giang Ninh quận thành vừa gặp một trường kiếp nạn. Y không khỏi thất kinh, 'Hạt Tử Kiếm Thánh Thiết Ngũ nghe nói đã đạt tới hư cảnh đại thành. Trong số hư cảnh đại thành cũng coi như là một nhân vật nhất đẳng. Thế mà lại không thành công mà phải rút lui sao? Kinh Ý này...'

- Gia Cát tông chủ, vị này là bạn tốt của tại hạ, ở xa vịn dẫm đến đây.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng, cười giới thiệu.

- Tại hạ về chỗ ở trước để chiêu đãi hân nhé.

- Cũng tốt.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười gật đầu.

- Nhưng Kinh Ý tiền bối nhất định phải tới tiệc mừng công đó.

Bị sư phụ mình gọi là Kinh Ý tiền bối, Đằng Thanh Sơn cũng hơi xấu hổ, nhưng đây là việc không thể không chấp nhận.

- Kinh Ý tiền bối, lần này nhờ có tiền bối.

Bọn người Nghe trưởng lão, Yến trưởng lão nhìn về phía Đằng Thanh Sơn với ánh mắt tràn đầy vẻ tôn kính và cảm kích.

Trước mặt cường giả hư cảnh, họ đương nhiên phải cảm kích.

Đằng Thanh Sơn chỉ có thể cười, kéo nam tử áo đen mây trắng nhanh chóng ly khai tường thành.

Quy Nguyên Tông, phủ đệ Vũ trưởng lão.

Hai luồng lưu quang dừng lại giữa phủ đệ, hóa thành hai người. Một là Đằng Thanh Sơn áo bào trắng, một là tông chủ Kiếm Tông áo đen Lý Triều.

- Lý huynh, mời ngồi.

Đằng Thanh Sơn dắt Lý Triều tới một cái đình gần đó.

- Lần này, phiền Lý huynh đi xa một chuyến.

- Ha ha.

Kiếm Tông tông chủ luôn luôn lạnh lùng lúc này lại thoải mái cười lớn.

- Hô Hòa huynh, huynh đừng có giấu cọt tại hạ nữa. Lần này mặc dù tại hạ từ rất xa chạy tới, nhưng lại không có một chút tác dụng nào cho việc Quy Nguyên Tông có thể đuổi Thanh Hồ Đảo đi. Chẳng trách Hô Hòa huynh dám dùng tên giả 'Kinh Ý' chọc vào Hạt Tử Kiếm Thánh 'Thiết Ngũ', hóa ra vốn là người tài cao gan lớn.

Biết Đằng Thanh Sơn có thể một mình đuổi Hạt Tử Kiếm Thánh đi, Kiếm Tông tông chủ Lý Triều trong lòng cũng hơi dễ phòng.

- Lý huynh.

Đằng Thanh Sơn vội nói:

- Tại hạ chỉ trước trận tiền ngẫu nhiên đột phá... Nếu không, sao tại hạ lại bảo Tiểu Quân viết thư cho cung chủ chứ.

- Ừm.

Lý Triều gật đầu.

Y cũng phát hiện khí tức của Đằng Thanh Sơn khác với lần trước. Nhưng thông qua khí tức mà phán định thực lực là việc rất khó. Tỷ như khí tức của Hạt Tử Kiếm Thánh có màu đen hỗn độn, nhưng cũng có hư cảnh đại thành có khí tức có thể mang đủ mọi màu sắc. Việc này có liên quan tới việc ngộ đạo của họ.

Có người trước ngộ ra hai ba loại đường nhỏ, sau đó lại dung hợp hai ba loại đường nhỏ đó, ngộ ra một loại đường lớn, tỷ như Sinh Đạo.

Khí tức chỉ có thể mơ hồ phán định được thực lực một người.

Lý Triều thán phục dò hỏi:

- Hô Hòa huynh đệ, tốc độ tiến bộ của huynh thật sự là kinh người. Theo tại hạ được biết, năm đó lúc người còn ở đại thảo nguyên huynh còn chưa tiến vào hư cảnh, bây giờ mới vài năm... sợ là còn cách hư cảnh đại thành rất gần rồi.

- Lý huynh, huynh thấy tại hạ cảnh bây giờ, không hình dung được lúc chưa đột phá tại hạ chặt vật ra sao đâu.

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu.

- Vì tại hạ không có sư môn, do đó lúc đột phá hư cảnh, phạm vào một lầm lẫn rất lớn.

- Lầm lẫn rất lớn? - Lý Triều giật mình.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Tại hạ không phải nghiên cứu một đạo, mà là kiêm tu mấy đạo. Khi thì tu luyện cái này, khi thì tu luyện cái kia.

Lý Triều liền nói:

- Việc này rất không nên! Người có tuổi thọ có hạn, còn đạo thì vô cùng. Phân tán tinh lực kiêm tu vài loại 'Đạo', e rằng tới đại hạn thì một đạo cũng chẳng thành.

- Tại hạ không có sư môn, không ai dạy tại hạ cả.

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu.

- Tại hạ cứ mù quáng một người tu luyện, trong lúc xuất hải khổ tu, tại hạ hoàn toàn chuyên tâm vào việc tu luyện. Tại hạ không biết, tu luyện tới đâu mới tiến vào hư cảnh. Cũng may trời không phụ kẻ hữu tâm, cuối cùng cũng có một đạo đại thành!

- Một đạo đại thành, tại hạ mới hiểu được lúc trước ta đi đường quanh co.

- Nếu tại hạ chuyên tâm một đạo, tối thiểu cũng tiết kiệm hơn mười năm. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Ừm.

Lý Triều cũng gật đầu đồng ý. Y nào biết Đằng Thanh Sơn đang nói khoác.

Đằng Thanh Sơn tiếp tục nói:

- Nhưng có mất cũng có được, mấy đạo khác của tại hạ đều tới chỗ đột phá. Một đạo tu thành, chẳng mấy chốc đạo thứ hai cũng đột phá. Lần này trận trận đánh với Thiết hạt tử, cơ duyên xảo hợp, tại hạ cũng đã đột phá, ngộ thêm được một đạo. May mà tên Thiết hạt tử mang theo 'Cổ Ung'. Cổ Ung là người có hy vọng nhất đạt tới hư cảnh của Thanh Hồ Đảo. Thiết hạt tử chỉ còn có hai mươi năm, mạng của Cổ Ung còn trọng yếu hơn việc diệt Quy Nguyên Tông nữa. Do đó, lúc tại hạ và lão đại chiến, lão phải phân tâm chiếu cố cho Cổ Ung.

- À, hiểu rồi. - Lý Triều giật mình.

Y luôn luôn rất kinh ngạc. Dù sao Hạt Tử Kiếm Thánh cũng chính là hư cảnh đại thành thành danh đã lâu. Sao khách khanh 'Hô Hòa' có thể nhanh chóng đuổi lão đi như vậy được?

Nguyên lai là vì Cổ Ung.

Thiên Thần cung có kế hoạch muốn tấn Dương Châu, đương nhiên cũng hiểu rất rõ về Thanh Hồ Đảo, biết ý nghĩa của 'Cổ Ung' đối với Thanh Hồ Đảo.

- Việc đã xong, tại hạ không làm phiền nữa.

Lý Triều đứng lên.

- Lần này rõ là làm phiền Lý huynh rồi.

Đằng Thanh Sơn cũng đứng lên.

Lý Triều cười ha ha:

- Cái gì mà phiền toái? Không có gì phiền cả. Chờ Thiên Thần cung tiêu diệt xong 'Hồng Thiên Thành', đến lúc đó tại hạ sẽ rảnh hơn nhiều. Khi nào rảnh huynh cứ việc tìm tại hạ. Huynh có một thê tử là quyền giáo chủ. Thê tử huynh biết rõ tại hạ sống ở đâu vào lúc nào.

- Hơn nữa, sư phụ tại hạ cũng rất muốn gặp huynh. Đến lúc đó, huynh có thể gặp được sư phụ tại hạ rồi. - Lý Triều nói.

- Cung chủ?

Đằng Thanh Sơn trong lòng cả kinh.

Đây này nhân vật đáng sợ đã khai sáng Thiên Thần cung. Mặc dù chưa gặp, Đằng Thanh Sơn vẫn cảm thấy rất kiêng kỵ lão.

Ngắn ngủn mấy trăm năm đã xây dựng được cơ nghiệp không thua gì 'Ma Ni Tự'. Nhân vật phong hoa tuyệt đại như thế, trong cảm giác của Đằng Thanh Sơn, e rằng lướt mắt khắp Cửu Châu Đại Địa và Đoan Mộc Đại Lục hiện lúc này, cung chủ Thiên Thần cung phải được xếp hàng đầu!

- Ủm, đến lúc đó nhất định phải đi gặp chứ. Tại hạ cũng rất khâm phục cung chủ. - Đằng Thanh Sơn cười bảo.

- Ha ha...

Lý Triều cười, lập tức chấp tay, hóa thành một luồng kiếm quang bay về phía bắc.

Tiệc mừng công cùng ngày, từ buổi chiều một mạch tới đêm khuya. Hiển nhiên việc sống sót sau tai nạn làm rất nhiều người đều rất kích động. Mặc dù nói lần này Quy Nguyên Tông cũng đã chết không ít quân sĩ, đệ tử nhưng đối với Quy Nguyên Tông thì không tính là tổn thất nặng nề. Đây đã xem như là một kết quả tốt nhất.

Buổi sáng ngày hôm sau.

Gia Cát Nguyên Hồng và Đằng Thanh Sơn cùng hành tẩu trên đường phố Giang Ninh quận thành. Đằng Thanh Sơn ngưng kết không gian chung quanh hai người, để thanh âm không thể truyền ra ngoài.

- Muốn gặp cha mẹ con không?

Gia Cát Nguyên Hồng cười lớn.

- Vâng, rất muốn gặp. - Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Chuẩn bị một lí do chưa?

Gia Cát Nguyên Hồng hỏi. Bất luận như thế nào, theo Gia Cát Nguyên Hồng lúc này Đằng Thanh Sơn vẫn chưa thể bộc lộ thân phận. Theo dự định của Gia Cát Nguyên Hồng, Đằng Thanh Sơn tốt nhất là đạt tới hư cảnh đại thành, rồi có thêm thần thú bất tử Phượng Hoàng, khi đó mới là thời cơ tốt nhất để công khai thân phận.

- Làm cho hai cụ an tâm một chút.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Vài năm nay họ không có tin tức gì, luôn rất lo lắng.

Đêm qua kỳ thật Đằng Thanh Sơn đã âm thầm lặng lẽ quan sát song thân. Hắn thấy cha mẹ rất thương tâm vì hắn.

Dù sao hắn cũng đã rời nhà bốn năm chẳng có tin tức gì, cha mẹ nào mà có thể không lo lắng chứ?

...

Chỗ ở của dòng họ Đằng. Tối hôm qua Quy Nguyên Tông cử hành tiệc mừng công, trong dòng họ Đằng cũng cử hành tiệc mừng công. Dù sao nhờ vào chiến thắng dòng họ Đằng cũng không cần ẩn giấu, trốn

tránh. Ở tiệc mừng công tối hôm qua trong tộc, vợ chồng Đăng Vĩnh Phàm đương nhiên cũng trở về. Họ đương nhiên có chỗ ở trong dòng họ.

- Tông chủ.

- Tông chủ.

Vừa tiến vào trong tông, không ít thiếu niên, thanh niên, đàn bà dòng họ Đăng khẩn trương cung kính hành lễ với Gia Cát Nguyên Hồng.

- Ha ha.

Gia Cát Nguyên Hồng cười chào hỏi.

Nhưng những tộc nhân trong phủ đệ của họ trên con đường thì không nhận ra Đăng Thanh Sơn chính là Kinh Ý. Cũng không có gì lạ, chỉ có rất ít người dòng họ Đăng gia nhập vào quân đội Quy Nguyên Tông. Cũng chẳng có mấy người được như Đăng Thanh Hồ là thấy Đăng Thanh Sơn ra tay đại chiến với Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Vĩnh Phàm huynh đệ.

Gia Cát Nguyên Hồng đứng trước một căn nhà, cười kêu.

'Két', cửa phòng mở ra. Chính Viên Lan ra mở cửa.

- A, tông chủ. Mời vào, mời vào.

Viên Lan cười quay đầu lại gọi.

- Phàm ca, tông chủ tới này.

- À, tông chủ hả?

Đăng Vĩnh Phàm hai tay lăn bánh xe, cũng đi ra khỏi nhà.

Khi vợ chồng Đăng Vĩnh Phàm, Viên Lan nhìn thấy Đăng Thanh Sơn đứng cạnh Gia Cát Nguyên Hồng, họ đều hơi nghi hoặc. Dung mạo của Đăng Thanh Sơn khác với lần trước họ gặp Đăng Thanh Sơn khi hắn lần đầu tiên về Quy Nguyên Tông. Đây là dung mạo của thân phận Kinh Ý. Hai người họ cũng không thể nhận ra. Nhưng họ cảm giác được... thanh niên thần bí trước mắt, có một khí tức làm họ cảm thấy rất thân thiết.

- Vị này là ai?

Đăng Vĩnh Phàm cười hỏi.

- Các người chính là cha và mẫu thân của Thanh Sơn huynh đệ à.

Đăng Thanh Sơn cố nén kích động, hỏi.

- Đúng! Đúng!

Viên Lan lập tức trở nên kích động, đến cả Đăng Vĩnh Phàm cũng vội lăn ghế lăn tới gần, có vẻ rất kích động.

- Các hạ biết Thanh Sơn nhà chúng ta à?

- Thanh Sơn sao rồi?

Đăng Vĩnh Phàm còn bình tĩnh, chứ hai mắt Viên Lan đã có nước mắt. Con cái ra ngoài bất tin làm bà đêm đêm đều lo lắng, chờ đợi.

Nhìn cha mẹ tóc đã lốm đốm, Đăng Thanh Sơn tâm tình rất xúc động. Hắn cố nén lòng, nói:

- Bá phụ, bá mẫu. Đúng, tại hạ biết Thanh Sơn, đã gặp hắn rồi.

- Thật à, Thanh Sơn bây giờ như thế nào rồi?

Đăng Vĩnh Phàm và Viên Lan đều kích động, mặt ửng đỏ.

- Hấn rất tốt.

Đặng Thanh Sơn gật đầu bảo:

- Bây giờ đang trên một hòn đảo yên tĩnh ở hải ngoại tiềm tu. Hấn bảo ta khi nào về Cửu Châu, nói cho hai người một tiếng là Thanh Sơn rất khỏe. Hy vọng hai người tự chiếu cố cho bản thân mình.

Hai vợ chồng Đặng Vĩnh Phàm ứa nước mắt.

- Thật tốt quá! Tạ ơn ông trời, Thanh Sơn hấn không có việc gì.

Viên Lan không kìm hãm được nước mắt chảy ròng ròng.

- Khóc gì mà khóc, hài tử tốt mà, khóc gì mà khóc.

Đặng Vĩnh Phàm vội kêu lên.

Đột nhiên Đặng Vĩnh Phàm giật mình, nhìn Đặng Thanh Sơn vẻ chần chờ:

- Thanh Sơn thật ở trên hòn đảo ở hải ngoại à? Các hạ... các hạ không gạt chúng ta chứ?

Đặng Thanh Sơn nói:

- Thanh Sơn dạy cho tại hạ một bộ quyền pháp do hấn tự nghĩ ra. Hấn nói, tại hạ diễn lại bộ quyền pháp này là các người sẽ tin ngay.

Nói rồi, Đặng Thanh Sơn lập tức lui ra phía sau hai bước, thi triển 'Hổ Quyền'. Đây là quyền pháp mà Đặng Thanh Sơn năm đó giao cho tông tộc họ Đặng.

Vừa thấy quyền pháp, hai vợ chồng Đặng Vĩnh Phàm, Viên Lan đều kích động đến không thể khống chế được.

...

Đặng Vĩnh Phàm và Viên Lan lưu Đặng Thanh Sơn lại một canh giờ, sau đó Đặng Thanh Sơn không thể ở lại được nữa, hấn sợ mình không khống chế được tâm tình, vội ra khỏi nhà.

- Thanh Sơn.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đặng Thanh Sơn.

- Con không có việc gì.

Đặng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng sóng vai cùng đi.

- Sư phụ, con chuẩn bị thu một nhóm đệ tử.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng ngơ ngác, rồi cười:

- Đây là chuyện tốt. Nói đi, muốn điều kiện gì, đã có nội kinh chưa? Mấy tuổi?

- Không cần có nội kinh, thiếu niên mười tuổi có gân cốt tốt không khiếm khuyết gì là được.

Đặng Thanh Sơn nói.

Không cần nội kinh? Gia Cát Nguyên Hồng thở phào một hơi. Loại thiếu niên này muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

- Trước hết giúp con tìm một ngàn đứa. - Đặng Thanh Sơn nói.

Đặng Thanh Sơn tự nhận, cho dù trước mặt 'Hạt Tử Kiếm Thánh', bằng vào Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, hấn cũng có thể tự bảo vệ được. Do đó, việc phát dương quang đại nội gia quyền nhất mạch cũng nên chính thức bắt đầu rồi.

426. Chương 48. Niềm Vui Bất Ngờ

Đằng Thanh Sơn lại bận ngày đêm

Tu luyện từng bước tiến thêm

Đao Trì đột phá, thành niềm hân hoan

(Thơ: everestvnvn)

- Ha ha... Thanh Sơn, trong thiên hạ không biết có bao nhiêu thiếu niên muốn học được nội kinh. Huống chi là do hư cảnh dạy lại càng cầu cũng không cầu được.

Gia Cát Nguyên Hồng cười vui vẻ:

- Cứ yên tâm, đừng nói một ngàn, ngay cả năm ngàn cũng là việc rất dễ dàng.

- Một ngàn là đủ rồi, e rằng ba tháng sau, trong một ngàn này phần lớn đều sẽ bị đào thải. - Đằng Thanh Sơn cười nói.

Tu luyện nội gia quyền có yêu cầu rất cao về cả tư chất lẫn nhận thức. Tuy nói thiên địa linh khí ở Cửu Châu Đại Địa rất sung túc, rất thích hợp với việc tu luyện hơn thế giới của Đằng Thanh Sơn kiếp trước nhiều. Nhưng cho dù như thế thì trong một ngàn, cũng giỏi lắm chỉ có khoảng một trăm người thích hợp với nội gia quyền đã là không tệ rồi. Hơn nữa cũng chỉ có hai người là Đằng Thanh Sơn và đại đồ đệ 'Đằng Thú' là có thể dạy được nội gia quyền. Có quá nhiều đệ tử cũng không có cách nào dạy hết.

- Ủm, nghiêm khắc một chút cũng tốt.

Gia Cát Nguyên Hồng đột nhiên trịnh trọng dặn dò:

- Thanh Sơn, sau này con không được tiết lộ quá nhiều với cha mẹ con .

Kỳ thật khi Đằng Thanh Sơn chủ động tiết lộ tin tức, nói cho cha mẹ là nhi tử của họ bây giờ vẫn còn bình an, Gia Cát Nguyên Hồng mặc dù cũng chấp nhận được nhưng cũng hơi bất an.

Lúc trước ở chỗ Đằng Vĩnh Phàm, Gia Cát Nguyên Hồng đã dặn dò vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, phải vì nhi tử của họ 'Đằng Thanh Sơn' mà đừng nói ra việc này.

- Để cha mẹ an tâm thì con mới cảm giác yên ổn được.

Đằng Thanh Sơn trầm than. Vừa nghĩ tới nước mắt của cha mẹ, hắn đã cảm thấy áy náy rồi.

- Không đề cập tới việc này nữa.

Đằng Thanh Sơn cố nở nụ cười.

- Kinh Ý tiền bối.

Đột nhiên một tiếng gọi vang truyền đến.

Đằng Thanh Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng đều ngẩng đầu nhìn lại, chính là Đằng Thanh Hổ đang đi tới.

- Tông chủ, Kinh Ý tiền bối.

Đằng Thanh Hổ rất nhiệt tình chào. Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu:

- Đằng Thanh Hổ, đúng không? Trên tường thành tại hạ đã gặp huynh.

Một câu này làm Thanh Hổ vô cùng kích động. Đây là cường giả hư cảnh chứ bộ. Đằng Thanh Sơn lại chỉ một thiếu niên bên cạnh đang nâng một khối đá nặng hơn mười cân:

- Đằng Thanh Hổ, huynh bảo tên tiểu gia hỏa đó tới đây một chút.

- Ủm, được.

Đằng Thanh Hổ vội gọi về phía bên đó.

- Tiểu Hầu Tử, tới đây.

- Nhị thức.

Thiếu niên đó vội chạy tới. Nó hiển nhiên rất sùng bái Đàng Thanh Hổ, vừa nghe lời là tới ngay. Đàng Thanh Hổ chỉ vào Gia Cát Nguyên Hồng và Đàng Thanh Sơn nói:

- Tiểu hầu tử, hai vị này đều là tiền bối đại nhân rất tài ba đó.

- Hồng Hầu bái kiến hai vị đại nhân. - Thiếu niên hành lễ rất cung kính.

Đàng Thanh Sơn khẽ mỉm cười. Trong dòng họ Đàng, xét về bối phận, ông nội của Đàng Thanh Sơn là họ lót Vân, cha là Vĩnh, còn đám người Đàng Thanh Sơn là 'Thanh'. Thiếu niên này có chữ 'Hồng', nhỏ hơn Đàng Thanh Sơn một lứa.

- Tiểu Hồng Hầu, ngươi nhìn theo ta làm vài động tác nhé.

Đàng Thanh Sơn nói rồi, chân phải nghiêng về một phía, hai tay chống phía sau, một chân đứng vững.

- Bảo trì thời gian mười hơi thở.

- Đơn giản.

Đàng Hồng Hầu cũng làm theo động tác này.

- Làm thêm một cái nữa.

Đàng Thanh Sơn tùy ý làm sáu động tác. Hồng Hầu làm theo khá dễ dàng.

- Ừm, tốt lắm! Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Đàng Thanh Sơn cười hỏi.

- Mười một tuổi. - Hồng Hầu trả lời.

- Đàng Thanh Hổ, huynh giúp tại hạ hỏi cha mẹ hần. Nếu cha mẹ hần nguyện ý cho tên tiểu gia hỏa theo tại hạ học võ, tại hạ sẽ mang hần theo.

Đàng Thanh Sơn cười khẽ nói. Tuy nói lúc trước có nói với sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng là cần người mười tuổi trở xuống, kỳ thật nội gia quyền cũng không phải quá chú ý tới điểm này.

Lịch sử kiếp trước có không ít người mười lăm, mười sáu tuổi bắt đầu tu luyện, cuối cùng đạt tới tông sư. Giống như Tam đệ tử 'Tiết Tân' của Đàng Thanh Sơn, lúc mới luyện còn lớn tuổi hơn.

- Đồng ý, khẳng định đồng ý! Cha hần cũng không ngu. Tiền bối có thể dạy hần là việc cầu cũng không cầu được.

Đàng Thanh Hổ rất kích động. Y đã nhìn trận đấu kinh thiên động địa dưới tường thành... bản thân y cũng muốn bái sư.

- Ừm.

Đàng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

- Cứ ở nhà đi, hai ngày nữa dẫn hần tới Quy Nguyên Tông.

Sau đó, Đàng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng cùng nhau ly khai.

Trên đường phố.

- Sư phụ, thấy rõ con làm sáu động tác không?

Đàng Thanh Sơn hỏi:

- Chỉ cần là có gân cốt hoặc từ bé đã rèn luyện, đều có thể dễ dàng làm được sáu động tác này. Sư phụ, lúc người giúp con thu một ngàn thiếu niên, cứ dựa theo những động tác này. Ai có thể làm được tốt sáu động tác này là thu ngay.

- Động tác này không khó, vào thời buổi loạn lạc này, hài tử nhà ai từ bé không luyện tập chứ. Phần lớn đều có thể làm được.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu.

- Ta lập tức an bài người bắt đầu chọn đám thiếu niên.
- Nhưng vì cần khảo sát sáu động tác của chúng, do đó có thể chậm một chút.

Gia Cát Nguyên Hồng cười giọng chắc chắn:

- Ba ngày sau, hẳn là có thể thu đủ đó.

...

Ngày hôm sau, đầu tháng tư, Quy Nguyên Tông chính thức bắt đầu tuyển những thiếu niên mười tuổi và dưới mười tuổi.

Bên trong Quy Nguyên Tông, đám trưởng lão, hộ pháp nghe thế, lại là do 'Kinh Ý tiền bối' tuyển thiếu niên, ai nấy đều kích động vô cùng. Mọi người đều cho cháu, tăng tôn mình, chỉ cần là có tuổi phù hợp, đều tới tham gia sát hạch. Còn cả Giang Ninh quận thành, và những thôn làng quanh Giang Ninh quận thành, khi nhận được thông cáo, đặc biệt biết không thu bạc, lập tức cũng đưa hài tử tới.

Ngày đầu nhận ba trăm người.

Ngày hôm sau, đặc biệt là những người nhận được tin tức muộn, tỷ như những người ở gia đình bình thường trong Giang Ninh quận thành, phần lớn ngày hôm sau mới đưa hài tử tới. Do đó ngày hôm sau tuyển được rất nhiều.

Vào buổi chiều ngày hôm sau, đã tuyển đủ một ngàn người.

Ngày hai tháng tư, Quy Nguyên Tông phái ra một ngàn binh vệ hộ tống bọn nhỏ tiến về Nghi thành quận Giang Ninh. Quy Nguyên Tông cũng rất yên tâm về vấn đề an toàn. Bởi vì Đằng Thanh Sơn đi cùng với bọn nhỏ tới Nghi thành.

- Tiền bối, bọn nhỏ chịu được việc chạy như vậy không?

Thiên nhân trưởng thiên nhân đội cung kính hỏi.

- E rằng sẽ không chịu nổi đó.
- Người dựa theo tốc độ lúc trước ta phân công mà làm.

Đằng Thanh Sơn ra lệnh:

- Đồng thời truyền lệnh xuống... Phàm là ai không kiên trì được tới Nghi thành, sẽ trực xuất về nhà.
- Dạ.

Thiên nhân trưởng đáp rất cung kính.

Đằng Thanh Sơn nhìn đám hài tử. Tu luyện nội gia quyền yêu cầu có nghị lực hà khắc hơn tu luyện nội kinh rất nhiều. Tu luyện nội kinh chỉ cần khoanh chân tĩnh tọa, đắm chìm vào việc tu luyện vài canh giờ. Còn tu luyện nội gia quyền lại rất khô khan, không có lấy một cảnh giới nhất định nào.

Chỉ khi tới cảnh giới cực cao, mới có thể đánh quyền được.

- Ba trăm dặm đường, xem như chặng đầu cho bọn nhỏ tôi luyện. Không biết một ngàn hài tử, trên con đường ba trăm dặm sẽ bị đào thải bao nhiêu đứa.

Đằng Thanh Sơn cũng đi với bọn nhỏ.

Ba trăm dặm, hài tử đều đeo ba lô nhỏ. Mặc dù nói tố chất thân thể đều không tệ, nhưng theo tốc độ do Đằng Thanh Sơn đặt ra, bọn nhỏ cũng phải cố hết sức.

Ngày đầu, đã có rất nhiều hài tử kêu là chịu không nổi. Nhưng sau khi những sĩ quan tuyên bố, phàm là có người không muốn đi sẽ bị đưa trở về, tất cả những hài tử đều nghiêng rằng kiên trì.

Dù sao bị đào thải như vậy, khẳng định sẽ bị người nhà mắng.

Nhưng ngày hôm sau, có mười ba hài tử chịu không nổi, sụp đổ, khóc bỏ cuộc.

Ngày thứ ba, có năm mươi sáu hài tử khóc bỏ cuộc.

Ngày thứ tư, có mười một hài tử bỏ cuộc, ngày thứ năm, có thứ sáu hài tử bỏ cuộc.

Giữa trưa ngày thứ sáu, đã đến Nghi thành. Tới một phủ đệ rất lớn do Quy Nguyên Tông chuyên môn an bài, lúc này không ít hài tử khóc ngay tại chỗ. Lộ trình buổi chiều ngày thứ sáu không có một hài tử nào bỏ cuộc.

Nói cách khác, năm ngày rưỡi chạy liên tục, có tám mươi sáu hài tử bỏ cuộc. Một ngàn thiếu niên còn lại chín trăm mười bốn thiếu niên.

- So với ta nghĩ thì tốt hơn một chút.

Đằng Thanh Sơn thăm gặt đầu.

- Năm ngày rưỡi, chạy ba trăm dặm...

Phải biết là đường quan đạo cũng không phải bằng phẳng gì. Năm ngày rưỡi chạy, quả là một sự hạnh hạ đối với rất nhiều trẻ con. Song có một bộ phận hài tử lại đi rất nhẹ nhàng.

Rất nhiều thiếu niên ở nông thôn từ bé được rèn luyện, một ngày đi trăm dặm cũng không phải việc khó.

...

Tám tháng tư, chín trăm mười bốn hài tử đều an bài ổn thỏa. Ngày hôm đó để cho bọn chúng nghỉ ngơi một chút, không có giao việc gì cho chúng cả.

Còn Đằng Thanh Sơn thì cười Lục Túc Dao Trì, dẫn đại đồ đệ 'Đằng Thú' từ Thái A Sơn Mạch trở về.

Hung Thú Bang bây giờ đã có địa vị ổn định ở Thái A Sơn Mạch. Hơn nữa thực lực của 'Dương Đông', 'Tiết Tân' cùng với một đám bang chúng Hung Thú Bang, đã có thể đứng vững, không cần cường kình cường giả Đằng Thú ra tay nữa.

...

Qua đầu tháng tư, trong phủ đệ khổng lồ đặc biệt được san phẳng một cái sân luyện võ cực lớn. Chín trăm mười bốn hài tử ai nấy đều đứng nghiêm. Ở gần đó có hộ vệ Quy Nguyên Tông và đám người hầu được đặc biệt an bài đang cười cười nhìn đám hài tử.

Đằng Thú khoác áo da thú đứng trước mặt trên chín trăm hài tử, ánh mắt Đằng Thú làm bọn nhỏ khiếp vía.

- Sư phụ.

Đằng Thú quay đầu nhìn về phía xa xa.

Đằng Thanh Sơn chợt xuất hiện ở cửa phòng, nhưng chớp mắt Đằng Thanh Sơn đã biến mất khỏi cửa phòng, rồi xuất hiện cạnh Đằng Thú cách đó trăm trượng.

- Oa!

- Trời ạ.

- Có thần tiên.

Có một vài hài tử không kìm được phải kinh hô. Ai nấy tròn tròn mắt. Đến cả đám hộ vệ, người hầu do Quy Nguyên Tông an bài ai nấy cũng kinh ngạc đến ngáy người.

Đằng Thanh Sơn nhìn bộ dáng nhóm hài tử đang khiếp sợ này, không khỏi khẽ mỉm cười. Kỳ thật rất nhiều sư phụ đều ngay từ đầu hơi triển lộ thực lực để cho các đệ tử cố gắng tu luyện.

- Rất nhiều người đều muốn học võ.

Đằng Thanh Sơn thanh âm không lớn, nhưng lại quanh quẩn khắp nơi, vang lên bên tai từng thiếu niên.

- Nhưng ở Quy Nguyên Tông cũng chỉ có một ngàn người có cơ hội tới đây. Trong quá trình chạy, có tám mươi sáu người mất đi cơ hội. Các người tổng cộng là chín trăm mười bốn người.

- Trong chín trăm mười bốn người các người, sau này sẽ có tám trăm người, thậm chí nhiều hơn không chịu nổi bị đào thải phải về nhà.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

Đám hài tử này, nhỏ nhất sáu tuổi, lớn nhất mười một tuổi đã hiểu chuyện rồi. Nghe nói có tám trăm người hoặc nhiều hơn có thể bị đào thải, đứa nào đứa nấy đều bị dọa khiếp.

- Nhưng... chỉ cần kiên trì tới cuối cùng, các người sẽ thành cường giả tài ba.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên dậm chân một cái.

Ầm ầm...

Cả mặt đất rung lên. Trên chín trăm hài tử sợ tới mức phải ồ lên, không ít hài tử té ngã xuống. Chỉ thấy dưới chân Đằng Thanh Sơn xuất hiện một cái hố sâu dài chừng hơn mười trượng, sâu hoắm. Dưới sự khổng lồ chế của Đằng Thanh Sơn, vết nứt trên mặt đất cũng không kéo dài tới chỗ những hài tử đang đứng.

- Oa.

- Đây là...

Bọn nhỏ đều khiếp sợ nhìn đường nứt sâu hoắm thật lớn. Cho dù là người thường đào vệt nứt đó, cũng phải đào rất lâu.

Một cái dậm chân?

Đừng nói là bọn nhỏ, chính cả đám hộ vệ, người hầu xa xa cũng đều kinh ngạc đến ngây người.

- Chỉ cần các người khắc khổ tu luyện, sẽ có cơ hội làm được như vậy.

Đằng Thanh Sơn chỉ vào Đằng Thú bên cạnh.

- Từ bây giờ trở đi, các người đều theo đại đệ tử của ta 'Đằng Thú' học tập.

Đằng Thú tiến lên một bước, ánh mắt lãnh liệt.

Đằng Thú cùng ngày cũng nện vài quyền vào hòn giả sơn vô dụng gần đó làm đá nát vụn ra, làm đám trẻ vô cùng sùng bái nhìn Đằng Thú... Một tòa giả sơn đó bằng đá, nặng trên vạn cân, vài quyền đập nát bấy, chúng chưa từng thấy ai lợi hại như vậy cả.

Dựa theo sự phân phó của Đằng Thanh Sơn, Đằng Thú chỉ dạy cho chúng một chiêu - Tam Thể Thức!

Cẩn thận dạy tất cả điểm quan trọng và cách hô hấp của Tam Thể Thức, dựa theo thuyết pháp của Đằng Thanh Sơn: 'A Thú, Tam Thể Thức chính là bốn nguyên căn cơ của nội gia quyền ta. Ngay cả người, cũng phải thường xuyên luyện tập. Đừng có xem thường việc dạy bọn nhỏ luyện Tam Thể Thức. Trong lúc dạy chúng, người tự nhiên sẽ ôn cũ biết mới, sẽ có cảm ngộ mới. Phải biết là, dạy người cũng là tu luyện.'

Nghe thế, Đằng Thú lại càng dạy hơn chín trăm hài tử chăm chú hơn.

Cái hay nhất của đại đệ tử 'Đằng Thú' chính là nghe sư phụ. Chỉ cần là Đằng Thanh Sơn giao nhiệm vụ, y đều cẩn thận hoàn thành.

Giữa nội viện của đại phủ đệ, có một luyện võ trường hơi nhỏ. Bình thường ngoại trừ Đằng Thú, Đằng Thanh Sơn cấm bất kỳ hộ vệ, người hầu và đám thiếu niên đi vào. Phàm là có ai dám vào, đám thiếu niên thì đuổi ngay về nhà, đám hộ vệ và người hầu thì bị nhốt vào tù.

Từ đó không ai dám tới quấy rầy nữa.

- Ba tháng, Cửu Châu Đại địa có thiên địa linh khí sung túc, sau khi luyện tập Tam Thể Thức, đứa nào có tư chất tốt hẳn là trong một tháng đã xuất hiện nội kinh rồi. Tư chất kém hơn, hai tháng cũng có nội kinh mới đúng.

Đặng Thanh Sơn định ra định mức kế tiếp. Trong vòng ba tháng nếu không luyện ra nội kinh, coi như đào thải.

Phải biết là năm đó Đặng Thanh Sơn khi chỉ mới là một hài đồng ba tuổi, thân thể còn chưa trưởng thành, một tháng đã thành công rồi.

Nửa tháng sau, trên luyện võ trường ở nội viện.

Lục Túc Dao Trì gục ở cạnh đó, nhìn chăm chăm vào Đặng Thanh Sơn đang luyện thương pháp. Lục Túc Dao Trì thỉnh thoảng lại vung đao của mình lên.

- Thân pháp cận chiến của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức mặc dù hoàn mỹ, nhưng thích hợp với mình mới là tốt nhất.

Đặng Thanh Sơn căn cứ vào Du Ngư thân pháp, 'địa hành thuật', kết hợp thêm với thân pháp ẩn chứa trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, dần dần sửa chữa, dung hợp thành một bộ thân pháp thích hợp với mình.

Mặc dù không bằng sáng chế hoàn mỹ của Vũ Hoàng, nhưng khi sử dụng Đặng Thanh Sơn cảm thấy rất thoải mái.

- Xoẹt! Xoẹt!

Luân Hồi thương vung lên, khi thì hóa thành những đóa hoa lê, khi thì hóa thành một cầu vòng vắt ngang bầu trời, khi thì giống như cái máy khoan khổng lồ hủy diệt thiên địa. Tiếng rít đáng sợ thậm chí còn làm đám thiếu niên ở ngoài luyện võ trường sợ tới mức run lên.

- Thống khoái, thống khoái!

Thân pháp phối hợp với thương pháp, Đặng Thanh Sơn tựa như một con cá trong nước, lúc lại tựa như một con beo nhanh và mãnh liệt, phối hợp với thương pháp rất thoải mái.

Nhưng Đặng Thanh Sơn đắm chìm trong thương pháp lại không phát hiện ra, lúc này Lục Túc Dao Trì còn đang quan sát Đặng Thanh Sơn luyện thương, dần dần bây giờ nó không còn nhìn Đặng Thanh Sơn nữa, mà đắm chìm vào đao pháp của nó. Theo thời gian trôi qua... Đặng Thanh Sơn luyện thương cực kỳ thoải mái, còn chung quanh thân thể Lục Túc Dao Trì bắt đầu dần dần hiện lên đạo đạo kim quang.

- Hả?

Đặng Thanh Sơn rốt cục tỉnh lại không luyện thương nữa. Vừa quay đầu lại đã thấy ở góc luyện võ trường, toàn thân Lục Túc Dao Trì xuất hiện kim quang chói mắt, giống như mặt trời kim sắc đang mọc.

- Hống...

Lục Túc Dao Trì đột nhiên gầm lên như đau đớn thống khổ, lại giống như một tiếng rú điên cuồng thiên địa. Nhất thời kim quang vô tận trong thiên địa điên cuồng tràn vào Lục Túc Dao Trì. Kim quang vô tận giống như vòng xoáy trong đại dương, thậm chí còn làm cho những hòn giả sơn chung quanh bị nghiền thành đá vụn bay tung tóe.

- Chẳng lẽ, Lục Túc Dao Trì nó...

Đặng Thanh Sơn hai mắt sáng lên, trong lòng lại cảm thấy kích động vạn phần.

427. Chương 49: Lục Túc Dao Trì Hư Cảnh.

Đặng Thanh Sơn đành bái hạ phong

Thầy trò bàn chuyện chưa xong

Quy Nguyên lai tín trong lòng không yên

(Thơ: everestvnvn)

Lực thiên địa hành Kim như đại dương mênh mông tụ tập lại làm Đẳng Thanh Sơn cũng cảm thấy run sợ. Cả nội viện luyện võ trường bị khí vàng sắc bén chém nát cả bãi cỏ, thậm chí còn không ít đá bị vỡ tung bay tóe, những viên đá như cùng một lúc bay bay tán loạn ra bốn phương tám hướng.

Trên luyện võ trường ở ngoại viện, hơn chín trăm tiểu hài đang đang luyện tập hầu quyền, đứa nào đứa nấy đang nhảy nhót lung tung.

Đột nhiên...

- Hồng...

Trong nội viện truyền ra tiếng gầm vang vọng thiên địa làm cho đám hài tử sợ tới mức nhảy lên, đến cả Tổng sư phụ của chúng là Đẳng Thú cũng phải kinh hãi. Vừa quay đầu lại đã thấy nội viện tràn ngập đạo kim quang. Hơn nữa, thỉnh thoảng còn có những viên đá vỡ bay ra.

- Cẩn thận.

Đẳng Thú lao nhanh tới trước người một hài đồng, một quyền đá nát viên đá. Hơn chín trăm hài tử vẫn còn chút ngây thơ, không biết đang phát sinh chuyện gì.

Phốc! Một viên đá nện vào bụng một hài tử. Hài tử này lập tức a lên một tiếng đau đớn, khoe miệng ứa máu.

- Nằm cả xuống!

Đẳng Thú gầm lớn.

Một tháng rưỡi qua, đám hài tử này đã quen nghe Đẳng Thú ra lệnh, chúng không dám do dự chút nào, tất cả toàn bộ đều nằm xuống.

Vèo! Vèo! Vèo!

Những viên đá, đá vụn từ trong nội viện bắn ra, nhanh chóng lướt qua đầu đám hài tử đang nằm rạp trên mặt đất. Đám hài tử này ai nấy sợ tới mức không dám ngẩng đầu, hai tay che đầu, những đôi mắt mắt đen láy đều cẩn thận dán mắt vào những viên đá bay vụt qua.

Khoảnh khắc sau.

An tĩnh, không còn đá bay ra nữa.

- Ủa, vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?

- Đường như trong nội viện có kim quang.

- Không còn đá bay ra nữa.

Đám hài tử này đều ngẩng đầu lên, vô cùng cẩn thận nhìn quanh. Lúc này Đẳng Thú vội hét lên:

- Đình chỉ luyện quyền, về chỗ ở các con nghỉ ngơi đi.

- Dạ, sư phụ.

Hơn chín trăm hài tử cùng hô, thanh âm rất trong trẻo. Sau đó hơn chín trăm đứa trẻ như ong vỡ tổ hưng phấn chạy về phía chỗ ở, cả đám tít tít.

- Con không có việc gì chứ?

Đẳng Thú đến gần hài tử lúc này. Hài tử đó chính là người xui xẻo duy nhất bị viên đá đập bị thương.

- Không sao đâu.

Hài tử cắn môi trả lời, mặt trắng bệch.

- Người đâu, người đâu mau tới đây, bảo đại phu tới xem.

Đẳng Thú vội kêu hộ vệ, người hầu vốn luôn luôn ở gần đó. Lập tức có hai hộ vệ dìu hài tử đó đưa đến phòng đại phu trong phủ.

Đằng Thú thì quay đầu chạy về phía nội viện, cảm thấy rất nghi hoặc:

- Vừa rồi có chuyện gì thế? Tiếng gầm đó tựa hồ là tiếng gầm của Lục Túc Dao Trì.

...

Trong nội viện hoàn toàn hoang tàn. Chẳng những luyện võ trường biến thành một đồng hoang tàn, đến cả những căn nhà gần đó cũng bị những 'vết thương' khắp nơi. Đằng Thú vừa chạy vào, tới cạnh Đằng Thanh Sơn, vội hỏi về kinh ngạc:

- Sư phụ, vừa rồi có chuyện gì thế? Quả trứng vàng to chừng là...

Trên luyện võ trường, đang có một quả trứng vàng thật lớn! Trứng vàng hình bầu dục này dài hơn mười trượng, cao mấy trượng.

- Đây là Lục Túc Dao Trì. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Lục Túc Dao Trì? Sao nó biến ra như vậy, chẳng lẽ...? - Đằng Thú cũng đã đoán được.

- Ừm, hẳn là như vậy.

Đằng Thanh Sơn nhìn chăm chăm vào quả trứng vàng hình bầu dục. Vừa rồi hắn thấy rất rõ cảnh này. Kim quang vô tận điên cuồng tụ tập, rồi thu liễm, bao Lục Túc Dao Trì thành một quả trứng vàng hình bầu dục. Nhìn kỹ thì quả trứng vàng khổng lồ này còn có nhiều tia khí vàng sắc bén bốc lên.

- Lục Túc Dao Trì sắp đột phá hư cảnh rồi à? - Đằng Thú lộ vẻ vui mừng.

- Đột lát nữa sẽ biết.

Thanh âm Đằng Thanh Sơn rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt cho thấy hắn lúc này cũng rất kích động.

Ngày trở lại Cửu Châu Đại Địa, mặc dù cũng đã giúp được cho Quy Nguyên Tông, nhưng vẫn rất khó chịu.

Dù sao, thực lực của mình vẫn không đủ. Nếu có một con yêu thú hỗ trợ thì lại khác hẳn. Nhưng bắt tử Phượng Hoàng tiểu Thanh thì đang học với mẫu thân về một tuyệt học thuộc loại riêng cho bắt tử Phượng Hoàng. Dựa theo Phượng Hoàng mẹ nói, ngắn thì nửa năm, lâu là một năm.

Đây là một con số ảo. Kỳ thật tới giờ đã qua nửa năm rồi, nhưng Thiên Vân Sơn vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Nhưng...

Chờ đợi mãi mà bắt tử Phượng Hoàng tiểu Thanh không tới, nhưng Lục Túc Dao Trì lại đột phá, thật ra là một sự kinh hỉ bất ngờ. Lục Túc Dao Trì là sinh vật có thể sống dưới đất. Nói về tốc độ phi hành, nó chậm hơn Thanh Loan lúc chưa đột phá một chút, nhưng nói về khoan đất thì ngay từ ban đầu, Lục Túc Dao Trì lúc chưa đột phá tới hư cảnh thì Thanh Loan cũng không có tài khoan đất bằng Lục Túc Dao Trì được.

- Yêu thú đột phá tới hư cảnh đều sẽ biến dạng. Thanh Loan biến thành bắt tử Phượng Hoàng, con Long Quy khổng lồ cũng biến thành Kim Sắc Long Quy nhỏ đi nhiều. Không biết Lục Túc Dao Trì biến thành cái dạng gì.

Đằng Thanh Sơn nhìn chăm chăm vào quả trứng khổng lồ có khí vàng sắc bén bốc cao trước mắt, trong lòng rất chờ đợi.

Cứ thế mà chờ, cũng không biết qua bao lâu rồi...

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy sắc thái của quả trứng vàng khổng lồ này dần dần nhạt đi, loãng ra.

Đột nhiên, quả trứng vàng khổng lồ thu lại với một tốc độ nhanh chóng, tựa như trái tim co lại!

- Xoẹt!

Khi co rút tới mức độ nhất định.

- Bùng!

Không ít khí vàng sắc bén còn thừa đã bùng nổ tóe ra, hóa thành vô số lực thiên địa hành Kim trở về với thiên địa. Cả nội viện luyện võ trường khôi phục sự yên tĩnh nhưng... trên luyện võ trường đã có thêm một con quái vật rất đặc biệt.

Đúng, là quái vật!

Đây là một quái vật đứng thẳng như con người. Nó cao đại khái hai trượng (năm thước), hai chi dưới giống như hai chân đứng thẳng, nhưng hai chi dưới đó lại vô cùng cường tráng mạnh mẽ, hơn nữa còn rất dài, đặc biệt là gai nhọn ở xuống chi dưới cực kỳ sắc nhọn, chính là một cây đao!

Ngoài chi dưới, nó còn có những đôi chân khác, đôi chi trên cũng chính là bốn cánh tay! Cánh tay hơi bẹt và rộng một chút, bốn cánh tay căn bản là những thanh đao kỳ dị! Hơn nữa quanh chi dưới và bốn cánh tay còn có những mũi gai bén nhọn, mỗi một mũi gai đại khái dài một thước (hai mươi lăm cm), trên mỗi cánh tay đều có những mũi nhọn xếp chỉnh tề, cuối mỗi cánh tay thẳng đều có cả trăm cây mũi nhọn, như tay áo xếp trên cánh tay này vậy.

Từ bộ dáng của nó còn có thể phân biệt nó rất tương tự con Lục Túc Đao Trì lúc trước.

Nhưng...

Lân giáp Lục Túc Đao Trì bây giờ toàn bộ đã biến thành màu đen, mơ hồ còn có chút kim sắc lấm tấm rất rõ. Hai cái chim thu lại trong người, giống như một cái áo choàng. Hai mắt trên cái đầu hình tam giác bây giờ càng biến thành đỏ như máu. Ai bị nó nhìn cũng có cảm giác như lâm vào một biển máu chập chùng.

- Sư phụ, đây là Lục Túc Đao Trì à?

Đằng Thú nuốt nước bọt khan.

Đằng Thanh Sơn nhìn quái vật kim loại trước mắt, cũng không khỏi giật mình. Lục Túc Đao Trì toàn thân bao trùm một tầng lân giáp, đến cả bốn cánh tay và chi dưới cũng đều là ẩn trong lân giáp... Đằng Thanh Sơn có một loại cảm giác, loại lân giáp đen tuyền, mơ hồ có kim sắc lấm tấm này là thứ lân giáp đáng sợ nhất mà hắn gặp qua. Trên lân giáp mơ hồ ẩn chứa khí tức, thậm chí đáng sợ không thua gì Yêu Long Tử Tích năm đó đang ngủ say ở Hàn Đàm.

'Lân giáp e rằng có khả năng phòng ngự không thua gì lân giáp của Yêu Long Tử Tích. Dù sao Yêu Long Tử Tích cũng quá lớn... còn thân thể Lục Túc Đao Trì lại nhỏ như thế, quả chính là tinh hoa. Hơn nữa Lục Túc Đao Trì vốn có thân thể phòng ngự rất ghê hồn. Lần đó bị lửa của Thanh Loan đốt mà cũng chỉ bị bỏng thôi... Bây giờ đạt tới hư cảnh, lại thu nhỏ lại. Như vậy uy lực phòng ngự của lân giáp này còn ghê hơn.'

Đằng Thanh Sơn thậm chí còn nghĩ đến...

Lột lân giáp của Lục Túc Đao Trì xuống, chế thành một bộ áo giáp, phòng ngự tuyệt đối mạnh. Nhưng... Lục Túc Đao Trì là động đội bằng hữu của mình.

'Lục Túc Đao Trì, khí tức khổng lồ sắc bén thật.' Đằng Thanh Sơn cảm giác được trong khu vực có một luồng khí vàng sắc bén tụ tập thành rồi khí tức cường đại.

Cũng là hư cảnh đại thành nhưng khí tức của Yêu Long Tử Tích cường đại hơn Hạng Tử Kiếm Thánh nhiều.

Cùng một đạo lý, Lục Túc Đao Trì sống mấy ngàn năm một khi đột phá đạt tới hư cảnh, khí tức của nó cũng sẽ cường đại ghê hồn!

- Hống...

Lục Túc Đao Trì phát ra một tiếng gầm gừ về phía Đằng Thanh Sơn, con mắt đỏ như máu lại lộ ra sự hưng phấn cùng với chiến ý.

Đằng Thanh Sơn cảm giác được chiến ý của Đao Trì, không khỏi cười to lên:

- Ha ha, sao? Vừa mới đột phá đã muốn ta với tỷ thí à? Đến đây đi!

Lúc này trường thương nâng lên, cười cười. Lục Túc Đao Trì hưng phấn gầm lên một tiếng, hai cánh chấn động, cơ hồ như thuấn di tới cạnh Đằng Thanh Sơn.

Hoắc! Hoắc!

Bốn cái cương giáp đao trên cánh tay lóe ra ánh sáng lạnh buốt, bổ thẳng về phía Đằng Thanh Sơn.

- Nhanh thật.

Đằng Thanh Sơn trở tay không kịp, vội cầm ngang thương, lúc này lập tức bị lực đao cuồng mãnh của Lục Túc Dao Trì đánh bay đi.

...

Sau khi Lục Túc Dao Trì đạt tới hư cảnh, đấu với Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn xem ra đã phải cam bái hạ phong.

Đằng Thanh Sơn sử dụng Luân Hồi thương, chứ không phải là Khai Sơn Thần Phủ, có thể thấy Lục Túc Dao Trì cũng rất đáng sợ. Dựa theo Đằng Thanh Sơn nói: 'Lục Túc Dao Trì, là đao khách đáng sợ nhất! Những cao thủ khác có hai tay, nó có bốn tay, thỉnh thoảng còn dùng hai chi dưới tập kích. Toàn thân lân giáp có phòng ngự cực mạnh.. Dựa vào hai đôi cánh, việc xê dịch như chớp trong phạm vi nhỏ lại càng đáng sợ hơn. Gặp phải đối thủ như vậy, đánh sao cho thấu?'

Ghen tị!

Làm cho người ta buộc phải ghen tị mà. Mới vào hư cảnh đã ghê gớm như vậy.

Yêu thú vốn là như vậy, đặc biệt là yêu thú có thiên phú dị bẩm. Tỷ như 'Thanh Loan' được coi như đứng đầu trong đám yêu thú, tỷ như con 'Lục Túc Dao Trì' cũng rất gần với Thanh Loan. Hơn nữa, chúng vừa vọt lại đột phá 'Hành Hỏa Chi Đạo', 'hành Kim chi đạo', phụ thêm vào thiên phú của chúng.

...

Có Dao Trì giúp, Đằng Thanh Sơn tin tưởng mười phần. Gia Cát Nguyên Hồng cũng tới sống ở Nghi thành, phòng ngừa Hạt Tử Kiếm Thánh tập kích.

Sau khi Dao Trì đột phá nửa tháng.

Trong nội viện.

Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng ngồi đối diện nhau.

- Ủm, đến giờ hơn chín trăm hai tử đã có bốn mươi hai đứa luyện ra nội kinh.

Đằng Thanh Sơn đáp.

- Cái gì, ít thế à?

Gia Cát Nguyên Hồng nghi hoặc.

- Không ít.

Đằng Thanh Sơn cười. Dựa theo Tam Thể Thức và Hầu Quyền để luyện ra nội kinh, khó hơn việc dựa vào nội kinh bí tịch luyện ra nội kinh nhiều.

- Thêm một tháng nữa, nếu không luyện ra nội kinh, sư phụ đưa chúng về Quy Nguyên Tông đi.

Ngay lúc này...

Bên ngoài có một người đi vào, chính là Đằng Thú. Dù sao những người khác cũng không có tư cách tiến vào nội viện.

- Sư phụ, Gia Cát tông chủ, đây là mật tín do Quy Nguyên Tông vừa mới phái người đưa tới. - Đằng Thú vội cung kính đưa ra.

- Mật tín?

Gia Cát Nguyên Hồng mở ra, lập tức sắc mặt đại biến.

- Sao vậy?

Đặng Thanh Sơn vội hỏi.

- Con xem này.

Gia Cát Nguyên Hồng đưa tờ mật tín qua.

428. Chương 50: Phát Động Toàn Diện

Đặng Thanh Sơn vừa thấy nội dung mật tín.

- Đại quân Thiên Thần Sơn quả nhiên đã tiến sát U Châu rồi.

Trên mật tín nói là từ đại thảo nguyên phía bắc, đã xuất hiện vô số quân đội, từ các khu vực tiến sát U Châu. Số lượng quân đội rất nhiều, rất mạnh làm cho người ta kinh ngạc. Căn cứ vào điều tra sơ bộ của Quy Nguyên Tông, quân đội từ bắc đại thảo nguyên lúc này chính là của thế lực lớn nhất bây giờ, quân đội của Thiên Thần Sơn.

Kỳ thật không cần điều tra.

Lúc trước khi Đặng Thanh Sơn ly khai Thiên Thạch Đảo, lúc đó Thiên Thần Sơn đã bắt đầu bắt đầu tiến công 'Tuyệt Ưng Giáo' rồi, bắt đầu quá trình thống nhất cả đại thảo nguyên. Với cường thế của Thiên Thần Sơn, bây giờ cả đại thảo nguyên có tới chín phần đã bị khống chế.

Thảo nguyên có thể cử ra đại quân như thế cũng chỉ có Thiên Thần Sơn thôi.

- Căn cứ vào điều tra, họ có trăm vạn đại quân, hơn nữa còn cực kỳ hung hãn.

Gia Cát Nguyên Hồng giọng thán phục:

- U Châu vốn toàn lực phòng ngự công kích từ Thanh Châu, không ngờ từ đại thảo nguyên phương bắc lại có đại quân như thế nên họ trở tay không kịp, lập tức mất đi ba quận.

- Hồng Thiên Thành phải thua.

Đặng Thanh Sơn nói:

- Bây giờ chỉ xem mất thời gian dài hay ngắn thôi.

- Thanh Sơn, không đơn giản như ngươi tưởng đâu.

Gia Cát Nguyên Hồng cười.

- Trong thiên hạ, chỉ có Ma Ni Tự mới có thể chiếm lĩnh hai châu! Bất luận là Vũ Hoàng môn, hay Doanh Thị Gia Tộc hoặc Ma Ni Tự, đều sẽ không trở mặt nhìn Thiên Thần cung lớn mạnh đâu. Họ khẳng định sẽ nhúng tay.

- Hả?

Đặng Thanh Sơn không khỏi gật đầu.

- Phải xem Thiên Thần cung mạnh bao nhiêu. Nếu rất mạnh, bằng với Hồng Thiên Thành mấy ngàn năm trước đã chinh chiến hơn phân nửa Cửu Châu, Ma Ni Tự cũng chỉ có thể nhìn nó chiếm lĩnh nhiều địa bàn thôi.

Gia Cát Nguyên Hồng phân tích.

...

Tin tức này không có gì ghê gớm đối với Gia Cát Nguyên Hồng và Đặng Thanh Sơn. Họ sớm đã biết nhưng... Thanh Hồ Đảo sau khi có được tin này lại vô cùng hoảng sợ.

...

Thanh Hồ Đảo, trên Kiếm Nhận Sơn.

- Không ngờ 'Thiên Thần Sơn' ở đại thảo nguyên cũng là một bộ phận của Thiên Thần cung.

'Thiết Phiên' với mái tóc vàng óng cau mày.

- Nghe nói Thiên Thần Sơn là một thế lực cực lớn đã đấu với Tuyết Ưng Giáo vài lần. 'Thiên Thần' của Thiên Thần Sơn là đệ nhất cường giả thảo nguyên, nhân vật hư ảnh đại thành.

Lão mù mặc đồ đen khoanh chân ngồi đột nhiên mở lời:

- 'Thiên Thần' của Thiên Thần Sơn còn có một bộ thần giáp.

- Thần giáp?

Cổ Ung đã biết thần giáp lợi hại như thế nào chợt cả kinh.

- Thiên Thần cung quá mạnh.

Thanh âm Hạt Tử Kiếm Thánh hơi khàn đi.

- Lúc trước mặc dù ta lo lắng, nhưng ta vẫn luôn cho rằng Thiên Thần cung có một nhược điểm lớn, đó chính là không có đủ quân đội, không có đủ căn cơ mạnh! Dù sao nó chiếm lĩnh Thanh Châu không tới một năm, nhân mã quá ít.

- Nhưng bây giờ...

- Có Thiên Thần Sơn thảo nguyên, trên đại thảo nguyên, nam nữ khi lên ngựa chính là binh lính dũng mãnh. Phái ra mấy trăm vạn quân đội là việc rất đơn giản.

Hạt Tử Kiếm Thánh biết có phiền toái lớn rồi.

Có cường giả hư ảnh cũng vô dụng. Dù sao cũng không thể để vài cường giả hư ảnh đi chém giết mấy trăm vạn binh lính? Binh lính cũng không ngu, không đứng yên đó cho người giết. Khi người giết chết được mấy vạn người, những binh lính khác sớm đã công thành, chiếm lĩnh trận thế rồi.

Có cường giả hư ảnh cường đại, lại có quân đội mạnh, thế lực như thế là đáng sợ nhất.

Trầm mặc!

Ba người Hạt Tử Kiếm Thánh, Thiết Phiên, Cổ Ung đều trầm mặc. Họ đều biết, một khi Thiên Thần cung thành công công chiếm được U Châu, mục tiêu kế tiếp nhất định là Dương Châu! Dù sao chỉ cần không ngu, khẳng định sẽ không đi công chiếm Yến Châu của Tuyết Ưng Giáo, đối mặt với Doanh Thị gia tộc, uy hiếp Vũ Hoàng môn.

- Sư tổ.

Cổ Ung mặc trường bào vải bố đột nhiên mở lời

- Nói đi. - Hạt Tử Kiếm Thánh giọng trầm trầm.

- Thiên Thần cung rất mạnh.

Cổ Ung nói:

- Mạnh tới mức Thanh Hồ Đảo ta căn bản không có cách nào chống cự được. Có thể không thể dễ dàng vượt qua kiếp nạn lần này. Chúng ta bây giờ chỉ có thể tận lực cải thiện hoàn cảnh vị trí của Thanh Hồ Đảo chúng ta

- Tiếp tục nói. - Hạt Tử Kiếm Thánh sự nghĩ ra.

- Nhược điểm của chúng ta, một là ít hư ảnh, hai là trong Dương Châu còn có một cái đình, cái đình của Thiên Thần cung - Quy Nguyên Tông.

- Môi hở răng lạnh, nếu chúng ta bị diệt, Xạ Nhật Thần Sơn sẽ là người chết kế tiếp.

Cổ Ung cất giọng trầm thấp:

- Do đó, Xạ Nhật Thần Sơn khi biết tin tức này cũng sẽ sợ hãi! Cái chúng ta cần làm là liên hợp với Xạ Nhật Thần Sơn, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tiêu diệt Quy Nguyên Tông. Ít nhất làm cho Dương Châu ta bền chắc như thép trước.

Hai người Thiết Phiến, Hạt Tử Kiếm Thánh đều hơi hiểu ra.

- Tên Kinh Ý... Con muốn...

Hạt Tử Kiếm Thánh nói trầm trầm.

- Kinh Ý đóng quân ở Quy Nguyên Tông. Làm Quy Nguyên Tông trở thành một trú điểm của Thiên Thần cung ở Dương Châu.

Cổ Ung nói lạnh lùng:

- Sư tổ, người đi Xạ Nhật Thần Sơn mời cường giả hư cảnh cùng với 'Xạ Nhật Thiên Lang' của Xạ Nhật Thần Sơn, rồi điều khiển Ngân Giao quân. Ngân Giao quân từ điểm đóng quân ở biên giới quận Giang Ninh chỉ cần hai canh giờ là có thể tới rồi. Dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Quy Nguyên Tông, tiêu diệt Quy Nguyên Tông.

- Nếu Kinh Ý ở Thanh Châu hoặc U Châu, khi hắn nhận được tin báo của Quy Nguyên Tông thì đã chậm. Khi đó Quy Nguyên Tông đã bị diệt, chúng ta đại công cáo thành!

- Nếu Kinh Ý còn ở đó cũng không sao cả. Sư tổ và Xạ Nhật Thần Sơn liên thủ, còn có yêu thú Thiên Lang, giết chết ngay tên 'Kinh Ý'.

Hai mắt Cổ Ung lạnh đi.

- Hừ, đợi khi Thiên Thần cung nhận được tin phái người cứu viện, Quy Nguyên Tông đã bị diệt, Kinh Ý đã chết! Thiên Thần cung đã nhòm ngó Dương Châu ta, giết một cường giả hư cảnh của chúng thì đã sao?

Hạt Tử Kiếm Thánh khẽ gật đầu.

Bây giờ đã là thế cục cá chết lưới rách rồi!

- Thiết Phiến, con lập tức truyền tin cho quân đội Ngân Giao quân đóng ở biên giới quận Giang Ninh.

Hạt Tử Kiếm Thánh phân phó:

- Bảo chúng chuẩn bị, chờ ta mời người tới trực tiếp đánh chúng.

- Cổ Ung, con theo ta đi Xạ Nhật Thần Sơn.

Vươn tay nắm Cổ Ung, lão mù áo đen kéo theo Cổ Ung xé gió bay về phía tây nam.

Xạ Nhật Thần Sơn cao vút trong mây. Trong đám mây, trên núi Xạ Nhật Thần sơn, trước hai tòa nhà gỗ, một con cự lang bộ lông sáng lóe đang nằm ngủ. Hai hán tử thợ săn mặc áo da thú đang nằm ngủ khò khò, tiếng ngáy vang như sấm. Ngay lúc này...

Tên thợ săn tóc đen mở mắt, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Vào!

Một luồng lưu quang màu đen hạ xuống hóa thành hai người, chính là Hạt Tử Kiếm Thánh và Cổ Ung.

- Thiết hạt tử, sao lại tới?

Tên thợ săn tóc đen cười hắc hắc rồi ngồi dậy. Xạ Nhật Thiên Lang đang nằm trên mặt đất khẽ mở mắt liếc liếc, rồi lại tiếp tục ngủ.

- Cổ Ung, con nói đi.

Hạt Tử Kiếm Thánh bảo.

- Nhị vị.

Cổ Ung nói hùng hậu.

- Nếu nhị vị tiếp tục như vậy... ngàn năm cơ nghiệp của Xạ Nhật Thần Sơn sợ sẽ bị hủy diệt đó.

Vù!

Hai hán tử thợ săn đều đứng lên lạnh lẽo nhìn Cổ Ung.

- Nói vậy hai vị cũng biết quan hệ giữa Thiên Thần Sơn và Thiên Thần cung.

Cổ Ung không lo lắng chút nào.

- Việc này có nghĩa là gì thì ta không cần nói nhiều. Tại hạ thiết tưởng, Thanh Hồ Đảo mà bị diệt... người kế tiếp chính là Xạ Nhật Thần Sơn. Nếu Thanh Hồ Đảo chúng ta có thể tồn tại, có chúng ta chặn phía trước, Xạ Nhật Thần Sơn các vị tự nhiên bình yên vô sự.

Hai hán tử thợ săn đều cười.

Thanh Hồ Đảo chính là nơi ngăn cách giữa Xạ Nhật Thần Sơn và Thiên Thần cung.

- Các người tới đây làm gì? - Tên thợ săn tóc đen cười nói.

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói:

- Chỉ một câu thôi. Thân Công Đồ, ông mang theo Xạ Nhật Thiên Lang cùng ta chỉ huy Ngân Giao quân, nhanh chóng tới Quy Nguyên Tông. Có Kinh Ý ở đó thì giết Kinh Ý, đập bằng Quy Nguyên Tông. Nếu hán không ở đó, cứ đập bằng Quy Nguyên Tông! Trận này cần một chữ 'nhanh'!

- Cho dù Thiên Thần cung nhận được tin cũng không kịp viện binh.

Hạt Tử Kiếm Thánh nói lạnh lùng.

- Cần một chữ nhanh?

Tên thợ săn tóc đen và thợ săn tóc bạc nhìn nhau, họ kỳ thật biết Thiên Thần Sơn đã phái ra mấy trăm vạn đại quân tiến sát U Châu, cũng cảm thấy bất an.

- Sao, tới lúc này mà còn không thấy được dã tâm của Thiên Thần cung à?

Hạt Tử Kiếm Thánh cười lạnh một tiếng.

Tất cả mọi người đều không ngu.

Bề ngoài Xạ Nhật Thần Sơn đi giúp Thanh Hồ Đảo. Nhưng trên thực tế chính là giúp cho Xạ Nhật Thần Sơn.

- Được, lập tức xuất phát.

Tên thợ săn tóc đen gật đầu.

- Nhưng phải thật nhanh.

- Ta đương nhiên biết việc này.

...

Lần này có thể nói tác chiến nhanh như chớp. Nếu chậm, Thiên Thần cung cử cường giả hư cảnh đến, Thanh Hồ Đảo coi như toi công.

...

Hạt Tử Kiếm Thánh cùng tên thợ săn tóc đen Thân Công Đồ, mang theo Xạ Nhật Thiên Lang, cùng chạy tới nơi đóng quân của Ngân Giao quân ở biên giới bắc quận Giang Ninh. Đến nơi đóng quân, vì cẩn thận bọn người Hạt Tử Kiếm Thánh đợi tới quá nửa đêm, người đang ngủ say nhất lập tức xuất động quân đội!

Hạt Tử Kiếm Thánh hy vọng Quy Nguyên Tông có thể phát hiện ra Ngân Giao quân chậm một chút!

Ba vạn Ngân Giao quân!

Đều cười thượng đẳng chiến mã, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía Giang Ninh quận thành. Lần trước hành quân mất hơn nửa đêm mới đến, nhưng lần này, tốc độ Ngân Giao quân nhanh hơn quân đội bình thường nhiều. Vì muốn nhanh hơn, họ cởi giáp cho ngựa, đám lính cũng chỉ mặc khinh giáp.

Không có gánh nặng mấy trăm cân, chiến mã thượng đẳng chạy như bay.

...

Cộp! Cộp! Cộp!

Mặt đất như rung động, chỉ thấy hai ba thớt kỵ binh chạy song song. Đội quân kỵ binh liếc mắt nhìn không tới cuối diên cuồng lao về phía Giang Ninh quận thành ở phía nam. Tất cả chiến mã đều tung vó chân chạy diên cuồng. Khí thế vạn mã bốc lên làm cho thiên địa trước mặt họ tựa hồ đều như đang run lên.

- Lần này nhất định phải thành công.

Trên bầu trời đại quân, Hạt Tử Kiếm Thánh, tên thợ săn tóc đen, Xạ Nhật Thiên Lang đều đang phi hành. Xạ Nhật Thiên Lang bị tên thợ săn tóc đen kéo theo mới có thể bay được.

- Từ bắc bộ tới Giang Ninh quận thành, phỏng chừng mất hai canh giờ.

Tên thợ săn tóc đen cười nói:

- Quận Giang Ninh nhận được tin này cũng mất hơn nửa canh giờ. Có bồ câu đưa thư truyền tin cho Thanh Châu... với hai ba ngàn dặm, cho dù là một con bồ câu đưa thư nhất đẳng cũng mất hai ba canh giờ. Đội Thiên Thần cung biết thì đã chậm rồi.

- Ủm, một trận thành công. Đến khi trời sáng thì Quy Nguyên Tông đã thành một khoảng hoang tàn.

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói:

- Trừ phi tên Kinh Ý đang ở quận Giang Ninh, nếu không tuyệt đối không cần nổi...

- Hy vọng hắn không ở Giang Ninh. Như vậy hắn cũng có thể còn mạng sống, chúng ta cũng bớt việc.

Tên thợ săn tóc đen cười.

- Nếu hắn ở đó, không thể trách chúng ta được.

Hai hư cảnh đại thành, thêm vào Xạ Nhật Thiên Lang.

Họ rất tin tưởng việc giết chết Kinh Ý.

...

Ba vạn Ngân Giao quân, từ quá nửa đêm bắt đầu chạy, một mạch chạy mãi, chừng hai canh giờ, lúc này trời đất đã dần sáng.

Ba vạn Ngân Giao quân đã vọt tới bắc tường thành Giang Ninh quận thành.

429. Chương 51: Món Khai Vị

Đạo Trì tiêm thứ sát nghìn quân

Thanh Sơn cao vang món khai vị

Thiết Phiến Hạt Tử lòng nhói đau

(Thơ: kientieu123)

Đêm tối.

Đằng Thanh Sơn cầm mật tín do Gia Cát Nguyên Hồng đưa tới, sắc mặt đại biến, giận dữ cười:

- Ha ha... Người của Thanh Hồ Đảo thật là chưa từ bỏ ý định. Xem ra lần trước chúng ta ra tay chưa đủ ác độc. Cũng tốt... đám súc sinh này không đánh đau là không biết sợ.

Đằng Thanh Sơn nổi giận!

Dựa theo tin tình báo, toàn bộ Ngân Giao quân biên giới ở bắc quận Giang Ninh đều đã ngoài! Có tới ba vạn Ngân Giao quân chứ ít gì!

- Muốn công thật nhanh, hành động diệt Quy Nguyên Tông ta. Để Thiên Thần cung không có cách nào cứu được.

Gia Cát Nguyên Hồng suy đoán.

- Sư phụ, giao cho con.

Đằng Thanh Sơn đi nhanh về phía luyện võ trường.

- Đợi sau khi hừng đông, sư phụ hãy về Quy Nguyên Tông cũng không muộn.

Trên Luyện võ trường, thanh Khai Sơn Thần Phủ đang cắm trên mặt đất, Đằng Thanh Sơn vươn tay cầm lấy.

- Dao Trì.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại gọi một tiếng.

Chỉ thấy trong một căn phòng lớn bên cạnh luyện võ trường, một bóng đen lao mạnh từ một cái cửa hầm' đặc biệt ra ngoài, cuối cùng nó lơ lửng ở phía trên Đằng Thanh Sơn. Chính là Lục Túc Dao Trì thân thể còn chỉ có hai trượng (năm thước), cho dù sau khi đạt tới hư cảnh thân thể nó đã nhỏ đi nhưng nó vẫn lớn hơn Cuồng Phong Ứng không ít.

- Đi.

Đằng Thanh Sơn nhảy lên lưng Lục Túc Dao Trì, cài Khai Sơn Thần Phủ sau lưng, ngón tay chỉ về hướng đông.

Vào!

Lục Túc Dao Trì nhẹ vỗ hai cánh, xé gió bay đi. Đằng Thanh Sơn thậm chí còn không cảm giác được kình phong đập vào mặt.

...

Giữa bầu trời đêm, Lục Túc Dao Trì lập tức bay tới quận thành Giang Ninh.

- Việc lạ.

Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng Lục Túc Dao Trì, giật mình phát hiện... lưng Lục Túc Dao lại hình thành một cái lồng khí vô hình, làm Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng không bị gió thổi vào chút nào.

- Nguyên lai như thế.

Đằng Thanh Sơn cẩn thận một quan sát một lát mới phát hiện ra.

Con Lục Túc Dao Trì có hai cái cánh đối nhau. Đôi cánh phía trước vừa vặn làm cho khí lưu thổi xéo lên phía trên.

Ba trăm dặm đường.

Chưa tới thời gian uống cạn một chén trà, Đằng Thanh Sơn chỉ vừa mới ngạc nhiên về đôi cánh đặc thù của Lục Túc Dao Trì, thì Giang Ninh quận thành đã xuất hiện trong tầm nhìn.

- Thật nhanh, không hổ là yêu thú phi hành hư cảnh. - Đằng Thanh Sơn thán phục vô cùng.

- Dao Trì, xuống dưới.

Đằng Thanh Sơn vỗ lưng Lục Túc Dao Trì, chỉ dẫn phương hướng.

...

Mặc dù trời còn chưa sáng, nhưng Quy Nguyên Tông vừa mới nhận được tin, đã triệu tập những quân sĩ Quy Nguyên Tông đang ngủ say, các đệ tử vừa rời giường, vội vàng đi lên tường thành.

Trên tường thành phía bắc.

- Kinh Ý tiền bối, đội Ngân Giao quân này từ phương bắc đến đây, khẳng định là đi theo quan đạo phương bắc tới

Gia Cát Vân chỉ về hướng bắc, đồng thời cố tình liếc con quái vật đáng sợ cạnh Đằng Thanh Sơn..

Kỳ thật khi Đằng Thanh Sơn mà đặc biệt là Lục Túc Dao Trì hiện thân, đã làm cho rất nhiều người hoảng sợ.

Hình dáng Lục Túc Dao Trì quá ghê sợ

So với ác ma trong truyền thuyết còn ớn da gà hơn.

- Ủm.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phương bắc.

- Tàng Phong, Long Cương vệ chuẩn bị xong chưa.

- Tiền bối, sáu ngàn huynh đệ Long Cương vệ tất cả đều chuẩn bị xong

Tàng Phong vội một ưỡn ngực. Hắn biết người trước mắt là cường giả hư cảnh Kinh Ý.

Lúc này đám người Yến trường lão, Nghê trưởng lão đều đứng sau Đằng Thanh Sơn. So với Đằng Thanh Sơn và con Lục Túc Dao Trì lúc này cũng đứng bên cạnh, tất cả mọi người đều thấp hơn một chút.

- Chúng ta nhất định sẽ đánh cho ba vạn Ngân Giao quân thất bại thảm hại

Tàng Phong tự tin đáp. Y không biết, hôm nay nếu không có Đằng Thanh Sơn, chỉ cần một con Xạ Nhật Thiên Lang cũng đủ đồ sát Long Cương.

Hừ hừ!

Đằng Thanh Sơn cười lạnh nhìn về phương bắc.

- Nghỉ ngơi đánh bóng binh khí đi. Đùng nóng, từ từ đợi. Đợi khi Thanh Hồ Đảo tới, chúng ta giết một trận?

- Đúng, giết từ từ.

Tất cả mọi người đều tin tưởng mười phần, bởi vì... có cường giả hư cảnh ' Kinh Ý ' cạnh họ.

...

Thùng thùng, thùng thùng...

Mặt đất chấn động, tiếng vó ngựa dày đặc như nện vào lòng người. Chỉ thấy dưới tường thành bắc. Dòng kỵ binh liên miên từ phương bắc đang chạy như bay đến. Những chiến mã thần tuấn, kỵ sĩ vũ dũng, ngàn vạn người chạy như bay, như nước vỡ đê sôi sục cuộn đến.

- Tới rồi.

Khóe miệng Đằng Thanh Sơn lộ ra nụ cười lạnh.

Hành vi tập kích của Thanh Hồ Đảo làm cho Đằng Thanh Sơn rất tức giận. Dù sao một khi hắn ly khai quận Giang Ninh, tỷ như hắn đi Thanh Châu gặp Lý Quân, nhân lúc đó, Thanh Hồ Đảo tới tập kích, hắn sẽ về không kịp. Thanh Hồ Đảo không phải sẽ tiêu diệt Quy Nguyên Tông sao? Tông tộc họ Đằng ở quận Giang Ninh không phải cũng sẽ gặp nạn sao?

Thanh Hồ, Gia Cát Vân, muội muội Tiểu Thanh, cha mẹ...

Nếu mọi người chết.

Đằng Thanh Sơn có lẽ sẽ phần nộ tới phát điên.

- Tuyệt đối không để cho việc tập kích này tiếp tục phát sinh!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi.

- Rập rạp...

- Rập rạp...

Vô số kỵ binh nhanh chóng tập kết dưới tường thành bắc. Cả đám đều nhảy xuống chiến mã, nắm cương ngựa, tập kết rất có hệ thống. Đám kỵ binh này đều là Ngân Giao quân, mặc dù cưỡi ngựa chạy hai canh giờ cũng khá mệt, nhưng cũng không ảnh hưởng lớn lắm.

Vèo! Vèo! Vèo!

Ba ảo ảnh từ trên trời cao đáp xuống.

- Ba?

Trên tường thành, bọn người Gia Cát Vân sợ tới mức giật bắn người.

Đằng Thanh Sơn thì nhìn ba bóng người giữa Ngân Giao quân, càng thêm phần nộ.

- Ha ha...

Ở quân trận đối diện truyền ra tiếng cười.

- Kinh Ý, không ngờ lần trước ta tha cho người không chết. Lần này, người lại tới Quy Nguyên Tông nữa. Ta cho người một cơ hội... bây giờ người rút ngay, ta còn có thể tha cho người không chết, nếu không... chỉ có thể giết chung người với chúng thôi.

Trong ngữ khí Hạt Tử Kiếm Thánh có vẻ cao cao tại thượng. Rõ ràng lần này hẳn nắm chắc mười phần.

- Giết ta?

Đằng Thanh Sơn cầm Khai Sơn Thần Phủ, giận dữ cười.

- Thiết hạt tử, ta không thấy người có được bao nhiêu phần bốn sự, thế mà cũng dám nói mạnh miệng.

- Kinh Ý, người nghĩ rằng người có thêm một con yêu thú là có thể thắng được sao?

Thiết hạt tử lơ lửng trên bầu trời đại quân.

- Nhanh lên.

Tên thợ săn tóc đen bên cạnh thúc dục. Trận này phải đánh thật nhanh!

Hạt Tử Kiếm Thánh vung tay lên, đồng thời thân thể trong nháy mắt xuất hiện trước tường thành không tới một trượng, miệng quát:

- Tiến lên Giang Ninh quận thành. Tiêu diệt Quy Nguyên Tông. Giết hết cho ta!

Nói rồi, Hạt Tử Kiếm Thánh vung mạnh cây thiết côn nhỏ trong tay. Chỉ thấy liên tiếp chín bóng đen, cùng bắn về phía tường thành Giang Ninh quận thành, tốc độ cực nhanh. Đằng Thanh Sơn trên tường thành căn bản không kịp ngăn trở.

- Âm âm!...

Cửa thành dày dưới sự công kích của Hạt Tử Kiếm Thánh, âm âm nổ tung ra. Những miếng sắt vụn bay tán loạn, tường thành chấn động răng rắc, vỡ ra những khe hở lớn. Không ít lính Quy Nguyên Tông sau cửa thành đương trường bị đập chết. Trong lúc nhất thời tiếng kêu thảm thiết, thê lương huyền não không ngừng, máu tươi nhuộm đỏ cả cửa thành.

Trong nháy mắt, cửa thành đã bị phá!

- Giết!

- Giết!

Tiếng trống kịch liệt cũng dồn dập vang lên. Chỉ thấy vô số Ngân Giao quân xoay người lao lên ngựa, thúc chiến mã điên cuồng lao về phía cửa thành.

Trên cổng thành, Đằng Thanh Sơn sắc mặt lạnh lùng và Lục Túc Dao Trì cao hai trượng tựa như hai thiên thạch đồng thời bắn xuống tường thành.

- Dao Trì.

Đằng Thanh Sơn khẽ quát một tiếng.

Lục Túc Dao Trì còn ở giữa không trung, chưa đáp xuống đất, chỉ thấy trên bốn cánh tay nó truyền ra những tiếng 'xoẹt xoẹt, xoẹt xoẹt' dày đặc. Rồi những mũi nhọn dài cả thước, như những cây chủy thủ từ trên tay Lục Túc Dao Trì điên cuồng bay ra. Trên mỗi một cánh tay Dao Trì đều có hàng trăm con dao dày đặc!

Bốn cánh tay bay ra hơn bốn trăm mũi nhọn!

- Giết!

Đám kỵ mã quân sĩ Ngân Giao Quân hai mắt đỏ kè, chạy như bay. Nhưng khi chúng cách tường thành ba mươi trượng, những mũi nhọn với tốc độ nhanh tới mức hóa thành ảo ảnh đã xé gió tấn công tới!

Xì!

Xì!

Giống một cái vòng thịt dê, mũi nhọn sau khi đâm thủng người đầu tiên, lại bắn thủng người thứ hai, thứ ba... Dọc theo một đường thẳng, mũi nhọn một hơi bắn thẳng đến hết đà!

Hơn nữa không phải một mũi nhọn!

Hơn bốn trăm mũi nhọn!

Oang oang... oang oang...

Hơn bốn trăm mũi nhọn tạo thành một khu vực tử vong bao phủ toàn bộ đám lính Ngân Giao quân vừa xung phong lên. Tiếng xì xì giống như tiếng mưa rơi dày đặc xuyên phá áo giáp, cốt nhục liên tục vang lên. Mấy ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân chính tề xông lên hàng đầu liên tiếp bị ngã vật xuống ngựa!

Mấy ngàn người ngã ngựa, cảnh này cực kỳ hoành tráng!

- Rầm rầm ầm...

Chỉ nghe thấy như những tảng đá lớn rơi sầm xuống đất, rất nhiều kỵ sĩ ai nấy đều ngã ngựa. Vì chân còn dính trên bàn đạp, không ít chiến mã cũng đã va chạm vào nhau, trong lúc nhất thời người ngã ngựa đổ, mấy ngàn người ngã trên đất cùng với những thốt ngựa chạy hỗn loạn hoàn toàn ngăn chặn những người phía sau muốn lao lên.

- A!

- Cứu mạng, cứu ta.

- Đại ca.

Tiếng kêu gào từ mấy ngàn người ngã xuống truyền đến. Những mũi nhọn xuyên qua thân thể, ngoại trừ một bộ phận nhỏ xui xẻo bị bắn thủng chỗ yếu hại đã chết thảm tại chỗ, còn lại tuyệt đại bộ phận chỉ là trọng thương. Nhưng, vết thương do những mũi nhọn này tạo thành làm không ngừng chảy máu. Trong lúc nhất thời mùi huyết tinh tràn ngập khắp nơi.

Yên tĩnh! Một khoảng yên tĩnh!

Trên tường thành quân sĩ Quy Nguyên Tông lẫn binh lính Ngân Giao quân ở xa xa còn chưa kịp lao tới, ai nấy đều đại ra nhìn cảnh này. Chỉ một hai hơi thở, toàn bộ mấy ngàn lính đã ngã xuống đất.

Đây toàn là những Ngân Giao quân tinh anh cả!

Một hơi thở, toàn bộ đều ngã!

- Ác ma, ác ma.

- Không thể, không thể.

- Đây là ... đây là thần, là thần phải không?

Phía sau những Ngân Giao quân còn chưa lên kịp bây giờ đã hoàn toàn tan vỡ, thậm chí còn có một bộ phận nhỏ thét lên, rồi thúc ngựa xoay người bỏ chạy. Đây căn bản không phải là chiến tranh, mà là đồ sát! Đồ sát chỉ một phía!

- Rập rạp...

Trên chiến trường trong lúc nhất thời chỉ có những gào thét rên rỉ đau đớn thống khổ của đám lính ngã xuống đất, cùng với vô số tiếng ngựa hí.

Khiếp sợ.

Chẳng những người thường khiếp sợ, đến cả Hạt Tử Kiếm Thánh và tên thợ săn tóc đen đang lơ lửng giữa không trung cũng khiếp sợ. Cơ hồ ánh mắt mọi người đều nhìn về phía một người một yêu thú đang đứng sừng sững trước đám quân sĩ trọng thương rên rỉ kia.

Vào! Vào! Vào!

Những mũi nhọn dày đặc từ xa xa lại quay vòng, bay trở về bên người Lục Túc Dao Trì, tất cả đều cắm vào bốn cái đao trên cánh tay nó.

- Dao Trì, cảm ơn.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lục Túc Dao Trì bên cạnh. Đằng Thanh Sơn sớm đã biết về năng lực của Lục Túc Dao Trì... Phải biết là nếu bắn ra hai ba ám khí mũi nhọn, chỉ chuyên môn khống chế hai ba cây này thôi, thì đến cả cường giả hư cảnh cũng có thể bị uy hiếp. Một hơi phát ra hơn bốn trăm cây, sẽ tiêu hao rất nhiều 'Thần', hơn nữa uy lực cũng yếu đi không ít.

Nhưng để đồ lục quân đội thì tuyệt đối là thứ tốt nhất, nhanh nhất!

- Kinh Ý, người...

Hạt Tử Kiếm Thánh giận tới nổi mặt xám đi, muốn nói gì đó, lại không biết nên nói cái gì.

- Thiết hạt tử, người không phải nói muốn giết chết ta, muốn tiêu diệt Quy Nguyên Tông sao?

Thanh âm Đằng Thanh Sơn, trong buổi sáng rạng đông, cơ hồ vang vọng cả chiến trường, không ngừng quanh quẩn trong thiên địa.

- Quy Nguyên Tông ta có tới hơn mười vạn người. Ngân Giao quân của người bây giờ mới chết có mấy ngàn người thôi. Đây chỉ là món khai vị thôi. Nhưng chắc món khai vị này cũng không tệ lắm, người muốn ăn thêm lần nữa không?

430. Chương 52: Đại Hư Cảnh Kịch Chiến

Làm cho Hạt Tử suýt chầu Diêm Vương

Công Đồ nhất tiễn oai dương

Khai Sơn Thần Phủ là thường binh sao?

(Thơ: everestvnvn)

Hạt Tử Kiếm Thánh giận muốn thổ huyết. Không phải vì Đằng Thanh Sơn nói mà phẫn nộ, mà bởi vì tự nhiên xuất hiện con yêu thú một hơi giết chết hoặc làm bị thương mấy ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân, làm cả Ngân Giao quân hoàn toàn tan vỡ. Nói cách khác, kế hoạch lần này muốn tiêu diệt Quy Nguyên Tông, đã thất bại tới chín thành! Còn có một thành có thể hy vọng là giết chết tên Kinh Ý! Giết chết con con yêu thú đó.

Như vậy sĩ khí Ngân Giao quân mới có thể lên được, mới có thể kích động sùng bái, rồi nghe kỳ hiệu lệnh của Hạt Tử Kiếm Thánh, tiêu diệt Quy Nguyên Tông.

- Thiết hạt tử, còn chưa động thủ sao?

Hắc y thợ săn truyền âm.

- Người và Xạ Nhật Thiên Lang đi giết con yêu thú đó. Còn Kinh Ý cứ giao cho ta.

Hạt Tử Kiếm Thánh truyền âm.

- Được.

Tên thợ săn tóc đen trả lời rất đơn giản.

- Ngao ngô...

Tên thợ săn tóc đen phát ra một tiếng gầm gừ với con Xạ Nhật Thiên Lang phía dưới.

Vèo! Vèo! Vèo!

Cơ hồ đồng thời cả ba cái bóng đều lao ra rất nhanh.

- Kinh Ý, chết đi!

Hạt Tử Kiếm Thánh quát lên một tiếng lớn.

- Dao Trì.

Đằng Thanh Sơn đưa mắt ra hiệu cùng động thủ. Ở chung với Đằng Thanh Sơn mấy ngày nay, Lục Túc Dao Trì có thể hiểu một vài ý đơn giản của Đằng Thanh Sơn.

Ầm! Ầm!

Sức mạnh thân thể Đằng Thanh Sơn hoàn toàn bùng ra, toàn thân nổi đầy gân xanh, hai mắt lóe ra như điện làm cho người ta không dám nhìn thẳng, trông như một ma thần cái thể cầm Khai Sơn Thần Phủ, điên cuồng lao tới. Những bước chân vô cùng xảo diệu, liên tiếp hai lần lắt người đã đến bên trái Hạt Tử Kiếm Thánh rồi.

- Thiết Ngũ, thưởng thức một bữa của ta.

Tiếng quát lớn như tiếng sấm điếc tai Hạt Tử Kiếm Thánh.

Chỉ thấy trên lưng Khai Sơn Thần Phủ có ba luồng hào quang lưu chuyển. Thần phủ lướt qua, không gian méo xệch, tuyệt học do Vũ Hoàng sáng chế sáu ngàn năm trước, sáu ngàn năm sau lại được phô diễn. Khai Sơn Thần Phủ chém xuống, trong lúc nhất thời Hạt Tử Kiếm Thánh căn bản không thể né tránh được chiêu này, chỉ có nước phải ngạnh kháng.

'Kinh Ý này học phủ pháp này ở đâu nhỉ, ai sáng tạo ra chiêu mà lợi hại như thế. ' Lão mù thâm rửa.

- Hừ.

Bề ngoài thì Hạt Tử Kiếm Thánh vẫn cười lạnh một tiếng, thiết côn nhỏ trong tay nhìn như điểm ra rất tùy ý!

Chỉ một điểm như vậy.

Choang!

Một tiếng vang trong trẻo. Đằng Thanh Sơn chỉ cảm giác thấy một luồng sức mạnh hùng hậu xuyên qua Khai Sơn Thần Phủ nhanh chóng truyền vào người. Hai tay không khỏi tê rần đi. Cả người Đằng Thanh

Sơn như một con cá lượn theo một đường cong trôi tuột về phía sau. Liên tiếp hai đạo hào quang màu đen của Hạt Tử Kiếm Thánh phóng tới đều bị Đằng Thanh Sơn né tránh.

'Thân pháp của tên Kinh Ý này khác với lần trước.' Hạt Tử Kiếm Thánh chấn động.

'Ta một mình muốn giết Hạt Tử Kiếm Thánh, sợ thực lực không đủ.'

Trong lúc thoái lui, Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được điểm này...

- Dao Trì!

Đằng Thanh Sơn truyền âm quát.

Xạ Nhật Thiên Lang và hư cảnh đại thành cường giả 'Thân Công Đồ' cùng đánh với Lục Túc Dao Trì. Vốn Lục Túc Dao Trì vừa giao thủ với 'Xạ Nhật Thiên Lang' một chiêu, đánh cho Xạ Nhật Thiên Lang phải rút lên. Đang lúc Thân Công Đồ kéo cung nạp tiễn, cánh cung trông như làm bằng gỗ đã được kéo căng kết cở.

Đúng lúc này, Đằng Thanh Sơn truyền âm một tiếng làm Lục Túc Dao Trì lập tức đập mạnh hai cánh, lượn một vòng cung dễ dàng vòng qua hãn, dùng tốc độ kinh người đánh vào Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Ha ha, Thiết Ngũ, chúng ta trở lại rồi.

Đằng Thanh Sơn cười lớn một tiếng, cùng Lục Túc Dao Trì một trước một sau, đồng thời bỏ về phía Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Hừ.

Hạt Tử Kiếm Thánh không sợ chút nào.

- Cũng tốt, ta giải quyết con yêu thú này.

Hãn hiển nhiên cho rằng Lục Túc Dao dễ giết hơn Kinh Ý.

Trong lòng nghĩ như thế, nên Hạt Tử Kiếm Thánh vội thi triển thân pháp thoát khỏi Đằng Thanh Sơn, muốn đấu riêng với Lục Túc Dao.

- Muốn tách rời khỏi ta.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng cười. Thân thể chỉ chớp động hai lần, đã áp sát vào cạnh Hạt Tử Kiếm Thánh. Đằng Thanh Sơn sau khi dung hợp thân pháp trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức với thân pháp do lúc trước mình lĩnh ngộ ra, bây giờ sử dụng cứ như nước chảy mây trôi.

- Khó thật.

Hạt Tử Kiếm Thánh khẩn trương.

Không còn kịp rồi. Lão bị đằng Thanh Sơn, Lục Túc Dao một trước một sau vây chặt. Nhất thời Khai Sơn Thần Phủ của Đằng Thanh Sơn mang theo ba hào quang bổ thẳng vào đầu. Còn Lục Túc Dao thì âm hiểm áp vào người Hạt Tử Kiếm Thánh, bốn lưỡi đao trên cánh tay đồng thời chém vào Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Vù vù...

Mất Hạt Tử Kiếm Thánh không thấy gì, nhưng lại có thể cảm ứng được cảnh tượng chung quanh.

Trong cảm ứng, không gian chung quanh lão trong lúc nhất thời bị một cái búa, bốn thanh cự đao chém nát. Hạt Tử Kiếm Thánh chỉ có một cây thiết côn nhỏ, làm sao chống đỡ được tới năm thế công.

- Hát!

Hạt Tử Kiếm Thánh quát lớn một tiếng, trong lúc nhất thời cả người như một con quay xoay tròn. Cây thiết côn nhỏ đánh mạnh vào Khai Sơn Thần Phủ. Dựa vào lực phản chấn đáng sợ làm cho tốc độ xoay tròn càng thêm nhanh, trong nháy mắt đã ngăn trở được ba đao của Lục Túc Dao.

Đao thứ tư, bị Hạt Tử Kiếm Thánh dùng tay trái rảnh rồi đập mạnh một cái gạt phắt ra.

- Chết!

Thiết côn nhỏ vung lên, như một luồng hắc mang đâm thẳng vào thân thể Lục Túc Dao, ở chỗ giữa ngực và bụng.

- Hồng!

Cặp đồng tử đỏ như máu của Lục Túc Dao lóe lên hồng quang, có vẻ rất âm hiểm

- Vù!

...

- Vù!

Hai chân dưới của nó vung mạnh, chân nó là cả một thanh đao. Mũi đao ở đầu xương chân chọc từ dưới lên nửa thân trên của Hạt Tử Kiếm Thánh. Không chỉ như thế, chi trên của Lục Túc Dao còn đột nhiên bắn ra hai mũi nhọn.

Veo...

Veo...

Bắn rất mạnh, rất gần!

Hai chân Hạt Tử Kiếm Thánh cơ hồ phản xạ có điều kiện co lên rất mạnh, đập vào chi dưới của Lục Túc Dao Trì. Nhưng hai mũi nhọn lại bay quá nhanh, xạ thẳng vào ngực Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Choang! Choang!

Tiếng vang như sắt thép va chạm. Hắc y trên người Hạt Tử Kiếm Thánh bị bắn thủng, lộ ra chiếc áo màu bạc bên trong.

Hạt Tử Kiếm Thánh thối lui rất nhanh. Trán đầm mồ hôi lạnh.

- Yêu thú này đáng sợ thật, căn bản là được sinh ra để đánh nhau.

Hạt Tử Kiếm Thánh chỉ giao thủ một lần đã sợ tới mức giật bắn người.

- Bốn chi trên và hai chi dưới, đều sắc bén dị thường, bằng vào sáu thanh đao đồng thời công kích, hơn nữa còn có những mũi nhọn... Không ngờ hai cây vừa bắn ra có uy lực kinh người như thế. Hơn nữa, ta vừa rồi đâm một cái lại không làm nó bị thương... Mặc dù nói là đã bị tập kích của nó làm ảnh hưởng, nhưng một cú đâm này cũng phải có uy lực sáu thành, hẳn lần giáp của nó thật là...

Hạt Tử Kiếm Thánh cảm ứng rất rõ ràng trong vòng xung quanh mấy trượng.

Lão vừa rồi không phát hiện được lân giáp của Lục Túc Dao Trì có tổn hại gì cả.

Phòng ngự đáng sợ! Sáu thanh 'đao' công kích! Còn có ám khí!

Yêu thú như thế, đích xác đã sinh ra để chém giết.

- Lại để hấn thoát mất.

Đằng Thanh Sơn thấy cảnh này, không khỏi chửi thề.

Giết Hạt Tử Kiếm Thánh là kế hoạch của Đằng Thanh Sơn sớm đã định ra. Hấn muốn Lục Túc Dao Trì đột nhiên tập kích, đáng tiếc...

- Tên này mặc thần giáp trên người.

Một bộ chiến giáp toàn thân, kể cả giày chiến, bảo vệ tay, mũ trụ, nội giáp. Tên Hạt Tử Kiếm Thánh này khi đánh nhau, không muốn mặc áo giáp toàn thân, nhưng lão mặc nội giáp, bảo vệ tay, giày chiến. Nguyên nhân chính là nội giáp của thần giáp và giày chiến của thần giáp mới giúp cho lão thoát nạn.

- Thân Công Đồ, ông và Thiên Lang, mau mau giết chết con yêu thú này đi. Lân giáp con yêu thú này có phòng ngự rất mạnh. Dùng âm kinh đã thương nội phủ, không nên dùng kinh đạo cương mãnh!

Hạt Tử Kiếm Thánh vội truyền âm.

Đích xác, đây là nhược điểm của Lục Túc Dao Trì.

Năm đó Đằng Thanh Sơn chính là dùng 'Phách Sơn' mới đánh bại được Lục Túc Dao Trì lúc đó đột phá thành hư cảnh.

- Kinh Ý!

Hạt Tử Kiếm Thánh quát một tiếng, hóa thành một lưu quang màu đen, lao về phía Đằng Thanh Sơn.

- Thiết Ngũ. Ông xem ta giết chết Kinh Ý đây.

Một thanh âm chột vang lên bên tai Hạt Tử Kiếm Thánh.

Hạt Tử Kiếm Thánh cả kinh, rồi lập tức tỏ vẻ mừng rỡ:

- Tên Kinh Ý này rất khó đối phó. Chẳng lẽ Thân Công Đồ bỏ ra một cây Phá Hư tiễn à? Nếu không, nó sao dám tin tưởng mười phần như thế.

Tuyệt học của Xạ Nhật Thần Sơn chính là kỹ năng cung tiễn, có thể nói thần tiễn của Xạ Nhật Thần Sơn có uy lực tới cực hạn. Đến cả cường giả hư cảnh đại thành mà gặp phải một tiễn mạnh nhất của Thân Công Đồ cũng phải kiêng kỵ.

- Hổng.

Lục Túc Dao Trì gầm lên một tiếng, tựa hồ đang nhắc nhở Đằng Thanh Sơn.

- Không ổn.

Đằng Thanh Sơn biến sắc, bất chấp công kích của Hạt Tử Kiếm Thánh. Vì hắn thấy tên thợ săn tóc đen Thân Công Đồ ở ngoài trăm trượng đang kéo tên, trong lúc nhất thời các loại ánh sáng tụ tập vào cây thần cung cổ xưa, đồng thời cũng phát ra kim quang mờ ảo quanh mũi tên. Nó chột xé rách hư không, để lại một tàn ảnh trong không khí, sau một khắc đã tới trước người Đằng Thanh Sơn, tốc độ nhanh tới ghê rợn!

- Chết đi.

Thân Công Đồ cười lạnh:

- Ta cũng chỉ có mười cây Phá Hư tiễn thôi. Để xem ngươi có chết không.

- Bùng!

Đằng Thanh Sơn đã đưa cây Khai Sơn Thần Phủ để sẵn trước mặt, một tiễn nhanh và mãnh liệt như thế, hắn không thể tránh kịp. Động tác duy nhất là đưa Khai Sơn Thần Phủ che chắn trước người.

- Âm âm...

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm giác thấy một luồng sức mạnh xuyên thấu rất đáng sợ truyền tới.

- Mạnh thật.

Chỉ thấy cả người Đằng Thanh Sơn tựa như một viên sao băng lù về phía xa xa, bị đánh bay rất nhanh.

- Vù vù..

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy thấy không khí đang rút lên, cả người điên cuồng bị đánh bay, Đằng Thanh Sơn căn bản không lãng phí khí lực để khống chế mình dừng lại. Hắn chỉ chú ý đề phòng Hạt Tử Kiếm Thánh công kích.

Nhưng Hạt Tử Kiếm Thánh không tập kích, lão chỉ khiếp sợ nhìn cảnh này.

'Cái gì? Hắn, binh khí của hắn không vỡ à? '

'Búa này khẳng định là do binh khí thiếp thân do một cường giả động hư, dùng lực thể giới của mình luyện mấy trăm năm. ' Hạt Tử Kiếm Thánh kinh ngạc đến ngây người.

Phá hư tiễn có uy lực rất lớn.

Một khi bắn ra, Phá hư tiễn cũng sẽ hỏng luôn. Nhưng bình thường, nó có thể bắn thủng bình khí ngăn cản của địch nhân, giết chết đối thủ.

Nhưng...

Đằng Thanh Sơn dùng một thanh búa để ngăn trở.

Sau khi bay ra xa một hai dặm, hắn lại khéo léo đập mạnh vào tường thành Giang Ninh quận thành, làm cả tường thành khê lắc lư một chút. Hàng vạn lính đang xem cuộc chiến trên tường thành đều lão đảo, cả đám đều kinh ngạc đến ngây người. Mọi người nhìn xuống những cái hố khổng lồ phía dưới, mặt đất nứt rạn, nói không ra lời.

Xoẹt, xoẹt...

Đằng Thanh Sơn từ đập thủng tường thành một lỗ rồi bắn ra, cười ha ha nói:

- Đã nghe thần tiễn của Xạ Nhật Thần Sơn lâu rồi, hôm nay vừa thấy, quả thật bất phàm.

- Cái gì.

Thân Công Đồ sắc mặt tái nhợt.

Đằng Thanh Sơn cười to. Mặc dù ngoài miệng thống khoái, nhưng trong lòng thì phát khổ. Hai tay hắn đã bị chấn động đến mức chảy máu.

'May mà có Khai Sơn Thần Phủ '

Đằng Thanh Sơn trầm nghĩ, đồng thời nhìn về phía Lục Túc Dao xa xa, một người một yêu cách nhau một hai dặm, chỉ một ánh mắt trao đổi là Lục Túc Dao đã hiểu ý của Đằng Thanh Sơn.

431. Chương 53: Đánh Cho Người Sợ

Đạp chân xuống đất, Đằng Thanh Sơn nhảy mạnh lên cao, dùng sức mạnh thân thể cộng thêm với việc khống chế lực thiên địa nhảy cao tới hơn trăm trượng. Đồng thời Lục Túc Dao từ xa hiểu ý Đằng Thanh Sơn.

Vèo!

Lục Túc Dao vỗ hai cánh lượn một vòng hình cung, dùng tốc độ kinh người bay về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn rất nhẹ nhàng đáp xuống lưng Lục Túc Dao.

- Kinh Ý, đừng chạy!

Hạt Tử Kiếm Thánh tức giận quát lớn, hóa thành một luồng lưu quang màu đen bay tới.

Trong đôi mắt đỏ như máu của Lục Túc Dao lóe lên vẻ khinh thường. Nó khẽ vỗ hai cánh vẽ thành một đường cong với độ khó cực cao ở giữa trời, làm Hạt Tử Kiếm Thánh căn bản không có cách nào đuổi theo được. Sau đó Lục Túc Dao hóa thành một luồng ảo ảnh màu đen nhanh chóng bay về phía tên thợ săn tóc đen Thân Công Đồ xa xa.

- Ha ha! Thiết Ngũ, từ từ mà đuổi nhé.

Tiếng cười Đằng Thanh Sơn vẫn còn quanh quẩn bên tai Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Tốc độ phi hành của con yêu thú này thật quá nhanh.

Đôi mắt xám trắng của Hạt Tử Kiếm Thánh lóe ra lệ mang.

Đứng trên lưng Lục Túc Dao, mục quang Đằng Thanh Sơn lóe lên như điện.

- Chúng ta giải quyết đám này!

Một đối một, mình không thể giết chết hư cảnh cao thủ của Xạ Nhật Thần Sơn. Nhưng... hai đấu một thì có lẽ làm được.

- Ủm, còn dùng cung tiễn nữa à?

Đằng Thanh Sơn vừa thấy Thân Công Đồ kéo dây cung, liền cười to một tiếng.

Trong đôi mắt đỏ như máu của Lục Túc Dao cũng lóe ra hàn quang. Chỉ thấy hai cánh nó bắt đầu rung động với tốc độ rất cao. Lập tức giữa không trung giống như xuất hiện hai con Lục Túc Dao bay song hành. Cảnh này làm cho Thân Công Đồ vốn chuẩn bị bắn tên cũng giật mình.

- Không ổn!

Tên thợ săn tóc đen 'Thân Công Đồ' biến sắc, với tốc độ phi hành và sự quỷ dị của Lục Túc Dao, khi nó bay với tốc độ cao, Thân Công Đồ cũng không chắc một tiễn có thể bắn trúng.

"Hừ, bản lãnh đạo người thay đổi đường bay với tốc độ cao của Lục Túc Dao, chỉ sợ cả Tiểu Thanh cũng không làm được như thế." Đằng Thanh Sơn thầm nói: "Lục Túc Dao có hai lớp cánh, hơn nữa cánh rất mỏng, mới có thể biến hóa với tần suất cao như thế được." Từ khi Lục Túc Dao đột phá thành hư cảnh, khi luận bàn hoặc phối hợp với Lục Túc Dao, hắn đã sớm thử không ít lần.

Dù sao, các đại tông phái trên Cửu Châu Đại Địa có rất nhiều cao thủ, Đằng Thanh Sơn đương nhiên phải chuẩn bị đầy đủ.

- Ngao ngô...

Thân Công Đồ vội gầm khê một tiếng.

Vèo!

Con cự lang trắng bạc cũng chạy tới, đứng cạnh Thân Công Đồ. Đằng Thanh Sơn giữa trời cao cười con Lục Túc Dao đã đáp xuống. Lúc này, Đằng Thanh Sơn vận hết sức mạnh, đồng thời hai tay đưa lên cao, Khai Sơn Thần Phủ trong tay thì triển thức thứ mười tám trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức.

- Hả?

Thân Công Đồ rút đoản đao bên hông ra. Đối mặt với một búa của Đằng Thanh Sơn, hắn căn bản chỉ có thể ngạnh kháng, bởi vì hắn có cảm giác cho dù hắn thối lui mấy trượng, cái búa đó vẫn sẽ ở ngay trước mắt mình... Do đó, không bằng đứng tại chỗ gồng mình kháng cự.

So với tiễn pháp, đao pháp của hắn kém hơn nhiều.

"Nhưng ta là hư cảnh đại thành, chẳng lẽ không so được với một tên chưa tới hư cảnh đại thành sao?" Ánh mắt Thân Công Đồ lạnh đi, đoản đao thủ chặt ngay eo lưng, dán mắt nhìn vào búa của Đằng Thanh Sơn.

Cười đều...

Búa chưa tới, không gian đã chấn động. Song chưởng trắng kiện của Đằng Thanh Sơn mang theo lực thiên địa, dùng toàn bộ sức mạnh thi triển một búa lôi đình!

- Phá cho ta!

Đằng Thanh Sơn quát lớn phẫn nộ.

"Đúng là lúc này." Trong nháy mắt Thân Công Đồ vung đao!

Một lưu quang lóe sáng giao kích với hào quang trên Khai Sơn Thần Phủ. Thân Công Đồ và Đằng Thanh Sơn đồng thời bị chấn văng ra xa. Ngay vào lúc Đằng Thanh Sơn và Thân Công Đồ giao thủ ... Lục Túc Dao muốn công kích Thân Công Đồ đã bị con cự lang trắng bạc Xạ Nhật Thiên Lang ngăn lại.

- Ngao...

Con cự lang trắng bạc gào lên.

- Hồng...

Hai mắt màu đỏ của Lục Túc Dao dán mắt vào đối thủ, gầm khê một tiếng rồi vọt lên.

Khi Lục Túc Dao đến gần, thân thể con cự lang trắng bạc lao mạnh đi, đồng thời từ chiếc sừng trên trán nó bắn ra một luồng lệ mang màu bạc. Luồng lệ mang màu bạc này tựa như một luồng sét bổ về phía Lục Túc Dao với tốc độ kinh người. Nhưng Lục Túc Dao chỉ vung lên một cái đao..

Một tiếng 'Sập'. Lệ mang màu bạc bị chấn tán đi. Lục Túc Dao hơi khựng lại, rồi tiếp tục tràn tới.

Con cự lang trắng bạc linh hoạt nhảy tại chỗ liên tục ba lượt, lưu lại một ảo ảnh, sau đó lao nhanh về phía Lục Túc Dao mang theo một luồng gió tanh. Hai chân trước con cự lang trắng bạc lóe ra ánh sáng lạnh buốt chụp nhanh thân Lục Túc Dao.

Cũng có lẽ là con cự lang trắng bạc này có tốc độ quá nhanh.

Cũng có lẽ là Lục Túc Dao quá tự tin.

Lục Túc Dao vẫn không tránh mà trực tiếp đánh lại. Nó múa lên bốn cái đao tay, chém vào con cự lang trắng bạc!

Choang! Hừ-----

Đao tay và hai móng của con cự lang trắng bạc va chạm thành tiếng va chạm chói tai, thậm chí còn sinh ra điện quang và tia lửa. Nhưng Lục Túc Dao có ưu thế nhiều tay. Cho dù con cự lang trắng bạc cố gắng né tránh, vẫn có một đao tay bổ vào lớp lông trên chi trước của con cự lang.

Lớp da của con cự lang trắng bạc cực kỳ cứng rắn, nhưng đao tay sắc bén tuy rất khó khăn vẫn xé được một vết thương. Máu đỏ vừa rỉ ra, con cự lang trắng bạc đã lập tức phong bế ngay vết thương.

- Ngao, ngao ngô...

Con cự lang trắng bạc như phát khùng, điên cuồng đánh nhau với Lục Túc Dao ở cự ly gần. Nhìn những động tác như điên cuồng, nhưng mỗi một chiêu nó đánh đều nhanh như chớp, hơn nữa đều cực kỳ xảo diệu, trong đó bao hàm cả việc mượn lực, dẫn lực, các loại tập kích rất khó lòng phòng bị.

- Bùng!

Lục Túc Dao bị con cự lang trắng bạc dùng cái đuôi quất trúng thân, bị ném văng lên.

- Ngao...

Con cự lang trắng bạc trên người đã có bốn năm vết thương hưng phấn lao tới.

Nhưng Lục Túc Dao ở giữa không trung vỗ nhẹ bốn cánh, lập tức nhanh chóng khôi phục cân bằng. Trong ánh mắt đỏ kè của Lục Túc Dao tràn đầy sự giận dữ. Nó rút cục tức giận rồi, bổ thẳng xuống. Bốn cánh tay và đôi chân, sáu thanh "chiến đao" đồng thời hươ lên bổ về phía con cự lang trắng bạc...

Veol Veol

Trong khi hai con giao chiến với nhau, còn có hai mũi nhọn chọt bắn ra. Lớp da của con cự lang trắng bạc thật sự quá cứng. Mũi nhọn cũng chỉ miễn cưỡng đâm vào một nửa, sau đó được Lục Túc Dao khống chế bay về.

Nhưng...

Sáu thanh 'chiến đao' của Lục Túc Dao lại vô cùng đáng sợ. Chỉ thấy sáu thanh chiến đao múa lên điên cuồng, nhìn như hỗn loạn, nhưng hàm chứa đao pháp Lục Túc Dao khổ tu mấy ngàn năm. Kì thực đến cả Hạng Tử Kiếm Thánh nắm trong tay lực thiên địa nhiều như vậy hay rất nhiều cường giả hư cảnh đại thành khác cũng gặp thiệt thòi trước Lục Túc Dao.

"Lục Túc Dao nổi khùng rồi." Đằng Thanh Sơn liếc mắt, không khỏi thất kinh.

Một khi Lục Túc Dao phát điên, nó sẽ dùng bốn cánh khống chế cân bằng, sáu thanh chiến đao sẽ toàn lực tiến công. Khi đó Lục Túc Dao rất đáng sợ, đến cả Đằng Thanh Sơn cũng cam bái hạ phong.

Quả nhiên.

Híc híc! Híc híc!

Hai con hư cảnh yêu thú phát điên chính diện chém giết, vết thương trên người con cự lang trắng bạc càng lúc càng nhiều. Đặc biệt những vết thương trên người con cự lang trắng bạc lúc trước, lại bị Lục Túc Dao chém vào đó lần nữa. Thoáng cái, trên người con cự lang màu bạc xuất hiện những vết thương rất lớn.

- Ngao ngô...

Con cự lang trắng bạc lúc này còn đang phát điên, lập tức gào lên một tiếng, quay đầu nhảy đi, hóa thành một luồng lưu quang màu bạc nhanh chóng tháo chạy.

Những vết thương tầm thường thì con cự lang trắng bạc này không sợ, nhưng Lục Túc Dao lại cứ dùng đao bổ vào cùng một chỗ... Con cự lang trắng bạc phải sợ thôi.

Kỳ thật toàn thân nó đều không ngừng nhúc nhích và né tránh, muốn chém trúng cùng một chỗ trên thân thể khổng lồ của con cự lang trắng bạc là rất khó. Đáng tiếc Lục Túc Dao có sáu thanh đao, mỗi lần sơ sót là con cự lang trắng bạc trúng chiêu ngay.

- Hống...

Lục Túc Dao hưng phấn bay lên không, lân giáp màu đen trên người nó cũng có một vài vết xước nhỏ, hiển nhiên lợi trảo của con cự lang trắng bạc cũng không phải dễ chịu gì.

Vào!

Lục Túc Dao xé gió bay đi. Trên mặt đất, con cự lang trắng bạc bỏ chạy. Nói về tốc độ, chạy sao bằng được với Lục Túc Dao phi hành??

- Thiết Ngưu! Xú hạt tử! Nhanh Nhanh cứu Thiên Lang!

Bị Đẳng Thanh Sơn quần lấy, Thân Công Đồ vô cùng lo lắng truyền âm.

Nói thì chậm, khi con cự lang trắng bạc và Lục Túc Dao cận chiến, e rằng chỉ chớp mắt đã giao thủ cả trăm chiêu. Do đó con cự lang trắng bạc và Lục Túc Dao cận chiến mới chỉ một hơi thở mà thôi.

Vào!

"Tên Thân Công Đồ nóng nảy thật rồi. Nếu con yêu lang này chết tại đây, chắc chắn sẽ gây thù với Xạ Nhật Thần Sơn." Hạt Tử Kiếm Thánh không dám chần chờ.

Đối với Xạ Nhật Thần Sơn thì một con yêu lang còn quan trọng hơn cả một cường giả hư cảnh.

Hạt Tử Kiếm Thánh bay tới đó, nhưng...

- Ngao...

Trên mặt đất không chạy thoát được, con cự lang trắng bạc vội khoan mạnh xuống đất, thi triển bản lĩnh khoan đất của nó. Năm xưa khi chưa đột phá hư cảnh, con cự lang trắng bạc dựa vào một chiêu khoan đất đã tránh thoát không ít yêu thú phi hành đuổi giết. Lần này, nó cũng thi triển chiêu này!

Khoan đất!

- Hống...

Lục Túc Dao hưng phấn gào lên một tiếng, khoan mạnh xuống dưới đất.

Vừa vào lòng đất!

Chỉ thấy trong sáu cái đao của Lục Túc Dao, hai chi trên chìa ra phía trước, hai chi giữa và hai chi dưới áp sát vào thân thể. Rồi những gai nhọn trên tay Lục Túc Dao bắt đầu rung động điên cuồng. Trong nháy mắt, Lục Túc Dao trông tương tự như một con rết có hơn sáu trăm chân.

Hơn sáu trăm gai nhọn bắt đầu xoắn ốc, y như một máy khoan điện.

Vào!

Cường giả hư cảnh nhân loại dựa vào sức mạnh xông tới, con thú dựa vào bốn móng vuốt lao xuống dưới. Còn Lục Túc Dao chính là một cái máy khoan điện, nó khống chế những mũi nhọn đủ mọi hướng, hình thành lực đạo xoay tròn đáng sợ, hơn nữa có thêm lực thiên địa gia tốc.

Nhanh đến cực hạn!

Chỉ trong nháy mắt, con cự lang trắng bạc chạy trốn phía trước đã bị Lục Túc Dao vượt qua!

- Ngao ngô... ngao ngô...

Con cự lang trắng bạc hoảng sợ đến cực điểm. Nó phát hiện trong khu vực rõ ràng có con Lục Túc Dao đang chạy tới. Con cự lang trắng bạc không ngờ,... một yêu thú phi hành lại khoan đất đáng sợ như vậy. Tuyệt đối là thứ yêu thú khoan đất đáng sợ nhất mà nó gặp qua.

Tính sai!

Vào!

Con cự lang trắng bạc muốn chạy lên mặt đất.

- Hồng...

Nhưng, Lục Túc Dao đã đuổi kịp rồi.

...

Lúc này, bị Đằng Thanh Sơn cuốn lấy căn bản không có cách nào đi giúp được con cự lang trắng bạc, thần tình Thân Công Đồ cuồng quất, hắc truyền âm quát:

- Thiết Ngũ, ở dưới đất, nhanh ... nhanh!!!

Nếu không thì đã muộn!

Một khi con cự lang trắng bạc tiêu đời, Thân Công Đồ khẳng định sẽ hận Hạt Tử Kiếm Thánh tới chết.

"Ta phải khoan đất à?" Vốn đang ở trên không đợi con cự lang trắng bạc ra ngoài, Hạt Tử Kiếm Thánh chỉ đành nghiêng răng lao xuống đất.

- Ngao ngô...

Một tiếng tru hoảng sợ lẫn đau đớn từ dưới đất vọng lên.

432. Chương 54: Kinh Thiên Hạ.

"Yêu thú của Kinh Ý tiền bối, con yêu thú hình người cao hai trượng, một chiêu khiến cho mấy ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân ngã gục."

"Kinh Ý tiền bối đấu với tên thợ săn bắn tên có thể bất phân thắng bại, khi đánh với lão mù hắc y thì Kinh Ý tiền bối ở vào thế hạ phong."

Một tên binh vệ đứng trên tường thành đang không ngừng lăm lăm trong lòng, chỉ sợ mình quên.

Hắn tên là Hồ Xuyên, là thành viên trong Thành Vệ Quân Giang Ninh quận thành.

Làm một lính Thành Vệ Quân, tiền lương cũng không phải là cao. Muốn sống thoải mái ở Giang Ninh quận thành, muốn cưới được mỹ nữ xinh đẹp, nuôi cha mẹ già, thì chỉ tiền lương là không đủ. Do đó, hắn làm thêm vài thứ... Lần này hắn nhận một việc làm thêm...

Dựa theo người thuê dạy, một khi Giang Ninh quận thành phát sinh đại chiến của cường giả cấp bậc cửu tinh, phải quan sát kỹ, ghi nhớ lại toàn bộ quá trình này.

Sau đó thuật lại toàn bộ quá trình cho người thuê mình là có thể có được năm trăm lượng bạc!

Năm trăm lượng bạc! Đối với một binh vệ hạng bát, quả là khoản tiền cực lớn. Do đó đương nhiên hắn nhận ngay... Hơn nữa hắn xem ra, sau loại siêu đại chiến này, sẽ có rất nhiều lời bàn luận. Do đó hắn có kể lại cũng không tính là tổn hại tới ích lợi của Quy Nguyên Tông, tiền đó hắn nhận rất thanh thản.

Loại người như Hồ Xuyên, coi như là 'nhân viên thuê ngoài' của một vài tổ chức tình báo của các thế lực lớn.

Dù sao có vài nơi, người của tổ chức tình báo cũng không dễ đi vào được.

Quá trình đối chiến giữa cường giả hư cảnh, cũng coi như là tiết lộ một vài bí mật của cường giả hư cảnh. Do đó tám đại tông phái trong thiên hạ đều rất trọng thị. Giá thu mua loại tin tình báo này rất cao. Binh vệ bình thường quan khán cũng không cố tình nhớ kỹ, có rất nhiều chi tiết sẽ không để ý lắm. Nhưng người được thuê làm sẽ chuyên tâm ghi nhớ.

"Tên thợ săn bắn ra một tiễn, đánh bay Kinh Ý tiễn bối tới hai dặm, đập vào trên tường thành. Kinh Ý tiễn bối vẫn không việc gì."

"Bang thủ của Kinh Ý tiễn bối, con yêu thú hình người phi hành rất nhanh, một cái đã biến thành hai."

"Yêu thú hình người đuổi theo con cự lang trắng bạc, chui vào lòng đất."

Thanh niên Hồ Xuyên đem những gì mình quan sát được ghi nhớ thật kỹ. Mặc dù hắn không nhìn thấy rõ quá trình giao chiến giữa cường giả hư cảnh, nhưng tin tình báo chỉ yêu cầu hắn đem mọi tin mà hắn quan sát được kể lại thôi...

"Lão mù áo đen cũng chui xuống dưới đất."

"Lão mù và con cự lang trắng bạc đều chạy lên." Hồ Xuyên tròn tròn mắt.

...

Bùng!

Mặt đất vỡ ra, Hạt Tử Kiếm Thánh và con cự lang trắng bạc toàn thân nhiễm máu gần như đồng thời nhảy vọt lên. Bây giờ con cự lang trắng bạc không còn vẻ hùng dũng như lúc trước. Không nói chuyện người nó đầy máu, chỉ nhìn vũ khí rất lợi hại của nó - Cái đuôi. Cái đuôi tuyệt đẹp bây giờ chỉ còn lại có một mẫu nhỏ xíu sát móng.

Đứt đuôi rồi!

Con Xạ Nhật Thiên Lang thành một con yêu lang không có đuôi. Hơn nữa trên đùi nó còn có một vết thương ghê rợn, mơ hồ có thể thấy xương trắng.

- Âm!

Từ một chỗ khác trên mặt đất, Lục Túc Dao phá đất bay ra. Một cái đao của Lục Túc Dao đang mang theo cái đuôi to bằng cánh tay của con yêu lang. Nó vỗ hai cánh bay về phía Đằng Thanh Sơn... Lúc này, Thân Công Đồ và Đằng Thanh Sơn đồng thời lùi lại.

Vèo!

Đằng Thanh Sơn nhảy lên lưng Lục Túc Dao, còn Thân Công Đồ lao đến cạnh Xạ Nhật Thiên Lang.

- Ngao, ngao ngô...

Con cự lang trắng bạc tựa vào Thân Công Đồ, rên rỉ đau đớn.

- Ngao, ngao...

Là hư cảnh đại thành, vốn uy danh hiển hách trên Cửu Châu Đại Địa, Thân Công Đồ vội vuốt ve con cự lang trắng bạc. Khi thấy con cự lang trắng bạc chỉ còn lại một mẫu đuôi nhỏ gần sát móng, cùng với vết thương lớn trên đùi, Thân Công Đồ giận tới tím mặt, trong mắt lại rơm rớm.

Thân Công Đồ biết thú ngữ, sống với con cự lang trắng bạc trên ba trăm, tình như huynh đệ.

Vết thương trên đùi thì dễ chữa, nhưng không có đuôi thì con cự lang trắng bạc từ nay sẽ thiếu một vũ khí. Hai nữa, nếu không có cái đuôi điều chỉnh, con yêu thú cũng không thể xê dịch nhanh như chớp trong phạm vi nhỏ một cách quỷ dị linh hoạt như lúc trước nữa. Ba là, không có đuôi, là một điều sỉ nhục với con cự lang trắng bạc.

Cũng tương tự người biến thành người què, sẽ bị người khác xem thường.

Trong bầy sói, những con sói không có đuôi đều bị xem thường. Mặc dù con cự lang trắng bạc là yêu thú hư cảnh, nhưng chúng vẫn coi trọng thẩm mỹ.

- Thiết Ngũ! Cả vị cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn nữa! Không phải hôm nay các người muốn giết chúng ta sao?

Đằng Thanh Sơn khoanh chân ngồi trên lưng Lục Túc Dao cười hỏi.

Lục Túc Dao cũng đặc ý nhìn xuống phía dưới.

Con cự lang trắng bạc nhìn về phía Lục Túc Dao với ánh mắt hơi khiếp sợ.

Lúc chưa đánh, con cự lang trắng bạc còn dám chiến đấu với Lục Túc Dao!

Nhưng khi vừa đánh nhau, con cự lang trắng bạc phát hiện ra đấu không lại đối phương. Chạy trốn lại càng trốn không thoát, vừa rồi nếu không có Hạt Tử Kiếm Thánh đâm ra một cơn hỗ trợ, e rằng nó không chỉ mất một cái đuôi.

- Thân Công Đồ, người bắn thêm một mũi "Phá hư tiễn" đi. Lần này đừng bắn Kinh Ý, người nhè con yêu thú đó mà bắn, rất có thể một tiễn bắn chết con yêu thú đó.

Hạt Tử Kiếm Thánh truyền âm.

- Phá Hư tiễn đâu có dễ làm?

Thân Công Đồ tức giận truyền âm.

- Hơn nữa... Vừa rồi Thiên Lang đánh nhau với yêu thú đó, ta cũng thấy rất rõ lợi trảo của Thiên Lang chỉ lưu lại vài vết xước trên người yêu thú này, chứ không thể phá vỡ được lân giáp... Có lẽ "Phá Hư tiễn" của ta có thể xuyên thấu người nó, nhưng uy lực sẽ giảm đi rất nhiều. Hơn nữa, con yêu thú này né tránh quá nhanh, rất khó bắn trúng chỗ yếu hại.

Vừa nghĩ tới Lục Túc Dao từ một biến thành hai Lục Túc Dao bay trên không trung, Thân Công Đồ phải trầm phục.

Con yêu thú này né tránh quá nhanh.

- Hai vị, sao, còn muốn đánh thêm một trận nữa không?

Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng Lục Túc Dao, cười nói:

- Nếu còn nhã hứng... Ta không ngại hôm nay cùng ăn thịt chó nướng với nhau!

- Hừ!

Hạt Tử Kiếm Thánh hừ lạnh một tiếng.

Ánh mắt Thân Công Đồ lạnh đi.

Họ cũng biết sự tình lần này rất phiền toái. Bây giờ Đằng Thanh Sơn ở trên lưng Lục Túc Dao, với tốc độ phi hành của Thân Công Đồ và Hạt Tử Kiếm Thánh, nếu bọn họ tấn công hẳn, e rằng Lục Túc Dao sẽ tập kích con cự lang trắng bạc.

- Đấu cũng không thể thắng, chỉ chịu thiệt thòi, còn đấu làm gì?

Thân Công Đồ truyền âm cho Hạt Tử Kiếm Thánh.

Hạt Tử Kiếm Thánh liếc mắt nhìn đại quân, nhìn vô số thi thể Ngân Giao Quân xa xa, không khỏi nổi giận đùng đùng, truyền âm nói:

- Thật là không cam lòng. Lần trước ta bắt lực lui quân cũng chỉ vì Cổ Ung. Không ngờ lần này... Tên Kinh Y này! Vạn khí hần sao lại tốt thế, lại có một con yêu thú giỏi cả phi hành lẫn khoan đất như vậy.

- Một con yêu thú có thể so với hai cao thủ hư cảnh đại thành, quả là làm cho người ta thêm thuồng.

Thân Công Đồ cũng cảm thán một tiếng.

Dựa vào Xạ Nhật Thiên Lang, không ít tông phái đều phải nịnh bợ Xạ Nhật Thần Sơn.

Dù sao hư cảnh yêu thú có tác dụng rất lớn, còn tông phái có thể thu phục hư cảnh yêu thú lại quá ít. Nhưng bây giờ hư cảnh yêu thú của Đằng Thanh Sơn rõ ràng mạnh hơn Xạ Nhật Thiên Lang nhiều.

- Đi!

- Đi!

Hai người Hạt Tử Kiếm Thánh, Thân Công Đồ không do dự gì, mang theo con cự lang trắng bạc bay lên trời. Ba tên đi cùng nhau, Đằng Thanh Sơn có muốn tập kích cũng chỉ lãng phí sức lực mà thôi.

- Rút, rút về!

Hạt Tử Kiếm Thánh truyền âm cho thống soái Ngân Giao Quân.

- Rút!!!

Trong Ngân Giao Quân lập tức vang lên những tiếng ra lệnh. Lập tức hơn hai vạn Ngân Giao Quân mang theo đồng đội trọng thương hoặc chết, chặt vật bỏ đi.

- Thiết Ngũ, cả vị cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn nữa, hy vọng không có lần sau nữa. Nếu lần sau các người còn trở lại, ta cũng không ngại mang theo vị hảo huynh đệ này tới tông phái các người chơi vài vòng.

Tiếng truyền âm của Đằng Thanh Sơn vang lên bên tai Hạt Tử Kiếm Thánh, Thân Công Đồ giữa không trung.

Hạt Tử Kiếm Thánh và Thân Công Đồ thầm run lên.

Đằng Thanh Sơn cười Lục Túc Dao đi đại náo tông phái họ! Lúc đó, quả thực họ chẳng có biện pháp nào đối phó.

- Hừ, đây là chủ ý của ngươi. Sao trước đó bọn ngươi không dò xét cho rõ ràng?

Thân Công Đồ hơi tức giận.

- Sao ta biết chứ?

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng rất bất mãn.

Hai người chia tay giữa đường, trở về tông phái mình.

...

Sau trận lần này, không nói chuyện hơn mười vạn người Quy Nguyên Tông cực kỳ hưng phấn vui mừng, mà loại người như Hồ Xuyên lại càng vui vẻ hơn.

- Ủm, đây là phần của ta lần này.

Trong một gian phòng riêng trong tửu lâu, Hồ Xuyên đưa một mảnh giấy ra.

Một người gầy gò râu cá trê cười hà hà nhận lấy, trải ra xem, không khỏi sáng mắt lên, cười:

- Hồ Xuyên, lần này ngươi làm rất tốt. Ta đã thu được ba báo cáo. Bản của ngươi viết là tốt nhất. Ủm, cho ngươi này.

Nói đến đây, tên râu cá trê đưa ra một xấp ngân phiếu.

Hồ Xuyên hưng phấn tiếp nhận. Nhìn qua thấy đều là ngân phiếu Dương Diêm, trị giá một trăm lượng, đến sáu tờ?

- Sáu trăm lượng!

Hồ Xuyên hơi giật mình. Hắn không tin là người thuê trả sai.

- Ủm, đúng, sáu trăm lượng bạc!

Tên râu cá trê cười nói:

- Lần này người làm tốt lắm! Nên ta thưởng cho người thêm một trăm lượng bạc. Nhớ kỹ, chỉ cần cẩn thận quan sát và nhớ kỹ, làm thật tốt, ta sẽ không bạc đãi người.

- Ha ha!

Hồ Xuyên vui cười hơn hở, nghĩ thầm: "Có số tiền như vậy, cũng đủ cho ta kiếm được một bà vợ đẹp rồi."

- Ta đi trước.

Hồ Xuyên lặng lẽ ly khai, không quên đóng cửa phòng lại.

Tên râu cá trê nhìn tờ giấy trong tay, khẽ mỉm cười.

...

Gần như cùng ngày, những phong mật thư từ Giang Ninh quận thành được gửi về khắp mọi nơi ở Cửu Châu Đại Địa: Ung Châu đông nam, U Châu đông bắc, Thanh Châu, còn cả Nhung Châu, Vũ Châu. Những đại tông phái đều sắp đặt nhân thủ tại những nơi trọng yếu...

...

Trên chiến mã, Bùi Tam cười ngửa thông dong lẫn trong đại quân rầm rộ.

"Tên Kinh Ý này thật là lợi hại." Bùi Tam đọc mảnh giấy, không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi. "Hư cảnh yêu thú như vậy mà lại lọt vào tay hắn. Có con yêu thú này... lão tặc giáo hoạt của Tiêu Dao Cung làm sao có thể chạy trốn được?"

...

Ba ngàn dặm Tần Lĩnh, Doanh thị gia tộc, dưới một tòa đại điện u tĩnh ngậm dưới đất, trong đại điện cấm đầy những thanh kiếm. Liếc mắt qua lớp sương mù trong đại điện, mơ hồ có một bóng người mặc cẩm bào, trên trán có một nốt ruồi màu đỏ tươi.

"Yêu thú như thế à?"

"Tên Kinh Ý lại tìm được yêu thú như thế. Nếu Doanh thị gia tộc có yêu thú như thế, năm đó làm sao lại bị Cửu Phong Tử gây gỗ, làm trò cười cho thiên hạ chứ?" Giọng của bóng người mặc cẩm bào không che giấu được vẻ kích động.

...

Chỉ trong thời gian ngắn, trên khắp Cửu Châu Đại Địa, rất nhiều siêu cường giả bên ngoài, có lẽ ẩn cư đã lâu, hoặc là những siêu cường giả Lạt Ma ẩn dật của Ma Ni Tự, ai nấy cũng đều biết tin. Yêu thú hư cảnh quá kiêu ngạo. Rất ít khi thu phục được yêu thú hư cảnh, chứ đừng nói yêu thú sở trường cả phi hành lẫn khoan đất. Đến cả việc quần công đồ sát mà con yêu thú này cũng sở trường nốt.

Quả là làm cho người ta thêm thuồng!

Nhưng những đại tông phái cũng biết, cũng giống như yêu thú, tên Kinh Ý này chẳng dễ trêu vào.

May mà...

Tên Kinh Ý này vô môn vô phái.

Nếu hắn có thể gia nhập vào môn phái mình, chẳng phải là một mỹ sự sao?

433. Quyển 10: Chư Hầu Một Phương -- Chương 1: Vũ Đồng Hải

- Ha ha, không phải lo, Quy Nguyên Tông ta không phải lo rồi!

Gia Cát Nguyên Hồng không kìm được cười lớn.

- Sư phụ, đúng rồi. Thanh Hồ Đảo không dám tới gây chuyện với Quy Nguyên Tông ta nữa đâu. Nhưng tương lai Thiên Thần cung sẽ tấn công Dương Châu... vẫn có rất nhiều phiền toái.

Đằng Thanh Sơn nhú mày đáp.

Mặc dù tự tin, nhưng ít ra Đằng Thanh Sơn không cho rằng mình có thể khiến Thiên Thần cung bỏ qua cả Dương Châu.

Có lẽ, họ chỉ bỏ qua một quận Giang Ninh cho "Quy Nguyên Tông" mà thôi.

Nhưng Đằng Thanh Sơn cũng có mưu đồ riêng. Tương lai nội gia quyền nhất mạch muốn phát dương quang đại, một quận Giang Ninh làm sao đủ?

- Không có gì phải lo. Người và Thiên Thần cung cũng có lui tới. Vì Thanh Sơn người, Thiên Thần cung lưu quận Giang Ninh lại cho người, ít nhất cung chủ Thiên Thần cung cũng chẳng ngu, khẳng định sẽ đáp ứng thôi.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói:

- Ta cũng biết, người cho rằng một quận này không đủ để phát triển.

- Nhưng đừng nóng. Bụng to bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu cơm.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Đợi khi người có một ngày có thể tung hoành Cửu Châu không ai địch nổi thì tiếp tục khuếch trương cũng không muộn. Tin rằng đến lúc đó, áo giáp Hỏa Lưu Thiết và Bắc Hải Chi Linh sẽ có thể hoàn toàn phát huy tác dụng.

- Vâng!

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ rồi gật đầu:

- Cũng chỉ có thể như thế thôi.

- Nhưng Thanh Sơn, lần này người đánh một trận với ba hư cảnh của Xạ Nhật Thần Sơn, Thanh Hồ Đảo. Sau vụ này, nếu ta đoán không sai, e rằng không ít tông phái trên Cửu Châu Đại Địa muốn tìm tới người đó.

Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- Tìm con làm gì?

Đằng Thanh Sơn vừa mở miệng hỏi vừa nở nụ cười.

Hắn cũng không ngốc, cũng hiểu ý sư phụ.

- Đúng, đến cả con yêu lang của Xạ Nhật Thần Sơn cũng bị đánh thê thảm.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Con Dao Trì này, bất luận về khả năng phi hành hay khoan đất, đều mạnh hơn con sói đó nhiều.

- Ha ha! Muốn con hỗ trợ cũng không phải việc khó, để xem họ có trả giá đủ không thôi.

Đằng Thanh Sơn cười quái dị.

- Người đó.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu cười.

Tiếng cười hai thầy trò vang vang trong thư phòng. Hiển nhiên hôm nay là một ngày khiến cho người ta rất vui. Vào buổi chiều cùng ngày, Đằng Thanh Sơn cười Lục Túc Dao Trì về Nghi thành.

Nghi thành, trong phủ đệ khổng lồ.

Bây giờ đã buổi sáng sau hôm năm đại hư cảnh đánh nhau dưới tường thành bắc Giang Ninh quận. Trong luyện võ trường ở ngoại viện phủ đệ Đằng Thanh Sơn, trên chín trăm thiếu niên chia làm hai đội, một đội có bốn mươi lăm người, đội kia có trên tám trăm người. Trên tám trăm thiếu niên đó thỉnh thoảng dùng ánh mắt hâm mộ nhìn bốn mươi lăm người kia.

- Sư phụ, đây là bốn mươi lăm người đã luyện được nội kinh.

Đằng Thú đứng cạnh Đằng Thanh Sơn.

- À, ta vừa mới đi hai ba ngày, lần trước ngươi nói có bốn mươi hai, bây giờ đã tới bốn mươi lăm rồi.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu hài lòng, nhìn về phía bốn mươi lăm thiếu niên.

Chỉ thấy bốn mươi lăm thiếu niên đang luyện tập Tam Thể Thức liên tục, đồng thời không chế hô hấp thổ nạp. Rất rõ ràng, động tác và thổ nạp của bốn mươi lăm thiếu niên này tốt hơn trên tám trăm thiếu niên kia rất nhiều. Thậm chí còn có một loại mỹ cảm, mỹ cảm của tiết tấu.

Bốn mươi lăm thiếu niên này nhìn thấy Đằng Thanh Sơn lại càng luyện tập chăm chú hơn.

- Không tệ, cũng khá!

Đằng Thanh Sơn cười tươi.

Đây là nền móng của mình.

Nền móng của nội gia quyền nhất mạch. Mặc dù bây giờ chúng đều nhỏ tuổi, nhưng mười, hai mươi năm sau, những người này sẽ là những nhân vật trung kiên của nội gia quyền nhất mạch. Nhìn đám thiếu niên, Đằng Thanh Sơn mơ hồ thấy hơn mười năm sau, cả Cửu Châu Đại Địa sẽ dâng lên một cơn sóng tu luyện nội gia quyền.

- Hả?

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn dừng lại trên người một thiếu niên trong nhóm đó.

Đằng Thú nhìn thấy thế, vội giới thiệu:

- Sư phụ, thiếu niên đó là Đằng Hồng Hầu. Mặc dù là một đứa lớn tuổi nhất, nhưng là đứa luyện tập Tam Thể Thức tốt nhất trong đám thiếu niên này. Hầu Quyền cũng đã luyện được rất giỏi. Hắn là đứa đầu tiên luyện ra nội kinh.

"Đương nhiên ta biết nó." Đằng Thanh Sơn trầm nhủ: "Đằng Hồng Hầu là cháu trai ta, phỏng chừng lúc ở Đằng gia trang Hồng Hầu cũng đã luyện Hồ Quyền, hơi có cơ sở rồi."

Đằng Hồng Hầu thấy Đằng Thanh Sơn dán mắt vào mình, những động tác cũng biến dạng. Hắn chỉ biết là... người này là Kinh Ý trong truyền thuyết. Mặc dù hắn tuổi không lớn lắm, cũng không biết về Kinh Ý rõ ràng lắm, nhưng nó được chú Đằng Thanh Hổ cho biết, Kinh Ý là nhân vật đỉnh cao ở cả Cửu Châu Đại Địa. Hơn nữa, cảnh lúc trước Đằng Thanh Sơn dậm chân một cái làm mặt đất rạn nứt, hắn vĩnh viễn không quên được.

"Cái gì?" Đằng Thanh Sơn đột nhiên nhướng mày, ngẩng đầu nhìn trời.

- A Thú, ngươi phụ trách dạy chúng, ta về nội viện.

Đằng Thanh Sơn ra lệnh, rồi đi về nội viện.

Lúc này, giữa bầu trời có một lưu quang xé gió bay tới. Khi bay đến bầu trời Nghi thành, tốc độ của nó giảm xuống, hóa thành một bóng người. Người này mặc trường bào màu xanh lam, trên ngón cái còn có một chiếc nhẫn màu xanh lá, tóc hoa râm, nhất là một đôi lông mày chổi xể quái dị. Dưới cặp lông mày chổi xể này là một đôi mắt nhỏ, như cười như cười.

Cả người giống như một phú ông nhà giàu.

"Hả?" Lão giả mắt nhỏ nhìn về Nghi thành dưới chân, nhú mày. "Kính Ý! Thật là làm bộ làm tịch, phát hiện ta tới mà không ra nghênh đón. Nhưng cũng đúng thôi, có lẽ hẳn nghĩ rằng ta chỉ đi ngang qua."

Lão giả truyền âm xuống dưới:

- Kính Ý huynh.

- Vị lão huynh này là ai thế?

Thanh âm Đằng Thanh Sơn truyền nhập vào tai lão giả.

...

Giữa nội viện, Đằng Thanh Sơn đang ngửa đầu nhìn trời. Lúc này hắn vừa phát hiện ra cường giả hư cảnh xuất hiện trong khu vực mình, Đằng Thanh Sơn đã đoán... có lẽ là người đến tìm mình. Lúc trước, mình và sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng đã suy luận có lẽ sẽ có người vì Đạo Trì mà tìm đến mình.

Bây giờ vừa thấy người tới, thì quả nhiên như vậy.

"Cửu Châu Đại Địa không ít hư cảnh đại thành. Không ngờ người tới tìm ta lại là hư cảnh đại thành. Quả là nể mặt ta." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ: "Không biết hẳn đến từ tông phái nào?"

- Ha ha, lão phu Vũ Đồng Hải, đến từ Vũ Hoàng môn.

Thanh âm vang lên bên tai Đằng Thanh Sơn.

"Vũ Đồng Hải?" Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Hắn biết rất ít về những cường giả hư cảnh ở Cửu Châu Đại Địa. Nhưng hiểu hiểu khá rõ về Vũ Hoàng môn. Đặc biệt khi đối phương có họ Vũ.

- Không ngờ Vũ lão huynh ở Vũ Hoàng môn đại giá quang lâm.

Đằng Thanh Sơn truyền âm cười nói.

Đôi mắt nhỏ của Vũ Đồng Hải đang ở giữa không trung lúc này mới lộ ra chút hài lòng.

Vèo một tiếng, một luồng lục quang trong nháy mắt đáp xuống giữa nội viện, hóa thành một bóng người.

Đằng Thanh Sơn ngưng thần nhìn lại, lúc này mới biết dung mạo Vũ Đồng Hải.

"Lông mày chổi xể, mắt nhỏ?" Đằng Thanh Sơn nhẹ mỉm cười, vội ra đón.

- Kính Ý huynh, yêu thú của ngươi đâu?

Vũ Đồng Hải đi thẳng vào vấn đề, cười nói:

- Mặc dù ta đang ở Vũ Châu, nhưng nghe nhắc yêu thú của ngươi vẫn luôn luôn cảm thấy rất tò mò. Vậy xin mời triệu hoán nó ra để ta nhìn một chút được không?

- Không thành vấn đề, tới đây. Vũ lão huynh, ngồi đây nhé.

Đằng Thanh Sơn dẫn Vũ Đồng Hải tới một cái đình đài, hai người cùng ngồi đối diện nhau.

- Đạo Trì!

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại gọi một tiếng.

Vũ Đồng Hải vội quay đầu nhìn về phía một gian phòng gần đó. Kỳ thật thông qua khu vực, hắn sớm đã biết rằng Lục Túc Đạo Trì đang ở trong phòng đó... chỉ thấy con yêu thú toàn thân đen kịt, cặp đồng tử đỏ kék, hai chi dưới và bốn cánh tay, sáu chi tựa như sáu thanh chiến đao. Mới liếc nhìn đã làm cho người ta lạnh người.

Vũ Đồng Hải dán mắt vào cánh tay đao đặc biệt của Lục Túc Đạo Trì, nhất là trên trăm cái gai trên đó, trông như cánh tay áo đầy mũi nhọn.

Hắn cũng biết...

Con yêu thú này dựa vào những gai nhọn đó trong nháy mắt đã giải quyết mấy ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân.

- Hồng...

Hai mắt đỏ như máu của Lục Túc Dao Trì lạnh lùng liếc mắt nhìn Vũ Đồng Hải, rồi trở lại chỗ ở của mình.

- Vũ lão huynh, tính tình Dao Trì là như thế đó. Lúc trước, khi ta và hắn vừa kết bạn, cũng phải đại chiến một hồi, sau vài lần đại chiến, cuối cùng mới thành bằng hữu của nó. Huynh đừng để ý tới tính tình nó.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Vũ Đồng Hải vội lắc đầu nói:

- Không để ý đâu. Hư cảnh yêu thú mà, luôn luôn có ngạo khí.

Vũ Đồng Hải cũng hiểu hư cảnh yêu thú kiêu ngạo ra sao, vì trong Vũ Hoàng môn cũng có.

- Kinh Ý huynh, theo Vũ Hoàng môn ta dò thám, Kinh Ý huynh người hẳn là chưa gia nhập vào một tông phái nào cả.

Vũ Đồng Hải cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ở Thiên Thần cung, Kinh Ý huynh hẳn cũng chỉ là khách khanh "Hô Hòa", ta nói có đúng không?

Đằng Thanh Sơn sắc mặt không thay đổi, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh hãi.

Rất ít người biết Kinh Ý là Hô Hòa. Mặc dù Đằng Thanh Sơn cũng không cố ý dấu diếm, nhưng...

Có thể tra ra Kinh Ý chính là Hô Hòa, đủ thấy năng lực tình báo của Vũ Hoàng môn thật sự đáng sợ.

"Không hổ là tông phái xa xưa nhất Cửu Châu." Đằng Thanh Sơn trầm nghĩ trong lòng.

- Đúng, ta vô môn vô phái.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Ha ha, vô môn vô phái thì tốt quá.

Vũ Đồng Hải cười nói:

- Vô môn vô phái, chính là tiêu điều tự tại, đặc biệt là Kinh Ý huynh người bây giờ có một con hư cảnh yêu thú lợi hại như vậy. Cửu Châu Đại Địa rộng lớn, Kinh Ý huynh có thể tung hoành không có gì phải sợ cả. Ta quả là rất hâm mộ.

Đằng Thanh Sơn được tăng bốc tới chín tầng mây nhưng không hề văng đầu. Hắn biết, mục đích chính thức của Vũ Đồng Hải vẫn chưa nói ra.

- Nhưng...

- Vô môn vô phái, cũng có chỗ hỏng của vô môn vô phái.

Vũ Đồng Hải thở dài nói:

- Tỷ như làm sao chiếu cố hậu duệ tương lai? Cường giả hư cảnh chúng ta mặc dù sống được năm trăm năm, nhưng khi chúng ta chết thì sao? Dù sao, cho dù là Bất Tử thảo trong truyền thuyết, cũng chẳng có giá trị gì với chúng ta cả. Chúng ta chỉ có thể sống được năm trăm năm.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Bất Tử thảo đích xác không có hiệu quả với cường giả hư cảnh. Trong bộ sách sớm đã ghi lại. Cường giả hư cảnh nhân loại đại hạn năm trăm tuổi. Đây là hạn mức của thiên địa, không thể vượt qua. Đối với cường giả hư cảnh, công hiệu duy nhất của Bất Tử thảo e rằng chỉ là có năng lực trị liệu và bảo vệ tính mạng thôi.

Tiên thiên cường giả, cao thủ hậu thiên, người thường, khi dùng Bất Tử thảo đều có thể sống thêm hai trăm tuổi.

- Hơn nữa khi gặp phải đại cừu gia, có hư cảnh yêu thú cũng chỉ có thể trốn tránh, chứ không thể giết địch.

Vũ Đồng Hải lại than thở.

Đằng Thanh Sơn ngồi một bên chỉ gật đầu.

- Nhưng, nếu gia nhập vào tông phái sẽ khác hẳn.

Vũ Đồng Hải nhìn Đằng Thanh Sơn, hai mắt hơi tỏa sáng.

- Tỷ như Vũ Hoàng môn. Vũ Hoàng môn ta chính là tông phái xa xưa nhất Cửu Châu Đại Địa... Truyền thừa nhiều năm như vậy, cũng không cần phải ta nói nhiều lời về chỗ tốt thì Kinh Ý huynh cũng hiểu mà.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Vũ Đồng Hải cười, tiếp tục:

- Nếu như Kinh Ý huynh nguyện ý gia nhập vào Vũ Hoàng môn ta, Vũ Hoàng môn ta còn chuẩn bị một đại lễ

434. Chương 2: Một Bộ Thần Giáp

- Đại lễ?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Vũ Đồng Hải mỉm cười, rất tự tin:

- Nói vậy, Kinh Ý huynh cũng nghe nói về "thần giáp", trong lúc giao thủ với Thanh Hồ Đảo Thiết hạt tử, Xạ Nhật Thần Sơn Thân Công Đồ, huynh cũng đã thưởng thức uy lực của thần giáp rồi chứ.

Đằng Thanh Sơn sực nhớ ra.

Thần giáp?

Vũ Đồng Hải tiếp tục:

- Ở Vũ Hoàng môn chúng ta, thần giáp cũng rất hiếm. Nhưng chỉ cần Kinh Ý huynh gia nhập vào Vũ Hoàng môn ta, cho dù những Thái thượng trưởng lão khác của Vũ Hoàng môn ta không được mặc thần giáp, cũng sẽ nhượng Kinh Ý huynh một bộ thần giáp. Có thần giáp, giao chiến với cường giả hư cảnh sẽ an toàn hơn nhiều.

- Thần giáp rốt cuộc là cái gì?

Đằng Thanh Sơn đột nhiên mở lời.

Vũ Đồng Hải giật mình ngơ ngác, tựa hồ vô cùng sửng sốt.

- Kinh... Kinh Ý huynh, ngươi không biết à?

Vũ Đồng Hải hơi xấu hổ.

Đằng Thanh Sơn rất thản nhiên gật đầu nói:

- Vũ lão huynh, ta vô môn vô phái, cũng chưa nghiên cứu gì về thần giáp, ta không biết thật mà. Ta chỉ biết là thần giáp có lực phòng ngự rất cao.

- À.

Vũ Đồng Hải mỉm cười híp mắt gật đầu.

- Kinh Ý huynh, để ta nói cho ngươi nghe. Cường giả hư cảnh, sau khi đạt tới hư cảnh đại thành, một khi có đột phá sẽ bước vào cảnh giới động hư. Điểm này thì ngươi chắc đã biết?

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Tới cảnh giới động hư, bên trong thân thể sẽ sinh ra một ' hư không '. Hư không này, cũng chính là thiên địa.

Vũ Đồng Hải cười nói:

- Với thần làm trung tâm, trong nê hoàn cung sẽ sinh ra một hư không. Đến lúc đó, cường giả động hư tuyệt không sử dụng lực thiên địa của Cửu Châu, mà là thể giới lực của mình.

Đằng Thanh Sơn sức nghĩ ra, rồi ghi tạc trong lòng.

Lực thể giới mình?

Lúc trước ở thủy cung ngầm ở Đại Duyên Sơn, trong hình ảnh do Vũ Hoàng lưu lại cũng đã nói về việc trong cơ thể cường giả động hư sẽ sinh ra một Thể giới thiên địa rất sơ lược. Quá trình tu luyện của cường giả động hư chính là hoàn thiện Thể giới thiên địa của chính mình. Đến ngày nào đó, Thể giới thiên địa trong cơ thể mình có thể chống cự được lực áp bách của Cửu Châu Đại Địa thì thể giới thiên địa đó đã hoàn thiện.

Lúc đó, cũng đã tới cảnh giới chí cường giả rồi.

- Cường giả động hư bị Cửu Châu Đại Địa áp chế. Nhưng họ lại có thể sử dụng thể giới lực của mình.

Vũ Đồng Hải nói tiếp:

- Thể giới lực có năng lực rất thần kỳ. Tỷ như, dùng thể giới lực trường kỳ luyện hóa một bộ áo giáp, hao phí hơn mười năm thậm chí mấy trăm năm, bộ áo giáp này còn cứng hơn mấy chục tới cả trăm lần so với những bộ giáp sử dụng những loại quặng vật liệu tốt nhất trên Cửu Châu Đại Địa.

Đằng Thanh Sơn trầm gật đầu.

Kỳ thật, bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, cũng như Thần Tiên Ngọc Bích do Lý Thái Bạch lưu lại, tỷ như cả tòa thủy cung do Vũ Hoàng lưu lại. Tất cả đều là họ tùy ý mà lưu lại, chưa hề chú tâm luyện hóa. Nhưng bản khắc đá, Ngọc Bích, Thủy Cung đều có năng lực tự động sửa chữa.

Còn Khai Sơn Thần Phủ, là binh khí thiếp thân của Vũ Hoàng, lại càng cứng rắn đến cực hạn.

Lúc trước Xạ Nhật Thần Sơn Thân Công Đồ sử dụng Phá Hư tiễn muốn giết mình, đã bị mặt của Khai Sơn Thần Phủ ngăn trở, thế mà Khai Sơn Thần Phủ chẳng có một vết xước.

- Chiến giáp thiếp thân do cường giả động hư hao phí mấy chục năm, thậm chí mấy trăm năm, dùng thể giới lực luyện ra, chính là thần giáp.

Vũ Đồng Hải giải thích tiếp:

- Thần giáp có lực phòng ngự kinh người. Cường giả hư cảnh bình thường rất khó phá vỡ thần giáp, trừ phi thần giáp là loại thần giáp cấp thấp.

- Hả, thần giáp cấp thấp?

Đằng Thanh Sơn hiểu kỳ hỏi.

- Ha ha!

Vũ Đồng Hải cười nói rất nhiệt tâm:

- Kinh Ý huynh, thần giáp cũng có thể bị hỏng nữa.

Một là thần giáp hơi có liên quan với chất liệu làm ra nó. Nhưng đã là cường giả động hư, chất liệu của áo giáp trên người đều không tệ, nên điều này cũng không phải là quan trọng lắm.

Thứ hai là thời gian luyện thần giáp dài hay ngắn. Thần giáp luyện hóa vài chục năm, và thần giáp luyện hóa hai ba trăm năm sẽ có uy lực khác nhau.

Điều thứ ba, liên quan tới thực lực của bản thân cường giả động hư. Giữa cường giả động hư cũng chia ra thực lực cao thấp. Có người vừa mới tiến vào cảnh giới động hư, cũng có động hư đỉnh cao, còn cách chí cường giả một bước.

- Tỷ như thần giáp do Hồng Thiên Thành, Đông Bắc Vương "Hồng Thiên" năm đó lưu lại, gọi là Hồng Thiên thần giáp, được coi là thần giáp số một số hai trong số những thần giáp.

Vũ Đồng Hải giải thích.

Đặng Thanh Sơn hoàn toàn đã hiểu.

- Vũ lão huynh, tứ đại chí cường giả cũng hẳn có lưu lại thần giáp chứ?

Đặng Thanh Sơn mở lời.

Vũ Đồng Hải cau mày, trong lòng có chút mất hứng, thầm nhủ: "Áo giáp chí cường mà để cho người mặc à?"

Trong lòng tuy bất sáng, nhưng miệng lão vẫn đáp:

- Đương nhiên. Áo giáp chí cường giả lưu lại, không phải gọi là thần giáp, mà là "chí cường thần giáp". Trên Cửu Châu Đại Địa, theo ta được biết, khai sơn thủy tổ Vũ Hoàng của Vũ Hoàng môn ta, còn có Tần Lĩnh Thiên Đế của Doanh Thị Gia Tộc, cùng với Phật Tông Thích Gia tổ sư, hẳn là lưu lại chí cao thần giáp. Về phần Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch... Lý Thái Bạch tiền bối phiêu hốt vô định, lại không có truyền nhân, bao nhiêu năm qua, chưa hề nghe nói có lưu lại chí cao thần giáp.

- Thần giáp quả rất tốt. Nhưng, binh khí của động hư cường giả thì sao?

Đặng Thanh Sơn hỏi:

- Động hư cường giả dựa vào thể giới lực, hao phí rất lâu luyện ra binh khí, cũng phải là bảo vật chứ.

- Binh khí thì làm gì được?

Vũ Đồng Hải lắc đầu nói:

- Dao thương còn bằng, chỉ cần có thể phát huy ra công kích của cường giả hư cảnh là được. Đối với một hài tử, dao sắt bình thường so với dao rèn bằng huyền thiết, người nói xem có gì khác nhau không?

Đặng Thanh Sơn chỉ cười cười.

Chỉ cần binh khí có thể chịu được sức mạnh lớn nhất của người sử dụng, chất liệu dù tốt hơn nữa cũng không có tác dụng gì. Do đó binh khí của cường giả động hư, chí cường giả, chưa đủ khiến cho người trong thiên hạ cạnh tranh. Đương nhiên nó rất có giá trị kỷ niệm.

...

Vũ Đồng Hải và Đặng Thanh Sơn hàn huyên một lúc lâu. Rốt cục, Vũ Đồng Hải không kìm được phải hỏi:

- Kinh Ý huynh, người cũng đã thấy thành ý của Vũ Hoàng môn ta rồi đó. Bây giờ, người nói xem... có nguyện ý gia nhập Vũ Hoàng môn ta không? Yên tâm, ta biết thế tử người là Thánh nữ Tuyết Liên Giáo của Thiên Thần cung. Vũ Hoàng môn chúng ta sẽ không làm khó người, tuyệt sẽ không để tương lai người đối phó với Thiên Thần cung đâu.

- Vũ lão huynh.

Đặng Thanh Sơn áy náy nói:

- Vũ Hoàng môn chính là tông phái xa xưa nhất Cửu Châu, nếu ta muốn gia nhập vào một tông phái, e rằng sẽ chọn Vũ Hoàng môn. Chỉ là, ta thích tiêu điều tự tại, nhất thời cũng không muốn gia nhập vào một tông phái nào. Lần này để Vũ lão huynh một chuyến tay không rồi, rõ là...

Vù!

Vũ Đồng Hải đứng phắt lên, chấp tay nói:

- Được, Kinh Ý huynh, không cần nhiều lời. Ta đã hiểu rõ ràng. Đợi khi nào người muốn gia nhập Vũ Hoàng môn, cứ đi Vũ Thành nhé.

- Nhất định.

Đặng Thanh Sơn cũng đứng lên.

Vũ Đồng Hải bước ra khỏi đình, hóa thành một luồng lục quang bay lên trời, chẳng mấy chốc đã bay khỏi khu vực của Đặng Thanh Sơn.

...

Trên trời cao, cặp mắt nhỏ dưới đôi lông mày chổi xể của Vũ Đồng Hải lóe hàn quang:

- Tên Kinh Ý này thật là làm bộ làm tịch. Ta nói ngon ngọt như vậy mà chẳng nể mặt ta, lại còn phải nói với hần lâu như vậy... Rõ là phí nước miếng.

Phất tay áo, Vũ Đồng Hải dùng tốc độ cao nhất biến mất cuối trời phía bắc.

...

"Mời ta gia nhập vào Vũ Hoàng môn à?"

Đặng Thanh Sơn lắc đầu. Minh há có thể gia nhập vào tông phái khác?

Không phải là người muốn gia nhập vào một tông phái là gia nhập. Người muốn phản lại là phản lại. Muốn trước gia nhập lấy thần giáp, sau đó phản lại à? E rằng Vũ Hoàng môn sẽ phát điên mà đuổi giết người khắp thiên hạ. Đối với người phản tông, họ có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Đương nhiên Đặng Thanh Sơn năm đó phản lại Quy Nguyên Tông lại là chuyện khác hẳn. Tất cả những người sáng suốt, đến cả những người trong Quy Nguyên Tông vẫn hãnh diện về Đặng Thanh Sơn.

"Thần giáp."

"Nếu thật sự có một bộ thần giáp, khi giao thủ cường giả hư cảnh..." Nghĩ tới cảnh đó, Đặng Thanh Sơn rất trông mong.

Đáng tiếc, thần giáp quá hiếm. Đến cả Vũ Hoàng môn xa xưa, cũng đều không dám nói cho tất cả cường giả hư cảnh của mình mặc thần giáp.

Ngay lúc này...

"Ủa? Thiết Phiền? Thiết Phiền của Thanh Hồ Đảo? Hần là đảo chủ của Thanh Hồ Đảo, làm gì lại lần mò tới Nghi thành ta. Không sợ ta giết hẳn à?" Đặng Thanh Sơn hơi nghi hoặc. Trong khu vực của mình, hẳn đã phát hiện rõ ràng trên quan đạo ngoài thành Nghi thành, Thiết Phiền đang cưỡi một con chiến mã thượng đẳng một mình một người đi về phía cửa thành Nghi thành.

...

Thiết Phiền tóc vàng, danh khí rất lớn. Trên Cửu Châu Đại Địa được xưng là Kim mao hùng sư Thiết Phiền. Ngày hôm nay, Thiết Phiền lại cắt mất mái tóc vàng, chỉ còn lại có ba tấc. Hơn nữa còn dùng cái mũ đội trên đầu, qua bề ngoài căn bản nhìn không ra hần tóc vàng.

Sau khi vào Nghi thành, Thiết Phiền rất rành rẽ cưỡi chiến mã tới trước phủ đệ của Đặng Thanh Sơn.

- Người phương nào đó?

Thủ vệ phủ đệ ngăn lại.

- Đây là danh thiếp của ta. Xin truyền bẩm một chút. Ta muốn gặp Kinh Ý tiên bối.

Thiết Phiền nói xong, lấy từ trong ngực ra một danh thiếp đã chuẩn bị sẵn, trên thiếp còn có một tấm ngân phiếu.

Thủ vệ vừa thấy đã sáng mắt lên, liền cười nhận ngay:

- Ủm, chờ một chút, ta giúp người đưa danh thiếp vào, nhưng... có rất nhiều người muốn gặp Kinh Ý tiên bối. Kinh Ý tiên bối có muốn gặp người không thì ta không dám nói.

Thủ vệ nhìn tấm ngân phiếu trước mặt, giằng giãi rất kỹ.

Lập tức, tên thủ vệ đưa mắt ra hiệu cho một thủ vệ khác bên cạnh, rồi lập tức chạy vào trong phủ đệ.

Trong nội viện.

- Sư phụ, sư phụ!

Đằng Thú chạy vào.

Đằng Thanh Sơn ném Luân Hồi thương trong tay ra, cắm vào giá binh khí gần đó.

- Sư phụ, người biết ai tới không?

Đằng Thú cười cầm một danh thiếp.

- Đảo chủ Thanh Hồ Đảo "Thiết Phiền", đúng không?

Đằng Thanh Sơn cười bước tới.

Đằng Thú giật mình:

- Quên mất sư phụ có thể phát hiện chung quanh ba mươi bốn dặm.

- Người cho hấn vào đi. Ta muốn xem đảo chủ Thanh Hồ Đảo đến chỗ ta làm gì.

Đằng Thanh Sơn ra lệnh.

- Dạ!

Đằng Thú vội chạy ra.

Đằng Thanh Sơn đi đến đình đài, ngồi xuống rót cho mình một chén trà, thông dong uống trọn một hơi. Lúc này, Thiết Phiền đã xuất hiện ở cửa nội viện. Thiết Phiền đã bỏ mũ ra, bộ tóc vàng ngắn ngắn của hấn làm hấn có vẻ rất bực hấn. Nhưng cả người hấn đi lại rất cẩn thận, không dám bước đi mạnh mẽ như ở Thanh Hồ Đảo.

- Thiết Phiền bái kiến Kinh Ý tiên bối.

Thiết Phiền đứng ở cửa đình, cung kính hành lễ.

Đằng Thanh Sơn bưng chén trà, liếc xéo, đột nhiên ánh mắt lạnh đi, lạnh lùng nói:

- Người cũng gan lắm, dám tới chỗ ta. Tên Thiết Hạt tử không sợ ta giết người à?

435. Chương 3: Hoãn Xưng Vương

- Kinh Ý tiên bối, ta biết Thanh Hồ Đảo ta và Kinh Ý tiên bối từng có vài lần tranh đấu với nhau.

Thiết Phiền cảm thấy khản trương, nhưng nói chuyện vẫn rất rành mạch.

- Trong đó, đích xác sư tổ ta có chỗ không đúng. Lần này ta tới là lấy thân phận đảo chủ Thanh Hồ Đảo nhận lỗi với Kinh Ý tiên bối.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc.

"Nhận lỗi với mình? Thiết Hạt Tử cũng cúi đầu à?"

- Kinh Ý tiên bối, lúc trước sư tổ công kích Quy Nguyên Tông, đã đánh với tiên bối... Ông ấy làm như vậy cũng là lo cho Thanh Hồ Đảo.

Thiết Phiền cung kính:

- Xin tiên bối đại nhân đại lượng, đừng để ý tới việc này.

- Đây là một chút tâm ý nho nhỏ của Thanh Hồ Đảo ta.

Nói rồi Thiết Phiền lấy từ trong ngực ra một tờ thiếp, kính cẩn đưa cho Đằng Thanh Sơn.

Vù!

Một trận gió thổi tới, cuộn thiếp bay lên, đáp xuống bàn cạnh Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn mở ra:

- Ba cân loan ngọc, hai đóa tam sắc hoa...

Thiếp là danh mục quà tặng, trên đó kể lại vài chục loại bảo vật. Những bảo vật này gần như đều vô giá. Đằng Thanh Sơn vừa nhìn cũng chấn động, Thanh Hồ Đảo thật là giàu.

- Việc giữa Tiền bối và Thanh Hồ Đảo ta hy vọng có thể kết thúc.

Thiết Phiền nhìn Đằng Thanh Sơn vẻ trông chờ.

- Bỏ qua à?

Đằng Thanh Sơn lạnh lẽo nhìn Thiết Phiền.

Thiết Phiền quỳnh lên.

Hắn đã được sư tổ Hạc Tử Kiếm Thánh cho biết. Sau hai lần đại chiến, Kinh Ý và Hạc Tử Kiếm Thánh sớm đã như nước với lửa, nếu song phương một ai có đủ năng lực, khẳng định sẽ giết chết bên kia ngay. Hai người đối địch như thế mà muốn sửa chữa quan hệ, để song phương xóa bỏ thù hận coi như bình thường thì quá khó!

"Chính như Cổ Ung sư huynh nói, cường giả hư cảnh đều là người rất sĩ diện. Tới địa vị họ, thể diện là vô cùng trọng yếu! Sư tổ và Kinh Ý hai lần ba phen đối địch, hai người thể như thủy hỏa." Thiết Phiền cảm thấy lo lắng. "Mà bây giờ, tin tức về hư cảnh yêu thú đã được mọi người trong thiên hạ biết cả. Khẳng định không ít tông phái muốn giao hảo với Kinh Ý."

"Tên Kinh Ý này dùng yêu thú đưa điều kiện để đối phương hỗ trợ giết chết sư tổ. Việc này tuyệt đối rất có khả năng!" Thiết Phiền hiểu rõ điểm này.

Kỳ thật... ngay khi Hạc Tử Kiếm Thánh trở về, sau khi hết giận, lão lập tức hiểu được tình thế.

Cổ Ung là người đầu phát hiện ra nguy cơ.

Nguy cơ Thanh Hồ Đảo bị diệt sạch!!!

Giả thiết có người mượn "Lục Túc Dao Trì" của Đằng Thanh Sơn để dùng, Đằng Thanh Sơn chỉ cần đưa ra một điều kiện - Hỗ trợ liên thủ giết chết Hạc Tử Kiếm Thánh! Lúc đó, e rằng Vũ Hoàng môn, Doanh Thị Gia Tộc đều không cự tuyệt.

Vì Hạc Tử Kiếm Thánh chết đi, Thanh Hồ đảo sẽ không có hư cảnh, không có lấy một điểm uy hiếp ngược lại.

Loại việc này cũng không quá khó khăn, khẳng định các siêu cường giả sẽ đáp ứng!

Hạc Tử Kiếm Thánh cũng hiểu, trên Cửu Châu Đại Địa còn những cường giả có thể giết chết mình!

Không đề cập tới cường giả động hư, chỉ cần hai hư cảnh đại thành cùng phối hợp với Lục Túc Dao là có thể giết chết Hạc Tử Kiếm Thánh rồi!

"Sư tổ vừa chết, Thanh Hồ Đảo ta coi như tiêu!"

Bây giờ, Cổ Ung sư huynh còn chưa đột phá hư cảnh. Hắn muốn đột phá cũng không biết mất mười năm hoặc hai mươi năm, thậm chí còn lâu hơn. Thiết Phiền quả thật rất lo lắng, sợ hãi.

Đột nhiên...

Vèo!

Tờ danh mục quà tặng từ trên đài ném xuống, đập vào mặt Thiết Phiền.

Thiết Phiền run lên: "Hết rồi à?"

Hắn không cam lòng ngẩng đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, lo lắng nói:

- Tiền bối, lần này Thanh Hồ Đảo ta có thành ý mà. Chúng ta tuyệt đối sẽ không trở lại tiền công Quy Nguyên Tông đâu.

- Hừ, chỉ với số này mà muốn mua ta à?

Đằng Thanh Sơn ngồi trên đình đài, nhìn xuống Thiết Phiền phía dưới trán đầy mồ hôi.

- Thiết Phiền, những đồ vật đích xác xem như thiên địa linh bảo, nhưng chẳng có tác dụng gì với ta cả. Về phần Thiết hạt tử... Hừ, bảo hắn cứ ở nguyên Thanh Hồ Đảo, đừng có động tác gì, ta có lẽ chẳng thêm đổi phỏ với hắn đâu. Nhưng nếu hắn hơi rục rịch, vậy đừng trách ta vô tình.

- Tiền bối đại lượng!

Thiết Phiền kêu lên vẻ kích động.

Hắn đã hiểu, chỉ cần Hạt Tử Kiếm Thánh không có động tĩnh gì, đối phương cũng không thêm để ý tới Thanh Hồ Đảo.

- Còn không đi?

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

Thiết Phiền vội cười nói:

- Vãn bối đem cái này đi, những đồ vật một lát nữa sẽ...

- Ta nói ta không muốn.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt trầm xuống:

- Còn không lăn đi sao!

Thấy Đằng Thanh Sơn tức giận, Thiết Phiền sợ tới mức run rẩy, không dám nói gì nữa, vội chấp tay chào, quay đi.

Thiết Phiền biến khỏi tầm mắt, Đằng Thanh Sơn nâng chung trà lên, nhẹ nhàng uống một hơi, cười lạnh: "Tên Thiết hạt tử này thật thông minh... Đích xác, bây giờ ta hoàn toàn có thể dựa vào 'Lục Túc Dao Trì' nhờ tông phái khác phái cường giả hư cảnh tới hỗ trợ giết hắn."

"Nhưng còn chưa phải lúc."

Đằng Thanh Sơn sớm đã tính toán rồi.

Hậu quả giết Hạt Tử Kiếm Thánh là gì?

Thanh Hồ Đảo tan vỡ!

Đến lúc đó ai nắm Dương Châu trong tay? Quy Nguyên Tông sao? E rằng, kết quả sẽ là Thiên Thần cung, Vũ Hoàng môn tới xẻo một miếng.

Quy Nguyên Tông muốn chiếm lĩnh Dương Châu sẽ càng khó thêm.

"Trước hết để cho Thanh Hồ Đảo các người đứng ngăn trước mặt đi." Đằng Thanh Sơn thầm nhủ: "Chẳng bao lâu nữa, khoảng vài tháng nữa là được rồi. Đợi Tiểu Thanh tới, với tốc độ của Tiểu Thanh, ngay cả con Lôi Điện thần ưng chỉ biết có Lôi Điện chi đạo, e rằng cũng không bằng được Tiểu Thanh."

"Đến lúc đó... giải quyết cả đám!"

Có Lục Túc Dao Trì, lại có cả Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh còn mạnh hơn cả Lục Túc Dao Trì hỗ trợ, đến lúc đó, cho dù mình chiếm cứ cả Dương Châu, tin chắc trên Cửu Châu Đại Địa cũng không ai dám nói gì.

Dù sao, tổ hợp của Lục Túc Dao Trì, Tiểu Thanh và Đằng Thanh Sơn, e rằng còn khó dây vào hơn tổ hợp hai đại tông phái Thanh Hồ Đảo, Xạ Nhật Thần Sơn có bốn hư cảnh nhiều.

"Hơn nữa Tiểu Thanh còn học tập tuyệt chiêu của mẫu thân nó." Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất chờ mong: "Dựa theo Phượng Hoàng mẹ nói lúc trước, Tiểu Thanh vừa đột phá tới hư cảnh còn chưa thể tung hoành ở Cửu Châu Đại Địa. Sau khi học tuyệt chiêu do nó tìm hiểu mấy ngàn năm mới ngộ ra được, Tiểu Thanh mới có thể tung hoành, có bản lĩnh bảo vệ tính mạng."

Đằng Thanh Sơn rất chờ mong. Tiểu Thanh mạnh hơn nữa không biết sẽ ra như thế nào đây.

Hơn nữa...

Sau lưng Tiểu Thanh có thể là Phượng Hoàng mẹ đáng sợ. Đó là một thể lực ngầm đáng kể.

"Bây giờ nhận một chút lễ vật, sau này sẽ không tiện diệt Thanh Hồ Đảo."

"Trước hết nói vài câu hòa hoãn, từ từ đợi Tiểu Thanh đến!"

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi.

Không nói tới việc năm đó Thanh Hồ Đảo bá đạo, ngông cuồng đuổi giết hần khắp thiên hạ. Cha hần năm đó thiếu chút nữa chết thảm, còn cả Thanh cô nương, Thanh cô nương thiện lương chất phác.

"Nhanh thôi, nhanh thôi. Đã qua hơn nửa năm rồi, Tiểu Thanh có muộn cũng dăm ba tháng nữa cũng sẽ tới." Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nói: "Đó là lúc kết sổ thanh toán!"

Tất cả đúng như Đằng Thanh Sơn dự đoán.

Sau khi biết Đằng Thanh Sơn có yêu thú đáng sợ sở trường cả phi hành lẫn khoan đất, các đại tông phái đều phái cường giả hư cảnh tới bái phỏng Đằng Thanh Sơn. Có tông phái biết không thể mời Đằng Thanh Sơn gia nhập, liền tới lập quan hệ, kết giao.

Còn có tông phái, dùng rất nhiều bảo bối lễ vật để hấp dẫn Đằng Thanh Sơn gia nhập.

Trong bốn thể lực cường đại nhất Cửu Châu là Ma Ni Tự, Vũ Hoàng môn, Doanh Thị Gia Tộc, Thiên Thần cung, thì Ma Ni Tự và Thiên Thần cung không tới bái phỏng Đằng Thanh Sơn. Còn theo cảm nhận của Đằng Thanh Sơn, trong những đại tông phái đến gặp hần, thành ý nhất là Doanh Thị Gia Tộc!

"Xem ra Doanh Thị Gia Tộc rất muốn có một yêu thú hư cảnh trấn thủ gia tộc." Đằng Thanh Sơn đang trên luyện võ trường, tay cầm Luân Hồi thương. "Ngoại trừ việc nguyện ý cho ta một bộ thần giáp động hư, còn có ý đưa trọng bảo của Doanh Thị Gia Tộc - Thiên Đế Thần Giám - Cho ta mượn tìm hiểu."

"Nếu là cường giả hư cảnh nhân tấn bình thường, e rằng sẽ động tâm."

Tứ đại thần điển Cửu Châu, trừ Thanh Liên Kiếm Ca truyền thuyết là không có ai truyền thừa, còn Kim Thân Phật Đà của Ma Ni Tự, Cửu Đỉnh Thiên Thư của Vũ Hoàng môn, Thiên Đế Thần Giám của Doanh Thị Gia Tộc, đều là những tuyệt học đủ để làm cho cường giả hư cảnh phải động tâm.

Tỷ như Đằng Thanh Sơn, vừa bước vào hư cảnh.

Nhưng, hần lại có thể khống chế bảy thành lực thiên địa (bao hàm sức mạnh thân thể), phát huy uy lực gần tới tám phần lực thiên địa, chính là dựa vào tuyệt học cực mạnh của Vũ Hoàng - Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Nếu không có bộ tuyệt học này, với bảy thành lực thiên địa, Đằng Thanh Sơn e rằng chỉ có thể phát huy được sáu thành rưỡi!

Như vậy, chênh lệch gần hai thành lực thiên địa!

Đối với hư cảnh đại thành thì hiệu quả của Thần Điển rất cao!

Giống như Thân Công Đồ của Xạ Nhật Thần Sơn, mặc dù cũng là hư cảnh đại thành, nhưng thông qua đao pháp, mười thành lực thiên địa của hần chỉ có thể phát huy chín thành mà thôi.

Nếu như có một bản Thần Điển để hần tìm hiểu.

Hần có thể phát huy cả mười thành lực thiên địa, thậm chí còn có thể phát huy mười hai thành! Như vậy, chênh lệch tới ba thành lực thiên địa. Do đó một quyển Thần Điển còn tốt hơn cả việc cảm ngộ thêm một Đạo.

Đặng Thanh Sơn đang chuyên tâm ẩn dật ở Nghi thành, tiềm tu thương pháp, cảm ngộ Hành Thủy Chi Đạo, đồng thời suy nghĩ mọi cách thử nghiệm tìm cánh cửa bước vào "Hành Mộc chi đạo".

Thanh Châu, Hồ Dược quận, tổng đàn Tuyết Liên Giáo.

- Sư phụ!

Lý Quân mặc áo tím cung kính hành lễ với Tuyết Liên giáo chủ.

- Tiểu Quân, đây chính là cung chủ.

Tuyết Liên giáo chủ cung kính nói.

Lý Quân nín thở: "Ông ta, ông ta chính là cung chủ à? Cung chủ Thiên Thần cung?"

Lý Quân liếc trộm nam nhân đứng cạnh Tuyết Liên giáo chủ. Đây là một trung niên tươi cười, vô cùng thân mật, da trắng nõn, hơi mập. Ánh mắt hắn cũng như tình không vô hạn, có thể làm cho người ta chìm đắm vào đó.

- Tiểu Quân!

Tuyết Liên giáo chủ vội quát khê một tiếng.

Lý Quân lúc này mới bình tĩnh, vội hành lễ:

- Bái kiến cung chủ!

- Ha ha, thú ngữ đại sư của Thiên Thần cung chúng ta lại trẻ như vậy à. Hơn nữa, trẻ như vậy đã bước vào tiên thiên. Quả là khó lường.

Bùi Tam tán thưởng.

- Hơn nữa còn có một trượng phu rất lợi hại. Lý Quân, người có biết trượng phu người có một yêu thú hư cảnh chứ?

- Thuộc hạ vừa mới biết.

Lý Quân cung kính trả lời một cách tự hào. Nàng tự hào vì Đặng Thanh Sơn. Nàng âm thầm nghĩ: "Hừ, có gì mà ghê? Nếu biết Kinh Ý chính là Đặng Thanh Sơn, e rằng mắt các ngươi sợ tới nỗi cả ra ấy chứ!"

- Ừm.

Bùi Tam cười khê gật đầu.

- Trượng phu người là khách khanh của Thiên Thần cung ta. Thế mà ta lại chưa bao giờ gặp hắn cả. Đi thôi, Lý Quân, theo sư phụ người và ta, cùng đi gặp trượng phu người nhé.

Bùi Tam cười khê nói. Vốn kế hoạch của hắn là tiêu diệt Hồng Thiên Thành xong mới gặp Kinh Ý. Nhưng Kinh Ý có một con yêu thú lợi hại nên hắn phải hành động sớm hơn.

- Gặp Hô Hòa?

Lý Quân chấn động.

- Tiểu Quân! Còn không đi!

Tuyết Liên giáo chủ vội bước tới kéo đồ đệ.

Nhóm Tuyết Liên giáo chủ, Lý Quân, dẫn đầu là Bùi Tam, xé gió bay về phía Dương Châu.

436. Chương 4: Bùi Tam Gặp Đằng Thanh Sơn.

Ba người giữa hào quang trông như thần tiên.

- Cha, phía trước chính là Nghi thành.

Tuyết Liên giáo chủ cười nói.

Bùi Tam mỉm cười nhìn về phía Nghi thành.

Lý Quân hơi có vẻ khấn trương.

Tuy nói là mấy trăm dặm, nhưng với tốc độ phi hành của Bùi Tam chỉ trong chớp lát luồng lưu quang đã tới trên bầu trời Nghi thành, rồi dừng lại. Lúc này hoàn toàn có thể thấy được rõ ràng ba bóng người.

Bùi Tam nhìn xuống phía dưới, cười nói:

- Vận khí chúng ta không tệ, đúng là Kinh Ý đang ở Nghi thành.

Nghi thành, trong nội viện giữa phủ đệ Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn vốn đang đang luyện tập quyền pháp, đột nhiên dừng lại ngẩng đầu nhìn lên trời, lộ vẻ khó hiểu: "Sao Tiểu Quân lại tới, hơn nữa không cười chim ưng. Không đúng, không phải lực thiên địa màu đen, mà là... hắc động? Đây ... đây là cái gì?" Đằng Thanh Sơn lộ vẻ khiếp sợ.

Hắn cảm ứng được khí tức đang bay trên trời. Nhưng cũng chỉ có hai luồng khí tức. Một của Lý Quân, một của Tuyết Liên giáo chủ.

Đồng thời, hắn còn phát hiện khí tức Lý Quân và Tuyết Liên giáo chủ tựa như đang ở giữa hắc động. Lực thiên địa Cửu Châu Đại địa điên cuồng tụ tập chung quanh "hắc động" này với mật độ kinh người. Vốn Đằng Thanh Sơn cho rằng "hắc động" cũng là một loại lực thiên địa cấu thành, nhưng khi hắn cẩn thận cảm ứng, lại khiếp sợ phát hiện hắc động này không phải là lực thiên địa của Cửu Châu!

Đằng Thanh Sơn đã tiếp xúc với khá nhiều cường giả hư cảnh, cũng có loại sức mạnh màu đen như của Hạng Tử Kiếm Thánh. Nhưng lực thiên địa màu đen của Hạng Tử Kiếm Thánh lại khác hẳn "hắc động" kỳ dị này.

"Làm sao Tiểu Quân và Tuyết Liên giáo chủ có thể bay tới đây được? Bên cạnh hai người cũng không có yêu thú phi hành, ta cũng không cảm giác được có linh hồn khí tức của cường giả hư cảnh."

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn khiếp sợ, đột nhiên...

Vèo!

"Hắc động" bao kín cả Lý Quân, Tuyết Liên giáo chủ hơi dừng lại giữa không trung, rồi sau đó như một thiên thạch giáng xuống, nhanh chóng rơi vào luyện võ trường trong nội viện của Đằng Thanh Sơn.

- Hồng...

Lục Túc Đào Trì cũng nhảy đến cạnh Đằng Thanh Sơn, hai mắt đỏ kè cũng tràn đầy vẻ cảnh giác. Nó hiển nhiên cũng phát giác ra "hắc động" này rất lạ lùng.

- Ủa?

Khi Hắc động trong khu vực cảm ứng đã xuất hiện trong phạm vi tầm mắt, rồi dừng lại giữa nội viện, Đằng Thanh Sơn giật mình phát hiện đó là một khối xám đục kỳ dị mờ ảo có điện quang lóe sáng. Giữa khối lực lượng này có ba người: Tuyết Liên giáo chủ, Lý Quân, cùng với một thân trung niên áo choàng màu nâu, da trắng trắng.

"Hắn, nàng..."

Dù Đằng Thanh Sơn trầm ổn tới mấy cũng không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Hắc hắc, Lý Quân, trợ thủ người vừa thấy ta đã kinh ngạc ghê chưa!

Bùi Tam cười nói.

- Hô Hòa.

Lý Quân vội chạy đến cạnh Đằng Thanh Sơn, đồng thời giới thiệu:

- Đây chính là cung chủ đại nhân của Thiên Thần cung.

- Cung chủ?

Trong lòng Đằng Thanh Sơn vẫn cảm thấy khó tin. "Ta đã gặp nam nhân này rồi, ta gặp rồi. Là hần... Bùi Tam! Chính là phú ông thần bí Bùi Tam năm đó mua cô Mộng Đỗ Quyên ở Vũ An quận thành. Bùi Tam có tiên thiên cao thủ hộ vệ! Là tên Bùi Tam dám can đảm không nể mặt Cổ Thế Hữu!"

Mặc dù năm đó Đằng Thanh Sơn cảm thấy Bùi Tam rất thần bí, nhưng trước giờ không ngờ... địa vị của Bùi Tam lại lớn như vậy!

Bùi Tam!

Cung chủ Thiên Thần cung!

Chẳng trách Bùi Tam không nể mặt Cổ Thế Hữu, hơn nữa khẩu khí lại lớn đến thế. Đúng vậy... Cho dù cả Thanh Hồ Đảo cũng không đáng kể gì với cung chủ Thiên Thần cung này. "Nhưng lúc đó, mặc dù Bùi Tam xem thường Cổ Thế Hữu, nhưng lại có gì đó quan tâm đến ta, còn cho hộ vệ tới khảo nghiệm ta, như vậy là vì sao?"

Vẫn còn nghi vấn, nhưng bề ngoài Đằng Thanh Sơn đã khôi phục lại vẻ bình thường.

- Ra mắt cung chủ.

Đằng Thanh Sơn vội chấp tay.

Bùi Tam cười khẽ, ra vẻ rất thân thiết cười nói:

- Ta xưng hô với người là Kinh Ý, hay là Hô Hòa khách khanh đây?

- Gọi là Hô Hòa đi.

Đằng Thanh Sơn cũng cười.

Bùi Tam gật gật đầu:

- Hô Hòa khách khanh, vừa rồi nhìn thấy ta, hình như người rất kinh ngạc... Vì sao thế?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười:

- Cung chủ, thứ nhất, từ trước tới giờ ta chưa bao giờ gặp cung chủ cả. Thứ hai, lần đầu biết ngài là cung chủ, ta đương nhiên giật mình. Thứ ba, cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất, là vừa rồi trong khu vực của mình, ta cảm ứng được chung quanh cung chủ lại có một thứ dường như 'Hắc động', hơn nữa cảm ứng không thấy khí tức của cung chủ, do đó ta khiếp sợ vạn phần.

Cho dù Bùi Tam lúc này đứng ngay trước mặt Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn cảm ứng chung quanh thân thể Bùi Tam vẫn y nguyên là một hắc động!

- Hắc động? Miêu tả của người không sai.

Bùi Tam mắt lóe sáng cười nói:

- Xem ra Hô Hòa khách khanh chưa bao giờ gặp cường giả động hư cả.

Bùi Tam không còn hoài nghi gì nữa. Cường giả hư cảnh bình thường, đặc biệt là lần đầu tiên nhìn thấy cường giả động hư, đều phải giật mình. Bởi vì bọn họ chỉ cảm giác được "hắc động", chứ không phải là linh hồn khí tức chói sáng như mặt trời.

- Đúng vậy.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Đợi ngày nào đó Hô Hòa từ hư cảnh đại thành đột phá đến cảnh giới động hư, người cũng giống như thế thôi.

Bùi Tam cười khẽ, giải thích:

- Cảnh giới động hư sử dụng thể giới lực của mình, sẽ bị Cửu Châu Đại Địa bài xích.
- Khu vực của cường giả hư cảnh là dung nhập lực thiên địa, quan sát người khác.

Bùi Tam tiếp tục nói:

- Còn ta sử dụng thể giới lực của riêng mình. Lực thiên địa Cửu Châu Đại địa căn bản không thể dò xét sức mạnh của ta. Do đó, trong cảm ứng của người, chỉ thấy một khoảng tối đen hư vô.

Đằng Thanh Sơn lặng yên quan sát, đúng là không cảm ứng, chỉ là một khoảng hư vô tối đen.

”Quả nhiên là động hư!”

Đằng Thanh Sơn trầm nghĩ trong lòng.

Trước mắt trung niên hơi mập mập này, nhìn tới nhìn lui không thể làm cho người ta có cảm giác đáng sợ. Nhưng trong khu vực cảm ứng của mình lại nói cho mình rất rõ... người trước mắt là loại người không thể trêu vào được.

- Thì ra là như thế!

Đằng Thanh Sơn xấu hổ cười.

- Ta quả là cô lậu quả văn, chưa bao giờ gặp cường giả động hư cả, để cung chủ chê cười rồi! Cung chủ, xin qua bên này ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đằng Thanh Sơn đi trước dẫn đường, đưa bọn người Bùi Tam tới đình đài. Bùi Tam và Đằng Thanh Sơn đi vào trong.

- Tiểu Liên, người và Lý Quân ngồi cả xuống đi.

Bùi Tam không làm bộ chút nào.

- Dạ, cha.

Tuyết Liên giáo chủ kéo tay đồ đệ, cũng ngồi xuống.

”Bùi Tam này năm đó đã từng gặp ta. Nhưng xem ra, bây giờ hắn cũng không nhận được ta. Ừm... cường giả cảnh giới động hư, về phương diện năng lực nhận diện người khác cũng chẳng mạnh hơn cường giả hư cảnh bao nhiêu.” Đằng Thanh Sơn trấn tĩnh lại. Điều này thì Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn sai. Kỳ thật nói về nhận diện người khác, cường giả động hư có năng lực mạnh hơn nhiều.

Bởi vì cường giả động hư, không phải chỉ dựa vào lực thiên địa của Cửu Châu để phát hiện, mà là dựa vào lực thể giới của họ để quan sát.

Cường giả hư cảnh dựa vào lực thiên địa Cửu Châu, vì họ đều là sinh mạng bên trong thiên địa, chỉ có thể xem như mượn lực thiên địa Cửu Châu, do đó chỉ có thể miễn cưỡng cảm ứng được một luồng khí tức sinh mạng thôi.

Nhưng cường giả động hư lại khác!

Thể giới lực của họ quét qua, cũng giống như mắt của mình nhìn vậy. Đây là nguyên nhân vì sao năm đó lúc ở Hồ Dược quận, Bùi Tam sử dụng thể giới lực của mình có thể nhìn xuyên qua cái rương của Đằng Thanh Sơn, phát hiện ra Khai Sơn Thần Phủ và hai đoạn Luân Hồi thương trong đó.

Một là dùng cảm ứng.

Một là nhìn như có mắt. Đây là chênh lệch giữa cường giả hư cảnh và cường giả động hư.

Nhưng...

Cường giả động hư không thể làm như cường giả hư cảnh, thời khắc nào cũng quan sát phương viên ba mươi bốn dặm. Vì bọn họ đã bị lực thiên địa bài xích, chỉ khi họ cần mới có thể phóng ra chút lực thiên địa, giống như một đường dây quét qua quan sát một khoảng khu vực nào đó.

Họ không thể tùy ý cho thế giới lực của mình lan ra nhằm đồng thời quan sát cả trên dưới đông tây nam bắc. Chỉ có thể phóng ra một lực thiên địa quét qua, như thế sẽ tiết kiệm nhất.

Hơn nữa...

Phóng ra thế giới lực dài ngắn cũng có liên quan tới cảnh giới của cường giả động hư. Người mới vào động hư so với động hư đỉnh cao, sẽ có năng lực rất khác nhau về chiều dài đường quét mà họ phóng ra. Thực lực càng mạnh thì phóng ra càng xa. Nếu đạt tới cảnh giới chí cường giả, có thể hoàn toàn chống cự được áp chế Cửu Châu, vậy có thể quan sát một phạm vi rất rộng.

Bùi Tam và Đằng Thanh Sơn tùy ý ngồi cạnh nhau nói chuyện, Tuyết Liên giáo chủ thi thoảng xen vào một vài câu.

Đột nhiên...

- Hô Hòa khách khanh! Lúc trước Thiên Thần cung ta tiêu diệt Tiêu Dao Cung, chiếm lĩnh cả Thanh Châu, nhưng lại để cho lão tặc Tiêu Dao Cung may mắn chạy thoát. Từ đó tới nay, lão tặc đó đã ba lượt tập kích những chỗ trọng yếu trong Thiên Thần cung ta. Đã có mấy tiên thiên cao thủ của Thiên Thần cung ta chết trong tay hắn. Còn không ít nhân vật tinh anh nữa. Quả là đáng giận.

Bùi Tam ngoài miệng nói tức giận, nhưng vẻ mặt thì vẫn bình thường, chỉ trong hai mắt có lóe ra những tia chớp như sét đánh, rất hải nhân.

Trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn cảm giác được trên người Bùi Tam đột nhiên khí thế tăng vọt.

"Bùi Tam này đã nổi giận thật sự." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ: "Nhưng Bùi Tam quả thật âm trầm, có giận tới mấy thì khi nói chuyện vẫn bình tĩnh như vậy."

- Sở dĩ không bắt được hắn, là vì Thiên Thần cung ta không có yêu thú hư cảnh có thể khoan đất.

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Hô Hòa, lần này ta tới, một là thăm khách khanh, dù sao ngươi cũng chưa gặp ta bao giờ.

Bùi Tam đích xác không nhận ra Đằng Thanh Sơn.

Thân thể Đằng Thanh Sơn đã biến hóa, dung mạo cũng thay đổi, hơn nữa dung mạo là dựa vào việc khống chế cơ bắp, gân cốt mà ra. Tuyệt không phải là mặt nạ da người hoá trang. Do đó Bùi Tam cũng không thể nhận ra Đằng Thanh Sơn.

Hơn nữa đạt tới hư cảnh, linh hồn khí tức lại hoàn toàn khác trước.

Bùi Tam tuy nói là cường giả động hư, cũng không thể nhìn thấu được.

- Thứ hai, là tới mời ngươi làm một việc, mượn hư cảnh yêu thú của ngươi sử dụng.

Bùi Tam cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ta nghe nói, hư cảnh yêu thú của ngươi khoan đất rất giỏi, thừa sức đuổi kịp con yêu lang ở Xạ Thần Nhật Thần Sơn, còn cái của nó một cái đuôi nữa.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu. Điểm này thì không cần phủ nhận, có rất nhiều người biết rồi.

- Cung chủ, việc ngươi muốn mượn Đao Trì dùng thì ta không thể tự mình chấp nhận được, phải tự Đao Trì đồng ý thôi.

Đằng Thanh Sơn trả lời.

- Ừm, hư cảnh yêu thú đều tự đại.

Bùi Tam cười gật đầu.

- Người và Lý Quân, hai vợ chồng giúp ta khuyên con yêu thú đó đi... Các người giúp ta việc này, coi như Bùi Tam ta thiếu các người một ân huệ! Bùi Tam ta rất ít nợ người khác, sau này các người có thể dùng ân huệ này nhờ ta giúp các người làm một việc. Dù bảo ta đi Vũ Hoàng môn, đi Ma Ni Tự giết người giúp các người cũng không thành vấn đề.

Đằng Thanh Sơn cả kinh, không khỏi nhìn qua Lý Quân.

Ân tình của Bùi Tam?

Ân tình của cung chủ Thiên Thần cung? Điều đó rất có giá trị.

437. Chương 5: Cửu Châu Đỉnh

Đằng Thanh Sơn lập tức đứng dậy. Nói là làm, hắn cùng Lý Quân đi thẳng về phía chỗ ở của Lục Túc Dao Trì.

Trong đình.

- Cha, làm việc này mà thiếu hẳn một cái ơn à?

Tuyết Liên giáo chủ Bùi Tuyết Liên nhìn cha. Theo Tuyết Liên giáo chủ thấy, cha nàng là nhân vật tài ba nhất Địa, tài hoa nhất trên cả Cửu Châu Đại. Cho dù dùng một cái ơn mời hư cảnh yêu thú ở những tông phái khác cũng không là việc khó.

Cho dù Bùi Tam không muốn cúi đầu trước các tông phái khác, nhưng Bùi Tam cũng biết thú ngữ!

Bản lĩnh của Ô Hầu Thú Vương đều là do Bùi Tam truyền lại.

Đã biết thú ngữ, Bùi Tam hoàn toàn có thể đi tìm một vài yêu thú hư cảnh độc lập, dùng thân phận cường giả động hư, dùng một cái ơn mời hư cảnh yêu thú tới hỗ trợ, e rằng ngay cả hư cảnh yêu thú đại thành, tới tám chín chúng cũng sẽ đồng ý.

Nhưng...

Bùi Tam lại mời tên Hô Hòa.

Bùi Tam cười nhìn nàng, truyền âm nói:

- Tiểu Liên, đúng! Cha thật sự có biện pháp khác. Nhưng thiếu một cái ơn cũng là một thủ thuật. Có đôi khi thiếu nhân tình không phải là chuyện xấu... Bây giờ cha thiếu Hô Hòa một cái ơn, cũng rất tự nhiên hẳn sẽ có quan hệ tốt với cha, quan hệ sẽ gần gũi hơn không ít. Cho dù không thể kéo hẳn vào Thiên Thần cung nhưng hẳn sẽ có quan hệ càng gần gũi hơn với Thiên Thần cung ta.

Tuyết Liên giáo chủ giật mình.

- Thi ân cùng người, ân huệ quá ngược lại trở thành thù nhân. Cũng một đạo lý, thiếu nhân tình ngược lại trở thành bằng hữu tốt hơn.

Bùi Tam quay đầu nhìn về phía phòng của Lục Túc Dao Trì.

- Hy vọng Hô Hòa có thể khuyến phục được con yêu thú đó. Lão tặc Tiêu Dao Cung chẳng khác con bọ chết, luôn nhảy vọt ra rất đáng ghét.

...

Trong phòng.

Đằng Thanh Sơn khổng chế lực thiên địa, ngưng kết không gian chung quanh làm thanh âm nơi này không truyền ra ngoài.

- Hô Hòa đại ca, một cái ơn đó...

Lý Quân rất vui nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Đây là chuyện tốt.

- Ừm, có được một cái ơn của lão đích xác có không ít chỗ tốt.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Tiểu Quân, muội nói với Dao Trì đi.

Kỳ thật với những gì hẳn hiểu về tính cách Lục Túc Dao Trì, việc này Lục Túc Dao Trì chắc sẽ đồng ý giải quyết. Bởi vì, Lục Túc Dao Trì là một con yêu thú vô cùng hiếu chiến.

- Hậu.. hồng hồng...

Trong yết hầu Lý Quân phát ra tiếng gầm gừ, lúc cao lúc thấp, thanh âm có tiết tấu nhất định.

Lục Túc Dao Trì dán mắt vào Lý Quân, trong cặp đồng tử đỏ ké loé ra vẻ vui mừng.

Hiển nhiên rất lâu không gặp Lý Quân, chắc nó cũng gầm gừ hỏi thăm Lý Quân.

Một lát sau...

- Hô Hòa đại ca.

Lý Quân vẫn rất cẩn thận, vì Bùi Tam ở ngay bên ngoài nên nàng không dám gọi tên Thanh Sơn.

- Lục Túc Dao Trì nói là để nó hỗ trợ việc giết người thì đơn giản thôi. Nó đồng ý rồi, nhưng...

- Nhưng gì? - Đằng Thanh Sơn giật mình.

Lý Quân cười hì hì:

- Lục Túc Dao Trì nói, nó rất mê được đánh với cao thủ. Nhưng... nếu địch nhân quá mạnh, thì đừng để nó đi, nó còn chưa muốn chết.

- Ha ha.

Đằng Thanh Sơn cười lớn.

- Tiểu Quân nói cho nó biết, sau này nếu trong khu vực cảm ứng cảm ứng được một cái hắc động như người ngồi bên ngoài thì phải cẩn thận cảnh giác, không đánh, lập tức phải quay đầu bỏ chạy. Đó là cường giả động hư.

Cũng như Đằng Thanh Sơn, Lục Túc Dao Trì cũng lần đầu tiên cảm ứng được cường giả động hư.

- Ừm.

Lý Quân vội nhắc nhở Lục Túc Dao Trì.

Sau này có cảm ứng được hắc động, Lục Túc Dao Trì sẽ biết... đối phương là cường giả động hư.

...

- Cung chủ, việc này đã xong.

Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân đi ra rồi ngồi xuống.

- Dao Trì đã đồng ý rồi.

- À, đã xong rồi à.

Bùi Tam đứng phắt lên.

- Hô Hòa, Lý Quân, các người chuẩn bị một chút, mang theo Lục Túc Dao Trì theo ta cùng đi U Châu.

- Đông bắc U Châu, bây giờ hả?

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc.

- đương nhiên là bây giờ.

Tuyết Liên giáo chủ bên cạnh cất tiếng:

- Hô Hòa khách khanh, lão cung chủ Tiêu Dao Cung rất giảo hoạt. Ai biết hắn khi nào thì tập kích? Chúng ta chỉ có thể thủ chu đãi thổ. Nếu người ở Nghi thành, đợi đến khi chúng ta phát hiện ra lão cung chủ Tiêu Dao Cung, không biết hắn sớm đã chạy trốn tới đâu rồi.

- Cậu theo chúng ta cùng đi, cả con yêu thú tên là Lục Túc Dao Trì cũng. Đến lúc đó, một khi lão cung chủ Tiêu Dao Cung xuất hiện, các người lập tức ra tay đánh chết tên đó ngay.

Mắt Tuyết Liên giáo chủ lóe lên hàn quang.

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn hiểu ý của đối phương.

- Hắc hắc... Cũng tốt, dù sao tại hạ bây giờ cũng không làm gì ở Nghi thành.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

- Hơn nữa bây giờ nghe nói đại quân Thiên Thần cung ở U Châu khí thế như chẻ tre, đã chiếm lĩnh hơn phân nửa U Châu. Ước chừng vài ngày nữa cũng sắp công chiếm được Hồng Thiên Thành. Trận này nhất định phải xem mới được.

- Ừm.

Bùi Tam mỉm cười gật đầu.

- Vậy đi ngay bây giờ.

Đằng Thanh Sơn mang theo hộp gỗ chứa Khai Sơn Thần Phủ, cùng Lý Quân và Lục Túc Dao Trì cũng theo Bùi Tam, Tuyết Liên giáo chủ ly khai Nghi thành. Trước khi đi, Đằng Thanh Sơn cũng dặn dò đại đồ đệ Đằng Thú một việc.

Sau khi đạt tới hư cảnh, hình thể Lục Túc Dao Trì cũng không lớn lắm, đặc biệt là độ rộng trên lưng nó. Do đó, trên lưng Lục Túc Dao Trì cũng chỉ miễn cưỡng ngồi được ba người thôi.

Lúc này Tuyết Liên giáo chủ, Lý Quân, Đằng Thanh Sơn đều ngồi trên lưng Lục Túc Dao Trì. Chỉ có Bùi Tam cùng ngự không phi hành một bên. May mà Lục Túc Dao Trì đã giảm bớt tốc độ, bảo trì cùng tốc độ với Bùi Tam. Nếu không Lục Túc Dao Trì sớm đã bứt xa Bùi Tam rồi. Mặc dù Bùi Tam có thực lực rất mạnh, nhưng tốc độ phi hành của lão vẫn thua xa hư cảnh yêu thú phi hành.

Trên tầng mây cao vạn trượng.

Bốn người một yêu thú cùng bay về phương bắc.

- Hô Hòa.

Bùi Tam bay một bên, vừa bay vừa cười vừa nói:

- Tương lai Lý Quân là giáo chủ Tuyết Liên Giáo Thiên Thần cung chúng ta. Còn Hô Hòa thì vô môn vô phái. Bùi Tam ta, lấy thân phận cung chủ Thiên Thần cung, hôm nay mời cậu gia nhập vào Thiên Thần cung. Cậu thấy được không?

Đằng Thanh Sơn giật mình quay đầu nhìn lại. Trong ánh mắt Bùi Tam chứa đầy thành ý.

Nếu Đằng Thanh Sơn thật sự một mình, không có dã tâm, việc gia nhập Thiên Thần cung quả thật là một chuyện tốt. Nhưng hắn còn có rất nhiều việc phải làm. Quy Nguyên Tông cũng phải nhờ hắn chống đỡ. Hắn há có thể gia nhập Thiên Thần cung, chịu sự điều khiển của người khác?

- Làm cung chủ thất vọng rồi.

Đằng Thanh Sơn uyển chuyển cự tuyệt:

- Nói vậy chắc với tình báo của Thiên Thần cung, sớm đã biết ở chỗ tại hạ có không ít thiếu niên. Kiếp này tại hạ chỉ đem sở học và những cảm ngộ truyền cho những thế hệ kế tiếp.

Bùi Tam nhượng mày một cái, chỉ cười khẽ rồi nói một câu:

- Khai tông lập phái, là chuyện tốt.

Rồi không nói thêm gì nữa.

Lão có thân phận như thế nào chứ?

Chính thức mời đối phương mà bị cự tuyệt, Bùi Tam sẽ không lằng nhằng.

...

Phi hành hồi lâu, rốt cục cũng tiến vào địa giới U Châu.

- Ở phía dưới.

Lưu quang màu xám đục chung quanh thân thể Bùi Tam đột nhiên phồng lên, bao cả Đằng Thanh Sơn, Tuyết Liên giáo chủ, Lý Quân vào,

- Chúng ta xuống dưới.

Rồi lão kéo cả mấy người cùng bổ xuống phía dưới. Lục Túc Dao Trì cũng bay theo phía sau... nhưng lúc này...

Bùi Tam biến sắc, nhìn Đằng Thanh Sơn bên cạnh thật sâu.

Trên đời này việc có thể làm cho Bùi Tam biến sắc quả là rất ít.

Vì vừa rồi, Bùi Tam thừa dịp đưa bọn người Đằng Thanh Sơn, Tuyết Liên giáo chủ xuống dưới, cũng trong nháy mắt dò xét kỹ càng toàn thân Đằng Thanh Sơn một chút!

Cường giả động hư muốn dò xét, phải phóng ra một chút thế giới lực của mình. Trong cảm ứng của cường giả hư cảnh, thế giới lực chính là sợi tơ tối đen. Lúc trước Bùi Tam đi mời Đằng Thanh Sơn làm việc, tự nhiên sẽ không dùng một sợi tơ thế giới lực đi dò xét Đằng Thanh Sơn. Làm như vậy quá thất lễ.

Mãi tới giờ, thừa dịp lúc bổ xuống, lão nhìn như tùy ý dùng thế giới lực của mình bao lấy mấy người cùng xuống dưới, mới quan sát kỹ được Đằng Thanh Sơn!

'Hắn, hắn lại có...' Bùi Tam cảm thấy rất khiếp sợ.

Lão tuyệt không phải khiếp sợ vì Khai Sơn Thần phủ trong hộp gỗ của Đằng Thanh Sơn. Thế giới lực chỉ giống như có mắt, có thể quan sát thôi, chứ không thể phân tích vật chất thực tế. Do đó, khi lão quan sát, khai sơn thần phủ chỉ là một binh khí lợi hại. Về bộ dáng tổng quan cũng không giống khi trước.

Hắn cũng không thấy Khai Sơn Thần Phủ có gì đặc thù.

Cái chính thức làm hắn khiếp sợ là...

Một cái hộp ngọc trong lòng Đằng Thanh Sơn, cùng với một tiểu đỉnh!

Trong hộp ngọc để hai gốc Bất Tử thảo. Trước ngực Đằng Thanh Sơn đang đeo Cửu Châu đỉnh. Bất Tử thảo... Đằng Thanh Sơn mang bên mình hai gốc Bất Tử thảo, cũng để ngừa khi chiến đấu lỡ xuất hiện cái gì bất ngờ, có thể sử dụng được ngay. Dù sao Bất Tử thảo có thể cứu mạng vào thời điểm quyết định.

Tỷ như Lý Quân bị người đâm thủng chỗ nguy hiểm nhất định sẽ chết, không thể đợi Đằng Thanh Sơn chạy về lấy Bất Tử thảo được. Mang theo bên mình là việc rất trọng yếu!

Tiểu đỉnh, trước giờ vẫn là vật thiếp thân do Đằng Thanh Sơn luôn mang theo bên mình.

'Bất Tử thảo? Hắn lại có Bất Tử thảo? ' 'Cửu Châu đỉnh? Đến cả loại bảo vật này mà hắn cũng có? ' Bùi Tam hoàn toàn khiếp sợ.

'Bất Tử thảo này cũng chỉ có con bất tử Phượng Hoàng giữa Bắc Hải mới có được. Năm đó, ta chạy khắp Man Hoang, đi khắp Cửu Châu, cuối cùng mới tìm đến được con bất tử Phượng Hoàng ở giữa Bắc Hải! Con bất tử Phượng Hoàng này đi theo chí cường giả Lý Thái Bạch, đến cả ta cũng chỉ có thể lấy được của nó một gốc cây Bất Tử thảo thôi!'

Bùi Tam hiểu rõ sự đáng sợ của bất tử Phượng Hoàng!

Bất tử Phượng Hoàng, riêng nói về thiên phú, trong số yêu thú hư cảnh đã được xếp vào loại đỉnh cao nhất rồi. Số có so được với bất tử Phượng Hoàng là cực nhỏ.

Hơn nữa, con bất tử Phượng Hoàng lại là hư cảnh đại thành, đây đã là cực hạn của yêu thú rồi.

Tiếp theo, bất tử Phượng Hoàng, đi theo chí cường giả ' Lý Thái Bạch ' khá lâu. Lý Thái Bạch đương nhiên giúp bất tử Phượng Hoàng, chỉ đường cho bất tử Phượng Hoàng làm sao lợi dụng được ưu thế của mình để thi triển ra uy lực cực mạnh.

Hơn nữa bất tử Phượng Hoàng lại tìm hiểu mấy ngàn năm, bất tử Phượng Hoàng bây giờ đích xác có thể nói là con đáng sợ nhất trong số hư cảnh yêu thú. Bùi Tam mặc dù tự ngạo, nhưng sau khi giao thủ ngắn ngủi với bất tử Phượng Hoàng, song phương đều cảm thấy đối phương không dễ đối phó. Cũng nhờ Bùi Tam khách khí, bất tử Phượng Hoàng mới cho hắn một gốc Bất Tử thảo.

'Hai gốc Bất Tử thảo? Đúng, Hô Hòa, quả thật đã xuất hải phiêu bạt.' Bùi Tam khẳng định.' Hắn có thể có tới hai gốc Bất Tử thảo, với thực lực hắn, việc dùng sức mạnh khẳng định là không thể làm được. Với tốc độ của bất tử Phượng Hoàng... Trừ phi chí cường giả, nếu không không ai có thể dùng sức mạnh với con bất tử Phượng Hoàng cả.'

'Vậy cho thấy, hắn có quan hệ rất tốt với bất tử Phượng Hoàng. Nếu không bất tử Phượng Hoàng sao lại cho hắn hai gốc Bất Tử thảo, tới ta cũng chỉ có được một gốc thôi. ' Bùi Tam thầm nghĩ, hắn không biết... Đằng Thanh Sơn có được chín gốc.

'Còn có Cửu Châu đỉnh.'

Bùi Tam thầm nghĩ.' Chẳng trách, Hô Hòa tu luyện tốc độ kinh người như thế. Cho dù hắn có thiên phú kinh người, nếu không có Cửu Châu đỉnh, e rằng tốc độ tu luyện sẽ chậm hơn mấy lần.'

...

Nhóm bốn người và Lục Túc Dao Trì đã đáp xuống đất.

- Cha đang nghĩ gì thế?

Tuyệt Liên giáo chủ thấy Bùi Tam tựa hồ ngần người. Cảnh này rất ít khi xảy ra. Trong trí nhớ và cũng chỉ phát sinh rất ít lần thôi.

- Không có gì.

Bùi Tam cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Hô Hòa.

- Hả? Cung chủ? - Đằng Thanh Sơn giật mình.

Bùi Tam mình tựa hồ vô tình sờ xuống ngực, chỉ thấy một tiểu đỉnh từ trong áo của lão lộ ra.

Mắt Đằng Thanh Sơn co rút lại, nhìn chăm chăm vào ngực Bùi Tam...

Kiếp trước mình đeo một Cửu Châu đỉnh. Kiếp này mình cũng đeo, tuyệt đối không lầm. Bùi Tam trước mắt cũng đeo tiểu đỉnh trước ngực...

- Cửu Châu đỉnh, giống với Cửu Châu đỉnh của ta. - Đằng Thanh Sơn hơi kinh sợ.

438. Chương 6: Lời Nhắc Nhở Quan Trọng Nhất

Đằng Thanh Sơn phát hiện ra Bùi Tam lúc này nhìn hắn với nụ cười thần bí.

- Sư phụ.

Xa xa truyền đến một thanh âm.

Bùi Tam và Đằng Thanh Sơn cơ hồ đồng thời quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy đang chạy tới hai người, một người có khuôn mặt lạnh lùng áo đen mây trắng, chính là tông chủ Kiếm Tông Lý Triều. Còn người còn lại trông như dã nhân, tóc xõa tung, hai mắt lẳng lẹ, chính là người từ có giao tình với Đằng Thanh Sơn, Thú Vương Ô Hầu.

Chỗ đám người Đằng Thanh Sơn hạ xuống chính là trong tổng bộ tạm thời của Thiên Thần cung tại U Châu.

- Hô Hòa, đợi lát nữa chúng ta bàn lại chuyện Cửu Châu đỉnh nhé.

Bùi Tam truyền âm cho Đằng Thanh Sơn, rồi quay đầu nhìn về phía hai đại đệ tử.

- A Hầu, chắc con lần đầu gặp Hô Hòa khách khanh rồi.

- Nguyên lai là cậu cưới Tiểu Quân à.

Ô Hầu nhìn Đằng Thanh Sơn, quan sát rất cẩn thận.

- Sớm nghe qua đại danh Thú Vương Ô Hầu.

Đằng Thanh Sơn nhìn Ô Hầu. Ô Hầu cơ hồ có thể xem như sư phụ của Lý Quân... hơn nữa Đằng Thanh Sơn từng tiếp xúc với Ô Hầu, Đằng Thanh Sơn cũng hiểu tính tình thẳng thắn của Ô Hầu.

- Cái gì mà đại danh, có tên trong Thiên Bảng đệ nhất à? Ha ha, bao nhiêu năm không đột phá tới hư cảnh, cái này mà gọi là đại danh à, xú danh thôi.

Ô Hầu cười ha ha, lập tức hất đưa mắt nhìn Lục Túc Dao Trì cao chừng hai trượng, toàn thân đen kịt mờ ảo có kim sắc lấp lăm, hai mắt đỏ kè đứng cạnh Đằng Thanh Sơn.

- Đây là con yêu thú trong truyền thuyết đó à, thoát nhìn đã biết lợi hại rồi.

Ô Hầu đã được xưng là Thú Vương, đương nhiên cực kỳ thích yêu thú.

- Xoẹt, xoẹt!

- Khả khả, tính tình kiêu ngạo thế. - Ô Hầu nhếch miệng cười.

- Đi, đừng đứng ở chỗ này.

Bùi Tam cười khẽ. Lão vừa ra lệnh, bọn người Ô Hầu, Lý Triều đều ngoan ngoãn nghe lời, cùng đi vào phòng khách.

...

Đằng Thanh Sơn lần này đến đây lại được Bùi Tam nhiệt tình hoan nghênh. Loại mức độ hoan nghênh này đến cả Lý Triều, Ô Hầu là đệ tử Bùi Tam cũng cảm thấy giật mình.

- Với tính tình sư phụ, tại sao lại nhiệt tình với Hô Hòa như thế?

Lý Triều và Ô Hầu sóng vai đi trong hoa viên, Ô Hầu nhú mồm nói:

- Đại sư huynh, cho dù Hô Hòa có một con yêu thú lợi hại, cũng không đến mức làm cho sư phụ đối đãi như thế chứ... Đệ không hiểu lắm.

- Ừm

Lý Triều lạnh lùng gật đầu.

- Sư phụ bình thường trông rất hòa nhã, kì thực tâm cao khí ngạo. Trên Cửu Châu Đại Địa chẳng có mấy ai được người để vào mắt. Ta cũng không hiểu.

...

Đằng Thanh Sơn lần đầu tiên tiếp xúc với Bùi Tam. Khi Bùi Tam nhiệt tình với hắn như vậy, hắn cũng không phát giác có gì không ổn, còn tưởng rằng Bùi Tam vốn là người luôn luôn thân mật nhiệt tình như thế.

Trong thư phòng Bùi Tam.

- Hô Hòa, ngồi đi.

Bùi Tam mỉm cười châm trà. Lúc này bên trong thư phòng chỉ có hai người Đăng Thanh Sơn và Bùi Tam.

- Cung chủ...

Đăng Thanh Sơn nhú mày.

- Cậu có phải là luôn nghi hoặc chuyện Cửu Châu đỉnh không?

Bùi Tam nói ngay.

- Đúng!

Đăng Thanh Sơn không hề phủ nhận.

Bùi Tam nâng chung trà lên, mũi nhè nhẹ ngửi hương thơm của trà:

- Trà này không tệ, chúng ta vừa uống vừa nói. Trên Cửu Châu Đại Địa tổng cộng có chín Cửu Châu đỉnh. Nhưng mỗi một Cửu Châu đỉnh đều có năng lực khó tin, hơn nữa có linh tính đặc hữu. Bình thường hai Cửu Châu đỉnh rất khó chạm mặt nhau.

Đăng Thanh Sơn hiểu, Bùi Tam biết chuyện mình có Cửu Châu đỉnh rồi.

- Hô Hòa, cậu hẳn là biết tác dụng của Cửu Châu đỉnh chứ? - Bùi Tam nhìn hẳn.

- Không biết. - Đăng Thanh Sơn lắc đầu.

- Không biết à?

Bùi Tam cười khê nói:

- Theo ta được biết, Vũ Hoàng là chí cường giả đầu tiên của Cửu Châu Đại Địa đúc ra Cửu Đỉnh. Rồi sau đó Cửu Đỉnh sinh ra linh tính, biến mất tăm. Vị chí cường giả thứ hai là 'Tần Linh Thiên Đế' đeo một cái Cửu Châu đỉnh bên người. Còn vị chí cường giả thứ ba 'Lý Thái Bạch' lại lấy Cửu Châu đỉnh làm vò đựng rượu uống. Nhưng vị chí cường giả thứ tư Thích Già Tổ Sư thì không tra được hẳn có đeo Cửu Châu đỉnh không.

- Năm đó trước ngực Đông Bắc Vương 'Hong Thiên' tung hoành thiên hạ cũng lộ ra một cái Cửu Châu đỉnh. Việc này thì ta biết.

- Còn nữa, ba ngàn năm trước, nhân vật thiên tài của Vũ Hoàng môn, cũng là cường giả đạt tới cảnh giới động hư 'Liêu Vân', mặc dù là một nữ tử, nhưng cũng đeo Cửu Châu đỉnh trước ngực.

Bùi Tam vừa nói vừa nhìn về mặt Đăng Thanh Sơn.

Đăng Thanh Sơn không kìm được, lộ vẻ khiếp sợ.

Tứ đại chí cường giả, người đầu sáng tạo ra Cửu Đỉnh, trong ba người kia có hai người đeo Cửu Châu đỉnh.

- Cửu Châu đỉnh này

Đăng Thanh Sơn rất khiếp sợ.

- Hắc hắc, Hô Hòa, sợ chưa?

- Không ngờ lại ghê gớm như vậy

Bùi Tam không kìm được phá ra cười ha hả.

- Đúng, những nhân vật anh hùng trong lịch sử Cửu Châu, không ít người đeo Cửu Châu đỉnh. Nhưng còn có nhiều nhân vật anh hùng khác không đeo Cửu Châu đỉnh. Cậu phải biết rằng, có tới chín cái đỉnh này!

- Một người sống lâu nhất là năm trăm năm! Trên sáu ngàn năm chứ ít gì. Cho dù năm trăm năm đổi một chủ nhân, chín Cửu Châu đỉnh cũng phải có gần trăm chủ nhân rồi. - Bùi Tam nói.

- Nhưng... chỉ có bốn chí cường giả. Lúc Vũ Hoàng trở thành chí cường giả thì không có Cửu Châu đỉnh.

Bùi Tam nói:

- Có những người có Cửu Châu đỉnh chỉ mới đạt tới tiên thiên thôi.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên cười.

Cửu Châu đỉnh trên người mình chính là từ một bộ hài cốt. Bản thân hài cốt khi còn sống chỉ là cao thủ tiên thiên.

- Ngay cả đồ đệ ta cũng chưa từng có Cửu Châu đỉnh.

Bùi Tam tiếp tục nói:

- Theo ta dò xét, Cửu Châu đỉnh có năng lực khó lường, đặc biệt là lúc tu luyện. Người có Cửu Châu đỉnh, tốc độ tu luyện ngộ đạo sẽ nhanh hơn, nhưng cũng chỉ là nhanh hơn thôi. Gặp phải nút chặn, vẫn phải tự mình đột phá!

- Có người cho dù có Cửu Châu đỉnh, bị chặn ở tiên thiên kim đan, cả đời cũng không đến hư cảnh, bởi vì hắn không có cách nào đột phá được nút chặn.

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Nếu không có Cửu Châu đỉnh, việc ngộ đạo có thể mất trăm năm. Có Cửu Châu đỉnh, phỏng chừng ba tới năm mươi năm là thành rồi.

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Kỳ thật không ít người trong thiên hạ biết bí mật này.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

- Nhưng biết thì sao?

Bùi Tam lắc đầu cười.

- Cửu Châu đỉnh có linh tính. Nó sẽ chọn chủ cho mình. Cho dù một ai đó đoạt Cửu Châu đỉnh đi... Cửu Châu đỉnh tự mình cũng sẽ biến mất. Trong lịch sử, Doanh Thị gia tộc có một vị cường giả động hư phát hiện ra Cửu Châu đỉnh, đoạt lấy của người khác. Rồi sao? Cửu Châu đỉnh đã biến mất ngày hôm sau, trở lại chủ nhân trước kia.

- Cửu Châu đỉnh này cũng chơi đùa như hài tử.

Bùi Tam nắm tiểu đỉnh trước ngực.

- Chúng sẽ lựa chọn chủ nhân của mình, không ai có thể can dự.

- Ha ha, cung chủ.

Đằng Thanh Sơn thật ra rất bình tĩnh, xoa tiểu đỉnh trong lòng.

- Cửu Châu đỉnh đã đi theo chúng ta... vậy, chúng ta sẽ không thể để cho chúng thất vọng. Mấy ngàn năm qua trên Cửu Châu Đại Địa, có bao nhiêu anh hùng hào kiệt. Có người không có Cửu Châu đỉnh mà vẫn có thể đạt tới cảnh giới động hư. Chúng ta...

Bùi Tam sáng mắt lên, gật đầu:

- Đúng, có Cửu Châu đỉnh tự nhiên phải tiến thêm một bước! Trở thành chí cường giả thứ năm từ cổ chí kim trên Cửu Châu Đại Địa!

Đằng Thanh Sơn không nói nhiều. Trong lòng hắn cũng có khát vọng như thế.

- Hô Hòa. - Bùi Tam cất tiếng.

- Hả? - Đằng Thanh Sơn giật mình.

- Ta nhắc nhở cậu một câu, cậu ngàn vạn lần phải nhớ kỹ. Một trăm năm sau cũng phải nhớ kỹ. - Bùi Tam trịnh trọng nói.

- Cái gì?

Đặng Thanh Sơn thấy Bùi Tam trịnh trọng như thế, lập tức nghiêm mặt lắng nghe.

- Bất luận làm sao, cho dù cậu nhìn thấy tứ đại Thần Điển, cậu cũng không được học. Cho dù dựa theo Thần Điển để ngộ đạo, thì bây giờ cũng dừng lại cho ta.

Bùi Tam trịnh trọng nói:

- Cậu đừng xem bất kỳ Thần Điển bí tịch gì. Cậu phải tự mình sáng tạo ra một loại 'Đạo' hoàn toàn thuộc về mình.

- Có lẽ như vậy rất khó, nhưng cậu phải làm như vậy. - Bùi Tam trịnh trọng nói.

Đặng Thanh Sơn giật mình.

Mặc dù hần tham khảo Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, nhưng Đặng Thanh Sơn cũng không hề rập khuôn, mà chỉ nghiên cứu, rồi chuyển hóa thành lĩnh ngộ cho mình, hơn nữa dùng quyền pháp để biểu đạt.

Lúc trước quan sát 'Thần Tiên Ngọc Bích', mỗi lần Đặng Thanh Sơn đều chỉ cảm thụ một lát, rồi không dám xâm nhập sâu hơn nữa.

Như vậy, mình sẽ hoàn toàn sa vào kiếm đạo, không thể tiếp tục tu luyện thương đạo.

- Có lẽ cậu đã học 'Đạo' của cổ nhân. Như vậy tiến bộ rất nhanh.

Bùi Tam cười khẩy một tiếng.

- Tỷ như Vũ Hoàng môn dựa vào Cửu Đỉnh Thiên Thư, một khi đạt tới hư cảnh, họ mất vài chục năm là cơ hồ đều có thể đạt tới hư cảnh đại thành. Nhưng chúng đều đi theo con đường do Vũ Hoàng vẽ ra cho họ. Con đường nhanh nhất, gọn nhất.

- Đừng tham nhanh.

Bùi Tam trịnh trọng nói:

- Cậu bây giờ tu luyện đã nhanh như vậy, hẳn là theo con đường của cổ nhân?

Đặng Thanh Sơn giật mình.

Đường cũ?

Có ai dựa vào quyền pháp, thương đạo để tiến vào hư cảnh.

- Ta không nói thêm nữa. Nhớ kỹ, đi theo 'Đạo' của mình, có lẽ như vậy sẽ rất khó, thậm chí còn rất khó thay đổi từ 'Đạo' lúc trước. Nhưng như vậy mới có lợi với cậu.

Bùi Tam nói xong, vung tay lên.

- Ta nói thế thôi, cậu đi đi.

- Cảm ơn cung chủ.

Đặng Thanh Sơn chấp tay, lập tức rời đi.

Bùi Tam nhìn theo hình bóng Đặng Thanh Sơn: 'Ta nói thế thôi, Hô Hòa, hy vọng cậu đừng làm ta thất vọng.'

Thời gian trôi qua, Đặng Thanh Sơn đã tới U Châu, đảo mắt đã qua nửa tháng. Trong nửa tháng này, đại quân Thiên Thần cung phía nam và đại quân Thiên Thần Sơn phương bắc cùng áp tới, số lượng binh lính càng tăng nhiều. Trong cả U Châu, bây giờ chỉ còn lại có một quận cuối cùng - Hồng Thiên quận, nơi Đông Bắc Vương 'Hồng Thiên' nắm đó quật khởi là còn nằm trong tay Hồng Thiên Thành.

'Bùi Tam nói rất có lý'

‘Lúc trước ta dùng Khai Sơn Thần Phủ. Khi luyện tập Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, cả người đắm chìm trong ‘Đạo’ phủ pháp. Khi ta nghiên cứu thương đạo thì chợt cảm giác thấy không thoải mái. Bùi Tam không nói ta cũng chẳng biết, nguyên lai là như thế... nếu muốn đi đến đỉnh cao, chỉ có thể đi một con đường.’ Lúc Đăng Thanh Sơn ở U Châu, chuyên tâm nghiên cứu quyền pháp.

Mỗi ngày đều luyện tập Tam Thể Thức.

- Vù!

- Xoẹt!

Cho dù thân là cường giả hư cảnh, Đăng Thanh Sơn vẫn thấy đi theo Hình Ý Quyền, lấy Tam Thể Thức làm gốc vẫn ẩn chứa ‘Đạo’ khôn lường được.

Bên cạnh luyện võ trường, Lý Quân đang mỉm cười bưng nước trà tới.

Đột nhiên...

- Âm!

Xa xa truyền đến tiếng nổ mạnh.

- Hả?

Đăng Thanh Sơn hướng mắt về hướng nam.

- Nhanh, mau dẫn Dao Trì tới. Lão tặc Tiêu Dao Cung đã xuất hiện rồi.

Thanh âm Bùi Tam truyền nhập vào tai Đăng Thanh Sơn.

Đăng Thanh Sơn biến sắc, lập tức hét lớn một tiếng:

- Dao Trì!

Vèo!

Dao Trì lập tức chạy tới. Đăng Thanh Sơn vươn tay lẳng không chụp lấy Khai Sơn Thần Phủ bên cạnh, nhảy đến người Lục Túc Dao Trì chỉ về phía nam. Lục Túc Dao Trì hóa thành một bóng đen biến mất khỏi luyện võ trường.

439. Chương 7: Được Làm Vua Thua Làm Giặc

- Hô Hòa, chạy theo A Triều, nhanh.

Bùi Tam đáp xuống trên lưng Lục Túc Dao Trì.

- Dao Trì.

Đăng Thanh Sơn mặc dù không cảm ứng được khí tức xa lạ mơ hồ của cường giả hư cảnh của lão cung chủ Tiêu Dao Cung, nhưng lại cảm ứng được khí tức của Lý Triều, lúc này chỉ dẫn Lục Túc Dao Trì. Lục Túc Dao Trì vỗ hai cánh, tốc độ đạt tới cực hạn, trên lưng tự nhiên hình thành một lồng khí, nên Đăng Thanh Sơn và Bùi Tam không bị ảnh hưởng chút kinh phong nào.

Những thành trì chứ thể trôi qua vùn vụt.

Bay qua núi rừng, đồi núi, sông ngòi, trong khu vực của Đăng Thanh Sơn rõ ràng cảm ứng được Lý Triều cùng với một khí tức xa lạ.

- Họ chạy xuống dưới đất rồi. - Đăng Thanh Sơn nở nụ cười.

Khoan đất là thứ mà Lục Túc Dao Trì sở trường nhất. Lúc này Lục Túc Dao Trì cũng phát hiện ra khí tức của Lý Triều và một cường giả hư cảnh xa lạ. Do đó, căn bản không cần Đăng Thanh Sơn chỉ điểm, nó tự mình đuổi theo.

- Ha ha, tên tiểu tặc lông mày trắng kia. Muốn đuổi theo lão phu à. Ngủ khỏi của lão phu đi.

Lão già toàn thân bao phủ trong áo giáp, đội mũ trụ, từ gương mặt lộ ra có thể mơ hồ thấy được mái tóc trắng bạc. Hai mắt rất sắc bén. Đây là lão cung chủ Tiêu Dao Cung. Lúc này lão nhanh chóng chui xuống đất.

- Hừ, Đinh lão tặc. Lần này ngươi trốn không thoát đâu.

Toàn thân Lý Triều xuất hiện kiếm quang lao thẳng xuống đất.

Xuống đất, toàn thân lão cung chủ Tiêu Dao Cung không ngừng lóe ra lưu quang xanh biếc, nhanh chóng xé toang nền đất, không ngừng chạy xuống. Cả người Lý Triều hóa thành một thanh kiếm, không ngừng khoan xuống dưới đất... Nói về tốc độ khoan đất, hai người họ đều khoan đất với tốc độ cực hạn của cường giả đạt tới hư cảnh.

Mấy lần trước, lão cung chủ Tiêu Dao Cung tập kích xong, lập tức khoan điên cuồng xuống đất, chẳng lẽ Lý Triều truy theo một ngày một đêm à?

Chỉ là đua nhau về kiên nhẫn.

Lý Triều biết đuổi không kịp, cuối cùng sẽ có một khắc bỏ qua. Lúc đó lão cung chủ Tiêu Dao Cung coi như đã thành công.

- Tiểu tặc lông mày trắng, lần này chuẩn bị truy theo lão phu vài ngày à? Ba ngày, hay mười ngày? Lão phu không quan tâm, ta có đủ thời gian chơi với ngươi.

Lão cung chủ Tiêu Dao Cung không ngừng khoan xuống dưới đất. Lão có kinh nghiệm... Tối thiểu cũng phải khoan tới bảy tám mươi dặm xuống đất mới có thể làm Lý Triều đuổi giết phía sau không thể liên lạc với mặt đất được.

Ngay lúc này...

Lão cung chủ Tiêu Dao Cung biến sắc.

- Lão tặc, cười đi, bây giờ không cười nữa sao?

Lý Triều cười lạnh truyền âm.

- Các ngươi, các ngươi lại mời được yêu thú khoan đất.

Lão cung chủ biết lần này gay go rồi. Trong khu vực của lão kỳ thật đã phát hiện ra khí tức của ba hư cảnh. Mặc dù tốc độ phi hành rất cực nhanh, nhưng lúc này lão không để ý. Dù sao yêu thú phi hành hư cảnh, khi khoan đất thì tốc độ chẳng vào đâu cả.

Đây là nguyên nhân vì sao Lôi Điện thần ưng, không có cách nào truy theo được. Loại yêu thú có thể so được với thần thú bất tử Phượng Hoàng quả là quá ít.

Lúc trước lão không quan tâm.

Nhưng...

Lục Túc Dao Trì đang khoan đất với tốc độ kinh người. Tốc độ khoan xuống đất nhanh hơn lão quá nhiều.

- Sao, chẳng lẽ để người lần lượt giết tinh anh của Thiên Thần cung à?

Lý Triều cười lạnh truyền âm.

- Lão tặc, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

- Ha ha...

Lão cung chủ ngông cuồng cười to, cơ hồ đồng thời vang lên bên tai cả Đẳng Thanh Sơn, Bùi Tam, Lý Triều. Đồng thời, lão cung chủ Tiêu Dao Cung lập tức đổi hướng chạy, lại chạy lên nơi đóng quân của Thiên Thần cung trên mặt đất.

...

- Âm âm...

Trong dung nham nóng rực, như một máy khoan điện khổng lồ, Lục Túc Dao Trì trong nháy mắt xuyên qua dung nham, rồi lại xuyên qua tầng đá, đuổi lên trên mặt đất.

- Hai lần chui vào dung nham rồi.

Mặc dù trên người Đằng Thanh Sơn không dính chút dung nham nào, nhưng nhiệt độ cao chừng mấy trăm độ vẫn làm Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam không thoải mái. Bùi Tam thậm chí còn hiện ra những đạo lưu quang, khí lạnh giá tràn ngập, làm giảm nhiệt độ xuống.

- Ở đằng kia!

Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam đều lộ ra nụ cười.

Tốc độ Lục Túc Dao Trì thật là kinh người. Mặc dù ngay từ đầu còn cách khá xa, nhưng khi lão cung chủ Tiêu Dao Cung thay đổi phương hướng, nó thậm chí còn phải đi vòng một vòng lớn, nhưng Lục Túc Dao Trì vẫn đuổi theo kịp.

Sáu dặm, bốn dặm, hai dặm...

- Vù!

Đất đá phía trước lướt về phía sau, Đằng Thanh Sơn đã cảm ứng được lão cung chủ Tiêu Dao Cung đang ở phía trước.

Hừu! Hừu!

Những mũi nhọn trên cánh tay Lục Túc Dao Trì đang khoan xuống đất, đột nhiên bắn nhanh ra. Lục Túc Dao Trì toàn lực khống chế hai mũi nhọn. Mũi nhọn này đến cả lớp da của con Xạ Nhật Thiên Lang cũng bị bắn thủng. Nếu cường giả hư cảnh bình thường không có binh khí hoặc thần giáp ngăn cản, thân thể khẳng định sẽ bị xuyên thủng.

- Choang!

- Choang!

Lão cung chủ Tiêu Dao Cung không lo tới hai mũi nhọn này, mà chỉ hơi điều chỉnh phương hướng thân thể, mặc cho hai mũi nhọn đâm vào lưng lão.

- Phập!

Dựa vào lực đạo mạnh mẽ mũi nhọn, tốc độ lão cung chủ Tiêu Dao Cung không giảm mà ngược lại tăng lên, cấp tốc vọt lên phía trên.

- Tên này thật ghê gớm, không sợ thần giáp trên người hồng mắt.

Bùi Tam ngược lại cười lớn.

- Hổng...

Lục Túc Dao Trì tức giận.

Vèo!

Nó lại gia tốc. Lần này không bắn ra mũi nhọn, mà trực tiếp cả thân thể khổng lồ vọt tới trước mặt lão cung chủ Tiêu Dao Cung.

- Thiên Thần cung này mượn đầu ra một con yêu thú lợi hại như vậy, tốc độ khoan đất kinh người như thế.

Tiêu Dao Cung lão cung chủ nhăn nhó. Đang lúc lão thấy mình sắp nhảy tới doanh trại của Thiên Thần cung trên mặt đất, đột nhiên...

- Âm!

Một con yêu thú đáng sợ dữ tợn tựa như rèn bằng kim loại đen thui, phát chiến đao khổng lồ bổ về phía lão cung chủ Tiêu Dao Cung, có tới sáu thanh chiến đao!

'Thứ quái gì thế này!' Lão cung chủ sợ tới mức biến sắc.

- Bùng!

Dùng vào một kiếm ngăn trở ba đao, bảo vệ được mặt và những nơi yếu hại, đồng thời mượn lực lập tức lao ra xa né tránh ba thanh chiến đao khác. Nhưng sáu thanh đao của Lục Túc Dao Trì thật sự quá dài. Lão cung chủ mượn lực né tránh, nhưng cái đao tay dài nhất vẫn bổ vào vai lão cung chủ, đánh lão cung chủ lộn xuống đất.

Một cú đập như vậy!

Tốc độ cả người Lão cung chủ từ cực nhanh thoáng cái bay ngược trở xuống. Điều này làm Lý Triều đang đuổi giết phía dưới, cùng Bùi Tam, trong nháy mắt đã vây chặt lão cung chủ.

- Đinh lão tặc, ngươi không thể trốn được đâu.

Lý Triều lạnh lùng dán mắt vào lão.

- Lão tặc thật ghê gớm.

Bùi Tam nhìn lão cung chủ Tiêu Dao Cung trước mắt:

- Ngươi lại không sợ chết, hai ba lần tới tập kích đệ tử Thiên Thần cung ta.

Đằng Thanh Sơn không nói gì, chỉ cùng Lục Túc Dao Trì đứng một bên, nhìn lão cung chủ Tiêu Dao Cung không còn đường chạy trốn. Lão cung chủ này toàn thân mặc áo giáp dày, đi giày chiến, thậm chí còn còn đội mũ trụ trên đỉnh đầu, sắc mặt hồng nhuận, cả người có vẻ rất cường tráng. Lúc này hai mắt lão như điện, chút thấy vẻ mặt mỗi nào.

Xoẹt xoẹt... ngoài thân mấy đại cường giả hư cảnh đã bốc ra lực thiên địa, làm cho đất đá chung quanh văng lên, hình thành một huyệt động.

- Sợ chết à?

Thanh âm Lão cung chủ oang oang...

- Từ khi Tiêu Dao Cung ta bị diệt, ta đã chết rồi!

Lão cung chủ lập tức cười lạnh nhìn Bùi Tam Lý Triều, lại liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Hừ hừ, Thiên Thần cung quả nhiên rất nhiều cường giả hư cảnh. Có thêm một tên lạ hoắc nữa.

- Những đời sau của Tiêu Dao Cung ta, sớm đã tiềm phục ở các nơi trong Cửu Châu Đại Địa. Đây là thời kỳ tiềm phục, nên lão gia hỏa ta có ở đó cũng vô dụng. Chỉ có thể gây nên tai họa cho chúng.

Lão cung chủ cười lạnh một tiếng, nhìn lướt qua mấy người ở đây:

- Ta đã vô dụng, cũng cách đại hạn còn có vài chục năm, cứ đi làm việc cho thoải mái đi.

- Thế nào, đã chết mất nhiều đệ tử như vậy, ngươi có đau lòng không?

Lão cung chủ cười lạnh hỏi.

Lý Triều sắc mặt lạnh đi.

Lão hèn hạ giảo hoạt này. Mấy tháng qua tới tập kích đã làm Thiên Thần cung tổn thất mấy tiên thiên cao thủ, thậm chí còn có đệ tử của Lý Triều! Bồi dưỡng ra một đệ tử tốt cũng không dễ dàng. Lý Triều cũng muốn có đệ tử truyền thừa nhất mạch Kiếm Tông của hắn.

- Coi như ngươi cũng là một nhân vật thiên tài.

Bùi Tam vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, nhìn lão cung chủ:

- Làm cường giả hư cảnh cuối cùng của Tiêu Dao Cung, biểu hiện của ngươi cũng không tệ, mặc dù hơi hèn. Nhưng cũng là phương pháp trả thù làm cho Thiên Thần cung ta tổn thất lớn nhất. Tốt lắm, ngươi đã nói xong, cũng nên chết rồi.

- Ta ngược lại muốn xem, cường giả động hư mạnh bao nhiêu.

Lão cung chủ quát lớn một tiếng, lao vút ra, một kiếm trong nháy mắt sinh ra trăm ngàn ảo ảnh. Nhất thời làm cho người ta khó có thể phân rõ bóng kiếm nào mới là thật.

Bùi Tam cũng không sử dụng binh khí gì, chỉ vung hữu chưởng, bàn tay trắng trẻo, trắng nõn như ngọc.

Nhưng bàn tay vừa lật, trong nháy mắt lại hóa thành đại ấn thiên địa, đâm thẳng vào bóng kiếm đang đâm tới của lão cung chủ.

- Âm!!!

Những đất đá chung quanh nổ tung ra, kinh khí mãnh liệt phá vỡ một hố lớn dưới đất rộng cỡ chừng vài chục trượng, thậm chí còn làm những kiến trúc trên mặt đất phải rung rinh, có những cái bị chấn động đến sụp đổ.

- A.

Bàn tay như ngọc chụp chính xác vào kiếm ảnh thật. Lão cung chủ Tiêu Dao Cung kêu lên đau đớn, thần kiếm trong tay bắn văng đi. Trên bàn tay lão đầy những vết nứt, máu rỉ ra, bàn tay bị chấn động đến mức rách bươm. Còn bàn tay của Bùi Tam thì như thuận di chột xuất hiện ngay trên áo giáp trước ngực lão cung chủ Tiêu Dao Cung.

- A!

Thân thể lão cung chủ Tiêu Dao Cung run lẩy bẩy.

Thần giáp không tổn thương chút nào.

- Phốc.

Lão cung chủ miệng phun ra những nội tạng vỡ vụn. Lão cung chủ Tiêu Dao Cung trợn tròn mắt nhìn Bùi Tam

- Quả nhiên lợi hại. Chính diện giao thủ với người một chiêu đã thất bại, có thể còn cách thần giáp đánh chết ta. Cường giả động hư, bội phục, bội phục.

Nói rồi, trong miệng lão không ngừng rỉ máu.

Lực sinh mạng của cường giả hư cảnh còn ghê gớm hơn cả cường giả vừa bước vào cảnh giới tông sư của nội gia quyền.

Sinh cơ thân thể đã tuyệt, nhưng nhờ vào 'Thần' cường đại của họ, lại có thể duy trì trong một khoảng khắc. Trừ phi một kiếm đâm thủng nê hoàn cung ẩn đường mới có thể trong nháy mắt mất mạng.

- A a...

Sắc mặt lão cung chủ trong nháy mắt đỏ mọng lên, gào lên một tiếng

- Thiên Thần cung, Tiêu Dao Cung ta nhất định sẽ vùng dậy!!! Người diệt Tiêu Dao Cung các người sẽ là truyền nhân Tiêu Dao Cung ta!!!

Sau khi gầm lên, lão cung chủ trừng mắt như muốn rách, cuối cùng thở hắt ra, không nói thêm gì nữa.

Cả người mềm oặt, rồi ngã xuống đất.

- Đợi xem ai có thể diệt Thiên Thần cung ta. Người đó phải có thực lực rất mạnh. Nhưng hôm nay Thiên Thần cung ta mới là người mạnh.

Bùi Tam cười khê:

- Cũng chỉ là được làm vua thua làm giặc thôi!

Nói rồi mở thần giáp ra. Bùi Tam nhướng mày:

- Lão tặc này quả thật là như thế, chỉ mặc thần giáp ngoài thôi. Còn nội giáp, mảnh che tay, thì lại không mặc vào.

- A Triều.

Bùi Tam gọi.

- Sư phụ.

Lý Triều lập tức tiến lên.

- Bộ thần giáp này mặc dù không được đầy đủ, con cứ thu lấy đi. Ít nhất bộ thần giáp này coi như không tệ.

Bùi Tam lạnh nhạt nói. Lý Triều gật gật đầu rồi tiến lên, trong tay chợt xuất hiện một luồng kiếm quang hùng mạnh. Kiếm quang trong nháy mắt chấn thi thể lão cung chủ thành phần, rồi như một dòng cát chảy xuống. Cuối cùng chỉ còn lại có mũ trụ, thần giáp, giày chiến trống rỗng.

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhìn cảnh này, trong lòng quanh quẩn câu nói vừa rồi của Bùi Tam 'Cũng chỉ là được làm vua thua làm giặc thôi'.

440. Chương 8: Sinh Và Tử

Trở thành người nắm vận mệnh người khác, chứ không phải bị người khác khống chế vận mệnh mình.

...

Buổi sáng sau ngày giết chết lão cung chủ Tiêu Dao Cung.

Đằng Thanh Sơn đang tiếp tục chậm rãi luyện tập Tam Thể Thức. Vào lúc này, trên còn đường cách chỗ ở Đằng Thanh Sơn đỉnh không xa, hai trung niên tướng mạo hơi giống nhau, một người mặc trường bào màu nâu là Bùi Tam, người kia mặc áo bào trắng, thoạt nhìn hơi già, dung mạo cực kỳ giống với Bùi Tam.

- Tam ca.

Trung niên áo bào trắng cười hỏi:

- Hô Hòa mà ca nói đang ở trong đình viện phía trước à?

- Đúng, chính hắn. - Bùi Tam cười trả lời.

Khi tới trước cửa đình viện Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam từ xa đã cười vang:

- Hô Hòa.

Thủ vệ cửa đình viện không dám ngăn trở Bùi Tam, mặc cho hai người tiến vào giữa đình viện.

- Cung chủ.

Đằng Thanh Sơn đã ngưng luyện quyền.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc nhìn người cạnh Bùi Tam. Lúc trước hắn cảm ứng được cạnh Bùi Tam có một vị cường giả hư cảnh, Đằng Thanh Sơn còn tưởng rằng lại là một vị cường giả hư cảnh của Thiên Thần cung. Lúc đó hắn chỉ cảm thán một tiếng, Thiên Thần cung có rất nhiều cường giả.

Nhưng trước mắt vừa thấy người này, dung mạo rất tương tự với Bùi Tam, chỉ hơi già một chút.

- Hô Hòa, ta giới thiệu cho cậu.

Bùi Tam cười khẽ giới thiệu:

- Vị này chính là ngũ đệ của ta, tên là Bùi Hạo. Hắn là thân huynh đệ, cùng một cha mẹ sinh ra đó.

Bùi Hạo cảm thấy hơi lạ. Lão vốn biết Tam ca mình nhìn như khiêm tốn nhã nhặn, kì thực tâm cao khí ngạo, bây giờ lại nói ra những lời kiêu như 'cùng cha mẹ sinh ra ', chỉ khi nào gặp hảo hữu chính thức, hoặc là người thân cận mới có thể nói ra như vậy.

- Ra mắt Bùi Hạo lão huynh.

Đặng Thanh Sơn vội chấp tay chào, trong lòng cảm thán...

Thân huynh đệ?

Một cảnh giới động hư, một cường giả hư cảnh? Bùi gia huynh đệ thật là lợi hại.

- Đáng tiếc mấy người đại ca đều đã mất. Nếu đại ca nhị ca lão tứ còn sống, năm huynh đệ chúng ta...

Bùi Tam bên cạnh lắc đầu cảm thán một tiếng.

Bùi Hạo cười nói:

- Tam ca, mấy người đại ca ai nấy đều là mỉm cười ly khai nhân thế cả. Nghĩ nhiều như thế làm gì, đợi khi đại hạn tới, chúng ta cũng không thoát...

- Đại hạn gì mà đại hạn, nói gì mấy lời bi đát đó. - Bùi Tam sầm mặt lại.

Bùi Hạo giật mình, vuốt mũi, rồi không dám nói gì.

Tam ca lão từ bé là người sáng nhất Bùi gia. Là một nhân vật phong hoa tuyết đại nhất. Cũng đích xác, Bùi gia cũng nhờ Bùi Tam mới trở nên cường đại như vậy.

- Hô Hòa, cậu vừa rồi luyện cái gì thế? Ta cảm thấy thiên địa linh khí biến hóa rất đặc biệt. - Bùi Hạo vội lắng sang chuyện khác.

- Chính là một loại quyền pháp. - Đặng Thanh Sơn cười nói.

- Hả?

Bùi Hạo sáng mắt.

- Luyện lại ta xem nhé?

Đặng Thanh Sơn còn chưa trả lời, Bùi Tam bên cạnh vội cản lại:

- Ngũ đệ, đệ tự mình lĩnh ngộ là đủ rồi. Tham ăn khó tiêu, đạo lý này đệ không biết sao?

Kỳ thật Bùi Tam thấy Đặng Thanh Sơn bây giờ đến cả hư cảnh đại thành cũng chưa tới, cho dù cao quyền pháp giới thì làm gì được?

Còn phương pháp lão dạy cho đệ đệ, Bùi Tam tự thấy là biện pháp tốt nhất rồi. Lão không bắt buộc đệ đệ đi theo một con đường, nhưng cũng chỉ ra cho đệ đệ không đi những con đường vòng.

Bùi Hạo không giận, cố ý nháy nhó về phía Đặng Thanh Sơn.

- Bùi Hạo tính hơi trẻ con. - Đặng Thanh Sơn cười.

- Hô Hòa.

Bùi Tam nhìn về phía Đặng Thanh Sơn, cười khẽ nói:

- Theo ta được biết, cậu đã lĩnh ngộ về Hành Hỏa chi đạo và hành Kim chi đạo rồi phải không?

Kỳ thật đồ đệ lão là ' Lý Triều ' đã nói cho lão về tin tức này. Lý Triều đã gặp mặt Đặng Thanh Sơn mấy lần.

- Đúng. - Đặng Thanh Sơn gật đầu

- Hành Thủy chi đạo thì sao? - Bùi Tam lại hỏi.

- Chưa.

Đặng Thanh Sơn thành thực.

Bùi Tam cười to lên:

- Hô Hòa, ta chỉ dẫn cho cậu một loại phương pháp. Có thể cho làm cậu ngộ ra Hành Thủy chi đạo rất nhanh. Hơn nữa, còn có thể làm lực thiên địa bất đồng tiêu hao ít nhất.

- Hả?

Đặng Thanh Sơn trong lòng tò mò.

- Cung chủ xin nói ra.

Bùi Tam như sư phụ dạy đệ tử, nói rõ ràng từng chữ một:

- Thiên địa đại đạo, phân ra sinh và tử! Tử chi đạo, chính là đạo của tất cả những thứ tử vong, tiêu vong, hủy diệt. Còn Sinh chi đạo, là đề cập tới một sinh mạng được ra đời, tới khi sinh ra vạn vật sinh linh, thậm chí tràn ngập khắp cả thiên địa, đó là Sinh chi đạo.

Đặng Thanh Sơn một giật mình. Hắn rất ngây thơ không biết gì nhiều về Sinh Tử chi đạo

- Sinh chi đạo và Tử chi đạo, tạo thành Thiên Địa chi đạo.

- Trong đó, Sinh chi đạo là hành Mộc chi đạo, hành Thổ chi đạo và một bộ phận của Hành Thủy chi đạo dung hợp lại một khối.

- Còn Tử chi đạo, là 'Hành Kim chi đạo', 'Hành Hỏa chi đạo' công kích cực mạnh và một bộ phận Hành Thủy chi đạo dung hợp lại một khối, trở thành Tử chi đạo. - Bùi Tam vừa nói vừa nhìn Đặng Thanh Sơn.

Đặng Thanh Sơn cảm thấy chấn động, bây giờ đã sáng tỏ hơn.

Hắn sớm lĩnh ngộ 'Hành Kim chi đạo' và 'Hành Hỏa chi đạo', cũng rõ ràng, hai đạo này là sắc bén nhất. Công kích của hai đạo này cực mạnh. Tử chi đạo trong truyền thuyết, kỳ thật chính là Hủy Diệt chi đạo.

'Muốn hủy diệt, tự nhiên cần công kích cực mạnh.'

'Lúc trước Vân Mộng Chiến Thần từng nói qua, chí cường giả Đoan Mộc Vũ của Mục Gia chính là từ Lôi Hỏa, Hủy Diệt chi đạo mà nhập đạo. Mới vừa vào Đạo đã có thể khống chế năm thành lực thiên địa. ' Đặng Thanh Sơn cảm thấy giật mình. 'Đúng, Lôi Hỏa, Lôi Hỏa, Lôi vốn là do hơi nước và hành Kim sinh ra, kết hợp với hỏa... Chẳng trách Lôi Hỏa chi đạo của hắn cũng chính là Hủy Diệt chi đạo.'

Đặng Thanh Sơn hoàn toàn hiểu ra.

- Hô Hòa.

Bùi Tam cười khê phân tích:

- Hành Kim chi đạo, Hành Hỏa Chi Đạo của cậu cũng đã có thành tựu, chỉ cần cảm ngộ một bộ phận của Hành Thủy chi đạo. Việc nghiên cứu 'Tử chi đạo' cũng rất đơn giản. Một khi hiểu được liền lĩnh ngộ ra ngay. Lĩnh ngộ được Tử chi đạo, đến lúc đó tập hợp Tử chi đạo, ngược lại sẽ rất dễ dàng làm cho Hành Thủy chi đạo đại thành!

Đặng Thanh Sơn nở nụ cười.

Phương pháp do Bùi Tam nói là bảo Đặng Thanh Sơn trước hết lĩnh ngộ Tử chi đạo. Tử chi đạo nắm trong tay năm thành lực thiên địa. Lúc này Hành Hỏa chi đạo, hành Kim chi đạo vốn đã có bốn thành lực thiên địa. Đặng Thanh Sơn làm như vậy sẽ gia tăng thêm một thành lực thiên địa.

Trước hết gia tăng một thành.

Rồi sau đó nhờ sự giúp đỡ của Tử chi đạo, ngộ ra Hành Thủy Chi Đạo, lại gia tăng thêm một thành nữa.

Đến lúc đó... chỉ còn lại có một cái là hành Mộc chi đạo.

- Cảm ơn cung chủ. - Đặng Thanh Sơn cảm kích.

- Ha ha... - Bùi Tam cười.

Ở chỗ Đặng Thanh Sơn chơi một chút, Bùi Tam cùng Bùi Hạo ly khai.

...

- Tam ca, tại sao huynh giúp Hô Hòa như vậy? - Bùi Hạo hơi nghi hoặc.

- Hô Hòa tiến bộ cực nhanh. Có lẽ, tương lai hẳn có thể trở thành bệ đỡ cho ta, giúp ta thành tựu đại đạo.

Bùi Tam cười khê:

- Hơn nữa cũng có ích với hắn mà, không phải sao? Đáng tiếc... tên Đằng Thanh Sơn năm đó không biết đã chạy đi đâu rồi. Với tư chất của hắn không tới hai mươi tuổi đã có thể giao thủ với tiên thiên kim đan, sẽ là bệ đỡ tốt nhất cho ta.

'Chết là hủy diệt, một đám xuất ra, diệt sạch tất cả.' Đằng Thanh Sơn đánh ra một quyền, không gian mờ ảo rung động, rồi sau đó Đằng Thanh Sơn thu lại quyền vào người.'Sinh, là sức tích tất cả lực để thai nghén vạn vật sinh linh, một chiêu thu lại, lực toàn thân tất cả đều co lại.'

Tam Thế Thức, một chiêu thu vào, một chiêu đánh ra.

Hai chiêu thay nhau, giống như sinh tử luân hồi.

Đằng Thanh Sơn vốn có Hành Kim chi đạo, Hành Hỏa chi đạo đều đạt tới đại thành. Đến cả Hành Thủy chi quyền cũng đã sáng chế ra quyền thứ bảy. Cảnh giới như thế mà nghiên cứu Tử chi đạo, có thể nói đã lĩnh ngộ được chín thành rồi, chỉ có một điểm cuối cùng thôi, còn phải tự mình đột phá đốn ngộ.

'Sau khi hiểu được Sinh Tử chi đạo, Ngũ Hành chi đạo đại thành sẽ nhanh hơn nhiều.'

Đằng Thanh Sơn dừng lại, hơi nghi hoặc.'Vì sao Bùi Tam giúp ta như vậy?' Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ, những chỉ điểm này nhìn như vô cùng đơn giản, nhưng nếu không có ai chỉ điểm, Đằng Thanh Sơn sẽ y như một người mù, mò mẫm từ từ ngộ ra Hành Thủy chi đạo. Loại chỉ điểm này thật ra là vô giá.

Với những kiếp này Đằng Thanh Sơn trải qua kiếp trước, cũng hiểu một điểm - Vô sự giúp đỡ, không phải gian thì trộm!

'Sao lão lẽ độ với ta, còn chỉ điểm cho ta tu luyện? '

'Hừ, ai cần biết lão hảo tâm, hay có ý xấu.' Đằng Thanh Sơn rất kiên định.' Nếu đối đãi với ta tốt, tương lai ta cũng tốt lại với lão. Nếu có ý đồ riêng... Ta xem lão có thể lợi dụng được ta không? ' Lập tức Đằng Thanh Sơn lại tiếp tục đắm chìm vào cảm ngộ quyền pháp.

...

Tám ngày sau khi lão cung chủ Tiêu Dao Cung chết, cũng chính là ngày tám tháng bảy.

Sau khi cường công hơn nửa tháng, địa bàn cuối cùng của Hồng Thiên quận là Hồng Thiên cũng hầu như hoàn toàn bị chiếm lĩnh, chỉ còn lại có một thành trì cuối cùng - Hồng Thiên Thành! Bây giờ, dưới trướng Thiên Thần cung, kể cả ngàn đại quân Thiên Thần sơn, đã vây chặt cả Hồng Thiên Thành.

Sáng sớm ngày tám tháng bảy.

Ngoài thành Hồng Thiên Thành biến người đông nghịt, trên trăm vạn đại quân từ bốn phương tám hướng hoàn toàn khóa chặt Hồng Thiên Thành.

Giữa quân doanh đại quân Thiên Thần cung.

Trong một tòa đại trướng chính là chỗ ở của hai người Đằng Thanh Sơn và Lý Quân. Về phần Lục Túc Dao Trì, nó đang nằm sâu dưới đất ngủ say, cách chỗ Đằng Thanh Sơn vài chục trượng.

- Hôm nay chính là ngày Hồng Thiên Thành, một trong tám đại tông phái bị tiêu diệt? - Lý Quân hơi cảm thán.

- Cũng khó nói lắm.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

- Những đại tông phái như Ma Ni Tự, Vũ Hoàng môn sẽ không để Thiên Thần cung dễ dàng thành công đâu. Chắc chắn... Hôm nay quả không ít cường giả hư cảnh tới nơi này.

- Kinh Ý huynh.

Một thanh âm vang lên bên tai Đằng Thanh Sơn.

Chỉ thấy một lưu quang từ phương xa bắn tới, rồi dừng lại trước người Đằng Thanh Sơn. Chính là nam tử tuần tú tóc bạc, mặc tử y.

- Lý Hàng huynh.

Đằng Thanh Sơn cũng cười ra nghênh đón. Lúc trước, Lý Hàng sau khi nghe danh khí Đằng Thanh Sơn, đã đi tới Nghi thành gặp hắn. Đây là một cường giả hư cảnh nhân tài duy nhất tới gặp hắn.

- Vị này chính là phu nhân à. - Lý Hàng cười hỏi.

Ngay lúc này...

Vèo! Vèo! Vèo!

Ba nhân ảnh từ xa bắn tới, đồng thời dừng lại trước đại trưởng Đằng Thanh Sơn. Hai trong ba người mặc trường bào màu tím sậm. Còn có một người mặc trường bào kim sắc. Ấn đường của nam tử áo vàng này có một nốt ruồi màu đỏ tươi. Ba người vừa đến, Đằng Thanh Sơn và Lý Hàng đều ngừng không nói chuyện nữa.

- Kinh Ý huynh.

Một nam tử mặc trường bào tím sậm cười đi tới.

- Mấy ngày không gặp rồi.

- Ha ha, Doanh lão ca.

Đằng Thanh Sơn cười. Người này chính là một vị cường giả hư cảnh Doanh Thị gia tộc trước đó vài ngày đã lôi kéo Đằng Thanh Sơn gia nhập, tên là 'Doanh Hải Đồng'.

Tâm tư Đằng Thanh Sơn lại nhìn vào nam tử áo vàng.

Nam tử áo vàng đứng đó lại làm cho Đằng Thanh Sơn cảm thấy lạnh người. Dừng mắt nhìn tựa hồ thấy một thanh cự kiếm ngút trời. Còn nhắm mắt lại... chỉ cảm ứng được 'hắc động', giống như của Bùi Tam vậy.

- Kinh Ý huynh, tại hạ giới thiệu cho huynh một chút...

Doanh Hải Đồng vừa mở miệng.

Đột nhiên...

Vèo! Vèo! Vèo!

Bùi Tam mặc trường bào trắng nhạt, Lý Triều áo đen, cùng với Đại hòa thượng mặc tăng bào màu đỏ đồng thời hạ xuống.

- Hô Hòa khách khanh, nhân duyên của cậu rất không tệ nhỉ.

Bùi Tam cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

441. Chương 9: Bữa Tiệc Của Các Cường Giả Hư Cảnh

"Hô Hòa, sắp bốn năm không gặp rồi nhỉ." Đứng bên cạnh Bùi Tam, một hòa thượng mặc tăng bào màu hồng híp mắt, cười ha ha, nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Thiên Thần." Đằng Thanh Sơn cười gật đầu, "cũng bốn năm rồi."

Tuy rằng Đằng Thanh Sơn và vị Thiên Thần của Thiên Thần Sơn đang nói chuyện, nhưng những hư cảnh cường giả đang có mặt đều cảm giác được giữa phe Thiên Thần Cung và phe Doanh Thị ẩn chứa sự đối lập, đặc biệt là Bùi Tam đang cười mỉm và nam tử mặc áo màu hoàng kim (kim bào nam tử) có gương mặt lạnh lùng. Khí chất hai người này ẩn chứa sự đối kháng.

"Đây là sự tranh đấu của "Thần"?" Đằng Thanh Sơn cảm thấy được áp lực không lời, trong lòng tự nhủ.

"Kính Ý huynh." Doanh Hải Đồng của Doanh thị gia tộc đi tới, vốn không nhìn Bùi Tam mà cười híp mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, "Tới đây, để tại hạ giới thiệu với huynh."

Đằng Thanh Sơn áy náy nhìn hòa thượng, sau đó bước tới.

Doanh Hải Đồng chỉ nam tử thân hình gầy còm cũng mặc bộ trường bào màu tím than : "Vị này, là Thái thượng trưởng lão của gia tộc ta 'Vương Thông'." Hư cảnh cường giả thân hình gầy còm này hướng Đằng Thanh Sơn mang bộ mặt tươi cười, tỏ ra thân thiện: "Kính Ý, tại hạ tuy rằng ở gia tộc rất ít khi ra ngoài, nhưng cũng đã nghe được đại danh của huynh."

"Quá khen." Đằng Thanh Sơn trả lời.

"Vị này." Doanh Hải Đồng lại dẫn Đằng Thanh Sơn tới trước mặt nam tử mặc áo màu hoàng kim.

Đứng ở trước mặt nam tử mặc áo hoàng kim, Đằng Thanh Sơn không nhịn được nín thở, đây chính là sự tồn tại của cảnh giới động hư.

Nhìn mặt nam tử mặc áo hoàng kim này rõ ràng là rất ít cười, bởi vì cả con người đều rất lạnh lùng. Nhưng khi Đằng Thanh Sơn đi tới, vị kim bào nam tử liền khó khăn mang theo một bộ mặt tươi cười, khóe miệng cố gắng nhếch lên, hề nhìn liền tạo cho người khác cảm giác người này cười rất khó chịu.

"Kính Ý, tại hạ tên Tần Thập Thất." Kim bào nam tử cười nhìn Đằng Thanh Sơn nói, "Huynh không phiền gọi ta một tiếng Tần huynh là được rồi."

"Người này cười thật khó chịu." Đằng Thanh Sơn tự nhủ, hắn thấy được siêu cấp cường giả tên 'Tần Thập Thất' trước mặt này rất ít cười, có thể đã quên luôn cười là như thế nào. Vì thế mà nụ cười mới khó chịu như vậy. Nhưng chính vì nụ cười khó chịu này, Đằng Thanh Sơn cảm giác được, vị siêu cấp cường giả này đối với bản thân rất có thiện ý.

Tất nhiên, loại tuyệt thế cường giả cô độc và kiêu ngạo này không hề giả tạo.

Hề y đã cười thì chính là thật lòng có hảo cảm đối với mình.

"Tần huynh." Đằng Thanh Sơn trong lòng hiểu rõ, Tần Thập Thất này có thể làm bạn.

"Kính Ý, nghe nói vị huynh đệ này của tại hạ lần trước mời huynh gia nhập Tần thị gia tộc, huynh có điều gì khó xử à?" Kim bào nam tử lúc này cũng mặc kệ Bùi Tam, tập trung chú ý lên người Đằng Thanh Sơn, "Gia tộc Tần thị chúng ta đối với Kính Ý huynh, thật sự rất có thành ý, mong huynh suy nghĩ suy nghĩ, như thế nào?"

Đằng Thanh Sơn trầm tư dài...

Cường giả này dù là động hư cường giả, đối với bản thân lại không hề có tí gì ngạo mạn, ngược lại còn dùng lễ đối đãi như vậy.

"Tần huynh." Đằng Thanh Sơn suy nghĩ một lúc, nhìn hư động cường giả 'Tần Thập Thất' với ánh mắt kỳ vọng này, chỉ có thể nói "Ta tạm thời không có nghĩ qua sẽ gia nhập bất kỳ tông phái nào. Ngay cả Thiên Thần Cung, ta cũng chỉ là đảm nhận chức vị khách khanh. Nếu như ngày nào đó ta muốn gia nhập tông phái, sẽ chọn các người đầu tiên, được không?"

"Doanh thị gia tộc chúng ta có thể là đầu tiên, lời nói này của huynh, ta nhớ rồi." Tần Thập Thất không hề nổi giận, ngược lại càng vui vẻ.

Chính ngay lúc này.

Sưu! Sưu!

Một đạo ảo ảnh xuất hiện bên cạnh, đây là một con phi hành yêu thú làm người thất kinh. Con yêu thú phi hành này toàn thân cao khoảng ba trượng, từ miệng tới đuôi, thân thể thon thả, phủ ngoài một lớp lông tơ, dưới lớp lông tơ là từng miếng lân phiến màu nâu đen giống như long lân, đôi mắt yêu thú phi hành này có màu lục.

Trên lưng yêu thú phi hành này còn có hai người, một người Đằng Thanh Sơn nhận ra là cường giả hư cảnh Vũ Hoàng Môn, Vũ Đồng Hải, hư cảnh cường giả còn lại Đằng Thanh Sơn không biết.

Có lẽ, cũng là người của Vũ Hoàng Môn. Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn hư cảnh phi hành yêu thú đó: "Trong truyền thuyết, Vũ Hoàng Môn có hư cảnh yêu thú, không lẽ chính là con trước mặt?"

"Ha ha... Tần Thập Thất!" Vũ Đồng Hải với cặp lông mày chổi xể, ha ha cười nhảy khỏi lưng hư cảnh yêu thú, "Ông nói Kinh Ý huynh nếu gia nhập tông phái, sẽ gia nhập Tần thị gia tộc ông đầu tiên? Cái này ông sai rồi. Lúc đầu, Kinh Ý huynh từng nói với tại hạ, nếu gia nhập tông phái, đầu tiên sẽ gia nhập Vũ Hoàng Môn ta."

Tần Thập Thất mặt biến lạnh, lườm Vũ Đồng Hải không nói gì.

Đằng Thanh Sơn lông mày khẽ nhăn: "Vũ Đồng Hải, tại sao nói như vậy?"

Bất kể là đối với Vũ Hoàng Môn, hay là Tần thị gia tộc, Đằng Thanh Sơn đều từ chối đối phó. Nhưng giữa hai tông phái, nếu nói là có hảo cảm, Đằng Thanh Sơn đối với Tần thị gia tộc luôn giữ thái độ thân thiện rất có hảo cảm. Về mặt thân thiện, trong lòng tuyệt không có hảo cảm với Vũ Hoàng Môn ngạo mạn.

"Kinh Ý huynh, tại hạ nói đúng không?" Vũ Đồng Hải cười cười đi tới bên cạnh Đằng Thanh Sơn.

Vũ Hoàng Môn trên Cửu Châu đại lục đã quen kiêu ngạo, coi như đối đãi hư cảnh cường giả có thể coi là bình đẳng, nhưng lời nói việc làm, trong xương tủy đều ngạo mạn! Vũ Đồng Hải lần trước mời gọi Đằng Thanh Sơn không thành công, tận đáy lòng đối với Đằng Thanh Sơn đã có cảm giác căm ghét, bất mãn.

Xem ra lão...

Vũ Hoàng Môn tới mời gọi, đặc biệt là lão - Vũ Đồng Hải, một hư cảnh đại thành cường giả tới mời, Kinh Ý này dám không nể mặt?

Với lại....

Vũ Hoàng Môn đối với Kinh Ý và Lục Túc Đào Trì, không hề không có không được. Nên thái độ tự nhiên là cao cao tại thượng.

"Vũ lão huynh." Đằng Thanh Sơn nhìn lão, cười rất thuần phác, "Vũ lão huynh, huynh nói cái gì? Tại hạ có nói qua sẽ gia nhập Vũ Hoàng Môn các người đầu tiên, tại hạ tại sao lại nghĩ không ra..."

Vũ Đồng Hải sắc mặt thay đổi, sắc mặt chợt lạnh: "Kinh Ý, người..."

Trên mặt những người của Tần thị gia tộc và Thiên Thần Cung đều mang theo nét cười. Bọn họ ai cũng biết Vũ Hoàng Môn có loại suy nghĩ ngạo mạn cho rằng: Vũ Hoàng Môn chúng ta là đệ nhất tông phái của Cửu Châu đại địa, tổ sư khai sơn tông phái chúng ta là đệ nhất chí cường giả Vũ Hoàng, tông phái chúng ta là tông phái cổ lão nhất.

Rất nhiều người bất mãn.

Nhưng mà không có cách nào, năm đó Vũ Hoàng để lại cho Vũ Hoàng Môn rất nhiều chỗ dựa, nên Vũ Hoàng Môn tới nay vẫn như trước cường đại vô cùng.

"Chẳng lẽ ta có nói qua?" Đằng Thanh Sơn vỗ đầu, liền nói, "A, thật xin lỗi, con người tại hạ trí nhớ thật không tốt. Vũ lão huynh, huynh đừng để ý."

"Ta không để ý đâu."

Vũ Đồng Hải cười mà nét mặt lại lạnh lùng liền nói mấy lời, không nói thêm.

Cùng với sự có mặt của người của Vũ Hoàng Môn, các hư cảnh cường giả quen biết liền nói chuyện với nhau.

Nhưng lúc này, Lý Triều đi tới bên cạnh Đằng Thanh Sơn, truyền âm nói: "Hô Hòa huynh, huynh tại sao lại đấu võ miệng với người của Vũ Hoàng Môn? Người của Vũ Hoàng Môn, tính khí vốn xấu, đặc tội bọn họ không phải là chuyện tốt." "Vũ Hoàng Môn các đời đều thế này à?" Đằng Thanh Sơn nghi hoặc hỏi.

"Tính ra các đời trước không phải như thế này, có lẽ cũng có phẩm hạnh tốt. Nhưng mà trong suy nghĩ của Vũ Hoàng Môn thì cho rằng Vũ Hoàng Môn bọn họ là tông phái lâu đời nhất, chính tông nhất, cường đại nhất. Thời gian lâu dần, đệ tử trong môn đều bị ảnh hưởng." Lý Triều lắc đầu, "nhưng Vũ Hoàng Môn quả thật rất mạnh. Ngay cả sư phụ cũng không muốn va chạm Vũ Hoàng Môn."

"Tông phái thế này? Vậy mà không suy bại?" Đằng Thanh Sơn không hiểu.

"Bọn họ đối với người ngoài đều như thế, nội bộ Vũ Hoàng Môn rất đoàn kết." Lý Triều truyền âm nói.

Những hư cảnh cường giả có mặt, rất rõ ràng chia làm mấy trận doanh: Thiên Thần Cung, Vũ Hoàng Môn, Tần thị gia tộc ba phương, còn có Đằng Thanh Sơn, Lý Hàng, một hư cảnh cường giả của Tuyết Ưng giáo, mấy người hư cảnh cường giả các nơi.

"Kính Ý huynh, huynh xem." Lý Hàng cười đứng cạnh Đằng Thanh Sơn.

"Xem cái gì?" Đằng Thanh Sơn không hiểu.

Lý Hàng truyền âm nói: "Huynh có phát hiện, Vũ Hoàng Môn và Tần thị gia tộc tuy rằng không có hảo cảm, nhưng hôm nay bọn họ có vẻ nhắm vào Thiên Thần Cung. Tại hạ nghĩ bọn họ đang đợi đội nhân mã cuối cùng của Ma Ni Tự." "Ừa?" Đằng Thanh Sơn đột nhiên ngẩng đầu lên trời.

"Người của Ma Ni Tự tới rồi." Đằng Thanh Sơn nhỏ giọng cười nói.

Chỉ thấy trên trời có ba tia sáng bay tới, xuyên qua bầu trời, sau đó rơi xuống chính giữa Vũ Hoàng Môn, Tần thị gia tộc, ba người tới, đều mặc hoàng sắc tăng bào, trên tay áo của tăng bào thêu hoa văn ba thanh đao màu tím. Trong ba hòa thượng đầu trọc này, một người có lông mi màu trắng rủ xuống. Còn có một người vạm vỡ, cao gần một trượng, cuối cùng là tăng nhân Ma Ni Tự, là một tăng nhân thiếu niên mập mạp, xem ra tuổi còn trẻ.

"Ba người này nếu như mình đoán không sai, đều là hư cảnh đại thành." Đằng Thanh Sơn than.

Ma Ni Tự không hổ là tông phái được mọi người công nhận là đệ nhất, đương nhiên là Vũ Hoàng Môn không thừa nhận điều này.

Ở xa, tăng nhân Ma Ni Tự và người của Vũ Hoàng Môn, Tần thị gia tộc đang nói chuyện thân mật, những tăng nhân này đều có vẻ hòa nhã.

"Lý Hàng huynh, huynh có biết tại sao Tần Thập Thất lại có cái tên này không?" Đằng Thanh Sơn tò mò truyền âm hỏi, hẳn đối với hư cảnh cường giả của Cửu Châu đại địa biết rất ít.

Lý Hàng truyền âm nói: "Kính Ý huynh, Tần Thập Thất này... là thế này. Trong Tần thị gia tộc, hễ có thể trở thành cường giả của Tần thị gia tộc, có hai loại người, một loại vốn là tộc nhân của Tần thị gia tộc, còn loại khác chính là đệ tử thu nhận ở Ung Châu, những đệ tử gia nhập Tần thị gia tộc này, chỉ cần trở thành người trong nội bộ Tần thị gia tộc, tất cả đều được ban cho họ Tần."

"Tần?" Đằng Thanh Sơn cũng biết. Năm đó Tần Linh thiên để thống nhất thiên hạ, quốc hiệu chính là Tần.

"Ừ, chẳng qua vì nội bộ đệ tử quá nhiều, bị một người phụ trách của Tần thị gia tộc, là một người lười biếng tùy ý đặt tên bằng số, từ Tần Nhất, Tần Nhị... Cứ như thế mà truyền xuống. Một hơi lấy liền tám mươi bảy cái tên, Tần Thập Thất chính là cái tên bị đặt cho lúc đó."

"Chẳng lẽ khi hắn trở thành tiên thiên, hư cảnh cũng không đổi tên à?" Đằng Thanh Sơn nghi hoặc.

"Theo lý mà nói thì nên đổi tên, cũng có thể đổi tên." Lý Hàng cười nói: "Nhưng Tần Thập Thất rất quật cường, nghe nói hắn là người rất cao ngạo, nghe đồn trong Tần thị gia tộc, hắn rất ít để ý người khác. Cho tới khi trở thành hư cảnh cường giả, y vẫn giữ cái tên Tần Thập Thất."

"Nhưng nói tên hắn, thiên hạ không ai không giơ ngón tay cái (ý nói number one)?" Lý Hàng khen ngợi.

Ngay khi Lý Hàng nói, đột nhiên... "Ừa?" Đằng Thanh Sơn, Lý Hàng hầu như đồng thời quay đầu lại.

442. Chương 10: Động Hư Chiến Đấu

Ở đây đang tụ tập hơn mười cường giả hư cảnh, trong đó chỉ có động hư cường giả là Tần Thập Thất và Bùi Tam!

”Vừa rồi ai cũng hòa khí, nay muốn động thủ là lập tức động thủ.” Đằng Thanh Sơn lại rất trông đợi.

- Chà chà, ngày hôm nay ở đây sợ rằng có hơn một nửa số cường giả hư cảnh của Cửu Châu.

Lý Hàng có chút hưng phấn.

Đằng Thanh Sơn đảo mắt nhìn qua, nhận thấy Doanh thị gia tộc tới ba vị, Ma Ni Tự tới ba vị, Vũ Hoàng môn tới hai vị cùng với một hư cảnh yêu thú, Thiên Thần Cung đứng ở đây ba người, còn có Lôi Điện Thần Ưng đang bay quanh bầu trời. Còn có Đằng Thanh Sơn, Lý Hàng, một vị Tuyết Ưng giáo và Lục Túc Giao Trì.

Tổng cộng ở đây có mười bốn vị cùng ba hư cảnh yêu thú.

Hơn nữa đồ đệ của Bùi Tam, Thú Vương Ô Hầu cùng với Bùi Hạo đang ở giữa đại quân, trong Hồng Thiên thành cũng có hư cảnh cường giả.

Đúng là có thể nói ngày hôm nay, tại đây, tụ tập quả nửa cường giả hư cảnh của Cửu Châu Đại Địa.

Mười mấy người này so với trăm vạn đại quân trùng điệp lại càng đáng sợ hơn. Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại, cảm nhận được rõ ràng từng khí tức như mặt trời chói mắt cùng với hai ”hắc động” không ngừng lay động. Khí tức của trăm vạn đại quân chỉ như bãi cát vô tận, chẳng đáng kể gì so với thái dương.

Đột nhiên có âm thanh lạnh lẽo vagn lên:

- Bùi Tam! Ta ngộ đạo đã lâu, còn một số điều chưa rõ, thỉnh ngươi chỉ giáo một chút!

- Ha Ha! Tần Thập Thất! Nhìn khắp Cửu Châu đại địa, số người có thể giao thủ với ta chỉ đếm được trên đầu ngón tay, tuy nhiên ngươi là một trong số đó.

Bùi Tam sang sảng cười đáp, đầy chiến ý.

Tất cả cường giả hư cảnh chung quanh đều trầm lắng, lẳng lặng quan sát.

Mọi người đều biết Vũ Hoàng môn, Ma Ni tự, Doanh thị gia tộc đến đây lần này không thể nào trở mặt nhìn Thiên Thần cung diệt Hồng Thiên Thành. Họ đến đây là để ngăn cản Thiên Thần cung. Dương nhiên, nếu thực lực Thiên Thần cung quá mạnh, thì Vũ Hoàng môn, Ma Ni tự, Doanh thị gia tộc sẽ buông xuôi.

Tần Thập Thất đánh với Bùi Tam một trận, chính là để kiểm tra thực lực của Thiên Thần cung.

Dù sao cường giả động hư cũng có phân cao thấp.

Vèo Vèo! Chung quanh thân thể Bùi Tam áo trắng cùng với Tần Thập Thất áo vàng tự nhiên sinh ra một vòng xoáy. Một đạo lưu quang mờ tối ẩn ẩn điện quang từ thân Bùi Tam phóng ra, cuộn cuộn tràn tới người Tần Thập Thất. Trên người Tần Thập Thất cũng phát ra một đạo lưu quang mãnh liệt hình thành kiếm hai màu trắng đen cuốn tới Bùi Tam.

Trong chớp mắt hai loại lực thể giới bất đồng va chạm vào nhau, không khí chung quanh bọn họ bắt đầu rung động như sóng, lan ra chung quanh.

- Lui! Lui nhanh!

Lý Triều quát to.

- Lui!

Đằng Thanh Sơn ôm chầm Lý Quân, bay vọt ra sau.

Gần như đồng thời, tất cả cường giả hư cảnh đang quan sát trận chiến đều nhanh chóng bay ngược ra sau, cách xa hai cường giả động hư tối thiểu một dặm. Chung quanh Kiếm tông tông chủ Lý Triều đang có binh lính đứng rất đông, bọn chúng cũng cấp tốc rút lui, nhưng hơi chậm một chút.

Những rung động không gian y như sóng biển lan tràn khắp bốn phương tám hướng trên một trăm trượng. Sóng lan đến đâu, bất kể núi đá, cây cối, cũng gồm cả mười mấy tên quan sĩ xui xẻo chậm chân, chỉ trong nháy mắt bị biến thành bụi phấn. Mọi vật trong vòng trăm trượng đều bị nghiền nát.

"Quả nhiên là thế, quả nhiên là thế!" Đứng bên cạnh Lý Hàng, Đằng Thanh Sơn hơi hưng phấn.

- Lý Hàng huynh! Vừa rồi sao lại như thế.

Đằng Thanh Sơn kinh hãi, hẳn đã từng thấy Bùi Tam xuất thủ, uy thế không hề dữ dội như vậy.

Lý Hàng liền giải thích:

- Truyền thuyết nói rằng, khi hai cường giả động hư chiến đấu, họ đều sử dụng lực thiên địa của chính họ. Một khi hai lực thế giới bất đồng va chạm với nhau, lập tức xảy ra hủy diệt, khiến cho lực thiên địa đang ổn định của Cửu Châu cũng bắt đầu chấn động. Việc này chỉ xảy ra khi hai cường giả động hư chiến đấu với nhau, còn nếu một bên là cường giả hư cảnh bình thường thì không thể xảy ra sức hủy diệt lớn như thế!

Mau nhìn!

Hai mắt Lý Hàng sáng lên.

Đồng tử Đằng Thanh Sơn co lại, chỉ thấy hai cường giả động hư đang ở giữa không gian chấn động đang đồng thời sử dụng kiếm pháp!

Tần Thập Thất cảm thần kiếm màu tím.

Mà Bùi Tam tay phải thành kiếm chỉ, đầu ngón tay ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh u ám.

- Cuồng vọng!

Một tiếng quát giận dữ phát ra từ miệng Tần Thập Thất.

- Thắng ta trước hãy nói.

Bùi Tam cười nhẹ đáp.

Hai cường giả động hư trong phút chốc nhào vô đánh nhau, chỉ trong thoáng chốc đã giao thủ mấy trăm chiêu. Mỗi khi kiếm ảnh va chạm, đạo kiếm ảnh do Bùi Tam ngưng kết lại lúc thì đổ vỡ, lúc thì ngưng tụ, lúc thì mau chóng biến dài... Tuy rằng vũ khí không bằng đối thủ, nhưng lại đánh ngang tay với Tần Thập Thất.

Không gian chấn động, từng đạo thế giới lực bị tan vỡ bắn ra kịch liệt.

Uỳnh uỳnh...

Bầu trời chấn động, đại địa rung chuyển, bụi bay đầy trời, không ai có gan tới gần.

- Kiếm đạo thật lợi hại.

Lý Hàng ngây ngốc.

"Chuyện gì vậy?" Đằng Thanh Sơn cau mày nghi hoặc, "Bùi Tam từng nói với mình chỉ nên tu luyện theo một đường thôi. Lần trước xem chương pháp của y, chương có thể ngạnh kháng (cứng đối cứng) với một kiếm toàn lực của hư cảnh đại thành, giết chết lão Cung chủ Tiêu Dao Cung. Rõ ràng chương pháp của y đạt tới chí cực. Làm thế nào kiếm đạo y cũng mạnh thế này?"

.....

- Bùi Tam!

Tần Thập Thất đang chiến đấu, quát to một tiếng, thần kiếm màu tím trong tay đột nhiên bộc phát từng tia sáng tím. Trong tích tắc Đằng Thanh Sơn đếm được có chín mươi chín tia sáng, tạo thành chín mươi chín tia sáng xoắn ốc bao vây Bùi Tam.

Bùi Tam lúc này quát nhẹ:

- Kiện!

Lập tức, tay phải Bùi Tam bỗng biến thành quyền, một quyền cứng rắn như có thể đập tan trời đất. Giống như chày sắt, quyền này đánh ra làm cho không gian xung quanh bị khóa chặt, thậm chí ngay khi quyền phát xuất, trời đất xung quanh dường như có tiếng tiếng niệm phật (phật âm thiền xương).

- Oành!

Tất cả chín mươi chín tia sáng tím đều bị đập tan.

- Cái gì!

Người của Vũ Hoàng Môn sắc mặt đại biến.

- Không thể nào!

Thậm chí 3 tầng nhân lúc nào cũng cười mỉm của Ma Ni Tự cũng la lên.

- Hấn...

Đằng Thanh Sơn cũng ngơ ngác.

Sáu đại chân ngôn danh tiếng cực lớn của Phật tông là "đốn, ma, ni, bá, mễ, kiện"

Quyền Bùi Tam vừa đánh ra đúng là tuyệt học Phật tông bất truyền. Rõ ràng... khi Bùi Tam thi triển, chiêu này càng có uy lực lớn không kể xiết. Thậm chí tự nhiên tạo ra tiếng niệm phật, điều này đủ để Phật tông tôn xưng là Phật rồi.

Theo như thứ tự cảnh giới Phật tông, hư cảnh cường giả là Bồ Tát, theo lý mà nói thì chỉ có chí cường giả mới xưng được là Phật Đà.

Nhưng hiện giờ trong Ma Ni Tự, đối với danh xưng Phật yêu cầu không cao, tất cả những người chuyển thể thành công đều được tôn kính coi là hoạt phật, mà người đạt tới cảnh giới động hư là Phật!

- Hấn làm thế nào mà vừa tu luyện kiếm đạo, vừa tu luyện đạo Phật tông?

Đằng Thanh Sơn không dám tin.

Mà lúc này, hai cường giả động hư đang kịch chiến cũng không dừng lại.

- Hay!...

Tiếng rống giận dữ hùng hồn đầy lực, thanh tử sắc thần kiếm trong tay Tần Thập Thất đột nhiên biến thành u ám, giống như hư ảo, giống như có hai vòng sáng trắng đen vây quanh.

- Định!

Bùi Tam cười mỉm, mười ngón giao nhau, trong đó hai ngón cái cong lại, hóa thành một cái lồng vô hình bao vây thanh kiếm, hai tay hợp lại kẹp chặt tử sắc thần kiếm. Trong tích tắc, ánh mắt Bùi Tam phát sáng, trở nên hùng hồn, khác nào một con dã thú.

- Hống...

Tiếng sư tử gầm vang làm chấn động trời đất, thân thể Bùi Tam ẩn ước xuất hiện ảo ảnh một con hổ to lớn, cực kỳ dọa người.

Bùi Tam mạnh mẽ xông ra, hai tay giống như móng vuốt dã thú muốn đem Tần Thập Thất xé xác.

- Phá!

Tần Thập Thất hết sức hét to, nốt ruồi đỏ ở ấn đường lại phồng to như huyết châu.

Hô!

Tử sắc thần kiếm trong tay Tần Thập Thất trong thoáng chốc biến thành to lớn vô cùng, với vòng sáng hai màu trắng đen ở trên, thần kiếm to lớn cứ thế như tia chớp chém ngang về phía Bùi Tam. Lúc này trong mắt Bùi Tam lộ vẻ vui mừng, cười mỉm vỗ nhẹ vào mặt thanh kiếm, giống như tiên nữ mộng ảo, thân hình thoáng cái dễ dàng tránh thoát khỏi chiêu này.

- Khá lắm, khá lắm, Tần Thập Thất, ngươi không làm ta thất vọng.

Bùi Tam hai mắt phát sáng, nói rồi lại tiếp tục ra tay.

- Dừng!

Tần Thập Thất lui mạnh ra ngoài, thâm trầm nhìn Bùi Tam, quay đầu bay về phía hai cường giả hư cảnh của Tần thị gia tộc.

- Không thể hiểu được.

- Sao thế?

Những hư cảnh cường giả đang đứng coi trận chiến đều bị kích thích.

- Mật tông đại thủ ấn của Cung chủ quả nhiên lợi hại. Mỗi lần xem đều khiến cho ta có chút cảm ngộ.

Hòa thượng của Thiên Thần Cung cười ha ha.

- Tại sao như thế?

Lý Hàng đang đứng cạnh Đằng Thanh Sơn kinh ngạc:

- Có người tu kiếm đạo, có người tu luyện chưởng đạo, có người tu đao đạo... Y làm sao lại...

Ngoại trừ đệ tử của Bùi Tam, mọi người có mặt đều bị chấn kinh.

Người tu luyện ai cũng biết đã tu luyện loại binh khí nào thì phải chuyên tâm vào loại binh khí đó. Đằng Thanh Sơn cũng có loại cảm giác này... Nếu phân tâm hoàn thiện phủ pháp, khi tu luyện thương pháp sẽ có cảm giác bị ảnh hưởng. Nếu hấn dồn hết tâm trí vào thương pháp thì mới là tốt nhất, cũng đạt được thành tựu cao nhất.

"Bùi Tam nói với mình, kêu mình tu luyện một đạo duy nhất, nhưng làm sao y lại thế?

Đằng Thanh Sơn rất không hiểu.

"Trung thành với một đạo, tuyệt đối không sai."

"Vũ Hoàng dùng búa, Lý Thái Bạch lại dùng kiếm."

Đằng Thanh Sơn rất rõ điểm này.

"Bọn họ đều chuyên tu một đạo. Nhưng vừa rồi, lúc đầu Bùi Tam dùng kiếm, sau lại dùng pháp môn Phật tông. Sau đó, y lại dùng Mật tông thủ ấn. Tiếp theo, cả người biến thành giống như dã thú, chắc là đạo dã thú... Cuối cùng thân pháp né tránh của y, lại là một loại mê hoặc lực."

Đằng Thanh Sơn đột nhiên nghĩ tới một điểm...

Thiên Thần Cung không ít chi mạch, như Thiên Thần Sơn, Tuyết Liên giáo, Kiếm tông, Vạn Thú Cốc.

"Không lẽ, những chi mạch này luyện cái gì, Bùi Tam đều giỏi cái đó?

Đằng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam ở đằng xa.

.....

Trong số những cường giả hư cảnh có mặt, người kinh ngạc nhất sợ rằng chính là ba tăng nhân của Ma Ni Tự.

Vị lão tăng lông mày trắng trong nhóm đó bước qua, chấp tay hỏi:

- Bùi Tam! Xin hỏi, Lục Tự Chân Ngôn của ngài học được từ đâu? Trong Ma Ni Tự của ta, chỉ có "Ma Kha" mật điển mới ghi lại kỹ càng cách tu luyện Lục Tự Chân Ngôn, người học được từ đâu?

Những tăng nhân hòa nhã của Ma Ni Tự đều sốt ruột.

Tuy rằng địa vị "Ma Kha" mật điển không bằng thần điển "Kim Thân Phật Đà", nhưng trong Ma Ni Tự, người tu luyện "Ma Kha" thành hư cảnh cường giả nhiều hơn so với người tu luyện Kim Thân Phật Đà. Kim Thân Phật Đà hết sức thâm ảo. Ma Kha ghi lại rất nhiều phương pháp tu luyện, trong đó Lục Tự Chân Ngôn chính là quan trọng nhất. Chỉ cần tu luyện một tự chân ngôn trong đó, một khi thành công liền có thể đạt tới hư cảnh. Sự quan trọng của "Ma Kha" có thể nghĩ được.

- Học được ở đâu?

Bùi Tam cười nhẹ nhìn lão tăng lông mày trắng:

- Thế nào, Thích Già sư tổ các người năm đó sáng tạo "Ma Kha", lẽ nào người khác không thể sáng tạo được?

Lão tăng lông mày trắng tức giận trợn mắt.

- Các vị, mọi người muốn làm gì thì làm.

Bùi Tam lướt mắt nhìn đám người Ma Ni Tự, Vũ Hoàng Môn, Tần thị gia tộc,

- Thứ lỗi Thiên Thần Cung không có thời gian tiếp đãi.

- A Triều!

Bùi Tam gọi.

- Sư phụ.

Lý Triều cung kính đứng bên cạnh.

- Truyền lệnh lập trận, chuẩn bị công thành.

Bùi Tam hạ lệnh.

443. Chương 11: Một Màn Bất Ngờ.

Lý Triều thân ảnh mơ hồ, hóa thành một luồng sáng hướng doanh trại trung quân bay nhanh.

Mà lúc này, lão tăng lông mày trắng Ma Ni Tự bị câu nói của Bùi Tam chọc tức không nói nên lời. Lão nén giận đi về chốn tập trung những hư cảnh cường giả ba phương Ma Ni Tự, Vũ Hoàng Môn và Doanh thị gia tộc.

Tuy rằng trong quá khứ bọn họ thường tranh đấu, nhưng mục đích hôm nay giống nhau.

- Sư bá!

Lão tăng lông mày trắng nhìn tăng nhân trẻ tuổi mập mạp, không kìm được lửa giận nói:

- Bùi Tam này thật ngạo mạn! Lục Tự Chân Ngôn mà y sử dụng rõ ràng là tuyệt học của Ma Ni Tự chúng ta, vậy mà y lại dám dùng trước mặt chúng ta, thật là...

- Sư bá, bây giờ làm sao?

Tăng nhân vạm vỡ bên cạnh hai mắt lóe lên, cũng hỏi tăng nhân trẻ tuổi.

Tăng nhân trẻ tuổi không đáp, đi về phía Doanh thị gia tộc, cười chào Tần Thập Thất, cười nói:

- Tần huynh, huynh vừa rồi cùng Bùi Tam tỉ thí qua. Huynh nói, Bùi Tam này thực lực thế nào? Ta dù sao vẫn không phải là động hư cường giả, khó có thể hiểu rõ.

Người của Vũ Hoàng Môn cũng nhìn Tần Thập Thất.

Bọn họ đều hiểu rõ, Tần Thập Thất này rất kiêu ngạo, sẽ không vì Bùi Tam mà nói dối.

- Ta không rõ thực lực của hần.

Tần Thập Thất hạ giọng đáp

- Tuy rằng ta và hần có tỉ thí, nhưng không liều mạng, cũng không dùng chiêu mạnh nhất. Hiện giờ chúng ta có thể nhận định Bùi Tam này sở học rất bác tạp. Khắp Cửu Châu, ta chưa từng nghe qua có ai phân tâm nhiều đạo mà có thể đạt tới cảnh giới động hư.

Vừa học đạo pháp, lại học kiếm pháp, rồi học cả Phật tông tuyệt học, sau đó lại nghiên cứu một đạo dã thú nhất đạo, phân tâm nhiều môn như thế, loại người này cũng có. Nhưng nếu có thể đạt tới tiên thiên, xem như không tệ rồi, đừng nói tới hư cảnh. Từ trước tới nay, chưa từng nghe qua có ai phân tâm tu luyện nhiều môn như vậy mà vẫn có thể đạt tới động hư. Người phân tâm hai đạo, đạt tới động hư cũng có.

Nhưng mà Bùi Tam, tinh thông nhiều thứ quá.

- Bác tạp khó tinh.

Tần Thập Thất lạnh lùng nói:

- Nhưng hần có thể đạt tới cảnh giới động hư. Ta chỉ có thể nói hần không yếu hơn ta.

Tất nhiên lần này không phải là đi liều mạng, Tần Thập Thất cũng sẽ không mang tính mạng ra chém giết.

"Không yếu hơn ta." Phán đoán của Tần Thập Thất làm cho đám người Vũ Hoàng Môn, Ma Ni Tự đều nhú mày lại.

Bọn họ đều biết Tần Thập Thất không phải mới đạt tới cảnh giới động hư. Tính ra trong những cường giả động hư trong lịch sử Cửu Châu đại lục, e rằng Tần Thập Thất là một người tương đối lợi hại.

- Các vị, chuẩn bị làm gì?

Lão giả tóc đen của Vũ Hoàng Môn đứng bên cạnh Vũ Đồng Hải nhìn đám người Doanh thị gia tộc, Ma Ni Tự.

- Đều không thể chọi lại, có thể làm gì?

Tăng nhân trẻ tuổi mập mạp cười nhẹ đáp.

- Xem thôi!

Tần Thập Thất chỉ thốt hai chữ.

Rõ ràng Vũ Hoàng Môn, Ma Ni Tự, Doanh thị gia tộc đều thống nhất quyết định buông xuôi. Giả sử hôm nay Bùi Tam chỉ mới bước vào cảnh giới động hư, ba thế lực lớn như Ma Ni Tự khẳng định sẽ liên thủ trực tiếp tiêu diệt, không cho phép lại xuất hiện một thế lực có thể uy hiếp bọn họ.

Nhưng mà, thực lực Bùi Tam quá mạnh. Nếu như lấy cứng đối cứng, được không bằng mất.

- Phù! Tạm thời cho hần đắc ý một chút thì đã sao?

Vũ Đồng Hải hấp háy mắt, cười giễu:

- Năm đó Đông bắc vương Hồng Thiên chinh phục hơn nửa Cửu Châu, nhưng về sau lại co đầu ở mảnh đất U Châu, hôm nay lại gặp phải họa diệt thành. Ngàn năm trở lại đây, xuất hiện cường giả động hư quật khởi chiếm cứ ba châu không phải là không có. Nhưng chết cũng có, địa bàn thu hẹp cũng có. Thiên Thần Cung này, tạm thời cho hần hoành hành trăm năm, trăm năm sau nhìn lại hần, coi xem làm thế nào mà hoành hành.

Vũ Đồng Hải liếc mắt nhìn người của Thiên Thần Cung ở đằng xa.

Người của Vũ Hoàng Môn thường hay nói "đợi trăm năm sau sẽ biết" như thế. Bởi vì Vũ Hoàng Môn bọn họ là tông phái cổ xưa nhất, có tư cách để nói như thế.

- Thêm vào đó, hôm nay Thiên Thần cung muốn diệt Hồng Thiên Thành cũng không phải là một việc dễ dàng.

Vũ Đồng Hải nở nụ cười thần bí:

- Hồng Thiên thành này có thể có hơn ngàn năm lịch sử, được cho là tông phái dũng mãnh, điên cuồng nhất, không phải dễ trêu chọc.

Những hư cảnh cường giả khác cũng nhìn về chiến trường ở phía xa.

Trước đại quân khổng lồ, một cường giả tiên thiên đứng một mình, nhìn Hồng Thiên thành ở phía xa, sang sảng nói to:

- Hồng Thiên thành! Đại quân hùng hậu của Thiên Thần Cung chúng ta đã bao vây trùng trùng, các người không còn đường thoát. Bây giờ chỉ có hai con đường: đầu hàng hoặc chết! Cho các người thời gian mười hơi thở, nếu không đầu hàng, sẽ bắt đầu công thành.

- Mười!

- Chín!

Từng tiếng, từng tiếng, giống như tiếng chùy khổng lồ đánh mạnh vào lòng mọi đệ tử của Hồng Thiên thành.

Đằng Thành Sơn, Lý Quân đứng cùng nhau, Lý Hàng tóc bạc áo tím cười đứng bên cạnh.

Trong khi quân đội lập trận ở tiền tuyến, Thiên Thần Cung chủ Bùi Tam đi tới chỗ Đằng Thanh Sơn.

- Hô Hòa.

Bùi Tam cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Cung chủ.

Đằng Thanh Sơn nghênh đón.

- Đợi lát nữa giao chiến.

Bùi Tam cười nói:

- Người ở U Yến, nguyện chết không phục. Muốn diệt Hồng Thiên thành chỉ sợ phí không ít công phu. Mà Hồng Thiên thành này cũng có hai cường giả hư cảnh, lịch sử Hồng Thiên thành cũng rất lâu đời, ngoại trừ tổ sư Đông Bắc Vương, còn có một vị cường giả đồng hư. Vì thế, trong Hồng Thiên thành ắt có hai bộ thần giáp. Trong đó có bộ chí cao thần giáp "Hồng Thiên thần giáp". Hô Hòa, người cho ta mượn Đao Trì dùng, đợi giết chết hai hư cảnh cường giả, đoạt được hai bộ thần giáp. Hồng Thiên thần giáp ta có việc cần dùng, bộ còn lại, xem như là vì cảm ơn người cho mượn Đao Trì, được không?

Lời Bùi Tam làm mọi người chấn kinh.

Cho mượn Lục Túc Đao Trì một lần, thu được một bộ thần giáp?

Đương nhiên, đầu tiên là phải lấy được thần giáp.

- Đương nhiên được.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý Quân, Lý Quân lập tức gầm lên 1 tiếng.

Sưu!

Mặt đất rung mạnh, một đạo ảo ảnh xuyên mặt đất chui ra, tạo nên một hố lớn, ảo ảnh rơi xuống mặt đất, toàn thân xanh thẫm, là Lục Túc Đao Trì với bốn tay đao, hai chân đao, đôi mắt màu đỏ máu lướt qua mọi người có mặt, sau đó rỗng nhẹ với Lý Quân.

Lý Quân cũng trò chuyện với nó.

- Ủ, nó đồng ý rồi.

Bùi Tam mỉm cười.

Bùi Tam cũng hiểu thú ngữ. Thú Vương chính là do y dạy dỗ. Bùi Tam cũng nhìn Lục Túc Dao Trì gằm nhẹ.

Lục Túc Dao Trì nhìn Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn nhẹ gật đầu.

Sư! Sư!

Bùi Tam và Lục Túc Dao Trì đồng thời hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất.

- Ha ha, Kinh Ý huynh.

Lý Hàng bên cạnh không nhịn được cười nói:

- Kinh Ý huynh có Lục Túc Dao Trì, có thể nói là có được bảo tàng a. Huynh xem Vũ Hoàng Môn, Doanh thị gia tộc, Ma Ni Tự, lần này bọn họ tới đều có ý tranh đoạt thần giáp của Hồng Thiên thành. Nhưng huynh thì không cần ra tay, liền có ngay một bộ.

- Tranh đoạt thần giáp?

Đằng Thanh Sơn bắt giác nhìn nhân mã mấy người phe Vũ Hoàng Môn.

- Dương nhiên.

Lý Hàng cười nói:

- Hôm nay bọn họ tới, nếu ngăn được Thiên Thần Cung thì ngăn, nếu làm không được, tự nhiên sẽ nhân tiện hôi của. Nếu không, mấy người Vũ Hoàng Môn mang hư cảnh yêu thú Liệt Phong Long Chuẩn (chim cất) tới làm gì? Liệt Phong Long Chuẩn, theo như ta biết, là yêu thú phi hành nhanh nhất trên Cửu Châu đại địa. Ài, có lẽ Bất Tử Phượng Hoàng trong truyền thuyết có thể vượt qua nó. Nhưng Bất Tử Phượng Hoàng đã mấy ngàn năm nay không thấy rồi.

- Liệt Phong Long Chuẩn?

Đằng Thanh Sơn nhìn yêu thú phi hành dáng thon ở phía xa, nhận ra thân hình một loại thú thiên về phi hành.

- Liệt Phong Long Chuẩn này có lẽ là con đã theo Vũ Hoàng năm xưa. Sau khi Vũ Hoàng không còn, Liệt Phong Long Chuẩn liền ở lại Vũ Hoàng Môn cho tới tận bây giờ.

Lý Hàng nói tiếp.

- A?

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn, Lý Quân, Lý Hàng đột nhiên đều hướng tới Hồng Thiên thành phía xa.

- Một!

Đã đếm tới số cuối cùng.

Ầm ầm... Cửa thành đông của Hồng Thiên thành đột nhiên mở toang, khiến cho những người đứng xem đều ngạc nhiên, không lẽ Hồng Thiên thành đầu hàng? Bằng không, họ mở thành làm gì.

Cửa thành đã mở.

Hí! Hí!

Tiếng ngựa hí vang rộn lên, chỉ thấy từng kị sĩ mặc hắc sắc trọng giáp, cỡi chiến mã mang chiến giáp đen xông ra. Một lượng lớn kị sĩ từ trong thành xông ra, không có ai lên tiếng, tất cả kị sĩ đều chỉnh tề đứng thứ tự bên ngoài tường thành.

Đội hình chữ Nhất kéo dài ba dặm!

Hồng Thiên thành nổi danh về thiết kị, bên ngoài bốn tường thành đều đầy kị binh bình tĩnh đứng.

Một hàng dài ba dặm, mà xếp hơn mười hàng.

"Chỉ tính riêng ngoài cửa thành đông đã có hai, ba vạn kị binh." Đằng Thanh Sơn đứng xa nhìn, cảm giác được khí thế bức nhân. Trên vạn người như biển người xếp thành hàng dài ba dặm, đủ xếp hơn mười hàng, giống như hồng thủy đáng sợ không ngừng tích tụ. Chỉ trong chốc lát đã tạo thành một con đê hai, ba vạn kị sĩ.

Kỵ sỹ mười hàng đầu đầu mặc hắc sắc trọng giáp, chiến mã cũng mang hắc sắc giáp.

Ở giữa là hơn mười hàng kị binh, đều mặc huyết sắc chiến giáp, chiến mã cũng mang huyết sắc giáp.

Đứng cuối cùng là hàng hàng kị binh, mặc chiến giáp màu xanh (lục) đậm, chiến mã cũng có giáp màu xanh (lục) đậm.

Cả hai, ba vạn kị binh không ai nói lời nào, yên tĩnh như đã chết. Điều giống nhau trên thân bọn họ là trên tay trái mỗi người đều mang vải trắng, những cặp mắt so với ác lang còn đáng sợ hơn. Trong đôi mắt đầy sát khí, tử khí, cũng có sự cuồng bạo muốn thôn phệ tất cả.

Hai đạo ánh sáng từ Hồng Thiên thành bay ra.

Oanh! Oanh! Giống như hai khối thiên thạch, hai đạo ánh sáng đáp xuống trước trận tiền, thẳng lưng mà đứng.

Một người mặc huyết hồng sắc thần giáp, tay cầm hai thanh thiết côn.

Người còn lại mặc thanh sắc thần giáp, tay cầm chiến đao. Hai người đều mang vải trắng ở bên cánh tay trái, trước trán có một nhúm tóc.

- Thiên Thần Cung!

Hán tử hói đầu tay cầm thiết côn, mặc huyết sắc thần giáp thanh âm sôi sục, giống như tiếng Lôi thần:

- Hai huynh đệ chúng ta ở đây!

-Trọng sơn kị mười một ngàn lẻ hai người!

Một kị binh toàn thân hắc sắc trọng giáp dưới tường thành phía đông cao giọng báo.

-Huyết sắc kị bảy ngàn sáu trăm mười tám người!

Một kị binh toàn thân huyết sắc chiến giáp dưới tường thành phía đông cao giọng.

- Thiết yển kị sáu ngàn hai trăm sáu mươi bảy người!

Một kị binh mặc chiến giáp màu xanh lục sẫm dưới tường thành phía đông cao giọng báo.

Lúc này, ở ba phía tường thành khác đều có những giọng nói tương tự vang lên.

Trong đám kị binh này có rất nhiều người trên mặt đầy nếp nhăn, có rất nhiều người già.

- Tất cả đệ tử Hồng Thiên thành của ta đều đã di tản, đây đều là những người tự nguyện ở lại cùng Hồng Thiên thành cùng sống chết. Trọng sơn kị, huyết sắc kị, thiết yển kị, ba đội

kị quân, tổng cộng có bảy vạn tám ngàn ba trăm sáu mươi hai thiết kị.

Thanh âm của hán tử hói đầu mặc huyết sắc thần giáp vang rền:

- Bảy vạn tám ngàn ba trăm sáu mươi hai vị huynh đệ, thêm hai huynh đệ bọn ta, thề sống chết cùng Hồng Thiên thành!

- Thề sống chết cùng Hồng Thiên thành!

Mọi kị binh hô vang, có người già, có tráng hán.

- Thề sống chết cùng Hồng Thiên thành! Thề sống chết cùng Hồng Thiên thành!

Tiếng hô vang trời, giống như cả trời đất đều run rẩy trước gần tám vạn kị binh.

- Đánh đi, không ai có thể dễ dàng tiêu diệt Hồng Thiên thành của chúng ta!

Tráng hán hỏi mặc huyết sắc thần giáp quát to.

- Đánh! Đánh!

Gần tám vạn người hò hét vang trời, tiếng hô giống như sóng lớn quét sạch cả đất trời, thậm chí làm cho không ít quân sĩ phe Thiên Thần Cung trong lòng phát lạnh.

Nhìn đội quân cảm tử thật là đáng sợ.

444. Chương 12: Lục Nhĩ Toàn Địa Thử.

Bên ngoài Hồng Thiên Thành, từng hàng kỵ binh dài liên miên ba dặm rất kinh người. Ai nấy đều quyết tử. Binh sĩ quyết tử cũng chưa đáng sợ, nhưng binh quyết tử lại có thực lực mạnh, hơn nữa số lượng nhiều, chiến giáp, chiến mã cũng đều là thượng đẳng, còn có hai đại hư cảnh thống lĩnh.

Binh lính quyết tử như vậy quả là đáng sợ!

Lúc này chiến ý của bảy vạn tám ngàn ba trăm sáu mươi hai kỵ binh như ngưng kết thành một khối. Trong lòng mọi người đều gầm thét, chỉ muốn giết chết đám người xâm lược! Giết một tên là hòa vốn, giết hai tên là lời rồi, giết được mười có chết cũng mỉm cười!

- Chiến!

- Chiến!

- Chiến!

Bảy vạn tám ngàn ba trăm sáu mươi hai tiếng gầm, chấn động lòng người.

Đại doanh của trung quân Thiên Thần cung, bốn người Tuyết Liên giáo chủ, Đằng Thanh Sơn, Lý Quân đều ở đây.

- Không ổn.

Tuyết Liên giáo chủ xinh đẹp tuyệt trần giật mình.

- Nhuệ khí đại quân Thiên Thần cung chúng ta đã bị ảnh hưởng rồi.

Ai cũng sợ người liều mạng.

Tinh thần đại quân Thiên Thần cung sao có thể không hạ xuống chứ?

- Nhìn kia!

Đằng Thanh Sơn hướng mắt ra phía trước.

- Đại hòa thượng Thiên Thần tới trận tiền rồi.

Trước trận tiền nơi hai quân giằng co, Đại hòa thượng mặc trường bào đỏ đứng cười tủm tỉm trước trận, vừa mở miệng, thanh âm trở thành tiếng sấm không ngừng ầm ì trong thiên địa:

- Bọn nhỏ Hồng Thiên Thành may mắn còn sống nghe đây. Chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, Thiên Thần cung nam bắc hợp công Hồng Thiên Thành, thế như chẻ tre. Tới bây giờ, cũng chỉ còn lại có một thành trì cuối cùng. Mấy tháng qua, Hồng Thiên Thành đã chết rất nhiều người rồi.

Thanh âm của Thiên Thần có một luồng ma lực kỳ dị, khoan vào đầu người khác.

Cho dù lúc trước, có rất nhiều quân sĩ Hồng Thiên Thành nhất quyết tử, lúc này cũng có không ít người bị ảnh hưởng, nhớ tới con cái, họ hàng.

- Biến!

Một hán tử đầu trọc mặc chiến giáp màu đỏ, cầm song kiếm quát lớn một tiếng, thanh âm như nện vào lòng người. Hắn trợn hai mắt, như một pho tượng chiến thần.

- Tô Mông Khắc, đại quân Thiên Thần Sơn người trong mấy tháng gần gần đã giết chết không biết bao nhiêu đệ tử Hồng Thiên Thành ta. Bây giờ lại làm bộ người tốt. Đồ lừa trọc, biến đi!!

Một tráng hán hói đầu cầm chiến đao cạnh hán cũng trừng mắt quát:

- Hán tử Hồng Thiên Thành, là hán tử đỉnh thiên lập địa nhất trong thiên địa. Ta thề, sinh là người Hồng Thiên Thành, chết là quỷ Hồng Thiên Thành!

- Hồng Thiên Thành chúng ta mấy ngày qua đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

- Bảy vạn tám ngàn ba trăm sáu mươi hai huynh đệ, còn có ta Diệm Thiên Trường nữa.

Tráng hán hói đầu cầm trường đao gầm to:

- Cùng với huynh trưởng ta Vũ Thạch Kim, hai huynh đệ ta chỉ huy bảy vạn tám ngàn ba trăm sáu mươi hai huynh đệ, đã chuẩn bị chôn theo Hồng Thiên thành rồi. Hôm nay không uống máu địch nhân, ta còn mặt mũi nào đi gặp sư tổ nữa?

- Sư tổ có dạy nam nhân phải giết người, không dạy nam nhân có tâm địa đàn bà.

- Giết! Giết! Giết! Giết!

Bảy vạn tám ngàn kỵ binh đều gầm to, hai mắt cuồng như sói điên.

Đột nhiên.

- Âm âm

Mặt đất giữa trận tiền chợt rung rinh, rồi lập tức mặt đất bùng nổ ra, đồng thời một con quái vật khổng lồ từ dưới đất chui lên. Toàn thân quái vật này đều đầy gai.

Thoạt nhìn, nó trông hơi giống nhím. Đầu nó rất nhọn, đặc biệt nhất là nó có sáu cái tai rõ ràng, lắc lư rất khéo léo.

Con quái vật này cao ba trượng, trên đầu nhọn có đôi mắt đen láy đang bốn phía.

- Hống!

Con quái vật gầm lên một tiếng chấn động lòng người

- Ha ha...

- Ha ha...

Hai cường giả hư cảnh Hồng Thiên Thành lúc này lại phát ra tiếng cười to khoái trá. Quái vật trông như con nhím này đang đứng giữa hai đại cường giả hư cảnh, ánh mắt âm lãnh đảo qua đám người Thiên Thần cung. Đám người Bùi Tam, Lý Triều đang đứng giữa đại quân Thiên Thần cung đều biến sắc.

- Lại là Lục Nhĩ Toản Địa Thử!

(wm: Lục Nhĩ Toản Địa Thử - Con chuột sáu tai khoan đất)

- Nó cũng tới à.

Sắc mặt bọn người Bùi Tam đại biến. Còn xa xa, một đám cường giả hư cảnh đang xem cuộc chiến thì tắc lưỡi tán thưởng.

- Lại là Lục Nhĩ Toản Địa Thử.

Đằng Thanh Sơn đang ở giữa trung quân cũng chấn động.

- Con Lục Nhĩ Toản Địa Thử này là một trong tứ đại thần thú ở Cửu Châu Đại Địa. Hồng Thiên Thành lần này xem ra trả giá thật đắt, mới con Lục Nhĩ Toản Địa Thử này tới đây.

Trên Cửu Châu Đại Địa, hư cảnh yêu thú phần lớn đều giấu mình ở các nơi, rất ít ra ngoài.

Nhưng...

Trong hư cảnh yêu thú cũng vẫn có ngoại lệ. Những hư cảnh yêu thú ngoại lệ không cam lòng ở trong rừng hoang thâm sơn, cũng không cam lòng sống ở một nơi cụ thể nào đó. Chúng tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm. Tỷ như... ăn thịt người, hoặc như giết chóc.

Trên Cửu Châu Đại Địa có bốn con thần thú danh khí rất lớn, đến cả cao thủ hậu thiên bình thường cũng biết.

Gọi "thần thú" là do người thường sợ hãi mà cường đại chúng lên nên mới cho chúng là thần thú. Kỳ thật, tứ đại thần thú cũng chỉ là yêu thú hư cảnh... Nói về thực lực, không nhất định mạnh hơn những hư cảnh yêu thú khác.

Yêu thú có rất nhiều chủng loại, chỉ rất ít con mới có thể được coi là "thần thú" thôi. Chỉ có con thực lực mạnh mới có thể được trở thành thần thú.

Tứ đại thần thú danh khí rất lớn trên Cửu Châu. Chúng đều tự do, không bị nhân loại khống chế. Nhưng chúng cũng có dục vọng của mình... Hơn nữa, trí tuệ chúng không thua nhân loại chút nào. Do đó, nhân loại có thể đưa vào dục vọng của chúng, tới mời yêu thú hỗ trợ.

Trong tứ đại thần thú thì con mời xuống núi dễ nhất là Lục Nhĩ Toàn Địa Thử.

Con Lục Nhĩ Toàn Địa Thử có hang ổ ở tây nam Cửu Châu, trong vùng Nhung Châu. Lục Nhĩ Toàn Địa Thử cực kỳ thích ăn... nó thích nhất ăn một loại trái cây - Long Viêm Quả. Nhưng loại Long Viêm quả này vô giá, rất trân quý và hiếm có, rất khó hái. Lục Nhĩ Toàn Địa Thử mặc dù cường đại nhưng cũng chỉ có một, rất khó tìm tới Long Viêm Quả.

Do đó --

Bình thường chỉ cần tặng nó đủ Long Viêm Quả là có thể mời được Lục Nhĩ Toàn Địa Thử làm việc.

Hư cảnh yêu thú mặc dù tham lam, tàn nhẫn, nhưng khẳng định một điều: chúng rất thủ tín! Chúng đều rất cao ngạo, hư cảnh yêu thú nói được làm được. Lần này Hồng Thiên Thành gặp phải họa diệt thành, liên tới Vũ Hoàng môn, hao phí vô số thiên địa linh bảo, xin Vũ Hoàng môn hỗ trợ, đổi lấy không ít Long Viêm Quả.

Sau đó, thông qua Long Viêm Quả, hơn nữa trong Vũ Hoàng môn lại có người biết thú ngữ, mời họ đi trò chuyện với Lục Nhĩ Toàn Địa Thử, nhờ đó mới mời được Lục Nhĩ Toàn Địa Thử!

Lục Nhĩ Toàn Địa Thử không có gì lợi hại, chỉ có một điểm lợi hại nhất là... khoan đất!

Nó được xưng là có tốc độ khoan đất đệ nhất Cửu Châu Đại Địa.

- Ha ha, có Lục Nhĩ Toàn Địa Thử. Bùi Tam mà muốn tiêu diệt Hồng Thiên Thành cũng khó.

Vị tăng nhân thiếu niên mập mạp của Ma Ni Tự cười phá lên như hải tử, chẳng có phong phạm gì của một cao tăng.

- Lục Nhĩ Toàn Địa Thử khoan đất rất nhanh. Hai huynh đệ Hồng Thiên Thành, có Lục Nhĩ Toàn Địa Thử phụ trợ, hoàn toàn có thể có thể dễ dàng xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào trên chiến trường. Như thế, Thiên Thần cung sẽ lọt vào hoàn cảnh xấu.

Ba đại cường giả Doanh Thị Gia Tộc hứng thú xem cuộc chiến.

Thiên Thần cung bắt lợi, họ mới cao hứng.

- Mọi người từ từ xem đi, xem Thiên Thần cung ứng phó ra sao.

Vũ Đồng Hải nhếch miệng cười, rồi liếc mắt trao đổi với một cường giả hư cảnh cạnh hắn. Do Vũ Hoàng môn hỗ trợ, Hồng Thiên Thành mới có thể mời con Lục Nhĩ Toàn Địa Thử tới được. Họ đương nhiên biết rõ.

...

Trước quân trận, đại quân song phương đứng đối lập nhau.

Bùi Tam sắc mặt khó coi, lạnh lùng nhìn chăm chăm về hai huynh đệ Hồng Thiên Thành đang đứng ngạo nghễ xa xa.

- Lại bị chúng mời được Lục Nhĩ Toản Địa Thử tới.

Bùi Tam tính tình dù tốt đến mấy cũng có chút tức giận.

- Sư phụ, làm sao bây giờ?

Lúc này Lý Triều đã mặc một bộ áo giáp truyền âm hời. Thần giáp này chính là lấy được trên người lão cung chủ Tiêu Dao Cung.

- Ha ha, Thiên Thần cung. Các người không phải muốn tiêu diệt Hồng Thiên Thành ta à?

Hán tử hơi cảm thiết giản, mặc chiến giáp huyết sắc cười ha ha.

- Muốn diệt Hồng Thiên Thành ta thì làm đi, coi chừng bị người Hồng Thiên Thành ta cản ngược lại đó. Hai huynh đệ ta, còn có Lục Nhĩ Toản Địa Thử ở đây. Muốn đánh thì đến đây đi!

- Ha ha, đánh đi!

Hán tử tên là Diễm Thiên Trường cũng cười to.

- Hồng...

Lục Nhĩ Toản Địa Thử cũng ngửa đầu gào to một tiếng.

Lập tức, đại quân Hồng Thiên Thành phát ra tiếng hô 'Chiến' ngập trời, hiển nhiên nhuệ khí đã lên tới đỉnh cao.

- Diễm Thiên Trường, Vũ Thạch Kim!

Bùi Tam đứng xa xa, thanh âm lạnh buốt vang vọng cả chiến trường.

- Các người Hồng Thiên Thành hôm nay tất diệt, tới lúc này còn muốn cản ngược à? Rõ là nằm mơ.

Về mặt Bùi Tam dày đặc sát khí, hấn vung tay lên, quát:

- Công!

Lập tức...

- Đùng!

- Đùng!

- Đùng!

...

Những cái trống lớn từ bốn phương tám hướng Hồng Thiên Thành đều được đánh vang. Tiếng trống rung trời, tất cả quân sĩ Thiên Thần cung đều nắm chặt binh khí trong tay, ai nấy nhìn thẳng về phía trước. Trước mặt đại quân liều chết như thế, họ đều biết... không muốn chết, phải bắt khuất, cứ xông thẳng về phía trước!

- Xung phong!

- Xung phong!

Những đội quân Thiên Thần cung, dưới sự chỉ huy của đám sĩ quan, thể như nước vỡ bờ điên cuồng lao về phía đại quân Hồng Thiên Thành.

- Các huynh đệ!

Nam tử mặc chiến giáp huyết sắc ngẩng cao đầu, mặt nổi gân xanh, gầm lên:

- Vũ Thạch Kim ta hôm nay cùng bảy vạn tám ngàn ba trăm sáu mươi hai vị huynh đệ cùng nhau giết địch. Giết một là đủ vốn. Giết hai có lời. Giết mười, ha ha, chúng ta coi như thắng.

- Giết!
- Giết!
- Giết!

Bốn phía dưới chân Hồng Thiên Thành, gần tám vạn kỵ binh vùng binh khí trong tay, thúc chiến mã điên cuồng xông lên phía trước. Giống như cơn lũ sắt thép, họ điên cuồng xung phong tiến lên.

- Hồng...

Lục Nhĩ Toàn Địa Thử cũng gầm to. Hai đại cường giả hư cảnh hầu như đồng thời nhảy lên lưng Lục Nhĩ Toàn Địa Thử.

Xoẹt xoẹt!

Lục Nhĩ Toàn Địa Thử từ trên mặt đất nhảy lên đón lấy hai đại cường giả hư cảnh, rồi trong nháy mắt chui vào đất. Chỉ trong tích tắc, nó đã ở ngoài ba dặm, chui vào giữa đại quân Thiên Thần cung.

- Âm âm...

Mặt đất vỡ ra, chỉ thấy Lục Nhĩ Toàn Địa Thử mang theo hai đại cường giả hư cảnh đồng thời xuất hiện.

- Giết chết chúng đi.

Bùi Tam vận áo bào trắng, Lý Triều mặc thần giáp còn Đại hòa thượng cầm một cây chày sắt kim sắc, mang giày chiến, trường bào màu đỏ. Ba đại cường giả cùng nhảy lên lưng Lục Túc Dao Trì.

Vù...

Lục Túc Dao Trì vỗ hai cánh, lập tức bay tới.

Cuộc chém giết tanh máu đã bắt đầu!

445. Chương 13: Hư Cảnh Vẫn Lạc.

Trên chiến trường lúc này cơn gió tanh mưa máu đã diễn ra.

Chỉ thấy hai đại cường giả hư cảnh của Hồng Thiên Thành cưỡi Lục Nhĩ Toàn Địa Thử xông thẳng vào giữa đại quân Thiên Thần cung, công khai đồ sát quân sĩ chung quanh. Khi vừa phát hiện ba người Bùi Tam, Lý Triều và Đại hòa thượng Tô Mông Đặc, cưỡi Lục Túc Dao Trì xông tới, hai huynh đệ Hồng Thiên Thành không dám nghênh chiến, nhảy lên lưng Lục Nhĩ Toàn Địa Thử ngay.

Xoẹt xoẹt... Lục Nhĩ Toàn Địa Thử lại khoan đất biến mất.

- Truy!

Bùi Tam ra lệnh một tiếng. Lục Túc Dao Trì công ba người cũng chui xuống đất. Còn trên trời cao, con Lôi Điện thần ưng đang liệng quanh.

- Ủa?

Bùi Hạo, Thú Vương đều biến sắc.

- Không ổn.

Đằng Thanh Sơn nhượng mày.

Thông qua khu vực, Đằng Thanh Sơn rõ ràng phát hiện, Lục Nhĩ Toàn Địa Thử và Lục Túc Dao Trì đều chui xuống dưới đất, một trước một sau khoan đất lướt tới cực nhanh. Lục Nhĩ Toàn Địa Thử và Lục Túc Dao Trì thân thể đều có kết cấu là sở trường khoan đất... Nhưng khi xuống đất chênh lệch giữa song phương rõ ràng rất lớn!

- Tốc độ khoan đất của Đào Trì không bằng Lục Nhĩ Toàn Địa Thử...

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

- Quả là phiền toái.

Thú Vương cũng sầm mặt lại.

- Làm sao vậy, dưới đất làm sao vậy?

Tuyết Liên giáo chủ vội hỏi

- Ngũ thức, rốt cuộc là chuyện gì thế?

Bùi Hạo nhíu mày lắc đầu trả lời:

- Khi xuống đất, con yêu thú Đào Trì của Hô Hòa có tốc độ khoan đất chậm hơn Lục Nhĩ Toàn Địa Thử nhiều. Con Lục Nhĩ Toàn Địa Thử không hổ là được gọi là yêu thú khoan đất đứng đầu Cửu Châu, tốc độ rõ là kinh người. Tam ca gặp phiền toái lớn rồi.

Đúng thật là phiền toái.

Chỉ thấy hai vị cường giả hư cảnh Hồng Thiên Thành Diệm Thiên Trường, Vưu Thạch Kim, dựa vào Lục Nhĩ Toàn Địa Thử điên cuồng tiến công tập kích các khu vực trọng yếu trong đại quân Thiên Thần cung. Trong lúc nhất thời làm đại quân Thiên Thần cung căn bản không thể toàn tâm toàn lực chém giết thiết kỵ Hồng Thiên Thành.

- Đại quân Thiên Thần cung ta chỉ nói về số lượng cũng đã vượt xa chúng. Nói về tinh anh, đại quân Thiên Thần cung ta có thể so với quân đội thiết kỵ của Hồng Thiên Thành. Hơn nữa, rất nhiều thiết kỵ Hồng Thiên Thành đều là lão nhân mặc chiến giáp đi chiến đấu.

Thú Vương giọng trầm trầm.

- Nhưng bây giờ hai đại cường giả hư cảnh Diệm Thiên Trường, Vưu Thạch Kim điên cuồng tiến công nơi có quân đội tinh anh của Thiên Thần cung, làm đại quân chúng ta hỗn loạn.

Thắng làm vua thua làm giặc!

Hồng Thiên Thành từ dưới lên trên, cộng với hai đại cường giả hư cảnh đều quyết tử, chỉ cầu cho Thiên Thần cung chết càng nhiều càng tốt. Cần gì quan tâm tới thể diện!

Sát!

Sát!

Chỉ khoảnh khắc, khi đại quân Thiên Thần cung và thiết kỵ của Hồng Thiên Thành đã xông vào nhau.

Máu tung tóe, chân tay đầy đất!

Tiếng hí của chiến mã, tiếng gào thét của quân sĩ trộn lẫn với nhanh thành một khoảng hỗn loạn. Lúc này, đại quân Thiên Thần cung đã đụng vào hàng thiết kỵ đầu của Hồng Thiên Thành hoàn toàn hòa trộn với nhau, nhất thời bắt đầu cuộc chém giết điên cuồng nhất. Lúc này hai đại cường giả hư cảnh Diệm Thiên Trường Vưu Thạch Kim cuối cùng cũng dừng tay.

- Mấy tên tiểu tặc Thiên Thần cung, ha ha.... Muốn giết hai huynh đệ ta hả, tới đây.

Hai người Vưu Thạch Kim và Diệm Thiên Trường mặt nổi gân xanh, ai nấy đều có vẻ điên cuồng.

Vù!

Ba người Bùi Tam cùng với Lục Túc Đào Trì, Lôi Điện thần ưng đã vây lại.

Lúc này cường giả hư cảnh Thiên Thần cung và Hồng Thiên Thành rốt cục chính diện chiến đấu, Đằng Thanh Sơn thấy thế cũng không khỏi hít mạnh một hơi.

- Thật điên cuồng.

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

- Vưu Thạch Kim và Diệm Thiên Trường quả thực không cần mạng nữa.

Vưu Thạch Kim, Diệm Thiên Trường cố ý tránh xa Bùi Tam, mà chỉ đánh với Đại hòa thượng Tô Mông Khắc và Kiếm Tông tông chủ Lý Triều. Lý Triều vùng kiếm sắc bén đâm vào Diệm Thiên Trường, Diệm Thiên Trường này lập tức vùng đao chém lại, y cũng không cần kiếm mà bỏ thẳng vào chỗ yếu hại của Lý Triều.

Muốn lấy mạng đổi mạng!

- Chúng điên cuồng cũng không lạ.

Tuyết Liên giáo chủ cười lạnh.

- Hai người đó mặc dù vùng vẫy nhưng cũng biết Hồng Thiên Thành số đã tận! Những người may mắn còn sống của Hồng Thiên Thành sẽ tiềm phục ở các nơi trên Cửu Châu, mặc dù họ là hư cảnh cũng không dám sống gần những người đó. Nếu không chẳng phải sẽ nói rõ ràng cho ngoài khác biết những người đó đang ẩn náu ở đâu à

- Do đó, hai người họ hẳn phải chết.

- Mạng Đại sư huynh ta còn quý hơn mạng chúng nhiều.

Tuyết Liên giáo chủ tự tin hướng mắt nhìn cuộc chiến giữa những cường giả hư cảnh phía xa trên chiến trường.

- Có cha ta, tuyết đối sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

Những cường giả hư cảnh khi giao thủ có tốc độ rất quá nhanh. Đằng Thanh Sơn mới nói thời mấy câu, họ đã giao thủ trên ngàn chiêu. Chỉ cần một kinh khí tản ra xung quanh cũng trở thành khu vực tử vong, một khoảng bụi mù mịt, không có bất kỳ binh lính nào dám can đảm đến gần khu vực này.

Thậm chí thỉnh thoảng còn có kiếm quang sắc bén, đao mang bay ra khỏi khu vực đó, lan đến tới một vài binh lính.

- Không ổn!

- Không ổn!

Hai người Bùi Hạo, Thú Vương cơ hồ đồng thời khiếp sợ kêu lên. Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Chỉ thấy một kiếm của Kiếm tông Tông chủ Lý Triều đã xuyên qua khe nối giữa thần giáp Diệm Thiên Trường ở vùng eo lưng, đâm vào trong người. Thần giáp dù sao cũng lấy những bộ giáp làm căn cơ. Cường giả động hư dùng thể giới lực luyện hóa năm tháng từ từ thay đổi, mới trở thành thần giáp. Nhưng ít nhất thì kết cấu, bộ dáng cũng không khác gì áo giáp bình thường. Nó cũng có những khe hở mép nối.

- A a a...

Diệm Thiên Trường gào lên, lại điên cuồng ôm chặt lấy cánh tay phải của Lý Triều, ôm cứng lại.

- Cút ngay.

Lý Triều đạp một cước rất mạnh vào người Diệm Thiên Trường. Thần kiếm trong tay cũng lóe hào quang, thiêu đốt nội tạng trong người Diệm Thiên Trường. Nhưng cho dù thân thể cường giả hư cảnh đã mất sinh cơ, chỉ dựa vào Thần không chế vẫn có thể sống thêm một thời gian.

- Chết đi!

Vưu Thạch Kim mặc thần giáp huyết sắc, cầm thiết đồng, ngạnh kháng một thiết chày của Đại hòa thượng Tô Mông Đặc. Thừa dịp va chạm, hai thiết đồng đồng thời bổ về phía đầu của Lý Triều.

- Veo!

Một lưu quang từ trong tay Bùi Tam bắn ra, bắn về phía Vưu Thạch Kim.

- A Triều!

Về mặt Bùi Tam rất lo lắng, tốc độ cũng chỉ thương đương với cường giả hư cảnh bình thường thôi.

- Choang!

Một cây thiết đồng bị lưu quang đánh bay.

- Âm!

Một đạo lôi điện của Lôi Điện Thần ung cũng bổ vào người Vũ Thạch Kim. Vũ Thạch Kim dựa vào thần giáp ngành kháng, vung một cây thiết đồng khác, thừa dịp Lý Triều không thể né tránh, bổ tới. Lựa chọn duy nhất của Lý Triều là dùng cánh tay trái lên ngăn trở công kích đáng sợ này.

- Âm!

Vũ Thạch Kim như một tên điên, thiết đồng trong tay cơ hồ trong nháy mắt nện thẳng vào cánh tay trái Lý Triều.

Vù! Vù! Vù!

Vũ Thạch Kim dùng tốc độ nhanh nhất liên tiếp bổ ra sáu lần. Hoặc là đập dọc, hoặc là chém ngang, tóm lại nhất định phải giết chết cho được đối phương. Cánh tay phải Lý Triều bị Diêm Thiên Trường ôm chặt, y vội vung cánh tay trái cố gắng ngăn trở hết đòn này tới đòn khác.

Nếu tình huống bình thường, cánh tay trái của Lý Triều e rằng sẽ bị một thiết đồng đập nát, hai thiết đồng đập vỡ đầu chết rồi.

Mày mà trên người Lý Triều mặc thần giáp.

Mặc dù Vũ Thạch Kim điên cuồng nhưng thần giáp có hiệu quả rất tốt! Mặc dù xương cánh tay trái Lý Triều hoàn toàn bị cường giả hư cảnh toàn lực đánh, chấn động nát bấy nhưng thần giáp cũng chỉ lõm xuống, không vỡ ra. Chỉ cần nhìn độ lõm của thần giáp cũng biết cánh tay trái của Lý Triều hoàn toàn bị phế.

- A Triều!

- Lý Triều.

Bùi Tam và Thiên Thần Tô Mông Đặc cùng vọt tới.

Vèo! Vèo!

Diêm Thiên Trường và Vũ Thạch Kim đồng thời thoái lui.

- Thiên Trường!

Vũ Thạch Kim ôm lấy huynh đệ. Ánh mắt Diêm Thiên Trường đã dần dần ảm đạm, chỉ cố gắng nhếch miệng cười, thanh âm khàn khàn theo máu ồ ồ chảy ra:

- Đại ca, đáng tiếc không giết chết được tên nào.

Vừa nói xong, hai mắt Diêm Thiên Trường hoàn toàn mất đi dương quang.

Cường giả hư cảnh Diêm Thiên Trường đã chết!

Ngũ tạng và não trong thân thể y đã nát bấy. Nếu không phải là cường giả hư cảnh, căn bản không thể kiên trì lâu như vậy.

Nói thì chậm, kỳ thật rất nhanh!

Từ khi Lý Triều một kiếm đâm thủng khe thần giáp Diêm Thiên Trường, tới khi Lý Triều bị đập nát một cánh tay trái, rồi Diêm Thiên Trường và Vũ Thạch Kim lùi lại, tổng cộng chưa tới một giây. Cường giả hư cảnh giao thủ thật sự quá nhanh.

- A Triều, A Triều.

Bùi Tam ôm cánh tay trái Lý Triều.

- Cái này...

- Sư phụ, cánh tay bị phế rồi.

Lý Triều nghiêng răng nói. Chỉ thấy tay gãy, xương vỡ, thịt vụn của Lý Triều không ngừng từ mảnh che tay chảy ra. Mảnh che tay cánh tay bị lõm xuống không thành hình gì nữa, cánh tay người bình thường căn bản không thể mặc vào được.

Bùi Tam nổi điên, sắc mặt âm trầm.

Ầm!

Bùi Tam rít một tiếng, Lôi Điện thần ưng từ trên bầu trời cơ hồ đồng thời cùng đánh về phía Vưu Thạch Kim đang ôm thi thể huynh đệ.

- Hống...

Vưu Thạch Kim vội phát ra một gầm lên giận dữ. Đây là thanh âm duy nhất mà hắn học được, đó là tiếng gầm triệu hoán Lục Nhĩ Toàn Địa Thử.

Dưới đất, Lục Nhĩ Toàn Địa Thử nhanh chóng phá đất chui ra.

Nhưng lúc này, Lôi Điện thần ưng đã bổ xuống tới chỗ Vưu Thạch Kim. Chỉ thấy liên tiếp từng đạo lôi điện trắng xanh bổ xuống. Vưu Thạch Kim cúi đầu dùng thần giáp huyết sắc trên người ngăn kháng lôi điện. Lôi Điện thần ưng như nổi điên, rít mạnh một tiếng, một đạo lôi điện thuần túy màu trắng bổ vào người Vưu Thạch Kim.

Phát ra một luồng lôi điện màu trắng xong, Lôi Điện thần ưng tựa hồ cũng kiệt sức.

- Bùng!

Toàn thân Vưu Thạch Kim run lên, tựa như người thường bị điện giật.

Trong nháy mắt, Bùi Tam đã vọt tới.

- Chịu chết đi.

Bùi Tam giận dữ vùng một chưởng đánh ra.

- Biến!

Hai mắt Vưu Thạch Kim ửng đỏ, một tay ôm lấy huynh đệ, tay kia vùng cây thiết đồng đập vào chưởng của Bùi Tam.

- Chát!

Một chưởng của đánh bay cây thiết đồng ngay lập tức, sau đó bàn tay đó trực tiếp đập vào ngực Vưu Thạch Kim.

Ầm!

Vưu Thạch Kim cả người bị ném văng lên giữa không trung, Vưu Thạch Kim hóa thành một luồng lưu quang, đáp xuống lưng con Lục Nhĩ Toàn Địa Thử gần đó. Nhưng khi Vưu Thạch Kim vừa mới đáp xuống lưng Lục Nhĩ Toàn Địa Thử, Bùi Tam đã vọt tới cực nhanh quát lên một tiếng lớn:

- Chết đi!

Veo! Veo! Veo!

Ba luồng lưu quang từ tay Bùi Tam bắn ra, ba luồng lưu quang đồng thời đâm vào Lục Nhĩ Toàn Địa Thử.

- Hống...

Lục Nhĩ Toàn Địa Thử toàn thân rụt lại, tránh thoát được một lưu quang, đồng thời lập tức chui xuống đất.

- Vèo!

- Vèo!

Hai luồng lưu quang tất cả đều đâm trúng Lục Nhĩ Toàn Địa Thử. Một luồng đâm trúng lưng, luồng còn lại đâm trúng cái chân ngắn ngắn trùn đầy lân giáp. Cú đánh này làm Lục Nhĩ Toàn Địa Thử phát ra một tiếng gào đau đớn. Tựa hồ cảm giác được sự đáng sợ của Bùi Tam, Lục Nhĩ Toàn Địa Thử không quản gì nữa, cứ thế mà chui nhanh xuống đất.

Xoẹt xoẹt!

Nó khoan sâu vào đất rồi biến mất.

- Truy, Vưu Thạch Kim trúng phải một chưởng của ta hẳn phải chết. Mau đuổi theo.

Thanh âm Bùi Tam vang vọng bên tai tất cả cường giả hư cảnh Thiên Thần cung

- Truy lấy cho được kia hai bộ thần giáp!

- Dao Trì.

Bùi Tam triệu hoán Lục Túc Dao Trì.

Nhưng ngay lúc này, Lục Túc Dao Trì chỉ vỗ hai cánh, rồi bay về phía Đằng Thanh Sơn.

446. Chương 14: Truy Theo Thần Giáp

'Thực lực của Bùi Tam cường đại như thế nào. Lúc trước lão một chưởng đánh vào thần giáp ngoài thân lão cung chủ Tiêu Dao Cung đã làm cho lão cung chủ này sinh cơ đoạn tuyệt mà chết.' Đằng Thanh Sơn không khỏi nín thở 'Tên Vưu Thạch Kim cũng trúng phải một chưởng của Bùi Tam, chắc cũng sẽ chết thôi. Trên người lão bây giờ có tới hai bộ thần giáp!'

Một bộ thần giáp cũng đủ để làm cho đám cường giả hư cảnh ủa lại cướp. Hai bộ thần giáp còn có một bộ là Hồng Thiên thần giáp chí cao, có thể tưởng tượng được lực hấp dẫn như thế nào.

Đằng Thanh Sơn cũng rất động tâm.

Vèo! Vèo!

Hai người Bùi Hạo, Thú Vương cơ hồ chui xuống tiến vào dưới đất.

'Hai người họ?' Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt đã đoán được 'Họ khẳng định là được Bùi Tam truyền lệnh bảo họ đi chặn đứng Lục Nhĩ Toàn Địa Thử, lấy cho được hai bộ thần giáp. Nhưng Bùi Tam không hề truyền âm cho ta' Đằng Thanh Sơn cũng hiểu, Bùi Tam vẫn chưa coi Đằng Thanh Sơn chính thức trở thành nhân mã của Thiên Thần cung.

Vù!

Lục Túc Dao Trì đã bay đến cạnh Đằng Thanh Sơn.

Bùi Tam nhìn thấy cảnh này hơi nhú mày, nhưng ngay sau đó cũng vội truyền âm cho Đằng Thanh Sơn:

- Hô Hòa, Vưu Thạch Kim trúng phải một chưởng của ta... chắc chắn sẽ chết. Mau mau đuổi theo, con Lục Nhĩ Toàn Địa Thử cũng đã bị thương, tốc độ khoan đất khẳng định không nhanh, cậu cưới Lục Túc Dao Trì hẳn là có thể đuổi theo được. Nếu cậu đuổi theo tìm được hai bộ thần giáp, cậu tự mình lấy một bộ, còn một bộ để lại cho Thiên Thần cung, ta tất có hậu tạ!

Thanh âm của lão còn quanh quẩn bên tai Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn đã nhảy lên lưng Lục Túc Dao Trì rồi.

- Dao Trì!

Đằng Thanh Sơn chỉ xuống dưới đất.

Xoẹt xoẹt!

Lục Túc Đào Trì nhanh chóng xé đất, chui sâu xuống dưới đất.

Xa xa Bùi Tam, Lý Triều trọng thương cùng với Thiên Thần Tô Mông Đặc đứng cạnh nhau. Đại hòa thượng Tô Mông Đặc quay đầu nhìn về phía Bùi Tam, có vẻ không hài lòng nói:

- Cung chủ, con Đào Trì vừa rồi đột nhiên bay trở về, khẳng định là bị Hô Hòa triệu hoán rồi. Hắn không cho chúng ta đuổi theo, chứng tỏ hắn muốn tự mình đuổi theo. Tên Hô Hòa này hơi...

Bùi Tam lạnh lùng cười:

- Hắn là khách khanh, chứ không phải là người trong Thiên Thần cung, ta há có thể ra lệnh cho hắn? Huống hồ con Lục Túc Đào Trì là yêu thú hư cảnh, cũng không phải là người hầu của ta, để ta có thể tùy ý điều khiển.

Tuy nói như thế, lý là như thế.

Nhưng trong mắt bốn người Thiên Thần Tô Mông Đặc, cung chủ của họ Bùi Tam là người cao cao tại thượng, khách khanh Hô Hòa làm như vậy quả là không biết điều.

- Sau này, các ngươi và Hô Hòa nếu không thành bằng hữu cũng không sao nhưng được trở thành địch nhân.

Bùi Tam truyền âm nhắc nhở

- Mặc dù Thiên Thần cung ta không sợ hắn, nhưng nếu trở thành địch nhân của hắn thì sẽ có không ít chuyện phiền toái.

Trong đầu Bùi Tam hiện lên hình ảnh con bắt tử Phượng Hoàng trên hòn đảo giữa khơi.

Phượng Hoàng mẹ đích xác làm cho Bùi Tam rất kiêng kỵ. Dù sao tốc độ của Phượng Hoàng mẹ quá nhanh, muốn tập kích gây rối thì Bùi Tam chẳng có chút biện pháp nào. Hơn nữa nói về thực lực, Phượng Hoàng mẹ cũng cực kỳ đáng sợ.

Bùi Tam không muốn vì một tên Hô Hòa mà đối địch với Phượng Hoàng mẹ.

- Dạ, cung chủ (sư phụ).

Hai người Lý Triều, Tô Mông Đặc mặc dù nghi hoặc nhưng vẫn tuân lệnh.

Xuống dưới đất, Đẳng Thanh Sơn cười Lục Túc Đào Trì, sáu chân Lục Túc Đào Trì duỗi dài, sáu đao bọc kín toàn thân Lục Túc Đào Trì. Những mũi nhọn dày đặc hình thành một vòng xoáy. Nhất thời Lục Túc Đào Trì hóa thành một máy khoan điện khổng lồ không ngừng khoan xuống đất, lướt tới với tốc độ vô cùng đáng sợ.

Vèo! Vèo!

- Ha ha, quả nhiên.

Hai mắt Đẳng Thanh Sơn tỏa sáng

- Tốc độ của Lục Nhĩ Toàn địa Thử rõ ràng không được nhanh như trạng thái hoàn hảo. Lúc này còn chậm hơn tốc độ của Đào Trì một chút. Trong khu vực Đẳng Thanh Sơn, rõ ràng cảm ứng được phạm vi đại khái mười dặm dưới đất. Linh hồn khí tức kia cường đại đại biểu cho Lục Nhĩ Toàn địa Thử đang khoan đất không ngừng lướt tới. Trên khí tức này còn có một khí tức của cường giả hư cảnh khác hơi kém một chút, hẳn chính là tên Vưu Thạch Kim.

Hiển nhiên, khoảng cách giữa song phương không ngừng ngắn lại.

- Ngươi trốn không thoát đâu.

Đẳng Thanh Sơn nheo nheo mắt.

- Hổng..

Lục Túc Đào Trì cũng phát ra một tiếng gầm hưng phấn. Hiển nhiên lúc trước việc đuổi không kịp Lục Nhĩ Toàn Địa Thử làm nó rất bất mãn.

- Không ổn.

Cường giả hư cảnh Vưu Thạch Kim Sắc mặt đang cười Lục Nhĩ Toản Địa Thử mặt mày tái nhợt, ôm chặt thi thể huynh đệ y là Diệm Thiên Trường, nằm rạp trên lưng Lục Nhĩ Toản Địa Thử thầm hoảng hốt:

'Tốc độ con yêu thú phía sau thật nhanh. Tốc độ của Lục Nhĩ Toản Địa Thử còn chậm hơn nó một chút.'

Y rõ ràng cảm ứng được hai khí tức hư cảnh phía sau đang không ngừng đến gần.

Lúc trước, Thú Vương và Bùi Hạo sớm đã bị y bỏ rơi. Bây giờ chỉ còn có Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Dao Trì đuổi theo.

'Chính là do tên cung chủ Thiên Thần cung đã đánh Lục Nhĩ Toản Địa Thử bị thương, nếu không con yêu thú đó há có thể đuổi theo chứ. ' Vưu Thạch Kim rất lo lắng.

- Phốc!

Vì lo lắng, y không ngăn được một dòng máu phun ra.

Vưu Thạch Kim quẹt máu ở khóe miệng, sắc mặt càng thêm tái nhợt:

- Cung chủ Thiên Thần cung đích xác rất cường đại. Nếu không phải nhờ ta mặc chí cao chiến giáp 'Hong Thiên thần giáp', mà là thần giáp bình thường, e rằng một chiêu đó đủ để cách một lần thần giáp đánh chết ta rồi. Đến cả Hong Thiên thần giáp ngăn cản mà vẫn làm ta bị chấn thương nặng.

'Nếu không giao thủ kịch chiến, e rằng cũng chỉ có thể duy trì tính mạng nửa canh giờ thôi. ' Vưu Thạch Kim hiểu rõ điểm này.

Chỉ suy nghĩ một chút như vậy, Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Dao Trì đuổi theo phía sau đã chỉ còn cách họ năm dặm.

'Chỉ có thể như vậy thôi '

Vưu Thạch Kim nghiêng rằng, cúi đầu nhìn huynh đệ trong lòng 'Thiên Trường ca, đệ xin lỗi.' Nói rồi, hai tay Vưu Thạch Kim từ từ xuất hiện một ngọn lửa, thắm thầu vào thi thể Diệm Thiên Trường. Cường giả hư cảnh dùng ngọn lửa lấy từ lực hành Hỏa thật ghê gớm. Chỉ nghe 'xoẹt' một tiếng, thi thể Diệm Thiên Trường trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Chỉ còn lại có một bộ thần giáp màu xanh lá sậm trống rỗng.

Lúc này... song phương chỉ còn lại có bốn dặm.

- Hừ!

Vưu Thạch Kim cầm lấy mũ trụ thần giáp màu xanh sậm ném mạnh đi. Mũ trụ như một sao băng lao thẳng về phía sau. Nền đất cơ hồ không còn lực cản gì khi bị mũ trụ ẩn chứa lực thiên địa bắn vào, trong nháy mắt mũ trụ đã vọt tới trước người Đằng Thanh Sơn.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm ứng được một lực thiên địa cường đại bắn nhanh tới.

Đằng Thanh Sơn vùng Khai Sơn Thần Phủ ngăn trở. 'keng! ' một tiếng, thần giáp mũ trụ bị Khai Sơn Thần Phủ đánh bật, Đằng Thanh Sơn vội đưa một tay ra bắt lấy.

- Ủa? Đây là?

Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt đoán ra, mũ trụ thần giáp hẳn là của tên Diệm Thiên Trường đã chết từng mặc.

- Ha ha người không phải muốn thần giáp sao? Ha ha, lấy đi.

Thanh âm Vưu Thạch Kim ngông cuồng vang lên bên tai Đằng Thanh Sơn. Đồng thời, một bộ phận thần giáp khác ẩn chứa lực thiên địa bắn về phía Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn lại một lần nữa dùng Khai Sơn Thần Phủ đánh bật.

Đây là một mảnh che tay: 'Một mảnh che tay à?'

Lúc này Đằng Thanh Sơn chỉ còn cách Vưu Thạch Kim hai dặm.

Vèo!

Lại là một bộ phận thần giáp ẩn chứa lực thiên địa bay qua. Nhưng lần này, tuyệt không phải bay về phía Đằng Thanh Sơn, mà là bay về phía cách Đằng Thanh Sơn đại khái vài chục trượng.

- Xoẹt xoẹt...

Lục Túc Dao Trì rất thông minh, tâm ý vừa chuyển, lập tức rẽ qua một khúc quanh, ngăn chặn bộ phận thần giáp đó lại, Đằng Thanh Sơn nhận bộ phận này, chỉ là một chiếc giày chiến xanh sẫm.

'Một giày chiến? Chẳng lẽ ta chỉ đi có một chiếc giày?' Đằng Thanh Sơn cảm thấy điều gì đó không ổn.

Bởi vì rẽ qua vài chục trượng làm khoảng cách song phương kéo dài hơn.

Vèo!

Lại là một bộ phận thần giáp ẩn chứa lực thiên địa bay tới. Nhưng lần này bộ phận thần giáp này bắn về phía bên cạnh Đằng Thanh Sơn tầm hai ba trăm trượng. Lục Túc Dao Trì lại một lần nữa rẽ thành một khúc quanh. Đằng Thanh Sơn không hề ngăn cản, lần này hẳn lại thu hoạch được một kiện bộ phận thần giáp.

Là một giáp che chân 'Hừ, Vưu Thạch Kim quả nhiên không có hảo ý. Cho ta mấy thứ đó làm quái gì,... Chỉ giày chiến, một mảnh che tay, một mảnh giáp chân. Tận lực không để cho ta tập hợp thành một bộ. Hơn nữa, khoảng cách càng lúc càng xa. ' Đằng Thanh Sơn hoàn toàn hiểu ra.

'Bây giờ, sao ta lại để người được như ý.'

Đằng Thanh Sơn không lo lắng chút nào.

Lúc này song phương còn cách ba dặm, Lục Túc Dao Trì đang không ngừng kéo gần khoảng cách.

Vèo!

Lại một bộ phận thần giáp được lực thiên địa bọc kín bắn tới cực nhanh xuyên, nhưng lần này còn cách Đằng Thanh Sơn xa hơn nữa, đại khái khoảng hai dặm.

Lục Túc Dao Trì lại muốn quanh.

- Dao Trì.

Đằng Thanh Sơn vội truyền âm, đồng thời chỉ phương hướng.

Lục Túc Dao Trì hiểu ý. Đằng Thanh Sơn cũng không ngu ngốc, Đằng Thanh Sơn chỉ một ngón tay như vậy, nó cũng hiểu được lúc trước nó đã trúng kế của người kia. Dùng những bộ phận thần giáp hấp dẫn, dần dần kéo dài khoảng cách... tới ba mươi bốn dặm, muốn truy theo quả rất khó khăn.

Vưu Thạch Kim cảm ứng được Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Dao Trì phía sau không hề thay đổi phương hướng để đuổi theo thần giáp, không khỏi cả kinh, lập tức lại ném ra một mảnh che tay khác về phía cách Đằng Thanh Sơn đại khái một dặm.

- Hừ.

Đằng Thanh Sơn đuổi theo phía sau căn bản không để ý tới, tiếp tục đuổi theo.

Khoảng cách song phương đã thu ngắn lại còn một dặm rưỡi.

- Sao, không thêm thần giáp à?

Thanh âm Vưu Thạch Kim truyền vào tai Đằng Thanh Sơn, đồng thời, lại là một bộ phận thần giáp mang theo lực thiên địa chỉ bay cách Đằng Thanh Sơn vài chục trượng

- Cái này là nội giáp của thần giáp.

- Dao Trì.

Đằng Thanh Sơn vội bảo Lục Túc Dao Trì bay tới.

Vù!

Vài chục trượng mà thôi. Lục Túc Dao Trì lượn một vòng cung, Đằng Thanh Sơn đã quơ được một cái nội giáp của thần giáp.

Nội giáp thần giáp màu xanh lá sậm. Cầm trên tay thấy rất lạnh. Nội giáp là bộ phận mà cường giả hư cảnh thích mặc nhất. Bởi vì nội giáp có thể mặc ở bên trong y phục. Dưới tình huống bình thường, cường giả hư cảnh cũng không muốn toàn thân mặc thần giáp. Do đó nội giáp có thể so với non nửa kiện thần giáp rồi.

- Vài chục trượng mà thôi.

Đằng Thanh Sơn truyền âm cười khẩy một tiếng

- Vũ Thạch Kim, dụng tâm của ngươi đã bị ta nhìn thấy rồi. Ngươi đừng mơ bỏ ta lại sau.

- Người của Thiên Thần cung kia, đừng mong có được thần giáp.

Vũ Thạch Kim giận dữ truyền âm.

- Ta không phải người của Thiên Thần cung. Lúc trước ta cũng không ra tay đánh ngươi.

Đằng Thanh Sơn truyền âm.

- Mơ gạt ta à.

Vũ Thạch Kim truyền âm cả giận nói:

- Con yêu thú này lúc trước đã tham chiến. Ngươi nói vừa rồi chưa ra tay đánh ta, e rằng là vì ngươi chưa phải là hư cảnh đại thành. Do đó cung chủ Thiên Thần cung không cho ngươi ra tay.

Vừa truyền âm, khóe miệng Vũ Thạch Kim vừa không kìm được lại phun ra một ngụm máu.

Đằng Thanh Sơn nhận thấy được Vũ Thạch Kim nói chuyện không ổn, tựa hồ bị thương rất nghiêm trọng.

- Vũ Thạch Kim, ta khuyên ngươi đừng chạy nữa. Bây giờ e rằng ngươi rất gần tử vong rồi. Đừng có vùng vẫy nữa.

Đằng Thanh Sơn truyền âm.

Lúc này, song phương chỉ còn cách nhau có nửa dặm!

447. Chương 15 : Người Có Duyên.

Những đại khái phương vị sâu dưới đất được Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhớ kỹ.

'Hừ, Vũ Thạch Kim ném những bộ phận thần giáp khắp nơi, gần như những nơi này ta đều nhớ đại khái chỗ rơi. ' Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ ' Bây giờ không có thời gian tới lấy. Đợi việc này chấm dứt, khi nào có thời gian sẽ từ từ móc lên. Mất chút thời gian tập hợp đủ một bộ thần giáp. Ngay cả cường giả động hư cũng sẽ muốn có nó.'

Dọc theo đường đi, Đằng Thanh Sơn... lặng lẽ ghi nhớ một những chỗ tham chiến.

Thậm chí thỉnh thoảng, Đằng Thanh Sơn lại chém ra một búa, lưu lại một vài ấn ký dưới tầng đá, coi như là vật tham chiếu.

Có vô số vật tham chiếu, khi quay lại sẽ rất dễ dàng tìm được đường.

- Đây là giáp chân này.

Thanh âm Vưu Thạch Kim truyền đến, lại là một bộ phận thần giáp mang theo lực thiên địa ném tới cách Đẳng Thanh Sơn đại khái trăm trượng, rồi lập tức dừng lại ở một khoảng đất.

Đẳng Thanh Sơn không đuổi theo, đáy lòng chỉ lặng lẽ nhớ kỹ vị trí.

Lúc Vưu Thạch Kim ném giáp chân của thần giáp, thân thể y run bắn, sắc mặt tái nhợt không một chút huyết sắc.

- Phốc!

Một đám sương máu phun ra. Vưu Thạch Kim cười khổ: 'Không ngờ ta đã yếu quá rồi, tụ tập chút lực thiên địa ném bộ phận thần giáp mà cũng tới nông nỗi này.' Vưu Thạch Kim cảm giác vừa rồi y liên tiếp ném những bộ phận thần giáp đã làm cho tình huống tằng phủ trong cơ thể y càng càng chuyển theo chiều hướng xấu hơn.

Đầu óc mê muội làm Vưu Thạch Kim phải nghiêng rằng.

- Bất luận làm sao, cho dù chết Hồng Thiên thần giáp cũng tuyệt đối không thể rơi vào tay Thiên Thần cung. Nếu không ta sẽ là tội nhân của Hồng Thiên Thành.

Vưu Thạch Kim ngồi trên lưng Lục Nhĩ Toản Địa Thử, cố nén nội thương, nhanh chóng lột ra chiến giáp Hồng Thiên thần giáp màu máu trên người.

Trộn vụn bộ thần giáp Hồng Thiên.

'Tổ sư Hồng Thiên Thành là nhân vật tuyệt thế từng chinh phục hơn phân nửa Cửu Châu.' Vưu Thạch Kim hít sâu một hơi 'Tổ sư, hậu bối đệ tử không thể bảo trụ cơ nghiệp, thẹn với tổ sư. Tổ sư nếu có linh thiêng, hy vọng để cho người hữu duyên tìm được bộ Hồng Thiên thần giáp này!'

Thì thầm vài câu, Vưu Thạch Kim cầm bộ Hồng Thiên thần giáp vung mạnh sang bên cạnh. Lần này hẳn không sử dụng lực thiên địa, mà thuần túy dựa vào sức mạnh thân thể.

Vèo!

Trộn vụn cả Hồng Thiên thần giáp chìm vào bùn đất bên cạnh, rồi bị lớp bùn lặng lẽ nuốt chửng. Bảo vật tuyệt thế chỉ sau chỉ cao thần giáp Hồng Thiên thần giáp bị dấu ở đây, ngoại trừ Vưu Thạch Kim không ai biết nữa.

Vì không hề sử dụng lực thiên địa bao bọc, nên Đẳng Thanh Sơn truy kích phía sau cũng không phát hiện ra chút gì.

Dù sao bất luận là Hồng Thiên thần giáp hay Khai Sơn Thần Phủ, về bản chất đều là một thứ đồ vật.

Khu vực của cường giả hư cảnh căn bản không cảm ứng được chúng.

Xoẹt! Xoẹt xoẹt!

Tốc độ khoan đất của Lục Nhĩ Toản Địa Thử đột nhiên bắt đầu tăng lên, thậm chí một mạch tăng lên tới mức tương đương với Lục Túc Dao Trì.

'Con Lục Nhĩ Toản Địa Thử này.' Vưu Thạch Kim đã rất suy yếu cười khổ một chút 'Lúc trước bị thương, luôn không chịu toàn lực chạy. Nghỉ ngơi mãi đến giờ mới chịu tăng tốc. 'Vưu Thạch Kim mặc dù thâm hận Lục Nhĩ Toản Địa Thử ngay từ đầu không gia tốc, nhưng y cũng biết lúc trước Lục Nhĩ Toản Địa Thử bị thương khá nặng, bây giờ phỏng chừng mới ổn định.

Lục Nhĩ Toản Địa Thử lúc này cũng chỉ đẩy tốc độ tăng lên tương đương với Lục Túc Dao Trì thôi, hiển nhiên không muốn thương thế chuyển biến xấu.

'Thôi, thôi.'

'Hồng Thiên thần giáp đã chìm sâu xuống hơn mười dặm dưới đất, không biết năm nào tháng nào mới có thể một lần nữa xuất thế.'

Trên tay Vưu Thạch Kim bây giờ chỉ còn lại có một mảnh ngoại giáp cuối cùng màu xanh sậm. Vưu Thạch Kim cố gắng mặc thứ ngoại giáp này vào.

- Thiên Trường, đại ca tới gặp đệ đây.

Mặc ngoại giáp, Vũ Thạch Kim nằm gục trên người Lục Nhĩ Toản Địa Thủ, mắt từ từ nhắm lại.

Lúc trước khi phát hiện ra tốc độ Lục Nhĩ Toản Địa Thủ tăng lên, Đằng Thanh Sơn đã cảm thấy không ổn.

'Ừm, khí tức của Vũ Thạch Kim yếu đi rồi.' Đằng Thanh Sơn cảm kinh. Giữa khu vực hân rờ ràng có thể cảm ứng được, linh hồn khí tức vốn sáng chói như mặt trời đang không ngừng suy yếu với tốc độ cực nhanh, chẳng mấy chốc đã trở thành cấp độ tương đương với một cao thủ tiên thiên bình thường, rồi tiếp tục suy yếu đi...

Cho đến lúc hoàn toàn biến mất khỏi vùng cảm ứng.

'Chết rồi. Vũ Thạch Kim chết rồi.' Đằng Thanh Sơn thầm thở dài một tiếng.

Đằng Thanh Sơn rất có hảo cảm với Vũ Thạch Kim. Hân cảm giác thấy huynh đệ Hồng Thiên Thành thật sự là những hân tử tâm huyết. Nhưng Cửu Châu Đại Địa thể đạo vốn là như thế, được làm vua thua làm giặc. Trên Cửu Châu Đại Địa e rằng thời khắc nào cũng xảy ra việc như vậy.

'Có trách, chỉ trách Hồng Thiên Thành người không đủ mạnh. Nếu Hồng Thiên Thành có cường giả động hư, hoặc có một con yêu thú hư cảnh đại thành, cũng đã đủ để làm cho Thiên Thần cung phải kiêng kị.' Cửu Châu Đại Địa, bất luận là những sơn trang hàng năm bị mã tặc cường đạo bình thường uy hiếp, hay những tông phái nhất đẳng như Quy Nguyên Tông luôn luôn bị tám đại tông phái ức hiếp, thậm chí cả Hồng Thiên Thành, cũng đều như nhau cả. Đều phải trở nên mạnh lên. Sơn trang bình thường xuất hiện một cao thủ hậu thiên cực hạn có thể đảm bảo an toàn cho một sơn trang. Quy Nguyên Tông có hai cường giả hư cảnh, đủ để chấn nhiếp Thanh Hồ Đảo. Còn Hồng Thiên Thành, còn phải mạnh hơn nữa.

Phải có động hư hoặc yêu thú hư cảnh đại thành mới có thể có địa vị vững chắc.'

'Muốn chiếm địa vị cao phải có đủ thực lực. Nếu không kết quả chỉ có nước là bị người ta tiêu diệt.'

Đằng Thanh Sơn càng hiểu rõ thêm điểm này. Thực lực mình bây giờ còn chưa đủ, nếu dựa vào tu luyện e rằng còn phải vài chục năm nữa. Còn bây giờ cách gia tăng nhanh nhất là thể lực bên mình: '... Tiểu Thanh và ta chia tay đã hơn nửa năm cũng gần tới một năm rồi. Theo lý thuyết Tiểu Thanh cũng sắp tới.'

'Ừm, chạy lên trên à?'

Đằng Thanh Sơn hơi biến sắc, rồi kinh hãi 'Lục Nhĩ Toản Địa Thủ, đột nhiên khoan lên trên mặt đất sao? Tới mặt đất, tốc độ phi hành của Lục Túc Đào Trì tuyệt đối vượt qua tốc độ khoan đất Lục Nhĩ Toản Địa Thủ.

Đồng Lăng Sơn Mạch, ở vừa biên thủy phía tây nam U Châu, là một mạch núi phương viên bốn mươi dặm.

Trên trời, con yêu thú hư cảnh thật lớn Liệt Phong Long Chuẩn hai cánh dang ra, nó dùng tốc độ kinh người bay lượn trên trời cao. Trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn đang có hai người. Chính là Vũ Đồng Hải và một trung niên mặt vuông mặc một bộ trường bào rộng thùng thình. Hai người đang cười đùa nói chuyện vui vẻ.

- Đồng Hải, lúc trước con Lục Nhĩ Toản Địa Thủ chạy trốn, ta đã truyền âm bảo nó chạy tới Đồng Lăng Sơn Mạch hội ngộ với chúng ta. Lục Nhĩ Toản Địa Thủ lúc đó cũng đã đáp ứng rồi.

Trung niên mặt vuông mỉm cười.

- Ha ha, Liễu sư huynh, Vũ Thạch Kim lúc đó mang theo cả hai bộ thần giáp. Thần giáp huyết sắc trên người hân là Hồng Thiên thần giáp trong truyền thuyết đó. Nếu Vũ Hoàng môn ta tìm được...

Vũ Đồng Hải có vẻ rất chờ mong.

- Ha ha, chúng ta có thể sẽ lập công lớn đấy.

Lúc trước, Hồng Thiên Thành trả giá đắt, mời người Vũ Hoàng môn đi thuê Lục Nhĩ Toản Địa Thủ tới.

Người đó chính là trung niên mặt vuông tên là Liễu Hạ này..

- Hãy chờ xem, Lục Nhĩ Toản Địa Thủ sẽ tới vùng Đồng Lăng Sơn Mạch rộng lớn này.

Lúc này, Liệt Phong Long Chuẩn từ trên đám mây đáp xuống, đáp xuống giữa Đồng Lăng Sơn Mạch, chọn một ngọn núi nghỉ ngơi.

Trên núi, Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ, hai cường giả đại hư cảnh đứng sóng vai nhau.

- Sư huynh, nếu tên Vũ Thạch Kim không hề bị thương, chúng ta mà muốn giết hắn quả là hơi phiền toái. Vũ Đồng Hải nhíu mày.

- Yên tâm, lúc đó nhờ Liệt Phong Long Chuẩn hỗ trợ, đệ và ta huynh người liên thủ, chẳng lẽ một tên Vũ Thạch Kim cũng không giết chết được à?

Liễu Hạ tự tin cười.

- Giết hắn, hai bộ thần giáp đều là của Vũ Hoàng môn chúng ta cả. An tâm mà đợi đi, người đã tới rồi.

Mặc dù lúc trước Vũ Hoàng Môn từng giúp Hồng Thiên Thành, nhưng cũng chỉ là nể mặt đồng bảo vật của Hồng Thiên Thành thôi.

Bây giờ?

Những việc đánh rắn giáp đầu, bỏ đá xuống giếng như thế này thì ai không muốn làm chứ?

- Tới rồi!

Liễu Hạ lộ vẻ vui mừng.

- Hả? Sao lại chỉ có một khí tức của Lục Nhĩ Toản Địa Thử, còn khí tức Vũ Thạch Kim đâu?

Liễu Hạ hơi nghi hoặc.

- Chẳng lẽ đã chết rồi?

Vũ Đồng Hải hơi hoài nghi. Trúng phải một chưởng của Bùi Tam mà chết ngay à. Hồng Thiên thần giáp chắc không yếu đến như vậy chứ.

Y không biết không phải là Hồng Thiên thần giáp yếu, mà một chưởng của Bùi Tam có uy lực quá lớn.

Vèo! Vèo!

Lúc này Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải lao từ trên núi cao xuống dưới, tới nghênh đón Lục Nhĩ Toản Địa Thử.

- Không ổn.

Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải đều biến sắc.

Họ rõ ràng cảm ứng được, phía dưới Lục Nhĩ Toản Địa Thử còn có hai khí tức nhanh chóng lao lên.

- Là Kinh Ý và con yêu thú khoan đất rất lợi hại đó.

Vũ Đồng Hải biến sắc.

- Chúng đuổi theo à.

Liễu Hạ lập tức ngừng đầu hót vang một tiếng. Con Liệt Phong Long Chuẩn đang nghỉ ngơi trên núi lập tức đáp xuống. Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ nhảy thót lên lưng Liệt Phong Long Chuẩn. Liệt Phong Long Chuẩn trí tuệ cực cao, nó lắng lắng liệng quanh trên bầu trời, tùy thời chuẩn bị bỏ xuống.

Khí tức của Lục Nhĩ Toản Địa Thử và khí tức của Kinh Ý Lục Túc Dao Trì đang tới gần hơn.

Dưới đất hai mươi dặm, mười dặm, hai dặm.

- Bùng!

Những tảng đá trên mặt đất bị va chạm nát bấy. Toàn thân Lục Túc Dao Trì bao bọc trong lực thiên địa vọt ra. Liệt Phong Long Chuẩn sớm đã lắng lắng chờ đợi ở phía trên cùng Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ, đồng thời đánh xuống phía dưới.

- Hồng...

Lục Nhĩ Toàn Địa Thử lập tức gầm lên một tiếng về phía Liễu Hạ, đồng thời mũi gai trên lưng đang cắm cứng thi thể của Vưu Thạch Kim bị bắn tung ra.

- Vèo!

Thi thể Vưu Thạch Kim lập tức bị ném văng lên. Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ cơ hồ đồng thời túm lấy thi thể này.

Lúc này tảng đá trên mặt đất một lần nữa nứt toác ra. Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn cầm Khai Sơn Thần Phủ đứng trên lưng Lục Túc Dao cũng xông ra.

- Không.

Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ nắm được thi thể Vưu Thạch Kim, hoàn toàn trọn tròn mắt. Chỉ thấy trên người Vưu Thạch Kim chỉ mặc một áo giáp che nửa người màu xanh thẫm. Đừng nói là Hồng Thiên thần giáp, cho dù đó là loại thần giáp nhất đẳng thì cũng chỉ còn lại có cái ngoại giáp.

- Không thể.

Hai người Vũ Đồng Hải vội mở ngoại giáp ra, xem kỹ thi thể phía trong, hy vọng có thể thấy nội giáp của Hồng Thiên thần giáp.

Nhưng chẳng có gì.

'Hả? ' Đằng Thanh Sơn trên lưng Lục Túc Dao Trì lơ lửng gần đó cũng nhíu mày nhìn cảnh này ' Không đúng, lúc Vưu Thạch Kim chạy trốn, ta đã từng thấy hắn mặc Hồng Thiên thần giáp, dọc theo đường đi chẳng lẽ...? ' Đằng Thanh Sơn cảm thấy kinh hãi ' Đúng, nhất định là hắn trên đường đã nhân lúc ném những bộ phận thần giáp, rồi lặng lẽ ném Hồng Thiên thần giáp vào một chỗ nào đó. May mà ta còn nhớ đại khái đường đuổi theo hắn. '

- Không có, không có.

- Một bộ phận nhỏ trên Hồng Thiên cũng chẳng có...

Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ đều nổi giận.

- Không thể không có, hắn mang theo hai bộ thần giáp chui xuống dưới đất mà.

Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ cơ hồ đồng thời nhìn về phía Đằng Thanh Sơn gần đó.

- Kinh Ý!

Vũ Đồng Hải quát lên một tiếng lớn.

- Đừng tưởng rằng giấu kỹ Hồng Thiên là chúng ta không biết người lấy nó. Mau mau giao Hồng Thiên thần giáp ra đây thì việc này bỏ qua. Bằng không đừng trách Vũ Đồng Hải ta không niệm tình nghĩa!

Trong mắt Vũ Hoàng môn, Kinh Ý đã thăm vào đâu?

- Nhanh, giao ra đây.

Liễu Hạ cũng quát lên một tiếng lớn.

Con người màu xanh lá âm lãnh của con Liệt Phong Long Chuẩn cũng dán mắt vào Đằng Thanh Sơn.

448. Chương 16: Tùy Các Người.

- Hồng...

Lục Túc Dao Trì cũng lơ lửng gầm lên dữ tợn về phía Vũ Hoàng môn. Cặp mắt đỏ như máu lạnh lùng lướt qua đối thủ. Đằng Thanh Sơn tay trái cầm nửa bộ thần giáp màu xanh lá đậm, tay phải nắm Khai Sơn Thần Phủ, mỉm cười đứng trên Lục Túc Dao Trì

- Ha ha, hai vị.

Đặng Thanh Sơn cười ha ha...

- Chẳng lẽ không các người không thấy câu hỏi của các người buồn cười sao? Nếu ta tìm được Hồng Thiên thần giáp, tội gì đuổi theo Lục Nhĩ Toàn Địa Thủ chứ? Chẳng lẽ chỉ để cướp lấy thi thể Vưu Thạch Kim sao?

Đặng Thanh Sơn nói đồng dạch, không khản trương chút nào.

- Hừ!

Cặp mắt nhỏ tí dưới hàng lông mày chổi xể của Vũ Đồng Hải nheo lại, tựa như độc xà nhìn chăm chăm vào Đặng Thanh Sơn

- Chúng ta không biết gì hết. Chúng ta chỉ biết là lúc trước Vưu Thạch Kim mang theo hai bộ thần giáp chui xuống đất. Còn chỉ có người đuổi theo thôi. Bây giờ Vưu Thạch Kim đã chết rồi, Hồng Thiên thần giáp đã biến mất, không phải người giữ thì ai giữ?

- Kinh Ý, mau giao ra Hồng Thiên thần giáp, đừng có giảo biện nữa.

Liễu Hạ lạnh lùng nói.

Hai đại cường giả hư cảnh chỉ đích danh cường bức Đặng Thanh Sơn.

- Ta nói không có là không có.

Đặng Thanh Sơn sầm mặt lại.

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ nhìn nhau.

Họ hiểu, con yêu thú Lục Túc Dao Trì biết khoan đất. Còn bây giờ Lục Nhĩ Toàn địa Thủ sớm đã bỏ chạy ra xa rồi. Nếu họ làm căng, Kinh Ý hoàn toàn có thể cưới Lục Túc Dao Trì khoan đất nhanh chóng bỏ đi, họ căn bản không có biện pháp gì cả.

Muốn đối phó với Kinh Ý, cũng chỉ có thể sau này từ từ nghĩ biện pháp.

Như vậy phiền toái còn lớn hơn.

- Hai vị, ta xin cáo từ trước.

Đặng Thanh Sơn chấp tay, muốn rời đi.

- Chậm đã!

Liễu Hạ vội quát lớn một tiếng.

- Còn có chuyện gì nữa?...

Đặng Thanh Sơn đứng trên lưng Lục Túc Dao Trì, quay đầu nhìn Liễu Hạ.

- Kinh Ý.

Liễu Hạ mỉm cười nói.

- Từ cổ chí kim, từ khi Vũ Hoàng lập ra Vũ Hoàng môn, Vũ Hoàng môn ta cũng đã không ít lần từng bị khiêu khích. Xa thì như năm ngàn năm trước có cường giả hư cảnh 'Hồng Sơn', gần thì trăm năm trước 'Trịnh Nhung', tổng cộng có ghi lại mười hai vị hư cảnh, ngoại trừ một người trốn ra xa tận hải ngoại, mười một vị hư cảnh khác tất cả đều bị mất mạng.

Đặng Thanh Sơn biến sắc.

Ý của Liễu Hạ có nghĩa là nếu ai đắc tội với Vũ Hoàng môn đều chết cả!

- Kinh Ý, giao Hồng Thiên thần giáp ra, người vẫn là bằng hữu của Vũ Hoàng môn ta.

Vũ Đồng Hải cũng mỉm cười. Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải nhìn Đặng Thanh Sơn, có vẻ rất hữu hảo.

Nhưng ý uy hiếp thì rất trần trụi!

- Mười hai người khiêu khích Vũ Hoàng môn các ông à?

Đằng Thanh Sơn chột nhứ mày nghi hoặc hỏi.

- Theo ta được biết, năm đó lúc Tần Lĩnh Thiên Đế thống nhất thiên hạ, Vũ Hoàng môn các ông đến cả sơn môn cũng bị mất. Mãi sau này khi Tần Lĩnh Thiên Đế ly thế, các ông mới tới Vũ Thành xây lại Vũ Hoàng môn mà.

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ biến sắc.

Tần Lĩnh Thiên Đế thống nhất thiên hạ, Vũ Hoàng môn tự nhiên phải mai danh ẩn tích. Chỉ sau khi Tần Lĩnh Thiên Đế ly thế, mới có thể xây lại.

- Hơn nữa, năm đó Đông Bắc Vương 'Hong Thiên Thành' chinh phục hơn phân nửa Cửu Châu, Vũ Hoàng môn các ông co đầu rút cổ ở Vũ Châu, căn bản không dám quẩn. Mặc cho quân đội Đông Bắc Vương đi qua cảnh nội Vũ Châu các người mà.

Đằng Thanh Sơn giả vờ không biết nên hỏi tiếp.

- Không biết, đại quân rầm rộ xuyên qua cảnh nội Vũ Châu các ông, có tính là khiêu khích với Vũ Hoàng môn không?

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ càng khó coi hơn.

Trong lịch sử đương nhiên có chuyện khiêu khích Vũ Hoàng môn, hơn nữa Vũ Hoàng môn cũng không có biện pháp làm gì được đối phương. Tên này không phải cường giả cấp bậc động hư, mà là chí cường giả. Vũ Hoàng môn cũng không thể đánh được hắn mà.

- Kinh Ý, người có ý gì đây?

Ánh mắt Liễu Hạ lạnh đi.

Vũ Đồng Hải cũng phần nộ quát.

- Người rốt cuộc có giao Hồng Thiên thần giáp hay không đây?

- Vũ Hoàng môn, ta không muốn đối địch với các ông.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói. Về mặt Vũ Đồng Hải Liễu Hạ hơi buông lỏng, Đằng Thanh Sơn lại nói tiếp:

- Nhưng, ta cũng nói rõ là ta chẳng tìm được dù chỉ là một bộ phận của Hồng Thiên thần giáp. Các ông có tin hay không thì tùy! Về phần Vũ Hoàng môn các ông muốn khai chiến với ta...

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười.

- Tùy các ông!

- Nếu các ông coi thường người khác quá đáng, ta cũng sẽ liều mạng phụng bồi.

Đằng Thanh Sơn lạnh lẽo nhìn Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ.

- Hai vị, Kinh Ý cáo từ!

- Dao Trì, đi.

Đằng Thanh Sơn dùng ngón tay chỉ phương hướng, Lục Túc Dao Trì lập tức chui sâu xuống đất.

Xoẹt xoẹt!

Núi đá như đậu phụ, bị Lục Túc Dao Trì khoan thủng. Chỉ trong chớp mắt, Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Dao Trì đã chui sâu vào đất vài dặm. Chỉ một lát sau, đã hoàn toàn thoát khỏi phạm vi khu vực của Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải.

Trên Đồng Lăng Sơn Mạch.

Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ tức giận.

- Kinh Ý thật là kiêu ngạo.

Liễu Hạ trầm giọng nói.

- Hừ, nếu hần không phải có con yêu thú lợi hại kỳ lạ gọi là 'Đao Trì' đó, vừa rồi chúng ta trực tiếp giết hần rồi.

Vũ Đồng Hải cũng không cam tâm.

- Kinh Ý quả có vận khí tốt, có thể có được một con yêu thú vừa có thể phi hành, lại sở trường khoan đất. Nhưng việc này tuyệt đối không thể bỏ qua.

- Liễu sư huynh, chúng ta trở về nói cho sư bá. Sư bá nhất định có biện pháp.

Vũ Đồng Hải hừ lạnh.

Liễu Hạ lại lắc đầu:

- Việc này không thể sốt ruột. Bây giờ chúng ta mặc dù đã trở mặt với Kinh Ý, nhưng ít nhất còn chưa động thủ. Không động thủ thì thôi, khi đã động thủ nhất định phải giết hần ngay. Nếu không thì hậu họa vô cùng! Hơn nữa Kinh Ý và Thiên Thần cung còn có quan hệ vô cùng chặt chẽ...

Đối với Thiên Thần cung.

Vũ Hoàng môn cũng phải đối xử rất cẩn thận.

- Chúng ta trở về.

Liễu Hạ lúc này bay lên trên người Liệt Phong Long Chuẩn.

Vũ Đồng Hải tụ tập lực thiên địa hành Hỏa, hình thành một ngọn lửa bọc lấy thi thể Vũ Thạch Kim. Giữa ngọn lửa này, thân thể Vũ Thạch Kim nhanh chóng hóa thành tro bụi, chỉ để lại kia một bộ ngoại giáp che nửa người.

Vũ Đồng Hải cúi đầu nhìn bộ ngoại giáp trong tay, bất mãn hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn xuống đất, rồi bay lên lưng Liệt Phong Long Chuẩn.

Vèo!

Liệt Phong Long Chuẩn lóe lên một luồng lưu quang, bay về phía tây nam, hướng Vũ Thành.

- Nhị thúc, thấy không?

Trên Đồng Lăng Sơn Mạch, cách chỗ con Liệt Phong Long Chuẩn chừng hai dặm, trên một đỉnh núi, hơn mười tên thợ săn đang nhìn ngáy ngốc.

- Thần diệu to thật, còn lớn hơn cả nhà của chúng ta nữa.

- Còn có hai người đang ngồi trên đó!

Những thợ săn bình thường ai nấy đều kích động vạn phần:

Dưới đất.

Theo ấn ký lúc trước mình lưu lại, Đăng Thanh Sơn rất dễ dàng tìm được lộ tuyến của mình lúc trước.

- Đao Trì, chậm lại, đừng quá nhanh.

Đăng Thanh Sơn lúc này đã nhảy xuống khỏi Lục Túc Đao Trì, cùng Lục Túc Đao Trì từ từ lướt đi trong đất, không ngừng truy tìm chung quanh. Vừa tìm Đăng Thanh Sơn vừa suy nghĩ ' Vũ Hoàng môn trừ phi nắm chắc vạn phần, nếu không tuyệt đối sẽ không động thủ. ' Trên Cửu Châu Đại Địa, giữa cường giả hư cảnh cũng có một quy tắc ngầm.

Bình thường, giữa hai siêu đại tông phái, khi song phương đều có cường giả hư cảnh. Hai cường giả hư cảnh của đại tông phái có thể giao thủ để chấm dứt ân oán. Nhưng lại cấm giết tiên thiên đệ tử của đối phương. Nếu làm như vậy, cường giả hư cảnh của song phương đều sẽ giết chết đệ tử tiên thiên của đối phương. Nếu

làm như vậy thì ai cũng thiệt cả, trừ phi hai siêu tông phái xảy ra chiến tranh thì mới phát sinh việc cường giả hư cảnh của một tông phái đi đồ lục cao thủ tiên thiên của một tông phái khác.

Một khi chiến tranh, kết quả khẳng định là một tông phái sẽ diệt vong!

Do đó, hai siêu đại tông phái không đánh thì thôi, đã đánh là một sống một chết!

Còn quan hệ giữa siêu đại tông phái và cường giả hư cảnh nhân tản lại khác hẳn.

Cường giả hư cảnh nhân tản không có gì ràng buộc. Người như thế, siêu đại tông phái rất không muốn trêu vào. Một khi lỡ trêu vào thì một là phải hóa thù thành bạn, hai là giết chết. Nếu không sẽ hậu hoạn vô cùng!

‘Thân phận ta bây giờ chính là một cường giả hư cảnh nhân tản. Hơn nữa, ta còn có Lục Túc Dao Trì. Muốn giết ta ...’

Đằng Thanh Sơn chỉ thầm cười lạnh.

Đằng Thanh Sơn không sợ bất kỳ ai khiêu chiến. Từ lúc vừa vào tiên thiên đã dám đấu với một đám cao thủ tiên thiên Thanh Hồ Đảo rồi. Bất luận là kiếp trước hay kiếp này, hắn đều không phải là người dễ khuất phục.

Đằng Thanh Sơn lục soát rất cẩn thận dưới đất.

Quá tình tìm kiếm khá là khó khăn. Vì bộ phận thần khí chỉ là một thứ đồ vật, khu vực của cường giả hư cảnh căn bản không thể dò xét ra được. Nếu Đằng Thanh Sơn bở vờ từng khối đá, lật từng miếng đất để tìm, e rằng mười bữa nửa tháng căn bản cũng chưa chắc tìm được tất cả những bộ phận này. Mà cường giả hư cảnh có lực thiên địa bổ sung, cương kinh trong cơ thể là vô cùng vô tận.

- Veo! Veo!

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn chạy lướt nhanh trong lòng đất, lưng đeo Khai Sơn Thần Phủ, hai tay thì vung ra từng luồng kiếm quang xuyên qua đất đá. Luồng kiếm quang mà đánh vào cường giả hư cảnh thì uy lực cũng không lớn, nhưng khi đánh vào đất đá thì quá mạnh, dễ dàng phá vỡ ra.

Nửa bộ thần giáp đang đặt trên lưng Lục Túc Dao Trì. Lục Túc Dao Trì dùng tốc độ chậm rãi lướt tới từng chút một. Sáu cái đao của Dao Trì chém ra từng luồng lưu quang bốn phương tám hướng.

‘Nơi này chính là chỗ miếng giáp chân rơi xuống, cẩn thận tìm thật kỹ.’ Đằng Thanh Sơn giảm bớt tốc độ, tìm rất cẩn thận.

Từng luồng kiếm quang bắn ra!

- Xoảng!

Đằng Thanh Sơn nghe một tiếng thanh âm.

Đằng Thanh Sơn không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

- Dừng.

Rồi hắn vội quay đầu nói với Lục Túc Dao Trì phía sau, ra hiệu cho nó dừng lại. Sau đó Đằng Thanh Sơn bắn mình nhanh chóng về phía phát ra thanh âm va chạm. Chỉ thấy một cái giáp chân màu xanh sậm đang nằm giữa đồng đất đá vụn.

‘Tìm được kiện thứ nhất rồi!’ Đằng Thanh Sơn không khỏi mỉm cười, rồi trở lại cạnh Lục Túc Dao Trì, ném cái giáp chân lên lưng Lục Túc Dao Trì. Cuối cùng cũng gom đủ một đôi giáp chân.’

- Tiếp tục!

Đằng Thanh Sơn cảm thấy tự nhiên trong lòng dâng lên niềm vui thú khi đi tìm bảo vật.

Từ khi ở Hồng Thiên Thành tới khi tới Đồng Lăng Sơn Mạch, đã chạy dưới đất cả ngàn dặm. Còn từ khi Vu Thạc Kim bắt đầu ném những bộ phận thần giáp tới khi hắn không còn ném những bộ phận thần

giáp nữa, cũng trải qua lộ trình năm sáu trăm dặm. Nếu tìm tỉ mỉ trong phạm vi lộ trình năm sáu trăm dặm, thì khẳng định rất mất thời gian.

Mày mà, Đằng Thanh Sơn nhớ tới những vị trí những món đồ áo giáp bị ném đi.

Tới vị trí đó, hắn từ từ cẩn thận tìm tòi. Những nơi khác thì chỉ đi qua rất nhanh, tùy ý phóng ra vài luồng kiếm quang mà thôi.

Một lúc lâu sau.

‘Ha ha, cuối cùng cũng tập hợp đủ rồi. Đằng Thanh Sơn nhìn trọn vẹn bộ chiến giáp màu xanh sậm trên lưng Lục Túc Dao Trì, kể cả mũ trụ và nội giáp, giày chiến ’ Ngoại trừ ngoại giáp che nửa người, những bộ phận khác đều đủ cả. Nhưng lúc bình thường cũng cần bản không cần mặc ngoại giáp. ’ Tìm được gần như trọn vẹn thần giáp, Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng, Đằng Thanh Sơn nhìn chung quanh vùng đất đá tối thui dày đặc ’ Vậy bộ Hồng Thiên thần giáp ở đâu đây? ’

449. Chương 17: Hồng Thiên Thành

‘Hồng Thiên Thần Giáp này khẳng định là ở trên đường mà mình đuổi theo hắn. ’ Đằng Thanh Sơn cau mày ’ Rốt cuộc, tên Vũ Thạch Kim đó dấu Hồng Thiên Thần Giáp ở đâu đây?’

‘Có thể ngay từ đầu khi ném bộ phận thần khí chỉ là hỏa mù, nhân cơ hội đó ném ra Hồng Thiên Thần Giáp không?’ Đằng Thanh Sơn nhất thời không thể xác định được địa điểm Vũ Thạch Kim ném ra Hồng Thiên Thần Giáp. Nếu muốn tìm thì phạm vi thật sự quá lớn, khó khăn rất cao.

‘Nếu ta là Vũ Thạch Kim, tự biết sắp chết khẳng định sẽ muốn đưa Hồng Thiên Thần Giáp cho người còn may mắn còn sống của Hồng Thiên Thành.’

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ ‘Nếu phát hiện có người truy đuổi sau lưng, chắc chắn hắn muốn cắt đuôi ngay! Do đó, nên nghĩ ra việc dùng những một bộ của bộ thần giáp nhất đẳng kia hấp dẫn địch nhân, làm địch nhân đuổi không kịp. Sau đó thương thế càng ngày càng nặng, tự biết không thể đưa Hồng Thiên Thần Giáp cho người của mình, khẳng định là không muốn để ta phát hiện và lấy mất. Do đó, khi ném Hồng Thiên Thần Giáp tuyệt đối sẽ không dùng lực thiên địa bao lấy. Nếu làm như vậy sẽ bị ta phát hiện nên hắn không dám mạo hiểm.’ Đằng Thanh Sơn càng chắc chắn hơn.

‘Vậy thì ngay từ đầu những bộ thập thần giáp hấp dẫn, Hồng Thiên Thần Giáp hắn là còn chưa quyết định. Lúc đó, hắn còn muốn kiên trì, kiên trì để tìm được người đưa lại Hồng Thiên Thần Giáp.’

‘Ừm, ta nhớ lúc cuối cùng Vũ Thạch Kim nói chuyện có vẻ thêu thào không rõ, hiển nhiên đã trọng thương. Khi đó lại còn đối thoại với ta, hắn là muốn lừa ta.’

‘Vậy!’

‘Vũ Thạch Kim ném Hồng Thiên Thần Giáp hắn là ở đoạn đường đó.’

‘Sau khi ném ra Hồng Thiên Thần Giáp, không bao lâu sau Vũ Thạch Kim cũng đã chết.’ Trong nháy mắt trong lòng Đằng Thanh Sơn đã xác định được vị trí ‘Nói cách khác đoạn đường đó có xác suất cao nhất.’

Mặc dù không chắc trăm phần trăm nhưng cũng rất có thể là như vậy.

- Dao Trì, Dao Trì.

Đằng Thanh Sơn lập tức gọi Lục Túc Dao Trì dậy.

Lục Túc Dao Trì mở mắt hấp háy, con ngươi đỏ như máu như nhún nhón nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Đi, quay đầu lại.

Đặng Thanh Sơn chỉ về hướng ngược lại. Lục Túc Dao Trì chán nản để Đặng Thanh Sơn nhảy lên lưng nó, sau đó Lục Túc Dao Trì hóa thành một cái máy khoan điện khổng lồ để dàng xé toang đất đá, dùng tốc độ kinh người chạy về phía tây nam.

'Đây là chỗ ta lấy được mảnh che tay.'

Hắn vừa lướt tới, căn cứ vào nơi mình lưu lại ấn ký do thần phủ chém xuống, cùng với một vài vật tham chiếu đặc thù, Đặng Thanh Sơn nhanh chóng phán định một chỗ đặc biệt.

- Dừng!

Đặng Thanh Sơn lại nhảy xuống khỏi Lục Túc Dao Trì, thấy nơi đó bị Khai Sơn Thần Phủ chém ra liên tiếp hai dấu 'Chính là bắt đầu cẩn thận tìm từ nơi này, phỏng chừng lộ trình khoảng ba bốn mươi dặm dưới đất.' Vừa nghĩ tới thần giáp chỉ sau thần giáp chí cao Hồng Thiên thần giáp, Đặng Thanh Sơn tràn ngập sự háng hái.

- Dao Trì.

Đặng Thanh Sơn vội ra hiệu cho con Lục Túc Dao Trì tiếp tục làm 'cu-li'.

- Hồng!

Lục Túc Dao Trì bắt mãi gầm khê một tiếng, sáu đao tay phát ra đao mang sáng lòa.

Veo! Veo! Veo!

Kiểm quang và đao mang lần lượt đâm qua những khu vực chung quanh con đường, đâm thủng những tầng đất đá. Ngoài thân Đặng Thanh Sơn và Lục Túc Dao Trì đều có lực thiên địa bao phủ, ngăn những lớp nước trong vùng đất bùn sang một bên. Cứ như vậy, Đặng Thanh Sơn và Lục Túc Dao Trì bắt đầu quá trình khổ cực tìm thần giáp.

Tìm dưới đất một hồi lâu.

'Cẩn bản không xác định được vị trí chuẩn xác, chỉ có thể tìm từng tấc một.' Hai tay Đặng Thanh Sơn không ngừng bắn ra những luồng kiếm quang. Nếu không cẩn thận bỏ qua một khu vực nào đó, không biết chừng Hồng Thiên thần giáp lại ở chính chỗ đó. Dù sao đây là ở dưới đất, cho dù gần mấy trượng, nhưng bị đất đá ngăn trở tầm nhìn nên cũng nhìn không thấy.

Lục Túc Dao Trì cũng có chút mệt mỏi, sáu đao tay tùy ý vung lên, đao mang tung tóe ra bốn phía.

Phốc! Phốc! Phốc!

Những tiếng đâm qua đất đá không ngừng vang lên. Nghe thế Đặng Thanh Sơn cảm thấy rất thất vọng.

- Xoảng!

Một tiếng vang trong trẻo cao vút vang lên.

- Hả?

Đặng Thanh Sơn thoáng cái đã lên tinh thần, mắt sáng lên.

Cái đầu tam giác của Lục Túc Dao Trì cũng quay phắt lại, nhìn về phía nơi truyền đến thanh âm. Một người một yêu thú nhìn nhau, trong mắt vui như mở hội.

Đặng Thanh Sơn rất vui vì có thể tìm được Hồng Thiên thần giáp.

Lục Túc Dao Trì vui vì không cần phải làm cu li đào mỏ nữa.

Vèo!

Đặng Thanh Sơn và Lục Túc Dao Trì đồng thời lao về phía đó, dễ dàng đập nát một tầng đá, rốt cục cũng tìm tới mục tiêu.

- Đây là...

Đằng Thanh Sơn nhìn như đóng đinh vào những bộ phận bày vung vãi trong vùng đất bùn trước mắt. Chỉ thấy mũ trụ, nội giáp, giày chiến đều bày tung ở chung quanh. Mỗi một bộ phận thần giáp đều có màu máu, cả thần giáp như có một luồng ma lực kỳ dị, chỉ cần dùng mắt nhìn cũng không khỏi nhiệt huyết sôi lên, có một loại cảm giác muốn giết chóc.

‘Đây là Hồng Thiên thần giáp, chiến giáp đứng sau chí cao.’ Đằng Thanh Sơn vội ngồi xổm xuống, nhanh chóng thu lấy tất cả các bộ phận.

Chỉ ba giây, một bộ Hồng Thiên thần giáp đã hoàn toàn được thu về.

‘Lúc trước Vũ Thạch Kim thật ra đã cố tình sắp xếp cho cả một bộ thần giáp hoàn chỉnh ở đây.’ Về mặt Đằng Thanh Sơn hơi động tâm, nhìn kỹ vào phía trong. Chỉ thấy trên nội giáp Hồng Thiên thần giáp mờ ảo có bốn chữ chữ viết ‘Hồng Thiên thần giáp.’

‘Hồng Thiên Thành e rằng cũng lo là Hồng Thiên Thần Giáp chỉ đứng sau chiến giáp chí cao sẽ bị người ta coi nó là loại chiến giáp bình thường, nên cố ý ghi chữ vào bên trong.’ Đằng Thanh Sơn không suy nghĩ gì nhiều, lúc này hì hục mặc vào.

Xỏ giày chiến, mặc nội giáp huyết sắc. Từng bộ phận thần giáp được Đằng Thanh Sơn đóng cả vào người

‘Hả? Vóc người Đông Bắc Vương Hồng Thiên hẳn là to hơn ta, mặc vào hơi rộng.’ Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn tiếp tục mặc bộ thần giáp này vào.

Mặc xong, chỉ có hai tay lộ ra bên ngoài.

‘Hồng Thiên thần giáp kết hợp với lực thiên địa, phòng ngự này....’ Ngoài thân Đằng Thanh Sơn nhanh chóng tụ tập lực thiên địa. Cương kinh và lực thiên địa chỉ vừa xâm nhập vào giữa thần giáp và thân thể, ngay lúc này chợt ‘Xoẹt xoẹt’ Hồng Thiên thần giáp vốn hơi rộng một chút lại tự nhiên thu lại, áp sát vào người rất dễ chịu. Đằng Thanh Sơn thậm chí còn cảm thấy những lỗ chân lông có thể xuyên qua thần giáp hấp thu không khí ở ngoại giới. Thậm chí còn lúc này cảm giác không thấy sức nặng thần giáp, không ảnh hưởng gì tới các loại động tác công kích chút nào.

‘Không hổ là thần giáp.’ Đằng Thanh Sơn thi triển thân pháp. Nhất thời trong lòng đất bỗng xuất hiện vài chục bóng người, rồi sau đó ngưng kết thành một.

‘Chẳng ảnh hưởng chút nào. Thân pháp vẫn linh hoạt.’ Đằng Thanh Sơn nhìn Hồng Thiên thần giáp trên người, càng có vẻ tự đắc.

Một tay bắt lấy Khai Sơn Thần Phủ bên cạnh, rồi chém mạnh vào cánh tay trái!

Sập! Sập! Sập!

Mặc dù không dùng nhiều khí lực, nhưng liên tiếp ba búa, thần giáp bao cánh tay không hề có một chút dấu vết.

‘Chắc chắc... Không hổ là Hồng Thiên thần giáp.’ Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất sung sướng.

‘Cũng tới lúc về Hồng Thiên Thành rồi.’ Đằng Thanh Sơn mặc Hồng Thiên Thần Giáp, cầm Khai Sơn Thần Phủ, nhảy xuống lưng Lục Túc Dao Trì.

Xoẹt! Xoẹt!

Lục Túc Dao Trì lao thẳng về phía phía trên, đến khi phá tầng đất, bèn vỗ hai cánh hóa thành một luồng lưu quang nhanh chóng bay về phía Hồng Thiên Thành.

Tốc độ khoan đất của Lục Túc Dao Trì tuy rất nhanh, nhưng cũng chỉ so với tốc độ khoan đất của yêu thú khác thôi. Nói về tốc độ tuyệt đối thì tự nhiên khoan đất vẫn thua xa phi hành.

Khi Lục Túc Dao Trì bay đến ngoài thành Hồng Thiên Thành thì trời đã khuya. Hồng Thiên Thành lúc này đã khôi phục lại sự yên lặng.

Đằng Thanh Sơn từ trên cao nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy ngoài thành Hồng Thiên Thành có vô số quân doanh. Lần này Thiên Thần Sơn đem theo rất nhiều quân đội, chỉ có nước đóng quân ở ngoài thành.

'Mùi máu tanh thật.' Đẳng Thanh Sơn ngửi thấy mùi máu ngút trời, thị lực trong đêm làm hắn thấy rõ ràng trên mặt đất có những vết màu nâu. Đó là vết máu của vô số binh lính. Vừa nghĩ tới gần tám vạn kị binh điên cuồng liều chết của Hồng Thiên Thành, chắc là cả đám đã chết sạch.' Mặc dù Đẳng Thanh Sơn không được quan sát, nhưng chắc là sự thật cũng phải là như thế.

Gần tám vạn thiết kỵ toàn bộ đã chết, đến cả những binh lính trọng thương không binh khí cũng đều tự sát mà chết, Thiên Thần cung không có được một tù binh nào.

Hồng Thiên Thành mặc dù đã chết gần tám vạn thiết kỵ nhưng Thiên Thần cung còn tổn thất lớn hơn nữa.

- Ô ô...

Giữa những quân doanh liên miên có người nức nở khóc đồng đội, có tiếng người nói chuyện mừng thắng lợi, cũng có người trọng thương đau đớn rên rỉ. Những âm thanh này kết hợp với mùi máu tanh làm Đẳng Thanh Sơn chỉ biết thở dài một tiếng.

'Cả Cửu Châu Đại Địa muốn ít tai hoạ nhất, cách tốt nhất chính là tận lực duy trì sự bình tĩnh. Muốn bảo trì sự thống nhất vĩnh cửu thì không thể làm được.' Đẳng Thanh Sơn không dừng lại, mà cười Lục Túc Dao Trì bay xuống trong Hồng Thiên Thành, đồng thời cũng cảm ứng rõ ràng khí tức của cường giả hư cảnh Thiên Thần cung.

Trong một đình viện lịch sự tao nhã.

- Hả?

Bọn người Bùi Tam Thiên Thần Tô Mông Đặc, Lý Triều, Thú Vương, Ô Hầu, Bùi Hạo và Tuyết Liên giáo chủ đang tụ tập tại cùng nhau nói chuyện, đều dừng lại.

- Hô Hòa về rồi.

Tô Mông Đặc mỉm cười nói.

- Đến giờ mới đến, e rằng đã tìm được thần giáp rồi dấu ở đâu đó, sau đó mới về.

Tuyết Liên giáo chủ hừ một tiếng.

- Chắc chắn sẽ loanh quanh một phen. Nói rằng căn bản không tìm được thần giáp.

- Tiểu Liên.

Bùi Tam lập tức trừng mắt nhìn con gái.

- Nhớ kỹ, Kinh Ý là khách khanh, tuyệt không phải thuộc hạ Thiên Thần cung.

Bùi Tam truyền âm cho mấy người ở đây. Ý của Bùi Tam rất minh xác: cường giả hư cảnh đều có tôn nghiêm, không phải là loại người người có thể hờ hợt. Đã không phải là thuộc hạ, Lục Túc Dao Trì là của người ta, việc đi tìm thần giáp dựa vào cái mà phải cho Thiên Thần cung mượn, để Thiên Thần cung người đi tìm thần giáp?

Người ta tự mình đi tìm, không có gì đáng trách.

- Hừ!

Tuyết Liên giáo chủ không nói thêm gì nữa. Trong mắt đám người Tuyết Liên giáo chủ, với quan hệ giữa Lý Quân và Thiên Thần cung, không ít người trong tiềm thức đều cho rằng Đẳng Thanh Sơn chính là thành viên của Thiên Thần cung, do đó hắn phải nghe lệnh.

Dù sao, trong tam đại khách khanh của Thiên Thần cung thì hai khách khanh khác khi đứng trước mặt cung chủ Bùi Tam cũng phải dạ dạ thừa thừa, hoàn toàn xem mình trở thành thuộc hạ của Bùi Tam. Biết sao được, Thiên Thần cung quá mạnh, họ đương nhiên muốn dựa vào đó.

'Không phải chỉ là có một con Dao Trì thôi sao.' Tuyết Liên giáo chủ trong lòng thầm nghĩ 'Muốn tham ô thần giáp hừ, ai chẳng nhìn ra chứ?'

Vèo!

Một luồng lưu quang phủ xuống trong đình viện, chính là Đằng Thanh Sơn cước đạp Lục Túc Dao Trì, mặc huyết sắc Hồng Thiên thần giáp, cầm Khai Sơn Thần Phủ, một tay ôm một bộ thần giáp khác.

450. Chương 18: Trở Về

Đằng Thanh Sơn kiếp trước là sát thủ, kiếp này cũng từng trải không ít.

Cả người hần khí chất rất lãng lẹ, rất hợp với bộ Hồng Thiên thần giáp nồng nặc sát lục khí tức.

- Cung chủ quá khen rồi.

Đằng Thanh Sơn nhìn bàn tiệc trả lời.

-Xem ra Cung chủ và các vị đều đang ăn mừng chiến thắng lấy được U Châu.

Tuyết Liên giáo chủ kể bên nói xen vào, tiếng cười trong trẻo vang lên:

- Là gặt hái được đại thắng, chiếm toàn bộ U Châu. Sau này, đông bộ Thanh Châu, đông bắc U Châu và bắc phương đại thảo nguyên hợp nhất. Đây đương nhiên là chuyện mừng. Chẳng qua, lần diệt Hồng Thiên thành này, đáng ghét nhất là để cho Vũ Thạch Kim mang thần giáp bỏ trốn. May mà Hồ Hòa khách khanh giúp chúng ta lấy thần giáp về.

-Tiểu Liên. Bùi Tam nhăn mặt.

Tuyết Liên giáo chủ là con gái của Bùi Tam, từ nhỏ rất được chiều chuộng. Khi nổi tính bướng bỉnh, lời của Bùi Tam nàng cũng mặc kệ.

- Hồ Hòa khách khanh, cậu đến đây là để tặng thần khí phải không?

Tuyết Liên giáo chủ cười hi hi ướm lời.

- Lần này Hồ Hòa khách khanh lập được đại công, Thiên Thần Cung chúng ta sẽ ghi nhớ.

Đằng Thanh Sơn lần nói chuyện này thể hiện không được tốt, thật ra lần đánh Hồng Thiên thành này tâm tình của Tuyết Liên giáo chủ không tốt lắm. Đặc biệt là chuyện sư huynh Lý Triều bị cụt tay. Lý Triều và Tuyết Liên giáo chủ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, thân như huynh muội. Tuyết Liên giáo chủ đã sớm bực bội trong lòng.

Với lại vì nàng là con gái của Bùi Tam, mấy người Lý Triều đều nhường nhịn nàng ta. Bùi Tam vì cái chết của vợ đã cảm thất có lỗi với con gái nên rất cưng chiều, làm cho Tuyết Liên giáo chủ từ nhỏ đã rất bá đạo. Nàng ta cho rằng, Kinh Ý lần này đoạt được thần giáp không phải là cướp thức ăn trong miệng hổ sao?

Dám đoạt bảo bối trên tay Thiên Thần Cung của nàng ta?

Thêm vào một bụng tức giận hôm nay, tự nhiên sẽ bộc phát ra.

- Tuyết Liên giáo chủ, ý của người là tại hạ đưa ra thần giáp, là lập công?

Đằng Thanh Sơn nhăn mặt.

Nói xong, Đằng Thanh Sơn nhìn Thiên Thần Cung chủ Bùi Tam. Tuyết Liên giáo chủ lần này nói những lời bá đạo, âm hiểm làm hắn rất tức giận. Nếu như Thiên Thần Cung chủ Bùi Tam cũng là loại người này?

Cùng lắm thì bỏ chạy. Dẫu sao không có Lục Túc Dao Trì, Thiên Thần Cung lần này bị động, đừng hòng mơ tưởng tới thần giáp.

- Hồ Hòa khách khanh, cậu đương nhiên là lập đại công.

Bùi Tam đi tới, che trước mặt Tuyết Liên cung chủ, cười nói:

- Khi ta để cậu đuổi theo Lục Túc Dao Trì đã từng nói qua, sau khi lấy được hai bộ thần giáp, cậu chọn một bộ, bộ còn lại để cho Thiên Thần Cung của ta, Thiên Thần Cung sẽ có trọng tạ.

- Hô Hòa khách khanh, xem ra cậu đã chọn Hồng Thiên thần giáp rồi. Ha ha, đều đã mặc lên người rồi.

Bùi Tam nhìn bộ thần giáp màu xanh sẫm Đằng Thanh Sơn ôm trên tay nói: Bộ thần giáp này, chính là bộ cậu muốn đưa à?

Lập tức, Thiên Thần Tô Mông Đặc, Kiếm Tông Tông chủ Lý Triều, Thú Vương Ô Hầu, Bùi Hạo cùng với Tuyệt Liên giáo chủ, những người đang có mặt đều nhìn Đằng Thanh Sơn, bao gồm cả bản thân Bùi Tam.

Rõ ràng câu này của Bùi Tam nói rõ Thiên Thần Cung nhất định phải có một bộ thần giáp.

Đằng Thanh Sơn lấy Hồng Thiên thần giáp, bọn họ lấy bộ còn lại, đây là giá chót.

Nếu Đằng Thanh Sơn quá tham lam, Bùi Tam e rằng cũng không vui. Bùi Tam mà không vui chắc chắn hậu quả rất là nghiêm trọng.

Giao hay không giao?

- Cung chủ.

Đằng Thanh Sơn cười nhẹ:

Lúc đầu đã nói rõ, tại hạ đương nhiên đồng ý. Tại hạ đã có Hồng Thiên thần giáp, bộ thần giáp này có cũng vô dụng, chẳng qua... (xưng là ta để chứng minh DTS xem mình ngang hàng TTC?)

(Duyên: xưng là tại hạ cũng được bác ạ, gần ngang hàng rồi. Ý bác thế nào?)

- Chẳng qua cái gì?

Mấy người Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Chẳng qua, bộ thần giáp này thiếu giáp ngoài thân trên.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu bảo.

Xem ra, Vũ Thạch Kim nghĩ cách không cho ta lấy được thần giáp, thậm chí sớm đã cấu kết với Vũ Hoàng Môn. Tại hạ cũng bỏ ra rất nhiều công sức mới có thể đoạt được thần giáp. Còn giáp ngoài thân trên đã bị hai người Vũ Đồng Hải của Vũ Hoàng Môn đoạt đi. Vì đoạt được thần giáp, tại hạ cũng gây thù với Vũ Hoàng Môn.

Đằng Thanh Sơn bất đắc dĩ cười nói.

- Vũ Hoàng Môn?

Bùi Tam cười nhạt:

- Nhìn thấy Lục Nhĩ Toàn Địa Thử thì ta đã đoán ra việc có liên quan đến Vũ Hoàng Môn. Con Lục Nhĩ Toàn Địa Thử này thích ăn nhất là Long Viêm quả Vũ Hoàng Môn có rất nhiều, vì thần giáp mà kết thù oán. Cậu yên tâm, đừng thấy Vũ Hoàng Môn đôi lúc tùy tiện, nhưng mà Vũ Hoàng Môn rất thận trọng. Vì có Thiên Thần Cung của ta nhúng tay, bọn họ sẽ không ra tay đâu.

- Còn về thần giáp này, thiếu một cái giáp ngoài cũng chẳng hề gì.

Bùi Tam không để tâm nói.

- Thần giáp lợi giáp, vốn là rất ít khi mặc.

- Cung chủ.

Đằng Thanh Sơn cười đưa qua.

Bùi Tam thấy vậy mới lộ ra nét cười, mấy người Thiên Thần Tô Mông Đặc, Bùi Hạo đứng bên cạnh len lén thở ra, vui vẻ.

- A Hầu. Bùi Tam quay đầu phân phó.

- Sư phụ. Thú Vương Ô Hầu tiến lên một bước.

- Bộ thần giáp màu xanh sẫm này, theo như ta biết là thần giáp do một vị động hư tiền bối của Hồng Thiên thành Yến Vũ Sơn để lại, từ nay đưa cho con.

Bùi Tam trịnh trọng đưa bộ thần giáp qua, Thú Vương Ô Hầu hai mắt tỏa sáng, y hít mạnh một hơi kích động nhận lấy.

Đối với hư cảnh cường giả mà nói, bảo bối có thể làm cho họ động tâm thật quá ít. Thần giáp chính là một trong những thứ đó.

- Thì ra Bùi Tam cần thần giáp là để cho đồ đệ mặc.

Đằng Thanh Sơn nói thầm.

Khó trách không cường cầu Hồng Thiên thần giáp. Nếu để cho tự thân lão mặc, xem chừng yêu cầu càng cao hơn, sẽ đòi lấy Hồng Thiên thần giáp. Nhưng mà lão là động hư cảnh giới, có thể tự mình luyện hóa thần giáp. Tự mình luyện hóa thần giáp, đương nhiên so với thần giáp do các động hư cường giả khác trong lịch sử để lại thì thích hợp với bản thân hơn nhiều.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn quét qua người Bùi Tam nhưng không hề nhìn thấy thần giáp:

- Có lẽ là mặc bên trong y phục.

- Hô Hòa.

- Ủ? Đằng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam.

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn, cười nhẹ nói:

- Ta lúc trước có nói qua, cậu đưa cho Thiên Thần Cung ta một bộ thần giáp, Thiên Thần Cung ta nhất định có trọng tạ. Nói đi, cậu muốn cái gì?

- Trọng tạ cái gì? Đằng Thanh Sơn suy nghĩ.

- Nói đi, Thiên Thần Cung của ta không nhỏ mọn như cậu đâu.

Tuyệt Liên giáo chủ nhìn Đằng Thanh Sơn. Thật ra, từ khi Đằng Thanh Sơn và Lý Quân từ Đoan Mộc đại lục trở về, lần đầu gặp Tuyệt Liên giáo chủ, Tuyệt Liên giáo chủ đã không vừa mắt. Bây giờ càng không có bao nhiêu hảo cảm.

Đằng Thanh Sơn nhìn Tuyệt Liên giáo chủ, đột nhiên nhếch miệng cười:

- Cung chủ, nếu không thì Thiên Thần Cung đánh hạ Dương Châu, sau đó mang Dương Châu tặng lại cho tại hạ, thế nào?

Bùi Tam ngẩn mặt ra.

Những hư cảnh cường giả khác đều bị đề nghị của Đằng Thanh Sơn hù dọa.

Đánh hạ Dương Châu? Đưa cho hắn?

Đó chính là một trong Cửu Châu, hơn nữa còn được cho là một trong hai châu phồn hoa nhất, chỉ có Vũ Châu có thể so sánh được.

- Cậu...

Bùi Tam cũng không tự chủ lắc đầu cười:

- Kinh Ý ơi là Kinh Ý, cậu nên biết rằng muốn công chiếm một châu hao phí bao nhiêu nhân lực, vật lực không? Thiên Thần Cung của ta cũng chuẩn bị mấy trăm năm, tới bây giờ mới có thể dùng cách bẻ cây khô, đánh củi mục công phá Thanh Châu, U Châu. Như lần này chỉ là đánh chiếm U Châu, Thiên Thần Cung của ta đã tử thương hơn trăm vạn. Tiền bạc thì không thể kể hết. Hơn nữa, A Triều cũng vì thế mà mất cánh tay. Lần trước tiêu diệt Tiêu Dao Cung, tuy rằng đã sớm chiếm được Thanh Châu, nhưng sự báo thù của lão tặc Tiêu Dao Cung vẫn làm cho Thiên Thần Cung tổn thất rất lớn.

Bùi Tam cười nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Muốn ta đưa Dương Châu cho cậu cũng được, cậu đưa lại cho ta năm bộ thần giáp, thêm năm cây bắt tử thảo, cộng thêm nhân tình ta thiếu cậu lần trước, thế nào?

- Năm bộ thần giáp, năm cây bắt tử thảo? Thêm vào nhân tình lần trước? Đằng Thanh Sơn thất kinh.

Thật ra lời nói lần trước chỉ là một câu nói đùa thôi.

Vùng đất của một châu nói đưa là đưa, chỉ sợ là chỉ có chí cường giả mới có sức hấp dẫn như thế. Bùi Tam dù lợi hại hơn, cũng không nở tặng đi một châu. Vì chiếm được một châu giá phải trả thật là lớn.

- Cung chủ, năm bộ thần giáp, năm cây bắt tử thảo? Giết tại hạ cũng không có đưa ra được. Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói. Nói tới trọng tã, nhất thời tại hạ thật ra vẫn chưa nghĩ ra.

- Nếu vẫn chưa nghĩ ra, vậy chờ tới khi cậu nghĩ ra rồi nói. Bùi Tam cười nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Cung chủ, tại hạ rời Nghi thành cũng mấy ngày rồi, tại hạ đã đến lúc phải cáo biệt! Còn nữa, tại hạ tính đưa tiểu Quân đi về luôn. Cung chủ, các vị không cần đưa tiễn.

Dưới ánh mắt đưa tiễn của mấy người Bùi Tam, Đằng Thanh Sơn cười Lục Túc Dao Trì nhanh chóng bay khỏi đình viện, đi tới nơi ở khác trong thành đón thê tử Lý Quân.

Đêm đó hân lập tức trở về Dương Châu, Giang Ninh quận, Nghi thành.

Trên bầu trời đêm.

Lục Túc Dao Trì phá không bay đi.

Đằng Thanh Sơn ngồi bắt chéo chân trên thân Lục Túc Dao Trì, Lý Quân nửa người nằm trong lòng Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu ngắm sao trời.

- Thanh Sơn, huynh thật đã cho một bộ thần giáp? Lý Quân có chút kinh ngạc, ngồi bật dậy.

- Đương nhiên.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười:

- Nếu không đưa, sợ rằng Tuyết Liên giáo chủ, sư phụ của muội sẽ xé xác huynh ra.

- Muội biết, huynh là vì muội. Lý Quân quay đầu nhìn Đằng Thanh Sơn, áy náy nói. Nếu không phải là muội, Thanh Sơn huynh vốn không cần chung thuyền với Thiên Thần Cung. Con người sư phụ thì muội hiểu rõ, có chút bá đạo. Thanh Sơn, cho đi thần giáp có phải huynh không vui?

- Không vui? Đằng Thanh Sơn không để ý cười nói khê:

- Tiểu Quân, có mất thì mới có được! Huynh xá chi một bộ thần giáp vốn không dùng tới, tới thiếu lần này lại được thêm một lời hứa trọng tã của Thiên Thần Cung. Hơn nữa, điều phiền phức với Vũ Hoàng Môn, huynh hoàn toàn có thể nhờ người Thiên Thần Cung đi đối phó.

-Bây giờ là lúc Đằng Thanh Sơn xây dựng cơ sở. Tại Cửu Châu đại địa, căn cơ của huynh quá yếu. Nên biết là xây dựng căn cơ, tự nhiên phải bỏ ra chút gì đó.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Không bỏ ra chút gì, thực lực lại không đủ vậy mà đòi hô phong hoán vũ sao? Nằm mơ đi.

Lý Quân gật đầu.

- Thanh Sơn, vậy đợi khi tiểu Thanh tới, chúng ta sẽ không cần thế này nữa ha?

Mắt Lý Quân sáng lên.

Muội tuy rằng đang là quyền giáo chủ của Tuyết Liên giáo, rất có uy phong. Nhưng muội luôn cảm thấy bản thân là con tin bị Thiên Thần Cung giam giữ, Thiên Thần Cung dùng để uy hiếp, tác động tới huynh.

Đằng Thanh Sơn vươn tay, kéo Lý Quân vào lòng:

- Đừng gấp! Điều đó sẽ rất nhanh thôi, rất nhanh, không ai có thể ảnh hưởng chúng ta. Ngày mai là mừng chín tháng bảy, là kỳ hạn ba tháng chín trăm mười bốn hài tử luyện nội gia quyền. Sẽ biết nội gia quyền nhất mạch của huynh đời thứ ba có bao nhiêu đệ tử.

Đặng Thanh Sơn nhẹ giọng thì thầm, nội gia quyền đời thứ nhất chỉ có mình Đặng Thanh Sơn, đời thứ hai là Đặng Thú có ba người, đời thứ ba là những hài tử này.

Ngồi trên Lục Túc Dao Trì, bay trên chín tầng mây, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao.

Trong mơ hồ ước chừng như thấy được tương lai, người tu luyện nội gia quyền như sao trời, nhiều không đếm hết.

- Nhất định sẽ có ngày đó. Đặng Thanh Sơn thầm nghĩ.

451. Chương 19: Nhập Môn

- Hồng Hầu ca, hôm nay là ngày chín rồi.

- Ừm, ngày chín.

Đặng Hồng Hầu gật gật đầu, nhìn một thiếu niên hơi gầy gò bên cạnh.

Học tập luyện quyền trong phủ đệ Đặng Thanh Sơn có chín trăm mười bốn thiếu niên, nên mỗi phòng có sáu thiếu niên ở. Đặng Hồng Hầu và thiếu niên này là bạn cùng phòng.

Sau ba tháng gần gũi, hai thiếu niên xem nhau như huynh đệ.

- A Tín, đừng nhụt chí. Chỉ cần có một chút hy vọng cũng không được bỏ qua. Ta cũng đã nói cho người rõ những yếu điểm về luyện tập Tam Thể Thức và Hầu quyền rồi. Bây giờ người đã làm tốt lắm rồi. Không biết chừng, hôm nay luyện quyền người có thể đột phá.

Đặng Hồng Hầu liên tục cổ vũ thiếu niên gầy gò.

Phương Tín năm nay chín tuổi, nhưng thân thể thì gầy yếu hơn những bạn cùng lứa tuổi. Lúc trước từ Giang Ninh quận thành chạy tới Nghi thành, dù cả chân Phương Tín sưng vù lên, nó vẫn luôn cắn răng chịu đựng.

Nhưng, tiên thiên của thân thể nó khá là yếu. Do đó, nó vẫn chưa luyện được nội kinh. Đặng Hồng Hầu sau mỗi lần tập luyện quyền đều ngồi riêng với Phương Tín, tranh thủ 'trợ giúp' người bạn tốt này. Dưới sự trợ giúp của Đặng Hồng Hầu, Phương Tín đã luyện được Hầu quyền và Tam Thể Thức vượt qua cả Đặng Hồng Hầu.

Nhưng, nó luyện mãi cũng không sinh ra nội kinh.

Trong ba tháng luyện nội gia quyền, tố chất thân thể thiếu niên tên là Phương Tín này có hơi tăng lên, da dẻ cũng đã sạm đen.

"Nhất định có thể đột phá."

"Nhất định có thể đột phá. Ta nhất định, nhất định phải thành một cường giả giống như Kinh Ý tiên bối."

Phương Tín siết chặt nắm tay, thầm nghĩ. Những tao ngộ lúc nhỏ đã làm hắn rất muốn được trở thành cường giả tuyệt đối. Lần này Đặng Thanh Sơn tuyển nhận đệ tử, hiển nhiên là một thông đạo thênh thang để chúng trở thành cường giả!

Bỏ qua cơ hội như thế, e rằng những trẻ đồng lứa đều sẽ hối hận!

"Đã tới ngày chín tháng bảy rồi. Tính ra cũng đã ba tháng rồi."

"Ừm, hôm nay là ngày cuối cùng luyện quyền. Nếu vẫn luyện không được nội kinh, ngày mai sẽ phải xách bị trở về thôi."

Những thiếu niên vẫn còn trên luyện võ trường, thì thầm tự chủ. Trong số họ không ít người đã buông hy vọng rồi.

- Sư phụ tới rồi!

- Sư phụ tới kìa!

Gần như trong nháy mắt luyện võ trường trở nên yên lặng, không có thiếu niên nào đủ can đảm hó hé. Lúc này, Đổng Thủ mặc quần dài, Đổng Thanh Sơn mặc áo bào trắng cùng Lý Quân vận xiêm y tím cùng ra khỏi nội viện, đi tới luyện võ trường ở ngoại viện. Nếu nói cả người Đổng Thủ đều có một luồng khí tức dã thú, thì Đổng Thanh Sơn như một thanh kiếm giấu kín trong vỏ, có vẻ rất tao nhã.

- Là Kinh Ý tiền bối.

- Nhìn kìa. Rõ là Kinh Ý tiền bối.

Chín trăm mười bốn thiếu niên không kìm được phát ra một tiếng ồ lớn. Bị ánh mắt lạnh lẽo của Đổng Thủ đảo qua, tất cả những thiếu niên lại lập tức trở nên yên lặng. Nhưng họ đều dùng ánh mắt rừng rực nhìn Đổng Thanh Sơn mặc áo bào trắng, trông như một công tử.

Những thiếu niên đều biết Kinh Ý tiền bối. Người này còn mạnh hơn cả tiên thiên cường giả trong truyền thuyết rất nhiều.

Ở hàng đầu luyện võ trường.

Đổng Thủ cung kính đứng cạnh Đổng Thanh Sơn, thấp giọng báo:

- Sư phụ! Trong những thiếu niên này, những người tới nay đã luyện ra nội kinh đứng ở bên trái, tổng cộng có chín mươi hai thiếu niên. Trong số đó, số cuối tháng thứ nhì, và đầu tháng thứ ba luyện ra nội kinh là nhiều nhất. Sau nửa tháng thứ ba, số người luyện ra nội kinh càng ngày càng ít. Ngày hôm kia và ngày hôm qua thì chẳng có ai đột phá cả.

- Chín mươi hai người?

Ánh mắt Đổng Thanh Sơn nhìn xuống phía dưới. Chín trăm mười bốn thiếu niên chia làm hai nhóm. Những đệ tử luyện ra nội kinh đứng cùng nhau. Những đệ tử không luyện ra nội kinh đứng thành một nhóm khác. Song khi Đổng Thanh Sơn nhìn qua thì cơ hồ tất cả thiếu niên đều cố gắng ưỡn ngực hết cỡ, ai nấy hai mắt đều tỏa sáng.

Từ những ánh mắt này Đổng Thanh Sơn đều nhìn ra sự kích động, sùng bái và khát vọng của những thiếu niên trước mặt.

Khát vọng có thể trở thành cường giả!

Lúc trước có thể báo danh, hơn nữa lại có thể từ Giang Ninh quận thành chạy bộ tới Nghi thành. Không có khao khát trở thành cường giả há có thể chịu được gian nan cực khổ đó?

"Tốt hơn ta tưởng nhiều, chín mươi hai người" Đổng Thanh Sơn khẽ mỉm cười "Gần như đạt tới tỉ lệ mười trên một. À, lúc đó khi Quy Nguyên Tông hỗ trợ tuyển chọn, cũng đã đào thải những thiếu niên có thân thể mất cân đối, không dẻo dai. Nếu tính cả những người báo danh nhưng không qua được đợt kiểm tra thì tỷ lệ này thấp hơn. Nói cách khác, trong hai mươi thiếu niên, đại khái có một người thích hợp với việc luyện tập nội gia quyền."

Tỉ lệ này làm Đổng Thanh Sơn rất hài lòng.

Dù sao xã hội kiếp trước, khi luyện tập nội gia quyền ra nội kinh, tỉ lệ thành công thấp hơn rất nhiều.

Một là tổ chất thân thể của người thường ở kiếp trước không bằng dân chúng Cửu Châu Đại Địa, hai là kiếp trước thiên địa linh khí không đủ.

Những điều này tạo thành sự hai khác biệt giữa hai thế giới.

- Ngày tám tháng tư!

Đột nhiên Đăng Thanh Sơn mở lời, thanh âm không lớn, nhưng lại vang vọng mãi bên tai từng thiếu niên. Tất cả các thiếu niên đều nín thở lắng nghe.

- Các người đều qua hơn ba trăm dặm đường, chạy tới đây. Ngày chín tháng tư bắt đầu. Các người tổng cộng có chín trăm mười bốn người bắt đầu được ta truyền cho một bộ quyền pháp tu luyện cho tới ngày hôm nay. Ngày chín tháng bảy là ngày cuối cùng các người luyện tập quyền pháp. Dựa theo lời ta nói từ trước, hôm nay các người vẫn luyện tập như thường ngày. Cũng có sư phụ các người Đăng Thú ở đây dạy dỗ cho các người.

- Ngày mai, chín trăm mười bốn người các người, phàm ai không luyện ra nội kinh, sẽ được gửi về lại Giang Ninh.

Ánh mắt Đăng Thanh Sơn lạnh lạnh đảo qua từng người:

- Nhớ kỹ, ngày cuối cùng, ở lại theo ta tu luyện hay trở về, dựa vào ngày cuối cùng này đó.

Thanh âm Đăng Thanh Sơn như có ma lực kỳ dị, cứ vang vọng mãi trong đầu các thiếu niên này, không ít thiếu niên nắm chặt nắm tay, dâng lên khát vọng cực độ.

- Bắt đầu luyện quyền!

Đăng Thanh Sơn phân phó cho Đăng Thú, rồi dẫn Lý Quân quay đầu bước đi, ra khỏi ngoại viện.

- Hát!

- Cáp!

Trở vào trong nội viện, Đăng Thanh Sơn rõ ràng nghe thấy những tiếng hét, tiếng thở của đám thiếu niên ở ngoại viện tựa hồ đều mạnh lên không ít.

- Thanh Sơn, vừa rồi chàng...?

Lý Quân cười nói.

- Cũng chỉ là chút thủ đoạn nhỏ thôi.

Đăng Thanh Sơn cười.

Câu cuối cùng, bằng vào 'Thần' cường đại của mình, hắn đã gần như thôi miên đám thiếu niên này, thức tỉnh khát vọng trong lòng họ, khuếch đại khát vọng trong lòng họ. Thật ra thuật thôi miên chỉ là tiểu thuật, cũng như Đại hòa thượng "Tô Mông Đặc", Thiên Thần của Thiên Thần Sơn. Chỉ cần ánh mắt đã có thể ảnh hưởng tới cả cường giả tiên thiên.

Lúc trước ở ngoài Hồng Thiên Thành, "Tô Mông Đặc" dựa vào tiếng nói làm cho gần tám vạn kỵ binh Hồng Thiên Thành đang quyết tử cũng phải dao động. Sau cũng nhờ vào hai huynh đệ "Vưu Thạch Kim" dựa vào thanh âm mới thức tỉnh thủ hạ binh lính mình.

Đăng Thanh Sơn thi triển một chút tay nghề ảnh hưởng tới đám hài tử cũng chẳng phải là việc khó.

Đợi đến lúc hoàng hôn.

- Sư phụ, sư phụ.

Đăng Thú kinh hỉ chạy đến cạnh Đăng Thanh Sơn đang khoanh chân tĩnh tọa trên luyện võ trường nội viện.

- Chuyện gì?

Đăng Thanh Sơn mở mắt nhìn.

- Sư phụ, hôm nay có tới bốn thiếu niên đột phá.

Đăng Thú liền nói:

- Có thể là những lời của sư phụ đã có tác dụng, vào ngày cuối cùng có tới bốn người sinh ra nội kinh trong cơ thể.

Đăng Thanh Sơn mỉm cười.

Ba tháng cố gắng, tới ngày cuối cùng thì áp lực tâm lý đương nhiên rất lớn. Còn đám bị mình hơi thôi miên, dẫn dắt đã làm cho những thiếu niên này dâng lên khát vọng cực độ. Có bốn người đột phá cũng nằm trong dự tính của mình.

Trong chỗ ở của đám thiếu niên.

Những chiếc giường dài chừng ba trượng trường, cơ hồ đã chiếm cứ một nửa diện tích cả phòng. Ngoại trừ phần ngoài cùng dùng để những vật phẩm linh tinh, thì cả sáu thiếu niên ngủ trên giường.

- Ha ha, ta thành công rồi, rốt cục đã đột phá.

Một thiếu niên tuần tú ở trong ký túc xá nhảy tưng tưng.

Hắn chính là một trong bốn người đột phá hôm nay. Ngày cuối cùng mà đột phá thì quả là vui nhất.

Còn Đằng Hồng Hầu lúc này đang ở cùng Phương Tín thân thể gầy gò. Phương Tín cuộn tròn trên giường, dựa vào vách tường, nước mắt vòng quanh.

Đằng Hồng Hầu bên cạnh thấp giọng an ủi:

- A Tín, đừng đau khổ.

Kỳ thật Đằng Hồng Hầu cũng muốn nói gì đó, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết phải nói gì.

Ngày mai, hắn sẽ chia tay với Phương Tín.

Trong hai người, một người sau này sẽ trở thành một cường giả ở Cửu Châu, còn người kia có lẽ trở thành một nhân vật tăng dưới chót Cửu Châu.

- Hồng Hầu ca, đừng nói nữa!

Phương Tín lắc đầu, bặm miệng.

Đằng Hồng Hầu sức nghĩ ra, liền nói:

- Ngày mai mới là ngày quyết định cuối cùng ai đi ai ở. Tối hôm nay, không biết chừng người sẽ đột phá đó.

- Đêm nay à?

Phương Tín ngẩng đầu, mắt sáng lên.

Tối ngày chín tháng bảy, rất nhiều thiếu niên không hề ngủ mà luyện quyền trong bóng đêm. Họ đều khát vọng trước giờ phán định kết quả ngày mai sẽ luyện ra nội kinh.

Sáng sớm ngày mười tháng bảy, nắng sớm rất ấm áp. Trong đám thiếu niên có người có tâm trạng rất tốt, nhưng tuyệt đại đa số thiếu niên đều cảm thấy rất khó chịu. Mặc dù thức đêm luyện quyền, nhưng cả đám thiếu niên không có lấy một ai buồn ngủ, tất cả mọi người đều tập hợp cả trên luyện võ trường.

Một khoảng yên tĩnh!

Có bốn người ở đầu luyện võ trường. Một là sư phụ chúng, Đằng Thú cùng với người mà chúng sùng bái Kinh Ý tiền bối, đứng cạnh Kinh Ý tiền bối là phụ nhân. Còn có tông chủ Quy Nguyên Tông Gia Cát Nguyên Hồng.

- Hôm nay ngày mười tháng bảy!

Đằng Thanh Sơn nhìn bọn thiếu niên, cất cao giọng:

- Trong số các người ai luyện ra nội kinh thì có thể lưu lại, sẽ được tu luyện quyền pháp thâm ảo hơn, có thực lực mạnh hơn. Còn trong các người ai không luyện ra nội kinh, sẽ phải về lại Quy Nguyên Tông. Từ tối hôm qua đến giờ, có ai luyện ra nội kinh không?

Không ít thiếu niên nhìn quanh.

Yên tĩnh, một khoảng yên tĩnh.

Đêm hôm qua, không ai có thể đột phá.

”Quả thế.” Đàng Thanh Sơn trầm nghĩ trong lòng. ”Áp lực tinh thần lớn đến thế, không có ta dùng thôi miên phụ trợ, sao có thể đột phá chứ?”

- Được, nói cách khác, trong số các người tổng cộng có chín mươi sáu người luyện ra nội kinh. Còn tám trăm mười tám người khác ta sẽ giao các người về Quy Nguyên tông Giang Ninh.

Đàng Thanh Sơn vừa dứt lời, trên luyện võ trường không ít thiếu niên cứ đứng như thế mà chảy nước mắt, thậm chí có những thiếu niên bật khóc thành tiếng.

Cố gắng ba tháng!

Luôn luôn khát vọng trở thành cường giả!

Thất bại rồi!

Dù sao ngoại trừ Đàng Hồng Hầu, đứa lớn nhất cũng chỉ mới mười tuổi.

- Nam nhân đổ máu không đổ lệ!

Đàng Thú quát một tiếng lớn, lập tức không ít thiếu niên ngừng khóc.

- Ba tháng.

Đàng Thanh Sơn mở lời:

- Các người tới đây ba tháng, hôm nay tất cả chín trăm mười bốn thiếu niên, và sư phụ các người Đàng Thú, cùng với ta, chúng ta cùng nhau luyện tập Tam Thể Thức. Luyện một lần cuối cùng!

Đàng Thanh Sơn bắt đầu chiêu mở đầu của Tam Thể Thức.

Lập tức Đàng Thú cũng múa thức mở đầu Tam Thể Thức. Chín trăm mười bốn thiếu niên ở đây ai nấy nhất tề múa lên thức mở đầu.

- Hát!

- Cáp!

Kể cả Đàng Thanh Sơn, ai nấy từng chiêu từng thức không ngừng luyện tập, không ít thiếu niên vừa luyện tập vừa cố nén nước mắt. Tám trăm mười tám thiếu niên đều biết mình đã thất bại rồi, bị phán 'tội chết' rồi. Bây giờ trong lòng chúng thoải mái trước đó chưa từng có, không còn gánh nặng, áp lực gì nữa. Đặc biệt dưới sự chỉ dẫn của Đàng Thanh Sơn, quyền pháp của mọi người đều luyện tốt hơn hẳn khi trước.

Về cảnh giới, Đàng Thanh Sơn hiển nhiên cao hơn Đàng Thú rất nhiều.

Một quyền, lại một quyền.

- Một lần cuối cùng.

Thiếu niên gầy gò Phương Tín, cũng đắm chìm trong quyền pháp. Đã biết mình thất bại rồi, không có áp lực tâm lý, lúc này quyền pháp hẳn lại bắt chước Đàng Thanh Sơn, chợt mở ảo có chút ý vị.

Trong lúc vô tình, chút nội kinh đã sinh ra trong cơ thể hắn,

- Hát!

- Cáp!

Những tiếng hét của những thiếu niên vang dội, vang vọng cả luyện võ trường, xông thẳng tới tận trời cao.

452. Chương 20: Bình Tĩnh Chờ Đợi

Từ đó, đệ tử đời thứ ba của nội gia quyền nhất mạch tổng cộng có chín mươi tám người. Còn tám trăm mười sáu người còn lại được Gia Cát Nguyên Hồng cử quân đội hộ tống về Quy Nguyên Tông. Tám trăm mười sáu thiếu niên này sẽ ở lại Quy Nguyên Tông, cũng sẽ được cơ hội học tập bí tịch nội kinh. Nếu thành công luyện ra nội kinh, họ có thể trở thành đệ tử Quy Nguyên Tông. Nếu tu luyện nội kinh bí tịch mà cũng thất bại, thì chỉ có thể ly khai Quy Nguyên Tông thôi.

Buổi chiều cùng ngày, mây đen kín trời, thời tiết oi bức, thi thoảng nghe tiếng ve sầu véo von.

Trong nội viện.

- Sư phụ.

- Sư phụ.

Đặng thú và Tiết Tân thân thể đều cực kỳ cường tráng, cung kính đứng trước người Đặng Thanh Sơn.

- Tiết Tân, người và Nhị sư huynh người đạo này phát triển Hung Thú Bang ở Thái A Sơn Mạch như thế nào rồi?

Đặng Thanh Sơn dò hỏi. Tiết Tân cung kính trả lời:

- Sư phụ, Hung Thú Bang tất cả đều rất chuẩn mực. Bây giờ trong bang phái có tổng cộng tám ngàn hảo hán. Dựa theo nhị sư huynh bảo, tạm thời sẽ không khuếch trương nữa, duy trì số lượng tám ngàn người. Ở dãy núi Thái A, bang phái có hơn tám ngàn người cộng với Cuồng Phong Ứng, vậy cũng không phải sợ bang phái nào cả.

Bây giờ Cuồng Phong Ứng bình thường ở cả hai nơi Nghi thành và Thái A Sơn Mạch.

Trong Hung Thú Bang, kể cả Dương Đông cầm đầu tám ngàn cường đạo, cả bang đối xử với Cuồng Phong Ứng rất lễ độ.

Các loại thịt thà dã thú đều dâng cho Cuồng Phong Ứng ăn. Còn lưu ý mời những đầu bếp xịn chuẩn bị mỹ thực cho Cuồng Phong Ứng. Bây giờ Cuồng Phong Ứng sống ở Hung Thú Bang rất thoải mái, cứ như cá gặp nước.

- Ừm.

Đặng Thanh Sơn khẽ gật đầu:

- Tiết Tân, từ hôm nay trở đi, người ở đây với ta, cùng Đại sư huynh người dạy những thiếu niên này. Tổng cộng có khá nhiều thiếu niên, một nửa đã bái Đại sư huynh người làm sư phụ, còn một nửa thiếu niên khác sẽ bái người làm sư phụ. Dạy những thiếu niên này là việc rất quan trọng, người nhất thiết không thể sơ ý.

Ánh mắt Đặng Thanh Sơn lóe lên.

- Dạ, sư phụ!

Tiết Tân vội đáp.

- Quyền pháp của người không bằng Đại sư huynh, nhưng để dạy những thiếu niên này thì đã dư dả rồi. Các người mỗi người thu bốn mươi một đệ tử. Đợi mười năm sau, khi những thiếu niên này trưởng thành, ta muốn xem trong hai người ai là người dạy môn hạ đệ tử tốt nhất. Người nào dạy tốt hơn, ta sẽ thưởng cho trọng bảo.

Đặng Thanh Sơn vừa nói thế, khiến cho hai người Đặng Thú, Tiết Tân dâng lên tâm lý hiếu thắng.

Thứ mà sư phụ gọi là 'trọng bảo' tuyệt đối không phải là vật tầm thường.

- Đại sư huynh, thực lực ta không bằng người, nhưng dạy đệ tử chưa chắc gì thua người đâu. Đại sư huynh, người phải cẩn thận đó.

Tiết Tân chấp tay cười nói.

Đặng Thú chỉ là chấp tay, nhưng không nói gì.

Sau khi giao nhiệm vụ dạy đám thiếu niên cho hai đại đệ tử, Đặng Thanh Sơn cũng yên tâm. Sáng sớm hôm sau, Đặng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng đi dạo trên con đường ngoại viện.

- Sư phụ, Quy Nguyên Tông ta có an bài người ở Thiên Vân Sơn Thanh Châu không?

Đặng Thanh Sơn vội hỏi.

- Yên tâm!

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói

- Ta đã phái mười người ở dưới núi Thiên Vân Sơn, bảo họ mỗi ngày chú ý tới Thiên Vân Sơn. Một khi có đại hỏa đốt Thiên Vân Sơn, Quy Nguyên Tông ta nhất định sẽ nhận được tin nhanh nhất. Hơn nữa ta cũng dặn lập tức truyền tin tức về ngay cho quận Giang Ninh, sau đó phải truyền nhanh nhất tới Nghi thành.

Đặng Thanh Sơn gật gù đầu.

Hôm nay đã là ngày mười một tháng bảy. Theo lý, bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh có thể tới Cửu Châu bất kỳ lúc nào rồi.

- Thanh Sơn, đợi khi bắt tử Phượng Hoàng đến, Quy Nguyên Tông ta...

Gia Cát Nguyên Hồng cười lớn.

- Ủm, khi bắt tử Phượng Hoàng đến chính là lúc ra tay.

Ánh mắt Đặng Thanh Sơn sáng lên:

- Dù sao nếu chỉ dựa vào mình con, rất khó chiếm lĩnh được Dương Châu, bảo vệ cho cả Dương Châu.

Cho dù là Bùi Tam của Thiên Thần cung cũng phải cần rất nhiều cường giả hư cảnh phụ trợ, hãn mới có thể đánh đâu thắng đó như vậy.

Nếu chỉ dựa vào một người, chắc chắn không làm được.

- Quy Nguyên Tông này đã nhẫn nhịn lâu lắm rồi.

Gia Cát Nguyên Hồng hít sâu một hơi:

- Thanh Sơn, ta cũng rất chú ý tới Thiên Vân Sơn, yên tâm đi.

Cùng ngày Gia Cát Nguyên Hồng trở về Giang Ninh quận thành.

Mùa hè nóng rực, giữa trưa mặt trời chói chang.

Đặng Thanh Sơn mặc một bộ quần áo xanh, đang ở trong nội viện không ngừng luyện thương pháp. Trong lúc nhất thời bóng người, bóng thương hỗn hợp cùng nhau, dùng mắt căn bản thấy không rõ được. Chung quanh mờ ảo từng đợt không gian chấn động, lực thiên địa bị thương pháp của Đặng Thanh Sơn hấp thụ vờn quanh, hào quang tụ lại.

- Thanh Sơn, Thanh Sơn!

Lý Quân cau mày đi ra khỏi phòng.

- Hả?

Đặng Thanh Sơn dừng tập, vội chạy tới:

- Tiểu Quân, làm sao vậy?

- Bụng muội không thoải mái lắm, có chút không ổn.

Lý Quân đáp.

Đặng Thanh Sơn nghe thế sức nghĩ ra.

Có khi nào là mang thai không?

Nhưng, trong khu vực của mình, bụng Lý Quân cũng đâu có linh hồn khí tức.

”Có lẽ vừa mới hơi đậu thai, còn chưa có sinh mạng khí tức?” Đằng Thanh Sơn nghĩ thầm.

Dù sao Lý Quân đã bước vào tiên thiên. Tiên thiên cường giả cảm giác thân thể rất nhạy cảm, hơn người bình thường nhiều. Nếu mang thai, cho dù là vừa mới bắt đầu, Lý Quân cũng có thể phát hiện ra có gì không hợp lý.

Mang thai?

Sinh hài tử?

Đằng Thanh Sơn cũng lơ mờ. Cho dù là kiếp trước, hắn cũng chẳng có tí kinh nghiệm gì, cho dù đoán được một chút, Đằng Thanh Sơn cũng vẫn hơi hoảng hốt

- Tiểu Quân, tới đây!

Đằng Thanh Sơn vội dìu Lý Quân về phía đình viện.

- Không cần dìu muội, muội có thể tự đi được.

Lý Quân hơi nghi hoặc.

- Không! Cần thận một chút vẫn tốt hơn.

- Đằng Thanh Sơn có vẻ rất cẩn thận.

- Thanh Sơn, làm sao vậy?

Lý Quân thật ra không nghĩ mình mang thai, có vẻ hơi khó chịu.

Đằng Thanh Sơn không nói gì, chỉ bảo Lý Quân ngồi xuống cẩn thận. Trước hết hắn thăm mạch Lý Quân một chút, cũng không có cảm giác được mạch đập của trẻ con. Sau đó Đằng Thanh Sơn đưa tay nhẹ xoa bụng Lý Quân, lực thiên địa hành Thủy mờ ảo dịu dàng thẩm thấu trong cơ thể Lý Quân. Những tia lực thiên địa rất có ích với vạn vật sinh linh. Đằng Thanh Sơn cũng không dám dùng cương kinh dò xét loạn.

Bằng vào việc khống chế lực thiên địa, Đằng Thanh Sơn mờ ảo cảm giác được trong bụng Lý Quân đích xác hơi có gì không ổn.

- Gì thế?

Tiểu Quân hơi nghi hoặc.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ về kết cấu thân thể con người. Bằng vào lực thiên địa, trong đầu Đằng Thanh Sơn tự nhiên hiện ra các bộ vị trên thân thể Lý Quân

- Cái này...

Đằng Thanh Sơn cảm thấy một thứ kỳ lạ rất nhỏ, e rằng còn nhỏ hơn một ngón tay nhiều.

- Sao vậy? Thanh Sơn?

Lý Quân có vẻ sợ hãi.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn Lý Quân, bắt lực cười:

- Tiểu Quân, ta cũng không thể xác định được. Hắn là muội đã mang thai rồi. Nhưng, ta không thấy mạch đập của trẻ con. Nhưng lại cảm giác được trong cơ thể muội...

Đằng Thanh Sơn nhất thời không biết nói gì.

- Như vậy đi, đợi thêm bảy ngày nữa mới có thể xác định được.

- Thanh Sơn, huynh nói, muội có tin vui à?

Lý Quân trợn tròn mắt.

- Chưa xác định, thêm bảy ngày nữa hẳn là có thể xác định.

Đặng Thanh Sơn đáp.

- Muội... muội...

Lý Quân cũng sững sờ.

- Đứng hoảng, đứng hoảng. Thêm mấy ngày nữa mới biết được.

Đặng Thanh Sơn liền trấn an.

Hai vợ chồng đều chẳng có kinh nghiệm gì, cho dù một người là quyền giáo chủ Tuyết Liên Giáo, một người là cường giả hư cảnh, vẫn rất bối rối. Vừa kinh hãi vừa chờ mong, cũng hơi sợ hãi lo lắng. Lo lắng là Đặng Thanh Sơn đã dò xét sai.

Thời gian từng ngày trôi qua, hầu như mỗi ngày Đặng Thanh Sơn đều kiểm tra thân thể Lý Quân một chút.

- Ủa, hơi lớn rồi nè!

Đặng Thanh Sơn hơi ngạc nhiên.

Dựa theo những gì mà Đặng Thanh Sơn hiểu về thân thể con người, có một thứ gì nhỏ nhỏ trong tử cung của Lý Quân, nhỏ tí tẹo. So với một móng ngón tay còn nhỏ hơn. Nhưng tốc độ sinh trưởng thì lại rất nhanh.

"Lúc này mới sáu ngày, sáu ngày qua lớn lên liên tục. Mà sau sáu ngày lại lớn lên tới gấp đôi." Trong lòng Đặng Thanh Sơn đã hơi xác định.

Từ sau khi Đặng Thanh Sơn phát hiện ra dường như Lý Quân mang thai, ngoại trừ lúc ngộ đạo tu luyện, hơn phân nửa tâm tư đều để trên người Lý Quân.

Ngày thứ tám, Lý Quân hơi khấn trương ngồi cạnh đình đài. Đặng Thanh Sơn đang thăm mạch Lý Quân, cảm ứng rất cẩn thận.

- Như thế nào, có mạch chưa?

Lý Quân vội hỏi.

Cảm ứng của Đặng Thanh Sơn sao không cẩn thận cho được chứ? Dần dần, Đặng Thanh Sơn miễn cưỡng nhận được một thứ mạch rất mỏng manh dưới mạch đập cường đại của Lý Quân. Tuy mỏng manh nhưng đập rất đều. Điều này làm Đặng Thanh Sơn trở nên kích động vô cùng, mặt đỏ bừng lên. Lý Quân bên cạnh sợ hãi khấn trương vô cùng.

- Thanh Sơn, sao, sao?

Lý Quân vội hỏi.

- Có, có, có!

Đặng Thanh Sơn gật đầu lia lịa, vẻ mặt cũng trở nên kỳ lạ, như cười như khóc.

Có hài tử?

Mình sẽ có hài tử?

Những cảnh kiếp trước kiếp này liên tục hiện lên trước mắt. Hẳn đã sớm quen một mình một người, trước giờ không hề được làm cha. Nhưng bây giờ biết mình sắp làm cha rồi. Loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Trong đầu đã mờ đi, không biết rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Lúc này, trên bầu trời, mây đen truyền đến những tiếng sấm ì ầm nặng trĩu. Chàng mấy chốc, sét đánh ầm một tiếng, làm Đặng Thanh Sơn vội kéo Lý Quân:

- Nhanh, trời sắp mưa rồi, vào nhà đi.

- Ừm.

Cũng là lần đầu tiên, nên tâm tình Lý Quân hơi khiếp sợ.

Trong phòng.

Đằng Thanh Sơn dìu Lý Quân lên giường, đắp chăn cho nàng.

- Tiểu Quân, từ hôm nay trở đi, muội không được luyện tiên pháp nữa. Lo bảo dưỡng thân thể.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

- Ừm.

Lý Quân gật đầu, mặt đỏ bừng.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên đứng thẳng dậy, nói thầm:

”Rốt cuộc mang thai phải chú ý cái gì nhỉ? Ta phải đi hỏi mới được.”

- Tiểu Quân, muội nghỉ ngơi trước đi.

Nhẹ giọng dặn dò xong, Đằng Thanh Sơn mở cửa chạy ra khỏi phòng.

- Rào rào...

Lúc này mưa như trút nước. Đằng Thanh Sơn đi giữa màn mưa, nhưng tâm tình hẳn lại hưng phấn vô cùng.

- Ha ha!

Đằng Thanh Sơn đột nhiên ngửa đầu nhìn trời, hai tay giơ lên cao, cười lớn

- Ông trời, tổ tiên, đời này, người cuối cùng cũng cho ta một hài tử rồi. Ha ha, ta cũng có hài tử rồi. Ha ha!

Lúc này Đằng Thanh Sơn còn vui sướng kích động hơn cả lúc đón ngộ đạt tới hư cảnh.

Lúc trước khi nhận được mạch đập mỏng manh, Đằng Thanh Sơn giật mình còn hơn bị một luồng sét đánh trúng.

- A, còn phải đi hỏi thăm đại phu nữa.

Đằng Thanh Sơn hóa thành một đạo lưu quang, biến mất giữa nội viện.

453. Chương 21: Ngụy Cấp

Vị đại phu này đã tới kiểm tra một lần nhưng không hề phát hiện Lý Quân có ”hỷ mạch”, nhưng vào ba ngày sau, bào thai lớn lên thêm một chút, vị đại phu này cuối cùng đã bắt được hỷ mạch.

Lập tức cả phủ đệ đều tràn ngập một bầu không khí vui vẻ, Đằng Thanh Sơn cả ngày đều cười suốt.

Sau khi biết tin, Gia Cát Nguyên Hồng tự thân tới thăm hỏi.

Ngày hai mươi tám tháng bảy.

Lý Quân đang nằm trên ghế, cười trong vắt nhìn Đằng Thanh Sơn đang tu luyện Tam Thể Thức hòng nghiên cứu Sinh Tử chi đạo.

”Biết Lý Quân có thai, không ngờ luyện quyền ngộ đạo lại có vẻ thuận lợi không ít.”

Đằng Thanh Sơn dừng lại, nhắm mắt, hồi tưởng lại một số ảo diệu vừa mới lĩnh ngộ được. Mở mắt hẳn nhìn Lý Quân đang ở bên cạnh luyện võ trường. Vừa nhìn thấy, Đằng Thanh Sơn sửng người: Lý Quân đang thoải mái nằm, trên mặt hiện lên một chút sắc thái của từ mẫu.

”Khó trách có người nói phụ nữ đang mang thai là xinh đẹp nhất.” Đằng Thanh Sơn thảm nhũ. Hắn liền bước qua bên ấy.

- Thanh Sơn, luyện xong chưa?

Lý Quân cười nói.

- Mọii vừa rồi đang suy nghĩ, con chúng ta sinh ra nên đặt tên là gì. Sau này còn phải dạy con thể nào nữa!

- Tên?

Đặng Thanh Sơn ngẫm nghĩ:

- Ta lót là chữ "Thanh", con sẽ lót chữ "Hong". Đặng Hồng Đào? Đặng Hồng Ninh, Đặng Hồng Nghiênn? Nam nữ đều không chưa biết, rốt cuộc nên đặt tên thể nào đây? Cái này từ từ nghĩ. Vậy đi, khi nào sinh ra hãy tính, sau này có gì thì hỏi cha, mẹ.

Lý Quân nhất thời ngó ra, gật đầu đồng ý:

- Đúng rồi, nên hỏi cha mẹ.

"Cha và mẹ đều chưa biết." Đặng Thanh Sơn vừa nghĩ tới cha mẹ, bất giác mặt lộ ra nụ cười.

Phụ thân Đặng Vĩnh Phàm, là một người cha rất truyền thống.

Năm đó bản thân hần sắp mười sáu tuổi, phụ thân liền kêu mau thành thân lấy vợ sinh con. Hơn nữa còn muốn mình lấy vài người vợ. Trong mắt phụ thân, đàn ông có bản lĩnh phải lấy ba, bốn bà vợ.

Hương hỏa truyền thừa, trong mắt cha mẹ rất quan trọng.

"Nhanh thôi, tới lúc đó, trước mặt cha mẹ nói rõ thân phận. Lại cho cha mẹ biết mình cưới vợ rồi, còn có con nữa." Đặng Thanh Sơn vừa nghĩ tới, bất giác vui vẻ chờ mong nhìn thấy tâm trạng của cha mẹ lúc đó.

Đặng Thanh Sơn ngồi chồm hổm, áp tai vào bụng Lý Quân.

- Tiểu Quân, đợi con ra đời rồi, nếu là nữ, ta nhất định dạy nó thành người hiểu biết, dịu dàng mê người. Ừm, con gái không cần quá mạnh, nhưng ít nhất cũng phải là tiên thiên cao thủ. Nếu như là trai, thì càng cần phải mạnh mẽ hơn, bồi dưỡng nó thành cường giả hư cảnh.

Đặng Thanh Sơn vừa áp vào bụng Lý Quân nghe, vừa nói.

Lý Quân không khỏi che miệng cười không ngừng: Tiên thiên, hư cảnh?

- Thế nào, nàng không tin à?

Đặng Thanh Sơn ngẩng đầu lên.

- Tin, tin.

Lý Quân gật đầu liên tục.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa trang viện có tiếng gõ cửa "bình, bình".

- Thánh nữ điện hạ, trong giáo có việc cần Thánh nữ điện hạ phê duyệt.

Một giọng nói dễ nghe vang lên.

Đặng Thanh Sơn nhú mày, tự mình đi ra mở cửa trang viện.

Chỉ thấy một thiếu nữ mặc áo lục cầm một xấp giấy dày khoảng thước tấc đứng ở cửa. Lý Quân là quyền giáo chủ Tuyết Liên giáo, nhiều chuyện trong Tuyết Liên giáo đều cần đến nàng phê duyệt.

- Đại nhân!

Lục y thiếu nữ hành lễ.

Đặng Thanh Sơn nhú mày nói:

- Mấy chuyện vặt này không cần lại đến làm phiền Thánh nữ điện hạ của các người. Nàng ấy thân thể có bệnh. Lần trước ta không có mặt, các người đem nhiều văn kiện thể này tới để cho nàng phê duyệt. Lần

này ta đích thân cho các người biết, đem mấy thứ này đi đi. Sắp tới không được ta cho phép, không được tới làm phiền Thánh nữ điện hạ nữa, biết chưa?

- Nhưng, nhưng giáo chủ...

Lục y thiếu nữ có chút ngập ngừng.

- Thánh nữ có bệnh, không thể tiếp tục phê duyệt mấy thứ này. Người có thể trực tiếp báo lại như thế với giáo chủ các người.

Đằng Thanh Sơn ra lệnh.

Lục y thiếu nữ ngó người một lát, rồi hành lễ:

-Vâng, đại nhân.

Tay mang chồng giấy dày cộm đó, Lục y thiếu nữ nhanh chóng rời đi.

U Châu, trong một gian thư phòng u ám, một ngọn nến nhỏ đang lập lờ cháy. Bùi Tam mặc hắc bào đang ngồi trước bàn, đang xem một bản thư tịch bìa màu lam.

- Cung chủ!

- Cha!

Bên ngoài có tiếng gọi.

- Vào đi!

Bùi Tam bỏ quyển sách xuống.

Bùi Tuyết Liên mặc áo tím và một đại hòa thượng mặc tăng bào màu hồng mở cửa đi vào.

- Tô Mông Đặc!

Bùi Tam ngẩng đầu nhìn đại hòa thượng, hạ lệnh:

- Thiên Thần Sơn nhất mạch của người, Thần Vệ Quân, bây giờ chắc là đã vào U Châu hết rồi nhỉ.

- Cung chủ.

Thiên Thần Tô Mông Đặc gật đầu đáp:

- Mười vạn quân sĩ Thần Vệ Quân đã vào U Châu rồi, hơn nữa đã cùng bốn vạn quân Huyết Liên Quân của Tuyết Liên giáo của Tuyết Liên tiểu thư tập hợp. Tổng cộng là mười bốn vạn quân sĩ.

Bùi Tam nhìn Bùi Tuyết Liên.

Bùi Tuyết Liên cười nói:

- Cha, chuyện của Thanh Châu lần này con tự có an bài. Nha đầu tiểu Quân hiện đang ở cùng Hô Hòa. Còn nữa, thân thể có bệnh, căn bản không lo đến chuyện trong giáo. Tại Thanh Châu, tám mươi vạn đại quân nghỉ ngơi dưỡng sức mấy tháng nay đã nhắm biên giới Thanh Châu, Dương Châu xuất phát. Ước chừng trong vòng 1 tháng, có thể tập kết đầy đủ.

- Binh lính bình thường, tốc độ thật là chậm.

Bùi Tam lắc đầu:

- Thần Vệ Quân, Huyết Liên Quân đã chiêu mộ người tốt chưa?

Bùi Tuyết Liên bĩu môi bất lực đáp:

- Lão hòa thượng Tô Mông Đặc này có cả đại thảo nguyên làm cơ sở, mấy trăm năm chẳng qua mới có được mười vạn Thần Vệ Quân. Tuyết Liên giáo của con tại Thanh Châu mới có hơn trăm năm, chỉ mới có bốn vạn Huyết Liên Quân.

Thần Vệ Quân, Huyết Liên Quân có thể so sánh với Ngân Giao quân, Hắc Giáp quân. Quân sĩ đều có nội kình.

Bùi Tam đứng dậy, đi tới bên cạnh cửa sổ.

Bùi Tam mặc hắc bào được phản chiếu bởi ánh nến u ám càng làm người khác kinh sợ, giọng nói trầm thấp vang lên:

- Tiểu Liên! Đồ Nguyên Vệ do Thiên Thần Cung chúng ta quản lý cũng nên ra tay rồi. Con tự đi sắp xếp, đem hết một vạn hai ngàn Đồ Nguyên Vệ tới đi. Lần này, phải hạ Dương Châu chỉ trong một trận.

"Đồ Nguyên Vệ?" Nghe thế, Bùi Tuyết Liên vui mừng. Hòa thượng Tô Mông Đặc cũng thất kinh.

Thiên Thần Cung chia ra làm mấy chi mạch lớn, trong đó Thiên Thần Sơn có nhân số nhiều nhất.

Nhưng mà Huyết Liên Quân, Thần Vệ Quân đều là nhân mã của các chi mạch. Còn Đồ Nguyên Vệ chính là quân đội tinh anh nhất trực thuộc Thiên Thần Cung. Nghe nói, người trong Đồ Nguyên Vệ ai cũng mặc thượng đẳng chiến giáp, hơn nữa, mỗi một quân sĩ Đồ Nguyên Vệ đều là nhất lưu võ giả. Đây là một đạo quân hoàn toàn do nhất lưu võ giả tạo nên.

Bùi Tuyết Liên nhủ thầm: "Nếu năm đó sư huynh không đi một chuyến tới Đại Duyên Sơn, Đồ Nguyên Vệ này cũng không nhiều như vậy. Nhưng mà, tiền đánh Thanh Châu, U Châu, cha đều không phải Đồ Nguyên Vệ, nhưng công đánh Dương Châu lại..."

Bùi Tuyết Liên rất tin tưởng lần này nhất định sẽ nhanh chóng đánh hạ Dương Châu.

Diệt Đông bộ Thanh Châu, chính là dựa vào cơ sở ban đầu của Thiên Thần Cung ở Thanh Châu.

Diệt Đông bộ U châu, chỗ dựa chính là đại quân thảo nguyên hùng hãn của Thiên Thần Sơn, quân đội đông đảo, thêm vào hư cảnh cường giả đủ để nuốt trọn U Châu.

- Quân sĩ đều đã sớm kiệt sức rồi.

Bùi Tam đứng bên cửa sổ, trầm thấp giọng nói:

- Thêm nữa Thanh Hồ đảo khẳng định sẽ học theo Hồng Thiên thành, dùng các đội quân nhỏ đánh lén. Nên lần này diệt Dương Châu phải dùng quân đội tinh anh. Mười bốn vạn Tuyết Liên Quân, Thần Vệ Quân đủ để đối kháng trăm vạn đại quân. Còn có Đồ Nguyên Vệ, mọi Đồ Nguyên Vệ đều là nhất lưu võ giả, một vạn hai ngàn người. Không có thành trì nào có thể ngăn cản bọn họ.

- Một cú là tan.

- Để đội quân tinh anh nhất này đi trước, dẫn theo tám mươi vạn lính phổ thông, quét ngang cả Dương Châu.

Khóe miệng Bùi Tam nổi lên một tia tiếu ý, giống như cả Dương Châu, dưới công kích của đại quân Bùi Tam đã hoàn toàn tan vỡ.

- Các người đi ra đi! Tiểu Liên, tám mươi vạn đại quân phải tập kết tại biên giới trong thời gian nhanh nhất.

Bùi Tam phẩy tay nói.

- Vâng!

Bùi Tuyết Liên, Thiên Thần Tô Mông Đặc hai người đều cung kính lui ra.

Trong thư phòng chỉ còn một mình Bùi Tam đứng trước cửa sổ. Bùi Tam ánh mắt nhắm lại, trong mắt có tia sáng lạnh lẽo làm người kinh sợ: "Ma Ni Tự, Ma Ni Tự, đừng gấp, rất nhanh, rất nhanh thôi."

Đằng Thanh Sơn lúc này đang trầm mình trong niềm vui sắp được làm cha, hầu như không biết một trường huyết vũ tinh phong (mưa máu gió tanh) đang tới.

Giang Ninh quận thành, trong thư phòng của Quy Nguyên Tông Gia Cát Nguyên Hồng.

- Gia chủ, đây là tình báo khẩn cấp từ Thanh Châu báo về.

Một lão giả tóc bạc, áo xanh cung kính mang một xấp giấy để lên trên bàn của Gia Cát Nguyên Hồng.

Gia Cát Nguyên Hồng bình thản nhận lấy, xem qua, càng xem sắc mặt càng khó coi. Hu. Gia Cát Nguyên Hồng đứng lên.

- Người ra ngoài trước.

Gia Cát Nguyên Hồng phẩy tay.

- Vâng.

Sau khi lão giả lui ra, Gia Cát Nguyên Hồng đóng cửa thư phòng, đóng cửa sổ, rồi lập tức chạy tới giá sách bên cạnh, lấy ra năm tờ giấy từ một quyển thư tịch dày.

Mang năm trang giấy này để chung với sáu trang giấy vừa mới nhận được.

"Thì ra là thế." Gia Cát Nguyên Hồng xem nội dung ghi trên mười một trang giấy.

"Xem ra tốc độ đi đường cực nhanh. Quân đội vừa mới xuất hiện ở biên giới Thanh Châu, Dương Châu chắc là quân đội tinh anh cỡ Hắc giáp quân, chỉ có thế mới có thể giải thích được."

Hóa ra điều binh như vậy là do còn có thâm ý thế này. Từ sau khi Thanh Châu bị Tuyết Liên giáo thống lĩnh, Tuyết Liên giáo tiến hành sắp xếp lượng lớn quân đội đầu hàng vốn là quân đội của Tiêu Dao Cung, rồi đưa đi tới nơi khác. Chính bởi vì mỗi lần chuyển quân trong giai đoạn này đều nhận được tin tình báo, Gia Cát Nguyên Hồng tuy rằng cảm thấy không đúng, nhưng cũng không dám khẳng định.

Nhưng căn cứ vào hai lần tình báo hợp lại, Gia Cát Nguyên Hồng dựa vào những dấu vết để lại, đưa ra một kết luận ghê người: trong thời gian ngắn sắp tới, Thiên Thần Cung sẽ tiến công Dương Châu.

Trán Gia Cát Nguyên Hồng đầy mồ hôi. E rằng tuyệt đại bộ phận Cửu Châu đại địa đều cho rằng sau khi diệt Tiêu Dao Cung, Hồng Thiên thành, chiếm lĩnh hai châu trong Cửu Châu đại địa, Thiên Thần Cung sẽ nghỉ ngơi dưỡng sức. Hơn nữa các loại tình báo đều cho thấy, đại quân thảo nguyên phần lớn đều bắt đầu lui về thảo nguyên. Không có đại quân thảo nguyên, Thiên Thần Cung dùng gì để đánh những nơi khác?

Cho nên, mọi người bây giờ đều như thế mà hưởng thụ sự bình yên. Chỉ sợ đợi đến khi Thiên Thần Cung dùng cách bẻ cánh khô, xé củi mục tấn công tới mới tỉnh ngộ.

Gia Cát Nguyên Hồng đang đem ly khai Giang Ninh quận thành, đi tới Nghi thành.

- Bình. Bình!

Tiếng gõ cửa không ngừng vang lên.

- Đêm khuya thế này, vì sao sư phụ lại tới đây.

Đằng Thanh Sơn mặc áo, từ trong phòng chạy ra.

Bên ngoài chính là Gia Cát Nguyên Hồng, giữa lông mày hiện rõ sự nôn nóng.

- Sư phụ, nhanh vào trong.

Đằng Thanh Sơn vừa đưa Gia Cát Nguyên Hồng vào, vừa hỏi:

- Có chuyện gì mà sư phụ tới giờ này?

Giờ phút này cửa thành đã đóng từ lâu rồi, Gia Cát Nguyên Hồng đã nhảy qua tường thành vào.

- Con xem cái này trước đi.

Gia Cát Nguyên Hồng không nói nhiều, đưa ra một xấp giấy.

- Ta đã khoanh tròn những tin tình báo quan trọng trên đó rồi.

- Đây là...

Mấy bữa nay Đằng Thanh Sơn đều rất vui vẻ, nhưng hiện giờ lòng hấn lại nặng trĩu. Về mặt của sư phụ khiến Đằng Thanh Sơn ý thức được sự tình e rằng rất nghiêm trọng.

454. Chương 22: Vũ Hoàng Môn

Càng xem, vẻ mặt Đằng Thanh Sơn càng khó coi:

- Không ngờ Bùi Tam có dã tâm lớn như vậy. Vừa mới vất vả tiêu diệt Hồng Thiên Thành ở U Châu, bây giờ lại chuẩn bị tiến công Dương Châu!

Vốn hôm nay, Đằng Thanh Sơn đang rất vui, cùng thê tử chờ đợi hài tử ra đời.

Ai có thể tưởng lại xuất hiện việc này cơ chứ.

- Sư phụ!

Đằng Thanh Sơn gấp giấy lại, nhìn Gia Cát Nguyên Hồng:

- Dựa theo tin tình báo, đích xác là Thiên Thần cung muốn động thủ tiến công Dương Châu rồi. Người nói chúng ta bây giờ phải làm sao cho tốt?

- Có thể làm gì chứ?

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu:

- Thiên Thần cung đã quyết định xuất binh rồi. Đừng nói Quy Nguyên Tông ta, cho dù là Thanh Hồ Đảo cũng căn bản không ngăn được. Bây giờ biện pháp duy nhất là dựa vào Thanh Sơn người. Thanh Sơn, người cũng quen với những cường giả hư danh của Thiên Thần cung?

- Dạ, con biết cả.

Đằng Thanh Sơn gật đầu, rồi lại lắc đầu:

- Những người khác thì còn đỡ, nhưng con gái cung chủ Thiên Thần cung, cũng chính là giáo chủ Tuyết Liên Giáo, lại có thành kiến với con.

Gia Cát Nguyên Hồng gật gù đầu.

Thật ra trong lúc chạy tới đây, ông đã từng suy nghĩ rất cuộc nên làm gì, làm sao ứng phó được với kiếp nạn này, nên trong lòng cũng có một vài kế hoạch.

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng.

- Sư phụ, người nói đi, con nghe.

Đằng Thanh Sơn cũng cẩn thận lắng nghe.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói:

- Bây giờ, chúng ta không thể dùng sức mạnh ngăn cản được Thiên Thần cung. Do đó, phải nhờ vào người ra tay thôi. Thanh Sơn... Người tốt nhất đưa Lý Quân đi Thanh Châu. Nói chuyện với những người khác cũng vô dụng, mà phải gặp cung chủ Thiên Thần cung, tự mình đàm phán với cung chủ Bùi Tam!

- Nói gì cơ?

Đằng Thanh Sơn cũng rất lo lắng.

Bùi Tam không phải là người bình thường.

Hơn nữa, đã ẩn nhẫn mấy trăm năm, một khi bộc phát, trước hết diệt Tiêu Dao Cung Thanh Châu, sau đó diệt Hồng Thiên Thành U Châu. Bây giờ muốn nam hạ đánh Dương Châu. Uy thế như thế, chẳng lẽ mình chỉ nói vài câu lại có thể ngăn được à?

- Trong lần đàm phán này, đầu tiên người cần biết rõ Bùi Tam vì sao phải vội vàng tiến công như thế? Mục đích của cuộc tiến công này là gì? Muốn thỏa mãn dã tâm, hay có mục đích khác. Tóm lại, người cần phải

biết hẳn muốn làm gì! Sau đó tùy góc độ mà khuyên bảo hẳn, nói cho hẳn hiểu bây giờ mà xuất binh là rất bất lợi. Hơn nữa Thanh Sơn, người hẳn là cũng đã nhìn ra được rồi.

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày:

- Nếu bình thường muốn chiếm lĩnh nhiều địa bàn, làm Thiên Thần cung càng thêm huy hoàng, lực ảnh hưởng lớn, thì căn bản không làm như thế. Bởi vì nếu không có đủ thời gian mười hai mươi năm, Thiên Thần cung căn bản không có cách nào cai trị được sáu ức dân chúng ở Thanh Châu và U Châu được.
- Lúc này họ mà tiến công thì phải dựa vào thực lực mấy trăm năm âm thầm chuẩn bị.
- Biện pháp ổn thoả nhất là họ nghỉ ngơi mười mấy, hai chục năm. Huấn luyện được mấy trăm vạn đại quân trung thành ở Thanh Châu và U Châu. Sau đó, lấy ưu thế của Thanh Châu, U Châu và đại thảo nguyên, xua ngàn vạn đại quân quét ngang Dương Châu, Viêm Châu, thậm chí còn có thể tranh dành cao thấp với Ma Ni Tự.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Thanh Châu, U Châu vừa bị đánh hạ, nhưng Tiêu Dao Cung, Hồng Thiên Thành vốn có lịch sử lâu đời, các thành trì, các vùng miền đều có nhân mã của họ, sớm đã là rắc rối thâm căn cố đế rất khó gỡ. Tình thế hiện tại, ở khắp chốn trên Thanh Châu, U Châu đều có rất nhiều nhân mã bên ngoài của Tiêu Dao Cung và Hồng Thiên Thành.

Thiên Thần cung muốn chính thức nắm chặt địa bàn này, đích xác phải cần mười mấy tới hai mươi năm quản lý.

- Nếu không quản lý tốt, vậy có đánh hạ địa bàn cho nhiều thêm nữa thì cũng chẳng để làm gì!

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày nói:

- Do đó, ta hoài nghi Thiên Thần cung có lẽ có mục đích khác. Đương nhiên cũng không loại trừ Thiên Thần cung tự tin mười phần, muốn nhân dịp này kích động tinh thần chiếm hết cả ba châu.

Đằng Thanh Sơn gật đầu lia lịa.

- Được, sư phụ, con chuẩn bị một chút, rồi lập tức đưa Tiểu Quân đi Thanh Châu.

Đằng Thanh Sơn nói ngay.

- Ừm, việc này rất cấp bách.

Gia Cát Nguyên Hồng thở dài một tiếng:

- Thanh Sơn, nếu Thiên Thần cung đáp ứng để Quy Nguyên Tông ta ở lại quận Giang Ninh, vậy cũng coi là được. Ta không muốn người quyết liệt với Thiên Thần cung.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Hắn biết việc nặng nhẹ, nhưng hẳn cũng có pháp bảo để chiến thắng.

- Tiểu Quân, Tiểu Quân!

Đằng Thanh Sơn vội chạy lên tầng trên, kể cho Lý Quân biết tình hình hiện tại. sau khi biết, Lý Quân cũng chấn động. Nàng hiểu rõ kế hoạch của Đằng Thanh Sơn, do đó không hề do dự, lập tức mặc quần áo, rời giường, cùng Đằng Thanh Sơn ly khai.

Đêm khuya ngày một tháng tám, Đằng Thanh Sơn mặc Hồng Thiên Thần Giáp, đưa Lý Quân và Lục Túc Dao Trì ly khai Nghi thành, bay về phương bắc, chạy tới Thanh Châu.

Đằng Thanh Sơn đi để quyết định vận mạng của gần ba ức nhân dân Dương Châu. Dương Châu, nơi phồn hoa nhất Cửu Châu, rốt cuộc trở thành thiên hạ của ai? Còn gần ba ức dân chúng Dương Châu đều đang sống những ngày yên ổn. Họ không biết tí gì về việc Dương Châu bây giờ đang lâm vào cục diện nguy hiểm nhất.

Vũ Châu, thành trì cổ xưa nhất Vũ Thành, nằm giữa Cửu Châu. Bởi vì Vũ Dương Đại Vận Hà là một yếu đạo, nên Vũ Thành trở thành thành trì phồn hoa nhất Cửu Châu.

Còn ở giữa Vũ Thành, đó là Cung Điện Vũ Hoàng cổ xưa xa xỉ. Trải qua hơn ngàn năm duy tu, giữ gìn, mở rộng, cả cung điện đều rất có khí phách, những thương nhân, đám vũ giả tới Vũ Thành, phàm là đã đi qua Cung Điện Vũ Hoàng, ai nấy đều phải chặc lưỡi thán phục.

Đối ngoại, Vũ Hoàng môn tuyên bố nơi này là thủ đô của mình. Đích xác, môn chủ Vũ Hoàng môn hầu như đều ở đây.

Nhưng chỉ có rất ít người trong số đệ tử nòng cốt của Vũ Hoàng môn mới biết được dãy núi ngoài Vũ Thành mới là căn cơ của Vũ Hoàng môn. Dãy núi này được những dân bản xứ vùng ngoại ô Vũ Thành gọi là Hùng Hạt Tử sơn mạch. Bởi vì trong núi này có không ít con gấu chó, hơn nữa thông thường những gấu chó này toàn thân đen kịt, hai tròng mắt có màu tím. Mỗi một con gấu chó đều có cự lực kinh người, hơn nữa trong tộc gấu chó còn có yêu thú nữa.

Do đó, những thợ săn bình thường căn bản không dám vào Hùng Hạt Tử sơn mạch, giỏi lắm cũng chỉ ở bên bìa rừng mà săn bắn thôi.

Tộc gấu chó trở thành căn cơ tốt nhất cho Vũ Hoàng môn, sâu trong sơn mạch, có liên tiếp trên mười cung điện. Những cường giả hư cảnh Vũ Hoàng môn và con Liệt Phong Long Chuẩn phần lớn thời gian đều ở đây. Thỉnh thoảng bọn họ mới đi vào trong thành một chuyến, hơn nữa nơi này cách thành rất gần.

Một khi có động tĩnh gì, họ cũng có thể nhanh chóng trợ giúp.

- Tiểu hắc.

- Đại Hắc.

Một thiếu nữ lực y ném hai trái cây về phía hai con gấu đen gần đó. Hai chú gấu đen này, một con hơi to, một con hơi nhỏ một chút. Hiển nhiên chúng đều là những con gấu trẻ con, trông rất thật thà, chạy tới nhặt lấy trái cây ăn. Cảnh này làm thiếu nữ lực y không khỏi lộ ra nụ cười.

Ở gần đó, có một vài con gấu chó khổng lồ đi quanh cung điện. Có con gấu chó còn chà chà cái móng to dùng vào vách tường cung điện, có vẻ rất thông dong tự tại, phần lớn những con gấu chó đó đều cao tới hai trượng.

Nhưng đám gấu chó ở chung với con người rất hữu hảo, căn bản chúng không tấn công người nơi này.

- Sư muội, sư muội!

Một thanh niên áo bào trắng nhanh chóng đi tới.

- Sư huynh?

Thiếu nữ lực y nghi hoặc nhìn thanh niên này.

- Ta muốn gặp Liễu sư tổ, người có biết Liễu sư tổ ở đâu không?

Thanh niên áo bào trắng liền nói.

- Sư tổ? Ta thấy Liễu sư tổ đi thánh điện rồi.

Thiếu nữ lực y chỉ vào một tòa cung điện cao nhất trong số trên mười cung điện.

- Sư huynh, người từ từ nhé.

- Thánh điện à?

Thanh niên áo bào trắng cả kinh

- Hoàng sư tổ không phải đã có nghiêm lệnh, nghiêm cấm tiến vào thánh điện sao? Xảy ra đại sự gì à?

Trong tầng thứ bảy Thánh điện.

Chỉ thấy ba người đang khoanh chân tĩnh tọa trên bờ đoàn. Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ đều căng thẳng nhìn thiếu niên anh tuấn mặc áo vàng. Nhưng ở thái dương thiếu niên anh tuấn này đã có tóc bạc. Hôm trước Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ đã tới tìm sư bá họ, nhưng sư bá của họ đang bế quan, mãi đến hôm nay mới xuất quan.

- Sư bá, lần này có thể có đột phá không?

Vũ Đồng Hải mặc dù lo lắng, nhưng vẫn hỏi.

- Cửu Đỉnh Thiên Thư bác đại tinh thâm.

Thiếu niên áo vàng mở hai mắt, cười khê nói.

- Nhưng cũng vì nó bác đại tinh thâm, nên muốn thoát khỏi trói buộc của Cửu Đỉnh Thiên Thư đạt tới cảnh giới động hư, lại càng thêm khó. Trước hết phải thông hiểu Cửu Đỉnh Thiên Thư, sau đó mới thoát được!

- Lần này, ta đã ngộ ra một chút.

- Có lẽ, lần sau có thể đạt đến cảnh giới động hư.

Thiếu niên áo vàng có vẻ rất bình tĩnh. Tới cấp độ hần, một lần bế quan mà có thể có được lĩnh ngộ được coi như không tệ rồi.

- Các người lần này tới làm gì?

Thiếu niên áo vàng nhìn hai người.

Liễu Hạ mở lời:

- Sư bá, lần trước chúng con đi Hồng Thiên Thành, muốn ngăn trở Thiên Thần cung. Thế nhưng, cung chủ Thiên Thần cung Bùi Tam chính là cường giả động hư. Đến cả Tần Thập Thất cũng không làm gì được. Do đó, chúng con chỉ có thể bỏ qua, trở mắt nhìn Thiên Thần cung tiêu diệt Hồng Thiên Thành.

- À, Bùi Tam mạnh thế à?

Thiếu niên áo vàng khẽ gật đầu:

- Các người làm không sai.

- Sư bá.

Bên cạnh, Vũ Đồng Hải liền nói:

- Nhưng lần đó, dựa theo kế hoạch của chúng con, Vuơ Thạch Kim mang theo hai bộ thần giáp hần sẽ rơi vào tay chúng ta. Nhưng ai ngờ, Lục Nhĩ Toản Địa Thử lại bị Bùi Tam dùng phi đao công kích bị thương. Còn Kinh Ý cười yêu thú, đào xuống đất truy theo Lục Nhĩ Toản Địa Thử. Hai bộ thần giáp bị Kinh Ý đoạt rồi. Lúc đó chúng con cũng ngăn Kinh Ý lại, nhưng Kinh Ý lại nói là hần không tìm được thần giáp.

- Hồng Thiên Thần Giáp, bị hần đoạt rồi à?

Thiếu niên áo vàng nhướn mày.

- Dạ đúng!

Vũ Đồng Hải hai mắt lóe lên:

- Sư bá, căn cứ vào tình hình báo của chúng ta, từng có người thấy Kinh Ý mặc chiến giáp màu máu, đưa thê tử Lý Quân đi. Chiến giáp huyết sắc đó chính là Hồng Thiên Thần Giáp. Theo chúng con suy đoán, bộ thần giáp kia hẳn là hần đã đưa cho Thiên Thần cung rồi. Đáng hận là thằng này lại còn giả bộ trước mặt ta và Liễu sư huynh.

- Hừ!

Thiếu niên áo vàng ánh mắt lạnh đi, sát khí ảm hiện:

- Tên Kinh Ý này quả là gan lớn!

- Sư bá, chúng ta...

Vũ Đồng Hải muốn mở lời.

- Nhưng Kinh Ý và Thiên Thần cung quan hệ rất mật thiết.

Thiếu niên áo vàng nhú mày nói:

- Đừng nóng, Thiên Thần cung càng kiêu ngạo, sẽ càng diệt vong sớm. Đợi đến khi Thiên Thần cung diệt vong, sẽ đối phó với Kinh Ý cũng không muộn.

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ nhìn nhau.

”Quả nhiên...”

Vị sư bá này của họ vẫn cái loại tính tình này, không nắm chắc thì tuyệt đối không làm.

455. Chương 23: Làm Khó Dễ

Gió đêm thật mát.

- Tới rồi.

Đằng Thanh Sơn ôm Lý Quân, nhìn xuống mặt đất trải dài vô tận phía dưới.

Lý Quân liền gầm gừ một tiếng, Lục Túc Dao Trì nghe được bèn nhắm phía dưới lao xuống, như một tia chớp bay thẳng tới tổng đàn Tuyết Liên giáo ở Thanh Châu, Hồ Dược quận.

Nơi ở của Lý Quân tại tổng đàn Tuyết Liên giáo.

Sưu.

Lý Quân, Lục Túc Dao Trì đột nhiên xuất hiện trong trang viện hào hoa, làm không ít thân vệ tuần tra trong đêm giật mình.

- Người nào?

Thân vệ tay xách lồng đèn lập tức tới gần, Lý Quân nhú mày, nhẹ giọng thốt:

- Là ta.

Hơn mười thân vệ tới gần thấy được người tới là hai vợ chồng quyền giáo chủ và một con yêu thú đáng sợ, liền quỳ xuống hành lễ:

- Điện hạ.

- Gọi Hoa Nhược tới đây.

Lý Quân ra lệnh, Hoa Nhược là trợ thủ của Lý Quân.

- Vâng.

Lập tức có hai thân vệ chạy đi, còn những thân vệ khác cũng đi ra xa, tiếp tục tuần tra xung quanh trang viện.

- Thanh Sơn?

Lý Quân nghi hoặc nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn nhú mày, lắc đầu nói:

- Trong tổng đàn chỉ có sư phụ muội Tuyết Liên giáo chủ và con Lôi Điện Thần Ưng.

Ngoài ra không có hư cảnh cường giả nào khác, nói chi đến Bùi Tam.

Ngay khi tới nơi, có linh vực rộng ba mươi bốn dặm Đằng Thanh Sơn nắm rõ tình hình tổng đàn.

- Vậy phải làm sao?

Lý Quân ngơ ngác.

Lần này tới đây, chính là Đàng Thanh Sơn muốn gặp Bùi Tam.

- Đừng lo, nàng kiểm tra thông tin trước, xem thử rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Đàng Thanh Sơn hiểu rõ trình thám của Quy Nguyên Tông chỉ dựa vào dấu tích để lại, muốn biết rõ hành động của Thiên Thần Cung phải nhờ Tuyết Liên giáo. Chỉ có biết được mục đích chân chính của kế hoạch mới có thể xác định được cách nào để thuyết phục Bùi Tam.

Chỉ một lát sau.

Một thiếu nữ mặc y phục ngân sắc, thắt lưng màu tím, thể hiện rõ tư thế oai hùng hiên ngang chạy vội tới, thấy cửa thư phòng mở rộng, trong có ánh đèn, liền bước vào. Khi gặp Lý Quân và Đàng Thanh Sơn, nàng liền cung kính hành lễ:

- Điện hạ! Đại nhân!

Lý Quân ngồi trước bàn sách hỏi:

- Hoa Nhược! Mấy ngày này ta không có ở đây, trong giáo có xảy ra chuyện lớn gì không?

- Trong giáo hình như điều động Huyết Liên Quân.

Hoa Nhược cung kính trả lời, khẽ nhún mào:

- Hình như cũng có điều động chút binh mã. Tình huống cụ thể thế nào, thuộc hạ không rõ. Điện hạ cũng biết, thuộc hạ không có quyền xem mật thư đi lại.

Lý Quân từ thắt lưng lấy ra một khối tử sắc hồng phiến, đưa cho Hoa Nhược, phân phó: -- Hoa Nhược, người mang lệnh bài của ta đi tới nhà kho một chuyến, nhanh chóng mang đầy đủ tất cả mật thư trong vòng một tháng này tới đây, ta muốn xem.

- Vâng, điện hạ.

Hoa Nhược nhận lấy lệnh bài, lập tức cung kính rời khỏi, đi tới nhà kho.

Tuyết Liên tổng đàn, trong một tòa trang viện hào hoa khác, Tuyết Liên giáo chủ Bùi Tuyết Liên đang ở cùng với Lôi Điện thần ưng.

- Trần thúc.

Bây giờ vẫn là giữa khuya, Bùi Tuyết Liên lại đang ngồi bên cạnh Lôi Điện thần ưng, nghi hoặc hỏi:

- Trần thúc, có người tới à?

Vừa rồi nàng ta đang ngủ thì tiếng kêu của Lôi Điện thần ưng lại trực tiếp vang bên tai. Bùi Tuyết Liên biết chỉ có trong tình huống đặc biệt thì Lôi Điện thần ưng vốn thân như huynh đệ với phụ thân nàng mới đánh thức nàng ta dậy.

Chỉ lát sau, 'bình, bình', tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi.

Bùi Tuyết Liên nói.

Chỉ thấy một trung niên phụ nhân bước vào, cung kính hành lễ:

- Bẩm cáo giáo chủ, Thánh nữ điện hạ đã trở về rồi.

- Đứa trẻ Lý Quân này, ta còn cho rằng nó đã quên rằng nó là quyền giáo chủ của Tuyết Liên giáo ta rồi.

Bùi Tuyết Liên vừa mừng vừa giận nói. Cả ngày ở chung với đàn ông, sắp quên luôn sự phụ ta rồi.

- Giáo chủ, thánh nữ điện hạ vừa mới ra lệnh thuộc hạ Hoa Nhược đi tới nhà kho lấy mật thư trong một tháng gần đây.

Trung niên phụ nhân thấp giọng báo cáo tiếp:

- Cùng về với Thánh nữ điện hạ lần này còn có Hô Hòa khách khanh và một con yêu thú toàn thân đen bóng, đôi mắt màu đỏ máu.

- Hô Hòa.

Bùi Tuyết Liên cười lạnh:

- Tên gia hỏa này mà nữ mang thê tử tới, ra là lấy mật thư trong một thủng gần đây.

”Tiểu Quân muốn tiếp tục thay ta quản lý Tuyết Liên giáo, không đúng, dù muốn quản thì cũng không cần gấp đến nửa đêm trở lại. Gấp như vậy, chắc là có việc khó nói, là vì cha đang chuẩn bị tiến đánh Dương Châu?”

Trong tích tắc ý niệm hiện lên trong đầu, Bùi Tuyết Liên liếc mắt nhìn trung niên phụ nhân:

- Người lui xuống trước đi.

- Vâng, giáo chủ.

Sau khi trung niên phụ nhân rời khỏi. Bùi Tuyết Liên nhảy ngay lên lưng Lôi Điện thần ưng, chỉ tay, chính là hướng nơi ở Lý Quân.

Trong thư phòng của Lý Quân.

Ánh nến lập lòe, hai người Đổng Thanh Sơn và Lý Quân đều đang xem những mật thư một thủng qua.

- Thì ra là thế.

Đổng Thanh Sơn xem thư trong tay. Lần trước ta lấy làm lạ, Thiên Thần Cung muốn diệt Hồng Thiên thành, tại sao chết nhiều binh sĩ thế. Thì ra là không nữ mất Thần Vệ quân tinh anh nhất trên đại thảo nguyên. Tình báo mà Gia Cát Nguyên Hồng có được ít đến thảm thương.

Mà những mật thư trước mắt đem nói rõ mọi chuyện.

- Cái gì!

Lý Quân đọc tới một trang giấy, kinh hãi la lên.

- Sao vậy?

Đổng Thanh Sơn tới gần Lý Quân, cùng đọc trang giấy trong tay nàng.

- Đồ Nguyên Vệ? Một vạn hai ngàn Đồ Nguyên Vệ? Lý Quân, lần trước tới tìm chúng ta là thống lĩnh tên Tào Nham. Đồ Nguyên Vệ này rốt cuộc là thế nào?

- Thanh Sơn! Đồ Nguyên Vệ là quân đội thuộc Thiên Thần Cung, cũng là quân đội tinh anh nhất của cả Thiên Thần Cung, có thể trở thành binh sĩ Đồ Nguyên Vệ ít ra phải là nhất lưu võ giả. Vốn là số lượng quân sĩ không nhiều, theo em biết cũng chỉ có ba bốn ngàn người. Nhưng tại sao bây giờ...

- Nhất lưu võ giả?

Đổng Thanh Sơn hiểu rõ sự đáng sợ của nhất lưu võ giả.

Nhất lưu võ giả nhảy một cái cao mười trượng. Cho dù là tường thành kiên cố, chỉ cần cắm vào một ít chủy thủ, tên các loại đề mượn lực, nhất lưu võ giả liền có thể nhảy hai lần liên tục là có thể vào thành.

Tường thành cao to trong mắt nhất lưu cường giả không có chút tác dụng. Thông thường, mấy trăm nhất lưu võ giả xông lên liền có thể dễ dàng nhanh chóng đột phá một khuyết khẩu cho binh lính tràn vào.

Khi xưa tại Đại Duyên Sơn, Đổng Thanh Sơn giao cho sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng hai đỉnh Bắc Hải chi linh. Sau này, Gia Cát Nguyên Hồng lại thần phục rằng có hai đỉnh Bắc Hải chi linh, có thể xây dựng quân đội với hơn một vạn nhất lưu võ giả, đủ để quét cả Dương Châu.

- Lúc đầu không nhiều, hiện tại lại nhiều lên?

Đặng Thanh Sơn trong lòng chợt hiểu.

- Tiểu Quân, chắc là Thù Vương lần đó tại Đại Duyên Sơn đã lấy được Bắc Hải chi linh.

- Bắc Hải chi linh?

Lý Quân bưng tỉnh.

Đặng Thanh Sơn đọc thư, nhúu mày nói:

- Mười vạn Thần Vệ quân, bốn vạn Tuyết Liên quân. Riêng mười bốn vạn quân tinh anh này đã hơn trăm vạn đại quân. Còn có thêm một vạn hai ngàn Đồ Nguyên Vệ tinh anh nhất còn đáng sợ hơn trăm vạn đại quân. Mười lăm vạn hai ngàn người này đủ để càn quét Dương Châu. Huống chi còn có tám mươi vạn quan do Tuyết Liên giáo huấn luyện chuẩn bị.

- Khó trách Thiên Thần Cung dám làm như thế.

Đặng Thanh Sơn cảm thấy phát lạnh trong lòng.

Đại quân thế này tấn công, vốn Dương Châu không thể chống cự. Trừ phi, lấy Hỏa Lưu Thiết Chiến giáp để cho Long Cương Vệ của Quy Nguyên Tông mặc vào.

Nhất lưu võ giả kết hợp Hỏa Lưu Thiết Chiến giáp tạo nên quân đội Tiên thiên thiết kị mới có thể ngăn cản Đồ Nguyên Vệ, thậm chí đánh bại Đồ Nguyên Vệ. Dù sao, đẳng cấp của chiến giáp hai bên chênh lệch quá lớn.

Ta toàn lực một kiếm chém chết người, người toàn lực chém một kiếm không thể phá giáp.

Hai bên làm sao mà đấu?

Nhưng mà Hỏa Lưu Thiết Chiến giáp vẫn chưa tới lúc để lộ ra.

- Ủa?

Đặng Thanh Sơn quay đầu lại.

- Sao thế?

Lý Quân cả kinh.

- Sư phụ nàng đến rồi.

Đặng Thanh Sơn bỏ thư xuống, nhìn ra sân ngoài cửa, Lý Quân cũng lập tức rời bàn, đón sư phụ Tuyết Liên giáo chủ.

Soạt.

Lôi Điện thần ưng và Tuyết Liên giáo chủ đồng thời xuất hiện ở trong sân.

Tuyết Liên giáo chủ cười khanh khách đi tới:

- Ủa, Hô Hòa khách khanh! Không phải các hạ nói là tiểu Quân có bệnh, không cho tiểu Quân tiếp tục quản lý chuyện giáo phái chúng ta sao? Tại sao hôm nay nửa đêm lại tới xem mật thư trong một tháng gần đây. Lúc này ta cũng không hiểu rõ, chẳng lẽ Hô Hòa khách khanh không quan tâm tới sức khỏe của tiểu Quân à?

Tuyết Liên giáo chủ lời nói như có dao.

- Giáo chủ.

Đặng Thanh Sơn cười đáp:

- Thật sự có việc gấp nên mới gấp rút tới đây.

- Ủa, chuyện gì có thể làm cho Hô Hòa khách khanh cho là chuyện gấp nhỉ?

Tuyết Liên giáo chủ mang theo bộ mặt ngạc nhiên:

- Nói ra xem nào, để coi ta có thể giúp Hô Hòa khách khanh người không.

Đặng Thanh Sơn cũng không quanh co:

- Tuyết Liên giáo chủ, không biết Cung chủ hiện nay ở đâu? Tại hạ có việc cần gặp người.

- Cha của ta, ông ấy giờ bận lắm, không có thời gian gặp người.

Tuyết Liên giáo chủ một câu từ chối ngay.

- Sư phụ.

Lý Quân thấp giọng hô.

- Hừ!

Tuyết Liên giáo chủ trách:

- Hải tử người đó, càng lúc càng không nghe lời.

- Đồ đệ gả đi như nước đã đổ đi mà.

Lý Quân cười hì hì nói, Tuyết Liên giáo chủ lúc này biểu tình mới chút biến chuyển, Lý Quân lại thấp giọng nói:

- Sư phụ, Hô Hòa huynh ấy thật sự có việc cần gặp Cung chủ. Sư phụ người giúp đỡ, nói cho biết Cung chủ hiện đang ở đâu đi.

Tuyết Liên giáo chủ sắc mặt trầm xuống, trong lòng lửa giận bùng lên.

Từ nhỏ tới lớn, Tuyết Liên giáo chủ chưa từng bị chọc giận.

Bà ta cực kỳ yêu quý Lý Quân, nhưng bây giờ sự thật là Lý Quân đã theo hắc Đặng Thanh Sơn. Cứ theo như "lấy gà theo gà, lấy chó theo chó", Lý Quân làm thế cũng là bình thường thôi. Nhưng Tuyết Liên giáo chủ không giống người thường. Bà ta là con gái Thiên Thần Cung Cung chủ, cả đời chưa từng bị chọc giận.

Từ lần đầu tiên gặp Đặng Thanh Sơn, bà ta đã không có hảo cảm với hắn. Nhất là khi trước, Đặng Thanh Sơn lấy Hồng Thiên thần giáp đi, càng làm cho nàng ta có ác cảm đối với Đặng Thanh Sơn.

Bây giờ, đệ tử lại giúp Đặng Thanh Sơn, làm cho Tuyết Liên giáo chủ có cảm giác đồ đệ yêu quý của mình bị Đặng Thanh Sơn cướp đi.

Tuyết Liên giáo chủ vung tay áo, giận dữ:

- Tiểu Quân, con bây giờ càng lúc càng không nghe lời sư phụ nữa. Một lòng chỉ có giúp cho tên Hô Hòa này.

- Hô Hòa!

Tuyết Liên giáo chủ lạnh lùng nhìn Đặng Thanh Sơn, có vẻ cao cao tại thượng:

- Người nửa đêm nửa hôm tới đây, không nói ta cũng biết chắc chắn là người muốn điều tra việc Thiên Thần Cung của ta tấn công Dương Châu. Ta nói thật cho người biết: đúng, Thiên Thần Cung của ta là muốn đánh Dương Châu, hơn nữa chỉ trong trong thời gian ngắn nữa thôi.

- Lần tiến đánh Dương Châu này chính là do ta và Tô Mông Đặc đại hòa thượng mấy người điều khiển.

Tuyết Liên giáo chủ lạnh lùng:

- Mọi chuyện ta đều nói với người rồi. Sau này muốn biết cái gì, cứ việc hỏi. Đừng cứ dở trò cũ rích nhờ vả Lý Quân, tới rình mò tìm hiểu tình báo của Thiên Thần Cung ta.

456. Chương 24: Bế Quan

Lời này khiến Đằng Thanh Sơn sắc mặt khó coi. Nếu là bọn người Tông chủ Kiếm Tông Lý Triều, Thú vương Ô Hâu chắc là đối với Tuyết Liên giáo chủ đang nổi giận cũng chỉ cười xòa là xong. Đám người Lý Triều đều biết tính khí ngang ngược này của Tuyết Liên giáo chủ, có điều bọn họ quan hệ thân cận với Tuyết Liên giáo chủ, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, coi nhau như huynh muội ruột thịt, tự nhiên có thể coi như không nghe thấy gì.

Nhưng Đằng Thanh Sơn và Tuyết Liên giáo chủ quan hệ còn chưa có thân cận đến mức cười đùa chửi mắng lẫn nhau được.

"Sư phụ." Lý Quân vội nói.

"Tiểu Quân, ngươi ngậm miệng lại cho ta." Tuyết Liên giáo chủ vênh mặt nhìn Đằng Thanh Sơn

"Hô Hòa, ngươi phải nhớ kỹ người chỉ là khách khanh của Thiên Thần Cung ta, không phải là người Thiên Thần Cung. Những tin tình báo ngươi còn chưa có tư cách xem."

"Tuyết Liên giáo chủ, tại hạ không quấy rầy nữa."

Đằng Thanh Sơn cố nén tức giận, chấp tay quay đầu dắt Tiểu Quân đi.

"Đừng đi vội."

Tuyết Liên giáo chủ tươi cười lộ ra vẻ thắng lợi:

"Hô Hòa, ta chẳng qua lấy thân phận là sư phụ của Tiểu Quân nói người vài câu. Người cũng là một đại anh kiệt. Đừng làm cái trò lén lút rình mò này, mất mặt lắm! Trước thì nói Tiểu Quân thân thể có bệnh nhẹ không cho nó quản lý sự vụ, bây giờ lại để nó giúp tìm tin tình báo. Quả là đến tận bây giờ ta không có nhìn ra thân thể Tiểu Quân có bệnh gì."

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn Tuyết Liên giáo chủ, hừ lạnh một tiếng.

"Tuyết Liên giáo chủ, bà là nữ nhi của cung chủ, lại là sư phụ của Lý Quân, tại hạ tôn trọng bà." Đằng Thanh Sơn ánh mắt băng lãnh.

"Bất quá! Lời bà nói rất đúng, tại hạ không phải người Thiên Thần Cung, tại hạ là khách khanh! Cho nên, bà cũng đừng ở trước mặt tại hạ lên mặt sai khiến, tại hạ chẳng phải là người hầu của bà."

"Cho dù ở trước mặt cung chủ, tại hạ cũng là khách khanh." Đằng Thanh Sơn hai mắt sắc bén.

Tuyết liên giáo chủ sững người

"Người, một kẻ..."

Bao năm nay, ai dám tranh luận cùng bà ta?

"Về tin tình báo, lúc trước không phải Thiên Thần Cung các người để Tiểu Quân đảm nhận quyền giáo chủ sao? Quyền giáo chủ tự nhiên có quyền xem tin tình báo, tại hạ là trượng phu của nàng, nàng nói cho tại hạ biết chẳng lẽ không được?"

Đằng Thanh Sơn thừa hiểu lúc trước Thiên Thần Cung để Lý Quân đảm nhiệm quyền giáo chủ, chính là muốn cột hần vào cùng con thuyền lớn Thiên Thần Cung này.

"Người, người"

Tuyết Liên giáo chủ muốn nói gì đó, nhưng Đằng Thanh Sơn dựa trên lý mà nói, bà có tức giận cũng không biết làm sao bề lại.

"Còn nữa." Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói tiếp.

"Tiểu Quân thân thể hiện tại đích xác cần điều dưỡng, nàng hiện giờ đã có thai, cho nên tại hạ mới tạm thời không để nàng quản việc Tuyết Liên Giáo. Trong trường hợp Tiểu Quân quản chuyện Tuyết Liên Giáo của bà, biết được tin tình báo của Tuyết Liên Giáo rồi sau đó nói cho tại hạ biết, khiến cho bà mất hứng đến

thế, tại hạ cũng chẳng có cách nào. Tiểu Quân là thê tử của tại hạ, tại hạ là trưởng phu của nàng. Nàng đương nhiên có thể nói cho tại hạ biết.”

”Để không tiết lộ tình báo của Thiên Thần Cung, vừa không làm khó cho Tiểu Quân, từ hôm nay trở đi chức ”Quyền giáo chủ” này Tiểu Quân thôi không làm nữa.”

Đằng Thanh Sơn chấp tay.

”Tuyệt Liên giáo chủ, lời tại hạ nói tới đây đã tận, chuyện tình cung chủ cũng không nhọc công người nữa. Cáo từ!”

Nói xong, Đằng Thanh Sơn kéo Lý Quân còn đang định nói gì đó nhảy thẳng lên Lục Túc Dao Trì.

”Đi!”

Đằng Thanh Sơn chỉ phía đông.

”Hồng...” Lục Túc Dao Trì gào lên một tiếng, nhanh chóng bay lên trời.

”Hô...Hô Hòa này, Hô Hòa này!” Tuyệt Liên giáo chủ tức giận đỏ bừng cả mặt, bộ ngực không ngớt phập phồng thổ hổn hển.

”Tên gia hỏa này quá, quá...” biết bao năm nay, ai dám nói với bà ta như thế.

”Mang thai? Nói Tiểu Quân có thai? Ta nào có thấy bụng Tiểu Quân to lên.”

”Nói láo cũng không tìm lý do hay ho một chút.”

Tuyệt Liên giáo chủ tức giận đứng tại chỗ một lúc, đợi cơn giận dữ dần dần qua đi, đầu óc mới tỉnh táo linh hoạt trở lại.

Tuyệt Liên giáo chủ ngẩng đầu nhìn về hướng đông.

”Hắn đi về phía đông? Hừ hừ xem ra đầu óc cũng không ngu lắm, biết chạy đến đó tìm cha ta. Bất quá người muốn gặp cha ta, ta lại khiến người không gặp được.”

”Một Hư Cảnh nhân trần, cũng dám ở trước mặt ta ngênh ngang như vậy.” Tuyệt Liên giáo chủ tức giận nghiêng răng.

Đi theo cha lâu như vậy, nhãn quang tự nhiên cũng cao. Một Hư Cảnh cường giả, Tuyệt Liên giáo chủ đích xác không để vào mắt. Lúc này bà ta vẫn không có ý thức được là chính mình kiêu ngạo.

”Trần thúc, đi.”

Tuyệt Liên Giáo chủ cũng nhảy lên Lôi Điện Thần Ứng, chỉ hướng đông nơi xa xa.

”U ~~~”, Lôi Điện Thần Ứng kêu vang một tiếng, hướng phía đông cấp tốc bay đi.

Giữa trời cao.

Lục Túc Dao Trì đang xé gió bay đi, cuồng phong rít gào xung quanh, Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân ngồi ở trên.

”Tiểu Quân, huynh sẽ không làm khó cho muội. Cùng lắm thì sau này huynh tận lực tránh gặp mặt sư phụ của muội. Thế chẳng phải là xong sao?”

Đằng Thanh Sơn cười khêu tay Lý Quân.

”Nhưng thực ra mà nói sư phụ của nàng thấy huynh thực sự thấy ngứa mắt, còn huynh cũng vậy thấy bà chẳng vừa mắt chút nào. Sư phụ này của muội tuổi cũng lớn rồi, có điều sao ta thấy bà ấy hình như một chút đổi nhân xử thế cũng không biết, cứ như chưa từng cảm thụ qua nhân tình thế thái gì hết.”

”Sư phụ là nữ nhi của cung chủ, tự nhiên cao cao tại thượng, trước giờ hẳn chưa từng chịu ủy khuất gì cả.”

Lý Quân đoán.

Đằng Thanh Sơn trong lòng không biết làm sao. Số lần tiếp xúc với Tuyết Liên giáo chủ đó tuy ít nhưng lại rất dễ thấy được Tuyết Liên giáo chủ này là một người có sao nói vậy, đối với người mình ưa thích thì rất ưa thích, tỷ như đối với Lý Quân. Có điều là cho dù đối với người mình ưa thích thì muốn răn dạy quả mãng là răn dạy quả mãng, hoàn toàn coi mình là trung tâm.

Bất mãn với ai thì cũng biểu lộ ra ngoài, nói năng không một chút lưu tình.

Tuy rằng trước đó khó chịu như vậy khiến Đằng Thanh Sơn lửa giận đầy bụng, thế nhưng hắn cũng hiểu, dạng người phôi bò bất kể phần nộ, hoan hỉ, bất mãn đều biểu lộ ra ngoài cũng không có uy hiếp gì.

"Tiểu Quân có sư phụ kiêu như vậy, dù sao so với một sư phụ âm hiểm đầy bụng âm mưu quỷ kế vẫn tốt hơn nhiều." Đằng Thanh Sơn tự giấu cười.

"Tiểu Quân, tới trước mặt là đến rồi." Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Cung chủ ở đó sao?" Lý Quân không chắc chắn hỏi.

"Huynh cũng không rõ." Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

"Dựa theo tin tình báo xem lúc trước, Huyết Liên Quân, Thần Vệ Quân, Đồ Nguyên Vệ, ba nhánh quân đội tối trọng yếu này đều tập kết tại đây. Như vậy, dù rằng cung chủ Bùi Tam không ở đây, ít nhất đám người thiên thần Tô Mông Đặc cũng ở đây. Bọn họ ít ra sẽ không tranh hơi như Tuyết Liên giáo chủ."

Trước đó không dò ra từ miệng Tuyết Liên giáo chủ Bùi Tam ở đâu. Đằng Thanh Sơn trong lòng máy động liền tới nơi này.

Đây là một tòa quân doanh sâm nghiêm khổng lồ. Thần Vệ Quân, Huyết Liên Quân cùng với Đồ Nguyên Vệ, hiện tại đều đóng quân tại đây.

Khi Đằng Thanh Sơn, Lý Quân cười Lục Túc Dao Trì đáp xuống, phía chân trời đã có một chút tang tảng sáng, bầu trời ở rìa phía đông đã có một tia sáng trắng bạc.

Vù!

Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân hạ xuống giữa một tòa đình viện rất lịch sự tao nhã.

"Ha ha, Hô Hòa tiểu đệ, ngọn gió nào đem cậu tới vậy?" Bùi Hạo toàn thân áo bào trắng cười dài đi ra. Bùi Hạo so với ca ca Bùi Tam của lão thiếu một chút ngạo khí lại hơn một phần ôn hậu.

"Bùi Hạo lão huynh." Đằng Thanh Sơn chấp tay cười.

Vù! Vù!

Phảng phất như thuần di, hai đạo lưu quang xuất hiện ở giữa đình viện rồi hóa thành hai người, chính là đại hòa thượng Tô Mông Đặc mặc tăng bào hoàng sắc rộng thùng thình, cùng với thú vương Ô Hưu trong mặc thần giáp ngoài khoác áo choàng thanh sắc. Hai người vừa xuất hiện, đều cười hướng Đằng Thanh Sơn chấp tay.

"Hô Hòa huynh."

"Tô Mông Đặc, Ô Hưu huynh." Đằng Thanh Sơn chấp tay cười.

"Ha ha chúc mừng Hô Hòa." Ô Hưu ánh mắt rơi vào trên người Lý Quân.

"Xem ra, huynh sắp làm cha rồi."

Hiện nay thai nhi trong bụng Lý Quân đã có tim thai, mạch đập cũng đã có một chút khí tức sinh mệnh. Tuy rằng cực kỳ yếu ớt thế nhưng tại trường toàn hư cảnh cường giả đương nhiên cảm ứng được.

"Hô Hòa đệ, đây chính là đại hỷ sự." Bùi Hạo cũng ha ha cười rộ lên, đại hòa thượng cũng cười đến híp cả mắt.

"Chính bởi vì Tiểu Quân có thai, cho nên trong khoảng thời gian này tại hạ một mực ở bên nàng. Bất quá lần này có chuyện quan trọng nên mới tới đây." Đằng Thanh Sơn chấp tay nói.

”Ba vị, tại hạ muốn hỏi một chút, cung chủ người hiện tại ở đâu. Tại hạ có chuyện quan trọng muốn gặp người.”

”Cung chủ?”

Đại hòa thượng Tô Mông Đặc và Ô Hâu nhìn nhau, đồng thời nhìn về phía Bùi Hạo. Bùi Hạo cười mở miệng.

”Hô Hòa, tam ca ta hần hiện đang tĩnh tu tại một địa phương bí mật của U Châu, bởi vì lần công đả Dương Châu này, phải đợi tám mươi vạn đại quân đó tập kết. Đại khái vẫn còn thời gian hơn nửa tháng.”

”Vội lại, khi mới bắt đầu đánh cũng không cần tam ca ra mặt. Đợi đến giai đoạn cuối mới cần tam ca đứng ra.” Bùi Hạo mỉm cười.

”Cho nên, tam ca hần nhân cơ hội này chuẩn bị bế quan một tháng. Trong lúc Tam ca bế quan tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào quấy rối, Hô Hòa muốn gặp cung chủ, thật là có chút phiền phức.”

”Bế quan?” Đằng Thanh Sơn giật mình, có chút bất đắc dĩ.

Hần cũng biết, đám hư cảnh cường giả hầu như mỗi ngày đều tu luyện. Dù rằng thê tử Tiểu Quân mang thai, ngoại trừ chiếu cố Tiểu Quân ra Đằng Thanh Sơn chỉ luyện quyền. Điều này đã thâm nhập vào trong xương tủy bọn họ!

Mà Bùi Tam là động hư cường giả. Tự nhiên cũng khát vọng có thể đạt tới cảnh giới tối cao Chí cường giả!

Cửu Châu đại địa từ trước tới nay, động hư cường giả có rất nhiều. Có thể động hư cường giả trong giai đoạn mấy trăm năm nào đó thanh danh cực lớn, thế nhưng đợi mấy nghìn năm sau, đám người đời sau nhớ lại nhiều nhất thì cũng chỉ chặc chặc tán thán vài câu mà thôi. Mọi người sùng bái nhất vẫn là Chí cường giả!

Bốn đại Chí cường giả Vũ Hoàng, Tần Linh thượng đế, Lý Thái Bạch, Thích Già Tổ Sư, danh tự người nào lại chẳng như thái dương chói lóa?

Đám người động hư cường giả ai chẳng muốn đột phá, đạt tới cảnh giới Chí cường giả?

”Bùi Tam bế quan một tháng.” Đằng Thanh Sơn cau mày. Hần hiểu nếu như là hần cũng sẽ không lãng phí thời gian, thế nhưng hần hiện tại lại muốn gặp Bùi Tam gấp. Mệnh lệnh công đả Dương Châu là do Bùi Tam phát ra. Bản thân hiện tại dù nói với đám người Thú vương, Bùi Hạo, bọn họ cũng vô pháp làm chủ, nhất định phải đi tìm Bùi Tam.

”Không biết cung chủ hiện giờ ở đâu?” Đằng Thanh Sơn dán mắt vào Bùi Hạo.

”Điều này” Bùi Hạo có chút ngần ngại.

Bỗng nhiên Bùi Hạo, Thú vương Ô Hâu, Thiên thần Tô Mông Đặc, cả Đằng Thanh Sơn nữa đều ngẩng đầu nhìn trời. Một đạo điện quang lóe lên rồi rơi vào giữa đình viện, Lôi Điện Thần Ứng thân hình khổng lồ chiếm hết cả một góc đình viện, Tuyết Liên giáo chủ vẻ ung dung nhảy xuống.

”Ta biết là người ở đây.” Tuyết Liên giáo chủ nhìn thoáng qua Đằng Thanh Sơn, sau đó chạy đến bên Bùi Hạo.

”Ngũ thúc, Hô Hòa này muốn gặp cha phải không?” Tuyết Liên giáo chủ mở miệng hỏi. Bùi Hạo gật gật đầu, Tuyết Liên giáo chủ lại nói tiếp:

”Cha hiện đang bế quan, các người cũng đều biết cha bế quan là cấm bất luận kẻ nào quấy rối. Cho nên các người ai cũng không được nói cho Hô Hòa này.”

Tuyết Liên giáo chủ nói rồi ánh mắt nhìn về phía thiên thần Tô Mông Đặc cùng thú vương Ô Hâu, hai gã hư cảnh cường giả này không khỏi nhìn nhau cười bất đắc dĩ (ND: có vẻ hơi vô lý vì có chương gần đây nói Ô Hâu tự nhận là chưa tới hư cảnh).

”Giáo chủ...” Đằng Thanh Sơn cau mày nói.

”Hừ.” Tuyết Liên giáo chủ thấy bộ dáng kinh ngạc của Đằng Thanh Sơn không khỏi cảm thấy vui sướng.

"Gọi giáo chủ cũng vô dụng thôi, vừa rồi còn nói Tiểu Quân có thai, người nghĩ rằng ta dễ bị lừa đến vậy sao?" Nói rồi, ánh mắt Tuyết Liên giáo chủ cố tình quét qua bụng Lý Quân vài lần.

Bùi Hạo ở cạnh kéo tay Tuyết Liên giáo chủ.

"Hừ, Ngũ thúc?" Tuyết Liên giáo chủ có chút nghi hoặc quay đầu lại.

Bùi Hạo đỡ khóc đỡ cười thấp giọng nói.

"Tuyết Liên à, Lý Quân này quả thực có thai, chúng ta đều có thể cảm ứng được khí tức sinh mệnh yếu ớt trong bụng nó."

457. Chương 25: Tùng Dương Sơn

Tuyết Liên giáo chủ vừa nghe đã giật mình. Bà lập tức không kìm được phải vuốt mí mắt mình, làm bộ một bộ trong mắt có vương bụi. Bùi Hạo cười thâm trong lòng. Cháu gái của lão bình thường khi bị mất mặt hoặc khó chịu đều sẽ dụi mắt.

Tuyết Liên giáo chủ lúc này đích xác trong lòng rất khó chịu.

- Tuyết Liên giáo chủ rõ là...

Đằng Thanh Sơn trong lòng cười thâm.

Nhưng Tuyết Liên giáo chủ ứng biến cũng cực nhanh, sau khi dụi mắt liền làm bộ kinh ngạc nhìn về phía Lý Quân, cười mắng:

- Tiểu Quân, con đã có mang thai, đại sự như vậy mà lại không nói cho sư phụ biết. Con còn có coi ta là sư phụ không.

- Sư phụ, lúc trước con... - Lý Quân hơi xấu hổ.

Lúc trước khi ở tổng đàn Tuyết Liên Giáo, Tuyết Liên giáo chủ giáo huấn Đằng Thanh Sơn một phen, Đằng Thanh Sơn lại đầu khẩu một chút, rồi sau đó kéo Lý Quân bỏ đi. Nào có thời gian, cũng chẳng có cơ hội nào để Lý Quân nói là mình có thai.

- Tiểu Quân có thai, việc dưỡng thai là quan trọng nhất. Ta đồng ý với việc con tạm thời không làm chức quyền giáo chủ. Nhưng sau khi con sinh xong hài tử, chức quyền giáo chủ của Tuyết Liên Giáo vẫn phải là con làm.

Tuyết Liên giáo chủ liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, miệng nói:

- Đệ tử của Bùi Tuyết Liên ta có làm chức quyền giáo chủ hay không thì trọng phụ nó không được xen vào.

Đằng Thanh Sơn chỉ cười, cũng không đầu khẩu với Tuyết Liên giáo chủ.

- Bùi Hạo lão huynh.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Bùi Hạo

- Tại hạ có chuyện quan trọng muốn gặp cung chủ, mong người nói cho tại hạ biết cung chủ rốt cuộc bây giờ đang ở đâu!

- Cha ta bế quan, vì sao người phải gặp ông ấy?

Tuyết Liên giáo chủ nhú mày.

- Tự nhiên là có việc trọng yếu.

Đằng Thanh Sơn không nhiều lời, có nói cũng chỉ lãng phí thời gian.

- Vậy lại càng không thể gặp được.

Tuyết Liên giáo chủ cũng nói với Đằng Thanh Sơn rất hăng say:

- Cha ta bế quan chính là việc trọng yếu. Nếu cha ta đang trong lúc đồn ngộ khẩn yếu quan đầu, bị người cắt ngang vậy thì phải làm sao? Người bồi thường được tổn thất của cha ta sao?

Nghe Tuyết Liên giáo chủ nói như vậy, Bùi Hạo cũng có chút do dự.

Đích xác, nếu là trong lúc ở cửa quan đồn ngộ mà bị cắt ngang thì rất phiền toái.

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn sầm mặt lại, rốt cuộc không thêm khuyên bảo nữa, hần liền nói thẳng:

- Tuyết Liên giáo chủ, người hẳn phải biết... cha của bà thiếu tại hạ một cái ơn. Còn thiếu của tại hạ một lời hứa hẹn sẽ hậu tạ.

Đám người Tuyết Liên giáo chủ, Bùi Hạo đều giật mình, việc này họ đều biết.

- Tại hạ bây giờ chính là muốn cha người trả lại nhân tình!

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói:

- Sao... bà không để cha trả nhân tình à?

Nhân tình là thứ nợ khó trả nhất. Bây giờ Đằng Thanh Sơn chỉ nói là muốn Bùi Tam trả lại nhân tình, những người ở đây ai nấy đều bối rối.

Trong lúc nhất thời Bùi Hạo, Thú Vương Ô Hầu, Thiên Thần Tô Mông Trì đều nhìn nhau. Sau đó vẫn là Bùi Hạo cười nói:

- Hô Hòa huynh, đã có việc trọng yếu muốn mời cung chủ ra tay, vậy cũng tốt... Ừm, Ô Hầu, con theo Hô Hòa huynh đi một chuyến, đi gặp sư phụ đi.

Thú Vương Ô Hầu cười đi tới:

- Hô Hòa, xin mời.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

- Tiểu Quân, chúng ta đi.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân cùng leo lên Lục Túc Dao Trì, còn Thú Vương, Ô Hầu thì khoanh chân ngồi trên vùng trước của Lục Túc Dao Trì.

Ba người đều ngồi cả trên lưng Dao Trì đích xác là hơi chật chội.

May mà vợ chồng Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều dựa sát vào nhau.

- Hồng...

Lục Túc Dao Trì gầm khê một tiếng, lập tức phóng lên cao, lao thẳng về phương bắc.

Ngẩng đầu nhìn theo Lục Túc Dao Trì, Thiên Thần Tô Mông Trì cũng bỏ đi. Trong đình viện cũng chỉ còn lại có Bùi Hạo và Tuyết Liên giáo chủ, cùng với Lôi Điện thần ung đang ngồi ở một góc của đình viện.

- Tuyết Liên, lần này con sao thế?

Chung quanh không có ai, Bùi Hạo mới nhíu mày giáo huấn:

- Con không phải rất hiểu quy củ... Sao lần này lại thất thố như vậy.

Mặc dù Bùi Tuyết Liên tính tình ngang ngược, nhưng cũng là một người đứng đầu một giáo. Nhiều năm như vậy, hẳn cũng biết không ít quy củ.

- Ngũ thức.

Bùi Tuyết Liên hừ một tiếng

- Thất thố hả? Hừ, bây giờ còn hòa nhã được với Hô Hòa sao?

- Lúc trước cha muốn tìm mọi cách muốn Hô Hòa gia nhập vào Thiên Thần cung. Nhưng kết quả thì sao? Hô Hòa đã tìm mọi cách cự tuyệt.

Bùi Tuyết Liên cười lạnh một tiếng

- Sau đó, con cho Tiểu Quân làm chức quyền giáo chủ Tuyết Liên Giáo, cũng tính qua đó lôi kéo Hô Hòa... về sau con còn tiếp đãi Hô Hòa cũng rất thân thiện.

- Nhưng...

Mắt Bùi Tuyết Liên chợt lóe hàn quang.

- Nhưng Hô Hòa khi ở ngoài Hồng Thiên Thành, bảo con Lục Túc Dao Trì căn bản không đem hết toàn lực... Nếu không Đại sư huynh sao lại mất tay chứ?

Đích xác, lúc đó Bùi Tam và Lôi Điện thần ưng đều muốn tìm mọi cách ngăn trở. Còn Lục Túc Dao Trì thì không hề liều mạng thi triển mũi nhọn. Trong mắt Lục Túc Dao Trì... bằng hữu của nó chỉ có mỗi Đẳng Thanh Sơn và Lý Quân. Hơn nữa với trí tuệ của nó, nó cũng biết là người của Thiên Thần cung cũng không cùng đường với Đẳng Thanh Sơn. Do đó lúc đó nó mặc dù hỗ trợ, nhưng lại không đem hết toàn lực.

- Cho dù có dùng hết sức, mũi gai đó cũng không thể bắn thủng được Hồng Thiên Thần Giáp của Vưu Thạch Kim mà.

Bùi Hạo biện bác.

- Bất luận làm sao, Lục Túc Dao Trì cũng không làm hết sức.

Bùi Tuyết Liên cười lạnh một tiếng

- Chỉ việc này thì con cũng chưa mức giận đến mức đá chó đánh mèo. Nhưng khi Vưu Thạch Kim chạy trốn, cha ta đánh Lục Nhĩ Toàn Địa Thủ bị thương nặng. Lúc đó cha ta triệu hoán con Lục Túc Dao Trì đi hỗ trợ, nhưng Lục Túc Dao Trì thì sao, nó lại bay về phía Hô Hòa.

Bùi Tuyết Liên cười lạnh liên tục nói:

- Tên Hô Hòa này có tư tâm rất nặng! Từ đầu tới đuôi, hắn căn bản không coi hắn trở thành người của Thiên Thần cung. Cho dù đoạt được hai bộ thần giáp, hắn cũng chỉ tặng lại một bộ cho cha ta. Nhưng lại lưu lại cho mình Hồng Thiên Thần Giáp! Bộ này là chiến giáp chỉ sau chí cao thôi.

Bùi Tuyết Liên rất khinh thường.

- Ngay từ đầu con đã biết, đáy lòng tên Hô Hòa đã sớm phân rõ giới hạn với Thiên Thần cung. Đưa một bộ thần giáp mà còn lấy được một lời hứa hẹn hậu tạ. Con biết chắc cha không hề cam lòng.

Bùi Hạo giật mình.

- Ngũ thức. Đối với người như vậy, trong lòng cũng không bao giờ nghĩ tới việc gia nhập vào Thiên Thần cung. Hơn nữa Thiên Thần cung ta cũng đem lại cho hắn không ít chỗ tốt. Đối với người như vậy, con việc gì phải hòa nhã với hắn? Mắng hắn vài câu thì đã sao? Không mắng hắn, hắn không gia nhập vào Thiên Thần cung. Mắng hắn, chẳng lẽ hắn dám làm phản sao?

Bùi Tuyết Liên cười khẩy một tiếng.

Bùi Hạo thàn than. Lão đã biết tính cháu gái, lão cũng hiểu rõ cháu mình.

Một khi nhận định Hô Hòa không thể gia nhập vào Thiên Thần cung, thái độ lập tức biến đổi ngay. Một bang phái theo ta, ta sẽ bảo hộ người. Một khi không theo ta, ta đập người vài đập thì đã sao?

- Con đó, làm như vậy quá đắc tội với người khác. Cha con đã nói, đừng có đối địch với Hô Hòa mà.

Bùi Hạo lắc đầu.

- Con thật không hiểu, cha rốt cuộc sợ hắn cái gì. Một tên chưa tới hư cảnh đại thành, hơn nữa chỉ là một con yêu thú thôi? Cha ta là một nhân vật chỉ cần ra lệnh một tiếng là thống lĩnh vài Châu rồi. Cần gì phải nói nhảm với Hô Hòa này. Tâm tư của Hô Hòa căn bản không để ở Thiên Thần cung.

Bùi Tuyết Liên lắc đầu, đột nhiên Bùi Tuyết Liên cười:

- Ngũ thúc, thúc đoán xem lần này hắc vì sao tới tìm cha?

- Hắc là có liên quan tới lần này chúng ta tấn công Dương Châu. - Bùi Hạo nói.

- Đúng!

Bùi Tuyết Liên tự tin cười:

- Tên Hồ Hòa này mấy lần liên tục trợ giúp Quy Nguyên Tông, hơn nữa căn cứ vào tình báo của ta, nghe nói Quy Nguyên Tông từng có ân với tên Hồ Hòa này. E rằng trong lòng Hồ Hòa, tầm quan trọng của Thiên Thần cung không bằng được với Quy Nguyên Tông đâu!

- Chúng ta muốn đánh Dương Châu, hắc phỏng chừng cũng đang lo lắng cho Quy Nguyên Tông, do đó phải tới cầu cha.

Bùi Tuyết Liên cười lạnh:

- Ngũ thúc, thúc nói xem, người như thế sao có thể gia nhập vào Thiên Thần cung ta chứ. Cho dù gia nhập, cũng chỉ là vào làm một tên gian tế thôi.

Bùi Tuyết Liên nói đúng. Đằng Thanh Sơn căn bản không coi mình trở thành người của Thiên Thần cung. Phân rõ giới hạn từ sớm thì tương lai cũng tốt thôi. Nếu không song phương sẽ giao du không minh bạch, tương lai Đằng Thanh Sơn muốn nắm cả Dương Châu sẽ trực tiếp đối đầu với Thiên Thần cung, sẽ rất mất thể diện.

Nếu là người âm hiểm.

Bây giờ cứ gia nhập vào Thiên Thần cung, trộn lẫn vào trong, khiến Thiên Thần cung không đề phòng.

Đợi đến đủ lông đủ cánh, lập tức một cước đá bay Thiên Thần cung, chiếm cứ Dương Châu, như vậy đương nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nhưng Đằng Thanh Sơn không làm được như vậy. Cái hắc có thể làm được là song phương ngay từ đầu phân rõ giới hạn.

Ở cảnh nội U Châu. Buổi sáng hôm nay trời đầy mây. Lục Túc Dao Trì không ngừng phi hành trong sương mù.

- Xem kìa, quả núi phía trước tên là Tùng Dương Sơn. Chính là nơi sư phụ bế quan.

Thú Vương Ô Hưu phía về đám sương mù mờ mờ lung lung, phía trước, nơi có một hòn núi cao vút trong mây. Theo Lục Túc Dao Trì phi hành cực nhanh, quả núi Tùng Dương Sơn càng lúc càng lớn trong tầm nhìn.

- Hả? Lý Triều huynh cũng ở đây à?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nói, hắc đã cảm ứng được khí tức của hai cường giả hư cảnh trong Tùng Dương Sơn.

- Ừm.

Ô Hưu thở dài một tiếng

- Đại sư huynh mất một tay, kiếm pháp đã bị ảnh hưởng. Lần này theo sư phụ cùng bế quan cũng để thay đổi kiếm pháp, thích ứng với người cụt tay.

Lời còn chưa dứt, Lục Túc Dao Trì đã phủ xuống giữa sườn núi Tùng Dương Sơn.

Tùng Dương Sơn có mây vờn quanh, cảnh sắc rất đẹp.

Lúc này mới vừa vào mùa thu, ở Dương Châu phía nam còn hơi nóng nhưng ở U Châu phương bắc buổi sáng đã rất lạnh, trên núi cỏ cây đều ẩn ẩn thấy những giọt băng.

Đằng Thanh Sơn, Lý Quân, Thú Vương, Ô Hưu, cùng với Lục Túc Dao cùng bay về phía Bùi Tam, Lý Triều đang bế quan. Người chưa tới, nhưng họ đã cảm ứng được những luồng kiếm khí sắc bén, chung quanh vô số cây cối bị chặt gãy, cây cỏ đứt gọn, lá vụn bay tán loạn, trên khoảng đất trống giữa sườn núi, một nam tử cụt một tay, lông mày trắng đang thi triển kiếm pháp.

Một chiêu một thức, kiếm không nhanh, cũng không quán thân chân nguyên, nhưng lại có một loại cảm giác sắc bén tới mức như muốn xé rách cả thiên địa, không gian chung quanh đều xuất hiện đầy kiếm khí.

Vù!

Thở phào một hơi, nam tử mày trắng cụt một tay dứt kiếm vào vỏ, nhìn về phía mấy người đang đi tới, cười vang nói:

- Hô Hòa huynh, sao lại đi tới nơi này.Ồ, chúc mừng.

Lý Triều kinh ngạc nhìn thoáng qua Lý Quân:

- Không ngờ mấy ngày không gặp, Hô Hòa huynh sắp làm cha rồi.

Nhắc tới việc này, trong lòng Đằng Thanh Sơn tự nhiên cảm thấy rất vui, tươi cười nhìn Lý Quân đi cạnh.

- Lý Triều huynh, tại hạ có việc muốn gặp cung chủ, cung chủ ông ấy...

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý Triều.

- Sư phụ đang bế quan, việc này...

Lý Triều cũng chần chờ.

Đột nhiên!

- Ha ha... Hô Hòa, cậu sắp trở thành cha rồi. Không ở nhà đợi hài tử xuất thế, lại chạy đến chỗ ta làm gì, xem ra cậu có đại sự rồi.

Bùi Tam áo choàng trắng rộng thùng thình, tóc xõa tung, từ trong một cái hang động âm u đi nhanh ra ngoài, vẻ mặt tươi cười đang nhìn Đằng Thanh Sơn

458. Chương 26: Trở Mặt

Men theo động huyết sâu thẳm đi một hồi lâu, đến một gian phòng yên tĩnh, mơ hồ có một tia sáng từ vết nứt trên tường chiếu vào.

- Mời ngồi.

Bùi Tam khoanh chân ngồi trước bàn đá thấp.

Đằng Thanh Sơn ngồi xuống trước mặt Bùi Tam.

- Nói đi, có chuyện gì? Bùi Tam cười nhẹ hỏi.

- Cung chủ.

Đằng Thanh Sơn nhú mày nói.

Nghe nói Cung chủ điều động đại quân, đặc biệt còn điều động Thần Vệ quân, Huyết Liên quân và Đồ Nguyên Vệ, chuẩn bị nam hạ công kích Dương Châu?

- Đúng! Có chuyện này.

Bùi Tam gật đầu.

- Cung chủ, ba nhánh quân đội tinh anh thật sự rất mạnh mẽ, đặc biệt là Đồ Nguyên Vệ một vạn hai ngàn nhất lưu võ giả, thực lực cực kỳ khủng bố. Nếu như tại hạ tính không sai, Đồ Nguyên Vệ này hẳn là dựa vào Bắc Hải chi linh mới có thể tạo ra.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Năm đó trên Đại Diên Sơn đồn rằng có không ít Bắc Hải chi linh xuất hiện.

Năm đó, tuy rằng các đại tông phái vì Bắc Hải chi linh mà tranh đoạt là bí mật, nhưng đối với hư cảnh cường giả mà nói chuyện đó không xem là bí mật.

- Đúng vậy.

Bùi Tam vẫn như cũ gật đầu.

- Cung chủ, Đồ Nguyên Vệ thực lực rất mạnh. Thực lực của Thiên Thần Cung, tại hạ cũng phải giơ ngón tay cái lên (tỏ ý khen ngợi, hoặc là số một).

Đằng Thanh Sơn lời này cũng làm cho Bùi Tam cười ra mặt, ai cũng thích nghe lời khen nhưng Đằng Thanh Sơn bỗng chuyển đề tài.

- Nhưng mà theo như tại hạ biết, năm đó hẳn là không chỉ mình Cung chủ người lấy được Bắc Hải chi linh.

Bùi Tam mặt khê nhăn lại.

- Lần này Cung chủ diệt Thanh Châu Tiêu Dao Cung, rồi diệt U Châu Hồng Thiên Thành. Như bây giờ lại muốn đánh Dương Châu. Người nói xem người thiên hạ sẽ nghĩ gì?

Không nói những tông phái khác, đầu tiên Thanh Hồ đảo ở Dương Châu nhất định thề chết đối đầu. Mà 'thỏ tử hồ bi' (thỏ chết cáo buồn: vì sợ thợ săn quay ra giết cáo), sợ rằng Xạ Nhật thần sơn biết một khi Thanh Hồ đảo tiêu tung, Xạ Nhật thần sơn bọn họ cũng không xong. Nên hai hư cảnh cường giả, một hư cảnh yêu thú của Xạ Nhật thần sơn giúp Hạng tử kiếm thánh cũng không có gì lạ. Đằng Thanh Sơn trịnh trọng phân tích.

Bùi Tam cười cười gật đầu:

- Đúng!

- Cung chủ, người bây giờ đã có Bắc bộ Đại thảo nguyên, U Châu, Thanh Châu ba nơi, thống lĩnh gần một tỉ dân. Vũ Hoàng Môn, Tần thị gia tộc, Ma Ni Tự đã sớm chuẩn bị. Cung chủ diệt Dương Châu, lại có ý với Viêm Châu. E rằng Ma Ni Tự ở cực nam cũng không nhịn được nữa.

- Luận binh lực, năm đó có mấy nhà lấy được Bắc Hải chi linh. Người ta cũng có thể tạo được quân đội mạnh mẽ với nhất lưu võ giả. Thêm vào Vũ Hoàng Môn, Ma Ni Tự... hỗ trợ Xạ Nhật thần sơn, Thanh Hồ đảo. Như thế, xuất hiện hơn một vạn quân đội nhất lưu cường giả tuyệt không phải là chuyện khó.

- Luận hư cảnh cường giả. Xạ Nhật thần sơn và Thanh Hồ đảo có bốn. Ma Ni Tự, Vũ Hoàng Môn nếu nhịn thì cũng được đi, nhưng nếu bọn họ nhịn không được chắc chắn sẽ bùng nổ. Như vậy, chỉ sợ là không chỉ có bốn hư cảnh cường giả, mà là bảy đến tám người, có thể hơn mười hư cảnh cường giả.

- Quân đội không ít hơn, lại chiếm địa lợi. Nếu như Ma Ni Tự cũng ra tay, sợ rằng...

Đằng Thanh Sơn thở dài:

- Cung chủ, lần trước Lý Triều huynh đứt tay, địch quân chỉ là Hồng Thiên thành thôi. Nhưng lỡ như lần này lại đánh Dương Châu, một khi Ma Ni Tự ... bạo phát, e rằng Thiên Thần Cung cũng có hư cảnh đi tong (ngã xuống), thậm chí không chỉ một người. Cung chủ, người nhần tâm như vậy sao?

Bùi Tam nhú mày, Lý Triều bị cụt tay thật sự là một vết dao trong lòng Bùi Tam.

Lý Triều từ nhỏ được Bùi Tam bồi dưỡng, gần như được đối đãi như con. Lý Triều bị cụt tay, Bùi Tam cũng tức giận không thôi.

Phải thừa nhận rằng lời này của Đằng Thanh Sơn đã đâm vào chỗ yếu của Bùi Tam.

- Cung chủ, nếu người có thể nhần nhịn mười mấy hai mươi năm.

Đằng Thanh Sơn lại nói.

- Với sự rộng lớn cũng như nhân khẩu đông đúc của Thanh Châu, U Châu, Đại thảo nguyên, sau mười mấy hai mươi năm, cơ sở vững chắc. Ba nơi xuất ra ngàn vạn đại quân, đều không phải là chuyện khó. Tới lúc đó, ngàn vạn đại quân nam hạ, thế như chẻ tre, có ai cản nổi?

Tính luôn Ma Ni Tự, nếu nói về địa bàn, cũng không bằng Thiên Thần Cung.

Mà hai mươi năm sau, biết đâu Cung chủ lại có đột phá. Tới lúc đó, thực lực càng mạnh, điều khiển đại quân thống nhất thiên hạ, càng nắm chắc hơn.

Mà nếu ẩn nhẫn hơn trăm năm, lấy sự hưng thịnh của ba châu, Thiên Thần Cung lại có thêm hai ba hư cảnh cũng không phải không thể, tới lúc đó thế của Thiên Thần Cung càng lớn, còn lớn hơn Ma Ni Tự.

- Không chiến đã thắng rồi.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Cung chủ, người tự suy nghĩ đi. Là bây giờ đổ máu, thậm chí có thể chết vài hư cảnh. Nếu ẩn nhẫn đợi thực lực mạnh mẽ, một đường bẻ cành khô, thế như chẻ tre lấy được thắng lợi. Một trong hai đường, Cung chủ tự mình chọn.

Bùi Tam nhíu mày.

Lời Đằng Thanh Sơn nói thật sự có đạo lý, nhưng góc độ suy nghĩ của Bùi Tam và Đằng Thanh Sơn không giống nhau, việc lão muốn làm không phải là Đằng Thanh Sơn có thể nghĩ ra.

- Ha ha, Hô Hòa.

Bùi Tam đột nhiên cười.

- Cung chủ đã có chọn lựa?

Đằng Thanh Sơn ngược lại khá bình tĩnh.

Bùi Tam cười nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Hư cảnh cường giả thường xuyên bể quan, những chuyện đàm phán thế này không phải sở trường, nhưng ta xem Hô Hòa đối với phương diện thuyết khách, đàm phán có chút tinh thông đó. Ta thừa nhận, ta cũng có bị những lời nói của cậu làm lay động.

Đằng Thanh Sơn trong lòng cả kinh.

Tình huống không ổn.

- Hô Hòa cậu tới khuyên ta chắc là vì Quy Nguyên Tông. Ta nghe nói cậu và Quy Nguyên Tông khá có giao tình. Bùi Tam không trả lời, mà còn hỏi ngược lại.

- Đúng! Quy Nguyên Tông năm đó có ân với tại hạ.

Đằng Thanh Sơn thừa nhận.

Bùi Tam gật đầu:

- Tri ân đồ báo là chuyện tốt. Hô Hòa, nói thực với cậu, lần này đánh Dương Châu ta đã lên kế hoạch hết rồi, tự nhiên là không thể thay đổi. Nhưng mà đối với các tình huống phát sinh ta cũng tính cả rồi.

Nụ cười trên mặt Bùi Tam làm Đằng Thanh Sơn nhìn không thấu.

- Quy Nguyên Tông đối với tại hạ có ân. Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói. Tại hạ không muốn thấy nó diệt tông.

- Nếu ta huy quân nam hạ, đánh thẳng tới. Khi đánh tới Giang Ninh quận, cậu có phải sẽ ra tay đối địch với ta?

Bùi Tam hai mắt như lóe lên, nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đối địch?

Đằng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam, miệng thốt ra một chữ:

- Phải.

- Tốt!

Bùi Tam cười gật đầu.

- Vậy mới là hảo hán, vì ân dám đổi đầu với Thiên Thần Cung của ta. Nhưng ta có thích cậu hơn cũng vô dụng.

Bùi Tam cười khẽ nói.

- Nam hạ chiếm Dương Châu, Thiên Thần Cung của ta tính toán cả trăm năm, chờ đợi cả trăm năm, bây giờ bạo phát chính là vì chiếm lĩnh mấy châu.

- Mấy trăm năm ần ần, há vì lời nói của cậu, vì ta xem trọng cậu mà thay đổi? Hô Hòa, cậu đi đi, cậu bây giờ có thể để người của Quy Nguyên Tông đi tản hết, tiềm phục chuẩn bị Đông Sơn tái khởi.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt có chút khó coi.

- Cung chủ, người thiếu tại hạ một nhân tình.

Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói.

- Đúng!

Bùi Tam gật đầu.

- Tại hạ dùng cái nhân tình này, hy vọng Cung chủ người không tấn công Dương Châu.

Đằng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam.

- Dùng cái nhân tình này để ta không tấn công Dương Châu?

Bùi Tam ngớ ra, cười khổ:

- Xem ra là ta mua dây tự trói mình rồi.

Đằng Thanh Sơn nín thở dán mắt vào Bùi Tam.

- Ha ha...

Bùi Tam bất giác bật cười sang sảng, tiếng cười phản xạ trong phòng làm chấn động khiến không ít đá vụn rơi xuống. Chỉ thấy Bùi Tam đứng mạnh dậy, Đằng Thanh Sơn cũng liền đứng dậy theo.

Bùi Tam lấy bình rượu để ở góc phòng ngẩng đầu uống một ngụm, lão lập tức quay đầu, hai mắt sáng như điện nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Hô Hòa, cậu quá coi trọng Bùi Tam ta rồi. Nhân tình của Bùi Tam ta, không thể so được với sự quan trọng của tấn công Dương Châu. Cậu có thể nhờ ta giúp cậu giết người. Nhưng để ta ngừng tấn công Dương Châu, chỉ với nhân tình mà ta thiếu cậu vẫn còn chưa đủ.

- Vậy thêm lời hứa trọng tạ người thiếu tại hạ.

Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói tiếp.

- Vẫn không đủ.

Bùi Tam tóc bồng bay lên, lão lạnh lùng nhìn Bùi Thanh Sơn:

- Cậu tới giờ vẫn chưa hiểu? Công thành, chiếm đất, thống lĩnh một châu, đây là cơ nghiệp ngàn năm. Một cái nhân tình, một lời hứa hẹn thì so thế nào được? Nên đánh chiếm Dương Châu, việc này ta phải làm. Cậu không cần phải uống phí tâm sức nữa.

Đằng Thanh Sơn giận đến xanh mặt.

Bùi Tam này đích thực là nhân vật kiêu hùng, nhân tình, hứa hẹn? Chỉ dùng một câu, nhân tình không bì kịp với sự quan trọng của đánh chiếm Dương Châu thì có thể lẩn tránh quá khứ. Loại người này nếu Đằng Thanh Sơn nhờ lão làm chuyện lão không muốn, lão cũng có thể dùng một câu: 'Cái nhân tình này vẫn không đáng để ta làm.'

Nhân tình cuối cùng nặng thế nào, đều do miệng của Bùi Tam mà ra.

- Nhưng nhân tình và lời hứa này cũng có thể đổi lấy một quận, bảo đảm Quy Nguyên Tông truyền thừa, cậu nói được không?

Bùi Tam cười mỉm nói.

- Nhân tình cộng thêm lời hứa trọng tạ, đổi lấy một quận? Đằng Thanh Sơn thoáng chần chờ, rồi nhìn Bùi Tam:

- Cung chủ, quyết định vậy đi.

- Tốt!

Bùi Tam gật đầu.

- Như vậy thì trong Dương Châu, ở Sở quận phía Bắc, hoặc là phía Nam tiếp giáp Man Hoang, Nam Man quận. Hai quận này cậu chọn một nơi để Quy Nguyên Tông trú ngụ.

- Cái gì?

Đằng Thanh Sơn ngậy người.

- Cung chủ, nơi tại hạ nói là Giang Ninh quận. Để Quy Nguyên Tông ở Giang Ninh quận.

- Ha ha... Giang Ninh quận?

Bùi Tam vừa cười vừa nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Hô Hòa, cậu không ngốc lẽ nào không hiểu? Giang Ninh quận này là toàn bộ trung bộ của Dương Châu, là nơi phồn hoa nhất. Hơn nữa, Vũ Dương Đại Vận hà cũng từ trong đó mà ra, vị trí trọng yếu như thế ta làm sao để cho tông phái khác chiếm giữ? Muốn chọn thì chọn cực bắc Sở quận, hoặc cực nam Nam Man quận. Một cái nhân tình cộng một lời hứa cũng chỉ đáng giá một trong hai quận đó thôi.

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt biến lạnh.

Lòng cũng trở nên lạnh đi.

Đối với một tông phái, quan trọng nhất là gì? Là căn cơ.

Như Thiên Thần Cung tuy rằng bây giờ chiếm được Thanh Châu, U Châu, nhưng căn bản vẫn chưa kinh doanh, sức không chế vẫn rất yếu mỏng.

Đối với Quy Nguyên Tông cũng như thế, Quy Nguyên Tông ở Giang Ninh quận đã hơn ngàn năm, có thể nói là căn thâm đế cố. Đến ngay cả một sơn thôn xa xôi cũng biết 'Trời' của Giang Ninh quận là Quy Nguyên Tông. Lực kết tụ này, không phải mười mấy hai mươi năm có thể có, mười mấy hai mươi năm nhiều nhất là khổng chế, nhưng muốn được lòng người (nhân tâm sở hướng), thì cần đời này tới đời kia, mấy trăm tới cả ngàn năm.

Bỏ Giang Ninh quận, chạy tới nơi xa lạ Nam Man quận hoặc Sở quận?

- Sự phụ lúc đầu có nói, có thể để Quy Nguyên Tông ở Giang Ninh quận là được rồi. Không ngờ tới Bùi Tam lại độc ác như thế này. Đằng Thanh Sơn tức giận.

- Cùng lắm thì đánh thôi. Thiên Thần Cung diệt Thanh Châu cần vài tháng, diệt Hồng Thiên thành cũng gần nửa năm mới xong. Diệt Dương Châu Thanh Hồ đảo, sợ rằng càng tốn nhiều thời gian. Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh, theo như ước định ban đầu, hẳn là chậm lắm thì tới trong vòng một hai tháng. Đánh thì đánh. Đợi tiểu Thanh tới, với tốc độ của tiểu Thanh, khả năng đánh tập thể, cộng thêm Lục Túc Dao Trì, Thiên Thần Cung chỉ có khóc. Đằng Thanh Sơn không còn cách nào khác.

Chỉ có thể cực.

Cực, bất tử phượng hoàng có thể tới trước khi Quy Nguyên Tông bị đánh.

- Chỉ là nếu không đến kịp, mình cùng Lục Túc Dao Trì đi Phượng Hoàng đảo một chuyến, trực tiếp mời họ đến. Đằng Thanh Sơn quyết định.

Quyết liệt.

Vì Quy Nguyên Tông, chỉ có thể như thế.

459. Chương 27: Quyết Liệt! Độc Ác!

- Sao, quyết định chưa?

Bùi Tam cười khê nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Cung chủ, việc này Quy Nguyên Tông không thể đáp ứng được.

Đằng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam, trong giọng nói lộ vẻ hơi giận:

- Nói vậy cung chủ cũng biết, Quy Nguyên Tông đã hoạt động ở quận Giang Ninh quá ngàn năm, há có thể bỏ qua như vậy?

- Hừ, đối với một phú ông không còn gia sản, sắp chết đói tới nơi, tìm được miếng cơm đã là may lắm rồi!

Bùi Tam cười khê nói:

- Nếu không có Hồ Hòa, Quy Nguyên Tông chỉ có con đường diệt tông thôi. Còn bây giờ, ta cho nó một con đường sống. Cho nó đi Nam Man quận hoặc Sở quận, rồi sau đó một lần nữa phát triển. Cơ hội như vậy cho Quy Nguyên Tông mà còn bất mãn gì nữa? Nếu còn bất mãn, có diệt vong cũng đáng đời.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn giận điên, nhưng bề ngoài thì trên sắc mặt hơi khó coi chỉ hiện lên một chút do dự. Bản lĩnh giả tạo này vốn Đằng Thanh Sơn rất tinh thông ở kiếp trước.

Bùi Tam mỉm cười nhìn cảnh này.

- Cung chủ, người nói cũng có đạo lý. Có địa bàn, còn tốt hơn việc diệt tông.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Nhưng, Quy Nguyên Tông không nhất định đáp ứng. Ta vốn nợ Quy Nguyên Tông một đại ân, tự nhiên phải trả... Chà, lần này ta tới đây xem như thất bại quay về rồi. Ta phải đến hỏi tông chủ Quy Nguyên Tông xem việc này rốt cuộc nên làm như thế nào.

- Nếu Quy Nguyên Tông đáp ứng việc di dời, vậy cũng miễn cho việc dùng đao kiếm giết chóc.

- Nhưng nếu là hãn không đáp ứng, ta cũng chỉ có thể báo ân, cùng Quy Nguyên Tông đứng trên một chiến tuyến thôi.

Trong ngữ khí Đằng Thanh Sơn vẫn thể hiện chút giận dữ.

- Cung chủ, ta cáo từ.

Đằng Thanh Sơn chấp tay, nói xong lập tức bước đi.

- Không tiễn.

Bùi Tam vẫn mỉm cười.

Ngoài hang động, Đằng Thanh Sơn đeo Khai Sơn Thần Phủ đi ra. Lý Triều, Thù Vương Ô Hầu đều cười tới nghênh đón. Đằng Thanh Sơn chỉ khê gật đầu, liền kéo tay Lý Quân, nhảy lên lưng Lục Túc Dao Trì.

- Đi.

Đằng Thanh Sơn chỉ về phương nam.

Lục Túc Dao Trì xé gió lướt đi, nhanh chóng biến mất nơi chân trời.

Trên những tầng mây trên trời cao vạn trượng, bầu trời trong xanh, Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân cười Lục Túc Dao Trì. Lúc này Đằng Thanh Sơn đang mặt mày cau có.

- Thanh Sơn, sao vậy?

Lý Quân thấp giọng hỏi.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn Lý Quân.

- Hả?

Lý Quân ngơ ngác.

Đằng Thanh Sơn cười khở trong lòng. Lý Quân trước mặt hắn là người thua thiệt nhất. Ở Thiên Thần cung, Lý Quân có sư phụ, cũng có sư phụ thú ngữ "Ô Hầu". Còn bây giờ mình làm như vậy, nhất định Lý Quân cũng phải hoàn toàn quyết liệt với Thiên Thần cung rồi, sẽ đổi đầu với những sư phụ của nàng.

- Rốt cuộc làm sao?

Lý Quân liền hỏi.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn nói trầm trầm:

- Vừa rồi ta và Bùi Tam đã đàm phán. Nhưng Bùi Tam lại tâm chí rất kiên định, đã quyết định là tuyệt đối không sửa đổi. Hơn nữa, ta dùng việc lão thiếu ta một cái ơn và một lời hứa hẹn để yêu cầu hắn. Hắn cũng chỉ hứa đáp ứng là cung cấp cho Sở quận hoặc Nam Man quận, tùy Quy Nguyên Tông chọn lấy.

- Việc này... việc này sao được?

Lý Quân tròn tròn mắt.

- Như thế không phải là buộc huynh...

- Đúng, ta không chọn cái nào hết!

Đằng Thanh Sơn sắc mặt khó coi.

- Bùi Tam đưa ra quyết định là không thể sửa đổi... nhưng, bất luận làm sao, ta cũng phải bảo trụ cho Quy Nguyên Tông. Do đó, tiểu Quân, từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ không còn là Thánh nữ của Tuyệt Liên Giáo nữa, cũng quyết liệt với đám sư phụ người.

Đằng Thanh Sơn nắm tay Lý Quân.

Lý Quân cắn môi, trong lòng cũng rất giằng co. Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhìn Lý Quân.

- Thanh Sơn!

Lý Quân nắm tay Đằng Thanh Sơn, thấp giọng nói:

- Từ khi muội ly khai Thiên Thần Sơn, ra biển với huynh... muội đã quyết định rồi. Muội sẽ đi với huynh cả đời. Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó. Thanh Sơn, muội... muội chỉ hy vọng tương lai, huynh đừng giết sư phụ muội, cũng đừng giết nhị sư bá.

Trong Thiên Thần cung, người có ân với Lý Quân nhất chính là Bùi Tuyệt Liên và Ô Hầu. Nếu để người Thiên Thần cung biết Lý Quân cầu "Hô Hòa khách khanh" đừng giết Bùi Tuyệt Liên và Ô Hầu, e rằng Thiên Thần cung sẽ nghĩ rằng đây là chuyện đùa. Nhưng Lý Quân biết đây không phải là lời nói đùa. Vì thân phận đích thực của Hô Hòa khách khanh là "Đằng Thanh Sơn", một quái vật mới hai mươi một tuổi đã tiến vào hư cảnh.

- Yên tâm!

Đằng Thanh Sơn khẽ gạt đầu, ôm chặt Lý Quân vào lòng.

Vù! Vù!

Cuồng phong rít lên, Lục Túc Dao Trì cỡi Đẳng Thanh Sơn và Lý Quân nhanh chóng biến mất cuối trời phía nam...

Trong hang động ở Tùng Dương sơn.

- Sư phụ! dường như tâm tình Hồ Hòa khách khanh không ổn lắm.

Lý Triều và Thú Vương Ô Hầ đi tới.

- Đương nhiên là không thoải mái rồi. Từ hôm nay trở đi, Hồ Hòa không còn là khách khanh của Thiên Thần cung nữa.

Những lời này làm hai người Lý Triều và Ô Hầ đều chấn động. Bùi Tam lại chỉ cười nhạt, tiếp tục nói:

- A Triều, A Hầ, đi! Chúng ta đi Thanh Châu.

- Sư phụ, người không bể quan à?

Lý Triều hơi giật mình.

- Ủm, bây giờ xuất phát ngay.

Bùi Tam ra lệnh một tiếng, rồi sau đó ba người Bùi Tam, Lý Triều, Ô Hầ liền xé gió lướt đi, bay về phía Thanh Châu.

Trong quân doanh của ba đạo quân Thanh Châu, Thần Vệ Quân, Tuyết Liên quân, mặt trời đã lên cao rồi. Một lưu quang xám đục từ trên trời giáng xuống, đáp thẳng tới chỗ đình viện của Bùi Hạo. Chính là ba người Bùi Tam, Lý Triều và Ô Hầ.

Trong đình viện, Thiên Thần Tô Mông Đặc và Tuyết Liên giáo chủ cũng đã tới rất nhanh.

- Ta cần nói vài việc.

Bùi Tam nhìn quanh những người ở đây. Năm người Tô Mông Đặc, Bùi Tuyết Liên, Bùi Hạo, Lý Triều, Ô Hầ đều lắng nghe.

- Từ hôm nay trở đi, Hồ Hòa không còn là khách khanh của Thiên Thần cung nữa.

Bùi Tam vừa mở lời, lập tức làm bốn người Bùi Tuyết Liên, Bùi Hạo chấn động, nhưng Bùi Tam lại nói tiếp:

- Lần này Thiên Thần cung ta nam hạ tiến công Dương Châu. Hồ Hòa khẳng định sẽ đứng ở chiến tuyến với Nguyên Tông. Do đó...

- Tiểu Liên, Tô Mông Đặc!

Bùi Tam trịnh trọng nói.

- Cha!

- Cung chủ!

Bùi Tuyết Liên và Tô Mông Đặc đều cung kính nghe lệnh.

- Quân đội đóng tại đây tạm thời bất động. Về phần việc tập kết tám mươi vạn đại quân ở Thanh Châu, từ bây giờ lập tức đình chỉ lệnh tập kết. Đồng thời phải tung hỏa mù, để tám mươi vạn đại quân an bài thành việc đổi nơi đóng quân, coi như điều quân trong nội bộ rất bình thường. Tô Mông Đặc, việc này người giúp cho Tiểu Liên, cần phải làm cho tốt.

- Cha, người yên tâm. Bây giờ Thanh Châu chính là đang chỉnh biên. Việc đổi nơi đóng quân phỏng chừng không ít tông phái vẫn chưa phát hiện ra chúng ta muốn tập kết tám mươi vạn quân đội đâu. Cho dù có hoài nghi, tuyệt đối cũng sẽ không phát hiện ra.

Bùi Tuyết Liên tự tin nói.

Dù sao, bây giờ việc tập kết cũng vừa mới bắt đầu. Nếu đã tập kết được nửa tháng, muốn che dấu cũng không thể che dấu được.

- Ừm.

Bùi Tam gật đầu.

- Huyết Liên Quân, Đồ Nguyên Vệ, Thần Vệ Quân mặc dù đều tập kết tại đây, nhưng hơn mười vạn người cũng sẽ không khiến cho các đại tông phái chú ý. Tạm thời như thế... Từ hôm nay trở đi, việc tiến công Dương Châu hết thấy tạm dừng. Phải để cho người trong thiên hạ đều cho rằng chúng ta đang muốn quản lý tốt Thanh Châu, U Châu đã.

- Cha, người sao...

Bùi Tuyết Liên khó hiểu.

- Người đừng quan tâm tới cái này.

Bùi Tam nhún mày nói:

- Còn nữa, từ hôm nay trở đi, chức Thánh nữ Tuyết Liên Giáo cũng huỷ bỏ.

Bùi Tuyết Liên giật mình:

- Cha nói Tiểu Quân à?

- Ừ. Huỷ bỏ Thánh nữ.

Bùi Tam tiếp tục ra lệnh:

- Tin tức này được truyền bá công khai. Còn nữa, ba vị khách khanh của Thiên Thần cung đổi thành hai vị khách khanh. Chuyện Hô Hòa trở mặt với Thiên Thần cung ta lắng lẽ cho một vài thân vệ cố ý thảo luận. Hơi truyền bá chút đỉnh ra ngoài. Chắc chắn thám tử các đại tông phái có thể tra được.

Mấy người ở đây đều khẽ gật đầu.

"Hô Hòa..."

Bùi Tam thầm nhủ trong lòng: "Người nghĩ rằng sau lưng người có con bất tử Phượng Hoàng là ta sẽ không dám động vào người à? Cũng tốt... bây giờ ta tạm dừng tiến công Dương Châu. Còn tin tức người trở mặt với Thiên Thần cung ta sẽ truyền ra, hơn nữa Lý Quân bị mất chức Thánh nữ. Các đại tông phái khẳng định sẽ biết được rất nhanh thôi."

"Vũ Hoàng môn có thù tất báo. Lúc trước còn lo Thiên Thần cung ta, do đó không dám trả thù người."

"Nhưng người và Thiên Thần cung ta đã quyết liệt. Bây giờ, Thiên Thần cung ta lại chưa tấn công Dương Châu. Vũ Hoàng môn tuyệt đối không ngại đi giết người, cướp lấy Hồng Thiên Thần Giáp."

"Bất tử Phượng Hoàng tới đây thì sao?"

"Một con yêu thú hư cảnh không hiểu tiếng người, làm sao biết được chỗ huyền bí chứ." Bùi Tam hàm hồ: "Người đã lựa chọn đối địch với ta, vậy lo mà ứng phó với công kích đợt đầu đi. Nếu đến cả việc chống đỡ lại cũng không thể làm được, vậy người cũng không có tư cách trở thành bộ đỡ cho ta thành đạo được."

Liên tiếp mấy chiêu mượn đao giết người...

Chỉ đêm khuya ngày hôm sau.

Rào!

Rất nhiều bờ câu đưa thư từ Thanh Châu, đã bay vào giữa Vũ Hoàng môn. Không bao lâu sau, lúc nửa đêm về sáng, đã có người lập tức ly khai Vũ Hoàng môn, ra khỏi Vũ Thành, đi tới dãy núi Hùng Hạc Tử ở ngoài Vũ Thành tìm đến chỗ cường giả hư cảnh của Vũ Hoàng môn, dâng lên những mật tìn vừa nhận được...

Ở phương bắc xa xôi, trên Bắc Hải cuộn sóng khôn cùng vô bờ.

- Rào rào...

Sóng biển dập dờn, chỉ thấy ánh mặt trời mờ ảo nổi lên những vẩy vàng lấp lánh ngoài khơi xa. Từ xa xa ẩn ẩn có một luồng hào quang như ảo ảnh đang chạy từ ngoài khơi, nhanh chóng tới gần.

‘Hả?’

Lưu quang dừng lại, hóa thành một bóng người. Lão giả lưng hùm vai gấu, thân mặc áo trắng như tuyết, đầu đội một cái mũ nỉ, trên người hằn đang vác một thanh chiến đao đầu sói khổng lồ.

”Không ngờ ta ly khai Đoan Mộc Đại Lục, lướt sóng mà đi, một đường về phía nam. Nghe nói cường giả hư cảnh ở Cửu Châu Đại Địa rất nhiều. Lần này ly khai Đoan Mộc Đại Lục làm tâm tình của ta rất kích thích. Thật không ngờ lại có thể làm ta ngộ thêm một đạo. Bây giờ chỉ cách hư cảnh đại thành có một thành cuối cùng thôi.”

Lão giả lưng hùm vai gấu chân đạp sóng, nhưng không hề chìm xuống nước, nhìn về phía nam: ”Ừm, dựa theo lời Thanh Sơn lão đệ nói, Đoan Mộc Đại Lục và Cửu Châu cách xa trên mười vạn dặm. Bây giờ ta cũng mới đi được non nửa. Phía trước có hòn đảo, tới đó nghỉ ngơi trong chốc lát, rồi sẽ đi tiếp.”

Hải dương rộng lớn.

Đối với cường giả hư cảnh thì việc đạp sóng lướt đi cũng như giẫm trên đất bằng thôi. Nhưng đi xa như vậy thì cũng cảm thấy thấy tinh thần mệt nhọc. Cần phải nghỉ ngơi.

- Hả?

Khi tới gần hoang đảo phía trước, trên mặt lão giả vác chiến đao đầu sói khổng lồ lộ ra chút ngạc nhiên: ”Ừa, trên đảo lại có khí tức của con tiểu Thanh bắt tử Phượng Hoàng cường đại bên người Thanh Sơn. Cảnh nó còn có một khí tức cường đại kinh người.”

U...

Một thanh âm vang dội từ trong hoang đảo xuyên thấu tận trời cao. Hắn phát hiện ra bắt tử Phượng Hoàng, bắt tử Phượng Hoàng tiểu Thanh cũng phát hiện ra hắn.

Vèo!

Một luồng hỏa quang từ trong hoang đảo bay tới, rồi sau đó dừng lại trước người lão giả này, ngọn lửa bốc rừng rực trôi nổi giữa không trung.

- Ha ha... Lâu rồi không gặp.

Lão giả ha ha cười nói:

- Người đã mời ta, ta đương nhiên phải tới chỗ người làm khách rồi.

Đoạn lão giả theo bắt tử Phượng Hoàng tiểu Thanh cùng tiến vào Đảo Phượng Hoàng.

460. Chương 28: Chuẩn Bị Chiến Tranh!

Phía nam Dương Châu, cho dù là vào buổi chiều tiết đầu thu, trời vẫn oi bức như mùa hè. Nhưng Gia Cát Nguyên Hồng lúc này một mình lặng lẽ đứng cạnh hồ nước trong nội viện, lão đã đứng cả canh giờ rồi.

‘Chẳng biết ông trời có thể giúp cho Quy Nguyên Tông ta tránh được đại kiếp nạn này không!’ Gia Cát Nguyên Hồng thầm nhủ.

Ở Cửu Châu Đại, mỗi khi có một nhân vật hào kiệt tuyệt đối quật khởi, bình thường đều sẽ đưa đến những trận gió tanh mưa máu. Lần này Thiên Thần cung quật khởi, quả là một kiếp nạn chấn động cả Cửu Châu Đại Địa. Không biết bao nhiêu tông phái cổ xưa sẽ bị tiêu diệt vì kiếp nạn lần này.

‘Thanh Sơn.’ Gia Cát Nguyên Hồng lặng lẽ đợi.

Đột nhiên ‘Vèo!’

Một luồng lưu quang mang theo trận kinh phong quét qua luyện võ trường trong nội viện, làm bụi bốc lên mùn mịt.

Gia Cát Nguyên Hồng quay đầu nhìn lại, người vừa tới chính là hai vợ chồng Đăng Thanh Sơn và Lý Quân cười trên Lục Túc Dao Trì. Nhưng vừa thấy vẻ mặt đồ đệ 'Đăng Thanh Sơn' mà lão kiêu hãnh nhất, Gia Cát Nguyên Hồng cảm thấy có điều bất ổn.

- Sư phụ.

Đăng Thanh Sơn và Lý Quân đều nhảy xuống khỏi lưng Dao Trì, cả hai cùng đi tới.

- Qua đây, qua bên này ngồi.

Gia Cát Nguyên Hồng dẫn Đăng Thanh Sơn tới một cái bàn cạnh đình viện.

- Thanh Sơn, con đi Thiên Thần cung. Vậy cung chủ Thiên Thần cung rốt cuộc nói như thế nào?

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đăng Thanh Sơn.

Đăng Thanh Sơn trong lòng khổ sở. Hắn đương nhiên biết niềm hy vọng của sư phụ. Đáng tiếc, mình lại làm sư phụ thất vọng. Đăng Thanh Sơn hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Sư phụ, Thiên Thần cung ẩn nhẫn mấy trăm năm cũng chỉ để bộc phát lần này! Con tới khuyên bảo Bùi Tam, nhưng cung chủ Thiên Thần cung Bùi Tam căn bản không nghe con.

- Lão ta không phải còn thiếu con một cái ơn và một lần hậu tạ sao?

Gia Cát Nguyên Hồng sớm đã có chuẩn bị, nên chỉ biết cau mày.

- Lão nói, một cái ơn và một lời hậu tạ chỉ có thể để lại một quận,. Hơn nữa, chỉ có thể là Sở quận ở tí phương bắc, Nam Man quận ở tí phía nam.

Đăng Thanh Sơn nhăn trán vẻ bức dọc:

- Nói cách khác, nếu đáp ứng Quy Nguyên phải di chuyển ly khai khỏi Giang Ninh.

Vù!

Gia Cát Nguyên Hồng đứng bật dậy, thân thể không khống chế được khẽ run lên.

- Sư phụ!

Đăng Thanh Sơn cả kinh.

Mình có lẽ có cảm tình với Quy Nguyên Tông, nhưng tuyệt đối không thể sâu sắc như sư phụ. Mình coi trọng Quy Nguyên Tông là coi trọng một vài bằng hữu trong Quy Nguyên Tông, như em rể Gia Cát Vân con trai của Gia Cát Nguyên Hồng. Cũng vì hắn cảm thấy có lỗi với Thanh cô nương, cùng với những huynh đệ Hắc Giáp quân kẻ vai sát cánh chiến đấu lúc trước.

Nhưng Gia Cát Nguyên Hồng thì khác!

Gia Cát gia tộc là một gia tộc cổ xưa nhất Quy Nguyên Tông. Bao nhiêu thế hệ truyền thừa rồi. Đệ tử Gia Cát gia tộc và Quy Nguyên Tông hoàn toàn hòa với nhau. Còn Gia Cát Nguyên Hồng thì từ bé đã được bồi dưỡng, bây giờ là gia chủ của Quy Nguyên Tông. Có thể nói, vì Quy Nguyên Tông lão có chết cũng nguyện ý!

- Ta không có việc gì đâu.

Gia Cát Nguyên Hồng nói trầm trầm, nhưng sắc mặt lại rõ ràng hơi nhợt đi.

- Thanh Sơn.

Gia Cát Nguyên Hồng lại nói.

- Sư phụ.

Đăng Thanh Sơn cẩn thận lắng nghe.

- Ý của tên Bùi Tam là nếu Quy Nguyên Tông chúng ta muốn ở lại quận Giang Ninh, muốn bảo trụ được lãnh thổ ở quận Giang Ninh, chỉ có một con đường - đánh, đúng không?

Gia Cát Nguyên Hồng quay đầu nhìn chăm chăm vào Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn hơi chần chờ, sau đó gật đầu thật mạnh:

- Đúng!

- Nếu đánh, chắc chắn được mấy thành?

Gia Cát Nguyên Hồng hỏi.

- Muốn đánh tan Thiên Thần cung thì khó lắm.

Đằng Thanh Sơn nhú mày:

- Nhưng con phỏng chừng bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh bây giờ cũng sắp học xong tuyệt kỹ của mẫu thân nó rồi. Cũng sắp tới đây! Cho dù bắt đầu chiến tranh mà Tiểu Thanh vẫn chưa tới, con cũng sẽ cưỡi Đao Trì đi đi Đảo Phượng Hoàng mời Tiểu Thanh, thậm chí còn cả mẫu thân nó tới giúp.

- Dù có Tiểu Thanh cũng khó mà đánh bại được Thiên Thần cung. Nhưng việc bảo trụ Quy Nguyên Tông thì nắm chắc chín thành.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Nếu mẫu thân nó tới, có thể đánh bại được Thiên Thần cung! Việc bảo trụ Quy Nguyên Tông tuyệt đối không thành vấn đề.

Đằng Thanh Sơn nói rất có lực.

Gương mặt tái nhợt của Gia Cát Nguyên Hồng có vẻ dần ra.

Gia Cát Nguyên Hồng Vươn tay vỗ nhẹ vào vai Đằng Thanh Sơn, giọng trầm xuống:

- Có thể có nắm chắc chín thành thì còn muốn gì nữa chứ? Đã như vậy, Thanh Sơn, chúng ta cũng nên nghênh chiến đi!

- Vâng!

Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng bốc lên ngọn lửa, ngọn lửa tràn ngập chiến ý.

- Lần này làm con thiệt thòi quá.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

Bên bờ gió tanh mưa máu, Cửu Châu Đại Địa có thể sẽ có không ít tông phái bị tiêu diệt. Nhưng đồng dạng trong lúc chiến tranh cũng sẽ có những anh hùng hào kiệt không ngừng quật khởi thành danh. Thời điểm này cũng sẽ có những tông phái nhân cơ hội này quật khởi.

Kiếp nạn đã tới, có người bị diệt, có người phát triển.

Tùy người!

Kiếp nạn lần này Quy Nguyên Tông có Đằng Thanh Sơn!

Từ ngày đó, cả Quy Nguyên Tông bắt đầu âm thầm tiến hành chuẩn bị. Quy Nguyên Tông là một tông phái cổ xưa có ngàn năm lịch sử, là tông phái ở trung tâm Dương Châu giàu có, hơn nữa còn khổng chế mỏ Tử kim, nhân lực vật lực Quy Nguyên Tông quả là phi thường mạnh mẽ.

Một khi tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, cơ hồ mỗi một thành trên cả Dương Châu, thậm chí một vài sơn trang đều có thám tử của Quy Nguyên Tông.

Quy Nguyên Tông đã chuẩn bị xong tất cả!

Nếu nói cả Cửu Châu Đại Địa, người bây giờ sợ hãi Thiên Thần cung nhất, không nghi ngờ gì chính là Thanh Hồ Đảo!

Sau khi tiêu diệt Hồng Thiên Thành, mọi người chỉ nghĩ một chút là có thể biết, Thiên Thần cung một khi muốn khuếch trương, chỉ có cách đánh về phương nam, tiến công Dương Châu. Còn Dương Châu chính là địa bàn của Thanh Hồ Đảo. Tuy nói Quy Nguyên Tông cũng là ở Dương Châu, nhưng dù sao Quy Nguyên Tông vẫn còn ở sâu trong Dương Châu.

Cho dù Thiên Thần cung khai chiến, e rằng cũng phải đánh mấy tháng thì đại quân Thiên Thần cung mới có thể đánh tới Giang Ninh, nơi cách biên giới phía bắc gần hai ngàn dặm.

Thanh Hồ Đảo ở trên Kiếm Nhận Sơn.

Vì bây giờ đang ở thời kỳ rất gay go, do đó quyền lực cả Thanh Hồ Đảo đều chuyển về Kiếm Nhận Sơn. Đến cả đảo chủ Thanh Hồ Đảo Thiết Phiền, cũng ở lại Kiếm Nhận Sơn xử lý các loại tin tức tình báo.

Hạt Tử Kiếm Thánh là người đầu tiên biết những tin tình báo có liên quan với Thiên Thần cung.

Nói về số lượng nhân viên tình báo, mức độ bao phủ của Thanh Hồ Đảo thì mạnh hơn Quy Nguyên Tông nhiều. Do đó, tin tình báo cũng chi tiết hơn.

- Vù.

Thiết Phiền nhìn tờ tin trong tay, thở phào một hơi.

- Thiết Phiền, Thiên Thần cung sắp dụng binh rồi à?

Gần đó Hạt Tử Kiếm Thánh khoanh chân tĩnh tọa đột nhiên hỏi.

Thiết Phiền ngồi ở dưới đình đang vô số tin tình báo, quay đầu lại cười nói:

- Sư tổ, mấy hôm trước chúng ta nghĩ là Thiên Thần cung sắp dụng binh, nhưng bây giờ xem ra căn bản không phải. Chúng ta nghĩ hai đội quân, nhưng họ cũng chỉ là đổi nơi đóng quân và chỉnh biên rất bình thường. Ít nhất, biên giới bây giờ không có quân đội tập kết!

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng thở phào một hơi.

Thiên Thần cung muốn đánh Dương Châu, vậy tối thiểu cũng phải tập kết quân đội ở biên giới. Bây giờ căn bản không thấy quân đội tập kết, đương nhiên bất tất phải lo lắng.

- Đúng vậy, đại quân thảo nguyên Thiên Thần cung đã từ từ lui về đại thảo nguyên. Xem ra, Thiên Thần cung tiêu diệt Tiêu Dao Cung, Hồng Thiên Thành xong cũng đau đớn ê ẩm. Phải nghỉ ngơi để lấy lại sức, từ từ quản lý Thanh Châu, U Châu.

Thanh âm khàn khàn của Hạt Tử Kiếm Thánh vang lên.

- Nhưng Thiết Phiền, con ngàn vạn lần không thể sơ ý. Bây giờ chúng không động thủ, nhưng tương lai sẽ động thủ, lúc đó còn đáng sợ hơn. Do đó phải dò xét mọi động tĩnh của Thiên Thần cung. Thanh Hồ Đảo ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.

- Sự tồn tại của Thiên Thần cung tựa như một tòa núi lớn âm âm ép tới, làm Thanh Hồ Đảo không dám buông lỏng.

Hai đại tông phái ở Dương Châu đều khấn trương, nhưng Vũ Hoàng môn, môn phái cổ xưa nhất Cửu Châu Đại Địa lại chẳng khấn trương chút nào. Các đệ tử vẫn tiêu sái tự tại như lúc trước, có vẻ rất thông dong.

Theo họ, Thiên Thần cung cường đại thì đã sao? Có khi nào dám tấn công Vũ Hoàng môn không chứ?

Tất cả đệ tử Vũ Hoàng môn đều có sự tự tin mù quáng.

Ngoài Vũ Thành, sâu trong Hùng Hạt Tử sơn mạch.

- Hống!

Những con hắc hùng, có con là hắc hùng khổng lồ đã trưởng thành cao tới hai trượng, hoặc có con tiểu hắc hùng đáng điệu thơ ngây, cả đám đang đi lại, hoặc leo trèo, đùa giỡn chung quanh mười cung điện. Giữa những con hắc hùng, thì thoảng có một vài tuấn nam mỹ nữ đi lại.

Tại đây dã thú và con người rất thân thiện.

Giữa thánh điện cao nhất trong hơn mười cung điện.

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ như một luồng gió ập vào tầng thứ bảy của thánh điện, lướt nhanh theo thang lầu, chẳng mấy chốc đã lướt đến tầng thứ bảy.

- Sư bá thật sự quá cẩn thận. Hai ngày trước, tin tình báo đều nói là Thiên Thần cung đã bỏ tên của Kinh Ý ra khỏi vị trí khách khanh. Sư bá vẫn còn lo...

Vũ Đồng Hải cảm thấy bất mãn, nhưng lúc bay đến tầng thứ bảy, mặt y lập tức hiện ra nụ cười, không dám biểu hiện tí bất mãn nào.

Tầng thứ bảy. Đây là nơi tĩnh tu của Hoàng Thiên Cầm, người có bối phận cao nhất Vũ Hoàng môn.

- Ngồi đi.

Cường giả hư cảnh Hoàng Thiên Cầm trông trẻ măng, mặc áo vàng, mái tóc bạc ở thái dương, đang khoan chân ngồi, lạnh nhạt mở miệng.

Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải nhìn nhau, rồi đều ngồi xuống.

- Điều tra rõ rồi chứ?

Hoàng Thiên Cầm hỏi.

- Vâng!

Vũ Đồng Hải gật đầu báo cáo:

- Sư bá, hai ngày trước tình báo không rõ, bây giờ đã hoàn toàn xác định rồi. Kinh Ý có thể do tính tình quá cứng đầu, nên đã chống lại cung chủ Thiên Thần cung Bùi Tam, khiến cho Bùi Tam giận dữ. Bùi Tam triệt mất vị trí khách khanh, thậm chí còn bỏ vị trí Thánh nữ của thê tử Kinh Ý là Lý Quân.

- Hả?

Hoàng Thiên Cầm khẽ gật đầu.

- Không biết vì chuyện gì mà Kinh Ý chống lại Bùi Tam nhỉ?

- Chẳng biết.

Vũ Đồng Hải lắc đầu, rồi lập tức cười.

- Nhưng sư tổ, Bùi Tam là cường giả động hư và cũng là cung chủ Thiên Thần cung. Kháng định hấn rất cao ngạo... Lần trước tên Kinh Ý đoạt được hai bộ thần giáp, nhưng lại lấy bộ tốt cho mình, đưa bộ kia cho Thiên Thần cung. Điều đó kháng định khiến cho Bùi Tam không vui. Với cá tính Kinh Ý, việc song phương trở mặt cũng không lạ.

- Sư bá, hai bộ thần giáp đó vốn nên phải thuộc về Vũ Hoàng môn.

Liễu Hạ cũng trầm giọng tiếp lời:

- Nếu không có Kinh Ý truy đuổi, Lục Nhĩ Toàn Địa Thủ mang theo Vưu Thạch Kim tới, tự nhiên rơi vào tay chúng ta rồi. Đáng hận, Kinh Ý thân là cường giả hư cảnh lại không có sĩ diện. Dám nói là không tìm được thần giáp.

Trên mặt Hoàng Thiên Cầm lộ ra nụ cười lạnh, nhẹ giọng nói:

- Đoạt bảo của Vũ Hoàng môn ta, tuyệt không thể buông tha.

Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ cũng đồng ý.

- Không động thủ thì thôi.

Giọng Hoàng Thiên Cầm lạnh buốt:

- Nếu động thủ, nhất định phải để Kinh Ý hào vô lực hoàn thủ, giết chết ngay.

- Tên Kinh Ý này có con yêu thú giỏi về phi hành và khoan đất. Các người có phương pháp ứng phó không?

Hoàng Thiên Cầm nhìn hai người.

Vũ Đồng Hải nheo mắt, tự tin:

- Sư bá, con có phương pháp nắm chắc mười thành có thể diệt trừ được Kinh Ý, đoạt được Hồng Thiên Thần Giáp.

461. Chương 29: Khắp Nơi Tụ Tập.

Hoàng Thiên Cầm sáng mắt lên. Muốn giết Kinh Ý không phải là việc dễ dàng.

Vũ Đồng Hải mỉm cười nói:

- Sư bá, muốn giết Kinh Ý, để Kinh Ý không đường chạy thoát, thứ nhất cần phải có Liệt Phong Long Chuẩn và Lục Nhĩ Toàn Địa Thủ.

- Không được.

Hoàng Thiên Cầm lắc đầu:

- Chúng ta có thể mời Lục Nhĩ Toàn Địa Thủ tới. Nhưng... Liệt Phong chỉ sở trường phi hành, Lục Nhĩ Toàn Địa Thủ lại chỉ sở trường khoan đất. Chúng chỉ sở trường có một thứ, còn nghe nói yêu thú Dao Trì của Kinh Ý thiện nghệ cả hai. Nếu đầu tiên nó dựa vào phi hành bỏ rơi Lục Nhĩ Toàn Địa Thủ, loanh quanh với Liệt Phong Long Chuẩn một chút, đợi đến khi bỏ rơi được Lục Nhĩ Toàn Địa Thủ xong, con yêu thú Dao Trì này khoan đất chạy trốn thì Liệt Phong Long Chuẩn cũng không có biện pháp truy theo được.

Cái lợi hại của Lục Túc Dao Trì chính là ở điểm này.

Sở trường cả hai phương diện.

Cũng có thể là trước hết nó khoan đất chạy trốn thì với Lục Nhĩ Toàn Địa Thủ, căn bản không để Liệt Phong Long Chuẩn nhận thấy chúng ở đâu, sau đó chui ra ngoài, nhanh chóng bay đi.

- Sư bá, ha ha, con còn chưa nói xong. Giết Kinh Ý, thứ nhất phải có Liệt Phong Long Chuẩn và Lục Nhĩ Toàn Địa Thủ. Nhưng nếu con yêu thú Dao Trì đó trợ giúp Kinh Ý, chúng ta sẽ gặp nhiều phiền phức. Do đó chúng ta còn phải mời một người nữa.

Vũ Đồng Hải mỉm cười:

- Thiên hạ đệ nhất thần tiễn Thân Công Đồ!

-Ồ, người nói là...?

Hoàng Thiên Cầm sực nghĩ ra.

Liều Hạ bên cạnh cũng gật đầu nói:

- Đúng, con yêu thú hoàn hảo Dao Trì trợ giúp tên Kinh Ý, đích xác chúng ta không thể giết Kinh Ý được. Do đó, chỉ có thể trước hết giết Dao Trì, hoặc trước hết đả thương Dao Trì, sau đó mới giết Kinh Ý.

Thật sự cường giả hư cảnh và cường giả động hư trên Cửu Châu Đại Địa có phương pháp khiến yêu thú hư cảnh bị thương.

Tốc độ không đuổi kịp, thì dựa vào viễn công!

Nếu là cường giả động hư, thì cường giả động hư sẽ vận dụng thể giới lực của mình, lực công kích vốn lại rất mạnh, dù có sử dụng ám khí thì vẫn giữ nguyên uy lực. Nếu cường giả hư cảnh sử dụng ám khí, e rằng khó làm bị thương yêu thú hư cảnh. Nhưng cường giả động hư lại khác. Lúc trước Thiên Thần cung cung chủ, Bùi Tam, dựa vào tuyệt kỹ phi đao, một đao đã cắt đứt một cây thiết đồng trong tay Vu Thạc Kim.

Có thể chấn đứt được binh khí trong tay cường giả hư cảnh đại thành, cũng phải biết uy lực đáng sợ như thế nào!

Sau đó lại dựa vào phi đao đánh bị thương Lục Nhĩ Toản Địa Thử, làm cho Lục Nhĩ Toản Địa Thử chạy chậm lại.

- Cường giả động hư rất khó mời. Nhưng thiên hạ đệ nhất thần tiễn Thân Công Đồ thì chúng ta vẫn có thể mời được.

Vũ Đồng Hải tự tin nói tiếp.

- Uy lực của thần tiễn Thân Công Đồ, đặc biệt là 'Phá Hư tiễn', thì đến cả cường giả động hư cũng phải cẩn thận. Cho dù là yêu thú hư cảnh cũng có thể một tiễn bị bắn xuyên thân!

Uy lực Phá Hư tiễn cực kỳ đáng sợ.

Lúc trước Đằng Thanh Sơn dựa vào Khai Sơn Thần Phủ mới ngăn cản được một tiễn, nhưng vẫn bị chấn động đến mức bị ném văng ra sau hai dặm, sau đó va vào tường thành thành một cái lỗ thủng to rồi mới dừng lại được. Hai tay Đằng Thanh Sơn đều chấn động đến mức đổ máu. Có thể tưởng tượng được uy lực của Phá Hư tiễn ghê gớm như thế nào.

- Có Thân Công Đồ ra tay thì dễ dàng hơn.

Hoàng Thiên Cầm nở nụ cười.

- Không phải dễ dàng, mà là tuyệt đối có thể hoàn thành.

Vũ Đồng Hải cười ha ha nói.

- Ta nghe nói yêu thú Dao Trì sở trường né tránh, từng phi hành cực nhanh, một hóa thành hai?

Hoàng Thiên Cầm hỏi.

- Sở trường né tránh thì sao?

Vũ Đồng Hải trong lòng sớm đã chuẩn bị, liền nói đinh đạc:

- Sư bá, nếu Thân Công Đồ đứng ở xa bắn tên, đương nhiên không nắm chắc mười phần bắn chết hoặc bắn bị thương yêu thú Dao Trì. Nhưng, ở khoảng cách gần, Thân Công Đồ làm sao lại không thể bắn trúng chứ?

Tốc độ Phá Hư tiễn rất kinh người, bình thường cho dù một hai dặm cũng chỉ trong nháy mắt là tới rồi.

- Đến lúc đó, để Thân Công Đồ đứng trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn. Liệt Phong Long Chuẩn bay tới, nhanh chóng áp sát Dao Trì. Cách nhau vài chục trượng thì với tốc độ của Phá Hư tiễn, tuyệt đối yêu thú Dao Trì không tránh thoát được đâu.

Đồng Hải tự tin cười nói...

- Dao Trì nếu chui xuống đất, để Thân Công Đồ leo trên lưng Lục Nhĩ Toản Địa Thử truy theo. Tóm lại, Dao Trì không đường nào chạy trốn được.

Liễu Hạ gật đầu chêm thêm, đồng thời nhìn thiếu niên áo vàng Hoàng Thiên Cầm,.

Hoàng Thiên Cầm cũng hài lòng nở nụ cười.

Hai đại yêu thú phối hợp với thiên hạ đệ nhất thần tiễn, tuyệt đối có thể thành công.

- Được!

Hoàng Thiên Cầm đứng lên, Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải cũng vội đứng lên.

- Liễu Hạ, người biết thú ngữ, mang theo Long Diễm Quả đi Nhung Châu, tìm Lục Nhĩ Toản Địa Thử, mời nó hỗ trợ một chuyến. Nhất định phải mời cho được.

Hoàng Thiên Cầm trịnh trọng hạ lệnh.

- Sư bá yên tâm, Lục Nhĩ Toản Địa Thử và con giao tình thâm hậu, lần này lại là đi đối phó với con yêu thú Dao Trì. Lục Nhĩ Toản Địa Thử có cừ oán với yêu thú Dao Trì, nhất định sẽ ra tay.

Liễu Hạ mỉm cười.

- Ừm.

- Đồng Hải!

Hoàng Thiên Cầm nhìn Vũ Đồng Hải:

- Việc đi Xạ Nhật Thần Sơn mời Thân Công Đồ, ta giao cho người. Thân Công huynh đệ ở Xạ Nhật Thần Sơn có tiền pháp đều là thiên hạ số một số hai cả. Nhưng trong hai huynh đệ, lão đại Thân Công Đồ mạnh hơn một chút.

- Vũ Hoàng môn ta mời hẳn, là việc hẳn muốn tìm cũng tìm không thấy. Làm sao dám không đến?

Trên mặt Vũ Đồng Hải đầy ngạo khí.

- Việc này không nên chậm trễ, bây giờ hai người lập tức xuất phát.

Hoàng Thiên Cầm ra lệnh một tiếng.

Hai đại cường giả hư cảnh Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ lúc này lập tức ly khai.

Tốc độ làm việc của Vũ Hoàng môn cực nhanh. Chỉ sau khi Liễu Hạ ly khai vền vẹn mấy canh giờ, hẳn đã mang Lục Nhĩ Toản Địa Thử trở lại, từ trên trời cao vạn trượng đáp xuống giữa "Hùng Hạt Tử sơn mạch".

Sau núi Hùng Hạt Tử có một khoảng đất trống. Hoàng Thiên Cầm mặc áo vàng cười cười nhìn Lục Nhĩ Toản Địa Thử và Liễu Hạ vừa đáp xuống.

- Hồng...

Lục Nhĩ Toản Địa Thử vừa rơi xuống đất, liền phát ra một tiếng gầm thân thiết.

Hoàng Thiên Cầm, cũng há mồm phát ra một tiếng gầm.

Một người một yêu thú trò chuyện với nhau vài câu.

Loại thú ngữ này, đối với thường nhân thì cần có thiên phú. Trong trăm vạn người bình thường cũng khó có thể tìm được một người học được thú ngữ. Nhưng, đối với cường giả hư cảnh thì chỉ cần một cường giả hư cảnh nguyện ý hao phí thời gian đi học, đồng thời có người nguyện ý dạy, cơ hồ ai cũng có thể học được cả.

Vì sao!

Bởi vì việc phát âm thú ngữ và ngôn ngữ con người trên bản chất là khác nhau. Do đó người bình thường sẽ cảm thấy không tự nhiên. Căn bản không nghe được, dường như chỉ là một tiếng gầm, rốt cuộc có gì khác nhau đâu.

Họ không hiểu. Cho dù hiểu, nhưng bản thân cũng không thể khống chế được mức độ giọng nói, nên không thể phát âm thú ngữ một cách chính xác.

Nhưng cường giả hư cảnh lại khác!

Cường giả hư cảnh có thể truyền âm, có thể nghe được thanh âm trong khu vực, chính là dựa vào cảm ứng sóng âm. Họ có thể cảm ứng rõ ràng được mỗi một chấn động, sau đó lập lại đúng theo những chấn động này, sinh ra sóng âm bên tai đối phương. Đây là thủ đoạn truyền âm của một cường giả hư cảnh, tự nhiên họ cũng có thể cảm ứng được thú ngữ! Cảm ứng được rõ ràng từng câu, từng tiếng thú ngữ khác nhau.

Do đó, cường giả hư cảnh mà học tập thú ngữ thì ít khó khăn hơn.

Nhưng phải có người dạy!

Các đại tông phái đều coi người biết thú ngữ là chí bảo, sao lại truyền ra ngoài? Như Doanh thị gia tộc mãi cho tới bây giờ vẫn không có lấy một người nào biết thú ngữ.

- Thương thế của Lục Nhĩ Toản Địa Thử xem ra đã khôi phục rồi.

Hoàng Thiên Cầm cười nhìn nhìn Lục Nhĩ Toản Địa Thử.

- Tốc độ yêu thú khôi phục thương thế nhanh hơn so với chúng ta nhiều.

Liễu Hạ cười đáp.

- Nó biết lần này sẽ đối phó với nhân loại và yêu thú lúc trước đuổi giết nó, nên chẳng nói năng gì, cũng không đòi nhiều long diễm quả hơn. Thu lấy mấy thứ long diễm quả con tặng, rồi theo con tới đây luôn.

- Bây giờ, chỉ cần đợi Đồng Hải thôi.

Hoàng Thiên Cần lẳng lặng chờ đợi.

Thiên hạ đệ nhất thần tiên "Thân Công Đồ", hiển nhiên khó mời hơn một chút. Khoảng hơn một canh giờ, Vũ Đồng Hải mới trở lại dãy núi Hùng Hạc Tử.

- Tới rồi.

Hoàng Thiên Cần, Liễu Hạ ngẩng đầu nhìn về phía nam.

Chỉ thấy hai luồng lưu quang từ phía chân trời bay tới, lóe lên một đường cong, rồi dừng lại trước mặt hai người Hoàng Thiên Cần. Chính là Vũ Đồng Hải và Thân Công Đồ tóc đen mặc áo da thú, vác một cái cung thần.

- Thân Công huynh!

Hoàng Thiên Cần cười, bước tới nghênh đón.

- Ha ha, Hoàng huynh!

Thân Công Đồ bước lại gần, cười nói:

- Vũ Hoàng môn các người không động thì thôi, đã động nhất định rất kinh người. Tên Kinh Ý có con yêu thú Dao Trì là khó vây nhất. Lần trước ta và Thiết hạt tử liên thủ, thế mà chẳng làm gì được tên Kinh Ý đó, cảm thấy luôn bực mình. Lần này, phải nhờ vào Hoàng huynh và Vũ Hoàng môn các người giúp ta bớt giận rồi.

- Lần này chắc chắn giết được Kinh Ý.

Hoàng Thiên Cần cười khẽ nói.

- Sư bá.

Vũ Đồng Hải bên cạnh truyền âm cho Hoàng Thiên Cần:

- Lúc mời Thân Công Đồ, con đã hứa hẹn khá nhiều. Đây là việc nhỏ, nhưng hẳn bảo là để đối phó với yêu thú Dao Trì, phải sử dụng tới Phá Hư tiên. Con hứa là hẳn dùng hết bao nhiêu Phá Hư tiên, Vũ Hoàng môn chúng ta sẽ đền bù lại bấy nhiêu cho hẳn.

Luyện chế Phá Hư tiên cực khó. Ở Xạ Nhật Thần Sơn cũng chỉ có một số lượng Phá Hư tiên khá ít ỏi.

- Thân Công huynh.

Hoàng Thiên Cần nhìn Thân Công Đồ.

- Hả?

Thân Công Đồ hơi nghi hoặc.

- Lần này huynh đem theo mấy cây Phá Hư tiên?

Hoàng Thiên Cần mở lời.

- Như bình thường thôi. Ba cây.

Thân Công Đồ cười nói.

- Ba cây là thiếu.

Hoàng Thiên Cần nói:

- Khi chúng ta xuất phát đi giết Kinh Ý, trước hết các huynh về lại Viêm Châu một chuyến. Huynh đem theo vài cây Phá Hư tiễn nữa để ngừa vạn nhất.

- Hoàng huynh, Phá Hư tiễn của ta chính là thiên hạ đệ nhất thần tiễn. Ba cây là đủ rồi. Nếu ba cây mà giết không chết địch nhân, có nhiều hơn cũng vô dụng.

Xem ra Thân Công Đồ không đành lòng bỏ ra quá nhiều bảo bối.

Hoàng Thiên Cầm nhướn mày:

- Ta đã bảo là huynh nên đem nhiều hơn. Yên tâm, sau này Vũ Hoàng môn ta sẽ bù đủ Phá Hư tiễn cho huynh.

Vũ Hoàng môn cổ kính giàu nứt đổ đổ vách.

- Ha ha, được!

Thân Công Đồ đáp ứng cực kỳ thoải mái, trong lòng thầm nghĩ: "Được đền bù đủ à? Rất khó kiếm được một lần sử dụng Phá Hư tiễn thoải mái, vậy cứ thoải mái mà dùng đi. Kinh Ý lão huynh, lần này phải xin lỗi người rồi." Thân Công Đồ còn nhớ mình thiệt thòi như thế nào trong trận Giang Ninh quận thành.

Cừu này báo được rồi!

- Bây giờ Lục Nhĩ Toản Địa Thử và Thân Công huynh đều đã đến.

Hoàng Thiên Cầm cười ha ha nói:

- Đồng Hải, Liễu Hạ, Thân Công huynh! Ba người các người cùng Lục Nhĩ Toản Địa Thử, Liệt Phong Long Chuẩn cùng nhau xuất phát. Tin rằng nhất định mã đáo thành công!

Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ chính là cường giả hư cảnh đại thành của Vũ Hoàng môn, đều tinh thông Cửu Đỉnh Thiên Thư.

Cùng năm mươi thành lực thiên địa, thông qua tuyệt chiêu trong Thần Điển, hai người Vũ Đồng Hải có thể phát huy gần được mười hai thành lực thiên địa. Đây là phát huy cực hạn của một hư cảnh đại thành.

Cả hai người Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ, chỉ lấy một đối một cũng đều có thể dễ dàng đối phó với Đằng Thanh Sơn rồi.

Hơn nữa, còn có Liệt Phong Long Chuẩn đã tồn tại từ thời Vũ Hoàng, cùng với thiên hạ đệ nhất thần tiễn Thân Công Đồ phụ trợ,

- Việc này không nên chậm trễ, các người cũng xuất phát ngay đi.

Hoàng Thiên Cầm trịnh trọng:

- Ta ở đây chờ các người thành công trở về.

Ba người Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ, Thân Công Đồ chấp tay cáo biệt, sau đó dẫn Lục Nhĩ Toản Địa Thử, Liệt Phong Long Chuẩn xé gió lướt đi.

462. Chương 30: Kiếp Nạn Phủ Xuống.

Vào!

Một luồng hào quang từ đỉnh núi Xạ Nhật Thần Sơn bay lên, rồi dừng cạnh hai hư cảnh loài người, hai hư cảnh hai yêu thú. Chính là Thân Công Đồ đeo một cây cung thần. Bầu tên sau lưng hắn nạp tới mười sáu mũi tên.

- Ha ha, Liễu Hạ huynh, Đồng Hải huynh, ta mang theo sáu cây Phá Hư tiễn. Đến cả loại Liệt Hư tiễn nhất đẳng mà ta cũng đem theo tới mười cây.

Thanh âm Thân Công Đồ vang vọng.

- Xem ra, có Thân Công huynh ra tay, e rằng hai người chúng ta không cần phải ra tay rồi.

Liễu Hạ cũng mỉm cười nói.

Trong mắt Thân Công Đồ lóe lên vẻ tự tin:

- Năm đó Liệt Phong Long Chuẩn là thần thú làm bạn với Vũ Hoàng, tốc độ phi hành thuộc loại thiên hạ đệ nhất trên Cửu Châu. Còn Lục Nhĩ Toàn Địa Thử cũng là yêu thú hư cảnh khoan đất đệ nhất ở Cửu Châu. Có chúng phụ trợ..., lại phối hợp với sáu cây Phá Hư tiễn của ta, đừng nói là hư cảnh đại thành, cho dù là cường giả động hư, sáu cây Phá Hư tiễn này nếu không giết được thì cũng phải khiến y trọng thương tới tàn phế! Nếu là hư cảnh đại thành, sáu cây Phá Hư tiễn mà không giết chết được hắn thì ta đây chỉ có nước tự sát, tạ tội với tổ sư Xạ Nhật Thần Sơn cho rồi.

- Thân Công huynh nói đùa rồi.

Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải cũng đều nở nụ cười.

Phá Hư tiễn uy lực kinh người, đại biểu cho vũ khí cực hạn của Xạ Nhật Thần Sơn.

Nó được cường giả hư cảnh trong thiên hạ tôn là "thiên hạ đệ nhất tiễn". Tiễn pháp này chắc chắn có thể uy hiếp tới cả cường giả động hư. Đằng Thanh Sơn cũng từng giao thủ với không ít cường giả hư cảnh, khi chịu công kích toàn lực của đối phương, nhiều nhất hắn cũng chỉ lui về phía sau khoảng vài chục mét. Người có thể khiến hắn lui về sau hai ba chục trượng thì xem như đã rất lợi hại rồi.

Nhưng Phá Hư tiễn lại làm Đằng Thanh Sơn phải bay lùi xa hai dặm, lại đập vào tường thành tới lũng thành.

Uy lực của nó vô cùng đáng sợ!

- Nhưng Liễu Hạ huynh, Đồng Hải huynh! các người cũng đều là cường giả đại thành đã tu luyện Cửu Đỉnh Thiên Thư. Chỉ một người cũng đủ để giết chết Kinh Ý.

Thân Công Đồ cười nói:

- Lần này, trong ba người chúng ta xem ai giết được Kinh Ý trước, xem ai giết chết con yêu thú cả người đầy đao đó trước.

- Được, để xem ai giết chết trước.

Vũ Đồng Hải cười ha ha.

- Có lẽ là Liệt Phong đó. Liệt Phong còn mạnh hơn chúng ta một chút.

Liễu Hạ cũng cười lớn.

Ba người vừa nói chuyện vừa cười nói rất tự tin.

Ba cường giả hư cảnh cùng với hai yêu thú hư cảnh hóa thành một luồng lưu quang thật lớn bay trên chín tầng trời, lao về phía đông bắc.

"Nghe nói cường giả hư cảnh Kinh Ý và Thiên Thần cung đã đoạn tuyệt rồi? Xem ra Kinh Ý rất trọng thị Quy Nguyên Tông. Ừm, có Kinh Ý ở Dương Châu, thật ra là chuyện tốt đối với Dương Châu ta, cũng ngăn cản một phần lực lượng của Thiên Thần cung. Nhưng bất luận như thế nào, trong vùng Dương Châu này, giữa Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo ta nhất định sẽ có một ngày quyết định ai sinh ai tử. Kinh Ý bảo vệ Quy Nguyên Tông, quả là không phải chuyện tốt với Thanh Hồ Đảo ta."

"Hơn nữa có hắn ở Quy Nguyên Tông, Thanh Hồ Đảo chúng ta muốn điều khiển quân đội thống nhất Dương Châu, ngăn cản Thiên Thần cung xâm lấn cũng khá là phiền toái."

Sau khi biết Kinh Ý và Thiên Thần cung đã trở mặt, Hạng Tử Kiếm Thánh chẳng biết nên vui hay nên lo nữa.

Đột nhiên.

- Thiết hạt tử!

Một thanh âm sang sảng vang lên bên tai Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Hả?

Hạt Tử Kiếm Thánh cả kinh. Lão rõ ràng cảm giác được trên bầu trời Thanh Hồ Đảo có năm khí tức cường đại, mỗi một khí tức đều không hề yếu hơn Hạt Tử Kiếm Thánh hẳn. Thậm chí còn có một luồng khí tức như có vô số lệ mang màu xanh biếc tụ tập, làm cho Hạt Tử Kiếm Thánh cảm thấy rất khiếp sợ.

"Khí tức đó là của Liệt Phong Long Chuẩn của Vũ Hoàng môn." Hạt Tử Kiếm Thánh kinh hãi.

- Thiết hạt tử! Người mau chuẩn bị đi! Bây giờ ta theo người của Vũ Hoàng Môn đi giết Kinh Ý và con yêu thú đó. Thanh Hồ Đảo người lo mà cấp tốc chuẩn bị đi. Đợi đến khi ta tiêu diệt xong Kinh Ý, người có thể điều quân đập bằng Quy Nguyên Tông rồi.

Thanh âm vừa rồi lại vang lên bên tai Hạt Tử Kiếm Thánh

- Thiết hạt tử! Việc này xem như người thiếu ta một cái ơn.

Hạt Tử Kiếm Thánh vẻ mặt quái dị, bị tin tức vừa rồi làm ngẩn người ra.

Vũ Hoàng môn và Thân Công Đồ liên thủ muốn diệt trừ Kinh Ý?

- Ha ha... Thân Công huynh, ta sẽ nhớ kỹ nhân tình này của người.

Hạt Tử Kiếm Thánh vội truyền âm, có vẻ cực kỳ hưng phấn.

Bây giờ trên trời, ba người hai yêu thú, đã bay ra khỏi phạm vi ba mươi bốn dặm, nhanh chóng bay về phía quận Giang Ninh.

"Muốn diệt Quy Nguyên Tông mấy lần rồi mà không thành công."

Hạt Tử Kiếm Thánh kích động vạn phần. "Chính là vì có Kinh Ý ở đó phá hỏng và ngăn trở. Bây giờ, Vũ Hoàng môn ra tay rồi. Ha ha... Vũ Hoàng môn không ra tay thì thôi, khi ra tay nhất định sẽ thành công."

- Thiết Phiền!

Hạt Tử Kiếm Thánh vội gọi lớn.

- Sư tổ.

Thiết Phiền tỉnh tu gần đó giật mình nhảy lên, vội chạy tới, trong lòng đầy nghi hoặc khó hiểu:

"Sao sư tổ lại cao hứng tới thất thố như vậy?"

- Thiết Phiền, người cấp tốc chuẩn bị một chút. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đêm nay có thể xua quân đập bằng Quy Nguyên Tông rồi.

Hạt Tử Kiếm Thánh hạ lệnh.

- Sư tổ, nhưng Kinh Ý...

Thiết Phiền hơi chần chờ, dù sao hẳn đã thất bại không chỉ một lần.

- Ha ha, yên tâm.

Hạt Tử Kiếm Thánh cười vang:

- Qua hôm nay sẽ không còn Kinh Ý nữa rồi!

Không nói chuyện về Thanh Hồ Đảo đang bắt đầu chuẩn bị. Họ chuẩn bị sau khi Kinh Ý chết, sẽ tiêu diệt Quy Nguyên Tông không có cường giả hư cảnh bảo vệ.

Lúc này,... Ba người hai yêu thú dùng họ tốc độ kinh người đã bay vào tới cảnh nội quận Giang Ninh.

- Đi! Đi Nghi thành. Tên Kinh Ý ở Nghi thành.

Vũ Đồng Hải chỉ về phía trước.

- Ha ha! Các vị, cần phải đại khai sát giới rồi.

Ba cường giả hư cảnh đều có vẻ hơi hưng phấn. Trên Cửu Châu Đại Địa, giết một cường giả hư cảnh là việc rất thành công, chứ đừng nói là đi giết một cường giả hư cảnh vẫn có tiếng là không dễ đối phó.

Vèo! Vèo! Vèo!

Lưu quang không lồ trong nháy mắt lướt qua phía chân trời, bổ thẳng về phía Nghi thành.

Nghi thành, giữa phủ đệ Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn vừa luyện quyền, người đầy mồ hôi, đang cười cười đi đến ngồi bên bờ ao cạnh Lý Quân. Lý Quân ngồi cạnh bờ ao, xinh đẹp như một đóa hoa sen đang nở rộ.

- Luyện xong rồi à?

Lý Quân quay đầu nhẹ giọng cười hỏi.

- Ừm!

Đằng Thanh Sơn ngồi xổm, cười xoa xoa bụng Lý Quân

- Để ta nghe một chút. Xem thử hải tử của Đằng Thanh Sơn bây giờ đang làm gì... Chắc chắc, ta có thể nghe được mạch đang đập đều. Nhỏ như vậy mà khí tức đã mạnh như vậy rồi. Xem ra, sau này nhất định là mầm non thích hợp với việc luyện nội gia quyền tuyệt đỉnh rồi.

Một hải tử do một cường giả hư cảnh và một tiên thiên cường giả sinh ra, khí huyết tiên thiên sẽ mạnh hơn trẻ bình thường nhiều.

- Thanh Sơn, chàng dạy con cho tốt, đem quyền pháp dạy cho nó.

Lý Quân cũng lộ ra nụ cười hạnh phúc.

- Ừm, đợi sau khi xong những việc này, không còn phải bận rộn với những việc ở đây, đợi sau khi hải tử ra đời, ta sẽ dạy nó chu đáo.

Lúc này, tâm tình Đằng Thanh Sơn rất khó diễn tả. Tận đáy lòng hắn đang dâng lên sự cảm kích khó hiểu. Cảm kích ông trời có thể ban cho hắn một thê tử luôn luôn chăm sóc yêu thương hắn, cũng ban cho hắn một đứa con...

Có những thứ đó đã là đủ rồi.

- Âm âm..

Trên bầu trời chợt vang lên tiếng sấm bí hiểm.

- Sắp trở trời rồi à?

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn trời. Bầu trời vốn trong xanh thăm thẳm, lúc này thoáng cái đã phủ đầy mây đen, sấm rền đùng đoàng, thi thoảng còn có từng đợt kinh phong rít lên.

- Rào rào..

Đến cả mặt nước ao vốn yên lặng cũng cuộn sóng, từng cơn sóng vỗ bờ gây nên những tiếng động lạ tai.

Đột nhiên Đằng Thanh Sơn biến sắc, hắn rõ ràng cảm ứng được trong khu vực của hắn, ở phía nam, có năm luồng khí tức cường đại đang bay tới Nghi thành với một tốc độ cực cao. Năm luồng khí tức đó, không kể Liệt Phong Long Chuẩn cực mạnh, thì bốn khí tức còn lại cũng đều vượt xa bản thân hắn.

Hơn nữa hắn biết cả năm khí tức này. Trong nháy mắt hắn đã phán định ra thân phận đối phương: Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải Vũ Hoàng môn, cùng với Xạ Nhật Thần Sơn Thân Công Đồ. Còn có con Lục Nhĩ Toàn Địa Thử khoan đất cực nhanh, hơn nữa còn cả yêu thú đáng sợ của Vũ Hoàng môn - Liệt Phong Long Chuẩn.

"Không ổn!" Thân thể Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt hóa thành một tàn ảnh, đồng thời xuất hiện trên luyện võ trường, vươn tay chụp lấy thanh Khai Sơn Thần Phủ.

- Dao Trì!

Đằng Thanh Sơn quát lớn một tiếng, trong nháy mắt truyền nhập vào phòng Lục Túc Dao Trì. Thật ra khi cảm ứng được năm khí tức cường đại, Lục Túc Dao Trì liền tỉnh lại ngay. Bấy giờ nghe Đằng Thanh Sơn gọi một tiếng, nó lập tức gầm khê một tiếng, lao thẳng ra khỏi phòng đến luyện võ trường.

- Cái gì...

Lý Quân kinh sợ.

- Tiểu Quân, trước hết muội vào nhà đi.

Đằng Thanh Sơn vội truyền âm.

Đồng thời Đằng Thanh Sơn cầm Khai Sơn Thần Phủ nhảy lên lưng Lục Túc Dao Trì. May mà bình thường trên người Đằng Thanh Sơn đều mặc Hồng Thiên Thần Giáp gồm cả giày chiến, mảnh che tay, nội giáp. Ngoại trừ mũ trụ và ngoại giáp, những thứ còn lại hẳn đều đã mặc cả trên người, căn bản không phải phí thời gian mặc vào.

- Vũ Đồng Hải lão huynh, ba người các ngươi tới Nghi thành ta làm gì?

Thanh âm vang dội của Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt vang lên bên tai ba người Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ, Thân Công Đồ đang tới tập kích.

Do tốc độ phi hành của ba người nhanh như gió, nên tiếng cười phát ra vang vọng cả thiên địa.

Cả Nghi thành ai ai cũng đều như run lên trong tiếng cười này.

- Kinh Ý, hôm nay ta tới đây để lấy mạng ngươi!

Vũ Đồng Hải hét lớn một tiếng. Tiếng hét trong nháy mắt vang vọng cả Nghi thành, làm không ít dân chúng trong Nghi thành bị dọa khiếp.

Giữa phủ đệ Đằng Thanh Sơn.

Vốn chín mươi tám thiếu niên đang luyện quyền cùng với Đằng Thú và Tiết Tân đều chấn động.

- Muốn giết Thanh Sơn?

Đang ở tại đây, trong nháy mắt Gia Cát Nguyên Hồng cũng lao ra khỏi phòng, ngửa đầu nhìn trời.

- Ai tới giết Thanh Sơn?

Lý Quân mang thai cũng ngửa đầu nhìn trời, trong lòng hoàn toàn hoảng loạn. Họ đều hiểu rõ, bây giờ cái tên Kinh Ý, và cái tên Lục Túc Dao Trì được truyền bá là những nhân vật lợi hại như thế nào. Nếu không nắm chắc, ai dám kiêu căng tới tìm giết Đằng Thanh Sơn như vậy?

- Dao Trì, đi!

Hai mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi. Vốn vì quan hệ với Vũ Hoàng, nên hẳn cũng có chút hảo cảm với Vũ Hoàng môn, lúc này toàn bộ đã biến mất.

- Hồng...

Lục Túc Dao Trì vỗ hai cánh, dùng tốc độ kinh người nhanh chóng bay về phía bắc Nghi thành.

Đại Duyên Sơn cơ hồ rộng tới hơn nửa cảnh nội Nghi thành. Phía nam Đại Duyên Sơn lại giáp với Nghi thành. Lục Túc Dao vừa vỗ hai cánh, đã bay ra khỏi phạm vi Nghi thành, tiến vào giữa Đại Duyên Sơn.

- Muốn giết ta, phải xem các ngươi có mấy phần bốn sự!

Tiếng hét phản nộ của Đằng Thanh Sơn vang lên giữa Đại Duyên Sơn.

Ầm...

Tốc độ Liệt Phong Long Chuẩn rõ ràng nhanh hơn Lục Túc Dao Trì một bậc, lưng công Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải, Thân Công Đồ xông thẳng vào Đại Duyên Sơn. Về phần con Lục Nhĩ Toàn Địa Thử thì lao thẳng từ trên cao xuống cực nhanh, sau khi rơi xuống Đại Duyên Sơn, nó chúi xuống một chút đã hoàn toàn biến mất trong lòng đất Đại Duyên Sơn.

463. Chương 31: Phá Hư Tiễn, Tiễn Đoạt Mệnh

Sưu.

Lục Túc Dao Trì dán sát vào bề mặt của Đại Duyên Sơn, linh hoạt bay trốn trong Đại Duyên Sơn.

"Vũ Hoàng Môn này thật là đang cay cú báo thù." Đằng Thanh Sơn biết rõ bản thân đã đến lúc sống chết. Không hay, con Liệt Phong Long Chuẩn bay nhanh quá. Trong phạm vi linh vực của mình, Đằng Thanh Sơn cảm ứng được con Liệt Phong Long Chuẩn đang chờ theo ba hư cảnh cường giả chỉ trong thoáng chốc đã đuổi đến nơi rồi.

Mà con Lục Nhĩ Toàn Địa Thử cũng từ trong rừng đuổi tới nơi.

Đằng Thanh Sơn khẽ quay đầu nhìn, không kiềm chế được sắc mặt thay đổi, chỉ thấy hơn trăm trượng phía sau, trên thân của Liệt Phong Long Chuẩn to lớn, người đang đứng đầu tiên trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn chính là Xạ Nhật Thân Sơn Thân Công Đồ. Lúc này Thân Công Đồ đang giương một cây thần cung cổ, tạo thành hình trăng tròn, từng đạo từng đạo ánh sáng ẩn hiện trên thân cung.

Mũi tên khiến Đằng Thanh Sơn cảm thấy quen thuộc, đặc biệt ánh sáng băng lạnh đầu mũi tên, càng làm cho lòng hắn nổi lên một trận băng hàn.

Thân Công Đồ đang lạnh lùng nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Không ổn, có nhiều cây phá hư tiễn." Đằng Thanh Sơn liền chỉ Lục Túc Dao Trì:

- Dao Trì, dưới đất.

Nhưng vì không hiểu thú ngữ, tốc độ chỉ tay không thể bằng tốc độ mũi tên của Thân Công Đồ.

Kéo cung cài tên, khí thế của Thân Công Đồ lên tới đỉnh điểm.

Vũ Đồng Hải đứng sau lưng Thân Công Đồ cười lạnh:

- Kinh Ý, ngươi vẫn không chịu chết à?

Rang. Thân Công Đồ hai mắt như điện, tay phải buông dây cung, lập tức mũi Phá Hư Tiễn giống như thuấn di trực tiếp biến mất khỏi dây cung. Với nhãn lực, tốc độ phản ứng của Đằng Thanh Sơn, cũng không thể thấy được bản thân mũi tên, chỉ thấy được mũi Phá Hư Tiễn đó tại không trung để lại tàn ảnh màu vàng. Băng vào cảm ứng của linh vực đối với mũi tên chứa đầy lực thiên địa đáng sợ, giống như phản xạ có điều kiện, Đằng Thanh Sơn bước lên một bước nhỏ, Khai Sơn thần phủ che chắn trước người.

- Xoảng.

Phá Hư tiễn trực tiếp bắn lên Khai Sơn thần phủ, trong chớp mắt, bản thân mũi tên Phá Hư tiễn đáng sợ đó bị đánh thành bụi phấn. Đồng thời, hai tay đang cầm Khai Sơn thần phủ của Đằng Thanh Sơn cũng bị chấn động đến nổi cổ tay chảy máu.

Oanh đùng đùng... choang. Bản thân vốn không có tí lực lực phản kháng, ngay lúc mũi Phá Hư tiễn chứa lực lượng đáng sợ tới trước mặt, chỉ cảm thấy hai bên tai cuồng phong gào thét, cả người Đằng Thanh Sơn liền không thể khống chế rơi ra khỏi lưng của Lục Túc Dao Trì. Chỉ nghe một loạt tiếng "Bùng! Bùng! Bùng", một cây đại thụ to lớn bị đung đổ, một loạt cây cối bị quét ngang qua. Quét qua sườn một ngọn núi nhỏ, sau khi làm vỡ ra không ít đá, Đằng Thanh Sơn mới xoay người dừng lại.

- Vậy mà không chết. Cái búa của Kinh Ý sợ là do Động Hư cường giả luyện chế.

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ nhìn Đằng Thanh Sơn bay ngược ra đều thất kinh. Sư tổ Vũ Hoàng Môn Vũ Hoàng dùng búa nên hư cảnh cường giả đời sau của Vũ Hoàng Môn cũng có không ít người dùng búa.

Đối với vũ khí búa khá lợi hại, Vũ Hoàng Môn tuy rằng có không ít, thêm một cái không nhiều, thiếu một cái không ít. Nhưng có thể kiếm được một cái, bọn họ cũng rất thích.

”Đợi lát nữa, phải lấy cho được.” Liễu Hạ nhủ thầm.

- Lần trước bắn bay Kinh Ý, lần này, là giết yêu thú Dao Trì.

Khi Lục Túc Dao Trì bay về hướng Đẳng Thanh Sơn bị đánh bay, Thân Công Đồ lại một lần nữa kéo cung, lại là một mũi Phá Hư tiễn. Một tên đánh bay Đẳng Thanh Sơn, mũi thứ hai lại đi giết Lục Túc Dao Trì.

Đây chính là dự tính của hắn.

-Hô!

Đẳng Thanh Sơn vừa mới đứng vững, quay đầu nhìn lại.

- Ngao!

Lục Túc Dao Trì bay về phía Đẳng Thanh Sơn, hai mắt màu máu nhìn Đẳng Thanh Sơn có chút nồng nóng. Là một con yêu thú rất kiêu ngạo nhưng cô độc, Lục Túc Dao Trì rất ít quen biết yêu thú cùng loại, chứ đừng nói tới con người. Nhưng khi đã chấp nhận quen biết rồi, Lục Túc Dao Trì liền xem là bằng hữu thật sự.

Nó muốn cứu Đẳng Thanh Sơn.

- Dao Trì, cẩn thận!

Đẳng Thanh Sơn sắc mặt đại biến, la to truyền âm cảnh báo.

Thân Công Đồ lại giương cung, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm vào Lục Túc Dao Trì, ánh sáng lượn lờ quanh cây cung trên tay hắn, sau đó tập trung vào mũi Phá Hư tiễn. Phá Hư tiễn như hàm chứa kim quang, đầu mũi tên bằng lãnh có sắc lạnh lẽo làm người khác run sợ.

Thân Công Đồ nhếch mép, tay phải buông ra.

- Ông!

Phá Hư tiễn trong nháy mắt biến mất khỏi cây cung.

Cảm ứng được khí tức lăng lệ nhanh chóng bao phủ bay đến, Lục Túc Dao Trì vốn đã chuẩn bị đầy đủ trong nháy mắt hai cặp cánh rung động, thân thể lập tức biến thành hai.

- Phụp!

Một mũi Phá Hư tiễn trong nháy mắt xuyên qua cánh bên trái của Lục Túc Dao Trì, đồng thời xuyên qua lân giáp ngăm đen bên trái thân thể, sau đó, mũi tên lộ ra phía dưới bả vai của Lục Túc Dao Trì.

- Hồng...

Rống lên một tiếng đau đớn, Lục Túc Dao Trì không kiểm soát được thân thể, nghiêng mạnh, thân thể đâm vào một cây đại thụ bên cạnh làm cây đại thụ vỡ tan thành bụi gỗ. Mà khi những cây bị những cái cánh so với lưỡi dao còn sắc bén hơn của nó liếm qua, lập tức bị chém gãy ngang.

- Dao Trì!

Đẳng Thanh Sơn sắc mặt đại biến.

- Nhanh, nhanh chui vào đất.

Đẳng Thanh Sơn thét lớn, chỉ vào mặt đất.

Lúc này trên không trung, Thân Công Đồ đang ở trên thân Liệt Phong Long Chuẩn lại giương cung, rõ ràng là muốn bắn tiếp mũi tên thứ ba.

- Xuy xuy...

Lục Túc Dao Trì cũng không ngốc, ngay sau khi thân thể đập ngã một số lớn cây cối, lập tức sáu thanh đao vung lên, mau chóng biến mất khỏi mặt đất. Lần này tuy là bị bắn trúng, nhưng do Lục Túc tránh kịp nên Phá Hư tiễn không bắn trúng nơi yếu hại, nhưng do cánh bị thương, tốc độ bay, độ linh mẫn đều giảm mạnh.

- Liễu huynh, Đồng Hải huynh. Hai người và Liệt Phong Long Chuẩn đi giết Kinh Ý. Yêu thú Dao Trì này, ta đi giải quyết.

Thân Công Đồ tự tin nói.

Sau đó, sư...

Thân Công Đồ nhảy lên lưng Lục Nhĩ Toàn Địa Thử mới tới. Hiểu thú ngữ, lão chỉ gầm nhẹ mấy câu, Lục Nhĩ Toàn Địa Thử nhanh chóng khoan đất, đi truy sát Lục Túc Dao Trì đã bị thương.

- Không hay!

Đằng Thanh Sơn ở đằng xa sắc mặt đại biến. Tốc độ Dao Trì trong đất vốn không bằng Lục Nhĩ Toàn Địa Thử, bây giờ lại bị thương, mà Lục Nhĩ Toàn Địa Thử và Thân Công Đồ lại liên thủ. "Thân Công Đồ!" Đằng Thanh Sơn cảm hận, nếu không có Thân Công Đồ, với tốc độ né tránh và khả năng phòng ngự của Dao Trì, phần lớn hư cảnh cường giả gần như là không thể giết được Dao Trì.

- Ha ha, Kinh Ý huynh! Huynh đệ ta đưa huynh một đoạn.

Liệt Phong Long Chuẩn, Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải hai người một thú mang theo một trận cuồng phong, chấn nát một lượng lớn cây cối xông tới.

"Chúng muốn giết ta!" Đằng Thanh Sơn nhanh chóng chạy trốn trong rừng, từ khi bắt đầu vào Đại Duyên Sơn, y đã xác định rõ mục tiêu để chạy trốn. Mục tiêu chính là Bích Hàn Đàm. Bởi vì dưới đáy hàn đàm có một con yêu long và một con kim sắc long quy.

- Tới lúc này mà vẫn còn muốn chạy? Ha ha, Kinh Ý, ngươi nên biết, thần giáp của Vũ Hoàng Môn ta, không phải cứ thế mà lấy đi.

Tiếng cười của Vũ Đồng Hải trực tiếp vang vào tai Đằng Thanh Sơn, nhưng vào lúc này, Liệt Phong Long Chuẩn đã ở trên đầu Đằng Thanh Sơn.

- Không hay.

Đằng Thanh Sơn lập tức cầm đầu chui xuống đất.

- Sư.

Liệt Phong Long Chuẩn với đôi mắt xanh lè chỉ mở nhẹ miệng, một đạo ám khí bằng không khí sắc nhọn vô hình trong nháy mắt phá không bắn tới.

- Phóng ám khí bằng miệng!

Đằng Thanh Sơn lập tức dùng Khai Sơn thần phủ che chắn.

Bùng một tiếng.

Không ít hoa văn trên mặt Khai Sơn thần phủ bị chấn bay, chỉ có hoa văn trên cán búa và lưng búa còn nguyên. Nhưng trong lúc kịch chiến, mấy người Liễu Hạ làm gì quan tâm đến hoa văn trên búa. Bọn họ chỉ biết Đằng Thanh Sơn bị đánh văng sâu vào trong lòng đất.

Sư. Sư.

Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải hai người, một người cầm búa, một người cầm kiếm cùng lúc giống như nhảy vào mặt nước, trực tiếp tiến vào trong đất.

Vèo. Vèo. Hai người mau chóng khoan đất mà đi.

- Lần trước bị Phá Hư tiễn đánh, lần này lại là của Liệt Phong, hẳn không chết nhưng tay chắc là đã bị thương.

Vũ Đồng Hải truyền âm:

-Liễu sư huynh, lần này xem hai chúng ta, ai giết được Kinh Ý trước.

- Được.

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ mau chóng đuổi theo.

Mà lúc này, trong lòng đất còn có một trận chiến khác. Tuy rằng Lục Túc Dao Trì dựa vào sự linh hoạt trong đất của sau cánh tay đao, nhưng tốc độ giữa nó và Lục Nhĩ Toàn Địa Thủ không ngừng gần lại, lúc này đây chỉ còn cách năm mươi trượng, mà cự li cứ bị rút ngắn dần.

- Hừ, sức sinh, lần này người còn không chết.

Thân Công Đồ lại giương cung, thiên địa chi lực tập trung trên thần cung, dựa vào quy luật kỳ dị dung hợp lại, một phần hình thành lực trong suốt tụ lại trên thân cung, một bộ phận khác hình thành lực màu vàng kim tụ lại trên mũi tên. Thân Công Đồ kéo cung, nhắm mắt lại.

Hắn cảm ứng rõ ràng một đạo khí tức mạnh mẽ ở hơn bốn mươi trượng trước mắt.

- Kia rồi.

Mặc kệ việc gì xảy ra, phát tên này của Thân Công Đồ trực tiếp nhắm vào giữa luồng khí tức mà bắn đi.

- Sư.

Cự li ngắn ngủi hơn bốn mươi trượng, đối với Phá Hư tiền đất đá không hề ảnh hưởng, nháy mắt Phá Hư tiền đã xuyên qua. Mà trong đất, tốc độ né tránh của Lục Túc Dao Trì rõ ràng không bằng khi ở trong không trung. Thêm vào khoảng cách thực sự quá gần, Lục Túc Dao Trì chỉ là cố gắng vỗ cánh.

- Vèo.

Phá Hư tiền trực tiếp xuyên qua gốc cánh bên phải, sau đó xuyên qua lân giáp, xuyên qua ngực Lục Túc Dao Trì.

Cú này gần như là một cú chí mạng.

- Hồng... Lục Túc Dao Trì rống lên cực kỳ đau đớn, thậm chí có chút thê lương.

Ồ ồ... Máu tươi màu xanh làm người khác sợ hãi từ trong miệng Lục Túc Dao Trì không ngừng tuôn ra, trong đôi mắt màu máu lộ vẻ phẫn nộ, cuồng bạo và đau đớn.

Cũng bị đánh cắm vào lòng đất, Đằng Thanh Sơn đang khoan về hướng Lục Túc Dao Trì. Trong lĩnh vực của mình, hắn cảm ứng được khí tức đáng sợ của Phá Hư tiền, nháy mắt bắn trúng Lục Túc Dao Trì.

Hồng... hắn nghe được tiếng rống thê lương.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn sầm lại, trong lòng giống như bị đâm một nhát.

Đau.

Áy náy.

Lục Túc Dao Trì đi theo mình, rất ít khi yêu cầu gì, chỉ là xem mình luyện quyền, tìm hiểu đạo của nó. Nhưng vì mình, Lục Túc Dao Trì phải lâm vào tuyệt cảnh.

- Dao Trì! Dao Trì! Không!

Đằng Thanh Sơn sắc mặt dữ tợn, trong lòng tràn đầy ý niệm hủy diệt điên cuồng. "Vũ Hoàng Môn, Vũ Hoàng Môn, Đằng Thanh Sơn ta không để yên các ngươi."

- Oanh.

Đằng Thanh Sơn liều mạng khoan về phía Lục Túc Dao Trì:

- Không thể chết! Dao Trì, ngươi nhất định không được chết!

464. Chương 32: Hủy Diệt Chi Đạo

- Hồng...

Lục Túc Dao Trì gào lên một tiếng, máu từ miệng không ngừng phun ra, đồng thời nó liều mạng lết tới gần phương hướng Đằng Thanh Sơn.

- Dao Trì!

Gần đó, Đằng Thanh Sơn cũng liều mạng lao tới.

- Ha ha... Nghiệt súc, ngươi còn chưa chết à?

Chỉ thấy đất cát nứt bung ra, con yêu thú Lục Nhĩ Toàn Địa Thử tựa như cái dùi khổng lồ, trên lưng nó chính là Thân Công Đồ uy phong lẫm liệt, y đang lấy ra một cây Liệt Hư tiễn màu vàng sẫm. Trong mắt Thân Công Đồ, Lục Túc Dao Trì lúc này đã sắp chết, không tư cách để y tiêu hao một cây Phá Hư tiễn.

- Cho dù ta không động thủ thì con nghiệt súc này nội phủ đã bị trọng thương, sợ là không bao lâu nữa nữa nó cũng sẽ mất mạng thôi.

Rồi y kéo mạnh thần cung.

Liệt Hư tiễn màu vàng sẫm vừa đáp vào dây cung, thần cung vừa được kéo căng ra, Thân Công Đồ nhú mày:

- Tên Kinh Ý chạy tới đây nhanh thật, như thế cũng tốt. Hai người Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải cũng đã đến. Đến lúc đó ba phương liên thủ, Kinh Ý không thể chạy trốn được. Kinh Ý ơi Kinh Ý! Ngươi vì con yêu thú mà không quản tới cả tính mạng mình à.

Xoẹt xoẹt...

- Mũi Liệt Hư tiễn màu vàng sẫm bắt đầu ầm ầm có những vết nứt không gian hình xoắn ốc không ngừng xoay tròn. Thân Công Đồ không còn phân tâm, mặc cho Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Dao Trì hội hợp, y chỉ chuyên tâm vào mũi tên, khí thế càng lúc càng mạnh.

- Ầm ầm...

Đằng Thanh Sơn va vỡ một khối đá ngầm lớn dưới đất, tựa như một viên thiên thạch chạy theo một đường thẳng tắp, vọt tới trước người Lục Túc Dao Trì.

- Xoẹt xoẹt...

Lực thiên địa hùng hậu điên cuồng tràn ngập chung quanh Đằng Thanh Sơn làm căng phồng đất đá trong phạm vi mấy trượng chung quanh hắn. Bây giờ điều xuất hiện trong phạm vi tầm mắt Đằng Thanh Sơn là Lục Túc Dao Trì đã bị thương rất nặng. Hai cây Phá Hư tiễn cũng nứt rạn.

Máu Dao Trì có màu xanh lục cũng rỉ ra khóe miệng và trước ngực nó.

- Hồng...

Con người đỏ như máu của Lục Túc Dao Trì nhìn Đằng Thanh Sơn trân trời.

- Dao Trì.

Đằng Thanh Sơn thấy mũi tên lòi ra trước ngực Lục Túc Dao Trì, vốn trong lòng hắn đã tràn ngập sự phẫn nộ như muốn trào ra ngoài, trong lúc nhất thời trong lòng hắn lại tràn ngập thêm niềm sát ý vô tận, như muốn hủy diệt tất cả. Đằng Thanh Sơn luôn luôn khổ luyện mài giũa Tam Thể Thức để ngộ cho được Tử chi đạo, nhưng lại luôn cảm thấy thiếu chút gì đó. Lúc này trong nháy mắt đã đột phá tầng trở ngại kia.

- Ầm...

Lực thiên địa chung quanh Đằng Thanh Sơn chấn động dữ dội, cơ hồ trong nháy mắt, một luồng hắc lực nồng nặc, hỗn tạp với Đại Địa lực vờn quanh thân thể Đằng Thanh Sơn. Hành Hỏa chi đạo, hành Kim chi đạo cùng với một bộ phận hành Thủy chi đạo, dung hợp thành thành Tử chi đạo, còn gọi là 'Hủy Diệt chi đạo'.

Tự nhiên, Đằng Thanh Sơn vốn nắm được lực hành Hỏa, lực hành Kim cũng trực tiếp dung hợp hóa thành Tử lực chiếm cứ cả năm thành lực thiên địa.

Trong nháy mắt, từ việc nắm sáu thành lực thiên địa, bây giờ hắn tăng lên tới bảy thành lực thiên địa!

Hơn nữa sức mạnh thân thể của Đằng Thanh Sơn có thể so với một thành lực thiên địa. Như vậy là có tám phần! Rồi lại thông qua Khai Sơn Tam Thập Lục Thức bộc phát ra tuyệt chiêu cực mạnh, tuyệt đối có thể đạt tới chín thành rưỡi, uy lực đáng sợ rất gần mười thành.

'Hủy Diệt chi đạo, nguyên lai như thế ! Giết! Giết hết tất cả gì người cản trở, phải để chúng chết hết!!!'

Đằng Thanh Sơn từ sau khi được Bùi Tam chỉ dẫn, tâm tình vẫn luôn khá là bình tĩnh, chưa bao giờ có tâm lý phần nộ muốn giết chóc như thế. Khi ngộ ra Hủy Diệt chi đạo, trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn mới biết được, Hủy Diệt - Tử chi đạo, cái quan trọng nhất chính là phải có tâm lý kiên quyết quyết đoán muốn hủy diệt!

Giết hết tất cả! Hủy diệt tất cả!

Nhưng ngay lúc này hắn rõ ràng cảm ứng được tầm ngoài hai mươi trượng, Thân Công Đồ đang ở cùng với Lục Nhĩ Toàn Địa Thủ, đồng thời giữa hai tay đã tụ tập một luồng lực thiên địa đáng sợ.

Có thể phán đoán là y lại muốn bắn tên. Đằng Thanh Sơn giận tới mức trợn như muốn rách mắt.

Lục Nhĩ Toàn Địa Thủ còn đang đi dần về phía này.

Khoảng cách giữa song phương không ngừng thu nhỏ lại. Hơn hai mươi trượng, hơn mười trượng.

- Hổng...

Lục Túc Dao Trì liệu mạng muốn né tránh.

- Thân Công Đồ, chết đi!!!

Đằng Thanh Sơn quát lên một tiếng lớn, chẳng những không chạy trốn với Lục Túc Dao Trì, ngược lại xoay người bỏ về phía Thân Công Đồ. Vốn là một đuổi một chạy, khoảng cách giữa song phương sẽ thu hẹp chậm hơn. Nhưng khi Lục Nhĩ Toàn Địa Thủ và Đằng Thanh Sơn chạy về phía nhau thì, khoảng cách mười trượng hơn chỉ vùn vụt trong nháy mắt!

- Hả?

Hai mắt Thân Công Đồ trợn trừng như có điện quang lóe ra, không hề do dự chút nào, y nhẹ nhẹ buông tay phải ra.

- Muốn chết!

Một mũi tên màu vàng sẫm trong nháy mắt xuyên phá đất đá trở ngại.

Chỉ nghe 'Xoảng' một tiếng!

Một tiếng đáng sợ với khoảng cách gần như thế, Đằng Thanh Sơn có phản ứng có nhanh tới đâu cũng không có tác dụng. Khai Sơn Thần Phủ cũng có thể dùng để ngăn trở tiến này, Đằng Thanh Sơn lại không nghĩ tới việc dùng Khai Sơn Thần Phủ để ngăn cản!

- Giết ta, muốn giết ta chỉ bằng người à!!!

Khi mũi tên vừa bắn ra, Đằng Thanh Sơn nắm chặt Khai Sơn Thần Phủ cũng điên cuồng bỏ ra, mang theo một tàn quang hình chiến phủ khổng lồ. Chỉ cần khí tức đáng sợ ẩn chứa trong phủ này cũng đủ làm cho Thân Công Đồ chấn động:

- Không đúng...

Y chỉ có thể vội vung thần cung trong tay về phía trước mặt cố cản một búa này.

Một tiếng 'Bùng' vang lên, cả người Thân Công Đồ đã bị chém bay đi.

Còn Đằng Thanh Sơn chỉ khẽ lui về phía sau hai bước.

- Hừ!

Hắn cúi đầu nhìn xuống trước ngực, chỉ thấy bị tổn hại áo ngoài nhưng bộ nội giáp Hồng Thiên Thần Giáp bên trong thì chỉ có một điểm xước trắng trên đó.

'Không dùng Phá Hư tiến mà cũng muốn làm thương tổn ta à? 'Đằng Thanh Sơn cả người mặc Hồng Thiên Thần Giáp, chỉ sau Chí Cao thần giáp, lúc này tin tưởng mười phần.

Bị một phủ của Đằng Thanh Sơn chém bay ra xa, Thân Công Đồ cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Y cùng Đằng Thanh Sơn đã từng giao thủ, mặc dù về phòng ngự y quả có chút chênh lệch, nhưng y vẫn tự nhận là thực lực Đằng Thanh Sơn cũng không mạnh hơn y. Nhưng cảnh vừa rồi khi Đằng Thanh Sơn dùng một búa với uy lực ghê gớm, rõ ràng mạnh hơn trận chiến ở dưới thành Giang Ninh quận thành nhiều lắm.

- Liễu Hạ huynh, Đồng Hải huynh, Kinh Ý tựa hồ có đột phá. So với tên Thiết Hạt Tử thì phỏng chừng cũng không chênh lệch đáng kể.

Thân Công Đồ lo lắng truyền âm.

Lúc này, hai người Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải đã đến gần Đằng Thanh Sơn.

- Cho dù hắn là Thiết Hạt Tử, không có yêu thú Dao Trì trợ giúp, cũng chắc chắn sẽ chết.

Vũ Đồng Hải tự tin mười phần truyền âm cho Thân Công Đồ.

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ đều có thể phát huy gần như mười hai thành lực thiên địa.

Thực lực như thế, trên bầu trời lại có Liệt Phong Long Chuẩn, dưới đất có Lục Nhĩ Toàn Địa Thủ.

Còn bên Đằng Thanh Sơn thì Lục Túc Dao Trì đã bị thương nặng, lên trời xuống đất tất cả đều không đường nào có thể chạy trốn.

Đằng Thanh Sơn dùng một búa chém lui Thân Công Đồ, liền lập tức chạy tới chỗ Lục Túc Dao Trì. Hắn rõ ràng cảm ứng được khí tức của Lục Túc Dao Trì đang yếu dần.

'Thương thế tới chỗ nguy hiểm rồi.'

Đằng Thanh Sơn kinh hãi.

- Hống...

Thấy Đằng Thanh Sơn tới, Lục Túc Dao Trì quay đầu lại. Hai cặp mắt đỏ như máu trên cái đầu tam giác nhìn chăm chăm vào Đằng Thanh Sơn, còn Đằng Thanh Sơn lúc này không quản việc gì khác, nhanh như chớp móc ra một cái hộp ngọc từ trong ngực, mở hộp ngọc, rồi nhanh chóng lấy ra một trong hai lá Bất Tử thảo. Bất Tử thảo có bảy lá, mở ảo có bảy sắc hào quang lưu chuyển.

Chỉ cần đứng gần Bất Tử thảo hít sâu một hơi, đã cảm giác được thân thể tựa hồ dễ chịu hơn nhiều.

Hắn luôn luôn mang bên mình Bất Tử thảo, chủ yếu để ngừa vạn nhất.

'May mà có mang theo. '

- Dao Trì.

Đằng Thanh Sơn làm gì còn quan tâm tới sự quý giá của Bất Tử thảo, lấy ngay một gốc Bất Tử thảo ném cho Lục Túc Dao Trì. Trong cặp mắt màu đỏ của Lục Túc Dao Trì có chút khát vọng, khát vọng được sống, vội há miệng tớp ngay toàn bộ gốc Bất Tử thảo rồi nuốt trọn.

Vừa nuốt vào, cơ hồ trong nháy mắt, khí tức của Lục Túc Dao Trì rõ ràng đã tăng vượt bậc.

'Quả thật có công dụng kỳ diệu.' Đằng Thanh Sơn vội nhảy lên lưng Lục Túc Dao Trì, đồng thời chỉ về phía trước.

- Hống...

Lục Túc Dao Trì vô cùng sung mãn, kêu lớn một tiếng, rồi lập tức bay lên phía trên cực nhanh.

Con Lục Nhĩ Toản Địa Thử rất nhát gan và cẩn thận. Khi Thân Công Đồ bị đánh bay, nó cũng không tới chỗ Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Dao Trì tử chiến, mà là tới gần Thân Công Đồ, lại để Thân Công Đồ leo lên lưng nó. Chỉ một chút như vậy, Đằng Thanh Sơn đã có đủ thời gian cho Lục Túc Dao Trì phục dụng một gốc Bất Tử thảo rồi!

Cũng không trách Lục Nhĩ Toản Địa Thử. Lần trước nó đi giúp Hồng Thiên Thành đã bị lỗ nặng. Do đó nó cứ nhớ mãi.

Hôm nay nhiệm vụ của nó là hỗ trợ truy đuổi, chứ không phải là chém giết. Nó đương nhiên không đem thân đi mạo hiểm.

Vèo! Vèo!

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ, cơ hồ chỉ một cái bóng Lục Túc Dao Trì cực nhanh lướt lên phía trên.

Chỉ thiếu chút nữa là hai người bọn họ đuổi tới kịp.

- Sao nhanh như vậy, khí tức Lục Túc Dao Trì lại mạnh lên không ít?

- Không rõ ràng lắm, mặc kệ nó đi, bây giờ con yêu thú Dao Trì đã bị trọng thương, mau mau nhân cơ hội giải quyết nó.

Hai người Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ khoan lên phía trên.

Chát! Chát! Chát!

Trên tầng mây đen dày đặc, trời lúc này đang mưa to. Cả Đại Duyên Sơn tràn đầy một màn nước mưa. Giữa trời cao, một con yêu thú phi cầm khổng lồ đang liệng quanh. Đây là con yêu thú hư cảnh từng đi theo Vũ Hoàng 'Liệt Phong Long Chuẩn'. Nó đang trầm tĩnh dán mắt xuống phía dưới, miệng đã mở sẵn ra.

'Bùng'

Mặt đất ẩm ướt trong vùng núi chột bùng nổ, trên núi có hai cây đại thụ bị mặt đất sụt ra đổ sầm xuống, kéo theo cả một khoảng rừng cây ngã theo.

- Hồng ...

465. Chương 33.

'Không thể, cánh nó không thể còn nguyên được.' Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải cũng vô cùng kinh sợ.

Lúc trước Thân Công Đồ bắn Lục Túc Dao Trì họ đã đích thân nhìn thấy. Nhưng bây giờ trên lưng Lục Túc Dao Trì, kể cả cái cánh không hề có chút thương tích nào.

Lân giáp từ ngực xuống dưới không có một điểm tổn hại, chứ đừng nói là vết thương.

'Bất Tử thảo, cho dù người vừa mới chết, chỉ cần thần còn chưa tán đi đều có thể trong nháy mắt cứu sống lại. Quả là nhất đẳng linh bảo trong thiên địa. Dược hiệu của nó há phải là trò đùa!' Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy vô cùng hưng phấn. Lần đầu tiên sử dụng Bất Tử thảo quả là có công hiệu hữu dụng.

- Dao Trì, đi!

Đằng Thanh Sơn vội chỉ phương hướng. Lục Túc Dao Trì đắc ý gào lên một tiếng, hai lớp cánh vỗ mạnh, liền lượn thành một vòng cung gần như hoàn mỹ, bay về phía xa xa.

Vèo! Vèo! Vèo!

Ba người Thân Công Đồ, Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ đồng thời nhảy lên lưng Liệt Phong Long Chuẩn,

- Mau đuổi theo!

Vũ Đồng Hải vội vàng kêu. Còn Liễu Hạ cũng thấp giọng phát ra tiếng chim kêu. Liệt Phong Long Chuẩn hóa thành một luồng hào quang làm cho người ta hoa cả mắt, rồi nhanh chóng bám theo Đằng Thanh Sơn.

Giữa núi rừng con Lục Nhĩ Toản Địa Thử cũng chạy như bay.

‘Rõ là nhanh.’ Đằng Thanh Sơn không cần quay đầu lại, cũng có thể cảm ứng được rõ ràng phía sau có khí tức hư cảnh đang lao tới cực nhanh, xem ra sắp đuổi kịp rồi.

Vù!

Hai lớp cánh của Lục Túc Dao Trì vô mạnh, lượn quanh khu vực tạo thành một hình vuông khổng lồ. Loại phi hành cực nhanh rồi đột nhiên vòng vèo đòi hỏi yêu cầu về mức độ khống chế linh hoạt rất hà khắc đối với yêu thú hư cảnh. Liệt Phong Long Chuẩn vỗ hai cánh, rồi khựng lại một chút, trong nháy mắt nó đổi hướng ngay lập tức.

Tuy hơi chậm hơn Dao Trì, nhưng cũng cho thấy thực lực của con yêu thú hư cảnh có tốc độ phi hành đệ nhất ở Cửu Châu Đại Địa.

‘Không ổn.’ Đằng Thanh Sơn đang ngồi trên lưng Lục Túc Dao chợt biến sắc ‘Tốc độ của con Liệt Phong Long Chuẩn thật sự quá nhanh. Chỉ riêng nói về tốc độ bay thẳng nó đã vượt xa Dao Trì rồi. Cho dù Dao Trì có vượt lên một chút cũng sẽ bị nó nhanh chóng đuổi theo. Cho dù Dao Trì trong nháy mắt có thể thay đổi phương hướng, nhưng Liệt Phong Long Chuẩn cũng phương hướng thay đổi cực nhanh, chỉ hơi chậm hơn một chút thôi. Trong vòng một hơi thở là có thể đền bù cho khoảng cách này.’ Hơn nữa, khi khoảng cách giữa song phương càng gần, Thân Công Đồ đang ngồi trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn có thể bắn Phá Hư tiễn...’ Đằng Thanh Sơn hiểu rõ sự đáng sợ của Phá Hư tiễn. Mặc dù bây giờ đã ngộ ra ‘Tứ chi đạo’ thực lực tăng lên không ít, nhưng đối diện với Phá Hư tiễn, cho dù mình có thể dựa vào Khai Sơn Thần Phủ ngăn trở vẫn bị đánh bay như thường!

Một khi mình bị đánh bay, gặp phải rất nhiều hư cảnh vây công Dao Trì, mình vẫn lâm vào tuyệt cảnh.

‘Rốt cuộc nên làm gì, phải làm sao bây giờ?’ Đằng Thanh Sơn lo lắng vạn phần.

Vù vù...

Lục Túc Dao Trì cũng rõ ràng thấy nguy cơ, nó không dám bay thẳng, khi khoảng cách giữa song phương thu nhỏ lại tới năm sáu mươi dặm, nó lập tức đột nhiên biến hướng. Thậm chí còn bay hoàn toàn ngược lại, hoặc là gần như trong nháy mắt bay thẳng lên cao, dựa vào tính linh hoạt mà cố gắng bảo trì khoảng cách giữa song phương.

‘Không ổn.’ Đằng Thanh Sơn đã cảm ứng được, Thân Công Đồ trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn đã đứng thẳng lên, gương cung đặt tiễn, mũi tên đó chính là thứ làm cho người ta phải kinh hãi - Phá Hư tiễn.

‘Lục Túc Dao Trì có linh hoạt tới mấy cũng chỉ có thể kéo dài khoảng cách ra năm sáu mươi trượng thôi. ‘Đằng Thanh Sơn vô cùng nóng lòng’ Đối với Thân Công Đồ thì khoảng cách năm sáu mươi trượng hoàn toàn có thể phát huy sự đáng sợ của Phá Hư tiễn. Nếu có thể để Lục Túc Dao Trì bay nhanh thêm một chút nữa, có thể tương dứt bỏ con Lục Nhĩ Toản Địa Thử đang chạy phía dưới ra khỏi phạm vi ba mươi bốn dặm.’ Lục Túc Dao cũng biết phương pháp khoan đất rất giỏi!

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải bỏ rơi được Lục Nhĩ Toản Địa Thử. Đáng tiếc người của Vũ Hoàng Môn cũng không ngu ngốc, họ sẽ không lãng phí thời gian với Đằng Thanh Sơn. Do đó, Thân Công Đồ nhất định bắn ra Phá Hư tiễn.

- Kinh Ý, người trốn không thoát đâu! Người nên bó tay chịu trói, giao ra Bất Tử thảo.

- Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ một trước một sau truyền âm. Họ đều không phải người ngu, vừa phát hiện ra Lục Túc Dao Trì bỗng nhiên không tồn thất một cọng lông, nhất thời trong đầu họ lập tức nghĩ đến một thứ thiên địa linh bảo Bất Tử thảo! Mặc dù trong thiên địa còn có Vân Mộng Bạch Quả cũng có hiệu quả như vậy. Nhưng người trên Cửu Châu Đại Địa chỉ biết là có Bất Tử thảo mới có được hiệu quả kì diệu này.

Một gốc Bất Tử thảo có thể sống thêm trăm năm, cũng có thể để người vừa mới chết, Thần chưa tiêu tán trong nháy mắt sống lại. Trần bảo như thế, làm gì mà Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ không động tâm. Trong

lịch sử Cửu Châu Đại Địa, Bất Tử thảo xuất hiện quá ít, chỉ có bất tử Phượng Hoàng trong truyền thuyết mới có Bất Tử thảo.

Đến cả Thiên Thần cung Bùi Tam cũng phải đi tìm bất tử Phượng Hoàng, chỉ vì muốn có được một gốc cây Bất Tử thảo. Điều này có thể tưởng tượng được sự trân quý của nó.

- Chỉ bằng vào các người mà cũng đòi Bất Tử thảo à, nằm mơ đi!

Đằng Thanh Sơn cầm Khai Sơn Thần Phủ, đứng trên lưng Lục Túc Dao Trì, xoay người xông thẳng tới con Liệt Phong Long Chuẩn đang đuổi giết. Con Liệt Phong Long Chuẩn lắc mình hạ độ cao, làm độ cao của Liệt Phong Long Chuẩn thấp hơn Lục Túc Dao Trì không ít.

Trong nháy mắt.

- Hừ!

Thân Công Đồ ánh mắt lạnh lẽo, tay phải buông ra.

Hừ!

Chỉ cảm giác được giữa không trung lưu lại một luồng tàn ảnh kim quang.

'Quả là âm hiểm.' Trong khu vực, Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm ứng được luồng lực thiên địa sắc bén đại biểu cho Phá Hư tiền, từ xéo phía dưới bắn thẳng về phía bụng Lục Túc Dao.

Nếu từ phía trên bắn tên, rất dễ dàng bị Đằng Thanh Sơn ngăn trở.

Mặc dù một tiễn đủ để đánh bay Đằng Thanh Sơn, nhưng dù sao lần này hắn cũng chỉ đem theo có sáu cây Phá Hư tiền. Lúc trước đã dùng ba mũi rồi mà vẫn không giết chết được Lục Túc Dao Trì. Bây giờ Thân Công Đồ cũng không dám sơ ý, mục đích duy nhất của hắn là đánh trọng thương hoặc giết chết Lục Túc Dao Trì.

- Hống!

Lục Túc Dao Trì gào lên một tiếng, sáu tay đao cơ hồ đồng thời phát lên.

- Choang!

Một tiếng nổ rung trời. Cả thân thể Lục Túc Dao Trì đều bị chấn động đến mức bắn lên phía trên cực nhanh gần trăm trượng. Đằng Thanh Sơn trên lưng Lục Túc Dao Trì nhìn xuyên qua cái cánh mỏng như cánh ve nhìn xuống phía dưới. Chỉ thấy một tay đao của Lục Túc Dao Trì đã bị Phá Hư tiền xuyên qua. Bản thân cây Phá Hư tiền cũng bị rạn vỡ.

Răng rắc, răng rắc. Phá Hư tiền vỡ vụn, rơi lả tả xuống phía dưới.

- Tay đao của Dao Trì đã bị thương. Làm như vậy tốc độ khoan đất của Dao Trì khẳng định sẽ giảm đi.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, cho dù một con sói nếu mất đi một chân, còn lại có ba chân lành lặn, tuyệt không phải nói tốc độ của nó không phải còn lại bảy tám phần, chỉ e rằng tốc độ chưa tới một nửa như trước.

Còn Lục Túc Dao Trì một cái tay đao bị trọng thương, vậy những cây mũi nhọn lúc trước khoan đất rất hoàn mỹ đã thiếu mất một vòng không còn hoàn mỹ nữa, tốc độ tự nhiên giảm đi.

- Hống!

Lục Túc Dao lại phát ra tiếng gầm đặc ý.

'Con yêu thú Lục Túc Dao Trì này sao lại cứng thế nhỉ? ' Thân Công Đồ bắn ra một tiễn xong lúc này giật mình kinh sợ. Lúc trước y bắn thẳng Lục Túc Dao hai lần. Hai lần đó, Phá Hư tiền đều xuyên qua thân thể Lục Túc Dao Trì. Đáng tiếc, y không biết trên toàn thân Lục Túc Dao Trì chỗ cứng rắn nhất chính là sáu cái tay đao!

Sáu cái tay đao thậm chí còn dám liều mạng với Đằng Thanh Sơn cầm Khai Sơn Thần Phủ.

Một là Đằng Thanh Sơn không đủ thần lực, nên Khai Sơn Thần Phủ trong tay hắn cũng chỉ tương đương với một binh khí khá sắc bén.

Hai là tay đao của Lục Túc Dao thật sự rất cứng.

Uy lực Phá Hư tiến cũng chỉ miễn cưỡng bắn thủng một cây đao, rồi sức mạnh hoàn toàn tiêu tán.

'Đao tay bị thương sẽ ảnh hưởng với việc khoan đất, nhưng lại không hề ảnh hưởng tới phi hành.' Đẳng Thanh Sơn trong nháy mắt hiểu ra nguyên nhân vì sao Lục Túc Dao vui sướng 'Tôi tên sau lưng Thân Công Đồ còn có hai cây Phá Hư tiến. Những thứ khác đều là thứ thần tiên nhất đẳng thôi. Bây giờ, còn phải qua hai lần thử thách.' Lúc này, Thanh Sơn không dám có sơ ý chút nào, cầm Khai Sơn Thần Phủ, tùy thời chuẩn bị hỗ trợ ngăn cản.

Có thể ngăn trụ một lần là tiêu hao của đối phương một cây Phá Hư tiến.

- U hoa...

Liệt Phong Long Chuẩn đột nhiên phát ra tiếng kêu to phần nộ. Trong lúc nhất thời, từng đạo lưỡi khí vô hình từ cái mỏ nhọn của con Liệt Phong Long Chuẩn bắn ra. Vài chục lưỡi khí trong nháy mắt bao trùm cả lộ tuyến bay của con Lục Túc Dao Trì phía trước, không có biện pháp né tránh, chỉ có thể ngạnh kháng!

- Keng! Keng! Keng!

Liên tiếp vang lên những tiếng leng keng. Lục Túc Dao Trì và Khai Sơn Thần Phủ của Đẳng Thanh Sơn phát ra mấy tiếng kêu trong trẻo. Tốc độ và sự linh hoạt của Lục Túc Dao thoảng cái đã bị quấy nhiễu.

- Ô ngao...

Một tiếng gầm trầm thấp làm cho cả núi rừng Đại Duyên Sơn run lên, tiếng gầm từ trong đất truyền ra. Vốn Liệt Phong Long Chuẩn còn đuổi giết Lục Túc Dao Trì cực nhanh, lập tức cảnh giác nhìn xuống phía dưới. Chỉ nghe nổ ầm một tiếng, mặt đất nứt toác, một tàn ảnh mơ hồ hiện lên.

Vốn mưa to mưa như trút nước, thế mà lúc này trong phương viên gần mười dặm, toàn bộ mưa đều dừng cả lại.

Trong tầng mây đen dày nặng lại xuất hiện một đám mây thật lớn. Giữa đám mây, có một vật khổng lồ tựa như một con cự xà đang uốn lượn thân hình mềm mại, bơi giữa đám mây. Nhất thời, khi thì thấy một mảnh vảy rồng có mây tím sậm, khi thì thấy long trảo hải nhân, khi thì thấy long vĩ uốn lượn nhịp nhàng. Rồi đột nhiên, một cái đầu rồng với hai cái sừng rộng phân nhánh thật lớn từ giữa đám mây nhô ra. Bộ râu rồng trắng bạc tinh khiết, cặp đồng tử màu vàng đang nhìn xuống Liệt Phong Long Chuẩn giữa không trung phía dưới.

Liệt Phong Long Chuẩn cũng ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào con yêu long ở trên cao.

- U...

Liệt Phong Long Chuẩn trong nháy mắt kêu lên một tiếng chói tai. Bộ lông bên ngoài trong nháy mắt dán chặt vào lân giáp. Từ đám lông mềm mại trong nháy mắt trở nên vô cùng cứng rắn. Chung quanh con người kia màu xanh lá của Liệt Phong Long Chuẩn cũng mờ ảo làm cho không gian hơi chấn động. Hai con yêu thú đáng sợ sống trên vượt qua sáu ngàn năm lúc này đang giằng co.

- Hống...

Trong cặp đồng tử kim sắc của Yêu Long Tử Tích có vẻ như bị xúc phạm uy nghiêm, như muốn nổi điên lên.

Năm đó Liệt Phong Long Chuẩn đi theo Vũ Hoàng thống nhất thiên hạ, từng đánh một trận với Yêu Long Tử Tích. Mặc dù Yêu Long Tử Tích cuối cùng phải cúi đầu trước Vũ Hoàng, chịu đựng vì thực lực mình không bằng. Nhưng nó vẫn căm hận con Liệt Phong Long Chuẩn liên thủ với Vũ Hoàng bắt nạt mình. Con Yêu Long Tử Tích vẫn ghi nhớ và thù ghét.

Chỉ là yêu long có tôn nghiêm của yêu long. Sau khi Vũ Hoàng chết, nó cũng không đến mức vi phạm lời hứa lúc trước đi tìm Liệt Phong Long Chuẩn.

Nhưng hôm nay, Liệt Phong Long Chuẩn lại mò tới hang ổ nó điều vô dương oai, nó há có thể nhẫn nhịn chứ?

- Hồng...

Yêu Long Tử Tích từ trên đám mây cao cao bổ xuống. Thân thể khổng lồ to hơn Liệt Phong Long Chuẩn không biết bao nhiêu lần làm cho người ta phải run sợ.

Đằng Thanh Sơn đứng xa xa thấy có cơ hội tốt, không khỏi mừng rỡ, vội thấp giọng bảo:

- Đạo Trì, chúng ta đi.

Đồng thời chỉ phương hướng.

Vèo!

Lục Túc Đạo Trì cũng không ngốc. Lúc này không còn để tâm xem cuộc chiến, lập tức chạy trốn ra xa.

- U...

Liệt Phong Long Chuẩn luôn luôn chú ý tới Lục Túc Đạo. Lúc này không khỏi hét lên một tiếng cao vút, lập tức lượn thành một vòng cung, tránh xa khỏi Yêu Long Tử Tích, đuổi theo Lục Túc Đạo Trì.

Yêu Long Tử Tích cực kỳ phẫn nộ.

Nó tự mình ra tay, mà con chim đề tiện này dám coi thường nó, chỉ đuổi theo một con yêu thú hư cảnh khác? Loại coi thường không thèm giao thủ này làm cho Yêu Long Tử Tích phẫn nộ gào lên một tiếng, tiếng gầm chấn động trời đất. Sau đó nó hóa thành một ảo ảnh mơ hồ, mang theo mây mù trong nháy mắt đuổi theo ngay.

466. Chương 34: Hỏa Thiêu Thiên Vân Sơn

Dù sao chỉ cần bỏ rơi chúng xa tầm ba mươi bốn dặm để đối phương không cảm ứng tới mình là được.

Đáng tiếc, lần này Vũ Hoàng môn nhất định muốn giết cho được Đằng Thanh Sơn.

- U ~.

Tiếng rít phẫn nộ vang lên, Liệt Phong Long Chuẩn đuổi theo nhanh như chớp, hai mắt phóng ra tia giận dữ. Cái mỏ một lần nữa phun ra những lưỡi khí vô hình, những lưỡi khí mạnh đó theo một quy luật nhất định trong nháy mắt bao phủ cả chung quanh phạm vi Lục Túc Đạo Trì, làm nó căn bản không thể né tránh.

'Lại chiêu này.' Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Xoảng! Xoảng! Xoảng!

Liên tiếp những tiếng leng keng. Sự linh hoạt và tốc độ của Lục Túc Đạo Trì đã bị ảnh hưởng. Khoảng cách song phương trong nháy mắt đã thu hẹp lại còn ba mươi dặm.

- Kinh Ý, còn muốn chạy trốn? Hôm nay, người hèn phải chết!

Thanh âm lạnh lùng của Thân Công Đồ truyền nhập vào tai Đằng Thanh Sơn.

Thân Công Đồ đứng trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn, thần cung trong tay đã kéo căng hết cỡ, cây Phá Hư tiễn thứ năm đã áp vào dây cung. Lưu quang bảy màu đang không ngừng lưu chuyển dọc thân cung. Bản thân Phá Hư tiễn cũng mờ ảo có hào quang lãnh kim. Sắc mặt Thân Công Đồ đột nhiên chuyển thành nghiêm túc.

- Âm âm!

Trong đám mây mù vờn quanh, một đạo hàn mang màu xanh lam từ trong miệng Yêu Long Tử Tích phun ra làm cho cả thiên địa rung động. Đạo hàn mang này bay ra, trong nháy mắt không gian như hoàn toàn bị đóng băng. Ba người Thân Công Đồ, Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn cảm giác thấy nhiệt độ trong đã hạ xuống tới một mức làm họ run lên.

Nhiệt độ giảm xuống trong nháy mắt như vậy làm Liệt Phong Long Chuẩn rung mình, nó cũng ảnh hưởng tới Thân Công Đồ đang muốn bắn Phá Hư tiễn. Liệt Phong Long Chuẩn ngoái ra phía sau, há mồm phun ra một hơi.

- Phốc...

Một thanh âm rất nhỏ vang lên. Luồng khí vô hình sắc nhọn va chạm với hàn mang màu xanh lam làm cả hai nứt vỡ.

- Rầm rầm...

Chỉ thấy hàn mang màu xanh lam vỡ vụn, bắn tung tóe ra chung quanh. Vì trời mưa to, khiến cho hơi nước trong thiên địa đều bị hoàn toàn đông cứng lại, lan ra bốn phương tám hướng. Đến cả tán cây rậm rạp của một gốc đại thụ phía dưới trong nháy mắt cũng bị kết thành băng, rồi sau đó không ngừng lan xuống phía dưới. Một cây đại thụ trong nháy mắt đã bị một tầng băng màu trắng bạc bao trùm, đến cả không ít những hoa cỏ đang đua đua trong gió cũng trong nháy mắt bị đông cứng.

Trong nhất thời, tất cả cây cối và thảm thực vật đã bị đông thành đá, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

'Con yêu long này làm gì thế?' Thân Công Đồ trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn có vẻ tức giận, nhưng khi y cảm ứng được linh hồn khí tức cực mạnh, Thân Công Đồ lại không dám phát ra công kích với con Yêu Long Tử Tích. Phải biết là đây là con quái vật yêu thú đáng sợ từ thời đại bộ lạc năm đó có thể cùng đánh với Vũ Hoàng một trận'

Tuy nói Vũ Hoàng lúc đó con chưa đạt tới Chí Cường giả, nhưng Yêu Long Tử Tích vẫn vô cùng đáng sợ. Đại danh của nó sớm đã được ghi lại trong không ít bộ sách của những tông phái cổ xưa.

- U ...

Liệt Phong Long Chuẩn quay đầu cảm tức liếc mắt nhìn Yêu Long Tử Tích, rồi tiếp tục dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía Lục Túc Dao Trì.

- Hồng hồng...

Bộ râu trắng muốt của Yêu Long Tử Tích lắc lư, trong đồng tử kim sắc thật lớn tràn đầy vẻ phẫn nộ. Nó bay nhanh trong đám mây mù truy theo Liệt Phong Long Chuẩn. Thoạt nhìn tốc độ của nó tựa hồ không chậm hơn so với Liệt Phong Long Chuẩn.

'Con Liệt Phong Long Chuẩn cứ bám riết lấy chúng ta.'

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm ứng được Yêu Long Tử Tích truy đuổi Liệt Phong Long Chuẩn, còn Liệt Phong Long Chuẩn truy đuổi mình.

Đằng Thanh Sơn thấy tình thế không ổn, đột nhiên phúc chí tâm linh (phúc tới thì sáng lòng)

'Hả? Yêu long truy theo Liệt Phong Long Chuẩn, Liệt Phong Long Chuẩn truy theo chúng ta. Con Liệt Phong Long Chuẩn này tránh con yêu long không dám đánh. Nhưng... đúng... đúng thế. Ta... ta có thể làm cho nó không thể không đánh. Chủ ý quá hay, rất có thể thành công.' Rồi hấn vọt ra hiệu chỉ dẫn.

Chính là ra hiệu cho yêu thú Dao Trì bay vòng vào.

Lục Túc Dao cũng cực kỳ thông tuệ, nó hiểu ngay ý của Đằng Thanh Sơn.

- Vù!

Liên tiếp ba lượt cấp tốc chuyển hướng, đồng thời bảo trì khoảng cách với Liệt Phong Long Chuẩn, Lục Túc Dao Trì bay sượt qua cạnh Yêu Long Tử Tích vài chục trượng.

- Phiên toái rồi.

- Gay go!

Đám ba người Vũ Đồng Hải trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn đồng thời biến sắc.

- Tên Kinh Ý này rõ là giảo hoạt, lại vòng vèo nép phía sau yêu long. Liệt Phong Long Chuẩn muốn đi đuổi buộc phải đi vòng qua yêu long. Với tốc độ yêu long, rất dễ dàng có thể chặn lại được.

Liều Hạ cau mày, còn Vũ Đồng Hải thì càng nóng ruột.

- Liều sư huynh, bây giờ phải làm sao?

Lúc này ở giữa không trung, giữa hai đại yêu thú hư cảnh Lục Túc Dao Trì và Liệt Phong Long Chuẩn lại có thêm một Yêu Long Tử Tích.

- Ngao hồng...

Yêu Long Tử Tích gầm lên, vang vọng không ngừng khắp núi rừng. Còn thân mình nó thì trong nháy mắt phi hành về phía Liệt Phong Long Chuẩn. Liệt Phong Long Chuẩn phần nộ hét lên một tiếng bất mãn cao vút, nó mưu toan bằng vào ưu thế trên không trung để né tránh, cố gắng đi vòng qua con Yêu Long Tử Tích.

Vèo!

Liệt Phong Long Chuẩn lướt qua một vòng cung quỷ dị, tránh thoát khỏi long chảo của Yêu Long Tử Tích.

'Hay lắm.' Đằng Thanh Sơn ở gần đó luôn luôn chú ý, lúc này lộ vẻ vui mừng 'Long vĩ quả là lợi hại! '

Vù!

Khi Liệt Phong Long Chuẩn muốn đi vòng qua Yêu Long Tử Tích, long vĩ của Yêu Long Tử Tích như một cái roi sắt khổng lồ quất mạnh xuống. Long vĩ vung lên như làm cho cả thiên địa đều run rẩy, chỉ có thể mơ hồ thấy tàn ảnh lưu lại giữa không trung. Long vĩ đã quất mạnh vào trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn né tránh không kịp.

- Xoẹt...

Liệt Phong Long Chuẩn quất tung lên một khối lông. Đến cả lớp vảy xấu xí cũng bị xé rách, làm xuất hiện các vết nứt.

Liệt Phong Long Chuẩn chỉ bị quất chìm xuống một chút, sau đó lập tức lao xéo lên trên, tiếp tục lao về phía Đằng Thanh Sơn.

- Bây giờ không đến lượt các người giết ta.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng cười. Lục Túc Dao Trì phi thường thông tuệ lại một lần nữa làm theo kế cũ., lúc Liệt Phong Long Chuẩn đuổi theo, Lục Túc Dao Trì lướt qua một vòng tròn, nép vào phía bên kia Yêu Long Tử Tích, cách đó chừng trăm trượng.

Lục Túc Dao Trì phi hành vòng qua thì Yêu Long Tử Tích không ngăn trở gì.

Nhưng Liệt Phong Long Chuẩn muốn đi vòng qua, Yêu Long Tử Tích vô cùng phần nộ lập tức ngăn trở ngay.

Do đó, Lục Túc Dao Trì có thể né tránh dễ dàng, đảm bảo mình ở một bên, còn Liệt Phong Long Chuẩn ở bên kia, giữa chúng thủy chung vẫn có Yêu Long Tử Tích luôn luôn làm cho người ta đau đầu chen vào.

- Kinh Ý!!!

Vũ Đồng Hải giận tới mức phát cuồng, truyền âm:

- Chỉ biết tránh ở phía sau yêu long thì ăn thua quái gì. Người có phải là cường giả hư cảnh không?

- Vũ Đồng Hải, đầu người bị bò đá hóa ngu à. Có khi nào ta không né tránh để cho người giết sao?

Ở bên kia Yêu Long Tử Tích, Đằng Thanh Sơn trên lưng Dao Trì truyền âm cười lạnh nói. Hắn cũng cảm giác được khi nói ra như vậy, chứng tỏ Vũ Đồng Hải hiển nhiên đã tức giận đến sắp phát điên rồi.

Đằng Thanh Sơn chỉ tránh sau lưng Yêu Long Tử Tích, họ làm sao giết được nếu tiếp tục như vậy, chắc chắn bọn họ sẽ bị Yêu Long Tử Tích công kích không ngừng.

‘Điều hâu bắt gà con?’ Trong đầu Đăng Thanh Sơn trong nháy mắt hiện lên một cảnh. Đó là cảnh kiếp trước hồi nhỏ ở cô nhi viện, chơi điều hâu bắt gà con. Bây giờ, cũng là điều hâu bắt gà con. Người của Vũ Hoàng Môn là điều hâu, Yêu Long Tử Tích là gà mái bảo vệ gà con. Nhưng, gà mái này mạnh hơn điều hâu nhiều.’

Lúc này có vẻ thế cục trên bầu trời Đại Duyên Sơn đã bắt đầu trở nên giằng co, thì đột nhiên:

- Hồng hồng hồng...

Liễu Hạ trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn gầm lên gì đó với Yêu Long Tử Tích.

Sự phấn nộ trong hai mắt Yêu Long Tử Tích dần dần bình tĩnh lại.

- Hồng hồng hồng hồng...

Liễu Hạ vội khuyên nhủ gì đó Yêu Long Tử Tích.

- Không ổn.

Đăng Thanh Sơn trong lòng cả kinh, hướng mắt nhìn Liễu Hạ cách hai trăm trượng, trông có vẻ khá là nhỏ bé ‘Liễu Hạ biết thú ngữ, không biết chừng có thể điều đình giải quyết mâu thuẫn tạm thời giữa Liệt Phong Long Chuẩn và yêu long.’ Bây giờ Đăng Thanh Sơn rất lo lắng. Nếu chạy thẳng Liệt Phong Long Chuẩn hoàn toàn có thể dựa vào tính linh hoạt vòng qua yêu long, rồi sau đó truy theo.

Căn bản trốn không thoát.

Do đó, chỉ có thể không ngừng nép ở phía sau Yêu Long Tử Tích.

Cảnh nội Nghi thành.

Một lão già tóc bạc mặc thanh bào, đang dùng một tốc độ kinh người lao về phía tường thành phía bắc Nghi thành. Ngắn ngủn chỉ hai ba dặm, cường giả hậu thiên cực hạn này chỉ cần mười hơi thở đã lao tới trên tường thành rồi. Lúc này, ở trên tường thành đang có vài cao thủ đang đứng, ai cũng có vẻ lo lắng.

Bộp! Bộp! Bộp!

Mưa lớn như trút nước, mấy người đang đứng ở cổng lâu đều ướt sũng.

- Tông chủ.

Lão già tóc bạc mặc thanh bào vội vàng lao tới.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng vốn luôn chú ý tới động tĩnh ở phương bắc Đại Duyên Sơn, lập tức quay đầu nhìn qua.

Lúc này ở hướng Đại Duyên Sơn, đang thỉnh thoảng vang lên từng đợt tiếng hét cao vút, hoặc là tiếng gầm phấn nộ. Đồng thời chung quanh Nghi thành, vùng có mưa to càng lúc càng lớn.

- Bấm báo tông chủ, Thanh Châu truyền tin về. Hỏa thiêu Thiên Vân Sơn rồi!

Lão già tóc bạc mặc thanh bào vội kêu lên, nói xong, lão già tóc bạc mặc thanh bào mới lau mồ hôi trên trán, thở phào một hơi. Gia Cát Nguyên Hồng có nghiêm lệnh, một khi phát hiện ra hỏa thiêu Thiên Vân Sơn, phải dùng tốc độ nhanh nhất, không tiếc tất cả lập tức báo cho hắn và Kinh Ý tiên bối.

Bấm báo xong, lão già thanh bào mới cảm giác được trên người mình cũng đã ướt đẫm.

- Hỏa thiêu Thiên Vân Sơn?

Gia Cát Nguyên Hồng giật mình.

- Hỏa thiêu Thiên Vân Sơn?

Lý và Đăng Thú ở bên cạnh đều chấn động, rồi trở nên hớn hờ.

Gia Cát Nguyên Hồng xoay phắt người lại, nhìn về Đại Duyên Sơn ở phương bắc, hít sâu một hơi, há miệng kêu lớn:

- Hỏa thiêu Thiên Vân Sơn!

- Hỏa thiêu Thiên Vân Sơn rồi!

- Hỏa thiêu Thiên Vân Sơn rồi!

Gia Cát Nguyên Hồng kêu lên một hơi ba lần. Gia Cát Nguyên Hồng đã đạt tới tiên thiên kim đan cực hạn, nên thanh âm như tiếng sấm cuộn cuộn, không ngừng truyền về phương bắc, rồi vang vọng không dứt giữa núi rừng Đại Duyên Sơn.

Trên bầu trời Đại Duyên Sơn, Liễu Hạ thành khẩn khuyên bảo Yêu Long Tử Tích. Y là người của Vũ Hoàng Môn. Còn đối với Vũ Hoàng, Yêu Long Tử Tích cảm thấy vẫn rất khâm phục. Bất luận là về tấm lòng của y, hay là thực lực không thể địch nổi của y. Hơn nữa Liễu Hạ cũng rất biết cách nói chuyện. Y chấp nối những giao tình cũ, lại phân tích tình thế lúc này. Tóm lại là một câu như thế này:

- Yêu long tiền bối, người ngàn vạn lần đừng để hai tên gian tặc này lợi dụng.

- Hồng...

Yêu Long Tử Tích phát ra một tiếng gầm đầy uy nghiêm, đồng thời còn liếc nhìn Liệt Phong Long Chuẩn về đe dọa, sau đó chui xuống dưới đất.

- Không ổn.

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

- Chạy trốn.

Lục Túc Dao Trì trong nháy mắt bắn ra xa, còn Liệt Phong Long Chuẩn cũng đồng thời truy đuổi theo.

- Kinh Ý, xem thử bây giờ không có yêu long, còn có ai có thể cứu người!

Vũ Đồng Hải truyền âm.

Đột nhiên...

- Hỏa thiêu Thiên Vân Sơn rồi!

Thanh âm cuộn cuộn không ngừng truyền tới. Đằng Thanh Sơn đang bỏ chạy nghe được rất rõ ràng, trong mắt lập tức bắn ra những ánh sáng hồ hởi: 'Rốt cục cũng đã tới!'

467. Chương 35: Dưới Chân Thiên Vân Sơn

Đằng Thanh Sơn liền chỉ về phía bắc, Lục Túc Dao Trì rống một tiếng, hai cặp cánh rung động, hóa thành một tàn ảnh phiêu hốt rất nhanh bay về phía bắc.

- Đuổi theo, đuổi theo, đuổi theo.

Vũ Đồng Hải nôn nóng nói liên hồi.

Liễu Hạ mặt đanh lại, Thân Công Đồ một tay cầm thần cung, một tay cầm Phá Hư tiễn, chuẩn bị sẵn sàng bắn tiếp Phá Hư tiễn. Ba tên trước vốn đã có thể giết Lục Túc Dao Trì, nhưng Đằng Thanh Sơn lại có Bất tử thảo. Còn mũi tên thứ tư, Thân Công Đồ từ phía dưới bắn vào bụng Lục Túc Dao Trì, nhưng do độ cứng tay đao của Lục Túc Dao Trì đã làm Thân Công Đồ tính sai.

- Mũi thứ năm này không thể lại thất bại. Hai mắt Thân Công Đồ giống như sói hoang săn mồi, liên tục tìm có hội tốt nhất để bắn tên.

Vù. Vù.

Hai con hư cảnh yêu thú một trước một sau điên cuồng bay đuổi, giống như tia chớp.

Thông thường yêu thú tiên thiên kim đan phi hành, một ngày có thể bay từ Đại thảo nguyên tới Dương Châu của Cửu Châu. Hai ngàn dặm đường (~1000km) đối với yêu thú tiên thiên kim đan loại phi hành, một thời thần (2h) là đủ rồi. Mà tốc độ của yêu thú hư cảnh loại phi hành nhanh hơn gần mười lần, thậm chí còn hơn một ít.

Hai ngàn dặm đường, đối với Lục Túc Đào Trì và Liệt Phong Long Chuẩn đang bay thực mạng lúc này chỉ có thể coi như là khoảng cách ngắn.

- Từ đây tới Thiên Vân Sơn đi đường thẳng khoảng hai ngàn dặm. Đằng Thanh Sơn tay cầm Khai Sơn thần phủ, lúc nào cũng cẩn thận đề phòng. Chỉ cần vượt qua hai ngàn dặm đường này, ta mà không chết thì chính là tới lượt các người đó.

Khoảng cách giữa Liệt Phong Long Chuẩn và Lục Túc Đào Trì dần dần rút ngắn.

- Sao thế này, tốc độ của Long Chuẩn hình như chậm lại? Vũ Đồng Hải kinh ngạc.

- Đúng, chậm lại rồi. Thân Công Đồ kể bên cũng nhìn mặt. Lúc trước đuổi theo con yêu thú người đầy đao đó, tốc độ của Long Chuẩn nhanh hơn nhiều. Bây giờ chỉ nhanh hơn một tí, khoảng cách giữa hai bên rút ngắn rất chậm.

Liễu Hạ liền ngồi xổm trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn, xem xét cánh của nó rồi thấp giọng nói: Vừa rồi đuôi của con yêu long hung hăng đập vào lưng của Liệt Phong, làm cánh Liệt Phong Long Chuẩn bị thương, không thể bay với tốc độ cao nhất được.

Nói xong, Liễu Hạ sờ vết rách của lân giáp trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn.

- Thì ra là thế.

Vũ Đồng Hải và Thân Công Đồ nhớ lại cái đập của đuôi yêu long.

Yêu long đầy uy lực thật sự đáng sợ.

Ngay cả Liệt Phong Long Chuẩn và ba hư cảnh đại thành liên thủ, đứng trước yêu thú hư cảnh số một số hai cũng rất đau đầu.

- Gần rồi, gần rồi, gần năm mươi trượng rồi.

Vũ Đồng Hải nheo mắt.

Lúc này, Thân Công Đồ cũng nín thở từ từ lấy ra thần cung, lấp tên vào.

Chỉ có khoảng cách năm mươi trượng, hơn nữa không ngừng rút ngắn lại.

- Liều, chỉ có thể liều. Không phải là bọn chúng chết chính là ta chết.

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm Thân Công Đồ đã kéo cung, lấp tên.

Mà Thân Công Đồ vì mũi tên thứ tư chỉ bắn xuyên một cánh tay đao sẽ không lắp lại sai lầm, hơn nữa y cũng sẽ không bắn Đằng Thanh Sơn. Y nhất định sẽ sử dụng tốt từng mũi tên trong hai cái Phá Hư tiễn còn dư.

Sưu.

Liệt Phong Long Chuẩn bỗng nhiên vẽ một đường cong nhẹ, chính ngay lúc khoảng cách hai bên chỉ có bốn mươi hai trượng, Thân Công Đồ trong nháy mắt phát hiện thời cơ tốt nhất, hai mắt lóe lên tia lạnh, không chút do dự y buông tay phải, mũi Phá Hư tiễn trên cung trực tiếp biến mất không thấy.

- Thân Công Đồ.

Một tiếng quát giận dữ vang lên.

Oanh.

Ngay lúc Thân Công Đồ bắn tên, Đằng Thanh Sơn lại đập mạnh lưng Lục Túc Dao Trì, cùng với việc đập cho Lục Túc Dao Trì bay ra xa, cả người mượn lực phản xạ bắn về phía trước với tốc độ đáng sợ, Khai Sơn thần phủ trong tay ngang nhiên chặn mũi tên đáng sợ.

Phá Hư tiễn bắn trúng bề mặt của Khai Sơn thần phủ lập tức hóa thành bụi phấn.

Đằng Thanh Sơn tức khắc bay ra xa.

- Vẫn còn tốt. Đằng Thanh Sơn cắn răng thầm nhủ, cố nén cảm giác tê dại và chấn động do lực lượng đáng sợ men theo hai tay và hai cánh tay truyền đi toàn thân. Kiểm soát thêm một thành lực thiên địa, phòng ngự Phá Hư tiễn tuy rằng rất khó khăn, nhưng vẫn tốt hơn hai lần trước.

- Cái gì?

- Sao lại thế. Thân Công Đồ và Vũ Đồng Hải ba người đều giật mình, mũi tên vừa rồi rất xảo quyết. Theo lý mà nói, Lục Túc Dao Trì vốn không thể dùng tay đao để ngăn cản, mà Đằng Thanh Sơn trên lưng Lục Túc Dao Trì vốn cũng không đủ. Nhưng ai ngờ được, Đằng Thanh Sơn này lại nhảy ra ngăn cản mũi tên này.

- Đúng là tìm chết.

- Vẫn chưa đại thành, không thể phi hành mà lại dám ở trên không nhảy ra khỏi lưng Dao Trì. Ha ha....

Ba người Thân Công Đồ đầu tiên giật mình, sau đó lại cười to.

Trên không trung, Đằng Thanh Sơn không biết phi hành sau khi nhảy ra, rõ ràng trở thành bia nhắm.

- Ài!

Đằng Thanh Sơn cười lạnh một tiếng, khống chế thiên địa chi lực, làm giảm tốc độ bản thân.

Giống như thiên thạch, rơi xuống rất nhanh.

Còn Lục Túc Dao Trì bị đập văng lúc trước cũng lập tức gầm lên bay về phía Đằng Thanh Sơn. Đồng thời ba người Liễu Hạ, Thân Công Đồ, Vũ Đồng Hải cùng với Liệt Phong Long Chuẩn không muốn bỏ qua cơ hội tốt, hóa thành bốn tia sáng, từ các hướng khác nhau bay về phía Đằng Thanh Sơn. Ba người bọn Thân Công Đồ đều là hư cảnh đại thành, đều có thể hư không phi hành.

Có thể phi hành trên bầu trời tốc độ rất cao.

Không thể phi hành thì giống như Đằng Thanh Sơn, ngay ngốc tìm cách tăng tốc độ rơi, mau chóng đáp xuống mặt đất.

- Ha ha... Kinh Ý, lần này coi ngươi có chết không.

Vũ Đồng Hải xông tới đầu tiên, kiếm trong tay nháy mắt giống như ánh mặt trời ẩn hiện trong một phiến tối đen, là một kiếm nhìn rất nhu hòa nhưng không thể đối địch, làm Đằng Thanh Sơn cảm thấy vô lực, làm trong lòng nổi lên một cảm giác tuyệt vọng và muốn bỏ cuộc.

Xoảng.

Không có phòng thủ, Đằng Thanh Sơn hay tay nắm chắc Khai Sơn thần phủ che trước người, làm thành khiên chắn.

Kiểm này chứa đựng lực đạo đáng sợ, sau khi xuyên qua Khai Sơn thần phủ, làm hai tay Đằng Thanh Sơn tê rần, nhưng hắn lại rất bình tĩnh ngược lại mượn lực tăng cường tốc độ rơi.

Sưu.

Mượn sức một kiếm đáng sợ này, bùng một tiếng, liền chìm vào trong một con sông rộng bên dưới, bắn lên bọt nước trắng xóa.

- Làm sao có thể, vẫn có thể thủ được? Liên tục cản hai lần Phá Hư tiễn, lại đối phó một phát Diệt Không Thích (nôm na là cú đâm gió), với thực lực chưa tới đại thành của hắn, coi như bình khí có thể đỡ được, nhưng lực chấn động đáng sợ như thế sớm phải làm cho hai tay mất cảm giác, nội tạng chấn thương rồi.

Làm thế nào vừa rồi vẫn có thể yên ổn như thế? Một màn này hoàn toàn ra ngoài ý liệu của ba người Vũ Đồng Hải, bọn họ biết đối phương mặc Hồng Thiên thần giáp nên cho rằng hiệu quả phòng ngự của chiến phủ không thể hơn được.

Nên một kiếm đâm vào búa chứ không đâm vào thần giáp.

Hồng Thiên thần giáp, danh tiếng quá lớn. Hư cảnh đại thành vẫn không thể làm hư Hồng Thiên thần giáp.

Đáng tiếc bọn họ không biết, cái búa đó là vũ khí tùy thân cực kỳ cứng rắn của Vũ Hoàng.

Sưu! Sưu! Sưu!

Tuy rằng trong lòng kinh ngạc, nhưng về mặt hành động ba cường giả hư cảnh này gần như không có một chút ngưng lại mà cùng xông vào trong con sông bên dưới. Mà lúc này, Lục Túc Dao Trì đang ở trên không trung muốn giúp đỡ Đằng Thanh Sơn thì bị Liệt Phong Long Chuẩn chặn lại. Lúc này nó liên rung động bốn cánh, lượn một vòng không theo quy luật cũng chui vào dòng sông.

Chốc lát sau.

Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Dao Trì xuyên qua mặt đất, rồi cưỡi lên Lục Túc Dao Trì bay lên không.

- Vũ Đồng Hải, chỉ dựa vào mấy người mà muốn đuổi theo ta. Cho các người biết, ha ha... Hôm nay ta không chết, chính là các người chết.

Tiếng nói của Đằng Thanh Sơn liên tục xuyên qua mặt đất truyền vào tai ba cường giả hư cảnh đại thành.

- Tên khốn.

Vũ Đồng Hải tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, Liễu Hạ, Thân Công Đồ sắc mặt cũng khó coi.

Từ trong lòng đất, tốc độ bọn họ chỉ tương đương Đằng Thanh Sơn, muốn bắt Đằng Thanh Sơn khó khăn không ít. Vừa rồi lại bị Đằng Thanh Sơn nhân một lúc không cẩn thận gặp được Lục Túc Dao Trì, phá đất chui ra.

- Kinh Ý này có Hồng Thiên thần giáp lại có chiến phủ.

Liễu Hạ thấp giọng nói.

- Tuy rằng tại hạ không hiểu hấn tại sao liên tục chống được công kích mạnh như thế, nhưng rõ ràng là dùng một chiêu thì không được. Muốn giết Kinh Ý, cách đơn giản nhất là hai người ra tay. Đồng Hải, lúc này nếu huynh không ra tay trước mà cùng ra tay với tại hạ, hấn chỉ có một cái búa chỉ có thể cản được một người. Ngăn cản huynh, tại hạ liền có thể nhân cơ hội giết hấn. Chiêu này thật độc.

Sai lầm một lần liền lập tức tìm ra vấn đề. Tuyệt đối không phạm sai lầm như vậy lần nữa.

- Một lần cơ hội giết hấn đã bỏ qua rồi.

Vũ Đồng Hải cảm hận không thôi.

Lúc này, ba người bọn họ đã trở lại lưng Liệt Phong Long Chuẩn, tiếp tục đuổi theo.

- Thân Công Đồ chỉ còn dư một mũi Phá Hư tiễn cuối cùng, không thể thất bại nữa. Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ hai người đều nhìn Thân Công Đồ.

- Ủ!

Thân Công Đồ cảm thất áp lực rất lớn.

Mang theo sáu cây Phá Hư tiễn, mà năm cây không thành công, mặc dù là do Bất tử thảo.

- Tay đao của Dao Trì bị thương mất đi một cái, vốn không thể hình thành mũi khoan khoan đất, trong lòng đất chỉ có thể dùng cách giống hư cảnh nhân loại khoan đất. Đằng Thanh Sơn nôn nóng tự nhủ. Mà mũi tên cuối cùng của Thân Công Đồ, trên không Lục Túc Dao Trì tránh né nhanh, còn như chui vào trong đất rất dễ trúng tên. Đằng Thanh Sơn không dám mạo hiểm để Lục Túc Dao Trì chui vào trong đất.

Mà Thân Công Đồ cũng không dễ dàng bắn mũi tên cuối cùng.

U! U!

Chỉ có Liệt Phong Long Chuẩn tức giận không cam tâm không ngừng đuổi theo, nhưng bị Lục Túc Dao Trì linh hoạt chiếm thượng phong hết lần này tới lần khác tránh né.

Khoảng cách hai bên tuy rằng tối đa chỉ có hơn sáu mươi trượng, gần nhất chỉ có hơn ba mươi trượng. Nhưng mà bây giờ chủ công là Liệt Phong Long Chuẩn, Thân Công Đồ hỗ trợ.

Viu!

Lại một đạo vô hình Diệt Không Thích. Lục Túc Dao Trì vùng hai chân đao, cố gắng ngăn trở. Mỗi lần ngăn cản, trên chân đao lại xuất hiện vết thương, máu tươi màu xanh từ từ chảy ra.

- Liệt Phong Long Chuẩn thật là khó chơi, nếu không phải yêu long làm bị thương, tốc độ giảm mạnh sợ rằng phiền phức càng nhiều. Đằng Thanh Sơn trong lòng hiểu rõ, may là Diệt Không Thích của Liệt Phong Long Chuẩn uy lực yếu hơn một tầng so với Phá Hư tiên, Lục Túc Dao Trì chỉ bị thương nhẹ, không bị trọng thương như trước.

- Chỉ hơn hai ngàn dặm, bình thường Dao Trì rất nhanh là tới. Nhưng hôm nay thật là cứu tử nhất sinh.

- Tới Thiên Vân Sơn rồi.

Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên nhìn thấy ở xa một ngọn núi cao, chỉ là phía trên ngọn núi giống như bị cháy đen một mảng.

Trên Thiên Vân Sơn, đỉnh núi vốn cảnh sắc đẹp đẽ đã hoàn toàn biến mất, cả nửa ngọn núi đều bị đốt thành phế tích, trên đỉnh núi vẫn như lập lòe ánh lửa, hai con thần điêu to lớn toàn thân bao trùm trong ngọn lửa giống như chỉ có trong truyền thuyết mới có thể có đứng trên núi đá cháy đen. Ở bên cạnh chúng, chính là Vân Mộng chiến thần tinh thần sáng khoải, lưng vác chiến đao to lớn hình đầu sói.

- Ủa?

Vân Mộng chiến thần mắt sáng lên, quay đầu nhìn về phía nam. Thanh Sơn lão đệ đến rồi.

- U...

Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh càng hưng phấn lập tức bay lên, Vân Mộng chiến thần nhanh chóng nhảy lên lưng tiểu Thanh.

Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng Lục Túc Dao Trì giống như một trận cuồng phong, xông về hướng Thiên Vân Sơn. Lúc này Lục Túc Dao Trì ngoại trừ hai tay đao trước, bốn tay đao khác đều bị trọng thương, rõ ràng rất chật vật.

- Ủa, Mục Đào lão ca cũng đến rồi. Đằng Thanh Sơn lộ ra nét cười.

Chỉ thấy trên không hai luồng lửa rực sáng rực một trước một sau nhanh chóng từ trên Thiên Vân Sơn bay xuống, trên lửa rực sáng đi đầu thậm chí còn nhảy xuống một bóng người.

- Ha ha... Thanh Sơn lão đệ, đã lâu không gặp.

Thanh âm hào sảng của Vân Mộng chiến thần từ không trung truyền xuống.

468. Chương 36: Cái Tên Thanh Sơn

Mục Đào vừa gọi như vậy, nhất định hẳn không thể tiếp tục lợi dụng thân phận cường giả hư cảnh nhàn tản nữa.

'Nhưng cũng không cần, Tiểu Thanh và Mục Đào lão ca đều tới, bên ta có thể lực tăng lên rất nhiều. Ở Cửu Châu Đại Địa tuyệt đối đủ tư cách có chỗ đứng. Còn tốt hơn những gì ta nghĩ lúc trước nhiều!' Có nén kích động trong lòng, Đằng Thanh Sơn cười Lục Túc Dao Trì bay về phía Vân Mộng Chiến Thần.

- Ha ha, Mục Đào lão ca!

- Ha ha, Thanh Sơn lão đệ!
- Đã lâu không gặp, chúc mừng Mục Đào lão ca lại đột phá.
- Thanh Sơn lão đệ, sự tiến bộ của đệ còn lớn hơn ta nhiều.

Hai đại cường giả hư cảnh gặp mặt giữa không trung. Vân Mộng Chiến Thần Mục Đào cũng leo lên lưng Lục Túc Dao Trì. Mục Đào cảm thấy vô cùng thán phục: 'Cửu Châu không hổ mới chính thức là một đại địa thật sự. Cả Đoan Mộc Đại Lục, cho dù lúc trước cộng cả Thanh Sơn lão đệ, cũng chỉ mới có ba cường giả cấp chiến thần. Ngày hôm nay dưới chân Thiên Vân Sơn... có tới bốn đại hư cảnh đang đuổi theo Thanh Sơn!'

Khi vừa phát hiện ra Đẳng Thanh Sơn, Mục Đào đương nhiên cũng phát hiện ra đám nhân mã Vũ Hoàng môn cách Đẳng Thanh Sơn không xa.

Trong đám Vũ Hoàng môn, Lục Nhĩ Toàn Địa Thử sớm đã bị bỏ rơi lại phía xa. Nhưng cho dù như thế, nếu kể cả Liệt Phong Long Chuẩn, bên đó cũng có bốn đại hư cảnh!

Nếu cộng cả Đẳng Thanh Sơn, Lục Túc Dao Trì, mẹ con bất tử Phượng Hoàng cùng với Mục Đào, hôm nay tổng cộng có chín hư cảnh ở đây! Dưới Thiên Vân Sơn có chín hư cảnh cường giả!

'Chín hư cảnh sống cùng một thời đại à? Đoan Mộc Đại Lục ta tuyệt đối không thể có được. Chỉ có Cửu Châu mệnh mông mới có được. Ha ha, đây mới là thế giới mà cường giả hư cảnh chờ đợi, nơi có những người cực mạnh tồn tại. Trong lòng Mục Đào dâng lên ngọn lửa nhiệt tình, nhiệt huyết sôi sục, lão không còn có cảm giác cao thủ tịch mịch nữa.

Bởi vì, nơi này là Cửu Châu!

Mục Đào là rất chán động. Nhưng phe Vũ Hoàng môn đuổi giết Đẳng Thanh Sơn gồm ba người Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải, Thân Công Đồ, kể cả con Liệt Phong Long Chuẩn mới thật sự tròn mắt lên. Lúc trước khi phát hiện dưới Thiên Vân Chiến Thần sơn có tới ba đại hư cảnh đang lao về phía Kinh Ý, họ đã rất khiếp sợ.

Nhưng khi nghe tới 'Ha ha, Thanh Sơn lão đệ, lâu rồi không gặp' thì ba cường giả hư cảnh đại thành trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn cho dù đã qua bao nhiêu sóng gió cuộc đời, tâm trí có kiên định tới mấy, cũng hoàn toàn ngẩn người ra.

- Thanh Sơn?
- Kinh Ý này tên là Thanh Sơn à? Chẳng lẽ là, chẳng lẽ là Đẳng... Đẳng Thanh Sơn?
- Việc này... việc này.

Đôi mắt nhỏ tí dưới cặp lông mày chổi xể của Vũ Đồng Hải trợn tròn lên. Trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi. So với khi thấy Vũ Hoàng môn bị diệt môn còn kinh hãi hơn. Thế gian này không có tông phái vĩnh hằng không suy bại. Cho dù Vũ Hoàng môn bị diệt, Vũ Đồng Hải cũng chỉ cho rằng là thịnh cực nhi suy là do đối thủ quá đáng sợ.

Nhưng Đẳng Thanh Sơn? Hử, hử năm nay hử là... hử là mới hai mươi hai mà. Năm ngoái, đúng... năm ngoái hử đã là cường giả hư cảnh. Hai mươi một tuổi đã đạt tới hư cảnh! ' Vũ Đồng Hải hoàn toàn ngẩn ra. Hử cảm thấy rất nhiều những lý thuyết vững chắc trong lòng trong nháy mắt hoàn toàn sụp đổ, căn bản không thể giải thích được việc hai mươi một tuổi đã đạt tới hư cảnh!

- Ông trời, sao có thể như vậy chứ?

Trên trán Thân Công Đồ đổ mồ hôi ròng ròng.

Mặc dù trên Cửu Châu Đại Địa có rất nhiều người trùng tên, nên có rất nhiều Thanh Sơn.

Nhưng trong đám tiên thiên cường giả, cũng chỉ có một người gọi là Thanh Sơn thôi.

Họ không nghĩ tới người nào khác, chỉ nghĩ ngay tới một người... Đẳng Thanh Sơn!

'Thanh Sơn, Thanh Sơn, ngoại trừ Đẳng Thanh Sơn còn có ai? Năm đó khi hắn trốn chết đã có thể chịu được công kích của tiên thiên kim đan Triệu Đan Trần mà không chết, rồi chạy thoát. Quái vật, quái vật. Lúc trước hắn hẳn là chính là tiên thiên kim đan.' Liễu Hạ cảm thấy tim mình như đang run lên.

- Tên của ta, là Đẳng Thanh... Sơn!

Thanh âm Đẳng Thanh Sơn cuộn cuộn, vang vọng khắp thiên địa. Giống như hắn đem bao nhiêu khó chịu áp lực tận đáy lòng bây giờ hoàn toàn phóng thích ra.

Ta chính là Đẳng Thanh Sơn!

Từ hôm nay trở đi, bắt tất phải mai danh ẩn tích nữa.

- Người...mặt người...

Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ, Thân Công Đồ trong lòng đại loạn.

- Mặt ta hả? Đúng, các người không có năng lực thay đổi dung mạo. Nhưng ta có thể!

Đẳng Thanh Sơn đứng giữa không trung, cơ mặt, gân cốt chợt phát sinh thay đổi rất nhỏ. Chỗ nào cũng có thay đổi, rồi cuối cùng đã thay đổi một gương mặt khác, chính là gương mặt chính thức của hắn, Đẳng Thanh Sơn.

- Đẳng Thanh Sơn.

Ba người bọn Vũ Đồng Hải nhìn nhau.

Đột nhiên

- U...

Một tiếng kêu lớn bất mãn truyền vào tai Đẳng Thanh Sơn. Hắn quay đầu nhìn lại, thấy đó chính là Phượng Hoàng mẹ. Phượng Hoàng mẹ lần này đưa hài tử tới, nhưng nó không ngờ lại chạm mặt tới người đuổi giết Đẳng Thanh Sơn. Với trí tuệ của Phượng Hoàng mẹ, trong nháy mắt đã phán đoán một việc. Bằng hữu nhân loại của con gái nó, Đẳng Thanh Sơn, hiển nhiên gây thù hằn không ít trên Cửu Châu Đại Địa.

Con gái đi theo Đẳng Thanh Sơn e rằng cũng phải gặp nhiều nguy hiểm.

Nếu bỏ con gái ra như vậy nó thật sự rất lo lắng.

Do đó, Phượng Hoàng mẹ trong lòng vốn chỉ lo cho con gái mình, tự nhiên đưa ra quyết định phải giết gà dọa khỉ! Con gà này đương nhiên chính là người của Vũ Hoàng Môn trước mắt.

- Ô ô...

Liệt Phong Long Chuẩn đoán diện luôn luôn âm trầm, lúc này vội phát ra những tiếng hét về phía Phượng Hoàng mẹ.

Phượng Hoàng mẹ không đáp lại, chỉ lạnh buốt nhìn thoáng qua Liệt Phong Long Chuẩn.

- U...

Phượng Hoàng mẹ phát ra tiếng kêu lớn với Tiểu Thanh bên cạnh.

- Không ổn, đi mau. Bắt tử Phượng Hoàng muốn giết chết chúng ta.

Liễu hạ hiểu thú ngữ, lúc này sắc mặt đại biến.

Chỉ nghe thấy tiếng hét cao vút hưng phấn. Con bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đã học với mẹ nó gần một năm, lúc này trong nháy mắt hóa thành lưu quang, phóng thẳng tới. Cạnh nó, còn có một luồng lửa đỏ rực khác của Phượng Hoàng mẹ cũng hóa thành lưu quang, tốc độ còn nhanh hơn cả Tiểu Thanh.

- Nhanh!

- Đi!

Liều Hạ và Vũ Đồng Hải vốn biết rất nhiều bí mật, đối mặt với Phượng Hoàng mẹ năm đó đi theo Lý Thái Bạch, chúng căn bản không dám phản kháng, mà là chia ra chạy trốn. Còn Thân Công Đồ kém kiến thức hơn một chút lại vừa chạy trốn, vừa kéo cung thần, đặt cây Phá Hư tiễn cuối cùng vào dây cung.

- Hừ!

Thân Công Đồ tức giận hầm hừ, đang muốn bắn tên.

- Đừng dẫu! Chia ra chạy trốn đi. Chạy trốn được ai hay người này.

Liều Hạ vội truyền âm nói.

Chỉ thấy lưu quang đỏ rực của Phượng Hoàng mẹ đang nhanh chóng bổ về phía Thân Công Đồ. Rồi sau đó nhanh chóng rẽ một chút. Đồng thời, một ngọn lửa màu vàng tím từ miệng Phượng Hoàng mẹ phun ra. Ngọn lửa này tựa như một tia chớp, trong nháy mắt bao phủ cả hư cảnh đại thành Thân Công Đồ, lực thiên địa hùng hậu ngoài thân của y, có tới cả mười thành lực thiên địa lúc này chợt 'xoẹt xoẹt...' cơ hồ trong nháy mắt đã bị ngọn lửa màu vàng tím đốt vỡ.

- A!

Thân Công Đồ phát ra kêu thảm thiết thê lương.

469. Chương 37. Phong Bạo Khởi

Từng tràng cảnh trôi qua trong trí nhớ.

"A!" Thân Công Đồ sắc mặt sợ hãi, điên cuồng gào thét.

Khi kim sắc hỏa diễm vừa chạm vào thân thể y, đồng thời vàng sáng rực rỡ trên Mãn Nguyệt thần Cung theo tiếng kêu thê lương của y mà bay ra. Đây là mũi tên cuối cùng trong đời y.

Véo!

Một đạo tàn ảnh như lưu tinh phá không, mang theo ý niệm cuối cùng của đệ nhất thần tiễn Thân Công Đồ. Phá Hư Tiễn xuyên qua mười trượng khoảng cách, bắn trúng vào đoàn hỏa diễm Phượng Hoàng mẹ. Chỉ nghe như tiếng va chạm kim thiết vang lên.

"A?" Giờ phút này Đằng Thanh Sơn đang ở trên lưng Bát Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh nhìn chăm chăm, tuy rằng hấn đối với Phượng Hoàng mẹ tràn ngập tin tưởng, nhưng tựa hồ vẫn có chút lo lắng.

"Phượng Hoàng mẹ né tránh rất nhanh, tuy là Thân Công Đồ trực tiếp nhắm vào đầu, nhưng chỉ bắn trúng cánh trái, sự linh hoạt của nó so với Lục Túc Dao cũng hơn nhiều."

Vài cái lông chim màu đỏ từ giữa không trung rơi xuống, có vài cái vỡ vụn hẳn ra.

Ở trên cánh trái của Phượng Hoàng mẹ không ngờ bị cây Phá Hư Tiễn bắn thủng, cắm vào cánh, trên Phá Hư Tiễn còn có kim sắc huyết dịch chảy quanh.

"Xuy, xuy!"

Phá Hư Tiễn bị gãy thành hai đoạn, từ giữa không trung rơi xuống.

Vết thương trên cánh trái của Phượng Hoàng mẹ bị vây trong kim sắc hỏa diễm, nhìn mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ nhanh chóng được chữa trị.

"Bát Tử Phượng Hoàng, Bát Tử Phượng Hoàng, quả nhiên đáng sợ." Đằng Thanh Sơn vừa kinh ngạc vừa mừng.

"Phá Hư Tiễn bắn thủng, không ngờ có thể chữa trị nhanh như vậy. Khó trách... Cũng chỉ có Bát Tử Phượng Hoàng mới có thể nuôi dưỡng ra được báu vật nghịch thiên Bát Tử Thảo."

Bát Tử Thảo có thể tăng thêm tuổi thọ, Bát Tử Phượng Hoàng quả nhiên rất thần kỳ.

”Đằng Thanh Sơn, nếu người giết ta, chính là sẽ cùng Vũ Hoàng Môn chân chính đối địch!”

”Vũ Hoàng Môn ta có thể cùng người giảng hòa! Chúng ta có thể trở thành minh hữu.” Thanh âm Vũ Đồng Hải vang lên trong đầu Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng Tiểu Thanh, nhìn thấy Vũ Đồng Hải chật vật chạy trốn, chỉ lạnh lùng cười:

”Vũ Đồng Hải, Vũ Hoàng Môn của người giết ta, ta lại không thể giết người sao?”

Vừa rồi Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải cùng Liệt Phong Long Chuẩn phân tán ra chạy trốn.

Nếu là cùng nhau trốn, chỉ sợ đều sẽ bị Phượng Hoàng mẹ tận diệt.

Phân tán trốn, tỷ lệ sinh cơ lớn hơn nhiều.

Vốn Phượng Hoàng mẹ không nghĩ muốn giết Thân Công Đồ, nhưng là do Thân Công Đồ giương cung chọc giận, vì thế Phượng Hoàng mẹ trực tiếp tiêu diệt. Đằng Thanh Sơn trên lưng Tiểu Thanh lựa chọn cũng lựa chọn đuổi giết Vũ Đồng Hải.

”Trốn thật nhanh.”

”Mục Đào trên lưng Lục Túc Dao Trì cũng gấp đến độ ánh mắt đỏ lên, trơ mắt nhìn Liệt Phong Long Chuẩn cùng Liễu Hạ đào tẩu. Lão không có cách nào truy đuổi bởi vì Lục Túc Dao đã bị thương, mà Mục Đào cũng chưa phi hành được.”

”Thanh Sơn lão đệ, giết tên mi dài.” Mục Đào truyền âm kêu lên, chính mình giết không được, chứng kiến Đằng Thanh Sơn giết cũng là thống khoái rồi.

”Được!”

Đằng Thanh Sơn vui sướng cười to, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh liền đuổi theo Vũ Đồng Hải.

”Vù, vù, một đạo tử diễm bay ra, Phượng Hoàng mẹ phun ra kim sắc hỏa diễm mà Tiểu Thanh thực lực yếu chỉ có thể phun ra tử diễm. Mà tử diễm lúc trước cũng dễ dàng đem Thiên Phong Chiến Thần thiêu sống.

”Không!”

Vũ Đồng Hải tránh không kịp, trực tiếp bị tử diễm bao phủ.

”Không, ta không thể chết được.”

Vũ Đồng Hải vừa rồi cũng nhìn thấy tình cảnh Thân Công Đồ bị thiêu chết.

”Xuy xuy.” Tử diễm thiêu đốt bên ngoài thân Vũ Đồng Hải.

”A.” Vũ Đồng Hải rùng mình.

”Ha ha... Ta không chết. Hỏa diễm này tựa hồ không đáng sợ.”

Mười thành thiên địa chi lực bên ngoài thân Vũ Đồng Hải điên cuồng vận chuyển, tuy rằng không ngừng bị tiêu hao nhưng là tốc độ bổ sung cũng rất nhanh, không ngờ có thể kháng trụ được tử diễm.

”Chạy mau! Không thể để con Bất Tử Phượng Hoàng kia tới.”

Vũ Đồng Hải cương chế sự hưng phấn, điên cuồng hướng phía trước bay.

Ở trên lưng Tiểu Thanh, Đằng Thanh Sơn cũng âm thầm gật đầu:

”Quả nhiên, hỏa diễm của Tiểu Thanh còn không thể thiêu đốt Hư Cảnh đại thành. Chỉ là không biết, trong một năm vừa qua, Tiểu Thanh rốt cuộc đã học được tuyệt chiêu gì của mẫu thân nó.”

Giờ phút này Tiểu Thanh tựa hồ đối với công kích không hiệu quả của mình mà tức giận.

”U...”

Một tiếng kêu cao vút vang vọng khắp bầu trời, hỏa diễm bên ngoài thân Tiểu Thanh bắt đầu thu nhỏ lại, Đằng Thanh Sơn cũng cảm giác được hỏa hành chi lực chấn động, chỉ thấy Tiểu Thanh hé miệng ra, một đạo tử diễm ẩn chứa kim sắc hỏa diễm bay ra, phảng phất như mũi tên bap phủ lấy Vũ Đồng Hải.

"Không đúng!" Vốn đang liều mạng chạy trốn, không để ý đến hỏa diễm, trong khoảnh khắc này Vũ Đồng Hải cảm thấy không ổn.

Đáng tiếc, quá chậm.

Đạo hỏa diễm đã làm cả người Vũ Đồng Hải bốc cháy, một khi bị thiêu đốt, Vũ Đồng Hải căn bản không thể dập tắt được.

"Không!" Vũ Đồng Hải lập tức chui xuống đất.

"Oanh!"

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh theo sát phía sau, tiến vào trong lòng đất.

Ở trong tông phái có lưu truyền, Vũ Đồng Hải cũng biết Bất Tử Phượng Hoàng tốc độ trên không lẫn dưới đất cũng cực kỳ kinh người.

Nhưng giờ phút này y không để ý, không còn lòng dạ nào quan tâm, bởi vì y đã cảm giác được mùi vị của tử vong.

"Xuy, xuy." Đạo hỏa diễm kim sắc không ngừng thiêu đốt thiên địa chỉ lực xung quanh thân Vũ Đồng Hải.

Sau khi va chạm, hai chân Vũ Đồng Hải nhanh chóng bị hỏa diễm bao phủ, trong khoảnh khắc hai chân y bốc cháy, khoảng từ đầu gối trở xuống hóa thành tro bụi, đồng thời còn hừng phía trên lan tới rất nhanh.

"Vèo." Không chút do dự, một đạo ánh đao xẹt qua.

Hai chân Vũ Đồng Hải từ bắp đùi trở xuống hoàn toàn bị chặt đứt. Hai đoạn chân kia vừa rơi xuống lập tức hóa thành tro bụi.

"Trốn là chết, quay lại chiến đấu mới có thể sống. Bất Tử Phượng Hoàng này so với con kia yếu hơn một chút."

Sau khi Vũ Đồng Hải chặt đứt hai chân, ngăn cản hỏa diễm lan truyền, không ngờ y liều lĩnh, cắn răng chuyển thân, hóa thành lưu quang hướng phía Tiểu Thanh đánh tới.

"Không để cho ta con đường sống sao?" Vũ Đồng Hải sắc mặt dữ tợn, y cảm ứng được Phượng Hoàng mẹ cũng phun ra một luồng kim sắc hỏa diễm hướng xuống đất.

Xuy! Xuy!

Đất cát dưới kim sắc hỏa diễm cũng giống như không khí, kim sắc hỏa diễm xuyên qua hơn trăm trượng khoảng cách bao phủ Vũ Đồng Hải.

"Đằng Thanh Sơn, người không thắng mà không vinh." Một tiếng thét thê lương, cả người Vũ Đồng Hải lập tức hóa thành tro bụi.

"Thắng mà không vinh?" Đằng Thanh Sơn đáy lòng cười lạnh, "Vũ Hoàng Môn của người dựa vào phi cầm yêu thú, lại dựa vào đào đất yêu thú. Còn mời thiên hạ đệ nhất thần tiễn Thân Công Đồ hợp lực giết ta, thắng mà không vinh?"

Vũ Đồng Hải thật âm hiểm độc ác, trong đám người Vũ Hoàng Môn, Đằng Thanh Sơn muốn giết nhất chính là người này.

Oanh!

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh lao ra khỏi mặt đất.

"Hồng." Tiểu Thanh bay đến bên cạnh Phượng Hoàng mẹ, Phượng Hoàng mẹ tựa hồ có chút bất mãn nhìn nó. Hiển nhiên Phượng Hoàng mẹ đối với biểu hiện của hài tử thì rất không hài lòng.

Dù sao, một năm trước Tiểu Thanh cũng học rất nhiều tuyệt chiêu của nó.

Vừa rồi có thể phun ra hỏa diễm uy lực mạnh, chính là một chiêu trong đó.

"Thật đáng tiếc, để cho hai tên khác chạy thoát." Đằng Thanh Sơn không cảm ứng được Liễu Hạ và Liệt Phong Long Chuẩn.

Dù sao đối phương phi hành cực nhanh, bốn phía chạy trốn. Đằng Thanh Sơn lo đối phó Vũ Đồng Hải, bọn họ đương nhiên trốn xa.

"Thanh Sơn lão đệ." Mục Đào ở trên lưng Lục Túc đao bay tới gần.

"Hồng, hồng." Lục Túc Đao Trì nhìn Đằng Thanh Sơn, trong ánh mắt cũng có một tia hưng phấn, hiển nhiên hẳn cũng bị người của Vũ Hoàng Môn truy đuổi thâm, rốt cuộc cũng trả được thù. Miệng vết thương trên chân so với lúc trước tốt hơn một ít. Hư Cảnh yêu thú khôi phục vết thương so với nhân loại mạnh hơn nhiều.

"Mục Đào lão ca." Đằng Thanh Sơn cười to.

"Chắc, chắc... Hai hư cảnh, hơn nữa còn là hư cảnh đại thành bị giết như vậy. Thật sự là..." Nét mặt già nua của Mục Đào kích động, ẩn hiện ánh hồng, "Đoan Mộc đại lục rất khó có hư cảnh, không thể cùng Cửu Châu so được."

"Ha ha, thống khoái, thống khoái. Cửu Châu mới là nơi thích hợp cho hư cảnh chúng ta."

"Ô, ô." Phượng Hoàng mẹ hướng Đằng Thanh Sơn kêu to mấy tiếng.

"Ách?" Đằng Thanh Sơn cười khổ.

Chính mình không biết thú ngữ.

Phượng Hoàng mẹ bắt mắt nhìn Đằng Thanh Sơn.

Cuối cùng Phượng Hoàng mẹ đành phải theo Đằng Thanh Sơn đi Dương Châu. Dù sao tới Dương Châu mới có thể nhờ Lý Quân giải thích, lúc đó Phượng Hoàng mẹ mới có thể nói chuyện cùng Đằng Thanh Sơn.

Liền đó năm hư cảnh hướng về phía Dương Châu bay đi.

Dưới chân Thiên Vân Sơn.

"Đằng Thanh Sơn? Kinh Ý chính là Đằng Thanh Sơn?"

"Nguyên lai Kinh Ý là Đằng Thống Lĩnh."

Vài tên hán tử xem tròng cảnh Hư Cảnh đại chiến chính là người của Quy Nguyên Tông an bài tại đây.

"Thì ra là Đằng Thống Lĩnh."

"Ha ha, nhanh báo cho tông chủ tin tức này."

Mấy tên thám tử hưng phấn vô cùng, thậm chí có người còn kích động rơi lệ.

"Đằng Thống Lĩnh là người của Quy Nguyên Tông."

Dưới chân Thiên Vân Sơn, ngoại trừ Quy Nguyên Tông còn có thám tử Thiên Thần Cung. Lúc trước là do Lý Quân khi còn làm giáo chủ Tuyệt Liên Giáo đã phân phó bọn họ tại đây. Một khi Thiên Vân Sơn bị hỏa thiêu lập tức báo tin, cho nên Thiên Thần Cung cũng biết được chuyện này.

Ngoại trừ thám tử của hai phái, bởi vì sự kiện hỏa thiêu Thiên Vân Sơn quá mức kinh khủng cho nên cũng có không ít dân bản xứ chứng kiến.

Bởi vậy, tin tức trận chiến ở Thiên Vân Sơn nhanh chóng lan truyền.

Trong đó tin tức làm cho người ta sợ hãi nhất: Kinh Ý chính là Đằng Thanh Sơn. Người mà lúc trước bị Thanh Hồ Đảo truy sát khắp thiên hạ.

Không ngờ Đằng Thanh Sơn giờ đã là hư cảnh cường giả.

Trên Cửu Châu đại lục không ngờ đã sinh ra được một hư cảnh cường giả hai mươi một tuổi. Đây đúng là chuyện chấn động thiên địa, chưa từng thấy. Tin tức đủ để làm cho hư cảnh của bất kỳ tông phái nào kinh ngạc.

Một hồi phong ba bởi vì vậy mà sắp nổi lên.

470. Chương 38: Tôn Giả

- Âm âm!

Trên bầu trời đầy mây đen chợt vang lên những tiếng kêu. Những tia chớp như những sợi dây leo uốn éo đánh xuống, mưa mịt mù kín cả trời đất. Trong lúc nhất thời cả thiên địa vô tận cùng tựa như chìm cả trong mưa. Giữa nội viện cả Gia Cát Nguyên Hồng, Đằng Thú, Lý Quân, Tiết Tân đều đứng ở hành lang, trên mặt bốn người đều không dấu được vẻ ưu tư.

- Sư mẫu, sư phụ nhất định sẽ không sao đâu, đừng lo.

Tiết Tân chịu không nổi không khí áp lực, vội thâm thì trấn an.

- Ủm.

Lý Quân nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng, cất nhẹ giọng:

- Gia Cát gia chủ, người nói Thanh Sơn ...

- Lý Quân, con yên tâm! Thanh Sơn có Lục Túc Đào Trì hỗ trợ. Hơn nữa, hắn còn có Bất Tử thảo. Kỳ bảo cỡ này, cho dù không giết được địch nhân, cũng có thể tự bảo vệ được bản thân mình. Điều chủ yếu nhất là chạy tới được Thiên Vân Sơn thì coi như không sao rồi.

Gia Cát Nguyên Hồng nói như vậy, nhưng bản thân ông cũng cảm thấy không có sức thuyết phục. Trong lòng ông cũng không chắc chắn lắm.

Sự kỳ dị của Lục Túc Đào Trì đã sớm bị truyền bá.

Địch nhân dám can đảm tới đây, chứng tỏ có biện pháp đối phó với Lục Túc Đào Trì và Đằng Thanh Sơn.

'Thanh Sơn, con nhất định không thể chết được, không thể chết được!' Gia Cát Nguyên Hồng trong lòng thầm kêu.

Lý Quân nhẹ nhàng xoa bụng mình. Trong bụng nàng đang có một tiểu sinh mạng còn chưa xuất thế, trong lòng cũng thầm nói: ' Thanh Sơn, hài tử chúng ta còn chưa xuất thế, muội không muốn hài tử chúng ta sinh ra lại không có cha. Huynh mau trở về đi! Van huynh, hãy mau trở về đi. ' Trong hai mắt nàng đã rơm rớm nước.

'Sư phụ.'

Đằng Thú, Tiết Tân cũng ngẩng đầu lặng lẽ chờ đợi.

Họ không thể giúp gì cho Đằng Thanh Sơn, chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi.

Bộp! Bộp! Bộp!

Tiếng mưa rơi trên mặt đất lộp bộp, liên tục không dứt vang mãi bên tai, cả thiên địa tựa như chỉ còn có âm thanh này.

- U...

Một tiếng hét cao vút vang dội, vui vẻ kích động từ một nơi vô cùng xa xôi xuyên qua màn nước mưa vô tận, truyền thẳng tới giữa nội viện.

Thanh âm quen thuộc trong nháy mắt làm cho hai người Lý Quân, Đằng Thú lộ ra vẻ vui mừng.

- Là Tiểu Thanh.

Đằng Thú vội ngẩng đầu nhìn lên.

- Tiểu Thanh tới rồi, Tiểu Thanh tới rồi

Lý Quân thậm chí còn bất chấp nước mưa, vọt thẳng ra luyện võ trường trống trải vội ngẩng đầu nhìn lên, đồng thời tiếng miệng phát ra một tiếng hét vang.

- Ô ô.. ô ô u...

Thanh âm bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh lại vang lên, đồng thời giữa trời mưa như trút nước mờ ảo có một đạo lưu quang đỏ rực đang bay tới rất nhanh.

Lý Quân quay phắt đầu lại, mái tóc dài bị nước mưa làm ướt đầm chột bắn nước ra tung tóe. Nàng vui mừng nói với Đằng Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng:

- Thanh Sơn không có việc gì, Thanh Sơn không có việc gì rồi, huynh ấy bình an.

Nói xong nàng lại vội ngẩng đầu lên nhìn trời cao, chỉ thấy mấy đạo lưu quang cơ hồ trong nháy mắt cùng phủ xuống giữa luyện võ trường.

Hai đầu thần điêu khổng lồ tắm mình trong ngọn lửa màu đỏ rực, uy áp tự nhiên của bất tử Phượng Hoàng làm cho không khí cả nội viện đều ngưng đọng lại.

- Xoẹt xoẹt...

Nước mưa chung quanh lập tức hóa thành sương mù. Những giọt nước mưa không thể chạm được vào bất tử Phượng Hoàng. Trong lúc nhất thời, cả luyện võ trường bốc lên màn sương mù mù mịt. Giữa sương mù chột xuất hiện Lục Túc Dao Trì, thương thế của nó đã đỡ nhiều, cùng với Vân Mộng Chiến Thần Mục Đào vác chiến đao khổng lồ đầu sói còn có Đằng Thanh Sơn vác Khai Sơn Thần Phủ.

- Thanh Sơn...

Lý Quân vừa thấy Đằng Thanh Sơn mắt đã đỏ lên, lập tức chạy như bay tới đón, ôm chầm lấy Đằng Thanh Sơn, vùi đầu vào lòng hắn. Lúc trước dù chờ đợi trong lo lắng sợ hãi nàng vẫn nín lặng không khóc, nhưng lúc này vừa thấy Đằng Thanh Sơn bình an trở lại, nàng lại không kìm được lại bật khóc.

- Tiểu Quân, huynh không sao đâu, không có việc gì mà.

Đằng Thanh Sơn nhẹ nhàng vuốt mái tóc Tiểu Quân rồi mỉm cười.

Trên mặt Lý Quân nước mắt lẫn với nước mưa, hai mắt đầm lệ ngẩng đầu lên nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn, muội sợ quá, muội sợ quá, sợ huynh không chạy kịp đến Thiên Vân Sơn. Khoảng cách giữa Đại Duyên Sơn và Thiên Vân Sơn xa như vậy. Nếu huynh ... muội ... muội cũng không sống nổi nữa. Còn có hài tử chúng ta chưa xuất thế.

- Không sao đâu.

Đằng Thanh Sơn cất nhẹ giọng, nói rất từ từ nhưng vô cùng kiên định:

- Sau này sẽ không tái diễn việc này nữa.

- U...

Một tiếng tiếng kêu vang dội có vẻ bất mãn. Một con chim tựa như đội vương miện trên đầu, đôi mắt như mộng ảo sắc thái có vẻ bất mãn đang nhìn chằm chằm vào Lý Quân.

- Tiểu Thanh.

Lý Quân vừa thấy liền vội đưa tay ôm lấy bất tử Phượng Hoàng, ôm cổ Tiểu Thanh, ve vuốt vẻ thương yêu, dùng mặt cọ vào bộ lông ở cổ bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh.

Lúc này bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh mới vui vẻ kêu lên. Mặc dù lúc trước đi theo Đằng Thanh Sơn, căn cứ vào quyền pháp Đằng Thanh Sơn để tìm hiểu 'Đạo', nhưng dù sao thì Lý Quân cũng biết thú ngữ. Đối với Đằng Thanh Sơn, bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh coi là bằng hữu, trở thành người có ơn với mình. Có đối với Lý Quân thì bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh mới coi là một bạn thân.

- Thanh Sơn.

Gia Cát Nguyên Hồng đi tới, mỉm cười chào.

Chỉ nhìn Gia Cát Nguyên Hồng lúc này không thể tưởng tượng được lúc trước trong lòng Gia Cát Nguyên Hồng lo lắng ra sao.

- Sư phụ...

Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười.

- Sau này không có việc gì nữa đâu. Sư phụ, con giới thiệu với người một chút ...

Nói rồi, Đằng Thanh Sơn đi tới bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh bên cạnh:

- Sư phụ, đây là bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh mà con thường nói với người, năm đó cùng con lên đèn phiêu bạc trên biển, tiến vào Đoan Mộc Đại Lục. Còn đây là con bắt tử Phượng Hoàng mà lịch sử Cửu Châu Đại Địa có ghi lại. Chính là bắt tử Phượng Hoàng đi theo chí cường giả Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch.

Bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh rất thiện ý gật đầu chào Gia Cát Nguyên Hồng.

Nhưng Phượng Hoàng mẹ chỉ lạnh lùng liếc nhìn Gia Cát Nguyên Hồng, rồi không để ý nữa, nó có vẻ rất kiêu ngạo.

- Bắt tử Phượng Hoàng ... lại có hai con à.

Trong lòng Gia Cát Nguyên Hồng cũng thán phục vô cùng. Không hổ là thần thú trong truyền thuyết đã từng đi theo chí cường giả.

- Sư phụ, vị này chính là người mà ta từng nói với người, Vân Mộng Chiến Thần Mục Đào ở Đoan Mộc Đại Lục. Cũng là bạn tốt của con đã kết giao ở Đoan Mộc Đại Lục. Mục Đào, vị này chính là sư phụ đệ - Gia Cát Nguyên Hồng.

Đằng Thanh Sơn cười giới thiệu.

Mục Đào bạc đầu cười ha ha rồi chấp tay:

- Gia Cát huynh thật là lợi hại, có thể dạy ra được môn đồ khó lường như thế, bội phục bội phục.

- Môn đồ?

Gia Cát Nguyên Hồng trong lòng nghi hoặc, nhưng ông vẫn cười chấp tay.

- Mục tiên bối có thể ra tay giúp cho Thanh Sơn, Gia Cát này vô cùng cảm kích.

- Ha ha, không đáng để nhắc tới. Hơn nữa, ta cũng không động thủ. Việc giết chết hai hư cảnh đại thành đó chẳng quan hệ gì tới ta. Là nhờ vào sự lợi hại của hai con bắt tử Phượng Hoàng.

Mục Đào cười.

- Giết chết hai hư cảnh đại thành?

Gia Cát Nguyên Hồng giật mình, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn gật đầu nói:

- Dưới Thiên Vân Sơn, chủ yếu là dựa vào Phượng Hoàng mẹ đã giết chết Thân Công Đồ của Xạ Nhật Thần Sơn. Còn có cả Vũ Đồng Hải của Vũ Hoàng môn nữa. Thực lực của Phượng Hoàng mẹ thật sự vô cùng lợi hại. Chỉ phun ra hai luồng hỏa diễm đã làm cho hai cường giả hư cảnh đại thành bị đốt thành tro bụi

- Thân Công Đồ và Vũ Đồng Hải...

Trong lòng Gia Cát Nguyên Hồng như cuộn sóng

- Họ ... chết rồi à?

Trên Cửu Châu Đại Địa cường giả hư cảnh cực kỳ khó chết, chứ đừng nói là hư cảnh đại thành.

Muốn giết hư cảnh đại thành bình thường đều phải nhờ động hư ra tay, hoặc là nhờ yêu thú hư cảnh đại thành ra tay. Hoặc dựa vào vài hư cảnh đại thành liên thủ. Nói tóm lại là vô cùng khó khăn. Chứ đừng nói một lần giết hai hư cảnh đại thành, mà có một người đến từ Vũ Hoàng môn nữa.

- Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn nhìn về mặt sư phụ, liền trình trọng nói:

- Giết hai người bọn chúng đã thấm vào đâu. Chẳng lẽ, chỉ cho chúng tới giết ta, mà không cho chúng ta giết chúng sao?

- Thanh Sơn, sư phụ không trách con, sư phụ chỉ có chút không dám tin thôi.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu nói.

Đằng Thanh Sơn bắt lực cười:

- Sư phụ, kỳ thật chỉ là việc nhỏ... Lần này chuyện lớn nhất, mà là...

- Chuyện gì?

Gia Cát Nguyên Hồng phát hiện có điểm không hợp lý.

- Bởi vì Mục Đào huynh vừa mới tới Cửu Châu không biết thân phận của con, do đó lúc gặp liền gọi con một tiếng là 'Thanh Sơn lão đệ'. Do đó Liễu Hạ Vũ Hoàng môn đã chạy mất cũng biết thân phận thực của con. Nói cách khác, từ hôm nay trở đi con rốt cuộc không thể ngụy trang thân phận, phải khôi phục lại thân phận thật.

Đằng Thanh Sơn trả lời.

- Cái gì?

Gia Cát Nguyên Hồng cả kinh.

Hư cảnh hai mươi một tuổi. Việc này chấn động ra sao thì cả bát đại tông phái ai mà chẳng biết.

- Việc này cũng là chuyện tốt.

Gia Cát Nguyên Hồng hít sâu một hơi:

- Con cũng không thể vĩnh viễn che dấu tên mình được. Bây giờ, cũng là một cơ hội tốt để công khai. Từ hôm nay trở đi Thanh Sơn cứ khôi phục lại tên cũ Đằng Thanh Sơn là được.

- Vâng, sư phụ!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Ta bây giờ lo nhất là Vũ Hoàng môn.

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày lo lắng:

- Vũ Hoàng môn có thể tồn tại vượt qua sáu ngàn năm, là tông phái cổ xưa nhất cả Cửu Châu, tuyệt đối không thể đơn giản như bề ngoài đâu... còn thân phận của Thanh Sơn đã bị họ biết rồi. Không biết họ sẽ làm như thế nào.

.....

Ngoài thành Vũ Thành, trong Hùng Hạc Tử sơn mạch.

Trong Thánh điện.

- Chết rồi à? Đồng Hải đã chết à?

Hoàng Thiên Cần mặc hoàng bào sắc mặt đại biến.

- Ừm, chúng ta căn bản không có biện pháp.

Liễu Hạ cũng nghiêng răng, hai mắt ửng đỏ:

- Sư bá, hai con bắt tử Phượng Hoàng đồng thời xuất hiện, đặc biệt có một con bắt tử Phượng Hoàng vô cùng lợi hại. Chỉ một luồng lửa đã đốt Thân Công Đồ thành tro, không có chút lực hoàn thủ nào. Chúng con lúc đó phân tán ra chạy trốn, Đồng Hải bị đuổi theo, trước mặt bắt tử Phượng Hoàng hẳn chắc chắn phải chết.

Sắc mặt Hoàng Thiên Cần rất khó coi.

Vũ Đồng Hải có địa vị đặc thù ở Vũ Hoàng môn. Trong Vũ Hoàng môn mặc dù nhận rất nhiều đệ tử, trong ba người đạt tới hư cảnh là Hoàng Thiên Cần, Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải, Hoàng Thiên Cần và Liễu Hạ mặc dù từ bé đã được bồi dưỡng, nhưng tuyệt không phải là huyết mạch của Vũ Hoàng! Còn Vũ Đồng Hải lại là huyết mạch của Vũ Hoàng! Trong Vũ Hoàng môn, y có địa vị rất đặc biệt.

- Hơn nữa, Kinh Ý chính là Đằng Thanh Sơn!

Liễu Hạ trầm giọng nói.

- Cái gì?

Hoàng Thiên Cần sững sờ.

- Chính là Đằng Thanh Sơn lúc trước bị Thanh Hồ Đảo khắp thiên hạ đuổi giết. Năm ngoái hẳn mới hai mươi một tuổi đã trở thành cường giả hư cảnh.

Liễu Hạ sầm mặt xuống.

- Sư bá, cho dù là tứ đại Chí cường giả cũng không ai đáng sợ như vậy.

Về mặt Hoàng Thiên Cần không ngừng biến ảo.

Từ tái nhợt trở nên xám đi, rồi sau đó lại trở về vẻ âm trầm như ban đầu

- Con ra ngoài trước đi.

Hoàng Thiên Cần quát khê.

Liễu Hạ không dám nhiều lời, quay đầu ra ngoài.

Tĩnh thất trong Thánh điện chỉ còn lại có Hoàng Thiên Cần. Hoàng Thiên Cần cung kính khom người về phía trước rất sùng bái, giọng trầm thì:

- Tôn giả, tôn giả, đệ tử có chuyện mời tôn giả chỉ điểm.

- Hả? Tại sao lại gọi ta đây.

Một âm thanh trầm thấp, giống như từ sâu dưới đất truyền lên, hùng hậu vang vọng trong tĩnh thất.

471. Chương 39: Gặp Cha Mẹ

- Bẩm Tôn Giả, Vũ Hoàng Môn chúng ta kết thù với một hư cảnh cường giả nhân tản tên là Kinh Ý. Kinh Ý này có một con hư cảnh yêu thú. Hôm nay, thuộc hạ cho hai người là Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ cùng với Liệt Phong Long Chuẩn, Lục Nhĩ Toàn Địa Thử, thêm vào Xạ Nhật Thần Sơn Thân Công Đồ cùng nhau liên thủ đi giết Kinh Ý. Ai ngờ, giữa chừng Kinh Ý này lại được Bắt tử phượng hoàng năm đó đi theo Chí cường giả Thi Kiếm Tiên giúp đỡ.

- Hỏa Phụng? Thanh âm trầm thấp hùng hậu, mang theo sự ngạc nhiên.

- Vâng, Bắt tử phượng hoàng này giết chết Thân Công Đồ, giết luôn Vũ Đồng Hải của Vũ Hoàng Môn chúng ta. Hơn nữa, thuộc hạ còn phát hiện thân phận thật sự của tên gọi là Kinh Ý này. Hẳn chính là một thanh niên mới hai mươi hai tuổi tên là Đằng Thanh Sơn mà năm đó bị cả thiên hạ đuổi giết. Năm ngoái, hẳn đã trở thành một hư cảnh cường giả rất lợi hại. Nói cách khác, Đằng Thanh Sơn hai mươi một tuổi đã là hư cảnh, nói không chừng còn có thể sớm hơn. Xin làm phiền Tôn Giả chỉ điểm, Vũ Hoàng Môn chúng ta giờ nên làm như thế nào?

Khung cảnh bỗng trở nên trầm mặc.

Lão Tôn giả nọ hồi lâu không trả lời, Hoàng Thiên Cầm cũng không dám dò hỏi.

Cuối cùng:

- Thiên Cầm, trời cao biên rộng, chúng ta dùng cách giống như năm đó đối phó Tần Lĩnh Thiên đế là lùi một bước. Còn nữa, mang thân phận Đẳng Thanh Sơn của Kinh Ý lặng lẽ truyền ra ngoài, truyền khắp Cửu Châu. Sau đó phát sinh chuyện gì chỉ việc đứng xem là được. Thanh âm trầm thấp hùng hậu quanh quẩn trong gian phòng yên tĩnh, lập tức biến mất, không bị dội lại.

Hoàng Thiên Cầm tỏ vẻ ngạc nhiên, thầm nhủ: Cách năm đó đối phó Tần Lĩnh Thiên đế? Tôn Giả lại lùi bước, không lẽ là bởi vì con Bất tử phượng hoàng đó?

Tuy rằng vẫn còn đầy nghi vấn nhưng Hoàng Thiên Cầm trong lòng liền bình ổn lại ngay.

Lệnh của Tôn Giả, Vũ Hoàng Môn tự nhiên tuân theo.

Hôm đó Hoàng Thiên Cầm cho người mang tin tức kinh thiên Kinh Ý chính là Đẳng Thanh Sơn năm ngoái chạy trốn khắp thiên hạ truyền ra ngoài.

Sang buổi chiều mưa to vừa tạnh, hai vợ chồng Đẳng Thanh Sơn, Lý Quân liền cưới Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh bay về phía đông nhắm về Giang Ninh quận thành.

- Thanh Sơn, huynh thật là nôn nóng quá!

Lý Quân cười nhẹ.

- đương nhiên là nôn nóng rồi.

Đẳng Thanh Sơn nhìn xa xa phía đông.

Huynh rời nhà quá lâu quá lâu rồi, từ khi trở về từ Đoan Mộc đại lục gặp cha mẹ cũng chỉ có thể làm như không thấy. Huynh một mực không dám để lộ thân phận, chỉ có thể để hai người vì đứa con là huynh đây mà đau lòng. Nếu thân phận của huynh đã không cần phải bảo mật nữa, việc đầu tiên bây giờ là phải báo cho cha mẹ.

Giọng nói rất bình tĩnh nhưng Đẳng Thanh Sơn cảm thấy được mình sắp nghẹn lời.

Khẩn trương, thấp thỏm, áy náy, hưng phấn. Trong lòng hẩn chứa đựng tất cả các loại cảm xúc.

- Thanh Sơn, đừng lo lắng. Cha mẹ thấy huynh nhất định sẽ rất vui, rất vui đó.

Lý Quân cười bảo.

- Đã gọi cha mẹ rồi.

Đẳng Thanh Sơn hứng thú nhìn Lý Quân, Lý Quân mặc ứng hồng, bất giác trừng mắt nhìn Đẳng Thanh Sơn, không khí giữa hai người trở nên ấm áp không ít.

Bất tử phượng hoàng tùy ý mà bay, thỉnh thoảng lại nhìn xuống mặt đất trải dài vô tận, tỏ ra rất kinh ngạc.

Lát sau trên mặt đất rộng lớn xuất hiện một tòa thành trì to lớn - Giang Ninh quận thành.

- Tiểu Thanh.

Lý Quân chỉ xuống dưới, đồng thời gầm gừ hướng dẫn tiểu Thanh. Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh lập tức lao xuống, để lại trên bầu trời một đạo tàn ảnh đỏ rực lửa, đã tới Quy Nguyên Tông ở Giang Ninh quận vốn là nơi ở của Vũ trưởng lão. Để tiểu Thanh ở lại chỗ ở của Vũ trưởng lão, còn Đẳng Thanh Sơn, Lý Quân liền thi triển khinh công hướng về phía nơi ở của vợ chồng Đẳng Vĩnh Phàm.

Hai vợ chồng Đẳng Vĩnh Phàm bình thường đều ở trong trang viện bên trong Quy Nguyên Tông. Như vậy sẽ thường nhìn thấy con gái Thanh Vũ với cháu trai, cháu gái.

Đây là một trang viên cũ kỹ, yên tĩnh, trên tường đều có rêu xanh. Ở trên tường nội viên leo đầy dây nho, ở trong góc còn khai khẩn một mảnh ruộng nhỏ trồng một số loại rau. Ở hành lang của gian chính, Đằng Vinh Phàm đang nằm trên ghế dựa, lúc thì nhìn trang viên, lúc thì bầu trời trong xanh sau cơn mưa.

Ắng! Ắng!

Trong phòng cũi chạy ra một con hắc cẩu lớn, lát sau nó đã chạy tới trước Đằng Vinh Phàm.

- Tới đây.

Đằng Vinh Phàm cười ha ha bắt lấy hai chân trước con chó, để nó đứng thẳng lên.

Mà lúc này Viên Lan đang nổi lửa trong bếp, lúc thì nhìn Đằng Vinh Phàm đang trợn mắt cười bên ngoài.

Mọi thứ đều rất bình lặng.

Đây chính là cuộc sống của hai vợ chồng Đằng Vinh Phàm. Đột nhiên...

- Ủa? Đằng Vinh Phàm đang nằm trên ghế dựa, ông phát hiện có gì đó liền quay đầu nhìn về phía cửa, trong trang viên vốn không đóng cửa đã tiến vào hai người, một nam một nữ. Nam thì anh tuấn, nữ thì xinh đẹp.

Cạch!

Đằng Vinh Phàm sững sờ buông hai tay, con chó rơi xuống mặt đất nhưng Đằng Vinh Phàm vẫn ngây ngốc nhìn hai người đang bước vào trong nhà, ông nhin không được hai mắt mắt rưng rưng.

Đằng Thanh Sơn thấy cha như vậy, trong lòng quặn thắt, liền bước lên hai bước.

- Bộp.

Hắn quỳ mạnh xuống nền đá vẫn còn ướt sũng nước trong sân, mắt nhìn cha đã có nếp nhăn trên mặt, tóc lốm đốm sợi bạc, một thanh âm vang lên từ tận phế phũ:

- Cha!

'Cha' Một tiếng này làm cho Đằng Vinh Phàm hai tay nắm chặt ghế dựa muống đứng lên.

Phốc, thông!

Xe lăn trượt từ hành lang tới sân rồi ngã xuống, Đằng Vinh Phàm cũng bị ngã theo, ông liền dùng tay cố chống đỡ.

- Sao vậy? Sao vậy?

Viên Lan đang ở trong bếp chạy ra.

Nhưng Đằng Vinh Phàm dường như không biết, dùng hai tay đầy sức mạnh của mình chống đỡ trên đất, nhìn chăm chăm vào Đằng Thanh Sơn, hai mắt đỏ hồng, ngân ngấn nước mắt, khàn khàn nói:

- A Lan, A Lan, con chúng ta trở về rồi, Thanh Sơn nó về rồi.

Viên Lan đã đi ra khỏi phòng. Bà cũng nhìn thấy thanh niên đang quỳ trong sân, mắt trong chốc lát đã đầy nước mắt. Bà cố gắng nhìn dung mạo rất giống với hồi đó, chỉ là có thêm sự thành thực và nội liễm.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn mẹ.

- Mẹ!

Đằng Thanh Sơn giọng nói có chút run run.

Viên Lan dụi dụi mắt mình, sau đó giống như liều mạng lao tới trước mặt Đằng Thanh Sơn, ngồi ngay xuống nắm chặt bàn tay, sau đó lại sờ mặt của hắn.

- Thanh Sơn, Thanh Sơn, con cuối cùng trở về rồi.

Viên Lan nhin không được, ôm chăm lấy Đằng Thanh Sơn, run rẩy òa khóc.

Bà vĩnh viễn nhớ rõ, năm đó con trai mình lưng còng người chồng tàn phế, sau khi đưa về nhà thì ngay lập tức quay lại Đại Duyên Sơn.

Từ đó về sau không còn gặp lại con trai nữa.

Bà nghe nói, trận chiến Đại Duyên Sơn con trai mình đã giết không ít tiên thiên cường giả, bị người thiên hạ giết mình mà gọi là thiên tài năm trăm năm mới có một.

Bà cũng nghe nói, con trai mình chạy thoát khỏi tay của cao thủ tiên thiên kim đan.

Tất cả những thứ đó bà chẳng quan tâm. Bà chỉ muốn con trai mình bình an, con trai mình có thể bình an trở về.

- Thanh Sơn, Thanh Sơn, mẹ không phải là đang nằm mơ chứ.

Viên Lan cắn môi, cố nén nước mắt, chăm chú nhìn mặt của Đằng Thanh Sơn.

Đằng Vĩnh Phàm nắm chặt tay và ngồi lại lên xe lăn. Ông là một người đàn ông rất kiên cường, trừ một lần thất thổ đầu tiên, lúc này đã hoàn toàn kiểm soát bản thân, ngược lại thấp giọng dỗ dành:

- A Lan, xem bà kìa! Đừng khóc nữa. Thanh Sơn rời nhà đã sắp năm năm rồi, còn không để Thanh Sơn đi vào trong ngôi xuống rồi từ từ nói chuyện. Sau này sẽ có thời gian cho mẹ con bà nói chuyện.

- Vâng! Sau này còn có nhiều thời gian.

Viên Lan liên tục gật đầu.

- Thanh Sơn, mau đứng lên. Viên Lan kéo Đằng Thanh Sơn.

Đối với cha mẹ Đằng Thanh Sơn vô cùng áy náy, mặc kệ mọi thứ Đằng Thanh Sơn cứ thẳng lưng quỳ, sau đó hướng cha mẹ dập đầu ba cái.

Bình! Bình! Bình!

Ba tiếng thật to

Sau đó hấn ngẩng đầu, hai mắt chứa đầy nước mắt nhìn cha mẹ:

- Cha, mẹ, con bất hiếu. Từ nay trở đi con sẽ không rời đi nữa. Sẽ không như vậy nữa.

- Tốt, tốt.

Vợ chồng hai người Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan kéo Đằng Thanh Sơn dậy.

- Thanh Sơn, vị cô nương này là....

Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan đều chú ý tới Lý Quân đang rất ngoan ngoãn đứng sau lưng Đằng Thanh Sơn. Bởi vì Đằng Thanh Sơn phục hồi lại tướng mạo của mình, thêm vào ánh mắt và sự thân thiết ẩn chứa trong huyết mạch làm cho Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan vừa nhìn là nhận ra ngay con trai của mình.

Nhưng bọn họ chưa từng gặp qua Lý Quân.

- Cha, mẹ!

Đằng Thanh Sơn kéo tay Lý Quân.

- Đây là con dâu con cưới khi phiêu dạt ngoài biển, gọi là Lý Quân.

- Con dâu?

Viên Lan lập tức hai mắt sáng rõ.

- Con dâu của Đằng gia chúng ta? Đằng Vĩnh Phàm liền tỉ mỉ đánh giá Lý Quân.

Lý Quân cũng ngoan ngoãn khấu đầu xuống lạy ba lạy với vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, nói:

- Con ra mắt cha mẹ.

- Tốt, tốt.

Viên Lan bối rối.

- Ta cũng không có chuẩn bị gì cả. Việc này...

Viên Lan nhất thời không thể tìm thấy thứ gì trên người để tặng con dâu, bà tần tiện quen rồi, tuy rằng Thanh Vũ từng tặng bà một số trang sức, nhưng cũng bị bà bỏ vào trong rương.

- Cha, mẹ, không cần đâu.

Đằng Thanh Sơn liền nói.

Hai vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan trong mắt đầy nước mắt vui vẻ, có thể thấy con trai, còn có thể thấy con trai có vợ tự nhiên là rất vui mừng.

- Cha mẹ, tiểu Quân hiện giờ cũng đã có thai rồi.

Đằng Thanh Sơn lại nói thêm một câu, làm vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm càng vui mừng.

- Ha ha, ha ha....

Đằng Vĩnh Phàm nhin không được cười to.

Ngay lúc này.

- Cha đang cười gì vậy. Ở bên ngoài từ xa đã nghe tiếng cười của cha rồi, có chuyện gì vui à?

Ngoài vườn vang lên giọng nói quen thuộc.

- Tiểu Vũ đến rồi.

Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan đều quay đầu lại nhìn.

Đằng Thanh Sơn thật ra đã sớm nhận ra khí tức của em gái, nhưng thân phận bản thân dù sao cũng đã công khai đương nhiên là không né tránh. Vì thế hắn chỉ cười nhìn ra cửa sân, chỉ thấy Thanh Vũ trang điểm như thiếu phụ mặc áo màu lục, tóc búi đang nắm tay hai đứa trẻ, cười đi vào sân.

- Cha, mẹ, con hôm nay...

Đang nói đột nhiên nàng dừng lại.

Thanh Vũ sững sờ nhìn đôi nam nữ trẻ tuổi đang đứng trong sân, đặc biệt là thân ảnh lưng đeo túi thương quen thuộc, đó là thân ảnh từ nhỏ đã cực kỳ quyến luyến.

- Ca?

Có chút thấp thỏm, có chút e sợ là nằm mộng, cũng có chút cực kỳ mong đợi, Thanh Vũ nhẹ nhàng thốt ra một tiếng.

- Thanh Vũ. Đằng Thanh Sơn tươi cười có vẻ cưng chiều, giống như hồi nhỏ gọi Thanh Vũ.

472. Chương 40: Nhục Bạch Cốt (xương Khô Mộc Thịt)

Nhìn thấy nụ cười thân thuộc đó, nghe được âm thanh thân quen đó, rốt cuộc Thanh Vũ không cầm được nước mắt, lao vào lòng Đằng Thanh Sơn.

- Ca, cuối cùng ca ca đã trở về. Muội nhớ ca ca đến chết đi được, thậm chí nằm mơ cũng thấy ca ca.

Thanh Vũ ôm chặt lấy Đằng Thanh Sơn như một đứa trẻ không nỡ bỏ rơi món đồ chơi của mình. Luận cảm tình, từ nhỏ Đằng Thanh Sơn đã chiều cố nàng, thậm chí trong lòng Thanh Vũ, ca ca của nàng chính là một ngọn núi cao, một ngọn núi to lớn mà nàng có thể dựa vào mãi mãi.

- Ca, mấy năm nay ca đã đi đâu?

Thanh Vũ ngẩng đầu nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Có thể đi đâu được chứ! Bị truy sát nên chỉ có thể chạy trốn khắp thiên hạ.

Đặng Thanh Sơn trêu, vừa véo mũi muội muội vừa cười nói.

Thanh Vũ nhú mũi, cố ý trừng mắt với Đặng Thanh Sơn.

Tuy nhiên động tác thân mật giữa huynh muội bọn họ cũng khiến cho tim của Thanh Vũ cảm thấy thanh thản một lúc.

- Xem hai con kìa!

Viên Lan nhìn hai con, cười lớn rồi nói:

- Vũ à! Ca của con đã về, còn không giới thiệu mấy đứa tiểu Sơn với ca con đi!

- Ca!

Thanh Vũ khẽ nghiêng người, nhẹ cầm lấy tay một bé trai chừng bốn tuổi, cười nói:

- Đây là con trai của muội và Gia Cát Vân, tên là Gia Cát Ngọc Sơn.

Sau đó nàng lại kéo tay một bé gái khác:

- Đây là con gái, tên là Gia Cát Ngọc Đình, hai đứa nhỏ sinh đôi. Tiểu Sơn là ca ca, Đình Đình là muội muội. Tiểu Sơn, Đình Đình, mau gọi cữu cữu (cậu) đi con!

Cặp em bé trông hết sức xinh xắn này hiếu kỳ nhìn ngắm người lạ đang đứng ở trước mặt.

Đặng Thanh Sơn mỉm cười.

Nụ cười của hắn lập tức khiến cho hai em bé dấy lên một cảm giác thân thiết với Đặng Thanh Sơn. Bé trai thưa lớn:

- Cữu cữu!

Bé gái đứng ở bên như thể cũng muốn cạnh tranh, liền vội gọi:

- Cữu cữu!

- Cữu cữu! Cữu cữu! Cữu cữu!

Bé trai vội gọi lớn ba tiếng rồi liếc bé gái, như đã giành được thắng lợi.

- Cữu cữu! Cữu cữu! Cữu cữu!

Nữ đồng kêu không ngừng.

Trông thấy sự ngây thơ, hồn nhiên của bọn chúng, Đặng Thanh Sơn, Thanh Vũ, Lý Quân và phu thê hai người Đặng Vĩnh Phàm cũng bật cười.

- Ha ha, gọi ai là cữu cữu đó? Thanh Hồ đang ở đây à?

Một giọng nói trong trẻo vang lên.

- Là Tiểu Vân.

Thanh Vũ lập tức nhận ra người đang đến.

Người vừa vào đích thật là Gia Cát Vân bị tiếng nói của hai con hấp dẫn mà đến. Khi Gia Cát Vân bước chân vào sân, hai em bé đồng thanh gọi:

- Cha!

Bước vào sân, mặt vẫn còn tươi cười, Gia Cát Vân vừa mở miệng thưa Đặng Vĩnh Phàm:

- Nhạ phụ,...

Ánh mắt vừa quét qua Đặng Thanh Sơn, giọng nói bỗng dừng khựng lại.

- Thanh, Thanh Sơn đại ca!

Gia Cát Vân tròn tròn mắt.

- Tiểu Vân, đã lâu không gặp.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười chào.

- Huynh, huynh đã về rồi!

Gia Cát Vân nửa như ngạc nhiên, nửa vui mừng, ánh mặt lộ vẻ khó tin.

Hắn cẩn thận quan sát người đang đứng trước mặt. Đằng Thanh Sơn hôm nay so với Đằng Thanh Sơn nổi bật lúc thiếu thời đã biến đổi nhiều. Càng thêm thành thực, nội liễm, đứng ở đó như đại địa mệnh mông vô tận, khiến người ta có cảm giác tin cậy, lại khiến người ta tự dừng nảy sinh lòng kính trọng.

Mặc dù Gia Cát Vân đã gặp qua Kinh Ý, song vì dung mạo của Đằng Thanh Sơn lúc này là dung mạo thật, nên bất luận là Gia Cát Vân hay Thanh Vũ cũng đều không nhận ra Đằng Thanh Sơn chính là Kinh Ý mà bọn họ đã gặp qua.

Về phần Lý Quân.

Trong khoảng thời gian trở về Cửu Châu, Lý Quân từng ở trên đảo Cửu Lang Hồ, cũng từng ở trong Nghi Thành. Phần lớn thời gian nàng lại ở tổng đàn Tuyết Liên Giáo ở Thanh Châu quận, thế nên bất kể là Gia Cát Vân hay Thanh Vũ cũng đều chưa từng gặp Lý Quân, cũng không biết Lý Quân là thê tử của Kinh Ý, vì vậy hiển nhiên không đoán ra được Kinh Ý chính là Đằng Thanh Sơn.

(Ba_Van: Có lẽ tác giả nhằm chẳng? Vì Đằng Thanh Vũ lẫn Gia Cát Thanh Vân đều chưa gặp Lý Quân, cũng không biết Đằng Thanh Sơn quen Lý Quân!)

Đứng bên cạnh, Thanh Vũ bật cười:

- Đứng ngây ra đó nhìn cái gì, chính là ca thiếp đó! Chàng có nhìn thêm chục, trăm lần nữa thì vẫn là ca thiếp! Không phải là thấy ca thiếp về rồi, sợ là sau này thiếp sẽ tìm ca ca khi chàng ăn hiếp thiếp đó chứ?

Gia Cát Vân không khỏi cười khổ:

- Ta nào dám ăn hiếp nàng!

- Ha ha!

Đằng Vĩnh Phàm sảng khoái cười nói:

- Vào trong hết đi, đừng đứng ở ngoài! Hiếm khi đại gia đình đều tụ tập, vào trong nhà rồi nói.

Hôm nay là một ngày mà Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan cực kỳ cao hứng. Con gái, con rể, cả cháu cũng đều đến, con trai mất tích gần năm năm cũng đã dẫn theo con dâu đang mang bầu trở về rồi.

Phận làm cha mẹ còn ao ước gì hơn?

Vợ chồng hai người Đằng Thanh Sơn, vợ chồng hai người Gia Cát Vân cùng với hai đứa nhỏ cộng lại gần mười tuổi Tiểu Sơn và Đình Đình bước vào sảnh chính cùng hàn huyên không lâu, đột nhiên bên ngoài vọng vào thanh âm lo lắng:

- Gia Cát thống lĩnh!

- Hử?

Gia Cát Vân vội bước ra ngoài sảnh, đứng ở hàng hiên nhìn ra ngoài:

- Chuyện gì vậy?

- Yển trưởng lão triệu tập rất đông trưởng lão. Xin thống lĩnh hãy mau đến đại điện, có đại sự cần thương lượng.

Đệ tử bên ngoài cung kính lên tiếng, bẩm báo xong liền rời khỏi.

- Sao?

Gia Cát Vân thất kinh.

Khoảng thời gian gần đây, Gia Cát Nguyên Hồng vẫn ở Nghi Thành, thành thử tại Giang Trữ quận thành, sự tình trong tông Quy Nguyên Tông đều do chấp pháp trưởng lão Yên Mạc Thiên quản lý hộ. Chỉ việc đại sự mới chuyển đến Nghi Thành cho Gia Cát Nguyên Hồng. Vì vậy Yên Mạc Thiên trưởng lão rất ít khi triệu tập nhân viên cấp cao của Quy Nguyên Tông.

"Xảy ra đại sự gì vậy?" Gia Cát Vân trong lòng nghi hoặc, liền quay sang mọi người trong phòng, áy náy báo tin:

- Trong tông có đại sự, ta đi đến đại điện trước đây.

- Có đại sự gì vậy?

Thanh Vũ hơi bất mãn, bực bội hỏi.

Bấy lâu nay nàng là một người hết sức ân cần, hôm nay ca ca mất tích mấy năm trở về, cả gia đình tề tựu là chuyện rất quan trọng, rất đáng ăn mừng. Giờ Gia Cát Vân muốn đi giải quyết công việc, nàng đương nhiên có chút không vui.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Tiểu Vân! Đệ đi đi! Lo xong công chuyện tối về cùng ăn chung. Đồ ăn mẹ nấu còn ngon hơn cả đầu bếp của tửu lâu nấu!

Viên Lan liếc con trai cười, cười đến híp cả mắt.

Con đi ngàn dặm mẹ lo lắng. Lo lắng mấy năm, hôm nay gặp được con, Viên Lan cảm thấy thật ngọt ngào.

- Được, tối về nhất định sẽ đến.

Gia Cát Vân không dám lãng phí thời gian, lập tức rời nhà, chạy đến đại điện.

Trong sảnh phòng, phu phụ hai người Đằng Vĩnh Phàm vui vẻ trò chuyện cùng hai con.

- Cha! Lần này con vượt sông vượt biển, tìm được một bảo vật.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên mở miệng nói.

- Bảo vật?

Đằng Vĩnh Phàm cười ha hả:

- Cha con ăn uống ngủ nghỉ có mẹ con lo cho, còn có bảo vật gì nữa. Có bảo vật thì mấy đứa tụi con dùng đi. Chúng ta không cần đâu.

- Ca, là bảo vật gì vậy?

Thanh Vũ lại lấy làm hiếu kỳ.

Đằng Thanh Sơn lấy từ trong người ra một hộp ngọc, nhìn cha mẹ nói:

- Con phiêu lưu khắp chốn, gặp được một hảo hữu, và cùng hảo hữu lấy được bảo vật gọi là Vân Mộng Bạch Quả! Một phần Vân Mộng Bạch Quả này đã được hảo hữu dùng, hôm nay Vân Mộng Bạch Quả còn lại một nửa. Vân Mộng Bạch Quả này có công dụng thần kỳ, "khởi tử nhân nhục bạch cốt" (cải tử hoàn sinh và khiến xương khô mọc da thịt).

- Cái gì chứ?

Trong sảnh đường, cả cha mẹ và Thanh Vũ đều thất kinh.

- Có thể cứu sống người đã chết?

Thanh Vũ cả kinh, gặng hỏi.

Lúc này, bọn họ vẫn chưa hiểu ý nghĩa chân chính của Vân Mộng Bạch Quả.

- Người vừa chết, thần chưa tiêu tán, dùng xong Vân Mộng Bạch Quả thì có thể sống lại! Đó là ckhởi tử nhân, còn "nhục bạch cốt" nghĩa là không cần biết cụt chân cụt tay, dùng Vân Mộng Bạch Quả thì đều có thể mọc dài ra trở lại.

Nói đến đây, giọng của Đằng Thanh Sơn có chút run run, cách một tiếng, hộp ngọc mở ra!

- Chân cụt có thể mọc dài ra?

Viên Lan, Thanh Vũ, mẹ con hai người đều nín thở, mà thân thể Đằng Vĩnh Phàm đang ngồi trên xe đẩy càng run rẩy, nhìn Đằng Thanh Sơn với vẻ mặt không dám tin

- Thanh Sơn, ý con là...

Mất đi đôi chân rồi mới sẽ biết có thể đi lại được là một niềm hạnh phúc như thế nào.

Trong mơ, Đằng Vĩnh Phàm cũng mơ đứng dậy được. Nhưng mà Gia Cát Vân và Thanh Vũ sớm đã lục khắp các thư tịch ghi chép về kỳ linh dị bảo, thậm chí ngay cả Bất Tử Thảo trong truyền thuyết cũng không có năng lực mọc dài tứ chi.

Đằng Vĩnh Phàm sớm đã cam chịu số phận, không nghĩ đến đời này mình còn có thể đứng dậy được nữa.

Đằng Vĩnh Phàm sực tỉnh, vội nói:

- Thanh Sơn, loại linh bảo này nhất định rất trọng yếu. Cha con đã già rồi, loại linh bảo mà Cửu Châu khó tìm này dùng cho tấm thân quê mùa của ta sẽ rất lãng phí.

- Cha!

Đằng Thanh Sơn liền lắc đầu

- Nếu linh bảo trong cả Cửu Châu có thể chữa lành cho chân cha, cho dù phải chinh chiến khắp Cửu Châu, thống nhất Cửu Châu, con cũng sẽ tìm hết mọi linh bảo về. Cha! Cha hãy ăn Vân Mộng Bạch Quả này đi.

- Cha! Cha ăn ngay đi cha!

Thanh Vũ cũng thúc giục.

- Phàm ca!

Viên Lan mất kiên nhẫn kêu lên.

Đằng Vĩnh Phàm nhìn con trai, lại cuối đầu nhìn xuống trái cây nằm trong chiếc hộp ngọc đang mở, lloáng thoáng có hình dạng hài nhi, rốt cuộc không kềm được cười nói:

- Được, Thanh Sơn! Vậy cha sẽ ăn!

Cổ dẫn lấy cảm xúc dâng trào trong lòng, Đằng Vĩnh Phàm đưa tay cầm lấy một phần trái cây, tự bỏ vào miệng, nhai rào rạo vài miếng rồi nuốt xuống bụng.

- Hử?

Mặt Đằng Vĩnh Phàm bất chợt đỏ lựng.

Răng rắc... Từ cơ thể Đằng Vĩnh Phàm phát ra âm thanh kỳ dị.

- Chân của ta, mặt của ta!

Đằng Vĩnh Phàm tròn mắt nhìn vào cặp giò mình, nhìn ống quần teo tóp của cặp giò.

Bỗng dưng ngay bắp đùi, nơi ống quần vốn teo tóp trống rỗng, tuy không nhìn thấy rõ, nhưng có thể cảm giác rõ được dường như chân đang mọc ra. Viên Lan, Thanh Vũ mắt đều tròn tròn. Đợi đến khi công hiệu giảm đi, Đằng Thanh Sơn liền đưa tiếp miếng thứ hai cho cha. Muốn mọc đủ cả hai chân, cần phải ăn đến miếng thứ ba mới đủ.

Xì xì... chỉ thấy hai cẳng chân to lớn của đàn ông trắng trẻo nhưng khoẻ khoắn vạm vỡ từ chỗ bắp đùi mọc dài ra, mắt thường có thể thấy rõ đầu ngón chân cũng đang mọc dài ra.

Quy Nguyên Tông, chính giữa đại điện.

”Hôm nay rốt cuộc là có chuyện gì, Yến trưởng lão triệu tập nhiều người như vậy để làm gì?” Gia Cát Vân ngồi trong đại điện tự hỏi. Chắp pháp trưởng lão Nghê trưởng lão cùng với vực phong Thịnh trưởng lão của Quy Nguyên Tông, còn có rất nhiều trưởng lão, thống lĩnh Hắc giáp quân, và tứ đại thống lĩnh của Long chung quân, cũng đều tề tựu giữa đại điện, hết thấy đều lộ vẻ nghi hoặc.

Đột nhiên:

- Yến trưởng lão đến!

Mọi người đều lập tức yên lặng.

Yến trưởng lão Yến Mạc Thiên vẻ mặt hơi đỏ, trán nổi gân xanh; vừa bước vào đại điện lão liền nhìn quanh.

- Yến trưởng lão, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nghê trưởng lão mất kiên nhẫn hỏi.

- Các vị!

Yến Mạc Thiên hít sâu một hơi, cao giọng nói:

-Ta vừa mới nhận được tình báo từ Thiên Vân Sơn chuyển đến, báo rằng Kinh Ý tiên bối dẫn theo mấy yêu thú hư cảnh cùng một cường giả hư cảnh đã đại chiến với mấy cường giả hư cảnh ở phe khác.

Một tốp cường giả hư cảnh đại chiến?

Những người có mặt đều hít vào một hơi lạnh.

- Song thám tử của chúng ta lại phát hiện một bí mật động trời.

Sắc mặt Yến Mạc Thiên không khỏi lộ ra vẻ kích động:

-Kinh Ý tiên bối chính là Đằng Thanh Sơn của Quy Nguyên Tông ta năm xưa!

-Hả?

- Cái gì?!

Đường như tất cả mọi người đều đứng bật dậy, hoàn toàn ngây người.

- Hơn nữa, tin tức này đã được trên ngàn người ở Thiên Vân Sơn lúc đó nghe được, tuyệt đối trong một thời gian rất ngắn sẽ lan truyền khắp cả Cửu Châu.

Yến Mạc Thiên liền nói tiếp:

- Tông chủ cũng nên biết tin này. Vì vậy hôm nay dự định mau chóng trở về, nhất định phải báo để tông chủ cũng biết Kinh Ý tiên bối chính là người của Quy Nguyên Tông chúng ta, là Đằng Thanh Sơn của Quy Nguyên Tông chúng ta!

Bị tin tức động trời đó làm ngớ người một hồi lâu, cuối cùng Gia Cát Vân đang ngồi cũng sức tỉnh lại.

- Yến trưởng lão.

Gia Cát Vân chợt cất tiếng.

- Hử?

Mọi người trong đại điện quay qua nhìn hắn.

Gia Cát Vân thấp giọng nói:

- Ta không biết Kinh Ý tiên bối rốt cuộc có phải là Đằng Thanh Sơn hay không. Nhưng mà ta biết, Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn huynh ấy hiện giờ đang ở ngay trong tông chúng ta.

- Trong tông? Ở đâu?

Yến Mạc Thiên buột miệng hỏi.

- Chỗ cha vợ ta.
Gia Cát Vân đáp.

473. Chương 41: Kinh Sợ.

- Chân, chân của ta!

Đằng Vĩnh Phàm nhìn thấy sự biến đổi ở chân, khuôn mặt lộ vẻ không thể tin được.

Hai mẹ con Viên Lan và Thanh Vũ cũng lộ vẻ ngạc nhiên cùng kích động.

- Ngoạ! công, ngoạ! công! Người đã có chân lại.

Con của Thanh Vũ vui mừng nói, đáng vẻ kinh ngạc.

- Ha ha... Đúng, đúng!

Đằng Vĩnh Phàm cười to.

- Cha đứng lên đi lại một chút xem sao!

Đằng Thanh Sơn liền nói.

- Đúng, đứng lên đi thử một chút.

Viên Lan cố nén kích động thúc giục.

Đằng Vĩnh Phàm hít sâu một hơi nhìn vợ con đang đứng bên cạnh. Ông buông hai tay chống trên xe lăn ra, nhẹ nhàng đặt hai chân xuống đất, cơ đùi thoáng rung lên một chút.

Đứng lên thật dễ dàng.

- Tốt lắm, thật tốt quá!

Đằng Vĩnh Phàm cảm thụ được cảm giác được bước đi trên mặt đất, mắt đỏ lên, có chút ươn ướt. Một người hai chân bị tàn tật không thể đứng lên, nếu một ngày nào đó có thể đứng lên được lần nữa thì niềm vui sướng này không thể diễn tả bằng lời được. Đằng Vĩnh Phàm không ngừng đi tới đi lui, thỉnh thoảng còn thử nhảy lên hai ba cái.

- Không có một chút khó khăn nào, giống như là chưa bị gãy chân.

Đằng Vĩnh Phàm đạp đạp hai chân xuống đất:

- Thương thế lúc trước cũng đã khỏi hẳn, so với xưa kia còn tốt hơn nhiều.

Giờ phút này Đằng Vĩnh Phàm giống như một đứa nhỏ, không ngừng hoạt động hai chân.

Viên Lan và Thanh Vũ cũng lộ vẻ tươi cười.

- Thanh Sơn.

Lý Quân nhẹ nhàng nắm cánh tay của Đằng Thanh Sơn, hai vợ chồng cùng nhìn nhau mỉm cười.

Nhìn thấy cha có thể đi đứng trở lại, có thể nhìn thấy em gái và mẹ vui vẻ, Đằng Thanh Sơn cảm thấy mọi gian khổ đều được đáp đền xứng đáng.

- Ha ha! Thanh Sơn, Tiểu Vũ!

Đằng Vĩnh Phàm giờ phút này thật hoạt bát, không giống như người tàn tật lúc trước, mà đã trở lại thành hảo hán của Đằng gia trang, hào khí lại nổi lên lần nữa. Dù sao luận về tuổi tác, Đằng Vĩnh Phàm mới chỉ vượt quá năm mươi tuổi, ông đã dùng Chu Quả Tửu, có thể dễ dàng sống đến một trăm năm mươi tuổi.

Cũng chưa trải qua một nửa đời người.

Tuổi này có thể hoàn toàn xem như là một tráng niên.

- Hôm nay cha của các con sẽ đích thân xuống bếp.

Đằng Vĩnh Phàm ha ha cười vui vẻ:

- Ta sẽ dùng sở trường nấu các món ngon cho mọi người ăn.

- Cha! Người nấu ăn ư?

Thanh Vũ bĩu môi trêu chọc.

- Thật mà! Con không tin sao?

Đằng Vĩnh Phàm mở to mắt.

- Tiểu Vũ! Khi xưa cha con chính là một đầu bếp giỏi. Do mẹ đã từng ăn đồ ăn cha con nấu cho nên mới bị cha con bắt lấy, cả đời đi theo.

Đằng Vĩnh Phàm cười rộ lên:

- Lâu quá chưa từng nấu ăn lại. Tuy nhiên hôm nay vẫn chưa quên tay nghề.

- A Lan, nàng nhóm lửa! Thanh Sơn, Tiểu Vũ chuẩn bị gạo và đồ ăn!

- Dạ.

Hai huynh muội Đằng Thanh Sơn và Thanh Vũ cười, lập tức đứng dậy, Lý Quân cũng đi theo.

Lúc này mọi người đều tập trung tại nhà bếp. Viên Lan đang nhóm lửa, Vĩnh Phàm đang trở tào nấu nướng, Đằng Thanh Sơn, Thanh Vũ thì gọt rau quả, chuẩn bị nguyên liệu.

- A, thật thơm!

Nghe mùi thơm tràn ngập trong nồi, Đằng Thanh Sơn không khỏi cất tiếng khen.

- Tay nghề của cha con cũng không phải là tệ!

Đằng Vĩnh Phàm đi hai chân trần, đứng trước nồi thịt cười nói.

- Cha!

Đằng Thanh Vũ ở một bên bĩu môi:

- Cha mang giày vào đi, dưới đất toàn nước mưa, không nên đi chân đất.

- Ta thích đi chân đất, đi chân đất thoải mái hơn.

Cho đến giờ phút này, Đằng Vĩnh Phàm cảm thấy như mình vẫn đang nằm mơ. Chỉ có đi chân trần mới có thể làm cho ông cảm giác được hai chân tồn tại, để cho ông hiểu rằng đây không phải là giấc mơ.

Bỗng nhiên:

- Bình, bình, bình!

Tiếng đập cửa vọng vào.

-Tiểu Vũ, mở cửa!

Bên ngoài vọng đến tiếng của Gia Cát Thanh Vân.

Thanh Vũ cảm thấy lạ, nhìn xuyên qua cửa sổ phòng bếp:

- Ca! Bên ngoài có rất nhiều người.

Đừng nói Thanh Vũ, ngay cả người không luyện nội kinh như Viên Lan cũng nghe tiếng rất nhiều người xì xào.

- Có không ít người.

Đặng Thanh Sơn bình tĩnh cười nói:

- Là chấp pháp trưởng lão, trưởng lão của tông phái và các vị thống lĩnh.

Đặng Thanh Sơn cảm ứng được khí tức của không ít người quen.

- Chấp pháp trưởng lão, trưởng lão, thống lĩnh?

Đặng Vĩnh Phàm cả kinh hỏi.

- Tiểu Vũ mau đi mở cửa, không thể để bọn họ đợi ở bên ngoài.

Đối với hán tử ở nông thôn như Đặng Vĩnh Phàm, chấp pháp trưởng lão là tiên thiên cường giả, cần phải tôn kính, đâu được bê trễ.

- Vâng! Thưa cha!

Thanh Vũ chạy ra cổng đình viện, kéo thanh chặn cửa.

"Nhiều người quá." Thanh Vũ sợ tới mức nhảy dựng lên.

Chỉ thấy ngoài cửa đình viện có Yến trưởng lão, Nghê trưởng lão, cùng với Vực Phong Hảm trưởng lão, ba đại chấp pháp trưởng lão đứng phía trước, Gia Cát Vân cũng sóng vai đứng kề. Phía sau bọn họ còn rất đông trưởng lão, các thống lĩnh Long Cương quân, Hắc Giáp quân xếp hàng đứng ngay ngắn.

Ngay cả bọn Yến trưởng lão cũng đứng rất nghiêm trang.

- Yến trưởng lão, chuyện này là thế nào?

Thanh Vũ bị thái độ của bọn họ dọa cho ngây người. Ở Quy Nguyên Tông, cho dù đối mặt với tông chủ, bọn họ cũng không trang nghiêm như thế.

Dù sao trên Cửu Châu đại địa đều dùng thực lực nói chuyện. Gia Cát Nguyên Hồng là tiên thiên kim đan cường giả, mà bọn chấp pháp trưởng lão này cũng là tiên thiên kim đan cường giả, luận thực lực cũng là ngang hàng.

- Thanh Vũ, nghe nói ca của con đã trở về?

Yến trưởng lão mở miệng hỏi.

- A!

Thanh Vũ tròn mắt nhìn Gia Cát Vân bên cạnh Yến trưởng lão rồi quay lại gật đầu cười đáp:

- Yến trưởng lão! Ca ca của tiểu nữ đã trở về, đang ở trong nhà.

- Chúng ta muốn gặp ca ca con. Thỉnh cầu con đi vào bẩm báo.

Yến trưởng lão nói tiếp.

"Thỉnh cầu bẩm báo." Thanh Vũ ngây ngốc cả người.

Trong Quy Nguyên Tông, nhóm người chấp pháp trưởng lão, thống lĩnh này cùng đi gặp một người mà cũng cần bẩm báo sao?

- Muốn gặp thì đi vào, cần gì bẩm báo!

Thanh Vũ trả lời.

- Quy củ không thể bỏ.

Nghê trưởng lão bên cạnh nói.

Hiện giờ trong lòng Nghê trưởng lão, Yến trưởng lão và đám cao cấp thống lĩnh, Đặng Thanh Sơn chính là nhân vật danh tiếng nhất Cửu Châu đại địa. Hai mươi một tuổi là hư cảnh cường giả. Cho dù là tứ đại chí cường giả trong truyền thuyết cũng không so được. Chỉ cần là cường giả hư cảnh cũng đủ để làm cho mọi người kinh sợ, chứ chưa nói đến ở phía sau cụm chữ "cường giả hư cảnh" còn có thêm bốn chữ "hai mươi một tuổi".

Hơn thế nữa, lúc trước ở Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Sơn còn tuyên bố ly khai Quy Nguyên Tông. Tuy rằng có không ít người trong lòng vẫn xem Đằng Thanh Sơn là người của Quy Nguyên Tông, nhưng dù sao thực tế Đằng Thanh Sơn cũng không còn là người của Quy Nguyên Tông nữa.

Đối mặt với người không phải là đệ tử của Quy Nguyên Tông.

Đối mặt với cường giả hư cảnh hai mươi mốt tuổi.

Đối mặt với một người từng ba bốn lần cứu viện Quy Nguyên Tông, giúp Quy Nguyên Tông vẫn còn tồn tại.

Đám người Yến trưởng lão, Nghê trưởng lão này không thể bất kính. Nếu như quá tùy tiện, gọi to một tiếng "Thanh Sơn" như đã quen miệng khi xưa, không phải quá kiêu ngạo, không lễ phép sao? Dù sao thân phận đối phương cũng là Hư Cảnh cường giả cao cao tại thượng, có được Hư Cảnh yêu thú, và năm nay chỉ mới hai mươi mốt tuổi.

- Yến trưởng lão, Nghê trưởng lão, không cần phải khách khí như thế, tất cả đều vào đi.

Đằng Thanh Sơn từ trong phòng bếp bước ra, tươi cười chào.

"Nếu như là thường nhân có được thành tựu như thế này hẳn là rất kiêu ngạo." Nhưng biểu hiện của Đằng Thanh Sơn hiển nhiên khiến cho bọn trưởng lão thầm khen trong lòng.

Dù sao, đây cũng là nhân vật vĩ đại nhất từng xuất hiện ở Quy Nguyên Tông từ trước tới nay. Kỳ thật, cũng có thể nói đây chính là thiên tài trong thiên tài của Cửu Châu từ trước tới nay.

- Các vị trưởng lão! Mời ngồi.

Viên Lan và Đằng Vĩnh Phàm đi ra, chào mời.

-A?

Không ít người chú ý đến hai chân của Đằng Vĩnh Phàm, đều giật mình. Đằng Vĩnh Phàm gãy chân lại có thể đi đứng bình thường.

- Không cần, không cần!

Một vị trưởng lão đứng sau đáp.

- Chúng ta đến đây là bái kiến Kinh Ý tiền bối, cũng chính là Đằng Thanh Sơn đại nhân.

Lão là hậu thiên cao thủ, ở trước mặt hư cảnh tự nhiên phải cung kính xưng hô một tiếng đại nhân. Dù sao lúc trước Đằng Thanh Sơn cũng đã là chấp pháp trưởng lão.

Địa vị rất cao.

- Kinh Ý?

Thanh Vũ nghi hoặc hỏi.

- Các vị nói gì? Kinh Ý tiền bối cùng ca ca ta có quan hệ gì?

- Các vị trưởng lão, các người nói xem, Kinh Ý tiền bối và con ta có quan hệ thế nào?

Đằng Vĩnh Phàm nhú mày hỏi.

Đại danh của Kinh Ý sớm đã lan truyền khắp Quy Nguyên Tông. Cả Đằng thị gia tộc đều biết vị tiền bối đó đã cứu giúp Quy Nguyên Tông trong lúc nguy nan, trở thành đại ân nhân của gia tộc. Mọi người đều biết vị tiền bối cao nhân đó có thực lực cực mạnh.

- Đằng đại nhân chính là Kinh Ý tiền bối.

Một gã thống lĩnh nói rõ.

Hai vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan đều nhìn Thanh Sơn, bọn họ không thể tin được vị tiền bối cao nhân ba bốn trăm tuổi chính là con trai của mình.

- Cha!

Đặng Thanh Sơn cười khỏ, sờ vào mặt, đồng thời gân cốt trong cơ thể thoáng biến hóa một chút, hần trở thành Kinh Ý.

- A!!!

Ở đây nhiều người đều biết Đặng Thanh Sơn là Kinh Ý nhưng kỹ thuật biến hóa nhân dạng của hắn thật sự làm cho bọn họ sợ ngây người.

- Kinh Ý là tên giả của con.

Đặng Thanh Sơn vuốt mặt lần nữa, thân thể phát ra những tiếng kêu lách cách, liền khôi phục hình dạng Đặng Thanh Sơn.

- Kinh Ý... là con ta, Thanh Sơn?

Đặng Vĩnh Phàm chớp chớp mắt mấy cái, rồi quay sang nhìn vợ cũng đang ngây người giống mình. Bọn họ biết con trai mình lợi hại nhưng không ngờ lại đến bậc này.

*

Dương Châu, ở nơi cao nhất Thanh Hồ đảo.

Hạt Tử Kiếm Thánh khoanh chân ngồi tĩnh tọa trên khối đá màu đen, đáy lòng cũng không còn bình tĩnh như thường lệ. Ngày hôm qua, khi đám người Thân Công Đồ đi giết Kinh Ý đã truyền âm cho lão bảo lão sẵn sàng san bằng Quy Nguyên Tông. Cho đến bây giờ lão cũng chưa nhận được tin Kinh Ý chết.

- Xoảng.

Một tiếng động vang lên.

Chỉ thấy cách đó không xa, Thiết Phàn đang cầm mật tín trong tay, sơ ý đánh rơi chén trà.

- Sao lại như thế?

Hạt Tử Kiếm Thánh quát hỏi.

- Sư tổ! Có tin!

Sắc mặt Thiết Phàn khó coi.

- Nói mau!

Hạt Tử Kiếm Thánh hỏi dồn:

- Có phải Kinh Ý đã chết?

- Có cường giả hư cảnh chết nhưng không phải Kinh Ý.

Thiết Phàn báo.

- Tại sao lại như vậy?

Hạt Tử Kiếm Thánh nhíu mày hỏi:

- Vũ Hoàng Môn đã ra tay, không thể thất bại được.

Sắc mặt Thiết Phàn càng lúc càng khó coi, y tiếp tục đáp:

- Sư tổ! Theo tin tình báo, lần này Kinh Ý có cường giả hư cảnh giúp đỡ, dựa theo miêu tả có thể chính là Bất Tử Phượng Hoàng. Đồng thời trong mật tin còn cho biết, ở dưới chân Thiên Vân Sơn, một cường giả cầm thần cung bị thiêu sống. Có lẽ là hư cảnh đại thành Thân Công Đồ.

- Thân Công Đồ đã chết? Kinh Ý có Bất Tử Phượng Hoàng giúp đỡ? Là Bất Tử Phượng Hoàng đi theo chí cường giả Lý Thái Bạch?

Hạt Tử Kiếm Thánh buột miệng kinh hô, tin tức này thật dọa người.

- Sư tổ, Kinh Ý chỉ là tên giả, thân phận thật sự của hần chính là...

Giọng nói của Thiết Phàn càng lúc càng run rẩy.

- Là ai?

Hạt Tử Kiếm Thánh cảm thấy không ổn.

- Đằng Thanh Sơn!

Thiết Phàn cắn răng thốt ra mấy tiếng.

Cả người Hạt Tử Kiếm Thánh đột nhiên cứng đờ

474. Chương 42: Nước.

Đầu óc Hạt tử kiếm thánh nổi lên vài luồng suy nghĩ, nhưng tức khắc trở nên trống rỗng, giống như bị hàng ngàn, hàng vạn lời điện đánh tan, đầu óc không còn cách chi suy nghĩ gì được. Cứ ngây ngốc ngồi mãi như thế, hồi lâu sau Hạt tử kiếm thánh mới thở dài nặng nề.

- Sư tổ, sư tổ!

Thiết Phàn cảm giác có chút không lành.

- Thiết Phàn!

Giọng Hạt tử kiếm thánh khàn khàn:

- Thanh Hồ đảo chúng ta tiêu vong rồi.

Thiết Phàn ngẩn người.

- Hết rồi, hết rồi!

Giọng Hạt tử kiếm thánh giống như nguyên rửa, không ngừng vang lên.

Vũ Hoàng Môn đã huy động ba hư cảnh đại thành, thêm yêu thú Liệt Phong Long Chuẩn bay nhanh nhất Cửu Châu cùng với yêu thú Lục Nhĩ Toản Địa Thử khoan đất nhanh nhất. Nhưng kết quả vẫn là thất bại, còn khiến cho Thân Công Đồ bị thiêu sống. Ngay cả Vũ Hoàng Môn cũng chịu thiệt thòi, Thanh Hồ đảo chúng ta làm sao ngăn cản, làm thế nào để ngăn cản? Sắc mặt Thiết Phàn biến thành trắng bệch.

- Thật giỏi chịu nhẫn nhịn. Hư cảnh hai mươi một tuổi mà lại kiên cường che dấu thân phận, không hề tiết lộ tin tức cho người trong tộc.

Hạt tử kiếm thánh nghiêng răng cắn lợi. "Đằng Thanh Sơn, nhịn tốt, nhịn tốt! Không, người muốn diệt Thanh Hồ đảo của ta! Cũng phải xem Đằng Thanh Sơn hần nuốt được không, đừng có mà căng võ bụng đó."

Chi trong chớp lát, Hạt tử kiếm thánh đã có quyết định:

- Thiết Phàn, truyền lệnh của ta.

**

Sau khi trở về Quy Nguyên Tông gặp cha mẹ, tối hôm đó, Đằng Thanh Sơn liền đi gặp ông ngoại Đằng Văn Long, bàn về việc liên quan đến gia tộc họ Đằng. Tối sáng hôm sau, người ngựa gia tộc họ Đằng ùn ùn tiến về Đại Duyên Sơn, còn có một linh nhân mã Hắc giáp quân đi cùng.

Giữa trưa, ánh nắng thu sưởi ấm cơ thể thật thoải mái.

Đoàn người gia tộc họ Đằng giống như một con rồng không ngừng tiến tới.

- Cuối cùng có thể trở về nhà rồi.

Giọng nói già nua của Đàng Vân Long tràn đầy hạnh phúc:

- May mà có Thanh Sơn! Vĩnh Phàm, con sinh được một đứa con thật tốt.

Đàng Vân Long đang cười ngửa, cười nhìn vợ chồng Đàng Thanh Sơn, Lý Quân cũng đang cười ngửa bên cạnh.

- Ha ha.

Đàng Vĩnh Phàm bên cạnh, nhin không được cười phá lên.

- Ta từ nhỏ sống trong thôn, gia tộc họ Đàng của ta cũng đã trải qua hơn ngàn năm lịch sử. Ai ngờ, tới tay ta lại bị ép buộc phải rời khỏi quê nhà.

Đàng Vân Long ánh mắt mờ ảo:

- Nhưng ai ngờ lại có một ngày, gia tộc họ Đàng ta lại có thể trở về. Hơn nữa, còn xây dựng một thôn trang còn lớn hơn xưa.

Mảnh đất dưới chân núi Đại Duyên Sơn là gốc rễ của tông tộc họ Đàng, đời đời sống ở đó, sớm đã đầy tình cảm. Tuy rằng ở trong thành rất tốt, nhưng nhờ thế lực của Đàng Thanh Sơn hiện nay, sống ở dưới chân núi Đại Duyên Sơn cũng giống như thế, không có phỉ tặc nào dám mon men. Được bảo đảm an toàn, tự nhiên nơi sinh sống đời đời của tổ tiên càng hấp dẫn gia tộc họ Đàng.

Đêm hôm trước, trong khi bàn luận, ngay khi Đàng Vân Long biết rõ địa vị của Đàng Thanh Sơn, lão lập tức đưa ra đề nghị này.

Biết được tin này, cả gia tộc họ Đàng đều rất vui mừng.

Đến chiều tối hôm đó, hơn hai ngàn người ngựa của gia tộc họ Đàng mới tới được Đàng gia trang đã bị hoang phế. Tuy suốt mấy năm qua họ chưa từng quay trở lại, nhưng do các công trình trong Đàng gia trang được xây dựng kiên cố nên tuy có vẻ tiêu điều nhưng ít ra không có căn nhà nào bị sập đổ.

Hơn nữa lần này còn có hơn một ngàn năm trăm quân sĩ Hắc giáp quân cùng tới, từ nay về sau, sẽ vĩnh viễn trở thành lính quân đội đóng bên cạnh Đàng gia trang.

Đêm tối như mực, trên luyện võ trường của Đàng gia trang từng cây đuốc được thắp sáng.

- Sư phụ!

Hai người Đàng Thú, Tiết Tân dẫn theo mấy thiếu niên cung kính đứng. Mấy người này cũng được lệnh của Đàng Thanh Sơn trở về Đàng gia trang. May mắn, Đàng Hồng Hầu biết vị trí nhà cũ nên bọn chúng mới tới nơi dễ dàng.

- Phòng ốc xây dựng tốt chưa?

Đàng Thanh Sơn hỏi Đàng Thú.

- Dạ, chúng con tới đây chiều hôm nay. Con lấy không ít đá lớn trên Đại Duyên Sơn, xây dựng không ít thạch ốc ở rừng cây phía tây cạnh gia trang, đủ cho đám thiếu niên này ở tạm. Chúng con cũng mang theo khá khá đồ ăn, đám đệ tử này cũng đã ăn tối xong.

Đàng Thú cung kính trả lời.

Đàng Thanh Sơn vừa ý gật đầu:

- Ủ, cho tất cả đệ tử nghỉ ngơi đi. Có nhiều chuyện ngày mai cần làm.

Đêm nay, cả Đàng gia trang cực kỳ nhiệt náo. Ai cũng rất vui vẻ.

Đàng Thanh Sơn và Lý Quân ở trên giường dựa sát vào nhau.

- Bây giờ cứ tạm thời như vậy.

Đàng Thanh Sơn nói:

- Đợi tới sáng mai, huynh sẽ chọn một ngọn núi gần bên cạnh Đại Duyên Sơn. Trên núi cho người bắt đầu xây dựng một tòa cung điện. Sau này đó chính là cơ sở nội gia quyền nhất mạch của ta. Chúng ta cũng lên đó sống. Ngọn núi được chọn cách Đăng gia trang vài dặm. Như vậy hoàn toàn có thể biến Đăng gia trang thành một bộ phận của nội gia quyền nhất mạch.

Đăng Thanh Sơn cười nói.

Theo kế hoạch, Đại Duyên Sơn tương lai sẽ trở thành cơ sở của nội gia quyền nhất mạch. Mà Đăng gia trang sẽ tiến hành mở rộng, đem cả gia trang nâng thành một tòa thành hoặc một thành nhỏ. Làm cho Đăng gia trang thành nơi của nội gia quyền nhất mạch.

- Thanh Sơn! Nội gia quyền nhất mạch này cũng sẽ mạnh mẽ giống như Phật gia nhất mạch, Đạo gia nhất mạch?

Lý Quân thấp giọng hỏi.

- Dương nhiên.

Đăng Thanh Sơn tự tin đáp.

- Huynh vẫn còn trẻ, chính là có thời gian. Huống chi nội gia quyền nhất mạch của ta so với Phật tông, Đạo gia không kém chút nào. Tuy rằng yêu cầu đối với tư chất khá cao, nhưng một khi thành công, thực lực so với Phật tông, Đạo gia cùng đẳng cấp mạnh hơn không ít. Chỉ dựa vào điểm này, nội gia quyền nhất mạch càng có thể hưng thịnh. Mà việc huynh muốn làm, chính là vì nội gia quyền đánh hạ lãnh thổ đủ để phát dương quang đại.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đăng Thanh Sơn, Lý Quân cùng với Vân Mộng chiến thần cùng nhau vào Đại Duyên Sơn, bắt đầu tìm kiếm mảnh đất thích hợp. Tối hôm trước, Mục Đào cùng với Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh, Phượng hoàng chi mẫu, Lục Túc Đào Trì đều ở tại mảnh rừng phía tây Đăng gia trang nghỉ ngơi.

- Thanh Sơn lão đệ, Đại Duyên Sơn này vốn là ngọn núi chẳng có to lớn đặc biệt gì, đều là các ngọn núi nhỏ.

Mục Đào lắc đầu nói.

Đăng Thanh Sơn cũng nhú mày, đứng trên đỉnh núi chỉ cao có trăm trượng.

Nhìn ra xung quang, cả Đại Duyên Sơn phạm vi cực lớn nhưng không có ngọn núi nào đặc biệt to cao, vốn không thể chứa nổi mấy vạn người.

- Thanh Sơn! Huynh xem!

Lý Quân mắt sáng lên, chỉ về phía trước, bên trái, phía sau:

- Xung quanh nơi này, núi cao thì khoảng hơn trăm trượng, thấp một tí thì cao mấy chục trượng. Xung quanh đây diện tích cũng vài dặm, có núi, cũng có hẻm núi. Cung điện không nhất thiết phải xây trên đỉnh, trong hẻm núi cũng được. Đem xung quanh nơi này đều xây dựng cả thì đủ để chứa mấy vạn người rồi.

Đăng Thanh Sơn cười nhẹ gật đầu.

- Nhưng muốn thật sự ở đây khai sơn lập phái, Đăng Thanh Sơn cười nói, phải nói chuyện xong với Yêu long tử tích và Kim sắc long quy.

Đại Duyên Sơn là nơi Đăng Thanh Sơn từ nhỏ thường xuyên lui tới. Nên khi muốn khai sơn lập phái, nơi đầu tiên hắn nghĩ tới chính là Đại Duyên Sơn.

Đăng Thanh Sơn liếc thấy môi Lý Quân đã khô, liền cười nói:

- Lý Quân, này giờ cũng lâu rồi, khát rồi phải không? Huynh đi lấy chút nước cho muội.

Nói rồi, Đăng Thanh Sơn tay phải biến thành đao quang chặt đứt một cây trúc trên núi, dễ dàng chế thành một ống đựng nước. Chân nhún nhẹ, hắn hóa thành một đạo thiểm điện bay về phía thác nước cách hơn trăm trượng.

Lý Quân nhẹ nhàng cười nhìn theo, mặt lộ sự ngọt ngào.

Bên cạnh thác nước, âm bùng bùng...

Thác nước cao mấy chục trượng từ trên đổ xuống, hung hăng đập vào đầm nước, bắn lên bọt nước trắng xóa.

Đằng Thanh Sơn quỳ gối, uống trước vừa mức lên.

- Thật là trong mát, sảng khoái!

Đằng Thanh Sơn cười nhẹ gật đầu.

Hắn lấy đầy một ống nước, quay đầu tính đi tới chỗ Lý Quân ở xa, nhưng dư quang khóe mắt Đằng Thanh Sơn đột nhiên phát hiện, nước trong đầm từ thác nước rơi xuống, men theo một con suối chậm chậm chảy, hai bên suối có không ít thực vật các loại, trong nước có thể thấy được cá tôm, mà bên bờ còn có thể thấy được một ít kiến...

- Ủa?

Phong cảnh này khiến lòng Đằng Thanh Sơn dấy lên một nỗi xúc động khó tả.

- Nước?

- Nước cực mềm nhưng lại bền bỉ vô cùng, nước chảy đá mòn, ta lợi dụng sức xuyên phá chế ra chiêu Độc Long Toàn.

Khi Đằng Thanh Sơn ngộ được Tử chi đạo, ảnh hưởng ngược lại Thủy hành chi đạo nên hắn chế được quyền thứ tám của Thủy hành chi quyền. Nhưng bất luận thế nào, hắn vẫn không thể quán triệt Thủy hành chi đạo.

Đằng Thanh Sơn ngồi xổm xuống, tay biến thành đao quang vùng lên.

Soạt.... Tay đao chém vào mặt nước, nước tự nhiên bị dạt ra, nhưng sau khi tay đao đi qua, nước lại hợp lại làm một.

- Rút đao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh. Đạo lý này ta hiểu. Nhưng Thủy hành chi đạo, tuyệt không thể nông cạn như thế này.

Đằng Thanh Sơn nhìn tôm cá trong suối, nhìn thực vật bên bờ suối.

- Nước và đất giống nhau.

- Sinh sôi vạn vật, tạo phúc vạn vật.

- Nước có thể chui vào khoảng trống, gột rửa vạn vật.

- Nước ở trong đầm sâu, nhìn thì trong suốt, nhưng sâu không thể lường.

- Đây chính là nước, xem thì thấy bình thường, nhưng vẫn cứ cùng tồn tại với thiên địa vạn vật.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên cảm giác được nước, là sự tồn tại gần nhất với Đạo: "Thượng thiện nhược thủy, thủy lợi vạn vật nhi bất tranh" (nghĩa là: Thủy là tốt nhất, làm lợi cho vạn vật mà không tranh giành, đòi hỏi). Nghĩ đi nghĩ lại, Đằng Thanh Sơn để ống trúc sang một bên, bắt đầu tập quyền.

Vì bị ảnh hưởng của Tử chi đạo nên ý cảnh "Thủy hành chi quyền" khá là tàn nhẫn.

Tuy rằng có chút lĩnh ngộ, nhưng hết lần này tới lần khác diễn luyện Thủy hành chi đạo, Đằng Thanh Sơn vẫn không thể đột phá.

Oanh, bùng, bùng... Thác nước không ngừng đổ xuống bề mặt nước, bắn tung tóe bọt nước. Khóe mắt liếc nhìn cảnh này, Đằng Thanh Sơn trong lòng vui mừng.

- Vân vụ.

- Vũ Thủy.

- Hàn Băng.

- Thể rắn, thể lỏng, thể khí biến ảo khôn lường, tùy ý mà chuyển đổi. Nhưng thực chất đều là nước. Đây chính là nước... làm lợi vạn vật, nhưng vốn vô hình. Có thể tiếp nhận vạn vật, phần lớn trong trăm sông ngàn biển là nước, một mực bao dung, chứa đựng thiên địa vạn vật.

Sau khi Đăng Thanh Sơn thoải mái đánh ra tám quyền, tiện đà, hần tiếp tục đánh ra quyền thứ chín.

Quyền như vân vụ ảo ảnh, nhìn rất nhu hòa.

Lại giống như có thể chứa đựng mọi thứ bên trong, làm người ta suy xét không thấu.

- Đây chính là nước.

Đăng Thanh Sơn vui mừng: "Ta phải cảm tạ Bùi Tam, nhắc nhở của hần thật sự rất quan trọng."

475. Chương 43: Hỏa Thiêu Thành Hồ Đảo.

Ở cách đó không xa, Vân Mộng Chiến Thần Mục Đào đứng trên đỉnh núi kinh dị nhìn Đăng Thanh Sơn đang ở bên cạnh thác nước đánh Thủy Hành Chi Quyền.

"Thanh Sơn lão đệ lại có đột phá? Sao lại nhanh như vậy?"

Hần rõ ràng cảm ứng được linh hồn khí tức của Đăng Thanh Sơn có một tia vân vụ huyền ảo.

"Theo lý thuyết thì càng về sau càng khó đột phá mà?" Mục Đào lộ vẻ khó hiểu.

Vèo!

Phía xa xa, Đăng Thanh Sơn nhảy một cái liền bay qua khoảng cách trăm trượng, đáp ngay trên đỉnh núi.

- Chúc mừng Thanh Sơn lão đệ!

Mục Đào cười nói.

Đăng Thanh Sơn tươi cười. Lúc trước Bùi Tam chỉ dẫn mình trước tiên hãy tu luyện Tử Chi Đạo, tiến một bước nhỏ rồi sau đó mới tìm hiểu Thủy Hành Chi Đạo, lại tiến thêm một bước nhỏ nữa. Hai bước nhỏ hợp lại thành một bước lớn, đủ hai thành lực thiên địa.

Hiện giờ ngoại trừ Mộc Hành Chi Đạo, bốn đạo khác hần đều hiểu thấu. "Nếu không có Tử Chi Đạo dẫn dắt, không biết phải hao phí bao lâu mới có thể hiểu rõ được Thủy Hành Chi Đạo?"

Đăng Thanh Sơn trong lòng âm thầm cảm động, hiện giờ chính mình nắm trong tay tám thành lực thiên địa, cùng với lực lượng của thân thể tương đương với Hư Cảnh cường giả khác có chín thành lực thiên địa.

Chín thành lực thiên địa, nếu dựa vào tuyệt học của Vũ Hoàng "Khai Sơn Tam Thập Lục Thức" thì uy lực sẽ tiếp cận mười một thành.

- Mục Đào lão ca, người cũng đừng khen ta. Ngũ hành chi đạo hiện giờ ta chỉ hiểu thấu bốn đạo. Còn Mộc Hành Chi Đạo, ngay cả cánh cửa bước vào quyền thứ tám còn chưa thấy, chứ đừng nói có thể ngộ được.

Đăng Thanh Sơn cũng biết, đạo không thể ngộ ra dễ dàng như vậy. Đôi khi thuận buồm xuôi gió, nước lên thuyền lên, trực tiếp ngộ một đạo. Nhưng cũng có đôi khi vướng ở một cửa, đến khi chết cũng chưa thể đột phá qua.

Bởi vì có Tử Chi Đạo làm cầu dẫn cho nên Thủy Hành Chi Đạo của Đăng Thanh Sơn mới có thể tu luyện mau như vậy. Nếu không có Bùi Tam chỉ điểm, chỉ sợ hần phải tu luyện Thủy Hành Chi Đạo rất lâu.

"Hy vọng ta không dừng lại ở cửa Mộc Hành Chi Đạo quá lâu." Đăng Thanh Sơn lo lắng nhất là điều này.

Vướng mắc tại một cửa ải khó khăn trên trăm năm không phải là chuyện kỳ quái. Hơn nữa xem ra Đăng Thanh Sơn cũng không có thiên phú tu luyện Mộc Hành Chi Đạo, nếu không sao ngay cả cánh cửa tầng thứ tám cũng chưa vượt qua.

Bãi đất trống phía Tây Đằng gia trang.

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương, bóng thương loang loáng, trong lúc nhất thời thân ảnh Đằng Thanh Sơn trở nên mơ hồ, từng đạo thương ảnh mờ lung, huyền ảo giống như mây mù.

-Gừm!

Từ trong bóng thương ảnh mờ lung đột ngột vang lên tiếng rít gào, mơ hồ có sấm rền vang dội, mơ hồ có tia chớp quẩn quanh, ngọn hỏa diễm bén nhọn bốc cháy rực rỡ như xé rách thiên địa. Đột nhiên tia chớp, ngọn lửa đều ngừng lại, hết thấy hào quang đều tiêu tán, nhìn qua tường đó chỉ là một cây thương bình thường.

"Quả nhiên nếu thật sự linh ngộ được bản chất của Thủy Hành Chi Đạo, tuy rằng khó có thể khống chế được hết một chút sóng giao động của lực thiên địa, nhưng vẫn có thể khiến cho không hao tổn nội lực." Đằng Thanh Sơn tươi cười.

Nước chính là dung nhập vạn vật, chứa đựng vạn vật, chính là làm lợi vạn vật,...

Mềm mại không thể phá và có thể tùy ý biến hóa các loại hình thái, nguyên nhân chính là vì nó có thể bao hàm, biến ảo. Cho nên thông qua Thủy Hành Chi Lực sẽ bao hàm được các thiên địa chi lực khác, tương hỗ lẫn nhau làm cho lực thiên địa không bị hao tổn. Ví dụ như mười thành lực thiên địa đều có thể phát huy được cả mười thành.

"Đây mới chính là bản chất."

"Có người thông qua bí tịch của tiền nhân lưu lại mà ngộ đạo. Nhưng ngộ đạo như thế sẽ không đủ thâm sâu nên sẽ không thể vận dụng tinh diệu Thủy Hành Chi Lực." Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ, cho dù cùng là ngộ đạo nhưng cũng sẽ có mức độ khác nhau.

Có người hiểu thiên đạo, nắm trong tay mười thành lực thiên địa nhưng chỉ có thể phát huy được tám chín thành.

Có người hiểu thiên đạo, nắm trong tay mười thành lực thiên địa lại có thể phát huy được mười một thành, thậm chí cực hạn mười hai thành uy lực.

Nhưng vẫn có người hiểu được thiên đạo, nhưng nhận thức lại sâu sắc hơn, thậm chí còn có thể trực tiếp đột phá, sáng chế thể giới của chính mình, tiến vào Động Hư cảnh giới.

"Dựa vào một quyển bị tịch, được bí tịch chỉ dẫn, cảm ngộ rất nhanh, có thể đúng! Nhưng nhận thức của đạo cũng bị ảnh hưởng. Đọc sách của người, hiểu rõ được quyển sách đó, đúng là không phải dựa vào chính mình ngộ đạo. Mà tự viết ra sách thì nhận thức sẽ càng khác sâu hơn." Đằng Thanh Sơn hiểu được vì sao mà Bùi Tam nói vậy.

Bỗng nhiên

- Thanh Sơn!

Từ xa đi tới 1 người.

- Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn thu Luân Hồi Thương lại, người đi tới chính là Gia Cát Nguyên Hồng.

- Nghê trưởng lão, bọn họ đều đã tới rồi sao?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu:

- Chấp pháp trưởng lão đều đã tới.

Lại nhìn khí thế ngất trời của Đằng gia trang hiện giờ, lão không khỏi cười nói:

- Thanh Sơn, hiện giờ Đằng gia trang đang xây dựng. Sau một, hai tháng nữa việc xây dựng sẽ hoàn thành. Lúc đó Đằng gia trang cũng đủ cho hơn mấy vạn người ở.

Đằng Thanh Sơn cũng lộ vẻ tươi cười.

- Thanh Sơn!

Về mặt Gia Cát Nguyên Hồng trình trọng hân lên.

- Dạ!

Thanh Sơn kinh ngạc.

Gia Cát Nguyên Hồng nói:

- Trước đây một canh giờ, theo thám tử của Quy Nguyên Tông điều tra, rất nhiều tinh anh của Thanh Hồ Đảo đã ly khai. Ta đoán, Hạt Tử Kiếm Thánh cũng đã ly khai khỏi Thanh Hồ Đảo. Thanh Sơn, con muốn giết hân chỉ sợ có chút khó khăn, rất khó tìm được hân.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Sư phụ, không cần lo lắng.

Hạt Tử Kiếm Thánh thật đúng là con rùa đen rút đầu, đối với việc Quy Nguyên Tông chiếm lĩnh Dương Châu cũng không để ý.

- Một khi hân xuất thủ, tiết lộ tin tức, để cho con và Tiểu Thanh bắt gặp, chắc chắn hân phải chết thôi.

Đằng Thanh Sơn tự tin nói.

Chỉ riêng thực lực hiện giờ của mình, Đằng Thanh Sơn đã không sợ Hạt Tử Kiếm Thánh, chứ đừng nói đến có Bất Tử Phượng Hoàng liên thủ. Ngay cả Vũ Đồng Hải có thể vận dụng được mười hai thành lực thiên địa cũng phải bị bức phải tự chặt hai chân chứ đừng nói đến Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Sư phụ, nếu như tiên thiên cao thủ của Quy Nguyên Tông đều rời khỏi Giang Ninh quận, tạm thời ở Đằng gia trang của con. Phượng Hoàng mẹ, Lục Túc Dao Trì cũng đang ở đây, như vậy sẽ không có nguy hiểm gì.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Con cùng với Tiểu Thanh có thể bắt đầu hành động. Buổi chiều hôm nay, con và Tiểu Thanh sẽ đi Thanh Hồ Đảo.

Đúng!

San bằng Thanh Hồ Đảo.

Để thực hiện kế hoạch này, vì cẩn thận cho nên Đằng Thanh Sơn đem Đằng gia trang, đệ tử đời thứ ba của nội gia quyền nhất mạch, tinh anh Quy Nguyên Tông tụ tập cùng một chỗ. Có Phượng Hoàng mẹ, Lục Túc Dao Trì bảo vệ sẽ không xảy ra vấn đề gì. Sau đó mới bắt đầu đánh giết Thanh Hồ Đảo.

Hiện giờ Quy Nguyên Tông thực lực cường thịnh, không cần dùng mưu kế gì, chỉ cần dựa vào thực lực, một bước tiến công, không để cho Thanh Hồ Đảo trở tay, chiếm lĩnh toàn bộ Dương Châu.

- Được, Thanh Sơn, chiều nay người xuất phát đi Thanh Hồ Đảo, một vạn hai ngàn Long Cương Quân của Quy Nguyên Tông ta cũng đã chuẩn bị tốt. Chờ người thành công, Long Cương Quân sẽ dẫn đầu mười vạn đại quân tiến công.

Gia Cát Nguyên Hồng tươi cười:

- Một vạn hai ngàn nhất lưu võ giả cùng với Hỏa Lưu Thiết Chiến Giáp, tuyệt đối tung hoành vô địch.

Uy lực của hơn một vạn nhất lưu võ giả có thể so với một trăm vạn đại quân.

Hơn nữa, mỗi người còn mặc Hỏa Lưu Thiết Chiến Giáp, chỉ sợ là Đồ Nguyên Vệ của Thiên Thần Cung cũng sẽ bị đánh tan.

- Thanh Sơn, khi nào Phượng Hoàng mẹ rời khỏi đây?

Gia Cát Nguyên Hồng dò hỏi. Có Phượng Hoàng mẹ ở đây như có định hải thần châm(*).

(*): Xem Tây Du ký.

- Theo như nàng ta nói, năm ngày sau sẽ đi.

Đằng Thanh Sơn tiếc nuối đáp.

Sở dĩ Phượng Hoàng mẹ ở lại đây vài ngày chính là để chấn nhiếp các tông phái có tâm tư. Bất quá, hiện giờ Tiểu Thanh đã học được không ít tuyệt chiêu của Phượng Hoàng Mẹ. Nàng cũng là tạm yên tâm để Tiểu Thanh ở lại Cửu Châu.

Buổi chiều hôm đó.

- Tiểu Quân, công việc ở Đằng gia trang giao cho nàng. Một khi phát hiện tình thế không ổn, hãy gọi Đào Tri cùng Phượng Hoàng mẹ.

Đằng Thanh Sơn đeo cây thương cùng một túi hộp gỗ từ biệt Lý Quân.

- Muội không xảy ra việc gì đâu, huynh hãy yên tâm.

Lý Quân nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Hôm nay đến đưa tiễn Đằng Thanh Sơn chỉ có Lý Quân, Gia Cát Nguyên Hồng hai người. Vì phòng ngừa cha mẹ lo lắng cho nên Đằng Thanh Sơn không báo.

Không một tiếng động, Đằng Thanh Sơn cười Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh ly khai Đằng gia trang.

Vù, vù, Tiểu Thanh hóa thành một ánh lửa hồng phi hành lên chín tầng trời.

Hơn ngàn dặm lộ trình, không quá mất nhiều thời gian, Thanh Hồ Đảo đã hiện ra trong mắt Thanh Sơn.

- Tiểu Thanh, xuống dưới!

Đằng Thanh Sơn chỉ dẫn phương hướng.

Hai cánh Tiểu Thanh khẽ đập liền vẽ thành một hình vòng cung, lao xuống phía Thanh Hồ Đảo.

Tiểu đảo cổ xưa này là căn cơ của Thanh Hồ Đảo, có rất nhiều kiến trúc cổ xưa cùng với rất nhiều di tích của tiên bối. Tuy rằng Thanh hồ Đảo đã thu xếp rất nhiều tinh anh đệ tử rời khỏi nhưng trên đảo vẫn có hơn mười vạn người ở lại.

- Nhìn kìa!

- Đó là cái gì?

Hơn vạn đệ tử Thanh Hồ Đảo ngửa đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy một con thần điêu dài hơn bốn trượng đắm chìm trong hỏa diễm đang lượn nhẹ trên không, lông chim toàn thân một màu lửa đỏ thánh khiết, mỗi lần phe phẩy hai cánh đều làm cho hỏa diễm bốc lên. Mà trên lưng thần điêu chính là 1 người toàn thân áo trắng - Đằng Thanh Sơn.

- Bọn người ở Thanh Hồ Đảo nghe đây.

Một đạo thanh âm hùng hậu từ trên cao truyền xuống vang vọng khắp đảo, tất cả mọi người đều ngửa đầu nhìn.

- Hãy rút khỏi Thanh Hồ Đảo cho nhanh, sau thời gian một chén trà, ta sẽ hỏa thiêu Thanh Hồ Đảo. Ở trên đảo, hẳn là phải chết.

Thanh âm lạnh lùng của Đằng Thanh Sơn vọng xuống.

Nhất thời, rất nhiều đệ tử của Thanh Hồ Đảo tức giận, mắng chửi, kêu gào.

Đương nhiên cũng có không ít đệ tử Thanh Hồ Đảo chạy ra xa, nếu thấy tình thế không ổn sẽ nhảy xuống hồ.

Giữa trời cao.

Đặng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn xuống dưới: "Hạt Tử Kiếm Thánh quả thực quyết đoán, tự mình chạy khỏi hang ổ. Tuy nhiên, nếu Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo khai chiến, tất sẽ có một bên bị diệt. Hỏa thiêu Thanh Hồ Đảo chính là một kích trí mạng. Trước thiêu hủy đảo, sau hãy tìm Hạt Tử."

- Tiểu Thanh!

Đặng Thanh Sơn khẽ gọi.

- U...

Một tiếng hét to cao vút, lúc này Bất tử Phượng Hoàng tồn tại trong truyền thuyết phe phẩy hai cánh, vô tận hỏa diễm màu đỏ từ trên trời lan xuống. Giống như thiên tai, vô số ngọn lửa không ngừng rơi xuống Thanh Hồ Đảo.

Bộ sách của Vạn Tượng Môn ghi lại:

Buổi chiều, ngày 28 tháng 8.

Đặng Thanh Sơn cười Bất tử Phượng Hoàng hỏa thiêu Thanh Hồ Đảo, ngọn lửa kéo dài ba ngày ba đêm mới tắt. Thanh Hồ Đảo có ngàn năm lịch sử, rốt cuộc chỉ còn là vùng đất cháy đen.

476. Chương 44: Chấn Ấn Náu.

- Tiểu Thanh!

Đặng Thanh Sơn chỉ phương hướng cho bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh. Lúc này bất tử Phượng Hoàng vỗ hai cánh, liền bay về phía xa xa.

Mặc dù hỏa thiêu Thanh Hồ Đảo, nhưng Đặng Thanh Sơn hiểu rõ chắc chắn trước đó lão mù đã đem đệ tử tinh anh, những nhân vật trọng yếu cùng với rất nhiều bảo vật của Thanh Hồ Đảo ly khai cả rồi. Còn lại trên đảo chỉ là cái xác rỗng thôi. Thiêu hủy nó chẳng ảnh hưởng gì tới thực lực Thanh Hồ Đảo cả.

Nhưng, lại ảnh hưởng rất lớn tới nhuệ khí.

Cơ sở đầu não trải qua hơn một ngàn năm mà bị thiêu hủy như vậy thì e rằng bất kỳ một đệ tử Thanh Hồ Đảo nào cũng rất tự nhiên mà cho rằng: "Đến cả đảo chủ, Thái thượng trưởng lão cũng phải bỏ chạy khỏi đảo, để mặc cho địch nhân thiêu hủy, vậy khẳng định là đảo chủ tự nhận thấy không phải là đối thủ của Quy Nguyên Tông".

Có ý nghĩ như vậy, e rằng sẽ có rất nhiều đệ tử ý chí không kiên định sẽ đầu hàng khi chiến tranh xảy ra.

- A!

- Không, không, không phải!

Trong Thanh Hồ, có rất nhiều người đang bơi ra hồ, tìm những vật bám víu, nổi bập bênh trên mặt nước. Ai nấy đều nhìn Thanh Hồ Đảo hóa thành một biển lửa. Có vài ông già tóc đã bạc, cả đời này sống trên đảo, sự trung thành với Thanh Hồ Đảo đã xâm nhập vào linh hồn họ.

Hôm nay, Thanh Hồ Đảo bị thiêu hủy như vậy, quả chẳng khác gì trời sập đối với họ.

Bờ Thanh Hồ, giữa đám cỏ dại, có hai thanh niên đứng xa xa nhìn hòn đảo giữa hồ. Về mặt hai người đều cực kỳ khó coi.

- Thanh Hồ Đảo bị đốt rồi.

Một thanh niên có vẻ trung hậu nói trầm trầm.

- Quy Nguyên Tông này thật độc ác.

Một thanh niên khác nghiêng răng nói.

- Đây là chiến tranh, không phải người chết thì ta vong. Không tính là ai ác hơn ai đâu.

Thanh niên trung hậu thấp giọng đáp.

- Sư đệ, chỉ là thiêu hủy Thanh Hồ Đảo. Trong Thanh Hồ Đảo bây giờ chỉ còn lại lão nhược tàn binh. Chiến tranh giữa Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo ta vừa mới bắt đầu. Rốt cuộc ai thắng ai bại cũng chưa biết được!

- Ủm, cấp tốc đem tin báo cho đảo chủ biết.

Hai thám tử Thanh Hồ đảo lặng lẽ bỏ đi.

Ở Ôn Thành, một tiểu thành cách Thanh Hồ Đảo khoảng ngàn dặm, trong một phủ đệ nhìn như rất bình thường.

Trong thư phòng âm u, cánh cổng chợt chấn động.

Một nam tử áo vàng mặc áo tro đang ngồi khoanh chân. Người này chính là đảo chủ Thanh Hồ Đảo một trong bảy đại tông phái ở Cửu Châu bây giờ, 'Thiết Phiền'. Hắn đang lặng lẽ ngồi trong thư phòng. Hồi lâu sau.

- Đảo chủ!

Có tiếng gọi từ bên ngoài.

- Vào đi.

Thiết Phiền nói trầm trầm.

- Cốt kệt!

Cửa thư phòng mở ra. Một tia nắng mặt trời xạ vào, làm Thiết Phiền hơi nheo mắt lại.

Nam tử hơi đầu vừa vào trong thư phòng, lại vội đóng cửa lại ngay, sau đó cung kính đưa lên một tờ mật tin:

- Đảo chủ, đây là tin mới từ Thanh Hồ Đảo gửi về.

Thiết Phiền hít sâu một hơi, nhận tờ mật tin.

Trải tờ giấy ra, Thiết Phiền vừa nhìn vào, lập tức sắc mặt trong nháy mắt đỏ bừng lên.

- Đẳng Thanh Sơn!!! Người khinh người quá đáng!!!

Thiết Phiền không kiềm được gầm khê một tiếng. Mặc dù sớm có chuẩn bị, nhưng hắn vẫn giận tới mức thân thể run lên.

- Người ra ngoài!

Thiết Phiền hét lên.

- Dạ, đảo chủ.

Nam tử hơi đầu lập tức lùi lại, bước ra, đóng chặt cửa phòng.

Thiết Phiền nhìn kỹ bức tin tình báo, nhìn đi nhìn lại mãi. Trên tin tình báo này chỉ miêu tả rất đơn giản.

"Một người cười hỏa diễm thân điều, phun ra ngọn lửa vô tận phủ xuống Thanh Hồ Đảo. Thanh Hồ Đảo hóa thành biển lửa."

Nhìn như đơn giản, nhưng dù sao hòn đảo này cũng là căn cứ địa chính của Thanh Hồ Đảo!

Căn cơ bị hủy, Thiết Phiền giận tới mức xiết chặt hai nắm đấm.

Từ chiều cho đến lúc trời tối.

Trên con đường ngoài thành, đại khái chừng trăm dặm sâu dưới đất, giữa một khối đá, đã xuất hiện một lỗ thủng rất lớn. Lão mù áo đen đang khoanh chân tĩnh tọa tại đây! Xuống đất sâu trăm dặm, cho dù Đẳng Thanh Sơn có lục soát cả Dương Châu cũng không thể tìm được Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Hả?

Đôi mắt xám trắng của Thiết hạt tử chợt lóe lên lệ mang.

Vào!

Như một luồng kiếm bắn thẳng lên trời, cắm nát cả đất đá, thậm chí còn cắm cả vào dung nham. Một lát sau, Thiết hạt tử đã vọt ra khỏi nền đất dưới thư phòng Thiết Phiền.

Bùng! Đất đá vụn vệt sang một bên, Thiết hạt tử đã đứng trong thư phòng.

- Sư tổ.

Thấy người vừa tới, Thiết Phiền vội đứng lên.

- Hôm nay có động tĩnh gì không?

Lão mù áo đen lạnh lùng nói.

Từ khi biết được mối nguy hiểm, mỗi ngày Hạt Tử Kiếm Thánh đều chui xuống dưới đất, vô cùng cẩn thận. Thật ra đối với một lão mù thì trên mặt đất hoặc ở dưới đất cũng không khác nhau là bao. Dù sao mắt họ cũng chẳng thấy gì.

- Sư tổ!

Thiết Phiền trầm trầm báo cáo:

- Tên Đẳng Thanh Sơn dựa vào bất tử Phượng Hoàng, thiêu hủy cả đảo rồi.

Thân thể lão mù áo đen khẽ run lên, rồi sau đó đứng vững.

- Quy Nguyên Tông, rốt cục tuyên chiến với chúng ta rồi.

Lão mù áo đen nói trầm trầm.

Mọi lửa này đã bắt đầu cuộc chiến tranh!

- Chà, năm đó nếu biết Đẳng Thanh Sơn lợi hại như thế, ta đã không tiếc mọi giá nhất định phải giết cho được hắn.

Thiết Phiền không kìm được hối hận thốt lên. Thật sự năm đó nếu để cường giả hư cảnh Thiết hạt tử tự mình ra tay đối phó với Đẳng Thanh Sơn còn chưa tiến vào hư cảnh, tuyệt đối Đẳng Thanh Sơn không thể trốn thoát.

Nhưng, thứ nhất, khi phái Triệu Đan Trần đi Vũ Châu đuổi giết Đẳng Thanh Sơn, lúc đó người của Thanh Hồ Đảo đã chắc ăn lắm rồi.

Thứ hai, nếu để một cường giả hư cảnh đại thành đuổi giết một tiên thiên, quả là quá đáng. Không ai là tiên tri có thể biết trước tương lai. Bây giờ có hối hận cũng đã muộn.

- Hối hận cũng vô dụng.

Lão mù áo đen lạnh lùng nói

- Chúng ta bây giờ cũng có ưu thế lớn. Đó là số lượng quân đội bình thường, quân đội tinh anh. Về mặt này chúng ta chiếm ưu thế tuyệt đối so với Quy Nguyên Tông.

Quy Nguyên Tông, dù sao cũng chỉ có căn cứ ở một quận. Có thể đưa ra bao nhiêu quân đội chứ? Xuất ra được đội quân mười vạn người xem như là lợi hại lắm rồi.

- Đối với Dương Châu rộng lớn thì mười vạn quân là cái quái gì? Dương Châu có mười ba quận, chỉ cần đóng ở quận thành, đừng nói công thành. Chỉ đóng ở một quận, cũng phải có đội quân một hai vạn người. Quân đội đóng mười hai quận cần phải có trên mười vạn người. Quy Nguyên Tông, đến cả lực lượng quân đội đóng quân mà cũng không đủ. Ngược lại, Thanh Hồ Đảo ta có đội quân hơn hai trăm vạn, chỉ đánh từ từ cũng giết chết chúng.

- Có bao giờ mà Quy Nguyên Tông cứ cho hư cảnh ra tay mãi chứ? Quá buồn cười. Cho dù mười hai quận Dương Châu tạm thời đầu hàng, đợi đến khi hư cảnh vừa đi, quân đội đầu hàng mà bạo loạn chẳng lẽ chỉ bằng một nhóm người bọn chúng mà trấn áp được hai trăm vạn đại quân à?

Lão mù áo đen rất tự tin. Việc thống trị một châu tuyệt không phải cứ cường giả hư cảnh thật mạnh là được, mà còn phải có cơ sở.

Dù sao hư cảnh có lợi hại tới mấy cũng chỉ có một người, không thể quản lý chi tiết ở mọi nơi. Đây cũng là lý do vì sao Thiên Thần cung phải ẩn nhẫn lâu như vậy, tích góp cho đủ quân đội cơ sở mới quật khởi được.

Đêm đen kịt.

Trên trời cao mấy ngàn trượng, bắt tử Phượng Hoàng dang cánh bay lượn. Đằng Thanh Sơn cười trên lưng nó, liên tục thông qua cảm ứng mà tìm hiểu khí tức khu vực phía dưới.

"Thiết hạt tử này trốn kỹ thật, ta tìm lâu như vậy rồi mà cũng không tìm được chút tung tích nào của hân." Đằng Thanh Sơn lắc đầu. Từ chiều tìm mãi đến khi trời tối mà cũng không tìm được Thiết hạt tử.

Khí tức cường giả hư cảnh so với người thường cũng tương tự như so mặt trời với cát sỏi vậy.

Khí tức hư cảnh rất cường đại, chỉ cần khu vực của Đằng Thanh Sơn bao trùm là có thể trong nháy mắt phát hiện ra ngay.

Về phần tìm Thiết Phiến và Cổ Ung thì khó khăn hơn nhiều. Bởi vì Thiết Phiến, Cổ Ung đều không phải hư cảnh, cũng không có Thần dung thiên địa, nên khí tức chênh lệch so với hư cảnh rất nhiều. Chỉ mạnh hơn so với người bình thường mà thôi. Giữa vô số linh hồn khí tức, tra ra được một khí tức mãnh liệt như mặt trời thì đương nhiên rất dễ dàng. Còn khi tìm khí tức của tiên thiên cường giả chỉ mạnh hơn một chút so với người bình thường sẽ rất khó khăn.

Dù sao, nếu trong một đồng cát mà phải tìm một quả cầu sắt to bằng cái sọ người thì liếc mắt là có thể tìm ra.

Nhưng ở trong đồng cát, muốn nhặt ra hạt đậu nành to hơn hạt cát một chút thì mất nhiều thời gian hơn.

Cùng một đạo lý, muốn tìm tiên thiên giữa đám đông người, chỉ có thể dừng lại mỗi nơi một chút, mất rất nhiều công!

Tìm cường giả hư cảnh, Đằng Thanh Sơn có thể cho bắt tử Phượng Hoàng lướt qua khắp nơi, chỉ cần lướt qua từng khu vực là có thể biết được chỗ đó có hư cảnh không.

Muốn tìm tiên thiên, e rằng phải cho bắt tử Phượng Hoàng phi hành thật chậm. Mỗi một khu vực đều phải mất thời gian một vài hơi thở mới phân biệt được. Như vậy... với sự rộng lớn của Dương Châu, ai biết phải tìm tới khi nào.

- Tiểu Thanh.

Đằng Thanh Sơn chỉ xuống phía dưới.

Trong đêm tối, bắt tử Phượng Hoàng bổ xuống, tiến vào Đằng gia trang. Buổi tối cùng ngày, Đằng Thanh Sơn lặng lẽ tới gặp Gia Cát Nguyên Hồng để bàn bạc.

"tí tách..."

Cây nến phát ra một quầng sáng mờ ảo.

Hai thầy trò ngồi đối diện nhau, vừa uống rượu vừa trò chuyện

- Ha ha, ta sớm đã đoán trước.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói:

- Tên Hạt Tử Kiếm Thánh đó trốn là việc rất bình thường. Hân thật sự muốn ẩn mình, người muốn tìm được cũng rất khó khăn. Nhưng Thanh Sơn, lần này người đi Thanh Hồ Đảo, hỏa thiêu Thanh Hồ Đảo. Như vậy là mục đích của chúng ta đã đạt được rồi. Năm ngày sau, đại quân có thể xuất phát.

- Năm ngày sau?

Đặng Thanh Sơn giật mình.

- Đúng, năm ngày sau!

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu

- Hỏa thiêu Thanh Hồ Đảo, đã làm ảnh hưởng lớn tới nhuệ khí đại quân Thanh Hồ Đảo. Đặc biệt là đối với những địa phương vốn không trung thành bao nhiêu, e rằng đại quân ta vừa đến là họ sẽ mở cửa thành đầu hàng. Do đó đợi sau khi tin tức hỏa thiêu Thanh Hồ Đảo lan truyền khắp Dương Châu, chúng ta sẽ động thủ. Năm ngày cũng đủ lan ra khắp nơi rồi.

- Mở cửa thành đầu hàng?

Đặng Thanh Sơn hơi kinh ngạc.

- Trong mười ba quận Dương Châu, có Từ Dương quận, Thiên Nam Quận, với Sở quận của Thiết Y Môn lúc xưa hỗn loạn nhiều năm. Ba quận này chưa hề trung thành với Thanh Hồ Đảo, có thể đoạt được rất dễ dàng những quận thành này. Đương nhiên, trận chiến đầu tiên của chúng ta nên đánh cho Thanh Hồ Đảo phải sợ, đánh tới mức người trong thiên hạ phải khiếp sợ! Đánh cho cả Dương Châu đều biết Quy Nguyên Tông chúng ta chẳng những có cường giả hù cảnh lợi hại, đến cả quân đội cũng cường đại vô cùng.

Đặng Thanh Sơn gật gật đầu.

- Được rồi, sư phụ. Hỏa Lưu Thiết có giới hạn thời, Long Cương quân có tới cả vạn người. Chắc không đủ Hỏa Lưu Thiết chiến giáp?

Đặng Thanh Sơn đột nhiên nghĩ đến điều này.

Dựa theo tính toán, chừng đó Hỏa Lưu Thiết cũng chỉ có thể chế tạo ba ngàn bộ Hỏa Lưu Thiết chiến giáp.

- Đúng là không đủ.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu.

- Ta lấy một phần lớn Hỏa Lưu Thiết chế được tổng cộng hai ngàn bộ chiến giáp hoàn toàn do Hỏa Lưu Thiết, tạo thành Hỏa Lưu chiến giáp.

Đồng thời, phần quặng Hỏa Lưu Thiết còn lại trộn thêm những thứ quặng khác như Hàn Thiết làm thành hợp kim, cũng chế tạo được một vạn năm ngàn làm bộ Hỏa Vũ chiến giáp.

- Năm ngày sau, chính là lúc Hỏa Lưu chiến giáp, Hỏa Vũ chiến giáp, cùng với Long Cương quân triển lộ thực lực của Quy Nguyên Tông ta cho người trong thiên hạ rõ!

Gia Cát Nguyên Hồng hai mắt tỏa sáng.

Quy Nguyên Tông cũng sẽ trở thành một trong những đại tông phái trên Cửu Châu!

477. Chương 45: Tiến Công, Tiến Công.

Về mặt Gia Cát Nguyên Hồng đột nhiên nghiêm túc hẳn lên.

- Sư phụ, người nói đi.

Đặng Thanh Sơn liền đáp.

Gia Cát Nguyên Hồng trầm thấp nói:

- Thanh Sơn, nói vậy ngươi cũng thấy được Quy Nguyên Tông ta so với Thanh Hồ Đảo, nhược điểm lớn nhất hiện giờ chính là nhân thủ không đủ! Mười ba quận Dương Châu ước chừng có hai ba trăm triệu dân cư. Chỉ riêng việc khống chế được mười hai quận khác, tối thiểu cũng cần hơn mười vạn nhân mã. Nhưng

là, Quy Nguyên Tông ta ngoại trừ quân đội tự bảo vệ chính mình, nhiều nhất cũng chỉ có thể phái ra Long Cương quân cùng với mười vạn quân đội bình thường.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày, gật gật đầu.

Vấn đề này thật khó giải quyết.

Dù sao Quy Nguyên Tông cũng chỉ khống chế một quận, đương nhiên nhân thủ không thể so với Thanh Hồ Đảo, càng không thể so với Thiên Thần cung.

- Cho nên Thanh Sơn, ngươi hãy đi dãy núi Thái A một chuyến.

Gia Cát Nguyên Hồng nói:

- Dãy núi Thái A ở nam bộ Dương Châu, trải dài cả mấy quận! Không phải ở đó người đã sớm an bài một đạo nhân mã - Mãnh Thú Bang sao? Lần này ngươi đi, hãy làm cho nhân mã đó mở rộng thế lực. Đến lúc tấn công nam bộ Dương Châu sẽ cần bọn họ hỗ trợ.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu, trong lòng hiểu được ý tứ của sư phụ .

- Sư phụ, con cần năm trăm bộ Hỏa Lưu Chiến Giáp, cùng với một ngàn năm trăm bộ Hỏa Vũ chiến giáp.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Được, con lấy đi.

Gia Cát Nguyên Hồng cười lớn, gật đầu:

- Con không nói, ta cũng sẽ cho người mang chiến giáp đến. Có chiến giáp, hơn nữa còn có hai bình Bắc Hải chi linh có thể tạo nên một chi tinh anh quân đội. Tuy nhiên, Thanh Sơn, tốt nhất nên tiết kiệm Bắc Hải chi linh. Dù sao sự trung thành của cường đạo cũng không bằng đệ tử trong tông ta.

- Con hiểu được, sư phụ. Con sẽ tuyển ra năm trăm người, cho bọn họ dùng Bắc Hải chi linh.

Về phần sự trung thành, sư phụ yên tâm. Bọn cường đạo, đạo tặc này rất dũng mãnh. Đồ nhi của con ở trong Mãnh Thú Bang cũng chỉ tuyển những hán tử có tâm huyết.

Đằng Thanh Sơn biết rõ bọn đạo tặc này mỗi ngày liếm máu trên lưỡi đao, so với thành vệ quân đều phải dũng mãnh gan dạ không kém.

Một khi nhận định một người là thủ lĩnh, không bị bức bách đến đường cùng, bọn họ sẽ không dễ phản bội.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đằng Thanh Sơn cùng với Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh rời khỏi Đằng gia trang. Trước tiên hắn đi đến Giang Ninh quận thành lấy Hỏa Lưu Chiến Giáp và Hỏa Vũ chiến giáp, tổng cộng hai ngàn bộ, sắp xếp vào trong một cái hòm sắt lớn. Đằng Thanh Sơn nâng cái hòm sắt, đứng ở trên lưng Tiểu Thanh bay đến dãy Thái A.

Vù. Vạn trượng trời cao, trên tầng mây.

Ánh sáng mặt trời tỏa ra bốn phía, Đằng Thanh Sơn nâng cái hòm sắt ước chừng nặng hơn hai mươi vạn cân như chỉ cầm một cái bao nhỏ, rất thoải mái.

- Tiểu Thanh, đến rồi.

Đằng Thanh Sơn cảm ứng được phía dưới là dãy núi Thái A, hơn nữa cũng phát hiện sào huyệt của Mãnh Thú Bang.

Vù! Từ lưng Tiểu Thanh Đằng Thanh Sơn nhảy thẳng xuống, bằng tốc độ kinh người từ trên cao hạ xuống giống như một viên văng thạch. Sau khi thân thể dung nhập lực thiên địa, tốc độ Đằng Thanh Sơn lại càng thêm mau. Đến khi rơi gần đến mặt đất, tốc độ mới đột ngột giảm mạnh.

Vù, vù! Không khí dường như đều mơ hồ chấn động.

Đáp người thẳng trên núi đá, sau khi đặt hai chân xuống, Đằng Thanh Sơn nhìn hòm sắt lớn trong tay, không khỏi mỉm cười: "Mang nặng hai mươi vạn cân, muốn hạ xuống nhẹ nhàng thật cũng có chút khó khăn."

Nói xong Đẳng Thanh Sơn lập tức vác hòm sắt, hóa thành một đạo ảo ảnh, lẩn thân vài cái đã tiến nhập trọng địa của Mãnh Thú Bang.

Dương Đông cầm trong tay một thanh kiếm màu đỏ sẫm, đang ở luyện võ trường luyện tập kiếm pháp mà Đẳng Thanh Sơn dạy hẳn. Trong phút chốc cả người hẳn giống như cùng với kiếm hòa thành một thể, phẳng phất có một cỗ âm lãnh, ý cảnh quỷ dị.

”A?”

Khóe mắt Dương Đông thoáng thấy trong luyện võ trường đột ngột xuất hiện một bóng người, trong lòng sợ tới mức nhảy dựng. Đợi đến khi nhìn kỹ:

- Sư phụ.

Dương Đông lập tức dừng việc luyện kiếm, cung kính bước tới.

- A Đông, kiếm pháp luyện khá lắm.

Đẳng Thanh Sơn cười, buông hòm sắt ra, cái hòm sắt hơn hai mươi vạn cân rơi trên mặt đất, làm mặt đất hơi chấn động.

- Lần này đến đây, ta muốn ngươi thi hành một việc.

- Sư phụ! Mời nói.

Ánh mắt Dương Đông tỏa sáng.

Ở tại đây trong lòng hẳn rất ngứa ngáy. Tại dãy núi Thái A, căn bản hẳn không có đối thủ.

Hô!

Một bóng xám đột ngột xuất hiện, Đẳng Thanh Sơn quay đầu nhìn, chính là Cuồng Phong Ưng...

- Tiểu Hôi!

Cũng đã nhiều ngày không gặp Đẳng Thanh Sơn, Cuồng Phong Ưng tỏ vẻ rất hưng phấn, lập tức bay đến, còn dùng cái đầu cọ cọ vào cánh tay Đẳng Thanh Sơn, ra vẻ vô cùng thân thiết.

- Đây Tiểu Hôi, người ăn của ta nhiều thịt như thế mà cũng không nể mặt ta. Sư phụ vừa đến, nó đã tỏ vẻ thân thiết như vậy.

Dương Đông bấu môi nói.

- Ha ha!

Đẳng Thanh Sơn cười, vuốt ve Cuồng Phong Ưng, rồi sau đó nói với Dương Đông:

- A Đông, sắp tới đại quân Quy Nguyên Tông bắt đầu tiến công các quận của Thanh Hồ Đảo. Khi đến thời điểm tấn công nam bộ Dương Châu, sẽ cần người hỗ trợ. Ta ra lệnh cho ngươi: "Chậm nhất trong vòng ba tháng phải trở thành bang phái mạnh nhất ở trong dãy Thái A, nhân số cũng phải nhiều nhất."

- A?

Dương Đông tròn mắt, liền cười khổ:

- Sư phụ, Mãnh Thú Bang hiện giờ là bang phái số một số hai ở dãy Thái A. Nhưng là, Mãnh Thú Bang hiện giờ cũng mới có tám ngàn hảo hán. Bang phái lớn nhất dãy Thái A hiện giờ có gần mười vạn người. Sư phụ nói con "thà thiếu chứ không tuyển ầu", nay cho con tìm mười vạn hảo hán chân chính, rất khó ạ...

Loảng xoảng!

Đẳng Thanh Sơn mở hòm sắt, lộ ra rất nhiều áo giáp, mũ giáp cùng nhiều vật phẩm.

- Trong này có năm trăm bộ Hỏa Lưu Thiết chiến giáp, cùng với một ngàn năm trăm bộ Hỏa Vũ chiến giáp.

Đẳng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

- Hỏa Lưu Thiết?

Dương Đông trợn tròn mắt, đương nhiên hẳn biết sự lợi hại của Hỏa Lưu Thiết.

Đằng Thanh Sơn lấy từ trong lòng ra một lọ bình ngọc màu đen:

- A Đông, trong bình ngọc có khoảng một ngàn giọt Bắc Hải chi linh. Mỗi một giọt Bắc Hải chi linh đều có thể tạo nên một gã võ giả nhất lưu! Mãnh Thú Bang hiện giờ có tám ngàn hảo hán, người tuyển ra năm trăm người tín nhiệm nhất, cho bọn họ dùng Bắc Hải chi linh và cho bọn họ mặc Hỏa Lưu Thiết chiến giáp!

- Sư phụ, lúc đó bảo con công kích một quận thành, cũng là chuyện đơn giản thôi.

Dương Đông buột miệng.

Năm trăm tên võ giả nhất lưu, phối hợp Hỏa Lưu Thiết chiến giáp.

Tuyệt đối không có sức mạnh nào địch nổi.

- Năm trăm tiên thiên tinh anh chiến kỵ, cùng với năm trăm giọt Bắc Hải chi linh thừa và một ngàn năm trăm bộ Hỏa Vũ chiến giáp, người sử dụng như thế nào, tất cả tùy ý người.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Dựa vào những thứ này, người thống nhất toàn bộ dãy núi Thái A, không vấn đề gì chứ?

- Không thành vấn đề! Mãnh Thú Bang vốn là bang phái số một số hai tại đây, có những thứ này, bang phái của con có thể đi diệt những bang phái khác.

Dương Đông cười hắc hắc:

- Tuy nhiên, con có chút luyến tiếc phải diệt bớt những thủ hạ tương lai của con. Sư phụ, người yên tâm, hãy xem con thống lĩnh toàn bộ dãy núi Thái A.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

Dãy núi Thái A trải mình khắp mấy quận nam bộ, cường đạo hơn trăm vạn. Hoàn toàn có thể từ đó tuyển được một chi quân đội tinh anh nhất. Đến lúc đó, có thể phát huy tác dụng. Dù sao quân đội của Quy Nguyên Tông cũng chỉ là quân đội bình thường.

Hiện giờ trên Cửu Châu đại địa, không ít tông phái đều đang quan sát Dương Châu. Từ việc hỏa thiêu Thanh Hồ Đảo, bọn họ cũng đều biết nhất định Thanh Hồ Đảo sẽ khai chiến với tông phái Quy Nguyên Tông mới quật khởi.

"Giá!" "Giá!", giá!"

Ngoại trừ hai ngàn Long Cương Quân trấn giữ hậu cứ, hơn một vạn quân sĩ thuộc Long Cương Quân dẫn theo mười vạn quân đội bình thường nhằm phương bắc tiến quân!

Biên giới phía bắc Giang Ninh quận nguyên là nơi đóng quân của Thanh Hồ Đảo. Hiện giờ quân đội Thanh Hồ Đảo đã sớm chạy đến thành nhỏ Phụng An. Gọi là thành nhỏ nhưng trong đó dân cư cũng có thể chứa hơn mười vạn người. Nhưng hiện giờ cùng với quân đội của Thanh Hồ Đảo, toàn bộ nhân khẩu bên trong thành đã vượt qua hai mươi vạn.

"Đã đánh thì phải đánh thật mạnh."

Trên mấy ngàn trượng trời cao, trong mây mù, Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng, tốc độ tương đương với tốc độ di chuyển của quân đội, tiến đến Phụng An Thành. Bên trong Phụng An Thành có hai vạn Ngân Giao Quân, mười vạn quân đội bình thường. Với lực lượng cực mạnh của Giang Ninh quận thành, điều cần làm là phải tiêu diệt thành Thụng An một cách nhanh nhất, hoàn mỹ nhất.

Lần này đi theo quân đội, ngoại trừ Đằng Thanh Sơn, Bất Tử Phượng Hoàng, còn có Vân Mộng Chiến Thần Mục Đào.

Mục Đào hiện giờ đang ở lẫn trong đại quân, hẳn rất khát vọng có thể gặp được Hạng Tử kiêu thánh.

Bộ sách Vạn Tượng Môn ghi lại:

Mùng 3 tháng 9, đại quân Quy Nguyên Tông xuất phát.

Rạng sáng mừng 4 tháng 9, đại quân Quy Nguyên Tông phát động tấn công mãnh liệt Phụng An Thành. Dẫn đầu là một đội quân tinh anh mặc chiến giáp đỏ như máu, tấn công tường thành.

Rất dễ dàng, đội quân đó đã nhảy lên trên tường thành Phụng An Thành, nơi nào đội quân đi qua, không ai có thể cản được.

Chiến trận vẹn vẹn trong thời gian chén trà nhỏ liền chấm dứt.

Hai vạn Ngân Giao Quân cùng mười vạn quân đội bình thường hoàn toàn sụp đổ. Đánh trận thứ nhất này, toàn bộ đội quân cực mạnh của Quy Nguyên Tông đều là võ giả nhất lưu. Trước mặt Long Cương Quân, không có đội quân nào, thành trì nào có thể ngăn trở bước tiến bọn họ.

Trận chiến mừng 4 tháng 9 đã khiến mọi tông phái trên Cửu Châu sợ hãi người.

Đám Thanh Hồ Đảo cao cấp, cùng với người tại những quận thành Thanh Hồ Đảo đang không chế khác đều biết hai vạn Ngân Giao Quân cùng với mười vạn quân đội bình thường phòng thủ thành trì chỉ trong thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ đã sụp đổ. Tất cả đều bị dọa sợ đến sững người. Hoàn toàn là trận chiến không cùng một cấp bậc! Có thể nói căn bản giống như là người lớn đánh nhau với trẻ con.

Cán cân nghiêng hẳn về một phía!

Đã có lúc Thanh Hồ Đảo còn hy vọng dùng tinh anh quân đội và quân đội phổ thông áp chế đối phương. Nhưng do sự kiện này mà hy vọng đã tiêu tan, không ít nhân vật cao cấp Thanh Hồ Đảo đều suy sụp. Thậm chí còn có vài nhân vật cao cấp của quận thành phát mất tín muốn đầu hàng Quy Nguyên Tông.

Đương nhiên tin tức này cũng rơi vào tay nhóm có dã tâm đối với Dương Châu nhất, chính là Thiên Thần Cung.

- Cha! không ngờ Quy Nguyên Tông cũng có đội quân gồm toàn võ giả nhất lưu.

Tuyết Liên Giáo chủ nói với Bùi Tam:

- Hơn nữa, theo tin tình báo, quân sĩ Ngân Giao Quân căn bản không phá được chiến giáp trên người của nhất lưu võ giả Quy Nguyên Tông. Hiển nhiên, đội quân này so với Đồ Nguyên Vệ của chúng ta còn mạnh hơn nhiều.

- Quy Nguyên Tông mạnh như thế, muốn giải quyết chúng để chiếm lĩnh Dương Châu, khó khăn hơn nhiều. Cha, chúng ta làm thế nào bây giờ?

Tuyết Liên Giáo chủ lo lắng hỏi.

- Mạnh, không phải tốt hơn sao?

Bùi Tam mỉm cười.

478. Chương 46: Nửa Giang Sơn

Bùi Tuyết Liên không hiểu trong thâm tâm cha rốt cuộc là nghĩ gì, chỉ sợ trong thiên hạ người hiểu được tâm tư của Bùi Tam chẳng có bao nhiêu.

Sáng sớm ngày mừng năm tháng chín, Đẳng gia trang vừa kiến lập Tây viện.

"Phượng hoàng mẹ đang muốn trở về." Đẳng Thanh Sơn nhìn thấy Phượng hoàng mẹ đang trò chuyện với tiểu Thanh. Trong lòng hắn tuy rất muốn Phượng hoàng mẹ lưu tại đây nhưng chính là hắn cũng không có biện pháp giữ lại.

Đột nhiên Phượng hoàng mẹ nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn, gáy to một tiếng trong trẻo.

"Huh?" Đẳng Thanh Sơn nhìn về phía Lý Quân.

"Thanh Sơn, Phượng hoàng mẹ nói là nó để con của nó ở lại đây. Nhưng tuyệt đối không hy vọng tiểu Thanh xảy ra chuyện gì, nếu có xảy ra chuyện thì cũng đừng trách nó vô tình." Lý Quân nghe được sắc mặt khế

biển, Đằng Thanh Sơn không vì thế mà tức giận, hẩn hể được đến Phượng hoàng mẹ quan tâm đến Tiểu Thanh vì thế liền cười hướng Phượng hoàng mẹ gật gật đầu.

Phượng hoàng mẹ đưa mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, không nói thêm gì.

”U ~” Giang hai cánh, Bất tử Phượng hoàng tiểu Thanh vỗ nhẹ một chút, sau đó Phượng hoàng mẹ hai cánh giang rộng, thân mình nó chìm đắm trong lửa đỏ trực tiếp nâng người lên không, nhanh chóng hướng phương bắc bay đi. Trong chớp mắt hòa vào thiên địa.

”Đi rồi.” Gia Cát Nguyên Hồng trầm tư nhẹ giọng nói.

”Uhm, đi rồi.” Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Phượng hoàng mẹ lúc ở lại chần giữ cũng như Định Hải Thần Châm (côn sắt do vua Đại Võ đi trị thủy dùng làm trái do để biết nơi sâu cạn, sau khi do xong, bỏ nơi đáy biển cho bớt sóng), một chút cũng không cần lo lắng. Dù sao cũng tồn tại thế lực đủ giết chết hư cảnh đại thành. Đằng Thanh Sơn nghĩ đến Phượng hoàng mẹ xuất thân thiên phú tốt vô cùng, hơn nữa lại đạt đến cực hạn của yêu thú là hư cảnh đại thành. Chỉ có thể do cực mạnh cường giả điểm hóa.

Có yêu thú hư cảnh như thế tồn tại, sợ rằng nhân loại động hư cường giả như Bùi Tam, Tần Thập Thất nhìn thấy cũng sẽ đau đầu.

Có Phượng hoàng mẹ, không ai dám đến tìm phiền toái.

Chính lúc Phượng hoàng mẹ vừa đi ”Về sau ta và Tiểu Thanh cần phải cùng nhau chống lại.” Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ. ”Cửu Châu cường giả như mây, Thiên Thần Cung, Ma Ni Tự, Vũ Hoàng Môn đều như hổ rình mồi. Mặc kệ như thế nào, ta nghĩ nên tại Cửu Châu đánh lấy một mảnh giang sơn, trước tiên nên chiếm lĩnh cả Dương Châu rồi nói sau.” Đằng Thanh Sơn tuy rằng tự tin nhưng không tự đại.

Ma Ni Tự, đệ nhất tông phái có được động hư cường giả ẩn trong gia tộc, Thiên Thần Cung cường đại thì không cần phải nói. Vũ Hoàng Môn là môn phái từ thời cổ xưa, Đằng Thanh Sơn tuy chưa biết con bài tẩy, khả dĩ cũng có thể khẳng định đó là con bài lợi hại. Bằng không Vũ Hoàng Môn há có thể truyền lại đời đời lâu như thế được?

Ăn cơm phải ăn từ từ, đường cũng phải từ từ đi.

Muốn tiếp tục đánh giang sơn phải truyền bá nhất mạch nội gia quyền, hiện tại bắt quá mới bước bắt đầu thôi.

Trong sâu nội tâm của Đằng Thanh Sơn, chỉ một mảng Dương Châu hiển nhiên không thỏa mãn hẩn được. Bất quá hiện giờ thực lực vẫn còn chưa đủ, không thể như Bùi Tam trực tiếp chiếm lĩnh đại thảo nguyên, Thanh Châu, U Châu tam địa.

Ba ngày đầu tháng chín, Quy Nguyên Tông đại quân bắt đầu xuất phát, tất cả ánh mắt toàn Cửu Châu đều tập trung tại đây.

Quy Nguyên Tông Long Cương Quân thật mạnh làm người ta run sợ.

Thành công dễ dàng!

Thời gian công thành phá trại hao phí rất nhỏ, trong khi hành quân dùng lượng thời gian lớn và khống chế các quận thành.

Ngày mười hai tháng chín, đánh hạ thành Từ Dương Quận.

Ngày mười tám tháng chín, đánh hạ thành Phong Sơn Quận.

Ngày mười một tháng mười, đánh hạ thành Thiên Nam Quận.

Ngày hai mươi tám tháng mười, đánh hạ phương Bắc thành Sở Quận.

Dương Châu Bắc bộ, bên trong Giang Ninh quận tổng cộng sáu thành lớn. Gần hai tháng hầu như hoàn toàn bị Quy Nguyên Tông nắm trong tay. Thế công dễ dàng đạt được làm cho cả đất Cửu Châu kinh hô.

Trong nhất thời các nơi cả Cửu Châu đàm luận về Quy Nguyên Tông. Các cuộc đàm luận mang sắc thái truyền kỳ về Đẳng Thanh Sơn tùy ý có thể nghe được.

Quy Nguyên Tông một khi quật khởi liền chiếm lĩnh Dương Châu nửa giang sơn.

Mà Đẳng Thanh Sơn chạy trốn chối chết trốn mất bốn năm, khi trở về liền dùng tên giả là "Kinh Ý" làm ra nhiều đại sự. Khi đến thân phận Đẳng Thanh Sơn bại lộ, người trong thiên hạ mới hiểu được lúc trước khó trách Kinh Ý đi Thanh Hồ Đảo tìm phiến toái. Thanh Hồ Đảo năm đó tìm khắp thiên hạ đuổi giết Đẳng Thanh Sơn, Đẳng Thanh Sơn sao lại không trả thù!

Không ngờ "thù" lại tìm đến!

Trên các đường lớn ngõ nhỏ đem rượu ra tiếp các người kể chuyện, biên soạn rất nhiều chuyện xưa của Đẳng Thanh Sơn. Tưởng tượng ra việc trải qua trong bốn năm biến mất của Đẳng Thanh Sơn, nói cho đến nước bọt văng tung tóe. Toàn Cửu Châu cũng có rất nhiều anh hùng thiếu niên, trong lòng đều hướng về Đẳng Thanh Sơn!

Trước nay chưa từng bàn đến nhân vật nào như vậy!

Cơ hồ dựa vào sức của bản thân, xóa đi sự tồn tại của siêu cấp tông phái là Thanh Hồ Đảo. Cửu Châu tràn đầy nhiệt huyết, các anh hùng lớp lớp xuất hiện, hiển nhiên chỉ có thời đại này. Tất cả anh hùng đều hiểu đây là thời đại của Đẳng Thanh Sơn. Không cần nói hào quang của Đẳng Thanh Sơn làm chói mắt, chỉ nói có bao nhiêu tuổi đầu đã là hư cảnh cường giả. Chỉ cần hiểu được hàm nghĩa "hư cảnh cao thủ", đều sợ hãi than không thôi.

Đêm khuya, tại Lộ thành, giữa thư phong âm trầm.

Hắc Y Hạt Tử cùng Thiết Phàn đang ngồi đối diện.

"Ngắn ngủn hai tháng." Hạt Tử Kiếm Thánh thanh âm khàn khàn, thân thể nhẹ run rẩy "Ngắn ngủn hai tháng, giang sơn Thanh Hồ Đảo của ta bị mất đi một nửa! Thiết Phàn, sao lại thế này? Như thế nào Quy Nguyên Tông như thế dễ dàng chiếm hoàn toàn năm quận? Không phải người ở trong tối cầm quân phải kích lại hay sao? "khích kích."??????

"Sư tổ."

Hai trong mắt Thiết Phàn chợt đỏ: "Dương Châu bắc bộ sở quận vốn là của Thiết Y Môn, Thanh Hồ Đảo ta tàn sát Thiết Y Môn, nên trong lòng nhiều người Sở Quận đã sớm đối với chúng ta đầy cừu oán. Đáng lý phải hao phí hơn mười năm mới có thể chặt chẽ khống chế được Sở Quận. Khả dù sao thời gian quá ngắn để có thể ẩn núp tại Sở Quận để phản công. Căn bản là không làm được." "Từ dương quận, Thiên Nam quận, cũng chưa nắm được bao lâu." "Về phần Phong Sơn cùng hai quận là của Thanh Hồ Đảo ta trường kỳ khống chế, nhưng Bắc Dương Châu nằm trong tay Thanh Hồ Đảo chúng ta sức còn rất yếu. Quy Nguyên Tông ở hai thành này đều lưu lại ba vạn quân mã, hơn nữa bọn họ tại bản địa chiêu mộ binh lính, ý của chúng ta muốn dựa vào đó ẩn núp một ít quân để phản công thật rất khó!" Thiết Phàn trán giật giật: "Hơn nữa, tên Gia Cát Nguyên Hồng hỗn đản kia còn chế định luật "liên tọa". Một khi bọn họ hợp nhất quân đội, một người phạm tội, một đội trăm người sẽ có tội như nhau! Hoặc là bị đầy khổ sai cả đời, hoặc sẽ bị trực tiếp xử tử." Đưa đi khổ sai so với trực tiếp xử tử còn đáng sợ hơn.

"Tội liên tọa?" Hạt Tử Kiếm Thánh thở vào một hơi: "Gia Cát Nguyên Hồng thật ngoan tâm thủ lật!" Một người phản loạn, cùng đội một trăm người toàn bộ xử tử!

Thi hành lệnh "liên tọa" thì đội quân trăm người tất cả sẽ giữ gìn nhau trung thành, không dám có một tia lời lỏng. Bình thường luật "liên tọa" đối với dân chúng rất phản cảm, chỉ có thời kỳ loạn lạc mới có thể thi hành.

"Bất quá sư tổ an tâm." Thiết Phàn trầm giọng: "Phía bắc Dương châu chịu sự khống chế của Thanh Hồ Đảo rất yếu. Như tại phía nam Dương Châu, Thanh Hồ Đảo chúng ta khống chế bền chắc như thép. Qua ngàn năm, chúng ta Thanh Hồ Đảo có rất nhiều gia tộc, đều ở tại Vũ An quận, Nam Tinh quận cùng các nơi đã thâm cang." Hơn nữa, Quy Nguyên Tông tại Phong Sơn cùng hai quận để lại sáu vạn đại đội. Cộng thêm Thiên Nam quận cùng ba quận kia mỗi quận một vạn quân đội. Nói cách khác, trong năm quận bọn họ hao phí chín vạn đại quân!" "Giang Ninh Quận có bao nhiêu quân đội?" "Bọn họ cho dù Long Cương

Quân lợi hại có thể phá được quận thành, nhưng với gì có thể không chế các thành trì đó?” Thiết Phàn mất lộ ra hàn quang ”Nam bộ bảy quận, bọn họ tới một người, chúng ta có thể nuốt một người! Trừ phi hẳn có trăm vạn đại quân, nếu không, với số quân đội đáng thương của Giang Ninh quận, cũng không đủ cho bảy quận nuốt trọn.” Bị mất nửa giang sơn, Thanh Hồ Đảo tự nhiên tức giận, nam bộ bảy quận tự sẽ chờ cùng Quy Nguyên Tông sống mái một trận”.

Ngày một tháng mười một.

Tuyết lớn trắng như lông ngỗng phủ xuống, đem cả Đại Duyên Sơn phủ lên một màu bạc.

”Thanh Sơn.” Đẳng Thanh Sơn đang thông thả thi triển thương pháp chiêu đầu tiên đột ngột quay đầu dừng lại.

Lý Quân mình vận bộ áo da trắng như tuyết mỉm cười đi tới, hiện giờ bụng Lý Quân đã có chút nhô lên.

”Đi Nghi Thành một chuyến đã mua được những gì?” Đẳng Thanh Sơn buông trường thương hỏi.

”Muội mua chút thức ăn để cúng.” Lý Quân đã chạy tới cầm lấy tay Đẳng Thanh Sơn” Thanh Sơn, muội thấy hôm nay tại Nghi Thành trà quán không ít người đàm luận đến huynh. Thêm nữa không ít người từ các quận thành khác đem con chính mình tặng cho Quy Nguyên Tông của chúng ta. Chắc là muốn gia nhập tông phái của chúng ta.” ”Ý nàng nói là muốn đem con giao cho Quy Nguyên Tông?” Đẳng Thanh Sơn ngăn người.

”Dân chúng Nghi Thành đều tự hào, họ đều nói huynh chính là Nghi Thành, để huynh ngang với thiên địa có gì là lạ.” Lý Quân nhin không được vui vẻ cười rộ lên, người khác khen ngợi trượng phu nàng thì đương nhiên nàng cao hứng.

Đẳng Thanh Sơn cũng cười theo.

Nghi Thành từ xưa đến nay không có nhân vật nào gọi là xuất chúng. Mà giờ xuất hiện Đẳng Thanh Sơn, hiển nhiên đáng giá cho dân chúng Nghi Thành kiêu ngạo, cho dù mấy ngàn năm sau, dân Nghi Thành cũng có thể nói chúng ta cùng ”Đẳng Thanh Sơn” cùng quê hương.

”Thanh Sơn.” Gia Cát Nguyên Hồng từ xa đi tới.

”Tiểu Quân, muội vào phòng tạm nghỉ.” Đẳng Thanh Sơn liền nói, Lý Quân nhu thuận gật đầu liền bước vào phòng.

Đẳng Thanh Sơn hướng sư phụ đi đến: ”Sư phụ.”

”Ừ, Thanh Sơn. Long Cương Quân hiện tại bằng vào tốc độ nhanh nhất từ sở quận đánh Giá Châu vào chiều ngày mai là có thể trở về.” Gia Cát Nguyên Hồng nói” Lúc trước ta phái ra mười vạn đại quân, cơ hồ đều đã an bài tại năm quận. Vội vàng chỉnh đốn lại quân đội năm quận, quét sạch phản tặc trong năm quận, đem năm quận nắm chắc trong tay.” Đẳng Thanh Sơn nghe được gật đầu.

”Sư phụ, chúng ta khi nào thì tấn công bảy quận nam bộ?” Đẳng Thanh Sơn dò hỏi.

Đối với Thanh Hồ Đảo, Đẳng Thanh Sơn tận đáy lòng cũng không để vào mắt.

Đứng trên cao nhìn xuống thế giới sẽ khác.

Trong quá khứ Đẳng Thanh Sơn một lòng nghĩ muốn đối phó với Thanh Hồ Đảo, cho rằng Thanh Hồ Đảo là quái vật lớn, bắt quá sau mấy lần trải qua hư cảnh đại chiến, hiện giờ trong mắt hẳn Thanh Hồ Đảo bất quá chỉ là con hổ giấy mà thôi.

Chân chính có sức uy hiếp vẫn là tàn ẩn thâm sâu Ma Ni Tự và Vũ Hoàng Môn làm cho người ta cảm giác thần bí, cùng với Doanh Thị gia tộc và Thiên Thần Cung một theo khuôn phép cổ xưa, một thì ngang ngược thiên hạ.

Đối thủ tương lai của mình chính là họ. Thanh Hồ Đảo không có bao nhiêu ý khiêu chiến.

”Tấn công bảy quận nam bộ?” Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu.

479. Chương 47: Từng Bước Lập Doanh

- Sư phụ người lo lắng Thiên Thần Cung?

Thiên Thần Cung tham vọng tràn trề, luôn muốn tấn công Dương Châu.

- Không.

Gia Cát Nguyên Hồng tự tin cười nói:

- Thanh Sơn, Thiên Thần Cung không phải là kẻ ngốc, như bây giờ có Bất tử phượng hoàng bên cạnh con, ngay cả Vũ Hoàng Môn cũng chịu thiệt thòi, Thiên Thần Cung sẽ không ngu ngốc đến vậy. Hơn nữa, Thiên Thần Cung bọn họ tốc độ không thể vượt được Bất tử phượng hoàng, mà khoan đất bọn họ cũng không hơn được Đào Trì. Nếu như liều chết cùng chúng ta đối với Thiên Thần Cung rất bất lợi.

Gia Cát Nguyên Hồng phân tích.

Đằng Thanh Sơn gật đầu, hẳn cũng có nghĩ tới điểm này.

Nhưng mà...

- Vậy sư phụ tại sao đối với việc tấn công bảy quận phía nam dường như có chút nghi ngại?

Gia Cát Nguyên Hồng cười khẽ:

- Thanh Sơn, hiện nay quả thật Quy Nguyên Tông chúng ta chiếm được thượng phong. Nhưng con ngàn vạn lần đừng quên, phía nam và phía bắc khác nhau. Thanh Hồ đảo vốn là ở phía nam Dương Châu. Trong sáu quận ở phía bắc Dương Châu, Giang Ninh quận là của Quy Nguyên Tông chúng ta, Sở quận nằm đó là của Thiết Y môn. Từ Dương quận, Thiên Nam quận lúc trước càng không ai có thể thống nhất. Sáu tỉnh phía bắc, bốn quận đã như vậy, có thể thấy được khống chế của Thanh Hồ đảo đối với phía bắc rất yếu.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Nhưng bảy quận phía nam Dương Châu, Thanh Hồ đảo vững như bàn thạch. Đối với bảy quận phía nam này không thể sử dụng cách tấn công năm quận phía bắc.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói.

- Sư phụ có cách chưa?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Từng bước lập doanh.

Trong mắt Gia Cát Nguyên Hồng lóe lên một tia lệ mang:

- Lấy Long Cương quân làm chủ, lấy nhân mã của Thái A sơn mạch làm phụ. Một hơi nuốt gọn hai quận thành. Sau đó tiến hành càn quét, càn quét đầm máu. Hễ là tạo phản, thông địch đều đồng loạt bắt đi lao dịch cả đời hoặc là đem giết cả nhà. Không thể nương tay chút nào.

Giọng nói của Gia Cát Nguyên Hồng làm cho Đằng Thanh Sơn khẽ rung mình.

Hắn hiểu rõ ý của sư phụ. Một khi sư phụ hạ lệnh, tới lúc đó nhất định sẽ có ngàn vạn cái đầu bị chém xuống.

Nhưng... Tranh bá thiên hạ chính là như vậy. Đặc biệt là Quy Nguyên Tông, vào lúc thiếu hụt nhân thủ càng không thể nương tay, nếu không chỉ có lưu lại đại họa.

- Quy Nguyên Tông của ta nếu muốn tạo ra cơ nghiệp ngàn năm bây giờ không được nương tay.

Gia Cát Nguyên Hồng lạnh nhạt nói.

- Chỉ có bây giờ ra tay tàn độc đem tất cả mầm mống diệt sạch, tương lai mới càng không có nhiều người chết.

- Vâng.

Đặng Thanh Sơn gật đầu.

Gia tộc lâu đời Thanh Hồ đảo bởi vì mệnh lệnh của Gia Cát Nguyên Hồng mà phải nhận lấy họa diệt tộc.

Ngày sáu tháng mười một.

Một vạn quân sĩ Long Cương quân sau khi nghỉ ngơi bốn, năm ngày. Vào lúc sáng sớm dưới sự đưa tiễn của đông đảo người Quy Nguyên Tông lên đường chinh phục phía nam. Đi theo quân còn có Vân Mộng chiến thần, Mục Đào. Dù sao Đặng Thanh Sơn cũng lo lắng, Hạt Tử Kiếm Thánh đột nhiên xuất hiện đồ sát Long Cương quân. Có Mục Đào, Đặng Thanh Sơn cũng yên tâm.

Vân Mộng chiến thần Mục Đào tuy rằng chỉ nắm được chín thành lực thiên địa, nhưng lão là cường giả mạnh nhất Đoan Mộc đại lục, hậu nhân của Đoan Mộc Vũ, tuyệt học chính là Lôi đao cứu chuyển. Chín thành lực thiên địa, lão liền có thể phát huy gần mười một thành lực thiên địa.

Ngược lại có thể áp chế Hạt tử kiếm thánh.

- Thanh Sơn.

Trên đầu tường thành thành đông Giang Ninh quận, Gia Cát Nguyên Hồng và Đặng Thanh Sơn sóng vai đứng, mắt nhìn quân sĩ Long Cương quân như một con rồng dài nhanh chóng rời đi.

- Phía Thái A sơn mạch chuẩn bị thế nào rồi?

- Đồ đệ của con là Dương Đông có yêu thú Cuồng Phong ưng giúp đỡ, thêm vào tiên thiên chiến kỵ, rất dễ dàng dọa mấy đương gia của mấy bang phái lớn trong Thái A sơn mạch.

Đặng Thanh Sơn cười khê trả lời, thổ phỉ đối diện yêu thú cấp tiên thiên, đối diện tiên thiên chiến kỵ, thật sự không có chút sức phản kháng. Thêm vào đó, lời hứa của Quy Nguyên Tông chúng ta khiến đám thổ phỉ này ai cũng rất hưng phấn. Làm một tên thổ phỉ làm sao so được với làm thành chủ.

Đầu tiên là dùng sức mạnh uy hiếp, kế tiếp lại dùng cao quan hậu lộ dụ dỗ. Mấy đương gia của đám thổ phỉ, có ai là kẻ ngốc, ba bang phái mạnh nhất đều đồng ý. Ba đại bang phái này cộng thêm Hung thú bang đều hợp lại làm một, mấy bang phái nhỏ tự nhiên không ai dám làm ngược với ý muốn của Hung thú bang. Nhưng bang phái nào dám làm ngược lại, năm trăm tiên thiên chiến kỵ dễ dàng giết sạch.

- Lấy Hung thú bang của đồ đệ con, thêm ba đại bang phái, tinh nhuệ nhất có hai mươi vạn quân thổ phỉ. Còn thổ phỉ phân tán ở phần lớn các bang phái nhỏ không có quân kỵ, nhưng số người lại cực lớn, vượt quá năm mươi vạn.

Đặng Thanh Sơn khê lắc đầu.

Số người tuy đông nhưng chỉ là một đồng hỗn độn, vốn không thể dựa vào bọn chúng để mà đánh trận được. Mà tập hợp hai mươi vạn đại quân của Hung thú bang và ba đại bang phái cũng rất mạnh.

Đặng Thanh Sơn đã từng tới Thái A sơn mạch vài lần, đã từng thấy qua thói quen của thổ phỉ.

Ba đại bang phái đó có thể như Cửu lang bang lúc trước tồn tại hơn trăm năm đều biết quân kỵ là quan trọng. Còn mấy cái bang phái nhỏ, hôm nay mạnh, ngày mai tiêu vong, làm gì có thời gian mà quân với chả kỵ.

- Đủ rồi.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khê gật đầu:

- Như vậy cứ theo kế hoạch, trước tiên để cho Long Cương quân một hơi đánh hạ Nam Tinh quận và Mạnh Phong quận. Sau đó để hai mươi vạn Hung thú quân, mỗi quận đồn trú mười vạn quân. Kiểm tra hai quận này triệt để, để có quân đội tiềm ẩn, có khả năng uy hiếp đều quét sạch. Xử lý không được thì để Long Cương quân xử lý.

- Còn năm mươi vạn thổ phỉ rải rác kia cũng mặc kệ đi.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu nói tiếp:

- Năm mươi vạn thổ phỉ đó là đến từ mấy bang phái lớn nhỏ khác nhau, một khi cho bọn chúng đi các nơi thanh tra, cần quét, sợ rằng sẽ làm cho người trời cùng oán (thiên nộ dân oán).

Gia Cát Nguyên Hồng biết, quân đội mà không có quân kỷ chỉ đem đến tai họa.

Trên quan đạo của Thái A sơn mạch, thổ phỉ đông đến nỗi liếc mắt không thấy hết tận cùng, lưng đeo hành lý, dẫn theo nữ nhân, cưỡi ngựa, mặc giáp, còn có không ít người mang theo cả trẻ con.

Tóm lại, vô số thổ phỉ đều mang gia sản, chuẩn bị rời khỏi Thái A sơn mạch.

- Ha ha, đại ca, nhị ca, tam ca.

Dương Đông thân mặc Hỏa Lưu chiến giáp, cưỡi Thanh Tông Đạp Tuyết mã trông rất uy phong. Thủ hạ của ta giờ đều đã tập trung, từ nay về sau, chúng ta không phải là thổ phỉ nữa, chúng ta đã là Thành Vệ quân rồi.

- Ha ha... Lão tứ, đệ nói hay lắm. Đồng Thiết Dao ta cũng có ngày làm thành chủ, ha ha...

Một tráng hán trọc đầu chỉ có một bên tai, mặc một bộ Hỏa Vũ chiến giáp, nhưng không hề mang theo mũ.

- Năm đó lão tứ đi vào thành một chuyến, tên họ Vương kia thật là ngạo mạn. Nếu lão tứ không phải chạy vào trong núi, chắc bị hấn dẫn binh tới giải quyết rồi. Bây giờ, ta cũng đi tìm tên họ Vương đó.

- Nhị ca nói đúng.

- Lão nhị, tới lúc đó, trước mặt anh em, cắt lưỡi tên họ Vương đó, xả giận cho huynh.

Một tên trung niên nam tử nho nhã cười nói.

- Ba vị ca ca. Không còn sớm nữa, nên xuất phát rồi.

Dương Đông cười nói.

- Được, xuất phát.

Sau khi đầu lĩnh bốn đại bang phái Thái A sơn mạch hạ lệnh, rầm rộ rời khỏi Thái A sơn mạch. Từ nay trở đi, hai mươi vạn quân này cũng không còn là thổ phỉ mà thành Thành Vệ quân. Thật ra rất nhiều người cũng là do bị cuộc sống ép không còn cách nào mới đi làm thổ phỉ. Nếu có thể sống tốt, ai lại muốn đi sống dưới lưỡi đao?

Bình minh ngày tám tháng mười một, một vạn Long Cương quân tới dưới thành Nam Tinh quận, lại thể hiện thực lực đáng sợ của mình. Mỗi một quân sĩ Long Cương quân, nhảy một cái là cao mười trượng, xa hơn mười trượng, ai cũng sức mạnh vô cùng. Những binh sĩ phổ thông phần lớn chỉ mới là tam lưu võ giả, thậm chí có người còn chưa đạt tới tam lưu võ giả, trước mặt Long Cương quân vốn là không có sức phản kháng.

Trong thời gian uống hết một tách trà.

Nam Tinh quận quận thành liền bị công phá.

Nói ra cũng lạ, quân đội phòng ngự Nam Tinh quận quận thành không thể nói là nhiều, chỉ có vài vạn binh lính phổ thông.

Sau khi chiếm được Nam Tinh quận, quân sĩ Long Cương quân ở lại Nam Tinh quận thành mà không đi, đợi tới mười ngày sau, một đội quân thổ phỉ lên tới mười vạn người do Dương Đông lãnh đạo ùn ùn kéo tới Nam Tinh quận, Long Cương quân mới rời khỏi, tiếp tục tiến về phía nam, giết về hướng quận thành khác, Mạnh Phong quận.

Ngày hai mươi mốt tháng mười một, Long Cương quân chiếm được Mạnh Phong thành.

Lại có một đội quân thổ phỉ mười vạn người đồn trú ở Mạnh Phong thành.

Sau đó, quân đội Quy Nguyên Tông lấy hai mươi vạn đại quân Hung thú hỗ trợ, một vạn Long Cương quân làm chủ bắt đầu tiến hành cần quét đẫm máu ở hai quận này. Nhất thời một phần quân đội tiềm ẩn ở các

sơn thôn, hoặc là một ít quân đội tinh anh tiềm phục trong thành, nhất nhất bị phát hiện. Nam Tinh quận, Mạnh Phong quận cuộn lên một trận mưa máu gió tanh.

Hàng ngàn hàng vạn thủ cấp bị chặt. Lượng lớn quân tạo phản trực tiếp bị bắt đi làm khổ sai cả đời.

Dương Châu, trong một phủ đệ yên tĩnh ở Lộ thành vào lúc chạng vạng.

Một người mù mặc hắc y đang nghe đảo chủ Thiết Phàn thuật lại việc phát sinh trong những ngày này.

Sau khi chiếm được Nam Tinh quận, Mạnh Phong quận, Long Cương quân cùng với hai mươi vạn đại quân đột nhiên xuất hiện kia ở hai quận đó bắt đầu không ngừng lùng sục và thanh trừng đẫm máu. Hiện nay, mấy vạn nhân mã tiềm phục của chúng ta hoặc là bị giết, hoặc là bị bắt. Bây giờ ở hai quận người của Thanh Hồ đảo chúng ta chỉ còn không tới một ngàn. Thiết Phàn thấp giọng nói.

- Hai mươi vạn đại quân? Rốt cuộc từ đâu chui ra? Hắc y hạt tử lạnh lùng hỏi.

Tất cả không giống như kế hoạch của y.

Thanh Hồ đảo vốn không muốn cùng Quy Nguyên Tông mặt đối mặt, không có bất cứ quân đội nào có thể cùng Long Cương quân, Bất tử phượng hoàng đối kháng.

Người dù nhiều, nhưng lửa của Bất tử phượng hoàng đều có thể đốt làm cho toàn quân sụp đổ. Long Cương quân có thể giết đến nỗi toàn quân suy sụp.

Cho nên trong kế hoạch của Thanh Hồ đảo, chuẩn bị dựa vào ưu thế của mình, mạng lưới nhân sự vững chắc bố trí lượng lớn người, dùng các loại thủ đoạn tàn độc như hạ độc để đối phó Long Cương quân. Theo bọn họ, sau khi chiến lĩnh năm quận phía bắc, Quy Nguyên Tông vốn không thể lấy đâu ra người để càn quét các quận thành phía nam. Vì vậy, kế hoạch chắc chắn thành công.

Đáng tiếc lại lòi ra hai mươi vạn đại quân. Hơn nữa Quy Nguyên Tông cực kỳ cẩn thận, không hề ham nhiều mà trước tiên chiếm Nam Tinh quận, Mạnh Phong quận, bắt đầu càn quét điên cuồng.

- Từng bước lập doanh.

Hạt tử kiếm thánh thấp giọng nói:

- Quy Nguyên Tông này, từng bước lập doanh, từng bước một, muốn từng chút từng chút nuốt chửng bảy quận phía nam của ta. Bây giờ đã nuốt hai quận, đợi khi Nam Tinh quận, Mạnh Phong quận đều nắm chắc rồi lại nuốt hai quận... Nếu cứ như thế...

- Không thể tiếp tục như thế. Thiết Phàn nhin không được kêu.

480. Chương 48: Không Đường Nào Chạy Thoát

Hạt Tử Kiếm Thánh giọng trầm trầm, nhưng trong thanh âm lại có một chút chờ mong khó có thể che giấu.

Thiết Phiến giật mình, rồi lộ ra nụ cười khổ.

Có biện pháp gì chứ?

Nói về cường giả hư cảnh, bên Quy Nguyên Tông tuyệt đối áp đảo Thanh Hồ Đảo.

Nói về quân đội tinh anh, Long Cương quân của Quy Nguyên Tông quả là một lực lượng đáng sợ trên khắp Cửu Châu Đại Địa.

Nhược điểm duy nhất của Quy Nguyên Tông chính là không đủ nhân thủ! Không có đủ nhân thủ mà đi mở rộng chiếm lĩnh địa bàn cũng rất khó. Nhưng thứ nhất, bây giờ lại xuất hiện hai mươi vạn đại quân. Thứ hai, Quy Nguyên tông không tham chút nào, mà vô cùng thận trọng làm đến nơi đến chốn. Chiếm lĩnh một nơi là lập tức càn quét thẳng tay, cần phải hoàn toàn nắm thật chắc.

- Không có biện pháp, căn bản không có biện pháp.

Thiết Phiên lắc đầu.

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng thở dài một tiếng:

- Thế thì phải lặn thật sâu, những cơ sở đều đã an bài xong rồi chứ?

- Vâng! Hôm rời khỏi Thanh Hồ Đảo, không ít đệ tử tinh anh đã được thu xếp đi khắp nơi trên Cửu Châu.

Thiết Phiên lắc đầu:

- Đẳng Thanh Sơn bây giờ mới hai mươi hai tuổi. Chỉ cần hấn tồn tại một ngày Thanh Hồ Đảo ta muốn lại quật khởi thì căn bản không thể làm được. Nói cách khác, trong vòng năm trăm năm Thanh Hồ Đảo ta không thể quật khởi.

Chưa tính thắng đã tính bại, bất kỳ một tông phái nào trên Cửu Châu đều không để tông phái mình tuyệt chủng. Kiểu gì cũng cố lưu lại vài mạch, mục đích để truyền thừa tiếp tục.

- Hai mươi hai tuổi!

Hạt Tử Kiếm Thánh lặp lại, không khỏi cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Hư cảnh hai mươi hai tuổi! Thế mà có thể đánh chính diện với lão, một hư cảnh đại thành!

Hơn nữa sinh mạng cũng vô cùng quý vật, mới sống có hai mươi hai năm thôi. Nếu so với cuộc đời năm trăm năm giới hạn thì cũng chỉ là vừa mới bắt đầu! Tương lai chắc chắn sẽ càng thêm chói lóa.

- Làm gì còn có cơ hội cho Thanh Hồ Đảo ta quật khởi.

Hạt Tử Kiếm Thánh vốn hy vọng vào việc Quy Nguyên Tông sẽ liêu lĩnh. Bảy quận phía nam, khắp nơi đều là nanh vuốt của Thanh Hồ Đảo. Thanh Hồ Đảo có thể dùng thủ đoạn âm hiểm, giết sạch Long Cương quân! Một khi diệt trừ xong Long Cương quân, chỉ có cường giả hư cảnh thôi, Quy Nguyên Tông không thể chiếm lĩnh được Dương Châu!

Một khi tiêu diệt xong Long Cương quân, coi như chặt đứt một chân của Quy Nguyên Tông. Đáng tiếc, Quy Nguyên Tông rất cẩn thận.

Đông đi xuân tới. Xuân qua, hè đến.

Vừa chuyển mắt đã tới đầu hạ.

Đẳng gia trang bây giờ đã xây thành một tòa thành nhỏ. Phía tây Đẳng gia trang, trong một tòa phủ đệ chiếm diện tích rất rộng, bên bờ hồ nước Lý Quân dựa sát vào Đẳng Thanh Sơn, nhìn những con cá tung tăng trong hồ.

- Thanh Sơn, huynh nói xem hài tử chúng ta là nam hay nữ?

Lý Quân thỉnh thoảng vuốt ve bụng mình.

Đẳng Thanh Sơn cũng cười nhìn bụng thê tử. Lúc này bụng Lý Quân lớn hơn lúc trước nhiều, trông rất tròn, đi đường đã phải giữ eo. Dựa theo đại phu nói, trung tuần tháng tới là hài tử có thể xuất thế.

- Thời gian trôi thật nhanh, đã là tháng tư rồi. Hài tử của Đẳng Thanh Sơn ta cũng sắp xuất thế.

Trong khoảng thời gian này Đẳng Thanh Sơn thỉnh thoảng đi về bảy quận phía nam. Cố tìm cách có thể phát hiện ra Hạt Tử Kiếm Thánh. Nhưng phần lớn thời gian thì hấn chỉ ở Đẳng gia trang, càng tới gần ngày hài tử xuất thế tính tình Lý Quân thỉnh thoảng lại có chút khó chịu. Dựa theo lão nương Viên Lan nói, phụ nữ khi mang thai đều như vậy cả. Viên Lan còn bảo mình phải bỏ ra thời gian ở chơi với thê tử.

'Hài tử sắp xuất thế rồi. Còn bây giờ, chiến tranh giữa Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo cũng đang tới mấu chốt.'

Trong lòng Đẳng Thanh Sơn cảm thấy vô cùng lo lắng 'Tên Thiết hạt tử không chết, cuối cùng chẳng biết khi nào thì lão tới quấy rối. Bây giờ Tiểu Quân mang thai, nếu vì lão tới quấy rối mà dẫn đến việc sinh non thì rất nguy! ' Phụ nữ mang thai không chịu được những sự đả kích. Tên Hạt Tử Kiếm Thánh e rằng chỉ cần dùng một đạo kiếm quang, cho dù Đẳng Thanh Sơn có hỗ trợ ngăn trở, nhưng không khí chấn động

mãnh liệt cũng có thể làm cho Lý Quân bị thương, đồng thời cũng có thể động bụng làm đứa trẻ yếu ớt sẽ sinh non.

‘Ừm’

‘Bất luận như thế nào, cần sớm giải quyết tên Thiết hạt tử đó. ’ Trong lòng Đằng Thanh Sơn dâng lên quyết tâm.

Vì hài tử sắp sinh ra, phải sớm giải quyết dứt điểm Thiết hạt tử.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn gọi.

- Hả?

Lý Quân đang tưởng tượng tới hài tử tương lai, lúc này thanh tỉnh lại:

- Thanh Sơn, chuyện gì?

- Sắp tới, huynh chuẩn bị ra ngoài xem xét. E rằng sẽ có vài ngày không thể ở cùng muội...

Đằng Thanh Sơn báo tin.

- Chuyện gì?

Lý Quân vội hỏi.

Đằng Thanh Sơn giải thích:

- Hạt Tử Kiếm Thánh Thiết Ngũ của Thanh Hồ Đảo bây giờ đang trốn tránh. Lão không chết, huynh cũng thấy lo lắng! Huynh lo lão sẽ tới Đẳng gia trang ta quấy rối. Mặc dù nói trong trang có Lục Túc Dao Trì phòng thủ. Nhưng tốc độ yêu thú có nhanh tới mấy cũng không nhanh bằng kiếm quang. Huynh lo lão có thể ảnh hưởng đến muội...

Lý Quân cũng biến sắc:

- Vậy hài tử...

Nàng không lo cho mình mà lo cho hài tử.

Hoài thai lâu như vậy, Lý Quân đã có cảm tình rất sâu với thai nhi trong bụng.

- Do đó, huynh chuẩn bị bắt đầu đi tìm tên Thiết hạt tử tới nghiêng trời lệch đất.

Đằng Thanh Sơn nói trầm trầm.

- Thanh Sơn, huynh không phải đã đi tìm mà không tìm được sao?

Lý Quân nhú mày.

- Lúc trước huynh không tìm được.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Lúc trước là huynh tìm với tốc độ nhanh! Nhưng lần này huynh sẽ từ từ tìm. Huynh tìm Thiết Phiến và Cổ Ung! Tin rằng từ Thiết Phiến và Cổ Ung không biết chừng có thể tìm được Thiết hạt tử. Đã không tìm thấy Thiết hạt tử, chỉ có thể đi đường vòng, từ hai người Thiết Phiến tìm từ từ vậy.

- Thiết Phiến và Cổ Ung khẳng định cũng ẩn náu khá kỹ. Hơn nữa, việc tìm tiên thiên cường giả tựa hồ mất thời gian khá dài.

Lý Quân liền nói.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

- Việc truy tìm cường giả hư cảnh huynh có bảo bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh bay với tốc độ nhanh nhất. Nhưng tìm tiên thiên thì tốc độ của Tiểu Thanh sẽ giảm xuống nhiều. Trong phạm vi ba mươi bốn dặm, huynh đều phải truy tìm mất vài hơi thở. Dương Châu có chiều dài đại khái hơn hai ngàn dặm. Lục soát một lần có thể điều tra khu vực rộng hơn sáu mươi dặm, dài hơn hai ngàn dặm... Muốn lục soát cả Dương Châu phải cần qua lại bốn mươi lượt!

- Vì tốc độ truy tìm giảm xuống, do đó chạy một lượt qua lại bốn ngàn dặm đại khái mất hai canh giờ! Một ngày huynh mất mười canh giờ, có thể lục soát năm lần! Muốn hoàn toàn truy tìm hết, đại khái phải mất thời gian tám ngày.

Đằng Thanh Sơn nói. Một ngày mười hai canh giờ ta lục soát mười canh giờ, còn hai canh giờ phải về nhà nghỉ ngơi, chơi với thê tử.

Dù sao nếu xa nhà liên tục, e rằng trong lúc mang thai Lý Quân sẽ vì lo lắng cho Đằng Thanh Sơn mà bị ảnh hưởng.

- Cả tám ngày à?

Lý Quân khẽ gật đầu.

Bình thường yêu thú phi cầm tiên thiên kim đan trong sáu canh giờ có thể bay hơn một vạn dặm! Mỗi mười canh giờ bình thường đều bay trên hai ngàn dặm. Còn tốc độ bắt tử Phượng Hoàng là yêu thú hư cảnh, quả là tốc độ vương giả. Một canh giờ, cho dù không để dùng cực hạn tốc độ nhưng cũng có thể đạt tới hai ba vạn dặm. Do đó đối với Bắt tử Phượng hoàng thì một lần quét qua lại mất hai canh giờ là rất chậm rồi.

- Có lẽ không tới tám ngày đâu.

Đằng Thanh Sơn chợt khựng lại 'Thiết Phiền và Cổ Ung có lẽ cũng không ở Dương Châu, mà là lính ở châu khác! ' Chỉ một Dương Châu mà muốn tìm tiên thiên cường giả, cũng phải mất tám ngày hầu như không nghỉ ngơi. Vậy truy tìm cả Cửu Châu, cho dù không kể cả Man Hoang, Tây Vực, Đại Thảo Nguyên thì cũng phải tám lần chín gần bảy mươi hai ngày rồi.

Không muốn thê tử nghĩ quá nhiều, Đằng Thanh Sơn cũng không nói gì thêm.

Dù sao.

Vì để có thể truyền đạt mệnh lệnh, cùng với việc Thanh Hồ Đảo có gốc sâu rễ dày ở Dương Châu, đám Thiết Phiền rất có thể vẫn còn ẩn náu ở Dương Châu.

Ngày ba tháng tư.

- U...

Bắt tử Phượng Hoàng bay cao khoảng một trượng, còn Đằng Thanh Sơn thì lại hóa thành một luồng hào quang, tiến lướt trên khắp vùng Dương Châu mênh mông.

Chạy trên mặt đất để tìm kiếm còn xa hơn bay trên trời nhiều.

Tốc độ cứ hai canh giờ lướt qua một khu cũng không phải là quá khó với những hư cảnh như Đằng Thanh Sơn.

- Nếu vận khí tốt, không biết chừng chỉ ngày thứ nhất hoặc hoặc thứ hai là có thể tìm được Thiết Phiền, Cổ Ung rồi.

Đằng Thanh Sơn đi từng bước, lướt trên những vùng đồi núi xa xa, khi thì lướt trên những con sông. Cứ như vậy, Đằng Thanh Sơn bắt đầu truy tìm từng tấc đất trên cả Dương Châu. Hơn nữa vì đi trên mặt đất, Đằng Thanh Sơn còn có thể thăm dò những vùng sâu dưới đất ba mươi bốn dặm.

Đằng Thanh Sơn lướt đi trên mặt đất, còn bắt tử Phượng Hoàng thì bay trên trời cao duy trì tốc độ bằng với Đằng Thanh Sơn.

Dù sao một khi gặp Thiết hạt tử, có bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh phụ trợ mới có thể làm Hạt Tử Kiểm Thánh không thể chạy thoát.

Hoàng hôn.

Đặng Thanh Sơn đang ở cùng Lý Quân, cùng nhau ăn cơm chiều. Giữa đình viện có Lục Túc Đào Trì và bất tử Phụng Hoàng.

- Đêm nay còn ra ngoài nữa à?

Lý Quân hơi không đành lòng. Đặng Thanh Sơn đã mệt nhọc như vậy ba ngày liền rồi. Mỗi ngày đều trở về ăn cơm nói chuyện với nàng, sau đó lại tiếp tục đi truy tìm.

- Ủm! Còn phải ra ngoài.

Đặng Thanh Sơn cười.

- Tiểu Quân, không thể không nói Thanh Hồ Đảo giấu người khá là có bản sự. Huynh tìm kỹ từng chút một như vậy, ba ngày mà vẫn không hề tìm được gì nhưng chắc cũng nhanh thôi. Chắc chẳng mấy chốc là có thể tìm được rồi. Ủm, không còn sớm nữa, huynh phải đi ra ngoài.

Nhẹ nhàng khẽ ôm thê tử một chút, Đặng Thanh Sơn bước ra khỏi nhà.

- Tiểu Thanh.

Đưa mắt trao đổi với bất tử Phụng Hoàng Tiểu Thanh một chút. Tiểu Thanh rất thông tuệ bay thẳng lên trời, nhanh chóng chìm vào giữa trời cao.

Vào! Đặng Thanh Sơn cũng hóa thành một luồng hào quang rồi biến mất.

Giữa trưa ngày thứ sáu.

- Vù vù...

Tuy mới là đầu hạ, có thể đi vì Dương Châu ở phía nam, giấc trưa đã rất nóng. Từng đợt gió nóng rít lên. Ở phía nam Dương Châu, trong một thư phòng u tĩnh ở một phủ đệ trong Lộ Thành cửa sổ vẫn đóng chặt.

'Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? '

Hai mắt Thiết Phiến lộ ra những tơ máu, nhìn rất nhiều mật tín trước bàn, trên đó ghi lại dày đặc những tin tức về những giao phong giữa Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo trong khoảng thời gian này. Bây giờ song phương giao phong đủ thứ từ trực diện tới ngầm ngầm. Đáng tiếc đại thế bây giờ lại thuộc về bên Quy Nguyên Tông, một vài Thành Vệ đội thậm chí còn trực tiếp đầu hàng Quy Nguyên Tông.

'Qua hai tháng, Quy Nguyên Tông lại nuốt mất của ta hai quận. Bây giờ trong tay Thanh Hồ Đảo chúng ta chỉ còn lại có ba quận. '

'Dựa theo tốc độ như vậy, thêm một hai tháng, Quy Nguyên Tông khẳng định một hơi nuốt trọn ba quận cuối cùng. Đến lúc đó cả Dương Châu chính là của Quy Nguyên Tông rồi. Ta cũng sẽ trở thành đảo chủ lưu vong của Thanh Hồ Đảo. ' Thiết Phiến suốt ruột tới mức sắc mặt rất khó coi. Hơn nửa năm nay, y vẫn luôn quan tâm tìm mọi phương thức thử cứu vãn.

Nhưng các loại âm mưu quỷ kế lại bị Quy Nguyên tông dưới sự an bài cẩn thận của Gia Cát Nguyên Hồng phá vỡ, chỉ có số rất ít có hiệu quả thôi. Cũng không ảnh hưởng tới đại cục.

Đột nhiên!

- Cột kết!

Thư phòng cửa phòng mở ra.

- Ai, ta không phải đã nói rồi à. Không được ta cho phép, không cho bất luận kẻ nào đi vào!!!

Thiết Phiến nổi giận đùng đùng, ngoái đầu nhìn về phía người vừa mở cửa mắng lớn. Nhưng đợi đến khi mắt y vừa thấy người mở cửa, y không khỏi chết lặng đi.

Chỉ thấy một người áo bào trắng, trên y bào mờ ảo có những bụi bặm, đang mỉm cười đứng đó.

- Người...

Thiết Phấn lặng người đi. Y đã thấy không biết bao nhiêu lần chân dung người này trên những bức họa. Thanh Hồ Đảo bị rơi vào hoàn cảnh này đều là do người trước mắt đưa đến.

- Thiết đảo chủ, giận gì ghê thế?

Người vừa tới mỉm cười.

481. Chương 49: Đẳng Thanh Sơn Và Thiết Ngũ.

Từng chữ rít qua kẽ răng Thiết Phấn.

- Thiết đảo chủ, dường như đảo chủ rất hận tại hạ?

Đẳng Thanh Sơn nở nụ cười lạnh:

- Cũng đúng thôi, cơ nghiệp ngàn năm của Thanh Hồ đảo các người bị hủy bởi ta. Ta hỏa thiêu Thanh Hồ đảo của người. Hiện nay, Quy Nguyên Tông của ta lại sắp thống nhất Dương Châu. Người hận ta, thật sự là hợp đạo lý, đúng lý phải như thế.

- Thế nào, chẳng lẽ hận cũng không được?

Thiết Phấn cười lạnh trả lời, tới lúc này rồi, chẳng lẽ hấn lại cúi đầu?

Hai mắt Đẳng Thanh Sơn lóe hung quang:

- Dương nhiên có thể. Ta cũng hận Thanh Hồ đảo của người, từng hận tới mức muốn ăn thịt, uống máu Cổ Ung.

- Ta cũng hận muốn ăn thịt, uống máu người.

Thiết Phấn lạnh lùng nhìn Đẳng Thanh Sơn.

Đẳng Thanh Sơn liền nhếch mép cười:

- Ta hiểu, thế giới này chính là như thế. Hận một người, có đủ sức mạnh mới có thể khiến kẻ thù đau khổ. Nếu như không có đủ thực lực, e rằng trong mắt kẻ thù chỉ như con sâu cái kiến mà thôi, không đủ tư cách để được để ý đến.

Đẳng Thanh Sơn cười nhìn Thiết Phấn:

- Lúc đầu trong mắt Hạng tử kiếm thánh, ta e rằng chỉ là một con kiến, con sâu, nhưng người hiện tại trong mắt ta cũng giống như vậy, chỉ là con sâu cái kiến.

- Khi Thanh Hồ đảo các người xưng bá Dương Châu, đã từng làm đủ chuyện ác. E rằng ngàn năm nay không biết bao nhiêu người muốn đập bằng Thanh Hồ đảo của người, muốn thiêu rụi Thanh Hồ đảo của người. Chỉ vì Thanh Hồ đảo người quá mạnh nên vẫn chưa có ai có thể báo thù.

Đẳng Thanh Sơn cười lạnh nói. Thù hận là một loại sức mạnh, loại sức mạnh làm con người mạnh mẽ tiến lên.

- Cả ngàn năm vẫn chưa có ai có thể diệt Thanh Hồ đảo của người, nhưng ta làm được rồi.

- Nếu như không có thù hận với Thanh Hồ đảo của người, e rằng Đẳng Thanh Sơn ta cũng không thể tiến bộ nhanh như vậy. Cũng không thể khổ luyện không ngừng, không hề lơ lửng tí nào.

Đẳng Thanh Sơn nhớ lại những khổ luyện không ngừng trong mấy năm vừa qua, không có một ngày nào bản thân dám ngưng trệ. Tại sao? Còn không phải là do ngọn núi lớn Thanh Hồ đảo không lúc nào gây áp lực lên bản thân hay sao!

Nói xong, Đẳng Thanh Sơn đi tới cái ghế bên cạnh bàn, điềm nhiên ngồi xuống.

- Người không giết ta?

Thiết Phàn nhú mày hỏi.

- Muốn chết sớm vậy sao?

Đằng Thanh Sơn liếc hẳn, lấy hai khúc Luân hồi thương trong túi đựng thương ở sau lưng, nhàn nhã nói lại.

Tuy sắc mặt Thiết Phàn vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng y rất lo lắng: "Sư tổ đang ở dưới đất, nếu bị Đằng Thanh Sơn phát hiện thì hỏng mất. Tuy sư tổ không sợ Đằng Thanh Sơn, nhưng chắc chắn không phải một mình Đằng Thanh Sơn tới đây, nhất định còn có yêu thú lợi hại cùng đi.

Trong lòng nghĩ thế, Thiết Phàn liền cười lạnh:

-Đằng Thanh Sơn, nếu ngươi không bắt ta thì ta đi đây.

Nói rồi Thiết Phàn liền đi ra ngoài.

Bùng. Một đạo thương ảnh quét tới.

Thiết Phàn muốn né tránh nhưng trong lòng vừa có ý niệm né tránh, thân thể vẫn chưa kịp di động, 'hò' một tiếng liền bị đánh trúng khuỷu chân, cả người không tự giác té quỵ trên mặt đất.

- Đừng gấp, ta chưa cho ngươi đi, tốt nhất ngươi đừng rời khỏi thư phòng này. Nếu không, ngươi ráng chịu đi.

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh ngồi trên ghế, lạnh lùng nói.

Thiết Phàn quay đầu giận dữ nhìn Đằng Thanh Sơn, lạnh giọng châm chọc:

- Ngươi làm thế này mà còn là hư cảnh cường giả ư? Còn so sánh với các nhân vật phong hoa tuyết đại như tứ đại chí cường giả gì chứ? Phì, thật là mất mặt hư cảnh cường giả. Chỉ biết khi dễ một tiên thiên như ta, có bản lãnh thì trực tiếp giết ta đi.

Thiết Phàn không ngừng chọc giận Đằng Thanh Sơn.

Bởi vì y hiểu rõ ở sâu dưới đất chính là sư tổ, Hạt tử kiếm thánh.

Nếu y có thể chọc giận Đằng Thanh Sơn, sau khi Đằng Thanh Sơn nổi giận giết y, rất có khả năng sẽ rời khỏi ngay.

- Để ta đoán xem, ngươi chọc tức ta như vậy cuối cùng là vì cái gì?

Đằng Thanh Sơn mỉm cười ngồi tại chỗ, bưng tách trà trên bàn lên:

- Nếu ta đoán không sai, Thiết hạt tử đó chắc vẫn có liên lạc thường xuyên với ngươi. Lão mù đó trốn suốt ngày, chỉ lâu lâu ghé ngươi lấy tin, đúng không?

Thiết Phàn thất kinh trong lòng.

Đằng Thanh Sơn nhìn Thiết Phàn đang ra vẻ cười lạnh, bất giác cười nói:

- Đừng giả vờ nữa! Nói rõ cho ngươi biết, ta ở đây chính là để đợi Thiết hạt tử tới.

Theo như Đằng Thanh Sơn phán đoán, Thiết hạt tử này nhất định là trốn ở nơi cực kỳ bí mật, phỏng chừng mỗi ngày hoặc vài ngày mới tới liên lạc với Thiết Phàn một lần.

Cho nên, cách tìm Thiết hạt tử đơn giản nhất cũng trực tiếp nhất chính là ôm cây đợi thỏ.

- Ngươi yên tĩnh ngồi đó đi, đợi sau khi Thiết hạt tử tới, có lẽ ta sẽ nhân từ đưa ngươi lên đường. Như vậy ngươi không phải chịu tội, ta cũng thoải mái.

Đằng Thanh Sơn hờ hững nói.

Giọng nói hờ hững này làm lòng Thiết Phàn thấp thỏm, đồng thời cũng rất nghi ngờ: "Thanh niên năm nay mới hai mươi hai tuổi, lại trường kỳ bế quan tu luyện, làm thế nào lại có tính cách thành thực, lạnh lùng như thế, suy nghĩ cũng kín kẽ, tinh tế như thế?"

Hắn nào biết, kiếp trước Đằng Thanh Sơn đã trải qua biết bao tôi luyện, tuy rằng không phải là một sát thủ mưu trí nhưng cũng không phải như phần lớn người trên Cửu châu đại lục, chỉ biết luyện võ, giết người, rất vụng về trong cách cư xử, tính kế.

- Sư tổ!! Mau chạy!!!

Rất đột ngột, Thiết Phàn đang ở trong thư phòng hét to lên.

Chân nguyên của tiên thiên kim đan cường giả hoàn toàn bộc phát, tiếng hét đáng sợ thậm chí làm cho không khí dao động rõ rệt, làm cho không ít giấy trong thư phòng trực tiếp 'bùng' một tiếng, nổ tung. Tách trà trong tay Đằng Thanh Sơn cũng bị chấn vỡ, sóng âm đáng sợ điên cuồng lan ra.

Một tiếng quát đột nhiên, mạnh mẽ, quyết liệt. Thiết Phàn hoàn toàn liều mạng rồi.

- Chạy!!! Rõ ràng dư âm cuối cùng của tiếng la đã bị vỡ. Khóe miệng Thiết Phàn cũng có tia máu.

Tiếng rống cực hạn này đã làm cho cổ họng cùng khí quản của y bị thương.

Trong lỗ hổng trong lòng nham thạch ở cực sâu trong lòng đất là nơi Thiết hạt tử khoanh chân tĩnh tọa. Hắc y hạt tử không hề có chút phản ứng nào với tiếng rống giận dữ của Thiết Phàn, ngồi yên như cũ.

Trong thư phòng.

- Ủa?

Thiết Phàn khẽ nhăn trán.

- Có phải là người cảm thấy rất kỳ quái...

Đằng Thanh Sơn vẫn ngồi yên trên ghế, mỉm cười nhìn Thiết Phàn:

- Tiếng rống cực hạn của tiên thiên kim đan cường giả mà tại sao ngay cả cửa sổ của thư phòng cũng không phá nổi, thậm chí không hề rung động. Tại sao sau tiếng rống của người cũng không có ai trong phủ chạy tới?

- Người...

Sắc mặt Thiết Phàn đại biến.

Đằng Thanh Sơn cười nhẹ:

- Thiết Phàn, vì để đề phòng sơ xảy, khi ta vào đây đã hoàn toàn ngưng kết không gian thư phòng. Như vậy, âm thanh vốn không thể truyền ra ngoài. Cho dù người hét vỡ cả cổ họng, ừm, người đã hét hư cổ họng rồi. Cho dù như vậy, hắc y hạt tử cũng không nghe được gì đâu.

"Hu."

Đằng Thanh Sơn đứng dậy.

- Người định làm gì?

Lòng Thiết Phàn hoàn toàn rối loạn.

- Cũng phải cảm ơn người.

Đằng Thanh Sơn nhếch mép cười, nhìn Thiết Phàn:

- Vì tiếng rống này của người, ta đã biết Thiết Ngũ chắc chắn đang ở trong vòng vài chục cho đến trăm dặm quanh đây. Vì tiếng rống của người, dù phá hư cổ họng, cự ly truyền đi xa nhất cũng chỉ đạt tới trăm dặm. Cho nên, Thiết Ngũ phải ở trăm dặm quanh đây.

- Người!

Thiết Phàn trợn to mắt, hắn không ngờ Đằng Thanh Sơn lại phản ứng nhanh như thế.

- Vì đề phòng người quấy rối, nhắc nhở hắc y hạt tử, ta bắt buộc dĩ phải dùng chút thủ đoạn. Cho nên, xin lỗi nha!

Đằng Thanh Sơn cười đi tới, nhưng ánh mắt hắn lại lạnh băng không chút do dự, cán Luân hồi thương giống như ảo ảnh nhoáng lên. Căn bản Thiết Phàn không thể né tránh, bị đánh trúng bụng.

- Bùng!

Thân hình Thiết Phàn run lên, sắc mặt tái mét, khóe miệng ứa máu, đơn điền của hắn đã bị hủy.

- Bây giờ, ngươi cùng ta đi gặp tên mù Thiết Ngũ một chuyện nào.

Đằng Thanh Sơn xách Thiết Phàn, dưới áp lực của lực thiên địa to lớn, Thiết Phàn đã bị phế không thể động đậy được chút nào. Đằng Thanh Sơn liền rời khỏi thư phòng, thân ảnh loáng cái đã biến mất khỏi cửa thư phòng.

Đằng Thanh Sơn một tay nắm Luân Hồi thương, một tay xách Thiết Phàn, nhảy lên lưng Bát tử phượng hoàng đang lao nhanh xuống.

- Phía dưới.

Đằng Thanh Sơn chỉ mũi Luân hồi thương xuống dưới đất.

Không chút nghi ngờ, bản thân khổ cực truy tìm mà vẫn không thấy Thiết Ngũ, với lại, tiếng rống lo lắng của Thiết Phàn chỉ rõ Thiết Ngũ đang ở trong phạm vi trăm dặm. Vậy thì chỉ có một nơi: dưới lòng đất.

Thật ra Thiết Phàn cũng không còn cách nào khác. Nếu hắn không rống lên, Đằng Thanh Sơn cứ ngồi chờ như vậy, tới tối Hạng tử kiếm thánh cũng sẽ tới.

Tới lúc đó, Đằng Thanh Sơn nhờ vào lĩnh vực sẽ phát hiện Hạng tử kiếm thánh.

Xuy xuy...

Bát tử phượng hoàng toàn thân rực lửa, bên ngoài là lửa trắng, bên trong là lửa đen không ngừng lao xuống trong lòng đất. Dưới ngọn lửa trắng cùng ngọn lửa đen, cho dù là nham thạch cứng rắn hơn nữa cũng trong nháy mắt bị hóa thành tro bụi. Tốc độ của Bát tử phượng hoàng trong lòng đất quả thật làm người ta kinh sợ.

- Ủa? Dừng!

Trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn phát hiện cách khoảng ba mươi bốn dặm trong lòng đất có khí tức to lớn quen thuộc tiềm ẩn.

Khí tức này, là do từng đạo ánh sáng màu đen tập hợp lại, mạnh mẽ nhưng súc tích.

Chính là Hạng tử kiếm thánh Thiết Ngũ.

Viu.

Hầu như Bát tử phượng hoàng Tiểu Thanh không chút do dự, lập tức xông tới.

Đang tĩnh tọa trong lòng đất, tay nắm thiết côn hẹp dài, đột nhiên Hạng tử kiếm thánh cảm thấy hai luồng khí tức hư cảnh to lớn xâm nhập vào phạm vi lĩnh vực của mình.

- Không hay! Chính là Kinh Ý.

Trong tiềm thức của Hạng tử kiếm thánh vẫn còn nhớ thân phận Kinh Ý này. Không hề do dự, Hạng tử kiếm thánh lập tức bay lên trên.

"Vậy là Đằng Thanh Sơn đến rồi. Khí tức hư cảnh còn lại nóng bỏng như lửa, chắc là Bát tử phượng hoàng trong truyền thuyết. Nhưng khí tức linh cảnh này tuy mạnh mẽ nhưng không mạnh như ta tưởng. Còn thua Yêu long ở Đại Duyên Sơn rất xa." Trong khi bỏ chạy, trong lòng Hạng tử kiếm thánh thắc mắc.

Trong tưởng tượng của lão, Bát tử phượng hoàng trong truyền thuyết phải là đứng đầu trong những yêu thú hư cảnh. Dù khí tức linh cảnh không bằng Yêu long Tử tích, nhưng theo lý mà nói cũng không khác mấy. Nhưng bây giờ lão cảm ứng rõ ràng yếu hơn rất nhiều. Thậm chí gần bằng với cường giả hư cảnh đại thành như lão ta.

Linh hồn khí tức mạnh yếu trong một trình độ nào đó cũng phản ánh thực lực.

- Thiết Ngũ! Người đừng chạy nữa, chạy không thoát đâu!

Giọng Đăng Thanh Sơn vang trong tai Hạt tử kiếm thánh.

Khoảng cách hai bên bị thu hẹp với tốc độ kinh người.

”Nhanh quá, nhanh quá rồi.” Sắc mặt Hạt tử kiếm thánh rất khó coi.

Bùng. Bùng.

Ngay khi Hạt tử kiếm thánh phá đất bay ra, gần như cùng lúc Bất tử phượng hoàng lưng chở Đăng Thanh Sơn cũng bay ra khỏi mặt đất.

- Ủa?

Hạt tử kiếm thánh sững người, cảm thấy hai luồng khí tức cường đại cản ngay trước mặt.

Chỉ thấy một con thần điêu to lớn như tấm mình trong ngọn lửa, toàn thân lông vũ màu lửa đỏ, chính là Bất tử phượng hoàng trong truyền thuyết.

Trên lưng Bất tử phượng hoàng, một thanh niên mặc áo trắng, tay cầm một cây thương tua đỏ đang đứng. Trong tay y còn xách theo một người, chính là đảo chủ Thanh Hồ đảo, Thiết Phàn.

- Thiết Ngũ! Ân oán giữa ta và ngươi, ân oán giữa ta và Thanh Hồ đảo kết thúc ở đây đi! Giọng Đăng Thanh Sơn vang lên.

482. Chương 50: Cái Chết Của Hạt Tử Kiếm Thánh.

Tiếng phượng hót thánh thót vang vang, quanh quần đội mãi trên bầu trời.

- Đăng Thanh Sơn!

Hai mắt ảm đạm của Hạt Tử Kiếm Thánh Thiết Ngũ mặc dù nhìn không thấy gì, nhưng lão lại cảm ứng được khí tức đối phương, không khỏi cười lạnh nói:

- Ngươi quả thật che giấu kỹ thật. Đã trở về mà vẫn cố nén nhịn, một mạch không dám khôi phục tên thật mà dùng cái tên Kinh Ý. Hư cảnh hai mươi một tuổi! Hay lắm. Thiết Ngũ ta không ngờ trước ngày đại hạn lại có thể chạm mặt được một đối thủ bực này.

- Ta cũng không ngờ, ở Cửu Châu đại địa, ta và Thanh Hồ Đảo ngươi lại kết một mối thù hận như thế. Tất phải có một bên bị diệt, mới có thể chấm dứt thù hận được!

Đăng Thanh Sơn đứng trên lưng bất tử Phượng Hoàng, than thở.

Hai đại cường giả hư cảnh, lúc này không hện mà cùng thu mình.

Song phương đều chuẩn bị đánh một trận!

- Sư tổ, chạy mau!

Thiết Phàn bị Đăng Thanh Sơn nắm trong tay không kìm được vội vàng kêu to.

Đăng Thanh Sơn vung tay, ném Thiết Phàn xuống đất. Độ cao cũng chỉ vài chục trượng. Thiết Phàn như một tảng đá vỡ rơi tòm xuống. Khi gần tới mặt đất, hắn vội linh hoạt uốn mình cố gắng làm tản bớt lực công kích. Rồi 'phốc' một tiếng, hắn phun ra một ngụm máu, sau đó đứng thẳng lên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời hai đại cường giả hư cảnh đang nhìn chằm chằm vào đối thủ.

”Sư tổ,” Thiết Phàn vô cùng lo lắng, ”sao không chạy đi?”

Hạt Tử Kiếm Thánh Thiết Ngũ cũng từng nghĩ tới việc chạy trốn, nhưng xuống đất thì tốc độ của bất tử Phượng Hoàng cũng nhanh hơn lão. Còn ở giữa không trung thì vừa rồi đã thấy bất tử Phượng Hoàng chỉ

trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt lão rồi. Bất luận là dưới đất hay trên không trung, tốc độ bất tử Phượng Hoàng đều vô cùng kinh người. Điều đó chứng tỏ Hạt Tử Kiếm Thánh hôm nay trốn không thoát được.

Đã trốn không thoát, vậy không bằng đánh một trận!

”Ta chính là hư cảnh đại thành! Còn tên Đằng Thanh Sơn này hiển nhiên còn chưa tới hư cảnh đại thành. Ta không tin ta không giết chết được hắn!”

”Mặc dù hắn có bất tử Phượng Hoàng giúp, nhưng mà nếu hôm nay có thể giết chết được Đằng Thanh Sơn... Khi bề được mũi nhọn mạnh nhất của Quy Nguyên Tông, Thanh Hồ Đảo ta còn có hy vọng khôi phục lại Dương Châu!”

Hạt Tử Kiếm Thánh hiểu rõ phe Quy Nguyên Tông có yêu thú hư cảnh, nhưng những yêu thú hư cảnh ấy đều là do Đằng Thanh Sơn cầm đầu.

Đằng Thanh Sơn mà chết, những con yêu thú ấy sao lại giúp cho Quy Nguyên Tông chứ?

Do đó Hạt Tử Kiếm Thánh chỉ có một con đường.

”Đưa mình vào đất chết để tìm cái sống!” Hạt Tử Kiếm Thánh trong nháy mắt tâm chí kiên định như đá tảng, trong hai mắt ảm đạm lóe lên lệ mang màu đen, rồi trong nháy mắt thu nhỏ thành hai điểm đen, tựa như hai đồng tử.

- Đằng Thanh Sơn, nghe nói thương pháp ngươi rất khá. Lần này, đánh với ta một trận, chẳng biết ngươi định dùng phủ pháp hay thương pháp đây?

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói.

- Đã đấu với Thiết Ngũ ngươi một trận cuối cùng, vậy ta tự nhiên sẽ dùng thương pháp rồi!

Đằng Thanh Sơn hai tay cầm Luân Hồi thương, để xéo trước người.

- Thiết Ngũ ta tung hoành thiên hạ hơn bốn trăm năm, hôm nay đánh một trận với ngươi, một cường giả hư cảnh trẻ nhất từ cổ chí kim. Để xem rốt cuộc ai sống ai chết!

Hạt Tử Kiếm Thánh cười lạnh nói.

- Đương nhiên nếu ngươi cảm thấy không công bình, vẫn có thể cho con bất tử Phượng Hoàng của ngươi hỗ trợ cùng đánh với Thiết Ngũ ta cũng được!

- Đối phó với ngươi, chỉ một mình ta là đủ rồi!

Hai mắt Đằng Thanh Sơn ngưng trọng, chiến ý không ngừng bốc lên, hoàn toàn tiến vào trạng thái một trận sống mái.

”Từ khi ngộ ra hành Thủy chi đạo cũng đã hơn nửa năm rồi. Hơn nửa năm qua, tiến bộ của mình như thế nào thì phải xem trận này rồi! Ta có Hồng Thiên Thần Giáp, cũng tổng kết không ít tuyệt học từ Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Còn có bất tử Phượng Hoàng lược trận cho ta, về mặt khí thế thì hoàn toàn áp đảo đối thủ. Nếu như thế mà vẫn không giết chết được Hạt Tử Kiếm Thánh thì ta còn mưu toan truyền bá nội gia quyền nhất mạch làm gì nữa?”

”Không phải hắn chết,” Hạt Tử Kiếm Thánh trong lòng cuộn sóng, ”thì ta vong!”

Tâm niệm song phương đều vô cùng kiên định!

An tĩnh!

Hai đại cường giả hư cảnh ngưng tụ khí thế đến cực hạn, đó là luồng khí thế nhìn không thấy sờ không được, nhưng lại có thể cảm nhận được uy áp, giống như đêm trước khi mưa to oi bức làm cho trong lòng người ta cảm giác thấy áp lực. Còn lúc này... một mảng mây đen lớn cũng vừa che mất mặt trời, trong không trung tiếng ve inh ỏi cũng biến mất trong nháy mắt, lúc này không gian trở thành một khoảng yên ắng chết chóc!

Chỉ có Thiết Phán đứng trên mặt đất ngẩng đầu lên trời.

- Hát!

Đằng Thanh Sơn trên lưng bắt tử Phượng Hoàng quát lớn một tiếng, như tiếng sấm mùa xuân, cả người như một con hùng ưng nhảy vọt lên, lao lên giữa không trung, rồi bổ xuống, tay giơ lên cao cây Luân Hồi thương. Trong lúc nhất thời Đằng Thanh Sơn trông tựa như một vị thần linh khai thiên tích địa.

Hạt Tử Kiếm Thánh lơ lửng giữa không trung cầm một cây thiết côn nhỏ, bình tĩnh đứng chờ.

- Âm âm...

Từ trên cao Đằng Thanh Sơn vung Luân Hồi thương đánh xuống, lập tức cả thiên địa đều biến sắc.

- Buồn cười.

Khóe miệng Hạt Tử Kiếm Thánh nhếch lên, nhanh như chớp đâm thẳng thiết côn nhỏ lên trên.

Một cú đâm rất đơn giản!

Thiết côn nhỏ đâm vào cán Luân Hồi thương rất tinh diệu, nhưng một luồng dao động quỷ dị trong không gian đến mắt thường cũng có thể thấy được lại truyền dọc theo thiết côn nhỏ nhanh chóng bắn về phía Hạt Tử Kiếm Thánh. Hạt Tử Kiếm Thánh hơi biến sắc, thiết côn nhỏ không thể chịu được liên tiếp bị chấn động mấy lần. Bản thân Hạt Tử Kiếm Thánh cũng bị lão đảo loạn choạng ngã xuống, rồi rơi xuống mặt đất, sắc mặt đỏ bừng.

- Chiêu "Phách Sơn" của ta thế nào?

Đằng Thanh Sơn cười sang sảng, từ trên cao bắn xuống cực nhanh.

Bùng!

Vừa rơi đến mặt đất, trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn đã đứng thẳng lên, rồi như một con lươn khổng lồ, hần nhanh chóng biến mất khỏi vị trí hiện tại, rồi lại xuất hiện cạnh Hạt Tử Kiếm Thánh. Cán Luân Hồi Thương xoay tròn, cả cán thương chọt cong lên như một con gà đang ấp ngẩng đầu mổ tới.

Hạt Tử Kiếm Thánh cười lạnh, xuất ra ba chiêu nhanh như chớp.

Phốc! Phốc! Phốc!

Bị thiết côn nhỏ liên tiếp đâm vào ba lần vào đầu thương, Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy chiêu Xích Kim Hồ Pháo đang sắp thi triển, chợt bị phá hỏng hết tiết tấu.

Không chút do dự, hần vội đập mạnh ba bước, mỗi một bước đều xa vài chục trượng. Chỉ thấy thân hình hần lóe lên thành hình chữ chi, còn hai mắt âm đậm của Hạt Tử Kiếm Thánh chọt lóe lên lẹ mang, lão cũng nhanh chóng bay theo. Trong chớp mắt, liên tiếp bảy đạo quang tuyến màu đen đâm thẳng vào Đằng Thanh Sơn.

Một người lùi, một người công.

- Ha ha!

Đằng Thanh Sơn đột nhiên cười phá lên rất ngông cuồng, rồi không lui về phía sau nữa, ngược lại hần lác mình một cái, lao về phía Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Xoẹt xoẹt...

Mũi Luân Hồi Thương trong tay Đằng Thanh Sơn chuyển động. Trong nháy mắt mũi thương như sinh ra những tia hoa lửa, xé rách cả thiên địa, mang theo một luồng lực xoay tròn kỳ dị, như một cái máy khoan điện khổng lồ khoan cả trời đất, khoan thẳng về phía Hạt Tử Kiếm Thánh. Uy lực ghê gớm, chỉ cần cảm thụ khu vực cũng đã làm Hạt Tử Kiếm Thánh phải biến sắc.

Đây là Lô Hỏa Độc Long Toàn, một trong hai đại tuyệt chiêu mà hần khổ luyện rất lâu mới ngộ ra được!

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng quát to:

- Chết đi!!!

Cây thiết côn nhỏ trong nháy mắt hóa thành chín luồng ánh sáng mơ hồ, làm cho người ta trong lúc nhất thời không phân rõ được cái nào là thật, cái nào là giả! Khi chín đạo quang tuyến màu đen lần lượt giao kích với cây thương sắc bén trong tay Đằng Thanh Sơn, lại không hề phát ra một chút tiếng động nào.

Không đỡ!

Hạt Tử Kiếm Thánh không đỡ mũi thương, mà Đằng Thanh Sơn cũng không đỡ cú đâm đáng sợ của Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Xoảng...

Cái quỹ dị chính là, giữa tay trái của Hạt Tử kiếm thánh lại xuất hiện một thanh đoản kiếm màu đen nhanh chóng đâm trúng vào mũi của Luân Hồi thương đang bốc lửa phừng phừng.

- Gục cho ta!!!

Đằng Thanh Sơn rống lên một tiếng.

Mũi thương đáng sợ ẩn chứa kinh đạo xoay tròn, làm cho Hạt Tử Kiếm Thánh không khỏi tê rần cánh tay trái, hổ khẩu vỡ ra, máu tươi đầm đìa. Còn đoản kiếm màu đen cũng bị ném văng lên. Mũi Luân Hồi Thương xoay tròn của Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt xuyên qua cánh tay trái Hạt Tử Kiếm Thánh! Cũng trong lúc này, thiết côn nhỏ của Hạt Tử Kiếm Thánh đã đâm thẳng vào ngực Đằng Thanh Sơn.

- Bùng!

- Bùng!

Hai người đều bị chấn động đến mức phải thoái lui. Mặt đất như bị hai đại ma thần đạp đến mức chấn động, vỡ ra thành những vết nứt.

- Ha ha Thiết hạt tử, ngươi thật là lớn mật. Dám liều chết với ta, lại còn không thêm mặc thần giáp nữa.

Đằng Thanh Sơn quệt máu dính ở khóe miệng, đồng thời cười to, nhưng hai mắt lại vô cùng lạnh lùng sắc bén như đao. Rồi hắn lại bước từng bước nhanh chóng lao về phía Hạt Tử Kiếm Thánh. Vừa rồi song phương đều công kích trúng đối thủ. Nhưng Đằng Thanh Sơn ỷ vào Hồng Thiên Thần Giáp, tiếp được một kích.

Nhưng Hạt Tử Kiếm Thánh thì lại bị chặt mất một cánh tay.

- Sao ngươi chẳng bị gì hết?

Hạt Tử Kiếm Thánh không kìm được phần nộ quát:

- Ta dùng Chấn Tự Quyết! Ngươi dùng thần giáp cũng không thể ngạnh kháng một kích mà không chết được.

- Bản lĩnh của ta không phải thứ mà ngươi có thể tưởng tượng ra đâu!

Đằng Thanh Sơn cười to.

Dám ngạnh kháng một cú đâm của Hạt Tử Kiếm Thánh, ngoại trừ Hồng Thiên Thần Giáp ra, cái mà hắn dựa vào lớn nhất là thân thể đạt tới mức trong ngoài đều hoàn mỹ, đến cả lục phủ ngũ tạng cũng cứng rắn tới độ còn mạnh hơn cả huyền thiết. Thân thể như thế, Hạt Tử Kiếm Thánh muốn dựa vào một chiêu Chấn Tự Kiếm quyết mà giết chết Đằng Thanh Sơn thì chỉ là nằm mơ.

- Ha ha, tiếp của ta thêm mấy chiêu Lôi Hỏa Độc Long Toàn nữa này!

Đằng Thanh Sơn tiến lên như sét đánh, trông như một thần linh thời viễn cổ, nhanh chóng xông tới. Hắn không để ý phòng ngự, mà điên cuồng dùng thương đâm Hạt Tử Kiếm Thánh.

Thương như sét đánh.

Nhanh như thiểm điện.

Trong chớp mắt, lôi điện không dứt, bao trùm cả Hạt Tử Kiếm Thánh. Hạt Tử Kiếm Thánh cũng không dám bắt chấp phòng ngự mà liều mạng nữa.

- Xoảng!
- Choang!
- Choang!

Hạt Tử Kiếm Thánh thoái lui, tiếp được liên tiếp chín thương của Đằng Thanh Sơn!

Nhưng thương pháp với khí thể nuốt cả sông núi này, cũng đã làm cho khí thể Đằng Thanh Sơn lên tới đỉnh cao. Trong lòng Hạt Tử Kiếm Thánh lập tức cảm thấy không ổn:

”Không xong! Tiếp tục như vậy, khí thể của hắn sẽ tăng đến cực hạn, lúc đó thì nguy rồi.”

Nhưng sự linh hoạt và tốc độ của Đằng Thanh Sơn hoàn toàn không thua gì lão. Hơn nữa tốc độ công kích của cây Luân Hồi thương thật sự quá nhanh, căn bản không cho Hạt Tử Kiếm Thánh kịp né tránh ra xa.

- Ha ha...

Liên tiếp chín thương, Đằng Thanh Sơn đã hưng phấn tới đỉnh cao, gầm lớn một tiếng:

- Thiết Ngũ, tiến ngươi một đoạn đường!

Chỉ thấy trong nháy mắt mũi thương Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn chợt có những lệ mang màu đen vờn quanh, trong nháy mắt cả thiên địa như tối sầm lại, yên tĩnh vô cùng. Trong thiên địa ngoại trừ Đằng Thanh Sơn và một cây thương thì không còn vật gì nữa. Những tua màu đỏ tươi cũng không ngừng xoay tròn bay múa. Lập tức cả không gian như run lên.

- A a!

Một tiếng gào trầm thấp từ yết hầu của Hạt Tử Kiếm Thánh bật ra. Cây thiết côn nhỏ trong tay hắn trong nháy mắt hóa thành một thanh cự kiếm màu đen, ngạnh kháng mũi thương dữ dội của Đằng Thanh Sơn.

- Bùng!

Mũi Luân Hồi Thương khi vừa chạm vào cự kiếm màu đen, trong nháy mắt lại dùng hai lực công kích ẩn chứa vô cùng đáng sợ làm cho cự kiếm màu đen bị chấn động tới gần như tiêu tán, đồng thời chỉ một cú xoay tròn đã đi vòng qua cự kiếm màu đen, nhanh chóng đâm thẳng tới.

Phốc!

Mũi Luân Hồi Thương chợt nhô ra sau gáy Hạt Tử Kiếm Thánh. Những tua thương màu đỏ tươi đang dần thấm đẫm máu.

Đây là tuyệt chiêu cực mạnh mà Đằng Thanh Sơn vừa khổ cực ngộ được - Diệt Thế Phá Diệt Thương!
(thương phá sập cả thế giới)

483. Chương 51: Đề Nghị.

Lôi Hỏa Độc Long Toàn là một chiêu lấy Độc Long Toàn làm nguyên mẫu. Uy lực không lớn lắm, không mất mát nhưng cũng không tăng thêm, có uy lực đúng chín thành lực thiên địa.

Còn Diệt Thế Phá Diệt Thương thì khác hẳn.

Khai Sơn Tam Thập Lục Thức vốn là phủ pháp có mục đích hủy diệt giết chóc đáng sợ. Nếu ba mươi thức đầu lần lượt đối ứng với ngũ hành, thì từ thức ba mươi một tới thức ba mươi sáu lại là phủ pháp với những chiêu thức thi triển từ góc độ tử diệt tử vong. Lĩnh ngộ Hủy Diệt chỉ đạo xong, khi nhìn lại sáu thức đó, Đằng Thanh Sơn cũng có chút lĩnh ngộ. Sau đó hắn dung nhập tất cả vào trong thương pháp, sáng chế ra chiêu Diệt Thế Phá Diệt Thương!

Lấy cảnh giới Hủy Diệt làm chủ, một thương sắc bén với chín thành lực thiên địa lại phát huy tới mười thành, thậm chí còn hơn một chút!

- Vèo!

Đằng Thanh Sơn rút mạnh Luân Hồi thương. Từ yết hầu Hạng Tử Kiếm Thánh máu bắn ra tung tóe. Cả người lão vô lực quì sụp xuống, trong ánh mắt vẫn đục mờ ảo vẫn còn chút lệ mang lưu chuyển, rồi sau đó tán đi, trên khóe miệng ứa máu vẫn còn cố phun ra vài thanh âm mơ hồ, sau đó gục đầu, không nhúc nhích nữa.

- Sư tổ!!!

Một tiếng kêu thê lương gần đó vang lên. Chính là đạo chủ Thanh Hồ Đảo, Thiết Phàn.

- Kết thúc, đều kết thúc rồi.

Đằng Thanh Sơn một tay cầm Luân Hồi thương, mũi thương và tua đỏ đều lơ mờ vết máu Hạng Tử Kiếm Thánh.

- Thù hận giữa ta và Thanh Hồ Đảo rốt cục đã chấm dứt!

Chỉ tích tắc, trong đầu Đằng Thanh Sơn hiện ra rất nhiều người bị chết vì tay Thanh Hồ Đảo: Thanh cô nương, Đằng Vinh Tương, còn có rất nhiều huynh đệ Hắc Giáp quân ngã xuống dưới làn tên, rồi cả hư cảnh Quy Nguyên Tông, Vũ trưởng lão...

- Rốt cuộc Thanh Hồ Đảo bị diệt! Dương Châu sẽ thuộc về Quy Nguyên Tông ta.

Hai mắt Đằng Thanh Sơn lóe sáng:

- Nhưng, mới chỉ là khởi điểm thôi.

Đằng Thanh Sơn vác Luân Hồi thương, một tay xách thi thể Hạng Tử Kiếm Thánh, một cái lắc người đã tới bên cạnh Thiết Phàn lúc này đã tuyệt vọng suy sụp hoàn toàn.

Lúc Đằng Thanh Sơn và Hạng Tử Kiếm Thánh chiến đấu, Thiết Phàn căn bản không nghĩ tới việc chạy trốn. Một là, cường giả hư cảnh có thể phát hiện rõ ràng trong phạm vi ba mươi bốn dặm. Đan điền hắn bị phế rồi, muốn chạy ra ngoài ba mươi bốn dặm, tối thiểu cũng mất nửa canh giờ. Thứ hai, Hạng Tử Kiếm Thánh mà chết, hắn cho dù chạy thoát còn có ý nghĩa gì nữa?

- Tiểu Thanh!

Tay này xách thi thể Hạng Tử Kiếm Thánh, tay kia xách Thiết Phàn, Đằng Thanh Sơn nhảy lên trên cao trăm trượng.

- U...

Bất tử Phượng Hoàng hưng phấn hét vang một tiếng vui mừng, rồi liệng tới. Đằng Thanh Sơn vừa vặn đáp xuống lưng nó, bất tử Phượng Hoàng vỗ hai cánh lao thẳng về phương bắc. Chỉ còn một vũng máu lưu lại giữa vùng đất hoang dã khôn cùng.

Gia Cát Nguyên Hồng đang ngồi dưới một mái đình ở tây viên Đằng gia trang, vắng vắng có thể nghe được tiếng hò hét chinh tề đều nhịp của một đám thiếu niên bên ngoài luyện võ trường.

Tây viên chiếm diện tích cực rộng. Ngoại trừ chỗ ở của hai vợ chồng Đằng Thanh Sơn, còn có chỗ ở của đám thiếu niên nữa. Ngoài ra còn phòng của bọn người Đằng Thú cùng với chỗ lưu trú cho khách.

- Vù!

Một luồng lưu quang đỏ rực từ trên trời hạ xuống, đáp cạnh ngôi đình.

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng đứng lên, nhưng vừa thấy trong tay Thanh Sơn có hai người, Gia Cát Nguyên Hồng không kìm được lộ ra vẻ khiếp sợ.

Đằng Thanh Sơn thả thi thể Hạng Tử Kiếm Thánh xuống bãi cỏ. Sau đó ném người còn sống - Thiết Phàn - sang một bên.

- Đây là... đây là Hạng Tử Kiếm Thánh Thiết Ngũ?

Gia Cát Nguyên Hồng vội đi tới, cẩn thận quan sát thi thể Hạt Tử Kiếm Thánh. Hạt Tử Kiếm Thánh mặc áo đen, nơi vết hầu có vết thương ghê rợn, còn chưa hết rỉ máu.

- Ở con đường ngoài thành, bị con đánh chết đó.

Đăng Thanh Sơn gật đầu đáp.

Gia Cát Nguyên Hồng dán mắt vào thi thể Thiết Ngũ trong chốc lát, rồi sau đó ngẩng đầu cười ha hả:

- Chết hay lắm, chết hay lắm!

Phốc một tiếng, Gia Cát Nguyên Hồng quỳ sụp xuống, hướng về phía đông, dập đầu liên tục trên mặt đất, rồi sau đó ngẩng đầu, thanh âm khê run lên:

- Sư tổ! Thanh Sơn đã báo thù cho người rồi, người thấy không. Thiết hạt tử, hần đã chết rồi!

Hai mắt Gia Cát Nguyên Hồng rưng rưng.

Gia Cát Nguyên Hồng chính là do Vũ trưởng lão một tay nuôi dạy nên, nói là sư tổ nhưng tình như thầy trò.

Cái chết của Vũ trưởng lão làm Gia Cát Nguyên Hồng luôn áy náy, nhưng lão không có năng lực báo thù, chỉ có thể nhịn nhục!

- Gia Cát Nguyên Hồng, ngươi đắc ý cái gì, gọi cái gì? Bất luận làm sao, thì cái tên hư danh của Quy Nguyên Tông ngươi cũng chẳng phải đã chết trước cả gia sư tổ của ta sao?

Trong lòng Thiết Phàn rất đau đớn, không kìm được phải châm chọc một chút.

- Hừ.

Gia Cát Nguyên Hồng liếc mắt nhìn hần, nhưng lại cười khê nói:

- Thiết đảo chủ! Người đứng đầu một đảo đã diệt vong, còn có lòng chú ý tới việc ai chết trước ai chết sau nữa à.

- Thiết Phàn, ngươi hãy nghe cho kỹ đây!

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói tiếp:

- Trong vòng mười ngày, cả Dương Châu sẽ thuộc về Quy Nguyên Tông ta. Không còn chỗ cho Thanh Hồ Đảo các ngươi đâu. Ngươi mở to hai mắt mà nhìn!

Cái chết của Hạt Tử Kiếm Thánh quả có đả kích rất lớn đối với những nhân vật lãnh đạo của Thanh Hồ Đảo.

Còn đảo chủ Thiết Phàn lại bị Quy Nguyên tông bắt sống, cũng là đả kích rất lớn đối với vô số đệ tử, quân đội của Thanh Hồ Đảo. Chỉ bảy ngày, Long Cương Quân lần lượt chiếm lĩnh ba quận thành Dương Châu rất nhanh. Tầng lớp lãnh đạo tan rã, lớp đệ tử tầng dưới không còn nhuệ khí, Thanh Hồ Đảo không còn tinh thần chiến đấu nữa.

Từ đó, mười ba quận Dương Châu đều lọt vào tay Quy Nguyên Tông.

Phía nam Dương Châu, ở trong một sơn thôn gần Nam Man.

Vèo Vèo Vèo!!!

Một ảo ảnh mơ hồ từ bên bờ Man Hoang thoát ra, sau đó dùng tốc độ kinh người lướt tới, chẳng mấy chốc đã lao vào giữa sơn thôn. Tiến thẳng vào một căn nhà rất bình thường giữa sơn trang.

- Hả?

Trong phòng có một lão già tóc bạc chột cả kinh, nhưng vừa nhìn thấy người mới tới, lập tức lộ ra vẻ kinh hãi, vội cung kính khom người:

- Đại nhân!

- Tình báo đâu.

Người vừa tới, mặc áo vải bố màu xám, mái tóc dài, đi chân trần, tựa như một dã nhân. Chính là đảo chủ tiền nhiệm Thanh Hồ Đảo, Cổ Ung.

- Đại nhân.

Lão già tóc bạc đầu đốm đưa ra một xấp tin, vội vàng báo:

- Thái thượng trưởng lão đã bị giết, đảo chủ bị Quy Nguyên Tông bắt sống. Đến cả ba quận cuối cùng của Thanh Hồ Đảo chúng ta cũng bị Quy Nguyên Tông đoạt rồi. Thanh Hồ Đảo chúng ta đã... đã hết rồi. Đại nhân, chúng ta nên làm gì đây?

Thanh Hồ Đảo tiềm phục ở các nơi, những người may mắn còn sống đều kinh hoàng.

Còn bây giờ, người có thể chỉ huy họ, có thể chỉ còn có Cổ Ung!

Cổ Ung lật xem những tin tình báo, nhìn những văn tự trên giấy, tay khẽ run lên. Hắn không lên tiếng. Sau khi đọc tất cả tin tình báo, hắn buông tay xuống.

- Đại nhân, chúng ta rốt cuộc nên làm gì?

Lão già tóc bạc vội hỏi.

- Dựa theo cách lúc trước, tiềm phục.

Cổ Ung lạnh lùng nói:

- Bồi dưỡng những đệ tử Thanh Hồ Đảo ta, hy vọng qua mấy trăm năm, Thanh Hồ Đảo ta có thể một lần nữa quét khỏi. Về phần ta, các người không cần tìm ta nữa.

Nói xong, Cổ Ung hóa thành một ảo ảnh, biến mất khỏi tầm mắt tuyệt vọng của lão già tóc bạc về phương nam xa xa.

Sâu trong Man Hoang.

Cổ Ung một mình quỳ gối cạnh khe suối, thân thể run rẩy, miệng phát ra những âm thanh nức nở.

- A a a rn...!!

Sau khi gào lên một tiếng khàn khàn đáng sợ cùng với những tiếng như thịt bị xé rách.

Đột nhiên...

Cổ Ung đang quì trên đất ngẩng phắt đầu lên. Chỉ thấy gương mặt lão đầy vết cào ghê rợn, huyết nhục bầy nhầy, một gương mặt dữ tợn chợt xuất hiện. Lão hoàn toàn huỷ hoại dung nhan rồi! E rằng người thường chỉ cần nhìn qua gương mặt này là gặp ác mộng rồi, thậm chí còn căn bản không được coi là một gương mặt nữa.

- Quy Nguyên Tông! Đẳng Thanh Sơn! Ta nhất định còn có thể trở về, nhất định sẽ về!!

Sau khi gào to như dã thú trong cơn tuyệt vọng, Cổ Ung lao thẳng về phía sâu trong Man Hoang, biến mất.

Khi dư nghiệt Thanh Hồ Đảo đang tuyệt vọng, những gia tộc vẫn hô phong hoán vũ của Thanh Hồ Đảo đều hoặc là lẩn trốn, hoặc là bị bắt, hoặc là đầu hàng. Tóm lại khắp nơi vang lên tiếng khóc ai oán. Còn vài chục vạn đệ tử bên phe Quy Nguyên Tông thì ai nấy đều hoan hô nhảy nhót. Quy Nguyên Tông rốt cuộc đã trở thành đệ nhất đại tông phái của cả Dương Châu rồi!

Có tên trong bảy đại tông phái ở Cửu Châu!

Bên trong Quận Giang Ninh, các tửu lâu, các cửa hàng, thậm chí còn ở ngoài ruộng đồng, đều có thể nghe đủ loại tiếng bàn tán. Cả Dương Châu ai cũng đều biết, bây giờ thời tiết đã thay đổi, trời không còn là của Thanh Hồ Đảo nữa, mà là của Quy Nguyên Tông. Chính là nhờ Quy Nguyên Tông đã sinh ra một nhân vật chưa từng có từ trước tới nay - Đẳng Thanh Sơn. Trong nháy mắt, rất nhiều sự tích về Đẳng Thanh Sơn, hoặc là những chuyện có thật, hoặc là hoàn toàn bịa đặt, tóm lại đủ loại truyền thuyết về Đẳng Thanh Sơn đang được không ngừng truyền bá khắp cả Cửu Châu Đại Địa.

Thiếu niên tràn ngập hy vọng, nghe chuyện về Đẳng Thanh Sơn cũng bắt đầu cố gắng hăng hái, muốn một ngày có thể nổi tiếng thiên hạ.

Bây giờ bên trong Đẳng gia trang cũng đầy không khí vui mừng khôn xiết. Trong phương viên trăm dặm, có cô nương ở thôn trang nào mà không muốn gả cho Đẳng gia trang chứ? Đối với các nàng thì gả cho Đẳng gia trang chính là không cần lo ăn mặc, cũng không lo tới nguy hiểm nữa, còn sướng hơn cả ở nhà với mẹ. Việc này cũng làm các hán tử ở Đẳng gia trang rất vui, đồng thời rất nhiều bọn trẻ cũng cố gắng luyện Hình Ý thập nhị quyền.

Hình Ý thập nhị thức và Tam Thể Thức đã thành thứ mà đàn ông Đẳng gia trang phải có rồi.

Mười sáu tháng tư, trong Đẳng gia trang vốn đang có sắc thái truyền kỳ.

Đẳng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng sống vai đứng ở một góc luyện võ trường, hướng mắt nhìn đám thiếu niên luyện tập quyền pháp.

- Thanh Sơn, quyền pháp do người sáng chế quả thật như thế thì còn gì phải nói nữa? Không cần khoan chân luyện nội kinh, chỉ cần luyện quyền như vậy mà có thể luyện ra nội kinh. Còn có thể làm sức mạnh thân thể tăng lên rất nhiều nữa.

Gia Cát Nguyên Hồng nghe Đẳng Thanh Sơn kể lại về ưu thế nội gia quyền, không khỏi hơi không dám tin.

- Vừa có nội kinh, mà thân thể lại mạnh lên. Việc này không phải còn mạnh hơn cả đạo gia lão Phật Tông sao?

- Có ưu cũng có khuyết.

Đẳng Thanh Sơn tự tin nói:

- Sư phụ, nội gia quyền có yêu cầu về tư chất cực cao. Thông thường trong hai mươi thiếu niên mới chỉ có thể tuyển ra được một người có thể luyện nội gia quyền. Yêu cầu tư chất cao, hơn nữa, còn phải đã thông tất cả kinh mạch toàn thân mới đạt tới cảnh giới tông sư, cũng chính là cảnh giới tiên thiên, là việc cực khó.

- Nhưng, một khi thành công, sẽ xuất hiện cương kinh có tác dụng như tiên thiên chân nguyên, cộng với sức mạnh thân thể kinh người. Đánh nhau với người ngang cấp, cường giả nội gia quyền ta tuyệt đối áp đảo đạo gia lẫn Phật Tông.

Đẳng Thanh Sơn nói với vẻ tự tin mười phần.

Gia Cát Nguyên Hồng nghe thế vô cùng thán phục, nhưng ngay sau đó hơi biến sắc.

- Thanh Sơn!

Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng trở nên nghiêm túc.

- Sư phụ?

Đẳng Thanh Sơn giật mình, quay đầu nhìn lại.

- Người nói thật xem...

Gia Cát Nguyên Hồng trầm giọng:

- Có phải người chuẩn bị khai tông lập phái, để truyền thừa cho nội gia quyền nhất mạch của người không?

Đẳng Thanh Sơn khẽ sửng sốt, nhưng vẫn gật đầu.

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày:

- Người muốn khai tông lập phái, vậy sẽ đặt Quy Nguyên Tông ta vào đâu?

484. Chương 52: Mâu Thuẫn.

Bất luận là nội gia quyền kiếp trước, hay các đại tông phái thời này, đâu đâu cũng rất coi trọng tông phái. "Một ngày là thầy, suốt đời là thầy". Việc phản tông sẽ bị người trong thiên hạ chê cười.

Rất nhiều quan niệm sớm đã xâm nhập vào lòng người:

Chiến đấu vì tông phái, chết vì tông phái!

Rất nhiều gia tộc có bao nhiêu thế hệ đều là thành viên của tông phái, những hài tử vừa mới sinh cũng được đóng ấn ký của tông phái! Trên Cửu Châu Đại Địa, những tông phái cũng giống như những quốc gia ở kiếp trước! Phản tông chính là phản quốc! Đằng Thanh Sơn muốn khai sơn lập phái, cũng như ở ngay trong quốc gia mình mà lập ra một quốc gia mới.

Cho dù Gia Cát Nguyên Hồng có tốt với Đằng Thanh Sơn đến mấy, nhưng làm sao có thể đáp ứng chứ?

- Sư phụ!

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, cân nhắc một chút rồi trình bày:

- Cả đời này, con muốn điều thứ nhất là gia đình được bình an hạnh phúc. Thứ hai là muốn đem Nội Gia Quyền nhất mạch phát dương quang đại, truyền khắp cả Cửu Châu Đại Địa. Làm cho Nội Gia Quyền nhất mạch của con vĩnh viễn hưng thịnh trên Cửu Châu Đại Địa! Do đó, con nhất định phải khai sơn lập phái.

Đây là khát vọng, là mục đích!

Nếu không thể thực hiện mục đích, bao nhiêu cố gắng của mình đều chẳng còn ý nghĩa nữa.

- Nói tiếp đi.

Gia Cát Nguyên Hồng chỉ lắng nghe.

- Quy Nguyên Tông có ân với con, cũng có ân với Đằng gia trang con.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói:

- Nhưng, con vẫn luôn luôn nghĩ tới việc phát dương quang đại Nội Gia Quyền nhất mạch. Do đó, con luôn rất buồn, không biết nên làm sao xử lý việc này cho tốt, nhất là giữa môn phái mà con muốn khai sáng với Quy Nguyên Tông. Nhưng sau khi tiếp xúc với Thiên Thần cung, trong lòng con có một biện pháp.

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày.

- Con mong muốn tông phái do con sáng tạo đứng song song với Quy Nguyên Tông, hợp lại thành một tông phái. Cũng tương tự như Thiên Thần cung, dưới trướng họ có Tuyết Liên Giáo, Thiên Thần Sơn, Kiếm Tông, Vạn Thú Cốc. Tông phái chúng ta, sau này cũng có thể có hai mạch. Một mạch là Quy Nguyên Tông, một mạch là tông phái do con khai sáng. Hai bên ngang hàng!

Đằng Thanh Sơn nói ra ý nghĩ trong lòng.

Kỳ thật khi Đằng Thanh Sơn vừa nhắc tới Thiên Thần cung, Gia Cát Nguyên Hồng đã hiểu ý Đằng Thanh Sơn rồi.

- Người,...

Gia Cát Nguyên Hồng muốn cất tiếng, rồi lại thở dài một tiếng.

Lão nuôi bao nhiêu khát vọng, lão rất trông mong Thanh Sơn giúp cho Quy Nguyên Tông hưng khởi, để Nội Gia Quyền nhất mạch của Đằng Thanh Sơn trở thành một bộ phận của Quy Nguyên Tông. Tất cả đều chỉ phục vụ cho Quy Nguyên Tông, đẩy địa vị của Quy Nguyên Tông lên mức có thể có thể được so với Ma Ni Tự. Nhưng còn chưa kịp mở lời, Gia Cát Nguyên Hồng cũng đã biết là không thể được!

Trên Cửu Châu Đại Địa, phàm là hạng người phong hoa tuyết đại, ai mà không có dã tâm? Ai không có khát vọng?

Vũ Hoàng thống nhất Cửu Châu, lưu lại Vũ Hoàng môn, hoàn thiện sáng chế ra đạo gia nhất mạch.

Tần Lĩnh Thiên Đế cũng thống nhất Cửu Châu, lưu lại Doanh Thị Gia Tộc.

Còn Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch, là hạng người tiêu dao, không cống hiến sức lực cho bất kỳ tông phái nào khác.

Thích Già Tổ Sư Phật Tông, sáng tạo ra Phật Tông nhất mạch Ma Ni Tự.

Tứ đại chí cường giả này, không hề có ai cống hiến cho tông phái khác. Chính là vì có khát vọng, nên những nhân vật kiêu hùng tuyệt thế mới có thể sáng tạo được những thành tựu làm cho người người phải ngưỡng vọng. Đẳng Thanh Sơn năm mới gần hai mươi một tuổi đã tiến vào hư cảnh. Sáng chế ra Nội Gia Quyền nhất mạch nằm ngoài Phật Tông, Đạo Gia!

Nhân vật như thế, sao lại cam tâm đem tất cả dâng lên cho Quy Nguyên Tông chứ? Dù sao Đẳng Thanh Sơn cũng không phải từ bé đã sống ở Quy Nguyên Tông, thời gian ở Quy Nguyên Tông cũng không dài.

- Chà...

Lại thở dài một hơi, Gia Cát Nguyên Hồng không biết nên mở lời như thế nào.

- Sư phụ!

Đẳng Thanh Sơn cũng không biết nên nói như thế nào.

Kiếp trước phương pháp tu luyện nội gia quyền mà đạt tới đỉnh cao là tông sư cảnh giới. Đẳng Thanh Sơn còn nhớ, khi vừa mới sáng chế ra Hành Thổ Chi Quyền trên đại thảo nguyên, hắn đã vô cùng hưng phấn. Khi đó, hắn cũng biết mình đã tìm được phương pháp tu luyện cao nhất của Nội Gia Quyền nhất mạch. Bước từng bước, hắn luyện tới Hành Hỏa Chi Quyền, Hành Thủy Chi Quyền vân vân.

Khi đó, hắn kiên định quyết tâm, muốn làm cho nội gia quyền truyền lại đời đời kiếp kiếp.

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đẳng Thanh Sơn.

Đẳng Thanh Sơn vội kính cẩn lắng nghe:

- Sư phụ, xin người nói đi.

- Việc này, thật sự liên quan quá lớn.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng:

- Mặc dù ta là tông chủ Quy Nguyên Tông, nhưng cũng không thể làm chủ được. Hôm nay ta sẽ lập tức về Quy Nguyên Tông, mời tất cả trưởng lão, hộ pháp, thống lĩnh và gia chủ vài gia tộc chủ yếu trong Quy Nguyên Tông họp lại, thương nghị thật kỹ việc này.

Việc này quan hệ tới tương lai Quy Nguyên Tông, Gia Cát Nguyên Hồng cũng không có quyền quyết định.

- Sư phụ, con hiểu.

Đẳng Thanh Sơn gật đầu.

- Ừm.

Gia Cát Nguyên Hồng gật gật đầu, không nói gì, quay đầu rời đi.

Đẳng Thanh Sơn nhìn theo hình bóng Gia Cát Nguyên Hồng, thảm thán một tiếng, không khỏi quay đầu nhìn luyện võ trường. Những thiếu niên tinh thần phấn chấn mạnh mẽ đang hét lớn những tiếng "hát! cáp", tập trung luyện tập Hình Ý Quyền. Nhìn đám thiếu niên này, Đẳng Thanh Sơn như lơ mơ thấy được cảnh tượng trong tương lai Nội Gia Quyền nhất mạch của mình sẽ hưng thịnh ra sao.

Nghĩ đến việc ấy, trong lòng Đẳng Thanh Sơn dâng lên một niềm hào khí, thâm nhủ:

"Cuộc đời này, ta sẽ đẩy nội gia đến mức đỉnh cao! Dem Nội Gia Quyền nhất mạch truyền tới thiên thu muôn đời."

Đêm ngày mười sáu tháng tư, Quy Nguyên Tông ở quận Giang Ninh.

- Ký lão đầu, người cũng tới rồi à?

Một lão già tóc bạc, mặt đầy nếp nhăn mặc hắc bào cười hà hà đi tới.

Ký Hồng cụt tay nhưng có vẻ rất cường tráng cũng cười đi tới:

- Tông chủ triệu tập, ta há có thể không đến? Nhưng, Vương lão đầu, người không phải sớm đã không quản mọi việc nữa, chuyên ở nhà dưỡng già rồi sao. Tông chủ cũng mời người à?

- Ủm, ta cũng thấy kỳ quái. Ta còn cách đại hạn không tới mười năm, không biết lúc nào sẽ chết. Sao lại mời ta.

Mặt đầy nếp nhăn, Vương lão giả nghi hoặc nói.

Hai người này cùng đi tới bên ngoài đại điện Quy Nguyên Tông, rồi theo cầu thang tiến vào đại điện. Vừa tiến vào đại điện, đã thấy cảnh rất náo nhiệt.

- Ha ha, Kí Hồng sư huynh.

- Vương Can sư bá, người cũng tới à.

Những âm thanh già nua vang lên khắp nơi trong đại điện, người tới đại điện càng lúc càng nhiều. Ngoại trừ những trưởng lão, hộ pháp, thống lĩnh Hắc Giáp quân, thống lĩnh Long Cương Quân còn đương chức, còn có nhiều những người già, rất nhiều người đã rời khỏi vị trí trưởng lão không màng tới sự vụ, những lão gia hỏa hơn trăm tuổi cũng tới đây.

- Thanh Hổ, hôm nay có nhiều tiền bối tới thật.

Gia Cát Vân thì thầm.

- Ủm, rất nhiều, đều là những tiền bối có bối phận rất cao.

Đằng Thanh Hổ cũng không kìm được cảm thán một tiếng.

Làm thống lĩnh Hắc Giáp quân, hai người họ hôm nay chỉ được ngồi ở vào hàng cuối cùng trong đại điện. Lúc này, trong đại điện tụ tập trên ba mươi sáu người, tuyệt đại đa số đều là những ông lão tóc bạc phơ, trông như sắp xuống lỗ.

- Ha ha, chúng ta khó mà gặp được một lần như thế này. Không ngờ đời này, ta trước khi chết còn có thể thấy Quy Nguyên Tông ta có thể có tên trong bảy đại tông phái Cửu Châu. Ha ha, cho dù chết, tới gặp lại những tiền bối các thế hệ trước cũng có thể thẳng lưng rồi.

- Đúng rồi! Cũng phải xem Quy Nguyên Tông chúng ta nhờ vào ai nữa. Đằng Thanh Sơn là thiên tài thiên cổ, thiên tài còn hơn cả tứ đại chí cường giả. Năm đó, Đằng Thanh Sơn ở chiến dịch Đại Duyên Sơn, ta ở nhà. Sau khi biết sự việc, ta đã vỗ tay tán thưởng. Nói với mọi người rằng, nếu hắn thoát được kiếp đó nhất định sẽ có tiền đồ vô cùng tận. Mọi người nhìn xem, có đúng không?

Trong đại điện vô cùng náo nhiệt, tất cả mọi người đều đàm luận những chuyện phát sinh gần đây.

Việc Quy Nguyên Tông trở thành một trong bảy đại tông phái Cửu Châu làm những lão già ở đây hiển nhiên cực kỳ cao hứng.

Đột nhiên...

- Tông chủ tới...!!

Chẳng mấy chốc cả đại điện đã im lặng. Chỉ thấy Gia Cát Nguyên Hồng mặc trường bào rộng thùng thình màu xanh nhạt, tóc xõa tung đi vào đại điện, đi thẳng lên cao, ngồi vào ghế chủ vị.

- Tông chủ, người kêu chúng ta tới có chuyện gì thế?

- Ha ha, có phải là sau khi trở thành một trong bảy đại tông phái Cửu Châu, phải trùng tu mở rộng Quy Nguyên Tông một chút?

Những lão gia hỏa này ai nấy đều cười đùa.

Gia Cát Nguyên Hồng hơi khó nói. Khi lão vừa sinh ra, những cụ già này đã là nguyên lão trụ cột của Quy Nguyên Tông rồi. Hắn hít sâu một hơi, cất tiếng:

- Các vị!

Cả Đại điện lập tức yên lặng, tất cả mọi người đều phát hiện vẻ mặt tông chủ không ổn lắm.

- Quy Nguyên Tông ta vừa mới tiêu diệt Thanh Hồ Đảo, hơn nữa chiếm lĩnh cả Dương Châu.

Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng vang vọng trong đại điện:

- Tin rằng mọi người cũng biết. Lần này, Quy Nguyên Tông ta có thể đạt đến bước này, là nhờ vào Thanh Sơn lập được công lớn!

Những nguyên lão trong đại điện vừa muốn mở lời phụ họa, thì Gia Cát Nguyên Hồng lại tiếp tục nói:

- Nhưng mọi người cũng biết, Thanh Sơn năm gần hai mươi một tuổi đã tiến vào hư cảnh, tuyệt đối là nhân vật phong hoa tuyệt đại nhất trên Cửu Châu từ trước tới nay. So với tứ đại chí cường giả cũng không thua gì.

- Hiện nay, trên Cửu Châu ta có hai mạch là Đạo Gia, Phật Tông.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng:

- Còn Thanh Sơn, hắn sáng chế ra một mạch khác - Nội Gia Quyền nhất mạch!

Trong đại điện nhất thời ồ lên.

- Thật à?

- Mạch thứ ba đứng ngoài Phật, Đạo?

Tin tức này vô cùng chấn động.

Gia Cát Nguyên Hồng lại tiếp tục nói trầm trầm:

- Nhưng Thanh Sơn luôn muốn làm một việc, đó là muốn làm cho Nội Gia Quyền nhất mạch của hắn phát dương quang đại. Do đó, hắn nhất định sẽ khai sơn lập phái!

Ta triệu tập các vị tới, chính là muốn cho các vị bàn xem, khi Thanh Sơn khai sơn lập phái thì Quy Nguyên Tông ta nên làm sao!

Yên tĩnh!

Một khoảng yên tĩnh. Những nguyên lão vốn luôn cười hà hà, bây giờ tất cả đều ngậm đại ra.

- Khai sơn lập phái?

Lập tức một ông lão gần như rụng hết cả răng chột đứng lên, phản đối:

- Tông chủ, tuyệt đối không thể được! Đẳng Thanh Sơn muốn khai sơn lập phái. Vậy lấy đâu ra địa bàn, đâu ra nhân mã? Tự nhiên là muốn phân chia Dương Châu rồi. Hôm nay chia Dương Châu, sợ là sau này còn chiếm đoạt cả Quy Nguyên Tông ta nữa.

- Đúng đó, tông chủ!

Lại có một người đứng lên, hai mắt đỏ ngầu, vội vàng can:

- Chúng ta không thể trở thành tội nhân của Quy Nguyên Tông được!

- Tông chủ, tuyệt đối không thể như vậy. Đây là việc làm có hại cho Quy Nguyên Tông ta.

Những nguyên lão liền tiếp đứng lên.

Gia Cát Nguyên Hồng âm trầm an vị ở ghế tông chủ, không nói một tiếng, lặng lẽ nghe những vị nguyên lão phát biểu ý kiến.

- Đẳng Thanh Sơn không thể không nghĩ tới tình cũ.

Cũng có người cất tiếng, nhưng lại có người lập tức mắng:

- Không nhớ tình cũ thì sao? Cho dù hắt nhớ tình cũ, cho Quy Nguyên Tông ta sinh tồn tiếp tục. Nhưng truyền nhân thì sao? Tới khi tông phái hắt lớn mạnh, đến lúc đó sẽ chiếm đoạt lấy Quy Nguyên Tông chúng ta.

Bùng!

Một ông lão tóc bạc phơ, mặt đầy nếp nhăn, xô mạnh ghế, quỳ mạnh xuống nền đại điện, ngẩng đầu khàn giọng kêu lớn:

- Quy Nguyên ta, các thế hệ tiền bối, truyền qua bao nhiêu thế hệ mới sáng tạo ra cục diện như thế. Bây giờ đã đạt tới đỉnh cao, khổng chế cả Dương Châu. Tông chủ ngàn vạn lần đừng làm cho tâm huyết của các thế hệ tiền bối bị bỏ mặc. Nếu không, tương lai khi chúng ta chết, tới âm phủ, làm sao gặp mặt lại các thế hệ tiền bối chứ?

Nói đến đây, ông lão đã nhòa lệ.

- Tông chủ...

...

Cả đám nguyên lão đều khóc lóc kể lể, cũng có người cực kỳ phẫn nộ.

Tóm lại ở đây không có lấy một nguyên lão nào đáp ứng việc này.

Đám thanh niên như Gia Cát Vân, Đằng Thanh Hổ lại càng không dám mở lời.

Gia Cát Nguyên Hồng ngồi trên ghế tông chủ, nghe phía dưới rất nhiều nguyên lão nói âm ỉ, không nói một tiếng nào. Hồi lâu sau...

- Các vị!

Lập tức cả đại điện đều yên lặng, tất cả trưởng lão đều chăm chú nhìn tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng.

Gia Cát Nguyên Hồng thở dài nói:

- Quy Nguyên Tông ta có cục diện này, chủ yếu nhờ vào Thanh Sơn, hắt chẳng hề có lỗi gì. Ta chỉ muốn nói, chúng ta bây giờ có hai con đường.

- Một là, không đáp ứng Đằng Thanh Sơn khai sơn lập phái. Vậy, Đằng Thanh Sơn sẽ ly khai Quy Nguyên Tông ta, tự mình khai tông lập phái! Đến lúc đó, Quy Nguyên Tông không có cường giả hỗ trợ giúp, há có thể giữ được Dương Châu? Chúng ta sẽ trở thành miếng thịt trước miệng sói, hậu quả không cần ta nhiều lời.

- Con đường thứ hai, là đáp ứng cho Đằng Thanh Sơn khai sơn lập phái.

- Hai con đường, chư vị, các người chọn đi.

Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng vang vọng trong đại điện, tất cả mọi người đều trầm tư.

485. Chương 53 : Con Đường Lựa Chọn

Thật sự là khó lựa chọn.

Nếu không cho Đằng Thanh Sơn khai sơn lập phái, cũng chính là bức Đằng Thanh Sơn rời đi. Nếu để cho hắt khai sơn lập phái thì giống như đem Quy Nguyên Tông chia đôi, một nửa cấp cho đối phương. Đáng lo nhất chính là trong tương lai, Quy Nguyên Tông rất có thể bị tông phái mà Đằng Thanh Sơn sáng lập thôn tính hết. Không ai hoài nghi sự hưng thịnh của Nội gia quyền nhất mạch mà Đằng Thanh Sơn truyền lại.

"Tông chủ" một đạo thanh âm khàn khàn vang lên.

Tất cả mọi người trong đại diện nhìn lại, người vừa nói đúng là đệ nhất thống lĩnh của hắc giáp quân - Ký Hồng.

"Không biết Đằng Thanh Sơn nói như thế nào?" Ký Hồng mở miệng nói.

Gia Cát Nguyên Hồng nói: "Thanh Sơn hẳn nói tông phái hẳn sáng lập sẽ cùng Quy Nguyên Tông đặt song song, nếu lo lắng hai bên thôn tính lẫn nhau thì sẽ phỏng theo Thiên Thần Cung! Thiên Thần Cung dưới trướng có Tuyết liên giáo, Vạn Thú Cốc, Kiếm Tông, Thiên thần sơn các chi mạch. Tương lai tông phái hẳn sáng lập sẽ cùng Quy Nguyên Tông ta tựa như nhất thể lưỡng mạch, không phân biệt cao thấp, cùng là một thể, song song cùng tồn tại."

"Nhất thể lưỡng mạch?" Các nguyên lão thở phào một hơi.

Nếu ngay lúc bắt đầu đã định như vậy thì không cần lo lắng hai bên thôn tính lẫn nhau.

Dù sao, Tuyết Liên giáo của Thiên Thần Cung sao có thể đi thôn tính Thiên Thần Sơn?

"Tông chủ, nhất thể lưỡng mạch nói thật dễ nghe, nhưng Quy Nguyên Tông ta sẽ không trở thành một chi mạch dưới trướng Đằng Thanh Sơn chứ? Tông phái do Đằng Thanh Sơn sáng lập cùng Quy Nguyên Tông ta đặt song song, như vậy tổng tông phái sẽ gọi là gì? Chắc sẽ không gọi là Quy Nguyên Tông chứ?" Lão giả họ Vương cười lạnh nói.

"Đằng Thanh Sơn làm như vậy sẽ không phải để cho Quy Nguyên Tông thành một chi mạch dưới trướng của hắn chứ?"

"Đúng, như vậy sao có thể được." Lập tức có nhiều nguyên lão phụ họa.

"Mọi người." Ký Hồng nhíu mày nói.

"Tuy rằng Quy Nguyên Tông ta có thể trở thành một chi mạch dưới trướng Đằng Thanh Sơn, nhưng mọi người đừng quên Quy Nguyên Tông nguyên bản chỉ một tiểu tông phái thống lĩnh Giang Ninh quận mà thôi."

"Nếu Đằng Thanh Sơn làm như vậy, chờ tương lai tông phái cường đại thì Quy Nguyên Tông nhất mạch có thể thống lĩnh một châu là hoàn toàn có thể. Tuy là dưới trướng của Đằng Thanh Sơn, nhưng so với hiện tại đã tốt hơn rất nhiều rồi."

Đích xác, như đại thảo nguyên Thiên Thần Sơn, tuy là một chi mạch của Thiên Thần Cung, nhưng luận địa vị thì Thiên Thần Sơn tự nhiên so với Quy Nguyên Tông ban đầu chỉ chiếm lĩnh Giang Ninh quận thì phải cao hơn rất nhiều.

"Hừ!"

Chấp pháp trưởng lão Nghê trưởng lão ánh mắt lạnh lẽo cười lạnh, nói: "Thà làm Giang Ninh Quy Nguyên Tông độc lập chứ không nguyên làm Quy Nguyên Tông dưới trướng Đằng Thanh Sơn! Quy Nguyên Tông ta cần gì phải để người khác che chở!" (bố cứ chém gió, không có ĐTS tụi nó lại chả đề đầu cuối cho- DG)

"Đúng, Quy Nguyên Tông dù yếu nhược, cũng là Quy Nguyên Tông do các đại tiên bối từ xưa sáng lập lên, chẳng có bất cứ ngoại nhân nào có thể nói gì. Nếu trở thành một chi mạch dưới trướng Đằng Thanh Sơn thì cho dù cường đại cũng là dưới trướng người khác, chịu người khác sai khiến." Lập tức có một nguyên lão phụ họa.

"Các vị, chẳng lẽ cần phải trở mặt với Đằng Thanh Sơn hay sao?"

Cũng có người căn cứ tình thế hiện thời mà phản đối phương pháp này.

Lúc này, hội nghị tại Quy Nguyên Tông đại diện chia thành hai nhóm nguyên lão, hai bên cãi cọ thậm chí còn tức giận mắng chửi nhau. Có nguyên lão còn viện ra tên của vị một đại tiên bối nào đó mà giáo huấn đối phương, tóm lại toàn bộ đại diện âm ỉ đến tận đêm khuya. Cuối cùng bởi vì vị nguyên lão nào đó do tuổi tác quá cao, lại quá kích động khi cãi cọ mà ngã tại đương trường thì hội nghị này mới tạm dừng(tăng xông máu não, R.I.P - DG BD: R.I.P có nghĩa là tiêu điều về miền cực lạc(hay vô quan tài đó), tên TA dài nên mình mạn phép ko đưa ra).

Đại Duyên Sơn, trong Đẳng gia trang dưới chân núi.

Khi hội nghị tại Quy Nguyên Tông đại diện sang buổi sáng ngày thứ hai, Đẳng Thanh Sơn liền nhận được một phong thư do biểu ca Đẳng Thanh Hồ ở Giang Ninh quận gửi tới, đem sự tình phát sinh đêm qua ở đại điện nhất nhất ghi lại cho Đẳng Thanh Sơn biết.

Hô ~ Hô ~

Thời tiết buổi sáng thật mát mẻ, Đẳng Thanh Sơn ngồi trên một gốc cây đại thụ, trong tay cầm một trang giấy, đây đúng là thư Đẳng Thanh Hồ gửi tới.

"Làm sao lại như vậy?" Đẳng Thanh Sơn nhìn nội dung trong thư, nhíu mày.

"Ngay cả hai bên đặt ngang hàng song song với nhau, tất cả các nguyên lão cũng đều không đồng ý?" Đẳng Thanh Sơn đến khi xem phong thư này, mới phát hiện ý nghĩa của tông phái đối với các nguyên lão kia. Tuy rằng Đẳng Thanh Sơn sớm biết rằng tông phái có ý nghĩa rất trọng yếu, nhưng thời gian bản thân hần gia nhập Quy Nguyên Tông rất ngắn, căn bản không có loại cảm thụ thân thiết này. Cho nên, hần tự cho rằng đem hai bên đặt ngang hàng hẳn là phải nhận được sự đồng ý.

"Thà rằng là Giang Ninh quận Quy Nguyên Tông, cũng không nguyện làm Quy Nguyên Tông thống lĩnh cả Dương Châu nhưng lại dưới trướng Đẳng Thanh Sơn." Đẳng Thanh Sơn nhìn thư tín trong tay ghi lại những lời này, mày càng nhăn lại.

"Thanh Sơn."

Bỗng nhiên, một thanh âm già nua vang lên.

Đẳng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão giả lưng hùm vai gấu, bước đi hữu lực, cười a a đi tới.

"Ngoại công." Đẳng Thanh Sơn liền từ trên cây cổ thụ nhảy xuống.

"Đang làm gì đó, nhìn vẻ mặt ngươi thật khổ sở." Đẳng Vân Long ha ha cười nói.

"Hiện tại đã san bằng Thanh Hồ Đảo, Thanh Sơn ngươi nên cao hứng mới đúng a." Đẳng Vân Long nhìn xung quanh, trên mặt càng thêm tươi cười.

"Nhìn xem, những thanh niên trẻ tuổi của Đẳng thị tộc ta đều cố gắng luyện quyền. Những nam nhân thì luyện chế binh khí, lên núi săn thú, những ngày này trôi qua thật là đẹp. Trong những năm gần đây, tại Quy Nguyên Tông là những ngày tốt đẹp nhất a."

Đẳng Thanh Sơn không khỏi bị cảm xúc của ngoại công cuốn hút.

Tri túc thường nhạc*.

Đối với Đẳng Vân Long đã mấy chục năm làm tộc trưởng mà nói, Đẳng thị tộc có thể có ngày hôm nay hẳn đã rất vừa lòng.

"Đúng là nên cao hứng, bất quá hiện tại ta cũng không biết làm thế nào cho phải." Đẳng Thanh Sơn lắc đầu nói.

Đẳng Vân Long nhìn nhìn Đẳng Thanh Sơn, lập tức mỉm cười: "Thanh sơn, ngươi nếu không ngại hãy nói cho ngoại công nghe một chút. Ngoại công tuy rằng không có bản lãnh gì, nhưng mà cả đời này trải qua cực khổ, phiền toái cũng rất nhiều, có lẽ có thể cho ngươi - một Hư Cảnh cường giả một chút chỉ điểm a."

"Hư Cảnh thì sao?" Đẳng Thanh Sơn không khỏi cười khổ, đem bức thư ra đưa cho ngoại công.

"Đây là thư Thanh Hồ đưa tới, người xem sẽ biết."

Đẳng Vân Long nhận bức thư, vừa đọc biểu tình cũng dần nghiêm túc lên. Cho đến khi đọc xong.

"Thanh sơn." Đẳng Vân Long ngẩng đầu nhìn Đẳng Thanh Sơn.

"Ngươi muốn khai sơn lập phái?"

"Vâng." Đẳng Thanh Sơn gật đầu, lập tức cười khổ: "Bất quá, hiện tại có chút phiền phức."

"Đối với sự tình này, kỳ thật rất đơn giản." Đằng Vân Long lạnh nhạt cười.

"Quy Nguyên Tông bởi vì sự tồn tại của người cho nên mới có thể trở nên cường thịnh như hiện giờ, lại trở thành Dương Châu đệ nhất đại tông phái. Do kiêm nhập xa dịch, do xa nhập kiêm nan*, sau khi cảm thụ sự cường đại, bọn họ không muốn Quy Nguyên Tông trở nên nhỏ yếu!"

"Chuyện mà Quy Nguyên Tông mong muốn nhất chính là Đằng Thanh Sơn người một lòng một dạ, cống hiến sức lực cho Quy Nguyên Tông, như vậy bọn họ mới vừa lòng."

Một lời này, Đằng Thanh Sơn cũng gật đầu đồng ý.

"Thanh sơn." Đằng Vân Long cười.

"Ta biết, tất cả người trong thiên hạ cơ hồ đều có giấc mộng giống người, cũng muốn khai sơn lập phái, cũng muốn giống như mấy người Vũ Hoàng, Tần Linh Thiên Đế sáng lập nên tông phái thuộc về mình. Dù sao, tông phái mà người cống hiến sức lực cho dù rất lợi hại nhưng cũng không phải do người sáng lập. Người phải truyền thừa Nội gia quyền nhất mạch của người, trọng yếu hơn là người muốn tông phái của Đằng Thanh Sơn người có lưu truyền vĩnh cửu. Đúng không?"

Đằng Thanh Sơn chần động.

Đúng, tuy rằng chưa nói, nhưng Đằng Thanh Sơn thừa nhận ánh mắt của ngoại công rất sắc xảo, liếc mắt một cái đã nhìn thấu.

Một võ giả truy tìm cực hạn, khi đạt tới cực hạn của võ đạo cũng mưu toan tự mình khai sơn lập phái, hơn nữa muốn cho tông phái của chính mình truyền lưu vĩnh cửu, đây là một loại dã tâm đã nằm trong bản chất của nam nhân.

"Ngoại công, người nói ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ?" Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Đằng Vân Long cười: "Thanh sơn, người là người trẻ tuổi, muốn truy tìm cực hạn của võ giả! Cho nên mới có tham vọng này, nếu không có dã tâm này mới là việc lạ. Bất quá, ngoại công ta và những người trẻ tuổi như người nhìn sự tình góc độ không giống nhau. Nhân sinh gặp phải các loại lựa chọn, kỳ thật chính là mất và được!"

"Có mất mới có được!"

"Thanh Sơn, người nếu cứ rắn thoát ly Quy Nguyên Tông, sáng lập một đại tông phái. Đúng, trong tương lai Đằng Thanh Sơn người có lẽ có thể đạt tới trình độ như mấy người Vũ Hoàng, Tần Linh Thiên Đế, sử sách cũng sẽ đem người coi như thần linh, không ai nói người làm vậy là không đúng. Nhưng mà đối với sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng của người, lại có nhiều đệ tử của Quy Nguyên Tông, đáy lòng bọn họ khẳng định là sẽ bất mãn khi người làm như vậy. Thành tựu của chính người, đồng thời cũng làm cho bọn họ thất vọng."

"Nếu Thanh Sơn người không màng danh lợi, mà cam tâm gia nhập Quy Nguyên Tông, người có thể ở trong Quy Nguyên Tông sáng lập một chi phái đặc biệt truyền cho Nội gia quyền của người. Tương lai khi Quy Nguyên Tông danh khí trùng thiên, Đằng Thanh Sơn người sẽ được ghi lại là Quy Nguyên Tông trung hưng chi chủ*, đồng thời cũng là Nội gia quyền nhất mạch tổ sư. Bất quá, điều duy nhất tiếc nuối chính là người không phải là khai tông tổ sư của Quy Nguyên Tông."

Đằng Vân Long cười nhìn Đằng Thanh Sơn: "Mất cùng được, cái này phải do tự mình người lựa chọn."

"Vứt bỏ một cái danh phận khai tông tổ sư, mà có thể có được cảm tình của mọi người cùng sư phụ của người."

"Hoặc là vứt bỏ cảm tình với Quy Nguyên Tông, đổi lại người có danh phận là khai tông tổ sư."

Đằng Vân Long mỉm cười: "Cái này hết thảy đều phải do chính người lựa chọn. Cũng đã tốt hơn so với năm đó, ta vì sự tồn tại của Đằng gia trang, chỉ có thể giương mắt nhìn nữ nhân của Lý gia trang bị bọn cường đạo bắt đi mà không dám nói là người của dòng họ chúng ta! Rốt cuộc là bỏ qua cái gì, có được cái gì sẽ do Thanh Sơn người tự lựa chọn."

Nói xong, Đằng Vân Long liền cười rời đi.

"Mất..."

"Được..."

Đặng Thanh Sơn suy nghĩ vốn là một mảnh mơ hồ, bất quá trải qua sự chỉ điểm lần này của ngoại công, hết thấy đều đã trở nên rất rõ ràng. Lựa chọn như thế nào, toàn bộ là do ý muốn của Đặng Thanh Sơn.

Giang Ninh quận Quy Nguyên Tông, trong thư phòng của tông chủ.

Hiện giờ mặc dù là buổi chiều, nhưng cửa sổ thư phòng vẫn đóng chặt.

Mùi hương tràn ngập trong thư phòng, Gia Cát Nguyên Hồng khoan chân tĩnh tu ngồi ở đây từ tối hôm qua. Hội nghị trên đại diện, làm cho Gia Cát Nguyên Hồng rất đau đầu.

"Ai."

Gia Cát Nguyên Hồng thở dài một hơi thật sâu. Đối với ý tưởng của Đặng Thanh Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng há có thể không biết? Bất quá, hần căn bản không có cách nào mở miệng. Phóng nhãn khắp Cửu Châu đại địa, ai mà không muốn đạt được vô tận vinh quang?

Khai sáng tông phái của chính mình!

Truyền thừa nhất mạch tu luyện của chính mình! Được hàng tỉ đệ tử sau này tung hô là khai tông tổ sư!

Chỉ sợ vô số thanh niên trên Cửu Châu đại địa đều có giấc mộng này.

Hần không thể mạnh mẽ yêu cầu Đặng Thanh Sơn vì Quy Nguyên Tông mà bỏ qua điều này. Dù sao, Đặng Thanh Sơn có ngày hôm nay đều là do hần tự mình cố gắng làm ra.

"Phanh!" Phanh!" "Phanh!"

Tiếng đập cửa đột ngột vang lên giống như đập vào trong trái tim Gia Cát Nguyên Hồng. (vài lần như thế chắc đau tim mà chết, sợ bỏ mịa đc ý =.=! - DG BD: anh em thông cảm, DG sợ ma)

"Sư phụ, là ta." Một thanh âm quen thuộc vang lên.

"Thanh Sơn?"

Gia Cát Nguyên Hồng nhanh chóng đứng lên.

"Thanh sơn, mau vào!"

*tri túc thưởng nhạc: thấy đủ thì vui.

*do kiệm nhập xa dịch, do xa nhập kiệm nan: ý nói khi một tông phái yếu ớt thì luôn luôn cảm thấy thua thiệt, đến khi cường đại thì không muốn trở lại nhỏ yếu như ngày xưa, đây là là ý đại khái mà thôi, bạn nào hiểu rõ hơn xin vô nhà mình, mình sẽ sửa lại ngay-BD.

*trung hưng chi chủ: người góp công lớn nhất trong việc giúp 1 tông phái trở nên lớn mạnh.

486. Chương 54: Dã Tâm Của Đặng Thanh Sơn

Đẩy cửa phòng ra, Đặng Thanh Sơn mỉm cười bước vào phòng.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng thấy vẻ mặt Đặng Thanh Sơn, không khỏi sực nghĩ ra. Hiển nhiên Đặng Thanh Sơn lúc này đã có chủ ý rồi mới có thể thoải mái như thế.

- Thanh Sơn, ngồi đi.

Gia Cát Nguyên Hồng cùng ngồi với Đặng Thanh Sơn.

- Sư phụ, người nói việc ta khai tông lập phái phải hỏi những nguyên lão trong tông, bây giờ đã có kết quả chưa?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn, rồi nói:

- Thanh Sơn, kỳ thật con cũng biết lúc này Quy Nguyên Tông mặc dù đã chiếm lĩnh Dương Châu, một châu trong Cửu Châu, nhưng chủ yếu vẫn dựa vào lực uy hiếp của con mới có thể trấn trụ được những tông phái khác ở Cửu Châu Đại Địa. Đám nguyên lão cũng có vài ý kiến, nhưng tất cả vẫn phải xem vào con thôi.

- Thanh Sơn, con quyết định nên làm như thế nào?.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Trong tông hẳn là có chút giới hạn chứ?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu, trình trọng nói:

- Điểm đầu tiên, chính là tên Quy Nguyên Tông không thể sửa được! Điểm thứ hai, Quy Nguyên Tông không muốn trở thành một chi mạch dưới trướng tông phái khác! Nếu con không hài lòng những việc đó, Quy Nguyên Tông thà chỉ là Quy Nguyên Tông ở quận Giang Ninh, mười hai quận khác ở Dương Châu, con tự mình quản đi.

- Ồ!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Kỳ thật từ bức thư của Thanh Hổ, hẳn cũng biết được không ít việc. Hiển nhiên trong Quy Nguyên Tông có rất nhiều người rất cố chấp.

- Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng cẩn thận nghe. Dù sao quyền quyết định vẫn trong tay Đằng Thanh Sơn.

- Sư phụ, kỳ thật trong suy nghĩ của con, việc khai tông lập phái căn bản cũng không phải việc con muốn làm bây giờ.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười:

- Dù sao, đám tam đại đệ tử của Nội Gia Quyền nhất mạch đều còn quá nhỏ. Nếu không phải sư phụ nhắc tới, e rằng con cũng sẽ không những chuyện này bây giờ.

Gia Cát Nguyên Hồng gật gật đầu.

Dưới trướng Đằng Thanh Sơn quả thật lèo tèo vài con mèo lớn mèo nhỏ, nhân thủ quá ít.

- Nhưng cũng vì sư phụ nhắc nhở, con cũng đã nghĩ kỹ rồi. Con cũng nói chuyện với thê tử ta Tiểu Quân, còn được ngoại công ta cũng chỉ điểm một chút. Hôm nay, con cuối cùng cũng đã hoàn toàn có chú ý.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Bây giờ, Quy Nguyên Tông chỉ mới chiếm lĩnh được Dương Châu. Còn trong kế hoạch của con tuyệt không ngừng lại ở một châu. Đợi đến khi con có căn cơ vững chắc, thực lực lại có đột phá mới sẽ tiến công Viêm Châu. Chiếm được châu thứ hai trong Cửu Châu, Viêm Châu!

- Viêm Châu?

Gia Cát Nguyên Hồng cả kinh. Quy Nguyên Tông co đầu rút cổ ở quận Giang Ninh trên ngàn năm, bây giờ có thể chiếm được Dương Châu, ai nấy sớm đã vô cùng kích động rồi. Nào biết Đằng Thanh Sơn chẳng thêm quan tâm tới việc này.

- Đúng! Nếu không có Thiên Thần cung, lãnh địa mà con chiếm lĩnh sợ còn nhiều hơn nữa.

Đặng Thanh Sơn cười.

- Thanh Sơn, con rút cuộc nghĩ gì thế?

Gia Cát Nguyên Hồng hỏi.

- Trong Quy Nguyên Tông đã thương nghị, việc con khai sơn lập phái cũng nên làm sớm.

Đặng Thanh Sơn nói.

Trong lòng Gia Cát Nguyên Hồng cuộn lên, hẳn thật sự muốn khai sơn lập phái à?

- Nhưng sư phụ cũng đừng lo.

Đặng Thanh Sơn cười.

- Khi con sáng lập Nội Gia Quyền nhất mạch, đã nghĩ tới việc muốn làm cho Nội Gia Quyền nhất mạch của con phải được truyền khắp cả Cửu Châu Đại Địa! Vốn lúc trước, con muốn khi còn sống chiếm lĩnh thật nhiều địa bàn. Thậm chí còn như Vũ Hoàng, Tần Linh Thiên Đế nhất thống cả thiên hạ. Làm cho Nội Gia Quyền nhất mạch của con truyền khắp các nơi.

- Nhất thống?

Gia Cát Nguyên Hồng nín thở.

- Nhưng việc này rất khó.

Đặng Thanh Sơn lắc đầu:

- Hơn nữa, như vậy sẽ chết rất nhiều người!

- Sau khi cẩn thận suy nghĩ, con bây giờ đã thay đổi lại.

Đặng Thanh Sơn cười:

- Con phải làm cho nội gia quyền truyền khắp cả Cửu Châu Đại Địa, căn bản không phải nhất thống thiên hạ! Thậm chí trong kế hoạch có thể tông phái mà con sắp sáng lập sẽ khác hẳn với những bảy đại tông phái trên Cửu Châu Đại Địa.

- Khác hẳn à?

Gia Cát Nguyên Hồng giật mình.

- Vâng!

Đặng Thanh Sơn gật gật đầu.

- Đúng, các đại tông phái trên Cửu Châu Đại địa đều đều chiếm cứ một khối địa bàn. Song chỉ dạy đệ tử trong những địa bàn này. Còn con lại khác hẳn, con sắp sáng lập ra tông phái học tập mô hình của Mục Gia ở Đoan Mộc Đại Lục. Hoặc nói cách khác là con học của Vạn Tượng Môn ở Cửu Châu.

- Vạn Tượng Môn?

Gia Cát Nguyên Hồng cũng hơi hiểu một chút.

- Nhưng tông phái của con vẫn có chỗ khác với họ.

Đặng Thanh Sơn cười.

- Khác nhau?

Gia Cát Nguyên Hồng kỳ thật cũng đã hiểu đại khái rồi.

- Sư phụ!

Đặng Thanh Sơn trịnh trọng nói

- Bây giờ trong số mười ba quận Dương Châu, con chỉ cần năm quận! Chính là lấy quận Giang Ninh làm trung tâm, mở rộng ra bốn hướng ngàn dặm. Năm quận giữa Dương Châu, Từ Dương quận, Phụng Sơn quận, Mạnh Phong quận, Nam Tinh quận, Giang Ninh quận. Con chỉ cần năm quận này thôi!

- Dương Châu có mười ba quận, tám quận khác đều thuộc về quy nguyên tông cả! Hơn nữa, tương lai sau khi đánh hạ Viêm Châu, cũng là của Quy Nguyên tông luôn.

Đằng Thanh Sơn nói một hơi.

- Cái gì?

Gia Cát Nguyên Hồng cả kinh.

Hoàn toàn bị của quyết định Đằng Thanh Sơn làm vô cùng kinh sợ.

Gia Cát Nguyên Hồng không nghĩ ngờ những gì đệ tử ông nói chút nào. Lấy thiên phú của Đằng Thanh Sơn, việc đánh hạ Viêm Châu cơ hồ là một việc chắc chắn làm được. Hơn nữa Đằng Thanh Sơn một khi trở thành cường giả động hư, phối hợp với bất tử Phụng Hoàng, vậy đích xác có đủ lực để chấn nhiếp cả thiên hạ. Lực uy hiếp còn hơn cả Thiên Thần cùng một bậc.

Một khi Đằng Thanh Sơn trở thành chí cường giả thứ năm từ trước tới nay trên Cửu Châu, việc thống nhất thiên hạ cũng chỉ là việc rất đơn giản.

- Năm quận ... con cần cả quận Giang Ninh à?

Gia Cát Nguyên Hồng bị quyết định của Đằng Thanh Sơn làm chấn động đến mức đầu óc hơi loạn lên. Quận Giang Ninh dù sao cũng là căn cơ của Quy Nguyên Tông.

- Sư phụ, tương lai Quy Nguyên Tông thống lĩnh tám quận Dương Châu cùng với cả Viêm châu. Nơi tốt nhất là chỗ giao giới giữa Viêm Châu và Dương Châu. Hơn nữa làm một siêu đại tông phái, vốn cũng phải tái kiến thành trì mới cho tông phái mình.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

- Sư phụ, nói vậy chứ vị nguyên lão chắc không tới nỗi không đáp ứng với quyết định này chứ.

Sao có thể không đáp ứng?

Không bắt Quy Nguyên Tông dưới trướng bất luận kẻ nào, lại gần như chiếm cứ hai châu.

Trời ạ!

Sự vinh hiển này đủ để làm cho đám nguyên lão đó phải phát cuồng. Hơn nữa, một khi chiếm cứ được hai châu, với địa vị của Quy Nguyên Tông khi đó, cũng không thích hợp nằm ở quận Giang Ninh gần kề Đông hải nữa. Bởi vì khoảng cách giữa quận Giang Ninh và Viêm Châu quá xa, việc quản lý cũng không tiện. Đến lúc đó tự nhiên phải di dời.

Loại di chuyển này là việc di chuyển do địa vị của tông phái tăng lên, chứ không phải là do Thiên Thần cùng cường bức như trước, buộc Quy Nguyên Tông dời tới Sở quận hoặc Nam Man quận.

- Được, không thành vấn đề. - Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu.

Điều kiện của Đằng Thanh Sơn còn tốt hơn những người của Quy Nguyên Tông nghĩ rất nhiều. Bây giờ quyền quyết định nằm trong tay Đằng Thanh Sơn.

- Tốt lắm!

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

- Nhưng việc di chuyển tông phái cũng phải có thời gian.

Gia Cát Nguyên Hồng hơi khó xử.

- Sư phụ, việc này không vội. Bây giờ Nội Gia Quyền nhất mạch của con có bao nhiêu người chứ? Quy Nguyên Tông bây giờ có thể từng bước di chuyển, trong vòng mười năm ly khai là được.

Hôm nay trước khi đi, trong đầu Đặng Thanh Sơn đã hoàn toàn nghĩ thông suốt.

Vì đã nghĩ thông suốt, nên trong lòng hắn rất dễ chịu, vui vẻ.

Vì dựa theo tài năng của hắn bây giờ, nội gia quyền nhất mạch sau này sẽ sẽ truyền khắp Cửu Châu với tốc độ cực nhanh!

Hơn nữa, mức độ hưng thịnh sau này sẽ đạt tới một cực hạn, sức sống cũng rất bền lâu! Hơn nữa, tông phái do hắn sáng lập sau này sẽ vượt qua bảy đại tông phái trên Cửu Châu, trở thành một tông phái siêu việt ở ngoài vòng!

- Sư phụ, con còn có một việc nhờ người giúp cho.

Đặng Thanh Sơn cười.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng kinh ngạc.

- Nghề vẽ của sư phụ quả là rất khó lường trong cả thiên hạ. Con muốn nhờ sư phụ vẽ lại quyền pháp do con luyện.

Đặng Thanh Sơn nói.

Gia Cát Nguyên Hồng cười ha ha:

- Việc này rất đơn giản.

- Bộ quyền pháp của con tên là Hổ Hình quyền.

Đặng Thanh Sơn lúc này đứng giữa thư phòng.

- Sư phụ chuẩn bị xong chưa, con bắt đầu luyện quyền đây.

Cùng ngày, Đặng Thanh Sơn ở lại trong thư phòng, luyện tập Hổ Hình quyền, hơn nữa còn chờ Gia Cát Nguyên Hồng vẽ cho xong. Sau đó Đặng Thanh Sơn mang một xấp bức họa chiêu thức Hổ Hình quyền đi.

Đặng gia trang, Tây viện.

Hoàng hôn, lúc này gió rất mát mẻ. Lý Quân mặc bạch y rộng thùng thình nằm trên ghế, thỉnh thoảng vuốt ve bụng.

- Ha ha!

Lý Quân đột nhiên nghe tiếng cười to, vừa quay đầu nhìn lại đã thấy Đặng Thanh Sơn vừa cười vừa đi vào sân.

- Huynh đã nói xong với Gia Cát tông chủ chưa? Sao vui thế?

Lý Quân đứng lên, vác bụng đi qua.

- Mọii mau ngồi xuống đi.

Đặng Thanh Sơn cẩn thận đỡ Lý Quân, dìu Lý Quân ngồi xuống. Lý Quân có vẻ sốt ruột hỏi:

- Thanh Sơn, nói nhanh lên. Huynh rốt cuộc nói gì với sư phụ. Đêm hôm qua, huynh không phải rất sầu mi khổ kiếm sao?

Đêm qua, Lý Quân cũng cho Đặng Thanh Sơn không ít đề nghị.

Đặng Thanh Sơn cười ha ha:

- Cũng nhờ ngoại công chỉ điểm cho huynh về cho và nhận!

- Cho và nhận à? - Lý Quân nghi hoặc.

- Đúng! Bỏ qua việc tranh bá thiên hạ, ngược lại có thể làm cho nội gia quyền của huynh truyền khắp thiên hạ.

Đặng Thanh Sơn tự tin nói.

Lý Quân càng mù mờ.

- Kỳ thật địa bàn có lớn tới mấy căn bản cũng vô dụng.

Đặng Thanh Sơn lắc đầu cười:

- Bất luận là Thanh Hồ Đảo, Tiêu Dao Cung, hay Hồng Thiên Thành, gặp phải lúc tiến công cũng không thể khống chế hoàn mỹ một được. Dù sao một châu cũng quá lớn! Do đó, huynh chỉ cần nắm quận!

- Năm quận có chừng một ức dân chúng.

Đặng Thanh Sơn đầy tự tin.

- Năm quận này chính là căn cơ nội gia quyền! Huynh muốn cho khắp Cửu Châu Đại Địa, những nước ở sa mạc Tây Vực, đại thảo nguyên phương bắc, thậm chí những hải đảo ở phương đông đều học tập nội gia quyền.

Đặng Thanh Sơn mỉm cười:

- Sau đó, phàm là ai có điều thành tích về tu luyện nội gia quyền đều sẽ về thánh địa của nội gia quyền ở Đặng gia trang, Đại Duyên Sơn. Tới chỗ chúng ta, sau khi nhập môn chúng ta, huynh sẽ truyền họ quyền pháp còn cao thâm hơn.

Lý Quân cũng hơi hiểu.

- Thanh Sơn, ý của huynh là ... - Mắt Lý Quân tỏa sáng.

- Như Mục Gia ở Đoan Mộc Đại Lục.

Đặng Thanh Sơn cả người khí thế dâng lên rất cao.

- Mặc dù Nội Gia Quyền nhất mạch không tranh bá thiên hạ, song lại từ từ lan ra không một tiếng động, lấy Cửu Châu làm căn cơ, hấp thu vô số anh tài nội gia quyền. Cũng làm cho năm quận ở Dương Châu tuyệt đối bền chắc như thép. Hơn nữa còn có nhân mã mạnh nhất trên khắp Cửu Châu! Trở thành một thế lực bằng quan trên Cửu Châu. So với Ma Ni Tự, Vũ Hoàng môn còn mạnh hơn.

- Tuy không tranh thiên hạ, nhưng thiên hạ lại không một tông phái nào có thể tranh được với Nội Gia Quyền nhất mạch!

- Huynh...

Lý Quân giật mình.

- Một tháng sau, muội sẽ hoàn toàn hiểu.

Đặng Thanh Sơn tungtung xấp giấy trong tay ... những bức họa ' Hổ Hình quyền'.

487. Chương 55: Thần Thoại Cửu Châu

Ở cạnh đó bày những bức họa do sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng vẽ lúc trước.

- Thanh Sơn, đang làm gì thế?

Lý Quân mặc áo ngủ đi đến, nhìn xem rồi cười.

- Muội đi ngủ trước đi, đợt lát nữa huynh sẽ vào.

Đặng Thanh Sơn tự mình cũng vẽ ra một bộ Hổ Hình Quyền, sau đó đơn giản dưới mỗi bản vẽ lại ghi lên đó một vài chữ, hoặc đơn giản chỉ một hai câu, hoặc một hai câu ca quyết, nói những chỗ quan trọng trên bản vẽ.

- Hả? Thanh Sơn, huynh làm gì thế?

Lý Quân kinh ngạc.

- Chỉ biên soạn bí tịch thôi mà.

Đặng Thanh Sơn cười rồi không nói gì nữa. Hắn từ thức thứ nhất Hồ Hình Quyền không ngừng viết mãi, đến tận tới bức họa cuối cùng. Sau đó lại lấy ra xấp giấy do sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng vẽ, cũng lưu lại những dòng chữ trên tờ tranh đó. Nhưng lần này miêu tả của hắn rõ ràng cẩn thận hơn nhiều. Nếu nói một cách nôm na là quyển sách bí tịch Hồ Hình Quyền đơn giản miêu tả chỉ có một hai câu thoại hoặc ca quyết. Còn bản bí tịch Hồ Hình Quyền này mỗi một chiêu thức đều có vô số chú giải. So với quyển bí kíp trước thì kỹ lưỡng hơn thập bội.

- Thanh Sơn, hai bộ bí tịch này sao lại viết khác nhau thế, bản đầu tiên rõ ràng rất thô sơ?

Lý Quân càng lúc càng không hiểu.

Đặng Thanh Sơn quay đầu lại cười với nàng nhưng không nói gì.

Ngày hai mươi tháng tư, trong Nam Tinh quận thành.

- Mạnh thiếu, đi đâu ăn cơm đây?

- Đi, tới Xuân Vũ Tửu Gia ở phía trước ấy.

Chỉ thấy ba gã thiếu niên công tử bột đang dẫn một đám người hầu hộ vệ nghênh ngang đi trên đường phố. Một thiếu niên cầm đầu môi hồng răng trắng, hiển nhiên gia cảnh rất tốt. Y còn xách cái lồng chim, trong lồng chim là một con chim nhỏ có bộ lông xanh biếc, chốc chốc lại hót riu rít vài tiếng.

Chúng đi trên đường rất nghênh ngang nhưng không ai dám trêu vào ba thiếu niên công tử bột này. Chỉ cần đám hộ vệ sát khi đằng đằng sau lưng chúng cũng biết thân phận chúng không tầm thường rồi.

- Mạnh thiếu gia, mời vào.

Vừa thấy người đến, chủ quán Xuân Vũ Tửu Gia vội tự mình ra đón.

- Trên lầu còn có một nhà gian đấy ạ.

- Ừm!

Thiếu niên họ Mạnh gật gù đầu, nhìn vào lầu một tửu lâu một chút, y thấy trong đó đủ mọi hạng người náo nhiệt vô cùng, liền cười nói

- Chủ quán quý, lầu một được rồi. Hôm nay chúng ta cũng ăn ở lầu một. Lão nhị, lão tam, các người thấy sao?

- Đương nhiên nghe theo Mạnh thiếu rồi.

Hai thiếu niên khác cũng vui vẻ đáp.

- Chủ quán quý, đưa những món cũ lên!

Đám người thiếu niên họ Mạnh thoáng cái đã chiếm lấy ba cái bàn ở ngoài cùng.

Trong lầu một Xuân Vũ Tửu Gia, những khách nhân đến từ trời nam đất bắc, ai nấy vẫn đột lớn tiếng nói chuyện. Họ chẳng quản gì đám thiếu gia này, có loại người nào mà đám giang hồ này chưa thấy qua?

- Các vị! Các người cũng biết từ lúc khai thiên tích địa tới nay, cường giả hư cảnh trẻ nhất trên Cửu Châu chúng ta là Đặng Thanh Sơn, dựa vào cái gì mà đã tiến vào hư cảnh khi còn trẻ như vậy?

Một thanh âm từ trong tửu lâu rất hùng hồn vang lên.

- Hả?

Thiếu niên họ Mạnh và hai công tử bột khác đều quay đầu nhìn lại.

- Hả, hư cảnh là cái quái gì?

Nhất thời có người hô.

- Ha ha, người không biết à.

- Người đứng là cô lậu quả văn. Trên cường giả hậu thiên chính là tiên thiên cường giả. Trên tiên thiên cường giả là hư cảnh cao cao tại thượng!

Nhất thời có người nói xen vào. Từ khi Thiên Thần cung quật khởi, Cửu Châu Đại Địa loạn, trong thiên hạ đám cường giả hư cảnh liên tiếp ra tay trước mặt người thường.

Do đó, hư cảnh không còn là bí mật.

Lúc hòa bình, trong thiên hạ có rất nhiều người không biết hư cảnh. Nhưng thiên hạ đại loạn, phần lớn người trong thiên hạ lại đều biết.

- Người nói xem, Đằng Thanh Sơn đại nhân sao lại là hư cảnh khi còn trẻ như vậy?

- Ăn được bảo bối gì sao?

Nhất thời một thanh âm rất lớn vang lên.

- Các vị, nghe ta nói.

Lão già râu dê cất lời vẻ đắc ý:

- Trên Cửu Châu Đại Địa, khi Vũ Hoàng giáng thế đã sáng lập ra đạo gia nhất mạch! Sau đó phần lớn các đại tông phái đều dùng phương pháp tu luyện của đạo gia nhất mạch! Nhưng tổ sư Ma Ni Tự là Thích Già Tổ Sư nhờ vào thiên phú dị bẩm, sáng chế ra Phật Tông, một phương pháp tu luyện khác hẳn với đạo gia!

- Chúng ta đều biết hai mạch Đạo Phật.

- Đừng nói dài dòng nữa, nói thẳng xem Đằng Thanh Sơn đại nhân sao mà đạt được tới hư cảnh nào.

Có người sốt ruột kêu lên.

- Cửu Châu Đại Địa có câu hai mạch Phật Đạo.

Lão già râu dê vuốt râu cười nói.

- Còn bây giờ, Đằng Thanh Sơn đại nhân đã sáng chế ra mạch thứ ba là Nội gia quyền nhất mạch!

- Nội gia quyền?

- Đạo gia Phật Tông, sao lại còn có Nội gia quyền nhất mạch nữa?

Không ít người vô cùng hoài nghi.

- Lão đầu, ông đừng có khoác loác đấy nhé.

Nhất thời có người hô lên.

Lão già râu dê trừng mắt:

- Ta không nói khoác! Địa giới Nam Tinh quận chúng ta cách quận Giang Ninh không xa, phỏng chừng những người có tin tức linh thông đều biết, năm ngoái Quy Nguyên Tông từng tuyển vô số thiếu niên, cho chúng theo Đằng Thanh Sơn đại nhân học quyền pháp. Ba tháng sau cơ hồ đều bị loại bỏ. Chỉ có một số lượng rất ít được đi theo Đằng Thanh Sơn đại nhân! Nhi tử của thằng cháu ta cũng vào đó. Nó đã nghe nói qua về quyền pháp đó gọi là nội gia quyền!

- Việc này thì ta biết. Năm ngoái Quy Nguyên Tông tuyển một một đám thiếu niên cho Đằng Thanh Sơn đại nhân. Khi đó, mọi người còn tưởng rằng Đằng Thanh Sơn đại nhân là Kinh Ý tiên bối. Lúc đó lão tử vừa biết tin lập tức đưa thằng con tới ngay, nhưng Quy Nguyên Tông lại bảo là đã đủ người rồi.

Nhất thời trong tứ lâu có người phụ họa.

- Đúng, có việc này thật.

Không ít người thừa nhận.

Lão già râu dê cười đắc ý:

- Nội gia quyền này không phải là phương pháp tu luyện bình thường. Không phải ngồi thiền để tu luyện nội kinh, mà là một loại phương pháp tu luyện khác. Một khi có chút thành công là tốc độ tiến bộ cực nhanh. Đại đồ đệ của Đằng Thanh Sơn đại nhân tên là Đằng Thụ cũng được ghi lại trong bộ sách của Vạn Tượng Môn, đó là một thanh niên có thực lực tiên thiên. Nhìn hình dáng thì còn rất trẻ. Hắn chính nhờ vào tu luyện nội gia quyền mới thành công thành tiên thiên cường giả.

- Nội gia quyền lợi hại như vậy à?

- Còn phải nói? Từ khi Cửu Châu Đại địa khai thiên tích địa tới nay, người gặp qua ai mới hai mươi mốt tuổi đã đạt tới hư cảnh chưa? Cả Vũ Hoàng, Tần Linh Thiên Đế cũng đều không đạt đến sớm như vậy.

- Hắn mới hai mươi mốt tuổi, vậy hắn thu đệ từ lúc mới mấy tuổi chứ. Đệ tử hắn tu luyện nội gia quyền được bao nhiêu năm chứ? Đến cả đệ tử hắn cũng đã đạt tới tiên thiên, vậy nội gia quyền quả là vô cùng lợi hại rồi.

Bên trong cả tửu lâu đều ồ lên thán phục.

Từ sau khi đại danh Đằng Thanh Sơn truyền khắp Cửu Châu Đại Địa thì sớm đã có người hoài nghi, không biết tại sao Đằng Thanh Sơn lại lợi hại như vậy? Thiên phú rất tốt sao? Nhưng vô số năm qua, trên Cửu Châu Đại Địa có biết bao nhiêu người có thiên phú dị thường.

Nhưng tại sao Đằng Thanh Sơn lại khó lường như vậy? Có khi nào là nhờ vào ông trời yêu mến đặc biệt hắn?

- Nguyên lai là nội gia quyền.

Không ít người ở đây ồ theo cảm thán.

- Nhưng việc tu luyện nội gia quyền có yêu cầu cực kỳ hà khắc.

Lão già râu dê chắc chắn giọng cảm thán:

- Lúc trước bao nhiêu người tới học cơ hồ đều bị đuổi về cả. Chỉ có một số cực nhỏ mới có thể thành công. Phương pháp tu luyện nội gia thần kỳ như vậy, nếu có yêu cầu về tư chất không hà khắc mới là lạ.

- Nhất thời có người kêu lên.

- A, nội gia quyền lợi hại như vậy. Ta cũng muốn đưa thằng con nhà ta tới thử xem sao.

- Thôi đi. Lúc trước Đằng Thanh Sơn đại nhân thu một nhóm đệ tử rồi, bây giờ không thu đệ tử nữa đâu. Người tưởng nội gia quyền là thứ ai muốn học đều được à?

Nghe những tiếng thảo luận ồn ào, thiếu niên họ Mạnh một mạch ngồi ở góc tửu lâu lẩm bẩm nói:

- Đằng Thanh Sơn đại nhân? Đệ tử hắn cũng là tiên thiên! Nội gia quyền?

Xem ra y đang suy nghĩ rất nhiều.

- Lão nhị, lão tam, hôm nay tới thế thôi. Ta về trước đây.

Thiếu niên họ Mạnh chẳng ăn một miếng nào, đứng lên ngay rồi dẫn đám người hầu, hộ vệ ly khai.

- Mạnh thiếu.

Hai thiếu niên công tử khác nhìn nhau, vẻ rất nghi hoặc.

Giống như một trận gió, khắp trong Dương Châu xuất hiện đủ mọi lời đồn đoán về nội gia quyền nhất mạch. Vốn ai cũng luôn tò mò vì sao Đằng Thanh Sơn tu luyện nhanh như thế. Người trong thiên hạ cũng luôn tò mò không hiểu Đằng Thanh Sơn mất tích bốn năm rốt cuộc làm gì, lúc này lập tức hiểu ra. Họ đều đã hiểu.

Nguyên lai Đằng Thanh Sơn nhờ vào thiên phú dị bẩm đã sáng chế ra Nội gia quyền nhất mạch, một phương pháp tu luyện thứ ba, khác hẳn với Đạo Gia, Phật Tông.

Họ cũng biết nội gia quyền nhất mạch thần kỳ phi thường. Đệ tử Đẳng Thanh Sơn đều là tiên thiên cao thủ cả. Đẳng Thanh Sơn còn có thể được xưng là cường giả hư cảnh trẻ nhất từ trước tới nay!

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều muốn bái Đẳng Thanh Sơn làm sư phụ, học phương pháp nội gia quyền thần kỳ đó.

Nhưng Đẳng gia trang lại từ chối không tiếp khách. Đẳng Thanh Sơn cũng căn bản không thu đệ tử.

Truyền thuyết về nội gia quyền, chẳng những Dương Châu truyền tụng, mà tin này còn lan đi khắp những vùng khác trên Cửu Châu. Dù sao đây cũng là Cửu Châu! Thế giới của cường giả. Một người có thiên phú kinh người, tốc độ tu luyện có thể so được với Vũ Hoàng, Tần Linh Thiên Đế, Thích Già Tổ Sư, Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch, tự nhiên làm mọi người đều chú ý.

Khác hẳn với đạo gia, Phật Tông, Nội gia quyền nhất mạch tự nhiên càng làm cho người ta thần phục, tò mò.

Mạnh phủ trong Nam Tinh quận thành.

- Cái này gọi là Tam Thể Thức sao?

Thiếu niên họ Mạnh đang đứng giữa đình viện, liên tục đánh Tam Thể Thức

- Quá đơn giản, chỉ thu thế, chuẩn bị, rồi ra quyền. Lại thu thế, lại ra quyền... cứ như vậy nhiều lần. Việc luyện mãi như vậy để làm quái gì nhỉ?

Thiếu niên họ Mạnh luyện tập hồi lâu, rồi bỏ qua luôn.

Từ ngày nghe người ta đàm luận về Đẳng Thanh Sơn, nghe về nội gia quyền, đại thiếu gia Mạnh phủ 'Mạnh Lộ Đồng' bị ảnh hưởng rất lớn. Ngày nào y cũng mơ màng, kỳ thật y đã chán ngấy đời sống thiếu gia công tử mấy năm nay rồi. Y cũng có khát vọng có nhiệt huyết!

Y cũng khát vọng được uống rượu thoải mái, ăn thịt nhồm nhoàm! Làm hảo hán bước chân vào giang hồ với lưỡi dao đâm máu!

Còn lần này, Y rốt cục đã tỉnh ngộ.

Y vứt bỏ lồng chim, ly khai đám bạn xấu, trịnh trọng tuyên bố với cha y một câu:

- Cha! Con học nội gia quyền, con muốn trở thành cao thủ chân chính!

Lúc trước Đẳng Thanh Sơn loại ra hơn tám trăm thiếu niên. Sau đó vô tình truyền bộ Tam Thể Thức ra ngoài.

Dù sao chiêu thức của Tam Thể Thức cũng quá đơn giản, quá dễ dàng. Do đó Mạnh Lộ Đồng cũng có được Tam Thể Thức, nhưng chỉ là Tam Thể Thức bề ngoài, không có phương pháp khống chế hô hấp thổ nạp.

- Lộ Đồng, Lộ Đồng.

Đột nhiên một thanh âm vang lên.

Mạnh Lộ Đồng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một trung niên khá mập mạp chạy tới, tay phát phát một một quyển sách:

- Lộ Đồng, con xem cha mua gì cho con này.

- Cái gì vậy?

Mạnh Lộ Đồng kinh ngạc nhìn lại.

- Đây là quyển bí tịch mà cha bỏ hơn một ngàn lượng bạc mới mua được. Đây là bí tịch Hổ Hình Quyền từ Đẳng gia trang truyền ra ngoài!

Trung niên mập mạp bất chấp mồ hôi trên mặt, nâng niu quyển sách như rất quý giá ấy cho nhi tử.

Mạnh Lộ Đồng nhìn thấy ba chữ lớn trên quyển sách này - Hổ Hình Quyền.

488. Chương 56

- Đúng! Cha rất vất vả mới mua được đây.

Trung niên mập mạp lúc này mới đưa tay lau mồ hôi trán.

Mạnh Lộ Đồng vội mở bản bí tịch ra xem. Y nhanh chóng lướt sơ qua các trang, chỉ thấy trên từng tờ giấy, bên cạnh những tranh vẽ đều là một hai câu hướng dẫn, từ từ đầu một mạch lật xem tới tờ cuối cùng, hai mắt Mạnh Lộ Đồng tỏa sáng, kinh hỉ kêu lên:

- Đây mới là nội gia quyền chứ. Tam Thể Thức là cái quái gì, đúng là gạt người. Những chiêu thức này mới đúng.

- Ha ha. ..

Trung niên mập mạp lộ ra vẻ vui mừng.

Mạnh Lộ Đồng bất chấp cha y còn ở một bên, lập tức mở bí tịch ra ngay, bắt đầu chiếu theo tranh vẽ luyện tập.

Từ sau khi bản đầu tiên của Hồ Hình Quyền bị tiết lộ, sau đó ở rất nhiều vùng trên Dương Châu, có không ít những nhân vật có quyền thế đều từ mọi kênh khác nhau tìm được bí tịch Hồ Hình Quyền. Chỉ mấy ngày mà bản Hồ Hình Quyền lộ ra ngoài đã gây nên những làn sóng rất lớn. Quy Nguyên Tông thậm chí còn tuyên bố nếu có người nào buôn bán Hồ Hình Quyền là bị bắt giam bằng hết!

Sau khi Quy Nguyên Tông ra lệnh được ba ngày.

Ngày bốn tháng năm.

Ở khắp mười ba quận vùng Dương Châu, đâu đâu cũng có một hội quán mới khai trương, hội quán có tên là Thanh Sơn hội quán!

Trong Nam Tinh quận thành, trên một đường phố phồn hoa, mấy trăm người đang vây quanh một tòa phủ đệ cỡ lớn, trên bảng hiệu phủ đệ này vẫn còn treo vải đỏ, trên bảng hiệu có bốn chữ to 'Thanh Sơn hội quán'!

- Thanh Sơn hội quán? Lại có hội quán dám dùng tên này à? Không sợ đắc tội với Quy Nguyên Tông sao?

- Hắc, người biết chậm thế. Sáng hôm nay hội quán khai trương. Khi đó cũng có người của Quy Nguyên Tông đó.

- Hội quán này sao lại đặt tên như vậy nhỉ? Có khi nào Đăng Thanh Sơn đại nhân cũng mở hội quán không? Muốn buôn bán à?

Nhiều người rất nghi hoặc hỏi thăm.

Trong lòng họ, Quy Nguyên Tông bây giờ căn bản là nhờ vào Đăng Thanh Sơn suất lĩnh mới có uy thế như bây giờ. Mặc dù Đăng Thanh Sơn không phải là tông chủ Quy Nguyên Tông, nhưng địa vị lại còn hơn cả tông chủ Quy Nguyên Tông.

Họ không hiểu một cường giả hư cảnh mà mở một hội quán như vậy để làm gì.

Thời gian trôi qua, hàng người tụ tập trước hội quán càng nhiều.

- Nghe nói chiều nay Thanh Sơn hội quán có đại sự sẽ tuyên bố.

- Bây giờ cũng không còn sớm nữa, cũng sắp tuyên bố rồi.

- Lúc khai trương buổi sáng, hội quán đã nói là buổi chiều này có đại sự tuyên bố mà.

Trước hội quán dòng người tụ tập càng nhiều. Đợi đến sau giờ Ngọ một nửa canh giờ, bên ngoài Thanh Sơn hội cơ hồ đứng đầy người.

Đột nhiên!

Đùng! Cắc! Đùng!

Vô số quân sĩ mặc áo giáp Quy Nguyên Tông từ trong hội quán bước ra, sau đó đứng rất nghiêm trang trước Thanh Sơn hội quán, duy trì trật tự. Sau đó, trong Thanh Sơn hội quán có ba người đi ra. Ba người này lần lượt là quận chủ Nam Tinh quận bây giờ, tướng quân Thành Vệ Quân, cùng với quán trưởng của Thanh Sơn hội quán.

- Ha ha, các vị.

Một lão già một thân trường bào màu xanh sậm chấp tay cười:

- Tại hạ là quán trưởng Vũ Ngũ của Thanh Sơn hội quán Nam Tinh quận. Hôm nay ngày Thanh Sơn hội quán khai trương, theo như tại hạ đã nói, buổi chiều sẽ tuyên bố đại sự.

Nhất thời mọi người vây xem đều vểnh tai nghe, tiếng ầm ĩ cũng lập tức giảm xuống nhiều.

Quán trưởng Vũ Ngũ cất cao giọng:

- Đại sự này có quan hệ tới Đẳng đại nhân, cũng có liên quan tới nội gia quyền!

Nhất thời ở dưới lại ồ lên.

Giữa đám người, có tên Mạnh Lộ Đồng đi theo cha tới đây, lúc này đang được đám hộ vệ bảo vệ.

Tai y đang vểnh lên nghe rất cẩn thận. Chỉ thấy quán trưởng Vũ Ngũ nhìn đám người chung quanh, cất cao giọng nói:

Vài ngày trước Hồ Hình Quyền, thứ mà Đẳng đại nhân sáng chế khi còn thiếu niên, cũng là căn cơ của nội gia quyền ngẫu nhiên bị tiết lộ ra ngoài! Khi biết tin này Đẳng đại nhân rất tức giận!

- Tất cả mọi người ở đây đều rì rầm thấp giọng thảo luận, có người mỉm cười.

Sao lại không giận cơ chứ. Lướt mắt nhìn cả Cửu Châu Đại Địa, các đại tông phái ai mà không giữ gìn bí tịch thật kỹ?

Cấm đệ tử truyền ra ngoài?

- Nhưng Đẳng đại nhân lòng dạ rất rộng lượng.

Quán trưởng Vũ Ngũ nói tiếp:

- Ngài suy nghĩ kỹ lưỡng rồi cũng hiểu ra. Ngài sáng chế ra nội gia quyền chính là muốn truyền cho đệ tử. Bây giờ đã lộ ra ngoài, coi như ông trời muốn như thế. Biết đó là ý trời, nên ngài mới đem bản Hồ Hình Quyền mà mình sáng chế ra bán công khai cho mọi người trong thiên hạ bán với giá thấp, để mọi người trong thiên hạ ai có chí muốn học nội gia quyền đều có thể được học.

- Cái gì!

Nhất thời mọi người lại ồ lên.

Loạn, loạn rồi!

Từ khi Cửu Châu Đại địa khai thiên tích địa tới nay, có tông phái nào mà không bo bo giữ bí tịch làm của quý? Nếu đem bí tịch của mình truyền ra ngoài, các tông phái khác mà học được, không phải làm cho đối phương có thực lực mạnh hơn sao?

- Bán bí tịch cho mọi người trong thiên hạ?

- Đẳng Thanh Sơn đại nhân rốt cuộc nghĩ gì thế?

- Đẳng Thanh Sơn đại nhân vẫn còn trẻ, năm nay cũng mới hai mươi ba thôi.

- Trẻ như thế mà đã đạt tới đỉnh cao, tâm tính cũng không ổn lắm. Thích khoe khoang cũng là việc bình thường. Đáng tiếc quá. Bí tịch trân quý như thế cần phải truyền cho đệ tử mới đúng.

Không ít người ở đây vừa vui vẻ vừa thở dài. Vui vì họ có thể có được bí tịch Hồ Hình Quyền, thở dài vì thất vọng Đẳng Thanh Sơn quá lỗ mãng.

- Quán trưởng, rốt cuộc giá thế nào? Đừng có lấy mấy vạn lượng bạc một quyển đó, chúng ta không mua nổi đâu.

Có người kêu.

- Bí tịch nội gia quyền một quyển bán mấy vạn lượng cũng không đắt. Mua không nổi thì đừng mua.

Cũng có người khác hét lên. Ngoài Thanh Sơn hội quán trở nên vô cùng ầm ĩ.

- Các vị trật tự nào.

Thanh âm quán trưởng Vũ Ngũ vang vọng khắp nơi, những người đang thảo luận đều lập tức im lặng lại.

- Nội gia quyền tu luyện không dễ.

Quán trưởng cao giọng nói:

- Cho dù có bí tịch tu luyện, trong một trăm người sợ cũng khó mà có được một người tu luyện thành.

Những lời này là thật cả. Lúc trước trong số hai mươi có bốn người Đẳng Thụ dạy, chỉ có một người tu luyện ra nội kinh thôi. Nếu không có sư phụ dạy, chỉ dựa vào bí tịch khó khăn sẽ cao hơn rất nhiều.

- Chúng ta biết, quyền pháp thần kỳ như vậy, yêu cầu tư chất rất cao cũng là việc bình thường.

Có người đang vây xem kêu lên.

Quán trưởng Vũ Ngũ mỉm cười:

- Theo Đẳng đại nhân nói... lúc trước tiết lộ bị bí tịch, là bí tịch cơ sở trong Đẳng gia trang thôi, bản đó rất sơ lược! Bây giờ, Thanh Sơn hội quán chúng ta định giá bán một quyển bí tịch Hổ Hình Quyền là một trăm lượng bạc.

- Cái gì?

- Chỉ một trăm lượng bạc sao?

- Sao rẻ thế?

Mọi người ở đây đều giật mình.

Trên Cửu Châu Đại Địa muốn học được nội kinh rất tốn kém. Phải biết rằng, đến cả chỉ quyển Tiềm Long Bảng hoặc Sồ Phượng Bảng cũng đã bán một trăm lượng bạc rồi. Một quyển bí tịch nội kinh bình thường ở ngoài lúc này được định giá một ngàn lượng bạc. Về phần một quyển 'bí tịch' nội gia quyền nguyên bản, nếu bán một quyển mấy ngàn lượng bạc cũng tuyệt đối không lạ.

Một trăm lượng!

Cho dù ở thôn trang nông thôn bình thường, những thôn dân trong cả thôn trang cùng nhau gom lại cũng có thể dễ dàng gom được một trăm lượng bạc. Nói cách khác giá một trăm lượng, là giá để những thôn dân bình thường cũng có thể mua được, học được Hổ Hình Quyền.

- Cho ta một quyển.

Lập tức có người kêu lên.

- Ta cũng mua hai bản.

Lập tức không ít người hô lên. Giá rẻ thế, mua hai ba bản, tặng bằng hữu cũng tốt.

- Được.

Quán trưởng Vũ Ngũ mỉm cười cất cao giọng nói:

- Một quyển bí tịch Hổ Hình Quyền giá một trăm lượng bạc một quyển. Mỗi người nhiều nhất được mua mười bản. Nhưng như đã nói trước, bí tịch Hổ Hình Quyền tuy là thật, nhưng cũng chỉ là bí tịch cơ sở trong Đẳng gia trang, phương pháp tu luyện trong đó rất sơ lược.

Nghe thế, thiếu gia Mạnh Lộ Đồng trong đám người lập tức gật đầu. Mấy ngày nay y tu luyện Hổ Hình Quyền, có đôi khi một bức đồ cũng chỉ có được hai câu ca quyết, làm y cảm giác hơi mơ hồ, không thể xác định chiêu này phải thi triển như thế nào.

- Nghĩ tới điểm này, Đẳng đại nhân đã tự mình biên soạn một bản bí tàng Hổ Hình Quyền, chuyên cho Quy Nguyên Tông in ấn.

Quán trưởng Vũ Ngũ trình bày:

- Bên trong bản bí tàng Hổ Hình Quyền này vẽ cực kỳ cẩn thận và chính xác. Mỗi một chiêu thức đều được miêu tả cực kỳ tinh tế tỉ mỉ. Có thể nói, cũng y như được sư phụ tự mình dạy vậy! Hơn nữa là do Đẳng đại nhân tự mình viết ra.

Nhất thời không ít người ở đây tròn mắt.

Bộ sách do cường giả hư cảnh tự mình viết?

- Bản bí tàng?

Mạnh Lộ Đồng trong đám người lập tức hai mắt sáng lên.

- Đây là bí tàng bản Hổ Hình Quyền.

Nói rồi, quán trưởng Vũ Ngũ lấy từ phía sau ra một quyển sách bìa vàng rất dày. Bản bí tàng Hổ Hình Quyền này nếu so với bản bí tịch sơ lược Hổ Hình Quyền lúc trước thì dày gấp năm lần! Cầm trong tay to như một cục gạch lớn.

Trên bìa sách vàng có ba chữ to màu đen 'Hổ Hình Quyền'! Chữ của người viết như rồng bay phượng múa, giống như một con cọp đang bay ra.

- Có một bản bí tàng, cũng như có một danh sư chỉ dạy.

Quán trưởng Vũ Ngũ mỉm cười:

- Nhưng việc chế tạo bản bí tàng không dễ, hơn nữa Đẳng đại nhân đã dặn, Dương Châu tổng cộng có mười ba quận, cũng có mười ba Thanh Sơn hội quán. Một hội quán, mỗi ngày nhiều nhất chỉ bán mười bản bí tàng này. Hôm nay ngày bốn tháng năm, bán tới ngày mười sáu tháng năm thôi là hết hạn! Nói cách khác, sau ngày mười sáu tháng năm, căn bản không bán bản bí tàng Hổ Hình Quyền nữa!

- Nhưng hôm nay là ngày Thanh Sơn hội quán khai quán, do đó không hạn chế gì cả. Ngày mai bắt đầu, nhiều nhất một ngày mười bản thôi.

Quán trưởng Vũ Ngũ vừa nói xong, lập tức không ít người liền hỏi:

- Bản bí tàng rốt cuộc một quyển bao tiền?

Vũ Ngũ mỉm cười nói:

- Một quyển bí tàng bản Hổ Hình Quyền giá một ngàn lượng hoàng kim!

Giá này làm cho không ít người ở đây hít mạnh một hơi lạnh khí.

Một ngàn lượng hoàng kim? Như vậy là mười vạn lượng bạc! Đây là giá không phải người thường có thể mua được.

- Đắt thế.

- Quá đắt.

Không ít người không tìm được phải kinh hô.

- Mua phiên bản Hổ Hình Quyền bình thường hay bí tàng bản Hổ Hình Quyền là do mọi người tự quyết định lấy. Nếu mua, xin mua sớm. Sau ngày mười sáu tháng năm, các Thanh Sơn hội quán cũng không bán hội bí tàng bản Hổ Hình Quyền nữa.

Quán trưởng Vũ Ngũ cười khê.

- Bí tàng này vốn định bán một trăm bản. Chút tiền bạc này đối với Đẳng đại nhân cũng là gì cả. Lần này bán bí tàng bản, tới ngày hết hạn mười sáu tháng năm là ngưng. Bởi vì ngày đó chính là ngày Đẳng đại nhân khai sơn lập phái.

- Bán bí tàng bản Hồ Hình Quyền cũng coi như mừng Đẳng đại nhân khai tông lập phái.

Tất cả mọi người ở đây lại ồ lên.

Khai sơn lập phái?

Ngày mười sáu tháng năm, Đẳng Thanh Sơn khai sơn lập phái?

- Mặc dù khai tông lập phái. Nhưng Đẳng đại nhân lại không mở cửa thu đồ đệ.

Quán trưởng Vũ Ngũ cười khê nói:

- Nếu ai có thể dựa vào bí tịch Hồ Hình Quyền tu luyện ra nội kinh, chứng tỏ có tư chất tu luyện nội gia quyền, sẽ được tới Đẳng gia trang ở Đại Duyên Sơn học tập quyền pháp nội gia quyền cao thâm hơn.

489. Chương 57: Ngày Mười Sáu Tháng Năm.

Nhất thời các đại quận thành trên Dương Châu, ở những nơi đông đúc như thanh lâu, tửu điểm khắp nơi đều thấy có người đàm luận việc Đẳng Thanh Sơn khai tông lập phái. Còn trước khi mười ba Thanh Sơn hội quán công khai chuyện này, thiệp mời Đẳng Thanh Sơn khai tông lập phái đã được giao đến năm trong số bảy đại tông phái trên Cửu Châu bây giờ là Thiên Thần cung, Tuyết Ứng Giáo, Doanh Thị Gia Tộc, Ma Ni Tự cùng với Quy Nguyên Tông!

Tuy quan hệ giữa Quy Nguyên Tông và Đẳng Thanh Sơn rất gần gũi, nhưng việc đưa thiệp mời là quy củ không thể bỏ được.

Về phần hai tông phái khác trên Cửu Châu là Vũ Hoàng môn và Xạ Nhật Thần Sơn thì vì cái chết của Thân Công Đồ và Vũ Đồng Hải đã sớm làm Đẳng Thanh Sơn kết oán với hai đại tông phái này. Cho dù đưa thiệp mời thì đối phương cũng sẽ không tới.

Tự nhiên không hơi đâu làm cho mệt.

Ma Ni Tự ở nơi giao giới giữa Nhung Châu, Lương Châu, chiếm diện tích rất rộng.

Một ngôi chùa có thể nói lớn nhất trên cả Cửu Châu, những tăng nhân quy y và tục gia đệ tử sống tại Ma Ni Tự phải trên trăm vạn người. Một ngôi chùa lớn như thế, sáng sớm mỗi ngày đều vang lên tiếng tụng kinh, thậm chí còn truyền ra xa hàng trăm dặm. Mỗi ngày đều có vô số người tới đây bái lạy.

Bên trong Ma Ni Tự, trong núi Phật Đà.

Phật Đà sơn này chính là nơi năm đó Thích Già Tổ Sư diện bích chín năm, sau đó ngộ ra Kim Thân Phật Đà viên mãn. Hiện bây giờ, chỉ có người đặt đến hư cảnh đại sư trong Phật Tông mới có tư cách tiến vào Phật Đà sơn.

Lúc này, một lão tăng mày trắng bay vào trong một huyệt động trong Phật Đà sơn.

- Sư tổ!

Lão tăng mày trắng chấp tay cung kính.

Chỉ thấy trong huyệt động đang có một tăng nhân mặc áo màu vàng khoanh chân ngồi đối diện với vách núi trước mặt.

- Chuyện gì?

Một tiếng nói đầy thiện tâm chợt vang lên, vọng khắp nơi.

- Sư tổ.

Lão tăng mày trắng cung kính bẩm:

- Năm ngoái Đẳng Thanh Sơn thanh danh đại chấn, hần cũng chính là Đẳng Thanh Sơn hai mươi mốt tuổi đã đạt tới hư cảnh, vừa phái người đưa thiệp mời tới. Nói là chuẩn bị ngày mười sáu tháng năm sẽ tiến hành khai sơn lập phái, cử hành lễ đại điển. Chẳng biết sư tổ có muốn đi không?

- Ta không đi.

Thanh âm bình tĩnh truyền ra:

- Việc này các người tự quyết định lấy là được.

- Dạ, sư tổ.

Lão tăng mày trắng chấp tay khom người, rồi lùi ra ngoài ly khai. Lúc này chỉ còn thân ảnh gầy gò vẫn một mạch ngồi diện bích.

Phàm là những tông phái nhận được thiệp mời của Đẳng Thanh Sơn, do cũng chưa hề có thù hận gì bao nhiêu với Đẳng Thanh Sơn, ai nấy đều đương nhiên nể tình, cử người tới mừng. Mặc dù Thiên Thần cung coi như đã không còn quan hệ gì với Đẳng Thanh Sơn nữa, nhưng ít nhất song phương cũng không chính thức trở mặt. Bùi Tam giữ thủ đoạn cũng chỉ là thủ đoạn âm thầm mà thôi.

Biết quan hệ giữa Đẳng Thanh Sơn và bất tử Phượng Hoàng, nếu không cần thiết, Bùi Tam cũng không muốn đấu với Đẳng Thanh Sơn làm gì.

Chiều ngày mười lăm tháng năm, ở Đại Duyên sơn.

Năm ngoái Đại Duyên sơn đã bắt đầu rầm rộ đốn gỗ. Cho tới bây giờ đã xây xong một tòa phủ đệ của tông phái có thể dung nạp gần mười vạn người. Ngày mai sẽ cử hành đại điển lập phái, nên lúc này, nơi nơi đều được canh phòng rất nghiêm. Khắp nơi đèn đuốc sáng trưng, rất nhiều người bận rộn chuẩn bị, bận rộn kiểm tra các nơi, chuẩn bị lễ đại điển lập phái ngày mai.

Đẳng Thanh Sơn đỡ Lý Quân chậm rãi đi lại trong tông phái. Lý Quân lúc này cũng chỉ còn tám chín ngày nữa là sinh con rồi.

- Sư phụ!

Chỉ thấy gần đó có ba người vội cung kính hành lễ. Chính là Đẳng Thú, Dương Đông, Tiết Tân. Đã sắp khai tông lập phái, Dương Đông tự nhiên dẫn theo tám ngàn người Hung Thú bang về đây. Vì có Bắc Hải Chi Linh, nên trong Hung Thú bang cũng có cả ngàn vũ giả nhất lưu.

Đội nhân mã này bây giờ trở thành quân đội hộ vệ tông phái.

- Đã chuẩn bị xong cả chưa?

Đẳng Thanh Sơn cười hỏi.

Dương Đông liền nói:

- Sư phụ, tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng rồi.

- Ừm!

Đẳng Thanh Sơn gật gật đầu. Việc này để đệ tử Dương Đông phụ trách là đảm bảo thành công.

Ba người Dương Đông, Đẳng Thú, Tiết Tân nhìn nhau rồi hành lễ rất nghiêm trang, sau đó lùi lại và rời đi.

- Thanh Sơn, sao huynh lấy tên tông phái là Hình Ý môn?

Lý Quân nhìn chung quanh, không khỏi thắc mắc.

- Những môn phái khác như Vũ Hoàng môn do Vũ Hoàng lưu lại. Còn môn phái của Tần Linh Thiên Đế thì trực tiếp dùng luôn Doanh Thị gia tộc. Năm đó Đông Bắc Vương Hồng Thiên thì lưu lại cái tên Hồng Thiên thành. Thanh Sơn, tông phái của huynh sao không gọi là Thanh Sơn tông? Thanh Sơn môn? Mà là Hình Ý môn?

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lên vầng nguyệt tròn trên bầu trời.

Hình Ý môn?

Quyền pháp này chính là do sư phụ kiếp trước Đằng Bá Lôi truyền lại. Còn Hình Ý quyền của mình thì do kiếp trước đã không biết bao nhiêu thế hệ anh hùng hào kiệt hoàn thiện. Mình cũng vì tới được Cửu Châu đại địa, nơi linh khí sung túc hơn kiếp trước không biết bao nhiêu lần, mới có thể đột phá khỏi cảnh giới tông sư!

- Huynh đã có rất nhiều rồi, bắt tất phải tham lam nhiều hơn.

Đằng Thanh Sơn từ tốn trả lời.

- Hình Ý môn, môn nội gia quyền trong Hình Ý môn vốn là từ Hình Ý quyền. Hình Ý môn, rất thích hợp để đặt tên cho môn phái.

- Sao lại thích hợp? Ừm, muội cũng không hiểu nội gia quyền gì lắm.

Lý Quân cũng không truy vấn nhiều.

Nàng không biết lúc này trong lòng Đằng Thanh Sơn sóng đang cuộn trào.

'Hình Ý môn! Ta phải làm cho Cửu Châu Đại Địa, đến thiên thu muôn đời vĩnh viễn phải truyền lưu nội gia quyền pháp của ta! Ngày mai, ngày mai là ngày Hình Ý môn lập phái.'

Đằng Thanh Sơn cảm thấy khoảng cách giữa mình và mục tiêu gần lại một bước.

'Nhưng chủng loại quyền pháp trong nội gia quyền của ta quá ít. Đáng tiếc là với cảnh giới của ta, lúc này muốn sáng tạo ra nhiều quyền pháp thích hợp hơn cho hậu thiên hoặc tiên thiên cường giả thì thật sự là rất khó. Nếu ta đạt tới cảnh giới động hư sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nếu ta có thể đạt tới cảnh giới chí cường giả! E rằng việc sáng tạo một bộ quyền pháp cũng coi như tiện tay làm mà thôi.

Một tông phái sở dĩ cường thịnh chính là dựa vào nội bộ của mình. Vũ Hoàng môn, Ma Ni tự sở dĩ mạnh chính là nhờ có rất nhiều các loại bí tịch. Cho dù không có nhiều người tốt có thiên phú, có nhiều bí tịch, thế nào cũng có bí tịch thích hợp. Như thế... Một tông phái mới có thể cường thịnh được. '

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ.

Nếu Nội Gia quyền nhất mạch muốn đứng song song được với Phật tông, Đạo tông, Đằng Thanh Sơn cũng phải đạt tới cảnh giới của Vũ Hoàng, Thích Già Tổ Sư mới được.

'Năm trăm năm, ta không dám lơ là chút nào, chỉ cầu một ngày đạt đến cảnh giới chí cường giả!'

Đằng Thanh Sơn nhìn vầng trăng tròn, trong lòng dâng lên tín niệm kiên định.

Đêm tối đã qua, ngày mới bắt đầu.

Hình Ý môn trên Đại Duyên sơn đầy không khí vui mừng. Cả Đại Duyên sơn, vô số thị nữ và lính hộ vệ rải rác khắp nơi. Trên hai ngàn nam nữ trẻ con Đằng gia trang, còn có vạn người của Quy Nguyên tông hôm nay tới đây, tràn ngập khắp nơi trên Hình Ý môn Đại Duyên sơn.

- Hôm nay nhiều người thật.

Đằng Thanh Sơn đứng trước đại diện Hình Ý môn nhìn xuống đám người đứng ở quảng trường phía dưới. Cảnh hân là ba đại đệ tử Đằng Thụ, Tiết Tân, Dương Đông.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày một cái. Hân rõ ràng cảm ứng được một khí tức cường đại của một hư cảnh đang không ngừng tới gần.

- Người của Tuyệt Ưng giáo tới rồi.

Điều này làm trong lòng Đàng Thanh Sơn cũng có chút hảo cảm với Tuyết Ưng giáo. Với một tông phái, ngày khai sơn lập phái là ngày lớn nhất. Những tông phái khác có thể tới sớm là coi trọng tông phái đang khai sơn lập phái.

Một lát sau.

- Tuyết Ưng giáo tới!

Rất tiếng hô cao vút từ dưới chân núi truyền lên.

- Người của Tuyết Ưng giáo tới à.

Dương Đông vui mừng.

- Thật là nhanh.

Tiết Tân không kìm được buột miệng.

- Không hổ là tông phái có Tuyết Ưng, có thể cười Tuyết Ưng bay tới nên tốc độ đương nhiên nhanh hơn.

Trong năm đại tông phái được mời, ngoại trừ Quy Nguyên tông, Tuyết Ưng giáo là người đầu tiên tới.

Đàng Thanh Sơn nhìn xuống phía dưới.

Chẳng mấy chốc, đã thấy một lão giả Tuyết Ưng giáo mũi ưng mặc hắc bào dẫn vài chục người từ cửa chính quảng trường phía dưới tiến tới.

- Đi, theo ta xuống dưới nghênh đón.

Đàng Thanh Sơn ra lệnh. Ba đại đệ tử lập tức đi theo.

- Ha ha, hẳn là Thanh Sơn huynh rồi.

Lão giả mũi ưng hắc bào cười nói.

- Ô huynh, đừng có đùa tại hạ mà.

Đàng Thanh Sơn cũng cười nói:

- Lúc trước cũng là do bất đắc dĩ mới làm như vậy thôi.

Lão giả hắc bào mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn quanh bốn phía:

- Thanh Sơn huynh, Hình Ý môn của huynh đúng là rất khá... lúc trước huynh bán bí tịch Hồ Hình quyền, tại hạ cũng đã nhìn ra rồi. Mặc dù tại hạ bây giờ vẫn chưa hiểu hết nội gia quyền rốt cuộc là chuyện gì, nhưng cũng nhìn ra được nội gia quyền của huynh rõ ràng khác hẳn Đạo gia, Phật tông.

- Ô huynh, nội gia quyền của tại hạ đơn giản lắm. Các người tinh tọa luyện nội kinh. Còn nội gia quyền thì đánh quyền pháp luyện ra nội kinh.

Đàng Thanh Sơn thuận miệng nói.

Lão giả hắc bào cười cười, sau đó nhẹ giọng thì thào:

- Thanh Sơn, huynh truyền bí tịch Hồ Hình Quyền truyền ra ngoài, rốt cuộc làm gì thế?

Đàng Thanh Sơn sức nhớ ra.

Lão giả hắc bào không chờ Đàng Thanh Sơn trả lời, lại nói:

- Huynh dùng giá chỉ một trăm lượng bạc đem bí tịch bán ra ngoài. Việc này hiển nhiên là muốn đưa Hồ Hình quyền truyền khắp cả Cửu Châu. Huynh làm như vậy không phải muốn cướp người từ khắp các nơi trên Cửu Châu sao? Không nói Tuyết Ưng giáo có đáp ứng hay không. E rằng, Thiên Thần cung, Ma Ni tự cũng đều sẽ không đáp ứng đâu.

Tất cả mọi người đều nhìn ra được chiêu này của Đàng Thanh Sơn.

Rõ ràng là chiêu cướp đệ tử!

Nhưng chiêu này cũng chỉ có Đẳng Thanh Sơn mới có thể sử dụng!

Bởi vì, Cửu Châu đại địa bất luận Đạo gia hay Phật tông, hay Nội Gia quyền nhất mạch của Đẳng Thanh Sơn, khi vừa mới bắt đầu đều phải luyện nội kinh! Lúc luyện ra nội kinh, hoàn toàn có thể chuyên tu bí tịch của tông phái khác! Bí tịch mà tung ra khắp thiên hạ như vậy, thứ nhất sẽ làm thiên hạ náo động. Hai là, những tông phái khác có thể lợi dụng. Như vậy chẳng ai làm thế cả.

Nhưng Đẳng Thanh Sơn thì khác hẳn!

Đích xác người tu luyện nội gia quyền sau khi luyện ra nội kinh cũng có thể tu luyện bí tịch của Đạo địa hoặc Phật tông. Chỉ là nội gia quyền dưới sự âm thầm an bài của Đẳng Thanh Sơn, đã được truyền bá là vô cùng kì diệu!

Hơn nữa bản thân Đẳng Thanh Sơn, một cường giả hư cảnh hai mươi mốt tuổi. Với chiêu bài như vậy, cộng thêm việc tuyên truyền, trong một trăm người mới có một người có thể luyện ra nội kinh. Một khi luyện ra nội kinh, thành tựu khẳng định sẽ cao hơn Đạo gia Phật tông nhiều. Được nghe tuyên truyền như thế, nên nếu có ai luyện ra nội kinh, tự nhiên sẽ rất mong đi tới Hình Ý môn của Đẳng Thanh Sơn!

Việc này sẽ làm cho những tông phái khác ở Cửu Châu bức mình. Làm như vậy không phải cướp người ngay trên địa bàn của người ta sao?

- Ô huynh, về việc này đợi sau khi lễ đại điển xong, tại hạ sẽ nói kỹ lại với các vị nhé.

Đẳng Thanh Sơn cười trấn an.

- Người của Thiên Thần cung tới.

- Thiên Thần cung tới nhanh thật.

Lão già hắc bào cũng cảm ứng được.

Chỉ thấy Bùi Tam một thân trường bào màu trắng rộng thùng thình, mang theo con gái Bùi Tuyết Liên. Hai cha con cũng đi trên sơn đạo rộng rãi.

- Cha nhìn kia.

Bùi Tuyết Liên kinh ngạc nhìn về phía trước. Ở cửa Hình Ý môn có một tấm bia đá rất lớn.

Bùi Tam nhìn lại, chỉ thấy trên tấm bia đá có khắc những chữ như rồng bay phượng múa.

'Trọng hình khinh ý (hình nặng ý nhẹ)

Trọng hình thư trọng ý (trọng hình nhưng lại trọng ý)

Kiến kỳ hình thủ kỳ ý khinh hình nhi trọng ý. (thấy hình thì lấy ý của nó, coi nhẹ hình mà nặng về ý)

Đây là ba cảnh giới quan trọng. Nếu đạt được coi như đã đạt tới tinh tú của đại đạo Hình Ý nội gia

Đẳng Thanh Sơn!'

Mấy dòng trên tấm bia đá làm Bùi Tam trong lòng cả kinh, vì mỗi một chữ này đều như một con dã thú, chốc chốc trông như mãnh hổ hung dữ, chốc chốc tựa như hầu tử giảo hoạt, chốc chốc như yêu long tàn bạo... luồng khí thể đập vào mặt mà tới, làm cho Bùi Tam thâm thán phục:

- Nội gia quyền quả nhiên bất phạm.

Lập tức Bùi Tam ngẩng đầu chỉ ra xa, thấy trên cửa chính đang treo một tấm bảng trên cao, có mấy chữ từ phải sang trái Hình Ý môn!

490. Chương 58. Cuối Cùng Cũng Tới

- Bùi cung chủ, chư vị, tại hạ trước hết xin bái tế thiên địa.

Đặng Thanh Sơn chấp tay, rồi tạm thời tách khỏi đám cường giả hư cảnh.

Chỉ thấy trong đại điện Hình Ý môn, trên quảng trường rộng rãi, lúc này đã có hai ngàn người đang đứng nghiêm chỉnh tề. Đứng đầu là Đặng Thanh Sơn, phía sau hắn lần lượt là ba đại đệ tử Đặng Thúc, Dương Đông, Tiết Tân. Sau ba đại đệ tử, là những đệ tử đời thứ ba, cùng với mọi người trong Đặng gia trang.

Khi Đặng Thanh Sơn sáng lập ra Hình Ý môn, mọi người trong Đặng gia trang đều là thành viên của Hình Ý môn.

- Nhạc khởi!

Đặng Thanh Sơn lạnh lạnh hô lớn.

Nhất thời, trên quảng trường chợt vang lên tiếng chuông. Những tiếng chuông với âm vực rất dày như nện vào lòng người khiến cho chấn động cả tâm linh. Cả quảng trường đều tựa như run lên. Sau khi liên tiếp chín chín tám mươi một tiếng chuông chấm dứt, lập tức tiếng trống nhạc bắt đầu. Nhất thời bên trong quảng trường đều tràn ngập cả tiếng trống nhạc.

Hồi lâu, tiếng trống nhạc ngừng lại.

- Hiến tế.

Đặng Thanh Sơn lạnh lạnh hô.

Nhất thời một đội ngũ đại hán ai nấy cao gần như nhau, đầu đeo vải đỏ, lưng trần, đang cầm những cái khay khổng lồ. Bên trong khay hoặc là một cái đầu trâu nướng, hoặc là một đầu dê nướng, còn có đủ loại trái cây, bánh trái. Đồ tế rất nhiều, do tám mươi một đại hán ở trần đang nâng đồ hiến tế đi lên.

Đặng Thanh Sơn nhận ba cây hương lớn từ tên tư chúc đứng một bên, cao giọng hô:

- Quỳ!

Ào ào..

Hai ngàn người chỉnh tề toàn bộ đều quỳ xuống. Tất cả mọi người đều cung kính, không ai dám lên tiếng. Trước quảng trường là một cái đại đỉnh rất lớn. Đến cả bọn người Thiên Thần cung Bùi Tam tính tình cao ngạo lúc này cũng toàn bộ im lặng. Cả quảng trường có rất nhiều đàn bà trẻ con, nhưng không hề nghe tiếng ồn nào.

- Trên có trời, xin làm chứng!

Tên tư chúc đứng cạnh Đặng Thanh Sơn đang cầm bài văn tế tế thiên bắt đầu đọc, thanh âm vang vọng không ngừng.

Đặng Thanh Sơn cầm cây hương, nhìn đại đỉnh phía trước, lắng tai nghe đọc.

Hồi lâu sau!

Tên tư chúc đã hoàn toàn đọc xong.

- Thắp hương.

Tư chúc hô.

Mọi người đều quỳ, chỉ có Đặng Thanh Sơn đứng lên, cung kính đi đến trước đại đỉnh, cắm ba cây hương lớn vào trong.

Sau đó Đặng Thanh Sơn lui ra rồi lại quỳ xuống.

- Bái!

Đặng Thanh Sơn ra lệnh một tiếng, mọi người tất cả đều quỳ lạy.

Sau khi tiến hành ba quỳ chín bái, rồi đưa vô số đồ tế tới cạnh cái bếp lò sớm đã được chuẩn bị sẵn sàng, bỏ những đồ tế ấy đốt cháy hết, coi như thiên địa đã hưởng xong. Cuối cùng, một lần nữa lại tấu nhạc, đợi sau khi tiếng trống nhạc chấm dứt, đại diện xem như đã kết thúc

- Thanh Sơn, sau khi tế thiên thông cáo với trời xanh, từ giờ trở đi Hình Ý môn của cậu coi như đã chính thức lập phái rồi.

Bùi Tam cười.

Đằng Thanh Sơn cũng cười, nhưng trong lòng lại thầm lắc đầu.

Chịu ảnh hưởng kiếp trước, đối với việc tế thiên và các thứ thần linh hắn không thể nào tin được. Nhưng trên Cửu Châu đại địa này, cho dù là loại người cao ngạo như Bùi Tam, lúc tế thiên cũng phải rất quy củ. Trên Cửu Châu đại địa, cơ hồ bất kỳ ai cũng rất trọng thị việc thờ cúng.

Do đó, Đằng Thanh Sơn cũng phải y theo quy củ, toàn bộ phải thực hiện hết.

Ngày lập phái, cả Hình Ý môn khách khứa đều tề tụ, chúc mừng việc lập phái phát đạt.

Đợi đến sau khi rượu tàn, những nhân vật đại biểu năm đại tông phái cũng kéo nhau vào một căn phòng khách u tĩnh. Năm người này lần lượt là Thiên Thần cung Bùi Tam, Doanh Thị gia tộc Doanh Hải Đồng, Tuyết Ứng giáo Ô La, Ma Ni tự Phàm Không, cùng với Đằng Thanh Sơn! Mặc dù tông chủ của Quy Nguyên tông là Gia Cát Nguyên Hồng.

Nhưng cả Quy Nguyên tông lại không có lấy một ai là hư cảnh. Theo lý căn bản không thể khống chế được một châu.

Trong mắt các đại tông phái, người đầu lĩnh Quy Nguyên tông chính là Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, huynh hẳn là biết chúng ta muốn nói chuyện gì rồi.

Doanh Hải Đồng cười khổ.

- Lần này, huynh đem bí tịch Hổ Hình quyền truyền bá, quả thật là..

- Huynh làm như vậy khiến cho vô số dân chúng trong thiên hạ đều có thể có được một bộ quyền pháp. Một khi tập luyện thành công, sợ tuyệt đại đa số đều sẽ tới Hình Ý môn của huynh. Sau này, Cửu Châu đại địa đều thành địa bàn tuyển đệ tử của Hình Ý môn. Huynh nói xem, tại hạ và các đại tông phái nên làm gì đây?

- Tại hạ cũng lần đầu tiên gặp phải việc như thế này.

Lão già hắc bào của Tuyết Ứng giáo cười nói.

Những việc như thế này cũng chỉ có Đằng Thanh Sơn mới có thể làm, người khác muốn học cũng không thể học được.

- Thanh Sơn nói đi, cậu muốn làm gì?

Bùi Tam cười khê nhắc.

Lão hòa thượng bạch mi Phàm Không cũng nhìn Đằng Thanh Sơn.

Ý của bốn nhà đều chỉ có một.

Họ không ngu, cũng không thể nhìn Đằng Thanh Sơn làm như vậy được. Mặc dù nói, nếu người trong thiên hạ âm thầm lặng lẽ học nội gia quyền, các đại tông phái cũng không có cách nào cưỡng ép ngăn cản. Nhưng cũng có biện pháp làm suy yếu ảnh hưởng. Thậm chí còn liên thủ áp chế Hình Ý môn.

- Các vị!

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu:

- Hình Ý môn tới nay có rất ít người. Đối với các vị căn bản không có lấy một chút uy hiếp.

- Tương lai có thể có uy hiếp đấy!

Bùi Tam mỉm cười.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu:

- Tại hạ rất tự tin về Nội Gia Quyền nhất mạch. Nhưng Đằng Thanh Sơn là người khai sơn lập phái Hình Ý môn, nên tại hạ có thể thề: Hình Ý môn tuyệt đối không tranh bá thiên hạ. Chỉ ở nguyên trong năm quận Dương Châu. Ngoài năm quận này, Hình Ý môn sẽ không chiếm thêm bất kỳ quận nào nữa.

- Không tranh bá?

Ở đây những lãnh đạo của bốn phương đều cả kinh.

Không tranh bá, chỉ khi tự biết mình khó có thể tranh bá mới có thể làm như vậy. Như Vạn Tượng môn chẳng hạn. Vạn Tượng môn vốn thực lực không mạnh, mới chọn con đường đi như vậy. Có lẽ qua biết bao nhiêu năm tháng, họ tích lũy không ít thực lực. Nhưng cũng không tranh bá thiên hạ được. Một khi làm như vậy sẽ khiến cho người trong thiên hạ nổi giận.

Nhưng Hình Ý môn bất đồng!

Đằng Thanh Sơn tiềm lực vô hạn, tương lai không biết chừng có thể trở thành một chí cường giả. Do đó, có thể từ từ đợi tới một ngày, cho dù Đằng Thanh Sơn tương lai không đạt đến mức độ của Vũ Hoàng, nhưng cũng có thể đạt tới địa vị như Đông Bắc Vương Hồng Thiên chứ.

Tại sao bây giờ Đằng Thanh Sơn lại tự bịt chặt đường đi của mình?

- Năm quận thôi là đủ rồi.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Các vị yên tâm, việc không tranh bá thiên hạ, tại hạ sẽ đặt ở điều thứ nhất trong môn quy của Hình Ý môn ta! Hơn nữa, tại hạ sẽ đem việc này tuyên cáo khắp thiên hạ rất nhanh, để cho người trong thiên hạ ai cũng đều biết. Các vị, tại hạ làm như thế mọi người hẳn là yên tâm rồi chứ.

- Hơn nữa việc tu luyện nội gia quyền ta cực kỳ hà khắc. Trong một trăm người khó có một người có thể thành công.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói tiếp:

- Cho dù quyền pháp có truyền ra cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều tới căn cơ các đại tông phái các vị.

Mấy người Bùi Tam, Doanh Hải Đồng nhìn nhau rồi khẽ mỉm cười.

Trong trăm người khó có một người có thể đạt được yêu cầu.

Theo họ, người tu luyện nội gia quyền trên Cửu Châu đại địa, chắc tuyệt đối phải ít hơn nhiều Đạo gia, Phật tông. Như vậy cũng không ảnh hưởng gì tới căn cơ của họ. Hơn nữa Hình Ý môn sẽ công khai tuyên bố không tranh bá thiên hạ trên khắp cả Cửu Châu đại địa cũng như Vạn Tượng môn. Như vậy căn bản không có uy hiếp gì.

Dù sao một tuyên bố về việc này cho người trong thiên hạ, không ai dám làm ngược lại. Nếu không sẽ bị tất cả người trong thiên hạ vây đánh. Hơn nữa bản thân tông phái mình cũng cảm thấy không ổn.

'Hừ, các người nào biết được ý nghĩ của ta? '

Đằng Thanh Sơn cười thầm trong lòng ' nội gia quyền ta và Phật tông, Đạo gia căn bản khác nhau xa. Chỉ cần tu luyện có thành tựu một chút, cho dù chỉ chút thành tựu, nhưng sức mạnh thân thể cũng phải đạt tới ba bốn ngàn cân khí lực. Về phần kinh mạch, tiểu thành nội gia quyền, những kinh mạch cho dù không hoàn toàn đã thông, cũng đã đã thông một bộ phận. Một khi chuyển sang tu luyện bí tịch nội kinh, chẳng mấy chốc sẽ có nội kinh khá hùng hậu.'

Lúc trước Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hồ tu luyện Mãng Ngưu Đại Lực quyết cũng thế, Thanh Hồ mặc dù chỉ có chút thành tựu nội gia quyền, nhưng Mãng Ngưu Đại Lực quyết cũng có thể có chút thành tựu.

'Sức mạnh thân thể mấy ngàn cân, hơn nữa nội kinh mấy ngàn cân! Hoàn toàn có thể đạt tới lực bộc phát một vạn cân. Cũng chính là vũ giả nhất lưu! ' Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Đây là ưu thế của nội gia quyền! Sức mạnh thân thể kết hợp với nội kinh!

'Chút thành tựu của nội gia quyền là có thể so được với vũ giả nhất lưu. Còn nếu thành tựu cao hơn chút, tuyệt đại đa số kinh mạch được đả thông, Mãng Ngưu Đại Lực quyết có thể một hơi tu luyện tới bảy tám tầng! Sức mạnh thân thể phối hợp với nội kinh, hoàn toàn có thể có lực bộc phát mấy vạn cân. ' Đẳng Thanh Sơn thầm tự tin, ' Dương Châu có hai ba ức dân chúng, vài chục năm sau, trong số hai ba ức này có thể bồi dưỡng ra mấy trăm vạn cao thủ nội gia quyền rồi.'

'Mấy trăm cao thủ vạn nội gia quyền, loại yếu thì phải là vũ giả nhị lưu! Bình thường đều là vũ giả nhất lưu.'

'Nói cách khác, Hình Ý môn ta có thể dễ dàng hình thành một quân đội vũ giả nhất lưu vượt qua mười vạn người. ' Đẳng Thanh Sơn sớm nghĩ tới điểm này.

Nhưng Đẳng Thanh Sơn cũng hiểu rất rõ:

'Nếu Nội Gia quyền nhất mạch quá cường đại sẽ dẫn đến nội bộ phân tán! Cũng tương tự như Đạo Gia phân tán thành rất nhiều môn phái. Nội Gia quyền nhất mạch ta nếu cũng có dã tâm, cũng sẽ phân tán thành nhiều môn phái. Do đó, biện pháp tốt nhất chính là cắt đứt cái tâm tranh bá của Hình Ý môn. Không có tâm tranh bá, thực lực Hình Ý môn ta lại siêu cường. Vậy tự nhiên sẽ trở thành một thánh địa bàng quan.'

Vì không có tâm tranh bá, tất cả những người trong Hình Ý môn cho dù có chút dã tâm chút, cũng không thể nào lợi dụng được Hình Ý môn. Dù sao đây cũng là tổ sư đã di ký lại.

Hơn nữa đã tuyên bố cho khắp cả thiên hạ rồi.

Ba là cả Hình Ý môn, bất kỳ ai cũng đều phải công nhận điểm này.

Đến lúc đó, thực lực Hình Ý môn với thực lực không thể nghi ngờ là đệ nhất thiên hạ, trở thành thánh địa vượt qua tất cả tông phái khác trên Cửu Châu.

Mặc dù không tranh bá thiên hạ!

Song thiên hạ cũng không có lấy một thế lực nào có thể tranh được!

'Nhưng tất cả phải cần thời gian. Còn phải có vô số bí tịch nội gia quyền. ' Đẳng Thanh Sơn thầm nghĩ. Con đường đi còn rất dài, tất cả đều phải chờ Đẳng Thanh Sơn là khai sơn tổ sư dốc sức làm.

Ngay khi Hình Ý môn xuất hiện tại Cửu Châu đại địa thì ở phía nam xa xôi, sâu trong Man Hoang.

- Ha ha, rốt cục thành công rồi, rốt cục thành công rồi.

Một thanh âm khàn khàn vang lên.

Chỉ thấy một nam tử mặc áo tro, trên mặt có vết sẹo dữ tợn, đang hóa thành một luồng hào quang nhanh chóng lao về phía nam. Sau khi nhi tử chết, tông phái bị tiêu diệt, lại huỷ hoại dung nhan của chính mình, lúc này Cổ Ung rốt cục cũng đồn ngộ, hiểu được một tầng ngăn trở cuối cùng, đạt đến hư cảnh.

Tốc độ của cường giả hư cảnh rất kinh người.

Cũng không biết trải qua bao lâu...

Cổ Ung mặt đầy vết sẹo, một cặp mắt u lãnh nhìn về núi rừng xa xa phía trước. Chỉ thấy giữa núi rừng phía trước, đặc biệt là trên những cây đại thụ có vô số những ngôi nhà. Những ngôi nhà này đều dựng trên cây. Rất nhiều tiếng trò chuyện ồn ào vang lên. Số lượng người ở nơi này lại nhiều kinh người.

Hơn nữa người ở nơi này, ai nấy đều cao tới một trượng (hai thước rưỡi), giống như những người khổng lồ. Thậm chí còn bộ phận cực nhỏ cao hơn thế nhiều.

'Chính là đây, rốt cục tới rồi! ' Cổ Ung lặng lẽ thầm nói.

491. Quyển 11: Nhị Thập Tái Phong Vân -- Chương 1. Một Bản Danh Sách

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng vội vàng đi vào Đông Hoa uyển. Vừa vào đã thấy gần đó có hai người Đẳng Thanh Sơn cùng với ngoại công - Đẳng Vân Long đang ngồi ở cạnh chiếc bàn đá,.

- Gia Cát tông chủ.

Đẳng Vân Long cười ha ha đứng lên, chấp tay chào.

- Đẳng lão bá.

Gia Cát Nguyên Hồng cũng chấp tay cười nói, rồi lập tức nhìn sang Đẳng Thanh Sơn, giọng có chút lo lắng:

- Thanh Sơn, ta vừa mới nghe nói là Hình Ý môn của con tương lai vĩnh viễn không tranh bá thiên hạ? Sao con hồ đồ thế! Con thông cáo thiên hạ như vậy, không phải làm cho đệ tử đời sau của người vĩnh viễn chỉ có thể co đầu rút cổ ở năm quận thôi sao?

- Sư phụ.

Đẳng Thanh Sơn cười lắc đầu:

- Con có ý nghĩ của con.

- Con... chà!

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu thở dài:

- Con lúc trước cũng từng nói là Hình Ý môn cũng gần như Vạn Tượng môn. Nhưng... con cũng bắt tất phải thông cáo thiên hạ! Làm như vậy không phải tự chặt mất đường đi của mình sao?

Thông cáo thiên hạ không phải là chuyện đùa.

Làm như vậy coi như bị vạn dân thiên hạ giám sát, một khi Hình Ý môn mưu toan mở rộng địa bàn, coi như đã vi phạm lòng dân, sẽ bị người trong thiên hạ cười chê. Nếu đại quân Hình Ý môn khuếch trương ra ngoài, chỉ bước một bước đầu tiên cũng đã không đứng vững được. Sĩ khí tự nhiên sẽ giảm, nội bộ không ổn, như thế căn bản không có cơ hội mở rộng.

- Sư phụ.

Đẳng Thanh Sơn chỉ lắc đầu:

- Tranh bá thiên hạ gây nên việc gì?

- Bất luận là Tần Lĩnh thiên đế, hay Vũ Hoàng, cuối cùng cũng chỉ là xưng bá thiên hạ nhất thời. Họ vừa chết thiên hạ cũng tan rã theo! Lúc xưng bá thì thiên hạ chết vô số. Còn khi thiên hạ phân tán thì lại làm chết vô số người. Sau khi nhất thống rồi lại chia ra! Như vậy chẳng tốt đẹp gì cho thiên hạ cả, cũng không tốt đẹp gì cho tông phái.

- Tội gì phải thống nhất thiên hạ?

Đẳng Thanh Sơn hướng mắt nhìn xuống phía nam:

- Thích Già tổ sư đã nhìn thấu. Sau khi ông đạt tới cảnh giới Chí cường giả đã sáng tạo ra rất nhiều bí điển Phật tông. Hơn nữa, còn cho Phật tông dùng hình thức tôn giáo để rải rác khắp Nhung châu, Lương châu! Làm cho dân chúng Nhung châu, Lương châu tuyệt đối trung thành với Ma Ni tự. Làm như thế mới là cái đạo trường thịnh!

Tôn giáo có ảnh hưởng cực kỳ kinh người.

- Thanh Sơn, nhưng con là Hình Ý môn, tuyệt không phải là tôn giáo.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu nói. Ông cho rằng cho dù không tranh bá thiên hạ cũng bắt tất phải thông cáo thiên hạ. Như thế mới có cơ hội quay đầu lại.

- Thôi, không nói nữa.

Gia Cát Nguyên Hồng cũng biết bây giờ có nói cái gì giữa đã muộn.

Đặng Thanh Sơn cười không nói gì thêm, chỉ trầm nghĩ 'Đợi mười năm, hai mươi năm sau, nhìn Hình Ý môn lúc đó thì người trong thiên hạ mới biết đặc thù của Nội gia quyền.'

- Đặng lão bá, viết gì thế?

Gia Cát Nguyên Hồng đi đến cạnh Đặng Văn Long.

Đặng Văn Long đứng trước bàn đá, chỉ chỉ vào bản danh sách trên bàn đá, cười bảo:

- Người trong Đặng gia trang cũng đều là đệ tử Hình Ý môn. Do đó ta và Thanh Sơn cùng lập bản danh sách Đặng gia trang, hoàn toàn thêm vào bản danh sách của Hình Ý môn. Chủ yếu là phân chia đệ tử đời thứ hai, đệ tử đời thứ ba một chút.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu:

- Không sai.

- Rất phiền toái.

Đặng Văn Long than thở:

- Năm đó khi Thanh Sơn còn nhỏ đã sáng chế ra Hổ Hình quyền, trở thành quyền pháp bí truyền của Đặng gia trang, truyền nam bất truyền nữ, tuyệt không truyền ra ngoài. Nam đình bên trong trang phần lớn đều đã luyện qua. Bây giờ muốn chia làm đệ tử đời thứ hai hay thứ ba quả thật khá khó khăn.

Đặng Thanh Sơn cũng gật đầu cười:

- Giống mấy người như Vĩnh Lôi thúc là trưởng bối của con, còn Thanh Hổ lại cùng cấp. Những người thuộc lớp 'Hồng' thì thuộc tầm văn bối. Đây rõ ràng thuộc về ba bối phận, nhưng lại phải xếp vào và loại đệ tử đời thứ hai hay thứ ba. Đích xác rất khó.

Là một tông phái.

Ngoài tổ sư khai sáng thì không hề tranh cãi, cái quan trọng là các thế hệ đệ tử.

Còn thế hệ đệ tử đầu tiên, cũng chỉ có khai sơn tổ sư mới có tư cách được ghi. Nếu không, sao lại gọi là tổ sư?

Do đó.

Bên trong Đặng gia trang cho dù bối phận cao hơn Đặng Thanh Sơn, chỉ cần luyện tập nội gia quyền thành công, giới lâm cũng chỉ là đệ tử đời thứ hai. Còn có rất nhiều người bị liệt vào loại đệ tử đời thứ ba.

- Thanh Hổ là nhị đại đệ tử?

Gia Cát NGuyên Hồng kinh ngạc nhìn danh sách.

- Đúng vậy, lúc trước Thanh Hổ là một nhóm luyện Hổ Hình quyền sớm nhất, đã luyện ra nội kinh.

Đặng Văn Long cười hà hà. Ông còn nhớ cảnh năm đó một đám hán tử đi theo thiếu niên Đặng Thanh Sơn học quyền. Khi đó, ai có thể nghĩ đến một cá thiếu niên ở sơn trang lại có thể trở thành tông sư khai sơn lập phái.

- Sư phụ.

Đặng Thanh Sơn áy náy nhìn Gia Cát Nguyên Hồng

- Cho bọn Thanh Hổ thoái xuất khỏi Hắc Giáp quân, việc này...

- Thầy trò mà còn nói nhiều vậy sao? Thanh Sơn, con giúp Quy Nguyên tông ta quá nhiều. Nếu không có con, Thanh Hổ đảo sớm đã tiêu diệt Quy Nguyên tông rồi. Bây giờ, chỉ để hơn mười người Đặng gia trang thoái xuất khỏi tông, gia nhập vào Hình Ý môn thôi mà.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói, kỳ thật nói về lý Gia Cát Nguyên Hồng cũng thấy mình thiếu nợ Đăng Thanh Sơn.

Nói về ân huệ.

Ông tự mình cũng chẳng dạy cho Đăng Thanh Sơn cái gì. Nội gia quyền chính là do Đăng Thanh Sơn tự luyện.

Ngược lại Quy Nguyên tông lại chịu rất nhiều ơn của Đăng Thanh Sơn.

Lần trước Đăng Thanh Sơn muốn khai tông lập phái, rất nhiều nguyên lão đều cực kỳ phẫn nộ, càng làm cho Gia Cát Nguyên Hồng áy náy. Thân là tông chủ Quy Nguyên Tông, ông phải lo cho Quy Nguyên tông. Nhưng ông cũng biết Đăng Thanh Sơn đã làm cho Quy Nguyên tông nhiều hơn nhiều.

- Sư phụ.

Đăng Thanh Sơn nói tiếp:

- Quy Nguyên tông cũng bắt đầu từng bước di chuyển tới phía tây về Vĩnh Yên quận. Đến lúc đó, khi Quy Nguyên tông ở Vĩnh Yên quận, Hình Ý môn ở Đại Duyệt Sơn bên này sẽ cách nhau khá xa, con cũng không thể bất kỳ thời khắc nào trấn thủ Vĩnh Yên quận. Nhưng sư phụ cũng đừng lo lắng, con sẽ an bài việc này cho tốt.

Mặc dù là môn chủ Hình Ý môn, nhưng có nhiều việc trong Hình Ý môn phần lớn được Đăng Thanh Sơn giao cho nhị đệ tử Dương Đông xử lý. Còn mình thì ngoại trừ việc tu luyện chỉ ở cùng thê tử Lý Quân.

- Dựa theo đại phu nói, hai ngày tới Tiểu Quân ngàn vạn lần không được đi lung tung... tùy thời có thể sinh con bất kỳ lúc nào.

Đăng Thanh Sơn nắm tay Lý Quân đi bách bộ trong Đông Hoa uyển.

- Không sao đâu mà.

Lý Quân lại không để ý gì, cười trấn an:

- Được rồi, Thanh Sơn. Hình Ý môn chúng ta không tranh bá thiên hạ, vậy Thiên Thần cung, Doanh Thị gia tộc, Ma Ni tự chắc sẽ an tâm rồi chứ? Theo huynh nói, muội xem như đã hiểu rồi. Người tu luyện nội gia quyền nếu phát triển tiếp tục như vậy sau này sẽ rất đáng sợ. Thiên Thần cung có trở mặt thấy chúng ta lớn mạnh không?

- Dương nhiên là không.

Đăng Thanh Sơn lắc đầu.

- Nhưng bây giờ bọn Thiên Thần cung, Ma Ni tự chỉ biết rất mơ hồ về nội gia quyền. Cũng không biết nội gia quyền, cho dù chỉ có chút thành tựu, nếu tiếp tục tu luyện bí tịch nội kinh, hai thứ phối hợp nhau khẳng định sẽ đạt tới vũ giả nhị lưu. Nếu là thành tựu cao hơn một chút, có thể đạt tới cánh cửa vũ giả nhất lưu. Còn một vài tinh anh, thậm chí còn có tư cách so với người trong Địa Bảng bây giờ.

- Họ không biết. Do đó, mới an tâm.

- Chờ bọn họ phát hiện nội gia quyền đáng sợ. Khi đó, họ khẳng định sẽ có vài động tác.

Đăng Thanh Sơn hiểu rõ điểm này.

‘Nhưng chờ khi bọn họ phát hiện ra điều đó khẳng định là người tu luyện nội gia quyền đã có không ít thành tựu rồi. Khi đó, e rằng cũng đã mấy năm sau. Hình Ý môn chúng ta cần làm nhất chính là phát triển thật nhanh và mạnh trong vài năm tới đây.

Vài năm tới đây, phải nhanh chóng chiêu nhân.

Đến khi họ phát hiện, muốn áp chế thì Hình Ý môn chúng ta đã có căn cơ mạnh.

Đăng Thanh Sơn cười.

‘Họ có thể làm khó dễ gì được ta? Dù sao, lúc trước họ ai cũng đã gật đầu đáp ứng rồi mà.’

Đặng Thanh Sơn thật ra đã lừa gạt, để những tông phái khác hiểu rất ít về nội gia quyền.

‘Bây giờ thật là phiền toái, sư phụ chỉ có thể dạy được quá ít đệ tử. ’

Đặng Thanh Sơn bắt lực lắc đầu.

‘May mà trong Đặng gia trang ta, có không ít người tinh thông Hổ Hình quyền. Đợi một thời gian nữa, đợi cho đệ tử thanh niên đời thứ ba lúc này có đủ kinh nghiệm, có thể lấy thân phận sư huynh mà dạy cho những đệ tử vừa vào sư môn. ’

Nếu không có sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng nhắc tới việc khai sơn lập phái, Đặng Thanh Sơn cũng chỉ nghĩ từ từ mà tiến.

Bây giờ làm như vậy cũng tốt.

Mặc dù giai đoạn đầu khuếch trương rất nhanh, phải bận rộn nhiều nhưng Hình Ý môn cũng sẽ sớm trở nên cường đại.

- A.

Lý Quân đột nhiên ôm bụng.

- Làm sao vậy, tiểu Quân?

Đặng Thanh Sơn vừa thấy bộ dáng Lý Quân, làm gì không đoán được vấn đề ở chỗ nào.

- Có thể, có thể sắp sinh rồi.

Trán Lý Quân chảy đầy mồ hôi, lắp bắp nói.

- Muội chịu đựng một chút, huynh lập tức gọi người.

Đặng Thanh Sơn lập tức truyền âm bảo đám bà đỡ sớm chuẩn bị sẵn sàng. Vừa truyền âm, một đám người sớm đã trực tại Đông Hoa uyển lập tức cầm đủ loại công cụ chạy tới.

Một lát sau.

Trong sương phòng ở Đông Hoa uyển đã tụ tập một đám người. Hai người Đặng Vĩnh Phàm và Viên Lan, còn có Thanh Vũ mấy ngày nay đều sống ở đây cũng chạy tới. Bên ngoài tụ tập trên mười người.

- Nhanh! Nhanh!

- Nước nóng, nhanh.

Xa xa những nữ đệ tử bưng nước nóng, đều là người có công phu, bưng chậu gỗ đựng nước nóng là thân nhẹ như yến, lướt nhanh về phía sương phòng.

Còn Đặng Thanh Sơn thì ở ngoài cửa sương phòng, không ngừng đi đi lại lại, miệng lẩm bẩm nói gì đó.

- Ha ha, Thanh Sơn, đừng đi nữa. Con cũng là người đứng đầu một phái, trầm ổn một chút, ngồi xuống đi.

Đặng Vĩnh Phàm cười ha ha khuyên bảo.

Đặng Thanh Sơn nhìn cha ‘trầm ổn?’

Dù trường kỳ tôi luyện qua sinh tử, lúc này cũng căn bản không thể trầm ổn được.

- Vĩnh Phàm, con đừng nói là Thanh Sơn.

Đặng Vân Long cười ha ha

- Năm đó lúc A Lan sinh Thanh Sơn, con còn loạn hơn cả Thanh Sơn ấy chứ.

- Con... con khác nó.

Đặng Vĩnh Phàm cười phản đối.

- Con cũng chỉ là một thợ rèn. Thanh Sơn là tông chủ.

- Gặp việc này, tông chủ hay thợ rèn cũng chẳng khác gì nhau.

Đặng Vân Long cười nói.

Ngoài sương phòng, tiếng cười râm ran.

- Ầm!

Đang mùa hè oi bức, đột nhiên chợt có một tiếng sấm làm cho Đặng Thanh Sơn cũng phải rùng mình. Hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy trên bầu trời xám đục, chỉ trong chốc lát những giọt mưa to bằng hạt đậu lộp bộp rơi xuống kín cả trời đất. Trận mưa to này vừa tới, làm cho đám người ở ngoài sương phòng lập tức vọt tới hành lang.

- Trận mưa rào này tới thực nhanh.

- Sớm không sinh lại ngay lúc này, oa nhi này cũng sắp sinh rồi, ngay dưới mưa.

Đám người Đặng Vân Long ngẩng đầu nhìn trời. Lúc này mưa đã ngập cả thiên địa, mưa rào rơi bộp bộp thành một bản nhạc vui tai.

- Ta thấy con Thanh Sơn cũng khác thường. Sinh ra ngay lúc trời mưa.

Đám người Đặng Vĩnh Phàm lúc này rất hớn hỡ đàm luận.

Đặng Thanh Sơn thì lại càng thêm lo lắng, rối hết cả tâm trí.

Bộp! Bộp! Bộp!

Mưa to không ngừng rơi đều.

- Ầm ầm...

Giữa những tầng mây trên bầu trời mờ ảo có tiếng sấm rền, mưa lại càng nặng hạt.

- Oa..

Một tiếng khóc trẻ con cao vút đột nhiên vang lên.

- Hả?

Đặng Thanh Sơn dừng phát lại, nhìn chằm chằm vào cửa sương phòng

492. Chương 2. Ngũ Hành Chi Mộc

Trên hành lang, đám người Đặng Vân Long, Đặng Vĩnh Phàm và Viên Lan, cùng Thanh Vũ, ai nấy đều kích động chờ mong. Đặng Thanh Sơn không dám nháy mắt, dán mắt vào cửa phòng.

- Cót két!

Cửa phòng mở ra, một luồng khí nóng tràn ra. Bà đỡ đang ôm một đứa trẻ được bao bọc cẩn thận đi ra ngoài.

- Chúc mừng môn chủ.

Bà đỡ đứng trước mặt Đặng Thanh Sơn rất thận trọng:

- Là thiên kim.

- Nữ à?

Đặng Vĩnh Phàm đứng bên cạnh tròn mắt. Viên Lan trừng mắt liếc nhìn ông tỏ vẻ bất mãn. Bình thường ở nông thôn việc trọng nam khinh nữ là rất bình thường. Dù sao con gái tương lai sẽ lấy chồng bên ngoài. Đây cũng là lý do vì sao Đặng gia trang lúc trước quy định, Hổ Hình quyền chỉ truyền nam không truyền nữ.

Nhưng Đăng Thanh Sơn lại không quan tâm tới điểm này.

- Đưa ta.

Đăng Thanh Sơn vội đưa tay ôm lấy rất cẩn thận, còn cẩn thận hơn lúc trước cầm Vân Mộng Bạch quả hoặc Bất Tử thảo nhiều.

- Mắt đen láy.

Đăng Thanh Sơn đang bế cốt nhục của mình thấy cảm giác rất kỳ diệu. Vốn tiểu hài nhi vừa lớn tiếng khóc lúc này lại nín dần. Một đôi mắt nhỏ đang cố mở to nhìn Đăng Thanh Sơn. Con 'người khổng lồ' trước mắt này dường như có gì hấp dẫn nó. Lúc này chắc nó cũng chẳng biết thế nào là cha.

- Kỳ diệu quá!

Ôm con gái, Đăng Thanh Sơn cảm thấy mình có cái gì đó có liên lạc với tiểu hài nhi này.

Đúng, là cảm giác huyết mạch tương liên.

'Trong cơ thể nó có huyết mạch của Đăng Thanh Sơn ta.'

Đăng Thanh Sơn nhìn đứa bé trong lòng.

'Còn tương lai, nó cũng sẽ đem huyết mạch của ta truyền cho hài tử của nó. Hài tử nó, cũng sẽ đem huyết mạch này tiếp tục truyền lại đời sau. Người cuối cùng cũng tới ngày gặp đại hạn! Không ai có thể trường sinh bất tử. Nhưng thượng thiên lại có phương pháp như thế, huyết mạch vĩnh cửu được truyền lại, sinh sôi không dứt.'

Huyết mạch tương liên với nữ nhi đột nhiên làm cho Đăng Thanh Sơn ngộ ra một thứ gì đó đang 'Sinh sôi không dứt'. Có đôi khi cho dù biết đạo lý này nhưng không tự mình cảm thụ được cảm giác đó, cũng vĩnh viễn không có cách nào chính thức hiểu được.

' Là như thế!'

Đăng Thanh Sơn một tay ôm nữ nhi, tay kia bắt giác thi triển quyền pháp.

- Thanh Sơn!

Chợt có tiếng hét lớn.

Đăng Thanh Sơn giật mình cả kinh, thanh tỉnh lại. Vừa quay đầu lại thấy người vừa hô là cha hấn Đăng Vĩnh Phàm. Đăng Vĩnh Phàm trừng mắt cả giận:

- Ôm con mà ngươi còn luyện quyền hả, nếu con ngươi bị rơi thì sao.

Ông vừa nói thế, Viên Lan bên cạnh cũng lập tức giằng lấy con gái trong lòng Đăng Thanh Sơn.

- Oa...

Tiểu hài cũng sợ khóc thét lên.

- À à, ngoan nào, đừng khóc.

Viên Lan nựng tiểu hài.

Đăng Thanh Sơn gặp phải ánh mắt cha mẹ không khỏi xấu hổ gãi đầu. Kỳ thật vừa rồi hấn vừa đụng đến hành Mộc chi đạo, vốn khổ công suy nghĩ mãi mà không sờ được tới cánh cửa, nên không khỏi đắm chìm vào đó, bắt đầu diễn luyện quyền pháp. Nhưng nếu so với an toàn của nữ nhi thì hành Mộc chi quyền từ từ nghiên cứu sau cũng được.

Mặc dù nói mình đã bỏ qua một lần cơ hội đồn ngộ.

- Ít nhất, ta cũng hiểu được cảm giác. Tìm được cánh cửa rồi!

Đăng Thanh Sơn đã có vừa ý niệm về quyền đầu tiên của hành Mộc chi quyền.

- Rào rào...

Vốn trời mưa rất to, lúc này chợt nhỏ dần.

- Ngoan nào, lúc oa nhi sắp sinh thì trời mưa ghé hồn. Bây giờ oa nhi đã sinh ra, mưa cũng đã dứt.

Đằng Vân Long ngẩng đầu nhìn trời, quay đầu lại cười cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn, xem ra nữ nhi của con cũng khác người.

- Vâng! phải khác chứ.

Đằng Thanh Sơn thầm bổ sung một câu ' Ôm con mới cho ta cảm giác đột phá cánh cửa hành Mộc chi đạo.'
Ngay lúc này hậu.

- Cót két!

Cửa phòng mở ra.

Chỉ thấy Lý Quân sắc mặt khá nhợt nhạt, từ từ đi ra.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn vội tới đỡ nàng. Lý Quân cười lắc đầu:

- Muội không sao đâu, chỉ là thân thể hơi suy yếu một chút. Nhưng không ảnh hưởng gì lớn.

Dù sao đi nữa Lý Quân cũng là tiên thiên cường giả, lại từng phục dụng Chu quả tửu.

- Tiểu Quân.

Viên Lan cười đưa đứa bé gái cho Lý Quân:

- Lại đây, mẹ ôm một cái.

Lý Quân ôm nữ nhi, cười híp cả mắt.

- Thanh Sơn, đặt tên cho con chưa?

Lý Quân ngẩng đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Họ đã sớm nghĩ ra rất nhiều tên cho hài tử tương lai..
Đằng Thanh Sơn nhìn nữ nhi ngẩng đầu nhìn trời, lúc này mưa cơ hồ đã tạnh. Cơn mưa rào mùa hè đến nhanh, đi cũng nhanh.

- Nó đã sinh ra lúc trời mưa. Hơn nữa, cũng làm huynh ngộ ra hành Mộc chi đạo. Vậy tiểu nữ này gọi là Lâm đi. Trên có chữ vũ, phía dưới là mộc. Vũ rơi xuống rừng, làm cây cối không ngừng phát triển, sinh sôi không dứt.

Đằng Thanh Sơn bỏ qua những cái tên từ trước, đặt một cái tên mới.

Đằng Hồng Lâm!

Tên con gái.

- Đằng Hồng Lâm? Lâm Lâm.

Lý Quân hài lòng gật đầu, cúi đầu nhìn nữ hài trong lòng, cười nhẹ:

- Lâm Lâm, đây là cái tên do cha con đặt đó, hay không?

Đằng Thanh Sơn đứng một bên không kìm được, thì thảo vào tai Lý Quân:

- Tiểu Quân, muội chiếu cố cho Lâm Lâm nhé. Huynh ... huynh phải bế quan đây. Lúc này vừa có linh ngộ, cần một thời gian khá lâu.

Lý Quân giật mình, bế quan?

Hài tử vừa sinh ra, cha đã bế quan?

- Vâng, huynh đi đi.

Lý Quân cũng hiểu, khi ngộ đạo thì lúc vừa đốn ngộ phải lập tức cảm ngộ ngay mới là tốt nhất. Thời gian qua càng lâu, ký ức cảm giác này sẽ càng mơ hồ.

Chỉ nói mấy câu, thế mà cảm giác đốn ngộ của Đăng Thanh Sơn đã yếu bớt đi rất nhiều.

Vào!

Đăng Thanh Sơn lập tức nhảy vọt lên rồi ly khai, chạy về phía một mật thất được thiết kế riêng cho hắn tu luyện

- Thanh Sơn, con làm gì thế?

Đăng Vĩnh Phàm lúc này không nghe kịp, không khỏi kêu lên.

- Huynh ấy có việc trọng yếu.

Lý Quân liền nói.

- Tiểu nữ mới ra đời, còn gì mà trọng yếu chứ?

Đăng Vĩnh Phàm có vẻ bất mãn.

Như thế ...

Con gái Đăng Thanh Sơn, Đăng Hồng Lâm mới ra đời ngày đầu tiên, Đăng Thanh Sơn đã bế quan khổ tu rồi.

Con gái Đăng Thanh Sơn xuất thế là một việc rất vui. Trong những ngày hè sau đó, rất nhiều người quen và bằng hữu của Đăng Thanh Sơn, bất luận là Đăng gia trang hay Quy Nguyên Tông, không ít người đều tới đây thăm viếng và xem mặt con gái Đăng Thanh Sơn. Nhưng điều làm họ kinh ngạc là cái tên làm cha - Đăng Thanh Sơn lại không có mặt.

- Thanh Sơn thật kỳ cục, hài tử mới xuất thế đã đi lo chuyện của mình rồi.

Không ít lão nhân trong Đăng gia trang trách móc.

Ngày thứ bảy sau khi hài tử xuất thế.

Lý Quân đang ngồi ở bờ hồ, bên cạnh bày một cái nồi lắc. Trong nồi là con gái của nàng. Lý Quân nhẹ nhàng lắc nồi, cười cười nhìn con gái. Bên cạnh hai thị nữ cũng cười nói với Lý Quân.

- Sư mẫu, sư mẫu.

Chỉ thấy hai người Đăng Thụ và Dương Đông cùng chạy lại.

- Hả?

Lý Quân thắc mắc nhìn hai người

- A Thụ, các con tới đây có chuyện gì không?

- Có vài việc ạ.

Đăng Thụ vừa định bẩm báo thì Dương Đông đã cắt ngang, vội cười nói:

- Sư mẫu, sư phụ đã xuất quan chưa?

- Chưa.

Lý Quân lắc đầu.

Trần Dương Đông nhìn lại có vẻ hơi thất vọng, nhưng y vẫn thấp giọng nói:

- Sư mẫu, đợi sư phụ xuất quan, lệnh cho người báo cho chúng con một tiếng.

- Ừm, được. Ta sẽ nói cho sư phụ các con.

Lý Quân gật đầu nhận lời.

Dương Đông lúc này kéo Đăng Thú cùng rời đi.

- Phu nhân, tựa hồ có việc trọng yếu à?

Bên cạnh một thị nữ dáng người khá cao mở miệng hỏi. Lý Quân gật đầu nhìn về phía mật thất Đăng Thanh Sơn, trong lòng nàng không khỏi lo lắng. Bế quan lâu như vậy rồi mà vẫn không ra ngoài? Có khi nào, giống như lúc ở cấm địa Minh Nguyệt đảo, một lần bế quan phải mấy tháng ròng?

Lý Quân chỉ có thể đợi, tiếp tục ru hài tử.

Đợi đến khi sắc trời đã tối, một bóng người chợt từ xa đi tới.

- Thanh Sơn.

Lý Quân vội đứng dậy, sáng mắt lên.

- Hôm nay thật sự xin lỗi.

Đăng Thanh Sơn cười đi tới. Đầu tiên là cúi đầu nhìn hài tử mình trong nôi, không kìm được chặc chặc tán thưởng

- Tiểu Quân, Lâm Lâm đẹp hơn lúc mới sinh nhiều, muội nhìn khuôn mặt trái xoan kia. Còn cái mũi nữa.

- Hài tử lúc này thay đổi rất nhanh. À, Thanh Sơn, bảy ngày qua huynh bế quan như thế nào?

Lý Quân hỏi.

Đăng Thanh Sơn khom lưng cẩn thận ôm lấy hài tử, đồng thời nói:

- Bảy ngày qua bế quan không kịp đốn ngộ ra bất kỳ hiệu quả gì tốt lắm. Huynh khổ sở suy nghĩ bảy ngày, cũng chỉ mới sáng chế thức thứ nhất và thức thứ hai hành Mộc chi quyền. Thức thứ ba thì ta vẫn sao có thể sáng chế ra được. Đáng tiếc, nếu lúc đốn ngộ không bị cắt ngang.

- Không bị cắt ngang ... có phải lúc huynh luyện quyền, suýt nữa ném bay cả Lâm Lâm không? Lý Quân không khỏi tức giận nhìn Đăng Thanh Sơn.

- Đương nhiên, Lâm Lâm quan trọng hơn.

Đăng Thanh Sơn khẽ nhíu mày:

- Nhưng, trong ngũ hành chi đạo thì ta không hiểu hành Mộc chi đạo nhất. Lần này mặc dù dựa vào cảm ngộ lúc trước, hơn nữa suy nghĩ mấy năm nay, cuối cùng cũng một hơi sáng chế ra hai thức. Nhưng chín thức quyền pháp thì những chiêu đầu đều dễ dàng nhất, càng về sau càng khó.

- Dựa theo tốc độ của ta bây giờ, huynh cảm giác muốn ngộ ra hành Mộc chi đạo chậm gấp mười lần so với hành Hỏa chi đạo, hành Thổ chi đạo.

Đăng Thanh Sơn bất lực thở dài.

Cho dù Đăng Thanh Sơn từng luyện quyền ở kiếp trước.

Cho dù hắn đã quan sát Thần Tiên ngọc bích và Khai Sơn Tam Thập Lục thức, nhưng hắn cuối cùng vẫn không thể thành công với mọi thứ trong ngũ hành dễ dàng như nhau được.

- Chậm hơn mười lần, vậy cần bao lâu mới có thể thành công?

Lý Quân lo lắng.

- Không biết được.

Đăng Thanh Sơn lắc đầu.

- Cũng như hành Thủy chi đạo, nếu không có Bùi Tam chỉ điểm cho huynh đi từ Sinh Tử chi đạo, e rằng ta phải mất hai ba năm ròng. Về phần hành Mộc chi đạo, riêng nhập môn mà đã khó khăn như thế, sau này e rằng mỗi lần sáng tạo ra một thức đều gặp rất nhiều khó khăn.

- Trừ phi huynh lại tiếp tục gặp đốn ngộ vài lần.

Đặng Thanh Sơn nhếch miệng cười. Hiển nhiên hắn cười mình vì những lời này.

Đồn ngộ là khả ngộ bất khả cầu, há có thể dễ dàng gặp như vậy.

- Chúng tỏ thực lực của huynh trong thời gian ngắn rất khó đề cao?

Lý Quân nói.

- Đúng!

Đặng Thanh Sơn gật đầu:

- Huynh bây giờ nắm được tám phần lực thiên địa. Cộng thêm sức mạnh thân thể cũng nhỉnh hơn một thành. Muốn đề cao hơn chỉ có nước thông qua hành Mộc chi đạo. Nhưng theo huynh ước tính, với tốc độ loại cảm ngộ này nếu không phải mười năm hoặc hai mươi năm cũng rất khó có thể làm cho hành Mộc chi đạo đại thành được.

Lý Quân không khỏi thừa nhận.

- Cạn đường ngộ đạo chỉ có thể làm đến nơi đến chốn, bước từng bước.

Đặng Thanh Sơn cười khê nói:

- Bây giờ, mục đích của huynh là ngộ ra hành Mộc chi đạo. Khi ngũ hành chi đạo tất cả đều công thành, lúc đó huynh mới có cách cố gắng nghĩ xem phương thức tiến vào cảnh giới động hư được.

Con đường tu luyện càng về sau càng khó.

Còn bây giờ, Đặng Thanh Sơn phải đi hết con đường ngũ hành chi đạo, lúc này là thứ khó khăn nhất với hắn.

493. Chương 3: Mười Sáu Năm Sau.

Thời gian như thoi đưa, sang xuân tới hạ, một năm rồi lại một năm.

Mười sáu năm sau.

Vũ An Quận quận thành.

Trong hầu hết các đại quận thành ở Dương Châu đều có thể tìm được tửu lâu. Lúc này đã vào lúc giữa trưa. Trong Xuân Vũ Tửu Gia, ở lầu một đầy khách nhân từ khắp trời nam đất bắc cùng ăn uống, tiếng nói chuyện ồn ào không dứt. Nhưng có một điều kỳ lạ là trong tiệm rượu, những vị khách nhân trời nam đất bắc này lại có rất nhiều người mang theo trường thương bên mình.

Thương là một loại binh khí rất khó luyện.

Trên Cửu Châu Đại Địa, người dùng thương vốn rất ít. Bình thường đa số đều đeo đao mang kiếm. Nhưng, lúc này trong Xuân Vũ Tửu Gia xem ra số khách mang trường thương nhiều hơn số đeo đao kiếm nhiều.

- Ha ha, Vương huynh! Chúng ta vốn cách xa nhau mấy ngàn dặm lại có thể gặp nhau như thế này quả thật là có duyên phận. Nào, chúng ta cạn chén.

- Nào, Lý huynh, cạn!

Hai thanh niên cùng bát, ngừng đầu nốc cạn. Những người này cũng mang theo trường thương, đặt bên cạnh bàn.

Hai người này, một người mặc áo vải đơn giản, bên hông mang một miếng da cạp, tóc xoắn. Còn thanh niên kia mặc một bộ thanh bào, có vẻ tuấn tú tiêu sái.

- Vương huynh, xem ra, chúng ta bây giờ cũng tới Vũ An Quận rồi. Cách Đại Duyệt Sơn cũng không xa nữa.

Thanh niên thanh bào cười nói:

- Đi đường tới mấy ngàn dặm, cuối cùng cũng sắp đến Đại Duyên Sơn rồi. Trong Hình Ý Môn ở Đại Duyên Sơn nghe nói có tới hơn mười vạn người tu luyện nội gia quyền. Mười vạn huyết lang quân! Rõ là nằm mơ cũng muốn tới đó.

- Ủm, vài chục vạn người luyện nội gia quyền, cảnh này...

Thanh niên mặc quần da hở hai mắt tỏa sáng.

- Ta cũng sẽ là một trong số đó

- Ủm, huynh đệ chúng ta đều như vậy.

Thanh niên áo xanh nâng chén rượu một lần nữa:

- Nào, cạn thêm một chén nữa!

- Cạn.

Thanh niên mặc quần da hở ngẩng đầu lên uống cạn chén rượu.

- Nói thật chứ...

Thanh niên mặc quần da hở nói giọng căm hận

- Tam đệ của ta cũng thật là thiếu ý chí! Hắn luyện Hổ Hình Quyền, luyện tới mức có thực lực rất khá. Năm đó ta từng nói với Tam đệ, muốn tương lai có thực lực mạnh hơn, phải đi mấy ngàn dặm tới Đại Duyên Sơn, bái làm môn hạ Hình Ý Môn! Học được nội gia quyền cao thâm, trở thành cao thủ. Nhưng tam đệ ta lại bị Vũ Hoàng môn hấp dẫn, gia nhập vào Vũ Hoàng môn. Hừ! Người tu luyện nội gia quyền, chuyển sang tu Đạo Gia nhất mạch. Cho dù lợi hại cũng chỉ là lợi hại tạm thời. Sau này thành tựu cũng chỉ có hạn!

- Đúng thế!

Thanh niên áo xanh cũng đồng ý:

- Vũ Hoàng môn mà so với Hình Ý Môn thì chẳng thấm vào đâu. Mười vạn huyết lang quân Hình Ý Môn, những người tệ nhất cũng là vũ giả nhị lưu. Nghe nói muốn tranh chức ngũ trưởng phải là vũ giả nhất lưu mới mong! Đó mới là đại quân vô địch thiên hạ thật sự! Lần này ta đi Hình Ý Môn, cũng nhất định muốn vào huyết lang quân.

- Đúng, chúng ta cùng vào huyết lang quân.

Thanh niên mặc quần da hở nâng chén rượu lên.

- Nào, Lý huynh, cùng tiến vào huyết lang quân, cạn thêm một chén.

- Cạn.

Hai thanh niên nhiệt huyết đều từ những châu xa xôi cách ngàn dặm, vượt bao gian khổ tới đây. Hoặc là vào làm hộ vệ cho những thương đoàn, hoặc là làm những việc khác. Đi mãi rốt cục mới tới được nơi này. Mục tiêu của họ chỉ có một, tiến về Hình Ý Môn Đại Duyên Sơn, thánh địa của tất cả người tu luyện nội gia quyền trên Cửu Châu Đại địa!

- Hai vị!

Đột nhiên có tiếng gọi.

Một tiếng 'Bùng', bàn rượu bị một chưởng đánh rung lên.

Hai thanh niên đang uống rượu, không khỏi quay đầu nhìn về phía người vừa tới. Chỉ thấy một thanh niên cao lớn mặc áo tím, vác một thanh chiến đao, ánh mắt nội liễm đứng trước bàn rượu, nhìn lướt qua hai người, cười lạnh nói:

- Vừa rồi ta vào cửa, nghe nhị vị nói cái gì Vũ Hoàng môn không bằng Hình Ý Môn? Coi chừng đó, lời này không thể nói lung tung được đâu!

- Sao vậy!

Thanh niên mặc quần da hổ đứng bật dậy, vóc dáng còn cao hơn cả đối phương, chăm chăm dán mắt vào đối thủ, quát:

- Hai huynh đệ ra nói chuyện ở đây, mắc gì tới người! Vũ Hoàng môn rất mạnh, nhưng Hình Ý Môn chúng ta, là nơi những người nội gia quyền tu luyện. Mười vạn huyết lang quân, thiên hạ ai có thể ngăn được chứ?

- Khai sơn tổ sư của Hình Ý Môn là người trẻ nhất từ trước tới nay tiến vào hư cảnh đó.

- Đại sư huynh Hình Ý Môn chúng ta, ngoại hiệu là Mãnh Thú, tuổi còn trẻ mà lúc này đã có tên trong Thiên Bảng. Tuy còn non trẻ, nhưng Đại sư huynh chúng ta mới bao nhiêu tuổi chứ? Còn nữa, chỉ ngần ngừn mười sáu năm, Hình Ý Môn chúng ta bây giờ đã có mười vạn huyết lang quân tài ba nhất Cửu Châu Đại Địa!

Thanh niên áo xanh bên cạnh cũng liếc mắt khiêu khích nhìn người này:

- Tu luyện nội gia quyền mới là có tiền đồ nhất.

- Hừ.

Thanh niên vác chiến đao sắc mặt lạnh đi, cười khẩy. Một môn phái chỉ mới mười sáu năm lịch sử, người khai sáng cũng chỉ là hư cảnh, cũng dám so với Vũ Hoàng môn, một môn phái cổ xưa nhất, do Chí Cường Giả Vũ Hoàng khai sáng!

- Chà. Nếu Vũ Hoàng môn mạnh, tại sao còn dùng chút ơn huệ nhỏ để thu hút vô số người tu luyện nội gia quyền gia nhập vào Vũ Hoàng môn?

Thanh niên mặc quần da hổ cười quái dị:

- Không cần nhiều, chỉ mười sáu năm. Hình Ý Môn đã mạnh hơn cả Vũ Hoàng môn. Đây mới gọi là thực lực. Hiểu chưa?

Thanh niên vác chiến đao càng tức giận.

- Hừ! Có bốn sự, chúng ta giao thủ một trận xem.

Thanh niên áo tím tức giận rút chiến đao ra đánh choang một tiếng.

- Đấu thì đấu, ai sợ ai?

Thanh niên mặc quần da hổ nắm lấy trường thương bên cạnh bàn.

- Các vị khách quan! các vị khách quan...

Thấy tình thế không ổn, chương quỹ lập tức chạy tới.

- Tránh ra! Nếu đánh hư đồ vật, ta bồi thường cho người là được!

Thanh niên áo tím lạnh lẽo nhìn lão. Chương quỹ cười cười vài tiếng rồi không dám nhúng tay vào. Trong tửu lâu vốn có rất nhiều khách nhân đang ăn cơm, ai nấy đều e thiên hạ bất loạn nhất thời ồ cả lên. Đồng thời ai cũng hơi lui ra sau, dẹp rộng bàn ghế, đứng một bên xem cuộc chiến.

Trong thành cầm giết người, nhưng tỷ đấu độ sức bình thường thì thật ra không sao.

Hơn nữa cao thủ chính thức giết người, giết xong là bỏ đi. Thành Vệ Quân có tới cũng đã muộn.

- Cho người xem, Phá Sơn đao pháp của Vũ Hoàng môn!

Thanh niên áo tím cầm chiến đao, lạnh lùng nói.

- Thương pháp chúng ta, chỉ dùng để đánh cạp, giết heo rừng mà thôi. Chỉ dùng ở nông thôn thôi.

Thanh niên mặc quần da hổ cầm ngang trường thương, đoạn nói:

- Lý huynh, người đứng một bên nhìn. Xem ta thu thập tên tiểu tử trăng tráo này như thế nào.

Chành thanh niên họ Lý mỉm cười rồi tránh qua một bên. Hai người họ đã cùng làm hộ vệ cho một đội buôn, đều biết thực lực của nhau.

Hắn cũng phải thừa nhận thương pháp của thanh niên mặc quần da hổ này đích xác mạnh hơn hắn một chút.

- Ra tay đi!

Thanh niên áo tím tự tin nói.

- Hả?

Thanh niên quần da hổ cười

- Xem thương!

Nói rồi đại thương trong tay hắn xoay tròn rất mạnh, giống như một con rắn lớn xuất động bắn mạnh về phía đối thủ.

- Xoảng!

Chiến đao thanh niên áo tím nhanh như điện, chém mạnh ra.

Thương Đao giao kích.

- Hừ.

Thanh niên mặc quần da hổ chấn động đến mức phải lui về phía sau một bước, sau đó thân thể cố đứng vững, lúc này quét ngang một cái. Thanh niên áo tím nhẹ như lông hồng, lại nhảy vọt lên.

- Choang!

Trường thương trong tay thanh niên mặc quần da hổ thuận thế đâm mạnh một cái.

- Phá! Phá! Phá!

Thanh niên áo tím quát lớn. Chiến đao trong tay với khí thế kinh người bổ xuống, liên tiếp điên cuồng chém ra ba đao. Đao đầu gạt trường thương dạt ra, đao thứ hai bổ thẳng tới trước người thanh niên mặc quần da hổ.

Thanh niên mặc quần da hổ vội vùng mạnh trường thương trong tay, trường thương đâm thẳng tới.

Đồng thời hung quang lộ ra, giống như một con mãnh hổ nhảy dựng lên.

Xoảng! Đao thứ hai bổ thẳng, đánh bay trường thương. Đao thứ ba chém vào đầu thanh niên mặc quần da hổ. Thân thể thanh niên mặc quần da hổ này chợt vặn vẹo một cách quỷ dị, muốn liều mạng dùng tay đánh lại.

- Xoẹt!

Thanh niên áo xanh vươn trường thương đỡ lấy đao thứ ba.

- Xoảng!

Đao thứ ba của thanh niên áo tím bị đánh bật ra, nhưng hắn cũng mượn lực né tránh trảo của thanh niên mặc quần da hổ, rồi cười ha ha chế diễu:

- Còn nói Hình Ý Môn mạnh hơn Vũ Hoàng môn. Ta thấy, người cũng chỉ tương đương tuổi với ta. Vừa rồi nếu không có tên không biết xấu hổ đó đánh lên một cú, tiểu tử, người không chết cũng bị tàn phế.

- Hừ! Ta tàn phế, người cũng phải chết!

Thanh niên mặc quần da hổ như một con mãnh hổ. Cận chiến của nội gia quyền vốn vang danh Cửu Châu Đại Địa.

- Hắc, tên mặc áo tím kia, người đã gia nhập vào Vũ Hoàng môn, học được mấy thứ yếu quyết xấu xa đó lâu rồi. Còn hai người này vẫn chưa gia nhập Hình Ý Môn. Chỉ là tự học Hổ Hình Quyền mà thôi. Người thắng một chiêu nửa thức, có gì mà đắc ý. Nhưng Dương Châu không phải là Vũ Châu của người.

Chỉ thấy một thiếu nữ lục y cau mày, cười chế diễu từ thang lầu bước xuống.

Thiếu nữ này trông dung mạo rất bình thường, chỉ hơi thanh tú thôi.

- Không cần người xen vào việc của người khác.

Thanh niên áo tím nhướng mày.

- Ta chỉ nói vài câu, người của Vũ Hoàng Môn cũng đừng có kiêu ngạo ở Dương Châu chúng ta.

Nói rồi, lục y thiếu nữ khẽ nhấn xuống đất trước cây đại thương bị đánh bay khi nãy. Cây trường thương vọt lên, chỉ thấy thiếu nữ cầm trường thương bằng một tay, dùng sức một chút, cây trường thương như có sinh mạng đâm thẳng về phía thanh niên áo tím.

- Chẳng biết tự lượng sức.

Thanh niên áo tím cười lạnh rồi nghiêng mình, chém ra một đao rất sắc bén.

- Xoẹt!

Mũi trường thương và tay đao chạm nhau trong nháy mắt. Thanh niên áo tím biến sắc, hắn cảm thấy một luồng lực đạo xoay tròn kỳ dị làm cho chiến đao hắn hoàn toàn mất đi sự khống chế.

Phốc!

Mũi trường thương chỉ thẳng vào yết hầu thanh niên áo tím. Thanh niên áo tím mặt trắng bệch. Một chiêu, chỉ một chiêu mà hắn đã thất bại.

- Hay!

- Vũ Hoàng môn mà dám kiêu ngạo ở Dương Châu chúng ta.

- Hảo thương pháp.

Lập tức trong tửu lâu không ít người cất tiếng trầm trồ khen ngợi. Người Cửu Châu có quan niệm về địa phương rất nặng. Ở Dương Châu mọi người lấy Hình Ý Môn, Quy Nguyên Tông mà kiêu hãnh.

- Hừ, người còn kém lắm!

Lục y thiếu nữ nói xong, ném cây thương cho thanh niên mặc quần da hổ lúc này đang sáng mắt lên, rồi tiếp tục lộp cộp, lững thững bước lên lầu hai.

...

Giữa một gian phòng thanh nhã ở lầu hai.

Lục y thiếu nữ và một thiếu nữ áo lam đang ngồi với nhau.

Thiếu nữ áo lam có vẻ mặt đau khổ:

- Tiểu thư, chúng ta đã trốn ra ngoài, người cũng chớ có gây chuyện. Hay là chúng ta... chúng ta về Đại Duyên Sơn đi.

- Không!

Lục y thiếu nữ cười hắc hắc:

- Khó tìm được cơ hội cha bề quan, nói là muốn sáng tạo ra quyền thứ chín. Ta mới nhân cơ hội này trốn ra đây. Bản Đại tiểu thư sao có thể dễ dàng trở về chứ? Yên tâm, tuyệt kỹ dịch dung của bản Đại tiểu thư đã được học từ người cha thiên tài bậc nhất đó. Cho dù mẹ ta có ở trước mặt cũng không nhận ra ta và người đâu!

494. Chương 4: Thanh Sơn Xuất Quan.

Thiếu nữ áo lam chỉ có thể gật đầu, lập tức thấp giọng hỏi:

- Tiểu thư, môn chủ bế quan sang tạo ra quyền pháp lợi hại à? Tiểu nữ nhớ ba năm trước môn chủ đã bế quan khá lâu.

- Ta cũng không biết.

Lục y thiếu nữ cau mày, khẽ lắc đầu...

- Nhưng vài năm nay cha đã bế quan vài lần, đều là để sáng tạo quyền thứ chín. Tựa hồ quyền pháp này cực kỳ khó sáng tạo. Thôi đi! Chúng ta đừng để ý nữa. Ừm, đợi ăn cơm xong, chúng ta trước tiên đi chơi ở Vũ An quận, ngày mai hãy ly khai Vũ An quận.

Thiếu nữ áo lam cũng gật đầu:

- Ly khai Vũ An Quận rồi đi đâu tiếp?

- Đến lúc đó rồi tính.

Lục y thiếu nữ tùy ý cười nói.

Veo!

Một con bạch điểu nhỏ từ cửa sổ bay vào, đứng lại trên bả vai lục y thiếu nữ.

- Tiểu bạch nhất định là đói bụng rồi.

Thiếu nữ áo lam cười nhìn con bạch điểu.

- Tiểu bạch.

Lục y thiếu nữ dùng đôi đũa đưa một cục thịt nhỏ cho con bạch điểu này. Con bạch điểu nhỏ này há mỏ, mổ lấy cục thịt, sau đó nuốt xuống.

Con chim này là con chim mà lục y thiếu nữ lúc còn nhỏ đã nuôi, nó rất nghe lời.

Quận Giang Ninh Đại Duyên sơn. Bây giờ đang lúc giữa trưa, dưới chân núi Đại Duyên sơn có dòng người qua lại không dứt, quan đạo đã mở rộng ra nhiều so với lúc trước. Thậm chí dưới Đại Duyên sơn còn có không ít những phủ đệ xa xỉ, trông có vẻ rất phồn hoa. Đại Duyên sơn bây giờ có danh khí rất lớn ở Cửu Châu đại địa.

Bởi vì nơi này là thánh địa của những người tu luyện nội gia quyền!

Một nơi đặc thù trong Hình Ý môn ở Đại Duyên sơn trong Đông Hoa uyển.

- Thiếu gia! Thiếu gia!

Một thiếu niên khí khái anh hùng mười phần đi giữa Đông Hoa uyển. Những thị nữ trong Đông Hoa uyển vừa nhìn thấy thiếu niên này đều cười và gọi có vẻ rất quen thuộc, nhưng vẫn có phân biệt chủ tớ. Thiếu niên cũng cười chào hỏi những thị nữ bên cạnh:

Xuân Lan tỷ, tỷ hấp dẫn hơn lần trước nhiều.

- Thiếu gia thật ngọt miệng.

Đám thị nữ cũng đùa lại.

- Mẹ ta đâu.

Thiếu niên dò hỏi.

- Trong vườn hoa bên kia, đang đợi môn chủ xuất quan.

Thị nữ tên là Xuân Lan trả lời.

Thiếu niên gật đầu liền đi về phía vườn hoa. Y từ bé đã lớn lên ở đây, Đông Hoa uyển không có chỗ nào y không biết. Ngay cả nhắm hai mắt lại y cũng có thể tìm được chỗ vườn hoa. Chẳng mấy chốc, y đã đi qua một hành lang, tiến vào một cánh cửa, rồi đi tới vườn hoa muôn hồng nghìn tía. Trong sân, những bông hoa màu tím được trồng ở một cụm, những hoa màu vàng lại trồng ở nơi khác.

Vừa tiến vào sân, có cảm giác như tiến vào hải dương đầy hoa.

Chỉ thấy một nữ tử mặc bạch y rộng rãi đang ở giữa vườn hoa đang diễn luyện một bộ quyền pháp như một nàng tiên đang hái hoa.

- Mẹ.

Thiếu niên vội kêu.

Nữ tử đang luyện quyền lập tức hạ thân, phiêu dật bước tới một nơi lát thanh thạch. Nữ tử mặc bạch y chính là Lý Quân. So với mười sáu năm trước, Lý Quân bây giờ có vẻ trưởng thành hơn. Ánh mắt cũng ôn hòa hơn, cả người mềm mại dịu dàng như ngọc bích, làm cho người ta cảm thấy trong lòng yên tĩnh.

- Hồng Vũ, về rồi à?

Lý Quân cười đi tới, trong mắt có chút thương yêu cưng chiều.

Năm đó sau khi sinh hạ con gái Hồng Lâm. Không lâu sau Lý Quân lại một lần nữa mang thai, sinh hạ được nhi tử 'Hồng Vũ'. Đặt tên là Vũ. Đây là một kỷ niệm lúc trước hai vợ chồng Đằng Thanh Sơn và Lý Quân gặp nhau ở Vũ An quận. Thứ hai, cũng là ký thác hy vọng! Đàn ông trên Cửu Châu Đại Địa phải có vũ lực tuyệt thế.

Đằng Thanh Sơn cũng hy vọng nhi tử có thể có vũ lực tuyệt cường.

Nhưng có đôi khi sự việc phát triển khác với dự tính.

Con gái Hồng Lâm, trước mặt cha Đằng Thanh Sơn thì rất nghe lời nhưng lại nghịch ngợm.

Nhưng không thể phủ nhận Hồng Lâm rất có khiếu học nội gia quyền.

Từ bé luyện quyền, luyện vài chục năm quyền pháp, Hồng Lâm cũng đạt tới hậu thiên cực hạn. Chỉ thiếu một chút là kinh mạch chưa được đả thông.

Hơn nữa, Hồng Lâm lại rất sở trường về trình độ quyền pháp tấn công. Giữa Hình Ý Ngũ Hành quyền, con gái Hồng Lâm sở trường nhất là Băng quyền,.

Đằng Thanh Sơn ký thác hy vọng rất lớn vào nhi tử Hồng Vũ.

Nhưng Hồng Vũ mặc dù cũng chăm chú luyện quyền, nhưng càng lớn Hồng Vũ ngược lại càng thích làm việc ở Thanh Sơn hội quán. Thanh Sơn hội quán bây giờ chính là một tổ chức buôn bán siêu cấp trên cả Cửu Châu đại địa. Có Hình Ý môn sau lưng ủng hộ, hơn nữa vô số người tu luyện nội gia quyền rải rác Cửu Châu.

Hơn nữa, căn cơ ở Dương Châu cũng phồn hoa. Thanh Sơn hội quán bây giờ kinh doanh tửu lâu, muối, tiêu cục... Hồng Vũ luyện quyền mặc dù không bằng những gì Đằng Thanh Sơn mong muốn, nhưng cũng coi là có tư chất. Hơn nữa y có sự phụ nổi danh Đằng Thanh Sơn tự mình dạy, nhờ vào hoàn cảnh tốt nên thành tựu cũng coi như không tệ. Thực lực đã gần tiếp cận với vũ giả nhất lưu.

Đương nhiên, so với tỷ tỷ của y thì hiển nhiên thua không ít.

Nhưng về buôn bán Hồng Vũ lại rất có thiên phú.

- Nỗ lực của con người của không thể bằng được với số trời. Con phát triển làm sao cũng không phải được như tâm ý cha mẹ.

Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể bất lực than thở.

- Mẹ, cha còn chưa xuất quan à?

Hồng Vũ nhìn về phía căn phòng lớn ở luyện võ gần đó

- Ừm.

Lý Quân cười nhìn thoáng qua luyện võ phòng mới xây lại mười năm trước

- Cha con bế quan cũng tầm mười hai ngày rồi. Nhưng ai biết khi nào thì hần xuất quan. Nhưng... khi tròn một tháng cho dù cha con không thành công cũng sẽ xuất quan thôi.

Để sáng chế ra quyền thứ chín trong hành Mộc chi đạo, Đằng Thanh Sơn đã bế quan mấy lần. Hiển nhiên trong ngũ hành chi đạo, Đằng Thanh Sơn phải cố sức nhiều nhất cho hành Mộc chi đạo.

- Mẹ.

Hồng Vũ nhìn chung quanh:

- Lần này con về, không thấy tỷ tỷ đâu cả?

- Tỷ của con à?

Lý Quân lắc đầu, cười:

- Con còn không biết tính tình tỷ của con. Khi cha con ở nhà, nó căn bản không dám quậy phá, cha con có thể dễ dàng bắt nó lại. Nhưng cha con vừa bế quan cũng không rảnh mà quản nó. Ta chỉ sơ sẩy một chút, không ngờ con quý nha đầu này kéo tiểu Tiêu chạy mất...

Hồng Vũ cũng cười:

- Tỷ tỷ sở trường dịch dung thuật, khó mà tìm được.

Đột nhiên.

- Hả?

Lý Quân quay đầu lại vẻ kinh ngạc, nhìn về phía luyện võ trường.

- Làm sao vậy, mẹ?

Hồng Vũ nghi hoặc.

- Không hợp lý.

Lý Quân cẩn thận dán mắt vào phòng luyện võ. Từ khe cửa phòng luyện võ, nàng mờ ảo có thể thấy được hào quang màu lam yếu ớt cơ hồ không thể phát hiện ra lóe ra...

Ngay lúc này.

- Ha ha...

Một tràng tiếng cười to sang sảng vang lên từ phòng luyện công truyền ra. Tiếng cười quanh quẩn mãi trong Đông Hoa uyển.

- Hồng! Kỹ!

Từ Đại Duyên Sơn xa xa cũng truyền đến một tiếng gầm.

- Là Đạo Trì thúc.

Hồng Vũ kinh ngạc nhìn về phía xa.

Còn Lý Quân hai mắt sáng rực, dán mắt vào cánh cửa đá khổng lồ của phòng luyện võ. Chỉ nghe "Ầm ầm..." một tiếng, hai cánh cửa đá thật lớn bắt đầu từ từ mở sang hai bên. Giữa căn phòng luyện võ đen thui bỗng có một thân ảnh cao lớn đi ra. Hần mặc áo choàng đen rộng, tóc dài xõa tung, khuôn mặt kiên nghị.

Chính là Đằng Thanh Sơn!

So với mười sáu năm trước, hần cũng không có biến hóa gì lớn. Chỉ là nội liễm trầm ổn hơn, thỉnh thoảng giữa hai mắt mờ ảo có quang mang bức nhân. Bao lâu rồi hần ngồi trên ghế cao, bây giờ có địa vị rất cao trên Cửu Châu đại địa, khai sơn tổ sư của Hình Ý môn. Hơn nữa một trong bảy đại tông phái Cửu Châu,

Quy Nguyên tông cũng là do hấn đầu lĩnh. Ở địa vị cao lâu ngày, hơn nữa được người trong thiên hạ kính trọng tôn là một Đại tông sư, nên khí chất của Đằng Thanh Sơn tự nhiên từ từ biến hóa.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn thê tử, sau đó nhìn về phía nhi tử:

- A Vũ, về lúc nào thế?

- Hôm nay con vừa về.

Hồng Vũ trả lời.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu, trong hai đứa con, mặc dù Hồng Vũ nhỏ hơn nhưng cách làm người, đối nhân xử thế, nhi tử này rõ ràng trưởng thành hơn con gái rất nhiều, hơn nữa cũng không làm mình phải bận tâm.

- Lâm Lâm lại chạy ra ngoài chơi à...?

Đằng Thanh Sơn cười hỏi.

- Đúng, huynh vừa bế quan là nó trốn luôn...

Lý Quân vừa đi tới vừa nói.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười:

- Huynh đang luyện công cũng đã cảm ứng được nó bỏ đi nhưng cũng không có biện pháp. Thôi đi... muội tra được nó bây giờ chạy đến đâu chưa?

- Muội hỏi qua tiểu Thanh.

Lý Quân trả lời,...

-Tiểu Thanh cũng hỏi thuộc hạ nó, chắc vài ngày là có kết quả.

- À, ồ.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Hồng Vũ bên cạnh không kìm được liền thì thào:

- Cha, có phải là chç đã sáng chế ra quyền thứ chín trong hành Mộc chi quyền không?

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn không kìm được lại cười ha ha.

Nhìn cha con cười như vậy, con còn không nhìn ra à?

- Lý Quân cũng không nén được nụ cười, nàng cũng vui cho Đằng Thanh Sơn. Dù sao Đằng Thanh Sơn cũng đã khổ tu hành Mộc chi đạo mất thời gian rất nhiều, đặc biệt là quyền thứ chín đã phải bế quan mấy lần, mãi tới hôm nay mới chính thức hoàn toàn đột phá.

Hấn hao phí mười sáu năm trong hành Mộc chi đạo, rốt cục đột phá đến đại thành. Từ nay, Đằng Thanh Sơn cũng rốt cục cũng đạt tới hư cảnh đại thành!

- Mười thành lực thiên địa, phối hợp với sức mạnh thân thể. Lướt mắt nhìn khắp Cửu Châu đại địa, e rằng cũng chỉ có cường giả động hư mới có thể mạnh hơn ta.

Đằng Thanh Sơn rất tự tin. Mười sáu năm khổ tu, hấn không chỉ hao phí thời gian vào hành Mộc chi đạo, mà cũng bỏ nhiều tinh lực nghiên cứu thương pháp. Lúc này, Đằng Thanh Sơn cho rằng, những người dưới động hư không ai có thể vượt qua hấn!

- Ta bây giờ đã là hư cảnh đại thành. Còn hư cảnh đại thành mà tiến thêm một bước là đã động hư rồi.

- Rốt cuộc làm sao mới có thể đạt tới được cảnh giới động hư?

Đặng Thanh Sơn trong lòng trầm nghĩ.

Cùng ngày, Đặng Thanh Sơn, Lý Quân và nhi tử Hồng Vũ, lâu lắm mới đoàn tụ cùng ăn cơm với nhau.

Ban đêm, trong thư phòng.

Đặng Thanh Sơn chốc chốc lại diễn luyện quyền pháp trong thư phòng, chốc chốc lại đi đến bên bàn viết, ghi chép những chú giải về quyền pháp.

- Thanh Sơn, lại sáng tạo quyền pháp à?

Lý Quân từ cửa thư phòng đi vào, cười hỏi.

- Ủm! Có cũ mới có mới. Kỳ thật lúc sáng tạo ra quyền pháp, cũng làm huynh hiểu hơn về ngũ hành chi đạo.

Đặng Thanh Sơn cười:

- Hôm nay hành Mộc chi đạo của huynh vừa thành công. Cũng làm cho Băng quyền trong Hình Ý Ngũ Hành quyền được giải thích thêm không ít. Nghĩ đến phương pháp tập luyện hai loại Băng quyền bất đồng, trước hết hoàn thiện một chút rồi ghi chép lại.

Đột nhiên, Đặng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn về phía nam.

- Sao vậy?

Lý Quân giật mình.

- Tiểu Thanh tới rồi.

Đặng Thanh Sơn cười đi nhanh về phía cửa thư phòng.

495. Chương 5: Tình Thế Chuyển Xấu

Cửa thư phòng mở ra.

Một trận gió thổi qua, một con thần điêu tựa như một ngọn lửa đã xuất hiện trước thư phòng, chính là Tiểu Thanh.

- U...

Đặng Thanh Sơn mở miệng phát ra một tiếng kêu lớn. Việc học tập thú ngữ cần phải có thiên phú, nhưng cường giả hư cảnh có thể khống chế thanh âm cực kỳ tinh tế. Mặc dù tâm tư Đặng Thanh Sơn đều bỏ cả vào thương pháp và ngộ đạo, nhưng cũng học được chút ít từ Lý Quân, nhất là một vài câu thú ngữ đơn giản. Mặc dù vẫn không thể trò chuyện với yêu thú bình thường được, nhưng việc chào hỏi và nói vài câu đơn giản thì không thành vấn đề.

Trong đôi mắt Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh tràn đầy vẻ vui mừng, cũng vui vẻ hót vang một tiếng.

Lúc này hai vợ chồng Đặng Thanh Sơn cùng với bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đang đứng giữa đình viện.

- Tiểu Quân, người hỏi Tiểu Thanh xem đã tra được Sương Sương bây giờ ở đâu chưa?

Đặng Thanh Sơn hỏi.

- Được.

Lý Quân vội quay về phía bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh hót vài tiếng. Tiểu Thanh cũng trả lời rất nhanh.

- Thanh Sơn!

Lý Quân khẽ mỉm cười, nhìn Đặng Thanh Sơn:

- Tiểu Thanh đã hỏi thuộc hạ nó rồi, đã điều tra ra được nơi Sương Sương. Bây giờ, con nó đang ở cùng Tiểu Tiêu ở Toàn An Thành ở Vũ Châu.

- Đến tận Vũ Châu à, thật là to gan.

Đặng Thanh Sơn dở khóc dở cười.

Mười sáu năm qua, phần lớn thời gian bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh sống ở Man Hoang, nhưng cũng thường xuyên tới Đại Duyên Sơn. Đối với một con yêu thú hư cảnh thích phi hành thì dù sao Đại Duyên Sơn cũng quá nhỏ. Hơn nữa địa vị bắt tử Phượng Hoàng cao quý, giữa Man Hoang mệnh mông, dưới trướng Tiểu Thanh cũng có không ít thuộc hạ chim chóc, và những tộc yêu thú phi hành.

- Sương Sương tiểu tử, trước mặt huynh thì rất vâng lời, nhưng nó trời sinh gan lớn. Không phải huynh không biết.

Lý Quân lườm Đặng Thanh Sơn:

- Chẳng phải là vì người cha này sao... Hồi nhỏ quá cưng chiều nó!

Đặng Thanh Sơn cười bất lực.

Sau đó hắt liếc mắt ra phía ngoài, hô:

- Người đâu!

Lập tức một thị nữ chạy tới trộm liếc nhìn Đặng Thanh Sơn, hành lễ:

- Môn chủ.

- Người đi mời Tông Lộ trưởng lão tới đây.

Đặng Thanh Sơn phân phó.

- Dạ.

Thị nữ cung kính thối lui, nhanh chóng đi mời Tông Lộ, trưởng lão Hình Ý Môn.

- Đêm khuya rồi, huynh bảo Tông trưởng lão tới làm gì? Việc gì cũng để đến ngày mai nói cũng không muộn mà.

Lý Quân khẽ nhú mày.

Đặng Thanh Sơn cười lắc đầu:

- Tông trưởng lão quen thức đêm, lúc này ông ta chưa ngủ đâu. Nếu không ta cũng sẽ không giao việc thu thập tin tình báo cho ông...

Tông Lộ là một thành viên Đặng gia trang.

Cửu Châu Đại Địa loạn lạc không ngừng, mỗi ngày đều có rất nhiều người cửa nát nhà tan. Tông Lộ là người lúc còn thiếu niên, trong lúc trốn chết được Đặng gia trang nhận nuôi. Kỳ thật có rất nhiều người giống như Tông Lộ, được người trong trang nhận nuôi. Như mẫu thân 'Viên Lan' của Đặng Thanh Sơn cũng chính là người được lão tộc trưởng Đặng Văn Long nhận nuôi.

Bây giờ Tông Lộ cũng đã hơn năm mươi tuổi. Năm xưa cũng đã từng thấy Đặng Thanh Sơn trưởng thành, Đặng Thanh Sơn rất tín nhiệm Tông Lộ.

Dù sao tuy là họ Tông, nhưng cũng không khác gì tộc nhân Đặng gia trang cả.

Đặng! Đặng! Đặng!

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ. Sau đó một bóng người mặc thanh bào xuất hiện trước cửa viện, chính là Tông Lộ. Tông Lộ mặc dù trên năm mươi, nhưng đầu vẫn lại không một sợi tóc bạc, hơn nữa cũng từng phục dụng một chút chu quả tửu, nên thân thể trông rất khỏe mạnh.

- Tông thúc, vào đi.

Đặng Thanh Sơn cười gọi.

- Môn chủ.

Tông Lộ đang cầm một xấp hồ sơ dày, cười nói:

- Giữa trưa hôm nay, ta nghe thấy tiếng cười của môn chủ. Đoán là môn chủ lần này bế quan có nhiều thu hoạch. Thuộc hạ xin được chúc mừng.

Đặng Thanh Sơn chỉ có thể bất lực cười.

Trong Đặng gia trang, từ bé quen gọi Tông thúc rồi. Nhưng bây giờ Tông Lộ lại nói là quy củ không thể. Nên trước mặt Đặng Thanh Sơn luôn tự xưng là thuộc hạ.

- Tông chủ, đây là tin tình báo hơn mười ngày qua từ các nơi đưa về. Hơn nữa có mấy cái rất trọng yếu.

Tông Lộ vội xấp hồ sơ đưa tới.

- À.

Đặng Thanh Sơn nhận lấy.

Bằng vào Thanh Sơn hội quán rải rác khắp các nơi trên Cửu Châu, hơn nữa người tu luyện nội gia quyền ngày càng xâm nhập sâu vào khắp các nơi, mặc dù bây giờ lưới tình báo của Hình Ý Môn đã thoát ly khỏi Quy Nguyên Tông, nhưng hiệu suất tình báo vẫn cực cao. Hơn nữa bây giờ Cửu Châu Đại Địa luôn luôn có những mạch ngầm mãnh liệt, nên Đặng Thanh Sơn đều muốn tự mình phê duyệt mọi tin tình báo.

- Được rồi, Tông thúc.

Đặng Thanh Sơn nhận tin tình báo rồi phân phó:

- Sương Sương tiểu tử, gần đây lại trốn ra ngoài rồi.

- Đúng rồi. Nhưng Sương Sương tinh thông thuật dịch dung.

Tông Lộ lắc đầu nói:

- Ta nhất thời cũng không tìm thấy.

Đặng Thanh Sơn cười:

- Ta đã điều tra rồi, bây giờ Sương Sương đang ở Toàn An thành Vũ Châu. Còn có Tiểu Tiêu đi theo. Tông thúc, hẳn là có thể tìm được rồi đó.

- Ha ha, biết ở Toàn An thành thì dễ rồi.

Tông Lộ cười ha ha:

- Toàn An thành chỉ là một thành nhỏ, mỗi ngày cũng chẳng bao nhiêu người ở nơi khác lui tới. Muốn tìm hai nữ tử cũng không khó.

Bất luận là con gái Đặng Thanh Sơn Hồng Sương hay cô bé Tiểu Tiêu, trong lưới tình báo cũng đều biết một vài đặc tính riêng của hai cô này.

Ví như...

Đi theo Đặng Hồng Sương là một con chim nhỏ màu trắng. Chỉ cần phát hiện con chim nhỏ màu trắng, là có thể khẳng định Đặng Hồng Sương ở quanh đó, trong phạm vi vài chục trượng. Đây là một trong những hình tính rõ ràng nhất. Nhưng con chim rất bé, nên khi Hồng Sương cố ý che giấu, cũng rất khó tìm.

Nhưng còn có một biện pháp khác. Thị nữ Tiểu Tiêu luôn luôn đeo một giới chỉ trông rất bình thường. Đương nhiên, chỉ là nhìn thì như bình thường thôi. Đây cũng là một trong những biện pháp tìm kiếm.

- Ừm, tìm được rồi lập tức báo lại cho ta biết.

Đặng Thanh Sơn nói:

- Tông thúc, người đi nghỉ ngơi đi.

- Thuộc hạ cáo lui.

Tông Lộ cười rồi rời đi.

Đằng Thanh Sơn cầm xấp tin tình báo dày cộp đi về phía thư phòng, còn Lý Quân ở lại cùng bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh trong đình viện tán gẫu. Nhất thời tiếng chim hót không ngừng vang lên, rất êm tai.

Trong thư phòng.

Đằng Thanh Sơn ngồi xuống, lật xem những tin tình báo, chăm chú đọc từng tin một. Đặc biệt những tin liên quan tới những động tĩnh của những đại tông phái khác, hắn lại càng cẩn thận xem xét. Sau những tin tình báo này, đều có những phụ lục phân tích của nhân viên tình báo Hình Ý Môn.

- Hả?

Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ vui mừng.

- Thanh Sơn, có gì mà cao hứng vậy?

Lý Quân cười đi tới.

- Ha ha, Hình Ý Môn ta lại có thêm một vị tiên thiên, sao ta không vui chứ?

Đằng Thanh Sơn cầm một tờ tin tức, không kìm được cười to lên. Nội gia quyền khác với Đạo Gia, Phật Tông. Muốn đạt tới cảnh giới tông sư, không yêu cầu quá cao về 'Thần'. Nhưng lại yêu cầu về lĩnh ngộ quyền pháp cực cao!

Kiếp trước, Đằng Thanh Sơn cũng trải qua sinh tử, cuối cùng đạt tới cảnh giới tông sư Hình Ý Quyền. Kiếp trước, không ít người mới trên hai mươi tuổi đã đạt tới nội gia quyền tông sư rồi.

Kỳ thật quyền pháp cần trẻ trung. Phần lớn những người đột phá tới tông sư, đều là người trẻ tuổi. Nếu đến hơn năm mươi tuổi, lại rất ít hy vọng!

Bởi vì sau năm mươi tuổi, thân thể gân cốt và lực phủ ngũ tạng cũng thoái hoá, nên ảnh hưởng không nhỏ tới nội gia quyền. Khác với Đạo Gia nhất mạch và Phật Tông nhất mạch, chú trọng tới 'thần'. Tuổi càng lớn, Thần càng mạnh, nên càng dễ dàng đạt tới cảnh giới tiên thiên. Đương nhiên nếu tuổi quá lớn, Thần đều bắt đầu hao mòn, tự nhiên cũng không cách nào đạt tới tiên thiên.

Trong mười sáu năm qua.

- Tam đệ tử Đằng Thanh Sơn, Tiết Tân, có thiên phú cao, hơn nữa Đằng Thanh Sơn tự mình chỉ dạy. Sau khi Hình Ý Môn khai sơn lập phái chín năm, cũng đã đạt tới cảnh giới tông sư (tiên thiên).

- Còn nhị đệ tử mình là Dương Đông, không am hiểu nội gia quyền, đi theo Đạo Gia nhất mạch. Mặc dù đang có địa vị rất cao ở Hình Ý Môn, nhưng sau khi Hình Ý Môn khai sơn lập phái mười năm năm, mới đạt tới cảnh giới tông sư. Lúc này, trong đám đệ tử đời thứ ba đã có hai người đạt tới tông sư rồi. Đích xác Dương Đông hơi mất mặt.

- Ai thế?

Lý Quân vội đọc tin, kinh ngạc:

- Mạnh Lộ Đồng? Chính là người đầu tiên tham gia Hình Ý Môn sau khi chúng ta khai môn lập phái phải không?

- Đúng, chính là hắn. Ta vốn tưởng rằng hắn xuất thân phú quý, không chịu khổ sở bao giờ, rất khó có được thành tựu cao. Ai ngờ, lại thành người thứ ba đạt tới tiên thiên trong đám đệ tử đời thứ ba.

Đằng Thanh Sơn không khỏi cảm thán. Bây giờ Hình Ý Môn có vài chục vạn đệ tử, nếu tính cả Cửu Châu Đại Địa, thậm chí còn bị những môn phái khác chiêu mộ những đệ tử đã từng luyện nội gia quyền.

E rằng, người tu luyện nội gia quyền đã vượt qua trăm vạn!

Mười sáu năm qua, bây giờ những người tu luyện trên hai mươi ba mươi tuổi là dễ dàng đột phá nhất, có thành tựu cao nhất!

- Mạnh Lộ Đồng này thật kiên nhẫn.

Lý Quân gật đầu cười nói:

- Có kiên nhẫn đương nhiên có thành tựu.

- Ủm, bây giờ Hình Ý Môn ta, trong đệ tử đời thứ hai có bốn người là tiên thiên. Trong đệ tử đời thứ ba có ba người là tiên thiên. Trong đệ tử đời thứ tư có hai người là tiên thiên. Còn đám đệ tử đời thứ năm chẳng có ai.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu

- Tổng cộng chín tiên thiên. Trong đó có hai Đạo Gia nhất mạch. Bảy người còn lại đều là Nội Gia Quyền nhất mạch.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất vui:

- Đợi thêm một thời gian nữa, ta tự mình đi gặp Mạnh Lộ Đồng. Xem hẳn rốt cuộc thích hợp với việc tu luyện thứ quyền pháp nào nhất.

Nội gia quyền phạm là người đạt tới cảnh giới tông sư, liền có tư cách được Đằng Thanh Sơn tự mình truyền thụ.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy một tin khác. Vừa đọc, hắn đã không khỏi nhướn mày, sắc mặt rất khó nhìn.

- Việc này...

Lý Quân cũng đọc, sắc mặt cũng rất xấu:

- Vũ Hoàng môn sao lại vô sỉ như vậy?

- Hừ, bây giờ trong bảy đại tông phái khác ở Cửu Châu, Vũ Hoàng môn là vô sỉ nhất.

Đằng Thanh Sơn rất bức mình. Tin tình báo này nói là, bây giờ Vũ Hoàng môn chẳng những dùng các loại ân huệ, quyền lợi, để hấp dẫn một vài người tu luyện nội gia quyền trong cảnh nội Vũ Châu đã học Hổ Hình Quyền thành công. Thậm chí còn ngăn cản rất nhiều người tu luyện nội gia quyền có thiên phú cực cao, hơi có danh khí, muốn đi Hình Ý Môn Đại Duyên Sơn!

Mềm không được thì dùng bạo lực!

- Muốn bắt tất cả người tu luyện nội gia quyền ở cảnh nội Vũ Châu à.

Đằng Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng.

- Từ sau khi các đại tông phái phát hiện ra uy lực nội gia quyền...

Lý Quân nhíu mày:

- Các đại tông phái bắt đầu dùng các loại danh lợi hấp dẫn người tu luyện nội gia quyền trong châu của mình. Những thiếu niên đó, vì không muốn ly khai quê nhà, cũng muốn trợ giúp cho gia đình, không ít người gia nhập vào hàng ngũ họ, thành thành viên của môn phái họ.

Vũ Hoàng môn, Thiên Thần cung, Tuyệt Ứng Giáo, Doanh Thị Gia Tộc, đều làm như vậy.

Đằng Thanh Sơn cũng không có biện pháp nào đối phó, chỉ có thể chấp nhận.

Nhưng người tu luyện nội gia quyền gia nhập vào Vũ Hoàng môn, Thiên Thần cung, Tuyệt Ứng Giáo, chỉ có thể chuyển sang tu Đạo Gia nhất mạch, thành tựu cũng rất có hạn.

- Nếu chỉ dùng danh lợi, ân huệ để hấp dẫn, để những người tu luyện nội gia quyền tự nguyện theo họ, việc này cũng thôi. Không ngờ Vũ Hoàng môn bây giờ mềm không được lại dùng bạo lực. Ngăn trở những thiếu niên chuyên tâm muốn học nội gia quyền cao thâm hơn.

Đằng Thanh Sơn không kìm được nghiến răng:

- Hừ! Lúc trước Vũ Đồng Hải chết trong tay bất tử Phượng Hoàng. Việc này cũng dẫn đến việc Vũ Hoàng môn rất căng thẳng với Hình Ý Môn.

- Thanh Sơn, chàng xem này...

Lý Quân mở ra một tin tình báo khác, giật mình vội nói:

- Tình huống không ổn!

496. Chương 6: Vũ Châu

Đằng Thanh Sơn cũng bị thái độ của Lý Quân làm cho giật cả mình, hần liền cầm lấy tin tức tình báo xem.

Tin tình báo nói về sự điều động binh mã ở hai nơi U Châu và Thanh Châu trong thời gian gần đây.

Thiên Thần cung muốn làm cái gì? Đằng Thanh Sơn giật mình giận dữ. Xem ra bọn họ muốn tập kết quân đội tới U Châu? Đối với tác giả năm đó bắt đầu gây nên sự hỗn loạn của cả Cửu Châu là Thiên Thần cung này, mười sáu năm qua Đằng Thanh Sơn luôn quan tâm đến nhất cử nhất động của bọn họ. Bởi vì có Đằng Thanh Sơn mà Thiên Thần cung không có cách nào đánh về phía nam tấn công Dương Châu. Cho nên, Thiên Thần cung đã im lặng suốt mười sáu năm đã là một điều khó khăn.

Mười sáu năm đủ làm cho một trẻ sơ sinh thành người trưởng thành.

- Thiên Thần cung này muốn làm lớn đây.

Đằng Thanh Sơn lo lắng nói.

- Vâng, rất có thể.

Lý Quân gật đầu.

- Lúc đầu khi muội ở Tuyết Liên giáo đã biết rồi, cung chủ dường như có một kế hoạch lớn. Lúc đó chuẩn bị tấn công Dương Châu cũng chỉ là một bước của kế hoạch. Mười sáu năm nghỉ ngơi dưỡng sức, sức khổng lồ của Thiên Thần cung đối với Thanh Châu, U Châu và đại thảo nguyên nhất định lớn hơn rất nhiều.

- Thanh Châu dân số đông nhất, U Châu là vùng đất lạnh lẽo, dân chúng đông mãnh, đại thảo nguyên càng khó cần nói. Quân đội ba nơi tập kết lại tuyệt đối là quân đội mạnh nhất trên toàn Cửu Châu.

Giọng Lý Quân lo lắng:

- Chỉ là không biết Thiên Thần cung cuối cùng có bao nhiêu dã tâm.

- Nếu như chỉ đánh chiếm một, hai châu thì dừng lại...

Đằng Thanh Sơn khẽ lắc đầu.

- Huynh sợ rằng họ có ý muốn bắt chức Đông Bắc vương, lấy Đông Bắc làm gốc, đánh khắp Cửu Châu.

Nếu như muốn thống nhất thiên hạ, Hình Ý môn cũng trở thành địch nhân của Thiên Thần cung.

Nếu nói về quân đội, thiên hạ không có bất kỳ tông phái nào có thể sánh bằng Thiên Thần cung. Đằng Thanh Sơn rất lo lắng, dân số Thanh Châu, U Châu và đại thảo nguyên gần một tỷ người. Đại thảo nguyên lại là ai cũng có thể thành chiến sĩ. Từ ba nơi này, Thiên Thần cung hoàn toàn có thể tập hợp đội quân vô địch gần mười triệu người.

Hơn nữa, theo lời Phượng hoàng mẹ khi rời đi, lúc đầu lấy được một gốc Bất tử thảo từ nó, e rằng chính là Bùi Tam.

Đằng Thanh Sơn tin rằng có thể cùng Phượng hoàng mẹ giao chiến cũng chỉ có cường giả cấp động hư.

Lúc đó, cùng một động hư khác là Tần Thập Thất giao chiến, Bùi Tam này có vẻ rất thoải mái, liên tục sử dụng các đạo khác nhau: Phật tông, Mật tông, dã thú... các loại. Nếu nói, nhìn khắp Cửu Châu, bản thân cổ kị nhất là ai, thì không chút suy nghĩ, chính là Bùi Tam làm cho ai cũng nhìn không thấu đó.

Lúc phóng ra ám khí liền có thể đánh trọng thương yêu thú hư cảnh phòng ngự cực mạnh Lục Nhĩ Toàn địa thú.

Có vô địch đại quân, thêm vào thực lực của lão ta.

Đằng Thanh Sơn cũng bắt giặc cảm thấy áp lực.

Nhưng địa bàn của Hình Ý môn của ta nhỏ, lão muốn tranh bá thiên hạ, kẻ địch lớn nhất chính là Vũ Hoàng môn cổ lão, Doanh Thị gia tộc, còn có Ma Ni tự.

Việc điều quân của Thiên Thần cung, thật ra cũng làm cho các tông phái lớn trên Cửu Châu đại địa căng thẳng.

So về Hình Ý môn chỉ có năm quận địa bàn, Thiên Thần cung với gần một tỷ dân mới là tông phái làm cho các đại tông phái lo lắng nhất, e ngại nhất.

Hai ngày sau.

Hê! Ha!

Trong Đại Duyên sơn xa xa truyền lại từng trận âm thanh tiếng hô luyện quyền.

Đằng Thanh Sơn cũng đang ở trong sân tùy ý luyện quyền, khi thì đánh thoái bộ Băng quyền, khi thì chuyển sang Thủy hành chi quyền uyển chuyển như măng xà, các loại quyền pháp tùy ý thi triển. Sau một khoảng thời gian, một thị nữ bưng tách đứng ở xa, lúc thì cảm thấy Đằng Thanh Sơn giống như núi lửa đáng sợ, khi thì giống như thác lũ dữ dội, làm cho ả quay đầu không dám nhìn.

Quyền pháp của Đằng Thanh Sơn đã có thể ảnh hưởng tới 'thần' của người khác.

- Trưởng lão, Môn chủ đang luyện quyền.

Thị nữ nhỏ giọng nói.

Lúc này, Tông Lộ cũng tĩnh lặng đứng bên thị nữ, bình tĩnh chờ đợi.

Hô!

Thở ra một hơi dài, Đằng Thanh Sơn đứng yên lại.

- Tông thúc!

Đằng Thanh Sơn quay đầu cười, đi tới lấy ly trà thị nữ đưa, uống hai hớp rồi bỏ xuống.

- Mới sáng sớm Tông thúc đã tới, có phải có chuyện quan trọng? Tìm thấy Lâm Lâm rồi à?

- Vẫn là Môn chủ lợi hại.

Tông Lộ gật đầu trả lời.

- Đã tìm thấy tiểu thư, hiện đang gia nhập một thương đội lớn trong địa bàn Vũ Châu.

- Hử? Thương đội.

Đằng Thanh Sơn gật gù.

- Thuộc hạ đã an bài người vào trong thương đội, từng lúc báo cáo hành tung của tiểu thư về.

Tông Lộ nói, đồng thời đưa tới một bản tình báo.

- Đây là thông tin chi tiết.

Đằng Thanh Sơn nhận lấy mở ra xem một lát rồi ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời sáng sớm mùa thu ngược lại rất thoải mái.

- Bây giờ thời tiết thật tốt, ta chuẩn bị cùng tiểu Quân đi ra ngoài chơi. Tới lúc đó nhân tiện đón Lâm Lâm về.

- Môn chủ đích thân đi tự nhiên là hoàn hảo, thuộc hạ yên tâm rồi.

Tông Lộ cười bảo.

Chờ tới sáng, Đẳng Thanh Sơn liền tìm Lý Quân đang du ngoạn trên Đại Duyên sơn cùng Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh.

- Đi ra ngoài chơi?

Mắt Lý Quân sáng rực.

- Ủ, cả năm nay chưa từng cùng muội đi chơi.

Đẳng Thanh Sơn cười gật đầu.

- Chúng ta cùng với tiểu Thanh trước tiên tới Vũ Châu, gia nhập thương đội, xem xem con gái chúng ta rốt cuộc đang quây phá cái gì, cũng coi như là nhân tiện thư giãn. Đi chơi vài ngày rồi dẫn Lâm Lâm về.

Đẳng Thanh Sơn tuy rằng tinh lực dường như đều dành cho tu luyện nhưng mỗi năm đều cùng vợ con đi chơi các nơi nổi tiếng của Cửu Châu.

- Được! Không cần trì hoãn, chúng ta lập tức lên đường.

Ánh mắt Lý Quân đầy kỳ vọng.

- Đừng gấp, dì dung một tí đừng để con gái nhận ra.

Đẳng Thanh Sơn cười, dung mạo lập tức thay đổi.

Hôm đó, Đẳng Thanh Sơn thay đổi dung mạo, Lý Quân cũng đeo mặt nạ da người.

Vợ chồng hai người cười Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh, sau khi dặn dò Quyền môn chủ Dương Đông một tiếng liền rời khỏi Đại Duyên sơn, bay về hướng Vũ Châu.

Giữa trưa mười sáu tháng tám, trên một con đường thuộc Vũ Châu, lúc này khí trời sáng khoải, thích hợp để lên đường.

Một thương đội đông đảo lên tới hơn ngàn người đang từ từ đi trên đường. Thương đội này là do mấy thương đội nhỏ hợp lại, cộng thêm một số thương nhân đơn độc hoặc một số người thích độc hành. Đương nhiên, trong hơn ngàn người có gần ba mươi phần trăm đều là hộ vệ.

Chi a!

Chỉ thấy trong thương đội có một cặp vợ chồng và một trung niên mặc áo màu tro mặt luôn cười đang cười ngửa đi.

- Môn chủ, tiểu thư đang ở trước mặt.

Trung niên thấp giọng báo.

- Ủ!

Đẳng Thanh Sơn gật đầu. Thật ra bản thân hắn đã sớm ngưng kết không gian chung quanh, âm thanh vốn không thể truyền ra ngoài.

- Trên đường đi Lâm Lâm nó có gì đặc biệt không? Đẳng Thanh Sơn hỏi.

- Môn chủ, có tin này thuộc hạ muốn báo với môn chủ.

Thanh niên áo màu tro liền nói.

- Giữa trưa hôm qua, có hơn mười gia nhập thương đội này, trong đó có một thanh niên có chút tiếng tăm ở Vũ Châu tên là Ngụy Giang. Tiểu thư đối với hắn dường như có hảo cảm, dọc đường luôn đi cùng nhau.

- Ngụy Giang?

Lý Quân ở bên cạnh giật mình.

Đẳng Thanh Sơn khẽ nhíu mày, thân là cha thấy con gái cùng thanh niên khác gần gũi, có chút khản trương.

- Người có biết lai lịch của tên Ngụy Giang này không?

Đặng Thanh Sơn hỏi.

- Bẩm môn chủ.

Trung niên áo màu tro lộ ra vẻ cười.

- Ngụy Giang này là người Vũ Châu. Khi còn nhỏ nhà hắn là một gia trang nhỏ tên gọi Ngụy gia trang và bị thổ phỉ tới cướp đoạt, cả gia trang chết không ít người mà tan rã. Từ đó Ngụy Giang trở thành cô nhi nhưng về sau, hắn may mắn học được Hồ Hình quyền. Mà gã Ngụy Giang này thiên tư rất cao, trước đây không lâu hắn một người một thương mà quét sạch ba sơn trại lớn, đem cả ba sơn trại này đánh cho tan nát, ba trại chủ đều bị giết chết báo thù cho thân nhân, cho Ngụy gia trang của mình.

- Ba sơn trại lớn?

Đặng Thanh Sơn thất kinh.

Một người tự học nội gia quyền mà có thể đạt được như vậy?

- Đúng, là ba sơn trại lớn. Nghe nói, Ngụy Giang này không tra rõ được lúc đầu là sơn trại nào hủy diệt quê nhà của hắn, nên cả ba đều bị hắn hủy.

Trung niên mặc áo màu tro cười báo tiếp:

- Môn chủ, đó cũng chỉ là đang đem đánh lên, không hề quang minh chính đại. Nhưng Ngụy Giang này có thực lực nhất lưu võ giả là không sai. Ha ha, một người đánh ba trại, cũng chỉ có nội gia quyền nhất mạch chúng ta có thể làm. Đạo gia nhất mạch, phật tông nhất mạch một khi nội kinh hết sạch thì chỉ có thể bó tay chịu trời thôi.

Một trong những ưu thế của nội gia quyền chính là sức mạnh cơ thể có thể kiên trì rất lâu.

- Lâm Lâm là một đứa mê võ.

Đặng Thanh Sơn nhìn ra xa phía trước, ẩn ước có một bóng dáng yêu kiều. Biết được Ngụy Giang này nhờ Hồ hình quyền mà luyện tới mức này tự nhiên là tò mò, cho nên nhất thời gần gũi cũng không có gì lạ.

- Thanh Sơn, huynh đừng có qua quýt.

Lý Quân lập tức trừng mắt một cái.

Lâm Lâm hiện nay cũng đã mười bảy tuổi, nói ra cũng chưa hiểu biết nhiều.

Hơn nữa, có thể trở thành con rể của nhất đại tông sư Đặng Thanh Sơn là mộng tưởng của rất nhiều người. Nhưng Đặng Thanh Sơn và Lý Quân đều cho rằng làm ngoài con gái đồng ý, phải có sự đồng ý của hai vợ chồng bọn họ nữa mới được.

- Ngụy Giang.

Đặng Thanh Sơn cảm ứng được thanh niên bên cạnh con gái, cười nói.

- Tiểu tử này thần có thể coi là khá mạnh, xem ra đối với Hồ Hình quyền thành tựu cực cao. Ha ha, Lý Quân muội đừng nói... nếu con gái đối với tên Ngụy Giang này không tồi, mà Ngụy Giang này cách làm người cũng được đó, có thể thành một đôi chứ.

Lý Quân không biết làm thế nào, chỉ có thể nhìn hắn.

Trong thương đội, Đặng Thanh Sơn và Lý Quân nghe những thương nhân xung quanh nói chuyện lạ khắp nơi. Ngắm cảnh vật xung quanh, đôi lúc chú ý chuyện của con gái và thanh niên Ngụy Giang, thật là tiêu dao tự tại.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Thương đội mới vừa ở ngoài thành tập hợp đi được vài dặm...

- Ủa?

Đặng Thanh Sơn nhíu mày.

- Chuyện gì vậy?

Lý Quân cũng nhìn lại phía sau hỏi hần.

- Là Vũ Hoàng môn, bọn họ tới làm gì?

Trung niên áo tro bên cạnh nghi hoặc, nhưng y không hề lo lắng, dù sao bên cạnh y cũng là tổ sư Hình Ý môn. Ở Cửu Châu là nhân vật mà một câu nói có thể là rung động ba lần.

Chỉ thấy trong thành một đội kỵ binh đông đảo, đây chính là quân đội của Vũ Hoàng môn. Trước mặt quân đội, thương đội tự nhiên ngoan ngoãn đứng sang một bên, để cho quân đội đi trước.

- Mọi người tránh ra.

- Mau tránh sang bên.

Người tổ chức thương đội lập tức hét to.

Lộc cộc! Lộc cộc! Lộc cộc!

Chiến mã chạy như bay, đông đảo kỵ sĩ mau chóng tới trước mặt thương đội, lập tức... những kỵ binh này lập tức dừng chặn thương đội lại.

497. Chương 7: Bá Đạo

Một lão già tóc hoa râm là người tổ chức thương đội từ trong đội ngũ chấp tay cười nói. Lão phu là Cửu mã thương hăng...

- Lão già.

Một tiếng quát mạnh mẽ bất mãn vang lên.

Chỉ thấy thanh niên mặc chiến giáp vậy cá màu đen, là thủ lĩnh của đội kỵ binh ngồi trên lưng ngựa cao to nhìn xuống lão già bất mãn nói:

- Dừng lăm chuyên! Bản tướng quân tới đây là để bắt người, Cửu Mã thương hăng của người ngoan ngoãn nghe lệnh là được rồi. Nếu không, bản tướng quân không nề hà bắt luôn người vào ngục.

Lời này làm cho lão già lập tức lắc đầu, lùi xuống. Cả thương đội lập tức yên tĩnh, tất cả đều cẩn thận nhìn đội kỵ binh này.

- Ai là Ngụy Giang bước ra ngay.

Một tiếng quát vang khắp cả thương đội.

- Ủa?

Đằng Thanh Sơn đang ngồi gần cuối thương đội khẽ nhú mày. Tuy rằng hắn không hiểu rõ người tên là Ngụy Giang này lăm, nhưng một là Ngụy Giang này thiên tài tu luyện nội gia quyền, đương nhiên thiên tài muốn biến thành cao thủ thật sự còn phải cố gắng rèn luyện; hai là con gái và Ngụy Giang này có vẻ rất gần gũi. Đằng Thanh Sơn đối với Ngụy Giang cũng có chút hảo cảm.

- Ai là Ngụy Giang?

Lại một tiếng quát lớn.

- Tướng quân, ở đây.

Lập tức có quân sĩ nhận ra.

Chỉ thấy gần phía đầu thương đội, một thanh niên cao lớn đứng bên cạnh hai thiếu nữ, lưng mang một cây thiết thương đi ra, thanh âm trầm trầm hùng hậu:

- Các người tìm ta có chuyện gì?

Thân hình Ngụy Giang này cao lớn gần tám trượng, y có cặp mắt hổ giống như mắt lân thần, cả người đứng đó tự nhiên có khí tức bá đạo, cũng giống như mãnh hổ bàn cư (cọp canh giữ địa bàn?) nhưng chỉ nhìn dung mạo thì rất thanh tú, rõ ràng tuổi tác không lớn.

- Hử? Người chính là Ngụy Giang? Gã tướng quân trẻ tuổi đang cười ngựa đó cẩn thận tra xét Ngụy Giang một lượt, cười lạnh:

- Xem dáng người có vẻ có chút bản lĩnh, nhưng người dù có bản lĩnh cũng không thể ý có võ mà làm bậy. Người đâu, bắt hắn.

- Vâng.

Lập tức có mười quân sĩ vây lại.

- Ai dám bắt ta!

Hai mắt Ngụy Giang tức giận mở to, cây thiết thương màu đen trong tay dài cả trượng. Cây thiết thương màu đen này phối hợp với khí chất đó của Ngụy Giang rõ ràng rất có lực uy hiếp.

Mười tên lính đó tuy rằng bao vây nhưng lại không dám tới gần.

- Xéo đi.

Trường thương trong tay Ngụy Giang mạnh mẽ quét ngang, chỉ nghe 'hu' một tiếng, đất bằng bỗng nhiên nổi lên cơn gió nhẹ làm cho mười tên lính hoảng sợ thối lui.

Đứng ở xa nhìn, Đằng Thanh Sơn vui vẻ:

- Lực khí không tồi. Cây thiết thương màu đen này e rằng nặng mấy chục cân, có thể một tay dễ dàng đánh ra tốc độ thể này, lực tay thật kinh người.

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn dùng cặp mắt nhìn đồ đệ để tra xét.

- Vị tướng quân này, người nói ta ý có võ làm bậy, không biết là làm cái gì bậy?

Thanh âm của Ngụy Giang đầy hữu lực, nhìn gã tướng quân trẻ tuổi phía xa.

- Hừ! Gần đây, trong thành Liên An có một nhà mười ba người đều chết thảm. Căn cứ trên điều tra trên thi thể hoàn toàn là vết thương do trường thương đâm. Hơn nữa, lúc đầu còn có người chính mắt nhìn thấy người. Chính là người, Ngụy Giang gây án.

Mặt gã tướng quân trẻ đầy phẫn nộ, nói tiếp:

- Một nhà mười ba người, còn là giết người trong thành, dù chạy tới chân trời góc bể cũng vô dụng. Loại người độc ác như người, ta có thể không bắt sao?

- Không có, ta không giết.

Ngụy Giang gầm lên phản đối.

- Đừng hòng giảo biện.

Gã tướng quân trẻ tuổi cười lạnh:

- Người ý võ lực hơn người, quân sĩ của ta không dám bắt người? Tốt, để bản tướng quân xem, người có bao nhiêu cân lượng?

Chỉ nghe 'choang' một tiếng.

Gã tướng quân trẻ tuổi tay cầm một thanh trọng kiếm màu xanh đen từ trên ngựa giống như một con hùng ưng bay xuống. Trên không trung liên tiếp lộn ba lần, bay xa hơn mười trượng, rơi xuống cách Ngụy Giang không tới ba trượng. Chỉ bằng vào khinh công này khiến cho Ngụy Giang sắc mặt thay đổi.

- Gã tướng quân trẻ tuổi này thực lực không tồi.

Đằng Thanh Sơn đứng trong thương đội thầm nói. Có thể bay hơn mười trượng, hơn nữa còn mặc trọng giáp, tuyệt đối là nhất lưu võ giả. Còn trẻ tuổi mà có thể trở thành tướng quân Thành Vệ quân... cũng không phải tầm thường.

- Chỉ một mình ta đã đủ để bắt ngươi.

Gã tướng quân trẻ tuổi cười lạnh một tiếng, trọng kiếm trong tay trong nháy mắt hóa thành đạo đạo ảo ảnh hình cánh quạt bao phủ lấy Ngụy Giang.

- Hừ!

Ngụy Giang tức giận hừ một tiếng, hai chân giống như gốc cổ thụ cắm chặt vào đất, thiết thương màu đen trong tay giống như mãnh hổ gào thét mạnh mẽ đánh ra.

Bùm!

Lấy lực phá xảo.

Một thương trực tiếp đánh tan kiếm ảnh của gã tướng quân trẻ tuổi, nhưng thân pháp tướng quân trẻ tuổi quá nguy dị, chỉ khẽ lắc người, lại một kiếm đáng sợ giống như cơn lốc công tới.

Đằng Thanh Sơn, Lý Quân trong thương đội cười nói bàn luận.

- Gã Ngụy Giang này võ đạo không tồi, thương pháp cũng có ý cảnh của Pháo quyền.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu nói:

- Hơn nữa toàn thân xoay chuyển liên tục, trong lòng luôn có một cơn hổ. Cả người đã đem "hổ hình" hoàn toàn luyện tới gân cốt, tới tâm lý rồi. Chỉ đáng tiếc là thương pháp hơi thô một tí.

Lý Quân cũng gật đầu:

- Gã tướng quân trẻ tuổi đó rõ ràng là được danh sư chỉ dạy. Kiếm pháp này là mật điển địa cấp của Vũ Hoàng môn, là Tử Lôi kiếm điển.

- Nếu tay không đánh nhau Ngụy Giang chắc thắng.

Đằng Thanh Sơn cũng ngẫm thử dài. Đây cũng là sơ hở của rất nhiều người luyện nội gia quyền chỉ luyện qua Hổ hình quyền.

- Thanh Sơn, nếu huynh có thể chỉ điểm hần nửa ngày, với tư chất của hần nhất định có thể tiến bộ nhảy vọt, để dễ đánh bại tên Vũ Hoàng môn đó.

Lý Quân ánh mắt cũng rất tinh tường, nàng có thể thấy được Ngụy Giang này là một viên ngọc thô, Hổ Hình quyền thành tựu cực cao, nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn chuyển hóa thành thương pháp.

- Nhưng Ngụy Giang giết một nhà mười ba người...

Lý Quân nhún mày tư lự.

Trung niên áo tro bên cạnh cung kính nói:

- Phu nhân, Môn chủ và phu nhân rất ít ra ngoài đối với việc này không rõ. Thật ra, hiện nay Vũ Hoàng môn dùng đủ loại thủ đoạn ngăn cản những thiên tài tu luyện nội gia quyền muốn gia nhập Hình Ý môn chúng ta. Vu oan giá họa không gì không làm. Hôm nay Vũ Hoàng môn rõ ràng là muốn dẫn Ngụy Giang đi.

- Đúng là vô sỉ!

Lý Quân sắc mặt khê biến.

- Hừ!

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn cũng trầm xuống. Tuy rằng lúc trước hần có biết qua tin tình báo, nhưng nhìn thấy tận mắt nhất thời không nghĩ ra.

- Vũ Hoàng môn này thật là không tiếc thủ đoạn nào dẫn người tu luyện nội gia quyền đi. Đặc biệt là người có thiên tư cực cao như Ngụy Giang chẳng hạn... Thông qua sự chỉ dạy của ta đạt tới cấp 'địa bằng' tuyệt đối không có vấn đề. Có lẽ thêm vài năm nữa đều có thể bước vào cảnh giới tông sư.

Đằng Thanh Sơn trong lòng đại nộ.

Nhân tài như Ngụy Giang này rất hiếm. Trong Hình Ý môn rất khó gặp được một người có thể luyện Hồ hình quyền tới cảnh giới này chứ đừng nói tới người tự học. Không phải là nhân tài như thế, Vũ Hoàng môn cũng sẽ không để một nhóm quân đội rầm rộ tới bắt người.

Bùm!

Mặt đất rung động, chỉ thấy Ngụy Giang ở xa liên tiếp lùi chín bước. Mỗi bước đều lưu lại dấu chân rất sâu, thậm chí làm cho mặt đất nứt vỡ.

Choang! Thiết thương bị chấn bay rơi xuống bên cạnh.

- Dẫn đi!

Gã tướng quân trẻ tuổi, thâm cười mỉa. Vốn tưởng một thương đánh tan ba sơn trại lớn thì mạnh, tông phái sắp xếp sư phụ đi cùng ta đề phòng vạn nhất. Nhưng... người tự học cũng chỉ thế này thôi. Việc gã tướng quân đánh bại Ngụy Giang làm cho người không mặc chiến giáp duy nhất trong đội kỵ binh này là một lão già đầu trọc mỉm cười, vuốt râu gật gù.

Mà Đằng Thanh Sơn đang ở trong thương đội nhú mày, chuẩn bị ra tay dẫn Ngụy Giang đi.

Đột nhiên...

- Thì ra các người không biết vô sỉ như thế này.

Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Đằng Thanh Sơn sờ đầu nhìn Lý Quân bên cạnh cười.

Chỉ thấy một thiếu nữ mặc áo lục phi thường linh hoạt, hung mãnh xuất vài chiêu đánh bay mấy quân sĩ chuẩn bị bắt Ngụy Giang. Sau đó, lục y thiếu nữ khẽ vung chân liền dễ dàng nhắc thiết thương nặng gần mười cân. Tay phải tùy ý chụp lấy xuất ra một thương, gật đầu nói:

- Cũng được.

Rồi rất lão luyện vung ngang trước người, liếc nhìn tướng quân trẻ tuổi trước mặt cất giọng cười nhạo:

- Ta lúc trước vẫn cho rằng Ngụy Giang đại ca giết người. Nhưng không ngờ nghe người ta nói... thì ra Vũ Hoàng môn các người lại vô sỉ thế này.

- To gan.

Gã tướng quân trẻ tuổi sắc mặt trầm xuống.

- Người to gan.

Lục y thiếu nữ Hồng Lâm quát to một tiếng:

- Thì ra Vũ Hoàng môn các người đã làm qua việc này rất nhiều lần. Thế nào, người tu luyện nội gia quyền không gia nhập Vũ Hoàng môn các người liền bị biến thành tội phạm giết người, biến thành cái gì mà hái hoa đại tặc? Vũ Hoàng môn các người vẫn còn muốn lừa gạt. Hôm nay có ta ở đây, các người đừng mơ dẫn Ngụy Giang đại ca đi.

- Hiểu Hồng.

Ngụy Giang hoảng sợ biến sắc kêu lên.

- Ngụy Giang đại ca, huynh đứng bên cạnh xem là được rồi.

Hồng Lâm tay cầm trường thương trông rất là uy phong.

Gã tướng quân trẻ tuổi sắc mặt càng khó coi, cười lạnh một tiếng: Ngươi là con mụ điên (xin lỗi độc giả, lâu lâu dịch vậy thay đổi không khí) xem ra ngươi và tên Ngụy Giang này là một bọn. Vậy thì chuẩn bị cùng vào ngục đi.

Nói xong y liền mau chóng xông tới Hồng Lâm. Bộ pháp của y mỗi bước có vẻ dài rộng không đều, tạo nên một tiết tấu quái dị, chớp mắt, trọng kiếm đã tới trước người Hồng Lâm.

Gã tướng quân trẻ tuổi rõ ràng không xem thường Hồng Lâm, lấy tuyệt chiêu dẫu dưới đáy hòm ra.

- Hừ!

Hồng Lâm hừ một tiếng, hai chân sau khi đứng vững, vừa nắm chặt thương vừa đâm.

Vù! Vù! Vù!

Thương pháp 'Như Ảnh Tùy Hình' của Hình Ý ngũ hành thương rất có hỏa hầu. Nháy mắt, từng đạo thương ảnh xoắn ốc bao phủ tướng quân trẻ tuổi này. Sắc mặt gã tướng quân trẻ tuổi đại biến, sắc mặt lão già đầu trọc trong đội quân cũng đại biến.

Cheng! Cheng! Cheng!

- Không hay.

Chỉ miễn cưỡng cản được ba thương, cuối cùng gã tướng quân trẻ tuổi liền đem trọng kiếm chắn ngang, cố gắng chặn thương thứ tư.

Bùng!

Cả người y bị nện bay lên, va vào đám quân sĩ ở xa.

- Ô!

- Nữ hiệp này thật lợi hại.

Trong thương đội vang lên một tràng tiếng hô. Ai cũng không nghĩ tới thiếu nữ này lại mạnh tới bậc này.

Đằng Thanh Sơn trong thương đội tươi cười:

- Hồng Lâm đối với Ngũ Hành quyền, giỏi nhất là Băng quyền. Thương pháp cũng giỏi nhất là 'Như Ảnh Tùy Hình', đã có thực lực của địa băng rồi.

Chỉ nói thành tựu, Hồng Lâm tự nhiên không được như Đằng Thanh Sơn năm đó, nhưng thương pháp 'Như Ảnh Tùy Hình' Hồng Lâm học là do Đằng Thanh Sơn nhiều lần cải chính. So với 'Như Ảnh Tùy Hình' Đằng Thanh Sơn hồi mười tuổi sáng chế ra ở Đằng gia trang tinh diệu hơn nhiều, uy lực cũng tăng không ít.

- Ngươi là con gái nhà ai mà không hiểu quy củ? Không có giáo dục.

Một đạo thân ảnh từ trong đội quân xông ra.

- Lão phu chính là tới dạy ngươi quy củ.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân sắc mặt khó coi.

Con mình bị nói là không có quy củ, không có giáo dục? Chẳng qua chỉ là tiên thiên cao thủ mà ngạo mạn như vậy.

Vù! Vù!

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân gần như đồng thời di động. Nhưng Đằng Thanh Sơn tốc độ kinh nhân, giống như thuần di liền xuất hiện trước thương đội.

- Ngươi là cái giống gì mà dám nói con gái ta không có giáo dục.

Một thanh âm âm trầm đột nhiên vang lên. Đồng thời thanh âm này như sóng xung kích vô hình, trực tiếp đánh lên đạo thân ảnh mơ hồ đó, đạo thân ảnh mơ hồ đó với tốc độ còn nhanh hơn bị đánh bay đi.

498. Chương 8: Chuyển Lối.

Bên tai văng vẳng tiếng quát, nhưng đám quân sĩ đội kỵ binh ai nấy đều mở to mắt, sắc mặt khó tin nhìn thấy bóng người vốn bay ra rất nhanh lại bay trở về với tốc độ còn nhanh hơn.

"Oành bùm bùm..." Bóng người đó trực tiếp bị đánh lên lưng chiến mã lão cười.

"Hí..." Chiến mã bị đánh bay hí lên một tiếng, sau đó nó văng mạnh vào đám chiến mã xung quanh, nhất thời làm hơn mười kỵ binh bị ngựa ngã đè. Mà lão già trọc đầu bị đánh văng ngược lại 'phụt' một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, té ngã dưới đất, cả người dính đầy bùn đất.

- Ai, là ai?

Trong lòng lão già đầu trọc đầy hoảng sợ, lão vốn chưa hề nhìn thấy đối thủ thì đã cảm nhận được một sức mạnh vô hình đánh tới người, nếu không phải lão có tiên thiên chân khí bảo vệ, e rằng đã bị đánh chết tại chỗ.

- Sư phụ, làm sao có thể?

Gã tướng quân trẻ tuổi trở mắt, há hốc mồm. Lần này sở dĩ để sư phụ đi là lo lắng Ngụy Giang một thương quét sạch ba sơn trại lớn quá lợi hại, cho nên đã mời sư phụ là tiên thiên hư đan tới. Dù sao tên Ngụy Giang đó tự mình học Hồ Hình quyền mà có thể đạt tới trình độ này đã cho thấy kinh mạch trong cơ thể nhất định tuyệt đại đa số đã thông suốt rồi.

Một khi tu luyện nội kinh bí tịch, thông thường nếu có thể luyện tới mức cao nhất, có vài vạn cân lực bạo phát không khó. Cho nên lần này để một tiên thiên cường giả tọa trấn tới bắt Ngụy Giang.

- Đây là...

Gã tướng quân trẻ tuổi nhìn bóng người mặc áo bạch bào đứng đó giống như một cây thương. Hẳn là ai?

- Chưa thấy người ta đã thua rồi. Điều này, dù là tiên thiên kim đan cũng không thể. Chẳng lẽ là ...

Lão già đầu trọc bị trọng thương thổ huyết tên là Hồ Chung nhìn chằm chằm nam tử áo trắng đứng không xa. Là cấp bậc hư cảnh, Hồ Trung lẫn lộn giang hồ cả đời cũng chưa từng gặp qua hư cảnh, lão vốn đã quen hoành hành.

- Sư phụ.

Gã tướng quân trẻ tuổi lập tức chạy tới, nâng lão già đầu trọc dậy.

Trên đường, thương đội một bên, cùng với đám kỵ binh một bên đều nhỏ tiếng bàn luận.

Đằng Thanh Sơn lười nhác liếc lão già đầu trọc, quay đầu nhìn con gái Hồng Lâm, thấp giọng quát khẽ:

- Còn không qua đây.

- Cha.

Hồng Lâm le lưỡi, lập tức ngoan ngoãn chạy lại.

Tuy rằng Đằng Thanh Sơn lúc này không phải là mặt thật, nhưng Hồng Lâm từ bé đã đi theo cha, chỉ cái bóng lưng cũng có thể nhận ra Đằng Thanh Sơn, huống chi dáng người và giọng nói Đằng Thanh Sơn không hề thay đổi. Tì nữ đứng ở xa, Tiểu Tiêu cũng liền chạy lại không dám nhìn Đằng Thanh Sơn, chỉ đứng bên cạnh Hồng Lâm.

- Cảm ơn Hiếu Hồng cô nương ra tay giúp đỡ.

Ngụy Giang bên cạnh chấp tay hành lễ, sau đó lại hành lễ với Đằng Thanh Sơn.

- Ngụy Giang xin ra mắt tiên bối.

Trong lòng Ngụy Giang rất rõ một điều: 'Đây là cao nhân, cao nhân chân chính. Nhưng mà đáng tiếc mình tu luyện nội gia quyền, mình muốn vào Hình Ý môn đi theo tiên bối Đằng Thanh Sơn học nội gia quyền.' Nếu không có ý này, e rằng Ngụy Giang sớm đã nghĩ cách bái người trước mắt làm thầy rồi.

- Ừ.

Đặng Thanh Sơn liếc nhìn y khẽ gật đầu, liền cười nhìn con gái:

- Hiểu Hồng?

- Hi hi...

Hồng Lâm hấp háy đôi mắt, cái tên Hiểu Hồng này rõ ràng là tên giả Hồng Lâm tự nghĩ ra.

- Thật là hư mà.

Lý Quân đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hồng Lâm, khi Hồng Lâm nhìn sang bên cạnh cô giật cả mình quay đầu lại nhìn có chút nghi hoặc, rõ ràng cô không quen Lý Quân đang đeo mặt nạ, nhưng khi nhìn dây chuyền nơi cổ Lý Quân liền nhận ra.

- Mẹ.

Hồng Lâm ngoan ngoãn gọi.

- Vị tiền bối này...

Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Đặng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lão già đầu trọc đứng bên cạnh tướng quân trẻ tuổi. Lão già đầu trọc này chấp tay nói:

- Tiền bối, thanh niên đó bên cạnh người tên Ngụy Giang vốn là yếu phạm Vũ Hoàng môn truy nã. Hắn ở Liên An thành một lần giết sạch một nhà mười ba người, mong huynh đài cho Vũ Hoàng môn chúng ta bắt hắn về quy án.

- Người tên là gì?

Đặng Thanh Sơn lạnh nhạt hỏi.

Lão già đầu trọc nheo mắt, sau đó cung kính trả lời:

- Tại hạ Hồ Chung.

'Hồ Chung, Hồ Chung' Đặng Thanh Sơn cười nhạt liếc nhìn lão:

- Vừa rồi, ta nghe được người nói là cái gì không có giáo dục, không có quy củ?

Lão già đầu trọc rõ ràng rất xấu hổ, gã tướng quân trẻ tuổi bên cạnh càng không dám mở miệng, y hiểu rõ người mà ngay cả sư phụ hắn là tiên thiên cường giả chưa nhìn rõ thì đã bị đánh bay, còn cung kính nói một tiếng tiền bối thì y làm sao có thể đùa vào?

- Tiền bối, tại hạ không hiểu quy củ.

Lão già đầu trọc giọng đầy ân hận.

- Hừ.

Một tiếng hừ nhẹ làm lão già đầu trọc trong lòng hoảng sợ.

Lý Quân ở bên cạnh cười lạnh:

- Hồ Trung lão đầu, con gái ta cũng có thể để người nói là không có quy củ, không có giáo dục? Ha ha...

- Việc này là tại hạ không đúng.

Hồ Trung lại chấp tay nói, sau đó chỉ Ngụy Giang.

- Nhưng tên Ngụy Giang này là yếu phạm giết một nhà mười ba người. Vũ Hoàng môn lệnh cho tại hạ dẫn đại quân đi bắt. Mong tiền bối mang tên tiện nhân này giao cho Vũ Hoàng môn, kẻ táng tận lương tâm như vậy chết không đáng tiếc.

Gã tướng quân trẻ tuổi bên cạnh cũng chấp tay nói:

- Tiên bối, đây là mệnh lệnh do chính Vũ Hoàng môn đưa ra, để sư phụ vân bối tự bắt người. Chắc rằng tiên bối cũng hiểu rõ, Vũ Hoàng môn chúng tôi rất coi trọng chuyện này.

Thầy trò Hồ Chung hai người này rõ ràng là mang Vũ Hoàng môn ra ép người.

Vũ Hoàng môn ở trên Cửu Châu đại địa rất có tác dụng. Dù là hư cảnh cường giả, nếu không cần thiết cũng sẽ không va chạm với tông phái cổ lão này.

- Người này rốt cuộc là ai? Thế mà tướng quân của Vũ Hoàng môn cũng cung kính như vậy!

- Hồ Chung đó chính là nhân vật nổi danh trên Cửu Châu đại địa, nghe nói đã là tiên thiên cao thủ. Hắn lại kêu nam tử áo trắng này một tiếng tiên bối. Chẳng lẽ là cao thủ tiên thiên kim đan, là siêu cấp cường giả có tên trong Thiên bảng?

Không ít người trong thương đội, đội kỵ binh tự hỏi.

Nhưng không ai có thể nhận ra.

- Giết người?

- Còn là một nhà mười ba người? Còn là giết người trong thành?

Đằng Thanh Sơn nhẹ gật đầu. Đây chính xác là mạo phạm Vũ Hoàng môn các người, các người tới bắt người, đích xác là có đạo lý.

Ngụy Giang ở bên cạnh nhìn không được, nhìn chằm chằm Hồ Trung quát:

- Mấy tên Vũ Hoàng môn các người thật là quá vô sỉ, ta vốn không đồng ý gia nhập Vũ Hoàng môn các người. Không ngờ tới ta một mạch xuyên rừng vượt núi, giữa đường còn gia nhập thương đội, các người lại nhanh như vậy tìm tới nơi. Ta ngay cả Liên An thành cũng chưa vào, làm sao giết người?

- Còn giảo biện?

Gã tướng quân trẻ tuổi cười lạnh.

- Nhân chứng vật chứng đều có, người nói gì cũng vô dụng.

Lão già đầu trọc chấp tay hành lễ với Đằng Thanh Sơn:

- Tin rằng tiên bối nhìn rõ tên tiểu nhân gian trá này.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn lão:

- Đúng, ta nhìn rõ tiểu nhân gian trá.

Lão già đầu trọc cười tủm tỉm.

- Người mới chính là tiểu nhân gian trá.

Đằng Thanh Sơn liên tục cười nói, vẻ mặt lão già đầu trọc cứng lại.

- Tiên bối, Vũ Hoàng môn chúng ta... Lão già đầu trọc muốn tiếp tục lấy Vũ Hoàng môn ra ép người.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn cuối cùng cũng trầm xuống, lạnh giọng:

- Hồ Chung, người nghe cho rõ. Quay về nói với hai Thái thượng trưởng lão Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cầm của Vũ Hoàng môn các người, dùng ân huệ nhỏ nhoi để cướp đệ tử nội gia quyền cũng được đi. Nhưng đệ tử nội gia quyền nhất mạch của ta không muốn gia nhập Vũ Hoàng môn các người thì đừng dùng cách xấu xa bắt thiu vu oan giá họa này mà cưỡng ép cướp người. Truyền ra ngoài thật mất mặt. Không chỉ mất mặt Vũ Hoàng môn các người, mà mất luôn mặt của khai sơn tổ sư, tiên bối Vũ Hoàng.

Lão già đầu trọc sắc mặt phút chốc tím lại.

- Người...

Lão già tóc bạc hoàn toàn ngây ngốc.

- Hừ, mang nguyên vẹn lời của ta nói cho hai tên Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cầm.

Đặng Thanh Sơn lạnh lẽo bảo.

- Người, người rốt cuộc là ai? Nội gia quyền của người? Người là ai?

Lão già đầu trọc nhìn không được hỏi liên tục.

Tất cả mọi người trong thương đội, trong đội kỵ binh đều nghi hoặc.

Đặng Thanh Sơn lúc này mới nghĩ về vấn đề dung mạo, liền nhè nhè sờ mặt, giống như thay đổi một gương mặt khác, liền phục hồi diện mạo Đặng Thanh Sơn.

- Người là Đặng, Đặng...

Lão già đầu trọc bị dọa cho khiếp vía.

- Là Đặng Thanh Sơn.

Gã tướng quân trẻ tuổi đó bất giác hét lên.

Đặng Thanh Sơn sáng tạo ra mạch thứ ba, Nội gia quyền nhất mạch khác xa Đạo gia, Phật tông hai nhà, thêm vào là hư cảnh cường giả hai mươi một tuổi trẻ tuổi nhất từ khi khai thiên lập địa. Tất cả làm cho Cửu Châu đại địa điên cuồng truyền đi những tin tức liên quan đến Đặng Thanh Sơn. Hình ảnh của Đặng Thanh Sơn cũng sớm được truyền đi.

Trong không ít sơn thôn dán hình Đặng Thanh Sơn lên, sau đó cho tất cả đám thiếu niên trong thôn luyện Hổ hình quyền bá làm tổ sư.

- Đặng Thanh Sơn. Tổ sư khai sơn Hình Ý môn Đặng Thanh Sơn?

- Đặng Thanh Sơn sáng tạo ra nội gia quyền nhất mạch?

Bất kể thương đội hay là quân sĩ trong quân đội Vũ Hoàng môn bên cạnh, tất cả đều sôi sục.

- Trời ạ!

Đặng Thanh Sơn ở Cửu Châu đại địa có vô số, đếm không hết kẻ sùng bái, dù sao mười sáu năm trở lại đây, ảnh hưởng của nội gia quyền quá lớn. Ngay cả các tông phái Vũ Hoàng môn, Thiên Thần cung đều nghĩ cách thu hút người luyện nội gia quyền gia nhập tông phái mình. Chính trong Vũ Hoàng môn, người luyện nội gia quyền cũng không ít. Rất nhiều thiếu niên tu luyện nội gia không thành, mới chuyển sang tu luyện đạo gia hoặc Phật tông nhất mạch.

Trong lòng họ tự nhiên sùng bái Đặng Thanh Sơn, người sáng tạo ra nội gia quyền này.

- Đặng tiền bối.

Lão già đầu trọc có chút hoảng sợ.

- Lời của ta, người nghe rõ rồi chứ?

Đặng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn lão.

- Mang lời Đặng Thanh Sơn ta, giữ nguyên không đổi nói cho Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cầm. Nói với họ đừng lại làm mất mặt Vũ Hoàng môn các người, cũng đừng làm mất mặt Vũ Hoàng tiền bối.

Lão già đầu trọc trán đầm mồ hôi lạnh.

- Chúng ta đi.

Đặng Thanh Sơn quay đầu nói với Lý Quân và con gái Hồng Lâm, khi nhìn tới Ngụy Giang, cười bảo:

- Ngụy Giang, nếu người muốn gia nhập Hình Ý môn thì cùng đi theo ta.

- Văn bối, văn bối đồng ý.

Ngụy Giang kích động giọng lắp bắp.

Vậy mà... y quen biết cha của Hiếu Hồng, nam tử bạch bào trước mặt vậy mà lại chính là Đặng Thanh Sơn, người sáng tạo nội gia quyền nhất mạch mà y tôn thờ nhất.

- Đằng tiền bối, văn bối cũng muốn gia nhập Hình Ý môn.

Từ trong thương đội cũng chạy ra một người lưng mang một cây trường thương màu bạc, rõ ràng là một thanh niên can đảm.

- Văn bối cũng muốn.

Lại một thiếu niên trẻ tuổi hơn, trông rất vạm vỡ tay cầm trường thương xông ra. Trong thương đội này, rõ ràng không chỉ mình Ngụy Giang muốn thuận đường tới Dương Châu gia nhập Hình Ý môn.

Đằng Thanh Sơn nhìn rồi cười gật đầu:

- Được, cùng đi nào.

Quanh thân thể Đằng Thanh Sơn xuất hiện ánh sáng ngũ sắc mau chóng bao phủ mấy người xung quanh, hắt hô một tiếng, ánh sáng lóe lên, mấy người Đằng Thanh Sơn hoàn toàn biến mất. Chỉ lưu lại những người vẫn kích động như cũ của thương đội và không ít người sùng bái Đằng Thanh Sơn trong quân đội Vũ Hoàng môn.

499. Chương 9: Diêm Đan Thần

"Hừ, để xem Vũ Hoàng môn làm gì bây giờ."

Ở trong thương đội có không ít người nhỏ giọng nghị luận.

Hành vi của Vũ Hoàng môn, những việc này các thương nhân chạy khắp trời nam đất bắc đã gặp qua nhiều, cả đám đều biết, Vũ Hoàng môn dùng thủ đoạn vu oan giá họa để bắt người. Nhưng không ai dám đi đắc tội với Vũ Hoàng môn! Mà hiện tại, Đằng Thanh Sơn nói lần này chẳng khác nào trên mặt Vũ Hoàng môn xướng một cái tát! Vũ Hoàng môn sau này vẫn còn không biết xấu hổ làm như vậy sao?

"Sư phụ." Gã thanh niên tướng quân nhìn lão già đầu hói "Lời này, chúng ta..."

"Báo, đương nhiên phải báo. Các thái thượng trưởng lão làm như thế nào, cứ để thái thượng trưởng lão quyết định." Lão già đầu hói cũng tức giận nghiêng răng nói: "Ta cũng không tin, Vũ Hoàng môn lại đầu không lại Hình Ý môn mới có mười sáu năm lịch sử!"

Vũ Dương Đại Vận hà, huyện Dương Châu, Vũ thôn trở nên giàu có nhất nhì châu trên toàn bộ cửu châu chính nhờ con sông lớn này.

Một chiếc du thuyền đang ở giữa kênh đào lướt sóng chạy.

Trên du thuyền chính là đoàn người Đằng Thanh Sơn, sau khi từ chỗ thương đoàn rời đi, Đằng Thanh Sơn cũng không trực tiếp quay về quận Giang Trữ mà mang theo mọi người đi tới bến sông Vũ Dương Đại Vận hà, trước tiên là mua một chiếc du thuyền sau đó mọi người ngồi du thuyền, xuôi đường chạy thẳng hướng Dương Châu tiến tới.

"Cảnh sắc thật đẹp." trên lầu hai du thuyền, Lý Quân ngồi trên ghế tựa, trông thấy cảnh sắc hai bên bờ sông, cười nói: "Thực sự là chưa từng thử đi dọc theo Vũ Dương Đại Vận hà lần nào."

"Lần này chỉ có việc ngắm cảnh thôi." Đằng Thanh Sơn cười.

Lần này ra ngoài, một là đưa Lâm Lâm về nhà, hai là cùng thê tử dạo chơi.

Vũ Dương Đại Vận hà này, bắt đầu từ tây bắc Vũ Châu, dọc theo hướng đông nam, không ngừng kéo dài xuyên suốt một nửa Dương Châu sau đó lại từ thành nội Giang Trữ quận thành mà qua. Đằng Thanh Sơn bọn họ ngồi du thuyền, chỉ cần xuôi dòng xuống, rất nhanh sẽ đến Giang Ninh.

"Cha." Hồng Lâm có vẻ rất hưng phấn "Cha xem bên kia, Ngụy Giang đại ca luyện Pháo quyền như thế nào?"

"Lâm Lâm, con đừng có chỉ loạn lên." Đẳng Thanh Sơn liền dặn dò một tiếng, sau đó cười nhìn xuống sàn du thuyền phía dưới, đang luyện quyền chính là Ngụy Giang, Ngụy Giang cùng với hai gã thanh niên khác, có thể may mắn cùng theo Đẳng Thanh Sơn đi Đại Duyên sơn Hình Ý môn, tự nhiên cũng sẽ nhận được chỉ điểm của Đẳng Thanh Sơn.

Hồ hình quyền của hai người khác cũng đã có chút căn cơ, Đẳng Thanh Sơn để hai người kia, một người luyện Phách quyền trong Ngũ Hành quyền. Một người luyện Bằng quyền.

Đương nhiên cũng sẽ dạy cho bọn họ luyện pháp đặc biệt.

Về phần Ngụy Giang, Đẳng Thanh Sơn lại để y trước tiên chuyên luyện Pháo quyền. Bởi vì Đẳng Thanh Sơn bản thân hôm nay đã là hư cảnh đại thành, đối với Ngũ Hành chi đạo nghiên cứu sâu đậm. Sở dĩ, nguyên bản Hình Ý Ngũ Hành quyền, cũng đã bị Đẳng Thanh Sơn cải tiến. Thậm chí hẳn còn sáng chế ra không ít loại luyện pháp, đấu pháp đặc biệt.

"Ngụy Giang đích thật là thiên tài luyện tập nội gia quyền." Đẳng Thanh Sơn quan sát, nhin không được lại một lần nữa cảm thán, "Dù cho ở trong Hình Ý môn ngoài tam đại đệ tử, có thể có được ngộ tính như hẳn không vượt quá mười người!"

"Hừ, Vũ Hoàng môn." Vừa nghĩ tới nếu như không phải là mình, nhân tài bậc này đã bị bắt đi, Đẳng Thanh Sơn không khỏi một trận tức giận.

Tại Cửu Châu đại địa, mấy nghìn năm qua, sớm đã có truyền thống quy củ.

Người nào bái nhập một tông phái nào đó, toàn bằng võ giả tự nguyện. Căn bản không có áp dụng mạnh yếu cầu kiều này. Tỷ như Đẳng Thanh Sơn năm đó, có thể lựa chọn bái nhập Quy Nguyên tông. Cũng có thể lựa chọn bái nhập Thanh Hồ đảo hoặc là một tông phái khác! Việc này ở trên Cửu Châu đại địa là rất bình thường. Mỗi một thế hệ tiếp theo, luôn luôn là như vậy.

Tông phái hẳn khi trước, dùng đủ loại chỗ tốt để hấp dẫn mọi người tu luyện nội gia quyền, cũng chỉ như vậy mà thôi. Dù sao những người tu luyện nội gia quyền cũng là tự nguyện gia nhập.

Không nghĩ tới.

Vũ Hoàng môn, lại dùng thủ đoạn vu oan giá họa như vậy. Việc này khiến cho Đẳng Thanh Sơn nổi giận.

"Vũ Hoàng môn này đã quá đáng rồi." Lý quân cũng nhin không được nói.

Hồng Lâm thì có chút lo lắng nói: "Cha, mẹ. Cha hôm trước nói như vậy, không phải... không phải giống như đánh vào mặt Vũ Hoàng môn người ta sao? Như vậy có phải hơi quá không?"

"Ha ha." Đẳng Thanh Sơn cười liếc mắt nhìn Hồng Lâm, "Lâm Lâm, quan hệ của cha cùng Vũ Hoàng môn con không rõ lắm, hôm nay nói cho con biết. Chiến dịch Thiên Vân Sơn năm đó, nếu như không có Bất Tử phượng hoàng chạy tới, cha khi đó cũng đã thân vong! Mà kết quả việc Bất Tử phượng hoàng tới, chính là Thân Công Đồ cùng Vũ Đồng Hải hai người bị giết."

"Từ đó về sau, Hình Ý môn cùng Xạ Nhật thần sơn, Vũ Hoàng môn quan hệ vẫn luôn rất kém."

"Lúc trước Hình Ý môn khai sơn lập phái, bọn họ cũng chẳng hề tới qua." Đẳng Thanh Sơn cười, "Nếu hai bên có cừu oán thì tông phái cũng đối lập. Bọn chúng hận không thể giết được cha, cha còn cần cấp cho bọn chúng mặt mũi sao?"

"A, là như thế sao?"

Hồng Lâm thất kinh, cô đã nghe qua cổ sự Đẳng Thanh Sơn cùng Lý Quân năm đó vượt biển, bắt quá đối với việc Đẳng Thanh Sơn cùng hư cảnh cường giả trên Cửu Châu đại địa có thù hận, biết rất ít.

"Lần này, cha tại thương đoàn hướng tới mọi người nói. Cha xem Vũ Hoàng môn tiếp chiêu như thế nào." Đẳng Thanh Sơn cười nhạo một tiếng "Trừ khi cuối cùng bọn chúng ngay cả thể diện cũng không cần nữa.!"

Đích xác, lúc này lão già đầu hói Hồ Chung, đem y nguyên lời nói của Đẳng Thanh Sơn ghi chép vào trong một phong thư, rồi gửi về cho Vũ Hoàng môn. Sau đó, Vũ Hoàng môn lại lập tức đưa đến Hùng Hạng Tử sơn mạch bên ngoài thành, trình cho hai vị thái thượng trưởng lão Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cần xem.

Trong Hùng Hạc Tử sơn mạch, có một tòa cao lung chính là thánh điện nhất lâu. (cao lung là tòa nhà cao hình mái vòm, lung là cái lồng ^ ^)

"Sư tổ, đây là lời Đẳng Thanh Sơn khi ở Vũ Châu cảnh nội của con, mang đi một gã tu luyện nội gia quyền, lưu lại nói. Đã được người ghi lại y nguyên để cáo tố cho hai vị sư tổ." Một trưởng lão Vũ Hoàng môn, cung kính đứng ở ngoài đại điện, trình ra thư tín trong tay.

"Hả?"

"Đẳng Thanh Sơn?" Liễu Hạ cùng Hoàng Thiên Cần hai người liếc mắt nhìn nhau, đều khẽ nhú mày. Đối với Đẳng Thanh Sơn, hai người bọn họ tự nhiên là nhanh chóng muốn giết chết. Nhưng Đẳng Thanh Sơn hôm nay không phải bọn họ có thể tùy tiện trêu chọc vào.

"Để xem hắn nói cái gì." Liễu Hạ mở thư tín.

Hai cường giả hư cảnh đại thành này, đầu tiên là cười nhạt xem nội dung thư tín, nhưng lập tức, sắc mặt trong nháy mắt trở nên đỏ lên, sau đó càng thêm danh lại.

Liễu Hạ nắm thư tín, tay phải tức giận không ngừng run run.

Nội dung thư tín là:

"Quay về nói với hai Thái thượng trưởng lão Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cần của Vũ Hoàng môn các người, dùng chút ân huệ nhỏ nhoi để cướp đệ tử nội gia quyền cũng không sao. Nhưng đệ tử nội gia quyền nhất mạch của ta không muốn gia nhập Vũ Hoàng môn các người thì đừng dùng cách xấu xa bẩn thỉu vu oan giá họa này mà cưỡng ép cướp người. Truyền ra ngoài thật mất mặt. Không chỉ mất thể diện Vũ Hoàng môn, mà còn mất luôn thể diện của khai sơn tổ sư của các người, tiền bối Vũ Hoàng."

Quả thực là y nguyên, một chữ cũng không thiếu!

"Khinh người quá đáng!" Liễu Hạ nhin không được, nổi giận gầm lên một tiếng.

"Đẳng Thanh Sơn!!!" Hoàng Thiên Cần sắc mặt càng thêm tím lại.

Hai người đều cảm giác được một cỗ lửa giận trực tiếp vọt tới bách hội huyết trên đỉnh đầu, dường như muốn phun ra.

Chờ một hồi lâu, hai thái thượng trưởng lão trong đại điện mới tỉnh táo lại. Liếc mắt nhìn nhau đều cảm giác được nỗi khổ tâm bất đắc dĩ của đối phương, Đẳng Thanh Sơn lần này nói quả thực như là ở trên mặt họ đánh một cái tát. Việc này so với trực tiếp tát lên mặt họ còn muốn tàn nhẫn hơn.

Bởi vì, nói như thế trước mặt mọi người!

Sẽ truyền bá ra ngoài!

Trên Cửu Châu đại địa, hàng tỉ người dân rất nhanh sẽ biết đến lời này. Đều sẽ cười nhạo Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cần hai người, dám bỏ qua mặt mũi của khai môn tổ sư Vũ Hoàng môn.

"Không có biện pháp." Liễu Hạ cười khổ lắc đầu.

"Hiện tại Đẳng Thanh Sơn vây cánh đã lớn mạnh." Hoàng Thiên Cần lắc đầu nói: "Ngay cả Tôn giả, cũng không nguyện đi trêu chọc tên Đẳng Thanh Sơn này. Không có khả năng đi đối phó với Đẳng Thanh Sơn. Hơn nữa Vũ Hoàng Môn chúng ta, căn bản cũng chịu không nổi sự đồ sát của Bất Tử phượng hoàng!" Vừa nghĩ đến trong thư tịch ghi chép về sự đáng sợ của Bất Tử phượng hoàng, Hoàng Thiên Cần liền không rét mà run.

Ngay cả Tôn giả, cũng không nguyện đi trêu chọc.

"Hiện tại chúng ta làm gì bây giờ?" Liễu Hạ hỏi qua Hoàng Thiên Cần.

"Bây giờ có thể làm gì hả? Thứ nhất. Mọi người cần giữ bình tĩnh, trước thế trào của đối phương, chúng ta đích thật là mang tội tại thân. Một mực phải bình tĩnh, bất kể là có chuyện gì. Thứ hai, về sau đừng cưỡng bách những người tu luyện nội gia quyền nữa. Cho dù gặp phải thiên tài cực kỳ cá biệt, trước tiên

mời, mời không được, âm thầm trực tiếp giết đi. Không được phép lưu lại đầu mối.” Hoàng Thiên Cầm nói ra mệnh lệnh. (câu thứ hai đầu đoạn này dịch theo ý hiểu, không biết có chính xác hay không ~ ~)

Lời nói lần này của Đằng Thanh Sơn, trải qua sự truyền bá của chi thương đội kia, một truyền mười, mười truyền trăm.

Vén vẹn thời gian hai tháng, hầu như trên toàn bộ Cửu Châu đại địa đều đàm luận về việc đó. Trong nhất thời, điều này đã khiến Vũ Hoàng môn trở thành trò cười. Các tông phái khác thấy thủ đoạn Vũ Hoàng môn như vậy, đã tâm bình bực, cũng lên kế hoạch sử dụng thủ đoạn cường hành, nay đã sợ đến nỗi không dám dùng mảnh khố nữa.

Người sống trên đời, cầu chính là cái gì? Đối với những siêu cấp cường giả mà nói, thể diện là trọng yếu nhất. Mà thể diện của một tông phái, lại càng trọng yếu!

Trừ khi bị vây trong tình thế sinh tử tồn vong, bằng không sẽ không thể để mất thể diện.

Nhóm ba người Ngụy Giang, dưới sự hướng dẫn của Đằng Thanh Sơn, tự nhiên là dễ dàng gia nhập Hình Ý môn. Hai người khác, đều trở thành đệ tử đời thứ năm. Mà Ngụy Giang, bởi vì thiên phú cực tốt, hôm nay đã được đại đệ tử đời thứ hai, Đằng Thú trực tiếp thu làm môn hạ, trở thành đệ tử đời thứ ba!

Hình Ý môn đích xác là có quy củ như vậy.

Chỉ cần thiên phú thực sự phi thường tốt, là có thể bá làm môn hạ của đệ tử đời thứ hai. Hoặc giả là làm môn hạ của tiên thiên cường giả. Đương nhiên muốn bá nhập làm môn hạ của Đằng Thanh Sơn là không có khả năng. Cho dù là Mạnh Lộ Đồng chờ đợi được đến cảnh giới tông sư (tiên thiên), tối đa cũng chỉ được sự chỉ điểm của Đằng Thanh Sơn mà không được trực tiếp bá sư.

Đằng Thanh Sơn chỉ có ba đệ tử thân truyền là Đằng Thú, Dương Đông và Tiết Tân.

Trời đông giá rét, lạnh lẽo nhất tự nhiên là phải nói tới tận cùng đông bắc, U Châu.

U Châu cảnh nội, một quận tên Huyết Dao quận, bên trong quận thành, một tòa nhà nhìn giống như là phủ đệ bình thường, tuy rằng trên bầu trời đã có hoa tuyết nhẹ rơi, nhưng người thanh niên tướng mạo tuấn lãng, có một cỗ khí thế lạnh lùng nghiêm nghị đang ở trên luyện võ tràng không ngừng đi qua đi lại, tựa hồ đang chần chờ suy nghĩ sự tình gì đó.

”Lão gia, tuyết đã rơi lớn rồi!” thị nữ đi tới cung kính nói.

”Lui ra!” Thanh niên này lạnh nhạt phân phó.

”Vâng!” Thị nữ lập tức thối lui.

Người thanh niên hít sâu một hơi, ngửa đầu nhìn bầu trời, lẩm bẩm nói: ”Bọn họ làm như vậy là lần thứ hai đẩy Thanh Hồ đảo của ta vào nơi nguy hiểm. Đằng Thanh Sơn đâu có dễ trêu chọc vào như thế? Đằng Thanh Sơn, người diệt Thanh Hồ Đảo ta, làm sư huynh đệ ta tử thương vô số. Nhưng là, người năm đó lại có đại ân với ta.”

”Ta không thể để bọn họ làm như vậy! Trả thù Đằng Thanh Sơn, với Thanh Hồ Đảo ta không có lợi, chỉ càng thêm hồng việc.” Bước vào tiên thiên chi cảnh, hôm nay đã làm nhất mạch cao tăng của Thanh Hồ Đảo, hẳn cũng rất lo lắng.

”Đằng Thanh Sơn! Lần này xem như Diêm Đan Thần ta báo ân. Sau lần này, ta và người coi như là thanh toán xong. Ta chỉ hy vọng trong những năm còn sống, có thể làm cho Thanh Hồ Đảo quật khởi lại lần nữa.” Người thanh niên không còn do dự, nhanh chóng tiến nhập vào trong thư phòng, sau khi đóng cửa thư phòng, lập tức múa bút thành văn, viết hạ một phong mật tín

500. Chương 10: Mật Tín.

Đại Duyên Sơn hôm nay tựa như mặc thêm một tầng ngân trang, những bông tuyết lớn như lông ngỗng bay khắp trời đất mênh mông. Bất quá bên trong Đại Duyên sơn Hình Ý môn, các đệ tử nội gia quyền lại không

hề chú ý đến những điều này, rất nhiều người đều vẩn vẩn chỉ mặc một chiếc áo mỏng, ở ngay dưới tuyết mà khổ luyện quyền pháp. Những âm thanh thổ khí hít thở vang lên khắp nơi trong Hình Ý môn. Còn có rất nhiều đệ tử hai bên đối luyện, "Bồng bồng" âm thanh nhục quyền va vào nhau, cũng tùy ý có thể nghe thấy được.

Ở Hình Ý môn, bên trong có một đỉnh núi Long Hồ Sơn, trên đỉnh núi có một tòa phủ đệ u tĩnh.

Nơi đây chính là nơi ở của quyền môn chủ, Dương Đông.

Trên hành lang lầu ba một mảnh các u tĩnh bên trong phủ đệ. Dương Đông một thân tử bào đứng ở hành lang, nguyên nhân phủ đệ ở trên đỉnh Long Hồ sơn, cho nên y từ trên cao liếc mắt nhìn là thấy được rất nhiều địa phương dưới chân núi, tròng cảnh ngàn vạn đệ tử đang luyện quyền pháp. Hôm nay Dương Đông đã cưới vợ sinh con, so với năm đó thì thành thực hơn nhiều, cũng đã có thêm hai chòm râu.

"Năm đó ta chỉ muốn làm đại thủ lĩnh của cường đạo thổ phỉ. Không nghĩ tới, hôm nay có thể làm trưởng quản một môn phái lớn như thế." Dương Đông trên cao nhìn xuống, nhàn rỗi xem ngàn vạn đệ tử luyện quyền, trong lúc nhất thời bỗng nhiên hào khí nổi lên.

Dù sao Đẳng Thanh Sơn cũng đứng bên ngoài, với sự tình của tông phái rất ít khi tham gia vào.

Hơn nữa trên phương diện quản lý, chính là sở trường của Dương Đông.

"Hả?" Dương Đông nhíu mày, nhìn phía dưới đình viện.

"Đại nhân, đại nhân, có một mật tín quan trọng gửi đến từ U châu." Ngoài cửa đình viện có người hô, trong đình viện bên dưới phủ đệ, thị nữ ngẩng đầu nhìn về phía Dương Đông, Dương Đông khẽ gật đầu, thị nữ liền mở đại môn ra.

Hô!

Dương Đông trực tiếp từ lầu ba nhẹ nhàng lướt xuống, hạ vào giữa đình viện phủ đệ.

"Mật tín gì mà vội vã như vậy, sao lại phải trực tiếp mang đến đây cho ta?" Dương Đông nhíu mày.

"Đại nhân, ngài xem!" Thanh niên đệ tử này lập tức cung kính đưa ra phong mật tín.

Dương Đông sau khi nhận lấy, mở mật tín ra, nhưng vừa nhìn vào sắc mặt đã đại biến.

"Kẻ nào dám to gan như vậy!" Dương Đông ánh mắt phát lạnh.

"Người lui ra!" Dương Đông phát tay nói.

"Vâng!" Thanh niên đệ tử lui về phía sau.

Dương Đông ở giữa tuyết địa suy nghĩ chốc lát, liền hướng ra ngoài rời đi. Lúc này một thiếu phụ áo trắng mỹ lệ đi tới, cười nói: "A Đông, sắp ăn cơm trưa rồi. Còn ra ngoài sao?"

"Ừ, đi tìm sư phụ một chút. Dọn lát nữa ta quay về." Dương Đông nói một tiếng, liền lập tức cấp tốc ly khai.

"Đi gặp môn chủ?" Thiếu phụ nghi hoặc nhìn trượng phu mình rời đi "Các sự tình trong môn A Đông đều có thể giải quyết mới phải. Rất ít khi làm phiền đến môn chủ, có chuyện gì mà phải đi thỉnh ý kiến của môn chủ vậy?"

Dưới đình tử, bên một chiếc bàn gỗ ám hồng sắc được chế tạo cực kỳ tinh xảo, một nhà bốn người Đẳng Thanh Sơn đang ngồi ăn bữa trưa. Ở dưới đình ăn cơm trưa, trông thấy xung quanh hoa tuyết nhẹ nhàng, cũng tính là một chuyện vui vẻ.

"Sư phụ!" Dương Đông đi tới.

"A Đông!" Đẳng Thanh Sơn cười để đưa xuống "Đã ăn cơm chưa, nếu chưa thì cùng ăn nào."

Dương Đông từ chối, trình trọng trình ra một bức thư: "Sư phụ, người xem cái này đi."

"Hả?"

Đằng Thanh Sơn nhận thấy biểu tình của Dương Đông không đúng, không quan tâm đến việc khác nữa, lập tức tiếp nhận phong mật tín. Bên cạnh Lý Quân cùng với Hồng Lâm, Hồng Vũ đều hiếu kỳ nhìn qua. Hồng Lâm lại thăm thì: "Thần thần bí bí, chuyện gì vậy nhỉ?"

Soạt!

Đằng Thanh Sơn mở ra thư tín nhìn một lần, thư tín là từ U Châu Huyết Dao quận, Thanh Sơn hội quán, quán chủ tự mình viết, nói rằng ban đêm ngày hôm qua, một gã tiên thiên cao thủ thần bí đã tới gặp quán chủ Thanh Sơn hội quán, tên tiên thiên cao thủ này che mặt, thoáng triển lộ một chút thực lực, lưu lại một phong thư liền rời đi.

Tiên thiên cao thủ thần bí đưa mật tín này có nói. Ngay trong một tháng sắp tới, tại cảnh nội Viêm Châu trong Cửu Châu, sẽ phát sinh một sự kiện chặn giết nhằm vào những người tu luyện nội gia quyền.

"Cái gì?" Đằng Thanh Sơn biến sắc.

"Viêm Châu?" Lý Quân bên cạnh thấy thư tín cũng thất kinh "Thanh Sơn, Hình Ý môn chúng ta ở Viêm Châu cảnh nội có rất nhiều Thanh Sơn hội quán, thông thường cũng đều trực tiếp thu nhận không ít người tu luyện muốn nhập Hình Ý môn, sau đó hộ tống tất cả bọn họ đến Dương Châu. Mỗi một lần đều có mấy trăm, thậm chí hơn cả ngàn người. Một khi..."

Đằng Thanh Sơn khê gật đầu.

"Sư phụ, chuyện này không thể không đề phòng." Dương Đông liền nói: "Mặc dù nói nhiều năm như vậy, Viêm Châu cảnh nội cũng chưa từng xuất hiện qua chuyện này. Nhưng tin tức này chính là từ U Châu truyền đến. Hơn nữa còn do một tiên thiên cao thủ thần bí đưa tin. Không thể khinh thường."

Nếu là người thường đến mật báo, sợ rằng cũng chẳng truyền được tới Quyền môn chủ Dương Đông.

Nhưng một thần bí tiên thiên cao thủ mật báo. Việc này ý nghĩa lại bất đồng.

"Ta rõ rồi." Đằng Thanh Sơn nhú mày.

"Rốt cuộc là kẻ nào tàn nhẫn như vậy, lại muốn đồ sát môn nhân nội gia quyền chúng ta?" Đằng Thanh Sơn nghi hoặc.

Cần biết Viêm Châu kia có tới hai ba ức nhân khẩu, trong đó học tập nội gia quyền cũng rất nhiều, cộng thêm Viêm Châu là nơi cách Dương Châu gần nhất, đó là nguyên nhân rất nhiều người tu luyện nội gia quyền theo tới Viêm Châu!

Gần Dương Châu nhất là Viêm Châu cùng Thanh Châu. Mà Thanh Châu chính là trong sự khống chế của Thiên Thần cung. Thiên Thần cung quá mạnh mẽ, lực không chế cũng lớn. Hàng năm người từ Thanh Châu, U Châu hai nơi tới gia nhập Hình Ý môn, mặc dù có, cũng không tính là nhiều lắm.

Mà Viêm Châu lại bất đồng, bởi vì Xạ Nhật Thần Sơn e ngại Đằng Thanh Sơn! Từ sau khi Thân Công Đồ chết đi, Xạ Nhật Thần Sơn chỉ còn lại có một hư cảnh cùng với Xạ Nhật Thiên Lang. Nếu như Đằng Thanh Sơn trợ giúp Quy Nguyên tông, có thể dễ dàng tiêu diệt Xạ Nhật Thần Sơn, cho nên Xạ Nhật Thần Sơn không dám chọc giận Đằng Thanh Sơn.

Thanh Sơn hội quán ở Viêm Châu cảnh nội, trực tiếp thu nhận không ít người. Sau đó mấy trăm đến hơn nghìn người này được hộ tống một lượt đi đến Dương Châu.

Qua nhiều năm như vậy, Xạ Nhật Thần Sơn cũng không dám có hành động gì. Chỉ sợ Đằng Thanh Sơn mượn cơ hội bạo khởi, giận dữ diệt đi Xạ Nhật Thần Sơn.

"Xạ Nhật Thần Sơn không dám động thủ!" Dương Đông lắc đầu nói "Trong các môn phái khác, phần lớn cùng Hình Ý môn ta quan hệ không tệ. Còn có Vũ Hoàng môn cùng Ma Ni tự, bất quá Ma Ni tự cũng chỉ để ý đến ba tác đất của bản thân. Như vậy, chỉ còn lại có Vũ Hoàng môn."

"Vũ Hoàng môn?" Đằng Thanh Sơn trong lòng khê động.

"Sư phụ người lần trước nói ra lời tàn nhẫn như thế. Vũ Hoàng môn này ghi hận trong lòng, nói không chừng lại dùng đến thủ đoạn âm hiểm." Dương Đông sau khi nói xong lại nhíu mày "Bất quá, thực sự là Vũ Hoàng môn có thù tất báo như vậy sao?"

Đằng Thanh Sơn hai con mắt hơi nheo lại.

"A Đông!" Đằng Thanh Sơn trầm giọng gọi.

"Sư phụ!" Dương Đông liền chấp tay nói.

"Con đi mời đại sư huynh của con lại đây" Đằng Thanh Sơn phân phó nói "Đi ngay đi!"

"Vâng!" Dương Đông không dám chần chờ, liền rời đi.

Ở giữa Đông Hoa Uyển, Đằng Thanh Sơn đã không còn tâm tình ăn uống nữa.

"Thanh Sơn. Vũ Hoàng môn kia thực sự độc ác như vậy sao?" Lý Quân nhin không được hỏi.

"Hừ, huynh lần trước nói lời tàn nhẫn, khiến cho bọn chúng mất mặt. Nói không chừng bọn chúng liền báo thù." Đằng Thanh Sơn lắc đầu "Bất quá, chuyện này không có chứng cứ, tạm thời bỏ qua. Nhưng bất kể ra làm sao, Viêm Châu chính là địa phương Hình Ý môn chúng ta thu nhiều đồ đệ nhất trong tám châu kia. Tuyệt đối không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Dù sao, nếu như bị đồ sát một nhóm, vậy cũng chính là mất đi hơn một nghìn người tu luyện nội gia quyền."

Vừa nghĩ tới những thiếu niên có giấc mộng hừng thú tu luyện nội gia quyền, hơn một nghìn người bị tàn sát hết.

Đằng Thanh Sơn trong lòng cơn tức giận đã dâng lên: "Lại dám bắt đám thiếu niên này hạ thủ!"

Không có lửa làm sao có khói, tin tức này đưa tới một cách kỳ quái, Đằng Thanh Sơn không dám cho rằng việc này không xảy ra.

"Đạo Trì!" Đằng Thanh Sơn truyền âm một tiếng.

"Rống ~ ~ "

Ở sâu trong Đại Duyên sơn truyền đến một tiếng gầm nhẹ, rất nhanh một đạo lưu quang lóe lên, bỗng một tiếng liền đã đáp xuống giữa đình viện, thân thể to lớn, hai tròng mắt đỏ như máu, sáu cánh tay đao, hai đôi cánh phẳng phất như chiếc phi phong. Chính là Lục Túc Đạo Trì.

"Sư phụ!" Từ bên ngoài cũng chạy tới một đạo thân ảnh.

Một hán tử có vẻ rất cường tráng, một thân hắc bào đi đến, chính là đại sư huynh của toàn bộ môn nhân Hình Ý môn. Cũng chính là nội gia quyền nhất mạch ngoại trừ Đằng Thanh Sơn, có tu vi cao nhất! Đằng Thanh Sơn mắt nhìn Đằng Thụ, trong lòng âm thầm khen ngợi. Mười sáu năm nay, bản thân đại đệ tử, từ cương kinh tiền kỳ đã tu luyện đến cương kinh hậu kỳ.

Tuy rằng hao phí đủ mười lăm năm, nhưng tốc độ tiến bộ này, Đằng Thanh Sơn đã rất hài lòng rồi.

"A Thụ!" Đằng Thanh Sơn ném ra một tín trong tay "Con trước tiên xem qua cái này đi!"

Đằng Thụ nghi hoặc tiếp nhận, cẩn thận xem kỹ, biến sắc ngẩng đầu nói: "Sư phụ!"

"Ta chung quy vẫn cảm giác chuyện này không thích hợp." Đằng Thanh Sơn phân phó nói "Để ngựa vạn nhất, ngay bây giờ, con liền cùng Đạo Trì xuất mã đi Thanh Sơn hội quán tại Viêm Châu cảnh nội, ta sẽ hạ lệnh cho bọn họ đều thay đổi thời điểm đưa đệ tử đi. Phải đảm bảo trong cùng một thời gian, chỉ có một chi đội ngũ hộ tống đệ tử. Đến lúc đó, người liền che giấu tung tích, xen lẫn vào giữa đội ngũ. Ta sẽ cho Đạo Trì một đường âm thầm theo sau các con, một khi gặp phải nguy hiểm, lập tức chiêu hô để Đạo Trì hỗ trợ!"

"Vâng!" Đằng Thụ liền nói.

"Nhớ kỹ, nếu như thật có người đến chặn giết đội ngũ đệ tử của Thanh Sơn hội quán. Tốt nhất hãy lưu lại mấy người còn sống." Đằng Thanh Sơn trầm giọng nói "Ta cần tra ra, rốt cuộc là kẻ nào ở sau lưng phá rối!"

Dưới sự an bài của Đàng Thanh Sơn, vào xế chiều hôm đó, Lục Túc Đào Trì cùng Đàng Thù đã chuẩn bị thỏa đáng, ly khai Đại Duyên Sơn. Cùng lúc đó Hình Ý môn cũng hướng tới các Thanh Sơn hội quán tại Viêm Châu cảnh nội truyền đạt mệnh lệnh. Hiển nhiên Đàng Thanh Sơn tại Viêm Châu đã bày ra một cái lưới lớn. Chỉ việc chờ người của đối phương xuất hiện!

Thời gian thoáng qua, liền đã tới ngày niên tế rồi. Ngày niên tế này, toàn bộ Hình Ý môn đều long trọng cử hành hoạt động chúc mừng, buổi tối toàn bộ môn phái lại cử hành đại yến hội.

”Sư phụ!”

Lúc ban đêm, Dương Đông cùng Đàng Thanh Sơn đi bên trong môn phái, nghi hoặc nói: ”Đại sư huynh đã đi Viêm Châu hơn nửa tháng. Nhưng một điểm tin tức cũng không có. Tin mật báo này có phải là thật hay không?”

”Đừng nóng vội.” Đàng Thanh Sơn lắc đầu ”Trong mật tín nói là một hai tháng sắp tới. Để đại sư huynh người nán lại Viêm Châu ba tháng. Nếu như sau ba tháng vẫn không có một chút động tĩnh nào. Vậy hãy để các Thanh Sơn hội quán chia ra làm nhiều lần hộ tống đệ tử. Mỗi lần đưa đệ tử đi không được quá một trăm danh.”

”Vâng!” Dương Đông khẽ gật đầu.

Đàng Thù từ sau khi đi tới Viêm Châu, cơ hồ một mực bồn ba vất vả ở đó, không hề có một khắc thời gian thư giãn. Nhưng đã tròn một tháng, y cũng không phát hiện ra bất kì kẻ nào đến cướp giết cả.

”Sư phụ nói, cần lưu lại ba tháng.” Đàng Thù trầm nghĩ trong lòng.

Giờ đây, Đàng Thù đang ở giữa một thương đội khổng lồ trùng trùng điệp điệp gần hai ngàn người. Chi thương đội này chính là thương đội của Thanh Sơn hội quán, trong đó có một ngàn người tu luyện nội gia quyền muốn bá nhập Hình Ý môn, chân chính là thương nhân thật ra lại ít hơn.

”Hả?” Đàng Thù lông mi đột nhiên khẽ động.

501. Chương 11. Giết Chóc

Y cẩn thận lắng nghe.

- Huynh nói chúng ta bao lâu nữa thì có thể tới Hình Ý Môn.

- Ha ha, đừng nóng. Chúng ta đều đã ở thương đội của hội quán rồi. Mười bữa nữa tháng nữa là có thể tới Đại Duyên sơn. Đến lúc đó đệ sẽ thấy cái gì gọi là thánh địa của nội gia quyền. Đệ chỉ mới có chút công phu, mà đã xưng bá ở làng chúng ta. Tới Đại Duyên sơn, đệ sẽ biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Giữa thương đội có hơn một ngàn thiếu niên đều đang không ngừng thảo luận âm ỉ, mỗi người đều cảm thấy rất cao hứng về việc sắp được tiến vào Hình Ý Môn ở Đại Duyên sơn, họ không biết một trận tai kiếp sắp xảy ra.

- Hả?

Hai tai Đàng Thù giật giật. Y loại trừ thanh âm trong thương đội, cuối cùng cũng nghe được xa xa có một vài tiếng nói chuyện rất yếu ớt. Vì đây là ở nơi hoang dã, gió lạnh rít vù vù nên cũng nghe không rõ lắm.

‘Có người, hơn nữa không ít.’ Ánh mắt Đàng Thù nhìn ra xa, nơi đó có một núi hoang đầy tuyết.

Sau lưng núi hoang này có một đám vũ giả, tất cả đều mặc áo giáp màu bạc, ai nấy đều nín thở đợi lệnh của tên thủ lĩnh.

- Chư vị, dưỡng quân ngàn ngày, sử dụng nhất thời. Hôm nay phải trông vào chư vị rồi.

Tên thủ lĩnh đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn lướt qua đám người chung quanh, giọng trầm trầm:

- Giữa thương đội của Thanh Sơn hội quán, có hơn một ngàn người tu luyện nội gia quyền muốn gia nhập vào Hình Ý môn. Chúng ta lần này chỉ có một kết quả.

- Chúng ta mà không chết, chúng sẽ phải chết!

Thanh âm trầm thấp lạnh lùng nghiêm nghị vang vọng cả vùng núi hoang.

- Rõ!

Hơn trăm người đều gật đầu, ánh mắt ai nấy đều rất lắng lẹ.

- Động thủ!

Tên thủ lĩnh ra lệnh một tiếng. Hơn trăm vũ giả tất cả đều mặc chiến giáp màu bạc, đeo cung tiễn lập tức từ sau vùng núi hoang lao ra như chớp.

Thương đội như một hàng dài, từ từ tiến lên trên quan đạo. Còn sự tập trung của Đằng Thú hoàn toàn đổ vào giữa vùng núi hoang.

- Vù.. vù..

Gió lạnh rít lên trong vùng hoang dã.

Đột nhiên tiếng bước chân nhanh chóng chợt vang lên.

- Có cường đạo! Cẩn thận.

Đằng Thú gầm lớn một tiếng. Tiếng gầm trong nháy mắt xé toang sự yên tĩnh, cả thương đội cơ hồ cùng rào một tiếng. Mọi người bắt đầu dồn lại với nhau rất thành thuộc, đồng thời đám hộ vệ thương đội, ai nấy đều rút ra binh khí của mình, hoặc là cầm cung tiễn, trong nháy mắt đã kết thành trận thế.

Thương đội gặp phải cường đạo là việc rất bình thường, do đó họ đều rất quen thuộc.

Đằng Thú không muốn thương đội hoảng loạn, nên kêu lớn:

- Cường đạo!

- Cường đạo mà cũng dám đánh cướp chúng ta à?

- Rõ là muốn chết.

Ở đây có không ít thiếu niên nhiệt huyết. Phần lớn đều cảm thương thương, một bộ phận nhỏ cầm đao kiếm, ai nấy đều nóng lòng muốn thử. Trông như mãnh thú đang nhìn con mồi, dán mắt vào hơn trăm vũ giả xa xa đang lao tới, tất cả đều mặc chiến giáp màu bạc.

- Cường đạo lại đều mặc chiến giáp. Hơn nữa, không phải là loại áo giáp kém cỏi gì.

Các đệ tử nội gia quyền này chẳng mấy chốc trở nên cảnh giác.

- Vù!

Chỉ thấy một nam tử vóc dáng hơi cao mặc chiến giáp màu bạc, giơ cao tay phải lên. Nhất thời, hơn trăm người trong nháy mắt cùng dừng lại. Kỷ luật nghiêm minh này làm cho thương đội Thanh Sơn hội quán chấn động. Đang chạy băng băng rất nhanh, thế mà có thể chú ý tới hiệu lệnh của thủ lĩnh, quả không phải là đội ngũ tinh anh bình thường có thể làm được.

- Phản ứng rất nhanh.

Nam tử mặc chiến giáp màu bạc cất giọng trầm trầm. Vốn ý tưởng chỉ cần xông lên giết chóc là được, ai ngờ đối phương lại phát hiện nhanh như vậy, hơn nữa ứng đối rất nhanh.

Đã không thể phục kích để chúng trở tay không kịp, vậy chính diện mà chém giết!

Rào!

Hơn trăm vũ giả, đồng thời cầm trường cung sau lưng, trong nháy mắt kéo dây cung, gấn tên. Tất cả những mũi tên đều chĩa về phía thương đội. Còn trong hộ vệ thương đội, có không ít hộ vệ cũng cầm cung tiễn, tùy thời chuẩn bị bắn.

- Các huynh đệ, đây là thương đội Thanh Sơn hội quán! Mau cấp tốc thoái lui, ta miễn cho khỏi việc gặp phải đao kiếm.

Tên đầu lĩnh thương đội lãnh thanh quát.

- Không ổn, trên mũi tên chúng có độc!

Đột nhiên trong thương đội có người hô. Hiển nhiên, trên những mũi tên của đám vũ giả đó mờ ảo có màu xanh lam.

Nghe chữ ‘có độc’, tên đầu lĩnh thương đội sắc mặt trầm xuống, lập tức quát:

- Bắn tên!

Hưu! Hưu! Hưu!

Nhất thời mấy trăm mũi tên xé gió lao tới. Hơn trăm vũ giả nghiêng người né tránh. Chỉ có hai phần vũ giả bị những mũi tên bắn trúng, nhưng tất cả đều phát ra những tiếng choang choang. Những mũi tên sau khi lướt qua vài chục trượng, căn bản không thể bắn trúng được những vũ giả vốn mặc chiến giáp màu bạc kín mít.

Tên thủ lĩnh cười lạnh một tiếng:

- Các huynh đệ, giết sạch chúng đi!

Vừa ra lệnh một tiếng.

Nhất thời, hơn trăm vũ giả đồng thời bắn tên, những mũi tên lóe ra độc quang màu, trong nháy mắt đã bắn tới đám người

- Hống...

Một tiếng gầm từ dưới đất truyền ra, làm cho người ta phải rung mình run sợ, rồi cứ thế vang mãi giữa vùng hoang dã. Đồng thời, một ảo ảnh mơ hồ trong nháy mắt chợt hiện lên phía trước thương đội, rồi tự nhiên tạo ra một cơn lốc. Cơn lốc cường đại điên cuồng làm bốc lên vô số tuyết đọng và đất đá, cuộn tới trên trăm tên vũ giả.

Những mũi tên gặp phải cơn lốc này lập tức giảm tốc độ, rồi sau đó thậm chí vài mũi tên bị thổi bay trở về.

Chỉ có một bộ phận những mũi tên còn ở xa mới không bị ảnh hưởng.

Vù.. vù..

Cơn lốc rít lên, cả một khoảng cát bay đá chạy. Đám vũ giả vốn tự tin vô cùng, lúc này vô cùng chấn động. Dưới cơn lốc này, họ căn bản không thấy rõ phía trước, thậm chí có vũ giả còn bất giác bị thổi bốc cả người lên, phải liên tục thi triển thiên cân trụ mà cũng rất khó đứng vững.

- Quái phong ở đâu ra thế?

Không ít vũ giả hơi kinh loạn.

- Phân tán ra!

Tên thủ lĩnh luống cuống quát

- Chạy tới sau núi hoang.

Hơn trăm vũ giả lập tức nhanh chóng chạy về phía sau núi hoang. Dù sao cơn lốc cũng không thể thổi bay một quả núi được.

Lúc trước cơn lốc xuất hiện rất quỷ dị, rất cuồng loạn, bây giờ lại chợt biến mất.

- Hả?

Cảm giác thấy cơn lốc biến mất, không ít vũ giả mặc chiến giáp màu bạc đã vọt ra tới sườn núi hoang, lúc này rất nghi hoặc quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Lục Túc Dao Trì trôi nổi trước thương đội. Nó mới chỉ dùng đôi cánh mỏng hai lớp đã làm dấy lên cơn lốc đáng sợ, thổi tan vô số mũi tên. Những mũi đao trên bốn cánh tay cùng với hai chân chắc khỏe của Lục Túc Dao Trì đều lóe ra ánh sáng lạnh buốt. Cặp mắt đỏ như máu càng làm cho người ta lạnh mình

- Là yêu thú hư cảnh, Dao Trì,!

Sắc mặt tên thủ lĩnh trong nháy mắt trắng bệch đi, gào lên:

- Chạy mau!!!

- Từ từ mà chạy.

Đằng Thú đứng giữa thương đội lộ ra nụ cười lãnh khốc.

- Hồng...

Hai mắt đỏ như máu của Lục Túc Dao Trì lóe lên dữ tợn, sau đó chỉ thấy những mũi nhọn trên những cây đao dày đặc trên cánh tay tất cả đều bay ra, trôi nổi trước người nó. Tới cả trăm mũi nhọn, mười mũi nhọn một hàng, tổng cộng mười hàng, cứ như vậy mà lo lững. Rồi ngay sau đó.

- Vù

Một trăm mũi nhọn trong nháy mắt xé gió lướt tới.

Tốc độ của những mũi nhọn này đâu dễ dàng né tránh chứ? Chỉ thấy hơn trăm vũ giả mặc chiến giáp màu bạc đứng cạnh núi hoang đều hãi hùng

- Vèo!

- Vèo!

Những mũi nhọn trong nháy mắt bắn thẳng chiến giáp. Trước mặt mũi nhọn của Lục Túc Dao Trì, những chiến giáp yếu ớt như một tờ giấy. Máu cũng từ những lỗ thủng bắn ra.

Phốc! Phốc!

Từng tên vũ giả ầm ầm ngã xuống đất.

Nhưng phạm vi bao trùm công kích của những mũi nhọn từ Lục Túc Dao Trì, cũng có giới hạn. Nó nhắm đại khái một phạm vi, sau đó chỉ duy nhất khổng chế trăm mũi nhọn bắn thẳng vào đó. Nó không làm được việc phân biệt khổng chế từng cây một. Vì thế chiêu này của Lục Túc Dao Trì mà áp dụng với một quân đội dày đặc thì có hiệu quả tốt nhất.

Quân đội phân tán khó hơn, một trăm mũi nhọn e rằng chỉ có thể giết mười mấy hai mươi người.

Còn lần này, làn sóng mũi nhọn của Lục Túc Dao Trì bắn ra đã giết chết mười tám người.

- Vù!

Một trăm mũi nhọn lại một lần nữa tu tập lại, lại một lần nữa bắn vù tới. Đám vũ giả như những cái bìa để nó ngấm bắn.

- Sao lại có yêu thú hư cảnh ở đây.

- Sao lại như thế.

Không ít vũ giả vẫn luôn luôn trầm tĩnh, chợt phát ra tiếng gầm phẫn nộ.

- Có người mật báo!

- Ai phản bội chúng ta!

Tiếng gào thét phẫn nộ không ngừng vang lên.

- Giết!

- Giết!

Đám vũ giả mặc chiến giáp màu bạc điên cuồng. Tên nào tên nấy gầm lên, rồi phân tán ra, sau đó điên cuồng phóng mình về phía thương đội, đồng thời những mặc chiến giáp màu bạc may mắn còn sống, đều kéo cung tiễn, nhắm vào khối quân đội gần hai ngàn người.

Veo! Veo! Veo!

Đồng thời trong lúc Lục Túc Dao Trì đồ lặc chúng, những mũi tên cũng bắn về phía thương đội.

Bởi vì phạm vi bắn quá rộng, Lục Túc Dao Trì cũng không kịp ngăn trở.

Vèo!

Vèo!

Một trăm mũi nhọn của Lục Túc Dao Trì, lại bắn ra hai lần nữa. Vốn đám vũ giả có hơn trăm người, bây giờ chỉ còn lại có trên mười người còn chạy được.

- Ai phản bội chúng ta!

- Là ai!

Đám vũ giả vô cùng phấn nộ gào lên, đồng thời lấy trong ngực ra một viên cầu, sau đó ném mạnh về phía thương đội.

- Nín hơi.

Một tiếng hét cơ hồ vang vọng cả thương đội.

Chỉ thấy không ít sương mù màu vàng tràn ngập.

Lục Túc Dao Trì hóa thành một ảo ảnh, thời gian chỉ một hơi thở đã giết sạch mười người đó. Từ đầu tới giờ, đám vũ giả tuy rất có thực lực, nhưng căn bản không dám cận chiến với thương đội. Biết sao được, tốc độ Lục Túc Dao Trì thật sự quá nhanh hơn nữa năng lực quần công quá kinh người.

Thương đội chẳng mấy chốc đã ổn định.

- Thế nào?

Đằng Thú nhú mày hỏi. Đầu lĩnh thương đội tỏ vẻ giận dữ, nhưng vẫn cung kính nói:

- Đám vũ giả này ghê gớm thật. Độc tiễn của chúng đều là thứ mà ai trúng phải là dính độc ngã ngay. Trong thương đội chúng ta có hai hộ vệ, một thương nhân, cùng với hai thiếu niên nội gia quyền bất hạnh bị chết.

Đằng Thú biến sắc.

- Hơn nữa, trên đao kiếm của chúng đều có độc.

Tên đầu lĩnh thương đội nghiêng răng nói:

- Nếu không phải nhờ có đại nhân, e rằng bọn chúng chỉ cần trăm người, tuyệt đối có thể giết sạch thương đội chúng ta rồi.

Họ đều thấy được, trăm người đó là tinh anh trong tinh anh, tuyệt không phải là thứ mà những thiếu niên vừa học nội gia quyền có thể so được

- Lúc trước vài tên trọng thương chưa chết, chúng ta đã bắt sống. Thế mà có ba hộ vệ, không cẩn thận bị chúng giết chết.

Tên đầu lĩnh thương đội cố nén phần nộ:

- Sau đó, tất cả những người sống đều tự tử cả.

Sắc mặt Đằng Thú càng thêm khó coi.

- Tra kỹ cho ta, từ hình dạng mà tra ra thân phận chúng.

Đằng Thú cất giọng:

- Ta không tin, một đám cao thủ như vậy tên yếu nhất cũng là vũ giả nhị lưu, hơn nữa lại có trên trăm người, mà không tra ra được một chút tung tích nào. Còn đao kiếm, chiến giáp của chúng nữa, tra kỹ cho ta.

502. Chương 12: Chân Tướng?

Trong Đông Hoa uyển Hình Ý Môn, cây nến trong thư phòng Đằng Thanh Sơn vẫn còn sáng, từ ngoài thư phòng có thể thấy ánh sáng mờ ảo.

Trong thư phòng.

Đằng Thanh Sơn ngồi trên bàn viết, xem xét cẩn thận những thông tin vừa được đưa tới, trên đó ghi lại sự kiện phát sinh lần này, cùng với một vài nội dung có tính suy đoán: “Ác độc thật. Binh khí, lợi tiễn lại bôi đầy chất độc. Hiển nhiên là muốn giết sạch cả thương đội. Đám thiếu niên này đều chỉ mười mấy tuổi, thế mà đám người đó cũng quyết hạ thủ cho được.”

”Đã có cừu oán với Đằng Thanh Sơn ta thì cứ tìm thẳng tới Đằng Thanh Sơn ta, lại giở thủ đoạn vô sỉ như thế.”

Trong lòng Đằng Thanh Sơn dâng lên từng cơn sát khí dữ dội, hai mắt lóe hàn quang.

Đám vũ giả liều giết này lại càng làm cho Đằng Thanh Sơn rung mình. Chúng tà tự tử chứ không muốn bị bắt làm tù binh!

Càng thấy đối thủ tàn nhẫn, Đằng Thanh Sơn càng phẫn nộ.

”Đừng để ta tra được, một khi ta điều tra rõ rốt cuộc là ai dám hạ độc thủ sau lưng ta... hừ!”

Đằng Thanh Sơn cũng không phải là người hiền lành gì. Lúc trước năm mới mười bảy tuổi, trong chiến dịch Đại Duyên Sơn, cha và đại bá gặp kiếp nạn, thực lực Đằng Thanh Sơn lúc đó mặc dù không bằng Thanh Hồ Đảo, nhưng hắn đã dám trả thù thẳng tay!

Huống chi, Đằng Thanh Sơn bây giờ, lướt mắt nhìn cả thiên hạ cũng không có ai chính thức làm cho hắn phải kiêng kỵ.

Hình Ý Môn lập tức phát động sức mạnh lớn nhất, bắt đầu không ngừng điều tra chân tướng của hơn trăm tên đã chết đó. Phải biết, cả trăm bộ chiến giáp cực tốt, còn có rất nhiều binh khí, cùng với chất độc, đều là những mấu chốt có thể đột phá tìm ra manh mối! Hơn nữa, cả trăm vũ giả lợi hại, không thể ai nấy đều là hạng người vô danh được.

Ngắn ngủn bảy ngày, đã có một kết quả làm người ta kinh ngạc.

Buổi trưa, trong viện Đông Hoa uyển, chỉ thấy một thiếu nữ một thân trang phục màu tím đang cầm một thanh trường thương không ngừng luyện tập thương pháp. Đằng Thanh Sơn đang cười cười đứng nhìn bên cạnh.

- Cha, thấy con luyện thế nào?

Hồng Lâm dừng lại, khuôn mặt đỏ ửng, cười cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Hơi có hình dáng, nhưng Như Ảnh Tùy Hình thương của con, mặc dù đã có ý liên miên không dứt, nhưng lại thiếu một chút ngoan kinh.

Đằng Thanh Sơn vươn tay, trường thương vốn trong tay Hồng Lâm liền bị cách không nhiếp vật, rơi thẳng vào tay Đằng Thanh Sơn.

- Nhìn rõ đây. Bằng Quyền như tiễn! Như Ảnh Tùy Hình thương cũng phải như tên rời cung.

Nói rồi Đẳng Thanh Sơn một tay dễ dàng bắt lấy thanh trường thương giơ ngang mặt đất, sau đó xoay tròn, rồi đâm ra!

Vèo!

Không khí như bị đâm xuyên qua chia làm hai nửa

- Lâm Lâm.

Đẳng Thanh Sơn cười nói:

- Bây giờ Băng Quyền của con đã được một nửa như ảnh tùy hình rồi, thương pháp cũng coi như có chút thành tựu. Từ hôm nay trở đi, lúc con luyện tập Băng Quyền, hai chân bắt luận là tiến lên hay lùi xuống, đều chỉ di chuyển nửa bước thôi!

- Nửa bước? Ngắn thế không thể phát kình đủ lực được.

Hồng Sương lắc đầu.

Đẳng Thanh Sơn cười:

- Nếu con không quen, dùng xích sắt cột hai chân lại, bắt luận tiến lên hay lùi xuống, chỉ có nửa bước! Khi nào chỉ cần bước nửa bước, thì Băng Quyền sẽ chính thức luyện thành. Con cũng có thể đạt tới cảnh giới tông sư tiên thiên rồi.

Con trai không có thiên phú về mặt võ đạo, vậy mình chỉ có thể bồi dưỡng cho con gái vậy.

Hồng Lâm gật gật đầu.

- Sư phụ!

Lúc này, từ xa có một người đi tới, chính là Dương Đông.

- Dương sư huynh!

Hồng Lâm cười chào hỏi.

Dương Đông cười gật đầu, sau đó thấp giọng nói với Đẳng Thanh Sơn:

- Sư phụ, bên kia có tin đưa tới rồi.

- Tra được rồi à?

Đẳng Thanh Sơn động lòng.

Đẳng Thanh Sơn kéo đồ đệ theo, tới thư phòng

- Kết!

Sau khi đóng cửa lại, Dương Đông lập tức cung kính lấy ra một tờ mật tin.

- Sư phụ, đây là tin tức do Đại sư huynh đưa tới. Sư phụ, xem này.

Đẳng Thanh Sơn nghiêm mặt, nhận tin tình báo từ tay đồ đệ.

Theo như tờ tin ghi, đã điều tra từ binh khí chiến giáp, thân phận của những vũ giả. Nhưng hiển nhiên điều tra binh khí rất khó khăn, còn hơn trăm tên vũ giả đó có ba người đã điều tra được thân phận!

- Ba người.

Đẳng Thanh Sơn trầm gật đầu.

Cửu Châu Đại Địa có rất nhiều vũ giả. Rất nhiều người thuộc về những tông phái chẳng có tiếng tăm gì. Mà lưới tình báo của Hình Ý Môn có thể tra ra được thân phận ba người, đã xem như rất khá rồi.

- Quách Kiệt Tu? Cam Tử Đào?

Đẳng Thanh Sơn nhìn hai cái tên đầu tiên chợt biến sắc.

Theo tin tình báo, hai người này đều là người trong Vũ Hoàng môn!

”Vũ Hoàng môn!”

Đặng Thanh Sơn nổi giận “Dùng những món lợi nhỏ hấp dẫn đệ tử Nội Gia Quyền nhất mạch ta thì thôi. Thủ đoạn vu oan hãm hại cũng coi như tạm được, không ngờ chúng lại quá đáng đến thế, dám tàn sát cả đệ tử Hình Ý Môn ta! Không có bất kỳ một khai sơn tổ sư nào, khi bị người ta dùng thủ đoạn âm hiểm để tàn sát cả ngàn đệ tử mà còn có thể bình tĩnh cho được! Còn gì là thể diện!”

Chỉ phải dựa vào nắm tay mà nói chuyện thôi!

Dương Đông đứng cạnh chợt thấy sư phụ Đặng Thanh Sơn hai mắt chợt lóe như lôi điện, rất hãi nhân. Sát khí làm hắn rất kinh ngạc.

- Hả? Đây là...

Sau khi cẩn thận đọc chút giới thiệu về hai người Quách Kiệt Tu và Cam Tử Đào, lật đến mảnh giấy thứ ba, vừa thấy tên người, Đặng Thanh Sơn không khỏi chấn động “Mạch Tinh Long? Thanh... Thanh Hồ Đảo?” Vốn hai người lúc trước làm hắn vô cùng tức giận, thậm chí còn muốn tới Vũ Hoàng môn tính sổ, bây giờ Đặng Thanh Sơn tựa như giữa trời mùa đông bị một thùng nước lạnh dội vào.

- Thanh Hồ Đảo?

Đặng Thanh Sơn cau mày:

- Sao lại có người của Thanh Hồ Đảo?

- Sư phụ.

Dương Đông chấp tay nói:

- Lúc trước đệ tử đã thấy rồi. Con cũng nghi hoặc trong ba người này sao lại có người của Thanh Hồ Đảo.

Đặng Thanh Sơn lắc đầu, nhíu mày nói:

- Năm đó, Hạng Tử Kiếm Thánh của Thanh Hồ Đảo bị ta giết chết. Tên đảo chủ Thiết Phiến cũng bị ta bắt sống, sau đó cả Thanh Hồ Đảo đều tan rã, hoàn toàn sụp đổ. Ngoại trừ một bộ phận trung thành tiềm phục tới các nơi, chuẩn bị vùng dậy, tuyệt đại đa số đều phân tán, sinh sống như bình thường.

- Nhưng, lần này, sao lại có cái tên Mạch Tinh Long nhỉ?

Đặng Thanh Sơn nhíu mày.

- Sư phụ.

Dương Đông trình trọng nói:

- Theo con thấy, có hai loại khả năng.

- Thứ nhất, sau lưng việc lần này có thể có dư孽 của Thanh Hồ Đảo tổ chức, muốn trả thù. Do đó triệu tập một vài người, trong đó có Quách Kiệt Tu, Cam Tử Đào hai người của Vũ Hoàng Môn. Tuy nói như vậy, nhưng Vũ Hoàng môn cũng khó tránh khỏi chịu trách nhiệm.

- Hai là việc lần này hoàn toàn là sự trả thù của Vũ Hoàng môn! Lúc trước Thanh Hồ Đảo đã bị diệt, không ít đệ tử Thanh Hồ Đảo lúc trước đều đã ly khai Dương Châu. Hoặc là trở thành binh lính của Vũ Hoàng môn, hoặc là gia nhập vào tông phái khác. Mạch Tinh Long này có thể gia nhập vào Vũ Hoàng môn sau khi Thanh Hồ Đảo diệt vong. Hơn trăm người lần này, đều là do Vũ Hoàng môn tổ chức!

Dương Đông đưa ra hai khả năng.

Đặng Thanh Sơn gật gật đầu, hàm nghiến chặt, cau mày, lòng đầy nghi hoặc.

- Sư phụ, làm sao bây giờ?

Dương Đông hỏi.

- Chuyện này, ngay từ đầu đã có nhiều quỷ dị.

Đặng Thanh Sơn nhú mày nói

- Một tiên thiên cao thủ thần bí mật báo cho chúng ta biết. Sau đó xuất hiện chuyện này! Mặc dù quỷ dị, nhưng chuyện này không khỏi liên can với Vũ Hoàng môn.

Bởi vì vẫn còn nghi vấn, Đặng Thanh Sơn không lập tức tìm đến Vũ Hoàng môn.

- Tiếp tục điều tra!

- Những chiến giáp, binh khí, còn có trên trăm người lúc trước rốt cuộc ở đâu xuất hiện? Truy cho được hành tung của họ.

Đặng Thanh Sơn phân phó.

Mặc dù rất giận Vũ Hoàng môn, nhưng Đặng Thanh Sơn trước khi chưa biết rõ, cũng không muốn làm lớn chuyện.

Thời gian thấm thoắt, đã tới tháng ba.

Tháng ba, cả Dương Châu khắp nơi chim hót hoa nở, còn ở dưới chân Đại Duyệt Sơn, lại càng có nhiều du khách mộ danh kéo đến tham quan thánh địa nội gia quyền.

Dưới chân Đại Duyệt Sơn, cũng tự nhiên hình thành một thành trấn phồn hoa.

- Huynh đệ, ba chúng ta lúc trước từ Vũ Châu trải qua gian khó, chạy tới Đại Duyệt Sơn, bái nhập vào làm môn hạ Hình Ý Môn cho tới bây giờ, cũng đã tám năm rồi. Lần này sư đệ trở về thăm người thân, cũng hỗ trợ thăm hộ cha và mẹ ta. Đây là chút bạc, người giúp cho nhé.

Chỉ thấy trong một tửu lâu, ba thanh niên đang cùng nhau uống rượu tâm sự.

Trong đó một thanh niên đẹp trai mặc thanh bào gật gật đầu, cảm thán một tiếng:

- Tám năm rồi! Cũng không biết, nghĩa phụ lão nhân gia, tám năm vừa rồi sống ra sao. Nói chứ ta cũng quả là bất hiếu. Tám năm mà không có ở nhà. Chỉ đưa người hỗ trợ chút bạc thôi.

- Huynh đệ, người xem như là người lợi hại nhất trong ba chúng ta. Là người có tiền đồ nhất. Bây giờ đã là ngũ trưởng Huyết Lang Quân rồi. Nghĩa phụ người mà biết, sợ cao hứng còn không hết ấy chứ.

- Cung Vũ sư đệ.

Một nam tử mập mạp cười nói:

- Đàn ông chí tại tứ phương mà. Nghĩa phụ người lúc trước cũng để người đi với chúng ta. Đáng tiếc chúng ta không phải cứ muốn về thăm người thân là có thể về được.

- Bất luận ở bất kỳ một tông phái nào, chỉ cần là đệ tử nhập môn, cũng rất hạn chế việc về nhà thăm người thân. Nhà càng xa, thì lại càng hạn chế. Dù sao có nơi cách xa nhau cả vạn dặm, chỉ cần một lần đi về là có thể mất hơn nửa năm. Lâu như vậy thì còn làm ăn gì nữa? Nếu để cho họ một năm thăm người thân một lần có khác nào một năm đã bỏ ra hơn nửa năm đi qua đi lại rồi.

- Được rồi, hai vị sư huynh. Không nói nhiều nữa. Bây giờ cũng đã muộn, hội quán thương đội cũng đã tập kết rồi.

Người tên là Cung Vũ vội đứng lên.

Người đưa tiễn cũng đứng lên.

- Không cần tiễn đưa, hai vị sư huynh, Cung Vũ xin đi trước một bước.

Cung Vũ chấp tay chào.

- Đi đường cẩn thận!

Hai người còn lại đưa mắt nhìn Cung Vũ này ly khai.

Trên thành trấn, đang có thương đội của Thanh Sơn hội quán tập kết. Lần này, Cung Vũ đi theo thương đội rời Dương Châu, đi về Vũ Châu, về quê hương thăm người thân.

- Người tới đủ rồi, xuất phát!

Tên đầu lĩnh thương đội ra lệnh một tiếng.

Lập tức thương đội gần một ngàn người liền lên đường rời Đại Duyên Sơn, tiến về phía Vũ Châu.

Trên quan đạo hoang vu.

Thanh niên có tên Cung Vũ đang cưỡi ngựa, theo thương đội đang từ từ di chuyển. Hắn quay đầu lại nhìn về phía Đại Duyên Sơn. Bây giờ khoảng cách với Đại Duyên Sơn đã khá xa, nơi đó đã mơ mơ hồ hồ không thấy rõ nữa rồi, Cung Vũ lặng lẽ nói “Hình Ý Môn! Sư phụ, chư vị sư huynh đệ, xin lỗi. Không thể trách ta, muốn trách, thì trách tên Đằng Thanh Sơn đi!!!”

”Tám năm!”

”Tám năm... tám năm nay ta là đệ tử Hình Ý Môn, là ngũ trưởng Huyết Lang Quân. Còn từ nay về sau, ta không còn là người đó nữa!” Trong mắt Cung Vũ lóe hàn quang.

503. Chương 13: Hết Sức Căng Thẳng.

Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể cố nén lửa giận, đồng thời ra lệnh cho thám tử Hình Ý Môn tiếp tục gia tăng giám sát mọi hoạt động của Vũ Hoàng môn.

Ngày mùa hè nắng chói chang. Trong phòng luyện võ Đông Hoa uyển.

Phòng luyện võ dài mười trượng, rộng tám trượng, cao năm trượng, cửa luôn luôn đóng chặt, chỉ có một tia sáng nhỏ từ khe cửa lọt vào. Trong phòng luyện võ hiện chỉ có Đằng Thanh Sơn mặc một chiếc áo đơn rộng thùng thình, đi chân trần cầm một thanh Luân Hồi thương, mắt nhắm chặt lẳng lặng suy nghĩ về thương đạo!

Veo!

Một luồng hàn quang lạnh buốt chợt lóe lên trong phòng rồi biến mất. Luân Hồi thương đột nhiên hóa thành một con đại mãng xà điên cuồng múa lên, sau đó trong cả phòng luyện võ đều tựa như biến thành một hải dương ngập trời.

Một con giao long vẩy bạc đang bay lượn giữa hải dương, lúc thì xé rách cả bầu trời, chốc chốc lại lao vào giữa hải dương

Đột nhiên cả hải dương như bị khuynh đảo, hơn nữa, rất quý dị là nước biển vô tận đều quay chung quanh một thanh trường thương. Cả thiên địa trong nháy mắt chỉ còn lại một thanh trường thương

Phốc!

Thiên địa tựa như bị phá vỡ tung.

Giữa phòng luyện võ kín mít đen thui, Đằng Thanh Sơn không ngừng suy nghĩ về thương đạo, hoàn thiện thương đạo.

Mười bảy năm qua, hắn vẫn một mạch khổ tu như thế. Kể từ năm ngoái, sau khi đại thành Mộc hành chi đạo, đương nhiên tất cả ngũ hành đều đã đại thành, Đằng Thanh Sơn vẫn luôn suy nghĩ làm sao để lực thiên địa ngũ hành hoàn toàn kết hợp với nhau hình thành một thương cực mạnh.

Mười thành lực thiên địa nếu ở trạng thái hoàn mỹ nhất hẳn là có thể phát huy tới uy lực mười hai thành!

Trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức đã có một chiêu có thể phát huy uy lực như thế, nhưng đó là dùng búa.

Đằng Thanh Sơn bây giờ đã sớm bỏ búa chuyên tâm tiềm tu thương pháp. Mười sáu năm trước khi chưa đạt tới hư cảnh đại thành, hắn vẫn tận tâm suy nghĩ mài giũa; sau khi hư cảnh đại thành, qua một năm khổ tu về ngũ hành đại đạo, thương pháp chính thức làm hắn hài lòng lại chỉ có một chiêu!

Trong vòng ngũ hành, có tương sinh tương khắc. Thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim, kim lại sinh thủy.

Thủy trở lại sinh mộc, vòng đi vòng lại hình thành sự tuần hoàn hoàn mỹ, như đạo âm dương tuần hoàn không ngắt. Nhưng đạo lý này ai mà chẳng biết. Đằng Thanh Sơn vẫn luôn luôn mài giũa để đạt cho được mức lực thiên địa ngũ hành có tác dụng lớn nhất vào một chiêu.

Lúc này hần mới hài lòng có một chiêu mà thôi

Mục tiêu của hần là muốn tạo ra đủ năm chiêu thương pháp!

Trong phòng luyện công tối đen, Đằng Thanh Sơn ném Luân Hồi thương lên giá vũ khí.

Mười bảy năm khổ tu, lấy thủy làm chủ, sáng chế hình thành ra một đạo tuần hoàn hoàn mỹ. Một thương cực mạnh. Một thương lấy hành Thủy làm chủ, cùng kết hợp với ngũ hành để phát huy. Chiêu này được Đằng Thanh Sơn đặt tên là Ngũ Hành Độc Long Toàn. Dựa theo suy nghĩ của Đằng Thanh Sơn, hần là có năm chiêu đều ẩn chứa lực ngũ hành, đó hần phải là Ngũ Hành Xích Hồ Bào, Ngũ Hành Phách, Ngũ Hành Như Ảnh Tùy Hình, Ngũ Hành Hồn Nguyên Nhất Khí

Tên tục khí thì đơn giản. Kỳ thật bất luận đặt cho cái tên có hoa lệ tới mấy thì cũng vẫn chỉ là một chiêu thức mà thôi

“Thủy sinh ra vạn vật, ta có thể lấy hành Thủy làm chủ để sáng chế ra Ngũ Hành Độc Long Toàn, nhưng lại chưa sáng chế được bốn chiêu khác ‘

Đằng Thanh Sơn lắc đầu thầm than “Điều này nói rằng ta còn chưa cảm ngộ thấu triệt về Thiên Địa chi đạo. Nếu ngay cả bốn đạo kia mà ta cũng có thể sáng chế ra được thương pháp cực mạnh, hần là có thể bước vào cảnh giới Động Hư rồi.”

Điều Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ tới lại sai rồi!

Hần đã có thể đem sở ngộ trong đạo Ngũ Hành chuyển sang cảm ngộ quyền pháp đạt tới mức độ cực cao!

Như vậy mới có thể chỉ mất mười bảy năm đã sáng chế ra một chiêu đạt tới đỉnh cao như vậy! Có thể sáng chế ra một chiêu như thế đã rất biến thái rồi. Nếu muốn sáng tạo ra cả năm chiêu, chứng tỏ đã hiểu cực điểm về thiên đạo... chính là Chí Cường Giả rồi!

Muốn sáng chế ra năm chiêu, trên ngũ hành đều hiểu rõ đến cực hạn, chỉ có Chí Cường Giả mới có thể làm được thôi.

Nhưng Đằng Thanh Sơn không được ai dạy bảo, tất cả đều dựa vào tự mình suy nghĩ, đương nhiên hần không hiểu điểm này. Bây giờ hần vẫn muốn cố gắng sáng chế ra bốn chiêu khác.

“Tập trung suy nghĩ đạo Ngũ Hành, cảm ngộ càng sâu, chứng tỏ ta càng gần cảnh giới động hư.”

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

“Hả?”

Đằng Thanh Sơn nhướng mày. Hần cảm ứng được khí tức nhị đệ tử Dương Đông đang tới gần.

“A Đông tới đây làm gì?”

Đằng Thanh Sơn không chần chờ, thay bộ quần áo để sẵn trong phòng luyện công, xỏ giày vào, rồi mở cửa phòng luyện công ra.

Hai cánh cổng phòng luyện công từ từ kéo sang hai bên. Ánh sáng bên ngoài cũng chiếu vào. Một luồng khí nóng bức mùa hè cũng lập tức tràn ngập vào. Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã thấy Dương Đông có vẻ mặt lo lắng đang đứng bên ngoài. Còn con trai mình Hồng Vũ cũng ở bên cạnh, tựa hồ cũng đang sốt ruột.

- Sư phụ!

- Cha!

Dương Đông và Hồng Vũ vội kêu.

- Xảy ra chuyện gì?

Đặng Thanh Sơn hỏi.

- Sư phụ!

Dương Đông đưa một bức thư trong tay ra, đồng thời báo tin:

- Chúng ta vừa mới có được một thông tin. Trong Vũ Hoàng môn lại có bí tịch tu luyện Pháo Quyền của Hình Ý Môn ta. Người tu luyện Nội Gia Quyền nhất mạch chúng ta đã có không ít người tới Vũ Hoàng môn tu luyện Pháo Quyền rồi

Mặc dù Dương Đông đã đưa mật tín, nhưng hẳn hiển nhiên không kim được vẫn phải nói to.

- Cái gì?

Đặng Thanh Sơn cũng sắc mặt đại biến, vội mở bức thư ra xem.

- Bí tịch sao lại tiết lộ ra ngoài?

Đặng Thanh Sơn biến sắc, có vẻ hơi lo lắng:

- Là Pháo Quyền trong Ngũ Hành Quyền bí tịch à?

Trong Nội Gia Quyền nhất mạch, tuy nói mười hai hình là cơ sở, nhưng chỉ dựa vào Hổ Hình Quyền mà muốn phát triển tới đỉnh cao là việc không thể làm được. Tỷ như Ngụy Giang đã tu luyện Hổ Hình Quyền tới một cực hạn, nhưng cũng chỉ là vũ giả nhất lưu thôi.

Nhưng Ngũ Hành Quyền lại khác hẳn!

Cho dù là những nhân vật tông sư nổi danh nhất trong Hình Ý Quyền kiếp trước đều phải dựa vào chiêu số của Băng Quyền, Phách Quyền, Pháo Quyền, thì mới có hy vọng tu luyện Ngũ Hành Quyền đạt tới cảnh giới tông sư!

Do đó ở Hình Ý Môn, năm loại quyền Băng Quyền, Pháo Quyền này không dễ dàng gì mà truyền cho đệ tử. Cho dù có truyền cũng không thể toàn bộ truyền thụ, mà là truyền từng bước. Trước hết dạy cơ sở, dần dần mới luyện sâu cho đến lúc cuối cùng.

“Ai tiết lộ Pháo Quyền bí tịch?” Đặng Thanh Sơn cảm thấy vô cùng lo lắng.

Dựa vào hai bản bí tịch Hổ Hình Quyền và Pháo Quyền, hoàn toàn có thể giúp một người tu luyện nội gia quyền đạt đến cảnh giới tông sư.

- A Đông! Ta sớm đã có nghiêm lệnh rồi!

Đặng Thanh Sơn nhìn chăm chăm vào Dương Đông.

- Trong Hình Ý Môn ta chỉ có đệ tử tinh anh mới được truyền thụ loại Ngũ Hành Quyền pháp như Băng Quyền. Việc truyền thụ cũng phải dần dần mà làm. Hơn nữa, chỉ có người có thân thể trong sạch, trung thành tuyệt đối, tư chất rất tốt mới có thể được hoàn toàn truyền thụ. Người nói xem, Vũ Hoàng môn tìm đâu ra bí tịch Pháo Quyền chứ?

Phương pháp luyện Pháo Quyền được Thanh Sơn hoàn thiện sửa chữa, sau đó hệ thống hóa lại thành chín loại.

- Sư phụ, theo mật tín nói thì Pháo Quyền bị tiết lộ ở bộ thứ hai.

Dương Đông đáp.

Đặng Thanh Sơn cố nén kích động, cẩn thận lật đi lật lại xem tờ tin tức.

- Người nói kỹ xem nào!

Đặng Thanh Sơn quát lớn.

- Theo con dò xét, hẳn là quyền pháp Cửu Hoàng trong Pháo Quyền.

Dương Đông trả lời.

- Cửu Hoàng Pháo Quyền?

Đằng Thanh Sơn nhú mày:

- Trong Hình Ý Môn ta cũng chẳng có bao nhiêu người được truyền Cửu Hoàng Pháo Quyền. Đã tra ra được chưa?

- Chưa, con vừa nhận được tin lập tức chạy tới đây rồi.

Dương Đông trả lời.

- Nhưng con đã bảo Tông trưởng lão lập tức đi điều tra. Sau khi có tin tức sẽ lập tức báo cho sư phụ.

Đằng Thanh Sơn chỉ có thể cố nén sự lo lắng.

Thời tiết rất nóng. Trong lòng Đằng Thanh Sơn càng nóng nảy hơn. Hắn rất lo lắng việc bí tịch bị tiết lộ ra ngoài sẽ gây họa như thế nào.

Nếu những tông phái như Vũ Hoàng môn, Thiên Thần cung có một quyển bí tịch bị tiết lộ ra ngoài thì cũng thôi. Vì Đạo Gia nhất mạch đã rải rác các nơi, không đáng để giữ bí mật. Nhưng Nội Gia Quyền nhất mạch bây giờ chỉ có một Đằng Thanh Sơn! Một khi những quyền pháp như Băng Quyền bị tiết lộ ra ngoài, e rằng sẽ có một tông phái Nội Gia Quyền nhất mạch thứ hai xuất hiện.

- Cha, uống trà đi!

Hồng Vũ bưng nước trà tới.

- Ta không có lòng dạ nào mà uống.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên quay đầu nhìn về phía cửa. Chẳng mấy chốc một bóng người đã xuất hiện trước cửa. Chính là Tông Lộ trưởng lão.

- Tông thúc đã tra được chưa?

Đằng Thanh Sơn vội hỏi.

- Môn chủ! Người xem...

Tông Lộ trưởng lão đưa tới một tờ giấy, đồng thời báo

- Trong Hình Ý Môn ta, đại đa số đệ tử vẫn còn đang khổ tu cơ sở Hình Ý Thập Nhị Hình. Chỉ có một bộ phận nhỏ đệ tử được truyền Ngũ Hành Quyền. Tổng cộng có ba ngàn hai trăm mười tám người được truyền Pháo Quyền. Còn được truyền Cửu Hoàng Pháo Quyền thì chỉ có hai trăm chín mươi một người.

Đằng Thanh Sơn nhìn tờ giấy một chút.

- Trong hai trăm chín mươi một người này,

Tông Lộ tiếp tục nói:

- Có hai trăm tám mươi ba người có thân thể cực kỳ trong sạch. Tám người còn lại cũng có thân thể trong sạch vừa vừa. Tám người này đều đã từng là cô nhi hoặc khát cái. Theo lý thuyết hẳn là không thành vấn đề. Nhưng tháng ba năm nay, trong tám người này có một người tên là Cung Vũ...

Tông Lộ nhú mày nói tiếp:

- Ba tháng trước hắn về nhà thăm người thân rồi

- Thăm người thân à?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày:

- Quê hắn ở đâu?

- Người thân hẳn ở Vũ Châu! Hơn nữa từ bé hắn là cô nhi lưu lạc, rồi sau đó được nghĩa phụ hắn là một tên lưu manh nhận nuôi. Khi ở thôn đã học được Hổ Hình Quyền.

Tông Lộ đáp:

- Nhưng môn chủ yên tâm. Dựa theo hồ sơ ghi lại, sở học Cửu Hoàng Pháo Quyền của Cung Vũ bây giờ nhiều nhất cũng chỉ xem như có chút thành tựu. Hơn nữa vì thân thể hắn chưa rõ ràng, nên sư phụ hắn còn chưa đem những tinh túy cao thâm truyền thụ cho hắn.

Đặng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Trong Hình Ý Môn mà muốn học được đầy đủ những pho Ngũ Hành Quyền như Pháo Quyền là rất khó. Vì đều là do sư phụ tận tay chỉ dạy, chứ không có văn bản bí tịch gì cả. Sư phụ chỉ từng bước tùy vào thực lực của người luyện mà truyền cho tới khi cảnh giới đạt tới rất cao.

Dù sao tham ăn khó tiêu. Truyền nhiều hơn cũng vô dụng

Truyền thụ ít cũng phòng ngừa việc tiết lộ ra ngoài.

- Chỉ dựa vào một chút Cửu Hoàng Pháo Quyền què quặt mà Cung Vũ tìm được, kết hợp với Hổ Hình Quyền thì dù tu luyện tới đâu, nhiều nhất cũng chỉ là vũ giả nhất lưu thôi.

Tông Lộ khẳng định. Lúc này Đặng Thanh Sơn mới thở phào một hơi.

Xem ra việc lúc trước hắn qui định sách lược về truyền thụ võ công là rất đúng. Đúng là đảm bảo không có kẻ hở!

Ánh mắt Đặng Thanh Sơn lạnh đi. Hôm nay Vũ Hoàng môn lấy đi một môn Pháo Quyền. Ngày khác những tông phái khác lại học trộm một môn quyền pháp khác. Nếu tiếp tục như vậy thì còn gì là bí mật nữa? Hơn nữa Cung Vũ dám can đảm phản bội Hình Ý Môn, vậy Hình Ý Môn ta nếu không xử lý tên đệ tử phản bội đầu tiên thì làm sao răn đe thiên hạ được!

Đây là lần đầu tiên có người phản môn ăn cắp bí tịch.

Phải xử lý thẳng tay!

504. Chương 14: Hối Tội.

Dương Đông là quyền môn chủ, cũng hiểu việc này quan trọng ra sao, trịnh trọng nói:

- Pháo Quyền bí tịch chính là tuyệt kỹ không truyền ra ngoài của Hình Ý Môn ta. Lần này tiết lộ ra ngoài, nhất định phải mạnh tay xử trí. Chấn trụ các tông phái thiên hạ, đảm bảo sau này những việc như thế sẽ không phát sinh nữa. Biện pháp tốt nhất chính là khai đao với Vũ Hoàng môn!

Lập tức Dương Đông xấu hổ nhìn về phía Đặng Thanh Sơn:

- Sư phụ, có cần phải lấy Vũ Hoàng môn để khai đao lần đầu không?

Vũ Hoàng môn, là tông phái cổ xưa nhất Cửu Châu.

Đâu dễ trêu vào chứ?

- Môn chủ, muốn đối phó với Vũ Hoàng môn thì cần bàn bạc thật kỹ.

Tông Lộ nhíu mày nói.

Trên Cửu Châu Đại Địa, nhắc tới Vũ Hoàng môn, ai không cảm thấy tôn trọng? Tông phái cổ xưa nhất do Vũ Hoàng sáng lập, có thể tồn tại cho tới bây giờ, há có thể không có át chủ bài chính thức?

- Cha!

Hồng Vũ suy nghĩ rồi nói:

- Cha, cha muốn xuống tay với Vũ Hoàng môn thật à? Theo con thấy, trước hết điều tra rõ ràng việc này, xem thử nắm chắc được bao nhiêu phần. Không để xảy ra việc trộm gà không được, lại mất cả nắm thóc. Còn nữa, nếu việc này không thành công, hậu quả làm sao, Hình Ý Môn ta có thể chịu được không? Thành công thì có chỗ tốt nào?

Đằng Thanh Sơn, không khỏi cười liếc mắt nhìn con trai.

Nói về tâm tư kín đáo, con trai mình rất sở trường trong việc buôn bán, mạnh hơn con gái mình rất nhiều. Thậm chí còn rất nhiều việc, có đôi khi mình cũng không nhìn thấu suốt bằng con trai.

- Sư phụ, việc này cần xem xét kỹ, để xem thử có nên làm không.

Cho dù Dương Đông vốn có tính rất thổ phỉ, nhưng loại đại sự như gây chuyện với tông phái cổ xưa nhất ở Cửu Châu này thì hẳn cũng không dám làm bừa.

Đằng Thanh Sơn cau mày, buộc mình khôi phục tỉnh táo.

Dương Đông, Tông Lộ trưởng lão và Hồng Vũ nhìn nhau, không dám nói gì quấy rối suy nghĩ của Đằng Thanh Sơn. Mọi người chỉ có thể đứng một bên lẳng lặng chờ đợi. Dù sao Đằng Thanh Sơn là môn chủ Hình Ý Môn, tổ sư khai sáng ra Nội Gia Quyền nhất mạch. Ở Hình Ý Môn, Đằng Thanh Sơn có quyền lực tuyệt đối nói một không hai.

Hình Ý Môn, chính là thuộc về Đằng Thanh Sơn.

Hắn nói làm, tự nhiên ba người kia đều phải làm, ai nấy đều đợi Đằng Thanh Sơn.

“Nói về thực lực dưới động hư, hiện không có hư cảnh nào là địch thủ của ta cả.”

“Nói về tốc độ, với Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, một khi sử dụng tuyệt kỹ do mẹ nó dạy, có thể nói là đệ nhất Cửu Châu rồi. So với ta thì Vũ Hoàng môn bất lợi hơn nhiều. Nếu chính thức đấu, ta cùng Tiểu Thanh liên thủ, hoàn toàn có hy vọng giải quyết cả Liễu Hạ lẫn Hoàng Thiên Cần.” Trong đầu Đằng Thanh Sơn hiện lên nhiều tính toán.

Hắn bây giờ không nắm chắc nhất là cái gì khiến Vũ Hoàng môn có thể dựa vào để tồn tại sáu ngàn năm?

“Hừ, bắt luận bằng vào cái gì, nhưng theo ta thấy, nhiều năm như vậy, Vũ Hoàng môn vẫn một mạch co đầu rút cổ ở Vũ Châu thôi. Năm đó Đông Bắc Vương Hồng Thiên chinh chiến thiên hạ, không phải Vũ Hoàng môn cũng co đầu rút cổ ở một mẩu của mình, không dám trêu vào Hồng Thiên sao?” Đằng Thanh Sơn suy ra “Con át chủ bài này cho dù lợi hại, ta cũng bất tất quá sợ hãi. Nếu không, khi Vũ Đồng Hải bị bất tử Phượng Hoàng đốt chết, Vũ Hoàng môn sao không có phản ứng gì chứ?”

“Làm!”

“Cái gì phải làm là làm!”

“Đã muốn chấn nhiếp Cửu Châu Đại Địa, muốn cho các đại tông phái không dám trộm bí tịch của Hình Ý Môn ta. Muốn để cho chúng biết, trộm bí tịch của Hình Ý Môn ta sẽ có kết quả xấu ra sao! Vậy, chọn tông phái cổ xưa nhất mà khai đao. Như vậy mới có thể chấn nhiếp người khác được.” Trong nháy mắt trong lòng Đằng Thanh Sơn ra quyết định.

Giữa đình viện, ba người Dương Đông, Tông Lộ cùng với Hồng Vũ đều lẳng lẽ cùng đợi Đằng Thanh Sơn đang nhắm mắt suy nghĩ, không ai dám quấy rầy Đằng Thanh Sơn.

Hai mắt Đằng Thanh Sơn đột nhiên mở ra.

- Cha?

- Sư phụ?

- Môn chủ?

Hầu như ba người đồng thời kêu lên.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười với họ, mắt lại ánh lên sáng quắc, thanh âm mạnh mẽ:

- Việc tổ chức muốn tiêu diệt thương đội của Thanh Sơn hội quán trước đây, Vũ Hoàng môn không thoát khỏi liên quan. Bây giờ lại trộm bí tịch Hình Ý Môn ta. Hình Ý Môn há có thể cúi đầu chứ? Hừ, lần này, ta sẽ tự mình tới Vũ Hoàng môn.

Ba người Dương Đông, Tông Lộ, Hồng Vũ nhìn nhau, mù mờ không rõ.

Muốn thật sự đánh nhau với Vũ Hoàng môn à?

- Tông thúc!

Đằng Thanh Sơn nhìn Tông Lộ.

- Thuộc hạ có mặt.

Tông Lộ vội đáp.

- Thúc đi chuẩn bị mọi chứng cứ về việc lần trước Vũ Hoàng môn phái người đánh giết thương đội Thanh Sơn hội quán ở Viêm Châu. Ta sẽ đem nó tới Vũ Hoàng môn, hỏi thẳng chúng xem sao.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ mình phải có bằng chứng chính xác.

- Dạ.

Tông Lộ lập tức đi chuẩn bị chứng cứ.

Đằng Thanh Sơn truyền âm cho thê tử Lý Quân.

- Thanh Sơn.

Lý Quân chẳng mấy chốc chạy tới, cười nói:

- Chuyện gì thế...

- Tiểu Quân, muội bảo Đào Trì đi Man Hoang, gọi Tiểu Thanh tới đây.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Chuyện gì, sao gấp thế?

Lý Quân cười liếc mắt nhìn hần, nhưng vẫn ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm. Chẳng mấy chốc sâu trong Đại Duyên Sơn cũng truyền đến tiếng gầm trầm trầm của Lục Túc Đào Trì. Rất nhanh, Lục Túc Đào Trì đã xé gió bay tới.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Dương Đông.

- A Đông.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

- Đệ tử có mặt.

Dương Đông cung kính đáp.

- Cung Vũ là người đầu tiên phản lại Hình Ý Môn! Tuyệt đối không thể tha được. Không tiếc mọi giá phải bắt hần trở về. Ta muốn để những đệ tử Hình Ý Môn đều biết, tiết lộ bí tịch tông môn, phản bội môn phái có kết quả ra sao!

Hai mắt Đằng Thanh Sơn đầy sát khí. Nếu một đệ tử vì nguyên nhân đặc biệt nào đó mà phản môn thì cũng thôi, trong lòng mỗi người đều có một cán cân! Đằng Thanh Sơn lúc trước phản lại Quy Nguyên Tông thì ai cũng hiểu là vì Đằng Thanh Sơn không muốn đứt dây động rừng (nguyên văn: lưu quả trứng thối làm hỏng cả ổ), không muốn Thanh Hồ Đảo lấy cớ tìm tới diệt tông.

Nhưng, loại phản môn tiết lộ bí tịch như Cung Vũ, vậy rõ là có muôn lần chết cũng không thể hết tội.

- Dán bố cáo khắp nơi trên Cửu Châu Đại Địa, treo giải thưởng khắp thiên hạ bắt cho được Cung Vũ. Sống phải thấy người, chết phải lấy xác.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

- Dạ.

Dương Đông lập tức đi ngay.

Họ đều hiểu rõ tầm quan trọng của chuyện này. Đây là lần đầu tiên có việc phản môn tiết lộ bí tịch. Đây là lần đầu. Nếu lần này xử trí không nghiêm, không thể chấn nhiếp các đại tông phái, vậy sau này e rằng sẽ có các loại bí tịch khác bị ngoại truyền. Trên Cửu Châu Đại Địa, Nội Gia Quyền nhất mạch sẽ xuất hiện rất nhiều môn phái như Đạo Gia nhất mạch.

Đến lúc đó, Hình Ý Môn đừng mong nói tới việc đề cao thực lực, e rằng chỉ muốn duy trì thực lực bây giờ cũng khó.

Chỉ có khiến cho Hình Ý Môn chính thức trở thành một tông phái Hình Ý Quyền duy nhất, trở thành thánh địa của người tu luyện nội gia quyền, mới có thể làm cho tất cả người tu luyện nội gia quyền trong thiên hạ hướng tới.

Như vậy, nơi này mới có thể tụ tập vô số cao thủ nội gia quyền. Ngắn ngủn mười bảy năm, Hình Ý Môn đã có một quân đội đáng sợ như Huyết Lang Quân, căn cơ thực lực còn vượt cả Vũ Hoàng môn một bậc!

Chính là vì Nội Gia Quyền nhất mạch chỉ có một! Đệ tử nội gia quyền trong cả thiên hạ đều đua nhau tìm tới đây. Hình Ý Môn sao không mạnh cho được cơ chứ?

Hoàng hôn cùng ngày, Lục Túc Dao đã gọi được bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh tới.

Còn trong giới lãnh đạo Hình Ý Môn, các chư vị trưởng lão cũng đều biết chuyện. Ai nấy đều chấn động, toàn bộ đều thấp thỏm, trong lòng mọi người đều chờ mong mình có thể thật sự đại náo Vũ Hoàng môn, như vậy cũng đủ để tự ngạo rồi.

Sáng sớm hôm sau.

Mặt trời đỏ ối vừa nhô lên ở phương đông. Trong Đông Hoa uyển đã tụ tập trên mười người, đều là những nhân vật lãnh đạo của Hình Ý Môn. Đằng Thanh Sơn hôm nay mặc một bộ áo bào trắng, vắt một thanh trường thương tua đỏ chính là “Luân Hồi thương”, cười bắt tử Phượng Hoàng toàn thân mờ ảo có ngọn lửa bốc cao.

- Cha, đi cẩn thận.

Hồng Vũ trịnh trọng dặn dò.

Đằng Thanh Sơn cười liếc nhìn con trai, vuốt đầu Hồng Vũ. Con gái mười bảy tuổi, con trai mười lăm tuổi. Nhưng xem việc xử thế làm người, sao hẳn lại có cảm giác con trai mình mười bảy tuổi, còn con gái mới mười lăm tuổi?

- Cha.

Hồng Sương cũng nhú mào nói:

- Ủm, đáng tiếc Mục lão bá vẫn còn ở Vĩnh Yên quận. Nếu Mục lão bá và cha cùng đi, sẽ tốt hơn nhiều

- Mục lão bá của người trấn thủ Quy Nguyên Tông, há có thể tùy tiện ly khai chứ?

Đằng Thanh Sơn cười.

- Thanh Sơn... Cẩn thận một chút.

Lý Quân không kìm được phải nói. Đối tượng lần này dù sao cũng là môn phái cổ xưa nhất - Vũ Hoàng môn!

Đằng Thanh Sơn cười, nhìn nhìn thê tử, nhìn hai con, sau đó nhìn quanh các trưởng lão Hình Ý Môn xung quanh, cười vang nói:

- Các vị, lúc trước Vũ Hoàng môn giết chóc thương đội hội quán của ta, bây giờ lại trộm bí tịch! Đây là lần đầu tiên, cũng phải là lần cuối cùng. Hình Ý Môn ta đã đánh là đánh cho uy phong, đánh cho khí thế!

- Làm cho những tông phái trong thiên hạ không dám có chủ ý xâm phạm Hình Ý Môn ta nữa.

Khí thế Đằng Thanh Sơn trở nên sắc bén, như một cây trường thương bén nhọn.

- Đúng, đánh cho chúng không dám nghĩ tới việc này.

- Môn chủ, phải cẩn thận.

Các trưởng lão ồn ào trả lời.

Dưới mắt của các vị trưởng lão, Lý Quân và hai con, Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng, vác Luân Hồi thương, nhảy lên không, đáp xuống lưng bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh. Tiểu Thanh vỗ hai cánh, liền hóa thành một luồng lưu quang màu đỏ rực phóng vút lên cao, dưới ánh triều dương đỏ rực, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Đằng Thanh Sơn trên lưng bắt tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, chẳng mấy chốc đã tiến vào đất Vũ Châu.

Bên tai cuồng phong rít lên. Đằng Thanh Sơn vẫn ngồi vững vàng như ngồi trên mặt đất.

- Vũ Hoàng môn, chắc chắn dựa vào cái gì đó rất lợi hại.

- Lần này ta đánh tới nơi. Chắc hẳn con át chủ bài của Vũ Hoàng môn phải bộc lộ ra rồi.

Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười:

- Cũng tốt. Nếu không có át chủ bài, với thực lực của ta bây giờ, chỉ có hai tên Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cần thì quả rất chán. Ta khổ tu mười bảy năm, mười bảy năm rồi không chính thức ra tay lần nào.

- Lần này, cũng xem thử mười bảy năm qua, thực lực ta khổ tu tới đâu.

- Không biết con át chủ bài của họ ngon, làm ta phải chịu thua Vũ Hoàng môn, hay là Vũ Hoàng môn phải cúi đầu trước trường thương của ta?

Đối mặt với Vũ Hoàng môn cổ xưa, lòng Đằng Thanh Sơn cũng không chắc chắn. Nhưng, vì không chắc thắng nên hào khí trong lòng hắn dâng lên vạn trượng.

Chẳng mấy chốc Đằng Thanh Sơn đã thấy phía dưới xuất hiện một tòa thành trì cổ xưa rộng lớn – “Vũ Thành”. Lúc này ánh nắng sớm chiếu xuống một cung điện hào hoa lấp lánh rực rỡ ở giữa Vũ Thành. Cung điện xa xỉ được xây trong thành. Đó là tông phái cổ xưa nhất Cửu Châu, do Chí Cường Giả thứ nhất “Vũ Hoàng” sáng lập nên.

Vũ Hoàng môn!

- U...

Bắt tử Phượng Hoàng hót vang dội tận chân trời, chỗ Đằng Thanh Sơn nhanh chóng bổ xuống!

505. Chương 15 : Lực Áp Vũ Hoàng Môn

Trong trúc xá, một gã nam tử diện mạo tuấn mỹ mặc tử sắc trường bào mềm nhẵn đang khoanh chân tĩnh tọa, thái dương hắt điểm vài sợi tóc bạc. Đây chính là cao thủ thiên tài của Vũ Hoàng Môn vừa mới đột phá tới Hư Cảnh trong mười bảy năm vừa qua - Vũ Phụng, cũng là vị Hư Cảnh cường giả thứ ba của Vũ Hoàng Môn hiện giờ.

”Ân?” Vũ Phụng biến sắc, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về hướng Đông Nam.

”Không ổn!” Hắn rõ ràng cảm ứng được, hai cổ linh hồn hơi thở cường đại đang nhanh chóng hướng Vũ Hoàng Môn phi hành đến. Hai cổ hơi thở hung mãnh này, so với loại cao thủ vừa mới bước vào Hư Cảnh như hắn thì mạnh hơn nhiều lắm.

”Hai tên Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cần, ra cả đây cho ta!!!” Một tiếng hét hùng hậu tựa như Thiên Thần quát giận trong nháy mắt quanh quần từng ngõ ngách của Vũ Vương thành. Mấy trăm vạn dân cư của Vũ Vương thành, còn có lũ khách trời Nam đất Bắc, một vài nhóm thương nhân tất cả đều kinh ngạc tạm dừng lại công việc của bản thân, ngửa đầu nhìn bầu trời.

Giờ khắc này, trong toàn thành rất nhiều người đều thấy được, tại vùng trời phía trên Vũ Vương thành có một Thần diệu toàn thân bao phủ trong ngọn lửa thật lớn đang huyền phù giữa không trung. Cho dù khoảng cách quá xa, nên không ít người không thể thấy rõ trên lưng Thần diệu này còn có người.

”Bất Tử Phượng Hoàng, là Bất Tử Phượng Hoàng.”

”Thần thú hỏa phượng.”

Nhất thời, vô số người kinh hô.

”Bất Tử Phượng Hoàng đã đến đây, Đằng Thanh Sơn kia nhất định cũng tới rồi...” Toàn bộ Vũ Vương thành, cơ hồ trong nháy mắt khắp các đường phố đều tràn ngập dân chúng ngửa đầu nhìn trời. Mười bảy năm qua, truyền thuyết về Đằng Thanh Sơn đã truyền khắp ngõ nhỏ phố lớn. Không ai không biết, không ai là không hiểu quan hệ của Đằng Thanh Sơn với Bất Tử Phượng Hoàng.

Vốn năm đó, Bất Tử Phượng Hoàng đi theo Chí Cường Giả - Lý Thái Bạch.

Hiện giờ nhắc tới Bất Tử Phượng Hoàng, mọi người tự nhiên sẽ liên tưởng đến Đằng Thanh Sơn.

Hừ!

Đằng Thanh Sơn đứng ở trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng, hướng xuống tòa thành trì hùng vĩ phía dưới phát ra tiếng gầm giận dữ. Đồng thời, hần rõ ràng cảm ứng được trong Vũ Hoàng Môn có một đạo lưu quang đang nhanh chóng xuyên qua các kiến trúc trong thành hướng bên ngoài thành bay nhanh ra.

”Hừ.”

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng cười. Lần này hần tới đây, chính là muốn giết gà dọa khỉ! Đem Vũ Hoàng Môn này khai đao để làm kinh sợ các tông phái khác trong thiên hạ. Nếu không làm ồn ào tới mức nháo nhào huyền náo, sao có thể khiến càng nhiều người nhận biết đây.

Phải làm sao để có thể đủ sức làm kinh sợ các tông phái, đó chính là mục đích của việc giết gà dọa khỉ!

”Không hổ là tông phái cổ xưa nhất. Không nghĩ tới, sau mười bảy năm Vũ Hoàng Môn lại có thêm một vị Hư Cảnh. Bất quá, dựa vào hơi thở thì mới chỉ là một gã Hư Cảnh mới sơ ngộ Thủy Hành Chi Đạo.” Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể dựa vào tốc độ của Bất Tử Phượng Hoàng đi giết chết.

Nhưng hần không làm vậy.

Hần muốn tìm tới tận Hoàng Thiên Cầm, Liễu Hạ.

”Đi!” Bất Tử Phượng Hoàng vũ động hai cánh, nhanh chóng bay theo tên Vũ Hoàng Môn Hư Cảnh kia tới địa phương ngoài thành Vũ Hoàng Môn - Hùng Hạc Tử Sơn Mạch. Căn cơ chân chính của Vũ Hoàng Môn kỳ thật vốn là ở nơi này, ở đây có hơn mười tòa kiến trúc nhìn như cung điện bình thường.

”Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cầm, ra đây cho ta!!!”

Thanh âm kia lại vang vọng trong Hùng Hạc Tử Sơn Mạch.

”Ân?”

Liễu Hạ một thân thanh bào cùng với Hoàng Thiên Cầm một thân kim bào cũng đều đồng loạt bay ra khỏi thánh điện, huyền phù giữa không trung. Bọn họ liếc mắt nhìn một đạo lưu quang nhanh chóng phi tới, chính là văn bối của bọn họ, hiện giờ cũng là vị Hư Cảnh thứ ba của Vũ Hoàng Môn - Vũ Phụng. Hai người bọn họ lập tức bay đến một ngọn núi gần nhất. Vũ Phụng thân ảnh cũng chợt lóe lên, dừng ở đỉnh núi.

”Liễu Hạ trưởng lão, Hoàng trưởng lão.” Vũ Phụng cảm tức nhìn đoàn hỏa hồng sắc lưu quang xa xa phía đông nam đang bay tới: ”Kia hần là Bất Tử Phượng Hoàng, là Đằng Thanh Sơn đến.”

”Hừ, là Đằng Thanh Sơn.” Hoàng Thiên Cầm ánh mắt phát lạnh.

Liễu Hạ bên cạnh sắc mặt âm u, trầm giọng: ”Đằng Thanh Sơn này, không ngờ tại khu vực Vũ Vương thành quát lên khiêu khích tên của sư bá cùng với ta, thật sự là rất không để Vũ Hoàng Môn ta vào trong mắt! Lần này nếu không hung hăng giáo huấn Đằng Thanh Sơn này một chút thì trên Cửu Châu đại địa, người trong thiên hạ khẳng định sẽ xem thường Vũ Hoàng Môn ta.”

”Lần này, ta cũng muốn xem xem Đằng Thanh Sơn dám dựa vào cái gì mà kiêu ngạo như thế!” Hoàng Thiên Cầm đồng dạng cũng một bụng đầy lửa giận.

Lần này Đàng Thanh Sơn công khai hò hét như vậy, sau này dân chúng đồn đại sẽ càng làm cho bọn họ khó có thể chịu nổi!

Bị người đánh tới cửa như vậy nếu cam chịu yếu thế, mặt mũi của tổ sư đều sẽ mất hết.

"Ha ha..." Xa xa truyền đến tiếng cười to. Chỉ thấy Bất Tử Phượng Hoàng huyền phù tại giữa không trung, Đàng Thanh Sơn một thân bạch sắc trường bào chân đạp Bất Tử Phượng Hoàng, cầm trong tay Luân Hồi Thương, nhìn phía xa ba vị Hư Cảnh cường giả của Vũ Hoàng Môn đứng trên một đỉnh núi. Hắn nhẹ nhàng nói: "Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cầm hai người các người hẳn là biết ta lần này đến vì chuyện gì chứ!?"

Đàng Thanh Sơn nhìn chằm chằm ba người phía xa xa. Hiển nhiên, ba người này sắc mặt đều rất khó coi.

Trong đó, Hoàng Thiên Cầm một thân kim bào cầm đầu sáng giọng truyền âm: "Đàng Thanh Sơn, Hình Ý Môn người cùng với Vũ Hoàng Môn ta nước sông không phạm nước giếng. Nhưng là Đàng Thanh Sơn người lại lập đi lập lại nhiều lần khiêu khích Vũ Hoàng Môn ta, có phải người cho rằng Vũ Hoàng Môn ta dễ bị khi dễ không? Hôm nay nếu người không cho chúng ta một lý do thuyết phục, thì đừng mơ tưởng có thể sống sót ra khỏi đây."

Hai người kia cũng nhìn chằm chằm Đàng Thanh Sơn.

Giờ phút này, bốn người, một bên ba người đứng ở đỉnh núi, Đàng Thanh Sơn một phương lại đứng trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng ở giữa không trung.

Mà trong Hùng Hạc Tử Sơn Mạch, không ít Yêu Thú cùng với các đệ tử tinh anh của Vũ Hoàng Môn đều ngửa đầu nhìn ba người trên cao kia. Hiện giờ tuy rằng là sáng sớm, nhưng bởi vì đang hè nên tiết trời nắng nóng, toàn bộ Hùng Hạc Tử Sơn Mạch bao phủ một cỗ nhiệt khí nhưng các đệ tử đều ngửa đầu nhìn lên.

"Lý do?" Đàng Thanh Sơn giận dữ cười, cao ngạo hất cằm: "Người cho rằng hôm nay ta vì lý do gì mà đến?"

"Một năm trước, Vũ Hoàng Môn các người sử dụng thủ đoạn vu oan hãm hại, mạnh mẽ bắt đi đệ tử tu luyện Nội gia quyền nhất mạch ta. Từ cổ chí kim, ta quả thực chưa từng nghe qua có tông phái nào thu đồ đệ kiểu mạnh mẽ ép người như vậy." Đàng Thanh Sơn nói ra một câu.

Liễu Hạ ở đối diện nhìn không được quát: "Đàng Thanh Sơn, việc này qua đã lâu. Hơn nữa chúng ta bắt người, có nhân chứng vật chứng không?"

Đàng Thanh Sơn lạnh lùng cười.

Nhân chứng vật chứng?

Đối với nhóm Hư Cảnh cường giả đứng ở trên đỉnh Cửu Châu mà nói, cái gọi là nhân chứng vật chứng hoàn toàn có thể bịa đặt ra. Bất quá, Đàng Thanh Sơn cũng hiểu được ý tứ đối phương. Vũ Hoàng Môn, một năm trước hiển nhiên bị chính mình mắng qua một lần đã rất mất mặt. Vũ Hoàng Môn người ta cũng không phản kích, hiển nhiên ý tứ chính là song phương đã thanh toán xong.

"Được, việc này tạm thời không nói!"

"Đầu năm nay, tại địa phận Viêm Châu, Thanh Sơn hội quán ta có một đoàn đội ngũ chuyên môn hộ tống Nội gia quyền tu luyện giả, trong đó có hơn ngàn người khát vọng muốn gia nhập làm Hình Ý Môn đệ tử. Nhưng ở giữa đường lại gặp phải một đội quân thần bí muốn thăm sát...." Đàng Thanh Sơn thốt ra lời này, ba người Vũ Hoàng Môn phía xa xa đều ngây ngẩn cả người, hiển nhiên có chút mơ hồ.

"Các đệ tử này đều là thiếu niên mới hơn mười tuổi đầu! Bọn họ đều có giấc mộng thiếu niên anh hùng, còn chưa chân chính bước vào tu luyện. Không nghĩ tới, Vũ Hoàng Môn các người cũng hạ thủ được." Đàng Thanh Sơn nổi giận nói.

"Nói vậy, Vũ Hoàng Môn ta không làm việc này." Hoàng Thiên Cầm phía xa xa quát.

"Hừ, người còn dám chối?"

Đàng Thanh Sơn từ trong lòng lấy ra một tập giấy, sau đó đột ngột một ném đi. Được thiên địa chi lực bao phủ, tập giấy tựa như quang cầu hướng ba người Vũ Hoàng Môn xa xa vọt tới.

"Hình Ý Môn ta đã điều tra rõ ràng, đội ngũ muốn tàn sát hơn một ngàn đệ tử Hình Ý Môn ta, dám cầm đầu giả có Quách Kiệt Tu cùng với Cam Tử Đào. Người có dám nói hai người này không phải người của Vũ Hoàng Môn người không?"

Ba người Hoàng Thiên Cầm tiếp nhận tập giấy xong, đều nghi hoặc lật xem.

"Không nghĩ tới Vũ Hoàng Môn người, bụng dạ lại nham hiểm như vậy."

"Ngoại trừ hai chuyện này, còn có chuyện thứ ba!"

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng khiển trách quát mắng: "Gần đây, Vũ Hoàng Môn người trộm đi bí tịch trọng yếu "Cửu Hoàng Pháo Quyền" của Hình Ý Môn ta. Mà hiện giờ, trong Vũ Hoàng Môn người còn có không ít người đang tu luyện "Cửu Hoàng Pháo Quyền" này. Vừa rồi ta ở trên cao, đã tận mắt thấy trong Vũ Hoàng Môn người có người đang luyện "Cửu Hoàng Pháo Quyền". Việc này, người không chối chứ?"

Đằng Thanh Sơn liên tiếp nói ra hai chuyện khiến ba người tại đỉnh núi xa xa trong lòng ghen ghét phẫn nộ.

Tại trong Hùng Hạc Tử Sơn Mạch, không ít các đệ tử ngửa đầu nhìn, một đám kinh ngạc nghi hoặc: "Bên trong môn phái thật sự phái người đi tàn sát cả ngàn Nội gia quyền thiếu niên?"

"Không thể nào..."

Bất kỳ một người tu luyện nào đều cũng có những năm tháng mộng mơ hoài bão. Cho nên tàn sát một đám thiếu niên còn chưa chân chính bắt đầu tu luyện, đây là việc khiến người người khinh bỉ. Đám đệ tử tinh anh của Vũ Hoàng Môn này cũng không dám tin tưởng là thật.

Đằng Thanh Sơn liên tiếp chất vấn, khí thế nghiêm nghị. Bất quá, rất nhanh bên Vũ Hoàng Môn đã cãi lại.

"Ha ha, Đằng Thanh Sơn. Người nói người của Vũ Hoàng Môn ta đi tàn sát hơn ngàn thiếu niên Nội gia quyền nhất mạch người? Đây thuần túy là dối trá! Cho dù là Quách Kiệt Tu cùng với Cam Tử Đào này quả thực ở trong đó, thì cũng có thể hai người này đã bị ngoại nhân mua chuộc. Thứ hai, hưởng chi chứng cớ này của người, ta hoài nghi thuần túy là Hình Ý Môn người biên soạn ra mà thôi." Hoàng Thiên Cầm cười lạnh nói.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt trầm xuống.

"Vũ Hoàng Môn người quả thực lưới không xương nhiều đường lát léo. Bất quá việc người trộm cắp bí tịch Hình Ý Môn ta, không có lời nào để nói chứ?" Đằng Thanh Sơn thanh âm truyền rộng.

"Trộm cắp?"

Hoàng Thiên Cầm truyền âm cười lạnh nói: "Năm đó Hình Ý Môn người truyền bá rộng rãi một quyển bí tịch tên là "Hổ Hình Quyền", hơn nửa định giá bán ra. Vũ Hoàng Môn ta, lúc trước cũng đã ra giá mua một quyển bí tịch "Hổ Hình quyền". Mà lần này, "Cửu Hoàng Pháo Quyền" cũng là Vũ Hoàng Môn ta đồng dạng bỏ ra số tiền lớn mua về."

"Như thế nào, lần trước Vũ Hoàng Môn chúng ta mua bí tịch, lần này chúng ta cũng lại mua. Chúng ta không trộm không cướp, có gì sai chứ?" Hoàng Thiên Cầm khí thế nghiêm nghị.

"Không biết liêm sỉ!" Đằng Thanh Sơn đột nhiên hét to một tiếng khiến Hoàng Thiên Cầm sắc mặt giận đến tím mặt.

"Cửu Hoàng Pháo Quyền này chính là do Đằng Thanh Sơn ta sáng chế." Đằng Thanh Sơn cười lạnh nói: "Đây là quyền pháp của ta. Không có ta đồng ý, sao lại có thể có chuyện bán ra được. Hiện tại ở trước mặt ta, Vũ Hoàng Môn các người không ngờ còn dám kiêu ngạo như thế. Nói thẳng, thật sự là không biết liêm sỉ!"

Đằng Thanh Sơn là ai chứ, hẳn chính là người sáng lập Nội gia quyền nhất mạch!

Quyền pháp chính là do hắn sáng tạo ra!

Hoàng Thiên Cầm, Liễu Hạ, Vũ Phụng ba người đều tức giận nhưng không biết nên nói cái gì.

"Bí tịch này, Vũ Hoàng Môn ta đã bỏ ra một số tiền lớn mua về, không thẹn với người khác! Đằng Thanh Sơn, người chớ có ở Vũ Hoàng Môn ta làm loạn." Liễu Hạ quát.

Hoàng Thiên Cầm bên cạnh lạnh lùng nói: "Đằng Thanh Sơn, người nhìn cho rõ, đây là Vũ Hoàng Môn! Không phải chỗ để Đằng Thanh Sơn người giương oai."

Yên tĩnh... Toàn bộ núi non một mảnh yên tĩnh, ngay cả đám gấu đen trong sơn mạch cũng tựa hồ đều bị khí thế của Hư Cảnh cường giả trấn áp.

Không hề có một con gấu nào dám phát ra tiếng gầm rú.

Chỉ thấy trên lưng Bát Tử Phượng Hoàng, Đằng Thanh Sơn toàn thân bạch sắc trường bào lặng im một hồi, rồi nhếch miệng cười: "Một khi các người đã chối sống chối chết, vậy xem ra vẫn là phải dựa vào nắm tay a."

"Ân?"

Đám Hư Cảnh cường giả Hoàng Thiên Cầm nhất thời sắc mặt đại biến.

506. Chương 16: Đánh!

Không mấy người dám đến đại náo Vũ Hoàng Môn.

"Đằng Thanh Sơn, người muốn làm cái gì?" Hoàng Thiên Cầm nhin không được hết to. Liễu Hạ cùng Vũ Phụng cũng súc thế sẵn sàng, gắt gao nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn.

"Làm gì?"

Đằng Thanh Sơn cười lạnh lùng chỉ ba người Hoàng Thiên Cầm phía xa: "Đằng Thanh Sơn ta không phải là kẻ thích đi gây chuyện, nhưng cũng không phải kẻ để mặc cho người khác khi dễ. Các người nghe cho rõ đây, Đằng Thanh Sơn ta sáng chế các loại bí tịch của Nội gia quyền nhất mạch, ngoại trừ Hồ Hình Quyền là công khai ra, các loại còn lại đều là mật tịch bí truyền của Hình Ý Môn ta. Những kẻ học trộm bí tịch Nội gia quyền, cũng chính là kẻ địch của Hình Ý Môn ta."

"Hôm nay Vũ Hoàng Môn các người trộm đi một bản bí tịch, ngày mai các tông phái khác lại trộm đi một bản nữa, cứ như vậy thử hỏi sau này sẽ tới bao nhiêu?"

Đằng Thanh Sơn quét ngang trường thương một cái: "Nếu Vũ Hoàng Môn các người đã dám trộm cắp bí tịch Hình Ý Môn ta, vậy thì hôm nay trước tiên ta sẽ phá nát Thánh Điện của các người trước, sau đó là tới lượt các cung điện đằng kia."

Đằng Thanh Sơn lời vừa ra khỏi miệng, liền phát ra một tiếng kêu to. Bát Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh lập tức phóng về một tòa Thánh Điện cách đó không xa.

"Làm càn!"

"Lớn mật!"

"Dừng tay!"

Hoàng Thiên Cầm, Liễu Hạ, Vũ Phụng ba người cơ hồ đồng thời hét to.

Đập nát Thánh Điện, phá hủy các cung điện?

Đây là cái loại sỉ nhục như thế nào?

"Vũ Phụng, người tránh sang một bên." Hoàng Thiên Cầm truyền âm nói. Đối với Vũ Phụng vừa mới bước vào Hư Cảnh, mà cùng Đằng Thanh Sơn chính diện chém giết thì căn bản chính là đi tìm chết.

Trong lúc truyền âm, trong tay Hoàng Thiên Cầm cũng xuất hiện một thanh tử sắc đại chiến đao. Mà Liễu Hạ lại cầm trong tay một thanh cự phủ kinh người có vài điểm tương tự như Khai Sơn Thần Phủ (Nhắc mới

nhớ, không biết anh Sơn nhà mình quăng Khai Sơn Thần Phủ vào cái xô nào rồi không biết-DG BD: ở nhà chứ ở đâu hả lão).

Hừ!

Hoàng Thiên Cầm cùng Liễu Hạ đều nắm chắc Thần binh, hét to lao tới.

”Ha ha, tới hay lắm!” Đẳng Thanh Sơn trực tiếp nhảy khỏi lưng Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, truyền âm quát: ”Thế nào? Hai đánh một? Cũng tốt!”

”Hừ! Người còn chưa đủ tư cách!”

Hoàng Thiên Cầm đứng chắn trước tòa Thánh Điện mà lúc này Đẳng Thanh Sơn hướng tới, ý muốn ngăn trở, đồng thời cười lạnh nói: ”Đẳng Thanh Sơn, hôm nay cho người nếm thử uy lực của Vũ Hoàng Môn Cửu Đỉnh Thiên Thư phủ pháp.”

Liễu Hạ nắm trong tay chiến phủ sớm đã sắp tới Đẳng Thanh Sơn.

Một chọi một!

Cho đến giờ phút này, người của Vũ Hoàng Môn vẫn còn rất sĩ diện. Hơn nữa, bọn họ cũng không hoàn toàn là mù quáng tự đại, bởi vì khi tu luyện Cửu Đỉnh Thiên Thư đạt tới Hư Cảnh đại thành là có thể hoàn toàn phát ra mười hai thành thiên địa chi lực! Đây chính là cực hạn của Hư Cảnh đại thành. Theo lý thuyết, thì khi giao chiến với Hư Cảnh đại thành khác là không có khả năng thua!

Đáng tiếc, bọn họ đụng phải lại là Đẳng Thanh Sơn!

Đẳng Thanh Sơn đồng dạng có thể phát ra mười hai thành thiên địa chi lực. Hơn nữa, lực lượng thân thể hắn cũng có thể so sánh với một thành thiên địa chi lực. Nói cách khác, Đẳng Thanh Sơn cực hạn có thể phát ra mười ba thành thiên địa chi lực. Chỉ chênh lệch một thành, nhưng cũng đủ để ép chết đối phương!

Hừ!

Ở giữa không trung, Liễu Hạ lao tới tựa một viên lưu tinh. Giờ phút này, hắn phảng phất như Bàn Cổ khai thiên tích địa trong thần thoại, hai tay giơ cao Thần phủ. Trong nháy mắt, thiên địa chi lực tụ lại xung quanh Thần phủ dường như làm cho cảnh vật xung quanh trở nên hôn ám. Trong thiên địa lúc này chỉ còn Liễu Hạ đang giơ cao chuôi Thần phủ, phía trên còn có không ít lưu quang đang không ngừng xoay xung quanh.

”Phá cho ta!” Đẳng Thanh Sơn gầm nhẹ.

Luân Hồi Thương đột ngột xoay 1 vòng!

”Oanh long long~~ Rống~ ”

Nhất thời ở giữa sơn mạch nổi lên một tiếng hổ gầm vang vọng khắp thiên địa. Trên mũi thương không ngờ mơ hồ có thể thấy hư ảnh của một con hổ ngang ngạnh kháng cự một phủ cực mạnh này của Liễu Hạ.

Ngũ Hành Thương Xích Hồ Bào!

Trong số năm chiêu Ngũ Hành Thương, duy chỉ có Độc Long Toàn là có thể phát huy tới đỉnh phong mười hai thành thiên địa chi lực, phối hợp lực lượng thân thể đạt tới mười ba thành! Mà bốn chiêu còn lại, không sai biệt lắm cũng chỉ có thể phát ra mười một thành thiên địa chi lực, cộng thêm thân thể lực lượng là mười hai thành!

Xích Hồ Bào một khi phát ra chính là mười hai thành thiên địa chi lực!

Bồng!

Luân Hồi Thương cùng Thần phủ giao kích giữa không trung!

Một tiếng va chạm trống rỗng vang lên, sóng xung kích mãnh liệt tựa như sóng gợn bình thường nhanh chóng lan ra bốn phương tám hướng xung quanh, toàn bộ không gian đều bị chấn động. Cây cối, hoa cỏ cùng các loại cự thạch gần đó trong nháy mắt bị chấn thành tê phần.

Những đỉnh núi ở xung quanh giống như sợi tóc, trực tiếp bị thổi đi. Những đỉnh núi vốn lúc đầu dày đặc giờ chỉ còn lại một tảng đá trụi lủi.

”Mau tránh ra!Mau tránh ra!”

Nguyên bản Vũ Hoàng Môn tinh anh đệ tử cùng đàn gấu đen đang ngắc đầu quan khán cuộc chiến bị dọa sợ tới mức lập tức chạy loạn cả lên, cốt mong tránh thoát chiến trường nơi Hư Cảnh cường giả đang giao chiến. Còn vị Hư Cảnh cường giả Vũ Phụng lập tức hạ mệnh lệnh: ”Cách xa bọn họ tới thiểu là một dặm!”

Bởi vì đánh ra một chiêu, Liễu Hạ cùng Đằng Thanh Sơn đều bị chấn động, bạo lui hơn mười trượng, lảo không mà đứng.

”Không nghĩ tới Đằng Thanh Sơn người thương pháp lại cao như vậy.” Liễu Hạ cố nén khí huyết chấn động trong cơ thể, ha ha cười tán thưởng. Dù sao, trong lịch sử cũng không có Chí Cường Giả sử dụng trường thương. Hiển nhiên, thương pháp lợi hại mà Đằng Thanh Sơn sử dụng là do hắn tự sáng chế. Liễu Hạ cũng không thể không bội phục, thậm chí khen Đằng Thanh Sơn này quả thật là một nhân vật thiên tài bất khả tư nghị!

”Phủ pháp của người cũng không tệ!”

Đằng Thanh Sơn thân hình vừa động, liền từ trên cao cực tốc hướng Liễu Hạ phi tới.

”Cái gì? Hắn không cần nghỉ ngơi điều chỉnh?” Liễu Hạ vô cùng chấn động. Vừa mới sử dụng mười hai thành thiên địa chi lực chính diện va chạm, lực phản chấn kia cũng khiến cho hắn suýt nữa không thể khống chế được mà phun ra một ngụm máu tươi.

Điều này cũng giống như hai người bình thường toàn lực sử dụng thiết côn hướng đối phương đập tới. Một khi va chạm, cổ lực đạo phản chấn đều sẽ khiến cho cả hai cực kỳ khó chịu.

Liễu Hạ biết Đằng Thanh Sơn là người sáng chế Nội gia quyền nên thân thể rất mạnh mẽ. Nhưng Liễu Hạ cũng chỉ biết Nội gia quyền tu luyện giả hơn người bình thường khí lực vài nghìn cân, mà cái loại lực phản chấn này lại tác động trực tiếp lên lực phủ ngũ tạng. Nội gia quyền tu luyện giả bình thường, thân thể có mạnh thì cũng chỉ là về phần bên ngoài cơ thể. Cho dù là đạt tới cảnh giới tông sư thì cũng chỉ là tu luyện cơ thể, gân cốt cùng không chế khí huyết mà thôi.

Lực phủ ngũ tạng lúc này vẫn chưa được cường hóa, chỉ có thân thể lực lượng là đạt tới tám mươi vạn cân. Chỉ khi đạt tới Cương Kinh Hậu Kỳ, thì lực phủ ngũ tạng mới được cường hóa. Đồng thời, thân thể, gân cốt so với Huyền Thiết thì còn phải cứng rắn hơn. Đây mới chính là hoàn mỹ chi thể, từ trong ra ngoài đều hoàn mỹ. Chỉ có như thế, thì lực phủ ngũ tạng mới có thể chịu được lực phản chấn mười hai thành thiên địa chi lực mà một chút vấn đề cũng không có.

Cho dù đại đệ tử của Đằng Thanh Sơn là Đằng Thú đã bước vào Cương Kinh Hậu Kỳ thì lực lượng thân thể hiện giờ cũng chỉ vừa vạn đạt tới năm mươi vạn cân, vẫn còn dần chậm rãi tăng trưởng, vẫn còn chưa đạt đến hoàn mỹ chi thể.

Thế nên, bí mật về hoàn mỹ chi thể chỉ có rất ít người biết được, người của Vũ Hoàng Môn thì lại càng không.

Chỉ thấy trên không trung Hùng Hạt Tử Sơn Mạch, Đằng Thanh Sơn phảng phất như bạo nộ ma thần nắm trong tay Thần thương không ngừng điên cuồng công kích Liễu Hạ. Một thương tiếp nối một thương! Tựa như Trường Giang vỡ bờ liên miên không dứt.

Phốc!

Vền vền kháng trụ được bốn thương, ở thương thứ tư, Liễu Hạ chịu lực chấn động phải phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

”Hắn như thế nào một chút vấn đề cũng không có?” Liễu Hạ nhìn không được trong lòng thâm kêu một tiếng. Sau đó, hắn bắt chắp mặt mũi quay đầu bỏ chạy.

”Liễu Hạ,đừng hòng trốn!” Đằng Thanh Sơn lạnh lùng hét lớn một tiếng, lập tức đuổi theo.

"Sao lại thế này?" Hư Cảnh đại thành Hoàng Thiên Cần ở một bên đang quan khán trận chiến sắc mặt đại biến, lập tức vọt tới cùng Liễu Hạ đứng chung một chỗ. Hai đại Hư Cảnh đại thành cường giả, rốt cuộc liên thủ.

Đằng Thanh Sơn dừng lại giữa không trung.

Tam đại Hư Cảnh đại thành cường giả ở giữa không trung lạnh lùng nhìn nhau.

"Như thế nào lại liên thủ?" Đằng Thanh Sơn ánh mắt quét qua hai người: "Lúc này không phải bảo ta không có tư cách, chỉ cần một người là đủ hay sao?"

Sắc mặt Hoàng Thiên Cần cùng Liễu Hạ đều vô cùng khó coi.

"Liễu Hạ, sao lại thế này? Sao lại thất bại?" Hoàng Thiên Cần truyền âm nói. Đứng một bên quan khán, hẳn căn bản không nhận ra Liễu Hạ cùng Đằng Thanh Sơn công kích lẫn nhau có uy lực như thế nào.

"Hắn là một tên quái thai!" Liễu Hạ sắc mặt khó coi truyền âm nói: "Sư bá, ngay từ chiều thứ nhất ta đã sử dụng tuyệt chiêu hòng một mạch áp đảo rồi đánh bại hắn. Nhưng ta thật không ngờ, thương pháp của Đằng Thanh Sơn này ước chừng cũng có mười hai thành thiên địa chi lực."

"Cái gì?" Hoàng Thiên Cần chấn động.

"Không chỉ đơn giản là như vậy. Nếu hắn chỉ sử dụng mười hai thành thiên địa chi lực thì cũng chưa có gì đáng sợ, đằng này là từng chiêu nối tiếp từng chiêu, liên miên không dứt, lực phản chấn đối với hắn tựa như không có tác dụng vậy."

"Thật giống như Động Hư cường giả." Liễu Hạ nói. Động Hư cường giả chính là dựa vào thể giới lực của chính bản thân cường hóa thân thể đạt tới cực trí.(max defend -- DG BD: thân thể đạt tới độ cứng cõi max op)

Hoàng Thiên Cần cũng không dám tin tưởng: "Đằng Thanh Sơn này rõ ràng vẫn chưa đạt tới cảnh giới Động Hư."

Bọn họ rõ ràng cảm ứng được, hơi thở của Đằng Thanh Sơn là của Hư Cảnh cường giả, so với Động Hư cường giả là hoàn toàn khác biệt.

"Hai người các ngươi định liên thủ hay thế nào đây?" Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn hai người Hoàng Thiên Cần một cái, Luân Hồi Thương trong tay hoành ngang, mũi thương dưới ánh mặt trời phản xạ kim quang vô cùng băng lãnh.

"Đằng Thanh Sơn, ngươi đừng quá kiêu ngạo!" Hoàng Thiên Cần cười lạnh một tiếng.

Sưu!Sưu!

Hoàng Thiên Cần cùng Liễu Hạ cơ hồ từ hai hướng khác nhau đồng thời phóng về phía Đằng Thanh Sơn, rốt cuộc bọn họ cũng bỏ qua thể diện mà liên thủ. Không quản là Đằng Thanh Sơn hay Vũ Hoàng Môn lúc này cũng không có điều động Hư Cảnh Yêu Thú xuất chiến, hiển nhiên song phương đều có sự tin tưởng đối với chính mình.

"Xem ta đánh tan hai người các ngươi như thế nào!"

Đôi bàn tay Đằng Thanh Sơn dưới ánh mặt trời chiếu rọi tựa như được đúc bằng kim thiết.

Luân Hồi Thương trong tay hắn trong lúc nhất thời huy động, mỗi đạo đạo thương ảnh giống như vô tận đại địa đột nhiên sinh ra từng cây cối tràn ngập sinh cơ. Đằng Thanh Sơn thương ảnh đập vào mặt mà đến đồng thời cũng khiến Liễu Hạ cùng Hoàng Thiên Cần hai người cảm thụ được một tầng sinh cơ ập vào mặt. Hai người cảm thấy mình tựa hồ như bị vô tận rừng rậm bao phủ.

Vèo!Vèo!

Đằng Thanh Sơn hai tay phát lực, không hề kiêng nể thi triển Như Ảnh Tùy Hình thương pháp.

Hơn nữa, mỗi chiêu cơ hồ đều bộc phát uy lực cực mạnh.

Bồng!Bồng!

Đằng Thanh Sơn giống như nổi điên, tùy ý công kích. Mà Liễu Hạ cùng Hoàng Thiên Cầm hai người liên thủ đứng trước thế công liên miên bất tận này lại có vẻ lung lay sắp đổ.

Phốc!

Đã sớm bị thương, Liễu Hạ phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp bị chấn động làm bay đi, nện lên đỉnh núi phía xa.

”Người cũng cút sang 1 bên!” Đằng Thanh Sơn đột ngột hét lớn.

Thương pháp vừa chuyển liền thi triển Phá Sơn(Nhắc mọi người nhớ luôn,chiêu này là chiêu mà Đằng Thanh Sơn đã thương Dao Trì lần đầu tiên- DG).

Tay phải chuyển thành chưởng đao, Luân Hồi Thương hướng Hoàng Thiên Cầm sắc mặt đã đỏ lên hung hăng bắn tới.

507. Chương 17: Động Hư Chi Cảnh?

”Ầm...!” Một tiếng đánh vô cùng quỷ dị vang lên.

Hoàng Thiên Cầm cắn răng một cái, sắc mặt càng thêm đỏ lên, sống đao cũng có quang mang cuộn sóng di động đem âm kinh của Đằng Thanh Sơn hoàn toàn triệt tiêu.

”Phốc!”

Kháng trụ cái loại lực đạo âm lãnh không một tiếng động còn kinh khủng hơn so với cương mãnh lực làm cho Hoàng Thiên Cầm càng thêm khó chịu. Từ trong miệng hắn, một ngụm máu tươi liền phun ra, cả người cấp tốc lui về sau. Mà đồng dạng đang bị thương là Liễu Hạ cũng biến sắc.

”Sư bá!” Liễu Hạ lập tức phi tới.

Giữa Hùng Hạc Tử Sơn Mạch, ánh nắng càng thêm gay gắt.

Nhưng đông đảo Vũ Hoàng Môn tinh anh đệ tử trong lòng lại là một trận băng hàn, một đám đều ngây ngây ngốc ngốc cơ hồ không dám tin những chuyện vừa xảy ra.

”Thua? Hai vị tổ sư liên thủ mà vẫn thua?”

”Sao lại có thể thất bại được?” Hư Cảnh cường giả Vũ Phụng cũng không dám tin: ”Đối thủ là Hư Cảnh, vẫn chưa đạt tới Động Hư chi cảnh. Bị một Hư Cảnh đại thành đánh thành ra cái bộ dáng chật vật thế này.Từ cổ chí kim, Vũ Hoàng Môn chưa bao giờ phát sinh qua chuyện như vậy. Chẳng lẽ, chỉ vì một Hư Cảnh đại thành mà phải thỉnh Tôn Giả xuất thủ?”

Đằng Thanh Sơn từ giữa không trung hạ xuống, liếc mắt nhìn sang Hoàng Thiên Cầm, Liễu Hạ hai người đồng dạng sắc mặt tái nhợt đang đứng chung một chỗ.

”Trộm đi bí tịch Hình Ý Môn ta lại còn không chịu thừa nhận...” Đằng Thanh Sơn lạnh lùng cười: ”Vũ Hoàng Môn các ngươi đã có thói quen bá đạo hơn sáu nghìn năm qua. Bất quá, Đằng Thanh Sơn ta cũng không phải loại người dễ dàng để người khác cười trên đầu.”

Nói xong, Đằng Thanh Sơn tay cầm Luân Hồi Thương bay thẳng đến tòa Thánh Điện cao bảy tầng đằng xa.

Trước hủy diệt Thánh Điện.

Rồi sau đó tiến vào Vũ Vương Thành, đập nát vài tòa cung điện! Đây chính là điều Đằng Thanh Sơn muốn làm.

Một khi đã đánh thì phải đánh thật đau.

Phải cho khắp thiên hạ đều biết hậu quả của việc trộm đi Hình Ý Môn bí tịch.

"Dừng tay!" Hoàng Thiên Cầm nhin không được, quát lớn.

"Sao?Ngươi muốn ngăn ta?" Đàng Thanh Sơn cũng không vội vàng, mà dùng tốc độ vô cùng bình thường, tiêu sái đi tới tòa Thánh Điện.

"Có bản lĩnh, thì đến ngăn ta đi. Ngươi muốn chết, ta cũng không ngại mà không tiễn ngươi một đoạn đường!"

Đàng Thanh Sơn vừa nói vừa hướng tòa Thánh Điện đi tới, đồng thời để tâm chú ý bốn phương tám hướng, cẩn thận quan sát mọi thứ trong phạm vi lĩnh vực của mình.

Thứ hấn e ngại, chính là con bài chưa lật của Vũ Hoàng Môn!

Đàng Thanh Sơn không dám có lấy một chút đại ý. Một khi mình hủy diệt Thánh Điện, thì con bài chưa lật này chỉ sợ phải lật ra rồi.

"Rốt cuộc con bài chưa lật này như thế nào mà có thể giúp Vũ Hoàng Môn tồn tại hơn sáu nghìn năm?"

"Hơn nữa, năm đó khi Tần Lĩnh Thiên Đế thống nhất thiên hạ, Vũ Hoàng Môn cũng mai danh ẩn tích. Đợi đến khi Tần Lĩnh Thiên Đế tạ thế thì Vũ Hoàng Môn lại nhanh chóng quật khởi. Rốt cuộc là nhờ vào cái gì?" Đàng Thanh Sơn tự hỏi trong lúc tiến về Thánh Điện.

Rõ ràng thấy Đàng Thanh Sơn tiến tới hủy diệt Thánh Điện, nhưng nhất thời không có ai tiến ra ngăn cản hấn.

"Sao có thể như vậy được?"

"Thánh Điện... Không lẽ Thánh Điện thật sự bị hủy diệt hay sao? Không...không có khả năng!"

Trong đầu những tinh anh đệ tử này hoàn toàn là một mảnh rối loạn. Ngay từ nhỏ, bọn họ đã được quán triệt tư tưởng rằng Vũ Hoàng Môn là vô cùng cường đại, cho dù là bất kì tông phái nào cũng không thể lay động. Nhưng một màn hôm nay, đã khiến cho lòng tin tuyệt đối trong tâm khảm bọn họ bắt đầu dao động.

"Sư bá."

"Hoàng trưởng lão."

Liễu Hạ cùng Vũ Phụng, hai vị Hư Cảnh cường giả đều lo lắng nhìn Hoàng Thiên Cầm. Muốn thỉnh Tôn Giả xuất thủ cần có sự đồng ý của Hoàng Thiên Cầm, vì hấn chính là đầu lĩnh của thế hệ Vũ Hoàng Môn hiện giờ.

Hoàng Thiên Cầm nắm tay siết chặt, suy nghĩ vô cùng thống khổ. Hấn rõ ràng cảm ứng được cường đại hơi thở đằng xa đang tiến dần về Thánh Điện.

"Chẳng lẽ ta thực sự phải thỉnh Tôn Giả xuất thủ? Đã bao nhiêu năm qua, không lẽ tới thế hệ ta lại phải thỉnh Tôn Giả xuất thủ?"

Theo như Vũ Hoàng Môn lịch sử ghi lại, phạm bị buộc phải thỉnh Tôn Giả xuất thủ thì đều đại biểu cho việc thế hệ môn nhân Vũ Hoàng Môn thời kì này là cực kì vô dụng.

Bị buộc phải thỉnh Tôn Giả xuất thủ, ở Vũ Hoàng Môn là một cái đại sỉ nhục! Đại biểu cho việc hấn là kẻ vô năng!

"Không lẽ ta buộc phải thỉnh Tôn Giả?"

"Ta... Hoàng Thiên Cầm... Đối mặt một Hư Cảnh đại thành... Mà buộc phải thỉnh Tôn Giả?" Hoàng Thiên Cầm không ngừng tự vấn bản thân, trong lòng thống khổ vô cùng. Nếu là Thiên Thần Cung Bùi Tam đến thì hấn cũng không nhất thiết sẽ thống khổ tự trách như vậy. Nhưng đối phương cũng chỉ vển vển là một Hư Cảnh đại thành mà thôi... Trong lịch sử của Vũ Hoàng Môn cũng chưa từng có chuyện tương tự xảy ra.

Bị một gã Hư Cảnh đại thành bức bách phải thỉnh Tôn Giả xuất thủ!

"A... Không... Không." Nhất thời trong đầu Hoàng Thiên Cầm lúc này là một mảnh hỗn loạn tràn ngập các loại cảm xúc phẫn nộ, nhục nhã, hối hận.

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương một mạch thẳng tiến hướng về Thánh Điện.

”Đứng lại!” Một tiếng quát chói tai vang lên.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua người thanh niên trẻ tuổi đứng chắn trước mặt mình, không khỏi nhếch miệng cười: ”Tiểu tử kia, đừng ở chỗ này muốn làm anh hùng. Đây không phải là chỗ người có thể làm anh hùng.” Nói xong, Đằng Thanh Sơn căn bản không cần để ý người thanh niên trẻ tuổi trước mặt, trực tiếp một bước tiến tới, lập tức thiên địa chi lực bao quanh thân thể dễ dàng chấn bay gã thanh niên, rớt xuống cách đó không xa.

”Sư huynh!”

”Tứ sư đệ!”

Lập tức có không ít người lao tới nâng gã thanh niên kia dậy.

Đằng Thanh Sơn cũng không thèm liếc mắt một cái, tiếp tục hướng về phía Thánh Điện.

Chỉ còn cách Thánh Điện năm mươi trượng!

Bốn mươi trượng...ba mươi trượng...hai mươi trượng!

Khoảng cách không ngừng thu hẹp, đông đảo tinh anh đệ tử lúc này trong mắt cũng đã bắt đầu bốc hỏa.

”Rốt cuộc con bài chưa lật của Vũ Hoàng Môn là gì?” Càng tiếp cận Thánh Điện, Đằng Thanh Sơn lại càng kéo căng dây thần kinh, tùy thời đều có thể xuất thủ.

Mười lăm trượng...mười trượng.

Chín trượng...tám trượng...Thánh Điện đại môn đã ở trước mặt, Đằng Thanh Sơn cũng đập lên bậc thang, trên mặt cũng lộ ra chút tiểu ý.

Bỗng nhiên.

”Người trẻ tuổi,hãy dừng lại!”

Một đạo hùng hậu trầm thấp thanh âm trực tiếp vang lên, quanh quẩn quanh thân Đằng Thanh Sơn.

”Ân?” Đằng Thanh Sơn trong lòng cả kinh. Thanh âm này tuyệt đối không phải bất kì ai trong số ba người Hoàng Thiên Cẩn, Liễu Hạ hay Vũ Phụng. Nhưng cái kiểu truyền âm này, tối thiểu phải là Hư Cảnh cường giả mới có thể làm được.

”Người hửn là...” Đằng Thanh Sơn nhìn xung quanh: ”Là chỗ dựa giúp Vũ Hoàng Môn tồn tại được trong sáu nghìn năm qua mà vẫn sừng sững không đổ?”

Thế nhưng Đằng Thanh Sơn lại không chú ý, trong nháy mắt khi đạo hùng hậu thanh âm kia vang lên thì Hoàng Thiên Cẩn đang nhắm chặt hai mắt vô cùng thống khổ đằng xa thân thể cũng nhẹ nhẹ run lên.

”Chỗ dựa sừng sững không ngã?” Đạo thanh âm lúc trước lại tiếp tục vang lên: ”Cũng có thể coi như vậy!”

”Ân?”

Đằng Thanh Sơn biến sắc, quay đầu nhìn lại Hoàng Thiên Cẩn. Trong lĩnh vực cảm ứng của hửn, khí tức của Hoàng Thiên Cẩn đang không ngừng biến hóa. Nguyên bản khí tức có màu sắc rực rỡ, hùng hồn dần trở nên mịt mờ,nhanh chóng chuyển thành hắc động.

”Tôn Giả!”

Bỗng nhiên một đạo thanh âm vang lên: ”Ngài không cần phải xuất thủ.” Nguyên bản hai mắt Hoàng Thiên Cẩn đang nhắm chặt, đột nhiên mở ra, nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn.

”Chúc mừng sư bá,rốt cuộc đại công cáo thành!” Liễu Hạ ở bên cạnh kinh hỉ nói.

”Chúc mừng Hoàng trưởng lão!” Vũ Phụng cũng kích động nói.

Thế hệ Vũ Hoàng Môn hiện nay sở dĩ do Hoàng Thiên Cẩn cầm đầu là bởi vì hửn đích thực có tư chất cao nhất trong đám đệ tử cùng lứa. Lúc trước, hửn đạt tới Hư Cảnh đại thành sớm hơn Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải

rất nhiều. Sau khi đạt tới Hư Cảnh đại thành lại không ngừng khổ tu, thường xuyên có sự ngộ đạo, không ngừng tiến bộ.

Nhưng thủy chung vẫn không thể đạt tới Động Hư chi cảnh.

Không nghĩ tới...

Lần này chịu áp bách quá lớn về mặt tinh thần, Tôn Giả lên tiếng khiến cho sự áp bách được thả lỏng, giúp hắn tham thấu cửa ải cuối cùng, rốt cuộc đột phá bình chương của Hư Cảnh đại thành, đạt tới Động Hư chi cảnh!

"Là Động Hư." Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát Hoàng Thiên Cầm.

Giờ phút này, khí tức của Hoàng Thiên Cầm đã không còn là của Hư Cảnh cường giả nữa, mà đã trở thành hắc động tương tự như Bùi Tam, Tần Thập Thất. Bất quá, hắc động mới hình thành này so với Bùi Tam cùng Tần Thập Thất thì nhỏ hơn rất nhiều.

"Không nghĩ tới a." Đằng Thanh Sơn nhìn Hoàng Thiên Cầm, lộ ra vẻ tươi cười: "Quả thật không nghĩ tới người ở thời điểm này lại đột phá Hư Cảnh đại thành, đạt tới Động Hư. Bội phục! Bội phục!"

"Ta cũng phải cảm tạ người." Hoàng Thiên Cầm nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Cảm tạ ta?"

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói: "Hoàng Thiên Cầm, kì thực ta vẫn rất tò mò, Động Hư chi cảnh rốt cuộc thực lực như thế nào. Theo như ta biết, tại thời điểm mới bước vào Động Hư chi cảnh, thân thể vẫn chưa kịp cường hóa. Nói cách khác, người so với Bùi Tam, Tần Thập Thất thì thân thể yếu kém hơn rất nhiều."

"Cho dù là ta mới bước vào Động Hư, thân thể chưa kịp cường hóa thì vẫn có thể đả bại người như thường." Hoàng Thiên Cầm mắt lộ ra tinh quang, nắm chặt tử sắc chiến đao trong tay.

Đằng Thanh Sơn thì lại tràn ngập chiến ý, nhiệt huyết sôi trào.

Vừa nãy đả bại Hoàng Thiên Cầm cùng Liễu Hạ, Đằng Thanh Sơn căn bản không sử dụng tuyệt chiêu mạnh nhất là Độc Long Toàn.

"Hắn vịn vịn chỉ mới bước vào Động Hư, thân thể vẫn chưa cường hóa. Hơn nữa, Động Hư cường giả lại bị Cửu Châu đại đại áp chế." Đằng Thanh Sơn âm thầm tính toán: "Mà ta từ trước tới nay có thể xem như cực mạnh Hư Cảnh đại thành, thân thể hoàn toàn có thể so sánh với Động Hư cường giả. Cộng thêm Hồng Thiên Thần Giáp, đủ để cùng hắn đánh một trận."

Cho dù là Bùi Tam, một chương trực tiếp đánh lên người Hồng Thiên Thành Hư Cảnh cường giả Vưu Thạch Kim thì Vưu Thạch Kim cũng vẫn có thể chống đỡ hồi lâu mới chết.

"Ta có Hồng Thiên Thần Giáp, thân thể so với Vưu Thạch Kim mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Cho dù là Bùi Tam, một chương đánh trúng cũng không thể giết ta được chứ đừng nói Hoàng Thiên Cầm."

"Khó khi nào có được cơ hội cùng Động Hư cường giả giao chiến!"

"Cùng tên yếu nhất trong số Động Hư cường giả đánh một trận, xem thử Động Hư Chi Cảnh thực lực thế nào! Có lẽ đối với ta cũng có lợi." Hai tròng mắt Đằng Thanh Sơn lúc này tràn đầy chiến ý. Liễu Hạ, Vũ Phụng đằng xa nhìn nhau kinh ngạc, không ngờ lại có Hư Cảnh đại thành có can đảm khiêu chiến Động Hư.

"Đằng Thanh Sơn, ta sẽ cho người biết, cho dù là mới bước vào Động Hư đi chăng nữa thì ta cũng có thể đánh bại bất kì Hư Cảnh đại thành nào." Hoàng Thiên Cầm bắt đầu súc thế, gât gao nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn.

"Ha ha, có chiêu số gì đặc biệt thì cứ việc sử ra!" Đằng Thanh Sơn cũng hoành ngang trường thương, mũi thương chỉ thẳng vào Hoàng Thiên Cầm phía xa.

Hư Cảnh đại thành cường giả đỉnh phong cùng Động Hư cường giả yếu nhất giao chiến. Ai mạnh ai yếu?

508. Chương 18: Vũ Hoàng Môn Tôn Giả

Đám tinh anh đệ tử này mặc dù nghi hoặc, vì sao sư tổ lúc trước đánh bại bây giờ còn muốn chiến, nhưng vẫn bay nhanh hướng xa xa thối lui. Đối với bọn họ mà nói... Không quản là Hư Cảnh đối chiến, hay là Hư Cảnh cùng Động Hư đối chiến, kinh khí lan đến cũng không phải mấy cái tinh anh đệ tử cơ hồ cũng chỉ mới là Hậu Thiên này có khả năng thừa nhận.

Trước Thánh Điện, Đằng Thanh Sơn cùng Hoàng Thiên Cần, một là Hư Cảnh đại thành đỉnh phong, một là mới bước vào Động Hư, không ngờ chuẩn bị xuất thủ giao chiến với nhau.

Còn Vũ Phụng cùng Liễu Hạ hai đại Hư Cảnh thì ở trên bậc thang của tại Thánh Điện, phòng ngừa lúc hai người kia chém giết kinh khí lan đến sẽ tổn thương Thánh Điện.

"Hư Cảnh đại thành, không ngờ cũng dám cùng Động Hư cường giả giao chiến, thật sự là không biết sống chết." Liễu Hạ đối với sư bá của hắn có vạn phần tự tin.

"Nhìn Đằng Thanh Sơn này sẽ mất mặt như thế nào." Vũ Phụng cũng rất thoải mái.

Bình thường khi Động Hư cùng Hư Cảnh giao chiến, Động Hư tất thắng!

"Hừ!"

Đằng Thanh Sơn đột nhiên hai tròng mắt sáng ngời, khí thế đột nhiên bạo phát, thân ảnh trong khoảnh khắc mơ hồ, tại chỗ lưu lại một đạo tàn ảnh dần dần tiêu tán. Mà bản thân hắn thì cầm trong tay một cây Luân Hồi Thương, lấy khí thế dũng mãnh như vạn mã bồn đằng* trực tiếp vọt tới trước mặt Động Hư cường giả Hoàng Thiên Cần, ngay tức khắc hung hăng đâm một thương!

Trường thương đâm ra, phảng phất như trong không khí xuất hiện một đạo lốc xoáy!

"Không tự lượng sức." Hoàng Thiên Cần mỉm cười, tràn ngập tự tin huy động tử sắc đại chiến đao trong tay. Trong nháy mắt, chiến đao xẹt qua một đạo đường cong huyền diệu, liền bổ vào phía trên trường thương của Đằng Thanh Sơn. Đồng thời chiến đao đao thế thoáng biến đổi, không ngờ đồng thời chém vào tay trái Đằng Thanh Sơn đang cầm trường thương.

"Quả nhiên bất đồng."

Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên, đột ngột lui một bước. Đồng thời, một Như Ảnh Tùy Hình lập tức chuyển hóa thành Hỗn Nguyên Nhất Khí.

Liền phảng phất như trống rỗng xuất hiện một tầng đại địa rất lớn.

"Loảng xoảng!" Lập tức chặn lại một đao này của Hoàng Thiên Cần.

Đằng Thanh Sơn không ngờ phải thoái lui tới hơn mười bước, mà Hoàng Thiên Cần căn bản vẫn bất động.

Cao thấp quá rõ ràng!

"Hảo!"

"Thống khoái!" Liễu Hạ, Vũ Phụng đang ở bên cạnh quan chiến trên mặt cũng lộ ra một tia sắc mặt vui mừng: "Đằng Thanh Sơn này quá kiêu ngạo, cũng phải cho hắn biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên*." Liễu Hạ cười lạnh liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn sau khi bạo thối lui xong cũng cười lớn một tiếng: "Hảo đao pháp, không hổ là Động Hư cường giả!"

"Thương pháp của ngươi cũng không tệ." Hoàng Thiên Cần lạnh nhạt cười: "Chẳng qua, hôm nay ngươi nhất định phải thua." Nói xong, thân thể liền nhoáng lên một cái, hướng Đằng Thanh Sơn phóng tới. Hơn nữa so với lúc trước, thân pháp của hắn càng thêm quỷ dị, huyền diệu hơn không ít.

"Oanh!"

Đằng Thanh Sơn tiếp tục nghênh đón!

"Bồng!Bồng!Bồng!"

Trong mắt người ngoài quan sát, Đằng Thanh Sơn liên tục bị bức phải thối lui, nhưng mỗi lần như vậy lại tiếp tục xông lên giao chiến cùng Động Hư cường giả Hoàng Thiên Cần. Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, Đằng Thanh Sơn đang ở thế hạ phong.

”Ta vừa bước vào Động Hư chi cảnh, thân thể còn chưa kịp cường hóa, thực lực so với Hư Cảnh đại thành đại khái cũng chỉ đề cao hơn một thành mà thôi. Thật sự là đáng tiếc, nếu cho ta một hai năm thời gian, đem thân thể hoàn toàn cường hóa, thân thể lực lượng có thể đạt tới một thành thiên địa chi lực. Đến lúc đó mới có thể không cần để ý đến lực phản chấn của Cửu Châu đại địa mà điên cuồng công kích, chỉ có như vậy mới có thể chắc chắn hạ sát được Đằng Thanh Sơn.”

”Hiện tại chỉ có thể đánh bại, nhưng vô pháp hạ sát được hắn!” Hoàng Thiên Cần thầm thở dài trong lòng.

Đích xác khi đạt tới Động Hư Chi Cảnh thì thực lực sẽ tăng lên, nhưng là từ từ tăng lên. Từ Hư Cảnh đại thành bước vào Động Hư, thực lực tăng lên cũng không tính nhiều lắm. Chẳng qua cho dù là như vậy, thì sau khi thân thể hoàn toàn cường hóa cũng có thể chính diện kích sát Hư Cảnh đại thành.”

”Oanh long long!”

Đại lượng khí kinh phụt ra xung quanh, Đằng Thanh Sơn lại một lần nữa bị đẩy lui.

”Đằng Thanh Sơn, hãy nhận thua đi.” Thanh âm Hoàng Thiên Cần vang vọng giữa sơn mạch.

”Đằng Thanh Sơn, ngươi vẫn còn lì lợm, còn không chịu nhận thua?” Liễu Hạ đẳng xa cũng quát lớn.

”Ân?”

Hoàng Thiên Cần đột nhiên phát hiện, Đằng Thanh Sơn cho dù liên tục bị hắn đánh đánh lui, không ngờ trên mặt lại hiện lên vẻ tươi cười.

”Nguyên lai là như vậy... Nguyên lai là như vậy.” Đằng Thanh Sơn lúc này đích thực là đang mừng như điên: ”Từ Hư Cảnh đại thành đạt tới Động Hư... Nguyên lai lại là như vậy! Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ tạo thành một vòng tròn hoàn toàn viên mãn, cân bằng. Từ điểm đầu đến điểm cuối không có một điểm thừa thãi, hoàn toàn viên mãn.”

Đằng Thanh Sơn cũng không phải là bị bệnh thích ngược đãi bản thân.

Hắn liên tục lao lên cùng Hoàng Thiên Cần giao thủ, chính là vì muốn cảm thụ điểm đặc thù của Động Hư cường giả!

”Vận khí... Vận khí a!”

”Thật sự là quá mức may mắn. Chuyến này đến Vũ Hoàng Môn thì thu hoạch lớn nhất chắc chắn là vì được cùng Hoàng Thiên Cần giao chiến.” Đằng Thanh Sơn trong lòng kích động vận phần: ”Hoàng Thiên Cần cũng chỉ mới bước vào Động Hư chi cảnh, cảnh giới của hắn so với ta cũng chỉ thoáng cao hơn một chút mà thôi. Thế nên, ta mới có thể nhờ vào chính diện giao thủ với hắn mà cảm thụ được cảnh giới của hắn.”

”Nếu như hắn vượt qua ta quá xa, ta căn bản là nhìn không hiểu.” Đằng Thanh Sơn hiểu được điểm này.

Tương tự, đối với một tiểu hải đồng, lúc trước dạy nó một, hai, ba... mười, sau bảo nó học mười một, mười hai, mười ba... tự nhiên là rất dễ dàng.

Nhưng nếu đột nhiên dạy nó giải tích, Pi-ta-go*... tất nhiên là không hiểu.(tiểu hải đồng mà hiểu được thì đó là thiên tài)

Đạo lý tương tự, nếu Bùi Tam cùng Đằng Thanh Sơn giao thủ, cho dù Bùi Tam không thể đả thương Đằng Thanh Sơn thì Đằng Thanh Sơn căn bản cũng không thể hiểu được chiêu thức cùng cảnh giới của Bùi Tam.

Nhưng là, Hoàng Thiên Cần vừa mới bước vào Động Hư chi cảnh, vền vẹn cũng chỉ cao hơn Đằng Thanh Sơn một chút mà thôi.

Chỉ cần Đằng Thanh Sơn cẩn thận tham ngộ, hoàn toàn có thể đột phá.

”Ha ha, ta lại đến lần nữa. Chẳng lẽ ngươi sợ?” Đằng Thanh Sơn cười lớn một tiếng, tay nắm Luân Hồi Thương lại tiếp tục xông lên.

”Tên điên.”

Hoàng Thiên Cầm tức giận mắng một tiếng, trong lòng vô cùng phẫn nộ, cố gắng thi triển ra đao pháp mạnh nhất của hắn hòng đánh bại Đằng Thanh Sơn. Nhưng hắn không nghĩ tới, Đằng Thanh Sơn càng đánh càng hưng phấn.

”Đúng vậy, đây chính là Động Hư chi cảnh, lúc trở về nhất định phải bế quan. Thời điểm đột phá Động Hư chi cảnh đã không xa nữa rồi!” Đằng Thanh Sơn trong lòng ngược lại kích động vạn phần. Hắn đích xác chỉ cách Động Hư chi cảnh một đoạn rất gần.

Lúc trước hắn đem Ngũ Hành Chi Đạo diễn luyện thành quyền pháp đã là cực kì kinh người, nay lại nghiên cứu ra Ngũ Hành Độc Long Toàn. Đằng Thanh Sơn kì thực chỉ kém Động Hư chi cảnh một bước. Nhưng từ lúc đó đến nay hắn vẫn nửa tỉnh nửa mê, không biết như thế nào mới có thể đột phá.

Mà hiện tại, Hoàng Thiên Cầm chẳng khác nào đang chỉ cho hắn phương hướng, nói cho hắn biết nên đi đường nào, đi như thế nào. Đó chính là con đường để trở thành Động Hư cường giả, Đằng Thanh Sơn há có thể không kích động.

”Bế quan, khi về nhất định phải bế quan!” Đằng Thanh Sơn hiện tại cũng có thể coi như là đang bế quan.

Sắc mặt Hoàng Thiên Cầm bắt đầu trở nên âm trầm. Hắn đã thực sự phẫn nộ rồi.

Hắn chưa từng thấy qua Hư Cảnh cường giả nào lại không biết xấu hổ như vậy. Tình thế đã quá rõ ràng, hắn hoàn toàn áp đảo Đằng Thanh Sơn. Nhưng vì Đằng Thanh Sơn có thể kháng cự lực phản chấn, nên cho dù liên tục bị bức lui, Đằng Thanh Sơn vẫn không hề hấn gì.

Điều này khiến cho Hoàng Thiên Cầm dù tiếp tục đánh cũng giết không được Đằng Thanh Sơn. Cứ tiếp tục như vậy, căn bản là lãng phí thời gian.

”Đằng Thanh Sơn, ngươi không phải là đối thủ của ta, sao cứ tiếp tục càn quấy như vậy?” Hoàng Thiên Cầm giận dữ quát lên một tiếng.

”Cáp cáp...” Đằng Thanh Sơn cười lớn một tiếng: ”Hoàng Thiên Cầm, ngươi cho rằng ta không phải đối thủ của ngươi vậy thì thử tiếp một thương này của ta xem sao!” Lời vừa dứt, Đằng Thanh Sơn đã ngưng tụ toàn bộ tinh thần trên Luân Hồi Thương.

”Ấn?” Hoàng Thiên Cầm sắc mặt khê biến.

Trong khoảnh khắc, xung quanh phảng phất biến thành hải dương vô tận, từng đợt sóng biển rít gào vang lên. Trong nước biển chỉ còn lại một thanh trường thương. Thanh trường thương này mang theo lực đạo hùng hồn của hải dương vô tận, lấy khí thế xé rách thiên địa, bay thẳng đến Hoàng Thiên Cầm.

Hoàng Thiên Cầm tức giận hừ một tiếng, hai tay nắm chặt đao.

Đao thương giao kích!

Hoàng Thiên Cầm cả người bị chấn bay ngược trở lại, trực tiếp đập vào một tòa cung điện sớm đã bị tổn hại lúc trước, máu tươi từ trong miệng hắn phun ra.

”Oanh oanh long~~” Tòa cung điện này trực tiếp đổ sụp xuống, cát bụi mù mịt.

”Bồng!” Đằng Thanh Sơn cũng bị chấn bay ngược trở lại, đập vào một tòa núi đá khiến nó nổ thành từng mảnh. Chẳng qua Đằng Thanh Sơn lại cứ như không có chuyện gì, tiếp tục đứng lên.

Hùng Hại Tử sơn mạch, một phương nhân mã Vũ Hoàng Môn vốn tràn đầy tiếng cười, thập phần tự tin thì nay chẳng khác nào bị người khác bóp ngay yết hầu. Một đám đều trừng lớn con ngươi, á khẩu nói không nên lời.

Đằng Thanh Sơn cùng Hoàng Thiên Cầm đều bị chấn ngược về sau!

Chẳng qua, Hoàng Thiên Cầm hộc máu, còn Đằng Thanh Sơn thì lại đứng lên như không có chuyện gì xảy ra.

”Không có khả năng.”

Một tiếng hét phẫn nộ vang lên, Hoàng Thiên Cầm từ đám phế tích đứng lên, căm tức nhìn Đằng Thanh Sơn: "Vừa rồi sao lại như vậy? Đằng Thanh Sơn, nói đi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Người, một Hư Cảnh đại thành tuyệt đối không có khả năng đánh bại ta. Tuyệt đối không!" Hoàng Thiên Cầm căn bản không tin chuyện như vậy lại xảy ra.

"Sự thật diễn ra ngay trước mắt người mà còn không tin? Sao, có muốn thử lại không?" Đằng Thanh Sơn cười lạnh một tiếng, nhìn hắn.

"Không... Không thể như vậy được." Hoàng Thiên Cầm không ngừng lắc đầu.

Mới bước vào Động Hư chi cảnh, chưa kịp cường hóa thân thể, hắn chỉ có thể bộc phát ra mười ba thành thiên địa chi lực mà thôi.

Uy lực của Ngũ Hành Độc Long Toản cũng là mười ba thành Thiên Địa Chi Lực.

Mà Đằng Thanh Sơn có thể kháng trụ lực phản chấn, còn Hoàng Thiên Cầm thì lại bị chấn động làm bị thương.

"Hừ!"

Đằng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua Liễu Hạ, Vũ Phụng sắc mặt đang đồng dạng vô cùng khó coi. Sau đó, ánh mắt hắn dừng lại ở Thánh Điện: "Lần này, đến Vũ Hoàng Môn có thể lần ra cách tiến vào Động Hư chi cảnh đã là đại thu hoạch rồi. Chẳng qua, ta nhất định phải biết được Tôn Giả này rốt cuộc là ai!"

"Tiểu Thanh!" Đằng Thanh Sơn hô một tiếng.

Sưu!

Từ giữa không trung, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đáp xuống bên cạnh Đằng Thanh Sơn.

Đ

ằng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười. Cho dù Tôn Giả đó có thật sự lợi hại, thì cũng lắm dựa vào Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh chạy trốn.

"Vừa rồi Hoàng Thiên Cầm gọi ngài là Tôn Giả!"

"Không lẽ Tôn Giả ngài còn không chịu hiện thân?" Đằng Thanh Sơn nhìn vào Thánh Điện, cười vang nói: "Nếu không, ta đành phải hủy diệt Thánh Điện này rồi. Ta xem, hiện tại bọn họ căn bản không thể ngăn cản được ta." Đằng Thanh Sơn lại liếc mắt nhìn đám người Hoàng Thiên Cầm, khiến Hoàng Thiên Cầm giận giữ tới mức thân thể phát run. Chỉ cần cho hắn thời gian củng cố cảnh giới, đề cao cường độ thân thể thì chắc chắn hắn sẽ có thể đánh bại Đằng Thanh Sơn!

"Người trẻ tuổi, xem ra người rất muốn gặp ta." Một đạo thanh âm hùng hậu quanh quẩn tại cả sơn lâm: "Vậy người tiến vào Thánh Điện đi."

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương, cùng Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh trực tiếp bay vào Thánh Điện.

*vạn mã bồn đằng: 1 vạn con ngựa chạy như bay, ý nói khí thế rất lớn.

*nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: ngoài người còn có người, ngoài trời còn có người: ý nói 1 người giỏi thì sẽ có người giỏi hơn.

*giải tích, Pitago: những phương pháp tính toán thuộc Hình, Đại cấp 2 và cấp 3.

509. Chương 19 : Tôn Giả

Hoàng Thiên Cầm, Vũ Phụng, Liễu Hạ ba người nhìn bốn phía.

"Tất cả hộ pháp, hãy dẫn dắt đệ tử mình đi các cung điện xung quanh, xem mức độ hư hao như thế nào." Vũ Phụng đứng ở trên những bậc thang Thánh Điện, cất giọng hạ lệnh nói. Nhất thời, có hơn mười người hoặc là trung niên, hoặc là lão giả, đều khom người tuân mệnh, sau đó lập tức dẫn dắt các tinh anh đệ tử đang có chút tâm loạn kinh hoảng rời đi.

"Đi thôi." Hoàng Thiên Cần thở dài một hơi.

"Thật không biết quái thai này thoát ra từ đâu." Liễu Hạ cũng lắc đầu, oán hận nói.

Vũ Phụng lại không hé răng, đi theo Hoàng Thiên Cần, Liễu Hạ đi vào đại điện của Thánh Điện.

Đằng Thanh Sơn cùng với Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đang ở trung tâm đại điện nhìn quanh bốn phía, nhưng căn bản là không thấy được Tôn Giả.

"Tôn Giả, sao không hiện thân?" Đằng Thanh Sơn cất cao giọng nói.

Đặng! Đặng! Đặng!

Lúc này, Vũ Hoàng Môn ba gã Thái thượng trưởng lão đều từ hướng cầu thang đi vào giữa đại điện. Đồng thời, Vũ Phụng lại tự mình đi đóng cửa đại điện lại.

"Động ca ~" Cánh cửa đại môn cao lớn ầm vang một tiếng, liền đóng lại.

Toàn bộ đại điện trong nháy mắt chìm vào bóng tối.

"Đằng Thanh Sơn, người nếu muốn gặp Tôn Giả, không cần phải sốt ruột." Liễu Hạ lạnh nhạt nói một tiếng, đi đến bên cạnh đại điện châm hai tòa đại đăng ở hai bên trái phải. Trong lúc nhất thời, bên trong đại điện có hai tòa đại đăng chiếu rọi, tuy nhiên lúc sáng lúc tối.

"Tỏ ra thần bí?" Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười, nhìn quét cả bốn phía.

Hoàng Thiên Cần, Vũ Phụng, Liễu Hạ cả ba người đều đứng ở một bên.

Ở bên cạnh Đằng Thanh Sơn, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh cũng có chút không kiên nhẫn, khẽ vỗ hai cánh. Tuy nàng đã thu hỏa diễm quanh mình, nhưng lúc này hào quang so với hai tòa đại đăng còn muốn sáng hơn.

"Tôn Giả rốt cuộc ở đâu?" Đằng Thanh Sơn trong lòng nghi hoặc.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được một cỗ khí tức hùng hồn đang tới gần. Cơ hồ trong nháy mắt, cỗ khí tức này từ cửa sổ tầng thứ bảy trong Thánh Điện tiến vào, sau đó hạ xuống, trực tiếp dừng ở giữa đại điện. Hơi thở hắc ám rất hùng hồn này, Đằng Thanh Sơn đã sớm cảm giác được.

"Không đúng a. Cỗ hơi thở này sao lại giống hơi thở của Liệt Phong Long Chuẩn, đều cực kỳ cường đại. Đây hẳn là hơi thở của Hư Cảnh Yêu Thú mới đúng." Đằng Thanh Sơn nghi hoặc: "Sao lại là Tôn Giả?"

Ở giữa đại điện hôn ám.

Có một thân ảnh mơ hồ đang đứng, toàn thân hắc đều bao trùm trong một bộ chiến giáp màu vàng lợt, ở đại điện tối đen cũng có thể thấy được. Chiều cao của hắc cực kỳ kinh người, ước chừng khoảng hai trượng (năm mét).

Mang theo một mũ giáp màu vàng lợt, mặt nạ bảo hộ gương mặt, ngay cả ánh mắt cũng đều không lộ ra.

"Bái kiến Tôn Giả." Hoàng Thiên Cần, Vũ Phụng, Liễu Hạ ba người đều cung kính nói.

"Nắm tay thật lớn." Đằng Thanh Sơn ánh mắt dừng lại ở trên tay của người khổng lồ cao lớn.

Thân cao khoảng hai trượng, nhưng nắm tay lại to lớn kinh người giống như hai khối cự thạch. Ngoài ra, trên nắm tay còn có bao tay bảo hộ, ở trên bao tay có một loạt gai nhọn. Tin tưởng một quyền này nện xuống, một tòa núi nhỏ cũng đều sẽ bị đập nát.

"Người trẻ tuổi, người không phải là muốn gặp ta sao? Sao lại không nói?"

"Người chính là Tôn Giả?" Đằng Thanh Sơn nhìn quái nhân trước mặt hoàn toàn bao phủ trong chiến giáp, ngay cả bộ mặt cũng không lộ ra. Quái nhân này, thoáng nhìn giống như một con rô bốt trong điện ảnh

khoa học viễn tưởng kiếp trước. Cái mà Đằng Thanh Sơn kỳ quái chính là, hiện giờ Hoàng Thiên Cần chính là Động Hư chi cảnh. Nhưng Tôn Giả trước mắt này, hơi thở rõ ràng là Hư Cảnh.

Hoàng Thiên Cần nhìn thấy Tôn Giả, lại cung kính hô một tiếng bái kiến Tôn Giả. Việc này đích thật là việc lạ.

"Ta không phải Tôn Giả, thì là ai?" Một thanh âm hùng hậu lại một lần nữa vang lên.

"Không biết Tôn Giả có thể lột mũ giáp cùng mặt nạ bảo hộ được hay không?" Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Có thể."

Thanh âm Tôn Giả vang lên. Chỉ thấy hắn dùng bao che tay bảo hộ tay phải trực tiếp lột mũ giáp xuống, lộ ra khuôn mặt thực. Tôn Giả nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn, lộ ra một khuôn mặt đầy răng nanh.

"Không có khả năng!"

"Người như thế nào chính là..." Đằng Thanh Sơn hoàn toàn bị sợ ngây người.

Ở phía trước hắn, vị Tôn Giả này lại là một con Cự Hùng(gấu)! Đúng, chính là gấu! Một con gấu có đôi mắt nhỏ, nhưng lại mơ hồ có một tia kim quang.

"Khó trách hai tay lại lớn như vậy, còn có cánh tay, chân to lớn như thế." Đằng Thanh Sơn trước còn suy nghĩ vị Tôn Giả này thân thể tỉ lệ không thích hợp, không giống con người. Hiện tại chứng kiến Cự Hùng này thì tự nhiên hoàn toàn hiểu được, đây chính là Hư Cảnh đại thành Yêu Thú thuộc loại gấu!

"Rất kinh ngạc?" Thanh âm hùng hậu lại lần nữa vang lên, nhưng Cự Hùng Tôn Giả lại căn bản không há mồm.

"Người, người làm sao mà có thể nói được?" Đằng Thanh Sơn lắc đầu: "Yêu Thú, không có khả năng có thể nói chuyện."

"Sao lại không được?" Ở bên cạnh, Hoàng Thiên Cần cười lạnh một tiếng: "Đằng Thanh Sơn, đây là người không biết! Ta hỏi người, Hư Cảnh cường giả truyền âm, còn có thể nghe được thanh âm hai ba mươi dặm là làm như thế nào?"

Đằng Thanh Sơn trong lòng vừa động.

Truyền âm, là đem chính thanh âm của mình làm cho chấn động, ở bên tai đối phương bắt chước sinh ra thanh âm chấn động đồng dạng, tự nhiên sẽ làm cho đối phương nghe được.

Mà nghe được lời nói từ khoảng cách hai ba mươi dặm cũng là cùng một đạo lý. Đem hai ba mươi dặm, ở bên tai mình bắt chước sinh ra đồng dạng chấn động, thanh âm người khác tự nhiên là nghe được.

"Hư Cảnh cường giả, có thể dễ dàng khống chế sinh ra các loại chấn động thanh âm." Hoàng Thiên Cần lạnh nhạt cười: "Bằng vào sự khống chế thanh âm ở một mức nhất định. Cho nên, bất kỳ một Hư Cảnh cường giả nhân loại nào, nếu muốn học Thú ngữ thì chỉ cần hao phí khoảng một canh giờ là hoàn toàn có thể học hiểu được."

Đằng Thanh Sơn gật đầu, đạo lý này hắn biết.

"Hư Cảnh Yêu Thú cũng vậy, chỉ cần có người dạy, nói cho bọn họ hiểu ngôn ngữ nhân loại rồi chuyển qua Thú ngữ. Cứ như vậy, bọn họ cũng sẽ hiểu lời nói của nhân loại." Hoàng Thiên Cần nói: "Mặc dù rất ít có cường giả nhân loại nguyện ý hao phí nhiều thời giờ đi dạy Yêu Thú, nhưng đó là điều hoàn toàn có thể làm được."

Đằng Thanh Sơn ngẩn ra. Đúng, trí tuệ của Hư Cảnh Yêu Thú không thua gì nhân loại.

Như Lý Quân, hoàn toàn có thể đi dạy một con Yêu Thú nghe hiểu được tiếng người.

"Hoàng Thiên Cần, tuy là nghe hiểu. Nhưng là, Yêu Thú không thể phát ra thanh âm của nhân loại a." Đằng Thanh Sơn nói.

Đây là sự hạn chế của dây thanh âm. Dây thanh quản của con người có thể phát ra rất nhiều loại thanh âm. Nhưng dây thanh quản của Yêu Thú lại có hạn chế rất lớn, bọn họ không thể phát ra ngôn ngữ nhân loại phức tạp như vậy.

”Là nói không nên lời, nhưng Hư Cảnh Yêu Thú có thể khống chế thanh âm chấn động, sinh ra thanh âm.” Hoàng Thiên Cần nói.

”Này.....”

Đằng Thanh Sơn trong lòng nổi lên cơn sóng gió động trời, không thể không liếc nhìn Hùng Tôn Giả ở bên cạnh.

Thông qua không chế không khí gây nên chấn động, sinh ra thanh âm, chuyện này Đằng Thanh Sơn đương nhiên biết! Nhưng là, Hư Cảnh cường giả nhân loại khống chế không khí gây nên chấn động rồi tiến hành truyền âm, đó căn bản chỉ là phục chế! Chỉ là đem lời nói của mình khiến cho thanh âm chấn động có thể phục chế một lần!

Trong không khí, sóng gợn của thanh âm chấn động rất phức tạp.

Chỉ riêng phục chế là dễ dàng.

Nhưng phải nhớ kỹ mỗi một chữ, thanh âm chấn động, sau đó tạo thành từ ngữ. Còn như Hùng Tôn Giả này, không nói lời nào lại khống chế thanh âm dao động sinh ra một câu... Khó khăn này quá lớn.

”Người trẻ tuổi, ta biết ngươi kinh ngạc cái gì.” Hùng Tôn Giả hơi hơi cúi đầu, nhìn xuống mỉm cười liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn một cái: ”Đích xác, chỉ dựa vào khống chế không khí chấn động mà nói ra một câu so với học Thú ngữ thì phải khó hơn gấp trăm ngàn lần! Năm đó, ta cùng với Đại Vũ học ngôn ngữ nhân loại hao phí mất mười năm. Nhưng là, ta muốn nói ra, lại là hao phí hơn một ngàn năm mới hoàn toàn học được, mới có thể làm được.”

”Hơn một ngàn năm?” Đằng Thanh Sơn thầm hít một hơi, sau đó có chút khâm phục nhìn Hùng Tôn Giả trước mặt.

Có người dạy, Hư Cảnh Yêu Thú học hiểu ngôn ngữ nhân loại thì chỉ cần mười năm là có thể làm được.

Còn đem tất cả lời nói, thông qua thanh âm chấn động sinh ra, Hùng Tôn Giả lại hao phí hơn một ngàn năm, có thể thấy được chuyện này khó khăn đến bậc nào!

Ở giữa đại điện, Đằng Thanh Sơn cùng với Hùng Tôn Giả trao đổi.

”Nó hẳn là hài tử của Bất Tử Phượng Hoàng.” Hùng Tôn Giả cười nhìn thoáng qua Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh: ”Còn nhớ rõ năm đó, ta cùng với Bất Tử Phượng Hoàng giao thủ... Chỉ chớp mắt mà đã qua mấy ngàn năm.”

”Tôn Giả, người là năm đó cùng với Vũ Hoàng...” Đằng Thanh Sơn trừng mắt kinh hô. Trong đầu hắn bỗng nhiên nhớ đến, trong thư tịch có liên quan đến Vũ Hoàng có một bản ghi chép.

Trong bản ghi chép về lịch sử.

Vũ Hoàng trị thủy, nổi danh chính là có một con Hư Cảnh hắc hùng trợ giúp Vũ Hoàng mở núi. Trong dân gian thậm chí còn có truyền thuyết, nói Vũ Hoàng hóa thân làm hắc hùng, bỏ ra một tòa tòa núi lớn.

”Chẳng lẽ, Hùng Tôn Giả này chính là Hư Cảnh hùng thú năm đó?” Đằng Thanh Sơn trong lòng thất kinh.

Ở bên cạnh, Hoàng Thiên Cần tự tin nói:”Đúng, năm đó khi tổ sư của Vũ Hoàng Môn ta thống trị thiên hạ.”

”Thiên hạ có nhiều núi lớn ngăn trở, lúc ấy ngoại trừ tổ sư sử dụng Khai Sơn Thần Phủ bỏ ra một tòa tòa núi lớn ra, chính là Tôn Giả vì tổ sư mà đập mở một tòa núi lớn. Phóng nhãn khắp thiên hạ, trong Hư Cảnh Yêu Thú không có một ai mạnh hơn so với Tôn Giả.”

Đằng Thanh Sơn trong lòng khê động.

”Không.”

Hùng Tôn Giả nhẹ cười, lắc đầu: "Năm đó, hỏa phượng tuy rằng so với ta hơi yếu hơn một chút. Nhưng là, nàng khi đó còn chưa đạt tới cực hạn, thiên phú của nàng không thể đo lường a. Hơn nữa nếu nàng muốn trốn, ta cho dù đuổi cũng đuổi theo không được."

Đằng Thanh Sơn nghe được như vậy. Hiển nhiên, năm đó Phượng Hoàng chỉ mẫu từng thua trên tay Hùng Tôn Giả.

Cũng khó trách, Phượng Hoàng chỉ mẫu đối với Cửu Châu tương đối kiêng kỵ. Bất quá, năm đó Phượng Hoàng chỉ mẫu cùng với Phượng Hoàng chỉ mẫu bây giờ thực lực là bất đồng.

"Hoặc tỷ như Yêu Long ở Đại Duyên Sơn. Sở dĩ ta có thể trấn hấn, cũng là vì năm đó Đại Vũ đã luyện chế cho ta một bộ chiến giáp." Hùng Tôn Giả hơi nắm chặt nắm tay, Đằng Thanh Sơn thậm chí còn cảm thấy không khí như bị chấn động cực lớn. Sau đó, Hùng Tôn Giả cười nhìn Đằng Thanh Sơn: "Ta biết, tên của ngươi là Đằng Thanh Sơn. Ngươi là người trẻ tuổi năm đó mở ra Thiên Hồng Thủy Cung, đúng không?"

"Đúng vậy." Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

"Tin tưởng rằng Tôn Giả cũng biết ta đến đây là vì chuyện gì." Đằng Thanh Sơn cũng không vòng vo. Hùng Tôn Giả quét về phía Hoàng Thiên Cần ba người ở bên cạnh: "Các người nói đi, sao lại thế này?"

510. Chương 20 : Bồi Thường

Đằng Thanh Sơn tức giận, sắc mặt khó coi, lạnh lùng quát một tiếng: "Hoàng Thiên Cần, ngươi còn biết hai từ liêm sỉ là gì hay không?"

"Ngươi..." Hoàng Thiên Cần bị những lời này của Đằng Thanh Sơn làm cho giận dữ.

"Trong nhóm người đi phục kích Hình Ý Môn có Quách Kiệt Tu và Cam Tử Đào, chẳng lẽ không phải người của Vũ Hoàng Môn ngươi? Còn nữa! "Cửu Hoàng Pháo quyền" bí tịch cũng chỉ có Hình Ý Môn mới có, là do Đằng Thanh Sơn ta tự mình sáng chế. Bí tịch của ta hiện tại rơi vào tay ngươi, ngươi còn nói bỏ ra số tiền lớn để mua? Hừ! Bí tịch ta tự sáng chế, ngươi dựa vào cái gì cho người của Vũ Hoàng Môn ngươi tu luyện?" Đằng Thanh Sơn phẫn nộ quát.

Hoàng Thiên Cần, Vũ Phụng, Liễu Hạ cũng nổi giận.

Đây là địa phương gì chứ?

Thánh Điện! Ngay cả Hùng Tôn Giả cũng ở bên cạnh!

Trong suy nghĩ của ba người Hoàng Thiên Cần, có Hùng Tôn Giả ở đây, Vũ Hoàng Môn bọn họ tự nhiên mới là bên ở thế thượng phong, Đằng Thanh Sơn nên biết quy củ mới đúng.

"Đằng Thanh Sơn, ngươi thật là không biết chừng mực!" Liễu Hạ khiển trách quát mắng.

"Hùng Tôn Giả." Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía Hùng Tôn Giả thân hình to lớn nói: "Sự tình như vậy, Hùng Tôn Giả ngươi hẳn là đã hiểu được. Nói đi, Hùng Tôn Giả ngươi chuẩn bị giải quyết như thế nào?"

Đích xác, thực lực của Hùng Tôn Giả rất mạnh. Đằng Thanh Sơn cũng có thể cảm nhận được, chỉ cần khí tức hùng hồn không chút nào kém hơn so với Yêu Long Tử Tích đã nói lên thực lực của đối phương.

Vào thời đại của Vũ Hoàng, Hùng Tôn Giả này có thể dễ dàng bẻ vỡ một ngọn núi, có thể thấy được thực lực rất mạnh.

Chẳng qua thực lực cường đại thì sao? Hùng Tôn Giả này cũng không phải là phi cầm Yêu Thú, trên phương diện phi hành tuyệt không có khả năng vượt qua Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh. Đằng Thanh Sơn cảm thấy... Đã bảo hộ Vũ Hoàng Môn tồn tại sáu ngàn năm, Hùng Tôn Giả hẳn là không có khả năng không biết đạo lý. Hơn nữa Hùng Tôn Giả cùng Đằng Thanh Sơn một khi trở mặt, rất có thể phải hứng chịu Đằng Thanh Sơn điên cuồng trả thù, điểm ấy Hùng Tôn Giả đương nhiên phải lo lắng!

"Sự tình ta đã hiểu." Thanh âm hùng hậu vang lên.

Hùng Tôn Giả vẫn giữ bộ dáng rất lạnh nhạt bình tĩnh, nhìn Hoàng Thiên Cầm ba người.

"Bí tịch này không quản là các người tìm được bằng cách nào, chỉ là nếu không được Đằng Thanh Sơn tự nguyện cho các người, mà các người lại đem cho đệ tử tu luyện. Việc này chính là chiếm đoạt bí tịch Cửu Hoàng Pháo quyền, thật tiện nghi a! Các người ngẫm lại xem, cần bồi thường Đằng Thanh Sơn như thế nào đi."

"Tôn Giả... " Hoàng Thiên Cầm ba người rùng mình.

Trong suy nghĩ của bọn họ, Tôn Giả là thuộc phương Vũ Hoàng Môn bọn họ, theo lý thì nên bảo hộ bọn họ mới đúng.

"Hừ, không nghe thấy sao?" Hùng Tôn Giả trong đôi mắt quang mang chợt lóe.

"Vâng." Ba người không dám làm trái. Trong lịch sử của Vũ Hoàng Môn, các thế hệ Hư Cảnh cường giả đều biết rằng... Các thế hệ môn nhân của Vũ Hoàng Môn đều phải nghe theo mệnh lệnh của Hùng Tôn Giả! Chẳng qua, bởi vì Vũ Hoàng Môn rất ít khi gặp nguy nan lớn, cho nên những lần Hùng Tôn Giả xuất thủ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hoàng Thiên Cầm ba người đối với quy tắc xử sự của Hùng Tôn Giả cũng không hiểu lắm.

"Đằng Thanh Sơn, một khi Tôn Giả muốn ta bồi thường cho người... Người nói đi, chúng ta bồi thường như thế nào thì người mới vừa lòng." Hoàng Thiên Cầm nhìn Đằng Thanh Sơn, lãnh đạm nói.

"Như thế nào bồi thường? Các người muốn bồi thường như thế nào, nói ta nghe một chút?" Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi Thương trong tay, cười nhạt nói.

Lần này đàm phán, vốn liếng của hắn chính là dựa vào tốc độ của Bất Tử Phương Hoàng Tiểu Thanh. Hắn hoàn toàn có thể không quan tâm sự có mặt của Hùng Tôn Giả, làm cho Vũ Hoàng Môn chịu tổn thất không thể đo lường. Cho nên, hắn mới có thể thoải mái đến đàm phán... Huống chi, đây là lần đầu tiên bí tịch bị truyền ra ngoài, tuyệt không thể bỏ qua, yếu đuối cúi đầu. Nếu không, trong tương lai Hình Ý Môn khẳng định sẽ không ngừng suy bại.

"Vũ Hoàng Môn ta sẽ đem bí tịch "Cửu Hoàng Pháo quyền" trả lại cho Hình Ý Môn. Hơn nữa, chúng ta sẽ ra lệnh cho đệ tử của Vũ Hoàng Môn không cho phép bất luận kẻ nào tu luyện Cửu Hoàng Pháo quyền. Đồng thời... Vũ Hoàng Môn ta sẽ bồi thường một trăm hai mươi vạn lượng hoàng kim." Hoàng Thiên Cầm nói một hơi, rồi sau đó nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn.

"Đằng Thanh Sơn, người thấy thế nào? Trả lại bí tịch, cấm môn hạ tu luyện, bồi thường một trăm hai mươi vạn lượng vàng!"

"Hừ!" Đằng Thanh Sơn cười lạnh một tiếng: "Hoàng Thiên Cầm, người cho rằng ta là kẻ ngốc sao?"

Hoàng Thiên Cầm biến sắc, Vũ Phụng bên cạnh quát: "Đằng Thanh Sơn, Vũ Hoàng Môn ta đã nói ra sự bồi thường, như thế nào, người không hài lòng?"

"Trả lại bí tịch?" Đằng Thanh Sơn cười nhạo nói: "Bí tịch này, trong Vũ Hoàng Môn đã có không ít người bắt đầu tu luyện. Bí tịch Cửu Hoàng Pháo Quyền, trong tông môn của người sao lại không ghi chép lại vài bản? Hơn nữa cho dù không có bản ghi chép, những người tu luyện hoàn toàn có thể chép lại bí tịch! Cho nên nói... Nhiều tu luyện giả như vậy, chỉ cần không chết hết, bí tịch này căn bản không thể trả lại."

"Người muốn cho tất cả tu luyện giả đều chết?" Vũ Phụng có chút kinh hoảng.

"Ta cũng không nhẫn tâm như vậy." Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn ba người.

"Những người tu luyện Nội gia quyền là vô tội. Huống chi, bọn họ cho dù chết hết, Vũ Hoàng Môn các người sẽ không có bí tịch "Cửu Hoàng Pháo quyền" đã cất giấu hay sao? Không ai có thể chứng minh. Cho nên, việc trả lại bí tịch... Ta căn bản không tin."

"Còn cấm môn hạ đệ tử tu luyện?"

"Ha ha, Vũ Hoàng Môn các người thống nhất cả Vũ Châu, địa vực rộng lớn. Nếu các người đem một ít đệ tử trốn ở một vài nơi bí ẩn tu luyện, ta như thế nào biết được? Cho nên, điều này cũng là vô nghĩa." Đẳng Thanh Sơn cười nhạo nói: "Còn một trăm hai mươi vạn lượng hoàng kim... Các người ba người không phải giả ngốc chứ? Nên biết, kim tiền đối với tông phái mà nói tính là cái gì?"

Tông phái là phải có tối cường quyền thế, cao cao tại thượng.

Còn cần nghĩ đến kim tiền sao?

"Cho nên, những cái gọi là trả lại bí tịch, cấm tu luyện, cùng với bồi thường một trăm hai mươi vạn lượng hoàng kim, đều là nực cười..." Đẳng Thanh Sơn liếc mắt nhìn hai người: "Coi Đẳng Thanh Sơn ta là kẻ ngốc sao?"

Hoàng Thiên Cầm sắc mặt khó coi.

Đề nghị này của hắn đích xác có tâm bốn cột. Chỉ cần Đẳng Thanh Sơn không chú ý điều xảo trá trong đó, sẽ bị bốn cột một phen. Một khi song phương đã định ra ước định, về sau cũng không có cách nào phản đối.

"Người trẻ tuổi, người nói đi, muốn cho bọn họ làm như thế nào. Truyền nhân của Vũ Hoàng Môn, đúng là thế hệ sau không bằng thế hệ trước." Hùng Tôn Giả thở dài một tiếng.

Ba người Hoàng Thiên Cầm nghe được Tôn Giả nói thế hệ sau không bằng thế hệ trước, trong lòng rất xấu hổ và giận dữ.

"Đẳng Thanh Sơn, người nói đi." Hoàng Thiên Cầm cắn răng nhìn chăm chú Đẳng Thanh Sơn.

"Nói vậy, Vũ Hoàng Môn người hắn là cũng đã biết tầm quan trọng của "Cửu Hoàng Pháo quyền"?" Đẳng Thanh Sơn trịnh trọng nói: "Còn bồi thường... Ta muốn Vũ Hoàng Môn các người, thứ nhất bồi thường ba bản Thiên cấp bí điển. Thứ hai, cấm môn hạ tu luyện "Cửu Hoàng Pháo quyền". Nếu bị Hình Ý Môn ta phát hiện một lần, phải bồi thường mười vạn lượng hoàng kim."

"Người thật đúng là tham lam!" Hoàng Thiên Cầm nhin không được, quát.

"Thiên cấp bí điển ba bản, Người... Người..." Vũ Phụng, Liễu Hạ hai người cũng tức giận đến đỏ mắt.

Hai điều kiện này của Đẳng Thanh Sơn thực sự rất nham hiểm.

Điều kiện thứ hai, cấm tu luyện Pháo quyền, nhưng đôi khi đã cấm, môn hạ vẫn sẽ có người trộm tu luyện. Bị phát hiện một lần phải bồi thường mười vạn lượng hoàng kim! Mười lần chính là trăm vạn lượng hoàng kim, điều này quả thực rất dọa người. Đương nhiên, đây chỉ là một lời nói để chiếm tiện nghi. Dù sao người ta luyện quyền cho dù người đương trường bắt được, Vũ Hoàng Môn cũng có thể lắt đầu phủ nhận.

Hai điều kiện này, chân chính lợi hại chính là điều thứ nhất!

Ba bản Thiên cấp bí điển!

Đối với một tông phái mà nói, Thiên cấp bí điển là cực kỳ, cực kỳ trọng yếu. Như Ma Ni Tự, trong Ma Ni Tự những người tu luyện bản Thiên cấp bí điển "Ma Hà" so với người tu luyện "Kim Thân Phật Đà" thì còn nhiều hơn! Thiên cấp mật điển có tính phổ biến, khó khăn cũng thấp, hơn nữa hoàn toàn có thể khiến tu luyện giả tu luyện đến Hư Cảnh! (phổ biến là trong nội bộ tông môn, không phải phổ biến trên Cửu châu - DG)

"Ba bản, nhiều lắm sao?" Hùng Tôn Giả bên cạnh khẽ nhú mày, thanh âm hùng hậu vang lên.

"Tôn Giả." Hoàng Thiên Cầm ba người nhin không được nhìn về phía Hùng Tôn Giả.

Ý tứ của Tôn Giả, hiển nhiên là đáp ứng bồi thường Thiên cấp bí điển.

"Nể mặt Tôn Giả, như vậy đi, chỉ cần hai bản Thiên cấp bí điển." Đẳng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

"Nói vậy các người cũng biết, "Cửu Hoàng Pháo quyền" đối với Nội gia quyền tu luyện giả thì tầm quan trọng so với hai bản Thiên cấp bí điển của các người không hơn nhau lắm! Hơn nữa, Vũ Hoàng Môn các người nhiều qua năm như vậy, Thiên cấp bí điển sẽ không hề thiếu chứ?"

Hoàng Thiên Cầm ba người nhìn nhau, sau đó lại nhìn Hùng Tôn Giả. Hùng Tôn Giả khẽ gật đầu.

"Được rồi." Hoàng Thiên Cần cắn răng nói: "Hai bản Thiên cấp bí điển."

Đặng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

Trong Hình Ý Môn, có rất nhiều người tu luyện Nội gia quyền, nhưng đạt tới cảnh giới tông sư lại có rất ít người. Cho nên, không ít Nội gia quyền tu luyện giả một khi khổ tu không thể đạt tới tông sư cảnh giới sẽ chuyển sang tu luyện bí tịch của Đạo gia. Mà bí tịch trong Hình Ý Môn, chỉ có những bí tịch mà Đặng Thanh Sơn nắm đó từ Đoan Mộc đại lục mang về, trong bảo tàng của Thiên Phong gia tộc.

Bí tịch có rất nhiều!

Tuy nhiên bí tịch có thể làm cho người ta tu luyện đến Hư Cảnh, lại vắn vắn chỉ có một quyển. Nhưng, người tài giỏi lại không nhiều. Dù sao trong Thiên Phong gia tộc, đạt đến Chiến Thần(Hư Cảnh) cũng là rất ít, chứ đừng nói đến đạt tới Hư Cảnh đại thành.

Cái Hình Ý Môn cần nhất, chính là Thiên cấp bí điển!

"Ngoại trừ Thiên cấp bí điển, còn có một việc muốn hỏi Vũ Hoàng Môn người." Đặng Thanh Sơn lại nói.

"Đặng Thanh Sơn, người cũng đừng có lòng tham vô đáy, rắn nuốt voi (chỗ này là thành ngữ, chỉ long tham vô đáy - DG)." Hoàng Thiên Cần khuôn mặt lạnh như băng.

"Ta phải biết người lúc trước bán cho Vũ Hoàng Môn các người bí tịch "Cửu Hoàng Pháo quyền" ở đâu!" Đặng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

"Chuyện này chúng ta không rõ lắm, nhưng vị hộ pháp lúc trước mua bí tịch có thể sẽ biết." Hoàng Thiên Cần vẻ mặt buông lỏng, lạnh nhạt nói.

"Đi. Người một khi đã muốn Thiên cấp bí tịch, lại muốn tìm người. Như vậy, theo ta đi Vương thành." Nói xong, Hoàng Thiên Cần chấp tay hướng tới Hùng Tôn Giả phía trước, sau đó mở đại môn, bay ra khỏi Thánh Điện,.

"Tôn Giả, cáo từ." Đặng Thanh Sơn hành lễ nói.

"Không tiễn." Thanh âm Hùng Tôn Giả vang lên.

Đối với vị Hùng Tôn Giả này, Đặng Thanh Sơn rất có thiện ý. Từ đầu tới cuối vị Tôn Giả này cũng không lấy lực áp nhân(cây mạnh mà hiếp người - DG), ngược lại buộc Vũ Hoàng Môn bồi thường, điều này làm Đặng Thanh Sơn đối với Hùng Tôn Giả rất có hảo cảm. Hơn nữa, vị Hùng Tôn Giả này lại có thể hao phí ngàn năm luyện tập, có thể thông qua chấn động không khí mà nói chuyện, cũng làm Đặng Thanh Sơn rất bội phục.

Đặng Thanh Sơn cùng Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh cũng rời khỏi đại điện. Vũ Phụng, Liễu Hạ hai người theo sát phía sau rời đi.

Trong đại điện trống trải, mơ hồ chỉ còn lại thân hình của Hùng Tôn Giả.

"Truyền nhân Vũ Hoàng Môn, đích thật là quá mức kiêu ngạo. Chẳng qua, chuyện này liên quan gì tới ta? Năm đó, Đại Vũ chỉ nói muốn ta bảo trụ Vũ Hoàng Môn truyền thừa là được rồi. Đặng Thanh Sơn này chỉ mới hai mươi mốt tuổi đã đạt tới Hư Cảnh, sáng chế Nội gia quyền nhất mạch, đến nay lại đánh bại Hoàng Thiên Cần vừa mới bước vào Động Hư. Thiên phú này thật bất khả tư nghị(không thể tin nổi, để hán viết cho hay ^^ DG)."

"Dựa theo Đại Vũ nói, một khi đã không thể tiêu diệt, cũng không nên đắc tội người như thế. Nếu không, đợi đến khi hắn đạt tới Chí Cường Giả, hắn đó sẽ là đại nạn của Vũ Hoàng Môn. Bồi thường hai bản Thiên cấp bí điển, giao hảo với hắn. Lúc trước, hắn ở Thiên Hồng Thủy Cung cũng nhận được sự đối xử tốt của Đại Vũ. Cho nên cho dù hắn đạt tới Chí Cường Giả, cũng sẽ nể mặt Đại Vũ mà buông tha cho Vũ Hoàng Môn một con đường sống." Thân ảnh Hùng Tôn Giả dần biến mất trong đại điện.

511. Chương 21 : Âm Mưu

”Ba vị, ta xin cáo từ.” Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn ba người Hoàng Thiên Cần sắc mặt đang cảm thấy thật nhục nhã.

”Nhưng đừng quên ước định của chúng ta, nếu để Hình Ý môn ta phát hiện môn nhân Vũ Hoàng Môn người có người tu luyện ”Cửu Hoàng Pháo quyền”, vậy không hay đâu.”

Nói xong một câu này, Đằng Thanh Sơn cùng Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh hóa thành một đạo lưu quang biến mất ở cuối chân trời phía Đông Nam.

Hoàng Thiên Cần, Vũ Phụng, Liễu Hạ, ba vị Thái thượng trưởng lão Vũ Hoàng môn nhìn xa xa phía chân trời.

”Sao lại thế được? Lần này Tôn Giả như thế nào lại nghiêng về phe Đằng Thanh Sơn?” Đợi đến khi Đằng Thanh Sơn vừa đi, Liễu Hạ nhin không được nhú mày nói.

”Đúng là có chút kỳ quái.” Hoàng Thiên Cần nghi hoặc: ”Vốn tưởng rằng Tôn Giả sẽ giúp chúng ta. Nhưng là, Tôn Giả không ngờ lại khiến chúng ta đáp ứng điều kiện của Đằng Thanh Sơn. Quả thực, truyền thuyết về Tôn Giả đều là từ trong thư tịch ghi lại, ta cũng mới chỉ cùng Tôn Giả ngẫu nhiên nói chuyện với nhau vài câu. Đối với tính cách của Tôn Giả, một chút cũng không hiểu.” Dù sao từ khi Vũ Hoàng Môn khai tông lập phái đến nay, số lần Hùng Tôn Giả phải ra tay cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

”Hai vị trưởng lão, theo ta thấy...” Vũ Phụng nhú mày nói: ”Hùng Tôn Giả vốn năm đó chỉ nhận lời với Vũ Hoàng tổ sư là muốn bảo toàn cho Vũ Hoàng Môn ta truyền thừa, mà không có trách nhiệm khiến Vũ Hoàng Môn ta mạnh lên. Cho nên, ở loại thời điểm này Hùng Tôn Giả cũng không muốn cùng Đằng Thanh Sơn cứng chọi cứng. Cũng giống như năm đó đối đãi với Tần Linh Thiên Đế, cũng lấy lễ mà chịu nhin. Cho nên, năm đó Tần Linh Thiên Đế đối với Vũ Hoàng Môn ta cũng không đuổi tận giết tuyệt.”

”Ân.” Hoàng Thiên Cần, Liễu Hạ hai người bưng tỉnh.

Kỳ thật đạo lý này rất đơn giản, chỉ là bọn hắn từ trước đến giờ vẫn cho rằng Hùng Tôn Giả vốn là con bài tẩy của Vũ Hoàng Môn. Nhưng bọn họ quên mất rằng, kỳ thật Hùng Tôn Giả là cường giả tự do, lại càng không phải là một nhân vật trong Vũ Hoàng Môn. Vị Hùng Tôn Giả này ở lại, chỉ là vì lời hứa với Vũ Hoàng mà thôi.

”Chuyện này không nói thêm nữa. Lần này Thanh Sơn hấn tới đây có nói, Vũ Hoàng Môn ta từng phái người tàn sát Hình Ý Môn đệ tử của bọn hắn. Hơn nữa, trên chứng cứ kia cũng ghi lại rõ ràng.” Hoàng Thiên Cần nhú mày nói: ”Nhưng là, chuyện này ta vừa rồi hỏi lại thì căn bản Vũ Hoàng Môn ta không có làm. Mà ta cũng tin tưởng rằng, Đằng Thanh Sơn này cũng không đến mức là loại người ăn không nói có*.”

”Ân, đúng là không ổn.” Liễu Hạ gật gật đầu.

”Không phải chúng ta, vậy là ai động thủ?” Vũ Phụng nhú mày nói.

”Ta cảm thấy bên trong có âm mưu gì đó.” Hoàng Thiên Cần biểu tình nghiêm trọng hấn lên, phân phó: ”Vũ Phụng, ngươi đi truyền lệnh xuống, tra cho rõ ràng, Quách Kiệt Tu, Cam Tử Đào hai người này như thế nào lại đi chặn giết Hình Ý Môn môn nhân?”

”Vâng.” Vũ Phụng gật gật đầu.

”Dám tính kể với Vũ Hoàng Môn ta...!” Hoàng Thiên Cần ánh mắt phát lạnh, sát khí ẩn hiện.

”Liễu Hạ, Vũ Phụng! Vũ Hoàng Môn tạm thời do hai người các ngươi quản lý. Ta vừa mới bước vào cảnh giới Động Hư, cần bế quan một lần để đem thân thể luyện hóa một phen, cũng để cho quen thuộc thế giới lực mới này thật tốt.” Hoàng Thiên Cần mỉm cười nói: ”Lần này Đằng Thanh Sơn tới đây lại có thể khiến ta đạt đến Động Hư chi cảnh, cũng là một sự vui mừng ngoài ý muốn.”

Liễu Hạ, Vũ Phụng lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười.

Động Hư chi cảnh, trong môn phái có thêm một người đạt Động Hư chi cảnh, đích xác sự tự tin sẽ tăng lên rất lớn.

"Đợi đến sau khi sư bá người thân thể biến cường, củng cố thêm cảnh giới một lần nữa, chuyện đánh bại Đằng Thanh Sơn hẳn là nắm chắc." Liễu Hạ cười nói.

"Đến lúc đó, ta sao lại còn có thể để Đằng Thanh Sơn này làm loạn nữa chứ!" Hoàng Thiên Cần cười lạnh một tiếng.

Phân phó mọi việc xong Hoàng Thiên Cần liền bắt đầu bế quan, chuẩn bị củng cố cảnh giới thêm một lần, đề cao thực lực bản thân cho thật hoàn hảo.

Dương Châu, Giang Ninh quận, Đại Duyên Sơn Hình Ý Môn.

Sáng sớm, bắt đầu từ lúc Đằng Thanh Sơn cùng Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đi Vũ Hoàng Môn, nhóm nhân vật cao cấp của Hình Ý Môn đều tụ tập tại giữa Đông Hoa Uyển lo lắng cùng chờ đợi. Dù sao, môn chủ Đằng Thanh Sơn của bọn họ lúc này đi ra ngoài là muốn đem Vũ Hoàng Môn khai đao để giết gà dọa khỉ!

Đây chính là đại sự, hơn nữa có tính nguy hiểm rất lớn.

"Người đừng nói gở, môn chủ có Bất Tử Phượng Hoàng đi cùng, tuyệt đối sẽ không có việc gì."

"Ta cũng chỉ nói như vậy thôi."

Các trưởng lão lại đàm luận, khiến Lý Quân nhướng mày hướng một bên nhìn lướt qua. Mà đại môn chủ Dương Đông lại khẽ quát một tiếng: "Cùng đến một bên ngồi đi, đừng to tiếng nữa." Lập tức Dương Đông cũng quay đầu đi tới chỗ Lý Quân cùng hai chị em Hồng Sương, Hồng Vũ cười nói: "Sư mẫu, theo ta thấy sư phụ lúc này đã sắp trở lại. Chúng ta hiện nên uống chén trà giải khát, hẳn là uống xong trà thì sư phụ đã trở lại."

"Ân." Lý Quân gật gật đầu.

"Cha, cha mau trở lại a." Hồng Sương cắn miệng, gắt gao nhìn chăm chăm hướng Tây Bắc.

Đằng Thanh Sơn chính là một cây trụ cột!

Là trụ cột của gia đình hắn, cũng là trụ cột của cả Hình Ý Môn. Mọi người như thế nào có thể không lo lắng không quan tâm hắn chứ?

"Tỷ..." Hồng Vũ mới vừa mở miệng định an ủi chị.

"Cha đã trở lại." Hồng Sương đột ngột kêu lớn, chỉ về phía xa hướng Tây Bắc.

Xôn xao!

Cùng lúc này, cơ hồ tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn phía xa hướng Tây Bắc. Chỉ thấy một đạo hỏa hồng sắc lưu quang (vệt sáng) nhanh chóng xẹt qua phía chân trời, lấy tốc độ kinh người nhanh chóng tiến lại rồi vẽ ra một đường cong, trực tiếp hạ xuống giữa đình viện Đông Hoa Uyển. Khi đạo lưu quang này ngưng thực, dần hiện ra một thanh niên mặc bạch sắc trường bào cùng một Thần điêu bao phủ trong một tầng hỏa diễm rất lớn.

"Cha!" Hồng Sương ào một cái, nhào vào trong lồng ngực Đằng Thanh Sơn.

"Tất cả mọi người ở đây cả a." Đằng Thanh Sơn tươi cười nói với mọi người xung quanh.

"Sư phụ!" Đằng Thụ, Tiết Tân, Dương Đông ba người cũng cung kính hành lễ.

"Môn chủ!" Tông Lộ cùng các chư vị trưởng lão cũng đều lập tức hành lễ.

Đằng Thanh Sơn cười, sau đó ánh mắt dừng ở trên người Lý Quân. Lý Quân lúc này mới lộ ra một tia nhẹ nhõm đi lại, nhẹ giọng nói: "Không có việc gì chứ?"

"Muội xem, huynh giống như có việc gì sao?" Đằng Thanh Sơn cười: "Các vị chấp pháp trưởng lão, trưởng lão, trong môn sự tình cần các người xử lý rất nhiều. Các người trước hết đi xuống nghỉ tạm đi."

Đằng Thanh Sơn tươi cười nói tiếp: "Thanh Hồ, A Thụ, Tiết Tân, còn có A Đông, các người ở lại!"

Tại Hình Ý Môn, thân phận là chiếu theo Quy Nguyên Tông, khi đạt tới tông sư chi cảnh hay "Tiên Thiên chi cảnh" sẽ được trao tặng thân phận chấp pháp trưởng lão.

"Vâng." Các trưởng lão cũng cười ha hả rời đi, chỉ còn lại có Đằng Thanh Hổ cùng bọn đệ tử như Dương Đông ba người ở lại.

"Sư phụ, lần này rốt cuộc thế nào?" Dương Đông nhin không được, nói.

"Đúng vậy, Thanh Sơn, nói mau a." Thanh Hổ cũng nhin không được hỏi. Hiện nay, Đằng Thanh Hổ chính là tướng quân của Huyết Lang quân trong Hình Ý Môn, địa vị cực cao.

Đằng Thanh Sơn cười: "Còn phải hỏi sao?" Nói xong, Đằng Thanh Sơn từ trong lồng ngực lấy ra hai bản bí tịch đã dùng hộp gỗ bảo quản thật tốt, để lên trên bàn đá.

"Các ngươi qua nhìn xem đi."

"Đây là cái gì?" Đằng Thú, Dương Đông mấy người, cả mẹ con Lý Quân cũng đều lập tức chạy tới, mở hộp gỗ ra.

"Thiên Ương Tâm Điển?"

"Tam Quang Kính?"

Khi bọn Lý Quân chứng kiến hai bản bí điển này thì đều chấn động. Vũ Hoàng Môn lịch sử lâu đời, Thiên cấp bí điển khiến người người đổ mắt của Vũ Hoàng Môn này tự nhiên là uy danh lan xa.

"Là Thiên cấp bí điển?" Dương Đông kinh hỉ liền nói: "Thật tốt quá. Có Thiên cấp bí điển này, trong Hình Ý Môn ta vốn có phần lớn các đệ tử chuyển sang tu luyện Đạo gia nhất mạch. Nếu sau khi tu luyện đến Tiên Thiên chi cảnh, lại có thêm thượng đẳng bí điển này tu luyện thì so với bí điển của Thiên Phong gia tộc còn tốt hơn nhiều."

"Vũ Hoàng Môn này như thế nào lại giao ra bí điển bậc này? Sư phụ, chuyện này là sao vậy?" Mấy người đều kích động vạn phần.

Nội gia quyền có một ưu thế khá lớn khác, chính là có thể trong lúc tu luyện Nội gia quyền đồng thời kiêm tu luôn cả Đạo gia nhất mạch. Giống như lúc trước, Đằng Thanh Sơn cũng tu luyện cả "Mãng Ngưu Đại Lực quyết". Tại Hình Ý Môn, khẳng định là sẽ có không ít người kiêm tu cả hai đường. Nay các đệ tử Hình Ý Môn đi theo Đạo gia nhất mạch khi đạt tới Tiên Thiên, cũng tuyệt đối sẽ có hai Thiên cấp bí điển để có thể khiến họ tìm được con đường thích hợp nhất của mình.

"Đương nhiên là từ Vũ Hoàng Môn, vậy mà còn hỏi?" Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười: "Tốt lắm, A Đông. Hai bản bí tịch này ngươi cầm đi xử lý đi. Đem sao ra một phần đặt ở Tầng Vô Điện, còn bản gốc đưa lại đây cho ta."

"Vâng, sư phụ." Dương Đông cúi người tuân mệnh.

"Trải qua việc này, những tông phái khác trên Cửu Châu đại địa khẳng định sẽ biết phần lớn sự tình! Chỉ sợ cũng sẽ không có tông phái nào dám can đảm đến Hình Ý môn ta trộm bí tịch." Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói: "Chẳng qua, A Đông, Hình Ý Môn ta từ giờ khi truyền dạy Ngũ Hành Quyền càng phải cẩn thận nghiêm mật. Ngàn vạn lần không thể để lọt ra ngoài như vậy nữa!"

"Vâng, sư phụ." Dương Đông cũng cảm thấy trên vai chịu áp lực rất lớn.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói: "Kỳ thật, lúc ta đi Vũ Hoàng Môn có phát hiện một sự kiện, đó là lần trước đám người định tàn sát đệ tử Hình Ý Môn ta chỉ sợ thật đúng là cùng Vũ Hoàng Môn không có quan hệ."

"Cái gì." Mọi người đều chấn động.

"Cha, nếu như cùng Vũ Hoàng Môn không có quan hệ, vậy chuyện này trong đó khẳng định có người phá rối." Hồng Vũ liền nói.

"Ân. Ta cũng cảm thấy là có âm mưu." Đằng Thanh Sơn gật gật đầu suy nghĩ. Thời điểm lúc trước điều tra ra ba người, trong đó ngoài hai người của Vũ Hoàng Môn thì còn có một người của Thanh Hổ Đảo.

”Chẳng lẽ là Thanh Hồ Đảo?” Đẳng Thanh Sơn xẹt qua ý niệm này trong đầu, mảy mặt lại: ”Không đúng, mười bảy năm, Thanh Hồ Đảo cũng không có một chút động tĩnh nào. Khó có khả năng một môn phái đã tan rã, nguyên khí đại thương như vậy lại dám liều lĩnh đến gây chuyện với ta? Bình thường sau khi một tông phái bị diệt, những kẻ may mắn còn tồn tại nên nghỉ ngơi thật tốt để lấy lại sức mới đúng.”

Sau khi trở về, Đẳng Thanh Sơn hạ một loạt mệnh lệnh xong liền bắt đầu lại bế quan, muốn nhanh chóng đạt tới Động Hư chi cảnh.

Mà lúc này trên toàn Cửu Châu đại địa, tính cả Thiên Thần Cung vốn chia ra làm nhiều tông phái, mỗi nơi đều nhận được tin tức Đẳng Thanh Sơn hung hăng đánh đến tận cửa Vũ Hoàng Môn. Lấy hệ thống tình báo của bọn họ, liền rất nhanh có thể tra ra không ít tin tức.

Các đại tông phái cũng khiếp sợ sự điên cuồng này của Đẳng Thanh Sơn, đồng thời cũng không nguyện ý cùng Đẳng Thanh Sơn làm ra chuyện long trời lở đất gì.

Các đại tông phái cũng đoán được Vũ Hoàng Môn còn có con bài tẩy lợi hại.

Viêm Châu, trong một tòa thành nhỏ bình thường, tại một tòa phủ đệ yên tĩnh.

”Thưa ngài*, đây là mật tín U Châu đưa tới.” Một gã nam tử áo xanh cung kính lấy ra một phong thư.

Một gã nam tử thần bí tóc dài rối tung, mặc trường bào bằng vải bố rộng thùng thình, mang một mặt nạ mỏng màu vàng tiếp nhận thư tín rồi khẽ phát tay: ”Đi xuống đi.”

”Vâng.” Hạ nhân nhanh chóng thối lui.

Nam tử thần bí mang mặt nạ màu vàng này đi đến chiếc ghế bên cạnh bàn ngồi xuống, lúc này mới mở thư tín ra đọc.

”Lần trước chặn giết thất bại, mà lần này Đẳng Thanh Sơn hẳn cũng không ngờ lại có thể hoàn hảo không tổn hao gì trở về Hình Ý Môn. Vũ Hoàng Môn này như thế nào vô dụng như vậy! Một môn phái tồn tại sáu ngàn năm, lẽ nào một vài cao thủ lợi hại lại không có? Để cho Đẳng Thanh Sơn hoàn hảo quay về được?” Thần bí nam tử oán hận cầm thư tín trong tay, đột ngột vỗ lên bàn đá, bàn đá khẽ run lên.

Ào ào ~~

Cả bàn đá cùng với phong mật tín kia trực tiếp hóa thành tê phấn, chậm rãi chảy xuôi xuống mặt đất đình viện. Trong ánh mặt trời vàng rực, mặt nạ màu vàng kia phản xạ ánh sáng lại khiến lòng người lạnh ngắt.

* ăn không nói có: ý nói mặc dù chuyện này không xảy ra nhưng vẫn nói là có, ý nói những người thích vẽ rắn thêm chân, thích nói xấu người khác.

*câu này nguyên văn là khuyến nhân, là người sói, là cách gọi tôn trọng đối với cấp trên của người man hoang xưa. Mình nghĩ để từ thưa ngài hay hơn, mong anh em thông cảm.

512. Chương 22: Tung Tích

Mỗi một lần Đẳng Thanh Sơn bế quan bình thường đều không sai biệt lắm tới một tháng. Cho dù có ra ngoài, cũng chỉ ra ngoài dăm ba ngày để xử lý một chút sự tình trong Hình Ý Môn, bầu bạn với vợ con xong lại tiếp tục bế quan... Loại tần suất này khiến Lý cũng chán động. Dù sao nếu bế quan không có thu hoạch gì mà nói, tiếp tục cố đắm ăn xôi* bế quan cũng không có chỗ tốt, ngược lại lại khiến tâm tình có ảnh hưởng.

Hình Ý Môn, trong vườn hoa chính.

Lý đang đứng bên hồ nước, lấy một ít thức ăn thả cho cá trong hồ. Một đám cá cũng nổi đuôi tranh nhau ăn, thi thoảng lại có con nhảy ra khỏi mặt nước.

”Phu nhân, môn chủ chưa xuất quan sao?” Ở bên người Lý là thị nữ cận thân của nàng, tên là Thu Cúc.

"Ân, phỏng chừng còn tới nửa tháng nữa." Lý lắc đầu.

Thu Cúc cũng ở một bên cùng Lý nói chuyện phiếm.

"Oanh long long ~~~ "

Hai cánh cửa của phòng luyện công cách đó không xa chậm rãi mở ra, khiến Lý đột ngột quay đầu. Chỉ thấy từ phòng luyện công đi ra một người.

"Thanh Sơn." Lý kinh hãi, lập tức chạy tới.

"Tiểu." Đẳng Thanh Sơn trên mặt tràn đầy nụ cười.

"Lần này so với mọi khi sớm rất nhiều a, thần tình Thanh Sơn huynh lại tươi tắn như vậy hẳn là thu hoạch lớn phải không? Như thế nào, đột phá Động Hư chi cảnh?" Lý cũng không có "lĩnh vực", không thể cảm ứng sự biến hóa trong hơi thở của Đẳng Thanh Sơn.

"Để đột phá như vậy sao?"

Đẳng Thanh Sơn mỉm cười, đồng thời tay trái nhẹ nhàng hoa lên, phảng phất như buông ra hàng nghìn hàng vạn dòng nước cam lộ, khiến không gian chung quanh tràn ngập hơi thở sinh mệnh. (Nước cam lộ: nước trong cái bình mà Quan Thế Âm bồ tát thường vắt theo, trong truyền thuyết Trung Quốc có công dụng chữa thương, khởi tử hồi sinh...- DG)

"Bé quan lần này, huynh đã ngộ ra "Sinh chi đạo".Hiện nay, "Sinh tử hai đạo" huynh tất cả đều đã hiểu được. Có thể hiểu ra hai đạo sinh tử này, cũng khiến huynh đối với lĩnh ngộ về ngũ hành cao hơn hẳn một bậc."

Kim, Hỏa cùng với một bộ phận "Thủy" dung hợp, liền trở thành "Tử chi đạo"(anh em Al-Qaeda đánh bom cảm tử đều lĩnh ngộ sâu sắc đạo này- DG BD: bó tay với huynh), cũng chính là hủy diệt chi đạo.

Mà Mộc, Thổ cùng với bộ phận còn lại của "Thủy" dung hợp lại, tạo thành "Sinh chi đạo".

Từ khi cùng Hoàng Thiên Cầm của Vũ Hoàng Môn giao thủ tới giờ ước chừng đã một năm, trong thời gian một năm này Đẳng Thanh Sơn cơ hồ mỗi lần bế quan đều cảm giác bản thân có chút tiến bộ. Cho đến hôm nay... Hẳn rốt cục ngộ ra Sinh chi đạo. Mặc dù "Sinh tử chi đạo" đều đã hiểu được, nhưng cũng không làm thực lực của hắn gia tăng.

"Đối với ngũ hành đạt tới trạng thái cân bằng, ta nay đã rất tiếp cận. Kỳ thật, ta hiện tại cảm giác được, khoảng cách tới Động Hư chi cảnh cũng chỉ còn thiếu một chút nữa mà thôi."

"Ta thậm chí còn sau khi ngộ ra "Sinh tử chi đạo" còn muốn tiếp tục bế quan, thừa thế xông tới đánh sâu vào cánh cửa của Động Hư chi cảnh. Chẳng qua... Sau khi vừa mới hiểu được "Sinh tử chi đạo" tâm tình lại không ổn định, có chút cảm giác bồi hồi."

Đẳng Thanh Sơn lắc đầu: "Hay là nghỉ tạm vài ngày rồi mới lại tĩnh tu. Cố gắng đột phá tới Động Hư."

Dục tốc sẽ bất đạt.(Vội vàng sẽ hỏng việc)

Loại cảnh giới này tăng lên cũng không phải muốn đạt là tới.

"Hồng Vũ cùng Sương Sương đâu?" Đẳng Thanh Sơn nhíu mày nói: "Lại không có ở nhà?"

"Bọn chúng bay giờ đang ở Vĩnh Yên quận." Lý đáp.

"Ân."

Từ sau lần trước, khi cảm giác được chuyện chặn giết đội ngũ đệ tử Nội gia quyền có âm mưu ẩn trong đó, Đẳng Thanh Sơn liền thật cẩn thận lệnh cho gia đình mình tốt nhất nên ở Đại Duyên Sơn hoặc chỉ được đi Vĩnh Yên quận! Ngoài trừ hai địa phương này, những chỗ khác tuyệt đối không cho phép đi tới, cho đến khi nguy cơ được giải trừ.

Đại Duyên Sơn là đại bản doanh của Đẳng Thanh Sơn.

Mà Vĩnh Yên quận, là trung tâm Quy Nguyên Tông, có Văn Mộng Chiến Thần "Mục Đào" tọa trấn, Đằng Thanh Sơn tự nhiên là yên tâm.

Giữa trưa ngày Đằng Thanh Sơn xuất quan.

"Sư phụ, sư phụ." Nhị đệ tử Dương Đông vội vã chạy đến.

Đằng Thanh Sơn đang ngồi bên hồ nước uống trà, nhìn đàn cá trong hồ.

"A Đông, chuyện gì mà gấp gáp như vậy?" Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói. Mỗi lần xuất quan, thì bình thường Dương Đông đều tuyển chọn những chuyện cần lưu tâm trong khoảng thời gian gần một tháng Đằng Thanh Sơn bế quan để bẩm báo lại cho hắn, rất ít khi vội vã như vậy.

"Sư phụ." Dương Đông liền nói: "Ta nghe nói sư phụ xuất quan, liền lập tức đi tới... Hiện tại đích thật là có một chuyện trọng yếu."

"Nói." Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

"Hai ngày trước, Hình Ý Môn chúng ta ở Cửu Châu tìm kiếm "Cung Vũ" hết một năm. Rốt cục có người phát hiện, Cung Vũ này đang mai danh ẩn tích trốn tránh trong một tòa thành nhỏ ở Đông Bắc U Châu." Dương Đông nói.

"Cung Vũ?" Đằng Thanh Sơn ánh mắt sáng lên.

Tên phản đồ của Hình Ý Môn này đích thật là một cái gai trong lòng Đằng Thanh Sơn! Chừng nào tên này còn chưa bắt được, uy tín của Hình Ý Môn cũng bị ảnh hưởng.

"Bắt được chưa?" Đằng Thanh Sơn lập tức hỏi nhị đệ tử.

"Đệ tử đã sai người bắt đầu toàn lực triển khai vây bắt." Dương Đông liền nói: "Xin sư phụ yên tâm, ở chung quanh tòa thành nhỏ kia, một số lượng lớn nhân mã của Hình Ý Môn ta cũng đã tới... Hơn nữa, việc bắt Cung Vũ tại U Châu, cho nên chúng ta cũng đã phải đến Thiên Thần Cung nhờ hỗ trợ. Tin rằng, Cung Vũ này khẳng định là trốn không thoát."

Tại Cửu Châu treo giải truy nã, Hình Ý Môn tự nhiên là cùng với các đại tông phái đã thỏa thuận tốt hết thấy.

"Tốt, tên Cung Vũ này, phải bắt về." Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

"Đệ tử hiểu được." Dương Đông cũng đã sớm tức giận tới mức nghiến răng trèo trẹo. Tên phản đồ này, không ngờ trốn tới một năm không bị bắt. Nếu lần này lại để tên đó chạy thoát, hắn thân là đại môn chủ sẽ bị mất mặt vô cùng.

Ba ngày sau.

Tại trung tâm vườn hoa, Đằng Thanh Sơn một nhà bốn người tụ tập cùng một chỗ.

"Hai người các ngươi cũng chịu trở về sao?" Đằng Thanh Sơn tươi cười nhìn hài nhi cùng nữ nhi.

"Cha, chúng con cũng không phải là đi chơi, là đi làm việc chính sự." Hồng Sương liền nói.

"Ngươi vốn rất hay nói dối." Đằng Thanh Sơn cười, sau đó ánh mắt dừng ở trên người đứa con Hồng Vũ: "Hồng Vũ, lần này tại Vĩnh Yên quận, cùng tiểu cô nương của Lôi gia kia ở chung như thế nào? Nếu các ngươi đều có lòng, ta sẽ phái người tới cửa cầu hôn, cũng cùng người của Lôi gia này thương lượng một lần xem các ngươi khi nào thì thành thân."

"Cha... Tỷ tỷ Hồng Sương vẫn ở nhà giữ đạo hiếu, con kỳ thực cũng chưa tính đến chuyện thành thân đâu." Hồng Vũ liền nói.

"A, xem ra đầu óc ta cũng mau quên." Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

Hài nhi cùng nữ nhi, hôm nay cũng đều đã lớn.

Đằng Thanh Sơn tự nhiên đối với việc chung thân đại sự thì rất chú ý. Dù sao, thành thân là chuyện đại sự của cả một đời người, qua loa không được. Mà hôm nay, đứa con trai "Hồng Vũ" cũng đã thích một cô

nương cho nên Đàng Thanh Sơn đã sớm ngầm sai người đem các loại bối cảnh, sự tình của cô gái nọ điều tra rành mạch. Tuy rằng Lôi gia này không phải là đại gia tộc, mặc dù cũng có chút tài sản. Nhưng chẳng qua trong mắt Đàng Thanh Sơn, tiền tài căn bản không tính là cái gì.

Gia thế trong sạch, cô gái đức hạnh tốt đẹp là đủ.

"Hay Hồng Vũ không thật tâm." Đàng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng: "Tìm một cô gái, cũng nên tìm hiểu cẩn thận."

Luận Đàng gia hiện nay, tuyệt đối là một đại gia tộc tối đỉnh phong trên toàn Cửu Châu đại địa. Bởi vậy, cũng rất nhiều người mưu toan muốn gia nhập Đàng gia trang, chứ đừng nói đến gả con vào nhà Đàng Thanh Sơn.

Cho nên, Đàng Thanh Sơn không dám qua loa.

"Sương Sương hài tử này, thật sự là..." Đàng Thanh Sơn trong lòng thầm nhủ thở dài.

Như khi trước gặp được thanh niên "Ngụy Giang" kia, hôm nay tại Hình Ý Môn đã trở thành nhân vật tinh anh được trọng điểm bồi dưỡng. Đáng tiếc, Lâm Lâm lúc trước đối với Ngụy Giang chỉ là tò mò. Hơn nữa, sau khi tiến vào Hình Ý Môn, Ngụy Giang lại tu luyện Nội gia quyền như si như cuồng, căn bản không có chủ động cùng Hồng Sương tiếp xúc.

Tự nhiên song phương một chút cảm tình cũng chưa sinh ra, trong lúc này chỉ có thể xem như quan hệ sư huynh muội mà thôi.

"Chẳng lẽ nữ nhi của ta cũng muốn giống nữ nhi của Bùi Tam, cả đời không lấy chồng?" Đàng Thanh Sơn thầm nghĩ: "Chẳng qua, nghe Tiểu nói, sư phụ Bùi Tuyết Liên của nàng tựa hồ là đã bị nam nhân lừa gạt nên mới cả đời không lấy chồng. Ta cũng không muốn Sương Sương cũng như vậy."

Trong khi Đàng Thanh Sơn thầm cân nhắc thì Lý lại cùng nữ nhi tâm sự với nhau.

"Mẹ, con nói cho mẹ một sự kiện." Hồng Vũ đột nhiên nói.

"Chuyện gì?" Lý kinh ngạc nói.

"Kỳ thật, tỷ của con hiện tại cũng đã có người trong lòng." Hồng Vũ hắc hắc cười nói.

"A!"

Đàng Thanh Sơn cùng Lý cũng chấn động, kinh ngạc nhìn về phía con gái lớn khiến khuôn mặt của nàng ửng hồng. Nhưng Hồng Sương vẫn ra vẻ không có việc gì, đầu tiên là liếc dè dè Hồng Vũ đưa ra một ánh mắt cảnh cáo, sau đó cười ha hả nói: "Cha, mẹ. Trên đời này có thể khiến ta để tâm cũng không nhiều người. Cha mẹ yên tâm đi, muốn kết hôn với con tối thiểu cũng phải có thể đánh bại con, nếu không con sẽ coi thường."

"Hiện tại, mới chỉ là hàn huyên vài câu mà thôi, chưa đến mức đó đâu." Hồng Sương tự tin nói.

Đàng Thanh Sơn cùng Lý nhìn nhau, nở nụ cười.

"Ân, cần sai người tra cho rõ ràng, nam tử cùng Lâm qua lại rốt cuộc là ai." Đàng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng. Hắn hiện tại cũng không dám có một chút qua loa.

"Ân? A Đông?"

Đàng Thanh Sơn rõ ràng cảm thấy hơi thở của Dương Đông đang nhanh chóng nhắm hướng Đông Hoa Uyển chạy tới.

"A Đông đến." Đàng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Nhị sư huynh như thế nào lại đến đây?" Hồng Vũ cùng Hồng Sương cũng kinh ngạc nói. Hai người cũng lập tức nhìn về phía cửa, rất nhanh thân ảnh của Dương Đông liền hiện ra.

"Sư phụ, sư phụ." Dương Đông từ xa liên hô.

"Như thế nào, bắt được Cung Vũ chưa?" Đằng Thanh Sơn lập tức hỏi. Hắn bây giờ quan tâm nhất chính là việc này.

"Phản đồ Cung Vũ?" Hồng Vũ kinh ngạc nói.

"Tên hồn dân này bị tìm ra rồi?" Hồng Sương trừng mắt.

Dương Đông nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn, lộ ra một tia biểu tình chua xót, sau đó đưa lên một phong mật tín: "Sư phụ, tình báo ở đây."

Đằng Thanh Sơn thấy biểu tình của Dương Đông liền thấy không ổn, cau mày tiếp nhận tình báo, cẩn thận lật xem.

"Nhị sư huynh, nói mau." Hồng Sương nhịn không được, thúc giục.

Dương Đông ở một bên, hướng Hồng Sương, Hồng Vũ, Lý nói: "Đêm ngày hôm qua, người của ta đã tìm được nơi ẩn thân của Cung Vũ. Trong ngoài ba tầng tất cả đều bị chúng ta vây quanh, Cung Vũ này căn bản là không cách nào trốn thoát được. Nhưng là... Hắn căn bản không trốn. Khi chúng ta vọt vào muốn bắt hắn..."

"Cung Vũ không ngờ trước khi chúng ta đến đã rót dầu hỏa ở trên người. Thời điểm chúng ta xông vào, hắn đã đem chính mình châm lửa. Hơn nữa, hắn còn rống to: Đằng Thanh Sơn, ngươi đừng mơ tưởng có được thi thể hoàn hảo của ta." Dương Đông khi nói ra lời này, không khỏi nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn.

Ở bên cạnh, Hồng Vũ cùng Hồng Sương hai người tưởng tượng đến một một người tự hỏa thiêu chính mình rồi lại cao giọng rống lên một câu như vậy, tưởng tượng đến biểu tình dữ tợn oán độc kia liền không rét mà run.

"Người nọ là kẻ điên a."

"Cung Vũ này mới bao nhiêu tuổi, cùng cha như thế nào lại có cừu oán?" Hồng Vũ cùng Hồng Sương nhịn không được, nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn hàng chữ trong mật tín.

Thà tự thiêu cũng không để mình tìm được thi thể hoàn hảo. Như vậy, Đằng Thanh Sơn căn bản không thể chứng minh thi thể này chính là Cung Vũ.

"Cùng ta chân chính có cừu hận đương nhiên không phải người trẻ tuổi này. Mà là cha hắn, hoặc là sư phụ hắn! Cũng hoặc là... một tông phái!"

Đằng Thanh Sơn chậm rãi nói.

*cố đâm ăn xôi: biết không có khả năng thành công mà vẫn làm.

513. Chương 23: Mục Tiêu Của Thiên Thần Cung

"Sư phụ, người nói là... Thanh Hồ Đảo?" Dương Đông trong hai mắt xẹt qua một tia hàn quang.

Đằng Thanh Sơn gật đầu nói: "Từ khi ta trở lại Cửu Châu tới nay, chân chính cùng ta có thù hận chỉ có Vũ Hoàng Môn, Xạ Nhật Thần Sơn cùng với Thanh Hồ Đảo! Bất quá, Vũ Hoàng Môn cùng Xạ Nhật Thần Sơn đều gia to nghiệp lớn, hắn sẽ không ngu xuẩn như thế! Đương nhiên, cũng không loại trừ bọn họ có thể động thủ. Bất quá, khả năng lớn nhất chính là dư nghiệt của Thanh Hồ Đảo muốn trả thù!"

"Dư nghiệt Thanh Hồ Đảo?" Hồng Sương cùng Hồng Vũ hai chị em đều có chút không rõ ràng.

Khi bọn họ sinh ra thì Thanh Hồ Đảo đã bị tiêu diệt. Đối với ân oán cùng Thanh Hồ Đảo, bọn họ tự nhiên cảm thụ không được mấy.

"Dư nghiệt Thanh Hồ Đảo..." Lý Quân nhú mày nói: "Lúc trước Thanh Sơn huynh giết chết Hạt Tử Kiếm Thánh, đám tinh anh của Thanh Hồ Đảo liền trực tiếp biến mất, tản mát bốn phương, rất nhiều cao thủ cũng không có bị chúng ta giết. Nếu bây giờ phần đông đám cao thủ này của Thanh Hồ Đảo tụ tập cùng một chỗ, cỗ lực lượng này đích xác kinh người."

"A Đông." Đẳng Thanh Sơn mạnh mẽ quát.

"Sư phụ." Dương Đông liền đáp.

"Truyền lệnh của ta xuống, Cung Vũ có thể trốn tránh một năm ở U Châu khẳng định là phải có người giúp đỡ. Điều tra cho ta, Cung Vũ này một năm nay cùng tiếp xúc với những người nào, rốt cuộc thuộc về thế lực nào!?" Đẳng Thanh Sơn nhướng mày: "Hơn nữa, lúc trước nhắc nhở bí mật cho Hình Ý Môn ta chính là ở một gã Tiên Thiên cường giả thần bí trong U Châu. Nếu không nhờ hần, Nội gia quyền nhất mạch ta tối thiểu sẽ chết sạch hơn một ngàn đệ tử."

"Cung Vũ cũng tránh ở U Châu, Tiên Thiên thần bí này cũng ở U Châu."

"U châu này chắc chắn ẩn chứa bí mật lớn! Điều tra tích cực cho ta!"

"Còn có, trên toàn bộ Cửu Châu đại địa, lệnh cho những Nội gián của chúng ta trong những dư nghiệt của Thanh Hồ Đảo, điều tra xem bọn chúng có âm mưu gì hay không." Đẳng Thanh Sơn trịnh trọng nói. Hình Ý Môn hiện giờ chính là một tông phái có thế lực rất lớn trên toàn Cửu Châu đại địa, ở trong dư nghiệt Thanh Hồ Đảo cũng có.

"Dạ, sư phụ." Dương Đông cung kính tuân mệnh.

Đẳng Thanh Sơn trong lòng ẩn hiện sát khí, trầm nghĩ: "Thanh Hồ Đảo, đám đệ tử còn sót lại các người, vốn định tha các người một mạng thì thôi. Bất quá, nếu là các người thật sự ở sau lưng âm mưu muốn trả thù, chính là các người muốn chết." Lúc trước, đầu sỏ tội ác là Hạt Tử Kiếm Thánh đã bị chính mình giết chết, còn Cổ Ung thì tìm khắp thiên hạ cũng tìm không thấy. Đối với những người Thanh Hồ Đảo khác, Đẳng Thanh Sơn vốn không có bao nhiêu sát ý. Nhưng đám âm mưu đối với tông phái của mình, thì tuyệt đối không thể để lại được.

Năm ngày sau, vào ban đêm.

Trong thư phòng của Đẳng Thanh Sơn, Tông Lộ trưởng lão đã tự mình chạy tới bẩm báo.

"Môn chủ, bên U Châu có tin tức." Tông Lộ đang cầm một tập giấy thật dày mở ra, những điều này đều là các loại sự tình đã điều tra ra được có liên quan đến Cung Vũ trong một năm nay. Tất cả chuyện lớn nhỏ đều có ghi chép trong hồ sơ này."

Đẳng Thanh Sơn nhìn tập giấy thật dày này, nhú mày. Chính mình nếu muốn xem hết, e rằng cũng tới quá nửa đêm. Hần liền nói ngay: "Tông thúc, các người từ tình báo này rốt cuộc điều tra ra cái gì, trực tiếp nói cho ta biết."

"Dạ."

Tông Lộ cung kính, rất nhanh nói: "Chúng ta ở U Châu, điều tra ra cùng Cung Vũ từng có tiếp xúc kết giao có mười tám người. Mười tám người này trừ bỏ bốn người không phát hiện ra điều gì khả nghi, mười bốn người còn lại đều rất khả nghi. Chúng ta khi phái người đi bắt mười bốn người này, bắt quá khi người của chúng ta tới, mười bốn người này đều đã chết!"

"Đều chết hết?" Đẳng Thanh Sơn cả kinh.

"Đúng, chẳng những mười bốn người này đã chết, ngay cả thân nhân bọn họ cũng đều bị mất mạng." Tông Lộ hồi đáp.

Đẳng Thanh Sơn không khỏi hít một ngụm lương khí.

Thế lực sau lưng ám toán đối phó mình đích xác đủ ngoan độc. Vì để không bại lộ, ngay cả người của mình, đến cả thân nhân của mười bốn người nọ đều giết sạch. Dù sao, người chết sẽ không thể tiết lộ điều gì.

"Manh mối điều tra Cung Vũ đã bị chặt đứt." Tông Lộ cung kính nói: "Môn chủ, chúng ta hiện tại chỉ có thể phán định một việc, Cung Vũ lúc trước lén vào Hình Ý Môn học quyền pháp sau đó đem quyền pháp bán ra ngoài đích thật là để vu oan hãm hại! Bởi vì khi hẩn lẩn tránh trong một thời gian ngắn tới nay, cuộc sống vẫn đều rất mộc mạc đơn giản, hơn nữa cũng rất ít đi tới các địa phương khác. Hiển nhiên, việc phản bội Hình Ý Môn không phải là vì tiền tài, danh lợi."

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Hết thấy có thể xác định được, ở sau lưng Cung Vũ đích xác có một thế lực lớn đang như hổ rình mồi chăm đối phó với mình!

"Tốt lắm, Tông thúc, không có việc gì nữa thì người trở về nghỉ tạm đi." Đằng Thanh Sơn nói.

"Dạ."

Tông Lộ cung kính thối lui. Đằng Thanh Sơn một mình một người ở thư phòng trầm tư, một hồi sau mới truyền âm để cho Lý Quân đến.

"Thanh Sơn, chuyện gì?" Lý Quân cười đi vào thư phòng.

"Lý quân, muội lập tức nói Đạo Trì đi Man hoang báo cho Tiểu Thanh trở về. Từ hôm nay trở đi, Hình Ý Môn ta phải ra lệnh giới nghiêm. Đồng thời, ta cũng sẽ nhờ Tiểu Thanh ở lại Đại Duyên Sơn lâu dài." Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

"Nghiêm trọng như vậy?" Lý Quân chấn động.

"Ân."

"Đáng tiếc." Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói: "U Châu kia không phải là địa bàn Hình Ý Môn ta mà là địa bàn của Thiên Thần Cung, nhân thủ Hình Ý môn ta ở đó không nhiều. Tuy rằng huynh biết cổ thế lực nọ khẳng định có không ít người ẩn núp ở U Châu, nhưng mặc kệ ra sao Hình Ý Môn ta cũng không muốn nợ Thiên Thần Cung chút nhân tình nào."

Đằng Thanh Sơn không muốn nhờ người của Thần cung hỗ trợ.

"Thiên Thần Cung, chúng ta vẫn phải giữ khoảng cách với bọn họ một chút." Đằng Thanh Sơn nói.

"Ân, muội cũng cảm thấy hiện giờ Thiên Thần Cung càng ngày càng nguy hiểm." Lý Quân gật đầu nói: "Nguyên bản quân đội bọn họ tập kết ở U Châu, chúng ta còn tưởng rằng bọn họ sẽ động binh đối với Tuyệt Ung Giáo. Nhưng ai ngờ đến khi Thanh Châu, U Châu hai đội quân tinh anh tập hợp xong lại xuyên qua mấy ngàn dặm tiến vào đại thảo nguyên, cùng quân đội tinh anh của đại thảo nguyên tập kết. Hiện giờ cũng đã tới ranh giới phía Nam đại thảo nguyên, bắt đầu tiến vào sa mạc."

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu: "Đúng vậy, Thiên Thần Cung thật đúng là dám làm lớn a!"

Từ hai năm trước, Thiên Thần Cung đã dần dần bắt đầu điều động quân đội. Quân đội tinh anh chậm rãi tập kết ở Thanh Châu, U Châu đã có hơn trăm vạn. Sau lại cùng quân đội tinh anh của đại thảo nguyên hội hợp. Một đường hành quân qua ngàn dặm, hiện giờ liền tiến vào sa mạc mênh mông!

Sa mạc ngàn dặm!

Đây chính là vùng đất chết! Trong sa mạc vô cùng khan hiếm nước, hơn nữa trong sa mạc tốc độ của ngựa cũng giảm đi nhiều. Không chỉ vậy, sa mạc thật sự quá lớn quá lớn, việc hành quân là khó khăn cực cao.

"Rất hiển nhiên, Thiên Thần Cung muốn vượt qua ngàn dặm sa mạc, vòng đường các nước Tây Vực, sau đó dọc theo con đường tơ lụa* đánh giết tới Ma Ni Tự!" Đằng Thanh Sơn nhin không được cảm thán một tiếng: "Trong lúc hành quân, thức ăn nước uống đều phải chuẩn bị rất nhiều, rất nhiều. May mắn là Thiên Thần Cung này chỉ phái ra quân đội tinh anh, đại quân ba nơi cộng lại cũng chỉ có hơn một trăm vạn mà thôi." Lấy địa bàn mà Thiên Thần Cung khống chế, có được gần mười triệu dân cư. Nhánh quân đội hơn một trăm vạn này, tuyệt đối là tinh anh."

"Trên Cửu Châu đại địa, hai tông phái cường đại nhất chuẩn bị sống mái với nhau." Lý Quân mỉm cười.

Từ khi đại quân Thiên Thần Cung ở biên giới sa mạc tập kết, tất cả đại tông phái khác trên Cửu Châu đều rõ ràng ý tứ của Thiên Thần Cung.

Trừ việc tấn công Ma Ni Tự, không thể có loại khả năng thứ hai!

Kỳ thật còn có một loại biện pháp đơn giản hơn là tiêu diệt Doanh thị gia tộc, khống chế Ung Châu rồi sau đó tiến vào Nhung Châu, Lãnh Châu của Ma Ni Tự. Bất quá, Doanh thị gia tộc tại Ung Châu có dải tường thành Tần Lĩnh ba nghìn dặm, muốn công phá thì khó khăn quá lớn. Thiên Thần Cung hiển nhiên không muốn trực diện cùng Doanh thị gia tộc là địch.

Thà rằng đi đường vòng ngàn dặm sa mạc!

"Lúc trước, Thiên Thần Cung hẳn là tính toán muốn tiêu diệt Thanh Hồ Đảo, sau lại tiêu diệt Xạ Nhật Thần Sơn. Như thế sẽ có thể tấn công Ma Ni Tự!" Đằng Thanh Sơn nhin không được, nói.

"Đúng, tuyến đường này là nhẹ nhàng nhất trong ba tuyến đường. Thanh Hồ Đảo cùng Xạ Nhật Thần Sơn, thực lực đều khá yếu." Lý Quân gật đầu.

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt cười: "Không cần để ý. Nếu họ muốn tấn công Ma Ni Tự, vậy chuyện này cứ để cho Ma Ni Tự thông thả lo đi vậy, cùng chúng ta không quan hệ! Hiện tại, ta cần điều tra rõ, rốt cuộc là ai đang ở sau lưng tính kế Hình Ý Môn ta."

Ngày kế tiếp, một nhánh lại một nhánh tình báo không ngừng được đưa đến Hình Ý Môn, đưa đến trên bàn Đằng Thanh Sơn.

Bất quá, chút tình báo này giá trị đều không cao, căn bản không có tra ra dư nghiệt Thanh Hồ Đảo có âm mưu đặc thù gì.

"Ta lấy bất biến ứng vạn biến, xem xem rốt cuộc là ai tính kế với ta." Có Đằng Thanh Sơn tọa trấn Đại Duyên Sơn. Hơn nữa, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh cùng Lục Túc Dao Trì đều ở lại đây, căn bản không sợ bất luận kẻ nào.

Cửu Châu đại địa nghênh đón một chuỗi ngày bình yên quỷ dị. Đại quân Thiên Thần Cung đang ở trong sa mạc mênh mông ngàn dặm chậm rãi tiến, mà Cửu Châu đại địa lại không có bất kỳ động tĩnh lớn nào.

Đại Duyên Sơn, Hình Ý Môn.

"Âm vang long ~"

Đông Hoa Uyển, nơi phòng luyện công của Đằng Thanh Sơn. Hai cánh cửa lớn ầm ầm mở ra, hiện ra thân ảnh Đằng Thanh Sơn. Hiện giờ, toàn bộ khu hoa viên đều phủ một màu trắng bạc, trên mặt đất tuyết đọng từng lớp.

"Thanh Sơn." Lý Quân tiến ra nghênh đón.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý Quân, bất đắc dĩ lắc đầu: "Huynh cuối cùng cảm giác được mình đã cách Động Hư chi cảnh rất gần. Nhưng mỗi lần muốn đột phá, lại thấy chính mình vẫn có chỗ thiếu sót. Mỗi lần đều hơi có chút hiểu được, hơi có chút đề cao." Đằng Thanh Sơn cũng rất bất đắc dĩ, thật giống như phía trước đã nhìn thấy một tòa núi cao.

Nhưng mà, dù chạy tới cỡ nào, tòa núi này vẫn ở phía trước.

Nhìn thấy được, nhưng không với tới nổi.

"Bất quá, không thể cưỡng cầu" Đằng Thanh Sơn lắc đầu: "Tựa như sư phụ ta, hẳn khổ cực ngộ đạo chính là Sinh chi đạo. Khổ ngộ cho tới bây giờ vẫn chưa đại thành."

"Gia Cát tông chủ lòng dạ rất cao." Lý Quân lắc đầu nói: "Hắn hoàn toàn có thể đem một đạo hiểu được. Nhưng hắn lại mặc kệ, ngược lại một lòng toàn tâm đem tất cả Sinh chi đạo hiểu được. Vừa thành liền có thể khống chế năm thành thiên địa chi lực!"

Gia Cát Nguyên Hồng cùng Mục Đào tọa trấn Quy Nguyên Tông quan hệ vô cùng tốt.

Từ lúc biết Đoàn Mộc Vũ của Đoàn Mộc đại lục lúc đầu bước vào Hư Cảnh liền đã khống chế được năm thành thiên địa lực, Gia Cát Nguyên Hồng dưới tình huống ở tông phái đã có Mục Đào tọa trấn, cũng toàn tâm toàn ý muốn tìm hiểu Sinh chi đạo.

"Sự phụ làm như vậy cũng rất có lợi."

"Hắn còn chưa bước vào Hư Cảnh, nếu có thể một hơi hiểu được Sinh chi đạo kia thì về sau hiểu được thiên đạo sẽ thoải mái hơn rất nhiều." Đằng Thanh Sơn cười nói.

Không lâu sau khi Đằng Thanh Sơn xuất quan lần này, Tông Lộ trưởng lão phụ trách tình báo liền chạy đến.

Lúc này Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân đang ngồi đối diện ở phòng khách, cùng nhau ăn cơm trưa.

Đát! Đát! Đát!

Đạp lên tuyết đọng, Tông Lộ nhanh chóng đi tới.

"Tông thúc." Đằng Thanh Sơn tươi cười đi đến cửa phòng khách nghênh đón.

"Môn chủ, biết người xuất quan, ta liền lập tức chạy tới." Tông Lộ lập tức từ trong lồng ngực lấy ra một tập giấy.

*con đường tơ lụa: Con đường tơ lụa bắt đầu từ Phúc Châu đến châu Âu do 1 người là Trương Khiên khai phá vào thế kỷ thứ 2 TCN khi ông nhận lệnh Hán Vũ Đế(cũng chính là Vũ Hoàng) đi buôn bán tơ tằm cho các nước thuộc châu Á và châu Âu khác. Chi tiết vui lòng search google.

514. Chương 24: Gặp Mặt

"Chuyện của Sương Sương?" Đằng Thanh Sơn quay đầu lại nhìn Lý quân, liền duỗi tay tiếp nhận xấp giấy này: "Tông thúc, người trước hết cứ đi đi, yin tức này chúng ta sẽ từ từ xem."

Về chuyện của nữ nhi Sương Sương, Đằng Thanh Sơn cùng với Lý Quân đều rất coi trọng.

Hai ngày sau, Đại Duyên Sơn Hình Ý Môn, trong Đông Hoa Uyển.

"Cha!" "Mẹ!"

Hồng Sương chạy như bay trong viện trạch nhà mình, cao giọng hô lên từ xa, vẻ mặt hưng phấn tươi cười. Trên mặt đất tuy rằng đều là tuyết đọng, nhưng Hồng Sương chạy vào lại rất nhanh, trực tiếp vọt vào giữa đình viện.

"Sương Sương a, cháu chỉ biết có cha mẹ cháu, lại chưa chào gia gia một tiếng." Đằng Vĩnh Phạm lúc này tóc đã có không ít sợi bạc, mà tinh thần lại rất tốt, cười nói. Ở bên cạnh, Viên Lan cũng sủng nịch nhìn cháu gái mình: "Sương Sương a, hơn một tháng không gặp cháu rồi. Ân, càng lớn lại càng xinh đẹp. Không biết chàng trai nào có phúc lấy được Sương Sương nhà ta a."

"Gia gia, nãi nãi." Hồng Sương lập tức kêu lên hai tiếng rất ngọt.

Đằng Vĩnh Phạm, Viên Lan vợ chồng hai người vẻ mặt tươi cười, liên tục gật đầu.

"Cha." Đằng Thanh Sơn cười nói: "Hiện tại, Sương Sương đã có ý trung nhân rồi."

"Nga? Ai thế?" Đằng Vĩnh Phạm cùng với Viên Lan đều lấp bắp kinh hãi, sau đó liền kinh hỉ nhìn về phía Hồng Sương.

Hồng Sương vuốt vuốt mũi, nhìn Đằng Thanh Sơn: "Cha, là đệ đệ nói cho mọi người biết sao?"

"Ta còn biết, tên tiểu tử may mắn kia gọi là Cung An Nhiên. Sương Sương, ta nói có đúng không?" Đàng Thanh Sơn mỉm cười nói. Lý Quân ở bên cạnh cũng cười: "Ta lại nghe nói, con gái của ta cùng Cung An Nhiên này ngay giữa ban ngày ban mặt, tay trong tay ngồi thuyền dạo hồ cơ đấy."

Hồng Sương xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt.

"Lại còn tay trong tay?" Đàng Vĩnh Phàm chấn động.

Trên toàn Cửu Châu đại địa này, nam nữ là không dễ dàng dặt tay nhau. Cho dù lúc trước ở Quy Nguyên Tông, Đàng Thanh Sơn cùng với Gia Cát Thanh cũng chưa bao giờ nắm tay nhau. Chứ đừng nói đến, giữa ban ngày ban mặt mà dặt tay nhau.

Ý nghĩa này lại không giống bình thường.

"Cung An Nhiên này như thế nào?" Đàng Vĩnh Phàm nhin không được, hỏi.

"An Nhiên huynh ấy là đệ tử Quy Nguyên Tông, bây giờ là một đô thống của Hắc Giáp Quân." Hồng Sương liền thành thành thật thật nói ra.

Đàng Thanh Sơn cùng với Lý Quân nhìn nhau, đều cảm thấy được có chút không ổn.

Còn xưng hô là An Nhiên?

Xưng hô thế này có hơi quá vô cùng thân thiết đi.

"Sương Sương." Đàng Thanh Sơn cười nói: "Ta và mẹ con, còn có gia gia nãi nãi con đều muốn gặp mặt tiểu tử tên là Cung An Nhiên này. Khi nào rảnh, con đưa cậu ấy đến nhà ta đi."

"Đến nhà?" Hồng Sương chớp chớp mắt hai cái.

"Ân, hai ngày nữa là lễ tế năm mới. Đợi đến sau lễ tế năm mới, con hãy đưa Cung An Nhiên đến nhà ta, để ta và mẹ con nhìn kỹ xem." Đàng Thanh Sơn cười nói: "Nếu Cung An Nhiên này thật sự muốn kết hôn với khuê nữ của ta, phải vượt qua một cửa là ta đây, nếu không thì ta sẽ không đáp ứng. Ta chính là nuôi con gái mất hai mươi năm đấy."

Hồng Sương cười hì hì.

Nàng hiểu rất rõ tính tình phụ thân mình, đối với giai cấp giàu nghèo đều không để ý, chỉ quan tâm xem đối phương là người như thế nào.

Hồng Sương gật đầu: "Sau lễ mừng năm mới thì con sẽ dẫn huynh ấy qua ra mắt cha mẹ. Cha mẹ, hai người phải châm chọc y thật nặng vào."

Ban đêm, Đàng Thanh Sơn cùng với Lý Quân cũng chuẩn bị đi ngủ.

"Thanh Sơn, dựa theo thông tin điều tra mới nhất, gã có cái tên Cung An Nhiên này thân thể hoàn hảo. Nhưng là, thân phận cha của hắn còn không xác định ra."

"Ân. Cha của hắn, cũng là vào mười lăm năm trước mới đến Vĩnh Yên quận. Theo thông tin điều tra, là một kẻ có xuất thân từ mã tặc. Còn những thứ khác thì không tra ra được." Cửu Châu đại địa này rất loạn, cho dù là Hình Ý Môn thế lực có lớn đến mấy, muốn tra ra chuyện về một bang phái mã tặc đã tan rã từ mười lăm năm trước cũng rất khó.

"Cha của hắn xuất thân không đủ trong sạch thì thôi. Trước tiên, xem tiểu tử tên gọi "Cung An Nhiên" này rốt cuộc là người như thế nào đi đã." Đàng Thanh Sơn nói: "Nếu Cung An Nhiên này trải qua khảo nghiệm của chúng ta thật sự không có gì, thì cứ cho y cùng với Sương Sương chung sống cũng tốt. Hơn nữa, Sương Sương cũng đã đến tuổi kết hôn rồi."

"Ân, ở tuổi của nó, ta đã sớm thành thân cùng với Thanh Sơn người."

Vợ chồng Đàng Thanh Sơn, đối với chuyện của con gái mình hiển nhiên rất là coi trọng.

Lễ tế năm mới rất nhanh liền trôi qua, và Hồng Sương cũng rời Hình Ý Môn, đi tới Vĩnh Yên quận.

Vĩnh Yên quận, tại vị trí bên cạnh cửa sổ lầu hai của một toà trà lâu, một gã thanh niên có diện mạo bình thường nhưng đôi mắt rất sáng, đang ngồi đối diện với Hồng Sương. Thời điểm này, khách nhân tới uống trà rất ít, toàn bộ lầu hai chỉ có thừa thớt dăm ba vị khách nhân.

"Cái gì?" Người thanh niên chấn động: "Tới nhà muội?"

"Ân, cha mẹ ta muốn gặp mặt huynh." Hồng Sương gật đầu nói.

Thanh niên tựa như đang nằm mộng, nháy mắt mấy cái: "Muội, phụ thân muội, ta đi gặp phụ thân muội?" Thanh niên lúc này ngay cả hít thở cũng đã có chút dồn dập.

Hồng Sương ngồi đối diện không khỏi nở nụ cười. Nàng biết, ý trung nhân của nàng, Cung An Nhiên rất kính ngưỡng Đằng Thanh Sơn. Kỳ thật, trong thế hệ trẻ trên Cửu Châu đại địa cơ hồ tuyệt đại đa số đều là đã từng nghe qua truyền thuyết về Đằng Thanh Sơn mà lớn lên.

"Yên tâm đi, An Nhiên, cha ta sẽ không ăn thịt huynh đâu." Hồng Sương che miệng cười.

"Hô."

Này Cung An Nhiên thở phào một hơi: "Sương Sương, phụ thân muội à. Ta đi gặp phụ thân muội, mặc dù biết ông ấy là Đằng Thanh Sơn tiền bối, nhưng mà, nhưng mà nếu chưa gặp qua cũng không cảm thấy gì. Thế nhưng, vừa nghĩ tới việc phải gặp mặt thì ta lại cảm thấy khẩn trương. So với lúc trước, thời điểm thi tuyển Bách phu trưởng ở Quy Nguyên Tông thì ta còn thấy khẩn trương hơn."

"Nhìn bộ dáng vô dụng này của huynh kìa. Ở trước mặt cha ta, huynh phải có chút khí khái của nam tử hán. Cha ta xem thường nhất chính là kẻ yếu đuối." Hồng Sương cố ý nói.

Cung An Nhiên gật đầu: "Yên tâm đi, ở trước mặt cha của muội, ta tuyệt đối sẽ không để cho muội mất mặt."

"Hừ, huynh nên nhớ kỹ, nếu không qua được ải này của cha ta, huynh đừng hòng cưới được ta." Hồng Sương nói thẳng.

"A." Cung An Nhiên vẻ mặt đau khổ.

Hồng Sương thấy thế, không khỏi nở nụ cười.

Đôi tiểu tình nhân này liếc mắt đưa tình tại đây, những khách nhân uống trà còn lại nhú mày nhìn, rồi rất nhanh lỵ khai. Toàn bộ lầu hai chỉ còn lại có Hồng Sương, Cung An Nhiên hai người.

"Chuẩn bị một lần, hôm sau chúng ta sẽ xuất phát." Hồng Sương quyết định.

"Được." Cung An Nhiên gật đầu.

"Đi gặp cha ta, huynh phải chuẩn bị cái gì đi. Chúng ta ra xem xem, có thể mua những thứ gì." Hồng Sương đứng dậy nói.

Đôi nam nữ thanh niên này chuẩn bị chút lễ vật, vào ngày hai mươi mốt tháng giêng sẽ đi tới Đại Duyên Sơn Hình Ý Môn.

...

Bên trong phòng khách.

Đằng Thanh Sơn, Lý Quân, Hồng Sương, cùng với vị thanh niên "Cung An Nhiên" mang theo không ít lễ vật, đang ngồi ăn cơm trưa cùng một bàn với nhau.

"An Nhiên." Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn người thanh niên này: "Sao chỉ ăn cơm trắng vậy? Không cần ta phải gấp rau giúp cậu chứ?"

Mặt Cung An Nhiên có chút phiểm hồng, cái trán, chóp mũi đều là mồ hôi. Hiển nhiên, ngồi cùng một bàn với Đằng Thanh Sơn khiến hắn cảm thấy cực kỳ khẩn trương.

"Không cần, không cần." Cung An Nhiên liền tự gấp rau cho mình.

"Cha." Hồng Sương tức giận trừng mắt nhìn Đăng Thanh Sơn một cái: "An Nhiên hẳn lần đầu tiên tới đây, có chút không được tự nhiên thôi mà."

Đăng Thanh Sơn cười, cùng với Lý Quân nhìn nhau.

Bước đầu tiếp xúc, vợ chồng hai người đối với người thanh niên gọi là "Cung An Nhiên" này đều cảm thấy khá vừa lòng.

Sau bữa cơm trưa.

"An Nhiên, cậu đi theo ta." Đăng Thanh Sơn đứng dậy, đi đến trước cửa.

Cung An Nhiên ngẩn ra.

"Còn không mau đi." Hồng Sương thấp giọng nói, đẩy y một cái. Cung An Nhiên lúc này mới bừng tỉnh, liền theo Đăng Thanh Sơn rời đi. Trong phòng khách lúc này chỉ còn lại có mẹ con Lý Quân, Hồng Sương.

"Mẹ, không có vấn đề gì chứ?" Hồng Sương nhìn Lý Quân.

"Hiện tại xem ra cũng không tệ lắm." Lý Quân mỉm cười gật đầu: "Đợi lát nữa, sau khi cha con lại tự mình cùng nói chuyện với Cung An Nhiên này. Nếu qua được một cửa này của cha con, chuyện của hai đứa các con xem như là thành rồi. Chẳng qua nếu nếu không thể vượt qua được ải này của cha con, vậy thì mẹ cũng không còn cách nào khác."

Hồng Sương hừ một tiếng nói: "An Nhiên nhất định có thể qua được ải này của cha."

"Chi nha!"

Đăng Thanh Sơn đẩy cửa thư phòng rồi đi vào, đi đến một chiếc ghế bành sau đó ngồi xuống. Mà Cung An Nhiên lúc này mới tiến vào trong thư phòng. Thư phòng của Đăng Thanh Sơn tương đối rộng rãi, dài rộng chừng bốn năm trượng, Cung An Nhiên sau khi vào có vẻ có chút câu nệ.

"An Nhiên." Đăng Thanh Sơn mở miệng.

"Bá phụ." Cung An Nhiên cung kính đáp.

"Người ở Quy Nguyên Tông, dùng binh khí gì?" Đăng Thanh Sơn mở miệng hỏi.

"Cháu dùng chính là thương." Cung An Nhiên liền nói.

Đăng Thanh Sơn mỉm cười, tay phải hướng ra ngoài lật một cái. Chỉ thấy một nhánh cây trên gốc đại thụ giữa đình viện trực tiếp bị bẻ gãy, ngọn lá linh tinh các thứ tất cả đều bị gọt sạch, sau đó trở thành một khúc mộc côn, trực tiếp bay vào trong thư phòng, rơi vào trong tay Đăng Thanh Sơn.

"Cậu đem thương pháp lợi hại nhất của mình, thi triển cho ta xem. Nơi này đủ rộng để thi triển chứ?" Đăng Thanh Sơn cười, ném cây gỗ qua.

Cung An Nhiên thuận thực duỗi tay tiếp nhận, hít sâu một hơi chấp tay nói: "Bá phụ, thỉnh xin chỉ điểm."

Sau khi nói xong, khí thể toàn thân Cung An Nhiên hoàn toàn thay đổi, nhất thời trở nên sắc bén giống như một thanh lợi kiếm. Chỉ nghe "Ba" một tiếng, Cung An Nhiên liền bắt đầu triển khai thương pháp. Thương pháp của Cung An Nhiên cực kỳ mạnh mẽ, mỗi chiêu đều là tàn nhẫn giống như sói hoang cắn xé. Nhất thời, trong thư phòng mịt mù thương ảnh.

"Ân." Đăng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Từ thương pháp có thể thấy được tính cách một người, Cung An Nhiên này tuyệt đối là hạng người nội tâm kiên nghị, nếu không thương pháp không thể nào có khí thể như vậy.

Dụng tâm, mới có thể luyện ra thương pháp tốt.

Đồng dạng, từ thương pháp trong cũng có thể nhìn ra nội tâm một người.

"Ân?" Đăng Thanh Sơn khẽ cau mày.

Là, có thể nói là đệ nhất nhân về thương pháp trên toàn Cửu Châu đại địa, Đằng Thanh Sơn từ trong thương pháp của Cung An Nhiên cảm giác được một chút thô bạo rất mờ mịt.

”Cung An Nhiên này ở sâu trong đáy lòng, cất giấu một cỗ bạo lệ chi khí? Lẽ nào, khi hắn còn bé đã từng phải chịu tra tấn?” Đằng Thanh Sơn trong lòng vừa động.

”An Nhiên, dùng chiêu thức lợi hại nhất.” Giọng Đằng Thanh Sơn đột nhiên có chút quỷ dị, mơ hồ mang theo một cỗ dao động kỳ dị. Đằng Thanh Sơn khi còn ở kiếp trước vốn có chút hiểu biết đối với thuật thôi miên, hắn kiếp này ”Thần” vô cùng cường đại, đối với nguyên lý việc thôi miên lại càng hiểu rõ.

Muốn thôi miên một kẻ chưa đạt đến Tiên Thiên cảnh giới.

Đơn giản!

Phải biết rằng, lúc trước Thiên Thần của Thiên Thần Sơn thậm chí còn có thể dựa vào thanh âm ảnh hưởng đến tám vạn đại quân với ý chí thấy chết không sờn của Hồng Thiên Thành.

Đằng Thanh Sơn cho dù không bằng vị Thiên Thần đó, thì việc thôi miên Cung An Nhiên này cũng rất dễ dàng.

Vì con gái, Đằng Thanh Sơn hiển nhiên phải điều tra cho kỹ càng những điều sâu kín trong đáy lòng tên Cung An Nhiên này!

515. Chương 25: Quyết Định

Nhất thời, kinh khí trong thương pháp bắn ra bốn phía.

”Xuy xuy~~ ” Ngũ thải thiên địa chi lực trong khoảnh khắc tràn ngập cả thư phòng, trường thương của Cung An Nhiên này mỗi khi muốn công kích đến các đồ vật trong thư phòng đều sẽ tự nhiên bị thiên địa chi lực cản lại.

”Ngao ô~~ ” Cung An Nhiên phảng phất một con dã thú, trong yết hầu phát ra tiếng gầm quái dị.

”Ân?” Thái độ của Đằng Thanh Sơn trở nên thật sự nghiêm túc: ”Không ngờ tiểu tử tên gọi là Cung An Nhiên này, ở sâu trong nội tâm lại ẩn dấu khí chất thô bạo điên cuồng đến vậy.” Vốn Đằng Thanh Sơn nghĩ rằng, Cung An Nhiên này cho dù đáy lòng có bị thương có cừu hận, có lẽ sẽ không quá mãnh liệt. Nhưng bây giờ nhìn lại, khí chất thô bạo lại cường đại đến kinh người.

”Lạ thật, lạ thật.”

”Cung An Nhiên này nói là muốn giết người, giết chết tất cả. Rốt cuộc là hắn muốn giết ai?”

”Còn có. Lúc trước đứng trước mặt ta, biểu hiện đích thực mộc mạc, tâm địa cũng tương đối thiện lương, nhưng đáy lòng lại che giấu khí chất thô bạo như thế. Một người cho dù có bề ngoài cùng nội tâm tương phản, nhưng tại sao lại tương phản lớn đến vậy?” Đáy lòng Đằng Thanh Sơn đã không chắc chắn về thanh niên tên là Cung An Nhiên này. Nội tâm cùng bề ngoài cho dù có khác nhau, cũng không nên quá lớn.

Cuộc sống mang mặt nạ, rất bình thường.

Nhưng giống như Cung An Nhiên, tương phản lớn như thế thì rất không bình thường. Nói rõ ra, năng lực ẩn nhẫn của Cung An Nhiên này quá mạnh mẽ, đem tất cả những khí chất thô bạo đều giấu ở sâu trong nội tâm.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

”Làm sao vậy? Sao lại thế này?” Đằng Thanh Sơn hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua, Lý Quân cùng Sương Sương đều đã chạy tới. Đây cũng là do Đằng Thanh Sơn cố ý không ngăn cách thanh âm, để cho con gái tận mắt thấy được một mặt điên cuồng thô bạo của Cung An Nhiên.

”Đây, thế này...” Hồng Sương kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, không thể tin được nam tử điên cuồng giống như dã thú kia chính là ý trung nhân của nàng.

"An Nhiên!" Hồng Sương gọi lớn.

Một tiếng gọi này phảng phất một xô nước lạnh dội lên trên người Cung An Nhiên, khiến hần dần tỉnh táo trở lại.

"Ta, tại sao ta lại thế này?" Cung An Nhiên có chút bối rối.

"An Nhiên, vừa rồi huynh bị làm sao vậy, làm sao lại trở nên như thế?" Hồng Sương có chút kinh hoàng. Mà Cung An Nhiên lúc đó nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Hồng Sương cũng quay đầu nhìn về phía cha nàng, lập tức lo lắng hỏi: "Vừa rồi An Nhiên rốt cuộc là bị sao vậy? Tại sao An Nhiên lại biến thành như vừa rồi? Cha, cha mau nói cho con biết đi."

Đằng Thanh Sơn nhìn con gái mình: "Không làm sao cả, chỉ là, ta để cho những gì ở sâu trong nội tâm tên Cung An Nhiên này biểu lộ ra ngoài mà thôi." Lập tức dùng ánh mắt băng lãnh nhìn Cung An Nhiên.

Cung An Nhiên cảm thấy trong khoảnh khắc bản thân tựa như rơi xuống hầm băng.

Hoảng sợ.

Đằng Thanh Sơn ngay lập tức thấy được ánh mắt của Cung An Nhiên: "Huynh đang kinh sợ? Kinh hoảng vì cái gì? Kinh hoảng vì sự thất thố của huynh, hay là sợ bị ta phát hiện ra điều gì sâu kín trong nội tâm?"

"Bá phụ, người, người rốt cuộc đã làm gì với cháu, vừa rồi cháu bị làm sao vậy?" Cung An Nhiên nhìn Đằng Thanh Sơn, lập tức quay đầu nhìn về phía Hồng Sương: "Sương Sương, vừa rồi ta bị làm sao vậy?"

"Vừa rồi bộ dáng của huynh như muốn giết người, tựa như một con dã thú nổi điên vậy." Hồng Sương lo lắng nói.

Lý Quân ở bên cạnh nhíu mày nhìn Cung An Nhiên.

"Người trẻ tuổi." Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói: "Người có thể giải thích, vừa rồi vì sao lại như vậy hay không?"

Cung An Nhiên nhìn Đằng Thanh Sơn, lại nhìn vẻ mặt lo lắng của Hồng Sương, hít sâu một hơi nói: "Sương Sương, ta nói thật với muội. Cha ta, quá khứ ông ấy không phải là một thợ rèn. Kỳ thật, ngày xưa ông ấy là một tên mã tặc. Mà ta, lại là đứa con của một mã tặc!"

"Mã tặc?" Hồng Sương giật mình.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày. Kỳ thật, điểm này hần sớm đã điều tra ra.

"Ân." Cung An Nhiên khẽ gật đầu: "Khi ta còn rất nhỏ, chính là ở trong hang ổ của mã tặc." Cung An Nhiên tựa hồ lâm vào trạng thái hồi tưởng.

"Mặc dù ở trong hang ổ mã tặc, nhưng những thức thức bá bá này đối với ta cũng rất tốt. Nhưng mà năm ta bảy tuổi, bang phái mã tặc nơi cha ta ở bị lọt vào một trận cường công của một bang phái khác!" Thân thể Cung An Nhiên khẽ run lên.

"Trong trận tai ương ngập đầu ấy, bang phái của cha ta đã xong rồi, đều đã xong rồi! Đại đương gia, còn có chư vị đại bá, các vị thúc thúc, từng người từng người đều ngã xuống hoặc chạy trốn. Còn có mẹ ta." Cung An Nhiên cắn răng.

"Ngay từ đầu, mẹ ta đã bị tên bắn chết. Những nữ nhân trong hang ổ mã tặc này, hoặc là bị giết, hoặc là bị bắt đi. Mà cha ta, lúc ấy cũng mang theo ta, hốt hoảng mà chạy. Cuối cùng, giữ lại được tánh mạng. Sau đó, ta cùng cha đi tới Vĩnh Yên quận."

"Lúc trước cha ở trong hang ổ mã tặc thì thường xuyên hỗ trợ chế tạo ra binh khí, có một chút tay nghề làm nghề rèn. Dựa vào chút tay nghề này, ở Vĩnh Yên quận mà sống qua ngày." Hai tròng mắt Cung An Nhiên ẩn hiện vẻ ác độc: "Nhưng bang phái mã tặc hại chết mẹ ta, còn có cả các thúc bá của ta, ta muốn báo thù cho họ! "

"Nhưng sau đó ta mới biết được, vào năm ta mười tuổi, bang phái ấy đã bị một chi bang phái khác đem diệt. Ta muốn báo thù cũng không biết đến đâu mà báo a!" Cung An Nhiên thống khổ đến mức thân thể run rẩy.

"Đừng đau khổ." Hồng Sương lập tức đi tới, kéo tay Cung An Nhiên.

Cung An Nhiên hướng tới Hồng Sương lộ ra vẻ cảm kích.

"Người trẻ tuổi." Giọng nói của Đằng Thanh Sơn vang lên.

"Bá phụ." Cung An Nhiên nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

"Chuyện này cũng không phải là chuyện tai tiếng gì cả, tại sao người cứ phải giấu diếm?" Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nhìn hần.

Cung An Nhiên cười khổ nói: "Sau khi vào Vĩnh Yên quận, cha cháu lại tìm cách đưa cháu vào Quy Nguyên Tông. Trong đại đa số đệ tử của Quy Nguyên Tông, hoặc là xuất thân phú gia, hoặc là một ít xuất thân từ nông thôn. Bọn họ đối với mã tặc, cường đạo đều rất coi thường. Nếu để cho bọn họ biết cha cháu là mã tặc, cháu chắc chắn sẽ bị coi thường."

"Trước đây, cháu không muốn bị người ta coi thường, cho nên vẫn chưa nói ra. Dần dà, cũng không nghĩ đến việc phải nói ra."

"An Nhiên." Hồng Sương nghĩ đến cuộc sống của mình, lại ngẫm lại cuộc đời bi thảm của Cung An Nhiên, không khỏi càng thêm yêu thương hần.

"Cha, đủ rồi đó." Hồng Sương có chút bất mãn nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

"Để cho An Nhiên đi nghỉ ngơi đi." Đằng Thanh Sơn phân phó.

Nhìn theo con gái cùng Cung An Nhiên kia rời đi, sắc mặt Đằng Thanh Sơn trở nên trầm xuống.

Trong thư phòng chỉ còn lại vợ chồng Đằng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn, sao rồi?" Lý Quân dò hỏi.

"Không thích hợp." Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói: "Một người bình thường, nếu trước đây gặp khó khăn lớn như thế. Bấy tuổi gặp kiếp nạn, tám tuổi hần đã tiến vào Quy Nguyên Tông. Muội nói xem, hần sẽ thế nào?"

Lý Quân giật mình, nói: "Ấn, đại nạn như vậy, tuổi hần lại nhỏ, ứng với tình huống như vậy thì tính tình phải quái dị, hoặc là lạnh lùng quái gở chứ. Nhưng từ trên thông tin điều tra, Cung An Nhiên này từ nhỏ tiến vào Quy Nguyên Tông, luôn luôn là một đứa nhỏ rất ngoan ngoãn, cực kỳ nghe lời. Hơn nữa, khi ở cùng với các sư huynh đệ đều vô cùng tốt. Nhắc tới Cung An Nhiên, các sư huynh đệ của hần đều chắc chắn ngợi khen."

Đằng Thanh Sơn cười: "Vừa mới trải qua đại tai nạn, một hài đồng gia nhập Quy Nguyên Tông lại có thể nghe lời như thế, quan hệ cùng với sư huynh đệ lại tốt? Muội nói có lạ không?" Lý Quân khẽ gật đầu.

"Hơn nữa vừa rồi ở trong thư phòng, dựa theo kinh nghiệm của ta, ta có cảm giác, Cung An Nhiên này còn có chuyện giấu diếm chúng ta." Đằng Thanh Sơn lắc đầu: "Người như vậy, không thích hợp với Sương Sương."

Buổi tối.

"Cha, cha nói không thích hợp?" Sau bữa cơm chiều, một nhà ba người đang cùng một chỗ. Nghe được lời của Đằng Thanh Sơn, Hồng Sương lập tức ngậm ngẫn cả người.

"Đúng." Đằng Thanh Sơn gật đầu: "Cung An Nhiên này trong ngoài không đồng nhất, không thích hợp với con."

"Cái gì mà trong ngoài không đồng nhất?" Hồng Sương lập tức nổi giận, tức giận đến thở hồng hộc: "An Nhiên hần từ nhỏ đã gặp đại nạn, mẹ hần cũng đã chết, trong lòng hần đương nhiên là thống khổ, cừ hận. Nhưng hần lại chỉ có thể giấu ở trong lòng, không dám nói ra với người ta. Lần này cha đưa cừ hận ở sâu trong nội tâm hần dẫn ra, cũng đã rất không hay rồi. Cha, người còn nói An Nhiên trong ngoài không đồng nhất!"

Đằng Thanh Sơn nhú mày.

Ở bên cạnh, Lý Quân liền nói: "Sương Sương, ngồi xuống. Khi nói chuyện với cha phải như thế nào?"

Hồng Sương hít sâu một hơi, lại ngồi xuống.

"Sương Sương." Đàng Thanh Sơn bình tĩnh nhìn con gái: "Nếu con tin lời cha, thì đừng nên qua lại với Cung An Nhiên nữa."

"Cha." Hồng Sương có chút thống khổ nhìn Đàng Thanh Sơn.

Ở trong lòng Hồng Sương, nàng sùng bái nhất chính là cha nàng. Khi nàng còn nhỏ, nàng đều là nghe kể về truyền thuyết của Đàng Thanh Sơn mà lớn lên. Mặc dù có đôi lúc nghịch ngợm, nhưng lời của Đàng Thanh Sơn, nếu là một việc thật sự quan trọng, Hồng Sương tuyệt đối không dám làm trái. Nhưng là lúc này đây lại có quan hệ lớn đến nàng như vậy, đây chính là người yêu đầu tiên của nàng.

"Cha, con không cần." Đôi mắt Hồng Sương đã ngân ngấn nước mắt.

"Cung An Nhiên này không thích hợp với con. Nếu muốn tìm chứng cứ, trong vòng một năm cha sẽ đem chứng cứ đến cho con." Đàng Thanh Sơn nói: "Bây giờ, cắt đứt quan hệ với hắn đi."

Hồng Sương không hé răng, trầm lặng một hồi lâu.

"Cha, con đi ngủ." Hồng Sương trực tiếp rời khỏi phòng ăn.

Đàng Thanh Sơn nhìn Hồng Sương rời đi, không khỏi nhú mày. Đối với việc thuyết phục con gái, hắn cũng không biết nên nói như thế nào là được. Lý Quân về mặt cũng lo lắng.

Rạng sáng ngày hôm sau, bầu trời còn chưa sáng rõ.

Trong Đông Hoa Uyển, trong khuê phòng của Hồng Sương.

Đàng Thanh Sơn, Lý Quân hai người đi tới.

"Sương Sương đi rồi, sao huynh không ngăn cản nó?" Lý Quân nhú mày bất mãn nói.

Đàng Thanh Sơn lắc đầu, chỉ về bàn trang điểm cách đó không xa: "Đêm qua, Sương Sương ngồi trước bàn trang điểm suốt một đêm, nó không ngủ. Con bé Sương Sương này, ta biết nó rất cố chấp, ta cũng răn ngăn cản thì không ngăn được đâu. Nó muốn đi, thì nên để cho nó đi thôi. Có Tiểu Thanh đang âm thầm đi theo, chắc chắn sẽ không gặp phải chuyện không may đâu."

Đêm qua Đàng Thanh Sơn cũng không nghỉ ngơi. Lúc nào hắn cũng cảm ứng nơi con gái đang ở, suy đoán tâm tư con gái mình.

"Ân?" Lý Quân đi đến trước bàn trang điểm: "Chỗ này có hai phong thư. Thanh Sơn, phong thư này là đưa cho huynh, còn phong thư còn lại là cho ta."

Đàng Thanh Sơn tiếp nhận thư tín.

"Cha thân yêu!" Đàng Thanh Sơn mở phong thư, lấy ra trang giấy bên trong. Vừa thấy trang giấy này, trong lòng Đàng Thanh Sơn run lên, vì trên trang giấy này vẫn có thể thấy được nước mắt như mưa.

Tổng cộng là hai trang.

Càng đọc thì sắc mặt Đàng Thanh Sơn càng thêm khó coi, cuối cùng thậm chí còn tái nhợt.

"Làm sao vậy?" Lý Quân đi tới, sau đó nhìn vào thư tín trong tay Đàng Thanh Sơn. Vừa thấy trang giấy này, nàng cũng không khỏi cảm thấy khó thở, nói: "Con bé này, tại sao lại có thể nói như vậy!"

"Thanh Sơn, đừng nóng giận. Sương Sương cũng chỉ là suy nghĩ nông nổi mới viết những lời này." Lý Quân liền nói.

Đàng Thanh Sơn cúi đầu xem bức thư tín này, trong lòng đau xót, lập tức cười khổ lắc đầu: "Ta cũng muốn xem một chút, rốt cuộc là ta đã nhìn lầm người, hay là đôi mắt con gái ta rất tốt!"

516. Chương 26: Bái Tế

"Nhưng nữ nhi hôm nay mới biết được, cha cũng giống với những người cha mẹ khác. Cha, cũng là "hôn nhân đại sự, cha mẹ làm chủ".

"Cha nói An Nhiên là người trong ngoài không đồng nhất. Nhưng là, có ngàn vạn người trong Quy Nguyên Tông quen biết với An Nhiên, nhưng có mấy người nói An Nhiên đối nhân xử thế không tốt đâu? Chẳng lẽ, mắt của ngàn vạn người ở Quy Nguyên Tông đều sai sao? Con gái của cha quen biết với hắn gần một năm, đôi mắt nhìn người cũng sai? Cha lại chỉ ở chung với hắn nửa ngày thì đã nhận định hắn không thích hợp với nữ nhi?"

"Nữ nhi cũng hiểu."

"Khẳng định là cha khi biết An Nhiên là xuất thân mã tặc, cho rằng cha đường đường là Hình Ý Môn khai sơn tổ sư, đường đường nữ nhi của người sáng lập Nội gia quyền nhất mạch, không ngờ lại thành thân cùng đứa con của một mã tặc. Thế này thì còn đâu mặt mũi của cha? Có đúng hay không? Cha, đừng không thừa nhận. Nữ nhi cũng biết, càng là cường giả thì lại càng là tôn trọng thể diện. Nữ nhi có thể hiểu được."

"Có lẽ, hạnh phúc của nữ nhi cũng không trọng yếu bằng thể diện của cha."

"Năm đó, mẹ vì hạnh phúc của mình, cùng cha trôi nổi vượt biển cũng không hối hận."

"Bây giờ, con vì hạnh phúc của mình, cũng cam nguyện đi thành thân với đứa con của một mã tặc."

"Nữ nhi Hồng Sương lưu tự!"

Trong phong thư này, giữa các hàng chữ đều có giọng điệu mang theo nỗi phẫn uất bất bình. Hiển nhiên, Đằng Thanh Sơn mạnh mẽ bắt nàng cùng "Cung An Nhiên" cắt đứt quan hệ, làm cho trong lòng Hồng Sương rất thống khổ, rất phẫn nộ, không cam lòng. Nữ nhân khi đắm chìm trong tình yêu, đích thật là không có lý trí. Nàng thậm chí còn cho rằng, Đằng Thanh Sơn là bởi vì thể diện mới làm như vậy.

Đằng Thanh Sơn nhìn bức thư tín, cũng thấy khó chịu trong lòng. Đứa con gái ngoan ngoãn mà hắn cưng chiều từ nhỏ, không ngờ rằng sẽ nghĩ mình như vậy.

"Tiểu Quân à, thấy chưa, Sương Sương định bắt chước muội đó. Nói rằng muội lúc trước không tiếc hết thấy, trôi nổi vượt biển theo đuổi hạnh phúc, nó cũng muốn theo đuổi hạnh phúc của nó." Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn thê tử.

"Con bé này, đầu óc u mê hết cả rồi."

Lý Quân lắc đầu: "Thanh Sơn, Sương Sương nói những lời này chàng đừng để bụng."

Làm sao có thể không để bụng cơ chứ?

Từ nhỏ ngâm ở miệng sợ bẩn, bế ở trong tay sợ tuột ngã, Đằng Thanh Sơn đối với Hồng Sương khi còn bé đích xác là rất cưng chiều. Hơn nữa, hắn luôn cho rằng phải luôn nghiêm khắc với nữ nhi. Đằng Thanh Sơn vì nữ nhi, đích thật là không có một chút ý niệm gì khác trong đầu. Ai có thể ngờ rằng, kết quả lại là cùng nam nhân chạy trốn, đem phụ thân này ném bay đi.

"Sương Sương lúc này không thể khuyên nhủ được." Đằng Thanh Sơn tuy rằng đau lòng, lại lắc đầu nói: "Chỉ có thể để cho nó vấp phải trắc trở, nó mới hiểu rõ được người khác."

"Ta có tám phần nắm chắc, Cung An Nhiên này là nguyệt trang, chỉ là nguyệt trang rất cao minh mà thôi."

Đằng Thanh Sơn kiếp trước là làm gì?

Chính là sát thủ.

Hắn tinh thông nhất chính là nguyệt trang. Cung An Nhiên này, so với Đằng Thanh Sơn thì còn kém một chút. Chẳng qua lòng người khó đoán, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể nói là tám phần nắm chắc mà thôi.

"May mắn, ta nhờ Tiểu Thanh đi theo." Đằng Thanh Sơn có chút yên tâm.

"Nhưng mà Thanh Sơn, huynh nhờ Tiểu Thanh có phải là quá tàn nhẫn không?" Lý Quân nhíu mày.

"Tàn nhẫn? Cả gan uy hiếp đến nữ nhi của ta, hẳn tự nhiên đáng chết." Trong thâm tâm Đằng Thanh Sơn, hẳn tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ một kẻ nào làm thương tổn đến thân nhân của mình còn sống.

Lý Quân cười: "Nhưng nếu lần này Thanh Sơn huynh nhìn lầm thì sao?"

"Ta nhìn lầm?" Đằng Thanh Sơn cười tự giễu: "Nếu thực sự như vậy thì quá tốt. Bị nữ nhi cười nhạo vài tiếng, nhưng lại có thể khiến cho nàng được vui vẻ thì ta cũng chấp nhận. Nhưng sợ là sợ ta không nhìn lầm."

"Giá!" "Giá!"

Hai con Thanh Tông Đạp Tuyết Mã chạy như bay trên quan đạo. Trên lưng hai con Đạp Tuyết Mã này, chính là hai người Cung An Nhiên và Hồng Sương. Kỳ thật, những năm gần đây, dưới trướng Bất Tử Phượng Hoàng "Tiểu Thanh" đã có thêm vài chi tộc phi cầm Yêu Thú. Cho nên, ở Đại Duyên Sơn cũng có hơn mười con phi cầm Yêu Thú trú ngụ. Mấy con phi cầm Yêu Thú này tuy rằng thực lực không mạnh, nhưng tốc độ lại cực nhanh.

Bình thường, chị em Hồng Sương và Hồng Vũ qua lại Đại Duyên Sơn cùng Vĩnh Yên quận thì đều là cười phi cầm Yêu Thú mà bay.

Tốc độ nhanh, lại an toàn.

Chẳng qua lần này Hồng Sương đổi, cưỡi ngựa chạy đến đây.

"Sương Sương, chờ chút, chậm một chút." Cung An Nhiên đuổi theo ở phía sau.

Mà Hồng Sương cũng giục ngựa chạy như bay, một mình chạy cực nhanh ở phía trước. Từ sau khi rời đi Đại Duyên Sơn, thâm tâm Hồng Sương rất thống khổ. Trong lòng nàng nghẹn một bụng hỏa, bởi vì hình tượng huy hoàng của Đằng Thanh Sơn trong lòng nàng đã sụp đổ. Thì ra phụ thân nàng giống như những người cha mẹ khác, đều can thiệp việc hôn nhân của nữ nhi một cách bá đạo đến thế.

"Cha, cha thật sự làm cho người ta rất thất vọng." Hồng Sương nói trong lòng.

Tốc độ ngựa rất cực cũng chậm lại.

"Sương Sương, Sương Sương." Cung An Nhiên cuối cùng cũng theo kịp.

"Sao vậy?" Hồng Sương nhìn hẩn một cái.

Cung An Nhiên cũng lộ ra nụ cười: "Sương Sương, ta biết phụ thân muội không thích ta, nhưng muội vẫn theo ta đi tới đây, cảm ơn!"

Hồng Sương nín khóc mỉm cười trừng mắt nhìn hẩn, lập tức lộ ra vẻ tươi cười: "Coi như là huynh có lương tâm!"

"Ai, vốn ta nghĩ phụ thân muội có thể quý mến ta. Không biết tại sao lại biến thành như vậy." Cung An Nhiên có vẻ có chút buồn rầu.

"Quên đi, tâm tư của cha ta làm sao huynh có thể đoán ra được?" Hồng Sương lắc đầu nói.

"Nhưng mà, An Nhiên, huynh cũng đừng cô phụ ta." Hồng Sương gắt gao nhìn hẩn.

"Không bao giờ." Cung An Nhiên nhẹ giọng cười nói.

"Hừ, huynh dám cô phụ ta, ta sẽ giết huynh." Hồng Sương hừ một tiếng, nói: "Huynh cũng không phải là đối thủ của ta đâu."

"Rồi, rồi, rồi, đại nữ hiệp, tiểu sinh sợ rồi." Cung An Nhiên liền cầu xin tha thứ.

Hồng Sương không khỏi cất lên tiếng cười thanh thúy vui vẻ.

Tiếng cười quanh quẩn hai bên quan đạo, hai con ngựa lấy tốc độ kinh người nhanh chóng tiến về phía Tây Nam. Mà ở phía trên hai con ngựa này đại khái khoảng hai ba nghìn trượng, một đám mây hình tròn ước chừng năm sáu trượng cũng đã chậm rãi di động theo. Ở bên trong đám mây hình tròn này, chính là Bất

Tử Phụng Hoàng "Tiểu Thanh" toàn thân rực lửa. Tiểu Thanh có thể dễ dàng xuyên qua đám mây hình tròn, nhìn thấy hai con ngựa phía dưới.

Thậm chí còn có thể trông thấy con tiểu điều màu trắng đang bay theo sát con ngựa mà Hồng Sương đang ngồi.

Từ sau khi Hồng Sương cùng Cung An Nhiên trở lại Vĩnh Yên quận Quy Nguyên Tông, thì cơ hồ mỗi ngày đều có thông tin về bọn họ được đưa đến trên bàn sách của Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn không có lúc nào là không quan tâm theo dõi nữ nhi.

Chẳng qua, tất cả đều rất bình tĩnh.

Đảo mắt, ba tháng đã trôi qua như một trận pháo hoa.

Bên trong quận thành Vĩnh Yên quận, trong sân một ngôi nhà rất bình thường, chính là nhà của Cung An Nhiên.

"Lão Cung thúc thúc." Hồng Sương cười tủm tỉm, đồng thời mang tới một rổ hoa quả.

"Nha đầu, người đã đến rồi, còn mua hoa quả làm gì? Có chút bạc, không bằng mua một ít rượu ngon đi. Thúc thúc người thích nhất là uống rượu đó." Một lão nhân say khướt với đôi mắt đầy tơ máu và toàn thân nồng nặc hơi rượu, nói lè nhè một đôi câu, cố gắng lắc lư đứng dậy.

"Cha, tại sao cha lại uống rượu nữa rồi, hơn nữa lại còn uống nhiều như vậy." Cung An Nhiên có chút bất mãn, nói.

"Khà khà." Lão nhân say bết lắc đầu: "Chẳng vì sao cả, chỉ là nghĩ đến mẹ của con mà thôi. An Nhiên à, còn nữa tháng nữa là đến ngày giỗ mẹ con rồi. Con chuẩn bị một chút, theo ta ra khỏi thành đi bái tế mẹ con."

"Dạ." Cung An Nhiên gật đầu.

Lão nhân say bết nhè này lắc lư, đi vào phòng của mình.

"An Nhiên, huynh phải đi bái tế mẹ của huynh sao? Khi nào thì đi?" Hồng Sương dò hỏi.

"Khoảng sau bảy, tám ngày nữa thì phải đi rồi." Cung An Nhiên thở dài nói: "Phần mộ của mẹ ta, kỳ thật là mộ chôn quần áo và di vật. Phần mộ thật, là hang ổ mã tặc mà năm ta còn bé rời khỏi, là ở Viêm Châu. Vĩnh Yên quận mặc dù là thuộc Dương Châu, là quận gần Viêm Châu nhất, nhưng tới đó cũng là phải mất thời gian đến bốn năm ngày. Trước tiên bái tế ở đây cũng được." Giờ phút này, Cung An Nhiên có vẻ có chút thương cảm.

"Àn." Hồng Sương cũng gật gật đầu.

"Sương Sương."

Nhân đồng Cung An Nhiên đột nhiên lóe sáng: "Muội nói xem, muội cùng ta đi bái tế mẹ ta có được hay không? Mẹ ta nếu có thể được nhìn thấy muội và ta cùng đi bái tế bà ấy, được thấy con dâu của Cung gia ta, mẹ ta ở dưới ấy nhất định sẽ rất vui vẻ."

"Con dâu?" Hồng Sương trừng mắt nhìn hấn.

Cung An Nhiên dày mặt cười: "Đến lúc đó muội cùng đi bái tế mẹ ta, có được không?"

"Ta?" Hồng Sương giật mình, có chút động tâm, lại lắc đầu: "Không được, cha không cho phép ta đi lung tung."

"Cùng ta đi bái tế mẹ ta, cũng là đi lung tung?" Cung An Nhiên có chút nổi nóng, sau đó lập tức lắc đầu thở dài nói: "Được rồi, bỏ đi. Không muốn đi cũng chẳng sao cả."

"An Nhiên, không phải ---- "

Trong lòng Hồng Sương giằng co một chút, lập tức quyết định, gật đầu nở nụ cười: "Được rồi. An Nhiên, ta đi với huynh. Ta cũng muốn đi bái tế mẹ huynh."

"Thật ư?" Cung An Nhiên có vẻ có chút kinh hãi.

"Đương nhiên, làm sao thế? Sao huynh lại kinh ngạc như vậy?" Hồng Sương cười đắc ý.

"Cám ơn muội." Cung An Nhiên nắm tay Hồng Sương, nhẹ giọng cảm kích.

Khuôn mặt Hồng Sương có chút đỏ lên, không giật tay ra, mặc cho Cung An Nhiên nắm.

Mà giờ phút này...

Ở Quy Nguyên Tông, trong một toà phủ đệ nào đó, Bất Tử Phượng Hoàng đang dựa vào linh vực của mình liên tục cảm ứng phương vị của Hồng Sương.

Ngày hai mươi tám tháng ba.

Hồng Sương cùng Cung An Nhiên, cùng với "Cung Ô Đồng", cha của Cung An Nhiên sáng sớm một đường ly khai Vĩnh Yên quận.

Dương Châu lúc tờ mờ sáng, trong toà thành "Tân An thành" thuộc Nam Tinh quận. Bên trong một toà phủ đệ trông rất bình thường, một lão giả tóc bạc đang nhanh chóng chạy vào sâu bên trong phủ đệ. Dọc theo hành lang của phủ đệ, chỉ trong chốc lát lão liền đi tới bên một tòa tiểu viện u tĩnh. Lão giả tóc bạc này lúc đứng trước cửa tiểu viện không khỏi nín thở một chút, rồi mới cung kính hô: "Đại nhân, có mật tín từ Vĩnh Yên quận."

"Vào đi." Một giọng nói trầm thấp truyền ra.

Lão giả tóc bạc lúc này mới cẩn thận đẩy cửa bước vào. Chỉ thấy giữa đình viện này có một nam tử thân hình cao lớn đang đứng đó.

Chân đi trần, mặc quần áo vải thô, mái tóc dài rối tung, cả người có một cỗ mị lực quỷ dị, đặc biệt nhất chính là trên mặt hắn đeo một tấm mặt nạ mỏng màu vàng kim.

"Ân. Lui xuống đi." Nam tử mặt nạ vàng thần bí sau khi tiếp nhận mật tín liền phát tay nói.

"Vâng."

Lão giả tóc bạc cung kính lui ra phía sau. Nam tử mang mặt nạ vàng thần bí lúc này mới mở bức mật tín đọc kỹ. Dưới lớp mặt nạ màu vàng kim che phủ, căn bản không thấy rõ được vẻ mặt của hắn. Nhưng sau khi hắn đọc xong, lại đột nhiên phát ra một tiếng cười quái dị: "Đã trốn được một lần, rồi hai lần. Đẳng Thanh Sơn, ta muốn xem ngươi làm sao tránh thoát được lần thứ ba này!"

517. Chương 27: Đồ Cùng Chủ Kiến

Bên trong Hình Ý Môn Đại Duyên Sơn.

Một con tiểu điều lông màu lục hình dáng nhỏ bẻ, chỉ lớn cỡ nắm tay, phảng phất một cây mũi tên nhọn bay cực nhanh từ hướng tây nam lao xuống trong một toà phủ đệ mà nó trú ngụ tại Hình Ý Môn, trong toà phủ đệ này ngay lập tức đệ tử Hình Ý Môn chạy tới bên con chim, lấy ra kiện mật tín giấu trong ống trúc được gắn lên chân nó.

Trên ống trúc này có ba vết kiếm sắc vàng kim.

"Tam kiếm mật tín?" Gã đệ tử sợ tới mức nhảy dựng cả lên, đây là mật tín cao cấp nhất trong Hình Ý Môn, mật tín thông thường thì là để cho mấy tên phụ trách dưới trưởng Tông Lộ trưởng lão xem xét, còn mật tín cao cấp nhất, thì phải trực tiếp trình lên cho Tông Lộ trưởng lão.

"Mau mau bẩm báo cho trưởng lão."

Gã đệ tử thanh niên này ngay lập tức chạy như bay đến chỗ Tông Lộ.

Một lát sau, trong Đông Hoa Uyển.

Đặng Thanh Sơn đang nghiên cứu quyền pháp trên một mảnh đất trống, bởi vì vẫn phải quan tâm đến chuyện của con gái, Đặng Thanh Sơn căn bản không còn cách nào khác nên một lần bế quan chỉ là kéo dài một tháng.

"Môn chủ, môn chủ." Bên ngoài truyền đến giọng Tông Lộ trưởng lão.

"Vù." Đặng Thanh Sơn thu thế, chậm rãi thở ra một hơi.

"Tông thúc, có chuyện gì mà gấp như vậy?" Đặng Thanh Sơn mỉm cười, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tông Lộ trưởng lão mặt đầy vẻ gấp gáp, ngay lập tức dâng mật tín trong tay lên nói: "Môn chủ, đại sự không ổn! Đây là mật tín vừa mới đưa tới từ Vĩnh Yên quận bên kia. Trên mật tín nói, Sương Sương nó... Sương Sương nó đã rời khỏi Vĩnh Yên quận."

"Cái gì?" - Đặng Thanh Sơn cả kinh. - "Sương Sương rời khỏi Vĩnh Yên quận làm gì?" Đặng Thanh Sơn lập tức tiếp nhận mật tín từ trong tay Tông Lộ trưởng lão, mở ra nhìn kỹ.

Tông Lộ trưởng lão cũng không dám mở miệng.

Đọc bức mật tín, Đặng Thanh Sơn sắc mặt cũng trở nên khó coi.

"Cùng Cung An Nhiên và cha hấn, Cung Ô Đồng, cha, rời khỏi Vĩnh Yên quận? Dự đoán có lẽ là đi bái tế người mẹ đã mất của Cung An Nhiên kia?" Trong lòng Đặng Thanh Sơn rất tức giận, việc này tựa hồ là rất đáng phải làm, nhưng là năm xưa Đặng Thanh Sơn sớm đã hạ lệnh cho con gái, con trai mình. Tạm thời chỉ được qua lại ở hai nơi là Đại Duyên Sơn, Vĩnh Yên quận. Không được phép ra ngoài, nếu thật sự muốn tới nơi khác, phải được Đặng Thanh Sơn đồng ý!

Từ đó tới nay, con gái và con trai hấn đều thực hiện tốt.

Nhưng là con gái lúc này, lại căn bản là không nói cho mình biết, cứ thế mà đi theo Cung An Nhiên ra ngoài.

Đặng Thanh Sơn hiểu, rất hiển nhiên là con gái đang dối với mình, đồng thời cũng nói lên một chút, rằng con gái đích thật là rất tín nhiệm thanh niên gọi là Cung An Nhiên này. ~ ~ ~

"Khuê nữ của ta, chẳng còn ngoan ngoãn hoạt bát như ngày xưa nữa rồi." Đặng Thanh Sơn lắc đầu nói.

"Môn chủ, Sương Sương nó cứ như vậy đi ra ngoài. Ta lo thế lực đang âm mưu đối phó Hình Ý Môn ta... ... sẽ xuất thủ." - Tông Lộ trưởng lão có chút lo lắng liền nói - "Tính mạng của Sương Sương không thể xem thường được. Nếu thật sự nó bị thế lực kia bắt được, vậy thì phiền toái lắm."

"Yên tâm." - Trong đôi mắt Đặng Thanh Sơn xẹt qua một tia hàn quang - "Nếu thế lực kia thật sự hiện thân, thật ra lại là việc tốt! Lần này, ta sớm đã nhờ Tiểu Thanh, luôn luôn dõi theo Sương Sương, bảo vệ cho nó. Nếu Sương Sương thật sự lâm vào tình thế nguy hiểm, nói không chừng nhờ việc này này còn có thể tìm thế lực đứng sau kia! Hừ, dám tính toán đối phó với ta nhiều lần. Nếu như còn dám động vào con gái của ta. Ta nhất định sẽ đem chúng trừ bỏ sạch sẽ tới tận gốc rễ!" Đặng Thanh Sơn hận nhất, chính là những kẻ địch uy hiếp đến sinh mạng của thân nhân mình.

"Cứ từ từ mà xem là được."

"Nếu thật là Cung An Nhiên này chỉ đi bái tế mẹ hấn, cứ cho là thế đi. Nếu thật sự phía sau có âm mưu thì ta phải xem xem, kẻ đứng sau lưng hấn rốt cuộc là ai." Hàn quang trong đôi mắt Đặng Thanh Sơn chợt lóe, tay phải không nhịn được vận một chút lực, phong mật tín trong tay trực tiếp hoá thành tro bụi.

Ngày ba mươi tháng ba, khi hoàng hôn đang buông xuống.

"Giá!" ... , giá!" Chỉ thấy trên quan đạo thuộc Viêm Châu cảnh nội, có ba con tuần mã đang tung vó chạy như bay, lướt qua đến đâu là cát bụi bị thổi tung lên lên tới đó.

"Sương Sương, sắc trời lúc này có vẻ đã muộn rồi, phía trước thì không có thôn xóm nào, sau lưng lại cũng không có quán trọ. Ta thấy, xem ra hôm nay chúng ta phải miễn cưỡng ngủ tạm ở một nơi nào đó chung quanh đây rồi." Cung An Nhiên lưng đeo một cây trường thương, cưỡi ngựa cùng Hồng Sương sóng đôi.

"Ừm." - Hồng Sương nhìn sắc trời, vầng thái dương sớm đã xuống núi, sắc trời hôn ám, hiển nhiên là trời sẽ tối rất nhanh. - "An Nhiên, cứ như vậy đi. Chúng ta nghỉ ngơi một đêm ở trên bãi đất hoang bên đường phía trước vậy."

"Được." - Cung An Nhiên cười gật đầu, quay đầu lại nhìn về phía Cung Ô Đồng đang cưỡi ngựa ở phía sau, hô lớn - "Cha à, chúng ta nghỉ tạm ở đây thôi."

"Ừ." Lão già nhếch nhác lên tiếng, chỉ nghe thấy một trận tiếng ngựa hí, ba con tuấn mã liền dừng lại tại khu đất hoang cách đó không xa, sau đó họ đem ba con tuấn mã cột lại bên một gốc đại thụ.

"Haizz." - Lão già tên là Cung Ô Đồng này, vẫy vẫy hai tay, rung đùi đắc ý nói - "Già rồi. Không ngờ rằng bây giờ ta mới đi ngựa được ba ngày, gân cốt toàn thân cũng ê ẩm vì xót. Nhớ lại năm đó lúc còn là một tên mã tặc ấy, chính là mỗi ngày ở trên lưng ngựa. Giờ già rồi, cái thân này là càng ngày càng không trụ được lâu." Nói xong, Cung Ô Đồng tuý ý ngồi lên một đám cỏ dại.

"Sương Sương, cha, hai người ăn một chút gì đi." Cung An Nhiên mở hành lý, đặt lên bãi đất hoang.

Trong bao hành trang này mang theo không ít đồ ăn.

"Sương Sương, đêm nay đành ăn lót dạ một chút lương khô vậy." Cung An Nhiên cười nói.

"Không sao, lát nữa có cơ hội, nói không chừng có thể bắt được gà rừng đấy." Hồng Sương hướng mắt nhìn ra bốn phía, đôi mắt xoay tròn linh động, có vẻ rất là nghịch ngợm.

Cung An Nhiên nhìn bốn phía: "Ở nơi hoang dã như thế này, muốn tìm được gà rừng, rất khó." Nói xong hắn gặm hai miếng lương khô, rồi lấy ra một ấm nước từ bên hông đưa cho Hồng Sương, cười bảo: "Sương Sương đến, uống nước đi. Đi đã lâu như vậy, không uống nước, hòng chắc đã khát khô rồi phải không?"

"Ừ, khát khô cổ rồi này." Hồng Sương cố ý ho khan hai tiếng, Cung An Nhiên không khỏi cười lớn.

"Các con nói chuyện đi, ta qua kia ngồi vậy." Lão già Cung Ô Đồng chớp đôi mắt, đi qua bên cạnh.

Hồng Sương cùng Cung An Nhiên, hai người trẻ tuổi này nhìn nhau, đều cười to. Hồng Sương lập tức cầm ấm nước, ngửa đầu uống.

"Tư tư ~~, cần cổ Hồng Sương trắng ngần, khiến cho Cung An Nhiên nhìn đến thất thần. Tiếng Hồng Sương uống nước, vang lên rất rõ ràng trong tai hắn.

"Haizz. . ." Cung An Nhiên thở dài một tiếng náo nê.

"An Nhiên, thở dài cái gì vậy? Giống như một ông cụ ấy." Lớn A buông ấm nước xuống, đôi môi chum chím cười hì hì nói.

"Không có gì, chỉ là có chút khó chịu mà thôi." Cung An Nhiên đưa tay tiếp cái ấm, cúi đầu nhìn xuống, rồi lại nhìn về phía Hồng Sương, ánh mắt có vẻ rất đặc thù, khi thì có một tia thương cảm, khi thì yêu thích, khi thì phẫn hận, Hồng Sương giật mình: "Sao lại nhìn ta như vậy, lạ lắm đến rợn người như thế?"

"Ấn?" Sắc mặt Hồng Sương đột nhiên biến đổi, nằng nướng mày.

"An Nhiên." Hồng Sương liền vội vàng nói với Cung An Nhiên, đừng uống nước, nước trong ấm này không uống được, có độc!" Nói xong, sắc mặt Hồng Sương cũng ảm ức có chút tái nhợt.

"Đúng là có độc." Cung An Nhiên lạnh nhạt nói, cúi đầu nhìn ấm nước đang cầm trong tay, lập tức lắc đầu cười, tùy tay ném đi, chiếc ấm văng lên một đường cong, rồi sau đó rơi xuống trên bãi đất hoang, nước trong ấm không ngừng chảy ra.

"Loại độc này, tên là 'Nhuyễn Cốt Tán'. Người uống vào sẽ không chết được. Nhưng mà, tay chân toàn thân đều sẽ bị yếu đuối vô lực, nội kinh cũng không thể điều động. Ngay cả một hài đồng, chỉ sợ cũng không đánh lại." Cung An Nhiên đứng lên, mà lão già nhếch nhác Cung Ô Đồng ở đằng xa cũng đứng lên, lão già vốn có vẻ dằn dặt nhếch nhác, lúc này thần tình đã bất đồng, lão ta trở nên bực hân rất nhiều.

"Nhuyễn Cốt Tán?" Hồng Sương gắt gao nhìn chằm chằm Cung An Nhiên, tên thanh niên này thoạt nhìn cũng không tuấn tú, chỉ là có chút thanh tú mộc mạc. Đến lúc này, cho dù là kẻ ngốc, cũng hiểu được.

"An Nhiên, An Nhiên, vì sao, vì sao?" Hồng Sương đến lúc này vẫn không thể tin được.

"Cô nương ngốc này." - Lão già Cung Ô Đồng ở bên cạnh cúi đầu nhìn thoáng qua Hồng Sương, xùy cười một tiếng - "Đằng Hồng Sương, người muốn trách, thì trách cha người đi."

"Trách ta cha?" - Hồng Sương lắc đầu, rồi cứ nhìn chăm chăm vào Cung An Nhiên - "An Nhiên, người nói cho ta biết, nói cho ta biết, vì sao, người vì sao lại làm như vậy. Những lời từ trước đến giờ người nói với ta, tất cả đều là giả dối ư?" Giờ phút này tuy rằng toàn thân yếu đuối vô lực, nhưng là Hồng Sương phảng phất một con sư tử phát nộ, oán hận nhìn chăm chăm vào nam nhân duy nhất mà nàng thích từ trước tới giờ.

"Đằng Hồng Sương." Cung An Nhiên nhìn nàng, lắc đầu cười, - "Ta với người không có bao nhiêu cừu hận, chẳng qua, cũng không có bao nhiêu hảo cảm. Đối với đứa con gái của kẻ thù đã làm ta tan cửa nát nhà, thật sự là không có một chút cảm giác yêu thích gì hết."

Đằng Hồng Sương lạnh cả cõi lòng.

Con gái của kẻ thù?

Không có một chút cảm giác yêu thích? Cho dù đã biết là Cung An Nhiên hạ độc, nhưng là Đằng Hồng Sương vẫn không thể tin được, một năm trước, tất cả đều là diễn trò.

"Phải thừa nhận rằng, Đằng Thanh Sơn chính là Đằng Thanh Sơn, đại nhân vật tài ba của Cửu Châu đại địa. Ta tự nhận đã làm đủ tốt. Ngay cả nghĩa phụ ta, căn bản cũng là không nhìn ra một chút sơ hở. Nhưng mà Đằng Thanh Sơn lại có thể nhìn ra được sơ hở đó." - Cung An Nhiên lạnh nhạt cười - "Đáng tiếc a, con người dù có anh minh đến đâu, con gái kẻ đó, lại chưa chắc đã thông minh."

"Nghĩa phụ, thông tri cho họ đi." Cung An Nhiên nói.

Lão già Cung Ô Đồng gật đầu, rất nhanh lấy ra một cây lệnh tiễn từ trong hành lý của lão.

"Xuy xuy ~~~" Tiếng châm lệnh tiễn vang lên.

"Hưu!" Lệnh tiễn phá không bay lên, phát ra tiếng rít chói tai.

"An Nhiên, An Nhiên, người, người tại sao lại?" - Hồng Sương không thể tin được - "Người là đệ tử của Quy Nguyên Tông mà, tại sao người lại?" Nàng ra sao cũng không thể tin được thanh niên sống tại Quy Nguyên Tông từ thuở mười tuổi, không ngờ tất cả đều là giả.

"Mười lăm năm."

"Ta cùng nghĩa phụ, đã ở Vĩnh Yên quận ngục trang suốt mười lăm năm. Không đúng, chuẩn xác mà nói là nghĩa phụ ngục trang suốt mười lăm năm. Mà ta, ngục trang chỉ có mười năm. Mười năm trước, sau khi ta biết chân tướng. Cung An Nhiên ta, đã biết, ta rốt cuộc phải làm như thế nào." Mục quang Cung An Nhiên sắc lạnh, ngày xưa khi hắn bắt đầu gia nhập Quy Nguyên Tông, đích xác không có ngục trang.

Bởi vì khi đó, hắn căn bản là không rõ ràng về thân thế của mình. Sau này, mới biết được.

"Ta cùng nghĩa phụ ta, trong mười lăm năm này. Tất cả đều chỉ là vì ngày hôm nay. Có thể bắt được người, đã đủ rồi." Trong đôi mắt Cung An Nhiên loé ra hào quang rợn người.

"Không, không..." Hồng Sương vẫn không thể tin được, lúc trước còn ngọt ngào với nàng như vậy, thậm chí còn là nam nhân mà nàng gả cho, chỉ trong nháy mắt không ngờ biến thành như vậy. Đây là ác mộng! Nàng không muốn tin vào ác mộng này.

"Ân? Người đến rồi." Hai người Cung An Nhiên, Cung Ô Đồng, nhìn về phía quan đạo xa xa, đã ẩn ước có tiếng vó ngựa chấn động truyền đến.

518. Chương 28: uy Hiếp

"Thanh hồ đoạn lưu!" (hồ cạn nước) Xa xa truyền đến tiếng hét lớn.

Lão nhân Cung Ô Đồng lập tức cao giọng đáp: "Thanh Sơn biến sắc!" (Đoạn này có lẽ là mật hiệu để nhận biết của nhân mã Thanh Hồ Đảo, ý nói Thanh Hồ Đảo bị diệt thì Đẳng Thanh Sơn cũng phải trả giá-DG)

"Luật luật ~"

Đám người tiến tới lập tức dừng lại, cầm đầu là đại hán hình thể to lớn, lưng đeo chiến đao, nhưng nổi bật nhất chính là đôi "vạ nhĩ" trên mặt.(chẳng biết "vạ nhĩ" là cái gì, không lẽ lại là "cặp tai gây tai họa"- DG BD: chính xác) Người này hai tròng mắt như điện, hiển nhiên thực lực kinh người. Hắn quét mắt liếc nhìn Cung An Nhiên, Cung Ô Đồng cùng với Hồng Sương không có lấy nửa điểm khí lực đang nằm trên mặt đất, mỉm cười nói: "Hai vị, xin chúc mừng, các người đã lập được đại công."

Cung An Nhiên cùng Cung Ô Đồng đều mỉm cười.

"Người đâu, tới đây!" Hán tử ra lệnh một tiếng. Lập tức từ trong xe ngựa lao ra hai nữ tử, phân biệt cầm hai cái thiết liên tảo(xích sắt), tới bên cạnh Hồng Sương, trực tiếp đem hai tay nàng bẻ ngược ra sau rồi khóa lại, hai chân cũng đồng dạng bị khóa chặt.

Lúc này trong mắt Hồng Sương ân hận cũng có mà thống khổ cũng có.

"Các người có bản lĩnh thì giết ta đi... giết ta đi!" Hồng Sương hướng Cung An Nhiên quát lên.

"Không vội,vẫn chưa đến thời điểm thích hợp." Cung An Nhiên căn bản không thèm để ý đến ánh mắt của Hồng Sương, hờ hững nói.

Rất nhanh, Hồng Sương đã bị hai nữ tử kia đưa vào trong thùng xe. Cung Ô Đồng, Cung An Nhiên tiếp tục áp giải xe ngựa đi. Trong bóng đêm mờ lung, đoàn người nhanh chóng rời đi.

Mà ở trên trời cao cách mặt đất hơn mấy nghìn trượng.

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh nhìn chăm chăm một màn diễn ra bên dưới. Trí tuệ Tiểu Thanh so với nhân loại một chút cũng không kém, nàng đương nhiên hiểu được chuyện tình gì đang xảy ra. Dựa theo Đẳng Thanh Sơn phân phó, chỉ cần nữ nhi không có nguy hiểm đến tính mạng, không có nguy cơ tàn tật thì cũng không cần phải sốt ruột. Đợi đến khi tìm ra thế lực phía sau rồi hẵng động thủ.

Phía dưới, đoàn người đang di chuyển. Còn ở trên cao, Bất Tử Phượng Hoàng vẫn tiếp tục bám theo.

(Đoạn này hơi lạ,Tiểu Thanh bay trong trời đêm chẳng khác nào mặt trời di động, thế mà không ai phát hiện,không lẽ trong cái đoàn người đó không có ai ngựa đầu lên à?- DG BD: À, cái này là do Tiểu Thanh ở trên đám mây, cách khá xa so với mọi người nên đây là chuyện rất bình thường)

Không bao lâu sau, xe ngựa dần ly khai quan đạo, đi vào một cái tiểu đạo gồ ghề xóc nảy. Tới khi bầu trời đã hoàn toàn là một mảnh tối đen, thì đã tới một tòa sơn trang thần bí sâu trong sơn lâm.

Trong sơn trang.

"Người bị bắt là ai? Sao lại thần bí như vậy?" Trong sơn trang, một vài nhóm hán tử hiển nhiên đối với thân phận tù nhân không được rõ ràng cho lắm.

"Đừng có lắm chuyện, lo làm việc đi." Đầu lĩnh nhóm hán tử này quát mắng.

Xe ngựa dừng lại giữa tiền viện của sơn trang, mà trong viện đặt ngay ngắn một cái lồng sắt khá thấp, giống loại cũi nhốt chó. Một gã hán tử mình trần đầu trọc bóng lưng bước tới. "Loảng xoảng~" một tiếng đã mở cửa lồng sắt ra.

Sau đó, hai nữ tử trong thùng xe áp giải Hồng Sương thân thể bất động mềm nhũn tới trước cửa lồng sắt.

Đẩy một cái!

Hồng Sương cả người uể oải, ngã vào trong lồng sắt.

"Đốt lửa lên!" Gã đầu lĩnh có đôi "vạ nhĩ" quát lớn.

"Xuy xuy~" Cả tiền viện trong nháy mắt cháy lên tám cây đuốc lớn, đem tiền viện hoàn toàn chiếu sáng. Gã đầu lĩnh liếc nhìn xung quanh, quát: "Bắt đầu từ bây giờ, cứ sáu người một tổ đứng xung quanh lồng sắt, giám sát tiểu nữ này cho ta. Tuyệt đối không được phép lơ là! Cứ ba canh giờ thay phiên một lần!"

"Nhớ kĩ, tuyệt đối không được khinh thường! Nếu cô ta mà trốn được, tất cả chúng ta đều phải chết!" Thanh âm băng hàn của gã đầu lĩnh vang lên.

Mấy gã lính quen có địa vị ở tầng dưới chót căn bản không rõ ràng lắm về thân phận của nữ tử trong lồng. Nhưng khi nghe được lời từ đầu lĩnh của họ, cả đám đều khiếp sợ trong lòng.

"Yên tâm đi đại ca. Nàng ta bị nhốt trong lồng sắt, mỗi người chúng ta đều có thể nhìn rõ mọi hành động của nàng, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì xảy ra." Hắn tử mình trần đầu bóng lưng vỗ ngực đảm bảo.

"Ân, nếu ai mệt nhọc muốn ngủ thì ta có thể tìm người khác thế vào. Nhưng ngàn vạn lần, tuyệt đối ở thời điểm trông coi không được ngủ. Phàm là có người ngủ, chỉ cần bị ta phát hiện một lần, ta sẽ trực tiếp lấy đi cái mạng nhỏ của hắn. Kể từ bây giờ, không được phép để bất kì sai sót nào xảy ra!" Lời của đầu lĩnh vừa ra khỏi miệng liền khiến cho tất cả mọi người trong lồng run rẩy.

Ngủ gật mà cũng mất mạng?

"Ha ha, các ngươi không phải là đang sợ cha ta đấy chứ?" Trong lồng sắt, Hồng Sương đầu tóc hỗn loạn, sắc mặt tái nhợt, phát ra một tiếng cười lạnh.

"Câm miệng!" Gã đầu lĩnh quát.

"Ngươi bảo ta câm miệng thì ta câm miệng hay sao? Có bản lĩnh thì giết ta đi. Cha ta tuyệt đối sẽ không cho đám người các ngươi một cái chết tử tế!" Hồng Sương phảng phất như biến thành một con cuồng lang, nói xong liền gắt gao nhìn chằm chằm Cung An Nhiên từ nãy đến giờ vẫn bảo trì trầm mặc.

Đúng lúc này, một con chim nhỏ màu trắng bay xuyên qua lồng sắt, đậu trên vai Hồng Sương.

"Tiểu Bạch." Hồng Sương nhìn con chim nhỏ trên vai, biểu tình chưa xót.

"Làm thế nào mà nó có thể vào đây được?" Gã đầu lĩnh nhíu mày quát.

Cung An Nhiên ở bên cạnh lạnh nhạt nói: "Con chim nhỏ này chỉ là món đồ chơi cô ta nuôi từ nhỏ mà thôi, không có gì phải lo."

"Hừ, đương nhiên? Qua nhiên là một tiểu thư có khác, cái việc nhảm chán như vậy mà cũng có thể làm được." Gã đầu lĩnh cười nhạo một tiếng, rồi lập tức khoanh chân ngồi xuống.

Cung An Nhiên, Cung Ô Đồng cũng khoanh chân ngồi xuống bên cạnh.

Mà cũng ở trong sơn trang, trên lầu ba của một tòa lầu các, một gã hắc y nhân xuyên thấu qua cửa sổ chứng kiến một màn trong tiền viện, lộ ra vẻ tươi cười: "Rốt cuộc cũng đã bắt được nữ nhi của Đằng Thanh Sơn." Hắn lập tức lấy ra một con bồ câu từ lồng chim bên cạnh. Bồ câu này trên đuôi sớm đã buộc chặt một bức mật tín được thả ra, nó nhanh chóng bay về hướng Dương Châu, biến mất trong màn đêm tăm tối.

Dương Châu, Tân An Thành thuộc Nam Tinh Quận, vẫn là tòa phủ đệ bình thường lúc trước.

Đêm khuya.

"Ngươi lui xuống đi."

Thần bí kim diện nam tử nhìn bức mật tín trong tay, phất tay nói. Bạch phát lão giả liền cung kính thoái lui. Trong đình viện lúc này, chỉ còn một mình kim diện nam tử.

"Rốt cuộc cũng đã có thể bắt đầu rồi."

"Đằng Thanh Sơn ơi là Đằng Thanh Sơn, đối với nữ nhi của ngươi, ta một chút hứng thú cũng không có. Mà giết chết nàng thì quả thật là quá tiện nghi cho ngươi rồi." Thần bí kim diện nam tử thấp giọng lầm bầm nói, lập tức cười lớn hai tiếng vô cùng quái dị giống như là bị thần kinh vậy, sau đó đi vào trong phòng.

Trong phòng chỉ có một ngọn nến nhỏ miễn cưỡng chiếu sáng.

Thần bí kim diện nam tử cầm trong tay bút lông, nhanh chóng viết ra một chút nội dung. Sau đó, hắn đem mật tín cẩn thận bỏ vào trong phong thư.

Cầm trong tay mật tín, kim diện nam tử đi ra ngoài, phảng phất như một cơn gió, chớp mắt một cái đã ở giữa hậu viện. Trong góc tối của hậu viện lúc này đang có một con Yêu Thú dài hơn ba trượng đang nằm úp sấp. Yêu Thú này là một con phi cầm Yêu Thú toàn thân là một mảnh tối đen, nó đột nhiên mở hai tròng mắt ra.

Hai mắt đỏ như máu, phảng phất mang theo một cỗ huyết tinh khí tanh nồng.

Cự đại phi cầm Yêu Thú này nhẹ nhàng dùng đầu ma xát cánh tay của kim diện nam tử.

”U ~ Ô ô ~” Tiếng chim hót liên tục phát ra từ yết hầu của kim diện nam tử.

Cự đại phi cầm Yêu Thú hô một tiếng, liền lập tức bay lên trời.

”Sư!”

Kim diện nam tử nhảy một phát hơn mười trượng, dừng lại trên người hắc sắc phi cầm Yêu Thú.

”Đăng Thanh Sơn.”

”Lúc này đây, ta muốn cho người thống khổ cả đời, hối hận cả đời.”

Nắm chặt mật tín trong tay, kim diện nam tử ngồi trên lưng hắc sắc phi cầm Yêu Thú, nhanh chóng bay về hướng Đại Duyên Sơn. Cự đại Yêu Thú cùng kim diện nam tử này liền nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Sáng sớm ngày mùng một tháng tư, thái dương đã mọc lên.

Bên trong tòa thần bí sơn trang, Cung Ô Đồng bưng một bàn ăn không hề ít tiến về phía lồng sắt, trực tiếp đẩy vào trong đó.

”Hắc, tỉnh lại, đừng ngủ nữa!”

Loảng xoảng! Loảng xoảng! Loảng xoảng!

Cung Ô Đồng đập lên lồng sắt mấy cái, thanh âm chói tai làm cho Hồng Sương lập tức tỉnh lại.

”Ân?”

Hồng Sương mở mắt ra, ngẩn người: ”Ta... Ta đang ở đâu?”

Từ tối hôm qua mãi cho đến gần sáng ngày hôm nay Hồng Sương mới thiu thiu ngủ được một chút đã bị đánh thức, khiến nàng thất thần một lúc lâu. Chứng kiến âm lãnh sơn trang xung quanh, còn đám người giám sát đang nhìn nàng chăm chăm, Hồng Sương lập tức tỉnh táo lại: ”Ta nhớ ra rồi, hóa ra tất cả mọi chuyện đều không phải là mộng.” Trong lòng Hồng Sương lúc này tràn ngập đau khổ, chua xót.

”Vì sao lại thành ra thế này chứ?”

”Cung An Nhiên!”

Hồng Sương gắt gao nhìn chăm chăm Cung An Nhiên đằng xa. Phiền An Nhiên lúc này đang nói chuyện phiếm cùng những người khác, căn bản không thèm liếc nhìn nàng lấy một lần.

”Phụ thân!”

Trong mắt Hồng Sương nước mắt nhẹ nhẹ trào dâng: ”Phụ thân, là nữ nhi sai rồi, nữ nhi hiểu lầm người. Chỉ là không biết đời này có còn được gặp lại người lần nữa hay không.” Mãi cho đến lúc này Hồng Sương mới bình tĩnh. Từ trong mộng đẹp tỉnh lại, thấy rõ sự thật, biết rằng phụ thân nàng làm vậy cũng chỉ là vì muốn tốt cho nàng mà thôi.

Đăng Thanh Sơn quả thật không biết khốn cảnh của nữ nhi vào giờ phút này. Nhưng sáng sớm ngày mùng hai tháng tư, hắn lại nhận được một mật tín vô cùng trọng yếu.

”Sư phụ! Sư phụ!” Dương Đông vội vã chạy vào.

”Sư phụ! Đại sự bất hảo, đại sự bất hảo.” Dương Đông có vẻ rất kinh hoàng. Mà lúc này, Đăng Thanh Sơn đang luyện quyền còn Lý Quân thì ở ngay bên cạnh.

”Sao vậy?”

Đặng Thanh Sơn có vẻ rất lãnh tĩnh(lạnh lùng cùng bình tĩnh), Lý Quân cũng liền nói: ”Có chuyện gì bất hảo?”

”Lâm sư muội... Lâm sư muội bị người ta bắt đi rồi!” Dương Đông vội vàng nói.

Đặng Thanh Sơn cùng Lý Quân sắc mặt đều trở nên trịnh trọng, liếc mắt nhìn nhau. Kì thật, từ khi nữ nhi Hồng Sương cùng Phiền An Nhiên ly khai Vĩnh Yên Quận, Đặng Thanh Sơn cùng Lý Quân cũng đoán được kiểu gì cũng sẽ phát sinh chuyện như thế này. Cho nên, lúc này trong lòng họ có chút lo lắng, có chút tức giận, nhưng không bắt ngờ.

”Đưa ta.” Đặng Thanh Sơn tiếp nhận mật tín.

”Sư phụ, mật tín này là từ Thanh Sơn Hội Quán của Giang Ninh Quận đưa tới. Bọn họ nói là do một cao thủ lợi hại đưa tới. Sau khi biết tin, bọn họ lập tức chạy suốt đêm truyền tin tới cho chúng ta.” Dương Đông nói.

Đặng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Thư tín mở ra, bên trong chỉ vắn vắn có mấy câu: ”Đặng Thanh Sơn, nữ nhi của người đang nằm trong tay ta!Người muốn cứu nàng chỉ có một biện pháp duy nhất! Vào giữa trưa ngày mừng hai tháng tư, mang theo bí tịch Ngũ Hành Quyền tới Viêm Châu Điện Lan Sơn.Nếu quá hạn, vậy thì người có thể đợi mà nhận xác nữ nhi người được rồi đấy!”

Nội dung trên thư tín cũng không khiến cho Đặng Thanh Sơn kinh ngạc, chỉ càng thiêu đốt lửa giận trong lòng hắn.

”Ngày mừng hai tháng tư? Không phải là hôm nay hay sao?” Lý Quân nhin không được, nói: ”Thanh Sơn, Sương Sương lúc này đang cùng Cung An Nhiên ra ngoài, có thể hay không là do hắn làm?”

”Hắn dám nói như vậy, chuyện tuyệt không thể là giả được.” Đặng Thanh Sơn có vẻ rất trấn định.

”Sư phụ, sư phụ, tính mạng Hồng Sương sư muội vẫn là quan trọng nhất a.” Dương Đông vội vàng nói. Hắn thực không biết Đặng Thanh Sơn đã phân phó Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh bám theo Hồng Sương ngay từ lúc nàng rời Đại Duyên Sơn.

”Yên tâm.”

Đặng Thanh Sơn lộ ra một tia cười lạnh: ”Ta hôm nay muốn xem thử, rốt cuộc là kẻ nào đứng đằng sau giở trò.”

Đặng Thanh Sơn cảm giác được, chỉ cần tìm ra kẻ này thì sẽ biết được chân tướng hết thảy mọi việc.

519. Chương 29: Động Thủ. Sát!

”Vâng thưa sư phụ!” Dương Đông cung kính đáp.

”Lý, lát nữa nàng gọi Đào Trì tới, nhờ hắn tọa trấn Hình Ý Môn. Một khi có Hư Cảnh cường giả tới công kích Hình Ý Môn thì lập tức bảo nó xuất thủ.” Đặng Thanh Sơn lạnh nhạt nói: ”Hừ, nếu ta đoán không nhầm thì địch nhân sẽ nhân lúc ta vắng mặt mà công kích Hình Ý Môn.”

”Đánh lén?” Dương Đông lắp bắp kinh hãi: ”Sư phụ, không phải trên bức mật tín nói người phải tới Viêm Châu Điện Lan Sơn hay sao?”

Đặng Thanh Sơn lắc đầu cười: ”A Đông, nếu Sương Sương thật sự rơi vào tay bọn chúng, bằng bất cứ giá nào ta cũng phải tới Điện Lan Sơn. Nhưng ta đã sớm nhờ Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh hỗ trợ, ngầm bảo hộ Sương Sương. Ngoài ra, để phòng ngừa trường hợp ngoài ý muốn, ta thậm chí còn để Tiểu Thanh mang theo một gốc Bất Tử Thảo! Tuyệt đối sẽ không có việc gì xảy ra!”

(Không biết Tiểu Thanh đã sản xuất được Bất Tử Thảo chưa nhỉ?- DG BD: lão hỏi lão Cà Chua xem, cái này ta cũng bí lù)

Chỉ cần nữ nhi xảy ra bất kì chuyện gì, Đằng Thanh Sơn tuyệt đối sẽ không chịu nổi. Hắn đương nhiên để Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh mang theo một gốc Bất Tử Thảo, phòng ngừa vạn nhất.

(Người xưa có câu: "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất" mà lại- DG)

"A!"

Dương Động nhẹ nhõm thở dài một hơi: "Một khi sư phụ đã không có gì phải sợ thì cần gì phải đi Điền Lan Sơn."

"Hơn nữa, ta với Thanh Sơn cũng hoài nghi đây là kế diệu hổ ly sơn." Lý nói: "Dù sao, Sương Sương cùng Cung An Nhiên trước đây cũng đã có với nhau một đoạn thời gian coi như là "vui vẻ". Nếu Cung An Nhiên muốn giết Sương Sương thì nó đã chết cả trăm lần rồi. Nhưng mãi cho tới bây giờ hắn vẫn không động thủ mà lại bắt Sương Sương đi, rốt cuộc hắn muốn làm gì?"

Dương Đông cũng nở nụ cười: "Đúng vậy, chính là muốn nàng làm con tin. Chỉ cần Sương Sương sư muội còn trong tay bọn họ thì bọn họ cũng dễ dàng áp chế sư phụ." Dương Đông cũng là người thông minh nên hiểu ra ngay.

"Có thể che giấu gian tế trà trộn vào Quy Nguyên Tông hơn mười năm, hơn nữa có thể chạm đến nữ nhi của ta, thế lực này tuyệt đối không phải là nhỏ." Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói: "Có hai khả năng, khả năng thứ nhất thì đây rất có thể là một thế lực lớn trước giờ vẫn ẩn nhẫn, giống như Thiên Thần Cung năm đó. Ý đồ của bọn chúng là muốn dựa vào bí tịch Hình Ý Ngũ Hành Quyền, làm cho thế lực bọn chúng càng trở nên cường đại."

"Khả năng thứ hai thì đây có lẽ là dư孽 Thanh Hồ Đảo mưu toan trả thù chúng ta."

Cửu Châu đại địa phạm vi quá rộng lớn, Đằng Thanh Sơn cũng không dám chắc là không có những phương nhân mã tiềm phục trong bóng tối. Tỉ như Vạn Tượng Môn, từ khi thành lập đến nay không hề tranh bá thiên hạ. Hoặc tỉ như người được mệnh danh là "Phù khả địch quốc", Tài Thần Chu Đồng (giàu ngang một quốc gia) nhờ buôn bán mà nhân mã trải khắp thiên hạ. Nói không chừng trong số đám thủ hạ mở tửu lâu, tiền trang của ông ta cũng có cao thủ tiềm phục. Dù sao, những thế lực chân chính cường đại cũng không cần phải lấy hình thức là một tông phái.

"Nếu là khả năng thứ nhất, chúng không nắm được nhược điểm của ta, ta cũng không phải chịu bọn chúng áp chế."

"Nếu là khả năng thứ hai, ta phải nhân cơ hội này quét sạch dư孽 Thanh Hồ Đảo." Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói: "Đợi lát nữa, sau khi rời đi, một lúc sau ta sẽ phản hồi về Đại Duyên Sơn ở dưới lòng đất cách phía trên nơi này bốn mươi dặm."

"Sư phụ, ý người là..." Dương Đông cả kinh.

Sau khi rời khỏi đây rồi bí mật phản hồi?

Chỉ trong giây lát, Dương Đông đã hiểu được ý tứ của Đằng Thanh Sơn.

"Lý, đợi lát nữa thông tri cho Đạo Trì một tiếng. Một khi có Hư Cảnh cường giả tiến vào địa phận Hình Ý Môn, bảo nó phát ra tiếng hô báo cho ta biết." Đằng Thanh Sơn nói: "Đến lúc đó, ta sẽ từ dưới lòng đất chui lên cùng Đạo Trì liên thủ. Nếu địch nhân thật sự cường đại, thì có thể mời Tử Tích lão ca hỗ trợ một tay."

Một khi đã muốn sắp đặt căn cơ tại Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Sơn đương nhiên phải bài phỏng qua Kim Sắc Long Quy cùng Yêu Long Tử Tích.

Kim Sắc Long Quy đã biết Đằng Thanh Sơn trước đó, đương nhiên là dễ dàng kết giao.

Vốn Đằng Thanh Sơn cũng nghĩ kết giao với Yêu Long Tử Tích sẽ tương đối khó khăn. Nhưng không nghĩ tới, thái độ của Yêu Long Tử Tích đối với Đằng Thanh Sơn cũng khá là bình thường. Tuy rằng Yêu Long Tử Tích rất thích ngủ, một lần ngủ mất mấy năm cũng là rất bình thường, nhưng trong mười chín năm

Đằng Thanh Sơn định cư tại đây cũng có gặp qua ba lượt, mà mỗi lần nói chuyện thông qua Lý phiên dịch cũng khá là vui vẻ. Nếu thật sự gặp nguy hiểm, Đằng Thanh Sơn tin tưởng mời Yêu Long Tử Tích hỗ trợ cũng không phải là việc khó.

"Ân, ta sẽ thông tri cho Đạo Trì." Lý gật đầu nói.

Đại khái khoảng một canh giờ sau, Đằng Thanh Sơn nhìn vàng thái dương đã lên đến giữa đỉnh đầu(giữa trưa).

"Lý, Hình Ý Môn giao cho nàng cùng Đạo Trì." Đằng Thanh Sơn nhắc nhở một tiếng. Sau đó dưới ánh mắt dõi theo của thê tử, Đằng Thanh Sơn hóa thành một đạo lưu quang hướng phía Tây Nam bay đi. Phi hành không bao lâu, ước chừng khoảng hơn nghìn dặm, Đằng Thanh Sơn trực tiếp lao thẳng xuống, chui vào sâu trong lòng đất, lặn lẽ quay ngược trở về!

Di chuyển trong lòng đất so với phi hành phải chậm hơn không ít.

Sau một hồi hao phí đại khái khoảng gần nửa canh giờ, Đằng Thanh Sơn đã về tới chỗ dưới nền đất cách Đại Duyên Sơn ở phía trên đại khái khoảng bốn mươi dặm.

"Nơi này nóng thật." Đằng Thanh Sơn khoanh chân tĩnh tọa giữa dòng nham thạch(thể này bảo sao không nóng!!! -DG), thiên địa chi lực sớm đã đem nham thạch cách xa thân thể mình.

"Không biết là dư nghiệt Thanh Hồ Đảo hay là một thể lực muốn cướp đoạt bí tịch Ngũ Hành Quyền đây?" Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm suy ngẫm lại một lần, sau đó liền nhắm mắt tĩnh tọa,im lặng chờ đợi.

Viêm Châu, trong tòa thần bí sơn trang.

Theo thời gian trôi qua, Hồng Sương cảm thấy lực lượng dần khôi phục được một chút. Nhuyễn Cốt Tán không có khả năng khiến cho một người vĩnh viễn mất đi khí lực, nó chỉ có tác dụng trong một khoảng thời gian nhất định mà thôi.

"Hiện tại thực lực của ta đại khái đã khôi phục được hai thành, càng về sau tốc độ khôi phục càng nhanh hơn. Phỏng chừng đến cuối ngày là có thể hoàn toàn khôi phục."

Hồng Sương yên lặng ngồi trong lồng sắt, môi mím chặt, cả người tựa hồ hữu khí vô lực.

"Đáng giận, cái loại khóa này không ngờ lại được luyện chế từ Huyền Thiết." Hai tay Hồng Sương bị trói ngoặt ra sau. Nàng bị trói bởi loại khóa đặc chế từ Huyền Thiết, hai tay căn bản không thể bộc phát đủ lực đạo.

"Cho dù là thời kì toàn thịnh, ta cũng không có cách nào phá vỡ cái khóa này. Trừ phi thủ pháp nửa bước Băng Quyền(Băng Quyền cần bước một bước, bây giờ bước nửa bước thì thời gian súc lực sẽ lâu hơn nhưng uy lực sẽ mạnh hơn- DG) đại thành, đồng thời đạt tới tông sư chi cảnh thì may ra mới có thể thành công." Hồng Sương trong lòng vô cùng lo lắng.

Đột nhiên.

"Đại nhân!"

"Thưa ngài!"

Trong đám người giám sát Hồng Sương, thì gã hán tử "vạ nhi" là đầu lĩnh, nay hắn cũng hướng hắc bào nhân đang đi tới mà cung kính hành lễ. Lập tức, Cung An Nhiên cùng nghĩa phụ của hắn là Cung Ô Đồng cũng đồng dạng khom mình hành lễ.

"Ai vậy? Tựa hồ địa vị rất cao?" Hồng Sương ngẩng đầu nhìn lên.

Người này vận một bộ hắc bào, sắc mặt vàng vọt, cặp mắt phẳng phất như cá chết, cả người bộc lộ một cỗ khí tức âm lãnh.

"Hồng Sương cô nương." Thanh âm lạnh như băng từ miệng hắc bào nhân truyền đến.

"Hừ." Hồng Sương lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn.

"Chắc chắc, bây giờ mà vẫn còn tính tình của một đại tiểu thư hay sao? Hồng Sương cô nương, hình như người quên mất đây không phải là Hình Ý Môn của người." Hắc bào nhân cười lạnh nói.

"Người đâu, tới đây!"

Hắc bào nhân chỉ vào lồng sắt, nói: "Mở cửa ra cho ta!"

"Ân?" Hồng Sương cả kinh.

"Vâng thưa ngài!" Gã "vạ nhi" đầu lĩnh tự mình chạy tới, dùng chìa khóa mở khóa ra. Sau đó, "loảng xoảng" một tiếng liền mở ra cửa sắt.

Hồng Sương nhìn chằm chằm hắc bào nhân: "Người muốn làm gì?"

Hắc bào nhân ngửa đầu nhìn trời: "Ân, cách chính Ngọ còn khoảng một canh giờ, có thể động thủ được rồi. Cung An Nhiên, người qua đây."

"Vâng thưa ngài." Cung An Nhiên trước mặt hắc bào nhân lộ vẻ vô cùng cung kính.

"Bây giờ, người dùng cây đao này." Hắc bào nhân lật tay lấy ra một thanh đoản đao, chỉ vào Hồng Sương, lạnh lùng nói: "Rạch mặt nàng ta cho ta. Rạch đúng mười chín đao, một đao cũng không được thiếu nhưng cũng không được nhiều hơn."

Cung An Nhiên cả kinh.

Hủy dung?

"Người... Người..." Hồng Sương cũng nhìn hắc bào nhân, trong đôi mắt tràn đầy vẻ kinh hãi. Đối với một nữ tử, mức độ quan trọng của dung mạo thì không cần phải nói. Hồng Sương tuy rằng không tính là tuyệt mỹ, nhưng được di truyền từ Lý cùng Đằng Thanh Sơn, dung mạo có thể coi là thượng đẳng. Hơn nữa là một Nội Gia Quyền tu luyện giả, làn da nàng rất mềm mại.

Hơn nữa độ tuổi của nàng, đúng là độ tuổi xinh đẹp nhất của một người con gái.

"Ân?" Hắc bào nhân sắc mặt trầm xuống.

"Vâng thưa đại nhân." Cung An Nhiên hít sâu một hơi, tiếp nhận đoản đao, nhìn Hồng Sương trong lồng sắt.

"An Nhiên, người... Người thật sự muốn..." Hồng Lâm tưởng tượng đến việc người lúc trước mà mình đã dành trọn tình cảm nay lại cầm đao rạch mặt mình, nàng cảm thấy như trời đất đã sụp đổ.

"Người đừng trách ta, muốn trách thì trách cha người đi!" Cung An Nhiên trầm thấp nói, sau đó cầm trong tay đoản đao, từng bước từng bước tiến vào lồng sắt, trong hai tròng mắt có một tia lãnh mang.

Hồng Sương muốn phá vỡ khóa, nhưng với hai thành sức lực vừa hồi phục thì căn bản là không thể.

"Cung An Nhiên." Hồng Sương cắn chặt hai hàm răng.

"Hừ." Cung An Nhiên tiến thẳng về phía Hồng Sương, còn hắc bào nhân cùng hơn mười hào nhân xung quanh cười lạnh chứng kiến một màn sắp xảy ra.

Nhưng đột nhiên, "Hừ" một tiếng.

Một đạo bạch tiễn trong khoảnh khắc liền xuyên qua trái tim Cung An Nhiên. Cung An Nhiên trợn lớn mắt, nhìn xuống lồng ngực, một cái lỗ máu đã xuất hiện ở giữa ngực hân.

"Đây... Đây là..." Khóe miệng hân không ngừng chảy ra những bùm máu, sau đó liền ầm ầm ngã xuống giữa lồng sắt, không ngờ đã chết!

"A!" "A!" "A!"

Liên tiếp mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên. Chỉ thấy giữa tiền viện, một đám người bao gồm Cung Ô Đồng đều bị đạo bạch quang bắn thủng một lỗ trên người, sau đó ầm ầm ngã xuống. Không một ai có thể ngăn cản.

”Soạt!” Hắc bào nhân một đao phách lui đao bạch tiễn, trên mặt tràn đầy vẻ kinh sợ.

Đao bạch tiễn huyền phù giữa không trung, nguyên lai là con chim nhỏ màu trắng trước giờ vẫn đi theo Hồng Sương. Giờ phút này, con chim nhỏ màu trắng cũng hung hăng nhìn chằm chằm hắc bào nhân.

”Yêu Thú, trước Thiên cấp Yêu Thú?” Hắc bào nhân không thể tin cái con chim nhỏ nhìn như Hoàng Tước(chim sẻ) này lại là một con phi cầm Yêu Thú lợi hại! Hắn đường đường là Tiên Thiên Thực Đan cường giả, không ngờ một đao lại không thể đả thương nó.

”Tiểu Bạch!” Hồng Sương cũng giật mình, trong đầu lập tức tái hiện một cảnh trước đây.

”Sương Sương, Hồng Vũ, hai con chim nhỏ này rất đáng thương, cha cùng nương vừa mới nhặt được chúng trong núi, các ngươi nhất định phải hảo hảo chiếu cố bọn chúng a!”

Từ nhỏ đến lớn, Hồng Sương cùng Hồng Vũ đều chiếu cố hai con chim nên cũng sinh ra cảm tình. Nhưng bọn họ chưa bao giờ biết, con chim nhỏ nhìn như là chuyên dùng cho phú gia công tử nuôi trong lồng này lại là một loại Tiên Thiên phi cầm Yêu Thú chưa từng được biết đến, cũng như không được ghi lại trong thư tịch.

”Tiểu gia hỏa, xem ta giết ngươi như thế nào.” Hắc bào nhân ánh mắt phát lạnh.

”Oanh.”

Một cỗ khí tức nóng cháy trong khoảnh khắc bao trùm tiền viện.

Hắc bào nhân ngửa đầu vừa kịp thấy một Thần điêu cực lớn được bao trùm trong hỏa diễm đang phiêu phù giữa không trung.

”Bất Tử Phượng Hoàng!” Hắc bào nhân sắc mặt trong khoảnh khắc liền biến thành trắng xanh, tâm hồn hoàn toàn rơi vào đáy vực tuyệt vọng.

520. Chương 30: Một Màn Ngoài Ý Muốn

Hồng Sương đang ở trong lồng sắt cũng ngăn người: ”Bất Tử Phượng Hoàng có mặt ở đây, không lẽ phụ thân cũng tới?” Hồng Sương không khỏi hướng lên không trung nhìn kĩ một lượt, nhưng căn bản không tìm thấy Đẳng Thanh Sơn.

”Không!” Hắc bào nhân không cam lòng rống lớn một tiếng.

Dưới uy áp của Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, cường đại Hỏa Hành Lực(thiên địa chi lực hệ Hỏa- DG) nhanh chóng tụ lại khiến cho hắn không thể động đậy...

”Bồng” một tiếng, một luồng khí kinh đỏ rực trực tiếp kích trúng bụng hắc bào nhân, sắc mặt hắn hoàn toàn chuyển thành trắng bệch. Hắn biết hắn xong đời rồi, bởi vì đan điền của hắn đã bị phé!

”U~~” Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh sử dụng lợi trảo nhẹ nhàng chụp lấy hắc bào nhân rồi quay lại nhìn về phía Hồng Sương. Chỉ thấy Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh há miệng ra.

Hưu!

Một đạo tử sắc quang mang dễ dàng phá bỏ xiềng xích trên thân Hồng Sương.

Hồng Sương khôi phục tự do liền lập tức đứng lên. Mà con chim nhỏ màu trắng cũng bay trở lại, đậu trên vai nàng.

”Tiểu Bạch, đa tạ!” Hồng Lâm nhẹ nhàng vuốt ve chim nhỏ màu trắng. Nàng cũng đã minh bạch kế hoạch của Đẳng Thanh Sơn. Từ trước tới giờ, phụ thân chưa từng nói cho hai tử muội nàng biết điểm đặc thù của hai con chim nhỏ chính là vì không muốn tỉ đệ bọn họ quá ý lại vào sự bảo hộ của Tiên Thiên Yêu Thú mà hành động thiếu suy nghĩ. Không chỉ như vậy, vào thời điểm thực sự nguy hiểm thì con chim nhỏ này cũng có tác dụng xuất kỳ bất ý(ra tay ngoài dự tính).

Kì thật, tiểu bạch điều sớm đã muốn cứu Hồng Sương ngay từ đầu.

Bất quá dưới mệnh lệnh của Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, nó không dám làm như vậy. Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh vốn định đánh một mẻ cá lớn, nhưng khi thấy hắc bào nhân kia định hủy đi dung mạo Hồng Sương thì nàng đã không thể nhịn hơn được nữa, lập tức liền lệnh cho tiểu bạch điều xuất thủ.

”Cung An Nhiên.”

Hồng Lâm cúi đầu nhìn thi thể Cung An Nhiên trong lồng sắt, không biết giờ phút này hắn đang hận hay là bị thống đây? Dù thế nào đi nữa thì Cung An Nhiên cũng đã chết rồi, dù có hận đi chăng nữa thì hắn có năng lực gì để hận người khác chứ?

”Hết thấy đều là giả... là giả.”

”Thề non hẹn biển... đều là giả hết.”

Nhất thời, hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ liên tục hiện ra trong tâm trí Hồng Sương.

”U~~” Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh kêu lên một tiếng thúc giục.

Hồng Sương liền tỉnh lại, lập tức nhảy lên lưng Bất Tử Phượng Hoàng.

Hô!

Hai cánh chấn động, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh lợi trảo nắm hắc bào nhân, lưng chở Hồng Sương hướng Dương Châu bay đi.

.....

”Lúc này, có lẽ Đằng Thanh Sơn cũng đã xuất phát rồi.”

Giữa trời cao vạn trượng, kim diện nam tử đang khoanh chân ngồi trên thân một hắc sắc phi cầm Yêu Thú. Yêu Thú này toàn thân là một mảnh hắc ám, có điểm tượng tự như loài quạ. Chỉ là hình thể nó vô cùng to lớn, hai tròng mắt thì đỏ như máu.

”Đằng Thanh Sơn, khi ngươi đến Viêm Châu thì sẽ chẳng thấy gì đâu. Mà khi trở lại Đại Duyên Sơn, ngươi sẽ phát hiện Hình Ý Môn của ngươi đã xong đời! Cao thủ tử thương vô số, ngay cả bí tịch cũng đã loan truyền khắp thiên hạ!” Kim diện nam tử rất minh bạch một điều, chỉ cần bí tịch Hình Ý Môn bị truyền ra ngoài thì trong thiên hạ sẽ không chỉ có một tông phái Nội Gia Quyền.

Đến lúc đó, Hình Ý Môn cũng không có cách nào hấp dẫn Nội Gia Quyền tu luyện giả trong khắp thiên hạ như hiện giờ.

”Mười chín năm khổ công thành ra công cốc! Đợi đến khi ngươi sắp phát điên, ta sẽ thả cho nữ nhi của ngươi trở về. Người phát hiện nữ nhi của mình đã bị hủy dung, tinh thần hoàn toàn suy sụp, trở thành một người điên, cả ngày ngu ngu ngơ ngơ.”

Kim diện nam tử cười lạnh một tiếng: ”Tông phái xong đời, nữ nhi thành ra như vậy, để ta xem thử Đằng Thanh Sơn ngươi sẽ thành người như thế nào.”

”Có lẽ ngươi cũng sẽ hoài nghi đây là kế diệu hồ ly sơn. Nhưng hoài nghi thì sao, người thủy chung vẫn phải đi cứu nữ nhi của mình.” Kim diện nam tử rất minh bạch điểm này.

Lập tức, kim diện nam tử phát ra một tiếng kêu to.

Sân!

Yêu Thú dưới thân lập tức tăng tốc hướng Đại Duyên Sơn bay đi. Chỉ một lát sau đã được hơn một nghìn dặm, tiếp cận khoảng không phía trên Đại Duyên Sơn.

”Ha ha, quả nhiên! Trong Đại Duyên Sơn chỉ có ba đạo khí tức Hư Cảnh.”

”Nếu ta đoán không lầm thì bên kia hẳn là Kim Sắc Long Quy cùng Yêu Long Tử Tích. Về phần đạo khí tức ở giữa Hình Ý Môn thì có lẽ là Lục Túc Đạo Tri.” Kim diện nam tử lộ ra vẻ tươi cười: ”Đằng Thanh

Sơn cùng Bất Tử Phượng Hoàng, hiển nhiên không có ở đây. Ha ha, lấy thực lực Hư Cảnh đại thành của Hắc Ô, đơn đả độc đấu hoàn toàn không cần phải sợ Lục Túc Dao Trì.”

”Có lẽ, khả năng phòng thủ và công kích của Hắc Ô không bằng Lục Túc Dao Trì. Thế nhưng, về mặt tốc độ thì Hắc Ô lại gần bằng Liệt Phong Long Chuẩn.”

”Đằng Thanh Sơn cùng Bất Tử Phượng Hoàng không có ở đây, thì đại sự đã thành công được một nửa.”

”Đằng Thanh Sơn, mười chín năm... mười chín năm! Cho người khoái hoạt mười chín năm, cũng đã đến lúc tiếp nhận sự trả thù của ta rồi! Ta sẽ cho người thống khổ hối hận cả đời!” Trong thanh âm của kim diện nam tử chứa đựng nồng đậm hàn ý.

Thời điểm Hư Cảnh Yêu Thú Hắc Ô bay đến Đại Duyên Sơn.

Nguyên bản Lục Túc Dao Trì đang nhắm mắt, trong khoảng khắc liên biến mất tại chỗ, xông thẳng lên trời cao, đồng thời rống lên một tiếng vang vọng Đại Duyên Sơn.

”Rống ~” Tiếng gầm kinh thiên động địa dưới sự khống chế của Lục Túc Dao Trì trực tiếp truyền xuống lòng đất.

Sâu bên dưới lòng đất.

Vốn đang nhắm mắt tĩnh tọa, Đằng Thanh Sơn bị tiếng gầm này làm cho chấn động liên mở mắt ra. ”Oanh” một tiếng, trực tiếp hướng Đại Duyên Sơn ở phía trên phóng đi.

Phá tan nham thạch, xuyên qua dung nham nóng chảy, Đằng Thanh Sơn lấy tốc độ nhanh nhất có thể phóng ra khỏi lòng đất.

”Ân?”

Vừa mới phá đất chui ra, Đằng Thanh Sơn lập tức bị một màn trước mặt làm cho kinh hãi. Chỉ thấy một hắc sắc phi cầm Yêu Thú đang cùng Dao Trì chém giết giữa không trung. Phi cầm Yêu Thú này trong lúc chiến đấu, còn ”sợ ý” phóng ra từng đạo cuồng phong đánh vào những cung điện bên dưới. Chỉ nghe ”Oanh long long~~”, không ít cung điện cùng phủ đệ âm âm đổ xuống, đại lượng đệ tử điên cuồng tránh né.

May mắn, Lục Túc Dao Trì dựa vào khả năng thuần di(dịch chuyển tức thời) trong phạm vi nhỏ mà gắt gao bám trụ hắc sắc phi cầm Yêu Thú này, khiến nó không thể thoải mái điên cuồng phá hoại.

Bất quá, Lục Túc Dao Trì thân thể cũng đã có thương tích, máu tươi màu xanh biếc túy ý có thể thấy được.

”Không tốt, Dao Trì ở thế hạ phong.”

”Nghiệt súc!” Đằng Thanh Sơn quát lớn một tiếng, cấp tốc phóng tới.

Hắc sắc phi cầm Yêu Thú thấy Đằng Thanh Sơn phóng tới, đặc biệt lại cảm ứng được linh hồn khí tức cường đại của hắn thì không dám chậm trễ lấy một khắc liền lập tức thoái lui.

”Rống ~” Lục Túc Dao Trì cũng phát ra tiếng hô khàn khàn hưng phấn.

Đằng Thanh Sơn trực tiếp nhảy lên lưng Lục Túc Dao Trì. Hai đôi cánh Dao Trì chấn động, trong không trung xuất hiện mấy đạo ảo ảnh khiến cho Hư Cảnh Yêu Thú kia không thể thoát đi. Lục Túc Dao Trì không đuổi giết Yêu Thú này, mà nó sử dụng phương pháp đơn giản nhất và hữu hiệu nhất.

Thứ nhất, một khi tiếp cận thì song phương sẽ cố sống cố chết bám trụ lấy nhau. Con Yêu Thú này, về độ linh hoạt tuyệt đối không bằng Lục Túc Dao Trì!

Thứ hai, khi tách ra, Lục Túc Dao Trì khẳng định kém hơn Yêu Thú kia! Mà nó muốn công kích Hình Ý Môn nhất định phải đáp xuống. Lúc đó Lục Túc Dao Trì hoàn toàn có thể ứng phó! Dù sao, nếu so về lực lượng bộc phát thì Lục Túc Dao Trì cũng là cực mạnh!

”U~~ ” Hư Cảnh Yêu Thú kia phát ra tiếng rống khàn khàn.

”Nghiệt súc, nhận lấy cái chết!” Đằng Thanh Sơn quát lớn một tiếng, chân đạp trên lưng Lục Túc Dao Trì, Luân Hồi Thương trong tay trong nháy mắt vũ động.

”Như Ảnh Tù Hình!”

Nhất thời thương ảnh cuồng dã mạnh mẽ liên tục xuất hiện, hoàn toàn bao phủ lấy Hư Cảnh phi cầm Yêu Thú Hắc Ô.

”Thương!” Lợi trảo con Yêu Thú kia chính diện va chạm cùng mũi thương của Đằng Thanh Sơn, hoàn toàn là lấy cứng chọi cứng.

Con phi cầm Yêu Thú này vừa giao thủ liền biết kẻ địch lần này khó nhai, lập tức cất cánh bay lên.

Nhưng Lục Túc Dao Trì vẫn còn kiên trì bám trụ, hơn nữa còn có Đằng Thanh Sơn cùng thanh Luân Hồi Thương đáng sợ.

”Ngũ Hành Độc Long Toàn!” Hai tròng mắt Đằng Thanh Sơn xẹt qua một tia hàn quang.

Chỉ thấy thương ảnh Luân Hồi Thương không ngừng huy vũ, nhất thời con phi cầm Yêu Thú kia không còn đường trốn tránh, chỉ có thể sử dụng lợi trảo kháng trụ.

”Loảng xoảng.”

Một thương này đã hoàn toàn vượt xa dự kiến của nó.

”Phi!” Một thương này của Đằng Thanh Sơn hoàn toàn phá nát lợi trảo, đâm trúng một bên cánh của nó.

”U~~”

Một tiếng kêu to đầy thê lương vang lên, vết thương trong nháy mắt đã khép kín, Hư Cảnh phi cầm Yêu Thú Hắc Ô này không để ý những cái khác liền điên cuồng chạy trốn.

”Người đừng hòng trốn thoát!” Đằng Thanh Sơn hai mắt lấp lóe hàn quang. Mà Lục Túc Dao Trì cũng giống như nổi điên, điên cuồng đuổi theo.

Ban đầu, con phi cầm Yêu Thú này vẫn có thể dựa vào tốc độ mà chạy trốn. Nhưng giờ một cánh bị thương, tốc độ nó đã bị ảnh hưởng khá lớn.

Bị cuồng phong từ con Yêu Thú đó công kích, Hình Ý Môn hiện giờ là một mảnh hỗn loạn.

Bất quá, đám người Lý Quân, Đằng Thú cùng Dương Đông vẫn ngửa đầu nhìn lên bầu trời.

Hư Cảnh giao thủ đều như điện quang hỏa thạch, cực kì nhanh chóng. Chỉ trong chớp mắt, Đằng Thanh Sơn cùng Lục Túc Dao Trì đã đuổi theo truy sát hắc sắc phi cầm Yêu Thú kia.

”Thắng rồi!” Dương Đông lộ ra vẻ tươi cười.

”Ân!” Lý Quân cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi.

”Xem kìa!” Đằng Thú kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy từ trong Đại Duyên Sơn bay ra một cái cự đại ảo ảnh, trực tiếp chặn đứng Đằng Thanh Sơn cùng Lục Túc Dao Trì.

”Ân?” Đằng Thanh Sơn nhìn Yêu Long Tử Tích uốn lượn giữa không trung, có chút kinh sợ cùng khó hiểu. Mặc dù Yêu Long Tử Tích chỉ ngăn trở Đằng Thanh Sơn một chút, nhưng chỉ như vậy đã khiến con phi cầm Yêu Thú kia đã ra khỏi phạm vi cảm ứng của hắn, hắn căn bản không có biện pháp đuổi giết được nữa.

”Rống~~” Lục Túc Dao Trì bất mãn phát ra một tiếng gầm nhẹ.

”Tử Tích lão ca, đây là...?” Đằng Thanh Sơn nhìn Yêu Long Tử Tích, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Quan hệ giữa mình và Yêu Long Tử Tích cũng không đến nỗi tệ, vậy thì sao hắn lại ngăn trở mình?

”Rống~~” Yêu Long Tử Tích uốn lượn giữa không trung, phát ra tiếng hô trầm thấp. Lục Túc Dao Trì có vẻ hơi nghi hoặc, quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

”Rốt cuộc sao lại thế này?” Đằng Thanh Sơn cũng tỏ ra nghi hoặc.

”Ân?”

Đang nghi hoặc trong lòng, Đẳng Thanh Sơn bỗng nhiên cảm ứng được một cổ khí tức quen thuộc, lập tức quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một đạo hào quang đỏ rực hướng bên này nhanh chóng bay tới, chính là Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh. Mà trên lưng nàng lúc này chính là Hồng Sương đáng vẻ có chút chật vật, hai tròng mắt đã tràn đầy nước mắt.

”Phụ thân!” Thanh âm Hồng Sương từ xa xa truyền đến.

521. Chương 31 : Thần Miếu Bí Mật

Hồng Sương ở trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng nhìn thân ảnh của phụ thân huyền phù giữa không trung cùng một chỗ với Yêu Long và Lục Túc Đào Trì, nước mắt nhịn không được liền chảy ra. Trong nước mắt có sự áy náy với phụ thân, cũng có thương tổn trong lòng khi ở bên ngoài, tất cả đều chất chứa trong lòng. Chỉ khi gặp được người thân thân yêu nhất, nàng mới có thể hoàn toàn bộc phát ủy khuất trong lòng.

Vù!

Đẳng Thanh Sơn lập tức hướng Bất Tử Phượng Hoàng bay qua, lại liếc mắt nhìn hắc y nhân bị Tiểu Thanh quắp trong lợi trảo.

”Hắc y nhân kia hẳn là một trong những người đã bắt Sương Sương.” Đẳng Thanh Sơn giờ phút này cũng mặc kệ hắc y, trực tiếp bay tới trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng.

”Cha.”

Hồng Sương trực tiếp nhào vào trong ngực Đẳng Thanh Sơn, nhịn không được liền khóc lên. Đẳng Thanh Sơn ôm nữ nhi, khoe miệng lộ ra một nụ cười vui mừng. Hắc y không khỏi nghĩ đến thời điểm khi nữ nhi còn nhỏ, một lần cùng đệ tử trong môn vui đùa trên Đại Duyên sơn, bị ong vò vẽ đuổi liền lập tức chạy về ôm lấy chính mình gào khóc. Tuy rằng nữ nhi đã lớn, nhưng thói quen cảm tình này vẫn giống như trước kia.

Ở bên ngoài bị ủy khuất, liền trở về tìm cha.

Dù sao, cha mẹ vĩnh viễn là nơi nương tựa kiên cố nhất của nữ nhi.

”Đừng khóc, tốt rồi. Đừng khóc.” Đẳng Thanh Sơn vỗ nhẹ lưng của nữ nhi, dỗ dành.

”Ân.”

Nằm trong lòng phụ thân, tinh thần của Hồng Sương liền được an ủi. Nàng buông phụ thân ra, nhìn hắc y, nhẹ giọng nói: ”Cha, nữ nhi xin lỗi.”

”Ha ha, tốt lắm.” Tâm lý bất mãn của Đẳng Thanh Sơn trước đó đã sớm tan thành mây khói.

”Đi!”

Nắm tay nữ nhi, Đẳng Thanh Sơn bay qua chỗ Yêu Long Tử Tích cùng Lục Túc Đào Trì ở không xa phía trước.

”Rống ~” Long thủ rất lớn của Yêu Long hướng Đẳng Thanh Sơn khẽ gật đầu, phát ra một tiếng gầm nhẹ.

”Rống rống ~” Đẳng Thanh Sơn cũng phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Hắc y chỉ biết vài câu thú ngữ đơn giản, mà hiện tại câu này, đó là có ý tứ mời Yêu Long Tử Tích.

Sư! Sư! Sư!

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, Yêu Long Tử Tích và Lục Túc Đào Trì, tam đại Yêu Thú cùng Đẳng Thanh Sơn nắm tay nữ nhi trực tiếp lao xuống, bay vào Đông Hoa Uyển trong Hình ý Môn.

Hình ý Môn gặp phải cuồng phong đáng sợ do công kích của con phi cầm Yêu Thú Hắc Ô lan đến khiến không ít cung điện và phủ đệ đã bị đánh sập, cũng đồng thời làm bị thương không ít đệ tử Hình ý Môn.

”Nhìn kia.”

”Một con Thần long thật dài a. Bên kia là Bát Tử Phượng Hoàng!”

”Bên cạnh chính là môn chủ.”

Không ít đệ tử Hình Ý Môn ngửa đầu quan khán, hai tròng mắt tỏa sáng. Không quản là Yêu Long trong truyền thuyết hay Bát Tử Phượng Hoàng, thậm chí là cả môn chủ Đằng Thanh Sơn trong lòng những đệ tử Hình Ý Môn này đều là những tồn tại trong truyền thuyết. Hôm nay có thể chứng kiến một cảnh tượng như thế, đám người này kích động đến mức khó có thể không chế cảm xúc trong lòng.

”Biến mất rồi.”

”Hình như là bay vào Đông Hoa Uyển.”

Không ít đệ tử trong lòng cảm thấy mất mát, nhìn về Đông Hoa Uyển phía xa xa, đó là chỗ ở của môn chủ của bọn hắn, Nội gia quyền khai sơn tổ sư Đằng Thanh Sơn. Trong Hình ý Môn, cũng chỉ có rất ít nhân vật có tư cách vào trong đó.

”Đám ngốc này, đứng đó làm gì, mau mau hỗ trợ dọn dẹp những tảng đá này đi.” Lập tức có đệ tử khiển trách.

”Bên này, bên này, hai người mau qua đây. Vương sư đệ bị đè ở dưới, nhanh!”

”Dọn dẹp đá bên này đi, đường đi cũng bị chặn mất rồi.”

Trong Hình ý Môn liên tiếp vang lên tiếng la, cố gắng cứu những phủ đệ xui xẻo bị sụp đổ, những người bị đè dưới đá.

Trong Đông Hoa Uyển Hình ý Môn, tại sân luyện võ trường. Bởi vì nơi này có một luyện võ trường chiếm diện tích lớn, cho nên sân này cũng là cái sân lớn nhất của Đông Hoa Uyển.

Lúc này, trên luyện võ trường có một con Yêu Long hình thể rất lớn đang nằm cuộn khúc. Hai mắt màu vàng của Yêu Long này phẳng phất to như bánh xe, hơi thở phun ra làm cho không khí chung quanh bị đông kết.

”Đưa Sương Sương đi nghỉ ngơi một chút đi.” Đằng Thanh Sơn phân phó, sau đó quay sang nói với Lý: ”Nàng giúp ta hỏi Tử Tích huynh một chút.”

”Lúc trước, khi ta cùng Dao Trì đuổi giết con phi cầm Yêu Thú kia, Tử Tích lão ca vì cái gì lại ngăn cản chúng ta.”

”Đúng rồi, Hồng Vũ, người đi bồi tiếp tỷ tỷ của người đi.”

”Dạ.” Hồng Vũ liền gật đầu.

Lý Quân lúc trước ở bên dưới Hình ý Môn cũng thấy được tình huống trên bầu trời, cũng cảm thấy nghi hoặc Yêu Long vì cái gì lại ngăn cản Đằng Thanh Sơn bọn họ. Nàng liền quay đầu nhìn về phía Yêu Long, hướng Yêu Long phát ra một tiếng tiếng gầm nhẹ. Yêu long Tử Tích nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, trong con mắt màu vàng có một tia thiện ý, phát ra mấy tiếng gầm, thanh âm quanh quẩn trong sân. Chẳng qua, các đệ tử trong Hình Ý Môn lại không nghe thấy một chút âm thanh nào, bởi vì không gian cả luyện võ trường đã hoàn toàn bị ngưng kết. Dao động của thanh âm bên trong, căn bản là không truyền ra ngoài.

”À?” Lý có chút kinh ngạc.

”Hắn nói cái gì vậy?” Đằng Thanh Sơn nhin không được, hỏi.

”Thanh Sơn, Tử Tích lão ca nói, hắn đã giúp người đó.” Lý Quân cảm thấy cổ quái.

”Giúp ta?” Đằng Thanh Sơn tròng mắt, dở khóc dở cười: ”Hắn đã gây trở ngại chứ giúp được gì! Còn nói là giúp ta, Tử Tích lão ca thật đúng là... Người hỏi hắn một chút, tại sao ngăn cản ta mà lại là giúp ta?”

Lý cũng đồng dạng là nghi hoặc, lập tức hỏi Yêu Long Tử Tích. Cái đầu to lớn của Yêu Long khẽ gật, sau đó phát ra một tiếng gầm.

”A.” Lý quân giật mình, Đằng Thanh Sơn lại càng thêm nghi hoặc.

Lập tức nàng liền giải thích cho Thanh Sơn: "Vừa rồi, Tử Tích lão ca nói đó Hư Cảnh phi cầm Yêu Thú kia tên là Hắc Ô. Tuy rằng thiên phú không được cao lắm, nhưng cũng là một Hư cảnh phi cầm Yêu Thú đã sống mấy ngàn năm, và thực lực bản thân trong các Hư Cảnh Yêu Thú cũng chỉ có thể tính là bình thường. Tuy nhiên, nếu người giết chết Hư Cảnh Yêu Thú này, chính là đã chọc phải đại địch. Hư Cảnh Yêu Thú đó, tuyệt đối không thể giết."

"Đại địch?" Đằng Thanh Sơn trong khoảnh khắc đã hiểu ý của Yêu Long Tử Tích.

Hiển nhiên, lai lịch của Yêu Thú Hắc Ô đó không tầm thường, giết nó sẽ dẫn tới đại họa.

"Rốt cuộc sẽ rơi vào loại địch nhân nào? Tiểu Quân, người hỏi một chút, Hư Cảnh phi cầm Yêu Thú kêu là Hắc Ô kia rốt cuộc có lai lịch gì?" Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói.

"Ta hoài nghi... Thế lực sau lưng của nó chính là thế lực âm mưu đối phó Hình ý môn ta."

"Àn." Lý biểu tình nghiêm túc, lại đi hỏi Yêu Long Tử Tích.

Lúc này, Yêu Long Tử Tích hướng Lý Quân nói chuyện một hồi lâu, nói ra rất nhiều tin tức. Đằng Thanh Sơn chỉ chứng kiến Lý Quân khi thì kinh ngạc, khi thì gật đầu, khi thì có bộ dạng bất khả tư nghị (không thể tin được - DG), hồi lâu mới giật mình. Đằng Thanh Sơn mặc dù trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Rốt cục, Yêu Long Tử Tích cũng dừng nói chuyện với Lý Quân.

"Tiểu, mau nói, có chuyện gì thế?" Đằng Thanh Sơn liền nói. Ở bên cạnh, Dương Đông cùng với hai tỷ đệ Hồng Vũ, Hồng Sương cũng nhìn chăm chăm Lý Quân.

Lý nhin không được, cảm thán một tiếng: "Thanh Sơn, ta cuối cùng cũng minh bạch."

"Rốt cuộc đã minh bạch điều gì? Sau lưng Hư Cảnh phi cầm Yêu Thú Hắc Ô kia rốt cuộc là thế lực nào?"

"Thanh Sơn, Hư cảnh phi cầm Yêu Thú Hắc Ô kỳ thật là của Man tộc thần miếu, hoặc còn gọi là Thần thú của cự nhân tộc thần miếu." Lý hồi đáp. (cự nhân: người khổng lồ - DG)

Đằng Thanh Sơn chớp mắt.

Ở bên cạnh, hai tỷ đệ Hồng Sương, Hồng Vũ, thậm chí Dương Đông cũng cảm thấy mông muội. (đại khái là mù mịt không rõ - DG)

Thần miếu? Man tộc thần miếu hoặc gọi là cự nhân tộc thần miếu?

"Thần miếu? Ta như thế nào lại chưa bao giờ nghe qua?" Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói.

Lý Quân cười nói: "Không biết là chuyện rất bình thường. Bởi vì, Man hoang nằm ở phía Nam Dương Châu của chúng ta, diện tích cũng phi thường rộng lớn. Và ở sâu trong Man hoang này đại khái khoảng gần ngàn dặm, có một bộ tộc sinh sống. Những người này, chỉ cần là người bình thường phần lớn đều có chiều cao một trượng (hai thước năm = 2m5, ở đây thước là chỉ mét chứ không phải đơn vị đo lường thước của Trung Hoa cổ - DG). Trong đó, những cự hán của họ thân thể càng cao lớn đến mức kinh người. Cho nên, được gọi là cự nhân tộc, hoặc là Man tộc."

"Cái gì?" Đằng Thanh Sơn cảm thấy bất khả tư nghị.

"Man tộc? Cự nhân tộc?" Hồng Sương, Hồng Vũ, Dương Đông cũng hoàn toàn sớ ngây người.

Ai nấy đều biết, Man hoang cực kỳ nguy hiểm, càng vào sâu thì độ nguy hiểm càng lớn hơn. Ngay cả Nhất lưu vũ giả, ở ba bốn ngàn dặm sâu trong Man hoang cũng đều không thể sinh tồn lâu dài. Độc trùng độc thú ở đây tùy ý là có thể thấy được. Man hoang là nơi mà càng xâm nhập sâu càng nguy hiểm... Đã ở sâu trong gần ngàn dặm, không ngờ có thể tồn tại một bộ tộc?

"Dựa theo Yêu Long Tử Tích lão ca nói." Lý cảm thán: "Năm đó vào thời đại của các bộ tộc, cũng chính là thời điểm mà Vũ Hoàng chưa thống nhất thiên hạ, chưa phân chia ra Cửu Châu. Thậm chí, khi đó Vũ Hoàng còn chưa sinh ra."

”Trên đại địa lữ lự vô cùng, hồng thủy tàn phá khắp nơi, rất nhiều bộ tộc đều bị bức phải không ngừng di chuyển. Trong đó không hề thiếu các bộ tộc có hơn mười vạn người, thậm chí là càng nhiều hơn, và tất cả tiến vào sâu trong Man hoang. Bởi vì, trong rừng rậm sâu trong Man hoang không hề có các loại thủy tai(tai họa về nước- DG).”

Đằng Thanh Sơn nghe được, khiếp sợ không thôi.

Hắn đã sớm nghe nói qua, thời đại các bộ tộc tồn tại, thủy tai rất khủng khiếp. Sau đó Vũ Hoàng thống nhất thiên hạ, lại có công lao trị thủy nên được vô số người trên Cửu Châu đại địa thờ phụng. Thậm chí, nhiều thế hệ khi đến lúc bái tế trong lễ tế năm mới cũng đầu tiên nói một tiếng ”Vũ Hoàng tại thượng” sau đó mới cầu nguyện các việc quan trọng khác. Bởi vậy, có thể tưởng tượng mọi người lúc đó cảm kích Vũ Hoàng như thế nào!

Cũng từ đó, có thể thấy được sự đáng sợ của thủy tai! Thậm chí còn làm cho một vài bộ tộc cự nhân tiến vào trong Man hoang.

”Năm đó, không hề thiếu các bộ tộc theo nhau tiến vào sâu trong Man hoang. Tuy rằng trong Man Hoang rất nguy hiểm, nhưng năm bộ tộc lớn lúc đó cũng có không ít dũng sĩ lợi hại. Hơn nữa, lúc ấy người tiến vào Man hoang rất nhiều. Dựa vào sự đông người, không ngừng xâm nhập vào sâu bên trong, cùng độc trùng mãnh thú giao chiến... Dọc theo đường đi, cũng có không ít tộc nhân của các bộ tộc chết đi, nhưng mấy bộ tộc này vẫn thẳng tiến tới phía trước, bởi vì bọn họ muốn tìm ra một địa phương thích hợp để sinh tồn. Dù sao, trong Man Hoang độc trùng mãnh thú có rất nhiều.”

”Tử vong, đấu tranh, thẳng tiến tới!”

”Tất cả bộ tộc, phụ nữ và trẻ em, còn có hài tử, tất cả tiến tới với tốc độ rất chậm. Trên đường đi đã chết rất nhiều tộc nhân.”

”Rốt cục, tại sâu trong Man hoang, bọn họ đã tìm tìm được một nơi mà độc trùng mãnh thú tương đối thưa thớt.”

”Ở nơi đó, mấy bộ tộc trải qua rất nhiều tai nạn, cuối cùng còn sống sót chỉ có những tộc nhân tinh anh cuối cùng. Nhóm tộc nhân tinh anh này cho dù cùng nhiều dã thú, thậm chí là chiến đấu với Yêu Thú hoặc là bị độc trùng cắn, cũng rất cố gắng tiến tới. Từ đó về sau, những người này liền sinh hoạt tại mảnh địa phương sâu trong Man hoang đó, cũng đồng thời vẫn giữ lại thói quen sinh sống của thời kì các bộ tộc.”

”Bởi vì trường kỳ ở giữa Man hoang, cùng với một số nguyên nhân đặc thù, những man tộc này cùng những người sinh sống tại những mảnh đất màu mỡ của Cửu Châu có sự khác biệt rất lớn.”

”Mà đầu tiên phải nói, đó chính là Thần miếu thống trị cả man tộc!” Thanh âm Lý Quân quanh quẩn trong sân.

522. Chương 32 : Tối Cường Thế Lực

Đằng Thanh Sơn lại không cảm thấy kỳ quái.

Vật cánh thiên trạch!(ý nói mọi vật không thoát khỏi qui luật đào thải, tiến hóa- DG)

Kỳ thực, quá trình các bộ tộc tiến vào Man hoang chính là quá trình lựa chọn. Những người còn sống sót cuối cùng đều là những người ưu tú nhất. Hơn nữa, trường kỳ sống trong Man hoang, uống nước Man hoang, sống cùng dã thú và độc trùng của Man hoang suốt mấy nghìn năm, nếu như không có sự biến hóa mới là chuyện kì lạ.

”Sư mẫu, thần miếu này rất mạnh sao?” Dương Đông nhin không được, hỏi.

”Man tộc ở Man hoang kia có bao nhiêu người, có thể có bao nhiêu cao thủ? Hình Ý Môn chúng ta ở Cửu Châu đại địa cũng không sợ ai. Như thế nào Hư cảnh yêu thú Hắc Ô kia lại không thể giết?”

"Họ rất mạnh." Lý Quân trịnh trọng nói: "Yêu Long Tử Tích lão ca nói, từ thời đại bộ tộc cho tới bây giờ, nhân khẩu của Man tộc cũng chậm rãi tăng lên. Tử Tích lão ca mấy trăm năm trước đã từng tới đó một lần. Theo hẳn phỏng chừng, Man tộc này đại khái có khoảng trên dưới trăm vạn người."

"Trăm vạn người?"

Đằng Thanh Sơn nhin không được nhú mày. Chỉ một quận Nghi thành, nhân khẩu đã vượt trên trăm vạn người. Hơn nữa vào thời đại các bộ tộc, cho dù tính không chính xác cũng đã có rất nhiều bộ tộc tiến vào trong Man hoang. Khi đó nhân khẩu phỏng chừng đã trên một vạn, sau đó sinh sôi nảy nở suốt sáu bảy ngàn năm, tại sao lại chỉ có trên trăm vạn người?"

Lý Quân lắc đầu nói: "Không phải như vậy, theo Tử Tích lão ca nói, người của Man tộc cùng người của Cửu Châu đại địa chúng ta không giống nhau."

"Ta cũng nghi hoặc hỏi Tử Tích lão ca. Tử Tích lão ca nói rằng, người của Man tộc nếu như hài tử nhà ai sinh ra, sẽ được đưa đến thần miếu, trải qua lễ rửa tội của thần đỉnh. Nếu qua lễ rửa tội mà không chết, mới chân chính là tộc nhân của Man tộc." Lý Quân giải thích.

"Sau khi sinh ra phải qua lễ rửa tội của thần đỉnh?" Đằng Thanh Sơn kinh hãi.

"Ân. Còn có, thần đỉnh trong lễ rửa tội này, theo Yêu Long Tử Tích lão ca nói thì chính là một trong cửu đỉnh trong truyền thuyết!" Lý Quân trịnh trọng nói.

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Cửu Châu đỉnh?

Cửu Châu đỉnh tự thân có lực lượng thần kỳ, đồng thời cũng có linh tính của mình. Thật không nghĩ rằng một đỉnh trong Cửu Châu đỉnh lại ở trong Man tộc thần miếu, được thờ cúng là thần đỉnh, trường kì ở tại đó.

"Bất luận một tộc nhân nào của Man tộc đã trải qua lễ rửa tội, chờ sau khi bọn họ trưởng thành đều có lực lượng kinh người." Lý Quân sợ hãi than.

"Hơn nữa, dựa theo miêu tả của Yêu Long Tử Tích lão ca, sợ rằng những tộc nhân của Man tộc chỉ là những người bình thường nhất, thực lực đều chỉ tương đương với Nhất lưu võ giả. Hơn nữa, đặc thù nhất chính là những tộc nhân của Man tộc này có thọ mệnh đại nạn là hai trăm tuổi."

"Cái gì?" Đằng Thanh Sơn nhú mày, nghi hoặc không thể giải thích.

Thọ mệnh đại nạn là hai trăm tuổi?

"Ta cũng không hiểu vì sao. Thế nhưng tộc nhân bình thường của Man tộc chỉ cần không bị giết chết, hầu như đều có thể sống đến hai trăm tuổi." Lý Quân gật đầu nói: "Trong hơn trăm vạn tộc nhân của Man tộc, ước chừng trong một vạn người sẽ có một người đạt tới Tiên Thiên chi cảnh. Mà đạt được Tiên Thiên chi cảnh, trong Man tộc được tôn xưng là Man tộc dũng sĩ."

Dương Đông cùng tỷ đệ Hồng Vũ Hồng Sương đều chấn kinh.

Trong một vạn người có một người đạt tới Tiên Thiên? Tỷ lệ này là cực cao. Nên biết trên toàn Dương Châu có hai ba trăm triệu nhân khẩu, nếu có ba mươi vị Tiên Thiên cường giả đã là không tồi rồi. Đây gần như là mười triệu người mới có một người.

"Tộc nhân phổ thông của Man tộc, lực lượng vô cùng lớn, có thể so với nhất lưu võ giả. Man tộc dũng sĩ, càng có thể so với Tiên Thiên cường giả." Đằng Thanh Sơn không khỏi gật đầu.

Lẽ trời là công bằng.

Man tộc này ở trong Man hoang sinh sống gian khổ, nhân khẩu tuy ít, nhưng không thể hoài nghi là sẽ có thực lực kinh người.

"Mà đạt tới Hư Cảnh, mới có tư cách trở thành trưởng lão của Man tộc thần miếu." Lý Quân nói

"Kỳ thực, điều kỳ lạ nhất của Man tộc cũng không phải là những điều này, mà là Thú ngữ!"

"Thú ngữ?" Đặng Thanh Sơn nhú mày.

"Đúng, Thú ngữ." Lý Quân liền gật đầu: "Bởi vì Man tộc đã sống trong Man hoang rất lâu, bọn họ trường kỳ cùng phi cầm dã thú làm bạn, toàn bộ Man tộc đối với tập tính của phi cầm dã thú hiểu biết rất rõ. Mà trong đó, những người hiểu được Thú ngữ, có thể nói được Thú ngữ càng không hề ít. Hầu như bên cạnh mỗi một Man tộc dũng sĩ đều có người hiểu được Thú ngữ giúp đỡ, hỗ trợ thống trị tộc nhân dưới trướng."

"Theo Yêu Long Tử Tích lão ca nói, ngay cả Vũ Hoàng cũng là ở Man tộc thần miếu học được Thú ngữ!"

"Cả tổ sư của Tuyết ưng giáo cũng là ở Man tộc thần miếu học được Thú ngữ." Lý Quân hồi đáp làm Đặng Thanh Sơn nhin không được sợ hãi than.

Nguyên lai... Khởi nguồn của Thú ngữ lại là bắt đầu từ Man tộc thần miếu.

"Vũ lực cường đại nhất của Man tộc thần miếu cũng không phải là Man tộc trưởng lão, mà là Man tộc Thần thú!" Lý Quân nói tiếp: "Bởi vì, người hiểu Thú ngữ trong Man tộc rất nhiều. Hơn nữa, Man tộc lại sinh sống sâu trong Man hoang, không hề ít Yêu Thú đều cùng Man tộc trở thành bằng hữu. Thông qua Man tộc, những Yêu Thú này có thể có được những thứ chúng nó muốn."

"Man tộc cùng Yêu Thú tương trợ lẫn nhau."

"Trong Man tộc, Yêu Thú chính là bằng hữu của bọn họ. Bọn họ cấm việc giết chết Yêu Thú."

"Có Tiên Thiên Yêu Thú, cuối cùng lột xác thành Hư Cảnh Yêu Thú. Những Hư Cảnh Yêu Thú này nguyện ý ở lại Man tộc thần miếu, trở thành Man tộc Thần thú, được Man tộc cung phụng." Lý Quân đáp.

"Bởi vì Hư cảnh Yêu Thú tuyệt đại đa số đều có thọ mệnh rất lâu, qua thời gian dài Man tộc Thần thú của Man tộc thần miếu cũng từ từ tăng lên."

Đặng Thanh Sơn nghe được không khỏi hít một ngụm lương khí.

Một bộ tộc sinh sống rất lâu trong Man hoang, cùng Yêu Thú là bằng hữu, hơn nữa cũng đã được sáu bảy ngàn năm. Man tộc thần miếu này, chỉ sợ là nơi mà trên toàn bộ Cửu Châu đại địa có nhiều Hư cảnh Yêu Thú nhất.

"Tiểu Quân, Man tộc thần miếu này có bao nhiêu Thần thú? Hai? Ba? Hay bốn?" Đặng Thanh Sơn hỏi.

Dương Đông, Hồng Vũ, Hồng Sương ba người cũng nhìn Lý Quân.

"Mấy trăm năm trước, Yêu Long Tử Tích lão ca từng tới Thần miếu một thời gian. Khi đó, thường xuyên ở tại Man tộc có năm con Man tộc Thần thú!" Lý Quân đáp.

"Năm con?"

Đặng Thanh Sơn trong lòng run lên.

Hôm nay trên Cửu Châu đại địa, có một thế lực sở hữu năm con Hư cảnh Yêu Thú.

"Theo Tử Tích lão ca nói, đây chỉ là số Thần thú thường xuyên ở tại Man tộc. Những Hư Cảnh Yêu Thú trong Man hoang, hầu như đều cùng Man tộc quan hệ rất tốt. Còn có vài Hư Cảnh Yêu Thú phân tán trong Man hoang. Nếu như Man tộc thần miếu thực sự gặp phải nguy hiểm, hoàn toàn có thể mời mấy Hư cảnh Yêu Thú sống phân tán này đến hỗ trợ." Lý Quân trịnh trọng nói.

Đặng Thanh Sơn biểu tình trở nên ngưng trọng.

Có thể nói, Man tộc thần miếu là thế lực đỉnh phong có rất nhiều Hư Cảnh Yêu Thú ! Có năm con Hư Cảnh Yêu Thú thường xuyên sống bên trong, còn có vài con Hư cảnh Yêu Thú sống phân tán trong Man hoang.

"Theo như Yêu Long Tử Tích lão ca nói, trên toàn bộ Cửu Châu đại địa, hầu như quá nửa số Hư Cảnh Yêu Thú đều có giao tình với Man tộc. Tuy rằng bởi vì quan hệ với Vũ Hoàng, nên Yêu Long Tử Tích cùng Man tộc thần miếu quan hệ cũng không tốt. Thế nhưng, trong Man tộc thần miếu có một Yêu Long Thần thú lại là hảo bằng hữu của Yêu Long Tử Tích. Cho nên, nó cũng tới đó vài lần."

Đặng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Man hoang là địa phương có nhiều Yêu Thú nhất Cửu Châu, cho nên có nhiều Hư Cảnh Yêu Thú nhất cũng không kỳ quái.

"Con Hư Cảnh Yêu Thú gọi là Hắc Ô kia là một trong năm Hư Cảnh Yêu Thú thường xuyên ở tại Man tộc thần miếu." Lý Quân nói: "Hắc Ô này tiên thân chỉ là một con Tiên Thiên Yêu Thú huyết ô nha(quạ đen - DG) sau khi lột xác liền trở thành Hư Cảnh Yêu Thú. Bất quá, bởi vì thiên phú của nó rất bình thường cho nên dù có trở thành Hư cảnh đại thành Yêu Thú thì so với Hư cảnh đại thành nhân loại cũng chỉ mạnh hơn một chút mà thôi."

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Hư Cảnh Yêu Thú, cũng không phải là mỗi loài đều biến thái như Bất Tử Phượng Hoàng, Lục Túc Đào Trì, Yêu Long Tử Tích.

Có một vài Yêu Thú như Xạ Nhật Thiên Lang, như Lục Nhĩ Toàn Địa Thủ, thậm chí là Hắc Ô này đều có thiên phú bình thường. Cho dù đạt tới Hư Cảnh đại thành Yêu Thú, thì so với Hư cảnh đại thành nhân loại cũng chỉ mạnh hơn một chút mà thôi. Gặp phải Đằng Thanh Sơn có thể bộc phát uy lực của mười ba thành thiên địa chi lực, Yêu Thú Hắc Ô kia cũng bị thương mà chạy trốn.

"Bất quá, Yêu Long Tử Tích lão ca nói, Hư cảnh Yêu Thú Hắc Ô này chỉ là Yêu Thú yếu nhất trong ngũ đại Thần thú của Man tộc thần miếu. Trong đó, mạnh nhất là hảo bằng hữu của Tử Tích lão ca, là một Thần thú xuất thân từ Giao Long." Lý Quân lộ vẻ trịnh trọng: "Yêu Long kia, thực lực cũng gần bằng Tử Tích lão ca."

Đằng Thanh Sơn sắc mặt khẽ biến.

"Trong năm Thần thú, cũng có Tử Mao Thần Viên tốc độ hơi chậm, thế nhưng thực lực lại cực kỳ cường hãn." Lý Quân nói: "Tử Mao Thần Viên, thực lực cũng gần bằng Yêu Long kia. Hai con Yêu Thú này là mạnh nhất trong năm con Thần thú."

"Tại Man tộc thần miếu, chỉ có trưởng lão thần miếu mới có khả năng mời được Thần thú ra tay. Hơn nữa, Man tộc rất coi trọng Thần thú của bọn họ. Nếu như Thanh Sơn ngươi thực sự giết chết Hắc Ô, đó chính là chân chính đắc tội với Man tộc thần miếu!"

Đằng Thanh Sơn lúc này mới hoàn toàn minh bạch vì sao Yêu Long Tử Tích lại xuất thủ ngăn cản mình.

"Thật đúng là thiếu chút nữa..."

"Nếu thực sự giết chết Hắc Ô. Ta tuy không sợ Man tộc thần miếu kia, thế nhưng Hình Ý Môn của ta..."

Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy hoảng sợ, Man tộc thần miếu kia nếu như thực sự phát động những Hư Cảnh Yêu Thú khác, tuyệt đối có thể trở thành thế lực mạnh nhất Cửu Châu đại địa. Bất quá, những Yêu Thú kia đều không phải kẻ ngu.

Chỉ sợ cũng sẽ không vì Man tộc thần miếu mà liều mạng, đi chinh chiến thiên hạ.

"Tử Tích lão ca, thật sự cảm tạ người."

Đằng Thanh Sơn nhìn Yêu Long Tử Tích thân thể cự đại chiếm phần lớn diện tích luyện võ trường trước mắt, cảm kích phát ra một tiếng gầm nhẹ.

"Rống ~~~" Yêu Long Tử Tích cũng phát ra một tiếng gầm nhẹ, hơi gật gật đầu rồng cực lớn.

"Rống rống ~ Rống rống ~" Yêu Long Tử Tích liên tục phát ra vài tiếng gầm nhẹ, lập tức liền bay lên trời, tiêu thất trước mắt mấy người Đằng Thanh Sơn.

"Tử Tích lão ca trở về rồi, hần khuyên Thanh Sơn ngươi không nên đắc tội Man tộc thần miếu." Lý Quân cười nói: "Bất quá, cũng không phải sợ hãi. Trong các Yêu Thú của Man tộc thần miếu, không một ai có thể vượt qua tốc độ của Bất Tử Phượng Hoàng. Hơn nữa, Man tộc thần miếu là bộ tộc rất hiếu khách, đối với người ngoài phi thường hảo hữu. Thanh Sơn ngươi nếu như thực sự đến đó, không nên có địch ý, Man tộc thần miếu sẽ không chủ động công kích người."

Đằng Thanh Sơn nghe xong khẽ gật đầu.

Yêu long Tử Tích sống đã rất lâu, đích xác biết rõ rất nhiều bí ẩn.

Trên Cửu Châu đại địa, biết sự tồn tại của Man tộc thần miếu cũng chỉ có rất ít người.

Toàn bộ người trong luyện võ trường đều chìm đắm trong chấn động mà thể lực cường hãn của Man tộc thần miếu mang tới.

Bỗng nhiên.

”Ngao rống rống ~~” Lục Túc Dao Trì đột ngột phát ra tiếng gầm nhẹ.

”Ân?” Lý Quân cả kinh.

”Làm sao vậy?” Đằng Thanh Sơn hỏi.

Lý Quân liền nói: ”Thanh Sơn, Dao Trì nói, trước khi con Yêu Thú Hắc Ô kia tấn công, nó đã từng mang một Hư Cảnh nhân loại bay qua bầu trời của Đại Duyên Sơn. Nhưng khi công kích, lại chỉ có một mình Yêu Thú Hắc Ô, không phát hiện ra Hư Cảnh nhân loại đó.”

”Hư Cảnh nhân loại?” Đằng Thanh Sơn nhướn mày: ”Cùng Man tộc thần thú ở một chỗ, liệu có phải Man tộc thần miếu trưởng lão?”

”Bọn họ vì sao lại muốn công kích Hình Ý Môn ta?”

523. Chương 33: Cổ Ung!!!

”Nhưng là, sự tình đã xảy ra.”

Hồng Vũ ở một bên dáng vẻ trầm ổn, hai tròng mắt lóe ra một tia hào quang. Vô duyên vô cớ tới gây chuyện thì không phải kẻ gian cũng là kẻ trộm, bởi vì không vô duyên vô cớ mà có cừu hận!

”Thần thú của Man tộc Thần miếu này tới công kích Hình Ý Môn ta nhất định là có nguyên nhân! Hơn nữa, trước còn có Hư Cảnh nhân loại kia cùng với Yêu Thú Hắc Ô một chỗ, tại thời điểm công kích Hình Ý Môn ta cũng không có hiện thân. Cha, nếu con liệu không sai, nguyên nhân hẳn là ở Hư Cảnh nhân loại đó!”

”Hết thấy máu chốt, hẳn là đều ở trên người hắn.” Hồng Vũ bình tĩnh nói.

Đằng Thanh Sơn tán thưởng liếc mắt nhìn đứa con một cái.

Xem ra, việc kinh thương đích xác có thể rèn luyện con người.

Đằng Thanh Sơn nhìn đứa con, lại nhìn lại nữ nhi. Hai chị em này, tâm tính với độ tuổi lại hoàn toàn tương phản.

”Đúng, nếu tìm được Hư Cảnh nhân loại đó, có lẽ có thể hiểu rõ.” Đằng Thanh Sơn gật đầu.

”Nhưng, Thanh Sơn, hiện tại phiền toái lớn nhất của chúng ta là tìm không thấy gã Hư Cảnh nhân loại đó.” Lý Quân lắc đầu bất đắc dĩ nói.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt bỗng nhiên dừng ở cách đó không xa, bên cạnh Bát Tử Phượng Hoàng, hắc y nhân đang bị thiên địa chi lực cường đại áp bách quỳ rạp trên mặt đất.

”Đây là?” Đằng Thanh Sơn đi tới.

”Cha, đây là đại nhân vật sau lưng đám người bắt cóc nữ nhi.” Hồng Vũ suy nghĩ, nhìn chằm chằm hắc y nhân cách đó không xa, trong hai tròng mắt quang mang tàn nhẫn lóe ra: ”Chính hắn còn lệnh An Nhiên tự tay phải phá hủy dung mạo nữ nhi, muốn rạch ước chừng mười chín đao! Nếu không phải Tiểu Bạch, cùng với Hỏa Phượng xuất hiện, nữ nhi sẽ...”

Đằng Thanh Sơn nhìn về hắc y nhân phía xa xa, ánh mắt không khỏi trở nên lạnh như băng.

"Ha ha, đúng, chính là ta hạ lệnh. Thế nào, ha ha..." Tựa hồ biết được Đằng Thanh Sơn đang nhìn chăm chú, hắc y nhân kia đã bị phá đi đan điền đột ngột điên cuồng quát: "Tất cả chỉ tại Cung An Nhiên kia thật sự rất vô dụng, thật sự là phế vật! Mang một nữ nhân đi ra cũng không ngờ lại khiến cho người chú ý tới, phải Bất Tử Phượng Hoàng theo dõi!"

Đằng Thanh Sơn đi đến trước mặt hắc y nhân kia, lạnh lùng nhìn hắn.

"Ân?"

Đằng Thanh Sơn biểu tình khê biến.

"Đằng Thanh Sơn, có bản lĩnh thì giết ta đi. Lão tử dù chết thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!" Hắc y nhân nghiêng răng, tròng mắt gào thét.

"Ngụy Hàn." Đằng Thanh Sơn đột ngột mở miệng.

Hắc y nhân biểu tình biến đổi.

"Một trong các Tiên Thiên cường giả của Thanh Hồ Đảo năm đó, Ngụy Hàn. Ta nhận không sai chứ?" Đằng Thanh Sơn tươi cười, lại khiến hắc y nhân đáy lòng phát lạnh. Từ sau một trận chiến tại Đại Duyên Sơn, toàn bộ Tiên Thiên cường giả của Thanh Hồ Đảo số lượng vốn đã ít đi. Mà Đằng Thanh Sơn đối với Thanh Hồ Đảo này cừu hận cực lớn, nên đối với một ít Tiên Thiên cường giả của Thanh Hồ Đảo còn lại, tư liệu về mỗi người hắn đều đã xem qua vài lần.

Ngụy Hàn trong lòng run rẩy.

"Ngụy Hàn." Đằng Thanh Sơn từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn Ngụy Hàn: "Thật không nghĩ tới, Thanh Hồ Đảo các người không ngờ còn dám có can đảm đến trả thù Hình Ý Môn ta, thật sự là chính mình muốn chết! Nói đi... vị Hư Cảnh cường giả khổng lồ chế được phi cầm Yêu Thú kia rốt cuộc là ai."

"Giết ta đi."

"Có giỏi, trực tiếp giết ta." Hắc y nhân Ngụy Hàn cắn răng, khóe miệng rỉ ra vết máu, gào thét: "Đừng mơ moi được chữ nào của lão tử."

"Giết người?"

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng cười: "Giết người thì có tác dụng gì? Ngụy Hàn, hiện tại ta cho người một cơ hội. Chỉ cần người nói ra Hư Cảnh cường giả khổng lồ chế phi cầm Yêu Thú kia là ai, đối với dư nghiệt Thanh Hồ Đảo các người ta còn sẽ không đuổi tận giết tuyệt. Nhưng nếu người thà chết cắn răng không mở miệng, ta sẽ tại toàn bộ Cửu Châu đại địa toàn lực đuổi giết dư nghiệt Thanh Hồ Đảo các người!"

"Có một tên giết một tên, có một vạn tên, giết một vạn tên! Một kẻ cũng không tha!" Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ tới nữ nhi suýt nữa bị hủy dung, Hình Ý Môn suýt bị hủy hoại, sát khí trong lòng không thể áp chế.

Đằng Thanh Sơn nói lời này khiến Ngụy Hàn sắc mặt đại biến.

"Có nói hay không?" Đằng Thanh Sơn cười lạnh một tiếng: "Đợi lát nữa, dù người muốn nói ta cũng sẽ không nghe!"

Ngụy Hàn biểu tình không ngừng biến hóa, trong đầu giãy dụa.

Hắn không sợ chết!

Nhưng vừa nghĩ tới ngàn vạn đệ tử Thanh Hồ Đảo đang ẩn núp ở khắp nơi, hắn lại lo lắng. Hiện giờ, Hình Ý Môn cũng không còn là Hình Ý Môn lúc vừa mới khai sơn lập phái. Hình Ý Môn hiện tại, đã hoàn toàn có năng lực tiến hành điên cuồng đuổi giết Thanh Hồ Đảo bọn họ trên toàn bộ Cửu Châu đại địa.

"A Đông, truyền lệnh ta, trên toàn bộ Cửu Châu..." Đằng Thanh Sơn lạnh lùng mở miệng nói.

"Ta nói, ta nói." Ngụy Hàn liên hô.

Đằng Thanh Sơn dừng lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn Ngụy Hàn, cũng không mở miệng, chỉ chờ hắn nói.

Ngụy Hàn hít sâu một hơi: "Vốn, các đệ tử may mắn còn tồn tại của Thanh Hồ Đảo ta cũng không có ý trả thù. Lại là, có một ngày một vị Hư Cảnh cường giả thần bí tìm được tới chúng ta. Tự xưng là Thiên Nhân Kiếm Thánh, là bạn tốt của sư tổ vừa mới trở lại Cửu Châu, biết sư tổ bị Đằng Thanh Sơn người giết chết nên hẩn quyết định vì sư tổ báo thù. Cho nên nói chúng ta hỗ trợ."

Đằng Thanh Sơn nhú mày.

"Thanh Hồ Đảo chúng ta tại thời điểm mới vừa diệt vong có không ít người muốn báo thù, thậm chí còn xếp không ít gian tế vào Quy Nguyên Tông, và cả Hình Ý Môn. Bất quá qua một thời gian dài, không ít người mang tâm cừu hận đã phai nhạt, tuổi trẻ một thế hệ lại không muốn báo thù. Hơn nữa Hình Ý Môn càng ngày càng lớn mạnh, chúng ta cũng đâu không nổi."

"Thời điểm vị Thiên Nhân Kiếm Thánh này tới, tầng lớp cao may mắn còn tồn tại của Thanh Hồ Đảo chúng ta cũng đã chia thành hai phái. Một phái là muốn báo thù, mà phái còn lại lại không muốn cùng với Hình Ý Môn người là địch, cho rằng đó là lấy trứng chọi đá." Ngụy Hàn chậm rãi nói.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên nói: "Lúc trước tại Viêm Châu chặn giết đám thiếu niên Nội gia quyền nhất mạch ta, còn có việc bí tịch tiết lộ ra ngoài, Thanh Hồ Đảo các người thật đúng là làm hết trò này đến trò khác a."

"Đằng Thanh Sơn, người là người thông minh, ta không nói người cũng đoán được. Đúng, những điều này là chúng ta làm." Ngụy Hàn lắc đầu nói: "Lại là, lần chặn giết đầu tiên, hiển nhiên có người mật báo. Đệ tử may mắn còn tồn tại của Thanh Hồ Đảo ta, một bộ phận muốn chủ chiến, một bộ phận thì không muốn chiến. Chúng ta đã sớm nghĩ đến, nhất định là phái còn lại mật báo."

Đằng Thanh Sơn không nói thêm.

"Đằng Thanh Sơn, người muốn giết ta thì cứ việc giết, chỉ hy vọng người lưu lại một mạch của Thanh Hồ Đảo ta."

"Mười chín năm qua, hiện giờ rất nhiều người trẻ tuổi cùng với chuyện năm đó không quan hệ, hy vọng người bỏ qua cho bọn họ." Ngụy Hàn liền nói.

Lý Quân vẫn đứng ở bên cạnh Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên đặt câu hỏi: "Ngụy Hàn, vị Hư Cảnh cường giả kia hình dáng ra sao?"

"Hắn đeo mặt nạ màu vàng."

"Ta cũng không nhận ra hắn." Ngụy Hàn lắc đầu nói.

Sau khi cẩn thận thẩm vấn Ngụy Hàn, Đằng Thanh Sơn cũng biết thêm nhiều tin tức.

Đằng Thanh Sơn để chị em Hồng Sương, Hồng Vũ trở về phòng nghỉ ngơi, mà Dương Đông cũng cáo lui xử lý hậu quả việc kiến trúc Hình Ý Môn bị tổn hại và cứu trị người bị thương...

Chỉ còn lại Đằng Thanh Sơn cùng với Lý Quân hai người.

"Tiểu, muội đoán ra Hư Cảnh cường giả mang mặt nạ vàng tự xưng là bạn tốt của Hạt Tử Kiếm Thánh này là ai không?" Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Man tộc thần miếu trưởng lão ư?" Lý Quân không xác định nói.

"Có phải hay không là trưởng lão của Thần miếu, ta không rõ. Bất quá ta có chín phần nắm chắc, người này hẳn chính là Cổ Ung!" Đằng Thanh Sơn hai tròng mắt xẹt qua một tia tàn khốc.

Lý Quân kinh ngạc nói: "Cổ Ung?"

"Đầu tiên là chặn giết nhân mã Hình Ý Môn ta, sau lại tiết lộ bí tịch để Hình Ý Môn ta cùng với Vũ Hoàng Môn là địch, lần thứ ba lại đến hủy diệt Hình Ý Môn ta. Thủ đoạn chiêu sau so với chiêu trước còn tàn nhẫn hơn! Không có cừu hận sâu đậm, sao phải làm như vậy? Vừa vậy, Cổ Ung này rất thù hận ta, thế không đội trời chung."

"Nếu Hạt Tử Kiếm Thánh thật sự là có một Hư Cảnh lợi hại làm bằng hữu, năm đó lúc Thanh Hồ Đảo diệt vong, Hạt Tử Kiếm Thánh như thế nào lại không mời hắn hỗ trợ? Cho nên, việc này căn bản là nói dối!"

"Hơn nữa, có thể dễ dàng tìm được chỗ đệ tử Thanh Hồ Đảo ẩn núp cũng không phải chuyện người ngoài có thể làm được."

"Huống chi, năm đó huynh đi khắp nơi tìm kiếm trên toàn Cửu Châu đại địa cũng không tìm được Cổ Ung này. Mười chín năm, hẳn rất cuộc trốn đi nơi nào? Trốn mười chín năm, một khi hiện thân, sao lại không báo thù?"

"Trọng yếu nhất là..."

"Cổ Ung này ngộ tính cùng với sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng của huynh tương đương! Sư phụ nếu không phải cố chấp muốn một mạch hiểu được "Sinh chi đạo" thì chỉ sợ đã sớm đạt tới Hư Cảnh. Cổ Ung cùng với sư phó tương đương, hơn nữa trải qua nhiều đau khổ, cho tới bây giờ nếu hẳn còn chưa bước vào Hư Cảnh, đó mới là việc lạ."

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý Quân: "Tiểu, muội nói xem, người này không phải Cổ Ung thì còn có thể là ai?"

Lý Quân nghe Đằng Thanh Sơn nói xong những lời này thì hoàn toàn bị thuyết phục, không khỏi khẽ gật đầu.

"Bất quá, thế sự vô thường, huynh cũng chỉ có thể khẳng định là có chín phần nắm chắc." Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói: "Trước khi vạch trần kẻ thần bí mang mặt nạ màu vàng này, huynh cũng không dám hoàn toàn khẳng định đó chính là Cổ Ung."

"Tiểu. Lúc trước Dao Trì đã từng cảm ứng qua có hơi thở của hai Hư Cảnh đã từng đến Đại Duyên Sơn là Hư Cảnh Yêu Thú Hắc Ô nọ, cùng với hơi thở của Hư Cảnh nhân loại thần bí kia. Bây giờ huynh sẽ cùng với Dao Trì sẽ đến khu vực chung quanh tìm tòi thử xem. Nếu vận khí tốt, nói không chừng có thể tìm được." Đằng Thanh Sơn không dám có chút lơ đãng. Kẻ thần bí kia còn chưa tìm được, Đằng Thanh Sơn trong lòng không thể yên tâm nổi.

"Ân, cẩn thận một chút." Lý Quân gật gật đầu.

"Ân."

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về Lục Túc Dao Trì cách đó không xa...

"Dao Trì!"

Sau đó Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương, nhảy lên trên lưng Lục Túc Dao Trì, như một tia chớp biến mất trước mắt Lý Quân.

Buổi chiều.

Ngàn dặm trên không, Đằng Thanh Sơn ở trên lưng Lục Túc Dao Trì đang bay giữa bầu trời

"Quả thật là cẩn thận."

"Lần đầu tiên chặn giết nhân mã Nội gia quyền nhất mạch ta, thành công thì tốt. Còn nếu chặn giết thất bại, hai tên đệ tử Vũ Hoàng Môn kia xếp vào ở trong đó cũng có thể khiến ta cho là Vũ Hoàng Môn làm. Thật sự là chuẩn bị hoàn hảo cả đôi đường."

"Lần thứ hai, tiết lộ bí tịch cho Vũ Hoàng Môn để ta đi đấu đá cùng với Vũ Hoàng Môn, mượn đao Vũ Hoàng Môn để giết ta."

"Lần thứ ba, chính là để Hư Cảnh Yêu Thú qua phá hư hủy diệt, dù thất bại hẳn vẫn còn cơ hội khác!"

Đằng Thanh Sơn trong lòng nặng trĩu.

Địch nhân này mỗi một lần xuống tay trả thù, cũng sẽ không hoàn toàn đem con bài chưa lật mang lên. Như vậy, có thể dù là thất bại một lần vẫn có thể ngóc đầu trở lại tìm cách tiếp tục trả thù.

Có địch nhân như vậy, Đằng Thanh Sơn ban đêm ngủ chỉ sợ cũng không thể an giấc.

"Phải tìm được hẳn, sau đó giết chết hẳn."

Đằng Thanh Sơn trong lòng yên lặng nói.

Bỗng nhiên hắn cúi xuống nhìn Đại Duyên Sơn, cùng với Lục Túc Dao Trì kiếm tìm suốt hai canh giờ cũng căn bản không ra chút gì. Đằng Thanh Sơn cũng biết Hư Cảnh cường giả thần bí khôn khéo kia rất cẩn thận, chỉ sợ không phải có thể dễ dàng tìm được.

"Dao Trì, đi xuống." Đằng Thanh Sơn chỉ dẫn phương hướng.

Lục Túc Dao Trì lập tức lao xuống, tiến vào trong Đại Duyên Sơn.

Đằng Thanh Sơn mới vừa hạ xuống Đông Hoa Uyển thì đã phát hiện Dương Đông đang chạy tới.

"Sư phụ."

Dương Đông thấy Đằng Thanh Sơn liền chạy tới.

"Sư phụ." Dương Đông lập tức cung kính nói: "Tổn thất đã kiểm kê xong."

"Nói." Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Dương Đông cung kính nói: "Hôm nay, Hư Cảnh Yêu Thú Hắc Ô kia bằng công kích khiến nhiều cung điện, phủ đệ của Hình Ý Môn ta bị sập, đất đá văng loạn, hơn mười vạn người trong Hình Ý Môn ta cũng có người bị thương. Trong đó có hơn hai mươi người tàn phế, có chín người bị chết. Trong chín người này có sáu người là phụ nữ, ba người là thanh niên đệ tử, bọn họ đều là bị đá nặng văng đập chết."

Đằng Thanh Sơn nghe được, trong lòng giận dữ.

"Ân." Đằng Thanh Sơn miễn cưỡng gạt đầu: "Hậu táng bọn họ, đền bù thật tốt cho người nhà đi."

"Vâng." Dương Đông trong lòng cũng nặng trĩu, trả lời.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy Lý Quân đang từ khuê phòng của nữ nhi Hồng Sương cách đó không xa đi ra. Thấy Đằng Thanh Sơn, Lý Quân liền đi tới: "Thanh Sơn, đã về rồi, không tìm được sao?"

"Ân." Đằng Thanh Sơn gạt gạt đầu: "Sương Sương thế nào?"

"Vừa mới ngủ." Lý Quân bắt đầu đi lắc đầu: "Đứa nhỏ Sương Sương này, từ nhỏ tính cách bề ngoài giống như nam tử, thoát nhìn rất kiên cường nhưng bên trong lại rất nhạy cảm và dễ xúc động. Nay lại trải qua lần này, chỉ sợ..."

Đằng Thanh Sơn cũng biết, lần này đối với nữ nhi là đả kích quá lớn.

"Không thể chậm nữa, phải lập tức tìm được tên Hư Cảnh thần bí kia." Đằng Thanh Sơn cũng không thể chịu đựng thêm được nữa, lúc này mở miệng nói: "Tiểu, A Đông, ta chuẩn bị lập tức đi Man hoang, tới chỗ Man tộc Thần miếu đó bái phỏng một lần!"

"Man tộc Thần miếu?" Lý Quân lắp bắp kinh hãi.

"Không tìm được cái kẻ chủ mưu kia, lòng ta khó yên tĩnh." Đằng Thanh Sơn nói.

Lý Quân hít sâu một hơi, cũng khẽ gạt đầu. Nàng sao không lo lắng chứ?

"Ta sẽ cùng với Tiểu Thanh đi tới Man hoang Thần miếu, để Dao Trì ở tại đây tọa trấn." Đằng Thanh Sơn nói: "Muội cũng không cần lo lắng, nếu lại có chuyện, Yêu long Tử Tích lão ca cũng sẽ ra tay giúp đỡ."

Buổi chiều cùng ngày, Đằng Thanh Sơn âm thầm lặng lẽ cưỡi Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh rời Đại Duyên Sơn, hướng Man hoang ở phía Nam bay đi.

Hô!

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh tốc độ kinh người, nhanh chóng bay qua ngàn dặm sông núi, rất nhanh liền tiến vào khu vực Man hoang. Nhìn xuống núi rừng vô tận ở phía dưới, Đằng Thanh Sơn có thể dễ dàng cảm ứng được giữa Man hoang bên dưới có vô số hơi thở của mãnh thú, độc trùng. Hắn cầm trong tay Luân Hồi Thương, chỉ yên lặng quan sát.

Hồi lâu, tôi chẳng vọng tới.

”Ân?” Đẳng Thanh Sơn nháy mắt nhận thấy được giữa núi rừng phía dưới có lượng lớn hơi thở, hơn nữa những hơi thở này nếu so với mãnh thú độc trùng thì cường đại hơn nhiều. Trong đó, cũng có không ít có thể so với hơi thở linh hồn của Tiên Thiên cường giả. Thậm chí, còn có cả hơi thở của Hư Cảnh cường giả. Trong đó, có mấy đại Hư Cảnh cường giả đang tụ tập tại một chỗ.

”Tới rồi, nơi Hư Cảnh cường giả tụ tập hẳn phải là thần miếu.”

Đẳng Thanh Sơn liền nói cho Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh.

”U ~~~ ”

Bất Tử Phượng Hoàng lập tức đáp xuống, rất nhanh liền nhắm phía núi rừng.

Sưu! Sưu!

Hai đạo nhân ảnh từ giữa núi rừng vụt bắn ra rồi huyền phù ở giữa không trung, nhìn Đẳng Thanh Sơn trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng. Đẳng Thanh Sơn cũng quan sát ngược lại, chỉ thấy hai người này đều là đi chân trần, mặc vải bố giống như những kẻ khổ hạnh trên toàn Cửu Châu đại địa, trên mặt đều mỉm cười.

”Khách nhân ở xa tới, hoan nghênh người đã đến Man tộc Thần miếu...” Trong đó, một lão giả thân thể gầy gò, trên mặt tràn đầy nếp nhăn khẽ gật đầu cười nói.

”Ô ô u ~” Một đạo tiếng kêu giận dữ cao vút đột ngột vang lên.

Đẳng Thanh Sơn sắc mặt khẽ biến, khí tức này đúng là hơi thở của Yêu Thú Hắc Ô kia.

”Ân, chính là các người đã đả thương Hắc Ô thần thú?” Lão giả mặt đầy nếp nhăn này sắc mặt đại biến.

”Rống ~~~ ”

”Ô ô ~ ”

Nhất thời Đẳng Thanh Sơn nhận thấy được một cỗ hơi thở Hư Cảnh cường đại từ thần miếu phía dưới điên cuồng xông tới, bao hàm địch ý.

524. Chương 34: Lầy Thế Áp Người

Đẳng Thanh Sơn liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy tại đây toàn là man hoang núi rừng, ở trung ương có một lão giả thân thể gầy yếu tràn đầy nếp nhăn. Ngoài ra, còn có một gã phảng phất như một ma thần cao chững trượng tám(bốn mét rưỡi) như một người khổng lồ có cái đầu bóng lưỡng. Ở phía dưới hai người này có một con rết dài khoảng hai mươi trượng toàn thân bao phủ một màu đen sáng bóng, có những cái chân sắc như dao. Trên lưng con rết còn có một ngân phát lão giả đầu rúi tung đang khoanh chân ngồi.

Ngoại trừ ba người này còn có một Hư Cảnh Yêu Thú.

Bên trái bọn họ là Hư Cảnh Yêu Thú đã cùng Đẳng Thanh Sơn giao thủ, ”Hắc Ô”. Hắc Ô hai tròng mắt đỏ như máu gắt gao nhìn chăm chăm Đẳng Thanh Sơn. Ở phía sau bọn họ, một con Yêu Long đen tuyền có hai tròng mắt màu vàng lợt, long tu màu trắng đang buông thõng xuống.

”Mấy Yêu Thú này...” Khí thế của Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn bị ngăn chặn lại.

”Đông!” Mặt đất núi rừng phía dưới đột ngột run lên.

Một con quái vật phảng phất như một toà núi nhỏ, khiêng một gốc cây đại thụ đi đến bên người Giao Long. Đây là một Yêu Thú có hình dáng giống vượn và khỉ, thân cao mười trượng(hai mươi lăm mét) toàn thân bao phủ một lớp lông tơ vàng óng, trong lớp lông xù lại cất giấu những móng tay sắc bén. Chỉ thấy những móng vuốt nó nhẹ nhàng vung lên, tất cả nhánh cây của đại thụ đều bị đứt lìa.

”Giống như Tử Tích lão ca nói, thực lực tiếp cận Yêu Long, chính là Thần vượn kia sao.” Đẳng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua bốn Hư Cảnh Yêu Thú: ”Kia là Yêu Thú rết, cùng Hắc Ô là hai Yêu Thú có thực lực thấp

nhất. Mà Yêu Long thực lực cũng gần ngang bằng với Tử Tích lão ca, chính là Yêu Thú mạnh nhất trong bốn Hư Cảnh Yêu Thú này.”

”Các vị, tại hạ Đằng Thanh Sơn, tới đây cũng không có địch ý.” Đằng Thanh Sơn cao giọng nói.

”Hừ hừ.”

Một tiếng hừ lạnh từ trong yết hầu của người khổng lồ có cái đầu bóng lưỡng truyền ra, thanh âm trong lồng ngực cũng sinh ra hồi âm: ”Man tộc thần miếu ta tuy rằng không động chạm tới ai, nhưng nếu là kẻ thù của Man tộc chúng ta, chúng ta sẽ không dễ dàng bỏ qua. Người muốn thúc thủ chịu trời, hay là muốn ta động thủ?”

”Thúc thủ chịu trời đi.” Đang khoanh chân ngồi ở trên con rết to lớn, ngân phát lão giả đứng lên, thân cao khoảng trượng hai(ba mét).

Ở Man tộc, được xưng tụng là tộc của người khổng lồ.

Cho dù tộc nhân bình thường thì cũng đều cao khoảng một trượng. Trong đó... những tinh anh thân lại cao đến kinh người. Cao một trượng hai, ở man tộc cũng không quá đặc biệt. Chỉ có người khổng lồ với cái đầu bóng lưỡng cao một trượng tám kia mới được xem là người khổng lồ.

”Thúc thủ chịu trời? Nếu ta muốn giết Yêu Thú kêu là Hắc Ô kia, nó đã sớm chết a.”

”Cũng là Tử Tích lão ca bảo ta dừng tay, ta mới không giết nó.” Đằng Thanh Sơn quát lớn.

”Tử Tích?”

Ba gã trưởng lão Thần miếu hơi kinh hãi.

”Người làm bị thương Hắc Ô thần thú, nhất định phải bị trừng phạt.” Ngân phát lão giả thân gầy liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn: ”Cho dù là bằng hữu của Yêu Long Tử Tích, cũng phải bị trừng phạt.”

Tử mao Thần vượn đột ngột trừng mắt, Đằng Thanh Sơn cảm thấy một cỗ tinh thần lực cường đại áp bách đến. Tử mao Thần vượn tùy ý múa may vài cái, hướng Đằng Thanh Sơn đột ngột nhẹ rằng, lộ ra răng nanh sắc bén.

”U ~” Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đột ngột kêu to một tiếng, toàn thân hỏa diễm bùng lên.

Đằng Thanh Sơn tay nắm chặt Luân Hồi Thương.

Không quản là Đằng Thanh Sơn hay Bất Tử Phượng Hoàng thì cũng đều cảm thấy áp lực cường đại. Dù sao, đối phương thật sự quá mạnh mẽ. Một hắc sắc Yêu Long có thể so với Yêu Long Tử Tích, cùng với một con có thực lực tiếp cận với hắc sắc Yêu Long là tử mao Thần vượn, chỉ cần hai Yêu Thú này cũng đủ để khiến Đằng Thanh Sơn rơi vào thế hạ phong.

”Man tộc thần miếu ba vị trưởng lão, như thế nào? Chẳng lẽ Thần miếu các người có thể phái Hắc Ô đi giết chóc khắp nơi thì coi là chuyện bình thường? Đằng Thanh Sơn ta cùng các người không thù không oán. Ta hôm nay đến chính là muốn hỏi, Man tộc thần miếu các người vì cái gì mà công kích môn phái của ta?” Đằng Thanh Sơn quát.

”Công kích môn phái của người, không có khả năng.” Ma thần cao một trượng tám quát.

”A.”

Ngân phát lão giả hướng về phía Hắc Ô, phát ra những tiếng kêu to.

”Ô ô u ~!” Hư Cảnh Yêu Thú Hắc Ô cũng phát ra liên tiếp những tiếng kêu to.

”A!”

Cả ba vị thần miếu trưởng lão trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

”Xin hỏi ba trưởng lão, có việc đó hay không?” Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng ở giữa không trung, quát.

”Đúng là có việc này.” Ngân phát lão giả gật đầu thừa nhận.

"Đằng Thanh Sơn ta cùng các người không thù không oán, không biết đây là vì sao?" Đằng Thanh Sơn quát.
"Hừ."

Người khổng lồ cao một trượng tám quát mắng: "Dựa theo lời của Hắc Ô Thần thú, người cùng Kim trưởng lão của Thần miếu chúng ta có đại cừu, còn giết chết thân nhân bằng hữu của Kim trưởng lão. Hắc Ô Thần thú cùng Kim trưởng lão là bằng hữu, cho nên vì hấn mà giúp sức, còn Thần miếu luôn luôn không nhúng tay việc bên ngoài. Một khi sự việc có nguyên nhân, việc này coi như bỏ qua, người hãy quay trở về đi!"

Thần thú của mình đi tông phái người ta giết người.

Thần miếu cũng tự biết là mình đuối lý.

"Kim trưởng lão?" Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói: "Các người nói là vị Kim trưởng lão nào? Hấn không phải là người Man tộc sao?"

"Đích xác không phải." Ngân phát lão giả gật đầu nói: "Chẳng qua, Kim trưởng lão đối với Man tộc ta có đại công hiển và cũng có tài ăn nói nên được trở thành ngoại tộc trưởng lão... Kim trưởng lão là ngoại tộc trưởng lão, hấn có thù hận bên ngoài. Nhưng dựa theo di mệnh tiền bối của Thần miếu, chúng ta sẽ không nhúng tay."

Đằng Thanh Sơn lập tức hỏi: "Kim trưởng lão đó là mười chín năm trước tiến vào nơi này?"

Các trưởng lão, ba người nhìn nhau.

"Đúng, là mười chín năm trước." Người khổng lồ cao một trượng tám lớn tiếng nói: "Kim trưởng lão đối với Man tộc ta có đại công hiển nên chúng ta rất cảm kích, mới ngoại lệ mời hấn trở thành Thần miếu ngoại tộc trưởng lão. Gần tám ngàn năm lịch sử, ngoại tộc trưởng lão của thần miếu ta cũng bắt quá mới vền vền có sáu vị thôi."

Quả nhiên là mười chín năm trước!

Đằng Thanh Sơn trong lòng càng thêm xác định, thân phận của người này chính là Cổ Ung!

"Không biết vị Kim trưởng lão này ở đâu?" Đằng Thanh Sơn liền nói.

"Tốc tốc thoái lui đi." Người khổng lồ đầu bóng lưng quát.

Ngân phát lão giả cũng nhíu mày nói: "Kim trưởng lão không ở Thần miếu, cho dù có, chúng ta cũng sẽ không cho người động thủ làm thương tổn hấn."

"Tốc tốc thoái lui, nếu không thì chờ trách bọn ta động thủ." Một trưởng lão khác cũng lạnh lùng nói.

Man tộc thần miếu rất hiếu khách, nhưng hiện tại bọn họ xem ra, Hư Cảnh cường giả trước mắt này cùng Thần miếu ngoại tộc trưởng lão bọn họ có đại cừu, tự nhiên sẽ không là bằng hữu. Vì thế, bọn họ cũng sẽ không hoà nhã.

"Rống ~ ~ "

Yêu long dùng hai tròng mắt màu vàng lợt thật lớn nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn, cũng có ý cảnh cáo. Ở bên cạnh, tử mao Thần vượn cầm một cây đại thụ, cũng nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn. Nhất thời, Hư Cảnh nhân loại cùng Hư Cảnh Yêu Thú bên phía Man hoang thần miếu đều nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn.

"Một khi đã như vậy, cáo từ." Đằng Thanh Sơn phẩy tay áo một cái.

"Đi."

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh nhìn về phía mọi người trong Man tộc thần miếu, hai tròng mắt cũng có một tia phẫn nộ. Nàng lập tức cất một tiếng cao vút, hai cánh chấn động, hóa thành một đạo hỏa hồng sắc lưu quang, nhanh chóng bay đi.

Mà Man tộc thần miếu một phương, cũng quay về chỗ ở.

Đối với Đằng Thanh Sơn, Man tộc thần miếu căn bản không cần quan tâm, chỉ là kinh ngạc kia khi thấy Bất Tử Phượng Hoàng mà thôi.

Trời tối.

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đang ở khoảng không Man hoang bay đi. Ngồi ở trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng, Đằng Thanh Sơn sắc mặt tái xanh, cảm thấy rất nhọc nhằn. Tại Man hoang thần miếu bị đối phương cường thế bức lui, hẳn một chút biện pháp cũng đều không có. So sánh với Man hoang thần miếu, chút thực lực của hắn đích xác không tính là cái gì. Thực lực không bằng người ta, Man tộc thần miếu cho dù đuổi lý cũng xem thường người.

Nếu là Động hư cường giả Bùi Tam, Man tộc thần miếu cũng không dám kiêu ngạo như vậy. Ít nhất, có thể được đối đãi ngang hàng.” Đằng Thanh Sơn lắc đầu thăm thẳm.

”U ~” Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đột nhiên phát ra một tiếng kêu to.

”Ân? Tiểu thanh, đến ổ của người rồi à?”

Đằng Thanh Sơn quan sát xuống phía dưới. Man hoang toàn là núi rừng, phía dưới là dãy núi non trùng điệp. Mà nơi này, chính là ổ của Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh.

”Từ lúc người phải bảo hộ Sương Sương thì chưa được quay về ổ lần nào. Thôi, hôm nay sẵn dịp hãy ghé thăm ổ của người luôn đi.” Đằng Thanh Sơn biết, Tiểu Thanh cũng rất lo lắng cho tộc đàn của mình, lập tức phát ra tiếng kêu to. Bất Tử Phượng Hoàng ”Tiểu Thanh” lập tức cao hứng đáp xuống, tiến nhập vào ổ của nàng.

Đây là một thế ngoại đào nguyên có núi non quanh co, nơi này có chứa nhiều tộc đàn các loài chim. Ở giữa những loài chim, Bất Tử Phượng Hoàng hiển nhiên là tồn tại mạnh nhất.

”Oanh long long ~”

Bên cạnh thác nước, trong một cái động, ở giữa hồ sâu, Đằng Thanh Sơn ngồi nhìn về phía đỉnh núi cách đó không xa có rất nhiều phi cầm Yêu Thú tụ tập tới bãi kiến Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh. Trong đám phi cầm Yêu Thú này, phần lớn đều là Yêu Thú bình thường, nhưng cũng có không ít Thiên cấp Yêu Thú, thậm chí còn có cả Tiên Thiên Kim Đan phi cầm Yêu Thú.

Thân thể khổng lồ hoặc nhỏ bé, lông chim nhiều màu sắc hoặc các loại sắc thái đều có, tiếng kêu chói tai và thanh thúy, còn có tiếng kêu to rất linh hoạt và kỳ ảo.

Bách điều hướng phượng?”

Đằng Thanh Sơn nói thầm, không nhìn Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đang rất vui vẻ mà là nằm xuống, ánh mắt lại nhìn xuống hồ nước sâu thẳm, cùng với thác nước rất lớn.

Lúc này, đã là ban đêm.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt dừng ở giữa hồ sâu. Bởi vì thác nước chảy mạnh mà hồ sâu lại có không ít đá ngầm, ở bên cạnh hồ sâu không ngờ lại hình thành những cơn lốc xoáy. Có lốc xoáy lớn, cũng có lốc xoáy nhỏ. Lốc xoáy khi thì sinh ra, khi thì tiêu tán, tùy ý có thể thấy được. Còn có bọt biển do thác nước đổ mạnh xuống làm bắn tung tóe, sau đó dần không ngừng tan biến. Nhưng thác nước lại lần nữa đổ mạnh xuống làm bắn tung tóe bọt biển. Cứ như vậy, tạo thành một vòng tuần hoàn, một quy luật của trời đất.

Nhìn lốc xoáy, nhìn bọt biển.

”Có thể như vậy?”

”Buông bỏ?”

Đằng Thanh Sơn đứng lên, lại bắt đầu luyện ”Thổ Hành Chi Quyền”, ”Hỏa Hành Chi Quyền” năm loại quyền pháp do hắn sáng tạo. Từ một năm nay, Đằng Thanh Sơn mỗi lần cũng đang tìm kiếm dấu hiệu đột phá, tìm kiếm dấu hiệu bước vào Động Hư chi cảnh. Hẳn rõ ràng cảm giác được chỉ còn thiếu một bước, nhưng là, luôn không thể đột phá. Lần lượt bề quan mặc dù có điều linh ngộ, nhưng vẫn không thể thành công.

Đêm qua, ngày lại đến.

Đằng Thanh Sơn vẫn đang luyện quyền.

Ngày qua ngày, đêm tối và ban ngày luân phiên nhau.

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh cũng dừng ở bên cạnh hồ sâu, nhìn Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền có chút mê hoặc.

Qua suốt năm ngày, sáng sớm ngày thứ sáu.

Vào lúc mặt trời mọc.

”Oanh long long ~~~” Bên cạnh vốn âm âm tiếng vang của thác nước ào xuống hồ sâu, không ngờ bị cuộn cuộn nổi lên, đại lượng dòng nước hướng Đằng Thanh Sơn vọt tới. Hoa cỏ cây cối, cự thạch xung quanh cũng đều di động, luân chuyển trong khoảng không, tất cả đều vờn quanh Đằng Thanh Sơn. Trong phút chốc, lấy Đằng Thanh Sơn làm trung tâm, thổi quét dòng nước, núi đá, hoa cỏ, hình thành một cái lốc xoáy cực lớn.

525. Chương 35 : Động Hư Chi Cảnh

”U ~ U ~ ”

Trong phút chốc, xung quanh núi non, ngàn vạn phi cầm Yêu Thú không quản là Thiên cấp Yêu Thú các hay phi cầm Yêu Thú bình thường phân tán khắp các nơi cũng hướng về bên cạnh hồ sâu nhìn lốc xoáy thật lớn, lộ vẻ kinh ngạc. Ở giữa núi đá, dòng nước, cỏ cây đang uốn lượn, trung tâm cơn hồ có thể chứng kiến một bóng người đang luyện quyền.

Trung tâm lốc xoáy.

Đằng Thanh Sơn trên mặt mang theo một chút mỉm cười, hoàn toàn đắm chìm giữa sự ảo diệu của quyền pháp.

Vù!

”Oanh!”

Thân hình chớp lên, quyền pháp đánh ra đều có thể làm cả không gian chấn động. Trong nháy mắt, xung quanh vang lên tiếng gầm rú không ngừng. Không quản là Thổ Hành, Hành Hỏa, hay Thủy Hành, Kim Hành, Mộc Hành, Ngũ Hành chi quyền này, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ tùy ý ra tay. Giờ khắc này, Ngũ Hành chi quyền cùng Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn kết hợp làm một thể.

Ngũ hành tương sinh tương khắc, Đằng Thanh Sơn sớm đã biết.

Nhưng kiếp trước khổ tu hơn hai mươi năm, kiếp này khổ tu cũng đã gần bốn mươi năm, Đằng Thanh Sơn đã hiểu được Thiên Đạo, sáng tạo ra Ngũ Hành chi quyền. Cho đến hôm nay, hắn rốt cục thông hiểu đạo lý, ngũ hành hợp nhất.

”Ha ha...”

Một tiếng cười sang sảng, phảng phất như tiếng cười của Thiên Thần vang vọng cả núi non: ”Ngũ hành gồm kim- mộc- thủy- hỏa- thổ, làm gì phải chia ra rõ ràng như vậy, chúng căn bản là một thể. Kim- mộc- thủy- hỏa- thổ không thể thiếu một thứ nào, sao có thể chỉ có một mình mà tồn tại được?” Trong tiếng cười lớn, Đằng Thanh Sơn thu lại quyền pháp.

Hít sâu một hơi, trong khoảng khắc, vô tận thiên địa chỉ lực ở xung quanh điên cuồng vọt tới, Đằng Thanh Sơn liền tiếp nhận luồng vô tận thiên địa chỉ lực này vào trong người.

Sau đó chậm rãi thở ra.

Thu thể!

Lê, Đằng Thanh Sơn mở mắt ra.

”Đây là Động Hư chi cảnh, là cảnh giới thâm nhuận thiên địa hư không.” Đằng Thanh Sơn lẩm bẩm.

”Oanh long long ~ ”

Vốn bị thổi quét ở giữa không trung, dòng nước, núi đá, cỏ cây không ngờ ầm ầm ngã xuống, nện ở bốn phía. Nhưng phàm là gần sát thân thể Đằng Thanh Sơn, những vật đó như có linh tính đều tự nhiên cách xa một khoảng rồi mới rơi xuống.

”Ô ô ~” Được bao phủ giữa hỏa diễm, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh hai tròng mắt có một tia vui mừng, hướng Đằng Thanh Sơn phát ra tiếng kêu to.

”Tiểu Thanh.” Đằng Thanh Sơn hai tròng mắt sáng quắc.

”Động Hư, ta rốt cục đạt tới Động Hư chi cảnh.” Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được, hôm nay chính mình cùng lúc trước, đã hoàn toàn không giống nhau. Đây là một loại thoát thai hoán cốt. Hắn cũng có thể dễ dàng cảm nhận được, Cửu Châu đại địa đối với chính mình đã bắt đầu có sự áp chế, bài xích. Đằng Thanh Sơn hiểu được điều này.

Nếu nói Hư Cảnh cường giả là con của Cửu Châu đại địa.

Thì Động Hư cường giả, đã thoát ly khỏi Cửu Châu.

”Ta hiện tại đã đạt tới Động Hư chi cảnh, nên nhanh chóng củng cố lại cảnh giới.”

”U ~” Đằng Thanh Sơn hướng Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, phát ra một tiếng kêu to. Hắn nhắc nhở một tiếng, sau đó liền khoanh chân tĩnh tọa.

Nhắm mắt lại, Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm ứng được Nê hoàn cung.

Nê hoàn cung là Thần của thân thể, vốn luôn hư vô mơ hồ. Mà lúc này. Nê hoàn cung từ hư vô đã biến thành thực chất, thực chất này chính là ngũ sắc quang hoa, từng đạo ngũ sắc quang hoa lan ra cả Nê hoàn cung. Mà Nê hoàn cung cũng trở nên khôn cùng vô tận, trùng trùng điệp điệp.

”Ngũ sắc lực này chính là thế giới lực của ta.” Đằng Thanh Sơn tự nhiên như vậy mà hiểu được.

”Hiện tại, cái ta cần làm chính là luyện hóa thiên địa chi lực ở ngoại giới, chuyển thành thế giới lực của ta.” Đằng Thanh Sơn không quản chuyện gì, lập tức bằng tốc độ nhanh nhất bắt đầu hấp thu ngoại giới thiên địa chi lực. Trong nháy mắt, có vô số thiên địa chi lực điên cuồng hướng Đằng Thanh Sơn lao tới. Thậm chí, chúng còn hình thành những màu sắc rực rỡ.

Đồng thời, hắc sắc tiểu đỉnh trước ngực Đằng Thanh Sơn cũng phát ra hào quang mờ lung. Nhất thời thiên địa chi lực ở ngoại giới vốn lao tới với tốc độ nhanh, đột nhiên lại tăng lên gấp mười lần. Nhất thời, thiên địa xung quanh núi non chấn động, phong khởi vân dũng*, làm phần đông phi cầm Yêu Thú ở xung quanh sợ tới mức bay loạn lên.

”Thật nhanh.”

Tinh thần hoàn toàn tụ tập tại trung tâm Nê hoàn cung, Đằng Thanh Sơn kinh hỉ phát hiện, trung tâm Nê hoàn cung chuyển hóa từng đạo ngũ sắc quang hoa đang lấy tốc độ kinh người không ngừng gia tăng. Nhất thời, ngũ sắc quang hoa ở trung tâm Nê hoàn cung ngũ sắc quang hoa càng thêm nhiều hơn. Theo thời gian chậm lại, cả Nê hoàn cung phẳng phát như tiên cảnh, đều có màu sắc rực rỡ vòng quanh.

”Ấn?”

”Thế giới lực biến đổi nhiều hơn, đối với thân thể ta cũng có biến đổi lớn.” Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được điểm này.

Lập tức Đằng Thanh Sơn liền khống chế từng đạo thế giới lực, từ trung tâm Nê hoàn cung đi ra, sau đó chạy khắp toàn thân.

Gân cốt của cơ thể, da, xương sụn, lục phủ ngũ tạng, thậm chí ở chỗ sâu trong lớp da, Đằng Thanh Sơn đều cảm thấy thân thể của chính mình phẳng phát như một tòa núi lớn khô cạn đột nhiên có một trận mưa. Núi lớn này không ngừng hấp thu nước, lại một lần nữa tràn ngập sinh cơ. Thế giới lực đang lấy tốc độ chóng mặt, nhanh chóng dung nhập thân thể Đằng Thanh Sơn.

Trong phút chốc, Đằng Thanh Sơn cảm thấy lực lượng thân thể cũng không tăng lên.

Nhưng Đẳng Thanh Sơn lại rõ ràng cảm giác được, ở chỗ sâu nhất trong các tế bào của cơ thể mình tựa hồ tràn ngập sinh mệnh lực.

”Đây là một loại chuyển biến.”

”Cơ thể của ta cho dù cường đại, nhưng cũng là hấp thu thiên địa chi lực. Mà hiện tại, hấp thu cũng là thể giới lực của chính mình. Hiển nhiên, thể giới lực của chính mình đối với thân thể thì công hiệu còn mạnh hơn.” Đẳng Thanh Sơn không ngừng đem thiên địa chi lực ở ngoại giới hấp thu vào Nê hoàn cung, chuyển thành thể giới lực của chính mình.

”Chẳng lẽ, Động Hư cường giả đều phải cường hóa thân thể?”

”Hấp thu nhiều thể giới lực, đối với thân thể thì có áp lực rất lớn. Thân thể nếu không đủ mạnh mẽ, trung tâm Nê hoàn cung căn bản không thể tích tụ đủ thể giới lực.” Đẳng Thanh Sơn cũng biết, vừa mới đột phá Động Hư chi cảnh, cũng cần phải bề quan, hoàn toàn cường hóa thân thể. Cái này, cần không ít thời gian.

Hấp thu! Luyện hóa!

Hấp thu! Luyện hóa!

Đẳng Thanh Sơn là người chưa tới cực hạn thì không chịu ngừng. Nê hoàn cung của hắn như một cái động không đáy, không ngừng hấp thu thiên địa chi lực ở ngoại giới.

”Oanh long long ~”

Bên trong núi non, nơi ở của Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh cũng hình thành lốc xoáy nhiều màu, số lượng thiên địa chi lực làm cho người ta sợ hãi không ngừng dừng tiến vào thân thể nàng. Loại tốc độ hấp thu này, có thể sánh bằng với Lục Túc Dao Trì. Lúc Bất Tử Phượng Hoàng vừa mới bước vào Hư Cảnh, hấp thu thiên địa chi lực càng thêm kinh người.

Thái dương dần mọc lên, cho đến khi ở giữa.

Đẳng Thanh Sơn vẫn duy trì một loại tốc độ cực hạn để hấp thu thiên địa chi lực.

Vào buổi chiều.

”Ấn?” Đẳng Thanh Sơn thân thể khẽ run lên.

Nê hoàn cung của Đẳng Thanh Sơn đã hóa thành khôn cùng không gian, tràn ngập ngũ sắc quang hoa, rất là dày đặc. Nhưng giờ phút này, cả không gian của Nê hoàn cung cũng chấn động, không ngừng chấn động.

”Hấp thu đến cực hạn.”

”Hư không thể giới của ta đã biến đổi.” Đẳng Thanh Sơn lòng có sở ngộ.

Chỉ thấy không gian của Nê hoàn cung không ngờ đã dần thu nhỏ lại!

Tốc độ chậm dần!

Mà vốn vô hình vô chất, chỉ có thể cảm ứng, Nê hoàn cung lại dần dần có màu sắc, cho đến khi hóa thành một viên ngũ sắc hình quả trứng.

”Thành.”

”Từ khi ta tiến vào Động Hư chi cảnh, đến bây giờ xem như cũng có chút thành tựu.”

Hôm nay, bên trong Nê hoàn cung đã không có ngũ sắc quang hoa. Vốn ngũ sắc quang hoa bởi vì Nê hoàn cung thu nhỏ lại, không ngờ cũng biến thành phiếm ngũ sắc giống như chất lỏng, phẳng phất như thủy ngân chậm rãi lưu động. Đồng thời, chất lỏng thủy ngân cũng lưu động ở bốn tầng phía ngoài, từng đạo ánh sáng không ngừng lưu chuyển!

”Động Hư có chút thành tựu?”

Đẳng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được, ánh sáng nhiều màu đã dày đặc hơn so với lúc trước. Ngũ thái quang hoa khi ngưng tụ, uy lực càng mạnh!

"Lúc trước, Vũ Hoàng Môn Hoàng Thiên Cần bước đầu bước vào Động Hư chi cảnh, thế giới lực của hắn chính là ngũ thải quang hoa, cũng chính là như ta vừa rồi đi*. Muốn chân chính củng cố, hơn nữa có chút thành tựu, tối thiểu phải đem thân thể cường hóa đến hoàn mỹ." Đằng Thanh Sơn lòng tràn đầy vui sướng, cảm thấy phi thường tự tin.

Nếu gặp được Hư Cảnh đại thành, hắn tuyệt đối có thể dễ dàng giết chết!

Từ khi mới vào Động Hư chi cảnh, đến Động Hư có chút thành tựu chỉ mất chưa đầy một tuần, Đằng Thanh Sơn tuyệt đối người đầu tiên của Cửu Châu từ thừa khai thiên tích địa đến nay.

Bởi vì thân thể đã sớm đạt tới cấp bậc hoàn mỹ, cho nên không cần lãng phí thời gian.

Lại có Cửu Châu đỉnh gia tốc hấp dẫn thiên địa chi lực, vùn vùn một thời gian ngắn hắn đã hấp thu luyện hóa đủ thiên địa chi lực.

Vù!

Đằng Thanh Sơn đứng lên.

"Ân? Vốn đang đắc ý, Đằng Thanh Sơn kinh ngạc chứng kiến ở bầu trời phương Đông, toàn bộ thái dương vừa mới mọc lên.

"Cái gì, buổi sáng?"

"Ta hấp thu thiên địa chi lực, luyện hóa thế giới lực đã rất lâu rồi sao."

"Như thế nào, ta đã ngồi một ngày một đêm?" Đằng Thanh Sơn rất giật mình.

Hắn lại không biết, hấp thu thiên địa chi lực thì thời gian tuy là ngắn. Nhưng hư vô Nê hoàn cung hóa thành thế giới nhiều màu như thực chất, Đằng Thanh Sơn tuy rằng cảm thấy nhanh, nhưng trên thực tế thì ngoại giới đã trôi qua tám canh giờ!

"Không quản như thế nào."

"Hiện tại cũng cần phải trở về." Đằng Thanh Sơn bây giờ tinh thần rất sáng khoái. Sau khi Nê hoàn cung lột xác, cường đại áp lực đánh vào thân thể cũng biến mất không thấy.

"Tiểu Thanh." Đằng Thanh Sơn hướng Bất Tử Phương Hoàng Tiểu Thanh phía xa xa, hô.

Bất Tử Phương Hoàng Tiểu Thanh lập tức lao xuống.

Hư!

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương, ngồi trên lưng Bất Tử Phương Hoàng Tiểu Thanh, sau đó dưới ánh mắt của ngàn vạn loài chim, bay nhanh về phương Bắc.

Bên trong Vũ Châu, tại một nơi núi non hoang vắng, một gã nam tử mặc áo vải bố mang theo mặt nạ màu vàng đang khoanh chân ngồi.

"May mắn là ta cẩn thận. Nếu ta và Hắc Ô cùng đi công kích Hình Ý Môn, chỉ sợ là sẽ mất mạng." Nam tử lẩm bẩm nói: "Đã thương được Hắc Ô, Đằng Thanh Sơn này tiến bộ thật sự quá nhanh. Tin tức quả nhiên không giả, hôm nay Đằng Thanh Sơn đã là Hư Cảnh đại thành."

"Bằng vào ta hiện tại, căn bản giết không chết hắn."

Nam tử mang mặt nạ màu vàng rất buồn rầu về vấn đề này.

"Không có biện pháp khác. Đằng Thanh Sơn quá mạnh mẽ, bằng ta căn bản không làm gì được, chỉ có thể mượn đao giết người. Nhưng Man tộc thần miếu nhân cũng không chịu ra tay, chỉ có thể tìm kế khác." Nam tử suy nghĩ: "Lấy Đằng Thanh Sơn thực lực là Hư Cảnh đại thành, chỉ có tìm Hư Cảnh đại thành Yêu Thú lợi hại, hoặc là Động Hư cường giả mới có thể đối phó."

Nam tử lắc mình một cái, nhanh chóng biến mất giữa núi đồi hoang vắng.

*phong khởi vân dưng: gió nổi mây phun.

*xin chú ý một chút, đây là Hoàng Thiên Cầm khi bước vào Động Hư, sau một thời gian là nửa năm đến một năm củng cố mới được như Đẳng Thanh Sơn hiện giờ. Mà Đẳng Thanh Sơn lại chỉ mất khoảng sáu ngày để làm được việc này. Đây chính là sự khác biệt giữa Đạo gia và Nội gia quyền, Đạo gia khi bước vào Động Hư thì hấp thu thiên địa chi lực đến một mức nhất định, sau đó lại phải củng cố thân thể để chịu được nguồn năng lượng khổng lồ đó, rồi lại hấp thu cho đến khi đạt đến cực hạn, đây chính là bước đầu tiên vào Động Hư. Nhưng Nội gia quyền bất đồng, khi tới Hư Cảnh thì thân thể đã trở nên hoàn mỹ, nên nếu bước vào Động Hư sẽ chỉ việc hấp thu thiên địa chi lực đến cực hạn mà không cần để ý đến việc củng cố thân thể.

526. Chương 36: Luyện Hóa Thần Giáp

Yêu Long Tử Tích đang nằm ngủ, lỗ mũi phun ra từng đạo hàn khí khiến nước chung quanh khi thì ngưng kết lại, lúc lại văng ra tung tóe.

”Ngao hồng”

Yêu Long Tử Tích bỗng dưng mở bừng đôi mắt vàng sậm to như hai chiếc bánh xe, lộ ra một tia kinh hãi. Nó cảm giác được hai cỗ khí tức đang tới, một cỗ là khí tức quen thuộc của Bất Tử Phượng Hoàng, mà cỗ còn lại lại là hắc động! Lĩnh vực của nó căn bản không có cách nào chạm đến, cảm thụ không tới, hiển nhiên đó chính là một cỗ hắc động.

Yêu Long Tử Tích sống lâu lên lão làng, trong nháy mắt minh bạch... ”Hắc động” này đại biểu cho thân phận của Động Hư cường giả!

”Động Hư cường giả?” Yêu Long Tử Tích vô cùng kinh hãi, trong nháy mắt biến mất dưới đáy nước.

Đại Duyên Sơn, Hình Ý Môn, giữa Đông Hoa Uyển.

”Thanh Sơn như thế nào còn chưa trở về.”

”Nương, đừng nóng vội. Cha khẳng định gặp phải việc gì cần giải quyết mà thôi.”

Lý Quân cùng hai con đang ở cùng một chỗ. Hiển nhiên, Đẳng Thanh Sơn rời đi lâu như vậy khiến cho trong lòng nàng hoảng loạn bất an.

Đột nhiên.

”Hồng!” Một tiếng hồng mang theo cả sự giận dữ lẫn e ngại vang lên. Nguyên Lục Túc Dao Trì đang nằm trên cỏ ngủ say, vụt đứng lên kinh hãi giữa đầu phát ra một tiếng hồng phấn nộ kinh khủng. Nó cũng nhận thấy được khí tức của Bất Tử Phượng Hoàng phía trước, mà mặt khác lại là một đạo ”Hắc động” ở phía sau. Động Hư cường giả, Lục Túc Dao Trì sao có thể không sợ hãi?

”Không tốt.” Lý vốn hiểu được Thú ngữ, sắc mặt liền đại biến.

Hưu! Hưu!

Một đạo hỏa hồng sắc lưu quang cùng một đạo ngũ thải quang mang cơ hồ cùng lúc rơi xuống giữa hoa viên.

”Hồng!”

Lục Túc Dao Trì hai tròng mắt vốn đang tràn đầy khí thế hung lệ, chợt thấy ngũ thải quang mang lại hiện rõ lên thân ảnh của Đẳng Thanh Sơn cũng liền sửng sốt. Hiển nhiên, khí tức của Đẳng Thanh Sơn lại biến thành ”Hắc động” khiến Lục Túc Dao Trì không thể nhận ra.

”Ha ha, Dao Trì, làm gì, muốn cùng ta đấu một hồi sao?” Đẳng Thanh Sơn cười cười đi tới, vỗ vỗ lên lân giáp của Lục Túc Dao Trì.

Lục Túc Dao Trì lúc này hai tròng mắt đỏ như máu mới lộ ra vẻ kinh hãi.

”Ha ha, mới mấy ngày không gặp đã không nhận ra ta rồi sao.” Đẳng Thanh Sơn ha ha cười nói.

"Thanh Sơn." Lý Quân đi tới.

Hồng Vũ ở bên cạnh mở miệng nói: "Cha, người đi Man tộc thần miếu một chuyến liền tới bảy ngày bảy đêm, mẹ mỗi ngày đều lo lắng cho cha đó."

"Tiểu Quân." Đàng Thanh Sơn cười xin lỗi: "Kỳ thật, ta cũng không nghĩ tới đi lâu như vậy. Bất quá..."

Ầm! Ầm!

Hai cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ một trước một sau cơ hồ đồng thời rơi xuống Đông Hoa Uyển, khiến các thị nữ phía xa sợ đến mức nhảy dựng lên. Chỉ thấy một con cự đại Thần long lớn tới hơn hai mươi trượng cùng với một Kim Sắc Long Quy thân thể nhỏ hơn không ít hiện lên ở trên khoảng đất trống cách đó không xa. Yêu Long Tử Tích cùng Kim Sắc Long Quy này lạnh nhạt nhìn chằm chằm Đàng Thanh Sơn.

Nhưng ngay sau đó, hai Yêu Yhú này cũng giật mình. Lần này Đàng Thanh Sơn trước khi đi Man tộc thần miếu đã sớm nhờ chúng, nếu có cường địch đến thì hỗ trợ một tay.

Vậy nên khi cảm ứng được Động Hư tồn tại, Yêu Long Tử Tích cũng không dám chậm trễ, tự nhiên lập tức chạy tới.

"Tiểu Quân, giúp ta đa tạ bọn họ." Đàng Thanh Sơn cười cười liền nói.

"A." Lý Quân cũng có chút nghi hoặc, hướng Yêu Long Tử Tích cùng Kim Sắc Long Quy phát lên mấy tiếng hô.

"Hồng~ Hồng~"

Yêu Long Tử Tích cùng Kim Sắc Long Quy trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ vui sướng, phát ra từng đợt tiếng rống hướng Đàng Thanh Sơn biểu đạt sự chúc mừng.

Lý Quân kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Đàng Thanh Sơn: "Thanh Sơn, huynh, huynh đạt tới Động Hư chi cảnh?"

"Động Hư?" Vốn Hồng Sương gần đây có chút u buồn ít nói cũng không nhịn được kinh hô một tiếng.

"Là cùng cảnh giới Động Hư cường giả với Thiên Thần Cung cung chủ?" Hồng Vũ lại càng trợn to mắt. Sinh hoạt tại một gia đình như thế này, hẳn cùng chị cả Hồng Sương đối với các cảnh giới tu luyện cùng với một ít cường giả nổi bật trên Cửu Châu đại địa phần lớn cũng đã nghe qua. Bọn họ hiểu rất rõ, một Động Hư cường giả đại biểu cái gì!

Khi mà Chí Cường Giả chưa sinh ra, Động Hư cường giả đại biểu cho sự tồn tại mạnh nhất.

"Lần này là trong họa gặp phúc. Tại Man tộc thần miếu chịu chút áp lực, nhưng tại địa bàn của Tiểu Thanh trong Man hoang ta lại ngẫu nhiên ngộ đạo, sau đó hao phí gần bảy ngày rốt cục có thể có chút thành tựu, đạt tới cảnh giới Động Hư." Đàng Thanh Sơn vừa cười vừa nói.

Lúc này Lý Quân cùng hai chị em Hồng Sương, Hồng Vũ căn bản cũng không biết, Động Hư có chút thành tựu cùng với mới bước chân vào Động Hư khác nhau như thế nào.

Dù không biết, bọn họ cũng đã rất chấn kinh rồi.

Đàng Thanh Sơn trở thành Động Hư cường giả, đây chính là việc vui lớn bất ngờ. Phàm là một tông phái xuất hiện một Động Hư cường giả, như vậy, tông phái này chắc chắn sẽ sừng sững trong Cửu Châu mà không ai dám có chút ý đồ!

Nếu như nói mới vào Động Hư như "Hoàng Thiên Cầm" so với Hư Cảnh Đại Thành cũng chỉ mạnh mẽ hơn một bậc mà thôi. Vậy, Động Hư có chút thành tựu như Đàng Thanh Sơn lại mạnh mẽ hơn rất nhiều rồi. Nếu như nói Bùi Tam năm đó là do e ngại Phượng Hoàng chi mẫu, thì hôm nay cho dù không có Phượng Hoàng chi mẫu mà chỉ cần nhận thức được cảnh giới của Đàng Thanh Sơn thì hẳn cũng không dám dễ dàng chọc tới.

Cùng ngày, giữa Đông Hoa Uyển.

Yêu Long Tử Tích, Kim Sắc Long Quy, Bất Tử Phượng Hoàng, Lục Túc Đào Trì, cùng với Đằng Thanh Sơn ở cùng một chỗ đàm luận hồi lâu cho tới tận đêm thì Yêu long Tử Tích cùng Kim Sắc Long Quy mới quay về.

Trong đêm, Yêu Long Tử Tích cùng Kim Sắc Long Quy đã về tới nơi. Hai Hư Cảnh Yêu Thú này ở trong Thiên Hồng Hồ, chính là bá chủ tuyệt đối.

”Hồng ~ Hồng ~”

”Hồng~ Hồng~ Hồng~ Hồng~”

Yêu Long Tử Tích cùng Kim Sắc Long Quy phát ra từng tiếng kêu to nói chuyện với nhau .

Yêu Long Tử Tích lúc này hiển nhiên rất là vui vẻ.

Lúc đầu nhờ Kim Sắc Long Quy dẫn tiến, Đằng Thanh Sơn mới có thể bái phỏng Yêu long Tử Tích. Mà Yêu long Tử Tích cũng biết được sự tích của Đằng Thanh Sơn, đối với hắn cũng có vài phần kính trọng. Một tuyệt thể thiên tài mới hai mươi mốt tuổi đã đạt tới Hư Cảnh, Yêu long Tử Tích cũng cho rằng Đằng Thanh Sơn có hi vọng trở thành Chí Cường Giả, cho nên thái độ vô cùng tốt.

Trên đời có thể vượt qua Yêu Long Tử Tích trong các Yêu Thú thì một là Hùng Tôn Giả, hai là Bất Tử Phượng Hoàng. Như Hùng Tôn Giả của Vũ Hoàng Môn là do đi theo Chí Cường Giả ”Vũ Hoàng”, được Vũ Hoàng chỉ điểm. Mà Bất Tử Phượng Hoàng cũng là đi theo Chí Cường Giả Lý Bạch nên được Lý Bạch chỉ điểm.

Còn nếu chỉ luận thiên phú, Yêu Long Tử Tích này có lẽ so với Bất Tử Phượng Hoàng kém hơn một chút, nhưng lại không thể yếu hơn so với Hùng Tôn Giả. Nhưng thực lực của nó lại so với hai phương kia yếu hơn, cũng chính bởi vì nó chỉ có thể vùi đầu tự lĩnh ngộ mà không được Chí Cường Giả chỉ điểm.

Hiện Yêu long Tử Tích đặt cược, đặt ở cửa Đằng Thanh Sơn. Nó nhận thức được, nhân vật khó lường này có lẽ có thể thành công.

Quả không ngoài dự đoán, sau khi khai tông lập phái không tới hai mươi năm, Đằng Thanh Sơn dĩ nhiên có thể bước vào Động Hư chi cảnh! Loại tốc độ tiến bộ này khiến Yêu Long Tử Tích dù đã trải qua biết bao tuế nguyệt(năm tháng), xem qua vô số cường giả cũng phải kinh thán không thôi. Có lẽ, trong tất cả nhân loại hiện nay thì cũng chỉ có Đằng Thanh Sơn là thật sự có khả năng bước vào cảnh giới Chí Cường Giả nhất.

Đương nhiên, chỉ là có thể mà thôi. Phải biết rằng từ vị Chí Cường Giả thứ tư Thích Ca Tổ Sư tới nay đã hơn hai ngàn năm, cả Cửu Châu đại địa lại một cái Chí Cường Giả cũng không có nổi. Trong thời gian này, cũng có không ít kẻ đạt tới cảnh giới Động Hư nhưng lại không một ai có thể đạt tới ”Chí Cường Giả”.

Chí Cường Giả, thật sự quá khó quá khó để đạt tới.

Ban đêm.

”Thanh Sơn, làm sao vậy?” Mới vừa ăn xong cơm tối, Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân đang ở trong đình viện tâm sự. Nhận thấy Đằng Thanh Sơn biểu tình không thích hợp, Lý Quân không khỏi lên tiếng hỏi.

”Vừa mới rồi, ta thử đem thể giới lực dung nhập vào trong Hồng Thiên Thần Giáp, không nghĩ tới lại bị Hồng Thiên Thần Giáp này phản kháng.” Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười khổ: ”Ta xem như đã minh bạch, tại sao Động Hư cường giả lại phải tự mình luyện chế một bộ Thần giáp mới mà không thể dùng Thần giáp của người khác.”

Lý Quân nghĩ kĩ, nói: ”Thanh Sơn, Hồng Thiên Thần Giáp này là do Đông Bắc Vương Hồng Thiên Thành lúc trước dùng thể giới lực của hắn luyện chế cho nên hắn là sẽ bài xích thể giới lực của huynh.”

”Thể giới lực của ta bị phản kháng, khiến Thần giáp này bây giờ hiệu quả đã yếu đi rất nhiều.” Đằng Thanh Sơn lắc đầu: ”Đã như vậy, Hồng Thiên Thần Giáp này ta sẽ không mặc nữa mà từng bước từng bước tự luyện chế một bộ Thần giáp của chính mình vậy.”

Đằng Thanh Sơn ra lệnh một tiếng, cả Hình Ý Môn trên toàn Cửu Châu ở các địa phương đều tìm kiếm nhiều loại khoáng thạch trân quý hi hãn, hướng Đại Duyên sơn đưa tới.

Yêu Long Tử Tích cùng Kim Sắc Long Quy cũng hỗ trợ.

Thủy Nhu Tinh, Vạn Niên Hàn Thiết, Thiên Niên Thạch chất lượng nhất đẳng, có tiền cũng khó mua được đều tụ tập về. Đây chính là chỗ tốt khi có thể lực trải rộng khắp thiên hạ. Đẳng Thanh Sơn lại mời gia tộc số một về luyện binh khí trên Cửu Châu đại địa, nhất đại tông sư Âu Nghiệp Mặc tự mình đến luyện chế.

Có nhiều tài liệu trân quý để sử dụng tùy thích, đây chính là ước mơ đối với các binh khí đại sư.

Đẳng Vĩnh Phàm, cha của Đẳng Thanh Sơn cùng ngoại tôn là Đẳng Vân Long cũng kích động mà chạy tới quan khán, học hỏi một chút quá trình luyện chế chiến giáp của vị binh khí tượng sư vang danh thiên hạ này.

Cả một bộ chiến giáp, kể cả giày, giáp tay, giáp chân, nội giáp... hao phí hết tám ngày bảy đêm mới luyện chế hoàn toàn thành công. Sau khi luyện chế thành công, vị Âu Nghiệp Mặc đại sư kia kích động đến mức ngủ không yên giấc. Đợi đến cảm giác mệt mỏi qua đi, lại ngủ tới ba ngày mới tỉnh lại.

Một bộ chiến giáp này được Đẳng Thanh Sơn đặt tên là "Luân Hồi".

"Thương là Luân Hồi, chiến giáp cũng là Luân Hồi?" Lý Quân có chút nghi hoặc: "Thanh Sơn, tại sao huynh muốn lấy Luân Hồi hai chữ này làm danh tự cho chiến giáp?"

"Thích mà thôi." Đẳng Thanh Sơn cười nhẹ.

Kinh nghiệm về kiếp trước, Đẳng Thanh Sơn không nghĩ tới sẽ nói cho bất luận ai, kể cả thân nhân.

"Bây giờ Luân Hồi chiến giáp luyện chế đã thành. Tuy nó chứa nhiều tài liệu trân quý vô cùng, ngay cả Hư Cảnh cường giả cũng phải hao phí đại khí lực mới có thể phá đi. Nhưng dù sao, cũng chỉ có thể xem như chiến giáp bình thường. Muốn trở thành Thần giáp, còn cần nhiều năm hao phí Thần lực để luyện hóa." Đẳng Thanh Sơn sáng nay đã đem Hồng Thiên Thần Giáp thay bằng Luân Hồi chiến giáp.

Tu luyện, cuộc sống hằng ngày Đẳng Thanh Sơn lại cùng quá khứ khác ở chỗ thường xuyên mặc Luân Hồi chiến giáp, chỉ trừ mũ giáp cùng ngoại giáp rất ít mặc: "Khó trách Hư Cảnh cường giả đối với nội giáp của Thần giáp rất coi trọng. Cái này không phải nói về mặt thuận tiện, mà nguyên nhân chủ yếu là Động Hư cường giả thời gian luyện chế nội giáp là dài nhất."

Mặc, đồng thời cũng chính là quá trình luyện hóa.

"Thanh Sơn." Lý Quân cùng Đẳng Thanh Sơn đang tản bộ trong Đông Hoa Uyển: "Cô gái mà Hồng Vũ thích bây giờ đã tới tuổi, chúng ta có phải hay không nên..."

"Ân?" Đẳng Thanh Sơn đột nhiên ngẩng đầu nhìn xa xa: "Mục Đào lão ca như thế nào lại tới đây?"

Dậm!

Một đạo lưu quang hạ xuống hóa thành một người, đúng là Vân Mộng Chiến Thần Mục Đào khôi ngô tóc bạc, lưng đeo chiến đao lang đầu to lớn. Mục Đào vẻ mặt kinh ngạc, đợi sau khi nhìn kỹ mới kinh hô: "Thanh Sơn lão đệ, ngươi, ngươi, ngươi đã..."

"Ha ha, lão ca, ngẫu nhiên có điều linh ngộ, đã đột phá rồi." Đẳng Thanh Sơn cười nói.

"Ta đến Cửu Châu đại địa hai mươi năm, có được chút linh ngộ mới đạt tới Hư Cảnh đại thành. Thanh Sơn lão đệ ngươi..." Mục Đào vốn là có chút tự đắc, nay nhìn thấy sự tiến bộ của Đẳng Thanh Sơn liền bị đả kích.

"Mục Đào lão ca, làm sao ngươi lại rảnh rỗi tới đây vậy?" Đẳng Thanh Sơn cười hỏi.

"Ha ha, sư phụ ngươi hắt cái tên cố chấp này rốt cục cũng đột phá. Đương nhiên, vì thế ta cũng không cần tọa trấn ở chỗ đó nữa." Mục Đào ha ha cười nói.

527. Chương 37 : Quy Nguyên Tông Trưởng Lão

Gia Cát Nguyên Hồng từ nơi Mục Đào biết được, Lôi Dao Thiên Thần Đoan Mộc Vũ đột phá Hư Cảnh ngộ ra Hủy Diệt chi đạo nằm trong tay năm thành thiên địa chi lực, nên Gia Cát Nguyên Hồng quyết tâm muốn trực tiếp ngộ ra Sinh chi đạo. Rất cuộc, sau gần hai mươi năm thì Gia Cát Nguyên Hồng cũng đã đột phá thành công.

”Thanh Sơn đây chính là việc vui mừng chúng ta nên chúc mừng một phen.” Lý Quân liền nói.

”Đúng, đúng. Đã gần hai mươi năm qua sư phụ vẫn tiềm tu, hôm nay cuối cùng cũng thanh công thật là đáng mừng.” Đằng Thanh Sơn cũng vì sư phụ đột phá mà vui vẻ. Bởi vì, Gia Cát Nguyên Hồng trong lòng Đằng Thanh Sơn giống như là người nhà vậy.

”Được rồi, Tiểu Quân, nàng hãy hỏi Hồng Vũ về người con gái mà nó thích đi?”

Lý Quân cười gật đầu: ”Hài nhi rốt cục cũng đã lớn, chúng ta có nên lựa một ngày tốt mà đi hỏi vợ cho nó không?”

Đằng Thanh Sơn vỗ vỗ tay, ha ha cười nói: ”Tốt, huynh lập tức đi tìm ngoại công.”

”Ngoại công rất quan tâm về hôn nhân của Hồng Vũ, nên cứ để cho ngoại công chọn lựa ngày tốt cho nó. Hơn nữa ta bước vào Động Hư chi cảnh sư phụ còn không biết, hôm nay là thời cơ thuận tiện có thể nói cho sư phụ việc này. Những năm gần đây, sư phụ không tấn công Viêm Châu Xạ Nhật Thần Sơn vì thực lực của ta không đủ để chiếm lấy, hôm nay cũng nên nói về việc này.” Đằng Thanh Sơn cũng không quên ước định của hắn với sư phụ. Huống chi, khi Thân Công Đồ chết Xạ Nhật Thần Sơn khẳng định sẽ ghi cừ hận trong lòng. Tuy nhiên họ vẫn nhẫn nhịn nhưng không có nghĩa là họ sẽ quên đi cừ hận. Dù sao, Hư Cảnh của Xạ Nhật Thần Sơn chính là đệ đệ của Thân Công Đồ, Đằng Thanh Sơn tin rằng Xạ Nhật Thần Sơn tuyệt đối sẽ không quên mối cừ hận này.

Lý Quân gật đầu.

”Thanh Sơn lão đệ, xem ra ta quay về Đại Duyên Sơn rất đúng lúc, các người sẽ có hành động lớn a!” Mục Đào ha ha cười nói.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười: ”Ta chỉ giúp đỡ sư phụ giải quyết Hư Cảnh của Xạ Nhật Thần Sơn, việc còn lại là của quân đội Quy Nguyên Tông.”

Mặc dù Hình Ý Môn tuyên bố không tranh thiên hạ, nhưng không có nghĩa là Hư Cảnh cường giả của Hình Ý Môn co đầu rút cổ để người khác khi dễ cũng không phản kháng. Hình Ý Môn không tranh thiên hạ, nhưng Hư Cảnh cường giả bản môn cùng Hư Cảnh cường giả tông phái khác đấu với nhau thì không tính là tranh đoạt thiên hạ mà chỉ có thể tính là tranh đấu cá nhân.

Ngày mừng sáu tháng chạp, gió lạnh thấu xương. Mà ở trên mây vạn trượng, Đằng Thanh Sơn mặc bạch sắc trường bào cùng Lý Quân mặc tử y bào vợ chồng hai người sóng vai theo phương hướng Tây Nam bay đi. Ánh dương quang chiếu rọi xuống, làm hai người như một đôi thần tiên tình lứa.

”Hồng Vũ hẳn một mực ở Vĩnh Yên quận, sợ rằng muội nên cùng huynh vì hắn mà cầu hôn.” Đằng Thanh Sơn nhin không được lộ ra vẻ tươi cười.

Lý Quân cũng cười dịu dàng nói: ”Đứa con Hồng Vũ này tuy không bằng tỷ tỷ, nhưng lại rất nghe lời.”

”Ha ha, ta lúc đầu bắt hắn sớm luyện quyền, hắn có đôi khi thống khổ ủy khuất muốn khóc, nhưng lại ráng nhịn nhin mà tiếp tục luyện quyền.” Đằng Thanh Sơn nhin không được than thở một tiếng: ”Không nghĩ tới, chỉ trong chớp mắt mà Hồng Vũ cũng sắp thành thân.” Điều duy nhất mà Đằng Thanh Sơn không hài lòng chính là, đứa con Hồng Vũ này lại có thiên phú về kinh thương quá mà ít để ý về vấn đề luyện quyền.

Đằng Thanh Sơn hẳn mong muốn nhi tử kế thừa y bát của mình, nhưng điều này bây giờ xem ra đã khó có thể thực hiện được.

Phu thê hai người trên vạn trượng tầng mây hóa thành một đạo ánh sáng mờng lung, rất nhanh tiến tới Vĩnh Yên quận. Địa giới.

"Vĩnh Yên quận!" Từ trên cao quan sát xuống phía dưới, Vĩnh Yên quận bởi vì bên trong quận thành có núi non, mà ngoài thành lại có thêm núi lớn. Nhìn vừa nhìn, toàn bộ Vĩnh Yên quận tựa như một cái vảy lưng vô cùng lớn của một con kinh ngư(cá voi) hung mãnh có màu sắc rực rỡ.

Vĩnh Yên quận, bên trong thành đều là lãnh địa của Quy Nguyên tông, là một siêu cấp đại tông phái thống lĩnh Dương Châu tám quận. Ngày hôm nay, số lượng đệ tử của Quy Nguyên tông đã cực kỳ kinh người. Và vì thế, diện tích của tông phái cũng đã là khá lớn.

"Sư phụ, người trước thu xếp một chút."

Đằng Thanh Sơn vừa rơi xuống bên trong tông phái Quy Nguyên, liền phát hiện sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng đang cùng mấy Tiên Thiên cường giả khác thương nghị sự tình. Thanh Sơn liền truyền âm nói.

"Thanh Sơn, là người?" Gia Cát Nguyên Hồng truyền âm, trong giọng nói tràn đầy vẻ chấn kinh.

Kỳ thực, khi phát hiện khí tức của Hắc động cùng với khí tức Lý Quân song song xuất hiện, Gia Cát Nguyên Hồng tràn đầy nghi hoặc: "Động Hư cường giả cùng thê tử của Đằng Thanh Sơn sao lại ở cùng một chỗ?" Điều đầu tiên mà hắn suy nghĩ chính là, Động Hư? Nhưng điểm thứ hai, là điều mà chính hắn cũng có chút không thể tin được, Thanh Sơn đã đạt tới Động Hư chi cảnh.

"Thanh Sơn, người đạt tới Động Hư chi cảnh rồi. Ha ha." Gia Cát Nguyên Hồng rất vui vẻ.

"Ngẫu nhiên có điều ngộ." Đằng Thanh Sơn cười, truyền âm: "Sư phụ hãy cùng mấy chấp pháp trưởng lão đàm hết sự tình, đợi lát nữa đệ tử sẽ cùng sư phụ hảo hảo tâm sự. Đệ tử cũng có một số chuyện muốn nói với ngài."

"Được, chờ ta một chút ta sẽ tới." Gia Cát Nguyên Hồng truyền âm nhắc nhở một tiếng, liền cùng mấy chấp pháp trưởng lão đàm luận về đại sự của Quy Nguyên Tông.

Đằng Thanh Sơn không nghe trộm việc đại sự của Quy Nguyên Tông, liền đứng ở đó chờ đợi Gia Cát Nguyên Hồng.

"Tiểu Quân, sau khi Quy Nguyên Tông kiến thành, ta quá khư mặc dù đã tới hai lần, nhưng cũng là cùng sư phụ gặp mặt mà thôi, cũng không có hảo hảo đi dạo qua Quy Nguyên Tông. Bây giờ thừa dịp sư phụ còn có việc, chúng ta liền ở lại Quy Nguyên Tông này hảo hảo dạo chơi, xem Vĩnh Yên Quận Quy Nguyên Tông bây giờ cùng Quy Nguyên Tông năm đó có gì khác nhau."

"Ít nhất so với năm đó, Quy Nguyên Tông phải lớn rất nhiều, đệ tử cũng nhiều hơn nhiều. Nơi này càng thêm phồn hoa rồi a." Lý Quân cười nói.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói: "Huynh cùng sư phụ chính là quan hệ thầy trò, không cần phải tính toán." Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân phu thê hai người chậm bước đi dạo.

Quy Nguyên tông ở Vĩnh Yên Quận so với Nghi Thành thì đều có đồi núi sông hồ.

"Nghê trưởng lão, những lời này của người đừng nên nói với những người khác." Trong rừng cây cách đó không xa, truyền đến thanh âm nói chuyện: "Vương trưởng lão, cái gì gọi là đừng nên nói với những người khác? Việc này trong Quy Nguyên Tông ta người nào mà không biết. Năm đó, tông chủ đem Hỏa Lưu chiến giáp, còn có Hỏa Vũ chiến giáp đưa cho Đằng Thanh Sơn, làm cho hắn suất lĩnh nhân mã hỗ trợ đóng ở Nam bộ Sở Quận. Nhưng sau đó thì sao, Đằng Thanh Sơn lại đem Hỏa Lưu chiến giáp, Hỏa Vũ chiến giáp độc chiếm. Hừ! Đây là sự thật, còn không cho nói?"

Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân hai người nghe được thanh âm này liền nhướng mày.

Về vấn đề Hỏa Lưu chiến giáp, Hỏa Vũ chiến giáp thuộc sở hữu của ai, nội bộ Hình Ý Môn cùng nội bộ Quy Nguyên tông đều có không ít mâu thuẫn. Bởi vì, nơi lấy được Hỏa Lưu Thiết, Quy Nguyên tông không công khai. Dù sao, người bình thường cũng sẽ không tin tưởng Đằng Thanh Sơn một người lại có nhiều Hỏa Lưu Thiết như vậy. Một khi công khai, các đại tông phái sẽ biết được khi Đằng Thanh Sơn thất tung trong mấy năm đã xảy ra chuyện gì. Như Thiên Thần Cung, khẳng định là sẽ nghĩ đến hải ngoại.

Quy Nguyên tông cùng Đằng Thanh Sơn, cũng không muốn vì vậy mà khiến các đại tông phái tiêu hao tinh lực đi tìm tới Bắc Hải, chính vì không muốn bại lộ Bắc Hải đại lục.

Nhưng chính điều này đã làm người của Quy Nguyên tông cho rằng Hình Ý Môn độc chiếm Hỏa Lưu chiến giáp, Hỏa Vũ chiến giáp mà không trả lại.

Mà Hình Ý Môn cao tăng như Dương Đông, Đằng Thụ đều muốn Quy Nguyên tông trả lại Hỏa Lưu chiến giáp, Hỏa Vũ chiến giáp về lại Hình Ý Môn.

"Nghê trưởng lão, độc chiếm thì đã sao? Đằng Thanh Sơn đại nhân với Quy Nguyên tông ta có đại ân, Hỏa Lưu chiến giáp cùng Hỏa Vũ chiến giáp coi như là báo ân cho hần."

"Hừ, Vương trưởng lão, người coi Đằng Thanh Sơn là ân nhân của Quy Nguyên Tông ta, điều này không sai. Nhưng năm đó Đằng Thanh Sơn lại bức bách Quy Nguyên tông chúng ta ly khai Giang Ninh quận. Quy Nguyên tông chúng ta vốn ở Giang Ninh quận thành đã có ngàn năm lịch sử, thế nhưng rất nhiều người vì vậy mà phải xa xứ đi tới Vĩnh Yên quận. Và ta từ cha ta biết được, Đằng Thanh Sơn đã đáp ứng giúp đỡ Quy Nguyên tông chúng ta chiếm lĩnh Viêm Châu, nhưng bây giờ đã hai mươi năm mà không thấy gì cả." Nghê trưởng lão trong thanh âm bao hàm ý tứ châm chọc: "Hiện tại Hình Ý Môn môn chủ đang tiêu sái tự tại, ai mà còn rảnh quan tâm Quy Nguyên tông chúng ta."

"Hần sợ rằng đã quên, trong quá khứ hần chính là đệ tử của Quy Nguyên Tông. Mà hiện tại, biến hóa nhanh chóng, chính là Hình Ý Môn môn chủ." Nghê trưởng lão nhỏ giọng nói.

Hai người bọn họ đang vừa đi vừa nói chuyện, bỗng nhiên thấy ở phía trước xuất hiện hai người, hai gã trưởng lão đều biến sắc. Trong đó, một trung niên nhân có con mắt hẹp dài sắc mặt càng trắng bệch: "Đằng..." Vương trưởng lão mập mạp bèn tiến lên hành lễ, còn trung niên có con mắt hẹp dài cũng đồng thời hành lễ với Đằng Thanh Sơn.

"Gặp qua đại nhân." Vị mập trưởng lão liền hành lễ.

"Gặp qua đại nhân." Trung niên nhân ánh mắt hẹp dài cũng liền hành lễ.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt dừng ở trên người trung niên nhân ánh mắt hẹp dài, Nghê trưởng lão.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt không tốt lắm. Bất quá hần không nói gì, mà là cùng Lý Quân quay đầu bước đi.

"Như thế nào Đằng Thanh Sơn này lại ở đây?" Này nghê trưởng lão cái trán chảy ra mồ hôi.

"Người đừng nói lung tung nữa, hy vọng Đằng Thanh Sơn đại nhân đại nhân đại lượng đi." Vương trưởng lão nhìn thoáng qua lão hữu: "Nếu Đằng Thanh Sơn đại nhân muốn trừng phạt người, người liền xong rồi."

"Hừ. Trừng phạt ta? Ta cũng không tin, ta mới chỉ nói mấy câu như vậy, ai dám trừng phạt ta. Huống chi, ta nói đều là sự thật." Nghê trưởng lão trừng mắt nói. Cha hần chính là Quy Nguyên tông Chấn Pháp Trưởng Lão a.

Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân đi dạo xung quanh Quy Nguyên tông, nhưng Đằng Thanh Sơn tâm tình lại rất không tốt.

Thật sự tức giận!

Vì Quy Nguyên tông, hần đã lo lắng rất nhiều. Chuyện đối phó Viêm Châu, Đằng Thanh Sơn vẫn nhớ như in trong lòng.

Chỉ là, chưa tới Động Hư chi cảnh, Đằng Thanh Sơn cũng không dám làm Quy Nguyên Tông chiếm cứ hai châu. Hiện tại đã đạt tới Động Hư chi cảnh, Đằng Thanh Sơn liền chuẩn bị cùng sư phụ thương lượng chuyện này. Không nghĩ tới, lại có người nói hần như vậy.

Đằng Thanh Sơn không tự kìm hãm được, cảm giác như trái tim trở nên băng giá.

"Hừ." Đằng Thanh Sơn nhin không được phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Lý Quân nhìn Đằng Thanh Sơn: "Chàng không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì." Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

"Thanh Sơn." Một đạo thanh âm vang lên, sau đó một đạo lục sắc lưu quang chợt lóe hướng về phía Đằng Thanh Sơn, hiện ra một đạo nhân ảnh, chính là Gia Cát Nguyên Hồng.

528. Chương 38 :nổi Trận Lôi Đình

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn, hai tròng mắt sáng quắc, sợ hãi than nói: "Theo ta được biết, Hư Cảnh đại thành muốn đạt tới Động Hư chi cảnh. Rất khó, rất khó. Nhưng Thanh Sơn người quả là bất khả tư nghị."

"Sư phụ, trong Ngũ Hành Chi Đạo là Mộc Hành Chi Đạo đã hao phí của ta ước chừng mười sáu năm. Ta có thể bước vào Động Hư chi cảnh, cũng phải cảm tạ Vũ Hoàng Môn Hoàng Thiên Cầm. Nếu không phải hần, thì ta còn phải hao phí mười năm đến hai mươi năm nữa." Đằng Thanh Sơn nói.

"A, Hoàng Thiên Cầm?" Gia Cát Nguyên Hồng lấp bắp kinh hãi.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu. Tuy rằng cùng sư phụ nói chuyện với nhau, nhưng tâm tình hần rất không tốt. Vừa rồi hai trưởng lão kia đàm luận, đối với Đằng Thanh Sơn có ảnh hưởng đích xác rất lớn, làm hần không khỏi thâm nghĩ: "Nếu Quy Nguyên Tông nhiều người cũng nghĩ như vậy, cho rằng ta Đằng Thanh Sơn ta trợ giúp Quy Nguyên Tông bọn họ là đương nhiên, coi ta phải cố hết sức làm vậy để lấy lòng bọn họ?"

Uất nghẹn!

Tức giận!

Hướng chi, sự tình về Hỏa Lưu Thiết Đằng Thanh Sơn cũng không quá để ý. Kỳ Thật, Hỏa Lưu Thiết chính là hần từ Đoan Mộc đại lục mang về. Hiện tại, Hình Ý Môn Huyết Lang quân chỉ có một chút Hỏa Lưu chiến giáp, Hỏa Vũ chiến giáp. Trong mắt Quy Nguyên Tông, không ngờ thành... Quên đi ân đức của Đằng Thanh Sơn, mà còn muốn độc chiếm.

Loại lời này, nghe ở trong lòng đích xác không phải là dễ chịu!

Vì Quy Nguyên Tông, Đằng Thanh Sơn hần ở dưới thành Quy Nguyên Tông đã đại chiến mấy lần, Lục Túc Dao Trì cũng chiến đấu rất hăng hái, sau đó lại giải quyết Thanh Hồ Đảo.

Không tiếc cùng Thiên Thần Cung quyết liệt! Chính thể tử của mình cũng cùng sư phụ của nàng là Bùi Tuyết Liên đoạn tuyệt ân tình, Đằng Thanh Sơn cảm thấy đã để nàng có quá nhiều thua thiệt.

Chính mình thậm chí còn thiếu chút nữa thân tử, Lục Túc Dao Trì cũng là bị triệu đến Quỷ Môn Quan, rồi sau đó dựa vào Bất Tử Thảo mới cứu sống được.

Cuối cùng, có Bất Tử Phượng Hoàng hỗ trợ mới ngăn được cơn sóng dữ.

Lúc trước, chính là vì lo lắng đến bọn hậu bối ở Hình Ý Môn sẽ tiêu diệt Quy Nguyên Tông, vì Đằng Thanh Sơn thực không chút nghi ngờ về sự cường đại của Hình Ý môn trong tương lai. Cho nên, hần đã ra lệnh tuyệt đối không tranh bá! Kỳ thật, lấy thiên phú của Đằng Thanh Sơn, hoàn toàn có thể đi theo con đường của Vũ Hoàng, Tàn Linh Thiên Đế. Trước tích tụ thực lực, không vội khai tông lập phái, hoãn xưng vương.

Đợi đến thực lực cường đại liền xưng bá thiên hạ!

Thống nhất thiên hạ!

Chính là vì Quy Nguyên Tông hần đã chịu thiệt nhiều như vậy, Nhưng mà ai ngờ, cuối cùng không ngờ lại nghe được những lời như thế.

Khiến lòng người lạnh ngắt a!

Gia Cát Nguyên Hồng cũng phát hiện, Đằng Thanh Sơn tựa hồ cảm xúc không thích hợp, liền cười nói: "Thanh Sơn, đi, chúng ta đến đại sảnh đàm luận. Đúng rồi, người cũng có đoạn thời gian không gặp muội muội Thanh Vũ người cùng với hai đứa cháu của người."

"Ân." Đằng Thanh Sơn nghĩ đến muội muội cùng với những đứa cháu, lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười.

Ở một bên, Lý Quân đương nhiên rất rõ ràng tâm tình của Đằng Thanh Sơn. Kỳ thật, Lý Quân cho rằng Đằng Thanh Sơn làm như vậy là không đáng giá. Nhưng nàng là thê tử, một khi đã là thê tử thì sẽ luôn ủng hộ trượng phu. Cho nên, Lý Quân chính là ở sau yên lặng duy trì.

Khi Đằng Thanh Sơn, Lý Quân, cùng Gia Cát Nguyên Hồng ba người bọn họ ở cùng một chỗ nói chuyện thì ở Vĩnh Yên quận thành, trong Tam Trọng Lâu.

Tam Trọng Lâu, trong Vĩnh Yên quận thành có danh tiếng rất lớn. Khách nhân lầu một, lầu hai thậm chí lầu ba ở đây cũng có thể chứng kiến giữa trung ương đình viện ở dưới lầu xem diễn kịch. Bởi vì sân khấu kịch ở trong trung ương đình viện, cho nên mọi người ở bất cứ tầng lầu nào trong ba tầng lầu cũng đều có thể xem.

Sân khấu kịch mỗi ngày hoặc là có một nữ nhạc sĩ xinh đẹp am hiểu nhạc khí đến diễn tấu, hoặc là mời một người họa sĩ ở tại chỗ trực tiếp vẽ tranh. Thậm chí còn ngẫu nhiên cử hành võ đấu, hấp dẫn khách nhân.

"Hồng Vũ, ngươi còn là đàn ông sao? Có bản lĩnh lên đây, chúng ta một chọi một, đấu một hồi." Chỉ thấy giờ phút này trên sân khấu kịch đang đứng là một gã mặc thanh bào thân hình cao lớn, ngựa đầu nhìn lên lầu hai phần lộ quát.

"Nghê Mạnh Trọng, ngươi uống hơn nhiều rồi đó." Trên lầu hai, một bạch y thiếu nữ ngồi cùng với một thanh niên mặc áo bông xám nhũ mây nhìn xuống phía dưới, nói. Thanh niên áo bông màu xám đúng là con của Đằng Thanh Sơn, "Đằng Hồng Vũ". Ở bên ngoài, Đằng Hồng Vũ bình thường đều nói là họ Hồng tên Danh Vũ. Bởi vì, thân phận là con của Đằng Thanh Sơn sẽ làm cho người ta sợ hãi.

Bởi vì Đằng Thanh Sơn giữ bí mật, nên ngay cả Vạn Tượng Môn cũng không biết, cho nên tên của nữ nhi cùng con trai cũng không bị truyền lưu ra.

Chẳng qua, vẫn có người biết đến.

Tại Vĩnh Yên quận thành, Đằng Thanh Sơn vẫn rất yên tâm.

"Uống nhiều ư? Ta không có uống nhiều." Thanh bào thanh niên ngựa đầu quát: "Hồng Vũ, ngươi tại sao lại lè mề, lại giống như đàn bà thế? Nếu là một người đàn ông, hãy xuống đây."

Cả tửu lầu vang lên những tiếng nghị luận, tiếng cười không ngừng.

Đều là e sợ cho thiên hạ không loạn.

"Hồng Vũ ca, đừng cùng đại ca chấp nhặt." Bạch y bào thiếu nữ áo trắng kéo tay Hồng Vũ, nói.

"Ha ha, ta xem, tên thiếu gia Hồng Vũ này cha mẹ hẳn đã sinh lắm rồi, hẳn không nên là đàn ông, chỉ nên là đàn bà mà thôi. Ha ha" Trong tửu lầu lập tức vang lên nhiều tiếng cười, nhất thời làm cả tửu lầu trở nên rất ồn ào. Hồng Vũ song quyền nắm chặt.

Hắn rất là bình tĩnh, nhưng hắn nhất quyết không muốn người khác nói về cha mẹ mình. Bởi vì, hắn không muốn vì mình là đứa con của Đằng Thanh Sơn mà kiêu ngạo, cũng không muốn người khác khi ở cạnh hắn luôn e dè khúm núm.

"Hồng Vũ, ngươi..." Ở phía dưới, thanh bào thanh niên tên là Nghê Mạnh Trọng mới vừa mở miệng.

Vù!

Từ trên lầu hai, một bóng người lướt qua lan can, trực tiếp nhảy xuống phía dưới sân khấu kịch, đúng là thanh niên với sắc mặt trang nghiêm, Đằng Hồng Vũ.

"A, cuối cùng cũng xuống?" Nghê Mạnh Trọng cười lạnh một tiếng.

"Ngươi không phải muốn cùng với ta giao thủ sao?" Hồng Vũ bày ra Tam Thế Thức, thức mở đầu: "Ra tay đi."

"Hảo."

Nghê Mạnh Trọng cười lạnh một tiếng, trực tiếp tiến lên, tay phải thành trảo, hướng về phía đầu Hồng Vũ lao tới.

Bồng ~

Hồng Vũ trực tiếp xoay người, đánh tan một trảo này. Sau đó thân thể cực kỳ linh hoạt, lập tức sau hai cái lắc thân liền đột ngột tiến lên, đồng thời đổi thành Pháo quyền! Chỉ một cái dặm chân, sấn sấn khẩu vốn là đá hoa cương cũng đột ngột bị chấn động, xuất hiện một chút vết nứt.

Mà Pháo quyền, giống như con hổ dũng mãnh rít gào.

Đặng Thanh Sơn trực tiếp truyền thụ Nội gia quyền cho Hồng Vũ. Tuy rằng không bằng chị mình, nhưng Hồng Vũ cũng đạt tới nhất lưu vũ giả.

"Uống!" Nghe Mạnh Trọng quát lên một tiếng lớn, trừng mắt, song chưởng giao nhau tại trước ngực, cứng rắn kháng một quyền này.

Bồng!

Nắm tay và cánh tay va chạm vào nhau, Nghe Mạnh Trọng không khỏi lập tức thối lui ba bước, mỗi bước cũng làm chấn động sân khấu kịch.

"Hảo!"

"Vị Hồng Vũ thiếu gia này quả nhiên lợi hại." Nhất thời, trong tửu lâu những tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên. Mà ở trên lầu hai, trên vai đang có một con chim màu trắng, bạch y thiếu nữ lại lo lắng lập tức hô: "Nghe đại ca, Hồng Vũ ca, các người đừng đánh nữa, nhanh dừng lại đi."

Nghe Mạnh Trọng ngẩng đầu nhìn thoáng qua nàng, càng cảm thấy nổi giận!

"So về quyền pháp, ta đương nhiên không bằng hắn. Chẳng qua, ta có nhất lưu vũ giả nội kinh, cũng có gia gia tự mình truyền thụ đao pháp. Cho dù hắn là con của Đặng Thanh Sơn, nhưng tuổi so với ta lại nhỏ hơn không ít, ta cũng không tin lại không đánh thắng được hắn. Lúc này đây, nhất định phải hảo hảo dạy dỗ hắn." Nghe Mạnh Trọng trầm nghĩ trong lòng, đồng thời "loảng xoảng" một tiếng, liền rút ra một thanh loan đao màu bạc ở bên hông.

Nhìn thấy đối thủ rút đao, Hồng Vũ sắc mặt khê biến.

"Nghe Mạnh Trọng." Hồng Vũ đột ngột quát.

"Như thế nào, sợ à?" Nghe Mạnh Trọng cười một tiếng.

"Hảo, đó là do ngươi." Hồng Vũ đối với Nghe Mạnh Trọng rất là phản cảm. Hồng Vũ dù sao cũng là người trẻ tuổi, cũng có cơn tức, lập tức đột ngột lắc mình một cái liền tới bên cạnh sân khấu kịch, lập tức rút ra cột cờ cắm bên sân khấu. Một tay hóa thành chưởng đao, trực tiếp đem cột cờ cắt ngang.

Còn lại một thanh mộc côn, ước chừng dài khoảng một trượng hai.

"Đến đây đi." Hồng Vũ cầm trong tay mộc côn, chỉ đối thủ phía xa.

"Thiếu gia, hãy hạ gục gã họ Hồng này." Ở bên cạnh sân khấu kịch, đang có một gã thanh niên tiểu biện phát tay hô. Mà tửu lâu lúc này cũng nghị luận.

"Hồng Vũ thiếu gia này xem ra gặp xui xẻo rồi. Nghe Mạnh Trọng kia là người ra sao? Là Quy Nguyên Tông Long Chung quân Bách phu trưởng, là Nhất lưu vũ giả. Hắn ở Quy Nguyên Tông có thể lực rất lớn là Nghe gia, hơn nữa đao pháp cũng rất cao siêu."

"Lão ca nói rất đúng, cao thủ Quy Nguyên Tông không am hiểu quyền cước, nhưng về đao kiếm thì rất lợi hại. Thiếu niên đối diện hắn, rõ ràng là luyện Nội gia quyền, chỉ có quyền cước là lợi hại mà thôi."

"Nghe Mạnh Trọng này, ai chẳng biết hắn là kẻ tâm ngoan thủ lạt*? Thiếu niên kêu là Hồng Vũ này gặp xui rồi."

Nghe Mạnh Trọng lúc trước mới vừa phế bỏ một người. Ở trong thành hắn không dám giết người, nhưng phế bỏ một người lại là chuyện bình thường. Tại Vinh Yên quận thành, ai không biết đại danh Nghe Mạnh Trọng?

Bản thân có thực lực, lại có thể lực của gia đình chống lưng, ai dám trêu chọc?

Lý! Sưu!

Nghê Mạnh Trọng cùng Hồng Vũ, một người cầm trong tay loan đao, một người cầm trong tay trường côn đều nhắm về phía đối phương, lập tức giao thủ.

”Phốc!” ”Phốc!”

Một tắc dài một tắc mạnh!

Ý vào trường côn dài, Hồng Vũ liên tiếp thi triển Như Ảnh Tùy Hình thương pháp, làm cho Nghê Mạnh Trọng rất chật vật. Nhưng dù sao trường côn trong tay hắn chính là một côn bình thường, vền vền vài cái đã bị chém đứt mất một nửa.

”Xem ngươi còn dựa vào cái gì.” Nghê Mạnh Trọng cười lạnh xông lên, chém ra một đao.

”Chăm dứt đi.”

Hồng Vũ hai tròng mắt lệ mang chột lóe, nửa thanh mộc côn ẩn chứa nội kình trong tay đột ngột cùng loan đao giao kích. Chỉ nghe ”bồng” một tiếng, mộc côn liền vỡ vụn. Hồng Vũ sớm có đoán trước, ngay lập tức liền hướng về Nghê Mạnh Trọng bức bách qua tới. Nhưng là, loan đao kia xẹt qua một đạo đường cong sắc bén.

”Xuy!” Hồng Vũ nhanh chóng né tránh, tuy nhiên cánh tay trái hắn đã xuất hiện một vết thương.

”Ngươi đã thua!” Hồng Vũ tuy bị thương, nhưng đồng thời một quyền cũng trực tiếp nện ở trước ngực Nghê Mạnh Trọng, Nghê Mạnh Trọng cả người liền bị quăng ra xa mấy trượng.

Hồng Vũ nhìn thoáng qua Nghê Mạnh Trọng, lắc đầu.

”Ta thua?” Ngã trên mặt đất, Nghê Mạnh Trọng không thể tin được, cắn răng nhìn Hồng Vũ.

Nhưng đột nhiên.

Hồng Vũ sắc mặt trong khoảnh khắc trở thành màu đen, cả người mềm nhũn. ”Oanh” một tiếng, liền ngã xuống trên sân khấu kịch.

”Hồng Vũ ca!” Ở trên lầu hai bạch y thiếu nữ quát to một tiếng, từ lầu hai liền linh nhảy xuống sân khấu kịch, thậm chí còn bị té ngã.

”Có độc!”

”Nghê Mạnh Trọng hạ độc.” Dưới lầu một, có không ít người chứng kiến miệng vết thương trên cánh tay Hồng Vũ chảy ra máu màu đen.

”Không, không có khả năng.” Nghê Mạnh Trọng trừng mắt.

Cho hắn mười lá gan, hắn cũng không dám hạ độc giết con của Đằng Thanh Sơn.

”U ~ ”

Một đạo bạch quang cơ hồ chột lóe, xuyên thấu qua lồng ngực của Nghê Mạnh Trọng. Hắn kinh ngạc cúi đầu vừa thấy trong lồng ngực đã xuất hiện một cái ổ thủng, cả đầu choáng váng sau đó thân thể ầm ầm ngã xuống.

Tại Quy Nguyên Tông, trong phòng của Tông Chủ Cát Nguyên Hồng, Đằng Thanh Sơn, Lý Quân đang cùng Gia Cát Nguyên Hồng, Gia Cát Vân, Thanh Vũ bọn người ở cùng một chỗ.

”Không!” Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến. Hắn rõ ràng cảm ứng được bên trong lĩnh vực của mình, linh hồn khí tức của đứa con Hồng Vũ đang suy nhược. Một cỗ khí tức thô bạo trong nháy mắt tràn ngập cả ngực, Đằng Thanh Sơn hai tròng mắt cũng đỏ lên.

Hừ!

Đằng Thanh Sơn trực tiếp biến mất ở giữa phòng khách. Mà Gia Cát Nguyên Hồng sắc mặt đại biến, nhưng hắn rất bình tĩnh, lập tức cầm cánh tay Lý Quân theo sát Đằng Thanh Sơn biến mất trong căn phòng.

*tâm ngoan thủ lạt: tâm địa độc ác, ý nói những người nham hiểm, độc ác, luôn thích hãm hại người khác.

529. Chương 39: Phần Nộ Chi Hỏa*

"Giết người rồi!"

"Nghe gia thiếu gia Ngô Mạnh Trọng đã chết!"

"Hong Vũ thiếu gia cũng đã chết!"

Cả tửu lâu hoàn toàn lâm vào một mảnh hỗn loạn. Rất nhiều người chứng kiến một đạo bạch quang trực tiếp xuyên qua lồng ngực Nghê Mạnh Trọng, sau đó đạo bạch quang ấy dừng lại, hóa thành một con chim nhỏ toàn thân trắng như tuyết, không ngừng kêu to thê lương quanh thân thể Hồng Vũ. Có thể trong khoảnh khắc đánh chết đánh chết một nhất lưu vũ giả, đây nhất định là Thiên cấp Yêu Thú!

Có thể có Thiên cấp Yêu Thú bảo hộ, Hồng Vũ thiếu gia này há có thể là phạm nhân?

"Hồng Vũ ca... Hồng Vũ ca..." Bạch y thiếu nữ trên mặt tràn đầy nước mắt, sắc mặt trắng bệch, chuyển đầu nhìn lại thi thể Nghê Mạnh Trọng cách đó không xa thì lại càng khóc lớn hơn nữa.

Sao lại thành ra thế này?

Nàng căn bản không biết.

"Oanh!" Một đạo khí tức đột ngột trống rỗng sinh ra, khiến bạch y thiếu nữ bị bắn sang một bên. Chỉ thấy Đẳng Thanh Sơn hai tròng mắt phiếm hồng, vừa hiện ra lập tức lấy ra Bát Tử Thảo lúc nào cũng mang theo bên mình nhét vào miệng Hồng Vũ.

"Hồng Vũ... Hồng Vũ..." Đẳng Thanh Sơn trong tâm một trận co rút.

Đứa nhỏ này từ nhỏ đã rất nhu thuận, chỉ cần ăn một viên đường liền không khóc không quấy. Sáng sớm bị mình gọi dậy luyện quyền, cho dù rơi lệ vẫn cố sức luyện quyền cho mình vui lòng. Chính bản thân mình đối với nữ nhi tương đối sủng nịnh, mà đối với nhi tử thì lại tương đối nghiêm khắc. Nhưng ở sâu trong nội tâm Đẳng Thanh Sơn, mức độ quan tâm đối với nhi tử không hề kém so với nữ nhi.

Đẳng Thanh Sơn trong tâm một trận sợ hãi, run rẩy vuốt ve bàn tay nhi tử, lặng lẽ quan sát.

Bát Tử Thảo vào miệng lập tức tan ra.

Hiệu lực thần kí lập tức lan ra toàn thân Hồng Vũ, vốn toàn thân đã chuyển thành màu đen nhanh chóng khôi phục về khỏe mạnh. Hồng Vũ vốn đã đình chỉ hô hấp cũng dần dần khôi phục, trên mặt hiện lên một tia hồng nhuận. Miệng vết thương trên cánh tay cũng nhanh chóng khép lại, sau đó hoàn toàn biến mất, phẳng phất như chưa từng chịu qua tổn thất nào, chỉ có làn da là còn lưu lại vết máu màu đen minh chứng cho chuyện vừa xảy ra.

"Hồng Vũ." Lý cùng Gia Cát Nguyên Hồng đồng thời xuất hiện, kinh hô một tiếng, lao tới ôm chầm lấy hài tử của mình.

"Hồng Vũ." Lúc này, Lý đã tràn đầy nước mắt.

Hài tử luôn luôn được mẫu thân quan tâm, yêu thương nhất.

Vù~~

Một lúc sau khi khôi phục hô hấp, Hồng Vũ chậm rãi mở mắt, nhìn mẫu thân sớm đã rơi đầy lệ trước mặt, cùng với phụ thân Đẳng Thanh Sơn hai tròng mắt phiếm hồng đang cố nén nước mắt bên cạnh. Hồng Vũ chưa từng thấy qua phụ mẫu có bộ dạng như vậy. Trong lòng hắn, phụ thân là người kiên cường nhất trên thế gian.

"Cha... nương..." Hồng Vũ mở miệng nói.

"Không sao cả, không sao cả, cha nhất định không để bất cứ kẻ nào thương tổn đến người." Đằng Thanh Sơn nói xong, lửa giận trong lòng lại bắt đầu thiêu đốt khiến hấn như muốn điên lên, ý nghĩ cũng dần nóng lên.

Nếu lần này hấn cùng thê tử không đến đây, cho dù có mặt Gia Cát Nguyên Hồng mà không có Bất Tử Thảo thì cũng không có cách nào cứu được hài tử của mình.

"Hỗn đản!"

Đằng Thanh Sơn trong lòng nổi lên sát ý, hai tròng mắt đỏ sẫm vô cùng dọa người: "Không quản là ai, chỉ cần động đến con ta, hấn phải chết! Cho dù hấn là ai đi nữa thì cũng phải chết!" Đằng Thanh Sơn có thể cảm nhận được suýt chút nữa là hai phụ tử đã hoàn toàn xa cách, chính mình thiếu chút nữa là rơi vào cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Mà mình thậm chí còn không được tính là người đầu bạc.

Đây là bi ai lớn nhất của cả đời người!

Tuyệt đối không thể để cho chuyện tương tự phát sinh lần nữa!

"Gia Cát tông chủ, ta muốn biết, rốt cuộc là kẻ nào làm!!!" Thanh âm của Đằng Thanh Sơn chứa đầy hàn khí cực kì dọa người. Chuyện vừa xảy ra với con mình đã khiến hấn vô cùng phẫn nộ, đến nỗi hấn không xưng hô với Gia Cát Nguyên Hồng là "sư phụ" nữa, mà gọi là "Gia Cát tông chủ".

Gia Cát Nguyên Hồng ở bên cạnh sắc mặt trầm xuống, trong lòng cũng vô cùng phẫn nộ! Hấn không biết rốt cuộc chuyện gì đã phát sinh, như thế nào mà suýt chút nữa thì hài tử của Đằng Thanh Sơn thân tử. Nếu không có Bất Tử Thảo, thì cho dù Hư Cảnh cường giả có mặt cũng vô pháp cứu sống được Hồng Vũ.

Một tiếng "Gia Cát tông chủ" cũng khiến Gia Cát Nguyên Hồng trong lòng một trận run rẩy.

Hấn biết...

Giao tình giữa Quy Nguyên Tông cùng Hình Ý Môn đều là dựa trên cảm tình của Đằng Thanh Sơn gắn bó với Quy Nguyên Tông năm xưa. Nếu sự tình lần này bất hảo, rất có thể sẽ khiến quan hệ giữa song phương bị đổ vỡ.

"Vẫn còn sống."

"Hồng Vũ thiếu gia vừa ăn một ngọn Thất Thái Linh Lung linh thảo(linh thảo có quang mang bảy màu-DG) là đã sống lại, đó nhất định là Bất Tử Thảo!" Trong tửu lâu cũng có không ít người kinh hô.

"Đã chết mà còn có thể sống lại!"

"Rốt cuộc thân phận của Hồng Vũ thiếu gia là như thế nào, mà lại có thể phục dụng Bất Tử Thảo?" Từ xưa đến nay, cả Cửu Châu Đại Địa có được bao nhiêu gốc Bất Tử Thảo a? Có thể phục dụng Bất Tử Thảo, đó tuyệt đối không phải phàm nhân. Cho dù là Hư Cảnh cường giả, thậm chí là Động Hư cường giả cũng rất khó có thể có được một gốc Bất Tử Thảo.

Đúng lúc này, đại lượng binh vệ từ bên ngoài xông vào tửu lâu.

"Là kẻ nào hạ sát Nghê Mạnh Trọng thiếu gia?"

"Kẻ đó ở đâu?"

Hiển nhiên, tiếng kêu của không ít khách nhân làm binh vệ Quy Nguyên Tông ở bên ngoài phát hiện chuyện tình mà lao vào. Nghê Mạnh Trọng bị hạ sát là một sự tình đáng sợ, bởi vì phụ thân của Nghê Mạnh Trọng là trưởng lão Quy Nguyên Tông. Mà gia gia của hấn, lại là một trong hai vị Tiên Thiên Kim Đan chấp pháp trưởng lão của Quy Nguyên Tông.

"Tông chủ."

Dẫn đầu đám binh vệ là một gã Bách phu trưởng, chứng kiến người ở bên trong lập tức cung kính hành lễ.

"Truyền lệnh của ta, không cho phép bất cứ ai rời khỏi tửu lâu. Kẻ nào rời khỏi, giết không tha!" Gia Cát Nguyên Hồng hắng giọng, nghiêm mặt quát.

"Vâng." Bách Phu Trưởng cầm đầu cung kính đáp.

"Nhanh, bao vây tửu lâu, không cho ai rời khỏi, kẻ nào rời đi, giết!" Bách phu trưởng lập tức quát. Vốn đám khách nhân đang có tư tưởng xem náo nhiệt lập tức bị dọa ngây người, thậm chí không ai dám lớn tiếng nói chuyện. Vừa nghe người đang nói là Quy Nguyên Tông tông chủ, bọn họ liền biết sự tình hôm nay đã đậm xé trời(ý nói đã trở nên cực kỳ nghiêm trọng- DG)!

Bên ngoài Tam Trọng Lâu.

"Nhanh!"

"Nhanh!"

"Lập tức phong tỏa xung quanh cho ta, không cho phép bất cứ ai được phép rời khỏi đây!" Những nhóm khác nghe tin tức mà tới bao gồm binh vệ bình thường, Hắc Giáp Quân, thậm chí một bộ phận Long Cương Quân, mỗi người lập tức nghe lệnh, đem tất cả đường phố xung quanh Tam Trọng Lâu toàn bộ phong tỏa. Bên trong còn có không ít người đi đường chứng kiến đao kiếm phản xạ quang mang lạnh như băng, sợ tới mức không dám lên tiếng.

Chỉ cần dám phản kháng khiêu khích, lập tức giết không tha!

Mỗi người đi đường đều biết, chỉ cần một tông phái phát động nhân mã nhiều như vậy, ắt hẳn là đã phát sinh sự tình đáng sợ. Không ai dám cứng rắn đối chọi với một cái siêu cấp tông phái.

"Không có khả năng... không có khả năng." Không ít hộ pháp trưởng lão cũng nhanh chóng chạy tới.

"Trọng Nhi... Trọng Nhi." Hàn Sơn trưởng lão nhanh chóng chạy tới, hai tròng mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ: "Không thể như vậy được!"

Giữa tửu lâu là một mảnh tĩnh mịch, đại lượng khách nhân có mặt không một ai dám tự tiện lên tiếng.

"Người, nói xem thử rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Một gã hán tử sắc mặt trắng bệch bị Long Cương Quân Thống lĩnh Vực Phong quát hỏi.

Hán tử này lập tức đáp: "Đại nhân, là như vậy, Nghê Mạnh Trọng thiếu gia ở trên sân khấu kịch khiêu khích vị gọi là Hồng Vũ thiếu gia đằng kia. Sau đó, Hồng Vũ thiếu gia nhện không được, nhảy xuống cùng hấn động thủ. Ban đầu, hai người cũng chỉ dùng tay không, Hồng Vũ thiếu gia chiếm thế thượng phong. Lúc sau, Nghê Mạnh Trọng thiếu gia rút ra một cây loan đao, Hồng Vũ thiếu gia cũng rút cây cột cờ ra làm binh khí, hai người lại tiếp tục giao thủ. Nghê Mạnh Trọng thiếu gia dựa vào loan đao sắc bén, đã thương cánh tay Hồng Vũ thiếu gia. Mà Hồng Vũ thiếu gia, một quyền liền chấn bay Nghê Mạnh Trọng thiếu gia."

"Theo lý thì tới đây là dừng. Nhưng sắc mặt Hồng Vũ thiếu gia đột nhiên chuyển thành màu đen, miệng vết thương cũng chảy ra máu đen, cả người trực tiếp âm âm ngã xuống."

"Ngay sau đó, một đạo bạch quang liền bắn thủng lồng ngực Nghê Mạnh Trọng thiếu gia, giết chết hấn." Thanh âm hán tử ngừng lại.

"Lui xuống đi."

"Người, lại đây." Vực Phong tướng quân lại gọi thêm một người nữa.

Đằng Thanh Sơn thì lại lắng nghe hài tử của mình tường thuật.

"Đao có độc." Ánh mắt Đằng Thanh Sơn dừng lại trên chuôi loan đao mà Nghê Mạnh Trọng vẫn gắt gao nắm chặt trong tay, chợt phát hiện căn bản nhìn không ra đao nhiễm một chút độc nào: "Loại độc này không ngờ có thể khiến người khác mất mạng trong nháy mắt, hơn nữa trên bề mặt thanh đao lại không có phát hiện gì. Đây tuyệt đối không phải là loại độc bình thường, nhất định là có mục đích!"

Đằng Thanh Sơn nghĩ đến đây thì ngọn lửa phẫn nộ trong lòng lại càng bốc lên, hai tròng mắt cũng đỏ sậm cực kỳ dọa người.

"Tông chủ."

"Tông chủ." Không ít nhân vật cao tăng của Quy Nguyên Tông lập tức hướng Gia Cát Nguyên Hồng hành lễ, sau đó cũng cung kính hướng Đằng Thanh Sơn hành lễ: "Tham kiến đại nhân!"

Những khách nhân bị nhốt trong tử lâu trong khoảnh khắc thấy Hồng Vũ thiếu gia phục dụng Bất Tử Thảo đã liên tưởng đến Bất Tử Phượng Hoàng, mà nghĩ đến Bất Tử Phượng Hoàng tự nhiên là nghĩ đến Đằng Thanh Sơn. Hơn nữa, dựa trên mối quan hệ giữa Đằng Thanh Sơn cùng Quý Nguyên Tông, không ít người cũng đoán được bạch y thanh niên có khí thế khiếp người trước mặt này chính là Nội Gia Quyền tổ sư trong truyền thuyết.

Kia chính là Hình Ý Môn tổ sư a.

Cũng chính là tuyệt thế thiên tài bước vào Hư Cảnh còn sớm hơn tứ đại Chí Cường Giả, nhân vật phong hoa tuyệt đại, Đằng Thanh Sơn!

Nhân vật trong truyền thuyết lúc này lại đang ở ngay trước mặt họ, không ít người dùng ánh mắt nóng cháy nhìn Đằng Thanh Sơn. Có thể nhìn thấy Đằng Thanh Sơn một lần, cũng đủ để họ kích động vạn phần.

"Trọng nhi... Trọng nhi." Đột nhiên, một tiếng kêu khóc vang lên.

Chỉ thấy một gã trung niên nhân lao tới ôm lấy thi thể Nghê Mạnh Trọng. Chứng kiến lỗ thủng đầy máu trước ngực Nghê Mạnh Trọng, trung niên nhân này không khỏi nước mắt tuôn rơi, khóc lên: "Trọng nhi, người... người sao lại thành ra thế này?"

"Tàng Phong tướng quân, là kẻ nào giết con ta?" Nghê Hàn Sơn đột ngột quay đầu lại nhìn Tàng Phong. Tàng Phong cũng quay lại hỏi một gã bồi bàn.

Nghe lời nói của gã bồi bàn, Nghê Hàn Sơn trừng lớn con mắt, quay đầu nhìn về đám người Đằng Thanh Sơn cách đó không xa: "Đằng Thanh Sơn! Người thân là một đại tông sư, không ngờ... không ngờ lại túng tử hành hung(dung túng cho nhi tử hành hung người khác- DG).Cho dù trong mắt người con ta không quý giá bằng nhi tử của người, nhưng nó cũng là con người, là con trai ta a!"

"Lui ra." Gia Cát Nguyên Hồng nghiêm mặt hắng giọng, khiển trách một tiếng.

"Tông chủ." Nghê Hàn Sơn tức giận đến nổi trên trán nổi đầy gân xanh, chỉ vào Đằng Thanh Sơn quát: "Là con trai hấn giết chết con trai ta a! Là hấn túng tử hành hung. Những người này nói con trai ta dụng độc hại chết con trai Đằng Thanh Sơn, đều là nói bậy, bọn chúng đều do sợ hãi Đằng Thanh Sơn mà thôi. Con trai ta có gì không tốt? Thế mà nó đã..."

"Người khác sợ nhưng ta không sợ, ta nhất định phải cho con trai ta một cái công đạo!" Nghê Hàn Sơn căm tức nhìn Đằng Thanh Sơn.

(đoạn này là chửi nhau nên ta dùng "con trai" có vẻ được hơn "nhi tử"-DG)

Đằng Thanh Sơn từ nãy đến giờ vẫn ở bên cạnh nhi tử đột nhiên vùng ồng tay áo.

"Bồng!"

Nghê Hàn Sơn phản phát như bị một tảng đá đập phải, cả người bị chấn bay đi, hung hăng đập vào một cái cột trụ trong tử lâu làm cột trụ trực tiếp bị chấn gãy,tử lâu cũng lung lay một chút. Mà lúc này, một đạo tàn ảnh chợt lóe lên rồi biến mất, trực tiếp đỡ lấy Nghê Hàn Sơn dừng lại trên mặt đất. Đó

chính là một trong hai vị Tiên Thiên Kim Đan chấp pháp trưởng lão của Quý Nguyên Tông, Nghê trưởng lão.

Mà trong tử lâu, ánh mắt mọi người đều tập trung trên thân Đằng Thanh Sơn. Lúc này phản phát như một ma thần bạo nộ, Đằng Thanh Sơn hai tròng mắt phiếm hồng, truyền âm cho Gia Cát Nguyên Hồng: "Gia Cát tông chủ, ta muốn biết là kẻ nào đứng sau việc này!"

Một câu tràn ngập sát khí khiến cho sắc mặt Gia Cát Nguyên Hồng càng thêm khó coi.

"Đi!"

Đằng Thanh Sơn mang theo thê tử cùng nhi tử, hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp biến mất khỏi tử lâu.

*ngọn lửa phần nộ.

530. Chương 40: Hỏa Thượng Kiều Du*

"Như thế nào lại phát sinh sự tình này chứ!" Gia Cát Nguyên Hồng háng giọng, liếc mắt nhìn khắp xung quanh.

"Tông chủ." Yển trưởng lão trình trọng nói: "Việc này nhất định có kẻ đứng sau âm thầm bày ra."

"Chỉ có kẻ ngốc mới không nhìn ra." Gia Cát Nguyên Hồng tức giận nói: "Ngay bên trong Vinh Yên Quận quận thành của chúng ta, vậy mà lại có kẻ dám hạ độc nhi tử của Thanh Sơn. Nếu Thanh Sơn không có Bất Tử Thảo, lại vừa vận tới Vinh Yên Quận, chỉ sợ là nhi tử của hắn đã chết. Một khi như vậy, mối quan hệ giữa Hình Ý Môn cùng Quy Nguyên Tông ta rất có thể sẽ..."

Mỗi vị Chấp Pháp trưởng lão đều xuất hiện một tia hàn ý trong lòng.

Quy Nguyên Tông có thể hưng thịnh như hôm nay, đích thực là nhờ dựa vào Đẳng Thanh Sơn. Tuy rằng tất cả mọi người đều biết Đẳng Thanh Sơn là môn chủ của Hình Ý Môn, nhưng đồng dạng bọn họ cũng biết đối phó Quy Nguyên Tông cũng chính là đối phó Đẳng Thanh Sơn. Thế nên, Quy Nguyên Tông mới có thể bình an vô sự trong suốt hai mươi năm qua.

Đối với một người đã công thành danh toại mà nói, tầm quan trọng của việc hương khói truyền thừa là không cần phải nghĩ! Một khi con trai Đẳng Thanh Sơn thân tử, cho dù hắn không trở mặt với Quy Nguyên Tông, nhưng chỉ cần hai bên đoạn tuyệt lui tới, Quy Nguyên Tông hiển nhiên trở thành cái bia của các tông phái khác trên toàn Cửu Châu đại địa.

"Thanh Sơn cũng đã cùng ta nói qua, hai năm gần đây là thời kì vô cùng nguy hiểm, thế nên hắn chỉ cho nữ nhi cùng nhi tử của hắn sống tại Đại Duyên Sơn cùng Vinh Yên Quận." Gia Cát Nguyên Hồng trầm giọng nói: "Ta cũng đã hạ nghiêm lệnh canh gác cẩn mật Vinh Yên Quận, tuyệt đối không để cho chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra! Thế nhưng, không ngờ lại có kẻ có thể mượn tay Nghê Mạnh Trọng hạ độc hại chết Hồng Vũ."

Gia Cát Vân nói: "Thật đúng là lớn mật!"

Ai nấy đều thấy được, phía sau có người bày trò.

Dù sao, muốn chính diện giết chết Hồng Vũ thì phải là Tiên Thiên cường giả mới có thể làm được. Nhưng Tiên Thiên cường giả vừa tiến vào Vinh Yên Quận thành ngay lập tức sẽ bị Gia Cát Nguyên Hồng phát hiện! Cho nên, chỉ có thể sử dụng một chút âm mưu. Nhưng người bình thường căn bản không thể tiếp cận Hồng Vũ, chỉ có rất ít người được phép.

Mà bên cạnh Hồng Vũ lúc nào cũng có cao thủ bảo hộ, người xa lạ căn bản không thể tới gần.

Nghê Mạnh Trọng thân là tôn tử của Quy Nguyên Tông Chấp Pháp trưởng lão, hắn đương nhiên biết thân phận của Hồng Vũ.

Cho nên, những người âm thầm bảo hộ Hồng Vũ không hề hoài nghi Nghê Mạnh Trọng sẽ hạ sát thủ. Nhưng không ai ngờ lại xảy ra sự tình như thế này.

"Ngay bên trong Vinh Yên Quận quận thành của Quy Nguyên Tông chúng ta, vậy mà ngay cả một người cũng không bảo vệ được?" Gia Cát Nguyên Hồng lạnh lùng nói: "Các người nói thử xem, Đẳng Thanh Sơn làm thế nào có thể yên tâm để cho nhi tử cùng nữ nhi của hắn tiếp tục sinh sống tại Vinh Yên Quận nữa đây? Truyền lệnh của ta, đem Nghê gia từ trên xuống dưới, thậm chí là những người có quan hệ với Nghê gia, toàn bộ thẩm tra cho ta!"

"Đặc biệt là những người có thể chạm đến thanh loan đao của Nghê Mạnh Trọng thì càng phải thẩm tra kĩ càng."

"Ta muốn biết, rốt cuộc kẻ nào đứng đằng sau chuyện này." Gia Cát Nguyên Hồng cắn chặt hàm răng.

”Vâng.”

Nghê trưởng lão sắc mặt khó coi cung kính nói: ”Tông chủ yên tâm, ta nhất định cho tông chủ một cái công đạo.”

”Bắt toàn bộ những kẻ liên quan đến âm mưu hạ sát nhi tử của Đẳng Thanh Sơn lại.” Gia Cát Nguyên Hồng lạnh lùng nói.

”Vâng.” Tất cả mọi người đồng thanh nhận lệnh.

Bọn họ đều biết, sự tình hôm nay quan hệ quá lớn. Rất có thể bởi vì sự kiện hôm nay, mà địa vị cao cao tại thượng của Quy Nguyên Tông trong gần hai mươi năm qua sẽ phải sụp đổ.

Sự kiện ở Tam Trọng Lâu làm cho không khí của cả Vĩnh Yên Quận tràn đầy áp lực. Đại lượng nhân mã cùng quân đội Quy Nguyên Tông, hoặc công khai hoặc âm thầm bắt đầu tiến hành điều tra mọi nơi. Trong thời gian ngắn, người dân Vĩnh Yên quận vì thần hồn nát thần tính nên không ai dám tới gần địa điểm phạm tội. Mọi người đều hiểu rõ, Quy Nguyên Tông hiện giờ rất nóng nảy.

Bên trong Thanh Sơn hội quán.

”Thanh Sơn, ta thấy về sau Hồng Vũ cùng Sương Sương cũng không nên tới Vĩnh Yên Quận quận thành nữa.” Trên mặt tràn đầy lo lắng, Lý nói: ”Vĩnh Yên Quận quận thành đã không phải là nơi an toàn nữa rồi!”

Đẳng Thanh Sơn lúc ở tửu lâu là đang nổi trận lôi đình, điên cuồng muốn giết người. Hôm nay tại hội quán cũng đã tỉnh táo lại.

”Trên Cửu Châu đại địa, các đại tông phái đều là giằng co lẫn nhau, cho nên không ai dám làm cái loại sự tình làm thương tổn đến thân nhân đối phương như thế này.” Hai tròng mắt lập lóe hàn quang, Đẳng Thanh Sơn nói: ”Loại sự tình này một khi xảy ra, tuyệt đối sẽ xé rách da mặt. Vì thế, các đại tông phái đều không dám làm, tám chín phần mười là do Cổ Ung!”

”Quy Nguyên Tông cũng thật sự khiến ta thất vọng!”

”Thanh Hồ Đảo đã xong đời, chỉ còn sót lại một chút nhân vật mà thôi.” Đẳng Thanh Sơn lạnh lùng nói: ”Không nghĩ tới, dư nghiệt Thanh Hồ Đảo cũng có thể trà trộn vào Quy Nguyên Tông, làm ra cái loại sự tình này! Quả thật ta không thể nào hiểu được, rốt cuộc Quy Nguyên Tông đã kiểm soát nơi này như thế nào nữa!”

Nơi trú ngụ của một tông phái đều đã thâm căn cố đế từ xưa.

Vĩnh Yên Quận quận thành cũng chỉ hơn mười vạn người, số lượng đệ tử Quy Nguyên Tông cơ hồ đã gấp ba lần dân số Vĩnh Yên Quận quận thành, thân nhân của các đệ tử này cũng đều ở Vĩnh Yên Quận. Có thể nói, hơn phân nửa Vĩnh Yên Quận quận thành này cơ hồ có dính dáng đến Quy Nguyên Tông. Thâm căn cố đế như thế, hoàn toàn có thể cấm tiệt ngoại nhân lui tới. Chỉ cần có người lạ tới, khẳng định dễ dàng bị phát hiện.

Dưới loại tình huống như vậy, không ngờ còn có thể phát sinh sự tình này.

Ngay cả Nghê gia cũng bị thâm nhập, như thế thì bảo sao Đẳng Thanh Sơn không phẫn nộ? Phẫn nộ Quy Nguyên Tông sao lại quản lý không chặt! Dù sao, một hai năm trước hắn đã thông báo cho sư phụ mình là Gia Cát Nguyên Hồng.

Đoạn thời gian này vô cùng nguy hiểm, nhi tử cùng nữ nhi của mình cũng chỉ cho phép sống ở Đại Duyên Sơn cùng Vĩnh Yên Quận quận thành. Nhưng hiện tại...

”Thanh Sơn, Quy Nguyên tông căn bản không đem an nguy của nhi tử cùng nữ nhi của chúng ta để vào trong mắt.” Lý nhịn không được, nói.

Đẳng Thanh Sơn giận dữ thứ nhất là vì Quy Nguyên Tông quản lý người không chặt, thứ hai là giận người sau lưng hạ độc thủ.

”Môn chủ.” Bên ngoài có người hô: ”Gia Cát tông chủ tới.”

”Sư phụ...”

Đặng Thanh Sơn lắc đầu, phân phó: ”Mời sư phụ của ta vào đi!”

Đặng Thanh Sơn cũng biết, sư phụ cho người báo trước cũng là ý tứ muốn giải thích. Hiển nhiên, Gia Cát Nguyên Tông cũng vì sự tình đó mà cảm thấy áy náy.

”Lý, chúng ta ra cửa nghênh đón.” Đặng Thanh Sơn nói.

”Thanh Sơn?” Lý có chút bất mãn.

”Đợi lát nữa đi, để xem sư phụ nói thế nào đã.” Đặng Thanh Sơn khi ở tửu lâu thì vẫn còn đang phần nộ, hiện tại mặc dù vẫn còn nhưng đã bình tĩnh không ít.

Đại sảnh.

Gia Cát Nguyên Hồng một mình một người, mặc thanh sắc y bào đi tới.

”Thanh Sơn.” Gia Cát Nguyên Hồng nói, biểu tình trên mặt cũng biểu lộ một tia xin lỗi.

”Sư phụ.” Đặng Thanh Sơn cũng hô.

Gia Cát Nguyên Hồng nghe một tiếng ”sư phụ” không khỏi trong lòng một trận ầm ập, không khỏi phát ra một tiếng thở dài. Thầy trò hai người nhìn nhau, đều hiểu được ý nghĩ của đối phương. Kì thực, tuy rằng Đặng Thanh Sơn cùng Gia Cát Nguyên Hồng là quan hệ thầy trò, nhưng Gia Cát Nguyên Hồng lại chưa từng dạy Đặng Thanh Sơn bất cứ cái gì. Nhưng là, Đặng Thanh Sơn vẫn luôn rất kính trọng Gia Cát Nguyên Hồng.

Một phần có quan hệ với Gia Cát Thanh, một phần cũng do mị lực của Gia Cát Nguyên Hồng.

”Thanh Sơn, việc này là do ta không đúng.” Gia Cát Nguyên Hồng xin lỗi nói: ”Lúc trước, người nói cho ta biết trong khoảng hai năm trở lại đây có người âm thầm đối phó người. Lúc ấy, ta tuy rằng hạ lệnh nhưng lại không chịu tự mình giám sát, chỉ một lòng ngộ đạo.” Gần hai mươi năm qua, Gia Cát Nguyên Hồng luôn đắm chìm trong việc ngộ đạo, rất nhiều sự tình đều do thuộc hạ xử lý.

”Chẳng qua, cho tới giờ ta vẫn tin tưởng Chấp Pháp trưởng lão của Quy Nguyên Tông.” Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đặng Thanh Sơn: ”Ta hoài nghi, việc này không phải do dư nghiệt Thanh Hồ Đảo.”

”Ân?” Đặng Thanh Sơn sắc mặt khê biến: ”Không phải do dư nghiệt của Thanh Hồ Đảo?”

”Đúng vậy.” Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu: ”Từ khi Quy Nguyên Tông tiến nhập Vĩnh Yên Quận, ta đã xử lý hết một lần. Ở Vĩnh Yên quận, số lượng dư nghiệt Thanh Hồ Đảo là cực kì nhỏ. Hơn nữa, nhiều năm như vậy, Quy Nguyên Tông chúng ta chưa hề có chút nào thả lỏng. Đặc biệt, sau khi người thông tri thì lại cẩn thận tra soát một lần nữa. Nếu thực sự là do dư nghiệt Thanh Hồ Đảo, ta tuyệt đối không tin là bọn chúng có thể trà trộn vào Nghê gia, hơn nữa lại còn thiết kế cho Nghê Mạnh Trọng khiêu khích Hồng Vũ.”

”Vậy người nói xem là do kẻ nào làm?” Đặng Thanh Sơn nhíu mày nói.

”Vĩnh Yên Quận là giao giới giữa Dương Châu cùng Viêm Châu.” Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói: ”Vĩnh Yên Quận quận thành là nơi trú ngụ của Quy Nguyên Tông ta, chỉ giáp lai với Xạ Nhật Thần Sơn. Cũng chỉ có Xạ Nhật Thần Sơn là có thể xếp đặt nhân mã tại Vĩnh Yên Quận mà Quy Nguyên Tông chúng ta không phát hiện được.”

Đặng Thanh Sơn nhíu mày: ”Sư phụ nói cũng có chút đạo lý. Xạ Nhật Thần Sơn rất có thể xếp đặt nhân mã tại Vĩnh Yên Quận từ rất nhiều năm trước, trong đó chắc chắn có nhiều người đã sống tại Vĩnh Yên Quận không biết bao nhiêu năm, căn bản không thể tra ra. Hơn nữa, lấy thực lực của Xạ Nhật Thần Sơn, làm cái chuyện này cũng không phải là không có khả năng.”

”Hiện tại vẫn chỉ là suy đoán mà thôi.” Gia Cát Nguyên Hồng xin lỗi nói.

”Sư phụ.”

”Không quản là ai, chỉ cần dám bày mưu ám hại nhi tử của ta, không quản liên lụy đến ai, hy vọng sư phụ không ra tay che chở.” Đặng Thanh Sơn sớm đã nổi lên sát ý, trầm thấp nói: ”Ta muốn cho cả Cửu Châu

đại địa đều biết, dám có gan động đến con ta, có một người ta giết một người, có mười vạn người ta cũng sẽ giết cả mười vạn người. Nếu đó là một tông phái, ta sẽ diệt tông phái đó. Ta muốn cho hần biết, động đến con ta là sai lầm lớn nhất trong đời hần!” Hai tròng mắt Đằng Thanh Sơn tràn đầy sát khí.

Trong cái không khí áp bức thế này, trong Quy Nguyên Tông cũng dần lưu truyền lời đồn đại.

Có người nói Đằng Thanh Sơn tưng tử hành hung hại chết Nghê Mạnh Trọng, ý mạnh hiếp yếu đánh Quy Nguyên Tông Nghê Hàn Sơn trưởng lão nằm liệt giường, cường chế bức bách Quy Nguyên Tông cho một cái công đạo.

Cũng có người nói, có người hạ độc đối phó nhi tử của Đằng Thanh Sơn, nên Đằng Thanh Sơn giận dữ bắt đầu bức bách Quy Nguyên Tông.

Một thời gian sau.

Bên trong Quy Nguyên Tông, một số người sớm đã bất mãn vì việc Hỏa Lưu chiến giáp cùng Hỏa Vũ chiến giáp và việc Đằng Thanh Sơn chiếm lĩnh Giang Ninh quận, nay tự nhiên càng thêm nổi giận. Một người rồi một người tự nhiên nói chuyện với nhau, cho rằng Đằng Thanh Sơn ý vào thực lực mạnh mẽ mà kiêu ngạo, quên mất mình vốn xuất thân từ Quy Nguyên Tông.

Cũng có người cho rằng, Đằng Thanh Sơn ý vào có công lớn với Quy Nguyên Tông mà quá mức bá đạo.

Tuy rằng nói xấu, nhưng không ai dám đến Thanh Sơn Hội Quán gây sự.

Đằng Thanh Sơn, Lý cùng Hồng Vũ, còn có vị cô nương gọi là Lôi Tiểu Như đang cùng ăn cơm. Đằng Thanh Sơn nhìn nhi tử cùng tiểu cô nương này, không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

”Môn chủ... môn chủ.” Bên ngoài truyền đến tiếng kinh hô.

”Chuyện gì?” Đằng Thanh Sơn nhướng mày, quay lại nhìn.

Chỉ thấy trên mặt Thanh Sơn hội quán quán chủ tràn đầy lo lắng, lập tức lớn tiếng nói: ”Bất hảo. Môn chủ, phụ thân của Nghê Mạnh Trọng là Nghê Hàn Sơn trưởng lão lúc trước trọng thương nằm ở nhà, bây giờ đã chết!”

”Đã chết?” Đằng Thanh Sơn cùng Lý đều nhướng mày.

”Đúng vậy, hơn nữa nghe đồn là do tức giận học máu mà chết!” Quán chủ liền nói.

*đổ thêm dầu vào lửa: ý nói sự tình đã không tốt, nay lại làm nó càng trở nên xấu đi.

531. Chương 41 : Tiếng Mắng Ngập Trời

Hồng Vũ ở bên cạnh biến sắc, liền nói: ”Cha, không hay rồi. Nghê Hàn Sơn trưởng lão này tức giận đến học máu mà chết, đến lúc đó phần đông các đệ tử Quy Nguyên Tông khẳng định sẽ đem thù này ghi tạc lên đầu cha. Nói là bởi vì cha ngang ngược, ý mạnh hiếp yếu, làm cho Nghê Hàn Sơn trưởng lão tức quá mà học máu chết.”

”Hừ.” Lý Quân không nhận được hừ lạnh một tiếng.

”Mấy việc nhỏ này, không cần để ý.” Đằng Thanh Sơn phát tay, bảo gã quán chủ kia lui ra.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn lúc này thầm nghĩ phải tra ra bằng được kẻ bày trò sau lưng là ai, sau đó trừng trị đích đáng.

Đối với việc một vài người trong Quy Nguyên Tông có thành kiến với hần, Đằng Thanh Sơn cũng mặc kệ. Dù sao, nhân sinh trên đời không có cách nào có thể khiến cho tất cả mọi người khen ngợi không dứt miệng, luôn luôn có người chửi rủa hay bôi nhọ người.

Vĩnh Yên quận thành, phủ đệ Nghê gia.

Nghê gia, tại Vĩnh Yên quận thành cũng là một đại gia tộc thuộc hạng nhất đẳng. Tại Quy Nguyên Tông, nguyên nguyên của Nghê gia cũng không kém hơn một chút nào so với Gia Cát gia. Hiện nay đầu lĩnh của Nghê gia, tự nhiên chính là là Nghê trưởng lão, một trong hai vị Tiên Thiên Kim Đan chấp pháp trưởng lão của Quy Nguyên Tông.

Tuy rằng lúc này đã là chính ngọ, vầng thái dương đã lên cao.

Nhưng trong phủ đệ Nghê gia phủ lại bị bao bọc bởi một bầu không khí nặng nề. Ngay cả đám thị nữ qua lại trong phủ đệ giữa đều phải nhẹ bước mà đi, e sợ sẽ phát ra tiếng động lớn. Toàn bộ toà phủ đệ của Nghê gia được phủ dưới lớp vải trắng, còn có nhiều người mặc quần áo tang. Tiến gần hơn đến đại sảnh phủ Nghê gia, lại có thể nghe được từng đợt tiếng khóc nghẹn ngào.

Có hai đứa trẻ nhỏ cũng mặc tang phục, bên hông có quần dải lụa tơ tằm màu đỏ đang quỳ gối đốt giấy ở đó.

"Hu hu, lão gia a, tại sao người lại cứ như vậy mà đi a."

"Lão gia."

Chỉ thấy mấy phụ nhân cũng quỳ gối gần đó đang quần quai khóc rống. Nghê gia là một đại gia tộc, Chấp pháp trưởng lão Nghê trưởng lão có năm người con, ba trai hai gái. Mà Nghê Hàn Sơn trưởng lão đã chết chỉ vãn vẹn còn có một con trai, hai con gái. Đứa con trai duy nhất là Nghê Mạnh Trọng đã chết, hiển nhiên đối với hắn là một đả kích rất lớn nên mới dẫn đến tức hộc máu mà chết.

Bên cạnh linh đường điện thờ, bên cổ quan tài có một lão giả dung mạo phảng phất như người trung niên, thần sắc lạnh lùng lẳng lặng ngồi trên ghế, nhìn cổ quan tài trước mặt mình.

Trung niên nhân lãnh khốc này chính là người lớn tuổi nhất của Nghê gia, Chấp pháp trưởng lão Nghê trưởng lão.

"Nghê sư thúc, hãy nén nỗi buồn đi."

Khi có không ít người nghe thấy tin dữ liền đến viếng, trong đó có một vài lão giả cung kính hướng đến vị trung niên nhân lãnh khốc này nói.

Trung niên nhân lãnh khốc khẽ gật đầu, không nói câu gì.

Trong Quy Nguyên Tông, một đám đệ tử vừa mới dùng xong cơm trưa túm năm tụm ba đi lại trong tông.

"Ta nói này, sư huynh, người nói như vậy chẳng hoá ra là Đẳng đại nhân quá phận hay sao. Dù sao thì Đẳng đại nhân cũng có đại ân đối với Quy Nguyên Tông chúng ta."

"Quá phận? Đúng, vị Đẳng đại nhân này đúng là có đại ân với chúng ta. Nhưng là, có ân đức cũng không thể kiêu ngạo như thế chứ. Đã độc chiếm Hỏa Sát Chiến Giáp, Hỏa Vũ Chiến Giáp của Quy Nguyên Tông ta thì thôi. Đệ xem lần này đi, ngay cả trưởng tử trưởng tôn của Nghê gia là Nghê Mạnh Trọng... cũng chết rồi, nhưng cũng chẳng một ai dám vì Nghê gia xuất đầu. Không chỉ vậy, Đẳng Thanh Sơn này còn bức Quy Nguyên Tông ta cho hắn một cái công đạo. Có lẽ là không còn cách nào khác, người ta thực lực mạnh mẽ, lại là nhất đại môn chủ, Quy Nguyên Tông chúng ta chỉ có thể cúi đầu." Hai gã đệ tử đi ở trên đường, trong giọng nói gã thấp bé hơn rõ ràng có oán khí.

"Quên đi, mấy cái tiểu bối đệ tử như chúng ta thì có thể làm gì." Gã còn lại lắc đầu nói.

Đột nhiên một gã thanh niên lưng đeo chiến đao từ phía trước đi tới, vừa trông thấy hai người liền nói: "Lục sư đệ, thất sư đệ, đại sư bất hảo. Nghê Hàn Sơn trưởng lão sau khi trọng thương nằm liệt giường, thì ngay trong ngày hôm đó đã tức giận hộc máu mà chết."

"Cái gì!" Hai người này chấn động.

"Ai." Thanh niên lưng đeo chiến đao này nhin không được, lắc đầu nói: "Đứa con trai độc nhất của Nghê Hàn Sơn trưởng lão đã chết, nhưng lại không ai vì ông ta mà đòi lại công đạo, lúc ấy ông ta lại còn bị Đẳng Thanh Sơn đánh trọng thương. Điều đó đã khiến lúc ông ấy trở về trong lòng đầy phần nộ, lại thương tâm vì cái chết của con trai, lại còn bị trọng thương nên tức giận đến hộc máu mà chết. Cũng khó trách."

"Vậy, thế này." Gã đệ tử thấp bé không nhịn được lộ ra sắc mặt giận dữ, nói: "Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng! Con trai Đằng Thanh Sơn hẳn là con người, nhi tử của Nghê trưởng lão Quy Nguyên Tông ta không phải là con người sao? Khinh người quá đáng!"

"Có thể làm gì chứ? Người ta là môn chủ Hình Ý Môn, Quy Nguyên Tông chúng ta cũng phải dựa vào người ta." Thanh niên lưng đeo chiến đao lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

"Hừ."

Đệ tử thấp bé tức giận nói: "Làm người phải có cốt khí! Thà rằng chết đứng, cũng không thềm sống quỳ. Đằng Thanh Sơn thì làm sao? Quy Nguyên Tông ta cũng có một vạn quân sĩ Long Cương Quân, ba vạn quân sĩ Hắc Giáp Quân, cũng có gần trăm vạn đệ tử! Cũng là quân đội có trên trăm vạn. Không có Đằng Thanh Sơn, Quy Nguyên Tông chúng ta chẳng lẽ còn không tự mình chống đỡ nổi một mảnh trời?"

"So với được người che chở mà phải chịu uất khí như thế này, còn không bằng Quy Nguyên Tông ta tự mình gánh vác một mảnh trời. Thà rằng địa bàn nhỏ một chút, còn hơn là chịu uất khí thế này!" Đệ tử thấp bé cả giận nói.

"Đúng, lục sư huynh nói rất đúng." Gã đệ tử còn lại ở bên cạnh cũng bị tên kia nói đến nhiệt huyết sôi trào: "Việc gì phải chịu uất khí này! Đằng Thanh Sơn mạnh, nhưng hẳn là người Hình Ý Môn, cùng với Quy Nguyên Tông ta có quan hệ gì chứ. Đằng Thanh Sơn hẳn ngày xưa là đệ tử Quy Nguyên Tông ta, nhưng không phải đã phản bội tông môn rồi hay sao. Hẳn đã sớm không còn là đệ tử Quy Nguyên Tông ta nữa rồi."

"Hai vị, nhỏ giọng một chút." Thanh niên đeo chiến đao liền nhìn bốn phía.

"Sợ cái gì mà sợ! Có lý là có sức mạnh." Đệ tử thấp bé trừng mắt quát: "Cho dù ở trước mặt trưởng lão, tông chủ ta cũng dám nói như vậy! Nghê Hàn Sơn trưởng lão đang sống sờ sờ ra lại bị tức mà chết, chẳng những không ai đòi lại công đạo lại còn muốn đem phong tỏa phủ Nghê gia, nói là muốn điều tra chặt chẽ mọi người trong Nghê gia, thực khiến lòng người lạnh ngắt. Không quản ra sao... phải khiến Đằng Thanh Sơn cho chúng ta một cái công đạo."

"Đúng, phải có một lời giải thích."

Trên toàn Cửu Châu đại địa, các võ giả phần lớn đều là những người có nhiệt huyết, chỉ cần là nóng đầu lên là dám rút kiếm máu tươi năm bước. Lúc trước Quy Nguyên Tông không ít lần vẫn nhẫn nhịn, nhưng nghe được Nghê Hàn Sơn trưởng lão tức giận học máu mà chết. Hơn nữa phủ đệ Nghê gia đến nay vẫn còn đang bị phong tỏa, người trong phủ Nghê gia tất cả đều bị điều tra.

Tự nhiên các đệ tử Quy Nguyên Tông càng thêm tức giận.

Hoặc là vì có nhiệt huyết, nhưng có lẽ cũng là vì có người châm ngòi thổi gió, xúi bẩy gây chuyện. Một thời gian không lâu sau, các đệ tử của Quy Nguyên Tông cũng đã trở nên rất tức giận. Đại lượng đệ tử dần dập tụ tập lại, hướng đến trước đại điện Quy Nguyên Tông.

"Tông chủ, chúng ta thà rằng chết đứng cũng không nguyện sống quỳ!"

"Tông chủ, Quy Nguyên Tông chúng ta không thể cúi đầu trước Hình Ý Môn kia!"

Chỉ thấy ngàn vạn đệ tử trùng trùng điệp điệp, phảng phất như nước biển cuộn trào tụ tập trên quảng trường trước đại điện, không ít người đều cao giọng gào thét.

Trong đám người.

"Chúng ta gọi ở đây thì có tác dụng gì. Theo ta thấy, trực tiếp đi đến Thanh Sơn hội quán mà gọi, khiến Đằng Thanh Sơn kia cấp cho chúng ta một cái công đạo."

Có đệ tử nói chặn lại: "Hừ, người giả ngu hay ngu thật vậy. Đi đến trước Thanh Sơn hội quán? Như vậy sẽ càng thêm hồng việc."

Các đệ tử Quy Nguyên Tông tuy rằng nhiệt huyết, phần nộ, nhưng đa số cũng biết nặng nhẹ. Bọn họ hiện tại là bị kích động theo số đông, đòi cao tăng Quy Nguyên Tông đưa ra một lời giải thích, thế còn tốt.

Nhưng là một khi thật sự nhiều người chạy tới Thanh Sơn hội quán kia làm âm ỉ lên, vậy có thể thật sự sẽ trở thành chuyện lớn. Cho nên, rất ít có người bị nói cho xúc động mà đi tới Thanh Sơn hội quán.

Tuy nói rất ít có người bị những lời nói này dấy động, nhưng dù sao không phải mỗi người đều bình tĩnh. Số lượng đệ tử Quy Nguyên Tông lại quá lớn. Hơn nữa trong đó lại có một ít đệ tử tâm hoài âm mưu, âm thầm khơi mào, thổi gió dấy lửa. Vì vậy, cũng đã có hơn trăm người chạy tới trước Thanh Sơn hội quán lớn miêng gọi.

”Đằng đại nhân, xin hãy cho Quy Nguyên Tông ta một cái công đạo.”

”Đằng đại nhân, con của ngươi cũng là con người, con của Nghê Hàn Sơn trưởng lão cũng là con người. Ngươi bây giờ còn bức bách Nghê gia, thật sự hơi quá đáng, uống cho ta từ nhỏ đến giờ vẫn cho rằng ngươi là đại anh hùng đại hào kiệt.”

”Đằng Thanh Sơn! Ngươi đừng quên, ngươi ngày xưa cũng là đệ tử Quy Nguyên Tông ta. Đủ lòng đủ cánh rồi, nhưng cũng đừng kiêu ngạo như thế. Ngươi làm như vậy là khinh người quá đáng.”

”Khinh người quá đáng!”

Hơn một trăm người chỉ tụ tập vùn vùn một lát.

Xôn xao! Xôn xao! Xôn xao!

Đại lượng quân sĩ Hắc Giáp Quân mặc áo giáp tụ tập đi tới, vây quanh họ, đi đầu không ngờ là một trong hai Chấp pháp trưởng lão, Gia Cát Vân. Gia Cát Vân toàn thân mặc áo giáp, sắc mặt khó coi phát tay khiển trách quát tháo: ”Đem những người này toàn bộ áp giải đi, đưa vào địa lao!”

”Vâng!”

Đại lượng quân sĩ Hắc Giáp Quân hướng tới, trên trăm đệ tử này đại bộ phận cũng không phản kháng, nhưng cũng có những người gào thét: ”Huynh đệ Hắc Giáp Quân, tại sao các ngươi hiện tại lại vì người Hình Ý Môn mà cống hiến sức lực, đi bắt huynh đệ trong nhà?”

”Hắc Giáp Quân huynh đệ, chúng ta đều là Quy Nguyên Tông. Các ngươi làm như vậy, khiến lòng người lạnh ngắt a.”

Vài người quát to, làm cho các đệ tử vốn không định phản kháng cảm thấy xúc động phần nộ lên, cũng rống giậm lên theo.

Nhưng là, thực lực cách xa, đám người này rất nhanh liền bị áp tải đi.

Mà trước đại diện Quy Nguyên Tông, lúc này đã tụ tập gần mười vạn người. Một vạn người thì đã là giống như vô cùng vô tận, mười vạn người đã sớm đứng chật khu quảng trường mới kiến tạo vốn rất trống trải trước đại diện Quy Nguyên Tông. Rất nhiều người còn phải đứng trên thảm cỏ, thậm chí một ít còn đứng trên cây.

”Tông chủ đến rồi.”

”Tông chủ ra rồi.”

Đám người vốn ồn ào rất nhanh liền im lặng trở lại. Vùn vùn thời gian vài lần hô hấp, gần mười vạn người vốn rất náo động không ngờ đã trở nên yên tĩnh, không còn một tiếng động nào nữa.

Chỉ thấy trước đại diện Quy Nguyên Tông, Gia Cát Nguyên Hồng mặc một bộ bạch y bào bước ra, ba vị Chấp pháp trưởng lão đi theo phía sau ông.

”Đệ tử Quy Nguyên Tông nghe rõ.” Giọng nói Gia Cát Nguyên Hồng vang vọng, mỗi một gã đệ tử đều nghe rõ ràng.

”Việc này liên quan rất rộng, âm mưu quỷ kế trong đó không ít. Đệ tử Quy Nguyên Tông ta, tuyệt đối không thể mắc mưu địch nhân.” Giọng nói Gia Cát Nguyên Hồng đột nhiên cao vút: ”Gia Cát Nguyên Hồng ta tại đây xin tuyên cáo với toàn bộ đệ tử: Hôm sau, cũng chính là ngày mừng chín tháng mười hai, lúc mặt trời vừa mọc ta sẽ công khai tất cả chân tướng ở đây.”

Một câu này đích xác rất hiệu quả.

Biết được hôm sau sẽ rõ ràng chân tướng, nghe được một câu chắc như đinh đóng cột này, phần đông các đệ tử vốn xúc động phần nộ đều nghe lời lui về. Trong lòng bọn họ, cơ hồ đều là trung thành với Quy Nguyên Tông. Sau khi vừa mới trấn an lòng người xong, Gia Cát Nguyên Hồng liền lập tức chạy tới Thanh Sơn hội quán.

”Không ngờ có người chạy đến trước Thanh Sơn hội quán nhiều sự.” Gia Cát Nguyên Hồng cũng lo lắng đến việc quan hệ giữa ông với Đằng Thanh Sơn sẽ vì thế mà càng trở nên xa cách.

Trong phòng khách của Thanh Sơn hội quán.

”Thanh Sơn.” Gia Cát Nguyên Hồng đi vào phòng khách.

”Ha ha, sư phụ, xem ra người rất khổ sở a.” Đằng Thanh Sơn lại ha ha cười.

Nhìn thấy nụ cười của Đằng Thanh Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng mới thở ra một hơi, lập tức lắc đầu cười khổ: ”Rất chật vật.”

”Sư phụ, ta cũng không ngờ tới, trong Quy Nguyên Tông, không ngờ lại tiềm tàng nhiều địch quân và gian tế như vậy.” Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười: ”Không ngờ chỉ một lát mà đã người nhiều tề tụ trước đại điện như vậy. Thậm chí, còn có người chạy tới trước Thanh Sơn hội quán của ta.”

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu: ”Nếu không phải do gian tế, có lẽ cũng không có khả năng chỉ trong chớp lát mà phát sinh tràng cảnh như vậy. Cũng là vì ta. Không còn cách nào khác, Quy Nguyên Tông từ một tông phái chỉ khống chế một quận muốn phát triển trở thành một siêu cấp tông phái thực sự cần thời gian rất dài. Ngắn ngủn hai mươi năm, vên vẹn là thu người ở Dương Châu, mắt cá trộn ngọc* cũng là điều không thể tránh khỏi.”

532. Chương 42: Công Khai Chân Tướng

Hình Ý Môn của mình chủ yếu chính là tuyển lựa đại lượng tinh anh Nội Gia Quyền trên toàn Cửu Châu đại địa, đây cũng là muốn tuyển chọn đồ đệ trên toàn Cửu Châu. Đặc biệt, Hình Ý Môn vừa mới bắt đầu gây dựng được vài năm, các đại tông phái trên toàn Cửu Châu đại địa cũng chưa ý thức được đặc thù của Nội gia quyền, vẫn không ngăn trở các đệ tử muốn tới Hình Ý Môn.

Đợi đến sau khi phát hiện ra đặc thù của Nội gia quyền, các đại tông phái lại dùng các loại phương pháp hấp dẫn đệ tử Nội gia quyền trong địa bàn mình thì cũng đã muộn. Khi đó, căn cơ của Hình Ý Môn đã thành!

Lấy tinh anh trên cả Cửu Châu cấu thành Hình Ý Môn, tự nhiên là tốt hơn so với việc thu đồ đệ của Quy Nguyên Tông.

”Thanh Sơn, ta đi về trước. Đợi sự việc xử lý xong xuôi, người sẽ rõ ràng tất cả.” Gia Cát Nguyên Hồng sau khi ổn định tâm Đằng Thanh Sơn, liền lập tức rời đi.

Đằng Thanh Sơn nhìn theo bóng sư phụ mình rời đi.

Lý Quân đi ra từ trong phòng khách: ”Thanh Sơn, sư phụ huynh đi rồi sao, ông ấy nói gì vậy?”

”Sư phụ lo lắng ta tức giận.” Đằng Thanh Sơn cười nhẹ nói.

”Huynh không giận, nhưng ta giận.” Trên khuôn mặt Lý Quân có chút tức giận: ”Để cho đám đệ tử chạy tới trước Thanh Sơn hội quán, Quy Nguyên Tông này thật sự rất kỳ cục, căn bản là lấy oán trả ơn!”

Đằng Thanh Sơn duỗi tay nắm lấy tay Lý Quân, nhìn thê tử: ”Kẻ vô tri vô giác trên thế gian nhiều lắm. Có thể chân chính nhìn ra chân tướng sự thật, dù sao cũng là số ít. Mọi người nổi nóng vì bọn họ, chỉ sợ là ngày nào cũng đều vì tức giận mà ăn không ngon. Việc chúng ta cần phải bây giờ là làm là tra ra chân tướng, biết được kẻ chủ mưu đứng sau lưng! Sau đó, diệt trừ!”

"Đúng rồi, Tiểu Quân, Hồng Vũ đâu?" Đàng Thanh Sơn hỏi.

"Nó đang luyện quyền phía sau viện đó." Nói đến con trai, Lý Quân lộ ra vẻ tươi cười.

"Luyện quyền?" Đàng Thanh Sơn có chút ngạc nhiên: "Đi, đến xem xem."

Cùng với thê tử, Đàng Thanh Sơn hướng phía hậu viện đi đến.

Giữa hậu viện, trên mặt Hồng Vũ cũng có một chút tức giận, hắn cũng nghe thấy tiếng chửi rủa của đám người chạy tới trước Thanh Sơn hội quán lúc này.

"Không ngờ dám nói cha ta đủ lông đủ cánh? Nói cha ta là đệ tử phản bội tông phái, không nhớ tình xưa?" Hồng Vũ cắn răng. Hắn vẫn luôn lấy hấn cha làm niềm kiêu hãnh. Ở trong lòng hắn, người cha Đàng Thanh Sơn chính là nhân vật phong hoa tuyết đại cao cao tại thượng. Nhưng hiện tại, cha hắn không ngờ bị đồn đại nhầm nhứ, bị đám người người kia đến bôi mớ.

Đàng Thanh Sơn có thể không giận, nhưng Hồng Vũ lại giận!

Phẫn nộ vì cha hấn!

"Đều do ta không chăm chỉ học quyền. Thiên hạ ngày nay, không biết bao nhiêu người có giấc mộng có thể được cha ta tự mình dạy quyền. Trong tông môn, đạt tới cảnh giới tông sư thì cũng chỉ ngẫu nhiên mới có thể được cha ta dạy. Mà ta có thể tùy thời được cha dạy bảo, lại căn bản không muốn học, ngược lại cứ nghĩ đến việc đi buôn bán kinh doanh." Lúc này Hồng Vũ đã hối hận.

"Nếu ta trước đây thật sự chăm chỉ luyện quyền, mỗi ngày bỏ ra hơn một canh giờ để luyện quyền, nói không chừng ta đã bước vào cảnh giới tông sư. Đến lúc đó, có thể khống chế khí huyết, vậy thì làm sao còn có thể bị trúng độc? Huống chi, khi đó ta căn bản sẽ không bị đao kiếm thương tổn."

Hồng Vũ hoàn toàn thấy rõ.

Hắn vẫn luôn sống dưới sự che chở của cha mình, điều đó đã làm hấn muốn kinh thương. Nhưng trên Cửu Châu đại địa này, anh hùng hào kiệt vô số, ai cũng ra sức giao tranh. Không có đủ võ lực, muốn kinh thương là không có khả năng.

"Muốn sống yên, muốn không để cha mẹ lo lắng thì cần phải giống như cha, trở thành cường giả thực sự."

"Đến một ngày nào đó, khi ta trở thành cường giả thực sự thì lúc đó muốn kinh thương cũng không muộn." Trong lòng Hồng Vũ, rốt cục đã có một chút mầm mống hướng tới việc trở thành tuyệt thế cường giả chân chính. Hồng Vũ ở trong hậu viện, nhận ra nơi này thật sự thích hợp với việc luyện quyền.

"Hô." Hồi lâu, Hồng Vũ rốt cục thu thế.

"Cha, mẹ." Hồng Vũ nhìn về phía hai đấng sinh thành vốn đã đứng đó quan sát hấn từ lâu.

"Hồng Vũ, khó có chuyện người luyện quyền vào lúc trưa a." Đàng Thanh Sơn kinh ngạc cười nói.

"Cha." Hồng Vũ hít sâu một hơi, nhìn Đàng Thanh Sơn: "Con muốn luyện quyền thật tốt, toàn tâm toàn ý vào việc luyện quyền." Đàng Thanh Sơn lập tức lộ ra vẻ không thể tin được, cùng thê tử Lý Quân ở bên cạnh nhìn nhau. Vợ chồng hai người đều rất giật mình khi nghe nhi tử nói ra câu này.

Đàng Thanh Sơn ký thác hy vọng rất lớn vào nhi tử của mình ngay từ khi nó vừa mới sinh ra, từ nhỏ đã giúp nhi tử triển khai gân cốt toàn thân, từ nhỏ đã bắt con trai mình đi luyện quyền.

Chẳng qua Đàng Thanh Sơn có một ý nghĩ, sau khi nhi tử mình lớn lên, muốn làm gì thì để cho nó tự quyết định!

Đàng Thanh Sơn cảm thấy lúc nhỏ những đứa con của mình không có năng lực tự đoán định, phụ thân có thể mạnh mẽ buộc luyện quyền. Nhưng các hài tử sau khi lớn lên có thể tự mình định đoạt cuộc sống của mình, khi đó bức bách lại không tốt.

Nếu muốn chân chính có được thành tựu lớn, phải tự mình khát vọng được thứ gì đó.

Nhi tử muốn được buôn bán, Đàng Thanh Sơn mặc dù thất vọng nhưng lại không ngăn trở. Hắn biết nếu mạnh mẽ bức bách con trai đi luyện quyền, lòng nó không chú tâm vào việc luyện quyền, căn bản không thể

có được thành tựu lớn. Chỉ có thực sự chú tâm tại quyền pháp, lại chăm chỉ cố gắng, hơn nữa có một chút ngộ tính, đặc biệt lại có Đăng Thanh Sơn tự mình dạy, không có thành tựu mới là việc lạ.

”Hồng Vũ, người thật sự muốn toàn tâm luyện quyền, không phải nhất thời nhiệt huyết dâng trào đấy chứ?” Đăng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

”Cha.” Hồng Vũ nhìn Đăng Thanh Sơn, đôi mắt toả sáng mãnh liệt: ”Con đã suy nghĩ cẩn thận, đây là Cửu Châu, là nơi cường giả như mây. Nếu không có tuyệt thế võ lực, làm cái gì cũng không có khả năng đạt được thành tựu lớn nhất. Hơn nữa, cha, con không muốn cha bởi vì con mà phải chịu những khó dễ, chịu những lời đồn đại nhảm nhí như thế nữa.”

Trong lòng Đăng Thanh Sơn trở nên nóng bừng. Câu nói này của con trai, so với bất kỳ linh đan diệu dược gì cũng đều khiến Đăng Thanh Sơn cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

”Tốt! Hồng Vũ!”

Đôi mắt Đăng Thanh Sơn toả sáng: ”Chỉ cần Hồng Vũ người một lòng luyện quyền, cha sẽ toàn lực bồi đắp cho người. Chẳng qua, muốn có thành tựu lớn thì phải dựa vào chính người! Cha sẽ cho người sư phụ tốt nhất, đối thủ tốt nhất, quyền pháp tốt nhất. Về sau, người rút cuộc có thể đi đến bước nào thì sẽ phải trông chờ vào chính người.”

”Cha, con sẽ không khiến cho người phải thất vọng.” Trong lòng Hồng Vũ cũng bừng lên một cổ hào khí.

Đăng Thanh Sơn không khỏi cảm thấy cực kỳ khuây khỏa.

Trong hai đứa con của mình, luận tâm tính thì nữ tử Hồng Vũ này rõ ràng so với nữ nhi Hồng Sương của mình phải tốt hơn rất nhiều. Nữ nhi Hồng Sương trên phương diện luyện quyền mặc dù có thiên phú, mặc dù cũng thích luyện quyền, nhưng hiển nhiên trong lòng vẫn còn thiếu nghị lực.

Trong quan niệm của Đăng Thanh Sơn.

Tâm tính, so với thiên phú quan trọng hơn!

Quy Nguyên Tông có hai ngày thu đồ đệ truyền thống là ngày mừng sáu tháng chạp và mừng sáu tháng mười. Thế nhưng ngày mừng sáu tháng chạp năm nay, tuy rằng từ trời Nam đất Bắc đã có không ít võ giả tề tụ Vinh Yên quận, hoặc là một ít cha mẹ mang theo hài tử mà đến. Chẳng qua lúc này Quy Nguyên Tông lại tuyên bố, việc tuyển đồ đệ sẽ lui lại một tháng. Đúng ngày mừng sáu tháng giêng năm sau sẽ tiến hành khảo hạch nhập tông để thu đồ đệ tử.

Đêm mừng tám tháng chạp, bên trong địa lao âm u của Quy Nguyên Tông.

Trong địa lao vốn vốn là cấm những cây đuốc hai bên vách tường lối đi. Ánh lửa hôn ám của những cây đuốc này rọi giữa địa lao nhẹ nhàng lay động, khi thì chiếu lên những phạm nhân đang tàn tạ trong địa lao, khi thì chiếu sáng lên vết máu tù nhân bị tra tấn ở trên vách tường.

”A!” Tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn trong địa lao, rất lâu không tiêu tan.

”Xèo xèo!” Tiếng động giống như lúc thịt mỡ bị nướng trên lửa phát ra.

Trong này, chính là nơi mà Quy Nguyên Tông tra khảo phạm nhân.

Gia Cát Nguyên Hồng đứng ở trong hình phạt đại đường, một nơi thuộc địa lao, bên cạnh là một lão giả đang cung kính nói: ”Tông chủ, đây là một chút sự tình mới tra khảo được.” Nói xong, lão giả liền dâng lên một xấp giấy. Gia Cát Nguyên Hồng dưới ánh hào quang hôn ám của một cây đuốc chiếu rọi xuống, trầm mặc mở một tờ ra cẩn thận đọc, rồi sau đó lật tờ khác xem tiếp.

Trong hình phạt đại đường là một mảng yên tĩnh.

Chỉ có trong vài hình phạt mật thất bên cạnh, đôi khi truyền ra một ít tiếng kêu thảm thiết khiến người ta run sợ.

Hồi lâu.

”Ân, làm tốt lắm.” Gia Cát Nguyên Hồng khẽ gật đầu.

"Dem nguyên nhân thực sự về cái chết của con trai Nghê trưởng lão, nói cho ông ta biết." Gia Cát Nguyên Hồng phân phó.

"Vâng, thưa tông chủ." Lão giả bên cạnh gật đầu nói.

Con trai Nghê trưởng lão, Nghê Hàn Sơn trưởng lão đều không phải là do tức quá mà chết.

Phải biết rằng, Nghê Hàn Sơn vốn là cao thủ nội kinh. Hơn nữa Nghê Hàn Sơn vẫn còn tráng niên, còn có vợ đẹp, hoàn toàn có thể sinh con nữa, sao lại tức giận đến hộc máu mà chết? Lấy phẩm hạnh của Nghê Hàn Sơn, căn bản cũng không phải loại người như vậy. Quả nhiên, Quy Nguyên Tông đã tra ra chân tướng hết thấy sự việc.

"Thật sự là hảo thủ đoạn a." Đôi tròng mắt Gia Cát Nguyên Hồng phát lạnh.

Ngày mừng chín tháng chạp, lúc trời mới tờ mờ sáng đã có không ít đệ tử tới quảng trường trước đại điện.

"Tông chủ nói, hôm nay sẽ tuyên bố tất cả chân tướng. Sư đệ, người nói xem, sẽ là chân tướng như thế nào đây?"

"Ai biết, ta thì lo lắng tông chủ sẽ giải vây cho Đằng Thanh Sơn kia." Trong lòng đại bộ phận đệ tử Quy Nguyên Tông sớm đã oán phẫn. Quy Nguyên Tông bị đuổi ra Giang Ninh di chuyển đến Vĩnh Yên quận, Hỏa Lưu Chiến Giáp và Hỏa Vũ Chiến Giáp bị cướp đi không trả lại, việc này đã sớm khắc sâu trong lòng phần đông đệ tử. Hơn nữa tại Dương Châu, đến nay thanh thế của Hình Ý Môn là rõ ràng là áp đảo cả Quy Nguyên Tông. Điều này càng làm bọn họ phẫn uất.

Bọn họ nghĩ Đằng Thanh Sơn vốn là đệ tử Quy Nguyên Tông đệ tử, sau khi phản bội tông phái, sáng chế Hình Ý Môn thì thôi, ngược lại lại còn áp chế bọn họ.

Uất ức!

Nghẹn khuất! Cho rằng Đằng Thanh Sơn thật sự khinh người quá đáng.

Theo thời gian trôi qua, người càng lúc càng nhiều. Đại lượng đệ tử, hoặc là đối với Đằng Thanh Sơn có oán khí, hoặc là trong lòng ủng hộ Đằng Thanh Sơn cũng đều tới đây. Tại Quy Nguyên Tông, trong hơn mười vạn đệ tử cũng có không ít đệ tử vẫn luôn cho rằng Đằng Thanh Sơn làm như vậy cũng không sai, cho rằng Đằng Thanh Sơn có đại ân đức đối với Quy Nguyên Tông.

Lấy một ít Hỏa Lưu Chiến Giáp kia, cũng là việc nhỏ.

"Đừng nói nữa, đợi lát nữa xem tông chủ nói thế nào."

"Sợ là tông chủ sẽ hướng về Đằng Thanh Sơn."

Trên quảng trường là một mảnh ồn ào, phảng phất như nước sôi trào, tiếng động lớn không ngừng phát ra. Đến khi Gia Cát Nguyên Hồng một thân thanh bào dẫn đầu cùng tám vị Chấp pháp trưởng lão đều mặc tử y theo sau đi ra trước cửa đại điện Quy Nguyên Tông, tiếng ồn ào phía dưới nhanh chóng chìm xuống. Vén vện thời gian vài cái hô hấp thì đã hoàn toàn là một mảnh yên tĩnh.

Yên tĩnh không một tiếng động!

Thậm chí còn có thể nghe được thanh âm của từng đợt gió lạnh rít gào trong trời đông giá rét. Vô vàn các đệ tử đều ngửa đầu lên, nhìn Gia Cát Nguyên Hồng đang đứng trước cửa đại điện.

"Chư vị đệ tử Quy Nguyên Tông." Giọng Gia Cát Nguyên Hồng vang vọng trong đất trời.

"Mấy ngày qua, bởi vì sự tình ở Tam Trọng Lâu, mọi người vẫn luôn bất mãn với Đằng Thanh Sơn. Thậm chí, còn không ít người đi đến trước Thanh Sơn hội quán để nháo sự. Sau khi ta biết được việc này thì xấu hổ không chịu nổi!" Sau câu nói này của Gia Cát Nguyên Hồng, phía dưới liền một mảnh xôn xao. Tông chủ nói xấu hổ không chịu nổi? Các đệ tử không thể tin được.

"Ta cùng Thanh Sơn vốn là thầy trò, rất nhiều sự tình các người không biết, nhưng ta biết!"

"Lại nói đến lúc trước khi Thanh Sơn hấn muốn khai tông lập phái, chư vị trưởng lão Quy Nguyên Tông ta thương nghị, cũng lo lắng Thanh Sơn hấn sau khi khai tông lập phái sẽ ngược lại nuốt hết Quy Nguyên

Tông ta. Tin rằng, mọi người cũng đều thấy được Hình Ý Môn hiện này cường thịnh ra sao.” Một lời này của Gia Cát Nguyên Hồng làm cho không ít người phải công nhận.

Hình Ý Môn đích thật là rất mạnh, là quá mạnh mẽ.

Mười vạn Huyết Lang Quân, có thể đi vào trong đó thì đều phải là Nhị lưu võ giả. Ngay cả ngũ trường(1) đều phải là Nhất lưu võ giả, nhưng lại còn phải tranh đoạt nhau. Quân đội như thế, đủ để tung hoành thiên hạ.

”Thanh Sơn lo lắng điều này, cho nên lúc ấy tuyên bố Hình Ý Môn của hắn vĩnh viễn không tranh bá thiên hạ, vĩnh viễn không ra khỏi phạm vi năm quận của Dương Châu.”

Giọng nói Gia Cát Nguyên Hồng quanh quẩn bên tai các đệ tử: ”Hình Ý Môn không tranh bá thiên hạ, tự nhiên là Quy Nguyên Tông ta sẽ không phải lo lắng nữa.”

Không ít đệ tử nghe được liền giật mình.

”Còn nhớ rõ, một hồi chiến tranh năm đó ở Đại Duyên Sơn.” Trong đôi mắt Gia Cát Nguyên Hồng rưng rưng một làn hơi nước: ”Lần đó, nữ nhi Thanh Thanh của ta thân tử. Lần đó, Quy Nguyên Tông ta bởi vì phải bảo vệ Thanh Sơn mà trở thành cái đích cho những tông phái khác chỉ trích. Khi đó Quy Nguyên Tông, chỉ một Quy Nguyên Tông nhỏ nhoi tại một quận Giang Ninh há có thể chống đỡ cùng các đại tông phái như Ma Ni Tự, Doanh thị gia tộc? Cho nên, Thanh Sơn lần đó tuyên bố phản bội tông phái, tuyên bố hết thấy sự tình đều không quan hệ với Quy Nguyên Tông ta. Đẳng Thanh Sơn hắn, khi đó bắt đầu đào vong thiên hạ! Chịu sự đuổi giết khắp thiên hạ của Thanh Hồ Đảo. Mà Quy Nguyên Tông ta đây lại không có trợ giúp được gì cho hắn. Hơn nữa, ngược lại lại còn đoạt được Bắc Hải chi linh.”

Hơn mười vạn đệ tử ở phía dưới ồ lên.

Bắc Hải chi linh?

Bắc Hải chi linh, loại linh dược mà một giọt đã đủ để cho người ta đạt tới cảnh giới Nhất lưu võ giả?

Kỳ thật, sự xuất hiện của Long Cương Quân làm các đại tông phái trên Cửu Châu đại địa đều đã biết Quy Nguyên Tông khẳng định là đoạt được Bắc Hải chi linh. Điều này đã không còn là bí mật, cho nên không cần giữ bí mật nữa.

”Đúng, chính là Bắc Hải chi linh, vền vẹn một giọt là có thể làm cho người ta đạt tới cảnh giới Nhất lưu võ giả. Thanh Sơn lần đó vì Quy Nguyên Tông ta mà để lại Bắc Hải chi linh, cho nên Quy Nguyên Tông ta mới có được Long Cương Quân hoàn toàn là do Nhất lưu võ giả tạo thành! Cho nên, mới có thể khiến Quy Nguyên Tông ta lúc ấy vốn vền vẹn chỉ ở một quận là Giang Ninh có thể không bị diệt bởi Thanh Hồ Đảo. Hết thấy, cũng đều là vì Thanh Sơn lưu lại Bắc Hải chi linh. Mà Thanh Sơn, lúc ấy lại vong mạng lưu lạc ngoài ngàn dặm xa. Ta đây làm sư phụ, thật xấu hổ a!” Một lời này của Gia Cát Nguyên Hồng khiến cho tất cả mọi người ở phía dưới yên tĩnh.

Việc này đối với các đại tông phái mà nói không phải là bí mật, còn đối với các đệ tử bình thường mà nói thì lại có rất ít người biết.

”Không chỉ như vậy.” Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu, thở dài nói: ”Mấy năm sau Thanh Sơn trở về, lấy thân phận Hư Cảnh cường giả nhân tản, vì Quy Nguyên Tông ta mà liên tiếp vào sinh ra tử. Trận chiến dưới quận thành Giang Ninh quận, hắn mọi người đều đã biết.” Ngàn vạn đệ tử bên dưới đều trầm mặc.

Những kẻ lúc trước mắng Đẳng Thanh Sơn, cũng nhớ tới khi đó Đẳng Thanh Sơn lần lượt cùng các đại Hư Cảnh cường giả chém giết.

”Thanh Sơn liều mạng bảo trụ Quy Nguyên Tông ta, Gia Cát Nguyên Hồng ta vẫn luôn cảm kích Thanh Sơn hắn. Nhưng làm cho ta xấu hổ không chịu nổi chính là...”

”Mấy năm nay, Quy Nguyên Tông ta vẫn luôn truyền lưu một lời đồn, nói rằng Đẳng Thanh Sơn hắn độc chiếm Hỏa Lưu Chiến Giáp, Hỏa Vũ Chiến Giáp của Quy Nguyên Tông ta mà không trả lại.” Gia Cát Nguyên Hồng nhìn lên trời, than: ”Ta nghe nói như thế.”

Gia Cát Nguyên Hồng một lúc lâu cũng không biết nên nói cái gì, chỉ là cười khổ một tiếng.

"Lại nói, nguyên liệu tạo ra Hỏa Lưu Chiến Giáp, Hỏa Vũ Chiến Giáp chính là Hỏa Lưu Thiết. Cả Cửu Châu đại địa, những tông phái khác đều không có, chỉ có Quy Nguyên Tông cùng Hình Ý Môn có, vì sao? Lúc ấy, Quy Nguyên Tông ta vẹn vẹn chỉ là một tiểu tông phái giữ lấy một quận. Ngay cả Thiên Thần Cung, Vũ Hoàng Môn cũng không có nổi một chút ít Hỏa Lưu Thiết, Quy Nguyên Tông ta dựa vào cái gì mà có?" Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía đám đệ tử bên dưới. Một lát sau, phần đông các đệ tử phía dưới đều chấn kinh.

Đúng vậy.

Năm đó Quy Nguyên Tông vẹn vẹn chỉ chiếm giữ một quận, dựa vào cái gì mà Quy Nguyên Tông có thể chỉ có Hỏa Lưu Thiết?

"Hỏa Lưu Thiết này, chính là khoáng thạch hiếm có, chỉ có ở một địa phương đặc thù là nơi Phượng Hoàng sinh sống mới có. Thanh Sơn hẳn năm đó lưu lạc ngàn dặm, ngẫu nhiên kết bạn được với Bất Tử Phượng Hoàng." Giọng nói của Gia Cát Nguyên Hồng vang vọng bên tai mỗi đệ tử: "Bất Tử Phượng Hoàng mới tặng cho Thanh Sơn Hỏa Lưu Thiết này. Sau đó, khi Thanh Sơn trở về liền đem Hỏa Lưu Thiết này để lại cho Quy Nguyên Tông ta, để Quy Nguyên Tông ta luyện chế ra áo giáp."

"Cái gì? Hỏa Lưu Thiết là do Đẳng Thanh Sơn cấp cho chúng ta...?" Các đệ tử ở đây đều ngây người.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn đại lượng đệ tử phía dưới: "Hỏa Lưu Chiến Giáp, Hỏa Vũ Chiến Giáp cơ hồ hầu hết đều ở Quy Nguyên Tông ta, chỉ có chút ít là ở Hình Ý Môn! Mấy năm nay có được hai loại chiến giáp, ta vẫn luôn cảm kích Thanh Sơn. Nhưng là, không ngờ không ít đệ tử lại nói Thanh Sơn độc chiếm Hỏa Lưu Chiến Giáp, Hỏa Vũ Chiến Giáp của Quy Nguyên Tông ta. Há ta lại không xấu hổ?"

"Để cho tông phái của hân, Hình Ý Môn vĩnh viễn không tranh bá thiên hạ."

"Vì Quy Nguyên Tông ta mà vào sinh ra tử."

"Lưu lại Bắc Hải chi linh, giúp cho Quy Nguyên Tông ta tạo nên Long Cương Quân."

"Còn lưu lại kỳ bảo Hỏa Lưu Thiết. Hỏa Lưu Thiết này vốn là của người ta, các người lại nói người ta độc chiếm của Quy Nguyên Tông ta." Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu thở dài không thôi.

Ngàn vạn đệ tử ở phía dưới đã sớm đại ra.

Là người, ai cũng có da mặt.

Vẫn luôn nói người ta độc chiếm Hỏa Lưu Thiết, kết quả là sao, là Quy Nguyên Tông bọn họ độc chiếm của đối phương.

Lại thêm cả những ân đức khi xưa.

"Lúc trước ta đã mắng Đẳng Thanh Sơn sao?" Tưởng tượng đến lúc trước vẫn còn cao giọng mắng Đẳng Thanh Sơn vô sỉ, khinh người quá đáng, hơn mười vạn đệ tử đều giận ra.

(1) ngũ trưởng, giống như tiểu đội trưởng, tức là đội trưởng một tiểu đội năm người - DG.

533. Chương 43 : Chủ Mưu Chân Chính

"Quả là như vậy!"

"Hỏa Lưu Thiết này nguyên lai là Bất Tử Phượng Hoàng tặng cho Đẳng Thanh Sơn tiên bối, sau đó Đẳng Thanh Sơn tiên bối đưa lại Quy Nguyên Tông ta..."

Mấy đệ tử này cũng không ngốc, sau khi biết được bí mật này tâm tính không khỏi đã xảy ra thay đổi thật lớn. Kỳ thật, ở trong lòng bọn họ, Đẳng Thanh Sơn vốn chính là một nhân vật đại tông sư cao cao tại thượng, khai sáng ra đệ tam mạch có thể sánh với Đạo gia, Phật tông nhị mạch - Nội gia quyền nhất mạch. Nhân vật như vậy, người trẻ tuổi trên toàn Cửu Châu đại địa không ai là không sùng bái, kính ngưỡng.

Vốn bởi vì việc Hỏa Lưu thiết bị độc chiếm, khiến đám đệ tử Quy Nguyên Tông này mới sinh ra bất mãn đối với Đằng Thanh Sơn.

Mà lần này, sự kiện giết người tại Tam Trọng Lâu, thậm chí sau lại đến việc Nghê Hàn Sơn tức giận hộc máu mà chết mới khiến sự tình nghiêm trọng hơn. Mà hiện tại chân tướng hé mở, khiến hình tượng Đằng Thanh Sơn ở trong lòng bọn họ lại một lần nữa thay đổi.

”Nguyên lai là Đằng Thanh Sơn tiên bối rõ ràng là để Hỏa Lưu thiết cho Quy Nguyên Tông ta, lại chịu nhiều lời đồn đãi nhảm nhí như vậy mà cũng không nhiều lời giải thích, đây mới là phong phạm của bậc tiên bối cao nhân.”

Ngàn vạn đệ tử không khỏi càng thêm xấu hổ, đồng thời cũng càng thêm khâm phục Đằng Thanh Sơn.

”Hàng vạn hàng nghìn lời mắng chửi cũng không thêm biện giải.”

Tại đây, hơn mười vạn đệ tử Quy Nguyên Tông trong lòng phát sinh chấn động, cùng các sư huynh đệ bên cạnh nhỏ giọng cảm thán đàm luận. Gia Cát Nguyên Hồng ở trước Quy Nguyên Tông đại diện cũng tùy thời đình chỉ tuyên bố, dành đủ thời gian để cho các đệ tử Quy Nguyên Tông nghĩ thông suốt sự tình. Đồng thời, Gia Cát Nguyên Hồng cũng hướng phía xa nhìn thoáng qua.

Xa xa, trên hành lang lầu ba của một tòa lầu các u tĩnh trong Quy Nguyên Tông, nhìn qua không có một bóng người.

Nhưng Gia Cát Nguyên Hồng lại thông qua lĩnh vực rõ ràng cảm giác được nơi kia có hơi thở của ”Hắc động”, đích xác chỗ này có Đằng Thanh Sơn cùng Lý hai người đang đứng. Kỳ thật, bình thường đạt tới Hư Cảnh đại thành đã có thể ẩn thân làm cho người thường ánh mắt nhìn không ra. Phương pháp này cũng rất đơn giản, đối với Hư Cảnh đại thành có thể khống chế mười thành thiên địa chi lực mà nói, hoàn mỹ khống chế ánh sáng khúc chiết lưu chuyển là chuyện đương nhiên.

Mà đối với Động Hư cường giả, lại thông qua thế giới lực của bản thân, đồng dạng cũng có thể làm chuyện này.

”Thanh Sơn, sự phụ của huynh lần này hy sinh cho huynh không ít.” Lý nhịn không được, cảm thán nói.

”Đúng vậy.” Đằng Thanh Sơn gật gù đầu: ”Vì ta, sự phụ vừa rồi đã đem con người ta tô điểm cho đẹp hơn không ít.”

Sự phụ nói những lời này, chợt vừa nghe liền thấy chính mình đích xác rất hoàn mỹ.

Nhưng Đằng Thanh Sơn tự mình rõ ràng, lúc trước sự tình ở Đại Duyên Sơn của mình trên thực tế là đã liên lụy tới nữ nhi của sự phụ - Gia Cát Thanh, khiến nàng ra đi khi tuổi còn rất trẻ(sến chút). Cái chết của Thanh cô nương, vẫn luôn khiến Đằng Thanh Sơn không thể tha thứ cho bản thân. Dem so ra, hai bình Bắc Hải chi linh thì có tính là cái gì.

Mà trọn đời không tranh phách.

Vừa là vì Quy Nguyên Tông mà lo lắng, không muốn cùng Quy Nguyên Tông chém giết. Về phương diện khác, cũng là vì Đằng Thanh Sơn muốn nhanh chóng tăng cường sự vững mạnh của Hình Ý Môn, hiện tại xem ra hiệu quả rất không tồi.

”Chẳng qua, Thanh Sơn, huynh cũng đích xác vì Quy Nguyên Tông mà đã hy sinh rất nhiều.” Lý nhịn không được nói.

”Muội cũng vậy.” Đằng Thanh Sơn nắm tay thê tử, trong đôi mắt có một tia xin lỗi.

Lý trong lòng ảm áp. Kỳ thật, gần hai mươi năm qua ngoại trừ trong lễ khai tông lập phái nhìn thấy sự phụ Bùi Tuyết Liên của nàng, thời gian khác lại chưa từng được gặp mặt. Thiên Thần Cung cùng Hình ý Môn tuy rằng chưa tính là địch nhân, nhưng cũng không giống như lúc trước Đằng Thanh Sơn vừa mới từ Bắc Hải trở về, có quan hệ hữu hảo như vậy.

Khi tiếng nghị luận của hơn mười vạn đệ tử trùng trùng điệp điệp phía dưới dần dần nhỏ xuống, ở phía trước đại diện, Gia Cát Nguyên Hồng mới lại lên tiếng: ”Mấy cái này đều là chuyện quá khứ, cho qua vậy. Bây giờ nói về chuyện mới phát sinh, sự tình giết người tại Tam Trọng lâu!”

Nhất thời, hơn mười vạn người cũng an tĩnh lại.

Sự kiện giết người ở Tam Trọng Lâu, cũng là một trong những dấu hỏi lớn trong lòng đệ tử Quy Nguyên Tông. Các đệ tử cũng ngẩng đầu nhìn Gia Cát Nguyên Hồng trên đại điện phía xa xa.

"Chuyện giết người tại Tam Trọng lâu lần này..." Gia Cát Nguyên Hồng biểu tình khôi phục sự nghiêm túc: "Theo Quy Nguyên Tông ta điều tra được, Nghê gia Nghê Mạnh Trọng trên thực tế là bị kẻ khác lợi dụng. Trên binh khí loan đao của hắn, cũng bị tẩm qua độc dược Mỹ Nhân Lệ, khiến cho đứa con của Thanh Sơn đương trường trúng độc. May mắn, khi đó Thanh Sơn cùng ta lúc ấy ở gần đó mới có thể khiến cho đứa con của Thanh Sơn không chết."

Nhất thời... một mảng rì rầm xôn xao nổi lên.

"Cái gì?"

"Dụng độc? Thực sự có người dụng độc?"

Dù sao, lời đồn truyền lâu cũng phảng phất trở thành sự thật. Đám đệ tử Quy Nguyên Tông này cũng chỉ nghe được câu chuyện qua lời đồn truyền miệng, căn bản không thể xác định. Mà đối với bọn họ, tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng rất có uy tín. Hơn nữa, đường đường là Quy Nguyên Tông tông chủ, trước mặt hơn mười vạn đệ tử nếu nói dối, loại chuyện này rất buồn cười.

Gia Cát Nguyên Hồng sắc mặt khó coi, quát: "Không chỉ đơn giản như thế. Phụ thân của Nghê Mạnh Trọng, cũng chính là trưởng lão Quy Nguyên Tông ta Nghê Hàn Sơn cũng không phải là tức giận học máu mà chết. Mà là trong thuốc mỗi ngày mà hắn dùng có một loại dược liệu cho tỉ lệ nhiều hơn một chút, khiến Nghê Hàn Sơn trưởng lão thương thể chẳng những không tốt lên, ngược lại càng trầm trọng rồi sau đó học máu mà chết."

Phía dưới tiếng xôn xao càng lớn.

"Rốt cuộc là ai?"

"Tông chủ, rốt cuộc là ai làm?"

"Không ngờ lại là như vậy."

Ngàn vạn đệ tử trong hàng xì xầm lộn xộn.

"Cuối cùng tra ra..."

Gia Cát Nguyên Hồng thanh âm vang lên, ngàn vạn đệ tử cũng an tĩnh lại, cả đám ngẩng đầu nhìn.

"Cuối cùng tra ra, chủ mưu sau lưng của hết thảy chuỗi sự kiện này, không ngờ chính là Viêm Châu Xạ Nhật Thần Sơn!!!"

Gia Cát Nguyên Hồng trên mặt cũng lộ ra một tia phẫn nộ màu đỏ, giận dữ quát: "Xạ Nhật Thần Sơn không ngờ dám can đảm âm thầm gây sóng gió tại Quy Nguyên Tông ta, thậm chí còn dám hại chết trưởng lão của Quy Nguyên Tông ta, thật sự là không đem Quy Nguyên Tông ta để vào mắt!"

Một tiếng gầm lên này khiến hơn ngàn vạn đệ tử vốn lấy Quy Nguyên Tông làm niềm kiêu ngạo nhá thời đỏ mắt.

Đường đường là Quy Nguyên Tông, địa vị so với Xạ Nhật Thần Sơn cũng không thấp hơn chút nào.

Xạ Nhật Thần Sơn này lại cũng dám gây sóng gió như vậy. Thậm chí còn mượn tay Quy Nguyên Tông để hại chết đứa con của Hình Ý Môn môn chủ Đằng Thanh Sơn, còn âm thầm hại chết trưởng lão của Quy Nguyên Tông bọn họ.

Những đệ tử có tâm huyết đều không còn nhịn nổi nữa. Những người này vốn là bởi vì chuyện tình của Đằng Thanh Sơn, đối với Đằng Thanh Sơn mà cảm thấy áy náy, đều phẫn nộ đến điên lên.

"Tông chủ, không thể cứ cho qua như vậy."

"Tông chủ, Xạ Nhật Thần Sơn rất quá đáng." Đại lượng đệ tử cũng lớn tiếng gào lên.

Mà lúc này, trên lầu ba lầu các, Đằng Thanh Sơn hắng giọng.

Lý vẻ mặt cũng giận dữ, nhin không được nói: "Không ngờ là Xạ Nhật Thần Sơn, Xạ Nhật Thần Sơn này cũng dám động tới Hồng Vũ." Đối với một người mẹ mà nói, việc đứa con của mình có thể nói là đã đi qua một vòng Quỷ Môn Quan, loại chuyện này khiến Lý cho dù là liều mạng cũng tuyệt đối không thể tha thứ. Nàng tức giận tới mức thân thể cũng phát ra sát khí khiến người khác run rẩy.

"Xạ Nhật Thần Sơn!!!"

"Không ngờ quả thực là các ngươi!" Đằng Thanh Sơn hai tròng mắt bộc phát ra hàn quang trước đó chưa từng có làm cho người ta sợ hãi, ánh mắt phẳng phất lạnh như băng sắc như đao xạ ra khiến lòng người lạnh ngắt.

Lần trước khi Gia Cát Nguyên Hồng đề cập qua, sau đó Đằng Thanh Sơn tự ngấm đến ngoại trừ Thanh Hồ Đảo, Xạ Nhật Thần Sơn này tính khả thi đích xác là lớn nhất.

Một khi thật sự là đứa con của mình đã chết.

Như vậy cho dù Thanh Sơn biết rõ trong đó có âm mưu, chỉ sợ cũng không có khả năng vẫn cùng Quy Nguyên Tông bảo trì quan hệ tốt như lúc trước. Cho dù không trở thành địch nhân, cũng không có khả năng hấn vì Quy Nguyên Tông mà ra mặt chinh chiến. Như vậy nếu không có Đằng Thanh Sơn hỗ trợ, Quy Nguyên Tông căn bản không có khả năng tấn công tiêu diệt Viêm Châu. Mà Hình Ý Môn lại không tranh bá thiên hạ.

Xạ Nhật Thần Sơn tự nhiên bảo đảm được lãnh địa của mình.

Ẩn nhẫn lâu như vậy, Xạ Nhật Thần Sơn này một khi vừa xuất thủ lại nhất định muốn đứa con Đằng Thanh Sơn phải chết!

Đáng tiếc, trời không tuyệt Hồng Vũ. Khi đó, phu thê Đằng Thanh Sơn vừa vắn đi tới Quy Nguyên Tông mới có thể cứu được đứa con.

Nếu vẫn ở Hình Ý Môn, Đằng Thanh Sơn nhận được tin đứa con đã chết, trong lòng sao lại không phần hận Quy Nguyên Tông chứ?

"Tính toán giỏi thật." Lý tức giận tới hô hấp cũng loạn nhịp.

"Cũng dám đụng đến con ta!" Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn Gia Cát Nguyên Hồng phía xa xa.

Trước đại diện, đối mặt hơn mười vạn đệ tử, Gia Cát Nguyên Hồng giờ phút này cũng xúc động phần nộ không thôi, giận dữ nói: "Quy Nguyên Tông ta từ khi chiếm được Dương Châu tám quận tới nay đều là nghỉ ngơi dưỡng sức, cũng không đắc tội kẻ thù bên ngoài. Cho dù lúc trước, Xạ Nhật Thần Sơn từng ở dưới thành Giang Ninh quận phái ra Hư Cảnh cường giả trợ giúp Thanh Hồ Đảo công kích Quy Nguyên Tông ta, Quy Nguyên Tông ta trong hai mươi năm qua đối với Xạ Nhật Thần Sơn cũng không có nửa phần không tốt."

"Nhưng là, không nghĩ tới Xạ Nhật Thần Sơn này lại vì vậy mà không chút cổ kỵ!"

"Hôm nay, hấn dám mượn đao Quy Nguyên Tông ta đi giết con trai của Hình Ý Môn môn chủ, lại còn âm thầm hại chết trưởng lão Quy Nguyên Tông ta."

"Ngày mai, Xạ Nhật Thần Sơn này sợ là sẽ dám trực tiếp giết tới Quy Nguyên Tông ta!"

Gia Cát Nguyên Hồng rống lên giận dữ, khiến cho phía dưới không ít đệ tử đồng dạng đỏ mắt.

"Quy Nguyên Tông ta phải cho người trong thiên hạ biết, chúng ta không phải là tông phái dễ bị khi dễ..."

"Quy Nguyên Tông ta phải cho người trong thiên hạ biết, nếu dám động tới Quy Nguyên Tông ta, cho dù máu chảy thành sông thì chúng ta cũng phải đem chúng giết sạch."

"Giết!"

"Giết!"

Ở phía dưới, ngàn vạn đệ tử nhiệt huyết sôi trào cũng hô lên.

Gia Cát Nguyên Hồng hai tròng mắt sắc bén, quát: "Ngày mai, đại quân Quy Nguyên Tông ta liền xuất phát, thẳng tiến Xạ Nhật Thần Sơn."

"Vực Phong tướng quân, giữa trưa hôm nay người dẫn Long Cương Vệ làm tiên phong, gặp núi mở đường, gặp thành công hạ*."

"Dạ, tông chủ." Vực Phong lập tức cất tiếng đáp.

"Chiến!"

"Chiến!"

Ở phía dưới, ngàn vạn đệ tử cũng rống lên. Tại Cửu Châu đại địa, võ giả nếu bị đối phương nhục mạ, chỉ sợ cũng sẽ giận dữ rút đao ra, dùng máu để nói chuyện, chứ đừng nói đến một siêu cấp tông phái gặp những chuyện như vậy. Không còn cách nào khác, chỉ có một con đường là đem máu của đối phương đến chuộc tội mà thôi!

Dùng máu đối phương để chứng tỏ tôn nghiêm của mình!

Chiến!

Giết!

Thời điểm Gia Cát Nguyên Hồng nói ra chữ mưu phía sau chính là Xạ Nhật Thần Sơn, Đẳng Thanh Sơn trong lòng đã sớm dâng lên sát khí mãnh liệt. Khi Gia Cát Nguyên Hồng nói ra muốn tiến công Viêm Châu, Đẳng Thanh Sơn lại truyền âm tới Gia Cát Nguyên Hồng: "Sư phụ, Xạ Nhật Thần Sơn này quả thật là chủ mưu sau lưng?"

"Phải." Gia Cát Nguyên Hồng tự tin truyền âm lại.

"Ta tin tưởng sư phụ."

"Ta hiện tại phải đi đem đầu Hư Cảnh của Xạ Nhật Thần Sơn gỡ xuống! Cho nên, tiến công Viêm Châu sẽ là sư phụ người thống lĩnh đại quân vậy." Đẳng Thanh Sơn truyền âm xong liền nhanh chóng đem thê tử đưa đến Thanh Sơn hội quán, sau đó cầm cây Luân Hồi trường thương trong tay, hóa thành một đạo ảo ảnh trực tiếp bay về phía Man hoang.

Xạ Nhật Thần Sơn dấu thăm dò được tin tức, muốn đưa đến Xạ Nhật Thần Sơn tốc độ cũng tuyệt đối không nhanh bằng Động Hư cường giả Đẳng Thanh Sơn.

"Xạ Nhật Thần Sơn..."

"Các người dám động tới con ta, chính là mưu kế ngu xuẩn nhất của các người." Đẳng Thanh Sơn sát khí tận trời, nhanh chóng hướng Man hoang bay đi, biến mất tại cuối trời.

*gặp núi mở đường, gặp thành công hạ: ý nói gặp bất cứ gì cản trở thì sẽ tiêu diệt những thứ cản trở đó(mọi người chú ý 1 chút, tiêu diệt ở đây không phải là cây cỏ, mà câu này là dùng trong chiến tranh ngày xưa, khi 1 đội quân tiên phong làm những người mở đường cho quân đội ở phía sau. Quân tiên phong thường là đội quân có sức chiến đấu mạnh, phòng thủ tốt để che chắn cho những quân đội yếu hơn ở phía sau. Tuy nhiên, trong binh pháp cũng có 1 số quân đội lại dùng ngược lại, nghĩa là dùng những binh sĩ kém cỏi nhất, đây là ở trường hợp gần như kiểu "đốt quân" khi gặp phải những đối thủ mạnh hơn. Những binh sĩ kém cỏi này đi trước để thay quân sĩ ở phía sau chịu những bất rập... bảo toàn lực lượng cho đội quân trung tâm và mạnh nhất ở phía sau).

534. Chương 44 : Giết Hết Tất Cả

Oanh!

Một đạo ngũ sắc(năm màu) quang mang từ xa xa bắn nhanh tới.

"Tiểu Thanh." Một đạo thanh âm trực tiếp truyền đến.

"U ~~~"

Vốn Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đang nghỉ tạm lập tức mở ra đôi cánh hùng vĩ, nhanh chóng phá không bay lên, cùng đạo ngũ sắc quang mang nọ tụ tập cùng một chỗ.

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương, đứng ở trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, chỉ phương hướng Xạ Nhật Thần Sơn phía xa. Hai tròng mắt sát khí ẩn hiện, Đằng Thanh Sơn khẽ quát một tiếng: "Tiểu Thanh, đi!"

Vù!

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh vẽ lên một đạo hỏa hồng sắc tàn ảnh, lập tức biến mất trong tầm mắt phần đông phi cầm Yêu Thú.

Nơi núi non Xạ Nhật Thần Sơn, ở bên cạnh Man hoang.

Mà Xạ Nhật Thần Sơn lại cao vút trong mây, đỉnh núi thì ở phía trên tầng mây. Trên đỉnh núi, một gã thợ săn tóc bạc mặc da thú đang khoanh chân tĩnh tọa trước một căn nhà gỗ, trước người đặt ngay ngắn một cây Thần cung ngăm đen theo phong cách cổ xưa. Tại bên cạnh hắn cách đó không xa, một con cự lang(sói lớn) rất lớn màu bạc đang nằm sấp trên mặt đất nghỉ tạm.

"Bên Quy Nguyên Tông, Gia Cát Nguyên Hồng kia dám hứa sẽ công khai chân tướng?" Thợ săn tóc bạc hai tròng mắt xẹt qua một tia hàn quang, cười lạnh một tiếng: "Hắn có năng lực công khai ra cái chân tướng gì?"

"Chấp hành kế hoạch, đều là tử sĩ."

"Hai người mấu chốt đều đã sớm biến mất, ngay cả thi thể cũng bị hỏa thiêu thành tro tàn. Quy Nguyên Tông hẳn cho dù tra, cũng không có khả năng tra ra được Xạ Nhật Thần Sơn ta là chủ mưu." Thợ săn tóc bạc Thân Công Phục hiện nay là Hư Cảnh cường giả duy nhất của Xạ Nhật Thần Sơn. Hắn dám thi triển loại kế hoạch này, đương nhiên không dám có một tia lơ đãng.

Cho nên cẩn thận lại càng phải cẩn thận hơn!

Đảm bảo không có sơ hở!

"Đáng tiếc, thật không nghĩ tới lúc động thủ giết chết đứa con của Đằng Thanh Sơn là Đằng Hồng Vũ, Đằng Thanh Sơn này lại ở Vĩnh Yên Quận quận thành." Thân Công Phục không khỏi lắc đầu, trong đôi mắt lộ ra một tia không cam lòng: "Đằng Thanh Sơn!!! Người hại chết đại ca của ta, lần này lại để cho người tránh được một kiếp. Hừ hừ, coi như là người gặp may mắn!"

Thân Công Phục đáy lòng đã sớm hận Đằng Thanh Sơn tới tận xương tủy, nhưng hắn lại không dám có động tác gì.

"Nếu đứa con này của Đằng Thanh Sơn chết trong tay người của Quy Nguyên Tông, khi đó thì Đằng Thanh Sơn... khẳng định sẽ cùng Quy Nguyên Tông trở mặt. Cho dù không quyết liệt, cũng không có khả năng ra mặt cùng chinh chiến. Như vậy, thời gian này Xạ Nhật Thần Sơn ta sẽ không cần lo gì nữa. Đáng tiếc, cơ hội tốt như vậy không ngờ lại không tận dụng được. Đứa con của Đằng Thanh Sơn thật đúng là mạng lớn!" Thân Công Phục vẫn có chút không cam lòng.

Cho nên lần này kế hoạch thất bại... Thân Công Phục không quá lo lắng sẽ bị tiết lộ ra chủ mưu sau lưng là Xạ Nhật Thần Sơn hắn. Bởi vì, hắn tự nhận là không lưu lại bất cứ một điểm manh mối nào để khiến Quy Nguyên Tông có thể tìm ra chứng cứ.

"Ân?" Thân Công Phục mặt biến sắc, hắn rõ ràng cảm ứng được bên trong lĩnh vực của mình nhanh chóng xuất hiện một cổ Hư Cảnh khí tức cường đại. Đồng thời còn có một cổ khí tức Hắc động, hắn không khỏi sợ tới mức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một đạo hỏa hồng sắc lưu quang nhanh chóng bay đến.

"Không tốt, là Bất Tử Phượng Hoàng." Thân Công Phục vô cùng sợ hãi, lập tức phát ra một tiếng gầm nhẹ, thông tri Xạ Nhật Thiên Lang bên cạnh dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy trốn.

Sưu! Sưu!

Một người một Yêu Lang nhanh chóng hướng hai phương hướng khác nhau mà chạy trốn. Ở trước mặt Bất Tử Phượng Hoàng có tốc độ kinh người, nếu Thân Công Phục với Xạ Nhật Thiên Lang cùng chạy trốn thì không có một tia hy vọng nào có thể sống sót.

"Tiểu Thanh, diệt trừ Yêu Lang." Đằng Thanh Sơn chỉ về phương hướng Xạ Nhật Thiên Lang. Đồng thời, chính hắn lại từ trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng nhảy xuống, hóa thành một đạo quang mang màu sắc rực rỡ, nhanh chóng hướng phía Thân Công Phục chạy trốn mà đuổi theo.

"U ~"

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh phát ra kêu thánh thót, cùng Đằng Thanh Sơn chia làm hai đường. Nó đuổi theo Xạ Nhật Thiên Lang, còn Đằng Thanh Sơn thì đuổi theo Thân Công Phục!

"Xạ Nhật Thiên Lang này chính là một Hư Cảnh Yêu Thú đã tồn tại từ lúc Xạ Nhật Thần Sơn quật khởi. Nếu nó không chết, Xạ Nhật Thần Sơn chắc chắn sẽ có một ngày tro tàn lại cháy."

Đối với Đằng Thanh Sơn mà nói, loại Hư Cảnh Yêu Thú tuyệt đối trung thành với một tông phái này so với Hư Cảnh nhân loại thì ụ hiệp còn phải lớn hơn.

Bởi vì, Hư Cảnh Yêu Thú phần lớn tuổi thọ so với nhân loại thì dài hơn nhiều.

Khi Đằng Thanh Sơn đã đến tuổi thọ đại nạn, Xạ Nhật Thiên Lang này rất có thể lại lần nữa nổi lên, nói không chừng sẽ đi trả thù. Đằng Thanh Sơn cũng tuyệt sẽ không cho phép loại chuyện này phát sinh.

"Vô trường lão, người trên trời có linh, xin chứng kiến Xạ Nhật Thiên Lang này như thế nào mà chết đi." Bây giờ Đằng Thanh Sơn lòng tràn đầy sát khí, điên cuồng hướng Thân Công Phục đuổi theo.

Thân Công Phục không ngờ bay ra khỏi Xạ Nhật Thần Sơn, đồng thời phảng phất như một hòn đá tảng nhanh chóng hướng lòng đất mà chui xuống.

Kỳ thật, hắn trong mười năm nay không ngờ đã đột phá, đạt tới Hư Cảnh đại thành, đã có thể lảng không phi hành. Nhưng nếu ở giữa không trung phi hành, một khi Bất Tử Phượng Hoàng kia đuổi tới, hắn sẽ không cách nào trốn thoát được.

"Đằng Thanh Sơn, là người!?" Thân Công Phục chui xuống cực nhanh, đồng thời vừa quay đầu lại liền chứng kiến Đằng Thanh Sơn mặt tràn đầy sát khí, không khỏi cả kinh. Đằng Thanh Sơn đã đạt tới Động Hư chi cảnh?

Động Hư cường giả, tại Cửu Châu là tồn tại cực kỳ đáng sợ.

"Lần này dám âm mưu giết con ta, Thân Công Phục người chịu chết đi." Đằng Thanh Sơn hai tròng mắt sáng quắc.

"Xuy!" Thân Công Phục phảng phất như nhảy vào trong nước, trực tiếp chui vào giữa lòng đất cát đá lổm chổm. Đằng Thanh Sơn cũng theo sát sau đó, khoan sâu vào lòng đất.

Dưới lòng đất là một mảnh tối đen.

Thân Công Phục chạy trốn ở phía trước, Đằng Thanh Sơn truy đuổi ở phía sau.

"Đằng Thanh Sơn, người nói ta giết con người? Người cũng đừng vu oan cho ta." Thân Công Phục truyền âm, phần nộ quát.

"Còn không thừa nhận." Đằng Thanh Sơn truyền âm nói.

"Hừ, ta tuyệt đối không phải người giết con người. Gần mười năm nay, Xạ Nhật Thần Sơn ta đều an phận giữ thân. Hình Ý Môn người ở khắp nơi của Viêm Châu ta thu nhận đệ tử, Xạ Nhật Thần Sơn ta chưa bao giờ nhúng tay can trở. Xạ Nhật Thần Sơn ta như thế nào sẽ đi phái người giết đứa con của người chứ?" Thân Công Phục lo lắng, liền vội vàng nói.

"Sư phụ của ta chính mồm nói ra, còn có thể giả bộ?" Đằng Thanh Sơn liều mạng đuổi theo.

Động Hư cường giả mạnh mẽ, nhưng về tốc độ lại không thể nhanh hơn so với Hư Cảnh.

Đằng Thanh Sơn chỉ có thể bảo trì theo sát Thân Công Phục, rồi sau đó thông tri Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đi tới chặn lại. Mà Thân Công Phục phải làm, là xâm nhập dưới lòng đất sâu tới mức khiến Đằng Thanh Sơn không thể thông tri với Bất Tử Phượng Hoàng.

"Gia Cát Nguyên Hồng đây là một tiền song điều. Quy Nguyên Tông hẳn đối với Xạ Nhật Thần Sơn ta vẫn luôn có dã tâm, lần này hẳn tuyệt đối là nhân cơ hội này cố ý nói dối để cho Đằng Thanh Sơn người trở thành quân cờ của hắn, vì Quy Nguyên Tông hẳn mà bán mạng." Thân Công Phục lập tức truyền âm biện giải nói, lời này đích xác rất có lực mê hoặc.

Đằng Thanh Sơn lại không chút nao động tâm. Hắn là kẻ ngốc hay sao?

Không phải!

Ở Quy Nguyên Tông nghe sư phụ tại trước mặt ngàn vạn người tuyên bố, lúc ấy Đằng Thanh Sơn cũng hoài nghi sư phụ có phải hay không là cố ý nói như vậy, làm cho hắn trở thành một cây đao trong tay sư phụ.

Cho nên, lúc ấy Đằng Thanh Sơn mới hỏi một câu: "Sư phụ, Xạ Nhật Thần Sơn này quả thật là chủ mưu phía sau sao?" Gia Cát Nguyên Hồng chỉ trả lời có một chữ: "Phải..."

"Ta tin tưởng sư phụ!" Đằng Thanh Sơn đã nói ra những lời này.

Trong khi chạy trốn chết, Thân Công Phục khẩn trương nói: "Gia Cát Nguyên Hồng này có từng cho người xem cái chứng có gì không? Người đừng bị hắn lừa gạt, trở thành quân cờ trong tay hắn, bị hắn lợi dụng!"

Đột nhiên.

"Ngao ngô ~" Một tiếng sói tru thống khổ trên mặt đất nhanh chóng truyền rộng, thậm chí còn khiến cho dưới lòng đất chấn động.

"Thiên Lang!" Thân Công Phục sắc mặt đại biến.

Trong khi đuổi giết, Đằng Thanh Sơn lập tức khống chế thể giới lực của mình, cố gắng hướng về chỗ thanh âm phát ra. Thể giới lực của hắn vận hóa thành một sợi tơ nhỏ như cây trâm, nhanh chóng vươn dài. Đây là Đằng Thanh Sơn ý vào chút thành tựu của Động Hư, thể giới lực trong cơ thể cũng đủ hùng hồn ước chừng kéo dài xa tới năm sáu mươi dặm. Trên đầu mũi thể giới lực cuae hắn phát ra một đạo thanh âm "Tiểu Thanh!"

Dưới sự bao phủ của phiếm tử kim sắc hỏa diễm, Xạ Nhật Thiên Lang thống khổ tru lên vang vọng bốn phía chân trời, trong núi dù là đá tảng ở xung quanh hết thấy cũng đều hóa thành tê phán.

"Tiểu Thanh!" Một đạo thanh âm quen thuộc vang lên.

Toàn thân Đằng Thanh Sơn bao phủ một tầng hắc sắc. Bao phủ trong một tầng bạch sắc hỏa diễm, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh nhanh chóng hướng phía thanh âm truyền lại đuổi theo cực nhanh, đồng thời cũng phát ra một tiếng kêu to bén nhọn. Truy sát ở phía sau, phi hành tới mấy trăm dặm, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh rốt cục phát hiện một tia thể giới lực của Đằng Thanh Sơn đảo qua.

Hưu!

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh liền thông qua tia thể giới lực này, nhanh chóng đuổi theo.

Đã lọt tới chỗ cực sâu trong nền đất, nham thạch nóng chảy mãnh liệt ở khắp nơi. Mặc dù xung quanh rất nóng nhưng Thân Công Phục trong lòng lại lạnh như băng, sắc mặt trắng bệch: "Không tốt." Hắn đã phát hiện, Bất Tử Phượng Hoàng kia đã tiến nhập trong phạm vi lĩnh vực của mình.

"Thiên Lang đã chết, nếu ta lại chết, Xạ Nhật Thần Sơn ta sẽ có thể..." Thân Công Phục vạn phần lo lắng.

Nhưng có lo lắng thì cũng vô dụng, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đã nhanh chóng tiếp cận hắn.

”Đằng Thanh Sơn, Xạ Nhật Thần Sơn ta thật sự không giết con người.” Thân Công Phục chết đến nơi vẫn muốn thuyết phục Đằng Thanh Sơn. Hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, Gia Cát Nguyên Hồng kia có thể tìm ra chứng cứ gì.

”Sắp chết còn nói xạo.” Đằng Thanh Sơn thanh âm truyền đến.

”Oanh!” Khí tức của Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh vẽ ra một đạo đường cong, ở trước mặt ngăn chặn ở Thân Công Phục, khiến Thân Công Phục bị buộc phải lập tức chuyển biến hướng bên sườn bỏ chạy. Dung nham cùng nham thạch nóng chảy hòa với một vài tảng đá cực kỳ cứng rắn, ở trước mặt Thân Công Phục đều dễ dàng bị phá bay. Bởi vì biến hướng, nên làm khoảng cách giữa Đằng Thanh Sơn cùng Thân Công Phục trong khoảnh khắc đã thu nhỏ lại không ít.

Khi hoàn toàn đạt tới phạm vi mà Đằng Thanh Sơn có thể công kích từ xa.

”Còn muốn chạy trốn.” Đằng Thanh Sơn tay phải xuất hiện một thanh phi đao.

Quán thân thể giới lực, đột ngột ném ra!

Hưu!

Một đạo hắc sắc quang mang nhanh chóng xẹt qua.

”Phốc~ xoẹt!” Thân Công Phục không kịp né tránh. Phi đao này có tốc độ cực nhanh, so sánh với cung tiễn thì khác biệt không có mấy, Thân Công Phục thậm chí còn không kịp phòng ngự thì lồng ngực đã trực tiếp bị xuyên qua. Hư Cảnh cường giả thi triển ám khí, đối với Hư Cảnh cường giả đồng cấp thì không có chút uy hiếp nào. Nhưng là, Động Hư cường giả thì lại khác.

Đằng Thanh Sơn đã là Động Hư có chút thành tựu, lực xuyên thấu của phi đao phát ra đủ để so với một kích toàn lực của Hư Cảnh đại thành.

Đây cũng là duyên cớ vì sao phi đao của Bùi Tam có thể làm bị thương nặng Hư Cảnh Yêu Thú.

Oanh! Cường đại sóng nhiệt tràn ngập, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đã lại tới phía trước Thân Công Phục.

”Không.” Thân Công Phục sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Phía sau hắn, Đằng Thanh Sơn cũng đã xuất hiện. Một trước một sau đều bị chặn lại, Thân Công Phục bản thân lại bị trọng thương, căn bản là trốn không thoát.

”Người trốn không thoát.” Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn Thân Công Phục trước mắt. Ở xung quanh, nham thạch nóng chảy hoàn toàn bị thể giới lực của Đằng Thanh Sơn đẩy ra ngoài tạo nên một khoảng không gian lớn.

Thân Công Phục sắc mặt trắng bệch, ôm lồng ngực.

Hắn không muốn chết!

Hắn chết, tông phái Xạ Nhật Thần Sơn của hắn vậy coi như xong rồi.

”Đằng Thanh Sơn.” Thân Công Phục liền vội vàng nói: ”Người nếu không giết ta, ta sẽ nói cho người chủ mưu chân chính muốn giết con của người.”

535. Chương 45: Nói Cho Ta Biết

”Xuy~ xuy ~”

Nham thạch nóng chảy nhanh chóng phức tạp ra xung quanh từng đạo từng đạo nhiệt khí. Mà ở sau lưng Thân Công Phục, độ nóng của ngọn lửa quanh thân Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh còn phải kinh khủng hơn nham thạch nóng chảy rất nhiều lần. Thân Công Phục thân hãm trong một cái siêu đại hỏa lò, nhưng trong tâm ngược lại là một mảnh băng hàn. Chứng kiến sát khí đại thịnh trong hai tròng mắt Đằng Thanh

Sơn, hẳn biết hôm nay mình nhất định phải chết, trong lòng phần nộ không thôi: "Kim Thắng lão tặc, tất cả đều do cái chủ ý tệ hại của ngươi. Nếu không nghe hẳn, cũng không đến mức như thế này! Hiện tại... hiện tại..."

Thân Công Phục hận Đằng Thanh Sơn, nhưng cũng đồng dạng hận người lúc trước đưa ra chủ ý cho hẳn.

"Sao lại không nói nữa? Có phải chưa nghĩ ra ai để kéo xuống chết chung hay không?" Đằng Thanh Sơn biểu tình đột nhiên trở nên lạnh lùng: "Một khi đã như thế, vậy thì để ta đưa ngươi đi!"

"Đằng Thanh Sơn!"

Vốn đang trầm mặc, Thân Công Phục mạnh mẽ trừng mắt, giống như nổi điên, gân xanh trên trán nổi lên: "Thân Công Phục ta thừa nhận, chính ta là người âm thầm bày mưu tính kế giết chết con trai của ngươi. Năm đó ngươi hại chết đại ca ta, cho dù nằm mộng ta cũng muốn giết ngươi. Lần này con trai ngươi lớn mạng! Thật giận lão thiên vì sao lại không giúp ta a! Con trai ngươi trúng độc, thế nhưng lại vừa vặn đúng lúc ngươi đi Vinh Yên Quận, đây là do lão thiên giúp ngươi a! Không phải Thân Công Phục ta muốn bắn lão thiên*, mà do lão thiên muốn diệt ta a!" Thân Công Phục giống như nổi điên, điên cuồng gào thét.

(Đoạn này dùng "con trai" có vẻ được hơn là "nhi tử"- DG)

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng ở một bên lắng nghe.

Xung quanh, vô tận nham thạch nóng chảy quay cuồng.

"Bất quá... xuống tay với con trai ngươi cũng không phải chủ ý của ta." Thân Công Phục nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn: "Ta công nhận Đằng Thanh Sơn ngươi là một tuyệt thế thiên tài, hơn nữa càng về sau này ta càng buông tha ý định trả thù. Vì bảo hộ Xạ Nhật Thần Sơn, ta cũng chỉ ở Quy Nguyên Tông âm thầm tung chút tin đồn. Thông qua việc chửi bới ngươi mà âm thầm đổ thêm dầu vào lửa, khiến cho quan hệ giữa ngươi và Quy Nguyên Tông dần dần xấu đi."

Đằng Thanh Sơn trong lòng vừa động. Kì thật, những năm gần đây, quan hệ giữa Quy Nguyên Tông cùng Hình Ý Môn đích xác càng lúc càng đi xuống. Hình Ý Môn đệ tử cho rằng Quy Nguyên Tông dựa vào tổ sư Đằng Thanh Sơn của bọn họ mới được như hôm nay, nên vì thế mơ hồ có cảm giác cao cao tại thượng. Mà Quy Nguyên Tông lại cho rằng Đằng Thanh Sơn chỉ là kẻ bội xuất Quy Nguyên Tông, hơn nữa còn nuốt mất Hỏa Vũ chiến Giáp cùng Hỏa Lưu chiến giáp của Quy Nguyên Tông bọn họ.

Song phương vốn có tâm bệnh, lại thêm Xạ Nhật Thần Sơn âm thầm đổ thêm dầu vào lửa khiến khoảng cách giữa song phương lại càng ngày càng xa cách.

"Lại nói tiếp, năm ngoái, ta gặp một vị Hư Cảnh cường giả tự xưng là Kim Thắng." Nói tới đây, từ khoe mắt đến thân thể Thân Công Phục cơ hồ co rút lại: "Kim Thắng lão tặc này, chỉ trách ta lúc trước lại nhận hẳn làm bằng hữu. Hẳn cùng ta đàm luận về mối quan hệ giữa Hình Ý Môn, Quy Nguyên Tông cùng Xạ Nhật Thần Sơn ta. Hẳn nói, mặc dù hiện tại Hình Ý Môn cùng Quy Nguyên Tông có chút khoảng cách, nhưng quan hệ giữa Đằng Thanh Sơn ngươi cùng Gia Cát Nguyên Hồng vẫn còn rất tốt. Tới thời điểm mấu chốt, chỉ cần Gia Cát Nguyên Hồng mời ngươi hỗ trợ, ngươi tuyệt đối sẽ không cự tuyệt, lúc đó cũng là lúc Xạ Nhật Thần Sơn ta bị diệt vong!"

Đằng Thanh Sơn nghe được cũng đồng ý điểm này.

"Kim Thắng lão tặc? Thân Công Phục, ngươi bịa đặt thì cũng nên bịa ra một cái tên có danh khí một chút, ta chưa bao giờ nghe qua người này." Đằng Thanh Sơn cười lạnh nói, nhưng trong lòng thì lại âm thầm tính toán. Kim Thắng? Họ Kim, mà kim diện thần bí nam tử ở Vạn tộc thần miếu cũng được gọi là Kim trưởng lão.

"Ta tự biết mình nhất định phải chết, còn cần phải lừa gạt ngươi làm cái gì?" Thân Công Phục cười lạnh nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Vậy ngươi nói xem, hẳn trông như thế nào?" Đằng Thanh Sơn thanh âm lạnh lùng nói.

"Không biết, ta chỉ biết hẳn đeo mặt nạ màu vàng." Thân Công Phục lắc đầu nói.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn càng thêm xác định.

Mang mặt nạ màu vàng, tự xưng là Kim Thắng...

"Người ngay cả dung mạo của hắn cũng không biết, chuyện này căn bản là khó tin." Ngoài miệng, Đằng Thanh Sơn lại cười nhạt.

"Hừ." Thân Công Phục hừ lạnh một tiếng: "Ta không biết diện mạo của hắn, vậy thì người đợi đến khi gặp hắn sẽ biết. Lúc đó Kim Thắng lão tặc nói với ta, ta cứ tiếp tục như vậy chẳng khác nào chờ chết! Sẽ có ngày bị Đằng Thanh Sơn người tới giết! Thế nên hắn giúp ta nghĩ ra một cái mưu kế, chính là lợi dụng con trai người. Bởi vì con trai người thường xuyên sống ở Vĩnh Yên Quận, nên chỉ cần làm sao cho người của Quy Nguyên Tông giết chết nó. Con trai độc nhất chết trong tay người của Quy Nguyên Tông, hơn nữa lại là ở ngay giữa sào huyệt của Quy Nguyên Tông! Người há có thể không hận Quy Nguyên Tông? Cho dù người cùng Quy Nguyên Tông không trở thành địch nhân thì người cũng không thể vì Quy Nguyên Tông mà cống hiến sức lực, tự nhiên nguy cơ của Xạ Nhật Thần Sơn ta sẽ được giải trừ. Lúc nghe được mưu kế của Kim Thắng lão tặc, ta quả thật chần chờ không dám quyết định. Ta biết, một khi thất bại thì sẽ phải trả giá." Thân Công Phục nhin không được ha ha cười.

"Bất quá." Trong hai tròng mắt Thân Công Phục có một tia điên cuồng: "Lúc ấy Kim Thắng lão tặc có nói...Đương đoạn không ngừng, phản chịu loạn này*! Mặc kệ là làm gì, đương nhiên sẽ có nguy hiểm. Nếu làm, thì Xạ Nhật Thần Sơn còn có hy vọng tồn tại hơn một nghìn năm. Nếu không làm, trong tương lai không xa Xạ Nhật Thần Sơn ta nhất định là xong đời."

"Đúng vậy, hắn nói rất có đạo lý." Sắc mặt Thân Công Phục trở nên dữ tợn: "Ta lúc ấy cho rằng quả thực đạo lý này rất đúng. Làm may ra còn có hy vọng, không làm nhất định sẽ xong đời. Cho nên, ta bắt đầu hạ lệnh xuống, âm thầm bày mưu tính kế, mà kế hoạch này phải kín kẽ, làm cho không ai có thể phát hiện."

Thân Công Phục nhìn Đằng Thanh Sơn, cười lạnh hai tiếng: "Đằng Thanh Sơn, con trai người đích thực là tránh được một kiếp. Bất quá, phạm là những kẻ có thể tiết lộ chủ mưu ở đằng sau thì đều đã bị ta giải quyết. Gia Cát Nguyên Hồng căn bản không tìm ra chứng cứ, nói làm thế nào mà người khác tin được!?"

Đằng Thanh Sơn biểu tình vẫn lạnh như băng: "Sư phụ ta đã tìm được chứng cứ rất xác thực."

"Chứng cứ? Không có khả năng!" Thân Công Phục trừng mắt, quát lớn.

Hừ!

Một đạo lưu quang rực rỡ đột sáng lên, Thân Công Phục chỉ kịp cảm giác được chuôi đao trong tay thoáng va chạm vào người một chút đã bị lực đạo mạnh mẽ chấn bay.

"Vèo!" Luân Hồi Thương trực tiếp xuyên qua tim Thân Công Phục, thiên địa chỉ lực bao hàm bên trong cơ hồ trong khoảnh khắc đem các bộ phận yếu hại trong cơ thể Thân Công Phục chấn thành tê phần. Những luồng máu tươi theo đầu mũi thương Luân Hồi Thương chảy ra, bị dải lụa hồng trên thân thương hấp thu.

"Không có khả năng có chứng cứ, rốt cuộc là..." Thân Công Phục nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn. Tuy rằng Thân của hắn rất cường đại, nhưng thân thể đã thương tổn đến mức tận cùng, hắn thậm chí còn không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể không cam lòng nhìn Đằng Thanh Sơn rồi sau đó vô lực gục đầu xuống bất động.

Vèo!

Luân Hồi Thương được rút ra, hỏa diễm của Bát Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh lập tức bao phủ lấy thi thể Thân Công Phục, mọi thứ đều đã cháy sạch.

Nhìn thi thể Thân Công Phục bị đốt thành tro bụi, Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi Thương nhiễm huyết trong tay, thấp giọng nói: "Sư phụ đích xác cho ta căn cứ chính xác nhất! Ta tuyệt đối không hoài nghi câu trả lời của sư phụ. Bởi vì, ta thiếu nợ người!"

"Tiểu Thanh." Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Bát Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh phía xa, thân thể hóa thành một đạo ảo ảnh liền nhảy lên lưng nàng.

"U~"

Hai cánh chắn động, dung nham nóng chảy trước mặt Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh lập tức tự mở ra. Sau đó nàng trực tiếp xuyên qua nham thạch phóng lên trời cao vạn trượng, hướng Dương Châu Vĩnh Yên Quận bay đi.

Tuy vàng thái dương đã lên cao nhưng nhiệt độ trong không khí cũng cực thấp, những cơn gió lạnh điên cuồng gào thét.

Lúc Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh tiếp cận bầu trời Vĩnh Yên Quận quận thành, Đằng Thanh Sơn liếc mắt xuống dưới liền chứng kiến quân đội của cả Vĩnh Yên Quận đang nhanh chóng điều động. Đặc biệt là trong giáo trường của Quy Nguyên Tông, các binh sĩ Long Cương quân mặc Hỏa Lưu chiến giáp cùng Hỏa Vũ chiến giáp đang nhanh chóng tập kết tại giáo trường.

"Quy Nguyên Tông sẽ phát động chiến tranh với Viêm Châu." Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lập tức dừng ở Thanh Sơn Hội Quán phía dưới.

Hutu!

Đạo hỏa hồng sắc lưu quang vẽ thành một đường cong mỹ lệ, nhanh chóng đáp xuống đình viện của Đằng Thanh Sơn ở giữa Thanh Sơn hội quán.

Từ khi Đằng Thanh Sơn rời đi, Lý vẫn một mực yên lặng chờ đợi ở giữa đình viện. Đột nhiên, nàng chứng kiến ở bãi đất trống bên cạnh đột nhiên xuất hiện Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, còn có bạch y thanh niên Đằng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn." Lý lập tức đứng lên chạy qua.

"Tiểu." Đằng Thanh Sơn đi tới, cười cười nắm lấy tay thê tử.

"Hong Vũ đâu?" Đằng Thanh Sơn cười nói.

Lý cười lắc đầu: "Việc người đi Xạ Nhật Thần Sơn giết Thân Công Phục ta không nói cho Hồng Vũ, miễn cho nó lo lắng... Giờ này, nó có lẽ đang luyện quyền ở sân đình viện phía sau."

"Ân!" Đằng Thanh Sơn gật đầu.

"Đúng rồi, đi Xạ Nhật Thần Sơn thế nào?" Lý lập tức truy vấn hỏi. Nàng đương nhiên không lo lắng Đằng Thanh Sơn, vì dù sao Đằng Thanh Sơn hiện giờ căn bản không để Hư Cảnh cường giả vào trong mắt. Nàng lo nhất, chính là sợ Xạ Nhật Thần Sơn có con cá nào đó lọt lưới. Nếu có địch nhân là một Hư Cảnh cường giả nhân tản, đích xác sẽ gặp không ít phiền toái.

"Giải quyết xong hết rồi, Thân Công Phục cùng Yêu Lang đều xong rồi." Đằng Thanh Sơn hồi đáp.

Lý thở dài một hơi.

Tại trên toàn Cửu Châu đại địa không chấp nhận được sự nhân từ. Đối với một tông phái thì một chút dư nghiệt căn bản không cần để ý, bởi vì xác suất xuất hiện một Hư Cảnh cường giả là cực kỳ thấp. Nhưng hễ là đã đạt tới Hư Cảnh, thì nhất định phải diệt trừ, vì như vậy sẽ có một hậu họa tiềm ẩn cực kỳ đáng sợ. Tỷ như Cổ Ung, đã khiến cho Đằng Thanh Sơn phiền não không thôi.

"Thanh Sơn, sau khi người đi Xạ Nhật Thần Sơn, ta nghĩ lại liền cảm thấy có chút vấn đề." Lý nhíu mày nói: "Sư phụ người nói hung thủ là Xạ Nhật Thần Sơn, nhưng một chút chứng cứ cũng không có. Hơn nữa, thời điểm lúc trước khi đệ tử Quy Nguyên Tông đại náo, sư phụ người công khai tuyên bố ngày mừng chín tháng chạp sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện, cứ như là có mười phần tin tưởng vậy. Một khi đã dám tuyên bố mừng chín tháng chạp sẽ công khai, vậy phải sớm tra ra được cái gì đó mới đúng. Nếu không, sao lại dám tự tin tuyên bố như vậy?"

*đây chính là một trong những truyền thuyết xưa kia ở Trung Quốc, truyền thuyết Hậu Nghệ dùng Thần cung bắt rụng chín mặt trời, chỉ để lại một mặt trời để phân biệt ngày và đêm, chiếu sáng cho nhân gian. Và ở trong Cửu Đỉnh Ký, Xạ Nhật Thần Sơn được coi là con cháu những đời sau của Hậu Nghệ.

*đương đoạn không ngừng, phản chịu loạn này: ý đại khái là cứ co đầu rút cổ có một ngày sẽ phải chịu cảnh bị người khác khi dễ

536. Chương 46: Cổ Ung Tín*

Gió lạnh thấu xương, Gia Cát Nguyên Hồng đứng trên tường thành, nhìn huyết sắc kỵ binh nhanh chóng rời đi như nước lũ, biểu tình thập phần nghiêm túc.

"Phụ thân, có chuyện gì làm người mất hứng vậy, nói con nghe một chút?" Gia Cát Vân ở bên cạnh quan sát, mở miệng nói.

"Àn, không có việc gì." Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu.

Khi này Đằng Thanh Sơn trở về, Gia Cát Nguyên Hồng liền truyền âm hỏi qua. Biết được Thân Công Phục cùng Xạ Nhật Thiên Lang đều đã chết, lúc này Gia Cát Nguyên Hồng mới an tâm phái đại quân xuất chinh. Đồng thời, trong lòng Gia Cát Nguyên Hồng cũng có chút bất đắc dĩ: "Nói vậy có lẽ Thanh Sơn cũng đã đoán ra ta hoàn toàn không có chứng cứ, chỉ là nói suông mà thôi."

Hắn đính xác không tìm được một chút chứng cứ xác thực nào. Lúc trước Đằng Thanh Sơn hỏi: "Xạ Nhật Thiên Sơn có thực sự là chủ mưu đằng sau hay không?" Gia Cát Nguyên Hồng biết Đằng Thanh Sơn đã đoán được ảo diệu trong đó.

Đằng Thanh Sơn tuy rằng không giỏi về tâm kế, nhưng cũng là người cực kì có trí tuệ.

Thầy trò hai người tuy chưa đem sự tình nói toạc ra, nhưng cũng ngầm hiểu được.

"Thanh Sơn, là vì Quy Nguyên Tông ta. Xin lỗi." Gia Cát Nguyên Hồng thầm nói trong lòng: "Chỉ cần chiếm cứ Viêm Hình, Viêm Châu cùng Dương Châu tám quận, nắm giữ hơn một trăm triệu con dân. Chỉ cần hơn một trăm năm, Quy Nguyên Tông ta sẽ chân chính trở thành một tông phái cường đại. Đến lúc đó, cũng không cần phải dựa vào Thanh Sơn người nữa."

Mùng chín tháng chạp, Quy Nguyên Tông Long Cương Quân xuất phát.

Sau khi an bài một số công việc trong tông, Gia Cát tông chủ cũng rất nhanh hội hợp cùng Long Cương Quân, tọa trấn Long Cương Quân, một đường thẳng tiến, thế như chẻ tre. Mà bộ phận Hắc Giáp Quân, còn có đại lượng phổ thông quân đội cũng nhanh chóng điều động, hướng Viêm Châu xuất phát.

Nhất thời, ánh mắt toàn Cửu Châu đại địa đều tập trung về đây.

Tuy rằng một hồi chiến tranh đang sắp xảy ra, nhưng bên trong Vĩnh Yên Quận quận thành lại đang có một đại hỉ sự. Nội gia quyền nhất mạch tổ sư Đằng Thanh Sơn, không ngờ thay mặt con trai hướng Vĩnh Yên Quận quận thành Lôi gia cầu hôn. Mà Lôi gia cũng vui sướng đáp ứng. Song phương cùng quyết định ngày mười tám tháng này, cũng chính là hôm nay sẽ tiến hành đại hôn.

Vĩnh Yên Quận quận thành, bên ngoài Lôi phủ hiện giờ không hề thiếu các loại xe ngựa sang trọng.

"Thật không nghĩ tới, Lôi Lạc Thiên cũng có ngày được đổi đời." Bên trong một cái xe ngựa hào hoa, hai gã nam tử phân biệt mặc áo lông chồn màu đen cùng áo lông màu tím đang nói chuyện với nhau: "Từ sau khi ca ca hấn mất, Lôi gia đã tụt dốc thê thảm a. Thật không nghĩ tới, lúc trước Lôi Lạc Thiên vốn luôn được ca ca hấn che chở. Cho tới bây giờ, ca ca hấn lưu lại nữ nhi, cũng giúp Lôi Lạc Thiên này được nở mày nở mặt."

"Cái này gọi là tốt số! Tiểu nha đầu kia ta cũng có thấy qua một lần, nhu nhu nhược nhược, không nghĩ tới có thể gã làm con dâu Đằng Thanh Sơn. Lần này, Lôi gia đích thực phát tài rồi!"

Hai gã nam tử này, vừa nhìn là biết loại người sống trong an nhàn sung sướng.

Bọn họ đều là hai đại diêm thương(thương nhân buôn muối) nổi danh tại Dương Châu, hộ vệ đi theo tuy rằng chỉ có hơn mười người, nhưng mỗi người đều là Nhất lưu vũ giả. Mỗi một vị Nhất lưu vũ giả đều tiêu

phí của hai gã diêm thương này rất nhiều ngân lượng mới có thể mời đến. Hai người cộng lại mới được hơn mười Nhất lưu vũ giả làm hộ vệ, Diêm Thương hội bình thường căn bản không thể sánh bằng.

"Lão gia, tới rồi." Xe ngựa dừng lại.

"Tới rồi, chúng ta xuống thôi." Nam tử mặc áo lông chồn màu đen cười nói.

"Không nghĩ tới, ta lại có ngày phải hạ mình tới xin giao hảo với Lôi Lạc Thiên." Nam tử mặc áo lông màu tím lắc đầu cười khổ: "Thật đúng là có người vất vả mấy chục năm cũng không bằng một lần gả chồng của nữ nhi a."

"Cái đó còn phải xem là gả cho ai."

Hai gã phú thương vừa xuống xe ngựa, hộ vệ lập tức đi theo ở phía sau.

"Chắc chắn, nhìn xem, có không ít xe ngựa a. Hơn nữa, nhìn bộ dáng cũng không phải của người bình thường. Lôi gia hiện giờ đã không phải là Lôi gia lúc trước nữa, hai huynh đệ chúng ta chậm chân rồi." Hai gã phú thương nhìn nhau cười, dẫn theo đám thủ hạ hướng Lôi phủ đại môn tiến tới.

Trên toàn Cửu Châu đại địa, đối với người bình thường mà nói, diêm thương chính là những nhân vật rất khó lường. Cho dù đối với Đẳng gia trang lúc còn chưa trở nên hùng mạnh mà nói, một thủ lĩnh hộ vệ dưới trướng một diêm thương bình thường thôi cũng đủ khiến cho Đẳng gia trang phải thật cẩn thận. Bị người ta nuốt mất tiền công chế tạo vũ khí thì cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, chứ đừng nói đến những diêm thương cực kì giàu có.

Chẳng qua hiện giờ, mấy người này lại ngược lại, cho dù chỉ là một cái thân gia của Đẳng Thanh Sơn thì bọn họ cũng phải hảo hảo nịnh bợ.

Dù sao, với thân phận của bọn họ thì cũng không có tư cách kết giao cùng nhân vật đứng trên đỉnh cao của Cửu Châu đại địa như Đẳng Thanh Sơn. Bọn họ chỉ có thể lui một bước, tìm cách kết giao với thân gia của Đẳng Thanh Sơn.

Ngày mười chín tháng giêng.

"Cha, nương, mời dùng trà."

Đẳng Thanh Sơn cùng thê tử ngồi ở vị trí thượng tọa, mà con dâu cùng Hồng Vũ ở dưới phụng trà.

"Ân." Đẳng Thanh Sơn cùng Lý lần lượt tiếp nhận.

"Hồng Vũ, nếu Tiểu Như có việc gì thì đưa nó đi đi." Lý nhìn con dâu biểu tình có chút khẩn trương, liền nói.

"Ân." Hồng Vũ liền mang theo thê tử rời đi.

Một lát sau, Đẳng Thanh Sơn cùng Lý cũng tới luyện võ trường tại Đông Hoa Uyển, lúc này vẫn còn lưu lại vài mảnh vải, mảnh giấy cho thấy sự náo nhiệt ngày hôm qua. Hôm qua là ngày đại hôn của nhi tử, đích thực những người có chút giao tình với Đẳng Thanh Sơn trên khắp Cửu Châu đại địa cũng tới uống một ly rượu mừng.

"Đẳng môn chủ." Một đạo thanh âm sang sảng từ phía sau vang lên.

Đẳng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đại hán mặt đầy râu cười ha hả tiến tới, chấp tay nói: "Quấy rầy mấy ngày qua, nay việc đại sự của Tiểu Như đã xong, nay ta tới để cáo từ."

"Lạc Thiên lão đệ, sao lại gấp như vậy?" Đẳng Thanh Sơn cười nói: "Cứ ở lại thêm vài ngày nữa đi, sợ là còn nhiều địa phương quanh Đại Duyên Sơn mà người chưa tới a."

"Không được, trong nhà còn có việc." Lôi Lạc Thiên ha hả cười nói.

Hán tử cao lớn thô kệch này thoát nhìn có vẻ lớn tuổi hơn Đẳng Thanh Sơn, nhưng tuổi tác chân thật cũng mới hơn ba mươi mà thôi, đích xác nhỏ hơn Đẳng Thanh Sơn một chút (năm nay anh Sơn nhà mình bốn mươi rồi đúng không nhỉ? -DG BD: hơn chút, tầm bốn mươi mốt lão à). Chỉ là, Đẳng Thanh Sơn nhìn sơ qua cũng chỉ như hai mươi mà thôi. Mỗi khi nghĩ đến điểm này, Lôi Lạc Thiên đều sợ hãi than: "Quả nhiên

là cao thủ chân chính a, nhìn cứ như người bình thường. Người khác không nói, ta làm sao mà biết được đây chính là Đằng Thanh Sơn chứ? Không nghĩ tới lão Lô ta cũng có ngày được nói chuyện cùng Đằng Thanh Sơn, thậm chí còn xưng huynh gọi đệ.”

Lúc Lô Lạc Thiên còn là thiếu niên thì Đằng Thanh Sơn đã danh chấn thiên hạ.

”Một khi đã như vậy, ta cũng không giữ người nữa.” Đằng Thanh Sơn cười nói, nhìn theo bóng lưng đại hán rời đi.

”Lý, chuyện hôn sự của Hồng Vũ cũng đã xong, hiện giờ ta cũng có thể an tâm mà hảo hảo tu luyện.” Đằng Thanh Sơn cười nói.

”Thanh Sơn, hiện vẫn còn một chuyện mà ta lo lắng nhất.” Lý Nhú mày nói: ”Dựa theo lời người nói, tháng chạp vừa rồi tại Vĩnh Yên Quận, kẻ hạ độc con trai chúng ta là người của Xạ Nhật Thần Sơn. Thế nhưng, kẻ đưa ra chủ ý lại là thần bí kim diện nam tử. Thanh Sơn, ta thấy tên này chẳng khác nào âm hồn bất tán, điều này làm ta chẳng thể nào yên tâm được.”

”Chẳng qua, hiện giờ cũng không có biện pháp. Ta căn bản tìm không thấy hắn.” Đằng Thanh Sơn lắc đầu: ”Tiểu, nàng đừng lo lắng, hiện giờ Hồng Vũ cùng Sương Sương đều ở Hình Ý Môn, cần gì phải lo lắng? Chúng ta ở ngoài sáng, hắn ở trong tối. Chúng ta chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến, phòng thủ kiên cố Hình Ý Môn.”

”Chỉ cần hắn xuất hiện, ta chắc chắn sẽ nhanh chóng xuất thủ, nắm lấy cơ hội, lập tức đem hắn đánh chết. Đến lúc đó, nhất định phải lật cái mặt nạ đó lên xem hắn có phải Cổ Ung hay không!” Đằng Thanh Sơn trầm thấp nói. Dù sao, thân phận của kim diện nam tử cũng chỉ là do Đằng Thanh Sơn hắn suy đoán mà thôi.

Cho dù nắm chắc đến mấy, không chứng kiến dung mạo đằng sau lớp mặt nạ, Đằng Thanh Sơn cũng vô pháp xác định.

Tây Vực, giữa vô tận sa mạc.

Dưới ánh nắng mặt trời, cả sa mạc cơ hồ trở nên vắng vẻ. Một chi thương đội đang chậm rãi di chuyển, bọn họ đều cười lạc đà.

”Ân? Bên kia hình như có người.”

”Mất người có bị gì không đấy? Làm gì có ai.”

”Thật mà, thực sự là có người, nhưng vừa lóe lên một cái đã biến mất rồi.”

”Mất người đích thực có vấn đề rồi. Lần trước ta còn thấy một ngọn núi ngay trước mặt, thế nhưng nó căn bản là không tồn tại.” Người trong thương đội tùy ý tán gẫu.

Mà ở khoảng cách cách bọn họ hơn trăm dặm, đích xác có một thân ảnh vận hắc bào, mặt mang một cái mặt nạ màu vàng. Thân ảnh này mỗi một lần lóe lên đều di chuyển được một đoạn ước chừng trăm trượng, hai cái chớp động đã biến mất khỏi tầm mắt.

”Hiện giờ chỉ có thể làm vậy mà thôi.” Ánh mắt của hắc bào kim diện nam tử này vô cùng âm lãnh, vừa di chuyển vừa suy nghĩ: ”Các loại phương pháp đều đã thử qua, một cái cũng không thành công! Lần trước mượn tay Xạ Nhật Thần Sơn hạ độc Đằng Thanh Sơn, không ngờ khi đó Đằng Thanh Sơn lại ở Vĩnh Yên Quận, đúng là lão Thiên ưu ái hắn mà. Phóng nhân khắp thiên hạ, Hư Cảnh cường giả ta có thể mời được đều không thể giết được Đằng Thanh Sơn. Mà những kẻ có thể giết chết hắn thì ta lại không thể mời được.” Kim diện nam tử vô cùng thống khổ.

Không quản là Ma Ni Tự hay là Doanh thị gia tộc, hắn đã từng tự hỏi qua, suy nghĩ biết bao biện pháp. Thậm chí là Đông Hải hải đảo, hắn cũng đã tìm qua. Đáng tiếc, mỗi một lần đều không thành công. Tỷ như Hắc Long được tôn xưng là đệ nhất Hư Cảnh Yêu Thú tại Man tộc thần miếu, thực lực của nó rất mạnh. Thế nhưng, mặc cho hắn bám trụ tại Man tộc thần miếu hơn mười năm, nó căn bản không thêm để ý đến hắn. Hắn cũng chỉ có thể có giao tình cùng Hắc Ô, trở thành hảo hữu của nó.

”Dành phải tìm cái sống trong cái chết vậy! Lấy mạng của ta đổi mạng của Đàng Thanh Sơn, cũng đáng. Cơ hội cuối cùng này, hai cái sát cục không biết có thể thành công một cái hay không đây? Thất bại, ta nhất định phải chết. Nhưng chết thì sao? Sống mà không thể báo thù, thuần túy chính là tra tấn.” Ánh mắt trở nên u lãnh, hẩn nhanh chóng biến mất ở phía cuối sa mạc.

Sâu bên trong Tây Vực sa mạc cũng có không ít vương quốc được kiến tạo. Đương nhiên, giữa sa mạc cũng có những ốc đảo.

Bên trong thành của một vương quốc khá lớn gọi là Đạt Sa Nhĩ.

Đó là một tòa kiến trúc hình mái vòm, hình dáng có điểm tương tự như phong cách kiến trúc Phật Tông của Ma Ni Tự, được người dân trong thành này tôn xưng là Thần Cung. Nhìn từ xa thì như một tòa kiến trúc hình mái vòm, nhưng tới gần mới phát hiện đây là một quần thể kiến trúc theo kiểu cung điện có diện tích cực kì rộng lớn. Ở phía trước Thần Cung là một cái hồ rất lớn.

Tại sa mạc, nước còn giá trị hơn cả vàng, thế nhưng nguồn nước tại đây lại chảy ào ào.

”Cung chủ!” Bên trong Thần Cung, các thiếu nữ phục sức theo kiểu Tây Vực cung kính hành lễ.

Bùi Tam mặc một bộ kim sắc trường bào rộng thùng thình, mang theo Mộng Đỗ Quyên tiến vào Thần Cung.

Đúng lúc này...

”Cung chủ! Cung chủ!” Bên ngoài có một người chạy tới.

”Ân?” Bùi Tam nhìn về phía hẩn.

Người này là một vị lão giả tóc xoắn người Tây Vực, hẩn cung kính nói: ”Cung chủ, vị khách nhân mang mặt nạ màu vàng khi trước đã rời đi rồi. Bất quá, trước khi đi hẩn có để lại một phong thư.”

”Nga?” Bùi Tam trong lòng vừa động.

Lật tay một cái, thư tín trong tay Tây Vực lão giả liền tới tay Bùi Tam. Hẩn vừa mở ra liền thấy: ”Bùi cung chủ, lúc trước ta đã nói dối ngươi. Tấm bia đá do Chí Cường Giả Lý Thái Bạch ghi lại đích thực đã mất tích từ lâu, thế nhưng lại bị ta tìm được. Ngươi muốn có tấm bia đá này thì hãy lấy đầu Đàng Thanh Sơn, mang tới Man tộc thần miếu cùng ta trao đổi. Chỉ cần chứng kiến thủ cấp của Đàng Thanh Sơn, ta sẽ lập tức dâng lên tấm bia đá bằng cả hai tay.”

*thư của Cổ Ung.

537. Chương 47: Bùi Tam Đến

Tây Vực lão giả đang đứng ở cửa Thần Cung, cùng với hai Tây Vực nữ tử khác đột nhiên bị Bùi Tam phát ra sát khí làm sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hai nữ tử thậm chí chân như bị nhũn ra. Khi nhìn thấy cảnh này, trong lòng có chút nghi hoặc Mộng Đỗ Quyên nhẹ giọng nói: ”Cung chủ, chúng ta tiến vào trong Thần Cung đi.”

”Ân.”

Bùi Tam khẽ gạt đầu, phẩy tay áo một cái, liền mang theo Mộng Đỗ Quyên tiến vào Thần Cung.

Trên lầu hai của Thần Cung tuy là rất rộng nhưng lại trống rỗng, vền vền chỉ có tấm thảm phòng màu đỏ. Bùi Tam đang khoan chân tĩnh tọa, mà Mộng Đỗ Quyên lại nhu thuận ngồi ở một bên.

”Tên Kim Thắng này thật có chút thủ đoạn!” Bùi Tam lộ ra vẻ tươi cười.

”Cung chủ, Kim Thắng hẩn muốn sao?” Mộng Đỗ Quyên mở miệng nói.

Hơn hai mươi năm qua, Mộng Đỗ Quyên vẫn luôn đi theo bên người Bùi Tam. Mặc dù không có danh phận, nhưng các tầng lớp cao thấp trong Thiên Thần Cung sớm đã đem nàng trở thành nữ nhân của Bùi Tam. Quanh năm suốt tháng ở cùng một chỗ, Bùi Tam cùng người thị nữ này quan hệ ngày càng gần.

"Đỗ Quyên, người nhìn xem." Bùi Tam cười nhẹ, đem phong thư đưa qua cho nàng.

Mộng Đỗ Quyên tiếp nhận, cúi đầu vừa thấy, không khỏi thất sắc.

Nàng biết, tấm bia đá của Chí Cường Giả là cái gì. Lúc trước một vị Hư Cảnh mang mặt nạ màu vàng thần bí tên là "Kim Thắng" đến từ Man tộc thần miếu xa xôi suốt ngày xin bài phỏng Thiên Thần Cung cung chủ Bùi Tam, ở lại đây rất lâu. Khi đó, Bùi Tam có hỏi mấy câu, liền xác nhận đối phương đúng thật là Man tộc thần miếu trưởng lão.

Cho nên, cũng có chút khách khí.

Sau vài lần tiếp xúc, Kim Thắng liền nhắc trong truyền thuyết có một khối tấm bia đá, tấm bia đá này chính là do năm đó khi Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch trở thành Chí Cường Giả lưu lại. Lý Thái Bạch am hiểu thư pháp thi từ rất cao, khi hắn đặt tới cảnh giới Chí Cường Giả, tấm bia đá do hắn lưu lại sao có thể tầm thường được?

Mộng Đỗ Quyên cũng biết, Bùi Tam rất muốn có tấm bia đá kia.

"Thần cấp bí điển cũng bắt quá là tiền nhân lưu lại một vài chiêu thức, cũng chỉ miêu tả được một chút ít mà thôi." Bùi Tam cảm thán một tiếng: "Mà Lý Thái Bạch nổi tiếng với việc thư pháp tung hoành thiên hạ, hoàn toàn có thể dùng thư pháp để truyền đạt đạo. Nếu ta có thể nhìn tấm bia đá để tìm hiểu thì có lẽ sẽ tốt hơn..."

Bùi Tam cũng không biết, kỳ thật tại một nơi xa xôi là Minh Nguyệt đảo, còn có một pho tượng được xưng là Thần Tiên Ngọc Bích.

"Cung chủ, còn Đằng Thanh Sơn, cung chủ người định sẽ làm gì?" Mộng Đỗ Quyên chần chờ hỏi.

"Đỗ Quyên, người hỏi làm gì?" Bùi Tam mỉm cười nói.

Mộng Đỗ Quyên lắc đầu nói: "Đỗ Quyên chẳng biết Đằng Thanh Sơn là ai nhưng có Phượng Hoàng chi mẫu sau lưng, giết hắn chính là phiên toái lớn."

Bùi Tam mỉm cười, lại không nói gì.

Vén vén sáng sớm ngày hôm sau.

"U ~" Một tiếng kêu to vang lên, tại giữa tòa Vương thành này của Đạp Cát Nhĩ vương quốc, một con Thần ưng rất lớn bay lên trời, sau đó một bóng người mặc áo vàng cũng phóng lên cao, một người một ưng liền tụ hội cùng một chỗ. Chỉ thấy Bùi Tam mỉm cười, chân đạp trên lưng Lôi Điện Thần Ưng, trong miệng phát ra tiếng kêu to.

Nghe hiểu chỉ thị, Lôi Điện Thần ưng lập tức hóa thành một đạo điện quang, phảng phất như lôi điện sét đánh nhanh chóng biến mất ở cuối chân trời phía Đông Nam.

Đại Duyên Sơn, Hình ý Môn.

Hôm nay đúng là một ngày cực kỳ náo nhiệt, cả Hình ý Môn cũng tràn ngập vô tận sinh cơ, có thể nghe được từng đợt thanh âm do hơn mười vạn đệ tử luyện quyền làm chấn động cả Đại Duyên Sơn.

"Uống!"

"Cấp!"

Hồng Vũ chỉ mặc một lớp áo lót mỏng đang ở Đông Hoa Uyển luyện võ trường uyển quyền, mà thê tử mới cưới của hắn là Tiểu Như đang ngồi ở một bên lặng lẽ nhìn, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

"Hong Vũ ca, huynh hãy nghỉ tạm trong chốc lát, đợi lát nữa hãy luyện tiếp." Khi trưởng phu dừng lại, tiểu Như lập tức bưng chén trà đưa tới.

"Không có việc gì."

Cầm lấy chén trà mà uống, Hồng Vũ trán đầy mồ hôi, cười lắc đầu: "Lúc này mới luyện được một canh giờ, không cần nghỉ ngơi. Nàng xem cha ta tiến vào luyện công phòng đã mười hai ngày mà còn ở bên trong nghe được tiếng luyện quyền."

Tiểu như vừa nghe, không khỏi gật đầu hướng về phía phòng luyện công mà nhìn.

Đó là một cái phòng luyện công rất lớn, tựa như một cái bếp lò...

Oanh ~ oanh ~ Mơ hồ trong phòng luyện công truyền đến từng trận thanh âm chấn động không ngừng.

Phòng luyện công có hai cánh cửa đá luôn đóng chặt. Tuy nói là đóng chặt, nhưng vẫn có một tia ánh sáng rất yếu ớt, mỏng manh chiếu vào. Đưa vào một tia ánh sáng đó cũng có thể mơ hồ thấy một cái bóng ở giữa phòng luyện công đang luyện quyền.

"Oanh long!"

"Vù!"

Khi thì tiếng gầm rú, khi thì có tiếng cuồng phong.

Mơ hồ có thể chứng kiến một thân ảnh mặc quần dài, trần trụi nửa người không ngừng luyện quyền. Đó là thân ảnh của một người, đang luyện một loại quyền pháp lặp đi lặp lại nhiều lần là "Tam thể thức". Nhưng khi hần luyện quyền, toàn thân mồ hôi đều bị biến thành sương mù.

Trong phòng luyện công, những dòng khí phảng phất như vô cùng mãnh liệt, menh mông hướng về phía Đằng Thanh Sơn tiến lại gần.

Cứ như vậy mà ra quyền.

Mỗi khi ra quyền, căn phòng luyện công cũng đột ngột run lên. Vừa ra quyền, không gian cũng nổ vang, phảng phất như lôi thần tức giận.

Liên như vậy đi lặp lại... Thu thể... tiến lên ra quyền... lại thu thể rồi tiến lên ra quyền. Một cái sức thể, một cái bạo phát.

Một luồng sinh cơ vô tận không ngừng xuất hiện, chứa đựng năng lượng vô tận. Một luồng năng lượng vô tận trong chớp mắt bạo phát, hủy thiên diệt địa. Trong bóng tối giữa luyện công phòng, Đằng Thanh Sơn giống như Bàn Cổ không ngừng sức thể, không ngừng bạo phát.

"Oanh long long!" Đằng Thanh Sơn lại một lần nữa đánh ra quyền.

Lần bế quan này hần đã luyện Tam thể thức đến lần thứ chín, mà chín lần luyện quyền đã vượt qua hai mươi canh giờ liên tục không dừng lại.

Đằng Thanh Sơn ở giữa bóng tối, bình tĩnh giống như mặt hồ không gợn sóng. Mà khi tiến lên ra quyền, hai tròng mắt hần lại sắc bén giống như dã thú cuồng mãnh, tựa như muốn xé rách thiên địa.

Cả ánh mắt, hơi thở thậm chí cả khí chất, đều không ngừng thay đổi khi luyện quyền. Có thể trong chốc lát tràn ngập sinh cơ, nhưng cũng có thể sẽ biến thành sát khí vô tận hủy diệt.

"Ta có thể cảm giác được!"

"Ta muốn từ Động Hư có chút thành tựu, lại đột phá đạt tới Động Hư đại thành thì sẽ phải từ "Tam thể thức" cân nhắc ra ngũ hành, hóa thành "Sinh tử nhị đạo"." Đằng Thanh Sơn trong lòng yên lặng nói: "May mắn là ta ở Hư Cảnh đã ngộ ra "Sinh tử nhị đạo". Nhưng phải làm sao mới có thể luyện hóa ngũ hành thể giới lực, hóa thành sinh tử thể giới lực?"

Kỳ thật trong quá trình luyện quyền, đặc biệt lần này bế quan luyện tập Tam thể thức.

Đằng Thanh Sơn kinh hỉ phát hiện, khi luyện tập Tam thể thức thì ở thế giới Nê hoàn cung vốn như thủy ngân chậm rãi lưu động ngũ thải chi lực lúc này không ngờ sinh ra một tia hắc khí thoảng như sương khói. Hần có thể rõ ràng cảm giác được, cỗ hắc khí này ẩn chứa thể giới lực so với ngũ thải thể giới lực thì còn mạnh mẽ hơn!

Khi đó Đẳng Thanh Sơn mới hiểu được, con đường mà hần hiện tại phải đi chính là đem ngũ hành thể giới lực hóa thành sinh tử thể giới lực.

”Tam thể thức, quả thật là do các bậc tiền bối Hình Ý Quyền trải qua hơn một ngàn năm cân nhắc và sáng tạo mới có được.” Đẳng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng: ”Đích xác huyền ảo không lường được.”

”Tiến thêm một bước nữa, đó chính là Động Hư đại thành!”

Đẳng Thanh Sơn không ngừng luyện quyền, không ngừng hiểu được ảo diệu trong đó.

Từ kiếp trước đến kiếp này, từ khi bắt đầu luyện Nội gia quyền đến hôm nay đạt tới Động Hư chi cảnh, Đẳng Thanh Sơn vẫn cảm thấy mỗi lần luyện tập Tam thể thức thì đều có thu hoạch.

”Vù!!!” Cuồng phong gào thét, như lốc xoáy quanh co ở xung quanh hai tay Đẳng Thanh Sơn.

”Oanh!”

Lại một lần nữa đột ngột nổ mạnh.

Đẳng Thanh Sơn phảng phất như một ma thần, giữa bóng tối của phòng luyện công không ngừng luyện quyền làm cả phòng luyện công chấn động.

Đột nhiên quyền pháp ngưng lại, cuồng phong gầm rú cũng ngưng lại.

”Ân? Bùi Tam hần tới làm gì?” Đẳng Thanh Sơn dựa vào thể giới lực tùy thời điểm quét qua phát hiện ra một Hư Cảnh đang tới là Lôi Điện Thần ưng. Mặt khác, thể giới lực của Đẳng Thanh Sơn chưa tìm hiểu được đối phương đã bị thể giới lực của đối phương chặn lại. Mà đối phương cũng có thể giới lực đặc thù, làm Đẳng Thanh Sơn trong khoảnh khắc phán định, người này chính là Thiên Thần Cung chủ Bùi Tam.

Biết Bùi Tam đã đến, hần liền ngưng lại việc luyện quyền.

Đẳng Thanh Sơn lau sạch mồ hôi bên ngoài thân thể, sau đó mặc lại quần áo, Luân Hồi nội giáp, cầm trong tay Luân Hồi Thương liền mở cánh cửa đá rất lớn trong phòng luyện công ra.

”Hư!”

Lôi Điện Thần ưng từ trên cao đáp xuống, trực tiếp bay về phía Hình ý Môn Đông Hoa Uyển.

”Này, ai vậy?”

”Động Hư chi cảnh?”

Vốn vẻ mặt lạnh nhạt, Bùi Tam lộ ra vẻ khiếp sợ: ”Hình ý Môn không có Động Hư cường giả mới đúng, như thế nào bây giờ lại xuất hiện?”

”Rốt cuộc là ai? Dựa vào thể giới lực của hần, hiển nhiên đã là Động Hư có chút thành tựu, hần không phải là Đẳng Thanh Sơn. Đẳng Thanh Sơn cho dù bước vào Động Hư, cũng sẽ không nhanh như vậy đã là Động Hư có chút thành tựu mới đúng.”

Khi đưa con thành thân, Đẳng Thanh Sơn cũng không hướng tới các đại tông phái phát thiệp mời. Dù sao chuyện đưa con thành thân này cũng không quan trọng lắm, không cần phải mời phần đông cường giả ở cả Cửu Châu tới dự.

Kể từ lúc Đẳng Thanh Sơn khai sơn lập phái đã trôi qua hai mươi năm, trong hai mươi năm này các tông phái khác cũng chưa từng tới đây nên không biết Đẳng Thanh Sơn đã bước vào Động Hư chi cảnh.

Còn theo tình báo mà Bùi Tam nhận được, Đẳng Thanh Sơn cũng chỉ là Hư Cảnh mà thôi. Thậm chí đạt tới Hư Cảnh đại thành, cũng mới không lâu.

”U!!!”

”Ngao rống!!!”

Chỉ thấy Đông Hoa Uyển, ở ngoài phòng luyện công trong khoảnh khắc liền tụ tập hai Hư Cảnh Yêu Thú, đúng là một thân lân giáp đỏ như máu Lục Túc Dao Trì, cùng với toàn thân như được ngọn hỏa diễm nhảy

múa quần quanh, Bất Tử Phượng Hoàng. Hai đại Hư Cảnh yêu thú đều cảnh giới, tập trung chú ý Lôi Điện Thần Ưng cùng Bùi Tam.

Bùi Tam ánh mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa đá của phòng luyện công.

"Oanh long long!!" Hai phiến cửa đá thật lớn chậm rãi hướng hai bên mở ra, trong bóng đêm có vẻ mơ hồ, một thân ảnh mặc bạch y bào cầm trong tay trường thương có dải lụa hồng đi ra.

"Cha!"

"Thanh Sơn!"

Lý cùng Hồng Vũ cũng đi qua.

"Đằng Thanh Sơn, thật là người?" Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn ở trước mắt, không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc. Hắn sớm đã đem Đằng Thanh Sơn trở thành một thiên tài, nhưng Đằng Thanh Sơn ở Mộc chi đạo đã lâu không đột phá. Bùi Tam cũng ngẫm lắc đầu, cho rằng Đằng Thanh Sơn này quả nhiên cảm ngộ rất khó khăn.

"Đằng Thanh Sơn bước vào Hư Cảnh đại thành mới bao lâu a?" Bùi Tam thầm nghĩ trong lòng.

"Bùi cung chủ." Đằng Thanh Sơn cười chấp tay nói: "Chẳng biết Bùi cung chủ đến tìm ta là có chuyện gì?"

Bùi Tam mỉm cười.

Vù!

Thân ảnh trong khoảnh khắc liền biến mất.

538. Chương 48: Kia Một Chưởng

Loảng xoảng!

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương, cứng rắn kháng trụ một kích này. Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng không thể địch nổi xuyên thấu qua cán thương truyền đến, làm cho thân thể hắn bay ngược trở lại cực nhanh. Mà bên kia lại đột nhiên lại tiếp tục đánh tới, Đằng Thanh Sơn thầm than: "Bất hảo!" Luân Hồi Thương đột ngột ở góc tường bên cạnh phòng luyện công đâm một cái, đem góc tường phòng luyện công đâm ra một cái lỗ hổng lớn. Đằng Thanh Sơn liền nghiêng người đi ra, rồi bay lên trên trời cao.

Sư!

Bùi Tam cũng bay thẳng lên.

"Cha!"

"Cung chủ, cung chủ người muốn làm gì." Lý ngửa đầu lo lắng hô. Ở bên cạnh, Hồng Vũ cũng rất lo lắng.

Mà giữa không trung, Đằng Thanh Sơn vừa muốn mở miệng hỏi, Bùi Tam lại cười dữ tợn, hai tròng mắt tản ra hào quang tựa như dã thú. Một tiếng gầm thật lớn như tiếng gấu không biết từ nơi nào xuất hiện vang lên, đồng thời bên ngoài thân thể của Bùi Tam không ngờ lại ẩn hiện hư ảnh của một con gấu thật lớn.

"Bùi cung chủ." Đằng Thanh Sơn vừa mới mở miệng, Bùi Tam cũng cười nói: "Tiếp ta chiêu thứ hai!"

Lập tức liền vươn bàn tay phải chuyển thành chưởng đao, phảng phất như một con gấu lớn đang giơ Hùng chưởng. Nhưng là, một chưởng này của Bùi Tam lại làm cho Đằng Thanh Sơn cảm giác được một áp lực thật lớn như đang gặp phải Hùng tôn giả của Vũ Hoàng Môn, trong khoảnh khắc có thể làm thiên địa chỉ lực ở xung quanh cũng phải kiêng kị né tránh.

Liền như vậy tung ra một chưởng!

Nhìn như một chưởng bình thường!

”Ta muốn nhìn xem Bùi Tam mạnh như thế nào.”

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng, cần rằng một cái. Luân Hồi Thương trong tay vừa chuyển, trong cơ thể, ngũ thải quang mang luân chuyển dung nhập vào giữa Luân Hồi Thương. Sau một khoảng thời gian ngắn, xung quanh Luân Hồi Thương cũng không ngừng luân chuyển ngũ thải quang mang. Tại đầu mũi thương, không ngờ hiện lên quang mang như ngọc, nó phẳng phát hóa thành sóng biển ngập trời phát động bên trong trường thương.

Đây là Đằng Thanh Sơn khi đạt tới Động Hư có chút thành tựu, lần đầu tiên toàn lực phát huy ra tuyệt chiêu.

”Bồng!”

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy lồng ngực như cứng lại, lỗ tai như bị nổ vang. Hắn phẳng phát như cảm thấy có hàng vạn hàng nghìn thiên lôi đánh xuống, sau đó nổ mạnh.

Phốc!

Căn bản không thể khống chế, một ngụm máu tươi từ trong miệng Đằng Thanh Sơn phun ra, sau đó cả người cực nhanh liền trực tiếp bay ngược trở lại.

Ở phía dưới, trong Đông Hoa Uyển, Lý cùng với Hồng Vũ chính mắt chứng kiến được hai đạo lưu quang va chạm cùng một chỗ!

Một đạo là ngũ thải quang mang rực rỡ, một đạo là quang mang mờ lung.

Một lần va chạm!

Cường đại sóng xung kích làm cả không gian cũng phẳng phát như sóng nước đều quay cuồng lên, rồi đột ngột hướng bốn phương tám hướng tản ra, thậm chí còn làm thiên địa chi lực của Cửu Châu đại địa ở xung quanh cũng bởi vậy mà hỗn loạn lên. Bất Tử Phượng Hoàng cùng Lục Túc Dao liền vọt tới giữa không trung, cùng lúc chặn lại luồng sóng xung kích đáng sợ này.

”Vù vù ~” Vô tận hỏa diễm từ hai cánh Bất Tử Phượng Hoàng tràn ngập khắp nơi, bầu trời Đông Hoa Uyển tựa hồ như biến thành biển lửa.

Ngăn chặn sóng xung kích đáng sợ này.

Chẳng qua, luồng sóng xung kích tràn ngập khắp bốn phương tám hướng. Tuy rằng ngăn trở được luồng sóng xung kích đánh vào Đông Hoa Uyển, phương hướng này của Hình ý Môn. Nhưng luồng sóng xung kích này cũng lan đến Đại Duyên Sơn, sau một khoảng thời gian ngắn đã có vô số cự thạch trực tiếp bị chấn động vỡ thành từng mảnh, mặt đất trong phạm vi một dặm xung quanh phẳng phát như bị rớt xuống một tầng.

”Cha!”

”Thanh Sơn.”

Lý cùng Hồng Vũ rõ ràng chứng kiến Đằng Thanh Sơn phun ra một ngụm máu tươi.

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh chặn lại sóng xung kích rồi đột ngột kêu một tiếng, tức tốc hướng Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam bay lại.

..... Đằng Thanh Sơn từ khi bước vào Hư Cảnh mặc dù cũng gặp được không ít đối thủ, nhưng so với hắn thì cũng không mạnh hơn bao nhiêu. Cho nên, Đằng Thanh Sơn mới không cảm giác được sự chênh lệch quá nhiều! Hắn hiện tại cuối cùng hiểu được, có thể vô cùng đơn giản đánh ra một chưởng ở trên Hồng Thiên Thân Giáp, gần với tối cao chiến giáp mà còn làm cho Vũ Thạch Kim gần như sinh cơ đoạn tuyệt, thực lực của Bùi Tam này thật đáng sợ!

”Thật mạnh!”

”Như thế nào chênh lệch lại lớn như vậy?”

Chính diện một lần đối kháng, Đằng Thanh Sơn chẳng những trong miệng phun ra máu tươi, lập tức trong hai lỗ tai cũng chảy ra tơ máu.

Nếu nói chiêu thứ nhất, Bùi Tam chính là nhắc nhở Đằng Thanh Sơn, ý bảo hấn tiến vào trạng thái chiến đấu chứ chưa xuất ra thực lực chân chính.

Còn chiêu thứ hai, Bùi Tam đã dùng tới thực lực chân chính!

”Tiếp nhận ta chiêu thứ ba! Một thanh âm vang lên lại phảng phất như vang vọng trong óc Đằng Thanh Sơn.

Vốn tràn ngập hơi thở dã thú, Bùi Tam giờ phút này hơi thở đại biến, phảng phất như một cao tăng đắc đạo, cả người ở giữa không trung mỉm cười đi tới. Hấn mang theo nụ cười phảng phất như có mị hoặc rung động nhân tâm, khiến kẻ khác như muốn đắm chìm trong đó. Lúc này, hai tay hấn tạo thành chữ thập ở trước ngực.

Trong đó, tay phải tung ra một chưởng tựa như một đại ấn hướng về Đằng Thanh Sơn.

”Bạn!”

Một chưởng này ẩn chứa một đạo thiên tông thực ngôn. Đối mặt với một chưởng này, Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy bầu trời tựa hồ trong khoảnh khắc bị tối đi, tựa như bị bàn tay to hoàn toàn che lại. Uy thế không thể địch nổi này làm cho Đằng Thanh Sơn kinh ngạc, run sợ. Mà ở bên tai Đằng Thanh Sơn, mơ hồ còn nghe được thanh âm của vô số tăng nhân phát ra.

”Một chưởng này! Không thể đón đỡ!”

Đằng Thanh Sơn thân thể hóa thành một đạo ngũ thải quang mang rực rỡ, liền đột ngột biến mất.

”U ~” Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh lướt đến bên cạnh, Đằng Thanh Sơn trực tiếp đứng trên lưng nàng.

Xuất ra chiêu thức hủy thiên diệt địa như thế, không ngờ chỉ lật tay một cái là Bùi Tam có thể dễ dàng thu lại được làm Đằng Thanh Sơn cảm thấy kinh ngạc. Phải biết rằng, một khi xuất ra tuyệt chiêu thì muốn thu hồi lại sẽ rất khó khăn. Ví dụ như người thường có khí lực một trăm cân, khi xuất ra khí lực mười cân có lẽ có thể dễ dàng thu hồi, nhưng khi sử dụng cả một trăm cân thì rất khó để thu hồi lại được.

Đằng Thanh Sơn với tuyệt chiêu là ngũ hành ”Độc Long Toàn”, khi toàn lực đâm ra một chiêu này cũng là không thể dễ dàng thu hồi.

”Bùi Tam này, vừa rồi một chưởng kia còn không phải là cực hạn của hấn.” Đằng Thanh Sơn không khỏi thanh tỉnh.

Đằng Thanh Sơn vốn tưởng rằng đạt tới Động Hư chi cảnh, đối mặt với cao thủ như Bùi Tam thì dù không thắng nhưng cũng kém không nhiều lắm. Nhưng ai ngờ, hấn căn bản không phải là đối thủ của Bùi Tam.

”Động Hư đại thành, so với Động Hư có chút thành tựu đích xác mạnh hơn rất nhiều.” Đằng Thanh Sơn trong khoảnh khắc khi rung động qua đi liền nghĩ tới điều này. Đó là vô tận động lực, làm cho cường mạnh hơn, vì ai cũng đều là từ kẻ yếu mà từng bước biến thành mạnh hơn!

”Bùi Tam hơn ta nhờ hấn tu luyện đã rất nhiều năm. Chờ đến khi ta tìm hiểu thấu triệt Tam thể thức, đạt tới Động Hư đại thành. Đến lúc đó... nhất định có thể cùng hấn so sánh.”

Đằng Thanh Sơn lại lộ ra vẻ tươi cười.

Khóe miệng có tơ máu, nhưng Đằng Thanh Sơn cười rộ lên làm cho Bùi Tam không khỏi lắc đầu cười: ”Tiểu tử này.”

Đằng Thanh Sơn, Bất Tử Phượng Hoàng, Lôi Điện Thần ưng, Lục Túc Dao liền trở về Đông Hoa Uyển.

”Thanh Sơn, không có việc gì chứ.” Lý rất lo lắng.

”Không có việc gì.” Đằng Thanh Sơn cười.

Lúc trước tiếp nhận chiêu thứ hai tuy rằng bị thương, nhưng thân thể của Đằng Thanh Sơn đã đạt tới tới hoàn mỹ nên chấn thương ấy rất dễ dàng không chế được. Hơn nữa, có thể giới lực làm dịu, hẳn có thể nhanh chóng khôi phục được.

"Bùi cung chủ, người đột nhiên xuất thủ làm gì?" Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói. Động Hư cường giả tốc độ tương đương, bản thân mình hoàn toàn có thể né tránh, Bùi Tam tuyệt đối đuổi không kịp.

Muốn giết Đằng Thanh Sơn?

Đầu tiên, là phải đem Bất Tử Phượng Hoàng dụ sang chỗ khác.

Hoặc là, trong một thời điểm Đằng Thanh Sơn cùng Bất Tử Phượng Hoàng không ở cùng một chỗ. Dựa vào tốc độ làm Đằng Thanh Sơn trốn không thoát, rồi sau đó giết chết Đằng Thanh Sơn.

"Không có gì." Bùi Tam mỉm cười nhìn Đằng Thanh Sơn: "Chỉ là, Đằng Thanh Sơn người nhanh như vậy đã bước vào Động Hư chi cảnh, lại là Động Hư có chút thành tựu làm ta rất kinh ngạc. Cho nên, ta xuất thủ để nhìn xem thực lực của người đã đến mức nào." Bùi Tam lần này tới, đương nhiên không có ý giết Đằng Thanh Sơn. Nếu thực sự muốn giết, hẳn cũng không có khả năng qua loa như thế.

Đằng Thanh Sơn không khỏi cười bất đắc dĩ.

Chẳng qua, vừa nãy khi giao thủ đã khiến Đằng Thanh Sơn hiểu được đừng kiêu ngạo tự mãn, hẳn còn cần phải cố gắng hơn.

"Không biết cung chủ người tới, là...!" Đằng Thanh Sơn nghi hoặc mở miệng nói.

"Người xem."

Bùi Tam từ trong ngực lấy ra một phong thư rồi ném tới.

Đằng Thanh Sơn liền tiếp nhận, nhưng vừa cúi đầu nhìn, trong lòng không khỏi cả kinh. Hắn cũng hiểu được, Bùi Tam lần này đến không phải là muốn giết hắn. Dù sao, chỉ cần Bất Tử Phượng Hoàng ở đây, Bùi Tam căn bản giết không được hắn. Đằng Thanh Sơn không khỏi ngẩng đầu nhìn Bùi Tam: "Bùi cung chủ, ai muốn lấy đầu Đằng Thanh Sơn ta?"

"Người không biết là ai cùng người có cừu oán sao?" Bùi Tam hỏi ngược lại.

Đằng Thanh Sơn trong lòng vừa động, mở miệng nói: "Một Hư Cảnh cường giả mang mặt nạ màu vàng, tên là Kim Thắng?"

"Đúng, là hắn." Bùi Tam gật đầu.

"Kim Thắng?" Ở bên cạnh, Lý biến sắc, lập tức liền đi tới: "Lại là hắn?"

"Nàng xem."

Đằng Thanh Sơn đem trang giấy đưa qua. Nếu nói hôm nay kẻ muốn giết hai vợ chồng Đằng Thanh Sơn thì chỉ có một, đó chính là Cổ Ung. Nhưng hắn lại dùng tên giả là Kim Thắng, là Man tộc thần miếu ngoại tộc trưởng lão.

"Người này lại muốn gây nên sóng gió!" Lý trên mặt không khỏi lộ ra một tia sát khí.

Nàng hận người này tới tận xương!

Có chủ ý bắt cóc con gái nàng, lại muốn hủy diệt Hình ý Môn. Hiện tại lại trực tiếp nhờ người giết Đằng Thanh Sơn, tất cả đều là chuyện mà Lý không thể tha thứ được.

"Bùi cung chủ, người lần này tới là...?" Đằng Thanh Sơn hỏi lại.

"Ta không nghĩ sẽ giết người." Bùi Tam mỉm cười nói: "Chẳng qua, ta cũng dự đoán được Chí Cường Giả Lý Bạch lưu lại hai tấm bia đá, nhưng một tấm bia đá ngày hôm nay lại được cái tên kêu là Kim Thắng cất giữ. Hắn hôm nay lại ở Man tộc thần miếu, muốn từ hắn đoạt được tấm bia đá của Chí Cường Giả, rất khó. Đằng Thanh Sơn người cũng muốn giết hắn, nên người hẳn là hiểu được ý của ta?"

Đằng Thanh Sơn trong lòng vừa động, nở nụ cười: "Bùi cung chủ, khi nào thì đi?"

Bùi Tam nụ cười càng thêm sáng lạn: "Việc này không nên chậm trễ, hiện tại đi tốt nhất."

"Hảo!"

"Lần trước ta đi Man tộc thần miếu, không tìm được tên gia hỏa kia, mà hắn hiện tại lại ở đó... Ta thật sự rất muốn biết, dưới tấm mặt nạ kia là ai."

Đằng Thanh Sơn chỉ thấy trong lòng sát khí không ngừng bốc lên. Nam tử mang mặt nạ màu vàng chính là tâm bệnh của Đằng Thanh Sơn!

Không diệt trừ hắn, Đằng Thanh Sơn không thể an tâm.

Chẳng qua, Man tộc thần miếu thế lực hiển nhiên là rất mạnh. Mà lần này đã có Bùi Tam trợ giúp, Đằng Thanh Sơn tự nhiên không thể không đi.

"Tiểu, ta đi Man tộc thần miếu một chuyến để giải quyết việc này." Đằng Thanh Sơn quay đầu lại, nói.

"Ân, đi cẩn thận." Lý lập tức dặn dò.

Đằng Thanh Sơn cười, lập tức hướng Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh kêu lên một tiếng.

Sưu! Sưu!

Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam phân biệt nhảy lên Bất Tử Phượng Hoàng cùng Lôi Điện Thần ưng, sau đó liền hóa thành một đạo ánh lửa một đạo điện quang biến mất ở chân trời phía Nam.

539. Chương 49: Thần Miếu Đắm Máu

Ánh nắng mặt trời khi xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp đại thụ dày đặc, thì chỉ còn chút ít hào quang lọt xuống phía dưới.

Dưới sự bao bọc của núi rừng, thần miếu có vẻ ngoài vô cùng u tĩnh.

Cứ bảy ngày, sẽ có một ngày là ngày rửa tội tại thần miếu. Tới ngày rửa tội, những đứa trẻ được sinh ra trong khoảng thời gian gần đó đều sẽ được đưa tới thần miếu thực hiện nghi thức. Chỉ có chân chính trải qua lễ rửa tội, đứa trẻ đó mới được thừa nhận là một Man tộc tộc nhân chân chính.

"Trường lão!" Chỉ thấy một gã khổng lồ đầu bóng lưng, thân cao tám trượng đang hành tẩu ở giữa thần miếu. Phạm là Man tộc tộc nhân chứng kiến hắn tiến tới đều cung kính hành lễ, trong mắt khó có thể che dấu quang mang nóng cháy.

"Ân."

Nhân vật tướng chừng như ma thần kia hướng pho tượng Cửu Châu Đỉnh đi tới.

"Ân?" Đột nhiên, sắc mặt hắn đại biến.

"Rống~~" Người khổng lồ đầu bóng lưng lập tức phát ra một tiếng hô trầm thấp. Thanh âm của hắn tuy khá trầm nhưng lại phi thường hùng hậu, vang dội tựa sấm rền, hoàn toàn đủ để truyền xa trăm dặm.

Trên không trung phía trước thần miếu.

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh toàn thân được bao bọc bởi hỏa diễm cùng Lôi Điện Thần Ưng mơ hồ có thể thấy được điện quang lưu chuyển trên thân đang dừng ở giữa không trung, còn Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam thì lại đang cúi đầu quan sát.

"Thanh âm thật lớn." Đằng Thanh Sơn nghe được tiếng rống phát ra từ người khổng lồ.

"Nghe được chứ?" Bùi Tam lạnh nhạt cười: "Cái tên đầu bóng lưng kia chính là muốn gọi Hư Cảnh Yêu Thú tới. Cảm ứng được hai vị Động Hư cường giả là chúng ta, bọn họ cũng phải sợ thôi."

Hai vị Động Hư cường giả liền thủ! Cho dù là tới cổ lão Man tộc thần miếu cũng cảm thấy kinh hãi.

Chỉ thấy từng đạo quang mang lóe lên, mấy đạo thân ảnh khổng lồ của Hư Cảnh Yêu Thú cũng đồng thời phóng ra. Hư Cảnh cường giả cùng Hư Cảnh Yêu Thú của Man tộc thần miếu, rốt cuộc cũng đã hiện thân! Điều khiến người ta chú ý nhất tự nhiên là một con hắc sắc cự hình ngô công(con rết lớn màu đen- DG) toàn thân bóng loáng, uốn lượn giữa không trung, có ba gã Man tộc trưởng lão cũng đang đứng trên lưng nó.

"Là người!?" Gã cự nhân đầu bóng lưỡng cả kinh.

"Động Hư chi cảnh?" Ngân phát lão giả cùng vị lão giả gầy gò trán đầy nếp nhăn đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ. Bọn họ nhớ được, năm ngoái Đằng Thanh Sơn cũng đã từng tới đây một lần. Khi đó, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ vẻn vẹn là một Hư Cảnh đại thành, không ngờ hiện giờ đã đột phá đạt tới Động Hư!

Hư Cảnh đại thành muốn đạt tới Động Hư, khó khắc thật sự quá lớn quá lớn.

"Đúng, chính là ta." Đằng Thanh Sơn nhẹ cười, đồng thời quay đầu nhìn lại Bùi Tam: "Bùi cung chủ, có phát hiện Kim Thăng kia không?"

"Đằng môn chủ, hắn đang ở trước mặt người đấy." Bùi Tam mỉm cười nói.

"Nga?"

Đằng Thanh Sơn phóng ra một tia thể giới lực, càn quét về phía đám người Man tộc thần miếu, nhất thời liền phát hiện một gã nam tử mang kim sắc diện cụ. Gã kia lập tức nhảy lên lưng Hắc Ô, trong nháy mắt đã bay đến bên cạnh ba vị Man tộc trưởng lão.

"Đại trưởng lão." Kim diện nam tử hướng ba người thoáng gật đầu một cái.

Xoát!

Một đạo cự đại tử sắc thân ảnh hiện ra ngay bên cạnh hắc sắc ngô công, đích thị là Tử Mao Thần Viên cao tới hơn mười trượng. Tử Mao Thần Viên liếc mắt nhìn qua Đằng Thanh Sơn, bộ lông dựng đứng lên, nghe rằng phát ra thanh âm "Ồi ời" tựa hồ là đe dọa hai người Đằng Thanh Sơn.

Con Tử Mao Thần Viên này cũng cảm thấy được Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam rất khó dây vào.

"Thanh Sơn, trong số tam đại Yêu Thú ở dưới, Tử Mao Thần Viên này cũng không dễ chọc vào đâu." Bùi Tam truyền âm nói.

"Ân, còn có một hắc sắc Yêu Long, nhưng hình như hôm nay không có ở đây." Đằng Thanh Sơn ngoài miệng nói vậy, nhưng ánh mắt lại rơi vào trên người hắc bào kim diện nam tử, cẩn thận quan sát, nhưng căn bản không thể xác định được thân phận hắn ta. Hơn nữa, người này toàn thân được bao bọc bởi thiên địa chi lực, gây trở ngại cho việc dò xét của Đằng Thanh Sơn.

Chỉ dựa vào cảm giác đối với khí tức, Đằng Thanh Sơn căn bản không thể biết được thân phận của người này.

"Ba vị trưởng lão, tai họa lần này là do ta gây ra. Nam tử mặc bạch y, tay cầm trường thương đằng kia tên là Đằng Thanh Sơn. Hắn đã thừa dịp ta rời khỏi gia hương để đi Man Hoang mà sát hại thân nhân của ta. Mối thù này, thế bất cộng đái thiên(không đội trời chung). Bất quá, khiến cho Thần Miếu bị quấy nhiễu, Kim Thăng thật hổ thẹn!" Kim diện nam tử trịnh trọng khom người.

Sau đó, hắn đứng thẳng lên nói tiếp: "Đằng Thanh Sơn thực lực rất cường đại, ta vốn đã từ bỏ việc báo thù, trở lại Thần Miếu chuẩn bị hảo hảo tính tu. Nhưng không nghĩ tới, bọn họ lại đuổi tới. Nếu đã là tai họa thì không thể tránh, để cho ta thừa nhận đi vậy."

"Ta không muốn cầu xin hắn, chỉ xin ba vị trưởng lão thu dưỡng mười ba hài tử của ta, chiếu cố bọn chúng lớn lên." Kim diện nam tử lại khom người.

Vù!

Lập tức hướng Đằng Thanh Sơn phóng đi.

"Kim trưởng lão!" Một bàn tay trắng kiện hữu lực đột ngột ngăn trước người kim diện nam tử, chính là cự nhân đầu bóng lưỡng. Hắn cảm tức nhìn kim diện nam tử, quát: "Kim trưởng lão, ngươi nghĩ Man tộc tộc nhân chúng ta là loại người gì. Mười mấy năm qua, ngươi đối với Man tộc chúng ta có đại ân, chúng ta đều ghi tạc trong lòng! Mười ba hài tử đó, ngươi tự mình chăm sóc đi. Hai gã kia muốn đả thương ngươi tại Man tộc thần miếu, nằm mơ!"

"Kim trưởng lão, ngươi lui ra sau đi." Ngân phát lão giả cũng nói.

"Giao cho chúng ta."

Vị lão giả gầy gò nhìn Bùi Tam cùng Đằng Thanh Sơn trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng và Lôi Điện Thần Ưng: "Đằng Thanh Sơn, lần trước ngươi tới Man tộc thần miếu, chúng ta đã thả ngươi đi. Mà hiện giờ Kim trưởng lão cũng đã từ bỏ việc báo thù, sao ngươi vẫn tiếp tục dây dưa như vậy? Nhanh chóng rời đi, việc này từ bỏ. Nếu không..."

"Các ngươi có biết Kim Thắng này là ai không?"

Đằng Thanh Sơn đột ngột lạnh lùng quát: "Trước khi hắn đến Thần miếu, hắn làm cái gì ở Cửu Châu? Sau khi rời Thần miếu, hắn làm những việc gì? Các ngươi có biết không? Hoàn toàn không!!!"

Ba vị trưởng lão đồng thời nhíu mày.

"Chỉ dựa vào lời nói từ một phía liền tin tưởng hắn như vậy?" Đằng Thanh Sơn nói: "Chư vị trưởng lão, đối với việc Man tộc các ngươi có thể tiến vào sâu bên trong Man hoang, định cự tại đây, ta rất khâm phục. Bất quá, cái tên gia hỏa Kim Thắng cả tên thật của mình cũng không dám nói này, mạng của hắn, ta nhất định phải lấy!"

Đột nhiên.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Một đạo khí tức hùng hồn đột ngột từ dưới lòng đất phóng lên, uốn lượn giữa không trung, đó là một con Yêu Long mà long lân toàn thân dưới sự chiếu rọi của thái dương phát ra quang mang sáng bóng vô cùng kì dị, đôi long nhãn rất lớn của nó nhìn quét qua Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam. Sắc mặt Bùi Tam cũng khẽ biến, truyền âm nói: "Không nghĩ tới con Yêu Long này vẫn còn ở đây! Phiền toái rồi!"

"Phiền toái?" Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn Bùi Tam.

"Ân, Đằng Thanh Sơn, để lát nữa ta sẽ ngăn Yêu Long này lại, những con Yêu Thú khác giao cho ngươi." Bùi Tam truyền âm nói: "Dựa vào tốc độ của Bất Tử Phượng Hoàng, mau chóng bắt đi Kim Thắng."

Đằng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam, không nói gì.

Bùi Tam đối phó Yêu Long, mấy con Yêu Thú còn lại mình tự xử lý? Lúc trước Tử Tích lão ca có nói, thực lực Tử Mao Thần Viên cũng gần tiếp cận Yêu Long kia.

"Rống ~"

Hắc sắc Yêu Long phát ra một tiếng gầm nhẹ.

"Rống~ Ô~"

Tử Mao Thần Viên cũng phát ra thanh âm uy hiếp.

Khí tức vị lão giả gầy gò đột nhiên biến cường, lớn tiếng nói: "Thần Long cùng Thần Viên nói, các ngươi hãy nhanh chóng rời đi. Đằng Thanh Sơn, ta xem tốt nhất là ngươi hãy rời đi thì hơn!" Cự nhân đầu bóng lưỡng cùng ngân phát lão giả đồng dạng cũng thấp thỏm tin tưởng. Đối với thực lực của hắc sắc Yêu Long cùng Thần Viên, bọn họ chưa từng hoài nghi.

Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam nhìn nhau.

Giữa không trung, Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam giằng co với Man tộc thần miếu nhất phương. Đối mặt với sự uy hiếp từ Thần Long cùng Thần Viên, Đằng Thanh Sơn nắm chặt Luân Hồi Thương, chỉ vào vị lão giả gầy gò quát lớn, thanh âm vang dội giữa núi rừng: "Các vị trưởng lão, ta tôn trọng Thần miếu các ngươi.

Thế nhưng các người ngu xuẩn đi tin lời cái tên tiểu nhân kia, ta cũng không có biện pháp. Hiện giờ cho các người hai lựa chọn, giao ra Kim Thắng hoặc là... Chiến!"

Sắc mặt ba vị thần miếu trưởng lão dần trầm xuống.

"Ngao rống~" Hắc sắc Yêu Long ngẩng cao đầu gầm rống một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Bùi Tam cùng Đằng Thanh Sơn.

"Ha ha... Con giun lớn, tốt nhất người nên cẩn thận một chút, coi chừng ta đem người xé làm hai mảnh." Bùi Tam chỉ vào hắc sắc Yêu Long, ha ha cười nói.

Ba vị thần miếu trưởng lão nghe được, cảm thấy vô cùng giận dữ.

"Man tộc thần miếu không thể chịu nhục, Man tộc Thần thú cũng tuyệt đối không. Lãng nhục Thần Long, chết!" Cự nhân đầu bóng lưỡng giận dữ hét.

"Ta lãng nhục nó thì sao?" Bùi Tam khiêu khích cười nói: "Giỏi thì đến đây!"

Sắc mặt ba vị trưởng lão càng trở nên vô cùng khó coi.

"Muốn ta chết? Vậy phải đánh thử xem sao cái đã!" Hai tròng mắt loé lên quang mang lạnh lẽo, Đằng Thanh Sơn đột ngột phát ra một tiếng kêu to. Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh hai cánh chấn động, trên lưng là Đằng Thanh Sơn liền hóa thành một đạo lưu quang, chỉ trong nháy mắt đã xông vào trận doanh của Man tộc thần miếu nhất phương.

Mà Bùi Tam lại ha hả cười: "Chờ ta với chứ!"

Lôi Điện Thần Ưng đồng dạng lưng chở Bùi Tam cũng nhảy vào trận doanh Man tộc thần miếu nhất phương.

Nhất thời, giữa không trung đại loạn hết cả lên!

"Bình~ Vù~"

Trong khoảnh khắc phóng tới, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh liền há miệng phun ra một tầng hỏa diễm mênh mông, trong đó còn có đại lượng tử sắc hỏa diễm. Cả bầu trời trong khoảnh khắc liền biến thành biển lửa. Đang lúc đó lại có một đạo kim sắc hỏa diễm rất nhỏ hướng kim diện nam tử phóng tới.

"Ba."

Chỉ thấy cự hình hắc sắc ngô công không ngờ có thể dễ dàng kháng trụ giữa biển lửa ngập trời, đồng thời cái đuôi nó cũng xoay một vòng, hướng Đằng Thanh Sơn đâm tới.

Hai tròng mắt Đằng Thanh Sơn sắc bén như đao: "Cút ngay."

Hai tay giơ lên Luân Hồi Thương, Đằng Thanh Sơn hung hăng thi triển một chiêu Phách Sơn, cán thương nện lên cái đuôi khiến hắc sắc ngô công toàn thân một trận co rút. Một đạo máu tươi màu xanh biếc từ khe hở lân giáp chảy ra, cự hình hắc sắc ngô công lập tức nhanh chóng thoái lui.

Động Hư cường giả, đây không phải là kẻ mà một Hư Cảnh Yêu Thú chỉ mạnh hơn Hắc Ô một chút như nó có thể đụng vào.

"Bồng."

Chỉ thấy cách đó không xa, Bùi Tam cùng Tử Mao Thần Viên đang lấy cứng đối cứng. Một cái nắm tay lớn cùng một cái nắm tay nhỏ, chính diện oanh kích vào nhau! Sóng xung kích cuồng bạo lập tức chấn cây cối xung quanh thành hàng nghìn mảnh nhỏ. Mà Bùi Tam cũng bị chấn bay ngược trở lại. Đúng lúc này, một tiếng long ngâm phát ra, con Yêu Long kia liền phóng về phía Bùi Tam. Tử Mao Thần Viên thấy thế, không ngờ giữa không trung làm một cái hư không bạo bước(bước đi trong không trung), một phát vượt hơn trăm trượng, trực tiếp bay tới trước mặt Đằng Thanh Sơn.

"Ô ~ô ~" Từng đạo từng đạo tê rống vang lên.

Tử Mao Thần Viên huy động bàn chân còn phải lớn hơn thân thể Đằng Thanh Sơn, trực tiếp giẫm xuống một phát!

540. Chương 50: Chí Cường Chiến Giáp

"Xuy ~" Luân Hồi Thương chỉ kịp lưu lại một điểm trắng nho nhỏ trên lớp da cực dày của Tử Mao Thần Viên thì Đằng Thanh Sơn đã bị chấn văng ra xa, dưới cơn đau thắt ruột trực tiếp chấn đổ lưng khóa đại thụ, đại thụ ầm ầm ngã xuống. Đằng Thanh Sơn bị chấn bay vào sâu trong núi rừng, nặng nề lùi lại liên tiếp chín bước mới có thể bài trừ cổ lực đạo đang đánh sâu vào cơ thể.

"Ha ha, Đằng Thanh Sơn, đừng có lấy cứng chọi cứng cùng tên gia hỏa đó. So về lực đạo, ta cũng chưa chắc có thể thắng được hắn, vậy mà ngươi còn dám làm cái đó." Tiếng cười của Bùi Tam đột ngột ngừng lại.

Chỉ thấy ở giữa không trung, hắc sắc Yêu Long sử dụng long trảo, nhất kích đánh văng Bùi Tam.

"Lại còn cười ta, bất quá con khỉ này quả thật là rất mạnh." Từ trong đáy lòng, Đằng Thanh Sơn cũng minh bạch, Tử Mao Thần Viên sở hữu thiên phú dị bẩm, ngay từ khi còn là Tiên Thiên Kim Đan Yêu Thú, chắc hẳn là đã sở hữu cự lực kinh người. Một khi đạt tới Hư Cảnh, thân thể sẽ có sự lột xác về chất, thân thể lực lượng sẽ càng thêm kinh khủng.

Tỷ như Lục Túc Dao Trì, vừa mới tiến nhập Hư Cảnh là đã có thể so với Hư Cảnh đại thành nhân loại có thể phát huy mười thành thiên địa chi lực là Hạng Tử Kiếm Thánh. Mặc dù là ở thể hạ phong, nhưng Lục Túc Dao so với Hư Cảnh cường giả nhân loại thì mạnh hơn rất nhiều.

Huống chi... con khỉ này thiên phú tuyệt đối không kém hơn Lục Túc Dao Trì, nó là Hư Cảnh đại thành Yêu Thú nhưng cũng đủ đánh một trận với Động Hư cường giả.

"Ô ô~" Tử Mao Thần Viên đột nhiên phát ra tiếng kêu quái lạ, cánh tay phải dài ngoằng kia vung lên một cái, thật giống như cái cột nhà thật lớn quét ngang một đường vậy.

Vèo!

Đằng Thanh Sơn trực tiếp chui vào lòng đất, Tử Mao Thần Viên lập tức xoay ngược cánh tay lại, bàn tay to lớn đầy lông hung hăng hướng mặt đất đập một cái.

"Oanh ~long~ long"

Mặt đất đột ngột lún xuống hơn mười trượng, mà lực đạo trong một chớp mắt này lập tức chấn các mảng loạn thạch bên dưới thành vô số mảnh vụn. Đồng dạng cũng ở bên dưới, Đằng Thanh Sơn cũng bị chấn đến mức toàn thân tê rần.

"Cái con khỉ lớn này, ta không tin không đối phó được với ngươi. Nếu nó về tốc độ toàn diện trên mọi mặt thì ta không bằng ngươi, nhưng nếu là mức độ di chuyển linh hoạt trong phạm vi nhỏ thì ngươi không có khả năng vượt qua ta..."

Đằng Thanh Sơn gặp phiền toái thì đồng dạng Bất Tử Phượng Hoàng cùng Lôi Điện Thần Ưng cũng như vậy.

"Vù ~ Vù" Hỏa diễm của Bất Tử Phượng Hoàng đối với Hư Cảnh đại thành nhân loại thì có sức uy hiếp rất lớn, nhưng đối với Yêu Thú thì lại bất đồng.

Yêu Thú lợi hại ở chỗ, thân thể so với nhân loại cùng cấp thì mạnh hơn rất nhiều, ngay cả thân thể hoàn mỹ của Động Hư cường giả so ra vẫn còn kém xa so với Hư Cảnh đại thành Yêu Thú. Thân thể phòng ngự cường hãn, lại thêm có thể khống chế mười thành thiên địa chi lực, việc ngăn cản một Bất Tử Phượng Hoàng vền vền chỉ mới bước vào Hư Cảnh cũng không khó khăn là mấy.

Hắc Ô cùng con cự hình ngô công(con rết lớn) căn bản không hề e ngại hỏa diễm từ Bất Tử Phượng Hoàng.

Lôi Điện của Lôi Điện Thần Ưng đồng dạng cũng không thể thương hại đến hai con Hư Cảnh đại thành Yêu Thú này. Cũng chẳng thể nào khác được, niên kỷ của Lôi Điện Thần Ưng cũng không tính là lớn, chúng nó cũng đều mới bước vào Hư Cảnh không lâu, mà Hắc Ô cùng con ngô công kia đều có tuổi thọ đã mấy nghìn năm.

”Vọng tướng giết được ta.” Được Hắc Ô cùng ngô công bảo hộ, kim diện nam tử trong lòng cười lạnh.

”Hai con Yêu Thú mới bước vào Hư Cảnh cũng muốn so với hai Hư Cảnh đại thành Yêu Thú.” Kim diện nam tử đột nhiên chứng kiến một đạo lưu quang từ xa bay tới, chính là ba vị thần miếu trưởng lão. Chỉ thấy vị trưởng lão gầy gò hiện giờ mặc một bộ huyết sắc chiến giáp, ngay cả chiến khôi cũng là một màu đỏ như máu, bộ chiến giáp vừa hiện ra đã khiến cho thân thể kim diện nam tử khẽ run lên.

Sưu!

Vị trưởng lão này bay thẳng đến chỗ Bất Tử Phượng Hoàng, đồng thời quay lại truyền âm nói với kim diện nam tử: ”Kim trưởng lão, ngươi cứ yên tâm, Bất Tử Phượng Hoàng này cứ giao cho ta.”

Kim diện nam tử thầm mắng trong lòng: ”Hừ, ta mà có một bộ Chí Cường Chiến Giáp thì ta cũng sẽ dám đánh một trận cùng Bất Tử Phượng Hoàng.”

Thứ mà Man tộc đại trưởng lão đang mặc đích thực chính là chí bảo của Man tộc: ”Sát Lục Chiến Giáp”. Phóng nhân khắp Cửu Châu đại địa, bởi vì chỉ có bốn vị cường giả đạt tới cảnh giới Chí Cường Giả nên Chí Cường Chiến Giáp cũng chỉ có bốn bộ. Trong đó, một bộ là ở tại Vũ Hoàng Môn. Bất quá lần trước Đằng Thanh Sơn đánh vào Vũ Hoàng Môn, một phần vì muốn chứng kiến Chí Cường Chiến Giáp thì lại không thấy ai mặc.

Bất quá, sau này Đằng Thanh Sơn cũng đoán được, Chí Cường Chiến Giáp rất có thể được Hùng Tôn Giả thủ hộ.

Bộ thứ hai hiển nhiên là ở Doanh thị gia tộc.

Bộ thứ ba không thể nghi ngờ là ở Ma Ni Tự.

Mà việc Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch có sở hữu Chí Cường Chiến Giáp hay không thì lại là một bí mật không ai biết. Thế nhưng, cho dù là bí mật thế nào đi nữa thì trên toàn Cửu Châu đại địa vẫn có một số rất ít người biết được.

Năm đó Lý Thái Bạch không thu nhận đệ tử, mà sau khi đạt tới Chí Cường Giả thì lại mang tuyệt học bản thân cùng Chí Cường Chiến Giáp đều trao cho Man tộc thần miếu. Các đời trưởng lão của Man tộc thần miếu sở dĩ có thể đạt tới Hư Cảnh đại thành rất sớm, hoàn toàn là nhờ vào tuyệt học của Lý Thái Bạch, Thanh Liên Kiếm Ca. Lại nói, Lý Thái Bạch mặc dù thích làm người nhân từ, tiêu dao khắp nơi, nhưng cũng là người mà một lời bất hòa máu văng năm bước. Mười bước giết một người, nghìn dặm không lưu dấu.

Bộ chiến giáp tại Man tộc thần miếu hiện nay chính là do năm đó Lý Thái Bạch tâm trạng không thoải mái, một bên vừa uống rượu vừa giết người. Lại thêm bộ chiến giáp của hắn hấp thu không ít máu tươi, nên được hắn đặt là Sát Lục Chiến Giáp.

Thần bí kim diện nam tử từng nói với Bùi Tam, tại Man tộc thần miếu có một tấm bia đá được Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch viết ra sau khi đạt tới cảnh giới Chí Cường Giả. Bùi Tam cũng không hề hoài nghi, bởi vì hắn biết nếu như nói trong thiên hạ nơi nào có thể có di vật của Lý Thái Bạch nhất, thì nơi đó phải là Man tộc thần miếu.

”Hô~~” Thấy vị thần miếu trưởng lão mặc Sát Lục Chiến Giáp lao tới, Bất Tử Phượng Hoàng hưng phấn phun ra một đạo hỏa diễm.

Hư Cảnh đại thành nhân loại cho dù có mặc chiến giáp đi nữa, thì chỉ cần có một khe hở thì hỏa diễm của Bất Tử Phượng Hoàng vẫn có thể len vào mà thiêu hủy cả người lẫn chiến giáp.

”Xuy~~xuy” Dưới sự thiêu đốt của hỏa diễm, vị trưởng lão thần miếu vẫn không bị tổn thương gì. Chí Cường Chiến Giáp đã đạt tới hình thái hoàn mỹ, sở hữu linh tính. Thần Giáp bình thường, khi mặc vào thì có thể căn cứ theo hình thể người mặc mà tự động biến hóa lớn nhỏ sao cho phù hợp. Mà Chí Cường Chiến Giáp sau khi mặc lên, thì ngay cả một cái khe hở cũng không có. Điểm duy nhất có thể coi là khe hở là mặt nạ bảo hộ thì cũng được thiên địa chi lực của người mặc quán thấu vào, hình thành một tầng hào quang bảo hộ.

Đây chính là Chí Cường Chiến Giáp!

Oanh~ long!

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn bị Tử Mao Thần Viên hung hăng tát một cái, văng ra xa, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

"Lực đạo của con Thần Viên này mạnh thật." Tại thời điểm bị chấn bay, Đằng Thanh Sơn cũng chú ý tới tình huống của Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh.

"Bộ Thần Giáp mà thần miếu trưởng lão đang mặc tựa hồ so với Hồng Thiên Thần Giáp thì còn phải mạnh hơn." Đằng Thanh Sơn phóng ra Ngũ Hành thể giới lực, đảo qua một cái liền phát hiện: "Điểm bất phạm của bộ chiến giáp kia chính là bao bọc toàn bộ thân thể. Nhưng Hồng Thiên Thần Giáp đã là tốt nhất trong số mấy bộ Thần Giáp, gần đạt tới mức Chí Cường Chiến Giáp, bộ giáp kia còn phải hoàn hảo hơn Hồng Thiên Thần Giáp. Không lẽ đó là..."

Đương khi Đằng Thanh Sơn còn đang khiếp sợ trong lòng.

"Oanh~~long" Một bàn tay thật lớn bất ngờ chụp tới.

"Lại là cái con khỉ này." Đằng Thanh Sơn vốn định quần lấy Tử Mao Thần Viên để Tiểu Thanh có thể bắt lấy Kim Thắng. Thế nhưng Tiểu Thanh thất bại, mà con Tử Mao Thần Viên này lại càng thêm bừa bãi, làm cho Đằng Thanh Sơn như muốn phát hỏa.

"Khiếu ~~ phê" Tử Mao Thần Viên phát ra từng đạo từng đạo tiếng hô hung ác, đôi cánh tay dài tới đầu gối không ngừng quơ loạn, hoặc là chụp tới hoặc là bỏ tới.

So với Thần Viên cao hơn mười trượng, Đằng Thanh Sơn đích thực chỉ là một cái tiểu bất điểm*.

Thế nhưng, thân thể to lớn đôi khi cũng có phiền toái.

"Phốc." Đằng Thanh Sơn đột ngột lắc một cái, tránh được một trảo hung ác của Tử Mao Thần Viên, ngay lập tức liền vọt tới bên người Tử Mao Thần Viên.

Sưu sưu!

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng lên lên lưng Tử Mao Thần Viên. Mà Tử Mao Thần Viên cũng tức giận lắc mình một cái, huy động lợi trảo sắc bén chụp tới Đằng Thanh Sơn.

"Thân thể khổng lồ mà còn linh hoạt như vậy."

Đằng Thanh Sơn hung hiểm tránh được một trảo này, nhưng đang giữa không trung thì lại có một trảo chụp tới.

"Không tốt." Lần trước Đằng Thanh Sơn chính là bị công kích liên tục, cuối cùng né tránh không kịp mà bị đánh văng đi. Dù sao, tốc độ của hắn cho dù có cao hơn nữa cũng không thể nào so sánh với lợi trảo của Tử Mao Thần Viên được.

Vù vù!

Hai cái cự chưởng như hai cái bánh xe của xe buýt tả hữu luân phiên đập về phía Đằng Thanh Sơn, đồng thời lợi trảo sắc bén cũng được giấu bên trong. Nhờ một lần lúc trước, Tử Mao Thần Viên cũng phát hiện vì có Luân Hồi Thương nên lực đạo bị giảm bớt đáng kể, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm cho nhân loại trước mặt bị thương chứ không thể giết chết. Cách tốt nhất, chính là sử dụng lợi trảo xé hắn ra làm mấy mảnh.

Sưu!

Đằng Thanh Sơn cực nhanh rơi xuống, đồng thời cố gắng né tránh đôi song chưởng như hai cái bánh xe buýt kia.

"A." Đằng Thanh Sơn gian nan tránh được một chưởng, không ngờ vừa ngẩng đầu lên đã thấy bàn tay thứ hai đánh tới.

"Oanh~long long" Chỉ thấy hai tròng mắt Tử Mao Thần Viên phiếm hồng, không ngờ song chưởng vốn đã rất dọa người của nó giờ lại phát ra một tầng tử quang rồi dần bắt đầu bành trướng. Nguyên bản nắm tay đã có thể coi như là một tòa núi nhỏ, trong nháy mắt đã bành trướng gấp đôi.

Tầng tử quang dần dần càng ngày càng dày đặc trên lớp lông của nắm tay Thần Viên, giống như một cái tử sắc lôi điện thần chuy(chùy sét) mang theo thanh âm đình tai nhức óc hướng Đằng Thanh Sơn đập tới.

Thật nhanh.

Vốn đã vô cùng đau đớn khi bị đánh văng vào lòng đất, biểu tình Đằng Thanh Sơn chợt trở nên nghiêm túc. Một quyền này có tốc độ cực nhanh, với tốc độ của Động Hư cường giả căn bản không thể né tránh. Hơn nữa, nắm tay lớn như vậy thì Đằng Thanh Sơn cũng không còn đường nào mà tránh, lựa chọn duy nhất chính là ngạnh kháng!

Hai tròng mắt Đằng Thanh Sơn trở nên sắc bén như đao. Hẳn biết, nếu không đỡ được một chiêu này thì cho dù không chết cũng sẽ bị trọng thương hoặc tàn phế.

Bất chấp như vậy.

Đằng Thanh Sơn lập tức chuyển thành thể Tam thể thức mà trong khoảng thời gian trước đó hẳn thường xuyên bế quan luyện tập. Lúc này, giữa thể giới Nê hoàn cung của Đằng Thanh Sơn vốn mới sinh ra chút ít sương mù màu đen, nay ở trong khoảng khắc sinh tử được ngưng tụ đến cực điểm trước nay chưa có. Một vài tia hắc sắc hủy diệt ở thể giới lực của Nê hoàn cung lúc này liên diên cuồng, dũng mãnh tiến vào giữa Luân Hồi Thương.

Giờ khắc này, trong đầu Đằng Thanh Sơn không ngừng hiện ra phủ pháp trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức cùng hàng văn tự tiêu sái trên Thần Tiên Ngọc Bích ở giữa hải đảo. Sau đó hết thấy tiêu tán, trong đầu Đằng Thanh Sơn chỉ còn cảnh tượng bản thân luyện tập Tam Thể Thức trong phòng luyện công, sức thể rồi xuất quyền, lại súc thể rồi lại xuất quyền.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy mình giống như luyện quyền liên tục hơn hai mươi canh giờ không nghỉ, không ngừng lặp đi lặp lại luyện tập Tam thể thức. Lúc này đối mặt với sinh tử, đối mặt với nắm tay rất lớn mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa áp đỉnh mà đến.

Ở giữa lòng đất, Đằng Thanh Sơn từ từ nhắm lại hai mắt, không quản đất đá chèn ép, trực tiếp xuất ra một thương cực mạnh.

Oanh!

Xa xa, thấy tình thế không ổn, Bùi Tam biến sắc. Lấy tốc độ phi hành của hắn, căn bản không kịp qua cứu Đằng Thanh Sơn. Hơn nữa một màn này diễn ra quá đột ngột, cho dù là Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh cũng không kịp phản ứng. Ở phía xa, dưới sự bảo hộ của Hắc Ô cùng ngô công, thân thể kim diện nam tử kích động đến phát run, trong vô thức phát ra thanh âm: "Giết, giết chết hắn", ánh mắt cũng trở nên dữ tợn diên cuồng mà trước nay chưa từng có.

Nhất thời, mọi ánh mắt đương trường đều chú mục vào đôi nắm tay của Tử Mao Thần Viên.

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh như động đất vang lên, mọi vật đều quy cuồng.

"Rống ~" Tử Mao Thần Viên phát ra một tiếng hô đau đớn.

Giống như đại địa băng liệt, một đạo hắc sắc lưu quang từ dưới nền đất xuyên qua hữu thảo đã thu nhỏ trở lại của Tử Mao Thần Viên. Trên bàn tay của Tử Mao Thần Viên có mười lỗ thủng, máu từ giữa lòng bàn tay nhẹ chảy qua lớp lông của nó rồi rơi xuống mặt đất.

Hô!

Chỉ thấy một đạo thân ảnh từ dưới nền đất phóng ra, trên người đạo thân ảnh này áo bào đã sớm rách tung tóe, chỉ còn lại Luân Hồi nội giáp màu xanh biếc, người cũng tràn đầy vết máu. Bất quá, giờ phút này toàn thân thân ảnh này lại có thêm một tầng hắc sắc khí lưu đang vờn quanh, trên mũi thương Luân Hồi Thương còn lưu lại vết máu.

"Con khỉ lớn, tới tiếp đi." Tiếng cười to từ trong luồng hắc sắc khí lưu truyền ra.

*tiểu bất điểm: đứa trẻ con, ý nói độ cao chênh lệch giữa Đẳng Thanh Sơn và Thần Viên là khá lớn.

541. Chương 51: Mơ Tưởng Giết Được Ta

Vốn đang kích động, kim diện thần bí nam tử run rẩy, hai tròng mắt lộ ra vẻ khó có thể quên. Hắn vì đối phó với Đẳng Thanh Sơn mà đã sử dụng rất nhiều thủ đoạn, mà thủ đoạn cuối cùng là sử dụng hai đại sát thủ... Một là trực tiếp mời Bùi Tam động thủ. Nam tử thần bí nghĩ, Bùi Tam biết được thực lực của Man tộc thần miếu sẽ không thể mạnh mẽ công kích. Nhưng Bùi Tam lại muốn có tấm bia đá, vậy khả năng đi giết Đẳng Thanh Sơn là rất lớn.

Bùi Tam nếu bận tâm Đẳng Thanh Sơn sau lưng có Bất Tử Phượng Hoàng thì sẽ không động thủ, lúc đó có thể sẽ đi nói lại chuyện này cho Đẳng Thanh Sơn, đem nhân tình này cấp cho Đẳng Thanh Sơn.

Cứ như vậy, Đẳng Thanh Sơn chỉ biết Kim Thắng hấn ở Man tộc thần miếu.

Kim Thắng lấy chính mình làm mồi nhử. Hấn cho rằng, Đẳng Thanh Sơn chỉ cần tới giết hấn thì như vậy sẽ lọt vào công kích của Man tộc thần miếu! Thông qua Man tộc thần sẽ có thể giết được Đẳng Thanh Sơn!

Kim Thắng hấn đã không còn con đường nào có thể đi nữa.

Dựa vào chính mình căn bản giết không được Đẳng Thanh Sơn.

Đây là con đường cuối cùng đó cũng là tử lộ, nhưng cũng chỉ có thể tìm cái sống trong cái chết!

Mà chỉ còn một chút nữa là hấn đã thành công.

"Vì cái gì mà không chết, vì cái gì mà còn không chết?" Kim diện thần bí nam tử trong lòng gào thét, hai tròng mắt u ám buồn bã nhìn lên không trung, nơi có dòng khí màu đen đang bao quanh Đẳng Thanh Sơn.

"Cái gì, hấn đã thương Thần vượn."

Ngay cả kẻ đang mặc Chí Cường Thần giáp là Man tộc đại trưởng lão, cùng với hai trưởng lão khác cũng đều kinh ngạc nhìn thấy Tử Mao Thần Viên trên nắm tay xuất hiện dấu vết bị thương, thầm nghĩ: "Lúc trước Đẳng Thanh Sơn này còn bị Thần Viên đánh rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể chật vật chạy trốn. Nhưng như thế nào mà chỉ trong chớp mắt, lại phát sinh biến cố như thế?"

"Không ngờ lại đột phá." Bùi Tam nhìn thấy cảnh này, lộ ra vẻ tươi cười: "Đột phá thật là tốt, đột phá thật là tốt a. Càng ngày càng có ý tứ."

..."

"Ôi ôi~~~" Thân cao mười trượng, Tử Mao Thần Viên hai tròng mắt lóe hung quang gắt gao nhìn chăm chăm Đẳng Thanh Sơn, cái miệng rộng phát ra những tiếng quái lạ. Chẳng qua, nó hiển nhiên cũng rất cẩn thận đề phòng Đẳng Thanh Sơn, không dám kiêu ngạo bừa bãi giống như lúc trước. Chỉ có thực lực tuyệt đối vượt qua đối thủ, mới dám kiêu ngạo.

Đẳng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương huyền phù giữa khoảng không, hấn rất vui mừng.

"Thật đúng là nhân họa đắc phúc(gặp họa mà được phước-DG)."

"Khi ta bế quan, luyện tập Tam thể thức, luyện đã hơn vạn lần, nhưng là ngẫu nhiên mới có thể sinh ra một tia hủy diệt thể giới lực. Ta căn bản không hiểu, tại sao luyện tập nhiều như vậy mới ngẫu nhiên xuất hiện." Bởi vì, hấn luyện quyền như vậy mà mới chỉ có thể sinh ra một tia hủy diệt thể giới lực.

Tại hủy diệt chi đạo, Đẳng Thanh Sơn hiển nhiên so với sinh chi đạo, càng am hiểu hơn. Cũng không kỳ quái, năm đó khi đạt Hư Cảnh, Đẳng Thanh Sơn cũng là hiểu ra hủy diệt chi đạo trước. Sau khi đạt tới Hư Cảnh đại thành, lúc ấy hấn mới ngộ ra được sinh chi đạo.

"Xuy~ xuy~ "

Lúc này tại giữa thế giới Nê hoàng cung của Đẳng Thanh Sơn.

Vốn là thủy ngân bình thường chảy xuôi có nhiều màu, lúc này đang nhanh chóng không ngừng biến hóa, từng đạo sương mù màu đen nhanh chóng sinh ra. Chỉ trong thời gian ngắn, căn cơ thể giới của Nê hoàn cung chính là vô tận ngũ thải chi lực tựa như đại dương thủy ngân mênh mông. Ở phía trên hải dương, sương mù màu đen đang không ngừng được sinh ra.

Hơn nữa tại Nê hoàn cung vốn ban đầu là nhiều màu, hiện tại đang dần dần bắt đầu có nhiều vết hoa văn màu đen.

”Ngũ Hành thể giới lực, hóa thành sinh tử thể giới lực. Hôm nay, ta đã thành công được một nửa!”

Đằng Thanh Sơn trong lòng vui sướng.

Chỉ cần đi thêm một bước.

Cũng sẽ sinh ra ”Sinh thể giới lực”, lúc đó sẽ là Động Hư đại thành, đạt tới trình độ mà cho dù cùng Bùi Tam so sánh thì cũng không khác biệt là mấy.

”Ôi ôi~ ”

Tử Mao Thần Viên đột ngột tê rùng một tiếng, cánh tay trái to lớn đột ngột hướng Đằng Thanh Sơn bắt lấy, ở trước mặt có nhiều cây đại thụ nhưng cứ tựa như đậu hủ đều bị lợi trảo sắc bén của nó cắt nát.

”Xuy xuy ~” Lợi trảo xuyên qua tầng cây cối, trong khoảnh khắc đã tới trước người Đằng Thanh Sơn.

”Đại viên(khí lớn), còn muốn đánh tiếp à?”

Đằng Thanh Sơn hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương tựa giống như du long không ngừng thoát ra, liên tục ba lượt, cùng lợi trảo lấy cứng đối cứng. Mũi thương cùng lợi trảo chạm vào nhau toát ra ánh lửa của lôi điện làm sinh ra những dòng khí mạnh mẽ làm cho cây cối cùng núi đá xung quanh chấn động, trực tiếp biến thành bụi phấn.

Lần thứ ba va chạm, Đằng Thanh Sơn mượn lực liên chui xuống mặt đất, đồng thời hướng Tử Mao Thần Viên giết tới.

”Ôi ôi~ bì” Tử Mao Thần Viên hai mắt lộ hung quang, song chưởng lợi trảo không ngừng múa may.

”Loảng xoảng!” Đằng Thanh Sơn lại xoay người một lần nữa, liền đến bên người Tử Mao Thần Viên. Tử Mao Thần Viên lập tức muốn chạy trốn, muốn cùng Đằng Thanh Sơn kéo giãn khoảng cách. Đối với quái vật to lớn như nó mà nói, một khi bị địch thủ khó chịu tới gần như vậy thì sẽ vô cùng bất lợi.

”Đại viên, chính là ngươi tự tìm khổ!”

Đằng Thanh Sơn cùng Luân Hồi Thương huyền động. Đang xem cuộc chiến, mọi người chỉ cảm thấy lưỡng đạo hắc sắc lưu quang chợt lóe rồi biến mất!

”Vèo!”

”Vèo!”

Thần Viên trên cánh tay trái cùng cẳng tay xuất hiện lỗ thủng, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài. Phần nộ tê rùng kêu lên một tiếng, Tử Mao Thần Viên không để ý đến thương thế, song chưởng tả hữu điên cuồng hướng Đằng Thanh Sơn Chop tới. Lợi trảo của nó sắc bén cực kỳ, hoàn toàn có thể cùng Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn cứng đối cứng.

Đáng tiếc, Đằng Thanh Sơn thân thể rất linh hoạt.

Chỉ thấy hai đạo thân ảnh một lớn một nhỏ ở giữa núi rừng giữa chém giết, những nơi hai thân ảnh này đi qua thì núi đá sụp đổ, cây cối liên tiếp hóa thành tephra. Trong chốc lát, Tử Mao Thần Viên phát ra tiếng rống giận. Đằng Thanh Sơn cũng liên găm lên, một người cùng một Hư Cảnh Yêu Thú điên cuồng đến cực điểm. Chỉ thấy kim diện thần bí nam tử song quyền nắm chặt, môi mím lại! Kẻ thù nếu muốn giết hắn, thì chỉ cần vài lần hô hấp.

Một người một Yêu Thú trong chốc lát liền tách ra.

”Ôi ôi~~ Rống ~” Tử Mao Thần Viên né tránh ra phía sau, phần nộ không ngừng đập vào ngực mình, cảm tức nhìn Đằng Thanh Sơn. Lúc này, trên người Tử Mao Thần Viên thương thế rất nhiều. Vốn, Tử Mao Thần Viên hôm nay có thể xưng là Hồng Tử Mao Thần Viên. Mặc dù Luân Hồi Thần Thương lưu lại nhiều vết thương, nhưng với thân hình to lớn của nó mà nói thì chỉ có thể xem là những vết thương nhỏ.

Nhưng một thương của Đằng Thanh Sơn có lực xuyên thấu rất mạnh, Tử Mao Thần Viên biết nó hôm nay đã gặp phải đối thủ.

”Đại viên, còn muốn đánh tiếp nữa không?”

Trên người áo bào trắng đã biến mất, chỉ còn lại Luân Hồi Thần Giáp, Đằng Thanh Sơn bộ dáng điên cuồng hét lớn. Tử Mao Thần Viên tuy rằng phần nộ, nhưng trong mắt cũng có một tia kinh hãi. Lúc này Tử Mao Thần Viên rốt cục phát hiện, Hư Cảnh đại thành Yêu Thú cùng Động Hư nhân loại rất khác nhau!

Vũ khí! Áo giáp!

Tử Mao Thần Viên lúc trước có thể dùng nắm tay đối nắm tay, bởi vì đó đều là tay trần.

Mà Đằng Thanh Sơn bây giờ lại sử dụng Luân Hồi Thương! Trải qua thế giới lực luyện hóa, hôm nay độ cứng rắn và sắc bén của Luân Hồi Thương đã hơn không biết bao nhiêu lần so với lúc trước. Lực công kích ngưng tụ tại mũi thương tuy chỉ có phân nửa của Động Hư đại thành, nhưng uy lực căn bản không phải da lông bình thường của Tử Mao Thần Viên có khả năng ngăn cản được.

Nó chỉ có thể dùng lợi trảo có thể ngăn cản.

Đáng tiếc, thân thể nó quá lớn, trên người căn bản không có áo giáp bảo hộ. Mà Đằng Thanh Sơn đã dùng thế giới lực luyện Luân Hồi Thần Giáp.

”Ôi ôi~~”

Tử Mao Thần Viên hướng Đằng Thanh Sơn rống lên một tiếng, sau đó liền lui về phía sau một bước, hiển nhiên không muốn cùng Đằng Thanh Sơn đánh tiếp.

Đằng Thanh Sơn lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười, quay đầu nhìn về phía Bùi Tam.

Mặc một bộ kim sắc trường bào, Bùi Tam cùng hắc sắc Yêu Long chém giết cũng rất chặt vật, quần áo trên người đã không còn nguyên vẹn. Chứng kiến Đằng Thanh Sơn thủ thắng, Bùi Tam nở nụ cười nói: ”Ha ha, Thanh Sơn, người lần này thật đúng là nhân họa đắc phúc. Ta cùng Yêu Long chém giết, một chút đột phá cũng đều không có, người thật là lợi hại a!”

Vừa dứt lời.

Cơ hồ là ảo ảnh chợt lóe, Bùi Tam hai tay đột nhiên thay đổi, biến thành màu trắng, ngẫu nhiên không ngừng có kim quang lóe ra.

”Bao tay.” Đằng Thanh Sơn trong lòng kinh ngạc.

Bình khí của Bùi Tam, là một đôi bao tay đặc thù đã được luyện hóa.

Mang vào đôi bao tay, Bùi Tam trong khoảnh khắc khí thể hoàn toàn thay đổi, xung quanh thân thể không ngờ hiện lên hư ảnh của một cái đuôi rắn thật lớn, hai tròng mắt cũng mơ hồ có màu đỏ. Phát ra một tiếng quái dị, Bùi Tam thân thể liền hướng về phía hắc sắc Yêu Long.

”Rống~” Hắc sắc Yêu Long cũng nổi giận, nó chính là Yêu Thú a!

Há có thể bị so sánh với nhân loại tu luyện ”Thú chi đạo”?

Chỉ thấy sau lưng Bùi Tam hiện lên hư ảnh quái vật thật lớn, liền cùng với Yêu Long ở giữa không trung chém giết. Trong khoảng khắc khi một người một Yêu Long chém giết nhau đã làm thiên địa không ngừng biến sắc, núi rừng bị hủy diệt.

”Giai ~~ ”

Một tiếng hô cao vút đột ngột vang lên.

"Bồng!" Một tiếng chấn động làm thiên địa nổ vang, chỉ thấy Yêu Long bị đánh bay, những tia kim sắc long huyết* của nó bắn vào giữa không trung.

Yên tĩnh!

Tất cả mọi người hoàn toàn im lặng. Chỉ thấy huyền phù ở giữa không trung, Bùi Tam trên bao tay đều có vết máu màu vàng.

"Trong thiên hạ, Yêu Thú như ngươi cũng chỉ đứng hàng thứ ba thứ tư thôi." Bùi Tam nhìn Yêu Long, lạnh nhạt nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy hình ảnh này, đột nhiên tỉnh ngộ đi tới.

Bùi Tam khi đến Hình ý Môn, chỉ sợ cũng đã hạ quyết tâm là sẽ đi tới Man tộc thần miếu.

Khi đó, Bùi Tam căn bản không biết bản thân mình cũng đã là Động Hư cường giả. Như vậy, ngay lúc đó Bùi Tam cũng nắm chắc một mình một người từ Man tộc thần miếu, đem tấm bia đá của Chí Cường Giả cướp đoạt.

"Không hổ là người dám mang quân đi tấn công Ma Ni Tự, thực lực Bùi Tam này thật mạnh!" Đằng Thanh Sơn trong lòng thất kinh: "Lúc trước cùng Doanh thị gia tộc Tần Thập Thất tỷ thí, lúc ấy Bùi Tam căn bản không có sử dụng bao tay."

Giữa bầu trời của Man tộc, Man tộc thần miếu hoàn toàn không nghĩ tới Thần Viên cùng Thần Long mạnh nhất của bọn họ lại đều bị đánh bại.

"Như thế nào lại như vậy..."

Man tộc đại trưởng lão, phi cầm Yêu Thú Hắc Ô đang bảo vệ kim diện thần bí nam tử đều bị kinh hãi. Kim diện thần bí nam tử hai tròng mắt lộ ra vẻ không tin: "Chỉ có mấy năm, tại sao lại có thể như vậy. Đằng Thanh Sơn mới tu luyện được bao nhiêu năm a. Tại sao có thể như vậy!?"

"Đại trưởng lão!"

Kim diện thần bí nam tử đột nhiên lên tiếng.

"Kim trưởng lão." đại trưởng lão quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nam tử thần bí phi thân dừng ở trên lưng Hắc Ô đầu tiên là khom mình hành lễ với Thần miếu đại trưởng lão, sau đó nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, nói: "Đằng Thanh Sơn ngươi có phải là rất muốn giết ta?"

"Muốn biết ta là ai sao? Đáng tiếc, ngươi làm không được."

Trên người nhiễm huyết, Đằng Thanh Sơn trên mặt tỏa sát khí dày đặc, cầm trong tay Luân Hồi Thương bay tới, thanh âm lạnh lùng nói: "Ngươi cho là ngươi còn thoát được?"

Man tộc đại trưởng lão nghĩ muốn động, cũng không dám động.

Không ai dám ngăn cản.

"Ha ha ..."

Kim diện thần bí nam tử ngửa đầu phát ra tiếng thê lương, lập tức đột ngột vung tay lên hung hăng đánh một chưởng lên trán mình, lực xuyên thấu mạnh mẽ trực tiếp xuyên qua giữa Nê hoàn cung của hắn.

Một tia máu tươi từ khóe miệng của kim diện thần bí nam tử chảy ra.

Đang bay tới, Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn cảnh này, chỉ thấy nam tử thần bí vô lực từ trên lưng của Hắc Ô ngã xuống. Không quản là Bùi Tam hay Man tộc thần miếu, thậm chí là Bất Tử Phượng Hoàng, Lôi Điện Thần Ưng cũng nhìn chăm chăm về phía kim diện thần bí nam tử.

*kim sắc long huyết: máu rồng màu vàng.

542. Chương 52: Đây Là?

Trước kia, hần cùng Gia Cát Nguyên Hồng được xưng là Dương Châu hai đại thiên tài, hai người sau đó cũng đều danh liệt "Thiên Bảng". Gia Cát Nguyên Hồng là Quy Nguyên Tông tông chủ, nhưng hần cũng là Thanh Hồ Đảo đảo chủ, một trong bát đại tông phái của Cửu Châu. Phóng nhãn khắp thiên hạ, trong tay hần có nhiều quyền lực, chính là nhân vật đỉnh phong đứng ở một phương của Cửu Châu.

Hết thấy mọi thứ cũng đều thay đổi chỉ vì một người tên là Đằng Thanh Sơn, thiên tài ngang trời xuất thế. Điều đó, đã làm thay đổi tất cả.

Hần vì hành vi ngu xuẩn của đứa con mà đắc tội Đằng Thanh Sơn, làm cho Thanh Hồ Đảo hoàn toàn đối mặt với Đằng Thanh Sơn. Ở Đại Duyên Sơn, Thanh Hồ Đảo tổn thất thảm trọng, hần ảm đạm thoái vị, truyền lại chức đảo chủ cho sư đệ.

Trở thành người chèo thuyền, đối với một cường giả Thiên Bảng là điều rất mất mặt.

Nhưng sau khi lột bỏ mặt nạ da người, lấy khuôn mặt thực chèo thuyền, đưa những đệ tử bình thường qua lại Thanh Hồ Đảo. Trên toàn Cửu Châu đại địa đều nghị luận, Cổ Ung hần đường đường là cường giả Thiên Bảng lại lưu lạc như thế... Nhưng là, tâm chí của hần lại kiên định như bàn thạch. Trên phương diện võ đạo, thực lực của hần bắt đầu tăng mạnh.

Đột nhiên, hết thấy đều thay đổi!

Năm đó, Đằng Thanh Sơn bị khắp thiên hạ đuổi giết đã trở lại, đầu tiên là sử dụng thân phận Kinh Ý làm thiên hạ khiếp sợ. Rồi sau đó cười Bất Tử Phương Hoàng, mang Lục Túc Dao Trì, lấy khí thế bá đạo, lực áp Vũ Hoàng Môn, giết chết Hư Cảnh đại thành cường giả của Xạ Nhật Thần Sơn và Vũ Hoàng Môn. Tuyên cáo hần trở về! Hai mươi một tuổi đạt tới Hư Cảnh, một thiên tài cực kỳ đáng sợ!

Hần lo lắng, sợ hãi!

Quả nhiên, không lâu sau, Quy Nguyên Tông hướng Thanh Hồ Đảo phát động tiến công. Ở trong lòng hần thì Quy Nguyên Tông căn bản không tính là gì, vì Quy Nguyên Tông vẫn luôn sống yên trong một quận, là một tiểu tông phái, há có thể làm lay động được Thanh Hồ Đảo? Chẳng qua, tiểu tông phái này có tuyệt thế thiên tài "Đằng Thanh Sơn" phụ trợ.

Hần rất muốn Thanh Hồ Đảo thắng lợi, nhưng kết quả thì sao? Sư tổ chết! Cả Thanh Hồ Đảo bị diệt! Phần đông sư huynh đệ hoặc chết hoặc bỏ trốn!

Trong lúc tuyệt vọng, hần không ngờ cũng đạt tới Hư Cảnh! Khi đó, hần sinh tồn tại thế giới này cũng chỉ có có một mục đích là báo thù!

Hần liền tự hủy dung mạo, đi vào giữa Man hoang tìm kiếm Man tộc trong truyền thuyết, bắt đầu bố cục của hần, bố cục trong suốt hai mươi năm!

Hần được cả Man tộc tôn trọng, Man tộc đưa hần trở thành người đại đức chân chính, trở thành ân nhân.

Chân đạp Cửu Châu, đi khắp Đông hải, thảo nguyên, Tây Vực, tìm kiếm các vị cường giả để nhằm báo thù Đằng Thanh Sơn. Các loại mưu kế nhất nhất được thi triển, hần nghĩ mọi biện pháp. Nhưng thiên tài Đằng Thanh Sơn năm đó, ngày hôm nay cũng đã thành một phương chư hầu!

Dưới trướng Hình Ý Môn, hai mươi vạn Huyết Lang quân danh chấn thiên hạ, tại Cửu Châu đại địa vô số Nội gia quyền đệ tử cũng đều tín ngưỡng Đằng Thanh Sơn. Muốn đối phó bằng vũ lực với Đằng Thanh Sơn, quá khó khăn!

Dùng mưu kế, lợi dụng người khác, thậm chí cuối cùng hần lợi dụng đến cả Man tộc thần miếu, nhưng hần vẫn thua!

Hần tuyệt vọng! Một người đạt tới Hư Cảnh, vắn vắn hai mươi năm sau đã bước vào Động Hư chi cảnh, hơn nữa có thể đánh bại Hư Cảnh đại thành Yêu Thú có thiên phú rất mạnh là Tử Mao Thần Viên. Thực lực như vậy đã làm hần tuyệt vọng!

Hắn biết, hắn không có cách nào trốn khỏi tốc độ của Bất Tử Phượng Hoàng. Lần này không giết chết được Đằng Thanh Sơn, hắn chắc chắn sẽ phải chết!

Chết!

Cũng không thể chết trong tay Đằng Thanh Sơn! Thậm chí, còn khiến cho Đằng Thanh Sơn vĩnh viễn không biết được thân phận chân chính của bản thân hắn!

Hắn chỉ hận ông trời thật bất công!

Không phải hắn không liều mạng, mà là Đằng Thanh Sơn tiến bộ quá nhanh!

Bồng!

Thi thể rơi xuống tại nơi phế tích giữa núi rừng, đã không còn một tia sinh cơ nào nữa.

Kiếp trước không quản là vinh quang cỡ nào! Bây giờ đã trở về với cát bụi.

”...”

”Sư!”

Đằng Thanh Sơn hóa thành một đạo lưu quang, dừng ở trước thi thể kim diện thần bí nam tử.

”Tự sát.” Đằng Thanh Sơn trong hai tròng mắt có một tia rung động. Một Hư Cảnh cường giả tự sát thì phải cần rất nhiều dũng khí, và cảm thấy rất tuyệt vọng thì mới lựa chọn tự sát!

Một đạo lưu quang hạ xuống, hóa thành một đạo nhân ảnh, đứng là Bùi Tam.

”Kim Thắng.” Bùi Tam nhìn thi thể, nhẹ cười nói: ”Lúc trước ta còn xem thường hắn, chỉ biết dụng mưu kế không ngờ lại tự sát. Ta thật ra có vài phần bội phục hắn. Một Hư Cảnh cường giả, không ngờ cũng sẽ tự sát. Đằng Thanh Sơn, Kim Thắng này xem ra cùng người có cừu hận thật lớn a.”

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Muốn hủy Hình Ý Môn, muốn hại các con của mình, nếu không phải có thâm cừu đại hận thì sao phải làm như vậy?

”Ta muốn nhìn xem, hắn rốt cuộc là ai!” Đằng Thanh Sơn cúi đầu, bắt lấy mặt nạ màu vàng.

Vù!

Mặt nạ vén lên!

”Ấn?”

Đằng Thanh Sơn biến sắc, trong lòng nhin không được cả kinh. Đó là một gương mặt xấu xí dữ tợn, trên mặt tràn đầy các loại trảo ngân. Ngoại trừ cặp mắt, Đằng Thanh Sơn cơ hồ nhìn không ra trên mặt hắn còn có chỗ nào là hoàn hảo. Thậm chí nếu không nhìn ánh mắt, cũng rất khó nhận định đây là gương mặt!

”Hủy dung?” Bùi Tam kinh ngạc nói: ”Đằng Thanh Sơn, người có nhận ra hắn là ai không?”

”Đúng, hắn là ai?”

Đằng Thanh Sơn nhìn gương mặt dữ tợn và xấu xí này, cùng với đôi mắt điên cuồng, lắc đầu thở dài nói: ”Ta cho rằng, Kim Thắng trưởng lão thân phận chân chính của hắn chính là Thanh Hồ Đảo ”Cổ Ung”. Nhưng là, không nhìn chính xác gương mặt hắn, ta cũng không dám khẳng định. Hiện tại, nhìn khuôn mặt đầy vết sẹo lồi lõm không ra hình dáng này ta không thể hoàn toàn xác định được.”

”Hư hư thực thực, Cổ Ung- Kim Thắng trưởng lão.” Bùi Tam nói thầm, nhin không được cười rộ lên.

”Người chết là hết, hết thấy đều chấm dứt.” Đằng Thanh Sơn nhìn không ra được gương mặt của thần bí nam tử này.

Chỉ thấy Bất Tử Phượng Hoàng cùng Lôi Điện Thần Ưng cũng dừng ở phía sau Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam.

Mà ở giữa không trung, con rết to lớn màu đen cùng Hắc Ô cùng với Tử Mao Thần Viên, Yêu Long cũng đang nhìn về phía hai người Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam. Ba vị Thần miếu trưởng lão ở trên lưng con rết to lớn, giờ phút này cảm xúc cũng rất phức tạp. Trong đó, đại trưởng lão mặc Chí Cường Chiến Giáp trầm thấp mở miệng nói: "Hai vị, người đã chết, các người có thể rời đi được rồi."

"Thì thể Kim trưởng lão, các người không thể động vào."

Người khổng lồ có cái đầu bóng lưỡng trịnh trọng nói: "Kim trưởng lão đối với Man tộc ta có ân, chúng ta sẽ đưa hãn hậu táng tại nơi của các trưởng lão an nghỉ."

"Tùy các người, ai lại có hứng thú với thi thể?" Bùi Tam nói.

Đằng Thanh Sơn tuy rằng hận người này, nhưng khi hãn chết thì cũng đã không còn hận nữa.

"Bùi cung chủ, hiện tại nên làm sao?" Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Bùi Tam. Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn, cười nói: "Đằng Thanh Sơn, ta và người đi tới đây, ta giúp người tìm kiếm Cổ Ung- Kim trưởng lão, người xem như mục đích đã được. Chẳng qua, ta đến đây là muốn tìm kiếm tấm bia đá."

"Ta muốn nhờ Đằng Thanh Sơn người giúp ta tìm kiếm, không biết có được không?"

Đằng Thanh Sơn cười nói: "Cung chủ đã lên tiếng, ta sao dám không tòng mệnh?"

"Ha ha, tiểu tử người." Bùi Tam cười rộ lên.

Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam đạt tới cảnh giới này, phóng nhãn khắp thiên hạ, có thể đáng giá để bọn họ có vài phần kính trọng thì cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Đằng Thanh Sơn rất bội phục thực lực của Bùi Tam. Bùi Tam có thể một người tại Thủ chi đạo, Phật tông chi đạo, Kiếm chi đạo rất nhiều phương diện đều đạt được thành tựu cực cao, Đằng Thanh Sơn không thể không khâm phục. Bùi Tam đối với Đằng Thanh Sơn, cũng rất bội phục. Khi cùng tuổi, về thực lực hãn không thể sánh bằng Đằng Thanh Sơn.

Không quản là sáng chế Nội gia quyền nhất mạch hay tuổi còn trẻ, chỉ việc đã có một chân bước vào Động Hư đại thành chi cảnh cũng đã làm Bùi Tam sợ hãi than.

"Hảo, chúng ta hảo hảo tìm xem tấm bia đá kia ở đâu."

"Bắt đầu đi."

Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam đồng thời bay lên trời, sau đó một đạo điện quang ẩn hiện lóe ra quang mang đột ngột hướng xung quanh Man tộc thần miếu ở phía dưới quét qua quét lại. Còn một đạo hắc sắc, mơ hồ có ngũ thải quang mang cũng hướng phía dưới quét ngang lan ra xung quanh. Hai đại Động Hư cường giả, trực tiếp tại Man tộc thần miếu bắt đầu tìm kiếm.

Nhìn thấy cảnh này, Man tộc thần miếu có chút tức giận.

"Hai vị, các người làm cái gì vậy?" Đại trưởng lão quát.

Bùi Tam khinh thường liếc mắt nhìn hãn một cái, cười một tiếng: "Ta khuyên người đừng lên tiếng. Nếu không, hôm nay ta sẽ san bằng Man tộc thần miếu, lấy đi Chí Cường Thần Giáp."

Những lời này làm Man tộc đại trưởng lão cả kinh. Mặc dù tức giận, nhưng hãn cũng không dám nói nữa.

Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam, hai đại Động Hư cường giả bắt đầu không ngừng tìm tòi xung quanh Man tộc thần miếu.

"Bùi cung chủ, chúng ta tìm lâu như vậy cũng không phát hiện tấm bia đá của Chí Cường Giả, có thể hay không là người bị lừa?" Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Bùi Tam. Đồng dạng phi hành ở giữa không trung, Bùi Tam đi tới nhẹ cười nói: "Luận mị hoặc nhân tâm, điều tra người ta nói lời hư thật thiệt giả, phóng nhãn thiên hạ, không người nào có thể so sánh với ta. Ta xác định, Cổ Ung Kim trưởng lão hư hư thực thực kia nói lời này tuyệt đối là thật."

"Đằng Thanh Sơn, người giúp ta cùng nhau điều tra ba ngày. Nếu trong ba ngày cũng tìm không thấy, vậy thôi." Bùi Tam nhẹ cười nói: "Đằng môn chủ, được không?"

Đằng Thanh Sơn cười.

”Cũng tốt, ba ngày thì ba ngày.”

Vì thế, Đằng Thanh Sơn tại trung tâm Man tộc thần miếu hướng ra bốn phía không ngừng làm thế giới lực của mình lan ra, bắt đầu tìm kiếm dưới mặt đất.

Lúc chạng vạng tối ở Man hoang, chỗ sâu trong một tòa thác nước rủ xuống trên một ngọn núi cao.

Oanh long long ~~ Ohăng phất xung quanh thác nước khi ánh mặt trời chiếu xuống hiện ra nhiều màu sắc kỳ dị.

”Đằng Thanh Sơn!” Một đạo thanh âm từ xa xa truyền tới.

Chỉ thấy hai đạo lưu quang một trước một sau, cơ hồ cùng lúc có mặt ở đây.

”Cuối cùng cũng đã tìm được rồi.” Bùi Tam mỉm cười nhìn thác nước.

”Không ngờ lại giấu xa như vậy.” Đằng Thanh Sơn cũng mỉm cười.

Bọn họ hai người cũng thông qua thế giới lực của mình đảo qua, liền phát hiện bên trong thác nước ở phía sau núi đá này giấu kín một khối ngọc thạch, hơn nữa còn có những dao động kì lạ. Lấy ánh mắt của Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam, trong khoảnh khắc đều phán định đây là vật phẩm do Chí Cường Giả lưu lại.

Một cái duỗi tay, chỉ thấy hiện lên một ảo ảnh thật lớn.

Ảo ảnh thật lớn, đem khối ngọc thạch kỳ lạ này từ trong thác nước ra, rồi sau đó rơi vào trong tay Bùi Tam. Khối ngọc thạch này cùng với Thần Tiên Ngọc Bích Đằng Thanh Sơn gặp qua rất giống, toàn thân mơ hồ hiện lên ánh sáng màu xanh biếc, dưới hào quang của mặt trời ban chiều chiếu rọi xuống, càng có vẻ bất phàm.

Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam nhìn khối ngọc thạch này.

”Đại Vũ khi đạt tới Chí Cường Giả thì Phá Toái Hư Không mà đi. Không một ai biết ở con đường phía trước rốt cuộc là cái gì, không ai biết. Như thế, một khi thế gian đã mất đi sở luyện, không bằng uống một ly rượu, tiêu sái mà đi.” Chữ trên tấm bia đá ẩn chứa kiếm ý mãnh liệt.

Mà Đằng Thanh Sơn lại hoàn toàn bị những lời này hấp dẫn, trầm tư hồi lâu.

543. Quyển 12: Cửu Đỉnh Luân Hồi -- Chương 1: Ước Định

Nhưng trong lòng Đằng Thanh Sơn vẫn không tự chủ được nhắc đi nhắc lại: ”Tiến thêm một bước, phía trước rốt cuộc là cái gì? Phía trước là cái gì?” Đã đạt tới tầng thứ này, Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ đạt tới cảnh giới Chí Cường Giả là có thể hoàn toàn chống cự sự áp chế của Cửu Châu đại địa, lấy thế giới lực của chính bản thân phá vỡ thế giới của Cửu Châu.

Đó cũng chính là Phá Toái Hư Không!

Thế nhưng, sau khi Phá Toái Hư Không sẽ là cái gì?

Đằng Thanh Sơn cũng có thể đặt nghi vấn này trong lòng. Hắn vốn tưởng rằng, sau khi đạt tới Chí Cường Giả thì sẽ biết được sau khi Phá Toái Hư Không thì sẽ phải làm gì tiếp theo. Thế nhưng, sau khi tìm thấy tấm bia đá do Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch lưu lại này, hắn mới biết Chí Cường Giả cũng không biết sau khi Phá Toái Hư Không sẽ thành ra cái dạng gì.

”Ha ha ha.” Bỗng nhiên, một tiếng cười sang sảng vang lên bên cạnh.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn về phía Bùi Tam đang túy ý cười lớn, không khỏi hỏi: ”Bùi cung chủ, người cười cái gì vậy?”

”Cao hứng!”

Bùi Tam nhìn về phía Đằng Thanh Sơn: ”Vì ta cao hứng nên ta cười, có gì sai nào?”

”Chuyện gì mà lại cao hứng?” Đàng Thanh Sơn nhíu mày nói.

Bùi Tam mỉm cười nhìn tấm bia đá: ”Tấm bia đá này là di vật của Chí Cường Giả Lý Thái Bạch, mà phía trên có viết ”Từng bước từng bước tiến tới, phía trước là cái gì, không ai biết.” Ha ha, quá khứ ta cũng có nghi vấn, đạt tới cảnh giới Chí Cường Giả, Phá Toái Hư Không thì tiếp theo sẽ là cái gì?”

”Ta cứ cho rằng, đạt tới Chí Cường Giả thì sẽ biết được. Nhưng xem ra, Lý Thái Bạch này cũng chỉ ôm một bụng nghi hoặc mà thôi.” Bùi Tam mỉm cười: ”Thế nhưng, như vậy ta lại rất vui vẻ. Không biết, chưa hẳn đã là không tốt.” Đàng Thanh Sơn ngẩn ra.

Bùi Tam nhìn vầng thái dương đang dần chìm về phương Tây, mỉm cười nói: ”Nhân sinh sở dĩ có thể sống một cuộc sống thông khoái và tuyệt vời, chính bởi vì không thể biết trước tương lai. Không biết được sau khi Phá Toái Hư Không là cái gì, điều này lại khiến ta càng thêm chờ mong a.”

Đàng Thanh Sơn khẽ gật đầu, lộ ra vẻ tươi cười.

Hắn cũng đồng dạng như vậy, hắn cũng khát vọng chờ mong đối với cảnh tượng sau khi Phá Toái Hư Không. Là một cái thế giới hỗn độn? Hay là một cái tân thế giới kì lạ? Hay là lại đầu thai làm một con người mới? Không ai biết! Các Chí Cường Giả hiểu rõ điều này, thế nên bọn họ liền từng người từng người ly khai Cửu Châu.

”Oanh ~ long” Thác nước chảy xiết không ngừng đổ xuống thủy đàm.

Mà lúc này, Bất Tử Phượng Hoàng cùng Lôi Điện Thần Ưng cũng từ đằng xa bay tới. Hai ngày trước Đàng Thanh Sơn cùng Bùi Tam không ngừng tìm kiếm tấm bia đá, thế nên bọn chúng cũng lười, không muốn chạy loạn theo. Bất quá khi Bùi Tam cùng Đàng Thanh Sơn tụ lại một chỗ, chúng biết tấm bia đá do Chí Cường Giả lưu lại hẳn là tìm được rồi.

”Đáng tiếc, đáng tiếc a.” Bùi Tam nhịn không được lắc đầu nói: ”Năm đó, lúc Lý Thái Bạch viết tấm bia đá này phỏng chừng cũng không đem tất cả các điều ngộ được của bản thân quán thấu vào trong đó.”

Đàng Thanh Sơn cũng nhìn tấm bia đá.

Trên tấm bia đá cũng chỉ nói qua loa mấy câu, kiếm ý mặc dù cực kì cường đại nhưng chỉ cần thoáng nghiên cứu là có thể cảm ứng được huyền ảo trong đó. Một Chí Cường Giả tinh thông thư pháp, hiển nhiên không có khả năng cứ mỗi câu do hắn viết ra là ẩn chứa sở ngộ trong tất cả các đạo. Quán thấu một chút sở ngộ về kiếm đạo vào trong mấy chữ thôi đã là cực kì khó khăn.

Đối với ”Thần” cũng tiêu hao rất lớn.

Chí Cường Giả cũng không phải là cái kẻ bị bệnh thích tự ngược đãi bản thân, tự dưng không đâu lại hao phí Thần, đem tất cả sở ngộ của bản thân quán thấu vào trong đó.

”Lý Thái Bạch tiền bối.” Đàng Thanh Sơn cười: ”Năm đó, chắc cũng là tùy ý mà viết mấy hàng chữ này. Bất quá cho dù là như vậy, nhìn vào kiếm ý là có thể thấy được kiếm đạo của Lý Thái Bạch tiền bối cao thâm như thế nào.”

”Cao thâm thì sao chứ, nhìn không ra thì có cái tác dụng gì?”

Bùi Tam lắc đầu, cười: ”Xem như chuyện này thành ra công cốc rồi. Bất quá, tấm bia này mà đem về cho nữ nhi của ta, nó nhất định là rất cao hứng.”

Đàng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười.

Hắn phát hiện giữa mình và Bùi Tam ít ra cũng có một điểm giống nhau là đều sủng nịnh nữ nhi, điều này khiến cho Đàng Thanh Sơn gia tăng hảo cảm với Bùi Tam không ít.

”Đáng tiếc, không thể quan sát kiếm đạo của Lý Thái Bạch tiền bối. Nếu có thể được, đối với ta có lẽ cũng sẽ có chút ít sở ngộ.” Bùi Tam lắc đầu cười một tiếng. Kì thật, đạt tới cảnh giới của hắn, khoảng cách đến Chí Cường Cảnh Giới chỉ còn một điểm nữa mà thôi. Có thể quan sát ”Đạo” của một trong tứ đại Chí Cường Giả trong lịch sử, điều này là vô cùng hữu ích.

Bình thường, cái gọi là Thần điển cùng bí tịch thì cũng chỉ là văn tự miêu tả mà thành thôi.

Cái Búi Tam cần, chính là cái có thể giúp hẩn tự mình cảm nhận ý cảnh.

"Ân?" Nghe Búi Tam nói thế, Đằng Thanh Sơn chợt nhớ lại lúc trước khi đặt chân tới Minh Nguyệt Đảo hẩn đã phát hiện được Thần Tiên Ngọc Bích.

"Khỏi Thần Tiên Ngọc Bích kia, ắt hẩn là do Lý Thái Bạch tiên bối đặt tới cảnh giới Chí Cường Giả mà kích động viết nên. Phần ta quan sát hiểu được lúc trước, sợ cũng không được một phần mười trong đó. Khỏi Thần Tiên Ngọc Bích đó không chừng ẩn chứa tất cả "Đạo" của Lý Thái Bạch tiên bối!" Nghĩ tới đây, Đằng Thanh Sơn không khỏi trong lòng nóng lên.

Năm đó, Đằng Thanh Sơn vẫn chưa bước vào Hư Cảnh, không dám nghiên cứu kiếm đạo quá sâu, sợ về sau có ảnh hưởng đối với "Đạo" của bản thân.

Bất quá, hiện giờ hẩn đã đặt một chân vào cảnh giới Động Hư đại thành, "Đạo" cũng đã tương đối hoàn thiện. Quan khán "Đạo" của Chí Cường Giả chỉ có tác dụng khiến cho bản thân xúc động, mà không ảnh hưởng đến sự cứng cố "Đạo" của bản thân mình.

"Đợi đến khi ta củng cố lần lĩnh ngộ này xong, phải tìm lúc nào rảnh đi tới Minh Nguyệt Đảo một chuyến xem sao." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó, Đằng Thanh Sơn cùng Búi Tam cưỡi Bất Tử Phượng Hoàng và Lôi Điện Thần Ưng, một đạo ly khai Vạn Hoang.

Trên đường trở về, Bất Tử Phượng Hoàng cùng Lôi Điện Thần Ưng đều thi triển tốc độ cực kì kinh người. Kỳ thật, luận về tốc độ cực hạn, Lôi Điện Thần Ưng cũng chỉ thoáng hơn Bất Tử Phượng Hoàng một chút mà thôi.

"Đằng Thanh Sơn." Búi Tam mở miệng nói: "Chắc ngươi cũng biết Thiên Thần Cung ta chuẩn bị khai chiến với Ma Ni Tự."

Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng nhìn Búi Tam cách đó không xa, truyền âm nói: "Ân, ta đương nhiên biết. Búi cung chủ huy động hơn trăm vạn đại quân tinh anh, động tĩnh lớn như vậy, sợ trong thiên hạ không có mấy người là không biết."

"Lần này ta nhất định phải tiêu diệt Ma Ni Tự." Ánh mắt Búi Tam sắc bén như đao, trầm thấp nói: "Bất quá, dù sao Ma Ni Tự cũng có nội lực(sức mạnh bên trong, chứ không phải như là "nội công"- DG) thâm hậu, có không ít Hư Cảnh cường giả. Muốn một lần diệt sạch bọn họ, thật sự là rất khó. Thế nên, thỉnh Đằng môn chủ cho ta mượn Bất Tử Phượng Hoàng một thời gian."

Bất Tử Phượng Hoàng không quản là phi hành hay di chuyển trong lòng đất thì đều cực kì am hiểu. Hơn nữa, về chạy trốn hay truy sát, năng lực đều nắm giữ ưu thế.

"Đằng Thanh Sơn, nếu ngươi nguyện ý hỗ trợ, có Bất Tử Phượng Hoàng này phụ trợ, diệt Ma Ni Tự ta có mười thành nắm chắc." Búi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn: "Không biết Thanh Sơn ngươi có nguyện ý hay không?"

Đằng Thanh Sơn cười.

Năm đó, vì Quy Nguyên Tông, mình cùng Búi Tam liền trở mặt. Lần đó, mình thì muốn Quy Nguyên Tông tiếp tục nắm giữ Giang Ninh Quận, mà Búi Tam lại không đáp ứng. Búi Tam nói hẩn thiếu Đằng Thanh Sơn một cái nhân tình, thì nhiều nhất cũng chỉ có thể để Quy Nguyên Tông chuyển tới Vạn Vạn Quận hoặc là Sở Quận.

"Búi Tam không ngờ cũng có ý với Bất Tử Phượng Hoàng." Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm tính toán: "Huống chi, một khi Ma Ni Tự cùng Thiên Thần Cung đại chiến. Một bên là Ma Ni Tự thâm sâu khó dò cường giả vô số, một bên lại là khí thế đang ở mức cao nhất là Thiên Thần Cung, ta nhúng tay vào làm cái gì? Nếu Tiểu Thanh vì vậy mà bị thương thì..."

Mặt ngoài, Đằng Thanh Sơn lại mỉm cười nói: "Búi cung chủ, việc này liên lụy quá lớn. Thiên Thần Cung của ngươi cùng Ma Ni Tự đều là những tông phái mạnh nhất trên Cửu Châu. Hai đại tông phái các người đánh nhau, ta quả thật không tiện nhúng tay vào."

"Người không muốn cho ta mượn?" Bùi Tam nhướn mày.

Đặng Thanh Sơn lắc đầu cười: "Bùi cung chủ, việc này ta không cách nào giúp được. Hơn nữa, lúc trước mẫu thân của Tiểu Thanh là Phượng Hoàng chi mẫu cũng đã nói qua là cho phép Tiểu Thanh đi theo ta nhưng ta phải đảm bảo an toàn cho nàng. Phượng Hoàng chi mẫu cũng tuyệt đối không cho phép Tiểu Thanh tham dự vào mấy cái chuyện như vậy."

Bùi Tam nhìn Đặng Thanh Sơn.

Đặng Thanh Sơn mỉm cười nhìn Bùi Tam.

Thông qua ánh mắt, Bùi Tam hiểu được Đặng Thanh Sơn hiện giờ không còn là Đặng Thanh Sơn còn yếu kém năm đó mà hắn có thể áp bức được. Dù sao thì Đặng Thanh Sơn cũng đã đạt tới Động Hư chi cảnh, một khi phối hợp cùng Bất Tử Phượng Hoàng đã quá đủ để uy hiếp bất kì tông phái nào.

"Thôi được." Bùi Tam lộ ra vẻ tươi cười: "Nếu Phượng Hoàng chi mẫu đã có nhắc nhở, như vậy thì người nên làm theo."

Đặng Thanh Sơn mỉm cười.

"Bất quá, Đặng Thanh Sơn, nếu người đã không cho Thiên Thần Cung ta mượn Bất Tử Phượng Hoàng thì ta cũng không mong muốn người cho Ma Ni Tự mượn." Bùi Tam cười nói: "Ta cũng không muốn nhìn thấy cảnh mấy tên đầu trọc Ma Ni Tự cười Bất Tử Phượng Hoàng cùng ta chém giết."

Sau khi theo mẫu thân học được một số tuyệt kĩ, một khi liều mạng, tốc độ bộc phát của Tiểu Thanh gần như có thể coi là đệ nhất Cửu Châu.

"Không cho Ma Ni Tự mượn?" Đặng Thanh Sơn nhướn mày.

Bùi Tam nhíu mày nói: "Đặng Thanh Sơn, theo ta nhớ được thì khi người truyền bá Nội Gia Quyền trên Cửu Châu, nơi bài xích kịch liệt nhất hình như là Ma Ni Tự thì phải! Hai quận Nhung Châu, Lương Châu dưới trướng Ma Ni Tự hẳn là nơi có ít người luyện Nội Gia Quyền nhất trên toàn bộ Cửu Châu đại địa. Bọn họ cũng không cho người một chút mặt mũi nào a."

Đặng Thanh Sơn ngẩn ra, không khỏi cười khổ trong lòng. Không ngờ vì muốn ngăn mình cho Ma Ni Tự mượn Bất Tử Phượng Hoàng, Bùi Tam lại lôi chuyện này ra nói.

Bất quá, đây lại là sự thật.

Ma Ni Tự nắm giữ Nhung Châu, Lương Châu, sự thống trị này là tuyệt đối, hơn nữa lại phi thường bài xích bên ngoài. Ma Ni Tự sử dụng tôn giáo để thống trị, cơ hồ mọi nhà đều tín ngưỡng Phật Giáo, mỗi người đều tin Phật. Cho nên tại Nhung Châu, Lương Châu có rất ít người tu luyện Đạo gia nhất mạch. Nội Gia Quyền cũng vậy.

Chỉ cần theo học một trong hai mạch trên đều trở thành kẻ phản bội Phật Giáo! Về điểm này, Ma Ni Tự không ngừng tiến hành truyền giáo, quán thâm tin tức đối với hai châu dưới trướng. Theo học Đạo Gia hay là Nội Gia Quyền nhất mạch đều bị gọi là dị giáo đồ! (sao mà giống Quang Minh Thần thế!- DG BD: giáo phái này trong mấy bộ truyện về ma pháp đều có, hẳn mọi người đều biết)

Dị giáo đồ tại Nhung Châu, Lương Châu đều bị khinh thường, thậm chí bị khi dễ cũng là chuyện bình thường. Cho nên, Đặng Thanh Sơn cũng không cách nào truyền bá Nội Gia Quyền tại Nhung Châu, Lương Châu. Người học tập mặc dù có, nhưng cũng chỉ là rất nhỏ.

Đặng Thanh Sơn đối với việc Ma Ni Tự coi Nội Gia Quyền tu luyện giả là dị giáo đồ thì rất là bất mãn, bất quá hắn cũng không có biện pháp. Ma Ni Tự đích thực là một khối xương cứng, từ xưa đến nay vẫn chưa có ai dám đi gặm nó.

Thế nhưng sau nhiều năm như vậy, kể từ khi Thích Ca tổ sư khai tông lập phái tới nay, kiếp nạn lớn nhất từ trước đến nay của Ma Ni Tự, rốt cuộc buông xuống.

"Bùi cung chủ, việc đó là đương nhiên, ta đã nói không nhúng tay thì tự nhiên sẽ không nhúng tay. Ta đương nhiên cũng sẽ không cho Ma Ni Tự mượn Bất Tử Phượng Hoàng." Đặng Thanh Sơn mỉm cười nói.

544. Chương 2: Chiến Tranh

Dọc theo đường đi, hai người cũng trò chuyện khá là vui vẻ. Đến khi phải tách ra, một người đi Tây Vực, một người về Hình Ý Môn. Bùi Tam cười nói: "Đằng Thanh Sơn, đợi đến thời điểm đại quân Thiên Thần Cung ta đánh đến Ma Ni Tự, ngươi cũng nên đến quan khán! Phỏng chừng, Ma Ni Tự cũng có Động Hư cường giả! Hai Động Hư cường giả giao chiến, có lẽ đối với ngươi cũng có chỗ tốt!"

"Nhất định." Đằng Thanh Sơn cười gật đầu.

"Cáo từ."

Bùi Tam khẽ chấp tay một cái, đứng trên lưng Lôi Điện Thần Ưng, nhanh chóng hướng phía Tây Bắc bay đi.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn dõi theo Bùi Tam vừa mới rời đi: "Động Hư cường giả đối chiến? Không biết thực lực Động Hư cường giả của Ma Ni Tự như thế nào đây?" Đằng Thanh Sơn lập tức cười, khoanh chân ngồi xuống lưng Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, hướng Đại Duyên Sơn bay đi.

Tốc độ của Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh hiển nhiên là cực nhanh.

Thời điểm về đến Đại Duyên Sơn, vầng thái dương bắt quá cũng vừa mới xuống núi, các thôn xóm dưới chân núi Đại Duyên Sơn cũng bắt đầu có khói bếp mọc lên.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn từ trên cao nhìn xuống, liếc mắt một cái liền chứng kiến thê tử Lý Quân đang ở trong Đông Hoa Uyển, bộ dáng có chút bất an nhìn bầu trời. Mà nữ nhi Sương Sương cũng ở bên cạnh. Chứng kiến một màn này, Đằng Thanh Sơn không khỏi một trận ầm ập trong lòng. Hắn ngẫm lại, cảm thấy nằm đó tại Doan Mộc đại lục quyết định lấy Lý Quân là quyết định sáng suốt nhất trong đời mình.

Sưu!

Chứng kiến đạo hỏa hồng sắc lưu quang cực nhanh đáp xuống, Lý Quân cùng Sương Sương đều hiện lên vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

"Thanh Sơn."

"Phụ thân."

Đằng Thanh Sơn vừa đáp xuống đất thì mẹ con hai người Lý Quân cũng đã chạy tới. Chứng kiến quần áo trên mình Đằng Thanh Sơn rách tan nát chỉ còn lại chiến giáp, Lý Quân không khỏi lắp bắp kinh hãi. Đến khi kiểm tra không có thương tích gì thì nàng mới thở phào một hơi, trêu ghẹo nói: "Thanh Sơn, xem ra lần này ngươi tới Man tộc thần miếu cũng gặp phiền toái lớn nha."

Đằng Thanh Sơn bất đắc dĩ cười: "Tiểu, ngươi lại còn giấu cột ta. Mang cho ta một bộ y phục sạch tới đây, đợi ta tắm rửa sạch sẽ rồi hãy nói."

Tắm rửa, thay quần áo.

Buổi tối, một nhà năm người tề tựu cùng nhau ăn cơm, đồng thời nghe Đằng Thanh Sơn kể lại sự tình xảy ra. Vốn Đằng Thanh Sơn định để phụ mẫu đều tới đây ở, nhưng phụ thân Đằng Vĩnh Phàm kể từ khi chân dài ra thì căn bản không chịu ngồi yên một chỗ, thường xuyên tham gia huấn luyện lớp hậu bối tại Đằng gia trang. Phụ thân cùng mẫu thân cũng đều dùng qua Chu Quả Rượu nên thân thể rất tốt, yế nên Đằng Thanh Sơn thỉnh thoảng mới đi thăm phụ mẫu một lần. Đồng thời mang theo Hồng Sương, Hồng Vũ để bọn chúng gặp ông nội, bà nội.

"Phụ thân, rốt cuộc là tên hỗn đản nào?" Hồng Sương nghe Đằng Thanh Sơn tự thuật, nhin không được xiết chặt hai nắm tay. Đối với người âm thầm sắp xếp hết thảy mọi việc này, Hồng Sương có thể nói là hận hấn thấu xương.

"Chết tốt lắm." Hồng Vũ cũng nhin không được nói.

"Phụ thân." Hồng Sương liền nói: "Tên đó rốt cuộc là ai? Sao lại có cừu hận sâu đậm với Đàng gia chúng ta như vậy, liên tục nhiều lần bày mưu tính kế đối phó chúng ta?"

Lý Quân ở bên cạnh cũng lập tức hỏi: "Đúng, Thanh Sơn, hẳn rốt cuộc là ai? Có phải là Cổ Ung không?"

Đàng Thanh Sơn bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Người này... cho dù ta có lột mặt nạ của hắn thì cũng không nhận ra."

"Không nhận ra?" Lý Quân nhin không được nói. Mà Hồng Sương, Hồng Vũ cùng thê tử Lôi Tiểu Như cũng đều nhìn qua Đàng Thanh Sơn.

"Đúng vậy."

Đàng Thanh Sơn lắc đầu nói: "Bởi vì hắn đã tự hủy dung."

"Hủy dung?" Nghe tới đây, mọi người đều trở nên im lặng.

"Thế nên, ta chỉ mới nói Kim Thắng trưởng lão này rất có thể là Cổ Ung." Đàng Thanh Sơn cười vang nói: "Bất quá, hắn cũng đã chết rồi! Chuyện này liên kết thúc như vậy!"

Sau khi trở về Hình Ý Môn, Đàng Thanh Sơn dành ra ba ngày cùng sinh hoạt với gia đình, ngày thứ tư bắt đầu tiến vào phòng luyện công tinh tu.

Lần này tới Man tộc thần miếu, Đàng Thanh Sơn đã có không ít thu hoạch.

Đặc biệt là có thể đem Ngũ Hành thể giới lực chuyển hóa thành Hủy Diệt thể giới lực.

Dựa theo ý tưởng của Đàng Thanh Sơn thì trước tiên phải củng cố cảnh giới trước mặt, hoàn toàn tham ngộ Hủy Diệt thể giới lực.

"Tam Thể Thức chia làm Sinh và Tử, mà hiện giờ Tử đã thành công. Như vậy, ta hoàn toàn có thể Tử hiểu được ý cảnh phản diện là Sinh." Đàng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Đàng Thanh Sơn một lòng tiềm tu.

Trong khi Đàng Thanh Sơn tiềm tu, Hình Ý Môn hoàn toàn là một mảnh tĩnh lặng thì tại Viêm Châu lại đang diễn ra một hồi chiến tranh đáng sợ! Tuy rằng Hư Cảnh cường giả của Xạ Nhật Thần Sơn đã chết, nhưng tông phái của bọn họ đã tồn tại ở Viêm Châu được rất lâu rồi. Hơn nữa, đệ tử của Xạ Nhật Thần Sơn cũng am hiểu kỹ năng cung tiễn khiến cho Quy Nguyên Tông rất đau đầu.

Dù sao, cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn mà không hiểu tuyệt kỹ về cung tiễn thì cũng chỉ có vài người mà thôi.

May thay, Quy Nguyên Tông có Hư Cảnh cường giả Gia Cát Nguyên Hồng, lại có Long Cương Quân cực mạnh.

Từ cuối năm ngoái đã bắt đầu chiến đấu kịch liệt. Thường thì khi một tòa thành trì bị Long Cương Quân công phá, Long Cương Quân vừa rời đi, lập tức lại bị nhân mã Xạ Nhật Thần Sơn chiếm lại.

Năm đó, Quy Nguyên Tông có thể diệt Thanh Hồ Đảo có một phần rất lớn công lao là của Long Cương Quân.

Tiếp theo là Đàng Thanh Sơn cùng Bất Tử Phượng Hoàng! Kì thật, đối với một đại tông phái có mấy trăm vạn nhân mã dưới trướng thì uy hiếp của một Hư Cảnh cường giả nhân loại cũng không lớn là bao. Dù sao thì một nhân loại Hư Cảnh cường giả có thể giết được bao nhiêu người? Chân chính uy hiếp chính là đến từ Hư Cảnh Yêu Thú, tỷ như Bất Tử Phượng Hoàng, một lần phóng hỏa liền thiêu chết nghìn vạn người.

Hoặc như Yêu Long Tử Tích, một ngưng hàn khí đông chết hơn vạn quân sĩ. Đây mới là điều đả kích sĩ khí khiến cho quân tâm tan vỡ nhanh nhất.

Thế nhưng, Quy Nguyên Tông lại không có Hư Cảnh Yêu Thú!

Thế nên Xạ Nhật Thần Sơn chỉ cần lựa chọn tránh đi mũi nhọn là Long Cương Quân, xé lẻ đại quân, ẩn núp ở các nơi, cùng Quy Nguyên Tông tranh đoạt từng tấc đất một! Thất bại ban đầu khiến cho Gia Cát Nguyên Hồng chỉ còn lựa chọn duy nhất là thận trọng đi từng bước một, dần dần cắn nuốt Viêm Châu. Khi hoàn toàn nắm vững một địa bàn mới tiếp tục công kích mục tiêu tiếp theo.

Kì thật, Gia Cát Nguyên Hồng vẫn còn một biện pháp là thỉnh Đằng Thanh Sơn hỗ trợ.

Đáng tiếc bởi vì chuyện lần trước, mà Gia Cát Nguyên Hồng cũng có lòng tự tôn. Hơn nữa hẳn nhìn nhận: "Hư Cảnh cường giả của đối phương đã chết, nếu ngay cả chiếm ưu thế lớn như vậy mà Quy Nguyên Tông ta cũng không thể thống nhất Viêm Châu, vậy thì ta có tư cách gì mà đòi thống lĩnh Viêm Châu?" Thế nên, Gia Cát Nguyên Hồng cũng xem lần chiến tranh này như là một dịp để tôi luyện quân đội.

Từ cuối năm ngoái cho đến tháng tư năm thứ hai, dưới tình huống chiếm cứ ưu thế về quân lực, sĩ khí cùng Hư Cảnh cường giả, Quy Nguyên Tông hao phí ước chừng bốn tháng, chết hơn ba mươi vạn người mới có thể hoàn toàn chiếm cứ Viêm Châu.

Mặc dù vậy, vẫn còn dư nghiệt tại nhiều nơi. Chẳng qua, điều đó cũng không ảnh hưởng đến đại cục là mấy.

Lúc Quy Nguyên Tông chiếm cứ Viêm Châu thì trên Cửu Châu lại đang diễn ra một tràng chiến tranh lớn hơn rất nhiều, hấp dẫn ánh mắt chú ý ở khắp nơi. Đại quân Thiên Thần Cung dọc theo Tây Vực, tiếp tục men theo "con đường hoàng kim*" vượt qua Duyên Châu, rốt cuộc tiến nhập biên cảnh Lương Châu.

Dưới trướng Thiên Thần Cung có hơn trăm triệu con dân, thủ lĩnh lại là cường giả đỉnh cấp Bùi Tam, đó cơ hồ có thể coi là đội quân vô địch. Lần tập kết đại quân này mặc dù là đi đường vòng, tiến vào Tây Vực, dọc theo con đường hoàng kim của Duyên Châu rồi mới tới Lương Châu. Tuy rằng hao phí rất nhiều thời gian, thế nhưng không ai trong thiên hạ dám hoài nghi thực lực của đại quân Thiên Thần Cung!

Nổi lên chỉ trong hai mươi năm, tuyển chọn ra tinh anh từ hơn trăm triệu con dân!

Mà hai châu dưới trướng Ma Ni Tự cũng có năm sáu triệu con dân, đã có lịch sử vô cùng lâu đời. Hơn nữa, Nhung Châu cùng Lương Châu cũng là hai châu có lực lượng kinh người nhất trên toàn Cửu Châu đại địa. Là nơi có tông phái do Chí Cường Giả lưu lại, bí tịch vô số, cường giả tự nhiên cũng không thiếu.

Hai bên va chạm!

Tuyệt đối là dọa người, ngay cả Đằng Thanh Sơn cũng không nguyện ý dính vào.

Tịch Dương Tây Hạ*, phía tây một mảnh ánh nắng chiều.

Bên trong Phật Đà Sơn, Ma Ni Tự.

Nơi đây chính là cấm địa của Ma Ni Tự, chỉ khi đạt tới Hư Cảnh Phật Tông Đại Sư mới có thể tiến vào. Mà lúc này đang có một vị thiếu niên mập mạp hình dáng tựa hồ là một tăng nhân từ xa xa bay tới, tiến vào một huyết động ở giữa sườn núi Phật Đà Sơn. Trên tay áo của vị thiếu niên này có chín đạo tử văn huyền ảo.

"Sư thúc!" Thiếu niên chập tay thành hình chữ thập, mở miệng nói.

Chỉ thấy trong huyết động đang có một gã hoàng bào tăng nhân khoanh chân ngồi quay mặt vào tường.

"Phàm Không, ngươi đã đến rồi." Thanh âm hoàng bào tăng nhân vô cùng hòa nhã, mơ hồ có chút thiện âm vờn quanh, cơ hồ có tác dụng thần kì khiến cho nhân tâm tĩnh lặng trở lại: "Đại quân Thiên Thần Cung hiện giờ như thế nào rồi?"

Thiếu niên tăng nhân lắc đầu nói: "Thiên Thần Cung từ hai mươi năm trước đã sở hữu quân đội cực kì tinh nhuệ và đáng sợ. Mà trong hai mươi năm nay, từ Đại thảo nguyên, Thanh Châu, U Châu họ không ngừng tuyển lựa ra tinh anh đệ tử. Hơn nữa, tại ba nơi này đều có đại lượng Nội Gia Quyền tu luyện giả. Những người này, phần lớn đều bị Thiên Thần Cung thu nạp."

"Chỉ cần Nội Gia Quyền có chút thành tựu, sau đó học thêm nội kinh bí tịch, lập tức sẽ là một Nhị lưu vũ giả. Nếu Nội Gia Quyền có thành tựu cao hơn, luyện ra nội kinh, liền có thể so với Nhất Lưu Vũ Giả."

"Nguyên nhân là do Nội Gia Quyền, nên Thiên Thần Cung mới có được đại lượng tinh anh quân sĩ. Trong số hơn trăm vạn quân của Thiên Thần Cung, yếu nhất cũng là Tam lưu vũ Giả, tuyệt đại đa số đều là Nhị lưu vũ giả."

Thiếu niên tăng nhân lắc đầu nói: "Sớm biết như thế thì Ma Ni Tự ta cũng đã cho phép Nội Gia Quyền truyền bá tại Nhung Châu, Lương Châu! Cho dù sẽ có một bộ phận bá nhập Hình Ý Môn, nhưng cũng sẽ có đại bộ phận quyền luyện gia hương mà gia nhập Ma Ni Tự ta."

Lời này làm bị hoàng bào tăng nhân trầm mặc hồi lâu.

Ma Ni Tự có thể nói là có được địa vị có một không hai tại Nhung Châu, Lương Châu. Tông phái này bài trừ hết thảy các phương pháp tu luyện có xuất xứ không phải từ Ma Ni Tự.

"Ai..." Một tiếng thở dài từ phía hoàng bào tăng nhân truyền ra.

"Phàm Không, người mang hai gã trưởng lão đi một chuyến tới Hình Ý Môn." Hoàng bào tăng nhân chậm rãi nói: "Nói với Đằng Thanh Sơn, về sau chúng ta sẽ cho phép gần sáu triệu con dân tại Nhung Châu, Lương Châu học tập Nội Gia Quyền. Hẳn cũng có thể mở Thanh Sơn Hội Quán tại đây, đồng thời cũng có thể chiêu mộ Nội Gia Quyền tu luyện giả tại hai nơi này cho Hình Ý Môn. Hy vọng, hẳn có thể cho chúng ta mượn Bát Tử Phượng Hoàng một thời gian."

"Sư thúc..." Thiếu niên tăng nhân rùng mình một cái.

Từ khi Thích Ca tổ sư khai tông lập phái đến nay, Ma Ni Tự đã bao giờ phải hạ thấp thân phận như vậy?

Bọn họ tuy không cùng Vũ Hoàng Môn hay là Doanh thị gia tộc tranh cường đấu thắng, nhưng từ trong đáy lòng, bọn họ đều cực kỳ cao ngạo. Ma Ni Tự, không thể nghi ngờ chính là đệ nhất tông phái trên toàn Cửu Châu đại địa! Chỉ dựa vào việc Ma Ni Tự cấm truyền bá phương pháp tu luyện của các tông phái khác tại địa bàn của họ cũng đủ nói lên ngạo khí của Ma Ni Tự!

Ai là đệ nhất tông phái, không phải dựa trên lời nói, mà là thực lực.

Vũ Hoàng Môn cho dù lớn tiếng thì có tác dụng gì? Người trong thiên hạ vẫn cho rằng Ma Ni Tự mới là tông phái mạnh nhất.

Nhưng không ngờ, Ma Ni Tự hiện tại cũng phải hướng người khác cúi đầu.

"Sư thúc, chúng ta từ trước tới giờ vẫn chưa từng nể mặt Đằng Thanh Sơn, không cho hắn xây dựng Thanh Sơn hội quán, ngay cả Nội Gia Quyền cũng cấm lưu truyền. Liệu hẳn có thể đồng ý hay không?" Thiếu niên tăng nhân nghĩ thấy có chút bối rối.

"Cứ đi đi. Bây giờ đã là lúc sinh tử tồn vong của Ma Ni Tự chúng ta, hướng Đằng Thanh Sơn cúi đầu một lần thì có tính là cái gì?" Hoàng bào tăng nhân thở dài nói: "Phàm Không, nhất định phải mời được Bát Tử Phượng Hoàng."

Thiếu niên tăng nhân hít sâu một hơi, hai tay tạo thành chữ thập, nói: "Vâng, thưa sư thúc."

*con đường hoàng kim: có cái tên khác là "Con đường tơ lụa", do một đại thần thời Trương Khiên thời nhà Hán Vũ Đế(Vũ Hoàng) vào thế kỷ 2 TCN thành lập ra. Nó nối dài từ Trung Quốc lan sang các nước châu Á, thậm chí cả các nước châu Âu như Đức... Con đường này được gọi là "con đường tơ lụa" vì mặt hàng chính được buôn bán khi đi qua con đường tơ lụa này chính là "lụa tơ tằm", một loại lụa cực kỳ nổi tiếng của người Trung Quốc từ thời cổ xưa, và cho đến tận ngày nay nó vẫn là một trong những loại lụa tốt nhất, đẹp nhất, bền nhất và thoải mái nhất trên thế giới(chỉ tiết về lụa tơ tằm thì mọi người search google giùm mình, vì nó dài lắm). Trước đây mình cũng đã giải thích sơ qua về con đường này, đây là dành cho những bạn nào chưa biết. Chỉ tiết xin vui lòng search google.

*Tịch Dương Tây Hạ: thực ra đây chỉ là cảnh mặt trời lặn xuống phía Tây mà thôi.

545. Chương 3:đuổi Ra Khỏi Nhà

Sáng sớm trên luyện võ đường của Hình Ý Môn Đông Hoa Uyển

Con gái của Đẳng Thanh Sơn cùng Hồng Vũ đều chăm chú luyện Ngũ Hành Quyền, Hồng Sương là chuyên tâm luyện Băng Quyền mà Hồng Vũ lại đang luyện Ngũ Hành Quyền. Đẳng Thanh Sơn cùng Tiểu đang đứng xem hai con luyện quyền.

” Hồng Vũ, Hoành Quyền chuyển sang Phách Quyền con xem cha đánh như thế nào mà làm như vậy?”

Đẳng Thanh Sơn nhíu mày khiển trách, Hồng Vũ ngoan ngoãn dừng lại, chỉ thấy Đẳng Thanh Sơn thi triển Hoành quyền thì cả người như hóa thành đại địa vô tận, làm cho người ta cảm giác không thể lay động.

Đến khi chuyển thành Phách Quyền lại giống như toàn bộ lực lượng thu liễm trong nháy mắt hội tụ trên Khai Sơn Thần Phủ, sau đó đột nhiên đánh xuống ” Ngũ Hành Quyền một quyền nối tiếp một quyền, ta mặc dù không muốn con đạt tới mức uy lực chồng chất nhưng phải đạt được quyền ý nối tiếp nhau” Đẳng Thanh Sơn nhìn Hồng Vũ nói.

Hồng Vũ lại một lần nữa chăm chú luyện quyền.

Đẳng Thanh Sơn nhìn con trai mình luyện quyền liền nở một nụ cười khê gật đầu. Tiểu đứng bên cạnh nhìn bộ dáng đó cũng không khỏi cười nói ” Thanh Sơn, Hồng Vũ hiện nay ngay cả tông sư cảnh giới cũng chưa tới, huynh có vẻ khắt khe với nó quá”

” Nàng không biết đó thôi, Hồng Vũ thật ra rất thông minh, có lẽ thiên phú không kém gì Sương Sương. Tuy nhiên Hồng Vũ dần dần phát hiện ra lỗi của mình nên không ngừng cải thiện và đề cao, hiện tại chính là thời điểm thích hợp nhất để luyện quyền, làm sao ta đối với nó lơ lỏng được?” Đẳng Thanh Sơn cười nói, trong lòng lại có chút thỏa mãn.

Đó là sự thỏa mãn khi có người kể tục mình.

Ở Cửu Châu một thời gian khá lâu, Đẳng Thanh Sơn cũng bị ảnh hưởng: Cho dù có truyền cho đệ đệ cũng không tốt bằng truyền cho huyết mạch của mình.

” Đúng rồi, Thanh Sơn. Mật tín ngày hôm qua đưa tới nói đại quân của Thiên Thần Cung đã tiến sát vào Lương Châu, quân đội của Ma Ni Tự tại Lương Châu cơ bản là chống không được” Tiểu cười cười nói ” Đám tăng nhân của Ma Ni Tự kia vẫn vô cùng cao ngạo, không coi bất kỳ một tông phái nào trên Cửu Châu vào mắt. Có lẽ ngoài ngoài miệng không nói nhưng hành vi lại vô cùng bá đạo, lần này khẳng định chúng vô cùng mất mặt”

” Đúng là mất mặt” Đẳng Thanh Sơn cười nhạt.

Hai vợ chồng Thanh Sơn đối với Ma Ni Tự cũng không có hảo cảm.

Thành lập Thanh Sơn hội quán nhìn cả Cửu Châu cũng chỉ có địa bàn của Ma Ni Tự là bị cấm, lấy uy thế của Hình Ý Môn hiện giờ nhìn khắp thiên hạ có tông phái nào mà không nể tới ba phần mặt mũi? Nhưng chính Ma Ni Tự lại không nể mặt. Trước mắt người khác thì luôn làm ra vẻ cao tăng đắc đạo nhưng khi có việc thì luôn luôn ngoan cố, cố chấp.

” Hừm” Đẳng Thanh Sơn kinh ngạc ngẩng đầu.

” Làm sao vậy?” Tiểu nghi hoặc hỏi lại.

” Nói đến là đến ngay, người của Ma Ni Tự đang đến” Đẳng Thanh Sơn cười nhạt, bỗng nhiên nhướng mày, sắc mặt không được tự nhiên.

Hắn rõ ràng cảm ứng được ba vị Hư Cảnh tăng nhân của Ma Ni Tự không ngờ bay thẳng tới Đông Hoa Uyển. ” Hừ, thực không hiểu quy củ” Đẳng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ.

Như việc tiến vào nhà người khác, công việc đầu tiên là phải gõ cửa.

Tiến vào tông phái khác, hầu như phải thông báo cho đệ tử trông cửa vào bẩm báo, sau đó được sự cho phép mới tiến vào.

Tuy nhiên Ma Ni Tự là đệ nhất đại tông phái trên toàn Cửu Châu, nếu như đệ tử bình thường đi bái phỏng Hình Ý Môn thì cũng không tính là gì nhưng đây là Hư Cảnh Cường giả tới, như thế nào phải thông qua

thông bẩm? nếu ba gã Hư Cảnh cường giả đứng trước cửa của Hình Ý Môn chờ đệ tử đi thông bẩm quả thật có chút mất mặt.

Nhưng Ma Ni Tự quên một điều, hiện giờ Hình Ý Môn không phải là nơi mà Ma Ni Tự có thể xem thường.

”Đằng môn chủ” Một đạo âm thanh truyền đến.

Ngay lập tức ba đạo lưu quang dừng lại bên cạnh võ trường Đông Hoa Uyển, Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái nhìn lại, chỉ thấy ba gã tăng nhân mặc tăng bào màu tím sẫm, cầm đầu là một gã thiếu niên mập mập, hai người khác phân biệt là một lão tăng tóc bạc và một lão tăng tóc đen. Lúc này trên mặt ba người đều lộ ra thần sắc kinh hãi ” Không nghĩ tới Đằng Thanh Sơn này đã đạt tới Động Hư chi cảnh ”

”Đằng Thanh Sơn này không hổ là tuyệt thế thiên tài từ khi khai thiên tích địa ra Cửu Châu”

Ba gã tăng nhân trong lòng thất kinh.

Gã thiếu niên mập mập mỉm cười chấp tay nói ” Phàm Không ra mắt Đằng Môn chủ ”

” Phàm Không đại sư, lần trước chúng ta ngoài Hồng Thiên Thành gặp một lần ” Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói ” Không biết ba vị đến Hình Ý Môn ta có chuyện gì? ”

” Không xong ”

Trong lòng gã thiếu niên mập mập tên Phàm Không giật mình, hẩn quan sát biểu tình của Đằng Thanh Sơn thì thấy rõ ràng Đằng Thanh Sơn mất hứng, nhưng thiếu niên mập mập Phàm Không vẫn mỉm cười nói ” Đằng Môn chủ, lần này ta tới cùng hai vị sư điệt cầu kiến Đằng Môn chủ là vì...”

” Nếu có liên quan tới trận chiến của Ma Ni Tự các người cùng Thiên Thần cung thì xin không cần phải nói ” Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói.

Ba gã tăng nhân biến sắc.

Gã tăng nhân tóc đen bên cạnh giọng khàn khàn nói ” Đằng Môn chủ, lần này tự thân sư bá tới đây cùng hai người chúng tôi gặp Đằng Môn chủ là mười phần thành ý ”

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại nhìn thoáng qua vợ mình, phát tay nói ” Sương Sương, Hồng Vũ, các con hôm nay luyện quyền như thế thôi, đi nghỉ trước đi ”

Hồng Vũ cùng Sương Sương thấy cha mình nói chuyện với ba vị tăng nhân thì lập tức đáp lại ” Vâng, thưa cha ”

” Tiểu, nàng cũng đi nghỉ trước đi ” Đằng Thanh Sơn nói.

Tiểu cùng Đằng Thanh Sơn dùng ánh mắt trao đổi, hai người bọn họ vẫn cố chấp, trong lòng họ Ma Ni Tự tựa như nước lửa không xâm giờ này tới Hình Ý Môn mà không thông bẩm với đệ tử gác cổng, bay thẳng vào Đông Hoa Uyển khiến trong lòng hai người càng thêm oán khí.

Nếu đã như vậy mà Đằng Thanh Sơn còn giúp Ma Ni Tự hẳn sẽ bị xem thường.

” Đằng Môn Chủ ”

Thấy người nhà của Đằng Thanh Sơn đều lui ra. Ba vị tăng nhân đều cảm giác không khí bất ổn, lão tăng nhân tóc bạc liền nói.

Đằng Thanh Sơn đi tới hai bước, ngồi trên ghế đá ngẩng đầu nhìn ba người đang suy nghĩ phía trước nói ” Ba vị hẳn là biết Đông Hoa Uyển này là chỗ nào chứ? Là chỗ ở của Đằng Thanh Sơn này, các người không thông bẩm một tiếng liền xông vào gọi là gì? ”

Ba vị tăng nhân cứng lại.

Cả ba người đều có chút hối hận, lúc trước không nhờ đệ tử trông cửa thông bẩm. Nhưng đây là thói quen của bọn họ bao nhiêu năm qua, là Hư Cảnh thì cứ việc như thế bay qua, cần gì phải phiền toái đi thông bẩm? Nhưng chính cái được gọi như ” tiềm thức ” đó giờ này trở thành nhược điểm, Đằng Thanh Sơn rõ ràng muốn đuổi ba người đi.

” Sư bá, tên Đằng Thanh Sơn này quá cao ngạo” Gã tăng nhân tóc đen truyền âm nói.

” Đằng Thanh Sơn này chính là chuyện bé xé ra to, muốn khiến chúng ta tức giận rồi đi. Như vậy hẳn dễ dàng phải sạch quan hệ với chúng ta, không cần phải vô nghĩ nữa” Gã thiếu niên mập mạp truyền âm trách mắng, sau đó lại mỉm cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

” Đằng Môn Chủ, người chính là người mà ta kinh ngạc nhất trong lịch sử toàn Cửu Châu, ta đối với Đằng Môn chủ vô cùng kính trọng. Phàm Không ta cũng sống vài trăm năm, cũng đã chuyển thế một lần nhưng cho tới bây giờ cũng chưa bước vào Động Hư chi cảnh, thật là đáng hổ thẹn. Điều này lại càng khiến ta bội phục Đằng Môn chủ” Thiếu niên mập mạp khen tặng Đằng Thanh Sơn một hồi sau đó cười nói ” Về phần không thông báo mà đã vào, ha ha khi chúng ta bay tới thì Đằng Môn chủ đã phát hiện ra chúng ta, nếu Đằng Môn Chủ không muốn gặp thì đã sớm truyền âm đuổi chúng ta đi, nếu Đằng Môn chủ không đuổi chúng ta đi hiển nhiên là muốn gặp chúng ta, như vậy không thể xem như không cáo mà vào”

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc.

Tên thiếu niên mập mạp này đã chuyển thế một lần. xem ra cũng không phải là người ngốc, rất khôn khéo.

” Ma Ni Tự chúng ta vẫn rất bội phục Đằng Môn chủ” Thiếu niên tên Phàm Không tiếp tục nói ” Tuy nhiên Ma Ni Tự ta từ khi khai sơn lập phái tới nay, tại hai quận Nhung Châu, Lương Châu là truyền tụng pháp pháp, không cho phép các phương pháp tu luyện khác tiến vào. Truyền xuống sau hai ba ngàn năm, môn hạ đệ tử đều trở thành thói quen cho nên mới tuân thủ di mệnh của Sư Tổ, cấm Lương Châu, Nhung Châu tu luyện Nội Gia Quyền do Đằng Môn Chủ người sáng chế. Nhưng lần này trưởng lão điện chúng ta thương lượng liền thấy phương pháp tu luyện Nội Gia Quyền cùng Phật Tông có điểm bù trừ cho nhau. Cho nên tại Lương Châu, Nhung Châu cho phép các người quảng bá Nội Gia Quyền, lần này chúng ta tới đây chính là nói cho Đằng Môn Chủ việc này”

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn Phàm Không một cái ” Ở Lương Châu, Nhung Châu cũng cho dân chúng học tập Nội Gia Quyền?”

” Đúng vậy” Phàm Không mỉm cười nói ” Nội Gia Quyền tu thể, Phật Tông chúng ta luyện tâm, bù trừ lẫn nhau là vô cùng tốt. Hơn nữa tự do tín ngưỡng, tương lai những người tu luyện nội gia quyền nếu nguyện ý gia nhập Hình Ý Môn, Ma Ni Tự ta tuyệt nhiên không ngăn trở”

Đằng Thanh Sơn cười như không cười nhìn Phàm Không.

Gã Phàm Không này rất thông minh.

Nếu là những cao thủ tu luyện bình thường tự nhiên sẽ rất cao hứng khi quyền pháp của mình có thể truyền bá. Cái gọi là ”đáp ứng đúng nhu cầu”(nã nhân thủ đoản: Đại ý là mang đến lợi ích cho người khác, đáp ứng đúng nhu cầu người khác cần) đến khi muốn từ chối cũng rất khó.

” Không cần” Đằng Thanh Sơn cười nhạt ” Hình Ý Môn của ta luôn luôn tôn trọng cái người ta gọi là ” duyên phận”, người có duyên đi học Nội Gia Quyền của chúng ta, vô duyên thì thôi đi. Cho nên dân chúng

Nhung Châu, Lương Châu có học Nội Gia Quyền của chúng ta hay không ta cũng không quản...ba vị, nếu không có việc gì ta sẽ tiễn ba vị rồi đi, ta hôm nay còn có việc quan trọng muốn làm”

Gã thiếu niên tên Phàm Không cùng hai gã tăng nhân rùng mình.

Trong mắt Phàm Không lại ánh lên tia thất vọng. Bình thường cao thủ tu luyện đối với kỹ xảo đàm phán cũng không hiểu nhiều, thật đáng hận là Đằng Thanh Sơn lại là loại người hiểu được điều đó.

Đằng Thanh Sơn nói rất đơn giản, ta hiểu được ý của ba vị nhưng tốt nhất các vị nên đi thôi, đó là ta đã nể mặt các vị rồi, nếu các người không đi thì ta sẽ đuổi các người đi.

Thiếu niên Phàm Không không cam lòng, cười cười nói ” Đằng Môn chủ, ta có nghe nói môn chủ có Bất Tử Phượng Hoàng, ta rất nóng lòng muốn gặp qua một lần, không biết cơ hội này có thể...”

” Bất Tử Phượng Hoàng không muốn tiếp xúc với người ngoài” Đằng Thanh Sơn đứng lên nói.

Gã tăng nhân tên Phàm Không cùng với hai gã tăng nhân nhìn nhau, cuối cùng chỉ có chấp tay hình chữ thập cáo từ, không cam lòng bất đắc dĩ rời đi.

Trên vạn trượng trời cao, sắc mặt ba gã tăng nhân đều vô cùng khó coi.

” Sư bá, Đằng Thanh Sơn này thật không nể mặt mũi Ma Ni Tự chúng ta” Lão tăng tóc đen tức giận nói.

Thiếu niên Phạm Không đậm mặc nói ” Không nể mặt mũi? Không nể mặt mũi đã trực tiếp đánh đuổi chúng ta đi, chẳng lẽ người đối phó được Đằng Thanh Sơn?”

Tăng nhân tóc đen cứng khẩu.

” Thể diện không phải người khác mang đến, mà tự mình làm ra” Phạm Không cười nhạt nói ” Đợi khi tập trung đủ nhân mã, đánh bại Bùi Tam, dùng thực lực nói cho thiên hạ biết, Ma Ni Tự chúng ta mới là Đệ Nhất tông phái, đến lúc đó cho dù ngạo khí của Đằng Thanh Sơn thế nào thì trước mặt Ma Ni Tự chúng ta cũng phải nhún nhường ba phần”

” Sư tổ xuất mã nhất định có thể đánh bại Bùi Tam” Lão tăng đầu bạc cũng chấp tay nói.

546. Chương 4: Cực Mạnh Va Chạm

Ngày mười một tháng năm, đại quân của Thiên Thần cung lại phá Thiên Cốc Quan. Ở đây quân đội Ma Ni Tự chết mười vạn trên tổng ba mươi vạn quân, nhóm còn lại thì bỏ chạy tán loạn. Thiên Thần Cung tử vong gần ba vạn.

Khí thế như chẻ tre.

Đại quân của Thiên Thần cung tập trung quân từ những tinh anh ở Thanh Châu, U Châu, Đại Thảo Nguyên. Đây chính là tinh anh tuyệt đối trong hơn một trăm triệu dân chúng, hơn nữa tinh anh của Tây Vực gia nhập khiến quân đội của Thiên Thần cung đạt tới một trăm năm mươi vạn. Dưới sự dẫn dắt của Bùi Tam, Thiên Thần Tô Mông Đặc, tông chủ Kiếm Tông Lý Triều, Thú Vương Ô Hầu, Bùi Hạo, Tây Vực Vương Đồ Khắc Tán cùng với nhiều Hư Cảnh cường giả khác, Thiên Thần cung bằng con đường ngắn nhất đánh thẳng tới Ma Ni Tự.

Không cần chiếm đóng thành trì

Không cần giết hại dân thường

Đại quân của Thiên Thần cung dọc theo con đường ngắn nhất gặp thần giết thần, gặp phật sát phật. Dọc theo đường đi liên tiếp phá được sáu đạo quan khẩu, cho dù một số trạm quan khẩu đó bị phá nhưng đại quân cũng không hề có ý dừng lại.

Đại quân vẫn tiếp tục đi tới.

Ngày mười hai tháng sáu, đại quân của Thiên Thần cung đã đóng quân dưới chân núi của Ma Ni Tự.

Đêm hè nóng bức...

” Tiểu, một trăm năm mươi vạn đại quân của Thiên Thần cung không ngờ không chiếm đóng thành trì nào mà chỉ một đường hoàn toàn phá tan trở ngại, trực tiếp chạy tới Ma Ni Tự. Xem ra không giống như muốn đoạt lãnh thổ của Ma Ni Tự” Đằng Thanh Sơn nhìn tin tức tình báo trong tay, không khỏi than thở. Lý ngời ở bên cạnh cũng cười nói ” Mọi người xem đây giống như là một cuộc báo thù”

” Ừ” Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Hai thế lực lớn chém giết nhau, nếu là vì địa bàn của nhau khẳng định sau khi chiếm đóng phải đóng quân chiếm lĩnh, củng cố địa bàn cho thật tốt. Nếu không, đánh một nơi mà không để quân mã lưu lại bảo vệ không phải là tổn công vô ích sao?

” Thanh Sơn, hiện tại gần một trăm bốn mươi vạn quân của Thiên Thần cung đã đi tới chân núi của Ma Ni Tự, mà một ngôi chùa lớn như Ma Ni Tự thì tăng nhân sống trong chùa cũng có tới gần trăm vạn, tăng nhân tinh anh có sáu mươi vạn tổng cộng cũng có tới hơn một trăm vạn cao thủ. Hơn một trăm vạn đấu với

hơn một trăm vạn, lại toàn là tinh anh... xem ra trận này khẳng định sẽ rất thảm thiết, phi thường thảm thiết.” Lý cũng không nhịn được sợ hãi than.

Đằng Thanh Sơn cũng gật đầu, cho dù phóng mắt cả Cửu Châu khẳng định cũng không có thế lực nào nhiều binh mã như Ma Ni Tự và Thiên Thần cung.

Có lẽ Huyết Lang Quân của Hình Ý Môn nếu luận về độ tinh anh có thể vượt qua Ma Ni Tự và Thiên Thần cung nhưng số lượng thì kém hơn một bậc.

” Năm đó Hồng Thiên Thành bị diệt còn lại tám vạn thiết kỵ (ngựa được mặc áo giáp sắt) tử chiến, nhưng Ma Ni Tự so với Hồng Thiên Thành thì mạnh hơn nhiều. Hơn nữa các tăng nhân luôn luôn tin tưởng tuyệt đối, không giống như Hồng Thiên Thành chưa đánh đã biết là bại” Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói ” Ngày mai ta cùng Bất Tử Phượng Hoàng đi hạ sơn Ma Ni Tự một chuyến để nhìn trận chiến này, hơn nữa bên trong Ma Ni Tự rất có thể có Động Hư Cường giả, hai đại Động Hư cường giả chém giết lẫn nhau tuyệt đối không thể bỏ qua.”

Không quân là hai đại quân đoàn tối tinh anh của hai đại tông phái chém giết hay hai đại Động Hư cường giả đối chiến đều hấp dẫn Đằng Thanh Sơn.

” Khi trở về chàng nhất định phải kể cho thiếp nghe” Lý cười cười nói.

Nàng cũng biết mấy trăm vạn người chém giết, chiến trường sẽ hỗn loạn tới mức trước nay chưa từng có, nàng đi sẽ khiến Đằng Thanh Sơn Phân tâm chiếu cố cho nàng.

” Yên tâm” Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói

Sáng sớm Ngày mười ba tháng sáu, Đằng Thanh Sơn cưỡi Tiểu Thanh rời khỏi Dương Châu Đại Duyên Sơn bay về phía tây. Bay qua Viêm Uyên. Tại chỗ giao giới giữa Nhung Châu và Lương Châu chính là một dãy núi non, dãy núi non này chính là nơi kiến tạo Ma Ni Tự. Từ khi chí cường giả Thích Ca Tổ Sư kiến tạo tới nay Ma Ni Tự càng ngày càng thịnh vượng, đây cũng chính là chùa miếu lớn nhất toàn Cửu Châu, bình thường cũng có thể chứa gần trăm vạn tăng nhân, mà hiện giờ lượng tục gia đệ tử tinh anh và các tinh anh quân sĩ cũng đều hội tụ tại Ma Ni Tự. Ước chừng có tới sáu mươi vạn tinh anh cùng gần trăm vạn tăng nhân.

Đây chính là căn cơ của Ma Ni Tự

” Vù vù...”

Gió hè nóng nực gào thét nhưng dưới chân núi của Ma Ni Tự, từng đạo quân thép tạo thành những vòng tròn nhìn không tới cuối, đây cũng chính là đạo quân có khí thế thịnh nhất trên toàn Cửu Châu - Đại quân tinh anh nhất của Thiên Thần Cung. Nhìn quân đội tưởng chừng như vô tận kia đều khiến bất kỳ kẻ nào hít thở không thông.

Mà trên đỉnh núi của Ma Ni Tự, cũng có vô số tăng nhân cầm binh khí.

Song phương đang trong thế giằng co.

” Lão gia hỏa Bùi Tam này, nhiều người như vậy để đánh nhau, thật có điểm ý tứ” Tại một nơi xa xôi, một gã nam tử tóc bạc lúc thì nhìn quân đội vô tận trên mặt đất, khi thì xem vô số tăng nhân trên núi. ” Lý Hàng ta sống trên đời này cũng chưa từng thấy nhiều tinh anh cùng nhau chém giết như vậy, có ý tứ, có ý tứ”

” Lý Hàng huynh” Một âm thanh vang lên bên tai Lý Hàng.

Lý Hàng vừa quay đầu lại thì thấy một đạo lưu quang từ xa phóng tới rơi trên mặt đất, đây là một lão già tai to mặt lớn. Thấy vậy Lý Hàng tươi cười ” Khương huynh, huynh cũng đến đây sao? Xem ra Vạn Tượng Môn của huynh không có việc gì bận sao?”

” Vội cũng phải đến thôi” Lão già mập ha ha cười nói.

” Người của Vũ Hoàng Môn đến?” Lão già mập nhìn thấy hai bóng người sừng sững bay tới chính là Hoàng Thiên Cầm cùng Liễu Hạ.

Một hồi lâu sau, Hư Cảnh cường giả ở khắp các nơi, thậm chí cả một vài Hư cảnh nhân tản cũng đến đầy đủ. Cho dù là Doanh Thị Gia Tộc, Vũ Hoàng Môn hay các thế lực yếu hơn như Tuyết Ưng giáo, Quy Nguyên Tông đều có người tới, thậm chí có cả Lý Hàng - một trong ba vị Hư Cảnh nhân tản cũng tới đang cùng nhưng Hư Cảnh khác nói chuyện.

” Lại một vị Động Hư Cường giả”

” Mau nhìn bên kia”

Nhóm Hư Cảnh này đều quay đầu nhìn lại, lập tức sợ tới mức nhảy dựng. Chỉ thấy xa xa Đằng Thanh Sơn trong một bộ trường bào màu trắng, tay cầm Luân Hồi Thương cười Bất Tử Phượng Hoàng bay tới. Mọi người không những kinh hãi vì Đằng Thanh Sơn đạt tới Động Hư mà còn kinh sợ phát hiện ra một con yêu long ẩn hiện trong mây đang cùng Đằng Thanh Sơn bay tới.

Con yêu Long này toàn thân bao trùm bởi long lân màu tím sẫm to như bàn tay, ánh mắt màu vàng to lớn như bánh xe.

” Yêu Long Tử Tích” Có ai đó hô lên, không ít người hít vào một ngụm khí lạnh.

” Đằng Thanh Sơn đạt tới Động Hư chi cảnh?” Nụ cười trên môi Hoàng Thiên Cần đột nhiên cứng đờ, kinh hãi nhìn Đằng Thanh Sơn. Lần trước thua Đằng Thanh Sơn khiến hắn một lòng củng cố cảnh giới của mình, rốt cục cũng cường hóa thân thể trở thành Động Hư có chút thành tựu. Trước lúc này hắn muốn giáo huấn Đằng Thanh Sơn một phen, không cho phép Đằng Thanh Sơn kiêu ngạo.

” Sư bá” Liễu Hạ nhìn về phía Hoàng Thiên Cần nói ” Đằng Thanh Sơn không ngờ...”

” Im mồm” Hoàng Thiên Cần tức giận tới sắc mặt khó coi.

Lúc này Đằng Thanh Sơn đến khiến không ít các Hư Cảnh cường giả tới nghênh đón.

” Ha ha, Đằng huynh, chỉ trong chớp mắt huynh đã đạt tới Động Hư chi cảnh, bội phục, bội phục” Nam Tử tóc bạc Lý Hàng cười nói.

” Lý Hàng huynh” Đằng Thanh Sơn cũng đáp xuống đất cười cười nói.

Lý Hàng thấy Đằng Thanh Sơn khách khí như vậy thì cảm thấy mở mặt mở mày, dù sao hiện giờ Đằng Thanh Sơn cũng là Động Hư Cường giả.

Dù sao dưới trướng của Đằng Thanh Sơn là Hình ý Môn - Một cổ thế lực đáng sợ, lần này Đằng Thanh Sơn mang theo Bất Tử Phượng Hoàng và yêu long Tử Tích đến ngay cả Vũ Hoàng Môn cùng với Doanh Thị Gia Tộc đều cảm thấy áp lực không nhỏ khiến địa vị của Đằng Thanh Sơn cao lên không ít.

Một thân phận như vậy còn đối với mình khách khí hỏi sao Lý Hàng không cao hứng cho được?

” Đằng Môn Chủ” Một lão già mập mập chấp tay.

” Khương trưởng lão” Đằng Thanh Sơn cũng cười chấp tay.

” Đằng huynh đệ” một vị nam tử lạnh lùng trong trường bào màu vàng, lưng đeo một thanh trường kiếm, giữa mi tâm có chấm hồng chính là năm đó giao thủ cùng Bùi Tam - Tần Thập Thất. Tần Thập Thất chấp tay

” Chúc mừng Đằng huynh đệ bước chân vào Động Hư chi cảnh, yêu long Tử Tích này cũng cùng với Đằng huynh đệ người đi đến, thật khó được chứng kiến yêu long này một lần.”

Đằng Thanh Sơn cười ” Tử Tích lão ca biết lần này Ma Ni Tự cùng Thiên Thần cung đại chiến nên cũng muốn xem trận chiến này”

Cách đó không xa, Hoàng Thiên Cần cùng Liễu Hạ nhìn một đám người cùng Đằng Thanh Sơn cười nói, lại nhìn Yêu Long Tử Tích và Bất Tử Phượng Hoàng đang trên không trung liên cảm thấy tức giận.

” Tên Đằng Thanh Sơn này thật may mắn, ngay cả yêu long Tử Tích cũng là bằng hữu của hắn” Liễu Hạ không nhịn được nói.

” Cực thịnh ắt sẽ suy, ta xem tên Đàng Thanh Sơn này đắc ý được bao lâu?” Hoàng Thiên Cầm trong lòng tức giận, hắt uất hận từ lần trước, muốn lần này nhất định phải giáo huấn Đàng Thanh Sơn, nhưng hiện tại hắn thấy Đàng Thanh Sơn đã đạt tới Động Hư Chi Cảnh, và lại mang theo Bất Tử Phượng Hoàng cùng Yêu Long Tử Tích khiến khí thế của Vũ Hoàng Môn hẳn hoàn toàn lâm vào hạ phong.

Hơn nữa luận quan hệ với mọi người.

Đàng Thanh Sơn quan hệ với mọi người dĩ nhiên là tốt hơn Vũ Hoàng Môn.

Ánh mặt trời đã dâng cao, không khí càng lúc càng nóng cháy

Đại quân vô tận trên mặt đất cùng với vô tận tăng nhân trên đỉnh núi vẫn đang trong thế giằng co.

Mà nhóm cường giả đang xem cuộc chiến phía xa xa vẫn đang đàm tiếu

” Nhìn kìa” Lý Hàng chỉ về phía Thiên Thần Cung.

Mọi người đều quay lại.

Chỉ thấy đại quân Thiên Thần Cung trên mặt đất bay lên mấy người, trong đó thủ lĩnh là một gã mặc trường bào màu vàng sẫm đứng trên lưng Lôi Điện Thần Ưng - Bù Tam. Bên cạnh là Thiên Thần Tô Mông Đặc, cụt một tay Lý Triều còn có đệ đệ Bù Hạo, thú vương Ô Hưu, Tây Vực Vương Đồ Khắc Tán phân biệt ngồi trên một đầu Tiên Thiên Kim Đan yêu thú.

Cả nhóm người huyền phù trên trời cao.

Ngay lúc đó một âm thanh lạnh lùng vang lên trong toàn thiên địa ” Từ nay về sau, trên Cửu Châu Đại Địa sẽ không còn Ma Ni Tự” Thanh âm vang vọng, quanh quẩn trong thiên địa truyền vào tai từng người không kể là Ma Ni Tự hay Thiên Thần cung ” Truyền lệnh của ta”

Bù tam lạnh lùng nói ” Tiến công, san bằng Ma Ni Tự”

Nhất thời, vô tận đội quân mang trên người trọng giáp hưởng ứng đáp lại.

” Bù Tam, Ma Ni Tự ta với ngươi không oán không cừu, nói rõ việc này có đánh cũng không muộn” Chỉ thấy năm tên tăng nhân mặc áo bào tím đều phi hành giữa không trung, người nói chuyện chính là Phàm Không.

Một phương Ma Ni Tự trong lòng đều uất hận, Thiên Thần Cung vô duyên vô cớ đánh Ma Ni Tự, ngay cả một câu cũng không nói, trực tiếp tấn công.

Ma Ni Tự không hiểu chuyện gì xảy ra.

” Lên”

Bù Tam hừ một tiếng. Ngay sau khi đại quân Thiên Thần Cung hô vang trời hưởng ứng đáp lại, chỉ thấy toàn quân hạo hạo dâng dâng quân sĩ hướng Ma Ni Tự phóng đi tựa như nước vỡ đê.

” Các vị, giết đi” Bù Tam lạnh lùng nói

Các vị Hư cảnh cường giả đứng ngay sau Lôi Điện thần ưng cũng đồng loạt hướng phía Ma Ni Tự phóng đi.

Trong tai Đàng Thanh Sơn chỉ còn tiếng reo hò dâng lên như sóng biển, toàn bộ đại địa tưởng chừng như rung động.

Theo đại quân Thiên Thần Cung xông lên sơn đạo, tăng nhân trên Ma Ni Tự lao xuống, đao kiếm gặp nhau liền tùy ý có thể thấy được máu tươi cuồng phun, máu chảy đầm đìa...một hồi đại chiến điên cuồng bắt đầu như vậy.

” Bù Tam chủ, Phật Tông thánh địa ngươi đừng có làm càn” Một âm thanh tựa như tiếng sấm vang lên trong đầu mọi người.

Chỉ thấy xa xa trên đỉnh núi, một đầu Kim Sí Đại Bằng Hư Cảnh Yêu Thú thật lớn giương cánh đáp xuống, trên lưng nó còn có một gã đi chân trần, mặc tăng bào màu vàng. Gã tăng nhân mặc tăng bào màu vàng đi chân trần toàn thân mơ hồ phát ra hào quang vờn quanh cùng thiện âm vang lên.

” Ha ha” Bùi Tam bỗng dừng lại phát ra tiếng cười to phóng túng, chân đạp Lôi Điện Thần Ưng lao tới Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Bùi Tam cùng lão Tăng đi chân trần mặc tăng bào màu vàng đều nhảy lên.

” Rống...”

” Oanh”...

Nháy mắt va chạm, một đạo hào quang màu vàng bắn ra tứ phía, một bàn tay màu vàng khiến cả người Bùi Tam lao thẳng xuống mặt đất mà tăng nhân mặc tăng bào màu vàng bay ngược trở lại rơi xuống lưng Kim Sí Đại Bàng.

” U~~”

Lôi Điện Thần Ưng lập tức đảo cánh , xẹt qua không trung chặn Bùi Tam lại, còn hấn thì chặt vật đứng trên lưng Lôi Điện Thần Ưng

547. Chương 5: Sinh Cùng Tử

”Ma Ni Tự thật mạnh, không ngờ còn che giấu tuyệt thế cường giả đến bậc này.”

”Hoàng bào tăng nhân này rốt cuộc là ai? Không ngờ, không ngờ có thể một chiêu đánh lui Bùi Tam.” Ở đây các Hư Cảnh cường giả, cho dù là cả Đẳng Thanh Sơn, đều cảm thấy khiếp sợ trước nay chưa từng có. Trong cảm giác của mọi người, Thiên Thần cung chủ Bùi Tam là một nhân vật tuyệt đối có thể xưng là vô địch ma đầu trên toàn Cửu Châu đại địa..

Đẳng Thanh Sơn cả thân hình co rút lại, gắt gao nhìn chăm chăm xa xa hai người phân biệt ngồi trên lưng Kim Sí Đại Bàng cùng Lôi Điện Thần Ưng, trong lòng khiếp sợ: ”Bùi Tam vừa rồi tuy rằng còn chưa sử dụng binh khí bao tay kia, lại là, một quyền của hấn uy lực cực kỳ đáng sợ. Không ngờ vẫn bị bại! Vẫn bị hoàng bào tăng nhân trực tiếp áp đảo!”

Ở trong lòng, Đẳng Thanh Sơn sớm nhận định, trên toàn bộ nhân loại của Cửu Châu đại địa, Bùi Tam hiện tại đứng thứ nhất.

Nhưng vừa rồi một màn lại... ...

”Ha ha, thống khoái.”

Tiếng cười to vang vọng từ trên bầu trời truyền đến, chỉ thấy Bùi Tam một thân hoàng bào, đứng ở trên lưng Lôi Điện Thần Ưng, chung quanh mênh mang lưu quang xoay tròn vờn quanh, cả người giống như một pho tượng ma thần, chăm chăm nhìn phía đối diện.

Lạnh nhạt bình tĩnh đứng ở trên lưng Kim Sí Đại Bàng, toàn thân hoàng bào tăng nhân mơ hồ có kim quang bao phủ, Tiếng cười của Bùi Tam vang vọng thiên địa: ”Không nghĩ tới, Ma Ni Tự hiện giờ, còn có người chân chính luyện thành Kim Thân Phật Đà.”

”Kim Thân Phật Đà?”

Xa xa đang xem cuộc chiến, các Hư Cảnh cường giả đều mê hoặc, Kim Thân Phật Đà, chính là thần cấp bí điển của Ma Ni Tự. Theo lý thuyết, Phật tông tăng nhân đạt tới Hư cảnh mới có thể tu luyện Kim Thân Phật Đà, chẳng lẽ luyện thành Kim Thân Phật Đà cũng có đặc thù ?

”Xem ra Bùi cung chủ đối với Ma Ni Tự biết khá nhiều.”

Hoàng bào tăng nhân đứng ở trên Kim Sí Đại Bàng, hai tay tạo thành chữ thập mỉm cười nói: ”Ta diện bích tìm hiểu mười tám năm, may mắn có chút thành tựu Kim Thân Phật Đà, Bùi cung chủ đối với bí mật của Ma Ni Tự đều quen thuộc như vậy. Ta còn nghe nói, Bùi cung chủ còn am hiểu được cả Lục Tự chân ngôn của Ma Ni Tự, đạt thành tựu cực cao? Không biết Bùi cung chủ người, từ chỗ nào học được?”

Hoàng bào tăng nhân thanh âm bình thản, khiến nhân tâm cô đọng một cảm giác yên bình.

"Phật gia thì sao? Ta đây có một bộ Mật Tông thủ ấn chi pháp, nghe nói Kim Thân Phật Đà thủ ấn chi pháp đã vượt xa cả sự khùng khiếp. Bùi Tam ta hẳn khai mở nhãn giới." Lời nói của Bùi Tam tràn ngập chiến ý, lời vừa dứt, toàn thân khí thể vụt thay đổi giống một pho cổ phật điêu khắc mà thành, thâm nghiêm cùng uy nghi.

Hoàng bào tăng nhân biến sắc, hai tay vội kết ấn quyết, toàn thân kim quang lan rộng ra.

"Đón ta một chiêu Đại Uy Diệt Thế Ấn." Bùi Tam nói xong, cả người hoá thành một tia chớp xoẹt thẳng đến phía hoàng bào tăng nhân, thời khắc này thiên địa xung quanh bỗng ngập tràn áp bức.

Quân đội song phương của Thiên Thần Cung cùng Ma Ni Tự, còn có các Hư Cảnh cường giả vẫn đang chém giết lẫn nhau. Lại là song phương Hư Cảnh cường giả đều chú ý tới Bùi Tam cùng hoàng bào tăng nhân. Tất cả mọi người rõ ràng, căn cơ song phương cùng với thực lực của các Hư Cảnh cường giả đều tương đương, như vậy kết quả chiến đấu của Bùi Tam cùng với hoàng bào tăng nhân, sẽ quyết định cuộc chiến thắng bại sinh tử của mỗi phương thế lực.

"Phốc!" "~~"

Từng đạo thanh âm trầm thấp không ngừng từ không trung truyền xuống, hơn nữa mắt thường có thể thấy được, không gian sóng gợn không ngừng lan rộng, ngay cả Hư Cảnh cường giả cũng không dám tới gần hai đại động hư cường giả.

Người thường căn bản nhìn không thấy hai người này, chỉ có thể miễn cưỡng chứng kiến một đạo kim quang cùng với một đạo quang mang màu xám lẫn lộn, lẫn lộn thay đổi.

"Hai người này không ngờ đâu như kiểu tỷ thí, mà không phải sinh tử chém giết?" Đằng Thanh Sơn nhíu mày nhìn, lấy hiện giờ thực lực của hắn, nhãn giới của hắn có thể nhìn ra được, Bùi Tam cùng hoàng bào tăng nhân tựa hồ chém giết rất kịch liệt. Lại là rất hiển nhiên, phương thức giao thủ của song phương đều là tỷ thí ảo diệu.

Dần dần mỗi chiêu mỗi thức càng thêm uy lực, càng thêm tinh diệu.

Giao thủ đến thời khắc này, với nhận thức của Đằng Thanh Sơn đã đoán được những gì kế tiếp.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn sắc mặt khê biến.

"Chân chính động thủ rồi!"

Đằng Thanh Sơn lộ vẻ tươi cười.

Chỉ thấy giữa không trung, quang quyển màu xám cùng kim sắc tách ra, hai đạo nhân ảnh phân biệt huyền phù lên cao.

"Mật Tông thủ ấn chi pháp của Bùi Tam chủ đích thật là bác đại tinh diệu, bội phục." Hoàng bào tăng nhân khí định thần nhàn, tạo thành chữ thập mỉm cười nói.

"Người tại Phật Đà sơn diện bích tham ngộ, xem ra cũng chưa được hoàn toàn." Bùi Tam khí thể lại lần nữa biến hóa.

Từ phía trước mặt vị đắc đạo cao tăng, khí thể hung lệ bắt đầu chuyển hoá, sau lưng Bùi Tam đột nhiên trống rỗng hiện ra một hư ảnh thật lớn, hư ảnh này rõ ràng là một đầu Hắc mao thần viên, hư ảnh mơ hồ của Hắc mao thần viên hiện ra gương mặt dục tợn, miệng há lớn ra đều có thể thấy được.

"Xuy xuy!" Hào quang trên hai tay Bùi Tam chợt lóe, song thủ đã đeo vào hai chiếc bao tay.

"Ma Ni Tự Thích Ca tổ sư tuy rằng lợi hại, nhưng là đám hậu bối các ngươi, thế hệ sau không bằng thế hệ trước." Thanh âm Bùi Tam trở nên thô cuồng hung ác giống như một đầu mãnh thú hình người nói chuyện, "Chỉ có biết đi theo vết chân của tiền nhân, không tự ngộ ra con đường cho riêng mình. Hoàng bào hòa thượng, Vạn thú chi đạo này, chính là do ta hao phí tâm huyết sáng chế ra, ngươi tới thử coi."

Hoàng bào tăng nhân mỉm cười, hai tay chấp lại thành hình chữ thập: "Tổ Sư sở truyền phương pháp, bác đại tinh thâm. Ta cũng không hoàn toàn hiểu được, không dám tham nhiều hơn, tự đi sáng tạo phương

pháp tu luyện mới? Ta tuy rằng thấu được một - hai phần mười của tổ sư, nhưng cùng với Bùi cung chủ giao thủ, cũng đủ rồi.”

”Không biết tự lượng sức mình!”Bùi Tam cười lạnh một tiếng.

”Rống ~” Hư ảnh hắc mao thần viên sau lưng Bùi Tam phát ra tiếng rống giận vang vọng thiên địa, Bùi Tam thân hình nhoáng lên một cái giống như một đầu viên hầu trực tiếp xông tới, chiếc bao tay loé sáng kim quang giống như thiên thạch từ trời giáng xuống bay thẳng đến hoàng bào tăng nhân. Hoàng bào tăng nhân trên mặt kim quang mơ hồ, tay phải cũng bất ngờ ngưng tụ thành một kim sắc vạn tự thủ ấn

”Phá! ! !”

Tiếng hô của Bùi Tam phát ra hung lệ điên cuồng, hai tròng mắt đều đỏ sọng lên.

”Đốt!”

Thủ ấn của hoàng bào tăng nhân chậm rãi đẩy ra, giống như đang gian nan di chuyển một vật cực kỳ trọng yếu.

Một dòng lưu quang xoay tròn quanh nắm tay.

Một vòng kim quang bao phủ quanh vạn tự ấn thủ.

Rất nhanh va chạm cùng một chỗ.

Vô thanh vô tức, nhưng ngay sau đó.

Giống như thời khắc thiên địa hủy diệt đã đến , đất trời như đang rên rỉ, một cỗ ba động xung kích mãnh liệt vạn phần đột ngột lan mở, cỗ ba động xung kích này lan mở tốc độ cực nhanh, căn bản làm cho người ta không kịp trốn tránh, trực tiếp lan ra khoảng không xung quanh, không ít các quân sĩ trốn tránh không kịp trực tiếp bị chấn thành thịt nát xương tan, mặt đất nơi nơi đột ngột nhấc lên, từng đường nứt sâu khe rãnh ngang dọc đan xen.

Mà ở xa xa vẫn bình tĩnh quan khán, Đằng Thanh Sơn nhướng mày một cái.

”Ca!”

”Ba!”

Hai thanh âm rất nhẹ vang lên, bị át đi dưới tiếng gầm rú đang vang vọng, lại là Đằng Thanh Sơn nghe ra được, ”Ấn? Xương cốt gãy đoạn? Hơn nữa còn phát ra hai tiếng. Cả hai người xương cốt đều gãy? Hay là một người xương cốt bị gãy rời ra hai nơi? Hay thanh âm đoạn gãy nào khác?”

”Ha ha.”

Bùi Tam phát ra tiếng cười điên cuồng, trên khóe miệng còn đọng vết máu, lại hướng hoàng bào tăng nhân phóng tới, người thường thấy không rõ, lại là Đằng Thanh Sơn thấy rõ, cánh tay phải của Bùi Tam đã thông ra sau lưng, xương cánh tay, cổ tay lắt lẻo quỷ dị. Hiển nhiên cánh tay phải của Bùi Tam đã gãy, cánh tay phải này..căn bản không thể động thủ .

”Bùi cung chủ, ngươi tìm chết, ta lập tức tiễn ngươi một đoạn đường.” Thanh âm của Hoàng bào tăng nhân cũng trở nên lạnh như băng, sắc mặt hắc thoảng tái nhợt, hơn nữa bàn tay phải của hắn cũng đồng dạng quỷ dị lắt lẻo, rõ ràng cũng trọng thương.

Lúc này, hai người đều là dùng tay trái công kích.

”Ồi~~ ”

”Ha!”

”Dát ~ ”

Bùi Tam phát ra một tiếng thanh âm dã thú, đồng thời phía sau hắn, hư ảnh cũng lần lượt biến ảo,có thần viên hư ảnh, có quỷ dị long quy hư ảnh, tay trái của hắn khi thì thành trảo, khi thì thành quyền, khi lại

thành chưởng, giống như một đầu dã thú đang nổi điên, hướng hoàng bào tăng nhân phát động các loại công kích.

Thậm chí còn hai chân, bả vai, đầu gối, khuỷu tay, toàn bộ đều thành vũ khí công kích của Bùi Tam!

Cùng với điên cuồng công kích của Bùi Tam, hoàng bào tăng nhân tuy rằng cũng điên cuồng, nhưng rõ ràng khả năng sử dụng khuỷu tay, bả vai, đầu gối cùng với Bùi Tam khác rất xa.

”Vèo!” ”Tê lạp!”

Hai đạo lưu quang tại giữa không trung điên cuồng chém giết, từng khối thịt nát văng ra, máu tươi bay lả tả.

Nín thở! Yên tĩnh!

Tất cả các Hư Cảnh cường giả đang xem cuộc chiến, cho dù là Hư cảnh cường giả của cả Thiên Thần Cung hay Ma Ni Tự đều dừng lại, gât gao nhìn chăm chăm hai đại động hư cường giả điên cuồng giữa không trung.

”Hai người bọn họ, thật mạnh.” Đằng Thanh Sơn trong lòng cảm thấy áp lực chăm chú xa xa nhìn giữa không trung. Bùi Tam kia một trào sắc bén đủ để phá sơn liệt địa, một quyền đủ để chấn động đất trời, đôi chân xoay tròn vẩy vùng như yêu long quẫy đuôi, mỗi một chiêu đều sắc bén, hung mãnh cực độ!

Mỗi một chiêu đánh ra, đều giống như một đầu tuyệt thế mãnh thú công kích!

Vị hoàng bào tăng nhân kia tuy rằng cũng liều mạng, thực lực cũng rất mạnh. Nhưng rõ ràng khí thế đã bị vạn thú hung lệ điên cuồng của Bùi Tam hoàn toàn ngăn chặn, khi thì bị một trào của Bùi Tam bầu tung ra một khối huyết nhục, khi thì bị Bùi Tam đánh học máu. Đương nhiên hoàng bào tăng nhân cũng thời cơ lấy thương đổi thương, đánh trọng thương Bùi Tam.

”Ca!” Chỉ nghe một âm thanh giòn vang.

Đầu gối trái của Bùi Tam điên cuồng nện vào lồng ngực hoàng bào tăng nhân, cho dù là có thần giáp bảo hộ, vẫn phát ra tiếng gãy rời của xương cốt.

” Hô!”

Tay trái như tia chớp giống như một thanh lợi đao, trực tiếp quét qua cổ của hoàng bào tăng nhân, trong lúc hoàng bào tăng nhân điên cuồng gào thét, đầu của hắn trực tiếp bị bắn văng ra xa.

”Bồng!” Bùi Tam cũng bị trúng một kích trước khi chết của hoàng bào tăng nhân, học máu văng ra xa.

”Ha ha, ha ha, Liễu Nguyên, ngươi chung quy là chết trên tay ta.” Bùi Tam toàn thân nhiễm máu, quần áo đã sớm tả tơi, dữ tợn nhìn chăm chăm cái đầu xa xa.

Hoàng bào tăng nhân mất đầu, nhưng bởi vì nê hoàn cung chưa bị phá, còn chưa có chết hẳn.

”Ngươi là ai! Làm sao biết của ta tên.” Hoàng bào tăng nhân cố cường đại ”Thần”, xuyên thấu qua thể giới lực, phát ra tiếng hoảng sợ phần nộ.

”Ha ha, ta cho ngươi biết, tên của ta gọi...”

Bùi Tam nháy mắt hướng tới, đáp án vang bên tai hoàng bào tăng nhân.

”Ngươi, ngươi là...” Hoàng bào tăng nhân hai tròng mắt trên chiếc đầu trợn trừng.

Bùi Tam lập tức vũ động lợi trào tay trái, chấn thủng bốn lỗ máu trên đầu hoàng bào tăng nhân, trực tiếp phá nát Nê hoàn cung của hoàng bào tăng nhân. Nê hoàn cung vừa vỡ, thần lập tức tiêu tán, ý thức của hoàng bào tăng nhân cũng tiêu tán theo, rốt cục hoàn toàn chết hẳn. Động hư cường giả có thể tính là sinh cơ đoạn tuyệt, lại là tất cả chỉ dựa vào ”Thần” ở trung tâm Nê hoàn cung, Nê hoàn cung bị huỷ, mới thật sự chết hẳn.

”Ha ha... ...”

”Ha ha... ...”

Toàn thân nhiễm máu tươi, Bùi Tam túm lấy chiếc đầu giữa không trung ngửa mặt cuồng tiếu, lập tức chỉ đám chùa miếu xa xa giữa quần sơn, quát:

”San bằng Ma Ni Tự cho ta, giết sạch! ! ! Giết, giết sạch” Nói chưa dứt lời, sắc mặt đã bắt chợt biến đổi, một ngụm máu tươi phun trào ra.

548. Chương 6: Bùi Tam Thuế Biển

”Sư tổ!”

Chứng kiến chiếc đầu lâu trong tay Bùi Tam , các Hư Cảnh trưởng lão của Ma Ni Tự mỗi người mặt lộ vẻ phần nộ cùng hoảng sợ. Đối với cái chết của vị sư tổ luôn luôn bề quan tại Phật Đà sơn . Các trưởng lão của trưởng lão điện không những bị thống còn là rất hoảng sợ, bởi vì bọn họ biết, cái chết của sư tổ, đại biểu cho kết quả cuộc chiến giữa Thiên Thần Cung cùng với Ma Ni Tự, cơ hồ đã rõ rệt .

”Các vị, phân tán trốn đi thôi. Đợi đến ngày sau, nhất định phải trừng kiến Ma Ni Tự chúng ta.” Bạch phát lão tăng truyền âm cho bốn tăng nhân kia.

”Đi!”

”Các vị đi trước, ta khoảng cách đại nạn đã gần đến, cứ để ta cùng với chùa miếu tồn vong đi.” Một trưởng mi lão tăng đạm mạc nói, lúc này năm vị trưởng lão của trưởng lão điện đều chia ra lựa chọn, có ba người phân biệt chia ra các hướng chạy trốn, chỉ còn hai vị trưởng lão còn lại là vẫn đứng trên sườn núi phía trên Ma Ni Tự, lạnh lùng quan sát đại quân của Thiên Thần Cung đang tàn sát lao đến.

”Toàn bộ giết chết, không để cho kẻ nào chạy thoát!” Thanh âm điên cuồng của Bùi Tam lại lần nữa vang lên.

Chỉ thấy Bùi Tam cước đạp Lôi Điện Thần Ung, cực nhanh đuổi theo một lão tăng tóc đen đang chạy trốn, vị lão tăng tóc đen lập tức hướng dưới nền đất lao xuống, ý muốn chui vào nền đất chạy trốn. Mà Lý Triều, thiên thần Tô Mông Đặc, Bùi Hạo tam đại Hư Cảnh đại thành cũng là nhanh chóng bay tán ra. Hơn nữa còn cả một đầu Hư Cảnh yêu thú Lục Nhĩ Toản Địa Thử.

Trước trận chiến, Bùi Tam đã đi tìm Lục Nhĩ Toản Địa Thử, trải qua dụ lợi, thực lực cùng kinh sợ, Lục Nhĩ Toản Địa Thử cũng ngoan ngoãn đáp ứng hỗ trợ Bùi Tam một lần.

”Xuy!” Hắc phát lão tăng vừa chui xuống nền đất, bỗng cảm thấy từ phía sau một đạo sắc bén khí tức nhanh chóng bắn đến.

Căn bản không kịp né tránh.

Vèo! Trên trán Hắc phát lão tăng xuất hiện một lỗ thủng lớn, máu tươi ồ ồ chảy ra, hắc phát lão tăng nhất thời cảm thấy được sinh cơ nhanh chóng xói mòn, tốc độ giảm mạnh.

”Muốn chết.” Bùi Tam trực tiếp một cước đá vào lên đầu Hắc phát lão tăng, máu me văng tung toé

”Hừ.”

Bùi Tam hai tròng mắt trong lóe ra hung quang sâu kín.

Xa xa đang xem cuộc chiến, đám người Đằng Thanh Sơn cũng vì sự hung lệ của Bùi Tam mà thất kinh.

”Đằng huynh đệ, người nói Bùi Tam cùng với Ma Ni Tự rốt cuộc là có thù oán gì, sao lại điên cuồng tới mức như vậy, không để cho Ma Ni Tự một con đường sống?” Đứng bên cạnh Đằng Thanh Sơn, Lý Hàng nghi hoặc nói.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

”Ta cũng không biết, bất quá những việc Bùi Tam đã làm mấy năm nay, hiển nhiên là để chuẩn bị cho tiêu diệt Ma Ni Tự ngày hôm nay. Hao phí nhiều tâm lực như vậy, tuyệt đối không phải thù oán nhỏ.”

”Ân.” Lý Hàng gật gật đầu:

”Đáng tiếc, cổ tháp ngàn năm này, hôm nay, cứ như vậy phải hủy hoại chỉ trong chốc lát .”

”Cực thịnh tất suy, cũng là lẽ dĩ nhiên mà thôi” Đẳng Thanh Sơn lắc đầu cười.

Mà một màn trên chiến trường, lại là càng thêm điên cuồng.

Thiên Thần Cung khí thế lên tới đỉnh phong, mà Ma Ni Tự một phương lại là bi ai, nhưng rất nhiều tăng nhân tín phật đều không sợ chết , tình nguyện vì chùa dâng hiến sinh mệnh. Lúc này, trên các đỉnh núi của Ma Ni Tự, nơi nơi giết chóc, huyết tanh giết chóc làm cho cả núi nhiễm máu hồng. Phật môn thánh địa hiện giờ biến thành chốn a tì địa ngục.

Hơn nữa có động hư cường giả Bùi Tam trợ giúp, các Hư Cảnh cường giả đuổi giết lẫn nhau, Thiên Thần Cung một phương chiếm lấy ưu thế tuyệt đối.

Ngũ đại Hư Cảnh cường giả của Ma Ni Tự, không ngờ còn một người vẫn đang chạy trốn.

”Phàm Không!”

Tay cầm đầu của hoàng bào tăng nhân, sắc mặt tái nhợt, Bùi Tam hai tròng mắt lóe ra hung quang, phát ra thanh âm vang vọng thiên địa:

”Hiện giờ toàn bộ Ma Ni Tự chỉ còn có người là Hư Cảnh, đối với Ma Ni Tự ta nhất định phải diệt trừ. Bất quá, Phật tông sở truyền của Thích Ca tổ sư ta sẽ không để cho nó đoạn tuyệt, người nếu nguyện ý, người có thể gia nhập Thiên Thần Cung của ta, ta cho người thống lĩnh Thiên tông nhất mạch dưới trướng Thiên Thần Cung .”

Thanh âm không ngừng truyền bá

”Cái gì?”

”Bùi Tam rốt cuộc đang làm cái gì?”

Tại xa xa đông đảo các Hư Cảnh cường giả vẫn còn đang thâm tiếc cho Ma Ni Tự bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, lại là nghe được lời nói của Bùi Tam, ai nấy đều ngây người.

Để cừu nhân, Phàm Không tăng nhân gia nhập Thiên Thần Cung? Thống lĩnh Thiên tông nhất mạch dưới trướng Thiên Thần Cung?

”Bùi Tam rốt cuộc muốn làm gì, hủy diệt Ma Ni Tự , rồi lại cho phép Phật tông truyền thừa. Còn sắp xếp Thiên tông nhất mạch dưới trướng mình?” Đẳng Thanh Sơn nghi hoặc không thôi.

”Thiên tông?” Bên cạnh Lý Hàng nở nụ cười, nói :

”Nghe nói, Thiên Thần Sơn trên đại thảo nguyên được kêu là Mật Tông. Hiện tại hần đem toàn bộ truyền thừa của Phật tông sửa thành Thiên tông, . Xem ra là muốn đặt song song Thiên tông với Mật Tông, hai mạch này đều song song dưới trướng Thiên Thần Cung. Thật đúng là đủ tự đại . Không ngờ hần đưa Mật Tông cùng với sở truyền của Thích Ca tổ sư lưu lại đặt song song nhau.”

Bên cạnh, mập mạp lão giả của Vạn Tượng Môn cũng cười nói:

”Lý huynh, Thích Ca tổ sư cường thịnh trở lại thì sao? Dù sao cũng chỉ là quá khứ. Hiện tại Bùi Tam chính là nhân vật số một số hai trên toàn Cửu Châu đại địa. Hần hiện tại diệt Ma Ni Tự , còn nghĩ để cho Phật tông nhất mạch lưu lại truyền thừa, sửa thành Thiên tông. Cho dù có dị nghị, lại là ai dám phản kháng?”

Lý Hàng sờ sờ cái mũi, cười hắc hắc:

”Đúng, nắm tay của ai lớn, lời nói người nào dám không nghe.”

”Ân? Bùi Tam nếu đã giết chết hoàng bào tăng nhân, như thế nào vẫn cứ nắm cái đầu của hoàng bào tăng nhân ?” Đẳng Thanh Sơn nhíu mày, giết chết một người thì thôi, sao còn mang theo đầu của người ta? Bất quá vừa rồi Bùi Tam triển lộ thực lực, đã khiến cho Đẳng Thanh Sơn cảm thấy trước nay áp lực chưa từng có.

"Ta cùng với Bùi Tam, chênh lệch cũng không ít. Hoàng bào tăng nhân kia thực lực so với ta còn mạnh hơn, vẫn là bị giết chết."

"Ta nhất định phải sớm ngộ thấu Sinh cùng với Tử. Đạt tới động hư đại thành."

Giờ phút này Bùi Tam mang theo đầu lâu của hoàng bào tăng nhân, đứng ở trên lưng Lôi Điện Thần Ưng, chỉ phía xa Ma Ni Tự, quát:

"Thiên Thần Cung mọi người nghe lệnh, các nhân mã của Ma Ni Tự người nào đầu hàng có thể miễn tội chết, nếu là ngoan cố chống lại, giết hết không tha!"

Nhất thời phía dưới, quân sĩ của Thiên Thần Cung khí thế càng hăng, tiếng hô đồng thanh chấn động thiên địa.

Từng gã từng gã quân sĩ mặc chiến giáp, giống như mãnh liệt hồng thủy vọt lên những ngọn núi của Ma Ni Tự.

Ma Ni Tự một phương hơn trăm vạn nhân mã, dù sao chẳng phải người nào cũng là đều thấy chết không sờn, vẫn có một bộ phận người chọn đầu hàng, còn lại là hợp lại đánh một trận tử chiến, tỉ lệ thương vong vô số, trước trận đánh Ma Ni Tự đã dự báo tình huống hẳn phải hy sinh, đã có rất nhiều tăng nhân lễ thần thề quyết tử chiến, nhân mã khắp nơi tụ về đông đáng kể.

Từ đó có thể thấy được mức độ trung thành của tăng nhân Ma Ni Tự.

"Vèo!"

"Tê lạp!"

Huyết nhục bay loạn, máu tươi nhiễm hồng đại địa, văng lên vách tường của chùa miếu, không đơn giản là chỉ có Ma Ni Tự tử vong thảm trọng, nhân mã của Thiên Thần Cung tổn thất cũng thật lớn. Vì thế, ngay cả các Hư cảnh cường giả của Thiên Thần Cung cũng phải cấp tốc qua lại hỗ trợ giải quyết các mũi nhọn của Ma Ni Tự, cũng khiến cho Thiên Thần Cung tổn thất giảm nhỏ.

Lúc này, Bùi Tam bay tới trước đám người Đằng Thanh Sơn.

"Các vị." Bùi Tam đáp xuống mặt đất, nhìn quanh mọi người.

"Bùi cung chủ."

Không ít người chấp tay hành lễ.

Bùi Tam mỉm cười gật đầu, hướng Đằng Thanh Sơn cười cười, rồi nhìn về phía Vũ Hoàng Môn Hoàng Thiên Cầm, Liễu Hạ hai người:

"Vũ Hoàng Môn, còn có Doanh thị gia tộc."

Bùi Tam ánh mắt cũng dừng lại trên người Tần Thập Thất :

"Ta Thiên Thần Cung, đối với địa bàn của Ma Ni Tự cũng không hứng thú. Trận chiến này sau khi kết thúc, Thiên Thần Cung đại quân sẽ chia binh làm hai đường, một muốn mượn đường Vũ Châu trở về Thanh Châu và U Châu. Còn lại một muốn mượn đường qua Ung châu của Doanh Thị gia tộc trở về Bắc bộ đại thảo nguyên. Không biết, Hoàng Thiên Cầm, Tần Thập Thất, nhị vị có chịu không?"

"Cái gì?"

Đằng Thanh Sơn, cùng với những người khác đều chấn động.

Đối với địa bàn của Ma Ni Tự không có hứng thú?

Kham khổ hy sinh vô số nhân mã, giết qua giết lại, chính là vì tiêu diệt Ma Ni Tự thôi sao?

Hoàng Thiên Cầm cùng với Tần Thập Thất liếc mắt nhìn nhau.

"Bùi cung chủ yên tâm, chỉ cần trên đường không quấy rầy con dân Vũ Châu ta, liền không vấn đề." Hoàng Thiên Cầm mỉm cười gật đầu.

”Có thể.” Hoàng Thiên Cần gật gật đầu nói thêm hai chữ.

Lúc trước, Thiên Thần Cung muốn tấn công Ma Ni Tự , khi đó Vũ Hoàng Môn cùng với Doanh thị gia tộc là không thể nào giúp Thiên Thần Cung , như vậy sẽ đắc tội Ma Ni Tự . Lại là hiện giờ, Ma Ni Tự đã bị tiêu diệt, Thiên Thần Cung chỉ là mượn đường rồi đi, Vũ Hoàng Môn cùng với Doanh thị gia tộc cũng không lo lắng.

Hơn nữa.

Bọn họ tự tin, Thiên Thần Cung sẽ không ngu xuẩn tới mức độ vừa mới gian nan tiêu diệt Ma Ni Tự , lại còn muốn đi chọc Vũ Hoàng Môn cùng với Doanh thị gia tộc.

”Địa bàn Lương Châu, Nhung Châu này là ở sát cạnh Quy Nguyên Tông, Vũ Hoàng Môn, Doanh thị gia tộc. Các người ai có bản lĩnh, cứ việc tới mà tranh đi.” Bùi Tam nói xong, quay đầu bay đi.

Còn lại ở đây, các đại tông phái cùng các Hư Cảnh cường giả nhìn nhau.

Lương Châu, Nhung Châu?

Đây chính là ước chừng hai châu nhân mã, Vũ Hoàng Môn, Doanh thị gia tộc tự nhiên đổ con mắt. Hiện giờ Quy Nguyên Tông chiếm cứ Viêm Châu có thể nói là ở gần nhất, lại là thực lực cũng yếu nhược nhất.

”Ân.” Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu, trầm nghĩ:

”Sau khi trở về, để Thanh Sơn hội quán đặt tại vài nơi ở hai châu này, để cho dân chúng ở hai châu này cũng có thể học tập Nội gia quyền của ta.”

Đằng Thanh Sơn cũng không có ý đi tranh giành địa bàn, dù sao Ma Ni Tự có thể tính là diệt vong, lại là Lương Châu, Nhung Châu vẫn còn có rất nhiều tăng nhân .

Muốn chinh phục hai châu này, khó khăn không nhỏ.

Trận huyết chiến tanh máu ngày 13 tháng 6

Cho dù là chiếm giữ ưu thế tuyệt đối, nhân mã của Thiên Thần Cung vẫn chết gần bốn mươi vạn, Ma Ni Tự còn lại là chết gần trăm vạn, còn lại đều hạ trận đầu hàng. Trận chiến tranh tanh máu này cũng làm cho khối Phật tông thánh địa của Ma Ni Tự nồng đậm mùi máu tanh quanh năm, có thể tính là mấy chục năm sau, không ít những tảng đá trên núi vẫn còn in đậm vết máu màu nâu đen.

Ngày 14 tháng 6, trời chiều ngã về tây.

Tại Thanh Châu, hậu viện của một toà phủ sang trọng, nghiêm nhiên cả hậu viên chỉ có duy nhất một lăng mộ thật lớn, giờ phút này, một mình Bùi Tam cầm chiếc đầu lâu của Liễu Nguyên, đứng ở trước mộ bia.

”Cách tang.”

Bùi Tam vuốt ve tấm bia đá, thanh âm nhu hòa:

”Nhiều năm như vậy , ta đều không có quên. Ta nói rồi, ta sẽ đón nàng, lại là năm đó, ta đã không làm được! Bất quá ta đã thề trước mộ của nàng, ta sẽ tiêu diệt Ma Ni Tự , tự tay cắt đầu Liễu Nguyên đặt trước bia mộ nàng. Ta đã làm được . Cho dù là rất lâu, rất lâu!”

Bùi Tam đặt trước đầu lâu sang một bên, ngồi sát mộ bia, dựa sát vào mộ bia thấp giọng thì thào nói rất nhiều.

Bất giác, chẳng rõ từ lúc nào, nước mắt từ trên mặt hần chảy xuống.

Ngày tàn, mặt trời lặn.

Suốt chín ngày, Bùi Tam đều ngồi bên tấm mộ bia.

Mà lăng mộ, chính là cấm địa của Bùi Tam, cho dù là con gái hần Bùi Tuyết Liên, cho dù là thân truyền đệ tử, hần cũng tuyệt đối không cho phép lại gần. Bất luận kẻ nào dám can đảm tiến vào lăng mộ, thậm chí là còn nắm giữ một thân tín của hần, đều bị Bùi Tam phát cuồng tự tay giết chết. Từ đó không có người nào dám tới gần lăng mộ.

Tất cả duy trì lặng mộ, đều là tự tay Bùi Tam làm.

Ngày thứ mười, Bùi Tam rời lăng mộ, bắt đầu một việc từ lâu hắn đã không làm - Bế quan!

549. Chương 7: Ba Phong Thư

Cái trở ngại duy nhất của ba đại tông phái, chính là dư nghiệt Ma Ni Tự!

Ma Ni Tự tại hai châu đã thâm căn cố đế. Vả lại ở các nơi đều còn sót lại không ít quân đội, hơn nữa toàn bộ con dân hai châu đều tin Phật nên muốn thống nhất khó khăn rất lớn.

So với ba đại tông phái, Hình Ý Môn rất thoải mái. Thanh Sơn hội quán dễ dàng tiến vào khắp nơi ở quận thành.

Dù sao ba đại tông phái, đối với việc Thanh Sơn hội quán mở ở các nơi cũng chỉ là một việc nhỏ nên không muốn đối địch cùng với Hình Ý Môn. Những phần tử còn sót lại của Ma Ni Tự lại càng không dám tới trên chọc.

Trong lúc nhất thời, Thanh Sơn hội quán rất nhanh trải rộng toàn bộ Nhung Châu, Lương Châu, hơn nữa việc Thanh Sơn hội quán buôn bán bí tịch Hồ Hình quyền, càng làm cho Nội gia quyền truyền bá nhanh chóng.

Tuy rằng trên Cửu Châu đại địa có rất nhiều cuộc chiến tranh quy mô nhỏ. Nhưng những cường giả trên Hư Cảnh thị lại không bận tâm. Bế quan là bế quan.

Nhoáng lên một cái, liền đã nửa năm trôi qua mùa đông khắc nghiệt đã đến. "Hô ~~~" "Rống ~~~".

Gió lạnh gào thét tựa như dã thú vô hình, bông tuyết bay lả tả, khắp thiên địa đều là màu trắng của tuyết, tại Thanh Châu cảnh nội, Thiên Thần Cung, Bùi Tuyết Liên mặc áo choàng màu trắng, ung dung đẹp đẽ quý phái từ trong phòng của mình đi ra giống như tiên nữ, phiêu dật nhanh chóng mà đi.

"Cha muốn xuất quan?" Bùi Tuyết Liên vẻ mặt vui mừng, ngay lập tức tiến đến chỗ Bùi Tam bế quan.

Sưư! Sưư!

Thiên Thần Cung có hai bóng người đi tới, phân biệt là Bùi Tuyết Liên và kiếm tông Lý Triều. Hai người dừng lại trước tòa viện lịch sự tao nhã.

- Cha bế quan lâu như vậy, cuối cùng muốn xuất quan.

Bùi Tuyết Liên vẻ mặt vui mừng.

- Sư muội, người nói sư phụ lần này bế quan, sẽ có đột phá?

Lý Triều hai tròng mắt tỏa hào quang sáng quắc.

- Lấy thành tựu của sư phụ, nếu có đột phá nói không chừng sẽ đạt tới chí cường giả chi cảnh.

- Chí cường giả?

Bùi Tuyết Liên hơi giật mình, lập tức liền gật đầu.

- Rất có thể. Cha đã thật lâu không bế quan, lần này bế quan, chắc chắn có chút thu hoạch.

Bỗng nhiên.

Cửa gỗ tựa như bị bàn tay vô hình mở ra, một thân màu vàng trường bào rộng thùng thình Bùi Tam hiện giờ trên mặt đã tràn đầy râu, nhưng hai tròng mắt lại giống như hai khối ngọc thạch màu đen, trên mặt và làn da mơ hồ đều sáng bóng. So với ngọc thạch tốt còn sáng bóng hơn.

- Chí cường giả? Tuyết Liên, cảnh giới chí cường giả không phải dễ dàng là có thể đột phá.

Bùi tam mỉm cười nói.

- Cha?

Bùi Tuyết Liên lộ vẻ nghi hoặc.

- Sư phụ?

Lý Triều cũng thất kinh.

Bọn họ đều đi theo Bùi Tam trên trăm năm nên rất hiểu Bùi Tam. Bùi Tam đối đãi đồ đệ, nữ nhi tuy rằng không tệ, nhưng Bùi Tuyết Liên cùng với Lý Triều khi đối mặt với Bùi Tam lại cảm giác được Bùi Tam dưới lớp mặt nạ ôn hòa có cất giấu một cỗ hung lệ khí cực kỳ đáng sợ.

Biết rõ sư phụ, cha không có khả năng thương tổn bọn họ.

Nhưng dưới đáy lòng, đối với Bùi Tam, sư huynh muội hai người đều cũng có một tia sợ hãi.

Nhưng hôm nay, bọn họ bỗng nhiên phát hiện, Bùi Tam trước mắt so với quá khứ làm cho người ta kinh hãi không giống nhau, bây giờ cả người Bùi Tam giống như một vị trưởng bối hiền lành. Chỉ riêng phần biến hóa này, Lý Triều cùng với Bùi Tuyết Liên biết Bùi Tam khẳng định là có thu hoạch.

- Tuyết Liên, A Triều.

Bùi Tam cầm trong tay ba tờ giấy đưa qua.

- Đây là ba phong thư, các người hãy nhìn xem.

- Sư phụ.

- Hảo, cha.

Lý Triều, cùng với Bùi Tuyết Liên, phân biệt tiếp nhận ba phong thư, Bùi Tuyết Liên tiếp nhận hai phong thư, Lý Triều tiếp nhận một, hai người ánh mắt đều dừng ở trên trang giấy, muốn nhìn một chút Bùi Tam rốt cuộc viết cái gì.

- Cái gì!

- Không, sư phụ.

Bùi Tuyết Liên, Lý Triều giống như gặp quỷ, cực kỳ kinh ngạc khiếp sợ.

- ... Cha, người muốn làm gì?

Bùi Tuyết Liên lập tức ngẩng đầu nhìn Bùi Tam.

- Không cần hỏi nhiều.

Bùi Tam đạm cười nói.

- Dựa theo ta viết, các người an bài người, bằng tốc độ nhanh nhất, đưa đến ba đại tông phái.

Bùi Tuyết Liên, Lý Triều nhìn nhau, đều lộ ra vẻ lo lắng.

- Ân?

Bùi Tam nhướng mày.

Bùi Tuyết Liên, Lý Triều biết mệnh lệnh Bùi Tam là không ai có thể sửa đổi.

- Sư phụ, cha.

Bùi Tuyết Liên cùng với Lý Triều, lập tức đem ba phong thư đi ngay lập tức, rồi sau đó truyền đạt mệnh lệnh xuống dưới.

Xa xôi tại nam bộ Dương Châu, Đại Duyên Sơn Hình Ý Môn môn chủ Đằng Thanh Sơn, tại Đông Hoa Uyển.

Gió lạnh thổi, nhưng trên luyện võ trường Hình Ý Môn mười ba tinh anh đang ở kia, nghe Đằng Thanh Sơn dạy. Mười ba người - ngoại trừ trong Hình Ý Môn, Nội gia quyền đạt tới tông sư cảnh giới có tám người ở

bên ngoài, trong Hình Ý Môn có năm người được xem trọng nhất, cũng là trọng điểm bồi dưỡng - Nội gia quyền thiên tài.)

Trong mười ba người này, bao quát toàn bộ Hình Ý Môn, giống Đại sư huynh Đằng Thanh ngày trước, hiện giờ chỉ có Mông Hồng mười bốn tuổi.

- Người đem ba thức đầu Ngũ Hành chân giải trong Kim Hành cửu thức luyện một lần. Đằng Thanh Sơn nói.

- Vâng.

Một gã hình thể bưi hãn, một thân trang phục màu xám cung kính lên tiếng trả lời, trên luyện võ trường bắt đầu diễn luyện Kim Hành cửu thức.

Cái gọi là Ngũ Hành chân giải, chính là bảo điển tối cao hiện giờ của toàn bộ Hình Ý Môn, là Đằng Thanh Sơn đem Kim Hành Chi Quyền, Mộc Hành Chi Quyền ngũ loại quyền pháp, hô hấp khống chế thân hình, ý cảnh yêu cầu ghi chép thành một quyển bí tịch. Mà Kim Hành cửu thức cũng chính là Kim Hành Chi Quyền. Bất quá Đằng Thanh Sơn truyền quyền pháp cũng là truyền từng bước.

Đạt tới tông sư chi cảnh, truyền ba thức đầu.

Luyện ra cương kinh, truyền tiếp sáu thức sau.

Nếu có thể đạt tới cương kinh trung kỳ, có thể học cả chín thức!

Nhìn thấy người này đã đạt tới tông sư cảnh giới cao thủ, Đằng Thanh Sơn không khỏi khẽ lắc đầu, nói:

- Người luyện không đúng, sai một ly đi ngàn dặm. Người sau khi trở về, đem Pháo quyền giữa [Âm Dương Pháo quyền cẩn thận luyện tập, đem Âm Dương Pháo quyền hiểu được, luyện ba thức đầu Kim Hành cửu thức.

- Vâng.

Này tráng hán lại là mặt lộ vẻ kinh sắc, lập tức khom người nói.

Cao thủ trong Hình Ý Môn, thường có cơ hội được Đằng Thanh Sơn chỉ điểm, nhiều khi bọn họ gặp khúc mắc không sao giải quyết được, nhưng Đằng Thanh Sơn cảnh giới so với bọn họ cao rất nhiều, thường chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra vấn đề, hướng dẫn cho bọn họ biện pháp giải quyết.

Thoạt nhìn, Pháo quyền, cùng với Kim Hành cửu thức tựa hồ đầu lừa gắn miệng ngựa (ý nói là không liên quan gì đến nhau). Nhưng đối với tráng hán này thì những lời vừa rồi của Đằng Thanh Sơn là có đạo lý riêng, tại Hình Ý Môn không ai dám hoài nghi lời Đằng Thanh Sơn nói.

- Tiếp theo...

- Người gọi là Mông Hồng, đúng không?

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn về phía này. Hình Ý Môn mới xuất hiện thiên tài mới nhất.

- Môn chủ.

Thiếu niên gầy gò trước mặt Đằng Thanh Sơn đang khẩn trương kích động.

- Đem người...

Đằng Thanh Sơn mới vừa mở miệng.

Bỗng nhiên chau mày, quay đầu nhìn về phía bên ngoài, chỉ thấy Hình Ý Môn đại môn chủ Dương Đông, tự mình chạy tới. Bình thường vào thời điểm Đằng Thanh Sơn chỉ điểm Hình Ý Môn tinh anh cấm bất luận kẻ nào quấy rầy, cho dù có bí mật tình báo cũng sẽ không vội, trừ phi là có đại sự phát sinh.

- A Đông, chuyện gì?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Sư phụ, người xem.

Dương Đông sắc mặt không tốt nhìn có chút tái nhợt, lập tức đưa mật thư trong tay.

Đặng Thanh Sơn tiếp nhận phong thư bìa mặt làm từ tử kim, chính là giấy tử kim sang trọng nhất trên toàn Cửu Châu đại địa hiện giờ. Tử kim so với hoàng kim quý trọng hơn nhiều. Chỉ riêng phong thư này, chỉ sợ có thể tại một tòa thành trì mua một tòa phủ đệ không tệ.

- Ân?

Cầm phong thư, Đặng Thanh Sơn nhướn mày "Thư của Bùi Tam?"

Rầm!

Mở ra, lấy ra bức thư.

Chỉ thấy trên trang giấy có mấy chữ rồng bay phượng múa: "Đặng Thanh Sơn, sáu năm sau, ngày mười tám tháng chạp, trên Bạch Mã hồ tại Dương Châu Giang Ninh quận, người cùng ta đánh một trận! Phóng nhân khắp thiên hạ có thể cùng ta giao thủ chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Đặng Thanh Sơn người là một trong số đó. Nếu có cơ hội, đặc ngộ huyền cơ, đạt tới chí cường. Đến lúc đó, Đặng Thanh Sơn người phải đến. Nếu không ta cũng chỉ có thể tự mình đi tới Hình Ý Môn khiêu chiến."

Bùi Tam lưu tự.

"Sáu năm sau, khiêu chiến?" Đặng Thanh Sơn nhướn mày.

"Cùng so sánh với Bùi Tam, Đặng Thanh Sơn không phải đối thủ. Nhưng Bùi Tam nói khiêu chiến nhưng lại là bức chiến! đến lúc tại Bạch Mã hồ cùng ta đánh một trận, nếu mình không đi, hấn tự mình đến tận cửa." Đặng Thanh Sơn tâm tình đang tốt, lập tức bị phong thư này làm tiêu tán.

Sáu năm sau?

Trên Bạch Mã hồ? Cùng với Bùi Tam đánh một trận?

- ... Sư phó.

Dương Đông nhìn Đặng Thanh Sơn, mặt lộ vẻ lo lắng.

- Đi thôi, ta tự có cách.

Đặng Thanh Sơn đem thư tín thu hồi, trực tiếp phân phó nói.

Không đơn giản là Hình Ý Môn, Vũ Hoàng Môn, còn có Ung châu Doanh Thị Gia Tộc, đồng dạng nhận được thư tín.

- Cái gì!

Hùng Hạc Tử Sơn Mạch, Hoàng Thiên Cầm nhìn thư tín trong tay, sắc mặt khó coi. "Một năm sau, cùng với ta đánh một trận? Bùi Tam rốt cuộc muốn làm gì? Ta không đi, hấn tự mình đến Vũ Hoàng Môn? không phải là bức chiến sao, hừ... Bất quá ta cùng với hấn đánh, căn bản không thể thắng, căn bản chỉ là mất mặt."

"Hừ, ta sẽ không tiếp chiến, nhìn hấn sẽ làm như thế nào." Hoàng Thiên Cầm oán hận đem trang giấy ném đi, trang giấy còn chưa rơi xuống mặt đất, đã hóa thành bột phấn.

Trên núi Tần Lĩnh trong Doanh Thị Gia Tộc.

Tại trong địa cung sâu thẳm.

Quần áo tử kim Tần Thập Thất, mở phong thư, lấy ra thư tín, nhìn nội dung thư tín, khóe miệng hơi nhếch lên, cười có vẻ cứng ngắc: "Có ý tứ, có ý tứ. Bùi Tam không ngờ đến khiêu chiến! Hiện giờ, Động Hư chi cảnh, ta đã đạt đại thành từ lâu. Cách chí cường giả chi cảnh, cũng chỉ có một bước."

"Nhưng một bước này khó như lên trời."

"Cùng với Bùi Tam đánh một trận, không chừng ta sẽ có lĩnh ngộ, đạt tới chí cường giả chi cảnh." Tần Thập Thất hai tròng mắt mơ hồ có kiêu quang bắn ra. "Ba năm sau, ngày mười hai tháng chạp, tại trên núi Tần Lĩnh, đỉnh Thanh Long sơn? Hảo, ba năm sau, Bùi Tam ta muốn nhìn xem, người cùng ta là ai mạnh hơn!"

550. Chương 8: Tứ Đại Cường Giả Dương Thời

- Này còn giả nữa ư? Ta vừa rời tại tửu lâu mới vừa nghe được. Thiên Thần Cung cung chủ, Bùi Tam trực tiếp hạ chiến thư khiêu chiến Vũ Hoàng Môn, Doanh thị gia tộc, cùng Hình Ý môn Dương Châu chúng ta, tổng cộng ba người, Bùi Tam đều khiêu chiến.

Một phú gia công tử vừa đi vừa nói với cả đám bạn ăn chơi của hắn.

- Lão Tam nói đúng, ta cũng nghe nói như vậy.

Mặt khác thiếu niên tuấn mỹ có làn da rất trắng hình như là lão Đại nói:

- Đến nay Cửu Châu sáu đại tông phái, Thiên Thần Cung cung chủ Bùi Tam có thể tiêu diệt Ma Ni Tự, Bùi Tam hạ chiến thư cho Vũ Hoàng Môn Hoàng Thiên Cầm, Doanh Thị gia tộc Tần Thập Thất và Đằng Thanh Sơn môn chủ Hình Ý môn chúng ta. Phân biệt là ngày sáu tháng chạp năm nay, cùng với ngày mười hai tháng chạp hai năm sau, cùng với ngày mười tám tháng chạp năm năm nữa. Địa điểm phân biệt là Thiên Đảo Hồ tại Vũ Châu, trên đỉnh Thanh Long Sơn núi Tần Lĩnh tại Ung châu và Bạch Mã hồ tại Dương Châu Giang Ninh quận của chúng ta.

- Đúng đúng.

Phú gia công tử, lập tức kêu lên.

- Lão Đại nói rất đúng, Hoàng Thiên Cầm, cùng với Tần Thập Thất, còn có Đằng môn chủ của chúng ta. Bùi Tam cũng thật là gan dạ, cũng dám khiêu chiến Đằng môn chủ, thật là muốn chết.

- Tam ca, người nói không đúng. Bùi Tam là cung chủ của Thiên Thần Cung...

Người bên cạnh hoàng y phú gia công tử mới vừa mở miệng, phú gia công tử liền trừng mắt quát:

- Lão lục, ta nói là Đằng môn chủ thắng! Phóng nhãn Cửu Châu đại địa, người nào là đối thủ của Đằng môn chủ? Người chờ ta luyện nội gia quyền luyện ra nội kinh ta khẳng định sẽ bại nhập Hình Ý môn. Ta nằm mơ đều muốn trông thấy Đằng môn chủ a.

- Hôm nay lão Tam uống hơi nhiều.

Tuấn mỹ thiếu niên không khỏi cười.

Không chỉ có đám công tử phú gia bàn luận mà bên cạnh trà lâu, tửu lâu, thậm chí ở rất nhiều nơi, tùy ý có thể nghe được các loại nghị luận.

- Xem ra, trong mắt Bùi Tam khắp cả Cửu Châu đại địa chỉ có ba người đáng để hắn khiêu chiến.

Trên các đường phố, đều có thể nghe được tiếng đàm luận.

- Đó là! Hiện nay, ta xem Cửu Châu đại địa tối cao chỉ có bốn người. Thanh Châu Bùi Tam, Ung Châu Tần Thập Thất, Vũ Châu Hoàng Thiên Cầm và Dương Châu chúng ta Đằng Thanh Sơn.

Tiếng nghị luận lại vang lên.

Ai cũng không biết tin tức bốn vị cường giả sắp quyết chiến từ đâu truyền bá ra, tựa như trong vòng một ngày, cả Cửu Châu đại địa nơi nào cũng đàm luận về việc này. Thậm chí tên của bốn người, địa điểm, thời gian đều được nêu rõ.

Hình Ý môn Đông Hoa Uyển, Đằng Thanh Sơn cùng với người nhà đang ăn cơm.

- Rốt cuộc ai truyền tin tức này?

Hồng Sương tức giận sắc mặt đỏ lên.

- Cha hiện tại khắp thiên hạ đều biết việc này.

- Ngồi xuống đi.

Hồng Vũ cười nói.

- Tỷ, người sáng suốt cũng nhìn ra được. Tin tức này khẳng định là Thiên Thần Cung ở sau lưng âm thầm truyền bá, làm cho hàng tỉ con dân trên toàn Cửu Châu đại địa đều biết rằng, ở Cửu Châu đại địa sắp phát sinh ba tràng đại chiến tối cường.

- Đúng.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

- Dù sao Hình Ý môn ta, còn có Vũ Hoàng Môn, Doanh thị gia tộc, phỏng chừng, cũng chỉ biết là chính mình đã bị khiêu chiến, mà không biết những nơi khác cũng bị như vậy. Cho nên, có thể truyền bá nhanh như vậy cũng chỉ có Thiên Thần Cung. Ta cũng từ tin tức này mới biết được thời gian và địa điểm những cuộc kiêu chiến khác.

- Ngày sáu tháng chạp năm nay, Thiên Đảo Hồ ở Vũ Châu.

- Ngày mười hai tháng chạp hai năm sau, tại Thanh Long Sơn trên núi Tần Lĩnh ở Ung châu.

- Và sau cùng năm năm sau, tại Bạch Mã hồ tại Nghi Thành ở Dương Châu ta.

Người mà Bùi Tam khiêu chiến là Động Hư chi cảnh cường giả trên toàn Cửu Châu đại địa. Đằng Thanh Sơn đối với các thế lực của Cửu Châu đại địa đều biết tương đối rõ ràng. Dù sao Hình Ý môn tình báo cũng rất cường đại.

Đằng Thanh Sơn thậm chí còn tra ra, Bùi Tam, Bùi Hạo huynh đệ hai người, xuất thân từ Vạn Tượng Môn! Vốn là Bùi gia, chính là Vạn Tượng Môn gia tộc.

Chẳng qua, bởi vì Bùi Tam, mà Bùi gia trong Vạn Tượng Môn có sự phân hóa.

Dù sao, Vạn Tượng Môn là không tranh bá thiên hạ.

Căn cứ mấy cái này, Đằng Thanh Sơn mới hiểu được vì cái gì, Bùi Tam có thể quật khởi thần bí như thế, lặng yên không một tiếng động. Nguyên nhân là sau lưng có Vạn Tượng Môn âm thầm trợ giúp, Vạn Tượng Môn không tranh bá thiên hạ, nhưng hỗ trợ thì vẫn có thể.

- Cha, trong các người, ai mạnh nhất?

Hồng Sương nhin không được hỏi.

- Trong số chúng ta, Bùi Tam mạnh nhất.

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ, nói.

- Chẳng qua, thực lực của Tần Thập Thất ta không xác định, so với Bùi Tam không yếu hơn. Ta, hiện tại trong bốn người xếp hạng ba. Hoàng Thiên Cầm, là yếu nhất.

Hồng Vũ liền nói:

- Cha, vậy người cùng Bùi Tam quyết chiến...

- Đừng nóng vội, còn có gần sáu năm thời gian.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói:

- Bùi Tam cũng là có điểm thủ đoạn, hấn lo lắng, chúng ta không ứng chiến. Cho nên đem này tin tức công khai truyền bá, làm toàn Cửu Châu đại địa đều biết. Cứ như vậy, chúng ta không đơn giản đại biểu chính mình mà là đại biểu cho cả tông phái.

- Nếu không tiếp nhận khiêu chiến, thanh danh Hình Ý môn. Thậm chí thanh danh ở Dương Châu sẽ mất hết.

Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, đây là mượn thế của hàng tỉ con dân bức bách tiếp nhận khiêu chiến.

Lý Quân lo lắng nhẹ giọng nói:

- Thanh Sơn, lần quyết chiến này cùng Bùi Tam chàng có nắm chắc không?

- Suy nghĩ trong lòng của Bùi Tam ta thật ra có thể đoán ra vài phần.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Lần trước chiến tranh ở Ma Ni Tự Bùi Tam có vẻ điên cuồng. Ta cảm giác, Bùi Tam cùng Ma Ni Tự có thù rất sâu. Diệt Ma Ni Tự, Bùi Tam tâm tình có chút biến hóa, tiêu diệt Ma Ni Tự được nửa năm, Bùi Tam khẳng định là hiểu ra cái gì. Cho nên mới quyết định lập tức khiêu chiến ba người.

- Hơn nữa trình tự an bài, cũng là có huyền cơ.

Đằng Thanh Sơn cười.

Bên cạnh Hồng Sương đoán nói:

- Có huyền cơ? Cha, Hoàng Thiên Cần, dựa theo cha nói, trong bốn người là hấn yếu nhất. Như thế nào sắp xếp đầu tiên. Mà cha người lại cuối cùng?

Lần sắp xếp này, không phải dựa theo thực lực cao thấp mà là sắp xếp theo kỳ vọng của Bùi Tam.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Trong lòng của Bùi Tam. Đối với Hoàng Thiên Cần, Bùi Tam kỳ vọng thấp nhất, Mà đối với Tàn Thập Thất, hấn kỳ vọng tương đối cao. Còn đối với ta chỉ sợ hấn cho rằng tốc độ ta tiến lên cực nhanh. Cho nên, hấn cho ta thời gian gần sáu năm. Khiến ta đến lúc đó, đủ để cùng hấn đánh một trận, có thể khiến hấn ở trong chiến đấu hiểu được, đạt tới tới cường giả. ”

Hồng Sương, Hồng Vũ bên cạnh lắng lắng nghe, đến Tiểu cũng giật mình gật đầu.

Bởi vì...

Bốn người này, tại Cửu Châu là bốn người mạnh nhất.

Tuy rằng cảm thấy Bùi Tam mang đến áp lực, nhưng đồng thời cũng làm Đằng Thanh Sơn ý chí chiến đấu dâng cao. Kiếp trước kiếp này, hấn chưa bao giờ sợ.

Điều này lại càng làm hấn thêm si mê, cân nhắc, mong muốn Tam thể thức từ ngũ hành thể giới lực chuyển thành sinh thể giới lực.

Tại Cửu Châu từ khi tin tức bốn vị đỉnh phong cường giả quyết chiến được truyền bá ước chừng một tháng.

- Cha, cha, người xem.

Hồng Sương nhanh chóng chạy tới, trong tay đang nắm một quyển bí tịch.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn quyển sách trong tay Hồng Sương bộ sách tên là ”Đỉnh phong chi chiến”.

- Cha, đây là quyển sách do Vạn Tượng Môn hôm nay vừa mới ra, có viết về cha cùng với ba người kia nữa.

Hồng Sương hưng phấn, Đằng Thanh Sơn biết, Vạn Tượng Môn buôn bán sách, ở Cửu Châu đại địa trong cùng một ngày là sách đã có mặt ở tất cả các quầy.

Lúc trước, ngay cả Hình Ý môn cũng không biết, Vạn Tượng Môn muốn ra quyển sách này.

- A?

Đằng Thanh Sơn tiếp nhận, liền mở ra và thấy.

Từ khi Cửu Châu khai thiên tích địa tới nay, Cửu Châu trong ba mươi năm gần đây rung chuyển không ngừng rất hỗn loạn. Trong lịch sử Cửu Châu có thể xếp trong ba hạng đầu. Đằng Thanh Sơn cùng Thiên Thần Cung trước sau quật khởi, Đằng Thanh Sơn sáng chế Nội gia quyền nhất mạch, trải rộng Cửu Châu, hiện nay bảy mươi hai người trên Địa Bảng có bốn mươi chín người là cường giả tu luyện Nội gia quyền. Mà Thiên Thần Cung, lại triển lộ ra thực lực đáng sợ, Thanh Châu, U Châu, bắc bộ đại thảo nguyên tất cả đều bị chiếm. Có trăm vạn đại quân, xuyên qua ngàn dặm sa mạc, qua Tây Vực, lật đổ Ma Ni Tự, đem Cửu Châu tông phái tối cường - Ma Ni Tự tiêu diệt. Mà đến nay, Thiên Thần Cung cung chủ thần bí mà cường đại Bùi Tam, lại lập tức mời tam đại cường giả quyết chiến.

Vạn Tượng Môn ta, trong mấy trăm năm vì chuyện này nên mới dựa vào bốn vị ấy mà ra sách Đỉnh phong chi chiến.

Đằng Thanh Sơn có hứng thú không ngừng nhìn xuống.

Quyển sách chia thành từng phần viết về Hoàng Thiên Cầm, Tần Thập Thất, Bùi Tam cùng chính mình một chút tiểu sử cùng rất nhiều sự tình mà ngay cả bản thân Đằng Thanh Sơn đã quên, Vạn Tượng Môn cũng viết rất rành mạch.

Hoàng Thiên Cầm cùng Tần Thập Thất, tại mấy trăm năm trước, thanh danh thật lớn.

Bùi Tam tuy rằng thần bí, nhưng Vạn Tượng Môn hé lộ ra một chút, làm Đằng Thanh Sơn sợ hãi không thôi.

Đằng Thanh Sơn ước chừng quyển sách Đỉnh phong chi chiến sẽ nhanh chóng truyền bá khắp Cửu Châu đại địa, đại lượng vũ giả, thậm chí với các phú hào, sau khi ăn xong cả đám cùng nghị luận về việc này. Tất cả mọi người đối với tứ đại cường giả sẽ biết đến càng thêm rõ ràng, cũng biết bốn người này lợi hại ra sao.

- Bùi cung chủ khẳng định có thể thắng, một người dám khiêu chiến ba người, không có thực lực sao dám làm như thế?

- Ta xem Tần Thập Thất có thể thắng, Tần Thập Thất từ khi xuất đạo tới nay, cũng gần bốn trăm năm. Nhưng là mỗi chiến là thắng! Người xem trong sách nói như thế nào, mười bảy tuổi, trường kiếm xuất quan ngoại.

- Đằng Thanh Sơn, khẳng định là Đằng Thanh Sơn thắng. Đằng Thanh Sơn có thể sáng tạo Nội gia quyền nhất mạch, tranh đua Phật tông nhất mạch, đạo gia nhất mạch, ai có thể so sánh?

Nếu qua một trăm năm, Đằng Thanh Sơn khẳng định có thể thắng. Nhưng hiện tại Đằng Thanh Sơn còn rất trẻ.

Sau một thời gian, trên toàn Cửu Châu đại địa, đối với bốn vị cường giả đều nghị luận không thôi. Người sùng bái Bùi Tam, Hoàng Thiên Cầm, Tần Thập Thất, Đằng Thanh Sơn nhiều vô số kể. Ở Cửu Châu vô số vũ giả đang mong chờ ba trận đỉnh phong chi chiến diễn ra!

Tại đây có sự mong đợi

Có khát vọng

Có cả sự tranh luận.

Tại Cửu Châu mọi người, rốt cục cũng đến ngày sáu tháng chạp.

Ngày này, đúng là ba lượt đỉnh phong chi chiến, trận chiến đầu tiên Hoàng Thiên Cầm cùng Bùi Tam!

551. Chương 9: Trận Chiến Đỉnh Phong Đầu Tiên

Một buổi sáng ngày đầu tháng sáu, nền đất trong đình viện đã kết một tầng băng sương.

Trong gian nhà chính, Đằng Thanh Sơn một nhà đang ăn điểm tâm. Chẳng qua những người khác đều đã ăn xong, chỉ còn lại Đằng Thanh Sơn là vẫn còn chậm rãi.

"Chi nha." Hồng Sương mở toang đại môn gian nhà chính.

Nhất thời, một trận hàn khí bức người từ bên ngoài xộc thẳng vào.

"Phụ thân, ăn nhanh lên, hôm nay còn phải đi Vũ Châu Thiên Đảo Hồ xem Thiên Thần Cung cung chủ Bùi Tam cùng Vũ Hoàng Môn Hoàng Thiên Cầm đánh nhau a." Hồng Sương không nhịn nổi, lập tức thúc giục nói: "Hoàng Thiên Cầm này ta cũng đã nghe nhiều đệ tử trong Hình Ý Môn nói tới, nhưng chưa từng thấy qua. Lần này nhất định phải xem, hẳn là thần thánh phương nào. Phụ thân, người nhanh lên một chút a." Về mặt Hồng Sương hiện rõ sự mất hứng.

Đặng Thanh Sơn vẫn tiếp tục nhàn nhã ăn uống.

"Thanh Sơn, các con cũng đã ăn xong rồi." Lý Quân cũng đứng lên. Hôm nay, chính là ngày diễn ra trận chiến đầu tiên trong ba lượt đỉnh phong chi chiến. Lúc này, trên toàn Cửu Châu đại địa đã không ít vũ giả cùng thường nhân chạy tới Thiên Đảo Hồ.

Đặng Thanh Sơn ngẩng đầu cười: "Tiểu, người cùng Hồng Vũ, Sương Sương cùng Tiểu Như cười Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đi đi. Hôm nay ta không đi."

"Không đi?" Lý Quân lắp bắp kinh hãi.

"Phụ thân, đây là một cơ hội tốt để quan sát thực lực của Bùi Tam a". Hồng Sương liền nói: "Chẳng phải trong tương lai người cũng phải cùng Bùi Tam đánh một trận hay sao?"

"Thực lực của Hoàng Thiên Cầm ta biết, hấn căn bản không thể bức Bùi Tam xuất ra tuyệt chiêu." Đặng Thanh Sơn lạnh nhạt cười nói. Trận chiến lúc trước giữa Bùi Tam cùng vị hoàng bào tăng nhân của Ma Ni Tự kia, Đặng Thanh Sơn đã quan sát rất cẩn thận. Hơn nữa, đối với phương pháp tu luyện của Bùi Tam hấn cũng có một chút phỏng đoán mơ hồ.

Chẳng qua, có chút không thể tin được thôi.

Hoàng Thiên Cầm lại không thể bức Bùi Tam xuất ra tuyệt chiêu chân chính, thế nên đi hay không thì cũng như nhau.

"Các người đi đi, về kể lại cho ta là được." Đặng Thanh Sơn nói.

Đám người Lý Quân biết không thể thay đổi quyết định của Đặng Thanh Sơn, nên chỉ có thể cùng nhau rời đi. Hồng Sương còn nói thầm trong miệng: "Cha thật kiêu ngạo, Động Hư cường giả đại chiến, cơ hội khó kiếm như vậy mà cũng bỏ qua." Một lát sau, Bất Tử Phượng Hoàng lưng chở đám người Lý Quân ly khai Đại Duyên Sơn, hướng Vũ Châu bay đi.

"Hoàng Thiên Cầm." Đặng Thanh Sơn bước ra đại môn, ngửa đầu nhìn bầu trời: "Lấy thực lực của Hoàng Thiên Cầm mà thực sự cùng Bùi Tam chém giết thì không khác nào tìm chết. Thế nên, không có khả năng hấn sẽ liều mạng."

"Chẳng qua, hết trận này sẽ là Bùi Tam cùng Tần Thập Thất."

"Sau Tần Thập Thất sẽ là ta cùng Bùi Tam. Không quản như thế nào, nhất định phải tăng lên thực lực. Ta còn năm năm... năm năm!" Trong nháy mắt, hai tròng mắt Đặng Thanh Sơn liền phát ra quang mang sắc bén tựa như hai thanh lợi kiếm.

Mà lúc này, Liễu Hạ cùng Hoàng Thiên Cầm đang cười Liệt Phong Long Chuẩn hướng Thiên Đảo Hồ bay đi.

"Vù!" Kinh phong sắc bén như đao.

Hoàng Thiên Cầm ngồi trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn, biểu tình vô cùng bình tĩnh. Liễu Hạ lại có chút bất an, nói: "Sư bá, lần này người ngàn vạn lần phải cẩn thận. Bùi Tam này thực sự quá mức mạnh mẽ."

"Ta đương nhiên biết điều đó, người cứ yên tâm." Hoàng Thiên Cầm lạnh nhạt nói: "Làm một vũ giả, một khi hãm nhập hoàn cảnh nhất định phải chết, hoặc giả thực lực chênh lệch không quá lớn thì đương nhiên sẽ liều chết một lần để tìm đường sống. Chẳng qua, tốc độ phi hành của Bùi Tam kia chưa chắc đã nhanh hơn ta. Một khi lâm vào hoàn cảnh nhất định phải chết, hơn nữa lại không có một chút phân thắng, trừ phi ta là thắng không, người nói xem ta thế nào sẽ ở lại tử chiến? Lấy tốc độ của Động Hư cường giả, người bình thường căn bản nhìn không rõ. Lúc đó, không phải ta sẽ có một màn thua đẹp mắt hay sao?"

Liễu Hạ lúc này mới thở ra một hơi.

Vũ Hoàng Môn khó khăn lắm mới có được một vị Động Hư cường giả, nếu Hoàng Thiên Cầm vì có ngàn vạn người nhìn vào mà nóng lên, biết rõ không phải đối thủ của Bùi Tam mà vẫn liều chết, vậy thì thảm rồi.

Lúc này tại Vũ Châu Thiên Đảo Hồ có không ít con dân Cửu Châu tụ tập. Mà ở Dương Châu Đại Duyên Sơn, bầu trời lại nổi lên từng cơn mưa nhỏ.

Nước mưa lạnh như băng, tuyết bay lả tả.

Đặng Thanh Sơn ngồi trong đình viện, trước mặt đặt một bầu rượu, trong tay nắm một chén rượu nhìn trời nhìn mưa, thỉnh thoảng lại uống một chén.

"Sinh cùng tử!"

"Sinh ra... lớn lên... già đi... rồi chết."

Trong đầu Đặng Thanh Sơn lúc này không ngừng hiện ra từng chiêu từng chiêu quyền pháp, rồi lại không ngừng phủ nhận, bài xích. Không giống với những người khác, Đặng Thanh Sơn ngộ đạo đều nhờ vào luyện quyền, lấy quyền pháp để biểu thị "Đạo".

Nhân tình Đặng Thanh Sơn đột nhiên sáng lên, lập tức ngửa đầu uống cạn chén rượu trong tay, cả người phảng phất như một hạt giống phá đất mà ra, nhoáng lên một cái liền bắn xa hơn hai mươi trượng, dừng ở luyện võ trường trống trải đằng xa. Tuy rằng mưa vẫn tiếp tục rơi, nhưng Đặng Thanh Sơn lại bắt đầu diễn luyện quyền pháp vừa mới ngộ ra.

Mưa vẫn không ngừng rơi.

Đặng Thanh Sơn không ngừng diễn luyện quyền pháp dưới mưa (giống phim Hàn quá-DG), nước mưa căn bản không thể chạm vào thân thể hắn. Dần dần, quyền pháp dần chuyển thành Tam Thể Thức. Lúc này, Tam Thể Thức tựa hồ có chút bất đồng so với quá khứ.

Ý cảnh của Đặng Thanh Sơn đã có một chút biến hóa.

Luyện quyền trong mưa, thời gian trôi qua cực nhanh.

Rất nhanh, mưa đã tạnh.

Giữa trưa, một đạo hỏa hồng sắc lưu quang từ hướng Tây Bắc bay tới, nhanh chóng đáp xuống Đông Hoa Uyển bên cạnh luyện võ trường, đích thị là đám người Lý Quân từ Thiên Đảo Hồ trở về. Mặt mũi mỗi người đều đỏ bừng, cảm thấy rất hưng phấn.

"Đừng nóng vội." Lý Quân thấp giọng nói: "Cha ngươi đang luyện quyền, chúng ta cứ ở một bên yên lặng quan khán."

"Ân." Hồng Vũ, Sương Sương cùng Lôi Tiểu Như đều nhu thuận gật đầu.

Cả đám mặc dù đều có một bụng muốn nói với Đặng Thanh Sơn nhưng đều nén lại trong lòng, nhìn Đặng Thanh Sơn luyện quyền. Mà Đặng Thanh Sơn cũng không để ý. Lúc trước tuy rằng cảm ứng được Bất Tử Phượng Hoàng trở về, nhưng Đặng Thanh Sơn cũng không dừng lại mà tiếp tục đắm chìm trong Tam Thể Thức.

Quan khán Đặng Thanh Sơn luyện quyền, dần dần, Hồng Vũ cùng Sương Sương đều bị hấp dẫn.

"Tam Thể Thức vốn vô cùng đơn giản, thế nhưng sao do phụ thân sử ra lại lôi cuốn như vậy?" Hai mắt Hồng Vũ tỏa sáng.

"Nếu ngươi có thể đạt được một thành của phụ thân thì đã sớm đạt tới Tông Sư chi cảnh rồi." Hồng Sương ở bên cạnh chế nhạo nói.

Hồng Vũ cũng chỉ nhếch miệng cười, không cãi nhau với tỷ tỷ.

Ước chừng vượt qua giờ Sửu*, Đặng Thanh Sơn rốt cuộc thu thế dừng lại.

"Ân." Trên mặt Đặng Thanh Sơn có chút tươi cười.

"Phụ thân, thế nào rồi?" Hồng Vũ nhin không được hỏi.

Đặng Thanh Sơn liếc mắt nhìn nhi tử: "Chỉ là có chút hiểu được mà thôi. Ngộ Đạo là việc khả ngộ bất khả cầu, thế nên muốn đột phá thì phải tích lũy từng chút từng chút một, từ đó mới có thể dần hội tụ rồi đột phá." Từ khi nhận được thư khiêu chiến của Bùi Tam đến nay đã được một năm, Đặng Thanh Sơn cũng đạt được không ít đột phá, nhưng đều là rất nhỏ bé.

Hiện giờ, trong Nê Hoàn Cung của Đẳng Thanh Sơn cũng đã có một tia Sinh thể giới lực đặc thù. Nhưng cũng giống lúc mới luyện hóa ra một tia Tử thể giới lực, Đẳng Thanh Sơn vẫn chưa chân chính lĩnh ngộ được. Nếu chân chính lĩnh ngộ thì hẳn có thể luyện hóa một cách cuốn cuộn, không dứt.

Thế nên chỉ cần có chút ngộ Đạo là Đẳng Thanh Sơn đã vui vẻ lắm rồi, không thể cầu thêm.

"Phụ thân, lần này ngươi không đi Thiên Đảo Hồ đích thực là không đáng." Hồng Sương nhin không được lắc đầu nói, hai mắt tỏa sáng(mấy cái bọn này sao mắt cứ suốt ngày tỏa sáng được hay thế nhờ, mình mà được thế này thì buổi tối đéch cần điện-DG BD: tiên tiến thật, ngày xưa con người đã phát minh ra hệ thống "dạ quang" và áp dụng vào ắt, quá giỏi): "Hôm nay tại Thiên Đảo Hồ thực sự là quá mức náo loạn, thậm chí còn có đại lượng du thuyền trên hồ, có rất nhiều người đều ở trên thuyền quan chiến. Chẳng qua chúng ta có Bất Tử Phượng Hoàng nên trực tiếp đáp xuống một tòa đảo nhỏ giữa hồ, thực sự là rất tuyệt vời a!"

"Tuyệt vời?" Đẳng Thanh Sơn nhíu mày.

Lấy sự chênh lệch thực lực giữa Hoàng Thiên Cẩn với Bùi Tam thì chỉ trong khoảnh khắc là có thể phân định thắng bại, trong mắt thường nhân thì chỉ trong nháy mắt là cùng. Đám người quan khán hẳn là nên chửi bới mới đúng(có cho tiền bọn nó cũng không dám),như thế nào lại nói là "tuyệt vời"?

"Đúng vậy, rất tuyệt vời." Hồng Vũ bên cạnh liền gật đầu: "Phụ thân, lưỡng đạo lưu quang cứ liên tục xẹt qua xẹt lại, không ngừng thay đổi vị trí. Hơn nữa, một đạo lực lượng dật tán ra ngoài đánh xuống Thiên Đảo Hồ, khiến cho mặt nước tách ra, lộ ra cả đáy hồ."

"Thật sự là lợi hại a!"

"Không ngừng thay đổi vị trí?" Đẳng Thanh Sơn kinh ngạc không thôi. Không lẽ, Hoàng Thiên Cẩn lại đạt tới Động Hư đại thành chỉ trong hai năm ngắn ngủi?

"Chiến đấu cũng rất kịch liệt. Đoạn cuối, Bùi Tam còn sử dụng ám khí." Lý Quân sợ hãi than, lắc đầu nói: "Kết cục của Hoàng Thiên Cẩn kia cuối cùng vẫn là sinh cơ đoạn tuyệt, chỉ kịp phần nộ quát mắng một câu đã bị Bùi Tam chọc thủng Nê Hoàn Cung,mất mạng tại đương trường."

"Cái gì? Mất mạng?" Đẳng Thanh Sơn trừng lớn con ngươi.

Hết thấy hoàn toàn không có nửa điểm giống với những gì Đẳng Thanh Sơn dự liệu.

Nếu Hoàng Thiên Cẩn có thể đánh ngang với Bùi Tam, cuối cùng bị Bùi Tam giết chết thì tốc độ ngộ đạo của Hoàng Thiên Cẩn cũng thật là kinh người.

Mà nếu như thực lực của Hoàng Thiên Cẩn yếu hơn Bùi Tam nhiều thì vì cái gì lại đi liều mạng? Muốn bảo toàn mạng sống cũng rất đơn giản, như thế nào lại thân tử đương trường?

"Không đúng, không đúng."

Đẳng Thanh Sơn lắc đầu nói: "Hoàng Thiên Cẩn đáng lý ra không chết mới phải."

"Thanh Sơn, hối hận à?" Lý Quân cười nói: "Đáng tiếc là lúc trước ngươi không đi, bây giờ có hối hận thì cũng muộn rồi."

Hồng Sương ở bên cạnh cũng hướng Đẳng Thanh Sơn làm ra bộ dáng ngáo ộp.

"Không thích hợp." Đẳng Thanh Sơn lập tức lắc đầu nói: "Tiểu, các ngươi..." Đẳng Thanh Sơn đang muốn hỏi, nhưng sau đó lại chỉ có thể lắc đầu cười. Thê tử chẳng qua cũng chỉ là Tiên Thiên, đám hài tử thậm chí còn chưa đạt tới Tiên Thiên, bọn họ căn bản không thể nhìn rõ tình huống xảy ra, chỉ có thể chứng kiến lưỡng đạo quang mang không ngừng thay đổi vị trí.

Lúc ánh mắt Đẳng Thanh Sơn đảo qua Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh thì nhân tình cũng đột nhiên sáng lên.

"Tiểu."

"Gì vậy?" Lý Quân giật mình.

"Các người căn bản là không nhìn rõ sự tình diễn ra. Chẳng qua, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh khẳng định là thấy rõ. Lý, người giúp ta hỏi nàng một chút, trận chiến giữa Bùi Tam cùng Hoàng Thiên Cầm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Đằng Thanh Sơn lập tức hỏi, biểu tình thập phần tò mò.

Lý Quân chớp mắt hai cái.

"Phụ thân, chúng ta nói mà người còn không tin?" Hồng Sương bắt đầu nói: "Lúc đó ngàn vạn người đều chứng kiến Hoàng Thiên Cầm trực tiếp bị sát tử. Hơn nữa, còn có một Hư Cảnh cường giả của Vũ Hoàng Môn phần nộ khóc rống lên, ôm lấy thi thể Hoàng Thiên Cầm sau đó bay đi."

"Người cứ hỏi Tiểu Thanh đi cái đã." Đằng Thanh Sơn nhắc nhở.

"Được." Lý Quân lập tức hướng Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh phát ra một tiếng kêu to, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh cũng rất nhanh phát ra một tiếng kêu to trả lời.

Càng nghe, biểu tình Lý Quân càng trở nên có chút cổ quái.

Đến khi Bất Tử Phượng Hoàng dừng lại, Đằng Thanh Sơn lập tức truy vấn: "Thế nào? Tình huống lúc đó rốt cuộc là như thế nào?"

Lý Quân hướng Đằng Thanh Sơn lộ ra một tia cười khổ: "Hoàng Thiên Cầm... đích thực là chết rất oan a!"

552. Chương 10: Đi Trước Minh Nguyệt Đảo

Lý nhìn con dâu, gật đầu bắt đầu nói: "Động Hư cường giả giao thủ, đích thực chúng ta không thể thấy rõ được. Chẳng qua, vừa xong ta hỏi Tiểu Thanh mới biết được, trận chiến đó kì thật cũng không có tuyệt vời như chúng ta vẫn tưởng, mà là rất buồn cười!"

"Buồn cười?" Ba người Hồng Vũ lại càng thêm nghi hoặc.

Đằng Thanh Sơn vẫn tiếp tục bảo trì trầm mặc, vì hẳn sớm đã biết được bên trong có vấn đề.

"Là như thế này: Lúc trận chiến mới bắt đầu, Hoàng Thiên Cầm dựa vào tốc độ liên tục thay đổi vị trí với Bùi Tam, thế nhưng hẳn lại chưa từng chân chính giao thủ cùng Bùi Tam! Hơn nữa, Hoàng Thiên Cầm này còn cố ý bắn ra mấy đạo thế giới lực về phía Thiên Đảo Hồ, khiến cho mặt hồ chấn động."

"Cái gì?" Hồng Vũ, Hồng Sương cùng Lôi Tiểu Như đều trừng lớn mắt.

"Bùi Tam đối với hành động của Hoàng Thiên Cầm thì vô cùng phần nộ. Rất có thể bọn họ cũng có truyền âm nói chuyện cùng nhau, nhưng Tiểu Thanh lại không nghe được. Sau đó, Bùi Tam vận dụng âm khí đánh trọng thương Hoàng Thiên Cầm khiến cho tốc độ của hắn giảm mạnh. Mà Bùi Tam lúc đó đang nộ hỏa bùng bùng liên nhân cơ hội hạ sát thủ, đánh chết Hoàng Thiên Cầm."

Lý nói xong thì biểu tình cũng thập phần cổ quái.

Hồng Vũ, Hồng Sương cùng Lôi Tiểu Như thì lại cực kì kinh ngạc.

"Ha ha..." Đằng Thanh Sơn từ nãy đến giờ vẫn trầm tư lắng nghe, không khỏi lắc đầu cười lớn: "Đích thực là chết oan a! Hoàng Thiên Cầm lúc mới bắt đầu rất có thể đã truyền âm nhận thua với Bùi Tam, sau đó cố ý diễn trò cho những người quan chiến xem. Đáng tiếc, Bùi Tam lại không muốn diễn trò. Hai người lời qua tiếng lại thế nào đó, khiến cho Bùi Tam phần nộ mà giết chết Hoàng Thiên Cầm."

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể tưởng tượng được sự việc diễn ra lúc đó.

Chuyện này cũng không thể trách Hoàng Thiên Cầm. Dù sao, cũng bởi vì Thiên Thần Cung âm thầm truyền bá ba lượt đỉnh phong chi chiến, sớm làm ánh mắt trên khắp Cửu Châu đại địa đều tập trung về đây. Nếu trận chiến này mà Hoàng Thiên Cầm nhất chiêu đã bại thì còn gì là mặt mũi của Vũ Hoàng Môn nữa. Thế nên hẳn phải diễn trò, thua cũng phải thua cho đẹp.

Bùi Tam lúc đó lại hoàn toàn không muốn buông tha. Đối với hành vi của Hoàng Thiên Cầm, hắn vô cùng phần nộ, cuối cùng liền hạ sát thủ.

"Chết thật là oan a!" Đẳng Thanh Sơn ngẫm lại những sự việc xảy ra. Tuy rằng cùng Hoàng Thiên Cầm có ân oán, nhưng Đẳng Thanh Sơn cũng âm thầm thở dài: "Chẳng qua, cùng là Động Hư cường giả mà ám khí của Bùi Tam lại có thể đả thương Hoàng Thiên Cầm, điều này nói lên thực lực giữa hai người quả thật là chênh lệch quá lớn!"

Ám khí một khi phát ra mà có thể phát huy được một nửa thực lực tổng thể của người phóng đã là khá lắm rồi.

Tỷ như Đẳng Thanh Sơn, ám khí của hắn có thể đối phó với Hư Cảnh đại thành. Nhưng còn đối phó với Động Hư? Vẫn còn kém một chút.

Thế nhưng Bùi Tam lại khác, chỉ ám khí thôi cũng đã có thể đả thương Hoàng Thiên Cầm.

"Hoàng Thiên Cầm xem ra mới chỉ đạt được một chút thành tựu mà thôi, vẫn chưa đột phá, còn Bùi Tam thì lại quá mạnh mẽ. Mà điểm tối trọng yếu chính là, Bùi Tam rất trọng thị một trận chiến này. Nếu không, Bùi Tam này cũng không vì Hoàng Thiên Cầm diễn trò mà ra tay hạ sát hắn." Đẳng Thanh Sơn yên lặng gật đầu: "Bùi Tam xem ra thực muốn mượn việc chiến đấu cùng các Động Hư cường giả khác mà hiểu được Chí Cường Chi Đạo."

"Chỉ có lý do đó mới có thể khiến hắn điên cuồng như vậy!"

Dù sao, một khi đạt tới Động Hư thì chính bản thân cũng đã lĩnh ngộ được một điều gì đó."

Bùi Tam không hiểu được, cũng không có nghĩa là người khác không hiểu được.

Đây cũng là nguyên do Bùi Tam hướng ba người khiêu chiến. từ thực lực và thể ngộ thông qua chiến đấu, hắn đồng dạng có thể phát hiện một chút huyền bí trong đó.

"Hắn có cực độ khát vọng đạt tới cảnh Giới Chí Cường Giả."

"Vì thế hắn không tiếc tính mạng mà điên cuồng chiến đấu với đối thủ, bức bách đối thủ xuất ra tuyệt chiêu bảo mệnh." Đẳng Thanh Sơn trầm nghĩ: "Như vậy, trận chiến giữa hắn cùng Tần Thập Thất sợ rằng cũng chính là sinh tử chi chiến. Nếu như trong trận đó hắn không đột phá mà cũng không chết, vậy thì trong trận chiến với ta hắn nhất định sẽ không buông tha hạ sát thủ, bức ta xuất ra toàn bộ những gì mình có!"

Ba lượt đỉnh phong chi chiến, trận đầu tiên giữa Hoàng Thiên Cầm cùng Bùi Tam, kết quả truyền ra cũng khiến không ít người trên toàn Cửu Châu đại địa truyền tụng.

Sợ hãi than thở về một trận chiến tuyệt vời, chỉ lực lượng phát tán đã cũng đủ để chế đôi Thiên Đảo Hồ, lộ ra đáy hồ. Chân tướng bên trong thì cũng chỉ có các Hư Cảnh cường giả là có thể nhìn thấu, bọn họ cũng hiểu được dụng ý của Hoàng Thiên Cầm. Hiện giờ Hoàng Thiên Cầm cũng đã thân tử, sao lại phải đi bôi xấu thanh danh người ta chứ? Vạn quynh thư khố.

Cái chết của Hoàng Thiên Cầm trong con mắt con dân Cửu Châu đại địa có sắc thái bi kịch.

Tất cả mọi người đều than thở, Tứ đại cường giả, một người đã chết! Hiện giờ chỉ còn lại Bùi Tam, Tần Thập Thất cùng Đẳng Thanh Sơn.

Đẳng Thanh Sơn từ trận chiến Bùi Tam cùng Tần Thập Thất nhận ra sự điên cuồng của Bùi Tam. Biết hắn tuyệt đối sẽ không lưu thủ, Đẳng Thanh Sơn lại càng cố gắng luyện quyền ngộ đạo.

Xuân đi thu đến, ngoạn một cái đã là cuối thu.

Áo ào ~ ~

Gió thổi, lá vàng rơi.

"Oanh long long ~ ~" Đông Hoa Uyển, phiên cực đại thạch môn án ngữ phòng luyện công của Đẳng Thanh Sơn âm âm mở ra, Đẳng Thanh Sơn râu ria rậm rạp từ trong đó bước ra.

Nghe được tiếng động đó, không ít người trong Đông Hoa Uyển cũng liền vội vàng chạy tới.

Lý, Hồng Sương, vợ chồng Hồng Vũ cùng vợ chồng Đặng Vĩnh Phàm cũng chạy tới. Vợ chồng Đặng Vĩnh Phàm thời gian gần đây đều sống ở nơi này. Nhưng Đặng Thanh Sơn bé quan cũng đã được hơn hai tháng, hai người biết Đặng Thanh Sơn sẽ có một hồi đại chiến nên cũng không làm phiền.

"Thanh Sơn." Lý nhìn Đặng Thanh Sơn bé quan cũng đã được hơn hai tháng, không khỏi bật cười nói: "Nhìn bộ dáng của huynh kìa."

Đặng Thanh Sơn cũng nhếch miệng cười.

"Cha, mẹ." Đặng Thanh Sơn lập tức nhìn về phía cha mẹ.

Đặng Vĩnh Phàm cùng Viên Lan nhìn đứa con do chính mình sinh ra, không khỏi lộ vẻ mặt tươi cười. Trong cuộc đời họ, niềm tự hào lớn nhất của họ chính là đứa con đứng trên đỉnh phong đại lục này. Sáng chế ra Nội Gia Quyền nhất mạch, địa vị của Đặng Thanh Sơn đã gần với tới tứ đại Chí Cường Cường Giả. So với Đông Bắc Vương Hồng Thiên trong lịch sử thì tuyệt đối lớn hơn một bậc.

Có đứa con như vậy, vợ chồng hai người cũng liền được lưu danh sử sách.

"Thanh Sơn, đối phó với Bùi Tam kìa người có nắm chắc chút nào không?" Đặng Vĩnh Phàm vỗ vỗ bả vai nhi tử.

Đặng Thanh Sơn cười: "Không thành vấn đề."

"Vậy là tốt rồi." Đặng Vĩnh Phàm cùng Viên Lan đều thở dài một hơi.

Đặng Thanh Sơn cũng cảm thấy bất đắc dĩ trong lòng.

Đối phó Bùi Tam mà lại dễ dàng như vậy sao? Lời vừa rồi chẳng qua phòng ngừa cha mẹ lo lắng mà thôi. Dù sao thì cha mẹ có lo lắng cũng không giúp gì được cho mình, thôi thì trước tiên cứ làm cho hai người yên tâm cái đã.

"Hồng Vũ." Đặng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía Hồng Vũ cùng Tiểu Như.

"Cha." Hồng Vũ liền đáp.

Ánh mắt Đặng Thanh Sơn đảo qua cái bụng đã lớn lên của Tiểu Như: "Hồng Vũ, lúc hài tử của người cùng Tiểu Như sinh ra, chỉ sợ là ta sẽ không có ở đây."

"Thanh Sơn." Đặng Vĩnh Phàm nhíu mày nói: "Cháu nội người ra đời, không ở lại mà còn đi đâu?"

Lý cùng Hồng Vũ, Hồng Sương cũng đều nhìn qua Đặng Thanh Sơn.

"Ta chuẩn bị đi Minh Nguyệt Đảo." Đặng Thanh Sơn vừa nói xong, Lý liền lập tức hiểu được.

"Lần này đi Minh Nguyệt Đảo, nhanh thì ba đến năm tháng, lâu thì chẳng biết được." Đặng Thanh Sơn xin lỗi nhìn đứa con: "Cho nên, khi hài tử này xuất thế, ngày đầy tháng, ngày mừng trăm ngày của nó, ta đây tuy là gia gia nhưng chỉ sợ sẽ không thể ở đây được." Đối với đứa con của Hồng Vũ, đứa cháu của chính mình, Đặng Thanh Sơn thật sự rất chờ mong.

Thế nhưng, trận chiến với Bùi Tam Đặng Thanh Sơn lại không dám có lấy một khắc nào thả lỏng.

"Chuyện của người quan trọng hơn." Lý liền nói: "Khi nào thì đi?" Thân là thê tử của Đặng Thanh Sơn, thường xuyên cùng Đặng Thanh Sơn đàm luận, nàng đương nhiên biết Bùi Tam đáng sợ ra sao. Thế nên, nàng vẫn luôn cố vũ Đặng Thanh Sơn khổ tu.

"Ngày mai." Đặng Thanh Sơn nói.

"Gấp như vậy?" Vợ chồng Đặng Vĩnh Phàm có chút giật mình. Viên Lan liền nói: "Thanh Sơn, khi nào thì người trở về?"

"Chậm nhất thì khoảng mười hai tháng chạp năm sau là con về."

Lúc đó, cũng là thời điểm diễn ra trận quyết chiến giữa Bùi Tam cùng Tần Thập Thất.

Nếu nói Đặng Thanh Sơn không coi trọng trận chiến giữa Bùi Tam cùng Hoàng Thiên Cầm, thì trận chiến giữa Bùi Tam cùng Tần Thập Thất hẳn lại phi thường tôn trọng. Lúc trước ở bên ngoài Hồng Thiên Thành,

Bùi Tam cùng Tần Thập Thất cũng chỉ thoáng giao thủ triển lộ thực lực mà thôi. Nhưng chỉ một chút tin tức đó thôi Đẳng Thanh Sơn cũng có thể phán đoán, Tần Thập Thất lúc đó so với mình bây giờ thì còn phải mạnh hơn!

Hai người này giao thủ, Đẳng Thanh Sơn há có thể bỏ qua?

”Bùi Tam cùng Tần Thập Thất...”

Đẳng Thanh Sơn trải qua một ngày ở bên thê tử, cha mẹ cùng hài tử, con dâu và nữ nhi, đợi đến sáng sớm ngày hôm sau.

”Phụ thân, bảo trọng!”

Đám người Hồng Vũ, Hồng Sương nhìn theo Đẳng Thanh Sơn. Biết sư phụ chuẩn bị đi xa, đám đệ tử Đẳng Thú, Dương Đông, Tiết Tân cũng đến tiễn đưa.

Đẳng Thanh Sơn mỉm cười.

”Tiểu, ta không có mặt, hết thầy giao cho người vậy.” Đẳng Thanh Sơn nhìn thê tử.

”Ta chờ người trở về.” Lý nhẹ giọng nói.

Đẳng Thanh Sơn cười cười, phát ra một tiếng hô, lập tức có một đạo lưu quang từ xa phóng tới, Đẳng Thanh Sơn ngay lập tức liền nhảy lên trên. Đạo lưu quang đó chính là Lục Túc Dao Trì! Lần này đi Minh Nguyệt Đảo, Đẳng Thanh Sơn chỉ mang theo Lục Túc Dao Trì. Dù sao thì luận về thực lực, Đẳng Thanh Sơn vẫn an tâm hơn khi để Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh ở lại Hình Ý Môn.

Vù ~ Một trận cuồng phong nhấc lên không ít bụi mù.

Lục Túc Dao Trì lưng chở Đẳng Thanh Sơn, hướng phương Bắc bay đi, chỉ trong nháy mắt liền biến mất ở đường chân trời.

Năm đó, khi Lục Túc Dao Trì chưa đạt tới Hư Cảnh, từ Doan Mộc đại lục bay về Cửu Châu đại địa hao phí mất nửa tháng. Nhưng hiện đã đạt tới Hư Cảnh, lưng chở Đẳng Thanh Sơn, sáng sớm xuất phát thì chạng vạng đã thấy được hải vực của Minh Nguyệt Đảo.

”Lúc trước đi bằng thuyền gỗ, phiêu bạt hồi lâu trên Bắc Hải mới từ Cửu Châu đến được Minh Nguyệt Đảo này.” Đẳng Thanh Sơn cũng thần thức không thôi.

Lúc rời khỏi Minh Nguyệt Đảo, Đẳng Thanh Sơn chính là dùng xích sắt, dựa vào lực lượng thân thể kéo thuyền gỗ từ Cửu Khúc Quỷ Vực của Minh Nguyệt Đảo đi ra.

”Ào ào.”

Chạng vạng tối, vầng thái dương đã ngã về phía Tây. Cửu Khúc Quỷ Vực vẫn quỷ dị như lúc trước, làm cho người ta không khỏi cảm thán thiên địa thật thần kì.

”Dao Trì, qua bên kia.” Đẳng Thanh Sơn chỉ dẫn phương hướng.

Lục Túc Dao Trì lập tức lao xuống, bay thẳng đến hai toà núi cao giống như bị bị một búa bổ ra, rất dễ liền có thể nhìn thấy được ở trên Minh Nguyệt Đảo. Kỳ thật hai tòa núi này trên thực tế vốn là một, bị Lý Thái Bạch sau khi đạt tới Chí Cường Giả một kiếm chém ra làm hai. Hiện nay, một tòa là cấm địa, tòa còn lại thì có rất nhiều lâu các.

Lục Túc Dao Trì lưng chở Đẳng Thanh Sơn, hóa thành một đạo kim quang hướng phía đó bay tới.

Gần ba mươi năm sau, Đẳng Thanh Sơn lại một lần nữa tới Minh Nguyệt Đảo.

553. Chương 11: Ngọc Bích Biến Mất

Sưu!

Luồng hắc sắc khí lưu bên ngoài thân của Đằng Thanh Sơn lan đến gần huyết khẩu của huyết động, tảng đá lớn do Kiếm Lâu lâu chứa đích thân an bài người đặt vào cửa động khẩu liền bị Đằng Thanh Sơn phá vỡ. Vô số những tảng đá vỡ vụn bay loạn, va chạm vào những vách núi ở phía trên chỗ sâu trong huyết động. Ngay sau đó, Đằng Thanh Sơn cùng Lục Túc Đào Tri liền đi vào bên trong.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn ánh mắt đảo qua.

Huyết động này là nơi năm đó hắn đã bế quan khổ tu hồi lâu, hắn tự nhiên sẽ không nhận sai.

Nhưng hiện giờ, huyết động này lại chỉ còn là một mảnh trống không, Thần Tiên Ngọc Bích năm xưa giờ cũng không thấy đâu.

Thần Tiên Ngọc Bích, biến mất!

"Bên trong có âm thanh!"

"Tiếng vang thật lớn. Người nào dám can đảm phá hư cấm địa!?"

"Còn ở bên trong."

Đằng Thanh Sơn nghe được tiếng bước chân dày đặc nhanh chóng tới gần. Tuy rằng Thần Tiên Ngọc Bích biến mất, nhưng trong cấm địa này cũng có một thể hệ đại đệ tử tinh anh của Kiếm Lâu trong mấy ngàn năm qua lưu lại kiếm pháp, cho nên vẫn là phi thường trọng yếu. Mà lúc trước, khi Đằng Thanh Sơn phá vỡ loạn thạch ngăn chặn ở huyết động, động tĩnh lớn như vậy tự nhiên sẽ khiến cho mọi người chú ý.

Một gã lưng đeo lợi kiếm cùng với những thanh niên nam nữ, những lão nhân cao thủ kiếm đạo liền nhanh chóng vọt tới.

"Cái gì vậy!"

Đám người kia liếc mắt một cái liền chứng kiến được, ở giữa huyết động có một con quái thú hai con người đỏ như máu, và mấy cánh tay tựa như những thanh đao. Lân giáp của nó chiết xạ ra hàn mang liền khiến những người này cảm thấy run sợ. Chỉ riêng bộ dáng của Yêu Thú này đã khiến đám cao thủ kiếm đạo biết... Đây tuyệt đối là một loại Yêu Thú cực kỳ đáng sợ. Mà hiện tại, Yêu Thú lợi hại này lại đứng ở phía sau một gã bạch y bào thanh niên.

"Người là ai, không ngờ dám xông vào cấm địa của Kiếm Lâu ta!" Lập tức, có một gã trung niên nhân áo bào tro nổi giận quát.

"Chư vị sư huynh, chúng ta cùng tiến lên bắt giữ lấy người này."

Tuy rằng cảm giác được bạch y bào thanh niên rất mạnh, nhưng những cao thủ kiếm đạo này ở Minh Nguyệt đảo vốn luôn có thói quen coi mình là lớn nhất. Nên dù biết người này đáng sợ, họ cũng không có chút nào sợ hãi.

"Soạt!" "Soạt!"... Một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, không ngờ sức thế chuẩn bị đem bạch y bào thanh niên xa lạ bắt giữ.

"Dừng tay!" Bỗng nhiên, một bạch phát lão giả lưng còng đột ngột quát.

"Trưởng lão?" Nhất thời, những cao thủ Kiếm Lâu ở đây đều nghi hoặc nhìn lão giả lưng còng. Tự tiện xông vào cấm địa, cho dù là Kiếm Lâu đệ tử thì cũng đều là tử tội! Huống chi, ngoại nhân xâm nhập cấm địa, bọn họ động thủ bắt giữ chẳng lẽ là sai?

Đương khi những cao thủ Kiếm Lâu này nghi hoặc nhìn bạch phát lão giả, lão giả này lại từ bên cạnh tiến lên vài bước, nhìn kỹ khuôn mặt bạch y bào thanh niên.

"Người là..."

Bạch phát lão giả ánh mắt trừng lớn: "Là ma đầu!"

"Ma đầu?"

Nguyên bản còn đang nghi hoặc, đám cao thủ Kiếm Lâu nhất thời sắc mặt đại biến. Trong lịch sử Minh Nguyệt đảo, chuyện tình mất mặt nhất và duy nhất chính là cách đây khoảng ba mươi năm trước, một thần bí nam tử cười Thần Ưng, sử dụng một cây thần thương lấy sức một người chấn trụ toàn bộ Kiếm Lâu.

Độc chiếm cấm địa, mà Kiếm Lâu lại chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đựng.

Sau đó, mọi người ở Kiếm Lâu liền xưng vị nam tử sử dụng thần thương kia là "ma đầu"! Bất quá, trải qua ba mươi năm, chuyện tình về ma đầu đã sớm trở thành truyền thuyết. Hiện giờ, những người trẻ tuổi của Kiếm Lâu chỉ mới nghe về truyền thuyết này chứ chưa có ai từng được thấy mặt ma đầu.

Dù sao, lúc trước cũng chỉ có rất ít người gặp qua khuôn mặt thật của Đằng Thanh Sơn.

"Thần Tiên Ngọc Bích đã bị Hoàng Phủ Ngọc Giang giấu đi sao?" Một thanh âm lạnh lùng truyền đến. Sau đó, bạch y bào nam tử quay đầu, ánh mắt như con dao sắc bén đảo qua đám người ở đây.

Những kiếm đạo cao thủ ở đây không người nào là không có ý chí kiên định, bởi phải có quyết tâm, có sự chăm chỉ mới có thể tiến vào cấm địa nghiên cứu kiếm pháp. Nhưng khi bị ánh mắt của nhân vật trong truyền thuyết được Minh Nguyệt đảo xưng là ma đầu này đảo qua, mỗi người đều cảm thấy tâm thần kinh hãi. Họ cảm thấy mình dường như đang lâm vào bên bờ tử vong và tuyệt cảnh, bất cứ thời khắc nào cũng đều có thể chết đi. Cái loại cảm giác sợ hãi này, khiến những cao thủ kiếm đạo ở đây sắc mặt trắng bệch.

"Không nghe thấy lời của ta nói?" Đằng Thanh Sơn nhìn bạch phát lão giả, thu hồi áp chế về tinh thần.

Nhóm người này liền giật mình tỉnh lại.

Năm đó, thời điểm Đằng Thanh Sơn đào vong đến Bắc thảo nguyên, khi đối mặt Thiên Thần Sơn Thiên Thần "Tô Hào Đặc", chỉ ánh mắt của đối phương cũng đã khiến Đằng Thanh Sơn bị ảnh hưởng. Khi đó, Đằng Thanh Sơn chính là Tiên Thiên Kim Đan cường giả. Còn hiện giờ, Đằng Thanh Sơn là siêu cấp cường giả đã một chân bước vào Động Hư đại thành.

Những người trước mắt? Cơ hồ đều là Hậu Thiên, Tiên Thiên lại chỉ có một người.

Ánh mắt của Đằng Thanh Sơn, tự nhiên có thể ảnh hưởng đến "Thần" của bọn họ.

"Thần" bị tiêu tán, chấn chấn sẽ chết.

Giống như Đằng Thanh Sơn, trong Nê hoàn cung cũng đã hình thành thế giới của mình. "Thần" mạnh như thế, một ánh mắt đích xác có thể giết chết một cao thủ.

"Tiền bối." Bạch phát lão giả hít sâu một hơi, ngăn chặn sự sợ hãi dưới đáy lòng: "Thần Tiên Ngọc Bích, nói mất đi chỉ sợ tiền bối không tin. Bất quá, văn bối thật sự không biết Thần Tiên Ngọc Bích rốt cuộc là ở đâu."

Ở trong mắt bạch phát lão giả, niên kỷ của siêu cấp cường giả thường không thể nhìn vào bề ngoài.

Huống chi, trong thế giới của võ giả, địa vị cao thấp là nhìn vào thực lực mà phán định. Vì thế, việc lão giả xưng Đằng Thanh Sơn là "tiền bối", còn mình là văn bối là chuyện rất bình thường.

"Người không biết, nhưng Hoàng Phủ Ngọc Giang kia biết." Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt cười, thâm nghĩ: "Không nghĩ tới, ba mươi năm không thấy Hoàng Phủ Ngọc Giang này đã đạt tới Hư Cảnh."

Đằng Thanh Sơn thế giới lực càn quét một lần, liền phát hiện được vị Kiếm Lâu lâu chúa Hoàng Phủ Ngọc Giang giống như một đạo lợi kiếm đang nhanh chóng tiến về nơi này.

"Hoàng Phủ Ngọc Giang?"

"Hoàng Phủ Ngọc Giang là ai?" Trong đám cao thủ kiếm đạo, một tên thanh niên có khuôn mặt thanh tú thấp giọng hỏi.

"Sư đệ, người về cái này cũng không biết? Đó là Kiếm Lâu lâu chúa trước kia của chúng ta, còn hiện giờ chính là Kiếm Lâu Thái thượng trưởng lão!" Lập tức có người thấp giọng trách mắng. Thanh niên có khuôn mặt thanh tú khi nghe người này nói xong liền sợ tới mức nhảy dựng lên. Hoàng Phủ Ngọc Giang năm đó danh khí rất lớn, bất quá sau một trận chiến với Đằng Thanh Sơn hắn liền thoái vị tập trung vào việc tu

luyện. Hơn nữa, sau khi hấn đạt tới Hư Cảnh liền trở thành Thái thượng trưởng lão của Kiếm Lâu ở Minh Nguyệt Đảo.

Địa vị như thế, tại Minh Nguyệt đảo đích xác rất ít khi lộ diện xuất thủ.

Nhóm đệ tử trẻ tuổi có lẽ biết không ít chuyện về tiền nhiệm lâu chúa, nhưng lại có rất nhiều người không biết tên thật của tiền nhiệm lâu chúa. Dù sao Hoàng Phủ Ngọc Giang địa vị cực cao, đệ tử Kiếm Lâu mỗi khi đàm luận thường không dám đề cập tới tên thật của hấn.

Huyệt động, cấm địa trên núi cao, một đạo kiếm quang hướng giữa sườn núi nhanh chóng bay tới với tốc độ kinh người.

Một thân tử bào, mặt trắng, lưng đeo một thanh Thần kiếm có vỏ kiếm màu xanh, Hoàng Phủ Ngọc Giang mang theo ánh mắt nghi ngờ tự nói: "Vị cường giả nào vậy, không ngờ đi vào Minh Nguyệt đảo ta?"

Sưu!

Trực tiếp xông vào trong cấm địa.

Đằng Thanh Sơn lưng đeo trường thương, đứng thẳng tắp ở đó giống như một cây thương sắc bén, ánh mắt mang theo sự vô tư, tựa hồ đám cao thủ Kiếm Lâu ở trước mắt đều là không khí.

Sưu!

Một đạo tử bào thân ảnh đột ngột ra hiện ra giữa huyệt động.

"Hoàng Phủ Ngọc Giang." Đằng Thanh Sơn trên mặt lộ ra nụ cười. So với ba mươi năm trước, Hoàng Phủ Ngọc Giang dung mạo cơ hồ không có gì biến hóa, chỉ là về khí chất thì thay đổi khá nhiều, khiến người ta cảm giác được một tia nguy hiểm.

"Thái thượng trưởng lão." Bạch phát lão giả cúi đầu hô.

"Bái kiến Thái thượng trưởng lão."

Những cao thủ Kiếm Lâu đều đồng thời quỳ xuống. Trong Kiếm Lâu, chỉ có Thái thượng trưởng lão mới có tư cách để đệ tử bình thường quỳ xuống bái kiến! Nam nhi không thể dễ dàng cúi đầu. Bất quá trên toàn bộ Minh Nguyệt đảo, một khi đạt tới Hư Cảnh thì chính là tồn tại siêu nhiên và mạnh nhất.

Có thể thấy được Thái thượng trưởng lão, có thể quỳ xuống bái kiến Thái thượng trưởng lão là giấc mộng của không biết bao nhiêu người.

Đám cao thủ Kiếm Lâu ánh mắt đều nóng cháy nhìn Hoàng Phủ Ngọc Giang.

"Là người!?" Hoàng Phủ Ngọc Giang ánh mắt trở nên ngưng trọng: "Đằng Thanh Sơn!"

"Đã lâu không gặp."

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt cười nói: "Không nghĩ tới, Hoàng Phủ lâu chúa, không, là Thái thượng trưởng lão đã đạt tới Hư Cảnh a. Hoàng Phủ Ngọc Giang, ta lúc trước không phải chỉ nhìn Thần Tiên Ngọc Bích thôi sao? Người cũng không đến mức đem Thần Tiên Ngọc Bích giấu đi chứ."

"Hừ."

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhướng mày, thanh âm mang theo sự lạnh lùng, nói: "Thần Tiên Ngọc Bích chính là trọng bảo của Kiếm Lâu ta, há có thể để người bên ngoài nói nhìn liền nhìn?"

Nói xong, Hoàng Phủ Ngọc Giang không khỏi liếc mắt nhìn Hư Cảnh Yêu Thú Lục Túc Dao Trì ở bên cạnh Đằng Thanh Sơn. Không biết vì sao, Hoàng Phủ Ngọc Giang luôn cảm giác được Hư Cảnh Yêu Thú này rất mạnh.

"Bộ dáng đặc thù như thế, hơi thở cũng mạnh, Hư Cảnh Yêu Thú này thực lực rất kinh người. Đằng Thanh Sơn này vận khí như thế nào lại tốt như vậy? Lần trước tới là mang theo một con Yêu Thú họ ưng. Mà lúc này, lại trực tiếp mang một con Hư Cảnh Yêu Thú tới." Hoàng Phủ Ngọc Giang trong lòng thầm than: "Một người một Yêu Thú này, ta không hề có chút nào nắm chắc có thể thắng được."

Đặng Thanh Sơn cười nhạt nói: "Hoàng Phủ Ngọc Giang, phiền toái người dẫn đường, ta muốn quan khán Thần Tiên Ngọc Bích một đoạn thời gian."

Đặng Thanh Sơn nghĩ... mình là Động Hư cường giả, lại có Lục Túc Dao Trì ở một bên, Hoàng Phủ Ngọc Giang chỉ cần không phải đầu óc hỏng rồi thì sẽ biết nên làm như thế nào.

"Nếu muốn quan khán Thần Tiên Ngọc Bích, cũng không phải là không thể."

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhìn Đặng Thanh Sơn, ánh mắt cực kỳ sắc bén: "Bất quá, ta có một điều kiện!"

"Điều kiện?" Đặng Thanh Sơn có chút nghi hoặc: "Người nói."

"Rất đơn giản."

Hoàng Phủ Ngọc Giang hai tròng mắt trong có một tia chiến ý: "Ta và người luận bàn tỷ thí, nếu người thắng..."

"Đặng Thanh Sơn người có thể tận tình đi quan khán Thần Tiên Ngọc Bích của Kiếm Lâu ta. Không chỉ vậy, ta còn có thể phái đầu bếp giỏi nhất giúp người nấu ăn để người có thể tận tình quan khán Thần Tiên Ngọc Bích. Nếu người thua, mời người rời đi. Người có dám đáp ứng?"

"Ân?" Đặng Thanh Sơn ngẩn ra.

Cùng mình luận bàn tỷ thí?

Một người rõ ràng vừa mới bước vào Hư Cảnh không lâu, ngay cả Hư Cảnh đại thành cũng chưa đạt tới, trước bay tới cấm địa đều là dựa vào thuận di không ngờ cũng dám đưa ra lời mời luận bàn tỷ thí với Động Hư cường giả!?

"Hoàng Phủ Ngọc Giang, người không nói đùa chứ? Người muốn dựa vào tốc độ, cùng với ta chơi trò đuổi bắt?" Đặng Thanh Sơn nhướn mày nói.

"Hừ, Hoàng Phủ Ngọc Giang ta sao có thể người vô sỉ như vậy!?"

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhìn Đặng Thanh Sơn, cười lạnh nói: "Như thế nào, Đặng Thanh Sơn, không dám? Bản thân ta muốn nhìn xem, trong khoảng ba mươi năm nay Đặng Thanh Sơn người đã tiến đến mức nào."

...

"Thái thượng trưởng lão tất thắng!"

"Thái thượng trưởng lão nhất định có thể thắng ma đầu này."

Ở bên cạnh, những cao thủ Kiếm Lâu không dám lớn tiếng, chỉ có thể gào thét ở đáy lòng, trong hai tròng mắt đều tỏa ánh sáng. Kiếm Lâu từ cổ chí kim, trong lịch sử đạt tới cấp bậc Hư Cảnh thì chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay! Minh Nguyệt đảo đã rất lâu không có một vị Hư Cảnh cường giả nào. Cho nên đạt tới Hư Cảnh liền trở thành Thái thượng trưởng lão, cũng trở thành Thần trong lòng những đệ tử Kiếm Lâu.

Trong mắt bọn họ...

Thân phận Thái thượng trưởng lão, đại biểu cho Hư Cảnh, cũng chính là tồn tại vô địch của Minh Nguyệt Đảo.

Điều này thật sự rất đáng buồn. Vì Kiếm Lâu chưa bao giờ xuất hiện Động Hư cường giả, cho nên những cao thủ Kiếm Lâu căn bản không biết khí tức của "Động hư" cường giả có bộ dáng gì. Hoàng Phủ Ngọc Giang phát hiện khí tức Đặng Thanh Sơn tựa như một cái Hắc động, còn tưởng rằng Đặng Thanh Sơn đang tu luyện một loại "Đạo" đặc biệt nào đó.

"Ha ha, hảo."

Đặng Thanh Sơn không khỏi nở nụ cười: "Nếu người đã muốn thử luận bàn, đi, ta xem chúng ta lựa chọn một nơi nào không có người mà luận bàn tỷ thí."

”Cuộc chiến giữa ta và ngươi, cũng là cơ hội khó kiếm để đệ tử Kiếm Lâu quan sát. Hai đại Hư Cảnh cường giả tỷ thí, trong lịch sử Kiếm Lâu ta cũng chưa từng bao giờ có. Sự tình lớn như thế, sao lại có thể tỷ thí ở nơi không người.” Hoàng Phủ Ngọc Giang quát: ”Lý trưởng lão, truyền lệnh xuống, nói tất cả đệ tử Kiếm Lâu nửa canh giờ sau tới luyện võ trường ở dưới chân núi.”

”Vâng, thưa Thái thượng trưởng lão.” Bạch phát lão giả cũng kích động đến thần tình đỏ bừng, liền cao giọng đáp.

554. Chương 12: Trong Động Không Biết Đến Ngày Tháng

”Ba mươi năm trước, thực lực của hần so với ta mạnh hơn một chút. Nhưng hiện giờ, hần cũng không thể nào bằng ta.”

”Khí tức của hần rất kỳ lạ, rất tinh khiết. Bất quá, đó cũng chỉ là thể ngộ một đạo mà thôi. Còn ta, ta đã lĩnh ngộ được hai đạo.”

Thời điểm Hoàng Phủ Ngọc Giang hạ đạt mệnh lệnh, trong lòng hần chính là nghĩ như vậy.

Sự tình ba mươi năm trước là sỉ nhục của Kiếm Lâu! Cũng là sỉ nhục của Hoàng Phủ Ngọc Giang hần! Hần tự nhiên muốn trả lại sự sỉ nhục đó cho Đằng Thanh Sơn.

”Đằng Thanh Sơn, ta và ngươi trước đi vào trong phòng khách nghỉ tạm.” Hoàng Phủ Ngọc Giang nói.

”Hoàng Phủ Ngọc Giang.” Đằng Thanh Sơn đang muốn nói cái gì, nhưng nghe vậy liền lập tức mỉm cười, gật gật đầu.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn, Lục Túc Dao Trì đi theo Hoàng Phủ Ngọc Giang rời đi huyết động, hướng chỗ ở của hần mà tiến đến.

Hai người một Yêu Thú rời đi, làm cho những cao thủ Kiếm Lâu trong huyết động liền bắt đầu sôi nổi bàn luận.

”Thái thượng trưởng lão đại chiến ma đầu Đằng Thanh Sơn, nhất định là Thái thượng trưởng lão thắng. Thái thượng trưởng lão của Kiếm Lâu ta, chưa từng bại bao giờ.”

”Sư diệt, đợi lát nữa khi các ngươi xem cuộc chiến nên nhìn cho kỹ, sau đó quay lại nói cho ta biết!” Cao thủ trông coi cấm địa bất đắc dĩ nói.

Đương khi bạch phát lão giả đi truyền lệnh của Hoàng Phủ Ngọc Giang thì Đằng Thanh Sơn đang đi vào trong đình viện, nơi Hoàng Phủ Ngọc Giang trú ngụ.

”Mời ngồi.” Hoàng Phủ Ngọc Giang rất khách khí nói.

”Hoàng Phủ Ngọc Giang, ngươi nhìn cho kỹ.”

Bình tĩnh đi vào trong phòng khách, Đằng Thanh Sơn khí thể đột nhiên biến đổi, cả người liền giống như một cây trường thương với khí thể cực kỳ sắc bén, một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa dần tràn ngập khắp mọi nơi. Ngay cả Hoàng Phủ Ngọc Giang mặc dù đã đạt tới Hư Cảnh cũng cảm thấy được ”Thần” của mình trong nháy mắt đã bị khí tức khổng lồ mang theo hủy diệt chi cảnh của Đằng Thanh Sơn làm lay động.

Sư!

Đằng Thanh Sơn thân hình đột ngột vọt về phía trước, nắm tay liền giống như một khối thiên thạch phá không bắn tới.

”Hảo!” Hoàng Phủ Ngọc Giang hừ lạnh một tiếng, thân hình nhoáng lên một cái liền né tránh chiêu công kích này.

”Soạt” một tiếng, Thần kiếm trên lưng đã nắm trong tay, lúc này Hoàng Phủ Ngọc Giang trong lòng thầm giận: ”Đằng Thanh Sơn này chỉ sợ là sợ ở trước mặt mọi người bị ta đánh bại sẽ bị mất mặt mũi, cho nên

bây giờ đột nhiên xuất thủ, ở nơi không người này công kích ta. Bất quá... Đẳng Thanh Sơn này, "Đạo" của hắn tựa hồ rất mạnh."

Đẳng Thanh Sơn cố ý dùng tốc độ thông thả.

"Cuồng vọng." Hoàng Phủ Ngọc Giang ánh mắt phát lạnh.

Hưu!

Giống như trăng tàn vào lúc cuối tháng, kiếm quang mang theo một tia quang mang đẹp mê hồn bay thẳng về phía Đẳng Thanh Sơn.

Đẳng Thanh Sơn khoe miệng hiện lên nụ cười mỉm, tay phải vừa lật, trực tiếp bắn tới!

"Cái gì!?" Hoàng Phủ Ngọc Giang sợ ngây người.

Dùng bàn tay trần đón kiếm của Hư Cảnh, cho dù là thực lực mạnh hơn một bậc thì cũng không người nào dám dùng cách này. Trừ phi thực lực giữa hai bên cách biệt rất lớn, khi đó mới có thể làm loại hành động cuồng vọng này. Tỷ như tiền bối chỉ đạo văn bối, sư phó dạy đệ tử mới có thể làm như vậy.

"Quá cuồng vọng." Hoàng Phủ Ngọc Giang khó thở.

"Bồng!"

Đẳng Thanh Sơn bàn tay phải mơ hồ có hắc quang, không ngờ quỷ dị chụp vào thân thanh Thần kiếm của Hoàng Phủ Ngọc Giang. Mà kiếm quang ẩn chứa bên trong Thần kiếm, tất cả đều bị hắc quang trong tay Đẳng Thanh Sơn dễ dàng đánh thành xơ xác.

Đương khi bàn tay Đẳng Thanh Sơn chụp vào Thần kiếm, Hoàng Phủ Ngọc Giang liền cảm thấy một cỗ lực lượng không thể địch nổi truyền lại.

Không thể chống cự!

Đau nhức!

Hô!

Chuôi vỏ kiếm màu xanh trong tay Hoàng Phủ Ngọc Giang trực tiếp bị chấn bay đi, bắn lên phía trên làm trên nóc nhà hiện ra một cái lỗ thủng lớn, sau đó liền bắn về phía xa xa.

Sa Sa ~ Ở trên lỗ thủng của nóc nhà có không ít mảnh vỡ mái ngói và tro bụi rơi xuống, trong đó một chút rơi vào trên người Hoàng Phủ Ngọc Giang. Nhưng Hoàng Phủ Ngọc Giang lúc này dường như không để ý đến chuyện đó, chỉ chăm chú nhìn tay phải của mình. Tay phải của hắn cổ tay đã bị xé rách, ngón tay đều đang run nhè nhẹ. Vừa rồi, cỗ lực lượng không thể địch nổi kia chỉ trong chớp mắt liền vượt qua cực hạn mà tay phải hắn có thể thừa nhận, cho nên liền làm cổ tay của hắn bị xé rách, thanh kiếm trong tay nhẹ nhàng rơi xuống đất.

"Tại sao có thể như vậy?"

"Không có khả năng."

Hoàng Phủ Ngọc Giang trong con ngươi lộ vẻ kinh hoàng. Hết thấy những gì vừa xảy ra hắn đều khó có thể quên.

"Hắn cũng là Hư Cảnh, như thế nào so với ta lại mạnh hơn nhiều như vậy. Bàn tay trần không ngờ liền đánh xơ xác kiếm quang, lại còn đánh bay binh khí của ta!" Loạn, Hoàng Phủ Ngọc Giang trong đầu một mảnh lộn xộn. Niềm tự tin suốt ba mươi năm nay, chỉ trong nháy mắt liền hoàn toàn sụp đổ.

"Đẳng Thanh Sơn, rốt cuộc sao lại thế này?" Hoàng Phủ Ngọc Giang nhìn Đẳng Thanh Sơn: "Không thể, không thể!" Hoàng Phủ Ngọc Giang đầu óc hoàn toàn lâm vào bế tắc.

Hắn nhận định Đẳng Thanh Sơn là Hư Cảnh, lại chỉ hiểu được một đạo, cho nên không thể tiếp thụ một màn này!

"Hoàng Phủ Ngọc Giang, người có biết cái gì gọi là Hư Cảnh đại thành. Hơn nữa, ở phía trên Hư Cảnh đại thành là cái gì không?" Đằng Thanh Sơn nhìn Hoàng Phủ Ngọc Giang, âm thầm lắc đầu.

Lần này Đằng Thanh Sơn tới là muốn quan khán Thần Tiên Ngọc Bích, cho nên hắn cũng không muốn làm Hoàng Phủ Ngọc Giang bị mất mặt. Nếu ở dưới sự chứng kiến của đám đông đệ tử Minh Nguyệt đảo, Thái thượng trưởng lão chỉ một chiêu liền bị Đằng Thanh Sơn đánh bại.

Mất mặt!

Toàn bộ Minh Nguyệt đảo đều sẽ mất mặt, chỉ sợ Hoàng Phủ Ngọc Giang sẽ nhục nhã đến mức hộc máu.

Đằng Thanh Sơn không nghĩ muốn làm lớn như vậy.

"Hư Cảnh đại thành ta đương nhiên biết." Hoàng Phủ Ngọc Giang nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn: "Thiên địa tuần hoàn, thiên địa chi lực có rất nhiều loại. Khi hiểu ra đại lượng "Đạo" thì có thể nắm trong tay tất cả thiên địa chi lực, đến lúc đó thậm chí còn có thể ngự không phi hành, đó chính là Hư Cảnh đại thành! Muốn đạt tới Hư Cảnh đại thành, rất khó rất khó. Về phần cảnh giới ở phía trên Hư Cảnh đại thành..." Hoàng Phủ Ngọc Giang lắc đầu.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Bỗng nhiên, Đằng Thanh Sơn cả người hơi hơi di động liền bay lên cao khoảng ba thước. Nhìn bộ dáng của hắn khi bay lên cao rất nhẹ nhàng, mặc dù cũng không bay quá cao.

Nhưng Hoàng Phủ Ngọc Giang lại thấy rất rõ ràng, Đằng Thanh Sơn đích thật là nhẹ nhàng.

Hoàng Phủ Ngọc Giang biểu tình như thấy quỷ, hoàn toàn sợ ngây người.

"Hư Cảnh đại thành?"

"Trong bản ghi chép của các đại tiên bối đời trước của Kiếm Lâu, họ đều nhận định rất khó để đạt tới cảnh giới Hư Cảnh đại thành! Đằng Thanh Sơn này sao có thể đạt tới được? Muốn đạt tới Hư Cảnh đại thành cần ngộ rất nhiều đạo, đồng thời phải nắm trong tay mười thành thiên địa chi lực thì mới có thể đạt tới được." Nhưng sự tình này lại xảy ra trước mắt Hoàng Phủ Ngọc Giang, Đằng Thanh Sơn đích thật là ngự không, mà không phải là mượn lực lượng, bảo trì bay lên không trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

"Người, người là Hư Cảnh đại thành?" Hoàng Phủ Ngọc Giang không thể tin được, lập tức cười khổ: "Khó trách ta thua thảm như vậy."

"Hư Cảnh đại thành?"

Đằng Thanh Sơn lắc đầu: "Ta không phải Hư Cảnh đại thành."

"Ách, không phải?" Hoàng Phủ Ngọc Giang đôi mắt tròng lộn.

"Hoàng Phủ Ngọc Giang, ta vừa rồi hỏi người, người có biết trên Hư Cảnh đại thành là cái gì không thì người lắc đầu tỏ vẻ không biết. Bây giờ, ta sẽ nói cho người." Đằng Thanh Sơn cười nhạt, nói: "Sau khi bước vào Hư Cảnh, hiểu ra một số đạo, nắm trong tay mười thành thiên địa chi lực thì đó chính là Hư Cảnh đại thành. Sau đó, tiến thêm một bước nữa chính là cảnh giới mà không phải sử dụng thiên địa chi lực, mà là ở giữa Nê hoàn cung sẽ hình thành "Thiên địa" của riêng bản thân mình."

"Thiên địa của riêng mình?" Hoàng Phủ Ngọc Giang hoàn toàn rung động, hắn liền chăm chú lắng nghe.

Đằng Thanh Sơn chậm rãi nói tiếp: "Thiên địa là khôn cùng, là phi thường phức tạp. Đạt tới Hư Cảnh đại thành, kỳ thật, đối với các loại đạo thì nhận biết cũng chưa phải là đã đạt đến mức tận cùng! Mà khi càng thêm hiểu rõ về thiên địa, khi đó sẽ có thể tự mình cấu tạo một thiên địa thuộc thể giới của riêng mình. Mà lúc đó, sử dụng lực lượng chính là thể giới lực của bản thân."

"Cảnh giới này, được gọi là Động Hư!"

"Sau Động Hư, đó là Chí Cường Giả, cũng là tồn tại đỉnh phong nhất, cũng là mạnh nhất."

Đằng Thanh Sơn nhìn Hoàng Phủ Ngọc Giang: "Hoàng Phủ Ngọc Giang, lực lượng mà ta sử dụng chính là thể giới lực!"

”Người, người...” Hoàng Phủ Ngọc Giang cảm thấy tâm đều run rẩy: ”Người đạt tới Động Hư?”

”Oanh!”

Đằng Thanh Sơn bên ngoài thân đột ngột trào ra một luồng hắc sắc khí lưu, hủy diệt thế giới lực mạnh mẽ trong nháy mắt liền áp chế Hoàng Phủ Ngọc Giang. Hoàng Phủ Ngọc Giang cảm thấy mình giống như bị hãm xuống địa ngục, căn bản vô pháp chống cự. Đối mặt khí thế khủng khiếp như vậy, hắn cảm thấy mình chỉ có thể lựa chọn là xoay người bỏ chạy!

”Đây là thế giới lực.”

”Mà người sử dụng là thiên địa linh lực, nó xa không thuần túy bằng thế giới lực.” Đằng Thanh Sơn nói.

Hoàng Phủ Ngọc Giang trong đầu nhất thời hiện lên hàng nghìn hàng vạn ý niệm, xấu hổ, hổ thẹn, cũng có cảm kích Đằng Thanh Sơn. Hắn hiện tại đã biết rõ, hắn ở Kiếm Lâu Minh Nguyệt đảo mặc dù có thể nói là cường giả mạnh nhất, nhưng so với thế giới bên ngoài thì cũng chỉ là ngồi giếng nhìn trời* mà thôi. Nhưng điều này cũng không thể trách hắn, bởi vì các đại tiền bối của Kiếm Lâu có thể đạt tới Hư Cảnh cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Trong sự nhận biết của bọn họ, Hư Cảnh chẳng khác nào là tồn tại vô địch.

Về phần phía trên Hư Cảnh? Bọn họ chắc chắn đều rất ít suy nghĩ.

Dù sao, đối với bọn họ mà nói thì Hư Cảnh đại thành đã là cửa ải muôn vàn khó khăn rồi.

”Động Hư, Động Hư.”

”Nguyên lai là ta ngồi giếng nhìn trời.” Hoàng Phủ Ngọc Giang vừa nghĩ tới, nếu dưới sự chứng kiến của vô số đệ tử Kiếm Lâu hắn bị Đằng Thanh Sơn nhất chiêu đánh bại, truyền thuyết Thái thượng trưởng lão bất bại cũng sẽ đoạn tuyệt trên tay hắn. Như vậy, hắn cũng sẽ cực kỳ xấu hổ và chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội với các vị đại tiền bối ở trên trời.

Hoàng Phủ Ngọc Giang hít sâu một hơi, nói: ”Đằng Thanh Sơn, cảm tạ.”

Nguyên bản có đại lượng đệ tử đang ở tụ tập Kiếm Lâu, rồi sau đó lại bị phân tán rời đi. Tuyệt đại đa số các đệ tử đều là mơ mơ màng màng, cảm thấy rất nghi hoặc, nghi hoặc không biết vì cái gì triệu tập, một lát sau lại phân tán.

Những cao thủ, tinh anh hiểu rõ Thái thượng trưởng lão ước chiến một trận với ma đầu Đằng Thanh Sơn cũng không khỏi cảm thấy nghi hoặc. Bất quá, sau đó bọn họ cũng nhận được mệnh lệnh là cấm đàm luận sự tình giữa Thái thượng trưởng lão và Đằng Thanh Sơn.

”Đằng huynh, thạch thất này là nơi ta cất Thần Tiên Ngọc Bích, người về sau có thể ở nơi này bế quan tu luyện. Đồng thời ta cũng sẽ an bài đệ tử ở đây hầu hạ, người nếu muốn ăn gì thì cứ việc phân phó.” Hoàng Phủ Ngọc Giang nhiệt tình nói.

”Cảm tạ.” Đằng Thanh Sơn cười.

Sau khi cửa đá đóng lại, bên trong mật thất liền trở nên tối như mực, chỉ có Thần Tiên Ngọc Bích là tỏa ra ánh sáng màu xanh dịu dịu. Đằng Thanh Sơn khoanh chân tĩnh tọa nhìn Thần Tiên Ngọc Bích, Lục Túc Dao Trì cũng đứng ở một bên.

Dùng ”Thần” để cảm ứng Thần Tiên Ngọc Bích này.

”Oanh!”

Chỉ trong chớp mắt, Đằng Thanh Sơn thấy được từng đạo từng đạo thân ảnh màu xanh đang thi triển một loại kiếm pháp huyền diệu. Nếu như nói, năm đó Đằng Thanh Sơn rất dễ dàng liền bị ý cảnh của kiếm pháp bao phủ. Vậy thì hiện giờ hắn có thể đứng ở một địa vị gần như ngang nhau, lấy thân phận những người đứng xem mà cẩn thận quan sát.

Lúc mới bắt đầu, các loại kiếm pháp cơ bản Đằng Thanh Sơn chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấu, vì nó rất đơn giản. Một thời gian sau... Đằng Thanh Sơn quan khán những bóng kiếm này thì thường phải cân nhắc một lần mới có thể hiểu được.

”Lý Thái Bạch tiền bối kiếm pháp quả thật là rất cao, Chí Cường Giả không hổ là chân chính đỉnh phong.”
Đặng Thanh Sơn nhìn những bóng kiếm trên Thần Tiên Ngọc Bích, khi thì suy tư, khi thì đứng dậy thì triển thương pháp, khi thì đánh quyền pháp giống như si mê. Có Thần Tiên ngọc Bích này để tham khảo, sự linh ngộ về thiên địa của Đặng Thanh Sơn cũng dần dần đề thăng.

”Khó trách Bùi Tam kia cũng phi thường cảm thấy hứng thú với ”Đạo” ẩn chứa bên trong thư pháp của Lý Thái Bạch tiền bối.”

Trong động không biết đến ngày tháng, bất tri bất giác Đặng Thanh Sơn trải qua sự nghiên cứu và cân nhắc đã hoàn toàn lĩnh hội được Sinh thể giới lực. Thể giới lực trong cơ thể hắn đã hoàn toàn hóa thành sinh tử thể giới lực, bước vào cảnh giới Động Hư đại thành.

Bất quá Đặng Thanh Sơn lại si mê cảm thụ Thần Tiên Ngọc Bích, mỗi một chút hiểu được liền dần hội tụ lại. Cứ thế cứ thế hiểu được một chút rồi hội tụ lại, đó chính là một lần đột phá!

*ngồi giếng nhìn trời: câu này tựa như câu thành ngữ ”ếch ngồi đáy giếng”, ý chỉ những người tự cho mình là số một, là cao siêu nhất mà không biết còn có những người khác tài giỏi hơn...

555. Chương 13: Lại Là Một Năm

”Sinh cùng tử, như thế nào có thể đồng thời cùng sinh, thậm chí kết hợp thành nhất thể?” Đặng Thanh Sơn trong đầu hiện lên một loại loại quyền pháp.

”Không đúng, không đúng.” Đặng Thanh Sơn đột ngột đứng dậy, liền ở giữa mật thất hôn ám bắt đầu luyện quyền. Chỉ thấy quyền ảnh của hắn tựa như một tầng sóng lớn, không ngừng bộc phát ra lực lượng kinh người. Đặng Thanh Sơn cả người giống như ma, mơ mơ hồ hồ.

”Vẫn không đúng!”

”Tam Thể Thức, thức mở đầu xuất thủ một là sinh một là tử. Dựa theo lý thuyết, hắn là cùng sinh, hắn là cùng tử. Nhưng là, sinh thể giới cùng tử thể giới như thế nào lại có thể đồng thời cùng sinh?” Đặng Thanh Sơn hai tròng mắt khi thì hung quang lóe ra, khi thì lại tựa như ẩn chứa vô tận sinh cơ.

Cả người khí chất không ngừng biến hóa.

Trong khoảng thời gian này, Đặng Thanh Sơn hoàn toàn si mê với Thần Tiên Ngọc Bích, đồng thời cũng không ngừng cân nhắc. Hơn nữa, hắn cũng đem sinh thể giới lực cùng tử thể giới lực tu luyện đến một cái cực hạn. Đến nay, giữa Nê hoàn cung của hắn chỉ còn lại bạch sắc dịch thể vô tận, cùng với hắc sắc dịch thể tràn ngập tử khí.

Một hắc, một bạch.

Một tràn ngập tử khí, một tràn ngập vô tận sinh cơ.

Một khiến nhân tâm kinh sợ, mà một cái lại khiến nhân tâm sinh vui mừng—ng.

Tuyệt đối là đối lập!

Nếu nói thời điểm sinh tử nhìn không đủ sâu, Đặng Thanh Sơn còn có thể khiến sinh tử xúc tiến lẫn nhau.

Nhưng đến nay, đem sinh cùng tử nghiên cứu đến một cảnh giới cực kỳ cao thâm, Đặng Thanh Sơn lại kinh ngạc phát hiện sinh cùng tử hoàn toàn đối lập nhau! Không quản từ hay sinh thì đều là đối lập tuyệt đối.

Đặng Thanh Sơn hiểu rất rõ, từ Thần Tiên Ngọc Bích nếu muốn đề cao thêm một tầng, đó chính là phải đem sinh tử chuyển hoá, hóa thành nhất thể.

Nhưng là, hắn làm không được!

Dù đã biết đáp án, nhưng Đặng Thanh Sơn hoàn toàn không thể giải thích.

"Vì cái gì, vì cái gì? Sinh cùng tử hoàn toàn đối lập nhau, là đối lập tuyệt đối! Như thế nào mới có thể hóa thành nhất thể, như thế nào mới có thể tiến tới một bước kia?" Đằng Thanh Sơn giống như phát điên. Kỳ thật, nan đề này đồng dạng đều là nan đề của vô số nhân vật anh hùng hào kiệt trong lịch sử Cửu Châu.

Chân chính có thể đem sinh tử hợp nhất, hóa thành nhất thể.

Trong lịch sử Cửu Châu, cho dù là Bắc Hải đại lục, Đoan Mộc đại lục cũng mới có năm người! Đó cũng chính là ngũ đại Chí Cường Giả!

"Phanh! Phanh! Phanh!" Đột nhiên, bên ngoài truyền đến thanh âm gõ cửa đá.

Tiếng đập cửa này không lớn, nhưng ở mật thất im lặng lại khiến Đằng Thanh Sơn trong lòng run lên. Trong nháy mắt, hần từ trạng thái điên cuồng liền dần dần thanh tỉnh lại.

"Vù~ vù." Đằng Thanh Sơn cái trán chảy ra mồ hôi lạnh, thở hổn hển, lúc này mới thâm than.

"Đáng tiếc!" Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Thần Tiên Ngọc Bích: "Vẫn không thể đột phá bình cảnh trọng yếu này." Đến nay, Đằng Thanh Sơn sớm đã đạt tới Động Hư đại thành, sinh tử thế giới lực không ngờ đã gần tới mức hoàn mỹ.

Cái hần phải làm, chính là như thế nào có thể khiến sinh cùng tử dung hợp với nhau.

"Nếu ta có thể đạt tới một bước này, cho dù không thể khiến sinh tử hợp nhất, thành tựu đại đạo, nhưng chỉ cần dung hợp một bộ phận thì đã có thể cùng Bùi Tam liều mạng." Đằng Thanh Sơn thâm nghĩ.

Lập tức Đằng Thanh Sơn đi đến một bên, chộp lấy gáo nước, múc nước lạnh bên trong trong chum ra rồi đổ thẳng lên đầu.

Xôn xao ~ xôn xao ~ Thời điểm nước lạnh hàm chứa băng vụn này chảy ào khắp toàn thân, Đằng Thanh Sơn da thịt trong khoảnh khắc liền chấn động, đem toàn bộ bụi bẩn ra khỏi thân thể. Hơn nữa, toàn thân bốc lên sương mù, hần đem nước đá trực tiếp hóa thành hơi nước, thân thể liền trở nên khô ráo. Sau đó, Đằng Thanh Sơn liền thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ.

"Liệt, dạt ~" Cửa đá mở ra.

Chỉ thấy bên ngoài cửa đá đứng một gã thanh bào thanh niên, hần cung kính nói: "Tiền bối, khoảng cách một lần xuất quan của tiền bối đã có bốn tháng lẻ sáu ngày. Dựa theo tiền bối phân phó, ngày hôm nay đến đánh thức tiền bối."

"Ân." Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật gật đầu. Thanh niên này là người mà Kiếm Lâu an bài đến, chuyên môn hầu hạ mình trong lúc bế quan.

"Bốn tháng lẻ sáu ngày." Đằng Thanh Sơn dọc theo sơn động, tiến ra bên ngoài.

Ánh nắng mặt trời chiếu xạ xuống, huyết động mà Đằng Thanh Sơn tu luyện nằm ở giữa sườn núi có vách đá dựng đứng. Đằng Thanh Sơn nhìn trên bầu trời và mặt đất xung quanh ở phía dưới, chỉ thấy đại địa ở vô tận phía dưới đã tràn ngập một tầng trắng xóa, hàn khí lạnh đến tận xương bao phủ khắp mọi nơi. Hiển nhiên, lúc này đã là mùa đông, thời tiết cực kỳ rét lạnh.

"Bốn tháng lẻ sáu ngày, vậy hôm nay hần chính là ngày mừng một tháng chạp(ngày Tết Tây)."

"Thật nhanh, chỉ nháy mắt lên đã là ngày mừng một tháng chạp năm mới." Đằng Thanh Sơn nhìn đại địa được bao phủ trong vô hạn trắng xóa, cảm khái nói.

"Cần phải trở về!"

"Đã hơn một năm không gặp Tiểu và mọi người." Đằng Thanh Sơn đến nơi này đã được hơn một năm, tuyệt đại đa số thời gian hần đều là ở trong trạng thái tu luyện, nhất tâm, một lòng thể ngộ kiếm đạo của Thần Tiên Ngọc Bích cùng với đạo mà chính hần sở ngộ được.

Sau đó, Đằng Thanh Sơn liền xoay người đi hướng mật thất.

"Không biết tiền bối muốn ăn gì?" Thanh bào thanh niên cung kính nói.

"Không cần." Đẳng Thanh Sơn tiến vào mật thất, đem Luân Hồi Thương tháo dỡ bỏ vào túi buộc, sau đó nhìn thoáng qua thanh bào thanh niên này: "Tiểu huynh đệ, đã hơn một năm phải phiền toái người chiếu cố ta. Mặc dù ta cũng chỉ ở lúc rảnh rỗi chỉ điểm người một vài chiêu kiếm pháp, nhưng trước khi đi ta sẽ cẩn thận thi triển một bộ kiếm pháp, người có thể bắt chước và học được bao nhiêu là ở người."

Thanh bào thanh niên kinh hãi: "Tiền bối phải đi?"

Hầu hạ Đẳng Thanh Sơn đã hơn một năm, thời điểm Đẳng Thanh Sơn xuất quan nghỉ tạm liền ngẫu nhiên chỉ điểm cho hắn, điều đó đã khiến hắn được lợi vô cùng. Đồng thời, cũng làm hắn đối với vị thần bí cường giả ngay cả Thái thượng trưởng lão coi là khách quý này cũng càng thêm cảm kích, sùng bái.

"Nhìn cho kỹ." Đẳng Thanh Sơn ngón trỏ, ngón giữa huy động thành kiếm chỉ.

Hưu!

Một đạo bạch quang từ kiếm chỉ của Đẳng Thanh Sơn toát ra, hai ngón tay liền phảng phất như một thanh kiếm quang.

Chỉ thấy Đẳng Thanh Sơn lập tức bắt đầu thi triển một bộ kiếm vũ, cả người phảng phất như thần linh, không ngừng thi triển những chiêu kiếm pháp mỹ diệu. Có tổng cộng là mười tám chiêu kiếm pháp. Quý dị hơn là, mười tám chiêu kiếm pháp này Đẳng Thanh Sơn tổng cộng thi triển ba biến, đệ nhất biến thanh bào thanh niên liền nhớ được. Khi nhìn lần thứ hai, hắn lại cảm thấy nghi hoặc. Lúc nhìn đệ tam biến, cả người hắn cũng đều không hiểu những chiêu kiếm pháp này.

"Này, này." Thanh bào thanh niên cảm thấy nghi hoặc.

"Một bộ kiếm pháp này, tổng cộng có năm mươi bốn chiêu." Đẳng Thanh Sơn nhìn thoáng qua thanh bào thanh niên: "Tổng cộng chia làm ba thiên, mỗi thiên mười tám chiêu. Mỗi một thiên đều có sở ngộ bất đồng, người hảo hảo ngộ đi. Đây coi như là lời cảm ơn ta dành cho người." Đẳng Thanh Sơn nói xong liền lưng đeo túi da đựng thương, bay ra động khẩu.

"Rống ~" Một thanh âm thông thiên trống không vang lên.

Nhất thời, một đạo kim quang từ xa xa phóng tới, Đẳng Thanh Sơn cũng bay lên, trực tiếp dừng ở trên lưng Lục Túc Dao Trì.

"Đẳng huynh." Một đạo thanh âm sang sảng vang lên: "Người phải đi?"

"Hoàng Phủ huynh, Thần Tiên Ngọc Bích đối với ta mà nói đã vô dụng. Nếu hữu duyên, có lẽ về sau còn có thể gặp lại. Cáo từ." Đẳng Thanh Sơn thanh âm truyền đến. Nhưng là, Đẳng Thanh Sơn thân ảnh lại cùng Lục Túc Dao Trì nhanh chóng biến mất tại chân trời phía Nam.

Sưu!

Hoàng Phủ Ngọc Giang thân ảnh dừng ở động khẩu ngọn núi nơi Đẳng Thanh Sơn bế quan. Mà thanh bào thanh niên kia vẫn đứng ở tại chỗ, có chút sững sờ.

"Sư tổ." Thanh bào thanh niên tỉnh lại, liền nói.

"Người vừa rồi nghĩ tới cái gì?" Hoàng Phủ Ngọc Giang hỏi.

"Sư tổ, vị tiền bối kia truyền cho đệ tử một bộ kiếm pháp, nhưng đệ tử lại cân nhắc không ra." Thanh bào thanh niên lắc đầu nói: "Vị tiền bối đó nói, bộ kiếm pháp kia chia làm ba thiên, mỗi thiên mười tám chiêu. Nhưng là, đệ tử như thế nào lại cảm thấy, nói là ba thiên nhưng lại chỉ là một thiên lặp đi lặp lại, thi triển ba lượt? Chẳng qua, thời điểm đệ tử nhìn kiếm pháp của vị thần bí nam tử này thì càng xem lại càng không hiểu. Thật quái lạ."

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhíu mày: "Người cảm thấy ba thiên là cùng một thiên? Lại càng xem càng không hiểu?"

"Vâng." Thanh bào thanh niên liền gật đầu.

"Hảo hảo tìm hiểu bộ kiếm pháp này đi." Hoàng Phủ Ngọc Giang liếc mắt nhìn đệ tử này: "Nếu người có thể hiểu được một phần, bước vào Tiên Thiên tuyệt không phải là vấn đề. Nếu người có thể hiểu được toàn bộ,

thành tựu của người chắc chắn sẽ cực cao.” Hoàng Phủ Ngọc Giang hiểu rất rõ cảnh giới của Đẳng Thanh Sơn. Đẳng Thanh Sơn nói Thần Tiên Ngọc Bích đối với hắn đã là vô dụng.

Cảnh giới như thế, lưu lại một bộ kiếm pháp há có thể là trò đùa?

Ngồi ở trên lưng Lục Túc Dao Trì, trên chín tầng trời, Đẳng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười.

”Không thể quá tham lam. Lần này, thu hoạch của ta đã rất lớn.”

”Thanh Liên Kiếm Ca, ta kể như đã hiểu được hết. Chỉ là, con đường cuối cùng ta tuy rằng nhìn được là thi triển như thế nào, nhưng đạo ẩn chứa trong đó ta cũng không ngộ ra được.” Đẳng Thanh Sơn hiểu rất rõ, Thần Tiên Ngọc Bích đối với mình đã vô dụng. Dù sao, nhìn bao lâu đi nữa thì vẫn là những kiếm chiêu đó mà thôi.

Cũng khẳng định rằng, không phải có Chí Cường Giả chỉ đạo là có thể đạt tới Chí Cường.

Muốn đạt tới Chí Cường, rất khó rất khó!

Đẳng Thanh Sơn biết, chỉ có thể dựa vào chính mình. Còn Thần Tiên Ngọc Bích kia, chỉ là vật có tác dụng tham khảo.

Cửu Châu phía Đông Nam, ”Dương Châu”, Đại Duyên Sơn, Hình Ý Môn trong Đông Hoa Uyển.

”Phàm ca, người nói Thanh Sơn như thế nào còn không trở lại a?” Trên đầu đã có tóc bạc, Viên Lan lồng ngực ôm trẻ con, hướng lên khoảng không nhìn xung quanh.

”Người gấp thế làm gì!” Đẳng Vĩnh Phàm trừng mắt: ”Đừng nóng vội, Thanh Sơn nói trước khi cái kia, cái gì Bùi Tam cùng Tần Thập Thất đại chiến sẽ trở về, vậy khẳng định nó sẽ trở về. Con ta, ta không biết sao?”

”Người nổi giận với ta làm gì.” Viên Lan có chút bất mãn: ”Ta xem, lão nhân người hắn là nên đi trong tộc, dạy đám tiểu bối nghề rèn, luyện quyền đi sao.”

”Hừ.” Đẳng Vĩnh Phàm chưa nói, chỉ là thỉnh thoảng lại nhìn bầu trời.

Đối với đứa con Đẳng Thanh Sơn này, vợ chồng hai người Đẳng Vĩnh Phàm trong tâm đều có một tia lo lắng.

Đột nhiên, một đạo kim quang từ xa xa phóng tới, cực nhanh liền lao xuống.

”Phàm ca, Thanh Sơn đã trở về.” Viên Lan đột nhiên kinh hãi nói.

”Người khẳng định lại nhìn lầm rồi. Lần trước người gọi Thanh Sơn đã trở lại, lần đó lại chính là Phượng Hoàng.” Đột nhiên Đẳng Vĩnh Phàm thanh âm đột nhiên ngừng lại, đột ngột đứng lên.

Chỉ thấy một thân bạch y bào, Đẳng Thanh Sơn tóc rối tung, mỉm cười đứng ở trước mặt cha mẹ.

”Cha, nương.” Đẳng Thanh Sơn cười hô.

”Thanh Sơn.” Viên Lan lập tức chạy tới. Giờ phút này ở một nơi khác trong đình viện, Lý Quân, cùng với Hồng Sương, Hồng Vũ ba người cũng chạy tới.

”Cha, không đi trong tộc dạy tiểu bối luyện quyền, làm nghề rèn sao?” Đẳng Thanh Sơn hỏi.

Đẳng Vĩnh Phàm lắc đầu, nói: ”Đám tiểu bối này rất đáng ghét, cái gì cũng đều không hiểu. Vẫn là đến Đông Hoa Uyển này của người, im lặng, không ai đến làm phiền ta, ta cảm thấy rất thanh thản.” Viên Lan liếc mắt nhìn trượng phu của mình. Rõ ràng là lo lắng cho đứa con mới chạy tới, nhưng hắn lại cãi cố.

Đẳng Thanh Sơn thấy cha mẹ như thế, không khỏi mỉm cười.

”Đây là... ” Đẳng Thanh Sơn nhìn tiểu anh nhi* trong lồng ngực mẫu thân.

*tiểu anh nhi: trẻ con, nhưng đây là chỉ đứa bé gái, còn đứa bé trai thì được gọi là tiểu hài tử.

556. Chương 14: Tần Thập Thất

Lúc này cùng Lý Quân chạy tới, Hồng Vũ hô lên: "Nó gọi là Cẩm Tú, là tên nương đã đặt."

"Cẩm Tú?" Đàng Thanh Sơn duỗi tay ôm tiểu nữ anh

Dựa theo bối phận trong Đàng gia trang, sau tên đệm chữ Thanh, là chữ Hồng, sau chữ Hồng, là chữ Cẩm.

"Cẩm Tú? Tú Tú?" Đàng Thanh Sơn nhìn nữ anh, nữ anh cũng chớp con mắt to đen lúng liếng, tò mò nhìn vị người trước mắt. Nó rất thích hơi thở của vị đại nhân xạ lạ này, làm cho nó rất thoải mái, không khỏi phát ra tiếng cười a a.

"Thanh Sơn, người đến là giỏi. Tú Tú tròn trăm ngày, đã qua rồi đó." Lý Quân cũng đi tới.

Đàng Thanh Sơn lúc này như một thường nhân, cùng cả nhà vui vẻ vui đùa một chỗ, đàm luận những chuyện đã xảy ra trong hơn một năm qua. Đối với nơi đây mà nói, Đàng Thanh Sơn chính là trời, chính là cây trụ cột của cả gia môn, Đàng Thanh Sơn trở về, toàn bộ Đông Hoa uyển tiếng cười vang lên không ít.

Từ ngày Đàng Thanh Sơn trở về, ngày ngày đều trôi qua rất khoái lạc, cùng cha mẹ, dạy con gái con trai, rồi lại cùng với tiểu hài nữ Tú Tú chơi đùa.

Đảo mắt, đã đến mười một tháng chạp.

Ngày hôm nay, thời tiết phá lệ thật là tốt, ánh mặt trời sáng lạn. Nhưng trong toàn bộ Hình Ý môn cơ hồ khắp nơi đều đàm luận về hồi đại chiến sắp tiến hành ngày mai. Doanh thị gia tộc - Tần Thập Thất, cùng với Thiên Thần Cung - Bùi Tam! Cuộc đại chiến trên đỉnh Thanh Long sơn thuộc dãy Tần Lĩnh sơn mạch, trận đại chiến của hai trong ba đại cường giả trên toàn Cửu Châu đại địa. Trận chiến này, có ai không quan tâm?

Hơn nữa trận chiến này đi qua, liền là Đàng môn chủ của bọn họ cùng với Bùi Tam kia đánh một trận.

"A Lan, A Lan." Trong phòng, Đàng Vĩnh Phàm liền thấp giọng nói.

"Chuyện gì?" Đàng lau bàn, Viên Lan quay đầu lại nhìn Đàng Vĩnh Phàm.

"A Lan, bà nói, Thanh Sơn nhà chúng ta cùng với Thiên Thần Cung Bùi Tam kia, chân chính chiến đấu, ai sẽ thắng?" Đàng Vĩnh Phàm có chút không yên hỏi.

Viên Lan trừng mắt, nói: "Đương nhiên là Thanh Sơn nhà chúng ta. Phàm ca, người chớ suy nghĩ lung tung."

Đàng Vĩnh Phàm nhướng mày, thấp giọng quát lớn: "Lão bà như nàng, biết cái gì? Ta cũng muốn Thanh Sơn có thể thắng, nhưng là ta có hỏi qua, mà cũng xem qua bản Đỉnh Phong Chi Chiến kia rồi. Bùi Tam kia cũng không phải là dạng dễ chọc, ngay cả Ma Ni Tự đều bị hắn tiêu diệt. Rồi cả cao thủ của Vũ Hoàng Môn kia cũng bị hắn diệt. Ngay cả Thanh Sơn nhà mình cũng nói, trong bốn người, Bùi Tam kia là cực mạnh. Ta không suy nghĩ sao được!"

Viên Lan cầm chiếc khăn lau trong tay quăng ra, ngồi ở trên ghế, ánh mắt thoáng đỏ sọng.

"A Lan, bà làm sao vậy?" Đàng Vĩnh Phàm liền hỏi.

"Phàm ca." Viên Lan hít sâu một hơi nhỏ giọng nói:

"Người nói, Thanh Sơn có thể không đi đánh với Bùi Tam kia không?"

"Thiên hạ đều truyền lan cả rồi, người sống... tất phải ra mặt." Đàng Vĩnh Phàm ngập ngừng nói.

"Nếu thực sự không thắng nổi, đi đâu, không phải chịu chết sao?" Viên Lan vội vàng nói.

Đàng Vĩnh Phàm cắn răng một cái: "Đúng, A Lan, bà nói rất đúng."

Đàng Vĩnh Phàm nắm chặt nắm tay, đi qua đi lại trong phòng, sau đó nhân tình chợt sáng lên, nói:

"A Lan, như vậy đi. Ngày mai không phải là Tần Thập Thất đấu với Bùi Tam sao? Chúng ta nói với Thanh Sơn, là muốn cùng đi tới Thanh Long sơn Tần Lĩnh sơn mạch xem cuộc chiến!"

"Chúng ta tận mắt nhìn xem Bùi Tam kia rốt cuộc mạnh đến thế nào, ta cũng dò hỏi Thanh Sơn một chút." Đàng Vĩnh Phàm suy nghĩ rồi nói tiếp:

"Nếu Thanh Sơn có nắm chắc, ta không ngăn cản hẳn. Nhưng nếu là một chút nắm chắc đều không có, ta chết cũng phải ngăn lại hẳn."

"Ân, hy vọng Bùi Tam ngày mai chết trận là xong." Viên Lan bỗng nhiên nói.

"Lão bà tử này, lòng dạ đủ tàn nhẫn a." Đàng Vĩnh Phàm trừng mắt rồi lại lập tức gật đầu nói:

"Bất quá, thực sự như vậy, cũng không tồi."

"Bên ngoài chẳng phải nói, Bùi Tam kia là một tên ma đầu đó sao!" Viên Lan nói.

Giữa trưa.

"Cha, nường, ngày mai hai người các người cũng muốn đi?" Đàng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn cha mẹ, cha mẹ nhiều năm như vậy sinh hoạt tại Đàng gia trang, đối với những trận đại chiến của các cường giả trên Cửu Châu đại địa đều là không có hứng thú. Lần này sao lại muốn đi xem cuộc chiến?

"Đương nhiên, hai lão già chúng ta nghe chuyện Bùi Tam cùng với Tần Thập Thất, cái lỗ tai đến điếc mất. Bản thân ta cũng muốn nhìn xem hai cao thủ được đặt ngang hàng với con ta, rốt cuộc rất mạnh thế nào." Đàng Vĩnh Phàm nhượng mảy nói, Viên Lan cũng ở bên cạnh gật đầu, bộ dạng rất muốn đi xem.

Thấy cha mẹ như thế, Đàng Thanh Sơn chỉ có thể gật đầu: "Được rồi, ngày mai chúng ta cùng đi."

Mười hai tháng chạp, trời ngập sương mù, lúc này trong toàn bộ Hình Ý môn đều truyền đến từng trận tiếng luyện quyền.

"Cha, trận chiến lần trước giữa Bùi Tam cùng với Hoàng Thiên Cần, người không đi, lúc này chẳng phải cũng không đi sao?" Hồng Sương trêu ghẹo cười nói.

Đàng Thanh Sơn nhìn Bất Tử Phượng Hoàng từ giữa Đại Duyên Sơn cực nhanh bay tới, cười nói: "Sương Sương, thực lực của Hoàng Thiên Cần kia cùng với Bùi Tam chênh lệch quá lớn. Thế nhưng Tần Thập Thất bất đồng, trận chiến lần này, ta có thể nào bỏ qua chứ!"

Bùi Tam cùng với Tần Thập Thất, ai sẽ thắng?

Đàng Thanh Sơn đều không dám khẳng định, dù sao hai người này thực lực đều rất mạnh, Trong lúc chiến đấu đều có thể có đột phá, tùy thời có thể tình huống ngoài dự liệu.

Có lẽ Tần Thập Thất sẽ có thể đột phá, đánh bại, thậm chí là đánh chết Bùi Tam.

"Tiểu Thanh tới rồi. Đi, mọi người xuất phát thôi."

Đàng Thanh Sơn để cha mẹ cùng với Hồng Sương, Hồng Vũ, Lôi Tiểu cả năm người cùng ngồi trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng, bản thân Đàng Thanh Sơn nắm tay Lý Quân, thế giới lực vờn quanh, trực tiếp bay vút lên.

Lý!

Lưu quang xé tan sương mù, nhanh chóng phá không hướng Ung châu Tần Lĩnh sơn mạch.

Ba ngàn dặm Tần Lĩnh, chính là cái lá chắn thiên nhiên của Doanh thị gia tộc. Có ba ngàn dặm Tần Lĩnh này, muốn dựa vào quân đội tiêu diệt Doanh thị gia tộc, khó khăn rất lớn.

"Thanh Sơn, đây là Tần Lĩnh sơn mạch sao, thật sự rất dài, những tới ba ngàn dặm sao?" Tại giữa trời cao, trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng, Đàng Vĩnh Phàm tò mò quan sát phía dưới, tại Ung châu lúc này không có sương mù, từ trên cao có thể rõ ràng thấy được sự hùng vĩ, uốn lượn vô tận của Tần Lĩnh sơn mạch

"Gia gia." Bên cạnh Hồng Vũ cười nói "Năm đó Tần Lĩnh Thiên Đế, chính là từ nơi này lập nghiệp."

"Ta đương nhiên biết." Đàng Vĩnh Phàm ha ha cười.

Đàng Thanh Sơn chỉ xa xa phía trước nói: "Phía trước chính là Thanh Long Sơn, trận chiến lần này là ở trên Thanh Long Sơn. Bất quá chúng ta xem cuộc chiến, lại là không thể tới hẳn Thanh Long sơn."

Thanh Long sơn chính là chiến trường, giờ khắc này, tại chung quanh Thanh Long sơn, một vài đỉnh núi và hạp cốc đều tụ tập các con dân của Cửu Châu đại địa đã tới sớm từ trước.

Người người tập nập!

"Thật đúng là không có chỗ nào." Đằng Thanh Sơn suy nghĩ, phải tìm nơi nào để xem cuộc chiến.

"Thanh Sơn, ngay tại giữa không trung đi." Lý Quân cũng nhìn phía dưới, nhẹ cười nói:

"Phía dưới nhiều người thế kia, căn bản không có chỗ."

"Biện pháp tốt." Từ dưới chân Đằng Thanh Sơn lập tức xuất hiện một luồng khí lưu. luồng khí lưu lan rộng ra hình thành một đám mây tròn màu trắng phạm vi chừng mười trượng.

"Cha, nương, Hồng Vũ, Sương Sương. Các người cùng ngồi xuống nghỉ tạm đi, nơi này cách Thanh Long Sơn chỉ nửa dặm. Có thể thấy rõ."

"Cha, đây là đám mây hình tròn sao?" Hồng Sương hưng phấn nhảy xuống, đứng ở trên đám mây hình tròn do sinh mệnh thể giới lực hình thành.

Lấy sự khống chế của Đằng Thanh Sơn đối thể giới lực, tự nhiên sẽ không làm thương tổn đến người nhà. Đằng Thanh Sơn sử dụng chính là sinh mệnh thể giới lực, . Cho dù trong lúc vô ý dạt tán một chút, đối thân thể của người thường ngược lại sẽ có một vài chỗ tốt.

Lúc này tất cả người nhà đều đứng ở trên đám mây hình tròn, tại giữa không trung nhìn xa xa phía trước như đang đứng ngang bằng đỉnh Thanh Long sơn, thân thể của Bất Tử Phượng Hoàng giữa đám mây tròn màu trắng, cũng dễ dàng thấy được.

"Nhìn kia, trên đó là cái gì."

"Giống như có người."

"Đáp mây bay tới? Đó là Bất Tử Phượng Hoàng! ! ! Ta thấy được, chính là Bất Tử Phượng Hoàng!"

"Bất tử Phượng Hoàng tại trên đám mây hình tròn kia, vậy nhất định là Đằng Thanh Sơn! Đằng Thanh Sơn đã đến!" Trên những đỉnh núi khác, không ít võ giả đã sớm đến từ trước chiếm những vị trí tốt, cùng với đông đảo các nhóm người bình thường, ai nấy cũng đều kích động không thôi. Trên đám mây quan sát đại địa sao? Có bao nhiêu võ giả tha thiết ước mơ chuyện này!

Trên đám mây hình tròn, Đằng Thanh Sơn cùng người nhà vui cười nói chuyện, rất cao hứng.

"Thanh Sơn, phía dưới đông nghìn nghịt một mảnh, đều là người cả." Viên Lan hướng phía dưới quan sát: "Người thật nhiều."

"Thanh Sơn, Bùi Tam cùng với Tần Thập Thất, còn chưa tới sao?" Đằng Vĩnh Phàm nhìn hướng đỉnh Thanh Long Sơn hỏi.

Lại là, trên đỉnh núi kia, không một bóng người.

"Đừng nóng vội, cha, đợi lát nữa sẽ tới ." Đằng Thanh Sơn đứng ở trên đám mây, nhìn về phía Thanh Long Sơn, cũng chờ đợi.

Tại trên không trung Tần Lĩnh sơn mạch , một đạo kiếm quang phá không hướng Thanh Long sơn bay tới.

Trong làn kiếm quang, Tần Thập Nhất một thân vải bố, lưng đeo Tử Kiếm cùng với Doanh thị gia tộc Hư Cảnh cường giả Doanh Hải Đồng, còn có một gã thanh niên mặc thanh bào.

"Phía trước chính là Thanh Long Sơn, ." Tần Thập Thất ánh mắt lạnh nhạt.

"Sư phó." Thanh niên mặc áo choàng màu xanh biếc trong con người có một tia vẻ lo lắng:

"Người ngàn vạn lần cẩn thận."

Tần Thập Thất nhìn sang thanh niên, lạnh nhạt nói: "Không đạt tới chí cường, là vĩnh viễn không thoát ly được bó buộc. Vẫn vĩnh viễn chịu sự áp chế của Cửu Châu đại địa. Đến khi đại nạn đến, chỉ có chết. Hiện

tại có chết, so với đại hạn đến mà chết, bất quá chỉ là sớm muộn mà thôi. Một khi đã như vậy, còn không bằng đánh cược một lần!Đánh vỡ thiên địa áp chế! Bài trừ hết thầy trở ngại!”

”Hải Dương, ngươi là người ta đã thấy, ngoại trừ Đằng Thanh Sơn ra là có thiên phú nhất.” Thanh âm của Tần Thập Thất trước sau như một, lạnh nhạt nói:

”Bất quá, muốn đạt tới chí cường. . . . phải chịu được cô quạnh với thời gian! Chịu được cực khổ! Đằng Thanh Sơn năm đó đào vong thiên hạ, bị khắp thiên hạ đuổi giết. Rồi sau đó đạt tới Hư Cảnh, sau khi khai sáng Hình Ý môn vẫn dốc lòng tại Hình Ý môn không ngừng tiềm tu, không có một khắc thả lỏng.”

”Chân chính cường giả, chẳng những phải có thiên phú, còn phải có một trái tim cường giả! Tâm phải kiên định như thạch!” Tần Thập Thất nhìn thanh niên nói.

Thanh niên hít sâu một hơi, gật gật đầu: ”Sư phó, đệ tử tuyệt đối sẽ không để sư phó thất vọng.”

”Được.” Tần Thập Thất khẽ gật đầu.

”Sư huynh, giữ được núi xanh, lo gì thiếu củi đốt.” Doanh Hải Đồng nhin không được nói.

Tần Thập Thất lắc đầu: ”Ta cuộc đời này, truy tìm kiếm đạo.”

”Lần này... ...”

”Là cơ hội của ta. Có một đối thủ giống như Bùi Tam, cầu cũng khó có thể gặp được.”

”Trận chiến này, là cuộc khổ chiến sinh tử! Trong sinh tử, truy tìm một tia cơ hội. Ta cuối cùng nếu lĩnh ngộ đột phá, liền có thể đạt tới chí cường, đạt được thành tựu tối cao. Nếu là thất bại, đó là chết!” Tần Thập Thất ánh mắt vô cùng kiên định.

Trái tim của hắn cũng kiên định, ”Trận chiến này. . .sống! Là đạt tới chí cường. Nếu không, chính là chết!”

Chỉ thấy hắc bạch lưu quang bay thẳng hướng đỉnh Thanh Long Sơn xa xa, để lại vẻ mặt vẻ lo lắng trên khuôn mặt Doanh Hải Đồng cùng với gã đệ tử của Tần Thập Thất.

557. Chương 15: Đột Phá Trong Chiến Đấu

”Có người tới.”

”Là kiếm quang, hẳn là Kiếm Thần, Tần Thập Thất!”

Về danh xưng Kiếm Thần, là danh xưng của lúc trẻ của Tần Thập Thất , là danh tiếng chấn thiên của mấy trăm năm trước.

Nếu không có Vạn Tượng Môn lần này tung ra cuốn Đỉnh Phong Chi Chiến, trên toàn Cửu Châu đại địa, chỉ sợ là không có bao nhiêu người biết đến Tần Thập Thất.

Hưu!

Một đạo kiếm quang cực nhanh bắn tới đỉnh Thanh Long Sơn, kiếm quang tiêu tán hóa thành một bóng dáng người mình mặc bố y, khuôn mặt băng lãnh cao ngạo, lưng đeo một thanh Tử Kiếm, chính là tuyệt thế kiếm đạo cường giả Tần Thập Thất . Mà lúc này trên đỉnh Thanh Long Sơn cũng vền vẹn chỉ có một mình hắn, đối thủ của hắn, Bùi Tam, còn chưa tới.

Tần Thập Thất hai mắt nhắm lại, yên lặng giống như một khối đá trên đỉnh Thanh Long Sơn.

Gió núi thổi, nhưng lại không hề làm lay động vạt áo và tóc trên đầu hắn.

”Bùi Tam đến!”

Tại xa xa phía trên đám mây, Đằng Thanh Sơn nhần tình sáng lên, chỉ thấy xa xa một đạo lưu quang nhàn nhạt phá không bay đến, tại nửa đường, Thiên Thần Cung Lý Triều, Thú Vương Ô Hầu, cùng với Bùi Tuyết

Liên đều dừng lại ở giữa không trung. Mà Bùi Tam không một chút dừng lại, trực tiếp bay đến đỉnh Thanh Long Sơn.

Chung quanh trên những đỉnh núi, hạp cốc khác nhất thời truyền đến làn sóng thanh âm, vô số con dân Cửu Châu kích động không thôi.

Phốc!

Tần Thập Thất đột ngột mở to mắt, giống như ánh sáng từ trong hắc ám thiên địa loé lên, Tần Thập Thất xa xa nhìn thẳng Bùi Tam.

Bùi Tam mỉm cười từ từ nhắm hai mắt, chậm rãi bước tới, từ góc đỉnh núi xa xa đi tới, bộ dạng rất đơn giản tiêu sái, lại là tiết tấu theo mỗi bước đi đều khiến cho đỉnh núi thoáng chấn động. Tiết tấu theo bước chân càng lúc càng thêm rõ ràng, toàn bộ đỉnh núi đều bắt đầu "oanh oanh" chấn động.

Kịch liệt động đất làm cho vô số đá núi trên đỉnh Thanh Long Sơn đua nhau đổ.

Bùi Tam vẫn như vậy đi tới, mỗi một bước đất rung núi chuyển.

"Hừ!" Một tiếng lạnh lẽo đột ngột vang lên, cắt đứt tiết tấu kỳ dị đang diễn ra.

Tần Thập Thất lạnh như băng nhìn chằm chằm Bùi Tam.

Bùi Tam rốt cục mỉm cười mở mắt ra, nhìn đối thủ trước mắt, thấy ánh mắt lạnh như băng kiên định của Tần Thập Thất, Bùi Tam tươi cười càng thêm mãnh liệt, rốt cục mở miệng nói: "Tần Thập Thất, trong ba người mà ta hẹn chiến, ta biết, người chắc chắn sẽ cùng với ta chiến một trận chân chính, không giống như Hoàng Thiên Cần kia, sợ tới mức không dám cùng ta giao thủ."

"Người còn không có tư cách để ta sợ." Tần Thập Thất lạnh lùng nói.

"Tốt lắm."

Bùi Tam thẳng thắt lưng, tươi cười càng tăng: "Kỳ thật ta vẫn chờ mong, có thể gặp được một đối thủ chân chính đánh một trận chiến sinh tử. Người chính là một! Chỉ có đối thủ như vậy, mới có thể khiến ta đạt đến cực hạn, tại trong cực hạn, mới có thể có một tia đột phá cuối cùng, đạt tới cường giả chi cảnh!"

"Kết quả!" Tần Thập Thất âm thanh lạnh lùng nói tiếp: "Đạt tới cường giả, chính là ta!"

"Người càng có tin tưởng, vậy càng tốt." Bùi Tam mỉm cười nói, "Kỳ thật, nếu có thể lấy người làm bàn đạp đạt tới được cường giả. Ta cũng không cần cùng với Đằng Thanh Sơn giao thủ làm gì nữa. Nếu là ngay cả người cũng không được, ta chỉ có thể lại đi tìm Đằng Thanh Sơn." Nói xong Bùi Tam nhìn về đám mây phía xa xa bên trên đang đứng Đằng Thanh Sơn.

Bùi Tam nhin không được cảm khái nói: "Đằng Thanh Sơn này, đích thật là đối thủ đáng sợ nhất ta thấy. Cứ một lần gặp so với lần trước, lại thấy có tăng tiến."

Tần Thập Thất cũng liếc mắt nhìn về phía Đằng Thanh Sơn xa xa.

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn lại phía hai người sắp đối chiến.

Giờ khắc này trên toàn Cửu Châu đại địa, tam đại động hư cường giả đều cảm thấy chiến ý lẫn nhau, tam đại cường giả, cho dù là trẻ tuổi nhất, Đằng Thanh Sơn cũng đã động hư đại thành. Cả ba người, thực lực có hơn kém nhau, cũng không tính là lớn.

Bùi Tam cùng với Tần Thập Thất, quay ánh mắt chuyển hướng nhìn vào đối phương.

Bùi Tam ánh mắt chậm rãi biến hóa, trở nên lạnh như băng.

Chiến ý hai người cũng không ngừng dâng lên, hai người cường đại "thần", đều làm cho chung quanh thiên địa chi lực chấn loạn mất ổn định, chung quanh không khí chấn động, cuồng phong gào thét, núi đá ngã nhào. Mà ở xa xa, vô số vũ giả quan chiến cũng đều an tĩnh lại, không có một người nào nguyện ý bỏ qua thời khắc tối trọng yếu này.

"Oanh ~" Thiên địa chi lực mãnh liệt chấn động, một hư ảnh long quy khổng lồ hiện ra phía sau Bùi Tam, trong tay Bùi Tam cũng đã đeo bao tay màu trắng ánh hiện kim quang.

”Soạt!” Trên bầu trời lói điện lóe ra, Tử Kiếm đã nằm trong tay Tần Thập Thất.

Nháy mắt, hai đại cường giả đồng thời xẹt qua, tạo thành hai đạo lưu quang tàn ảnh.

”~~~!”

Tiếng vang giống như muốn phá thủng màng tai đột ngột vang lên, người thường thậm chí là Tiên Thiên cường giả căn bản cũng thấy không rõ, mà xa xa, Đằng Thanh Sơn rõ ràng chứng kiến, Bùi Tam hai tròng mắt đỏ bừng phát ra tiếng hô quái dị, hai cánh tay đều hơi hơi gấp khúc giống như hai cái càng của con cua lớn, còn hai bàn tay lại cong lại thành trảo thủ.

Cả người đột ngột phóng về phía Tần Thập Thất.

Chung quanh thân thể Tần Thập Thất hắc bạch khí lưu vờn quanh, ở trên thanh Tử Kiếm giống như hai con giao long, hắc bạch quang mang quần quanh ngưng tụ tại trên Tử Kiếm, tại trên mũi Tử Kiếm hắc bạch quang mang không ngừng va chạm lẫn nhau, chung quanh không gian cũng không ngừng xuất hiện gợn sóng chấn động.

”Thật tinh diệu, phương pháp khống chế âm dương lực.” Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng, ”Tần Thập Thất tu luyện chính là Âm Dương chi đạo, ta tu luyện chính là Sinh Tử chi đạo. Hẳn hiển nhiên cũng chưa có đem âm dương dung hợp được, bất quá, không ngờ có thể vận dụng tinh xảo đến vậy.”

Đằng Thanh Sơn trong lòng có phán đoán.

Sau khi trải qua tìm hiểu Thần Tiên Ngọc Bích rồi đột phá, mình và Tần Thập Thất, thực lực đã tiếp cận.

”Loảng xoảng~~~”

Một thoáng va chạm khiến cho đất rung núi chuyển, ngay khi một kiếm kia cùng với Bùi Tam va chạm trong nháy mắt, hai cái càng cua của Bùi Tam nguyên bản đang ra đột ngột hợp lại, theo một tư thế quái dị bắt lấy một kiếm đáng sợ của Tần Thập Thất. Lập tức Bùi Tam liền đó điên cuồng gào thét một tiếng, đột ngột vận lực muốn đoạt Tử Kiếm của Tần Thập Thất.

”Buông tay!” Tần Thập Thất sắc mặt phát tím, hét to.

”Xuy xuy ~”

Chiêu thứ nhất của Bùi Tam đoạt kiếm, nhưng trong chớp mắt đoạt kiếm, cả người Bùi Tam tựa giống như một đầu rùa lớn đột ngột há rộng miệng, cánh tay phải hơi gấp khúc hung hăng đập hướng Tần Thập Thất.

Tần Thập Thất chỉ kịp vận dụng cánh tay trái ngăn cản, chỉ nghe ”răng rắc” tiếng đầu khớp xương vỡ vụn.

”Bồng ~”

Tần Thập Thất cả người bay văng ra ngoài, xương cánh tay trái nứt ra, đồng thời mảng thần giáp trên lồng ngực cũng nứt toang, một ngụm máu tươi từ trong miệng Tần Thập Thất phun ra.

”Hô!”

Bùi Tam đột nhiên khí thể biến đổi, long quy hư ảnh phía sau lưng tiêu tán, hư ảnh một con yêu hồ xuất hiện thay thế, đầu yêu hồ quyền rũ vừa xuất hiện, toàn thân Bùi Tam cũng trở nên mơ hồ, nhoáng lên một cái, thân thể cực kỳ quỷ mị lao về phía Tần Thập Thất. Chiêu thức công kích lúc này của Bùi Tam cũng càng trở lên âm lãnh sắc bén.

”Ha ha” Tiếng cười điên cuồng vang vọng.

Vốn bị chấn văng ra ngoài, toàn thân Tần Thập Thất mạnh mẽ đập mạnh lên khối đá trên đỉnh Thanh Long Sơn, khối đá nứt rạn ra, toàn thân giờ phút này hoá thành một đạo kiếm quang, giờ khắc này Tần Thập Thất toàn thân như một thanh kiếm sắc, hai tròng mắt trong cũng mơ hồ có một cổ điên cuồng liêu chết, không tiếc hết thảy!

”Ân?” Bùi Tam xảo diệu nhoáng lên một cái, lợi trảo nhẹ nhàng vỗ lên thân Tử Kiếm, cả người nương theo lực đạo né sang một bên, tránh né mũi nhọn của Tần Thập Thất.

Xa xa đang xem cuộc chiến Đằng Thanh Sơn nhú mào: "Phạm vi Bùi Tam xê dịch cực nhỏ, hẳn so với ta còn mạnh hơn không ít. Vạn thú chi đạo của Bùi Tam rốt cuộc là cái gì? Sao giờ khắc này, so với trước linh mãnh nhiều hơn đến như vậy?" Đối với đạo của Bùi Tam, Đằng Thanh Sơn cũng căn bản không rõ ràng lắm.

"Tần Thập Thất, không xong." Đằng Thanh Sơn thấy rất rõ ràng.

Quả nhiên, Bùi Tam sau khi tránh né một kiếm liễu chết của Tần Thập Thất, nhoáng lên một cái, lại quay ngược đánh tới.

"Oanh long long ~"

Tại trong mắt ngàn vạn con dân Cửu Châu đại địa, bọn họ chỉ chứng kiến thấy trên đỉnh Thanh Long Sơn lưu quang lóe lên, thế giới lực tùy ý lan rộng ra, chung quanh núi đá không ngừng chấn vỡ, hoặc là đổ nhào, hoặc là trực tiếp hóa thành bụi phấn. Hình dáng của thời khắc thiên địa sụp đổ, không ít người kích động con mắt tỏa ánh sáng.

"Mạnh như vậy, người có thể mạnh như vậy sao?" Tại trên đám mây, Đằng Vĩnh Phàm hết hồn nhìn, không thể tin được con của hắn, Đằng Thanh Sơn sẽ cùng với một đối thủ như thế đối chiến.

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh nhìn Thanh Long Sơn xa xa.

"Tần Thập Thất, hay so với Bùi Tam có chút yếu hơn." Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

"Tuy rằng có thể kiên trì một lúc lâu, nhưng kết quả, nhiều nhất là làm cho Bùi Tam bị thương." Đằng Thanh Sơn âm thầm thở dài, bởi, Tần Thập Thất hiển nhiên là không muốn lùi bước.

Trên đỉnh Thanh Long, hai đại động hư cường giả vền vẹn chỉ hơn mười cái hô hấp đã làm cho chung quanh ngàn vạn người nín thở, giờ phút này không người nào dám bật ra tiếng, đều gắt gao nhìn chăm chăm. Đây chính là trận chiến tới đỉnh phong trên toàn Cửu Châu đại địa! Cả một đời người, là may mắn mới có thể tận mắt chứng kiến.

"Tần Thập Thất, người thật làm cho ta thất vọng." Thanh âm Bùi Tam vang bên tai Tần Thập Thất.

Chỉ thấy Bùi Tam hai tròng mắt đỏ rực, sau lưng, hư ảnh long quy thật lớn huyền phù, hai tay thành lợi trảo như muốn bóp chết Tần Thập Thất.

"Ôi~"

Tần Thập Thất hai tròng mắt cũng đỏ sọng, thần giáp trên người vỡ vụn vài chỗ, máu tươi đầm đìa, cánh tay trái lại gần như bị phế bỏ. Nhưng là tay phải của hắn là hoàn hảo, đây cánh tay hắn sử kiếm! Cho nên, hắn vẫn còn một tia tin tưởng.

"Không đột phá, sẽ chết! !!" Tần Thập Thất rống giận trong lòng.

"!!~~~~!"

Bùi Tam cũng bạo cuồng cùng với Tần Thập Thất, lại một lần nữa chính diện giao phong.

"Xuy xuy ~" lần này kiếm phong trên thanh Tử Kiếm của Tần Thập Thất, hắc bạch thế giới lực lại giống như thân nhân, quần quanh lẫn nhau xoay tròn, thậm chí còn có một chút hắc bạch sắc lực dung hợp, hình thành một lực lượng nhàn nhạt màu xám.

Lúc này đây, Bùi Tam không có thể bắt lấy kiếm phong của Tần Thập Thất.

Theo đất rung núi chuyển, tiếng đánh dần dần tiêu tán, tro bụi tiêu tán, đỉnh Thanh Long khôi phục bình tĩnh, đồng thời, ngàn vạn người chính mắt chứng kiến, toàn thân hai đại siêu cấp cường giả đều được bao phủ bởi thế giới lực.

Xung quanh thân thể Bùi Tam vờn quanh lực lượng mờ mờ, mơ hồ có điện quang lóe ra. Mà Tần Thập Thất cũng đồng dạng vờn quanh lực lượng mờ mờ ảo ảo, hỗn loạn 2 màu trắng đen... Cả hai đều yên lặng nhìn đối thủ.

"Ha ha... .."

Bùi Tam ngửa đầu phát ra tiếng cười kích động lớn: "Thống khoái, thống khoái. Tần Thập Thất, người thật sự không cho ta thất vọng. Như vậy mới có ý tứ, như vậy mới có thể để ta cảm thấy uy hiếp, mới có thể để ta tiếp cận tử vong, mới có thể để ta càng thêm cận tới cường giả chi cảnh. Ha ha" Bùi Tam kích động như điên.

"Ta nói rồi, đạt tới cường giả, chính là ta!" Thanh âm Tần Thập Thất lạnh như băng, lại mơ hồ có một tia kích động.

Hắn đã cảm giác được chỉ kém một tia, chỉ kém một tia! Chính là tới cường giả chi cảnh, thậm chí hắn đã mơ hồ cảm nhận được tới khí tức của cảnh giới cường giả. Hiện giờ, hắn dĩ nhiên cùng với Bùi Tam đứng ở cùng một tầng thứ, đều là vô hạn tiếp cận tới cường giả.

"Đột phá."

Xa xa trên đám mây, Đằng Thanh Sơn chăm chú nhìn, "Thực lực của Tần Thập Thất bây giờ so với ta mạnh hơn. Hắn cùng với Bùi Tam khác biệt không có mấy, rốt cuộc, ai sẽ thắng?"

Đây là một trường tính toán sinh tử.

Mục đích là chỉ có một bên, tại trong cực hạn chiến đấu với sinh tử chém giết, đạt tới được cảnh giới chí cường! Còn không thành công, đó là chết!

558. Chương 16: Thiên Tiệm

- Không tốt, Tần Thập Thất đột phá, sư phụ sẽ gặp phải phiền toái.

Lý Triều hai tròng mắt có một tia lo lắng, bên cạnh Bùi Tuyết Liên vừa nghe sắc mặt đại biến:

- Sư huynh, cha ta sẽ không...

Nhóm người Thiên Thần Cung khẩn trương, nhưng nhóm người của Doanh thị gia tộc thì lại thoáng thở ra một hơi.

Vô số người đang đứng ở chung quanh cũng có lần một vài vị Hư Cảnh cường giả.

"Bùi Tam cùng Tần Thập Thất đánh nhau một trận chiến đỉnh phong này, nếu Bùi Tam chết ba năm sau sẽ không cùng Đằng Thanh Sơn đánh một trận. " Trong đám người, Vân Mộng Chiến Thần - một đầu tóc bạc mỉm cười nhìn trận chiến này. Từ khi không phải tọa trấn tại Vinh Yên quận quận thành nữa, Vân Mộng Chiến Thần trở nên rất tự do, có thể đi dạo các nơi trên Cửu Châu đại địa.

Cảm thụ phong tình các nơi trên Cửu Châu đại địa, không còn buồn bã như lúc trước khi cảm thấy đại nạn đang đến. Cuộc sống rất nhàn nhã Vân Mộng Chiến Thần cũng rất tự tại.

"Đợi đến khi đại nạn gần đến, liền trở về gia hương Đoan Mộc đại lục. " Vân Mộng Chiến Thần đã có sẵn kế hoạch.

Trên Thanh Long Sơn, Tần Thập Thất cùng Bùi Tam, bọn họ toàn lực chú ý trên người đối thủ.

- Tần Thập Thất, vạn thứ chi đạo của ta cao nhất là Thần vượt chi đạo, người đủ tư cách khiến ta phải sử dụng Thần vượt chi đạo.

Bùi Tam chiến ý không ngừng dâng lên, tự nhiên sử dụng tới cường tuyệt chiêu. Chỉ thấy một hư ảnh thần vượt cao lớn màu đen hiện ra phía sau Bùi Tam, Thần vượt hung hăng hàn quang lóe ra, lệ khí tràn ngập.

Tần Thập Thất hai hàng lông mày như kiếm, mà mi tâm lại ẩn ẩn chảy ra huyết châu.

Chiến ý không ngừng dâng lên.

- Bùi Tam, nhận lấy cái chết!

Tần Thập Thất quát một tiếng, một viên huyết châu từ mi tâm chảy ra nhuộm đỏ bộ mặt, chỉ thấy Tần Thập Thất trong tay tử kiếm khoanh khắc hóa thành một đạo đạo bóng kiếm, tựa như một mũi tên bình

thường, hình thành một chuỗi ảo ảnh như ẩn ẩn có hắc bạch bóng kiếm, trong khoảnh khắc phá không bay tới.

Ông ~ thiên địa phẳng phát như bị chuỗi kiếm ảnh xé rách.

- Phá!

Hai tròng mắt tràn đầy hung quang, Bùi Tam giận quát một tiếng, cả người tựa như Đại Viên Hầu, đột ngột như tia chớp chạy tới, mười ngón tay linh hoạt nhanh chóng chặn ở phía trên đạo kiếm ảnh đang lao tới. Chỉ nghe thanh âm liên tiếp như trời long đất lở xen lẫn những tiếng gầm rú. Chuỗi kiếm ảnh không ngờ bị Bùi Tam chỉ dựa vào mười ngón tay phá vỡ tất cả.

Tần Thập Thất sắc mặt khê biến.

"A ~" Tần Thập Thất bỗng dừng giữa đầu rống giận.

Chỉ thấy lực lượng đột ngột bạo phát hóa thành những bóng kiếm nhanh chóng bao phủ quanh thân Tần Thập Thất. Bóng kiếm dày đặc bao quanh Tần Thập Thất mơ hồ ngừng kết lại giống như một thanh cự kiếm, mà Tần Thập Thất tay phải nắm lấy chuỗi kiếm.

Bùi Tam hàn quang lóe lên, hai tay đột nhiên biến thành quyền, trực tiếp lao tới.

Hưu! Tần Thập Thất cũng tấn công, thanh cự kiếm tựa như mấy trăm kiếm ảnh không ngừng lóe ra, từng đạo thể giới lực uốn lượn không ngừng dung nhập vào thanh cự kiếm trong tay Tần Thập Thất. Giờ phút này, cự kiếm trong tay Tần Thập Thất giống như một tiểu thiên địa.

Mà trung tâm tiểu thiên địa này chính là chuỗi cự kiếm.

"Oanh long long ~" Bùi Tam dùng nắm tay như một viên đá dùng vô tận lực từ bên ngoài đánh vào.

Nắm tay và mũi cự kiếm!

Va chạm!

Cả bầu trời, mặt nước đột ngột khê run run, từng tiếng vang tựa như sấm rền chậm rãi truyền ra, Thanh Long Sơn ở độ cao mười trượng trực tiếp bị chấn nát một mảng lớn.

Nhìn thấy cảnh này làm ngàn vạn người đang xem hoàn toàn nín thở, sợ ngây đến người.

Một lần va chạm, cả hai bên Tần Thập Thất cùng Bùi Tam, đều bị chấn động phun ra một ngụm máu tươi, nhưng cả hai không ngờ lại hướng về đối phương tiếp tục tấn công.

- Nhận lấy cái chết!

Không ngờ ngay tại mi tâm của Tần Thập Thất có một cổ dao động vô hình dung nhập vào cự kiếm. Nhìn thấy cảnh này khiến Đằng Thanh Sơn kinh hãi: "Tần Thập Thất không muốn sống nữa sao lại dám đem Thần dung nhập trong kiếm?" Đạt tới Tiên Thiên có thể thông qua Thần, tiến hành khống chế phi đao chuyển hướng dễ dàng mà đối với Động Hư cường giả, Thần khống chế lực càng mạnh hơn.

Bình thường, không cần phải đem Thần trực tiếp quán nhập vào binh khí như vậy.

Hơn nữa như vậy với đối nê hoàn cung thương tổn rất lớn. Nhưng hiển nhiên Tần Thập Thất muốn sử dụng tuyệt chiêu tối cường, muốn liều mạng!

"Rống ~ "

Tràn đầy điên cuồng, lúc này đây tay trái chuyển thành trảo, tay phải thành quyền. Mà phía sau hắc hư ảnh Thần vượn màu đen không ngờ thu nhỏ lại một chút, hơn nữa hư ảnh Thần vượn này cái đuôi cũng ngắn lại một chút, càng thu nhỏ hình ảnh Thần vượn càng cô đọng rõ ràng.

"Ong ong ong" Tần Thập Thất cầm cự kiếm trong tay, phẳng phát như một người bình thường nhanh chóng hướng Bùi Tam, tốc độ so với người bình thường nhanh hơn ngàn vạn lần, quỷ dị hơn là mũi của cự kiếm trong tay Tần Thập Thất lấy một tốc độ phi thường kinh người, tấn suất biến đổi phương hướng không ngừng làm cho người ta căn bản không biết là đánh vào nơi nào.

Khoảnh khắc.

Hai đạo lưu quang va chạm!

Nếu nhìn một cách chậm trăm ngàn lần, liền phát hiện, Tần Thập Thất đầy máu tươi, hai tròng mắt gắt gao nhìn chăm chăm đối thủ Bùi Tam, giờ khắc này, hắn thi triển ra một kiếm rất giản dị, cũng là một kiếm tối cường.

”Hưu!” Kiếm xuất ra trong nháy mắt.

Bùi Tam hữu quyền quỷ dị, trong nháy mắt xuất ra, tựa như bao phủ cả đất trời.

Cự kiếm cùng nắm tay Bùi Tam va chạm chính diện.

”Ca!” Thân cự kiếm khẽ run lên, thân kiếm không ngờ xuất hiện vết rách.

”Xuy ~” Bao tay trên tay phải Bùi Tam không ngờ cũng vỡ ra.

Loảng xoảng đương!

Oanh ~ hai đạo nhân ảnh lần lượt thay đổi!

Bụi mù tràn ngập, nhưng sắc mặt hai người đều trắng bệch, bao tay trên tay phải hoàn toàn vỡ ra. ”Ba!” Ba!” Một giọt giọt máu tươi xuyên qua khe hở, rơi trên mặt đất trên núi đá. Mà Tần Thập Thất nắm một thanh đoạn kiếm, che lồng ngực, trầm thấp nói:

- Bùi Tam, nếu tay trái ta không bị thương, ta sẽ không thua.

- Ta không cam lòng!

- Không cam lòng! ! !

- Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa, hơn bốn trăm năm. Hơn bốn trăm năm a!

Trong đầu Tần Thập Thất hiện lên cảnh tượng, năm đó tại Doanh thị gia tộc học kiếm thuật, khi đó hắn si mê với kiếm thuật, hắn đã đem kiếm trở thành sinh mệnh của hắn, là người theo đuổi kiếm đến cực hạn, mong muốn có một ngày dụng trường kiếm phá toái hư không, phá vỡ gông cùm xiềng xích của Cửu Châu đại địa, đạt tới chí cường chí cảnh.

Cả đời này, bởi vì kiếm, hắn bỏ qua rất nhiều.

”Chỉ còn thiếu chút nữa. ”

”Chỉ còn thiếu chút nữa!” Tần Thập Thất thân thể có chút phát run, đợi đến khi bụi mù tiêu tán, ngàn vạn người nhìn trên đỉnh núi xa xa liền ồ lên.

Oanh!

Phảng phất như một ngọn núi sập xuống, Tần Thập Thất thân thể chậm rãi ngã xuống, rồi sau đó nện thật mạnh trên núi đá, lúc này mọi người mới phát hiện ra nơi lồng ngực hắn dùng kiếm chen lại có một cái lỗ thủng lớn, trái tim hắn đã không còn.

”Vì cái gì, vì cái gì”

Bùi Tam tay phải máu tươi đầm đìa, lồng ngực lại có một vết thương lớn do bị cự kiếm đâm phá, máu tươi nhuộm đỏ bên ngoài. Lúc này sắc mặt Bùi Tam tái nhợt, không ngừng thấp giọng lầm bầm nói:

- Vì cái gì, không đột phá? Ta vì cái gì không có đột phá? Ta đã cảm nhận được tử vong ?

Vì cái gì...

Chỉ có thiếu chút nữa!

Cũng giống như Tần Thập Thất cách chí cường giả chí cảnh một chút nữa thôi. Nhưng một chút như vậy cũng làm bọn hắn vẫn bị thiên địa Cửu Châu áp chế, không thể phá vỡ gông xiềng Cửu Châu! Một bước cuối cùng này khó như lên trời!

Hai đại siêu cấp cường giả cùng đánh nhau một trận sinh tử.

Chết, tự nhiên là thất bại.

Nhưng là cho dù còn sống, cũng không có nghĩa là sẽ đạt tới chí cường chi cảnh, không phải dễ dàng như vậy có thể đạt tới. Từ xưa đến nay, lịch sử Động Hư cường giả, không ít cường giả cũng đã tiếp cận chí cường giả. Nhưng cuối cùng bước này vô tình làm bọn họ cuối cùng tại đại nạn trước mặt, chỉ có thể chết đi.

Ở Đám mây phía trên Đẳng Thanh Sơn yên lặng nhìn, trong lòng nổi lên một trận bi thương.

Lại có một siêu cấp cường giả ngã xuống!

Bùi Tam cùng Tần Thập Thất đều là muốn đạt tới chí cường giả, thà rằng dùng sinh mệnh đánh cược. Nhưng là đôi khi, không phải liều mạng là được.

- Sư phụ!

Xa xa quan chiến, thanh niên mặc áo bào xanh đứng ở bên cạnh Doanh Hải Đồng đột ngột gào thét một tiếng thê lương, vô lực quỳ xuống, thân thể run rẩy khóc rống.

Tần Thập Thất, đã chết!

Lần đầu tiên đỉnh phong chi chiến, Bùi Tam đối chiến Hoàng Thiên Cầm, Hoàng Thiên Cầm chết.

Lần thứ hai đỉnh phong chi chiến, Bùi Tam đối chiến Tần Thập Thất, Tần Thập Thất chết.

Vô số người quan chiến đều đang nghị luận. Mọi người vừa sợ vừa cảm khái nghị luận trận chiến vừa rồi.

Đột nhiên. "Ha ha, ha ha ha..." Một tiếng cười vang dội đủ để chấn động thiên địa, tại bên tai mỗi một người vang lên, phảng phất trong tâm linh như có tiếng bi thương. Không biết vì sao khi nghe thấy tiếng cười này, trong lòng mọi người cảm thấy bi phần muốn khóc rống lên.

Tất cả mọi người đều chứng kiến Bùi Tam, toàn thân nhiễm máu đang bị trọng thương, nổi điên ngửa đầu cười lớn.

Trên đám mây, Đẳng Thanh Sơn trầm tư nhìn thấy cảnh này.

Hắn thông qua này tiếng cười, cảm giác được Bùi Tam trong lòng bi phần, bi thương! Bùi Tam khát vọng đạt tới chí cường giả, mà lúc này đây đã trải qua sinh tử chi cảnh, nhưng hắn vẫn không có thành công.

Đột nhiên, tiếng cười ngừng lại.

Bùi Tam hai tròng mắt màu đỏ, trong lòng rống giận:

"Cửu Châu, ta nhất định sẽ phá vỡ hư không, nhất định sẽ!!! Ngươi ngăn không được ta, ngăn không được ta!!!" Một cổ tín niệm mãnh liệt, không biết tích tụ bao nhiêu năm muốn đạt tới chí cường không ngừng trong đầu vang lên, khiến khát vọng Bùi Tam trong lòng đạt đến cực hạn.

Thanh Long Sơn một mảnh phế tích.

Mà ở trên đỉnh núi Thanh Long Sơn, mọi người nhìn thấy Bùi Tam, trên người đầy máu. Trong mắt mọi người, Bùi Tam hôm nay trên toàn Cửu Châu đại địa là đệ nhất cường giả. Có lẽ... Chỉ có Đẳng Thanh Sơn mới có tư cách cùng hắn so sánh.

- Đẳng Thanh Sơn!

Một đạo thanh âm lãnh lệ vang vọng thiên địa, chỉ thấy Bùi Tam ngẩng đầu, nhìn đám mây chỗ của Đẳng Thanh Sơn phía xa xa.

- Hoàng Thiên Cầm cùng ta một trận chiến, hắn đã chết. Tần Thập Thất cùng ta một trận chiến, cũng đã chết!

Bùi Tam nhìn chằm chằm Đẳng Thanh Sơn, hai tròng mắt tựa như có hỏa diễm.

- Muốn trở thành chí cường giả, rất khó. Phải toàn lực ứng phó, tâm phải không tạp niệm, liễu linh liễu chiến một trận sinh tử. Tâm mới có thể đạt tới cực hạn, mới có thể đột phá!

- Ba năm sau, Đằng Thanh Sơn, người cùng ta một trận chiến. Kết quả, có lẽ ta sẽ chết, cũng có thể là người!”

- Nếu người sợ hãi, sợ cùng ta Bùi Tam đánh một trận. Có thể không đến!

- Tâm nếu sợ hãi, thì không có tư cách cùng ta đánh một trận sinh tử.

Bùi Tam lãnh khốc nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ba năm sau, mười tám tháng chạp, tại Dương Châu trên Bạch Mã hồ, ta chờ người. Tới hay không, tùy người!

Thanh âm tựa như Thiên Thần gầm lên, quanh quẩn trên bầu trời Tần Lĩnh sơn mạch, quanh quẩn bên tai ngàn vạn người.

559. Chương 17: Nhận Rõ Nội Tâm

Tại phía trên, trong tầng mây trắng do sinh thể giới lực lực tạo thành.

Đằng Thanh Sơn đứng ở đám mây, cùng với Bùi Tam bị trọng thương nhiễm đầy máu xa xa ở trên núi nhìn nhau, đối mặt với Bùi Tam, Đằng Thanh Sơn không có đáp lời.

”Tâm tồn tại sợ hãi?” Đằng Thanh Sơn tự hỏi chính mình ”Ta sợ sao? Ta hiện tại chần chờ! Vì cái gì chần chờ?”

”Lòng ta còn vương bạn.”

”Tâm tồn tại lo lắng!”

Đằng Thanh Sơn đang nhận rõ nội tâm ”Đúng, vừa rồi ta chứng kiến Tần Thập Thất cùng với Bùi Tam đánh nhau. Tần Thập Thất sau khi đột phá thực lực so với ta còn muốn mạnh hơn. Nhưng mà Tần Thập Thất cùng với Bùi Tam đánh nhau. Cuối cùng Tần Thập Thất chết! Ngay lúc này nếu là ta đánh nhau với Bùi Tam. Trừ phi giống Hoàng Thiên Cầm trốn tránh, nếu không, hẳn là phải chết!”

”Ta mà chết, cha mẹ, Tiểu bọn họ còn có Hình Ý môn ”

Trong lòng có nhiều điều lo lắng.

Đằng Thanh Sơn không bỏ xuống được!

Đằng Thanh Sơn không đáp lại, trong lòng chứa nhiều ý niệm, trong đầu hiện lên nhiều điều. Mà ở trong các cốc chung quanh đỉnh núi Thanh Long Sơn, con dân trên Cửu Châu đại địa đang lên tiếng nghị luận. Vì Bùi Tam hung hãn mà sợ hãi than, đồng thời không ít người cũng nghị luận về Đằng Thanh Sơn.

- Đằng Thanh Sơn có hay không thực sợ? Hiện tại trong thiên hạ chỉ có Đằng Thanh Sơn mới có tư cách cùng với Bùi Tam đánh một trận.

- Đằng Thanh Sơn như thế nào lại sợ? Hẳn thực là một thiên tài không kém tứ đại chí cường giả.

- Không sợ mới là kỳ quái, Đằng Thanh Sơn mới tu luyện bao nhiêu năm? Bùi Tam tu luyện bao nhiêu năm?

- Đằng môn chủ nhất định có thể giết ma đầu kia! Giúp Phật tông báo thù rửa hận.

Con dân đến từ Lương Châu, Nhung Châu, cơ hồ mỗi người đều tin Phật. Đối với việc Bùi Tam tiêu diệt Ma Ni Tự bọn họ hận thấu xương. Đã nghĩ phải có người đến tiêu diệt Phật tông ma đầu. Nhưng khi thấy tứ đại cường giả đã chết mất hai chỉ còn lại có Đằng Thanh Sơn là có tư cách cùng với Bùi Tam đánh một trận. Hy vọng của bọn họ hoàn toàn ký thác trên người Đằng Thanh Sơn.

- Đẳng môn chủ, nhất định có thể thắng ma đầu này.

Phía dưới liên tiếp, đủ loại hoặc là chửi bới Đẳng Thanh Sơn, hoặc là ủng hộ Đẳng Thanh Sơn, Đẳng Thanh Sơn cũng không có để ý, hẳn chính là đang hỏi trong tâm của hắn.

”Hừ.” Bên cạnh Đẳng Thanh Sơn, Hồng Vũ tức giận nói.

- Bùi Tam thật sự là dễ tiện, tại đây có vô số người tụ tập, không ngờ lớn tiếng nói những lời như vậy. Như vậy người trong thiên hạ đều biết. Sau ba năm nữa sẽ diễn ra trận đấu trên Bạch Mã hồ. Trong ba năm này, người trong thiên hạ nhất định sẽ chờ mong trận chiến này, chờ mong vạn phần. Nếu cha ta ba năm sau, không đi ứng chiến, khẳng định sẽ bị người trong thiên hạ cười nhạo, nhục mạ. Thanh danh sẽ mất hết!

Hồng Vũ tức giận song quyền nắm chặt.

Hồng Vũ vừa dứt tiếng nói, Hồng Sương cũng gật đầu nói:

- Nay Bùi Tam, không ngờ dùng người trong thiên hạ, áp bức cha.

- Hồng Vũ, Sương Sương, không cần nhiều lời.

Đẳng Thanh Sơn lạnh nhạt nói.

Bỗng nhiên.

Trước mắt phé tích Thanh Long Sơn, một đạo lưu quang bay tới, đúng là Doanh thị gia tộc Hư Cảnh cường giả, Doanh Hải Đồng, mang theo thân truyền đệ tử của Tần Thập Thất. Chỉ thấy thanh bào thanh niên hạ xuống trên đồng tàn tích, nhanh chóng vọt tới rồi ngã xuống giữ lấy thi thể Tần Thập Thất.

- Sư phụ!

Thanh bào thanh niên lập tức quỳ xuống, trước thi thể sư phụ hắn khóc rống lên.

- Hải Dương.

Doanh Hải Đồng đứng bên cạnh, lên tiếng.

- Đừng quá khổ sở, sư phụ của ngươi hẳn truy tìm chí cường chi đạo, suốt đời tận lực truy tìm. Muốn đạt tới chí cường giả thật sự quá khó khăn, có thể cùng với Bùi Tam đánh một trận tử chiến, tại lúc quyết chiến còn có thể có đột phá, cũng đã đủ rồi.

- Người chết là hết, Hải Dương, việc ngươi cần phải làm là đem kiếm đạo của sư phụ ngươi phát dương quang đại.

Doanh Hải Đồng thấp giọng nói.

”Ân.”

Thanh bào thanh niên quỳ sát xuống, rồi sau đó đem thi thể sư phụ hắn, Tần Thập Thất, bế lên, phần hân nhìn thoáng qua nhóm người Thiên Thần Cung - Lý Triều, Bùi Tuyết Liên.

Đẳng Thanh Sơn nhìn thanh niên ôm thi thể Tần Thập Thất, cùng với Doanh Hải Đồng rời đi, nhưng trong lòng là không khỏi có cảm giác: ”Ba năm sau một trận chiến, ta nếu chết trận. Chỉ sợ Hồng Vũ, Tiểu Quân bọn họ cũng sẽ nâng thi thể của ta! Bất quá ta nếu thành công, liền có thể đạt tới chí cường đỉnh phong.”

Giây dụa.

Đẳng Thanh Sơn trong lòng xác thực đang giây dụa.

”Thật ra là vì cái gì?” Đẳng Thanh Sơn trong lòng bỗng nhiên hiểu ra ”Bùi Tam vội vã muốn đạt tới chí cường giả chỉ cảnh, nhưng ta cùng với hắn bất đồng. Ta còn có sinh mệnh cực kỳ lớn, ta có thể sống hơn bốn trăm năm. Tính ra nếu không đánh nhau với Bùi Tam ta cũng có hi vọng đạt tới chí cường giả chỉ cảnh!”

”Trong ba năm sau ta nhất định phải đạt tới chí cường sao?”

"Có lẽ ba năm sau ta không tham chiến, người trong thiên hạ đều nói Đẳng Thanh Sơn ta sợ Bùi Tam, xem thường Đẳng Thanh Sơn ta. Nhưng ta cần gì phải để ý người trong thiên hạ!"

"Chẳng lẽ thực vì người trong thiên hạ mà ép mình đi đối chiến. Thực lực chênh lệch quá lớn, nếu mình chết." Tiểu Quân, Hồng Vũ cùng với Sương Sương, còn có cha mẹ ta." Đẳng Thanh Sơn rất cực nhận rõ nội tâm, hẳn cũng không khỏi cảm thán. "Miệng lưỡi thể gian a. Một khi hôm nay hàng tỷ người nói người, như vậy vô hình sinh ra áp lực to lớn, đều có thể làm cho một siêu cấp cường giả rơi vào trạng thái rối loạn.

Đẳng Thanh Sơn nhận rõ chính mình.

"Ta chắc chắn sẽ đạt tới chí cường!"

"Cũng không cần nhất định trong ba năm phải đạt tới chí cường, cho nên ta cần gì phải gấp như Bùi Tam? Tần Thập Thất hơn bốn trăm tuổi. Nhưng ta thì khác, ta còn hơn bốn trăm năm tuổi thọ có thể cân nhắc "Chí cường chi đạo"" Đẳng Thanh Sơn trong lòng hoàn toàn quyết định.

"Ba năm, còn có ba năm!"

"Trong ba năm, ta đem tất cả tinh lực đặt ở trên võ đạo. Nếu trong ba năm, ta có thể bắt đầu dung hợp sinh và tử thì thực lực cũng gần bằng Bùi Tam, đến lúc đó ta sẽ cùng với hắn quyết chiến. Nếu trong ba năm không một chút đột phá. Đến lúc đó, cùng lắm thì nhận thua."

Đẳng Thanh Sơn cho mình hai con đường.

Nhân sinh trên đời, sống là vì mình mà sống, là vì thân nhân mà sống. Không phải vì hàng tỷ người trong thiên hạ mà sống.

Không cần bức tử chính mình!

"Bất quá, Bùi Tam, ta sẽ không buông tha, sẽ không dễ dàng buông tha." Đẳng Thanh Sơn không ngu ngốc đến mức biết rõ không phải là đối thủ mà còn liều chết. Khát vọng muốn ba năm sau có thể cùng Bùi Tam chân chính chiến đấu một trận chiến. "Ba năm, ba năm nếu ta đột phá, sẽ cùng với người quyết chiến."

Đẳng Thanh Sơn trong lòng kiên định, Bùi Tam đi đến chỗ đám người Thiên Thần Cung.

- Cha, người không sao chứ?

Bùi Tuyết Liên lo lắng nói.

- Không có việc gì.

Bùi Tam băng bó lồng ngực.

- Tần Thập Thất đâm ta không có gì nguy hiểm. Trở về nghỉ tạm mấy tháng là có thể hoàn toàn khôi phục.

Ngoài miệng nói thoải mái, nhưng khôi phục sức khỏe phải khôi phục mấy tháng, lần bị thương này căn bản không nhẹ, đặc biệt nắm tay hắn bị thương rất nặng, đó là do một thanh lợi kiếm đâm thủng nắm tay, gân cốt gãy, cơ thể xé rách muốn khôi phục hoàn hảo, rất khó.

- Sư phụ, những lời của người, Đẳng Thanh Sơn một chút phản ứng đều không có, có thể hay không?

Bên cạnh Lý Triều nhú mày nói.

"Hừ "

Bùi Tam đạm mạc nói.

- Tính cách Đẳng Thanh Sơn này ta biết, lần này ta nói để người trong thiên hạ biết, chỉ dùng người trong thiên hạ ảnh hưởng hắn. Thiên hạ ngày nay đáng sợ nhất chính là miệng người. Miệng lưỡi thể gian có thể giết chết người. Nếu là người bình thường, bị người trong thiên hạ nói, chỉ sợ mình cũng sẽ sụp đổ, thậm chí tức giận hộc máu mà chết.

Đạo lý miệng lưỡi thể gian có thể giết chết người, Lý Triều đương nhiên biết.

Người sống trên đời, không cách nào tránh khỏi bị những người khác ảnh hưởng. Tâm linh có thể kiên định như đá nhưng một khi bị hàng tỷ người trong thiên hạ chửi bới, chỉ sợ cũng muốn sụp đổ.

- Khi nói những lời này ta muốn người trong thiên hạ gây áp lực cho Đằng Thanh Sơn, khiến hắn trong ba năm liều mạng cố gắng tu luyện. Một khi có đột phá, Đằng Thanh Sơn khẳng định sẽ quyết chiến cùng với ta. Nếu không có đột phá, nhưng bởi vì áp lực lời người trong thiên hạ mà cùng với ta quyết chiến sinh tử thì bản thân ta cũng lười quyết chiến với hắn.

- Vì cái gì?

Bùi Tuyết Liên nghi hoặc nói.

- Cha, hắn muốn đánh một trận tử chiến, người tại sao lại mất hứng?

- Tin tưởng là phải dựa vào thực lực.

Bùi Tam lạnh nhạt nói.

- Nếu hắn không đột phá, thực lực rõ ràng không đủ. Lại bởi vì chịu áp lực, mà cùng với ta đánh một trận tử chiến. Điều đó chứng tỏ tâm của hắn còn chưa đủ kiên định ngay cả bản thân mình còn không nhận rõ, không chiến thắng được chính mình, còn muốn theo đuổi chí cường chi đạo ư?

Mấy người bên cạnh nghe được gật đầu.

Bọn họ đều biết, tỷ như trên chiến trường, một khi chung quanh là ngàn vạn người điên cuồng la hét, người có tâm chí kiên định đi nữa thì ý nghĩ cũng không khởi nóng lên, cũng sẽ cao giọng gào thét chém giết. Đây là do mọi người vô hình tạo thành một loại áp lực.

Mà Đằng Thanh Sơn phải chịu chính là áp lực của hàng tỷ người trên Cửu Châu.

Có thể kháng trụ áp lực, nhận rõ nội tâm, đi theo con đường của mình. Như thế, mới có thể có đại thành tựu.

Nhưng nếu kháng không được áp lực, ý nghĩ nóng lên quyết một trận sinh tử tuy đổi được thanh danh nhưng nhiều nhất chỉ xem như không sợ chết, lại không tính là chân chính cường giả. Không có tâm của cường giả chân chính!

Dưới núi ngàn vạn người nghị luận nhưng trên đám mây, Đằng Thanh Sơn bình tĩnh như trước.

- Cha, Bùi Tam nói như vậy, cha định trả lời ra sao?

Hồng Sương rất tức giận.

- Gì... trả lời lại?

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt cười.

- Trận chiến này chấm dứt, Tần Thập Thất chết. Chúng ta cũng xem xong rồi, cần phải trở về. Cha, mẹ hãy ngồi trên lưng Tiểu Thanh.

Đằng Thanh Sơn lập tức an bài, vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm cùng với Viên Lan, cùng với ba người Hồng Vũ, Hồng Sương, Tiểu Như ngồi trên lưng Bát Tử Phượng Hoàng.

Đằng Thanh Sơn nắm tay Lý Quân.

- Thanh Sơn, ba năm sau, trận chiến ấy chàng...

Lý Quân nhin không được thấp giọng dò hỏi.

- Huỳnh sẽ đi.

Đằng Thanh Sơn nhẹ giọng nói.

- Ân?

Lý Quân cả kinh, cầm tay Đằng Thanh Sơn tâm tình khẩn trương hẳn lên.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý Quân, mỉm cười, nụ cười của hắn có sức cuốn hút rất lớn, Lý Quân không khỏi thả lỏng tâm tình, Đằng Thanh Sơn nhẹ giọng nói:

- Tiểu, nàng yên tâm. Nếu một chút nắm chắc đều không có, huynh cũng sẽ không đi chịu chết.

Lý Quân lập tức lo lắng nói:

- Đến lúc đó người trong thiên hạ...

Lúc này, Lý Quân cũng nghe được rất nhiều tiếng nghị luận ở phía.

- Cần gì phải để ý đến bọn họ.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Sưu!

Lưu quang phá không, một nhà Đằng Thanh Sơn hướng Đại Duyên Sơn bay đi.

560. Chương 18 : Một Năm Sau.

"Hong Vũ, ngươi cứ nhìn mà xem." Hồng Sương đối với Hồng Vũ chắc nịch nói "Ngươi đừng có nâng chí khí người khác mà diệt uy phong của mình. Đừng thấy Bùi Tam hiện tại không ai bì nổi như vậy, nhưng là ba năm sau cùng cha ta giao thủ, cha ta nhất định sẽ làm cho hắn rã rời đây đấy! Cha, người nói có đúng không?" Hồng Sương nhìn về phía Đằng Thanh Sơn vui cười nói.

Đằng Thanh Sơn nhin không được nở nụ cười.

"Thanh Sơn, đi theo ta một chút." Đằng Vĩnh Phàm đột nhiên nói.

"Cha, mẹ ?" Đằng Thanh Sơn trong lòng có chút nghi vấn, nhưng vẫn đi theo cha mẹ, thẳng đến chỗ ở của cha mẹ.

Vừa tiến vào nhà chính, Đằng Vĩnh Phàm liền quỵ dị nói: "A Lan, đóng cửa lại."

"Két!" Cánh cửa căn phòng đóng lại.

Cả gian nhà chính giờ chỉ có ánh sáng cửa sổ chiếu vào, Đằng Vĩnh Phàm cùng Viên Lan một người ngồi xuống một người đứng, nhưng đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

"Cha, tìm con đến, là?" Đằng Thanh Sơn trong lòng mơ hồ thêm vài phần.

"Thanh Sơn, cha nhìn ngươi lớn lên từng ngày." Đằng Vĩnh Phàm hít sâu một hơi, chậm rãi nói, "Chẳng qua hải tử ngươi từ nhỏ, trí tuệ đã như một người trưởng thành. Cho tới bây giờ, ngươi cũng là đại nhân vật trên toàn Cửu Châu đại địa này. Nói một lời đều có thể làm Cửu Châu chấn động vài lần. Chẳng qua cung chủ Thiên Thần Cung kia?" Hôm nay ta và mẹ ngươi cũng thấy được hắn cường đại không giống con người, mà giống như thần linh, ma đầu."

"Cha, người yên tâm đi." Đằng Thanh Sơn mới vừa mở miệng.

"Hãy nghe ta nói." Đằng Vĩnh Phàm lại cắt ngang lời Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn lập tức ngoan ngoãn lắng nghe.

"Ta chỉ muốn hỏi một chút, lấy thân phận của cha ngươi hỏi ngươi, ngươi cũng đừng giả bộ ngớ ngẩn để lừa ta! Thực lực của ngươi so sánh với Bùi Tam thì thế nào?" Đằng Vĩnh Phàm nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn "Mẹ ngươi cũng ở đây. Hai kẻ già chúng ta cũng chỉ hỏi ngươi như vậy, ngươi cũng đừng lừa gạt hai kẻ già chúng ta."

Đằng Thanh Sơn rùng mình, nhìn về phía mẫu thân bên cạnh, Viên Lan cũng đang nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn trong lòng rất khó xử.

Vốn nghĩ muốn nói dối cha mẹ, nhưng là cha cùng mẹ lại chăm chú như vậy, hơn nữa thái độ như thế, Đằng Thanh Sơn cũng không thể tùy ý nói dối.

"Cha." Đàng Thanh Sơn trịnh trọng gật đầu nói "Thực lực của con đích thực không bằng Bùi Tam! Cùng hẳn chính diện đơn đầu con không có nắm chắc một chút nào."

Đàng Vĩnh Phàm cả kinh, Viên Lan ở bên cạnh nhin không được thân thể run rẩy.

"Mẹ, . . . Cẩn thận." Đàng Thanh Sơn lập tức đỡ mẹ.

"Ta không sao." Viên Lan nắm tay y, ngồi xuống.

Đàng Thanh Sơn lại liền nói:

"Cha, mẹ, con hiện tại là không nắm chắc, nhưng con còn có ba năm! Hai người cũng biết, tốc độ tiến bộ của con. Con không có sư phó chuyên môn dạy, nhưng là hai một tuổi đã đạt tới Hư Cảnh. So với Tứ Đại Chí Cường đều nhanh hơn! Ba năm của con so với một trăm năm của người bình thường còn có ích hơn, hiện tại con cũng vền vẹn là so với Bùi Tam kém một chút mà thôi, con không tin rằng trong ba năm con lại không có một chút tiến bộ nào. Chỉ cần có chút tiến bộ, con cùng hẳn đánh một trận thì sẽ nắm chắc. Cho nên, cha mẹ, hai người không cần lo lắng."

Vì lừa cha mẹ, Đàng Thanh Sơn cũng phải thổi phồng bản thân, nói quá không ít.

Trên thực tế Đàng Thanh Sơn rất rõ ràng, càng về sau này lại càng khó, nếu không trong lịch sử chí cường giả cũng sẽ không ít như vậy. Tần Thập Thất kia cũng là tại cực hạn của sinh tử mới đột phá. Mà Bùi Tam đã cực gần so với chí cường, đã có một tia như vậy, lại như có vách trời ngăn hẳn lại. Vì thế để đột phá chút ít ấy khó khăn cực kỳ lớn.

Chẳng qua cha mẹ đối mấy cái này cũng đều không hiểu, vì thế hẳn mới có thể lừa được.

"Thanh Sơn. . . , Đàng Vĩnh Phàm nhìn Đàng Thanh Sơn, ngưng trọng nói "Người là con của Đàng Vĩnh Phàm ta! Là nhân vật giỏi nhất từ trước tới nay của Đàng gia trang. Ta đây làm cha, đều là muốn cho con được mọi việc như ý. Nhưng là ta chỉ muốn nói có ba từ rồi sẽ không nói gì nữa: Đừng lỗ mãng. Cho nên dù người có quyết định gì, cha cũng không ngăn cản người."

"Người, lão sao lại nói những lời như vậy?"

Bên cạnh Viên Lan tức giận, lập tức đứng lên, nắm lấy tay Đàng Thanh Sơn, nhìn thẳng vào Đàng Thanh Sơn "Thanh Sơn à, nghe mẹ nói một câu, con không nắm chắc thì ngàn lần, vạn lần đừng tìm cái tên Bùi Tam kia quyết chiến. Nếu con có chuyện gì không hay xảy ra, mẹ cũng không thể sống nổi ." Nói xong ánh mắt Viên Lan cũng đã đỏ lên.

"Đừng khóc ." Bên cạnh Đàng Vĩnh Phàm nhíu mày khiển trách một tiếng.

Viên Lan cũng trong mắt tràn đầy ngấn nước, không để ý tới Đàng Vĩnh Phàm.

Đàng Thanh Sơn rất rõ ràng, Phụ thân cùng mẫu thân cũng là những người trải qua ít sóng gió. Phụ thân chính là một người làm nghề thợ rèn, cũng chỉ là trải qua chút suy sụp. Mà mẫu thân lại một nữ nhân nông thôn mộc mạc, điều tối kiêu ngạo nhất cả đời này của đôi vợ chồng cũng chính là có một người con trai như vậy.

Năm đó Đàng Thanh Sơn mất tích, vợ chồng họ cũng đã rơi không biết bao nhiêu nước mắt.

Nếu Đàng Thanh Sơn chết thật, chắc chắn cha mẹ sẽ không chịu được cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh mà suy sụp hoàn toàn.

Trong lòng Đàng Thanh Sơn đúng là cực kỳ cảm kích cha mẹ, mở miệng nói "Cha, mẹ."

Đàng Vĩnh Phàm, Viên Lan cũng nhìn về phía Đàng Thanh Sơn.

"Con hướng hai người đảm bảo, ba năm sau nếu con không nắm chắc thì con tuyệt đối không đi chịu chết." Đàng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

Đàng Vĩnh Phàm cùng Viên Lan lúc này mới thoáng thở ra một hơi.

Đứa con dám nói lời này, bọn họ cũng an tâm.

Bọn họ lo lắng nhất chính là đứa con sẽ vì cái gọi là "Vô Đạo" gì gì đó đuổi theo cực hạn mà không để ý tánh mạng.

"Cha, mẹ, hai người trước hết nghỉ ngơi đi, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa. Con xin cáo lui trước." Đằng Thanh Sơn nói.

"Ừ, hãy đi đi, Con cứ làm việc của mình đi." Viên Lan liền nói .

Đợi đến khi Đằng Thanh Sơn rời đi, Viên Lan không nhịn được quay đầu lại nhìn về phía Đằng Vĩnh Phàm: "Người, lão nhân đáng ghét này, lúc trước còn cùng ta nói dù chết cũng phải ngăn hài tử lại. Như thế nào vừa này người lại... .."

"bà, một nữ nhân thì biết cái gì. Suy nghĩ của Thanh Sơn so với chúng ta cao hơn nhiều! Nhiều sự tình hẩn còn rõ ràng hơn chúng ta, không cần nói nhiều, chỉ cần đề cập một chút Thanh Sơn hẩn cũng sẽ hiểu rõ." Đằng Vĩnh Phàm liền nói.

Sau khi an ủi cha mẹ, Đằng Thanh Sơn liền về phòng của mình.

"An ủi tốt cha mẹ rồi chứ ?" Lý Quân bưng khay trà đi tới nói.

"Nàng đã đoán ra." Đằng Thanh Sơn không khỏi cười.

"Nhiều năm như vậy rồi sao có thể không đoán được." Lý Quân ngồi xuống bên cạnh Đằng Thanh Sơn "Chỉ sợ không đơn giản là chỉ mỗi cha mẹ, xem trận chiến vừa rồi thì ngay cả Hồng Thương, Hồng Vũ, đáy lòng hai hài tử này chỉ sợ cũng rất lo lắng."

Đằng Thanh Sơn nhìn thê tử Lý Quân, không khỏi đưa tay nắm lấy tay Lý Quân.

Lý Quân không khỏi nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Vợ chồng hai người hiểu được ý nghĩ trong lòng của nhau.

"Ba năm này chỉ sợ ít được ở cùng chỗ với nàng rồi." Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Thiếp không sao." Lý Quân lắc đầu mỉm cười.

Cùng Lý Quân ở một chỗ, Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được tâm mình có được sự bình yên trước nay chưa từng có.

Từ khi Thiên Thần Cung Bùi Tam cùng Doanh thị gia tộc Tần Thập Thất chiến đấu một trận tại Tần Lĩnh sơn mạch Thanh Long Sơn xong, Cả Cửu Châu đại địa đều cuồng nhiệt nghị luận về trận chiến. Còn có không ít người dựa vào trí tưởng tượng của mình, nhớ lại chút hình ảnh mình may mắn nhìn thấy để cố đưa ra bình luận.

Chẳng qua trên toàn Cửu Châu đại địa đều có một nhận thức chung!

Có thể cùng với Bùi Tam với cấp bậc giống như ma thần đánh một trận, cũng chỉ còn lại có một người "Đằng Thanh Sơn" !

Mà trận chiến ba năm sau giữa Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam ai sẽ thắng, Lại khiến cho người trong thiên hạ tranh luận.

Bùi Tam đại biểu cho vô địch, bá đạo, Đằng Thanh Sơn đại biểu cho bất khả tư nghị, kỳ tích!

Trong thời điểm này, hơn mười vạn đệ tử của Hình Ý môn cũng không thể tránh khỏi thường xuyên nghị luận việc này, một khi đã là đệ tử Hình Ý môn, bọn họ đều vì Đằng Thanh Sơn mà nói chuyện, họ thường xuyên cũng vì môn chủ mà lo lắng, lo lắng bởi vì Bùi Tam thật sự quá mạnh mẽ.

Ba lượt đỉnh phong chi chiến, tiến hành hai lần, chết hai người. Đều là đối thủ chết, Bùi Tam sống.

Lần thứ ba thì sao?

Không ai có mười phần nắm chắc, nhưng đa số lại nhận định Đằng Thanh Sơn nhất định thắng.

Mà bản thân Đằng Thanh Sơn cũng không nắm chắc, cho nên từ sau lần đỉnh phong chi chiến thứ hai kết thúc, Đằng Thanh Sơn đều tại Đông Hoa Uyển nhất tâm một lòng tiềm tu. Cố gắng hết sức nghiên cứu con đường để đạt tới chí cường.

Không ai biết, Đằng Thanh Sơn có đột phá hay không, bởi vì Đằng Thanh Sơn thường xuyên bế quan.

Đảo mắt, Lần đỉnh phong chi chiến thứ hai trôi qua đã một năm.

Trong Đông Hoa Uyển.

Hiện nay con gái của Đằng Thanh Sơn, Đằng Hồng Sương, nửa bộ Bằng Quyền đã thành, đã trở thành Nội gia quyền cấp bậc tông sư, bước tiếp theo là phải luyện cương kinh. Một khi đã là tông sư cấp bậc, Đằng Hồng Sương hiện nay tại Hình Ý môn tự nhiên cũng có một ít đệ tử.

"Cha lần này bế quan đã hơn hai tháng, không biết khi nào thì xuất quan." Vừa mới dạy đệ tử trở về, Đằng Hồng Sương một thân hắc y nhú mày tự nhủ.

Đằng Hồng Sương với bộ dạng rất xinh đẹp, Nhưng là tại trước mặt đệ tử Hình Ý môn, thường xuyên một mặt lạnh băng, hơn nữa nàng là nữ nhi của Đằng Thanh Sơn, làm không ít người tự nhận không xứng, cho nên không dám theo đuổi. Mấy năm qua Đằng Hồng Sương cũng không có thích một nam nhân nào.

"Ân?" Lỗ tai Đằng Hồng Sương vừa động.

Bên cạnh cách đó không xa truyền đến thanh âm: "Sư huynh, người nói vậy. Môn chủ hắc tử khi xuất đạo tới nay làm những chuyện bất khả tư nghị như vậy không phải kỳ tích sao? Trước khi người làm thì không ai tin tưởng! Nhưng là môn chủ cuối cùng cũng làm được. Lần này cùng Bùi Tam đánh một trận, cho dù không thắng được, cũng có thể đánh ngang tay."

"Sư đệ, người cũng luyện Nội gia quyền, chẳng lẽ không biết càng tiến lên trên càng khó? Môn chủ là lợi hại, nhưng là lúc trước tại Tần Lĩnh sơn mạch Bùi Tam đã công nhiên nói ra mà môn chủ căn bản không đáp lại. Người có biết cái này chứng minh điều gì không?"

"Chứng minh cái gì?"

"Môn chủ không đáp lại, ta hỏi người, nếu ta thực lực cùng người tương đương, ta dám kiêu ngạo nói như vậy, người chẳng lẽ lại nén giận không đáp sao? Bùi Tam dám nói lời này, chính là bởi vì Bùi Tam nhận định hắc tử tuyệt đối mạnh hơn môn chủ. Mà môn chủ không đáp lại, cũng là thật sự do thực lực kém một bậc. Ta là kính ngưỡng môn chủ, nhưng là việc này thực rất dễ đoán ra."

Hai đạo âm thanh nghị luận, khiến thân thể Đằng Hồng Sương khẽ run rẩy.

Cho tới nay, đệ tử Hình Ý môn không ai dám tại trước mặt Đằng Hồng Sương đàm luận về môn chủ, hơn nữa bản thân Đằng Thanh Sơn lại tận lực tránh nói chuyện về mấy cái này, cho nên Đằng Hồng Sương cũng không nghĩ thấu.

Nhưng hiện tại vừa nghe, nàng cũng đã khẳng định Bùi Tam dám nói lời kia, khẳng định là mạnh hơn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn không đáp lại, tự nhiên là thực lực không bằng người.

"Oanh ~" cửa phòng đá luyện công âm ầm mở ra.

Một thân áo bào trắng rộng thùng thình, Đằng Thanh Sơn bước ra khỏi phòng luyện công, hít sâu một hơi, thời điểm bắt đầu bế quan bên ngoài còn đang là mùa thu, đến nay cũng đã là mùa đông, nhiệt độ không khí rõ ràng hạ xuống rất nhiều.

"Ân?" Lỗ tai Đằng Thanh Sơn vừa động, hắc tử tiếp biến mất tại chỗ.

Sau đó hiện ra tại bên một đình đài khác, nữ nhi Hồng Sương đang ngồi xổm bên kia thấp giọng khóc.

"Đừng khóc." Một âm thanh từ bên tai Hồng Sương vang lên.

Hồng Sương quay đầu lại, nhìn thấy Đằng Thanh Sơn đang mỉm cười nhìn nàng.

"Cha, người xuất quan rồi sao?" Ánh mắt Hồng Sương phấp phồng lộ ra một tia sợ hãi lẫn vui mừng.

561. Chương 19 : Người Đứng Xem.

" vẫn chưa. " Hồng Sương lắc đầu nói.

" Con hãy đem Mộc Hành Cửu Thức thi triển một lần cho ta xem trong hai tháng con có tiến bộ hay không. " Đẳng Thanh Sơn cười nói, Hồng Sương nhướn miệng cười, liền đi đến bên cạnh đất trống bắt đầu thi triển quyền pháp mà Đẳng Thanh Sơn sáng chế - Mộc Hành Chi Quyền.

Rất nhanh, Lý Quân cùng với Hồng Vũ, Lôi Tiểu Như còn có tiểu hài tử Tú Tú cũng chạy tới. Một đám người ở một bên đàm luận, nhìn Đẳng Thanh Sơn chỉ điểm Hồng Sương.

"Tỷ tỷ có cha hướng dẫn mà tỷ vẫn chưa lĩnh hội ra à?" tại thời điểm Đẳng Thanh Sơn chỉ điểm Hồng Sương, Hồng Vũ bèn trêu ghẹo tỷ tỷ của mình.

"Hừ" Tiểu Vũ, đệ ngay cả tông sư cảnh giới cũng chưa đạt được. Còn chọc ghẹo ta?" Hồng Sương cố ý trêu lại đệ đệ của mình.

Hồng Vũ nhất thời sờ sờ cái mũi.

Không còn cách nào khác, tỷ tỷ đã đạt tới tông sư cảnh giới nhưng hần vẫn chưa đạt được, chẳng qua cũng không thể trách hần, dựa theo lời của Đẳng Thanh Sơn thì Hồng Vũ cũng rất thông minh, chẳng qua Hồng Vũ đem Ngũ Hành Quyền Băng Quyền, Pháo quyền, Phách quyền, Hoàn quyền, Toàn Quyền luyện tập vẫn chưa tìm được loại thích hợp, năm loại quyền pháp có rất nhiều phương pháp tu luyện.

Tại Hình Ý môn, phần lớn những quyền pháp sáng tạo của Đẳng Thanh Sơn, đệ tử bình thường tu luyện thành công một loại cũng rất khó khăn.

Hồng Vũ tuy được Đẳng Thanh Sơn an bài những điều kiện tốt nhất, nhưng nguyên nhân chính là vì phân tâm nhiều, cho nên so với tỷ tỷ Hồng Sương không bằng.

"Lâm Lâm, ghi nhớ lời của cha. Cố gắng tu luyện, trong khoảng một tháng là có thể luyện ra cương kinh. " Đẳng Thanh Sơn cười nói, bên cạnh Lý Quân nhin không được cười nói: "Thanh Sơn, đã qua hai tháng chàng mới xuất quan sao không nghỉ ngơi một chút đi, cơm trưa vừa mới chuẩn bị xong, hãy ăn cơm trước đã. "

Lập tức cả nhà cùng nhau đi ăn cơm, mà cha mẹ của Đẳng Thanh Sơn vì Đẳng Thanh Sơn bế quan lâu, nên vợ chồng Đẳng Vĩnh Phạm đã quay về Đẳng gia trang vì ở đó bọn họ có nhiều bạn cùng lứa tuổi.

Hơn hai tháng đều là đắm chìm tìm hiểu đạo, khó có thể cùng người nhà đoàn tụ ăn một bữa cơm, bữa cơm này làm tâm tình Đẳng Thanh Sơn vô cùng tốt, trên bàn cơm tiếng cười không ngừng. Đặc biệt là tiểu nha đầu vừa mới tập đi Tú Tú, không ngờ đã kêu lên một tiếng gia gia.

Tại Cửu Châu đại địa, khi mười sáu tuổi thành thân, năm sau thì đã sinh con. Cho nên khi ba mươi tuổi đã là gia gia.

Đẳng Thanh Sơn xuất quan cũng đã gần tới.

Ở trong thư phòng .

Trước mặt Đẳng Thanh Sơn là các loại bản ghi chép, mật tín tình báo được đặt ngay ngắn, chỉ có một ít tương đối trọng yếu, Đẳng Thanh Sơn mỗi lần xuất quan đều xem một lần.

"Ân?" Đẳng Thanh Sơn, khẽ ngẩng đầu, cười nói "Vào đi. "

Chi nha!

Cửa phòng trong Thư phòng chợt mở, chỉ thấy Đẳng Thú, Dương Đông, Tiết Tân ba người cung kính đi vào. Đẳng Thanh Sơn chỉ có thân truyền ba đại đệ tử, Đẳng Thú ba người tại Hình Ý môn có địa vị cực cao. Hơn nữa qua nhiều năm, ba người Đẳng Thú cũng không còn là ba thanh niên ít hiểu biết, mỗi người đều đã trải qua năm tháng tới luyện, nên đã thành thực rất nhiều.

"Như thế nào mà hôm nay cả ba con đều cùng đến đây? Có chuyện gì, nói đi. " Đẳng Thanh Sơn đậm cười nói.

Ba vị đệ tử nhìn nhau, rồi sau đó đại đệ tử Đẳng Thú tiến lên từng bước.

"Sư phụ. " Đại đệ tử Đẳng Thú, cung kính nói. "sư phụ, hiện tại đã là tháng chạp. Thời gian mà Thiên Thần Cung chủ Bùi Tam ước chiến, chỉ còn lại có hai năm. Đệ tử cùng với hai vị sư đệ thương lượng, nhận ra Thiên Thần Cung có mưu kế. Hẳn biết thực lực sư phụ tiến lên với tốc độ kinh người, cho nên mới có khiêu chiến. "

Bên cạnh Dương Đông lập tức tiến lên từng bước, cũng nói: "Đúng, sư phụ! Thiên Thần Cung chủ Bùi Tam so với sư phụ già hơn nhiều lắm. Nếu đồng dạng tu luyện mấy trăm năm, hẳn căn bản không phải là đối thủ của sư phụ. Một người tu luyện mấy trăm năm, một người tu luyện hơn mười năm, sao có thể so sánh?"

"Sư phụ, Hình Ý môn chúng ta hoàn toàn có thể..." bên cạnh Tiết Tân cũng muốn mở miệng.

"Tốt lắm. "

Đẳng Thanh Sơn lắc đầu nói "Không cần nhiều lời. "

Ba vị đệ tử rùng mình.

"Ta biết, các con đều là lo lắng ta dẫm theo vết lầy của Hoàng Thiên Cần và Tần Thập Thất. " Đẳng Thanh Sơn liếc mắt đã nhìn thấu.

"Sư phụ. "

Đẳng Thú, Dương Đông, Tiết Tân ba người cùng lúc quỳ xuống, khước mắt ba người đều phiếm hồng.

Đại đệ tử Đẳng Thú bản thân là bị người ta làm trở thành dã thú, thậm chí còn không hiểu tiếng người, là Đẳng Thanh Sơn giải cứu truyền Nội gia quyền, vì thế mới khiến Đẳng Thú từ thú biến thành người, lại có thể tử, có hài tử.

Dương Đông lúc trước chỉ là một thổ phỉ trong hang ổ tiểu mao tặc, đi theo Đẳng Thanh Sơn, trở thành đại môn chủ Hình Ý môn của Cửu Châu.

Tiết Tân, cũng là chạy trốn khắp thiên hạ, nguyện trang thành tiêu sư báo thù, đến nay đã là cao tăng của Hình Ý. Đẳng Thanh Sơn đối với bọn hắn có ân truyền võ, có ân dạy dỗ, trong lòng bọn họ địa vị của sư phụ không thấp hơn địa vị của cha mẹ. Tự nhiên không muốn nhìn thấy Đẳng Thanh Sơn cùng Bùi Tam so tài.

"Sư phụ, như vậy không công bằng. Cho dù là so tài cũng nên do chúng ta định đoạt. " Dương Đông liền nói.

"Không cần nhiều lời, ta là sư phụ các con và cũng đã có chủ định. " Đẳng Thanh Sơn phát tay "Hãy đi đi."

Ba gã đệ tử nhìn nhau.

"Đều lui ra đi. " Đẳng Thanh Sơn lại cất tiếng.

"Vâng, sư phụ. "

Ba gã đệ tử lúc này mới bất đắc dĩ lui ra.

Đợi đến khi đọc tất cả tình báo, đã là nửa đêm.

"Chi nha!" mở cửa thư phòng, một trận gió lạnh thổi vào, Đẳng Thanh Sơn đi ra ngoài. Lúc này Đông Hoa Uyển có đèn lồng chiếu rọi, mà ở ngoài khoảng không là một màu tối đen, ẩn ẩn có những điểm trắng bay tới dừng ở trên mặt Đẳng Thanh Sơn.

Ngửa đầu nhìn bầu trời.

"Tuyết rơi. " Đẳng Thanh Sơn yên lặng nói.

Lúc trước khi ba vị đệ tử đến, Đẳng Thanh Sơn đương nhiên biết tâm tư các đệ tử. Kỳ thật tại Cửu Châu mọi người chỉ cần có lý trí, tuyệt đại đa số đều cho rằng Đẳng Thanh Sơn không phải là đối thủ của Bùi Tam.

Mà cho rằng Đẳng Thanh Sơn có thể thắng cũng chỉ là lấy "Đẳng Thanh Sơn có thể sáng tạo kỳ tích" làm căn cứ.

Nhưng có kỳ tích sáng tạo cũng nhất định phải có nguyên nhân.

"Suốt một năm. " Đẳng Thanh Sơn nhìn những bông tuyết, "một năm qua bề quan tìm hiểu, căn bản không thể đột phá. Sinh cùng tử, ta cũng cân nhắc đến mức tận cùng, sinh cùng tử căn bản là tuyệt đối đối lập. Không thể dung hợp. Rốt cuộc nên làm như thế nào mới có thể dung hợp?"

Bùi Tam làm được, Tần Thập Thất tại trận chiến sinh tử cũng đã làm được.

Đương nhiên. Mọi người chính là dung hợp bộ phận, mà không phải là hoàn toàn dung hợp. Khi dung hợp hoàn toàn sẽ đột phá tới chí cường chi đạo.

"Không được, như vậy không được. "

"Ta như vậy khổ tu trong một năm mà không đột phá. Nếu như vậy, cho dù là hai năm, ta chỉ sợ rằng đột phá không được bình cảnh này. " Đẳng Thanh Sơn khổ tu trong một năm, hẳn hiểu được phương pháp này không thể thực hiện được.

Đứng trong bóng đêm, mặc cho bông tuyết rơi ở trên người, Đẳng Thanh Sơn không ngừng suy nghĩ như thế nào mới có thể đột phá bình cảnh này.

Hồi lâu, hồi lâu...

"Thanh Sơn, chàng như thế nào lại đứng ở trong tuyết? Sao không vào nhà? " Lý Quân đứng ở xa xa trên hành lang lên tiếng..

Đã đứng gần một canh giờ, Đẳng Thanh Sơn đột ngột bừng tỉnh.

"Đứng ở trong tuyết, Đẳng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn bầu trời, tuyết đã rất lớn, ùn ùn rơi xuống.

"Đúng, ta hiện tại ở giữa gió tuyết, nên rời đi mới phải. " Đẳng Thanh Sơn trong đầu linh quang chợt lóe "Ta muốn hiểu ra chí cường chi đạo, mà chí cường chi đạo chính là viên mãn thiên đạo. Cái gì gọi là thiên đạo? Đó là Cửu Châu đại địa vận chuyển chi đạo, chia làm âm dương, chia ra sinh tử, bao gồm kim mộc thủy hỏa thổ. Tất cả đều thuộc về thiên đạo, chính là thiên địa vận hành ẩn chứa đại đạo. Ta muốn hiểu được chí cường chi đạo, sao không siêu nhiên thoát ly thiên địa, rồi sau đó cẩn thận quan sát thiên địa?"

"Ta thấy không rõ, chính là bởi vì ta đang ở thiên địa. "

Đẳng Thanh Sơn trong đầu lập tức hiện lên một biện pháp.

"Ha ha. " Đẳng Thanh Sơn nhoáng thân đi đến bên người Lý Quân hưng phấn ôm lấy Lý Quân, hôn nhẹ.

"Làm gì thế?" Lý Quân sợ tới mức nhảy dựng, lập tức mặt đỏ lên, " đã là vợ chồng già mà chàng còn... "

"Ha ha, Tiểu, nàng đã giúp ta nghĩ được biện pháp. " Đẳng Thanh Sơn cười.

"Biện pháp gì?" Lý Quân rung mình.

"Qua lễ tế năm mới. Ta chuẩn bị tạm thời rời khỏi Đại Duyên Sơn. " Đẳng Thanh Sơn nói "Ta chuẩn bị một mình một người, đi khắp Cửu Châu đại địa để cảm nhận Cửu Châu đại địa. "

"Rời đi Đại Duyên Sơn?" Lý Quân ngây ngẩn cả người.

Lễ tế năm mới còn khoảng sáu ngày.

Cha mẹ Đẳng Vĩnh Phạm, Viên Lan, thê tử Lý Quân, nữ nhi Đẳng Hồng Sương cùng với vợ chồng, đứa con của Đẳng Hồng Vũ, Cũng vì Đẳng Thanh Sơn mà đưa tiễn.

"Cha, sao lần này đi không mang theo binh khí?" Đẳng Hồng Sương lập tức hỏi.

"Ta lần này đi không vì giết chóc, không vì luyện thương pháp, vì thế mang binh khí làm gì?" Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng rộng thùng thình, đầu tóc rối tung, đi chân trần. Chỉ có đi chân trần đi trên đại địa mới có thể rõ ràng cảm ứng được lực lượng đại địa.

Đằng Thanh Sơn chào tạm biệt mọi người.

"Thanh Sơn, khi nào thì trở về?" Lý Quân nhin không được hỏi.

"Đạo thành, tự nhiên trở về. Nếu không thành, tháng chạp sang năm ta cũng sẽ trở về. " Đằng Thanh Sơn nói, sang năm ngày mười tám tháng chạp cũng là ngày mà Bùi Tam cùng Đằng Thanh Sơn ước chiến trên Bạch Mã hồ.

"... Tiểu, mọi việc trong nhà giao cho nàng. "

Đằng Thanh Sơn lập tức xoay người, phát tay, "Không cần tiễn. "

Thân thể mơ hồ, liền hoàn toàn biến mất.

Trên quan đạo, có không ít tuyết đọng.

Đằng Thanh Sơn một thân áo bào trắng đi chân trần hành tẩu, nhưng mỗi một bước cũng không lưu lại dấu vết trên tuyết. Mà lúc này, chỉ nghe tiếng vó ngựa không ngừng, mười mấy tên kỵ sĩ từ xa xa chạy như bay mà đến, tựa hồ không thấy Đằng Thanh Sơn, trực tiếp đi qua Phảng phất như một trận cuồng phong, mười mấy tên kỵ sĩ cười chiến mã, trực tiếp chạy như bay rồi sau đó biến mất tại quan đạo xa xa.

Đích xác

Bọn họ không có thấy Đằng Thanh Sơn!

Bởi vì Đằng Thanh Sơn sử dụng thế giới lực đem ánh sáng chung quanh vặn vẹo, Hư Cảnh đại thành cường giả có thể ẩn thân, mà Động Hư cường giả tự nhiên càng thêm thoải mái.

" Trong thiên địa không có ta. "

" Mọi người cũng nhìn không thấy ta. "

" Cứ như thế, mà nhìn xem Cửu Châu thiên địa vậy. "

Đằng Thanh Sơn cứ yên lặng như vậy mà hành tẩu khắp thiên hạ.

562. Chương 20: Trong Cuộc Sống.

Không ai có thể thấy được hắn!

Hắn cũng không nói một câu, cứ như vậy yên lặng nhìn trên toàn Cửu Châu đại địa, nhìn những sự việc đang diễn ra.

Đảo mắt đã là mùa hè, bên trong thành Sở Quận Dương Châu. Một thân áo bào trắng, Đằng Thanh Sơn đang đi bộ, Sở Quận quận thành ở trên đường phố người đi đường lui tới không ngừng, nhưng là không có một ai đụng trúng Đằng Thanh Sơn, cho dù có người hướng Đằng Thanh Sơn mà đi tới cũng sẽ vô ý thức, không nghĩ là mình đi đường cong mà chính bọn họ lại cho là mình đi đường thẳng

"Ân?" Đằng Thanh Sơn bỗng dừng quay đầu, hướng về phía phủ đệ sang trọng mà nhìn.

Chỉ cất một bước Đằng Thanh Sơn đã vào trong phủ đệ.

Tại tòa phủ đệ hào hoa xa xỉ ở giữa hậu viện, một gã mặc cẩm y trung niên mập mạp đang truy đuổi một phụ nữ mặc bố y, trên quần áo còn có vài miếng vá, sắc mặt thì tái nhợt. Hắn còn cười: "nàng hãy chiều ý ta thì Từ lão gia ta sẽ không bắt nàng làm công việc giặt quần áo cực khổ."

"Lão gia, xin người tự trọng." Người phụ nữ gầy yếu van xin và cuống quýt tránh né.

Nhưng cánh cửa của hậu viện này sớm đã bị lão gia này đóng lại.

Nàng ấy không thể chạy trốn.

"Hắc, ta xem nàng có thể chạy đến đâu." trung niên mập mạp cảm thấy rất hứng thú không ngừng truy đuổi .

Đằng Thanh Sơn một thân áo bào trắng đứng ở trên nóc nhà, quan sát phía dưới đình viện nhìn chuyện đang phát sinh.

"Hô, hô."

Trung niên mập mạp thở dốc sờ lên đầu cười to nói "nàng chạy nhanh thật. Lão gia thích những người như vậy!" hắn nói xong đột ngột lao đến ôm chầm lấy người phụ nữ gầy yếu.

Roẹt!

Quần áo bị rách, người phụ nữ lộ ra cánh tay trắng nõn. Nhất thời làm trung niên mập mạp hai mắt sáng ngời, càng thêm hưng phấn. Người phụ nữ gầy yếu này tuy rằng cuộc sống không tốt, sắc mặt tái nhợt, nhưng nhìn kỹ, đích xác có vài phần tư sắc.

Tuy rằng thoát nhìn tuổi cũng không nhỏ, sợ đã ba mươi nhưng lại có vài phần phong vận.

Làm cho trung niên mập mạp nóng cả người cũng khó trách."Lão gia, tha ta đi, hãy để ta đi. Ta không cần lấy tiền công giặt quần áo." Người phụ nữ gầy yếu lấy hai tay che y phục rách rưới, liều mạng chạy .

"Tiền? Lão gia ta có rất nhiều !" trung niên mập mạp nhân thử hồng học "hãy chiều theo ý ta, ta sẽ cho nàng một trăm lượng bạc!"

Một trăm lượng bạc, một số tiền cũng tương đối lớn

"Ta không cần bạc, lão gia xin người hãy thả ta đi, người phụ nữ gầy yếu van xin trong khi nước mắt của nàng cứ chảy dài.

"Hô, hô."

Trung niên mập mạp đứng ở tại chỗ, không ngừng thở hào hển. Một đại lão gia đi đâu cũng có cỗ kiệu, xe ngựa, ở nhà thì có người hầu kẻ hạ, làm sao sức khỏe có thể so sánh với những người lao động vất vả. Đại lão gia này hiển nhiên đuổi không kịp phụ nữ gầy yếu .

"Người đâu." Trung niên mập mạp đột ngột hô.

Sưu!

Cánh cửa đình viện đột nhiên mở ra, lập tức có hai hán tử đi vào.

"Lão gia." Hai người cung kính hành lễ.

Trung niên mập mạp thở hào hển, chỉ vào người phụ nữ gầy yếu "Các người... các người..." vừa nói vừa thở dốc "Các người ... mau bắt ...lấy nàng ấy trói lại ...đưa vào phòng ...bên cạnh!"

"Dạ, lão gia." hai gã người hầu liền đáp.

Hai gã hán tử cường tráng hiển nhiên có luyện tập qua nội kinh, mặc dù họ không phải là cao thủ nhưng cũng khá linh hoạt. Hai người, một trái một phải nhanh chóng bắt lấy người phụ nữ gầy yếu đang ra sức chạy trốn. Rất nhanh chóng "Bồng" một tiếng, nàng đã bị một hán tử cường tráng trực tiếp bắt được.

"Thả ta ra lão gia ta xin người." Người phụ nữ van xin.

"Thả người?" trung niên mập mạp đi tới sờ soạng trên mặt người phụ nữ, cười mờ ám nói "Đợi lát nữa lão gia với nàng qua một đêm vui vẻ sẽ thả nàng ra. Đừng nóng vội!"

Trong khi nói chuyện, hai tay người phụ nữ đã bị trói.

Quần áo bị xé rách làm lộ ra cái yếm trắng.

"Các người đều lui ra đi." Trung niên mập mạp nói.

"Vâng"

Hai gã hán tử cường tráng nhìn nhau liếc mắt một cái, nhanh chóng ngoan ngoãn thối lui. Bọn họ đối với tính tình lão gia rất rõ ràng.” Chi nha” một tiếng, cửa đình viện lại lần nữa đóng cửa. trung niên mập mạp ngay lập tức ôm lấy người phụ nữ gầy yếu.

Mặc cho thiếu phụ giãy dụa, nhưng dây thừng vẫn trói rất chặt.

Ôm thiếu phụ, trung niên mập mạp cười mờ ám đi vào phòng bên cạnh. Trên nóc nhà, từ đầu tới đuôi Đàng Thanh Sơn đều yên lặng nhìn, hần hơi nhẩn mặt.

”Lại là loại sự tình này.” Đàng Thanh Sơn trong lòng thầm than.

Từ khi rời Đại Duyên Sơn bắt đầu hành tẩu thiên hạ, Đàng Thanh Sơn thấy trong cuộc sống xảy ra rất nhiều chuyện, ngẫu nhiên thấy một vài chuyện rất bất bình, làm hần nhẹn không được muốn xuất thủ. Nhưng vừa nghĩ tới mình chỉ là người đứng xem, mình không có ở đây việc này vẫn sẽ phát sinh. Có ý nghĩ như vậy làm cho Đàng Thanh Sơn cố nén xuống được.

Chỉ có những chuyện oán thán, Đàng Thanh Sơn mới thật sự nhịn không được, mới nhúng tay: ”Vũ nhục phi lễ một người phụ nữ. Lão gia này có gia tài bạc triệu, thế thiếp rất nhiều, vì sao còn muốn phi lễ một người phụ nữ không có sức phản kháng?”

”Cứu mạng! .

”Cứu mạng!” Bỗng nhiên trong phòng truyền ra tiếng la.

Đàng Thanh Sơn dùng thế giới lực dễ dàng phát hiện, giờ phút này lão gia mập mạp đã từ từ cởi quần áo của người phụ nữ.

”Ra tay giúp đỡ?”

”Ta chỉ là người đứng xem. Nếu hôm nay ta không ở đây việc này cũng sẽ phát sinh.”

”Lại là... ..

Đàng Thanh Sơn mặt nhẩn lại , hần không phải là lần đầu tiên gặp được loại sự tình này . Nhưng vẫn cảm thấy khó giải quyết! !

Bỗng nhiên ”Bồng!” một tiếng, viện môn đột ngột mở ra.

Chỉ thấy một thiếu niên gầy gò khoảng mười lăm mười sáu tuổi bưng hần, tay nắm một con dao giết heo, vừa đi vừa gào thét ”Chu lão tặc, Chu lão tặc!” Phía sau hần có ba gã hộ vệ đang đuổi theo, thế nhưng thiếu niên gầy gò không cần suy nghĩ trực tiếp đi vào trong phòng của lão gia mập mạp.

”A! Tên điên này.” Một tiếng kêu thét vang lên.

Lập tức trung niên mập mạp bưng bó máu tươi đang chảy trên cánh tay. Mà bọn hộ vệ cuống quýt liền nói: ”Lão gia, lão gia người không sao chứ.” Mau, nhanh đi tìm đại phu.”

”Các người trông chừng kiêu gì vậy?” Trung niên mập mạp quát ”Mau, bắt lấy tên đó, ta muốn lột da hần!”

Đúng lúc này, cầm trong tay dao giết heo, thiếu niên gầy gò cầm lấy tay của người thiếu phụ: ”Nương, chúng ta đi mau.” Người thiếu phụ ánh mắt đỏ bừng, nàng không nghĩ tới con trai nàng, một thiếu niên ngoan ngoãn không ngờ ở thời điểm máu chốt đã cứu nàng.

”Bắt lấy hần.” Trung niên mập mạp liền quát.

Nhất thời ba gã hộ vệ tiến lên.

”Cút ngay, ai tới ta chém chết hần.” thiếu niên gầy gò hai tròng mắt phát đỏ, giống như một người điên cầm dao chém loạn xạ. Bọn hộ vệ võ công không cao nên căn bản không dám tới gần, chỉ đành né tránh. Thiếu niên gầy gò dựa vào khí thế dũng mãnh, mạnh mẽ kéo mẹ hần chạy ra hậu viện.

”Phế vật, phế vật.” Trung niên mập mạp tức giận mắng, rồi sau đó lại bưng bó cánh tay.

”Lão gia, hần trốn không thoát đâu. Còn có người ở bên ngoài ngăn chặn.” Trong đó một gã hộ vệ liền nói.

Đích xác, ở hậu viện còn có nhiều người hơn.

Đặng Thanh Sơn đứng ở trên nóc nhà, quan sát chỉ thấy thiếu niên gầy gò cầm trong tay dao giết heo, liều mạng kéo mẹ hắn. Mà thiếu phụ lúc này cũng cố gắng chạy nhanh để không làm vướng chân con mình. Nhưng mà hộ vệ trong phủ có không ít, hơn nữa trong số hộ vệ cũng có cao thủ .

”Người nào cản trở ta, ta giết!” thiếu niên gầy gò gào thét . Đặng Thanh Sơn ở trên nóc nhà cúi đầu nhìn, hắn nhìn ra, thiếu niên gầy gò hẳn là học qua Hồ Hình quyền , hiện giờ trên toàn Cửu Châu đại địa Hồ Hình quyền lưu hành rất nhiều, ngay cả những người nghèo cũng có thể học được. Dù sao Thanh Sơn hội quán tuy rằng bán một trăm lượng bạc một quyển, nhưng những thôn trấn cũng sẽ sao lại thành nhiều bản.

Đối với việc này, Thanh Sơn hội quán cũng không mạnh mẽ ngăn trở.

Điều này cũng làm cho Hồ Hình quyền lưu truyền cực nhanh.

” . . . Tiểu tặc, còn muốn trốn!” Một gã hộ vệ bưu hãn quát lên một tiếng lớn, trong tay một thanh Đại Khảm Dao đột ngột bổ tới, thanh niên gầy gò mới vừa né tránh hộ vệ bưu hãn này nhưng khảm đao đột ngột đánh trúng trên người của thiếu niên gầy gò.

Bồng! Thiếu niên gầy gò liền lui ba bước, rồi sau đó phụt , phun ra một ngụm máu tươi.

”tiểu khắc ”Thiếu phụ hoảng sợ và luống cuống.

”Đại lão gia, Đại lão gia, van cầu người, hãy thả con của ta.” Thiếu phụ van xin trung niên mập mạp.

Trung niên mập mạp sắc mặt lạnh như băng, trong con ngươi có một tia hung quang, cả giận nói: ”thằng nhãi con này, dám chém lão gia ta là hắn không muốn sống nữa. Đánh cho ta, không lột da hắn làm sao lão gia ta đây hết giận được.”

”Phải ”

Bọn hộ vệ này cũng cùng kêu lên.

Dưới loạn côn thiếu niên gầy gò lại bị đánh hộc máu ngã xuống, người thiếu phụ nhìn con mà đau long, nước mắt cứ chảy dài.

”Chu lão tặc, Chu lão tặc! ! !” thiếu niên gầy gò nghiêng răng nghiêng lợi, gắt gao nhìn chăm chăm trung niên mập mạp nhưng hắn đã bị thương nặng không thể đứng dậy nổi.

”Hừ.”

”Dùng loạn côn đánh chết hắn.” Trung niên mập mạp hung tợn nói.

”Chu lão gia, người muốn đánh chết ai thế?” Một đạo thanh âm truyền tới. Nhất thời mọi người hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ thấy vài tên mặc quân phục thành vệ quân xông vào phủ đệ, trong đó chỉ huy thành vệ quân, cười nhạo nói ”Tại lãnh thổ của Quy Nguyên Tông, bên trong thành có quy tắc là cấm đánh chết người. Ta có nghe được Chu lão gia muốn giết người , không có cách nào khác mà không can thiệp được.”

Trung niên mập mạp có chút xấu hổ, cười khan.

”Tiểu tử, còn không đi?” Chỉ huy thành vệ quân, mí mắt nhíu lên một cái, nói.

Thiếu phụ liền nâng con mình, hướng về phía chỉ huy thành vệ quân liên tục cảm kích, rồi sau đó rời đi.

”Chu lão gia, về sau cũng đừng làm như vậy, nếu không, huynh đệ ta cần phải bắt người vào đại lao .” chỉ huy thành vệ quân nói.

Trung niên mập mạp liền cười.

”Huynh đệ, ta còn có việc, không dám làm phiền. Đi!” Vung tay lên, liền cùng vài tên quân sĩ thành vệ quân rời đi.

Nhìn thành vệ quân sau khi rời đi, trung niên mập mạp sắc mặt khó coi, thấp giọng mắng: ” thằng nhãi Tiểu Khắc này chẳng lẽ có bằng hữu là thành vệ quân?” Phần nộ, Chu lão gia quay sang bên cạnh nói với

một gã hộ vệ "Người, buổi tối hôm nay người mang theo vài người, trực tiếp đem tên tiểu tử kia đánh chết, ném xuống sông, phải làm sạch sẽ!"

"Yên tâm, lão gia."

Đằng Thanh Sơn ở giữa không trung yên lặng nhìn, hồi lâu thở dài một hơi, liền biến mất không thấy .

.

Đằng Thanh Sơn tiếp tục lịch trình, trên đại địa mỗi ngày đều có chuyện tốt, chuyện ác, việc vui, thảm sự phát sinh. Đằng Thanh Sơn chỉ là người đứng xem, quan sát hết mọi việc.

Ly khai Dương Châu, tiến vào Thanh Châu, rồi sau đó lại trực tiếp tiến vào Đông Hải, đi Đông Hải nơi nhiều đảo nhỏ du lịch... .. Theo thời gian chuyển dời, Đằng Thanh Sơn cũng rốt cục làm được, không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì.

Nhìn trẻ con sinh ra.

Nhìn lão giả chết đi.

Nhìn việc vui buồn xuống.

Nhìn bi kịch phát sinh mà hết thấy, hết thấy tại trong thiên địa Cửu Châu, chỉ là một cái chớp mắt.

563. Chương 21:thuế Biên-cảm Ngộ

Hiện giờ đã đầu mùa xuân nhưng ở U Châu vẫn cực kì rét lạnh, hai bên quan đạo đều có thể chứng kiến tuyết đọng.

Trên quan đạo lúc này đang xảy ra một tràng huyết tinh chém giết.

"Các huynh đệ, giết cho ta. Giết sạch bọn chúng rồi hảo hảo thưởng thức nữ nhân kia".

Một đám cường đạo hai tròng mắt phiếm nhiễm hung quang đang điên cuồng công kích một tiểu thương đội, mà người trong thương đội cũng đang liều mạng phản kích...Qua một thời gian, máu tươi chảy đầm đìa, nhiễm hồng mặt đất. Mà trên một gò đất cách đó không xa, Đằng Thanh Sơn một thân áo bào trắng đang lặng lẽ quan sát.

Hiện tại đã được một năm kể từ khi rời khỏi Đại Duyên Sơn.

"Cướp bóc giết chóc? ". Đằng Thanh Sơn nhìn đám người trong thương đội bị tàn sát mà trong lòng không có lấy một tia dao động.

"Vì cái gì? ".

"Vì sao ta lại thành ra như thế này? ". Đằng Thanh Sơn nhẩn mày, một năm qua, hắn nhiều lần chứng kiến các loại cảm xúc hỉ, nộ, ái, ố trong cuộc sống, không ngừng khuyên bản thân bảo trì thân phận người ngoài cuộc, một thời gian sau Đằng Thanh Sơn dần trở nên vô cảm. Rất nhiều chuyện khiến người khác tức giận, đối với hắn lại không có lấy nửa điểm cảm xúc.

"Ta như thế nào lại trở nên vô cảm thế này? ".

"Quan sát hết thấy sự tình trong cuộc sống cũng không khác nhìn một bộ xương khô là mấy".

Vốn Đằng Thanh Sơn nghĩ lấy thân phận của người bàng quan để quan khán Cửu Châu đại địa thì có thể giúp mình hiểu được Chí Cường Chi Đạo. Thế nhưng trường kì áp chế cảm xúc lại làm cho mình trở nên vô cảm, hoàn toàn biến thành kẻ bàng quan. Đằng Thanh Sơn phát hiện nội tâm căn bản không còn có cái gọi là xúc động.

Không phẫn nộ!

Không kinh hãi!

Tự nhiên cũng không còn cảm động đối với Cửu Châu đại địa. Nhìn thiên thiên vạn vạn, sự tình trong cuộc sống cứ như gió thoảng mây trôi.

Quan đạo đã khôi phục yên tĩnh, thi thể trải đầy, người may mắn sống sót sớm đã rời đi. Mà Đằng Thanh Sơn vẫn tiếp tục đứng trên gò đất, không ngừng chất vấn bản thân: "Từ trước tới giờ ta quan khán những gì mà giờ trở nên vô cảm thế này? Du lịch một năm, ta rốt cuộc lĩnh ngộ cái gì? Một chút cũng không!".

Một năm qua, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn không cảm giác được bản thân lĩnh ngộ bất kì cái gì.

Điểm biến hóa duy nhất chính là bản thân trở nên vô cảm với mọi thứ, không còn là chính mình nữa.

Vẫn tiếp tục đứng trên gò đất.

Đã được sáu ngày sáu đêm, tuyết vẫn rơi dữ dội.

Ngày thứ bảy.

Mặt trời mọc, Đằng Thanh Sơn vẫn như một bức tuyết điêu (điêu khắc từ tuyết) đột nhiên bừng tỉnh.

"Ta, ta rốt cuộc nhầm rồi sao? "

"Người bình thường, Tiên Thiên, Hư Cảnh, kể cả Động Hư cường giả cũng đều là người! Hễ là người thì phải có cảm tình!".

"Không có các loại cảm tình thì như thế nào có thể có được cảm ngộ (cảm động lĩnh ngộ), như thế nào lĩnh ngộ Chí Cường Chi Đạo? ". Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nguyên bản lạnh lùng vô cảm trở nên sáng chói, cả người tựa hồ tràn ngập sinh cơ. "Muốn hiểu thiên địa, biết được thiên đại vận hành thế nào thì phải dung nhập vào nó, dùng tâm mà cảm nhận mới đúng".

Suy nghĩ thông suốt, tựa hồ tâm cảnh Đằng Thanh Sơn cũng có sự thuế biến.

"Ha ha!".

Cười lớn một tiếng, Đằng Thanh Sơn thu hồi thế giới lực, mặc cho gió lạnh thổi lên thân thể, hai bàn chân trần cũng vui sâu trong tuyết.

"Dùng tâm cảm thụ!".

Đằng Thanh Sơn duỗi tay nắm một vốc tuyết, vốc tuyết nhanh chóng tan chảy.

Đằng Thanh Sơn ngửa đầu cười lớn, lập tức phóng nhanh về phía trước.

"Lại...lại...lại...".

Trên bờ ruộng, Đằng Thanh Sơn thần tình xám xịt, nằm úp sấp nhìn chăm chăm khối cỏ nhỏ, hít sâu một hơi: "Đây là hương vị của bùn đất, còn có hương vị của sinh mệnh".

Trường Giang và Hoàng Hà, Đằng Thanh Sơn trực tiếp lao vào giữa dòng nước chảy xiết, một lát sau lại lao lên bờ nướng cá ăn.

"Chút bạc vụn này cho người, mang mẫu thân đi khám đi".

Trong một ngôi nhà nhỏ tại một tòa thành nhỏ thuộc Lục Châu, Đằng Thanh Sơn đem hơn mười lượng bạc đưa cho một thiếu niên, mà phụ nhân ốm đau nằm liệt giường liền muốn xuống giường cảm tạ, thiếu niên lại muốn dập đầu.

Đằng Thanh Sơn đột ngột biến mất.

"Thần tiên sao? ". Thiếu niên cùng với phụ nhân đều ngơ ngẩn.

Mà ở cách đó vài dặm, Đằng Thanh Sơn tóc tai bù xù như một người khổ hạnh, lại có vẻ mặt tươi cười, lầm bầm nói: "Cảm giác đi giúp đỡ người khác cũng thật là tốt".

Cửu Châu đại địa, mỗi một con sông, một tòa đại sơn đều lưu lại dấu chân của Đằng Thanh Sơn.

Hết thấy đều được hần cảm nhận.

Hoặc là ngồi xổm trong núi nhìn một nhóm tiểu lang mới sinh bú sữa mẹ.

Hoặc là lẩn vào hang ổ cường đạo, quan khán cuộc sống tàn nhẫn của đám cường đạo.

Hoặc vào thanh lâu, chứng kiến sự chua xót của những nữ tử làm nghề bán rẻ tiếng cười này.

Hoặc đi theo một đoàn hộ vệ thương đội, cảm thụ sự vất vả của mỗi người.

Hoặc là gặp được thiếu niên trên đường bá sự, tiện tay chỉ điểm một chút.

Trong quá trình này, Đằng Thanh Sơn đôi khi rất vui vẻ, đôi khi phẫn nộ, có lúc lại chỉ có thể thở dài...Nhưng cũng có đôi lúc

không hiểu vì sao tự nhiên lại mỉm cười...Hắn hoàn toàn để bản thân chìm đắm trong những cảm xúc đó, cảm thụ cuộc sống của những con người xa lạ, cảm thụ cảm tình của muôn loài động vật, thậm chí cả tính tình của các loại cỏ cây, thực vật.

Đảo mất đã là cuối mùa thu, khoảng cách tới trận chiến giữa Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam chỉ còn ba tháng.

"Giày đã rách, mũ đã thủng, áo cà sa trên người cũng rách? À, Ta không có áo cà sa. " Một mình quần áo rách nát, Đằng Thanh Sơn lại tiếp tục lên đường. Hiện giờ tinh thần Đằng Thanh Sơn so với lúc mới ly khai Đại Duyên Sơn đã có sự biến hóa rõ rệt, nội tâm của hắn tựa như một viên băng đã tẩy đi lớp tro bụi bên ngoài, hòa tan lớp băng cứng bên ngoài.

Nội tâm Đằng Thanh Sơn trở nên trong suốt, tựa hồ như là ngọc thạch long lanh.

Xích Tử Chi Tâm!

Lúc này nội tâm Đằng Thanh Sơn đang hòa nhập vào thiên nhiên, nhiều khi gặp tình huống khó xử khiến hắn không biết giải quyết ra sao, nhưng rồi hắn đã dần khiến mình dung nhập vào, khiến hắn như cảm thấy mình hòa vào với xung quanh!

"Còn có hơn ba tháng thì làm thế nào đuổi kịp Bùi Tam đây? ".

Đằng Thanh Sơn mỉm cười:"Đáng tiếc, đã hơn một năm mà vẫn chưa có gì đột phá. Xem ra ba tháng sau chỉ có thể nhận thua thôi". Nghĩ vậy nhưng Đằng Thanh Sơn lại không có lấy một chút bất mãn, sau khi trải qua nhiều việc trong cuộc sống như vậy, chỉ nhận thua thì có tính là cái gì.

"Chỉ là một năm du lịch này đích thực đáng giá".

"Mấy năm nay, ta một lòng tu luyện nhưng lại quên mất nhân sinh trên đời, tu luyện cuối cùng để làm cái gì? ".

"Là để có thể bảo vệ thân nhân, là để cho bản thân có thể sống yên ổn trên đời, đồng thời cũng để truyền thừa Nội Gia Quyền nhất mạch".

"Mà với thực lực của ta hiện giờ hoàn toàn có thể bảo hộ thân nhân, Nội Gia Quyền nhất mạch cũng có thể truyền thừa đi xuống. Nếu như mục đích tu luyện đã đạt thành, thế sao lại không thả lỏng bản thân, tha hồ hưởng thụ khoái lạc cuộc sống, ở cùng một chỗ với thê tử, nữ nhi cùng hài tử". Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn tỉnh ngộ. Đằng Thanh Sơn đích thực có mục tiêu đạt tới Chí Cường Chi Cảnh.

Thế nhưng, Dã tâm của con người là vô cùng vô tận, vậy mà thời gian lại chỉ có hạn. Dem thời gian có hạn tiêu phí vào dã tâm vô tận, đến khi sắp chết tự nhiên hối hận không kịp.

Thấy mình đã đạt tới mức nhất định, lúc đó cũng không nên có dã tâm quá lớn nữa, thay vào đây là giành thời gian quan tâm tới thân nhân, thê tử.

"Nơi này là địa giới của Sở Quận, vậy thì thẳng một đường về Đại Duyên Sơn thôi". Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Tại suy nghĩ của Đằng Thanh Sơn, một năm du lịch này, tư tưởng bản thân thuế biến còn làm hắn vui sướng hơn là có được đột phá. Bỗng nhiên, Đằng Thanh Sơn nghe được từ quan đạo phía trước loáng thoáng truyền đến thanh âm chém giết.

”Lại là cường đạo”. Đẳng Thanh Sơn lắc đầu nói:”Đôi khi không còn đường nào khác mới phải đi con đường này. Thế nhưng các thương nhân liều mạng kiếm tiền thì lại là vô tội”. Trong hơn một năm này, Đẳng Thanh Sơn cũng có mấy lần tiến vào hang ổ cường đạo, biết được trong đó cũng có không ít kẻ đường cùng mới phải làm như thế”.

Cũng không quản phía trước đang diễn ra chém giết, Đẳng Thanh Sơn rất nhanh hướng phía đó đi đến.

”Tha mạng!”.

”Các vị hảo hán, xin tha mạng! Vàng bạc, hàng hóa các người cứ lấy hết, chỉ xin tha mạng cho chúng ta thôi”. Giờ phút này, giết chóc đã đình chỉ, các thương nhân đang sợ hãi cầu xin tha thứ.

Nhân tình Đẳng Thanh Sơn đột nhiên sáng lên:”A, đây không phải là vị Chu lão gia lúc trước hay sao? ”.

Chu lão gia này lúc trước muốn cưỡng nhục Lý phụ (người phụ nữ nhà Lý gia), sau đó bị thiếu niên họ Lý ngăn lại. Lần đó Đẳng Thanh Sơn tận mắt chứng kiến mọi việc:”Đáng tiếc, lúc trước Chu lão gia sai người âm thầm hạ sát thiếu niên họ Lý. Lúc ấy tâm cảnh ta lại đang đi nhầm đường, cũng không có cứu hẩn”.

Lúc này, vị Chu lão gia mập mạp này đầy một đầu mồ hôi lạnh, đang cầu xin tha thứ.

”Chu lão tặc, người nhìn xem ta là ai? ”. Một đạo tiếng quát chói tai vang lên.

Chu lão gia ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn kĩ người vừa phát ra thanh âm, không khỏi sắc mặt đại biến:”Là người, Lý Lượng? Không thể như vậy được...”.

”Trời cao không tuyệt người, Chu lão tặc, hôm nay để ta đưa người một đoạn đi...”. Người thanh niên gọi là Lý Lượng huy động thanh đao trong tay, trực tiếp đâm vào lồng ngực Chu lão gia, Chu lão gia trừng lớn con ngươi, hẩn không thể tin được hôm nay mình lại mất mạng trong tay đứa tiểu tặc Lý gia này.

Vèo!

Thanh đao đột ngột được rút ra, máu phun tung tóe.

”Các vị huynh đệ, hôm nay ta có thể giết chết cừu nhân, tạ ơn các người”.

Thân hình Đẳng Thanh Sơn lắc một cái đã tới hiện trường, từ ánh mắt không cam lòng của Chu lão gia cho đến biểu tình sung sướng của Lý Lượng, Đẳng Thanh Sơn đều không bỏ sót.

”Quả thật không thể ngờ”.

”Chu lão gia không ngờ lại bỏ mạng trong tay Lý Lượng”. Đẳng Thanh Sơn mỉm cười, đột nhiên trong lòng dâng lên một tia minh ngộ:”Không lẽ đây gọi là báo ứng, thiên địa tuần hoàn? ”.

”Thiên đạo tuần hoàn? ”.

Đẳng Thanh Sơn không khỏi hướng trời cao bay đi, một hơi bay hơn nghìn trượng mới dừng lại. Ở giữa trời cao, Đẳng Thanh Sơn cúi xuống nhìn khôn cùng đại địa bên dưới, trong đầu hiện lên một vài cảnh tượng, hẩn tự mình đi cảm thụ từng chút, khiến những chuyện cảm động, hẩn như chết lặng trên cao mà cảm nhận đủ loại chuyện tình.

Trong nháy mắt, Đẳng Thanh Sơn lâm vào một loại tâm cảnh kì diệu.

Ở trong cái loại cảm giác siêu nhiên này, trong đầu Đẳng Thanh Sơn dần hiện ra hình ảnh các loại thực vật, chim bay cá nhảy cùng các sự tình của nhân loại, các loại cảm tình không ngừng nảy sinh trong lòng. Phảng phất như có một sợi dây vô hình đem tất cả liên kết lại, hình thành một cái...vòng tròn tuần hoàn hoàn mỹ.

”Thiên đạo tuần hoàn”.

Đẳng Thanh Sơn chậm rãi hạ xuống, đáp xuống một phiến sơn lâm, Đẳng Thanh Sơn khoanh chân tĩnh tọa, lưng dựa vào cây quế cao lớn.

”Sinh trưởng...già đi”.

”Trong thiên địa, hết thủy sinh mệnh đều có đỉnh phong rồi héo úa, đều có thời điểm sinh ra cùng chết đi. Lão nhân chết đi, trẻ con được sinh ra”.

Tĩnh tọa tại đó, Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại. Trong đầu không ngừng hiện lên đủ loại sự việc. . .

Mà ở giữa Nê Hoàn Cung, hắc sắc dịch thể tràn ngập tử khí cùng bạch sắc dịch thể tràn ngập sinh cơ nguyên bản vốn phân tách rõ rệt, nay lại bắt đầu giải khai ra từng đạo khí lưu. Hắc sắc cùng bạch sắc khí lưu dần quần vào nhau, dần sinh ra một tia hơi sắc (Xám)...

564. Chương 22:kì Cảnh

”...Ba, mọi người bám sát vào, bây giờ đang vào mùa đông, mấy con sói đó một khi đói lên thì cũng rất đáng sợ”. Một đại hán mặc áo da thú, lưng đeo kinh cung, trong tay nắm trường thương đang dẫn đầu đội ngũ hai mươi mấy người, cẩn thận di chuyển giữa sơn lâm. Tòa đại sơn này được dân bản xứ gọi là Dã Lang Sơn, chính là bởi vì có rất nhiều sói!

”Đại bá, người cứ yên tâm đi”. Một gã thiếu niên đang hưng phấn nhìn ngó xung quanh, tay nắm thiết thương, tựa hồ như muốn tìm ra một đầu dã lang để chứng tỏ bản lĩnh.

Nhóm thợ săn này tiến từng bước vào trong rừng sâu.

Nửa ngày sau họ đã săn được không ít con mồi, hơi có chút thu hoạch, nhóm thợ săn bắt đầu xuống núi bằng một con đường khác, tiện đường cũng có thể kiếm thêm một ít nữa.

”Ân? Đại bá, bên kia hình như có sương mù”. Thiếu niên liếc mắt chứng kiến một màn, lập tức hô lên.

”Mọi người cẩn thận một chút”. Đại hán cầm đầu cũng hô lên.

”Bên kia là cái gì vậy? ”. Một vài thợ săn cũng đã phát hiện, bọn họ rất minh bạch, ở giữa núi rừng thế này, một khi gặp phải tình huống đặc thù tuyệt không thể coi thường. Cảnh tượng kì dị thường đại biểu cho tình huống bất thường. Nói không chừng còn có nguy hiểm.

Đại hán cường tráng mặc áo da thú thấp giọng nói:”Các người ở lại đây để ta tới xem sao, một khi có tình huống bất ổn lập tức chia ra làm ba nhóm đào tẩu”.

”Được”.

”Yên tâm đi đại ca”. Mỗi người trong nhóm thợ săn đều lên tiếng trả lời.

”Ân”.

Đại hán mặc áo da thú cầm trường thương, cẩn thận chậm rãi tiến về phía sương mù, tới lúc còn khoảng mười lăm mười sáu trượng, núp vào cái rễ cây bên cạnh, hắn đã thấy rõ phía trước rốt cuộc là cái gì.

”Lão thiên a!”.

Đại hán cầm đầu sững sờ, hai mắt không ngừng chớp động.

”Đây...đây...là thần tích? ”. Đại hán mặc áo da thú hoàn toàn choáng váng, trong khi hắn còn đang sững sờ thì những thợ săn khác lại đang rất nóng vội. Lập tức có ba gã thợ săn cường tráng nhanh chóng lạng lẹ đi tới, một người trong đó thấp giọng nói:”Đại ca, người sao vậy, sao không quay lại...”. Đang nói giữa chừng hắn cũng ngơ ngác nhìn chằm chằm phía trước.

Bốn người hoàn toàn sợ ngây người, điều này khiến không ít thợ săn nghi hoặc, hướng bên này đi tới, phàm là chứng kiến cảnh tượng phía trước cũng đều sợ ngây người.

”Là Thần sao ?”.

”Thần tích!”.

”Quả thật là có thần!”.

Đám thợ săn đều ngây ngốc sững sờ lắm lắm.

Chỉ thấy trước mặt bọn họ là đại lượng hắc bạch lưỡng sắc mê vụ đang không ngừng luân chuyển, bao phủ lấy một đạo nhân ảnh. Thần bí, bởi vì có mê vụ vờn quanh nên hình dáng hẳn có vẻ mơ hồ, căn bản nhìn không rõ. Nhưng đám mê vụ này đồng dạng cũng bao phủ gốc cây quế sau lưng thần bí nhân.

Gốc cây quế này được mê vụ vờn quanh, không ngờ chậm rãi sinh trưởng, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phát triển nhánh cây, mở ra tán lá, thậm chí còn nở hoa, đám thợ săn đều có thể ngửi được hương quế.

Nhưng chỉ vờn vện một lát sau, cành lá trên cây lại bắt đầu héo rũ, rụng xuống, trên cây hoàn toàn trụi lủi.

Sinh trưởng!

Tàn lụi!

Chỉ trong một chốc ngắn ngủi, gốc quế này đã trải qua nguyên một kiếp.

”Thần...là Thần!”. Nhóm thợ săn hoàn toàn sợ ngây người, bọn họ tận mắt chứng kiến chạc cây dài ra, lá cây um tùm, thậm chí còn nở hoa, tất cả cũng chỉ trong vài cái hô hấp công phu. Mà cũng đồng dạng chỉ trong vài cái hô hấp công phu, nó lại nhanh chóng héo rũ, úa tàn.

”Thần a!”.

Không ít thợ săn lập tức quỳ xuống, hướng thần bí nhân bên trong mê vụ dập đầu tỏ vẻ tôn kính.

Từ khi nhóm thợ săn phát hiện trên Dã Lang Sơn có Thần tồn tại. Tin tức này liền bắt đầu từ chính thôn họ truyền sang những thôn khác, vờn vện trong thời gian mười ngày, không ít thôn trang xung quanh cũng đều biết, điều này cũng làm không ít người tới Dã Lang Sơn bái kiến thần linh.

Gốc cây quế kia chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã hoàn thành một vòng Luân Hồi từ sinh trưởng cho tới tàn lụi. Một màn này làm những người chứng kiến thần linh càng thêm xúc động, tin tức tự nhiên truyền bá càng thêm nhanh hơn.

Ban đầu còn chậm nhưng càng về sau càng nhanh.

Lúc trước mất mười ngày mới có thể truyền bá ra mấy thôn xung quanh.

Nhưng sau này chỉ vờn vện ba ngày đã điên cuồng truyền bá ra ngoài, thậm chí Hình Ý Môn tại Dương Châu cũng biết được tin tức này.

Dương Châu, Đại Duyên Sơn Hình Ý Môn, tại Đông Hoa Uyển.

”Thanh Sơn ra ngoài du lịch cũng được một năm rồi. Mà bây giờ cho tới mười tám tháng chạp cũng chỉ còn ba tháng thôi, Thanh Sơn vẫn chưa có dấu hiệu gì là trở về cả”. Lý Quân đứng giữa luyện võ trường, nắm đôi tay nhỏ bé của Tú Tú, vừa đi vừa suy nghĩ. Đã gần hai năm nay nàng không nhận được tin tức gì từ Đẳng Thanh Sơn.

Nói không lo lắng thì đó là giả, nàng cơ hồ mỗi ngày đều lo lắng.

Nhưng nàng cũng biết một điều, Đẳng Thanh Sơn hiện đang khổ tu chuẩn bị cho trận đỉnh phong chi chiến ngày mười tám tháng chạp.

”Nương...nương”. Bên ngoài truyền đến thanh âm.

Chỉ thấy Hồng Sương cùng Dương Đông đồng thời lao vào, mà Hồng Sương lại có vẻ mặt sợ hãi xen lẫn vui mừng.

”Có chuyện gì? ”. Lý Quân trong lòng vừa động lập tức hỏi.

”Sư mẫu, chúng ta phát hiện một tin tức”. Dương Đông liền nói:”Tại Sở Quận Dã Lang Sơn, dân bản xứ phát hiện một cái kì cảnh.

Một gã thần bí nhân toàn thân được bao phủ bởi mê vụ tĩnh tọa dưới một gốc quế, mà gốc cây quế kia lại nhanh chóng sinh trưởng, cành lá xum xuê, thậm chí nở hoa. Điều này chỉ trong vờn vện vài cái hô hấp gốc cây quế này liền héo rũ, cành lá tất cả đều héo rũ”.

”Hả? “. Lý Quân lấp bắp kinh hãi.

”Điều này đã được người của chúng ta xác nhận. Hình dạng của thần bí nhân do có mê vụ vờn quanh nên mờ mờ ảo ảo, chỉ có thể thấy trong đó có đại lượng hắc bạch lưỡng sắc khí lưu di chuyển hỗn loạn”. Dương Đông liền nói.

Hồng Sương bên cạnh cũng kích động nói:”Nương, hiện giờ người có thể làm ra sự tình kì lạ như vậy sợ rằng chỉ có cha cùng Bùi Tam. Mà cha cũng từng nói, Bùi Tam là lực lượng, là một tia hỗn loạn lôi điện lực, mà thể giới lực của cha là hắc bạch lưỡng sắc. Có lẽ cha hiện tại...”. Hồng Sương chưa nói xong, Lý Quân đã kích động nói:”Hai người các người, theo ta đi Dã Lang Sơn một chuyến”.

Đem Tú Tú giao cho thị nữ, Lý Quân cũng không gọi Hồng Vũ, trực tiếp gọi Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đến.

Ba người Lý Quân, Hồng Sương cùng Dương Đông lập tức cười Bất Tử Phượng Hoàng, hướng Sở Quận bay đi.

Sở Quận, Dã Lang Sơn.

Từ khi tin tức Dã Lang Sơn có thần linh truyền ra, không ít người tò mò khắp nơi đều hướng tới đây. Mà với ưu thế địa lý, Quy Nguyên Tông cùng Hình Ý Môn, còn có Vạn Tượng Môn vốn có hứng thú với mấy chuyện cổ quái thể này, là những tông phái đầu tiên tới được.

”Mọi người không được tới gần sát, lui ra phía sau”.

Quy Nguyên Tông cùng Hình Ý Môn tới sớm nhất tự động liên thủ lại, đem người thường ngăn ở ngoài.

”Chúng ta tế bái thần linh, các người dựa vào cái gì ngăn cản? “. Không ít vũ giả tỏ ra bất bình, nhưng Quy Nguyên Tông cùng Hình Ý Môn cũng không phải thứ người bình thường dám đi trêu chọc.

”Nhìn kia”.

Không ít người ngửa đầu nhìn bầu trời, chỉ thấy một đạo lưu quang từ xa buông xuống Dã Lang Sơn, chỉ trong nháy mắt, Bất Tử Phượng Hoàng toàn thân bao phủ trong hỏa diễm đã đáp xuống cách cây quế một khoảng hơn mười trượng. Mà Lý Quân, Dương Đông cùng Hồng Sương lập tức nhảy xuống, cẩn thận quan sát đám mê vụ.

”Là Bất Tử Phượng Hoàng!”.

”Là Hình Ý Môn, Bất Tử Phượng Hoàng đã đến khẳng định Đằng Thanh Sơn cũng đến”.

”Người thanh niên kia có phải Đằng Thanh Sơn không? “.

”Có thể lắm”.

Chung quanh lập tức rộ lên một tràng kích động, âm thanh xôn xao ồn ào, hiển nhiên hai cái tên Đằng Thanh Sơn cùng Bất Tử Phượng Hoàng có lực rung động rất lớn. Đáng tiếc, người chân chính gặp qua Đằng Thanh Sơn là rất ít, không ngờ có không ít người đem Dương Đông nhận lầm là Đằng Thanh Sơn.

”Một lũ không có kiến thức. Đó là đại môn chủ Hình Ý Môn, không phải là Đằng Thanh Sơn”.

Một vài vũ giả biết chút sự tình lập tức phản bác, mà lúc này, ba người Lý Quân, Dương Đông cùng Hồng Sương đang cẩn thận quan sát, từ trong mê vụ miễn cưỡng nhìn ra hình dáng thần bí nhân bên trong đó, lại thêm thể giới lực đặc thù trong đó, đoán xem thử có phải là Đằng Thanh Sơn hay không.

”U~~”. Bất Tử Phượng Hoàng phát ra một tiếng kêu to.

”Là Thanh Sơn, thực sự là Thanh Sơn”. Lý Quân kích động trong lòng, nàng đã tiếp xúc với khí tức cùng thể giới lực của Đằng Thanh Sơn vô số lần. Hơn nữa Bất Tử Phượng Hoàng cũng nói người được tôn xưng là thần linh này chính là Đằng Thanh Sơn.

”A Đông”. Lý Quân liền nói:”Truyền lệnh của ta, lập tức phong tỏa phạm vi xung quanh, không cho bất luận kẻ nào tiếp cận”.

”Vâng”. Dương Đông lập tức lên tiếng trả lời.

Theo mệnh lệnh từ Dương Đông, nhân mã Hình Ý Môn vốn còn rất tùy ý, lập tức trở nên nghiêm túc. Dem phạm vi trăm trượng xung quanh địa phương Đằng Thanh Sơn tĩnh tu hoàn toàn phong tỏa, không cho bất kì ai tiến tới. Dám can đảm mạo phạm, đao thương vô tình!

Thanh Châu, Thiên Thần Cung, trong một tòa lầu các u tĩnh.

Mộng Đỗ Quyên một thân tử y đang gảy đàn, tiếng đàn thập phần ung dung. Mà Bùi Tam bên cạnh thì híp mắt, một tay bưng chén trà, một tay nhip nhip theo tiếng đàn.

"Sư phụ, sư phụ". Một đạo lưu quang trực tiếp bay vào, chính là Thú Vương Ô Hầu.

"Chuyện gì? ". Bùi Tam vẫn híp mắt, thuận miệng hỏi.

"Sư phụ, tại cảnh nội Dương Châu Sở Quận, trên Dã Lang Sơn, có một thần bí nhân ngồi dưới một gốc quế, quanh thân thể thần bí nhân có mê vụ vờn quanh, mà gốc cây quế này chỉ trong vài cái hô hấp công phu đã dài ra, nở hoa. Rồi chỉ trong vài cái hô hấp công phu sau đó lại héo rũ. Hơn nữa, Hình Ý Môn môn nhân cười Bất Tử Phượng Hoàng tới, đem địa phương đó hoàn toàn phong bế, nghiêm cấm bất luận kẻ nào tiếp cận". Ô Hầu liền nói.

Xoảng!

Chén trà trong tay Bùi Tam đột nhiên rơi xuống, vỡ ra thành từng mảnh.

"Hảo...hảo". Hai mắt Bùi Tam phóng xuất quang mang, phẳng phát như trong đêm đen đột nhiên xuất hiện một vầng thái dương chói mắt.

"Hảo!".

Bùi Tam nhin không được vỗ bàn một cái, đứng lên.

"Sinh tử chuyển hoá...sinh tử chuyển hoá. Đằng Thanh Sơn ơ là Đằng Thanh Sơn, ta quả nhiên không nhìn lầm người, ta quả nhiên không nhìn lầm người a! Ha ha !". Bùi Tam vui sướng ngửa đầu cười to, tiếng cười hùng hồn vang vọng cả bầu trời Thiên Thần Cung.

565. Chương 23 : Nâng Cốc Dạ Đàm

Đúng lúc Bùi Tam kích động vui vẻ sảng khoái cười to, Bùi Tuyết Liên cười khanh khách đi lên lầu: "Có việc gì làm cha cao hứng như vậy, nói cho nữ nhi nghe một chút."

Thú Vương "Ô Hầu" ở bên cạnh cười nói: "Sư muội. Ở Sở Quận của Dương Châu trên núi Dã Lang có một người thần bí với khí vụ vờn quanh thân thể, được dân bản xứ truyền là "Thần linh". Bởi vì người này ngồi cạnh một gốc cây quế, mà cây này cành lá không ngừng dài ra, thậm chí ra hoa rồi sau đó cây quế này lại nhanh chóng héo rũ."

Nghe xong Bùi Tuyết Liên chấn động.

Ô Hầu tiếp theo cười nói: "Người của Hình Ý Môn đã đem ngọn núi phong tỏa, dựa theo chúng ta đoán người thần bí kia chính là Đằng Thanh Sơn."

"Đúng, chắc chắn là Đằng Thanh Sơn."

Bên cạnh Bùi Tam ha ha cười nói: "Lúc này có thể đạt tới Sinh tử chuyển hoá trong nháy mắt cũng chỉ có ta cùng với Đằng Thanh Sơn! Thật không nghĩ tới, trước khi mười tám tháng chạp đến, Đằng Thanh Sơn không ngờ thật sự có thể đột phá. Không làm ta thất vọng, không làm ta thất vọng a!"

"Chúc mừng cha." Bùi Tuyết Liên ở bên cạnh lập tức cười nói.

Bùi Tam mỉm cười.

"Đúng rồi, cha, Đằng Thanh Sơn so với Tần Thập Thất, ai lợi hại hơn?" Bùi Tuyết Liên lập tức hỏi.

"Đương nhiên là Đằng Thanh Sơn."

Bùi Tam cười nói: "Tần Thập Thất đột phá ở lúc quyết đấu sinh tử, nhưng trình độ dung hợp âm dương lực của Tần Thập Thất cũng không tính là cao, vả lại lúc ấy đang sinh tử chi chiến, hắn cũng không có nhiều thời gian tìm hiểu cù cổ. Mà Đằng Thanh Sơn thì khác, trong lúc hấn khổ tu mà hiểu ra, hơn nữa vẫn đang còn tiếp tục tìm hiểu, tiếp tục đề cao trình độ dung hợp, sau khi hoàn toàn quen thuộc loại thể giới lực này, trình độ dung hợp sinh tử chi đạo của Đằng Thanh Sơn sẽ vượt qua Tần Thập Thất! Đây mới là đối thủ chân chính của ta!".

Bùi Tuyết Liên chấn động: "Cha, Đằng Thanh Sơn lợi hại như vậy, cha có nắm chắc không?".

Lần trước đánh một trận, Tần Thập Thất cũng đã làm Bùi Tam trọng thương, khiến Bùi Tam phải tu dưỡng mấy tháng. Nhưng dù như vậy, Bùi Tam kỳ thật vẫn có nắm chắc.

Nhưng Đằng Thanh Sơn so với Tần Thập Thất còn lợi hại hơn Bùi Tam còn có nắm chắc sao? "Không có nắm chắc, có lẽ hiện tại ta so với hấn còn mạnh hơn một chút, nhưng tới mười tám tháng chạp còn ba tháng nữa, ba tháng này đủ để làm hấn đạt tới cảnh giới giống ta.... tiếp cận cực gần với chí cường giả cảnh giới!".

Bùi Tam lắc đầu đi đến lan can, nhìn trời đất bao la, trong hai mắt có một đạo ánh sáng lóa mắt "Đối thủ! Đây mới là đối thủ chân chính! Không có nắm chắc mới tốt, không có một chút nắm chắc, sinh tử không biết. Chỉ có như thế mới có thể chân chính tiến vào cực hạn, tinh thần tăng lên tới cực hạn, mới có thể bước vào chí cường giả!" Nhìn lan can, nhìn phía xa thiên địa cao lớn bóng dáng.

Bùi Tuyết Liên không khỏi cắn môi.

Trong lòng nàng, từ lúc bắt đầu hiểu biết, cha nàng Bùi Tam thật giống như một ngọn núi cao hùng vĩ, có thể ngăn trở tất cả nguy hiểm. Không có việc gì cha nàng không làm được. Ở trong lòng, nàng cũng cực độ sùng bái cha nàng. Cho dù là cha nàng muốn tiêu diệt Ma Ni Tự thiên hạ đệ nhất tông phái, nàng cũng vẫn đối với cha mình tin tưởng mười phần. Quả nhiên Ma Ni Tự bị cha nàng tiêu diệt.

Cha nàng đưa ra ước chiến cùng tam đại cường giả trong thiên hạ, Bùi Tuyết Liên thấy cái gọi là tam đại cường giả, khẳng định là bị cha nàng đánh bại. Hơn nữa Bùi Tam - cha nàng vẫn mười phần tin tưởng,. Quả thật Hoàng Thiên Cầm, Tần Thập Thất đều trước sau ngã xuống. Mà cha nàng trở thành người thắng cuối cùng.

Nhưng..... không ngờ lúc này cha nàng nói "Không có nắm chắc". Luôn tin tưởng mười phần, đối mặt với tất cả nguy hiểm đều chuyển trò vui vẻ, phụ thân Bùi Tam luôn tính được trước, không ngờ giờ phút này cùng Đằng Thanh Sơn đánh một trận không có nắm chắc!

Bùi Tuyết Liên trong đầu không khỏi nhớ tới bộ dáng của Đằng Thanh Sơn. Đối với người cướp đi ái đồ của nàng từ bên người nàng, kẻ tràn ngập truyền kỳ này Bùi Tuyết Liên tuy rằng không thích, nhưng cũng phải thừa nhận, nam tử truyền kỳ Đằng Thanh Sơn kia quả thật là nhân vật phong hoa tuyết đại chỉ đếm được trên đầu ngón tay trong lịch sử của Cửu Châu.

Nhưng mà!!!

Cha nàng, lại là tối cường của Cửu Châu! "Cha không có việc gì, nhất định sẽ thắng! Nhất định sẽ thắng!" Bùi Tuyết Liên trong lòng không ngừng nói.

"Cha!" Bùi Tuyết Liên bỗng nhiên gọi.

Dựa vào lan can, Bùi Tam quay đầu cười nhìn về phía nữ nhi.

Bùi Tuyết Liên hít sâu một hơi chầm chầm nhìn cha nàng, trịnh trọng nói: "Cha, mười tám tháng chạp đánh một trận, người nhất định phải thắng, nhất định nhất định phải thắng!!!".

Bùi Tam nhìn nữ nhi trong đôi mắt lóe ra lệ quang, trong lòng không khỏi run lên.

"Tuyết Liên, lại đây." Giọng nói của Bùi Tam trở nên nhu hòa.

Bùi Tuyết Liên đi tới.

Bùi Tam duỗi tay nhẹ nhàng đem nữ nhi của mình ôm vào trong ngực, Bùi Tuyết Liên ôm phụ thân, vùi đầu vào trong ngực của phụ thân, nước mắt có chút không cầm được. Bùi Tam ôm nữ nhi, nhẹ giọng nói: "Tuyết Liên, cha đáp ứng ngươi, mười tám tháng chạp đánh một trận, cha nhất định sẽ thắng!".

"Vâng." Bùi Tuyết Liên nhẹ nhàng gật đầu ôm chặt cha nàng.

Phụ tử hai người giống như bức tượng, cùng một chỗ hồi lâu...

Trong Quy Nguyên Tông ở Vĩnh Yên quận của Dương Châu, Gia Cát Nguyên Hồng ngẩng đầu nhìn bầu trời. Đám mây phiêu đảng trên bầu trời như dải lụa. Ngồi bên cây quế, một khô một sum suê tươi tốt trong trong nháy mắt Thanh Sơn lại đột phá. Gia Cát Nguyên Hồng lẩm bẩm "Xem ra Thanh Sơn đối với trận chiến mười tám tháng chạp này cũng không nghĩ từ bỏ. Nếu hắn đột phá, như vậy đến lúc đó chỉ sợ thật sự sẽ cùng với Bùi Tam đánh một trận! Cùng với Bùi Tam đánh một trận, sinh tử không biết thế nào đây."

Bởi vì Quy Nguyên Tông diệt Xạ Nhật Thần Sơn, dưới tình huống không có chứng cứ, Gia Cát Nguyên Hồng đã lợi dụng Đằng Thanh Sơn một lần.

Tuy rằng... Gia Cát Nguyên Hồng vì Quy Nguyên Tông. Nhưng ở trong lòng, Gia Cát Nguyên Hồng vẫn cảm thấy đối với Đằng Thanh Sơn có một tia xin lỗi. Dù sao hắn nhìn Đằng Thanh Sơn từng bước trưởng thành, đặc biệt thời điểm Đằng Thanh Sơn còn ở Quy Nguyên Tông, Gia Cát Nguyên Hồng đã có ý đem Đằng Thanh Sơn bồi dưỡng thành tông chủ của Quy Nguyên Tông, thậm chí còn để nữ nhi Gia Cát Thanh gả cho Đằng Thanh Sơn.

Con rể cũng như một nửa đứa con.

Gia Cát Nguyên Hồng làm sao không có tâm tư đem Đằng Thanh Sơn trở thành đứa con? Nhưng thế sự trêu người. "Sinh tử không biết a." Gia Cát Nguyên Hồng trong lòng vô cùng lo lắng.

Ở Cửu Châu, Bùi Tam vẫn là người mạnh nhất, đồng thời thần bí không lường được, Gia Cát Nguyên Hồng trong lòng có thật sâu kiêng kỵ. Hoàng Thiên Cầm, Tần Thập Thất trước sau chết trận, càng làm cho Gia Cát Nguyên Hồng khiếp sợ vì sự cường đại của Bùi Tam. "Xem ra Đằng Thanh Sơn cũng muốn cùng với Bùi Tam tiến hành quyết chiến. Chờ sau khi Thanh Sơn kết thúc tìm hiểu bên cây quế quay về Đại Duyên Sơn, ta đi gặp hắn vậy." Gia Cát Nguyên Hồng trong lòng thầm nghĩ.

Dã Lang Sơn trong Dương Châu Sở Quận.

Từng gã đệ tử Hình Ý Môn tinh tráng, giống như bức tượng sắp hàng thứ tự, nhưng hai mắt đảo khắp nơi quan sát mọi người đang tò mò nhìn. Bởi vì nghe nói có Thần linh, lại biết Bất Tử Phượng Hoàng của Hình Ý Môn cũng đã đến nên hấp dẫn mọi người khắp nơi tới, nhưng mọi người chỉ nói chuyện với nhau, cũng không dám động chạm đến người của Hình Ý Môn.

Có số lượng lớn đệ tử Hình Ý Môn xung quanh phong tỏa hình thành khu vực trung tâm tràn ngập hương hoa quế. Bất Tử Phượng Hoàng, Lý Quân cùng với Hồng Lâm, hai vợ chồng Hồng Vũ, bao gồm cả cha mẹ của Đằng Thanh Sơn là Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan đều ở bên cạnh chờ đợi.

"Cha, gia gia khi nào thì tỉnh lại thế?" Giọng nói non nớt từ trong miệng tiểu nữ đồng mặc áo bông màu đỏ bên cạnh Hồng Vũ truyền đến.

"Tú Tú, nếu mệt thì cha đưa ngươi trở về?" Hồng Vũ cười nói.

"Không." Tiểu nha đầu liên tục lắc đầu.

Lúc này trên núi trên tràn đầy tuyết đọng, đám người Lý Quân đã đợi ở nơi này một tháng, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn chìm trong tham ngộ, bởi vậy bọn họ chỉ có thể yên lặng chờ đợi. Trụ hoa bên cạnh lần lượt sinh trưởng, lần lượt héo rũ. Mỗi một lần sinh trưởng, đều tán ra mùi hoa nồng đậm.

Hiện giờ, ngay cả trong phạm vi một hai dặm đều có thể ngửi được mùi hoa. Trong trời đông giá rét, có thể ngửi được hương hoa quế quả thật là một việc kì lạ.

"Sinh.....".

"Tử...".

Trong thế giới lực mờ ảo ẩn chứa chút ít hắc bạch chi sắc (hai màu đen trắng), nhưng lúc này khí vụ bắt đầu nhanh chóng tụ lại người Đằng Thanh Sơn. Trong nháy mắt, khí vụ dưng mãnh hoàn toàn tràn vào trong cơ thể của Đằng Thanh Sơn. Mà cây quế phía sau Đằng Thanh Sơn cũng dừng lại ở giai đoạn nảy mầm.

"Thanh Sơn!".

"Cha!".

"Sư phụ!".

Đám người Lý Quân đều lập tức đứng lên, chờ đợi hơn một tháng, bọn họ cuối cùng cũng chính mắt thấy được Đẳng Thanh Sơn. Lúc này trên người Đẳng Thanh Sơn quần áo rách tung toé hơn nữa còn rất bẩn, trên mặt cũng đầy râu trông như một tên ăn xin lưu lạc.

Chỗ đặc thù duy nhất là làn da của Đẳng Thanh Sơn giống như châu ngọc trong suốt.

"Sinh tử hỗ trợ lẫn nhau".

"Không có sinh, như thế nào sẽ có tử?".

"Không có tử, như thế nào sẽ có sinh?".

Đẳng Thanh Sơn chậm rãi mở hai mắt, trong hai mắt như có hào quang kỳ dị lưu chuyển ẩn chứa ma lực đặc thù hấp dẫn người. Đám người Lý Quân, Hồng Vũ vốn đang kích động nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn, cũng không tự chủ bị hai tròng mắt của Đẳng Thanh Sơn ảnh hưởng, thần trí có chút không tỉnh táo. Đẳng Thanh Sơn lúc này mới bừng tỉnh, hai mắt khôi phục lại bình thường.

"Tiểu Quân." Đẳng Thanh Sơn đứng lên.

"Thanh Sơn." vẻ mặt Lý Quân kích động. Ngay lập tức chạy tới ôm Đẳng Thanh Sơn, ngay lúc đó Đẳng Thanh Sơn đã nhanh chóng đem tất cả tro bụi bẩn trên quần áo đều chấn bay, và lại đem tất cả tro bụi hóa thành một quả cầu bùn hất vào mặt đất. "Gia gia." Một âm thanh thanh thúy vang lên.

Đẳng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, một tiểu nữ đồng mặc áo bông màu đỏ chính trưng lớn đen lúng liếng mắt to tình nhìn Đẳng Thanh Sơn, "Mắt gia gia thật đẹp, thật xinh đẹp!" Đẳng Thanh Sơn ngẩn ra.

Đám đồ đệ Đẳng Thú bên cạnh nhìn không được che miệng nở nụ cười. "Con mắt xinh đẹp?" Lần đầu tiên Đẳng Thanh Sơn gặp người đánh giá mình như vậy. "Là Tú Tú sao, hai năm không gặp đã lớn như vậy rồi." Đẳng Thanh Sơn cười đi qua ôm lấy tiểu nha đầu này, Tú Tú ở trong lòng Đẳng Thanh Sơn còn kéo râu của Đẳng Thanh Sơn, vui mừng nói: "Râu của gia gia thực dài, râu của phụ thân cũng không dài như vậy." Chung quanh mọi người đều buồn cười. "Cha, nương." Đẳng Thanh Sơn nhìn về phía cha mẹ, "Hôm nay là ngày mấy?" "Hôm nay là mười sáu tháng mười, cách mười tám tháng chạp có hai tháng." Đẳng Vĩnh Phàm nói. "Hai tháng....." Minh còn có hai tháng nữa sẽ cùng với Thiên Thần Cung Bùi Tam đánh một trận!

Nhưng qua lần tham ngộ này khiến trong đầu Đẳng Thanh Sơn không có một chút ý niệm e ngại đối với Bùi Tam.

Đẳng Thanh Sơn gật gật đầu nhìn chung quanh, cười nói: "Đi thôi, chúng ta về nhà!" Đẳng Thanh Sơn rời đi, nhân mã Hình Ý Môn vốn đang phong tỏa khu vực này cũng bắt đầu rời đi. Điều này làm mọi người tò mò ngay lập tức vọt tới bên cạnh quế cây kia, nhưng bọn họ đều thất vọng... vị Thần linh kia đã biến mất không thấy, cây quế kia cũng không tiếp tục nhanh chóng sinh trưởng, héo rũ.

Đám người Đẳng Thanh Sơn nhàn nhã về tới Hình Ý Môn ở Đại Duyên Sơn.

Ban đêm trong Đông Hoa Uyển.

Đẳng Thanh Sơn, Lý Quân hai người lẳng lặng tản bộ trong Đông Hoa Uyển. "Thanh Sơn, mười tám tháng chạp huynh cùng với Bùi Tam đánh một trận, thật sự phải đánh một trận sao?" Lý Quân nhìn không được hỏi. "Đúng" Đẳng Thanh Sơn gật gật đầu. "Năm chắc được bao nhiêu phần?" Lý Quân liên hỏi.

Đẳng Thanh Sơn nhẹ nhàng cầm thê tử tay, cười nói: "Yên tâm đi Tiểu Quân. Ngoại trừ chí cường giả, không ai có thể giết chết huynh!" Lúc trước ở tàng cây quế vừa mới bắt đầu tìm hiểu, cảnh giới của Đẳng Thanh Sơn cũng tương đương Tần Thập Thất lúc vừa đột phá. Mà trải qua hơn một tháng tìm hiểu củng cố, hiện tại Đẳng Thanh Sơn đã tiếp cận với chí cường giả!

"Huynh thậm chí còn có thể cảm giác được, cái gì gọi là chí cường giả. Cường đại, tự do, thoát khỏi trói buộc của thiên địa." Trong đôi mắt của Đẳng Thanh Sơn lóe ra một tia hy vọng.

Lý Quân nghe vậy cũng mơ hồ. "Nhưng mà...." Đàng Thanh Sơn lắc đầu "Thấy được nhưng không cảm giác được. Huynh quả thực đã có thể cảm giác được chí cường giả, nhưng chính mình không thể đạt tới. Đây là một cửa cuối cùng! Huynh nghĩ Bùi Tam cũng gặp phải một cửa cuối cùng này. Trong lịch sử Đông Bắc Vương Hồng Thiên, một vài cường giả Động Hư cảnh giới lợi hại sợ rằng có không ít người bị vây ở một cửa này." Lý Quân liền nói: "Thanh Sơn, cách ngày đại chiến còn có hai tháng. Hai tháng này huynh có thể đột phá sao?" "Ha ha..... Một cửa cuối cùng này, đừng nói hai tháng chính là hai trăm năm sợ rằng không thể đột phá. Chỉ có thể dựa vào kỳ ngộ." Đàng Thanh Sơn cười nói."Ta chuẩn bị bắt đầu từ ngày mai, đem Đạo ta hiểu được đều làm một bộ quyền pháp. Bộ quyền pháp này đối với Hình Ý Môn vô cùng hữu ích!" Căn nguyên của Hình Ý Quyền là Tam Thể Thức.

Cảnh giới hiện giờ của Đàng Thanh Sơn cũng vô hạn tới gần chí cường giả, sinh cùng với tử hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau xúc tiến cùng nhau khắc chế. Sau khi ý cảnh hoàn toàn lĩnh ngộ mới đem Tam Thể Thức hoàn toàn thông suốt! Tam Thể Thức thông suốt, Hình Ý Quyền ở trong mắt Đàng Thanh Sơn không còn có bí mật.

Sáng tạo quyền pháp rất dễ dàng thoải mái.

Thời gian trôi qua, mỗi ngày Đàng Thanh Sơn ngoài lúc ăn cơm nói chuyện phiếm cùng với vợ con, bồi cha mẹ thì những khác thời gian ở trong thư phòng. Khi thì diễn luyện quyền pháp, khi thì đem một bộ quyền pháp ghi lại. Luyện cũ biết mới, quá trình Đàng Thanh Sơn đem ngộ đạo chuyển thành quyền pháp chính là quá trình một lần nữa tinh luyện.

Đầu tháng một, ngày mười một.

Đông Hoa Uyển, trong thư phòng.

Đàng Thanh Sơn đang vẽ quyền pháp lên giấy, hơn nữa còn lưu lại một ít chú thích, bỗng nhiên Đàng Thanh Sơn ngẩng đầu, trong hai mắt có một tia vui mừng: "Sư phụ đến đây?" Đã lâu chưa gặp sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng.

Đàng Thanh Sơn lập tức buông bút ra khỏi thư phòng. Mà lúc này Gia Cát Nguyên Hồng mang theo Gia Cát Vân cùng với Thanh Vũ vừa mới tiến vào Đông Hoa Uyển. "Ca!" Thanh Vũ từ xa thấy Đàng Thanh Sơn lập tức chạy tới "Tiểu Vũ." Đàng Thanh Sơn cười nhìn muội muội, xem hiện giờ muội muội cũng trở nên thành thực nhiều hơn, dù sao con của Thanh Vũ đều đã thành thân.

"Ca, hai năm này người không ở Đại Duyên Sơn, lúc ta trở về thăm cha mẹ tìm người vài lần nhưng cũng không gặp được người....." Thanh Vũ nắm tay Đàng Thanh Sơn giọng nói bỗng nhiên thấp xuống "Ca, mười tám tháng chạp này người thật sự cùng với Bùi Tam đánh một trận sao?" Thanh Vũ nhìn về phía Thanh Sơn trong ánh mắt có một tia lo lắng.

"Tiểu nha đầu....." Đàng Thanh Sơn cười sờ sờ đầu của muội muội "Yên tâm, phải tin tưởng ta....."

"Ân....." Thanh Vũ gật gật đầu. "Tiểu Quân, nàng mang Thanh Vũ đi nghỉ đi." Thấy Lý Quân đi tới, Đàng Thanh Sơn lập tức nói. Lúc này Lý Quân mang theo Gia Cát Vân, Thanh Vũ vào nhà, Đàng Thanh Sơn cùng với sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng cùng một chỗ.

Hai thầy trò, quan hệ có chút vi diệu.

Tuy là thầy trò nhưng kỳ thật Gia Cát Nguyên Hồng cũng không truyền Đàng Thanh Sơn tài nghệ gì. Xem cũng chẳng giống thầy trò bình thường là mấy. Nhưng Đàng Thanh Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng người như thế, đều là quý tại thổ lộ tình cảm. Gia Cát Nguyên Hồng đã sớm coi Đàng Thanh Sơn là đồ đệ, thậm chí là con rể.

Đàng Thanh Sơn tự nhiên cũng rất kính trọng Gia Cát Nguyên Hồng.

"Có nắm chắc không? Gia Cát Nguyên Hồng đột ngột mở miệng.

"Cùng với Bùi Tam đánh một trận, không ai dám nói có nắm chắc." Đàng Thanh Sơn lạnh nhạt cười.

Gia Cát Nguyên Hồng quay đầu nhìn Đàng Thanh Sơn, lộ ra một tia mỉm cười: "Đàng Thanh Sơn, chúc người thành công."

"Vâng, sự phụ đến lúc đó nhìn là được." Đằng Thanh Sơn cười nói.

Thật sự hai người chỉ nói mấy câu vô cùng đơn giản như thế.

Trong lúc đó bọn họ không cần nói nhiều, Gia Cát Nguyên Hồng nhìn người được cả Cửu Châu Đại Địa tin phục khiến hắn cũng cảm thấy mị lực xuất hiện từ Đằng Thanh Sơn. Xem hiện giờ Đằng Thanh Sơn chính là đỉnh cao tồn tại lại kèm theo đầy kỳ tích trên cả Cửu Châu đại địa. Chỉ có một người thần bí như ma đầu tồn tại là Bùi Tam mới có thể so với hắn.

Trong đầu Gia Cát Nguyên Hồng nhớ lại quá khứ của Đằng Thanh Sơn từng chút, từng chút một..... Hắn lần đầu tiên biết Đằng Thanh Sơn là lúc Đằng Thanh Sơn còn trẻ tuổi, khi đó mới mười sáu tuổi đã tiểu ngạo trên lôi đài Hắc Giáp Quân, không người địch nổi. Lúc ấy Gia Cát Nguyên Hồng liền nói ra một câu:" kẻ này tiền đồ vô lượng., rồi sau đó lại tự mình đem thu làm đệ tử.

Khi đó Đằng Thanh Sơn mới xuất hiện đã bộc lộ tài năng, rồi lại có thể danh liệt Địa Bảng.

Đúng là hiện tại toàn bộ Cửu Châu đại địa hắn cũng là cường giả đỉnh phong!" Thanh Thanh, con dưới đây nếu có chút linh thiêng, nếu chứng kiến Thanh Sơn có thể có được thành tựu như hôm nay, cũng nên thỏa mãn đi.

Trong lòng Gia Cát Nguyên Hồng yên lặng nói.

"Sự phó., bên cạnh Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên mở miệng." Ân?, Gia Cát Nguyên Hồng nhìn qua.

"Trước khi xuất chiến, con chuẩn bị đi bái tế Thanh Thanh một chút, Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên nói.

Gia Cát Nguyên Hồng ngẩn ra, rồi sau đó gật gật đầu.

Đằng Thanh Sơn hai mắt sương đỏ, đối với thiếu nữ như tiên tử, không giống như người trần đó, từ sâu bên trong nội tâm Đằng Thanh Sơn vẫn vô cùng áy náy. Cho dù là qua ba mươi năm Đằng Thanh Sơn vẫn không có cách nào quên được người con gái đã chết trong lòng mình đó.

Thời gian cứ trôi đi, theo đó thời gian tới mười tám tháng chạp càng thêm gần hơn, trên toàn Cửu Châu đại địa cơ hồ nơi nơi đều đang bàn luận về trận chiến cuối cùng của ba lượt đỉnh phong chi chiến, đặc biệt còn bàn sâu sắc về Đằng Thanh Sơn với sự truyền kỳ, cùng với Bùi Tam thần bí một cách đáng sợ, xem rốt cuộc ai có thể thắng, cũng như sau trận chiến ai ngã gục!

Mà bên trong Đông Hoa Uyển, Đằng Thanh Sơn cũng cảm giác được sự căng thẳng của mọi người trong nhà.

Ngày mười sáu tháng chạp, lúc ban đêm

Đằng Thanh Sơn tại giữa thư phòng viết quyền pháp bí tịch.

"Loại quá trình sáng tạo quyền pháp này khiến Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy chính mình càng nắm sâu sắc hơn với nội gia quyền." Sần sật, trong thư phòng ngoại trừ ngọn nến ngẫu nhiên lụp bụp vài tiếng thì cũng chỉ còn tiếng bút lông do Đằng Thanh Sơn viết.

"Đằng Thanh Sơn, có ra uống một chút với ta không?" một đạo thanh âm tại bên tai Đằng Thanh Sơn vang lên.

" Bùi Tam?" Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc, đã trẻ thế này Bùi Tam còn tới đây làm gì.

Bất quá hắn chỉ cười, buông bút lông rồi liền đẩy cửa thư phòng, đi ra ngoài.

Chỉ thấy cách đó không xa, Bùi Tam một thân trường bào vàng nhạt, đang nhàn nhã tự tại giống như tại nhà mình ngồi ở hậu viện phủ đệ Đằng Thanh Sơn mà uống rượu. Hắn cười, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn đang đi tới.

"Ngồi đi" Bùi Tam đem bầu rượu đưa lên cho Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn bưng bầu rượu, đổ ra một chén cho mình." Bùi Tam, chúng ta sắp đánh một trận, không biết hôm nay người đến đây là ...?, Đằng Thanh Sơn cười hỏi.

Bùi Tam bưng chén rượu, ngửa đầu uống cạn, thư thái thở dài một hơi rồi nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Trầm ngâm hồi lâu mới chậm rãi nói: "Đằng Thanh Sơn, ta khiêu chiến ba người. Ba người này thì Hoàng Thiên Cần thật sự ta chẳng coi trọng chút nào, chỉ có người và Tần Thập Thất mới khiến ta có hi vọng. chính là Tần Thập Thất tại trận chiến gần đây lại khiến ta thấy tiếc nuối, hắn không bộc phát ra lực lượng khiến ta thực sự vui mừng. Tuy rằng có thể uy hiếp ta thế nhưng vẫn còn kém một chút.,

"Thế nhưng người lại bất đồng."

"Tốc độ quật khởi của người chính là kẻ khiến ta kinh người....., Bùi Tam cảm thán cười nói," Cùng với Hoàng Thiên Cần và Tần Thập Thất đánh một trận ta đều rất tự tin, căn bản không tin chính mình có thể sẽ chết! Thế nhưng ngày kia cùng với người đánh một trận, ta lại cảm giác được nguy hiểm từ đó...

"Thậm chí nếu ta không cẩn thận sẽ có thể chết đi"

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên nhìn Bùi Tam.

Bùi Tam tiếp tục nói: "Cảnh giới của người ta cũng biết. Có thể đạt tới sinh tử chuyển hoá trong nháy mắt, người tại "Đạo" hiểu được cũng tương đương với ta, đều là tiếp cận với cảnh giới chí cường giả! Bất quá, người cùng ta bất đồng, người đi chính là con đường Nội gia quyền, đem đạo hoàn toàn hóa thành quyền pháp.

Chính vì thế người đối với "Đạo" có lý giải đặc biệt tốt. "Tuy nhiên ta cũng có chỗ đặc thù của ta."

"Thế nhưng tốc độ tiến bộ của Đằng Thanh Sơn người quả là rất kinh người, nói không chừng, đánh một trận sinh tử người cũng có thể đột phá, đạt tới chí cường giả cảnh giới." Bùi Tam cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cười: "Bùi Tam, người khen quá rồi. Không biết người hôm nay đến, là?"

"Ta hôm nay đến, là muốn nhờ người vài chuyện....." Bùi Tam nói.

"Nhờ ta?, Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc.

"Đúng" Bùi Tam gật gật đầu.

"Trận chiến này sinh tử còn không biết. Nếu là Bùi Tam ta bị chết đi, Ta hy vọng Đằng Thanh Sơn người có thể bảo trụ Thiên Thần Cung nhất mạch của ta không bị tuyệt, cho dù chúng chỉ chiếm khu vực nhỏ cũng không sao. Nhưng là..... Ta không nghĩ ta sáng chế mấy mạch, biến mất tại trên toàn Cửu Châu đại địa.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Nếu là chính mình tự nhiên cũng không hy vọng Nội gia quyền nhất mạch đoạn tuyệt.

"Bùi Tam, nếu là ta chết, cũng hy vọng người giúp ta bảo trụ Nội gia quyền nhất mạch" Đằng Thanh Sơn nói.

Kỳ thật hai người đều rõ ràng, để diệt được nhất mạch của mình cũng chỉ có đối phương!

Xem hiện giờ toàn bộ Cửu Châu đại địa, hai người bọn họ chính là mạnh nhất!

"Nhất định." Bùi Tam cười gật đầu.

"Tốt, uống thôi" Đằng Thanh Sơn cười nâng chén, hai người uống một hơi cạn sạch.

"Còn có nữ nhi của ta" Bùi Tam bỗng nhiên nói,

"Ta nếu chết đi, với tính cách của Tuyết Liên, có lẽ nó sẽ hận người tới tận xương, sẽ làm ra một vài chuyện vô lý. Hy vọng người đừng so đo với nó."

Đằng Thanh Sơn cười: "Nàng là sư phụ của Tiểu Quân, chỉ riêng điều này ta nhất định sẽ không hại nàng."

"Ừ." Bùi Tam gật gật đầu.

Sau khi bàn việc này xong, hai cường giả trên đỉnh cao của cả Cửu Châu đại địa liền cùng một chỗ tùy ý uống rượu nói chuyện phiếm, thật giống như bạn tri giao vậy. Mà đám người Lý Quân, Hồng Vũ cũng phát hiện ra ở giữa hậu viện nhà mình lại có Bùi Tam, hơn nữa lại cùng Đằng Thanh Sơn vui vẻ uống rượu.

"Nương, sao lại thế này?" Hồng Sương nghi hoặc nhìn trong đình viện phía xa xa.

Lý Quân nhìn nhìn: "Đi thôi. Chúng ta quay về phòng."

Không ai quấy rầy Đăng Thanh Sơn cùng Bùi Tam.

Đợi đến sau nửa đêm, Đăng Thanh Sơn tùy ý nói một câu: "Bùi Tam, kỳ thật ta vẫn rất kỳ quái một vài chuyện. Người là nghĩ muốn truyền mấy mạch do chính người sáng tạo, khai sáng tông phái cũng không kỳ quái. Nhưng người cũng không phải người muốn tranh bá thiên hạ. Nhưng lại rõ ràng muốn diệt Ma Ni Tự, rốt cuộc người cùng với Ma Ni Tự này có thâm cừu đại hận gì mà khiến bản thân phía hao hết nhiều tâm huyết như vậy?"

"Hơn nữa người còn tại Thiên Thần Cung tạo ra thiên tông nhất mạch, để cho công pháp Phật tông của Ma Ni Tự Phật được truyền thừa, đây là vì sao?"

Ngửa đầu nhìn bầu trời đêm vô tận, trầm mặc hồi lâu, hơn nữa lại uống cạn ba chén rượu, lúc này Bùi Tam mới mở miệng nói: "Đăng Thanh Sơn, tâm sự này ta ghen ở trong lòng mình đã lâu lắm, lâu lắm rồi."

"Người đã muốn biết, ta liền nói cho người vậy."

Bùi Tam nhìn về phía Đăng Thanh Sơn, mỉm cười, "Đăng Thanh Sơn, người hẳn là biết, nghìn năm qua, khi đạt tới tiên thiên cảnh giới thì tốc độ của người cũng chỉ là xếp thứ hai."

"Thứ nhất chính là yêu tăng Hạng Phàm Trần năm đó."

Bùi Tam chậm rãi nói: "Ta chính là Hạng Phàm Trần."

"Cái gì!" Cả người Đăng Thanh Sơn giật bắn, giống như lôi điện tại trong đầu nổ bùng một tiếng, người có sắc thái truyền kỳ năm đó - yêu tăng Hạng Phàm Trần không ngờ lại chính là Bùi Tam?

"Người, Hạng Phàm Trần?" Đăng Thanh Sơn vẫn cảm thấy không thể tin.

"Rất kỳ quái sao?" Bùi Tam nhìn phương Tây.

"Tu luyện Phật tông, trọng Nê Hoàn Cung sẽ tu luyện ra xá lợi tử. Cùng với đạo gia nhất mạch, cùng với Nội gia quyền nhất mạch của người cũng không giống. Bởi vì coi trọng Nê Hoàn Cung cho nên bên trong Ma Ni Tự đã sáng chế ra một phương pháp chuyển thể! Có thể giúp người chuyển thể, lại còn giữ nguyên trí nhớ kiếp trước."

Đăng Thanh Sơn cả kinh.

Chính mình chính là chuyển thể, vả lại giữ lại trí nhớ. Bất quá, chính mình là từ địa cầu tới.

"Thành công, liền được xưng là chuyển thể Lạt Ma!" Bùi Tam cảm thán nói,

"Loại phương pháp chuyển thể này phi thường nguy hiểm. Hư Cảnh Phật tông đại sư tiến hành chuyển thể, chỉ sợ mười người mới có một người thành công! Còn Động Hư cảnh giới Phật tông đại sư tiến hành chuyển thể lại có một nửa thành công."

Đăng Thanh Sơn khẽ gật đầu, nguyên lai chuyển thể đều không phải là trăm phần trăm thành công.

Nếu thật sự có thể dễ dàng thành công thì Ma Ni Tự thật sự là đáng sợ.

"Hơn nữa không quản là ai, nhiều nhất chỉ có thể chuyển thể một lần, Lần thứ hai, hẳn phải chết không thể nghi ngờ." Bùi Tam thở dài một tiếng,

"Có thể đây là thiên địa hạn chế."

"Đăng Thanh Sơn, người cũng biết, lúc trước ta diệt Ma Ni Tự, số Hư Cảnh duy nhất cùng thời ta còn sống chính là Phàm Không." Bùi Tam nhìn về phía Đăng Thanh Sơn, "Hắn cũng là chuyển thể Lạt Ma, năm đó ta tại Ma Ni Tự thì Phàm Không chính là tiểu sư đệ của ta, có quan hệ rất tốt với ta. Người cũng thấy rõ ràng ta cũng không giết chết hắn."

Đăng Thanh Sơn giật mình.

Sư đệ?

Phàm Không, Phàm Trần?

Thì ra là thế.

"Về phần ta giết chết, kẻ tên là Liễu Nguyên, hoàng bào tăng nhân chính là sư thúc của ta năm đó." Bùi Tam chậm rãi nói, "Kiếp trước, ta là Hạng Phàm Trần. Người hẳn là biết, ta vì cái gì bị xưng là yêu tăng rồi chứ".

Đăng Thanh Sơn gật gật đầu.

Cái tên Phàm Trần so với tăng nhân bình thường không dính máu thì khác một trời một vực, hẳn tạo ra một đợt huyết vũ tinh phong, lại giết không ít người của Ma Ni Tự.

"Ta hận người của Ma Ni Tự, ta hận nhất chính là tên Liễu Nguyên kia." Hai tròng mắt Bùi Tam lóe hàn quang.

"Áp chế tính tình bản thân của con người, diệt sạch nhân tính, ta nghĩ phật tông có cũng thể mà không có cũng vậy. Năm đó Thích Ca tổ sư sáng tạo Ma Ni Tự, rất nhiều điều cấm cản bản không có, đều là người sau không ngừng tăng thêm. Vì thế Ma Ni Tự..... Nên diệt sạch!".

"Đáng tiếc nhất chính là, năm đó tu luyện Kim Thân Phật Đà." Bùi Tam lắc đầu thở dài,

"Tuy rằng đây là thần cấp bí điển, nhưng là đây lại chính là đạo mà Thích Ca tổ sư đạt tới chí cường giả, ta không phải Thích Ca tổ sư, thích hợp với chính bản thân mới là tốt nhất. Ta đi cường tu Kim Thân Phật Đà, cho dù là miễn cưỡng đột phá đạt tới Động Hư cảnh giới nhưng cũng vô pháp để tiếp tục đề cao."

Đăng Thanh Sơn khẽ gật đầu, hẳn đã đạt tới cảnh giới như thế nên cũng tự hiểu được.

Một quyển sách, người đọc có kỹ thể nào nhưng để hiểu tường tận thì chẳng bao giờ bằng kẻ tự viết ra.

Cho nên, biện pháp tốt nhất, là chính mình đi viết một quyển sách! Đi con đường của mình! Đây cũng là nguyên nhân năm đó ta nhắc nhở người, ngàn vạn lần đừng học thần cấp bí điển, chớ đi theo đường cũ của người khác. Đó là tai họa của chính bản thân ta." Bùi Tam lắc đầu nói, "Đáng tiếc, ta tu luyện Phật tông phương pháp tới rất sâu, căn bản không thể chuyển sang tu đạo gia..." Cho nên ta nghĩ phương pháp để đi con đường của chính mình."

"Vì thế..... Có Mật Tông."

Bùi Tam cười nhạt nói, "Mật Tông, chính là ta căn cứ phương pháp Phật tông, lấy chính chút linh ngộ của mình sáng tạo ra. Ta đem Ma Ni Tự tu luyện, xưng là thiên tông, Của ta là Mật Tông, hai cái đều là Phật tông."

Đăng Thanh Sơn âm thầm gật đầu.

"Đáng tiếc, học Kim Thân Phật Đà cho dù là ta sáng chế phương pháp Mật Tông, bởi vì chịu phương pháp Phật tông ảnh hưởng quá lớn, căn bản không thể đem con đường của mình đi đến thành công." Bùi Tam lắc đầu thở dài nói, "Khi đó ta cũng không có đối thủ, Cho nên, ta quyết định liều đánh cược một phen, chuyển thể."

Đăng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Động Hư Phật tông đại sư, chuyển thể cũng chỉ có một nửa có thể thành công.

"Ông trời cũng không diệt ta, ta chuyển thể thành công, trở thành con thứ ba của Bùi gia." Bùi Tam cười nhẹ nói, "Lúc này Nê Hoàn Cung của ta, đan điền vân vân đều giống với trẻ con thường. Ta hoàn toàn có thể lựa chọn tu luyện Phật tông, hay là đạo gia."

"Vì thế, ta chọn đạo gia nhất mạch."

"Ta tham khảo đạo gia bí tịch bình thường, tiên thiên đạo gia bí tịch. Về phần bí tịch Hư Cảnh cùng với Động Hư ta cũng chưa để ý tới, đi khắp thiên nam địa bắc, quan sát cỏ cây chim muông, chim bay cá nhảy, ta toàn bộ dựa theo ta chính mình mà linh ngộ, đi sáng tạo, đi chính con đường của mình." Bùi Tam đậm cười nói, "Tuy rằng ta sáng chế nhiều loại đường, nhưng là vài loại này hợp lại có thể gọi chung là vạn thú chi đạo!"

Cũng là đạo ta giết chết ” Liễu Nguyên, tiêu diệt Ma Ni Tự ” kia,.

Hai trông mắt Bùi Tam sáng quắc nói.

566. Chương 24: Nâng Cốc Dạ Đàm

”Đăng Thanh Sơn, Ngày mười tám tháng chạp, tại Bạch Mã hồ hãy đánh một trận! Người ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng.” Bùi Tam nói.

Đăng Thanh Sơn hiểu được ý tứ Bùi Tam.

Hiện giờ thực lực của chính mình, tự nhiên là sẽ không làm Bùi Tam thất vọng nhưng là nếu đến lúc đó Đăng Thanh Sơn cố ý không đánh, học ”Hoàng Thiên Cầm” thì Bùi Tam một chút biện pháp đối phó cũng đều không có. Đối phó Hoàng Thiên Cầm, Bùi Tam có thể giết chết. Nhưng nếu Đăng Thanh Sơn không đánh, Bùi Tam căn bản không thể giết chết Đăng Thanh Sơn.

”Ta cũng chờ mong trận chiến ấy.” Đăng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam.

”Tốt lắm.”.

Bùi Tam mặt đang nghiêm túc, nhất thời tươi cười, uống một chén rượu. Mà Đăng Thanh Sơn cũng uống một chén rượu.

”Hôm nay, chúng ta cùng nhau uống rượu. Nhưng ngày mười tám tháng chạp là quyết chiến sinh tử.” Bùi Tam nâng chén ”Đăng Thanh Sơn, Bùi Tam ta rất là bội phục người, nào hãy cạn một ly.”.

”Nào, cạn ly.” Đăng Thanh Sơn cũng nâng chén.

Hai người uống một hơi cạn sạch.

Lập tức Bùi Tam vui sướng cười lớn.

Thời gian trôi rất nhanh. Ngày mười bảy tháng chạp, thời tiết âm u .

Vĩnh Yên quận, trong một ngọn tháp ở Quy Nguyên Tông.

Đồ là một toà nhà hình tháp, bên trong đó là vô số kẻ hủ tro cốt, mà giờ phút này một đạo màu xám lưu quang từ không trung nhanh chóng bay đến trước một toà nhà hình tháp. Đúng là Đăng Thanh Sơn cầm trong tay cái giỏ trúc, trong cái giỏ trúc có hương nến, rượu, cùng rất nhiều tế phẩm.

Tuy rằng toà nhà hình tháp trong có binh vệ, nhưng là do binh vệ căn bản không thấy được Đăng Thanh Sơn.

”Tại đây!”.

Đăng Thanh Sơn dùng thể giới lực đảo qua, liền phát hiện ra bằng ngọc thạch dùng để tạo ra hủ tro cốt, tại đây sắp xếp thứ mười tại giữa lầu ba một toà nhà hình tháp, Đăng Thanh Sơn lặng lẽ đứng trước tấm bia đá, tấm bia đá có rất nhiều tên, cái tên thứ mười bảy ”Gia Cát thanh”.

Đăng Thanh Sơn ánh mắt dừng lại ở hủ tro cốt làm bằng ngọc thạch trong suốt vô cùng hiếm thấy, trên hủ tro cốt có ba từ ”Gia Cát thanh” Mà ở phía bên phải ở góc trên còn có ”Cha - Gia Cát Nguyên Hồng lưu tự” vài chữ rất nhỏ. Trong toàn bộ toà nhà hình tháp rất là lạnh lẽo, chỉ có trước mộ bia có lư một chút hương nến linh tinh .

”Thanh thanh”, Đăng Thanh Sơn ngồi xổm xuống, tự tay bày tế phẩm, châm ngọn nến.

”Ta ngày mai, sẽ cùng với Bùi Tam đánh một trận.” Đăng Thanh Sơn một bên bày tế phẩm, một bên nhẹ giọng nói ”Chờ đại chiến xong, huynh sẽ đến nhìn muội . Nếu huynh không có tới, cũng tốt, chúng ta sẽ có thể gặp mặt .”.

Đăng Thanh Sơn làm xong mọi việc.Yên lặng đứng trước hủ tro cốt của Gia Cát Thanh, nhìn hồi lâu, đến khi nến cháy đến còn phân nửa, Đăng Thanh Sơn mới rời khỏi toà nhà hình tháp.

Ngày mười tám Tháng chạp!

Một ngày đủ để làm cả Cửu Châu đại địa sôi trào!

Cũng là ngày mà vô số vũ giả trên toàn Cửu Châu đại địa chờ mong ! Không biết có bao nhiêu người từ trước ngày mười tám tháng chạp bắt đầu điên cuồng hướng về phía Bạch Mã hồ. Hiện giờ chung quanh Bạch Mã hồ đã tụ tập hàng ngàn vạn người, trong đó có không ít đệ tử Hình Ý Môn.

Bầu trời đêm xuất hiện một tia mờ sáng, bên Hình Ý Môn bắt đầu dần dần ồn ào lên, hơn mười vạn đệ tử đều biết hôm nay là ngày Đẳng Thanh Sơn cùng với Bùi Tam quyết chiến, sáng sớm còn có vô số các đệ tử đàm luận sắp tới sẽ phát sinh cái gì.

Đông Hoa Uyển, chỗ ở Đẳng Thanh Sơn.

Nơi này rất yên lặng.

"Tú Tú, ăn nhiều một chút." Trong gian nhà chính, Đẳng Thanh Sơn cùng mọi người vây quanh một cái bàn ăn điểm tâm, Đẳng Thanh Sơn đem một miếng bánh nướng đút cho nha đầu Tú Tú.

"Cám ơn gia gia." Tú Tú thanh thúy hô.

Đẳng Thanh Sơn không khỏi cười.

"Về sau con đều phải cùng với gia gia ăn cơm, mẹ không cho phép con ăn đồ ngọt ." Tú Tú cố lấy cái miệng nhỏ nhắn nói ra câu này nhất thời làm trên bàn không ít người đều cười rộ lên, bên cạnh Lý Quân lại sờ đầu Tú Tú nói:"Tú Tú nói rất đúng, về sau mỗi ngày đều cùng với gia gia ăn cơm.

Đẳng Thanh Sơn mỉm cười.

Nhìn một bên cha mẹ, thê tử, cùng với cháu nội trong lòng rất ấm áp.

Đây là nhà!

Là nhà của Đẳng Thanh Sơn!

Bữa điểm tâm này ăn rất lâu.

"Tốt lắm, nên xuất phát thôi." Đẳng Thanh Sơn đứng dậy, bên ngoài lúc này đã có không ít người đang chờ , tam đại đồ đệ, Đẳng Thú, Tiết Tân, Dương Đông, cùng người nhà bọn họ, còn có Đẳng Hồ biểu ca Đẳng Thanh Sơn, cùng với ngoại công Đẳng Văn Long vân vân một đám người, tất cả mọi người đều ở bên ngoài chờ, không có quấy rầy Đẳng Thanh Sơn cùng người nhà ăn một chút điểm tâm.

Lục Túc Dao Trì đã ở một bên đợi, thậm chí bên cạnh còn có Cuồng Phong Ưng.

Gặp Đẳng Thanh Sơn đi tới.

"Sư phó!" Đẳng Thú, Tiết Tân, Dương Đông ba người đều cung kính hành lễ.

"Các con chờ ta một chút." Đẳng Thanh Sơn xoay người đi tới thư phòng, một lát sau tay cầm ba bản bí tịch thật dày lại đây .

"A Thú, các con hãy xem." Đẳng Thanh Sơn trịnh trọng nói "đây là ba bản bí tịch, phân biệt là Sinh Chi Đạo, Tử Chi Đạo cùng với Tam Thể Thức Tường Giải, bí tịch rất cuộc nên tên gì ta cũng chưa nghĩ tới. Bất quá ba bản bí tịch này chính là tinh hoa sở ngộ của ta."

Đẳng Thú, Tiết Tân, Dương Đông ba người không khỏi nín thở.

Bọn họ sớm biết rằng.....,

Tam thể thức là căn nguyên của Hình Ý Quyền, sư phụ bọn họ tự tay viết ra Tam Thể Thức Tường Giải khẳng định tầm quan trọng của bản bí tịch.

"ba bản bí tịch này, các con phân biệt mỗi người cầm lấy một quyển, tiến hành sao chép một bản làm trấn môn chi bảo. Đem nguyên bản giao cho sư mẫu bảo quản." Đẳng Thanh Sơn trịnh trọng nói "Nhớ kỹ, các con cần phải tự tay đi sao. Không được mượn tay người khác."

"Dạ, sư phụ."

Ba người trịnh trọng phân biệt tiếp nhận một quyển bí tịch.

Hao phí của Đẳng Thanh Sơn gần hai tháng, viết ba bản bí tịch, cũng đại biểu hiện giờ Hình Ý Môn bí tịch đỉnh phong, là trấn môn chi bảo.

Na.

"Ngoại công." Đẳng Thanh Sơn nhìn về ngoại công cách đó không xa, mỉm cười.

"Thanh Sơn." Đẳng Vân Long tuy rằng đã qua trăm tuổi, nhưng tinh thần cũng rất tốt, vỗ một chút vào bả vai Đẳng Thanh Sơn, "Ngoại công cũng đi xem cuộc chiến, con hãy cố gắng đánh cho tốt".

"Vâng." Đẳng Thanh Sơn gật đầu.

Theo sau là một đám người Hình Ý Môn do Đẳng Thanh Sơn dẫn dắt, gần như trên vạn người đều cưỡi ngựa hướng Bạch Mã tiến đến. Bạch Mã hồ ngay tại bên cạnh Đại Duyên Sơn cách Đại Duyên Sơn cũng không xa, lấy tốc độ thượng đẳng chiến mã Hình Ý Môn, đại khái khoảng nửa canh giờ là có thể chạy tới.

Bạch Mã hồ tuy rằng phạm vi hơn mười dặm, nhưng hiện giờ bốn phía ven hồ lại tụ tập vô số người đến từ thiên nam địa bắc khắp Cửu Châu, còn có không ít người trực tiếp lộng thuyền lớn tại Bạch Mã hồ, trực tiếp ở trên thuyền xem cuộc chiến. Tuy rằng giữa Bạch Mã hồ có một tòa tiểu đảo, nhưng không ai dám lại gần.

Bởi vì mọi người cũng sợ bị hai đại siêu cấp cường giả chiến đấu lan đến.

"Hôm nay trời âm u , không biết sẽ có mưa không?"

"Ai biết được."

Bỗng nhiên trong đó một gã thanh niên chỉ phía xa xa hô:"Mau nhìn, bên kia là Hình Ý Môn nhân mã, oa, thiệt nhiều người. Liếc mắt một cái nhìn không thấy đầu đầu!" Chỉ thấy xa xa trên quan đạo có rất nhiều kỵ binh uốn lượn nhanh chóng chạy tới. Cầm đầu còn có một cây quân kỳ tung bay Hình Ý Môn Huyết Lang quân.

Còn đội ngũ trên không, có Lục Túc Dao Trì phi hành cùng với Cuồng Phong Ưng.

Một thân áo bào trắng, Đẳng Thanh Sơn lưng đeo Luân Hồi Thương cùng với thê tử Lý Quân, ở dưới có rất nhiều tiếng nghị luận .

"Là Đẳng Thanh Sơn!"

"Là Đẳng Thanh Sơn!!!"

Không ít người lập tức kinh hô đứng lên.

"Ở đâu, đâu? Đẳng Thanh Sơn ở đâu?" Có người kích động cực kỳ.

"Đẳng Thanh Sơn!"

Vô số người sùng bái Đẳng Thanh Sơn hoặc là vũ giả hoặc là rất nhiều thiếu niên Cửu Châu đại địa có giấc mộng được như Đẳng Thanh Sơn, vừa thấy Đẳng Thanh Sơn, mỗi người kích động như điên. Tại trong lòng bọn họ, đã sớm đem Đẳng Thanh Sơn trở thành thần linh nên rất sùng bái.

"Nhìn kia, lưng đeo trường thương , áo trắng chính là Đẳng Thanh Sơn." Một gã tóc hoa râm, thân thể cường tráng, trên mặt có một vết sẹo lão giả kích động quát," Đẳng Thanh Sơn này là cùng với ta xưng huynh gọi đệ .".

"Người cũng đừng thổi phồng ." Có một gã mập mạp cười nhạo nói.

"Thổi phồng gì?" lão giả cường tráng trừng mắt, nhất thời phía sau hắn hơn mười tráng hán lập tức trừng mắt, mập mạp sợ tới mức nhảy dựng. Hơn mười tráng hán trong đó có một người tự hào nói:"Vị này, chính là Bạch Mã Bang Đại đương gia Lưu tam gia. Năm đó khi Đẳng gia trang ở Nghi Thành. Đẳng môn chủ năm đó cùng với Lưu tam gia cùng nhau uống rượu, xưng huynh gọi đệ!,,.

”Bạch Mã Bang Lưu tam gia?” Chung quanh không ít người nhìn qua.

Lão giả Lưu tam gia sang sảng cười, chấp tay hướng chung quanh nói:”Tại hạ đúng là Lưu Tam, lần này Đẳng môn chủ có thể cùng Bùi cung chủ tại Bạch Mã hồ đánh một trận. Ta cũng nở mày nở mặt, trong đảo nhỏ tất cả huynh đệ Bạch Mã Bang đều đã rút khỏi. Đẳng môn chủ dù sao nằm đó cùng với Lưu Tam ta xưng huynh gọi đệ, đừng nói một cái đảo nhỏ, cho dù là dâng toàn mọi thứ trong đại chiến lần này, ta Lưu Tam cũng nguyện ý.”

”Nguyên lai Bạch Mã hồ là địa bàn của Lưu tam gia”.

”Ha ha, về sau, Bạch Mã Bang đã có thể thanh danh đại chấn.” Chung quanh lớn tiếng nghị luận.

Chung quanh nhất thời không ít người cùng với Lưu tam gia chào hỏi.

Lưu tam gia, vốn tại Nghi Thành Bạch Mã Bang là một gã Đại đương gia mà thôi, nói thẳng ra là một tên thổ phỉ đầu lĩnh. Nhưng hiện tại cùng với đỉnh phong cường giả của Cửu Châu đại địa - Đẳng Thanh Sơn có quan hệ, địa vị lập tức lên cao. Hơn nữa Bạch Mã hồ lại là chiến trường của Đẳng Thanh Sơn cùng Bùi Tam. Bạch Mã Bang về sau cũng tự nhiên có tính đặc thù.

”Nhìn xem, phía sau Đẳng Thanh Sơn hán tử kia chính là cha của Đẳng Thanh Sơn, Đẳng Vinh Phàm, Đẳng gia trang đều là hảo hán. Còn lão nhân đầu bạc, chính là Đẳng Vân Long. lão tộc trưởng Đẳng gia trang, nằm đó cùng với ta không hề thiếu giao tình.” Lưu tam gia ha ha cười.

Tại Bạch Mã hồ đánh một trận, Lưu tam gia thật ra rất vui vẻ.

Dù sao chờ khi trận chiến kết thúc, đảo nhỏ vẫn là của hắn.

Tại ngàn vạn người nghị luận, Đẳng Thanh Sơn cùng người nhà tại nơi mà Hình Ý Môn đã sớm chuẩn bị một lầu các rất tốt ở ven hồ.

”Thiên Thần Cung còn chưa tới.” Hồng Vũ nhìn nhìn bên ngoài.

Mà Đẳng Thanh Sơn bên cạnh là Luân Hồi Thương, lẳng lặng ngồi ở bên cạnh bàn, bưng chén trà, nhẹ nhàng uống trà, bình tĩnh chờ đợi. Lúc này Đẳng Thanh Sơn tâm cảnh dần dần bình phục, dần dần bắt đầu điều chỉnh. Nên vì sắp bắt đầu một hồi đỉnh phong quyết đấu mà chuẩn bị.

”Tiểu Thanh hôm nay như thế nào không xuất hiện?”

”Không biết.”

Phía sau truyền đến tiếng nghị luận âm.

Đẳng Thanh Sơn yên lặng chờ đợi thời điểm, trên toàn Cửu Châu đại địa, không ít Hư Cảnh cường giả cũng chạy đến.

”Đẳng Thanh Sơn cùng với Bùi Tam muốn liều chết đánh một trận, nghĩ muốn đạt tới chí cường giả? chí cường giả không dễ dàng đạt được đâu? Từ Thích Ca tổ sư đã hai ngàn nhiều năm không ai đạt tới chí cường giả cảnh giới.” Vũ Hoàng Môn Liễu Hạ, đứng ở giữa không trung quan sát phía dưới bên cạnh hắn là Vũ Phụng.

”Liều trường lão, người nói cuộc chiến này ai chết ai sống?” Vũ Phụng dò hỏi.

Liễu Hạ cười lạnh một tiếng:”Bùi Tam hại chết sư bá, Đẳng Thanh Sơn này cũng không phải là người tốt không quản ai chết đối với Vũ Hoàng Môn mà nói đều là chuyện tốt. Hy vọng bọn họ cùng đồng quy vu tận.”

”Ân?... Vũ Phụng kinh ngạc nhìn về phía xa xa.

”Yêu long?” Liễu Hạ chấn động nhìn.

Chỉ thấy xa xa giữa không trung giữa tầng mây uốn lượn xoay quanh là một thân long, đúng là Tử Tích yêu long của Đại Duyên Sơn, long lân tím đen tại giữa tầng mây cũng phản xạ ra hàn quang lạnh như băng, những người chưa chứng kiến yêu long đều kinh hô.

”Nhìn bên kia.” Bạch Mã ven hồ, vô số người ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy xa xa, hai luồng cự đại hỏa diễm phi hành mà đến, nhìn kỹ, đúng là hai con Bất Tử Phượng Hoàng khổng lồ.

”Hai con Bất Tử Phượng Hoàng.”

Không ngờ có hai con.

”Là Bất Tử Phượng Hoàng của Hình Ý Môn!” vô số âm thanh kinh hô vang lên, hai con Bất Tử Phượng Hoàng bay về phía Đằng Thanh Sơn giữa tòa lầu các.

Hai con Bất Tử Phượng Hoàng, yêu long hiện thân hiển nhiên ở đây không ít người kích động

”Nhìn xem, bên kia còn có một đầu yêu long ở phía nam ”

Vô số người tại bầu trời cẩn thận quan khán quả nhiên phát hiện giữa mây mù đang có một Yêu long màu đen này trên lưng chính có một gã gầy gò lão giả khoanh chân ngồi. Đúng là man hoang man tộc, thần miếu đại trưởng lão. Lão giả cúi đầu quan sát phía dưới Bạch Mã hồ Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam quyết đấu sinh tử.

Trưởng lão Man Tộc vừa đến cũng phải giật mình kinh hô một tiếng:

”Không phải trong quá khứ bọn họ liên thủ đánh tới Thần miếu chúng ta hay sao chứ? Không ngờ lần này lại tự giết lẫn nhau. Ngoại giới quả nhiên là hỗn loạn”.

Hiện tại trong đám người cuộn cuộn ven Bạch Mã Hồ có lần không ít cường giả, thậm chí là Hư Cảnh.

”Thanh Sơn, đối thủ của ngươi lần này là Bùi Tam, hy vọng là ngươi có thể chiến thắng”. Vân Mộng Chiến Thần cả đầu bạc trắng, thân thể trắng kiện lưng hùm vai gấu xen lẫn trong đám người yên lặng quan sát.

Cách chỗ Vân Mộng Chiến Thần đại khái ba dặm, tại một địa phương không vắng vẻ đang có một người đứng. Người này một thân trường bào màu xám bạc, lưng đeo một thanh tử kiếm, biểu tình lãnh khốc phẳng phất như hắc chính là một thanh cự kiếm khiến không ai dám tới gần.

Chính là Minh Nguyệt Đảo Hoàng Phủ Ngọc Giang.

Từ lần gần đây nhất bị Đằng Thanh Sơn đả kích, Hoàng Phủ Ngọc Giang cảm thấy mình chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng. Bởi vì Đằng Thanh Sơn bay về phương Nam nên khi hắc rời Minh Nguyệt Đảo cũng nhắm phương Nam một đường chạy tới. Rốt cuộc cũng tới được Cửu Châu đại địa. Tiến nhập Cửu Châu đại địa hắc mới chân chính hiểu được cái gì gọi là phồn hoa, cái gì gọi là chật hẹp nhỏ bé.

”Chỉ trong phạm vi lĩnh vực cảm ứng của ta đã có mười sáu vị Hư Cảnh cường giả”. Hoàng Phủ Ngọc Giang trong lòng chấn động.

Đây chính là Cửu Châu!

Tại Minh Nguyệt Đảo, đạt tới Hư Cảnh thì đã là vô địch, nhưng tại Cửu Châu thì không.

”Đằng Thanh Sơn”. Hoàng Phủ Ngọc Giang nhìn tòa lầu các ven hồ đằng xa:”Nguyên lai ngươi đã là tới đỉnh phong cường giả tại Cửu Châu đại địa. Đối thủ của ngươi hôm nay cũng đồng dạng như vậy. Chẳng qua tin tưởng rằng ngươi nhất định sẽ thắng”. Hoàng Phủ Ngọc Giang thầm nói trong lòng. Bị Đằng Thanh Sơn đả kích hai lần, hắc sớm đã coi Đằng Thanh Sơn là kẻ sáng tạo kì tích.

Thế nên hắc đối với Đằng Thanh Sơn phi thường tin tưởng.

Trên toàn Cửu Châu đại địa, từ người thường đến vũ giả, hoặc là Hư Cảnh cường giả, thậm chí một ít yêu thú thu được tin tức cũng đều tập trung về Bạch Mã Hồ. Một canh giờ sau, tại Bạch Mã Hồ đã tề tụ được hơn phân nửa cao thủ của cả Cửu Châu đại địa.

”Là Thiên Thần Cung”.

”Người của Thiên Thần Cung đến”.

Không ít người kinh hô, chỉ thấy Lôi Điện Thần Ưng từ đằng xa đang phi hành tới. Mà Bùi Tam một thân kim sắc trường bào lại nắm tay nữ nhi chậm rãi bay tới. Bên cạnh còn có mấy vị đệ tử của hắc: Tô Mộng Đặc, Lý Triều, Ô Hưu còn có huynh đệ của hắc là Bùi Hạo.

”Đó là Bùi Tam? “. Hiển nhiên tại ven bờ Bạch Mã Hồ lúc này có không ít người đã từng thấy qua Bùi Tam.

Giữa không trung. Bùi Tam quay đầu nhìn lại nữ nhi Bùi Tuyết Liên, Bùi Tuyết Liên cũng nhìn cha nàng.

”Phụ thân, con chờ người trở về. Chỉ cần người còn sống trở về, trong vòng ba năm con sẽ lập gia đình”. Bùi Tuyết Liên nói.

Bùi Tam không khỏi cười nói:”Người cuối cùng cũng chịu lập gia đình”. Bùi Tuyết Liên thời trẻ từng trải qua một lần suy sụp tình cảm, thế nên từ đó về sau nàng tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện hôn nhân gả chồng. Tuy rằng nói Bùi Tuyết Liên tuổi đã lớn, nhưng một khi đạt tới Tiên Thiên là có thể bảo trì dung mạo hình dáng cơ hồ không có gì biến hóa.

Thế nên Tiên Thiên cường giả đối với chuyện hôn nhân tình cảm, tuổi tác không thành vấn đề. (sửng thế)

”Ân”. Bùi Tuyết Liên gật đầu nhìn phụ thân.

”Ha ha...”. Bùi Tam hướng qua đám đồ đệ cười nói:”Khi cuộc chiến này chấm dứt, ta sẽ xem hai người các người lập gia thất đi”.

Lý Triều cùng Bùi Tuyết Liên nhất thời có chút sững sờ, liếc mắt nhìn nhau.

Lý Triều tuy rằng đã lớn tuổi nhưng vẫn lẻ loi một mình.

Thế nên cảm tình giữa hai người quả thật rất khó nói, dù sao thì cũng là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên.

”Ha ha...”. Bùi Tam không khỏi cười to:”Hãy chờ ta trở về rồi thành hôn luôn đi đây”. Nói xong, Bùi Tam hướng Bạch Mã Hồ bay đi.

Bên trong một tòa lầu các ven bờ Bạch Mã Hồ.

Vốn đang bình tĩnh ngồi uống trà, chứng kiến Bùi Tam bay về phía Bạch Mã Hồ, Đẳng Thanh Sơn không khỏi nhìn thoáng qua Lý Quân bên cạnh, duỗi tay nắm lấy bàn tay Lý Quân.

”Ta phải đi rồi”. Đẳng Thanh Sơn nhẹ nhàng nói.

”Thiếp chờ chàng trở về”. Lý Quân cũng nhẹ nhàng nói.

Đẳng Thanh Sơn gật gù đầu, đứng lên nhìn thoáng qua phụ thân Đẳng Vĩnh Phàm cùng mẫu thân Viên Lan, nhi tử Hồng Vũ, nữ nhi Hồng Sương, còn có tiểu hài tử chưa hiểu việc Tú Tú. Nha đầu này cũng nhìn lại hần, đối mặt sự quan tâm lo lắng của mọi người, Đẳng Thanh Sơn mỉm cười:”Chờ ta trở về”.

Nói xong, Đẳng Thanh Sơn cất bước bay ra khỏi lầu các.

”Um”.

”Rống”.

Chỉ thấy phía trên lầu các, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, Phượng Hoàng Chi Mẩu, Lục Túc Dao Trì còn có Cuồng Phong Ứng đều nhìn Đẳng Thanh Sơn.

Đẳng Thanh Sơn hướng về phía bọn họ hiển lộ bộ mặt tươi cười, liền đáp xuống phía trên mặt Bạch Mã Hồ.

Lúc này, Bạch Mã Hồ rất nhanh trở nên yên lặng không có lấy một tia thanh âm.

Chỉ thấy Bùi Tam ở mặt hồ phía Bắc, còn Đẳng Thanh Sơn ở mặt hồ phía Nam. Hai người đều bước trên mặt hồ hướng trung ương đi đến. Tốc độ hai người cũng không nhanh nhưng từng bước đi dường như ẩn chứa một loại ma lực kì dị.

Ông Ông.

Trên mặt hồ nổi lên từng đợt sóng gợn biến hóa không ngừng, khiến không ít người quan chiến cảm thấy tựa hồ cả thiên địa đều đã tiêu thất, chỉ còn cái loại sóng gợn phức tạp này cùng hai người Đẳng Thanh Sơn, Bùi Tam đang chậm rãi di chuyển.

”Thủ đoạn thật lợi hại”. Hoàng Phủ Ngọc Giang sợ ngây người.

”Đây là thực lực tiếp cận Chí Cường Giả”. Giữa không trung, Liễu Hạ không khỏi lẩm bẩm nói. Liễu Hạ bên cạnh tuy rằng muốn phản bác nhưng lại nói không nên lời.

Toàn bộ khu vực ven bờ Bạch Mã Hồ, ngoại trừ Hư Cảnh cường giả, phàm là Tiên Thiên trở xuống, tinh thần đều bị ảnh hưởng. Trong ánh mắt kia ẩn chứa ma lực, mặt nước sóng gợn cùng với sóng gợn sinh được ra từ hai điểm. Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam cơ hồ đều tan thành hư vô trong thiên địa.

Hô ~ Hô.

Đằng Thanh Sơn lắng nghe tiếng gió, tay cầm Luân Hồi Thương, yên lặng đi tới.

”Chiến!”.

Đằng Thanh Sơn tuy rằng không có ý nhìn Bùi Tam đằng xa, nhưng tinh thần lại cảm ứng được một cỗ cường đại khí tức trước mặt. Chậm rãi bước đi trên mặt hồ, tâm cảnh Đằng Thanh Sơn lại chậm rãi biến hóa, trở nên bình tĩnh, trở nên không có một tia cảm xúc, hẳn hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Chậm rãi đi từng bước một.

Cả hai đều như vậy.

Bọn họ đều biết thực lực song phương tương đương, thế nên một khi chiến đấu thì tâm cảnh, trạng thái là phi thường trọng yếu. Thế nên bọn họ đều lựa chọn đi bộ để không ngừng điều chỉnh, không ngừng mài dũa cho tới lúc đạt tới trạng thái tốt nhất!

Chỉ khi gặp được đối thủ chân chính thì hai người mới làm như vậy.

Cũng không biết đã đi được bao lâu.

Đình!

Tại thời điểm song phương cách nhau đại khái nửa dặm, Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam đều dừng lại, giằng co từ xa.

Mà bởi vì đột sóng gợn sinh ra do hai người bước đi cũng đình chỉ, thế nên nghìn vạn con người vốn bị ảnh hưởng tinh thần cũng đều tỉnh táo lại, tựa hồ trong nháy mắt, đang như biến mất khỏi trời đất nay người vậy xem đều đã nhìn rõ mọi thứ lại.

Mọi người đều khiếp sợ nhìn nhau.

”Vừa rồi người có phát hiện là thiên địa xung quanh đều biến mất, chỉ còn lại hai người bọn họ cùng đột sóng gợn đó.

”Đúng, ta cứ nghĩ là ảo giác, không ngờ người cũng như vậy”.

Nghìn vạn con người đều cảm thấy khiếp sợ, nguyên lai tất cả mọi người đều bị ảnh hưởng, đều cảm thấy bất khả tư nghị. Mị lực đạt tới cảnh giới như vậy quả thực không thể tưởng tượng được.

Trên Bạch Mã Hồ.

Giờ không ngừng thổi, tâm cảnh Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam đều đã đạt tới trạng thái thông suốt, viên mãn, tinh thần không còn vướng bận.

Lúc này trong đầu bọn họ chỉ còn một việc:Chiến!

Xa xa quan chiến, Đằng Thanh Sơn một nhà đều đang lo lắng cho Đằng Thanh Sơn. Mà ở giữa không trung, Thiên Thần Cung một phương cũng đồng dạng lo lắng cho Bùi Tam. Bọn họ cũng đều biết rằng tuy thân nhân của họ đều là những tối đỉnh phong cường giả trên toàn Cửu Châu đại địa, thế nhưng cả hai đều không nắm chắc có thể đánh bại đối thủ.

Trận chiến này phi thường gian nan.

”Đằng Thanh Sơn, không biết vì cái gì...”. Bùi Tam chân đạp mặt hồ, nhìn Đằng Thanh Sơn đằng xa, mỉm cười nói:”Ta hiện giờ tuy rằng tâm tình viên mãn, thế nhưng lại có một loại cảm giác đặc thù. Tựa như lúc ta còn là một tiểu hài tử, kích động khi tham gia tuyển Ma Ni Tự nội viện đệ tử”.

”Trận đánh này tuy rằng chưa bắt đầu nhưng ta thực sự rất chờ mong, rất không yên”. Bùi Tam mỉm cười nói, tuy rằng nói như vậy nhưng biểu tình trên mặt vẫn bình tĩnh như thường.

”Ta cũng vậy. Trừ Bùi Tam ngơ ra, trên toàn Cửu Châu đại địa không ai có thể khiến ta cảm thấy không yên thế này”. Đằng Thanh Sơn lời này, tinh thần hẳn lại không chút thả lỏng, chung quanh phạm vi vài dặm, mọi thứ đều được Đằng Thanh Sơn cảm ứng cẩn thận, ngay cả quỹ tích gió thổi đều cảm ứng rõ ràng.

Bỗng nhiên.

Hô ~ ~ Hô.

Theo gió thổi, bông tuyết phiêu đảng trong không gian, dần dần lắng xuống, Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam phẳng phất như hai vị thần linh trong tuyết.

Bùi Tam trong khoảnh khắc đeo lên một bộ bao tay, hơi cười nói:”Đằng Thanh Sơn, bộ sáo thủ này gọi là Đồ Phật! Là do ta đi khắp thiên nam địa bắc thu thập các loại trân quý tài liệu luyện chế ra, sau đó lấy thể giới lực luyện hóa hơn trăm năm mới có thể đạt được tầng thứ như ngày hôm nay”. Hễ là binh khí được thể giới lực luyện hóa thì đều có linh tính. Cho dù là tổn hại thể nào đi chăng nữa, chỉ cần được chủ nhân dùng thể giới lực sửa chữa là có thể hồi phục như cũ.

”Thanh trường thương này của ta gọi là Luân Hồi, vốn là do cha ta cùng ngoại công luyện thành, sau đó có điểm tổn hại, nhờ vị hảo bằng hữu của ta là Vân Mộng Chiến Thần Mục Đào mới có thể tái luyện chế. Rồi sau đó trải qua thể giới lực của ta luyện hóa, có được tình trạng ngày hôm nay”. Đằng Thanh Sơn chậm rãi nói xong, nhẹ nhàng vuốt ve Luân Hồi Thương.

Dải vải đỏ trên Luân Hồi Thương còn có một tia huyết tinh khí tức nhàn nhạt.

Dưới mũi thương này, Hư Cảnh cường giả của Thanh Hồ Đảo là Hạt Tử Kiếm Thánh Thiết Ngưu, Thân Công Phúc của Xạ Nhật Thần Sơn đều liên tiếp bị sát tử. Trên mũi thương có lưu lại vết máu của Hư Cảnh cường giả.

Nói xong, hai người bảo trì trầm mặc.

Hô ~ ~ Hô.

Hơn nghìn vạn con người ven Bạch Mã Hồ lâm vào một mảnh yên tĩnh, bông tuyết nhẹ nhàng phiêu đảng, mà Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam đều đã cầm lên binh khí. Tuy rằng chưa xuất thủ, nhưng cái loại cảm giác nín thở này lại càng cho người ta không thể hô hấp. Ngoài thân hai người thậm chí còn có thể giới lực vô ý tràn ra bên ngoài.

Đương thể giới lực vừa mới dật tán, trông mắt Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam trong khoảnh khắc trở nên sắc bén như tia chớp.

”Rống”.

Một đạo hư ảnh Thần Viên cao lớn xuất hiện sau lưng Bùi Tam, hình ảnh vô cùng chân thực, ngay cả khuôn mặt Thần Viên cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, ngay cả từng cái răng trong vòm miệng cũng có thể thấy được. Lúc này đầu Thần Viên hướng về phía Đằng Thanh Sơn phát ra tiếng gầm gừ, sau đó hai trông mắt Bùi Tam đột nhiên biến thành thuần một màu huyết sắc, tựa phẳng phất như một đầu tuyết thể mãnh thú hướng bên này đánh tới!

”Oanh long long”. Khí thể cuồng mãnh cấp hồ nước xung quanh bắn lên hơn mười trượng, vô tận thủy lãng cùng bông tuyết va chạm.

Đằng Thanh Sơn đợi cho Bùi Tam động thủ mới đột nhiên bạo phát!

”Choeng”.

Thanh Luân Hồi Thương trong tay Đằng Thanh Sơn phát ra thanh âm chói tai, phảng phất trong nháy mắt cả thiên địa đều bị xuyên phá, hồ nước đột nhiên bị mãnh liệt chia ra, Luân Hồi Thương trong tay Đằng Thanh Sơn phảng phất như một đầu cự long nổi trên bề mặt Bạch Mã Hồ, điên cuồng gào thét hướng Bùi Tam phóng tới.

567. Chương 24: Trên Hồ Bạch Mã (thượng).

- Thù hận đã báo, căn cơ Thiên Thần cung cũng đã thành. Ta đã không còn gì khác phải làm nữa, chỉ còn lại có một việc là đạt tới đỉnh cao trên võ đạo.

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn, ánh mắt sắc bén vô cùng, ẩn chứa chiến ý vô tận.

- Đằng Thanh Sơn, ngày mốt, mười tám tháng chạp, trận đấu trên hồ Bạch Mã, ngươi ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng.

Bùi Tam nói.

Đằng Thanh Sơn hiểu ý Bùi Tam

Lúc này thực lực mình đương nhiên là không làm Bùi Tam thất vọng rồi, nhưng nếu đến lúc đó Đằng Thanh Sơn cố ý không ứng chiến, học theo tên “Hoàng Thiên Cầm”, thì Bùi Tam chẳng biết phải làm gì. Đối phó với Hoàng Thiên Cầm, Bùi Tam có thể giết chết. Nhưng nếu Đằng Thanh Sơn không ứng chiến, Bùi Tam căn bản không thể giết chết Đằng Thanh Sơn.

- Ta cũng chờ mong trận chiến ấy.

Đằng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam.

- Tốt lắm.

Vốn đang nghiêm trang, Bùi Tam lại nở nụ cười, uống cạn một chén rượu. Còn Đằng Thanh Sơn cũng rót thêm một chén rượu.

- Hôm nay, chúng ta nói chuyện uống rượu. Nhưng mười tám tháng chạp, đó là ngày quyết chiến sinh tử.

Bùi Tam nâng chén.

- Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam ta rất bội phục ngươi, nào, làm một chén!

- Nào, cạn chén.

Đằng Thanh Sơn cũng nâng chén.

Hai người uống cạn.

Rồi Bùi Tam thoải mái cười to, lướt đi.

Mười bảy tháng chạp, thời tiết âm u, trong một ngôi tháp ở Quy Nguyên Tông, Vĩnh An Quận.

Một tòa nhà hình tháp, bên trong bày biện vô số bình tro cốt. Lúc này một luồng lưu quang màu xám từ không trung nhanh chóng bay đến trước tòa nhà, hạ xuống. Chính là Đằng Thanh Sơn tay cầm làn trúc. Trong làn trúc có hương nến, rượu, bánh bao và rất nhiều đồ tế.

Mặc dù trong tòa nhà có binh vệ tuần tra, nhưng binh vệ cứ thế đi qua người Đằng Thanh Sơn, căn bản không thấy Đằng Thanh Sơn.

- Đây rồi!

Thế giới lực của Đằng Thanh Sơn đảo qua, đã phát hiện ra bình tro dùng ‘Băng ngọc thạch’ đặc thù chế tạo.

Giữa tầng ba mươi một trong tòa nhà, Đằng Thanh Sơn lẳng lặng đứng trước khối bia đá đầu tiên. Trên tấm bia đá có vô số những cái tên dày đặc, cái tên được xếp thứ năm mươi bảy là Gia Cát Thanh.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn vào đó. Bình tro cốt chế tạo bằng ngọc thạch rất trong gần như có thể thấy được bên trong. Trên bình tro cốt này có ba chữ Gia Cát Thanh, còn ở phía bên phải bình tro cốt còn có chữ ‘cha Gia Cát Nguyên Hồng lưu tự’. Trong cả toà nhà hình tháp khí tức rất âm lãnh, chỉ có trước bia mộ có vài cây nến thơm đang cháy.

- Thanh Thanh...

Đằng Thanh Sơn ngồi xổm xuống, tự tay bày biện đồ tế, châm một cây nến.

- Ngày mai ta phải đánh với Bùi Tam rồi.

Đằng Thanh Sơn vừa bày biện đồ tế, vừa nhẹ giọng nói.

- Đợi sau trận đại chiến, ta còn sống sẽ đến thăm người. Nếu... Nếu ta không tới, cũng tốt, chúng ta có thể gặp mặt nhau rồi.

Bày biện xong, hắn lặng lẽ đứng trước bình tro cốt của Gia Cát Thanh nhìn một hồi lâu, đến khi cây nến cháy gần nửa, Đằng Thanh Sơn mới ly khai toà nhà hình tháp.

Mười tám tháng chạp!

Một ngày đủ để làm cả Cửu Châu Đại Địa phát điên!

Trên cả Cửu Châu Đại Địa, vô số vũ giả nằm mơ cũng mong được tới ngày này! Không biết có bao nhiêu người, trước ngày mười tám tháng chạp, đã bắt đầu ào ào tụ tập về hồ Bạch Mã. Bấy giờ chung quanh hồ sớm đã tụ tập ngàn vạn người, trong đó có không ít đệ tử Hình Ý Môn.

Khi trên bầu trời đêm đen kịt xuất hiện vài tia nắng sớm, cả Hình Ý Môn bắt đầu dần dần ồn ào, vài chục vạn đệ tử đều biết hôm nay là ngày Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam quyết chiến. Sáng sớm đã có vô số đệ tử đàm luận với nhau, xem thử trận chiến sắp đến sẽ phát sinh việc gì.

Đông Hoa Uyển, chỗ ở của Đằng Thanh Sơn.

Nơi này lại rất yên lặng.

- Tú Tú, ăn thêm một chút.

Trong nhà, Đằng Thanh Sơn và mọi người đang vây quanh bàn ăn điểm tâm. Đằng Thanh Sơn gấp một khối bánh ngọt vào bát Tú Tú.

- Cám ơn ông nội.

Tú Tú kêu lên trong trẻo.

Đằng Thanh Sơn không khỏi bật cười.

- Sau này con muốn được ăn cơm với ông nội. Mẹ luôn luôn không cho con ăn ngọt.

Tú Tú phồng cái miệng nhỏ nhắn lên.

Câu này lập tức làm cả bàn ăn phá lên cười.

Lý Quân vuốt đầu Tú Tú:

- Tú Tú nói đúng, sau này mỗi ngày cứ ăn cơm với ông nội

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Nhìn cha mẹ, vợ, con, cùng với cháu gái bên cạnh, trong lòng hắn không khỏi dâng lên cảm giác ấm áp.

Đây là gia đình!

Gia đình của Đằng Thanh Sơn!

Cùng nhau ăn điểm tâm, ăn cơm.

- Tốt lắm, cần phải xuất phát rồi.

Đặng Thanh Sơn là người đầu tiên đứng dậy. Bên ngoài lúc này đã có không ít người đang chờ. Ba đại đồ đệ Đặng Thú, Tiết Tân, Dương Đông và người nhà họ. Còn có một đám người như biểu ca Đặng Thanh Hồ, cùng với ông ngoại Đặng Vân Long ở Đặng gia trang, tất cả mọi người ở bên ngoài chờ đợi, không ai quấy rầy gia đình Đặng Thanh Sơn cùng ăn điểm tâm với nhau.

Lục Túc Đào Trì cũng đợi một bên, bên cạnh thậm chí còn có cả Cuồng Phong Ứng.

Vừa thấy Đặng Thanh Sơn đi tới.

- Sư phụ!

Ba người Đặng Thú, Tiết Tân, Dương Đông đều cung kính hành lễ.

- Các người đợi một chút!

Đặng Thanh Sơn xoay người đi vào thư phòng. lát sau, hắn mang ra ba bản bí tịch dày đóng thành sách.

- A Thú! Ba người các người nghe đây.

Đặng Thanh Sơn trình trọng:

- Ba bản bí tịch này, gồm có Sinh chi đạo, Tử chi đạo, cùng với Tam Thể Thức tường giải. Bí tịch này rất cuộc nên đặt tên là gì, thì ta cũng không có thời gian nghĩ nhiều. Nhưng ba bản bí tịch này, chính là tinh hoa do ta giác ngộ “Đạo” mà ra.

Ba người Đặng Thú, Tiết Tân, Dương Đông không khỏi nín thở.

Họ sớm đã biết... Tam Thể Thức là bốn nguyên của Hình Ý Quyền, sư phụ họ cũng viết ra Tam Thể Thức tường giải này, có thể tưởng tượng được tầm quan trọng của bản bí tịch này.

- Ba bản bí tịch này, các người chia nhau mỗi người giữ một quyển, tiến hành sao lại một bản. Sau khi sao lại thì giữ trong Hình Ý Môn., tạm thời giao cho sư mẫu các người giữ.

Đặng Thanh Sơn trình trọng nói:

- Nhớ kỹ, các người cần phải tự mình sao lại. Không được mượn tay người khác nhé.

- Dạ, sư phụ.

Ba người lần lượt trình trọng nhận quyển bí tịch.

Đặng Thanh Sơn mất gần hai tháng, viết ra ba bản bí tịch, cũng có nghĩa đó là bí tịch đỉnh cao ở Hình Ý Môn bây giờ, được xem là trấn môn chi bảo.

- Ông ngoại!

Đặng Thanh Sơn nhìn ông ngoại đang đứng gần đó, mỉm cười.

- Thanh Sơn.

Đặng Vân Long mặc dù đã sống trên trăm tuổi, nhưng tinh thần vẫn rất quắc thước, võ vai Đặng Thanh Sơn.

- Ta cũng đi xem cuộc chiến, vậy người phải đánh cho tuyệt đẹp nhé!

- Ừm.

Đặng Thanh Sơn gật đầu.

Sau đó, nhóm Hình Ý Môn gần trên vạn người cưỡi ngựa, dưới sự chỉ huy của Đặng Thanh Sơn, rầm rộ tiến về phía hồ Bạch Mã. Hồ ở cạnh Đại Duyên Sơn, cách Đại Duyên Sơn cũng không xa, lấy tốc độ chiến mã thượng đẳng của Hình Ý Môn, đại khái nửa canh giờ là tới được.

Mặc dù hồ Bạch Mã có phương viên hơn mười dặm, nhưng bây giờ bốn phía ven hồ đã tụ tập vô số người đến từ đủ mọi nơi trên Cửu Châu, còn có không ít người mua thuyền lớn chèo vào hồ Bạch Mã, trực tiếp xem cuộc chiến ở trên thuyền. Mặc dù ở giữa hồ Bạch Mã có một tòa tiểu đảo, nhưng không ai dám lên đó.

Bởi vì... Mọi người cũng sợ, bị làn sóng của hai đại siêu cường giả khi chiến đấu lan đến.

- Hôm nay trời âm u quá, chắc không mưa đó chứ?

- Ai biết được.

Đám thanh niên đã đợi tại đây trên hai ngày đang trò chuyện với nhau, đột nhiên một thanh niên áo da màu xám chỉ về phía xa xa hô:

- Mau nhìn, bên kia là nhân mã của Hình Ý Môn. Oa, thiệt nhiều người. Liếc mắt nhìn không tới cuối!

Chỉ thấy trên quan đạo xa xa một dòng kỵ binh đang uốn lượn nhanh chóng đi tới. Còn nữa, dẫn đầu có quân kỳ Huyết Lang Quân của Hình Ý Môn tung bay phát phới.

Bầu trời trên đầu đội ngũ kỵ binh, còn có Lục Túc Đào Trì, cùng với một con Cuồng Phong Ưng đang bay.

Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng đang cầm một thanh Luân Hồi thương, vừa đi vừa nói chuyện với Lý Quân.

- Là Đằng Thanh Sơn!

- Chắc chắn là Đằng Thanh Sơn rồi!!!

Lập tức không ít người từ các nơi trên Cửu Châu sớm đã tới hồ Bạch Mã, đều nhón nhạo lên.

- Đâu? Đằng Thanh Sơn đâu?

Có người cực kỳ kích động.

- Đằng Thanh Sơn!

Vô số vũ giả sùng bái Đằng Thanh Sơn tận nội tâm, hoặc rất nhiều thiếu niên trên Cửu Châu Đại Địa mang theo giấc mộng, vừa thấy Đằng Thanh Sơn, ai nấy đều kích động như điên. Trong lòng họ sớm đã sùng bái Đằng Thanh Sơn như “thần linh”. Rất nhiều người có giấc mộng cũng muốn được như Đằng Thanh Sơn.

- Nhìn kia, người cầm thanh trường thương, mặc áo trắng, chính là Đằng Thanh Sơn.

Một lão giả tóc hoa râm, thân thể cường tráng, trên mặt có một vết sẹo gào lên về kích động:

- Đằng Thanh Sơn đã từng xưng huynh gọi đệ với ta đó.

- Người đừng có nói khoác.

Có một người mập mạp cười chế diễu.

- Nói khoác cái gì?

Lão giả cường tráng có vết sẹo tròng mắt, lập tức hơn mười trág hán phía sau hắn lập tức tròng mắt nhìn lão mập, làm lão sợ tới mức nhảy dựng lên. Một tên trong bọn mười trág hán này tự hào nói:

- Vị này, là Đại đương gia Bạch Mã Bang chúng ta, Lưu tam gia. Năm xưa Đằng gia trang ở Nghi thành chúng ta. Đằng môn chủ năm đó đã từng uống rượu với Lưu Tam gia chúng ta, từng xưng huynh gọi đệ đó!

- Bạch Mã Bang Lưu Tam gia?

Chung quanh không ít người nhìn qua.

Lão giả có vết sẹo Lưu Tam gia cười sang sảng, chấp tay vái chung quanh:

- Tại hạ chính là Lưu Tam. Lần này Đằng môn chủ có thể đấu với Bùi cung chủ trên hồ Bạch Mã của ta, ta cũng cảm thấy rất vinh dự, tất cả huynh đệ trên những đảo ở hồ Bạch Mã đều đã triệt thoái cả rồi. Dù sao Đằng môn chủ năm xưa cũng từng xưng huynh gọi đệ với Lưu Tam ta, đừng nói một cái đảo, cho dù phải dốc hết toàn bộ nhân lực vật lực lo liệu cho trận đại chiến lần này, Lưu Tam ta cũng vui lòng.

- Thì ra hồ Bạch Mã là địa bàn của Lưu Tam gia.

- Ha ha, sau này, Bạch Mã Bang đã có thể thanh danh đại chấn rồi.

Chung quanh nổi lên những tiếng thảo luận ồn ào.

Nhất thời chung quanh không ít người tới chào hỏi Lưu Tam gia.

Lưu Tam gia vốn là một Đại đương gia của Bạch Mã Bang ở Nghi thành mà thôi, nói toạc ra, chỉ là một tên thủ lĩnh thổ phỉ. Nhưng bây giờ nhờ vào quan hệ với cường giả đỉnh cao trên Cửu Châu Đại địa Đằng Thanh Sơn, nên địa vị lập tức khác hẳn. Hơn nữa hồ Bạch Mã lại thành chiến trường giữa Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam. Bạch Mã Bang sau này cũng tự nhiên có tính đặc thù.

- Xem kìa, hán tử phía sau Đằng Thanh Sơn chính là cha của Đằng Thanh Sơn, Đằng Vinh Phàm. Đó là hảo hán của Đằng gia trang. Còn cả ông già tóc bạc, chính là Đằng Vân Long, lão tộc trưởng của Đằng gia trang. Năm xưa cũng có không ít giao tình với ta.

Lưu Tam gia cười ha ha.

Hồ Bạch Mã trở thành chiến trường làm Lưu Tam gia thực sự rất vui.

Dù sao sau khi đánh nhau xong, những hòn đảo đó vẫn quy về hán cả.

Trong lúc ngàn vạn người thảo luận, người trong gia đình Đằng Thanh Sơn đã tới một căn lầu được Hình Ý Môn sớm đã chuẩn bị từ trước.

- Thiên Thần cung còn chưa tới.

Hồng Vũ nhìn nhìn ra bên ngoài.

Còn Đằng Thanh Sơn bỏ Luân Hồi thương sang bên cạnh. Hắn lặng lẽ ngồi bên cạnh bàn, bưng chén trà, nhẹ nhẹ hớp một hớp, bình tĩnh chờ đợi. Lúc này tâm tình Đằng Thanh Sơn dần dần bình thường, dần dần bắt đầu điều chỉnh lại.

Đang chuẩn bị cho trận đấu đỉnh cao sắp bắt đầu.

- Sao hôm nay không thấy Tiểu Thanh xuất hiện?

- Không biết!

Phía sau vọng đến thanh âm thảo luận.

Trong lúc Đằng Thanh Sơn lặng lẽ chờ đợi, trên Cửu Châu Đại Địa, không ít cường giả hư cảnh cũng đang đến.

- Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam sắp liều chết rồi, muốn đạt tới Chí Cường Giả à? Chí Cường Giả tưởng là dễ ngộ được vậy sao? Từ sau khi Thích Già Tổ Sư, đã trên hai ngàn năm rồi mà không ai đạt tới cảnh giới Chí Cường Giả cả.

Liễu Hạ của Vũ Hoàng môn đứng giữa những tầng mây trên không trung, nhìn xuống phía dưới, cạnh hắn là Vũ Phụng.

- Liễu trưởng lão, người nói trận này, ai chết ai sống?

Vũ Phụng dò hỏi.

Liễu Hạ cười lạnh một tiếng:

- Tên Bùi Tam hại chết sư bá, Đằng Thanh Sơn cũng không phải người tốt gì. Với Vũ Hoàng môn chúng ta, bất luận ai chết cũng đều là chuyện tốt. Hy vọng cả hai đồng quy vu tận.

- Hả?

Vũ Phụng kinh ngạc nhìn về phía xa xa.

- Yêu long?

Liễu Hạ chấn động.

568. Chương 25: Cửu Đỉnh Luân Hồi

Mũi thương Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn thì sắc bén đến cực hạn, cho dù bị thiên địa ngăn lại cũng đều dễ dàng bị đâm phá.

"Ôi!" Đằng Thanh Sơn tất cả chiến ý đều ngưng tụ tại một thương này. Trong nháy mắt, mũi thương lướt qua, phía dưới hồ nước tự nhiên mà tách ra, vô tận sóng nước mãnh liệt cuộn cuộn giống như ủng hộ Đằng Thanh Sơn. Mà đại lượng thể giới lực trong cơ thể Đằng Thanh Sơn cũng xoay tròn làm tăng tốc độ của Luân Hồi Thương, khiến Luân Hồi Thương khí thể không ngừng tăng lên, không ngừng được đề cao!

"Hô ~" Bùi Tam hai tròng mắt neho lại, phía sau hắn là hư ảnh Thần Viên hơi hơi khom người. Thần Viên hai tay cũng đồng dạng khép lại, vô tận thể giới lực hướng về phía giữa hai bàn tay mà tụ lại.

Chiêu thức mạnh nhất!

Đằng Thanh Sơn cùng với Bùi Tam vừa động thủ, liền thi triển ra chiêu thức có lực lượng công kích mạnh nhất! Cường giả chân chính giao chiến, cũng sẽ không từ chiêu yếu nhất đánh đến chiêu mạnh nhất, mà ngay lập tức họ sẽ sử dụng những chiêu thức mạnh nhất của mình. Nếu hai người thực lực tương đương nhau, như vậy họ sẽ sử dụng tuyệt chiêu mạnh nhất, nhanh chóng phân định thắng bại!

"Vèo!"

Mũi thương Luân Hồi Thương mang theo lực xuyên thấu vô tận, cùng với song trảo của Bùi Tam chính diện va chạm vào nhau!

Mũi thương vừa vọt đâm vào chỗ trung tâm giữa hai bàn tay đang khép chặt lại của Bùi Tam.

"Ân?" Đằng Thanh Sơn biến sắc. Hắn cảm giác được một thương của mình giống như đâm vào vô tận sợi bông, tuyệt đối nhu hòa mềm mại!

Nhưng là, một chiêu này của Bùi Tam, cũng không phải chỉ đơn giản là nhu!

Đó là vừa nhu vừa cương, nhu là phòng ngự, công kích là cương!

"Phá cho ta! Phá, phá!!!" Đằng Thanh Sơn gầm lên, chiêu thức Thủy Hành Độc Long Toàn, ẩn chứa sinh tử kết hợp chi lực mạnh mẽ thi triển ra.

Sinh cùng tử lưỡng đạo lực lượng hỗ trợ lẫn nhau, một thương này uy lực không ngừng chồng chất, tích tụ lực lượng của Sinh thể giới lực, còn tử thì lại phát ra cường đại hủy diệt chi lực.

"Buông tay!" Bùi Tam sắc mặt dữ tợn, nổi giận gầm lên một tiếng.

"Loảng xoảng!"

Ngón tay của Bùi Tam hung hăng chạm mạnh vào mũi thương Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn. Sự va chạm mạnh đến mức làm không gian chung quanh đột ngột vặn vẹo. Không quản là lực đạo ẩn chứa trong Luân Hồi Thương hay là ngón tay ẩn chứa lực đạo của Bùi Tam, chính diện va chạm vào nhau.

Chỉ thấy trong thiên địa vang vọng lên một tiếng nổ rất lớn, trên Bạch Mã hồ đột nhiên dâng lên một cơn sóng triều khổng lồ ước chừng cao trăm trượng, giống như mấy trăm con cự long hướng bốn phương tám hướng nhanh chóng lao xuống. Trong lúc nhất thời, toàn bộ mặt hồ của Bạch Mã hồ đều đột ngột dâng cao lên. Cho dù là ở ven hồ, nước đều bị dâng lên gần một trượng cao.

"Phốc." Bị nước đổ ụp vào người, nhưng hơn vạn người lại trừng lớn mắt, hướng giữa hồ chăm chú nhìn.

"Thật quá lợi hại."

"Chỉ một lần giao thủ, toàn bộ Bạch Mã hồ đều bị chấn động. Không hổ là hai vị cường giả mạnh nhất của cả Cửu Châu."

"Một trận chiến này, ta thấy rằng ai thắng ai thua cũng thật sự rất khó nói." Ven hồ, người xem kích động không thôi.

Trên mặt hồ.

Đặng Thanh Sơn cùng với Bùi Tam, ước chừng cách xa nhau một dặm.

Đặng Thanh Sơn hơi hơi nheo mắt, tay phải cầm cán thương nhin không được run run, nắm chặt lại: "Bùi Tam này hai tay quả thật là lợi hại, không ngờ có thể đón đỡ một thương của ta. Chiêu đầu tiên là dùng nhu kinh gạt bỏ lực công kích của ta, rồi sau đó sử dụng lực lượng công kích mạnh mẽ. Hẳn thật sự là rất mạnh, tay phải của ta đều đã tê rần. Xem ra, sử dụng chiêu công kích mạnh nhất để đánh bại Bùi Tam, phương pháp này không sử dụng được."

Mà ở đối diện, Bùi Tam song chưởng cũng không khỏi hơi hơi nắm chặt lại.

"Một thương này, uy lực thật đúng là mạnh. Ngón tay, bàn tay đều đau ." Bùi Tam cũng cảm giác được, hai tay dù đã phòng ngự, vẫn là thoáng bị chịu thiệt.

"Một kích của ta, không ngờ không thể thắng được Luân Hồi Thương của hấn."

Hai tay đồng thời bắn ra, quỹ đạo lần lượt thay đổi lực đạo, cho dù là Đặng Thanh Sơn cũng bị chấn động đến mức bàn tay run lên.

Lần đầu tiên giao thủ..... Hai đại cường giả đều ý thức được một chút, sử dụng chiêu thức mạnh nhất, lấy cứng đối cứng thì sợ là không được.

Đặng Thanh Sơn hai tròng mắt hàn quang chợt lóe.

Bùi Tam lại là nhếch miệng cười, hai tròng mắt hung quang lóe ra: "Tốt lắm."

Sưu!

Sưu!

Hai người đột ngột hướng đối phương phóng đi, tốc độ đều cực kỳ kinh người. Giờ khắc này, không quản là Đặng Thanh Sơn hay là Bùi Tam, cũng không hẹn mà sử dụng cùng một loại chiêu thức, đó chính là "nhanh"! Cái gọi là thiên hạ vô công, vô kiên bất tồi, chỉ có nhanh là không bị phá được! Một khi tốc độ nhanh đến mức đối thủ không kịp phòng ngự, tự nhiên là có thể chỉ một chiêu là có thể đánh trúng đối thủ.

Bình thường, hai người có lực công kích tương đương thì đều không dám cứng rắn kháng trụ công kích của đối thủ.

Dù sao, lực lượng mà thân thể có thể thừa nhận không thể so sánh với lực công kích đáng sợ.

"Mau, mau, mau! Chỉ cần ta so với hấn nhanh hơn một chút là có thể đánh trúng được hấn, lúc đó hấn sẽ bị thương. Đến lúc đó, ta sẽ ở vào thế thượng phong." Đặng Thanh Sơn bay trên trên mặt hồ, đồng thời Luân Hồi Thương cũng đột ngột rung lên. Trong nháy mắt, toàn bộ Luân Hồi Thương giống như sống lại, tràn ngập vô tận sinh cơ.

Một tiếng kêu cao vút quái dị đột ngột vang lên!

Chỉ thấy ở phía sau Bùi Tam, hư ảnh Thần Viên biến mất, xuất hiện một hư ảnh của Yêu Hồ. Trong phút chốc, Bùi Tam cả người khí chất đều thay đổi, huyết quang trong hai tròng mắt cũng biến mất mà dần trở nên âm lãnh. Bùi Tam cả người hóa thành từng đạo tàn ảnh mơ hồ, nhanh chóng hướng Đặng Thanh Sơn đánh tới. Luận về di động trong khoảng cách nhỏ, tốc độ của Bùi Tam rõ ràng là chiếm ưu thế!

"Nhanh, không phải so về tốc độ di động mà là so về tốc độ công kích!" Đặng Thanh Sơn hai tròng mắt lộ vẻ sắc bén: "Người dù tốc độ nhanh đến mấy, nhưng làm sao có thể so sánh với tốc độ ra thương của ta?"

Lưỡng đạo quang mang mơ hồ trong nháy mắt va chạm vào nhau!

"Loảng xoảng~ đương."

"Ca ca!"

"Hô..."

Đủ loại thanh âm không ngừng phát ra, chỉ thấy toàn bộ Bạch Mã hồ dâng lên sóng nước tận trời. Mà ở trung tâm, Đặng Thanh Sơn cùng Bùi Tam đang lấy tốc độ nhanh nhất giao thủ với nhau. Hơn nữa, hai người còn không ngừng di động.

Luân Hồi Thương trong tay Đằng Thanh Sơn giống như mùa xuân đã đến, không ngừng sinh trưởng, tràn ngập vô tận sinh cơ, liên miên không dứt. Một thương rồi lại một thương, khi thì hiện ra một một thương có lực công kích cực kỳ sắc bén. Rồi sau đó lại nhanh chóng chuyển thành tràn ngập sinh cơ, mũi thương giống như một mũi tên nhanh chóng bắn tới.

”Sinh tử chuyển hoá” hoàn mỹ không sót mẻ.

Mà hai bàn tay mười ngón của Bùi Tam giống như đạn cầm huyền, vừa nhanh chóng vừa tràn ngập mị lực kỳ dị. Cho dù là Hư Cảnh cường giả, chỉ sợ cũng sẽ không dám nhìn chăm chăm hai tay Bùi Tam, vì hai tay vũ động giai điệu của hắn đủ để Hư Cảnh cường giả tinh thần bị mị hoặc. Mà Động Hư cường giả tuy rằng không đến mức hoàn toàn bị mê hoặc, nhưng nhất định vẫn sẽ bị ảnh hưởng một chút.

Cho nên Đằng Thanh Sơn hoàn toàn nội liễm tinh thần, hết sức thi triển ra một thương.

Thương pháp khi thì ngắn ngủi sắc bén, khi thì tràn ngập hủy diệt. Sinh tử chuyển hoá, dùng là cực kỳ hoàn mỹ.

”Bồng bồng bồng ~”

Phàm là những nơi mà Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam giao thủ đi qua, những đợt sóng nước cao trăm trượng không ngừng dâng lên, toàn bộ Bạch Mã hồ giống như bị một người khổng lồ tùy ý quấy phá. Đặc biệt, Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam hai người một đường đánh giết đến tiểu đảo giữa hồ...

”Không!” Ở phía xa xa đang xem cuộc chiến, Lưu tam gia trước còn kích động, nhưng đột nhiên sắc mặt đại biến.

”Ầm vang.” Quả nhiên là không ngoài dự kiến, Đằng Thanh Sơn cùng với Bùi Tam, hai đại cường giả điên cuồng đem tòa tiểu đảo đánh cho trời sụp đất nứt, đại địa vỡ ra, rơi xuống hồ nước ở xung quanh. Vền vền chỉ một lát, Đằng Thanh Sơn cùng với Bùi Tam đánh giết đã rời khỏi phạm vi tiểu đảo. Nhưng giờ phút này, cả tòa tiểu đảo cũng chỉ còn lại gần một nửa.

Lưu tam gia trừng mắt nhìn: ”Ta, đảo của ta!”

”Đại đương gia, Đại đương gia.” Bạch Mã Bang đi theo Lưu tam gia hô.

Lưu tam gia khóc không ra nước mắt.

Vốn nghĩ là, cho dù Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam hai đại tuyệt thế cường giả có thể đem tiểu đảo đánh thành một mảnh phế tích thì hắn cũng không sợ, vì có thể xây lại. Nhưng bây giờ toàn bộ tiểu đảo đã bị mất hơn một nửa, không thể nào có lại được nữa.

”Đằng Thanh Sơn, đại huynh đệ của ta. Đó là hang ổ của ta, người thật đúng là không cho ta mặt mũi a.” Lưu tam gia đầy lòng thâm kêu lớn.

Sóng nước giảm xuống, bọt nước văng khắp nơi, trên bầu trời bông tuyết tùy ý bay lả tả, mọi người cuối cùng thấy được, Đằng Thanh Sơn cùng với Bùi Tam hai người đang đứng trên mặt hồ. Cho dù vừa rồi đánh một trận, Đằng Thanh Sơn cùng với Bùi Tam trên người đều không có một chút thương thế, hoàn hảo không tổn hao.

Chỉ là, hai người hai tay đều nổi gân xanh, trên mặt hơi có chút phiếm hồng.

Vừa rồi lấy nhanh đánh nhanh đích xác rất hao phí tâm lực, đồng thời cũng rất hao phí lực lượng. Một khi không cẩn thận, sẽ bị đối thủ bắt lấy cơ hội đánh trọng thương.

Bất quá, hai người trạng thái đều gần như hoàn mỹ, không ngờ đều không phạm chút sai lầm nào.

”Đằng Thanh Sơn, người thật lợi hại.” Bùi Tam hai tròng mắt hiện lên phiếm tinh quang.

”Người cũng không tệ.” Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy đối thủ khó chơi.

Sử dụng tuyệt chiêu mạnh nhất, lấy nhanh đánh nhanh, hai người cũng chưa thể phân ra thắng bại.

”Đằng Thanh Sơn, còn nhớ rõ đêm hôm trước chúng ta nâng cốc trò chuyện chứ.” Bùi Tam khí thế chậm rãi thay đổi: ”Nếu là ta chết, nhớ kỹ lời của ta.”

Bùi Tam cả người phía sau lại lần nữa hiện lên hư ảnh của Thần Viên, đồng thời khí thế lại trở nên điên cuồng bạo ngược, ẩn chứa vô tận công kích.

Đằng Thanh Sơn trông mắt hơi hơi nheo lại, hai tay nắm chặt Luân Hồi Thương.

Hai người đều rõ ràng... giờ nên làm như thế nào!

Sử dụng tuyệt chiêu mạnh nhất, lấy nhanh đánh nhanh đều phân không ra thắng bại, như vậy chỉ có một biện pháp là cận thân sinh tử chiến! Một khi hai người cận thân điên cuồng chém giết, như vậy sẽ rất khó để đoán trước được kết quả. Lúc trước, Ma Ni Tự hoàng bào tặng nhân "Liễu Nguyên" cùng với Bùi Tam chính là cận thân sinh tử chiến phân ra kết quả. Cuối cùng, Bùi Tam trọng thương, Liễu Nguyên thì tử trận.

"Cận thân sinh tử chiến!" Bùi Tam hai trông mắt phiếm đỏ, cả người trở nên điên cuồng: "Đằng Thanh Sơn, đây là lĩnh vực mà ta am hiểu nhất."

"Ta sao lại sợ người!?" Đằng Thanh Sơn hai trông mắt trở nên điên cuồng.

Kiếp trước Đằng Thanh Sơn chính là dựa vào đôi tay, cận thân giết chóc.

Dù sao hắn học là Nội gia quyền, mà Nội gia quyền chính là cận chiến lợi hại! Mà hiện tại có Luân Hồi Thương, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể xa chiến, cận thân kết hợp. Tại cận chiến kỹ xảo, Đằng Thanh Sơn tự hỏi... Phóng nhân khắp Cửu Châu, không người nào có thể so sánh với mình!

"Rống..." Bùi Tam phát ra một tiếng Thần Viên tê rống, giống như Thần Viên nổi giận, nhắm về phía Đằng Thanh Sơn.

"Hát!"

Đằng Thanh Sơn cắn răng, cầm trong tay Luân Hồi Thương, cũng điên cuồng chạy trốn.

"Tê lạp..." Bùi Tam cả người tấn công mà đến, hai tay hướng Đằng Thanh Sơn.

"Khai!"

Đằng Thanh Sơn quát lên một tiếng chói tai, Luân Hồi Thương giống như có linh tính đột ngột hướng tả hữu thăm dò hai lần, hung hăng va chạm vào hai tay Bùi Tam. Nhưng Bùi Tam lại điên cuồng, thân thể hướng phía Đằng Thanh Sơn nhích lại gần. Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười, Luân Hồi Thương trong tay đột ngột thu về.

"Thương!"

"Thương!"

Mũi thương Luân Hồi Thương lại một lần nữa va chạm vào hai tay Bùi Tam. Mà Bùi Tam âm hiểm, đầu gối đột ngột hướng lên.

"Oanh! Oanh!" Đằng Thanh Sơn đầu gối đồng dạng cũng như vậy, nhưng so với Bùi Tam thì càng thêm thuần thực.

Trong nháy mắt khi hai người va chạm rồi tách ra, đùi phải của Đằng Thanh Sơn không ngờ giống như không có xương cốt đột ngột xoay tròn, hung hăng va chạm vào giữa thắt lưng của Bùi Tam, đem Bùi Tam cả người bạo lui gần một dặm. Thế giới lực mạnh mẽ làm hồ nước xung quanh đột ngột chấn động.

"Phốc!" Bùi Tam đột ngột phun ra một ngụm máu tươi, nhìn về Đằng Thanh Sơn phía xa xa.

Thấy cảnh này, đám người Bùi Tuyết Liên đang đứng giữa không trung xem xuộc chiến liền sợ ngây người.

"Sư phụ, cận chiến không ngờ lại bị thương?" Lý Triều không thể tin được.

"Như thế nào có thể, so về cận chiến thì không ai có thể thắng được cha ta." Bùi Tuyết Liên không thấy rõ cảnh trước khi giao chiến, lại chứng kiến nòng cha học máu: "Cha không có việc gì, nhất định sẽ không."

Thiên Thần Cung một phương khiếp sợ lo lắng, mà Hình Ý Môn một phương thì kinh hãi như điên.

"Bùi Tam học máu." Hồng Sương nhìn không được kinh hãi hô.

"Hộc máu. Cha ta một chút gì không bị." Hồng Vũ cũng lập tức hô. Trong nháy mắt, đám người Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan ở bên cạnh mỗi người đều trừng lớn ánh mắt nhìn lại.

Mà Lý Quân lại cùng với Bất Tử Phương Hoàng thì lại đang nói chuyện với nhau.

"Vừa rồi, là bọn họ cận chiến." Lý quân nói: "Bất quá, Bùi Tam trúng Thanh Sơn một cước."

"Ha ha, về cận chiến, ai dám cùng với sư phụ của ta so tài. Sư phụ của ta là tổ sư Nội gia quyền a." Dương Đông không khỏi ha ha cười nói.

Thiên Thần Cung, Hình Ý Môn song phương cảm xúc tương phản.

Mà ở ven Bạch Mã hồ, ngàn vạn người đang xem cuộc chiến lại kích động không thể tin được.

"Bùi Tam không ngờ hộc máu. Lúc trước hắn liên tiếp giết chết Hoàng Thiên Cầm, Tần Thập Thất, ya nghĩ đến hắn lần này còn muốn chiếm thượng phong. Không nghĩ tới, lại bị đá hộc máu. Là hộc máu, Đằng Thanh Sơn một chút gì cũng không bị." Không ít người quan sát, nghị luận.

Phía trên mặt hồ, Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn, có chút không thể tin. "Vạn thú chi đạo" của hắn vốn là khi cận thân thì cực kỳ điên cuồng.

"Bùi Tam, người không cần khiếp sợ." Đằng Thanh Sơn tự tin cười nói: "Nội gia Hình Ý Quyền của ta trụ cột chính là Hình Ý Thập Nhị Hình, mười hai hình này chính là đặc thù của mười hai loại động vật trong hàng vạn loài thú. Đối với các loại cận chiến, ta đã sớm nghiên cứu thấu triệt. Luận về cận chiến, ta thực sự không ngại bất luận kẻ nào." Thủ đoạn cận chiến của Nội gia quyền, cũng không phải là Đằng Thanh Sơn một người sáng chế.

Chính là ở kiếp trước của Đằng Thanh Sơn, do những thế hệ đại thiên tài nhân vật sáng tạo hơn một ngàn năm trước sáng tạo và tích lũy, há có thể kém hơn được với "đạo" mà chỉ do Bùi Tam một mình một người sáng chế?

"Ai thắng ai thua, còn không nhất định." Bùi Tam thân hình mơ hồ, lại một lần nữa vọt tới.

Mà Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương ở trên mặt hồ cũng lưu lại một tàn ảnh, liền cùng với Bùi Tam lại một lần nữa giao thủ.

"Long Phiên Thân!"

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn lập tức tiến vào giữa hồ nước giống như giao long, rồi sau đó rất nhanh chóng liền thoát ra, xuất quỷ nhập thần. Hơn nữa Đằng Thanh Sơn đôi chân như nhu nhược không có xương, trong chiến đấu thì triển ra những chiêu tinh diệu làm Bùi Tam căn bản không thể tưởng tượng ra nổi. Tuy rằng, thân thể Bùi Tam cũng có thể đỡ được những công kích này.

Nhưng là... Hắn căn bản không thể tưởng được.

Tỷ như né tránh xoay người, bàn chân Đằng Thanh Sơn còn có thể câu lên một chút. Nhưng là, một câu này lại giống như một thanh đao sắc bén.

"Quan Tiết Kỹ*!"

Đằng Thanh Sơn cũng không giống Bùi Tam, sử dụng quyền, đầu gối, các loại bộ vị khác công kích phi thường tinh diệu, còn cán thương Luân Hồi Thương khi thì va chạm vào một vài đốt ngón tay của Bùi Tam. Hơn nữa Đằng Thanh Sơn dụng lực đạo rất là kỳ lạ, mỗi lần va chạm đều làm các đốt ngón tay của Bùi Tam như bị chặn lại.

"Thân thể không ngờ cũng có thể tinh diệu như vậy!?" Bùi Tam cùng với Đằng Thanh Sơn cận thân chém giết đã hoàn toàn bị rung động.

Hắn cho tới bây giờ không nghiên cứu ra, thân thể công kích lại huyền diệu đến mức đó.

Hưu!

Đằng Thanh Sơn ra đòn tấn công.

"Quan Tiết Kỹ sao?" Bùi Tam hai tròng mắt lệ mang chột lóe. Hắn không ngờ không toàn lực phòng ngự, mà sử dụng tay trái chặn lại. Mà tay phải của hắn bỗng dưng nghiêng lệch hướng Đằng Thanh Sơn chộp tới.

"Muốn chết?" Đằng Thanh Sơn cắn răng.

Luân Hồi Thương xoay vòng 1 cái. Lấy uy lực thương pháp của Đằng Thanh Sơn, bình thường khi hắn toàn lực thi triển một thương thì Bùi Tam phải dựa vào hai tay mới có thể ngăn lại, một bàn tay căn bản là không thể ngăn cản được. Mà lúc này, Bùi Tam sử dụng một tay hiển nhiên đã chọc giận Đằng Thanh Sơn.

Xuy!

Mũi thương Luân Hồi Thương trực tiếp đánh văng ngón tay Bùi Tam, rồi sau đó hơi hơi chấn động liên đâm thủng cánh tay trái của hắn.

"Xuy xuy!" Mũi thương xuyên qua cánh tay trái của Bùi Tam.

"Hô!" Mà tay phải của Bùi Tam cũng đã tới trước người Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn tay phải kéo thương, tay trái ngăn lại. Bằng vào cận thân kỹ xảo, Đằng Thanh Sơn nắm chắc có thể ngăn lại một trảo này.

"Ba!" Hai người trong nháy mắt lần lượt thay đổi.

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy tay trái tê rần, Bùi Tam tay phải liên hung hăng chụp vào ngực, bụng Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn lập tức vận kinh, gân cốt trong cơ thể lập tức di chuyển, ngực bụng liền lồm xướng.

"Rầm~~" Một trảo sắc bén của Bùi Tam liền xé rách nội giáp của Đằng Thanh Sơn, mang đi một khối huyết nhục, máu tươi đầm đìa.

Sưu! Sưu!

Đằng Thanh Sơn cùng với Bùi Tam đều nhanh chóng tách ra.

Im lặng! Bạch Mã hồ, ngàn vạn người xung quanh an tĩnh lại. Mà Thiên Thần Cung cùng với Hình Ý Môn song phương lại đều là chấn kinh.

"Thanh Sơn."

"Sư phụ."

"Cha."

Lý Quân cùng với Đằng Thụ, Dương Đông một đám người, còn có Hồng Vũ, Hồng Sương bọn họ đều chứng kiến Đằng Thanh Sơn ở thất lưng máu tươi đầm đìa. Mà ở đối diện phía xa xa Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam trên người rách tung toé, không biết đã có bao nhiêu chỗ bị thương. Tay trái hắn vận vẹo một cách quái dị, cánh tay hiển nhiên đã bị phế bỏ.

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, khống chế cơ thể, máu tươi ở thất lưng đình chỉ chảy ra. Vết thương lớn như vậy, cũng ảnh hưởng tới việc Đằng Thanh Sơn phát lực, cận chiến cũng đã bị ảnh hưởng. Bất quá, đạt tới tầng thứ như Đằng Thanh Sơn, cận chiến là dựa vào thể giới lực, lực lượng thân thể cơ hồ có thể xem nhẹ.

Cho nên, lực công kích vừa rồi của Bùi Tam đối với hắn mà nói ảnh hưởng cũng không tính là lớn.

"Bùi Tam. Người, người không ngờ học được Quan Tiết Kỹ?" Đằng Thanh Sơn khiếp sợ nhìn về Bùi Tam phía xa xa.

"Ha ha..." Bùi Tam ngược lại cười lớn: "Đằng Thanh Sơn, ta phải cảm tạ người, cảm tạ người a. Người làm ta biết, cận thân chém giết không chỉ cần giống như dã thú." Nói xong, mặc dù cánh tay trái đã không thể sử dụng, nhưng Bùi Tam lại một lần nữa hướng Đằng Thanh Sơn đánh tới.

"Bùi Tam! Nhận thua đi." Đằng Thanh Sơn không thể tiếp thu, vì mình đã thất bại, hắn chỉ có thể phết một tay của Bùi Tam

Sưu! Sưu!

Trên mặt hồ, lưỡng đạo tàn ảnh trong nháy mắt liền biến mất, rồi sau đó tại giữa hồ lần lượt va chạm vào nhau.

"Xì!"

"Xuy!"

"Tê lạp....." Bùi Tam điên cuồng công kích, căn bản không để ý đến thân thể bị trọng thương, thậm chí còn có đôi khi lấy thương đổi thương. Nhưng quỷ dị chính là, Bùi Tam ánh mắt lại là càng ngày càng lạnh, cả người tinh thần cũng càng ngày càng hưng phấn.

"Đúng, là như vậy. Ha ha, rất tinh diệu."

Ầm vang~~

Đằng Thanh Sơn cùng với Bùi Tam hai người lại một lần nữa tách ra. Lúc này Bùi Tam cả người nhiễm huyết, tay phải cũng trọng thương không có cách nào khác có thể sử dụng nữa.

"Bùi Tam, ngươi còn không nhận thua, muốn chết sao?" Đằng Thanh Sơn trên người mặc dù bị thương, nhưng là chiếm tuyệt đối thượng phong. Dù sao, lúc này Bùi Tam song chưởng cũng đã vô pháp sử dụng.

"Cha, cha." Ở giữa không trung, Bùi Tuyết Liên hai mắt rưng rưng.

"Tại sao có thể như vậy. Sư phụ? Sư phụ bị đánh bại?" Nhìn ở phía dưới Bùi Tam lộ vẻ tươi cười điên cuồng, Lý Triều cùng với Thụ Vương "Ô Hào", cùng với đệ đệ của Bùi Tam là "Bùi Hạo" ở một bên đều cảm thấy được không thể tin được

"Đằng Thanh Sơn đã sắp thắng!"

"Bùi Tam gần như đã thua, hai tay hắn đều đã bị phế đi." Tại ven hồ Bạch Mã hồ, ngàn vạn người đến từ các nơi trên Cửu Châu đại địa đều sợ hãi than, thổn thức không thôi. Bọn họ đều cho rằng, bọn họ đang sắp nhìn thấy một tuyệt thế ma đầu ngã xuống. Lúc này Bùi Tam cũng đích xác rất chật vật, hai tay không cử động được, thương thế ở khắp nơi trên người. Mọi công phu đều là ở trên đôi tay, hắn còn dám cùng với Đằng Thanh Sơn đánh sao?

Bạch Mã hồ.

Tuyết càng lúc càng lớn, ở phía xa xa, người quan sát đều chỉ có thể mơ mơ hồ hồ chứng kiến hai bóng người trên Bạch Mã hồ. Chỉ có Hư Cảnh cường giả thì mới có thể nhận rõ ràng thương thế của hai người.

"Bùi Tam, nhận thua đi." Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương.

"Nhận thua?"

Bùi Tam phát ra tiếng cười cổ quái: "Ngươi đang nói giỡn sao? Đằng Thanh Sơn.... Tiếp ta một chiêu cuối đi!" Vừa dứt lời, Bùi Tam cả người khí thế đại biến giống như khai thiên tích địa, thân thể đột ngột nhảy lên, đùi phải giơ lên giống như một thanh đại phủ bổ ra thiên địa.

Ông~~

Thiên địa trước mặt cước này liền như bị run rẩy.

"Cái gì." Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến.

Toàn bộ thiên địa trong nháy mắt đều tiêu thất, trở thành một mảnh hắc ám. Trong bóng đêm, chỉ còn lại có một cước này! Đằng Thanh Sơn muốn nhích người, nhưng hắn cảm giác được thân thể mình di động quá chậm chạp, căn bản không thể né tránh một cước này của Bùi Tam. Cảm thấy thật sự bất khả tư nghị, hắn muốn đâm ra Luân Hồi Thương nhưng không ngờ cảm thấy được tốc độ ra thương vẫn không đủ, thậm chí là quá chậm!

Chính mình động tác tựa hồ lập tức trở nên chậm hơn nhiều.

Né tránh không kịp, ngăn cản cũng không kịp!

”Ta...”

”Mau, mau a.” Đàng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương, liều mạng muốn cho Luân Hồi Thương trở nên nhanh hơn, ngăn lại một cước đáng sợ này.

Nhưng là, Luân Hồi Thương tốc độ không đủ.

”Oanh long long~” Một cước này chưa tới, nhưng trong đó ẩn chứa lực lượng cường đại khiến không gian run rẩy truyền lại trên thân thể Đàng Thanh Sơn. Đàng Thanh Sơn cảm giác được mình run rẩy, giống như một đứa trẻ con bị người khổng lồ trêu đùa, bất lực không thể phản kháng.

Tận thế!

Tử vong, tiếp cận như thế.

”Ta không muốn chết, không muốn chết! Cha, nương, Tiểu Quân, Hồng Vũ, Sương Sương.” Đàng Thanh Sơn trong đầu trong khoảng khắc liền hiện ra hình ảnh của thân nhân. Hắn không muốn chết, nhưng một cước này của Bùi Tam hắn căn bản không thể chống cự.

”Quá chậm, quá chậm.” Đàng Thanh Sơn chỉ cảm thấy Luân Hồi Thương quá chậm.

Tuyệt vọng!

Thời điểm ở kiếp trước, mình cùng với Thần quốc tam đại đầu sỏ mỗi lần đều đánh một trận sinh tử. Một lần chết đi đó, là hắn vui mừng mà chết đi. Ít nhất, bản thân mình đã cứu được đệ đệ. Kiếp trước, bản thân mình đã không thân không thích. Tiểu Miêu sớm đã chết, bản thân mình đã không có gì để quyến luyến.

Mà lúc này đây..... Mình thật sự không muốn chết!

Kiếp trước, kiếp này...

Giống như bọt biển bình thường vỡ tan!

”Lại phải chết một lần nữa?” Đàng Thanh Sơn tuyệt vọng, khuôn mặt ảm đạm.

Đàng Thanh Sơn cảm giác lúc này thật giống như khi ở kiếp trước chết đi. Lúc này đây mình sẽ phải chết, Đàng Thanh Sơn cảm giác được sinh mệnh rời đi, tử vong đã sắp đến.

Bùi Tam thi triển ra một cước, đồng thời quan sát Đàng Thanh Sơn. Thấy Đàng Thanh Sơn trên mặt đều lộ ra tử sắc, hắn không khỏi tiếc nuối thở dài một hơi. Cả người Đàng Thanh Sơn giống như lâm vào tử vong, tay phải cầm Luân Hồi Thương trong nháy mắt đạt tới tốc độ bất khả tư nghị.

”Bành~~” Luân Hồi Thương cùng một cước của Bùi Tam va chạm vào nhau. Lúc này, sự va chạm giữa hai chiêu công kích làm cả thiên địa đột ngột rung mạnh, rồi sau đó liền vang lên một tiếng ”tê lạp” giống như có một người khổng lồ đột ngột xé rách thiên địa.

Toàn bộ thiên địa đột nhiên bị đánh rách tả tơi, mở ra một cái Hắc động thật lớn dài khoảng mười trượng. Bên bờ Bạch Mã hồ, đang xem cuộc chiến, ngàn vạn người đại ra, trừng lớn ánh mắt nhìn Bạch Mã hồ trên không xuất hiện một cái Hắc động. Sau đó, Hắc động này nhanh chóng không ngừng chữa trị, cái động khẩu không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng liền biến mất.

Phá Toái Hư Không!”

”Phá Toái Hư Không!”

”Là Phá Toái Hư Không!”

Tại Bạch Mã Hồ, theo tiếng kinh hô đầu tiên, ngàn vạn tiếng hoan hô liên tục vang lên, thanh âm chấn thiên động địa*. Tất cả mọi người đều hoan hô, cho dù là nhân mã Vũ Hoàng Môn có ân oán với Đàng Thanh Sơn cùng Bùi Tam cũng đại người ra. Hoàn toàn choáng váng!

Tất cả mọi người đều minh bạch Phá Tóa Hư Không đại biểu cho cái gì!

Chí Cường Giả!

Thế nhưng, điều đáng sợ nhất chính là, hai người giao kích tạo ra Phá Toái Hư Không, điều này đại biểu cho cái gì?

Cả hai người đều đạt tới Chí Cường Giả!

Hai vị Chí Cường Giả!

Trước giờ chưa từng có!

"Sinh cùng tử, tử cùng sinh, một bước cuối cùng này nguyên lai là như vậy." Đằng Thanh Sơn lẩm bẩm nói. Sau đó hắn nhìn Bùi Tam cách đó không xa, lộ vẻ tươi cười: "Một thương cuối cùng lúc này của ta gọi là Luân Hồi đi."

Một khắc cuối cùng vào lúc đó, Đằng Thanh Sơn đã hiểu được điểm huyền bí của sinh tử nhất thể.

Sinh cùng tử kết hợp chính là Luân Hồi.

Vô tận luân hồi, trở về nguyên thủy.

"Hóa ra, từ trước tới giờ ta vẫn ở trong mê vọng." Bùi Tam mỉm cười nói: "Vạn Thú chi đạo, thứ mà Vạn Thú chi đạo của ta thiếu chính là vạn thú chi linh, mà điều đó chính là "Nhân"(con người)! Hay nói cách khác, chính là Vạn Thú Tôn Sư. Không quản là Giao Long, Long Quy, Thần Viên... ẩn chứa thiên địa huyền bí nhất, tự thành viên mãn chính là thân thể nhân loại. Thân thể nhân loại mới chính là cái tinh diệu nhất trong vạn thú."

Hai người đem những lời này nói xong thì đều nhắm mắt lại.

Bên trong Nê hoàn cung của Đằng Thanh Sơn.

Oanh long long~

Nê hoàn cung của Đằng Thanh Sơn đang kịch liệt phát sinh biến hóa, thể giới lực của hắn đã hoàn toàn chuyển hóa thành màu xám, lực lượng không ngừng ngưng tụ. Sau khi quá trình biến đổi hoàn tất, hình thể cùng sắc thái của Nê Hoàn Cung đã hoàn toàn thay đổi, cuối cùng hóa thành một vật thể màu xám có dạng hình trứng. Mà bên trong nó, chính là vô tận hỗn độn chi lực ở dạng thủy ngân đang không ngừng lưu động.

Hỗn độn nhất thể, trở về nguyên thủy.

Hết thủy đều trở về với bản nguyên.

Không còn sinh tử!

"Đây chính là hình thức ban đầu của thể giới." Đằng Thanh Sơn chậm rãi nói trong lòng: "Cửu Châu đại địa là một người khổng lồ, còn thể giới hình thành trong Nê hoàn cung của Chí Cường Giả hiện tại chỉ là một quả trứng. Trứng còn chưa được ấp. Nhưng nó đã trở thành hỗn độn, trở về nguyên thủy, nhìn như tĩnh mịch nhưng đã có vô tận sinh cơ."

Đồng thời, hỗn độn chi lực vô tận cũng nhanh chóng lan ra toàn thân Đằng Thanh Sơn.

"Xuy xuy..."

"Bùm bùm..." Toàn thân Đằng Thanh Sơn phát ra từng đợt từng đợt bạo âm, từ chỗ sâu nhất trong cơ thể cho đến làn da đều xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Lực lượng thân thể không ngừng được đề thăng với tốc độ chóng mặt, đã đạt tới một trạng thái bất khả tư nghị. Lúc này, Đằng Thanh Sơn chỉ cần tát một cái là đủ để đánh chết Động Hư cường giả.

Hơn nữa, thân thể của hắn từ gân cốt cho đến da thịt vẫn đang không ngừng biến hóa, càng thêm cứng cỏi, đồng dạng cũng đạt tới trạng thái bất khả tư nghị.

Thần giáp trên thân Đằng Thanh Sơn cùng Luân Hồi Thương đồng dạng cũng phát sinh biến hóa. Nhưng nếu để so sánh mà nói thì cũng không bằng sự biến hóa kịch liệt của thân thể.

Một lúc lâu sau.

Hết thấy biến hóa rồi cuộc đình chỉ.

Tuyết cũng đã ngừng rơi.

Đặng Thanh Sơn cùng Bùi Tam cơ hồ đồng thời mở mắt ra, nhìn nhau mỉm cười.

Lúc này, song chương cơ hồ bị phế bỏ lúc trước của Bùi Tam đã được khôi phục hoàn hảo không tổn hao gì, trên người cũng không còn nửa điểm thương thế. Các bộ vị bị thương của Đặng Thanh Sơn cũng đồng dạng được chữa trị, ngay cả sẹo cũng không thấy.

"Chí Cường Giả không ngờ lại cường đại tới mức này." Bùi Tam nhin không được cảm thán một tiếng. Hắn cảm thấy mình chỉ nắm tay một cái mà cả không gian đã rung động.

"Đúng vậy, rất cường đại. Sau khi đạt tới Chí Cường Giả, thế giới của chúng ta tuy rằng mới chỉ là hình thức ban đầu nhưng cũng đã ngang hàng cùng thiên địa của Cửu Châu. Thật giống như nói Cửu Châu thiên địa là một sinh linh, còn Nê hoàn cung của Chí Cường Giả là một quả trứng chưa nở, nhưng đồng dạng cũng là một sinh linh. Ít nhất thì so về cấp bậc sinh mệnh cũng là cùng một cấp.

Đặng Thanh Sơn mỉm cười nói: "Thiên địa của Cửu Châu đã không thể áp chế chúng ta nữa rồi."

Cái gọi là đại nạn sinh mệnh, cực hạn của thân thể chẳng qua cũng chỉ là quy định do Cửu Châu đại địa đặt ra cho những sinh linh sinh sống trong đó, nó khiến cho lực lượng của con người cao nhất cũng chỉ có thể dừng ở mức tám mươi vạn cân. Kỳ thật, theo lý thì càng tu luyện thì lực lượng thân thể lại phải càng mạnh mới đúng. Thế nhưng đây là quy định của thiên địa, mà đạt tới Chí Cường là đã thoát ly mọi hạn chế.

Lực lượng thân thể của Bùi Tam cùng Đặng Thanh Sơn lúc này đều đã đạt tới một trạng thái bất khả tư nghị.

"Khó trách các Chí Cường Giả đều lưu lại Chí Cường Chiến Giáp." Bùi Tam cười nói.

Đặng Thanh Sơn cũng cười: "Chúng ta như thế này rồi thì còn cần Chí Cường Chiến Giáp hay sao?" Đặng Thanh Sơn nắm Luân Hồi Thương, có một loại cảm giác hần chỉ cần nhẹ nhàng phát lực là có thể chấn nát "Chí Cường binh khí" Luân Hồi Thương này. Thân thể Chí Cường Giả đã là một loại siêu việt Chí Cường Chiến Giáp.

Tự nhiên, Chí Cường Giả không cần binh khí và chiến giáp.

"Ân?"

Cho dù tiếng hoan hô vang vọng Bạch Mã Hồ, Đặng Thanh Sơn cùng Bùi Tam cơ hồ đồng thời nhướng mày. Hai người nhìn nhau, bọn họ đều cảm giác được Cửu Châu thiên địa truyền đến cho bọn họ một lời chỉ thị. Tuy rằng rất mơ hồ, nhưng bọn họ đều hiểu được Cửu Châu thiên địa cho họ thời hạn là trước năm trăm tuổi thì phải Phá Toái Hư Không, rời khỏi Cửu Châu.

Nếu không, Cửu Châu thiên địa sẽ trực tiếp bài xích bọn họ ra ngoài!

"Ta cuối cùng cũng hiểu được, vì sao Chí Cường Giả trên toàn Cửu Châu đại địa lại chỉ có thể tồn tại được chừng đó năm." Bùi Tam cười nói.

"Cũng không còn cách nào khác." Đặng Thanh Sơn cười: "Lúc đó chúng ta mà không đi thì Cửu Châu thiên địa cũng tự khắc trục xuất chúng ta."

Lão thiên cũng sở hữu linh tính.

Nó có một bộ quy tắc của riêng nó. Đạt tới Chí Cường là đã vượt qua sự hạn chế của nó, như vậy nó chỉ có thể để Chí Cường Giả tiếp tục ở lại đến năm trăm tuổi. Nếu còn không ly khai, thì thiên địa quy tắc sẽ trực tiếp buông xuống tổng xuất Chí Cường Giả.

"Đặng Thanh Sơn, khi nào thì người Phá Toái Hư Không rời đi?" Bùi Tam cười nói.

Đặng Thanh Sơn mỉm cười.

Đạt tới Chí Cường Giả, hẳn rõ ràng cảm giác được phiên thiên địa này đã không thể áp chế được hẳn được nữa rồi, thậm chí chỉ cần dùng chút lực là hẳn có thể phá khai một cái động khẩu(ở đây ý nói là hắc động để Phá Toái- DG).

”Ta còn chưa nghĩ tới việc rời đi.” Đằng Thanh Sơn nói.

”Ta chuẩn bị tổ chức cho nữ nhi thành thân xong là lập tức Phá Toái Hư Không rời đi.” Bùi Tam mỉm cười nói: ”Cửu Châu đã không còn gì hấp dẫn ta nữa rồi. Rốt cuộc sau khi Phá Toái Hư Không hì sẽ tới đâu? Hay là cái gì? Ta rất mong đợi, bởi vì đó mới là địa phương của ta. Đằng Thanh Sơn, hai người chúng ta làm bạn với nhau, cùng đi thôi.”

Đằng sau Phá Toái Hư Không là cái gì, không ai biết, thế nên Bùi Tam cũng kì vọng Đằng Thanh Sơn đi cùng với hẳn.

”Người đối với Cửu Châu không luyện tiếu nhưng ta thì có, ta không nghĩ tới việc rời đi.” Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói.

Bùi Tam tiếu nuối, lắc đầu nói: ”Cũng tốt. Bất quá, trận chiến này ta và người đều đạt được lợi, đều đạt tới Chí Cường Giả. Ha ha, như vậy cũng là viên mãn rồi.”

Đằng Thanh Sơn vui vẻ nở nụ cười.

Chí Cường Giả, có thể đạt tới cái tầng thứ này, cái loại cảm giác thoát ly gông xiềng của Cửu Châu, muốn làm gì thì làm, không có gì hạn chế đích xác rất mỹ diệu.

Hai người nhìn nhau cười, sau đó phân biệt hướng phía thân nhân của mình bay đi.

Sưu! Sưu!

Cơ hồ thân thể chỉ chợt lóe lên một cái, hai người đã hiện ra bên cạnh thân nhân của mình. Tốc độ cực nhanh, so với tốc độ cực hạn của Bất Tử Phượng Hoàng thì còn phải nhanh hơn một mẩu lớn. Hơn nữa, hai người cũng chưa hề dốc hết toàn lực. Đây chính là Chí Cường Giả! Là một dạng tồn tại vô địch đã thoát ly gông xiềng của Cửu Châu thiên địa.

Khó trách, khi đạt tới Chí Cường Giả thì chỉ cần nghĩ tới việc thống nhất thiên hạ là có thể thống nhất thiên hạ!

”Phá Toái Hư Không!”

”Chí Cường Giả!”

Toàn bộ Bạch Mã Hồ tựa hồ trở nên sôi trào, vô số người kích động hoan hô. Cửu Châu đại địa đã rất lâu rồi không xuất hiện Chí Cường Giả. Từ thời đại của Thích Ca Tổ Sư tới nay đã hơn hai nghìn năm, một người cũng không có xuất hiện. Vậy mà một trận chiến tại Bạch Mã Hồ hôm nay lại xuất hiện tới hai người, điều này quả thật bất khả tư nghị.

”Thanh Sơn.”

”Cha.” Lúc Đằng Thanh Sơn xuất hiện ở giữa lầu các, đám người Lý Quân, Hồng Vũ, Hồng Sương đều chạy tới ôm chầm lấy hẳn. Người một nhà gất gao ôm lấy nhau.

”Thanh Sơn.” Đằng Vĩnh Phàm trừng lớn con ngươi, nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn.

”Cha, nương.” Đằng Thanh Sơn cười.

”Người... người...” Đằng Vĩnh Phàm có chút lắp bắp: ”Người đạt tới Chí Cường Giả?”

Viên Lan cũng nói lắp: ”Giống như Vũ Hoàng, Tần Linh Thiên Đế?”

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Đôi phu thê Đằng Vĩnh Phàm cùng Viên Lan nhìn nhau. Viên Lan sững sờ nói: ”Lão nhân, con trai chúng ta sánh ngang với Vũ Hoàng cùng Tần Linh Thiên Đế?” Đôi vợ chồng vốn ở nông thôn này căn bản vô pháp tưởng tượng được, con trai của họ lại có thể đạt tới Chí Cường Chi Cảnh trong truyền thuyết.

Vũ Hoàng, Tần Linh Thiên Đế, Thích Ca Tổ Sư là cái dạng gì? Đó chính là dạng tồn tại được muôn người tôn xưng là thần linh.

Đằng Thanh Sơn có Nội Gia Quyền nhất mạch truyền lại đời sau, lại đạt tới Chí Cường Chi Cảnh, đồng dạng cũng sẽ được người đời tôn là thần linh mà bái tế.

"Người cũng đạt tới cảnh giới như họ?" Đằng Vĩnh Phàm sờ sờ khuôn mặt: "Lão thiên a, Đằng Vĩnh Phàm ta không ngờ lại sinh được một đứa con lợi hại nhường này."

Đám người Đằng Thú, Dương Đông, Tiết Tân bên cạnh cũng kích động như điên.

Mà bên ngoài tòa lầu các tụ tập đại lượng đệ tử Hình Ý Môn lại là hoan hô không ngừng, tiếng hoan hô vang vọng tới tận trời cao. Môn chủ của bọn họ, tổ sư của Nội Gia Quyền nhất mạch bọn họ đạt tới Chí Cường Chi Cảnh, điều này nhất định sẽ giúp cho Nội Gia Quyền nhất mạch lại một lần nữa phát triển mạnh mẽ, đạt tới một cái cấp bậc cực kỳ lớn mạnh.

"Gia gia, người là Chí Cường Giả?" Thanh âm non nớt, thanh thúy của Tú Tú vang lên.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu, vừa thấy lập tức ôm chầm lấy Tú Tú.

"Nhưng mà, gia gia, cái gì là Chí Cường Giả?" Tú Tú trừng lớn đôi mắt to ngây ngô, nhìn Đằng Thanh Sơn. Hiển nhiên, với độ tuổi của nàng thì hiện giờ căn bản không hiểu hàm nghĩa của hai chữ "Chí Cường".

"Ha ha." Nhất thời, trong phòng tràn ngập tiếng cười.

.....

Trận chiến Bạch Mã Hồ vào ngày mười tám tháng chạp đã qua đi khá lâu, thế nhưng nghị luận về trận đánh mang tính truyền kì đó vẫn liên miên không dứt trên toàn Cửu Châu đại địa. Tại rất nhiều tửu lâu, đều có thể chứng kiến vô số người kể chuyện không ngừng kể lại trận chiến trong cơn mưa tuyết trên Bạch Mã hồ. Dù sao thì đây cũng là trận đánh đản sinh hai vị Chí Cường Giả!

Cho dù là qua đi vạn năm, mười vạn năm, trận chiến này cũng sẽ được thế gian vĩnh viễn nhớ kĩ.

Không chỉ đơn giản như thế, Vạn Tượng Môn còn sáng tác một quyển sách với tựa đề: "Trên Bạch Mã hồ, bá phong chi chiến*."

Dương Châu, Đại Duyên Sơn Hình Ý Môn, bên trong Đông Hoa Uyển.

"Phụ thân, người xem, quyển sách này viết cũng thật là có ý tứ." Hồng Vũ cầm theo một bản thư tịch, đi vào thư phòng, vừa cười vừa nói với Đằng Thanh Sơn.

"Viết như thế nào?" Đằng Thanh Sơn buông bút lông, nở nụ cười.

"Là như thế này." Hồng Vũ cười: "Trong quyển sách này có nói, hơn sáu nghìn năm trước, Vũ Hoàng trở thành Chí Cường Giả. Hơn năm nghìn năm trước, Tần Linh Thiên Đế trở thành Chí Cường Giả. Bốn nghìn năm trước, Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch trở thành Chí Cường Giả. Hơn hai nghìn năm trước, Thích Ca Tổ Sư trở thành Chí Cường Giả. Hiện giờ lại sinh ra hai vị Chí Cường Giả. Dựa theo thời gian mà tính, cứ hơn một nghìn năm thì lại sinh ra một vị Chí Cường Giả. Mà từ thời đại của Thích Ca Tổ Sư đến nay là khoảng hơn hai nghìn năm. Thế nên nói rằng... gộp lại, vì từ xưa đến nay, đây là lần đầu tiên trong lịch sử đồng thời đản sinh hai vị Chí Cường Giả cùng một lúc."

Đằng Thanh Sơn bật cười: "Gộp lại? Chuyện này mà cũng có thể gộp lại?"

"Bất quá, phụ thân, cái này cũng có chút đạo lý." Hồng Vũ cười nói.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu: "Đúng vậy, quả thật trung bình cứ hơn một nghìn năm lại sinh ra một vị Chí Cường Giả."

"Tốt lắm, người đi luyện quyền trước đi, ta viết xong quyển bí tịch này rồi nói sau." Đằng Thanh Sơn cười nói.

"Vâng thưa phụ thân." Hồng Vũ liền rời đi.

Đặng Thanh Sơn lại tiếp tục soạn thảo bí tịch. Từ sau khi đạt tới Chí Cường Giả, hiểu được đạo lý nguyên thủy của thiên địa, Đặng Thanh Sơn đối với Nội Gia Quyền đã sớm suy tính kỹ càng. Chỉ cần hần thoáng suy nghĩ một chút là lại có một bản bí tịch hoàn thành. Hần rớt cuộc cũng đã hiểu được, vì sao Ma Ni Tự lại có nhiều bí tịch như vậy.

Chính bởi vì là Chí Cường Giả nên sáng tác bí tịch thì cũng tương đối dễ dàng.

Từ khi trở thành Chí Cường Giả, Đặng Thanh Sơn thật ra rất nhàn nhã. Bồi tiếp thân nhân, ngẫu nhiên lại viết ra một quyển bí tịch, hoặc là chỉ điểm cho một số tinh anh trọng điểm của Hình Ý Môn. Những người này mỗi khi đối mặt Đặng Thanh Sơn thì đều tỏ ra vô cùng kích động. Đặng Thanh Sơn đã trở thành thần linh trong mắt các đệ tử của Nội Gia Quyền nhất mạch.

Nhoáng cái đã được một năm.

Thanh Châu, Thiên Thần Cung vào ngày mười tám tháng giêng hôm nay bận rộn chẳng đèn kết hoa, vui mừng vạn phần. Bởi vì, hôm nay chính là ngày thành thân của Bùi Tuyết Liên cùng Lý Triều. Ngày đó Bùi Tam nói: "Khi cuộc chiến này chấm dứt, ta rất muốn thấy hai người các người lập gia thất", không ngờ hôm nay lại thành.

Hai người thành thân cũng chính là đại sự của Thiên Thần Cung.

Nhân vật cao tăng của mỗi một mạch dưới trướng Thiên Thần Cung đều tự mình chạy tới, mỗi người đều mang theo trọng lễ. Mà Vũ Hoàng Môn, Doanh thị gia tộc, Quy Nguyên Tông cùng Tuyết Ưng Giáo cũng đều nhận được thiệp mời. Dù sao thì Bùi Tam cũng là một vị Chí Cường Giả trên toàn Cửu Châu đại địa, nữ nhi của hần thành thân, ai dám không nể tình?

Cho dù là Vũ Hoàng Môn trong quá khứ có thù oán với Thiên Thần Cung cũng không dám sinh sự.

"Doanh thị gia tộc Doanh Hải Đồng đến." Thanh âm từ bộ phận tiếp khách bên ngoài truyền đến, vang vọng toàn bộ Thiên Thần Cung.

"Hải Đồng huynh đệ." Hư Cảnh cường giả đã đến, đương nhiên chú rể Lý Triều phải tự mình nghênh đón.

"Lý huynh, hôm nay là đại hôn của người a, người như thế nào có thể ở chỗ này a." Nhất thời, tiếng cười tại Thiên Thần Cung vang lên không ngớt, Tiên Thiên cường giả có mặt tại đây cũng không có gì là kì quái, Hư Cảnh cường giả cũng có không ít. Mỗi người ở đây đều là nhân vật xưng bá một phương, thế nhưng ở đây thì lại rất "ngoan".(không ngoan sao được, có Chí Cường Giả ở đây, trừ phi muốn vô quan tài sớm thì làm gì có ai dám "không ngoan")

"Hình Ý Môn Đặng môn chủ đến." Tại bộ phận tiếp tân, thanh âm của người nói đã có phần run rẩy. Hần cũng không dám trực tiếp hô lên tên Đặng Thanh Sơn.

"Đặng môn chủ."

"Là Đặng Thanh Sơn." Tại đại điện bên trong Thiên Thần Cung, không ít người hạ thấp giọng nghị luận, có vẻ có chút chờ mong.

"Là Thanh Sơn huynh đệ?"

Một đạo thanh âm sang sảng vang lên, từ này tới giờ cho dù là tân khách nào đi nữa thì cũng chưa xuất hiện, Bùi Tam giờ này lại tự mình hiện thân, cười cười đi ra bên ngoài đại điện. Chỉ thấy Đặng Thanh Sơn một thân bạch y, cùng với Lý Quân đồng dạng một thân bạch sắc la sam liền giống như một đôi thần tiên quyền lữ đang hưởng bên này bay tới.

Bùi Tam từ xa đã chấp tay: "Thanh Sơn huynh đệ."

"Bùi lão ca." Đặng Thanh Sơn cũng cười cười chấp tay.

Trên toàn Cửu Châu đại địa hiện giờ chỉ có hai Chí Cường Giả bọn họ! Tự nhiên là có cảm giác quen thuộc lẫn nhau. Hơn nữa, Bùi Tam cũng nhờ Đặng Thanh Sơn dẫn dắt mà ngộ ra một bước cuối cùng, mà Đặng Thanh Sơn cũng nhờ uy hiếp từ một cước của Bùi Tam mà lĩnh ngộ.

"Đặng môn chủ!"

”Đằng môn chủ!”

Trong khi Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam sóng vai tiến vào đại điện, toàn bộ tân khách trong đại điện đều đứng dậy hành lễ. Đằng Thanh Sơn cũng mỉm cười gật đầu. Giữa đại điện, một vài người trẻ tuổi đi theo người thân chứng kiến Đằng Thanh Sơn thì lại thực sự kích động, muốn đi lên nói vài câu với Đằng Thanh Sơn nhưng cuối cùng lại không dám.

”Đằng môn chủ thật là trẻ a.” Góc trên của đại điện, một thiếu nữ đi theo phụ thân kích động đến thần tình đỏ bừng.

”Đằng môn chủ bước vào Thiên Tiên năm mươi bảy tuổi, đương nhiên là nhìn vẫn còn trẻ.” Cha nàng ở bên cạnh cười nói.

Đằng Thanh Sơn tự nhiên ngồi ở vị trí đồng chủ tọa, tận mắt quan sát cảnh tượng Bùi Tuyết Liên cùng Lý Triều thành thân. Lúc này Bùi Tuyết Liên thành thân, Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân đương nhiên phải tới. Dù sao Lý Quân cũng là đồ đệ của Bùi Tuyết Liên, lúc này tới cũng là góp phần làm dịu đi quan hệ giữa song phương. Nếu Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam đã thành bằng hữu, quan hệ giữa Lý Quân cùng Bùi Tuyết Liên tự nhiên sẽ không còn gì phải ngăn cách nữa.

”Động phòng hoa chúc!” Theo một đạo thanh âm vang lên, Lý Triều liền nắm tay Bùi Tuyết Liên ly khai đại điện.

”Ha ha ha ha.” Bùi Tam không khỏi phát ra từng đợt tiếng cười.

”Bùi lão ca, hiếm khi chứng kiến người cao hứng như vậy.” Đằng Thanh Sơn cười nói.

”Tuyết Liên thành thân, ta coi như cũng đã chấm dứt một phần tâm tư.” Bùi Tam nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Trong khi hai người nói chuyện, đã đem không gian ngăn cách không cho người khác nghe thấy.

”Thanh Sơn, ta định ngày mai sẽ Phá Toái Hư Không rồi đi Cửu Châu thiên địa.”

”Ngày mai?” Đằng Thanh Sơn chấn động. Nhanh như vậy đã rời đi?

”Nếu không vướng phải chuyện thành thân của nữ nhi, chỉ sợ là sau khi đạt tới Chí Cường Giả một đoạn thời gian thì ta đã rời đi rồi. Hiện giờ đại sự đã thành, ta cũng không còn gì vướng bận nữa. Ta thực sự rất muốn biết, bên ngoài Cửu Châu là cái dạng địa phương như thế nào. Đại Vũ(Vũ Hoàng hoặc Hán Vũ Đế), Doanh Chính(Tần Linh Thiên Đế hoặc Tần Thủy Hoàng), Lý Thái Bạch(Thi Kiếm Tiên hoặc Thi Tiên), những người này đã tới nơi nào.” Hai tròng mắt Bùi Tam xẹt qua một tia chờ mong.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng dâng lên sự tò mò: ”Đúng vậy, sau khi Phá Toái Hư Không là cái gì đây?”

Ban đêm, Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân cũng không quay về Hình Ý Môn mà ở lại Thiên Thần Cung.

Dù sao, biết tin Bùi Tam muốn Phá Toái Hư Không rời đi, Đằng Thanh Sơn tự nhiên cũng muốn đưa tiễn.

”Thanh Sơn.” Lý Quân nắm chặt cánh tay Đằng Thanh Sơn, dò hỏi: ”Bùi Tam chuẩn bị Phá Toái Hư Không rời khỏi Cửu Châu thiên địa, huynh có đi cùng hắn không?”

”Đừng nghĩ vậy.” Đằng Thanh Sơn nhẹ nhàng ôm lấy Lý Quân: ”Cho dù là bức ta đi thì ta cũng không đi. Bên ngoài Cửu Châu thiên địa, sao có được thê tử cùng hài tử tốt đẹp nhường này được chứ.”

Lý Quân cười khúc khích: ”Đã là Chí Cường Giả mà miệng lưỡi vẫn còn trơn tru như vậy.” Đằng Thanh Sơn cười cười, cũng không nói gì nhiều.

”Đúng rồi, Thanh Sơn, huynh nói xem...” Lý Quân nhăn mày: ”Sau khi Phá Toái Hư Không thì Chí Cường Giả sẽ đi đâu?”

”Ta cũng không biết.” Đằng Thanh Sơn lắc lắc đầu: ”Ta đã từng xem qua một tấm bia đá do Lý Thái Bạch lưu lại, hắn đồng dạng cũng không hề biết. Đây là một con đường không biết trước được, nếu không tự mình đi một chút căn bản không biết đường đi như thế nào. Nhưng một khi đã bước vào con đường này thì chính là một đi không trở lại.”

Lý Quân gật đầu.

Trong lịch sử, không một vị Chí Cường Giả nào có thể trở về.

"Ngủ đi, đừng có nghĩ loạn lên nữa." Đặng Thanh Sơn nhẹ giọng cười nói.

Đêm qua đi, trời lại sáng.

Tại bãi đất trống bên trong hậu viện Thiên Thần Cung, hai vợ chồng Đặng Thanh Sơn cùng Bùi Tuyết Liên, Lý Triều mới thành thân đều đứng ở đó. Nhưng Bùi Tam hôm nay sẽ Phá Toái Hư Không thì lại không có mặt.

"Đó là cấm địa do cha ta đặt ra, bất luận kẻ nào cũng không được phép đi vào." Bùi Tuyết Liên nhìn cánh cửa hậu viện: "Ta chỉ biết đó là một lăng mộ, nhưng lại không biết là của ai."

"Nàng không cần phải nghĩ nhiều như vậy." Lý Triều ở bên cạnh cười nói: "Trước khi nàng sinh ra cũng như trước khi nhận ta làm đồ đệ, sư phụ khẳng định đã trải qua một sự tình nào đó. Mỗi người đều có một vài bí mật, đừng suy nghĩ nhiều."

Đặng Thanh Sơn cùng Lý Quân lẳng lặng chờ đợi bên cạnh.

Một lát sau.

Bùi Tam một thân hắc y từ sau phiến đại môn đi ra, hướng về phía mọi người cười cười: "Thanh Sơn huynh đệ, đã để người phải đợi lâu rồi."

"Không vội." Đặng Thanh Sơn cười nói.

"Tuyết Liên." Bùi Tam nhìn nữ nhi của mình.

Bùi Tuyết Liên nhin không được liền nhào vào trong lòng phụ thân. Nàng biết... một khi phụ thân rời đi thì sẽ vĩnh viễn không trở về. Ôm lấy nữ nhi, mặc cho nàng khóc trong lồng ngực, ánh mắt Bùi Tam âm ỷ có chút nước mắt. Dù sao đây cũng là nữ nhi do hắn tự tay nuôi lớn.

"A Triều." Bùi Tam nhìn về phía Lý Triều, cười nói: "Ta giao Tuyết Liên cho người, đừng làm cho ta phải thất vọng."

"Sư phụ, xin người cứ yên tâm." Lý Triều tự tin nói.

Bùi Tam vừa lòng gật đầu. Hắn nhìn Lý Triều lớn lên, đối với tính cách của Lý Triều hắn rất rõ ràng.

"Ân." Bùi Tam nhìn về phía đệ tử Tô Mộng Đặc, Thú Vương Ô Hầu, cùng với đệ đệ Bùi Hạo: "Lão ngô,ta phải đi rồi."

Bùi Hạo khẽ gật đầu, than thở nói: "Đám người đại ca đều đã đi rồi, nếu bọn họ có thể biết Tam ca người đạt tới Chí Cường Chi Cảnh thì nhất định sẽ rất vui vẻ."

Bùi Tam gật gật đầu, nhưng tâm tình cũng rất phức tạp. Dù sao, thân nhân của hắn cũng đều đã liên tiếp qua đời.

"Tốt lắm, không nói nhiều nữa." Bùi Tam nhìn về phía Bùi Tuyết Liên cùng Lý Triều: "A Triều, bình khí cùng chiến giáp ta đều để lại. Riêng Chí Cường Chiến Giáp thì ta giao cho người bảo quản."

Lý Triều gật gật đầu.

"Phụ thân, người Phá Toái Hư Không thì sẽ đi đâu.Ta... ta..." Bùi Tuyết Liên định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không biết nên nói như thế nào.

"Người cứ hỏi Thanh Sơn huynh đệ, cho dù là Chí Cường Giả cũng không biết sau đó sẽ là cái gì." Bùi Tam cười nói: "Tốt lắm, bí tịch, Chí Cường Chiến Giáp... ta đều để lại. Ta chỉ mang theo một thân bồ y, cùng với cái tiểu đỉnh vẫn luôn theo ta từ trước tới giờ này." Bùi Tam từ trong lồng ngực lấy ra một cái hắc sắc tiểu đỉnh cơ hồ giống như đúc với cái của Đặng Thanh Sơn: "Kiếp trước kiếp này nó vẫn theo ta, bảo vật có linh, cho dù ta có cho các người thì nó cũng sẽ tự động rời đi. Nếu ta Phá Toái Hư Không mà nó không rời đi, vậy thì coi như là một người bạn đồng hành đi vậy."

Đặng Thanh Sơn gật gật đầu.

Hắn hiểu được ý tứ của Bùi Tam. Kiếp trước của Bùi Tam chính là Hạng Phàm Trần, sở hữu hắc sắc tiểu đỉnh. Sau khi chuyển thể thì hắc sắc tiểu đỉnh vẫn đi theo hắn.

"Thanh Sơn huynh đệ, ta phải đi rồi. Ta hỏi lại một lần cuối cùng, ngươi có bằng lòng cùng ta ly khai Cửu Châu thiên địa, cùng ta xông xáo thế giới bên ngoài hay không?" Bùi Tam nhìn Đẳng Thanh Sơn.

Sắc mặt Lý Quân khê biến.

Đẳng Thanh Sơn cười nhìn Bùi Tam, sau đó quay đầu lại nhìn thê tử. Nhìn khuôn mặt lo lắng của thê tử, Đẳng Thanh Sơn nắm lấy tay nàng, cười nói với Bùi Tam: "Bùi lão ca, đối với ta mà nói, không quản là địa phương nào đi nữa thì cũng không thể quan trọng bằng nhà của ta tại Cửu Châu đại địa được."

"Không quản là địa phương nào đi nữa cũng không thể quan trọng bằng?" Bùi Tam lắc đầu thở dài: "Quên đi, đợi đến thời hạn năm trăm năm thì ngươi cũng phải đi thôi. Thanh Sơn huynh đệ, ta đi trước một bước."

Bùi Tam lập tức xoay người, tay phải chuyển thành chưởng đao, hỗn độn nguyên thủy lực lập tức quán thấu vào tay phải. Hắn đột ngột quơ lên một cái!

Tê lập~~

Nhất thời, phía trước hắn liền xuất hiện một cái Hắc động cao chừng ba trượng. Không gian bên trong tối như mực, căn bản không thể nhìn thấy cái gì.

"Người ta là loa loa đến, loa loa đi, ta là mang theo Cửu Châu đỉnh sinh ra, mang theo Cửu Châu đỉnh rời đi. Ha ha..." Bùi Tam cười lớn, từng bước từng bước tiến vào bên trong Hắc động. Sau đó, Hắc động nhanh chóng nhỏ lại, cho đến khi hóa thành một cái điểm đen, cuối cùng liền hoàn toàn biến mất.

"Phụ thân!" Bùi Tuyết Liên thống khổ hô lên một tiếng, quỳ xuống.

"Sư phụ!" Lý Triều, Tô Mộng Đặc, Thú Vương Ô Hầu cũng đều quỳ xuống.

Đẳng Thanh Sơn cùng Lý Quân vẫn đứng ở đó.

"Thanh Sơn, Bùi Tam nói tới khi ngươi năm trăm tuổi thì cũng phải rời đi?"

"Ân, đúng vậy..."

Đẳng Thanh Sơn gật đầu: "Chí Cường Giả không có khả năng vĩnh viễn sống ở Cửu Châu, nhiều nhất là tới năm trăm tuổi là phải rời khỏi Cửu Châu thiên địa. Nếu không, cho dù ta không đi thì Cửu Châu thiên địa cũng sẽ đuổi ta đi. Đây là quy tắc của thiên địa. Đến lúc đó, ta cũng sẽ giống như Bùi Tam, rời khỏi Cửu Châu. Chỉ sợ đến lúc đó, ta cũng sẽ mang theo tiểu đỉnh." Biểu tình Đẳng Thanh Sơn lập tức đại biến.

"Thanh Sơn, sao vậy?" Lý Quân bị biểu tình của Đẳng Thanh Sơn làm cho kinh sợ.

Đẳng Thanh Sơn vung tay lên, rất dễ dàng làm xuất hiện một cái Hắc động tối đen như mực.

Đẳng Thanh Sơn gắt gao nhìn chăm chăm Hắc động thần bí, lầm bầm nói: "Ta trước giờ vẫn không biết làm thế nào mà Cửu Châu Đỉnh lại có thể xuất hiện tại thế giới kiếp trước. Bây giờ thì ta đã hiểu..."

"Thanh Sơn, Thanh Sơn?" Lý Quân bị biểu tình của Đẳng Thanh Sơn hù dọa.

Đẳng Thanh Sơn nhìn về phía Lý Quân, cười nói: "Tiểu, chỉ sợ ta đã biết sau khi Phá Toái Hư Không là sẽ đi về đâu rồi!"

*chấn thiên động địa: rung trời chuyển đất.

*Quan Tiết Kỹ: kỹ thuật của các đốt ngón tay.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-dinh-ky>